Albertus Burerus.
G. 33
R-13743

THESAVRVS LINGVAE LATINAE,

SIVE

FORVM ROMANVM,

IN QVO AVTORVM, QVORVM AVTORITATE LATINVS SERMO CONSTAT, omnium, tum uerba tum loquendi modi omnes pulcherrimè explicantur.

OMNIA HAC NOVA EDITIONE CONCINNATA, CVM *præfatione, in qua & ratio huius editionis, & vt commodè quis hoc opere vti poſsit, via & modus indicatur.*

4
20-97
G 12
C
2
11

BASILEAE, M. D. LXI.

G. 33
Albertus Burerus.
n 13743

THESAVRVS LINGVAE LATINAE,

SIVE

FORVM ROMANVM,

IN QVO AVTORVM, QVORVM AVTORITATE LATINVS SERMO CONSTAT, omnium, tum uerba tum loquendi modi omnes pulcherrimè explicantur.

OMNIA HAC NOVA EDITIONE CONCINNATA, CVM *præfatione, in qua & ratio huius editionis, & ut commodè quis hoc opere uti poſsit, via & modus indicatur.*

4
20-97
G 12
C
2
11

FRO BEN

BASILEAE, M. D. LXI.

AD LECTOREM.

Non fuluo prædiues Arabs, non decolor Indus
Auro, non rutili ſplendida ripa Tagi:
Non tantas Phrigij fama celebrata per orbem,
Oſtentabat opes aurea gaza Midæ,
Quantas hîc fundit ceu pleno copia cornu,
Romanumq; Forum, doctaq; Muſa virûm,
Qui Latiæ quondam viguerunt munere linguæ,
Quos colit Auſoniæ maxima turba duces.
Seu te muſarum iuuat affectare lepôres,
Seu te ſuſpenſum vocula rara tenet:
Hos tibi ſudatos hac tanta mole labores,
Has tibi quæſitas accipe Lector opes.

ALBERTVS BVRERVS FRANCO IVLIO SALMAE COMITI, VIRO ILLVSTRI, S. P. D.

QVI DOMVM *ædificaturus eſt,* IVLI *Comes Illuſt. quali forma eam eſſe velit, prius cogitat: Corinthiáne, an Dorica, aut Ionica, aut Thuſcana, an forte ex his omnibus mixta atq; confuſa: quod genus Italicum appellāt. Habita verò quæ placeat forma, mox tota mentis cogitatione, materiam ad ædificandum idoneam, conquirit, vt propoſitum ædificationis munus, quanta maxima poßit elegantia perficiat. Haud ſecus habet cum eo, qui orationis exædificationem conſtructioneḿq; meditatur: eum enim neceſſe eſt primùm formæ, deinde materiæ habere rationem: & formæ quidem, vt epiſtola, vt cauſſa, vt dialogus, vt hiſtoria: & hæc ipſa verſúne, an liberiore ſolutioreḿq; dictione complecti uelit: quo item genere dicendi, pleno, an tenui & breui, an eo quod ſuaui mediocritate laudatur. Verum hæc omnia fruſtra excogitaſſet, niſi materiā, ex qua ipſa conſtruatur, & in qua forma eluceat, aptam cōpararet. Materia autem orationis, partim eſt in uerbis, partim in rebus ipſis. Sed vt nunc res omittamus, verborum ſimpliciū cura prima eſt, altera coniunctorum: in quibus duobus tota non modò loquendi, verùm etiam eloquendi, ratio continetur. Quoniam verò eloqui non poßis, niſi eligas, (verborum enim delectus origo eſt eloquētiæ) eligere autem non niſi in copia & varietate poßis, neceſſaria fuit opera eorum, qui in hac parte laborarunt: & verborum copiam, varietateḿq; conquiſitam, digeſtam, explicatā nobis propoſuerunt: quorum in numero habendi ſunt qui lexica (nam dictionaria, vocabulariáue, vt appellem, quod pleriq; faciunt, uetat Latini conſuetudo ſermonis) qui Copiæ cornu, qui Apparatus, qui Obſeruationes, Theſauros linguæ Latinæ, Cōmentarios, & Phraſeis, atq; eiuſdem generis alia nobis reliquerūt. Hi etenim omnes materiā dicendi ſcribendiq; ſuppeditare ſtudioſis voluerunt: quorū conatus haud par eſt fortuna cōſecuta: alij enim tenuius, & certè infelicius, alij copioſius, & melius omnino, omnes tamen aliquid in cōmune contulere: atq; idcirco laudandi, quòd prodeſſe, atq; aliorū labores leuare conati ſunt. Horum igitur & nos conatum induſtriamq; imitati, in Nizolio primùm, qui Ciceronis tantū & paucorum præterea, qui ad eum ſcripſere, verba ſententiasq; cōplectitur, augēdo, expoliendoq; & explicando, multum operæ laborisq; poſuimus: deinde Nicolao Epiſcopio ac Hieronymo Frobenio, nobilißimis Typographis, & in pulcherrimo munere ſocijs, hortantibus, & petentibus, in hoc opere concinnādo elaborauimus: qui Theſaurus linguæ Latinæ primùm eſt appellatus, poſt ſecuta eſt Veneta editio, cui multum Marius Nizolius contulit. Nam & opus ipſum emendauit, & aliquot Latinis vocibus locupletauit. Verùm illud aliquanto fuit operoſius, quòd etiam Græcas voces Latinis belle reſpōdentes adiecit: in quo & illud fecit, vt vbi plures vnam vocem Latinam explicantes inuenirentur, eas quoq; adſcriberet, ne inopia Græcarum vocum ſtudioſi laborarēt. His duobus ſucceßimus nos, qui primùm totum opus recognouimus, innumeris certè corruptelis etiam tum fœdum: deinde adhibita iudicij lima, multa barbara & inepta, plurima in loquēdi formulis potißimum, ſuperuacanea & inutilia, expunximus, atq; horum omnium loco, Latina & neceſſaria ſubſtituimus. Exiſtimauimus enim in omni genere & ratione loquēdi, varietate retenta nihil opus fuiſſe, in ſingulas locutiones, innumeros autorum locos conferre, nullam aut ſane*

leuem utilitatem varietatemq; cõtinentes: quod non ſine lectorum moleſtia, tẽporiſq; quo nihil charius in tanta præſertim uitæ breuitate, nobis eſſe debet, iactura: omitto ſumptum qui maior in tantam operis molem faciendus erat, idq; fruſtra. Quid enim opus eſt inutili prorſus labore atq; impenſa miſeros mortales onerare? Rectè enim M. Cicero, vitioſe fieri dixit, ab ijs qui nimis magnum ſtudium, multãq; operam, in res non neceſſarias conferunt: ſemper enim in omni re ſuperuacanea reſecanda ſunt naturam imitanti, quæ nihil inane, nihil ſine cauſſa, nihil ſuperuacaneum fecit, aut continet. Atq; illud ubiq; videndum eſt, NE QVID NIMIS: *nam* MODVS IN OMNI RE OPTIMVS, Cleobuli ſententia, qui fuit vnus è ſeptem quos Græcia ſapientes appellauit. Itaq; nos, vt dixi, retenta omni neceſſaria cõmodaq; varietate, in autorum citandis locis modum quendam adhibuimus, vt vnà multitudinis inconditæ confuſionem vitaremus, in qua delectus eſſe non poteſt. Nam & ſi delectus eſt in multis, non tamen in infinitis, aut in nimis multis, ijſq; ſimillimis inter ſe, nullaq; varietate diſtinctis: quæ dubium potius efficiunt eligẽtem, quàm certum, dum quid potiſſimum in tanta ſententiarũ ſimilitudine ſequatur, videre non poteſt. Qui autem iſtam multitudinem, & vt ipſi vocãt, copiam, probant, perinde faciunt, ac venalicij quidam, qui ſi quis eorũ adeat tabernas, alicuius mercis gratia, vt panni aut alterius rei, cùm emptor diuerſa genera velit ſibi commonſtrari, vt delectus haberi poſſit, ille ſubinde ſimilia ac eadem ferè proponit: qui quidem quòd gẽnerum varietate non ſatis ſit inſtructus, etiam ſi multa eiuſdem generis habeat, ancipitem emptorem dimittit: quod nequaquam fieret, ſi rerum varietate, potius quàm multitudine ſuam tabernam compleuiſſet. Apparet igitur delectum non tam in multitudine & copia, quàm in varietate ſpectari: & rectè feciſſe nos qui vniuſmodi, & ob id moleſtam copiam, à multiformi iucundaq; varietate ſeiunximus, ex quo perfacilis ſit vnicuiq; verborum ſententiarumq; ſelectio, atq; orationis extructio, quacũq; tandem forma & ſpecie eam eſſe præditam uelit. In hoc autem opus, vt quanta eius ſit vtilitas intelligatur, non Ciceronis modò principis, verùm omnium quoq; reliquorum linguæ Latinæ ſcriptorum ab ipſo Plauto, qui ætate cæteros qui extant, anteit, ad Claudianũ uſque, qui Arcadij & Honorij floruit imperio, verba ipſa vſuſq; verborum, in compoſitione orationis cõferuntur. Quod dico ita intelligi debet, vt ſcias nihil ferè in tota rerum natura, atque hominum artificio, cuius quidem facta à noſtris autoribus mẽtio ſit, inueniri, ſiue in æthere, ſiue in aquis, ſiue in terra, ſiue locus ſit, ſiue corpus, ſiue tempus, ſiue actio, (quibus quidem quatuor, omnia huius vaſtæ, ſed pulcherrimæ vniuerſitatis opera, includi M. Varro exiſtimauit) quod in hoc opere ſuum non habeat locum, notam & explicationem: ex quibus quanta ſit huius operis vtilitas, ſeu potius neceſſitas, facilè poterunt omnes qui in literarũ ſtudijs operã aliquam ponunt, iudicare. Hanc vtilitatem augent voces Græcæ ſingulis vocibus Latinis, vt antè dixi, reſpõdentes, ita vt qui Latinam habeat vocem, ſtatim Græcam eadem opera habeat: qua inuenta, non erit difficile eius vſum in Græcæ linguæ commentarijs, ſiue lexicis, inuenire, quod alioqui pleriſque, rudioribus præſertim, (quanquam & eruditis nõnunquam accidit,) non uſqueadeò in promptu eſſe potuiſſet. Nam à Latina voce ad Græcam, à Græca ad cõmentarios, vbi vſus traditur, atque autoritate confirmatur, tanquam manu ducentur. Vt autem fructum quem quiſque expetit, in facienda oratione percipiat, duo potiſſimum videnda erunt: primum vt vnum ſibi in omni genere proponat, eumq; optimum & præſtantiſſimum, è quo verba ſumat, & cuius tum ſententias, tum compoſitionem, aliaſq; dicendi

virtutes imitetur. Nunquam enim vllo in genere optimus euadet, qui non optimos imitabitur. Secundum eſt, vt ne genera ſcriptionũ confundat: ſed poema ſcripturus poetam reſpiciat, & hiſtoriam hiſtoricum, & cauſſam acturus oratorem. Quod ſi etiam placeat, aut Dialogum aut epiſtolam conficere, Dialogorum atq; epiſtolarũ excellentem ſcriptorem ſibi proponet, niſi planè uelit tota, quòd dicitur, via aberrare. Ciceronem igitur, qui vnus verborum vbertate bonorum, & ſententiarum elegantia, & omni genere ornamentorũ cæteris omnibus præſtat, ſibi ita proponet, vt quæ ex eo in hoc volumine citata legerit, ijs aptè atq; appoſitè vtatur: quæ uerò non inuenerit, ea licebit ab alijs ſumere (quod & nos in hoc opere expoliendo fecimus) ſed hac lege, vt ab eo, qui ei maximè dicendi genere atq; ætate proximus ſit, ſumat. Itaq;, aut cauſſam dicturus, aut epiſtolam, aut dialogũ ſcripturus, aut artem traditurus, ſoluta tamen oratione, vnũ Ciceronem tota mentis acie intuebitur. Qui verò rerum geſtarũ memoriam eadem oratione literis mandare cupit, Cæſaris puritatem, in primis, aut miram Saluſtij breuitatem, aut Liuij copiam candoremq;, qui heroico verſu, Virgilij maieſtatem imitari debebit: atq; idem in cæteris generibus erit faciẽdum, vt in lyricis Catullum & Horatium: in epigrammatis eundem Catullum & Martialem: in elegia Tibullum, Propertium & Ouidium: in Tragœdia Senecam & Coriolanam, qui Tragicos Græcos Latinis verſibus elegantiſſimè expreſſit. Quo igitur hæc omnia facilius conſequantur, qui Latinis literis operam nauãt, habent hic auctorum omnium Latinorum ſupellectilem, ſanè locupletem tanquam in foro explicatam, vt vnicuiq; liceat inſpicere, & quantum velit, non magno ſanè precio, ſed vberrimo cum fructu, ſibi comparare. Itaque THESAVRVS linguæ Latinæ, aut ſi placet, FORVM ROMANVM, vel vtroque modo hoc præclarum opus inſcribi poteſt. Nam quomodo antea inſcriptum erat, Dictionarium ſiue Theſaurus, non video qua ratione de lingua Latina præcipientes, voce non Latina vti voluerint. Dictionarium enim vt dicamus, nulla veterum vnquam autoritate probabunt. Sed conuenienter factum eſt, vt in quorum lucubrationibus inter Latinas voces etiam barbaræ, vt antè diximus, legerentur, ab his inſcriptionis verba non abhorrerent, vt ſtatim inſcriptione lecta omnes intelligerent, quid ab eo opere expectare deberent. Quare nos quoniam autor duobus nominibus opus inſcripſerat, altero barbaro, altero Græco, & ſequens corrector errorẽ non correxerat, bino nomine Platonis & Ciceronis more inſcripſimus, ac Theſaurum linguæ Latinæ, ſiue Forum Romanũ, ut Latina appellatio Græcam non ad verbũ, ſed ornatè explicaret, appellandum cenſuimus, quod quidem non ſine ratione à nobis factũ eſſe quiſquam exiſtimare debet. Fuit nanq; in vrbe Roma omnium vetuſtiſſimum & ornatiſſimum, FORVM ROMANVM, LATIVM quoq; nuncupatum, vnde Latina lingua dicta, & vt poeta ait, Genus vnde Latinum, Albaniq; patres, atq; altæ mœnia Romæ. In eo enim templum Concordiæ pulcherrimum fuit: in eodem nomina Regum, Conſulum, Dictatorum ac Tribunorum, ad Auguſtum uſq; principẽ inſculpta legebãtur: itemq; eorum qui Triumphum ducere meruerãt, & quo tempore triumpharant, atq; alia Romanæ maieſtatis monumenta plurima ibidem extiterunt. Huius Fori celebritate & maieſtate adducti, nos hoc opus, in quo tot Romanæ Latiæq; linguæ principum nomina & monumenta leguntur, Forum Romanum appellari meritò poſſe cenſemus. Et quidem illius Fori dignitas ac maieſtas iamdudum concidit, atq; ita concidit, vt vix eius veſtigium extet: huius autem noſtri gloria, quoniam ſcriptorum clariſſimorum literis conſtructum eſt, manet: ac ſi qua in parte diminutum vetuſtate atq; hominũ igna-

uia fuerat, eruditorum ac diſertorum induſtria ſubinde inſtauratur ac renouatur: tantum poſſunt eruditorum virorum monumenta, vt rebus caducis & momentaneis immortalitatem quandam afferre poſſe videantur. Huius igitur clariſſimi Fori noſte, ô, SALMEORVM decus Heroum IVLI, patronum optamus, cuius patrocinium, cùm maiorum tuorum claritate & gloria, tum verò tua virtute, pietate, literis, humanitate, iamdudum meruiſti. Neq; enim obſcura eſt Salmæ Comitum antiqua nobilitas & virtus, quæ genus tuum, ad magnorum penè principum gloriam euexerunt. Atq; vt vetera illa præteream, quantus belli & pacis artibus fuit pater tuus Nicolaus? quot legationum muneribus Regis Ferdinandi nomine, qui nunc Imperator Auguſtus ſalutatur, ſapientiſſimè functus? quoties ſumma cum laude ac felicitate equitum turmas duxit? hæc clariſſimorum hiſtoricorum monumenta teſtantur: ſenſeruntq; infeſtiſſimi Chriſtiani nominis hoſtes Turcæ, atque alij Caroli & Ferdinandi Cæſarum hoſtes: quam etiam ob cauſam ab eiſdem fratribus tantis eſt præmijs & honoribus auctus, quantis à maximis principibus, vir fortiſſimus & ſapientiſſimus debuit. Quid de patruo tuo Beodurenſi ſiue Patauienſi pontifice dicam? cuius fidem, conſtantiam & prudentiam, toties eſt expertus Rex, quoties grauius aliquid in deliberationem venit. Magnificentiæ verò eius, humanitatis & charitatis, tanta extitit vis, vt non modò in propinquos & vicinos, verùm etiam in remotiſſimos extenderetur, atq; in eos maximè, in quibus aliqua virtutis aut eruditionis ſignificatio elucere videretur. Nemo ab eo violatus: multi beneficio & liberalitate adiuti. A tanto maiorum ſplendore minimè degenerarūt poſteri, inter quos tu plurimis cùm fortunæ tum animi bonis tanquam lucidiſſimum ſidus eniteſcis. Res familiaris, cùm ampla, tū virtute ac bonis artibus aucta, tum caſta à cruore ciuili: eruditio non vulgaris, & maior quàm hodie ſoleat in tantæ fortunæ hominibus inueniri. De humanitate quid dicam? quam tantam eſſe prædicāt, qui te propius nouere, vt ad eam unam natus & factus eſſe videare. Inter hos eſt Leo filius meus, cuius tu mores pietatemq; mirificè probas, & cum quo de me, meisq; rebus multùm & familiariter egiſti, petijſtiq;, vt de meis lucubrationibus te certiorem faceret, cupere te omnia (ſi fieri poſſet, habere, eaq; perlegere. Hæc ſunt veræ nobilitatis ornamenta, non modò ipſum eruditione excellere, verùm etiam qui eruditionem qualemcūq; præ ſe ferunt, diligere & colere. Mitto ſtudium purioris religionis, quo incenſus, illud præcipuè habes in votis, vt Deus Opt. Max. ritè colatur, CHRISTI regnum floreat, & ſublatis impedimentis, ſuum priſtinum nitorem Reſp. Chriſtiana parta vbiq; læta & ſalutari pace, recipiat. Hæc ego omnia mecum reputans, vt meæ erga te voluntatis ſignificationem aliquam darem, hoc opus in tuo nomine apparere volui, teq; orare, vt eius patrocinium ſuſcipere (res eſt Iulio Salma non indigna) ne grauere: me ac meos amare ornareq; pergas. Vale ex inclyta Baſilea, Anno CHRISTI SERVATORIS, M. D. LXI. Idibus Martij.

AVTORVM, EX QVIBVS VERBA ET LOQVENDI MODI IN HOC OPERE CITANTVR, NOMINA PER ætates in certas claſſes diſtributa, ut perfecti ab imperfectis, meliores à deterioribus ſecernantur, & delectus de quo in præfatione egimus, haberi in utendo poſſit.

VETVSTI IMPERFECTI & inelegantes, ſed proficientes.

Plautus poeta.
Cato de Re ruſtica.
Terentius poeta.
Lucretius poeta.

MEDII IN SVO GENERE perfecti & elegantiſſimi.

Varro.
Saluſtius hiſtoricus.
Cæſar hiſtoricus.
CICERO *princeps.*
Liuius hiſtoricus.
Catullus poeta.
VIRGILIVS *princeps.*
Tibullus poeta.
Propertius poeta.
Horatius poeta.
Ouidius poeta.
Cornelius Celſus medicus.

POSTREMI IMPERFECTI & deficientes.

Columella de Re ruſtica.
Valerius Max. hiſtoricus.
Seneca philoſophus.
Seneca poeta.
Lucanus poeta.
Silius Italicus poeta.
Valerius Flaccus poeta.
Valerius Martialis poeta.
Perſius poeta.
Iuuenalis poeta.
Statius poeta.
Pomponius Mela Geographus.
Plinius hiſtoriæ Naturalis autor.
Plinius nepos.
Quintilianus Rhetor.
Cornelius Tacitus hiſtoricus.
Q. Curtius hiſtoricus.
Claudianus poeta.

EX QVIBVS AVT GRAMMATICIS aut varij generis ſcriptoribus interpretationes ſumantur.

Catone.
Varrone.
Cicerone.
Aſconio Pædiano.
Columella.
Quintiliano.
Porphyrione.
Priſciano.
Probo.
Diomede.
Acrone.
Laurentio Valla.

AVTORES

Feſto Pompeio.
Plinio maiore.
Strabone.
Pandectis Iuris ciuilis.
Aulo Gellio.
Macrobio.
Donato.
Nonio Marcello.
Seruio.
Vegetio.
Vitruuio.
Hermolao Barbaro.
Ruellio.
Perotto.
Calepino.
Eraſmo.
Budæo.
Hadriano Cardinale.
Linacro.
Alciato.
Cælio Rhodigino.

DE NVMERIS QVIBVS AVTORVM LOCI CITANTVR.

In Terentio citando ternæ numerorum notæ ſunt: quarum prima actum ſignificat, altera ſcenam, tertia verſum.

In Plauti teſtimonijs, prior numerus vel argumentum, vel prologum, vel ſcenam, poſterior verſum indicat.

Plinij Iunioris loci vnico numero notantur, qui epiſtolam indicet, vt ab auunculo Naturalis hiſtoriæ autore, diſtingueretur.

In Ciceronis epiſtolis citandis, liber, epiſtola & verſus notantur: in alijs eius operibus liber & verſus, interdum etiam verſus tantum, vt in orationibus atq; alijs nonnullis.

In Catone, Varrone, Columella, Plinio maiore, librũ & caput notauimus: in reliquis, quoniam ex varijs exemplaribus teſtimonia citantur, non ita certi ſunt numeri. Verùm hæc tu lector pro tua diligentia facilè & cognoſces, & reperies.

THESAVRVS LINGVAE LATINAE, SIVE FORVM ROMANVM, CAELII SECVNDI CVRIONIS OPERA & induſtria renouatum & expolitum.

A

A LITERA *Vocalis, prima in alphabeti ſerie.* Cic. 1. de Diuinatione, 47. *Sus roſtro ſi humi* A *literã impreſſerit, nũ propterea ſuſpicari poteris* An*dromacham* Ennij *ab ea poſſe deſcribi?*

A & Ab ἀπὸ, παρὰ, παρ́, *præpoſitiones ſunt ablatiuæ eiuſdem ſignificationis.* Differunt *autè in orationis cõtextu, quòd* A *nũquã præponitur dictionib. à uocali incipiẽtib.* Ab *uerò, teſte* Priſcia*no, nõ modò uocalibus ſequentibus adhibetur, ſed etiam cõſonantibus, ſi nulla aſperitas uocis prohibeat: ut,* Ab *ducibus, ab* Ioue, *ab legione, ab nobis, ab rege, ab re, ab ſummo, ab ſe, ab tuo.* Quibus *tamen & cæteris conſonantibus nunc frequentius præponitur* A.

A *præpoſitio, producitur & grauatur in contextu,* Priſc. *lib. 2. de dictione.*

A *uel* Ab *iunctum cum uerbis paßiuis, cauſam efficientem, ſiue (ut loquuntur alij) perſonam agentem ſignificat. ut,* Vi*ctus eſt à ſcipione.* Id eſt, *uicit eum* Scipio. Quintil. *lib. 12, cap. 1.* Fabritius *reſpondit à ciue ſe ſpoliari malle, quàm ab hoſte uænire.* Idem *lib. 9. cap. 2.* An *ab eo fuſtibus uapulaſſet.* Verti *poteſt hic ablatiuus in datiuum,* Græco *more.* Virgil. Aeneid. 1. Neq; *cernitur ulli.* Id eſt, *ab ullo.* Ibi*dem,* Nulla *tuarum audita mihi, neq; uiſa ſororum.*

A *meis ciuibus ea res mihi fuit honori, id eſt,* Ob *eam rem honoribus affectus ſum à ciuibus meis.* Cic. *pro* Milone 74. *beatos eſſe quibus ea res honori fuerit à ſuis ciuibus.*

A *nobilitate igitur periculum.* Subaudi, Eſt, Impendet, Imminet, *aut aliquid ſimile.* Cic. *lib. 2. de* Diuinat. 69.

Ab *aliquo infeſtus ager.* Liu. 1. Decad. *lib. 6.*

Ab *aliquo perire, id eſt, occidi.* Plin. *lib. 11. cap. 37. 59.*

Ab *aliquo interire.* Cic. *li. 1.* Acad. *quæſtio. 41.* Nibil *enim ualẽtius eſſe à quo intereat. id eſt, à quo redigi poßit in nihilũ.*

A & Ab, *interdum poſtponuntur ſuis ablatiuis.* Tacitus An*nalium lib. 2.* Orſus *oppido à* Canopo. Ibidem *lib. 2.* Quin*ta ab hora diei ad noctem cæſi hoſtes.*

A & Ab, *motum à loco ſignificant: ut,* A *uilla redeo, ab agro, uel ab agris.* Venio *ab urbe, ab* Italia. Virgil. 2. Aeneid. Et *iam* Argiua *phalanx inſtructis nauibus ibat,* A Tenedo.

A & Ab, *interdum per* Cum *declarantur, ſeruiuntq; tempori ſignificando, ut,* A *paruo te noui.* Hoc *eſt, cum adhuc paruus eſſes.* Huius *generis ſunt quæ ſequuntur.*

Ab *adoleſcentia.* Cice. 2. *de* Finib. 154. Tua *erga me & erga philoſophiam uoluntate ab adoleſcentia ſuſcepta.* Sic Terent. *Adelphis, 1. 1. 16.*

Ab *adoleſcentulo.* Cic. *pro* Quintio, Nam *qui ab adoleſcentulo quæſtum ſibi inſtituiſſet ſine impendio.*

A *cunabulis.* Plaut. Pſeud. 1 1. 48. Quid *ſapit?* CH. *uſq; à cunabulis, pro eo quod eſt ab infantia.*

A *primis cunabulis.* Columel. *lib. 1. cap. 3.* Vide *oriundus in* Orior. Vide *item* Cunæ.

Ab *incunabulis.* Liu. 4. *ab* Vrbe, Ab *incunabulis imbutum odio* Tarquiniorum.

Ab *ipſis dicendi incunabulis.* Quintil. *in procœm. lib. 1. b.*

Ab *ineunte adoleſcentia, uel ætate.* Sic *pro lege* Manilia 1. Sed *meæ uitæ rationes ab ineunte ætate ſuſceptæ prohibuerũt.* Id eſt, *ab adoleſcentia.* Sic 2. Offic. 62. Idem Octauio *li. 13. 22. 1.* M. Aemilius Auianus *ab ineunte adoleſcentia me obſeruauit, ſemperq; dilexit.*

Ab *infante.* Colum. *lib. 1. cap 8. 2.*

Ab *infantibus, id eſt, à pueris.* Celſ. *lib. 7. cap. 7.*

Ab *infantia prima.* Tacit. Annal. 1.

Ab *initio ætatis.* Cic. *ad* Sulpitium, *lib. 4. epiſtolarum, 3. 10.*

Ab *iuuenta,* Liu. 6. *bel.* Pun. 98.

A *paruis, idem.* Terent. And. 3. 3. 8. Cic. 2. *de* Leg. 15. A *paruis enim* Quinte *didicimus.*

A *paruulo.* Terent. Adel. 2. 1. 23.

A *paruulis duritiæ & labori ſtudent.* Cæſar 6. Bel. Gall. 77.

A *prima adoleſcentia.* Cic. *ad* Lentulum, *epiſt. lib. 1. epiſt. 9.*

A *prima ætate.* Cic. *lib. 1. epiſt. 4. 13.*

A *primordio ſui.* Tacit. *lib. 19.* Hic *exitus* Cremonam *habuit anno ducenteſimo octogeſimo ſexto, à primordio ſui.*

A *principijs ita diligentior fiat puer.* Quintil. *lib. 1, cap. 1. 1.*

A *puero & à pueris.* Cic. 4. Acad. 205. Diodoro *quid faciam* Stoico, *quem à puero audiui?* Idem *ad* Cæſarẽ *li. 13. 17. 7.* Cic. 1. Tuſc. 90. Nec *uerò fieri ullo modo poſſe, ut à pueris tot rerum notiones haberemus.*

A *puero paruulo.* Plaut. Merc. 3. 89.

A *pueritia.* Cic. 2. Tuſc. 49. Hæc *& à pueritia legimus, & didicimus.* Terent. Heaut. 1. 2. 9. Iam *inde uſq; à pueritia.*

A *puſillo puero.* Plaut. Sticho, 4. 22. Quia *iam inde à puſillo puero ridiculus fui.*

A *tenero & à teneris.* Colu. *lib. 5. cap 6. 17.* Eam *partem cœli ſpectent, cui à tenero conſueuerunt.* Id eſt, *cum adhuc teneræ eſſent.* Virgil. *lib. 2.* Georg. Adeo *à teneris conſueſcere multum eſt.* Subaudiendum, *annis.*

A *teneris unguiculis.* Cic. Lent. *lib. 1. 6. 4.* Hoc *eſt ab infantia.*

A & Ab, *finitum rei alicuius aut temporis terminum ſignificant: & ferè ſequitur ad uel uſq; ad, aut aliquid idem pollens: ut, à principio ad finem.*

Ab *auo.* Terent. Phorm. 2. 3. 48. Progeniem *ueſtram uſq; ab auo, atq; atauo proferens, id eſt, ab aui tempore.*

Ab *aurora.* Plautus Pœn. 4. 6. Vſque *ab aurora ad hoc quod eſt die.*

A *calce ad carceres.* Id *eſt, à fine ad principium.* Cic. *de* Senectute, 76. Nec *uerò uelim quaſi decurſo ſpacio, à calce ad carceres reuocari.* Hoc *eſt, à ſenio ad pueritiam.*

A *capite uſq; ad calcem, id eſt, totum:* Nonnunquam, *ab initio ad finem: interdum, à ſummo ad imum.* Plaut. *in* Epid. Con*templa* Epidice *ab unguiculo ad capillum ſummum.* Horat. *lib. 2. epiſt. 2. 1.* Candidus, *& talos à uertice pulcher ad imos.* Hieronymus *in præfatione libri, quem uerba dierum inſcribunt* Hebræi, Contuli *cum eo à uertice, ut aiunt, uſq; ad extremum unguem.* Plerunq; *etiam à capite id ſignificat quod à præcipuo autore, à fonte, ab origine.*

A *cœlo ad terram percontari:* Quaſi *dicas, quacunq; de re,*

ab extremo initio uſq; ad ſupremum finem. Sic apud Plaut. in Perſa.lib.36. licitatori roganti, num ex puella quædam ſcitari liceret, uenditor quantum uellet percontari permittens, A cœlo, inquit, ad terram quod lubet.

Ab extremo. Liu.1.ab urbe, 121. Ab extremo orſi, ad primos exciuere Albanos.

A fundamento. Plaut. Rud. 13.55. Qui à fundamento mihi uſque mouiſti mare. Pro à fundo. A fundo Virgil. 2. Aeneid. Atque imò Nereus ciet æquora fundo. Ab infimo Plautus Moſtel. 10.40.

Ab humili ad ſummum. Cic. 2. Tuſc. 7. atq; oratorum quidem laus ita ducta ab humili uenit ad ſummum.

Ab illo tempore. Cic. 6. Verr. 26. Habuit ſecum eos ab illo tẽpore. Idem pro lege Manilia, ſed ab illo tempore tertiũ iam annum & uiceſimum regnat.

Ab octaua. Iuuen. Saty. 1. Cic. Philip. 102. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, uomebatur.

Ab imis unguibus. Cic. pro Roſc. Comœ. 11. Nonne ab imis unguibus uſq; ad uerticem ſummum (ſi quam coniecturã affert hominibus tacita corporis figura) ex fraude, fallacijs, mendacijs conſtare totus uidetur? id eſt, ab unguibus pedũ, ut dici ſolet, à planta pedis.

Ab initio, (ἀπαρχῆς, ἀρχῆθεν,) Cic. ad Brut. 10. 2. Cui conſuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit. Vide initium.

A linea incipere dicuntur, qui ab ipſo rei exordio ſumunt initium. Sumpta eſt metaphora ab his qui curſu certant in ſtadijs. Nam ijs linea quædam ducitur, ad quam ex æquo ſtent, donec currendi ſignum accipiãt. Hinc eſt illud Tertulliani lib. aduerſum Marcionem, 1. Age igitur ad lineas rurſus & ad gradum. Ad lineas dixit, pro eo quod eſt ab integro. Eandem habet ſententiam & illud, A carceribus: metaphora utiq; ſumpta à ſtadijs, in quib. carceres erant repagula quædam, unde curſus initium erat. Itaq; à carcere, aut à carceribus, id ſignificat quod ab ipſo rei principio.

A mane. Plaut. Milit. 9.29. Longum diutinumq; à mane uſque ad ueſperum.

A media nocte togatus ero, Martial. lib. 10.8.2.

Ab ouo uſq; ad mala, dixit Horat. lib. 1. Serm. ſaty. 3.2. pro eo quod eſt, Ab initio conuiuij uſq; ad finem.
Antiquitus enim cœnam ab ouis auſpicabantur, malis finiebant. Erit uenuſtius, ſi longius trahatur, Ab ouo uſq; ad mala, id eſt, toto colloquio, tota nauigatione, aut toto opere.

Ab omni æternitate uixit animus. Cice. lib. 1. De diuina. 188. id eſt, quod dicunt ab æterno.

Ab omni uetuſtate acceptum. Cice. de Aruſp. reſp. 27. Cæremonias ab omni uetuſtate acceptas, à Brogitaro pollui nõ ſinit.

A pridie Idus Septembris. Plin. lib. 11. ca. 16. Gignitur mel ericeum maximè Arcturi exortu à pridie Idus Septembris.

A prima luce. Cæſar bell. ciuil. lib. 1. Hoc idem poſtero die à prima luce faciunt.

A primo lucis. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 5. A primo lucis in cœnæ tempus.

A primo, pro à principio. Terent. Phor. 4.2.14. Petam hinc unde à primo inſtitui. Cic. Att. lib. 16.314.6. Sed hoc à primo cogitauit. Eidẽ lib. 10. epiſt. 173.11. Tuas nũc epiſtolas à primo lego. Eidẽ li. 16. Vtinã à primo ita tibi eſſet uiſum.

A principio. Terent. And. 1.1.21. Rẽ omnẽ à principio audies. Cic. Att. lib. 7.121.4. At uellem à principio te audiſſe.

Ab ſeculo ad ſeculum uiuunt. Plaut. Milit. 14.86.

A ſummo. Plau. Mil. 11.40. Plenã à ſummo, ſubaudi ad imum.

A ueſtigio. Plin. lib. 7. cap. 17. Quod ſit hominum ſpatium à ueſtigio ad uerticem, id eſſe paſsis manibus inter longiſsimos digitos obſeruatum eſt.

Ab Sylla & Pompeio Conſulibus, id eſt, à Conſulatu Syllæ & Pompeij. Cic. contra Rullum, 60.

A & Ab ſeparationẽ ſignificãt. Terent. And. 1.1.121. Ita tum diſcedo, ab illo. Cice. Curioni, lib. 2. Ego te abfuiſſe tandiu à nobis, & doleo, &c. Lõgiſsime ab occaſu. Vide in Lõgus.

A uel Ab pro cõtra, ut nõnullis placet. Virg. in Melib. Dũ teneras defendo à frigore myrtos. Hoc eſt, cõtra frigus. Cic. pro Fonteio, 31. A quo periculo defendite iudices ciuem fortem. Plin. lib. 20. cap. 17. Veſtes quoq; à tineis defendit.

A uel Ab, pro præter ſiue cõtra, teſte Donato. Vnde ab re ſignificat præter ſiue contra utilitatem, aut ſine utilitate, cui contrarium eſt è re, id eſt, ad utilitatem. Sæpius autem uſurpatur cũ particula negatiua. Plaut. Aſin. 5.71. Haud ab re aucupis. Plin. lib. 33. ca. 8. id quod notaſſe, non ab re. Hoc eſt, non inutile, Aut præter propoſitum.

Ab re conſulere alicui: hoc eſt, contra commodum. Plaut. Trinum. 5.12. de amore ſubdole blanditur, ab re conſulit.

Ab re orare. Plaut. Capt. Quiduis, dum ab re nequid ores, faciam. Id eſt, ne quid ores alienum ab honeſto.

Ab re, pro Ob eam rem. Liuius 1. ab Vrbe, 71. Quinq; dierũ ſpatio finiebatur imperium, ac per omnes in orbem ibat: annuumq; interuallum fuit: id ab re, quod nunc quoq; tenet nomen, interregnum appellatum.

Ab re tua, pro à negotijs tuis familiaribus. Ci. ad Att. 12.236.3. Tantúmne ab re tua eſt otij tibi, ut etiã oratorem legas? Vide Otium.

Non ab re. Suet. in Auguſto, Non ab re fuerit ſubtexere quæ ei priuſquam naſceretur, in ipſo natali die deinceps euenerint. Hoc eſt, Non alienum à propoſito.

Non ab re ſignificat etiam ſine cauſa, ut, Non ab re te ſemper feci plurimi.

A uel Ab pro poſt, uel ſtatim, ſeu continuo poſt: ut, à ientaculo, à funere, à cibo, à ſomno, ab labore, &c. Ci. de Senec. 17. Cuius à morte hic tertius & triceſimus eſt annus. Hoc eſt, poſt cuius mortem. Cic. 3. de Oratore 5. Cic. Att. lib. 1.3.3. Quod mihi mandaras, ut primum à tuo digreſſu Romam ueni, confeceram. Idem 1. Acad. 66. Qui quartus ab Archeſila fuit. Sic dicimus, à rege ſecundus. Hoc eſt, poſt regẽ primus. Liu. 3. ab Vrbe, Neq; hoſtium à tergo incurſum uidit. Plin. lib. 16. cap. 39. Scipionis claſsis quadrageſimo die à ſecuri nauigauit, id eſt, poſtquam cæſa eſt materia.

A uel Ab, pro eo quod eſt Pro, utiq; cũ his uerbis Sum, Sto, Facio, Dico, Ago, & ſimilibus. Cic. in Brut. 148. Vt nemo cõtra ciuium perditorum popularem turbulentamq; dementiam, à ſenatu & à bonorum cauſa ſteterit conſtantius. Idem pro Cluentio, 74. Non modo dicendi ab reo, ſed ne ſurgendi quidem poteſtas erat. Idem lib. 1. de Orato. 29. Sed uide ne hoc Scæuola totum ſit à me. Et 2. Tuſc. 11. Quid enim dicant, & quid ſentiant hi qui ſunt ab ea diſciplina, nemo mediocriter quidem doctus ignorat. Rurſum lib. 1. de Inuent. 102. Commune eſt, quod nihilo magis ab aduerſarijs, quàm à nobis facit. Pro ſuperioribus locutionibus dicunt etiam eleganter Latini, Cum aliquo facere, Cum aliquo ſtare, Pro aliquo eſſe. Sed & cum his magnam habent affinitatẽ quæ ſequuntur exempla. Cice. lib. 2. de Inuent. 166. Locus communis à translatione, & contra eum qui translationẽ inducit. Et lib. 2. ad Heren. 41. Communes loci ſunt à teſtibus, contra teſtes: à quæſtionibus, contra quæſtiones: ab argumentis, contra argumenta: à rumoribus, cõtra rumores.

A Platone & Ariſtotele homines, id eſt, Academici & Peripatetici, ſiue Platonici & Ariſtotelici, Platonis & Ariſtotelis doctrinam ſequentes. Cic. pro Muræna 58. Noſtri inquam illi à Platone & Ariſtotele moderati homines & temperati, aiunt apud ſapientem ualere aliquando gratiam.

A uel Ab,

A uel Ab, pro ἕνεκα, ſiue pro, quod pertinet ad Cic. pro Rabirio, 16. Quorum impunitas fuit non modo à iudicio, ſed etiam à ſermone. Idem lib. 7. ad Att. 134.4. Sumus enim flagitiosè imparati cùm à militibus, tum à pecunia. Idem lib. 3. de Orat. 79. Hæc cum Craſſus dixiſſet, parumper & ipſe conticuit, & à cæteris ſilentium fuit. Emendatiores tamen codices præpoſitionem non habent, ſic, & cæteris ſilentiũ fuit. Plaut. Epid. 3.26. A morbo ualui, ab animo æger fui. Idem Curc. 2.51. Tam à me pudica eſt, quaſi ſoror mea ſit. Id eſt, eam nunquam attigi. Terent. Hecyra. 1.2.70. Narratq; ut uirgo à ſe integra etiam tum ſiet. Cic. Att. Cùm Romæ à iudicijs forum refrixerit. Huc etiã illa pertinent. Plau. Trucul. 3.20. Bis perijt amator, ab re, atq; animo ſimul. Idem Ciſtel. 2.51. Doleo ab animo, doleo ab oculis, doleo ab ægritudine. Terẽt. Phorm. 2.2.26. Otioſus ab animo. Plancus Ciceroni lib. 10. epiſtola 15. Et Antonius ab equitatu firmus eſſe dicebatur. Cælius Ciceroni lib. 8. epiſt. 10. Ego quidem præcipuum metum, quòd ad te attinebat, habui, qui ſcirem quàm paratus ab exercitu eſſes, Cic. in Bruto 32. Acuti ſunt, elegantes, faceti, breues. Sed ille Græcus ab omni laude felicior. Idem Poſt reditum ad Quir. 5. Me nudum à propinquis, nulla cognatione munitum, &c. Pro domo ſua ad Pontifices. 146. Tam inops autem ego eram ab amicis, aut tam nuda Reſpublica magiſtratibus? In Bruto. 120. Erat ab oratoribus quædam in foro ſolitudo. Ad Quint. fratrem, li. 2.16.11. Sic enim habeto, nunquam me à cauſis & iudicijs diſtrictiorem fuiſſe.

Ab hac parte, Planc. Cic. li. 10.24.18. Securos uos ab hac parte reddemus.

A uel Ab, pro per, Plau. Rud. 12.20. Ab ſe cantat cuia ſit. Idem Bacch. 17.22. Nunc ab trãſenna hic turdus lumbricum petit: id eſt, per traſennam. Hoc prouerbio ſignificatur, quis in magno uerſari diſcrimine, ſuoq; periculo eſſe proximus. Cic. lib. 3. de legibus. 5.2. Cui ne reditus quidem ad bonos, ſalutem à bonis potuit afferre: id eſt, per bonos. Idem pro Milone 42. Adde caſus, adde incertos exitus pugnarũ, Martẽq; communem: qui ſæpe ſpoliantem iam & exultantem euertit, & perculit ab abiecto: id eſt, per eum qui abiectus eſt & proſtratus. Idẽ li. 6. ad Att. 110.8. Ex Idib. Maij in Ciliciã, ut ibi Iunius cõſumatur, uelim trãquillè à Parthis. Hoc eſt, Mihi per Parthos liceat totũ Iuniũ agere trãquillè in Cilicia.

A uel Ab, pro de, teſte Donato. Plaut. Ciſtel. 9.7. Hinc ab oſtio iacentem ſuſtuli. Idem Merc. 8.9. Ab oſtio omnia iſtæc audiui. Suet. in Veſp. ca. 23. Alterum ad Iuniam Caluinam à gente Auguſti pertinere dicebat: alterum ad Parthorũ regem, pro de gente. Mart. lib. 10.103. Ipſa protinus à uia ſalutes.

A foris, Plin. lib. 17. cap. 24.12. Quibus omnibus cauſis difficilius tolerant frigora, aut æſtus, quoniam in ulcus penetrat omnis à foris iniuria. Vide A foris.

A uel Ab, pro uerſus, ſeu pro eo quod uulgò de parte dicimus. Cic. ad Brut. 10.8. Firmos omnino & duces habemus ab occidente, & exercitus. Dicitur & à parte, pro eodem. Plin. li. 13. cap. 25. Laudatiſsimo à parte Aquilonis aut cum ſpongijs. Idem lib. 12. cap. 15. Myrræ caudex craſsior quàm thuris, & ab radice etiam, quàm reliqua ſui parte. Cæſar lib. 6. belli Gallici, de Vris, Amplitudo cornuum, & figura, & ſpecies, multum à noſtrorum boum cornibus differt. Hæc ſtudiosè conquiſita, ab labris argento circuncludunt. Pro eo quod eſt à parte labrorum ipſorum cornuũ. Cic. 1. de diuin. 19. Quod faciebat etiam Panætius, requirẽs Iuppiterne cornicem à læua, coruum à dextra canere iuſsiſſet.

A cõtraria aure inſtillare. Pli. li. 24. ca. 10. Eraſiſtratus hæderæ acinos quinq; tritos in roſaceo oleo, calefactoſq; in cortice punici, inſtillauit dentium dolori à contraria aure.

A uento aliquid opponere. Plin. lib. 17. cap. 2. de arboribus, Aquilone maximè gaudent, denſiores ab afflatu eius lætioreſq; & materiæ firmioris. Qua in re pleriq; falluntur, cum in uineis pedamenta non ſint à uento eo opponẽda, & id tantum à Septentrione ſeruandum.

A uel Ab cum ablatiuo perſonæ, eleganter domicilium ſignificat, ut, à iudice uenio. Hoc eſt, à domo iudicis: quod ineptè dicitur de apud. Terẽ. And. 4.5.15. Vnde eſt? dic clarè, MY. à uobis: id eſt, à domo ueſtra. Ibidem, Sed Myſis ab ea egreditur. Sic à me, à milite, à Glycerio, apud eundem. Plau. Trucul. 17.74. Ab ſe egreditur foras. Idem Ciſtel. 9.6. Hæc ciſtella numnã hinc à nobis domo eſt? Pro eo quod eſt, ab hac domo noſtra.

A uel Ab ſequente quoq; præpoſitione ad, uel ipſa ſubaudita, pleruncq; utimur, ubi ab una re ad aliam fit tranſitus. Quod genus nonnulli ex grammaticis, motum interiorem, alij cõmutationem rei appellant: ut, à nequitia ad bonam frugem ſe reuocauit. Terent. And. 1.1.51. Ita ut ingenium eſt omnium hominum ab labore procliue ad libidinem.

A remo ad tribunal, dici ſolitum, ubi quis repentè ab infima cõditione prouehitur ad honeſti muneris adminiſtrationem. ex Syriano Hermogenis interprete.

A uel Ab nonnunquam ponitur pro Italica præpoſitione dal: præſertim ubi res ſignificatur unde quid incipiat: ut, à frigore ſolet febris incipere, à potu quidam prandium incipiunt. Plin. lib. 7. in præfat. A ſupplicijs uitam auſpicatur, animal cæteris imperaturum.

A fronte & à tergo, Cic. 3. Philip. 146. A tergo, à fronte, à lateribus tenetur: id eſt, undiq;, Liu. 5. bel. Pun. 115. Cætera à fronte pulſa, à tergo atq; alijs circunuenta acies.

A fronte & à tergo uidere, hoc eſt diligenter inſpicere, & præterita cum præſentibus ac futuris conferre. Eodem ſenſu dicimus, à fronte ſimul & occipitio. Ex Homero.

A fronte præcipitium, à tergo lupi. Cum aliquis hinc atq; hinc duobus maximis premitur malis, ut in utruncunq; inciderit, pereundum ſit.

A pectore denudari. Cic. 5. Verr. 27. Ne denudetur à pectore, ne cicatrices pop. Romanus aſpiciat.

Ab exteriori parte læuis uncus. Celſus lib. 7. cap. 26.

A uerecundia: id eſt, præ uerecundia, propter uerecundiam. Iacentem hoſtes ſuperfuſi oppreſſerunt, cognitumq; primum à uerecundia memoriaq; meritorum haud ſecus quàm ducem ſuum attollunt.

Ab illo friget: id eſt, præ illo, ſeu illius comparatione. Eraſmus in 18. cap. Lucæ: Scio ſic alicubi loqui Gellium, Friget ab illo, pro eo quod eſt, friget comparatus ad illum.

A propter, ut Ab ſecundis rebus incauti: id eſt, Ob res proſperas parum ſibi cauentes. Liuius 6. bel. Maced. Non tam ab ira nec ab odio, quàm ut miles ſentiret, &c. id eſt, propter iram. Plin. lib. 2. cap. 8. Tertium ſidus Martis, quod quidã Herculis uocant, ignei ardentis à ſolis uicinitate, binis ferè annis conuerti.

A ſole dolet. Plin. li. 24. cap. 5. Cupreſsi folia trita, ſerpentium ictibus imponuntur, & capiti cũ polenta, ſi à ſole doleat.

Ab pro erga, Cic. pro S. Roſc. Amer. 52. Præeſt huic quæſtioni uir, & contra audaciam fortiſsimus, & ab innocentia clementiſsimus: id eſt, erga innocentes, uel pro innocentia.

A uel Ab, pro à parte, ſiue ex parte Liu. lib. 1. ab urbe. Principes utrinq; pugnam ciebant: ab Sabinis Metius Curtius, ab Romanis Hoſtius Hoſtilius.

Ab Romanis tubæ cornuaq; cecinerunt. Liu. Decad. lib. 10.

Ab anteſignanis pila nõ ceſſabant. Liu. 3. Decad. lib. 10. id eſt, non ceſſabant anteſignani pila iaculari.

Ab aliquo legare, Cic. pro Cluentio 25. Itaq; ei teſtamẽto legat

grandem

grandem pecuniam à filio, ſiqui natus eſſet, ab ſecundo hærede nihil legat. Idē in Topic. 9. Si paterfamiliâs uxori ancillarum uſumfructū legauit à filio, neq; à ſecundo hærede legauit, mortuo filio mulier uſumfructum non amittet.

Ab aliqua re otium uel tempus habere. Terent. Phorm. 5. 5. 3. otium à ſenibus ad potandum ut habeam. Cic. 1. Ver. 22. Et qui omne tempus, quòd mihi ab amicorum negotijs datur, in his ſtudijs laboribuſq; conſumam.

A uel Ab, proximitatē loci ſignificat, Cic. lib. 1. Acad. Nunciatum eſt nobis à M. Varrone, ueniſſe eum à Roma pridie ueſperi. Hoc eſt, non ex ipſa urbe Romā, ſed (ut uulgus loquitur) de prope Romā. Alioqui non ſolet Cicero temerè addere præpoſitionē proprijs urbiū nominibus. Liu. Flauius ſupplementū ab Roma abduxerat: id eſt, de locis urbi Romæ propinquis. Cic. Att. lib. 3. Neq; de illius itinere quicquam certi habebamus, niſi eum ab Epheſo ante aliquantò profectum. Cic. in Verrem: Nam Brutus ab Roma aberat. Nam à uel ab, ſic differt ab è uel ex. A theatro uenit, qui à loco qui eſt iuxta theatrum uenit. E theatro uenit, qui in ipſo theatro fuit. His cōtraria ſunt Ad & In: ut, Eo ad templum: &, eo in templum. Author Seruius in arte. Hæc tamen differentia interdum confunditur ab authoribus.

A uel ab, iunctum cum certis nominibus, miniſtros ſignificat, ut, à manu, à ſtudijs, à cōmentarijs, à libellis, rationibus, pro miniſtro uel ſeruo qui præeſt ſtudijs, cōmentarijs, libellis, rationibus. Et in his ſubauditur nomen Seruus, quod interdū etiam exprimitur. Dicuntur autem per omnes caſus eadem terminatione. Rectè enim roges: Quid agunt à pedibus: ut, Serui ſubaudias. Sic, Miſi à pedibus, dedi à pedib. meis, &c.

A cōmentarijs, qui præſunt commentarijs: id eſt, qui in cōmentarium cuſtodias referunt, & ueluti diarium cuſtodiarum conficiunt. Hos Aſconius uocat commentarienſes.

Ab epiſtolis (ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν γενόμενος) Qui præeſt epiſtolis, ſiue ut eas accipiat, ſiue ut ad illas reſpondeat. Vide A ſtudijs, Sueto. in Claudio.

A latere: id eſt, chari & amici principum, & qui eorum lateribus ſemper adſunt. Vide Latus, lateris.

A libellis, qui præeſt libellis ſupplicibus, quas requeſtas uocāt. ὁ τῶν γραμματείων προεστάμενος τῶν ἱκετησίων. Vide libellus, in liber, bri.

A manu, à manu ſeruus, & à manibus, Scribæ, quorū manu ad literas ſcribendas principes uti ſolent. Suet. in Veſp. Poſt uxoris exceſſum Cænidem Antoniæ libertam adamauit: & à manu dilectam quondam ſibi reuocauit in contuberniū. Idem in Cæſare dictatore cap. 74. Philomenem à manu ſeruum. Hi alio nomine ad manum dicuntur. Cic. lib. 3. de Oratore. 125. Licinium ſeruum ſibi Gracchus habuit ad manū. Sed & Amanuenſes à Suet. in Nerone ca. 44. & rurſus in Veſpaſiano cap. 3.

A pedibus, uel à pedibus ſeruus, qui pedibus iter facit, non equo uehitur. Cic. Att. lib. 8. 149. 2. Nec ullam ob aliam cauſam Pollucem ſeruum à pedibus meum Romam miſi. Martial. lib. 5. in inuitatorē, Omnia cū retrò pueris obſonia tradas. Cur non menſa tibi ponitur à pedibus? Idem Pedes eos appellat libro 3. in Zoilum.

At ipſe retrò flexus ad pedum turbam,
Inter catellas anſerum exta lambentes
Partitur apri glandulas paleſtritis.

Hi etiam Circumpedes uocantur. Cic. in Verr. lib. 3. 65. Seruos artifices pupilli cum haberet domi, circumpedes autem homines formoſos & literatos ſuos eſſe dicebat, ſe emiſſe. Non tamen deſunt qui ſic dictos putent, quòd ſuis dominis ſemper adeſſent, quaſi iuxta eorum pedes, Domitius Calderinus putat ſeruos ad dominorū pedes diſcumbere ſolitos.

A pugione, qui principis pugionem geſtat, eiq; ſemper præſto eſt. Lampridius in commentarijs, inter quos Libertinus, qui à pugione appellatus eſt.

A punctis qui præeſt reditui aquariorum: ut eſt apud Frontinum lib. 2. de aquæ ductibus.

A ſecretis, ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων: Sunt qui ab ore principis imperia recipiunt diplomatum ſubſcribendorum, dictorumq; quæ in conſilio ſelecto decerni ſolent. Budæus.

A ſtudijs, is intelligitur qui præeſt ſtudijs alicuius, puta principis, utpotè uir eruditiſsimus, cuius opera in ſtudijs literarū utitur. Super hos Polybium à ſtudijs, Narciſſum ab epiſtolis, & Pallantem à rationibus.

A rationibus, ratiociniorum præfectus, qui nunc uulgò apud nos clericus aut magiſter computorum dicitur. Vide Suetonium paulo antè.

A uoluptatibus, qui ſtudium habet comminiſcendi uoluptates ad principem oblectandū. Vnde olim Xerxes edixit ſe præmium daturum ei, qui nouum uoluptatis genus reperiſſet, Suet. in Tiberio, Nouum deniq; officium inſtituit à uoluptatibus, præpoſito equite Romano, T. Cæſonio Priſco.

Sunt & aliæ harum præpoſitionum ſignificationes, cuiuſmodi ſunt quæ ſequuntur: Cæſar, Opportuno atq; occulto loco à milibus paſſuum circiter duobus Romanorum aduentū expectabant: pro, interuallo duum milium paſſuum. Idem, Poſitis caſtris à milibus paſſuum quindecim, auxilia Germanorum expectare conſtituit.

Aliter quoq; in ſequentibus à ſe uel ab aliquo ſoluere, dare, numerare. Cic. Att. lib. 5. 110. 12. Non modo nō recuſare, ſed etiam hoc dicere, ſe à me ſoluere. Quòd enim prætori dare conſueſſent, quoniam ego non acceperam, ſe à me quodammodo dare. Hoc eſt, quaſi de meo, uel de mea pecunia. Plau. cap. 7. 90. Cic. Att. lib. 7. 136. 4. Frater laborat, ut tibi quod debet, ab Egnatio ſoluat. Idem pro Flacco 35. Si prætor dedit ut eſt ſcriptū, à Quæſtore numerauit, Quæſtor à mēſa publica: mēſa aut ex uectigali, aut ex tributo. A Quæſtore, inquit, quaſi à Quæſtore acceptā, intellige pecuniā.

Perſoluere ab aliquo: Cic. Sinite me, quod uobis fretus, huic ſæpè promiſi, id à uobis ei perſoluere.

Repræſentare ab aliquo: Cic. Att. 12. 244. 4. Reliquæ pecuniæ uel uſuram Silio pendemus, dum à Faberio, uel ab aliquo qui Faberio debet, repræſentabimus.

Suppeditare ab aliquo: Cic. contra Rullum 43. Sumptum haurit ex ærario, ſuppeditat à ſocijs.

A cauda de ouo exire. Plin. li. 10. cap. 16. Hylas tradit noctuā, bubonem, picum arbores cauantem, trogonem, cornicem, à cauda de ouo exire: quoniam pondere capitum peruerſa oua, poſteriorem partem corporum fouendam matri applicent. In ſimilibus tamen locutionibus interdum ſupprimitur præpoſitio: ut apud eundem lib. 7. cap. 8. Neronem pedibus genitum parens eius ſcribit Agrippina. Ritu naturæ capite hominem gigni mos eſt, pedibus efferri.

A matre pulli: id eſt, recentes à nido accepti Columel. lib. 8. ca. 5. Verùm ſuburbanis locis, ubi à matre pulli non exiguis precijs uæneunt.

A lenone manu aſſerere. Plaut. Perſa. 4. 81. continuo tu illam à lenone aſſerito manu. Sermo eſt in compendium redactus pro eo quod eſt, à lenonis poſſeſsione uel dominio.

Inſtructus ab aliqua re: Cic. in Brut. 83. Vt eò nihil fermè quiſquam addere poſſet, niſi qui à philoſophia, à iure ciuili, ab hiſtoria fuiſſet inſtructior.

Inuictus à labore: Cic. Offic. 1. 97. Non eſt autem conſentaneū, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui inuictum ſe à labore præſtiterit, uinci à uoluptate.

Ab exule propè eſſe: Tacit. lib. 17. Syriā & quatuor legiones

obtinebat

obtinebat Licinius Mutianus, &c. tam propè ab exule fuit, quàm poſtea à principe.

A contumelia quàm à laude propius fuerit poſt Vitellium eligi Tacit. lib. 18. Hoc eſt, Propius contumeliæ quàm laudi, Cōtumelioſum magis quàm glorioſum.

Ab amore ſcribere: Balbus Cic. lib. 9. 178. 4. Hæc quàm prudenter tibi ſcribam, neſcio: ſed illud certè ſcio me ab ſingulari amore beneuolentiaq; quæcunq; ſcribo tibi ſcribere. Gallicè dicimus; De grand amour.

Ab aſpectu decorus: pro eo quòd Galli dicimus, Beau à ueoir. Columel. lib. 6. cap. 1. Apenninus boues progenerat duriſſimos, omnemq; difficultatem tolerantes, nec ab aſpectu decoros. Cicero dicit, Ad aſpectum præclarus, ad aſpectum pulcher. Vide ſuis locis.

Ab aliquo deſcribere. Cic. lib. 13. ad Att. 278. 4. Scripſit Balbus ad me, ſe à te Quintum de Finibus librum deſcripſiſſe: id eſt, ex tuo libro.

A ſe aliquid promere. Cic. de Orato. lib. 1. 55. Videar non ipſo aliquid à me prompſiſſe, ſed fortuito in ſermonem ueſtrum incidiſſe.

A ſe aliquid facere, Cic. de Orat.

A me ſalutem dic Ciceroni: id eſt, uerbis meis, ſeu nomine meo. Cicer. ad Attic. lib. 6. 113. 18. Valebis igitur, & ualere Piliam & Cæciliam noſtris iubebis literis, & ſaluebis à meo Cicerone.

A me illos habe commendatiſsimos, Cic. lib. 12. Epiſt. 25. 19. ad Cornificium.

A ſole calor: Cic. de nat. Deor. lib. 2. 195. Gallinæ pullos cum excuderint, ita tuentur, ut & pennis foueant, ne à frigore lædantur: & ſi eſt calor à ſole ſe opponant.

A puppi religatus: id eſt, ad puppim. Cic. lib. 2. de Inuentio.

A ſtirpe pro ſtirpitus & funditus, Liu. 4. bel. Maced. Sallu. in Iugur. Iugurtha, &c. Maſiniſſæ me nepotem, etiam à ſtirpe ſocium atque amicū populi Romani, regno fortuniſq; omnibus expulit.

Ab uno diagrāmate, Locutio eſt prouerbialis: quaſi dicas, De eadem formula. Eſt autem diagramma pictura deſcriptioq; philoſophorum, qua rem exponunt oculis. Ex Plutarcho in libello de diſcrimine inter adulatorem & amicum.

Ab unguibus incipere, hoc eſt, à leuiſsimis, minimeq; ad rē pertinentibus. Cuius cōtrarium, à capite incipere. Caput enim rei dicitur, quod eſt illius præcipuum, Ex Baſilio.

Ab auro fulgorem uereri. Lucretius lib. 2. 11.

Audacterq; inter reges, rerumq; potenteis
Verſantur, neque fulgorem reuerentur ab auro.

A limine diſciplinas ſalutare, hoc eſt, eas leuiter attingere, & earum modo rudimēta deguſtare, nō etiā ualde diuturnam atque præcipuam operam eis impendere. Seneca epiſt. 49.

A bis ſeptem undis. In eos competit, qui à noxia quapiam purgati ſunt, propterea quòd antiquitus mos eſſet, homicidio pollutos, ueſtes ſuas bis ſeptem inundationibus immerſionibuſq; lauare, Teſtis Suidas.

A mortuo tributum exigere uel colligere. Competit in principes expilatores plebis, aut auaros ſacerdotes, qui nulla non ex re lucrum exprimunt, aut uectigal extorquent. In eos etiam qui per fas nefaſq; diuitias undiq; congerunt, aut è rebus minutis ac ſordidis & turpibus. Ex Ariſt. li. Rhet. 2.

A puro pura defluit aqua. Quadrat in hominem uſquequaque inculpatum & innocentem, quem etiam ſi quis aliquando uocet in crimen, tamen non ſolum fama illius non contaminatur, uerùm etiam illuſtrior redditur. Ex Theognide in ſententijs elegiacis.

Ab eo, pro eius: Terent. Eunuch. 3. 5. 9. Adibo, atq; ab eo gratiam hanc quàm uideo uelle, inibo. Vbi Donatus: Hæc eſt elocutio, gratiam ab eo inibo, pro eius gratiam merebor.

Ab illo iniuria: Terent. in And. 1. 1. 129. Ea primum ab illo animaduertēda iniuria eſt. Quem locū ſic exponit Donatus; Animaduertenda, caſtiganda, uindicanda. Ab illo iniuria, quam facit, non quam patitur. Quòd ſi dixiſſet, iniuria eius, amphiboliam feciſſet, utrū quàm paſſus eſt ab alio, an quàm ipſe alijs intulit.

A me, pro poſſeſsiuo Meus. Terent. Adel. 5. 3. 2. Quiſnā à me pepulit tam grauiter fores? id eſt meas, ait Donatus.

A, interdum redundare uidetur, Tacit. lib. 20. Cerialis à metu infamiæ, &c. Preſsit iras. Hoc eſt, metu infamiæ, uel propter metum infamiæ. Idem in uita Agricolæ. Quum denotandis tot hominum palloribus ſufficeret ſæuus ille uultus & rubor, à quo ſe contra pudorem muniebat. Liu. 3. Deca. lib. 8. Dextra Pœnos tenere caſtra, à ſtationibus, uigilijs, omni iuſta militari cuſtodia tuta & firma.

A & ab nonnunquam deeſſe uidentur. Tacit. lib. 3. Neq; prælium omiſit, donec deſertus ſuis caderet. Idē lib. 12. Modo pecorum Barbaris trahebatur: id eſt, à Barbaris, id quod in hoc autore ſæpe occurrit.

A & ab compoſitionem ingrediuntur. A, ut Amoueo, auello: ab, ut Abigo, abduco, aberro, &c. Notanda ſunt aufero & aufugio, in quibus euphoniæ cauſa, b in u mutatum eſt, teſte Cic. in Orat. 89.

A, in compoſitione priuationem ſignificat, exponiturq; per ſine, ut Amens, ſine mente.

A & ab, eleganter utimur cum his dictionibus Vſque & Propè. Cic. pro P. Seſtio. 108. uſq; à Capitolio. Pro Cluentio. 152. Illam uſq; à mari ſupero Romam proficiſci. In Vatiniū 15. Id quod Augures omnes uſq; à Romulo decreuerūt. De Diuina. lib. 1. 1. Vetus opinio eſt iam uſq; ab heroicis ducta temporibus Virgi. Aeneid. 7. Cic. in Verr. lib. 4. 5. tam propè ab domo, tam bonis fructuoſiſq; rebus detineri. In eundem lib. 7. 5. In Italia bellum tam propè à Sicilia, tamen in Sicilia non fuit. Plin. lib. 15. cap. 18. Tam propè à muris habemus hoſtem.

A litera nota eſt prænominis & ſola, puncto poſtpoſito, Aulum ſignificat hoc modo, A. Gellius.

A, literam ſalutarē uocat Cic. pro Milone, id eſt, quòd nota eſſet abſolutionis: quemadmodum C, literam triſtem, quòd eſſet condemnationis nota. Quòd ſi iudici cauſa uidebatur obſcura, probationeſq; & argumenta non ſatis idonea ad cauſam dijudicandam, in tabella ſcribebant ampliationis notam N. L. Quibus literis ſignificabatur, Non liquet.

A, præpoſitionem Latinam deduci putant à Græca præpoſitione ἀπὸ, detracta ultima ſyllaba πὸ.

Ab, etiam inde ductam tradunt. Siquidem o litera ultima eliditur ab ἀπὸ, præſertim in colliſionibus uocalium: id eſt, ſequente dictione à uocali incipiente, & remanet ἀπ. Quòd ſi π tenuem uerteris in β ſuam mediam, habebis Ab præpoſitionem Latinam.

A B

Ab] præpoſitio ablatiua, Vide A.

Aba, ἄβα urbs Phocidis. Strab. ex Ariſt. Item mons Armeniæ unde oritur Euphrates. Plinius libro 5. cap. 24. & Abæ, arum. Steph.

Abacæna (ἀβάκαινα) urbs Suidiæ. Ptol. & Abacena (ἀβάκενα) urbs Medorum.

Abacus] abaci, pen. breui. maſc. gen. (ἄβαξ, κος,) apud antiquos planities erat ad ſeſſum habilis, è marmore facta, uel ſtructura. Nam & calcis uſum in abacis fuiſſe, Plinius docet libro 33. cap. 12. 8. Vulgus ipſum hodie quicquid tale eſt in quo multi ſedere poſsint, appellat abacum, detracta tantum (ut imperitæ plebis mos eſt) uocali prima. Sido

nius Apollinaris, ibi ſtibadium, inquit, & frequens abacus. Ex Harmolao in Plinium.

Abacus, Menſæ genus ex opere inteſtino, ubi in triclinijs uaſa omnis generis aut ad uſum, aut ad elegãtiam comparata exponi ſolent. Iuuen. Sat. 3.

Lectus erat Codro, Procula minor, urceoli ſex,
Ornamentum abaci: nec non & paruulus infrà
Cantharus.

Cic. 6. Verr. 30. Ab hoc iſte abaci uaſa omnia, ut expoſita fuerant, abſtulit. Sic 5. Tuſc. 86. Liuius 9. bel. Maced. 23. Et quæ tum magnificæ ſupellectilis habebantur, monopodia & abacos, Romam aduexerunt.

Abacus Solis, dicitur aſtrologis, pro diſco eius, qui eſt ipſius orbis, ſiue latitudo. Cælius lib. 14. cap. 12.

Abacus, Tabula quadra quæ imponitur epiſtylijs ſiue capitulis columnarum. De quo Vitruuius lib. 13. cap. primo.

Abacus item tabula eſt calculatoria, in qua arithmetici & logiſtæ numeros ducunt ſubinde deletiles, prout rationibus commodum eſt. Perſius Saty. 1.

Ne qui abaci numeros, & ſecto in puluere metas
Scit riſiſſe uafer. –

Veteres menſam Pythagoricam appellabant.

Abacus etiam tabula eſt in qua mathematici & geometræ ſuas lineas & figuras deſignant. Martianus in lib. geome.

Abacus præterea alueolus eſt aleatorius, ſeu tabula luſoria aut latruncularia. Macrob. lib. 1. Saturn. cap: 5.

Abaculus abaculi, (ἀβάκιον) diminutiuum, paruus abacus.

Abaculos, Plinius intellexiſſe uidetur (ut interpretatur Hermolaus) calculos, quibus in diſpunctione ac ſupputatione numerorum utebantur antiqui: qui mos hodieq; apud omnes ferè gentes ſeruatur. Hinc ortum ut peritiam ſupputandi, quam λογιστικὴν Plato uocat, abacum uulgaris conſuetudo appellauerit. Verba Plinij hæc ſunt lib. 36. ca. 26. 9. Vitri fragmenta teporata agglutinantur tantum, rurſus affundi non queunt, præter quàm abrupta ſibimet: ueluti cum calculi fiunt, quos quidam abaculos appellãt, aliquos etiam pluribus modis uerſicolores.

Abagio] abagionis, gene. fœm. uox non perindè frequens. Vide Adagium.

Abalieno] abalienas penul. prod. (ἀλλοτριόω ἐνεχυριάζω νοσφίζω) abalienare. Quod noſtrum erat, alienum facere. Abalienationis duo genera ponit Cicero in Topicis 13. hoc modo, Abalienatio, eſt eius rei quæ mancipi eſt, aut traditio alteri nexu, aut in iure ceſſio, inter quos ea iure ciuili fieri poſſunt. Quæ uerba exponens Boethius ita inquit. Omnes res quæ abalienari poſſũt, id eſt, quæ à noſtro, ad alterius trãſire dominium poſſunt, mancipi dictæ ſunt. Mancipi res, ueteres appellabant, quæ ita abalienabantur, ut ea abalienatio per quandam nexus fieret ſolennitatem. Cic. de lege Agraria contra Rullum 67. idemq; agros uectigales pop. Rom. abalienaret.

Abalienare ab aliquo alterum, pro Alienum facere, Auertere. Cic. antequam iret in exilium. 18. Neque uerò M. Tullius animum à ueſtra abalienauit poteſtate. Idem lib. 2. de Orat. 98. Eaq; omnia ualde beneuolentiam conciliant, abalienantq; ab ijs in quibus hæc non ſunt. Terent. Heau. 5. 2. 26. Ita nos abalienauit. Sub. à ſe.

Abalienare uoluntatem alicuius à ſe. Cic. 2. Philip. 57.

Abalienari ab aliquo, Diſiungi. Plaut. Mili. 20. 11. Iſtuc crucior à uiro me tali abalienarier.

Abalienare & retinere, contraria. Cic. ad Lentul. lib. 1. epiſtol. 723. Quos fouendo in communi cauſa retinere potuerũt, inuidendo abalienarunt.

Abalienatus (ἀλλοτριωθεὶς) participium dicitur quem quis à ſe remouerit. Author Feſtus. Cic. 6. Verr. 52. Abalienati ſcelere iſtius à nobis omnes reges amiciſſimi, nationesq;. Idem Att. lib. 1. 1. 14. Sed mirandum in modum eſt animo abalienato. Subaudi, abs te. Idem de inuentione li. 1. 30.

Interdum iungitur ablatiuo ſine præpoſitione. Liuius de bello Punico, Serò nunc deſideratis, diminuti cap. abalienati iure ciuium. Pro à iure.

Abalienata membra dicuntur emortua, & quæ nõ amplius habent uigoris, & officiorum cum alijs communicationem. Quint. lib. 8. cap. 3. Vt medici abalienata morbis membra præcidunt, ita turpes & pernicioſos, etiam ſi nobis ſanguine cohæreant, amputandos.

Abalienatio (ἀλλοτρίωσις) Verbale, ipſe abalienandi actus, Vide Abalieno.

Abamita] abamitæ penult. correp. (ἀποτηθίς) ſoror abaui. Ex lib. 3. Inſtitutionum.

Abantiades, Abantiadæ pen. cor. (ἀβαντιάδης) Ouid. 4. Metamor. 122.

Solus Abantiades ab origine cretus eadem
Acriſius ſupereſt: id eſt, Abantis filius.

Abarceo] abarces, abarcui, (ἀπείργω) Prohibeo, Feſtus. Alij ſcribunt Aberceo, ut Coerceo.

Abaris, huius Abaris, pen. cor. (ἄβαρις) nomen uiri propriũ, de quo ſic Cælius lib. 9. cap. 22. Abarin Hyperboreum ferunt, ſagittam per orbem terræ circuntuliſſe, nihil omnino ueſcentem, hunc Abarin Seuthæ filium, non ignarum literarum, oracula ſcripſiſſe tradunt, quæ Scythica nuncupentur, & nuptias Hebri fluminis, Apollinis aduentum ad Hyperboreos, ratione metrica, abs quo ſagittam acceperit quàm diximus. Hactenus Cælius, Ouid. 5. Metamor. 18. Caucaſeũq; Abarin, Spercheſiadenq; Lycetum.

Abas, huius Abantis, ἄβας Lyncei ex Hypermeſtra filius, rex duodecimus Argiuorũ, pater Præti & Acriſij, & auus Perſei: à quo poſtea Argiuorum reges Abantiadæ dicti, & Argi ipſi, Abantæi. Ouid. 15. Met. 33.

Abas item alius fuit Troianus nobilis, & Aeneæ comes. Virg.

Abaſter, ἄβαστρος, unus equorum Pluto. 30. Bocatius lib. 8. ca. 6. Vide Plut.

Abaton, Abati, pen. correp. Latinè dicitur inuium, auium, inacceſſibile Græcè, (ἄβατον.) Hinc Abaton ædificium erectũ à Rhodijs ad protegendũ Artemiſiæ trophæũ, quòd religione impediti, diruere nõ poterãt. Cælius Anti. lect. li. 7. c. 53.

Abatos, Abati, pen. cor. g. f. (ἄβατος) Aegypti inſula in palude Memphitica, Lucanus lib. 10. 65.

Abauchus, nomen uiri, cuius amicus fuit Gyndanes. Huius meminit Lucianus in dialogo cui nomen Toxaris.

Abauus] abaui, pe. cor. (ἀπόπαππος) Qui abeſt ab auo, & eſt auus aui. Feſtus. Cic. de claris Orato. 112. Iam duorum abauorum quàm eſt illuſtre nomen. Dicitur à Virgilio quartus pater. li. 10. Aeneid. 39.

Abauia, abauiæ, (ἀπόμαμμα) Eſt auia aui uel auiæ. Ex lib. 3. Inſtitutionum Imp.

Abauunculus] (ἀποθεῖος) Abauiæ frater. Ex lib. 3. Inſtitutionum Imp.

Abax] abacis, pe. cor. f. ge. (ἄβαξ) Vaſorum erat repoſitorium. Iabolenus li. 32. Digeſt. de legatis & fideicom. tertio. cui Corinthia uaſa legata eſſent, huic abaces quoq; eorũ uaſorum collocandorũ cauſa paratas deberi, Trebatius reſpõdit. Labeo aũt id non probat, ſi eas abaces uaſorũ numero teſtator habuit. Proculus uerò rectè ait, ſi Aeneæ quidẽ ſint abaces, non aũt Corinthiæ, non deberi. Alciatus tamen hoc in loco & legit & interpretatur, non abaces, ſed baſes. Haloander tamen à uulgata lectione non recedit.

Abazea, orum: (ἀβάζεια) Inſtituta Dionyſij, tertij Caprij filij. Cic. lib. 3. de Nat. Deor.

Abbreuio.] abbreuias, abbreuiare, Vegetius in prologo li. 3. Quæ per diuerſos authores libroſq; diſperſa, Imperator inuicte, mediocritatẽ meã abbreuiare iuſſiſti, ne uel faſtidiũ naſceretur ex plurimis, uel plenitudo fidei deeſſet in paruis.

Abdera, pe. prod. (ἄβδηρα) oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ. Teſtes Strabo lib. 3. Ptolemæus. lib. 2. Põpo. Mela. li. 2. & Plin. lib. 3. ca. 1. Eſt & inſula ad Samothracem, eodẽ teſte lib. 4. cap. 12. Oppidũ item Thraciæ, patria Protagoræ et Democriti philoſophi, iiſdem teſtibus, dicta & condita ab Abdera Diomedis Thracũ regis ſorore. De ea meminit Solinus ca. 15. Helanicus & Stepha. ab Hercule cõditã fuiſſe tradunt.

Abdera, Abderæ, g. f. dicimus, & Abdera, Abderorum, g. n. Authores Vadianus in Melã, & Hermolaus in Plinium, qui etiam Abderon ſingulari numero dici ab Ephoro, annotauit.

Abdera pulchra, Teiorum colonia. Strabo li. geographiæ, 14. tradit Teios cũ Perſarũ cõtumelias ferre nõ poſſent, urbe relicta, Abderã Thracũ urbẽ demigraſſe: atq; hinc illud uulgatũ fuiſſe, Abdera pulchra Teiorum colonia. Hoc ænigmate prouerbiali ſignificamus, nõ deeſſe quo cõfugiamus, ſiquis præter modũ pergat eſſe moleſtus. Huc fortaſſis alluſit M. Tul. li. 7. ad Atticũ. 127. 4. trãquilliſſimus aũt animus meus, qui totũ iſthuc æqui boni facit: et eo magis quod iã à multis audio cõſtitutũ eſſe Põpeio, & eius cõſilio, in Siciliã me mittere, quod imperiũ habeã, id eſt. abderiticõ. Et li. 4. 85. 9. Hic Abdera nõ tacente me. Laudantur & ab Herodoto Teij, quod relicta patria libertatem ſeruarint: cuius rei meminit & Strabo lib. 14.

Abderita, Abderitæ, et Abderites, Abderitæ, pen. prod. g. m. uir. (ἀβδηρίτης) Abderæ natus.

Abderitæ propter ranarũ muriũq; multitudinẽ, relicto patrio ſolo, coacti ſunt nouas ſedes quærere. Author Iuſtinus li. 15. & Plin. lib. 10. cap. 65. & Oroſius lib. 3.

Abderitanus, adiectiuum pe. prod. (ἀβδηρανος) Martialis lib. 10. Abderitanæ pectora plebis habes.

Abderiticus, aliud adiectiuum pe. cor. (ἀβδηρικὸς) Cic. lib. 7. ad Attic. 127. 4. Imperium Abderiticum.

Abderitica mens, Id eſt ſtupida aut inſana. Abderitæ in ſtuporis inſaniæq; fabulam abiere. Quod perſpicuum eſt ex epigrammate Martialis lib. 10. de eo qui damnatus in theatro repræſentauit Mutium Scæuolam, ac manũ impoſuit igni, ſed iuſſus, ſed acrioribus paratis ſupplicijs, ni faceret.

Abderitanis autem natura peculiarem fuiſſe mentis ſtuporem indicat M. Tullius in libris de natura deorum. Et Plinius li. 25. cap. 8. docet huic urbi uicina eſſe paſcua, in quibus equi paſti inflãmantur rabie, quemadmodum apud Pothniam aſini, Meminit & Cælius Antiqua. lect. lib. 16. cap. 31.

Abdico.] abdicas, pe. cor. (ἀποκηρύττω) Ouid. 4. epiſto. 26. Quem fugit, & factis abdicat ille ſuis. Abdicare, Expellere à bonis filium dum uiuit pater. Author Valla lib. 5. Alij ſic, Abdicat filium, qui priuat omni iure filij. Exhæredat filium, qui tantum ſubmouet ab hæreditate. Itaq; quiſquis abdicatus eſt, idẽ eſt exhæredatus, non contrà. Quintil. li. 7. ca. 5. Abdicationum formæ ſunt duæ: altera criminis perfecti, ut ſi abdicetur raptor, adulter: altera imperfecti, uelut pẽdẽtis, & adhuc in conditione poſiti: quales ſunt in quibus abdicatur filius, quia non pareat patri. Et paulò poſt, Mauult enim pater corrigere, quàm abdicare. Plinius lib. 6. ca. 22. 9. Eligi regem à populo, ſenecta, clementiaq; liberos non habẽtẽ: et ſi poſtea gignat, abdicari, ne fiat hæreditariũ regnũ.

Abdicare legem, Abrogare. Plin. lib. 7. cap. 30.

Abdicare magiſtratum. Salluſt. in Catilina.

Abdicare pro Reſpuere. Plin. libro 16. cap. 43, de glutinanda materia. In omni genere & glutinum abdicant quædam, & inter ſe & cum alijs inſociabili glutino.

Abdicare ſe aliqua re. (ἀπιέναι τῆς ἀρχῆς, παραιτήσασθαι τὴν ἀρχὴν, ἐξομνύσθαι τὴν ἀρχὴν) Deponere Liui. 2. ab urb. 10. Cæſar. 3. bel. ciuil. 6. Ci. 2. de Diuin. 113. Magiſtratu ſe abdicauerunt. Idẽ. 2. de nat. deo: 17. Augures rẽ ad ſenatum: ſenatus ut abdicarent conſules: abdicauerunt. Sub. ſe.

Abdicare ſe tutela, libertate, & ſimilibus. Cicero Attico, lib. 6. 111. 9. Idem Philip. 3. 131. Piſo apud Gellium, Scriptu ſeſe abdicaſſe.

Abdicare, pro repudiare, (ἀπείπασθαι) ut in argumento Andriæ Terentianæ, Generum abdicat. Plin. li. 5. cap. 17. 1. omni uenere abdicata.

Abdicare cibum aliquem, uel aurum. Plin. lib. 20. cap. 3. 5. Democritus in totum, raptũ abdicauit in cibis. Hoc eſt, omnino damnauit, ex ciborum uſu ſuſtulit, ſiue potius tollendum cenſuit: quod eſt, cenſuit omnino edendum non eſſe. Græcè, ἠθέτησεν, ἀπεδοκίμασεν. Idem lib. 33. cap. 1. 1. Vtinamq; poſſet è uita in totum abdicari aurũ. Idem lib. 13. ca. 22. 5. nec corticem abdicant: omnia ea uenenata, ut ſit ſenſus, Non abdicant. corticem ab uſu medicinæ: omnia tamẽ ea, lac, ſuccus, & cortices thapſiæ uenenata ſunt. Sic Hermolaus.

Abdicare, pro auerſari. Pli. li. 15. ca. 30. 8. Laurus quidem manifeſto abdicat ignes crepitu, & quadam deteſtatione.

Abdicare, pro reijcere. Plin. lib. 4. cap. 8. 4. Accipit amnẽ Euroton, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem (ut dictũ eſt ab Homero) breui ſpacio portatum abdicat.

Abdicare & reijcere. Cic. 2. de Orat. 57. Vbi plus mali quàm boni reperio, id totum abdico atque reijcio. Sic legit Budæus. At exemplaria quædam habent abiudico.

Abdicatio, abdicationis, uerbale (ἀποκήρυξις) Ipſe abdicandi actus, Opponitur aũt adoptioni. Plin. lib. 7. ca. 45. 4. Abdicatio Poſthumi Agrippæ poſt adoptionem.

Abdicatio magiſtratus dicitur, cũ magiſtratus ipſe deponitur. Liui. 6. ab urbe. 74.

Lex abdicationis. Quintil. 117. b.

Abdico.] abdicis, pe. pro. abdixi, abdictum, abdicere. Reijcere, reprobare, & auſpicium dirimere (ἀπειπεῖν) oppoſitum eſt Addicere. Vtrunque autem Augurale eſt uerbum. Ci. lib. 1. de Diuinat. 59. Cumq; in quatuor partes uineam diuiſiſſet, triſque partes aues abdixiſſent, quarta parte, quæ erat reliqua, in regiones diſtributa, mirabili magnitudine uuam ut ſcriptum uidemus, inuenit.

Abdicere, pro Abdicare alienare. Ouidi. 1. Metam. 124. de Io quam ſibi ab Ioue dari petit Iuno, Quid faciat? crudele, ſuos abdicere amores. Non dare ſuſpectum rectius legitur addicere, quaſi in ſeruitutem dare.

Abdo.] abdis, abdidi, abditum, penul. cor. (ἐμβάπτω, ἀποκρύπτω) abdere, Occultare, obtegere, abſcondere. Hoc uerbum, uarium habet uſum & conſtructionem, ut infra uidebis. Cic. in Piſonem. 30. An amici tui tabulas abdiderint. id eſt, eas non ſint auſi recitare.

Abdere & contegere, Cic. lib. 1. Offic. 177. Quæ autem partes corporis ad naturæ neceſſitatem datæ, aſpectũ eſſent deformem habituræ atque formam, eas cõtexit atque abdidit.

Abdere ſe in aliquem locum, Eſt ſecreti aut latibuli gratia, ſe in aliquem locum recipere, & ferè cum accuſatiuo & præpoſitione In conſtruitur. Cic. ad Curium, li. 7. 29. 4. Abdo me in bibliothecam. Idem Planco, li. 13. 3019. Abdidit ſe in intimam Macedoniam, quo potuit longiſſimè à caſtris. Cæſar lib. 1. Bel. Gal. 45. Seſe in proximas ſyluas abdiderunt.

Interdũ nullus exprimitur locus. 2. Aene. Illa ſibi infeſtos euerſa ob Pergama Teucros,

Abdiderat ſeſe, atque aris inuiſa ſedebat.

Abdere ſe in occultum. Cæſar. 7. Bel. Gal. 530. Neque ſe in occultum abdiderat.

Abdere intra ueſtem, uel ſub terrā. Liuius. 2. ab urbe. 52. Abdito intra ueſtē ferro, proficiſcitur. Cic. lib. 2. Tuſcul, 102.
Audiſne hæc Amphiarae ſub terram abdite?

Abdere ſe rus uel domum. Terent. Hæcy. 1. 12. 20. Nam ſenex rus abdidit ſe. Cic. in Piſo 75. Domum ſe abdidit.

Abdere ſe in tectis. Liu. 1. ab urbe. Se in ſuis quiſq; tectis abdiderunt.

Abdere ſub, cum ablatiuo. Liu. 1. ab urbe. 257. Cultrum, quem ſub ueſte abditum habebat, eum in corde defigit. De Lucretia.

Interdum ſubaudiatur In præpoſitio. Virgil. 3. Georg.
Hunc quoque ubi aut morbo grauis, aut iam ſegnior annis.
Deficit, abde domo. Idem Aeneid. 1.
Sed pater omnipotens ſpeluncis abdidit atris.
Sueton. in Tiberio.
Mediterraneis agris abditus.

Abdere ſe ex. Plau. Pſeud. 20. 4. Ex conſpectu heri ſui ſi ſe abdiderunt, hoc eſt, latēter ſe amouerunt, ſe ſubtraxerunt.

Abdere ſe literis, & in literas. Ci. pro Archia poeta. 9. ſiqui ita ſe literis abdiderūt. Eſt autem Literis datiuus. Idem Volumnio, lib. 7. 34. 6. Ac me totum in literas abdere.

Abdere aliquem in inſulam aliquam, hoc eſt, relegare, deportare. Tacit. Annal. 2. Satis uiſum de Viſtilia ſtatuere: eaq; in inſulam Seriphen abdita eſt.

Abdere ſtultitiam. Plaut. Trinum. 14. 2.

Abdere uerum, id eſt, ueritatem occultare. Ouid. Faſt. 3. 68.

Abdor, paſſiuum ex abdo, Condor, occultor. Plin. li. 9. ca. 8. 3.
Abduntur tricenis diebus circa Canis ortum, occultanturq; incognito modo. De delphinis.

Abditus, penul. corr. participium.
Abditum penitus. Cic. 2. Offic. 17. Nec ferrum, æs, aurum, argentum effoderetur, penitus abditum. Idē de Natu. Deo. lib. 2. 227. Nos æris, argenti, auri uenas penitus abditas inuenimus.

Abditum & retruſum. Cic. 3. in Verrem. 5.

Abditum & occultum. Cic. 1. de Natu. Deo. 69.

Abditum & penetrale. Ci. de Aruſp. reſpon. 54. abditos ac penetrales focos.

Abditus agro. Horat. epiſt. lib. 1. epiſt. 1.

Abditus in tectis. Cic. 1. de Inuent. rhet. lib. 4. Qui diſperſos homines in agris & in tectis ſylueſtribus abditos, rationē quadam compulit in unum locum, & congregauit.

Abditus æther tenebris. Senec. in Agam. 7. 28. Et æther abditus tenebris latet.

Ambages abdita, id eſt, obſcura. Tacit. lib. 5. Nanq; Macroni non abdita ambage. Occidentem ab eo deſeri, Orientem ſpectari exprobrauit.

Conſilia abdita hoc eſt. arcana. Val. Flac. 4. Argonaut. 96.

Abdita loca. Cic. ad Atti. lib. 15. 329. 2. Loca uenuſta ſunt, abdita certè, & ſiquid ſcribere uelis, ab arbitris libera.

Abditum & opertum. Senec. in Hercu. fu. 99. – ut iura abdita. Et operta terris liceat impunè eloqui.

Abditas cauſas morborum uocate. Celſus in præfat. lib. 1. quibus opponuntur euidentes.

Abdita fata. Tibul. lib. 2. eleg. 5. ad Phœbum.

Abditos ſenſus gerere, id eſt, occultos. Senec. in Hippolytos. 8. 12. Tacit. lib. 5. Abditos principis ſenſus, et ſiquid occultius parat, exquirere illicitum.

Abdita uoluntas ac retruſa. Cic. de Petit, Conſul. 29.

Abditum, abditi, ſubſtant. (ἀϕανὲς) pro loco occulto. Plin. lib. 8. cap. 5.
Nunquam niſi in abdito coeunt.

Abdita rerum. Horat. in Arte Poe. 10.
Indicijs monſtrare recentibus abdita rerum.

Abdita terræ. Lucret. lib. 6. 163.
Terrai penitus ſcrutantes, abdita ferro.

Abditè, aduerbium (κρυφίως) Occultè, ſecretò, abſconditè Ci. 4. in Verrē. 130. Omnia ita cōdita fuiſſe, atq; ita abditè latuiſſe uideantur.

Abdomen.] pe. longa, abdominis, n. g. (λαπάρα ἐπιγάστριον) Pars eſt humani corporis, quam ſic deſcribit Corne. Celſus lib. 4. cap. 1. Ipſa aūt ilia inter coxas & pubem imo uentre poſita ſunt, à quibus ac pube abdomen ſurſum uerſus ad præcordia peruenit, ab exteriori parte, euidēti cute, ab interiori, leui mēbrana incluſum, quæ omento iungitur, περιτόναιος autem à Græcis nominatur.
Abdomen quid ſit in homine, Celſus clariſſimè docet. Quid in ſue. Plin. lib. 8. cap. 51. Hinc Cenſoriarum, inquit, legum paginæ, interdictaq; cœnis abdomina, glandia. teſticuli, uuluæ, ſyncipita uerrina, ut tamen Publij minorū poetæ cœna, poſtquā ſeruitutem exuerat, nulla memoretur ſine abdomine, etiam uocabulo ſuminis ab eo impoſito. Placuere autem & feri ſues. Iam Catonis Cenſoris orationes aprugnum exprobrant callū. Et lib. 11. cap. 37. Vulua eiecto partu melior quàm edito. Eiectitia uocatur illa, hæc porcaria, primi paræ ſuis optima. Contrà effœtis. A partu præterquā eodē die ſuis occiſæ, liuida ac macra. Nec nouellarū ſuū, præterq̄ primiparaꝛum probātur, potiusq; ueterū, necdū effœtarū, & biduo ante partū, aut poſt partū, aut quo eiecerint die. Proxima eiectitiæ eſt, occiſæ uno die poſt partū. Huius & ſumen optimum, ſi modo fœtus non hauſerit, eiectitiæ deterrimum. Antiqui abdomē uocabant, priuſquā calleret id, ſcientes occidere nō aſſueti. Hactenus Plin. Quem locū iuſtis de cauſis altius repetitū, ſic exponit Hermolaus, id quod modò ſumē dicitur, hoc eſt, ſuillas cū lacte ſuo mām̄as, ueteres abdomen uocabāt: ab lacte opinor iam abdito & fugato, utpote qui antequā ubera calleſcerent, hoc eſt, ſiccato lacte dureſcerent, ſuem occidere non ſolerent.

Abdomen inſaturabilè. Cic. pro Seſtio. 95. Quo in loco pro uitio uentris, quod guloſitatem uocant, accipitur.

Abdomini natus, id eſt, uentri & gulæ. Cic. in Piſonem. 31. Ille gurges atque helluo, natus abdomini ſuo, non laudi atque (gloriæ.

Abdominis uoluptates. Cic. in. Piſo. 52.

Sic quoque latinè dicas, Abdomini indulgere, Abdomini inſeruire, Abdomini operam dare.

Abduco.] abducis, pen. longa, abduxi, abductum (ἀπάγω) Abducere, loco ducere.

Abducimus aliquem, quum eum alicunde nobiſcum ducimus: Cui contrarium eſt Abducere. Et quemadmodū de pecoribus Abigere dicimus, ita de hominibus Abducere. Abducimus autem ſine ui aut per uim.

Sine ui. Terent. Eunu. 3. 1. 17. Tum me conuiuam ſolum abducebat ſibi. Cic. 2. de finib. Maiores noſtri ab aratro abduxerunt, Cincinnatum illum, ut dictator eſſet.

Per uim. Cic. 5. Verr. Omne inſtrumentum diripuit, familiam abduxit, pecus abegit. Idem. 7. Verr. Naue à prædonibus abducta. Sic, à marito ad diuortium uxor abducitur, teſte Donato. Virgilius Aeneid. 10. 15. Et gremijs abducere pactas.

Abducere ui, uel per uim. Cic. 5. Verr. Iſidori mimi filiā, ui abductam à Rhodio milite, Liuius. 2. ab urbe, Cōſularibus negotio dato, ut collegam per uim, ſi aliter non poſſent, de foro abducerent.

Abducere in aliquem locum. Terēt. Adelph. 3. 3. 5. Credo abductum in ganeū aliquò. Cic. 7. Verr. Ipſos in latomias abduci imperabat. Liu. 10. Bel. Pun. 63. Abductum in ſecretū Maſiniſſam ſic alloquitur.

Abducere rus. Plaut. Caſina. 3. 20. Abduxi mecū uxorem rus.

Abducere

Abducere in diuerſum à nido. Plin. lib. 10. cap. 33. de perdice & aucupe.

Abducere in ſeruitutem. Cæſ. 1. Bel. Gal. 41. liberi eorū in ſeruitutem abduci.

Abduci etiam pecora dicuntur. Ouid. epiſt. 15, Paris de ſe loquitur:
Penè puer cæſis abducta armenta recepi
Hoſtibus, & cauſam nominis indè tuli.

Abducere, pro abſtrahere, unde ſequuntur exempla.

Abducere à teſtibus. Cic. pro Cælio. 16. Equidem uos abducam à teſtibus.

Abducere à meretricio quæſtu. Cic. 2. Philip. 61.

Abducere aciem mentis à conſuetudine oculorum. Cice. 2. de Nat. Deo. 63.

Abducere animum à cogitationibus. Cice. 5. de finib. 150. Sic, ab querelis. Idem Attico, lib. 9. 172. 4. Item, abducere cogitationē à conſuetudine. Idem. 1. Tuſcul. 59.

Abducere animum à ſolicitudine. Cic. lib. 4. epiſtol. epiſt. 3.

Abducere puerum à Grammaticis. Quintil. lib. 2. cap. 1. 9.

Abducere diſcipulum à præceptore. Cic. lib. 2. de Orat. 23. Idē lib. 5. de fin. 147. Ibidem. 132. Quem diſcipulum cupio à te abducere.

Abducere ſe ab angoribus & moleſtijs. Cice. Luceio. lib. 5. 13. 12. A negotijs, Plaut. Rud. 4. 1. & Cic. pro Flacco. 71. Ab officio. Idē de Amicitia. 8. A rebus gerendis abduci; Idē. 1. Off. Abducere ab ſtudio, Terent. in prol. Hecyræ. & Cic. li. 4. epiſt. 4. 13. Abduci à uero, Cic. 3. de fin. 109.

Abducere equitatum ab aliquo ad ſe. Cic. 11. Philip. 310.

Abducere ſeruum ab aliquo. Cic. pro Deiotaro. 22.

Abducere uxorem à uiro. Cic. pro Flacco. 56.

Abducere ab inſtitutis. Cic. lib. 6. in Verr. 10. Veruntamen abducuntur homines nonnunquam etiam ab inſtitutis ſuis, magnitudine pecuniæ.

Abducere aliquem ad nequitiam. Terent. Adel. 3. 3. 4.
in eum locum Donatus ait: Ad nequitiā abducere, quaſi inuitum dixit, non uocare, ſed abducere. Ducimus enim uolētes, ſed abducimus inuitos.

Abducere à re aliqua ad aliam. Cic. 5. Verr. 181. Ci. 2. de Orat. 162. Abducere animos à contraria defenſione, & ad noſtrā conor traducere. Idem lib. 1. de Diuinat. 151. de Aruſpicina loquens, ne ars tanta propter tenuitatem hominum, à religionis authoritate, abduceretur ad mercedem atque quæſtum.

Abducere aliquem à Republica. Metellus Ciceroni libro 5. epiſt. 1. Cic. lib. 3. ad Quint. frat. 21. 5. Abduco equidē me ab omni Reipublicæ cura, dedoq; literis.

Abducere aliquem ex acie. Cic. in Bruto. 118.

Abducere quempiam à fide, pro reuocare à fide præſtanda. Cic. pro L. Flacco. 64.

Abducere caput ab ictu, id eſt, auertere. Virg. Aeneid. 5. 85.
Abduxere retrò longè capita ardua ab ictu.

Abducere gradum. Silius lib. 10. 4.

Abducere ſomnum. Ouid. Faſto. 5. 95.
Viſaq; confugiens ſomnos abduxit imago.

Vincula abducere ab aliquo loco. Val. Flac. 5. Argonaut. 32.
Vincula prenſa manu ſaxis abduxerat imis.

Abducere uiſum. Plin. lib. 11. cap. 37.
Sic magna cogitatio obcæcat, abducto intus uiſu. hoc eſt, Viſu ab oculis ad animum traducto.

Non abducar ut. Cic. 1. de Diuin. 65. Nec abducar ut rear aut in extis totam Hetruriam delirare, aut eandem gētem in ſulguribus errare.

Abducere aliquid, pro auferre, figuratè dictum. Plau. Trucul. 22. 8.

Quid ſi de ueſtro quippiam orem abducere? Idem Caſ. Vbi intrò hanc nouam nuptam deduxi uia recta, clauē abduxi.

Auferre & abducere. Cic. pro Quintio. 57.

Abduco tibi, pro abs te. Diomedes.

Abduce pro abduc dixit Terentius Adelph. Hūc abduce, uinci.
Abductus (ἀπαχθεὶς) participiū, ſiue nomen ex participio. Mōtes abducti, id eſt, ſemoti. Val. Flac. Argonaut. 4. 136.

Flumina ponto abducta. Val. Flac. Argonaut. 5. 33.

Abecedarium.] abecedarij, n. g. (ἀλφάβητον) apud Auguſtinum eſt ordo ille literarum, quem pueruli condiſcunt, Alphabetum Greci uocant. Ex Cælio lib. 14. ca. 28. Quēadmodum autem à primis duabus literis Græcis, dicitur Alphabetum, ſic à quatuor primis, Latinis abecedarium.

Abecedarij in diſcentium claſſibus nuncupantur ab Hieronymo, qui prima imbibunt elementa. Syllabarij, qui iam ſyllabas connectere inſueſcūt. Nominarij, qui deniq; integra proferunt nomina. Ex Cælio lib. 14. cap. 28. Abecedariū quoque præceptorem rectè dixeris, qui prima docet elementa. Meminit Fulgentius. 3. Mytholo. de Orpheo loquens.

Abedo.] abedis, pen. corr. uel abes, abedi pen. prod. abedere (ἀποτρώγω) Idem quod Exedo, abſumo. Corn. Tacitus lib. 15. Sibi imbecillum equitem pabuli inopia. Nā exorta uis locuſtarum, abederat quicquid herbidum aut frondoſum.

Abella, Abellæ (ἄβελλα) Oppidum Campaniæ Italicæ, ſupra Neapolim, uerſus Septentrionē. Author Volaterranus. Virgil. Aeneid. 7. 148. Et quos maliferæ deſpectant mœnia Abellæ. Alij tamen per apocopen legunt Bellæ. uide Auellana.

Abellina.] abellinæ, pen. prod. (λεπτοκάρυον) ab Abella Campaniæ Italicæ oppido, priſcis dicebatur; quam nunc Auellanam dicimus. Plinius lib. 15. cap. 22. uide Auellana.

Abellinates, (ἀβελλινάτοι) ſunt Italiæ populi, antè Protropi appellati, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 11. Idem Auellinates appellantur.

Abellinum (ἀβέλλινον) ſiue Auellinum, Italiæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 4. hodie Troia dicitur.

Abemo.] abemis, penul. corr. uerbum obſoletum. plaut. Abemito ueſtem, id eſt, demito, uel auferto. Feſtus.

Abeo.] abis, abiui, pen. prod. & per ſyncopam, abij, abitum, pen. cor. (ἀπέρχομαι, οἴχομαι) abire, diſcedere. Terentius Eunuc.
Rogo nūquid uelit. Rectè, inquit, abeo. id eſt, diſcedo. Ci. 6. Verr. 129. Prætor de ſella ſurrexit, atq; abijt.

Abire à uel ab, aut de loco. Plaut. Menech. 12. 75. Sed nō abire poſſum ab his regionibus. Cic. Terentiæ, lib. 14. 1. 6. De loco nunc quidem abijt peſtilentia.

Abire hinc, illinc, iſtinc. indè. Teren. Eunu. 4. 7. 29. 4. 4. 58. Plaut. Rud. Sine me hinc abire.

Abire urbe uel domo Plau. Mer. 12. 69. Cedò ſi hac urbe abis amorem te hîc relicturū putas? pro; ab hac urbe. Terent. Eu(nuch. 4. 3. 19.

Abire ab aliquo. Plaut. Aul. 7. 48.

Abire ab uel ex oculis, è conſpectu, &c. Plaut. Trucul. 9. 24. Idem Amph. 6. 20. Abin' è cōſpectu meo? Liuius. 5. Bel. Pun. 87. Conſpectiq; repentè ex oculis abierunt.

Abire ab aliquo, præ exire ab eius ædibus. Teren. And. 1. 5. 32.

Abire aliquò, ferè pro ire ponitur: ut, Quò abijſti? hoc eſt, quonam iuiſti?

Abire ad uel in. Plin. lib. 2. cap. 15. Plaut. Pœnulo. 17. 28.
Iube hanc abire ad te. Cic. li. 1. Tuſcul. 51. Abijt ad deos Hercules. Teren. Adel. 5. 2. 11. Interea in angulum aliquò abeā. pro, in aliquem angulum. Liu. 5. Bel. Pun. 59. Cuius rei periculum uitātes pleriq; in exilium abierunt.

Abire intrò, iſtuc, longè, peregrè, obuiam. Teren. Eunuch. 5. 5. 28. Idem Adel. 2. 1. 17. Nimiū iſtoc abiſti. pro, iſtuc, more antiquo. Idem Eunuch. 5. 2. 67. Obſecro abeamus intrò.

Idem

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA

Idem Adel. 5.5.1, Rogat frater ne abeas longius. Plin. libro 35. cap. 12.1. Illo abeunte peregrè, umbram ex facie eius, ad lucernam in pariete lineis circunſcripſit. Terent. Heaut. 2.3.2, Abi dum tu Dromo illis obuiam.

Abire impunè. Vide Impunè.

Abire peregrè. Vide Peregre.

Sic per metaphoram, abire longius, pro euagari, & à propoſito diſcedere. Cic. pro Roſcio Amerino. 26, Quaſi uerò mihi difficile ſit, quamuis multos nominatim proferre (ne longius abeam) uel tribuleis, uel uicinos meos, &c. Idẽ pro Ceci. 69, Vt ne longius abeam.

Non longè abierit. Cic. Trebatio, lib. 7.20.3, Quod Lucanus lib. 1. dixit, Ne longè exempla petantur. Vulgò dicimus, Verbi gratia, Exempli cauſa.

Abire in infinitũ. Plin. li. 17. cap. 25.2, ne in infinitũ abeamus.

Abire, ſine præpoſitione, præſertim in urbium nominibus, ut exigit latinitas. Virgil. 1. Aeneid. Ipſa Paphũ ſublimis abit. Idem 6. Aeneid. Ripamúe iniuſſus abibis? pro, ad ripam uel in ripam, figuratè.

Abire, cũ priore ſupino. Plautus Merc. 12.16. Si opprimit pater quod dixit, exulatum abijt ſalus. Terent. Heaut. 3.3.26, Da illis locum, abi deambulatum.

Abire exulatum, aliquò uel ad aliquem, id eſt, In exilium. Liuius. 5. Decad. lib. 3. Idem 2. ab urbe. 69, Tarquinius ſpe omni reditus inciſa, exulatũ ad generum Mamilium Octauiũ Tuſculum abijt.

Abire peſſum. Plaut. Trucul. 3.11, Quando abijt rete peſſum.

Abire Tarentum, uel in Aſiam ad mercaturam. Terent. Heaut. 1.1.65. Plaut. Menech. 24.55.

Abijt res aliqua, abſolutè dictum: ut,

Fides. Liuius lib. 3. ab urbe. 46, Quia occidione prope occiſos Volſcos & Aequos mouere ſua ſponte arma poſſe, iam fides abierit. id eſt, deſiit credi, & eſſe ueriſimile.

Animus abijt in uarios curſus. Ouidius. 9. Meta. 31.

Ferrum in corpus. Stat. lib. 11. Theba. 126.

Haſta trans pectus. Idem Theba. 99.

Memoria. Liuius. 2. ab urbe. 15. uetuſtate memoria abijt. pro perijt, effluxit, obliterata eſt.

Modus. Ouid. 11. Metam. 3.

Nauſea. Ci. Atti. li. 14, Nauſea iam planè abijt. hoc eſt, ceſſauit.

Pedes. Cato de re ruſt. cap. 135.3, in commiſſura abibunt pedes tres. id eſt, diminuentur & conſumentur.

Peſtilentia. Cic. Terentiæ, lib. 14.1.6.

Pretium. Plinius Iunior, lib. 3, ut reditus agrorum, ſic etiã pretium retrò abijt. pro, imminutum eſt.

Sol. Plaut. Merc. 22.32.

Spes. Lucanus li. 3. Spes uictis telluris abit, hoc eſt, perit, effluit. Ouidius. 7. Met. 115.

Illa mea. Cic. in epiſt. Illa mea, quæ ſolebas antea laudare, abiêrunt. pro præterierunt.

Sic, Abit tempus, aut aliud nomen tempus ſignificans: pro præterit, cedit, effluit. Cic. pro Seſtio. 60. Terent. Eunuc. 2.3.49. Dũ hæc dicit, abijt hora. Idẽ Adelph. 4.5.57, Hæc dũ dubitas, menſes abierunt decem.

Et abire dicitur, quod paulatim nos deſerit.

Abit tutela ad propinquos. Hora. lib. 2. Sermo. Saty. 3.44.

Abijt oppidum in uillas. Plin. lib. 3. cap. 34.5.

Abire, ſequente nominatiuo à poſteriore. Liuius. 2. ab urbe, præceps Fabius in uulnus abijt. id eſt, pronus cecidit in uulnus. Plautus Stich. 14.14. abi tu ſanè ſuperior. id eſt, cape ſuperiorẽ accũbẽdo locũ. Virg. li. 5. Aeneid. Quò diuerſus abis?

Abire à re aliqua. Cic. 4. Acade. 161, Sed abeo à ſenſibus: quaſi dicat, deſino plura de ſenſibus dicere. Idem de Orat. ad Brutum: Sed ab hoc parumper abeamus.

Abire ab emptiõe. Paulus Iuriſcons: abitũ eſt à priore emptione. id eſt, diſceſſum à priore cõtractu. Hîc imperſonale eſt.

Abire ab iure. Cic. De ſuis bonis ita dat ut ab iure non abeat. id eſt, ab iure non diſcedat.

Abire è medio, è uita, ex matrimonio. Terẽt. Phor. 5.9.30, Ea mortẽ obijt, è medio abijt. Cic. lib. 1. Tuſcul. 116, Cato autẽ ſic abijt è uita, hoc eſt, mortuus eſt. Plaut. Milit. 16.27. Quaſi ex hoc matrimonio abierim.

Abire ad uulgi opinionem. Cic. lib. 3. Offic. 112.

Abire magiſtratu, Cõſulatu, &c. pro Deponere magiſtratũ, Cõſulatũ, &c. Liuius. 3. ab urbe. 144. Ci. Metello, li. 5.2.17.

Abire incoepto, Omittere incoeptum, incoepto deſiſtere. Liuius. 4. Bel. Punici. 85.

Abire incœpto longius. Tacit. lib. 5.

Abire in rem aliquam pro in eam rem tranſire, mutari, redigi. Plin. lib. 24. cap. 9.1. Idem lib. 31. ca. 7. Ouid. Metam. 2.67. Liuius lib. 1. ab urbe, Ciuibus facta ſpes in aui mores atque inſtituta, Tulum regem abiturum. Ouid. epiſt. 21.17, Siue abeunt ſtudia in mores, arteſq; magiſtras. Cato de re ruſt. cap. 61. In radices, uires oleæ abibunt. Plin. lib. 21. cap. 11. Si deuulſa crebro, prohibeatur in ſemen abire.

Abire in malam crucem, & ſimilia, locutiones ſunt imprecandi Terent. And. Abi hinc in malam crucẽ. Idem Phor. Vbi Donatus, aduerbialiter: ut, huc uiciniæ. Ex cuius uerbis apparet legendum eſſe malam crucem, abſque præpoſitione. Vnde & in Eunucho, Malam rem hinc abis? Plaut. Aul. Aut abi in malum cruciatũ ab ædibus. Ci. Philip. 13, Quin tu abis in malam peſtem, malumq; cruciatum?

Abire in diem. Terent. Phorm. 5.2.16.

Præſens quod fuerat malũ, in diem abijt, Id eſt, in aliud tempus dilatum eſt.

Abire in ora hominum. Liuius 2. ab urbe. 154, ne in ora hominum pro ludibrio abiret. Id eſt, Ne in ludibrium & irriſionẽ ueniret, Ne rideretur ab omnibus, ne fieret uulgi fabula.

Abire in ſocietatem. Plin. lib. 8. cap. 16.

Abire in ſumptus. Cic. Attico, lib. 11.210.2, In quos enim ſumptus abeunt fructus prædiorum.

Abire in uentos, Id eſt, obliuioni dari. Ouid. lib. 1. Triſt. 7.

Abire ſub iugum Liuius 3. ab urbe, 122.

Abeunt ſurſum radices, pro ſurſum tendunt. Cato de re ruſt. cap. 61, Si male arabit, radices ſurſum abibunt. Plin. li. 17. cap. 18.

Sic abire. Terent. And. 1.2.4, Mirabar, hoc ſi ſic abiret. Id eſt, Si hæc res ita præteriretur. Cic. Attico, lib. 14.299.2, Ad ſummam, nõ poſſe iſtæc, ſic abire. Idem in Catil. Nõ hoc tibi ſic abibit. Id eſt, non hoc impunè feres.

Abire, de ſermone dictum. Cice. pro Roſc. Amer. 26, Quid ad iſtas ineptias abis, inquies.

Abire præ, pro præire, ſiue præcedere. Plaut. Amph. 6.45. Abi præ Soſia, iam ego ſequar.

Abire uiam, figuratè dictum, ſicut ire uiam. Plaut. Rud. 23.87 Sine me hinc abire, tu abi tacitus tuam uiam.

Abire fuga, Id eſt, fugere. Virg. 4. Aeneid. 57.

Ardet abire fuga.

Abi, ut ait Donatus, eſt uerbum uel ſibi, uel alteri cum laudatione blandientis. Terent. Adelph. 4.2.26, Patriſſas: abi, uirũ te iudico. Ibidem 5.1.1. Aedepol Syriſce te curaſti molliter, lateq; munus adminiſtraſti tuum. abi.

Abi, item per contemptum dicitur. Terent. Adel. 2.2.12, Nunquam rem facies. abi, neſcis ineſcare homines.

Abi, abi. Terent. Adelph. 4.4.11, Abi, abi iam Aeſchine, Satis diu uerba dediſti nobis.

Abi dicimus, quaſi hærenti morantiq;. Terent. And. 1.1.1. Vos iſtæc intrò auferte: abite.

Abibitur

Abibitur, imperſonale. Plaut. Merc. 16.36.

-ſcio iam quid uelis,

Nempe me hinc abire uis. L. uolo inquam. C. abibitur.

Abiens: abeuntis, participium (ἀπερχόμενος,) Diſcedens. Terent. And. 1.157. Obſeruabam mane illorum ſeruulos uenientes aut abeuntes. -Cic. in Piſonem,

Abitio, abitionis, Verbale (ἀπέλευσις,) Ipſe abeundi actus, hoc eſt, diſceſſus. Terent. Heaut. 1.2.16. Propterea hæc turba atq; abitio euenit.

Abitionem antiqui dicebant mortem. Feſtus.

Abitus, abitus m. g. p. cor. Verbale (ἀπέλευσις,) ex Abeo. Idem quod abitio. Teren. Heaut. 3.1.5. Cum uideam miſerũ hunc tam excruciarier eius abitu. Cic. 5. Verr. 106. Plin. lib. 18. cap. 31. hirundinum abitus. Idem lib. 2. cap. 16.7.

Abitus ſepire. Tacit. lib. 14.

-circuniecta uehicula ſepſerant abitus.

Abitus, non ſolum eſt ipſe diſceſſus & abitio, ſed etiam locus per quem abire poſſumus. Virg. 9. Aeneid. 80.

Obijciunt equites ſeſe ad diuortia nota,

Hinc atq; hinc, omnemq; abitum cuſtode coronant.

Abequito, as, pe. cor. (ἀφιππεύω,) Abequitare equo abire uel aufugere. Liu. 4. Bel. Pun. 140. Vt prætores pauidi inter tumultum abequitarent Syracuſas.

Aberceo] aberces, abercui, abercitum (ἀπείργω,) abercere, arcere, prohibere, authore Feſto. Pla. atq; eã abercet domo.

Aberro] aberras (ἀφαμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, ἐξαμαρτάνω,) aberrare. Eſt propriè à uia recta per errorem digredi, deflectere, diſcedere: quod & deerrare dicitur. Plaut. Menech. 2.29. Puer inter homines aberrauit à patre.

Aberrare per metaphoram uenuſtè dicimus. Cic. 5. Tuſc. 93. Sed redeat unde aberrauit oratio. id eſt, ad illud redeamus, à quo longius digreſſi ſumus. Idẽ 2. de Orat. 83. A quo quidem homine, iandudum Antoni, non aberrat oratio tua.

Aberrare à regula & præſcriptione uitæ. Cic. 4. Acad. 254.

Aberrat ad alia ratio. Cic. lib. 1. Offic. 187. Danda igitur opera eſt, ut etiam ſi aberrare ad alia cœperit, ad hæc reuocetur oratio.

Aberrat animus à ſententia. Cic. 7. Philip. 217.

Aberrare à communi utilitate. Cic. pro Ligario 12.

Non multum ab Herilli leuitate aberrauimus, id eſt, Penè tam leues erimus quàm eſt Herillus. Cic. 4. de Finib. 66.

Aberrare à miſeria. Cic. Attic. lib. 12.257.6. Nullo enim alio modo à miſeria quaſi aberrare poſſum. id eſt, A miſeria cogitationem auertere, & quaſi ſubterfugium aut occaſionem quærere eius obliuiſcendæ. Subauditur & ablatiuus. Cic. Att. lib. 12.252.8. At ego hic ſcribendo dies totos, nihil equidem leuor, ſed tamen aberro. Subaudi, à dolore, uel moleſtia. Quaſi, dolorẽ aut moleſtiam ſic ſcribendo fallo.

Aberrare propoſito et à propoſito. Cic. 1. Tuſc. 128. aberrare propoſito facile patiebar. Idẽ 5. de Fin. 142. Tamen à propoſito inquã aberrauimus. Idem pro Cecin. 40. Ne nimiũ multa complectamur, atq; ab eo quod propoſitum eſt, longius aberret oratio, id eſt, digrediatur & deflectat.

Aberrare, pro errare. Cic. Att. lib. 14.320.1. quanquam uereor ne nihil coniectura aberrem, hoc eſt, errem in coniectura, aut coniectura fallar. Idem 1. de Natura deor. 139. Qui etiam ſi aberrant à coniectura, uideo tamen quid ſequantur.

Aberrare uerbo aut nutu. Cic. de Aruſp. reſp. 20.

Aberrant inter ſe orationes. Liuius 8. Bel. Maced. 247. Nec inter ſcriptores rerũ diſcrepat ſolum, ſed orationes quoq; aberrant inter ſe, hoc eſt diſcrepant.

Aberrare in melius. Plin. Iunior lib. 4.93. A qua rogo, ut artificem quẽ elegeris, ne in melius quidẽ ſinas aberrare, id eſt, ab illo exemplari diſcedere, etiam ſi melius facturus ſit.

Aberratio, Verbale (ἀπόστροφις,) Digreſſus à recta uia.

Aberratio, per metaphoram. Cic. Caſſio, lib. 15.18. Veruntamen aliam aberrationem à moleſtijs nullam habemus, hoc eſt, aliud auocamentum. Idem Att. lib. 12.252.9. ſiue hanc aberrationem à dolore delegerim, quæ maximè liberaliſſima doctoq; homine digniſſima.

Abfore] pe. corr. (ἀπέσεσθαι,) infinitiuus ex fore compoſitus: cuius uſus eſt rarior. Virg. 8. Aen.

-nos ſi pellant, Nihil abfore credunt.

Quin omnem Heſperiam penitus ſua ſub iuga mittant.

Hoc eſt, ſibi abfuturum nihil arbitrantur. Seruius.

Abgrego] abgregas, pen. cor. (ἀφαγελάζω,) abgregare. Ab grege ducere. Feſtus.

Abhinc] aduerbium temporis, de præterito dictum, (ἤδη, ut τρίτον ἤδη ἔτος,) iungiturq; ſæpius accuſatiuo, rarius ablatiuo.

Abhinc, cũ accuſatiuo. Terent. And. 1.1.42. Ab hinc trienniũ commigrauit huc uiciniæ. Cic. 4. Verr. 16. Horum pater abhinc duos & uiginti annos mortuus eſt, id eſt, ante.

Abhinc, cum ablatiuo. Plaut. Merc. 7.63. qui abhinc ſexaginta annis occiſus foret. Cic. pro Roſc. Com. 21. Abhinc annis quindecim. Idẽ Att. lib. 12.241.7. Quod pro Cornificio me ab hinc annis amplius XXV. ſpopondiſſe dicit Flau.

Abhorreo] abhorres, abhorrui, (ἀποφεύγω, μυσάττομαι,) abhorrere, ablatiuo iungitur cum præpoſitione à uel ab, & ſignificat prorſus alienum eſſe. Terent. Hecyra 4.4.92. Nam omnino abhorrere animum huic uideo à nuptijs. Sic ab re uxoria, apud eundem in And. 5.1.10. Cic. pro Cluen. 19. ſe ab his nuptijs abhorrere reſpondit. Idem Bru. lib. 13. 13.3. A noſtris ſtudijs non abhorrens.

Abhorret ab auribus uulgi. Cic. 3. de Orat. 38.

Abhorret à fide, pro Incredibile eſt. Liu. 1. Decad. lib. 9.

Additur interdum nomen adiectiuum participiale. Cic. Att. lib. 14.303. A ducenda autem uxore ſic abhorret, ut quicquam libero lectulo neget eſſe iucundius. Sic, ab urbe relinquenda. Idem Cælio, lib. 2.15.9.

Eodem modo conſtituitur cum gerundi uerbis in do. Cic. Att. lib. 7.132.4. Nam delectus adhuc quidam inuitorum eſt, & à pugnando abhorrentium. Eidem lib. 2.21.1. A ſcribendo prorſus abhorret animus.

Abhorrere, ſuppreſſa præpoſitione. Cic. de Fato 13. Alij talibus uitijs abhorreant. Pro à uitijs. Sic abhorret uero, Hoc eſt, à ueritate. Tacit. lib. 21.

Abhorrere, cum accuſatiuo, pro exhorrere, deteſtari, & quaſi execrari. Suet. de Auguſto, ca. 83. Nam pumilios atq; diſtortos, & omnes generis eiuſdẽ, ut ludibria naturæ, maliq; ominis, abhorruit. Idem in Cal. cap. 4. Liuius 4. ab Vrbe, 192. parum abhorrens famam.

Interdum ſubauditur accuſatiuus. Cic. pro A. Cluentio, 31. Nemo illũ aditu, nemo congreſſione, nemo ſermone, nemo conuiuio dignum iudicabat: omnes aſpernabantur, omnes abhorrebant.

Abhorret auris atq; animus à nobis. Cic. in epiſt. ad Octauiũ.

Abhorret facinus ab illo. Cic pro Cluent. 133. Quid unquam habitus in ſe admiſit, ut hoc tantum ab eo facinus nõ abhorrere uideatur.

Abhorret oratio ab aliqua re. Cic. pro Seſtio 83. Et ut arbitror, nec ab utilitate eorũ qui audiẽt, nec ab officio noſtro, nec ab ipſa cauſa Publij Seſtij, abhorrebit oratio mea.

Abhorret uolũtas eius à me. Cic. ad Canin. lib. 2.16.10. Idẽ 4. Ver. 7. A quo mea longiſſimè ratio uoluntasq; abhorrebat.

Abhorrere animo. Cic. 7. Phil. 219. Ex quo intelligi poteſt, animo illos abhorruiſſe ſemper ab optimo ciuitatis ſtatu.

Abhorrere

Abhorrere ſtudio & uoluntate. Cic. pro Flacco, 6.

Abhorrere longè uel multum. Cic. pro Deiotaro, 11. Etſi à ueritate longè, tamen à conſuetudine criminandi non multum res abhorrebat.

Abhorrens, ſine adiecto: quod ratione caret, ſeu alienũ eſt à ratione. Liu. lib. 10. bel. ſecundi Pun. Riſus illic nequaquam tam abſurdus eſt, quàm ueſtræ abſurdæ & abhorrentes lachrymæ.

Abhorreſco, abhorreſcis, (ἀποφρίττω,) idem quod Abhorreo. Interdum, uel timeo, & uidere nõ ſuſtineo, ſeu exhorreſco. Lactantius de Ira, Quem terra contremiſcit, cœlumq́; & mare & latebræ tartareæ & dæmones abhorreſcunt.

Abies] abietis, f. g. pen. cor. (ἐλάτη,) nomen arboris: de qua ſic Plin. lib. 16. cap. 10. Abies è cunctis ampliſſima eſt, & fœmina etiam prolixior, materia mollior utiliorq́;, arbore rotundior, folio pinnato denſa, ut imbres non tranſmittat. Ibidẽ cap. 39. Abietis quæ pars à terra fuit, enodis eſt: hæc qua diximus ratione fluuiata decorticatur, atq; ita ſapinus uocatur: ſuperior pars nodoſa, duriorq́; ſuſterna. Virgil. eclog. 7. 9. Populus in fluuijs, abies in montibus altis.

Abietem pro tabellis uſurpauit Plautus in Perſa 6. 67. quod non recepit proſa oratio, teſte Quintiliano, lib. 8. cap. 6.

Abies uiſura caſus marinos. Virg. 2. Georg. 14.

Abies audax. Stat. lib. 6. Theb. Quòd ex ea fiant naues, quibus quid audacius?

Abies criſpa. Cicero 3. Tuſc. 77. Idq́; ob criſpantes uenarum flexus.

Abies enodis. Ouid. lib. 10. Met.

Abies longa. Virg. 11. Aen. 124. cuius apertum
Aduerſi longa tranſuerberat abiete pectus. Id eſt, haſta abietali. Seruius.

Abies nigra, id eſt Vmbroſa. Seruius. Virg. 8. Aen. 118.

Abietes tacitæ, Hoc eſt uentorum flatibus non commotæ. Val. Flac. Argonaut. 7. 81.

Abies latè umbroſa. Claudianus lib. 3. de raptu.

Abies uncta. Virg. 8. Aen. 18. Labitur uncta uadis abies. Id eſt, nauis abiegna.

Abies apta fretis, id eſt mari. Claudianus, Apta fretis abies, bellis accommoda cornus.

Abiegnus, adiect. denominatiuum à nomine abies (ἐλάτινος,) ut, Trabes abiegnæ, quæ ſunt ex abiete. Col. lib. 12. cap. 43. 4. Quidam eadem ratione arida populnea, uel abiegna ſcobe uirides uuas cuſtodiunt. Dictio eſt quadriſyllaba, ſed interdum apud poetas triſyllaba. Propert. lib. 3. eleg. 19. Induit abiegnæ cornua falſa boui. Idem lib. 4. eleg. 1. Læſerat abiegni uenter apertus equi. Idem lib. 3. eleg. 1. Nam quis equo pulſas abiegno noſceret arces.

Abigena] bos. Varro de ling. Lat. libro. 6.

Abiga] abigæ f. g. pen. cor. ab abigendo partu ſic uocata, alio nomine Chamæpitys, (χαμαιπίτυς,) ea eſt herba quam uulgus herbariorum Iuam appellat, cognomento muſcatam. Teſtis Ruellius, lib. 24. cap. 6. Chamæpitys, latinè abiga uocatur propter abortus.

Abigo] abigis, pen. cor. (ἀπελαύνω, ἀπελάω,) Abactũ, abigere, A loco remouere, atq; expellere: Et propriè res nobis infeſtas, odioſas, ſiue moleſtas: ut muſcas à facie, aues à frumento. ſic de pecoribus dicendum eſt, quæ ſi nobis odioſa ſunt abigimus, id eſt expellimus. Et præter accuſatiuum iungitur ferè ablatiuo cum præpoſitione à uel ab: ſed hic ablatiuus frequenter ſubauditur. Cic. de Orat. lib. 2. 137. Puer abige muſcas. Idem libro 4. Acad. 156. Peſtem abige à me Martial. lib. 10. 5. Abigatq́; moto noxias aues panno.

Abigere homines, ſimiliter pro expellere. Pla. Mer. 19. 21. Nõ uiuam ueſperi, niſi illam à me ſceleſtam abigam. Sic abigere delatores, apud Plin. in Pan. 66.

Abigunt nubes uenti, Plin. lib. 2. cap. 47.

Abigere à cibo, pro probibere. Plaut. Curcul. 4. 31.

Abigere de uel ex frumento anſeres. Plautus Trucul. 5. 39.

Abigere aliquò, pro ablegare. Plaut. Merc. 18. 19. Terent. Adel. 3. 3. 47. Abigam hunc rus.

Abigimus, quæ ubi acceſſerint expellimus. Arcemus, quæ prohibemus ne accedant. uerùm non ſemper hæc differentia obſeruatur.

Abigere ab ædibus, pro arcere. Plaut. Amphit. 3. 150. Abigam iam ego illum aduenientem ab ædibus.

Abigere præterea, eſt furto aut latrocinio pecudes abducere. Liu. 2. ab Vrbe 97. ſed uilla incenſa fuerit, direpta omnia, pecora abacta. Cic. 5. Ver. 47. Omne inſtrumentum diripuit, familiã abduxit, pecus abegit. Idem 4. Verr. 19. Hanc ſignificationem apertius uidebis ex Vlpiano, in Abigeus.

Abigere item pecus, ſine ui, aut furto dicimus, pro agere, ut fit cum boues in paſcua mittuntur. Varro 2. de re ruſt. cap. 1. 16. Itaq́; greges ouium longè abiguntur ex Apulia in Samnium æſtiuatum.

Abigere translatum ad res incorporeas. Plin. lib. 12. cap. 17. 9. Ex Syria reuehunt ſtyracem, acri odore eius in focis abigentes ſuorum faſtidium. Plaut. Merc. 4. 3. Agedum Achantium, abige abs te laſſitudinem, caue pigritiæ præuortier.

Abigere partum, uel fœtum. Cic. pro Cluentio 24. Memoria teneo Mileſiam quandam mulierem, quum eſſem in Aſia, quòd ab hæredibus ſecundis accepta pecunia, partum ſibi ipſa medicamentis abegiſſet, rei capitalis eſſe damnatã. Sic Plinius lib. 14. cap. 18. 1. Colum. lib. 6. cap. 27. Nam hæc omnia incommoda fœtum abigunt.

Abigere uenenatorum morſus. Plin. lib. 20. cap. 5.

Abigendus, participium, (ἀπελαθησόμενος,) Ouidius 3. Faſto. 69.

Abactus, participium, (ἀπεληλαμένος,) ut abacti greges, qui aut furto, aut per uim abducti ſunt. Cic. 4. Verr. 13. Liu. 4. ab Vrbe 90. Exercitus in agrum Veientem ac Faliſcum ducti, prædæ abactæ hominum, pecorumq́;.

Abactus furto. Plin. lib. 8. cap. 51. 4. Compertum, agnita uoce ſuarij furto abactos.

Abacta nox, figuratè, pro exacta. Virg. 8. Aen.

Abacti magiſtratu dicebantur, qui coacti depoſuerant imperium. Feſtus.

Abactum flamen. Stat. lib. 3. Thebaid. 52.
Syluarumq́; comas, & abacto flamine nubes
Mulcet iners æſtas.

Abacti oculi. Stat. lib. 1. Thebaid. 21. de Tiſiphone,
ſedet intus abactis
Ferrea lux oculis.

Abacta pauperies. Id eſt, reiecta, expulſa. Horat. lib. 2. Ser. Saty. 2. 9. -necdum omnis abacta
Pauperies epulis regum. -nam uilibus ouis
Nigriſq́; eſt oleis hodie locus.

Abactus, huius abactus, (ἀπέλασις,) Verbale, Ipſe abigendi actus & uiolenta expulſio. Plin. in Paneg. 32. Quàm diſſimilis nuper alterius principis tranſitus (ſi tamen tranſitus ille, non populatio fuit) cum abactus hoſpitum exerceret, omniaq́; dextra læuaq́; peruſta.

Abactor, abactoris, m. g. (ἀπελάτης,) Verbale, Dicitur pecuariorum animalium fur, latrunculúſue. Apuleius de Aſino, libro 7. Meum uerò Bellerophontem, abactorem indubitatum, cruentumq́; percuſſorem criminantes.

Abigeus, abigei, m. g. penul. corr. idem quod abactor (ἀπελάτης,) Quid ſignificet docet Vlpian. lib. 47. digeſt. his uerbis, Abigei propriè ij habentur, qui pecora ex paſcuis, uel

ex armentis ſubtrahunt, & quodam modo deprædantur, et abigendi ſtudium quaſi artem exercent; oues de gregibus, uel boues de armentis abducentes.

Abigeatus, huius abigeatus pe. pro. (ἀπελασία) denominatiuũ à nomine abigeus, Ipſe abigendi actus, ſiue crimen. Marcellus lib. 47. digeſt. Abigeatus, crimen publici iudicij nõ eſt: quia furtum magis eſt.

Abij, (ἄβιοι) Steph. populi ſunt Scythiæ, quos ait Solinus ex Abiano flumine dici, iuxta quod habitant: uel nonnullis, quod ſine uita ſtabili, aut domicilio ſint in curribus degentes. Horũ meminit Homerus; γαλακτοφάγων Ἀβίων τε δικαιοτάτων. Iuſtiſſimos enim uocat, quòd in pace ſine bello degant, uel quod extempolari uictu utantur.

Abijcio.] Abijcis, penult. corrept. (ἀπορίπτω, ἀποβάλλω) Abieci. Abiectum, Abijcere, Ex ab & iacio, eſt propriè aliquid ab ſe iacere, proijcere, uel, reijcere, & ferè ex contemptu aut indignatione. Et præter caſum proprium, habet ferè accuſatiuum cum præpoſitione in. Cic. 1. Tuſcul. 131. Cum ei nihil accidiſſet aduerſi; è muro ſe in mare abieciſſe, lecto Platonis libro.

Abijcere arma defatigatione, pro relinquere bellum. Cic. Torquato, libro. 6. 24.

Abijcere ſe aliquò, quaſi ex ſuo ipſius contemptu, uel deſpectu. Cice. libro 1. de Orat. 15. Quod ille duriſſimis pedibus fecit, ut ſe abijceret in herbam. Plin. libro. 21. cap. 13. 2. Qui edere, abijciunt ſe humi.

Abijcere ſe, pro parui æſtimare. Cice. in parado. 16. Sic te ipſe abijcies atq; proſternes, ut nihil inter te atq; inter quadrupedem aliquem putes intereſſe.

Abijcere ſe alteri ad pedes. Quaſi ſe ſummittere, ſupplicãdi gratia, aut etiam ſe proſternere. Cic. Attic. lib. 8. 153. 2. eidẽ li. 4. 71. 7. Abiecta toga, ſe ad generi pedes abiecit.

Abijcere ſe ſupplicem. Cice. pro Milone. 76. Ego me plurimis pro te ſupplicem abieci.

Abijcere aliquẽ, pro negligere, & non ei fauere. Cic. ad. Q. Fratrem, lib. 3. Scaurum autem iampridem Pompeius abiecit.

Abiecit, id eſt, prona fecit. Cic. de Legibus lib. 1. 39. Nam cum cæteras animantes abieciſſet ad paſtum, ſolum hominẽ erexit: & ad cœli, quaſi cognitionis domicilijq́; priſtini conſpectum excitauit.

Abijcere, translatum ad res animi, pro deponere.

Abijcere ædificationem. Cic. ad Memmium lib. 13. 1. 7.

Abijcere amorem ab aliquo. Cic. 2. Philip. 84.

Abijcere animum, pro animum deijcere, ac deprimere, & penè deſperare. Sic abijcere ſpem, pro deſperare. Cic. 3. Ver. 39. Spem abijcere de aliquo Brutus. Cic. lib. 11. 2.

Abijcere authoritatem, pro eo quod eſt, deponere, & quaſi uilem abiectamq́; reddere, Cice. Attico, lib. 1. Nam & ſenatus authoritatem abiecit.

Abijcere cogitationem in. Cic. in Lælio. 31. Qui ſuas omnes cogitationes abiecerunt in rem tam humilem, tãq́; contẽptã.

Abijcere curam, commentationem. Idem ad Pætum lib. 9. 20. 4. Nam omnem noſtram de Republica curam, cogitationẽ de dicenda in ſenatu ſententia, commentationem cauſarum abiecimus.

Abijcere conſilium, Reſpuere, reijcere, repudiare. Cice. Attico, lib. 5. 98. 6. Idem in Catilinam. 35. Nunc ſi conſilium faciendi belli abiecerit.

Famam ingenij abijcere. Cic. ad Papirium, lib. 9. Effugere autẽ ſi uelim nonnullorum acutè aut facetè dictorum oſtenſionẽ, fama ingenij mihi eſt abijcienda, id eſt, diſſimulanda.

Gloriam abijcere & deponere. Cic. lib. 2. de Orat. 116.

Interceſſorem abijcere. Cic. Planco, lib. 10. 12. 11.

Memoriam doloris abijcere, Cic. 1. Philip. 22.

Obedientiam relinquere & abijcere. Cic. lib. 1. Offic. 143.

Onus abijcere aut deponere. Cic. pro Sex. Roſcio Amer. 6. Onus ſuſceptum aut propter perfidiam abijcere, aut propter infirmitatem animi deponere.

Socordiã abijcere, Plau. Aſin. 6. 6. Sic abijcere ſuperbiã. Plau. Mer. 22. 10.

Timorem abijcere, Cic. Bruto, lib. 11. 21. 8.

Voluntatem diſcendi abijcere. Cic. lib. 2. de Orat. 77. Vt uoluntatem diſcendi ſimul cum ſpe perdiſcendi abijceremus.

Abijcere aliquid oſtentui: Hoc eſt, ad oſtentum. Tacitus lib. 1. Annal. Tradunt pleriq́; intra tabernaculum ducis obrutos: alij corpora extra uallum abiecta oſtentui.

Abiectio, Verbale, (ἀποβολή) ut Animi abiectio quaſi deiectio atq; defectio & penè deſperatio. Ci. in Piſonem. 69. Quid debilitatio, atq; abiectio animi tui.

Abiectus, participium, (ἀποβεβλημένος) Ci. Attico, lib. 4. 71. 7. Abiecta toga.

Sic abiectis armis apud Hirtium de bel. Afric. lib. 5.

Abiecta cunctatione. Cic. 1. Off. 103. abiecta omni cunctatione, adipiſcendi magiſtratus.

Abiectus in herbis. Id eſt, proſtratus. Ouid. epiſt. 7. 1.

Abiectus, abiectior, abiectiſſimus, nomen ex participio, (ἀπόβλητος, ἀπόρριπτος) ut abiectus homo, qui tanquã ſui incurius, ueluti perpetuò humi deſidet, nihilq́; arduum molitur, & ob id reliquis ſe contẽptibilẽ facit. Ci. 4. Acad. 235. Hos ſi contemnimus, etiam abiectos putamus. Idem in Catilin. 75. Exanimata uxor, abiecta metu filia. Idẽ. 5. de fin. 103. Nihil abiectum, nihil humilẽ cogitant.

Abiectus & contemptus, Cice. contra Rullum. 91. Idem pro Cluentio. 75.

Deſertus atq; abiectus. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 13.

Abiecta & humilis oratio. Ci. in Orato. 112. Ita neq; humilẽ, nec abiectã orationẽ, nec nimis altã & exaggeratã probat.

Abiectus & neglectus. Cic. lib. 3. de fin. 101. Minimè autẽ conuenit, cum ipſi inter nos abiecti neglectiq́; ſimus; poſtulare ut dijs immortalibus cari ſimus, & ab illis diligamur.

Abiectus & ſummiſſus. Cic. lib. 1. Officio. 173. Priuatum autẽ oportet æquo & pari cum ciuibus iure uiuere, neq; ſummiſſum & abiectum, neq; ſe efferentem.

Abiectus & ſemiuiuus. Cic. in Piſonem. 24. abiecti hominis et ſemiuiui furorem petulantiamq́; fregiſtis.

Abiectus fortuna, Cic. Figulo, libro. 4. 13. 3. Ipſe enim pari fortuna abiectus.

Abiectum excitare. Cic. Atti. lib. 1. 11. 14.

Abiectus, ſiue Abiecto animo homo. Penè deſperatus. Cic. pro domo ſua 20. abiectum metu, ad aliquam ſpem libertatis, & priſtinæ dignitatis erexit. Idem Attico, lib. 3. 42. 2. Plura ſcribere nõ poſſum, ita ſum animo perculſo atq; abiecto.

Abiectior animus. Cic. de Amicitia. 52. Sæpe enim in quibuſdã aut animus abiectior eſt, aut ſpes amplificandæ fortunæ fractior.

Abiectior animi, dictum Græca figura, pro eo quod eſt animo abiectiore. Liuius, Multos ſibi mœſtiores & abiectiores animi uiſos.

Abiectus gemitus. Ci. 2. Tuſcul. 97. Sin erit ille gemitus lamentabilis, ſi imbecillus; ſi abiectus, ſi flebilis: ei qui ſe dederit, uix cum uirum dixerim.

Abiecta ira, id eſt, ſedata & prorſus depoſita. Seneca in Thyeſte. 5. 6. Ira frater abiecta redit.

Abiectæ nugæ. Hor. libro. 2. Epiſt. 2. 24. Nimirum ſapere eſt abiectis utile nugis.

Senarij abiecti. Ci. in Orato. 107. At Comicorum ſenarij propter ſimilitudinem ſermonis ſic ſæpè ſunt abiecti, ut nonnunquam uix in his numerus & uerſus intelligi poſſit.

Verba abiecta.Cic.in Bruto.125.

Abiectè,aduerbium qualitatis (ἀποβεβλημένως) Contemptim, & abiecto animo.Ci.2.Tuſcul.94.Sed hoc quidem in dolore maximè eſt prouidẽdũ,nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid ſeruiliter muliebriterue faciamus. Idem.3.Philip.143.

Abila,(ἄβιλα)oppidum in regione Decapolitana. Plin. lib. 5. cap.18.Abila mons,uide Abyla.

Abilatæ(ἀβιλανοὶ)ab urbe Abila,ex Stephano.

Abincunabulis.] &c.Vide.A.

Abintegro.] (ἐκδευτέρου)aduerbium iterandi,pro denuo, authore Seruio:quaſi res perfecta rurſus inchoetur.Virgil. 4.Ecloga, Magnus abintegro ſeclorum naſcitur ordo. Cic. 3.Verr.104.Vtrum exiſtimatis minus operis eſſe, unã columnam efficere abintegro nouã, nullo lapide rediuiuo, an quatuor illas reponere.

Abinteſtato.] aduerbiũ, (ἀδιαθέτως,μὴ διαθέμενος)pro eo quod eſt ſine teſtamento. Nam aut ex teſtamento, aut ſi nõn eſt, uel irritum eſt teſtamentum, propinquitatis iure, hæredes fiunt. Afranius lib.29.Digeſt.Quicunq; enim ab inteſtato ſucceſſerit,locum habent codicilli, nam unus caſus eſt,nec intereſt qui ſuccedat, dum abinteſtato ſuccedat.

Abiudico.] abiudicas,pe.cor.(ἀποδικάζω)abiudicare,Iudicio auferre:ea forma dictum qua abiurare: & ei contrarium eſt adiudicare:ut, Abiudicare agrum ab aliquo. Cic. de lege Agraria.51.Iudicabit Alexandriam regis eſſe,à po.Ro.abiudicabit.Liu.4.ab urbe.2.Læti ergo audiere Patres, Ardeatium populum ob iniuriam agri abiudicati defeciſſe.

Abiudicare ab ordine ſenatorio rationem ueritatis. Cice. 3. Verr.3.

Abiudicare,Reijcere.Cic.de Orato.libro 2.57.Vbi plus mali quàm boni reperio,id totum abiudico, atq; reijcio. Metaphoram declarauit per uerbum magis proprium Reijcio. Budæus legit,abdico.

Abiudicare aliquid ab aliquo.Cice.2. Verr. 8. nulla res cuiuſquam tam patria atque auita fuit.quæ non ab eo, imperio iuſtius abiudicaretur.

Abiudicare ſibi libertatem.Cice.pro A.Cecinna.72.Hoc iudicat,cum is,qui in ſeruitute iuſta fuerit, cenſu liberetur: eum qui cum liber eſſet cenſeri noluerit, ipſum ſibi libertatẽ abiudicaſſe,datiuus Sibi,pro ablatiuo ab ſe.

Abiudicabo me à uita,Plautus in Aſinar. 12.17. ſatis durè dixit,pro eo quod eſt, uitam mihi adimam, me uita priuabo.

Abiugo,] abiugas,pen.cor.(ἀποζευγνύω) abiugare, Quaſi à iugo remouere:ut abiugare bouem,hoc eſt,à pari diſiungere.

Abiugare,per translationem,pro ſeparare,alienare, diſiungere,abiungere. Pacuuius Medo,Quæ res te ab ſtabulis abiugat,certum eſt loqui.Author Nonius:Antiquum eſt uerbũ, pro quo abiungere dicitur uſitatius.

Abiungo.] abiungis, abiunxi,abiunctum,(ἀποχωρίζω)abiungere,Diſiungere,ſeparare.Virg.3.Georg.

-it triſtis arator

Mœrentem abiungens fraterna cæde iuuencum. Plaut. Mil. 20.18.quando aſpicio hunc,lacrymor,qui abiungitur.Cicer.Attico, lib.2.16.5. Quòd ſe ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerit.

Abiuro.] abiuras,pe.lon.(ἀπόμνυμι, ἐξόμνυμαι) abiurare, rem creditam negare periurio, ait Seru.Plau. Cur. 10. 10. Qui abiurant ſiquid creditum eſt. Idem Rud. 2. 14. Quiq; in iure abiurant pecuniam.

Abiurare creditum,Salluſt.in Catil. De Sempronia.

Abiurare, pro ſimpliciter negare & inficiari, inquit Budæus. Cice.Atti.libro.1.5.3.Tulliola noſtra deliciæ noſtræ, tuum muniuſculum flagitat,& me ſponſorem appellat: mihi autẽ abiurare certius eſt,quàm dependere.

Abiuraſſo.(ἀπόμνυμαι)pro abiuro.Plaut.Perſa.15.10.Nec metuo,quibus credidi hodie nequis abiuraſſit mihi.

Abiuratus,ta, tum (ἀπομνυμένος) participium à paſſiuo abiuratur: ut pecunia abiurata, id eſt, periurio alicui abnegata.

Abiuratus,in alia ſignificatione.Virg.8.Aeneid,ubi de Caco.

Abſtractæq; boues,abiuratæq; rapinæ

Cælo oſtenduntur.Hoc eſt,contra ius retentæ,ait Seruius.

Ablacto.] ablactas, ἀπογαλακτίζω, à lacte remoueo pro quo Varro,à Mamma diſiungo, Virg. à lacte depello dixit, uerbum eſt Biblicum.

Ablaqueo ablaqueas, ῥιζοτομῶ, ablaqueare propriè ad uites & arbores pertinet: quod fit cum circum illas terra foditur,& radices ſuperiores reciduntur: uulgò diſcalciare. Colu. libro 4. cap. 29. 8. Sed antiquiſſimum eſt, & ante hæc ablaqueari uitem radicesq; ſummas uel ſoboles amputari,et poſt hæc adobrui truncum. De ablaqueatione uide plura ibidem,cap.8.Cato de re ruſt.cap.5.5.

Ablaqueari,paſſiuum in tertijs perſonis: unde ablaqueatus, ut Vitis ablaqueata. Plin. lib. 6. cap.27.3.

Ablaqueatio,ablaqueationis, ῥιζοτομία, Ipſe actus ablaqueandi. Columel. de arboribus cap. 5. 3. Per brumam,uitem ne colito:niſi ſi uoles eas radices, quæ in ablaqueatione apparebunt perſequi.Plin.lib.12.cap.15.1.Myrrha gaudet raſtris & ablaqueationibus.

Ablatiuus.] caſus, ἀφαιρετικὴ πτῶσις, Grammaticis dicitur,qui ſextus eſt caſus apud Latinos, & alio nomine (teſte Priſciano)comparatiuus appellatur:ut, auſero ab Hectore, & fortior Hectore.Diomedes lib.1. Ablatiuum Græci non habent:hunc tamen Varro interdum ſextum,interdum Latinum appellat, quia Latinæ linguæ proprius eſt, cuius uis apud Græcos per genitiuum explicatur. Priſcianus lib. 5. cap.de caſibus.Quintil.libro.1. cap.8.9.b. Quærat etiam ſit'ne apud græcos uis quædam ſexti caſus, & apud nos quoq; ſeptimi, nam cum dico haſta percuſſi,non utor Ablatiui natura,nec ſi idem græcè τῷ δορί.

Ablego.] Ablegas,pe.lõga,(ἀποπέμπω,ἀποστέλλω) ablegare.Eſt propriè quempiam aliò mittere, qui nobis eſt tædio, aut impedimento.Plaut.Mil.11.54.

-hunc ſub cuſtodem ſuum

Foras ablegauit, dum eapſe tranſire huc placet. Terent. Hecy 3.3.54. aliquò mihi eſt

Hinc ablegandus,dum parit Philumena.

Liu.4.Pun.119.ubi ablegatum M.Marcellum uiderunt.

Remouere & ablegare aliquem.Cic.7.Verr.66.

Dimittere & ablegare conſilium.Cic.4. Verr.52.Cauſam ſeſe dimiſſo atq; ablegato conſilio defenſurum negauit.

Ablegare cum priore ſupino.Liuius 1. ab urbe. 157. pueros uenatum ablegauit.

Ablegare,dictum de pecoribus.Var.1.de re ruſt.ca.47.Quin & pecus à prato ablegandum.Colu.lib.6.cap.5.2.

Ablegare,in quodam ſermonis compendio Cicero.ad Atticum, libro 2.33. 4. A C. Cæſare ualde liberaliter inuitor in legationem illam ſibi ut ſim legatus: ſed hæc à fratris aduentu me ablegat.Hoc eſt,ita me hinc remouet,ut fratris aduentui adeſſe non poſſim.

Ablegatio, ablegationis, (ἀποπομπή) Ipſe actus ablegandi. Liu. 6. ab urbe. 163. Ablegatione iuuentutis ad Veliternum bellum.Cice.1.de leg.14. Ablegationem aliquã nimirum iſta oratio poſtulat.

Ablectae.] ædes. (ἀπόλεκτος οἰκία) Id eſt nitidæ & elegantes, quæ emptores facilè inuitent. Plau.Moſtel.11.3.

Ablepſia.] ablepſiæ,(ἀβλεψία)Animi cæcitas, inconſiderãtia.Sue.de Claudio Cæſ. cap. 39.inter cætera, in eo mirati ſunt homines & obliuionem & inconſiderantiã,uel ut Græcè dicam,μετεωρίαν καὶ ἀβλεψίαν.

Abligurio.] tertia producta,abliguris, abligurivi,abliguritum,(καταλιχνεύω)abligurire,Liguriendo abſumere. Teren. Eunuc. 2.2.4. Itidem patria qui abligurierat bona. Vide Ligurio.

Abloco.] ablocas,pe.cor.(ἀπομισθόω)ablocare.Idem quod locare uerbũ rariſſimum. Suet.in Vitell. ca.7.ut domum in reliquam partem anni ablocaret.

Abludo.] abludis,penu.prod. (ἀπονεύω) abluſi, abluſum, abludere,Cui opponitur Alludere.Horat.2.Sermonum,ſaty.3.64.Hæc à te nõ multum abludit imago.Id eſt,hoc exemplum non multum diſſimile eſt tuis moribus. Vel ut Budæus, abſona eſt & abſimilis.

Abluo.] abluis,ablui,ablutũ,abluere,(ἀπονίπτω, ἀπολούω)Lauando abſtergere.Plin.lib.12. cap. 12.4. Gallicum nardum cum radice uellitur, abluiturq; uino. Cice.5.Tuſc. 66.Vlyſſi pedes abluens.

Abluere pro madefacere,aut rigare.Colu.lib.3.terra quæ in eũ congeſta eſt,pluuijs non abluitur.Cic.pro Roſc. Amer. 43. de parricidarum ſupplicio: ita iactantur fluctibus ut nunquam abluantur.

Abluere pro expiare,& quaſi purificare.Virgil.2.Aeneid.

Me bello ex tanto digreſſum,& cæde recenti

Attrectare nefas:donec me flumine uiuo

Abluero. Vide Macrobium Saturn. lib.3.cap.1.

Abluere,translatum ad animum.Plin.Iunior,epiſt. 51. a. maculam ueteris induſtriæ laudabili otio abluerat.Hoc eſt,deleuerat,ſuſtulerat.

Abluere periurium. Ouid.Faſt.lib. 5.136.

Abluere perfida uerba.Idem ibidem.

Abluere ſibi umbras.Lucret.lib.4.76.id eſt,auferre

Abluere ſitim.Lucret.lib.4.176.

Ablutus,participium.pe.lon. (ἀπονιφθεὶς) Var.3.de re ruſt.c. 9.9.eaq; abluta condunt in furfures.Id eſt lota.

Ablutio,ablutionis,(ἀπόνιψις) ipſe abluendi actus.Macro.Satur.lib.3.ca.1.Conſtat dijs ſuperis ſacra facturum, corporis ablutione purgari:quum uerò inferis litandum eſt, ſatis actum uidetur,ſi aſperſio ſola contingit.

Abluuium pro diluuio,(ἀπόνιμμα) Laberius nimis licenter dixit,teſte Gellio lib.16.cap.7.

Abmatertera.] penul.corrept. (ἀποθεία) Soror abauiæ. Ex.3.Inſtitut.

Abmitto.] abmittis,abmiſi,abmiſſum,abmittere,(ἀποπέμπω)Idẽ quod mittere:uerbum rariſſimũ.Plau.Truc.11.32.

Abnato.] abnatas,penul. corr. (ἀπονήχομαι) abnatare, Alicunde natãdo recedere. Statius li.1.Achilleidos.77.

Abneco.] abnecas,pe.cor.(ἀποκτείνω)abnecui, & abnecaui,abnecatum, abnecare. Idem quod necare. Plautus.Truc. 4.92.

Abnego.] abnegas,penul.corr. (ἀπαρνέομαι, ἐξαρνέομαι) abnegare,Propriè eſt denegare. Abnegamus autem quod à nobis aut dono,aut cõmodato petitur.Colu.lib.10.

Ingeniumq; loci,uel Iuppiter abnegat imbrem.

Abnegamus item quod nobis creditum eſt,ut depoſitũ.Plin. Iunior epiſt.317. Ne depoſitum appellati abnegarent.

Rurſus abnegamus quod promiſimus.Virgil. 8.Aeneid.

Rex tibi coniugium,& quæſitas ſanguine dotes Abnegat.

Abnegare pro renuere.Virgil.lib.2.Aeneid.Abnegat exciſa uitam producere Troia.

Abnegare comitem,Id eſt recuſare.Horat. lib.1.Car.35.5.

Te ſpes,& albo rara fides colit

Velata panno,nec comitem abnegat.

Abnepos.] penul.corrept.ἀπέγγονος,abnepotis,penul. lõga.Filius pronepotis uel proneptis:& refertur ad abauum. Sueton.in Tiberio Cæſare.

Abneptis,huius abneptis,ἀφυιώνη,Pronepotis uel proneptis filia:Sueto.de Nerone,cap.35.

Abnocto.] abnoctas,abnoctaui,abnoctare, ἀπονυκτερεύω, Per noctem abeſſe.Martianus in l.Illud,De officio præſidis, abnoctare ei non liceat. Seneca de uita beata, Alius Iouẽ adulterum inducit & abnoctantem.

Abnodo.] abnodas,pe.lon. ἀποδισμένω, abnodare. Idem quod enodare,id eſt,arbores & uites nodis repurgare. Col. lib. 4.cap.24.9. Hunc ergo tanquã æmulũ diligenter ijdẽ amputant,et abnodant,prius quàm corroboretur.& c.22. 3.ſi non enodatus,neq; abraſus eſt.

Abnuo.] abnuis,abnui,abnutum,ἀνανεύω,ἀπονεύω, abnuere,Eſt propriè nutu ſignificare te non aſſentiri, uel non concedere,hoc eſt,te negare,uel denegare quidpiam:cui contrarium eſt annuere.Plau.Cap.8.21. Vbi cœnamus, inquam: atq; illi abnuunt.

Abnuere,Recuſare, Liuius libro.1.ab urbe.246. Bruti quoq; haud abnuit cognomen.Virg. 5.Aeneid.

- nec maximus omen

Abnuit Aeneas. Idem. 4.Aeneid.

- quis talia demens Abnuat?

Abnuere curam pecoris.Colu. lib. 6.cap.1.

Imperium abnuere. Liu. Vos imperium auſpiciumq; abnuiſtis.

Abnuere iuſta ducis.Tacit.lib.14.

Abnuere,Solo uerbo,ſimpliciterq; negare.Col. Nos quoq; abnuimus,in agro temperato & minimè humido, ſementẽ ſic fieri debere.

Abnuere alicui.Cice.de fato. 6.Nihil enim unquam abnuit meo ſtudio uoluntas tua. Id eſt,negauit.

Abnuere alicui de re aliqua.Salluſt.Neq; Mario Senatus, quanquam infeſtus,abnuere de ullo negotio audebit.

Recuſare & abnuere.Cice.pro.Mil.77. Nõ recuſo,nõ abnuo.

Abnuere & agnoſcere,opponũtur.Tacitus, Atq; ita cõpoſitus, ut ex euentu rerum abnueret,uel proſpera agnoſceret.

Abnuere & concedere,contraria.Quint.li. 6.cap.3. Cic.2.de fin. 5.& intelligas quid quiſq; cõcedat,quid abnuat.

Abnuere,Prohibere,Virg.10.Aeneid.Abnueram bello Italiam concurrere Teucris.

Abnuit locus impetum, Hoc eſt, negat facultatem impetũ faciendi.Tacitus lib.21.

Abnuit ſpes.Ideſt,negat.Tibul.lib.4.eleg.1.5.ad Meſſalam.

Abnuendus,da,dum, (ἀνανευτέος)Senec.in Thyeſte. 5.14.

Nec abnuendum ſi dat imperium Deus.

Nec appetendum.

Abnueo, abnues, (ἀπονεύω) pro abnuo,Ennius. 8. annalium, Certare abnueo, metuo legionibus labem. Idem in Thelamone.Ex eo futurum abnueant. Diomedes.

Abnuitur,Imperſonale,(ἀπονεύεται) Liuius,3. ab urbe. 311.

Abnuto,abnutas.pen.longa,(ἀπονευστάζω)abnutare: Frequenter ſignum oculis facere. Plaut. Capt. 11.81. Longius quid mihi abnutas? T. tibi ego abnuto?Cice.3.De Oratore.90. Quidnam eſt obſecro? quid te adiri abnutas? Id eſt, abnuis & recuſas ſeu prohibes.

Aboleo.] aboles, ſecunda correpta, aboleui & abolui abolitum, (ἐξαλείφω, ἀφανίζω) abolere,Omnino rem tollere, delere,obliterare, ita ut ne odor quidem rei eius relinquatur.Plin.lib.28.cap.9.Virg. 4.Aeneid.

- abolere nefandi Cuncta uiri monumenta iubet.

Abolere conſcientiam generis humani.Hoc eſt,facere ut homines obliuiſcantur. Tacitus in uita Agricolæ non procul ab

initio, ut monumenta clariſsimorum ingeniorum in comitio ac foro urerentur. Scilicet illo igne uocem populi Romani, & libertatem Senatus, & conſcientiam generis humani aboleri arbitrabantur.

Abolere corpus igni. Hoc eſt, Cremare. Tacitus lib. 16.

Crimen abolere, uel nomina reorum, Eſt ex reis eximere, ſiue crimen remittere & cõdonare. Tranquil. in Auguſto. Paul. de Accuſa. Rei nomen non aboletur, & ex integro repetendi reum poteſtas fiet.

Dolorem & iram abolere. Tacit. lib. 20.

Imagines abolere. Tacit. lib. 4.

Lex uetus, ſermonis abolebitur. Quintil. 11.a.

Magiſtratum abolere, pro abrogare magiſtratum. Liuius. 3. ab urbe. 157.

Sterilitatem fœminarum, & uirorum inſaniam abolere. Plin. lib. 31. cap. 2.

Vires alicuius abolere. Tacit. lib. 20.

Aboleo, p Abluo ſeu lauo. Virg. 4. Georg. uerſu octauo à fine.
- nec uiſcera quiſquam,
Aut undis abolere poteſt, aut uincere flamma. Seruius: Nec lauari nec coqui poterant exponit.

Aboleſco, aboleſcis, aboleſcere, (ἀφανίζομαι) Aboleri, deſtrui. Columel. lib. 3. cap. 2. Eademq; nec imbribus putreſcit, nec ſiccitatibus aboleſcit. De uinea. Virg. lib. 7. Aeneid.
- nec ueſtra feretur.
Fama leuis, tantiq; aboleſcet gratia facti. Gel. lib. 20. cap. 1. Si non illa etiam ex. XII. Tab. de teſtimonijs falſis pœna aboleuiſſet. Apud Liuium etiam cum datiuo lib. 9. ab urbe, Alijs omnibus cladis Caudinæ nondum memoria aboleuerat. Id eſt, exoleuerat, extincta erat.

Abolitus, ta, tũ, penul. breui, (ἠφανισμένος) participiũ, ut nomẽ abolitũ. Plin. lib. 14. cap. 4. 1. Sic Plin. Iunior. Libri aboliti & abolitæ accuſationes. Gellius lib. 12. cap. 1. Abolitis & obliteratis naturæ pietatis elementis. Quintil. lib. 1. cap. 6. Sed abolita atq; abrogata retinere inſolentiæ cuiuſdã eſt.

Abolitæ ædes. Tacitus. Annal. libro. 2. ædes uetuſtate aut igni abolitas.

Abolitos paulatim patrios mores, funditus euerti per accitam laſciuiam. Tacit. lib. 14.

Abolitio, abolitionis, (ἀφανισμός) Verbale.

Abolitio criminis, dicitur criminis remiſsio, accuſationisq; peremptio. Quintil. lib. 9. cap. 2. Aduerſus tyrannum, qui ſub pactæ abolitionis damnationem depoſuerat, agit competitor. Marcel. de accuſ.

Abolitio ſententiæ. Tacit. lib. 5.

Abolla.] abollæ, teſte Nonio, ueſtis erat militaris (χλαμύς) Vnde iocus Martialis in Criſpinum, qui poſita abolla, togã ſumpſerat, lib. 8. 42.
Neſcit cui Tyriam dederit Criſpinus abollam:
Dum mutat cultus, induiturq; togam.

Abolla uidetur etiam fuiſſe ueſtis philoſophica. Iuuenalis Saty. 3. ubi de philoſophis.
Audi facinus maioris abollæ:
Stoicus occidit Baream, delator amicum.
Sic Martialis de quodam Cynico, lib. 1. 159.

Abolla præterea uidetur fuiſſe ueſtis honoratiorũ, apud Suet. in Caligula, cap. 35.

Abomaſum.] abomaſi. penul. prod. (ἤνυστρον) ut Omaſum. Horat. lib. 1. epiſt. 16. - patinas cœnabat omaſi.
Vilis & agnini, tribus urſis quod ſatis eſſet. Quid ſit, his uerbis docet Hermolaus in nonum caput libri. 28. Plinij. Quid autem, ait, ſignificet inter uentres centipellio, uulgaris & trita laniorum uox oſtendit. Quartũ uentrem interpretatur Gaza ἤνυστρον, quẽ & abomaſum uocauit. Quod genus edulij Iulius Pollux. taconas à Cratete Comico putauit appellatum, etiamſi aliter in ea uoce multi ſentiant. Corium certè uetus hodie quoque uulgus taconas uocat: propterea & centipelliones fortaſſe nominati. Hactenus Hermolaus, Enyſtron ſeu abomaſum ab alijs exponitur, ſinus ſeu uenter qui iungitur quaſi in uentre poſt reticulum.

Abominor.] pe. cor. abominaris, abominari, (βδελύττομαι) Eſt rem aliquam ueluti malum omen deteſtari, execrariq;. Plin. lib. 28. cap. 2. Incendia inter epulas nominata, aquis ſub menſas profuſis abominamur. Idem lib. 17. cap. 5. 2. Quintil. in proœmio lib. 8. Abominanda hæc infelicitas erat. Sic lib. 8. cap. 4.

Abominari etiam dicimus, cum aliquod uerbum ueluti ſiniſtri ominis auerſamur, deprecamurq;: ut cum dicimus, Si quid tibi acciderit humanitus, quod Deus prohibeat. Vnde abominatio dicitur ea figura. Curtius lib. 6. 7. Hoc regum inſigne aut moderatè perferendum eſt, aut (quod abominor) in te ruet.

Abominari, cum infinitiuo. Seneca de benef. 7. Hæc uniuerſa habere, de quibus loqueris, abominabitur.

Abominandus, (βδελυκτέος) Deteſtatione dignus. Plin. libro. 22. cap. 4. 1. Quint. libro. 9. cap. 2. Abominanda crimina ſparguntur.

Abominandam opem alicui ferre. Senec. in Hippol. 8. 18.
Fer abominandam nunc opẽ nato parens. Hoc eſt, filij necẽ. Inuiſam atq; abominandam eſſe oportebat. Quintil. lib. 8. cap. de Amplificatione.

Abominanda optata. Senec. in Hippol. 10. 26.

Abominatio, uerbale, Deteſtatio, execratio. βδέλυγμα, in Sacris literis.

Abominatus, ta, tum, (βδελυκτός) participium paſsiuè ſumptũ. Horatius in Epodis, ode. 16. Parentibusq; abominatus Annibal. Hoc eſt execrationi habitus, Acrone interprete.

Aborigines aboriginũ, pe. cor. (ἀβοριγίνες) appellati ſunt, quaſi ſine origine, utpote quorum ignoraretur origo, eo quod uagi errantesq;, ex uaria gentium colluuione miſti, conuenerint in agrum, qui nunc eſt pop. Roma. Fuit enim gens antiquiſsima Italiæ, author Feſtus. Hi poſt ea aduentu Aeneæ, Phrygibus iuncti, latini uno nomine appellati ſunt. De his meminit Salluſt. in Catil. & Liu. in principio ab urbe cõd. Alij per ſecundã uocalẽ in penultima, ſcribunt aborigenes.

Aborior.] aboreris, uel aboriris, abortus ſum, aboriri, (ἀνέχω) Significat fœtum abortiuũ fieri, uel intempeſtiuè naſci. Gellius lib. 12. cap. 1. Quod quidem eadem uecordia, qua quibuſdam commentitijs fraudibus nituntur, ut fœtus quoq; ipſi in corpore ſuo concepti aboriantur. Id eſt, ante maturũ partum eijciantur.

Aboriri quidam actiuè accipiunt, ut de matre dicatur, pro abortum facere: de qua ſignificatione citatur apud Nonium Marcellum Varronis locus pro Cellio uel Fũdanio, de admirandis rebus, his uerbis, Vinum quod ibi natũ ſit in quodam loco, ſi prægnans biberit, fieri ut aboriatur. In quibus uerbis uidetur deeſſe nomen (fœtus) ut ſit ſenſus, fieri ut fœtus aboriatur. Poteſt tamen abſolutè accipi aboriatur, Id eſt, abortus fiat.

Aboriri uox dicitur, idq; per metaphoram, quando præ metu, aut alia de cauſa deficit. Lucretius lib. 3. 32.
Corpore: & infringi linguam, uocemq; aboriri.

Abortio, abortionis, uerbale ex aborior, (ἄμβλωσις, ἔκτρωσμος) Actus ipſe aboriendi. Plautus. Truc. 4. 92. Celabat, metuebatq; te: ne ſibi perſuaderes ut abortioni operã daret. Gellius lib. 3. Cum abortio quibuſdam nõ partus uideretur intempeſtiuitas. Cic. pro A. Cluentio. 25. ſi hæc ſolutio legatorum, & non merces abortionis appellanda eſt.

Abortia

Abortia crebra abortus, (ἔκτρωμα) Hieronymus ad Pãmachium in epiſtola conſolatoria ſuper obitu Paulinæ uxoris.

Abortire ponit Calepinus ex Columella lib. 7. cap. 6. ſed corruptè locum citat. nam Columellæ uerba hæc ſunt, Nec tamen ea ſola creant abortus, ſed etiam glans cum citra ſatietatem data eſt. Plinius tamen lib. 8. cap. 51. ſic ait, Implentur uno coitu, qui & geminatur propter facilitatem abortiendi.

Aborto, abortas, (ἀμβλόω, ἐξαμβλόω, ἀμβλίσκω) abortare, Abortum facere. Var. 2. de re ruſt. cap. 4. 13. Ne dum exilire uelit, prægnans abortet.

Aborſus, huius aborſus, aborſui, m. g. (ἀποπνίγμα) Verbale: de quo ſic Nonius, Abortus & aborſus uarias habent ſignificationes. Aborſus enim ille dicendus eſt, qui eſt in primis menſibus, cum conceptui exordium factũ eſt. Abortus propè tempus pariẽdi: Hæc Nonius. Aborſus ab abordior, abortus ab aborior deduci uidetur.

Abortus, ta, tũ, Id eſt Exortus. Stat lib. 8. Thebai. 7. de Plutõe.
Nec ſolitus ſentire metus, expauit aborta
Sidera, iucundaq; offenſus luce profatur.

Abortus, huius abortus, (ἔκτρωμα, ἔκτρωσις) Verbale ex aborior. Idem quod abortio, Terent. Hecyr. 3. 3. 38. Dicam abortum eſſe, Vbi Donatus. Non eſt Latinum, aborſa eſt: ſed abortum fecit. Cic. Attico, lib. 14. 318. 2. Tertullæ nollem abortum. Plin. lib. 7. cap. 11. 1. Extat in monumentis etiam medicorum, & uno abortu duodecim puerperia egeſta.

Abortus etiam de arboribus dicitur. Plin. lib. 12. ca. 2. 1. Quoniam arborum etiam abortus inuenimus.

Abortum grauidæ mulieris dicitur, quod non ſit tempeſtiuè ortum. Feſtus.

Abortum facere, pro abortum pati. Plinius iunior, epiſt. 163. Quo magis cupis ex nobis pronepotes uidere, hoc triſtior audies, neptem tuam abortum feciſſe.

Abortum facere, pro Abortum inferre. Plin. lib. 21. cap. 18. Quod ad cyperon attinet, Apollodorũ quidem ſequar: qui negabat bibendum &c. fœminis quidem abortus facere nõ dubitat. Idem lib. 28. cap. 7. Abortum facit illitus, aut ſi omnino prægnans ſupergrediatur.

Abortum facere per metaphoram. Plin. in præfa. 12. Stoicos et ſubinde abortus facere iam decem annis, cum etiam celerius Elephãti pariant. Hoc dixit de libris qui domi diu ab authoribus ante editionem comprimebantur.

Abortum pati. Plin. lib. 28. cap. 7.

Abortum inferre. Plin. lib. 8. cap. 47. 2. Idem lib. 24. cap. 16. de dracunculo, Tantumq; ineſſe ei uirus, ut olfactum grauidis abortum inferat.

Abortiuus, ua, uum, penul. prod. (ἐκτρωματιαῖος) Verbale à ſupino abortum, ut Abortiuus fœtus, imperfectus & informis, qui ſcilicet abortu natus eſt. Sueto. in Auguſto cap. 35. Quos abortiuos uulgus uocabat. Horat. 1. Sermo. Saty. 3. 10. Si cui filius eſt, ut abortiuus fuit olim Siſyphus.

Abortiuum, Id eſt, quod aboriri facit. Plin. lib. 7. cap. 6. Oſcitatio quidem in enixu lætalis eſt: ſicut ſternutaſſe à coitu abortiuum. Idem lib. 20. cap. 21. de maluis, abortiuas eſſe cum adipe anſeris. Idem lib. 25. cap. 3. Ego nec abortiua dico, ac ne amatoria quidem.

Abortiuum, abortiui, (ἀποφθόριον) Idem quod abortus. Plin. lib. 18. cap. 17. Eſt & aliud ex uicino auenæ uitium, cum amplitudine inchoata granum ſed nondum matura, prius q̃ roboretur corpus, afflatu noxio caſſum & inane à ſpica eua neſcit quodam abortiuo.

Abrado.] abradis, penul. long. (ἀποξυνέω, ἀποξύω) Abraſi, abraſum, abradere, Radendo tollere, ſiuè detrahere, quod & deradere dicitur. Columel. lib. 3. Arida & uetera quæ falce amputari non poſſunt, acuta dolabra abradito. Idem lib. 5. cap. 6. 8. Tertio demum acuta falce abraditur. Et Lucr. lib. 4. 222.

Abradi pars ſummæ dicitur, pro detrahi uel decidi, Plin. in panegyrico.

abradere per metaphoram, difficulter aut per uim, & quaſi radẽdo auferre. Terẽt. Phormio. 2. 2. 19. Vnde aliquid abradi poteſt. Cice. pro Cecinna. 14. Poſteaquam uidet nihil ſe ab A. Cecinna poſſe litium terrore abradere.

Abradere barbam, Idem quod radere. Plin. lib. 6. cap. 20. 28.

Abraſus, ſa, ſum, participium, pe. prod. (ἀπεξυσμένος) Luca. lib. 6. 23. Abraſæ fauces.

Abraſa ſupercilia. Cic. pro Roſcio Comœdo. 11. Nónne ſupercilia illa penitus abraſa, olere malitiam, & clamitare calliditatem uidentur.

Ab re.] (ἀπὸ τρόπου, ουκ ἀπὸ τρόπου,) non ab re.
Vide A.

Abretanus Iuppiter, Myſius deus eſt, ſic ab Abretana dictus, Straboni.

Abrincatui, Galliæ Lugdunenſis populi. Lugdunenſis Gallia, habuit Lexouios, Vellocaſſes, Galletos, Venetos, Abrincatuos. Plin. cap. 18. lib. 4.

Abripio.] abripis, penul, corre. abripui. (ἀφαρπάζω, ἀναρπάζω,) Abreptum, abripere. Ex ab & rapio: quaſi raptu et uiolenter alicunde auferre, uel abſtrahere. Plin. lib. 36. ca. 25. Abripiente alia eſcam. In multis exemplaribus deſunt tria hæc uerba.

Abripere frumentum ab aratore. Cic. 5. Verr. 139.

Abripere maritum à coniuge. Cic. anteqam iret in exilium. 19. Nec patiamini me à liberis meis abſtractum, à coniuge abreptum, ab aris fociſq; innocentem proiectum, uitam degere in exilio.

Abripere aliquem à terra. Cic. lib. 3. de Orato. 80. Repentè te quaſi quidam æſtus ingenij tui procul à terra abripuit, atq; in altum à conſpectu penè omnium abſtraxit.

Abripere à complexu, uel ex complexu aliquem. Liuius. 3. ab urbe. 2. Cic. 3. Verr. 4. Qui è complexu parentum abſtractos filios, ad necem duceret.

Abreptus ex. Terent. Eunucho. 1. 2. 30.
Puellam dono quidam mercator dedit.
Ex Attica hinc abreptam.

Abripere ad quæſtionem. Id eſt trahere. Cic. pro Cluentio. 72. In ſeruitutem. Hirtius de Bel. Afric. li. 5. 110. In cruciatum. Teren. And. 4. 4. 47. In uincula & tenebras. Cice. 6. Verr. 20. Quem obtorta gula, de conuiuio in uincula atq; in tenebras abripi iuſsit.

Abripi tempeſtate. Cic. pro Ligario. 22. Tempeſtate abreptus eſt unus. Tempeſtatibus eſſent in Germaniam abrepti. Plin. lib. 2. cap. 67.

Abripi à parentis ſimilitudine. Cic. 7. Verr. 25. ut eum, etiam ſi natura à parentis ſimilitudine abriperet, conſuetudo tamẽ ac diſciplina patri ſimilem eſſe cogeret. Hoc eſt, ſic alienaret à paternis moribus, ut patri ſimilis eſſe non poſſet, niſi quadam ui conſuetudinis deprauatus.

Abripere ſeſe, Plaut. Milite. 5. 21. - quis is eſt homo.
Pe. Neſcio: ita abripuit repentè ſeſe ſubitò. Pro, ſurripuit, ſubduxit, ſubtraxit.

Abreptus, ta, tum, participium, ut Abreptæ remis in terram naues. Vide Nauis.

Abrocomas, Vnus ex ſummis Artaxerſis ducibus Xenoph.

Abrodiætus, Abrodiæti, pe. pro. delicatè & molliter uiuens lautè & opiparè uictitans, Græcè ἁβροδίαιτος. Latinè ſignificat delicatum atq; elegantem. Quod nomen ſibi arrogauit Parrhaſius pictor nobiliſsimus. Plinius lib. 35. cap. 10.

Abrodo.] *abrodis,penul.lõga,abroſi,abroſum,* (ἀποβρώσκω)*.abrodere,eſt rodendo abſcindere.* Varro. 2. *de re ruſt. cap.* 9. Plin.*lib.*10.*cap.*62.1. *Viperæ mas caput inſerit in os:quod illa abrodit uoluptatis dulcedine.*

Abrogo.] *abrogas,pe.corr.*(ἀπολυρόω,ἀκυρόω,ἀναιρέω,) *Abrogare,Eſt conſenſu publico aliquid abolere,tollere,obliterare,irritum facere,ut legem,imperium,magiſtratum.*

Abrogare legi & legem, dicimus:ſed uſitatius accuſatiuo iungitur. Modeſtinus de uerborum ſignificatione, Derogatur *legi,cum pars detrahitur:abrogatur legi,cum prorſus tollitur.*Cic.*in Philip. Eiuſmodi leges etſi ſine ui ſaluis auſpicijs eſſent rogatæ,cenſerem tamen abrogandas.* Nunc uerò *cur abrogandas cenſeam,quas iudico non rogatas.* Idem *lib.* 4. *ad Atti.*65.5. Per *legem* Clodiam *promulgare, abrogare, derogare,obrogare.*Liui. 9.*ab urbe.*101.*Vbi duæ contrariæ leges ſunt,ſemper antiquæ abrogat noua.*In Rhet.*ad* Heren.*Cui legi abrogatum uel derogatum ſit.*

*Tollere & abrogare legem.*Cice.2.*de* Legib.23. *Lex illa neq; tolli.neq; abrogari poteſt.*

Abrogare alicui imperium,magiſtratum,poteſtatem : Hoc eſt, *eum publicè priuare imperio, &c.* Cice. 3.*Offic.* 53. *Cum* Collatino Tarquinio *collegæ* Brutus *imperium abrogabat.* Cic. 4. *Verr.* 98. *Si tibi magiſtratum abrogaſſet.* Idem. 3. *de legibus.*35. *Gracchus poteſtatem intercedendi collegæ abrogauit.*

Abrogare quempiam, figuratè dictum. Plin. *de uiris illuſtrib.* 77.*de* Pompeio *Ma. Lepidum acta Syllæ reſcindere uolentem,priuatus* Italia *abrogauit.*Id *eſt,pepulit,eiecit.*

*Abrogare fidem homini, aut alicui rei, eſt fidem eius abolere: hoc eſt,facere ut iam ei nulla fides habeatur.*Plau.Trin.14. 39.*Male fidem ſeruando, illis quoq; abrogant etiam fidem qui nihil meriti.* Cice. *pro* Roſcio Comœdo. 26. *Si iam tibi deliberatum eſt quibus abroges fidẽ iuriſiurandi,reſponde.*

Abrogare multam.Vide in Multam dicere.

*Beneficijs abrogare uires.*Plin.*lib.*2. *cap.* 53. 2. *Nec minus hebetis, beneficijs abrogare uires quando in fulgurum quoq; interpretatione eò proficit ſcientia,ut uẽtura alia finito die præcinat.* Id *eſt, exiſtimare beneficia nullarum eſſe uirium.*

*Abrogatio,*Actus *ipſe abrogandi, ut Abrogatio legis,aut magiſtratus,*(ἀπονύρωσις)Ci.*Attico.li.*3.65.4.Quin *li.*1.*c.*9.

Abron,(ἅβρων,)*Abronis uita,* Id eſt, *Vita intẽperata & ſumptuoſa. Adagium de molliter ac delitioſe uiuentibus dici ſolitum, ſumptum ab huius* Abronis *moribus notæ luxuriæ: quemadmodum apud nos* Apicius *et* Aeſopus *luxu nobilitati ſunt. Vide prouerb.*Eraſmi.

Abroni mœnia,urbs Galatiæ Ptolemæo.*libro.*5.*cap.*4. *uulgò* Arcani.

Abrotonum.] *abrotoni.g.n.penul.corr.*(ἀβρότονον,)Her*bæ nomen:de qua ſic* Plin.*lib.*21.*cap.*10.5. Abrotonũ *odore iucundè graui,floret æſtate.*Flos *aurei coloris. uacuũ ſpõte prouenit.cacumine ſuo ſe propagat.*

*Abrotonus etiam dicitur.f.g.*Lucanus *lib.*9.185.

Et larices,fumoq; grauem ſerpentibus urunt.

Abrotonum,& longè naſcentis cornua cerui.

Abrotonites,abrotonitæ,penul.longa,maſc.ge.(ἀβροτονίτης,) *ſed figuratè neutri generi iungitur, & eſt uinum factitium ex abrotono :* Dicitur *autem uinum* Abrotonites *& uinum abſinthites ſicut oppidum* Roma.*Flumen* Rhenus. Columel. *libro.*12.*cap.*35.

Abrumpo.abrumpis,abrupi,penul.prod.abruptum,(ἀπορρήγνυμι,) abrumpere, Idem quod rumpere : ut Abrumpere uincula.

*Abrumpere ex re aliqua.*Plin.*lib.*2. *cap.*92.*Ex inſula Cea amplius.*XXX.*milia paſſuum abrupta.*

*Abrumpere ſe ab aliquo.*Cic.Phil.14.404.*hæc ſe prima latrocinio abrupit* Antonij.

Abruptus participiũ & nomen,(κατεῤῥωγώς,ἀπόῤῥωξ,) *præceps,citatus,ut Abrupta loca,diuulſa, atq; ob id inuia : quæ deſcenſum non habent,ſed tantum præcipitium,& alio nomine prærupta dicuntur,ut ferè ſunt rupes & ſcopuli* Græcè, ἀπόκρημνα, κρημνώδη. *Vnde per metaphoram* Plin. *ſic ait lib.*11.*cap.*37. *Supercilia homini & pariter & alternè mobilia:& in ijs pars animi,negamus, annuimus hæc maximè indicant faſtũ. Superbia alibi conceptaculũ,ſed hic ſedem habet,in corde naſcitur:huc ſubit,hic pẽdet.nihil altius ſimul abruptiusq; inuenit in corpore, ubi ſolitaria eſſet.*

*Abruptus in altitudinem.Id eſt profunditatẽ.*Liu.*lib.*1.*bel.* Punici. *Natura locus iã antè præceps, recenti terræ lapſu in pedum mille admodum altitudinem abruptus erat.*

*Sidus abruptum.*Virg.12.*Aeneid.*91.

Abruptum,nomen ſubſtant.n.g. (ἀπόῤῥηκτον)Stat.3. *Thebai.* 53.*Iamq; iter extremum,cœliq; abrupta tenebat.*

*Ire in abruptum.*Stat.3.*ſyl.*2.14.

*In abruptum ſorbere fluctus,id eſt,in profundum.*Virg.3. *Aeneid.*84.

Abruptio,uerbale,(ἀπόῤῥηξις)*Actus ipſe abrumpendi.* Cic.*de* Diuin.*lib.*2.127.*abruptio corrigiæ, ſternutamenta erunt obſeruanda.*

Abruptè,aduerbium,(ἀπεῤῥηγμένως)Quintil.*lib.*3. *cap.* 10. *Nec enim abruptè,nec unde libuit,incipiendum.*

Abs.] ἀπό,παρά,)*præpoſitio eſt ablatiua, idem ſignificans quod à uel ab:ſed nunc in uſu rariſſima.*Cic.*in* Oratore.89. *Vna præpoſitio eſt abs,eaq; nunc tantum in accepti tabulis manet, ne his quidem omnium:in reliquo ſermone mutata eſt.* Nam *amouit dicimus, & abegit, & abſtulit:ut iam neſcias abne uerum ſit,an abs. Quid ſi etiam abfugi turpe uiſum eſt, & abfer noluerunt, aufer maluerunt? Quæ præpoſitio præter hæc duo uerba,nullo alio in uerbo reperitur.* Hactenus Cic. *Præponitur aũt dictionibus à litera q uel t incipiẽtibus.ut.Abs Quinto,abs te.*Terent. Adelphi.2.3.1.*Abs quinis homine.* Idem Phormi. 4.3.12.*Vt abij abs te.*

Abs præpoſitio,à Græco deducitur, ἄψ*: ſignificat autem retractationem in partem poſteriorem.*Feſtus.

Abs compoſitionem recipit,ut Abſcondo,abſtineo,abſtrudo.

Abſcedo.] *abſcedis,pe.lon.*(ἀφίσημι,) *Abſceſſi, abſceſſum, abſcedere,Recedere,uel diſcedere.cui contrariũ eſt accedere.Et propriè iungitur ablatiuo cum præpoſitione à uel ab: aut aduerbio de loco, ut hinc, illinc,inde.* Plau. Caſ. 15.5. *Abſcede ab iſta obſecro. Abſcedere paulò longius* Hirtius.5. *bel,Afric.*154.

*Abſcedere procul.*Ouid.6 *Metamorph.*73. *minasq;*

*Abſcedere retro.*Sil.Ital.*lib.*10.4.

*Abſcedere hac.*Plaut.*Aſin.* 9.14.

*Abſcedere ab aliquo.*Plin.*lib.*2.*cap.*17.1.

*Abſceſſit è conſpectu meo.*Plaut.*Capt.*7.75.

*Abſcedere in altum ſiue in altitudinem.*Plaut.Rud.2.66.

*Abſcedere ſuppreſſo ablatiuo.*Cic.*de* Diuin.*lib.*2.55.

*Abſcedit ſol.*Plin.*lib.*2.*cap.*1.

*Somnus abſceſſit.*Ouid.*Faſt.lib.*3.62. *Vires abſcedunt.*

Abſcedere alicui. Oui. 5.*Meta.*7.

*Abſcedẽte uſufructu.in lege,*An *uſus fructus. Digeſt.de uſufru.*

*Abſcedere ſine præpoſitione,ut Abſcedere incœpto,idem quod incœpto deſiſtere.*Liu.6. *bel.* Pun. 34. *Abſcedere irrito incœpto, & mouere à* Capua *ſtatuit caſtra . Poteſt tamen hic eſſe ablatiuus abſolutus : ut ſit. Cum irritum fuiſſet inceptũ, ſtatuit abſcedere.Id eſt,abire, &c.*

*Abſcedere,de pecunia dictum.*Plaut.*Perſa.*16.200.

Decem accedent minæ.D.abſcedent enim,non accedent.

*Abſcedere,transfertur ad animum,ut, Abſcedit ægritudo, ira, & ſimilia.*Plau.*Merc.*4.29. *Aedepol tu calidam picem bibito,ægritudo abſceſſerit.*Terent. Hecy.5.2.15.*Id leue eſt, citò ab eo hæc ira abſcedet.*

Abſcedere etiam dicitur,quod incipit in abſceſſum ſeu apoſtema uerti. Celſus *lib.*5.*cap.*18.*Malagma ad ſupprimendum omne quod abſcedit.*Rurſum,*Satisq; omnia abſcedentia digerit murex combuſtus.*Idem *lib.*2.*cap.*5.

*Abſceſſem,pro Abſceſſiſſem.*Sil.Ital.*lib.*8.22.

nec abſceſſem thalamo,ni magna minatus,&c.

*Abſceditur,imperſonale.*Liuius 7.*bel.*Pun.15. *Sed literæ* Marcelli *negantis è republica eſſe,ueſtigium abſcedi ab* Annibale,*curam iniecerant ne,&c.*

*Abſceſſum manibus æquis.Subaudi,eſt.*Tacit.*Annal.*1.*Inde hoſtibus terror,fiducia militi,& manibus æquis abſceſſum.*

Abſcedens,abſcedentis, participium *ſiue nomen ex participio,* (ἀφιστάς,προσβλῆς) *Vnde abſcedentia & prominentia in picturis.* Vitruuius *in præfat.lib.*7.

Abſceſſus,huius abſceſſus (ἀπόστασις) Receſſus. Cic.1.*de nat.* Deor.37.*Longinquo ſolis abſceſſu.* Plin. *lib.*17. *cap.* 25. 10. *Solis abſceſſu proferunt ſe.* Huic *contrarium eſt,* Appulſus *ad nos.*

*Abſceſſus dicitur etiam cõcurſus mali humoris in aliquam partem corporis,ex quo ſuppuratio fit, quam Græci uocant apoſtema.Celſus lib.*5.*cap.*18.

Abſceſſio,onis (ἀποβολή) *Idem quod abſceſſus.* Cic.*de uniuerſitate.*50.*Cumq; ad corpora neceſſitate,acceſſio fieret,tum abſceſſio neceſſe erat,&c.*

Abſcido] *abſcidis,penult.produ.abſcidi,pen. etiam produ. ex abs, & cædo, id ſignificat quod abſcindo* (ἐκκόπτω) Ouid.12.*Metamorp.*73.

Abſcidit iugulo pectusq; humerumq; ſiniſtrum.

Sic habet Aldina *editio. Ab abſcindo uerò, abſcidi penultimam corripit.*Virg.3. *Aeneid.* 84. *Heſperium Siculo latus abſcidit,aruaq; & urbes.* Lucanus *lib.*3.95.*Abſcidit impulſu uentorum adiuta uetuſtas.*

Abſcindo] *abſcindis,abſcidi, penult.correp.* (ἀποκόπτω, ἀποτέμνω,ἀποτμήσσω) Ouid.1.*Metam.*5.*Nam cœlo terras,& terris abſcidit undas. Abſciſſum,abſcindere, amputare dicitur autẽ propriè pars à toto,ſiue minus à maiore abſcinditur,ut,Abſcindere linguam,caput,&c.*

Querelas,operas,uenas, & ſimilia. apud Plautum, Cæſarem, Plin.*&* Val.Flaccum,*&* Tacitum.

*Et præter accuſatiuum interdum iungitur ablatiuo cum præpoſitione expreſſa uel ſuppreſſa.*Cic.7.*Verr.*2.*Tunicamq; eius à pectore abſcidit.Hoc eſt, laceratam auulſit.* Idẽ Phil. 11.292.*Poſt autem ceruicibus caput abſcidit.*

Abſcindere ſibi omnium rerum reſpectum. Liu. 9. *ab ur.*121. *Nos omnium rerum reſpectum, præterquam uictoriæ nobis abſcindamus.*

Abſciſſus,ſa,ſum,participium, ἀποκοπείς, Amputatum.

*Abſciſſa à continenti inſula,*Plin.*lib.*4.*cap.*1.3.

Abſciſſus,ſa,ſum,nomen,dicitur abruptum, præfractũ, & præciſum: cui contrarium eſt molle, ἀπότμητος, ἀπόκοπτος, *ut Abſciſſus locus,*Liu.*lib.*25. *Nec fermè quicquam ſatis arduum aut abſciſſum erat, quòd hoſti aditum aſcẽſumue difficilem præberet.*

*Sic per translationem res abſciſſæ,& ſpes abſciſſa.*Cic.*de prouin.conſul.*28.*Impolitæ uerò res & acerbæ ſi erunt relictæ quanquam ſunt abſciſſæ,tamen efferent ſe aliquando, & ad renouandum bellum reuireſcent.*Liu.4. *bel.*Macedo.173. *Nec niſi abſciſſa omni ſpe aux[illegible]m,* Anthiochi *imploraturos fuiſſe.*Idem 4.*bell.*Pun.138.*Spe undiq; abſciſſa.*

Abſciſſa caſtigatio,pro dura & aſpera. Valer. *libro* 2. *Aſpero enim & abſciſſo caſtigationis genere militaris diſciplina indiget.*

Abſciſſa,Abrupta. Quintil.*lib.*9. *cap.* 4. *Cur alia paucioribus uerbis ſatis plena, uel nimium, alia pluribus breuia & abſciſſa ſunt.*

*Abſciſſior,comparatiuum:ut Abſciſſior iuſtitia,in eadem ſignificatione.*Valerius *lib.*6. *Præfractior & abſciſſior iuſtitia.*

Abſciſſè,aduerbium,uel Abſcisè,pro eo quod eſt fixè præcisè, (ἀπολελυμένως) *Calliſtratus in l. Semper, de iure immunita.* Demonſtratur *uariè.nec abſciſſè,numerum liberorum ad excuſationem municipalium munerum prodeſſe.*

Abſcondo] *abſcondis,abſcondi,abſconditum, penult.breui* (ἀποκρύπτω) Lucretius *lib.*1.185. *Quòd ſi tanta foret ſyluis abſcondita flamma:abſcondere,* Ex *abs & condo, quod ipſum ex do compoſitum eſt.* Idem *quod condere, abdere,occultare.*Plaut.*Ciſtel.*2.54.*In latebras abſcondas pectore penitiſſimo tuam ſtultitiam.* Virgil. Georg.1. *Ante tibi* Eoe Atlantides *abſcondantur.*

*Abſcondere fugam furto.*Virgil.4. *Aeneid.* 68. *Id eſt, furtim & ſecretò fugere.*

*Abſcondere crimen.*Senec.*in* Hippol. 5.2.

*Abſcondere in terram.*Colum.*lib. de arboribus cap.*7.*Reliquas radices,quæ in terram abſconduntur,fac abradas.*

Abſcondidi,antiquum præteritum,teſte Priſciano *li.*10.Plaut. *in* Carbonaria, *Secundum ipſam aram aurum abſcondidi.* Sil.Ital.*lib.*8.38.

Donec arenoſo (ſic fama) Numicius illam,

Suſcepit gremio,uitreisq; abſcondidit antris.

Abſconditus,pen.cor.participium (ἀπόκρυφος) Cic.2. Ver. 21.*Non obſcurum opinor,neq; abſconditum.*

*Abſcondita flamma.*Lucret.*lib.*1.185.

Abſconditè,pen.cor.aduerbium qualitatis (κρυφίως) Occultè.Cic.3.*de finib.*3.*Ea nec acutiſſimè,nec abſcõditè diſſerũtur.*Idem 2.*de* Inuen.169. *Abſoluta eſt quæ ipſa in ſe, non ut negotialis implicitè & abſconditè, ſed patentius & expeditius recti & non recti quæſtionem continet.*

Abſilio] *abſilis,penul.corre.*(ἀποπηδάω) *abſilire, ex ab & ſalio compoſitum,* Saltu *alicunde recedo.*Lucretius *lib.* 6.245.

Multaq; humi cum inhumata iacerent corpora ſupra

Corporibus,tamen alituum genus atq; ferarum

Aut procul abſiliebat,ut acrem exiret odorem.

*Statius lib.*2.Theb.20.

–fugere feræ,nidosq; tepentes

Abſiliunt (metus urget) aues.

Abſimilis] *& hoc abſimile,penult.corr.*(ἀνόμοιος) Multum *diſſimilis. Et ferè iungitur negatiuis particulis,nec,neq; non,& haud.*Colum.*lib.*6.*cap.*17.1. *Odoris grauis,neq; abſimilis bitumini.*Suet.*in* Othone *cap.*1. *Nõ abſimilis* Tiberio *principi fuit.*

Abſiſto] *abſiſtis,abſtiti,penul.cor.*(ἀποστατέω) *abſiſtere. A loco uel à re aliqua diſcedere. Cui opponitur aſſiſtere. Et ferè iungitur ablatiuo ſine præpoſitione,* Virg.6.*Aeneid.*

–procul ò procul eſte prophani,

Conclamat uates:totoq; abſiſtite luco.

*Bello abſiſtere.*Tacitus *lib.*20.Liu.*Decad.*4.*lib.*2.

*Furore abſiſtere.*Liu. 4. *Decad.lib.*7.

*Incœpto.*Liu. 4.*Decad.lib.*1.

*Imperio.*Liu. 4.*Decad.lib.*8.

Oppugnatione,uel obſidione, Liu. 5.*Decad.lib.* 4.*Idem* 9.*ab urb.*74.

*Pugna,*Liu. 4.*Decad.lib.*1.

*Abſiſtere à.*Plin.*lib.*2.*cap.*8.9.*Ab ſole nunquam abſiſtens partibus ſex atq; quadraginta longius.*

*Abſiſtere,cũ gerũdi uerbo pro ablatiuo.*Liu. 4.*bel.*Pun.158.

Abſiſtere oppugnatione atq; obſidendo, Pro eo quòd eſt ab obſidione diſcedere, ſiue deſiſtere obſidione.

Abſiſtere, ſine caſu pro deſinere. Virg. 1. Aeneid.

Nec prius abſiſtit, quàm ſeptem ingentia uictor,
Corpora fundat humi. -

Abſiſtere, cum infinitiuo, pro deſinere. Virgil. 6. Aeneid.

- Abſiſte moueri.

Idem 8. - abſiſte precando.

Colum. lib. 12. cap. 19. 4. Nec abſiſtat id facere.

Abſiſtitur, imperſonale, (ἀποςατεῖται) Liu. 1. bel. Pun. 24. Legati miſsi Carthaginem, ſi non abſiſteretur bello, ad ducem ipſum in pœnam fœderis rupti depoſcendum.

Abſiſtens, abſiſtentis, participium (ἀποςατῶν) Liu. 4. bel. Pun. 92. Tamen ſpe labefactandæ fidei haud abſiſtens, Salapiam tendit. Hoc eſt, non deſiſtens.

Abſoluo] abſoluis, abſolui, abſolutũ, pen. prod. (ἀπολύω, ἀπαλλάττω) abſoluere, Liberare. Multiplicem habet uſum: ſed maximè ad iudicia refertur. cui cõtrariũ eſt dãnare.

Abſolui omnibus ſententijs. Cic. 6. Verr. 90.

Abſoluere improbitatis. Cic. 3. Ver. 50. Non te abſolutum eſſe improbitatis, ſed illos damnatos eſſe cædis. Idem pro Clu. 91. Itaq; & maieſtatis abſoluti ſunt permulti. Sic abſoluere iniuriarum, in Rhet. ad Heren. In hoc genere loquendi ſubauditur aliquis ablatiuus: ut crimine, accuſatione: ſicut & in uerbis accuſandi, cum genitiuo iunguntur.

Abſoluere aliquem bello. Tacit. lib. 4. Is demum annus populum Romanum longo aduerſum Numidam Tacfarinatem bello abſoluit.

Abſoluere ſuſpitione. Liuius lib. 2. Latæ deinde leges, quæ conſulem regni ſuſpitione abſoluerent.

Abſoluere de præuaricatione. Cic. ad Quin. frat. li. 2. 16. 12.

Abſoluere reum ſine caſu criminis. Cic. 1. Ver. 13. Reus ut abſoluatur non peto.

Abſoluere quempiam alteri. Cic. 4. Vere. Hunc hominem Veneri abſoluit, ſibi condemnat: maluit uidelicet homines peccare, quàm deos. Hoc eſt, Quod ad Venerem pertinet, abſoluit eum.

Abſoluere ſe iudicio ab aliquo, Pro eo quod eſt, ab eius accuſatione ſe liberare. Cic. pro Roſc. Comœdo. 21. Cur tam imperitè facit, ut nec Roſcium ſtipulatione alliget, neq; à Faunio iudicio ſe abſoluat?

Abſoluere copioſè: id eſt multis ſententijs. Cic. lib. 2. ad Quint. fratrem 10. 8. Senatorum urna copioſè abſoluit.

Abſoluere per Metaphoram. Horatius 2. Sermo. Saty. 3.

- an commotæ crimine mentis.
Abſolues hominem & ſceleris damnabis eundem.

Abſoluere, perficere, conſummare, & rei finem imponere, (ἀποτελεῖν, διαπράττειν) ut abſoluere librum, aut aliud opus. Cic. 3. Offic. 12. Vt nemo pictor eſſet inuẽtus qui Coæ Veneris eam partem, quàm Apelles inchoatam reliquit, abſolueret.

Abſoluere aut perficere. Cic. 2. de nat. Deor. 49. In omni natura neceſſe eſt abſolui aliquid aut perfici.

Conficere & abſoluere. Cic. lib. 13. ad Att. 276. 2. dialogos cõfeci & abſolui.

Perficere & abſoluere. Cic. 4. de Fin. 95. Quæ cõiuncta cum honeſtis, uitam beatam perficiant & abſoluant.

Abſoluere & ad exitũ perducere. Cic. 2. de Fi. 168. Nec enim abſolui uita beata ſapientis, neq; ad exitũ perduci poterit.

Abſoluere bellum. Lucanus lib. 2. 50.

Fidem. Tacit. lib. 18.

Penſum. Varro de re Ruſt. lib. 2. cap. 2. 1. Translatum à lanificio muliebri, in quo ſingulis certum lanæ pondus in opus diſtribuebatur. Prouerbiale eſt.

Promiſſum. Varro 2. de re ruſt. cap. 11. 1.

Orbem abſoluere: id eſt, conſumere & perdere. Lucanus lib. 7. cap. 176.

Quid totum premitis, quid totum abſoluitis orbem?

Abſoluere, Finire. Salluſt. Nanq; uti paucis uerum abſoluam. Plaut. Rud. 16. 37. Vno uerbo abſoluam, leno eſt: abſoluere quempiam. Plaut. Moſtel. 10. 67. Idem Amph. 17. 45. Quæſo abſoluito hinc me extemplò quando ſatis deluſeris: id eſt, dimittito.

Abſoluere de re aliqua, ſimiliter pro finire. Salluſt. in Catil. Igitur de Catilinæ coniuratione quam uerißimè potero, paucis abſoluam.

Abſoluere: ad uitam relatum. Plaut. Capt. 12. 73.

Diu ego hunc cruciabo, non uno abſoluam die. Hoc eſt, non uno die uitam illi adimam, uel eum enecabo.

Abſoluere creditorem, aut quemuis alium qui pecuniam petat. Terent. Adelp. 2. 4. 13. Ego ad forum ibo ut hunc abſoluã. Vbi Donatus, Vt hunc abſoluam: id eſt, ut hunc reddito illi precio dimittã. Plau. Epidico 13. 25. Age age, abſolue, atq; argentũ numera, ne comites morer. Abſolue, ſubaudi (me.)

Abſoluere nauem, figuratè dictum pro ſoluere. Plaut. Milite. lib. 19. 17.

Abſolutus pen. prod. ἀπολελυμένος, ἄφετος, ἀπόλυτος, τετελεσμένος, participium. Plin. lib. 18. cap. 6: 11. Omnium ſententijs abſolutus.

Abſolutus adulterij, Tacit. lib. Annal. 3. Cæſar Antiſtium Veterem è primoribus Macedoniæ abſolutum adulterij, increpitis iudicibus ad dicendam maieſtatis cauſam retraxit.

Abſolutus uinculis: id eſt, exolutus. Tacit. lib. 12.

Abſolutus, nomen ex participio, idem quod perfectus, aut potius ualdè perfectus. Cic. 1. Acad. 31. quod autem abſolutum: id eſt uirtus, quaſi perfectio naturæ, omniumq; rerum. Plin. lib. 9. cap. 5. 2. Viſum ab his in Gaditano oceano marinum hominem, toto corpore abſoluta ſimilitudine. Cic. Quo fit ut illam ueram & abſolutam eloquentiam nemo conſequatur. Hoc eſt, perfectißimam.

Numeris omnibus abſolutus. Vide Numerus.

Abſoluta & perfecta elegantia abſoluta. Plin. lib. 2. cap. 4.

Abſolutus perfectè. Cic. 4. de fin. 31.

Abſoluta conſtitutio ad Heren. Græcè ἀντίληψις, Hermog.

Abſolutior & hoc abſolutius. Plin. lib. 34. cap. 8.

Abſolutè, penult. prod. aduerbium qualitatis, τελέως, Perfectè Cicero. 3. de finib. 41. Neceßariò ſequitur omnes ſapientes ſemper feliciter, abſolutè, fortunatè uiuere.

Perfectè & abſolutè. Cic. 4. Acad. 101. Sed undiq; perfectè & abſolutè ita pares, ut inter eos nihil prorſus interſit. Addidit (abſolutè) quaſi perfectius aliquid ſignificet, quàm perfectè. Idem 4. Tuſc. 58. perfectè atq; abſolutè beatos effici.

Abſolutè doctus. Suet. de Claris Gram. 4. d. Vt Græci grammaticum à grammatiſta: & illum quidem abſolutè, hunc mediocriter doctum exiſtimant.

Abſolutio, uerbale, perfectio, τελείωσις, ἀπόλυσις. Cic. 5. de finib. 69. In homine autem ſumma omnis animi eſt, & in animo rationis, ex qua uirtus eſt, quæ rationis abſolutio definitur.

Abſolutio, ad crimen relatum, pro liberatione à crimine. Cic. pro Fonteio 21. Magna Mehercule cauſa iudices abſolutionis cum cæteris cauſis hæc eſt. Sic abſolutio maieſtatis Cic. Appio lib. 3. 11. 2.

Abſolutionem conficere. Vide Conficio.

Abſolutioni eſſe. Tacit. lib. Annal. 3. Quod neq; conuictum, noxæ reo, ſi recẽtia purgaret: neq; defenſum abſolutioni erat, ſi teneretur maioribus flagitijs. Hoc eſt, Nihil faciebat ad reum abſoluendum.

Abſolu=

Abſolutorius, adiectiuum, quòd ad abſolutionem pertinet, ἀπολυτικός. Suet. in Auguſto, Non tantum duas tabulas, damnatoriam & abſolutoriam ſimul, cognoſcentibus dedit.

Abſolutorium, ſubſtantiuum, neu. ge. ἀλεξιφάρμακον. Remedium abſoluens, ſiue liberans. Plin. lib. 28. ca. 6. 6. Clauum ferreum defigere in quo loco primum caput defixerit corruens morbo comitiali: abſolutorium eius mali dicitur.

Abſonus] abſona, abſonum, penul. corr. ἀπᾴδων, ἀπηχής. Diſſonum, diſcors, diſcrepans: quaſi à ſono alienum, uel ſono abſurdũ, ut uox abſona, repugnans, & male conueniẽs.

Abſonus uoce homo. Cice. 1. de Orator. 56. Sed ſunt quidam aut ita lingua hæſitantes, aut ita uoce abſoni, aut ita uultu motuq; corporis uaſti atque agreſtes, ut etiam ſi ingenijs atque arte ualeant, tamen in oratorum numerum uenire non poßint.

Clamor abſonus, Diſſonus, Apuleius de Aſino lib. 1. & Quintil. 113. b

Tectum abſonum. Lucretius lib. 4. 105.

Vox abſona. Cic. lib. 3. de Orato. 24. Vox extra modum abſona atque abſurda.

Abſona fortunis dicta. Horat. in art. poet. 23.

Si dicentis erunt fortunis abſona dicta. Id eſt, parum conuenientia.

Abſonus per Metaphoram, pro alienus, ſiue differens. Liuius 7. ab urbe 6. Nec abſoni à uoce motus erant.

Abſonum fidei: id eſt, fidei repugnans, alienum à fide, minimè credendum. Liuius 1. ab urbe 64. Quorum nihil abſonum fidei diuinæ originis.

Abſorbeo] abſorbes, abſorbui & abſorpſi, abſorptum, ῥοιβδέω, καταπίνω, ἀμφιχαίνω, abſorbere, quaſi ſorbendo abſumere. Propriè dicitur de rebus liquidis. Plin. libro 11. cap. 35. 1. Araneus omnem humorem abſorbens, ariditatem ampliat. Idem libro 9. cap. 35. Detractum alterum merſit, ac liquefactum abſorbuit. Idem lib. 22. cap. 25.

Transfertur quoq; ad alia: ut abſorbere rupes. Lucanus lib. 4.

Transfertur item ad res inanimatas. Cic. 2. de legibus 15. ne æſtus nos conſuetudinis abſorbeat. Idem in Bruto 155. Sed hunc quoque abſorbuit æſtus quidam non inſolitæ adoleſcentibus gloriæ.

Abſque] præpoſitio ablatiua, ἄνευ, χωρὶς, δίχα, idem quod ſine. Nam teſte Priſciano lib. 14. Abſque & ſine habent conſimilem ſignificationem, quæ eſt negatiua: ut, Abſque iniuria. Plaut. Menæch. 22. 32. Nam abſque te ſi fuiſſem hodie nunquam ad ſolem occaſum uiuerem.

Abſque te eßet, abſque eo foret, uel eſſet. Terent. Phor. 1. 4. 11.

- nam abſq; eo eſſet,
Rectè ego mihi uidiſſem: Pro eo quod eſt, Niſi per eum ſtetiſſet: niſi ille obſtitiſſet. Idem Hecy. 4. 2. 25. Quàm fortunatus cæteris ſum rebus abſque una hæc foret. Vide ibi Donatum. Plaut. Trinum. 12. 13.

nam abſq; foret te, ſat ſcio in alto
Diſtraxiſſent. Idem Bacch. 8. 8.

Nam abſque te eſſet, ego illum haberem rectum ad ingenium bonum.

Abſtemius] abſtemia, abſtemium, ſecunda produ. ἄοινος, Dicitur ab abſtinentia temeti, teſte Fabio lib. 1. cap. 7. Hoc eſt, qui uino abſtinet. Ouid. 15. Metamor. 65.

Vina fugit, gaudetq; meris abſtemius undis.

Gellius lib. 10. cap. 23. Qui de uictu atq; cultu pop. Ro. ſcripſerunt, mulieres Romæ atque in Latio ætatem abſtemias egiſſe, hoc eſt uino ſemper, quod temetum priſca lingua appellabatur, abſtinuiſſe dicunt.

Abſtemius uini. Plinius libro 22. cap. 24. 9. Et mulieribus uini abſtemijs.

Prandium abſtemium, Vide Prandium.

Abſtergo] abſtergis, & abſtergeo abſterges, abſterſi, abſterſum, ἀπομόργνυμι, ἀπομάττω, ἀποτρίβω, ἀποσμήχω, detergere, purgare. Terent. Eunuc. 4. 7. 9. Qui abſtergerem uulnera. Plaut. Aſin. 13. 52.

- tu labellum abſterges,

Abſtergere dolorem, per translationem. Cic. ad Quint. fratrẽ lib. 2. 12. 5. Abſtergebo dolorem.

Faſtidium abſtergere. Plin. lib. 20. cap. 5.

Abſterſti, pro Abſterſiſti, Catul. 94. epig. ad Iuuentium.

Transfertur autem ad animum, ſiue ad res animi: Cic. in Topicis. 46. Tum exultantem lætitiam comprimens, tum ægritudinem abſtergens.

Abſtergere faſtidia. Plin. lib. 27. cap. 7. 6.

Fletum, Cic. 14. Philip. 407.

Luctum, Cic. 3. Tuſcul. 73.

Metum, Cic. Bruto lib. 11. epiſt. Idem Papyrio, lib. 9. 16. 25.

Moleſtias, Cicero de Senectute. 2.

Abſtergere ſuccum uillo, Plin. lib. 12. cap. 17. 2.

Abſterſus, a, um, ἀποσμηχθείς, Valerius, abſterſis lacrymis, Liu. 1. ab urbe. 182. Abſterſo cruore. Idem 3. ab urbe. 113. Abſterſo puluere ac ſudore,

Abſterreo] abſterres, abſterrui, abſterritum, pen. correp. ἐκπλήττω, abſterrere, ab aliqua re deterrere. Hoc eſt terrore iniecto auertere, arcere, prohibere. Terent, And. 3. 1. 4. Hanc ſimulant parere quo Chremetem abſterreant. Subauditur, à danda filia.

Abſterrere à uel ab, Liuius lib. 2. ab urbe. 151. Abſterrendo ſingulos à concionibus, concilijsq;. Cic. 4. Verr. 100. A pecunijs capiendis homines abſterrere. Idem Antequam iret in exilium 16. Nolite eum ſupplicem à nobis abſterrere & excludere.

Abſterrere de frumento anſeres. Plaut. Trucul. 5. 39. Vt de frumento anſeres clamore abſterret & abigit.

Abſterrere ſibi pabula amoris: id eſt, à ſe repellere & abigere. Lucretius lib. 4. 214.

Abſterrere alicui aliquid. Lucretius lib. 4. 248.

Nec diuina ſatum genitalem numina cuiquam
Abſterrent: id eſt, liberorum generationem impediunt, & ſemen genitale auferunt.

Abſterrere auctum: id eſt, impedire aut uetare incrementum. Lucretius lib. 5. 169.

Abſterrere, ſuppreſſa præpoſitione, Plin. libro 8. cap. 16. 6. Quia cæteri metu pœnæ ſimilis abſterrentur eadem noxa. Pro, ab eadem noxa.

Abſterres te adiri. Cic. 3. de Orato. 90. Quidnam eſt obſecro. Quid te adiri abnutas? Melius eſſet, uetas, prohibes, abſterres.

Abſterreor, abſterreris, paßiuum. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 17.

Vt canis à corio nunquam abſterrebitur uncto.

Abſterritus, participium, penultima correpta ἐκπεπληγμένος. Liuius lib. 5. ab urbe 185. Inde rurſus ipſa ſolitudine abſterriti.

Abſtineo] abſtines, penultima breui, abſtinui, abſtentum, ἀπέχομαι, ἀφίσαμαι, ἀπόσχομαι, uel ἀποσχῶμαι, abſtinere, ex abs & teneo. Eſt ab aliqua re omnino ſe cohibere: quaſi ſe tenere: quaſi ſe tenere ab re illa: ut Abſtinet furto, qui omnino non furatur, abſtinet uino, Venere, uoluptate, qui prorſus ijs rebus non utitur. Abſtinuit cœna, qui non cœnauit, &c.

Abſtinere à negotijs: id eſt, nulla negotia tractare, Celſus lib. 3. cap. 22.

Abſtinere ſe ab alieno: id eſt, omnino ſe cohibere à rebus alienis. Cicero 2. de finibus 113. Ne malum habeat, abſtinet

ſe ab

ſe ab iniuria. Plin.lib.10.cap.55.2. Abſtinentes ſe à cantu Cic.4.Acad.101. A quibus tu ne iam quidem te abſtinebis. Idem 2.Phil.32. Quale autem beneficium eſt, quòd te abſtinueris à nefario ſcelere?

Abſtinere ſe alieno. Cæſ.8.bel.Gal.155. Paucis diebus ſeſe cibo abſtinuit, atq; ita interijt.

Armis. Liuius 8.ab urbe.

Iurgijs. Cic.1.de diuin.165.

Vino. Plin.lib.28.cap.7.7.

Rebus urbanis. Plaut.Caſin.3.12.

Virgine. Terent.Hecyra 1.2.64.

Abſtinet ab alieno, ſub. ſe. A mari. Plaut.Mil.19.26.

Maris cauſa herclè hoc ego oculo utor minimè.
Nam ſi abſtinuiſſem à mari, tanquam hoc uterer.

Abſtinet alieno: pro eo quod eſt, abſtinet ſe ab alieno. Ouid.16.Epiſt 20. Eſt uirtus, placitis abſtinuiſſe bonis. Horatius in arte: Abſtinuit Venere & Baccho.

Cibo, Columel.lib.6.cap.7.2.

Abſtinere cibo, ægrum frequens apud Celſum.

Carne, Plaut.Aulul.17.15.

Oſtreis & Murænis. Cic.li.7.ad Gallum.27.

Culpa, Plaut.Menæ.17.13.

Comitijs, Plin.in Paneg.

Dono & pactione, Plin.epiſt.109.

Iniuria, Cic.3.Offic.94.

Inſectatione, Sueton.de clar.gram.9.

Maledictis, Plaut.Rup.24.64. Sic Cic.2.Philip.33. Idem ad Brutum 17.2.

Seditionibus, Liuius 3.ab Vrbe.

Verbis, Plin.epiſto.79.a.

Imperio, Iuſtinus lib.1.

Inſpectione rerum ſuarum, Plin.Iunior epiſt.264.

Pecunijs, Cic.Attico lib.9.173.5.

Prælio uel pugna, Liuius.2.ab urbe, 196. Cæſ.1.bel.Gal.89.

Tactu, Virg.3.Aeneid.

Sic abſtinere loco, ut regione aut urbe, Plin. de uiris illuſtrib. Liuius 1.ab urbe 63. Vrbe ualida, muris ac ſitu ipſo munita abſtinuit.

Abſtinere publico: id eſt, non committere ſe publico, non prodire in publicum, quod uulgò dicunt, non ſe monſtrare. Sueton.in Claudio. Tacit.lib.3. paulò pòſt initium, Tiberius atque Auguſta publico abſtinuere, inferius maieſtate ſua rati, ſi palàm lamentarentur.

Abſtinere manum alieno. Cato de re ruſt.cap.5.1.

Abſtinere manus ab alienis. Cic.lib.1.de Orat.96. Coercere omnes cupiditates, noſtra tueri, ab alienis mentes, oculos, manus abſtinere.

Abſtinere manus in iudicio. Cic.2.Verr. Abſtineant in hoc iudicio, manus, animoſq; ab hoc ſcelere nefario. Hoc eſt, ſe abſtineant ab hoc iudicio corrumpendo, ſiue ob acceptam pecuniam, ſiue fauoris gratia.

Abſtinere manum à ſe aut ab alio, interdum ad necem refertur Cic.4.Tuſc.129. Qui cum interemiſſet Clytum familiarẽ ſuũ, uix à ſe manus abſtinuit. Hoc eſt, Vix ſe cohibuit quin ſibi mortem cõſciſceret. Idem in Antonium, Nunquam profectò à me ſacrilegas atq; impias manus abſtinebit.

Abſtinere manum ſine ullo ablatiuo. Terent.Adelph.5.2.6. Non manum abſtines maſtigia? Sic Heaut.3.3.4.

Abſtinens ſe præ cæteris. Cic.Attico lib.5.110.4.

Abſtinere me manum, figuratè dictum, pro à me. Plaut.Rud.11.11. Potin' ut me abſtineas manum? Non abſimile eſt illud Liuij in ipſo ſtatim totius operis initio, Iam primum omnium ſatis conſtat, omne ius belli Achiuos abſtinuiſſe.

Abſtinere ignem ab æde. Liu.7.ab urbe 124. Sermonis compendium: pro, abſtinere ſe ab ædis incendio, ſiue ab æde incendenda.

Abſtinere bellum & uim ab aliquo. Liu.lib.8.ab urbe. Et ſine præpoſitione. Horat.2.Ser.Saty.3.41. – abſtinuit uim uxore & gnato: id eſt, ab uxore, &c.

Abſtinere, in alio genere loquendi, licet manente eadem conſtructione, ſignificationeq;. Lucanus lib.4. A trepido uix abſtinet ira magiſtro. Pro eo quod eſt, ipſe iratus uix abſtinet. Et eſt hypallage.

Abſtinere cum infinitiuo. Plaut.Curcul.4.25. Dum mihi abſtineant inuidere. Suet.in Tiberio Cæſare, ca.23. Quando ita præfari non abſtinuerit.

Abſtinere quominus, pro quin. Suet. de claris gram.3. Vt ne clariſſimi quidem uiri abſtinuerint, quominus & ipſi aliquid de ea ſcriberent.

Sunt & aliæ figuratæ, & minus uſitatæ per hoc uerbum locutiones: de quibus authorum exempla hic ſubiecimus.

Abſtinere irarum & rixæ. Horat.3.carminum.

Pro, ab ira & rixa abſtine. Tametſi ad plenam conſtructionem aliquid ſubaudiendum eſt: ut ſit, abſtineto irarum affectione, motu, aut perturbatione.

Abſtinere ſermonem de re aliqua. Plaut.Moſtel.8.97. Idem Aulul.10.19. Terent.Heaut,2.3.133.

Gemitus, ſcreatus, tuſſis, riſus abſtine.

Abſtinere, pro arcere, prohibere. Plaut.Amphit.10.46.

Nunc quando factis me impudicis abſtines:
Ab impudicis dictis auorti uolo. Hoc eſt. quoniam me prohibes ab impudicitia. Liuius Romano bello fortuna Alexãdrum magnum abſtinuit.

Abſtinere, pro ſeparare, & (quod dicunt) excommunicare Cyprianus lib.1.epiſt.11.ad Pomponium, Conſultè & cũ uigore feciſti frater chariſſime, abſtinendo diaconũ, qui cum uirgine ſæpe manſit.

Abſtinetur, paſſiuum in tertijs perſonis. Cic.6.Ver.129. Nihil ægrius factum eſt multo labore meo, quàm ut manus ab illo appellatore abſtinerentur. Colum.lib.7.cap.10. Totus grex tecto clauditur ſtabulo, atq; uno die abſtinetur potione & pabulo. Idem lib.6.cap.9. Febricitanti boui conuenit abſtineri uno die.

Abſtinetur (ἀποχεῖται) imperſonale. Plin.lib.26.cap.12.3. Lichen herba ſi cum ſumitur, cætero olere abſtineatur. Liuius.5.ab urbe 100. Dictator præcones edicere iubet, ut ab inermi abſtineatur.

Abſtentus (ἀπεχημένος) participium ab Abſtineor: id eſt, ſeparatus & excommunicatus. Cyprianus lib.1.epiſt.3.ad Cornelium. Quo in mendacio ſuo poſteaquam quinq; ſolis conuenientibus naufragis, & à nobis abſtentis detecti ſunt atq; confuſi, Romam cum mendaciorum ſuorum merce nauigauerunt. Et in expoſitione orationis Dominicæ, Hunc autem panẽ dari nobis quotidiè poſtulamus, ne qui in Chriſto ſumus, & euchariſtiam quotidiè ad cibum ſalutis accipimus, intercedente aliquo grauiore delicto, dum Abſtenti & non communicantes à cœleſti pane prohibemur, à Chriſti corpore ſeparemur. Vlpia. in l.fin. Siquis caut. & Africanus in l.Tutor pupilli. ad Vell. uſi ſunt pro eo qui ſe bonis paternis ſeu hæreditate abſtinuit. Et interea (inquit Vlpianus) pupillus adoleuerit, aut mortem obierit, aut etiam abſtentus ſit hæreditate. Africani uerò hæc ſunt uerba: Et cum paterna hæreditate abſtinere uellet, mandato uxoris defuncti, quæ mater pupilli eſſet, abſtento pupillo, ſolam ſe hæreditati immiſcuiſſet.

Abſtinens, penult.breui, abſtinentis (ἐγκρατής, ἀποχόμενος) nomen ex participio. Plin.Iunior epiſt.94. Homo eſt alieni abſtinentiſſimus. Horat.4.carm.9.8. Abſtinens ducentis ad

tis ad ſe cuncta pecuniæ. Colum.lib.11.cap.4. Abſtinentiſſimo rebus Venereis.

Homo mirificè abſtinens. Cic.lib.5.ad Att.110.4.

Oculi abſtinentes. Cic.1.Offic.201. At enim Prætorem Sophocle decet non ſolum manus, ſed etiam oculos abſtinentes habere.

Abſtinendus (ἀφεκτέος) Columel.lib.6.cap.7. Prohibendus erit bos potione per triduum, primoq; die cibo abſtinendus. Idem lib.8.cap.5. Quibus ſcilicet cibis abſtinendæ ſunt aues.

Abſtinentia, abſtinentiæ (ἀποχή, ἀπόσχεσις) deriuatum nomen ab abſtinens. Virtus cui opponitur Rapacitas: & ſic differt à continentia, teſte Valla: Eſt enim hæc cùm à uoluptatibus nos continemus. Abſtinentia autem cùm abſtinemus ab alienis, nulli uim inferentes, nihil cuipiam eripiẽtes. Eſt igitur abſtinentia in uiro innocente, continentia in temperante. Ci.5.ad Att.105.2. Sic in prouincia nos gerimus, quod ad abſtinentiam attinet, ut nullus terũtius inſumatur in quenquam. Idem.2.Offi.115. nulla autẽ re conciliare facilius beneuolentiam multitudinis poſſunt ij qui reip. præſunt, quàm abſtinentia & continentia. Quint.lib.5.ca.10. Si continentia uirtus, utiq; & abſtinentia. Salluſt. Cum ſtrenuo, uirtute: cum modeſto, pudore: cum innocente, abſtinentia certabat. Nonnunquam tamen indifferenter ponũtur, ut apud Valerium Max. titulus eſt. De abſtinẽtia & continentia: ubi harum uirtutum exempla promiſcua ſunt.

Abſtinentia mitigare febrem. Quintil.lib.2.cap.17.7.

Abſtinentiam ſummam præſtare. Quintil.de officio præceptoris, lib.2.cap.2.3.

Abſtinentia uini, abſtinentia cœnæ. Plin.lib.25.cap.5.20.

Abſtinenter, aduerbium qualitatis (ἐγκρατῶς) Cic. in Sallu.11. Poſteaquam Prætor eſt factus, modeſtè ſe geſſit, & abſtinenter.

Abſto] abſtas, abſtiti (ἀφίσταμαι) penult. correp. Diſto, longè ſto. Horatius in Arte poet.73.

Vt pictura poeſis erit: quæ ſi propius ſtes,
Te capiet magis, & quædam ſi longius abſtes.

Abſtraho] abſtrahis, penult.correp. abſtraxi, abſtractum, (ἀποσύρω, ἀποσπάω) abſtrahere. Ex abs, & traho compoſitum: Propriè à loco trahere. Hoc eſt, uiolenter abducere: ut, abſtraxit eum ab ædibus. Conſtruitur autem frequentius cum ablatiuo & præpoſitione à uel ab, aut cum aduerbio loco eius ablatiui. Terent.Adel.5.3.57.

– & iſtam pſaltriam
Vna illuc mecum hinc abſtraham. Vbi Donatus, Mecũ hinc abſtraham: nõ abducam, ſed quod eſt ſæuientis, abſtraham.

Ab impetu abſtrahere. Cic.3.Philip.145.

Abſtrahere aliquem ab alio. Terent.And.1.5.8. Plancus Cic. lib.10.18.10.

Abſtrahere à malis, à bonis. Cic.1.Tuſcul.132.

Abſtrahere à diſciplina. Cic.lib.4.Acad.204.

Abſtrahere ciuitatem à ſeruitio. Cic.Bruto.16.16.

Abſtrahere à conſpectu. Cic.3.de Orat.80.

Ab exercitatione & conſuetudine. Cic.1.de Orat.40.

A ratione, Cic.4.Tuſcul.59.

A rebus gerendis, Cic.de Senect.15.

A ſenſu mentis, Cic.lib.1.de diuina.137.

Abſtrahere ſe à corpore, Cic.in ſomnio Scipionis.

Abſtrahere ſe à ſolicitudine. Cic.pro Deiotaro 27.

Abſtrahere de complexu. Cic.pro Fonteio.30.

Abſtrahere è ſinu & gremio, Cic.pro Cælio, 46.

Abſtrahere ex ampliſſimorũ uirorũ comitatu. Cic.pro Sylla.6

Abſtrahere ad bellicas laudes, Cic.in Bruto 129.

Abſtrahere in ſeruitutem, quod & abripere in ſeruitutem dicitur. Cæſ.7.bell.Gal.170. Sic in ſeruitium, apud Liuium, 8.bel.Maced.187.

Abſtrahere & auocare. Cic.pro Archia.9. Vt ab illis nullo me unquam tempore aut commodum abſtraxerit, aut uoluptas auocarit, aut deniq; ſomnus retardarit.

Abſtractus, participium, ἀποσπασθείς, Statius li.1.Achil.31. Armenta, Cic.4.Tuſcul.quæſtio.58. Animus cõcitatus, & abſtractus ab integra certaq; ratione.

Abſtringo] abſtringis, abſtrinxi, abſtrictum, ἀποσφίγγω, abſtringere, Soluere: contrarium ſui ſimplicis, Stringo. Liuius, 3.Decad.lib.4. Tanquam laxaret elatum pedem abſtricto modo.

Abſtrudo] abſtrudis, pe.longa, abſtruſi, abſtruſum, penul. etiam produ. ἀποκρύπτω, abſtrudere. Abſcondere, occultare, abdere. Cic.4.Acad.62. Naturam accuſa, quæ in profundo ueritatem (ut ait Democritus) penitus abſtruſerit. Virg.6.Aeneid. – quærit pars ſemina flammæ abſtruſa in uenis ſilicis. Sic, Abſtrudere theſaurum. Plaut. Aul.16.47.

Abſtrudere foris. Plaut. Aul.2.6. Auro formidat Euclio abſtrudit foris.

Abſtrudere ſe in ſyluam. Cic.Att.lib.12.241.5.

Abſtrudere ſe inter aliqua. Tacit.lib.4.

Abſtrudere triſtitiam. Tacit.lib.3.

Abſtruſus, ſa, ſum, nomen ex participio (ἀπόκρυπτος) Vnde abſtruſæ inſidiæ: id eſt penitus latentes & ualdè occultæ. Cic.pro lege Agraria.54.

Abſtruſus homo. Qui ſuum ſecretum magnopere celat. Tacitus Annal.lib.1.

Ratio abſtruſa. Claudian.Paneg.8.30.

Abſtruſus animi dolor. Cic. pro domo ſua, 20. Reconditus & penitus abſtruſus animi dolor.

Abſtruſior, comparatiuus, Cic.4.Acad.58. Sequitur diſputatio copioſa illa quidem, ſed paulò abſtruſior.

Abſum] abes, priore breui, abfui (ἄπειμι) abeſſe, Abſentem eſſe. Cui contrarium eſt adeſſe.

Abeſſe uſitatius conſtruitur cum præpoſitione à uel ab, & ablatiuo, qui aut locum, aut perſonam, aut rem aliam ſignificet: ſed pro ablatiuo ſæpè additur aduerbium de loco: ut, Aberat illinc, pro, ab illo loco. Memineris igitur eiuſmodi aut ablatiuum, aut aduerbium quoties deerit in hoc uerbo ſubaudiendum eſſe, quicquid ſignificet.

Abeſſe urbe, domo, &c. uel Abeſſe ab urbe, ab domo, &c. Cicero Torquato li.6. Aut quòd abſim ab urbe, ut qui ad te proficiſcãtur, ſcire nõ poſſim, Plau. Epid.14.16. Num abſum ab domo, Cic.6.Ver.34. Abeſſe ab domo pauliſper maluit.

Abeſſe abſolutè poſitum. Plaut. Amphit.8.13.

Ouid.epiſt.9.7. Vir mihi ſemper abeſt. Pro à me. In hac ſignificatione ponitur interdum eclipticῶs. Terent. Heaut. 5.2.31. Non aberit longius: id eſt, non longè aberit: ſubau. (hinc) uel (à nobis.)

Abeſſe in altercationibus. Cic.Att.lib.4.82.1.

Pro, non interfuiſſe dum fierent altercationes.

Abeſſe & longè diſiunctum eſſe. Cic.in Topic.5.

Abeſſe tres menſes. Ter.Heaut.1.1.66. Cic.in epiſt. Abfui magnam partem conſulatus tui Sub. urbe, uel Roma.

Abeſſe ſpacio, tranſitu, paſſibus, &c. Plancus Cic.lib.10.17.1. Plin.lib.4.cap.16.2. Virg.11.Aeneid.

Abeſſe bidui à caſtris. Cic. Att.lib.5.104.5.

Abeſt milia, ſpacium, iter, uiam, &c. Cæſ.5.bel.Gal.171. Cuius hyberna aberant ab eo milia paſſuum xxv. Cic.pro Cecinna 29. Quot milia fundus ſuus abeſſet ab urbe. Idẽ, Reliquæq; legiones magnum ſpaciũ abeſſent. Idẽ, cũ paucorũ dierũ iter abeſſet. Idẽ pro Plãcio, Qui cũ abeſſent aliquot dierũ uiam.

Abeſſe

Abeſſe longè. Cic. de Seneſt. 51. Altiſſimè. Plin. lib. 2. cap. 16. & 17. Procul. Liu. 1. ab urbe. 105. Paulum Cic. 1. Aca. 2.

Longius. Terent. Heaut. 2.2.10. Ouid. 2. Met. 29.

Longè gentium abeſſe. Vide Longus.

Propius abeſſe. Cic. lib. 1. ad Att. 1.6.

Abeſſe propius à morte, Propinquiorem eſſe morti. Cic. de Senectute 69.

Abeſt hinc à nobis. Plaut. Merc. 22.53.

Multum abeſt ab iſis: id eſt. Lōgè eſt inferior. Cic. in Bru. 117.

Ab eo plurimum abſum. Cic. 3. de finib. 9.

Vnde longè abſum. Cic. in Bruto. 177.

Abeſſe, pro deeſſe, cum ablatiua præpoſitione, aut aduerbio loco ablatiui, aut etiam datiuo. Cic. pro Roſc. Amer. 18. Quid ab his tot maleficijs ſceleris abeſſe uidetur.

Abeſt mihi animus. Plaut. Amphit. 27.29. Cic. pro Corn. Balbo, Quid abeſt huic homini, quod ſi adeſſet, iure hoc & tribui & concedi putaremus? Varro. 2. de re ruſt. cap. 2.4. Et ſi cui uetuſtate dentes abſunt.

Abeſt huic de. Cic. 1. de Orat. 25. Quid huic abeſſe poterit de maximarum rerum ſcientia? id eſt, deeſſe.

Abeſſe abſolutè poſitum. Plaut. Stich. 14.28. Id abeſt, aliud nihil abeſt. Terent. Eunuc. Domini ubi abſunt? Virg. 1. Aenei. Vnus abeſt.

Abeſſe, pro alienum eſſe, uel carere, ſiue immunem eſſe: ut, Abeſſe à contentione. Cic. Att. lib. 10. 199.3.

Abeſſe à conſilio fugiendi, Cic. lib. 8. ad Att. 142.

A bello, Cic. 10. Philip. 179.

Abeſſe à crimine. Cic. pro Roſcio Amerino. 35.

A culpa. Cic. pro Roſc. Amer. 33.

Non multum abeſt ab inſania. Cic. 3. Tuſc. 8.

Abeſt ab hac laude. Cic. 8. ad Att. 159.12.

A reprehenſione. Cic. in epiſt. lib. 10.23. A moleſtijs, lib. 4. epiſt. 3.

Ab iſto ſcelere abfuit Cato, Cic. 3. ad Att. 55.4.

A ſententia alicuius, Cic. 1. de Orat. 140.

A ſuſpitione, Cic. 4. Verr. 42.

Longiſſimè à uero, Cic. 4. Acad. 69.

A uitijs, Cic. 1. de finib. 95.

Abeſt culpa, Cic. lib. 12. epiſt. 22. Quicquid acciderit à quo mea culpa abſit.

Abeſt fortuna à culpa. Cic. ad Torquatum lib. 6. epiſt. 2.7.

Abſunt à nobis omnes hæ difficultates, Cic. 4. ad Heren. 242.

Abeſt ab illo maleficium. Cic. 2. ad Heren. 35.

Abſunt inſidiæ à uatibus, Ouid. 3. de arte aman. 107.

Abſit pro ſit procul. Cic. 2. de Offi. 94. Vt illiberalitatis auaritiæq; abſit ſuſpitio. Martial. lib. 1.29. Abſit à iocorum noſtrorum ſimplicitate malignus interpres. Plin. lib. 28. cap. 1.8. Procul à nobis noſtriſq; literis abſint iſta.

Abeſſe à ſpe conſulatus. Cic. 3. Offic. 103.

Abeſſe à corpore cogitatione, oculis, aurib. Cic. pro C. Rab. 11.

Abeſſe ab oculis. Cic. Attico lib. 13.278.6. pro Sylla 55. & 4. Acad. 2.

Longè abeſt, ut Cic. 4. Acad. 209. Næ ille longè aberit ut argumentis credat philoſophorum. Quaſi tu dicas, Longè alienus erit ab ea credulitate uel perſuaſione.

Non longis abeſt quin. Cic. Att. li. 9. 180.9. Aberit nō longè quin hoc à me decerni uelit.

Abeſſe non poteſt quin. Cic. in Orat. 138. Abeſſe non poteſt quin eiuſdem hominis ſit, probos improbare, qui improbos probet.

Nihil abeſt quin. Vide Nihil.

Abeſſe alicui. Cic. pro P. Sylla. 10. Vt mirari Torquatus deſinat me: qui Antonio abfuerim, Syllam defendere.

Abſit uerbo inuidia: modus loquendi apud ueteres, quum quid erant dicturi, quod arrogans uideri poſſet. Liu. li. 9. ab ur. condita. Abſit uerbo inuidia, & ciuilia bella ſileant.

Abeſſe res uidetur (inquit Paulus) ſi ueſtimentum ſciſſum reddatur, uel res corrupta reddita ſit: ueluti ſcyphi colliſi, aut tabula raſa pictura: quoniam earum rerum precium non in ſubſtantia, ſed in arte ſit poſitum. Item ſi eam dominus rem, quæ ſibi furto aberat, ignorans emerit, rectè dicitur res abeſſe, etiam ſi id poſtea ita eſſe ſcierit: quia uidetur res ei abeſſe, cui precium abeſt. Abeſſe etiam ſcribit Caius, quæ in rebus humanis non ſunt.

Tantum abeſt, Vide Tantum. Brutus Cic. lib. 11.10.10. Tantum abeſt ut meæ rei familiaris liberum ſit quicquā, ut meos iam omnes amicos ære alieno obſtrinxerim.

Abeſſe, interdum diuiditur in partes duas. Cæſar, Qui erat ab oppido milia paſſuum circiter tria. Pro, aberat.

Abſens, abſentis (ἀπὼν) participium à uerbo abſum, Qui non adeſt ubi adeſſe ſolet, aut deſideratur. Vlpianus, Abſentem accipimus eum, qui non eſt in eo loco, in quo petitur, nō enim trans mare abſentem deſideramus: & ſi fortè extra continentiam urbis ſit, abeſt. Terent. Heaut. 2.2.2. Vereor ne me abſente mulier corrupta ſit.

Abſente nobis, figurata & antiqua locutio: pro eo quod eſt, nobis abſentibus. Quod Priſcianus libro de conſtructione, more Attico dictum eſſe probat: Plaut. Amphit. 8.193. Si in actione hanc abſente nobis inuenerit puer? Terent. Eunu. 4.3.2. Neſcio quid profectò abſente nobis turbatū eſt domi. Vbi Donatus: Aut diſtinguendum eſt, & ſubaudiendū (me) aut ἀρχαϊσμὸς figura eſt, abſente nobis, pro nobis abſentib. Idem paulò pòſt: Cum ſic dicit, pro præpoſitione ponit abſente, ac ſi diceret, coram amicis.

Abſens locus, figuratè. Horat. 2. Serm. Saty. 7.6.

Romæ rus optas, abſentem ruſticus urbem
Tollis ad aſtra leuis.

Pro tu abſens ab ipſa urbe. hypallage. Idem li. 1. epiſt. 11.5.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abſens.

Abſentia, abſentiæ (ἀπουσία) ſicut præſentia, præſentiæ dicimus. Seneca ad Lucilium, Aequo animo ferre debemus abſentiam. Cic. in Piſonem 28. & lib. 14. ad Atticum 310.1.

Abſento, abſentas, abſentaui, abſentare (ἀποπέμπω) Ablegare. Claud. de rapt. Proſerpinæ lib. 3.43.

Et dura de matre queri, quæ tale receſſu
Maluerit damnare decus, uetitamq; deorum
Colloquio, patris procul abſentauerit aſtris.

Abſumo] abſumis, penultima longa abſumpſi, abſumptum (καταναλίσκω. ἀποφθείρω) abſumere, Omnino conſumere uel abolere.

Abſumere uinum. Terent. Heaut. 3.1.18.

Abſumere diem, Liuius 10. bel. Pun. 30.

Abſumere tempus, Cic. pro Quintio, 18.

Abſumere argentum. Plaut. Moſtel. 16.19.

Abſumpſit domos incendium, Plin. Iunior epiſt. 250. Pueros abſumpſit morbus, Cæſar.

Abſumpſit illuuies maiorem partem Syriæ. Id eſt, aquis immerſit, inundauit, Iuſtinus. Dicimus autem reciprocè, Incendiū abſumpſit domos, &, Domus abſumptæ ſunt incendio, ſic de ſimilibus.

Abſumere animam letho. Virg. 3. Aeneid. 130.

Abſumi re aliqua, ut fame. Clade. Cic. 2. Tuſc. 32. Terent. Phorm. 2.2.26.

Abſumi in. Plin. lib. 11. cap. 37.7. Qui putant dentes in cornua abſumi, facilè coarguuntur ceruarum natura.

Abſumpti ſumus, pro perimus, actum eſt de nobis. Plaut. Moſtell. 6.18. Virg. Aeneid. 1.

Sin abſumpta ſalus, & te pater optime Teucrum
Pontus habet Libyæ. Sub. eſt: id eſt, ſi perijt nobis.

Morte fortuita abſumptus. Tacit. Annal. lib. 2.

Abſumedo, abſumedinis, fœm. gen. Conſumptio, à uerbo Abſumo. Plautus. Capti. 14.4. Quāta pernis peſtis ueniet? quāta labes larido?

Quanta ſumini abſumedo?

Abſurdus] adiectiuum (ἄτοπος, ἄλογος) propriè ſignificat auditu alienum, ſiue alienum ab auribus, ſed uſitatius ad animum transfertur. Abſonum, quod omnium mentes aſpernantur ac reſpuunt. Cic. pro Roſc. Comœdo. 11. Fraudauit Roſcius. Eſt hoc quidem auribus, animiſq; hominum abſurdum. Idem 8. Philip. 236. Quo quid abſurdius dici aut exiſtimari poteſt?

Ineptum atque abſurdum. Terent. Adel. 3.3.21.

Ineruditum & abſurdum. Cic. 4. Acad. 238.

Abſurdum atque alienum à uita mea, Terent. Adel. 5.8.22.

Abſona extra modum & abſurda uox. Cic. 3. de Orat. 24.

Incredibile & abſurdum. Cic. pro Sylla 42.

Abſurda res eſt. Cic. pro Corn. Balbo 29.

Ingenium abſurdum. Tacit. lib. 13.

Sonus abſurdus, Cic. 1. de Diuin. 25.

Vir abſurdus, Dic. 2. de Orat. 48.

Subabſurdum tempus diſceſſus. Cic. lib. 16. ad Att. 333.4.

Abſurdum eſt, cum infinitiuo. Cic. de prouin. conſul. 30. Nam & non ſortiri, abſurdū eſt: & quod ſortitus ſis, nō habere.

Abſurdè, aduerbium qualitatis (ἀτόπως) ut, abſurdè aliquid dicere aut facere, quaſi ineptè & repugnanter. Cic. 2. de finib. 37. Idem 2. de Diuina. 179. Sed neſcio quomodo nihil tam abſurdè dici poteſt, quod non dicatur ab aliquo philoſophorū. Plau. Epid. 7.6. Abſurdè facis, qui angas te animi.

Abſus, fluuius. Vide Abis.

Abſynthium] (ἀψίνθιον) alij abſinthium ſcribunt, ab ἅψασθαι, quod tangendo dicimus, ex aduerſo nomen Græci deflexerunt: quòd nullum animal ob eximiam amaritudinem hanc herbam attingat. Veteres Graiæ familiæ comici Apinthion quoque conformi etymo, quaſi impotabilem pronunciarunt: quòd hanc nemo ob inſignem amarorem poſſit ebibere. Hinc Latini abſynthium uſurparunt, pro re quæ parum allatura ſit uoluptatis, non tamen propter commoditatem reſpuenda. Sic uerebatur Fabius Quintilianus, ne liber ſuus parum mellis & abſynthij multum habere uideretur, eſſetq; ſalubrior ſtudijs quàm dulcior. Sic aloen pro amaro, quòd à palato paucam iniret gratiam, Iuuenalis protulit inquiens, Plus aloes quàm mellis habet. Ex Ruellio. Vide Plinium lib. 27. cap. 7.

Abſynthia cana. Ouid. 5. Triſt. 14.5.

Abſynthia tetra: id eſt, odoris tetri. Lucretius lib. 1.191.

Abſynthia triſtia, Ouid. 3. de Ponto 8.3.

Abſynthites, abſynthitæ, penult. prod. maſc. gen. (ἀψινθίτης) ſed figuratè neutro iungitur: & eſt uinum factitium ex abſynthio. Columel. lib. 12. cap. 35. Vinum abſynthiten, & hyſſopiten, & abrotoniten ſic condire oportet. Sic Plinius lib. 23. cap. 1.38.

Abſyrtus (ἄψυρτος) filius Aetæ regis Colchorum, alio nomine Aegialeus, quem ſoror eius Medea ſequens Iaſonem, lacerauit: ut ſic retardaret patrem uolentem eam retrahere à fuga. Huius meminit Cicero lib. 3. de nat. deor. fabulam deſcribit Ouid. 3. Triſt. Eleg. 9.

Abuerto] abuertis, abuerti, abuerſum (ἀποστρέφω) abuertere, pro auertere. Plaut. Ab ſaxo abuerti fluctus, ad littus ſcapham.

Abundo] abundas (εὐθηνέω, εὐπορέω) abundare, Affluere re aliqua, & tam de bonis rebus quàm de malis dicitur: nec ſolum ad res corporeas, ſed etiā incorporeas pertinet: ut Abundare argento, ingenio, uitijs. Nonius, Abundare, ſupra modum aliquid eſſe. Tractum ex amnibus, qui quoties augentur imbribus, maioribus & crebris undis eriguntur. Virg. Geor. 1. Præſertim incertis ſi mēſibus amnis abundās. Cic. de Seneſt. 52. Villaq; tota locuples eſt: abundat porco, agno, hœdo, gallina, lacte, caſeo, melle.

Abundare, pro diuitem eſſe. Cic. Cic. lib. 1. ad Att. 2.3. Caietā, ſiquando abundare cœpero, ornabo. Idem de Amic. 22.

Abundare & defici, contraria. Cic. pro Cluentio 146.

Abundare & egere, contraria, Cic. 2. Offic. 17.

Abundare & deeſſe, contraria. Cic. lib. 1. de Diuin. 109.

Circumfluere atq; abundare. Cic. 5. Verr. 8.

Abundare atq; effluere. Cic. lib. 1. de Diuin. 109.

Abundare in re aliqua. Cic. 3. de legib. 21. Theophraſtus, &c. abundauit, ut ſcitis, in eo genere rerum.

Abundare diuitijs, Terent. Heauton. 3.2.17. Doctrina & ingenio. Cic. 3. de Orat. 34. Et 4. epiſt. 8.2. Honoribus, Cic. 10. epiſt. 10. Lætitia. Plaut. Stich. 5. 6. Bellicis laudibus, Cic. 1. Offic. 111. Otio, Idē 7. epiſtol. 1.19, Præceptis philoſophiæ, Idem 1. Offic. 1. Rebus, Idem 4. de finib. 35. Venere, Plin. lib. 11. cap. 37

Abundare audacia, Cic. pro Cluentio 146.

Abundare amore. Terent. Phormi. 1.3.11.

Abundare æqualium familiaritatibus & conſuetudine propinquorum. Cic. 5. Tuſcul.

Abundare ſapientia, Cicero in Piſonem.

Abundare uitijs. Quintil. Abundat dulcibus uitijs. de Senecæ oratione.

Abundare copia frumenti, Cæſar 8. bell. Gall. 139. Idem 1. bell. ciuil. 192.

Abūdat barbarie noſter amor: id eſt, ualde barbarus eſt. Ouid. 2. de arte amandi. 11.

Abundat domus caligine. Ouid. 2. Metamorph. 153.

Abundare ira. Ouid. 6. epiſt. 16.

Abundare opibus fandi, id eſt, Eloquentia. Stat. 1. Sylu. 4.7.

Abundare, abſolutè poſitum. Virgil. Georg. 4. Rurſus abundabat fluidus liquor. Plin. lib. 14. in proœmio, Abundabant & præmia & opera uitæ.

Abundat fons in omnem partem. Plin. lib. 18. cap. 22.1.

Abundare cum genitiuo, Lucilius: Quarum & abundemus rerum, & quarum indigeamus.

Inter abundare & redundare. Abundat, non quod ſuperfluum eſt, ſed quod eſt copioſum & cumulatum. Redundat, quod ſuperuacaneum eſt.

Abundans (εὔπορος, εὔθονος) participium, ſiue nomen ex participio, ut Priſcianus lib. 18. Abundans illius rei, nomen eſt. Nam participium ablatiuo, quo modo & uerbum eius coniungitur. Virg. in Bucol. Quàm diues pecoris, niuei quàm lactis abundans. Cic. pro Cornelio, Quis tam abundans copijs? Sic, Vir abundans bellicis laudibus, Cic. 1. Offic. 111.

Abundans & inops, contraria. Cic. in Bruto 128.

Abundans homo, Cic. 2. Phili. 76. Multa & lauta ſupellex & magnifica multis locis: non illa quidem luxurioſi hominis, ſed abundantis.

Ingenio, doctrina, otio & ſtudio abundās. Cic. 1. de Orato. 12.

Fatum abundans. Claudian. de bello Getico 22.

Abundans pecunia, Cic. pro Quintio 22.

Abundantiſſimus, Cic. 2. de Orat. 32. Timæus, & rerum copia & ſententiarum uarietate abundantiſſimus.

Abundanti doctrina homo. Cic. 1. de Orato. 42.

Ex abūdāti, Quint. li. 4. cap. ult. Egregiè uerò Cic. pro Milone, inſidiatorem primo Clodiū oſtendit, tum addit ex abundanti, etiā ſi id non fuiſſet, talem tamen ciuem cum ſumma uirtute interfectoris & gloria necari potuiſſe.

Abundans corporis. Claud. in Eutrop. lib. 2.76.

Abundans pietatis, Claudian. Panegy. 7.23.

Abundantia. tiæ, (εὐθηνία, περιουσία, εὐπορία, ἁδροσύνη) Rei alicuius copia: ut, Abundantia ingenij. Cic. 1. Acad. 26. Abundantia quædam ingenij præſtabat ſucci. Plin. li. 20. ca. 1. 1. Sic, Ocij abundantia. Cic. lib. 7. epiſt. 100. 20. & lib. 7. 1. 19. Abundantia amoris, Cic. Lentulo lib. 1. 9. 2.

Abundantia magna rerum aliquarum. Vide Amplitudo.

Abundantia & copia. Cic. de Amicit. 73.

Vbertas agrorum, abundantiaq́; rerum omnium. Cicero contra Rullum 11.

Circunfluere omnibus copijs, atq; in omnium rerum abundantia uiuere. Cic. de Amicit. 48.

Abundātiæ modo aliquid ducere. Tacitus in uita Agricolæ, Ludos & inania honoris, modo rationis atq; abundantiæ duxit, uti longè à luxuria, ita famæ propior. Hoc eſt, ſecundum menſuram rationis & ſuarum opum.

Abundantia fœminarum: id eſt menſes, ſeu mēſtrua largius fluentia. Plin. lib. 24. cap. 11. Rhus fœminarum abundantiam ſiſtit cibo. Et lib. 27. cap. 12.

Abundatio, abundationis (ἐπίῤῥοια) Plin. lib. 3. cap. 16. Omnia ex Philiſtinæ foſſæ abundatione naſcentia.

Abundanter, aduerbium qualitatis (εὐπόρως) Copioſè, affatim, affluenter. Plin. lib. 24. cap. 9. 12. Hæc fert in Aegypto, Syriaq́; etiam abundanter lignoſum fructum. Idem libro 18. cap. 18. 2. Tanto tardius decedit, quanto abundantius creuit.

Copioſè & abundanter loqui. Cic. de Orat. 82.

Satis abundanter, Ci. 3. ad Heren. 91.

Abundanter & preſſè dicere. contraria. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Abundantius & anguſtius, contraria. Cic. in Topicis 21.

Abundè (ἀφθόνως) aduerbium quantitatis, deriuatum à uerbo Abundo, teſte Priſciano: Abundanter autem ab abundās.

Et eſt abundè, idem quod ſatis. Vndè ſatis abundanter dicimus ſatis abundè, non item: niſi addita coniunctione, ut ſatis abundeq́;. Author Valla in Pogium. Plin. in præfa. 6. Abundè pulchrum & magnificum eſt. Salluſt. in Iugurth. Abundè magna præſidia.

Abundè eſt, cum genitiuo, Virgil. 7. Terrorū & fraudis abundè eſt. In hoc loquendi genere ipſum (abundè) figuratè pro nominatiuo ponitur, ſicut et cū dicimus, ſatis eſt illi pecuniæ

Abundè potentiæ gloriæq́; adeptus, Sueton. in Cæſ. dictatore, cap. 86. Quintil. lib. 10. cap. 1. & abundè ſalis.

Abundè eſſe alicui: id eſt, ſatis eſſe. Celſus lib. 1. cap. 3. Ergo huic abundè eſt loco tepido demittere ſe.

Abundè eſt, ſequente infinitiuo. Plin. epiſt. 103. b. Sed utrunq; tam magnum eſt, ut abundè ſit alterum efficere.

Abundè eſt, pro Sufficit, ſatis ſuperq́; eſt, ait Budæus. Plin. epiſto. 122. Abundè eſt, ſi epiſtolæ ſunt moleſtæ.

Abundè gratus. Ouid. 4. de Ponto. 8. 8.

Abundè promittere. Lucret. lib. 3. 180.

Abundè ratus. Tacit. lib. 18.

Abundè ſatisfacere: id eſt, affatim, largiter & copioſè. Cic. 2. de Diuina. 4.

Abundè, cum alijs uerbis. Cic. de Senectu. 44. Etiam ſi non abundè potitur. Sic abundè tibi adſunt omnia. Pro copioſè ſuppetunt. Cic. ad Brutū. 4. 5. Abundè tractata eſt ratio, Plin. lib. 9. cap. 41. 2.

Abundè, cum ſubſtantiuo nomine. Salluſt. Iugurtha. Dein quòd parentes abundè habemus. Quaſi tu dicas, ſatis parentum, uel ſatis multos parentes. Idem in oratione M. Trib. pleb. ad plebem, Cunctaq́; præſenti ignauia mutaſtis, abundè libertatē rati, quia tergis abſtinetur. hoc eſt, rati ſatis eſſe libertatis, aut ſatis magnam libertatem. Sic abundè eſt arboribus altitudo quatuor pedum. Colum. lib. 2. cap. 2. 17.

Abuolo] abuolas, penult. correpi. (ἀφίπταμαι) Volando

diſcedo. Cic. 2. de finib. 169. Fluit igitur uoluptas corporis, & prona quæq; abuolat. Alij legunt auolat.

Abuſque] (ἕως ἀπὸ) aduerbium modò tempus, modò locum ſignificans: & eſt poetica uox, pro uſq; ab. Plaut. Amphi. 4. 99. Hæc illic eſt pugnata pugna abuſque manè ad ueſperum. Id eſt, à manè uſque ad ueſperum. Virg. 7. Aenei. 58. Siculo proſpexit abuſque Pachyno. Vbi Seruius, Abuſque & aduſque uſurpatiuè dicimus. Præpoſitio enim nec aduerbio iungitur, nec præpoſitioni. (Vſq;) autem aut præpoſitio eſt, aut aduerbium. Idem ſentit Diomedes.

Abuſq;, nonnunquam ſuo ablatiuo poſtponitur. Tacit. lib. 15. Animalia maris Oceano abuſq; petiuerat.

Abutor] penult. longa, abuteris, abuſus, ſum) ἀποχράομαι, καταχράομαι, παραχράομαι) abuti. Eſt re aliqua male uti, ſiue nimis licenter uti. Et propriè de rebus corporeis dicitur: ut, abuti auro, argento, patrimonio. Metaphoricè autem de incorporeis: ut, abuti ingenio.

Abuti muliere. Terent. Phormi. 2. 3. 67. Vbi Donatus, Vtimur cum honore, Abutimur cum iniuria.

Abuti translatum ad res incorporeas: ut, Abuti alicuius patientia. Cic. in Catil. 1. Abuti dominatione. Suet. in Cæſ. dictatore. Gloria nominis, Cic. 4. Acad. 25.

Abuti auribus alicuius. Plin. epiſt. 150.

Abuti immoderatè facilitate alicuius. Cic. ad Caßium lib. 12. epiſt. 1. 8. Et in Oratore 102. Gorgias autem auidior eſt generis eius, & his feſtiuitatibus inſolentius abutitur.

Abuti fortunis hominum ad cupiditatem. Cic. 7. Verr.

Abuti ignoratione alicuius. Cic. pro Ligario. 1.

Abuti legibus ad quæſtum. Cic. pro Roſc. Amerino. 32.

Abuti nomine alieno ad ſuos quæſtus. Cic. 5. Verr. 50.

Abuti otio & literis, Cic. 1. Tuſcul. 10.

Abuti regno & licentia ad omnia, Cic. 1. de nat. deor. 88.

Abuti ſcelere & perfidia ad alicuius exitiū. Cic. Att. li. 3. 53. 3.

Sermone aliquo abuti pro mandatis, Cic. Att. lib. 7. 132. 7.

Abuti uiribus corporis, Cicero 1. de Inuent. 3. & Liuius 2. ab urbe 182.

Abuti præterea dicitur in alia ſignificatione. Cic. pro Milo. 4. quanquam in hac cauſa Iudices, Titi Annij tribunatu rebus omnibus pro ſalute reipub. geſtis, ad huius criminis defenſionem non abutemur, niſi oculis uideritis inſidias Miloni à Clodio factas. Idem 2. de nat. deor. 226. Nos elephantorū acutißimis ſenſibus, nos ſagacitate canum ad utilitatem noſtram abutimur, καταχρώμεθα, id eſt, multum utimur: non autem παραχρώμεθα, hoc eſt, perperam utimur: quāquam abuti, intelligi poßit aliorſum uti, quàm natura comparatū ſit: etiam ſi non perperam. Budæus, Cic. lib. 9. epiſto. 6. 13. Quæ igitur ſtudia, magnorum hominum ſententia, uacationem habent, eadem publici muneris, ijs cōcedente repub. cur non abutamur? id eſt, utamur, uel abundè utamur.

Abutor, antiquè cum accuſatiuo, loco ablatiui. Plaut. Trinum. 10. 56. Me qui abuſus ſum tantam rem patriam. Terent. in Prologo And. 4. Nam in prologis ſcribundis operam abutitur. Sic apud eoſdem ſæpius.

Abuti, in bonam partem pro conſumere. Cato de re ruſt. cap. 76. 3. Donec omnem caſeum cum melle abuſus eris.

Abuti ueteres paßiuè dixerunt. Varro apud Priſcianum lib. 8. Vtile utamur potius, quàm ab rege abutamur. Indè abuſus participiū in eadem ſignificatione. Ibidem Hortenſius, Abuſis iam omnibus locis καταχρηθέντων. Plaut. Aſin. 5. 44. Vbi quæ dedi ante &c. abuſa. In quem locum Nonius. Abuſa, utendo, uel in uſum conſumpta.

Abutendum ſe permittere. Sueton. in Galba, cap. 14. His diuerſo uitiorū genere graſſantibus, adeò ſe abutēdum permiſit & tradidit, ut uix ſibi ipſi conſtaret. Hoc eſt, ita ſe permiſit il-

ſit illorum arbitrio, ut pro libidine ſua, quiduis ei facilè perſuaderent.

Abuſio, Figura eſt, quæ Græcè catachreſis dicitur, de qua Cic. in Orat. ad Brutum, 51. Ariſtoteles autem translationi hæc ipſa ſubiungit, & abuſionem, quam catachreſin uocant: ut cum minutum dicimus animum pro paruo, et abutimur uerbis propinquis, ſi opus eſt, uel quod delectat, uel quod licet. De hac quoq; meminit Fabius lib. 8. & 10. Idem lib. 3. cap. 3. Hic per abuſionem poſita.

Abuſus, huius abuſus, penul. prod. maſ. gen. (ἀπόχρησις) Dicitur quum aliqua re per licentiam male utimur. Cic. in Topicis 8. Non debet ea mulier, cui uir bonorum ſuorum uſum fructum legauit, cellis uinarijs & olearijs plenis relictis, putare id ad ſe pertinere. Vſus enim, non abuſus legatus eſt. Vbi ſic ait Boethius: Vtimur ijs quæ nobis utentibus permanent, ijs uerò abutimur, quæ nobis utentibus pereunt. Ergo cum permanere ac perire contraria ſint: uſus quoq; atq; abuſus contraria neceſſe eſt iudicentur.

Abuſiuè, aduerb. (καταχρηστικῶς) Quintil. lib. 111. cap. 4. Nunc non abuſiuè diſpenſatio eſt.

Abydus, y longa (ἄβυδος) urbs Aſiæ à Mileſijs condita ad Helleſpontum ſita, patria Leandri, cui Seſtos in Europa opponitur, intercedente anguſto mari Helleſpontiaco: de qua apud Virg. lib. 1. Georg. Pontus & Oſtriferi fauces tentantur Abydi. Eſt item Aegypti oppidum Memnonis regia & Oſiris templo inclytum. Plin. lib. 5. cap. 9.

Abydum ne temerè. Subaudiendum, nauiges. Ne quod graue periculum ſuſcipias, ſine cauſa idonea. Eraſm. in prouerb. Ne temerè Abydum.

Abydos gemina. Appropinquātibus enim apparet gemina propter Seſti uicinitatem. Val. Flac. Argon. 158.

Abydenus, adiectiuum, pen. pro. (ἀβυδηνὸς) Stat 1. Syl. 2. 18.
Vidi & Abydeni iuuenis certantia remis
brachia, id eſt, Leandri. Idē 1. Achill. 83. littore Abydeno.

Abydeni à Philippo Macedonum rege graui obſidione preßi, omni ſpe ſalutis abiecta, in eam rabiem ſunc accenſi, ut ſe ſuaſq́; uxores & liberos, ferro, flāmis, & omni genere mortis crudelißimè interficerent, ne in hoſtis uenirent poteſtatem. Liuius Decad. 4. lib. 1.

Abydena illatio, uel abidena bellaria, prouerb. uide Eraſmum in Adagijs.

Abydeni fama fuerunt parum ſecunda, quod eſſent Sycophantes molles & effœminati, Pauſan. ex Suid.

Abyla (ἄβυλα) Africæ mons, ut Calpæ Europæ, laborum Herculis metæ: quam ob cauſam indigenæ, Columnas eius Dei uocant. Eſt & Syriæ oppidum. Plin. cap. 1. lib. 3. Hodie Aceuta dicitur.

Abyſſus] abyßi, fœm. gen. (ἄβυσσος) Aqua patens in immenſam profunditatem: hoc eſt, quæ fundum non habet. In ſacris literis.

A C

Ac] coniunctio eſt copulatiua (καὶ) pro &, ſiue atque, Cic. 1. in Catill. 24. Terent. And. 1. 147.
– pudicè uitam, parcè ac duriter
Agebat. Ibidem, Lana ac tela uictum quæritans.

Ac, pro his duabus particulis (idq́;) uel (& quidem) Terent. Heaut. 4. 5. 15. Faciam boni tibi aliquid pro iſtac re, ac lubens. Idem Eunuch. 5. 2. 6. Amabo quid ait? cognoſcitne? C. ac memoriter.

Ac, etiam. Cic. pro Muræna. 5. Ac de officio defenſionis meæ, ac de ratione accuſationis tuæ, fortaſſe etiam alia in parte orationis dicendum nobis erit.

Ac potius, loquēdi genus per correctionē, Idē quod imò potius Cic. Lēt. li. 1. Ego omni officio, ac potius pietate erga te, &c.

Ac non, pro nec. Terent. Adelph. 3. 3. 39.
nimium inter uos Demea.

Ac non, quia ades præſens dico. Idem Eunuc. 5. 16. Cic pro domo ſua 98. Sit ſanè hoc de noſtris ædibus, ac non de publicis templis. Vnum oſtende uerbum cōſecrationis in ipſa tua lege, ſi illa lex eſt, ac non uox ſceleris & crudelitatis tuæ.

Ac non uereor. Cic. ad Luceium lib. 5. epiſt. 12. 19.

Ac, in principio ſententiarum, connectendi uim habet, pro autem. Cic. 1. de Orat. in procem. Ac primo quidem totius rationis ignari, &c. Sic. lib. 1. de Inuent. 2. 3. 4. 5. 8. Virg. 1. Aeneid. Ac primum ſilicis ſcintillam excudit Achates.

Ac, pro contra quàm, teſte Donato. Terent. And. 5. 1. 22. Et neſcio quid tibi ſum oblitus hodie, ac uolui dicere.

Ac, pro quàm, aut pro ut, ferè his dictionib. poſtponitur, æquè, aliter, alius, contra, iuxta, par, perinde, pro eo, ſecus, & ſimilibus. De quibus exempla in ſingulis eorum inuenies.

Ac in compoſitione ponitur pro ad, mutatione c literæ in d: ut accedo, accipio, adcolo: quæ tamen antiqui per d ſcribebant Adcedo, adcipio, adcolo, & ſimilia. Non eſt igitur ex cōiunctione, ſed ex corrupta præpoſitione compoſitio eiuſmodi.

Aca (ἄκα) ciuitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Strabo. li. 16. Plinio autem dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudij Cæſaris lib. 5. cap. 19.

Acacalis] (ἀκακαλίς) ſemen eſt fruticis in Aegypto naſcentis, ſimilitudinem cum fructu Tamaricis obtinens, Nomen frutici à nympha datum crediderim Acacali, que ab Apolline compreſſa Phylaciden & Phylandrum ediderit in Creta: miraculo ab Elyræis populis confictō, nutritos à capra eos fuiſſe: cuius monumentum in Apollinis quoq; Delphici delubro, ut author eſt Pauſanias, monſtrabatur. Apollonius poeta in Argonautico, Acacalin Minois regis filiam ab Apolline quidem uitiatam cecinit, ſed quæ in Aphricam relegata, filium ediderit nomine Amphithoon, qui & Gramas quoque uocaretur, Naſamonis & Caphauri pater, ex Nympha Tritonide.

Acacia] acaciæ (ἀκακία) Genus ſpinæ eſt, teſte Plinio lib. lib. 24. cap. 12. 2. cuius ſemen lenticulæ eſt ſimile, minore tantum & grano & folliculo. Eſt & ſuccus è ſpina illa expreſſus. Nunc acaciam ex Syluestri pruno colligit officinarum deſidia. Ruellius.

Acacia, acaciæ, ἀκακία, ας, ἡ, Innocentia, ſimplicitas, animus ab omni terrore liber, in quo Democritus philoſophus ſummum bonum conſtituebat. Cic. lib. 5. de finib. 149. Id enim ille ſummum bonum, euthymiam & ſæpe acaciam appellat: id eſt, animum terrore liberum.

Academia] (ἀκαδημία) uerti poteſt lauacrum, aut ciuitas. Dicitur etiam gymnaſium Athenis, quia propè lauacrum poſitum, authore Heſychio Diogenes tamen Laertius in uita Platonis, Academia, inquit, eſt locus in ſuburbano nemoroſus, à quodam heroe Academo nomine appellatus, ſicut & Eupolis & Timon teſtantur. Antea per e tenue ſcribebatur Ecademia. Horat. lib. 2. epiſt. 2. 9. Atque inter ſyluas Academi, quærere uerum. Ibi natus eſt Plato: ubi, cū philoſopharetur, ſtudendi uſu, & diſcipulorum frequentia, morumq́; celebritate inſignis fuit. Vnde Academici philoſophi ſicut & Areopagitæ ab Areopago. Cic. lib. 1. Acad. 25. Nā cum Speuſippum ſororis filium Plato philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet: duos autem præſtantißimos ſtudio atque doctrina, Xenocratem Calcedonium, & Ariſtotelem Stagiriten: qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lycæo: illi aūt qui Platonis inſtituto in Academia, quod eſt alterū gymnaſiū, cœtus erāt, & ſermones habere ſoliti, ex loci uocabulo nomē habuerūt, plura in Academicis, & in principio lib. 5. de finib.

Academia & gymnaſium pro eodem accipit Cic. lib. 1. ad Atticum, 2. 3. Quod ad me de Hermathena ſcribis, per mihi gratum eſt, & ornamentum Academiæ proprium meæ, quòd & Hermes commune omnium, & Minerua ſingulare eſt eius gymnaſij.

Academia, digna memoratu uilla eſt, ab Auerno lacu Puteolos tendentib. impoſita littori, celebrata porticu ac nemore quam & uocabat Cic. Academiam ab exemplo Athenarum compoſitis uoluminibus eiuſdem nominis, in qua & monumentum ſibi inſtaurauerat. Hæc Plin. lib. 31. cap. 2.

Academia, uariat penultimam, Cic. lib. 1. de Diuin. 44.

Inq; Academia umbrifera, nitidoq; Lycæo
Fuderunt claras fœcundi pectoris artes.

Laurea Ciceronis libertus apud Plinium lib. 31. cap. 2. Atque Academiæ celebratam nomine uillam. Claudianus in 8. Panegyr. de Manlij Theodori conſulatu, In Latium ſpretis Academia migrat Athenis. Sidoniq; in epithalamio Polemij,

Obuiet & quanquam totis Academia ſectis.

Academia uolatica. Cic. lib. 13. ad Atticum 282. 6. O Academiam uolaticam, modo huc, modo illuc. Id eſt, inconſtantem & incertam.

Academicus, adiectiuum, penult. correp. (ἀκαδημαϊκὸς) Cic. lib. 2. de finib. 72. Nam cum Academicis incerta luctatio eſt qui nihil affirmant, & quaſi deſperata cognitione certi, id ſequi uolunt quodcunq; ueriſimile uideatur. Idem lib. 3. de Orato. 38. Reliqui ſunt Peripatetici & Academici: quanquam Academicorum nomen eſt unum, ſentẽtiæ duæ. Nam Speuſippus Platonis ſororis filius, & Xenocrates, qui Platonem audierat, & qui Xenocratem Polemo, & Crantor, nihil ab Ariſtotele, qui unà audierat Platonem, magnoperè diſſenſit: copia fortaſſe & uarietate, dicendi pares non fuerunt. Arceſilas primum qui Polemonem audierat, ex uarijs Platonis libris, ſermonibusq; Socraticis hoc maximè arripuit, nihil eſſe certi, &c. Hinc hæc recentior Academia emanauit.

Acadinus (ἀκαδινὸς) fons iuxta Palicos in Sicilia manat: in quo tabellas inſcripto iuramento, ſi rectè iuratum foret, ſupernatare, neque liquore perfundi aſſerit Ariſtoteles: ſi per peram, protinus in profundum rapi, neque apparere ultra. Alexander ab Alex. lib. 5. cap. 10.

Acaena] ἄκαινα, pedum decem, qua dimetiebatur agros. uide Cælium lib. Antiq. lect. 4. cap. 29.

Acalanthis] thidis, fœm. gen. ἀκαλανθὶς, Auis eſt, de qua ſic Probus, Acalanthis ea eſt, quæ Græcè ἀκαλανθὶς, dicta eſt: Latinè carduelis à carduo. Virgil. 3. Georg. Reſonant Achalanthida dumi. Sic legitur in omnibus antiquis codicibus, teſte Pierio, non, & achantida.

Ariſtophanes, Acalanthida cæcos fœtus parere præ pariendi feſtinatione.

Acamas, acamantis (ἀκάμας) promontorium ſyluoſum in Cypro, quod duarũ mamillarum ſpeciem præbet. Vnde Cyprus antea Acamantis uocitata eſt, Strabo lib. 14.

Acanthion] ſiue achantium, achanthij (ἀκάνθιον) ſpinæ genus: Plin. lib. 24. cap. 12. 1. Acanthion uerti poteſt Latinè, Spinula.

Acanthis] acanthidis fœm. gen. (ἀκανθὶς) auis eſt minima. De qua ſic Seruius in tertium Georg. Achanthis, quam alij luſciniam eſſe uolunt, alij uerò carduelem, quæ ſpinis & carduis paſcitur: ut inde etiam apud Græcos ἀκανθὶς dicta ſit ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν: id eſt, ſpinis quibus paſcitur. Plin. lib. 10. cap. 74. Et acanthis in ſpinis uiuit, idcirco aſinos & ipſa odit, flores ſpinæ deuorantes.

Acanthus] acanthi, maſc. gen. (ἄκανθος) genus herbæ: de qua Plin. lib. 22. cap. 22. Acanthos eſt topiaria & urbana herba, elato longoq; folio, crepidines marginum, aſſurgentiumq; puluinorum toros ueſtiens. Virg. 4. Ecloga.

Miſtaq; ridenti colocaſia fundet acantho:

Ridenti, id eſt, læto, ait Seruius, Virgil. 2. Georg. & baccas ſemper frondentis Acanthi.

Acanthi folia ueteres ob pulchritudinem & figuræ elegantiam inſculpebant columnarum Corinthiarum capitulis. Cuius rei inuentionem latiſſimè exequitur Vitruuius. Veſtibus quoque precioſis figuram foliorum acanthi circuntexebant. Vnde Virgilius 1. Aeneid. 131.

Et circuntextum croceo uelamen acantho.

Croceum intelligas aureum. Præmiſerat enim poeta,

Ferre iubet palam ſignis auroq; rigentem.

Mox ſubiunxit. Et circuntextum, &c. Tale eſt illud Ouid. 13. Metamorph. 152.

Summus inaurato crater erat aſper acantho.

Acanthus flexus. Virgil. 4. Georg. 25. Quod idcircò dixit poeta, quia ſuo ductili flexu identidem in topiarium opus intorquebatur.

Qua etiam de cauſa tortos appellat acanthos.

Colum. lib. 10. de Cinara loquens.

Mollis acanthus. Virg. 3. Eclog. Et 4. Georg. 28.

Acanthinus, adiectiuum (ἀκάνθινὸς) Quod eſt acanthi, aut acantho ſimile. Plinius lib. 25. cap. 7. 7. Spectatur folijs acanthinis: id eſt, ſpineis.

Acanthus (ἄκανθος) Aetoliæ oppidum.

Acanthia cicada, cicadæ. Prouerbium in indoctos atq; infantes, aut muſices ignaros torqueri ſolitum. Vide Eraſmum.

Acapna (ἄκαπνα) ligna (de quibus eſt titulus apud Martialem in Xenijs) ea uidentur eſſe quæ Vlpiano dicuntur ligna cocta, ne fumum faciant: Nam ἄκαπνος, ſine fumo interpretatur. De lignis eiuſmodi Cato de re ruſt. cap. 130. Codicillos oleaginos, et cætera ligna amurca cruda perſpergito, & in ſole ponito: perbibant bene. ita neque fumoſa erunt, & bene ardebunt. Eſt & mellis genus quod eadem ratione acapnon, Plinius appellat libro 11. cap. 16. Strabo acapniſton.

Acapna thyſia, Sacrificia abſque fumo. Dicitur de nimium tenui conuiuio, & in quo nihil cocti obſonij apponitur. Vide Eraſmum.

Acarnania (ἀκαρνανία) eſt regio & pars Epiri, quam Achelous amnis ab Aetolia ſeparat, merſa medio ſinu Ambracio, Plinius lib. 4. cap. 1.

Acarnan, Acarnanis. penult. prod. (ἀκαρνὰν) Ouid. 8. Metamorph. 115. de Acheloo fluuio, Amnis Acarnanum lætiſſimus. Qui eſt (ut ita dicam) de Acarnania. Virg. 5. Aeneid. 59. Hunc Salius ſimul & Patron: quorum alter Acarnan, alter ab Archadia, Acarnan (ait Seruius) id eſt Epirota. Acarnania: id eſt pars Epiri.

Eſt & Acarnan, ſeu (ut alij legunt) Acarnas, mons Atticæ admodum lapidoſus. Seneca in Hyppolito 1. 5.

Subditus auſtris frigora mollit
Durus Acarnas.

Acarnanes, Curetes & Abantes, ijdem ferè ſunt. Nam hi Eubœam incoluiſſe traduntur, bellumq; continenter de Lilanteo campo cum uicinis gerentes, tandem ab hoſtibus in pugna per crines anteriores apprehenſi ac deuicti, ſinciput poſtea raſiſſe, relictis tantum occipitio capillis: Vnde Curetes dicti, id eſt detonſi, ἀπὸ τῆς κουρᾶς, id eſt tonſura. Quapropter Homerus Abantes poſt terga comantes, dixit. Hi poſtea migrantes in Aetholiam atque Epirum: uocati ſunt Acarnanes, quaſi minimè raſi, quòd detonſos crines ſuccreſcere permiſerint. Strabo libro 10. Et Volateranus libro 8. Geograph.

Acarnani-

Acarnanicus & Acarnanius, adiectiua, ἀκαρνάνιος, Vnde apud Lucianum in dialogis meretricijs, Acarnanius porcellus: & Eraſmum in Chiliadibus, Acarnanici equi.

Acarne] acarnes, fœm. gen. ἀκάρνη. Marinus piſcis. Plin. libro 32. cap.. 11. 3.

Acaron] ἄκαρον. Myrtus ſylueſtris, Plin. lib. 15. cap. 7.

Acarus] acari, ἄκαρος. Tineæ genus in cera naſcens, quod omnium animalium minimum eſſe exiſtimatur. Ex Ariſtotele lib. 5. de hiſt. anim. cap. 32. Gaza interprete. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀκαροῦς, quod indiuiſibile & inſectibile Græcis dicitur.

Acaſtus, ἄκαστος, fuit Laodamiæ pater. Id quod ipſa teſtatur apud Ouidium epiſt. 13. 5.

Acaſtus Magneſiæ rex, à quo Peleus fraterna cæde purgatus eſt, & expiatus. Cum autem Peleus iuuenis eſſet ac caſtus: ab Acaſti uxore de ſtupro tentatus renuit. Illa itaq; falsò apud uirum ſe ab eo tentatam deferens, effecit ut ab Acaſto ad uenationem mitteretur, ut ibi à feris diſcerperetur, quas cum uirtute ſuperaſſet, domum reuerſus, Acaſtum cum coniuge interfecit, eorumq; regnum inuaſit. Author enarrator Apollonij Volaterranus. Huius Acaſti uxorem nõnulli Creteidem, alij Hyppoliten appellant.

Acaſtus fuit Peliæ Theſſalorum regis filius, uenator ſagittis clarus, cuius meminit Ouidius libro 8. Metamorph. 61. Et libro 11. 82.

Acatalecticus] ἀκατάληκτος, uerſus Grammaticis dicitur cui nihil deeſt, nihil abundat. Huic opponitur catalecticus, cui una deeſt ſyllaba.

Acatalepſia] acatalepſiæ, ἀκαταληψία, Incomprehenſibilitas. Cic. ad Att. lib. 13. 276. 3.

Acatalepton, ἀκατάληπτον. Quod comprehendi non poteſt. Sic interpretatur. Cic. lib. 4. Acad. quæſt. 37.

Acatium] acatij, ἀκάτιον, nauigij genus actuarij: author, Plutarchus. Pollux quidem uelum in naui maximum acation uocari tradit: ſicut minimum dolonem: tertium uerò quod retrorſum panditur, epidromon. Hactenus Hermolaus. Plin. lib. 9. cap. 30. 6. Concham eſſe acatij modo carinatam, inflexa puppe, prora roſtrata.

Acca Laurentia, ἄκκα λαρεντία, Fauſtuli paſtoris uxor, quæ Romulum & Remũ lactauit atq; aluit, Seruius in 1. Aeneid. & Liu. 1. Decad. lib. 1.

Accanto] accantas, accantaui, προσᾴδω, accantare, Iuxta cantare. Stat. 4. Syl. 4. 11. & magni tumulis accanto magiſtri.

Accedo] accedis, penul. longa, acceſſi, acceſſum, ἀφικνέομαι, προσέρχομαι, μέτειμι, πρόσειμι, accedere, Ex ad, & cedo compoſitum: Eſt propriè ad aliquid propius uenire, & ſe admouere: ſeu (ut uulgus loquitur) appropinquare ſe de re aliqua: ſiue ſit locus, ſiue perſona, ſiue res alia.

Accedere ad fores. Terent. Adel. 4. 4. 23. Idem And. 1. 1. 103.

Ad flammam acceſſit imprudentius. Cic. Sulpitio lib. 4. 4. 10. Et ad Cæſarem ſupplex accederet. Sic Accedere ad deſperatos, Cælius Ciceroni, lib. 8. 16. 8. Cice. in Piſonem 52. Non audebit accedere ad ludos. Idem 7. Verr. 75. Prædones accedere incipiunt ad Syracuſas.

Accedere ad manum. Cic. Att. lib. 2. 16. 14.

Accedere propè ad aliquem. Plaut. Mil. 18. 55.

Accedere in prouinciam, in ſenatum, in funus, &c. Cic. Att. libro 5. 104. 4. Eidem lib. 7. 124. 2. Idẽ lib. 2. de leg. 102. Idẽ pro Cecinna 27. Obſtitiſſe ne in ædes accederes. In Piſonem. 39. Accede in regnum.

Accedere in oppidum, Cic. 6. Verr. 45.

Accedere ſcopulos: Virg. 1. Aeneid.

Vos & Syllæam rabiem, penituſq; ſonanteis
Acceſtis ſcopulos. Vbi Seruius, Bene dit acceſtis: non enim paſſi ſunt hæc pericula, ſed his fuere uicini.

Accedere mœnibus, Liu. 4. bel. Pun. 90.

Accedere alicui ad aurem. Cic. 5. Verr. 113.

Accedere inter initia morbi dicitur medicus. Cel. lib. 3. cap. 1.

Accede huc. Plaut. Curc. 14. 18.

Accedere obuiam. Plaut. Trinum. 17. 15.

Accedere propè, aut propius, Plaut. Rud. 18. 3. Iube modo accedat propè. Cic. pro Cecinna 16. Tamen acceſſit propius.

Acceſſit ad te cominus, Cic. Att. lib. 2. 17. 2.

Accedere ad rempub. hoc eſt, ad magiſtratus & rempub. gerendam ſe conferre. Cic. pro Roſc. Amer. 2. Idẽ 1. Offi. 42.

Accedere ad rempub. liberandam, Brutus Cic. lib. 11. 10. 9.

Accedere ad periculum, pro adire periculum, Cic. 1. Verr. 35.

Accedere periculum, ſine præpoſitione dixit Plaut. in Epidico.

Accedere in infamiam. Plaut. Trinum. 4. 62.

Accedit febris, & accedit ſomnus, Celſo familiares phraſes.

Acceſſit uerbum ad aures. Cic. in Vatinium, 2. Non putas fas eſſe, uerbum ex ore exire cuiuſquam, quod non iucundum & honorificum ad aures tuas accedat.

Accedere pro inſuper addi, adiungi uel augeri duntaxat in tertijs perſonis: uarijs modis conſtruitur, ut, hoc accedit huic rei, & ad hanc rem.

Acceſſit illi animus. Cic. Att. lib. 5. 108. 5. Liu. 4. ab urbe 80. Dictatori ac Romanis, quòd detrectaſſet pugnam hoſtis, animi acceſſere.

Accedit nobis illud incommodum, quod. Cic. pro Quintio 2.

Accedit illi ira. Sil. Ital. lib. 16. 13.

Ad reliquum ſuaſoriæ laborem accedit etiam perſonæ difficultas. Quintil. lib. 3. cap. 8. 33.

Accedunt hæc in ornamentũ operis. Quintil. li. 2. cap. 3. 5.

Accedit cumulus ad eam liberalitatem. Cic. ad Cornificium lib. 12. epiſt. 25. 19.

Accedit plurimum precio, Pro ualdè augetur precium. Colum. lib. 3. cap. 21. 6.

Acceſſit operi manus extrema, Pro impoſita eſt, ſiue etiam addita eſt. Cic. de claris Orato. 65.

Accedere ad amicitiam alicuius, Cæſ. 1. bel. ciuil. 187. Neq; ciuitates, quæ ad Cæſaris amicitiam acceſſerant. Hoc eſt, quæ Cæſari ſe adiunxerant.

Acceſſit magnum pondus ad tollendam dubitationem. Cic. Oppio lib. 11. 29. 1.

Acceſſit mihi hoc ad labores reliquos. Cic. ad Brut. 18. 5.

Acceſſit fortunis pernicies. Cic. 3. Verr. 3.

Acceſſit robur ætati. Cic. pro Cælio, 58.

Accedit ſpacium morbis, Celſus lib. 2. cap. 11.

Accedit ſenecta, Horat. epiſt. ultima ad finem.

Accedit ad maiorem ſocordiam, Plin. lib. 2. cap. 7.

Accedere indici aliquem, Tacit. lib. 5. Sed minutius & Seruæus damnati, indicibus acceſſere. Hoc eſt, Bona illorum indicibus accuſatoribuſq; ceſſere præmij loco. Simile eſt illud Liuij lib. 5. Decad. ſed alijs uerbis. Bonaq; eorum qui interfecti eſſent, & exulum, poſſidere qui arguebant.

Accedere dicuntur, qui tanquam appendices ſunt contractus emptionis. Varro libro 2. de re ruſtica cap. 9. Quibus gregibus canes ſine paſtoribus acceſſiſſent: Ibidem, Plerique ſtipulantur ut accedant canes qui conſueuerunt eſſe unà.

Accedent tibi à me hæc dona, Liu. 7. bel. Pun.

Accedit abſolutè. Plaut. Perſa. 16. 200. Pro ueſtimentis decem accedant minæ. Cic. Torquato li. 6. illud ſatis eſt præſertim cum acceſſerit nihil noui.

Accedit ætas uino, cum ueteraſcit. Celſus.

Accedere febris dicitur, cum per interualla intenditur, Cicero libro 7. ad Atticum 22. 2. Et ſi alteram quartanam Pam-

philus tuus mihi dixit deceſiſſe, & alterā leuiorē accedere.

Accedere ad cauſam, pro cauſam ſuſcipere, Cic. 1. Verr.

Acceſit ea res in cumulum. Hoc eſt, ut ita dicam, pro cumulo. Ci. pro lege Agraria, 65. Acceſſerint in cumulum manubiæ ueſtrorum imperatorum.

Accedere item pro addi, cum aduerbijs, huc, eò, & eodem: modo ſequente quòd, modo ſine ipſo. Cic. pro Roſc. Amer. 26. Eò acceſit ſtudium doctrinæ. Hoc eſt, ad id uel illud. Idem Attic. lib. 1. 8. 2. Accedit eò, quòd mihi non eſt notum. Idem 5. Verr. 120. Eodem accedit, quòd hoc quoq; intelligere poteſtis. Cicero pro Roſc. Amer. 6. Hoc accedit ſummus timor quem mihi natura, pudorq́; meus attribuit. Cælius Ciceroni lib. 8. 2. 3. Acceſit huc, quòd poſtridie eius abſolutionis in theatrum Curionis Hortenſius introijt.

Accedit quòd, etiam ſine aduerbijs ſuprà dictis. Liu. 5. bel. Maced. 32. Accedebat quòd alter decimum iam propè annum aſſiduus in oculis hominum fuerat. Cic. ad Att. li. 13. 279. 2. Accedit enim quòd patrem (ut ſcire te puto) plus etiam quàm non modo tu, ſed quàm ipſe ſcit, amo. Idem pro Roſc. Amer. 2. Acceſit illa quoque cauſa, quòd, &c.
Plin. in præfa. Meæ quidem temeritati acceſit hoc quoq;, quòd leuioris operæ hos tibi dedicaui libellos.

Subauditur nōnunquam ipſum quòd. Terent. And. 1. 3. 10.
Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam: hæc Andria.
Siue iſta uxor, ſiue amica eſt, grauida è Pamphilo eſt.

Accedit ut. Cic. de Seneſt. 15. Ad Appij Claudij ſenectutem accedebat etiam, ut cæcus eſſet. Idem ad Brutum 18. 5. Itaque ad reliquos hic quoq; labor mihi acceſit, ut omnes adhibeā machinas ad tenendum adoleſcentem.

Accedere, ſimilitudinem ſignificat, Cicero pro C. Rabirio, Vos Quirites, quorum poteſtas proximè ad deorum immortalium accedit, oro. Idem de Amicitia. 36. Qui ad ſapientiam proximè accedunt. Idem 4. Academ. Exprimant aliquid quòd aut uerum ſit, aut ad id quammaximè accedat. Sic Plinius lib. 22. cap. 24. 5.

Accedere ad ſimilitudinem alicuius rei. Cic. Att. lib. 7. 122. 3.

Accedere propius ad ſimilitudinem deo. Cic. lib. 1. de nat. deor. 133. Ad ſimilitudinem enim deo propius accedebat humana uirtus, quàm figura.

Accedit proximus illi. Cic. in Bruto 89. Duobus igitur ſummis Craſſo & Antonio, L. Philippus proximus accedebat, ſed longo interuallo tamen proximus.

Accedere uirtuti. Cic. Bruto lib. 11. 21. 7. Sed uelim tibi perſuadeas, &c. me huic tuæ uirtuti proximè accedere.

Accedere pro aſſentiri, datiuo iungitur: & nonnunquam accuſatiuo cū præpoſitione ad. Fabius. Nec Celſo accedo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Accedam in pleriſq; Ciceroni, Et alibi ſæpe.

Homero maximè accedit Virgil. id eſt, proximus eſt. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Sacramento alicuius accedere. Tacit. li. 17. Hoc eſt, adiunctum eſſe.

Sententiæ cuiuſpiam accedere. Tacit. lib. 18.

Accedere alicui rei. Quintil. lib. 10. cap. 1. Euripides magis accedit oratorio generi, quàm Sophocles: id eſt, Similior eſt.

Accedere ad pactionem, pro conſentire. Cic. Att. lib. 8. 167. 11. Conditionem, pactionemq́;, Cic. 5. Verr. 57.

Societatem alicuius accedere. Tacit. lib. 12. Quod primi Iceni abnuere ualida gens, nec plus concuſſa, quia ſocietatem noſtram uolentes acceſſerant.

Acceditur, imperſonale. Cic. pro Cecinna. Ad eas cum accederetur, iſte cum omnibus copijs præſtò fuit.

Acceſſus, acceſſa, acceſſum, πρόσιτος, Nomen ſiue participium, à paſſiuo acceditur. Ouid. lib. 5. Faſt. 116. de Parthis loquens, Gens fuit & terris & equis & tuta ſagittis. Et non acceſſis inuia fluminibus. Alij legūt, Et circunfuſis, &c.

Acceſſus, huius acceſſus (ἄφιξις, πρόσοδος) Verbalè ab accedo: cui contrarium eſt abſceſſus, diſceſſus, uel receſſus. Cic. 3. de Orat. 98. Vt luna acceſſu & receſſu ſuo ſolis lumen accipiat. Pli. li. 37. ca. 134. Acceſſu cunctarū gentiū facili.

Acceſſus anxius. Plin. lib. 12. cap. 8.

Acceſſus maris, & receſſus dicitur, cum ad nos affluit & refluit, qui propriè æſtus dicitur. Cic 2. de Diuina. 50. Quid de fretis aut de marinis æſtibus plura dicam? quorum acceſſus & receſſus lunæ motu gubernantur.

Acceſſus fluminum. Sene. lib. 3. naturalium quæſtionum. Procellæ quatiunt mare, tunc primum auctum fluminum acceſſu. Sic Plin. lib. 2. 65. 8.

Acceſſus uentorum. Virg. 3. Aeneid. 114.

Acceſus ad. Cic. 2. de nat. deor. 48. Beſtijs autem ſenſum & motum dedit, & cum quodam appetitu acceſſum ad res ſalutares, à peſtiferis receſſum.

Acceſſus ad urbem, Cic. pro Milone. 39.

Acceſſus & diſceſſus ſolis. Cic. lib. 2. de nat. deor. 29. Poſſetne &c. acceſus diſceſſusq́; ſolſtitijs brumiſq́; cognoſci.

Acceſſus & receſſus ſtellarum. Cic. 2. de Diuin. 134.

Acceſſus & defectus dierum ac noctium: id eſt, incrementum & decrementum. Apud Martianum Capellam, lib. 8. titulus eſt, De acceſu defectuq́; dierum ac noctium. Ibidem; Iam illud ſuperfluum puto, noctiū acceſus defectusq́; memorare.

Acceſus febris, pro acceſione, Plin. lib. 38. cap. 4. 13.

Acceſſum dare alicui, Ouid. 2. de Ponto. 2. 8.

Negare acceſſum. Ouid. 10. epiſt. 13.

Prohibere acceſſum. Ouid. 14. Metamorp. 127.

Acceſſus hominum fugati. Stat. 12. Thebai. 31.

Mollire acceſſus. Ouid. 1. de arte aman. 71.

Tacitus acceſſus. Stat. 2. Syl. 1. 40.

Acceſio, onis (πρόσθεσις, προσβολή) nomen ab accedo: Propriè adiectionem & incrementū ſignificat: ut Acceſio nummorum, eſt quod capiti accedit: id eſt, principali, ut uulgò loquimur. Cic. 5. Ver. 64. Populus publicè coactus eſt ei conferre lucri tritici modium XXVI. & acceſionem HS MM. Idem 4. Verr. 92. Hoc 5. Verr. 97. uocat Corollariū nummorum. De uiuo igitur, inquit, erat aliquid reſecandum, ut eſſet unde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur. Columel. lib. 1. cap. 7. 2. Vt lignis & cæteris paruis acceſionibus exigendis.

Acceſio annorum. Cic. de Amicitia 10.

Acceſiones fortunæ & dignitatis, Cic. Curioni, lib. 2. 1. 7.

Acceſio & abſceſio: id eſt, acceſſus & receſſus, contraria. Cicero de Vniuerſi. quumq; ad corpora neceſitate cum acceſio fieret, tum abſceſio, principio neceſſe erat ſenſum exiſtere unum. &c.

Acceſio & deceſio, contraria ſunt, Cic. 3. Offic. 15. Eorum neque acceſione meliorem uitam fieri, nec deceſione peiorem. Idem pro Rabirio. 19.

Acceſionem adiungere ædibus. Cic. 1. Offi. 193. Hanc Scaurus demolitus, acceſionem adiunxit ædibus.

Afferre acceſionem ad ueteres neceſitudines. Cic. lib. 16. ad Atticum. 341. 1.

Facere ſibi acceſionem, Plancus ad Cic. lib. 10. 18. 9.

Acceſio febris, dicitur intēſio, quæ Græcis dicitur paroxiſmus, cui contraria eſt remiſio. Celſus lib. 3. cap. 5. Sueton. in Veſpaſia. cap. 23. Prima quoque morbi acceſione ut inquit, puto, deus fio. Plin. lib. 23. Si id dandum non niſi in acceſione ſenſerit, alij in remiſione.

Acceſio, etiam in comitiali morbo. Plin. lib. 20. cap. 13. 12. Dederunt & comitialibus bibendum decoctæ ſuccū in cyathis quatuor ante acceſiones.

Acceſio Ciceroni in Verrem Act. 3. pro eo accipitur, quod uulgò uinum miniſtrorum uocatur. Timarchides ſuo labore ſuiſq; acceſionibus uſus, negotij moleſtiam conſequebatur, ut ad iſtum ſine ulla ſolicitudine ſumma pecunia referretur.

Acceſiones etiam fideiuſſores uocantur identidem à Paulo in l. Si ſeruum ſtipulatus. De uerborum obligat. Acceſio eſt fideiuſſor qui principali debitori accedit.

Acceſio, uerbum iuris eſt, inquit Hermolaus. Eo Plin. propriè uſus eſt in prœmio lib. 33. Nec hoc fuit ſatis: turba gemmarum potamus, et ſmaragdis teximus calices, ac temulentiæ cauſa tenere Indiam iuuat, & aurum iam acceſio eſt. Quaſi dicat (ait Hermolaus) Principalia luxuriæ irritamenta ſunt gemmæ, acceſſoria uerò aurum argentumq́;.

Acceſio pro acceſſu. Plaut. Trinum. 20. 83.
-quid tibi interpellatio. Aut in conſilium huc acceſio eſt?

Acceſſor, acceſſoris, Verbale, (προσίτης,) Qui accedit. Valerius, Nec acceſſor glorioſæ illius pompæ, ſed author ſpectatus eſt.

Accelerare.] ἐγκονέω, ψαίρω, ἐπείγω,) Ex ad & celero, celeras, pe. corre. actiuè & neutraliter legitur. Accelerare, actiuè poſitum, Rem aliquam facere celeriorem. ut, Accelerare mortem Plini. lib. 16. cap. 36. 3. Sil. Ital. lib. 7. 114. opem. &c. Stat. 1. Syl. 2. 54. Acceleret partu decimum bona Cynthia menſem.

Accelerare neutraliter, properare, feſtinare. Cice. in Catil. 29. Aurelia uia profectus eſt: ſi accelerare uolent, ad ueſperam conſequentur.

Accelerare & tardare, contraria. Plin. li. 2. cap. 16. 1. Nō quia accelerent, ardéntue naturales motus.

Accelerare gradum, uel iter, periphraſis pro eo quod eſt properare. Liu. 2. ab. urbe. 186. Idem. 1. bel. Macedo. 108. Cæſar 2. Bel. Ciuil. 170. Iterq́; accelerat, ut quammaximè ex fuga perterritos adoriri poſſet.

Accelerare alicui magiſtratum aliquem. Tacit. lib. 3. ad finem, Conſulatum ei accelerauerat Auguſtus.

Opus accelerare. Stat. Thebaid. 6. 49.

Præcepta accelerare, Studioſe facere imperata. Claudian. de rapt. Proſerp. lib. 1. 46.

Viam accelerare. Val. Flac. Argonaut. 8. 53.

Acceleratio, accelerationis, (ἐγκόνησις, ἔπειξις) Feſtinatio, properatio. Author ad Herennium, lib. 3. 116. Continuatio, eſt orationis enuntiandæ acceleratio clamoſa.

Accendo.] accendis, accendi, accenſum, (ἅπτω, ἀνάπτομαι, διαπυρόω, διακαίω,) accendere. Ex (ad) compoſitum: licet uerbum ſimplex in uſu non ſit. Nonnulli tamen excandeo compoſitum dicunt. Significat autem inflammare. Cice. de Vniuerſ. 40. Deus ipſe ſolem quaſi lumen accendit. Vnde accenſus rogus. Plin. lib. 6. cap. 19. 2. Idem li. 12. cap. 4. 3. Accendi ebenum Fabianus negat.

Accendere de. Ennius apud Ciceronem. 1. Offic. 78.
Homo qui erranti comiter monſtrat uiam,
Quaſi lumen de ſuo lumine accendat, facit
Vt nihilominus ipſi luceat, cum illi accenderit.

Accendere & extinguere, contraria. Cice. in Piſonem. 3. Ego faces iam accenſas ad huius urbis incendium comprehendi, protuli, extinxi.

Accendere, ad animum, aut res alias translatum pro uehementer commouere, aut incitare: quod per metaphoram quoq; inflāmare dicitur. Salluſt. Sed quæ res Marium, præ honore quem affectabat, contra Metellum uehementer accenderat. Plin. lib. 35. cap. 3. 7. Eas tollere conatus eſt libidine accenſus. Sic Accenſus ira, odio, amore, & ſimilia. Plin. li. 17. cap. 1. 3. Item accendere ſitim, pro ſitim uehementiorem facere. Celſus, Hæc enim ſitim accendit. Sic. Plin. lib. 11. ca. 2. 2. Et Accendere deſiderium panis. Idem lib. 19. cap. 4. 9. Virgil. 6. Aeneid.
Aere ciere uiros, Martemq́; accendere cantu.

Accendere calore. Plin. lib. 14. cap. 5. 1. Vino natura eſt hauſto, accendendi calore uiſcera intus, foris infuſo refrigerādi.

Accendere ad. Liu. 5. bel. Pun. 160. Adeò accenſæ ſunt ſpes ad pellendos Sicilia Romanos. 2.

Accendere in pœnam. &c. Plin. lib. 35. ca. 10. 42. Accenſo in pœnam tyranno. Liu. 9. bel. Pun. 45. Tū uerò in multo impotentiorem ſubito rabiem accenſi,

Affectus ueſtros in amorem mei accendere. Tacit. lib. 17.

Impenſius accendi certamina. Liu. 1. Decad. lib. 4.

Accendere mentes in prælia. Sil. Ital. lib. 4. 34.

Accendit ſol æſtus medios. Virg. 4. Georg. 8.
Ipſa ego te, medios cum ſol accenderit æſtus:
Cum ſitiunt herbæ, & pecori iam gratior umbra eſt:
In ſecreta ſenis ducam.

Accendere clypeum auro. Sil. Ital. lib. 15. 134. Et geminis galeam, clypeumq́; accenderat auro.

Curas accendere. Sil. Ital. lib. 7. 106.
Quem poſtquam rapidum uidit procedere caſtris,
Illinc Libys, hinc Fabius, ſimul accendere ſagaces
In ſubitum curas.

Equum accendere ſtimulis. Stat. lib. 1. Sil. 18.

Accendere febres. Celſ. lib. 3. cap. 9. Sed eſt circumſpecti quoq; hominis & nouare interdum, & augere morbum, & febres accendere.

Ignem accendere. Virg. 5. Aeneid. 1.

Lignum accendere. Ouid. 15. Metamorpho. 63.

Lumen accendere. Virgil. 1. Georg. 51.

Offenſiones accendere. Tacit. Annal. lib. 2.

Pectus accendere donis. Sil. Ital. lib. 16. 92.

Pertinacia accenditur. Tacit. lib. 20.

Accendere precium rei alicuius. Plin. lib. 18. cap. 25.

Senſus accendere. Lucret. lib. 2. 192.

Accendere ſitim. Celſ. lib. 3. cap. 6.

Spem accendere. Tacit. lib. 12.

Studia accendere. Sil. Ital. lib. 1. 37.

Vitia accendere. Ouid. lib. 1. de remedio amo. 27.
Temporibus ſi non aggrediare ſuis.

Accendor, accenderis, penul. corre. paſſiuū, (διαπυρόομαι) Pli. lib. 2. cap. 38. 3. Mundi celeritate diſcordia accenditur.

Accendi & commoueri. Cic. 1. de Orato. 56.

Accendier, per Paragogen, pro infinitiuo accendi. Lucret. lib. 6. 181.
Nonne uides etiam nocturna ad lumina linum
Nuper ubi extinctum admoueas, accendier ante
Quam tetigit flammam?

Accenſus, participium: ut Accēſa altaria; (διακεκαυμένος) Sil. Ital. libro 1. 19.

Flamma accenſa. Ouid. 10. Metamorpho. 56.

Foci accenſi. Ouid. lib. 1. Faſt. 16.

Ignis accenſus. Ouid. 12. Metamorpho. 3.

Accenſus Turnus. Virgilius. 12. Aeneid. 2.

Furijs accenſus. Virgilius. 12. Aeneid. ad finem,

Furore accenſa. Virgilius. 4. Aeneid. 140.

Luctu accenſus. Virgilius. 12. Aeneid. 56.

Accenſus in iram. Lucanus libro 3. 27.

Cupidines accenſæ. Tacit. libro 17.

Iræ accenſæ ſtimulis maioribus. Stat. lib. 11. Thebaid. 100. & Ouid. lib. 9. Metamorpho. 6.

Senſus accenſi. Lucretius libro 2. 189.

Spes alicui accenſa. Virgilius. 5. Aeneid. 37.

Accenſa ſic. Virgilius. 4. Aeneid. 73.
Et ſic accenſa profatur.

Accenſus.] accenſi, ab ad & cenſus compoſitũ, (προσεπιγεγραμμένος,) Varro de lingua lat. lib. 6. Accenſos, miniſtratores Cato eſſe ſcribit. Feſtus lib. 1. Aſcriptitij ueluti quidã ſcripti dicebantur, qui ſupplendis legionibus aſcribebãtur. hos & accenſos dicebant, quòd ad legionum cenſum eſſent aſcripti. Nonius Marcellus, Accenſi, genus militiæ eſt, admi niſtrantibus proximum. Varro Rhetoricorum lib. 20. Vt conſules ac prætores, qui ſequuntur in caſtra, accenſi dicti, quòd ad neceſſarias res ſæpius acciantur, uelut accenſiti. Idem, Decuriones & centuriones à numero, cui in militia præerant, dicebantur. Accenſi, qui his accenſebantur, id eſt attribuebantur. Liu. Accenſos à nouiſſima acie ante ſigna procedere iubet. Vegetius lib. 2. de re militari, Ad obſequia tamen iudicum, uel tribunorum, necnon etiam principaliũ, deputabantur milites, qui uocabantur accenſi: hoc eſt, poſtea additi, quàm fuiſſet legio completa, quos nũc ſupernumerarios uocant. Aſconius, Accenſus, nomen eſt ordinis & promotionis in militia: ut nunc dicitur princeps uel commentarienſis aut cornicularius. hæc enim nomina de legionaria militia ſumpta ſunt. Cic. 3. Verr. Accenſus Neronis.

Accenſus, ut oſtendit Varro lib. 5. de ling. la. fuit etiã miniſter ſiue præco magiſtratuum, ita dictus quod ad cenſum ſolitus eſſet uocare populum. Plin. libro 7. cap. 60. 1. Poſt aliquot annos adiectus eſt & meridies, accenſo conſulum id pronunciante. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. Accenſus ſit eo etiam numero, quo eum maiores noſtri eſſe uoluerũt, qui hoc non in beneficij loco, ſed in laboris ac muneris non temerè, niſi libertis ſuis deferebant.

accenſus à Lictore differebat. Liuio lib. 3. Decad. 1. de Decemuiris loquenti, Collegis nouem ſinguli accenſi apparebant: penes præfectum iuris faſces. XII. erant.

Accepſo.] accepſis, (προσλαμβάνω,) de quo ſic Nonius, Accepſo, Accipio. Pacuuius Teucro. Haud ſinã quicquam profari prius quàm accepſo quod peto.

Accerſio.] accerſis, accerſiui, accerſitũ, (μεταπέμπω,) accerſire. Idem quod accerſere, aduocare. Plaut. Pſeud. 5. 93. Accerſi hoſtias. Liu. 1. Decad. lib. 3. Placere itaq; patrẽ accerſiri. Salluſt. Poſtremò Scyllam accerſiri iubet.

Accerſire capitis. Cice. lib. 2. de Inuen. 193. Quidam capitis accerſierunt.

Accerſo.] accerſis, accerſiui, accerſitum, penul. prod. (μετακαλέω, μετέρχομαι, μεταστέλλομαι,) accerſere. Deriuatum ab accio, ſignificat ire ad uocandum, uel uocare.

Accerſere aliquem. Terent. And. 1. 5. 64. Item Ci. 2. Verr. 17. Accerſit alter conſ. deſignatus, Siculos.

Accerſere uxorem. Ter. And. 3. 4. 2. Cur uxor non accerſitur? Donatus in illud Terẽtianum in Hecyra, Abduxit ſuam: ſic ait, Abduxit propriè. Accerſi enim dicitur ad maritũ: Abduci à marito ad diuortium.

Accerſere ad ſe aliquem, Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. 9. Cice. 7. Verr. 89. P. Vectium ad ſe accerſit. Plau. Ciſtel. 2. 96. Nam ad matrem accerſita ſum.

Accerſere auxilia ex aliquo, uel ab aliquo loco. Cæſ. 7. bel. Gal. 134. Atq; ea pars quæ minus ſibi confideret, auxilia à Vercingetorige accerſerat. Sic. Cic. 7. Verr. 36.

Accerſere ad aliquod negotium. Teren. Hecy. 1. 2. 109. accerſi ad rem diuinam. Salluſt. Gallorum gentem infeſtiſſimã Romanæ nomini, ad bellum accerſunt.

Accerſere cum aduerbijs de loco & ad locum. Plau. Caſin. 4. 4. Accerſas hinc me. Cic. 4. Tuſc. 3. accerſita aliunde.

Accerſitus domo h[illegible] ſum, Plaut. Sticho. 13. 3.

Accerſitur lauatum [illegible] terea uirgo, Terent. Eunu. 3. 5. 44.

Accerſere, ſuppreſſo accuſatiuo. Terẽt. And. 5. 2. 7. Vbi uoles, accerſe.

Sub. uxorem. Idem Hecy. 1. 2. 112.

Accerſi infinitiuus. Plaut. Amphit. 14. 50. et. 52. Cupio accerſi. Teren. Hecy. 1. 2. 109. Simulat ſe à matre accerſi.

Accerſere mercede. Cæſ. 1. bel. Gal. 119.

Accerſere orationi ſplendorem. Cic. lib. 3. de Orato. 86.

Accerſere pro accuſare. Cic. 4. Verr. 100. Sin abſolutus eris, quis erit tam amens, qui te ex tot tantiſq; criminibus elapſum, poſt quinquennium ſtatuarum nomine accerſat?

Accerſere aliquem crimine. Cic. 4. Verr. 78.

Accerſere crimine ambitus. Cic. pro Cælio. 12.

Accerſere maieſtatis. Cice. 2. de Inuen. 154.

Accerſiui, præteritum. Ci. lib. 1. ad Atti. 11. 9. Accerſiuit ad ſe, promiſit, interceſſit, dedit. Idem in Bruto, ad finem, accerſiuiſti ex urbe lib. 16. ad Atti. 336. 6. Ego autem & eius librum accerſiui.

Accerſere & attrahere. Brutus Attico 17. 6.

Inter accerſere & arceſſere. Accerſere, euocare eſt: Arceſſere uerò aliquem accuſare ſignificat: & ab arceo naſcitur. Etenim alium accuſare: à maleficijs arcere eſt author Diomedes. lib. 1. Hanc tamen differentiam authores ferè confuderunt: ut uides in utriuſq; uerbi exemplis: niſi fortè librariorum culpa ita deprauati ſunt codices, quod ueriſimile eſt.

Accerſite, pe. cor. Imperatiuus ab Accerſo inflexionis tertiæ. Ouidius 15. Meta. 128. Ite bonis auibus, prolemq; accerſite noſtram. Idem 4. Faſto. 53.

Tale eſt illud Lucani lib. 1. 34.

Paupertas fugitur, totoq; accerſitur orbe.

Accerſitus, accerſita. accerſitum, penul. produ. (μετακεκλημένος,) Participium, Vocatus.

Accerſitum dictum. Cic. 2. de Orato. 142. Hoc eſt, aliunde, & nimium longè petitum.

Accerſita commendatio. Plin. lib. 13. cap. 1. 1.

Accerſitus & ductus riuulus. Ci. pro Cælio. 14. Si ipſe orietur & naſcetur ex ſeſe, fortaſſe ut ſoleo commouebor: ſin autem ut riuulus, accerſitus & dictus ab ipſo capite accuſationis ueſtræ, lætabor.

Accerſita deſcriptio. Superuacanea, non natiua nec propria. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Accerſita & aduecta humus. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Accerſitus aliquis in opere. Ci. Atti. lib. 13. 283. 7.

Adſcita atq; accerſita ſacra. Cice. 6. Verr. 102. his ſacris quæ maiores noſtri ab exteris nationibus adſcita atq; accerſita coluerunt.

Accerſita ſtudia aliunde. Cic. 4. Tuſ. 3.

Somnus accerſitus. Propert. lib. 3. Eleg. 17. 3.

Accerſitus erit ſomnus in oſſa mea. Hora. 2. Sermo. Saty. 3. 52.

Accerſitus, huius accerſitus, m. g. (μετάκλησις) Cice. 1. de nat. deor. 23. Nam cum ferijs Latinis ad eum, ipſius rogatu accerſituq; ueniſſem.

Accerſitor, accerſitoris, m. g. (μετακλητὴς) Vocator. Apull. Mittunt è ſuis accerſitorem unum. Pli. Iunior epiſ. 101.

Accido.] accidis, accidi, pe. breui, (προσπίπτω, συμβαίνω, προστυγχάνω,) accidere. Quaſi ad (id eſt iuxta) aliquid cadere. ut Accidere ad genua. uerbum inuentu rarum, niſi in tertijs perſonis. Suet. in Dictatore, ut ad genua ſibi accideret. Cic. Atti. lib. 1. 9. 8. Ad pedes omniũ ſigillatim accidente Clodio. Ter. Hecy. 3. 3. 18. Iam ut limẽ exirẽ, ad genua accidit. Vbi Donatus, Accidere eſt geſtu corporis oſtẽdere humilitatem cadentis propter Ad, quod eſt iuxta, & cadere.

Accidere, uetuſtè poſitum cum accuſatiuo ſine præpoſitione. Plaut. Sticho. 3. 31. Certo enim mihi paternæ uocis ſonitus aures accidit. Pro, ad aures, uel auribus. Saluſt. in Iugur. Quos accidam? aut quos appellem? Pro, ad quos, uel ad quorum genua accidam, id eſt, quibus ſupplicem.

Accidere

Accidere pro cadere. Cæſar. 3. bel. Gal. Vt neq; ex inferiore loco ſatis commodè tela adijci poſſent, & miſſa à Gallis grauius acciderent. Ennius in Rhetoricis ad Herennium.

Vtinam ne in nemore Pelio ſecuribus
Cæſa accidiſſet abiegna ad terram trabes.

Accidit auribus, & ad aures, pro eodem. Vnde & philoſophi, teſte Priſciano. uocem diffiniunt, ut ſit aer ictus, auribus accidens. Liu. 8. ab urbe. Quod ubi ad aures accidit regis, Id eſt peruenit. Plin. Paneg. 150.

Accidere pro euenire, duntaxat in tertijs perſonis, ſed propriè de malis dicitur, ſicut cõtingere de bonis. Ci. 4. Acad. 218. Et ſiquid aduerſi acciderit. Idẽ in Lælio. 10. Nihil mali accidiſſe Scipioni puto: mihi accidit ſiquid accidit. Sic Accidit calamitas, Cice. ad Cluuium libro 13. 8. 5.

Accidit dolor, Cic. 6. Verr. 119.

Accidere caſu. Ouid. 20. Epiſto. 10.

Siquid illi accidat, pro ſi fortè moriatur. Genus eſt loquẽdi figuratum ad uitandã ſermonis atrocitatẽ: durius enim audi tur uerbũ mori, cũ de uiuentibus loquimur. Pomponius de uerb. ſignific. Siquis ita in teſtamẽto ſcripſerit, Siquid filio meo acciderit, Damas ſeruus meus liber eſto: mortuo filio, Damas liber erit. Licet enim accidat & uiuis, attamen uulgi ſermone etiam mors ſignificatur. Ci. li. 2. de inuent. 168. ſiquid pupillo accidiſſet. Idem. 1. Philip. 7. Sed ut, ſiquid mihi humanitus accidiſſet.

Accidunt etiam bona. Terent. And. 2. 3. 24. Interea aliquid acciderit boni. Vbi donatus, Nota (acciderit) etiam pro bono, & à Terentio, & apud ueteres frequentatum.

Accidit mihi illud gratum. Cic. Appio, lib. 3. Epiſto. 1. 4. omnia quæ à me profecta ſunt in te, tibi accidiſſe gratiſſima. Idem pro Plancio 48. In quibus ipſi aculei, ſiquos habuiſti in me reprehendendo, non ingrati mihi acciderunt. Id eſt, non ſine iucunditate me perpulerunt.

Accidunt iucunda. Cic. ad Appiũ, lib. 3. 10. 11. Quæ ſcribis ad me, minimè mihi miranda, & maximè iucunda acciderunt. Ci. li. 1. ad Atti. 3. nã mihi omnia quæ iucũda ex humanitate alterius & moribus homini accidere poſſunt, ex illo accidebant.

Accidit ægritudo alicui. Tacit. Annal. li. 2.

Dubitatio accidit, pro euenit uel incidit. Cic. 3. Offic. 23.

Facultas accidit. Cæſ. accidere uiſa eſt facultas bene rei gerendæ.

Fama accidit, pro uenit, ſiue allata eſt. Liu. 7. bel. Pun. 164.

Nouum accidit. Terent. Phormi. 2. 1. 20. Cic. filius Senatui, lib. 15. 2. 14. Cum admirarer quid accidiſſet noui. Idem ad Atti. lib. 6. 111. 10.

Tempus accidit. Ci. 1. Verr.

Voluntas accidit. Cic. 2. de inuent. 124.

Euenire & accidere. Cic. ad Toranium, lib. 6. 21. 3. Timebam enim, ne euenirent ea quæ acciderunt. Idẽ 2. de Diuin. 28.

Euentus accidit. Cic. 1. de Diuin. 104.

Accidere præter opinionem. Cic. pro Plancio, 12. ad Appium, lib. 3. 10. 1.

Accidere ut ex &c. Quint. lib. 2. cap. 17. 20. Adeò ut uix ex admirabili quodam caſu poſſit accidere.

Accidere præter optatũ, Accidere ualde ex uoluntate. Cic. in Piſonem 36.

Accidit ad animum. Cic. Att. lib. 3. 61. 4

Accidit de. Cic. Attico, li. 1. 11. 1. Quæris ex me quid acciderit de iudicio.

Accidit in eo, pro Accidit ei. Cic. de prouinc. cõſul. Neq; ſolum ſummo in uiro, ſed etiam in mediocri homine ne accidat prouidendum.

Accidit in te iſtuc uerbũ, Terẽt. And. 5. 3. 14. Eodem die iſtuc uerbũ uerè in te accidit. Hoc eſt, eodẽ die euenit, ut iſtuc uerbũ Miſerum, uerè in te competeret, uerè tibi conueniret.

Quorſum accidat timeo. Terent. And. 1. 5. 29.

Accidit diuinitus. Cic. in Partit. 44.

Accidit nec opinanti. Terent. Hecy. 3. 3. 2.

Accidit poſitũ abſolutè, ſequẽte particula, ut Ci. 3. Ver. 42. Idẽ Cælio li. 2. 10. 1. Putaréſne unquã accidere poſſe, ut mihi uerba deeſſent.

Accidere cũ infinitiuo. Ci. Trebatio li. 6. 11. 1

Accidens, pen. Cor. accidentis, abſolute, n. ge. συμβεβηκὸς σύμπτωμα. Diffinitur à Dialecticis, quod adeſt et abeſt præter ſubiecti corruptionem. Quintil. lib. 5. cap. 10. Cauſa, tempus, locus, occaſio, inſtrumentum, modus, & cætera, ſunt rerum accidẽtia. Theodorus, qui de eo, an ſit, & de accidentibus ei, ideſt περὶ οὐσίας καὶ συμβεβηκότων exiſtimat quæri. Quint. li. 111. cap. Quot & qui ſtatus, & li. 4. ca. de egreſſione perſonæ cum ſuis accidentibus ponendæ.

Accidentia quoq; uocantur caſus hominum. Quintil. in Aegro redempto, Quãuis Iudices in tanta malorum continuatione iam potuerim nihil ex accidentium meorum nouitate mirari, &c. Paulò pòſt, Hic nanq; robuſtius ac patiens, nõ molliri proſperis facilè, non accidentibus frangi, &c. Id eſt, rebus aduerſis. Et ibidem ſæpè.

Accidentia, accidentiæ, uerbale (σύμπτωσις) ut accidentia naturæ, pro euentu. Plinius lib. 32. cap. 2. 8. Eſſe uerò illam naturæ accidentiam, quod magis miremur, etiam in locis quibuſdam, appoſito occurrit exemplo.

Accido.] accidis, pe. lon. accidi, acciſum (περικόπτω) accidere Ex ad & cædo, Extenuare, affligere, exhaurire. Liu. Ita prælio uno accidit Veſtinorũ res, ut ne uallo quidẽ frequenti in oppida dilaberentur.

Acciſus, acciſa, acciſum, pen. prod. (περικοπείς) Participiũ, Tacit. de moribus German. Acciſus criminibus nudatam corã propinquis expellit domo maritus.

Acciſæ dapes. Virgil. 7. Aeneid. Vbi Seruius, Acciſis undiq; cõſumptis. Et hoc eſt apud nos Ac, quod apud Græcos ἀμφί.

Acciſæ res, Extenuatæ, afflictæ, & imminutæ. Liui. 6. ab urbe. 21. Idem 3. ab urbe 44. Sic Acciſæ opes, apud eundem.

Accieo.] accies, acciui, accitũ, pe. br. (προσκαλέω) Ex ad & cieo: uerbum in uſu rariſſimũ, idem ſignificat quod accio. Plau. Mil. 12. 61. Vos modo curate, ego illum probe iã oneratum huc acciebo. Ponitur & à Diomede lib. 1. in ſecunda coniugatione.

Accingo.] accingis, accinxi, accinctum, (ἐπιχειρέω, ἐγχειρέω διασκευάζω) accingere. Ex ad & cingo.

Accingere ſe alicui rei, Eſt eam rem gnauiter aggredi. Virgil. 1. Aeneid. Illi ſe prędæ accingunt. Vbi Seruius, Accingunt, Studioſe parant. Accinctos enim induſtrios dicimus. Sicut contra negligentes, diſcinctos uocamus. ut Diſcinctos Mulciber Aphros.

Accingere operi, ſuppreſſo accuſatiuo. Virgili. 2. Aeneid. Accingunt omnes operi. Sub. ſe.

Accingi ad rem aliquam. Liu. 8. bel. Pun. 218. Quin igitur ad hoc accingeris? Id eſt, Cur te ad hanc rem non paras? uel, Cur hanc rem non aggrederis? Idem 4. ab urbe 5. Idem 6. ab urbe 139.

Accingi ad ſordidum lucrum. Quintil.

Accingi magicas artes. Virg. 4. Aeneid. Magicas inuitam accingier artes. Pro, ad artes accingi: hoc eſt, magicas artes aggredi: ſiue, ut uult Seruius, ad illas diſcendas præparari.

Accingi in diſcrimen. Liu. 2. ab urbe 54.

accingere, ſine caſu poſteriore. Terent. Phor. 2. 2. 4. Tute hoc intriſti, tibi omne eſt exedẽdũ: accingere. Idẽ Eunu. 5. 9. 30.

Accingi, pro armari, inſtrui: ut Accingi armis, ferro, enſe, etc. Virg. 2. Aeneid. Atq; omnis facibus pubes accingitur atris.

Animos accingere futuris, Hoc eſt præparare ad futura. Valer. Flac. Argon. 4. 119.

Accingere ſe aliquo homine. Tacitus lib. 12. Se quoq; accingeret iuuene, partẽ curarum capeſſituro. Hoc eſt, Domitium adoptaret,

adoptaret, eoq; aduerſus curas & imperij negotia ſe muniret & uelut armaret.

Accingor, cum infinitiuo. Claudian. de Rap. Proſer. 3. 64.
Accingar luſtrare diem: Virg. 3. Georg. 9.
-accingar dicere pugnas Cæſaris.

Accingi ad ſpem maiorem, Tacit. lib. 11.

Accingi ira. Senec. in Medea. 1. 11.

Accingi telis tanquam in aciem. Tacitus lib. 20.

Accinctus, participium (διεσκευασμένος, ἔζωμος) Plin. in Panegy. Ad hoc comitatus, accinctus, & parens.

Accinctus enſis lateri. Stat. 1. Thebaid. 86.

Accinctus Enſis flagello. Virg. 6. Aeneid. 114.

Accinctus animus in magnos uſus. Stat. 4. Sylu. 4. 10.

Accinctus ſtudio popularium. Tacit. lib. 12.

Accino.] accinis, penul. breui, accinui, accentum (προσάδω) accinere, Ex ad et cano compoſitum: cuius nullum exemplũ occurrit nobis ex authoribus: ab eo tamen fit accentus.

Accentus, huius accentus, m. g. (προσωδία) Verbale ab accino, accinis, accinui, accentum. Diomedes lib. 2. Accentus, eſt acutæ, uel grauis, uel inflexæ elatio orationis, uociſue intentio uel inclinatio, aut inflexio, ſono regẽs uerba. Nã ut nulla uox ſine uocali, ita ſine accentu nulla eſt: & eſt accentus (ut quidam rectè putauerunt) uelut anima uocis. Accentus dictus eſt ab accinendo: quod ſit quaſi quidam cuiusq; ſyllabæ cãtus, Apud Græcos ideò προσωδία dicitur, quod προσάδεται ταῖς συλλαβαῖς. Accentus, quidam faſtigia uocauerunt, quod capitibus literarum apponerentur: alij tenores uel tonos appellant, nonnulli cacumina diffinire maluerũt. Sunt autem tres: Acutus Grauis, et qui ex duobus factus eſt circunflexus. Hæc ille. Quint. lib. 1. cap. 10. Adhuc difficilior obſeruatio eſt per tenores, quos quidem ab Antiquis dictos tonores comperi, ut uidelicet declinato à Græcis uerbo, qui tonus dicunt, uel accentus, quas Græci προσωδίας uocant. cum acuta & grauis alia pro alia ponitur.

Accio.] accis, acciui, accitũ, pen. pro. (προσκαλέω, ἐκκαλέω) accire. Accerſere, euocare: quod propriè fit cum aliquẽ per nuntium ad nos uenire iubemus aut rogamus. Vnde acciti eſſe dicuntur, qui per nuntium euocati ſunt. Liuius. 1. ab urbe, Ludicrum fuit, equi pugileſq; ex Hetruria maxime acciti. Cic. lib. 5. ad Att. 88. 4. Tu inuita mulieres, ego acciuero pueros. Id eſt accibo. Idem libro 3. de Orat. 78. Idem ad Att. lib. 13. 295. 4. Is igitur ſi accierit, accurram.

Accire peregrè. Vide Peregrè.

Accire in. Liu. 1. ab urbe 158. Et Numã ignarum urbis, nõ petentem, in regnum ultrò accitũ. Id eſt, ultrò à plebe euocatũ.

Accire, per metaphoram. Cic. 5. de fin. 160. Qui ſe fatẽtur, uirtutis cauſa, niſi ea uoluptatẽ acciret, ne manum quidẽ uerſuros fuiſſe. Quod ipſe alibi accerſere dixit. Acciret, Id eſt adferret.

Acciri properis literis. Tacit. lib. 1. Annal. Vixdum ingreſſus Illyricum Tiberius, properis matris literis accitur.

Accitus, accita, accitum, pen. prod. participium, (προσκεκλημένος,) Accerſitus, uocatus. Salluſt. in Iugurt. Acciti ibant. Vir. 11. Aenei. Spem ſiquam accitis Aetolum habuiſtis in armis. Vbi Ser. Accitis, Euocatis, Adiunctis.

Accita uitellio auxilia, Pro, à Vitellio. Tacit. lib. 20.

Accitus, huius accitus, uerbale, (πρόσκλησις) Aduocatio. Virg. 1. Aen. Regius accitu chari genitoris ad urbem
Sidoniam puer ire parat. Cic. 5. Verr. 56. Et quinq; primi accitu iſtius euocantur.

Acciendus, participium paſſiuũ. (προσκλητέος,) Cic. de Aruſp. reſpon. 23. Aruſpices acciendos ex Hetruria putaremus.

Accito, accitas, pen. prod. accitaui, (προσκαλοῦμαι) accitare, Frequẽter accire. Lucret. lib. 5. 192. Vt nũc montibus è magnis decurſus aquai. Clarior accitat ſitientia ſecla ferarũ. Id eſt allicit, inuitat, euocat ad ſitim explendam.

Accipio.] accipis, pe. corr. accepi, pen. prod. acceptum, (δέχομαι, λαμβάνω, προσλαμβάνω, προσδέχομαι,) accipere. Ex ad & capio. Nota eſt propria uerbi ſignificatio: ſed in eo tamen ſic obſeruandus eſt authorũ uſus, ut non quibuslibet nominibus temerè adiungamus. Et ſciendum, hoc uerbũ, præter accuſatiuum ferè iungi ablatiuo cum præpoſitione: qui tamen ablatiuus plerunq; ſubaudiendus omittitur. Eſt autem accipere, quaſi relatiuũ ad uerbũ dare uel tradere. ut Cũ do tibi pecuniã, ſeu dono ſeu mutuo, ſeu alio quouis modo, tu quoq; à me pecuniam ijs modis accipis. Ita reciproca ſunt, Dediſti mihi beneficium, Accepi à te beneficium, Tradere prouinciam, Accipere prouinciam. Sic doctrinam tradit qui docet alium: doctrinam accipit ab alio, qui docetur. Quintil. li. 2. ca. 9. Ita eloquentia coaleſcere nequit, niſi ſociata tradentis accipientiſq; concordia. Hoc eſt, doctoris & diſcipuli.

Inter capere & accipere. Vlpianus de uerb. ſignif. Aliud eſt capere, aliud accipere: capere cum effectu accipitur: accipere etſi quis non ſic accipit ut habeat. Ideoq; non uidetur quis capere, quod eſt reſtituturus.

Accipere ab aliquo rem aliquam. Terent. And. 4. 4. 3. Plaut. Pſeud. 15. 53. Ab eo argentum accipies.

Accipere de loco aliquo, uel de homine. Liu. 9. bel. Pun. 69. Cice. Attico, libro 1. 1. 17. Quas cum dolo malo mancipio accepiſſe de Vario diceret.

Accipere ex aliquo. Plau. Amphit. 8. 130. Ex tua accepi manu pateram.

Accipere aliquid in muneribus. C. Gracchus apud Gellium, Ita uerſatus ſum in prouincia, ut nemo poſſit uerè dicere aſſem, aut eo plus in muneribus me accepiſſe.

Accipi in numero. Pli. li. 9. c. 47. Quo in numerò Chalcis accipitur. Id eſt, Eſt ex eorũ numero, et ſimiliter regitur et uiuit.

Accipere æſtimationem. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 16. 22.

Aetatem. Plin. lib. 14. cap. 7.

Cælum. Ouid. 14. Metamorpho. ad finem:
Coniugis ora mihi, quem ſi modo poſſe uidere
Fata ſemel dederint, cælum accepiſſe uidebor. Id eſt, mihi uidebor eſſe felix.

Animum accipere quietũ, aut mentẽ benignã in aliquẽ. Virg. 1. Aeneid. 26. in primis regina quietum
Accipit in Teucros animum, mentemq; benignam.
Artes à magiſtris. Ouid. 9. Metam. 144.
Accipere auras taurinis follibus. Virg. 4. Georg. 35.
Cauſam, pro accipere excuſationẽ. Ci. Tironi li. 16. 19. 2.
Cauſam accipere dicitur patronus, quod uſitatius cauſam ſuſcipere dicimus. Cic. 2. de Orat. 192. Tenere quæ didiceris in accipienda cauſa. Terent. Hecy. Mea cauſa cauſam hanc accipite.

Cognomentum alicuius accipere. Tacit. Lib. 15. ad finem.

Colorem, Plin. lib. 11. cap. 38. 4.

Commeatum. Id eſt, profectionem impetrare. Plin. Iun. lib. 3. Epiſto. 4.

Complexum. Liu. 2. ab urbe. 169.

Conditionẽ. Valla, Dicimus offero cõditionẽ, uel fero, uel pono cõditionẽ: nunquã ferè per aliud uerbũ. Quæ cõditio dum placuit, etiam ferè ſemper dicimus, accipio conditionem.

Conditionem ab hoſte armato, pro pactum oblatum accipere. Cæſar. 5. bel. Gall. 153. Cicero ad hoc unum modo reſpondit, non eſſe conſuetudinem pop. Romani accipere ab hoſte armato conditionem.

Conditionem paciſcendi. Liu. 2. bel. Pun. 239. Læti tamẽ quancunq; conditionem paciſcendi acceperunt.

Coniecturam

Coniecturam accipere quid ſenſerit legis conſtitutor. Quint. li. 3. cap. 6. 32.

Conſilium. Liu. 4. bel. Pun. 191.

Conſulem de plebe, pro admittere plebeium conſulẽ. Ci. Quum de plebe conſulem non accipiebant.

Decumas. Cic. 5. Verr. 59. Sic Plin. lib. 12. cap. 14. 11.

Diſciplinam ab aliquo. Cæſar. 1. bel. Gall. 164.

Excuſationem, quaſi probare, & gratam, acceptamq; habere. Valla, Excuſamus crimen obiectum: quod cum uidetur ſatis purgatum, recentiores dicunt, habeo te excuſatum: ueteres dicebant: accipio excuſationem. Cic. Attico, lib. 16. 331. 6. Atticæ meæ excuſationem accipio. Reciprocum: Afferre excuſationem.

Experimento ſuo accipere: ſiue natura duce: non alio tradente. - Quintil. lib. 6. cap. 2. 21.

Exercitum: cui reciprocũ eſt: tradere exercitũ. Cæſ. 2. bel. ciuil.

Fœderat. Sallu.

Fœnore, ſub. (nummos) aut (pecuniam). Plau. Curcul. 9. 19. Pli. epiſt. 9. lib. 3. Reciprocum, Dare fœnori.

Fidem. Virg. 8. Aeneid. Accipe, daq; fidem. Ideſt, inquit Valla, accipe ſponſionem factam à me, et tu mihi uiciſſim da tuam. Liu. 4. bel. Pun. 218. Legati reſponderunt, fide accepta.

Accepit fidem fabula, pro fabulæ creditum eſt. Martial. li. 1. 4.

Fiduciam. Cic. pro Flacco. 40. Pecuniam adoleſcentulo grandi fœnore, fiducia tamen accepta, occupauiſti.

Formam. Virg. 1. Georg. Et curui formã accipit ulmus aratri.

Fræmum. Virg. 12. Aeneid.
Vrbem hodie cauſam belli, regna ipſa Latini,
Ni frænum accipere, & uicti parere fatentur.

Accipere gremio. Virg. 1. Aene. Vt cum te gremio accipiat lætiſſima Dido.

Accipere honores. Brutus ad Ciceronem, epiſt. 4. 7.

Humanitatem. Cic. ad Q. fratrem lib. 1. 1. 42.

Ignominiam. Cic. 1. Verrinarum. 41. Ci. 7. Verr. 79.

Imperium, pro parere imperio, iuſſis obedire. Liu. 5. bel. Pun. 44. Reciprocum, Imperare.

Accipere iniuriam, id eſt lædi: cui opponitur Beneficium accipere. Cic. 5. Tuſc. 79. Nam cum accipere, quàm facere præſtat iniuriam. Quintil. lib. 8. cap. 5. Nam in omni certamine, qui opulentior, etiam ſi accipit iniuriam, tamẽ quia plus poteſt, facere uidetur.

Iudicium. Cic. pro Quintio. 43.

Accipere iudiciũ, pro cauſam in ſe ſuſcipere: Senec. epiſt. 122.

Accipere iugum dicuntur boues, cum iugum non recuſant. Colu. lib. 6. cap. 2.

Per translationem dicuntur etiam homines iugũ accipere, pro imperium durius & ſeuerius pati ſiue perferre. Liui. 3. ab urbe 38. Tacitus. lib. 12. Vrbeſq; Armeniorũ Artaxata & Tigranocerta iugum accepere.

Iuſiurãdũ. Cæſar. 3. bell. ciuil. 110. Reciprocũ, Dare iuſiurãdũ.

Accipere legem. Cic. 3. Offic. 148.

Leges à uictoribus. Liu. 8. ab urbe 21. Idẽ. 5. bel. Punici. 226. Vt uicti à uictore leges acciperent.

Libertatem ab aliquo Salluſt. Reciprocum. Dare libertatem.

Literas aut epiſtolam ab aliquo, uulgatũ eſt de eo dici, ad quẽ ſcriptum eſt: ut Cic. Sulpitio lib. 4.

Litem ad ſe Plaut. Moſtel. 16. 23. accipiam hanc ad me litem. Id eſt, in me transferam, & eã pro te meo nomine ſuſcipiam: ſiue ut uulgò loquimur, capiam ſuper me.

Accipit lumen Solis Luna. Cic. 3. de Orat. 98. Vt luna acceſſu & receſſu ſuo ſolis lumen accipiat.

Accipere malum. Plin. epiſt. 53. à, Dedi malum, & accepi.

Accipere mancipio. Vide Mancipium.

Mandata. Cice. 8. Philip. 249. Quintil. lib. 3. cap. 10. Regẽq; ad quem mandata acceperant, trucidarint. Reciprocum, Dare mandata.

Accipere metum. Terent. Heauton. 23. 96.

Memoriam de aliquo. Cicero de Amicitia 36. Loquimur de ijs amicis, quos uidemus, aut de quibus memoriam accepimus. Id eſt, de quibus aliquam fieri mentionem audiuimus.

Morem. Cic. 3. Off. 57.

Mores. Stat. 2. Achil. 27.

Accipere aliquid muneri, hoc eſt, dono. Tacit. li. 14. Quaſi cũctam regionem muneri accepiſſent.

Accipere noctem oculis aut pectore. Virg. 4. Aeneid. 106.
At non infelix animi Phœniſſa, nec unquam
Soluitur in ſomnos, oculiſue aut pectore noctem
Accipit. Seruius, Quia poteſt aliud eſſe ſine alio, ut ſiquis dormiens, mente turbetur.
Nomen. Plin. Iun. lib. 2. Timiditatis nomen accipiat. Plin. li. 13. cap. 4. 10. Ob id ſpadorum accepto nomine.

Nomen pro eo quod uulgus dicit Recipere ad monſtrã. Liu. 2. bel. Pun. lib. 7. Itaq; ſi ſuum nomen dictator acciperet, ſe comitijs interceſſuros Tribuni dixerunt. Idem 9. bel. Maced. Huic reciprocum eſt, Dare nomen, ſiue Edere nomen.

Nuntium Cæſar 5. bel. Gall. 20. Idem lib. 336. 2. His nuntijs acceptis, Galba, cum neq; opus Hybernorum, &c. Cice. ad Rufum li. 2. 18. 1. Cum optatiſſimũ nuntiũ accepiſſem. Reciprocum, Nuntiare, uel Afferre nuntium.

Obſides Cæſar 2. bel. Gal. 278. Liu. 5. ab urbe. Mittite qui arma, qui obſides, qui urbe patentibus portis accipiant. Cice. Catoni lib. 15. 4. 20. Huic reſpondet, Dare obſides.

Omen Cic. 1. de Diuin. 167. Liu. 1. ab urbe.
Reciprocum, Facere omen, uel Omen offerre.

Accipere originem ab aliquo. Quint. lib. 5. cap. 11. 15.

Onus Cic. 2. de nat. deorum 237.

Opinionem Cic. Lentulo lib. 1. 9. 54.

Pœnas Lucanus lib. 8. 20. -nunc accipe pœnas.
Sed quas ſponte luam. Id eſt, Sume pœnas de me quas tamen libens patiar.

Palmam Cic. in Bruto 90. Cum palmam iam primus acceperit. Pro, obtinuerit, adeptus ſit.

Pecuniam aduerſum legem. Plaut. Trucul. 16. 46.

Pecuniam ob rem iudicandam Cic. 2. Verr. 24. Idem. ad. Att. libro 2. 16. 15.

Poteſtatem. Plin. de uiris illuſt. 12. Accepta poteſtate in caſtra Porſenæ uenit. Reciprocum eſt, Tradere, uel dare poteſtatẽ.

Præcepta ab aliquo Cic. 3. de Orat. 78. Idem li. 2. 47. Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, legerit, iſta ipſa præcepta acceperit. Ad hoc refertur, Dare uel tradere præcepta.

Prædes: cui reſpondet Dare prædes Cic. Caninio lib. 2. 16. 7.

Prædia in æſtimationem Cic. Rutilio, li. 13. 9. 4. Albinus prædia in æſtimationem accepit. Id eſt, in ſolutionem, ſecundum æſtimationem.

Prouinciam Cic. pro Ligario. Idem Cælio Rufo lib. 2. 9. 6. Bibulus prouinciam acceperat. Tradere prouinciam: eius reciprocum eſt.

Accipere pro uero. Quint. lib. 2. cap. 4.

Rationes à colono Cic. pro Cecinna 68.
Huic reſpondet, Reddere rationes.

Remp. ideſt reip. adminiſtrationem. Cic. poſt reditum 3.

Repulſam. Cic. pro Plancio 41.

Rogationem. Cic. 3. offic. 148.

Rudem, propriè dicuntur gladiatores, dum donantur rude: hoc eſt, cum remittuntur à munere gladiatorio, accepta uirga; quæ rudis propriè dicitur. Per metaphoram uerò ſignificat ab arte aut re alia conſueta ceſſare. Cic. 2. Philip. 82. Tam bonus gladiator rudem tam citò accepiſti.

Salutem

Salutem Plaut.Epid.11.21.

Salutem ab aliquo,pro liberari.Cic.

Satis accipere.Vide Satis.

Accipere ſatisfactionem, ea forma qua accipere excuſationem. Cic.ad Trebatium, lib. 7.13.2.Hic tu me etiam inſimulas nec ſatisfactionem meam accipis.Cæſ.6.bel.Gal.25.

Accipere ſacramentum.Tacit.lib.20.

Sententiam.Liu.3. ab urbe 3.Hæc ſententia accepta eſt. Id eſt, rata habita eſt.

Seruitutem.Tacit.lib.12.

Societatem alicuius. Tacit. lib. 20. Sallu. Poſtremo Maſiniſſa nos ita ſtatuit P. C. ne quem coleremus, niſi Pop. Rom. ne ſocietates,ne fœdera noua acciperemus.

Solem totius diei.Plin.lib.20.cap.9.

Sordes ab aliquo.Cic.Att.lib.5.110.4.

Speciẽ.Colum.li.2.ca.10.18. Nanq; in alio ſolo rapta biẽnio ſata conuertuntur in napum, in alio napus raporum accipit.Ideſt,uertitur,ſiue mutatur in rapum.

Stipendium de publico.Liu.4.ab urbe 358.

Sub imperium aliquid accipere.Tacitus li.1. Et Pompeij,Craſſiq; potentia citò in Cæſarem : Lepidi,atq; Antonij arma in Auguſtum ceſſere, qui cuncta diſcordijs ciuilibus feſſa, nomine principis ſub imperium accepit.

Tabellarium.Cic.ad Q.Fratrem lib.3.24.1.3.

Teſtimonium publicum.Cic.4.Verr.9.

Tempus debitum.Plin.epiſt.20.

Accipere aliquem uadem pro aliquo.Cic.ad Brutum.18.3.

Veniam pro aliquo.Ouid.11.Metamorph.81.

Accipiunt uentos à tergo naues. Ouid.12.Metam.8.

Accipere uentos aperto pectore.Ouid.2.Faſt.3.

Accipere uires,aut uim.Plin.epiſt.53. Plin.li.24.cap.10.9.

Vitam deorum accipere,Referri in deos.Virg.4.Eclog.3.

Voluntatem parem accipere,& reddere.Cic.ad Metellum,lib. 5.2.7. Cum par uoluntas accipitur & redditur. Illud eſt quod ipſe Cicero appellat mutuum in amicitia.

Accipere urbem,pro capere.Cic.Attico lib.8.160.3.Cum imparatam iam Capuam, non ſolùm ignauiæ delectus, ſed etiã perfidiæ ſuſpicionem fugiens,accipere nolui.

Vrbem in deditionem accipere.Cæſar 1.bel.Gal.108.

Accipere, in alia quadam ſignificatione ferè in uerbũ Afficior reſolui poteſt:& tum ad bona,tum ad mala pertinet.ut Accepit lætitiam,Id eſt,lætitia affectus eſt. Sic,Accepit iniuriã, pro affectus eſt iniuria,&c.In his autẽ & ſimilib.ferè reciprocũ eſt Afficere. De bonis igitur exempla ſunt eiuſmodi.

Accipere beneficium.

Inter Accipere beneficium & Recipere. Accipit ab aliquo beneficium,qui prius ei nihil contulit:Recipit, qui iam contulerat.Ex Seneca de beneficijs.

Accipere gaudium,aut lætitiam.Plaut.Cap.13.103.

Accipere uoluptatem.Cic.ad Q.fratrem,lib.3.24.4.

De malis autẽ & aduerſis rebus. hæc ſubſequuntur teſtimonia.

Accipere calamitatem ab aliquo.Cæſ.7.bel.Gal.35.8. Cice.7.Verr.73.

Accipere cladem, cuius reciprocum eſt Inferre cladem. Liu.5. ab urbe.

Accipere contumeliam & contumelias.Cæſ.7.bel.Gal.34. & 5.bel.Gal.113.Cic.Tanta contumelia accepta.Terent.Eunuch.4.7.1.

Accipere detrimentum.

Accipere dolorem.

Accipere iacturam.

Accipere ictum,Ideſt feriri.Lucre.lib.4.212.

Accipere offenſionem,Offendi. Cice.Attico lib.1.12.3. Nam quanta ſit in Quinto meo comitas,quanta iucũditas, quàm mollis animus & ad accipiẽdã & ad deponendam offenſionem, nihil attinet me ad te,qui ea noſti, ſcribere. Reciprocũ eſt Offendere aut Facere offenſionẽ: ut apud eundem ad Mẽmiũ li. 13.1.9. Siqua offenſiuncula facta eſt animi tui.

Accipere offenſiunculam in ædilitate.Cic.pro Plancio 41,

Accipere plagam ſeu uulnus propriè.Varro de re ruſt.Cæſ.4. bel.Gall.502.Cic.ad Att.lib.5.108.6.Celſus li.5.26.Sin cerebrum membranáue eius uulnus accepit.

Item per metaphorã Accipere plagã aut uulnus, pro eo quod eſt accipere damnum,aut cladem,aut calamitatem,pro qualitate ſenſus ac materiæ.Sed hæc translatio rem multo grauiorem aut acerbiorem oſtendit.

Accipere,Audire.Terent.Hecy.4.3.1.Quem cum iſtoc ſermonẽ habueris,procul hinc ſtans accepi,uxor.Cic.1.Verr.33. Sic enim à maioribus noſtris accepimus. Cæſar 5.bel. Gal. 5.Accepta oratione eorum,Cæſar.obſides imperat.

Accipio dicere.Cic.2.de legib.7. Hunc locum idem ego te accipio dicere. Arpinum germanam ueſtram patriam eſſe.

Accipere auribus,periphraſis pro audire. ſiue potius attẽtè ac diligenter audire.Ci.1.de Orat.117.Sit boni oratoris multa auribus accepiſſe.Idem 8.Philip.152.

Aequis auribus accipere, hoc eſt libenter & patienter audire. Plin.epiſto.8.c.Liu.5.bel.Maced.191.

Auribus pronis aliquid accipere.Tacit.lib.17.Obtrectatio & liuor pronis auribus accipiuntur.

Pronis animis accipere.Tacit.lib.17.

Auidè acceptum.Tacit.lib.4.

Accipiunt aures.Cic.4.Verr.15.Nunc primum hoc aures tuæ crimen accipiunt:Hoc eſt, an nunc primũ audis hoc crimẽ.

Accipe & accipite, ſæpè dicimus, cum ut aliquid attentius audiatur ac intelligatur,monemus.Virg.2.Aeneid.

Accipe nunc Danaûm inſidias.Ci.in Catone 35.Accipite enim optimi adoleſcentes ueterem orationem Architæ.

Accipere auditionẽ,Ex auditu cognoſcere. Cælius ad Ciceronẽ lib.8.2.1.6. Romam cum ueniſſem, ne tenuiſſimam quidẽ auditionem de ea re accepi.

Accipere auditione & fama,pro eodem.Sic accipere fama,pro ex fama cognoſcere.Cic.2.de nat.deo.137.Nec tamen unquã exiſſent ſupra terram, accepiſſentq; fama & auditione eſſe quoddam numen & uim deorum.

Accipere aliquid aduerſis animis.Tacitus Anna.3.

Accipere de aliquo aliquid, id eſt fama aut literis cognoſcere. Cic.3.de fin.105. Idem.1.Off.127. Vt de Socrate,itemq; de C. Lælio accepimus.Idem.6.Verr.Eriphylen accepimus in fabulis ea cupiditate,ut,cum uidiſſet monile.Hoc eſt, accepimus(ut eſt in fabulis)Eriphylen ea cupiditate fuiſſe, ut &c.Sic Plin.lib.16.cap.4.7.

Accipere memoria à.M.Cato apud Gellium.Atq; ego à maioribus memoria ſic accepi.

Accipere preces.Ouid.in Ibin.15.Id eſt audire. Idem ſenſu lõgè diuerſo dixit lib.1.Faſt.36.

At cur læta tuis dicuntur uerba Calendis?

Et damus alternas,accipimuſq; preces? Hoc eſt,Cur alter alteri benè precamur,annũq; felicẽ optamus,Calendis Ianuarij.

Superbius preces alicuius accipere.Tacit.Annal.lib.2.

Accipere,intelligere,cognoſcere.Terent.And.2.3.23.Sed ſi te æquo animo ferre accipiet,negligentem feceris. Cic. Lentu. lib.1.6.1.Quæ gerantur,accipies ex Pollione.

Accipere corde:pro accipere animo. & eſt poetica periphraſis,pro intelligere.Plaut.Caſina 4.14.

Accipere oculis & animo.Cic.5.Verr.37.Nõ me hercule criminis augendi cauſa dicam iudices,ſed quem accepi ipſe oculis animoq; ſenſum,hunc uerè apud uos,& ut potero planiſſimè exponam. pro, Senſi oculis atq; animo.Periphraſis ad effectum exprimendum.

Accipite animis mea dicta, Id eſt intelligite. Virg.3. Aeneid. 50.Et lib.5.60.

Accipe noſtram mentem. Virg.1. Aeneid.137.i. audi meum conſilium.

Parum accipere locum aliquem,& Minus intelligere,Idem ſignificãt.Cic.3.de nat.deo.4.

Vim uerbi in aliud atq; cæteri accipiant, poſſe ducere. Cice.2. de Orat.141.

Accipere,Capere:ut,Accipere ad contumeliam uel in contumeliam.Cic.Atti.lib.15.326.2.Egóne ut beneficium accepiſſet in contumeliam?Terent. Adel.4. 3.15. Ad contumeliam omnia accipiunt.

Accipere aliquid ad cognitionem rei alicuius. Ci.2.de nat.deo. 229.Quæ contuens animus accipit ad cognitionem deorũ, è qua oritur pietas.

Ad uerbum accipere.Cic.2.de Orat.144.Quum ad uerbum, non ſententiam rem accipere uideare.

Accipere ad omnia.Subaudi,reſponſum,uel aliquid ſimile. Cic. ad Appium lib.3.7.4.ad omnia accipe,& cognoſce æquitatem expoſtulationis tuæ.

Excuſatius aliquid ſub exemplo accipere. Hoc eſt citato exemplo.Tacitus Annal.lib.3.

Quo animo accipias,tento te.Cic.ad Caſſium.lib.15.16.5.tento enim te quo animo accipias.Si enim ſtomachabere & moleſtè feres,plura dicemus,&c.

Magis accipere.Vide Magis.

Accipere æquo animo,Id eſt,boni conſulere,ſiue in bonam partem accipere. Sall. in Catil. quæ ſibi quiſq; facilia factu putat,æquo animo accipit.

Accipere aliquid amicè.Cic.de Amic.75.

Accipere aliquid fortiter.Cic.ad Atti.lib.15.329.11.

Gratè aliquid accipere. Tacitus lib.17.

Non difficulter accipere quæ traduntur.Quint.lib.1.cap.3.2. de ingenijs puerorum.

Generaliter accipere.Quint.lib.1.cap.5.1.

Accipere aliquid libenter.Cic.ad Att.lib.1.9.5. Idem ad Meſcinum lib.5.21.1.

Accipere moderatè.Lepidus ad Ciceronem,li.10.35.8.Id eſt, tuliſſe æquo animo.

Mollius aliquid accipere.Tacit.Annal.lib.2.Idem lib.17. Quo ſeditio mollius acciperetur.

Accipere monitionem patienter,non repugnanter.Cic.de Amicitia 76.

Accipere aliquid ægrè.Hoc eſt, non boni cõſulere. Tacit.li.4.

Accipere aliorſum,pro In aliam partem interpretari. Terent. Eunu.1.2.2. - uereor ne illud grauius Phædria

Tulerit:néue aliorſum,atq; ego feci,acceperit.

Accipere aliter.Terẽt.Heauton.2.3.23. Aliter tuum amorem atq; eſt,accipis.

Accipere aſperè.Cice. Attico lib.9.171.4. Quanto nunc hoc idem accipiet aſperius.Tacit.lib.4.Quod aſperè acceptum ad præſens.

Accipere aliquid atrocius. Tacit.lib.17.

Accipere durius,aut grauiter.Ideſt,iniquo animo ferre.Ci.Att. lib.1.1.9.Durius accipere hoc mihi uiſus eſt,quàm uellem, & quàm homines belli ſolent.Idem.2.de Orat.117.

Accipere faſtidioſe,uel ſupinè.Senec de Ben.lib. 3. Alius accepit faſtidioſe,alius ſupinè.

Intemperanter aliquid accipere.Tacitus Annal.lib.2.

Accipere aliquid ſiniſtrè.Tacitus Annal.17.

Vultu truci aliquid accipere.Tacit.lib.4.

Accipere in bonam, uel in malam partẽ,Eſt bene uel malẽ interpretari dictum aut factũ alterius,quod ad nos pertineat: hoc eſt de illa benè aut malè iudicare.Huc pertinent,Accipere aliorſum,aliter,in eam partem, & ſimilia.Atti.li.3.67. 1.Sed bonam in partem accipies. Eidem lib.11.215.10.Et lib.13.263.1.Idem.12.epiſt.ad Brutum.

Accipere in eam partem,id eſt,interpretari &c.Cice. Atti.libro 8.145.2.Id ego in eam partem accepi,hæc oppida,atque oram maritimam illam pro derelicto habere. Terent. Eunuc.5.2.37.

T.Equidem pol.in eam partem accipioq; & uolo. Hoc eſt, Ita ut dicis,interpretor.

Accipere in optimam partem. Cice. ad Atti. lib. 11.215. 10. Quòd rogas ut in bonam partem accipiam,ſiqua ſint in tuis literis quæ me mordeant:ego uerò in optimam.

Accipi aliquid pro magnifico.Tacit. lib.5.

In quam partem accipias.Cic.ad Appium lib.3.7.18. quam in partem tu accipias,minus laborem.

Accipere aliquid in aliam partem ac dictum ſit,Id eſt,quàm dictum ſit.Ad Heren.lib.2.77.

Verbum in duas pluréſue ſententias accipere. Ad Heren.li.4. 238.Per ambiguum fit ſignificatio, cum uerbum poteſt in duas pluréſue ſententias accipi,ſed accipitur in eam partem quam uult is, qui dixit.

Aliquid in maius accipere, Amplificare fama ſuprà quàm par ſit.Liu.ab urbe cond.lib.4.3.Idem lib.9.bel.Puni.19.omnia in maius metu augente accipiebant.Tacitus lib.19. Idẽ lib.17.Sed in maius omnia accipiebantur.Id eſt,maiora putabantur.

In prodigiũ aliquid accipere.Tacit.lib.12.

Loco prodigij accipere aliquid. Tac.lib.20.

In matrimonium accipere.Tacit.lib.12.

In ſolutũ accipere aliquid,Id eſt,Solutionis nomine. Seneca de benefi.2.Inde eſt,ut omnia meruiſſe ſe exiſtimet,et in ſolutũ accipiat.Idem 7.Bonam uoluntatem in ſolutum accipere.

In ſuperbiam accipi aliquid. Tacit.lib. 5. Silentium ipſius non ciuile,ut crediderat,ſed in ſuperbiam accipiebatur.

Accipe hoc ut à me dicitur.Cic.de Aruſp.reſpon.

Vt uolet quiſq; accipiat.Cic.pro Deiotaro.18.

Id ita accipio,ut mihi factum putem.Cic.ad Plancũ, lib.10.1.9

Quemadmodum accepturi ſitis horreo, accipiatis ſine offenſione.Cic.7.Philip.222.Idem 6.Verr.59.

Quomodo accepturi ſitis,uereor.Cic.lib.4.ad Heren.208.

Accipere, Admittere ſiue recipere, ut Accipere in amicitiam. Cic.Atti.lib.2.37.7.

Accipere in ſocietatem regni.Liu.4.ab urbe.15.

Accipere in numerum.Liu.10.ab urbe.33.Sabinum aduenam illi antiqui Patricij in ſuum numerum acceperunt.

Accipere in ciuitatem uel in urbem.Cic.1. Offic.52.Liu.3.ab urbe 34.

Accipere hoſpitio,quod & Recipere hoſpitio dicitur.Plautus Amphit.4.9. Varro de re ruſt.lib.3.ca.2.11.Cic.Atti.li. 231.9.Et hoſpitio agreſti accipiemus.

Accipere in domo. Virgil.3.Aeneid. Illos porticibus rex accipiebat in amplis.Id eſt.epulantes tractabat.

Accipere intrò.Vide Intrò.

Accipere aliquem medijs tapetibus. Vale.Flac.Argon.4.98.

Accipere,Gratum habere. Cic.2. de fini. 132.Hoc etſi multis modis reprehendi poteſt,tamen accipio quod dat.Idem. 2. de Orato.100.Si ſe dant,& ſua ſponte inclinant,atq; propendent,accipio quod datur.

Accipere pro tractare & modò ad epulationem,modò ad mores refertur.In hac autem ſignificatione tum in bonam,tum in malam partẽ capitur,prout ſenſus exigit:unde additur ei ferè aduerbiũ,aut aliquid aliud quo ſignificatio declaretur.

Accipere aliquem in prandio.Plaut.Ciſtell.2.8.

Accipere ampliter.Plaut.Menæb.3.98.Apparatu regio.Ci.in ſomnio Scipionis 3.Bene.Cic.Atti.lib.16.333.2.Bene &

commodè. Plaut. Caſ. 21. 1. Clementer. Cic. 6. Verr. 78. Leniter, clementerq́; hominem accepit. Comiter Liui. 5. bell. Macedo. 188. Hilari ingenio lepidoq́;. Plaut. Moſtell. 5. 5. Magnificè idem. Prolixè. Terent. Eunu. 5. 9. 52.

Accipit hominem nemo melius prorſus, neq; prolixius. Seruius ſic legit, Accipit homo melius nemo, neq; prolixius. Donatus, Accipit, paſcit, inuitat.

Accipere apparatis epulis. Liui. 3. bell. Puni. 13.

Accipere aliquem admirabiliter. Cic. ad Atti. lib. 5. 101. 2.

Accipere hilare. Cic. 2. de Orat. 160.

Accipi lautè. Horat. Sermo. 8. 14.

Accipere aliquem pro tractare & afficere in malam partem. Plaut. Amphit. 4. 132. Ego pol te iſtis tuis pro dictis & maleſactis furcifer accipiam. Ci. Tuſc. 4. 128. Ex quo illud laudatur Architæ, qui cum uillico factus eſſet iratior, Quo te modo, inquit, accepiſſem, niſi iratus eſſem?

Accipere cruciatu. Plaut. Pſeud. 15. 45. Niſi effecero, cruciatu me accipito.

Dictis. Plaut. Menæ. 16. 7. Hominem accipiam quibus dictis meret. Hoc eſt, maledictis & conuitijs agam cum illo.

Male. Cic. ad Gallum lib. 7. 27. 2. Cælius ad Cic. lib. 8. 11. 12.

Verbis male. Cic. 3. Verr. 100. malè accepit uerbis Rabonum. Idem 4. Verr. 39. Epicrates homines multis uerbis malè à ſe acceptos dimiſit.

Haud familiariter. Plaut. Amphit. 4. 201. Hoc eſt, non amicè, ſed inimiciſſimè tractaberis.

Male in oppugnando acceptus. Lentulus ad Cic. li. 12. 14. 12. Indignis modis. Terent. Adelphi. 2. 1. 12.

Peſſimè inopia omnium rerum. Brutus ad Cic. lib. 11. 13. 3.

Seuerè facinus aliquod. Cice. pro. M. Cælio. 42. pro Vlciſci, ſiue punire.

Verberibus. Cic. 2. Tuſc. 59. Spartæ uerò pueri ad arã ſic uerberibus accipiuntur, ut multus è uiſceribus ſanguis exeat.

Accipere de humore, aut liquore dictum. Virgil. 1. Aeneid.

- laxis laterum compagibus, omnes.

Accipiunt inimicum imbrem. Hoc eſt, Contrahunt aquam. de nauibus loquitur. Plin. epiſto. 101. c.

Accipere aquam ore. Plin. li. 9. cap. 18. 2.

Accipere uocem. Plin. li. 36. ca. 15. 2. Turres ſeptem, acceptas uoces numeroſiore repercuſſu multiplicant.

Acceptus, participium, (προσειλημμένος,) ut Regiè acceptus.

Acceptæ à maioribus clientelæ. Cic. Silio lib. 13. 65. 6.

Acceptam facere ſtipulationem. Vide Stipulor.

Accepti Vitellio annuli, pro à Vitellio. Taci. lib. 20.

Acceptum, accepti, (ληφθέν,) abſolutè, dicitur quicquid ab alijs accipimus, ſeu dono, ſeu mutuo, ſeu alio quouis modo. Plau. Trucu. 16. 35. Hic ratio accepti ſcribitur. Cice. de Ami. 52. Hoc quidem eſt nimis exiguè & exiliter ad calculos uocare amicitiã, ut par ſit ratio acceptorum & datorum.

Accepto ferre, (ἀνατιθέναι,) ſermo eſt peculiaris iuriſconſultorum, & ſignificat acceptum habere quod nobis ex ſtipulatione promiſſum eſt: ſiue ut uulgò loquimur, habere pro recepto; etiam ſi nulla ſolutio interceſſerit.

Dicitur autem accepto ferre, & acceptum ferre: Accepto facere, & acceptum facere, ſeu facere acceptum: Item, Habere acceptum: omnia pro eodem uide Acceptilatio.

Et in paſſiuo declinatu accepto ferri, & acceptum ferri: accepto fieri, & acceptum fieri. Adde, quòd uerbis ſuprà dictis iungitur (acceptum) in omni genere utriuſq; numeri: ut. Acceptam ferre pecuniam, acceptos ferre nummos, &c.

Accepto fert, ſeu accepto facit ſtipulator, nempe qui promiſſorem per acceptilationem liberat: Accepto fertur, ſeu accepto fit ei, qui liberatur, hoc eſt promiſſori. Rurſus, accepto rogat promiſſor: accepto rogatur ſtipulator, de quib. omnibus permulta exempla inuenies lib. 46. Digeſtorum, ſub titulo de Acceptilationibus.

Acceptum referre, & expenſum ferre, uenuſtũ loquendi genus ex more antiquorum. Duæ enim partes rationũ ſunt: prior, accepti: poſterior expenſi: receptam uulgò dicimus & impenſam. Eſt igitur acceptũ referre, ſcribere ſe accepiſſe, hoc eſt, in acceptorũ paginã referre. Expenſum uerò ferre, eſt ſcribere ſe dediſſe, ut inquit Aſconius: ut cũ per ſingula expẽſi nomina, ſummã quandã expẽſam aſcribimus. Nomina aũt uocãtur in rationibus, quos nũc articulos & partitas dicimus. Et ſciendũ, in hac ſignificatione dici, acceptũ referre: nõ aut ferre: rurſus, expenſum ferre, non referre. Cic. pro A. Cecinna, hac emptione facta pecunia ſoluitur à Ceſennia: cuius rei putat iſte rationem reddi nõ poſſe, quod ipſe tabulas euerterit, ſe aũt habere argentarij tabulas, in quibus ſibi expenſa pecunia lata ſit, acceptaq; relata: quaſi id aliter fieri oportuerit, cum omnia ita facta eſſent, quemadmodum nos defendimus. Idem in Verrẽ, Propter quod minus Dolabella Verri acceptum retulit, quàm uerres illi expenſum tulit.

In acceptum referre. Cic. 3. Verr. 106. Primò negabat opus in acceptum referre poſſe, ter ibidem uſurpatum.

Acceptã refero tibi uitã, per translationẽ dicimus: pro eo quod eſt, fateor me uitã abs te accepiſſe, ſiue fateor me tibi uitã debere. Neq; id modo in bonã partẽ, uerũ etiã in malã. Ci. pro Deiot. Vitã acceptã refert clementiæ tuæ. Idẽ Atti. li. 1. 9. 3. Vt ita diceret, ſe quòd eſſet Senator, quòd ciuis, quod liber, quod uiueret, mihi acceptũ referre. Idẽ. 2. Philip. Omnia deniq; quæ uidimus (quid aũt mali non uidimus:) ſi rectè ratiocinabimur, uni accepta referemus Antonio. Id eſt, omnium malorum quæ uidimus, ſolum Antonium authorem fuiſſe exiſtimabimus, quaſi dicat, Antonio imputabimus.

Acceptã facere ſpõſionẽ, eſt quaſi renuntiare. Ci. 5. Verr. 118.

Acceptum habere, Vide Habeo. Cic. 5. Tuſc. 65. Quod uerò approbaris, id gratum, acceptumq́; habendum.

Acceptus, (χαρίεις, ἐπίχαρις,) Nomen ex participio dicitur id quod placet, ſiue quod iucundũ, aut gratũ eſt. Cæſar. 1. bell. Gal. 14. Maximè plebi acceptus erat. Plaut. Merc. 12. 70. Si id fortè ita ſat animo acceptum eſt.

Acceptior plebi oratio. Liu. 3. ab urbe. 293. Cic. in Somnio Scipionis 8. Nihil eſt enim illi principi deo acceptius, q̃, &c.

Acceptiſſimus apud te ſeruus. Plau. Capt. 12. 56. Ci. anteq̃ iret in exiliũ. Sit is ueſtris animis acceptiſſimus, qui, &c.

Acceptum in uulgus, Hoc eſt, gratum uulgo. Tacit. lib. 5.

Accepto, acceptas, acceptare, (λαμβάνομαι,) Frequẽtatiuũ ab accipio ſignificat accipere ſoleo. Plaut. Pſeud. 9. 34. argentum accepto. Plin. li. 19. cap. 3. 1. Quibuſdã locis acceptantur riguis & feruntur.

Acceptare iugum. Sil. Ital. lib. 7. 9.

Veientum populi uiolata pace negabant

Acceptare iugũ. Id eſt, accipere ſeruitutẽ, ſubijcere ſe Rom.

Acceptio, uerbale fœmininũ, (λῆψις,) Actus ipſe accipiendi. Ci. in Topicis. 19. Nam neq; deditionem, neq; donationem ſine acceptione intelligi poſſe.

Acceptor, uerbale maſcu. ge. (ληπτήρ.) Plaut. Trinũ. 4. 127. Qui illorum uerbis falſis acceptor fui. Hoc eſt, qui aſſenſus ſum uel credidi.

Acceptrica, acceptricæ penul. prod. (λήπτρια,) formatum uidetur à uerbali acceptrix. Plaut. Truc. 11. 17. Nomen eſt inſolens & inuſitatum.

Acceptilatio, (ἀποχή,) Verbale, quod ab acceptum, & ſupino latũ deriuatur: Eſt aũt acceptilatio, liberatio eius obligatiõis quæ per ſtipulationẽ cõtracta eſt. Modeſtinus li. 46. digeſt. Acceptilatio, eſt liberatio per mutuã interrogationẽ, qua utriq; cõtingit ab eodẽ nexu abſolutio. Vlpianus ibidẽ, acceptum

acceptum fieri non poteſt, niſi quod uerbis obligatum eſt, Acceptilatio enim uerborũ obligationem tollit, quia & ipſa uerbis fit. Neq; enim poteſt uerbis tolli quod non uerbis cõtractum eſt. Tota res manifeſtior fiet hoc exemplo. Decem aureos à me ſtipulatus es, (hoc eſt, uerbis rogaſti) decem promiſi. Poſtea liberari uolens, accedo ad te, & ſic interrogo; Quod ego tibi promiſi, accepto fers mihi? Reſpondes, Fero. Ita ſoluta eſt ſtipulatio: hoc eſt liberatus ſum obligatione, etiam ſi non ſoluerim. Et hoc pactum ſeu contractus dicitur acceptilatio: quæ uidelicet cõſtat ex interrogatione promiſſoris, & reſponſione ſtipulatoris. Poteſt & ex parte acceptilatio fieri, hoc modo, ex nummis decem, quos tibi promiſi, quinq; habéſne acceptos? Item ſic. Quod ego tibi promiſi, id pro parte dimidia habéſne acceptum?

Accipiter.] accipitris, maſcu. gene. penul. corrept. (ἱέραξ,) Virgilius 11. Aeneid. 144.

Quàm facilè accipiter ſaxo ſacer ales ab alto
Conſequitur pennis ſublimem in nube columbã. Auis ab accipiendo dicta, aliarum auium rapax. Plin. lib. 10. ca. 8. de accipitribus. Terent. Phormi. 2. 2. 16. Non rete accipitri tenditur, neq; miluio.

Accipiter pecuniarum. Iocus eſt Plautinus in Perſa 12. 5. pro homine nummorum auidiſſimo.

Accipiter nulli aui ſatis æquus. Ouid. Metamor. 11. 69.

Accipitrem pingunt Aethiopes, rem citò factam ſignificaturi: quoniam hæc aliarum fermè omnium auis ſit uelociſſima. Diodorus lib. 4. cap. 1.

Acciſſare, (ἀκκίζειν,) ineptire. Vide Accô.

Accito.] accitas, Vide Accio, accis.

Accius.] (ἄκκιος,) poeta Tragœdiarum ſcriptor inſignis, natus traditur parentibus libertinis, Marcino & Serano Conſulibus. Eius tragœdiæ fuerunt clariſſimæ, grauitate ſententiarum, uerborum põdere, & authoritate perſonarũ. Quintilianus lib. 10. cap. 1.

Eum tamen ut duriuſculum notat Cice. ad Atticum. Sed & Licinius ferreũ ſcriptorem appellabat, quòd dum tragœdias ex Sophocle uerteret in Latinum, duriorem ſe præſtiterit. Id quod Quintilianus in tempora illa reijcit. Quin quum iter faceret in Aſiam, diuertit ad poetam Pacuuium, qui Tarenti agebat, cumq́; eo dies aliquot uerſatus eſt. Cum autem tragœdiam ſuam, cui Atreus nomen eſt, illi recitaret, laudauit eã Pacuuius: & ſimul grandia inquit et ſonora eſſe, quæ ab Accio ſcripta forent. Videri tamẽ ſibi duriuſcula & ſubacida. Quod Accius quidẽ minime negauit: nec ſe, inquit pœnitere: quoniam idem fermè ingenijs ſolet accidere, quod pomis. Quæ enim dura admodum & acerba naſcuntur, paulatim mitia fiunt & iucunda. Quæ gignuntur ſtatim uieta & mollia, non matura mox fiunt, ſed putria. Author Gellius libro 13. cap. 2. Is etiam Iulio Cæſare ampliſſimo & florentiſſimo uiro in collegium poetarum uenienti nunquam aſſurrexit, non maieſtatis eius immemor, ſed quòd in comparatione communium ſtudiorum aliquanto ſuperiorem ſe eſſe confideret: quapropter inſolentiæ crimine caruit: quia ibi uoluminum, non imaginum certamina exercebantur. Autor Vale. lib. 3. cap. 7. Porrò tanti eum fecit Decius Brutus ſummus imperator, eiq; amiciſſimus, ut ipſius carminibus exornauerit ſuorum templorum ac monumẽtorum aditus. Teſtis Cicero pro Archia poeta. 20. Erat humili admodum breuiq; corpore ſed eo diſſimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtatura ſibi poſuit. Fuit & T. Accius Piſaurienſis, cuius accuſationi Cic. reſpondit pro Cluentio, inter claros oratores ab eodem in Oratore poſitus. Fuit rurſum Accius Næuius, augur celeberrimus, qui iuſſu Tarquinij Priſci Roma. regis nouacula cotẽ diſcidit. Quã hiſtoriã fuſiſſimè proſequitur Ci. 1. de Diu. 59. Hũc alij Actiũ uocãt.

Acclamo.] acclamas, pe. prod. (ἐπιφωνέω, ἐπαναβοάω,) acclamare. Ex ad, & clamo: Acclamare propriè dicitur populus oranti aut concionanti, quando plauſibili clamore fauorem, aſſenſumq́; teſtatur. Ci. pro Cecinna. 20. Populus cum riſu acclamauit ita eſſe. Idem de claris Ora. 138. non metuo ne mihi acclametis. Id eſt, Non metuo ne non mihi acclametis: Hoc eſt, non dubito quin mihi plauſibiliter aſſentiatis. Idem pro Muræna. 16. cui cum Quæſtores ſortiuntur, etiã acclamari ſolet.

Acclamare, clamorem ſimul extollere in quempiam, Cum dolore clamare, reclamare, ut indignantes faciunt. Cic. 4. Verr. 33. Homo inimicus ijs qui recitaſſent, hoſtis omnibus qui acclamaſſent, exarſit iracundia ac ſtomacho.

Acclamatio, uerbale, (ἐπιφώνημα) Ipſe actus acclamandi. Cice. Atti. lib. 1. 11. 7. Idem ad Q. frat. lib. 2. 54. Cato contradixit & Caſſius, maxima acclamatione Senatus. Idem 2. de Orato. 184. Vitanda eſt acclamatio aduerſa populi. Columel. lib. 7. cap. 3. Et in cogendis, recipiendiſq; ouibus acclamatione ac baculo minetur. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 7. 2. Pompeio contigit, non modo ut acclamatione, ſed ut conuitio & maledictis operarum Clodij impediretur. Quintil. li. 8. cap. de Amplificatione. Eſt enim ἐπιφώνημα, rei narratæ uel approbatæ ſumma acclamatio, Tantæ molis erat Romanam condere gentem; Facere enim probus adoleſcens periculoſe, quàm turpiter perpeti maluit.

Acclamito, acclamitas, pe. cor. (ἐπαναβοῶμαι,) acclamitare, frequentatiuum ab acclamo, Idem quod clamito: Id eſt clamare ſoleo. Plautus Amphit. 10. 3. Ea quæ ſunt facta, infecta eſſe acclamitat.

Acclino.] acclinas, pe. prod. (ἐπικλίνω,) acclinare. Ad aliquid flecto, inclino. Oui. 5. Metamor. 15. Circũſpexit Atinſeq; acclinauit ad illum. Liu. 4. ab urbe. 207.

Acclinatus, nomen ex participio, (ἐπικλιτικός,) Ouid. 10. Meta. 54. Appellatq; tori ſociam, acclinataq; colla
Mollibus in plumis tanquam ſenſura reponit.

Accliuis.] & hoc accliue, pe. prod. (ἀνάντης, προσάντης,) Leuiter erectum & acuminatum: quaſi in cliuum acuminatum, & pendulum ſurſum. Et propriè de aſcenſu dicitur: ſicut decliue, de deſcenſu. utrunq; ex cliuus compoſitum. Ci. Q. Fratri 17. 7. Ea uiæ pars ualdè accliuis eſt.

Accliuis arbori, uel trunco. Plin. lib. 8. cap. 15. 2. Ideoq; nõ cubantem, ſed accliuem arbori in ſomno, eaq; inciſa ad inſidias capi. Virgil. 16. Aeneid. 54. -corpuſq; leuabat.

Arboris accliuis trunco. Id eſt acclinatus.

Lacus accliuis. Ouid. 9. Metamor. 67.

Eſt lacus accliuis, deuexo margine formam
Littoris efficiens.

Solum accliue. Virgil. 2. Georg. 56.

Sin tumulis accliue ſolum, colleſq; ſupinos.

Trames accliuis. Ouid. 16. Metamorpho. 11.

Carpitur accliuis per multa ſilentia trames
Arduus, obſcurus, caligine denſus opaca.

Accliuis falſis animus. Id eſt inclinatus ad falſa. Horat. 2. Sermo. 2. 2. Accliuis falſis animus meliora recuſat.

Accliuus, accliua, accliuum, (προσάντης,) Idẽ quod accliuis.

Accliuitas, accliuitatis, Denominatiuum, (τὸ πρόσαντες,) Loci facilitas in aſcenſu. Cæſar. 2. bel. Gal. 295. Ab eo flumine pari accliuitate collis naſcebatur. Col. lib. 2. ca. 4. 8. hac ratione difficultas accliuitatis infringitur.

Acco.] huius Accus, (ἀκκώ,) nomen mulieris propriũ, quæ eius delirij fuiſſe proditur, ut cum ſe contemplaretur in ſpeculo, imaginem ſuam perinde ac mulierem alteram alloqueretur, innueret, ſummurmuraret, arrideret, interdum cõminaretur,

narretur, promitteret, ſubblandiretur & quicquid confabulātes ſolent, numeris omnibus impleret. Scribunt alij, etiam clauos nonnunquam ſpongia ueluti malleo impingere conatam. Cælius li. 9. Ant. lect. cap. 27. Hinc qui ſtultius aut ineptius aliquid agunt, acciſſare dicuntur, et Accus nomine cōpellantur. Apparet illud etiam moribus huius mulieris adfuiſſe, ut recuſaret quæ tamen magnopere cupiebat. Vnde et Acciſmus dicitur ficta huiuſmodi recuſatio & ſimulatio. Plutarchus indicat Acco & Alphito mulieres fuiſſe, per quas fœminæ deterrent pueros à peccando.

Accolo.] accolis, pe. cor. (παροικέω,) Virg. 4. Georg. 58. Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum. accolui, accolere, Quaſi colere ad (id eſt iuxta habitare) ut Accolere mare, lacum, fluuium, montem, ſyluam. Idē lib. 4. 11. 10. Cic. in ſomnio Scipionis. 19. Ea gens quæ illum locum accolit. Idē in Orat. 85. Vos qui accolitis Hiſtrum fluuium. Priſcianus lib. 18. Noſtri, inquit, dicunt, accolit fluuium & fluuio.

Accolit propinquus noſtris ædibus. Plaut. Bacch. 5. 4.

Accolitur, paſſiuum. Plin. lib. 3. cap. 18. Accolitur dextra læuaq́; crebris oppidis.

Accolens, accolentis, participium, παροικῶν. Plin. lib. 36. cap. 12. 3. Ante has eſt ſphinx uel magis miranda, qua ſylueſtria ſunt accolentium.

Accola, accolæ, pe. corr. cō. g. πάροικος, Valla, Incola ita differt ab accola: quòd incola, qui in loco: accola, qui ad locum habitat: ideoq́; quicunq; iuxta aquas ſunt, accolæ dicuntur: nec refert an ſuo an in alieno, ut Accola Vulturni. accola Padi, accola Rhodani. At qui in montibus, domos, urbesq́; poſitas habent, incolæ dicuntur: qui iuxta montes, accolæ. Virg. 7. Aeneid. – amnisq́; uadoſi. Accola Vulturni.

Accola & finitimus. Liu. 7. bel. Maced. Nullos accolas nec finitimos habere quàm uos uolo.

Accola Cereris. Cic. 6. Verr. 100. Habitare apud ſeſe Cererem Ennenſes arbitrantur: ut mihi non ciues illius ciuitatis, ſed oēs ſacerdotes, oēs accolæ atq; antiſtites Cereris eſſe uideātur.

Accommodo.] accommodas, pe. cor. προσαρμόζω, συμβιβάζω, accommodare. Ex ad & cōmodo compoſitum: Adiungere, applicare, inquit Nonius. Et dicimus, Accōmoda enſem lateri, uel ad latus. Virg. 2. Aeneid. 79. Laterіq́; Argiuū accōmodat enſem. Ci. 2. de Orat. 139. Africano illi ſuperiori coronam ſibi in cōuiuio ad caput accommodanti. Sic accōmodare clypeum ad dorſum, Plaut. Trin. 10. 92.

Accōmodare ſe ad remp. Adiungere, inquit Nonius. Ci. 1. Offi. 101. Qui ſe ad rempub. & ad magnas res gerendas accommodauerunt. Id eſt, animum appulerunt, ſeu contulerunt.

Iuſiurandum ad alicuius rei teſtimonium. Cic. pro Roſcio Amerino. 61.

Suum conſilium ad conſilium alterius. Ci. Varr. lib. 9. 7. 6. Sed tamen ſi ſciam quid tu conſtitueris, meum conſilium potiſſimum accommodabo ad tuum.

Fabulas poetarū ad ea quæ dicimus. Ci. li. 1. de nat. deorū. 59.

Literas ad rem aliquam. Cice. ad Plancum lib. 5. 16. 2. Illud ſi sciſſem, ad id meas literas accommodaſſem.

Mendaciū ſuū alicui. Ci. pro Cælio. 12. Vos aūt dum illi placere uultis, ad tēpus ei mendacium ueſtrum accommodauiſtis.

Orationem auribus multitudinis. Cic. 2. de Orat. 87. Hæc noſtra oratio multitudinis eſt auribus accommodanda, ad oblectandos animos.

Vt ſumptus huius peregrinationis accōmodet ad mercedes Argileti. Id eſt non plus inſumat in hac peregrinatione, quàm recipio ex Argileto. Cic. Atti. lib. 12. 249. 3.

Tempus alicui rei, & ad aliquā rem. Id eſt adhibere, inquit Nonius. Cic. 3. Offi. 57. Tantum dabit amicitiæ, ut uerā amici cauſam eſſe malit, & ut orandæ liti tēpus, quoad per leges liceat, accōmodet. Hoc eſt, commodum & idoneum tempus conſtituat. Idem pro lege Manilia. 41. Semper ad nouos caſus temporum, nouorum cōſiliorum rationes accōmodaſſe. Id eſt adhibuiſſe. Idem ad Sulpitium, lib. 4. 6. 13. Totū hoc tempus eſt ad unius uoluntatem accommodandum.

Teſtes ad crimen. Cice. 2. Verr. 33. Illud à me nouū Iudices cognoſcetis, quod ita teſtes conſtituam, ut crimen totum explicem: ubi id interrogando, argumentis atq; oratione firmauero tum teſtes ad crimen accommodem.

Accommodare & fingere ſe ad alicuius arbitrium & nutum. Cic. in Orat. 13. Oēs qui probari uolūt uoluntatē eorū qui audiūt intuentur, ad eamq́; & ad eorum arbitrium & nutum totos ſe fingunt & accommodant.

Accommodare aliquid in rem aliquam. Cic. 2. de Diuina. 166. Adhibuit etiam latebram obſcuritatis, ut ijdem uerſus aliàs in aliam rem poſſe accommodari uiderentur. Idem lib. 1. de Inuentio. Vulgare exordium eſt, quod in plures cauſas poteſt accōmodari, ut cōuenire uideatur. Sic ad Herē. li. 1. 11.

Accommodare alicui de habitatione. Ci. Memmio, lib. 13. 2. 2. Peto igitur à te maiorem in modum, quod ſine tua moleſtia fiat, ut ei de habitatione accommodes.

Accommodare alicui ædes ad nuptias. Id eſt commodare. Ci, li. 4. ad Heren. 233. Ibidē, Apagete, inquit, ædes accōmodaui.

Accōmodatus, Participiū & nomen. ἁρμοστός, ἐπιτήδειος, Vnde accōmodatior, accōmodatiſſimus, Aptus. Cæſar. 3. bel. Gal. 401. Reliqua illis eſſent aptiora & accōmodatiora.

Accommodata aduerſus morſus. Celſ. lib. 5. cap. 19.

Accommodatum puri mouendo. Celſ. lib. 5. cap. 28.

Accommodatus, propenſus, procliuis, authore Nonio. Cice. 3. Verr. 42. Ad ſummum Græcorum otium potius, quàm ad ullam uim aut tumultum accommodati.

Accommodatus ad flagitia. Ci. 5. Verr. 49. Ad Verris flagitia libidinesq́; accommodato.

Accommodata oratio ad conſolandum, Cic. 3. Tuſc. 101.

Accommodati tantùm ad ſpeciem, Quintil. lib. 8. cap. 6.

Accommodatum ad naturam. Cic. 4. Acade. 72.

Accommodatum naturæ. Cic. 4. Acad. Idem. 5. de finib. 42.

Accōmodata frugibus demetendis tēpora. Ci. de ſenect. 64.

Accommodatus in hoc. Quintil. lib. 4. cap. 2. 27.

Accommodata tempora ad aliquid. Cic. Atti. lib. 2. 19. 2.

Accōmodatiores glādiū generi caſtaneæ. Plin. lib. 15. ca. 23. 1.

Accōmodatio, onis, uerbale, ipſe actus accōmodandi, (ἁρμογή) Ci. 5. Verr. 164. Ex accommodatione magiſtratuum, conſuetudo æſtimationis introducta eſt. Idem. 1. de Inuent. Elocutio eſt idoneorum uerborum & ſententiarum ad inuentionem accommodatio.

Accommodatè, aduerbium, (ἐπιτηδείως,) Appoſitè, aptè. Cice. 1. de Orat. 66. dicere ad perſuadendum accommodatè. Idem 5. de finib. 42. Ita finis bonorum exiſtit, ſecundum naturam uiuere: ſic affectum, ut optimè affici poſſit, ad naturamq́; accommodatiſſimè.

Accommodus, adiectiuum, (ἐπιτήδειος) Ex ad & cōmodus, Idē quod nomen accommodatus, aptus, idoneus. Virgil. 11. Aeneid. 34. Eſt curuo anfractu ualles, accōmoda fraudi.

Accommodè aduerb. Quintil. lib. 4. cap. 1. 53. cui accommodiſſimè iungi initium ſequentium poterit.

Accredo.] accredis, pe. pro. accredidi, accreditum, (προσπιστεύω) accredere, Verbum rarius pro eodem quod credere. Hoc eſt, ad id quod dicitur, accedere, aſſentiri, ad alicuius ſententiam accedere. Col. lib. 1. cap. 1. 3. Idq́; etiam non ſpernendus author rei ruſticæ Saſerna uidetur accredidiſſe. Alij more antiquo ſcribunt adcredidiſſe.

Accreduo. accreduis, obſoletū uerbū, p accredere, ſiue credere. Pl. Aſin. 16. 4. Neq; diuini, neq; mihi humani quicq̄ accreduas.

Accreſco.]

Accreſco.] accreſcis, accreui, (ἐπαυξάνομαι, ἐπιδίδωμι,) accreſcere, Ex ad & creſco compoſitum, Idem quod creſcere. Salluſt. in Cice. 3. Quæ ſi tibi falſa obijcio, redde rationē quantum patrimonij acceperis, quid tibi litibus accreuerit. Teren. And. 3. 3. 8. Quæ incœpta à paruis, cum ætate accreuit ſimul. Cic. de Inuent. 190. Flumen ſubitò accreuit. Nam ueteribus negotijs noua accreſcunt. Plin. epiſto. 8. lib. 2.

Accreuit pectori ceſpes. Hoc eſt, ad pectus uſq; creuit, ſiue ad pectoris altitudinem. Tacit. li. 1. Annal. Aggerebatur nihilo minus ceſpes: iamq́; pectori uſq; accreuerat.

Accretio, onis, Incrementū, ipſe auctus accreſcendi, (ἐπίδοσις,) Cic. 1. Tuſc. 106. Lunamq́; accretione & diminutione luminis, quaſi faſtorum notantem & ſignificantem dies.

Accrementum, accrementi, (ἐπαύξησις,) uerbale ab accreſco, idem quod incrementum. Plin. lib. 9. cap. 2. In mari autem tam latè ſupino, molliq́; ac fertili accremento, accipiēte cauſas genitales è ſublimi, ſemperq́; pariente natura, pleraq; etiam monſtrifica reperiuntur.

Accubo.] accubas, pe. cor. accubui, accubitū, (κατακλίνω, παρειάνω,) accubare. Quaſi ad (id eſt iuxta) cubare, uel aſſidere. Virgil. 6. Aeneid.

– furiarum maxima iuxta.

Accubat. Plaut. Aſin. 15. 3. Accubat mecum. Liu. 8. bel. Puni. 95. Et eodem etiā lecto Scipio & Aſdrubal, quia ita cordi erat regi, accubuerunt. Plaut. Menæh. 11. 11. prandi, potaui, ſcortum accubui.

Accubare per tranſlationem de ſitu alicuius rei, pro adiacere. Sueton. in Cæſare, Theatrum ſummæ magnitudinis Tarpeio monti accubans.

Accubare, ad epulas tranſlatum, idem quod accumbere. Antiqui enim epulantes, in thoris cubabant: quod accumbere ſiue accubare, & diſcumbere dicebatur. Quæ uerba hodieq́; uſurpamus, quamuis ſedeamus ad menſam, non cubemus. Cice. 4. Tuſc. 6. Morem apud maiores hunc epularum fuiſſe, ut deinceps qui accubarent, canerent ad tibiam clarorū uirorum laudes. Co. li. 11. cap. 1. Nec niſi ſacris diebus accubans cœnet.

Accubare in conuiuio. Cic. in Catil. 32. Qui mihi accubantes in conuiuijs, eructant ſermonibus ſuis cædem bonorum mihi, datiuus eſt communis.

Accubare apud aliquem. Cic, ad Atti. lib. 14. 38. 4. Hæc ſcripſi x. Calendas accubans apud Veſtorium.

Accubare, pro iacere. Sene. in Hippol. 10. 2. Hippolytus (heu me) flebili uoto accubat. Hoc eſt, mortuus iacet, ut optaſti.

Accubatio, onis, uerbale, (παρίαυσις, κατάκλισις,) Actus ipſe accubandi. Cic. 1. Offic. 179. Status, inceſſus, ſeſſio, accubatio. Idem de ſenectu. 42. Bene enim maiores accubationem epularem amicorū, quia uitæ cōiunctionē haberet, cōuiuiū nominarūt. Nonius legit accubitionem, ſed rectius accubationē. non enim dicimus cubitio, ſed cubatio, teſte Valla.

Accubitus huius accubitus, maſc. gene. penul. corre. (ἀνάκλισις,) Idem quod accubatio. Plinius lib. 8. capit. 2. 2. Pleniſq́; hominum triclinijs accubitu iere per lectos.

Accudo.] Accudis, pe. prod. accudi, accuſum, ἐπικολάπτω, accudere. Cudendo addere quidpiam: per tranſlationem. Plaut. Merc. 7. 90. Tres minas accudere etiam poſſum, ut triginta ſient.

Accumbo.] accumbis, accubui, accubitum, pe. cor. (παραλέχομαι, κατευνάζομαι, παριάνομαι,) accumbere. Idem quod accubare. Plaut. Perſa. 22. 18. Age age ergo tu Sagariſtio, accumbe in ſummo. Ci. 3. Verr. 49. Tum ille negauit, moris eſſe Græcorum, ut in conuiuio uirorum accumberēt mulieres. Idem. 7. Verr. 64. Muliebria quotidie conuiuia eſſent, uir accumberet nemo præter ipſum.

Accumbere procubare. Plaut. Moſtel. 5. 10.
Caue modo ne prius in uia accumbas.

Accubui & accubitum cum legimus, nihil refert utrū dicamus eſſe à prima coniugatione, an à tertia. Cic. Pæto, li. 9. 26. 1. Accubueram hora nona. Idem Attico, lib. 13. 298. 4. De Mamurra non mutauit, unctus eſt, accubuit.

Accumbere alicui, & cum aliquo. Plaut. Sticho. 15. 9. Vtrum tibi accumbo. SA. utrum? ubi tu uis. ST. cum ambobus uolo. Mart. lib. 8. 44. Accubuit genitor cum plebe deorum.

Accumbere epulis. Virg. 1. Aeneid. Tu das epulis accumbere diuum. Cic. pro Muræna. 68. Qui quotidianis epulis in robore accumbunt.

Accubitum, accubiti, penul. corre. neu. gene. (ἀνακλιντήριον,) quid ſignificet, his uerbis explicat in Pliniū Hermolaus, Stibadia lecticulæ ſunt ab herba quidem & ſtramentis dicta, ut apud nos tori: ſed ex marmore tamen quandoq;, ut in epiſtolis Plinij Cæcilij, Nunc ex opere inteſtino, in quibus accubatur interdiu maximè, qualia celebrantur Florētiæ Tuſcanica. Dicuntur & Anaclinteria, ſicut apud Lampridium in Heliogabalo accubita. Horum etiam facit mētionem Cælius Antiq. lect. lib. 14. ca. 58. obiter admonens à nonnullis accubitas Vocari genere fœminino.

Accumulo.] accumulas, pe. cor. (κορθύω, κατασωρεύω, περισωρεύω) accumulare. Cumulādo addere. Hoc eſt, ad cumulum aliquid addere. Cic. pro Lege agr. 62. Vix iam uidetur locus eſſe, qui tantos aceruos pecuniæ capiat: auget, addit, accumulat. Plin. lib. 4. cap. 1. 3. Ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium.

Cædem cæde accumulare. Lucret. lib. 3. 15.

Cauſas Ouidius. 23. epiſto. 13.

Curas. Ouidius 21. epiſt. 14.

Honorem alicui. Ouidius. 2. Faſto. 25.

Accumulare aliquem donis. Virg. 6. Aeneid.

Accumulare uitem, arborem, aut aliquid ſimile, Poſt hyemem aggerare terram atq; circūfundere, & ueluti circummunire arbores optima terra, ne calore nimio radices exareſcāt. Vulgus gallicum uocat Rechauſſer. Eius contrarium. Ablaqueare. Plin. lib. 17. capi. 19. Idem lib. 18. cap. 29. Rurſus lib. 19. cap. 5.

Accumulare aceruatim. Lucret. lib. 6. 254.

Accumulatè. aduerbium, (κεκορθυσμένως) Cic. Culleolo, li. 13. 43. 1. Cum diceret, omnia te accumulatiſſimè & liberaliſſimè procuratoribus ſuis pollicitū eſſe. Ad Here. li. 1. ad finē.

Accumulatio, onis, uerbale, (κατασώρευσις,) Plini. lib. 17. cap. 26. 1. Communia, ablaqueatio, accumulatio. De remedijs arborum loquitur.

Accuro.] accuras, pen. prod. (ἐπιμελοῦμαι,) accurare, Studioſe & diligenter aliquid facere ſiue curare. Terent. Hecyr. 5. 1. 11. Plaut. Caſin. 8. 68. accures. Cice. lib. 1. de Inuentio. 73. Melius accurantur quæ cōſilio geruntur, quàm quæ ſine conſilio adminiſtrantur.

Accurare pro curare. Plaut. Perſa. 13. 1.
Si quam rem accures ſobriè, aut frugaliter,
Solet illa rectè ſub manus ſuccedere,
Atq; ædepol fermè ut quiſq; rem accurat ſuam.

Accurare hoſpites. Plaut. Epid. 13. 55.

Prandium, Curare apparandum. Plautus Menæh. 5. 26.

Penſum, prouerbialis ſermo. Plaut. Bacch. 20. 30. Ego penſum meum lepidè accurabo. Hoc eſt curabo ut efficiam quod mihi mandatum eſt.

Accuratus, ta, tum, (ἐπιμελής, πυκιμήδης,) Participiū, ſiue nomen ex participio. Diligenter curatum & perfectum: ut, Accurata oratio. Liui. 4. bel. Maced. 21.

Accurata commendatio, Cic. Sulpitio, lib. 13. 18. 7.

Accurata orationis copia.Cic.1.de Orato.20.

Accuratus corporis cultus,apud Gellium.

Accuratiſſima diligentia tuarum literarum ſum mirum in modum delectatus.Cic.ad Atti.lib.7.123.1.

Accuratũ & exquiſitũ dicendi genus.Cic.in Bruto.155.

Accuratæ literæ.Cice.Atti.lib.13.293.3. Ad quem accuratiſſimas literas dedi.

Accurata malitia,Studioſe excogitata.Plautus Trucul.9.20.

Accuratæ adorantium preces.Plin.in Paneg.6.

Accuratus ſermo.Cic.2.de Orato.129.

Accuratum habere.Plautus Bacchid. 11.21. Satis Plautine dictum:pro accurauit, Id eſt ſtudioſe curauit.

Accuratè,aduerbium qualitatis,(ἐπιμελῶς) Diligenter. Cic.1.de fini.21.accuratius explicari.Idem ad Brutum, Literis tã accuratè ſcriptis.Idem ad Atti. lib.8.160.5. Accuratè uelim perſcribas.Terent.And.3.2.14.Saltẽ accuratè, ut metui uidear.

Accuratè defendere.Cic.in Parad.15.

Accuratè & cogitatè aliquid ſcribere,Cic.pro Archia.13.

Accuratè & diligenter diſputare,Cic.1.de nat.deor.23.

Accuratè & exquiſitè diſputare de re aliqua.Cic.in Bru.151.

Studioſe accurateq; facere aliquid.Cic.in Bruto 43.

Accuratè cũ aliquo agere ut,&c.ad Atti.lib.16.333.13.

Accuratè ad aliquem ſcribere.Cic.ad Atti.lib.5.98.6.

Accuratio,uerbale,(ἐπιμέλησις,)Actus ipſe curandi.Ci.de claris Orato.128.At inueniendis, componendisq; rebus mira accuratio.

Accurro.] accurris,accurri,accurſum,(προστρέχω,ἐπιτρέχω,)accurrere,Ad aliquid,uel ad aliquẽ currere.Plaut. Amphit.17.17.Accurro,ut ſciſcam.Ci.2.de diuinat.204.Ita nobis dicto audientes ſunt,ut ſimul atq; uelimus accurrant? Idem ad Atti.lib.2.16.7.ſi uelim,accurras. Idẽ ad eundẽ li.13.295.4.Is igitur ſi accierit, accurrã.Sic,p Rabirio,15.

Accurre huc.Terent.Phor.5.8.90.

Accurrit Romam.Cic.3.Offi.152.

Accurrit ad me.Terent.Eunuch.2.3.43.Cic.ad Varronẽ lib.9.4.3.Nos accurremus ad te.

Accurrere in Tuſc.Cic.ad Atti.lib.15.323.1.

Accurrere alicui,Id eſt ad aliquem.Stat.2.Thebaid.121.

Rapidis accurrunt paſſibus,Stat.3.Thebaid.82.

Accurritur, Imperſonale. Taci. libro 1. Annal. Accurritur ab uniuerſis.

Accurſus,huius accurſus,uerbale,(ἐπιτροχία,)Tacit.li.1.Annal.accurſu multitudinis,protectus eſt.Idem lib.20. accurſu tot prouinciarum.Sene.in Hippol.8.7.

Liquit ſtuprator,ciuium accurſum timens.

Accuſiorum.] colonia,Ptolemæo, urbs Allobrogũ in Gallia,hodie Gratianopolis,uulgò,Grenoble.

Accuſo.] accuſas, pe.prod. (κατηγορέω, ἐγκαλέω, αἰτιάομαι,λεγίνω,γράφω,)accuſare, Frequentatiuum eſt ab accudo, ut docet Priſcianus. Componitur enim ex ad & cuſo, quod à cudo,ut deducitur:licet ipſum cuſo in uſu non ſit.Vnde non deſunt,qui dicant,ex ad et cauſa, ſeu cauſor cauſaris componi.Eſt aũt(ut ait Valla)accuſare uel apud iudices,uel apud aliũ quẽuis, etiã apud illũ ipſum quẽ accuſes ſignificare atq; oſtẽdere aliquẽ peccaſſe.Huic opponitur defendere.

Accuſare & excuſare, contraria.Cic.ad Q. fratrem,lib.2.6.1.Primum me tibi excuſo in eo ipſo,in quo te accuſo.

Accuſare crimine aliquo.Cic.3.Verr.29.

Accuſare capitis.Ci.2.de finib.49.Probri Plau.Amphi.9.10. Cic.pro.L.Sylla. Qui alterum coniurationis accuſet.In his & ſimilibus ſubauditur ablatiuus(crimine.)

Accuſare probri apud populum. Liu.5.bell.Pun.10.

Grauiſſimè accuſare aliquem,Cic.ad Attic.lib.11.221.3.

Leuiter accuſare aliquem,Cic.Appio,lib.4.11.16.

Liberius accuſare Pompeium. Cic. ad Lentulum,lib.1.1.3.

Accuſare inertiam alicuius, pro culpare, reprehendere, uituperare.

Sic Accuſare uitium,culpam aut crimen alicuius : hoc eſt, eum de ea re uituperare,ſiue reprehendere,& eſt figura Græca: quia Latinè potius dixeris, accuſare inertiæ, perfidiæ, aut accuſare de inertia,&c.Cic.ad Q. fratrem,Nam quòd inertiam accuſas adoleſcentium. Aemilius Probus in Lyſandro,eius auaritiam perfidiamq; accuſarat. Plaut. Merc.9.25.operam accuſari.Idem Mercatore.7.79.accuſari fidẽ. Cic.ad Torquatum lib.6.1.13.deſperationem accuſare.

Accuſare tabulas.Quintil.lib.5.cap.5.

Accuſare aliquem de re aliqua.Cic.Atti.lib.4.85.1.Eidẽ lib.1.4.1.Non committam poſthac, ut me accuſare de epiſtolarum negligentia poſſis.Idem pro Roſcio Amerino.54. De ueneficijs accuſabant.Idem Furnio,lib.10.26.7.

Accuſare aliquem de alio. Cic. ad Atti.lib.1.1.14. Hoc ad te ſcripſi quòd is me accuſare de te ſolebat.

Accuſare in re aliqua alterum.Cice.pro Sylla. 47. Atq; in ea re per Lucium Cæcilium Scylla accuſatur.

Accuſare inuicem.Quintil.lib.7.cap.3.15.18.

Accuſas id me,apud Plautũ,figuratè pro ob id,uel de eo,ut multa eiuſmodi,præſertim apud poetas.

Accuſator,uerbale, (κατηγόρος,ὁ διώκων)Qui accuſat.Cic.1.de finib.78. Plerunq; improborum facta ſuſpicio inſequitur,deinde ſermo atq; fama,tum accuſator, tum iudex.

Accuſator acer & acerbus.Cic.in Bruto.70.

Diſtrictior accuſator.Tacit.lib.4.

Accuſator uehemens & moleſtus.Cic.in Bruto 67.

Accuſatorem comparare in aliquem.Vide Comparo.

Moliri accuſatorem & crimina.Tacit.lib.12.

Accuſatorem ponere uel apponere alicui. Cælius ad Ciceronẽ, lib.8.12.6. Idem 3.Verr.51. Accuſator autem apponitur ciuis Romanus de creditoribus Lampſacenorum.

Accuſatores ſtruere.Tac.11.

Accuſatoris nomen ſuſtinere.Tacit.lib.4. Hoc eſt, ſe profiteri accuſatorem.

Accuſatorius,adiectiuum,(κατηγορικός,)Quod ad accuſationem pertinet.Cic.pro Cluentio 7.Non accuſatorio animo. Idem pro Flacco.10.dixit accuſatorio iure. Et Liuius 2.ab urbe 263.accuſatorio ſpiritu.Ci.pro Roſcio Amerino 29. artificio accuſatorio.

Accuſatoriè,aduerbium,(κατηγορικῶς,)Ci.4.Verr.127. Nequis hoc me magis accuſatoriè, quàm liberè dixiſſe arbitretur. Liu.10.bel. Maced. 49. Iam illud quàm accuſatoriè?Hoc eſt,animo & ſtudio accuſandi.

Accuſatrix,uerbale fœmi.(αἰτιάτρια,)Quæ uituperat aut reprehendit.Plaut.Aſin. 10.10.Tu mihi accuſatrix ades.

Accuſatio,uerbale,(κατηγορία,αἰτίασις,)Actus ipſe accuſandi:cui opponitur defenſio.

Intenta accuſatio ab intento,pro Intentata.Tacit.lib.5.

Accuſatio licentior.Vide Licet.

Accuſationes capeſſere.Tacit.lib.4.

Accuſationem & iudicium conflare. Vide Conflo.

Accuſationem petere in aliquem.Quint.lib.5.cap.13.15.

Accuſationem Rhetorices profiteri. Quintil.li.2.ca.17.105.

Accuſationes exercere.Tacit.lib.17. hoc eſt ut idem author ibidem uocat delationes factitare.Quod & Cicero in Bruto.67.dixit accuſationem factitare.

Accuſationem inſtituere.Vide Inſtituo.

Accuſationem inſtruere.Vide inſtruo.

In accuſationem alicuius coire.Vide Coeo.

Suſcepit Cæſtius accuſationem.Tacit.lib.5.

Inter

Inter accuſationem & maledicentiam,Cic.pro Cælio 4. Aliud, inquit,eſt maledicere,aliud accuſare. Accuſatio,crimen deſiderat,rem ut definiat,hominem ut notet, argumento probet,teſte confirmet. Maledictio autem nihil habet propoſiti,præter contumeliam: quæ ſi petulantius iactatur, conuitium:ſi facetius,urbanitas nominatur.

Accuſabilis & hoc accuſabile (αἰτιατός) Quod accuſatione aut reprehenſione dignum eſt. Hoc eſt, quod iure accuſari uel reprehendi poteſt,Cic.4.Tuſcul.122.Quorũ omnium accuſabilis eſt turpitudo.

Accuſatiuus caſus (αἰτιατική) Grammaticis dicitur, qui etiã incuſatiuus uel cauſatiuus, eſt qui rem ſignificat tum infinitis uerborum à priore, tum actiuorum tranſitioni accommodatam.Per hunc uel accuſamus,uel laudare uidemur:unde & laudatiuus dicitur.

Acenteta (ἀκέντητα) id eſt, ſine punctis aut centris. Sic appellantur puriores chryſtalli.Plin.lib.37.cap.2.

Aceo] aces,acui (ὀξίζω) acere,acidum eſſe.Acere uinum dicitur,cùm in acetum degenerauit.Cato de re ruſt. ca.148. Vini in culeos ſingulos quadragenæ & ſingulæ urnæ dabuntur,quod neq; aceat,neq; muceat.Inde fit acetum,& acidus adiectiuum.

Aceſco,aceſcis (ὀξύνω) aceſcere,acidum fieri. Columel.li.12. cap.26.1.In quo agro uinum aceſcere ſolet.Horat.in epiſto. Syncerum eſt niſi uas,quodcunq; infundis,aceſcit.Plin. lib.11.ca.16.4.Quarum iniuriam celerrimè ſentiunt mella,uel minimo tactu roris aceſcentia.

Acui præteritum ab aceſco.Vlpianus 18. Digeſt. titulo de Periculo & commodo rei uenditæ. Si uinum uenditum acuerit,uel quid aliud uitij ſuſtinuerit: id eſt, factum fuerit, acidum,acorem contraxerit.

Acor,acoris,maſc.gen. penul. prod. (ὀξύτης) Verbale ab aceo,ſapor acidus,ut in uino poſtquã acuit:item in malo punico & alijs rebus acidum ſuccum habentibus. Colum.li.5. cap.21.4. Vt aut ſerum fructum cum præcoce eleuet, quæ res mox acorem facit.Quintil.lib.9.cap.3.In cibis interim acor ipſe iucundus eſt.

Acephali dicti ſunt quidam peruerſi dogmatis ſectatores, qui hæreſeos ſuæ proprium authorem non habebãt: unde id nomen ſortiti,quaſi ſine capite. Alciatus ex Suida.

Acephali ſacerdotes,qui ſub nullius epiſcopi diſciplina uel prouidentia gubernantur,uelut ſine capite.Cælius lib.3.Antiq. lect.cap.12.

Acephali uerſus, à breui ſyllaba incipientes, quaſi ſine capite. Cælius lib.2.cap.35.& Hermolaus in Plinium.

Acephala fabula,imperfectus ſermo,uel fabula nondum abſoluta,apud Platonem.

Acer] aceris,neu.gen.prima & pe.cor.(σφένδαμνος) Arbor de qua Plin.lib.16.cap.15.Acer tiliæ ferè amplitudinis,operum elegantia ac ſubtilitate cedro ſecundum, &c. Ouid.lib.1.Amorum,Eleg.11.6.

Subſcribam.Veneri fidas tibi Naſo tabellas

Dedicat:at nuper uile fuiſtis acer.

Acernus,acerna,acernum (σφενδάμνινος) Quod eſt ex acere arbore:ut trabes acernæ.Virg.2.Aeneid.

Præcipuè cum iam hic trabibus contextus acernis

Staret equus. Idem 9.Aeneid.

Acerna menſa.Martialis lib.14.94.

Acer] hæc acris,hoc acre (δριμύς,ὀξύς, ἔντονος) Pro forti ac uehementi ſæpius accipitur:ut acre acetum.Columel.lib.3.& 12.cap.5.1.

Acer & acidus ſuccus,Vitruuius lib.8.cap.3.

Lectum eſt hic & hæc acris:ut Acris ſomnus, apud Ennium teſte Priſciano.

Acer & ſublimis.Horat.lib.2.epiſt.34.

Acer bello accendendo,Hoc eſt ad accendendum.Tacit.li.20.

Acre iurgium inter Heluidium & Eprium,Tacit.lib.20.

Ad ſomniandum acer,Cic.lib.1.de Diuin.109.

Armis acer,Virgil.9.Aeneid.37.

Curſu acer equus,Virgil.3.Georg.23.

Acer militiæ Veſpaſianus,anteire agmen,&c. Tacitus lib.18. Porrò militiæ putat Rhenanus genitiuum eſſe.

In rebus gerendis acer,Cælius ad Ciceronem lib.8.15.1. Cic.in Orato.99.Quis in rebus uel inueniendis uel iudicandis acrior Ariſtotele fuit?

Acetum acre,Horat.2.Sermo.3.24.

acre potet acetum.

Acerrimum acetum, Gallicè, Bien fort. Celſus lib.4.cap.4. Aſclepiades,acetum ait quàm acerrimum eſſe ſorbendum.

Acies ingenij acris.Cic.3.de Orato.68.Nam neque tam eſt acris acies in naturis hominum & ingenijs ut res tãtas quiſquam,niſi monſtratas poſſit uidere,neq; tanta tamen in rebus obſcuritas,ut eas non penitus acri uir ingenio cernat,ſi modo aſpexerit.

Aduerſarius acerrimus,Cic.ad Att.lib.10.197.12.

Aetas acris,Ouid.3.Metamorph.108.

Amator acer,qui amat uehementius.Cic.Att.lib.1.

Ambitus acrior,Tacit.lib.14.

Amor acer,Cic.pro Archia.20. Et de meo quodam amore gloriæ nimis acri fortaſſe,uerũtamẽ honeſto.Tib.li.2.Ele.3.7.

Animaduerſor acer & diligẽs uitiorũ,Cic.1.Offic.203.

Animus acer.Cic.pro Milone 21.

Animus acer & præſens,Cic.2.de Orat.47. Animus acer & præſens,& acutus idem atq; uerſutus inuictos uiros efficit.

Apri acres,Ouid.10.Metamorph.109.

Arcus acer,Virg.7.Aeneid.34. Id eſt fortes.Seruius.

Ardor acrior.Claudian.Panegyr.4.67.

Aſtus acer,Valer.Flac.Argon.2.111.

Bellum acre & magnum,Cic.pro Cornel.Balbo.32.

Cædes acris,Ouid.11.Metamorph.81.

Canis acer.Horat.Epod.12.2.

Canis naribus acer,Ouid.7.Metamorph.164.

Cibi acres,qui acrimoniam & uehementiorem uim habent,& quaſi mordaces ſunt,ut ſinapi,allia,cæpe. Plin.lib.11.cap.53.Difficulter perficiuntur omnia in cibis acria. Et lib.7.epiſt.3.Dulcibus cibis acreis acutoſq; miſcere,&c.

Cogitatio acerrima atq; attentiſſima,Cic.3.de Orat.10.

Conſilia acriora,Tacit.lib.11.

Cor acre,Lucret.lib.3.60.

Cupiditas acerrima & fortiſſima,Cic.12.Philip.323.

Cura acris,Cic.3.de Orat.101.

Curæ acres, acerbæ,Varro apud Nonium.Lucret.lib.5.10.

Curſus acer,Stat.4.Sylu.3.21.

Acris cuſtodia,Tacitus lib.1.Annalium,

Defenſor acerrimus,Cic.ad Lent.1.1.6.

Dolor acer,Virg.11.Aeneid.142.

Dominus acer,Lucret.lib.5.18.

Egeſtas acris,Lucret.lib.3.13.

Equus acer non modo uelocem equum ſignificat, ut Nonius accipit:ſed etiam ardentem & concitatum ad ipſum curſum. Virgil.4.Aeneid:

At puer Aſcanius medijs in uallibus acri Gaudet equo.

Fauor plebis acrior in Domitium, loco præſagij acceptus eſt. Tacitus lib.11.

Fax acerrima,Tacitus libro 18.

Feræ acres,Seneca in Octauia.7.7.

Flagitator aſſiduus & acer.Cic.in Bruto 9.

Flamma acris,Lucret.lib.5.181.

Fremitus acer. Lucret. lib. 1. 55.

Frigus acre. Lucret. lib. 4. 53.

Fuga acris, Virgil. 3. Georg. 28.

Fugitor acer. Plaut. Trin. 10. 96. Vide Fugitor.

Genus leonum acre. Ouid. 4. Faſto. 43. Virgil. 2. Georg. 34.
Hæc genus acre uirum.

Homo acer, diligens. Virgil. 2. Georg.

Homo acer, pro aſpero, cuius contrarium eſt lenis. Terentius Phormi. 2. 1. 32.

Homo acer, pro forti, Nonio interprete. Virg. 9. Aeneid.
Haud acrem dubites in prælia poſcere Turnum.
Idem in 8. Arma acri facienda uiro.

Hoſtis acer, Horat. Epod. 6. 3.

Hyems acris, pro aſpera & uehemẽti. Plaut. Trin. 7. 7. Hora. in Carm. Soluitur acris hyems. Acer iactator. Claudian. in Eutrop. lib. 2. 79.

Ignis acer, Ouid. 13. Metamorph. 84.

Imagines acres. Cic. lib. 2. de Orat. 195. Imaginibus autem eſt utendum agentibus, acribus, inſignitis, de memoria.

Impetus acer. Lucret. lib. 6. 26.

Incitatio acris & uehemens. Cic. 2. de Orat. 94.

Ingenium acre, quaſi ardens & concitatum: ut plus ſit acre ingenium, quàm acutum. Columel. lib. 7. cap. 2. 4. Cicero 1. Acad. 49.

Inimicus acerrimus. Acerbiſſimus. Cicero in Lælio 37.

Inſtigatrix acerrima. Tacitus lib. 17.

Intentio acris. Plin. lib. 18. cap. 26.

Inueſtigator acer & diligens. Cic. de uniuerſi. 1.

Inuidia acris, Horat. 1. Sermo. 3. 13.

Ira acris. Lucanus lib. 3. 29.

Acrior ita ſubit, Lucretius lib. 3. 63.

Iudicium acre, Cic. 4. Acad. Quæſtio. 41.
Lucretius libro 2. 209.

Labor acer. Silius Ital. lib. 3. 19.

Libertas acris. Tacit. lib. 13.

Lupus acer. Horatius Epod. 12. 5.

Maieſtas acris. Claudian. Panegyr. 5. 25.

Malum acre. Lucret. lib. 3. 51.

Memoria acris. Cic. 2. de Orat. 193.

Metus acer, Virgil. 3. Aeneid. 136.

Militia acris, Horat. 1. Carm. 29. 1. ad Iccium.

Miniſterium acre, Tacitus lib. 3.

Acerrimum miniſterium. Tacitus Annal. lib. 2.

Moloſſus acer, Virgil. 3. Georg. 81.

Morbus acer & durus. Plaut. Menæb. 17. 111.

Morſus acer, Catullus. 2. epigram. 1.

Natura acris. Horat. 2. Sermo. 7. 10.

Nox acerrima atq; acerbiſſima, Cic. pro Sylla 39.

Oculus acer & acutus. Cic. pro Plancio, 54. Plin. epiſt. 141. Gallinas ut à te miſſas libenter accepi, quas ſatis acribus oculis, quanquam adhuc lippis, pinguiſſimas uidi.

Odor acer apud Plinium ſæpè legitur, pro odore uehemẽtiore, ut lib. 12. cap. 17. 9.

Odor acerrimus. Plin. lib. 15. cap. 28. & lib. 21. cap. 7.

Potentia ſolis acrior. Virgil. 1. Georg. 19. Vbi Seruius, Acrior, ualidior.

Potor acer, Horat. 2. Sermo. 8. 8.

Prælium acre. Tacitus lib. 12.

Prælium acerrimum. Ouid. ad Piſonem 41.

Pruina acris, Lucret. lib. 3. 4.

Remex acer, Virgil. 5. Aeneid. 24.

Res acrior. Catullus. 78. epigram. 1.

Rubor acer, Ideſt (ut uulgò dicunt) uiuus, aut ardens. Senec. Natural. quæſt. 3.

Rumor acer, Tacitus. lib. 5.

Senſus uidendi acerrimus, Cic. de Orat. 194.

Seruitium acrius. Tacit. lib. 5.

Silentium acrè & intentum. Plin. lib. 2. epiſt. 10.

Sol acer, Plin. lib. 14. cap. 8. Lucret. lib. 6. 171. Plin. 17. cap. 24. 13.

Sol acrior: id eſt, ualidior ac uehementior.

Sonipes acrior, Stat. 5. Thebaid. 1.

Sonitus acer, Virgil. 4. Georg. 82.

Spiritus acer. Horat. 1. Sermo. 4. 10.

Stimuli acres, urgentes, uehementes, excitantes, impellentes. Horat. 2. Serm. Saty. 7.

Stomachus acer: id eſt acidus. Horat. 2. Serm. 4. 12.

Studium acrius, Cic. lib. 1. de Orato. 48.

Suauitate ſumma & acerrima condita unguenta, Cicero 3. de Orat. 55.

Teſtes acerrimi, Plaut. Menæb. 14. 21.

Tibia acris, Horat. lib. 1. Carm. 12. 1.

Turba prædonum acris, Horat. 1. Sermo. 2. 9.

Venenum acre. Lucret. lib. 5. 180.

Violentia leonum acris, Lucret. lib. 3. 149.

Vir acer, Cic. Att. lib. 4. 72. 5.

Virtus acris, Lucret. lib. 1. 14.

Vis acrior, Horat. Epod. 7. 3.

Viſus acer, Plin. lib. 8. cap. 25. 6.

Vox acris, Lucret. lib. 3. 194.

Vultus acer, Lucret. lib. 6. 238. Ouid. 10. Metamorph. 158.

Acer, cum infinitiuo, Sill. Ital. lib. 3. 69.
Herdus agit, iuga Pyrenes uenatibus acer
Metiri, iaculóue extendere prælia Mauro.

Acre, pro acriter, Perſius Sat. 44.
Et propè te ignotus cubito qui tangat, & acre
Deſpuat in mores: Id eſt, expuendo, mores acriter & acerbè execretur.

Acra, Plaut. Bacchid.
Perij, multa mala mihi nunc
In pectore acra atq; acerba eueniunt. Aut acria legendum, aut uetuſtè dictum eſt ab acer, acra, acrum.

Acriter penul. corre. (σφοδρῶς, ἐντόνως) acrius, acerrimè, aduerbium qualitatis, Vehementer, Plaut. Pſeud. 5. 40. Quid agitur Callidore? c. amatur, atq; egetur acriter.

Acriter aliquid cauere. Horat. 2. Sermo. 3. 19.

Acriter elatrare: Id eſt, uociferari. Horat. lib. 1. epiſt. 19. 4.

Acriter intelligere, Cic. in Piſonem 54.

Acriter animum intendere, Liuius 1. ab urbe 6. acriter cogitare. Cic. 5. de finib. 7. Acriter uidere: Id eſt, acutiſſimè, Cic. 4. Acad. 143. Acutius atq; acrius uidere, Cic. 1. de Orato. 57.

Acriter infeſtus, Lucret. lib. 6. 157.

Acriter oculis ſolem intueri, Cic. 1. Tuſc. 115.

Acriter offerre ſe morti, Cic. pro Milone 71.

Acerrimè aliquid oculis quammaximè intentis contemplari, Cic. pro Flac. 20.

Acriter ſpeculari, Tacitus lib. 19.

Acriter & uehementer dixerat accuſator. Cic. pro Flacco 16.

Acrius, comparatiuum ab acriter, poſitiuo iunctum, pro multo magis, aut uehementius. Horat. 2. Sermo.
- quanto conſtantior idem
In uitijs, tanto leuius miſer: acrius ille
Qui iam contento, iam laxo fune laborat.
In editione Aldina legitur, ac prior ille, & multo rectius. Plaut. Merc. 18. 13. multo inſaniunt acrius.

Ardet acrius, Tacit. lib. 4. Inimicitias.

Acrius doluit populus, Tacit. lib. 2. Annal.

Acrius exarſit. Ouid. de arte amandi lib. 2. 71.

Experiri acrius. Tacit. lib. 4.

Gratiam Cæſaris acrius fouere, Tacitus libro 5.

Acrius

Acrius incumbere, Virg. 4. Georg. 50.

Acrius incurrere & urgere. Sil. Ital. lib. 15. 141.

Acrius iudicare, Plin. epiſt. 112.

Acutius atq; acrius uitia iudicare, Cic. 1. de Orat. 57.

Acrius micare, Lucret. lib. 3. 59.

Acrius, quàm cõſideratius initiũ tumultus excitauit. Tac. li. 17

Acrius urget, Ouid. Amorum lib. 1. 2. 4.

Vrit acrius, Ouid. lib. 2. Amorum, Elegia 19. 1.

Acerrimè emendare: id eſt, diligentiſſimè: Plin. in epiſto: Acerrimè decertare. Cic. 2. Tuſc. 190.

Acerrimè aliquid agere, Cic. 2. de Orat. 174.

Acerrimè aliquem uirgis cædere, Cic. 7. Verr. 111.

Acerrimè aliquid uituperare, Cic. ad Att. lib. 7. 125. 3.

Acrimonia, acrimoniæ denominatiuum (σφοδρότης, δριμύτης) Frequentius dicitur in ſaporibus nimia quædam uis ac uehemẽtia, quæ uel acri odore, uel guſtu mordaci nares aut linguam, palatúmue torquere ſolet, ſæpè etiam uſque ad lacrymas, ut in ſinapi, cæpis, allijs, naſturtio & pipere: quæ ob id quoque acria dicuntur. Cato de re ruſt. cap. 157. 4. Etſi ulcus acrimoniam eius ferre non poterit, farinam hordeaceã miſceto. Plin. lib. 12. ca. 19: Ipſum cinnamomi lignũ in faſtidio eſt, propter origani acrimoniã. Colu. lib. 10.

Acrimonia in oratione, dicitur orationis maxima uis & uehementia. Cice. 2. de Inuent. 225. Ideo quod, ſi id quo nititur aduerſariorum cauſa ſubduxerit, omnem illam eius uim & acrimoniam lenierit ac diluerit.

Acrimonia, animi uiuacitas: Næuius Lycurgo, Ne ille mei feri ingenij atque animi acrem acrimoniam. Nonius ad Herennium lib. 3. 119. Conuenit igitur in uultu pudorem & acrimoniam eſſe. Idem libro 4. 206. Eiuſmodi licentia ſi nimium uidebitur acrimoniæ habere multis mitigationibus lenietur.

Acrimoniam capere. Vide Capio.

Acritas, penult. corre. acritatis, penul. correp. denominatiuum, (σφοδρότης) uehementia, Actius Neoptolemo, Vis ueritatis atq; acritas. Gellius lib. 13. cap. 2. ſicut autem nihil quicquam intereſt ſuauitudo dicas, an ſuauitas, acerbitudo, an acerbitas: acritudo, an quod Accius in Neoptolemo ſcripſit, acritas: ita nihil rationis dici poteſt, qui neceſſitudo & neceſſitas ſeparentur.

Acritudo, pen. prod. acritudinis, pe. corr. (ὀξύτης) denominatiuum, pro acore. Vitruuius lib. 8. ca. 3. Fieri autem naturaliter hoc ideo uidetur, quòd acer & acidus ſuccus ſubeſt in ea terra, per quam egredientes uenæ intinguntur acritudine. Ibidem, Ratiocinemur ijſdem rationibus ex acidis propter acritudinem ſucci, etiam calculoſos in natura rerum ſimiliter poſſe curari.

Aceratus, Aceroſus, Acerare] Vide Acus, aceris.

Acerbus] ba, bum (στρυφνός) Immaturum, atque ita guſtatu aſperum. Et propriè de fructib. dicitur. Cic. de Senect. 49. Vua primò eſt peracerba guſtatu, deinde maturata dulceſcit.

Acerbum dicitur per translationem, durum, moleſtum, triſte, auſterum. Cic. 2. de Orat. 110. Nihil mihi ad exiſtimationem turpius, nihil ad dolorem acerbius accidere poſſe, Idem 1. de Orat. 112. Orator autem omnia hæc, quæ putantur in communi uitæ conſuetudine mala ac moleſta & fugienda, multò maiora & acerbiora uerbis facit.

Homo acerbus. cui Lenis opponitur, ſiue manſuetus, Cic. 2. de Orat. 98. Eaq; omnia quæ proborum, demiſſorum, non acrium, non pertinacium, non litigioſorum, non acerborum ſunt, ualde beneuolentiam conciliant. Idem 3. de natu. deor. 111. Idem in Bruto 32. Horatius 1. Serm. 3. 17.
Quod niſi concedas, habeare inſuauis, acerbus.

Miſerum, acerbum, calamitoſum, funeſtum, indignum, luctuoſum, horribile. Cic. pro Quintio 64. Miſerum eſt exturbari fortunis omnibus: miſerius eſt iniuria. Acerbum eſt ab aliquo circumueniri: acerbius à propinquo, &c.

Acerba amatio, Plaut. Pœnul. 16. 132.

Animis acerbis ſæuire. Virgil. 5. Aeneid.

Caſu acerbo concuti, Virgil. 5. Aeneid. 139.

Cinis uirtutũ omniũ acerba. Catul. ad Mallium, 63. 18.
Troia uirum, & uirtutum omnium acerba cinis.

Corpus Neptuni acerbum: id eſt, aqua maris aſpera & amara. Lucretius lib. 2. 95.

Acerbum damnum. Claudian. in Gigantomachia 4.

Dies acerbus. Virgil. 5. Aeneid. 10.

Diſſenſus acerbus. Claud. de bello Gildonico 60.

Acerbis facetijs Tiberium irridere ſolitus, Tacit. lib. 5.
Horat. Epod. 7. 5. Sic eſt, acerba fata Romanos agunt.

Fatu acerba poſcere. Senec. in Agam. 6. 5.

Frigus acerbum. Horat. 1. epiſt. 18. 11.

Acerbum funus, & acerbus interitus, pro morte immatura: ideoq; grauiore, atq; amariore. Virg. 6. Aen. Ci. 4. Tuſc. 29

Horror ſerræ acerbus: id eſt, durus & inamœnus ſerræ ſtridor. Lucret. lib. 2. 83.

Ictus acerbus. Ouid. lib. 1. de Ponto 4. 2.

Inimicitiæ acerbæ. Propertius li. 2. eleg. 9. 1.

Acerbiſſimus inimicus, apud Ciceronem: Id eſt, maximè infenſus aut crudelis. Acerbiſſimus item conſulum interitus, Plancus Cic. lib. 10. 17. 4.

Iræ acerbæ, Lucret. lib. 5. 240.

Libitina acerba. Horat. 2. Serm. 6. 3.

Liuor acerbus. Claud. de Rapt. Proſ. 59.

Luctus acerbus. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 9.

Lux acerba: id eſt dies. Seneca in Hercule Oeth. 11. 1.

Mater acerba in ſuos partus. Ouid. 2. Faſt. 125.

Mors acerba, Ouid. 14. Metamorph. 38.

Odium acerbum. Virgil. 10. Aeneid. ad finem. Cic. Attico lib. 10. 197. 9.

Pectus acerbum. Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 5. 12.

Peſtis acerba. Virgil. 3. Georg. 83.
Peſtis acerba boum, pecoriq; aſpergere uirus.

Recitator acerbus, Horat. in arte poet. ad finem.

Res acerbæ. Lucret. lib. 3. 11.

Impolitæ res & acerbæ: id eſt, imperfectæ, Cicero de prouinc. Conſ. 28.

Impolitæ uerò res, & acerbæ ſi erunt relictæ (quanquam ſunt abſciſſæ) tamen efferent ſe aliquando, & ad renouandum bellum reuireſcent.

Rumor acerbus. Tibullus lib. 4. eleg. 13. 1.

Sors acerba. Seneca in Hipp. 10. 1. Idẽ in Hercule Oeth. 7. 20

Acerbum ſpectaculum, durum, crudele, & uiſu horrendum, Cic. 7. Verr. 78.

Acerba uita, Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 21.

Vulnus acerbum. Virg. 11. Aeneid. 165.

Vultus acerbus. Ouid lib. 5. Triſtium, eleg. 9. 4.

Acerba, pro acerbè aduerbio. Lucretius lib. 5. 7. Aſper acerba tuens. Ouid. epiſto. 8. 22.
Nox ubi me thalamis ululantem, & acerba gementem
Condidit,

Acerbum, acerbi, ſubſtantiuum, generis neutri. Ouid libro 5. Triſtium, eleg. 2. 5. - multum reſtabit acerbi.
Cic. antequam iret in exilium 13. Nihil duri, nihil acerbi mihi erit, quod Rempub. tutabitur.

Acerbitas, penult. correp. acerbitatis (στρυφνότης) denominatiuum: propriè dicitur aſperitas illa ſiue auſteritas in fructibus immaturis.

Acerbitas,

Acerbitas, triſtitia, dolor, aduerſitas, cruciatus, Cic. ad Quint. fratrem li. 1. 1. 60. Nam ſi implacabiles iracūdiæ ſunt, ſumma eſt acerbitas: ſin autem exorabiles, ſumma lenitas: quæ tamen (ut in malis) acerbitati anteponenda eſt. Et libr. 1. Offi. 191. Atq; etiam illud ipſum quod acerbitatis habet obiurgatio, ſignificandum eſt ipſius id cauſa, qui obiurgetur ſuſceptum eſſe. pro Plancio 82. Nūc timeo ne nihil tibi præter lacrymas queam reddere, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudiſti.

Acerbitas, dolor, cruciatus, Cic. in Catilinam 73. Vt omnes acerbitates, omnes dolores, cruciatusq; perferrem.

Acerbitas, pro nimia aſperitate ac duritie. Cic. 4. de finib. 127. Nec acerbitatem ſententiarū, nec differendi ſpinas probauit.

Acerbitas animi, pro grauiore & nimio animi dolore, Cic. 3. Tuſc. 107. Idem in Lælio 73. Apud quem euomat uirus acerbitatis ſuæ.

Acerbitates conquiſitæ, Tacitus lib. 5.

Acerbitatibus dilacerari. Tacit. Annal. lib. 2.

Acerbitas proſcriptionis, Cic. pro Cluentio 121.

Temporis acerbitas. Cic. Quin. Valerio lib. 13. 4. 3.

Acerbo, acerbas (παροξύνω, τραχύνω) acerbare, aſperare, acerbum facere: ut acerbare crimen, quaſi exaggerare, amplificare, facere atrocius. Virgil. 11. Aeneid.

Vel cum ſe pauidum contra mea iurgia fingit,
Artificis ſcelus, & formidine crimen acerbat.

Claud. lib. 1. 37.

Ingeminat crimen commoti pectoris ignem
Nutrit, & exiguum ſtimulando uulnus acerbat.

Inde fit exacerbare.

Acerbè, acerbius, acerbiſsimè, qualitatis aduerbiū (τραχέως) Durè, ſeuerè, aſperè. Cic. 3. de nat. deor. 118. Nec tamē poſſumus dicere non plures captiuos acerbè, quàm prædones necatos. Idem 1. Offic. 58. Ea bella minus acerbè gerenda ſunt. Idem 1. Tuſc. 148. Acerbius exigere dixit.

Acerra] acerræ (θυμιατήριον) Ara quæ ante mortuum poni ſolebat, in qua odores incendebant. Alij dicunt arculam eſſe thurariam, ubi thus reponebant. Feſtus, Martialis libr. 10. 24. — ſeptimamq;

Veſtris addimus hanc focis acerram.

Plin. lib. 35. cap. 10. 6. Item ſacerdotem aſtante puero cum acerra & corona. Cornutus ſcribit eſſe pateram in qua libabatur. Virgil. 5. Aeneid. 148.

Et plena ſupplex ueneratur acerra.

Acron in Horatium thuribulum uocat. Cic. 2. de legib. 95. Ne ſumptuoſa reſperſio, ne longæ coronæ, nec acerræ prætereantur. Ouid. 8. Metamorph. 53. Idem 4. Faſto. 188.

Cumq; meri patera, thuris acerra fuit.

Horatius 3. Carm. 8. 1.

Acerræ, acerrarum (ἄκερραι) Virg. 2. Georg. 45.

Talem diues arat Capua, & uicina Veſeuo
Ora iugo, & uacuis Clanius non æquus Acerris.

Acerræ (inquit Seruius) ciuitas eſt Campaniæ, haud longè à Neapoli: quam Clanius præterfluit fluuius, cuius frequens inundatio eam exhaurit. Vnde ait uacuis, id eſt infrequentibus. Sillius Ital. lib. 8. 167.

Illic Parthenope, ac Pœno non peruia Nola,
Alliphe, & Clanio contemptæ ſemper Acerræ.

Acerſecomes] acerſecomæ, pen. cor. m. g. (ἀκερσεκόμης) Latinè intonſus dicitur, quales erant Romanis in delicijs pueri. Iuuenalis Saty. 8.

Si tibi ſancta cohors comitum, ſi nemo tribunal
Vendit acerſecomes, ſi nullum in coniuge crimen.

Aceruus] aceruí, maſc. gen. (σωρός, ἀθροισμὸς ὄγκος) Valla lib. 4. Aceruus, minutarum propriè rerum congeries eſt, ut frumenti & leguminis, ut ſalis. Interdum etiam aliquanto maiorum: ut aceruus ſcutorum, apud Virgil. 8. Aeneid. 110. Et ferè generale eſt ad omnia. Plaut. Pſeud. 4. 56. Acerui frumenti ſunt domi. Cic. 4. Acad. 90. Aceruum efficiunt uno addito grano. Idem contra Rullum 62. Vix iam uidetur locus eſſe, qui tantos aceruos pecuniæ capiat. Idem in Catill. 68. Aceruis corporum redundauit. Horat. in epiſto. Aeris aceruus & auri.

Altus aceruus. Lucret. lib. 3. 40.

Cæcus aceruus. Ouid. 1. Metamor. 5.

Grandis aceruus: Ouid. lib. 1. Amorum, Eleg. 8. 18.

Ingens aceruus, Virgil. 1. Georg. 37.

Magnus & paruus aceruus, Horat. 1. Serm. 1. 11.

Modicus aceruus. Horat. 2. epiſt. 2. 38.

Ruens aceruus: id eſt, decreſcens. Horat. 2. epiſt. 1. 10.

Aceruus, figuratè translatum ad res incorporeas. Cic. pro Sylla 57. Quantos aceruos facinorum reperietis?

Aceruatim, aduerbium quantitatis (σωρηδὸν) Per aceruos. Varrro lib. 1. de re ruſtica cap. 38. 1. De pecore aceruatim poni. Colum. lib. 9. cap. 13. 3. ſub fauis aceruatim enectæ reperiuntur. Cæſar, Plerique aceruatim ſe de uallo præcipitauerunt.

Aceruatim accumulare, Lucret. lib. 6. 254.

Aceruatim dicere quaſi promiſcuè & nullo ſeruato ordine. Ci. pro Cluentio. 2. Aceruatim iam reliqua Iudices dicam. Idem in Oratore, 47. Nec aceruatim multa frequentans, una cōplexione deuinciet.

Aceruo, aceruas (σωρεύω) aceruare, accumulare. Plin. lib. 6. capit. 4. 4. Plura undiq; aceruabimus. Idem libr. 21. cap. 17. 6. Octoginta ſimul aceruatis ſæpè bulbis. Quintil. lib. 9. cap. 3. Nec uerba modo, ſed ſenſus quoque idem facientes aceruantur.

Acerualis & hoc aceruale, penul. prod. Argumenti genus, quo utebatur Chryſippus. Ci. in. 2. de Diui. 17. Aut quēadmodū Soriti reſpondeas? quem ſi neceſſe ſit, Latino uerbo liceat aceruale appellare: ſed nihil opus, ut enim ipſa philoſophia, & multa uerba Græcorum, ſic σωρείτης, ſatis Latino ſermone tritus eſt.

Aceruatio, uerbale ab aceruando (σώρευσις) Ipſe actus aceruandi, ſiue accumulatio. Plin. lib. 11. cap. 53. 5. Homini cibus utiliſsimus ſimplex: aceruatio ſaporum peſtifera, & cōdimenta pernicioſiora.

Aceſei & Heliconis opera, quæ ſingulari artificio confecta uiderentur, ſic antiquitus appellabantur. Locum prouerbio fecerunt duo quidam celebratæ artis artifices. Aceſeus natione Patarenſis, & Helicon Caryſtius, qui primi cōtexuiſſe dicuntur peplum Palladis Polliadis. Id enim cognomē Mineruæ, quæ in arce Athenienſium colebatur.

Aceſias medicatus eſt. Dicitur de re quæ ſemper uergit in deterius, & quæ, quo magis accuratur, hoc peius habet. Occaſionem adagio dedit Aceſias quidam medicus imperitus & ſtupidus, qui dum cuidam pedum dolore laboranti mederi ſtuderet, auxit dolorem. Author Diogenianus.

Aceſinus, Fluuius gemmas ferens. Plin. lib. 37. cap. 13. Gemmiferi amnes ſunt Aceſinus & Ganges. & lib. 4. cap. 12. Quem lib. 6. cap. 20. tradit influere in Indum fluuium.

Aceſium Apollinem apud Heleos eundem Pauſanias putat, quem Alexiacon uocant Athenienſes. Cælius Antiq. lect. lib. 9. cap. 19.

Aceſſæi luna. Dictum in comperendinatores, qui nouam ſubinde cauſam comminiſcūtur, quò negotium differant: à nautæ cuiuſdam moribus ortum, cui Aceſſæo fuerit nomen. Is quum eſſet ignauus, ita prorogare conſueuit nauigationem, ut ſe diceret lunam magis opportunam expectare.

Author

Author Diogenianus.

Aceſta (ἀκέστα) Siciliæ urbs, ab Aceſte dicta, teſte Virgil. lib. Aeneid. 5. Vrbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam.

Aceſtes, huius Aceſtæ (ἀκέστης) filius fuit Crimniſi fluminis ex Segeſta Troiana, ut lib. 5. Aeneid. teſtatur Virgilius. Vide Seruium in illud 1. Aeneid. Troianoq; à ſanguine clarus Aceſtes.

Aceſtes clarus. Virg. 1. Aeneid. 111.

Dardanius Aceſtes. Virg. 5. Aeneid. 141.

Fidus Aceſtes. Ouid. 14. Metamorph. 17.

Grauis Aceſtes. Virg. 5. Aeneid. 77.

Senior Aceſtes. Virg. 5. Aeneid. 114.

Troianus Aceſtes, propter originem. Sil. Ital. lib. 14. 10.

Aceſtides (ἀκεστίδες) Fornaces ſunt ferreæ, prægrandesq;, in quibus fit cadmia. Dioſcorides lib. 5. in cap. De cadmia.

Aceſtium, Aceſtij, ge. f. Nomen mulieris proprium, de qua Pauſanias in Attica, Aceſtium Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem uſq; atauū omnes gentiles Cereris miniſtros quaſſantes facem, dum uiueret, uidere contigit. Nam primum in eo uidit Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem cōiugem, atq; eo mortuo Theophraſtū filium: atq; hæc illius fortuna cōmemoratur.

Acetabulum] acetabuli, neut. gen. (ὀξύβαφον) accipiendo dicitur, ut teſtis eſt Hermolaus: etiam ſi Græci oxybaphon appellant, quaſi ab aceto. Et eſt genus menſuræ. Plin. lib. 21. cap. 34. Cum acetabuli menſura dicitur, ſignificat heminæ quartam partem, id eſt, drachmas XV. Idem lib. 18. cap. 7. 23. Coriandri ſelibras, ſalisq; acetabulo. Celſus li. 5. ca. 24. Inſtillaturq; ſubinde quàm optimi mellis acetabulū.

Acetabula in corporibus dicuntur pro pyxidibus, ut anatomici uocant, quibus coxendices infiguntur, circaq; ea uertuntur oſſa coxarum. Plin. lib. 28. cap. 11. Item oſſa ex acetabulis pernarum, circa quæ coxendices uertuntur.

Acetabula item ſunt ueluti quidam caliculi in ijs piſcibus, qui molles appellantur, ut in Polypo. Plin. lib. 9. cap. 30. 3. de polypo loquens, Præterea negat eſſe ullum atrocius animal ad conficiendum hominem in aqua: luctatur enim complexu, & ſorbet acetabulis, ac numeroſo ſuctu detrahit, cum in naufragos urinantéſue impetum capit. Et paulò pòſt. Oſtendere Lucullo caput eius, dolij magnitudine, amphorarum XV. capax: atq; (ut ipſius Trebij uerbis utar) barbas, quas uix utroq; brachio complecti eſſet, clauarum modo toroſas, longas pedum triginta, acetabulis, ſiue caliculis urnalibus, peluium modo, dentes magnitudini reſpondentes.

Acetabula ſunt etiam præſtigiatorum uaſcula, ſiue caliculi, quibus aſtantium oculos fallendo præſtringunt. Senec. lib. 6. epiſt. Iſta ſine noxa decipiunt, quomodo præſtigiatorum acetabula & caliculi. in quibus me fallacia ipſa delectat.

Acetabulum abuſiuè dici poteſt de rebus alijs, quæ ſimilitudinem quandam referant acetabuli, quod in corporibus eſſe ſuprà dictum eſt. Vnde Quintil. lib. 8. cap. 6. Eo magis neceſſaria (inquit) κατάχρησις, quam rectè dicimus abuſionem, quæ non habentibus nomen ſuum, accommodat quod in proximo eſt. Et paulò pòſt. Mille ſunt hæc: & acetabula, quicquid habet: et pyxides, cuiuſcunq; materiæ ſunt: & parricida, matris quoq; aut fratris interfector.

Acetaria] acetariorum, plur. num. (ὀξύβαφα) Nomen ab aceto dictum, & ſunt herbæ ſeu cibaria quæ ex aceto ſumuntur ad excitandam appetentiā: quales ſunt herbæ uirentes, quas aceto, oleoq; guttatim inſtillato concinnamus. Fiunt & ex herbarum radicibus acetaria. Plin. lib. 20. cap. 20. Stomachum in acetarijs ſumpta corroborat. De portulaca loquitur. Idem lib. 19. cap. 4. 9. Horti maximè placebant, quia non egerent igni, parcerentq; ligno, expedita res & parata ſemper: unde & acetaria appellabantur, facilia concoqui, nec oneratura ſenſum cibo. Quem locum ſic exponit Hermolaus: Porrò hic acetarium non ab aceto, ut credi cœptum eſt, ſed ab accipiendo flectitur. Ideo enim, inquit Plinius, acetaria appellabantur horti, hoc eſt, hortenſia: quoniam expedita res & parata ſemper eſſet. Nam & acetabulum ab accipiendo dicitur: etiamſi Græci oxybaphon appellant, quaſi ab aceto.

Acetaria (ut nonnulli uolunt) dici quoq; poſſunt carnes fruſtillatim conciſæ, quæ ex aceto ſumuntur.

Acetum] aceti, penult. prod. (ὄξος) nomen omnibus notiſſimum. Martialis lib. 13. 122.

Amphora Niliaci non ſit tibi uilis aceti,
Eſſet quum uinum, uilior illa fuit.

Acetum acre. Horat. 2. Serm. 3. 24.

Acetum frigorificum. Gellius lib. 17. cap. 8.

Mordax acetum. Perſius Saty. 5. 9.

Moriens acetum. Perſius Saty. 4. 4.

Pharium acetum: id eſt Aegyptiacum, à Pharo Aegypti inſula. Iuuenalis Saty. 13. 9.

Rubens acetum. Martial. lib. 11. in Cheremontem.

Acetum exacuere. Plinius libro 19. capite 5. Verum nobiliſsima eſt ſcilla, quanquam medicamini nata, acetoque exacuendo.

Aceto quempiam perfundere, Amara mordacitate reprehendere. Horat. 1. Serm. 7. 7.

Acetum ad animum tranſtulit. Plautus. Sic enim ait in Pſeud. 11. 49. Ecquid habet is homo aceti in pectore? Videtur acerbitatem ſignificare: hoc eſt, dolorem, mœroremue acerbiſsimum. Idem Bacchid. 8. 1. Nunc experiar, ſit ne acetum tibi cor acre in pectore: Id eſt, acrimonia & indignatio. Eraſmus aſtutiam intelligit.

Achæmenes, penultima abbreuiata (ἀχαιμένης) fuit primus rex Perſarum, à quo poſtea reges omnes uſque ad Darium uocati ſunt Achæmenidæ. Ex Herodoto libro 4. Horat. 2. Carm. 12. 5.

Achæmenia, pars Perſidis, ab Achæmene Agæi filio. Author Stephanus.

Achæmenius (ἀχαιμένιος) Id eſt, Perſicus, uel Parthicus, author Lucanus:

Paſſus Achæmenijs longè decurrere campis.

Stat. 5. Sylu. 3. 38.

Alter Achæmenium ſecludit zeugmate Perſen.

Achæmenides, penul. corr. (ἀχαιμενίδης) Vnus è ſocijs Vlyſſis: qui apud Virg. narrat de Polyphemo 3. Aeneid. 122.

Achaia, pen. corr. Græcè (ἀχαΐα) Ampla regio Græciæ, & penè inſula. Nam Aegeo & Ionio mari cingitur, præter exiguam partem. Eius caput Corinthus, urbs olim ditiſsima. Ab Achæo Xuthi filio hoc ei nomen inditum tradit Strabo lib. 8. Aegialos (uel ut alij, Aegialea) antè uocabatur, propter urbes in littore diſpoſitas. Author Plin. lib. 4. cap. 5. Sanè Aegialus, m. g. αἰγιαλός, Græcis littus ſignificat. At Pauſanias ab Aegialo dictam ait primo rege è Theſſalia ueniente, ac patre Achæi qui regioni nomen dedit. Dicta & Ionia, quòd Iones habuerit colonos ab Athenienſibus miſſos. Sed & Peloponneſus, quaſi Pelopis inſula. Nunc uulgò Morea uocatur. Ouid. 8. Metam. 54. Idem epiſt. 15. 38.

Achæus (ἀχαιὸς) aliquis de Achaia, uel Græcus. Ouid. 4. de Ponto. 6. Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achæis. Stat. 2. Achil. 70. de Paride Helenam rapiente,

— terrasq; freto delatus Achæas,

Achæias, huius Achæiados (ἀχαιιάς) Ouid. epiſt. 3. 15.

Inter Achæiadas longè pulcherrima matres.

Alij ſcribunt, Achaiadas.

Achaicus

Achaicus,adiectiuum pen.corr.(ἀχαικός) id eſt,Græcus. Virgil.2.Aeneid.93.

Et Danaum ſolitæ naues,& Achaica caſtra.

Horat.1.Carm.15.7.

Poſt certas hyemes uret Achaicus.
Ignis Iliacas domos.

Achais,penul.prod.huius Achaidis & Achaidos penul.corre. gen.fœm.(ἀχαΐς) Ouid.5.Metamorph.62.

Perq; tot Hæmonias,& per tot Achaidas urbes
Huc uenit.

Idem 15.Metamorp.59.

Si quæris Helicen & Burin Achaidas urbes.

Alij ſcribunt Achæidas. Patronymicum eſt, pro poßeßiuo, quod frequens eſt,potißimum poetis.

Achiuus,pen.prod.adiectiuum (ἀχαιός) Id eſt, Græcus. Virgil.2.Aeneid.9.

Aut hoc incluſi ligno occultantur Achiui.

Ouid.14.Metamorph.39.

In mare protendens gentem execratur Achiuam.

Idem 1.Epiſto.5.

Denique quiſquis erat caſtris iugulatus Achiuis.

Achates,Achatæ,pen. prod.(ἀχάτης) Nomen proprium comitis Aeneæ,qui teſte Seruio,à ſolicitudine dictus eſt. Diximus (inquit) quæri cur Achates Aeneæ ſit comes:melius tamen hoc fingitur ut tractum nomen ſit à Græca etymologia, ἄχος enim dicitur ſolicitudo, quæ regum ſemper eſt comes.Hæc ille,illud Virgilij enarrans,lib.Aeneid.1.

– ipſe uno graditur comitatus Achate.

Achates] achate,pen.prod. ἀχάτης Gemma. Plin. lib. 37. cap.10.1.Achates magna fuit authoritate,nunc in nulla eſt Reperta primum in Sicilia, iuxta flumen eiuſdem nominis: poſtea plurimis locis, excedens amplitudine numeroſa,uarietatibus diuerſis mutantibus cognomina eius.

Achelous pen. prod. ἀχελῶος) Epiri fluuius, à Pindo monte fluens,qui Acarnaniam ab Aetolis diuidit: Thoas prius uocatus à celeritate:nomẽ ſub Acheloo rege mutauit, qui cum Alcmeone è Theſſalia profectus, apud eum conſedit. Acheloi autem ipſius Aetoliæ, ſiue Epiri fluminis fabulam, Diodorus libro 5.refert. Strabo quoque libro 10. & Ouid. Metamorph.9.

Acheloum Oceani & Tethyos fuiſſe filium tradit in Theogonia Heſiodus.

Aetolus Achelous. Propertius libro 1.Eleg. 35. 7. ad Lyncium poetam.

Calydonius Achelous.Ouid.8.Metamorph.147.

Deformis cornu Achelous.Stat.7.Theb.84.

Naupactæus Achelous:Id eſt Aetolus, à Naupacto urbe Aetoliæ.Ouid.2.Faſt.10. Amphiaraides Naupactæo Acheloo.

Turbidus Achelous.Stat.2.Thebaid.decimotertio uerſu à fine.

Turbidus obiectas Achelous Echinadas exit.

Achelous,apud ueteres generaliter aquam ſignificabat. Vnde eſt illud Virgilij 1.Georg.2.

Poculaq; inuentis Acheloia miſcuit uuis.

Id eſt,aquam miſcuit uino. Author Seruius ex Orpheo. Macrobius quoq; lib.5.Saturn.cap.18.docet hunc morem loquendi peruagatum fuiſſe,ut Acheloum pro quauis aqua dicerent:citatq; multorum teſtimonia.

Acheloius, adiectiuum poſſeßiuum (ἀχελώιος) Ouidius 15. epiſto.54.

Vt ferus Alcides Acheloia cornua fregit.

Acheloides (ἀχελωΐδες) Id eſt, Sirenes. Acheloi filiæ. Ouid. 5. Metamorph.111.

– uobis Acheloides unde.
Pluma,pedeſq; auium,cum uirginis ora geratis?

Acheloiades (ἀχελωιάδες) eædem quæ & Acheloides. Ouidius 14.Metamorph.18.

Soluit,& Hippotadæ regnum,terraſq; calenti
Sulfure fumantes,Acheloiadumq; relinquit
Sirenum ſcopulos.

Achaeroïs] penul.prod. huius acheroidis & acheroidos, penul.correp. fœm.gen.) ἀχερωΐς) Epitheton populi albæ Texebant (ait Parrhaſius in Claud.) ſibi Bacchæ coronas ex alba populo,quòd ea arbor inferna credebatur, & (ut ait Harpocration) iuxta ripas Acherontis enata: eoq; ab Homero Acheroida appellari putant.

Acheron,penult.correp.huius Acherontis,maſc.ge.(ἀχέρων) dicitur à poetis fluuius inferorum. Seruius autem apud Virgilium lib.Aeneid.6.ſcribit locum eſſe in Campania montibus ſeptum,adeò ut nec orientem , nec occidentem ſolem poßit aſpicere,ſed tantum medium diem, nõ procul à Baijs, ubi nec Romantia exercebatur, cui uicina loca omnia calidis & ſulphuratis aquis ſcatent. Eſt item Acheron, fluuius Epiri & etiam Lucaniæ,teſte Plinio.

Acheron à Seruio in 6.Aeneid.dici putatur,quaſi ſine gaudio. Siquidem α, particula eſt priuatiua: χαῖρον lætitiam ſignificat. Sunt qui malint ἀπὸ τοῦ ἄχεος καὶ ῥέω, quaſi doloris triſtitiæq; fluuius.Virg.2.Georg.98.

Felix qui potuit rerum cognoſcere cauſas:
Atq; metus omneis,& inexorabile fatum
Subiecit pedibus,ſtrepitumq; Acherontis auari.

Id eſt,omnem mundum in mortem trahentis.Seruius.

Acheron (ait Parrhaſius in Claud.) ad Heracleam Ponti fluuius eſt,ab Acheronte Mariandynorum rege dictus, ut Telus Andro refert. Is poſtea Soonautes à Megarenſibus quibuſdam nautis uocatus eſt, qui tempeſtatem maris illuc euaſerunt,ut canit Apollonius. Eiuſdem nominis alter apud inferos eſſe fingitur,ad exprimendum mœrorem,quo chariſſimos quoſq; uita functos efferimus. Aliter Academici: Nam quicquid feciſſe dixiſſeùe uſque ad triſtitiam,humanæ uarietatis more nos pœnitet, in Acheronte ſignificari putauerunt. Hæc Parrha. Meminit & Hermolaus in Plinio lib. 6. cap. 1.

Aduſtus Acheron.Lucanus lib.3.4.

Durus Acheron.Stat.2.Syl.6.17.

Fumeus Acheron.Valerius Flac.li.4. Argonaut.de Acheronte Pontico.

Mœſtus Acheron. Senec.in Thyeſte 1.4. Mœſtus,ab effectu, mœſtitiam inducens.

Imus Acheron.Virgil.11.Aeneid.5.

Nefaſtus Acheron.Stat.4.Thebaid.91.

Profundus Acheron. Lucret.lib.3.199.

Tartareus Acheron.Virgil.6.Aeneid.59.

Hinc uia Tartarei quæ fert Acherontis ad undas.

Triſtis Acheron.Sil.Ital.lib.13.15.

Acherons,Acherontis (ἀχέρων) ſiue Acheruns, Acheruntis, Idem quod Acheron.Plaut.Amphit.4.14.

Verbero,etiam quis ego ſim me rogitas?ulmorum Acherũs.

Quem locum ſic Pylades exponit,Vlmorum Acherons,uorago & dißipatio uirgarum, non aliter quàm Acheruns ſiue Acheron fluuius infernus, qui eſt uorago & aſſumptio animarum.Dicitur utroq; modo Acheros & Acheron. Ex ulmis autem uirgæ fiebant ad plagas ſeruis malis inferendas. Vnde alibi uerberonem ſeruum, appellat ulmitribam. Idem Capt.5.19.

Vidi ego multa ſæpè picta,quæ ſub Acheronte fierent
Cruciamenta: uerũ enimuero nullus adæque eſt Acherõs,
Atq; ubi ego fui in lapidicinis.

Dicit Tyndarus ſe multa uidiſſe picta cruciamenta quæ fierent apud inferos,ut Tityi, Siſyphi,Ixionis,& aliorum: uerum nullum Acherontem inueniri poſſe adeò ærũnoſum,ut ſunt illæ lapidicinæ,in quibus aliquot dies fuerat exercitus.

Acheronticus,adiectiuum:ut Acherontica regio (ἀχερόντιος) Plautus Bacch.4. 21. Regiones colere mauellem ego Acheronticas.

Acherontia (ἀχεροντία) ciuitas eſt Apuliæ,contermina Lucaniæ,quam ob hoc nidũ appellauit Horatius, quia parua eſt, & in montis conſtituta ſummitate, ſicut nidi auium in ſummis arboribus.Hæc Acron.Horat.lib.3.Carm.4.3.

Acheruſia,(ἀχερουσία) palus eſt inter Capuam & Auerſum iuxta Cumas, oriens ex Acheronte. Eſt item lacus. Teſprotiæ,in Epiro, ex quo lacu profluit amnis Acheron, qui in Ambracium ſinũ defertur: authores Pomponius & Strabo lib.5.Plin.quoq; lib.4.cap.1.

Acheruſia quoq;,ſpecus eſt in Ponto iuxta Heracleam, ad manes (ut aiunt) peruius. Illac extractum ab Hercule Cerberum exiſtimant.. Vide Plinium lib. 6. cap. 1. & lib. 27. cap.2.Pomponium Melam libr.1. & 2. Solinum cap.55. Diodorum Siculum lib.2.Ouid.Metamorph.7.83.

Acheruſis,penul.prod.huius Acheruſidis & Acheruſidos pen. cor.fœm. gen. (ἀχερουσίς) Idem quod Acheruſia. Valer. Flac.lib.5.Argonaut. inde premente Noto triſtes Acheruſidos oras,Præterit.

Acheruſius,adiectiuum, (ἀχερούσιος) Lucret.lib.3:5. At cõtra nuſquam apparent Acheruſia templa:Id eſt, infernæ regiones.Idem lib.4.208.

Acheruſius humor.Sil.Ital.lib.13.80.

Achetæ] penul. correp. achetarum (ἀχέται) Cicadæ ſunt argutæ & canoræ.Plin.lib.11. cap.26. Quæ canunt, uocantur Achetæ,& quæ minores ex eis ſunt,Tettigoniæ: ſed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere: fœminæ ſilent.

Achileon, oppidum Troadis, ad Achillis tumulum à Mitylenæis conditum,authore Plinio cap. 30. lib.5. Meminit & Strabo lib.13.

Achilles,huius Achillis & Achilli: uel Achilleus, huius Achilei & Achilleos:niſi malis Achilli, ab Achillei, per contractionem fieri,ut uolunt pleriq;,(ἀχιλλεύς) Græcorum omnium fortißimus,filius fuit Pelei & Thetidis: quem infantem (ut fabulantur poetæ) mater Stygijs aquis totum immerſit,unde inuulnerabilis toto corpore factus eſt,præterquam ea parte pedis qua comprehenſus à matre fuerat dum ablueretur. Demum Chironi Theßalo homini iuſtißimo, deinde Phœnici datus eſt educandus, ut ſub eis bellicis artibus inſueſceret à primis ſtatim annis, in diſciplina quoque muſica proficeret,atq; etiã bonis morib.enutriretur. Hunc autem cùm mater à Proteo uate audiſſet in expeditione Troiana periturum, ſi eò cum cæteris Græcis proficiſceretur: iam adultum inter filias Lycomedis in Scyro Aegæi maris inſula regnantis puellari habitu ſurtim occuluit, ubi quum aliquandiu latuißet,Deidamiam Lycomedis filiam uitiauit, ex eaq; Pyrrhum ſuſcepit. Audiuerant autem Græci Troiam expugnari non poſſe,niſi Achilles ipſe adeßet. Itaq; Vlyſſes id quod erat,ſuſpicatus:mercibus quibus fœminæ capiuntur,gladium,ſcutumq; ac galeam immiſcens, ad Lycomedem ſe contulit,ubi mercibus expoſitis,Achilles gladium ac ſcutum,alia negligens,tractare cœpit. Vnde cognitus,ad bellum Troianum deductus eſt.Vbi tandem cum Agamemnone propter ereptam ſibi quam amabat Briſeidem, ſimultates exercuit,adeò ut aliquandiu bello abſtinuerit. Neque ullis precibus adduci potuit ut cõfligeret, donec Patroclum ſibi charißimum intellexerit ab Hectore interfectum. Cuius mortem occiſo Hectore ad poſtremum ultus eſt. Tandem Polyxenæ Priami filiæ coniugium ſperans, à Paride in Apollinis Tymbræi templo ſagitta occiſus eſt, & in Sigæo promontorio à Græcis inhumatus.Hæc ex uarijs.

Achillem heptapachyin uocat Lycophron, quaſi ſeptem cubitos altum.Teſtis Hermolaus in Plin.lib.8.cap.29.

Achillem ſcribit Euphorion uideri nuncupatum,quòd non chilo,id eſt,cerealibus cibis primùm ſit connutritus: uerùm ex infantia medullis animalium, mox & carnibus uenatu comparatis,cùm illi foret pædagogus Chiron. Chili mentio item Xenophõti eſt, ubi ex caſtris abijſſe milites ſcribit διαχιλόν,ueluti frumẽtatum dicas. Sunt qui Euſtathio tradente, dici Achillem opinentur,quòd bello uictis triſtitiam immitteret. Alij quòd Ilienſes mœrore confecerit. Quo etymi argumento,I ſimplici ſcribendum arbitrantur ſuccinente uel analogiæ ratione: Nam Oileus dicitur,& Baſileus. Illud obiter ſciendum, Achillis patriam dici Phthiam, quæ nũc Pharſala,à Phthia muliere,uel à Phthio Neptuni filio,Cælius Antiq.lect.lib.13.cap.7.Non deſunt qui ab ἄχος,id eſt,dolor, & λύω,ſoluo,à ſoluendo ſcilicet dolore,nuncupatum Achillem contendant. Medicus enim fuit, à Chirone medicinam doctus.Plin.lib.25. cap.5. Inuenit & Achilles diſcipulus Chironis herbam,qua uulneribus mederetur, quæ ob id Achilleos uocatur.Hac ſanaſſe Thelephum dicitur. Alij primùm æruginem inueniſſe,utilißimam emplaſtris.Ideoq; pingitur ex cuſpide decutiens eam gladio in uulnus Thelephi. Alij utroq; uſum medicamento uolunt. Achilleon Galli uocant Milleſolium,teſte Ruellio.

Achillis matri Thetidi prædixerat Proteus,ipſam paritură eſſe filium patre maiorem. Fabulam elegantißimè deſcribit Ouid. Metamorph.11.44.

Achillem ita infenſum habuerunt Tenedij, quòd Tenedum deuaſtaſſet,ut ſupplicio afficeretur qui reſtituto templo Achillem nominaſſet. Alexander ab Alexand. lib.2.cap.14.

Ad Achillis ſtatuam Alexander Ilium profectus,unà cum ſocijs unguento delibutus,nuduſq; de more circuncurrens,eam coronis ornauit,felicem illum appellans,quòd uiuo quidẽ tam fidum amicum,mortuo autem tam magnum contigiſſet habere præconem. Plutarchus in Alexandri uita. Cic. pro Archia 18. Quàm multos ſcriptores rerum ſuarum magnus ille Alexander ſecum habuiſſe dicitur? Atq; is tamen, cùm in Sigæo ad Achillis tumulum aſtitiſſet: O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuæ uirtutis præconem Homerum inueneris.

Achillis ædem ante Boryſthenem nulla ales ingreditur. Alexander ab Alexand.lib.2.cap.14.

Achillis haſtam ex fraxino fuiſſe teſtatur ex Homero Plin.lib. 16. cap.13.

Alumnus Chironis Achilles, Stat. lib.1. Achill.106.

Qui rapis ingentem magni Chironis alumnum.

Filius Thetidis Achilles,Horat.1.Carm.8.3.

Thetidis proles,id eſt,Achilles,Sil.Ital.lib.7.24.

Cedere neſcius Achilles,Horat.1.Carm.6.2.

Theſſalus dux,id eſt,Achilles,Senec. Mactãda uirgo eſt Theſſali buſto ducis.

Theſſalicus dux, id eſt, Achilles, Seneca, Emicuit ingens umbra Theſſalici ducis.

Timor Phrygum,& Græcorum decus Achilles, Ouid. lib.12. Metamorph. non procul à fine.

Iam timor ille Phrygum decus & tutela Pelaſgi
Nominis Aeacides,caput inſuperabile bello Arſerat.

Pelides Achilles, id eſt,Pelei filius,Virgil.5.Aeneid.161.

Alius Achilles.Virgil.6.Aeneid.18.

Alius Latio iam partus Achilles. De Turno intelligit.

Aemonius Achilles,id eſt,Theſſalus.Ouid.12.Metam.16.

Aequoreus Achilles, à Thetide matre, quam poetæ inter maris deas connumerant,Lucanus libro 6.70.

Aeternus carmine Achilles.Sil.Ital.lib.14.

Animoſus Achilles.Horat.1.Serm.7.3.

Armipotens Achilles.Virg.6.Aeneid.168.

Atrox Achilles.Claudianus ad Hadrianum 3.

Clarus Achilles.Ouid.3.Triſt.5.8.

Criſtatus Achilles.Virg.1.Aeneid.95.

Expers terroris Achilles.Catul.epig.59.68. in Argonaut.

Fatalis Priamo Achilles.Stat.lib.1.Achilleid.95.

Flauus Achilles.Claud.in 7.Panegy.

Honoratus Achilles, Id eſt, Homeri & multorum carminibus laudatus, &c. Horat. in arte poet. 25.

Scriptor, honoratum ſi fortè reponis Achillem,
Impiger, iracundus, inexorabilis, acer,
Iura neget ſibi nata, nihil non arroget armis.

Immittis Achilles.Virg.1.Aeneid.7.

Indocilis Achilles.Stat.lib.1.Achil.57.

Indomitus Achilles.Seneca, Non illum Achilles flexit indomitus minis.

Ingens Achilles.Ouid.11.Metamorph.54.

Inſolens Achilles.Horat.2.Carm.4.1.

Lariſſæus Achilles, à Lariſſa urbe Theſſaliæ.Virg.2.Aen.40. Seruius: A uicinitate, nam Phthius fuit. Vtraq; tamen Theſſaliæ ciuitas eſt.

Magnanimus Achilles.Ouid.13.Metamor.60.

Magnus Achilles.Ouid.Metamorph.13.6.Virg.4.Eclog.8.

Atq; iterum ad Troiam magnus mittetur Achilles.

Nereius Achilles: id eſt, Nerei nepos. Thetis enim filia fuit Nerei, & eadem Achillis mater, ut Homerus & alij pleriq; aſſerunt. Dionyſius tamen Chalcidēſis putat Achillem ex Thetide Chironis filia natum, Dimachus ex Philomela Actoris filia. Suidas. Horatius Epod.17.2.

Mouit nepotem Telephus Nereium,
In quem ſuperbus ordinarat agmina Myſorum.

Peruicax Achilles.Horat.Epod.17.3.

Phthius Achilles.Horat.4.Carm.6.1.

Sæuus Achilles.Virgil.2.Aeneid.6.

Superbus Achilles.Stat.lib.1.Achil.123.

Velox Achilles.Ouid.lib.2.Amorum, eleg.1.6. Eum quippe dicit Statius ſuper glaciē prima nocte concretā cucurriſſe.

Achilles, nomen eſt tragœdiæ ab Ariſtarcho compoſitæ. Plaut. in prologo Pœnuli:

Achillem Ariſtarchi mihi commentari lubet:
Inde mihi principium capiam ex tragœdia.

Achilles Romanus, ob inſignem fortitudinem dictus eſt Lucius Sicinius Dentatus, quòd pugnauerit in hoſtem centum & uiginti prælijs, cicatricem auerſam nullam, aduerſas quinque & quadraginta tulerit. Author Gellius lib.2.cap.11. Achillis etiam cognomen eadem de cauſa adſcribit Q. Cotio Valerius Max.lib.3.in titulo de fortitudine.

Achilleus, adiectiuum poſſeſſiuum, penult. prod. (ἀχίλλειος) Virg.3.Aeneid.65.

Nos patria incenſa diuerſa per æquora uectæ
Stirpis Achilleæ faſtus, iuuenemq; ſuperbum
Seruitio enixæ tulimus.

Ἀχίλλειος δρόμος *Achilleus curſus*, peninſula eſt propè Boryſthenen, Plinio, Pomponio, & Straboni lib.7. Eo uſq; dicūt Achillem proſecutum Iphigeniam fuiſſe, raptam ex Aulide in Schytiam à Diana, quum Ceruam pro ea ſuppoſuit, ibiq; moratum, cum ea rem habuiſſe. Nonnulli alium Achillem eius regionis regem illius amore captum fuiſſe dicunt. Hæc Euſtathius in Dionyſ. apud Volaterranum. Plin.lib.4.cap.12. ait hanc peninſulam ad formam eſſe gladij in tranſuerſum porrectam, & ab exercitatione Achillis cognominatam eſſe Achillis curſum.

Achilleides, Achilleidæ, maſcul. gen. (ἀχιλλείδης) Patronymicum, Achillis, ſiue Achillei filius. Ouid.8.epiſto.1.

Pyrrhus Achilleides animoſus imagine patris,

Non deſunt qui Achillides legendum putent.

Achilleum] *Achillei* (ἀχίλλειον) genus ſpongiarum tenue denſumque, ex quo penicilli fiunt. Plinius libro 9. cap. 45.3.

Achimenis] *huius Achimenidis fœm.gen.* (ἀχιμενίς) herba eſt, quam tradunt Magi ea ui pollere, ut ea in aciem hoſtium coniecta, trepident agmina, ac terga uertant. Plinius lib.26.cap.4.

Achne] *huius achnes, fœmin.gen* (ἄχνη) ſignificat minutias ab excuſsis prouolantes ſpicis. Sed & pro maris aſpergine & ſpuma Achnen reperias. Achnen Sophocles pro rore accipit. Et rectè utiq;, quòd non continuæ deferantur guttæ, uerum diſparatæ. Vnde Achnes profluxit nomen, quaſi Achne dicatur, id eſt, diuulſa, abiunctaq;. Quin. Achne ignis pro fumo. Et Achne ſomni apud Hippocratem. Cælius Antiq.lect.lib.14.cap.21. Accipitur generatim pro tenuiſsimo minutiſsimoq; & leuiſsimo cuiuslibet rei.

Achores penult.prod. (ἀχῶρες) ſunt manantia capitis ulcera, quæ fiunt in ipſa capitis cute, tenuiſsimis foraminibus cutem perforantia, ex quibus ſanies effluit glutinoſa. Notum mali genus, pueris admodum familiare. Noſtrates à tinearum in ueſtibus ſimilitudine, tineas appellant. Egnatius Teniam, à tenacitate, eo quòd difficile curari poſsit.

Achras] *huius achradis* (ἀχράς) Pyrus ſylueſtris, pyraſter. Ruellius. Columel.lib.7.cap.9.

Achreſtus] Achreſti (ἄχρηστος, ου ὁ, ἡ) abuſiuus, inutilis, inidoneus. Vtitur Auſonius Sect.1. in epigr. de duobus fratribus.

Achriogelos] *penult. correp.* (ἀχρειόγελως) temerè ridens. Quod uitij uel ſtultitiæ ſignum eſt, uel dementiæ. Vide Eraſmum in Chiliadibus.

Acicula] *aciculæ pen.correp.* (ῥαφίδιον) qua mulieres utuntur ad ornamentum capitis. Valla lib.1.

Acidalia (ἀκιδαλία) Veneris epitheton, à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ ciuitate: in quo ſe Gratiæ lauant, quas Veneri conſtat eſſe ſacratas. Ipſius enim & liberi filiæ ſunt, nec immeritò. Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius in illud 1. Aeneid.38. uerſu à fine.

– at memor ille
Matris Acidaliæ, paulatim abolere Sichæum
Incipit.

Acidalius) ἀκιδάλιος) fons in Orchomeno ciuitate Bœotiæ: Veneri & Gratijs ſacer, ut ſcribit Bocatius.

Acidula] *aqua*. Plinius.libr.2.cap.103. Lynceſtis aqua, quæ uocatur acidula, uini modo temulentos facit. Meminit & lib.31.cap.2.

Acidus] *adiectiuum, penultima correpta, ab aceo, aces,* (ὀξεῖος) propriè dicitur id quod acuit: id eſt, in acorem uerſum eſt. ut uinum acidum. Plinius lib.10.cap.70.3. Culices acida petunt, ad dulcia non aduolant. Plau. Pſeud.11.49. Ecquid habet is homo aceti in pectore? CH. atque acidiſsimi. Metaphora, de qua uide Acetum. Virgilius 3. Georg.76.

Hic noctem ludo ducunt, & pocula læti
Fermento, atq; acidis imitantur uitea ſorbis.

Acidæ uenæ fontium. Vitru.lib.8.cap.3.

Acidi fructus dicuntur, qui iucundi acoris ſaporē habent. Sic *Herbæ acidæ*, & *Acidus ſuccus*. Columel.lib.5.cap.10.10. Malum punicum ſi acidum, aut minus dulcem fructum feret, hoc modo emendabitur.

Acidulus, la, lum, diminutiuum, penul. correp. (ὀξείδιος) Aliqua ex parte acidum quod & ſubacidum dicitur. Plin. lib. 15.cap.15.2. Poſt autumnalia, acidulo ſapore iucunda: De pyris loquitur.

Acies] *aciei, fœ.gen.* (ἀκίς, ἀκμή) Dicitur in ferro ea pars quæ ſecat. Sic Acies oculi, pro acumine uiſus. Inde ad alia transfertur, ut acies animi uel ingenij, id eſt, acumen. Virg. 2.Georg. Ipſa acie falcis nondum tentanda.

Acies unguium, Plin.lib.8.cap.16.2.

Exacta falcis acies, Plin.lib.17.cap.22. Et cap.27. Exactam falcis aciem utraq; manu imprimentes.

Haſtæ acies: Id eſt, cuſpis. Ouid.3.Metamorph.22.

Primaq; de ſulcis acies comparuit haſtæ.

Securium acies. Cic.7.Verr.89.

Stricta ferri acies, Virgil.2.Aeneid.67.

– ſtat ferri acies mucrone coruſco

Stricta, parata neci, *Stricta*: id eſt, nuda. Seruius. Et li.6.58

Aciem dicuntur trahere, aqua cotes, pro eo quod eſt exacuere, id στόμωσιν, Græci uocant, authore in Plinium Hermolao. Plin.lib.36.cap.12. Repertæ ſunt & in Italia, aqua trahentes aciem acerrimo effectu.

Excitare aciem falcis. Plin.lib.18.ca.28. Creticis tātum tranſmarinisq; cotibus notis, nec niſi oleo, falcis aciē excitātibus.

Aciem ferri hebetare. Plin.lib.13.cap.ultimo ad finem.

Acies oculorum, per translationem. Cic.4.de finib.107. Hebes acies eſt cuipiam oculorum. Virg.12.Aeneid.113.

Huc atq; huc acies circumtulit, aſpicit urbem.

Idem 6.Aeneid.158.

Huc geminas nunc flecte acies, hanc aſpice gentem.

Ci.2.de Nat.de. 213. Acies ipſa qua cernimus, quæ pupula uocatur, ita parua eſt, &c.

Ardentes oculorū acies torquere aliquo. Virg.12.Aene.135.

Contenta oculorū acies: id eſt, intenta. Lucret.lib.1.66.

Firma acies oculorum. Vide in Nobilior acies.

Nobilior acies. Claudian. in præfatione 7.Paneg.3.

Firma acies. Plin.lib.10.cap.3.

Obtuſior acies. Cic.de Senect.75.

Peruicax oculorum acies. Seneca in Agamem.6.14.

Recta oculorum acies. Ouid.2.Metamorp.156.

Sagax acies, oculorum ſcilicet, Lactan. Stat. Thebaid.10.119.

Sanguineam oculorum aciem uoluere. Virg.4.Aeneid.129.

Turbida oculorum acies. Seneca in Hercul.fur.11.12.

Veſpertina acies. Plin.lib.8.cap.50.

Errat acies luminū, id eſt, oculorū. Senec.in Hercul.fur.11.30

Stupet oculorum acies. Horat.2.Serm.2.1.

Dirigere aciem oculorum ad aliquem. Catul. de Berecynthia, & Aty.58.12.

Effugere aciem: id eſt, oculorū acumen, Senec.in Agam.12.6.

Exacuere oculorum & ingenij aciem ad bona. Cicero 2. de Legibus 90.

Excitare aciem oculorum. Plin.lib.20.cap.4.

Flectere aliquò geminas oculorum acies. Virg.6.Aeneid.158.

Flectere oculorum aciem retrò. Seneca in Hercul.fur.9.42.

Fugere aciem. Cic.1.Tuſc.80. An tanta ſit eius tenuitas, ut fugiat aciem: id eſt, uideri non poſsit.

Intendere oculorum aciem. Vide Intendo.

Ludere aciē oculorū, id eſt, decipere. Senec.in Herc.fur.9.11.

Aciem oculorum offendit claritas colorū. Plin.lib.35.cap.10.

Aciem oculorum protendere in mare. Catul. in Argonau.26.

Aciem oculorum ſucco fœniculi reficiunt ſerpentes. Plin. lib. 20.cap.23.

Reflectere oculorum aciem. Senec.in Herc.fur.8.3.

Hebetare oculorū aciē. Plin.li.20.ca.6.1. & 32.cap.7.

Luminum acies torpet: id eſt, acumen oculorum hebeſcit. Seneca in Hercul. fur.9.7.

Hebeſcere aciem authoritatis ſenatus patimur. Cic.in Catil.2.

Acies animi. Cic.in Catone maiore 75.

Acies ingenij, Cic.4.Acad.219. Idem 1. de Legibus 90. & ad Brut.18.4. & 1.de Orat.73. *Acies mentis*. Cic.4. Acad. 234. Idem de Diuin.109.

Præſtringere aciem ingenij. Cic.ad Brutum 18.4.

Contemplari aliquid omni acie ingenij. Cic.1.de Orat.73.

Abducere aciē mētis à cōſuetudine oculorū. Ci.2.de na.de.64

Præſtringere aciem mentis. Cic.1.de Diuin.109.

Acies orationis. Plau.Epid.11.20.

Acies (παράταξις, τάγμα) ut Vegetius lib.3.cap.14.ſcribit, eſt exercitus inſtructus. Cic.2.Tuſc.100. Non ſentiunt uiri fortes in acie uulnera.

Acies interdum pro ipſo cōflictu & prælio ſumitur. Tac.li.20

Prima acie fuſum uictumq; Romanum.

Idem lib.14. Vincendum illa acie, uel cadendum eſſe.

Exercitus noſtri acies. Cic.in Catil.28.

Aeratæ acies: Id eſt, æreis armis munitæ. Virg.9.Aeneid.96.

Aucta acies numero. Vide Augeo.

Belligeræ acies. Stat.12.Thebaid.144.

Ciuili acie cadere, id eſt, mutuis cædibus, & uelut bello ciuili. Ouid.7.Metamorph.29.

Condenſa acies. Vide Condenſus.

Conſerta acies. Tacit.lib.5.

Conſertæ campis acies. Sil.Ital.lib 6.64.

Conuerſæ acies: Id eſt, in bellū coactæ. Seruius. Virgil. 12.Ae=

Defixa acies, id eſt, immota. Stat.9.Theb.136. (neid.111.

Directæ acies. Virgil.2.Georg.57.

Diuerſa acies, hoc eſt aduerſariorum. Tacit.lib.14.

Feræ acies. Seneca in Agamem.7.3.

Firmata acies ſubſidijs. Liuius.1.Decad.lib.4.

Fluctuans acies. Curtius lib.3.

Formoſa acies. Claudian.Panegyr.3.52.

Frænata acies, id eſt, equeſtris. Sil.Ital.lib.11.53.

Funeſtæ acies. Lucan.lib.3.63.

Generoſa acies. Stat.Thebaid.6.60.

Horrida acies. Tacit.lib.5.

Infeſtior acies. Liuius 1.Decad.lib.4.

Inſtructa acies. Cic.4.Philip.159. Faciam igitur ut Imperatores inſtructa acie ſolent.

Iuſta acies, Liuius.4.Decad.lib.1.

Licitæ acies: id eſt, Bella licita. Stat.11.Thebaid.25.

Noua acies facta. Liuius 4.Decad.lib.4.

Opimæ acies, Stat.4.Sylu.6.13.

Non parca fugæ acies. Sil.Ital.lib.10.7.

Pedeſtris acies. Liu.1.Decad.lib.2.

Verſatilis acies. Vide Verſatilis.

Roſtri acies. Plin.lib.11.cap.37.51. Sed roſtri acie comminuit omnia.

Porrectior acies. Tacitus in uita Agricolæ.

Primori in acie uerſabantur Sido. Tacit.lib.19.

Proſpera Sequanorum acie belli impetus ſtetit. Tacit. lib.20.

Recta acies. Liuius.4.Decad.lib.4.

Sociæ acies. Claudian.4.Paneg.81.

Subſidiaria acies. Liu.3.Decad.lib.10.

Tenuis acies. Tacit.Annal.lib.1.

Trepidæ acies. Ouid.lib.3.Amorum.7.6.

Turbatæ acies. Virgil.11.Aeneid.124.

Vaga acies, Liuius.3.Decad.lib.10.

Verſa retrò acies. Horat.3.Carm.4.6. Propertius libr.3.E=

Veſana acies, Claudian de Rap.Proſ.40. (leg 11.14.

Vulcania acies horrida, id eſt, uis ignis. Seruius. Virgil.10.Aeneid.81.

Defeſſus acie, id eſt, bello fatigatus. Stat. 12. Thebaid. 100.
Denſos acie rapit, id eſt, raptim ducit cōſtrictos, & in acie coniunctos. Virgil. 10. Aeneid.
Inuictus acie, id eſt, qui nunquam uinci potuit in prælio. Senec. in Octau. 8. 13.
Receptus tutus erat in aciem peditum. Liu. 3. Decad. lib. 8.
In aciem telis accingi. Tacitus lib. 20. Quidam expedire arma, teliſq; tanquam in aciem accingi.
Accipere ſocios in mediam aciem. Liuius 3. Decad. lib. 8. Idem 3. Decad. lib. 10.
Adminiſtrare aciem Hircius in Commen. belli Alexandrini.
Adſiſtit in aciem ordo agminis. Tacit. lib. 2.
Amplecti hoſtiū aciem, id eſt circumuenire. Liu. 4. Decad li. 1.
Aperire mediam aciem uenienti ex aduerſo hoſti. Liuius 3. Decad. lib. 8.
Aciem audere. Tacitus. lib. 12. Vaſtati agri, prædæ paßim actæ, non auſis aciē hoſtibus: uel ſi ex occulto carpere agmen tentarent, punito dolo.
In aciem audere. Tacitus lib. 12.
Bellat acies. Stat. lib. 1. Thebaid. 46.
Bellare acie, Liuius 4. Decad. lib. 2.
Cadere in acie, id eſt, occidi Liuius. 3. Decad. lib. 9.
Cadere per acies. Tacit. lib. 1. Annalium. Quum ferocißimi per acies aut proſcriptione cecidißent.
Certant acies. Virg. 2. Aeneid. 6.
Ciere acies. Virgil. 6. Aeneid. 166.
Circumuallare aciem. Sil. Ital. lib. 7. 118.
Circunuenire aciem. Liu. 4. Decad. lib. 1.
Claudere aciem. Liuius. 3. Decad. lib. 10.
Coercere acies. Virgil. 9. Aeneid. 6. id eſt, cogere, colligere. Seruius. 1.
Cohærent acies. Curtius lib. 3.
Coire inter ſe mediæ acies poſſent. Liuius 3. Decad. lib. 8.
Colligere ſe ad aciem. Vide Colligo.
Collucet flammis acies. Vide Colluceo.
Committere ſe in aciem. Vide Committo.
Commota acies. Liuius 3. Decad. lib. 10.
Componere aciem. Tacitus in lib. de moribus German.
Duplici acie confligere. Quintil. lib. 5. cap. 7. 3. & lib. 6. cap. 4. Stat. acies.
Concurrunt acies. Lib. 4. Decad. lib. 4.
Concurrere acie. Liu. 4. Decad. lib. 10.
Per acies conficere bellum. Tacit. Annal. lib. 2. Lætiore Tiberio quia pacem ſapientia firmauerat, quàm ſi bellum per acies confeciſſet.
Confirmata acies. Liu. 4. Decad. lib. 3.
Congredi acie. Tacit. lib. 14.
Conſiſtere in acie. Liu. 1. Decad. lib. 9.
Continentur acies, Cæſar de bello Ciuili. lib. 1. Producitur tamen res: acieſq; ad ſolis occaſum continentur. Inde utrique in caſtra diſcedunt.
Dānare aciē, id eſt, deteſtari & relinquere. Sil. Ital. li. 17. 118.
Dātur acies. Tacit. in uita Aricolæ, fortißimi cuiuſq; uocem audiebam. Quando dabitur hoſtis? quando acies?
Decernere acie. Liuius 4. Decad. lib. 1. & lib. 2.
Deductus in aciem. Tacit. lib. 17.
Deducta legio in aciem. Tacit. lib. 18.
Dehiſcens acies. Liu. 3. Decad. lib. 9.
Deſcendere in aciem omnibus copijs. Liuius 4. Decad. libro 1. & libro 3.
Dicere acies, id eſt, deſcribere. Virg. 7. Aeneid. 9.

Tu uatem, tu diua mone, dicam horrida bella,
Dicam acies, actoſq; animis in funera reges.

Dilatare aciem. Liuius 4. Decad. lib. 1.

Dimicare acie ſi uellet. Liuius 4. Decad. lib. 1. & 4.
Dirigere aciem. Cæſ. bello Ciuili lib. 5. Liu. 4. Decad. lib. 1.
Diſiecta acies. Tacit. lib. 19.
Diſpoſita Vitellianarum legionum acie. Tacit. lib. 18.
Diſtrahere aciem, & diſtendere. Cæſ. bel. Ciu. lib. 3.
Diuertere acies. Lucan. lib. 2. 95.
Ducere firmamentum in aciem. Liu. 3. Decad. lib. 9.
Duplicare acies. Sil. Ital. lib. 15. 102.
Educere in aciem. Cæſ. bel. Ciu. lib. 4. Liu. 4. Decad. libro 1. Idem 3. Decad. lib. 7.
Erigere aciem, Liuius. 1. Decad. lib. 1. Tacit. lib. 19. Idē li. 20.
Erigere aciem in aduerſum collem. Liu. 3. Decad. lib. 8.
Erumpit noua acies, Liu. 1. Decad. lib. 4.
Euadere aduerſus aciem, Liu. 3. Decad. lib. 7.
Acie excedere, Liuius 4. Decad. lib. 1.
Excire milites in aciem. Liuius 3. Decad. lib. 7.
Exire in aciem, Liuius ibidem.
Exornare aciem. Salluſt. in Iugurth.
Explicare aciem, Liuius 1. Decad. lib. 4.
Extenditur acies, Curtius libro 3.
Extenuare aciem, Liuius 4. Decad. lib. 1.
Ferre aciem, Tacitus libro 4. id eſt ſuſtinere.
Firmare ſubſidijs aciem, Liuius. 1. Decad. lib. 4.
Firmare aciem, Liuius 3. Decad. lib. 7.
Firmata acies, Liuius 4. Decad. lib. 2.
Hortari aciem, Ouid. lib. 1. de Arte amandi 42.
Impulſa acies. Liuius 3. Decad. lib. 4.
Inclinauit acies, Liuius 1. Decad. lib. 2.
Inclinatur acies. Fuſa eſt acies, Liu. 1. Decad. lib. 1.
Incubuit tum acies hoſtium integris ordinibus, Tacit. lib. 18.
Incurrere in auerſam hoſtium aciem, Liu. 3. Decad. lib. 10.
Inducere aciem in hoſtem, Liu. 1. Decad. lib. 4.
Inducere legiones in aciem, Liuius 3. Decad. lib. 7.
Inferre ſe in mediam aciem, Liu. 3. Decad. lib. 8.
Infertur pedeſtris acies, Tacit. lib. 2.
Inſtaurare aciem. Vide Inſtauro.
Inſtituere aciem, pro facere. Cæſar bel. Ciu. lib. 3.
Inſtruere aciem, Cic. pro Muræna 19.
Integrare aciem, Sil. Ital. lib. 12. 136.
Interrumpere aciem, Vide Interrumpo.
Inuehi in aciem, id eſt inferri, Liu. 1. Decad. lib. 2.
Ire in aciem, Tacit. in uita Agricolæ.
Iterare aciem, id eſt, renouare, Stat. 11. Thebaid. 91.
Labantes acies, Tacit. in lib. de morib. German.
Laxata acies, Liuius. 3. Decad. lib. 7.
Locare ante aciem pedites ex omni iuuentute delectos, Tacit. in lib. de morib. German.
Miſcere pauidos fuga, uulneribuſq; milites in certam & integram aciem, Liu. 3. Decad. lib. 10.
Antequam miſcerentur acies, Tacit. lib. 18.
Mouere loco aciem, Liu. 3. Decad. lib. 10. Sil. Ital. lib. 11. 33.
Nudare aciem cornibus, auxilio: &c. Liu. 3. Decad. lib. 10.
Nutantem aciem uictor equitatus incurſat. Tac. lib. 19.
Opponere aciem, Virgil. 9. Aeneid. 97.
Ordinare aciem, Curtius lib. 3.
Pandere aciem, Tacitus lib. 20. Liu. 3. Decad. lib. 8.
Patefacta acie, cornua hoſtium amplexus in orbem, pugnantes ad unum omnes occidit, Liu. 3. Decad. lib. 8.
Pellere aciem. Vide Pello.
Perfringere aciem tenuem, Tacit. lib. 20.
Perrumpere aciem, Virg. 9. Aeneid. 106.
Perturbata acies, Liuius 3. Decad. lib. 7.
Poſcere acies, Virgil. 8. Aeneid. 106.
Procedere in aciem, Liu. 1. Decad. li. 4. & 3. Decad. lib. 7.

Procurrit acies. Cæſar belli ciuilis lib. 3.
Prodire in aciem. Cæſar bel. Gal. lib. 8.
Producere in aciem, Liuius 1. Decad. lib. 2.
Profligare & perfringere aciem. Sil. Ital. lib. 11. 80.
Progredi in aciem. Liu. 4. Decad. lib. 1.
Promouere aciem, Liuius 1. Decad. lib. 2.
Propinquabat legionum acies. Tacit. Annal. 3.
Proruebat hoſtilem aciem ingentibus ſaxis, Tacitus lib. 19.
Prorumpere in aciem. Tacitus lib. 18.
Proſiliunt acies, Lucanus lib. 7. 16.
Protrita hoſtium acie. Tacit. lib. 18.
Pugnare acie, Liu. 3. Decad. lib. 9.
Recedere ex acie, Cæſar belli Ciu. lib. 5. Tacitus in libro de moribus German.
Recipere aliquem in aciem. Liuius 1. Decad. lib. 2.
Redintegrata acie, manus ad obſeſſos tendere. Tacitus lib. 20.
Pedem refert acies. Val. Max. lib. 1. cap. 8.
Refugere in ſecundam aciem. Liuius 3. Decad. lib. 10.
Refugere acie. Cæſar belli ciuilis lib. 3. Qui acie refugerant milites, & animo perterriti, & laßitudine confecti.
Reſtituere aciem, Liuius 1. Decad. libro 2. Idem 3. Decad. li. 9.
Reſedit acies hoc campo. Virgil. 8. Aeneid. 100.
Siſtere aciem. Liu. 1. Decad. lib. 2.
Sonat acies cantu uirorum. Tacitus lib. 20. Vt uirorum cantu, fœminarum ululatu ſonuit acies.
Sternere aciem. Virgil. 8. Aeneid. 110.
Struere aciem. Virgil. 9. Aeneid. 9.
Subducere ſaucios in poſtremam aciem. Liuius 3. Decad. li. 10
Subducere legionem ex acie. Tacit. lib. 2.
Succeßit uallo Romana acies, ubi primum illuxit. Liuius 3. Decad. libro 7.
Suggredi acie. Tacitus lib. 4. Quidam audentius apertis in collibus uiſebantur, quos dux Romanus acie ſuggreſſus haud ægrè pepulit.
Summouere aliquos in poſtremam aciem. Liu. 3. Decad. li. 10.
Suſtentare aciem. Virg. 12. Aeneid. 133. Tacitus lib. 18.
Suſtinuit labantem aciem Antonius accitis prætorianis. Tacitus lib. 19.
Temperare acies, id eſt, Regere ac moderari. Stat. 9. Thebaid. 165.
Tenere aciem, pro regere. Cæſ. belli Ciuilis lib. 3.
Turbauit extemplo aciem eorum eques immiſſus. Liuius. 4. Decad. lib. 4.
Turbata acies, Liuius. 3. Decad. lib. 7.
Venire in aciem. Tacitus in libro de moribus German.
In aciem dimicationemq; ueniamus. Cic. in Orato. 25.
Verſari in acie & ferro. Cic. de optimo genere Orato. 149.
Volitare tota acie. Tacitus. lib. 2.
Acies, ut alia quintæ inflexionis, olim habuit in genitiuo acie authore Seruio. Salluſt. 1. hiſto. Dubitauit acie pars.
Acilius Buta, (ἀκίλιος) homo Prætorius, cui poſt patrimonium ingens conſumptum Tiberius paupertatem confitenti, Serò, inquit, experrectus es. Cælius Antiq. lect. 5. cap. 32.
Acinacis] huius acinacis, penult. corrept. maſc. gen. (ἀκινάκης) gladius Perſarum, ſiue Medorum, inquit Acron. Horat. 1. Carm. 27. 1.

Vino & lucernis Medus acinacis
Immane quantum diſcrepat. Valer. Flac. lib. 6.
Inſignis manicis, inſignis acinace dextra.

Cùm Scythæ per uentum & acinacem iurabant, per uitam ſe & mortem affirmabant iurare, quòd uentus uitæ hominum cauſa ſit, acinacis uerò mortis, ſicut Lucianus in Toxari teſtatur.
Acintani, gens Hiſpana, ſimulacrum Martis ornatū radijs maxima religione colentes, Necum uocabant, quod eorum lingua marem ſignificat. Sipont. & Macrob. Saturn. lib. 1.

Acinus] acini, pe. cor. m. g. & acinum neutri, teſte Nonio, (ῥάξ) Hor. 2. Serm. 6. 17. Aridum & ore ferens acinū, ſemeſaq; lardi Fruſta dedit. Valla lib. 4. Inter acinos & baccas hoc intereſſe puto, quòd acini inter fructus minutiores arborum fructicumùe denſius naſcantur: baccæ uerò diſperſius & rarius. Inter acinos enim numerantur grana uuæ, hederæ, ſambuci, ebuli, mali punici: addo etiam morū, & quicquid his eſt ſimile. Inter baccas uerò, fructus lauri, fructus oliuæ, corni, loti, quam fabam Syriacam uocant, myrti, lentiſci, ſimiliumq;. Cic. de Senect. 47. Omitto enim uim ipſam omnium quæ generantur è terra, quæ fici ex tantillo grano, aut ex acino uinaceo, aut ex cæterarum frugum, aut ſtirpiū minutis ſeminibus tantos truncos, ramoſq; procreat.
Acina ebrioſa, gen. fœm. pro Acino ebrioſo gen. n. dixiſſe Catullum poetam, ſcribit Gellius lib. 7. cap. 20.
Acinum corrugatum. Vide Corrugo.
Acinus calloſus. Vide Calloſus.
Acini coccinei, Vide Coccum.
Acini meſpilorum. Plin. lib. 15. cap. 20.
Acinaceus, adiectiuum (ῥαγώδης) ut, Vinum acinaceum. Vlpianus Digeſtis de uino legato. Videtur loram ſignificare: hoc eſt, uinum ſecundarium, factum ex uuarum acinis aqua maceratis.
Acinoſus (ῥαγώδης) aliud adiectiuum penult. prod. Dicitur quòd multos habet acinos: ut uua acinoſa. Plin. de uitium generibus lib. 14. cap. 3. 5. Columbinæ acinoſißimæ.
Acinoſum pro re ſuccoſa in modum acinorum. Plinius lib. 12. cap. 13. 1. Aſari ſemen acinoſum, ſaporis calidi, ac uinoſi. Idem libro 21. cap. 17. 7. Ea eſt & caulis acinoſi.
Acipenſer] acipenſeris maſc. gen. (ἔλοψ) Genus piſcis, de quo Plin. lib. 9. cap. 71. 1. Apud antiquos piſcium nobiliſſimus habitus acipenſer, unus omnium ſquamis ad os uerſis contra aquam nando meat, nullo nunc in honore eſt: quod quidem miror, cùm ſit rarus inuentu. Cicero. Nam cum eſſet apud ſe ad Lauernum Scipio, unaq; Pontius, allatus eſt fortè Scipioni acipenſer, qui admodum rarò capitur, ſed eſt piſcis, ut ferunt, in primis nobilis. Cùm autem Scipio unum & alterum ex ijs qui eum ſalutatum uenerant, inuitaſſet, pluresq; etiam inuitaturus uideretur, in aurem Pontius, Scipio, inquit, uide quid agas, acipenſer iſte paucorum hominum eſt. Martial. in Xenijs. 13. 21.

Ad Palatinas acipenſera mittite menſas,
Ambroſias ornent munera rara dapes.

Legimus in aliquib. exemplarib. (acipenſem) & (ornant.)
Acipenſer decumanus. Vide Decumanus.
Acis (ἄκις) Fluuius eſt Siciliæ, qui decurrit ex Aetna, teli impetu, unde dictus eſt, ut docet Euſtathius.
Acis, genitiuum habet Acis & Acidis.
Acis, apud Ouidium primam producit. Claudianus lib. 3. de rapt. corripit, Lucus erat propè flumen Acin, &c.
Acis, pulcherrimus fuit adoleſcens, Fauni filius ex Simethi fluuij filia, paſtor Siculus, quem dum Galatea Nerei & Doridis filia amaret, & Polyphemum Cyclopa ſperneret, ille iratus Acin necauit: qui poſtea Galateæ miſeratione in fontem mutatus eſt, ut ſcribit Ouid. lib. 13. Metamorph. 162. Acis item inſula una eſt ex Cycladibus, authore Pli. ca. 12. li. 4.
Acithius, (ἀκίθιος) fluuius eſt Siciliæ apud Ptolemæum, alio nomine Acis & Acilius dictus.
Acleti] (ἀκλητί) aduerb. citra uocationem, citra inuitationem. Prouerbij loco dicitur, quoties inuocatus quis accedit ad conuiuium: quod & amici faciunt & cœnipetæ. Hermola. in Plin. lib. 35. cap. 11.

Aclis] *aclidis,pen.cor.fœ.gen.*(ἀκλὶς) Virg.7.Aeneid.

– teretes ſunt aclides illis?

Tela.Nonius,Aclides,*inquit,iacula breuia.*

Acmon] *acmonis.penult.correp.maſc.gen.*(ἄκμων) Latinè,*incus.* Vnde Pyracmon *unus è Vulcani famulis, quòd à calenti incude nunquam diſcederet. Seruius.* Virgilius 8. Aeneid.84.

Bronteſq;,Steropeſq;,*& nudus membra Pyracmon.*

Acmotheton] *acmotheti penult.correp.neu.gen.*(ἀκμόθετον) Lignum *ſuſtinens incudem.*

Acoetes (ἀκοίτης) *nomen uiri pauperis.* Huius *tenuitatē exprimit* Ouid.lib. *Metam.*3.117.

Acoetus] (ἄκοιτος) Sine cubili. Vnde Plin. li.11.*cap.*15. *mel acœton uocat,ſine retrimento ſedimētoúe.* In omni (*inquit*) *melle,quod per ſe fluit,ut muſtum,oleumq;, appellaturq; acœton,maximè laudabile eſt.* Nam κοῖτος, *lectum ſignificat.* Vnde & *cœton* (κοιτών) *hoc eſt dormitoriū* Plinio,*et* Procœtion *in epiſtolis* Cecilij,*pro antecubiculo: etiā ſi* Proceſtrion *quoq; legitur,non abſurdè.* Quid *ſit* Proceſtrion,Feſtus Pōpeius *docebit,*Procœtion *&* Cœten,Vitruuius *thalamum & antithalamum uſurpat.* Hermol.in Plin.

Acolaſtus] *acolaſti* (ἀκόλαςος) *prodigus, intemperans, immodeſtus, laſciuus, libidinoſus, infrænis , immoderatus.* Gellius *lib.*19.*cap.*2.*negat* Latinè *uerti poſſe.* Sonat *ad uerbum,impunitus,uel incoercitus, ut ſit qui cupiditates nō puniat,uelut iniecto fræno.* Nam κολάζω, *punio eſt, &* α *priuat.* Nec *ſolùm de hominibus,uerumetiam de rebus dicitur, ut* ἀκόλαςος γλῶτ|α,*lingua infrænis.* Acolaſtus *homo,homo nihili,neq; rei,neq; frugis bonæ.* Gellius *lib.*7.*cap.*11. Budæus *in* Commēt. *proteruum propriè ſignificare putat, & qui ſibi circa libidines temperare non poteſt.*

Aconae] *penultima correpta* (ἀκόναι) *cautes.* Vide Aconitum.

Acone, Acones,*penult.correp.portus* Bithyniæ, *ueneno aconito dirus.* Plin. Græcè ἀκόνη.

Aconiti] (ἀκονιτὶ) *aduerbium,ſine puluere, citra puluerem ſudoremq;,citra negotium & laborem,ſine pugna.* κόνις,ιος,*fœm.gen.puluerem ſignificat.* Plin.*lib.*35.*ca.*11. Alcimachus *pinxit* Dioxippum,*qui pancratio* Olympiæ *citra pulueris iactum (quod uocāt aconiti) uicit:coniti* Nemea. Prouerbij *loco dicitur de eo, qui ſine labore uictor euadit: ab athletis ſumptum, qui puluerem inſpergebant corporibus,ut ſe facilius comprehendere poſſent.* Ouid. *lib.*9. Metamorph.*de lucta* Herculis *&* Acheloi. Vide Hermolaum *in* Plin.*&* Eraſmum *in* Chiliad. Eadem *forma dicimus &* ἀνιδρωτὶ *ſine ſudore,&* ἀναιμωτὶ,*ſine ſanguine.*

Aconitum] *aconiti,pen.prod.*(ἀκόνιτον) Herbæ *genus, de qua ſic* Plin.*lib.*27.*cap.*3. Aconitum, *folia habet cyclamini aut cucumeris nō plura quatuor,ab radice leniter hirſuta,radicem modicam cammaro ſimilem marino.* Quare *quidam cammaron appellauere, alij theliphonum, ex qua diximus cauſa.* Radix *incuruatur paulum,ſcorpionum modo: quare & ſcorpion aliqui appellauere.* Nec *defuerunt qui myoctonon appellare mallent:quoniam procul & è longinquo odore mures necat.* Naſcitur *in undis cautibus,quas aconas uocant,& ideo aconitum aliqui dixere, nullo iuxtà ne puluere quidem,nutriente.* Hanc *aliqui rationem nominis attulere.* Alij,*quoniam uis eadem in morte eſſet,quæ cotibus ad ferri aciem deterrendam,ſtatimq; admota uelocitas ſentiretur.* De *hoc plura eod.lib. cap.*2.Ouid.Lurida *terribiles miſcent aconita nouercæ.* Videtur *de quibuslibet uenenis intellexiſſe.* Virg.2.Geor.Nec *miſeros fallunt aconita legentes.* Vbi Seruius,Aconita *naſcuntur in* Italia, *ſed non ea obeſſe dicit,quia ſunt omnibus nota.* Hæc *autē herba dicitur nata eſſe de ſpumis* Cerberi, *quo tempore eum* Hercules *ab inferis traxit.* Quæ *quia in ſaxis & cotibus naſcitur,aconitum dicitur,* ἀπὸ τῆς ἀκόνης: *id eſt,à cote.* Et *dicimus* τὸ ἀκόνιτον,καὶ τὰ ἀκόνιτα.

Aconitum,Dioſcoridis *interpres uertit,non picatū.* At Cælius Ant.lec.li.15.*ca.*2.Aconita,*inquit,intelligūtur* Græcis *uaſa nō illita,quæ calido diluta humore aquā in ſe trahunt.*

Aconita *dira,*Auſonius Sect.2.*in monoſyllabis.*

Lurida.Ouidius 1.Metamorph.30.

Pallida.Lucanus *lib.*4.66.

Viuacia. Ouid.7.Metamorph.84.

Aconteus,*uenator egregius ut docet* Statius *lib.*7. Thebaid. 118.*&* Sillius *lib.*16.111.

Acontia] *acontiæ* (ἀκοντίας) *cometæ genus, de quo* Plin. *lib.*2.*ca.*25.Acontiæ *iaculi modo uibrantur ocyſſimo ſignificatu.* Hæc *fuit de qua quinto conſulatu ſuo* Tiberius *imperator* Cæſar *præclaro carmine perſcripſit,ad hunc diem nouiſſimè uiſa.* Eaſdem *breuiores, & in mucronem faſtigiatas, xiphias uocauere,quæ ſunt omnium pallidiſſimæ, & quodam gladij nitore,ac ſine ullis radijs.*

Acontia,*eſt etiam ſerpens magnitudine duorum cubitorum, figura autem craſſa in tenuem abeunte,colore uiridi,maximè iuxta aluum,ut milium colore referat,unde & cenchrias: id eſt,miliaris appellatur.* Aetius Ser.13.*cap.*27.

Acontius (ἀκόντιος) *è* Ceo *ſiue* Cea Aegæi *maris inſula profectus ad ſacra* Dianæ, *quæ in* Delo *inſula omnium* Cycladū *clariſſima,frequenti uirginū conuentu celebrabātur,in amorem uiſæ* Cydippes *puellæ nobilis exarſit.* Quam *cùm ob generis imparitatem non auderet palam uxorem petere, nouam cōmentus eſt fraudem,qua illam ſibi cōiugio obligaret.* Siquidem *in pulcherrimo pomo ſcripſit duos hoſce uerſus:*

Me tibi nupturam (felix eat omen) Aconti,

Iuro quam colimus numina magna Deæ.

Sunt qui hos malint,

Iuro tibi ſacræ per myſtica ſacra Dianæ,

Me tibi uenturam comitem,ſponſamq; futuram.

Itaq; *ſic inſcriptum pomum proiecit ad pedes puellæ.* Quæ *fraudis inſcia,cum imprudens legeret,uiſa eſt ſe uxorem* Acontio *paciſci.* Nam *quæ ante deos in templo* Deliæ Dianæ *dicerentur,rata eſſe debere,lex erat.* Cùm *autem paulò poſt pater huiuſce rei neſcius,illam alteri deſponderet, ſubita febre correpta eſt.* Cui Acontius *per epiſtolam perſuaſit,morbum à* Diana *eſſe immiſſum, eo quòd non impleuiſſet quæ* Dea *præſente promiſerat.* Proinde *contra patris uoluntatem maluit in* Acontij *uenire ſententiam, quàm diutius torqueri.* Extat *utriuſq; epiſtola inter* Ouidianas.

Acopa] *pe.cor.acoporū,n.g.*(ἄκοπα) *medicamenta laſſitudines & fatigationes leuantia.* Lucianus. Pli.*li.*29.*ca.*3.16. Ad *omnia quæ acopis curātur,unguentūq; pariter & medicamentū eſt.* Budæus,Acopos, *minimè laſſū ſignificat.*

Acorum] (ἄκορον) *deſcribit* Dioſc.*lib.*1.*ca.*2.Plin.*li.*25 *cap.*13.Hermolaus,Ruellius,*& alij multi.* Quid *autē ſit acorus,ſeu acorum,non ſatis norunt neoterici.* Ego (*ait* Manardus *lib.*6.) *quoties acoro opus eſt,non uulgari illa radice,& iniucundi odoris,ſed uocato aromatico calamo uti cōſueui.* Antonius *uerò* Muſa,*quam, inquit, galangam appellatis,uerus* Dioſcoridis *acorus eſt: quod ſæpè ab excellentiſſimo* Leoniceno *dictum memini.*

Acoſmia] *acoſmiæ* (ἀκοσμία) *rerum congeries indigeſta,confuſa,& incondita.* Acoſmia *etiam dedecus & indignitas,ſtatus publici perturbatio, quum unicuique ordini ſuæ uices ſuáque dignitas non conſtant.* Quo *uerbo* Plutarchus *ſtatum* Reipublicæ *tempore belli* Ciuilis *appellauit.* Budæus.

Acoſmus,*acoſmi,*(ἄκοσμος,)Inornatus,*incomptus.* Lucret. *utitur lib.*4.234.

Acquieſco.] *acquieſcis,acquieui,acquietū,pen.prod.* (ἐπαναπαύομαι,) *acquieſcere.* Pro *ſimplici ponitur, quod eſt quieſcere.* Cic.*ad* Att. *lib.*13.288.5.Vitandi *caloris cauſa* Lanuuij *treis horas acquieueram.*

Acquieſcere *per tranſlationem dicimus, quum remittitur dolor,aut alia animi moleſtia.* Cic. 1.*de fin.*82.*de improbitate loquens,*Cuius *in animo uerſatur,nunquam ſinit eum reſpirare, nunquam acquieſcere.* Idem Sulpitio,*lib.*4.6.2.Idem 4.Acad.253.Quum *es commotus,acquieſcis.*

Acquieſcere *in re aliqua,aut in aliquo homine, cum quadā animi uoluptate,quieteq; conſiſtere et oblectari in re aliqua, in qua prius in dubio aut ſolicitudine animus fuiſſet.* Cice. Attico, *lib.*7.130.6. Acquieſco *enim ſcribens ad te,& legens tua.* Idem *de* Amicitia 84. Viciſſim *autem ſenes in adoleſcentium charitate acquieſcimus.*

Acquieſcere *alicui rei,*Pro *in aliqua re.* Senec.*epiſt.*24.Vt *meliora tibi proponas,& acquieſcas ſpei blandæ.*

Acquieſcens,Participium.(ἐπαναπαυόμενος,)Cic.*lib.*2.*ad* Q. *fratrem.*Erat *ſummum otium forenſe, ſed ſeneſcentis magis ciuitatis,quàm acquieſcentis.*

Acquiro] *acquiris,pen.prod.acquiſiui,acquiſitū,pe.prod. acquirere.* (κτάομαι, περιποιέομαι, προσπορίζω, ἀντέχομαι.)Ex *ad,& quæro,uerbum notæ ſignificationis: ut* Acquirere *diuitias,amicos,gloriam,&c. pro quo & quærere & parare & comparare frequentius leguntur.* Virg.4.Aeneid.35.Mobilitate *uiget,uireſq; acquirit eundo .* De *fama loquitur.* Ouid. 2.*de* Arte *amandi.*

Naſcitur exiguus,ſed opes acquirit eundo,

Quaq; uenit,multas accipit amnis aquas. Cic.*lib.*3.Offi.28. *alteri acquirere.*

Ad honorem & gloriam aliquid acquirere. Cic.*ad* Appiū Pul. *lib.*3.7.15.*in* Catil.72.Mihi *quidem ipſi quid eſt quod iā ad uitæ fructum poſſit acquiri?*

Beneuolentiam acquirere. Quintil.*lib.*3.*capi.*10.

Dignitatem. Cic.*ad* Planciū,*lib.*10.5.3. Fidē.Cic.*in* Catil.38.

Gratias. Cic.*ad* Att.*lib.*1.110.*ad finem.*

Moram ad condemnandum. Cic.*pro* Cecinna.4.

Studia uulgi. Tacitus *lib.*12.

Acquirere *de malis etiam rebus dicitur : ut* Acquirere *inimicitias.* Plaut. Milit.6.43.

Acquiri *pro augeri,uel cōciliari.* Plin.*li.*15.*capi.*17.4. Quo *genere & uino odorem acquiri putant.*

Acradina,(Ἀχραδίνα,) Cic.6.Verr.105. Altera *autē eſt urbs* Syracuſis,*cui nomen* Acradina *eſt : in qua forum maximū, pulcherrimæ porticus, ornatiſſimum* Prytaneum, *ampliſſima eſt curia,templumq; egregiū* Iouis Olympij: *cæteræque urbis partes,una lata uia perpetua,multiſq; tranſuerſis diuiſæ,priuatis ædificijs continentur.*

Acragas,(Ἀκράγας)*urbs* Siciliæ, *quæ* Agrigentū *aliàs dicitur.* Plin.*lib.*3. *cap.*8.*in deſcriptione* Siciliæ : Oppidum Acragas,*quod* Agrigentum *noſtri dixere .* De *hoc meminit* Virgil.3. Aeneid.140. Vide *ſuo loco.* Acragas *mons,* Vide Acragas.

Acragātinus,*pen.prod.*(Ἀκραγαντῖνος.)*adiectiuum*, Idē *quod* Agrigentinus. Lucretius *lib.*1.147.

Quorum Acragantinus *cum primis* Empedocles *eſt.*

Acratiſmus.] *acratiſmi m. g.* (ἀκρατισμὸς) *& acratiſma, acratiſmatis n.ge.*Ientaculum.Plutarchus *in* Sympoſiacis,*à meracius potandi conſuetudine nomen hoc inflecti coniectat,quoniam panis buccellam mero tingerēt.* Cælius Anti. *lect.libro* 13.*cap.*57.

Acratophoron.] *acratophori,pe.cor.* (ἀκρατοφόρον)Vr-

ceolus Latinè *dicitur.* Cice.4. *de finib.*24. Et *tamen puto concedi nobis oportere,ut* Græco *uerbo utamur , ſiquando minus occurret* Latinum,*ne hoc ephippijs et acratophoris potius,quàm,&c.*

Acratus,(ἄκρατος)*bacchantiū genus,* Athenis *ſpectabatur,cuius duntaxat extra parietē extabat.* Pauſanias *in* Attica.

Acredula.] *acredulæ,pe.cor.* (ἀκανθίς) Putatur *lucinia auis,ſiue quem uulgò* Rauatinum *dicimus.* Cic.*in* Progne. Et *matutinos exercet acredula cantus.* Idem 1. *de* Diuina. 13. Et *matutinis acredula uocibus inſtat.*

Acrementum.] *acremēti, quidā* Latinū *probāt ex* Plin. *li.*20.*ca.*7.6.In *eos uſus, et oxypropolæ ſeruāt addito dulci, acrementū tēperantes.* Qui *locus ſic nūc legitur ,* Stomachi *diſſoluti utiliſſimè adiuuantur , in eo uſu & oxypori obolis aſperitatem,addito dulci,ad intinctum aceti temperantes.*

Acribodicaeon.] *acribodicæi,pe.prod.g.n.*(ἀκριβοδίκαιον)*exactum,ſummū ius,* Ius *quod ſtrictum iuriſcōſulti dicūt.* Et *qui illud æquitati præferunt ,* Acribodicæi *ab* Ariſtotele *uocantur,quaſi præduri interpretes iuris, quaſiq; deterioris iuris ſtudioſi,uſurpatoreſq;.* Budæus *in* Pandectis.

Acridophagi,(ἀκριδόφαγοι)Aethiopiæ *populi,deſerto contermini,homines paulò cæteris breuiores,macilenti , ac ſupra modum nigri .* Veris *tempore* Zephyrus *&* Libycus *uenti, infinitum penè locuſtarum ex deſerto ad eos deferunt numerū.* Has *ſale,qui ibi plurimus eſt,ſuperinfuſo,diutius ſeruant,cibum guſtu,eis ſuauē.* Hic *eſt ſolus eorū per omne tempus locuſtarum uictus.*

Neq; *enim pecora nutriunt,neq; piſces edunt,procul à mari poſiti:neque ullum aliud uitæ adminiculum habent .* Corpore *leues ſunt , ueloces curſu , & uitæ breuis : ut qui longiſſimè uiuunt,quadrageſimum non excedant annum.* Finis *eorum admirabilis eſt.* Nam *propinquante ſenecta , pediculi alati, non ſolùm uiſu uarij,ſed ſpecie horridi ac turpes,in corporibus nati, uentrem primò, tum pectus, deinde totum corpus paruo tempore exedūt.* Qui *morbum patitur, primùm ueluti ſcabiei cuiuſdam pruritu allectus corpus ſcalpit, uoluptate ſimul & dolore perceptis.* Deinde *exorientibus pediculis , ſimul effluente ſanie , morbi acerbitate ac dolore percitus, unguibus corpus magno cum gemitu lacerat.* Tanta *uerò uermium copia effluit , alijs ſuper alios tanquam ex perforato uaſe ſcaturientibus,ut deleri nequeant.* Hoc *pacto ſiue cibi ſiue aeris cauſa,miſerum ſortiuntur uitæ finem.* Diodorus *lib.*4.*cap.*3.Strabo *lib.*16.

Acrifolium.] *acrifolij,*Arbor *quæ et* Lotos *appellatur.* Galli Alyſam *et* Alyſerum *uocant.* Ruellius *acrifolium inter infelices arbores cōmemorat.* Macrobius *lib.*3. *Satur.ca.*19.

Acriſius,(Ἀκρίσιος)Argiuorū *rex,* Abantis *filius,ut ſcribit* Lactantius : *& ut* Euſebius *in* Chronico *ſcribit ,* Prœto *fratri ſucceſſit in regnum .* Hic *ut idem* Lactantius *aſſerit , nec ab hoc diſcrepat* Seruius,*unicam habens filiam* Danaen,*in reſponſis habuit,ſe manu eius qui ex filia naſceretur moriturum , qui ad effugiendam prænuntiatam mortem filiam in quadam turri ſepoſuit,ſeruariq; iuſſit, nequis poſſet ad eam accedere.* Contigit *igitur,ut audita pulchritudinis eius fama illam concupiſceret* Iuppiter.*qui quum ad eam acceſſum alium non uideret,uerſus in auri guttam , ex tegulis ſe in gremium eius cadere permiſit,et ſic prægnās effecta eſt.* Quod *ægrè ferens* Acriſius , *eam capi iuſſit, & in arcā poni , atq; in mare proijci. quod quum miniſtri feciſſent , in littus uſq;* Apulū *arca delata eſt,& caſu à piſcatore capta:in qua quū cōperiſſet* Danaen,*et paruū filium quem enixa fuerat,eā ad* Pilumnū *regē detulit.qui quū genus eius cognouiſſet,& patriā,illā libenter coniugio ſibi copulauit.* Filius *aūt, cui* Perſeus *nomē fuit,quū excreuiſſet : &* Gorgoni Meduſæ *caput*

abſtuliſſet, Argos ueniens Acriſium transmutauit in ſaxum, quæ quidem trāſmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd quum regnaſſet Acriſius apud Argos annis XXXI. à Perſeo nepote ſuo, non ſponte, tamen occiſus eſt, & in lapidem, id eſt in frigiditatem perpetuam uerſus eſt. Ex Euſebio, Bocatio, Seruio.

Acriſius Abantiades, Id eſt Abantis filius. Ouid. 4. Metā. 122.

Acriſius grauis Stat. Thebaid. 6. 58.

Fuit & Acriſius alter, Laertæ patris Vlyßis pater, & Iouis filius, dicente Vlyſſe apud Ouidiū, lib. Metamorph. 13. 24. Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi, Iuppiter huic, &c. Hunc alij Arceſiū uocant, & Arceſius legunt apud Ouidiū.

Acriſioneus pen. prod. adiectiuum. (ἀκρισιώνειος) Ouid. lib. 5. Meta. 48. Acriſioneas Prœtus poſſederat arces.

Virg. lib. 7. Aeneid. 82. Quam dicitur urbem Acriſioneis Danae fundaſſe colonis.

Acriſioniades, huius Acriſioniadæ, pen. cor. g. m. (ἀκρισιωνιάδης.) Perſeus Acriſii nepos. Ouid. 4. Metamorph. 14.

Vertit in hunc Harpen madefactam cæde Meduſæ
Acriſioniades, adigitq; in pectus.

Acroama.] pen. pro. acroamatis. n. g. (ἀκρόαμα) Auditio Latinè dicitur: & pro feſtiua & iucunda narratione accipitur. Ci. pro Archia. 15. Quum ab eo quæreretur, quod acroama, aut cuius uocē libentiſsimè audiret, eius, inquit, à quo ſua uirtus optimè prædicaretur. Plin. epiſt. 117. d. Interdū acroamata audiebamus.

Acroamata dicuntur etiam homines acroamata recitantes. Ci. pro Seſtio. 10. Ille ipſe Ludius nō ſolum ſpectator, ſed actor & acroama. Idem 6. Verr. 43. Hic quaſi feſtum acroama, ne ſine corollario diſcederet, emblemata auellēda curauit.

Acroamaticus penul. cor. adiectiuum. (ἀκροαματικὸς) Auſcultatorius. Ariſtoteles in epiſtola quadam ad Alexandrū Logos acroamaticos appellat libros de recondita Peripateticæ ſectæ diſciplina editos. Gellius lib. 20. cap. 4. & Budæus.

Acroceraunia, Acrocerauniorum. (ἀκροκεραύνια) Mōtes excelſi in diuerſis locis. ſic dicti propter altitudinem & iactus fulminum, ut Seruius author eſt in lib. 3. Aeneid. Quorum alij ſunt in Epiro, diuidentes Ionium mare ab Adriatico. Alij ſunt eodem nomine montes inter Armeniam & Iberiā. Nam ἄκρον dicitur mons, uel ſummitas: & κεραυνὸς, fulmē. Horat. lib. 1. Carm. 34. Qui uidit mare turbidum, & infameis ſcopulos Acroceraunia. Virgilio Ceraunia dicuntur 3. Aeneid. 101. Prouehimur pelago uicina Ceraunia iuxta.

Acrochordon.] acrochordonis penul. cor. f. g. (ἀκροχορδών,) Verruca, amplitudine fabæ, pueros maximè infeſtans, ſic dicta, quòd in imo uſqueadeò ſit anguſta, ut pendere uideatur. Hermolaus in Pliniū. Meminit Cælſius li. 2. ca. 1. Rurſum lib. 5. Acrochordon, inquit, exciſa nullā radiculam relinquit.

Acrocorinthus, (ἀκροκόρινθος.) montis qui urbi Corintho imminet, inter Aegeū & Ionium mare, uertex eſt: quem Soli, quum de eo certaretur, adiudicauit Briareus. Sol autem Veneri conceßit, ut Corinthi aſſerūt. Pauſanias in Corinthiaca. Plinius lib. 4. cap. 4. Acrocorinthum uocat ſummam Corinthi arcem, in qua fons Pyrene: unde ſpectantur diuerſa duo maria.

Acrodrya.] acrodryorum. ge. n. (ἀκρόδρυα,) Caius hoc nomine omnem fructum arborum ſignificari dixit. Propriè tamen Acrodria uocantur, quæ in ambitu lignoſum putamen habent. Quod genus appellatione nucum apud Latinos cōtinetur. Budæus. Ruellius.

Acron, huius Acronis penul. pro. (ἄκρων,) Ceninenſium rex, quem Romulus ſingulari certamine uicit, teloq; traiecit, & eius ſpolia opima Ioui Feretrio dedicauit. Quem ob illata in hoſtem uulnera, teſte Plutarcho in uita Romuli, ſic appellauit. Nam ait ferire apud Latinos, eſſe uulnerare ſagittis.

Acron Ceninus. Proper. lib. 4. 11. 2.

Acron Herculeus, uel quia oriundus ab Hercule: uel quia Ceninenſes Herculem colebant: uel quia fortis & bellicoſus ut Hercules. Propertius lib. 4. 11. 2.

Acronalius, medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philoſophatus eſt: fuit antiquior Hippocrate. ſcripſit lingua Dorica de medicina librum unum. Author Suidas.

Acron nobilis grammaticus, qui Horatium poetam editis commentarijs enarrauit.

Acropolis, pen. cor. (ἀκρόπολις.) dicebatur ipſa arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ſcilicet ἀκρόπολιν, ἄϛυ, & Piræum portum.

Acroſtichis.] penul. cor. huius acroſtichidis penul. etiā correpta f. g. (ἀκροστιχίς,) Quum ex primis aliquot uerſuum continuo ordine ſequentium literis oratio aliqua connectitur, ut in quibuſdam Ennianis & Sibyllinis. Cælius Antiq. lect. lib. 13. cap. 39. Et. Cic. 2. de Diuin. 167.

Acroſtolia.] acroſtoliorum, n. g. (ἀκροστόλια) ſunt extremæ partes nauis, quæ facilè euellebantur, quum collibitum fuerat: ut conſtat ex Diodoro Siculo lib. 20. Latini, ut putat Bayſius, roſtra uocant, & ſiquæ ſimilia. Erat autem in more poſitum apud antiquos, ornari naues uictrices acroſtolijs captiuarum.

Acroteria.] acroteriorum, g. n. (ἀκρωτήρια,) Extremitates ſunt corporis. Ariſtoteles ſic appellat extremam partem digitorum ſub unguibus latentem, et extremam partem oßiū. Significat etiam pinnacula & prominentias ædificiorum. Item ſtatuas quæ in ædificiorum ratione in angulorum ſummitate aſtituuntur. Sunt etiam roſtra nauium et ornatus. Budæus & Cælius lib. 13. cap. 39.

Acrothorax. [pen. prod. (ἀκροθώραξ,) huius acrothoracis penul. etiam prod. m. g. Qui leuiter, aut (ut nonnullis placet) ſummè ebrius eſt. Cælius lib. 13. cap. 39.

Ac ſi, tāquam ſi, ut ſi, pro eo ac ſi, quaſi, perinde quaſi, ſimiliter ac ſi, iuxta ac ſi, non ſecus ac ſi, ὥσπερ εἰ.

Acta.] actæ, (ἀκτή,) ideſt ſecretum et amœnum littus. Virgilius, quinto Aeneidos.

At procul in ſola ſecretæ Troades acta
Amiſſum Anchiſen flebant. Author Seruius. Ci. 7. Verr. Ipſe tamē quū uir eſſet Syracuſis, uxorē eius parum poterat animo ſoluto ac libero tot in acta dies ſecum habere.

Acta, Actæ, uel Acte, Actes, ἀκτῆ,) Attica regio, ut teſtantur Gellius libro 14. cap. 6. & Plin. lib. 4. cap. 7. Cauſam nominis exprimit his uerbis Strabo lib. 9. Atticā apud ueteres Actē, id eſt littus appellatam eſſe conſtat, & nomine deriuato pro Actica, Atticam eſſe nuncupatam: quoniam maxima illius pars ad mare eſt extenta & anguſta: oblonga uerò ſatis & porrecta montibus uſque Sunium ſubijcitur. Hermolaus in Plin. lib. 4. capi. 7. Acten. dictam ſcribit ab Actæone ſiue Actæo rege, ut Fauorino placet & Lycophroni, qui Actæos, uocat Athenienſes: uel quia littoralis ferè tota ſit, exili et anguſto quodam uelut margine, ut Apollodoro & Straboni. Dicebatur & Athis, ſed ab Atthide Cranai regis filia, ut inquiunt, Euſtathius, Martianus, Trogus.

Actæus, adiectiuum, (ἀκταῖος,) Littoralis Atticus. Virgilius 2. Eclog. 5.

Canto, quæ ſolitus, ſiquando armenta uocabat
Amphion Hircœus in Actæo Aracyntho. Seruius.

Sanè Aracinthus, mons eſt Thebanus. Vnde Actæo, littorali debemus accipere, non Athenienſi. Ouid. 1. Metamorph. 63. Separat Aonios Actæis Phocis ab armis, id eſt Athenienſibus, ſeu Atticis.

Acton

Acton, primum in Attica regnaſſe ferunt. Quo uita defuncto, Cecrops ducta uxore illius filia, regnum ſuſcepit: ex qua Erſen, Aglaurum, Pandroſum, et Eryſichonem liberos ſuſtulit. Eryſichthon uiuo adhuc patre uita excedens, regni ſucceßionem inanem ipſe reliquit. At Cecropi Cranaus, Athenis facilè princeps, ſucceßit. Craneo uerò filias quum alias, tum Atthida fuiſſe narrant: à cuius nomine regionem priùs Actæā dictam, Atticam nominant. Author Pauſanias in Attica.

Actias, Actiadis, penul. cor. f. g. (ἀκτιάς,) Id eſt Athenienſis Virg. 4. Georg. 93. Atque Getæ, atque Hebrus, atq; Actias Orithya.

Actiacus, pen. cor. Adiect. (ἀκτιακὸς,) Athenienſis. Ouid. ep. 21. 37. cur nunc actiacas miſeram me mittis ad undas? & libro 1. Faſt. Frondibus actiacis comptos redimita capillos, Pax ades.

Actius, adiectiuum, (ἄκτιος,) Idem quod Actiacus. Virg. 3. Aeneid. 56. Actiaq; Iliacis celebramus littora ludis. Horat. lib. 1. Epiſt. 19. 13.

Actæon, penul. prod. huius Actæonis penul. cor. (ἀκταίων) Ouidius lib. 3. Metamorph. 46. Filius fuit Ariſtei ex Autonoe coniuge, Cadmi filia. Hic uenator fuit ut docet Ouidius, & quum die quadam uenatione feſſus in uallem Gargaphiæ deſcendiſſet, eo quòd in ea fons eſſet, recens & limpidus, & ad eum fontem potaturus accederet, uidit in eo Dianam nudam ſe lauantem. Quod quum ægrè Diana tuliſſet, ſumpta manibus aqua, in faciem eius proiecit, dicens, uade, & dic ſi potes. Is autem repentè in ceruum conuerſus eſt: quem quum canes eius uidiſſent, confeſtim irruerunt in eum, atq; dentibus laceratum, comederunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis diſſeruit, ait libro ſecundo, Actæonem uenationem dilexiſſe, qui quum ad maturam perueniſſet ætatem, conſideratis uenationum periculis, id eſt quaſi nudam artis ſuæ rationē uidens, timidus factus eſt. Et paulò pòſt. Sed quū uenādi periculū fugeret, affectū tamē canū nō depoſuit, quos inaniter paſcendo penè omnē ſubſtantiā perdidit. Ob hāc rem à ſuis canibus deuoratus eſt. Hæc ille. Hæc de Ouidij ſententia lib. Metamorph. 3. Quanquā de Actæone aliter in commentarijs Apollonij lib. 4. Sed receptior eſt & communior Ouidij ſentētia. Diodorus li. 5. ca. 14. Actæonē fabulātur à ſuis canib. diſcerptū, quòd Dianæ cōcubitū, quū uenaretur in mōtibus iuxta tēplum ſitis, appetierit. Alij putāt id ei accidiſſe, quòd ſe illi Actæon prætulerit in uenandi arte.

Actæon Hyantius, Id eſt Thebanus uel Bœotius. Siquidē Bœotij antiquitus Hyantes uocabantur, teſte Plinio. lib. 4. cap. 7. Ouid. 3. Metamorph. 30.

Actæon Autonoeius, Id eſt Autonoes filius. Oui. 3. Metam. 40. Additus & pauor eſt: fugit Autonoeius heros.

Actæon Cadmi nepos. Ouid. 3. Metamorph. 35.

Actæon celer. Senec. in Thebaid. 1. 3.

Actiacus, Actias.] Vide Acta, actæ.

Actiſanes, (ἀκτισάνης,) Aethyopum rex, qui Amaſim Aegypti regē ſuis crudelius imperātē regno deturbauit, Aegyptijſq; ſumma æquitate imperauit. Hic latrocinia nouo more compeſcuit, ſontes neq; morte plectens, neq; linquēs impunitos. Cōſtituto quippe eorū iudicio, reos oēs in unū cogens, amputatis naribus, in ultima deſerti ire cōpulit: ibiq; ciuitatē cōdidit ab exciſis naribus Rhinoceram appellatā. Ea in Aegypti Arabiæq; finibus haud procul à mari ſita, omnibus uitæ cōmodis caret. Nam omnis uicina regio ſalſa eſt. Intra urbis mœnia unicus eſt puteus, & ijs inutilis, utpote aqua guſtu amara. Hos aūt eo in loco poſuit, ne ſuis moribus uicinas gentes inficerēt: neue eorum erga reliquos iniuriæ eſſent occultæ: ſed ut tāquam in orā deſertā relegati, omni re egētes, cogēte neceßitate ſibi uictū exquirerēt. Fißis itaq; calamis, quos ex uicinis agris collegerāt, lōga ſibi retia fecere: quibus iuxta littus per plura ſtadia diſpoſitis, ex captis coturnicibus (nā magnus earū numerus in littore ad capiēdos piſces uerſatur) uictū ſibi compararunt. Diodorus lib. 2. cap. 1.

Actium, (ἄκτιον,) oppidum Epiri & promontorium ad mare ubi Auguſtus Antonium et Cleopatram uicit nauali prælio, ut ſcribit Plutar.

Actius.] Vide Acta, Actæ.

Actor, Actoris, pen. corr. Aſtioches pater, ut oſtendit Homerus lib. Iliados 2. Alter fuit Auruncus, cuius meminit Virg. lib. 12. Aeneid. — ualidam ui corripit haſtam.
Actoris Aurunci ſpolium, &c.
Alius, cuius meminit Statius 19. Thebaid. 62. & 66.

Actorides, Actoridæ, m. g. penul. corr. patronymicū, (ἀκτορίδης) Actoris filius uel nepos, id eſt, Patroclus. Oui. 8. Met. 62

Actutum.] pen. prod. aduer. tēporis. (αὐτίκα,) Virg. 9. Aeneid. 33 —tum cætera reddet. Actutū pius Aeneas. Vbi Seruius, Actutum, confeſtim, ſine dilatione. Cic. 12. Philip. 337. Ego mortem actutum futuram puto. Teren. Adel. 4. 4. 25. Aperite aliquis actutum oſtium.

Aculeus.] aculei, κέντρον) in inſectis dicitur id quo pungūt, ut notū eſt in ueſpis, apibus, & crabronibus. Cic. 2. Tuſcul. 91. Apis aculeum ſine clamore ferre non poſſumus. Idē lib. 5. de Finib. 75. Cornibus uti uidemus boues, ueſpas aculeis Aculeus etiā dicitur quaſi ſpina in folijs aut ſemine quarundam plantarū, unde & herbas aculeatas, & folia, & ſemina ſæpè legimus. Plin. lib. 10. cap. 32. 3. Idem lib. 12. ca. 15. 2.

Sunt & aculei herinaceorū, & hiſtricum ſpinæ. Plin. lib. 8. ca. 35. ſed hiſtrici longiores aculei.

Aculeus ſagittæ pro ſpiculo. Liu. 8. bel. Maced.

Aculeus per translationem dicitur. Plau. Trin. 13. 156.
— iam dudum meum ille
Pectus pungit aculeus, quid illi negotij fuerit ante ædes meas. Id eſt, illa me ſtimulat moleſtia, & malè habet.

Aculeus & maledictum. Cic. in Bruto. 90. In altercando, cum aliquo aculeo & maledicto facetus.

Contumeliarum aculei. Cic. lib. 2. de Orat. 122.

Fuerunt aculei in eum. Cic. ad Q. fratrem lib. 2. 5. 2. Fuerunt nonnulli aculei in C. Cæſarem, contumeliæ in Gellium, expoſtulationes cum abſente Pompeio.

Aculeus orationis. Ci. in Orat. 34. Horum oratio neq; neruos, neq; aculeos oratoris ac forenſes habet. Hoc eſt, nullos habet ſtimulos, nullos affectus, nullam uehementiam. Idem pro Sylla. 34.

Noli aculeos oratiōis meæ qui recōditi ſunt, excuſſos arbitrarè

Aculei ſeueritatis. Cic. pro Cluentio. 112.

Aculeus diſputandi. Cic. 4. Acad. 175.

Solicitudinū domeſticarū aculei. Ci. ad Att. li. 1. 13. 3. Ac domeſticarū quidē ſolicitudinū aculeos oēs et ſcrupulos occultabo.

Aculeum teſtimonij conuertere. Vide Conuerto.

Infixo aculeo fugere. Metaphora prouerbialis, ubi quis dicto conuitio, uel maleficio quopiam peracto, ſtatim ſubducit ſeſe, ne uel tueri cogatur quòd dixerit, aut ne mutuū recipiat. Translatū uidetur ab apibus, aut ueſpis, quæ infixo aculeo, ſtatim aufugiunt. Quadrabit & in eos, qui uelut oracula quædam pronuntiant, et intellectu difficilia, alijs coniectandi materiam miniſtrantes Eraſmus in Chiliad.

Aculei in reprehendendo. Cic. pro Plan. 48. In quibus ipſi aculei, ſiquos habuiſti in me reprehendendo, tamen mihi nō ingrati acciderunt.

Dimittere aculeum. Cic. pro Flacco 32. Mortuus eſt aculeo iā dimiſſo ac dicto teſtimonio.

Emittere aculeos ſeueritatis in aliquem. Cic. pro Cælio. 21. Sed

ueſtre

ueſtræ ſapientiæ Iudices eſt, non abduci ab reo: nec quos aculeos habeat ſeueritas grauitasq́; ueſtra, quum eos accuſator erexerit in rem, in uitia, in mores, in tempora, emittere in hominem & in reum.

Erigere aculeos in aliquem. Ci. pro Cælio. 21.

Euellere aculeum ſeueritatis. Cic. pro Cluentio. 122.

Relinquere aculeos in animis audientium. Cic. in Bruto. 28.

Aculeolus, aculeoli, penul. corr. diminutiuum, (κεντρίδιον) Mart. lib. 8. 65.

Aculeatus, denominatiuum, (κεντρωτός) Qui habet aculeos, aut aliquid inſtar aculei. Plin. lib. 10. cap. 32. 3. Putant ex ſpinis aculeatis.

Aculeatum, per metaphorā dicitur quod quaſi pungit ac mordet animum. Plaut. Bacchid. 1. 29.

Quia hæc lepida ſunt memoratu:
Eadem in uſu, atq; ubi periculum facias, aculeata ſunt,
Animū fodicant, bona diſsimulant facta, & famā ſauciant.

Aculeata ſophiſmata. Cic. 4. Acad. 134.

Aculeatæ literæ. Cic. Attico, lib. 14. 316. 2.

Acuo.] acuis, acui, acutū, pen. prod. (ἀκονάω, θήγω, ὀξύνω) Acuere. Ab acone Græco uocabulo, quod Latinè cautem ſignificat, dicitur authore Sipontino. Eſt propriè ferri aciē ſic tenuare, ut bene incidat: ut cote fieri ſolet. Cui cōtrarium eſt Obtundere uel hebetare. Columella libro. 3. Quoties falcē acueris, pelle aciem detergito. Cic. 5. Tuſcul. 163. At uocem citharœdi non audiunt, ne ſtridorem quidem ſerræ tum cùm acuitur.

Eſt etiam acuere, mucronem alicui rei facere. Virgil. 1. Georg.
Exacuunt alij uallos, furcasq́; bicornes. Pro acuunt.

Enſes acuere in aliquem. Ouidius 15. Metamorph. 156.

Sagittas acuere. Horatius 2. Carm. 8. 3.

Acuere per tranſlationem pro incitare, inſtigare, ſtimulare. Terentius Adelph. 5. 3. 49. illos ſat ætas acuet. Cic. 3. Offi. 2. Duæ res quæ languorem afferunt cæteris, illum acuebant: otium & ſolitudo.

Acuere pro exercere, ut Seruius interpretatur. Virgilius 1. Georgicorum, — pater ipſe colendi
Haud facilem eſſe uiam uoluit, primusq́; per artem
Mouit agros, curis acuens mortalia corda.

Acuere, pro irritare. Virgilius 7. Aeneid. 82. Poſtquam uiſa ſatis primos acuiſſe furores. Ibidem, Quam Iuno his acuit uerbis. Vbi Seruius, His acuit uerbis, Irritauit, & inſtigauit eius inſaniam.

Acuere animos. Liuius 4. bel. Maced. 138.

Acuere aliquem ad crudelitatem. Cic. pro Ligario 6.

Acuent ad bonas artes iuuentam. Plin. lib. 2. epiſt. 7.

Excitare & acuere. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 11. In excitando autem & in acuendo plurimum ualet, ſi laudes eum quem cohortere.

Acuere & alere ingenium. Cic. in Bruto. 65. Legendus inquā eſt hic orator Brute, ſi quiſquam alius, iuuentuti: non enim ſolùm acuere, ſed etiam alere ingenium poteſt.

Acuere & adiuuare iuuentutem ad dicendum. Ci. in Orat. 79.
Dentes acuere. Horat. 3. Carm. 20. 2.

Fletus. Val. Flac. Argonaut. 2. 35.

Gradum. Stat. Thebaid. 6. 118.

Induſtriam. Ad Herennium, lib. 4. 138.

Ingenium. Cic. 2. Philip. 60. Vini exhalandi, non acuendi ingenij cauſa declamitas.

Iras, Virg. 12. Aeneid. 119. de Apibus.

Linguam exercitatione dicendi. Cic. in Bruto 186.

Lumina, Id eſt Viſum. Ouidius li. 2. de Remed. amoris, ad finē,
Vtilius ſumas acuentes lumina rutas.

Martem. Virg. 12. Aeneid. 22.

Mentem. Cic. 1. Tuſcul. 1. 26.

Metum alicui. Virg. 12. Aeneid. 169.

Plauſus acuunt equum certantem de celeritate. Stat. libro 5. Sylu. 2. 5.

Prudentiam intelligendi acuere. Cic. 1. de Orat. 45. Quòd cōſuetudo exercitatioq́;, & intelligendi prudentiam acueret, & eloquendi celeritatem incitaret.

Ruborem acuere. Claudian. in Epigr. de Locuſta.

Lupos acuunt agni balatibus, Virg. 4. Georg. 87.

Tubæ milites acuunt. Lucanus lib. 1. 87.

Gloria uos acuat. Ouid. lib. 1. de Ponto, Eleg. 6. 12.

Acutus, penul. prod. (θηκτός, ὀξύς, ἀκρόπορος, ἀγχίνοος,) nomen ex participio, à uerbo acuor: ut Ferrum acutum, ideſt aciē habens benè ſecantem. Cui contrarium eſt hebes uel obtuſum. Plaut. Milite. 22. 4. Vide ut tibi iſtic ſit acutus Cario culter probè. Idem Epid. Acutum cultrum habeo, qui ſeni exenterem marſupium.

Acutum etiam dicitur, quod in mucronem ſiue acumen deſinit: ut Palus acutus.
Ouid. in Epiſt. Et acutæ cuſpidis haſtam.

Bellum acutum. Horat. 4. Carm. 4. 15.

Cacumen acutum. Ouid. lib. 1. De arte amandi 77.

Carex acuta. Virg. 3. Georg. 46.

Cupreſſus acuta. Ouid. 3. Metamorph. 31.

Cuſpis acuta. Virg. 5. Aeneid. 12.

Enſis acutus. Ouid. 14. Epiſt. 9.

Falx acuta. Ouid. 9. Metamorph. 77.

Ferrum acutum reddere dicitur cos. Hor. in Arte poet. 62.
— ergo fungar uice cotis, acutum
Reddere quæ ferrum ualet exors ipſa ſecandi.

Gladius acutus, cui opponitur hebes Ouid. li. 3. de Arte aman. 127. Ponite iam gladios hebetes, pugnetur acutis,

Haſta acuta. Ouid. lib. 1. de Remed. amo. 6.

Iaculum acutum. Virg. 3. Aeneid. 10.

Murex acutus. Virg. 5. Aeneid. 41.

Pinus acuta. Ouidius 1. Metamorph. 141.

Robur acutum. Virg. 2. Georg. 5.
Acuta uolucribus roſtra. Plin. lib. 11. cap. 37.

Radius acutus. Ouidius 6. Metamorph. 12.

De radio textorio, loquitur poeta. Idem Epiſt. 4. 32.

De radijs ſolaribus intelligit.

Roſtrum acutum. Author de Pulice 2.
Quumq́; tuum lateri roſtrum defigis acutum.

Rubus acutus. Senec. in Hippol. 10. 23.

Sagitta acuta. Ouid. 5. Metam. 77.

Saxum acutum. Ouid. 4. Faſt. 48.

Scopulus acutus. Virgil. 1. Aeneid. 10.

Spiculum acutum. Ouid. lib. 3. de Arte aman. 103.

Spinæ acutæ. Virgil. 5. Ecloga. 8.

Telum acutum. Virg. 3. Aeneid. 127.

Vnguis acutus. Horatius lib. 1. Epiſt. 20. 10.

Acutum per metaphorā dictum: ut Acuti oculi, id eſt clarè cernentes. Plaut. Pſeudo. 20. 109. Magno capite, acutis oculis,

Acuti cibi, qui appetentiam excitant, & quaſi ſtomachū acuūt: ijdem penè qui & acres dicuntur, niſi quòd acres cibi ſunt uehementiores, acuti mitiores: ut acetaria, ſalſamenta, & cōdimenta quædam. Plin. epiſt. 123. Vt enim ſi cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres acutosq́; miſcerem, ut obtuſus illis & oblitus ſtomachus his excitaretur.

Morbus acutus. Horat. 2. Serm. 3. 33. Idem lib. 1. epiſt. 6. 6.
Si latus, aut renes morbo tentantur acuto.

Narib. acutis rideri, Id eſt in rugā cōtractis. Horat. 1. Serm. 3. 6

Odor acutus. Plin. li. 15. ca. 28. Sua & in odore miracula: malis acutus, Perſicis dilutus, dulcibus nullus. Et lib. 21. cap. 7.

Sol

Sol acutus, Horat. lib. 1. Epiſt. 10. 4.

Acutus, Subtilis, quales ſunt diſputatores & ſophiſtæ. Cic. Atti. lib. 12. κύριος mihi ſic placuit, ut cætera Antiſthenis, hominis acuti magis, quàm eruditi. Idem 4. Acad. 176. Et ad Papirium, Atq; hoc Zenon placuit homini mehercule acuto. Idem contra Rullum 28. ſiqui acutiores in cōcione ſteterāt.

Acutus uini ſapor. Plin. lib. 15. cap. 27. 1.

Acutus & hebes, contraria. Cic. lib. 1. de Inuent. 52. Velox an tardus ſit, acutus an hebetior, memor an obliuioſus.

Acutum, & perſpicax. Cic. lib. 1. Offic. 141.

Acutus ad excogitandum. Cic. lib. 1. de Orat. 56. Nam & animi atq; ingenij celeres quidam motus eſſe debent, qui ad excogitandum acuti & ad explicandum ornandumq; ſint uberes, & ad memoriam firmi atq; diuturni.

Aures acutæ, Id eſt ad audiendū arrectæ. Horat. 2. Carm. 19. 1

Elementa acuta. Lucret. lib. 2. 94.
facilè ut cognoſcere poſsis
Non è perplexis, ſed acutis eſſe elementis. Id eſt ex atomis.

Genus dicendi acutum & ſubtile. Cic. 2. de Orat. 55. Alter acutiſsimum & ſubtiliſsimum dicendi genus eſt conſecutus.

Homo ingenio prudentiaq́; acutiſsimus. Ci. lib. 1. de Orat. 88.

Acutior atq; habilior ad inueniendum. Quint. lib. cap. 3.

Homo acutus, & natura uſuq́; callidus. Cic. 1. de Orat. 113.

Homo in primis acutus Antiochus. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 25.

Homo minimè malus quidem, ſed non ſatis acutus. Cice. 3. Offic. 50.

Acutum ingenium, Idem quod ſubtile: cui opponitur, obtuſum, hebes, retuſum. Cic. 2. de Diuin. 135. Aliæ agrorum partes, quæ acuta ingenia gignant, aliæ, quæ retuſa.

Motus animi celeres & acuti. Cic. lib. 1. de Orat. 56.

Concluſiones acutæ. Quint. lib. 2. cap. 20.

Opus lenonis acutum, Hoc eſt, ingenioſum & uafrum. Claudiā in Eutropium lib. 1. 16.

Principia orationum acuta ſententijs. Cic. in Orat. 68.

Sententiæ docendi acutæ. Cic. de Opt. genere Orat. 143. Sunt enim ſententiæ docendi, acutæ: delectandi, quaſi argutæ: cōmouendi, graues.

Aes acutum. Ouid. 6. Metamorph. 118. Horat. 1. Carm. 16. 2.

Acron, Acuta, ſonora: à tinnitu.

Hinnitus acutus. Virg. 3. Geor. 18.

Acutus ſonus, cui opponitur grauis. Plin. lib. 10. cap. 29. 6.
Modulatus editur ſonus, grauis, acutus. Ci. 1. de Orat. 131.

Acutus & excitatus ſonus. Cic. in Somnio Scip. 18. Quam ob cauſam ſummus ille cæli ſtelliferi curſus, cuius conuerſio eſt incitatior, acuto & excitato mouetur ſono: grauiſsimo autē hic lunaris atq; infimus.

Stridor acutus. Horat. 1. Carm. 34. 3.

Tinnitus acutus. Ouid. 5. Metamorph. 41.

Vlulatus acutus. Catul. epig. 58. De Berecynthia & Aty. 5.

Vox acuta. Ouid. 3. Metamorph. 45. Horat. 3. Car. 4. 1.

Acutum cernere, Id eſt acutè. Horat. 1. Serm. 3. 6.
Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis,
Cur in amicorum uitijs tam cernis acutum,
Quàm aut aliqua, aut ſerpens Epidaurius?

Triſte & acutum reſonare. Horat. 1. Serm. 8. 9.

Acutulus, la, lum, diminutiuū, penul. cor. (ὀξεῖος,) Cic. 3. de Nat. deo. 23. Breues & acutulas concluſiones. Id eſt, aliquantum argutas & ſubtiles.

Acutè, acutius, acutiſsimè, aduerbiū qualitatis (ὀξέως) Id eſt, ſubtiliter & ingenioſe. ut Acutè explicare. Cic. 1. Acad. 11.
Acutè reſpondere. Idem in Lælio 6. Vel. reſponſa acutè ferebantur. Acutiſsimè ac diligentiſsimè ſcripta. Cice. 5. Verr. 15.

Acutè colligere. Cic. 1. de Orat. 125.

Acutè, Arguteq́; conijcere, Id eſt coniecturam facere. Cice. in (Bruto. 26.

Acutè, arguteq́; reſpondere. Cic. pro Cælio 14.

Acutè ſonare, cui grauiter ſonare opponitur. Cice. in ſomnio Scipionis. 17. & natura fert ut extrema ex altera parte grauiter, ex altera autem acutè ſonent.
Acutè aliquid tractare. Cic. lib. 2. de Inuent. 157. Sed illæ tenuius & acutius & ſubtilius tractantur.

Acumen, penul. prod. acuminis neu. ge. (ἀκμή, ὀξύτης, θῆγμα, τὸ ὀξύ,) Nomen ab acuo, uidetur propriè mucronem ſignificare, ut Acumen cultri, aut ſtyli. Ouid. 4. Metamorpho. 116. de cruribus Cadmi uerſis in caudam ſerpentis.
Paulatim tereti curuantur acumine crura. Lucret. lib. 6. 240.
Compreſſæ nares, naſi primoris acumen.
Tenue. Sed frequentius legitur per metaphoram dictum: ut acumen ingenij. Quintil. li. 5. cap. 7. Acumen naturale. Ci. 1. Tuſcul. 19. Quem eſſe negas, eundem eſſe dicas: ubi eſt acumen tuum.

Acumen roſtri auium. Plin. lib. 10. ca. 71. 1. Alia dentibus prædantur, alia unguibus, alia roſtri aduncitate carpunt, alia latitudine ruunt, alia acumine excauant.

Acumen ſaporis Plin. libro 14. cap. 20. & ſaporis quædam acumina.

Acumen, pro aſtu, uafritia, caliditate. Horat. li. 1. Epiſt. 18. 11. meretricis acumina.

Sine acumine homo. Cic. 2. de Nat. deor. 108. Epicurus ſine acumine ullo, ſine authoritate, ſine lepore.

Argutum iudicis acumē, Id eſt, ingenium ſubtile. Horat. de Ar. poetica 74.

Arguitæ & acumen. Cic. in Orat. 59. Nihil Lyſiæ ſubtilitate cedit, nihil argutij & acumine Hyperidi.

Ingeniorum acumen. Cic. pro Flacco. 7.

Leue mentis acumen diſcurrit, Claud. de rap. Proſer. 2. 40.

Acumen Stertinij delirat, Id eſt, Stertinius homo acutus. Horatius lib. 1. Epiſt. 12. 4.

Sub acumen ſtyli ſubire & ſuccedere. Cice. lib. 1. de Orat. 33.
Omnesq́; ſententiæ, uerbaq́; omnia quæ ſunt cuiusq́; generis, maximè illuſtria, ſub acumen ſtyli ſubeant & ſuccedant neceſſe eſt. Ducta eſt metaphora à ſtylo, quo in tabulis ſcribebant.

Admouere acumen chartis Græcis, Id eſt, ingenium ad libros Græcorum. Horat. lib. 2. Epiſt. 1. 33.

Acuminibus ſuis ſe compungunt dialectici. Cic. 2. de Orat. 86.

Habet acumen hæc interpretatio. Cic. 2. de Orat. 142.

Illudere alicuius acumen. Cic. 1. de Orat. 132.

Acuminatus, adiectiuum, (θηκτός,) Qui acumē habet, et telum acuminatum. Plin. lib. 11. cap. 2. 2. Et lib. 18. cap. 35.

Acupedius.] (ὀξύπους,) dicebatur, cui præcipuum erat in currendo acumen pedum. Feſtus.

Acus.] huius acus, acui, f. g. (βελόνη,) Eſt (inquit Feſtus) qua ſarcinatrix, uel etiam ornatrix utitur. Valla lib. 1. Acus dicitur qua ueſtes ſarciuntur. Cic. pro Milone 49. Vulnus in latere, quod acu punctum uideretur, pro ictu gladiatoris putari.

Acus pro ea qua ornatrix utitur ad diſcernendos capillos. Iuuenal. Saty. 2. Ille ſupercilium madida fuligine tinctum.
Obliqua producit acu. Martial. lib. 14.
Videtur id eſſe quod calamiſtrum ſiue diſcerniculū dicitur.

Acus ahena. Ouid. 2. Faſt. 116.

Acus Aſſyria, ob rationem dictam in Acus Babylonis. Claudian. de Phœnice.

Acus Babylonis, ob eam cauſam quæ dicta eſt in Acus Semiramia. Martial. lib. 14.

Acus crinalis. Apuleius lib. 8.

Comere comas acu. Quint. lib. 2. cap. 5.

Traijcere

Traijcere acu.Cel.lib.7.cap.7.

Acus emerita.Iuuenal.Saty.6. Id eſt,ab officio cosmetæ & or natricis,quæ crines acu concinnat. Nam qui Iuuenalem de ſarcinatrice ſenſiſſe ſuſpicantur,à Muſis & Gratijs abſunt, Parrhaſius in Claud.

Acus Idalia,ab Idalio Cypri oppido.Claudianus lib.2.de raptu Proſerp.

Acus Mæonia,Id eſt Lydia,Nam Lydi lanificio & telarum uſu maximè claruerunt.Vnde orta eſt fabula de Arachne regionis illius puella,quæ cum Pallade certaſſe dicitur.Seneca. Nec Mæonia diſtinguit acu.

Acus Nilotis,Id eſt Aegyptia, uel ob præcipuam Aegyptij lini bonitatem. uel quòd Aegyptij multis licijs polymitas ueſtes texere docuerint.Lucanus libro 10.26.

Acus obliqua.Iuuenalis Satyr.2.

Acus Semiramia,Id eſt Babylonia.Nam Babylonij primi omnium diuerſos colores intexuerunt.Martial.lib.8.

Acus tenuis.Ouid.Epiſt. 4.119.

Acu pingere.Ouid.6.Metamorph.5.
Siue leui teretem uerſabat pollice fuſum,
Seu pingebat acu,ſcires à Pallade doctam. Virg.lib.11. Aeneid.155.Pictus acu tunicas. Seruius:Id eſt,habebat ueſtem Phrygionis arte perfectam.

Rem acu tetigiſti, apud Plautum in Rudente:Id eſt, rem ipſam diuinaſti nihil aberrans.Perinde quaſi dicas,Ipſiſſimũ punctum attigiſti.Nam minutiſſima puncta denotãtur acu.

Acum inueniſſes. Apud Plautum in Menæh.27.
– ſi acum credo quæreres, acum inueniſſes. Prouerbialis hyberbole,de re diligenter ueſtigata.Nam acus inuentu diſficillima,quod ob exiguitatem facilè fallat oculos quærẽtis.

Acus.] aci,m,g.Piſcis genus,de quo Mart. lib.20.37. Et ſatius tenues ducere credis acos.Hic etiam belone à Græcis dicitur,aut Raphis ut Dorion meminit,aut Ablenis ut Diphilus,eſt piſcis longus,tenuis et læuis, roſtro ſubtili acuto porrectoq; ſine dentibus, dorſo cæruleo ad uiride inclinante, uentre argentei coloris, nunc Venetis Acicula nuncupatus. Maſſarius.Plin.lib.9.cap.51. Acus ſiue belone unus piſciũ dehiſcente propter multitudinem utero,parit. Hic ab eodẽ Plinio,lib.32.cap.11.aculeatus piſcis,belone dicitur.

Acus.] aceris,pen.cor.n.g.eſt,ut ait Priſcianus,quod Græci σκύβαλον, & ἄχυρον,uocant,Id eſt purgamẽtũ tritici.Varro de re ruſt.lib.3.Acus ſubſternendum gallinis parturientibus,in area excutitur.Idem lib.1,cap.52.Cato de re ruſt. cap.54.Acus fabaginum.

Acus etiam in fœminino genere pro eodem ponitur.Feſtus,paleæ etiam quædam de frumento,acus dicuntur.Columel.lib. 2.cap.10.duriſſimæ quidem acus reſectæ ſeparatæq; erunt à cudentibus.

cerosus,aceroſa,aceroſum,penul.prod. (ἀχυρώδης, σκυβαλώδης,)ut Aceroſus panis,Id eſt,non ſine paleis.Feſtus.

ceroſum panem,farre minus purgato, ac ſordibus à candido ſeparato,dicendum ueteres putauerunt. Nonius. Talis eſſe ſolet panis ordeaceus.

eratus,acerata,aceratum,penult.prod.Aceratum lutum, cũ paleis miſtum.Feſtus.

ſilaus Athenienſis Romæ ludum aperuit Rhetorices. Volaterranus ex Suida.

tia,(ἀκουτία,)P.Vitellij uxor,Tacitus lib.5.

rologia.] acyrologiæ,pen.corr.(ἀκυρολογία,) Latinè npropria locutio dicitur. Virgilius.4. Aeneid. Hunc ego potui tãtũ ſperare dolorẽ. Vbi Seruius,Sperare pro time & eſt acyrologia. nã ſperamus bona,timemus aduerſa. ologia eſt etiam in ſenſu.Terentius Eunuch. 5.9.59. Iſti ignorabant. Vbi donatus, Figura acyrologia:ad utrunq;

enim pertinet,& ad laudem,& ad mores.

A D

Ad.] (πρός, παρά,)præpoſitio eſt accuſatiua, cuius proprius eſt uſus cum motus aliquò ſignificatur.Et propriè (teſte Priſciano lib.14.)ſignificat proximitatẽ.Vnde.Iuit ad flumẽ,dicere ſolemus: nõ aũt in flumẽ. Sic enim (ad) differt ab (in)quòd In,ſignificat ingreſſum(ut ſic dicã)termini: Ad uerò tantũ ad hũc acceſſum. Hinc dicimus. Ad tribunal uenit litigator:In tribunal prætor aut iudex. in hac aũt ſignificatione quandoq; iungitur urbiũ nominibus. Cic. in Verrem, Eo die Verres ad Meſſanam uenit. Non dicit eum in urbem ueniſſe:ſed tantùm ad urbem acceſſiſſe. Nam ſi detracta præpoſitione dixeris,Meſſanam uenit:ſignificat, in ipſam urbẽ uenit.Idem Philipp. 2.Quum inde Romam proficiſcens,ad Aquinum accederet.

Ad urbem eſſe dicebãtur olim,qui triumphum ſibi decerni uellent,urbem nõ ingredientes,ne id ius amitterẽt.Ci.4.Verr. 14.Ad urbẽ quum eſſet, audiuit Dioni cuidã Siculo permagnam ueniſſe hæreditatem.Idem 2.Verr.28. Quum primũ concionem ad urbem Cos.deſignatus habuit.Vbi Aſconius, Sic autem dici ſolebat de ijs,qui cũ poteſtate prouinciali redierant:aut nondum in prouinciam profecti eſſent.
Idem ad Appium lib.3.11.14. ad urbem te otioſiſſimum eſſe arbitrabar.

Ad urbem eſſe,pro in urbe.Cic.ad Att.lib.8.Cæſarem ad ſe ſcripſiſſe aiebat, breui tempore ad urbem futurum, ad eundem lib.7.135.7.Trebatius quidem ſcribit, ſe ab illo IX. Calend.Febr.rogatum eſſe,ut ſcriberet ad me ut eſſem ad urbẽ. Idem. 1.Philip.13.Pecunia utinam ad ædem Opis maneret. Et 2.Philip.55.Id eſt in æde ſeu templo Opis.

Ad, ſine motu frequenter dicitur, idq; manente prima illa & propria ſignificatione. Cic.4. Achad.18. In Hortenſii uilla quæ eſt ad Baulos.Virg.1.Aeneid.
– ueteriſq; memor Saturnia belli,
Prima quod ad Troiã pro charis geſſerat Argis. Vbi Seruius,Apud ſemper in loco ſignificat:Ad & in loco, & ad locum.In loco:ut, Ad quem tum Iuno ſupplex his uocibus uſa eſt.Et Cic. 2.Verr.14.Ex his quaſi decem fiſcos ad ſenatorem illum relictos eſſe comitiorũ nomine.Idem,Ad M.Leccam te habitare uelle dixiſti.Hactenus Seruius.

Ad,aut propriè perſonam ſignificat, ut Eo ad Pompeium: aut locum,ut Abijt ad theatrum.Author Feſtus.

Ad,cũ ſuo accuſatiuo interim pro datiuo ponitur. Plaut. Capt. 19.23. Ad carnificem te dabo. Licenter dictum, pro dabo te carnifici.Varr. de re ruſt.lib.1.cap.40.Illud quod apparet ad agricolas, id uidendum diligenter. Ibidem, cap. 38. Quod non ſolum ad agrum utile,ſed etiam ad cibũ. Terent. Phor.Ad ditem datur ea in ſeruitutem. Pro diuiti datur. Virg.12.Aeneid.75.Obiecit ſeſe ad currum. Vbi Seruius, ad currum,pro currui ſe obiecit.

Ad Dianæ, Ad Veneris, Ad Caſtoris, & ſimilia.modus eſt loquendi eclipticõs,in quo ſubauditur accuſatiuus(templum, uel ædem)Hoc autem fit Attico more,teſte Priſciano.Terẽt. Adelph.4.2.44.Vbi ad Dianæ Veneris,ito ad dexteram. Ci. pro Mil.70. cum falcibus ad Caſtoris. cum gladijs toto foro uolitarunt.

Ad, pro eo quod Italicè dicitur à aut uerſo. Terent. Phorm. 5. 1.13.Ad me reſpice.Idem And.2.5.6. Quaſi de improuiſo reſpice ad eum.

Ad domum.Cic.3.Verr.48.Omnes ad eam domum,in qua iſte diuerſabatur,profecti ſunt:cædere ianuam ſaxis, inſtare ferro,&c.Sic accipienda eſt hæc locutio, ut ſuprà dictum eſt de urbium nominibus cũ hac præpoſitione. Nam ſi in ipſas ædes ſignificare uelim.dicã aduerbialiter,hoc eſt ſine præpoſitione

poſitione:ut domum profectus eſt.Idem 6.Verg. Et mecum ad Prætoris domum ferri.

Ad et Apud,pro In ablatiui caſus,ferè indifferenter ponuntur, ut Ad forum, uel Apud forum audiui. Id eſt in foro. Plaut. Merc.6.56.Mihi quoq; etiam eſt ad portum negotium.Cæſar.5.bel.Gal.198. Totam hyemem ipſe ad exercitum manere decreuit.Cicero Caſſio,lib.15.17.2.Comites ad portam expectare dicunt. Idem in Piſonem.22. Deprehenſus deniq; cum ferro ad ſenatum. Teſtimonia de Apud,ſuo loco inuenies.

Ad,pro Apud, cum perſonæ accuſatiuo, quo locus citra motũ ſignificatur.Cic.Att.lib.9.Cõmodum ad te dederã literas de pluribus rebus,quum ad me bene mane Dionyſius fuit. Pro apud me.quod etiã dicitur,mihi adfuit, uel mihi præſto fuit. Eidem lib.10.epiſt.4.Fuit ad me ſanè diu.

Ad pro Apud, cum accuſatiuo ſignificante locum.Liu.Dũ hæc ad Veios geruntur.Virg.6.Aeneid. Hi multũ fleti ad ſuperos.Ci.14.Philip.Etiã ad inferos pœnas parricidij luent.

Ad item pro Apud cum perſonæ accuſatiuo, quo nõ locus, ſed perſona ipſa tantùm demonſtratur.Plaut.Caſi.4.17.
– nam ius uiri ſuum
Ad mulieres haud obtinere queunt.

Ad iudicem dicere,Id eſt apud. Cic.5.Verr.56.reſpondebat ſe ad Recuperatores eſſe dicturum.Idẽ ad Brutum.15.3. Nõ enim id propoſitum eſt huic epiſtolæ, Meſſalam ut laudem; præſertim ad Brutum. Pro Roſc.Comœdo.7.Quis unquã ad arbitrũ quãtũ petit,tãtũ abſtulit?Ibidẽ,Cæteri quũ ad iudicẽ cauſam labefactari animaduertũt,ad arbitrũ cõfugiũt. In eadem oratione.26. Eius teſtis ad iudicẽ fidẽ infirmabit.

Ad cum uerbo motus & accuſatiuo perſonæ, pro loco. Plaut. Epidico 8.44. Abeamus intrò hinc ad me:Terent. Eunuch.3.6.63.Eamus ad me.

Ad me domum,& ſimilia.Plaut.Merc. 10.12. Huc intrò ad me uiſam domum.Terent.Adelph.4.4.19.Ad me abducta eſt domum pro,domum meam.Item A me domo,pro à mea domo,ut uidere eſt ſuprà in A,uel Ab.Item Domi apud me, pro domi meæ.

Ad, cum accuſatiuo perſonæ, addito urbis nomine itidem in accuſatiuo.Cice.Atti.lib.3.Sed te oro ut ad me Vibonem ſtatim uenias.

Ad,Circa.ut,Ad id tempus.Cice. At.lib.4.86.8. Tu quoniam iturum te in Aſiam eſſe putas,ad quæ tempora te expectem facias me certiorem uelim. Varr. de re ruſt. Nam refert,in agro ad quam partẽ cæli quiſq; locus ſpectet:ſicut ad quod tempus quæq; res facillimè creſcat.In quo exemplo, priore loco(ad)pro uerſus:poſteriore,pro circa accipitur.Cic.pro Roſcio Amer.76.Opinor eſſe in lege, quam ad diem proſcriptiones uenditioneſq; fiant,nimirũ ad Calen.Iunias.

Ad,pro ablatiua præ,comparationem ſignificat. Cic. Nihil ad tuum equitatum.Terent.Eunuch.2.3.69. Eſt ne ut fertur forma?P.ſane.Ch.at nihil ad noſtram hanc.

Ad,pro Contra.ut,Ad illum mihi pugna eſt:pro Contra illum. Cice.ad Curionẽ lib.2.Ne ad eã meditere,imparatũ te offendam.Virg.2.Aeneid.
– clypeoſq; ad tela ſiniſtris
Protecti obijciunt. Idem.4.Aeneid.
Claſſemúe ad Pergama miſi.
Autores Seruius & Priſcianus. Cic.Pro Roſcio Amer.68. Tecti eſſe ad alienos poſſumus:intimi multa apertiora uideant neceſſe eſt.

Ad,Poſt.Cic.Atti.lib.12.258.2. Aut neſcio quid interſit,utrũ illuc nunc ueniam,an ad decem annos.

Ad,Propter.Propertius,
Päditur ad nullas ianua nigra preces. Liu. 1. ab urbe 27. Indè quum actæ boues quædam ad deſideriũ (ut fit)relictarũ mugiſſent.Hoc eſt,Præ deſiderio.ſiue propter deſiderium.

Ad,Pro.Cic.5.Verr.155. Vnum inquam da mihi ex illis aratoribus,qui uel ad ſtatuam pecuniam contulerũt, qui ſibi dicat pro frumento omne eſſe quod oportuerit; ſolutũ. Plaut. Aulul.12.14. Venimus coctum ad nuptias.Id eſt nuptiarũ cauſa. Terentius Heaut.4.5.29. Argentum dabitur ei ad nuptias.

Ad memoriam aliquid notare.Cic.5.Philip.175. An illa non grauiſſimis ignominijs,monumentiſq; huius ordinis, ad poſteritatis memoriam ſunt notanda.Et 14.Philip.410. Vt extet ad memoriam poſteritatis ſempiternam.

Ad,ante,uel coram.Virgil. 4.Aeneidos,
cunctantem ad limina,primi
pœnorum expectant. Vbi Seruius,Ad,ante,uel apud. Sueto.Ad pedes ſtare paſſus.Cic.pro Roſcio Comœdo.27. Eius teſtis ad iudicem fidem infirmabit.

Ad,Præter.ut,Ad paupertatem acceſſit infamia.
Plaut.Perſa.10.20.Terent.And.1.3.10.Ad hæc mala hoc mihi accedit etiam.Cic.pro Plancio.2.Equidem ad reliquos labores, quos in hac cauſa maiores ſuſcipio quàm in cæteris,etiam hanc moleſtiam aſſumo; quod,&c.

Ad,pro ſecundum,ſimilitudinem ſignificat:ut,Ad Arbitrium illius,ad nutum,ad hoc exemplum.Cic.1.de Fin.10. Nũ deſiſtunt ad arbitrium ſuum ſcribere? Idẽ de Aruſpi. reſp.56. Bonorum animus ad nutum noſtri ordinis expeditus iam non erit.Plaut.Trin.13.74.
– quod ad exemplum eſt.
Terent.Hecyra.1.2.88. Ad hoc exemplum,ambarũ mores earũ exiſtimans.Sic ad hunc modũ uti,et ad eũ modũ.Plaut. Aulul.4.3.et Menæh.5.29.Ad normam.Ci. in Lælio 17.

Ad perpendiculum columnas exigere.Cic.3.Verr.94.

Ad portionem uirium.Plin.lib.24.cap.8.3.

Ad coniecturam alieni ſenſus, non ad iudicium ſuum ſcribere. Cecinna.Ciceroni,lib.6.7.12.

Ad meum ſenſum.Cic.Catoni.lib.15.6.3.

Ad præſcriptum omnia agere.Cæſar 3.bel.Ciuil.202.

Ad naturam uiuere.Seneca.i.ſecundum naturam.

Ad ſimilitudinẽ.Cic.Fab.Gallo.lib.7.24.7.

Sic dicimus,Pinxit ad exemplar,id eſt ſecundum exemplar.

Ad rationem loci & temporis.Plin.epiſt.62.a.

Ad numerum eſſe Cælius Ciceroni,lib.8.8.26.

Ad, pro eo quod uulgò dicitur, quantum pertinet ad. Cice.3. Ver.39. Vidi ſimul cum populo Romano forum comitiumq; ad ornatum ad ſpeciem magnifico ornatu,ad ſenſum,cogitationemq;,acerbo & lugubri.Hoc eſt, quantum ad ſpeciẽ, quantum ad ſenſum,&c.

Ad,Circiter. Plaut. Trinum.4.84. Nummorum Philippũ ad tria milia. Ci.ad Q. fratrem,Sanè frequentes fuimus ad ducẽtos.Mart.lib.10. Terent.Heaut.1.1.93. Quaſi talenta ad quindecim coegi. Cice.Lentulo,Lib.1.2.10.Hæc ſcripſi ad XVI.Cal.Februarij ante lucem.Idem ad Atticum,Ad pridie nonas.

Ad,pro uerſus.Virgilius 1.Aeneidos,
Ingemit: & duplices tendens ad ſydera palmas.Pro,cælum uerſus.Idem 2.Aeneid.Ad cælum tendens ardentia lumina.
Sic dicimus,Ad orientẽ ſpectat,ad meridiẽ uergit,et ſimilia.

Ad ſe uerſum.Salluſt.in.Iugur.Deinde conuerſo equo,animaduertit fugam ad ſe uerſum fieri. Ibidem, ſed aliquantò poſt; Vaccenſes ubi animaduertere ad ſe uerſum exercitũ pergere,&c.

Ad,Vſq; ad,uel uſq; in.Cæſar.4.bel.Gal.550.Ad horam nonam in anchoris expectauit.Sic,

Ad hanc diem.Cic.in Catil.62.

Ad hanc horam. Cic. Philip. 14. 398.

Ad lucem dormire. Cic. 1. de Diuin. 104.

Ad lucem pugnare. Liuius 3. ab urbe, 120.

Ad multum diei, & Ad multam diem. Liu. 3. bel. Pun. 73. Cice. ad Att. 13. 267. 1. Multus ſermo ad multam diem.

Ad multam noctem uigilare. Cic. de Somnio Scip. 4.

Ad ueſperum. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 3. Ab hora octaua ad ueſperum ſecreto collocuti ſumus.

Ad ueſperum perpotare. Cic. 2. Philip. 84.

Ad ſolis occaſum. Plaut. Menæch. 22. 32.

Ad meridiem. Plaut. Moſtel. 8. 57.

Ad rauim poſcamus prius, quàm quicquam detur. Plautus Aulul. 10. 10.

Ad meum reditum. Cic. Lentu. lib. 1. 9. 27. Vt integrum mihi de cauſa Campana ad ſuũ reditum reſeruarẽ. Idem 2. Offic. 120. Remq́; integram ad reditum ſuum iuſſit eſſe.

Ad centena numero. Plin. lib. 9. cap. 10. 3. Pariunt oua, auium ouis ſimilia, ad centena numero.

Ad cinerem ambuſtus, Hoc eſt ita ambuſtus, ut in cinerem redigatur. Plin. lib. 10. cap. 33.

Ad inſaniam concupiſcere. Cic. ad Att.

Ad exactam ætatem, Ad ultimam ætatem. Feſt. Pompeius.

Ad id locorum, Id eſt Adhuc, uel Vſq; ad id tempus. Liuius 5. Decad. lib. 3. Nec ſe ad id locorum ſcire, propter quam cauſam Conſuli pro hoſtibus fuerint. Salluſt. in Iugurtha, de Mario loquens, Tamen is ad id locorum talis uir (nam poſtea ambitione præceps datus eſt) Conſulatum appetere non audebat. Et non multò pòſt, Neq; poſt id locorum Iugurthæ dies aut nox ulla quieta fuit. Id eſt, poſt id tempus.

Ad, ſæpenumero uſum quendam rei ſignificat. Plinius lib. 20. cap. 3. Hoc ad albicandam cutem in facie, totoq́; corpore utuntur. Cic. 6. Verr. 27. Quo ſolitus eſſet uti ad feſtos dies, ad hoſpitum aduentum.

In hoc genere loquendi per contra uel aduerſus interdum declarari poteſt, ut in talibus, Ad parotidas, ad tormina, ad ſcorpiones, & alia eiuſmodi multa apud Plinium. Cice. 1. de Diuin. 20. Mirari licet quæ ſint animaduerſa à medicis herbarum genera, quæ radicum ad morſus beſtiarũ, ad oculorum morbos, ad uulnera.

Huius præpoſitionis uſus frequens eſt cum gerundij uerbis in dum, & modo cum motu: ut Iuit ad lauandum. Modo ſine motu, ut Terent. Ad. 1. 1. 101. Nec ſatis ad obiurgãdum cauſæ. Terent. Phorm. 5. 3. 35. Non ſatis tutus eſt ad narrandum his locus.

Cicero pro lege Manilia. 1. Hic autem locus ad agendũ ampliſsimus, ad dicendum ornatiſsimus eſt uiſus. In his præpoſitione (pro) uulgus abutitur.

Ad uiuendum firmus. Plin. lib. 16. cap. ult. Firmiſsimæ ergo ad uiuendum oleæ, ut quas durare annis ducentis inter authores conueniat.

Ad agnatos & gentiles deducendus, Id eſt mente captus. Varro de re ruſt. libro 1. cap. 2. Qui ſalubrem locum negligit, mente captus eſt, atq; ad agnatos & gentiles deducendus. Cice. 2. de Inuent. 233. Si furioſus eſt, agnatorum gentiliumq́; in eo pecuniaq́; eius poteſtas eſto. Nam duodecim tabulæ furioſis ius adimunt adminiſtrandi res ſuas, & ad gentiles agnatoſq́; transferunt: quemadmodum legimus lib. 1. Inſtitutionum, titulo De curatoribus. Verba duodecim tabularum ſunt hæc, Prodigo & furioſo bonorum ſuorum adminiſtratio interdicta eſto, & in curatione agnatorum ſunto.

Ad aliquem conuenire, pro in aliquem competere. Cic. pro Sylla, 17. Equidem uehementer lætor, eum eſſe me, in quem tu, quum cuperes, nullam contumeliam iacere potueris, quæ nõ ad maximam partem ciuium conueniret.

Ad præcipuam altitudinem exeunt uites Cypriæ, Plin. lib. 14. capite 1.
Hoc eſt in magnam altitudinem creſcunt.

Ad amuſsim. Vide Amuſsis.

Ad aſpectum præclarus. Cice. 6. Verr. 104. Nam & ſitu eſt quum munito, tum ex omni aditu, uel terra uel mari præclaro ad aſpectum.

Ad aſſem impendiũ reddere. Plin. epiſt. 15.

Ad denarium ſoluere. Vide Soluo.

Ad nummum ſubducere. Cic. ad Att. lib. 5. 110. 15. Adſidunt, ſubducunt ad nummum: conuenit: alij aliter diſtinguunt. Vide Subduco.

Ad bonitatem proficere. Plin. lib. 33. cap. 3. de auro, Quinimo quo ſæpius arſit, proficit ad bonitatem. Id eſt fit melius ac purius.

Ad cibos auiditas. Plin. lib. 20. cap. 16. de cunila, Concoctionẽ mirè adiuuat, & ad cibos auiditatem.

Ad cibum purus. Plin. lib. 29. cap. 4.

Ad currum leones iungere uel equos. Plin. lib. 8. cap. 16.

Ad cyathos ſtare dicũtur pincernæ regibus, quibus cyathiſſant, hoc eſt cyatho uina miniſtrant. Suet. in Cæſa. Sed Cn. Memmius etiam ad cyathũ & uinum Nicomedi ſtetiſſe obiecit. Vide Cyathus.

Ad dextra, Ad læua. Plin. lib. 16. cap. 36. Latera harundini calamoq́; in rotunditatem bina, ſuper nodos alterno ſemper inguine, ut alterum ad dextra fiat, alterum ſuperiore geniculo ad læua per uices.

Ad dextrã manum, & ſimilia: locutiones ſunt peruenuſtæ, quæ ex ſubiectis exemplis facilius intelligẽtur, quàm per alia uerba declarari poſsint.

Ad dexteram, ſub. manum. Terent Heaut. 4. 4. 10. Proximã eſſe huic fundo ad dexteram?

Ad ſiniſtrã. Terent. Adelph. 4. 2. 44. Ad ſiniſtrã hac recta platea.

Ad læuam. Plaut. Mil. 18. 1. Vbi is eſt? M. ad læuam.

Ad læuam manum. Plaut. Menæh. 12. 31.

Ad diem ſimpliciter ueteres dicebant, pro eo quod integrè dicitur ad conſtitutam diem, uel ad dictam diem. Cice. Caninio, Quin ad diem decedam. Item. 4. Verr. 4. Quando illa frumentum quod deberet, non ad diem dedit? Cæſar. 2. bel. Ciuil. 78. Nulla fuit ciuitas quin ad diem conueniret. Cic. Cælio, lib. 2. 10. 3. Vel quia belli magni timor impendet: quod uidemur effugere, ſi ad conſtitutam diem decedemus. Idem Tironi, lib. 16. 12. 4. Tu muſis noſtris para ut operas reddas: noſtra ad diem dictam fient.

Ad digitos uenire. Plin. lib. 2. cap. 23. Vt protinus mundi quoque ipſius menſura ueniat ad digitos. Id eſt ſupputetur.

Ad extremum, Ad poſtremum, Ad ultimum, Aduerbia ſunt modò ordinis, pro deniq; uel poſtremo: modò tẽporis, pro tandem. Itaq; pro loco & ſenſu accipienda erunt. Sunt autem binæ dictiones, una tamen pars orationis: qualia ſunt In primis, In dies, Ad ſummam, In ſumma, & alia huiuſmodi. Cic. Atti. Illud te ad extremum & oro & hortor.

Ad extremum & ad ultimum nonnunquam binæ ſunt orationis partes, hoc eſt præpoſitio & nomen abſolutũ pro uſque ad extremũ, uſq; ad ultimũ: id eſt, ad finem uſq;. Cic. ad Brutum. 10. 2. Cui conſuli non animus ab initio, non fides ad extremũ defuit. Liuius 2. ab urbe. 24. Patres ad ultimum dimicationis rati rem uenturã. Id eſt ad ultimam & periculoſiſsimam dimicationem. Idem. 8. belli Maced. 107.

Ad extremũ, Id eſt In extrema parte. Liu. 3. Decad. lib. 1. Miſsile telum haſtili oblongo, & cætera tereti, præterquã ad extremum, unde ferrum extabat.

Ad poſtremũ. Plau. Aulul. 15. 54. Ibi ad poſtremũ ſedit miles.

Ad finem affirmare, Id eſt, fideliter & uerè. Liu. 1. Decad. li. 3. difficile

Difficile ad fidem eſt in tam antiqua re quot pugnauerint ceciderintue, exacto affirmare numero.

Ad gallinas nomen loci. Plin. lib. 15. cap. ultimo.

Ad gratiam eſſe dicitur res aliqua. Liuius. 4. Decad. lib. 5. In Quintio noua et recentia omnia ad gratiam erant. Hoc eſt, faciebant ut Quintius gratior eſſet populo Roma.

Adhoc, & Adhæc, nonnulli dicũt eſſe ordinis aduerbia, alij pro coniunctionibus accipiunt: & ab alijs coniunctim, ab alijs ſeparatim ſcribuntur. Sic autem dicuntur quaſi præter hoc, præter hæc. Valla lib. 2. (Hoc) cõpoſitum cum præpoſitione (ad) ſignificat præterea: ut apud Salluſt. Cognouerã paruis copijs bella geſta cũ opulentis regibus: adhoc ſæpè fortunæ uiolentiã toleraſſe, facundia Græcos, ſcientia belli Gallos ante Romanos fuiſſe.

Ad teli iactum peruenire. Id eſt ad eum locum, unde tela in hoſtes iaci poſsint. Q. Curtius lib. 3. Paulò antè dixerat, Iam in conſpectu, ſed extra teli iactum utraq; acies erat.

Ad id, pro Ad illud tempus, uſq; eo. Liuius, Quum ad id dubios ſeruaſſent animos. Budæus.

Ad infinitum, pro uſq; ad infinitũ, id eſt infinitè. Plin. lib. 20. cap. 21. 5. Plin. Idẽ lib. 34. cap. 7. Sed hæc ad infinitũ efflo ruit multorũ uoluminũ opere, ſiquis plura perſequi uelit: omnia enim quis poſsit? Dicitur & In infinitum.

Ad irritum cadit ſpes. Liuius. 1. Decad. lib. 2.

Ad libita. Tacit. lib. 12. Arripi cõiuges ad libita Cæſarum.

Ad limina cuſtos. Virg. lib. 9. Aeneid.
Id eſt æditiuus, Seruio interprete.

Ad liquidum explorata ueritas. Liu. 4. Decad. 5.

Ad literam. Quintil. libro 9. Quem duobus ab eo libris tractatum locum, ad literam ſubieci. Pro quo uulgò dicunt. In forma. Eraſmus.

Ad manum eſſe, Eſt aliquid ita in promptu eſſe, ut quaſi manu teneatur. Liu. ab urbe, Adde quod Romanis ad manum domi ſupplementum eſſet.

Ad manum uenire. Liu. 8. bel. Maced. 91.

Ad manus uenire, Eſt etiam ad dimicandum, ſiue ad arma uenire. Cic. 7. Verr. 23. Nonnunquam etiam ea res ad manus, atque ad pugnam ueniebat.

Ad morem actionũ aliquid perſequi. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Ad manum, legimus relatũ ad uiſum, pro cominus, ſiue ex propinquo. Vitruuius, Alia enim ad manũ ſpecies eſſe uidetur, alia in excelſo. Plin. lib. 31. ca. 10. ubi de Apelle, Vnũ imitari nemo potuit, quòd abſoluta opera atramento illiniebat ita tenui, ut idipſum repercuſſu claritates colorum excitaret, cuſtodiretq́; à puluere & ſordibus: ad manũ intuẽti demum appareret.

Ad manum ſeruus is dicitur, cuius manu ad literas ſcribendas princeps aut quiuis alius utitur: eſtq́; idem qui & A manu, & Amanuenſis dicitur. Ci. 2. de Orat. Licinium ſeruum ſibi Gracchus habuit ad manum. Ibidem lib. 3.

Ad matrem pendent pyra. Plin. lib. 15. cap. 15.

Ad naſum uenire. Plin. lib. 15. cap. 28. Vinum dulce ſine odore, tenue odoratius. Multoq́; celerius talia ad naſum ueniũt quàm pinguia. Hoc eſt, nares feriunt.

Ad omnia alia, pro in omnibus alijs. Terentius Adel. 5. 3. 46. Ad omnia alia ætate ſapimus rectius.

Ad pedes deſilire, eſt de equo deſcendere. Cæſar in Cõmenta.

Ad pedes, idẽ quod A pedibus, ſiue Seruus à pedib. Martia. Lagenam ad pedes replet. Vide A pedibus in A præpoſitione.

Ad pilum ulcera reducere. Plin. lib. 22. cap. 22. Iumentorum quoque ulcera ac ſcabiem, radix illita, aut decoctæ ſuccus ad pilum reducit.

Ad plenũ. Hoc eſt Perfectè. Aſconius in diuinationẽ Ciceronis.

Ad pyrum, Nomen regionis in qua habitabat Martialis. Frequenter enim arbores nomina regionibus dabãt: ut Ad pinum, quod eſt apud Senecam: Ad malum punicum, quod eſt apud Tranquillum. Sipont. & Domit. Calder. Martialis li. 1. ad finem, ad Lupercum.

Ad planum reducere cicatrices. Plin. lib. 20. cap. 9.

Ad polituram ſarcire. Plin. lib. 11. cap. 24.

Ad portionem. Id eſt portione, ſeu pro portione. Plin. lib. 16. cap. 41. & alibi ſæpè.

Ad præſens. Duæ ſunt dictiones, una tamen pars orationis, & eſt aduerbium temporis, niſi mauis nomen (tempus) ſubaudire. Significat autem in præſentia: & dicitur nunc de tẽpore præterito, nunc de præſenti, ſed hoc rarius. Plin. li. 8. ca. 22. Vocemq́; homini, quem priores contemplantur, adimere ad præſens. Quaſi dicat, non in perpetuum, ſed duntaxat ad illud præſens tempus. Loquitur de lupis. Plin. lib. 9. cap. 8. At illos excipiunt delphini, & occidiſſe ad præſens contenti, cibos in uictoriam differunt.

Ad præſens, pro Tum, de præterito. Tacit. lib. 13. Plautus ad præſens ſilentio tranſmiſſus eſt. Idem lib. 16.

Ad quid. Cic. ad Attic. lib. 4. 86. 6. Quid mihi hoc monumentum proderit? Ad quid laboramus res Romanas.

Ad remum dare aliquem. Trãquillus in Auguſto, ca. 16. Viginti ſeruorum milibus manumiſsis, & ad remum datis.

Ad Seras aliquid petere. Hoc eſt, Ex Serum regione. Pli. li. 12. in procœmio. Libro 5. cap. 1. Zilis regum ditioni exempta, & iura in Bæticam petere iuſſa.

Ad ſolarium uerſari. Cic. pro Quintio. 40. non ad ſolariũ, nõ in campo, non in conuiuijs uerſatus eſt, ad Herennium lib. 4. 155. Ad ſolarium uerſari dicitur, qui ſpectacula frequenter inuiſit. Cælius Antiq. le. lib. 15. cap. 10.

Ad ſummã, et in ſumma, ordinis aduerbi. pro deniq;, ſiue poſtremo, ſiue Vt breuiter concludam. Cic. lib. 1. Offic. 207. Ad ſummam, ne agam de ſingulis. Idem Atti. lib. 7. 127. 9. Ad ſummam. Eidem lib. 10. 195. 15. Iurabat ad ſummã, quòd nullo negotio faceret.

Ad ſummum, aduerbium qualitatis, quod ad numerũ refertur. Cic. ad Curio. lib. 2. A te uerò bis terúe ad ſummum, & eas perbreues accepi. Idem Atti. lib. 12. 257. 5. Scies igitur fortaſſe cras, ad ſummum perendie. Idem pro Mil. 8. Quatuor, Ad ſummum quinq; ſunt inuenti. Pro eodem. 19.

Ad tempus duobus modis ſumitur: Vno ad conditionem temporis, neceſsitatem, & opportunitatem. Cice. pro Milone. 52. quàm ad tẽpus aptæ ſimulationes. Plancus Ciceroni, ad tempus conſilium capiam. Cic. Dolabellæ. 9. 14. 17. Neq; ſolum ad tempus, maximam utilitatẽ attuliſti, ſed etiã ad exemplum facti. Altero ad ſpatium temporis: ut, Silebo ad annũ, Latebo ad tempus: Ideſt, uſq; ad annum, & uſq; ad tempus quoddam, uel in tempus. ut Quintil. libro 10. cap. 4. Optimum emendandi genus, ſi ſcripta in aliquod tempus reponantur. Valla lib. 4. Cicero Planco, Non inuitamentum ad tempus, ſed perpetuæ uirtutis eſt præmium. Huc pertinent, Ad quoddam tempus. Cice. 3. de Natu. Deor. 45. Ad punctum temporis. Cic. 2. Philip. 51. Ad breue et ad breuiſsimũ tempus. Cic. in Catil. 23.

Ad terga recipere. Plin. lib. 10. cap. 23. de anſeribus & oloribus. Colla imponunt præcedentibus: feſſos duces ad terga recipiunt.

Ad terram dare, Id eſt abijcere. Tranquillus in Auguſto, capi. 96. Aquila duos coruos hinc & inde infeſtantes afflixit, & ad terram dedit.

Ad tertias decoquere, & ſimiles locutiones. Plin. lib. 20. ca. 3. Aqua mulſa in ea decoquitur ad dimidias. Id eſt, ut ſuperſit tantum pars dimidia. Idem cap. 4. Itẽ ad tertias decocto eorum poto cum uino, enterocelis proſunt.

Ad uerbum quod nonnulli de uerbo ad uerbum dicunt. Cice. 1. de finib. 7. fabellas Latinas ad uerbum de Græcis expreſſas Sueto. de claris Rhet. Ex quibus non alienum fuerit unam & alteram, exempli cauſa, ad uerbum referre. Cice. 1. de Orat. Exercenda eſt etiam memoria ediſcendis ad uerbum quamplurimis et noſtris ſcriptis, & alienis. Sueton. in Auguſto, Exempla ad uerbum excerpta. Plin. lib. 18. ca. 7. 16. Ad uerbum translata ſententia.

Ad uetuſtatem fidelis. Plin. lib. 13. cap. 6. de terebintho, Materies ei admodum lenta, ac fidelis ad uetuſtatem.

Ad uinum diſertus. Id eſt, Inter conuiuium, Inter pocula, Iuxta uinũ. Cic. pro Cœlio. 54. Quàm uolent in conuiuijs faceti, dicaces, nonnunquam etiam ad uinum diſerti ſint: alia fori uis eſt, alia triclinij. In eos dicitur, qui ad ſerias cauſas agendas inepti, multa garriunt inter pocula, ubi nihil opus. Alluſit Cicero ad morem priſcum, quo cauſæ ad mẽſuram aquæ agebãtur. Ea diuidebatur in tres partes: una infundebatur actori, altera reo, tertia iudici. At qui ad uinum diſerti ſunt, ad aquam ferè muti ſunt.

Ad uinum tranſire. Plin. lib. 20. cap. 5. Eſſe tamen utile conualeſcentibus ad uinum tranſeuntibus.

Ad uiuum reſecare. Colu. lib. 6. cap. 12. 2. Si ſanguis in inferiore parte ungulæ eſt, extrema pars ipſius unguis ad uiuum reſecat, & ita emittitur. Cic. lib. de Ami. 16. uſus eſt pro eo quod eſt rem exactius ac moroſius excutere. Sumpta metaphora à tonſoribus capillos aut ungues reſecãtibus. Nã ij ſæpenumero moleſti ſunt, dum nimium diligentes eſſe ſtudent.

Ad ultimum, pro ad finem uſq;. Liui. 5. Decad. libro 5. Pietatẽ, conſtantiamq; laudaturos, ſi fidem ad ultimum fratri præſtitiſſent.

Ad unguem. i. exquiſita diligentia, atq; exactiſsima cura. A marmorarijs ſumpta metaphora, qui ſuperinducto ungui commiſſuras explorant marmorum. Col. libro 11. cap. 2. 9. Ab uno fabro dolari ad unguem per quadra debet. Hora.

Cocceus ad unguem Factus homo. Idem in arte,

Carmen ad unguem caſtigare.

Ad uoluntatem loqui. Vide Loquor.

Ad unum, Nullo excepto, ait Seruius. Plin. de uiris illuſt. 14. Cicero de Amicit. 72. De amicitia uerò omnes ad unum idẽ ſentiunt. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 4.

Onerariæ oẽs ad unũ à nobis ſunt exceptæ. Virgil. 5. Aenei.

Iuppiter omnipotens, ſi non exoſus ad unum Troianos.

Ad uotum, & ex ſententia, eodem ferè ſignificationis ueniunt. Quintil. Et alibi, Et ad omne uotum fluente fortuna laſciuit otium. Valla lib. 5. cap. 70.

Interdum ſubauditur aliquid unde pendeat ipſum Ad cum ſuo accuſatiuo. Terent. And. 3. 2. 1.

Quæ aſſolent, quæq; oportet

Signa ad ſalutem eſſe. Vbi Donatus, Deeſt, inquit (hærẽtia) aut (pertinentia.) Sic in Heau. 1. 2. 33. Atq; hæc ſunt ad uirtutem omnia. Ergo abſolutè dixit, ut deſit aliquid tale. Vnde & nos dicimus. Quid ad rem? & Quid ad me? Hæc donatus. Ex cuius ſententia ſatis apparet neq; (eſſe) in priore exemplo: neq; (ſunt) in poſteriore legi debere.

Ad interdum poſtponitur accuſatiuo. Tacit. libro 12. Sic alibi ſæpè, ſed ferè inter adiectiuum et ſubſtantiuum.

Sunt & alia ſignificata, ſed quæ facilius ex ipſis intelligentur exemplis, quàm interpretatione per alia uerba, qualia ſunt in illis, Canis ad lyram, Studet ad lucernam, Ad ſonum mergere. pro eo quod eſt, audito ſono. Et in illo Horatij,

Ad ſtrepitum citharæ ceſſantum ducere curam. Et Ouid. Ad tua uerba reuixi. Et Virg. 1. Eclog. canet frondator ad auras. Itẽ ad tibicinem immolare, Id eſt canente tibicine. Cic. pro lege Agraria.

Et, Ad eum nuntium, Pro, audito eo nuntio. Liu. 2. ab urbe.

Ad etiam in compoſitione plerunq; proximitatem ſignificat: ut Adeo, accedo, accurro, aduenio, aſsideo. Priſcianus.

Ad præpoſitio, apud antiquos integra in compoſitione ſeruabatur: ut Adficio, adſeruo, adfirmo, adcurro. Terent. And. 3. 3. 8. Quæ incœpta à paruis, cum ætate adcreuit ſimul. Vbi donatus, Adcreuit, ut ſuprà adcuratè. Ad enim præpoſitione utitur familiariter.

Ada, Adæ, filia fuit Hecatomni Cariæ regis, eademq; Artemiſiæ & Mauſoli ſoror, Idryei fratris ſui uxor: quæ à Pixodoro fratre poſt uiri mortem expulſa regno, tandem opera magni Alexandri reſtituta eſt. Author Strabo lib. 14.

Adad, (ἀδάδ,) ſiue Adadus, deus eſt, quem Aſſyrij ſummum habent, ac maximum uenerantur. Significat hæc uox non aliud ferè, quàm unum. Adijciunt et deam nomine Adargatin, ſiue ea ſit etiam Atergatis, de qua ſuo loco. Omnia horum duorum numinum poteſtati ſubiecta opinãtur, ſolem interpretari, terramq;. Argumento eſſe, quòd Adad ſimulacrum inſigne radijs cernatur proclinatis, tanquam illi ſint uirtutis cæleſtis in terrã uehiculum. terræ autem ſeu Adargatis imagunculæ diuerſo fiebant ſchematiſmo, in ſublime radijs ſurrectis, quòd cæleſti affluxu progerminent cuncta de terreno uelut fermento. Cælius Antiq. lect. lib. 10. cap. 34. Et Macrobius libro 1. Saturn. cap. 23. Meminit nonnihil Plin. lib. 37. cap. 11.

Adæ, Adarum, oppidum Aſiæ Strabon. lib. 13.

Adæi, Arabes Aegypto finitimi, ut ſcribit Ptolemæus.

Adaeque.] pro Aequè. (ἐπίσης,) Aduerbium quantitatis, idem quod æquè.

Id eſt tam, ſiue tantum. Plaut. Caſina,

Nunquam ecaſtor ullo die riſi adæquè. Liui. 1. Decad. libro 4.

Adaequo.] adæquas, penul. prod. (ἐξισόω, ἀπισόω, ἰσοφορίζω,) adæquare. Idem propriè quod æquare, hoc eſt complanare. Liu. 1. ab urbe. 129. Romanus paſsim publica, priuataq; omnia tecta adæquat ſolo.

Adæquare altitudinem, curſum, &c. ſimiliter pro æquare, ſed metaphoricè. Cæſar. 5. bel. Gall. 33. Qui uectorijs, grauibusq; nauigijs, non intermiſſo nauigandi labore, longarum nauium curſum adæquauerunt. Id eſt currendi celeritate pares illis fuerunt. Idem 2. bel. Gall. 344. Cic. de uniuerſitate 58. Deorum uitam poſsint adæquare. Id eſt, ad deorum immortalitatem peruenire. Idem ad Q. fratrem, li. 2. 10. 8. Senatorum urna copioſe abſoluit, equitum adæquauit. Id eſt par utrinq; numerus fuit, abſoluentium ſcilicet & damnantium. Budæus.

Adæquare cum uirtute fortunam. Cice. pro Archia. 18. Quid noſter hic magnus, qui cum uirtute fortunam adæquauit? Hoc eſt æquè fuit fortunatus, ac uirtute præditus. Idem pro Cor. Balbo. 50.

Adæquare memoria nominis noſtri cum omni poſteritate. Cic. pro Archia. 21.

Adæquare aliquem ſibi. Tacit. lib. 12.

Adaero.] adæras, pen. prod. (προσχαλκόω,) Adærare. Budæus, Adærare, eſt ære æſtimare: & ab ære deductum eſt. In lege Annonas, de erog. milit. annonæ libro 12. Septem diebus per quos tribuni præto. emol. gratia. ſolen. ſtellaturæ nomine ſpecies conſequuntur: ſpecies reſiſtentes non aliter adærentur, niſi ut in foro rerum uenalium diſtrahuntur. Senſus eſt, Species quæ militibus ſtellaturæ cauſa penduntur à prouincialibus, ſi pecunia permutetur, æſtimari tanti debere, quantum eſt fori precium. Species autem reſiſtentes intelligo, reſtantes quæ reliquamenti cauſa debentur: id eſt, quæ ex præterito debentur.

Adeſtuo.]

Adaeſtuo.] adæſtuas, adæſtuaui, (προσκυμαίνω,) adæſtuare, Valde æſtuare. Stat. lib. 5. Thebaid. 104.

-ſquammiſq; inciſus adæſtuat amnis.

Adaggero.] adaggeras, pen. corr. (προσεπιχωννύω,) adaggerare, Accumulare. Cato de re ruſt. cap. 94. Quum uer appetit, terram adaggerato bene. Columel. lib. 5. cap. 11. 5. Plin. lib. 36. cap. 12. 6. Compoſitum eſt ex ad, & aggero: quod ab agger aggeris deriuatur.

Adagium.] adagij, & apud antiquos, adagio, onis, (παροιμία,) ſignificat prouerbium. Varro li. 6. de lingua Latina, Apud Valerium Soranum uetus adagio eſt. Adagio eſt, litera commutata, Abagio: dicta ab eo quòd ambit orationem, neq; in aliqua una re conſiſtit ſola. Feſtus, adagia, ad agendũ apta. Donatus in Eunuchum. Et dicta & prouerbia, & adagiones, quòd rem agant, facetis hominibus adſcribuntur. Plaut. Amphi. 15. 40.

-uetus eſt adagium, Fames & mora

Bilem in naſum conciunt.

Ad aliquid πρός τι. Quintil. li. 1. cap. 10. Illi autem idem cum interrogantur cur aper apri & pater patris faciat. Illud nomen poſitum, hoc ad aliquid eſſe contendunt.

Adalligo.] adalligas, pen. corr. (προσεπιδέω) adalligare. Idẽ quod alligare. Hoc eſt ad aliquid ligare. Plin. lib. 27. cap. 10. 6. quos pyxide cõditos adalligari cum pane, brachio. Idẽ li. 20. ca. 21. 5. Quin & ſemen tritũ adalligant brachio.

Adalligatus in Plin. lib. 17. cap. 23. 13. Adalligato protenduntur in uiduam arborem unco.

Adamantij cognomen olim tributum eſt Didymo grammatico, ob indefatigabilẽ ſcribendi inſtãtiam. Ab hoc translatũ eſt in Origenem. Eraſmus in Hyeron.

Adamas.] pe. cor. adamãtis, m. g. ἀδάμας, Eſt lapis duriſſimus, ab α particula priuatiua, & uerbo δαμάζω, Id eſt, domo quaſi indomitus. Virg. 6. Aeneid.

-ſolidoq; adamante columnæ,

Vis ut nulla uirum, non ipſi excindere ferro

Cælicolæ ualeant. Plin. lib. 37. cap. 4. Genera adamantis ſex noſcuntur. Vnde & nomen indomita uis Græca interpretatione accepit. Item paulò pòſt. Siquidẽ illa inuicta uis duarum uiolentiſsimæ naturæ rerum, ferri igniſq; contemptrix, hircino rumpitur ſanguine, nec aliter quàm recenti, calidoq; macerata.

Adamas, ſpecies eſt ferri, ut nonnulli Heſiodi aſtruunt interpretes. Galli uocant Eſmeril. Eo perpoliuntur gemmæ. Eſt & lapis inſita denſitate ignibus ac ferro inuictus, quãuis plumbo et leonis atq; hirci ſanguine molliatur. Cœlius Antiq. lec. (li. 10. ca. 50.

Infragilis Adamas. Plin. lib. 20. in procœmio.

Durus adamas. Ouid. Amorum lib. 3. eleg. 6. 12.

Adamas non exoratus. Proper. lib. 4. 12. 1.

Inuictus adamas. Ouid. lib. 4. De Ponto. 12. 7.

Perennis adamas. Ouid. 15. Metamorpho. 163.

Textus adamas. Senec. in Hercul. fur. 9. 39. Id eſt, adamantina catena.

Adamanta mouere lacrymis. Ouid. de Arte aman. li. 1. 133.

Adamanta ſuperare duritia. Ouid. epiſto. 2. 28.

Ex adamante ſecuris facta. Ouid. 3. Faſt. 161.

Adamantæus, adiectiuum (ἀδαμαντέιος,) Quod ex adamantẽ factum eſt, uel quod duriſsimũ eſt. Ouid. 7. Metamor. 21.

Adamantinus, aliud adiectiuum, penul. corr. (ἀδαμάντινος,) proprie dicitur, quod eſt ex adamante factum, uel ad adamantem pertinet: ut Adamantina duritia. Plin. li. 37. ca. 11.

Adamantinum per metaphoram uocamus, quicquid duriſsimũ aut inuictũ atq; inexpugnabile indicare uolumus: propter ea quòd incredibilis eſt ipſius adamantis durities.

Adamantini claui. Horat. 3. Carmin. 24. 1.

Iuga adamantina. Proper. lib. 3. eleg. 11. 2.

Saxa adamantina. Lucretius lib. 2. 90.

Tunica adamantina. Horat. 1. Carm. 6. 3.

Adamaſtor, Adamaſtoris, pe. corr. (Ἀδαμάστωρ,) nomen gigantis ſtaturoſi, & immani mẽbratura conſpiciendi: qui apud Claudianũ in Gigantomachia. 20. Damaſtor nũcupatur.

Adamaſtus, (ἀδάμαστος,) nomen uiri proprium apud Virgiliũ 3. Aeneid. 123.

Adamiani, hæretici, ſic dicti, quòd nuditatẽ, quam Adã in paradiſo habuit ante peccatũ, imitarentur, & ita ſemper mares & fœminæ nudi obambularent, nudi lectiones audirent, nudi orarent, nudi celebrarent ſacramenta. Hi ſuam eccleſiam hoc eſt ſuã congregationem appellabãt Paradiſum. A nonnullis etiam Adamitæ uocantur.

Adamo.] adamas, penul. corr. (ὑπερφιλέω,) adamare, Vehementer amare, & quaſi cupere. Ci. 3. de Orat. 35. Deinde ab Antiſthene, qui patientiam & duritiam in Socratico ſermone maximè adamarat & alibi ſæpè. Ouid. Triſt. li. 3. eleg. 4.

Adamare, amatoriè amare, ut ait Valla. Quintil. in Infami in matrẽ. i. Me quidem marite ſiquis interroget, oẽs matres liberos ſuos tanquam adamauerint, amant.

Adana, neu. g. Vrbs Ciliciæ Ptolemæo, uulgò Adena, ἄδανα.

Adaperio.] adaperis, pen. cor. adaperui, adapertum, (προσανοίγω,) adaperire, Ex ad, & aperio, ex pario compoſitũ, ſignificat idem quod aperire ſiue patefacere. Liuius 5. bel. Pun. 172. Qui improuiſo adorti ſemiplenas ſtationes, & adapertas fores portæ. Plin. lib. 2. cap. 47. 14.

Vnde nubes diſcuſſæ adaperuere cœlum.

Adaperire, Reſoluere. Pli. li. 32. c. 95. Horũ ius traditur aluũ et ueſicas exinanire, interanea diſtringere, omnia adaperire.

Adapertæ uites. Colum. lib. 5. cap. 5. Adapertas uites relinquere, & tota hyeme ablaqueatas habere conuenit.

Adapertilis, adiectiuũ, pen. cor. (προσανοιτός,) Quod eſt apertum, uel apertu facile. Ouid. de Triſt. lib. 3. eleg. 11. 9. Aſpicis à dextra latus hoc adapertile tauri.

Adaquo.] adaquas, pen. corr. (ποτίζω,) adaquare, Verbum notæ ſignificationis. Suet. in Galba. ca. 7. ut ad lacũ ubi adaquari ſolebat, duceretur.

Adaquare, pro irrigare. Plin. li. 17. ca. 10. 6. denis diebus adaquari. De arborum ſatione loquitur.

Adarca.] adarcæ (ἀδάρκης,) Salſilago quædam eſt, ſeu ſpuma ſalſuginoſa, concreta & uelut gelata, in humidis & paluſtribus locis per ſiccitates paludum prouenieus in Cappadocia, atq; ipſis harundinibus & herbis adhæreſcens. Galenus, Dioſcorides & alij. Vocatur etiam Adarces, Adarcion Adarcos, & Calamochnus, Id eſt, calami ſeu harundinis lanugo. Sunt qui adſpirent, Adarcha ſcribentes.

Adareo.] adares, pen. prod. adarui, (ξηραίνομαι,) adarere, Verbum rariſsimè lectum, idẽ quod arere, ſiue exarere. Cato de re ruſt. cap. 98. Amurca decoquito ad dimidium, & ea unguito fundum arcæ, & extrinſecus pedes & angulos. Vbi ea adaruerit, ueſtimenta condito.

Adaſſo.] (βιάζομαι,) ſcripſere ueteres pro adigo. Plau. Vtinã diui adaſsint ad ſuſpendiũ. Feſtus legit adaxint.

Adaugeo.] adauges, adauxi, adauctũ, (ἐπαύξω,) adaugere, Idem quod ſimplex augere. Cice. lib. 2. de Inuent. 161. Per quem facti utilitas aut honeſtas adaugetur. Ad Heren. lib. 2. 75. Terent. Heaut. 3. 1. 26.

Cumulare & adaugere. Cice. pro Roſcio Amer. 18. Hæc alijs nefarijs cumulant atq; adaugent.

Adaucto, adauctas, (ἐπαύξομαι,) adauctare, frequentatiuum, Idẽ quod augere. Accius Aeneadis, Quibus rem ſummam et patriam noſtram quondam adauctauit pater. Ex Nonio.

Adaugeſco, adaugeſcis, adaugeſcere, (ἐπαυξάνω,) Augeri,

 Creſcere.

Creſcere. Lucretius libro. 2. 60.
Nam neq; adaugeſcit quicquam, nec deperit inde. Cic. 1. de Diuinat. 22.

Adauctus, participium, (ἐπαυξηθείς,) Vide Adaugeo.

Adauctus, huius adauctus, m. g. (ἐπαύξησις,) Lucret. li. 2. 225. Nam quæcunq; uides hilari grandeſcere adauctus, id eſt incremento.

Adbibo.] adbibis, adbibi, pe. cor. adbibitum, pe. cor. (ἐπιπίνω,) adbibere, Verbum rarius, idem quod ſimplex bibere. Terẽt. Heaut. 2. 1. 8. Is mihi ubi adbibit plus paulo, ſua quæ narrat facinora.

Adbibere, interdum ſignificat multum bibere, propter Ad, quæ eſt augendi particula. Plaut. Sticho. 6. 58. Euge, quãdo adbibero, alludiabo.

Adbibere, pro imbibere, per metaphorã. Horat. 1. epiſt. 2. 14.
- nunc adbibe puro Pectore uerba puer.

Adcenſi.] pro accenſi ueteres ſcribebant, quaſi ad cenſum adiecti. Vide Accenſi.

Adcorporo, as, penul. corrept. Solinus cap. 50. & carinis ita tenaciter adcorporatur, ut niſi abraſa parte ligni, ægrè ſeparetur.

Adcredo.] adcredis, penul. prod. adcredidi, pe. corr. (ἐπιπιστεύω,) adcredere. Lucre. li. 3. 176. -tum motus materiæ. Multimodi q̃ ſint, facilè hoc adcredere poſsis. Id eſt, credere.

Adcreſco.] adcreſcis, adcreui, penul. prod. (ἐπαυξάνομαι,) adcreſcere. Horatius in Arte poetica. 52.
Syllaba longa breui ſubiecta uocatur Iambus,
Pes citus, unde etiam trimetris adcreſcere iuſsit
Nomen Iambis. Id eſt, addi, uel dari.

Addax.] addacis, (στρεψίκερως,) quem Addacẽ Aphrica appellat, Græci à contortis cornibus indidere nomen. Plin. lib. 11. cap. 37.

Addecet.] pen. corr. (ἐπιπρέπει,) addecebat, addecuit, imperſonale: poeticũ eſt uerbũ, idẽ quod decet. Plaut. Amph. 12. 21. Eius ſtudio ſeruire addecet. Idem Caſina. 15. 23.

Addenſeo.] addenſes, addenſui, (ἐπιπυκνόω) addenſere, Ex Ad, & Denſeo, teſte Seruio: Denſum facere, Stipare, ſiue cõſtipare. Virg. 10. Aeneid. 18. Extremi addenſent acies. Verbum rariſsimum.

Addenſo, addenſas, addenſare, Idem quod addenſeo. pro ſpiſſare, id eſt, ſpiſſum facere. Plin. lib. 20. cap. 21. 8. Mirũ aquã radice ea addita, addenſari ſub dio, atq; lacteſcere.

Addico.] addicis, pen. prod. addixi, additum, (παραδίδωμι, προστίθημι,) addicere. Eſt licitandi rem auferendam permittere. Ci. pro A Cec. 11. Ebutio negotiũ datur. adeſt ad tabulam. licetur Ebutius. Deterrentur emptores, multi partim gratia Ceſenniæ, partim etiã pretio. Fundus addicitur Ebutio. Ex Budæo. Cic. 3. Ver. 97. Mihi bona addicat.

Addicere & tradere. Cic. pro domo ſua. 82.

Bona alicuius nũmo ſeſtertio addicere alteri. Ci. pro Rabir. 28.

Addicere & uendere. Cic. 5. Verr.

Vendere & addicere ſententiam. Cic. 2. Philipp. 67.

Addicere, Auctionẽ facere: Hoc eſt bona ſua proſcribere, & licitantibus obijcere. Quinti. in Aegro redempto. Suet. in Cæſare. Bello ciuili ſemper aliàs donatiões, ampliſsima prædia minimo addixit. Quo in loco (nummo) rectè quidã legunt. Ci. 7. Philip. 226. Antonius regna addixit pecunia.

Addictam pretio habere fidem. Ci. 4. Verr. Pro, obnoxiã quaſi uenalem habere fidem & religionem.

Addicere ſuos amores. Ouid. 1. Metamorph. 124.

Addicere ſanguinẽ alicuius. Cic. in Piſonẽ. 65. Sic addicere aliquẽ ſupplicio apud eundem, antequam iret in exilium. 11.

Addicta uita alicuius, et propoſita præmijs. Ci. pro Milone. 42

Addicere bona in publicũ, Publicare. Cæſ. 2. bel. ciui. 73.

Addicere, propriè eſt idem dicere, et approbare dicendo. Aliàs addicere, damnare eſt. Author Feſtus. ut, Addicere morti, pro deſtinare ac deuouere. Cice. 3. Offic. 59. Quum is qui morti addictus eſſet, paucos dies commẽdandorum ſuorum gratia poſtulaſſet.

Addicere, in augurali diſciplina aues dicuntur, id eſt, approbare facienda. Liu. 7. bel. Pun. 97. Fabio auſpicanti prius quã egrederetur ab Tarento, aues ſemel atq; iterum non addixerunt. Idem. 1. ab urbe, Neq; nouum conſtitui, niſi aues addixiſſent, poſſe. Eius contrarium Abdicere.

Addicere ſe alicui homini, ſiue cuipiam rei, (προστιθέναι) pro eo quod eſt, facere ſe illi obnoxium, & quaſi ſe illi deuouere. Nonius, addictum inquit, eſt quaſi deuotum uel obnoxium. Cic. in Salluſt. 6. Nõ enim uni priuatim ancillatus ſum neq; me addixi. Idẽ pro Plancio. 76. Senatus, cui me ſemper addixi. Idem pro Cœlio. 63. Hunc addictum, deditum, obſtrictum tibi habebis. Idem. 2. Tuſcul. 8. Qui certis quibuſdam deſtinatisq; ſententijs, quaſi addicti & conſecrati ſunt.

Addicere ſeſe alicui certo. Cic. lib. 2. de Inuent. 125.

Addicere corpus ſuũ turpiſsimæ cupiditati. Ad Herẽ. li. 4. 167

Addicere pueritiam ſuam omni intemperantiæ. Ad Herennium libro 4. 187.

Addicere quempiam pro debito, (καταδικάζειν,) De hoc ſignificatu ſic ait Valla, lib. 5. Addicti apud ueteres dicebantur, qui prætoris pronunciatione ac iuſſu, cum ſoluendo non eſſent, creditoribus in temporariam ſeruitutem addicebãtur. Plaut. Pœnulo. 3. 58. -ubi in ius uenerit. Addicet prætor familiam totam tibi. Cic. in Piſonem. 68. Nónne Fuſidiũ creditorẽ debitoribus ſuis addixiſti? Pro Flacco. 39. Iſte quũ iudicatũ nõ faceret, addictus Hermippo, et ab hoc ductus eſt.

Addicti quid à ſeruis differant, his uerbis explicat. Quinti. lib. 7. ca. 4. Addictus, quẽ lex ſeruire donec ſoluerit, iubet. Seruus quũ manumittitur, fit libertinus. Addictus recepta libertate eſt ingenuus. Seruus inuito domino libertatem non conſequetur. Addictus ſoluendo, citra uoluntatem domini conſequetur.

Addicere in ſeruitutem. Liu. 3. ab urbe.

Addictum ſub ſua iura trahere. Proper. lib. 3. eleg. 11. 1.

Addictus auibus et canibus, id eſt, expoſitus, et uelut damnatus atq; deuotus. Ho. Ep. 17. 3.
Luxere matres Iliæ addictum feris
A litibus, atq; canibus homicidam Hectorem.

Addicta uaſtitati. Cic. Attic. lib. 9. 180. 12. Quaſi iã deſtinata ac damnata, ut in uaſtitatem redigantur, hoc eſt uaſtentur.

Addicere aliquem ad iuſiurandum, Velut adigere & cogere. Salluſt. in Catil. Quum ad iuſiurandum populares ſceleris ſui conſcios addiceret. Fortaſſe legendum adigeret.

Addicere opus aliquod, pro locare faciendum. Ci. 3. Ver. 103. Addicitur id opus HS DLX. milibus.

Addictus, (πρόσθετος) participiũ, ſiue nomẽ ex participio. Hor. 1. epiſto. 1. 3. Nullius addictus iurare in uerba magiſtri.

Addictè, aduerbium, (προσθετῶς,) ut Addictius regnari. Tacit. de moribus German. Trans Lygios Gothones regnantur, paulò iam addictius quàm cæteræ Germanorũ gentes, nondum tamen ſupra libertatem.

Addictio, addictionis, Verbale, (καταδίκη,) Cic. 2. Verr. 7. Simul in iure dicendo bonorum poſſeſsionumq; cõtra omniũ inſtituta addictio & condonatio.

Addiſco.] addiſcis, addidici, pe. cor. (προσμανθάνω) addiſcere. Quaſi aliquid addere ad ea quæ didiceris. Ci. 1. Offic. 21. Tũ auemus aliquid uidere, audire, addiſcere. Idẽ de Senec. 23. Quid, quod etiã addiſcũt aliquid? ut Solonẽ in uerſibus gloriantem uidimus, qui ſe quotidie aliquid addiſcentem, ſenem fieri dicit. Idem 3. de Orato. 82.

Addiſcere

Addiſcere, ſimpliciter pro diſcere. Plin. li. 8. cap. 30. Nomenq; alicuius addiſcere, quem euocatum foras laceret. Cice. 3. de Orat. 49. Atq; uelocius puer addidicerat.

Addiſcere aliquid noui. Ouid. lib. 2. Amorum, eleg. 5. 12.

Addiſcere tubas: id eſt cantum tubarum. Stat. 3. Sylu. 1. 31.

Addiuino] addiuinas, penult. prod. προσμαντεύομαι, addiuinare. Idem quod ſimplex diuinare. Plin. lib. 35. cap. 10. 22. Vt Appion grammaticus ſcriptum reliquerit, quendam ex facie hominum addiuinantem (quos metopoſcopos uocant) ex ijs dixiſſe aut futuræ mortis annos, aut præteritæ.

Addo] addas (προσδίδωμι) addare, penul. correp. Obſoletum uerbum pro dare uel addere. Plaut. Trucul. 19. 17. Tuo arbitratu quod iubebis, addabitur.

Addo] addis, addidi, penult. corrept. additum, penult. correpta (προστίθημι, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω) addere. Ex ad & do, das, adijcere, adiungere, teſte Seruio. Et præter accuſatiuum, propriè datiuo iungitur. Virgil. 9. Aeneid. Et uerbis hæc inſuper addit. Terent. Phorm. 1. 1. 8. Vt ſemper aliquid addant ditioribus. Cic. 5. Verr. 59. Quare putabas, emptori lucrum addi oportere?

Addere ad, uel in. Cic. 1. Offic. Quid ad hanc manſuetudinem addi poteſt? Idem Att. lib. 1. 8. 9. In illam orationem Metellinam addidi quædam. & lib. 12. 261. 1. Sic Plinius ſæpè. In his ponitur accuſatiuus cum præpoſitione, pro datiuo.

Addere ex abundanti. Quint. lib. 4. cap. 5.

Addere in potu unguentum. Plin. lib. 13. cap. 3. 4.

Addere de ſuo. Cic. de Aruſp. reſponſis: Nihil addo de meo. Idẽ ad Sulpitium lib. 4. 3. 6. Sed aliquid atque adeò multa addunt afferuntq; de ſuo.

Addit hoc, id eſt, hoc dicit præterea. Terent. Eunuc. 1. 2. 34.

Adde huc, ſiue huc adde: modus connectendi ſententias: pro quo etiam dicitur. Huc accedit quòd, & utrunq; loquendi genus ponitur uelut pro aduerbio ordinis. Liuius 7. ab urbe. 138. Adde huc populationem agrorum, prædas hominũ atq; pecudum actas.

Adde quòd, eandem uim habet. Horat. lib. 2. Ser. Saty. 7. Ouid.
Adde quòd inſidiæ ſacris à uatibus abſunt.

Addo etiam. Cicero lib. 1. Offic. 96. Harum rerum duarum ſplendor omnis & amplitudo, addo etiam utilitatem: in poſteriore.

Addere hiſtoriæ maiorem ſonum uocis. Cic. 2. de Orat. 29.

Addere & Demere, contraria. Cicero Acad. lib. 4. 9. Quum aliquid minutiatim et gradatim additur aut demitur. Sic ad Lentulum lib. 1. 7. 28.

Addere & detrahere, contraria. Cic. 2. de Diuin. 209. Idem 3. de Orat. 17. Equidem ſic iudicare ſoleo, quicquid aut addideris, aut mutaueris, aut detraxeris, uitioſius & deterius futurum.

Addere & Deducere, contraria. Cic. 1. Offic. 86. Vt boni ratiocinatores officiorum eſſe poſsimus, & addendo deducendoq; uidere quæ reliqui ſumma fiat.

Alacritatem ſcribendi addere alicui. Cic. Att. lib. 15. 333. 2.

Addere animum, pro augere. Cic. Att. lib. 7. 122. 6. Quos tu laudando animos addidiſti.

Annos duos addiderat ad duo luſtra: id eſt, natus erat annos duodecim. Ouid. 4. Faſt. 141.

Aquam addere flammæ. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 9.

Ardorem addere mentibus. Virg. 9. Aeneid. 38.

Calcar addere alicui, Stimulare & inſtigare. Hor. 2. epi. 1. 44

Cornua addere pauperi: id eſt, ſuperbiam, petulantiam, uiolentiam. Horat. 3. Carm. 21. 4. amphoram uini alloquens.
Simile eſt illud Ouid. li. 1. de Arte amandi. 48.
Tunc ueniunt riſus, tunc pauper cornua ſumit.
Proinde ait Feſtus, homines nimio uino truces fieri, & ideo Liberi patris ſimulachro cornua addi.

Aſtris aliquem addere: id eſt, in diuos referre, cælo adſcribere. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 8. 13.

Addere cognomen, pro cognominare. Liuius 4. ab urbe 110. Virgilius 1. Aeneid.
At puer Aſcanius cui nunc cognomen Iulo, Additur.

Addere, uel ponere ad compendium, Plaut. Caſina. 11. 4.

Cumulum commendationis addere. Cicero ad Cæſarem librô 13. 16. 7.

Addere cuſtodem uel comitem, pro dare. Plaut. Milit. 9. 69. Virgil. 9. Aeneid. 47.
Tum comitem Aſcanio pater addidit.

Dies paucos ſibi addere ad dictaturam gerendam. Cicero 3. Offic. 152.

Addere dono, quaſi inſuper dare. Plautus Epid. 10. 38.

Exemplis melioribus ſe addere. Hoc eſt, exempla meliora ſequi Claudian. 4. Panegyr. 12.

Facta pollicitis addere, id eſt, facere ſeu implere quod promiſeris. Ouid. lib. 2. Amorum, eleg. 16. 10.

Addere fidem, pro confirmare. Plin. epiſto. 248. Liuius 2. ab urbe 104.

Fidem pollicitam dictis addere. Ouid. 3. Faſt. 74.

Fiduciam addere alicui. Tacitus lib. 17.

Finem addere alicui rei, pro imponere. Claud. 7. Panegy. 102.

Fræna equis addere. Virg. 5. Aeneid. 162.

Fuga ſe addidit horum mentibus. Vale. Flac. Argon. 6. 36.

Addere gradum pro Accelerare gradum. Plin. epiſt. 106. d.

Laborem addere alicui rei. Tacit. lib. 20.

Manus addere in uincula. Ouid. lib. 1. Amorum. eleg. 7. 1. id eſt, conijcere.

Addere in ſpacia. Virgil. 1. Georg. ad finem.
Vt quum carceribus ſeſe effudere quadrigæ.
Id eſt, currendo plus eorum curſus augetur. Seruius.

Addere naturam, pro dare. Virg. 4. Georg.

Nomen addere alicui. Claud. 5. Panegy. 2.

Addere operam, pro dare operam. Plaut. Pœn. 14. 48.

Partes illæſas addere uitiatis. Ouid. 2. Metam. 82.

Pœnam addere. Ouid. 3. Metamorph. 1.

Scelus addere in ſcelus. Ouid. 8. Metamorph. 97.
In ſcelus addendum ſcelus eſt, in funera funus.

Spem & metum addere alicui. Tacit. lib. 17.

Stimulos in prælia menti addere. Lucan. lib. 1. 34.

Addere uitium pudicitiæ dicitur is, qui alienam pudicitiam uiolat, quod etiam offerre uitiũ dicimus. Plaut. Amph. 8. 177.
Pudicitiæ huius uitium me hic abſente eſt additum.

Vocabulum aliquod filio addere. Claud. in laudibus Serenæ reginæ, epigram. 22. 22.

Virtutem addere. Salluſt. Compertum habeo, milites, uerba uirtutem non addere.

Addidit multum reipub. pro multum profuit, ſiue contulit: Hoc eſt, remp. auxit, adiuuit. Salluſt. Iugurth.

Additus, addita, additum, pen. correp. (προστεθειμένος) participium ex Addor, Adiectus, adiunctus.

Addita ætate, quaſi aucta & adulta. Plin. lib. 11. ca. 48. 2.

Additus pro inimico. Virg. 5. Aeneid. 18.
-nec Teucris addita Iuno
Vſquam aberit, Vbi Seruius, Addita, Inimica. Eſt autem uerbum Lucilij & antiquorum, ut Plautus, Additus Ioui Argus Vide Macrobium lib. 6. Satur. cap. 4.

Additus eſt unus annus tuo labori. Cicero ad Quintum fratrem 1. 1. 6.

Additus Voculæ in partem curarum Herennius Gallus legatus. Tacitus. lib. 20.

Calor uiæ additus eſt omnibus: Hoc eſt, uehemens eundi uoluntas.

luntas. Valerius Flacc. Argonaut. 1.55.

Addito uicies tanto aquæ. Plin. lib. 14. cap. 4. de uino Maroneo, Maroneum uicies tanto addito aquæ miſcendum Homerus prodidit.

Addito tempore, quod uulgò dicunt, Succeſſu temporis, Tacitus libro 12.

Addito ut, Plin. lib. 15. cap. 16. Similiter deligi & ex locis ſuccis, & ante perfectam maturitatem, addito ut luna infra terram ſit.

Additamentum, additamenti (προσθήκη) uerbale, quod additum eſt: id eſt acceſſio. Cic. pro Seſtio 57. Interceſſit Ligus iſte neſcio quis, additamentum inimicorum meorum. In oratione de Republ. ordinan. ad Cæſarem, Reliqui de factione ſunt inertiſſimi nobiles, in quibus præter nomen nihil eſt additamenti.

Addoceo] addoces, penult. cor. (προσδιδάσκω) addocere. Idem quod ſimplex Doceo, uel abundè ſeu uehementer docec. Horat. lib. 1. epiſt. 5. 4.

Addocet artes. Sunt tamen qui legant ac docet.

Addormiſco] addormiſcis (προσκοιμάομαι) addormiſcere, ab Addormio, quod fortaſſe tamen in uſu non eſt. Opponitur uerbo expergiſci. Suet. in Claudio Cæſare cap. 8. Et quoties poſt cibum addormiſceret. In quibuſdam codicibus legitur obdormiſceret.

Addua (ἀδούας) Strabo, fluuius eſt, Larium lacum influens. Plin. lib. 2. cap. 103. de aquarum miraculis, Quædam uerò & dulces inter ſe ſupermeant alias. Vt in Fucino lacu inuectus amnis, in Lario Addua, in Verbano Ticinus, in Benaco Mincius, in Lentano Rhodanus.

Addua celer. Claud. in ſextum Conſul. Honorij.

Addua cæruleus. Idem ibidem.

Fluit ex alpibus in Padum.

Addua ſpumoſus. Claudian. 4. Paneg. 92.

Addubito] addubitas, penultim. correp. (προσενδοιάζω) Horat. 1. Serm. 4. 26.

- & inutile factu

Necne ſit, addubites?

Addubitare, aliquantum dubitare, quod & ſubdubitare dicitur. Cic. Volumnio lib. 7. 33. 1. Sic in Orat. 76.

Addubitare paululum de. Liu. 2. ab urbe 18. De legatis paululum addubitatum eſt.

Addubitatus (προσενδοιασμένος) participium, ut Res addubitata: hoc eſt de qua dubitaueris. Cic. 1. Offic. Eoq; magis, ſi plus adipiſcare re explicata boni, quàm addubitata mali. Idem 1. de Diuinat. 169. Addubitato ſalutis augurio.

Adduco] adducis, pen. prod. adduxi, adductum (προσάγω παράγω) adducere, ad locum uel perſonam ducere, cui cōtrarium eſt abducere. Et præter communem accuſatiuum, propriè conſtruitur cum altero accuſatiuo & præpoſitione ad uel in: ut, Adducito cras ad me fratrem tuum. Hic tamen accuſatiuus cum præpoſitione nonnunquam ſupprimitur. Cic. ad Attic. lib. 8. 155. 3. Gentes feras armatas in Italiam adducere. Terent. Heaut. Adducimus tuam Bacchidem. Sub. ad te. Cic. pro Quintio 12. Qui ex Gallia pueros uenales iſti adducebat.

Adducere alicui: id eſt eius cauſa. Terent. Hecy. 5. 2. 4. Puero nutricem adduxit.

Adducere alicui ante oculos. Terent. Heaut. 5. 4. 18. Idem Eunuch. 4. 1. 9.

Adducere huc coràm. Terent. And. 5. 3. 29.

Adducere ante oculos coràm. Terent. Eunu. 4. 7. 24.

Adducere à foro, ex Italia. Plaut. Milite 11. 43. Cæſar, Quod ex Italia adduxerat.

Adducere hominem ad, ſiue in rem aliquam. Eſt ad aliquid agendum inducere, incitare, impellere, & quaſi aliquid perſuadere. Hinc dicimus, Adduci re aliqua, id eſt, ob eam rem moueri uel impelli ad agendum quidpiam. Huius igitur generis hæc ſunt exempla ex authoribus.

Adducere aliquem ad arbitrium ſuum. Cic. in epiſt.

Adducere aliquem in noſtram ſententiam. Liuius 4. bel. Mace. 219. Ibidem lib. 6. 48.

Adducere ad authoritatem. Cic. pro Deio. 20.

Adducere in cognitionem. Cic. Poſt reditum in ſenatu 14.

Adducere ad concordiam. Cic. Attico. lib. 7. 123. 2.

Adducere ad conditionem aliquam. Cic. Att. li. 8. 168. 1.

Adducere ad conſuetudinem, & adducere ſe in cōſuetudinem. Cic. 2. Tuſc. 13. Cæſar 4. bell. Gall. 467. In eam ſe conſuetudinem adduxerunt, Hoc eſt, ſeipſos aſſuefecerunt.

Adduci ad dubitationem. Plin. lib. 2. cap. 26.

Adducere in dubitationem. Cic. Appio lib. 3. 5. 7.

Adduci in dubium. Liuius 4. bel. Pun. 66.

Adducere in expectationem, uel in ſpem. Cic. 1. Tuſc. 61. Idem Att. lib. 2. 37. 4. In eam ſpem adducimur.

Adducere in crimen. Vide Crimen.

Adducere ad facinus. Cic. pro Roſcio Amer. 52.

Adducere ad uel in fletum. Cic. de Cla. Orat. 180. Idem Terentiæ lib. 14. 1. 10.

Ad indignationem, ad iracundiam. Author ad Herenniū lib. 4

Adducere ad intelligendum. Cic. 1. Acad. 10.

Adducere in metum, Metum alicui incutere. Liuius 3. Decad. libro 10. Cic. pro Muræna 49. Cum tu pop. Rom. in eum metum adduxiſti, ut pertimeſceret, ne conſul Catilina fieret.

Ad miſericordiam. Terent. Heaut. 5. 2. 41.

Adducere in neceſſitatem. Liu. 8. ab urbe 33.

Adducere in negligentiam. Hirtius de bello Afri. lib. 5. 258.

Adducere ad nequitiam, quod & abducere dicitur. Plautus Bacch. 2. 4.

Adducere in opinionem. Cic. Lentulo lib. 1. 1. 11.

Adducere in ordinem. Cic. de uniuerſit. 11. Ideoq; ex inordinato, in ordinem adduxit. Idem 4. Acad. 211. Eas primum cōfuſas, poſtea in ordinem adductas mente diuina.

Adduci in periculum. Liu. 5. bel. Maced. 35.

Adducere ad uel in ſeruitutem. Cic. in Piſonem. 67.

Adducere in ſolicitudinem. Cic. Caſſio. 12. 3.

Adducere in uoluntatem. Cic. ad Attic. lib. 1. 14. 9.

Adduci in ſermonem. Cic. 5. Verr. 119.

Adductus erat in ſermonem, inuidiam, uituperationem. Hoc eſt, male audiebat, odio habebatur, uituperabatur.

Adduci in ſuſpicionem. Cic. Atti. lib. 2. 39. 2.

Adducere ad ueritatem. Cic. in Bruto 35.

Adducere ad uitam communem. Cic. 1. Academ. 22. Auocauiſſe philoſophiam à rebus occultis, & ad uitam communem adduxiſſe.

Adducere rem aliquam ad utilitatem. Varro 1. de re ruſt. cap. 20. 3. Conſuetudine creberrima ad utilitatem adducito.

Adducere in certamen rem aliquam. Cic. in Piſonem 62.

Adducere in controuerſiam. Cic. 1. de Orat 90.

Sic in eum ſtatum, & in eum locum. Cic. ad Brutum 1. 4. Idem Attico lib. 2. 39. 2. Liu. 3. ab urbe 151. Vnde ſeruitutem timendo, in eum ſtatum rempublicam adduxerant.

Adducta uita in extremum. Tacit. lib. 14.

Adducta res in faſtidium. Plin. in præfa. ad Veſpaſ.

Adducere aliquid in honorem. Cic. Gallo lib. 7. 27. 5. Hoc eſt facere, ut illa in honorem ac precium ueniant.

Adducere aliquem in inuidiam. Valla lib. 1. Siquis referat oſtēdatiue calamitates ſuas, ut authori calamitatum, odium cæterorum concitet, hoc uocatur inuidiam facere, uel uocare uel adducere in inuidiam. Cic. pro Cluentio 83: In ſummam enim

enim L. Quintius inuidiam concionibus eum quotidianis, ſeditioſis & turbulentis adduxerat. Idem 3. Offic. 88.

Adducere hominē, uel rem aliquā, ad uel in ius, ſiue iudicium. Cic. pro Clu. 36. Quis unquā audacior? quis nocētior? quis apertior in iudicium adductus eſt? Idem 3. Offi. 88. Idē pro Flacco 58. Idem pro Quintio 18. Vt te in ius adducerent.

Adducere rem ad mucrones ac manus. Tacit. in uita Agricolæ.

Adducere in odium. Seneca de ben. lib. 2. cap. 4.

Adducere in obliuionem, Cic. 5. Verr. 32.

Adducere præterea declaratur per uerbum redigere: ut, In anguſtum res adducta eſt. Cic. in Lælio 18. Contracta res eſt, & adducta in anguſtum.

Adducere aliquem in ſummas anguſtias. Cic. pro Quintio. 10.

Adducere nonnunquam refertur ad ea, quæ intenduntur & remittuntur, ut ad arcum, & ea tela, quæ amentis, loris, funibusue intorquentur, cui contrarium eſt remittere. Virgilius 5. Aeneid.

Poſt acer Mneſtheus adducto conſtitit arcu.

Cicero 2. Tuſcul. 97. reliqua tormenta telorum eo grauiores emiſſiones habent, quo ſunt contenta, atque adducta uehementius.

Sic Adducto lacerto, Virg. 9. Aeneid. Hinc etiam Adducere equorum habenas & remittere dicimus. Cicero uſus eſt per metaphoram, ut in Lælio. 42. Quàm commodiſſimum eſſe laxiſſimas habenas habere amicitiæ: quas uel adducas cū uelis, uel remittas.

Adducere lorum, pro aſtringere. Liuius, Quum apparitor uerecundia maieſtatis Poſthumium laxè uinciret. Quin tu, inquit, adducis lorum, ut iuſta fiat deditio? Budæus.

Adduci, quandoq; declaratur per uerbum uenire: ut, Res in crimen adducta eſt. Hoc eſt in crimen, ſiue in criminationem uenit. Plin. lib. 22. cap. 25. Inter ea quæ temerè manduntur boletos meritò poſuerim, opimi quidem hos cibi, ſed immenſo exēplo in crimen adductos, ueneno Tiberio Claudio principi per hanc occaſionem à coniuge Agrippina dato.

Adduci in diſcrimen. Cic. pro lege Agraria 21. Idem 6. Philip. 217. Res in extremum eſt adducta diſcrimen.

Adducere, pro contrahere. Ouid. 3. Metamorph. 80.

Et tenuant uigiles corpus miſerabile curæ,
Adducitq; cutem macies, & in aëra ſuccus
Corporis omnis abit, uox tantum atq; oſſa ſuperſunt.

Virgil. 3. Georg. 95.

Adduci re aliqua, ut benignitate, iniuria, &c. Cic. 5 Verr. 165

Adduci commendatione alicuius. Cicero lib. 3. epiſtol. 55. ad Thermum.

Mercede. Cicero lib. 1. de Orat. 98.

Metu. Cicero 5. Verr. 45.

Officio. fide. Cicero 4. Verr. 3.

Odio. Cicero Attico lib. 1. 13. 5.

Oratione. Cæſar 1. bell. Gal. 15.

Oſtentatione aliqua. Cicero 4. Acad. 117.

Precio, Cicero pro Cecinna 21.

Precibus. Cic. Attic. lib. 14. 318. 4.

Rationibus. Cicero 1. Tuſcul. 112.

Spe mercedis. Cicero de Amicitia 36.

Studio certandi, Cicero 4. Academ. 117.

Temporibus. Cicero 1. Offic. 61.

Teſtimonijs. Cicero 7. Verr. 123.

Voluntate. Cic. ad Antonium lib. 5. epiſt. 5.

His rebus adducti. Cæſar 1. belli Gallici.

Adducere uel adduci ut. Cic. 5. Tuſcul. 46. Adducis me, ut tibi aſſentiar. Id eſt me inducis, mihi perſuades. Idem Philip. 8. 253. Nam illud quidem non adducor ut credam.

Adduci illuc ut. Cicero 1. de Finib. 23. Nam illuc quidem adduci uix poſſum, ut ea quæ ſenſerit ille, tibi nō uera uideātur

Adducere febres. Horat. lib. 1. Epiſt. 6. 2.

Adduxere ſitim tempora. Virgil. Horat. 4. Carm. 12. 3.

Adducere tædium alicuius rei. Plin. lib. 30. cap. 15. 10.

Adducere uultum ad triſtitiam: Id eſt, contrahere. Seneca epiſto. 58.

Adductus, participium (προσηγμένος) Vide in ipſo uerbo.

Adductus, pro contractus. Plin. li. 1. epiſt. 16. Preſſior tantùm, & circunſcriptior, & adductior. De Pompeio Saturnino loquitur, qui in ſcribendo ſtudebat breuitati.

Adduplico] adduplicas, penult. correp. (ἐπιδιπλόω) adduplicare, idem quod duplico. Plaut. Pœnu. 7. 61. Adduplicabit omne furtum, leno addicetur tibi.

Adedo. ades, ſiue adidis, penult. correp. adedi, adeſum (κατεσθίω) adeſſe uel adedere, idem quod ſimplex edo, uel exedo, ſiue conſumo. Virg. 4. Georg. 49.

- nam ſæpè fauos ignotus adedit

Stellio:

Adeſus, adeſa, adeſum. penult. produ. (κατεσθιόμενος) participium ab adedor: id eſt, conſumptum, ait Nonius. Liuius 1. ab urbe 30. Fortè ita euenit, ut Potitij ad tempus præſtò eſſent, iiſq; exta apponerentur, Pinarij extis adeſis ad cæteram uenirent dapem. Cic. 2. Tuſc. 43. Cùm uerò adeſum, inflatu renouatum eſt iecur.

Adeſum frumentum, Conſumptum. Siſenna hiſto. lib. 3. Iiſdem temporibus Aeſernini duplici foſſa ualloq; circundati, frumento adeſo, quod ex areis in oppidum portatū eſt. Feſtus.

Adeſa pecunia, pro abſumpta, metaphoricè. Cicero pro Quintio 22. Quis tam perditus ac profuſus nepos, non adeſa iam, ſed abundanti pecunia ſic diſſolutus fuiſſet, ut fuit Sex. Næuius? Tacitus lib. 17. Aut qui adeſis bonis per dedecus alebantur. Lucretius lib. 5. 199.

- corpore adeſo.

Horat. 3. Carm. 29. 8.

Lapides adeſos: id eſt, ui aquarum corroſos.

Fortunæ omnes adeſæ, Tacit. lib. 13.

Adelphius, nomen uiri proprium. Hic fuit Antonio familiaris, eiuſq; in Parthos expeditionem conſcripſit, in qua ipſe & adfuit, & præfuit. Author Strabo lib. 11.

Adelphos] (ἀδελφός) Latinè Frater dicitur: Vnde Adelphi, Comœdia Terentij, Id eſt fratres, quòd de duobus fratribus, Aeſchino & Cteſiphone loquatur, inſcripta eſt.

Adenes] penultima correpta (ἀδένες) In ſe conuolutæ carnis durities, ſiue glandulæ: quæ quum induruerunt, chœrades, id eſt, ſcrophulæ uocantur, teſte Aegineta lib. 3. Sunt tumores in gutture glandium inſtar. In homine tonſillas, in ſue uerò glandulas dici author eſt Plin. lib. 11. cap. 37.

Adeò] (τοσοῦτον οὕτως) aduerbium quantitatis, uel potius intendendi. Feſtus, Adeò quum ſecunda acuta effertur, idem eſt quod uſq; eo, non quidem ſecūdum rationem: quia (ad) præpoſitio accuſatiuis accommodata eſt: ſed uetuſta quadam loquendi conſuetudine.

Adeò ut, ſeparatim in duobus membris. Terent. And. 1. 1. 92.

- & uultu Soſia

Adeò modeſto, adeò uenuſto, ut nihil ſupra, id eſt tam. Cic. pro Flacco 37.

Adeò pro eò aduerbio. Terent. Heaut. 1. 1. 61.

Poſtremo, adeò res redijt,

Adeò, apud poetas, præſertim comicos, ſæpè eſt particula ornatiua, ſeu mauis expletiua. Terent. And. 4. 5. 20. Propera adeò puerum tollere hinc ab ianua. Virgil. 2. Aeneid. Iamq; adeò ſuper unus eram. In his, et ſimilibus Donatus & Seruius dicere ſolent, abundat (adeò) aut uacat. In proſa quoq; oratione ſic legitur, ſed rarius. Liu. 4. bel. Pun. 147.

Sed

Sed ſurdæ adeò omnium aures concitatæ multitudinis erãt, quòd non minore intus ui, quàm foris, portæ effringerentur. (Quod) pro quia hic accipiendum: ne quis putet eſſe pro Vt poſitum.

Id adeò, pro Id uerò, uel Agedum. Cic. 6. Verr. 124. Idem pro Cecinna 63. Id adeò ſi placet conſiderate. Et pro Cluentio, 64. Id adeò ſic cognoſcite.

Adeo, pro nedum. Tacitus libro 20. Fauore militum anxius, ac ſuperbia uiri, ſuperiorum quoque adeò æqualium impatientis.

Adeo, pro etiam, citra auxeſin. Terent. And. 5. 6. 13.

– facturum quæ uoles, ſcio eſſe omnia.
P. Memini, atq; adeò longum eſt, nos illum expectare.

Adeo, pro ualde, ſiue multum, Seruio interprete: quod Donatus ſatis durè, per (nimis) declarare ſolet. Terent. Eunu. 1. 2. 124. Adoleſcentem adeo nobilem. Idem Adel. 1. 1. 15. Is adeo diſsimili ſtudio eſt. Virg. 4. Aenei. Nec me adeo fallit.

Adeo uidetur interdum pro certè accipi. Plaut. Epid. 4. 10. neq; adeo iniuria. Terent. And. 2. 6. 9. Cic. lib. 2. de Orato. 9. Magis adeo id facilitate, quàm alia ulla culpa mea contigit. Idem ad Att. li. 9. 189. 3. Dolabella tuo nihil ſcito mihi eſſe iucundius: hanc adeo habeo gratiam illi.

Adeo pro etiam, quum præcedit atque, ferè accipitur: idq; ſæpius cum auxeſi. Cic. in Catil. 3. Eorum autem caſtrorum imperatorem, ducemq; hoſtium, intra mœnia, atq; adeo in ſenatu uidetis. Hoc loquendi genus magnam auxeſim habet, quaſi tu dicas, Non ſolùm intra mœnia, ſed etiam (quod maius eſt) in ſenatu. Idem pro Plancio 38. Inſector, poſco, atque adeo flagito. Cic. pro Cluentio. 63. Idem ad Atticum libro 15. 327. 2. Quòd ad te antea atque adeo prius ſcripſi feciſti me acriorem.

Adeo ſi, Plinius libro 26. cap. 10. 5. pro tantum ſi, uel multo magis ſi.

Adeo non, &c. ut, pro tantum abeſt ut Colum. lib. 2. Quum ſola hæc res adeo non infeſtetur herbis, ut ipſa herbas perimat. Plin. lib. 11. cap. 6. Conduntur à Vergiliarum occaſu, ſed latent ultra exortum: adeo non ad ueris initiũ, ut dixere.

Adeo per ſe poſitum in ſententia abſoluta. Virgil. 3. Georg.

Adeo à teneris conſueſcere multum eſt.

Cicero 1. Offic. 55. Priore amiſſo iure, cum hoſtibus pugnare non poterat, adeo ſumma erat obſeruatio in bello (mouendo.

Adeóne. Terent. And. 4. 5. 18.

Adeóne uidemur uobis eſſe idonei, in quibus ſic illudatis? Cic. pro Rabirio 21. Adeóne hoſpes huiuſce urbis, adeóne ignarus es diſciplinæ conſuetudiniſq; noſtræ, ut hæc neſcias?

Adeo ut, coniunctim in eodem membro. Cic. ad Q. fratrem lib. 1. 24. Rempublicam funditus amiſimus: adeo ut Cato adoleſcẽs nullius conſilij, ſed tamen ciuis Romanus & Cato, uix uiuus effugeret.

Adeo non ſequente ut, ſed ſubaudito. Virg. 1. Aeneid.

Non obtuſa adeo geſtamus pectora Pœni.

Sub. ut hæc ignoremus.

Adeouſq; ſiue una eſt dictio, ſiue duæ, idem eſt quod uſq; adeo. Plaut. Aſin. 7. 62.

– age age manſero
Tuo arbitratu, uel adeouſq; dum peris.

Adeo] adis, adiui uel adij, aditum, penult. corr. (προσέρχομαι, πρόσειμι) adire, ex ad, & uerbo eo, is compoſitum. Feſtus, Adeo, quum prima acuta effertur, idem ſignificat quod accedo: ut cùm dicimus, Adeo prætorẽ. Hæc Feſtus. Iungitur autem propriè accuſatiuo ſine præpoſitione. Cic. 4. Acad. 172. Tribunum aliquem cenſeo adeant.

Adire uidetur interdum plus aliquid ſignificare, quàm accedere. Terent. And. 3. 3. 3. Aliqui me adiere, ex te auditum qui aiebant. Vbi Donatus, Adiere, non acceſſerunt: quia aditus, arduus, difficiliſq; eſt. Ergo Adiere, quaſi importunè & interpellantes adierunt.

Adire aliquem, ſiquid uelit. Cic. ad Appium Pul. lib. 3. 9. 7. Te adeunt ferè omnes, ſiquid uelis. Hoc eſt rogantes an aliquid uelis ad tuos ſcribere.

Adire aliquos cum cura. Tacit. lib. 17.

Adire aliquem legatione. Tacit. lib. 17.

Adire aliquem per epiſtolam. Plautus.

Adire aliquem ſcripto. Tacitus lib. 4.

Adire quempiam de re aliqua, id eſt ob eam, propter eam. Terent. Hecy. 2. 2. 9. Adij te heri de filia.

Adire aliquem poſtulatum. Plaut. Bacchid. 8. 38.

Adi huc. Plaut. Trucul. 11. 60.

Adi huc modo. Vſitatius ac uenuſtius eſt, accede huc.

Adire contrà, pro obuiam ire. Plaut. Rud. 6. 18.

Adire ad aliquem, pro ire, aut etiam uenire. Terent. And. 2. 1. 17. Quid tibi uidetur? adeón' ad eum? Vbi Donatus. Adeóne ad eum, conſuetudine magis quàm ratione dicitur, unum enim AD abundat. Cic. 6. Ver. 100. Seſe à ſuis ciuibus hæc habere mandata, ut ad Verrem adirent. Idem ad Appium li. 3. 10. 19. Adire ad me quoſdam memini, qui dicerent, &c.

Adire ad fores, ædes, &c. Cice. in Verrem, Homines tenues, obſcuro loco nati, adeunt ad ea loca, quæ nunquam antea uiderunt.

Adire ad arbitrum de aliquo nomine. Cic. pro Roſcio Comœdo, De quo nomine ad arbitrum adijſti, de eo ad iudicem ueniſti. Sic adire in ius de re aliqua, uide loco ſuo.

Adire ad cauſas. Cice. in Bruto 172. Tum primũ nos ad cauſas & priuatas & publicas adire cœpimus.

Adire lingua ad aliquid. Silu. Ital. lib. 8. 52.

Adire ad pactionem. Plaut. Aulul. 7. 25.

Adire ad Rempub. Idem quod ſuprà dictum eſt, ad Remp. accedere. Cic. pro lege Manilia.

Adire in ius de re aliqua. Cic. Att. lib. 11. 230. 4.

Adire aliquem, pro aggredi. Terent. Phor. 1. 4. 53. Nunc prior adito tu. Vbi Donatus, Adito, quaſi ad prælium: ut Virg. 5. Aeneid. 75.

– nec quiſquam ex agmine tanto
Audet adire uirum.

Adire blandis uerbis aliquem, pro Cõuenire. Plaut. Pſeu. 7. 35.

Adeo præterea uariè accipitur, pro adiectis ſibi nominibus.

Adire diſcrimen, pro ſubire periculum, Plin. epiſt. 199.

Fortunam, Liuius. 5. bell. Pun. 51.

Gaudia. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 9.

Hæreditatem, Quod Cernere hæreditatem dicebant ueteres. Cic. pro Archia. 8. Et adijt hæreditates ciuium Romanorum. Idem 2. Philip. 59. Quum ipſe hæreditatem patris non adijſſes.

Inimicitias, pro Suſcipere, quod & ſubire dicitur. Cicero pro (Seſtio. 122.

Labores. Virg. 1. Aeneid. 3.

Periculum, Subire. Terent. And. 4. 1. 53.

Capitis periculum adire, Cicero 1. de Finibus 55. At magnum periculum adijt.

Ad periculum, Idem Cæſar 2. bel. Ciuil. 25.

Periculum in re aliqua. Cic. 4. Verr. 23. Seq; in eo capitis periculum aditurum.

Periculum memoriæ. Tranquillus in Auguſto.

Periculum ſitus, Hoc eſt, ſitu corrumpi. Seneca de benef. libro 3. capite 2.

Præſto. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 13.

Pauper erit præſto tibi, præſto pauper adibit.

Sydera fama. Virgil. 4. Aeneid. 65.

Vſq; ad ſydera. Silu. Ital. lib. 15. 101.

Adeor,

Adeor, adiris) προσίεμαι) paſſiuum, ſed ferè in tertijs perſonis. Cic. 2. Tuſcul. 99. Illa particula adeuntur in prælijs. Liuius 4. bel. Pun. Cic. ad Quin. fratrem lib. 1. 24. Neq; prætores diebus aliquot adiri poſſent.

Aditur, imperſonale (προσίεται) Cic. 4. Verr. 38. Antequam in ius aditum eſſet. Hoc eſt, itum aut uentum in iudicium. Idem ad Appium, lib. 3. 7. 4. Quum ad me aditum eſſet ab ijs qui dicerent.

Adito, aditas, penult. correp. (βαδίζω aditare, Frequentatiuum, ab Adeo adis: ſicut Itare ab Eo is. Diomedes, Adeo adis: hoc iteramus, adito aditas dictitantes. Plaut. Capt. 11. 74. Si adites propius. Verbum in uſu rariſsimum.

Adiẽs, adeuntis (προσερχόμενος) participiũ. Sil. Ital. lib. 10. 2.

Aditurus, participium (προσελευσόμενος) Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 4. 1.

Adeundus, Participium (προσιτέος) Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 14.

Aditus, penult. correp. (προσιμένος) participium à paſſiuo Adeor adiris. Ouid. lib. 4. Faſt. 117. Cic. 1. Offic. 94. Vix inuenitur qui laboribus ſuſceptis, periculiſq; aditis, nõ quaſi mercedem rerum geſtarum deſideret gloriam.

Aditus, huius aditus, penult. correp. aditui, uerbale (πρόσοδος) ipſe adeundi actus. Cic. 7. Ver. 68. Illi aditum littoris Syracuſanis ademerunt. Id eſt acceſſum ad littus. Virgil. 4. Aeneidos.

Sola uiri molles aditus, & tempora noras.

Aditus, Via, ſeu ingreſſus ad aliquid perueniendi. Virgil. 9. Aeneid. 12. Aditumq; per auia quærit. Cic. Catoni lib. 15. 4. 10. Duo ſunt aditus in Ciliciam ex Syria. Sic Aditus templi, Cic. 4. Verr. 116.

Aditus nidi. Plin. lib. 10. cap. 33. 4.

Aditus portus. Cic. 7. Ver. 24. Nã in ipſo aditu atq; ore portus

Aditus, ianuaq; pateſacta. Cic. 1. de Orat. 102.

Aequus aditus. Tacit. lib. Annalium 2.

Aerius aditus, Id eſt, Iter per aera. Ouid. 17. epiſt. 9.

Anguſtus aditus, Virgil. 4. Georg. 7.

Apertus quum nemini eſſet aditus in templum Caſtoris. Cicero pro domo ſua ad Pontif. 85.

Arduus aditus. Vide Arduus.

Cæcus aditus: id eſt, obſcurus. caliginoſus, tenebricoſus. Senec. in Hercul. fur. 10. 1.

Flexus aditus: id eſt, obliqua uia. Lucretius lib. 4. 68.

Lati aditus ducunt illuc. Virgil. 6. Aeneid. 9.

Præcluſus alicui aditus. Cic. Antequam iret in exilium. 5.

Promptus ad capeſſendos honores aditus. Tacit. Annal. 3.

Superbi regum aditus. Senec. in Hercul. fur. 3. 1.

Primo aditu ædium ſuarum quenpiam prohibere. Cic. pro Cecinna 25. Idem 4. Verr. 116. In primo aditu ueſtibuloque templi.

Ex omni aditu. Cic. 6. Verr. 104. Nam & ſitu eſt quum munito, tum ex omni aditu, uel terra uel mari præclaro ad aſpectum. De Syracuſis loquitur.

Anguſtare aditum, Hoc eſt, anguſtũ facere. Claud. 5. Paneg. 21

Carcere aditu. Ouid. 3. Metamorph. 46.

Claudere omnes aditus. Cic. 1. Philip. 19.

Claudere aliquid ex omni aditu. Cic. pro lege Manilia 14.

Dare alicui aditum ad cælum. Cic. ad Att. lib. 14. 312. 5.

Ferre aliquò aditum. Catul. in epithalamio Iulij & Mallij. 9.

– huc aditum ferat
Dux bonæ Veneris, boni
Coniugatur amoris.

Aditus firmare. Tacit. lib. 17.

Habere difficiles aditus ad paſtum. Cic. 2. de Nat. deo. 183.

Habere aditum in urbem. Cic. 4. de finib. 36.

Difficiles aditus primos habet. Horat. 1. Serm. 9. 12.

Munire aditum. Vide Munio.

Obſidere aditum. Ouid. 4. Metamorph. 98.

Occupat Aeneas aditum. Virg. 6. Aeneid. 127.

Pererrare aditus. Virgil. 5. Aeneid. 88.

Prohibere aditum. Ouid. 23. Metamorph. 14.

Prohibere quempiam aditu. Cic. pro Cecinna 29.

Præponere ædibus ac templis ueſtibula & aditus. Cicero 2. de Orat. 175.

Quærere aditum. Virg. 1. Aeneid. 12.

Reperire ſibi aditum. Ouid. 14. Metamorph. 130.

Rumpere aditus. Virgil. 2. Aeneid. 99.

Tentare aditum. Virgil. 4. Aeneid. 59.

Inacceſſos aditus rumpere. Sil. Ital. lib. 3. 104.

Aditus in aliquem locum. Cic. 6. Verr. 89. Aditus in Cereris ſacrarium non eſt uiris.

Difficilior ad Antonium aditus eſſe dicitur. Cicero ad Atticum lib. 15. 325. 5.

Aditus ad aliquem facilis. Cic. 13. epiſt. Commendo tibi hominem, ſicuti tua fides, & meus pudor poſtulat: tantum ut faciles aditus ad te habeat. Iterum lib. 13. 60. ad Curtium.

Obſtructus aditus alicui ad aliquid. Cic. in Bruto 8.

Pateſacere aditum rerum. Cic. lib. 1. de Orat. 49.

Virtutis aditus, id eſt, ad uirtutem. Stat. lib. 2. Achil. 76.

Comparare ſibi aditus ad res peſtiferas. Cic. li. 2. ad Att. 32. 2.

Dare alicui aditum ad ſummam authoritatẽ. Cic. 3. de Orat. 5.

Dare aditum oculis. Ouid. 15. epiſt. 50.

Date de hac religione aditũ Pontifices, iam nullũ fortunis communibus exitũ reperietis. Cic. pro domo ſua ad Pontif. 94.

Dant aditum conuiuia. Ouid. 1. de Arte amandi 46.

Eſt aditus ad officij inuentionem. Cic. 1. Offic. 11.

Habere aditum. Cic. ad Att. lib. 4. 77. 6.

Iacere aditum ad aliquid. Cic. pro lege Agraria. 47.

Intercludere aditum ad aliquem. Cic. pro Roſcio Amer. 65.

Molles aditus uiri: id eſt, faciles ad uirum acceſſus. Virgilius 4. Aeneid. 85.

Sola uiri molles aditus, & tempora noras.

Inuenire aditum ad aliquem. Vide inuenio.

Patet alicui aditus ad cauſam. Cic. pro Sylla. 3.

Patet alicui aditus ad Conſulatum. Cic. pro Muræna. 15.

Aditus, cum primo gerundio. Cic. Trebiano, lib. 6. 10. 7. Itaq; ſiquis mihi erit aditus de tuis fortunis, id eſt, de tua incolumitate, in qua ſunt omnia agendi, &c.

Aditio, onis, Verbale (ἄφιξις) Plaut. Truc. 11. 62. Quid tibi hanc aditio eſt? Figuratè, pro, Cur hãc adis? Vbi eſt dignum notatu, caſum uerbi aditum eſſe nomini: ut apud Ciceronem Domum reuerſio, & alia quædam eiuſmodi.

Adeps] adipis. pen. corr. maſ. & fœm. gen. (στέαρ,) Ariſtoteles. 3. de animalibus, Gaza interprete, Adeps autem & ſeuũ differunt inter ſe, quum ſeuum fragile uſquequaq; ſit: & quum refrixit, concreſcat. Adeps liquidus ſit, minimeq; aptus durari. Iura enim ſeuo opimorum concreſcunt: ut ouis, ut capræ. Adipe pinguium liquida reſiſtunt frigori: ut equi, ut ſuis. Locis etiam diſcrepant: adeps enim inter carnem, cutemq; ſolet conſiſtere: ſeuum in fine carnis ſemper eſt. Plin. lib. 28. cap. 9. Proxima in communibus adipis laus ſed maximè ſuilli, apud antiquos etiam religioſi. Certè nouæ nuptæ intrantes, etiamnum ſolenne habent poſtes eo attingere. Inueteratur duobus modis: aut cum ſale, aut ſyncerus, tanto utilior, quanto ſit uetuſtior. Axungiam etiam Græci uocauere in uoluminibus ſuis.

Adipes, in plurali. Columel. libro 8. cap. 14. Quæ res ad creandas adipes multum conferunt. Idem libro 6. cap. 2. 12. Non adipibus obeſa. Plin. lib. 8. cap. 36. Illi ſunt adipes medicaminibus apti.

Adeps

Adeps Caſſij, Hoc eſt adipoſus & præpinguis Caſſius. Cicero 3. in Catil. 61.

Adipes tenuare. Quintil. lib. 2. cap. 11. Id eſt ad maciem redigere, uel potius excreſcente pinguedine minuere. Plin. lib. 11. cap. 38. non procul à fine. uocat adipes detrahere.

Adipem minuere. Plin. lib. 32. cap. 9.

Adipalis, adiectiuum, penult. prod. (στεατινὸς) Cic. in Orato. 13. Itaq; Caria & Phrygia & Myſia, quòd minimè poſitæ, minimeq; elegantes ſunt, aſciuerunt aptum ſuis auribus opimum quoddam, & tanquam adipale dictionis genus.

Adipatum, neut. gen. penult. prod. (ἐστεατωμένος) Hoc eſt, cibus pinguis, uel adipe conditus. Iuuenal. Satyr. 6. Nonius, Adipatum ueteres honeſtè pro pingui & ſucculento & opimo poſuerunt.

Adipoſus, penult. prod. (στεατώδης) pro Locuplete & opulento accipitur, quoniam & in ſacris literis adipum uocabulo diuitiæ continentur. Hermolaus in Plinium libro 10. cap. 20.

Adequito] adequitas, pen. correp. (προσιππάζω) adequitare, iuxta uel propè equitare. Plin. lib. 15. cap. 18. 8. Portæ Collinæ adequitans Hannibal. Liuius 5. bell. Maced. 38. Numidæ adequitare, dein refugere, ſed propius ſaltum paulatim euehi.

Adeſdum] (πρόσισθι) Terent. And. 1. 1. 2. Adeſdum, paucis te uolo. Vbi Donatus, Ades, imperatiuum eſt, & (dum) παρέλκον: eſt enim productio & adiectio ſyllabæ, ut Ehodum ad me.

Adeſpotus, ta, tum, incertus, & ſine authore. Cice. ad Caſſium lib. 15. 17. 5. De Hiſpania noui nihil, ſed expectatio ualde magna, rumores triſtiores, ſed adeſpoti.

Adeſurio adeſuris, pen. correp. adeſuriui (προσπεινάω) adeſurire. Idem quod Eſurio: aut ualde eſurio. Plaut. Adeſuriuit magis, & inhiauit acrius lupus.

Adfabrè. uide Affabrè.

Adfremo] adfremis, penult. correp. (προσφρυάττω) adfremere, Ad aliquid fremere. Valer. Flac. Argonaut. 1. 107.

Adfremit his, quaſſatq; caput.

Adfringo adfringis, adfregi, penul. prod. (προσάγνυμι) adfringere, Ad aliquid frangere. Stat. Thebaid. 5. 30.

– pleniſq; adfringere paruos
Vberibus, ferroq; omnes exire per annos.

Idem Thebaid. 10. 10. de lupis famelicis non ualentibus in ouium ſtabula irrumpere:

Quod ſupereſt, duris adfringunt poſtibus ungues,
Pectoraq; & ſiccos minuunt in limine dentes.

Adgandeſtrius, Cattorum princeps. Tacitus ad finem lib. 2. Annal.

Adgemo] adgemis, penult. correp. adgemui (ἐπιστένω) adgemere. Stat. 11. Thebaid. 50.

Flent mœſti retrò comites, & uterq; loquenti
Adgemit.

Adgrego Vide Aggrego.

Adhæreo] adhæres, adhæſi, adhæſum (ἔχομαι, κολλάομαι, προσίσχω, συμπρόσειμι) adhærere, Idem quod hærere: hoc eſt fixum manere, aut arctiſſimè inſidere. Datiuo propriè iungitur, & interdum accuſatiuo cum præpoſitione Ad. Cæſar, Hæc caſu ad turrim adhæſit.

Adhærere lateri, Liu. 9. bel. Maced. 97.

Adhæſit mihi ad infimum uentrem fames: Iocus eſt Plautinus in Sticho, 4. 81. pro eo, quod eſt uehementer eſurio.

Adhærere in re aliqua. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 7. 5. Cice. pro domo ſua ad Pōtif. 50. In me omnia quæ ego quondam retuderam coniurationis nefaria tela adhæſerunt. Tranſlatio eſt.

Adhærere ſubter caudam. Cic. in Arat. 21.

Adhæreſco, adhæreſcis (προσκολλάομαι) adhæreſcere: idem eſt quod adhærere, & eodem modo conſtruitur. Cic. 1. Offic. 122. Omninoq; iuſtitiæ, honeſtatiq; adhæreſcet. metaphora eſt.

Adhæreſcere ad ſaxum. Cic. 5. de Finib. 58. Vt homines ad earum ſaxa diſcendi cupiditate adhæreſcerēt. Idē 4. Acad. 17

Adhæreſcere in rem aliquam. Cic. pro domo ſua 11. Nōne prouidendum ſenatui fuit, ne in hanc tantam materiam ſeditionis iſta funeſta fax adhæreſceret?

Adhæreſcere in re aliqua, pro alicui rei. Cato de re ruſt. cap. 152. Ne fax in lateribus adhæreſcat. Cic. in Bruto 178.

Adhæreſcere in loco aliquo. Cic. ad Att. lib. 4. 73. 3.

Adhæreſcere, ſine caſu. Cic. lib. 2. de Orat. 118. Argumentum enim ratio ipſa confirmat, quæ ſimulatq; emiſſa eſt, adhæreſcit. Idem in Bruto 149.

Adhæreſcere iuſtitiæ honeſtatiq;. Cic. 1. Offic. 122.

Adhæreſcere faſtidijs. Cic. lib. 1. de Orat. 135.

Adhæſus, huius adhæſus, maſc. gen. penul. prod. (κόλλησις) Idem quod Adhæſio, Lucret. lib. 3. 77.

Nam neq; pulueris interdum ſentimus adhæſum
Corpore. Idem lib. 4. 250.

Adhæſè, aduerbium (προσκολλητῶς) Gellius lib. 5. cap. 9. de Aegle Samio athleta, Per omne inde uitæ tempus non turbidè neq; adhæſe locutus eſt: id eſt, non hæſitanter.

Adhæſio, Verbale (προσκόλλησις) ipſe actus adhærendi, Hoc eſt quaſi annexio. Cicero 1. de Finibus, 29. Et copulationes & adhæſiones atomorum inter ſe, ex quo efficeretur mundus.

Adhalo] adhalas, penult. prod. (προσεμπνέω) adhalare, afflare, Plin. lib. 22. cap. 22. 27. Nunc quidem ſi ſerpentis cauerna iuxta fuerit, ſi pateſcentes primo adhalauerit, capaci uenenorum cognatione ad uirus accipiendum.

Adhamo adhamas, penul. prod. adhamare, Obligare. Cic. 2. Acad. quæſt. Qui enim ſerius honores adhamauerunt, uix admittuntur ad eos. Hæc Nonius. De cuius ſententia doctiſſimi uiderint, mihi certè nequaquam ſatis probatur. Videtur enim Ciceronis illud, honores adhamauerunt, ſic potius intelligendum quaſi ad capiendos honores adſpirarunt. Et eſt à nomine hamus deductum.

Adhibeo] adhibes, penult. correpta, adhibui, adhibitum, (προσφέρω, προσάγω) adhibere, Ex ad, & habeo. Huius uerbi ſignificatio ferè per uerbum utor, declarari poteſt: ut, Adhibe diligentiam in rebus agendis, uel ad res agendas: hoc eſt, utere diligentia. Sed hoc propriè fit in uoce actiua. nam in paſſiua uix poteſt declarari, niſi in actiuam reſolueris: ut ſi dicas, Adhibita diligentia negotium facilè conficies: id eſt, ſi diligentiam adhibebis: quaſi dicam, ſi uteris diligentia. Per alia tamen uerba non rarò declaratur, ut hic infrà uidebis.

Adhibere ad. Ci. in Bruto 166. Celeriter ad maiores cauſas adhiberi cœptus eſt. Idem 3. de Orat. 85.

Ad deliberationes eas quas habebat domi de Republica, principes ciuitatis adhibebat. Cic. 1. Philipp. 1. Id eſt aduocabat, uel admittebat.

Ad panem aliquid adhibere. Cic. 5. Tuſc. 139. Perſarum à Xenophonte uictus exponitur, quos negat ad panem adhibere quicquam præter naſturtium: id eſt, adiungere.

Ad partus adhibetur Iuno Lucina. Cic. 2. de Nat. deor. 100. Id eſt, In partu mulierum inuocatur.

Adhibere cœnæ aliquem, pro Admittere in cœnam: uel Adhibere epulis. Quintil. lib. 11. cap. 2. Adhibitus ei cœnæ Simonides. Virg. 5. Aeneid. 13.

Adhibere animū, pro attēdere, aduertere. Plaut. Sticho. 3. 46.

Cic. de Aruſp. reſponſis 18. Quare ne plura de re minimè loquar dubia, adhibete animos: & mentes ueſtras, non ſolùm aures, ad aruſpicum uocem admouete. Idem ad Torquatum lib. 6. 1. 16.

Arbitrum. Cic. pro Muræna 6.

Artem, Eſt cuipiam rei artificium addere, uel artificio uti in re aliqua. Cic. 1. Acad. 7. Liu. 4. ab urbe 240. Artem adhibitam ferunt à Patritijs.

Audacia, Vti audacia. Cæſar 3. bel. Ciu. 101. Illi adhibita audacia & uirtute nacti Auſtrum naues ſoluunt.

Aures, pro aures admouere, hoc eſt attentè audire. Plaut. Pſeu. 4. 20. Huc adhibete aures quæ loquor. Idem Milite 12. 10 Poſtquam adhibere meas aures ad tuam moror orationem. Cicero pro Archia 4. quum res geſtas, tum etiam ſtudium atq; aures adhibere poſſet.

Authoritatem ad, Hoc eſt, uti authoritate ad aliquid agendum. Cic. de Amicitia. 41.

Auxilium, Celſus lib. 2. cap. 11.

Blanditias adhibere. Ouid. 10. Metamorph. 52.

Calcaria equo adhibere, Idem quod admouere, & addere, & ſubdere calcaria: & per metaphoram pro ſtimulare, uel inſtigare quenpiam. Contrà, Frænos adhibere, eſt retinere, reprimere, coercere. Cic. in Bruto 107. Vt Iſocratem in acerrimo ingenio Theopompi, & leniſſimo Ephori dixiſſe traditum eſt, alteri ſe calcaria adhibere, alteri frænos.

Cautionem, Vti cautione. Cic. Att. lib. 1. 14. 11.

Cibum & potum, Cic. de Seneċt. 32.

Celeritatem. Cic. ad Brutum lib. 11. 12. 5.

Collegium Prætorum, Euocare, denunciare ut adſit. Cicero 3. Offic. 105.

Conſcientiam alicuius. Tacit. lib. 12. non procul à fine, Agrippina prouiſam iam ſibi Xenophontis medici conſcientiam adhibet. Hoc eſt, conſcium facit dandi Claudio ueneni Xenophontem, & hac in re utitur eius opera.

Conſilium in ſuffragium. Cic. 3. de Legib. 64.

Adhibere ſibi aliquem, ad uel in conſilium. Cic. 2. Offic. 121. Cæſar 7. bel. Gall. 308.

Adhibere ſe in conſilium. Cic. Curioni lib. 2. 6. 5. Tecum loquere: te adhibe in cōſilium, te audi, tibi obtempera. Ac ſi diceret, Tuo ipſius utere conſilio, non alieno.

Conſolationem alicui. Cic. in Bruto 185.

Conſuetudinem. Cic. 4. Acad.

Contentionem. Cic. ad Quin. fratrem lib. 1. 1. 2.

Correctionem, Cic. 3. Offic. 9. Quem nos correctione quadam adhibita potiſſimum ſecuti ſumus.

Crudelitatem in aliquem Cic. pro domo ſua, ad Pontifices 47.

Adhibere curationem, idem quod uti curatione. Cic. 3. Tuſcul. 8. Idem 1. Offic. 116. Grauioribus autem morbis periculoſas curationes & ancipites adhibere coguntur. Sic Celſus libro 5. cap. 27.

Curam. Cic. ad Curionem lib. 2. 6. 7. De ſacerdotio tuo quantam curam adhibuerim, cognoſces.

Curam & diligentiam. Cicero 4. Acad. 78.

Delectum adhibere. Cic. in Orat. 27.

Deos inuocare, in auxilium aduocare. Ouid. 4. Faſt. 167.

Diligentiam. Cic. ad Sextum libro 5. 6. 3.

Diligentiam ad ſe conſeruandum. Cicero ad Senatum libro 15. 2. 17.

Diligentiam in hoc. Cic. ad Tironem lib. 16. 9. 10.

Diligentiam in ſe. Cicero ad Tironem lib. 16. 7. 1.

Doctrinam, Addere doctrinam alicui. Cicero ad Quint. fratrem, libro 1. 1. 10. Idem in Bruto 21. Sed tum ferè Pericles primus adhibuit doctrinam.

Dolorem. Cicero ad Seruium Sulpitium lib. 4. 6. Et in me conſolando non mediocrem ipſe animi dolorem adhibuiſti.

Dolum, fraudem, calumniam. Cic. pro domo ſua 24.

Feſtinationem adhibere, Vti feſtinatione. Columel. libro 11. cap. 2. 5.

Fidem in amicorum periculis, Amicos in periculis fideliter adiuuare, Adeſſe amicis in periculo. Cic. pro Cluentio 93. Facilè hoc Iudices impetrabo, ut quam ipſe adhibere conſueuit in amicorum periculis fidem & diligentiam, tum uim animi, libertatemq; dicendi, in hac mihi concedat.

Fletum in funeribus. Cicero 2. Tuſcul.

Flores adhibet orator in cauſis. Cic. in Orat. 35.

Frictionem. Celſus lib. 8. cap. 11.

Genus uictus adhibere. Celſus, Genuſq; uictus adhibendum eſt, quo carnem ali docui.

Grauitatē in dolore. Cic. ad Q. fratrem lib. 3. 24. 4.

Ignes adhibere, Cic. 3. Tuſc. 62. Lacerant, uexant, ſtimulos admouent, ignes adhibent, reſpirare nō ſinunt. Metaphora eſt.

Iudicium, Vti iudicio in re aliqua. Cic. 1. de Natura deorū 16. Idem in Orat. 27. Iudicium ergo adhibebit, nec inueniet ſolùm quid dicat, ſed etiam expendet.

Laudatorem adhibere. Cic. lib. 2. de Finibus bon. & mal. 107. Quæ nec teſtes ullos de claris uiris, nec laudatores poterit adhibere. Sic Adhibere patronum, apud eundem.

Lectionem ad aliquid. Cic. ad Rufum, lib. 5. 20. 5.

Ludos. Cic. 2. de Finib. 40.

Lumen, Dare lumen. Cic. 3. de Orat. 28. Vt oratio quæ lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferat.

Machinas adhibere. Cic. Bruto 18. 5. tranſlatio eſt.

Magnificentiam & deſpicientiam rerum humanarum. Cicero 1. Offic. 104. Capeſſentibus autem Rempublicam nihil minus quàm philoſophis, haud ſcio an magis etiam & magnificentia & deſpicientia adhibenda ſit rerum humanarū quam ſæpè dico, & tranquillitas animi atq; ſecuritas.

Magnitudinem animi. Cicero 1. Offic. 105. Et magnitudo animi eſt adhibenda, & uacuitas ab angoribus.

Manus genibus. Ouid. 9. Metamorph. 44.

Manus medicas ad uulnera. Virgil. 3. Georg. 90.

Manus pomis: id eſt, admouere. Senec. in Herc. Oeth. 8. 10.

Manus uectigalibus. Cic. pro lege Agraria. 53. Adhibeant manus uectigalibus ueſtris, irrumpant in ærarium.

Medicum, Cicero de Fato 43.

Medicinam, Cicero Attico libro 16. 339. 7. Idem libro 2. de Orat. 100.

Memoriam, Cic. 2. de Orat. 82. Vt his rebus adhibeat tanquā lumen aliquod, memoriam, ut uocem, ut uires.

Miſericordiam, præſtare ſe in re aliqua miſericordem. Cicero pro Rabirio, 3. Adhibeatis in hominis fortunis miſericordiam, in Reipub. ſalute ſapientiam.

Adhibere miſerationem, Cic. in Bruto 45.

Moderationem, Cic. 2. de Orat. 132.

Rationem, moderationemq; dicendi adhibere, Cicero de lege Agraria contra Rullum, 19.

Modum, Vti moderatione, ſeruare mediocritatem, quod & ſeruare modum, & tenere modum dicitur. Cic. 5. Tuſc. 115. Plena uita exemplorum eſt, ſed adhibeat oratio modum, & redeat illuc unde deflexit. Idem 1. Offic. 196. Quarum quidem certè eſt adhibendus modus, ad mediocritatemq; eſt reuocandus. Cic. pro Cluentio 76. In quo non modus eſt adhibitus, non mos, conſuetudoq; ſeruata.

Motus iudici. Cic. 2. de Orat. 102.

Munditiem. Cic. de Offic.

Neceſſitatem adhibere Cic 4. Acad. 207.

Neruos, Cic. Att. lib. 16. 343. 5.

Numerus iambicus adhibetur in fabulis, Cic. in Orat. 111.

Officium adhibere,Cic.ad Valerium libro 13.6.3.

Orationem ad aliquem,Cic. 4.Acad.62. Interdum enim quũ adhibemus ad eos orationem huiuſmodi,id eſt,Quum apud eos tali utimur oratione.

Odores ad deos.Ci.1.de Nat.deo.154. Quos odores adhibebis ad deos,ut eos perſundas uoluptatibus?

Odorem rebus,Hoc eſt dare,tribuere.Lucret.lib.2.171.

Ornamenta ad rem aliquã.Cic.in Orat. 9.

Parſimoniam adhibere,Vti parſimonia,ſeruare frugalitatem. Plaut.Moſtel.4.78.

Patronum.Cic.3.de Orat.28.

Pietatem, præſtare pietatem, pium ſeſe præſtare. Cicero 2. de Legib.30. Ad diuos adeunto caſte, pietatem adhibento, opes amouento.

Pompam in dicendo.Vide Pompa.

Preces dijs,Cic.1.de Nat.deor.6. Quid eſt quòd ullos dijs immortalibus cultus,honores,preces adhibeamus?

Plagas,Celſus lib.3.cap.18.

Præparationem in rebus agendis,Cic.1.Offi.105.

Prudentiam ad omnes res,Cic.Attico lib.12.234.3.Sic adhibere ſapientiam in Reip.ſalute,lib.1.de Finib.68.

Rationem,Cic.in Bruto 141.

Querelas adhibere.Tibul.lib.3.eleg.4.15.

Adhibe te ad ueram rationem.Subaudi,intelligendam.Lucretius libro 1.10.

Adhibere nobis religionem,Cic.in Bruto 162.

Remedium,Cicero ad Octauium 1. Nulla enim remedia,quæ uulneribus adhibentur,tam faciũt dolorem, quàm quæ ſunt (ſalutaria.

Remedia,Celſus lib.1.in procœmio.

Reuerentiam aduerſus homines,Cic.1.Offic.13.9.

Adhibere ſe ita,&c.Cic.ad Qu.fratrem lib.1.1.33.Permagni hominis eſt,ſic ſe adhibere in tanta poteſtate, ut nulla alia poteſtas ab ijs quibus præſit deſideretur:id eſt ſic ſe gerere.

Sermonem,Cic.de Amicitia 80.

Adhibere ſermonem in poculo,Cic.de Seneſt. 43. Et is ſermo qui more maiorum à ſummo magiſtro adhibetur in poculo.forte populo.

Seueritatem in filio,uti ſeueritate in filium.Cic.1.de Finib.35.

Hos caſtris adhibe ſocios,& fœdera iũge. Virg.8.Aeneid.11.

Solatia,conſolari,uel uti uerbis ad conſolandum accommodatis.Plin.epiſt.12.e.

Stimulos.Lucretius lib.3.207.

Solertiam.Cæſar 2.bel.Ciuil.29.

Speciem in dicendo, Cicero 2. de Orato.162. Sed adhibere quandã in dicendo ſpeciem atq; pompam, & pugnæ ſimilem fugam. Quaſi oſtentatione quadam uti, ſiue (ut uulgò loquimur) facere magnam monſtram, magnamque apparentiam.

Studium ad aliquid,ponere ſtudium in ea re,Cic.in Bruto 77.

Sæuitiam in aliquem,Cic.2.Offic.32.

Supplicium,Cic.11.Philipp.293.

Tempus adhibere,ponere tempus in re aliqua.Cic.1.Offi.29. Adhibebit ad conſiderandas res & tempus & diligentiam.

Teſtes,quod uulgò dicitur,Capere teſtes.Teren.Phor.4.5.2. Cic.de Finib.lib.2.107.

Deum teſtem,Cic.3.Offic.57.Quum uerò iurato ſententia dicenda ſit,meminerit deum ſe adhibere teſtem.In alijs exemplaribus legitur,Habere teſtem.

Titulum humatis.Liuius 6.bell. Punic. 132. Eos uno tumulo contegerent.adhiberentq; humatis titulum, Hic ſiti ſunt Acarnanes,pro Adderent.

Tormentum,Cic.3.Offic.52.

Tympanum,Plaut.Pœnulo 19.38. Cur non adhibuiſti, dum hæc loquereris,tympanum? Cur (inquit) hæc non dixiſti ad ſonum tympani? cur altiori uoce non inclamaſti?

Vanitatem orationis,Cic.3.Offic.75.

Vim,Eſt uim aſſerre,ſiue cogere.Cic. de Seneſt.Idem 3. Offic. 149.Quaſi uerò forti uiro uis poßit adhiberi.

Adhibere uim ueritati,Cic.pro Quintio.26.

Vires in re aliqua,Vires ad eam rem accommodare, adiungere,applicare,quod eſt Adniti.Quintil.lib.5.

Virtutem.Vide ſuprà grauitatem adhibere.

Vſum.Cic.Studio adhibito & uſu.

Vocem.Vide ſuprà Memoriam adhibere.

Vincula alicui.Ouid.3.Faſt.59.

Nec ſine ui tradent,adhibe tu uincula captis.

Vinum ægrotis,id eſt dare.Cic.3.de Nat.deor.97.

Vultum aliquò,id eſt conuertere.Ouid.lib.2.Amorum 35. ad Iſidem,ut parientem Corrinnam iuuaret:

Huc adhibe uultus,& in una parce duobus.
Nam uitam dominæ tu dabis, illa mihi. Hoc eſt, huc oculos aduerte,meas preces auditura.

Adhinnio] adhinnis,adhinnui,adhinnitum,penult. prod. (προσχρεμετίζω) adhinnire,Ex ad, & hinnio, equorum eſt, qui equabus adhinniunt, id eſt ad eas hinniunt, uidelicet coitum appetentes: quin & equæ ipſæ interdum equis adhinniunt. Plinius libro 35.cap.10.29. Nanque ambitu æmulos præualere ſentiens,ſingulorum picturas inductis equis oſtendit. Apellis tantum equo adhinniuere. Ouid.lib.1 de Arte amandi 56.

Fœmina cornipedi ſemper abhinnit equo.

Idem lib.2.de Remedio amoris 48.

Fortis equus uiſæ ſemper adhinnit equæ.

Adhinnire ad orationem alicuius, per translationem dictum. Cic.in Piſonem 24.Itaque admiſſarius iſte,ſimulatq; audiuit à Philoſopho uoluptatem tantopere laudari,nihil expiſcatus eſt:ſic ſuos ſenſus uoluptarios omnes incitauit,ſic ad illius hanc orationem adhinnijt,ut non magiſtrum uirtutis, ſed authorem libidinis à ſe illum inuentum arbitraretur. Hoc eſt,ea re audita ita exarſit in uoluptatem,ut,&c.

Adhorreſco] adhorreſcis, adhorrui (ἐπιφρίττω) Ouid. ad Liuiam de morte Druſi.45.Ipſe pater flauis Tyberinus adhorruit undis. Hoc eſt ualde uehementerq; horruit. Vel ad peditum & equitum clamorem horruit.

Adhortor] adhortaris, adhortatus ſum (ἐγκελεύω) adhortari,Idem ſignificat quod hortari.Terent.Heaut.1.1.8.

Quod mihi uidere præter ætatem tuam
Facere,& præter quàm res te adhortatur tua.

Adhortor ad rem aliquam.Cic. Vt ad defendendam Rempub. te adhortarer.Idem 1.Offic.53. Maximè ne poſſet aliquando ad bellum faciendum locus ipſe adhortari: id eſt admonere,aut incitare.

Adhortari ſeſe.Catul.58.epig.de Berecynthia,& Aty.17.

Feris ſeſe ipſe adhortatus, rapidum incitat animum: id eſt, Leo ſeſe ad iram acuens.

Adhortatio, Verbale (ἐγκέλευσμα) Ipſe actus adhortandi: id eſt hortatio.Cicero 2.de Orato.7.Omiſſa noſtra adhortatione,ad eorum quos propoſuimus,ſermonem,diſputationemq; ueniamus.

Adhortator, Verbale (ἐγκελευστής) Qui adhortatur. Liuius 7.ab urbe 151. Vtrum qui audiendus duntaxat magnificus adhortator ſit,uerbis tantum ferox,operum militarium expers,an qui,&c.

Adhuc] (μέχρι τούτου, προσέτι, εἰσέτι) aduerbiũ temporis, idem ſignificat quod uſq; adhuc, hactenus, ad hoc tempus. Compoſitum eſt autem ex ad, quod tam in compoſitione quàm in appoſitione quandoq; ſignificat uſq;: & aduerbio huc: quaſi tu dicas uſq; huc, uel hucuſq;, id eſt uſque ad hoc tempus

Plaut.Trucul. - conueniunt Adhuc utriuſq; uerba. Author ad Herennium lib.1.16. Adhuc quæ dicta ſunt, arbitror mihi conſtare cum cæteris artis ſcriptoribus. Cic. ad Att.lib.7.131.1. Vnam adhuc à te epiſtolam acceperam. Et ad Ligarium,libro 6.14.7. Ego tamen Cæſari pro te,ſicut adhuc feci,ſupplicabo.

Adhuc,pro Etiam,uel præterea. Quintil. Eſt adhuc alia in reſpondendo figura. Plin.lib. 33. cap. 2. Sunt adhuc aliquæ non omittendæ in auro differẽtiæ.Cic.in Lælio, Ortum quidem amicitiæ uidetis,niſi quid adhuc fortè uultis.

Adhuc,Continuationem temporis denotat, quòd uulgari lingua dicimus fina qui,ancora.Terent.Phor.3.1.15. Adhuc tranquilla res eſt.Plaut. Pſeud. 20.69. tun' hodie Ex Sicyone huc perueniſti? H. alto adhuc meridie. Ouidius, Adhuc tua meßis in herba eſt.

Adhuc locorum, pro Adhuc, nam (locorum) ornatus cauſa tantum ponitur,eadem figura,qua dicimus Vbique locorũ, & nuſquam gentium. Plaut.Cap.7.25. Vt adhuc locorum feci,faciam ſedulò.

Adiabaræ,populi ſunt Aethiopiæ.Pli.lib.6.ca.30. Deinde cõtra Meroẽ Megabari, quos aliqui Adiabaras nominauere.

Adiabena, regio orientalis prope Aßiriã, ut author eſt Strabo li.16.Pli.lib.5.ca.12.Adiabene, Aßyria antè dicta.Volater.ſic dictã putat ἀπὸ τοῦ μὴ διαβαίνειν,id eſt à non permeando, quòd ibi Euphrates ſit minimè uado permeabilis.

Adiabene olim uocabatur Syriæ pars ultra Armeniam.Stephanus oſtendit mediam fuiſſe inter Euphratem & Tygrim. Vnde & Meſſene ſit dicta. Quidam hinc uocabulum inditum putant Adiabene, quòd ob frequentiam occurrentium fluminum tranſire facilè non poßit.

Adiaceo] adiaces,penul.correp. adiacui (πρόσκειμαι) adiacere,iuxta uel propè iacere.Liuius 2.ab urbe.215.Thuſcus ager Romano adiacet.

Adiacens inſula dicitur, quæ eſt prope ædes,non tamen coniuncta contextu ædificiorum. Vlpianus l.ſi finita,cap.ex hoc edicto.ff.de damno infecto.Item quid dicemus ſi inſula adiacẽs domini uitium fecerit?

Adianoeta (ἀδιανόητα) ſunt quæ uerbis aperta, occultos ſenſus habent myſtica.Author Quintil.lib.8.cap.2.

Adiantum] adiãti (ἀδίαντον) herba dicta ab α et διαίνω, quòd folium eius aqua perfuſum non madeſiat, ſicco ſemper ſimile. Vulgò Capillus Veneris dicitur. Sic enim uertit Theodorus.

Adiaphoria.Cic. 4.Acad.quæſt.Ariſtoni ſummum bonum eſt, in his rebus neutram in partem moueri, quæ Adiaphoria ab ipſo dicitur.

Adiaphoron Cicero uertit indifferens,lib.3.de Finib.81.

Adigo] adigis,penult.correp.adegi, adactum (ἀναγκάζω, βιάζομαι) adigere,Vi impellere,ſicut feriendo adigimus cuneum, Plinius lib.16.cap.10. In ipſam arborem clauus ferreus adigatur. Cæſar 3.bel. ciuil.205. Qui tantum aberrat à noſtro caſtello, ut telum tormentúmue miſſum adigi non poßit.

Adigere naues,Hoc eſt agere,admouere.Tacitus Annal.2

Vulnus adigere.Tacitus lib.5.

Adigere enſem in pectus, Ouid.5. Metamorph.14. Et in media præcordia.Sillius lib.7.106.

Adigere aliquem ad umbras infernas.Virg.4.Aeneid.5.

Sed mihi uel tellus optem prius ima dehiſcat,
Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras,
Pallentes umbras Herebi,noctemq; profundam,
Antè pudor quàm te uiolem,aut tua iura reſoluam.

Adigo cum infinitiuo.Virg.6.Aeneid.13.

-tua me genitor,tua triſtis imago
Sæpius occurrens,hæc limina tendere adegit.

Id eſt,huc uenire me impulit,coegit.

Adigere per metaphoram,Concitare,Impellere. Terent. Adel. 1.2.31.Tu homo adiges me ad inſaniam.Idem Eunuc.2.1. 13. Noctu te adigent horſum inſomnia.

Adigere quenpiam arbitrum pro ſocio,id eſt adducere aduerſarium ad arbitrum à magiſtratu datum,qui cauſam cognoſcat & iudicet ex bono & æquo.Cicero pro Roſcio Comœdo 14. Quæ quum ita ſint,cur non arbitrum pro ſocio adegeris Quin.Roſcium,quæro.Sic 3.Offic.86.In Top.21.

Adigere ſacramento,uel iureiurando,ſiue ad iuſiurandum, dicitur is qui conceptis uerbis alium iurare cogit: hoc eſt,qui uerbis arbitrio ſuo dictatis, iureiurando eum obſtringit. quod nonnulli adiurare dicunt. Qui autem ſic aſtrictus eſt, dicitur iureiurando adactus, uel adactus in uerba eius qui adegit.Ex Budæo.Cæſar 7.bell.Gall..263. Probata re,atque omnibus ad iuſiurandum adactis. Liuius 4. bell. Pun. 71. Citatosq; ſingulos iureiurando adigam.

Sacramento alicuius adigere legiones.Tacit.lib.17.

Sacramento adactus pro aliquo.Tacit.lib.17.

Adigere iuſiurandum ſine præpoſitione.Liuius 5.Decad.li.3. ita iuſiurandum adigebant.

Adigere in uerba, Cogere quenpiam ut in noſtra uerba iuret. Cæſar 2.bel.Ciuil.73.Prouinciam omnem in ſua & Pompeij uerba per iuſiurandum adigebat. Tacit.lib.17. Imminere Narbonenſi prouinciæ in uerba Vitelli adactæ.Sub.iureiurando:id eſt,quæ in eius uerba iurauerat.

Adigi iureiurando in uerba principis, eſt quod nunc dicitur, Præſtare iuramentum fidelitatis.ex Budæo.

Adigere,pro Agere,ut Adigere oues.Plau.Bacch.23.3.

Adaxint,id eſt adegerint.Feſtus Pomp.

Adaxint,adigant.Plaut.in Aulularia. Vtinam me diui adaxint ad ſuſpendium.Ex Nonio Marcel.

Adactus,Participium ab adigo (ἐμπηχθεὶς, βιασθείς) Vi impulſus.Plin.lib.16.cap.40.7.

Adactus cum datiuo,Plin.lib.10.cap.18.de Pico Martio. Idẽ lib.25.ca.2.Dixit Democritus, credidit Theophraſtus eſſe herbam,cuius contactu illatæ ab alite quam retulimus,exiliret cuneus à paſtoribus arbori adactus.

Adactus cum accuſatiuo, præpoſitione intercedente. Propert. lib.3.eleg.22.3.

Adactus iugo Rhenus,Adactus legibus Iſter,

Hoc eſt,à Romanis ſubiugatus,Romanorum legibus parere coactus.Stat.lib.1.Thebaid.4.

Adacta intus uis mortis.Lucret.lib.3.35.

Adactum tempus ſoluendi pœnas.Lucret.lib.5.246.

Adactum uulnus altè. Virg.10. Aeneid. 168. id eſt profundè impreſſum.

Adactio (βιάζωσις) Verbale ab Adigo, ipſe actus adigendi. Liu.2.bel.Pun.160.A tribunis ad legitimam iuriſiurandi adactionem tranſlatum.

Adijcio] adijcis,pen.corr.adieci,adiectum (ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, προσβάλλω) adijcere,Ex ad,& iacio,propriè eſt iacere ad:Vt adijcere tela.Cæſar 3.bel.Gal.406. Vt neq; ex inferiore loco ſatis commodè tela adijci poſſent, & mißa à Gallis grauius acciderent.

Adijcere intus,pro Inijcere,immittere,infundere. Corn. Celſus lib.7.cap.27.idemq; humor clyſtere intus adijcietur.

Adijcere, pro Iacere. Columel. libro 12.cap.16. In lixiuiæ ſextarios decem ſalis tres cyathos adijciat.Poteſt hic pro Addat accipi.

Adijcere pro addere.Liu.2.ab urbe.Adijciebat huic muneri agri aliquantum.Cic.de petitione Conſulatus 1. Non ut aliquid ex ijs noui adijcerem.

Adijcere doctrinæ gloriam ad laudem belli. Cic. 1. Offic. 163. Quod idem fecit Timotheus Cononis filius: qui quum belli laude nõ inferior fuiſſet quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriam adiecit.

Adijcere ex abundanti. Quintil. lib. 5. cap. 6. 2. Vitioſè adijcere. Idem lib. 1. cap. 13.

Adijcere animum rei uel ad rem, pro animum appellere, adiungere, applicare. Terent. Eunuc. 1. 2. 63. Quantum ſuſpicor, ad uirginem animum adiecit. Plaut. Merc. 6. 62.

– ſed præcauto opus eſt

Nec ad illam me animũ adieciſſe aliqua ſentiat. Idẽ Mil. 12. 35.

Animum conſilio, & ad conſilium. Liu. 8. bel. Pun. 174. Idem lib. 5. 207.

Adijcere authoritatem. Plin. epiſto. 20. b. Quinetiam uoluminibus ipſis authoritatem quandam & pulcritudinem adijcit magnitudo.

Calculum. Plin. epiſt. 2. b. Si modo tu fortaſſè errori noſtro album calculum adieceris.

Celeritati. Celſus lib. 7. cap. 4. Adijcitur celeritati ſic: id eſt, Id celerius fit. Et cap. 21. eiuſdem libri.

Clamorem. Tacitus in uita Agricolæ.

Aliquid diſciplinæ. Celſus in procœmio libri ſeptimi.

Expectationem. Quintil. in proœ. lib. 4.

Adijcit febres, id eſt, addit. Corn. Celſus lib. 2. cap. 1. At æſtas nõ quidem uacat pleriſq; ab his morbis, ſed adijcit febres, uel continuas, uel ardentes, uel tertianas.

Malo multum. Celſus. lib. 3. cap. 11. Hæc enim paulò antè data multum malo adijcit.

Modum, hoc eſt adhibere. Tacit. Annal. 3.

Oculos in aliquem, Quod propriè conijcere oculos dicimus. Plaut. Aſin. 13. 24.

Oculos alicui rei, uel in aliquam rem, Eſt cupiditate rei uiſæ teneri. Cic. 4. Verr. 25. Partim planè uidebant adiectum eſſe oculum hæreditati. Idem pro lege Agraria. 37.

Adijcere oculorum imprudentiam aliquò. Aliquid intueri non dedita opera & ex induſtria, ſed per imprudentiam. Cic. li. 2. de legib. 58. Qua licentia Romæ data, quidnam egiſſet ille, qui in ſacrificium cogitatam libidinem intulit, quò ne imprudentiam quidem oculorum adijci fas fuit?

Stimulos Ioui frementi, Iouem iam iratum magis accendere. Ouid. Metamorph. 50.

Vires. Liuius 4. ab urbe. 238.

Virus in angues. Ouid. lib. 3. de Arte aman. 2.

Dixerit è multis aliquis, cur uirus in angues
Adijcis: & rapidæ tradis ouile lupæ?

Prouerbia ſunt.

Adijcere aliquid cibo, eſt addere: cui aduerſum Demere aliquid cibo. Celſus lib. 4. cap. 2.

Aliquid potioni adijcere, Eſt aliquanto largius bibere. Corn. Celſus lib. 1. cap. 3.

Adijcere, pro Conſentire. Virgilius 10. Aeneidos.

Tercentum adijciunt: mens omnibus una ſequendi. Vbi Seruius Adijciunt: accedunt, & conſentiunt eius uolũtati. Vnde ait: Mens omnibus una ſequendi: id eſt, coniurati ſunt. Hæc ille. Cæterùm uidetur eſſe ſermo eclipticus: ut ſit: Adijciunt illi animum, aut ſtudium, aut uoluntatem, aut ſe.

Adijciales cœnæ (ἐπιβλητικοὶ δεῖπνοι) & adipales, ſacerdotum uocabantur. Plin. lib. 10. cap. 20. Var. de re ruſt. lib. 3. cap. 6. ubi de pauonibus. Primus hos Q. Hortenſius augurali adijciali cœna poſuiſſe dicitur. Dicitur autẽ adijcialis cœna, quòd in ea multa extra ordinem, ultraq; iuſta fercula adijciuntur. Eadem & Pontificialis dicta, teſte Macrobio li. 3. Satur. cap. 13. Hæc ex Hermolai in Plinium ſententia.

Adiectus, Participium (ἐπιβεβλημένος) Vide in uerbo. Plin. li. 18. cap. 3. 8. M. quidem Curij poſt triumphos immenſumq; terrarum adiectum imperio, nota concio eſt, pernicioſum intelligi ciuem, cui ſeptem iugera non eſſent ſatis.

Adiecta ignominia poſt mortem. Quint. lib. 3. cap. 7. 14.

Adiectus, huius adiectus, Verbale (ἐπίβλημα) Idem quod adiectio. Vitruuius lib. 9. cap. 9. Cuneorum adiectus, aut exemptus in ſingulis diebus aut menſibus.

Adiectio, Verbale (προσβολή) Vitru. lib. 9. cap. 9. Sin autem cuneorum adiectionibus & detractionibus correptiones dierum aut creſcentiæ non probabuntur, &c.

Adiectiuus, adiectiua, adiectiuum, pen. prod. (ἐπίθετος) Denominatiuum à participio adiectus, Nomen eſt fictum à Grãmaticis, ut quum dicunt, adiectiuum nomen. Priſcianus lib. 2. Adiectiua nomina ideò uocantur, quòd alijs appellatiuis quæ ſubſtantiam ſignificant, uel etiam proprijs adijci ſolẽt ad manifeſtandam eorum qualitatem uel quantitatem, quæ augeri uel minui ſine ſubſtantiæ conſumptione poſſunt, ut, bonum animal, magnus homo.

Adimo] adimis, penult. correp. ademi, ademptum (περιαιρέω, ἀπαίνυμαι) adimere, auferre. Ex ad, & emo, quod antiqui, ut ait Feſtus, Emere dicebant, pro accipere. Terent. And. 4. 2. 14. Hanc, niſi mors mihi adimet nemo. Cice. 7. Verr. 68. Illi aditum littoris Syracuſanis ademerunt. Id eſt, prohibuerunt eos ab acceſſu ad littus. Idem 3. Verr. 103. Iſte infanti pupillæ fortunas patrias ademit.

Adimere ægritudinem. Terent. Heaut. 3. 1. 13.

Animam alicui. Plaut. Mil. 10. 136.

Beneuolentiam, caritatem, nomen ſoceri adimere. Cicero pro Seſtio 4.

Cauſam rei alicuius faciendæ. Terent. And. 5. 1. 18.

Ciuitatem alicui, Eſt eum priuare ciuitate, ſiue expellere. Vnde & ciuitatis ademptio dicitur. Cic. pro Cecinna 69.

Curam. Terent. Phor. 5. 7. 3. & Hecy. 5. 3. 19.

Conſuetudinem. Terent. Phorm. 1. 3. 9.

Diem adimit nox. Plaut. Capt. 7. 58.

Dolores. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 58.

Facultatem. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 116. Cic. ad Att. lib. 3. 47. 6.

Formam alicui. Plaut. Amphit. 16. 33.

Leges. Cic. 2. de Finib. 59.

Leto aliquem adimere, id eſt morti. Horat. 3. Carm. 22. 2.

Memoriam. Plin. lib. 37. cap. 12.

Metum. Terent. And. 2. 2. 2.

Miſericordiam hominibus leniſſimis. Cicero pro Roſcio Amerino 92.

Meipſum mihi. Cic. ad Att. lib. 3. 45. 2.

Nomen alicui. Plaut. Epid. 5. 51.

Nomen uirgineum: id eſt uirginitatem. Ouid. 8. Metam. 119.

Poteſtatem. Cic. 3. de leg. 32. & pro Quintio 5. & 1. Ver. 12.

Riſum. Plin. lib. 11. cap. 73.

Soccos pedibus, pro detrahere ſoccos. Plaut. Epid. 13. 21.

Somnum. Cic. Attico lib. 2. 3. 1.

Spolia. Plaut. Amphit. 16. 46.

Tranſitum. Plin. lib. 17. cap. 21. 1.

Vincula canibus, Ouid. 8. Metamorph. 67.

Vires. Ouid. 3. Metamorph. 94.

Vitam. Cic. in Partitionibus 29. Vide Vita.

Vocẽ homini adimere creditur lupus. Plin. lib. 8. cap. 22. 1.

Adimo, cũ infinitiuo loco nominis poſito. Hora. 1. epiſt. 20. 2.

– adimam cantare ſeueris. Id eſt, cantum.

Ademptus (περιῃρημένος) participium, & interdum nomen adiectiuum ex participio. Horat. 2. Carm. 4. 31.

Barbaræ poſtquam cecidere turmæ
Theſſalo uictore, & ademptus Hector.

Hoc eſt occiſus, è medio ſublatus.

Anima adempta. Lucret. lib. 3. 83.

Conditio mortis adempta. Id eſt, moriendi poteſtas. Virgilius 12. Aeneid. 174.

Adempta equorum pernicitas. Tacitus lib. 18.

Augmen ademptum, abſumptum augmentũ. Lucret. li. 2. 227.

Fratrem ademptum lugere. Ouid. 11. Metam. 55.

Lumen alicui ademptum: id eſt, oculus. Virg. 3. Aeneid. 131.

Lux adempta, idem Ouid. 14. Metamorph. 39.

Pax adempta mihi. Ouid. lib. 1. de Ponto 2. 3.

Spolia adempta. Ouidius lib. 1. Amorum. eleg. 10. 6.

Succi adempti. Ouidius 2. Metamorph. 43.

Torquis ademptus. Ouid. 1. Faſt. 120.

Virilitatis ademptæ homo: id eſt ſpado, exectus, Cornel. Tacit. Annal. libro 5.

Ademptio, ademptionis (περιαίρεσις) Verbale ex Adimo, hoc eſt, ablatio, priuatio. Cic. pro domo ſua, 61. Id autem ut eſſet faciendum, non ademptione ciuitatis, ſed tecti & aquæ & ignis interdictione faciebant.

Adimpleo] adimples, adimpleui, adimpletum (παραπληρόω) adimplere. Videtur idem eſſe quod Impleo, ſed eſt uerbum rariſſimum. Plin. lib. 11. cap. 37. 18. Cochleis oculorum uicem cornicula bina prætentatu adimplent. Quaſi oculorum uicem implent, aut potius ſupplent.

Adindo] adindis, adindidi, adinditum (προσεντίθημι) adindere, uerbum antiquum, cõpoſitum ex indo, quod ipſum ex do eſt compoſitum, ſignificat imponere, immittere. Cato de re Ruſt. cap. 18. 6. Orbem olearium latum pedibus quatuor punicarnis coagmentis facito craſſum digitis ſex, ſubſcudes iligneas adindito.

Adinuenio] adinuenis, penult. correp. adinueni, adinuentum) προσευρίσκω) adinuenire, Ex ad, & inuenio: quod ipſum ex uenio compoſitum eſt, idem quod inuenire ſignificat, ſiue potius comminiſci: hoc eſt, ingenioſè & ſubtiliter inuenire. Cic. 2. de Nat. deor. 225. Ex quo intelligitur, adinuenta animo, percepta ſenſibus, adhibitis opificum manibus, omnia nos conſecutos, &c. Plaut. Curcul. Iam huic uoluptati hoc adinuentum odium eſt.

Adipiſcor] adipiſceris, penul. correp. adeptus ſum (καταλαμβάνω, προσκτάομαι, τυγχάνω) adipiſci, Ex Ad, & uerbo antiquo apiſcor, Eſt rem aliquam aſſequi: hoc eſt, ad aliquid peruenire, ut Adipiſci diuitias, gloriam, laudem, ſapientiam. Plaut. Epid. 10. 14. Idem Sticho 5. 8. Nunc poteſtas tibi adipiſcendi eſt gloriam, laudem, decus. Sic Adipiſci honores, Cic. 4. Verr. 77. Adipiſci palmam, Plin. lib. 35. cap. 10. 3. Adipiſci ſenectutem, Cic. de Senect. 4. Quo in genere in primis eſt ſenectus: quam ut adipiſcantur omnes optãt eandem accuſant adepti.

Adipiſci ordinem ſenatorium. Cic. pro Flacco 33.

Adipiſci iudicium, ſiue ius, quod & ius obtinere dicitur. Terẽ. Phorm. 2. 3. 59. Liuius 1. ab urbe 143. ius noſtrum adipiſcamur.

Adipiſci nuptias. Terent. And. 2. 1. 34. Nuptias effugere ego iſtas malo, quàm tu adipiſcier.

Adipiſci quempiam, pro aſſequi: de itinere dictum. Plaut. Epid. 2. 13. Nam ut apud portum te conſpexi, curriculo occœpi ſequi: Vix adipiſcendi poteſtas modo fuit.

Adipiſci aliquid ad dicendum & iudicandum. Cic. in procœm. Offic. 3.

Adipiſcor, in paſſiuo ſignificatu. Plau. Trin. 6. 85. Nõ ætate, uerũ ingenio adipiſcitur ſapiẽtia, Pro Acquiritur, cõparatur.

Adipiſcendus (προσκτηθησόμενος) Cic. lib. 2. de Legib. 89. Intelliget quanta inſtrumenta habeat ad obtinendam adipiſcendamq; ſapientiam. Sic 1. Offic. 102. Idem 1. de Finibus 56. Et 3. de Orat. 74.

Adeptus, Participium (προσκεκτημένος) idem quod aſſecutus Cic. pro Flacco 33. Adeptus eſt ordinem ſenatorium. Plin. lib. 7. cap. 24. Tum multis gloriam eius adeptis.

Adeptus cognomen. Propert. lib. 4. eleg. 4. 19. Sic Adeptus nomen, Ouid. 8. Metamorph. 31. Et Lucre. lib. 2. 199.

Adeptus crimen. Ouid. lib. 2. Triſt. 19.

Adeptus coniugium regium. Catul. epigram. 61. 6.

Adepta eſt connubium. Catul. epigram. 57. 12.

Adeptus rerum: id eſt, rerum potitus, qui rerum imperium tenet. Cornel. Tacit. Annal. lib. 3.

Adeptus eſt ſummos honores à populo Romano. Cic. pro Cluentio 93.

Adeptæ palmæ, id eſt uictoriæ. In ſignificatione paſſiua. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 4.

Ne cadat, & multas palmas inhoneſtet adeptas.

Vetuſtatem adepta. Columel. lib. 5. cap. 6.

Adeptio, uerbale (πρόσκτησις.) Cic. 2. de Finib. 68. Nos beatã uitam, non depulſione mali, ſed adeptione boni iudicemus: id eſt, aſſecutione. Ibidem lib. 4. 78.

Adipſos] uocatur Glycyrrhiza, quam uulgus Rigoliciam appellat. Plinius lib. 22. cap. 9. Hãc diximus ſitim famemq; ſedari. Ob id quidam adipſon appellauere eam, & hydropicis dedere ne ſitirent. Idem lib. 12. cap. 22. meminit palmæ Aegyptiæ, quæ Adipſos uocatur, uiridis, odorem mali cotonei, nullo intus ligno.

Adipſateon] Plin. lib. 24. cap. 13. ſcribit fruticem eſſe ſpinoſum in Niſyrio & Rhodiorum inſulis, quem alij eryſiſceptrum, alij dipſacon, alij diachetoN uocant.

Adiudico] adiudicas, penul. corre. (ἐπιδικάζω, ἐπικρίνω) adiudicare, per ſententiam & iudicium attribuere, cui contrarium eſt abiudicare. Cic. pro lege Agraria 50. Idem 1. Offic. 2. Itaq; illorum fines, ſicut ipſi dixerant, terminauit: in medio relictum quod erat, populo Romano adiudicauit. Idem Attic. lib. 4. 71. 3. Nemo enim dubitat, quin domus nobis eſſet adiudicata.

Adiudicare, per translationem, quouis modo attribuere, quaſi iudiciali ſententia. Cice. Attico lib. 1. 14. 9. Sæpè multiſq; uerbis ſuis mihi ſalutem imperij atq; orbis terrarum adiudicarit. Horatius lib. 1. Epiſt. 19. 12.

Et nunc ſiquid abeſt, Italis adiudicat armis.

Adiudicare cauſam alicui. Cic. 2. de Orat. 70.

Adiudicare aliquem in ſeruitutem alicui. Cic. 1. Verr. 30.

Adiudicare ſaporem alicui rei. Plin. li. 9. cap. 54. Is primus optimum ſaporem oſtreis Lucrinis adiudicauit. Id eſt, iudicio ſuo comprobauit ea eſſe optimi ſaporis.

Adiudicare & Abiudicare, contraria. Cic. contra Rullũ. 51.

Adiudicare pro decernere, quod uulgò dicitur cõcludere. Plau. Menæb. 5. 6. Adiudicato cum utro hanc noctem ſies.

Adiugo] adiugas, penul. correp. (ἐπιζευγνύω) adiugare. Compoſitum ex ad, & iugum iugi: propriè ſignificat boues ad iugum pariter accommodare, cui opponitur Abiugare. Nonius, Adiugare, adiũgere. Pacuuius Chryſe, mater eſt terra, ea parit corpus, anima mater adiugat. Idem Iliona, Blandam hortatricem adiugat uoluntatem.

Adiugare uitem, Eſt uitem in iugum diſponere, quod & iugare dicitur. Iugum autem hoc loco ſumitur pro palis quibuſdam, uelut in iugum aſſurgentibus, ad quos uites certo ordine componuntur. Plinius lib. 17. cap. 22. Satius pampinos adiugatæ detergere. Columel. lib. 4. cap. 17. Nihil enim refert iugum in ſtellam decuſſari atque diduci, niſi & palmites adiugentur.

Adiungo] adiungis, adiunxi, adiunctum, (προστίθημι, προσάπτω, προσποιέομαι) adiungere, Quaſi ad aliquid iungere, & penè idem quod coniungere. Cic. 1. de Orat. 121. Iuris ſcientiam eloquentiæ tanquam ancillulam adiunxit.

Adiungi & contineri. Cic. 6. Verr. 104. Eorum coniunctione pars oppidi, quæ appellatur inſula, mari diſiuncta anguſto, ponte rurſum adiungitur & continetur.

Adiungit atq; annectit rebus præſentibus futuras. Cic. 1. Offic.

Adiungere aliquē alteri, Ci. Att. 1. 9. 5. Hic dies me ualdè Craſſo adiunxit. Pro Coniunxit, & amicum fecit. Idem ad Pompeium lib. 5. 7. 4. Illud non dubito, quin ſi te mea ſumma erga te ſtudia parum mihi adiunxerint, Reſpublica nos inter nos conciliatura coniuncturaq; ſit.

Adiungere ſe ad aliquem. Cum eo familiaritatem inire. Cic. in Philipp. Sic Plautus in Aulul. 7. 57. Adiungere ſe dixit, propinquitate ad probos: quod eſt, propinquitate cum illis ſe coniungere.

Adiungere aliquem ad amicitiam, Eum nobis amicitia coniungere. Cic. de petitione Conſul. 17.

Applicare ſe & adiungere ad aliquid. Cic. de Amicitia 45.

Acceſſionem ædibus adiungere, pro Addere. Cic. 1. Offic. 193. Hanc Scaurus demolitus, acceſſionem adiunxit ædibus. Vide Acceſſio.

Adiungere animum aliquò, aut ad aliquod ſtudium, Idem quod appellere animum. Ter. Hecyra 4. 4. 61. & And. 1. 1. 29

Adiungere animos hominum ad uſus noſtros, pro Accommodare. Cic. 2. Offic. 23.

Adiungi ad authoritatem ſenatus. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 49.

Auxilium ſibi adiungere. Comparare ſibi auxilium. Cice. pro Roſcio Ame. 68.

Adiungere ſibi aliquem beneficio, Eum beneficio deuincire atque aſtringere, & amicum reddere. Ter. Adelph. 1. 1. 47.

Adiungere aliquem beneficio ad ſuam neceſſitudinem. Cic. ad Plancum lib. 13.

Beneuolentiam hominum ſibi adiungere lenitate audiendi. Cic. pro Muræna 39.

Adiūgere ſe ad cauſam, quod barbarè dicitur, Ponere ſe de parte alicuius. Cic. Lentulo lib. 1. 9. 33.

Comitem fugæ ſe adiungere. Cic. ad Att. lib. 9. 181. 3.

Diligentiam alicuius ſibi in aliquo adiungere, uti alicuius diligentia in aliquo negotio. Cic. pro Cluentio. 2.

Dignitatem & decus alicui adiungere. Cic. ad Curionē li. 5. 13.

Fidem alicui rei adiungere, Credere, Fidem habere. Ci. 2. de Diuinat. 169. Authoritatem quidem nullam debemus, nec fidem commentitijs rebus adiungere.

Fortuna adiuncta diuinitus ſummis uiris ad res benè gerendas. Cic. pro lege Manilia. 33.

Generum adiungere. Virgil. 7. Aeneid. 12.

Metus ad gratiam adiunctus. Cic. 1. Ver. 13.

Numeros uerbis ſolutis adiungere. Cic. in Orat. 10.

Opportunitas adiuncta ad cæteras utilitates. Cicero pro lege Manilia 35.

Ornamenta oratoria dicendi adiungere ad elegantiam uerborum Latinorum. Cic. in Bruto 141.

Prouincias ad imperium, aut Rempublicā adiungere: id eſt, Addere uel acquirere imperio. Cic. pro L. Manilia 24.

Tauros adiungere aratro. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 2.

Adiungere ſe ad rationes alicuius. Cic. Lentulo lib. 1. 8. 3.

In ſocietatem adiungere urbē aliquā. Liu. 7. bel. Maced. 62.

Adiungere ſibi ſocium, Quod et ſocium adſciſcere dicimus. Ci. 3. de Finib. 14. & pro Quintio 6.

Adiungere ſib ſocium ad malam rem. Plaut. Aſin. 7. 22.

Singulos adiunxit ad ſingula. Cic. de uniuerſit. 60.

Vitem palis adiungere. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 7. Virg. 1. Geor. 1.

Voluptatem, uel uacuitatem doloris adiungere ad uirtutē. Cic. 2. de Finib. 69.

Vxorem ſibi adiungere, Cic. 3. de Finib. 104.

Adiungitur ad Africā etiam Hiſpania. Ci. ad Att. li. 11. 220. 5

Adiunctus, Participium. Cicero 2. de Nat. deor. 203. Aſpera arteria oſtium habet adiunctum linguæ radicibus. Idem pro Cecinna 8.

Adiunctæ aues. Id eſt adiugatæ. Ouid. lib. 1. Amorum 2. 6.

Adiunctus (πρόσαπτος) nomen ex participio. Cic. pro Cluent. 22. Aceruatim iam reliqua, Iudices, dicam, ut ad ea quæ propiora huius cauſæ, & adiunctiora ſunt perueniam.

Adiunctio, adiunctionis, Verbale (πρόσθεσις) Cic. 2. de Finib. 65. In quibus nulla eſt uirtutis adiunctio. Id eſt acceſſio.

Adiunctio animi. Cic. de petit. Conſ. 15. Tribus rebus homines maximè ad beneuolentiam ducuntur, beneficio, ſpe, adiunctione animi uel uoluntate.

Adiunctio naturæ ad hominem. Cic. ad Attic. lib. 7. 122. 5.

Adiunctio, id eſt Additio. Cic. 2. de Inuent. 248. Atque etiam hoc mihi uideor uidere eſſe quaſdam cum adiunctione neceſſitudines, quaſdam ſimplices & abſolutas. Nam aliter dicere ſolemus, Neceſſe eſt Caſilinenſes ſe dedere Annibali, niſi malint fame perire: aliter autem, Neceſſe eſt Caſilinum uenire in Annibalis poteſtatē. Illic in ſuperiore adiūctio eſt hæc, Niſi malint fame perire: ſi enim id malint, non eſt neceſſe. Hoc inferius nō item, propterea quòd ſiue uelint Caſilinenſes ſe dedere, ſiue famem perpeti atq; ita perire, neceſſe eſt Caſilinum uenire in Annibalis poteſtatem. Vulgò uocant neceſſitatem conditionalem.

Adiunctio pro quadam figura ſeu exornatione oratoria, quum uerbum, quo res comprehenditur, non interponimus, ſed aut primum aut poſtremum collocamus. Ad Herennium li. 4. Cic. 3. de Orat. 114. Et in eadem uerba impetus & concurſio, & adiunctio, & progreſſio. Hanc uerò, Adiectionē uocat Quintil. lib. 9. cap. 3.

Adiunctor, adiūctoris (προσθέτης) Qui aliquid adiungit. Cic. Att. lib. 8. 147. 4. Ille Galliæ ulterioris adiunctor. Hoc eſt, ulteriorem Galliam adiunxit Romano imperio.

Adiurgium] (λοιδορία) idem ſignificat quod iurgium, niſi locus eſt mendoſus. Plaut. Menæb. 17. 15.

Adiurgo, adiurgas (ἐπιλοιδορέω) adiurgare. Valde obiurgare. Plautus, At pol quin certa res eſt adiurgare hanc quæ me hodie aduenientem domum noluerit ſalutare. Budæus.

Adiuro] adiuras, pen. prod (ἐπομόω, ἐξορκίζω) adiurare, Idem quod iurare, aut certè iurare uehementius et grauius. Ter. And. 4. 2. 11. Per omnes tibi adiuro deos, nunquā eam me deſerturum. Idem Hecyra 2. 2. 26. – ſanctè adiurat. Cic. 2. Philipp. 36. Adiuraſq;, id te inuito me non eſſe facturum. Idem Q. fratri lib. 2. 9. 1. & Attico lib. 2. 35. 2.

Adiurare, pro Iuſiurandum exigere, uel Adigere ad iuſiurandum, uulgò uſurpatur. In quem ſenſum uidetur dixiſſe Liu. 5. Decad. lib. 3. Cenſores, ut eam rem adiuuarent, ita in concione edixerunt: legem cenſui cenſendo dicturos eſſe, ut præter commune omnium ciuium iuſiurandum hæc adiurarent, & cæt.

Adiurare omnia. Ci. ad Quin. fratrem lib. 3. 21. 8. Crebrius ut antè ad te ſcripſi, Romæ eſt: & qui omnia adiurant debere tibi, ualdè renuntiant. Alij legunt adnuat.

Adiurare alicui. Ouid. 19. epiſt. 31.

Promiſit pater hanc, hæc adiurauit amanti,
Ille homines, hæc eſt teſtificata deam.

Adiuuo] adiuuas, penul. corr. adiuui, adiutum, penu. prod. (βοηθέω, συμπράττω, ἀρήγω, συνεργάζομαι, ἀμύνω) adiuuare, Opem ferre, Auxiliari, Subleuare. Terent. Phormi. 3. 3. 4. Qui me dudum, ut dixti adiuuerit comiter? Cic. 4. Verr. 16. Adiuuo te.

Adiuuare pro Fauere. Ter. Phor. 1. 4. 27. Fortes fortuna adiuuat.

Adiuuare ad aliquid. Liu. 9. bel. Pun. 7. Eoq; enixius ad bellum adiuuerunt. Cicero pro Quintio 50. Vt omnes intelligant, non

non ad obtinendum mendacium, ſed ad uerum probandum, autoritatem adiuuare. Idem pro Archia. 12. Quintil lib. 5. cap. 14. 28.

Adiuuare in aliquo. Terent. And. 3. 3. 11. Vt me adiuues in hac re. Cic. ad Curionem, lib. 12. 5. 16. Non enim mihi tam mea ſalus chara fuit, in qua præcipuè ſum adiutus ab illo, q̃, &c.

Adiuuare, cum dictionibus quid, nihil, & multum. Plaut. Pœnulo. 14. 61. Siquid tu adiuuas. Pro ſi in re aliqua: aut ſine præpoſitione, ſi aliqua re adiuuas. Cicero. 3. Verr. 58. Iā nihil te iudiciū Neronis adiuuat. Id eſt, nulla in re. Terent. Hecy. 3. 3. 10. Qui ſic ſunt, haud multum hæredem adiuuant: Id eſt, parum conſulunt hæredi, ut uult Donatus.

Adiuuare auxilio. Liu. lib. 9. bel. Pun. 27. Sic Adiuuare conſilio, factis, manu, opera, prudentia, pecunia. Ex Terentio Phorm. 5. 3. 3. Plauto Caſina. 6. 7. Cicerone. 2. Offic. 121. & Liuio. 4. bel. Maced. 70.

Artes. Ouid. 8. Metamorph. 175.

Concoctionem. Plin. lib. 23. cap. 1. 22.

Conſenſum omnium gentium. Cice. ad Plancum, lib. 10. 10. 6 Subueni patriæ, opitulare collegæ, omnium gentium conſenſum & incredibilem conſpirationem adiuua.

Conſilium. Senec. in Medea. 7. 28.

Delectum. Cic. ad Atti. lib. 7. 133. 2.

Errorem alterius. Cice. ad Atti. lib. 12. 257. 1.

Facultates alicuius, pro augere. Plin. epiſto. 139. c.

Ignem. Hoc eſt magis excitare & inflammare. Liu. 4. bel. Maced. 153. Ouid. 10. Met. 127.

– Cythereaq; comprecor, auſis
Adſit ait noſtris, & quos dedit adiuuet ignes.

Inſaniam alterius, pro Augere. Plaut. Amphit. 8. 164.

Formam cura. Ouid. 2. Metamorpho. 147.

Ira adiuuat manus. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 7. 14.

Mœrorem orationis adiuuare lacrymis. Cicero. 2. de Orato. 106.

Nequitiam præceptis adiuuare. Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.

Adiuuare temeraria uia. Cel. lib. 2. cap. 10. Temerariam uiam hoc loco dicit remedium nulla ratione tentatum, medici enim ſanguinem mitti nolunt, niſi conſtent uires, & corpus ſatis firmum ſit.

Voluntatem adiuuare, Augere, aut ſubleuare. Cic. de amicitia.

Comiter adiuuare. Vide Comis.

Lepidè adiuuare. Vide Lepidus.

Munificè adiuuare. Vide Munus.

Adiuuo cum infinitiuo. Plin. 11. cap. 24. ad finem, Phalangius tantum in ipſo ſpecu incubat magno numerō: qui ut emerſerit, matrē conſumit, ſæpè et patrem: adiuuat enim incubare.

Adiutum eſt à me, Imperſonale. Salluſt. de Repub. ordin. ad Cæſarem, Nā ſiue hac, ſeu meliore alia uia perges, à me quidē pro uirili parte dictum & adiutum fuerit.

Adiutus, participium, penul. prod. (βεβοηθημένος) Ouid. 1. Epiſto. 9. adiutus ab uno.

Amor adiutus fatis. Ouidius. 24. Epiſto. 5.

Adiuta uires haſta. Sil. Ital. lib. 6. 50.

Adiuta eſt nouitas numine noſtra dei. Ouid. 1. de. Pont. 13. 5.

Nerui aliquo conamine adiuti. Ouid. 15. Metamorph. 45.

Adiuto, adiutas, penu. prod. (ἀμυνάθω, adiutare, Frequentatiuum ab adiuuo, pro eodem, ſed ferè apud ueteres uſitatiùs quàm ipſum primitiuum. Terent. And. 1. 3. 4. Nec quid agam certum eſt, Pamphilúmne adiutem, an auſcultem ſeni. Ennius apud Ciceronem de Senectute,

O Tite, ſiquid ego adiuto, curamúe leuaſſo.

Adiuta mihi, uetuſtè dictū pro Adiuua me. Pacuuius in Chryſe. Ex Donato.

Adiutare aliquid, figuratè dictum, pro Adiuuare in re aliqua.

Terentius Phormi. 1. 2. 49.

– neq; cognatus extra unam aniculam,
Quiſquam aderat, qui adiutaret funus. Idem Hecyra. 3. 2. 24. Tu pueris curre Parmeno obuiam, atq; eis onera adiutata. Et eſt μετωνυμία, pro, ipſos onera portantes, eis onera adiuta.

Adiutor, adiutaris, Paſſiuū, (ἀμυνάθομαι,) Lucret. lib. 1. 166. Adiutamur enim dubiò procul, atq; alimur nos.

Adiutor, adiutaris, deponens, (ἀμυνάθω,) Vetuſtè dictum pro Adiutare. Pacuuius Duloreſte, Illum quæro qui adiutatur: Afranius Inimicis, Hæc obſecrò igitur agite, & me adiutamini. Nonius.

Adiutans, Participium, (ἀμυνάθων,) Terentius in Phormionis prologo. 35. Bonitaſq; ueſtra adiutans atq; æquanimitas. Vbi donatus, Sic ueteres dicere maluerunt, quàm adiuuans. Varro. 2. de re ruſt. cap. 7. Eo enim adiutante equa alligata celerius admittitur.

Adiutor, penulti. producta. Verbale, (συνεργὸς, βοηθός, συμπράκτωρ, ἀμυντωρ,) Qui adiuuat. Cice. 3. Verr. 110. Homines arrogantes hoc adiutore Q. Opimium per ludum et iocū fortunis omnibus euertiſſe. Pro eo quod eſt adiuuante.

Adiutor magnus. Horatius 1. Sermo. 9. 10.

Belli adiutor. Cic. ad Atti. lib. 9. 181.

Adiutor honori alterius. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 27. Cuius ipſe honori & dignitati ſemper fauerit, adiutorq; fuerit.

Adiutor iracundiæ alterius. Teren. Adel. 1. 2. 66. Adiutores uictoriæ, Cic. 1. Tuſcul. 45.

Adiutor ad aliquid. Cice. de Amicitia. 33. Vt aut libidinis miniſtri, aut adiutores eſſent ad iniuriam. Terent. Phormi. 3. 3. 28. Ad hanc rem adiutorem dari.

Adiutor in re aliqua. Terent. Adelph. 5. 9. 10. In pſaltria iſta emunda hic adiutor fuit. Cic. Attico, lib. 8. 147. 4. Ille abſentis in omnibus adiutor.

Legis author atq; adiutor. Cic. pro lege Agraria. 28.

Adiutor, authorq; eiuſdē ſententiæ Epicurus. Ci. 3. Offic. 159.

Adiutorem uenire alicui. Cice. 1. de Natu. deorum 26. Tu aūt nolo exiſtimes me adiutorem huic ueniſſe, ſed auditorem.

Adiutor his contra patriā inuētus eſt nemo. Ci. de Amicit. 40.

Socio atque adiutore conſiliorum periculorumq; meorum, L. Flacco. Cicero pro Flacco 1. Honoris potius L. Flacci me adiutorem futurum ſperabam, quàm miſeriarum deprecatorem. Ibidem.

Adiutorium, (βοήθεια, ἀντίληψις,) deriuatum ab Adiutor, pro Adiumento ſeu auxilio. Aſinius Pollio apud Suetonium de claris grammatic. In eam rem adiutorium ei fecit maximè quidam. Seneca ad Lucilium, epiſto. 31. Sine adiutorio ignis nihil calidum eſt. Idem lib. 6. de benefi. Quintilianus lib. 10. Vtetur ijs quoq; adiutorijs, quæ ab eadem ſunt nobis conceſſa natura. Valerius, Adiutorio deorum immortalium. Columel. lib. 12. in præfā. 2. Vt ex hac eadem ſocietate mortalibus adiutoria ſenectutis. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Adiutorio egere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 21.

Adiutorio iuris elabi ex crimine. Quintilian. lib. 3. cap. 6. 69.

Adiutrix, penult. product. (συμπράκτρια,) adiutricis, penult. etiam product. Verbale. Terentius Hecyra, Adiutrix noſtræ induſtriæ. Sic Adiutrix ſcelerum. Cic. 7. Ver. 125. Et in Lælio, Aſſentatio, uitiorum adiutrix.

Adiutrix in peccato filij. Terent. Heaut. 5. 2. 39.

Adiutrix uenis noſtris cœptis. Ouid. 7. Metamorph. 39.

Adiumētū (βοήθημα,) Verbale ab adiuuo, Auxiliū. adminiculū. Ci. 1. Offic. 103. Sed ijs qui habēt à natura adiumenta rerū gerendarū.

Vti adiumento. Cic. 5. de Finib. 106.

Adiumentum aduentitium. Vide Aduenio.

Adiumentum ad pulcritudinem. Terent. Phormi. 1. 2. 25.

Adiumento eſſe alicui, Prodeſſe, iuuare. Cic. 7. Verr. 81.

Adiumento eſſe ad uictoriam. Cic. ad Brutum 4. 1.

Adiumento eſſe in cauſis. Cic. pro Quintio 2.

Adiumentum afferre. Cic. 1. Offic. 2.

Adiumenta importare. Vide Importo.

Adiumento iuuari, apud Columellam.

Adiumenta firma. Ouid. lib. 4. de Ponto. 13. 7.

Adiumenta & auxilia. Cic. 4. Tuſcul. ad finem, A philoſophia omnia adiumenta, & auxilia petamus bene beateq; uiuẽdi.

Adlaboro.] adlaboras, pen. prod. adlaboraui, (προσπονέω) adlaborare. Ci. in Bruto. 95. An tu, inquit, adlaboraſſe huic modo Bruto probaturus es? Horat. 1. Carm. 38.

Simplici myrto nihil adlabores
Sedulus curo. Hoc eſt, Nihil labores myrto applicare.

Porphyr. Idem Epod. 8. 4.

Quod ut ſuperbo prouoces ab inguine.

Ore adlaborandum eſt tibi. Hoc eſt, Valde laborandũ. Alij Allaboro ſcribunt.

Adlatro, as, (προσυλαλιτέω,) Quint. lib. 8. Adlatrari ab aliquo.

Adlino.] Vide Allino.

Admetior.] admetiris, admenſus ſum, (προσμετρέω,) admetiri, Idem quod ſimplex metiri. Cic. 5. Verr. 61. Frumentũ admetiri. Cato de re ruſt. cap. 154. Vinum emptoribus ſine moleſtia hoc modo admetiri debet. Liuius 5. bel. Maced. 190. Frumentum ab Aetolis quod militi admetiatur. Caius in. l. Quod ſæpè. De contrahen. empt. In ijs quæ pondere, numero, menſuraúe cõſtant, ueluti frumento, uino, oleo, argento non aliter uideatur perfecta uenditio, quàm ſi admenſa, & appenſa, adnumerataúe ſint.

Admetus, e producta. (ἄδμητος,) fuit rex Theſſaliæ, ſiue Pheræorũ, cuius armenta nouem annis pauit Apollo diuinitate priuatus. Callimachus fabulam ſcribit in hymno Apollinis.

De Admeto per adagium dicitur, Admeti nænia, de triſti, lugubriq; cantione. Iuuenalis ſatyra. 6. 10. uerſu à fine.

Ouid. 3. de Ponto. 1. 21.

Si mea mors redimenda tua (quod abominor) eſſet,
Admeti coniux quam ſequereris erat.

Pherætiades Admetus, propterea quòd apud Pheras regnauerit. Sunt autem Pheræ, urbs Theſſaliæ.

Ouid. lib. 3. de Arte aman. 4.

Pheræus Admetus. Senec. in Medea. 8. 17.

Adminiculũ.] (χάραξ, ἀμυντὴρ,) propriè dicitur ſuſtentaculum, ſiue fulcimentum rei alicuius, quale eſt, pedamentum uitis, aut palus arbuſculæ. Ci. 2. de Natu. deorum. 179. Iam uerò uites ſic clauiculis adminicula tanquam manibus apprehendunt. Cic. de Senect. 49. Adminiculorum ordines, capitum coniugatio, religatio, propagatio uitium ſarmentorumq;.

Adminiculum, Adiumentum, auxilium. Plautus Moſtel. 3. 33.

ad legionem
Cum itur, adminiculum eis danunt tum iam aliquem cognatũm ſuũm. Cice. 3. Offic. 43. Hanc igitur partẽ relictã explebimus, nullius adminiculis, ſed (ut dicitur) Marte noſtro.

Adminiculo. las, (χαρακόω,) adminiculare: adminiculum adhibere, fulcire adminiculo. Columel. de arboribus, cap. 16. 4. Tum demum circa Calendas Martias uitem de ſeminario ne minorem quidem decem pedum ſternito, & adminiculato, arboriq; iungito. Plin. lib. 14. cap. 1. 4. Eædem modici hominis altitudine adminiculatæ ſudibus horrent.

Adminiculare pro iuuare. Varronis Cato, ſiue de liberis educãdis, Quod petiſti, ut eius educationis fierẽ tibi ſocius, quoad potui, adminiculaui tuam uoluntatem ſcribendo. Nonius.

Adminiculor, deponens, (χαρακίζω,) pro eodem. Cic. 5. de finib. 70. Quæ ſit ſcientia, atq; ars agricolarum, quæ circumcidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur. Columel. lib. 4. cap. 26. 1. His peractis, ſequitur (ut antè diximus) adminiculandæ, iugandæq; uineæ cura.

Adminiculatus, (χαρακωτὸς,) nomẽ ex participio. Gellius lib. 20. cap. 11. aut ingenia hominum uegetiora, aut memoria adminiculatior, aut oratio ſolertior.

Adminiſter.] (διάκονος, ὑπηρέτης,) Qui miniſtrat aut iuuat in aliquo, uel etiam alicui opem præbet. Cic. pro Sexto Roſcio. 46. Vnus puer uictus quotidiani adminiſter, ex tanta familia Sexto Roſcio relictus non eſt.

Adminiſter, Interpres, ſiue internuntius. Cic. pro Cluentio. 47. Adminiſter erat Oppianici. Idem. 4. Verr. 48. Rerum huiuſmodi omniũ tranſactor & adminiſter, ad Sopatrũ uenit.

Adminiſter audaciæ, libidinis, cupiditatum alicuius. Cic. in Catil. 4. & 4. Verr. 94. & 5. Verr. 64.

Adminiſtri & ſatellites Sexti Neuij. Cic. pro Quintio. 54.

Adminiſtra, & comes uirtutis ars. Cice. pro lege Manilia. 25.

Adminiſtro, adminiſtras, adminiſtrare, (ὑπηρετέω, νεωκορέω,) interdum ſignificat præbere, ſuggerere, ſuppeditare. Cæſar. 7. bel. Gall. 284. Reliqua quæ ad oppugnationem oppidi pertinebant, adminiſtrare inſtituit.

Adminiſtrare, interdum gubernare. Cæſar. 2. bel. Gal. 304. Nihil iam Cæſaris imperium expectabant, ſed per ſe, quæ uidebantur, adminiſtrabant.

Adminiſtrare bellum. Cic. Attico, lib. 7. 138. 1.

Bellum cum Iugurtha, cum Cimbris, cum Theutonis. Cice. pro lege Manilia. 42.

Ciuitatem. Cice. 1. Offic. 125.

Leges & iudicia. Cic. 1. Verr. 37.

Negocium. Cic. ad Brutum, lib. 13. 12. 4.

Adminiſtrare omnia admirabiliter. Ci. 2. de Natu. deorũ. 199. Sic undiq; omni ratione concluditur, mente conſilioq; diuino omnia in hoc mundo, ad ſalutem omnium conſeruationemq; admirabiliter adminiſtrari.

Commodè adminiſtrare. Vide Commodus.

Lautè munus ſuum adminiſtrare. Vide Lautus.

Adminiſtrare & regere mundum. Cic. 1. de Natu. deorum. 7.

Adminiſtrare rem. Cic. ad Brutum, lib. 13. 12. 3.

Conſilio & ratione rem adminiſtrare. Cic. 1. de Finibus. 96.

Adminiſtrare & gerere rem. Cic. 5. Verr. 187.

Adminiſtrare rem familiarem Cic. lib. 1. de Inuent. 53.

Adminiſtrare rempublicam. Cic. 4. Verr. 96.

Adminiſtrare prouinciam, Regere. Cic. Attico. Sic ad. Q. fratrem libro 1. 30.

Adminiſtrare pocula Ioui. Idem quod miniſtrare. Cicero 1. Tuſc. 100.

Adminiſtrare uindemias, aut ſemẽtẽ, pro facere. Var. de re ruſt.

Adminiſtrator, Verbale, (ὑπηρέτης,) Cice. 5. Tuſcul. 85. Itaq; nec pulcros illos adminiſtratores aſpiciebat. Id eſt, miniſtros, ſiue adminiſtros. Idem 1. De Orat. 105. Conſtitutus adminiſtrator belli gerendi.

Adminiſtratio, Verbale, (ὑπηρεσία,) gubernatio. Cic. 4. de Finib. 111. Diligentia rei familiaris, adminiſtratio Reipub. ordo gerendorum negotiorum.

Actio & adminiſtratio Reipublicæ. Cice. ad Lentulum, libro 1. 9. 4.

A curatione & adminiſtratione rerum uacare. Ci. 1. de Natu. deor. 4.

Adminiſtratiuus, adiectiuum, pe. pro. (ὑπηρετικός.) Quintil. lib. 2. cap. 18. 4. Si tamen una ex tribus artibus habenda ſit, quia maximus eius uſus actu continetur, atq; eſt in eo frequentiſsima, dicatur actiua uel adminiſtratiua.

Admiror.] penul. prod. admiraris, admiratus ſum, (θαυμάζω, ἐπιθαυμάζω, ἄγαμαι, θηέομαι,) admirari. Idem quod mirari, aut potius mirari uehementer. Admiramur autem ferè res nouas, aut magnas aut inſolitas & inuſitatas. Ci. ad Attic. lib. 6. 120. 1. Admiratus ſum breuitatem epiſt. tuæ.

Admirari aliquem, Venerari, ſuſpicere, magnopere æſtimare. Terent. Eunuch. 2. 2. 19. His ultrò arrideo, & eorum ingenia admiror ſimul. Cic. 4. Acad. 205. Diodoro quid faciã Stoico, &c. quẽ & admiror, & diligo. Virg. 4. Geor. 43.

Ille operum cuſtos, illũm admirantur, & omnes
Circunſtant.

Admirari de aliquo, uel de re aliqua. Ci. ad Atticũ, lib. 9. 184. 2. De Dionyſio ſum admiratus. Idem ad eundẽ lib. 11. 208. 3. De diplomate admiraris.

Admirari hominem in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 25. Quo in libro in hoc maximè admirabar Platonem, quòd mihi in oratoribus irridendis ipſe eſſe orator ſummus uidebatur.

Admirari in homine aliquid. Cic. 2. de Orat. 69.

Admirari quòd. Cic. ad Atti. lib. 6. 120. Sed amaui tamen, admiratusq; ſum, quòd nihilominus ad me tua manu ſcripſiſſes.

Suſpicere & admirari. Cic. 2. de Diuinatio. 220. Eſſe præſtantem aliquam æternamq; naturam, & eam ſuſpiciẽdam admirandãq; hominum generi, pulcritudo mundi, ordoq; rerũ cœleſtium cogit confiteri.

Admirari aliquem ex ore alterius. Cice. 1. Tuſcul. 62. Errare mehercule malo cum Platone, quem quanti tu facias, ſcio, et quem ex tuo ore admiror: quàm cum iſtis uera ſentire.

Admirãdus, admirãda, admirãdũ, (θαυμαστέος,) Dignũ ſtupore, id eſt, admiratione. Idẽ quod admirabilis. Virg. 4. Geor. 1

Admiranda tibi leuium ſpectacula rerum, &c.

Admirandus in plurimis. Quintilianus lib. 3. 11. 15.

Admirator, Verbale, (θαυμαστής,) ut apud Quintilianum lib. 2. cap. 5. 13. Admirator nimis antiquitatis.

Admiratio, admirationis, Verbale, (θαυμασμός,) Cic. 2. de Natu. deor. 184. Eſt etiam admiratio nonnulla in beſtijs aquatilibus. Gellius lib. 5. cap. 1. Præterea dicebat magnam laudem non abeſſe ab admiratione: admirationem autem quæ maxima eſt, nõ parere uerba, ſed ſilentium. Plin. li. 10. cap. 29. 4. Alia admiratio circa oſcines.

Decreſcit admiratio. Quintilianus lib. 1. cap. 3. 4.

Affici admiratione. Cic. 2. Offi. 51. Admiratione autem afficiuntur ij, qui anteire cæteris uirtute putantur.

Efficere admirationes in aliquibus. Ci. 1. de Orat. 73. Hæc ſunt quæ clamores & admirationes in bonis oratorib. efficiunt.

Cepit eum admiratio. Vide Capio.

In maxima admiratione pinus eſt. Plin. lib. 16. cap. 26.

Habere admirationem dicitur res aliqua. Cic. in Orat. 6. Idem 4. de Finibus 120. Quid autem habent admirationis, cum prope acceſſeris? Plin. lib. 2. cap. 32. Nidi earum admirationem habent.

Inceſsit admiratio quòd, &c. Vide Inceſſo.

Intermittere admirationem. Vide Intermitto.

Mouere admirationem maximam alicui. Cic. 10. Philip. 170.

Obſtupefacti homines admiratione. Cic. pro Deiotaro 24.

Mulcere animos admiratione. Quintil. lib. 1. cap. 10. 10.

Obtinere admirationem. Vide Obtineo.

Traducere auditores ad magnã admirationẽ. Ci. in Orat. 112.

Admirabilis & hoc admirabile, pe. corr. (θαυμαστὸς, θαυμάσιος,) Verbale, Quod admiratione dignum eſt. Cic. 3. de Finib. 111. Verum admirabilis compoſitio diſciplinæ incredibilis rerum traxit ordo. Ouidius 6. Metamorph. 3. opus admirabile.

Admirabilis in re aliqua. Cic. lib. 1. de Orato. 4.

Admirabilitas, penul. corr. admirabilitatis, denominatiuum ab Admirabilis, Idem quod Admiratio, (τὸ θαυμαστὸν,) Cic. 2. Offic. 53. Hæc animi deſpicientia admirabilitatẽ magnã facit. Nonius tamen hic legit mirabilitatem. Idem. 2. de Natu. deorum 131. Quanta ſit admirabilitas cœleſtium rerum atque terreſtrium.

Admirabiliter, Aduerbium qualitatis, (θαυμαστῶς) Id eſt, honorificè, inſigniter, ac ueluti cum admiratione quadã omnium. Cic. de opt. ge. Orat. 149. Plato ſuum ferè æqualẽ admirabiliter in Phædro laudari fecit à Socrate. Idẽ. 4. Tuſc. 56. Nimis admirabiliter, nimiſq; magnificè dicere. Idẽ Att. lib. 5. Nos Aſia accepit admirabiliter.

Admirabiliter adminiſtrare. Vide Adminiſtro.

Admiſceo.] admiſces, admiſcui, admiſtum, ſiue admixtum, (προσμιγνύω, προσφύρω,) admiſcere, Rem aliquam cum alia miſcere. Columel. lib. 12. cap. 13. Cic. 2. Tuſcul. 47. Verum tamen uerſus ab his admiſceri orationi. Ibidem, lib. 3. 118.

Admiſcere ſe alicui negocio. Terent. Heaut. 4. 5. 35. Ita tu iſthæc tua miſceto, ne me admiſceas. Ibidem. 5. 2. 22. Ne te admiſce, nemo accuſat Syre te. Quod uulgò dicitur, De hac re noli te miſcere, uel interponere. In priore autẽ exemplo ſubauditur Illis: in poſteriore Huic rei, uel huic negocio.

Admiſcere aliquem iſto. Cic. ad Q. Fratrem, lib. 3. 17. 13. Trebatium uerò meum quòd iſto admiſceas, nihil eſt.

Admiſcere aliquid cũ re alia. Cic. ad Atticum, lib. 7. 121. 13.

Admiſceri ad aliquod conſilium. Cic. 12. Philip. 330.

Admiſcere aliquid in aliud. Plin. lib. 26. cap. 10. Admixto in heminam ſeminis thuris cochleare uno.

Admiſtus, Participium, (προσμεμιγμένος,) Cic. 1. Acad. 13. In illis ueteribus noſtris ſcriptis multa admiſta ex intima philoſophia. Idem. 2. de Nat. deor. 38. Atq; aquæ etiam admiſtum eſſe calorẽ. Ibidẽ 40. Aer multo calore admiſtus eſt.

Admiſtio, Verbale, (πρόσμιξις,) Cic. 2. de Nat. deo. 175. Suum retinet ardorem tenuem, & nulla admiſtione cõcretũ. Idẽ de Senect. 73. Animus omni admiſtione corporis liberatus.

Admitto.] admittis, admiſi, pe. prod. admiſſum, (προσίεμαι, εἰσδέχομαι,) admittere, Intromittere, introducere. Terent. Hecyra. 1. 2. 114. Admiſit nemo. Cic. 7. Verr. 73. In tã graui nuncio nemo admitteretur. Ouid. lib. 5. Triſt. 7. 3.

Turpius eijcitur, quàm non admittitur hoſpes.

Admitti ad aliquem. Terent. Hecyra. 2. 1. 41.

Admittere partum ad ubera. Plin. lib. 8. cap. 42. Terent. Eunu. 2. 2. 50. Fac, ut admittar ad illam.

Admittere in cubiculum. Cic. 8. Philip. 253. Idẽ. 1. Offic. 199. Admittere in domum.

Admitti per tegulas. Cic. 2. Philip. 62.

Admitti in animũ iudicis, quod barbarè dicitur eſſe in gratia. Quintilianus lib. 4. cap. 14.

Admittere aliquem ad ſuas capſas. Cic. 1. Verr. 27. Mihi q̃ multis cuſtodibus opus erit, ſi te ſemel ad meas capſas admiſero?

Admittere aliquem arcanis, id eſt, ad arcana & ſecreta. Senec. in Hercul. OEth. 4. 61.

Admittere auribus. Liu. 4. bel. Maced. 182. Pacis cum tyranno mentionem admittendam auribus non fuiſſe, hoc eſt, nullo modo fuiſſe audiendam. Sic, Admittere cõſilium auribus Ibidem, lib. 3. 67.

Reus ad cauſam dicendam admiſſus. Cic. in Verr.

Admitti ad colloquium. Cæſar. 3. bel. Ciuil. 221.

Admitti ad, uel in conſilium. Cic. pro Marcello. 4. Sallu. in. Ciceronem 5. Quem Minerua omneis artes edocuit, Iuppiter Opt. Max. in conſilium deorum admiſit. Liuius 4. bel. Macedo.

Admittere aliquid, Perferre, pati fieri. Terẽt. Eunuch. 46. 23

Sed tu quod cauere poſsis, ſtultum admittere eſt.

Admittere, interdum ad auguria refertur. Vide Addicere.

Admittunt ritè aues, de Auguribus dictum. Liuius 1. Decad. libro 4.

Admittere aliquid ad cibos, uel in cibos. Plin. lib. 20. cap. 11. 2. Idem lib. 9. 25. 1. In cibos non admittit echineis.

Admittere curationem. Celſus lib. 3. cap. 12.

Diem. Plin. epiſt. 213. Notarium uoco, & die admiſſo, quæ for maueram, dicto. Hoc eſt, diei luce intromiſſa in cubiculum per feneſtras.

Equum, pro Cõcitare. Cic. 2. de Finib. 98. Quum ſe deuoueret, & equo admiſſo in mediam aciem Latinorũ irruebat, &c. Cæſar. 1. bel. Gal. 87. Conſidius equo admiſſo ad eum accurrit. Liuius 1. Decad. lib. 2. In Poſthumium Tarquinius equum, infeſtus admiſit.

Admittebantur excuſationes multæ. Aſconius.

Fidem admittere, Hoc eſt credere. Claudian. in Eutropium, libro 2. 14.

Frigus. Celſus lib. 7. cap. 26. Iſq; ſubinde oleo tepido madeſaciendus eſt, ut neq; frigus ad ueſicam admittat, & neruos leniter molliat.

Iocos, Patienter ferre quicquid ioco dicitur. Martialis li. 4. 8.

Medicinam. Celſus lib. 7. cap. 14.

Preces, id eſt Recipere. Senec. in Thebaid. 1. 49.

Solatia. Plinius epiſt. 169.

Solem, hoc eſt, radijs ſolis uiam aperire. Plin. lib. 12. cap. 1. 9. Commendatio platani non alia maior eſt, quàm ſolem æſtate arcere, hyeme admittere.

Sumptum, pro Sumptum facere. Terent. Adelph. 5. 7. 15.

Venerem curis. Id eſt inter curas. Lucanus. 10. 15.
Admiſit Venerem curis, & miſcuit armis.

Viam. Claudian. 4. Panegyr. 101. de Metauro monte.
Admiſitq; uiam ſectæ per uiſcera rupis.

Admittere, pro Recipere ad accuſandum, aut teſtificandum, aut iudicandum. Cic. pro Cluentio. 91. In litibus æſtimandis ferè, Iudices, aut quòd ſibi eum quem ſemel condemnarunt, inimicum putant eſſe: ſiqua in eum lis capitalis illata eſt, nõ admittunt. Simile eſt illud eiuſdem in. 4. Verr. 65. Palàm de ſella ac tribunali pronunciat, ſiquis abſentẽ Sthenium rei capitalis reum facere uellet, ſeſe eius nomen recepturum.

Admittere abſolutè. Plin. iunior lib. 6. epiſto. ad Corn. Tacit. Placuit egredi in littus, & è proximo aſpicere ecquid iam mare admitteret, quod adhuc uaſtum & aduerſum permanebat. Admitteret, id eſt, ſuaderet, an fluctus poſuiſſet. Catanæus.

Admittere, Peccare, committere. Donatus, Admittere plus eſt quàm facere. Plautus, Menæch. 16. 12. Quid tandem admiſi in te, ut loqui non audeam?

In ſe aliquid admittere, pro Perpetrare aliquod facinus. Cic. 2. Philip. 63. Tu autẽ eò liberior, quòd ea in te admiſiſti, quæ à uerecũdo inimico audire nõ poſſes. Idẽ pro Cluentio. 133.

Culpam admittere. Liuius 1. bel. Macedon. 186.

Culpam in ſe admittere. Plaut. Trinum. 4. 4.
Hic ille eſt, ſenecta ætate qui factus eſt puer, qui admiſit
In ſe culpam caſtigabilem. Terent. Phorm. 2. 1. 40.

Dedecus. Cicero Attico, lib. 9. 173. 10.

Delictum in ſe admittere. Terent. Adelph. 4. 5. 48. Me hoc delictum admiſiſſe in me uehementer dolet.

Facinus, flagitium. Cic. 3. Offic. 128. Et Attico, lib. 9. 181. 6.

Fraudem capitalem. Cic. pro Rabirio 19.

Maleficium. Cic. pro Roſcio Amer. 38.

Noxiam. Terent. Eunuch. 5. 2. 14.
– unam hanc noxiam
Mitte: ſi aliam unquam ullam admiſero, occidito.

Noxiam alicui, pro Condonare. Plaut. Pœnulo. 4. 180.

Turpe aliquid in ſe admittere. Ter. Phor. 2. 3. 68.

Admittere & committere. Cic. ad Appium, lib. 3. 10. 8. Siquid à me prætermiſſum erit: commiſſum facinus, & admiſſum dedecus confitebor.

Admittere, Eſt marem fœminæ, aut mari fœminam admouere ad initum. Columel. lib. 7. Patruus meus arietes feros mercatus, quoſdam in agros tranſtulit, & manſuefactos tectis ouibus admiſit.

Admittere marem ad concubitum, dedignatur contumax gallina. Columel. lib. 8. cap. 2. 7.

Admittere uenuſtè ad inſitionem tranſtulit. Plinius lib. 17. cap. 18. 9. Qui uer probant, ab æquinoctio ſtatim admittũt, prædicantes germina parturire, id eſt, ſurculum trunco adiungunt: quod eſt, arbores inſerunt.

Admiſſum, ſubſtantiuum, (παράπτωμα,) pro Cõmiſſo ſeu delicto. Liu. 5. bel. Pun. 123. Non erat colloquij copia: quia multorum animi ſuſpecti omnium curam, oculoſq; conuerterant, nequid falleret tale admiſſum. Lege ſecunda de Abigeis, Grauiter punire eorum admiſſum ſolet. Et lege ultima De pœnis, Eum qui ſuo admiſſo honorem amiſit.

Admiſſum fœdè, Lucretius lib. 5. 246.

Admiſsio, Verbale, (εἰσδοχή) Plin. in Panegyr. 78. An quiſquã ſtudia humanitatis profeſſus, non cum omnia tua, tum uel in primis laudibus ferat admiſsionum tuarum facilitatem? Hoc eſt, quod facilè quemlibet admittis ad colloquium. Habebãt autem ueteres, primas & ſecundas admiſsiones. Id quod hodieq; ſeruatur in aulis principum. Senec. libro de benefi. 6. Non ſunt iſti amici, qui magno agmine ianuam pulſant, qui in primas & ſecundas admiſsiones digeruntur. Idem 1. de Clemen. Totam cohortem primã interioris admiſsionis ex aduerſariorum caſtris conſcripſit.

Admiſsionem dare, Id eſt, ius ingrediendi cubiculum principis. Plin. lib. 33. cap. 3. 3.

Admiſsio, idem quod admiſſura: nempe Actus ipſe admittendi mares fœminis. Varro de re ruſt. lib. 2. cap. 7. Horum fœturæ initium admiſsionis facere oportet ab æquinoctio uerno ſolſtitium, ut partus idoneo tempore fiat.

Admiſsionalis, m. g. penu. prod. (εἰσδεκτικός,) Is dicitur, cuius officium eſt admittere aulicos intra cubiculum ad principẽ ſalutandum. Lampridius in Alexandro: Salutaretur quaſi unus de ſenatoribus, patente uelo, admiſsionalibus remotis.

Admiſſura, ræ, pe. prod. (ὀχεία,) Tempus & actio ipſa, qua mares gregum admittuntur fœminis, fœturæ cauſa. Varro lib. 2. cap. 5. 10. Propter fœturã hæc obſeruare ſoleo ante admiſſuram, menſem unum, ne cibo & potione ſe impleant. Sic admiſſuræ tempore apud Plinium, lib. 10. cap. 12. Plin. lib. 8. cap. 42. de equis, Ad generandũ paucis animaliũ minor fertilitas: qua de cauſa per interualla admiſſuræ datur.

Admiſſarius, (ἀναβάτης, ὀχεῖον, βιβαστής.) Denominatiuũ ex Participio Admiſſus. Admiſſarius equus, qui ad ſobolẽ procreandam potiſsimũ ſeruatur. Plin. li. 28. cap. 15. Sanguis equi præcipuè admiſſarij. Varro. 2. de re ruſtica. cap. 7. 1. Et equos emittere incipiam, nec ſolum mares quos admiſſarios habeo, ut Atticus ſingulos in fœminas denas.

Admiſſarium Cicero in Piſonem. 54. pro homine libidinis peruagatæ poſuit, ad omniumq; fœminarum libidinem expoſito. uide, Adhinnio.

Admodulor.] penul. correp. admodularis, (ἐπαυλέω,) admodulari, Simul modulari. Claudianus in Epithalamio Honorij & Mariæ,
Et Padus electriferis Admoduletur alnis.

Admodum.] pe. cor. (λίαν, ἐλιπεριοσσοῦ,) quantitatis aduerbium, ſignificat ſatis: quaſi iuxta modum, id eſt, mediocritatem: ſicut econtrario Supra modum, et Præter modũ. Hoc eſt, plus quàm ſatis. Alij pro ualde accipiunt, ut ſit intendendi aduerbium. Cic. de Senect. 9. Eum colere cœpi nõ admodum grandem natu.

Admodũm in reſponſione, pro Etiam. Plaut. Rud. 7. 8.
Nempe equo ligneo per uias cæruleas eſtis uectæ.
P. Admodum. Terentius Phormi. 2. 2. 1. Itáne patris ais cõſpectum ueritum hinc abijſſe? G. admodum. Vbi Donatus, Admodũ, annuendi uim habet, duntaxat modò: & ſubauditur ueritum.

Admodum nihil. Cic. in Bruto. 110. Curio literarum admodũ nihil ſciebat. Hoc eſt, nihil omnino. Idem lib. eod. 17. Nã planè quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facilè dixeris.

Admodum uidetur pro Ferè interdum accipi. Plau. Epid. 3. 2. atq; admodum Meûm mœrorum, atq; amorum ſummam edictaui tibi. Idem Mercat. 7. 59. Horum illa nihilum quicquam facere poterit admodum.

Admodum, cum genitiuo. Columella lib. 4. cap. 1. 4. Quũ ſcrobes defodimus, admodum exigui pulueris uiui radici ſubijcimus. Hoc eſt, paululum, pauxillum.

Admodum, cum aduerbijs iunctum, elegantem uim habet, et ſignificationem auget: ut Nuper admodum, pro Nuperrimè. Terentius Heau. 1. 1. 1. Quanquam hæc inter nos nuper notitia admodum eſt. Ci. 4. Acad. 29. Iſti philoſophi raró admodum cohærent.

Admodum, cum uerbis, pro Valde, & mirum in modum ſumitur. Plin. lib. 9. cap. 38. 3. Pelagio admodum alligatur. Idem lib. 20. cap. 3. Admodum prodeſt. Cic. ad Att. li. 8. 142. 1. Philotimi literæ me admodum delectarunt.

Admœnio.] admœnis, admœniui, πολιορκέω, admœnire. Plaut. Pſeud. 5. 149. Hoc ego oppidum admœnire, ut hoc die capiatur, uolo. Videtur Plautus more ſuo finxiſſe pro Obſidere.

Admolior.] admoliris, admolitus ſum, (ἐπιχειρῶ) admoliri, Admouere: propriè dicitur de rebus magnis aut arduis: ut Admoliri ſaxum, cui contrarium eſt Amoliri. Plaut. Aſina. 11. 24. Vbi ſacro manus ſis admolitus. Curtius, Velut de induſtria rupes prealtas admolita natura eſt.

Admoneo.] admones, penul. corr. admonui, admonitum, pe. cor. (παραινέω, νουθετέω, παραγγέλω, ἀναμιμνήσκω,) admonere, In memoriam adducere, ſiue commonefacere. Et propriè de re dicitur, quæ nõdum in mentem uenerit ei, quẽ admonemus. Cic. Att. lib. 1. 7. 5. Vt me locus ipſe admoneret. Idem 6. Verr. 5. Rectè admones.

Admoneri ad aliquid faciendum. Cic. 2. de Diuinatio. 200.

Admonere ad aurem. Cic. 2. de Finib. 111.

Admonere aliquẽ uerbis alterius. Cic. Varroni, li. 9. epiſt. 6. 1.

Admonere flagello, pro Stimulare, inſtigare, ſiue id percuſſu fiat, ſiue ſola flagelli concuſsione. Columel. lib. 2. cap. 2. 22. Virg. 10. Aeneid.
Lucagus ut pronus pendens in uerbera telo
Admonuit bijugos. Nonius Percuſsit interpretatur.

Admonere de. Cic. pro lege Manilia. 31. De quo uos paulò antè inuitus admonui. Idem ad Marcellum, li. 4. epiſto. 10. 4.

Amiciſsimè admonere quenpiam. Cic. ad Att. lib. 8. 144. 2.

Præclarè aliquem admonere. Cic. ad Atticum. lib. 9. 180. 6.

Admonemur multa oſtentis. Ci. 2. de Natu. deorum 247. Multa præterea oſtentis, multa in extis admonemur, multiſq; rebus alijs, quas diuturnus uſus ita notauit, ut artem diuinationis efficeret.

Admoneo te hoc & illud Cic. pro Cælio 5. Quod barbarè dicitur, Ego bene uolo ut ſcias. Plin epiſt. 98. c, Multa etiam à multis admonetur.

Admoneo te huius rei. Liu. 5. bel. Macedo. 46. Qui admonerent fœderis eum Romani. Cic. in Topicis 3. admonitus huius æris alieni.

Admoneo te ut. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. epiſt. 1. 58.

Admoneo, cũ infinitiuo. Virg. 4. Georg. 38.
– rurſus eaſdẽ
Veſper ubi è paſtu tandem decedere campis
Admonuit. Horatius 1. Sermo. Satyra. 6. 26.

Admonitus, pe. cor. Particip. (παραινούμενος) Qui admonetur. Ouid. 6. Metamorph. 124.
Ad matrem ueniebat Itys: quid poſsit, ab illo Admonita eſt.

Admonitus, huius admonitus, Verbale, pe. corr. (νουθέτημα,) Idẽ quod Admonitio. Cic. Att. lib. 9. 181. 11. Hominis prudentis & amici tali admonitu. Idem. 5. de Finib. 6. Ouidius 3. Faſt. 123.
Flet tamen admonitu mortis Eliſa tuæ. Hoc eſt, ob recordationem mortis Didonis.

Admonitum, admoniti, pe. corr. ſubſt. n. g. (παράγγελμα,) Cic. 2. de Orato. 35. In eodem ſilentio multa alia oratorum officia iacuerunt, cohortationes, conſolationes, præcepta, admonita, quæ tractanda ſunt omnia diſertiſsimè. Lib. eodẽ 94.

Admoniturus, penul. produc. (παραινέσων,) Participium, ſiue nomen ex participio. Ouid. Epiſt. 10. 9.
Candidaq; impoſui longæ uelamina uirgæ,
Scilicet oblitos admonitura mei.

Admonitio, Verbale, (παραίνεσις,) Cic. Att. lib. 6. 111. 33. Idẽ 2. de Orat. 184. Tum obiurgatio, ſi eſt autoritas: tum admonitio, quaſi lenior obiurgatio.

Admonitio in conſilio dando familiaris. Cic. 1. Offic. 202.

Admonitionibus locum relinquere. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 4.

Admonitione agitare animũ alicuius. Quintil. lib. 4. ca. 1. 23.

Admonitio morbi aut doloris, Quod uulgò reliquias morbi uocant. Plin. lib. 24. cap. 17. Siqui morbi humano corpori acciderint florente aproxi, quamuis ſanatos, admonitionẽ eorũ ſentire quoties florere eã cõtigerit. Idẽ li. 25. ca. 8. Diebuſq; uicenis interpoſitis idẽ fiat, ſiqua admonitio doloris ſuperſit.

Admonitioni iraſci. Vide Ira. Quintil. li. 2. ca. 6. 3.

Admonitio pro actione, per quam debitor admonetur ut ſoluat. Vlp. l. 2. parag. In omnibus. ff. de Iudicijs.

Admonitione non indignum. Quintil. lib. 6. cap. 1. 28.

Admonitor, penult. corr. admonitoris, Verbale, (παραινέτης,) Ci. in Topicis 4. Etſi admonitore non eges. Ouidius 4. Metamorph. 133.
Admonitorq; operũ cælo clariſsimus alto
Lucifer ortus erat.

Admordeo.] admordes, admordi, admorſum, (προσδάκνω,) admordere, Maius quiddã eſt quàm mordere, et quaſi abrodere. Virg. 2. Georg. Et admorſo ſignata in ſtirpe cicatrix. Vbi Seruius, Admorſo participium eſt, acſi diceret abroſo. Perſius Demordere dixit, Satyr. 1.
Nec demorſos quod ſapit ungues.

Admordere aliquem, per metaphoram, pro Aliquid ab eo corradere, uel damno afficere Plaut. Perſa. 7. 15.
Nam id demum lepidũ eſt, triparcos homines, uetulos, auidos, aridos bene admordere, qui allium ſeruo obſignant cũ ſale. Idem Pſeud. 20. 19. Habet argentum: iam admordere hunc mihi lubet.

Admorſus, participiũ, (προσδηχθείς,) Propert. li. 3. eleg. 11. 11.
Brachia ſpectaui ſacris admorſa colubris.

Admoueo.] admoues, penul. corr. admoui, admotum, pen. prod. (προσάγω, προσάπτω, προστίθημι,) admouere, Aliquid uicinius facere: quod uulgus dicit Appropinquare: & ei contrariũ eſt Amouere. Liu. 4. ab urbe 256. Locũ dedere ſcalas admouendi.

Admouere ad, Liu. 4. bel. Maced. 30. Ad urbẽ Romã admoturus exercitum uidebatur. pro Adducturus prope urbẽ, hoc eſt, ad ipſos uſq; muros. Cic. 3. Tuſcul. 73.
Faſciculum ad nares admouebis, incendes odores.

Se admouere ad aliquid. Cic. de Amicitia 83.

Admouere aurem. Terent. Phorm. 5. 6. 28.

Blanditias, Id eſt Blandiri. Ouid. 6. Metamorph. 126.

Calcar equo, Eſt equum calcaribus ſtimulare. Figuratè uerò ad hominem transfertur, pro Inſtigare, impellere, incitare. Cic. Att. lib. 6. 111. 10. Quod & addere dixit Ouid.

Et admiſſis addere calcar equis.

Cibum ad os. Plin. lib. 11. cap. 43. 3.

Rei alicui. Liuius 5. bel. Maced. 68. Altaribus admotũ iureiurando adegit. Hoc eſt, iuxta altaria conſtitutum.

Cruciatus. Cic. 7. Verr. 127. Quid quum ignes, candenteſq; laminæ, cæteriq; cruciatus admouebantur, &c.

Curationem ad aliquem. Cic. 4. Tuſcul. 98.

Cucurbitulam. Celſus lib. 5. cap. 26. Quod lib. 6. cap. 6. Accõmodare cucurbitulam dicit.

Alicui equum. Liuius 2. ab urbe 87. Equitibus admoti equi, ut perſequi hoſtem poſſent.

Fabricas. Dolis tentare. Plaut. Ciſtel. 6. 5.

Quot admoui fabricas? & quot fallacias

In quæſtione? uix exculpſi ut diceret. Metaphora ab oppugnatione urbium, quibus machinæ ſolent admoueri, ut expugnentur. Nam & eadem figura, pro eodem Machinas adhibere dicimus.

Faces doloris, quaſi doloris flammas & incendia adhibere: Cicero 2. Tuſcul. 104. Quumq; quaſi faces ei doloris admouerentur, ſæpè dixiſſe, Nihil agis dolor. Idem 2. Offic. 52.

Horas mortis. Lucanus lib. 7. 10.

Mortis uicinæ properãtes admouet horas. Hoc eſt, ſuæ mortis tempus accelerat.

Greſſus. Stat. 11. Thebaid. 112.

Dum uidet hæc dicens, greſſus admouit, & arma, &c. Hoc eſt, propius acceſſit.

Iras, hoc eſt, ad iracundiam incitare, Stat. Thebaid. 5. 32.

Machinam. Cic. pro Cluentio 27. Oppianicus continuo ſperare cœpit hoc ſe à Iulio tanquam aliqua machina admota, capere Aſinij adoleſcentiam & fortunas eius patrias expugnare poſſe.

Manum alicui rei, pro Apponere, adhibere. Plin. lib. 35. cap. 11. 11. Inde illud, Admouere manum operi. Ouidius 10. Metamorph. 51.

Manum nocentibus, Punire nocentes. Liu. 5. ab urbe 55.

Manum uectigalibus, Quod et Manũ uectigalibus adhibere dicitur. Cic. pro lege Agraria. 6.

Oſcula. Ouidius 10. Metamorph. 68.

Sic Proper. lib. 1. eleg. 3. 4.

Preces. Ouid. 3. de Ponto. 7. 8.

Sonum uocis. Cic. in Orat. 31. Itaq; ille perfectus orator, utcunque ſe affectum uideri, & animum audientis moueri uolet, ita certum uocis admouebit ſonum.

Stimulos, Citare, quod & ſtimulare dicitur. Metaphoricum. Cic. 3. Tuſcu. 62. uide adhibere. Idem pro Seſtio. 9. Liu. 7. ab urbe 64. Itaq; tantos pudor ſtimulos admouit, ut ruerẽt in hoſtium tela. Idem quod Admouere calcaria.

Terrorem, eſt Terrorem inijcere, Liu. 6. ab urbe 44.

Talos. Plaut. Aſina. 13. 34. Talos ne cuiquam homini admoueat, niſi tibi.

Vim Celſus lib. 7. cap. 26.

Vultum admouere ad auditores, ad Herennium, Nam hoc eſt à natura datum, ut quamproximè tum uultum admoueamus ad auditores, ſiquam rem docere eos, & uehementer inſtigare uelimus.

Admouere ſimpliciter, pro Admouere exercitum, ſeu copias. Corn. Tacitus in libro de Moribus German. Non Samnis, non Pœni, non Hiſpaniæ, Galliæue, ne Parthi quidem ſæpius admouere. Sic legit Rhenanus. Alij, admonuere.

Admouere prope. Ci. de Amicitia. 31. Quam qui appetiuerũt, applicante ſeſe, & propius admouent. Idem 6. Philip. 208. Dũ ne exercitũ propius urbem Romã CC. mil. admoueret.

Admotus, Participium. (προσαχθείς,)

Admotus & contiguus. Plin. lib. 2. cap. 9. 2. de Luna, Iam uerò humilis & excelſa, & ne id quidem uno modo, ſed aliàs admota cælo, aliàs contigua montibus.

Bellum admotum. Sil. Ital. lib. 16. 19.

Mors admota. Stat. Thebaid. 5. 43.

Occaſio ſceleris exequendi admota. Curtius lib. 8.

Spes admota. Ouid. 11. Metamorph. 91.

Admotus, huius admotus, Verbale. (πρόσθεσις,) Plinius li. 24. cap. 11. 1. Ciet menſtrua admotu. Hoc eſt, menſtrua ciet, ſi uentri inferiori admoueatur, & applicetur. Sermonis compendium peculiare Plinio.

Admotio, admotionis, Verbale, (πρόσαψις,) Cice. 2. de Natura deorum 224. Ad neruorum eliciendos ſonos, ad tibiarum, apta manus eſt admotione digitorum.

Admugio.] admugis penul prod. admugiui, admugitũ, penul. prod. (προσμυκάομαι,) admugire, Aliorum mugitibus reſpõdere, uel ad alios mugire. Ouid. li. 1. de Arte amã. 56.

Mollibus in pratis admugit fœmina tauro,

Fœmina cornipedi ſemper adhinnit equo.

Sen. in Herc. Oeth. 13. 8.

Admurmuro.] admurmuras, pen. cor. (προσμορμύρω,) admurmurare, Summiſſo quodam murmure applaudere dicenti, & quaſi dictum eius approbare. Vt fieri ſolet à populari corona in concionibus, & in foro iudiciali. Huic contrarium eſt Obmurmurare. Cicero. Atti. lib. 1. 8. 3. admurmurante ſenatu.

Admurmuratum eſt, Imperſonale. Cic. 2. de Orat. 157.

Admurmurare, Murmure obſtrepere, murmure refragari & indignationem oſtendere. Cic. 7. Verr. Memoria tenetis iudices, quàm ualde uniuerſi admurmurarint, quàm palàm principes contradixerint?

Admurmuratio, Verbale, (προσμόρμυσις,) Quũ populus murmure quodam applaudit concionanti, aut aliquid palàm dicenti. Cui contrarium eſt obmurmuratio. Cicero pro leg. Manil. 26. Idem ad Q. fratrem lib. 2. 5. 5. Claudium accuſaui tanquam reum, multis & ſecundis admurmurationibus. Idem in Piſonem 24. Qui non admurmuratione, ſed uoce & clamore abiecti hominis & ſemiuiui furorem, petulantiamq; abieciſtis.

Admutilo.] admutilas, pen. corr. (προσπηρόω,) admutilare, Idem quod mutilare: nempe torquere, & plagis afficere. Plaut. Perſa. 13. 49. Me uſq; admutilãſti ad cutem. Idẽ Capt. 6. 19. Si frugi eſt, uſq; admutilabit probè.

Adnaſcor.] adnaſceris, adnatus ſum, (παραφύομαι,) adnaſci, Quaſi ad aliquid naſci. Nam adnaſci propriè dicimus quod naſcitur in re aliqua, præter id, quod ei naturale & proprium fuerat. Plin. lib. 16. cap. 44. 10. Viſcum autem in quercu, robore, ilice, pruno ſylueſtri, terebintho, nec alijs arboribus adnaſci. Gellius lib. 3. cap. 10. Dẽtes quoq; & in ſeptem primis menſibus, & ſeptenos ex utraq; parte gigni, & cadere annis ſeptimis, & geminos adnaſci annis ferè bis ſeptenis.

Adnato.] adnatas, penul. corr. (προσνήχομαι,) adnatare, frequentatiuum ab Adno, adnas, Idem quod primitiuum adnare. Id eſt natando aliquò peruenire. Plin. lib. 9. cap. 10. 4. Troglodytæ autem ad quos adnatant, ut ſacras adorant. Ibidem cap. 29. 3. Ad manum hominis adnatat. Seneca in Agamem. 6. 13. Et comes lateri adnatabat.

Adnatare inſulæ. Plin. lib. 8. cap. 25. 6. Itaq; ei uni inſulæ crocodili non adnatant. Idem libro 9. cap. 10. Adnatare enim ſingulis ternos.

Adnauigo.] Vide Annauigo.

Adnecto.] Vide Annecto.

Adnitor.] penul. prod. adniteris, penul. corre. adnixus uel adniſus ſum, (διατείνομαι,) adniti, Ad aliquid niti, & dare operam, aut niti uehementius. Liu. 1. bel. Pun. 30. Pœno cepiſſe iam ſe urbem, ſi paululum adnitatur, credente. Idẽ, Iam eò feciſſe gradum plebeios, unde ſi porrò adnitãtur, peruenire ad ſumma poſſent.

Quod ego annitar. Plin. epi. 18. lib. 6.

Adniti de re aliqua. Cic. Att. li. 6. 119. 4. Ego, niſi Bibulus, &c. Adniteretur de triumpho, æquo animo eſſem. Hoc eſt, ad triumphum uehementius aſpiraret.

Omni opere, ut uiueret, adnixus eſt. Plin. lib. 7. cap. 53.

Adniti, pro Adiuuare. Salluſtius in epiſtola Mithridatis, apud Cizicum magno cum exercitu in obſidione moranti frumẽtum defuit nullo circum adnitente.

Adnixus: uel adniſus, (διατεταμένος.) Virg. 1. Aeneid.

Cymothoe ſimul: & Triton adnixus acuto

Detrudunt naues ſcopulo. Seruius: Adnixus antiquum eſt, ut connixus: quibus hodie non utimur. Dicimus enim Adniſus, & conniſus.

Adniti ad aliquid Cic. de Amicitia 74. Sic natura ſolitariũ nihil amat: ſemper quæ ad aliquid: tanquam adminiculũ: adnititur. Hîc expreſſa eſt propria uerbi ſignificatio: quæ eſt: ad aliquid tendere cui innitamur: id eſt incumbamus.

Adnixi haſtis: Hoc eſt incumbẽtes haſtis. Virg. 9. Aeneid. 47.

Stant longis adnixi haſtis: & ſcuta tenentes.

Adnicto.] adnictas, (ὀφθαλμιάω,) adnictare, ex Nicto compoſitum, Feſtus, Adnictat, ſæpe & leuiter oculo annuit. Næuius in Tarentilla, Alij adnutat, alij adnictat, alium amat, alium tenet.

Adno.] adnas, (προσνήχομαι,) adnare, Natando aliquò uenire: quod & Adnatare et adnauigare ſignificat. Cæſar 2. bel. ciu. 188. Quibus rebus accidit ut pauci milites, patreſq; familiæ, qui aut gratia, aut miſericordia ualerent, aut naues adnare poſſent, recepti in Siciliam incolumes peruenirent. Liuius 8. bel. Pun. 192. Multiq; adnantes nauibus. Virg. li. 6. Aeneid. Paulatim adnabam terræ. Idem 1. Aeneid. Huc pauci ueſtris adnauimus oris.

Adnubilo.] adnubilas, pen. cor. adnubilaui (προσομιχλόω) adnubilare. Stat. lib. 5. Sylua. 1. 30. —ſic plena maligno

Afflantur uineta Noto: ſic alta ſeneſcit

Imbre ſeges nimio: rapidæ ſic obuia puppi

Inuidet, & uelis adnubilat aura ſecundis.

Adnutrio.] adnutris, pen. prod. adnutriui, adnutritũ, pen. produ. (προστρέφω,) adnutrire, Idẽ quod iuxta nutrio. Plin. 17. cap. 23. 4. Singulis denas ſæpe adnutriunt uites. Id eſt iuxta ſingulas arbores.

Adobruo.] adobruis, adobrui, adobrutum, pen. corr. (καταχόω,) adobruere, Ex ad & obruo, quod ipſum ex ruo cõpoſitũ eſt: Idem quod Obruere. Columel. lib. 11. ca. 2. 40. Omnes arbores quæ fuerant in ſegete, circũfodere, & adobruere oportet. Hoc eſt, terra multa ſepelire, ut non appareant trunci. Idem lib. 2. cap. 11. 9. Minimis aratris proſcindunt, atq; ita iaciunt ſemina, & ſarculis adobruunt.

Adoleo.] adoles, penul. corr. adolui & adoleui, adultum, (ἀτάλλω, θυμιάω, ἐπιλιαίω,) adolere, Nonius, Adolere, uerbum eſt propriè ſacra reddentium: quod ſignificat uotis aut ſupplicationibus numen auctius reddere. Virgilius Ecloga 8. Verbenaſq; adole pingues. Vbi Seruius, Adole, incende: ſed κατ᾽ εὐφημισμόν. nam adole, eſt auge. Idem 1. Aeneid. Cura penum ſtruere, & flammis adolere penates. Vbi Seruius, Adolere, colere. ſed Adolere, propriè eſt augere. In ſacris autẽ adolere per bonũ omen dicitur. Nam in aris non adolentur aliqua, ſed cremantur.

Adolui ab adoleo, pro cremaui, & ſacrificaui. Caſſius ad Tiber. 2. At contra Aegyptios ubi integrum anſerem adoluerunt. Ex Priſc. lib. 9.

Adoleri in paſſiuo, pro Incendi. Plin. lib. 28. cap. 2. 17. Si pontifici accidat ditis cauſa epulanti, in menſa utiq; id reponi, adoleriq; ad larem, piatio eſt.

Adolere altaria donis. Lucretius lib. 4. 249.

Sic Virg. 7. Aeneid. 14.

Adolere altaria tedis caſtis.

Adolebunt cinnama flammæ. Id eſt cremabunt. Ouidius 15. epiſt. 67.

Adolere honores aris. Ouid. 8. Metamor. 150. Et Deo adolere honores. Virg. 3. Aeneid. 109.

Adoleſco, adoleſcis, adolui & adoleui adultum, (ἀτάλλω, μειρακιεύομαι, ἐμπρέθω,) uidetur ab Adoleo ſecũdum analogiã formatum: ad quod etiam accedit ſignificatio. Eſt enim Adolere, augeri ætate, ætate creſcere. At Feſtus Pompeius Græcũ eſſe oſtẽdit, his uerbis ſcribẽs, Adoleſcit, à Græco, ἀδολέσχω, id eſt accreſco uenit. Vnde fiunt Adultus & adoleſcens.

Adoleſcere: dictum propriè de hominibus. Cic. in Salluſt. 8. impudicus & procax adoleueris. Idem 1. de Nat. deo. 136. Niſi in eo, qui natus ſit: niſi in eo, qui adoleuerit: niſi in eo, qui didicerit.

Adoleſcit ætas. Virg. 12. Idẽ lib. 2. Georgicorum Ac dum prima nouis adoleſcit frondibus ætas. Metaphoricè.

Adoleuit ætas robuſtis uiribus. Lucret. lib. 3. 92.

Martia ter ſenos proles adoleuerat annos. Ouid. 3. Faſt. 12.

Adoleuit annis uirtus. Ouid. 5. Faſt. 35.

Adoleſcere ad aliquam ætatem. Plaut. Caſ. 2. 46.

Adoleſcere in tria cubita triennio, Hoc eſt triennio ſolo creſcere ad altitudinem trium cubitorum. Plin. lib. 7. cap. 16. 9. tractum ad arbores & ſemina.

Pueritia adoleſcit. Tacitus lib. 12.

Adoleſcere, de brutis animalibus. Plin. lib. 9. ca. 8. 2. Adoleſcũt celeriter delphini. Idem lib. 8. cap. 14. 1.

Adoleſcere, de Plantis. Plin. lib. 6. cap. 32. 2. Arborum ibi proceritatem ad CXLIIII. pedes adoleſcere. Cic. de Senect. 47. Quæ nixa fibris ſtirpium, ſenſim adoleſcit.

Adoleſcere in partum. Columel. lib. 6. cap. 35.

Adoleſcit ratio. Cic. 1. de Legibus. 33. Quæ cum adoleuit, atq; perfecta eſt, nominatur rite ſapientia.

Adoleſcit cupiditas. Cic. 5. de finib. 99.

Cupido potentiæ adoleuit. Tacitus lib. 18.

Ius legatorum adoleuit, prauo certamine. Tacitus lib. 20.

Autoritas adoleuit. Tacitus lib. 20.

Cremona numero colonorum, opportunitate fluminum, ubere agri annexu, connubijſq; gentium adoleuit, floruitq;. Tacitus libro 19.

Adoleſcit amor in longos annos. Ouid. lib. 3. Amorum. 19. 5.

Adoleſcebat interea lex maieſtatis. Tacitus lib. Annaliũ. 2.

Opes adoleſcunt. Tacitus lib. 2. Annalium.

Adoleſcere alicui ſocordia dicitur, pro Accedere uel accreſcere. Tacitus lib. 18. Vix credibile memoratu eſt, quantum ſuperbiæ ſocordiæq; Vitellio adoleuerit.

Ver adoleſcit. Tacitus lib. 13.

Adoleſcere, in ſacrificijs, pro incẽdi. Virg. 4. Georgicorũ 76.

Adoleſcunt ignibus aræ. Vide Adoleo.

Aduleſco, ſcis idem quod Adoleſco. Plin. epiſt. 3. lib. 3. Quibus omnibus ita demum ſimilis aduleſcet, ſi &c.

Adultus, (ἀνδρωθείς,) ab Adoleſco, ſiue participiũ eſt, ſiue potius nomen: quia teſte Valla, nõ ſignificat paſſionẽ. Eſt igitur Adultus quũ ad hominẽ refertur, qui adoleuit, id eſt creuit ad ætatẽ, quæ adoleſcentia dicitur. Sed & de brutis dicitur,

quæ iam ætate creuerunt. Virgilius 4. Georgic.
aliæ ſpem gentis adultos.
Educunt fœtus. Seruius, Educendo adultos faciunt. Plin. lib. 11. cap. 29. 5. In Cyrenaica regione lex eſt ter anno debellandi eas: primò oua obterendo, deinde fœtũ, poſtremò adultus. De locuſtis. Vide Adoleſco.

Adulta uirgo. Cic. in Bruto 185.

Adultus, (ἀυξηθείς,) de inanimatis dictum, Vt urbs adulta. Ci. in Bruto 13. Qui nõ naſcẽtibus Athenis, ſed iã adultis fuerũt.

Adulta peſtis. Cic. in Catilinam 22.

Adultũ uer. Seruius exponens uerſum illũ in Georg. 9. Vere nouo, Anni, inquit, quattuor ſunt tẽpora diuiſa in ternos menſes: quod ipſorum temporũ faciunt diſcretionem: ut primo menſe ueris, nouũ dicatur uer, ſecundo adultũ, tertio præceps, ſicut etiã Salluſtius dicit ubiq;. Item autumnus Hyems noua: adulta: præceps uel extrema. Hæc ille.

Adultior: cõparatiuum ab adultus. Plin. lib. 10. ca. 33. 2. Adultioresq; circumagi doceat: et foras ſaturitatem emittere. De hirundinibus.

Adultus participiũ: pro Crematus Antias in 74. Eo oẽs hoſtiæ: uituli XXVI. cõiecti: & ita oĩa adulta ſunt. Ex Priſc. lib. 4.

Aeſtas adulta. Tacitus Annal. 2.

Aetas Adulta. Lucre. lib. 4. 209.

Aetatis adultæ gradus ſcandere. Lucret. lib. 2. 225.

Aetate adulta puer. Cic. 5. Verr. 236.

Artus adulti. Stat. 3. Sylua. 4. 16.

Adulta autoritas. Tacitus lib. 1. Annal.

Autumnus adultus. Tacit. Annal. 11.

Crinis adultus. Stat. 2. Sylu. 1. 25.

Nox adulta. Tacitus lib. 19.

Eloquentia adulta. Tacitus in dialogo de Orat.

Parthi adulti. Tacitus lib. 21.

Robur adultum. Lucretius lib. 2. 227.

Seditio adulta. Tacitus lib. 17.

Seges adulta. Senec. in Hercul. fur. 9. 17.

Vitia adulta, & præualida. Tac. Annal. 3.

Adoleſcens, adoleſcentis, com. ge. (ἔφηβος, μεῖραξ, νεανίας,) Nomen eſt ex participio, à uerbo adoleſco. Dicitur autẽ propriè quis adoleſcens, à fine pueritiæ, nempe ab anno duodecimo uſq; ad annũ uiceſimum primũ, quãdiu ſcilicet homo, Teſte Plinio, creſcit in longitudinem corporis, & primam lanuginẽ producere incipit. unde eſſe in ephebis dixit Terẽtius. quũ autẽ percreuit, adultus dicitur. Inde cõparatiuum adoleſcentior, ſine ſuperlatiuo. Terent. Eunuch. 1. 2. 124.
Adoleſcentem adeò nobilem. Cic. 1. Off. 171. Eſt igitur adoleſcentis maiores natu uereri. Idem de Diuin. 67. Aphricani filiam adoleſcentem.

Adoleſcens moribus. Plau. Mil. 10. 66. Interdũ etiã ſuauitatis gratia ſolet o in u cõmutari: quẽadmodũ in obulus & obolus.

Adoleſcens & uir uocatur Iſocrates à Cicerone in Orat. 23.

Adoleſcẽs homo. Cic. 1. de Orat. 57. Idẽ Cælio, lib. 2. 14. Hominẽ adoleſcentem non tã allicere uolui, quàm alienare nolui.

Primarius. Seruius Sulpit. Ciceroni, lib. 4. 5. 7. Vt cum aliquo adoleſcente primario coniuncta ætatem gereret.

Lætæ indolis. Vide Indoles.

Lectiſſimus. Vide Lego.

Perditus ac diſſolutus. Cic. 4. Tuſcul. 87.

Adoleſcentia, (ἐφηβία,) Prima ætas hominis poſt pueritiam: quam infantiam appellant. Quint. Cic. de Seneċt. 5. Qui enim citius adoleſcentiæ ſenectus, quàm pueritiæ adoleſcentia obrepit? Quint. lib. 1. cap. 2. Et quantum in infantia præſumptum eſt temporis, adoſcentiæ acquiritur.

Obiecta morbis adoleſcentia. Gell. lib. 2. cap. 1.

Adoleſcentia, flos ætatis. Cic. in Topicis 16.

Feruida. Seneca in Octauia. 8. 2.
Regenda eſt magis feruida adoleſcentia.
Intemperans. Cic. de Seneċt. 26. Libidinoſa etenim & intẽperans adoleſcentia effœtum corpus tradit ſenectuti.

Libidinoſa. Vide Libet.

Lubrica. Vide Lubricus.

Sumptuoſæ adoleſcentiæ homo. Tacitus lib. 20.

Adoloſcentiæ lubricum. Tacitus lib. 14.

Adoleſcentia. Vide Ab.

Ineunte adoleſcentia. Vide Ineo.

Ab ineunte adoleſcentia. Vide Ab.

Iam à prima adoleſcentia me muſæ manſuetiores delectarunt. Cic. ad Lentulum lib. 1. 9. 95.

Adoleſcentulus, diminutiuum, (μειράκιον,) Cicero 1. de Natu. deorum 107.

Ab adoleſcentulo. Vide Ab.

Adoleſcentula diminutiuũ, (νεανίσκη,) Terent. An. 1. 1. 91. Fortè unam aſpicio adoleſcentulam.

Adoleſcentiari, (νεανιεύεσθαι,) obſoletum uerbũ, pro nudũ ſatis habere modeſtiæ. Varro, At tu quidem ut iacias cenſeo, quoniam tu quoq; adhuc adoleſcentiaris. Ex Nonio.

Adoleſcenturire, (μειρακιεύεσθαι,) Adoleſcentium more facere, ſiue in adoleſcentiam redire. Laberius, Incipio adoleſcenturire, & neſcio quid nugarum facere. Quintil. lib. 2. cap. 2. Qui iam ſunt in ſuprema parte pueritiæ, & adoleſcenturire incipiunt, aut adulti.

Adoleſchos.] huius adoleſchi, ἀδολέσχος, Garrulus, nugator, loquax, qui libens multa commemorat fabulamẽta, uel etiam hiſtorias: qui & adoleſches dicitur. Budæus. Cice. ad Atti. lib. 16. 336. 3. Quòd uereris, ne ἀδολέσχος: mihi tu? quis minus? cui, ut Ariſtophani Archilochi Iambus, ſic epiſtola longiſſima quæq; optima uidetur.

Adonis penult. produ. huius Adonis & Adonidis, (ἄδωνις,) nomen propriũ filij Cinyræ Cypriorum regis, & Myrrhæ: quẽ Venus in delicijs habuit, formoſitate præcellentẽ. Hic apri dente ſub inguine percuſſus laceratusq; proſternitur leto. Venus miſerata in florẽ adonium, qui eſt ſanguineo colore, eũ transformauit. Hũc Auſonius cũ Plauto uocat Adoneũ: Fulgẽtius, Adon. Adon Græcè, ſuauitas dicitur. Et quia myrrha odore ſuauis eſt, Adonẽ dicitur genuiſſe. Ideo autẽ Venerẽ amaſſe dicunt, quòd hoc genus pigmẽti ſit ualde feruidũ. Legitur apud Lucianũ, Adonim fluuiũ ex Libano mõte profluentem, ſingulis annis ſanguinolentum fieri per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielẽ ſic habet, Quem nos Adonidem interpretati ſumus, et Hebræus & Syrus ſermo Thãmus uocat. Vnde quia iuxta gentilẽ fabulã in menſe Iunio, amaſius Veneris & pulcerrimus iuuenis occiſus, & deinceps reuixiſſe narratur, eundẽ Iuniũ mẽſem eodẽ appellãt nomine, & anniuerſariã ei celebrant ſolẽnitatẽ, in qua plãgitur quaſi mortuus, & poſtea reuiuiſcẽs canitur atq; laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetã legitur, Ecce ibi mulieres ſedebant plangẽtes Adonidẽ. Vbi intelligi uult fuiſſe idololatriã celebratã ĩ honorẽ Adonidis. Macrobius uerò li. 1. Satur. ca. 21. accepit Adonidẽ pro Sole. Moſcopulus ἀδώνιδος nomẽ ab ἄδω, quod eſt cano, deriuatũ putat. De eodẽ feſtiuiſſimè Theocrit. εἰδυλλ. ιε. & λ. Eſt aũt apud Eobanũ Heſſum interpretẽ illius Idyllij 23. et 30. Itẽ piſcis etiã qdã hoc nomine appellatur: q et ἐξώκοιτος, οὕνεκα κοίτας (ut inquit Oppian.) Ἐκτὸς ἁλὸς τίθεται, μοῦνος δ᾽ ἐπὶ χέρσον ἀμείβει. Hoc eſt, quòd pſilit undis, In littus ſicca ponẽs tellure cubile. Videas Pliniũ li. 9. ca. 19. et Oppianũ περὶ ἁλιευτικῶν lib. 1. Nicãder Colophonius memoriæ ſcriptũ reliquit, Adonidẽ Myrrhæ filiũ, quũ lactucã deuoraſſet ab apro fuiſſe interẽptũ. Addidit Callimachus, Venerem

Venerem eum ſub lactuca condidiſſe. Quibus uerborũ inuolucris innuunt poetæ, eorum concubitus elangueſcere, pigerrimosq; in coitum fieri, qui lactuca ueſcantur aſſiduè. Ex Ruellio.

Adonis, dicitur fluuius prope Byblum urbem Phœnicum, autor Ptolemæus.

Adonis Cinyreius, Hoc eſt, Cinyræ ex Myrrha filia per inceſtum filius. Auſonius Sectione 1. epigram. Sic Ouidius 10. Metamorph. 142. & 145. Alij tamen legunt Cinareius, propterea quòd Cinarã uocant, qui ab alijs Cinyras dicitur.

Formoſus. Virgilius 10. Eclog. 4.

Niueus. Propertius lib. 2. Eleg. 14. 11.

Pictus murice. Auſo. Sectione 2. in Cupidine cruciato.
Sed hîc pro flore ſumitur.

Ploratus Veneri, Id eſt à Venere. Ouid. de arte aman. lib. 1. 15.

Adonidis horti, Prouerbiali figura, dicitur de rebus leuiculis, parumq; frugiferis, & ad breuem præſentemq; tantũ uoluptatem idoneis. Erant autem ij horti Veneri ſacri, propter Adonidem eius amaſium, primo ætatis flore præreptum, atq; in florem conuerſum: nihilq; in eis ſerebatur, niſi quod ad oblectationem et delicias faceret. Autor Pauſanias: qui etiã tradit in ijs hortis ſemina deponi non aliter ſolere, quàm in teſtis, eoq; rem in prouerbium abijſſe contra futiles ac leuiculos. Meminerunt Hermol. in Plin. & Eraſmus in Chil.

Adoperio.] adoperis, pe. corr. adoperui, adopertum, (ἀποκρύπτω, καλύπτω,) adoperire, Idem quod operire, niſi aliquid additum uideatur à compoſitione, ſignificat. Col. lib. 4. cap. 8. 1. Quod opus adopertas oſtendit æſtiuas radiculas. Liuius 1. ab urbe 114. Tranſmiſſo per uiam tigillo, capite adoperto.

Aether adopertus nubibus. Ouid. 2. Faſt. 15.

Hyems adoperta gelu. Ouid. 3. Faſt. 47.

Lumina adoperta ſomno. Ouid. 1. Metam. 144.

Mors adoperta caput tenebris. Tibul. lib. 1. eleg. 14.

Adopinor.] penul. prod. adopinaris, (προσδοξάζω,) Idem quod Opinor. Lucret. lib. 4. 164.

Deinde adopinamur de ſignis maxima paruis.

Adopto.] adoptas, (εἰσποιέω, υἱοποιέω, υἱοθετέω) adoptare, Eligere, aſciſcere, accerſere. Plaut. Ciſtel. Socia te mihi adopto ad meam ſalutem. Plin. lib. 15. cap. 14. 4. de diuerſis generibus malorum loquens, Omnium autem nuperrime adoptata ſunt parua gratiſſimi ſaporis, quæ petiſia nominantur. Cic. 1. Verr. 29. quem ſibi illa defenſorem ſui iuris, ultorem iniuriarum, actorem totius cauſæ adoptauit. Ibidẽ 35. Tum illa erat cauſa iuſtiſſima, quòd eum ſibi Achæi patronum adoptarent. Plaut. Trucul. 18. 6. Qui ſuis tutorem me adoptauit bonis. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 2. Ego autẽ quem potius adoptem, aut inuocem, quàm illum quo defendente uincere didici.

Adoptare, eſt uerbum iuris. Adoptare autẽ dicitur, qui in ſuam familiam transfert, & in locum filij aſſumit alienum filium, qui adhuc eſt in patris poteſtate, & hoc genus tranſitus & commigrationis in alienam familiã, dicitur adoptatio. Hæc ferè ex Aulo Gellio li. 5. ca. 19. Plin. lib. 9. cap. 16. 1. Quo argumento uates reſpondere, Neptunum patrem adoptantem eum ſibi, Sex. Pompeio repudiato. Ci. 1. Offic. Qui hũc Paulo Aemylio natum adoptauerat. Idẽ pro domo ſua 30.
Adoptare pro filio, Plaut. Pœnulo. 2. 76. eumq; adoptat ſibi pro filio.

Adoptare ſibi aliquem filium: Id eſt pro filio. Plaut. Adoptat illum puerum ſubreptitium ſibi filium.

Adoptare ſe alicui ordini, pro Inſerere, immiſcere, aſciſcere ſemetipſum, & ſibi ordinem aliquem uendicare. Plin. lib. 12. capite 1. 9. Qui ſe potentiæ cauſa, Cæſaris libertis adoptaſ

ſet ſpado Theſſalicus.

Adoptare ſe. Cic. in Bruto 130. Et C. Staienus, qui ſe ipſe adoptauerat, & de Staieno Aelium fecerat.

Adoptare in diuitias. Plaut. Pœnulo. 14. 83. Is in diuitias homo adoptauit hunc, quum diem obit ſuum.

Adoptare aliquem ab aliquo. Cic. de claris Orat. 38. Filius quidem eius, is qui hũc minorem Scipionem à Paulo adoptauit.

Adoptare ſibi nomen, hoc eſt, Alienum nomen aſſumere, ſuo immutato. Mart. lib. 1. 138.

Adoptare herbam aliquam, De ſuo nomine eam nuncupare. Plin. lib. 25. cap. 7. Mulieres quoq; hanc gloriam affectauere. In quibus Artemiſia uxor Mauſoli, adoptata herba quæ antea parthenis uocabatur.

Adoptat ramus ramum, quum inſeritur ramus ramo. Ouid. libro 1. de Remed. amo. 39.

Adoptatus, (πρόσθετος,) Participium ſiue nomẽ ex participio.

Adoptatiſſimus mihi fuit tabellariorum aduentus. Cic. filius Tyroni, lib. 16. 21. 1. Hoc eſt, optatiſſimus.

Adoptatio, Verbale. (υἱοθεσία,) Idẽ quod Adoptio: ſed in uſu rariſſimũ. Gellius lib. 5. cap. 19. Quod per prætorem fit, adoptatio dicitur: quod per populum, arrogatio.

Adoptatitius, uerbale. (εἰσποιητικός,) Feſtus, Adoptatitius, ex adoptato filio natus. Plaut. Pœn. 16. 82. Demarcho itẽ ipſe fuit adoptatitius. Quo in loco, pro filio adoptiuo ſumitur.

Adoptator. Verbale, (υἱοθέτης,) Dicitur qui aliquem adoptauit. Vnde Adoptiuus.

Adoptio, (υἱοθεσία,) Verbale per ſyncopen factum ex Adopto. Cic. pro domo ſua. 29. Ibidem 27. Quod eſt pontifices ius adoptionis nempe ut is adoptet, qui neq; procreare iam liberos poſſit: & quum potuerit, ſit expertus. Vide Adopto.

In adoptionem dare. Quintil. lib. 3. cap. 6. 68. Qui ex duobus legitimis alterum in adoptionem dederat, alterum abdicauerat, ſuſtulit nothum &c.

Adoptio. Plin. de inſitione dixit lib. 16. in prœmio, Pomiferæ arbores, quæq; mitioribus ſuccis uoluptatem primæ cibis attulẽrunt, & neceſſario alimento delicias immiſcere docuerunt, ſiue illæ ultro, ſiue ab homine didicere, blandos ſapores adoptione, & connubio, idq; munus etiam feris uolucribusq; dedimus, intra prædictas conſtant.

Adoptiuus, (εἰσποιητός, θετός,) Verbale ab Adopto: unde qui adoptatus eſt, uocatur filius adoptiuus eius, qui adoptauit. Gellius lib. 5. cap. 19. Id etiam eum culpauiſſe, quòd filius adoptiuus patri adoptatori inter præmia patrũ prodeſſet. P. Scipio ibidem, Filium adoptiuũ tam procedere, quàm ſi ſenatum habeat.

Adoptiua ſacra. Cic. pro domo ſua 28. Tu neq; Fonteius es, qui eſſe debebas: neq; patris hæres: neq; amiſſis ſacris paternis, in hæc adoptiua ueniſti.

Ador.] indeclinabile, n. g. Feſtus, Ador, farris genus edor quondam appellatum ab edendo: uel quòd aduratur ut fiat toſtum, unde in ſacrificio mola ſalſa efficitur. Nonius, Ador frumenti genus, quod epulis & immolationibus ſacris pium putatur. Vnde & adorare, propitiare religiones, poteſt dictum uideri.

Ador, pro uili quodã frumẽti genere uidetur accipi apud Horatium, Serm. 2. Saty. 6. 18. de mure ruſtico,
Quum pater ipſe domus palea porrectus in horna
Eſſet odor, loliumq;, dapis meliora relinquens.
Eſſet, hoc eſt comederet.

Adorea, adoreæ. Feſtus. Adoreã, laudẽ ſiue gloriã dicebãt ueteres, quia glorioſum eũ putabãt eſſe, qui farris copia abundaret: Vel, ut in Pliniũ tradit Hormolaus, qui farre à populo donatus eſſet. Dona enim ampliſſima imperatorũ ac fortiũ ciuiũ (ait Plin lib. 18. cap. 3.) quãtũ quis uno die plurimum

circum arauiſſet. Itẽ quartarij farris aut heminæ cõferente populo. Plaut. Amph. 4.39. Qui præda atq; agro, adoreaq; affecit populares ſuos. Plin. lib. 18. cap. 3.5. Gloriã deniq; ipſam à farris honore adoream appellabant. Quidam per tertiam uocalem adoria dicunt.

Adoreus, adiectiuum, ut Far adoreum. Varro de re ruſt. lib. 1. In loco humidiore far adoreũ potius ſerunt, quàm triticum. Virgilius lib. 7. — & adorea liba per herbam Subijciũt epulis. Seruius, Ador propriè eſt genus farris. Columel. lib. 2. cap. 6. Frumenta, triticum, & ſemen adoreum. Stat. lib. 1. Syl. 6.2.

Vix aurora nouos mouebat ortus. Iã bellaria adorea pluebãt.

Adorea alma, Hoc eſt, gloria altrix uirtutis. Horat. 4. Carm. 4.9. — & pulcher fugatis Ille dies Latio tenebris. Qui primus alma riſit adorea. Ablatiuus eſt. Acrõ, Adorea, laus publica dicebatur, eò quòd uictores à uictis adorarentur. Porphyr. Adorea, laus bellica dicitur, fortaßis quòd adorandi ſunt qui laudem ex bello reportant.

Adoreum, g. n. Idẽ quod Ador. Plin. lib. 18. ca. 8. Frumẽti genera nõ eadẽ ubi: neq; ubi eadẽ ſunt, iiſdem nominibus. Vulgatißima, far, quod adoreum ueteres appellauere ſiligo, triticum. Et libro eodem, cap. 17. In creta & rubrica & aquoſiore agro adoreum ſeri, Catonis ſententia eſt.

Adorior.] adoriris, penult. prod. uel adoreris, penul. corr. adortus ſum, (ἐπιχειρέω, ἐπιτίθεμαι, εἰσβάλλω,) adoriri, Aggredi ſignificat, et inuadere quouis modo: ut adoriri uerbis, adoriri iurgio. Teren. Adelph. 3.3.80. Adortus iurgio fratrem apud forum. De pſaltria iſtac. Vbi Donatus, Aggredimur de longinquo.

Adorimur ex inſidijs, & ex proximo, nam Adoriri eſt, ad aliquem oriri, id eſt exurgere. Ci. 7. Verr. 71. Poſtremã enim quanq; nauem piratæ primam adoriebantur.

Adoritur penult. prod. Lucret. lib. 3. 104.
Commutare animum quicunq; adoritur, & ipſum,

Adoriri ciuitatem. Liu. 1. ab urbe. 70.

Adoriri aliquem gladijs & fragmentis ſeptorum, & fuſtibus. Cic. pro Seſt. 68.

Adoriri aliquẽ à tergo. Liu. 3. ab urbe. 20. Ci. pro Milone 21.

Adoriri, pro Aliquid facere, conari, et dare operam atq; aggredi ipſum opus per uim. Cic. 2. de Orat. 113. Ne conuellere adoriamur ea, quæ non poſſunt commoueri. Gell. lib. 9. ca. 2. Qui libertatis recuperandæ gratia Hippiam tyrannum interficere adorſi erant. Fortaſſe legendum adorti. Virg. 6. Aeneid. Hi dominam ditis thalamo deducere adorti.

Adorſus, (ἐπιχειρήσας,) Participium, apud Ouidium: niſi mẽdoſus ſit codex 1. de Ponto. 2.4.
— & nullum maius adorſa nephas.

Adoriendus: adiectiuum, (ἐπιχειρητέος,) Author ad Heren. 37. Occaſio quæritur: idoneáne ſatisfuerit ad rem adoriendã: an alia melior.

Adornare.] (ἐπικοσμεῖν, παρασκευάζειν,) Idem quod Ornare: niſi quòd compoſitio aliquid addit uenuſtatis. Liu. 8. bel. Pun. 223. Idem lib. 1. ab urbe 82. Flaminẽ Ioui aßiduũ ſacerdotem creauit: inſigniq; cum ueſte & curuli regia ſella adornauit.

Adornare leuiter. Quintil. lib. 7. cap. 2.33.

Adornare uerbis benefacta, Idem quod ornare, & inſignire ac multiplicare. Plin. epiſt. 8. f. Ii uerò, qui benefacta ſua uerbis adornant, non ideo prædicare quia fecerint: ſed ut prædicarent, feciſſe creduntur.

Adornare. Apparare, ut ait Donatus. Terent. Eunuch. 3.5.33. Continuò hæc adornant, ut lauet. Plaut. Epid. 14.25. Tragulam in te inijcere adornat. Id eſt molitur & parat te decipere. Cic. pro Cluentio. 12. Hoc enim ipſum iudicium, hoc

periculum, illa accuſatio, omnis teſtium copia, quæ futura eſt, à matre initio eſt adornata, à matre hoc tẽpore inſtruitur; atq; omnibus eius opibus & copijs cõparatur. Pro eodem 152. Totius deniq; huius ab illa eſt & inuẽta & adornata comparatio criminis.

Adornare bellum. Liu. 10. ab urbe 187.

Galeas, ſcuta, gladios. Plin. li. 32. ca. 2.12. & lib. 19. ca. 34.1.

Mare claßibus, firmißimisq; præſidijs. Ci. pro lege Manil. 24.

Naues. Cæſar 1. bel. ciuil. 102. pro inſtruere.

Nuptias. Plaut. Caſ. 8.65. & in Aulul. 6.30.

Adornare & inſtruere petitionem conſulatus diligenter. Cic. pro Muræna 43. Teſtium copiam, Cic. pro Cluentio. 12.

Adornare aliquẽ, pro Ornare, & ad honores promouere, honoribus augere. Cic. Bruto lib. 11. epiſt. 14.1. Mirabiliter mi Brute lætor, mea conſilia, measq; ſententias à te probari de Decemuiris, de ornando adoleſcente. Cæſarem Auguſtum intelligit.

Adornatus uenatui, Inſtructus & ornatus, paratusq; ad uenationem. Tacitus lib. 12. equos uenatui adornatos ſiſtant.

Adoro.] adoras, penul. prod. (προσκυνέω, προσεύχομαι,) adorare. Apud antiquos ſignificabat Agere. Vnde & legati, oratores dicuntur, quia mandata populi agunt. Feſt.

Adorare, ab Ador, hoc eſt frumento ſacrificijs deſtinato, deriuatur, autore Priſciano. Nonius, Adorare, propitiare religiones, ab Ador poteſt dictum uideri. Valla, Adorare, ab oro, quod eſt ore precor, componitur. Supplicare à plico, quòd genu, poplitemq; aut ceruicem plicamus, cum à potentiore aliquo magnum quid precamur. Et tamẽ adorare, ſine ore, hoc eſt, ſine uoce fit, non ſine plicatione genuũ, ac geſtu corporis. Supplicare, ſine plicatione genuũ, ac geſtu corporis, nõ ſine ore ac uoce. Hinc eſt quare ſupplicare tantũ homini datur, adorare etiã mutis. Vnde elephas & phœnix, & alia quædã irrationalia ſolem adorare dicũtur. Nosq; rebus mutis & ſenſu carentibus non ſupplicamus, ſed adorationis honorem exhibemus, ut regum ſtatuis, ſignis, ueſtibus, literis, alijsq; ſimilibus. Hæc Valla lib. 5. Plin. lib. 8. cap. 1. de elephantis, Nam quod ad docilitatem attinet, regem adorant, genua ſubmittũt, coronis porrigunt. Hoc autem uerbum in ſacris literis pro ea etiam inclinatione ad homines refertur: interdum & ad Deum, ſed alia ratione. quod etiam obſeruarunt ipſi Ethnici autores. Liuius. 6. ab urbe 54. Romanus Dictator caſtris eo die poſitis, poſtero cum auſpicato prodiſſet, hoſtiaq; cæſa Pacem deûm adoraſſet; lætus, &c. Virgil. Aeneid. 2. Affaturq; deos: & ſanctum ſydus adorat. Itaq; dicimus Adorare Deum, pro eo, quod eſt, ex animo & piè Deum colere. In hoc aũt cultu ſeu adoratione, continetur quodcunq; officium, ſiue (ut ſignificantius dicam) ſeruitium, tum ore, tum opere, præcipuè uero corde ipſi Deo piè exhibemus. In quo ſignificatu uel apud Ethnicos inuenitur. Vir. 3. Aen. 87. Iunonis magnæ primũ prece numen adora: Supplicibus ſupera donis. Plin. lib. 12. cap. 14.19. Alexander Magnus Arabia potitus, thure onuſtam nauim miſit Leonidi, exhortatus ut largè deos adoraret.

Adorare curam priſcorum in inueniendo, in tradendo dignitatem. Plinius libro 27. cap. 1. Id quod cap. 2. uerbis alijs ſic effert, Sed antiquorum curam diligentiamq; quis poßit ſatis uenerari?

Adoraturi ſedeant. Hoc prouerbium Plutarchus adſcribit Numæ: ſignificat autẽ, Vota certa concipere oportere, & in que ſunt optima perſeuerare. Quidã arbitrãtur aliũ ſubeſſe ſenſum, quòd oporteat eos, qui ſacris operãtur, nõ obiter ac uelut aliud agẽtes hoc facere, ſed uacuos ac totos rei diuinæ et orationi intentos. Vnde ut Plutarchus idẽ tradit, quoties pontifex ſacra aggrediebatur, præcones clamabant: Hoc age.

age. Et uox hortabatur, ut qui ſacra adirent, reuerenter & attentè id facerent.

Adoratio, onis, Verbale, (προσευχή,) Plin. lib. 28. ca. 2.12. Cur & faſcinationibus adoratione peculiari occurrimus? Adorationẽ hic pro religione poſuit uel potius precatione.

Adoxia.] adoxiæ, (ἀδοξία,) Ignominia, infamia, obſcuritas nominis, incredulitas. Adoxon, Quintilianus lib. 4. cap. 1. uertit humile.

Adoxus, adiectiuum, (ἄδοξος,) Inglorius, infamis, abſurdus, inopinatus. præter opinionem. Et Phauorinus apud Gellium, diſſerens de materijs infamibus, ſiue inopinabilibus. Quas Græci (inquit) ἀδόξους, καὶ ἀτόπους, appellant.

Adpoſco.] adpoſcis, (προσαιτίζω,) Idẽ quod ſimplex Poſco. Horat. lib. 2. epiſt. 2.20. — Si plus adpoſcere uiſus.

Adprecor.] penul. corr. adprecaris. (προσεύχομαι,) Idem quod precor. Horat. 4. carm. 6.

Rite deos prius adprecati. Id eſt Inuocantes. Acron.

Adpugno.] adpugnas, adpugnaui. adpugnare, Contra pugnare, ſeu oppugnare. Tacit. li. 2. Interim Piſo claſſem haud procul opperientẽ adpugnare fruſtra tentauit. Idem lib. 4. Alij caſtra Romana adpugnarent.

Adquo.] (ὅσον,) pro quantũ. Afranius Promo, Vt ſcire poſſis adquo te expediat loqui. Nonius.

Adrado.] adradis, pe. pro. adraſi, adraſum, (ἐπιξέω,) adradere, Idem quod rado ſiue abrado. Columel. de arboribus, cap. 8.1. Ita ne medullam lædas, adradito. Et paulò pòſt, Et paratos ſurculos in fiſſuram demittito, eatenus qua adraſi ſunt. Plin. lib. 17. cap. 15.1.

Adramyttenus, (ἀδραμυττηνός,) Steph. ciuis ex Adramytteo urbe Myſiæ, Cic. pro Flacco 23.

Adraſtia, Regio, & ciuitas eiuſdem nominis non longè à Troade, quæ eſt in Myſia, ubi Alexander pugnauit cũ numeroſißimo Perſarum exercitu iuxta Granicum flumen. Meminit Iuſtinus lib. 11. Sed & Plin. lib. 5. cap. ult. 4. Strab. lib. 13. Regio hæc conſuetudine quadam Adraſtia uocatur, & Adraſtiæ campus. Calliſthenes dicit ab Adraſtio rege, qui primus Nemeſis templum ædificauit, Adraſtiam uocitatam. Hæc ciuitas inter Priapum eſt, atq; Parium: et ſubiectũ campum eodem nomine habet, in quo Apollinis Actæi & Dianæ oraculum fuit.

Adraſtia, ἀδράστεια, Nemeſis. Subaudiendum, Adeſt, aut aderit, aut eiuſmodi quippiam licebit uti uel in eos, quibus ob inſolentiã arrogantiãq; minamur fortunæ cõmutationẽ, uel qui à rebus florẽtibus, ad calamitoſam fortunã ſunt redacti. Hãc Nemeſim deã putant, inſolentiæ et arrogãtiæ uindicẽ quæque ſpes immoderatas & uetet & puniat. Adraſtia autem pe. pro. dicta eſt, quòd nemo nocens meritam pœnam uſquã effugerit: etiam ſiquando ſerius aſſequitur. Plutarchus de Sera numinis uindicta. Strab. lib. 13. Adraſtiam dictam tradit, non ab aufugiendo, ſed ab Adraſto rege, qui primus huic tẽplum conſtituerit: idq; Antimachi poetæ uerſibus confirmat. Ammianus lib. 14. Hæc & huiuſmodi innumerabilia, ultrix facinorum impiorum, bonorumq; præmiatrix, aliquando operatur Adraſtia, atq; utinam ſemper: quam uocabulo duplici, etiam Nemeſim appellamus. Hanc aiunt ex opinione ueterum theologorum, Lunæ ſuperpoſitam, generali potentia præſidere fatis, omnia terrena deſpectantem, ut reginam & arbitram omnium: quæ præcipuè faſtui infenſa, nũc erectas mentium ceruices opprimit, & eleuat, nunc bonos ab imo ſuſcitans ad bene uiuendum extollit. Huic antiquitas addidit pennas, celeritatis ſymbolum. Dedit gubernaculum & rotã, ſignificans illam per omnia diſcurrentẽ ſingula moderari, Zenodotus originẽ adagionis ad huiuſmodi fabulã refert. Eadẽ appellatur Rhamnuſia à Rhamnute Atticæ lo-

co: ubi huic deæ ſtatua eſt: ſolido lapide: decem cubitorũ magnitudine: Phidiæ opus.

Adraſtus. (ἄδραστος,) Talaonis & Eurynomes filius: rex Argiuorum: de quo proximè dictum. Fuit & alius Adraſtus teſte Homero lib. Iliad. 2. Percoſii filius: ut infrà uidebimus in dictione Percoſius.

Adraſtus Talaonides: Hoc eſt: Talaonis filius. Stat. lib. 5. Thebaid. 4.

Adraſtus Inachius: Hoc eſt: Argiuus, ab Inacho Argiuorum rege. Stat. lib. 2. Thebaid. 29.

Adraſtus in honore eſt apud Megarenſes. Autor Pauſanias in (Attica.

Adraſtus longæuus. Stat. lib. 4. Thebaid. 15.

Adraſti pallentis imago. Virg. 6. Aeneid. 96.

Adraſtus Perſeius, Hoc eſt, oriundus à Perſeo Iouis ex Danae filio, & Argiuorum rege. Stat. lib. 3. Thebaid. 88.

Adraſteus, adiectiũ pen. prod. (ἀδράστειος,) Stat. li. 1. Sylu. 1.11
Hunc & Adraſteus uiſum extimuiſſet Arion.

Adrepo.] adrepis, penul. pro. adrepſi, adreptũ, (προσέρπω) adrepere, Rependo accedere. Varro 3. de re ruſt. cap. 7.3. Ne mus aut lacerta quà adrepere ad colũbaria poßit. Plin. lib. 35. cap. 10. Ad matris morientis ex uulnere mammam adrepens infans.

Adrepere ad amicitiam alicuius. Cic. 5. Verr. 135.

Adrepere animo alicuius. Tacitus Annal. 3.

Adria, Adriæ, m. g. ſiue (ut nonnulli malunt) Hadria, (ἀδρίας,) Sinus maris, ſiue mare Adriaticum, quod & ſuperum dicitur, uulgò mare Venetum, Ibi enim ſitæ ſunt Venetiæ.

Adria, Adriæ, (ἀδρία; (duarũ urbiũ nomen eſt: quarũ altera à Thuſcis ædificata eſt, eius quædã adhuc apparent ueſtigia.

Altera in Piſceno iuxta Vomanum fluuium ſita. Ex Volaterrano lib. 4. & 6. Geographiæ. Plin. lib. 3. cap. 13.

Adria (inquit Iuſtinus lib. 20.) Illyrico mari proxima, quæ & Adriatico mari nomen dedit. Liu. 1. Decad. lib. 5. Mari ſupero inferoq;, quibus Italia inſulæ modo cingitur, quantum potuerint Thuſci nomina ſunt argumento: quòd alterum Thuſcũ cõmuni uocabulo gentis, alterũ Adriaticũ mare ab Adria Thuſcorũ Colonia uocauere Italicæ gentes. Græci eadẽ Tyrrhenum atq; Adriaticum uocant. Plin. lib. 3. cap. 16. Nobili portu oppidi Thuſcorum Atriæ, à quo Atriaticũ mare antè appellabatur, quod nunc Adriaticum. Strabo lib. 5. in Italiæ deſcriptione, Atriam quidẽ inclytã ciuitatem fuiſſe, memoriæ proditũ eſt: à cuius nomine, modica, trãſpoſitione ſumpta, & ſinus appellatus eſt Adriaticus. Tranſpoſitionem intelligit harum literarũ t & d. Euſtathius, teſte in Plinium Hormolao, Adriaticũ & ab oppido, et ab amne appellatũ ſcribit. Nonnulli tamen (ut apud Ianũ Parrhaſiũ idẽ Euſtathius tradit) ita ſcribunt: Ion. Italus Adriæ pater fuit, à quo ſinus Ionius, qui mox ab Adria filio dictus eſt Adriati- (cus.

Adriæ arbiter Notus uentus. Horat. 1. Carm. 3.4.

Sinus Adriæ. Horat. 3. Carm. 27.4. — Ego quid ſit ater. Adriæ noui ſinus.

Curuans Calabros ſinus Adria. Calabriam enim alluit. Horat. 1. Carm. 33.4.

Improbus, Propter ſæuitiam & tẽpeſtates plurimas: æſtuoſum, quippe eſt mare Adriaticũ. Horat. 3. Carm. 9.5.
— & improbo Iracundior Adria.

Inquietus. Horat. 3. Carm. 3.1.

Humectata Vomano Adria. Sil. Ital. lib. 8.87.
Hîc pro urbe, quæ in Piceno eſt, ſumitur: ut teſtatur Volaterranus lib. 6. Geographiæ.

Raucus. Horat. 2. Carm. 14.3.

Præceps. Stat. lib. 3. Sylu. 2.18.

Ventoſus. Seneca in Thyeſte 4.6.

Vagus. Lucan. lib. 5.123.

Adriacus pen.corr.adiect.(ἀδριακός,)Id eſt Adriaticus. Proper.libro 3.Eleg.21.4.

Ergo ego nunc rudis Adriaci uehar æquoris hoſpes.

Adriacus pontus Lucan.lib.4.83.

Adriacum latè patens.Ouid.4.Faſt.101.

Adriacæ undæ.Lucan.lib.2.82.

Adriaticus,pen.corr.Adiectiuũ.(ἀδριατικός,(Vide Adria. Minax Adriaticum.Subaudi,mare.Catul.4.Epigr.2.

Adrianus,pen.prod.adiectiuũ.(ἀδριανός,(Horat.lib.1.Carm.16.1.Cic.in Piſo.73.Brunduſiumq; uitauit,& ultimas Adriani maris oras petiuit.Plin.lib.3.cap.13.Picentes tenuere ab Aterno amne,ubi nunc ager Adrianus,& Adria colonia,à mari ſeptem milibus paſſuum,flumen Vomanum.

Adrudus.] Feſtus, quemadmodum omnis ferè materia non deformata,rudis appellatur:ſic ueſtimentum rude,non perpolitum.ſic æs infectum ruduſculum,apud ædem Apollinis æs conflatum iacuit:id adrudus appellabant.

Adrumetum,ſiue Adrumetium, ciuitas eſt Myſiæ,autore Stephano.Eſt & Adramyttis inſula Lyciæ:& Adrumes,Adrumetis ciuitas Aphricæ.Hieronymus ait,Adrumetum eſſe ciuitatem in Byzacio regione Aphricæ. Plinius Adrumetum uocat neutro genere.Stephanus Adramyttio oppido deformat Adramyttenum.Eraſmus in 27. cap.Actorum Apoſt.

Adſcire.] ſiue Adſciſcere,(προσάγεσθαι,) Idem quod adiungere. Columel.in præfat.Quoniam & hāc adſciuimus quaſi agriculturæ partem, quum ſeparata ſit ab agricolatione paſtoralis ſcientia. Vide Aſciſco.

Adſeſtrix.] adſeſtricis,(παρεδρεύτις,)quaſi uocatrix. Fœmininum eſt ab eo,quod eſt aſſeſſor.Afranius Fratribus,Dimittit adſeſtricem,me ad ſeſe uocat.Non.

Adſignificare.] προσημαίνειν,)Idem quod ſignificare.Var.2.de re ruſt.cap.11.8. Olim tonſores non fuiſſe, adſignificant antiquorum ſtatuæ.

Adſipere.] & Præſipere,(προσαπόνυσθαι,et προπέπνυσθαι,) dicebant antiqui à ſapiendo: ſicut nos quoq; modo dicimus ab æquo iniquum,à quærendo inquirere.Hæc Feſtus.

Adſitus.] penul.cor.Participiũ ab Adſero,Iuxta ſatus.Varro,Vt uitis adſita ad olus facere ſolet.Budæus.

Adſpuo,is,adſpui,adſputum,penul.prod. Plin.lib.28.cap.4. Aut ſi dormiens ſpectetur infans à nutrice terna adſpui.

Adſum.] ades adſui,adeſſe,adfuturus,(πάρειμι, παραγίνομαι,παραστατέω,)Præſens ſum. Antiquos autē duplici ſſ,aſſum ſcripſiſſe,manifeſto argumento eſt iocus Plautinus. ſic enim ait ille in Pœn.4.57.Heus Milphio ubi es?M.aſſum apud te eccum. AG. At ego elixum uolo. Itaq; minus laborandum eſſet,utrum per d ſcribas adſui,& adſuturus: an geminato ſſ,aſſui,& aſſuturus.

Adeſſe,propriè ſignificat Prope eſſe,uel præſentem eſſe. Plaut. Rud.24.6.Quoniam ego adſum,faciet nemo iniuriã.Cic. de Amic.22.Quo circa & abſentes adſunt,& egentes abundant.Sic Adeſſe res dicitur,quæ præſens eſt,ut bonũ, malum,commodum.Plaut.Amphit.8.5.

Adeſſe pugnæ,pro Intereſſe.Ci.in Philip. Omnibus his pugnis Dolabella affuit.

Adeſſe in re aliqua,pro Intereſſe.Teren.And.4.4.32. In pari undo aliquot affuerunt liberæ.

Adeſſe in aliquo loco,pro Eſſe. Terent.Eunu.2.3.75.Aderit unà in unis ædibus.Cic.pro Quintio.53.Qui adeſtis in cōſilio,quæſo ut diligenter attendatis.

Adeſſe ad,uariè declaratur.Plaut.Amphit.6.6. Vbi ſumus imperator non adeſt ad exercitum. Pro, non eſt in exercitu, Cice.1.de Diuin.102.Petere ut mane ad portam adeſſet,Id eſt ad portam eſſet:ſicut quum dicimus Ad urbem eſſe, hoc eſt, prope urbem. Cato de re ruſt.cap.83.Mulier ad eam

rem diuinam ne adſit. Pro Non interſit illi rei diuinæ, ſeu ſacrificio.

Adeſſe ad iudicium,idem quod Præſto eſſe: hoc eſt, comparere in iudicio:quod & Iudicio adeſſe, & Adeſſe abſolutè dicicitur.Cic.3.Verr.1. Atq; hanc opinionem populi Romani fuiſſe,C.Verrem altera actione reſponſurum nō fuiſſe, neq; ad iudicium affuturum.

Adeſſe apud aliquē, pro eſſe. Plaut. Amph.7.20.Et apud te adſum Soſia idem.

Pro eo,quod eſt Sum apud te.

Adeſſe unà cum aliquo. Terent. And.1.180.

– ibi tum filius
Cum illis qui amabant Chryſidem, unà aderat frequens.

Id eſt erat.

Adeſſe cum aduerbijs in loco,idem quod eſſe.Terent.Heaut.3.1.91.Adero hîc cōtinuò.Plaut.Epid.5.73.Ille aut iam hîc aderit,credo hercle,aut iam adeſt. Sic adeſſe domi. Terent. Eunu.3.2,53.

Adeſſe, cũ datiuo ſuperuacaneo.Teren.Heaut.2.2.12.Eccum Dromonem cum Syro unà adſunt tibi.Hic datiuus, tantùm feſtiuitatis & elegantiæ gratia eſt additus.

Adeſſe ſenatuſconſulto ſcribendo. Cice.ad Cornificium lib.12.28.6.Idem pro Flacco.34.Decreto ſcribendo primum uideo adfuiſſe Lyſaniam.

Adeſſe iudici,pro Aſsidere:& Adeſſe iudici in conſilio, dicuntur aſſeſſores.Cic.pro Quintio.2. Quæ quo plura ſunt C. Aquili,eo te & hos qui tibi in conſilio adſunt, meliori mente noſtra uerba audire oportebit.

Adeſt præſens,pro Præſens eſt.Plaut. Moſtel.15.27. Adſum præſens præſenti tibi. Cic.pro domo ſua ad Pontif.31.Adeſt præſens uir ſingulari uirtute.figura eſt Pleonaſmos, ut apud Terentium in Adel.3.3.39.

Coràm adeſſe,eodem modo & ratione dicitur,qua Præſentem adeſſe.Nam ſi ſimpliciter accipimus,tãtum per ſe ualet Adſum,quantum Coràm adſum.Cic.Caſsio,lib.15.16.1.Fit enim neſcio quomodo,ut quaſi coràm adeſſe uideare,quũ ſcribo aliquid ad te.Virg.1.Aenei.Coràm quē quæritis adſum. Coràm aderit præſens tibi ipſe,& ille quem inſimulas.Cic. in Antonium.Duplex(ut ita loquar) pleonaſmos: niſi hoc & ſimilia ad loquendi affectum referamus.

Adeſſe,pro Accedere, præſertim in ſecunda perſona imperatiui.Teren.And.1.1.2.Adeſdum,paucis te uolo.Quaſi accede ad me.Nã hîc Dum teſte Donato,parelcon eſt,id eſt productio & adiectio ſyllabæ.Virgil.in Bucol.Huc ades ô formoſe puer.

Adeſſe pro Aduenire.Virgil. 2. Aeneid.

Iamque aderit multo Priami de ſanguine Pyrrhus.

Aduentare & prope adeſſe.Cic.ad Att.lib.4.85.19.

Adeſſe ex Aphrica.pro Aduenire.Cic.ad Att.li.11.223.1.

Adeſſe & impendere, Vide Impendeo.

Adeſt dies,uel tempus,pro Aduenit: ferè cum aduerbio. Virg. 9.Aenei.Ergo aderat promiſſa dies. Idē in Buc.Aggredere ô magnos(aderit iã tempus)honores.Teren.And.1.1.125. Prope adeſt, cum alieno more uiuendum eſt mihi. Sub.tēpus.Sic,Adeſt partus,pro inſtat.Terent.Adel.4.4.10.

Adeſſe ad tēpus.Cic.Att.li.5.96.3.Quoniã nũc abes quum id non agetur,aderis autem ad tempus,ut mihi ſcripſiſti.

Adeſſe in tempore.Liu.8.ab urbe.28.Aderunt in tēpore,Manlius inquit,& cum illis aderit Iuppiter ipſe.

Adeſſe pro conſiſtere.Plaut.Aulul.4.17.

Iſtic adeſto ſi hercle tu ex iſto loco
Digitum tranſuorſum,aut unguem latum exceſſeris, &c.

Id eſt conſiſte,& mane ubi tu es.

Adeſſe pro Ineſſe.Plau.Amp.8,19.Oĩa adſunt bona,quē penes eſt

eſt uirtus.Sub.ei.Plin.Iunior lib.3. Adeſt enim adoleſcenti noſtro eximia corporis pulchritudo.

Adſit modus amori.Virg.2.Eclog.ad finem.

Adeſt morbus.Cic.2.de Finib.154.

Aderant uires in corpore.Propert.lib.3.eleg.15.5.

Adeſſe,in promptu eſſe.Plaut.Capt.7.64.

– ergo quum optimè feciſti,nunc adeſt occaſio
Benefacta cumulare.

Idem Amphit.8.190.Mihi quoque adſunt teſtes.

Adeſſe,pro eſſe in conſpectu,ſiue ante oculos. Cic.1.Offic. Ad id ſolùm quod adeſt, quodq; præſens eſt, ſe accommodat. Quaſi dixerit,ad id quod uidet.

Adeſt mihi ante oculos. Virgil.2.Aeneid.54.

In ſomnis ecce ante oculos mœſtiſsimus Hector
Viſus adeſſe mihi.

Adeſſe,paratum eſſe.Terent.Phorm.2.1.36. Hic in noxia eſt, ille ad defendendam cauſam adeſt.

Adeſſe, interdum demonſtrandi ſignificationem habet, in his duntaxat uocibus, adſum, adeſt, adſumus, adſunt. Terent. Eunuch.3.2.11. Dona adſunt tibi à Phædria. Quaſi dixerit.En tibi dona,ecce tibi dona.

Adeſſe animo,uel animis,eſt fauere illi rei,cui interſis. Cic. pro P.Sylla 24.Adeſtote omnes animis,qui adeſtis corporibus quorum ego frequentia magnopere lætor, erigite mentes, aureſq; ueſtras, Hoc modo attentionem captat auditorum, quaſi dicat,Attenti eſtote cum fauore & ſilentio. Sic Terentius in prologo Andriæ 24.Fauete:adeſte æquo animo.Idē in Prol.Phorm.31.Adeſte æquo animo per ſilentium.

Adeſſe cum ſilentio.Plau.Trinũ.2.22.Valete,adeſte cũ ſilētio.

Adeſſe animo,in alio ſignificatu dicitur,pro eo quod eſt,Præſenti eſſe & forti animo.Cicero pro Milone 2.Idem in Somnio 5.Sed ille, Ades,inquit,animo:& omitte timorem.

Adeſſe animo,pro intentum eſſe rebus agendis. Cicero 8. Philipp.254.Sed etiam nuper ſumma laus Conſularium,uigilare,cogitare,adeſſe animo, ſemper aliquid pro Repub.aut facere,aut dicere.

Adeſt ei animus, quaſi præſenti & forti eſt animo, ut plus ſit, quàm eſt ei animus.Plaut.Caſina.13.9.

Rogitare oportet prius & percontarier
Adſitne ei animus,necne adſit.

Adeſſe alicui,pro fauere,uel auxilio eſſe:cui contrarium eſt deeſſe,Virg.4.Aeneid.116.Adſis ô placiduſq; iuues.Idem 3. Aeneid.24.Modo Iuppiter adſit· Liuius 2.bell.Pun.203. Affuit fortuna incœpto.Idem eodem loco. Sed pueri fœminæq; ſuper animi,corporiſq; uires,adſunt pugnantibus,tela miniſtrant. Sic in iudicio,adeſſe alicui,eſt eum defendere, ut ſolent aduocati adeſſe reo.Cic.de Senect.34. Adſum amicis,uenio in ſenatum frequens. Idem 2.Philip.96.Semper enim abſenti adfui Deiotaro.

Adeſſe alicui ad rem aliquã,Ci.ad Q.fratrem lib.3.20.8. Pontino ad triumphum ad III.No.Nouemb.uolebam adeſſe.

Adeſſe alicui in conſilio.Cic.4.Verr.51.

Adeſſe alicui contra alium.Plin.epiſt.5.b.

Adeſſe rebus alicuius.Cic.Ligario lib.6.14.7.

Adeſſe precibus alicuius.Ouid.6.epiſt.31.

Adeſſe in cauſa,& Verſari in iudicio,quid ſit, docent hæc Ciceronis uerba in Bruto 104. Intelligens dicendi exiſtimator non aſsidens,& attentè audiēs,ſed uno aſpectu, & præteriens,de oratore ſæpè iudicat. Videt oſcitantem iudicem loquentem cum altero,nonnunquam etiam circulantem,mittentem ad horas quæſitorem, ut dimittat rogantem: intelligit oratorem in ea cauſa non adeſſe, qui poſsit animis iudicum admouere orationem,tanquam fidibus manum.Idem ſi præteriens aſpexerit erectos intuentes iudices, ut aut doce

ri de re,idq; etiam uultu probare uideãtur,aut ut auem cantu aliquo,ſic illos uiderit oratione quaſi ſuſpenſos teneri: aut (id quòd maximè opus eſt) miſericordia, odio, motu animi aliquo perturbatos eſſe uehementius:ea ſi præteriens (ut dixi) aſpexerit,ſi nihil audierit, tamen oratorem uerſari in illo iudicio, & opus oratorium fieri, aut perfectum iam eſſe,profectò intelliget.

Ad ſummam,ὅλως,ἐν κεφαλαίῳ.

Ad tempus, πρὸς καιρὸν,ἐπὶ χρόνον.

Adtexo] adtexis,adtexui,adtextum:adtexere,προσυφαίνω; adiungere,quaſi texendo cōnectere.Varro 2.de re ruſt.ca.5.2.Nos interea ſecũdum actum de maioribus adtexamus. Scribitur etiam duplici tt attexo.

Adtondeo] adtondes, adtondi, adtonſum, προσκείρω, adtondere. Plautus: Is me ſcelus auro uſque adtondit dolis doctis. Budæus.

Adueho] aduehis,aduexi,aduectum,ἐπάγω,ἐποχέω,aduehere.Eſt ad locum uehere,ſeu uehiculo,ſeu quouis alio modo.Liu.3.bell.Pun.180. Impoſitoq;,quem ſecum aduexerat,milite:Romam nauigat. Cic.3.Offic.66. Siquis profectus Rhodum,magnum frumenti numerum aduexerit.

Aduehere ex alto.Plin.lib.31.cap.6.12. Ex alto, & ad hunc uſum aduehunt ex India.Idem lib.12.cap.8.1.

Aduehere in hoſpitium,aut in fanum.Cic.Attico lib.14.318.1.& 1.Tuſc.183.

Aduehere per mare.Plaut.Trinum.

Aduehere trans mare.Plin.lib.35.cap.17.

Aduehere naue,Plin.lib.35.cap.17.Et Seruius Ciceroni,li.4 epiſt.12.1.Quum ab Epidauro Piræũ naui aduectus eſsem:

Aduehere equo.Cic.1.de Diuin.103.

Aduehere aliquem oras alias, pro Vehere ad uel in oras alias, Virgil.1.Aeneid.104.

Aduehi aliquem,pro Vehi ad aliquem,Tacit.lib.2.Vt quoſque aduectus erat.Idem lib.21.Sil.Ital.4.64.

Nunc Itali in tergum uerſis referuntur habenis,
Nunc rurſus Tyrias retrò pauor aduehit alas.

Aduehit imbres Auſter,Senec.in Medea 8.2.

Aduehit unda rates.Ouid.5.epiſt.18.

Aduectus,huius aduectus,Verbale.Tacit.lib.20. non procul à fine,Hæc de origine & aduectu dei celeberrima.

Aduectio,Verbale,ἐπαγωγή,Plin.lib.9.cap.54.2. Nuper excogitatum,famem longæ aduectionis à Brunduſio, compaſcere in Lucrino.

Aduecto,aduectas,aduectaui,ἐπάγομαι,aduectare,frequentatiuum ab adueho.Tacitus.lib.5. Addiditq; quibus è prouincijs & quanto maiorem, quàm Auguſtus rei frumentariæ copiam aduectare.

Aduelo] aduelas,pen.prod. ἐπικαλύπτω.Idem quod Velo.Virg.5.Aene.50.Victorem magna præconis uoce Cloanthum Declarat,uiridiq; aduelat tempora lauro.

Aduena] aduenæ,pen.corre.com.gen. πάροικος ἐπήλυτης προσήλυτος,Verbale ab aduenio,dicitur qui uel quæ aliunde uenit eò,ubi habitat.

Aduenæ,Seruius:Omnes terræ habitatores,aut indigenæ ſunt, aut aduenæ,aut conuenæ.Indigenæ,ſunt inde geniti. Aduenæ,de uno loco uenientes.Conuenæ,de diuerſis.

Aduena annus.Terent.Heaut.1.1.44.

Aduenæ dij,Cic.2.de Legib.31.

Aduenæ uolucres,Varro 3.de re ruſt.cap.5.5.

Aduena,Græcè προσήλυτος,dicitur.Feſtus apud Iunianum.

Aduena,teſte Priſciano,figuratè interdum neutris adiungitur; ut Aduena mancipium.

Aduena hyemis, & Aduena æſtatis. Plinius libro 20.cap.23. de ciconijs & gruibus.

Aduena belli. Stat. 8. Thebaid. 111.

Amor aduena. Ouid. 1. de Arte amandi 36. Virg. 7. Aeneid. 8 Grus aduena. Acron: Quia grues tranſmarinæ ſunt. Horat. Epod. 2. 7.

Pellex aduena. Ouid. 9. epiſt. 25.

Peregrinus & aduena, Cic. 1. de Orat. 129. Ne in noſtra patria peregrini atque aduenæ eſſe uideamur. Idem contra Rullum 92. Nos autem hinc Roma qui ueneramus iam non hoſpites, ſed peregrini atq; aduenæ nominabamur.

Aduenerari] (προσκυνεῖσθαι) Valde & ex animo uenerari. Varro lib. 1. de re ruſt. cap. 1. 5. Item aduenerор Mineruam & Venerem: quarum unius procuratio olíueti, alterius hortorum. Sil. Ital. lib. 13. 142.

Proſequiturq; oculis puer aduener atus euntes.

Aduenio] aduenis, penult. cor. adueni, penult. prod. aduentum (προσέρχομαι, παραγίνομαι) aduenire. Ad locum uenire ſignificat: quod uernaculo ſermone dicimus Arriuar. Vnde & aduentus dicitur. Terent Hecyra 3. 5. 8.

Aduenis modo?

Aduenire optato. Vide optato.

Aduenire cum aduerbijs. Terent. Eunuch. 3. 2. 48. Si fortè huc aduenerit. Idem And. 2. 2. 25. Cum illò aduenio, ſolitudo ante oſtium. Plaut. Aſin. 16. 23.

Aduenit domum noctu.

Aduenire ex aliquo loco, Cic. 3. de Natu. deor. 79. Quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenìſſe. Plaut. Stich. 8. 3. à portu aduenerit.

Aduenire ad forum. Plaut. Capt. 13. 17.

Aduenire ad urbem. Ouid. 1. Triſt. 9. 9.

Aduenire urbem, Virgil. 1. Aeneid. 79.

– Tyriam qui adueneris urbem.

Aduenire in prouinciam, Cic. 11. Philipp. 312.

Aduenire alicui, pro ad aliquem. Tacit. lib. 1. Annal. Properantibus Blæſus aduenit. Idem lib. eodem, Sed Chattis adeò improuiſus aduenit.

Aduenire, cum priore ſupino. Terent. Phorm. 2. 3. 13. Etiam ne ultrò accuſatum nos uenit? Ibidem 2. 3. 41. Tentatum aduenis. In his & ſimilibus nihil aliud quàm Venire ſignificat.

Aduenio pace. Plaut. Amph. 3. 32. Propterea pace aduenio, & pacem ad uos affero. Sub. (cum)

Aduenire, & uenire, pro eodem ſæpè indifferenter accipiuntur: Sed Aduenio interdum cum datiuo ponitur: interdum & ſine ipſo.

Aduenire in tempore, Plaut. Cap. 13. 67. Optimè mihi in tempore aduenis. In tempore ipſo, Terent. And. 5. 6. 10.

Tempore, Plaut. Menæh. 22. 30.

Per tempus, Terent. Andr. 4. 4. 44.

Opportunè, Teren. Heaut. 1. 2. 5.

Aduenire, pro accidere, Cic. 11. Philip. 294. Eſt enim ſapientis: quicquid homini accidere poſſit, id præmeditari: ferendum modicè, ſi aduenerit, eſſe.

Aduenire, de tempore dictum. Idem quod uenire, Cic. 4. Verr. 25. Interea dies aduenit.

Annus aduenìet. Tibul. lib. 4. eleg. 6. 4.

Hora proficiſcendi aduenit. Tacit. lib. 20.

Aduenerunt literæ, pro allatæ ſunt. Suet. in Veſpaſ. Aug. ca. 7.

Luces optatæ aduenere. Catul. in Argonaut. 7.

Aduenire morbus dicitur, quando incipit. Cice. 2. de Diuinat. 210. Nam medici ex quibuſdam rebus & aduenientes & creſcentes morbos intelligunt.

Aduenìſſe ſenectus dicitur, quum quis ad eam peruenit. Aduenire autem quum accedit, ſiue appropinquat. Plaut. Menæ. 17. 4. cõſitus ſum ſenectute. Et paulò pòſt, ut ætas, mala eſt merx: mala eſt ergo.

Nam res plurimas peſſimas quum aduenit, affert.

Aduenire ad aures. Lucret. lib. 6. 34.

– quia ſemper ad aureis

Tardius adueniunt, quàm uiſum quæ moueant res.

Aduenit in præſenti penult. correp. id eſt appropinquat.

Aduenit in præterito penult. prod. id eſt, iam acceſſit. Hora. 1. Serm. Satyr. 5. 7.

– collyria lippus

Illinere. Interea Mecœnas aduenit, atq;

Cocceius, &c. Virg. 7. Aeneid. 161.

Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla.

Aduenìens, participium (προσερχόμενος) Terent. Eunuch. 2. 2. 3. Cic. ad Att. lib. 6. 114. 6. Eſt enim quiddam, aduenìentem non eſſe peregrinum atq; hoſpitem.

Liquor aduenìens, Lucret. lib. 4. 176.

Aduenìens mare. Plin. lib. 12. cap. 9. 3.

Aduentitius (προσηλυτικός) Verbale, dicitur quicquid alium de nobis accedit. Cicero 3. Verr. 91. In re aduentitia atque hæreditaria.

Aduentitijs & externis adiumentis uti. Cic. 5. de Finib. 106.

Aduentitium auxilium requirere. Cic. 6. Verr. 72.

Aduentitijs regum & nationum copijs iuuari. Cicero pro lege Manilia. 16.

Quà humor aduentitius tranſire poſſit. Varro 1. de re ruſtica cap. 8. 3.

Aduentitia pecunia, Cic. Attic. lib. 1. 14. 5.

Aduentitia pecunia, cui reſpondet exaduerſo pecunia ſua & propria. Cic. pro Rabirio 2. Quod iudices, non faciatis oro obteſtorq; uos, atq; eo magis ſi aduentitia pecunia petitur ab eo, cui ſua non redditur.

Aduentitio, opponitur innatum & inſitum. Cic. Topic. 36. Specie autem comparantur, ut anteponantur quæ propter ſe expetenda ſunt, ijs quæ propter aliud: & ut innata atq; inſita, aſſumptis & aduentitijs.

Tranſmarina atq; aduentitia doctrina, Cic. 3. de Orat. 74.

Aduentitia dos, profectitiæ opponitur. Eſt autem profectitia dos Vlpiano, in lege Profectitia. de Iure dotium, quæ à patre, uel parente profecta eſt de bonis, uel facto eius. Aduentitia uerò, quam nemo ex paternis bonis, ſed quiſpiam extraneus alicunde dedit: ut ex Iuliani uerbis colligitur.

Aduentitius fructus. Liuius.

Aduentitiæ perſonæ in fabulis riſus gratia introducuntur extra argumentum.

Aduentitium donum appellat Budæus, quod olim conſulibus in prouincias aduenientibus honoris loco dabatur, quod & honorarium dicitur.

Aduentitia neceſſitas intelligitur, ubicunq; repentè aduenit aliquid peragendum, quod ad publicam utilitatem ſpectet. Vide Alciatum enarrantem lege placet. C. de ſac. ſanct. eccl.

Aduentitium peculium (cui opponitur Profectitium) eſt, quod alicui ab auo paterno uel materno, aduenit: uel cognatorum teſtamento, uel alioquin fortè fortuna. Vide Ferr. Inſt. de Actio. parag. Actiones autem.

Externus & aduentitius tepor. Cic. 2. de Nat. deor. 39.

Aduentitia bona ſunt, quæ non recta ſucceſſione, puta patris et aui: ſed ex legatis, aut aliter caſu aliquo nobis adueniunt: id eſt, quæ non iure agnationis, ſed ab extraneis, & inſperato accedunt. Spiegel.

Externa & aduentitia uiſione pulſari. Cic. 2. de Diuinat. 179.

Aduentus huius aduentus, Verbale (παρουσία, ἔλευσις, ἄφιξις) Terent. in Eunucho 2. 2. 29. Salutant, ad cœnam uocant, aduentum gratulantur. Vbi Donatus, Aduentus propriè ex pectatorum, neceſſariorumq; dicitur. Idem Phormi. 1. 3. 2. Vbi in mentem eius aduenti uenit. Vbi Donatus. Aduenti, ſic

ſic ueteres genitiuo caſu proferebant.

Aduentus & diſceſſus, contraria. Ci. ad Att. lib. 12. 260. 1. Vt me leuarat tuus aduentus, ſic diſceſſus afflixit.

Aduentus malorum. Cic. 3. Tuſc. 50. Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum lenit eorum aduentum.

Aduentum inimicorum ſuis corporibus intercludere. Vide Intercludo.

Aduentus in urbem, & ad urbem. Ci. pro lege Manilia. 8. Idem pro Milone 37. Vt illi nocturnus ad urbem aduentus.

Aduento (ἐπιτίθεμαι, ἐφικνέομαι) Frequentatiuum, antiquis pro primitiuo ponebatur, ſicut adiuto pro adiuuo: Nunc ſerè ſignificat appropinquare. De priore ſignificatu: Plaut. Epid. 5. 20. Idem Aulul. 6. 22. Te id admonitum aduento.

Aduentare, pro appropinquare, nunc de tempore dicitur, nũc de perſona, nunc de re alia. Cic. 1. de Orato. 99. Quod ferè iam tempus aduentat. Idem ad Curionem lib. 2. 5. 1. Nondum erat auditum te ad Italiam aduentare. Idem Attico lib. 4. 85. 19. Aduentare, & propè iam eſſe debes. Idem de Senect. 2. Aut iam urgentis, aut certè aduẽtantis ſenectutis.

Aduentant diſcrimina. Lucan. lib. 7. 49.

– diſcrimina poſtquam

Aduentare ducum ſupremaq; prælia uidit.

Aduentat reipublicæ excidium. Tacit. lib. 20.

Aduentant rates. Ouid. 12. Metamorph. 13.

Aduentabat accipiendo Armeniæ regno Tyridates. Tac. li. 16. Hoc eſt, ad accipiendum, ſiue ut acciperet.

Aduentare alicui, pro ad aliquem. Tacit. lib. 5.

Aduẽtare portis, hoc eſt, appropinquare. Stat. li. 11. Theb. 41

Aduentare locum aliquem, pro ad locum. Tacit. lib. 5.

Aduentare ab urna. Stat. 8. Thebaid. 2.

Aduentare ſub finem. Virgil. 5. Aeneid. 65.

Mors aduentans. Cic. 5. Tuſcul. 79. Tum morti iam ipſi aduentanti paulum procedere obuiam. Idem 1. Tuſcul. 152.

Aduentantes Euri. Virgil. 4. Georg. 39. de Apibus.

Aduentor, Verbale (προσελευτής) Plaut. Trucul. 4. 2.

Ad foras auſcultato, atq; adſerua has ædes,

Nequis aduentor grauior abeat, quàm adueniat.

Ibidem 4. 55. Videtur nomen à Plauto fictum præter uſum latinitatis, pro quolibet homine externo: id eſt, qui non ſit nobis domeſticus.

Aduẽtores uocat Apuleius eòs, qui ſoliti ſunt in cauponã cuiuſpiam diuertere. Et nunc, inquit, ſenex ille dolium innatans uini ſui, aduentores priſtinos fece ſummiſſus officioſis rhonchis raucus appellat. Cælius lib. Antiq. lect. 15. cap. 3.

Aduentorius, adiectiuum (προσελευτικός) Quod aduenienti cuipiam offertur. Vnde Aduentoria epiſtola apud Martialem in præfatione lib. 11. Cælius Antiq. lect. lib. 15. cap. 3.

Aduerbero] aduerberas, penultima correp. aduerberaui, (προσαικίζω) aduerberare, uehementer uerberare. Stat. 9. Thebaid. 138.

– & auratis aduerberat unguibus armos.

Aduerbium (ἐπίρρημα) Compoſita eſt dictio ex (ad) & (uerbum.) Quintil. lib. 1. cap. 7. Deinde miſtum uerbo participium, ipſis uerbis aduerbia, Priſcianus lib. 15. Aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, cuius ſignificatio uerbis adijcitur. hoc enim perficit aduerbium uerbis additum, quod adiectiua nomina appellatiuis nominibus adiuncta, ut prudens homo, prudenter agit: felix uir, feliciter uiuit.

Aduerſus] (ἀντικείμενος, ἐναντίος) ab aduertor, modò nomen eſt, modò participium: & interdum dicitur id, quod nobis aduerſatur, id eſt, contrarium eſt & repugnans: interdum oppoſitum, id eſt, contra nos poſitum: ut Homo aduerſus nobis, id eſt oppoſito pectore, atq; obiecto. Cui contrarium eſt Auerſus, qui nobis terga oſtendit. Nonnunquam malum atq; improſperum, quod & ipſum contrarium eſt: ut aduerſa ualetudo. Terent. And. 1. 1. 37. Eorum obſequi ſtudijs, aduerſus nemini, id eſt contrarius, repugnans, aduerſans. Salluſt. ibiq; multa aduerſa fuere.

Aduerſus, pro oppoſitus, ſiue obiectus, quæ eſt eius propria ſignificatio. Plin. lib. 2. cap. 68. 2. Hunc qui Septentrion uocatur, eumq; qui aduerſus illi Auſtrinus appellatur. De duobus polis. Salluſt. in Iugurth. Haud procul ab latere caſtelli quod aduerſum præliantibus erat.

Aduerſus & auerſus. Columel. lib. 1. cap. 5. Cauendum tamen erit ut à tergo potius quàm præ ſe flumen habeat: ut ædificij frons auerſa ſit ab infeſtis eius regionis uentis, & amiciſſimis aduerſa.

Aduerſæ cicatrices. Cicero 2. de Orato. 67. Qui in cauſa perorandа non dubitauit excitare reum Conſularem, & eius diloricare tunicam, & iudicibus cicatrices aduerſas ſenis Imperatoris oſtendere.

Aduerſo corpore cicatrices exceptæ. Cic. 7. Verr. 3. Aduerſo pectore cicatrices oſtendere. Liuius 2. ab urbe 96. Aduerſis uulneribus occiſi. Plinius de uiris illuſtribus 35. Aduerſis uulneribus corruerunt. Hæc autem ſunt fortitudinis argumenta, ſicut contrà, Auerſo uulnere, aut auerſo pectore occidi, pudendum eſt.

Aduerſi dentes, id eſt anteriores. Cic. 2. de Nat. deor. 202.

Aduerſa inter ſe folia. Plin. lib. 27. cap. 13. 5.

Fronte aduerſa obuius. Sil. Ital. lib. 5. 19.

Aduerſis frontibus concurrunt damæ. Martialis lib. 1. 141. Et apud Lucretium lib. 6. 24.

Haſtis aduerſis incurrere. Virgil. 11. Aeneid. 123.

Manum aduerſam oſtendere. Cic. 4. Acad. 260.

Pectore aduerſo ferrum excipere. Hoc eſt, obiecto. Seneca in Agam. 4. 2.

Spacia aduerſa. Virgil. 5. Aeneid. 116.

Solem aduerſum intueri nequitis, eiuſq; radijs acies ueſtra ſenſuſq; uincitur. Cic. de Som. Scip.

Aduerſa ueſtigia. Cic. 4. Academ. 220. Nònne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduerſis ueſtigijs ſtent contra noſtra ueſtigia, quos Antipodas uocatis? Idem de Som. Scip. 22.

Aduerſa uia, oppoſita. Plau. Bacch. 2. 5. Sic idẽ in Perſa 12. 37

Abi iſtac aduorſis angiportis ad forum.

Aduerſus & infeſtus. Cic. pro Milone 2.

Aduerſa ærumna. Terent. Phorm. 2. 1. 12. Abundat (aduerſa) teſte Donato. Nam omnis ærumna, aduerſa eſt nobis.

Amor aduerſus & ſecundus. Lucret. lib. 4. 230.

Animis aduerſis aliquid accipere. Vide accipio. Tacitus lib. 3. Vt quæ hæc ſecundo rumore, ita aduerſis animis acceptum.

Animo aduerſo aliquid auſcultare: id eſt inuito, ac repugnante. Plaut. Pſeud. 5. 9.

Aqua aduerſa per flumen aduecti ſumus. Quod uulgò dicitur, contra aquam. Plaut. Trinum. 13. 98. Sic uehi aduerſo fluuio. Plin. de uiris illuſt. 46. Cùm aduerſo Tyberi ueheretur

Aduerſo flumine nauigare, aut nauẽ ducere. Virg. 1. Geor.

Non aliter quàm qui aduerſo uix flumine lembum

Remigijs ſubigit.

His contraria ſunt Secundo flumine, & ſecunda aqua.

Auſtris aduerſis ætatem ducere. Horat. 2. epiſt. 2. 41.

Bellum aduerſum. Horat. 1. Sermo. Satyr. 7. 3.

Caſus aduerſi. Cic. 3. Tuſc. 61.

Deo aduerſo aliquid mouere. Ouid. 7. epiſt. 1.

Deos aduerſos habere, id eſt, aduerſantes & contrarios. Propertius lib. 1. Eleg. 1. 2.

Fama aduerſa. Liuius Decad. 4. lib. 7. Aduerſa omnium fama quòd prouinciam Siciliam reliquiſſet.

Felicitas

Felicitas aduerſa. Terent. Eunuch. 2.3.33.

- cui magis bonæ
Felicitates omnes aduerſæ ſient.

Fortuna aduerſa. Virgil. 9. Aeneid. 59. cui ſecũda opponitur.

Aduerſus homo, pro inimico. Salluſt. in Catill.

Mens alicuius alteri aduerſa & infenſa. Cic. pro Sylla 21.

Muſis aduerſis tangere carmina. Ouid. 3. Amorum eleg. 11.4.

Pars aduerſa, eſt noſter aduerſarius, ſeu aduerſaria, aut etiam multi in eadem cauſa nobis aduerſarij. Quintil. libro 7. cap. 4. Nam & noſtra confirmanda, & aduerſæ partis deſtruenda finitio.

Prælium aduerſum. Valer. lib. 6. cap. 5. Semperq; aduerſis contuſa prælijs. Sic ſæpè apud Liuium, pro prælio infeliciter commiſſo.

Res aduerſæ: cui Secundæ opponuntur. Cic. 1. Offic. 127. Vt aduerſas res, ſic ſecundas immoderatè ferre, leuitatis eſt. Idẽ pro Sylla 56. Per quos res eius ſecundæ, quondã erant ornatæ, nunc ſubleuãtur aduerſæ.

Rumore aduerſo eſſe: pro ſiniſtro & contrario: hoc eſt, malè audire. Liu. 7. bel. Pun. 121. Marcellus etiã aduerſo rumore eſſe, ſuper quam quòd primò malè pugnauerat. Tacitus lib. 14.

Aduerſo in uulgus rumore fuit. Tacit. lib. 18.

Tempeſtate aduerſa uſi ſumus. Terent. Hecy. 3.4.9. Sic Cicero Offi. 1. In tranquillo, tempeſtatem aduerſam optare dementis eſt. Virgil. 1. Aeneid. procella aduerſa. Sic Aduerſus uentus. Idem lib. 2.183. Ouid. 6. epiſt. 2. Cic. Att. lib. 5. 99.1. Deinde ad Gyarum ſæuo uento, non aduerſo.

Tempore aduerſo, id eſt, quum ſumus in aduerſis rebus conſtituti, ut aduerſo Reipublicæ tempore apud Ciceronem. Idem 4. Verr. 66. ſed in alia ſignificatione, ſatisq; feliciter anni iam aduerſo tempore nauigaſſet. hyemem ſignificat, quæ nauigantibus eſt maximè contraria.

Valetudo aduerſa: cui contrarium eſt bona, ſecunda, proſpera. Colum. lib. 12. ca. 1.5. Liu. 10. ab urbe 157. Poſthumium ualetudo aduerſa Romæ tenuit.

Aduerſa ualetudinis rimari, Tacit. Annal. lib. 2.

Rerum undæ aduerſæ, Horat. lib. 1. epiſt. 2.5. de Vlyſſe.

- aſpera multa
Pertulit, aduerſis rerum immerſabilis undis.

Aduerſus, cum datiuo. Quintilianus lib. 3. cap. 9.6. aduerſum gratiæ an obnoxium. Idem lib. 4. cap. 2. Ne ijs, quæ uera eſſe conſtabit, aduerſa ſint.

Aduerſus alicuius, pro alicui, Tacit. lib. 3. Veneno eum à Lepida petitum illuſtrium domuum aduerſa.

Aduerſior, Comparatiuum ab aduerſus, Plin. lib. 32. cap. 4. Neque eſt teſtudine aliud ſalamandræ aduerſius: id eſt, magis contrarium.

Aduerſiſsimus, ſuperlatiuum ab aduerſus. Cæſar 3. bell. Ciuil. 246. Qui Alexandria nauigantibus ſunt aduerſiſsimi uenti. Idem Cæſar Ciceroni in epiſto. ad Atticum lib. 10. 199.2. Omnia enim ſecundiſsima nobis aduerſiſsima illis accidiſſe uidentur.

Aduerſum abſolutè (δυσημερία) pro re aduerſa, quam uulgus aduerſitatem uocat. Sed ſic in plurali ſæpius legitur: ut morbus, damnum, carcer, exilium, & cætera eiuſmodi. Val. lib. 4. cap. de Animi moderatione, Nec aduerſa, propera feſtinatione fugientem: nec ſecunda effuſo gaudio apprehendentem. Brutus Ciceroni in epiſt. ad Brutũ. 4.4. Nihil iam nobis aduerſi euenire poteſt.

Aduerſa uocant. Virgil. 9. Aeneid. 36.

Quos pater Aeneas, ſiquando aduerſa uocarent,
Rectores iuuenum, & rerum dedit eſſe magiſtros.

Aduerſis alicuius indolere. Hoc eſt, in aduerſis, uel ob aduerſa.

Ouid. lib. 5. Triſt. eleg. 5.18.

Aduerſis premi. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2.6.

Tot premor aduerſis: quæ ſi comprehendere coner,
Icariæ numerum dicere coner aquæ.

Aduerſa & contraria, Cicero in Topic. 24. Hæc quæ ex eodem genere contraria ſunt, appellantur aduerſa: ut celeritas, tarditas. Idem in Orato. 36. Paria paribus referunt, aduerſa contrarijs.

Scandere in aduerſum. Quintilianus de Demoſthene loquens, lib. 11. cap. 3. Scandens in aduerſum cõtinuabat quàm poſſet plurimos uerſus.

Aduerſum, & aduerſus (ἀντὶ, κατὰ, ἐναντίον) præpoſitiones accuſatiuæ indifferenter pro eodem accipiuntur: & cõtra ſignificant: ſed hoc non uno modo intelligendum, ut exempla hic ſubiecta monſtrabunt apertius. Plaut. Trucul. 16.46. & Amphit. 8.117. Mirum quin te aduerſus dicat. Id eſt, tibi contradicat. Terent. Heaut. 4.1.10. Aduerſus edictum tuum facere eſſe auſam. Antonius Ciceroni in epiſto. ad Atticum lib. 14.310.2. Si duriorem te præbes, non contendam ego aduerſus te.

Aduerſum, pro apud, authore Donato Terent. And. 1.5.30. Sed nunc peropus eſt, aut hunc cum ipſa, aut me aliquid de illa aduerſum hunc loqui.

Aduerſum, pro erga. Terent. And. 1.1.25. Id gratum fuiſſe aduerſum te, habeo gratiam: id eſt tibi gratum. Cic. 1. de Nat. deor. 158. & 159. Eſt enim pietas, iuſtitia aduerſum deos.

Aduerſum tendere, Virgil. 6. Aeneid. 137.

Iſq; ubi tendentem aduerſum per gramina uidit
Aeneam. Hoc eſt, uerſus ſe uenientem.

Aduerſum, pro contra, id eſt, è regione. Plin. lib. 3. cap. 5. Lerina aduerſum Antipolim.

Ab hac ſignificatione dicitur ex aduerſum, pro è regione. Cice. 1. de Diuinat. 164. Ara enim Aio loquenti, quam ſeptam uidemus ex aduerſus eum locum, conſecrata eſt.

Aduerſus cliuum agitabo quadrupedem, id eſt contra montis aſcenſum: quale eſt ſiquis dicat, Aduerſus flumen nauigare, quaſi contra aquam. Vide Agitare equum. Plautus Aſinaria. 12.118.

Aduerſum, aduerbium, pro contra aduerbio, & interdum pro obuiam. Plaut. Amphi. 8.41. huic eam aduorſum. Idem Menæch. 9.76. Quis hic eſt, qui aduerſum mihi fit? Terent. Adelph. 1.1.2. Neque ſeruulorum quiſquam qui aduorſum ierant.

Aduerſum quòd, pro cõtra quàm. Plaut. Stich. Aduerſum quòd eius me obſecrauiſſet pater.

Aduerſus, nonnunquam poſtponitur, Sal. in Iugurtha. Quos aduerſum ierat. Tacitus libro 21. Hanc aduerſum urbem gentemq;.

Aduerſo, aduerſas (ἀντίκειμαι) antiquè dictum pro Aduerſor. Plaut. Rudente animo aduerſaui ſedulò, ne herum unquam præterirem.

Aduerſor, aduerſaris (ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι) aduerſari, ab aduerſus, pro contrario, deriuatũ. Eſt enim aduerſari, repugnare, obſiſtere, contrarium eſſe, & quaſi aduerſus (id eſt, contrà) ire. Dicimus autem aduerſor tibi, & aduerſor animo tuo, libidini, ſentẽtiæ, uoluntati, &c. Plin. lib. 20. ca. 4.4. Cætero & ſcorpionibus, aduerſatur. Plaut. Capt. 7.43. Neq; me aduorſatum tibi. Plin. lib. 28. cap. 2. Quoniã aduerſatur id omnium ſpei. Cic. 7. Verr. 65. Hanc Cleomenes uir amabat: ueruntamen huius libidini aduerſari nec poterat, nec audebat.

Aduerſari & repugnare. Cic. pro Sylla 37.

Infensè aduerſari alicui. Cic. in Orato. 99. De Ariſtotele. Quis porrò Iſocrati eſt aduerſatus infenſius?

Aduerſari rem aliquam, Tacitus lib. 1. Annal. Sua facinora aduerſari deos lamentatur. Idem lib. 17. Sed ambitionem ſcriptoris facilè aduerſeris. Rurſus lib. eodem, Vidiſtis commilitones notabili tempeſtate etiam deos infauſtam adoptionem aduerſantes.

Aduerſari, abſolutè poſitum. Terent. Phorm. 1.2.25. Cœpi aduerſari primo.

Aduerſari contrà, uel aduerſus. Plaut. Caſin. 5.37.

- Iam domuiſti animum, potius ut quid uir uelit
Fieri, id facias, quàm aduerſere contrà?

Idem in Merc. 7.37. Nolo tuã aduerſari aduerſus ſententiã.

Aduerſans, aduerſantis, Participium (ἐναντιούμενος) Cic. 2. de Orat. 101. Sed tantam uim habet illa, quæ rectè à bono poeta dicta eſt flexanima, atq; omnium regina rerum oratio, ut non modo inclinantem erigere, aut ſtantem inclinare ſed etiam aduerſantem & repugnantem, ut Imperator bonus ac fortis, capere poſſit.

Aduerſante natura quicquã facere, eſt quod uulgò dici ſolet, cõtra naturæ inclinationem. Cic. de Sene. 64. Quod idem cõtingit adoleſcentibus, aduerſante & repugnante natura. Idem 1. Offic. 156. Nihil decet inuita, ut aiunt, Minerua, id eſt, aduerſante & repugnante natura.

Aduerſarius (ἀνταγωνιστὴς, ἀντίδικος, ἀντίπαλος) Propriè dicitur qui aduerſus nos litigat in iudicio. Alio nomine dicitur pars aduerſa: ſed hoc eſt generalius, quia & de fœmina, & de multis ſimul dici poteſt.

Aduerſaria, in fœminino genere. Cic. ad Curionem lib. 2.3.5. Eſt enim tibi grauis aduerſaria conſtituta & parata incredibilis quædam expectatio: Sic aduerſaria dici poteſt mulier, quæ aduerſus nos iudicio contendit.

Aduerſarius palàm. Vide Palàm.

Aduerſarius illius. Cic. de Aruſp. reſpon. 30.

Aduerſarius illi. Cic. pro Cluent. 75.

Capere aduerſarium. Vide Capio.

Conuenit mihi cum aduerſario. Vide Conuenio.

Conuincere aduerſarium authoritatibus & teſtibus. Vide Conuinco.

Aduerſarius acerrimus. Vide Acer.

Capitalis aduerſarius. Vide Capitalis.

Fortis aduerſarius. Cic. de Aruſp. reſpon. 37. Vt tanquam fortis in pugna uir, acceptis à forti aduerſario uulneribus aduerſis & honeſtis cadere uideatur.

Grauis aduerſarius. Cic. in Vatinium 1.

Intendere ſe aduerſarium in aliquem. Cæl. Cic. lib. 8.4.6.

Valentiorem nactus aduerſarium. Vide Nanciſcor.

Aduerſarius, adiect. (ἐναντίος) Oppoſitus, aduerſus. Cic. 2. de Orat. 85. Opinionem iſtorum ſtudiorũ, & ſuſpicionem artificij apud eos qui res iudicent, oratori aduerſariam eſſe arbitror. Idem pro Cecinna 4. Vis ea quæ iuri maximè eſt aduerſaria. Idem pro Cn. Plancio 1.

Aduerſaria, aduerſariorum, neutri gene. (ἐφημερίδες) Dicũtur tumultuariæ quædam tabulæ, quæ ante tabularum confectionem perſcribebantur, ne memoria rerum excideret: ut ex ijs poſtea tabulæ iuſtæ & æternæ fierent. Cic. pro Roſcio Comœdo. 3. Nimium citò ait me indagare de tabulis, non habere ſe hoc nomen accepti, in codicem accepti & expenſi relatum confitetur, ſed in aduerſarijs patere cõtendit. Et rurſus. Quid eſt, quòd negligẽter ſcribamus aduerſaria? quid eſt quòd diligenter conficiamus tabulas? Qua de cauſa? Quia hæc ſunt menſtrua: illæ ſunt æternæ. Hæc delentur ſtatim, illæ ſeruantur ſanctè. Hæc parui temporis memoriã, illæ perpetuæ æſtimationis fidem & religionem amplectuntur. Hæc ſunt coniecta, illæ in ordinem cõfectæ. Aduerſaria igitur ſunt libri, in quibus res omnes coniiciuntur, quaſiq; ſtipantur. Codex uerò eſt, in quo digeruntur, & ordine cõſcribuntur. Hæc Budæus. Aduerſaria ex eo dici putant, quòd aduerſa etiam parte ſcriptis implerentur, & per trãſuerſum quoq;. Solebant autem ueteres ex altera tantum parte ſcribere. Quod admonet Iuuenalis illo uerſu, Saty. 1.

Scriptus & in tergo, necdum finitus, Oreſtes.

Proinde opiſtographi dicebantur libri utrinq; ſcripti. Plinius iunior de Plinio auunculo ad Macrum, lib. epiſt. 3. Electorumq; commentarios centum ſexaginta mihi reliquit, opiſtographos quidem, & minutiſsimè ſcriptos. Meminit Cælius lib. 7. Antiq. lect. cap. 21.

Aduerſator, uerbale (ἐναντιωτὴς) Qui aduerſatur. Vnde fit aduerſatrix. Terent. Heaut. 6.3.4. - ullámne ego
Rem unquam uolui, quin tu in ea re mihi aduerſatrix fueris Soſtrata? Plaut. Nunc aſſentatrix ſceleſta eſt, dudum aduerſatrix erat.

Aduerſitor (ἀπαντητὴς) nomen eſt ab eo dictum, quod aduerſum ire, pro obuiam ire, dicimus. Nam aduerſitores Romani ſeruos appellant, qui eunt aduerſum domino, illũq; deducunt & reducunt. Vnde apud Plautum in Moſtel. actu quarto, ſcena prima & ſecunda, inducitur ſeruus Aduerſitoris nomine, qui cum Daniſco aduerſum it domino ſuo potanti apud amicum. Terent. Adelph. 2.1.2.

Non redijt hac nocte à cœna Aeſchinus,
Neq; ſeruulorum quiſquam, qui aduorſum ierant. Vbi Donatus, Propriè locutus eſt: nam Aduerſitores dicuntur.

Aduerſitas (ἐναντιότης) Denominatiuum à nomine Aduerſus, ſa. ſum, Eſt (ut ſic dicam) contrarietas ac repugnantia. Plin. lib. 11. cap. 25.4.

Magnam aduerſitatem oleo merſis & ſtellionibus putant eſſe. De ſcorpionibus loquitur. Magna, inquit, putatur eſſe ſcorpionibus aduerſitas cum ſtellionibus. Hoc eſt, ſtelliones & ſcorpiones creduntur ſibi inuicem aduerſari, contrarijque ac infeſti eſſe.

Aduerſio, aduerſionis. uide Auerſio.

Aduerto] aduertis, aduerti, aduerſum (ἐπιστρέφω) aduertere, eſt aliquò (hoc eſt, ad aliquid) uertere. Cui contrarium eſt Auertere. Teren. Eunuch. Quò te aduortiſti? Gel. libro 16. cap. 6. Redeuntes è Græcia, Brunduſium nauem aduertimus.

Aduertere urbi agmen, & ſimilia. Virgil. 12. Aeneid. Id eſt, cõtra urbem, ait Seruius. Sic Aduerti orienti, & ſimilia. Columel. lib. 3. cap. 12.6. Vt in locis frigidis meridiano uineta ſubijciantur: tepidis Orienti aduertantur. Hoc eſt, uertantur ad Orientem.

Aduertere (ἐνθυμεῖσθαι) pro animaduertere, attendere, & quaſi obſeruare. Tere. Heaut. 4.1.48. Nõ aduerti primò.

Animum aduertere, pro eodem. Terent. Eunuch. 3.1.6.

Animum aduertere, pro intelligere. Terent. Phorm. Poſtquam tantopere id uos uelle animum aduorteram. Ita ueteres ferè loquebantur: nunc elegantius Animaduertere dicimus.

Aduertere, ſine adiecto, pro intelligere. Plin. lib. 8. cap. 10.3. Hauſta hirudine, quàm uulgò ſanguiſugam cœpiſſe appellari aduerto. Idem lib. 2. cap. 67.3.

Aduertere animum, aliter præterea dictum, pro diligenter obſeruare atq; curare: & aliquando pro attendere ad ea quæ dicuntur. Liu. 4. ab urbe 194. Aduerterẽt animos ne quid noui tumultus Labicis oriretur.

Aduertere animum leuiſsimis. Tacit. lib. 13.

Aduertere animo, diligenter conſiderare. Plin. lib. 22. cap. 1. 1. Equidem & formæ gratia, ritusq; perpetui in corporibus ſuis aliquas exterarum gentium uti herbis quibuſdam aduerto animo. Quod Cicero dixit. Animaduerto. Multa Plinij exemplaria habent. animum.

Aduertere aurem fabulis. Martialis lib. 6. 64.

Aduertere aliquid gratuiter. Terent. Heaut. 3. 3. 9.

Aduertere oculos, propriè ad illam primam uerbi ſignificationem pertinet, ſicut ibi notauimus: interdum tamen ad animum refertur. Plin. in Panegy. 54. Aduertiſti oculos, atque ut antè caſtris, ita poſtea pacem foro reddidiſti, pro animaduertiſti.

Aduerte huc mentem. Virg. 8. Aene. Et huc aduertite mentem.

Aduertebatur, imperſonaliter. Cic. Lentulo 1. 1. 10. Nam aduertebatur Pompeij familiares aſſentire Volcatio.

Aduertunt hominem res inſigniores, aut nouæ, aut admirandæ Plin. epiſt. 10. b. Multa in Euphrate ſic eminent, & relucent, ut mediocriter quoq; doctos aduertant & adficiāt. Hoc eſt, attentiores faciant ad conſiderandum, & quaſi in admirationem conuertant. Eadem ratione Aduertimus animum, aures, oculos, quando uidelicet audimus, aut uidemus quidpiam, quod magis admiramur.

Aduertere aliquem ad aliquid. Sil. Ital. lib. 16. 139.

Illum ego ad incenſas trepidantem & ſæua pauentem
Aduertam patriæ ſedes.

Aduertere animos monitis, Ouid. 15. Metamorph. 28.

Aduertere acrius animos ad religionem. Lucret. lib. 3. 11.

Aduertere aures ad uocem, Ouid. 1. Faſt. 36.

Aduertere aures monitis. Propert. lib. 1. eleg. 1. 8.

Aduertere curſum aliquò. Ouid. 3. Metamorph. 129.

Aduertere numen luſibus. Ouidius 2. Triſt. 45. ad Auguſtum Cæſarem.

Aduertere pedem ripæ. Virg. 6. Aeneid. 77.

Aduertere uultum alicui rei. Ouid. 8. Metamorph. 97.

Aduertere in aliquem, pro animaduertere, ſiue punire. Tacit. lib. 2. Annal. Idem lib. 5. Placitum poſthac ut in reliquos Seiani liberos aduerteretur.

Aduertere parſimoniæ, Tacitus libro 3. ne princeps antiquæ parſimoniæ durius aduerteret. Hoc eſt, attēderet.

Aduesperaſcit] (συσκοτάζει) Inſtat ueſper: id eſt, ueſpertinum tempus. Et eſt de uerbis, quæ Grammaticis dicuntur exceptæ actionis. Terent. And. 3. 4. 2. Iam adueſperaſcit. Plin. li. 7. cap. 52. 6. Deinde quum adueſperauiſſet. Cic. 6. Verr. 129. Quum iam adueſperaſceret, diſceſſimus.

Aduigilo] aduigilas, pen. corr. (προσαγρυπνέω) aduigilare, Diligenter uigilare, & per translationem, alicui rei incumbere, operam dare. Terent. And. 4. 1. 49.

– nam ſatis credo, ſi aduigilaueris,
Ex unis geminas mihi conficies nuptias.

Idem Phorm. 1. 4. 27.

Aduigilare ad aliquid. Cic. 2. de Legibus 49. Ei colendæ uirgines præſint, ut aduigiletur facilius ad cuſtodiam ignis.

Aduigilare alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 11.

Aduigilantia pila ſomnis regum, hoc eſt, regibus dormientibus Stat. 1. Thebaid. 30.

Non impacatis regum aduigilantia ſomnis
Pila, nec alterna ferri ſtatione gementes Excubiæ.

Adulas (ἀδούλας) Ptolemæus mons ex quo in ſeptentrionem Rhenus excurrit, & diuerſa ex parte Addua in lacum lariū influit, uulgò Alpe della ſpeluga, ouer del ſetto, aliter, Adulas. Stra. ſed corruptè.

Adulor] penult. prod. adularis (κολακεύω, θωπεύω, ὑποθωπεύω, μειλίσσομαι) adulari. Compoſitum eſt (ut ait Feſtus) ex accedendo & alludendo. Eſt autē propriè canum, cum geſticulatione corporis, & caudæ motu, nobis quaſi blandiuntur. Vnde Nonius, Adulatio, inquit, eſt blandimentum propriè canum, quod & ad homines tractum conſuetudine eſt. Valla lib. 5. Adulari, eſt inſeruire & captare, ut fauorem emereamur quoquo modo, uel uoce, uel geſtu. Eſtq; tractum ἀπὸ τοῦ δούλου, quod eſt ſeruus. Et ſanè adulari, ſeruile eſt, non liberale & ingenuum. Ouid.

Agmen adulantum media procedit in aula. Cic. in Lælio 81.

Apertè adulantem nemo non uidet.

Adulor aliquem, Cic. 2. de Diuina. 9. adulatus fortunam alterius. Colum. lib. 7. cap. 12. de canibus. Illi quoq; furem adulantur. Cic. in Piſonem 80. Adulantem omneis uidere te uolui, uidi. Idem 1. Offic. 129. Cauendum eſt, ne aſſentatoribus patefaciamus aures, nec adulari nos ſinamus. Quod quidam paſſiuè dictum putant. Non deſunt tamen qui actiuè.

Adulari alicui. Quintil. lib. 9. ca. 3. Verborum uerò figuræ & mutatæ ſunt ſemper, & utcunque ualuit conſuetudo, mutantur. Itaque ſi antiquum ſermonem noſtro comparemus, penè iam quicquid loquimur, figura eſt: ut, Huic rei inuidere, non ut omnes ueteres, & Cicero præcipuè, hanc rem, & incumbere illi, nō in illum, & plenum uino, non uini: & huic, non hunc Adulari, iam dicitur: & mille alia: utinamq; non peiora uincant.

Adulo, adulas (μειλίσσω) uetuſtè dictum pro adulari. Cic. 2. Tuſcul. 43.

Tum iecore opimo farta, & ſatiata affatim,
Clangorem fundit uaſtum: & ſublime aduolans
Pinnata cauda noſtrum adulat ſanguinem.

Lucret. lib. 5. 215. de canibus.

Longè alio pacto gannitu uocis adulant.

Adulandi libido. Tacit. lib. 20.

Adulatio (κολακεία, θωπεία) Verbale. Cic. 2. de Natu. deor. 236. Canum uerò tam fida cuſtodia, tamq; amans dominorum adulatio. Plin. lib. 10. cap. 34. 2.

Adulatio, in ſecundo ſignificatu. Ci. in Lælio 76. Nullam in amicitijs peſtem eſſe maiorem, quàm adulationem, blanditias, aſſentationem.

Abſurda adulatio. Tacit. Annal. lib. 3.

Gliſcens adulatio. Tacit. lib. 1. Annal.

Indecora adulatio. Sueton. in Auguſt.

Quæſitior adulatio, hoc eſt, exquiſitior. Tacit. lib. 3.

Segnis adulatio. Tacit. lib. 17.

Adulatio in aliquem. Tacit. lib. 1. Annal. Multa patrum & in Auguſtam adulatio.

Fœdiſſimæ adulationis tantum infantia uſurus. Tacit. lib. 3.

Adulationem induere. Tacit. lib. 5.

Demitti in adulationem. Tacit. Annal. 14.

Abſurdam in adulationem progreſſus. Tacitus Annal. 3.

Lapſos in adulationem cohibebat ipſe. Tacit. lib. 4.

Triſti adulatione aduerſus ſuperiores: id eſt, erga. Tac. Ann. 11

Fœdis aduerſus Neronem adulationibus. Tacit. Annal. 15.

Adulator, penult. prod. (κόλαξ, κολακευτής) Qui ficto amore, & obſequio, gratiam ac fauorem captat. Eſt igitur adulatori contrarius amicus uerus: nempe qui nihil ſimulat apud eum quem amat, ſed liberè & ex animo facit ac dicit omnia, nihil ad ueritatem. Ex Cicerone in Lælio 77.

Adulatorius, adiectiuum (θωπικός) Tacitus lib. 5. Vitellius formidine C. Cæſaris, familiaritate Claudij, turpe in ſeruitium mutatus, exemplar apud poſteros adulatorij dedecoris habetur.

Adulter] adulteri, penult. correp. (μοιχός) Vnde fœmininum adultera. Feſtus. Adulter & adultera dicuntur, quia & ille ad alteram, & hæc ad alterum ſe conferunt.

Adulter in aliqua. Tacit. Annal. 3.

Adulter omnium cubiculorum. Cic. in Salluſt. 13. Tu omnium menſarum aſſecla, omnium cubiculorum in ætate pellex. & idem poſtea adulter.

Callidus adulter. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 10. 1.

Adulter ſororis, Clodius. Cic. pro Seſtio 31.

[library stamp]

Dardanius adulter. Hoc eſt Paris. Virgil. 10. Aeneid. 18.

Fraternus adulter. hoc eſt, Thieſtes, qui cum Merope fratris ſui, Atrei uxore adulterium fecit. Stat. 5. Sylu. 1. 12.

Nitidus adulter: id eſt, Comptus. Horat. 3. Carm. 24. 4.

Nocturnus adulter. Horat. 3. Carm. 16. 1. Iuuena. Saty. 8. 15.

Obſcœnus adulter. Claud. de bello Gildonico 34.

Secretus adulter. Iuuenal. Saty. 6. 24.

Abditus interea latet, & ſecretus adulter.

Temerarius adulter. Ouid. 2. Faſt. 68.

Turpis adulter. Horat. 1. Carm. 33. 2. Et Ouid. in epiſt.

Adultera alicuius. Ouid. 10. Metamorph. 69.

Tune eris & matris pellex, & adultera patris?

Clauis adultera. Ouid. 3. de Arte amandi 128.

Coniunx adultera. Ouid. lib. 3. Amorum 4. 8.

Mens adultera, Ouid. lib. 3. Amorum. 4. 1.

Turpis adultera, Ouid. 13. epiſt. 27.

Virgo adultera. Ouid. 6. epiſt. 27.

Turpiter illa uirum cognouit adultera uirgo.

Virgo, ad ætatem refertur.

Adultera, dictum de brutis. Plinius libro 8. cap. 16. Odore pardi coitum ſentit in adultera leo, totaque ui conſurgit in pœnam.

Adultero] adulteras, penult. correp. (μοιχεύω) adulterare, Verbum à nomine (adulter) deriuatum: Eſt arte aliqua quidpiam pro uero aſſimulare, atq; ita rem ſynceram corrumpere. Solent autem merces adulterari admiſtione rei alicuius, quæ ueræ rei ſimilitudinem habeat. Plin. lib. 12. ca. 7. 3. Piper longū facillimè adulteratur Alexandrino ſinapi.

Adulterare rebus exteris. Plaut. Bacchid. 5. 34. Vbi interpres, Adulterare rebus exteris: id eſt, fraudē inijcere rebus alienis

Adulterare, per tranſlationem dictum: ut, adulterare iudiciū, pro corrumpere. Cic. de Amicitia. 77. Quum autem omnium rerum ſimulatio eſt uitioſa (tollit enim iudicium ueri, idq; adulterat) tum amicitiæ repugnat maximè. Idem in Part. 48. Voluptas naturam boni fallaciter imitando adulterat. Idem pro Cecinna 53. Quod enim eſt ius ciuile, quod neq; inflecti gratia, neque perfringi potentia, neque adulterari pecunia poſſit?

Adulterare: hoc eſt, adulterio ſtuprare. Suetonius in Cæſare Auguſto cap. 67. Adulterare matronas. Martianus ad legem Pompeiam de Parricid. qui nouercā ſuam adulterabat.

Adulteror, adulteraris (μοιχεύομαι) adulterari, deponens, adulterium committere. Cic. 1. Offic. 178. Latrocinari, fraudare, adulterari, turpe eſt, ſed dicitur non obſcœnè.

Adulteror, adulteraris, paſſiuū, adulterari. Horat. Epod. 16. 7.

Mirus amor, iuuet ut tigres ſubſidere ceruis,
Adulteretur & columba miluio. Hoc eſt, à Miluio per adulterium ineatur.

Adulterata, hoc eſt, adulterio ſtuprata. Sueton. in Cæſare Dictatore 48. Libertum gratiſſimum, ob adulteratam equitis Romani uxorem (quanquam nullo querente) capitali pœna affecit.

Adulteratus, pe. pro. (κίβδηλος) nomen ex participio: Quod alienæ rei admiſtione corruptum eſt. Alio nomine falſum etiam à Plinio dicitur. Huic opponitur Syncerum, ut adulteratum gummi. Plin. lib. 19. cap. 3.

Adulteratus nidus. Plin. lib. 10. cap. 9.

Adulterinus, penult. prod. (κίβδηλος) adiectiuum, quod pro uero aſſimulatum eſt. ut, adulterinum ſignum: id eſt, alieno annulo factum, inquit Feſtus. Cicero pro Cluentio 30. Teſtamentum in alias tabulas tranſcriptum, ſignis adulterinis obſignauit.

Adulterinum, interdum dicitur quaſi ex adulterio procreatū. Plin. lib. 7. cap. 2. 6. Non profugientibus adulterino ſanguine natos ſerpentibus. Idem lib. 10. cap. 3. 5. Etſi conniuentem humectantemq; animaduertit: præcipitat è nido, uelut adulterinum & degenerem. Loquitur de aquilæ pullo.

Adulterinum ſymbolum. Plaut. Bacchid. 5. 32. – inſit dicere, Adulterinum, & non eum eſſe ſymbolum. Id eſt ſignum. Feſtus.

Nummum adulterinum, & Clauem adulterinam dicimus: uulgus dicit Falſum ſignum, falſa clauis, &c. Cicero 3. Offic. 122. Si ſapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis.

Adulterium (μοιχεία) à nomine adulter, genus eſt criminis. Valla lib. 6. Lex Papinia dicit, Lex Iulia ſtuprum & adulterium promiſcuè Græci μοιχείαν appellant. Sed propriè adulterium in nuptam committitur, propter partum ex altero conceptum, compoſito nomine, ſtuprum uerò in uirginem uiduamq; committitur: quod Græci διακόρευσιν appellant. Cuius definitionem approbo: illud tamen addens, legem Iuliam rectè hæc duo promiſcuè appellaſſe, non quòd omne ſtuprum ſit adulterium: ſed quòd omne adulterium ſit ſtuprum.

Adulterium committere. Quint. lib. 7. cap. 4. 1.

Adulterium, per metaphoram dictum. Plin. lib. 9. cap. 40. Iuuatq; ludere impendio, & luſus geminare miſcendo iterum & ipſa adulterare adulteria naturæ: ſicut teſtudines tingere, argentum auro confundere, ut electra fiant: addere his æra, ut Corinthia. Eadem ratione dicuntur arborum adulteria, hoc eſt, inſitiones. Idem lib. 17. cap. 1. 8. Ob hoc inſita & arborum quoque adulteria exagitata ſunt, ut nec poma pauperibus naſcerentur.

Labes adulterij. Ouid. in fragment. 9.

Fœdum matris adulterium. Ouid. 8. Metam. 32.

Obſcœnum adulterium. Ouid. 2. Triſt. 43.

Sordidum adulterium. Liuius 1. Decad. lib. 1.

Turpe adulterium. Iuuenalis Satyr. 11. 18.

Cogere adulterium. Ouid. 2. de Arte aman. 74.

Cogis adulterium dando tempusq; locumq;. (62. 8.

Facere adulterium malū cum aliquo. Catul. ad Ianuam epigr.

Impuro adulterio ſe dedere. Catul. de Coma Berenic. 17.

Adulterio nobilitatus. Vide Nobilis.

Adulteria mercis. Plin. lib. 19. cap. 3. Vilior ille ac putreſcens radice cortex niger, & ad mercis adulteria. Sub. ualens: id eſt, conducens ad merces adulterandas. Adulterium mercis, alibi fraus ab ipſo Plin. dicitur.

Adulterijs cælata uaſa. Plin. lib. 14. cap. 22. 3.

Adultus] (ἀνδρωθείς) Vide Adoleo.

Adumbrare] (ἐπισκιάζειν) Vmbram exhibere, ſiue umbram tegendo facere. Columel. libro 5. cap. 5. 13. Sub ortu caniculæ palmeis tegetib. uineas adumbrabat. Idē li. 12.

Adumbrare, lineari pictura umbratiliq; aliquid fingere & ſimulare. Adumbratis autem imaginibus adduntur colores. Quintil. lib. 7. cap. 11. Quis pictor omnia quæ in rerum natura ſunt, adumbrare didicit? Cic. 3. Tuſc. 6. Eſt enim gloria, ſolida quædam res, & expreſſa non adumbrata: id eſt, non leuiter informata, ſed expreſſa, id eſt, ſcalpta.

Adumbrare et exprimere, cōtraria. Cic. pro Cælio. 8. permulta maximarum non expreſſa ſigna, ſed adumbrata uirtutum.

Adumbrare, pro imitari. Cicero 3. de Orato. 9. Idipſum ſumus in eorum ſermone adumbrare conati. Idem in Orato. 25. Excellentis eloquentiæ ſpeciē & formā adumbrabimus

Imitari atq; adumbrare. Cic. 2. de Orat. 105. Quare nolite exiſtimare meipſum, qui non heroum ueteres caſus fictosq; luctus uellem imitari atq; adumbrare dicendo, &c.

Adumbrare morem alicuius. Vide Mos.

Res fictæ & adumbratæ. Cic. de Amicitia 79.

Adumbrare, quouis prætextu quidpiam aſſimulare. Ci. 5. Ver. 65. adumbratus publicanus. Id eſt, cuius nomen tegeret, & obumbraret Prætoris redempturam: qui quum ipſe reuera publicanus eſſet, nomine Aeſcrionis accõmodato utebatur. Hæc Budæus. Cic. pro domo ſua 62. Quod ſi non fuit, quid te audacius, qui eius nomen incideris? quid deſperatius, qui ne ementiendo quidem potueris authorem adumbrare meliorem?

Iudicium adumbratum. Cic. pro Sylla 39.

Intelligentia adumbrata. Cic. 1. de Legib. 89.

Lætitia adumbrata. Tacit. lib. 4. Hoc eſt, ficta & ſimulata lætitia non uera.

Opinio adumbrata uirtutis. Cic. 5. de Finib. 123.

Suffragia adumbrata. Cic. pro lege Agrar. 42.

Dij adumbrati. Cic. de Natu. deor. 101. Cedò mihi iſtorum adumbratorum deorum lineamenta atq; formas.

Adumbratio, Verbale (ἐπισκίασις) Cic. de perfecto Orat. 55. Nulla eſt enim ullo in genere laus oratoris, cuius in noſtris orationibus non ſit aliqua, ſi non perfectio, at conatus tamen, atque adumbratio. Hoc eſt, rei ueræ ſimilitudo ac repræſentatio.

Adumbratim, aduerbium (ἐπισκιασμένως) Subobſcurè, non apertè. Lucret. lib. 4. 72.

Non tamen ut coràm quæ ſunt, uereq; rotunda,
Sed quaſi adumbratim paulum ſimulata uidentur.

Aduncus] (ἐπικαμπής) ex ad & uncus, propriè dicitur quod quaſi ad nos (id eſt, uerſus nos) uncum ſiue incuruũ eſt, quale eſt aquilæ roſtrum, & canum, leonum, ſimiliumq; ungues. Huic opponitur Reduncus. Liu. 1. ab urbe 76. Dextra manu baculum ſine nodo aduncum tenens, quem lituum appellauerunt. Cic. pro Cluentio 143. Se nuper in auctione quadam uidiſſe in rebus minutis aduncam ex omni parte dentium & tortuoſam uenire ſerrulam. Plin. lib. 11. ca. 37. Et acuta uolucribus roſtra, eadem rapto uiuentibus adunca.

Aratrum aduncum. Ouid. 2. Metam. 58.

Arcus aduncus. Ouid. 4. epiſt. 9.

Cymba adunca. Ouid. 1. Metam. 59.

Dentes aprorum adunci. Ouid. 10. Metamorph. 109.

Falx adunca. Ouid. 14. Metam. 126.

Ferrum aduncum. Ouid. 9. Metamorph. 26.

Hamus aduncus. Ouid. 13. Metamorph. 198.

Naris adunca. Lucan. lib. 2. 37.

Naſo adunco aliquem ſuſpendere, ſpernere, ſubſannare, faſtidire, irridere. Acron. Horat. 1. Serm. 6. 1.

Os aduncum. Ouid. 11. Metamorph. 69.
Idem 12. epiſt. 4. oraq; adunca boum.

Pedes aquilæ adunci. Ouid. 6. Metamorph. 104.

Præpes Iouis adunca, Hoc eſt, aquila. Ouid. 6. Faſt. 40.

Puppis adunca. Ouid. 14. Metamorph. 110.
Idem 3. Metamorph. 131.

Vngues adunci. Cic. 2. Tuſc. 24.

Vomer aduncus. Ouid. 4. Faſt. 187.

Aduncitas, denominatiuũ, ipſa (ut ſic dicam) incuruitas, ut aduncitas roſtri. Plin. lib. 8. cap. 27. 1. & lib. 10. cap. 49. 1. Cic. de Nat. deor. 182. Roſtrorum aduncitate.

Aduno] adunas, penult. longa (ἑνόω) adunare: in unum cogere, & quaſi conglobare, uerbum rariſſimè lectum. Plin. lib. 19. cap. 2. 3. Vulſum faſcibus in aceruo adunatũ biduo.

Aduoco] aduocas, pen. co. (προσκαλέω, μεταπέμπω) aduocare, ad ſe uocare, accerſere. Ci. pro Quintio 45. Viros bonos complures aduocat.

Aduocare, in ſubſidium uocare, aut aduocatum aſciſcere. Plau. Caſinar. 13. 7. Terent. Phorm. 2. 1. 83.
Amicos aduocabo, ad hanc rem qui adſient. Cic. pro Quintio. 3. Quos tibi aduocaſti, uiris electiſſimis ciuitatis. Hoc eſt, quos tibi aſſeſſores, & in iudicando uocaſti adiutores. Pomponius in lege, Si procurator, Rem ratam haberi. In id committitur ſtipulatio, quòd interſit agẽtis. Et ideo ſæpius ex ea ſtipulatione agi poteſt, prout interſit agentis in eo quòd litigat, quòd conſumit, quòd aduocat, quòd damnatus ſoluit. Aduocat, hoc eſt, aduocatos accerſit.

Aduocor cauſæ. Quintilianus libro 11. cap. 1. Etiam in ijs cauſis, quibus aduocamur, earum differentia diligenter eſt cuſtodienda.

Aduocare ad conſultandum, aut ad aliud agendum, idem ſignificat quod ſimplex uocare. Liu. 3. ab urbe 250. Cic. Attico lib. 12. 241. 14. Nam quòd non aduocaui ad obſignandũ, primum mihi non uenit in mentem.

Aduocare ad concionem, pro eo quod eſt uocare ad concionẽ. Nam ſine præpoſitione propriè dicimus, aduocare concionem. Liu. 4. ab urbe 3.

Aduocare concionem, Cicero 5. Verr. 160. & pro lege Agraria 28.

Aduocare animum ad ſeipſum. Cic. 1. Tuſc. 117. Nam quid aliud agimus, quum à uoluptate, id eſt, à corpore. quum à re familiari quæ eſt miniſtra & famula corporis, quum à republica, quum à negotio omni ſeuocamus animum? Quid, inquam, tum agimus, niſi animum ad ſeipſum aduocamus, ſecũ eſſe cogimus, maximeq; à corpore abducimus?

Aduocare aliquem contra alterum. Cic. pro Quintio 47.

Aduocare in conſilia. Quintil. lib. 3. cap. 10. 8. 47. Et apud Virgil. lib. 5. Aeneid. 9.
In cœtum aduocare ſocios.

Aduocare artem. Cic. 4. Acad. 151.

Aduocatur India in eo cibi genere. Plin. lib. 15. cap. 26. Inq; alio cibi genere India aduocatur, in alio Aegyptus.

Artes aduocare. Ouid. 7. Metamorph. 28.

Enſes aduocare. Sil. Ital. 17. 18. id eſt, poſcere.

Genas in planctum aduocare. Senec. in Herc. Oeth. 14. 21.

Sacramentum aduocare in alicuius nomen. Tacit. lib. 17. in Senatus populiq; Romani obliterata iam nomina, ſacramenta aduocabant. Hoc eſt, in S. P. Q. R. uerba iurabant.

Ventos aduocare. Stat. lib. 1. Achil. 44.

Vires omnes aduocare. Hoc eſt, totis uiribus conari. Seneca in Medea 7. 27.
– hoc age, omnes aduoca
Vires & artes.

Aduocari ægro, hoc eſt, ad ægrum. Ouid. 1. de Reme. am. 23.

Aduocare, pro allicere. Plin. lib. 1. epiſt. ultima, Tranquilli mei ſtomachum multa ſolicitant, uicinitas urbis, opportunitas uiæ, mediocritas uillæ, modus ruris, qui aduocet magis quã diſtringat. Hoc eſt, qui deiectet magis quàm occupet. Alij legunt auocet, interpretanturq; à curis urbanis remoueat.

Aduocatus (συνήγορος, παράκλητος) Valla lib. 4. Quicunq; adeſt alteri in cauſa, officij gratia, aduocatus appellatur, etiam ſi nihil dicat neq; agat: ſed qui tantum paratus ſit defendere. Vlpian. Aduocatos, accipere debemus, omnes omnino qui cauſis agendis quoquo ſtudio operantur. Terent. Eunu. 2. 3. 48. Volo ego adeſſe hic aduocatos nobis in turba hac. Et Cic. Cùm in alijs multis locis, tum pro Cecinna. Cice. pro P. Sylla Conſul de pecunijs repetundis Catilinæ fuit aduocatus. Idem Trebatio lib. 7. 14. Quòd ſi ſcribere oblitus es, minus multi iam te aduocato cauſa cadent.

Aduocatus, pro patrono, ſeu cauſidico, ſiue pro eo, qui cauſam agit. Quint. li. 12. cap. 1. Frequenter aũt accidit, ut ijs etiam uera dicentib. fides deſit: uideaturq; talis aduocatus, malæ cauſæ argumentum. Aliquanto poſt. Non enim forenſem quandam inſtituimus operam, nec mercenariam uocem, nec (ut aſperioribus uerbis parcamus) non inutilem ſanè litium aduocatum, quem deniq; cauſidicũ uulgò uocant.

Aduocatus aſto cuipiam. Vide Aſto.

Per aduocatum defendi. Vide Defendo.

Aduocatus eo, aut uenio amico. Plaut. Epid. 9. 39. Terent. Adelph. 4. 5. 43.
Ridiculè, aduorſúmne illum cauſam dicerem,
Cui ueneram aduocatus? Cic. Offic. 48. Vt ſi conſtitueris te cuipiam aduocatum in rem præſentem eſſe uenturum.

Inuocare aduocatũ ad cauſam defendendam. Cic. 2. Orat. 106.

Aduocamentum, ti, (συνηγορία, uel θεραπεία) aduocatio uel remedium. Plin. epiſt. 5. lib. 8.

Aduocatio, Verbale (συνηγορία, παράκλησις) Hoc eſt, aduocati officium, aut etiam patrocinium quod nobis affertur ab eo. Cic. pro Sylla 61. Idem Trebatio lib. 7. 104. Sed tu in re militari multo es cautior, quàm in aduocationibus. Plin. epiſt. 22. Multos aduocatione, plures conſilio iuuat. Fructum ex ſtipe aduocationum petere. Quintil. lib. 1. cap. 12. 13. Vlpian. in lege Moris eſt, de Pœnis. Moris eſt, aduocationibus quoq; præſides interdicere. Et nonnunquam interdictum in perpetuum, nonnunquam ad tempus uel ad annum metiuntur. Ibidem, Plus eſt autẽ foro, quàm aduocationibus interdicere. Plin. Arriano lib. 2. in fine ſententiæ adiecit. Quòd ego & Tacitus iniuncta aduocatione diligenter fortiterq; functi eſſemus, arbitrari Senatum, ita nos feciſſe, ut dignum mandatis partibus fuerit. Hoc eſt, iniuncta Priſci accuſatione.

Aduocatio, à Cicerone dicitur quam Conſultationem dicimus. 3. Verr. Quo ſæpenumero ſenatus conuocatur, quo maximarum rerum frequentiſſimè quotidie aduocationes fiunt. De æde Caſtoris loquitur, Budæus.

Aduocatio, interdum collectiuum nomen eſt, pro multitudine, & quaſi cohorte patronorum & amicorum qui alicui ueniunt aduocati. Liu. 3. ab urbe 194. Virginius ſordidatus filiam ſecum obſoleta ueſte comitantibus aliquot matronis cum ingenti aduocatione in forum adducit.

Aduocitare, ſæpè aduocare, Feſtus.

Aduolare] (προσπέτεσθαι) Quaſi ad aliquid uolare.

Aduolare, cum datiuo. Plin. lib. 10. cap. 40. Caprarumq; uberibus aduolant. Hoc eſt, uolant ad caprarum ubera. De Caprimulgis loquitur.

Aduolare ex. Plin. lib. 9. cap. 8. 5. Quamuis occultus atq; abditus ex imo aduolabat.

Aduolare ex loco in locum. Plin. lib. 10. cap. 29. Vt in agrum Volaterranum palumbium uis è mari quotannis aduolat.

Aduolare, translatum ad homines. Cic. ad Brutũ 10. 7. Quam obrem aduola obſecro. Hoc eſt, ueni celerrimè. Idem ad Marium lib. 11. 27. 9. Oblitúmne me putas, qua celeritate, ut primum audieris ad me Tarento aduolaris?

Aduolare ad pectus. Cic. ad Caſſium lib. 15. 16. 4. Sed ſi inſulam Britanniam cœpero cogitare, eius εἴδωλον mihi aduolabit ad pectus.

Aduolare ad. Plin. lib. 10. cap. 40. Platea nominatur, ad eas aduolant quæ ſe in mari mergunt. Cic. 2. de Natu. deo. 186. Legi etiam ſcriptum eſſe, auem quãdam quæ Platalea nominaretur, eam ſibi cibum quærere aduolantem ad eas aues quæ in mari mergerent.

Aduolare in auxilium. Plin. lib. 9. cap. 8. 1.

Aduolat fama alicui. Virgil. 10. Aeneid.

Aduolare roſtra, pro in uel ad roſtra. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 7.
Hic tibi roſtra Cato aduolat.

Aduolat urbem nuntius. Claud. 5. Paneg. 35.

Aduolatus, huius aduolatus, Verbale (ἐπίπτησις) Cic. lib. 2. Tuſc. Triſti aduolatu aduncis lacerãs unguibus. Aduolatus de uolucribus dicitur id, quod acceſſus de hominibus.

Aduoluo] aduoluis, aduolui, aduolutum (προσκυλίω) aduoluere, Quaſi uoluendo adducere: ut aduoluere lapidem. Virgil. 3. Georg.
– congeſtaq; robora totas
Aduoluere focis ulmos, igniq; dedere.

Aduolutus genibus. Liuius 8. bel. Pun. 178. Qui aduolutus genibus fatalem rabiem temporis eius accuſat. Aduolutus genibus dicitur, qui nixus flexis genibus ad alterius genua ſupplex quodammodo prorepſit. Dicitur etiam Prouolutus.

Aduoluere ad. Plin. lib. 11. cap. 37. Ad ignem aduolutus lora cum corpore excuſſit.

Aduoluere cumulos rerum multarum in unum carmen. Claud. 1. Paneg. 3.

Clamor aduoluitur aſtris. Tale eſt illud Virgilij, It cælo clamor Id eſt, ad cælum uſq;. Stat. 5. Thebaid. 29. Hinc ſtimuli ingentes, magnusq; aduoluitur aſtris Clamor.

Aduorſum] pro aduerſum: & Aduorto pro aduerto: ueteres ſcripſiſſe, teſtimonio ſunt Plauti ac Terent. comœdiæ.

Aduro] aduris, penult. prod. aduſſi, aduſtum, (ἐπικαίω) adurere, Idem quod ſimplex urere. Cic. 5. Tuſcul. 83. Inſtituit ut candentibus iuglandiũ putaminibus barbam ſibi & capillũ adurerent. Idem 2. Offi. 33. Quid enim cenſemus ſuperiorem illum Dionyſium, quo cruciatu timoris angi ſolitum, qui cultros metuens tonſorios, candente carbone ſibi adurebat capillum?

Adurit ſolis calor, adurit etiam frigus. Virgil. 1. Georg.
– rapidiue potentia ſolis
Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus adurat.
Vbi Seruius, Vno, inquit, ſermone duo diuerſa concluſit: quæ tamẽ unum effectum habent. Nam & frigoris finis, eſt caloris initium: & ſummus calor, frigoris eſt principium. Vnde quaſi unus effectus eſt & caloris & frigoris.

Adurit Venus. Horat. 1. Carm. 27. 3.

Aduri, dicitur etiam de intertrigine. Plin. Aduruntur etiam, atteruntúrq; femina equitatu.

Aduſta niuibus. Plin. lib. 28. cap. 8. 2.

Aduſtus cibus. Terent. Adel. 3. 3. 71. Hoc ſalſum eſt, hoc aduſtum eſt, hoc lautum eſt parum.

Aduſtior, comparatiuum ab Aduſtus. Liu. 7. bel. Pun. 249. Si qui fortè aduſtioris coloris, ut ex recenti uia eſſent. Hic nota colorem in homine aduſtum dici, qui ex ſole & uento cõtrahitur in itinere faciendo.

Aduſtio, uerbale (ἐπίκαυσις) Plin. lib. 14. cap. 20. 6. de reſinæ & picis uitijs. Vitia præter ſupradicta, acor, aut fumidum uirus: picis autem, aduſtio. Hoc eſt, ſi pix inter decoquendum aduſta ſit.

Aduſtio infantium, quæ uocatur ſiriaſis: emendatur adalligatis oſſibus in canino ſimo inuentis. Plin. lib. 30. cap. 13. Eſt autem inflammatio circa cerebrum & tuniculas eius, quã cõſequitur cauitas oculorum cum pallore & ſiccitate corporis. Hermolaus in Plinium.

Adurgeo] adurges, adurſi (ἐπείγω) adurgere. Vehementer urgere. Celſus. Is quoniam natus eſt dens in locum prioris, quotidie digito adurgendus eſt. Horat. 1. Carm. 37. 4.
Cæſar ab Italia uolantem.
Remis adurgens, accipiter uelut
Molleis columbas.
De Auguſto & naui Cleopatræ loquitur.

Aduſque] (μέχρι, ἄχρι) dictio compoſita ex duabus præpoſitionibus, pro uſq; ad. Virgil. 11. Aeneid.
Atrides Prothei Menelaus aduſq; columnas
Exulat.
Vbi Seruius, Aduſque ſic eſt dictum, quemadmodum Siculo

lo proſpexit abuſque Pachyno. Nam cùm præpoſitio præpoſitioni nunquam cohæreat, aduſque & abuſque licenter admiſſum eſt. Gell. lib. 5. cap. 2. Præterea uini libidine aduſq; ludibria ebrioſos.

Aduſtio] Vide Aduro.

Adynamum] uinum (ἀδύναμος) Plinius libr. 14. cap. 16. de uinis fictitijs, Fictitiorum primum fit ex ipſo uino, quod uocant adynamon. Hoc eſt, inualidum, ac ſine uiribus. Hermolaus.

Adytum] adyti, penult. corr. (ἄδυτον) Locus eſt ſecretior templi, ad quem non niſi ſacerdoti dabatur acceſſus: nam & ex eo oracula reddebantur. Latinè interdum penetrale dicitur. Virgil. 2. Aeneid.

Isq; adytis hæc triſtia dicta reportat. Idem in 6.
Talibus ex adyto dictis, Cumæa Sibylla
Horrendas canit ambages.

Ima adyta. Virgil. 5. Aeneid. 17.

Penetralia. Virgil. 2. Aeneid. 60.

Aeternumq; adytis effert penetralibus ignem.

Profunda. Stat. Thebaid. 5. 130.

Remota. Lucan. lib. 5. 30.

Terrifica. Stat. 10. Thebaid. 33.

Aea (αἶα) nomen puellæ uenatricis, quæ Phaſidis fluuij amplexus fugiens, deorum miſeratione in ſui nominis inſulam uerſa eſt, Valerius Flaccus lib. 5.

Aea, urbs Colchidis, ad Phaſin ab Aeta rege ædificata.

Aeacus, aeaci, penult. corr. (Αἰακός) Iouis ex Aegina (Seruius in 6. Aeneid. ex Europa dicit) filius, apud Oenopiam inſulam (alij Oenonen uocant) regnauit: quam de matris nomine Aeginam appellauit. Deſcribitur tertius apud inferos iudex cum Minoe & Rhadamantho fratribus, ob eius in populos iuſtitiam. Suſcepit Telamonem, & Peleum, & Phocū. Ex Volaterrano & Seruio. Ouid. in Ibin 38. tuasq;

Aeacus in pœnas ingenioſus erit.

Propert. libro 4. eleg. 12. 4.

Aut ſiquis poſita iudex ſedet Aeacus urna,
In mea ſortita iudicet oſſa pila.

Aeacus Aſopiades, hoc eſt, Aſopi Bœotiorum regis nepos. Aſopus enim pater fuit Aeginæ matris Aeaci. Ouidius 7. Metamorph. 97.

Aeacus ſeuerus. Martial. lib. 10. in maledicum poetam.

Aeacon accuſatiuus pro Aeacum. Ouid. 9. Metam. 88.

Nec noſtrum ſeri curuarent Aeacon anni.

Aeacides, Aeacidæ, penult. corre. (αἰακίδης) Aeaci filius uel nepos. Virgil. 1. Aeneid. 21. Sæuus ubi Aeacide telo iacet Hector. Hoc eſt, Achillis, quem genuit Peleus Aeaci filius. Idem lib. 6. Aeneid. 12.

Aeacides, Pyrrhus Achillis filius, & Aeaci pronepos. Virgil. 3. Aeneidos 59.

Aeacides, Pyrrhus Epirotharum rex, ab Aeaco trahens originem, tametſi longa ſerie. Virg. 6. Aeneid. 168.

Aeacideius, adiectiuum ſex ſyllabarū (αἰακίδειος, αἰακιδήιος) Ouid. 7. Metamorph. 95. Oenopiam Minos petit Aeacideia regna. Hoc eſt, Aeacidarum.

Aeæe, Aeæes, ſiue Aeæa, Aeææ (Αἰαίη) inſulæ nomen. Mela li. 2. Circa Siciliā in Siculo freto eſt Aeæe, quā Calypſo habitaſſe dicitur. Vadianus, Hæc eſt Aeæa, ad quam ab inferis regreſſus Vlyſſes appulit, aſſequente eum cum uino & pane Circe.

Artes Aeææ. Ouid. lib. 2. Amorum eleg. 15. 2.

Carmina Aeæa. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 8. 1.

Illa magas arteis, Aeæaq; carmina nouit.

Puella Aeæa, Hoc eſt, Circe, uel Calypſo, ut putat in Melam Vadianus. Propert. lib. 3. eleg. 12. 7.

Et thalamum Aeææ flentis fuiſſe puellæ.

Aeæus (αἰαῖος) adiectiuum penult. prod. diphthongo. Virgil. 3. Aeneid. 77.

Infernìq; lacus, Aeæeq; inſula Circes.

Seruius, Aeææ, tres ſunt diphthongi: nam genitiuus eſt ab Aeæa Hermolaus in cap. 4. libri 5. Plinij Aea, urbs eſt Colchica, unde Circen Aeæam cognominant.

Aeantium, oppidum in Sigæo Troadis promontorio à Rhodijs conditum in altero cornu: Aiace ibi ſepulto, 30. ſtadiorum interuallo à Sigæo, & ipſo in ſtatione claſſis ſuæ. Author Plinius lib. 5. cap. 30. Strabo lib. 13. tradit apud Aeantium fuiſſe Aiacis tumulum & templum & ſtatuam, quam ab Antonio ablatam & in Aegyptum aſportatam. Auguſtus Cæſar Ilienſibus reſtituit. Sanè Aiax Græcè dicitur Aeas, Aeantos Tyrrhenorum rex, condidit, authore Stephano. Hermolaus in Plinium. Volaterranus autem ſic tradit, Aeane ab Aeano Elyminthi filio regis Hetruriæ, qui huc applicans hanc urbem ædificauit.

Aeantium eſt Magneſiæ promontorium. Plinio authore, lib. 4 cap. 9. Eſt item Aeantium oppidum Macedoniæ, Ptolemæo.

Aeas, Aeantis (αἴας) fluuius Epiri, ex Macedonia profluēs in Ionium mare. Lucan. lib. 6. 73. Purus in occaſus, parui ſed gurgitis Aeas, Ionio fluit in mari. Meminit Strabo lib. 6. & 7. Et Plin. lib. 4. cap. 23. Dicitur alio nomine Aous.

Aeca, urbs Italiæ, qua Aecani populi, Plin. lib. 3. cap. 11.

Aechine, huius Aechines, nomen eſt canis apud Xenophontem, in libro de Venatione.

Aeclus, uiri nomen, Straboni libro decimo dicenti. Poſt res uerò Troianas Aeclus & Cothus ex Aethenis profecti habitauerunt: ille quidem Eretriam, Cothus uerò Chalcidem. Eſt aūt Eretria totius Eubœæ ciuitas ampliſſima poſt Chalcidē.

Aedepol] penult. correp. iurandi aduerbium eſt, compoſitum ex ædes & Pollux: & eſt quaſi tu dicas, per ædem Pollucis. Cic. Cælio, lib. 2. 8. 4. Non ædepol quantam egeris rem. Plaut. Cap. 16. 26. Aedepol benignè facis. Gellius lib. 11. cap. 6. Aedepol autem quod iuſiurandum per Pollucem eſt, & uiro et fœminæ commune eſt. Sed Marcus Varro aſſeuerat antiquiſſimos uiros neque per Caſtorem, neq; per Pollucem deierare ſolitos: ſed id iuſiurandum fuiſſe tantum fœminarum.

Aedepſum, oppidum in regione Locride, Plinio & Straboni.

Aedes] ædis, fœmin. gene. (ἕδος, ἀνάκτορον) Seruius in 2. Aeneid. Aedem numero ſingulari de templo tantum dicimus: plurali, & de domibus, & de templis. Si aliter dictum inueneris, uſurpatum eſt, ut mella, hordea. Hæc ille. At Valla eadem fuſius tractat, ita ſcribens, Aedes in plurali accipitur pro domo, nec unquam aliter. In ſingulari, atq; adeò in plurali, pro templo. Sed hac in re differt à templo, quòd ſemper in utroque numero habet adiectionem: ut, in æde Iouis, Mercurij, in æde Concordiæ, Telluris, Honoris, Virtutis, in æde ſacra: & in plurali ſacras ædes, ædes deorum, ædes nympharum. Nam cùm ait Lucretius de Ioue loquens: Ipſe ſuas ædes diſturbat: perinde eſt, ac ſi dixiſſet: Iouis ædes. Igitur pro templo dicemus duas, tres, quatuor deorum ædes, duas ſacras ædes. Pro domo: binas, ternas, quaternas, priuatas ædes. Hæc Valla libro 3. Plaut. Sticho 3. 8. Nitidæ ædes meæ ſint, cùm redeam domum. Varro de lingua Latina libro 4. Aedis ab aditu: quòd plano pede adibant. Itaq; ex ædibus efferri indictiuo funere præco etiam eos dicit, qui è tabernis efferuntur. Feſtus. Aedis, domiciliū in ædito poſitum, ſimplex atque unius aditus. Siue ideo ædis dicitur, quòd in ea æuum degatur, quod Græcè αἰὼν uocatur. Cic. ad Quintum fratrē lib. 3. 17. 19. Reddita eſt mihi peruetus epiſtola, in qua de æde Telluris me admones.

Idem

Idem pro domo ſua ad Pontif. 97. Cōſecrabantur ædes: non priuatorum domicilia.

Aedis, in nominatiuo ſingulari. Varro de uita populi Romani lib. 1. Hæc ædis, quæ nunc eſt: multis annis pòſt facta ſit: in qua omnia regis temporibus delubra parua facta. Hæc Nonius. Hoc etiam probat ab eo diminutiuum ædicula, ut ab apis apicula. Nam à nominatiuo ædes potius fieret ædecula, ſicut à uulpes uulpecula.

Anguſta ædes. Ouid. 1. Faſt. 41.

Caua. Virg. 2. Aeneid. ædes cauæ: id eſt, tecta camerata. Ser.

Decora. Horat. 1. Carm. 36. 1.

Excelſa. Ouid. 15. Metamorph. 169.

Aedes liberæ. Vide Liber.

Magnas ædes peruolare. Virg. 12. Aeneid. 96.

Magnifica æde aliquem diuum dedicare. Ouid. 6. Faſt. 128. Cicero 5. Tuſcul. 85.

Aedibus in noſtris quæ parua aut recta geruntur. Scribit Gellius hunc Homeri ex Odyſ. uerſiculum uice prouerbij ſemper in ore fuiſſe. Alij tribuunt Socrati. Diocles adſcribit Diogeni, ut refert Laertius. Quo uerſu mouemur, ut ea potiſſimum, quæ ad noſipſos pertinent, curemus, externa atq; aliena ne inquiramus.

Aedes nouæ. Vide Nouus.

Aedes perpetuæ. Vide Perpetuus.

Primæ ædes, hoc eſt, primæ ædium partes. Ouid. 5. Metam. 57

Ades prophanæ. Cic. 3. de Nat. deo. 97. Fores in liminibus prophanarum ædium, ianuæ nominantur.

Aedes ſacra. Cic. Verr. 7. Idem pro Flacco 35. Pecuniam in ædem ſacram reficiendam ſe perſcripſiſſe dicunt.

Vacua ædes. Horat. lib. 2. epiſt. 2. 19.

Votiuam ædem reddere. Horat. 2. Carm. 17. 7.

Diſturbare ædes. Lucretius lib. 2. 221.

Inerrat ignis ædibus. Statius lib. 1. Syluarum 5. 12.

Aedes inſcribere mercede, aut inſcribere ædes uenales. Vide Inſcribo.

Aedem & in ædem intrare. Vide Intro, & introeo.

Aedes mancupi. Vide Manceps.

Aedes obligare. Vide Obligo.

Perierunt ædes. Vide Pereo.

Reficere labantes deorum ædes. Horat. 3. Carm. 6. 1.

Reſerata ædes. Lucanus lib. 3. 24.

Tendere ad ædes alicuius, pro ire. Horat. lib. 1. epiſt. 7. 18.

Aedes pro cubiculo, Curtius lib. 8. Excubabant principum liberi, ſeruatis noctium uicibus, proximi foribus ædis, in qua rex acquieſcebat.

Aedes marmorea. Ouid. in epiſt. 20. Eſt mihi marmorea ſacratus in æde Sichæus. Locus Ouidij penè ſumptus eſt ad uerbum ex illo Virgilij 4. Aeneid. 92.

Præter ea fuit in tectis de marmore templum, &c.

Aedes, pro apum alueis. Virg. 4. Georg. 52.

Aedicula diminutiuum, pro cellula in ædibus. Plautus Epid. 9. 22. In ædiculam ſeorſum iſtæc eat, iube.

Aedicula, Sacellum, id eſt, ædis ſacræ appendix. Liuius Decad. 4. lib. 5. Iiſdem diebus ædiculam Victoriæ uirginis propè ædem Concordiæ M. Portius Cato dedicauit. Cic. pro domo ſua ad Pontif. 105. Quum Licinia uirgo Veſtalis, ſanctiſſimo ſacerdotio prædita, aram & ædiculam & puluinar ſub ſacro ſaxo dedicaſſet. Paulus in lege ſacrilegij, Ad legem Iuliam peculatus. Sunt autem ſacrilegi, qui publica ſacra cōpilauerint. At qui priuata ſacra, uel ædiculas incuſtoditas tētauerint, amplius quàm fures, minus quàm ſacrilegi merētur.

Aedicula, Loculamentum ſimulacri. Plin. lib. 36. cap. 5. Aedicula eius tota aperitur, ut conſpici poſſit undiq; effigies deæ De Venere Gnidia loquitur. Idem lib. 35. cap. 101. 41.

Aediculæ, ædicularum: paruæ ædes. id eſt, parua domus. Cic. in Parad. 64. M. Manilius patrum noſtrorum memoria pauper tandem fuit: habuit enim ædiculas in Carinis, & fundū in Labicano. Idem pro Cælio 12. Nunc demum intelligo P. Clodij inſulam eſſe uenalem: cuius hic in ædiculis habitet decem, ut opinor, millibus.

Aedificare ex ædes, & facio cōpoſitum (δομεῖν, οἰκοδομεῖν) Feſtus. Aedificare quum ſit propriè ædem facere, ponitur tamen pro omni genere conſtructionis, καταχρηστικῶς. Hæc Feſtus. Cic. 1. Offic. 193. Qui quum ædificaſſet in palatio plenam dignitatis domum. Cæſar 6. bel. Gall. 81. Ne accuratius ad frigora atq; æſtus uitandos ædificent.

Aedificare claſſem aut nauem, abuſiuè dictum. Plaut. Aedificat nauem gerariam. Cic. pro lege Manilia 5. Qui poſtea maximas ædificaſſet, ornaſſetq; claſſes. Idem 7. Verr. 35. Nauem ædificatam. Ibidem 36. 37. 38.

Carcerem, Cic. pro Sylla 52.

Caſas, Horat. 2. Serm. 3. 50.

Equum, Virg. 2. Aeneid. de equo ligneo: Inſtar montis equum diuina Palladis arte Aedificant.

Hortos, eſt eos ædificijs inſtruere. Sic ædificare prædia & ſimilia. Cic. ad Att. lib. 9. 185. 9.

Aedificauit Deus mundum. Cic. 1. de Natu. deor. 28. Quibus enim oculis animi intueri potuit ueſter Plato fabricam illam tanti operis, qua conſtrui à Deo, atque ædificari mundum facit?

Muros ædificare, Ouid. 11. Metam. 41.

Porticum, Cic. pro domo ſua ad Pontif. 88.

Prædia, Cic. Attico lib. 16. 33. 3. 4.

Rempublicam, hoc eſt, bonis moribus, legibus, ac inſtitutis eam fundare. & eſt metaphora. Cic. Varroni lib. 9. 2. 12.

Vicos & plateas. Cæſar.

Villam, Cic. 2. de Legibus 4.

Aedificare ſpecus. Plin. lib. 8. cap 36. de urſis.

Vrbes, Cic. 2. Offic. 20. Vrbes uerò ſine hominum cœtu nō potuiſſent nec ædificari, nec frequentari.

Tribus locis ædifico: reliqua reconcinno. Cic. ad Quint. fratrem lib. 2. 10. 4.

Bellè ædificare, Cic. ad Att. lib. 16. 333. 4.

Benè & ratione ædificare, Cic. 3. Offic. 72. Quòd ſiqui proſcribunt uillam bonam, beneq; ædificatam: nō exiſtimantur fefelliſſe, etiam ſi illa nec bona eſt, nec ædificata ratione.

Celeriter, Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 8. 6.

Eleganter, Columel. lib. 1. cap. 4. 7.

Lautius, Cic. 2. de Legibus 4.

Strenuè, Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 8. 3.

Deſcriptio ædificandi, Cic. 1. Offic. 192. Dicendum eſt etiam qualem hominis honorati & principis domum placeat eſſe, cuius finis eſt uſus: ad quem accommodanda eſt ædificandi deſcriptio.

Aedificatio (οἰκοδόμησις) Cicero Attico libro 12. 252. 11. Aedificatio me non mouet. Plinius lib. 18. cap. 2. 4. Quanto ſit in uſu omnibus terris nauium armamentis, machinis ædificationum, alijsq;, &c.

De ædificatione aliquem urgere, Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 6. 3.

Immenſa & intolerabilis ædificatio. Cic. in Piſonem 38.

Aedificationem ſuſtentare. Cic. ad Q. fratrem lib. 2. 8. 7.

Aedificatiuncula (οἰκοδομίδιον) parua ædificatio, Cice. ad Q. fratrem lib. 3. 17. 8.

Aedificator (οἰκοδόμος, τέκτων) Qui ædificat, aut qui ædificauit. Colu. lib. 1. cap. 4. 7. Eleganter igitur ædificet agricola, nec ſit tamen ædificator. Hoc eſt, ædificandi nimis ſtudioſus. Cic. de Vniuerſi. 8. Neq; mundo quicquam pulchrius, neq; eius ædificatore præſtantius.

Aedificator & opifex mundi Deus, id eſt, conditor ſiue author Cic. 1. de Nat. deor. 28.

Aedificium (οἰκοδόμημα, κτίσμα) ab æde & facio dictum, ut inquit Varro, dicitur omne quod ædificatum eſt. Liu. 7. bel. Pun. 11. Milites ædificijs emotos. Plin. lib. 16. cap. 6. 5. Minus utilis ædificijs. Cæſar bel. Gal. lib. 2. 268. Omnibus uicis ædificijsq́; quò adire poterant, incenſis.

Aedificium lucidum, cui contrarium obſcurum eſt, & cui ſol nõ allucet, Celſus lib. 1. cap. 2.

Aedilis, huius ædilis, penultima longa maſc. gen. (ἀγορανόμος) quid ſit. Cicero 7. Verr. 29. oſtendit his uerbis. Nunc ſum deſignatus ædilis, habeo rationem quid à populo Romano acceperim: mihi ludos ſanctiſſimos maxima cum cæremonia Cereri, Libero, Liberæq́; faciẽdos: mihi Floram matrem populo, plebiq́; Romanæ, ludorum celebritate placandam, mihi ludos antiquiſſimos, qui primi Romani ſunt nominati, maxima cum dignitate ac religione Ioui, Iunoni, Mineruæq́; eſſe faciẽdos: mihi ſacrarum ædium procurationem: mihi totam urbem tuendam eſſe commiſſam. ob earum rerum laborem & ſolicitudinem, fructus illos datos, antiquiorem in ſenatu ſententiæ dicendæ locum, togam prætextam, ſellam curulem, ius, imagines ad memoriam poſteritatemq́; prodendam. Idem ex legibus 12. tabul. lib. 3. de Legibus 9. Suntoq́; Aediles curatores urbis, annonæ, ludorũq́; ſolenniũ: olliſq́; ad honoris amplioris gradum is primus aſcenſus eſto.

Aedilis, Qui ædes ſacras & priuatas procurat. Varro 4. de Lingua Latina.

Aedilium duo erant ordines. Plutarchus in Mario, Duo erant ordines ædilium. Vnus in quo ipſi ædiles in iure dicendo ſellis incuruos pedes habentibus utebantur: & hic nomen magiſtratus retinebat. Alterum popularem magiſtratum appellabant. Liu. 6. ab urbe. Idem lib. 7. Annus hic inſignis nouis duobus magiſtratibus Prætura & Curuli ædilitate: hos ſibi Patricij quæſiuere honores, pro conceſſo plebi altero conſulatu. Ouid. 5. Faſt. 58.

Plebis ad ædiles perducta licentia talis
Publiciòs: animus defuit antè uiris.

Aedilitas (ἀγορανομία) Aedilium magiſtratus. Ci. 1. Offi. 83. Munificentiſſima ædilitate functus eſt.

Curulis ædilitas, quæ maximè hanc tueri religionem ſolet. Cic. de Aruſp. reſpon. 24.

Aedilitas furioſa. Cic. ad Quint. fratrem 2. 6. 3.

Aedilitatem gerit ſine populi ſuffragio. Plautus in Sticho, Prouerbij uice utimur, ubi quis imperioſior eſt in alieno negotio, aut in ædibus alienis. Nam Plautus ad paraſitum reſpicit, in domo non ſua mandantem & imperantem, non aliter ac ſua.

Magnificentiſſima ædilitas. Cic. 2. Offic. 84.

Aedilitatem petere cum hominibus nobiliſſimis. Cicero pro Cluentio 54.

Aedilitatum ſplendor, Cic. 2. Offic. 83.

Aedilitius, ædilitia, ædilitium (ἀγορανομικὸς) Quod ad ædilem pertinet: ut facere ludos, erat munus ædilitium, hoc eſt officium ad ædiles pertinens. Cic 2. Offic. 84. Craſſus tum cognomine diues, tum copijs, functus eſt ædilitio maximo munere. Idem pro Cn. Planco 4. Sed quid ego ædilitias repulſas colligo? &c. Id eſt repulſas in ædilitatis petitione.

Aedilitia edicta. De quibus ampliſſimè in Pandectis lib. 21. unde officium ædilium melius noſces.

Homo ædilitius. Cic. pro Cluent. 63.

Aedilitiam prætextam togam, quam fruſtrà confeceras, te uendidiſſe. Cic. in Vatin. 12.

Aedilitius, Qui aliquando ædilis fuit. Cicero in Vatinium. 12. Quem tu diſrumperis quum ædilitium uides. Idem in Bruto, Sed omnia is ſumma ſperans, ædilitius eſt mortuus. Hoc eſt, nullum adeptus magiſtratum præter ædilitatem.

Aedilitiorum uectigal apud Ciceronem exponit Budæus collationem pecuniæ ad ludos ædilitios. Sic autem ait Cicero ad Quint. fratrem lib. 1. 38. Quantum uerò illud eſt beneficiũ tuum, quòd iniquo & graui uectigali ædilitiorum magnis noſtris ſimultatibus Aſiam liberaſti.

Aeditimus, penult. correp. (νεωκόρος, ζάκορος) Qui ædibus præeſt. Feſtus, Aeditimus, ædis intimus. Varr. de re ruſt. lib. 1. cap. 2. 1. Sementiuis ferijs, in ædem Telluris, ueneram rogatus ab æditimo, ut dicere didicimus à patribus noſtris: ut corrigimur à recentibus urbanis, ab æditu. Cicero in Topicis 18. In quo Seruius noſter (ut opinor) nihil putat eſſe notandum, niſi Poſt & Liminium illud productionem eſſe uerbi uult: ut in finitimo, legitimo, æditimo, non plus eſſe Timum quàm in meditullio Tullium. Hæc Ciceronis uerba refellunt illam Feſti etymologiam, ut ſit æditimus, quaſi ædis intimus. Vide Gellium lib. 12. cap. 10.

Aedituus (ἱερόδουλος) idem quod æditimus, Feſtus. Aedituus ſacræ ædis tutor: id eſt, curam agens. Plin. lib. 32. cap. 2. 6. Hierapoli Syriæ in lacu Veneris ædituorum uocibus parẽt uocati. Cic. 6. Verr. 86. Illi noctu facta manu, armatiq́; ueniunt: fores ædis effringunt: æditui, cuſtodeſq́; maturè ſentiunt. Horat. 2. epiſt. 1. 47.

Sed tamen eſt operæprecium cognoſcere, quales
Aedituos habeat, belli ſpectata domiq́;
Virtus.

Hoc eſt, narratores, ut ait Porphyr. Aeditui enim templorum ac numinum, quibus inſeruiunt, ſacrorum originem aduenis & ignorantibus narrant. Alij ædituos pro clientibus ac familiaribus dici putant: ac per hoc laudatores poetaſq́; ſignificant.

Valerius Aedituus, poeta uetus, cuius aliquot carmina citat Gellius lib. 19. cap. 9. ad quem fortè reſpexit Horatius: quo modo etiam rectè dixeris. Quales habeat Virgilios.

Aedituor, & Aeditimor (νεωκορέω, ἱεροδουλεύω) Aedem tueor. Gellius lib. 12. cap. 10. ſic ait: Pomponij fabula attellana eſt, quæ ita inſcripta eſt, Aeditimus: in qua hic uerſus eſt, Qui poſtquam tibi appareo atq́; æditimor in templo tuo.

Aedituentes (ἱεροδουλεύοντες) pro Aedituis dixit Lucretius lib. 6. non procul à fine.

– onerataq́; paſſim
Cuncta cadaueribus cæleſtum templa manebant,
Hoſpitibus loca quæ complerant ædituentes.

Meminit Gellius lib. 12. cap. 10.

Aedificium] Vide Aedes.

Aedo] ædis. Vide Edo, edis, edidi.

Aedon] penult. prod. huius Aedonis, penult. correp. fœm. gen. (ἀηδών) Auis quæ & luſcinia & philomela dicitur Virgil. de cantu Syrenum:

Quodq́; leues calami, quod ſuauis cantat Aedon,
Quod lyra, quod citharæ, quod moribundus olor.

Nomen habet ab ἀεὶ ſemper, & ἀείδω canto, quaſi perpetuò cantans ubi ſemel inceperit. Sunt qui putent ab aedia, ἀηδία, hoc eſt, triſtitia. Creditur enim Philomela canens lugere uirginitatem ui ſibi ereptam à Tereo Thracum rege. Proinde triſtem eam uocat Seneca in Agamem. 7. 17.

Non quæ uerno nobile carmen
Ramo cantat triſtis aedon.

Idem in Octau. 17. 8.

Quis mea dignè deflere poteſt
Mala? quæ lacrymis noſtris queſtus
Reddet Aedon?

Aedon uocalis. Calphurnius eclog. 6.

Vocalem ſuperet ſi turpis aedona bubo.

Aedon,

Aedon, (ἀηδών,) mõs eſt Thraciæ: unde Aedonus adiectiuũ, penultima prod. id eſt, Thracius. Virgil. 12. Aeneid. 74.

Ac uelut Aedoni Boreæ quum ſpiritus alto
Inſonat Aegæo, ſequiturq́; ad littora fluctus.

In quem locum ſic ait Seruius: Sanè ſciẽdum hoc loco erraſſe Donatum, qui dicit Aedonij eſſe legendum, ut Do breuis ſit ſecundum Lucanũ qui dicit, Aedonis Ogygio decurrit plena Lyæo. Namque certum eſt ſyſtolen feciſſe Lucanum. Vnde Aedoni legẽdum eſt, ut ſit hic Aedonus, huius ædoni. Statius & Virgiliũ & artem ſecutus ait, Aedonas hyemes Hebrumq́; niualem. non. Aedonias. Hactenus Seruius. Alij tamen Edon & Edonus ſcribunt ſine diphthongo.

Aedonius, adiectiuum, (ἀηδόνιος,) Hoc eſt Thracius. Senec. in Hercul. Oeth. 3. 4.

– me uel Siculis
Addite ſaxis, ubi fata gemit
Theſſala Syren: uel in Aedonias
Tollite ſyluas.

Aedonis, penultima producta, huius ædonidis, penult. cor. (ἀηδωνίς,) fœm. gen. Ouid. 11. Metamorph. 14.

Protinus in ſyluis matres Aedonidas omnes
Quæ uidere nefas, torta radice ligauit.

Hoc eſt, mulieres Thracias.

Aeeta, æetæ, uel Aeetes, æetæ pen. prod. (αἰήτης,) Solis et Perſeidos nymphæ (alij Perſam, alij Hecaten uocant) filius, ut in Theogonia canit Heſiodus, rex fuit Colchorũ, & ex Idyia Medeam & Chalciopen genuit, ut tradit Heſiodi interpres. Diodorus tamen Siculus lib. 5. ſcribit Aetam ex Hecate, fratris ſui Perſæ ſiue Perſei filia, quam alij uocant Ipſeam, tres liberos ſuſtuliſſe, Cyrcen, Medeã, & Aegialeum, quẽ pleriq́; Abſyrtum nuncupant. Valerius Flaccus 8. Argonaut. 2.

O mihi ſi profugæ genitor nunc ille ſupremos
Amplexus Aeta dares, fletuſq́; uideres.

Aeetes ſoligena. Val. Flac. 5. Argon. & ferus Aetes.

Aeeta Colchus. Senec. in Medea. 4. 1. Medea Colchi noxium Aetæ genus.

Aeetæus, (αἰήταιος,) adiectiuum quatuor ſyllabarum. Catul. in Argon. 1. Phaſidos ad fluctus, & fines Aeetæos.

Aeetias, Aeetiadis, penul. corr. (αἰητιάς,) Medea Aeetæ filia Ouid. 7. Metamorph. 2. Concipit interea ualidos Aeetias ignes. Patronymicum eſt. Idem lib. eodem 66.

Aeetis, pen. prod. æetidis, penul. corr. (αἰήτις,) Medea Aeetæ filia. Patronymicum. Vale. Flac. 6. Argonaut. 96.

& pauor artus
Protinus, atq́; ingens Aeetida perculit horror.

Idẽ li. 7. 37.

Aeetius, adiectiuum, (αἰήτιος,) ad Aeeten pertinens. Vt proles Aeetia, id eſt, Aeetæ nepotes. Valer. Flac. 6. Argonau. 108.

Nec minus Aeolij proles Aeetia Phryxi
Fertur & ipſa furens.

Aeetia uirgo. Medea. Flac. 5. Argonaut. 54.

Aega, Aegæ, ſiue Aex, ægos, promontoriũ eſt Aeolidis ad Aegæum mare uergens, unde & ei nomen. Strabo libro 13. Hoc promontorium Aegates dicitur Stephano, teſte in Plinium Hermolao.

Aegæ, Aegarum, Macedoniæ oppidum, in quo mos ſepelire reges. Plin. lib. 4. cap. 10. Eſt & eodem nomine oppidum Ciliciæ. Plin. lib. 5. cap. 27. Item Aeolidis. Plin. lib. 5. cap. 30. Strabo lib. 8. & 9. meminit Aegarum in Eubœa ſitarum, in quibus locatum eſt Aegæi Neptuni templum, & à quibus Aegæum pelagus nomen aſſequi putat eſſe ueriſimilius. Ad Aegas Achaiæ, nemo præternauigantium tempeſtatem maris paſſus creditur, ob Neptuni præſentiam, qui (ut Nicocrates ait) illic impendiò colebatur.

Aegæa, (αἰγαῖα,) urbs Aemathiæ, ἀπὸ τῶν αἰγῶν, Hoc eſt à capris nomen habet, quum prius Ediſſa uocaretur. Hiſtoriam prodidit Iuſtinus lib. 7. Caranus (Cranaus Euſebio dicitur.) Vrbem Edyſſam, ob memoriam muneris, Aegæam: populum, Aegæades uocauit.

Aegæon, Aegæonis pe. prod. (αἰγαίων,) Gigas teſte Heſiodo Cæli & Terræ filius, ſæuiſſimus & immanis fuiſſe pirata creditur: ſic ut quibuſdam placet dictus ab Aegis, Aegæi maris inſula, in quo inſidebat more piratarum, quibus fas non eſt ob latrocinium urbes incolere. Produnt fabulæ ueteres, hunc centum à Ioue religatum catenis: ut poſſit inde intelligi eum potentiſſimum fuiſſe, dũ tot catenis eius aſtringuntur uires. Is autem centũ geminus ideo dictus eſt, quòd centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus. De quo Ouid. 2. Metamorph. 2.

Seruius eundem cum Briareo eſſe ſcribit, apud Virgilium libro 10. 113.

Eumelus Corinthius, in Titanomachia tradit hũc fuiſſe Ponti & Terræ filium, in mariq́; habitaſſe, ac inde Titanibus cõtra deos opem tuliſſe. Homerus Iliados 1. ſcribit hunc à dijs Briareum dici, ab hominibus Aegæona, centimanumq́; eſſe.

Non deſunt qui putent Aegæo mari nomen ab hoc Aegæone inditum. Ion Chius in Dithyrambis refert Aegæonẽ euocatum à Thetide, Ioui tuliſſe ſuppetias, aduerſus Iunonis Neptuniq́; & Apollinis inſidias, qui Iouem è rerum gubernaculis eijcere moliebantur. Conon in Heraclea ſcribit Briareum cum Neptuno gradũ contuliſſe, ſed ab ipſo deo ſuperatum, demerſumq́; in ea maris parte, quod Aegæonis monumentum cum Apollonio pleriq́; uocant. Ab Ouidio memoratur inter maris numina, tũ quia Põti filius, tũ quòd Opyiã Neptuni filiam habuit in matrimonio, ut canit Heſiodus. Aegæoni Chalcidenſes rem diuinam faciebant, ſicut Briareo Caryſtii. Nam omnis fermè Eubœa Titanum regnum fuit. Author Solinus.

Aegæon Cycladas amplexus. Stat. 5. Thebaid. 58.

Quo in loco Aegæonem pro mari Aegæo putarim accipi.

Aegæon cẽtum geminus. Claudian. de rapt. Proſerp. lib. 3. 69.

Aegæon cruentus. Claudian. de rapt. Proſerp. lib. 1. 10.

Aegæum mare, (αἰγαῖον πέλαγος,) eſt prope Græciam amplum & multas habens inſulas: dictum ab Aegæo rege, uel quodam in eo ſaxo, quod habet ſpeciem αἰγὸς, id eſt capræ. Eſt autem inter Helleſpontum & Tenedũ: uulgò hodie dicitur Archipelago. Plin. lib. 4. cap. 11. Aegæo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum et Chium uerius quàm inſula, Aex nomine, à ſpecie capræ, quæ ita Græcis appellatur repentè in medio mari exiliens. Cernũt eum à dextera parte Andrũ nauigãtes ab Achaia, dirum ac peſtiferum. Feſtus aliã affert nominis rationem, quòd in eo Amazonum regina Aegæa perierit. Producit penult. Horat. 1. epiſt. 11. 4. Idcirco nauem trans Aegæum mare uendas.

Altum Aegæum. Virgil. 12. Aeneid. 74.

Aquæ Aegææ. Ouid. 9. Metamorph. 90.

Cærula Aegæa. Valer. Flac. lib. 1. Argonaut. 113.

Aegæum nauigat. Prouerbium, quo utitur Aelianus. Hoc mare cæteris eſt periculoſius ob frequẽtes ſcopulos. Quadrabit igitur in eũ qui in maximis uerſatur difficultatibus. In hominẽ quoq́; ob lucri ſtudiũ nihil omnino periculi recuſantem.

Patens Aegæum, ſubaudi mare. Horat. 2. Carm. 16. 1.

Profundum Aegæum. Val. Flac. lib. 1. Argonaut. 32.

Aegæũ ſcaphula trãſmittere. In eos dicitur, qui rẽ ſupra modũ arduã leui opera cõficere tentant. Vtitur Lucianus in Sectis.

Cyclades Aegææ. Ouid. 1. Triſt. 10. 2.

Fluctus Aegæi. Stat. 2. Achileid. 1.

Fretum Aegæum. Senec. in Thebaid. 1. 63. Et in Troad. 4. 1.

Gurges Aegæus. Stat. 2. Thebaid. 9.

Hyemes Aegææ. Stat. 1. Sylu. 3. 19. Idem 5. Sylua. 22.

Nereus Aegæus,id eſt mare Aegæum.Stat.5.Thebaid.10.

Pontus Aegæus,Senec.in OEdip.5.17.

Portus Aegæi.Claudian.in Eutrop.lib.2.50.

Procellæ Aegææ.Stat.1.Achil.78.

Salum Aegæum.Propert.lib.1.eleg.6.1.

Stagna Aegæa.Stat.6.Thebaid.4.

Tumultus Aegæi,id eſt,maris Aegæi tempeſtates. Horat.3. carm.29.13.

Venus Aegæa.Stat.8.Thebaid.96.

Vndæ Aegææ.Tibul.eleg.3.1.

Aequor Aegæum.Ouid.11.Metamorph.133.

Aeger.] ægra,ægrum,(δύσθυμος, ἐπίλυπος,ἄῤῥωστος,νόσιμος,)Feſtus,Aegrũ ex Græco αἰάζω appellatur. à quibuſdã putatur à uoce doloris appellari quod eſt αἰ αἰ.Seruius,Aeger & corpore & animo dicitur.Sicut etiam Aegrotus. Cicero 2. de Natu. deorum 18. Ne ægri quidem omnes conualeſcunt. Terent. Hecyra 1.2.113. Aegram eſſe ſimulant mulierem.De morbo corporis intelligit.

De morbo autem animi,Virg.1.Aeneid.

– curisq́; ingentibus æger.

Idem in.4.Aeneid. Aegram nulli quondam flexere mariti. Id eſt mœſtam.

Aeger amore,pro ex amore:id eſt,ob amorẽ.Liu.10.bel.Pun. 45.Stimulabat ægrum amore uxor, ſocerq́;.

Aeger animi.Liu.2.ab urbe 155.

Aeger animo.Plin.epiſto.199.Cic.pro Cœlio 13.

Aeger ab animo,id eſt,quãtum ad animum.Plaut.Epid.3.26.

Auidus æger,hoc eſt. Intẽperãs.Porphyr.Horat.1.Ser.4.26

Conſilij æger.Stat.lib.11.Thebaid.29.

Hoc eſt,Triſtia cogitans,ſiue conſilio imbecillis.

– curisq́; ingentibus æger

Spem uultu ſimulat,premit altum corde dolorem.Virg.1. Aeneid.43.Hoc eſt,triſtis. Seruius.

Aeger delicti, hoc eſt, dolens ob delictum à ſe commiſſum. Sil. Ital.lib.13.11.

Aeger ex uulnere.Liu.6.bel.Pun.

Aeger fluore.Celſus lib.3.cap.6.

Aeger pedibus,Pro eo,quod eſt pedes ægros habẽs:hoc eſt,cui dolent pedes. Figura eſt ſynecdoche. Sic in his, Aeger animi,& Aeger animo.Salluſt.Antonius pedibus æger.

Aeger pedes.Gellius lib.19.cap.10.

Aeger morbi.Valer.Maxi.Pulſu uenarum comperit cuius morbi æger eſſet.Id eſt, quo morbo ægrotaret.

Aeger morbo graui.Cic.in Catilin.1.23.

Timoris æger.Sil.Ital.lib.3.15.

Valetudine æger.Tacit.lib.14.

Aeger alicui Ouid.lib.3.Amorum,eleg.10.5.

Dicta erat ægra mihi.præceps,amensq́; cucurri:

Veni:& riuali non erat ægra meo.

Aeger,de brutis animalib.dici potius q̃ ægrotus,obſeruatũ eſt. Virgil.3.Georg. – & quatit ægros

Tuſſis anhela ſues. Sic in proſa oratione ferè inuenies.

Amans ægra.Virgilius 1.Aeneidos 71.Id eſt,mœſta & anxia, inquit Feſtus.

Amor æger.Virgil.4.Georg.93.

Anhelitus æger quatit uaſtos artus. Virgil.5.Aeneid.86.

Animam ægram ponere,id eſt uitam.Lucret.lib.6.246.

Aegram animam auferre.Ouid.9.Metamorpho.3.6.

Animus æger.Ouid.de Remed.amoris,lib.1.26.

Auſonia ægra uulnere.Sil.Ital.7.1.

Balatus ægri.Ouid.7.Metamorph.109.

Cor ægrum.Ouid.lib.3.Triſt.24.

Aegrum corpus.Virgil.3.Aeneid.

Cicero ad Quirites poſt reditum.3. Bona ualetudo iucundior eſt eis, qui è graui morbo recreati ſunt,quàm qui nunquam ægro corpore fuerunt.

Dolores ægri.Lucret.lib.3.185.

Familia ægra eſt.Cic.ad Attic.lib.16.335.1.

Femur ægrum.Virg.10.Aeneid.169.

Genua ægra.Virgil.5.Aeneid.93.

Hiatus æger.Statius 6.Thebaid.174.

Inuidia lætis ægra: Ob alienam ſcilicet felicitatem triſtis. Stat. 1.Theb.25.

Luctus æger.Ouid.2.Metamorpho.66.

Lucretius lib.3.191. nimis ægris

Luctibus indulges?

Manus ægra.Ouid.20.epiſt.50. Sic 5.Faſt.82.

Membra ægra.Ouid.11.epiſt.8.

Mens ægra.Ouid.lib.4.Triſt.5.16.

Mors ægra.Virgil.3.Georg.101.

– ipſiq́; ſuos iam morte ſub ægra

Diſciſſos nudis laniabant dentibus artus. Hoc eſt, difficili, & uiolenta.

Mortales ægri.Virg.2.Aeneid.54.

Tempus erat quo prima quies mortalibus ægris

Incipit.Id eſt,anxijs & ſolicitis.

Aegris oculis aliquid aſpicere,Tacitus.

Os ægrum,Sil.Ital.lib.13.146.

Paſſus ægri, Val.Flac.lib.3.Argonaut.72.

Pectora ægra curis,Val.Flac.lib.6.Argonaut.125.

Pudor æger.Val.Flac.7.Argonaut.103.

Aegra reſpub.Cice. 3. Verr.3. Itaq; mihi uideor magnam, & maximè ægram, & propè depoſitam reip.partẽ ſuſcepiſſe. Vide Aegrota reſpublica. Idem pro Milone. 50. Sed quis non intelligit, omnes tibi Reipublicæ partes ægras & labãtes,ut eas his armis ſanares & cõfirmares, eſſe commiſſas?

Seges ægra.Virgil.3.Aeneid.29.

Arebant herbæ, & uictum ſeges ægra negabat. Ouid.li.1. Faſt.138.

Nec uitio cœli palleat ægra ſeges.

Senectus ægra.Ab effectu, quòd homines ægros reddat. Ouid. 14.Metamorph.29.

Spes ægra.Claudian.de nuptijs Honorij & Mariæ.3.

Suſpiria ægra,Stat.6.Thebaid.159.

Infirma atq; ægra ualetudo.Cic.in Bruto 94.

Verba ægra.Val.Flac.lib.8.Argonaut.33.

Vis ægra.Stat.8.Thebaid.107.

Aegra animo uis,ac fiducia ceſſit.

Grauiter æger.Cice.1.de Diuinat.94. In eo igitur oppido ita grauiter ægrum Eudemum fuiſſe, ut omnes medici diffiderẽt. Idem.7.ad Attic.118.3.

Mediocriter æger. Cic.2.Tuſcul.38. Corpus etiamſi mediocriter ægrum eſt,ſanum non eſt.

Aegrum, ægri, abſolutè poſitum pro animi ægritudine: id eſt dolòre ac moleſtia.Plaut.Amphit.8.9. – plus ægri,

Ex abitu uiri,quàm ex aduentu uoluptatis cepi.

Lucret.lib.5.35.Sed cui nil accidit ægri.

Aegreſco,ægreſcis,(δυσθυμοῦμαι,)ægreſcere, A nomine æger deriuatum,ſignificat ægriorẽ fieri: & propriè refertur ad animum.Virgil.12.Aeneid. – exuperat magis,ægreſcitq́; medendo.Vbi Seruius, Inde magna eius ægritudo creſcebat,unde ſe ei Latinus remedium ſperabat afferre. Valla,Quomodo curari quis ante poſſit, quàm ægrotus ſit?Neceſſe eſt ergo ut antè ægrotare cœperit:& quum dicitur ægreſcere, ut intelligatur inter medendum ægriorem fieri. Et hoc de Turno Virgilius intelligit,cuius augebatur ægritudo ad Latini ſalubria cõſilia. Hæc Valla lib.1.ubi de uerbis in SCO contra Priſcianum diſputat.

Aegreſcere pro ægrotare.Plin.lib.10.cap.12.3. Corui ante ſolſtitium generãt:ijdem ægreſcunt ſexagenis diebus ſiti maximè antè,quàm fici coquantur Autumno.

Animus ægreſcit.Lucret.lib.3.106.

Cura ægreſcit.Stat.1.Thebaid.80.Tantum in corde ſedens ægreſcit cura parentis.

Aegreſcere rebus lætis,Ob alienam felicitatem dolere. Stat.lib. 2.Thebaid.4.

Ripæ ægreſcunt puluere.Stat.4.Thebaid.22.

Cura ægreſcente ducere dolorem.Sil.Ital.lib.8.42.

Aegrè,(δυσκόλως,) aduerbium qualitatis ab æger deriuatum. Virgil.3.Georg.Ergo ægrè raſtris terram rimantur, id eſt difficulter,ait Seruius.Plau.Aſin.11.36.Nimis ægrè riſum continui. Plin.lib.7.ca.44.2.Aegrè repertus.Ci.de Prouin.Conſul.5. Quũ Byzantij totũ Pontum armatũ efferueſcentẽ in Aſiam,atq; erumpentem,ægrè repulſum ſuſtinerẽt.

Aegrè eſt,pro moleſtum eſt.Plaut.Caſina.4.8.

– ſed quid eſt

Quod tuo nũc animo ægrè eſt?Idẽ Menæch. Dic mea uxor, quid tibi ægrè eſt?Idem Caſina.4.6. Domi & foris quod ægrè ſit,ſatis ſemper eſt.Terent.Adelph.1.2.56.

Aegrè ferre,uitioſe ſcribitur coniunctim, cum duæ ſint dictiones:pro eo, quod eſt moleſtè ferre.Plau.Pœnulo.16.104. Factum:quod quidem ægrè tuli. Terent. Heaut.4.8.20. Ne ſentiat me ſenſiſſe,atq; ægrè ferat? Cice. lib.1.de Diuin. 126.diſceſſit ægrè ferens.Dicitur & ægrè pati.uide Aegrè pro moleſtè.

Aegrius,Difficilius.Cic.6.Verr.128. Nihil ægrius factum eſt multo labore meo,quàm ut manus ab illo appellatore abſtinerentur.Plin.lib.16.cap.10.9.

Aegerrimè,difficillimè.Cæſar 1.bel.Gal.49.Aegerrimè conficerant ut flumen tranſirent.

Aegrè alicui facere.Terent.Eunuch.4.1.10. Figuratè pro rẽ moleſtam facere.

Aegrè pati.Terent.Adelph.1.2.26. – ſed oſtendere

Me ægrè pati illi nolui.

Aegrè,Grauatè,& inuito animo.ut Aegrè id cõceſſit mihi. Terent.Hecyra. Sed reprimã me: ne ægrè quicquã ex me audias.Vbi Donatus,Vtrũ Aegrè pro male,an Aegrè pro inuita.

Aegrè aliqua re carere.Cic.ad Atticum,lib.7.122.3. Idẽ pro lege Manilia 8.

Aegrè ſe tenere.Cic.ad Atti.lib.16.336.1. De Sicca, ita eſt ut ſcribis:aſt ægrè me tenui.

Aegrè & Facilè,contraria.Cic.de Senect.66.Iam omnis conglutinatio recens, ægrè;inueterata,facilè diuellitur.

Aegrimonia,(δυσθυμία,) denominatiuum,ſic ab Aeger factũ, ut ab Acer,acrimonia,Idem ſignificat quod ægritudo.Plau. Rud.24.146. Idem Sticho.7.5.Olim quos abiens affeci ægrimonia,

Eos nũc lætãtes faciã aduẽtu meo.Cic.Attico.lib.12.epiſto. 252.8.Ferrem grauiter,ſi nouæ ægrimoniæ locus eſſet.

Aegrimonia uetus.Plin.lib.28.cap.8.

Aegrimonia deformis,quia triſtitia deformes facit. Horatius. Epod.13.4.

Aegrimonia faſtidioſa.Horat.Epod.18.5.

Faſtidioſa triſtis ægrimonia. Duo ſunt ablatiui ægrimonia faſtidioſa.

Aegritudo,penul.prod.denominatiuum,(κατήφεια,)Eſt animi ægri affectio. Ci.4.Tuſcul.23.Hæc prima definitio eſt, ut ægritudo ſit animi aduerſante ratione contractio. Et paulò poſt, Eſt igitur ægritudo, opinio recens mali præſentis, in quo demitti,contrahiq; animo rectum eſſe uideatur.Ibidẽ li.3.39.Sed propriè ut ægrotatio in corpore, ſic ægritudo in animo nomen habet,nõ ſeiunctũ à dolore. Et paulò antè. Itaq; præclarè noſtri,ut alia multa,moleſtiã, ſolicitudinem, angorem,propter ſimilitudinem corporum ægrorũ,ægritudinem nominauerunt, Hoc propemodum uerbo Græci omnem animi perturbationem appellant.Vocant enim πάθος, Id eſt morbum quicunq; eſt motus in animo turbidus. Nos melius.ægris enim corporib. ſimillima eſt animi ægritudo.

Acerbæ ægritudines.Cic.4.Tuſcul.52.

Acrior ægritudo.Cic.3.Tuſcul.89.Culpa contractum malum ægritudinem acriorem facit.

Anxiæ ægritudines.Cic.4.Tuſcul.52.

Crucians ægritudo,uocatur Dolor.Cic.4.Tuſcul.29.

Flebilis ægritudo,eſt Mœror.Cic.4.Tuſcul.29.

Grauiſſimæ ægritudines.Cic.3.Tuſcul.79.

Laborioſa ægritudo,uocatur Aerumna.Cic.4.Tuſcul.29.

Leuior ægritudo.Cic.3.Tuſcul.115.

Modica ægritudo.Cic.4.Tuſcul.61.

Noua ægritudo.Cic.4.Tuſcul.61.

Leuatio ægritudinis. Cic.3.Tuſcul.58.Leuationẽ autẽ ægritudinis in duabus rebus ponit, auocatione à cogitanda moleſtia,& reuocatione,ad contemplandas uoluptates.

Magnitudo ægritudinis.Cic.3.Tuſcul.103.

Perturbatio ægritudinis.Cic.3.Tuſcul.104.

Sanatio ægritudinis.Cic.4.Tuſcul.135. Sed & ægritudinis, & reliquorũ animi morborũ una ſanatio eſt,omnes opinabiles eſſe & uoluntarios.

Sedatio ægritudinis.Cic.4.Tuſcul.102.Ibidem 134.

Societas ægritudinis.Cic.Sulpitio,lib.4.epiſto.6.4.

Stirpes ægritudinis Ci.3.Tuſcul.140.Atqui ſtirpes ſunt ægritudinis quàm multæ,quàm amaræ, quæ ipſo trunco euerſo omnes eligendæ ſunt.

Vacuitas ægritudinis.Cic.5.Tuſcul.60. Securitatem autẽ nũc appello,uacuitatem ægritudinis.

Criminis ægritudo, Hoc eſt, leuitas criminis & uelut infirmitas ſeu debilitas.Cice.pro Roſcio Comœdo.14.

Aberit igitur à ſapiente ægritudo. Cic.3.Tuſ.32.Ibidem 139.

Accedunt ægritudines.Cic.4.Tuſcul.61.

Affici ægritudine.Cic.3.Tuſcul.26.Ex quo efficitur,fortem uirum ægritudine nunquam affici.

Amplificata ægritudo.Cic.4.Tuſcul.62.Aegritudo autem cæteræq; perturbationes amplificatæ,certè peſtiferæ ſunt. Hoc eſt auctæ.

Cadit ægritudo in aliquem.Cic.3.Tuſcul.23.In quem cadit ægritudo,in eundem timor.Ibidem 26.non cadet ergo in ſapientem ægritudo.

Confectus ægritudine.Cic.3.Tuſcul.47.

Debilitatus ægritudine.Cic.4.Tuſcul.54.Quid autem eſt nõ miſerius ſolum, ſed fœdius etiam & deformius, quàm ægritudine quis afflictus debilitatusq; iacens?

Dedere ſe totum ægritudini, hoc eſt, Mœrori prorſus indulgere.Cic.ad Attic.lib.9.172.4.Idem 3.Tuſcul.119.

Aegritudini ſe ſolent dedere.Et 4.Tuſcul.134.

Depellere ægritudinem.Cic.3.Tuſcul.43.

Detrahere ægritudinem. Cic.3.Tuſcul.70.Et 4.Tuſcul.97.

Efficit hæc res maximam ægritudinem.Cic.3.Tuſcul.53.Idem 4.Tuſcul.19.Quæ enim uenientia metuuntur,eadem efficiunt ægritudinem inſtantia.

Eleuare ægritudinem.Cic.3.Tuſcul.60.

Eripiamus huic ægritudinem.Cic.3.Tuſcul.79.

Eſſe in ægritudine.Cic.3.Tuſcul.24.

Exiſtit ægritudo.Cice.3.Tuſcul.87.Cyrenaicorum reſtat ſententia,qui tum ægritudinem cenſent exiſtere, ſi nec opinato quid euenerit.

Extenuare ægritudinem.Cic.3.Tuſcul.133.

Incidere in ægritudinem.Cic.3.Tuſcul.34.

Lenire ægritudinem. Cic. 2. de Diuinat. 3.

Leuare aliquem ægritudine. Cic. ad Attic. lib. 9. 175. 3.

Manat longius ægritudo. Cic. 3. Tuſcul. 128.

Mœrens ægritudo. Cic. 3. Tuſcul. 140.

Mouere ægritudinem. Cic. 4. Tuſcul. 99. Si nec mala ſint illa, quæ metum ægritudinémue, nec bona quæ cupiditatem lætitiamúe moueant.

Naſcitur ægritudo ex re aliqua. Cice. 4. Tuſcul. 19. Ex malis metum & ægritudinem naſci cenſent: metum futuris, ægritudinem præſentibus.

Obtundere ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 6.

Opprimi ægritudine. Cic. 3. Tuſcul. 48.

Oritur ægritudo ex re aliqua. Cic. 3. Tuſc. 93. Et. 4. Tuſ. 46.

Permanens ægritudo uocatur moleſtia. Cic. 4. Tuſc. 29.

Premi ægritudine. Cic. 3. Tuſcul. 118.

Premens ægritudo, eſt Angor. Cic. 4. Tuſc. 29.

Priuare aliquem ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 74.

Quati ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 20. Humanum id quidem quòd ita exiſtimas: nõ enim ſilice nati ſumus, ſed eſt naturale in animis tenerum quiddam atq; molle, quod ægritudine, quaſi tempeſtate, quatiatur.

Repellere ægritudinem ab aliquo. Cic. 3. Tuſcul. 112. Timor igitur ab ijs ægritudinem potuit repellere, ratio ac ſapientia uera non poterit.

Sedare ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 128. Hæc igitur officia ſunt conſolantium, tollere ægritudinem funditus, aut ſedare, aut detrahere quamplurimum, aut ſupprimere, nec pati manare longius, aut ad aliam traducere.

Suſtulit uniuerſam ægritudinẽ philoſophia. Cic. 3. Tuſc. 139.

Sublata ægritudo. Cic. 3. Tuſcul. 140.

Supprimere ægritudinẽ. Vide paulò antè, Sedare ægritudinẽ.

Suſcipere ægritudinem. Cic. 3. Tuſcul. 113. Voluntate igitur et iudicio ſuſcipi ægritudinem cõfitendum eſt. Idẽ 4. Tuſ. 95.

Tangit eos ægritudo. Cic. 3. Tuſcul. 104. Acta ætas honeſtè ac ſplendidè tantam affert conſolationem, ut eos, qui ita uixerint, aut non tangat ægritudo, aut perleuiter pungat animi dolor.

Tolerare ægritudinem. Cic. 4. Tuſcul. 95. An omnium rerum toleranda omnino ægritudo?

Tollere ægritudinem. Cic. 3. Tuſcul. 89. Idem 125. Quum cõſtet ægritudinem uetuſtate tolli. Paulò pòſt. Tollere ægritudinem funditus.

Vacare ægritudine. Cic. 3. Tuſc. 34. Vindicare aliquem ab ægritudine. Cic. 5. Tuſc. 71. Quid poteſt ad beatè uiuendum deeſſe ei, quẽ fortitudo ab ægritudine & à metu uindicet.

Aegritudo pro morbo corporis. Terent. Phor. Matrem ipſam ex ægritudine miſeram mors conſecuta eſt. Sic Plin. lib. 28. cap. 6. Et lib. 8. cap. 1.

Aegrotus, penul. prod. denominatiuũ ab æger, (ἄῤῥωστος, νόσημος,) Seruius, Aeger & corpore et animo dicitur: Aegrotus, corpore tantum. Horat. 1. epiſto. 2. 10.

Non domus, & fundus, non æris aceruus & auri,
Aegroto domini deduxit corpore febres.

Aegroto dum anima eſt, ſpes eſt. Sententia prouerbialis, admonens ne in afflictiſsimis quidem rebus abijciendam eſſe ſpẽ. Cic. ad Atti. lib. 9. 181. 6. Vt ægroto, dum anima eſt, ſpes eſſe dicitur, ſic ego, quoad Pompeius in Italia fuit, ſperare non deſtiti.

Aegrota reſpub. Idẽ quod ægra: id eſt, male habens. Ci. 1. Verr. 38. Et profectò aut hoc remedium eſt ægrotæ ac propè deſperatæ reipublice iudicijſq; corruptis, &c.
Vide Aegra reſpub.

Aegroto, ægrotas, penul. prod. (νοσέω, ἀῤῥωστέω, ἀσθενέω, νοσηλεύομαι,) ægrotare, Malè ualere à corpore. Et eſt uerbum ex nomine Aegrotus factum. Cic. pro Cluentio 132. Apud hunc ille Romæ habitauit, apud hunc ægrotauit.

Aegrotare translatum ad fructus. Plin. lib. 17. ca. 24. 12. Aegrotant aliquando & poma ipſa per ſe ſine arbore, ſi neceſſarijs temporibus imbres, aut tepores, uel afflatus deſuere, aut contrà abundauere.

Aegrotant in te artes animi tui: hoc eſt, malè ſe habent mores tui, tu corruptis es moribus. Plautinus eſt iocus in Trinũmo.

Fama ægrotat. Lucret. lib. 4. 226.
Languent officia, atq; ægrotat fama uacillans.

Vitio animi ægrotare. Horat. 2. Sermo. 3. 62.

Diu ægrotare. Cicero pro Cluentio 138.

Animus ægrotat. Cic. 4. Tuſc. 129. Quis dubitarit, quin ægrotationes animi, qualis eſt auaritia, gloriæ cupiditas, ex eo quòd magni æſtimetur ea res, ex qua animus ægrotat, oriãtur.

Grauiter ægrotare. Cic. 1. Offic. 47. Et de Senectu. 61.

Grauiſsimè ægrotare & optimè ualere, Contraria. Cic. 2. de finibus 70. Quæ quum Ariſtoni & Pyrrhoni omnino uiſa ſunt pro nihilo, ut inter optimè ualere & grauiſsimè ægrotare nihil prorſus dicerent intereſſe.

Leuiter ægrotare. Cic. 1. Offic. 116. In adeundis periculis conſuetudo imitanda medicorum eſt, qui leuiter ægrotantes leuiter curant: grauioribus autem morbis periculoſas curationes & ancipites adhibere coguntur.

Periculoſe ægrotare. Cic. ad Atti. lib. 8. 146. 4.

Vehementer ægrotare. Cic. pro Cluentio 138. Ibi primùm in morbum incidit, ac ſatis uehementer diuq; ægrotauit.

Aegrotatio, Verbale, (νόσημα, ἀῤῥώστημα,) Propriè eſt morbus in corpore. Vide Ciceronis exemplũ in Aegritudo. Plin. lib. 17. cap. 24. 15.

Aegrotatio animi. Cic. 3. Tuſcul. 8. Vtrum quòd minus noceãt animi ægrotationes quàm corporis? Et 4. Tuſc. 38. Definiunt autem animi ægrotationem opinationem uehementem de re non expetenda, tanquam ualde expetenda ſit, inhærentem & penitus inſitam. Paulò pòſt, Aegrotationi autem talia quædã ſubiecta ſunt, auaritia, ambitio, mulieroſitas, peruicacia, liguritio, uinolentia, cupedia, & ſiqua ſimilia.

Aegrotatio mentis. Cic. 3. Tuſcul. 14. Quia nomen inſaniæ ſignificat mentis ægrotationem & morbum.

Aegeria, (αἰγερία,) nympha nemoris Aricini, & uxor Numæ Pompilij ſecundi regis Romanorum, quæ teſte Ouidio lib. 15. Metamorpho. mortuo Numa, quum flere nõ deſineret, Dianæ miſeratione in fontem ſui nominis uerſa eſt. De qua idem Ouid. lib. Faſt. 3.

Aegeria eſt, quæ præbet aquas dea grata camœnis.
Illa Numæ coniux, conſiliumq; fuit.

Liuius 1. Decad. lib. 1. Numa &c. Simulat ſibi cum dea Aegeria cõgreſſus nocturnos eſſe: eius ſe monitu, quæ acceptiſſima dijs eſſent, ſacra inſtituere: ſacerdotes ſuos cuiq; deorũ præficere. Paulò pòſt, Lucus erat, quem medium ex opaco ſpecu fons perenni rigabat aqua. quo quia ſe perſæpè Numa ſine arbitris, uelut ad congreſſum deæ inſerebat, Camœnis eum lucum ſacrauit, quòd earum ſibi concilia coniuge ſua Aegeria eſſent. Tradit Sipontinus moris fuiſſe, prægnantes Aegeriæ ſacrificare, quòd eam putabant facilè conceptum aluo egerere.

Aegeus, diſſyllabũ, huius Aegei uel Aegeos, penul. cor. (αἰγεύς) Athenarum rex: filius Neptuni, duas habuit coniuges, quarum prima dicta eſt Aethra, filia Pithei regis, ex qua Theſeum ſuſcepit. Secunda, ut teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam, atq; fugientem nõ ſolũ ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea, ut placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſsit quidem in regno Pandioni regi reuera patri. Aegeo regnante,

Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filij, legesq; duriſsimas impoſuit, ut ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſsi ſunt, quarta autẽ ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauẽ conſcendit. & quum omnia nauigij ornamenta nigra eſſent, & nauis uelum, habuit in mandatis à patre, ut ſi contingeret in agendis eum felicem ſortiri exitũ, rediens naui album poneret uelum amoto nigro, ut eminus infortunium ſuũ noſceret. Theſeus aũt Ariadnæ conſilio uictor, mandatorũ immemor, non amoto uelo nigro redibat. Aegeus excelſa turri proſpectans nigrum uelum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo uocatũ eſt Aegæũ: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis & Neptuni filius, et marinus deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Bocatio, & Seruio. Ouid. 7. Metamorpho. 81.

Aegeſtani, Siciliæ populi, quos Plinius Segeſtanos uocat lib. 3. cap. 8. In quem locum hæc prodidit Hermolaus, Vetus ferè lectio, Aegeſtani. Omnes quoq; Græci codices, Aegeſtani, nõ Segeſtani, ab Aegeſto Troe, qui cũ Philoctete uenerat: Thucydides, Strabo, Diodorus, Lycophron, Dionyſius. In uno tamen Polybio, itemq; Ptolemæo, quandoq; Segeſtani. quod & in Cicerone ac Solino cernitur. Vide Strab. lib. 6. et 13.

Aegiale, penul. corr. (αἰγιάλη,) Diomedis Aetoliæ regis uxor, quam poſt Troiæ expugnationem in patriã reuerſus, quũ cognouiſſet cum Cyllabaro Stheneli filio concubuiſſe, uerecundia ductus domum noluit reuerti, ut ſcribit Seruius in 11. Aeneid. Stat. 3. Sylu. 5. 10. Queſta eſt Aegiale, queſta eſt Melibœa relinquit. Dicitur, & Aegialea, penult. product. αἰγιάλεια.

Aegiale, antiquitus nuncupabatur ciuitas, ab Aegialeo, qui autochthon ſeu indigena comparuit ibidem primus, ſicuti memorant Sicyonij, & eſt à Pauſania repetitũ: quæ tempeſtate inſecuta Sicyon dici cœpit de regis nomine, quẽ ex Attica aſcitum Lamedon ſibi generũ adoptarat, filia illi Zeuxippe tradita. Cœlius Antiqu. lectionum lib. 6. cap. 48.

Aegialeus, Adraſti filius: quem eo bello quod ſecundum Argiui aduerſus Thebas geſſere, primo prælio iuxta Gliſam oppidum interfectum, neceſſarij Pagas in Megaridem retulerũt, atq; ibi humarunt, & adhuc heroum ipſum Aegialeum dicitur. Pauſanias in Atticis.

Aegialeus, Apis frater, primi Iouis filius. De quibus ſcribit Euſebius.

Aegialia, inſula eſt adiacens Aetoliæ regioni, ut ſcribit Plinius capi. 12. libro 4.

Aegialos, Latinè dicitur littus. Vnde Achaia propter urbes in littore per ordinem diſpoſitas, antè αἰγιαλός uocata eſt teſte Plinio, lib. 4. cap. 5. Pauſanias dictam putat ab Aegialo primo rege è Theſſalia ueniente, de patre Achei qui regioni nomen dedit.

Aegiali proprio uocabulo uocantur multa littora apud cõſmographos: uelut inter Sicyonẽ et Buprasiũ. Eſt & alius finitimus Põto, poſt promontoriũ Carambin, cuius meminit Homerus. Rurſus eſt Thraciæ apud fluuiũ Strymonẽ. Poſtremò eſt Aegialus, cognomento magnus, inter Aegyptum & Aethiopiam. Eraſmus in 27. cap. Actorum Apoſtolicorum.

Aegialus, Medeæ frater apud Iuſtinum lib. 42. Hunc alij Abſyrtum uocant: qui quum Medeam perſequeretur, ab ea dicitur interfectus. Author Strabo lib. 7.

Aegialus, mons Atticæ. Solinus cap. 12.

Aegialus, promontorium Paphlagoniæ, ut Apollonius poeta indicat. Habet & uicum eiuſdem nominis. Eſt alter quoq; Aegialus, qui ſub Agamemnonis erat imperio, in medio Sicyonis et Buprasii, ab Aegialeo Inachi filio. Eſt & Thracius Aegialus iuxta Strymonẽ. Aethiopicus quoq; Aegialus iuxta Aegyptum. Ex Volaterrano.

Aegida, oppidum Iſtriæ. Plin. lib. 3. cap. 19.

Aegides, huius Aegidæ, penul. producta, (αἰγείδης,) dicitur Theſeus filius Aegei. Stat. Thebaid. 12. 154.
– riſit uoceſq; manumq;
Horridus Aegides, ferrataq; ab arbore magnos
Molitur iactus. Ouid. 4. epiſto. 12.
Perfidus Aegides ducentia fila ſecutus
Curua meæ fugit tecta ſororis ope.

Aegila, inſula quindecim milibus paſſuum diſtans à Cytherà. Plin. lib. 4. cap. 12.

Aegilodes, ſinus Laconiæ, apud Plinium cap. 5. lib. 4.

Aegilips, Aegilipis, urbs Epiri proxima Crocyleæ. Volater. ex Homero. Item locus altus, ἀπὸ τοῦ αἰξ καὶ λείπειν, ut quem iam capra depaſta reliquerit, aut quò præ altitudine aſcẽdere non poſsit.

Aegilops.] penul. pro. (αἰγίλωψ,) Arboris glandiferæ ſpecies. Plin. lib. 16. cap. 6.

Aegilops, Fiſtula oculorum. Celſus lib. 7. – Dicitur & Aegilopa, huius ægilopæ, uox frequens Plinio.

Aegilops, Bulbi genus. Plin. lib. 19. cap. 5.

Aegilops, Herba hordeum enecans. Plin. lib. 18. ca. 17. Eſt herba quæ cicer enecat & eruum circũligando ſe: uocatur orobanche: triticum ſimili modo æra: hordeum feſtuca, quæ uocatur ægilops. Hæc Pli. Virgilius latinè uertit auenã, in hoc uerſu, Infelix loliũ, & ſteriles nominantur auenæ. Georg. 1.

Aegilos, inſula quæ Latinis Capraria dicitur. Plin. lib. 3. ca. 6.

Aegimius, nomen proprium uiri, qui annos uixit ducentos. Author. Plin. lib. 7. cap. 48.

Aegimori, ſunt contra Carthaginis ſinum duo ſcopuli uerius quàm inſulæ: inter Siciliam maximè & Sardiniam. Plinius lib. 5. cap. 7.

Aegimurus, & aliæ quædam exiles inſulæ. Idem lib. 7. Nõ procul à Corſura & Sicilia diſtant, quum aliæ complures inſulæ, tum etiam Aegimurus. Stephano Aegimoros dicitur. Ex Hermolao.

Aegina, Aeginæ, penul. prod. (αἴγινα,) Aſopi regis Bœotiæ filia, cum qua Iupiter in ignis ſpecie cõgreſſus eſt, ex cuiq; genuit Aeacum et Rhadamanthum. Ouid. Metamor. 7. 126.

Aegina, inſula Epidaurico littori proxima. Mela lib. 2. Hæc ut tradit Strabo lib. 8. inter Cyclades inſulas nobiliſsima eſt. Hinc Aeacus, eiuſq; poſteri genus duxiſſe decantantur. Hæc eſt quæ maris aliquãdo tenuit imperiũ. Hæc eſt quæ cõtra Athenienſem populũ in nauali ad Salaminẽ prælio de principatu contendere non dubitauit, qua tẽpeſtate Perſæ Græciam inuaſerant. Eius inſulæ ambitus. 180. ſtadiorũ eſſe traditur. Eiuſdẽ appellationis oppidum in uentũ Africũ uergẽs habet. Illã Attica & Megarica coronat ora, & Peloponneſus uſq; Epidaurũ, quũ centum ferè ſtadijs ſingulæ ab illa diſtent. Pars aũt Orientẽ Auſtrumq; proſpectans, Myrtoo perfunditur pelago, ac etiam Cretico. Oenoa diu uocata eſt: ſeu potius Oenone, penu. prod. ut Plin. lib. 4. ca. 12. & ex Pauſania Cœlius Antiq. lect. lib. 5. cap. 44. Ephorus ſcriptis prodidit, primò Aeginæ à Phidone ſignari cœptum argẽtũ. Emporium aũt ideo effectũ, quia locus admodũ ſterilis erat: proinde homines illi maritima mercando negotia tractare aſſueuerunt. Vnde multis uarijſq; rebus conſtantem quæſtũ, Aeginæam appellamus mercaturam.

Aeginam inſulam ab Aegina Aeaci matre nomen habere putat Ouidius, eandemq; Oenopiam prius uocitatam. Eius uerba ſunt libro 7. metamorph. 95.
– latere inde ſiniſtro
Oenopiam Minos petit Aeacideia regna.

Oenopiam ueteres appellauere: ſed ipſe Aeacus Aeginam genitricis nomine dixit. Ouidio quoque ſubſcripſit Steph.

Aeginæus adiectiuum, (αἰγιναῖος,) ut Aeginæa mercatura.

Aeginæa, Aeginæorum ge. neu. dicuntur grandiora omnia. Quod ex talenti ratione deductum putant, quod in ea inſula habebatur, maius cæteris. Sunt etiam Aeginæa, rerũ uenalium onera miſcellanea, id eſt, ſarcinæ cõplectentes uarias merces. Vnde Aeginopolæ, id genus mercium uenditores. Ex Cœlio lib. Antiq. lect. 11. cap. 56. & Eraſ. in Chiliad.

Aeginenſis, (αἰγινεύς,) Aeginæ incola.

Aeginenſes (ait Strabo lib. 8.) Myrmidonas appellatos memorans, non quomodo in fabulis canitur, quòd inualeſcẽte ingenti peſtilentia, formicæ ad preces Aeaci in homines uerſæ fuerint: uerum quia formicarum more terram fodientes, petras tranſportarent, ut agricolandi materiã haberẽt. habebãt enim terrã ſupernè lapidoſam, infernè frumentis idoneã. Itaq; aſportandis lapidibus quodam modo formicarum induſtriam repræſentabant. Quarum etiam more in cauernis habitabant, frugalitati & parſimoniæ ſtudentes, impenſasq; ædificiorum uitantes.

Aegineticus, (αἰγινητικός,) adiectiuum. Vnde æs Aegineticum Plinio li. 34. ca. 2. non quod inſula ipſa gigneret, ſed quod ibi officinæ præclarè temperarent.

Aegineta, Aeginetæ, penul. prod. (αἰγινήτης,) Idem. Hinc Paulus Aegineta, clari inter medicos nominis.

Aeginopolæ, penult. prod. Vide Aeginæa.

Aeginium, oppidũ Macedoniæ, in ea regione, quæ appellatur Pieria. Plin. lib. 4. cap. 10.

Aegiochus, pen. corr. (αἰγίοχος,) Iouis epitheton, ab ὀχῆς, & αἰγὸς, id eſt ab alimonia & capra, quia puer fuerit nutritus à capra. uel ab ἔχειν, tenere, & αἰγίδος, quoniam ægide utitur, uel quia corio capellæ Amaltheæ uſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicauit.

Aegipan, Aegipanos penult. prod. (αἰγίπαν,) Semicaper, Pan deus. Aegipanes ſunt nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſemideis, ſiue pro ſylueſtribus dijs coluerunt, quemadmodum Faunos, Syluanosq;: Faunos quidem ac Satyros, nemorum deos eſſe dicentes, Panas agrorum, Syluanos ſyluarum. Plin. lib. 5. cap. 1. Et cap. 8. Aegipanos ſemiferos, & Blemmyas & Satyros.

Aegira, inſula. Plin. lib. 5. cap. 31. Eſt etiam eiuſdem nominis oppidum in Achaia. Idem lib. 4. cap. 5. Idem lib. 18. cap. 9. Taurinus quidem ſanguis recens inter uenena eſt, excepta Aegira. Ibi enim ſacerdos Terræ uaticinatura, tauri ſanguinem bibit priuſquam deſcendat in ſpecus.

Aegira, urbs inter Aetolos & Peloponneſiacos, Author Pomponius libro 2.

Aegirinon.] ægirini, neu. g. Populneum unguentum, (αἰγείρινον,) Ruellius lib. 1. cap. 119. Vnguentum populneum, quod Aegirinon Græcis dicitur, ex uua populi, quæ bryon eſt, conficitur uerno tempore, quum plurimum grauis eſt prægnansq; reſina.

Aegiros.] penul. product. (αἴγειρος,) Arbor, quæ latinè Populus nigra dicitur.

Aegis.] (αἰγὶς,) apud Græcos uaria ſignificat. Pelliceum tegmen quod geſtant Afric. Præterea maris intumeſcentis undas, ac uentorum procellas & turbines. Alij malũt eſſe quid è coronis contextum, aut rete ex coronamẽtis cõtextũ. Nec deſunt, qui putent ſignificare ſacerdotẽ, quæ Athenis ſolita ſit ferre ſacrã Aegidẽ, & ita ingredi ad eos, qui nuper duxiſſent uxores. Apparet aũt in huiuſmodi ſacris multũ fuiſſe licentiæ, quẽadmodũ & apud Chriſtianos multis ineptijs celebrãtur nuptiæ. Vnde factũ eſt prouerbiũ. Aegis uenit. Quod Suidas indicat dici ſolitũ de ijs, qui petulanter & impudenter agerẽt. Simul quoq; alluſum eſt ad procellã. Ex Eraſmi Chiliad. & Cœlio Antiqu. lect. li. 10. ca. 6. Eſt inſup Aegis, ſicut Iouis, ut Iliados 4. et Palladis, ut Iliad. 5. deſcribitur: in cuius medio erat Meduſæ Gorgonis caput ſerpentibus uice crinium terribile, quod qui intuebantur, mox in lapides uertebãtur, ut canit Ouidius 4. Metamor. ad finem. Seruius, Aegis propriè eſt munimentum pectoris æreum à Vulcano fabricatum, habens in medio Gorgonis caput: quod munimentũ ſi in pectore numinis fuerit, ægis uocatur: ſi in pectore hominis ſicut in antiquis imperatorum ſtatuis uidemus, lorica dicitur. Virgil. 8. Aeneid.

Aegis coruſcans. Valer. Flac. Argonaut. 4. 134.

Cruenta. Claudian. 3. de rap. Proſ. 68.

Fulua. Claudian. 7. Panegyr. 33.

Irata. Claudian. lib. 3. de rapt. Proſ. 12.

Nigrans. Virgil. 8. Aeneid. 70. — Arcades ipſum
Credunt ſe uidiſſe Iouem, quum ſæpe nigrantem
Aegida concuteret, dextra nimbosq; cieret.

Sonans. Horat. lib. 3. Carm. 4. 12.
Contra ſonantem Palladis ægida.

Terrifica. Valer. Flac. Argonaut. 6. 35.

Aegiſonus, penul. corre. (αἰγίφωνος,) Hinc Aegiſonum pectus Palladis. Valer. Flac. lib. 3. Argonaut. 18.

Aegis, arboris laricis fœmina. Plin. lib. 16. cap. 39.

Aegiſthus, (αἴγισθος,) filius Thyeſtis ex Pelopeia filia. Pelops enim Tantali Phrygiæ regis & Thaygetæ filius, ex Hippodamia Atreum & Thyeſtẽ ſuſtulit, Peloponneſi prius, deinde Mycenarum reges. Porrò ijs alternatim adminiſtrantibus (ſic enim inter eos conuenerat) Thyeſtes quum ſciret regnum penes eum fatali diſpoſitione manſurum, qui arietem uelleris aurei haberet, quem Atreus regiam ingreſſus diligẽter cuſtodiebat, corrupta Aerope (alij Europam malè uocant) Atrei uxore, imperium ad ſe trãſferri poſſe iudicauit. Itaq; ſtuprata fratris cõiuge, duos filios ex ea ſuſtulit, Tãtalũ & Philiſthenem. Quod ubi reſciuit Atreus, Thyeſtem regno expulit. Sed paulò pòſt ſimulata reconciliationis gratia, eũ ab exilio reuocauit. Cui tandẽ Tantalum & Philiſthenem partim elixos, partim aſſos, non ſolũ appoſuit epulandos, ſed etiã eorũ ſanguinẽ uino permixtũ propinauit allataq; eorum capita poſt epulas oſtendit. Quod ſcelus ne uideret Sol, uultum ſuum auertit. At uerò tã impij facinoris quũ Thyeſtes à dijs ultionem exquireret, reſpondit Apollo poſſe alio ſcelere eius ſceleris uindicẽ naſci, ſi cũ Pelopeia filia concumberet. Quo peracto, natus eſt puer: qui à matre propter cõſcientiã abiectus, uberibus tamẽ capræ nutritus, ex rei euentu Aegiſthus eſt appellatus. Hic quũ adoleuiſſet, Atreũ occidit: & Agamemnonẽ eius filiũ ex bello Troiano redeuntẽ interemit, adiuuante Clytemneſtra uxore, quæ corpus ſuum Aegiſtho per adulteriũ proſtituerat. Ipſe tandem Aegiſthus ab Oreſte Agamẽnonis filio peremptus eſt, necẽ patris ulciſcente. Hæc latè deſcribit Seneca in Thyeſte, et rurſum in Agamemnone. Lactantius quoq; in lib. 4. Thebaid.

Aegiſthus adulter, deſidioſus. Ouid. lib. 1. de Remed. Amo. 33.

Aegiſthus Thyeſtiades, quia Thyeſtis filius. Ouidius 2. de Arte Aman. 82.

Aegiſthum C. Cæſarem gemens et indignabundus Pompeius uocare ſolebat, Suetonius in Cæſare Dictatore, cap. 50. Quẽadmodum enim Aegiſthus cum Clytemneſtra uxore Agamemnonis ſummi Græcorum imperatoris conſuetudinem habuit adulterij, ſic Iulius Cæſar Mutiam uxorem Pompeij ſummi Romanæ militiæ ducis abſentis adulterio corrupit. Quam propterea repudiauit Pompeius: quamuis ex ea iam tres liberos ſuſtuliſſet. Author Suetonius.

Aegithalos

Aegithalos.] auis eſt apud Ariſtotelem, quæ à Theodoro Parus uertitur. Hermol. in Plinium.

Aegithus.] auis minima, diſsidet cũ aſino. Spinetis enim ſe ſcabendi cauſa atterens, nidos eius diſsipat: quod adeo pauet, ut uoce omnino rudẽtis audita, oua eijciat, pulli ipſi metu cadãt. Igitur aduolans, ulcera eius roſtro excauat. Aegithum uerò odit Anthus in tantum, ut ſanguinem eorum credant non coire. Plin. lib. 10. cap. 75.

Aegle, Aegles, (αἴγλη,) nymphæ nomen, Solis ex Neæræ filiæ. Virgil. eclog. 6. 5.

Aegle Naiadum pulcerrima. Latinè interpretatur ſplendor. Eſt etiam Lunæ nomen. Item genus ludi. Sed & placentæ genus, teſtibus Pauſania & Cratino.

Aegles, Nomen athletæ cuiuſdam Samij, qui quum mutus eſſet antea & elinguis, repentè loqui cœpit. Gellius lib. 5. ca. 9. & Valerius Maxi. lib. 1. cap. 8.

Aegloga.] Vide Aecloga.

Aegocephalos.] auis eſt liene omnino carens. Authores Ariſtot. li. 1. Et Plin. li. 11. ca. 37. Capriceps uertitur.

Aegoceras.] Fœnum græcum. Plin. lib. 24. ca. ultimo, Nec fœno græco minor authoritas, quod Telin uocant, alij Carphos: aliqui Buceras: alij Aegoceras, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile: nos ſiliciam.

Aegoceros.] penul. corr. huius ægocerotis, uel ægocerotos penul. prod. m. g. Latinè dicitur Capricornus, (αἰγόκερως,) Lucret. lib. 5. 123.
Nec ratio ſolis ſimplex ac recta pateſcit,
Quo pacto æſtiuis è partibus Aegocerotis
Brumales adeat flexus: atq; inde reuertens,
Canceris ut uertat metas ad ſolſtitiales. Hunc Iupiter, quòd cum eo erat nutritus, inter ſydera cœleſtia eſſe uoluit, ut capram nutricem. Fabulam deſcribit Higinus.
Humidus Aegoceros. Lucan. lib. 9. 108.

Aegon, Aegonis, penul. prod. nomen paſtoris apud Virg. ecloga 3.

Aegon Lyctius. Virg. eclog. 5.
Cantabunt mihi Damœtas, & Lyctius Aegon. Seruius: Lyctius, Cretenſis.

Aegon, Caprile ſiue caprarum ſtabulum.

Aegon, pro mari Aegeo apud Statium lib. 5. Thebaid. 12.
— florebat diues alumnis. Deloúe ſonanti
Peior, & innumeris quas ſpumifer aſsilit Aegon.
Lactantius, Aegon, mare Aegæũ, quod inſulas plurimas habet. dictum ab Aegæo patre Theſei. Aſsilit inſulas, id eſt, circunfluit. Ibidem 18.
Ventisq; abſentibus Aegon
Motus, & ingenti percuſsit littora ponto.
Valerius Flac. lib. 1. Argonaut. 126.
Vix littore puppim
Soluimus: & quanto fremitu ſe ſuſtulit Aegon?

Aegonẽſis, porta Romæ, & Quirinalis, eo quòd mõs ipſe Quirinalis prius Aegonenſis cognominatus eſt. Calepinus.

Aegonychon.] Herba eſt, quæ & Lithoſpermon dicitur, & ab alijs ſemẽ leoninum. Ab omnibus tam officinis, quàm medicis hodie Milium Solis appellatur, quòd (ut reor) ſemen candore ſolari ac lucis ſplendore fulgeat. Ruellius libro 2. capite 70.

Aegophagos, Cognomẽ Iunonis apud Lacedæmonios, quod ibi capræ illi immolarentur. Cœlius Antiq. lect. lib. 10. cap. 5.

Aegophthalmos.] (αἰγοφθαλμὸς,) gẽma ſic ab oculo caprino cognominata. Plin. lib. 37. cap. 11.

Aegos, (αἶγος,) Flumen in Cherſoneſo Thraciæ, naufragio claſſis Atticæ inſigne. Author Mela lib. 2. Marcel. lib. 22. Cherſoneſum pulſat Aegos potamos, in quo loco lapides caſuros ex cœlo prædixit Anaxagoras. Hermolaus putat Aegos genitiuũ eſſe caſum ab Aex nominatiuo: traditq; eius loci accolas à Stephano Aegopotamitas uocari. Plin. lib. 2. ca. 58. Celebrant Græci Anaxagoram. Clazomenium, Olympiadis ſeptuageſimæ octauæ ſecundo anno prædixiſſe, cœleſtiũ literarum ſcientia, quibus diebus ſaxum caſurum eſſet è ſole: Idq; factum interdiu in Thraciæ parte ad Aegos flumen. Qui lapis etiam nunc oſtenditur, magnitudine uehis, colore aduſto. Apud hunc fluuium claſſem Atticam fregit Liſander Lacedæmonius, Athenis poſtea ſemidirutis, & triginta Tyrannis impoſitis: ut Plutarchus in eius uita eſt author. Meminit & Iuſtinus lib. 5.

Aegoſthenenſes, Græciæ populi contributi Megarenſibus. Plinius libro 4. capite 7. Horum ciuitatem Pauſanias uocat Aegoſthenen.

Aegre.] Vide Aeger.

Aegyptos, ſeu Aegypſos, (αἴγυψος,) Vrbs ad ripam Iſtri fluuij ſita, nomen habens ab Aegypſo Caſpio conditore. Ouid. libro 1. de Ponto, eleg. 9. 3.

Aepypta, Ciceronis libertus: cuius idem meminit ad Tyronem libro epiſto. 16. 13. 1. Aegypta ad me uenit. Et ad Atticũ libro 8. 167. 1.

Aegyptus, & Danaus, αἴγυπτος καὶ δάναος, filij fuerunt Beli Babyloniorum regis: quorũ hic ex diuerſis uxoribus quinquaginta filias habuit, ille totidẽ filios. Inhians imperio Aegyptus fratris filias matrimonio ſuis filijs iungi flagitabat. Abnuebat Danaus, quoniam oraculi reſponſo acceperat ſe generi manibus occidendũ. Parata igitur claſſe, Argos profectus eſt: expulſoq; Gelanore, Argiuorũ imperio potitus. Porrò Aegyptus eò miſit filios, ea quidem lege ut ad ſe non redirent, niſi Danao interempto, aut connubijs cum filiabus eius initis. Obſidione igitur coactus Danaus, filias ſuas fratris filijs deſpondit, ſed ipſo nuptiarum die gladios uirginibus dedit, quibus prima nocte uiros interficerent, necem eis interminatus niſi parerent. Itaque oẽs mandata patris ſunt executæ, dempta una Hypermneſtra. Hæc enim Lino, ſeu Lynceo, uiro pepercit, eumq; à ſomno excitatum impulit, ut fuga ſuæ ſaluti cõſuleret. Author Lactantius in 2. Thebaid. Statij. Aegyptus aũt, ut ſcribit Manethon, eiecto fratre Danao, ſexaginta octo annis regnum Aegypti tenuit, et ex ſuo nomine regionem Aegyptum dixit, quum antea Aeria diceretur. Addit Diodorus Siculus lib. 2. cap. 1. quoſdam fabulari, Nilum fluuium amore captũ filiæ Ogdoi regis, qui Memphim urbem condidit, & de filiæ nomine ſic appellauit, in tauri formam conuerſum, puellam compreſsiſſe: exq; ea genitum, quem propter uirtutem incolæ Aegyptum dixere: à quo & regio ſit omnis denominata.

Aegypti nuptiæ, inauſpicatæ & infelices dicebantur. Sumptũ à notiſsima fabula Aegypti, qui filios quinquaginta, totidẽ Danai fratris filiabus maritos dedit. At hi præter unum, omnes à ſponſis iugulati ſunt. Torqueri poterit in ſimulatam amicitiam, aut in munus honoris gratia datum in ſpeciem, quum reuera quæratur pernicies ei cui datur. Ita nonnunquam ex affinitatibus aut fœderibus principum atrocia naſcuntur exitia. Eraſm. in Chiliad.

Aegyptus, (αἴγυπτος,) ut inquit Pomponius Mela lib. 1.) Aſiæ prima pars in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itemq; Plinio Aegyptus inferior uocatur. Altera, quæ ſecundum Nilum contermina Aethiopiæ meridiẽ uerſus uſq; ad Syenen procedit: Thebais appellata. De Aegypti antiquitate, ac diſciplina ſacerdotum (quos prophetas uocant) innumerabilia penè ab autoribus commemorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pytagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius, Tyanæus, cõpluresq;

reſq; alij eruditiōis cauſa profecti, dogmata in ſuā quiſq; patriā retulere. Primi ſiquidē omniū Aegyptij immortalē eſſe animā dixere, eamq; de corpore in corpus uagari, ut eſt autor Diodorus. Vide Plinium lib. 5. cap. 9.

Aegyptus uniuerſa, teſte Stephano, prius Aeria uocata eſt, quòd fuſco et caliginoſo ſit aere. Id quod etiā teſtatur Plin. li. 21. cap. 7. Roſa, ait, & crocū odoratiora, cū ſerenis diebus leguntur: & omnia in calidis, quàm in frigidis. In Aegypto tamen minimè odorati flores, quia nebuloſus & roſcidus aer eſt à Nilo flumine. Meminit & Gell. lib. 14. ca. 6.

Aegypti ſulcus, Libyæ non curat arenas. Adagium ex Antiphili epigrammate depromptum. Dicitur aūt de loco non admodū quidem lato, ſed inſigniter fœcundo ac fructuoſo: qui longè anteponendus eſt deſertis incultiſq; agris, tametſi uaſtioribus. Siquidē Aegyptus magnitudine cedit utiq; Libyæ, ſed ita, ut illius tota uaſtitas ne huius quidē aſſequatur portiunculam. Nempe Aegyptus dicta eſt ueteribus publicū orbis horreum. Ex Cœlio Antiq. lect. lib. 16. cap. 20.

Demens Aegyptus, ob uanas ſuperſtitiones, & deorum portenta ab Aegyptijs excogitata. Iuuenal. Saty. 15. 1.

Ferax Aegyptus. Claudian. Epigram. 6. de Nilo, Aegyptus ſine nube ferax, imbreſq; ſerenos &c.

Fertilis Aegyptus. Dionyſius de ſitu orbis interprete Priſciano Fertilis Aegypti terras fœcundat opimas. Plin. lib. 17. cap. 4. Eſt fertilis Thracia frugū, rigore: æſtibus, Africa & Aegyptus. Idem lib. 21. 15. Aegyptus frugum fertiliſſima.

Hiulca Aegyptus, id eſt, ob nimiam ſiccitatem diducta. Stat. Theb. 4. 142.

Horrida Aegyptus, id eſt, incompta. Iuuenal. Satyr. 15. 5.
- horrida ſanè
Aegyptus: ſed luxuria, quantum ipſe notaui,
Barbara famoſo non cedit turba Canopo.

Iacens per plana Aegyptus. Lucan. lib. 2. 84. de Eridano,
Non minor hic Nilo ſi non per plana iacentis
Aegypti Libycas Nilus ſtagnaret arenas.

Loquax ac ingenioſa in præfectorum contumelias prouincia Aegyptus: in qua etiam qui uitauerunt culpam, non effugerunt infamiam. Seneca in conſolatione ad Albinam.

Memphitis Aegyptus, hoc eſt, Memphitica, à Memphi præcipua Aegypti urbe. Iuuenal. Satyr. 15. 13.
- amne aliam terra Memphitide ſicca
Inuidiam facerent nolenti ſurgere Nilo?

Sagax Aegyptus, à ſtudio rerū ſyderaliū. Macrobius in Somniū Scipionis lib. 1. cap. 21. Claudianus in Ruffinum lib. 1. 30.

Viridis Aegyptus. Virg. 4. Georg. 58. de Nilo,
Et uiridem Aegyptum nigra fœcundat arena.

Aegyptiacus, penult. corr. adiectiuum. Plin. lib. 6. cap. 28. Ad mare noſtrum littuſq; Aegyptiacum.

Aegyptius, adiectiuum (αἰγύπτιος,) Syl. Ital. lib. 13. 96.
- Aegyptia tellus. Cic. in Piſonem. 38. Nomen ad dignitatem imperij, regi Aegyptio uendidit.

Aegyptij machinarum artifices. De uerſutis, & (ut ait Plautus) conſutis dolis dictitatum. Torqueri poteſt & in perplexas ſophiſtarum argutias, ac ſyllogiſmorū inexplicabiles labyrinthos. Aut in ſycophantas, ac delatores, qui uera falſis permiſcendo nectunt calumnias. Eraſ. in Chilia.

Aegyptijs duplex fuit ſcribendi genus. Vnū, quod uulgò diſcūt: alterum, quod ſacras literas appellant, ſoli ſacerdotes attingunt, à parentibus per manus traditas: quas ab Aethiopibus primùm accepere. Non enim literarū cōpoſitione, aut à literis uerba exprimuntur, ſed animaliū aut aliarū rerū imaginibus. Scribunt enim Accipitrē, ut rem ſacrā denotet: Crocodilū, ut maliū: Oculū, ut iuſtitiā: Manū dextrā paſſam, ut liberalitatē: Compreſſam, ut auaritiā: & ijs ſimilia. Deniq; à dextro ad ſiniſtrū ſcribunt latus. Hæc Volaterranus ex Diodoro. Primi (ait Tacitus lib. 11.) per figuras animaliū Aegyptij ſenſus mentis effinxerunt: & antiquiſſima monumenta memoriæ humanæ impreſſa ſaxis cernūtur. Cœlius Antiqu. lect. li. 16. ca. 25. tradit literas id genus appellari Hieroglypha grāmata, quòd ijs myſteria in reb. ſacris ſignificarētur.

Fallax Aegyptiorū gens, ſemperq; alia cogitans, alia ſimulās. Hirtius in Commentario belli Alexandrini.

Fuſci Aegyptij, ob ingētē regionis calorē. Propert. li. 2. 34. 3.

Aegyptij à Dione philœni nuncupantur. Id eſt, in uinū procliues, ac philopotæ, quoniam apud eos cōperta primùm traditur uitis in Plinthine ciuitate: ut ſcribit Hellanicus: unde facti ſunt uinolenti. Vide Cœlium Antiqu. lect. lib. 9. cap. 3.

Ventoſi Aegyptij. Vopiſcus, Sunt Aegyptij uentoſi, furibundi, iniurioſi, nouarum rerum auidi.

Aelana, Aelanorum, genere neutro, plurali numero, ut ait Hermolaus, urbs Arabiæ felicis. Plin. lib. 6. cap. 28.

Aelaniticus maris Arabici ſinus, quem alij Elenaticum uocant. Artemidorus Aleniticum. Iuba Læniticum. Plin. li. 6. ca. 28.

Aelia, (αἰλία,) urbs Paleſtinæ ab Aelio Adriano, quondam Hieroſolymæ, nunc Hieruſalem. Steph.

Aelianus, (αἰλιανὸς,) ſophiſta Romanus à Philoſtrato maximè laudatur, quòd Romanus homo tā probè atticiſſauerit, tāq; elegāter peregrinā à patria uocē retinuerit. Scripſit de animalib. De uaria hiſtoria, De re militari, quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano principe. Deceſſit annorū ſexaginta, ſine liberis, quum cœlebs fuiſſet. Volaterr. Eius meminit Cœlius Antiqu. lect. lib. 11. cap. 65.

Aelij.] uel etiam Helij, (αἴλιοι,) dicuntur, quibus duæ nupſerint ſorores. Cœl. Antiqu. lec. lib. 15. ca. 24. Alciatus lib. 2. diſpunc. cap. 23.

Aelios cum diphthongo, & Helios cum aſperatione ſcriptos utroq; modo in antiquis marmoribus inuenimus. Volat. in Antropologia.

Aeliorum familia Romæ pauperrima fuit: adeo ut ſexdecim eodē tēpore Aelij fuerint: quibus una domuncula erat, et unus in agro Veientano fundus, inq; maximo circo Flaminio ſpectaculi locus, quæ quidē loca ob uirtutē publicè donata poſſidebant. Eadem gens nullum antè ſcrupulum argēti habuit, quàm Paulus Perſeo rege deuicto, Quint. Aelio Tuberoni genero ſuo quinq; pondo argenti ex præda donaret. Valerius Maxi. lib. 4. cap. 4.

Aelia ſeries, hoc eſt, Aeliorum familia. Claudian. in laudibus Serenæ reginæ, epigram. 22. Hiſpaniam alloquens, ſeries his fontibus Aelia fluxit.

Aelium Catum quū legati Aetolorū in Conſulatu prandentē in fictilibus adiſſent: miſſa ab his uaſa argētea nō accepit: neq; aliud habuit argenti ad ſupremum uitæ diem, quàm duo pocula, quæ L. Paulus ſocer ei ob uirtutē deuicto Perſeo rege donaſſet. Plin. lib. 33. cap. 11. Hic teſte Cicerone lib. 1. de Oratore 98. prudentia & iuris ciuilis ſcientia præditus, hoc carmine celebratur ab Ennio. Egregiè cordatus homo Catus Aelius Sextus. Cenſurā cum M. Cethego egit, in qua in ſpectaculis ſenatum ſecreuit à populo, quū promiſcuè prius ſpectaret. Cuius rei gratia plebs maximè eſt indignata. Volater. in Anthro. Liuius 4. Decad. lib. 4.

Aelius Gallus ordinis equeſtris, Arabiam felicem primus ſubegit Romanis, ab Auguſto imperatore miſſus. Plin. lib. 6. ca. 28. Strabo lib. 2. lib. 16. & lib. 17. Huius amicitia uſus eſt Strabo Geographus, & cum eo Nilum nauigauit, totamq; ferè Aegyptum luſtrauit, ac bonam etiam Africæ partem. Teſtis ipſe Strabo.

Aelius Grammaticus cognomine duplici fuit. Nam & Præconis, quòd pater eius præconiū fecerat, uocabatur: & Stylo, quòd

quòd orationes nobiliſſimo cuiq; ſcribere ſolebat, tāto optimatum fauore, ut Metellū Numidicū comitatus ſit in exiliū. Suetonius De illuſtribus Grāmaticis: apud quem corruptè (ut puto) legitur Lælius Iſtilo. Certè Volaterranus Aelius Stylo legit: & Plinius lib. 9. cap. 35. Aelij Stylonis teſtimonium citat aduerſus Feneſtellam.

Aelius Mantia Formianus Libertini filius, de quo legendus Valer. Max. lib. 6. cap. 2.

Aelius Meliſſus, ait Gellius lib. 18. cap. 6. Noſtra memoria fuit Romæ ſummi quidem loci inter Grammaticos: ſed maiore in literis erat iactantia & σοφιστίᾳ, quàm opera. Is præter alia quæ ſcripſit compluria, librum edidit De loquendi proprietate: ubi matronam eam eſſe dicit, quæ ſemel peperit, quæ ſæpius, matremfamilias, ſicuti ſus quæ ſemel peperit, porcetra dicitur: quæ ſæpius ſcropha.

Aelio Prætori ius dicenti quid acciderit. Valerius Maxi. lib. 5. ca. 6. ſcribit

Aelius Tubero. De hoc meminit Cice. in Bruto 60. Et pro Muræna 69.

Aelius Teronis nepos, Ligariū apud Cæſarem accuſauit: quem Cicero luculenta defendit oratione. Volater. ex Pædiano.

Aelius Verus Imperator, omnium primus, excogitauit Pentapharmacum præcipui ſaporis, ex ſumine, phaſiano, cruſtulo, aprugna, ſiue perna, et pauone, inſtar Vitellianæ patinæ, quæ immenſo cōſtitit, quam Clypeum Mineruæ appellauit. Author Spartianus.

Aelurus.] penul. prod. (αἴλουρος) latinè felis dicitur, animal domeſticum, quod uulgò catus appellatur, παρὰ τὸ αἰολεῖν τὴν οὐρὰν, Hoc eſt, à uarianda & mouenda cauda. Gel. lib. 20. ca. 7. Aelurorum quoque oculi ad eaſdē uices lunæ aut ampliores fiunt, aut minores.

Aello, (ἀελλώ,) trium ſyllabarum, huius Aellus, ut Sappho Sapphus, nomen eſt unius Harpyarum: quæ tres eſſe finguntur, Aello, Ocypete, & Celæno. Teſtis Seruius in lib. 3. Aeneid. Ouid. 13. Meta. 154.
Dicta Aello, quaſi ἑλῶν ἄλλο, Id eſt, alienum tollens. Alij malunt à turbine & procella, quæ Græcè ἄελλα dicitur, Id quod ſatis innuit Vale. Flac. Argonaut. lib. 4. 91.
- Harpyæ ſemper mea pabula ſeruant:
Fallere quas nuſquam miſero locus. ilicet omnes
Deueniunt, niger intorto ceu turbine nimbus.

Aello, inter canes Actæonis cenſetur ab Ouidio li. 3. Metamor. 44. Præualiduſq; Lacon, & curſu fortis Aello.
Ab impetuoſa uelocitate nomen habet, ut dictum eſt.

Aemathia, Vide Emathia, non enim per æ diphthongū ſcribi debet, ſed per è, Græcè ἠμάθια, Steph. & Ptol.

Aemilius.] Vide Aemylius.

Aeminium, Hiſpaniæ oppidum apud Ptolemæum.

Aeminius, fluuius Hiſpaniæ in Luſitania. Plin. li. 4. cap. 22.

Aemon, (uel ut alij ſcribunt, Hæmon) Aemonis penult. corrept. (αἵμων,) uiri proprium, cuius meminit Ouid. in Ibin. 113.
Nec tibi ſiquid amas, felicius Aemone cedat. Egnatius ex Euripide ſcribit hunc fuiſſe Creontis filium natu minorem, Menœci qui ſe pro patria deuouit, fratrem cui Antigone Oedipi filia deſponſata fuerat: illa uerò patrem in exilium ſecuta. Aemon à Sphinge dilaniatus eſt. Aemon, ut alij tradunt, iuuenis fuit Thebanus, qui tanto amore dilexit Antigonem Oedipi & Iocaſtæ filiam, ut ad mortuæ tumulum ſeſe interfecerit. Fuerat autem Antigone iuſſu Creontis, qui uetuerat Græcorū cadauera inhumari, iugulata, quòd fratrē mortuū ſepulturæ noctu mandaſſet. Huc putarim reſpexiſſe Ouidiū in carmine paulo antè citato. Prope. lib. 2. Eleg. 9. 5.
Quid? non Antigones tumulo Bœotius Aemon
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus?

Aemon, nomē proprium uiri apud Statiū li. 8. Thebaid. 100.
Sterneret aduerſos etiamnum Iſmenius Aemon.

Aemonia, (αἱμονία,) Regio Græciæ, De ea ſic Plin. lib. 4. cap. 7. Sequitur mutatis ſæpè nominibus Aemonia. Eadē Pelaſgicum Argos, Hellas, eadem Theſſalia, & Dryopis, ſemper à regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus à quo Græcia: Ibi Hellē, à quo Hellenes. Hos eoſdē Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas, & Hellenas, & Achæos. Strabo in fine libri noni tradit eam aliquando Pandorā de matris Deucalionis nomine appellatam: dein Pyrrhæam ab ipſius Deucalionis uxore Pyrrha: ſed & Neſonidē à filio Theſſali Neſone, Hæmonia ſunt qui malint, quàm Aemonia.

Aemonia niualis. Horat. 1. Carm. 37. 4.

Aemonius, adiectiuum, (αἱμόνιος,) Hoc eſt, Theſſalicus.

Adulter Aemonius, id eſt Iaſon. Valer. Flac. & Argonaut. 68.

Artes Aemoniæ. i. artes magicæ. Ouid. 2. de Arte amand. 20.

Arcus Aemonij. Ouid. 2. Metam. 17. Hoc eſt, per Sagittarium cœleſte ſydus. Quod dixit propter Chironem Theſſalum, quem fabulantur inter ſydera relatum.

Boreas Aemonius. Syl. Ital. lib. 10. 3.

Culter Aemonius. Ouid. 7. Metamor. 63.

Aequus Aemonius. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 6.

Gens Aemonia. Ouid. 1. Triſt. eleg. 9. 6.

Hoſpitium Aemoniū, id eſt, Iaſonis. Propert. li. 1. eleg. 14. 4.

Iuuenis Aemonius. Hoc eſt, Iaſon. Ouid. 17. Metamor. 27.

Lyra Aemonia. Ouid. 4. Triſtium eleg. 1. 4.

Proceres Aemonij, Ouid. 12. Metamor. 43.

Puppis Aemonia, id eſt, Argo. Ouid. de Arte amandi lib. 1. 2.

Ratis Aemonia, id eſt, Agro nauis Argonautarum. Val. Flac. 2. Argon. 71.

Terra Aemonia. Ouid. 1. de Remedio amoris 50.

Aemonides, penult. corre. (αἱμονίδης,) nomen uiri, non patronymicū, ut Thucydides. Virg. 10. Aeneid. Vide Seruiū.

Aemulor.] pen. corre. æmularis, (ζηλόω, ζηλοτυπέω,) æmulari. interdū pro inuidere accipitur: quia uidelicet ex æmulatione ferè naſcitur inuidia. Cic. 1. Tuſc. 78. Quumq; corporis facibus inflammari ſoleamus, ad omnes ferè cupiditates, eoq; magis incendi, quòd ijs æmulemur qui ea habeant quæ nos habere cupimus.

Aemulari propriè ſignificat cum quadam inuidia atq; ambitione & quaſi certamine conari, alienū opus ſuperare, ut inde maiorem gloriam conſequamur, quàm ille, quem æmulamur. Plin. ad Genitorem lib. 7. Tu mihi bonum animum facis, qui libellos meos de ultione Heluidij, Demoſthenis orationi κατὰ μειδίου, confers. Quam ſanè cum componerē, illos habui in manibus: non ut æmularer (improbum enim ac penè furioſum) ſed tamen imitarer, & ſequerer tantum quantū aut diuerſitas ingeniorum maximi & minimi, aut cauſæ ſimilitudo pateretur. Quintil. li. 10. ca. 2. Triſtes & ieiuni Polliōnē æmulantur. Ci. pro Flac. 50. Vt oēs eius urbis inſtituta laudare facilius poſſint, quàm æmulari. Liuius Decad. 1. li. 1. Pythagorā in ultima Italiæ ora, iuuenū æmulantiū ſtudia cœtus habuiſſe cōſtat. Hoc eſt, diſcipulorum.

Vitem æmularetur ulmus, ni pondus eſſet in culpa. Plin. li. 16. cap. 43. 3.

Aemulari cum aliquo. Liuius 3. Decad. lib. 8. non ita procul à fine, Tanquam mihi ab infimo quoq; periculum ſit, ne mecum æmuletur.

Aemulari, cū datiuo. Quintil. li. 10. ca. 1. Nam & conſummati iā patroni ueterib. æmulātur. Ci. 1. Tuſc. 78. Vide æmulor.

Aemulari, ſine ſyntaxi, p Cōtēdere. Quint. li. 1. cap. 3. Sūt etiā nōnulli acuēdis puerorū ingenijs nō inutiles luſus: quū poſitis inuicē cuiuſcunq; generis quæſtiunculis, æmulantur.

Aemulādus (ζηλωθησόμενος) Pli. epi. 110. Vnà diligimus, unà dileximus oēs ferè, quos ætas noſtra utroq; ſexu æmulādos tulit.

Aemulatus,huius æmulatus, penult.prod. (ζήλωμα,) Idẽ quod æmulatio. Hinc æmulatus agere,id eſt,æmulari. Tacit. lib. 13.Otho,ne in urbe æmulatus ageret,prouinciæ Luſitaniæ præficitur.

Aemulatio,Verbale,(ζῆλος,ζηλοτυπία)Cic. 4. Tuſc. 26. Aemulatio autem dupliciter illa quidem dicitur,ut & in laude & in uitio nomen hoc ſit. Nam & imitatio uirtutis, æmulatio dicitur:ſed ea nihil hoc loco utimur : eſt enim laudis. Et eſt æmulatio,ægritudo,ſi eo quod quis cõcupierit , alius potiatur,ipſe careat.Ibidẽ 89.Obtrectare uerò alteri, aut illa uitioſa æmulatione,quæ riualitati ſimilis eſt æmulari, quid habet utilitatis?quum ſit æmulantis,angi alieno bono,quòd ipſe non habeat:obtrectantis autem,angi alieno bono, quòd id etiam alius habeat.Plin.in Paneg.ad Traianum,Nihil eſt tã pronum ad ſimultates,quàm æmulatio, in fœminis præſertim . Ea porrò maximè naſcitur ex coniunctione , alitur æqualitate,ardeſcit inuidia,cuius finis eſt odium.

Aemulatio laude excitatur. Quintil. lib. 1.cap.3.

Aemulatio alit firmiores profectus in literis. Quintil. lib. 1. cap.2.17.

Aemulatio inſenſe exercetur.Tacit.li. 13.Quippe inter Agrippinam & Domitiam inſenſa æmulatio exercebatur.

Aemulatio pro inuidia. Valer.lib. 1. capite de ſenſoria nota,Inſtinctu autem æmulationis, animo diſsidens.

Aemulator,(ζηλωτής)Qui aliquem æmulatur.Cic. Attico,lib. 2.16.17.Quòd Sicyonij te lædunt, Catoni & eius æmulatori attribuas Seruilio.

Aemulus,pen.corr.(ζηλότυπος,) Inuidus,ut ait Nonius. Virg. 5.Aeneid. -æmula necdum

Temporibus geminis canebat ſparſa ſenectus. Aemulã ſenectutẽ dixit,quòd uideatur quodam modo nobis inuidere iucundiorem ætatis felicitatem.

Aemulus,Eiuſdẽ rei ſtudioſus,ut ait Seruius : uel ut Nonius,ſectator atq; imitator. Accipitur autem & in bonã & in malam partem. Virg. 5. Aeneid. Partem roſtro premit æmula piſtris. Cic.pro M.Marcello , Illo æmulo atq; imitatore ſtudiorum ac laborum meorũ.Idẽ pro Muræna 56. Fuit ſummo ingenio uir Zeno:cuius inuentorum æmuli,Stoici nominantur. Virgil. 10. Aeneid.æmula laudi.

Aemulus,Riualis,& eiuſdem mulieris,uel rei alterius amator. Terent.Eunuc.2.1.9.Iſtum æmulum quòd poteris ab ea pellito. Ibidem 4.1.9. Miles uerò ſibi putare adductũ ante oculos æmulum.Cic.ad Atticum,lib. 6.114.11.Licebit eum ſolus ames,me æmulum non habebis.

Aemulus alicuius de re aliqua,Contendens cum aliquo de re aliqua.Plin. lib. 15. cap. 18. Carthago de terrarum orbe per CXX.annos Vrbis æmula.Hoc eſt,cum urbe Roma certãs de orbis imperio. Aemula gummi arbor. Pli.li. 12.ca. 9.2.

Fama æmula Herculei laboris,id eſt, non minor,quàm quæ de Hercule olim ferebatur:uel,quàm ſi aduẽtaret Hercules. Sil. Ital.lib.4.1.

Labra æmula roſis,id eſt, roſarum ruborem imitantia, & uelut rubore cum roſis certantia.Mart.lib.1. 148.

Peſtanis rubeant æmula labra roſis.

Lingua æmula Timagenis, Quæ conatur imitari Timagenem. Horat.lib.1.epiſt.20.3.

Lux æmula. Stat. 2. Achilleid. 38.

Marinis æmula muſtela.Plin.lib.9.cap.17.Lacus Rhetiæ Brigantinus æmulas marinis muſtelas generat.Idem li. 15.cap. 18.Ficus quædam pyris magnitudine æmulæ.Id eſt, pares, aut ſimiles.

Sidus Veneris,æmulum Solis & Lunæ.Liuius lib. 2.ca.8.7.

Virtus æmula.Lucanus,Stimulos dedit æmula uirtus.

Vmbra æmula.Colum.libro 5.capite 6. 15. Ne æmula umbra uiti noceat.

Aemulus etiam inuidum ſignificat, Virgil.in 6. Aeneid. Aemulus exceptum Triton.

Aemus , ſiue Hemus, (αἶμος,) rex fuit Thraciæ potentiſsimus, qui Rhodopen Strymonis fluuij filiam duxit uxorem.Hi in tantam arrogantiam elati ſunt,ut Aemus ſe eſſe Iouem,Rhodope Iunonem,prædicarent, ſeq; ut deos adorari iuberent. Qua inſolentia Iupiter indignatus, eos in montes commutauit. Ouid. 6. Metamor. 18.

Aemus,ſeu(ut alij malunt)Hæmus,mons eſt Thraciæ,uaſto iugo procumbens in Pontum: cuius excelſitas ſex millibus paſſuum ſubitur . Oppidum habuit in uertice Ariſtæum . Plin. lib. 4.cap. 11.In Pontum quidem uergit mons Aemus,cæteros,eius ſpacij magnitudine ac ſublimitate ſuperãs,mediãq; Thraciã diuidens. Strabo lib. 7. Exiſtimat Polybius ex eius uertice utrunq; mare cerni, utpote Aegæũ & Adriaticũ. Id quod Strabo,ob ingens interuallũ,falſum probat. Sententiã tamen Polybij ſequitur Mela. Nomen ei inditũ ab Aemo Boreæ & Orithyiæ filio . Autor Stephanus de urbibus . Seruius in illud Georg. 98. Aemathiam & latos Aemi pingueſcere campos, tradit montem eſſe Theſſaliæ. Sed hoc dixiſſe putatur, quia Theſſaliam à Thracia Aemus diuidit. In eadẽ eſt ſententia idem Seruius in illud 2. Georgicorũ 98.

- ô qui me gelidis in uallibus Aemi Siſtat,&c. Liu. 4. Decad.lib. 10. montem deſcribit.

Gelidus Aemus. Horat. 1. Car. 12.2. Geticus. Stat. lib. 1. Thebaid. 55. Et Idem lib. 9. 107.

Infelix mille furoribus Aemus. Vale. Flac. 1. Argon. 146.

Niualis. Claudianus, Præda ſumus iã Biſtonijs , Aemoq; niuali. Ouid. 1. Faſt. 78. Et quicunq; tuas accolit Aeme niues.

Nubifer. Claudian.lib.1.in Ruff. 67. Ouidius lib. 4. de Ponto, eleg. 5.1.

Quum gelidam Tracen,& opertum nubibus Aemum.

Nudus. Stat. 5. Thebaid. 4.

Oeagrius Aemus. Ouid. 2. Metamorph. 44. Hoc eſt, in quo Orpheus Oeagri fluuij filius nondum fuerat à Menadibus diſcerptus : à cuius interitu poſtea cognomen Oeagrij ſortitus eſt.

Orpheus Aemus,ab Orpheo ibi occiſo. Martial.lib. 1.

Pulſus Aquilonib. Aemus,id eſt agitatus. Oui. 10. Metam. 16.

Thracius Aemus. Lucan.lib. 3. 40.

Ambroſus Aemus. Ouid.epiſt. 2.23. Vmbroſum putant appellari ob arborum denſitatem.

Aemyliæ uirginis diſciplinã extincto igne ueſtali tutam ab omni reprehenſione Veſtæ numen præſtitit:qua adorante, quũ carbaſum,quam optimam habebat,foculo impoſuiſſet, ſubito ignis emicuit. Valer. Max. lib. 1. cap. 1.

Aemylius,(αἰμύλιος,)apud Sybarim Italiæ oppidum erat ſpectatæ uenuſtatis adoleſcens, mirum in modum uenandi ſtudioſus. Vxor autem nouella quum in alterius puellæ cõplexus ipſum ire opinaretur in ſaltus egreſſa deliteſcebat. Conquaſſatis aũt arbuſculis, canes accurſant,& ut feram diſcerpunt. Adoleſcens ſeſe ipſe interficit. Hæc apud Plutarchum in Paralellis 34.

Aemylius Cenſorinus fuit in Aegeſtã Siciliæ oppido tyrannus crudeliſsimus. Hic,ſiquis noua quædam tormenta,& inuſitatũ cruciandi genus extruxiſſet,præcipuis muneribus proſequebatur. Plutarchus in Paralellis 75.

Aemylius Lepidus puer etiam tũ progreſſus in aciem , hoſtem interemit , ciuem ſeruauit . Cuius tam memorabilis operis index eſt in Capitolio ſtatua bullata,& incincta prætexta, ſenatuſconſulto poſita. Valeri. Maxi. lib. 3. cap. 1.

Aemylius Lepidus Triumuir fuit cũ M. Antonio & Octauio, Africam ſortitus cũ uiginti legionibus, eoq; imperio elatus, primas

primas ſibi partes uendicabat, Octauiũq; ſpernebat:nec auxilium contra Sext. Pomp. petentem iuuit. Quapropter ab eodem & ſpoliatus exercitu, et ſupplex conceſſa uita apud Circeios relegatus in perpetuum fuit. Hic M. Aemylius Lepidus Paulũ Aemylium Lepidũ fratrem ante omnes proſcripſit , quòd ab eodẽ prius ipſe hoſtis patriæ iudicatus fuerat. Ex Volater. & Apian.

Aemylius Mamercus ter Dictator, Fidenates deficientes in poteſtatẽ cum oppido recepit. Cenſuræ honorẽ , qui antea per quinquennium gerebatur, anni & ſex menſiũ ſpatio finiuit. Quam ob rẽ Cenſores cum tribu mouerunt , octuplicatoq; cenſu ærariũ fecerunt. Dictatura uolens ſe abdicauit. Ex Volaterrano & Liuio 1. Decad. lib. 4.

Aemylius Paulus Conſul cũ Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cũ Annibale coactus, apud Cannas cecidit:cuius cadauer inuentum, hoſtis honorificè tumulauit. Ex Volater. & Liuio 3. Decad.lib. 2. Huius filius L. Aemylius Paulus, primo conſulatu , quẽ poſt tres repulſas adeptus erat, de Liguribus triumphauit. Vide Liuium 5. Decad. li. 5.

Aemylius Porcina. Ci.in Bruto 48. M. Aemylius Lepidus, qui eſt Porcina dictus, iiſdẽ temporibus ferè, quibus Galba, ſed paulo minor natu, ſummus orator eſt habitus:& fuit, ut apparet ex orationibus, ſcriptor ſanè bonus . Hoc in oratore Latino primùm mihi uidetur & lenitas apparuiſſe illa Græcorũ,& uerborũ comprehenſio, etiã artifex(ut ita dicã)ſtylus. Hunc ſtudioſe duo adoleſcentes ingenioſiſsimi & propè æquales C. Carbo & T. Gracchus audire ſoliti ſunt.

Aemylius Regillus. Liu. 4. Decad. lib. 7. Aemylio Regillo, qui claſſe præfectũ Antiochi regis deuicerat , extra urbẽ in æde Apollinis quum ſenatus datus eſſet, auditis rebus geſtis eius, quãtis cũ claſsibus hoſtiũ dimicaſſet, quot inde naues demerſiſſet aut cepiſſet, magno conſenſu Patrũ triumphus naualis eſt decretus. Triumphauit Cal. Februarijs. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ translatæ ſunt.

Aemylius Scaurus nobilis & pauper. Nã pater eius, quãuis patritius, ob paupertatẽ carbonariũ negociũ exercuit. Idẽ primò dubitauit, honores peteret, an argentariã faceret:ſed eloquentiæ conſultus, ex ea gloriã peperit. Aedilis, iuri reddendo magis, quàm muneri ædendo ſtuduit. Prætor aduerſus Iugurthã pugnauit, eius tandem pecunia uictus. Conſul legem de ſumptibus & Libertinorum ſuffragijs tulit . Vide Pliniũ de Viris illuſtribus, & Volaterranũ. Cicer. pro Fonteio 12. Ecquem hominẽ uidimus, ecquem uerè cõmemorare poſſumus, parem cõſilio, grauitate, conſtantia, cæteris uirtutibus, honoris, ingenij, rerũ geſtarũ ornamentis. M. Aemylio Scauro fuiſſe? Tamen huius, cuius iniurati nutu propè terrarum orbis regebatur, iurati teſtimonio, neq; in C. Fimbriam, neq; in C. Memmiũ creditũ eſt. Huius filius M. Aemylius Scaurus Syllæ priuignus fecit in Aedilitate ſua theatrum temporarium, opus maximum omnium quæ unquã fuere humana manu facta. Vide Plin. lib. 36. cap. 15.

Aemylius Segeſtæ in Sicilia tyrannus , cuius meminit Plutar. Volaterranus.

Aemylius, adiectiuũ, (αἰμύλιος,)Hinc ludus Aemylius. Horat. de arte poet. 7. Aemylij Lepidi ludus gladiatorius fuit, quod nunc Polycleti balneum eſt Porphyr.

Propert. lib. 3. eleg. 3.2. de Ennio poeta,

Et cecinit Curios fratres,& Horatia pila,

Regiaq; Aemylia uecta trophæa rate.

Aemyliam gentem appellatã dicunt à Mamerco Pythagoræ philoſophi filio , cui propter unicam humanitatem cognomen fuerit Aemylos. Ab illo Mamerco (inquit Plutarchus in uita Numæ) & Aemyliorum familiam admiſtam patritijs nominatam ferunt:ſic rege blandiloquiũ illius uiri, quod αἰμυλίαν, uocant,& in dicendo gratiam appellante. Hactenus Plutarchus. Hæc familia Aemyliana Romæ honeſtiſsima fuit, à qua Aemylianus appellatus eſt Scipio Africanus minor, quaſi Aemylij filius , qui per adoptionem inſertus fuit familiæ Scipionum. Volater. in Anthropologia.

Aemylia uia. Strabo lib. 5. Aemylius Scaurus per Piſas & Lunam uſq; Sabatios uiam ſtrauit Aemyliam. & hinc per Derthonem. Alia uerò eſt Aemylia, quæ Flaminiã excipit. Eodem enim in Conſulatu M. Aemylius Lepidus, & C. Flaminius collegæ fuerunt. Victores aũt Ligurũ ſtrauere, hic quidem Flaminiam è Roma per Tuſciã & Vmbriam, uſq; Ariminum. Alter Aemyliã uſq; Bononiã. & ex ea in Aquileiã, prope Alpiũ radices, ducto per gyrum circa paludes opere.

Aemylianus , adiectiuũ , (αἰμυλιανός,) Hinc Aemylianus Scipio: de quo Valer. Maxi. lib. 2. cap. 5. & lib. 3. cap. 2.

Aemyliana ædificia, erant extra Romam , de quibus Cornelius Tacitus lib. 15. de Vrbis incendio ſub Nerone, Plus infamiæ id incẽdium habuit, quia prædijs Tibillini Aemylianis proruperat. Videbaturq; Nero cõdendæ urbis nouæ, & cognomento ſuo appellandæ: gloriam quærere.

Aenaria,(αἰναρία,)inſula eſt in Puteolano ſinu, quæ nomẽ aſſumpſit à ſtatione nauium Aeneæ, ut ſcribit Plin. lib. 3. naturalis hiſtoriæ cap. 6. Hæc Homero Inarime dicta , Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimauere:ſed à figlinis doliariorum. Autor ibidem Plin. Nũc Iſchia uocatur , à nomine oppidi imaginem coxendicis in monte præbentis. Hermol. in Plin. in ea ſunt aquæ uim medicã habentes:calculoſis enim medentur. Autor. Plin. lib. 31. ca. 2. Statius quoq;. Sylu. 3. 5. 21. Aenariæq; lacus medicos, Statinasq; renatas,

Aenariam, appellauere locum ubi Aeneas claſſem à Troia ueniens appulit. Feſ.

Aenea, αἰνεία, ciuitas poſtea dicta Ianiculum, condita à Romulo, filio Aeneæ, ut inquit Dionyſius. Hermol. in Plinium.

Aenea, teſte Herodoto lib. 7. urbs in regione Creſſa contermina Mygdoniæ. Hanc dicit Liuius eſſe propinquam Theſſalonicæ, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et ſubdit, Proficiſcuntur à Theſſalonica Aeneam ad ſtatutum ſacrificiũ, quod Aeneæ conditori, cum magna cæremonia quotãnis faciunt. Hæc Liuius.

Aeneaticus, adiectiuum ab Aenea Thraciæ oppido, cuius li. 4. Theophraſtus meminit, Circa Aeneam , inquit, ficus arbor ſcabiem non ſentit.

Aeneas,(αἰνείας,)nobilis Troianus Anchiſæ & Veneris filius. Poſt excidium Troianum, poſt longos errores in Italiã uenit:ut ſcribit Virgilius. Hic ſapientia apud Troianos, uti Hector fortitudine præſtitit. Itaq; hic manus, ille ſenſus putabatur:ambo ætate ſtaturaq; æquales. Autor Philoſtratus in Heroicis. Dictys autem Cretenſis dicit, Aeneam & Antenorẽ, Ilium prodidiſſe Græcis : domos eorum in direptione incolumes fuiſſe : poſtremo in Italiam ambos nauigaſſe . Dares Phrygius Polidamanta, Antenorem, Dolonem, & Aeneam proditores enarrat:dicitq; ab Aenea Amphimachum & Nireum à Græcis interfectos. Homerus tradit eundem cũ Diomede congreſſum in pugna: ac iam deficientem, Veneris matris auxilio adiutum : quæ demum & ipſa uulnerata, apud Iouem queſta, hoc accepit reſponſum. Non tibi bellorũ partes mea nata dabuntur:

Dulcia coniugij ſed tantum uincula cura. De hoc Vide Liuium & Iuſtinum lib. 43.

Acer Aeneas. Virgil. 8. Aeneid. 87.

Anchiſa generatus Aeneas. Virgil. 6. Aeneid. 65.

Anchiſa ſatus Aeneas. Virgil. 6. Aeneid. 66.

Anchiſiades Aeneas, Hoc eſt, Anchiſæ filius. Virg. 8. Aenei. 102

Bonus Aeneas. Virgil. 11. Aeneid. 22.

Caſtus Aeneas. Horat. in carmine ſeculari 9.

Acron. Caſtum pro religioſo ſiue propitio poſuit: ut, Hac caſti maneant in religione nepotes, Alij caſtũ dici putãt Aeneam, quaſi purum et immunem à proditione Troiæ, quàm ardentem ait poeta ſine fraude Aeneæ. Sed hæc in gratiam Auguſti dicta ſunt.

Cretus à ſanguine Troiano Aeneas. Virg. 4. Aeneid. 39.

Veniſſe Aeneam Troiano à ſanguine cretum.

Cythereius Aeneas, Cythereæ Veneris filius. Ouidius 13. Metamorpho. 136.

Dardanius Aeneas. Virg. 6. Aeneid. 34.

Fatalis Aeneas. Virgil. 11. Aeneid. 46.

Ferus Aeneas. Virgil. 4. Aeneid. 94.

Gens deûm Aeneas. Virgil. 10. Aeneid. 45.

Seruius propter illud, Dijs genite, & geniture deos.

Heros maximus Aeneas. Virgil. 6. Aeneid. 39.

Iliacus hoſpes Aeneas, Troiãnus, ab Ilio. Sil. Ital. lib. 8. 10.

Impiger Aeneas. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 1.

Improbus Aeneas. Virg. 11. Aeneid. 192. Id eſt, magnus.

Ingens Aeneas. Virg. 6. Aeneid. 83.

Inſignis pietate & armis Aeneas. Virg. 6. Aeneid. 81.

Laomedontius Aeneas. Id eſt, Troianus, à Laomedonte Priami patre. Virg. 8. Aeneid. 4.

Magnanimus Aeneas. Virg. 1. Aeneid. 53.

Magnus Aeneas. Virg. 10. Aeneid. 31.

Maximus Aeneas. Virg. 5. Aeneid. 105.

Penatiger Aeneas, quia deos Penates ſecum aſportauit in Italiã Ouid. 15. Metamor. 91.

Phrygius Aeneas. Virg. 12. Aeneid. 15.

Phryx Aeneas. Propert. lib. 4. eleg. 1. 1.

Pius Aeneas, quia deos Penates, & Anchiſen patrem ſuis humeris uectum, ab incendio Troiano eripuit. Virg. 1. Aeneidos 62.

Rhœteius Aeneas, Hoc eſt Troianus, à promontorio Troiæ. Seruius. Virg. 12. Aeneid. 92.

Romanæ ſtirpis origo Aeneas. Virg. 12. Aeneid. 34.

Sæuus Aeneas. Virgil. 11. Aeneid. 182.

Satus gẽte deorũ Aeneas. Virg. 8. Aeneid. 7. Alibi dixit, Deûm certiſſima proles.

Troianus Aeneas. Virg. 4. Aeneid. 25. Et 1. Aeneid. 121. Troius Aeneas. Item lib. 6. 11. Tros Aeneas. Et ibidem.

Tros Anchiſiade, facilis deſcenſus Auerni.

Aeneadæ, penult. corr. Troiani, aliquando Romani, ab Aenea oriundi. Virg. 1. Aeneid. 33. Vbi Seruius.

Aeneadæ, nũc Troiani, aliquando Romani: ut Aeneid. 8. 127.

Aeneadæ in ferrum pro libertate ruebant. Idem lib. eodẽ 114.

Quis genus Aeneadum, quis Troiæ neſciat urbẽ? Rurſum Aeneid. 3. 4. Aeneadaſq; meo nomen de nomine fingo.

Aeneides Aeneide, (αἰνείδης,) Patronymicum. Virg. 9. Aeneid. 133.

Atq; his ardentem dictis affatur Iulum,
Sit ſatis Aeneide, telis impune Numanum
Oppetiſſe tuis.

Vocatiuus eſt. Vbi Seruius: Patronymicum hoc non uenit ab eo quod eſt Aeneas. Nam hic Aeneades & ô Aeneade faceret. Priſcianus lib. 2. Si nominatiuus Græcus in ας, uel in υς, uel in ιος deſinat: genitiuus uerò in ου diphthõgũ: à penultima breuis ante des inuenitur in patronymico: ut Pelias Peliades, Aeneas Aeneades, Menœtias Menœtiades. Nã Aenides magis cõtra regulã autoritate poetica poſuit Virgilius, e & a correptas in i productã cõuertens, uel quaſi ab Aeneus Aenides, ſicut à Peleus Pelides, proferẽs in nono, Sit ſatis Aenide telis impune Numanũ Oppetiſſe tuis. Paulo pòſt, Inueniuntur poetæ in quibuſdam addentes quaſdam literas, uel adimentes: ut Scipiades, pro Scipionides, & ut ſuprà diximus, Aenides, pro Aeneades.

Aeneis, penult. indiff. huius Aeneidos, penult. corr. (αἰνηΐς,) Liber de geſtis Aeneæ. Statius ad finem Thebaidos, ipſam alloquens.

Viue precor, nec tu diuinam Aeneida tenta:
Sed longè ſequere & ueſtigia ſemper adora.

Ouid. lib. 2. Triſt. 107.

Et tamen ille tuæ felix Aeneidos autor
Contulit in Tyrios arma uirumq; toros.

Idem lib. 3. de Ponto, Eleg. 4. 17.

Aeneidomaſtix, αἰνειδομάστιξ, liber à Carbilio Pictore in Virgilium æditus, quanquam non deſint, qui eum à Mecœnate ſuppoſitum aſſerant. Hic eius uitia furtaq; adnotauit, ut ſibi quidem perſuaſerat ſtultiſſimus nebulo.

Aeneius, (αἰνήιος,) adiectiuum quatuor ſyllabarum. Virg. 7. Aeneid. 1.

Tu quoq; littoribus noſtris Aeneia nutrix
Aeternam moriens famam Caieta dediſti.

Arma Aeneia. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 15. 5.

Tityrus, & ſegetes, Aeneiaq; arma legentur,
Roma triumphati dum caput orbis erit.

Carmina Aeneia, hoc eſt, de geſtis Aeneæ. Ouid. Ad Piſonem, de Virgilio & Aeneide 46.

Fata Aeneia, mors Aeneæ. Stat. lib. 5. Sylu. 3. 8.

Pietas Aeneia. Ouid. 4. Faſt. 161.

Virtus Aeneia. Ouid. 14. Metamorph. 116.

Aeneſidemus Dymæus, præſidij Argis per Acheos impoſiti præfectus, de quo uidendus Liu. 4. Decad. lib. 2.

Aeneus.] penul. corrept. idem ſignificat quod æreus (χάλκεος,) Columel. lib. 12. cap. 20. In coctura æruginem remittunt ænea uaſa. Cic. 6. Verr. 52. Lectos æratos, & candelabra ænea. Idem 3. Offic. 48. Equus æneus. Vide Ahenum.

Aeneum uinculum, pro perpetuo accipiunt poetæ: quoniã, ut inquit Porphyrius, æris metallum rubigine non cõſumitur. Cœlius Antiqua. lect. lib. 10. cap. 50.

Aeneatores, (σαλπιγκταί,) tubicines, ab ænea tuba. Sueton. in Cæſare Dictat. cap. 32. Quidã eximia magnitudine & forma, in proximo ſedens repentè apparuit harundine canens: ad quem audiendum, quum præter paſtores plurimi etiã ex ſtationibus milites concurriſſent, interq; eos & æneatores, rapta ab uno tuba proſiluit ad flumẽ: & ingenti ſpiritu claſſicum exorſus, pertendit ad alteram ripam. Feſtus, Aeneatores, cornicines dicuntur, id eſt, cornu canentes.

Aeneobarbus, (χαλκοπώγων,) dictus eſt Domitius, quoniã Caſtor & Pollux quum de uictoria nuntiarent Domitio rure reuertenti, ipſeq; minime crederet narrantibus: malas, barbamq; manibus permulſerunt, & eam ex fuſca in flauã converterunt. unde à barba rutila æneiq; coloris, Aeneobarbi dicti: quod poſtea Domitiorum cognomen fuit. eorumq; magna pars rutila barba fuerunt. Hæc Suetonius in Nerone, capite 1. Idem ibidem, capite 2. In Cn. Domitium Aeneobarbum Neronis atauum dixit Licinius Craſſus orator, non eſſe mirandum quod æneam barbam haberet cui eſſet os ferreum, cor plumbeum. Quidam ſcribunt Aenobarbus.

Aenianenſes & Magnetes (ait Xenophon de Cyri minoris expeditione, lib. 6.) in medium proceſſere: eamq; ſaltationem in armis ſaltarunt, quam patria uoce Carpæan appellãt, de qua uide apud eundem Xenophontem.

Aenienſes, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 2. Hermolaus ab Aenia Perrhæborum oppido putat appellatos, quos in Epiro Græci modo Aenios, modo Aeniadas uocant. Strabo Aenianas quoq; nominat: etiam ſi alios hoc nomine in Põto haberi meminit. citantur Aenienſes & à Liuio.

Aenigma] ænigmatis, penult. correp. neut. gen. (αἴνιγμα) ut Valla interpretatur, allegoria obſcurior, quam diuinare magis, quàm interpretari oporteat: cuiuſmodi eſt hoc, Quot animalia manus effugerunt, non perdidimus, quot non effugerunt, perdidimus. Gellius libro 12. cap. 6. Quæ Græci dicunt ænigmata, hoc genus quidam ex noſtris ueteribus ſcrupos appellarunt. Cic. 3. de Orat. 91. Sumpta re ſimili, uerba eius rei propria deinceps in rem aliam (ut dixi) trãsferuntur. Eſt hoc magnum ornamentum orationis, in quo obſcuritas fugienda eſt. Etenim ex hoc genere ſunt ea quæ dicuntur ænigmata. Idem Attico lib. 7. 132. 6. Aenigma Oppiorum ex Velia planè non intellexi. Eſt enim numero Platonis obſcurius.

Obſcuritates & ænigmata. Ci. 2. de Diuin. 196. Iam uerò quo pertinent obſcuritates & ænigmata ſomniorum?

Aenigmatiſtes, ænigmatiſtæ (αἰνιγματιστής) qui ænigmata componit, aut proponit.

Aenna, ſeu Enna (αἴννα) ciuitas eſt in medio Siciliæ in excelſo loco, ac undiq; prærupto ſita, proinde inexpugnabilis. Authores Strabo lib. 6. & Liu. 3. Decad. lib. 4. Iuxta Aennam rapta eſt Proſerpina à Plutone, ut inter naturæ miracula refert Ariſt. & Halieuticon. 3. Oppianus. Meminit & Liuius loco paulò antè citato: ſed fuſius Cic. 6. Verr. 94.

Aennenſes, ſiue Ennenſes, quum uellent à Romanis ad Carthaginenſes deficere, Lu. Pinarius præſidij præfectus omnes ad concionem uocatos ultima internecione clàm ſubmiſſis militibus armatis deleuit. Liuius 3. Decad. lib. 4.

Aenobarbus (χαλκοπώγων) Vide Aeneobarbus.

Aenos] (αἶνος) differt à mytho, id eſt, fabula: quia Aenos, ut Ariſtophanis interpretes produnt, non pueris concinatur, ſed ad uiros dirigitur: nec cõſolatorius modò eſt, ſed pæneticus quoq;. Admonet enim & docet: quod Heſiodum feciſſe animaduertimus. Aenon, ſunt qui apologum interpretentur, item prouerbium quandoque. Cœlius libro 8. Antiq. lect. cap. 47. Idem libro 15. cap. 4. Griphum alio uocabulo Aenon dicunt: quod ex Euſtathio eſt. Vti apud Clearchum: uir, non uir: auis, nec tamen auis: lignum, non lignum: lapis, non lapis. Significantur uerò hæc: Eunuchus, ueſpertilio, ferula, pumex. Quintil. lib. 5. cap. 11. Aenon Græci uocant: noſtrorum quidam non ſanè recepto in uſum nomine Apologationem.

Aenus] æna, ænum, pen. prod. (χάλκεος) triſyllabum nomen ab æs æris factũ, ſed æ diphthongo diuiſa. Vide Ahenus

Aenus, Germaniæ fluuius, qui in Danubium defertur, Vindelicos à Norico diſcriminans. Hermol. in Plin.

Aeola fuit, teſte Homero in decimo Odyſſeæ, filia Aeoli ex Lepatra coniuge.

Aeolia (αἰολία) urbs Aeoli. Steph. aliter Strongyle, una ex ſeptem Aeolijs. Plin. lib. 3. cap. 9.

Aeoliæ inſulæ. Vide Aeolides inſulæ.

Aeoliæ ab Aeolo qui ibi regnauit, & Vulcaniæ à Vulcano, qui ibi officinam habuiſſe dicitur. Virgil. 1. Aeneid.

Aeoliam uenit, hic uaſto rex Aeolus antro
Luctantes uentos, tempeſtateſq; ſonoras
Imperio premit, ac uinclis & carcere frænat.

Aeolicus, penult. corr. adiectiuum (αἰολικὸς) Hinc digamma Aeolicum apud Quintilianus lib. 1. cap. 4. Et rurſum cap. 6. Siue illa ex Græcis orta tractemus, quæ ſunt plurima, præcipueq; Aeolica ratione declinata.

Aeolidæ (αἰολίδαι) Ouid. 9. Metam. 102. At non Aeolidæ thalamos timuere ſororum. Machareus Aeoli filius cum Canace ſorore concubuit, & ex ea filium ſuſcepit. Byblis autem Cauni fratris amore capta ad ſuum ſcelus eleuandum, plurali numero utitur.

Aeolides (αἰολίδης) patronymicum, penult. corr. gen maſc. epitheton Vlyſſis apud Virgilium. Nam Anticliæ filius eſt, quæ ante Laertæ nuptias clàm cum Siſypho Aeoli filio concubuit, unde Vlyſſes natus eſt. Hoc ei apud Ouidiũ 13. Metamorph. 7. Aiax etiam obijcit. Quid ſanguine cretus Siſyphio? Author Seruius in illud Virgilij 6. Aeneid. 106.

Hortator ſcelerum Aeolides.

Aeolides Miſenus. Virgil. 6. Aeneid. 33.

Miſenum Aeoliden, quo non præſtantior alter
Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.

Bene Miſenum dicit tubicinem. Ipſe eſt enim qui dicitur filius fuiſſe Aeoli: quia conſtat ſonum omnem ex uento creari. Seruius in illud 3. Aeneid. 48.

– Dat ſignum ſpecula Miſenus ab alta Aere cauo.

Aeolides Siſyphus, Aeoli filius. Horat. 2. Carm. 14. 4.

– damnatuſq; longi – Siſyphus Aeolides laboris.

Aeolides inſulæ, ait Diodorus lib. 6. cap. 3. ſeptem ſunt numero (ſolus Seruius nouem facit) Strongyle, Euonyma, Didyme, Phœnicuſa, Sacra (hanc alij Græca uoce Hieram appellant) Vulcania, Lipara, in qua eſt eiuſdem nominis ciuitas. Sitæ autem ſunt inter Italiam Siciliamq; recto curſu. Diſtant à Sicilia centum quinquaginta fermè ſtadijs, pares inuicem magnitudine. Earum maxima circuitu complectitur ſtadia centum quinquaginta. Ignem hactenus euomebãt omnes: quarum meatus oraq; ignis etiam nunc uiſuntur. In Strongyle ac Sacra hucuſq; ex terræ hiatu uentus erumpit, & fœtor ingens: eructat quoq; arenã lapideſq; igneos permultos, quemadmodum & Aetnæ accidit. Aſſerunt nonnulli, meatus eſſe ſubterraneos, ab Aetna ad has inſulas, & his omnibus eandem ignem ſpirandi cauſam eſſe. Has inſuper inſulas tradunt olim deſertas fuiſſe: ſed Liparum quendam Auſonis regis filium à fratribus diſſidentem, ex Italia cum longis nauibus aduecta ſecum militum copia, ad inſulam appuliſſe: quæ ab eo Lipara ſit appellata: inq; ea ſui nominis urbe condita, reliquarum quoq; inſularum agros excoluiſſe. Eo ſeneſcente, Aeolus Hippotæ cum ſocijs quibuſdam in Liparam quum ueniſſet: ſumpta uxore Lipari filia, his poſtmodum inſulis imperauit. Verum Liparus quum in Italiam reuerti cuperet iuxta Surrentum tenuit loca, quibus magna cum laude præfuit. Defunctus deinde, ac magnificè ſepultus, honores heroicos ab incolis aſſecutus eſt. Aeolum uerò (is eſt ad quem fabulæ Vlyſſem errantem diuertiſſe tradunt) iuſtum ac pium extitiſſe legimus, & erga hoſpites perhumanum. Præterea uelis uti nautas docuit. Obſeruatione ignis, qui uenti futuri eſſent prædixit. Vnde & illum fabulæ uentorum potentem dixere. Ob eximiam eius pietatem, deorum amicus eſt nominatus.

Aeolis, pen. cor. huius Aeolidis, pen. cor. (αἰολίς) patronymicum ge. f. hoc eſt, Aeoli filia uel neptis. Oui. 11. Metam. 115

Aeolis interea tantorum ignara malorum
Dinumerat noctes.

Idem libro eodem 89.

Talibus Aeolidis dictis lacrymiſq; mouetur.

Vtrobiq; Halcyonen ſignificat, Aeoli filiam.

Aeolis, regio Helleſponto adiacens: Myſia quondam appellata Plin. lib. 5. cap. 30.

Aeolis uel Aeolia, eſt regio Græcorum in Aſia inter Ioniam & Troadem ſita. Hinc dicitur Aeolica lingua una Græcorum. Plin. lib. 5. cap. 30.

Aeolius (αἰόλιος) adiectiuum, ab Aeolide regione. Horat. lib. 3. Carm. 30. 3. & 4. Carm. 3. 3.

Fingent Aeolio carmine nobilem.

Vbi Porphyrio, Aeolio carmine ita dictum accipe, ut ſi diceret, Lyrico carmine: quia quidam Lyrici poetæ, ut Alcæus:

Aeolica dialecto magis uſi ſunt. Sanè Horatius Alcæum Leſbium imitatus eſt. Lesbos autem in Aeolia regione eſt.

Fides Aeoliæ. Horat. 2. Carm. 13. 5. id eſt, carmen lyricum.

Lyra Aeolia. Ouid. 21. epiſt. ad finem. Domit. Calder. Aeolia, id eſt, Lesbia. Nam Lesbos inſula Aeolica eſt: imò Aeolicarum fermè urbium metropolis, ut ſcribit Strabo, qui author eſt Aeolicam gentem magnã fuiſſe, & per totam fermè Græciam euagantem, Lesbia autem fuit Sappho.

Plectrum Aeolium. Propert. lib. 2. eleg. 3. 4.

Puella Aeolia. Horat. 4. Carm. 9. 3. id eſt, Sappho Lesbia.

Aeolus (αἴολος) filius Iouis ex Aceſta ſiue Sergeſta, filia Hippotæ Troiani, à quo dicitur Hippotades. Ouid. 14. Metamorph. 45. Aeolon Hippotaden cohibentẽ carcere uentos. Hic regnauit in Aeolia, & inuenit rationem uentorum. Proinde uentorum rex & uentus dicitur à poetis. Seruius: Aeolus, ut Varro dicit, rex fuit inſularum, ex quarum nebulis & fumo Vulcaniæ inſulæ, prædicens futura flabra uentorum, ab imperitis uiſus eſt uentos in ſua poteſtate retinere.

Aeolus rex Tuſcorum. De quo Plutarchus in Paralellis 52.

Aeolos duos faciunt Direchidas apud Ianum Parrhaſium, & Diodorus Siculus lib. 5. cap. 6. & 7. Priorem, Hellenis filium. Hellenis autem pater fuit Deucalion. Poſteriorẽ, Hippotæ ex Menalippe, Huius poſterioris filiam Arnen compreſſit Neptunus. Qua de re indignatus pater Metapontino cuidam qui tum caſu aduenerat, Arnen ea lege tradidit, ut Metapontum illam deferret. Quo delata, geminos peperit, Aeolum, & Bœotum: quem propterea Bœotum dixit quòd ſtatim natum intra boum ſtabulum abiecerit. Quòd igitur inter boues fuit nutritus Bootus, & poſtea Bœotus eſt appellatus, ut tradit Euphorion.

Aeolus pater, Aeolus imperioſus. Statius 10. Thebaid. 40.

Aeolus tempeſtatum rex. Virgil. lib. 10. Aeneid. 8.

Aeolus, adiectiuum (αἰόλιος) Virg. 5. Aeneid. 157.
- maria omnia cœlo
Miſcuit, Aeolis ne quicquam freta procellis.
Ouid. 1. Metamorph. 53.
Protinus Aeolijs Aquilonem claudit in antris.
Idem lib. 2. Faſto. 92.
Carceris Aeolij ianua lata patet.

Tyrannus Aeolius, hoc eſt, Aeolus inſularum Aeoliarum rex. Ouid. 14. Metamorph. 45.

Senex Aeolius, Siſyphus Aeoli filius. Senec. in Hippol. 12. 16.

Aepalus, quum è regno ſuo fuiſſet expulſus, Herculis ope atq; opera reſtitutus eſt. In cuius beneficij memoriam, ei iam rebus humanis circa Oetam defuncto, gratiam reddidit: quippe Hylum inter eius filios natu maiorem, adoptauit. Isq; regni ſucceſſionem ſuſcepit, & nati natorum, & qui ab eo progeniti fuere. Strabo lib. 9.

Aepea, Aepeæ, penult. prod. (αἴπειος) urbs Laconiæ, quæ & Thuria dicta eſt, Pheris contermina, ſita in excelſo colle. unde Aepea, id eſt, celſa nuncupata eſt. Strab. lib. 8.

Aephitius, adiectiuum. Stat. lib. 4. Thebaid. 59. Aephitios idẽ ardor agros, Vbi Lactantius: Aepitios, ciuitatẽ uel montem à ducis nomine nuncupatos. Hi quoq; Arcadiæ populi.

Aepitus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos qui ad Troiam profecti ſunt. Cuius meminit Homerus lib. Iliad. 2.

Aepulo, Hiſtrorum rex, qui oppido in quod confugerat, ab Romanis capto, traiecit ferro pectus, ne uiuus caperetur. Liu. 5. Decad. lib. 1.

Aepy (αἰπυ) urbs Meſſeniorum, quondam ſub Neſtoris ditione, cuius meminit Homerus lib. 2. Iliad.
Inde uadum Alphei Thryon, altis turribus Aepy. Stra. li. 8.
Vrbis nomen Aepy, hoc eſt, ſublime, ex eo quod illi ſitu naturali obuenit. Stat. 4. Thebaid. 36.

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Aepy.

Aequabilis] Vide Aequus.

Aquaeuus] penult. prod. adiectiuum (ὁμῆλιξ) compoſitum ex æquus, æqua, æquum, & æuum, Eiuſdem ætatis: ut, Aeuum hic pro ætate accipiatur. Plin. lib. 16. cap. 44. 2. Verum altera lotos in Vulcanali, quod Romulus conſtituit ex uictoria de decumis, æquæua urbi intelligitur. Virgil. 2. Aeneid. 112.
Vt regem æquæuum crudeli uulnere uidi
Vitam exhalantem. Nomen eſt propriè poeticum. Nam æqualis, oratorium eſt.

Corpus æquæuum. Sil. Ital. lib. 13. 39.

Grex æquæuus. Seneca in Agamem. 7. 10. de pueris eiuſdem ætatis.

Maieſtas æquæua. Claud. 7. Paneg. 25.
Palmes æquæuus. Stat. lib. 5. Sylu. 1. 10.

Aequalis] Vide Aequus.

Aequanimus] penult. corr. ex æquus, & animus compoſitum (ἐυγνώμων) Animi æqui & ſedati. Auſon. Sect. 4. ad Drepanium, de ludo ſeptem ſapientum:
Aequanimus fiam te iudice: ſiue legenda,
Siue tegenda putes carmina quæ dedimus.
Cicero, bono animo, & æquo animo eſſe dixit.

Aequanimitas penul. corr. æquanimitatis, pen. pro. (ἐυγνωμοσύνη) Animi æquitas. Plin. lib. 18. cap. 12. Inuenio apud authores æquanimitatem fieri ueſcentibus ea. Hæc eſt propria eius nominis ſignificatio: nempe perpetua quædam tolerantia. quum ſcilicet nulla re grauiter indignamur, ſed æquo animo ferimus omnia. Budæus ægritudinum uacuitatem interpretatur.

Aequanimitas populi, fauor, & propitius animus, ut ait Donatus. Terent. in prol. Phorm. 35.
Bonitasq; ueſtra adiutans, atq; æquanimitas.

Aequatio] Vide Aequo, æquas in Aequus.

Aequator] æquatoris, penult. prod. uerbale (ἰσημερινὸς) Circulus in cœlo, ad cuius medium ubi ſol peruenit, tunc æquales ſunt noctibus dies. hunc & æquinoctialem uocat Plinius. Vide Aequidies.

Aeque] Vide Aequus.

Aequeſilici, Hiſpaniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Aequi (αἴκουοι) qui fuerint populi, non facilè diſtinguũtur, commiſti alioqui Latinis & Volſcis. Volaterranus lib. 6. Georg. Hos Liuius 1. Decad lib. 9. uocat ueteres Romanorum hoſtes: traditq; unum & quadraginta eorum oppida intrà dies ſexaginta omnia oppugnando ab Romanis capta & pleraque diruta atq; incenſa: nomenq; Aequorum propè ad internecionem deletum.

Aequicola gens (αἰκουικλαὶ) Virgil. 7. Aeneid. 150.
Horrida præcipuè cui gens, aſſuetaq; multo
Venatu nemorum, duris Aequicola glebis:
Armati terram exercent: ſemperq; recentes
Conuectare iuuat prædas, & uiuere rapto.

Aequiculani (αἰκουικλοὶ) Italiæ populi. Plin. lib. 3. ca. 12. qui etiam ibidem Aequicolos uocat. Ouid. lib. 3. Faſt. 19.
Quintum Laurentes, bis quintum Aequiculus acer.

Aequidies] æquidiei (ἰσημερία) ea forma qua æquinoctium dicimus. Archithrenius lib. 8. cap. 9.
- Aequator ſolem ſtatione reflectit,
Aequidiemq; facit. Idem lib. 9. cap. 4.
Circulus æquidiem librans, Auſtrumq; colurus
Qui ſecat & Boream, Zephyri ſub cardine mundum
Auroræq; ligant. Ibidem cap. 5. - hæc plenior, illa
Aequidie breuior, brumalibus euolat horis.

Aequidiale, æquidialis (ἰσημερινὸς) pen. prod. Feſtus, Aequidiale apud antiquos dictum eſt, quod nunc dicimus æquinoctiale: quia nox diei potius, quàm dies nocti annumerari debet. Græci quoque in hoc conſentiunt (ἰσομερίαν) id eſt æquidiale dicentes.

Aequilanium] uidetur ex æquus & lana compoſitum. Feſtus. Aequilanium ſignificat ex toto dimidium, dictum à lauatione lanæ, quæ dicitur æquilanio redire, quum dimidiũ decidit ſordibus. Hæc Feſtus. Scribitur in nonnullis exemplaribus, Aequilauium, per u in penultima: ut ſit ab æquus & lauo lauas.

Aequilatatio] (ἰσοπλατύνσις) nomen duriuſculè compoſitum ex æquo & latum: quaſi æqualium linearum ſecundum latitudinem productio. Vitruuius libro 2. cap. 8. Tunc ab centro diducto circino ad lineam planitiæ æquilatatio ſignetur, ubi erit litera c, ſiniſteriore parte. Id eſt, æqua ſiue æqualis latitudo.

Aequilibrium] (ἰσοῤῥοπία, ἰσομοιρία) Aequatio libræ, quum ſcilicet pondera ita ſunt æqualia, ut neutra pars libræ præponderet: hoc eſt, in neutrã partem libra inclinet, quod & libramentum dicitur.

Aequilibrium membri. Gell. lib. 20. cap. 1. per metaphorã poſuit, ita ſcribens. Nam cui membrum ab alio ruptum eſt, ſi ipſi itidem rumpere per taliõnẽ uelit, quæro an efficere poſſit rumpendi pariter membri æquilibrium? ut ſit ſenſus, an ita parem uicem reddere poſſit alteri, ut neq; plus, neq; minus rumpat ei membrum, quàm ille ipſi ruperit.

Aequilibris & hoc æquilibre, pen. cor. (ἰσόῤῥοπος, ἰσοτάλαντος) ex æquus & libra compoſitum, propriè ſignificare uidetur quòd ad libram æquali conſtat pondere: ut ſi dicas, Hi nummi ſunt æquilibres: id eſt, æquali pondere. Trãsfertur tamen ad aliam æqualitatem. Vitruuius lib. 5. cap. 12. Deinde ad ipſam aquam & latera puluino circiter ſeſquipedales margines ſtruantur æquilibres ei planitiæ, quæ ſupra ſcripta eſt. Hoc eſt, omnino æquales: quaſi ad libram æquati: uel quaſi æqualiter librati, eiuſdem libramenti.

Aequilibritas, pen. corr. æquilibritatis pen. prod. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 151. Confugis ad æquilibritatem, ſic enim (ἰσονομίαν) (ſi placet) appellemus, aliter æquabilitatem.

Aequimelium, æquimelij, locus Romæ, ubi domus Melij ſolo æquata fuit. Sp. enim Melius ob frumenti largitionem in ſuſpicionem affectatæ dominationis uenit. Et quum ad populi, cui fuerat largitus, fidem confugeret: ab Seruilio Hala equitum magiſtro deprehenſus & occiſus eſt, domusq; eius diruta, & area Aequimelium dicta. Ex Liuio 1. Decad. lib. 4. Cicero pro domo ſua ad Pontif. 78. Sp. Melij regnum appetentis domus eſt complanata: & quid aliud æquum accidiſſe Melio populus Romanus iudicauit? Nomine ipſo Aequimelij ſtultitia pœna comprobata eſt. Idem libro 2. de Diuinat. 57.

Aequinoctium] (ἰσημερία) ex adiectiuo æquus, & nox, quaſi noctis cum die æqualitas. Varro lib. 4. de ling. Latina. Quòd dies æquus ſit ac nox, æquinoctium dictum. Columel. lib. 9. cap. 14. Idq; optimæ notæ eniteſcit Autumni æquinoctio, quod eſt ante Calendas Octobris, cum octauam partem Libræ ſol attigit. Cic. ad Atticum lib. 16. 208. 2. Nunc quidem æquinoctium nos moratur, quod ualde perturbatum erat. Plin. lib. 18. cap. 25. Cardo temporum quadripartita anni diſtinctione conſtat, per incrementa lucis. Augetur hæc à bruma, & æquatur noctibus uerno æquinoctio diebus 90. horis tribus. Deinde ſuperat noctes ad ſolſtitium diebus 93. horis 12. uſque ad æquinoctium Autumni. Et tum æquata die, procedit ex eo ad brumã diebus 89. horis tribus. Omnesq; hæ differentiæ fiunt in octauis partibus ſignorum: Bruma, Capricorni, ab 8. Calend. Ianuarij ferè: æquinoctium uernum, Arietis: ſolſtitium, Cancri: alterumq; æquinoctium, Libræ: qui & ipſi dies rarò non aliquos tempeſtatum ſignificatus habent.

Aequinoctialis & hoc æquinoctiale, penu. prod. (ἰσημερινὸς) Quod ad æquinoctium pertinet: ut, æquinoctialis circulus, qui & æquator dicitur, & tempus æquinoctiale. Plin. lib. 2. cap. 75. Sic fit ut uario lucis incremento, in Meroe longiſſimus dies 12. horas æquinoctiales, & 8. partes unius horæ colligat. Ibidem ca. 69. Quum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus occaſusq; cernatur. Ibidem, cap. 70. Item medio ambitu ſigniferi orbis, incedens æquinoctialis. Catullus epigram. 43. ad ſeipſum de aduentu Veris:
Iam uer egelidos refert tepores:
Iam cœli furor æquinoctialis
Iucũdis Zephyri ſileſcit auris.

Aequiparo] æquiparas, penult. corr. (ἰσόω) æquiparare, (non deſunt qui Aequipero ſcribant) ex adiectiuo æquus, & par paris, æquare, & quaſi æquè parem facere. Virgil. eclog. 5. Nec calamis ſolum æquiparas, ſed uoce magiſtrũ. Cic. 5. Tuſc. 71. Nemo eſt qui factis me æquiparare queat. Liuius 5. ab urbe 107. Iouis, ſolisq; equis æquiparatum Dictatorẽ in religionem etiam trahebant.

Aequiparare, pro comparare. Plaut. Milite.
Cum quo bellator Mars haud auſit dicere,
Neque æquiparare ſuas uirtutes ad tuas.

Aequiparare, datiuo iunctum. Liu. Mari tranquillo quod uentis concitaretur, æquiparando multitudinem Aetolorum.

Aequiparatio, uerbale (ἴσωσις) Gel. lib. 14. ca. 3. Aequiparatio ipſa plerunq; & parilitas uirtutũ inter ſeſe conſimilium.

Aequiparabilis, & hoc æquiparabile (ἰσωτέος) Aequari uel comparari cum aliquo dignum. Plaut. Trinum. 8. 52.
Ita tu nunc dicis, non eſſe æquiparabiles ueſtras cũ noſtris
Factiones atq; opes? Idem Curcul. 4. 13.
Quid uidiſti, aut quid uidebis magis dijs æquiparabile?

Aequipondium] (σάκωμα) ex adiectiuo æquum & pondus. Id eſt, põderis æqualitas, ut ſi dicas, Aurum dedi ad argenti æquipondium. Legitur apud Vitruuium. lib. 10. ca. 8. apud quem & ſacoma pro eodem.

Aequiualere] (ἰσοῤῥοπεῖν) Aeque poſſe. Sipontinus. Author, libelli de Philomela 2.
Nam quamuis aliæ uolucres modulamina tentent,
Nulla poteſt modulis æquiualere tuis.

Aequitas] Vide Aequus.

Aequiuocum] penult. prod. (ὁμώνυμον) nomen fictum à Grammaticis, eſt quod Græci dicunt homonymum: & à Martiano dicitur pluriuocum, quum pluribus rebus eadem eſt appellatio: ut Aries: nam & machinamentum quo muri expugnantur, & ſydus in cœlo, & animal in terris, aries uocatur.

Aequor] æquoris, pen. cor. neut. ge. (ὁμαλότης, πέλαγος) Varro 5. de ling. Lat. Aequor mare appellatum, quòd æquatum, commotum uento non eſt. Nonius, Aequor, ab æquo & plano. Cicero Academicarum lib. 2. uocabulum accepiſſe confirmat. Quid tam planum quàm mare? ex quo etiam æquor illud poetæ uocant.

Aequor pro planitie & ſuperficie. Columel. lib. 8. cap. 17. Sublimius eſſe maris æquor oſtendat.

Aequor pro terra. Virgilius 1. Georg. 5. Ac prius ignotum ferro quàm ſcindimus æquor. Vbi Seruius: Aequor modò terram accipe, ab æqualitate dictum: unde & maria, æquora dicuntur.

Aequor, campus. Virgil. 12. Aeneid. 67. - illi æquore aperto
Ante Notos Zephyrumq; uolant. Nonius.

Aequora campi. Cicero de Diuina. 152. Vt enim Aegyptij, ut Babylonij

Babylonij in camporum patentium æquoribus habitantes.
Periphraſis,pro in campeſtri planitie.
Aequor,fluuius.Virgil.8.Aeneid.8.
Videsq; ſiccant placido æquore ſyluas. Nonius.
Altum æquor.Ouid,2.Metamorph.53.Virg.4.Georg.106.
Anguſtum æquor. Stat.1.Achilleid.6.pro freto.
Apertum æquor.Virgil.3.Georg.38.de equo.
– tum curſibus auras
Prouocet:ac per aperta uolans,ceu liber habenis,
Aequora uix ſumma ueſtigia ponat arena. Hoc eſt,per cāpos patentes.Idem lib.12.67.de Marte.
Arctoa æquora,id eſt,Scytica,quæ ſub Arcto. Valer. Flac.lib. 5.Argonaut.124.
Armatum ſcopulis æquor.Clau.de bello Getico 1.
Aſpera nigris uentis æquora.Horat.1.Carm.5.2.
Athlanticum æquor,id eſt,Oceanus.Horat.1.Carm.31.3.
Atrum æquor. Valer.Flac.3.Argonaut.100.
Cœruleum æquor.Sil.Ital.lib.15.31.
Cœrula æquora.Catullus in Argonaut.2.
Canens æquor, Hoc eſt, ſpumoſum. Caneſcit enim ſpuma. Sil. Ital.4.50.
Caneſcunt æquora.Ouid.3.epiſto.3.13.
Canum æquor.Lucan.lib.8.142.
Concita æquora mulcere, Maria commota placare & ſedare. Ouid.2.epiſt.8.
Contracta æquora. Id eſt, anguſtiora & arctiora facta. Horat.3.Carm.1.7.Virgil.5.Aeneid.29.
Curua æquora.Lucan.lib.5.92.
Sic Ouid.11.Metamorph.102.
Denſum æquor.Id eſt,gelatum.Lucan.lib.2.127.
Diductum æquor,Ouid.lib.1.Triſt.eleg.2.5.
Diffuſum æquor.Lucanus lib.1.130.
Dubium pendet æquor cui uento pareat. Nimirū quando flant uenti contrarij.Lucan.lib.5.121.Et ibidem 99.
Dura æquora.Id eſt,in glaciem indurata. Seneca in Herc. fur. 7.3. Feruidum æquor,æſtuans & ualde commotum. Horat.1.Carm.9.2. Fluitans æquor magnis anfractibus. Lucretius lib.1.148.
Hoſpita æquora luſtrare.Virgil.3.Aeneid.76.
Horrida æquora,Horatius 3.Carm.24.8. Sic Catullus in Argonaut.41. Hybernum æquor, Hyemali frigore horrens. Horat.2.Serm.3.47.
Illiſa ſcopulis æquora reclamant. Virgil.3.Georg.52.
Ima æquora petere.Virg.9.Aeneid.25.
Immania ponti æquora.Lucret.lib.4.83.
Immenſum ſpacijs æquor conficere.Virgil.2.Georg.109.
Immenſa æquora.Virgil.6.Aeneid.71.
Imperioſum æquor.Horat.1.Carm.14.2.
Indignatum magnis ſtridoribus æquor. Virg.2. Georg.33.
Indomita æquora.Tibul.lib.2.eleg.6.9.
Inertia æquora,id eſt,pigra,non fluentia,quia glaciata. Lucan. libro 5.9.
Ingens æquor iterare.Horat.1.Carm.7.6.
Cras ingens iterabimus æquor. Id eſt, iterum nauigabimus,ait Acron. Inuia æquora faciunt uenti, hoc eſt, innauigabilia. Ouid.12.Metamorph.2.
Irata æquora.Sil.Ital.lib.4.61.
Læua æquora.Virgil.3.Aeneid.83.
Laſſa æquora ponūt furorē,id eſt,deponūt.Stat.li.2.Sylu.2.6
Laſſatum fluctibus æquor.Lucan.lib.5.141.
Latum æquor.Horat.li.1.epiſt.2.4.& Ouid.6.Metam.141
Lenta æquora iacent.Lucan.lib.5.87.
Aequora lenta iacent alto torpore ligata. Hoc eſt,congelata,et in glaciem concreta.

Liquidum æquor.Statius lib.1.Achilleid.20.
Longum æquor.Stat.lib.5.Thebaid.97.
Longinqua æquora.Claud.de rapt.Proſerp.3.73.
Lunata æquora,In modum bicornis lunæ recurua. Statius lib. 2.Sylu.2.3.
Magnum æquor metiri,Virgil.lib.4.Geor.78.
Magna æquora ſurgunt. Virgil.3.Aeneid.40.
Maris æquora.Horat.4.Carm.5.2.
Maris æquor arandum eſt tibi.Virgil.2.Aeneid.155.
Longa tibi exilia, & uaſtū maris æquor arandū. Idē li.3.99.
Minax æquor.Vide infra,Sæua æquora.
Mobile æquor. Ouid.2.epiſt.26. Sic Claudianus in Ruffinum lib.2.8.
Mollia æquora.Ouid.22.epiſt.23.
Nigrum æquor,Horat.3.Carm.27.5.
Patulum æquor,id eſt,patens campus.Sil.Ital.lib.13.32.
Peruia uelis æquora.Lucan.lib.5.88.
Placida æquora.Virgil.10.Aeneid.20.
Ponti æquora.Virgil.1.Georg.93. Vbi Seruius,Non ſine cauſa addidit,ponti,quia ſunt & campi æquora.
Procelloſum æquor. Valer.Flac.lib.3.Argonaut.124.
Proſciſſum æquor.Virgil.1.Georg.20.
Et qui,proſciſſo quæ ſuſcitat æquore terga.
Vbi Seruius,id eſt,terram quam arauerat.
Puluereum æquor,Campus puluerulentus, Planities puluerulenta.Stat.11.Thebaid.81.
Quieto æquore ferri.Horat.Epod.10.3.
Rapidum æquor.Valer.Flac.lib.4.Argonaut.54.
Recuſsum æquor.Valer.Flac.lib.5.Argonaut.34.
Refluum æquor.Sil.Ital.lib.2.62.
Reuoluta æquora.Virgil.10.Aeneid.131.
Rubrum æquor Oceani, propter occidentis in eo ſolis radios. Virgil.3.Georg.72.
Rubrum æquor,Mare rubrum, ſiue Erythræum. Claud.lib.1. in Ruffi.56.Et 7.Paneg ad finem.
Sæua æquora.Stat.lib.1.Sylu.2.18.Et Ouid.18.epiſt.18.
Salſum æquor.Lucretius lib.5.26.& lib.3.99. Item Horat. Epod.16.7.
Sinus æquorum.Senec.in Hippyl.10.id eſt,marium.
Sinuata æquora.Sil.Ital.lib.2.35.
Sinuoſa æquora.Valer.Flac.lib.3.Argonaut.56.
Spumantia æquora.Claud.in laudibus Serenæ reginæ 23.
Spumea æquora.Sil.Ital.lib.17.50.
Spumoſum æquor.Lucan.lib.2.124.
Stratum æquor.Vide Silet æquor.
Sulcata æquora,id eſt,quaſi in ſulcos roſtris nauium ſciſſa.Seneca in Agamemn.6.10.
Summum æquor ſaxi, hoc eſt,Superficies ac planities. Lucret. libro 3.183.
Summa æquora.Vide Sternunt uenti æquora.
Toto æquore aliquem agere præcipitem, id eſt,per totum campum urgendo perſequi. Virgil.5.Aeneid.91.
Turbida æquora.Lucret.lib.5.200.& Lucan.lib.5.114.
Tuta æquora tenere.Virgil.5.Aeneid.35.
Tranquillum æquor.Claudian.5.Paneg.49.
Truculentum æquor.Catull.in Argonaut.36.
Tumefacta æquora.Sil.Ital.lib.16.20.
Tumida æquora.Vide placare æquora,et Sternūt uēti æquora
Vacuo æquore patent campi.Virgil.12.Aeneid.143.
Vaſtum æquor currere.Virgil.3.Aeneid.34.Et lib.7.46.
Ventoſum æquor.Ouid.in Ibin 120. Et Virg.6. Aeneid.67.
Vndiuagum æquor.Virgil.de ortu Solis.
Vndoſum æquor.Virgil.4.Aeneid.63.
Ciere æquora imo fūdo,id eſt,à fūdo cōmouere.Vir.2.Aen.84

Commouere æquora,dicuntur uenti.Lucret.lib.2.154.
Concurrunt æquora.Lucan.lib.5.122. – Motaq; poſſunt
Aequora ſubductis etiam concurrere uentis.
Conſcendere nauibus æquor.Virgil.1.Aeneid.77.
Currere æquora.Virgil.5.Aeneid.47.Et lib.3.34.
Egerere æquora fundo.Stat.5.Theb.77.
Egerere. Hoc eſt,aquam marinam è fundo nauis eijciebant.
Euertere æquora uentis.Virgil.1.Aeneid.10.Sta.5.Theb.29.
– en ualidis ſpumant euerſa lacertis Aequora.
Feruet æquor.Virgil.1.Georg.66.
– feruetq; fretis ſpirantibus æquor.
Frangere æquora uado. Lucan.lib.2.81.
Luſtrare æquor nauibus.Virg.3.Aeneid.77.
Mergere aliquem æquore.Virgil.6. Aeneid. 70. Et Silu.Ital. libro 17.13.
Mergere aliquem ſub medio æquore.Virg.6.Aeneid.69.
Miſcetur æquor magnis clamoribus. Virgil.4.Aeneid.83.
Nauigare æquor.Virg.1.Aeneid.15.Et Ouid.15.Metam.16.
Percutere æquora claſsibus.Lucan.lib.3.58.
Permenſi claſsibus æquor.Virgil.3.Aeneid.32.
Perſonat aliquis æquora.Virgil.6.Aeneid.34. de Miſeno tubicine Aeneæ.
Sed tum fortè caua dum perſonat æquora concha
Demens,&c. Vbi Seruius:
Perſonat,perſonare facit:aut per æquora ſonat.
Placare æquora.Virg.1.Aeneid.30.& Ouid 11.Metam.87.
Proſcindit nauis æquor roſtro.Catullus in Argonaut.3.
Quæ ſimulac roſtro uentoſum proſcidit æquor.
Quieſcunt alta æquora.Virgil.7.Aeneid.2.
Refundere æquor in æquor.Hoc eſt,aquam marinam è naui reijcere in mare.Ouid.11.Metamorph.98.
Egerit hic fluctus,æquorq; refundit in æquor.
Secare æquor. Val.Flac.lib.4.Argonaut.54.
Secatur æquor puppe.Ouid.11.Metamorph.96.
Silet æquor.Virgil.9.eclog.12.
Et nunc omne tibi ſtratum ſilet æquor:& omnes
(Aſpice) uentoſi ceciderunt murmuris auræ.
Idem 1.Aeneid.33.
Aequora tuta ſilent.
Spumeſcunt remo æquora.Ouid.2.epiſt.18.
Sternunt uenti æquora. Virgil.5.Aeneid.152. Iterum libro eodem 163.
– tumidumq; ſub axe tonanti
Sternitur æquor aquis.
Superare æquor,Euadere,& uelut uincere enatando.Ouidius in Ibin 120.
Temperare æquor. Id eſt,regere. Ouid.12.Metamorph.19. de Neptuno. Virgil.1.Aeneid.30.
Et uaſtas aperit Syrtes,& temperat æquor.
Tenent uenti æquora.Ouid.11..Metamorph.87.
Tentare æquora fuga, experiri an per mare poſsis aufugere. Virg.2.Aeneid.36.
Extemplo tentanda fuga canit æquora Calchas.
Tepent æquora.Stat.1.Sylu.2.18.
Tingi æquore.Virgil.3.Georg.50. Arctos,Oceani metuentes æquore tingi. Idem 4.Aeneid.162.
Vel mare per medium,fluctu ſuſpenſa tumenti
Ferret iter,celeres nec tingeret æquore plantas.
Turbant æquora uenti.Lucret.lib.2.1.
Verrere æquora.Virgil.3.Aeneid.58.
Verrunt delphines caudis æquora.Virg.8.Aeneid.133.
Verrere æquora remis certantibus.Virg.3.Aeneid.133.
Verrunt æquora uenti.Lucret.lib.5.54.
Vibrare æquora.Seneca in Agamem.6.10.

Vorat æquore nauem uortex.Virg.1. Aeneid.25.
– aſt illam ter fluctus ibidem
Torquet agens circum,& rapidus uorat æquore uortex.
Aequoreus,adiectiuū (πελάγιος) Quod ad æquor pertinet. Colum lib 10.Nunc pater æquoreus, nunc & regnator aquarum. Oceanum intelligit,qui à poetis fingitur aquarum deus:& per aquarum regnatorem, Neptunum ſignificat. Martial.lib.13.84. Hic Scarus æquoreis qui uenit obeſus ab undis.Virg.4.Aenei. Et genus æquoreum pro piſcibus.
Arma æquorea.Sil.Ital.lib.13.147.
Britanni æquorei.Ouid.15.Metamorph.151.
Scilicet æquoreos plus eſt domuiſſe Britannos.
Hoc eſt,mari circundatos,& nauigationi deditos.
Buſtum æquoreum, id eſt, ſepulcrum in littore maris erectum Valer.Flac.lib.5.Argonaut.19.
Imber æquoreus.Ouid.lib.4.de Ponto,eleg.1.6.
Origo æquorea,Ouid.10.Metamorph.123.de Hippomene,
Quid,quod ab æquorea numeratur origine quartus.
Id eſt,à Neptuno æquoris deo.
Piſces æquorei.Ouid.10.Metamorph.16.
Proceres æquorei,id eſt,principes dij marini. Claudian. lib.3. de raptu Proſerp.3.
Puellæ æquoreæ,id eſt,Nereides maris nymphæ.Propertius li. 3.eleg.7.14.
Rex æquoreus Neptunus. Ouid.8.Metamorph.122.
Tridens æquoreus,Sceptrum Neptuni.Lucan.lib.4.23.
Vias æquoreas monſtrare.Sil.Ital.lib.17.11.
Vulgus æquoreum,Mōſtra omnia marina.Sene.in Hip.8.20.
Aequumtuticum,Apuliæ oppidū à Diomede Græco poſt euerſionem Troiæ conditum. Author Seruius in 8.Aeneid.
Aequus] adiectiuum (ὁμαλὸς, ὁμαλιαῖος, ἴσος) ab aqua deduci uidetur: quia ſumma eſt aquæ æqualitas dum quieſcit, ita ut imaginem tanquam ſpeculum reddat, ſignificatq; æquum propriè,quod ſic omni ex parte æquatum eſt, ut nihil emineat. Differt autem à plano: quòd æquum ſine planitie eſſe poteſt: planum uerò ſemper in planitie dicitur, unde & planities ipſa eſt nominata. Item planū quid eſſe poteſt quod omnino tamen non æquum ſit: ut ſunt tabulæ reflexæ atq; diſtortæ. Confunditur tamen perſæpè hæc differentia.
Aequus & planus locus.Cic.pro Cecinna 37.
Aequum campi,pro ſuperficie plana. Liuius 5. ab urbe 170. Haud dubius facilem in æquo campi (tantum ſuperāte multitudine) uictoriam fore.
Ex æquo loco dicere. Eſt quum æqua eſt conditio eius qui dicit,& auditorum: ut in ſenatu,ubi æqua erat omnium conditio,ut locus ſedendi æquus erat,idq; ita intelligendum apud Ciceronem in 3. de Oratore.Nam ſiue de cæli natura loquitur,ſiue de terræ,ſiue de diuina, ſiue de humana, ſiue ex inferiore loco,ſiue ex æquo,ſiue ex ſuperiore,&c.
Aequus,qui ita iuſtus eſt,ut neutram in partem propendeat,utriq; parti æquè fauens. Cic.ad Qu.fratrem.lib.2.16.12. Ab æquis uerò,aut etiam à propenſis in hanc partem, uehementer excolamur & amemur.
Aequus pro æqualis.Terent.Eunucho 1.2.11.
– ô Thais Thais,utinam eſſet mihi
Pars æqua amoris tecum.Hoc eſt,me æquè atq; ego te,amares. Virgil. in 12. numerōne an uiribus æquis Non ſumus. Senec. Epiſto.94. Inueniuntur multi, qui æquos arcibus aggeres attollant.
Aequus alicui dicitur, qui manſuetè & benignè cum eo agit, & fauet.Hinc dicimus,Præbere ſe æquum ſibiipſi,uel alteri Cicero pro Deiotaro 2. Nemo enim ferè eſt, qui ſui periculi iudex, non ſibi ſe æquiorem quàm reo præbeat. Idē Curioni li.2.1.5. Quare ſi iniquus es in me iudex condēnabo

eodem ego te crimine, ſin me id facere noles, te mihi æquũ præbere debebis. Terent. And. 2. 5. 18.

- quo æquior ſum Pamphilo.

Aequum aliquid eſſe in quempiam. Cic. pro Quintio. 15.

Aequus animus, moderatus, & tolerans, & minimè querulus in aduerſis, quiq; nunquã iraſcitur, ſed omnia in bonam partem accipit. Hinc eſt. Aequo animo ferre, pro patienter ferre. Animus æquus, iniquo animo oppoſitus eſt, unde & æquanimitas dicitur. Cic. de Seneđ. 75. Quid, quòd ſapientiſſimus quiſq; animo æquiſſimo moritur, ſtultiſſimus iniquiſſimo? Plaut. Rud. 10. 69. Animus æquus optimum eſt ærumnæ condimentum. Terent. And. 2. 3. 23. Sed ſi te æquo animo ferre accipiet, negligentem feceris. Aequum animum dixit, indulgentem, & errata filijs condonantem, ſpe eos ad uiam reducendi. Vulgus ſolet dicere, non rigoroſum. Marcellus ad Ciceronem lib. 4. 11. 4. Aequo animo carebam.

Aequo animo attendere: id eſt, beneuolo. Terent. in prolo. Hecy. 28. Mea cauſa æquo animo attendite. Idem in prolog. Phorm. 31. Adeſte æquo animo per ſilentium. Hoc eſt, beneuolè audite & ſilete.

Aequo animo aliquid accipere: id eſt, libenter. Horatius de ar(te poe. 51.

Aequo animo alijs concedere, hoc eſt, uolenter & libenter. Lucretius lib. 3. 196.

Animus æquus te deficit. Hor. 1. epiſ. 11. 6. Quod petis hic eſt
Eſt Vlubris, animus ſi te non deficit æquus.
Hoc eſt, non te deſtituit, non tibi deeſt.

Animo æquo eſſe de re aliqua, id eſt, non eſſe ſolicitum. Cic. ad Att. lib. 6. 119. 4. Ego, niſi Bibulus adniteretur, de triumpho, æquo animo eſſem. Hoc eſt, non curarem.

Animus æquus eſt. Non curo, non ſum ſolicitus. Cice. pro Roſcio Amerino 87. Prædia mea tu poſſides: ego aliena miſericordia uiuo, & quòd animus æquus eſt, & quia neceſſe eſt. Mea domus tibi patet, mihi clauſa eſt. fero. Familia mea maxima uteris: ego ſeruum habeo nullum. patior, & ferendum puto.

Aequo animo aliquid pati. Cic. ad Brutum 4. 4. Quæ tua eſt humanitas, æquo animo te moneri patieris, præſertim de communi ſalute.

Libentibus, aut æquis animis aliquid remittere. Cic. pro Clu. 3.

Animo æquo aliquid uidere, id eſt, ſedato, quieto, & non indignabundo. Cic. de prouinc. Conſul. 14.

Aequo animo parcè uiuere. Hoc eſt, non procaci, neque iniquo & inſatiabili. Lucret. 5. 225.

Conditio æqua. Cic. 4. Verr. 128. Aequa enim cõditio æquũq; certamen proponitur.

Diſcrimen æquum, Aequale interſtitium. Virg. 5. Aeneid. 21.

Imperio æquo regere dicitur Deus. Horatius 3. Carm. 4. 10. de Ioue. Cui ſimile eſt illud Virg. Aeneid. 10.
Rex iuppiter omnibus idem.

Aequus iudex, cui contrarium eſt iniquus. Cic. 1. de Finib. 24. Ibidem lib. 3. 9. Aequiſſimus æſtimator & iudex. Aequus iudex dicitur, quem uulgus non ſuſpectum uocat. Budæus.

Ius æquum, Cic. 1. Offic. 173.

Iura æqua deſcribere. Cic. pro Quint. 15.

Aequo & pari cum ciuibus iure uiuere. Cic. 1. Offic. 173.

Aequa lance, prouerbiali figura dicitur fieri, quod pari iure fit citra perſonarum reſpectum. Ita Modeſtinus Pande. li. 42. Tit. de re iudicata. Quod & in perſona mulieris æqua lance ſeruari, æquitatis ſuggerit ratio.

Aequa lex, hoc eſt, iuſta. Cic. pro Corn. Balbo 48.

Libra æqua: Quia ſub Libra ſigno cæleſti æquantur noctes diebus, fitq; æquinoctium. Senec. in Herc. fur. 10. 3.
Libra Phœbeos tenet æqua currus.

Magiſtratus æquus, hoc eſt, iuſtus. Cic. pro Quint. 5.

Mens æqua. Horat. 2. Carm. 3. 1. Aequam memento rebus in arduis ſeruare mentem.

Oculis æquis aliquem aſpicere. Virgil. 4. Aeneid. 75.
- iamiam nec maxima Iuno,
Nec Saturnius hæc oculis pater aſpicit æquis.

Aequi, placatiq;, Cic. in Orat. 18. Conſequeris tamen, ut eos ipſos quos contrà ſtatuas, æquos placatoſq; dimittas.

Placati æquiq;. Quintil. de pet. Conſul. 30. Tamen ij poſſunt abs te placati æquiq; diſcedere.

Aequa atq; honeſta poſtulatio. Cic. pro Sex. Roſc. 4.

Aequus & ſapiens. Cic. 6. Verr. 128. Prætor æquus & ſapiẽs dimitti iubet Senatum.

Aequi & iniqui, id eſt, amici & inimici, fauentes & non fauentes Cic. Appio lib. 3. 6. 16. Ego, ut me tibi amiciſſimum eſſe & æqui & iniqui intelligant curabo. Salluſt. ad C. Cæſarem de Rep. ordin. Atq; hæc ita ſeſe habere, tametſi omnes æqui atq; iniqui memorent, tamen cum factione nobilitatis haud mediocriter certandum eſt.

Aequi & pares: id eſt, æquales. Author Heren. lib. 4. 213.
In æquos & pares faſtidioſus.

Aequum abſolutè & per ſe poſitũ, pro æquitate. Virg. 2. Aene.
- cadit & Ripheus iuſtiſſimus unus
Qui fuit in Teucris, & ſeruantiſſimus æqui.
Ouid. lib. 1. Metamorph. 65.
Non illo melior quiſquam, nec amantior æqui Vir fuit.

Arbiter æqui, id eſt, iudex ſecundum æquitatem iudicans. Seneca in Herc. furente. 9. 23.

Contemptor æqui. Ouid. 3. Faſt. 10.

Cultor æqui. Ouid. 5. Metamorph. 20.

Aequum dicere. Teren. Adel. 5. 3. 17. Non æquum dicis, hoc eſt quod indoctè dicitur: Non loqueris rationabiliter.

Aequum facere, Terent. Heaut. Ah, non æquum facis. Pro, non rectè facis, & ut dici ſolet, non facis rationabiliter.

Aequum poſtulare. Cicer. Attico libro 11. 221. 4. De cohæredibus Suffidianis nihil fuit quod ad me ſcriberes, nam & æquum poſtulant.

Aequum pro æquitate, interdum iuri opponitur. Cic. in Bruto 75. Qui quidem quum peracutus eſſet ad excogitandum quid in iure, aut in æquo uerum, aut eſſet, aut non eſſet.

Aequum eſt, quod & par eſt, interdum dicitur: hoc eſt, licet ac iuſtum eſt. Terent. in prolo. Eunuc. 42. Ibidem 2. 3. 94. An potius hæc pati æquum eſt fieri, ut à me ludatur dolis? Plaut. Truc. 5. 12.

Aequum factum eſt. Quod indoctè dicitur, Rationabile eſt. Cice. Att. lib. 8. 162. 3. Aequum eſt me à te impetrare, ut &c. Idem de Fato. 10.

Aequo niti. Quintil. lib. 3. cap. 6. 32.

Aequo pugnare. Quintil. lib. 6. cap. 5. 5.

Vti quopiam æquo. Cic. 7. Verr. 120. Hic uide quàm me ſis uſurus æquo. Id eſt, Quàm æquum me ſim tibi præbiturus.

Aequo concretius. Hoc eſt plus quàm par ſit, ſeu competat. Lucretius 4. 250. Craſſius hoc porrò quoniam concretius æquo Mittitur.

Aequũ & bonũ quũ dicimus, abſolutam bonitatẽ, æquitatemq; ſignificamus. Tere. Adel. 1. 1. 39. Nimiũ ipſe durus eſt, præter æquũq; & bonũ. Sic Budæus. Sunt aũt ambo hæc nomina ſubſtãtiua ex adiectiuis. dicitur et æquitas pro eodẽ: quæ eſt uelut ſimplex illa & quaſi naturalis bonitas. Hac autem qui præditus eſt, eodem iure erga unumquenq; utitur, quod ſibi ab alijs fieri poſtulat.

Aequum & bonum colere. Plaut. Menæch. 14. 7.

Aequũ & bonum habere. Cic. pro Cecin. 48. Cùm ſe in cauſa putant habere æquũ & bonũ quod defendant. Hoc eſt, ius optimum: quod barbarè dicitur, Habere bonam cauſam.

Aequum

Aequum bonum ſine copulã. Cic. in Bruto, Deinde æquum bonum, teſtamentorum ſententias, uoluntateſq; tutatus eſt.

Aequum bonum dicere. Terent. Phorm. 4. 3. 32.
Si tu aliquam partem æqui boniq; dixeris:
Vt eſt ille bonus uir, tria non commutabitis
Verba hodie inter uos. Id eſt, ut uulgus loquitur, Si ad rationem uenire uolueris. Budæus.

Pro æquo & bono dicere. Cic. de claris Orat. 75. Ita enim multa tum contra ſcriptum pro æquo & bono dixit.

Aequi boni facere: uel æqui boniq; facere, Quod & boni conſulere dicitur. Cic. ad Atticum, lib. 7. 127. 3. Tranquilliſſimus autem animus meus, qui totum iſtud æqui boniq; facit. Terent. Heaut. 4. 5. 40. ⸍cæterum equidem iſtuc Chreme,

Aequi boniq; facio. Vulgus Accipere in bonam partem dicit.

Aequum bonumue impetrare, Pro eo, quod lingua uernacula dicimus habere rationem ab aliquo: id eſt, ius ſuum obtinere, rem ſuam recipere. Cic. 2. Philip. 95. Is igitur à quo uiuo nec præſens, nec abſens quicquam æqui boniue impetrauit, apud mortuum factus eſt gratus. Budæus.

Ex æquo & bono arbitrari, ſtatuere, cenſere, æſtimare, conſtituere: eſt quod uulgus epicaizare dicit. Budæus in Pand.

Ex æquo & bono facere. Terent. Adel. 5. 9. 30.
Id non fieri ex uera uita, neq; adeò ex æquo & bono:
Sed ex aſſentando, indulgendo, & largiendo.

Ex æquo & bono uiuere, Eſt ad normam diuinitus inſtitutam uiuere. Budæus.

Iudicare ex æquo & bono. Vide iudico.

Aequius melius. Formula in iudicio rei uxoriæ obſeruari ſolita. Cic. 3. Offic. 80. Reliquorum autem iudiciorum hæc uerba maximè excellũt, In arbitrio rei uxoriæ, Melius æquius: In fiducia, Vt inter bonos bene agier. Quid ergo? aut in eo quod Melius æquius eſt, poteſt ulla pars ineſſe fraudis? aut quum dicitur, Inter bonos bene agier, quidquam agi doloſè, aut malitioſè poteſt? Idem in Top. 34. In omnibus igitur ijs iudicijs, in quibus Ex fide bona eſt additum, ubi uerò etiam, Vt inter bonos bene agi oportet, in primiſq; in arbitrio rei uxoriæ, in quo eſt: Quid æquius melius, parati eſſe debent. Quem locum interpretatur Boetius.

Aequabilis, & hoc æquabile, penul. cor. (ἴσος, ἄρτιος,) Verbale ab æquo, æquas. Valla lib. 4. Aequabilis idem quod æqualis, in priore ſignificatu: ut Cicer. 1. de Inuen. Non ius æquabile quid utilitatis haberet, acceperat. Iterum, Et uox reducitur in ſonum quendam æquabilem, atq; conſtantem. Et lib. 2. 171. Par eſt, quod inter omnes æquabile eſt.

Aequabile genus orationis uidetur ſignificare, quod ſemper ſui ſimile eſt. Cic. 1. Offic. 5. Sed hoc quoq; colendum eſt æquabile & temperatum orationis genus. Hoc eſt, quod uno tenore incedit, nec multis figuris & affectibus uariatur, ſicut ſolet orationum ſtylus: Tractum ab architectis, uel fabris lignarijs, qui ad amuſſim & perpendiculum ligna æquant & complanant, ut appareant uenuſtiora. Alij pro ſedato, quieto & minimè concitato locum Ciceronis interpretantur.

Aequabilis, pro æquo, ut interpretatur Rhenanus. Tacitus lib. 20. de Heluidio Priſco: Quæſtorius adhuc, à Peto Traſea gener delectus, è moribus ſoceri nihil æquè, ac libertatẽ hauſit, ciuis, ſenator, maritus, gener, amicus, cunctis uitæ officijs æquabilis, opum contemptor, recti peruicax, conſtans aduerſus metus.

Deſcriptio ſumptus æquabilis. Cice. pro Flacco 15.

Fama æquabilis. Salluſtius in Iugurtha.

Moderatus æquabiliſq; habitus. Cic. lib. 5. de Finibus 63. Itaq; è cõtrario moderati, æquabileſq; habitus, affectiones, uſuſq; corporis, apta eſſe ad naturam uidentur.

Aequabilis in ſuos, id eſt, æquus. Tacitus lib. 5.

Aequabile inter omnes. Cic. pro Cecinna. 52. Nihil eſt quod æquabile inter omnes, atq; unum omnibus eſſe poſſit.

Certus & æquabilis motus. Cic. 2. de Natu. deor. 34. Nam omne quod eſt calidum & igneum, cietur & agitur motu ſuo. Quod autem alitur, & creſcit, motu quodam utitur certo & æquabili.

Lenitate æquabili profluens orationis genus. Cic. 2. de Orat. 35. Verborum autem ratio, et genus oratiõis fuſum atq; tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens, ſine hac iudiciali aſperitate, & ſine ſententiarum forenſium aculeis proſequendum eſt.

Aequabilis prædæ partitio. Cic. 2. Off. 57. Itaq; propter æquabilem prædæ partitionẽ, & Bargulus Illyricus latro magnas opes habuit, & multo maiores Viriatus Luſitanus.

Aequabilis plauſus. Cicero Attico, libro quinto 84. 5. Hoc eſt æqualis omnium fauor, aut conſenſus.

Aequabilem ſe præbere. Cic. 2. Tuſcul. 109. Hoc eſt, modeſtũ, conſtantem, infracto animo, & perpetuo ſui ſimilem.

Aequabilem iuris rationem tenere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1. 1. 48. Nam eſſe abſtinentem, continere omnes cupiditates, ſuos coercere, & iuris æquabilem tenere rationem, facilem te in rebus cognoſcendis, in hominibus audiendis admittendiſq; præbere, præclarum magis eſt, quàm difficile.

Perpetua atq; æquabilis ſatio. Cice. 5. Verr. 92. Hoc eſt plana, & optimè diſpoſita.

Tractus orationis lenis, & æquabilis. Cic. 2. de Orat. 20. Cælius neq; diſtinxit hiſtoriam uarietate locorum, neq; uerborũ collocatione: & tractu orationis leni, & æquabili perpoliuit illud opus. ſed ut homo neque doctus, neque maximè aptus ad dicendum, ſicut potuit dolauit.

Aequabilis tributio. Cice. lib. 1. de Natura deorum 71. ut omnia omnibus, paribus paria reſpondeant. Hanc iſonomiam appellat Epicurus, id eſt æquabilem tributionem.

Aequabilitas, denominatiuũ. penult. corr. (ἰσότης, ἰσομοιρία,) Idem quod æqualitas.

Conſtantia, & æquabilitas, Cic. ad Brutum, Epiſt. 16. 18.

Lenitas, & æquabilitas dicendi. Cic. in Orat. 30.

Aequabilitas in omni uita. Ci. 1. Off. 127. præclaraq; eſt æquabilitas in omni uita, & idem ſemper uultus, eademq; frons: ut de Socrate, itemq; de C. Lelio accepimus.

Aequabilitas iuris. Cic. 2. de Orator. 115.

Aequabilitatem iuris exercere. Cic. 1. Offic. 124. In liberis uerò populis, et in iuris æquabilitate exercenda, etiam eſt facilitas et altitudo animi quæ dicitur.

Aequabilitatem iuris tranſire. Vide Aequabilitas iuris.

Aequabilitas motus. Cice. 2. de Natura deorum 22.

Aequabilitas uniuerſæ uitæ. Ci. 1. Off. 156. Omnino ſi qdquã eſt decorum, nihil eſt profectò magis quàm æquabilitas uniuerſæ uitæ, tum ſingularum actionum.

Aequabiliter, penul. corr. Aduerbium. (ἐπίσως,) Idem quod æqualiter. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 6. 4. Cãpeſter locus is melior, qui totus æquabiliter in unam partem uergit. Cic. 2. de Natu. deorum 242. Tactus autem toto corpore æquabiliter fuſus eſt. pro Milone. 56. Quanquam hæc quidem iam tolerabilia uidebantur, et ſi æquabiliter in rempublicam, in priuatos, in longinquos, in propinquos, in alienos, in ſuos irruebat.

Aequabiliter, et conſtanter. Sallu. de coniuratione Catilinæ. Quòd ſi regum, atqua Imperatorum animi uirtus, in pace, ita ut in bello ualeret: æquabilius atque conſtantius ſeſe res humanæ haberent.

Aequabiliter prædam diſpertire. Cic. 2. Offic. 56. Ille autem, qui archipirata dicitur, niſi æquabiliter prædam diſpertiat, aut occiditur à ſocijs, aut relinquitur.

Aequalis, & hoc æquale, penul. pro (ἴσος, ἔπισος, ἄρτιος, ἀτάλαντος,) denominatiuum ab Aequus, æqua, æquum, Idem quod ſimilis uel ſtatura, uel forma, uel ætate. Plin. Quum et ipſe æqualẽ fortunam expertus fuiſſem. Cic. in Lælio. Suntq; pares in amore, & æquales.

Aequalis: Eiuſdem ætatis cum alio, (ὁμῆλιξ,) Et dicimus, æqualis meus, tuus &c. uel æqualis eius. Plin. lib. 34. cap. 2. 8. Illoq; ære Miron uſus eſt: hoc Polycletus æqualis, atq; condiſcipulus. Sub. eius. Cic. de Seneƈt. Nec cum æqualibus ſolùm, qui pauci admodum reſtant, ſed cum ueſtra etiam ætate, atque nobiſcum. Terent. And. 2. 6. 22. Quem, inquit, uocabo ad cœnam meorum æqualium? Vbi Donatus, Aequalium, ætate. Fortaſſe autem non ineptum fuerit hoc loco, æquales pro ſodalibus ſumere.

Aequalis Dei uis illa, quæ à peccatis auocat. Ci. 2. de Legib. 16.

Aequalis alicui. Cic. in Bruto 36. cui quum æqualis fuerit Liuius, minor fuit aliquantò is, qui primus fabulam dedit.

Inter æqualis & coætaneus. Aequalis dicitur eorundem annorum: Coætaneus, in eodem tempore: ſed diuerſis annis, & diſparibus. ut Cic. & Auguſtus fuerunt coætanei (licet Cicero maior natu fuerit) ſed non æquales. Quintil. lib. 10. cap. 3. Memini narraſſe mihi Iulium Secundum æqualem meum, quid eſſet ſibi à patruo ſuo diƈtum.

Aequalis illorum temporum. Cic. 1. de Diuin. 71.

Aequalis, etiam de piſcibus. Plin. lib. 9. cap. 53. In Cæſaris piſcinis à Pollione Vedio conieƈtum piſcem ſexageſimũ poſt annum expiraſſe ſcribit Anneus Seneca, duobus alijs æqualibus eius ex eodem genere etiam tunc uiuentibus.

Aequalis item transfertur ad rerum inanimatarum ætatẽ. Plin. li. 16. cap. 45. Fuit cum ea cupreſſus æqualis. Cicero de Aruſp. reſponſis 33. Etenim quod ſacrificium tam uetus eſt, quàm hoc quod à regibus æquale huius urbis accepimus? Id eſt, à condita urbe inſtitutum.

Aequalis ætati alicuius, in aliquem beneuolentia. Cice. 11. Phil. 314. Quid dicam de Deiotaro patre, cuius beneuolentia in populum Romanorum eſt ipſius æqualis ætatis?

Aeuum æquale. Virg. 3. Aeneid. 98.

Et nunc æquali tecum pubeſceret æuo.

Aequales æui, hoc eſt, ætate pares. Sil. Ital. lib. 3. 82.

Aequale huic urbi ſacrificium. Cic. de Aruſp. reſponſis 33. Hoc eſt, perinde antiquum atq; hæc urbs.

Aequalis ab omni parte. Ouid. 1. Metam. 7.

Aequales calculi. Hoc adagio utemur, ſiquando parum abeſt, ut condemnetur aliquis, & tamen abſoluitur: aut quum nutat animus, ambitq; utram in partẽ ſe defleƈtat, rationibus hinc atque hinc uelut ex æquo adhortantibus, ac deterrentibus. Suidas oſtendit metaphoram ſumptam à priſca conſuetudine iudiciorum, qua reus æqualibus iudicium ſententijs abſoluebatur, at non citra periculum. Eraſmus.

Aequalis æqualem deleƈtat. Similitudo mater eſt beneuolentiæ, conſuetudinisq;, & familiaritatis conciliatrix. Cicero in Catone maiore: Pares autem cum paribus, ut eſt in uetere prouerbio, facillimè cõgregantur. Sanè prima familiaritatis cõciliatio proficiſcitur ab ætatis æqualitate. Eraſmus.

Aequalis & Impar, contraria. Cic. in Orat. 129. Idq; quando, aut cur: quibusq; partibus, pluribuſne an ſingulis, imparibus an æqualibus.

Aequalis & nota memoria. Cic. in Bruto 132. Non puto exiſtimare te, ambitione me labi, quippe de mortuis, ſed ordinem ſequens, in memoriam notam & æqualẽ neceſſariò incurro.

Aequalem ætatis ſuæ memoriam depoſcit. Cice. lib. 1. de legib. 12. Ipſe autem æqualem ætatis ſuæ memoriam depoſcit, ut ea compleƈtatur quibus ipſe interfuit.

Aequalis cretici pæan. Cic. in Orat. 125.

Aequalis daƈtylo ſpondeus. Cic. in Orat. 113.

Peccata eſſe æqualia contendunt Stoici. Cic. in Parad. 27.

Par & æqualis. Cic. in Orat. 68. ſed erit reb. ipſis par & æqualis oratio. Idẽ li. 1. de Ora. 41. Virtutes ipſas eſſe inter ſe æquales & pares. Idẽ in Salluſt. 1. Ea demũ magna uoluptas eſt Criſpe Salluſti, æqualem ac parem uerbis uitam agere.

Aequalis temperies. Plin. lib. 34. cap. 2. 6. de ære Corinthio.

Aequalitas, penult. corr. (ἰσότης,) denominatiuũ, Similitudo, paritas. Cic. in Top. 37. Multa autem ſunt, quæ æqualitate ipſa comparantur.

Ad æqualitatem redigere, pro æquare. Plin. lib. 30. cap. 13. Cannesq; excreſcentes, ad æqualitatem redigit: explet quoq;, & ad cicatricem perducit.

Exuere æqualitatem. Tacit. Annal. li. 3. At poſtquam exui æqualitas, & pro modeſtia ac pudore ambitio & uis incidebat, prouenere dominationes.

Fraterna æqualitas. Cice. pro Ligario 21. Quis eſt qui horum conſenſum conſpirantem & penè conflatum, in hac propè æqualitate fraterna non nouerit.

Similitudo æqualitasq; uerborum. Cic. in Partit. 13.

Aequalitas ueſtra, & pares honorum gradus. Cice. in Bru. 80. Simul illud gaudeo, quòd & æqualitas ueſtra, & pares honorum gradus, & artium ſtudiorumq; quaſi finitima uicinitas, tantum abeſt ab obtreƈtatione inuidiæ, quæ ſolet lacerare pleroſq;, uti ea non modò non exulcerare ueſtram gratiã, ſed etiam conciliare uideatur.

Aequaliter, penul. corr. (ἐπίσως,) aduerbium qualitatis, ſiue (ut alij uolunt) quantitatis. Cic. 4. Acad. 69. Aequaliter omnibus abrogatur fides. Hoc eſt, tam his abrogatur, quàm illis. Plin. lib. 27. cap. 4. 8. Aut torretur in teſta, pennaq; ſubinde uerſatur, ut poſſit æqualiter torreri. Liu. 2. ab urbe 209. Captiuum agrum plebi quàm maximè æqualiter darent. Ouid. lib. 5. Faſt. 22.

Gratia Pieridum nobis æqualiter adſit:

Pariter æqualiterq;. Cic. de Amicit. 51. Vt noſtra in amicos beneuolẽtia, illorũ erga nos beneuolentiæ pariter æqualiterq; reſpondeat.

Aequè, aduerbium, Iuſtè. (δικαίως,) Seneca, Iudex qui parte inaudita, altera aliquid ſtatuit, etiam ſi æque ſtatuerit, haud æquus fuit. In hac ſignificatione rarum eſt.

Aeque, pro tam, uel adeò, uenuſtè accipitur quibuſdam diƈtionibus præpoſitum: Tere. Phorm. 3. 3. 34. Nihil eſt æque quod faciam lubens. Plautus, Ioui ſi uino argento ſacrificaſſem, nũquam id æque bene collocaſſem.

Aeque ac, pro tam, & quàm. Cic. 4. Acad. 156. Et ſomnia dormienti, non æque ac uigilanti probantur. Idem ad Curionẽ, lib. 2. Cui charus æque ſis & iucundus, ac fuiſti patri.

Aeque ac ſi, pro tanquam ſi, aut ſimiliter ac ſi. Liuius. 10. ab urbe 27.

Aeque ac ſi Titus Manlius collega eius deuoueretur.

Aeque atque, Idem quod æque ac, uel quemadmodum. Cicer. 1. Offic. 74. Quæ beneficia æque magna non ſunt habenda, atq; ea quæ iudicio conſideratè conſtanterq; delata ſunt. Idem de Aruſpicum reſpon. 15. Qui æque atq; ego, ſunt occupati.

Aeque mecum, æque tecum, & ſimilia. Terent. Aduerte animũ: ut æque mecum hæc ſcias. Compendium ſermonis, pro eo quod eſt, ut hæc æque, atq; ego, ſcias. Idem, Iuxta tecum æque ſcio. Hoc eſt, id ferè æque ac tu, ſcio.

Aeque cũ datiuo uel ablatiuo. Pl. li. 35. ca. 3. extãt certè hodieq; antiquiores urbe picturæ Ardeæ in ædibus ſacris, quib. equidem nullas æque demiror tam longo æuo durantes. 17.

Aeque pares. Plaut. Menæb. 24. 62. Aeque ambo pares. Aut uacat Aeque, aut eſt æque pro omnino.

Aeque

Aeque, ablatiuo iunƈtum. Plaut. Amph. 4. 139. Nullus eſt hoc meticuloſus æque. Id eſt, tam meticuloſus, quàm hic eſt.

Aeque pauci. Cæſar. 2. bel. ciuil. 180. diebusq; æque pòſt paucis ſe in regnum cum omnibus copijs recepit.

Aeque quàm. Plaut. Epid. 6. 2. pro Aeque ac.

Nullum eſſe ego agrum opinor in agro Attico

Aeque feracem, quàm hic noſter Periphanes. Plin. lib. 9. cap. 1. 6. 2. Noƈtibus quidem illuſtribus æque quàm die cernunt. Sueton. in Auguſt. cap. 64. ac nihil æque laborauit, quàm ut imitarentur chirographum ſuum.

Aeque, Similiter, aut æqualiter. Terent. Hecyra 2. 1. 2. Vt omnes mulieres eadem æque ſtudeant, uelintq; omnia. Et paulò pòſt. Viris eſſe aduorſas, æque ſtudium eſt, ſimilis pertinacia eſt. Aeque ſtudium, pro æquale, uel ſimile. Cice. pro Qu. 58. æque utriusq; neceſſarius. Idem Seruio lib. 13. epiſt. 19. 1. Vtriq; noſtrum propè æque gratæ erant tuæ literæ.

Non æque. Cic. 2. Offic. 43. Fortaſſe nõ æque omnes egent. Paulò ante dixerat. Sed ea non pariter omnes egemus.

Aeque ut, pro æque ac. Cic. pro domo ſua 24. Cn. Pompeiũ ſtudio, & authoritate æque ut unumquenque ueſtrum opibus, contentione, precibus, periculis deniq;, præcipuè pro ſalute mea laboraſſe.

Aequitas, pen. corr. (ἐπιείκεια.) Denominatiuum, eſt ueluti quoddam temperamentum & mediocritas inter ius & licentiam, aut indulgentiam. Donatus, Inter ius & æquitatẽ, hoc intereſt. Ius eſt, quod omnia reƈta & inflexibilia exigit. Aequitas eſt, quæ de iure multum remittit. Valer. lib. 6. cap. de iuſtitia, Ita debitum ſupplicij modum legi reddidit: æquitatis admirabili temperamento, ſe inter miſericordem patrẽ & iuſtum legislatorem partitus. Cicero 1. Offic. 92. Difficilè autem eſt, quum præſtare omnibus cupieris, ſeruare æquitatem, quæ eſt iuſtitiæ maximè propria. Idem in Partitionibus 71. Aequitatis autem uis eſt duplex. Cuius altera direƈti, & ueri, & iuſti, & (ut dicitur) æqui & boni ratione defenditur. Altera ad uiciſſitudinem referẽdæ gratiæ pertinet. Quod in beneficio gratia, in iniuria ultio nominatur. Haƈtenus Cicero. Hæc eſt illa æquitas, quæ frequentius æquum & bonum. aut ſine cõiunƈtione æquum bonum appellatur.

Aequitatem animi dicimus reƈtam animi conſtitutionem, tranquillamq; affeƈtionem, atq; omni indignatione uacantem. Cæſar 6. bel. Gal. 82. Vt animi æquitate plebem contineant, quum ſuas quisq; opes cum potentiſſimis æquari uideat. Ci. de Seneƈt. 1. Noui enim moderationem animi tui & æquitatem. Idem ad Att. lib. 4. 87. 4. Perſpice æquitatẽ animi mei.

Aequitatem pro eodem abſolutè dixit Cicero in Piſonem 21. Quo quidem in ſpeƈtaculo, mira reip. æquitas erat, uter eorum periſſet, tãquam laniſta, in eiuſmodi pari lucrum fieri putabat.

Bonitas & æquitas cauſæ. Cic. Plancio lib. 16. ad Att. 342. 3.

Vti æquitate. Cice. pro Cecinna 27. Omnino iam bene agis. A uerbis enim recedis, & æquitate uteris.

Explicare æquitatem. Cic. in Bruto 75. in explicanda æquitate, nihil erat Craſſo copioſius. Idq; quum ſæpe aliàs, tum apud Centumuiros in M. Curij cauſa cognitum eſt. Ita enim multa, tum contra ſcriptum pro æquo & bono dixit.

Aequitatem & Aequum & bonum, pro eodem uſurpauit.

Aequitate alicuius niti. Vide Nitor.

Habere æquitatem. Cic. 2. Off. 117.

Aequitas multis iniurijs iaƈtata atq; agitata. Cic. pro Quin. 5.

Reijcere æquitatem. Cic. pro Plancio 33. Fugiſti ſententiam legis, æquitatem omnem reiecisti.

Aequitas, pro æqualitate. Senec. Natur. quæſt. 3. Et natura partes ſuas, uelut in ponderibus conſtitutas, examinat: ne portionum æquitate turbata, mundus præponderet.

Aequiter, (ἐπίσως,) aduerbium pro æque. Accius Antenoridis, Ad populum intelligo referendum, quoniam æquiter ſententiæ fuere. Liuius Aegyſtho, Nam ut pergam accenſa, & præda per participes æquiter partita eſt. Nonius.

Aequo, æquas, æquare, (ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω, ἰσόω,) Eſt æquũ, ſiue æquale facere, complanare: Plin. Aequato deinde pauimento, infunditur oleum. Cice. 6. Verr. 95. Quo in ſummo eſt æquata agri planities, & aquæ perẽnes. Virg. 1. Georg. Area cum primis ingenti æquanda cylindro.

Aequare ſolo urbes, domos, turres, ædificia. Vſq; ad ſuperficiẽ terræ diruere & complanare. Liu. 4. bel. Pun. 215. Solo æquata omnia inter ſalinas ac portam Carmentalem.

Aequare ſolo Diƈtaturam, Metaphoricè diƈtum pro abrogare, omninoq; abolere. Liui. 6. ab urbe. 64. Solo æquandæ ſunt Diƈtaturæ, Conſulatusq;: ut caput attollere Romana plebes poſſit.

Amorem æquare, In amore reſpõdere. Virg. 6. Aeneid. 95. de Didone apud inferos uiſa ab Aenea.

Coniux ubi priſtinus illi

Reſpondet curis æquatq; Sichæus amorem.

Animum æquare natalibus, Animi generoſitate reſpondere nobilitati natalium. Ouid. ad Piſonem 3.

At tu qui tantis animum natalibus æquas.

Aequare cœlum uidetur pontus: Id eſt, æque altus eſſe ac cœlũ. Ouid. 11. Metam. 100.

Ducem uadentem æquare paſſibus: Hoc eſt, incedere æque celeriter atq; dux. Virg. 6. Aeneid. 53.

Formas ueras imitamine æquare: Hoc eſt, imitari & repræſentare. Ouid. 11. Metam. 126.

Laborem operum æquare iuſtis partibus: Hoc eſt, Laborem æqualiter in omnes partiri, ſuum cuiq; opus aſſignando. Vir. 1. Aeneid. 103. de Didone.

Labores æquare lacrymis. Virg. 2. Aeneid. 73.

Seruius, Hypallage, pro, laboribus æquare lacrymas.

Munia comparis æquare dicitur iuuenca, ab Hor. 2. Carm. 5. 1. Id eſt, iuuenca nondum poteſt officia, & in arando labores comparis ex æquo præſtare.

Nomen claris uirtutibus æquare. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 3. 1. ad Maximum.

Numerum æquare cum nauibus. Virg. 1. Aeneid. 40.

Nec prius abſiſtit, quàm ſeptem ingentia uiƈtor

Corpora fundat humi, & numerum cum nauibus æquet.

Aequare, cum datiuo. Virg. 6. Aeneid. Imperium terris, animos æquabit olympo.

Aequare pondus, aut temperamentum. Plin. lib. 12. cap. 14. 10. Idem lib. 19. cap. 8. 25. Eruca præcipuè frigorum contemptrix, diuerſæ eſt quàm laƈtuca naturæ, concitatrix Veneris. Idcirco iungitur illi ferè in cibis, ut nimio frigori par feruor immiſtus temperamentum æquet. Hoc eſt, æquale faciat.

Aequat precia excellentiũ margaritarum. Plin. li. 19. ca. 1. 12.

Aequare quempiam re aliqua. Eſt ea in re illi ſe æqualem ſiue parem præbere. Liu. 1. ab urbe. 229. Quin ea arte æquaſſet ſuperiores reges. Liuius lib. 1. bel. Maced. 142. Quantum equidem uelociſſimi pedites curſu æquare poterunt.

Aequare piƈturam alicuius. Plin. lib. 35. cap. 11. Eam enim piƈturam primus inuenit: quem imitati ſunt multi, æquauit autem nemo.

Aequare ſe cum alio, Parẽ ſe illi facere. Cic. in Læl. Qui ſunt in amicitiæ coniunƈtionisq; neceſſitudine ſuperiores, ſe æquare cum inferioribus debent. Idem in prooemio Offic. Vt non ſolum orationes meas: ſed hos etiam de Philoſophia libros, qui ſe iam illis ferè æquarunt, ſtudioſe legas.

Aequari cum aliquo. Cic. 3. de Leg. 35. Inuentum eſt temperamentum,

mentum, quo tenuiores cum principibus æquari ſe putarint.

Aequare conferreq́; ſcelera alicuius cum alterius ſceleribus. Cicer. 3. Ver. 14.

Aequare aliquem alicui, pro Comparare. Liuius 4. Decad. lib. 1. Ne æquaueritis Annibali Philippum, ne Carthaginēſibus Macedonas: Pyrrho certè æquabitis.

Aequare, Cum æquitate, ſeu æqualiter diuidere. Liuius. 6. bell. Pun. 188. Ita æquante fortuna ſuſpenſa omnia utrinq; erāt, integra ſpe, integro metu.

Aequare, Continuare. Virg.
-felix ſi protinus illum
Aequaſſet nocti ludum.

Aequatus participium, (ἰσωθείς,) ut Aequatæ auræ. Virg. 5. Aeneid. 168.

Aequatæ ſpirant auræ. Vbi Seruius, Aequatæ, proſperæ, ut Aequatis claſſem procedere uelis.

Aequata nox diei, hoc eſt, æqualis. Plin. lib. 2. cap. 19.

Aequati numero. Virg. 7. Aeneid. Ibant æquati numero. Id eſt, digeſti in ordinem. Seruius.

Aequato omnium periculo Cæſar. Cæſar primum ſuo, deinde omnium è conſpectu remotis equis, ut æquato omnium periculo ſpem fugæ tolleret.

Aequatis uiribus, id eſt, paribus. Liuius 3. belli Pun. 204. Dein de concurſu facto, æquatisq; uiribus, atrox eſſe cœpit pugna. Sic Aequatis ſortibus. Cic. 1. de Diuin. 64.

Vela æquata. Virg. 4. Aeneid. 118.

Aequatio: Verbale, propriè dicitur ipſe æquandi actus: ut, Difficilis eſt eius loci æquatio.

Aequatio pro æqualitate. Liuius. 4. ab urbe, Nec excellere unum aut alterum ordinem in ciuitate, ſed per æquationem ad dignitates fore credidit, ut multi eſſent qui arma pro patria ferrent.

Aequatio bonorum. Cic. 2. Off. 108.

Aequatio gratiæ, dignitatis, ſuffragiorum. Ci. pro Muræn. 45. Id eſt, ut omnes & dignitatis & gratiæ gradus tollerentur.

Aequatio iuris. Liu. 1. Decad. lib. 8. 14. Si fœdus eſt: ſi ſocietas æquatio iuris eſt: cur non omnia æquantur?

Aér,] aeris, pen. corr. maſc. gen. ſine plurali, (ἀήρ,) Vnum ex quatuor elementis. Plin. lib. 2. cap. 5. Proximum ſpiritus: quem Græci, noſtriq; eodem uocabulo aera appellant. Vitalem hunc, & per cuncta rerum meabilem, totoq; conſertum: cuius ui ſuſpenſam, cum quarto aquarum elemento, librari medio ſpatio tellurem. Vide Ciceronem li. 1. de Natura deorum 58. & lib. 2. 95. & 132. Principio enim terra ſita in media parte mundi, circunfuſa undiq; eſt hac animali ſpirabiliq; natura, cui nomen eſt aer. Græcum illud quidem, ſed perceptū iam tamen uſu à noſtris: tritū eſt enim pro Latino.

Aer, Altitudo. Virg. 2. Georg.
-ubi aera uincere ſummū
Arboris haud ullæ iactu potuere ſagittæ. Nonius.

Aer, Sonus, uel flatus aut ſpiritus. Varro Andabatis, Anima, ut concluſa in ueſica, quando eſt arctè ligata, ſi perculeris, aera reddet. Nonius.

Aer apud Homerum & Ennium genere fœminino legitur. Gellius lib. 13. cap. 19. Ennius in Annali duodeuiceſimo, aere fulua dicit, non fuluo: non ob id ſolum quòd Homerus ἀέρα βαθεῖαν dicit: ſed quòd hic ſonus (opinor) uocalior eſt uiſus & amœnior.

Aerem ſunt qui dici putant ἀπὸ τοῦ αἴρειν, quòd terram ferat, uel quòd ab ipſa feratur. Alijs magis arridet ἀπὸ τοῦ ἄημι, quod ſpiro ſignificat, unde et producit ultimā. Luca. li. 1. 18.
-dum terra fretum, terramq́; leuabit
Aer, & longi uoluent Titana labores.

Aeres numero plurali dixit Vitruuius lib. 1. Nouiſſe, inquit, oportet aeres locorum, qui ſunt ſalubres aut peſtilentes. Lucret. lib. 4. 59. Aeribus binis quoniam res conſit utrinq;.

Aeſtus aeris. Ouid. lib. 3. Amorum eleg. 2. 8.

Caliginis aer, id eſt, caliginoſus. Lucret. lib. 4. 66.

Sonitus & ardores aeris. Cic. in Top. 41.

Aſpiratio aeris. Cic. 2. de Nat. deo. 119. Animātes autem aſpiratione aeris ſuſtinentur, ipſeq́; aer nobiſcum uidet, nobiſcum audit, nobiſcum ſonat.

Vitio aeris mori. Virg. 7. eclog. 12. Aret ager: uitio moriens ſitit aeris herba.

Agitabilis aer, id eſt mobilis, qui facilè huc illuc impellitur. Ouid. 1. Met. 16.

Apertus aer. Lucret. lib. 3. 103.

Ater aer, id eſt, Obſcurus, cui Candēs opponitur. Lucr. 4. 64.

Caſſus lumine aer, id eſt, priuatus. Lucret. lib. 4. 75.

Circunfuſus aer. Ouid. Metamor. 3.

Aer concretus, id eſt, denſus. Vide Aer fuſus.

Aer craſſus nobis offunditur. Cic. lib. 4. Acad. quæſt. 143. Ergo ut illis aqua, ſic nobis aer craſſus offunditur. Horat. 2. epiſt. 1. 49.

Denſus aer. Horat. 2. Carm. 7. 3.

Aer denſatus & laxatus, contraria. Quintil. lib. 5. cap. 9. 10.

Lucis egens aer. Ouid. 1. Metamor. 4.

Eliſus aer, id eſt, impulſus. Ouid. 1. Metam. 94.

Exilis aer. Stat lib. 6. Thebaid. 128.

Aer maximè frigidus, Pro elemento ipſo. Cic. 2. de Natura deorum 40. Ipſe uerò aer, qui natura eſt maximè frigidus, minimè eſt expers caloris. Ille uerò & multo quidem calore admiſtus eſt: ipſe enim oritur ex reſpiratione aquarum. Earum enim quaſi uapor quidam aer habendus eſt. Is autem exiſtit motu eius caloris, qui aquis continetur: quam ſimilitudinem cernere poſſumus in his aquis, quæ efferueſcūt ſubditis ignibus. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 13. 2.

Aer fuſus & extenuatus. Cic. lib. 2 de Natu. deo. 145. Exin mari finitimus aer die & nocte diſtinguitur. Iſq; tum fuſus & extenuatus ſublime fertur: tum autem concretus in nubes cogitur.

Gelidus aer. Vide Tenuare aerem.

Humidus aer. Lucan. lib. 4. 15.

Immenſus aer. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 4.

Iucundior aer. Claud. in nuptijs Honorij & Mariæ 48.

Largus aer. Lucret. lib. 4. 181.

Leuis aer. Ouid. 11. Metamorpho. 147.

Liquidus aer, id eſt, purus. Virg. 1. Georg. 81.

Idem lib. 6. Aeneid. 41.

Purus & liquidus aer. Plin. lib. 2. cap. 23.

Liquidum aera lambere. Stat. lib. 5. Thebaid. 105.

Lucidus aer. Ouid. 1. Faſt. 22.

Madentem rore aera ſuſpirare. Lucan. lib. 6. 74.

Magnus aer. Virg. 1. Aeneid. 61. de Mercurio.

Mobilis aer, Largus aer. Lucret. lib. 4. 181.

Morbidus aer, Vide Morbus.

Nebuloſus & roſcidus aer à flumine. Plin. lib. 21. cap. 7.

Niger aer. Virg. 1. Georg. 86. de Luna.

Nimboſus diſsilit aer. Lucan. lib. 5. 127.

Nitidus aer. Stat. lib. 1. Sylu. 3. 11.

Nubilus aer. Virg. in Aetna.

Nudus aer, id eſt, apertus. Stat. 9. Thebaid. 106.

Obſcurus aer. Virg. 1. Aeneid. 83.

Pallore obſitus aer. Lucan. lib. 5. 126.

Pacatus aer, id eſt, tranquillus & ſerenus. Lucret. lib. 3. 59.

Peſtifer aer. Lucan. lib. 7. 84.

Peſtifer aer ſæuit. Claudian. de bello Gildonico 1. 30.

Lucanus lib. 7. 84.

Placidus aer, Placatus. Lucret. lib. 3. 61.

Pluuius aer. Stat. lib. 5. Syl. 1. 21.

Pronus aer, id eſt, deorſum uergens. Ouid. 14. Metam. 164.

Purpureus aer. Ouid. 6. Metamorpho. 10.

Purus aer. Lucret. lib. 4. 62.

Aer purus & tenuis: cui opponitur Cœlum craſſum atq; cōcretum. Cic. lib. 2. de Natura deorum 60.

Quietus aer. Virg. 5. Aeneid. 44. de columba.
-mox aere lapſa quieto
Radit iter liquidum. Id eſt, ſecat purum aerem. Seruius.

Rarus aer. Lucret. lib. 2. 22. Lucan. lib. 4. 25.
-iam rarior aer.

Roſcidus aer. Plin. lib. 21. cap. 7.

Stridulus aer Lucan. lib. 7. 97.

Tabificum aera reſoluere. Lucan. lib. 5. 23.

Aer temperatus. Cic. lib. 2. de Diuinat. 134.

Tenebroſus aer. Virg. 5. Aeneid. 66.

Tener aer, id eſt, agitabilis & liquidus. Lucr. lib. 2. 30. & Ouid. 4. Metamorpho. 124.

Tenuem aera carpere. Virg. 4. Georg. 62. de apibus in aerem euolantibus.

Tenuiſsimus aer. Ouid. 15. Metamorpho. 50.

Tepidus aer. Ouid. 1. Faſto. 31.

Torridus aer. Propert. lib. 2. eleg. 29. 1.

Toto aere ningit, id eſt, per totum aerem. Virg. 3. Georg. 73.

Turbidus aer ſpargitur. Claudian. de Aponi balneis 7.

Vacuus aer. Virg. 3. Georg. 21.

Vagus aer. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 5.

Violentior aer. Lucan. lib. 5. 144.

Candeſcit aer. Ouid. 6. Metamorpho. 10.

Captare aera auribus. Virgil. 3. Aeneid. 103.
Haud ſegnis ſtrato ſurgit Palinurus, & omnes
Explorat uentos, atq; auribus aera captat. Vbi Seruius, Naturale enim eſt, ut à quà parte flaturus eſt uentus, ad eam auris admota frigidior fiat.

Carpere aera tenerum. Ouid. 4. Metamorpho. 124.

Cogitur aer in nubem. Virgil. 5. Aeneid. 4.

Concipit aerem buccina, id eſt, uento inflatur inſpirante & canente tubicine. Ouid. 1. Metam. 68. de buccina Tritonis.

Condenſet ſe aer. Lucret. lib. 1. 80.

Diſcutere aera, id eſt, in diuerſas partes quatere ac diſiicere. Lucretius libro. 6. 167.

Diſsilit aer. Lucanus lib. 5. 27.

Ducitur aer. Lucretius lib. 4. 190.
Interiorem etiam partem ſpirantibus aer
Verberat, hic idem quum ducitur, atq; reflatur. Hoc eſt quū emittitur & reciprocatur. Spirantibus, id eſt, animalibus.

Findere aera. Ouid. 4. Metamorpho. 134. de Perſeo.

Fluit aer. Lucretius lib. 5. 128.

Mulcere aera concentibus. Ouid. 1. Faſto. 31.

Odorare aera fumis. Ouidius 15. Metamorpho. 147. & odorant aera fumis. Id eſt, odoribus replent.

Permetiri aera. Lucret. lib. 6. 230. Aera permenſus multum, camposq́; natantes.

Perrumpere aerem. Vide Perrumpo.

Procudere, Agere, Propellere aera eodem ſenſu dicitur, Lucretius lib. 4. 57.

Reflatur aer. Vide Ducitur aer.

Rumpere aera. Ouid. 4. Metamorpho. 25.
-ictibus aera rumpit. Sic 2. de arte 11.

Secare aera pennis. Cic. in Arato.

Silet aer, Ouid. 7. Metamorpho. 38. Immotæq́; ſilent frondes, ſilet humidus aer.

Temperare aerem. Virgil. 3. Georg. 66.

Solis ad occaſum, quum frigidus aera Veſper
Temperat, & ſaltus reficit iam roſida Luna. Vbi Seruius. Temperat, refrigerat.

Tentare aera. Ouidius 6. epiſtol. ad finem,
Quum mare, quum terras conſumpſerit, aera tentet. Id eſt per aera uolet Medea.

Tenuare aera. Stat. lib. 1. Thebaid. 68.

Voluere aera. Lucret. lib. 4. 58.

Aereus, (ἀέριος,) adiectiuum quatuor ſyllabarum, denominatiuum. Alij per tertiam uocalem in penultima ſcribunt aerius: quod noſtro tempore ferè obſeruatur. Aereum ſiue aerium propriè dicitur, quod in aere fit, aut in aere uiuit. Cic. in Topicis, Deinceps aerei uolatus auium atq; cantus. Id eſt, qui fiunt in aere. Idem de Vniuerſitate. Volucrum genus aereum dixit, quòd aer earum proprium ſit elementum.
Mel aerium. Virgilius 4. Gerg. protinus aerij mellis cœleſtia dona exequar. Mel aerium uocat, quia ex rore colligitur qui ex aere defluit. Idem in Buc. Aeriæ quò congeſſere palumbes. Id eſt, altius in aere uolantes.

Aereum ſiue aerium, pro alto. Virgil. in Buco.
Nec gemere aeria ceſſabit turtur ab ulmo.

Aditus aerios rumpere alicui, Hoc eſt iter per aerem. Ouidius epiſtol. 17. 9.

Alpes aeriæ, altæ. Virg. 3. Georg. 93. Ouid. 2. Metamor. 46.

Arces aeriæ, id eſt, altæ. Virgil. 3. Aeneid. 58.

Aſtra aeria. Virgil. 5. Aeneid. 103.

Auis aeria, Per aerem uolans. Ouidius de Arte amandi 1. 6.

Aereum cacumen, id eſt, altum. Catul. epigram. 59. 48.

Aeriæ columbæ. Ouid. 3. de Ponto. 3. 4. Et apud Virgilium 1. Georg. 75. aeriæ grues.

Cupreſſus aeria. Catul. epigram. 59. 58.

Curſus aerius, id eſt, uolatus. Ouid. 6. Metamorpho. 142.

Genus animantium pennigerum & aerium. Ci. de Vniuer. 44.
Sic apud Lucretium lib. 1. 3. Volucres aeriæ.

Iter aerium peruolare. Ouid. 2. Faſt. 51.

Murus aerius, id eſt, altus. Valer. Flac. lib. 2. Argonaut. 111.
Sic Quercus aeriæ. Virgilius 3. Aeneid. 136. Et Rupes aeria. Virgil. 4. Georg. 102.

Venti aerij. Catul. epigram. 59. 29.

Vias aerias carpere. Ouid. 2. de Arte amandi 9.

Volatus auium aerei. Cic. in To. 41.

Aeripes, aeripedis, penul. corr. (ἀερόπους,) Adiectiuum quadriſyllabum, ſignificat celerem, quaſi aerios pedes habentem, hoc eſt leues. Virg. 6. Aeneid. Fixerit æripedem ceruam licet. Duas ſyllabas in diphthongum contraxit metri gratia æripedem, pro aeripedem.

Aerope, pes, penul. corr. quadriſyllabum, Atrei uxor à Thyeſte adulterio corrupta. Ouid. lib. 2. de Triſt. 78. Si non Aeropen frater ſceleratus amaſſet, Auerſos ſolis non legeremus equos, Male quidam hoc nomen per æ diphthon. ſcribunt ἀερόπη græcè dicitur. Hom. & Callima.

Aera,] æræ, (αἶρα,) herba eſt inimica ſegetibus, de qua ſic Plinius libro 18. cap. 17. Eſt herba quæ cicer enecat & eruum, circumligando ſe: uocatur orobanche: triticum ſimili modo æra. Et paulò poſt, Aere granum minimum eſt, in cortice aculeato. Quum eſt in pane, celerrimè uertigines facit: aiūtq; in Aſia & Græcia balneatores quum uelint turbam pellere, carbonibus id ſemen inijcere. Hactenus Plinius. Latini lolium appellant. Virgil. Eclog. 5. & Georg. 1.
Infelix lolium, & ſteriles dominantur auenæ.

Aera ait Nonius Marcellus, numeri nota eſt: pxta in moneta notabatur numerus quem ualebat. Lucilius, Hæc eſt ratio peruerſa, æra numeri ſubducta improbè. Aſtrologi quoq; temporis initium, à quo ſupputationes incipiunt, æram uocant. Hermolaus in Plinium.

Aerarium,] &c. id genus, Vide Aes æris.

Aercus,] quadriſyllabum, & Aeripes, Vide Aer.

Aeria, Aeriæ, urbs Galliæ. Strabo lib. 4. Sunt medio in ſpacio urbes, Auenio, Arauſio, & Aeria: quæ ſic appellata eſt teſte Artemidoro, quia in ſublimi ſit ædificata cacumine.

Aerica,] æricæ, interprete Theodoro, piſcis eſt qui Græcè Chalcis dicitur. Eſt autem piſcis fluuiatilis carniuorus, qui quodam modo ſtridet, & ter in anno parit, gregatimq; ſua oua gurgiti altiori mandat congeſta. Vitio infeſtatur diro, ut pediculi ſub branchijs innati plurimi interimant: quod nulli ex cæteris accidit.
Author Ariſtoteles lib. 8. de hiſtoria animalium.

Aerinus, penult. prod. adiectiuum, (αἴρινος,) Id eſt, loliaceus, ab Aera Plin. lib. 22. cap. 25. Aerina farina magis cæteris purgat ulcera uetera.

Aerizuſa,] aerizuſæ, Iaſpis aeri ſimilis. Plin. lib. 37. cap. 8. Plurimæ ferunt iaſpidem gentes. Smaragdo ſimilem Indi. Cypros duram glaucoq; pingui: Perſæ aeri ſimilem. ob id uocatur Aerizuſa, cœli autumnali matutino ſimilis.

Aerugo,] penul. prod. æruginis, penul. corr. fœm. gen. (ἰὸς χαλκοῦ,) Rubigo in ære, ut ferrugo in ferro. Columel. lib. 7. cap. 5. 11. Vel æris ærugine infriata. Plin. lib. 34. cap. 12. & lib. 28. cap. 7. 90. Aes contactum graue uirus odoris accipere & æruginem, magis ſi decreſcente luna id accidat.

Aerugo poeticè translatũ pro linguæ mordacitate, ſeu maledicentia, uel liuore & inuidia. Martial. lib. 2. 60. in maledicũ.
Vteris ore aliter, nimiaq; ærugine captus,
Allatras nomen, quod tibi cunq; datũ eſt. Horat. 1. Ser. 4. 21.
– hic nigræ ſuccus loliginis, hæc eſt
Aerugo mera.

Aerugo, metaphoricè ad ſegetum rubiginem transfertur apud Theophraſtum libro 4. de cauſis plantarum, appellat enim Græcè ἐρυσίβην. Eſt autem ærugo incidentis ſegetibus humoris putrefactio, quo uitio ſpicæ marcidæ fiunt, & in puluerẽ fœtidũ confriatiles. Ruellius lib. 2. ca. 16. de Aerugine, Eryſiben Græci uitium hoc appellant, plenilunijs ferè accidens, quod & Rubigo frequentius dicitur.

Aerugo mordax. Sedulius, Non mordax ærugo uorat, non tinea ſulcat.

Aerugo uiridis. Martialis lib. 10. ad Numacium Gallum.
Vt tu ſi uiridi tinctos ærugine uerſus
Forte malus liuor dixerit eſſe meos. i. liuore, & maledictis.

Aeruginoſus, penul. prod. (ἐρυσιβώδης,) adiectiuum, æruginis plenus. Seneca lib. de breuitate uitæ, Maiorem dierum partem æruginoſis lamellis conſumit.

Aerumna,] (οἶζύς,) Feſtus, Aerumnulas Plautus refert furcillas, quibus religatas ſarcinas uiatores gerebant, Quarum quia C. Marius retulit uſum, Muli Mariani poſtea appellabantur. Itaq; ærumnæ, labores oneroſos ſignificant. Siue à Græco ſermone deducuntur. nam αἴρειν Græcè, Latinè tollere dicitur. Hæc Feſtus. Cic. 4. Tuſcul. 29. Aerumna, ægritudo laborioſa. Idem lib. 2. de Finib. 187. Vel Herculis perpeti ærumnas (ſic enim maiores noſtri labores non fugiendos, triſtiſſimo tamen uerbo ærumnas etiam in Deo nominauerunt) exigerem ex te. Plaut. Amphitr. Vno ut labore exolueret ærumnas duas. Plaut. Perſa, Superauit ærumnis ſuis ærumnas Herculis.

Aeterna ærumna. Cic. poſt reditum in Senatu 30.

Graues ærumnæ. Senec. Herc. furent. 4. 1.

Miſeria & ærumna. Cic. lib. 5. de Finib. 163. Vt ubi uirtus ſit, ibi eſſe miſeria & ærumna non poſſit.

Ornatus ærumnis. Cic. pro Sylla 37.

Affici ærumnis. Lucret. lib. 3. 10.

Domare ærumnas uictas. Senec. Thebaid. 1. 16.

Perpeti ærumnas. Cic. lib. 2 de Finib. 187.

Aerumnæ omnes te premunt. Cic. in Paradoxis 21.

Leuare ærumnas fletibus. Senec. in Troad. 8. 6.

Aerũnalis, pe. prod. adiectiuũ, (οἰζυρός,) Apuleius li. 1. de Aſin.
Mox in urbe Latia aduena ſtudiorum Quiritium indigenam ærumnali labore aggreſſus excolui.

Aerumnabilis, penult. corr. (οἰζυρτικός,) Aerumnis plenus. Lucret. lib. 6. 248.
Illud in his rebus miſerandum magnopere unum
Aerumnabile erat.

Aerumnoſus, penu. prod. (οἰζυρός,) Plenus ærumnis. Cic. 4. Tuſcul. 134. At eos qui ſe ægritudini dediderunt, miſeros, afflictos, ærumnoſos, calamitoſos. Plaut. Epid. 11. 31. Aerumnoſam & miſeriarum compotem mulierem retines. Cic. 3. Tuſcul. 114. Nec tam ærumnoſo nauigaſſem ſalo. Id eſt per mare, in quo tot labores tolerandi fuerunt. Verſus eſt Ciceronis ex Græco. Idem 7. Verr. 127. Crux crux infelici & ærumnoſo comparabatur.

Aerumnoſiſſimus. Cic. Attico lib. 3. 65. 9. & pro Cluent. 159.

Aerumnatus, pe. pro. adiectiuũ. (οἰζυρός,) Plaut. Capt. 11. 110.
Tum igitur ego ærumnatus, deartuatus ſum miſer, hoc eſt, multis ærumnis affectus. Nomẽ fictũ de more ipſius Plauti.

Aerumnula, pe. prod. diminutiuum, (οἰζύδιον,) Vide Aerumna.

Aeruſco,] æruſcas, (χαλκίζω,) æruſcare, Obſoletum uerbũ, Aera undiq;, id eſt, pecunias colligere. Feſtus. Gell. li. 9. cap. 2. Aeruſcanti cuipiam id genus, & philoſophum ſe oſtentãti, dari iuſſit mille nummum. Id eſt, ut exponũt nonnulli, æra poſcenti: aut æruginoſæ & obſcuræ uitæ.

Aeruſcator, (χαλκιστὴς,) Qui malis artibus æs, id eſt, pecuniam corradit undiq;. Gellius lib. 14. cap. 1. Sed id præſtigiatorum atq; offuciarum genus commentos eſſe homines æruſcatores, & cibum quæſtumq; ex mendacijs captantes.

Aes,] æris, n. g. (χαλκός,) Genus eſt metalli. Eius tria ſunt genera, Regulare, Coronarium, & Caldarium. Plin. lib. 34. ca. 8. In Cyprio coronarium, & regulare eſt, utrunq; ductile. Coronarium tenuatur in laminas, taurorumq; felle tinctum, ſpeciem auri in coronis hiſtrionum præbet. Idemq; in uncias, additis auri ſcrupulis ſenis, prætenui pyropi bractea ignеſcit. Regulare & in alijs fit metallis: Itemq; Caldarium. Differentia, quòd caldarium funditur tantum, malleis fragile, quibus regulare obſequitur, ab alijs ductile appellatum, quale omne Cyprium eſt. Sed & in cæteris metallis cura diſtat à caldario. Omne enim purgatis diligentius igni uitijs, excoctiſq;, regulare eſt. In reliquis generibus palma Campano. Hæc Plinius. Aes coronarium, du leton. Aes regulare ſiue ductile, Erain. Aes caldarium, Cuyure.

Aeris appellatione aurum etiam contineri, Vlpiano credimus. Cœlius Antiqu. lect. lib. 6. cap. 2.

Aeris metalla inuenit Cynira Agriopæ filius, idq; in inſula Cypro. Plin. lib. 7. cap. 56.

Aes pro ferro. Cœlius Antiqu. lect. lib. 10. cap. 50. Ante ferri uſum æs memoratur compertum. Propterea id ferro nomen impoſitũ. Quod Euſtathius quoq; ſignificat. Et quum apud Homerũ legimus χάλκεον ἔγχος, non utique æneum interpretantur, ſed ferreum, ex ueteri more appellatione propagata. Quòd uerò armis uterentur æreis prius, non ferreis, aſtipulatur Heſiodus.

Aes, pro galea ærea. Ouid. 8. Metamorpho. 7. Quum uerò faciem dempto nudauerat ære. Id eſt, depoſita galea.

Aes pro roſtris nauium. Fiebant enim ex ære. Virg. 1. Aeneid. 8. Vela dabãt læti, & ſpumas ſalis ære ruebant. Valerius quoque Argonau. li. 1. 138. & ſpumas uomit ære tridenti. Flaccus igitur Horatius, quum uellet lõgam nauem ſignificare, & roſtratam firmamq;, Cypriam dixit: ut ærea accipiatur,

Horatij uerba hæc ſunt lib. 1. Carm. 1. 3.

Aera pro operibus ex ære factis. Virgil. 1. Georg. Et mœſtum illacrymat templis ebur: æraq; ſudant. Idem in 3. Aeraq; diſſiliunt uulgò: ueſtesq; rigeſcunt. Species metonymiæ: ut ferrum pro gladio. Horat. 4. Carm. 8. 1.

Aes, Pecunia ex ære facta. Veteres enim primum ſignatam pecuniam ex ære habuerunt. Cato, Fundum æribus ſuis emptum poſſidebant. Terent. Phorm. 3. 2. 26. Ancillam ære emptam ſuo. Ouid. 1. Faſto. Aera dabant olim: melius nunc omen in auro eſt:
Victaq; conceſſit priſca moneta nouæ. Plin. lib. 34. cap. 1. ubi de ære, Hinc æra militum, tribuni ærarij, et ærarium, & obærati ab ære dicti.

Aes quando primum Romæ fuerit ſignatum, his uerbis prodidit Plinius lib. 18. cap. 3. Seruius rex, ouium boumq; effigie primus æs ſignauit. Idem lib. 33. cap. 3. Signatum eſt nota pecudũ: unde & pecunia appellata. Paulò poſt. Nota æris fuit, ex altera parte Ianus geminus, ex altera roſtrũ nauis. In triẽte uerò et quadrãte rates: huius rei cauſam exequitur Ouid. lib. 1. Faſt. 46.

Aere dirutus miles. Feſtus, Aere dirutum militem dicebant, cui ſtipendium ignominiæ cauſa non eſſet datum, quòd æs diruebatur in fiſcum non in militis ſacculum. Hoc uerbo Cicero facetiſſimè in Verrem uſus eſt, actione 7. 27. Aleatoris Placentini caſtra commemorabuntur: in quibus quum frequens fuiſſet, tamen ære dirutus eſt. Id eſt, quamuis non eſſet emanſor, ſed frequens in caſtris aleatorijs, tamen ære dirutus eſt, id eſt, ſtipendia perdidit, alea ſcilicet omnia abſumente. Idem in Antoniana, XIII. Fraudator creditorum Trebellius, homo dirutus diruptusq;. Quintus Cælius. Id eſt, tum hernioſus, tum diſſipato patrimonio expeculiatus, atq; omni ære exhauſtus. Luſit enim Cicero per paronomaſiam dirupti, id eſt, hernioſi, & diruti.

Aes alienum. Vlpianus de uerb. ſignifi. Aes alienum eſt, quod nos alijs debemus. æs ſuum eſt, quod alij nobis debent. Cicer. pro Quintio 8. Quum æris alieni aliquantulum eſſet relictum. Salluſt. de Coniurat. Catil. Simul quòd æs alienum per omnes terras ingens erat. Id eſt, multi erant obærati.

Aeris alieni atq; litis comes miſeria. Chilonis Lacedæmonij oraculum apud Plinium lib. 7. cap. 32.

Nexus ob æs alienum. Vide Necto.

Aes meum alienum. Cic. ad Att. lib. 13. 294. 3. Si quid æri meo alieno ſuperabit, hoc eſt, ſi quid mihi ſupererit, poſtquam æs alienum perſoluero.

Aes alienum tuum. Cic. 2. Philipp. 55. Etenim quæ res egeſtati et æri alieno tuo, præter mortẽ Cæſaris, ſubuenire potuiſſet? Id eſt, unde æs alienum diſſoluiſſes: niſi ex morte Cæſaris tanta pecunia tibi acceſſiſſet.

Aes alienum cogere, conflare, contrahere, facere: omnia hæc idẽ ſignificant: hoc eſt, ære alieno ſe obligare, nempe ſe debitorẽ facere, pecunia uel mutuò, uel fœnerato accepta. Plaut. Sticho. 4. 49. Alienum æs cogat. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. epiſt. 1. Nullum æs alienum nouum contrahi ciuitatibus. Eidẽ, Ex quibus mihi etiam æs alienum faciendum puto. Salluſt. Quiq; æs alienum grande conflauerat.

Aes alienum diſſoluere, Soluere creditoribus, & ab eis ſe liberare. Ci. Patri perſuaſit, ne æs alienum diſſolueret. Idem pro Sylla. 42. æs alienum eiuſdem diſſolutum eſt.

Aes circunforaneum, pro fœneratitio. Cic. Attico, lib. 2. 16. 17. Tuſculanum & Pompeianum me ualde delectant, niſi quòd meipſum illum uindicem æris alieni, ære non Corinthio, ſed hoc circunforaneo obruerunt. Budæus.

Creſcit tibi æs alienum. Cic. 6. Verr. 24. Metuiſti ne æs alienum tibi creſceret.

Deuouere ſe pro ære alieno, Seipſum pro diſſoluendo ære alieno ſub haſta uendere. Cic. 11. Philipp. 299. Pro alieno ſe ære deuouit.

Donare æs alienum. Brutus Ciceroni in epiſtolis ad Brut. 6. 4.

Ducite ex animis curam, atq; alienum æs, ne quis formidet efflagitatorem ſuum. Plaut. Budæus.

In ære alieno nullo eſſe, idem quod nihil debere. Cic. 6. Ver. 10.

Exire ære alieno, Liberari debitis. Cic. 11. Philip. 299.

Habere æs alienum, hoc eſt, debere. Cic. 6. Verr. 9. Idem ad Seſtium lib. epiſt. 5. 6. 4. Itaq; nunc me ſcito tantum habere æris alieni, ut cupiam coniurare, ſi quiſquam recipiat.

Incidere in æs alienum. Vide Incido.

Laborare ex ære alieno. Cæſar belli ciuilis lib. 3. Interim Milo quos ex ære alieno laborare arbitrabatur, ſolicitabat.

Leuare ſe ære alieno. Vide Leuis.

Liberare ſe maximo ære alieno. Cicer. ad Atti. lib. 14. 316. 2. Vide Liber liberi.

Luere æs alienum, hoc eſt, diſſoluere. Curtius lib. 10.

Minuere æs alienum. Vide Minuo.

Obrui ære alieno. Vide Obruo.

Aere alieno obſtringere omnes amicos. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. epiſt. 10. 11.

Oppreſſus ære alieno. Cic. pro Fonteio 1.

Perſoluere æs alienum. Plin. epiſt. lib. 9. ad Paulinum.

Reddere cauſas æris alieni. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 8.

Succurrere æri alieno, Senec. de Benefi. lib. 2. cap. 7.

Aes alienum alicuius ſuſcipere: Eſt prouinciam ſuſcipere ſoluẽdi eius creditoribus. Cic. 2. Off. 80. Liberales aũt qui ſuis facultatibus aut captos à prædonibus redimunt, aut æs alienũ ſuſcipiunt amicorum, aut in filiarũ collocatione adiuuant.

Vacillare in uetere ære alieno. Cic. in Catilinam 41.

Aes graue. Seruius in ſextum Aeneidos, Qui pro hoc ære graui donatus eſt: id eſt, maſſis. Liuius 1. Decad. lib. 4. Et quia argentum nondum ſignatum erat, æs graue plauſtris quidam ad ærarium conuehentes, ſpecioſam etiam collationem faciebant.

In ære meo eſt, aliter accipit Cicero lib. 13. epiſtol. 63. 1. Et mehercule ſemper ſic in animo habui, te in meo ære eſſe, id eſt, inter amicos meos eſſe. In ære enim meo eſt, idem eſt quod meum, in & bonis meis eſt, atq; in cenſu meo. Idem ad Caſſium, lib. 15. 14. 1.

Aere meo me laceſſis: Id eſt, iocantem ioco excipis. Plaut. Pœnul. 4. 73. Enimuero ære meo me laceſſis, ludos & delicias facis.

Aes militare, Pecunia quæ in ſtipendium militum de ærario Tribunis ærarijs adnumerari quæſtori ſolebat. Aſconius.

Aere publico fixum Senatuſconſultum. Tacit. lib. 12. Et fixum eſt ære publico Senatuſcõſultũ, quo libertinus ſeſtertij ter millies poſſeſſor, antiquæ parſimoniæ laudibus cumulabatur.

Aera lupinis quid diſtent, non ignorat. Horat. lib. 1. epiſtol. 7. 5. Nec tamen ignorat quid diſtent æra lupinis. Id eſt, quantum pecunia differat à lupinis, legumine uiliſſimo. Acron: Quæ ſit differentia inter bonos & malos. Eraſmus in Chiliad. Id eſt, nouit diſcrimen rerum uilium & precioſarum.
Agit autem Horatius de ijs, qui beneficia non ita conferunt in quoſuis, ueluti abijciant: ſed ita collocant, ut expendãt & eius meritum ac dignitatem cui præſtant, & precium muneris quod largiuntur.

Aeris faber. Vide Faber.

Acuta æra, Acutè ſonantia. Horat. Carm. 1. 16. 2.
Aegineticum æs. Vide, Deliacum æs.

Arguta æra. Sillius lib. 17. 4.
Circum arguta cauis tinnitibus æra, ſimulq;
Certabant rauco reſonantia tympana pulſu.

Canorum æs. Virgil. Aeneid. 9. 104.
At tuba terribilem ſonitum procul ære canoro Increpuit.
Cauum, id eſt, tuba ærea. Virgil. Aeneid. 3. 48.
– dat ſignum ſpecula Miſenus ab alta Aere cauo.
Cauum æs, pro uaſe æreo concauato. Ouid. 4. Metamor. 101.
Cauo ære clypeus. Virgil. Aeneid. 3. 55.
Aere cauo clypeum magni geſtamen Abantis.
Poſtibus aduerſis figo. Seruius, Aeris caui: ut pulcra prole.
Concauum æs. Ouid. 4. Metamorpho. 6.
– impulſaq́; tympana palmis
Concauaq́; æra ſonant, longoq́; foramine buxus.
Aes Cordubenſe. Vide Aes Salluſtianum.
Corinthia æra. Plin. lib. 34. cap. 2. Ex illa autē antiqua gloria, Corinthium æs maximè laudatur: hoc caſus miſcuit.
Crepitantia æra. Virgil. 4. Georg. 31.
Decorū æs. Virg. 4. Aen. 12. 42. pro Orichalco, ut ait Seruius.
Deliacum æs Plin. lib. 34. cap. 2. Antiquiſsima æris gloria Deliaco fuit, et paulò pòſt, Proxima laus Aeginetico fuit. Inſula & ipſa nec æs gignens, ſed officinarū tēperatura nobilitata.
Ephyræia æra. Virg. 2. Georg. 93.
Vbi Seruius, Ephyræia æra: Corinthia, quæ laudat etiam Cicero. nam Ephyrus eſt Corinthus.
Exercita pulſu æra. Vide Tacent Aera.
Fuluum æs. Ouid. 1. Metamorpho. 23.
Liuianum. Vide Aes Salluſtianum.
Marianum. Vide, Aes Salluſtianum.
Micantia æra, id eſt, arma ærea. Virgil. 2. Aeneid. 146.
Operoſum æs, id eſt, magno opere & artificio fabricatum. Ouid. 3. epiſt. 7.
Paphyum æs. Hoc eſt, Cyprium: Paphos uerò Cypri eſt oppidum. Ouidius in Ibin. 89.
Raucum æs, pro clypeo æreo, ad teli tactum, raucum ſonum emittente. Virg. 2. Aeneid. 109.
Rauci æris canor, hoc eſt, tubarum clangor. Virg. 4. Geor. 15.
Recuruum æs. Lucan. lib. 1. 87. – quos ære recuruo
Stridentes acuere tubæ. Hoc eſt, litui inflexi incitauere ad ineundam pugnam.
Renidens æs. Virg. 2. Georg. 57.
Aes Salluſtianum, æs Liuianum. Plin. lib. 34. cap. 2. Proximū bonitate fuit Salluſtianum in Centronum alpino tractu, non longi & ipſum æui, ſucceſsitq́; ei Liuianum in Gallia. Vtrunq́; à metallorum dominis appellatum: illud ab amico diui Auguſti, hoc à coniuge: uelocis defectus. Liuianum quoq́; certè admodum exiguum inuenitur. Summa gloria nunc in Marianum conuerſa: quod & Cordubenſe dicitur.
Saturnia æra, Vaſa ærea, quibus utebantur tempore Saturni in ſacris. Perſ. Saty. 2. 13.
Aurum uaſa Numæ, Saturniaq́; impulit æra.
Aes ſignatum & graue opponuntur. Liu. Decad. 4. 261.
Solita æra. Virg. Aeneid. 9. 164.
Sonans æs. Ouid. 12. Mutamorpho. 10. de fama loquitur.
– tota eſt ex ære ſonanti
Tota fremit, uoceſq́; refert, iteratq́; quod audit.
Sonorum æs. Claud. 7. paneg. 30.
Stridentia æra. Virg. 4. Georg. 35.
Temeſæa æra. A Temeſe oppido Cypri, in quo præcipua æris bonitas & fertilitas fuit, ut tradit Strabo lib. 6. Ouid. 5. Faſt. 88.
Tinnula æra. Tinnientia ac reſonantia. Ouid. 4. Metam. 79.
Vetuſta æra, Moneta uetus. Ouid. 1. Faſt. 1. 44.
Vnca æra, id eſt, hami. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 7. 2.
Qui ſemel eſt læſus fallaci piſcis ab hamo,
Omnibus unca cibis æra ſubeſſe putat.
Concrepant æra. Ouid. 5. Faſt. 88.

Aes conflare, hoc eſt, purgare. Plin. lib. 7. cap. 56. Aes conflare & temperare Ariſtoteles Lydum Scythen monſtraſſe: Theophraſtus Delam Phrygem putat.
Domare æra, hoc eſt, malleis tundendo mollire, & in longum latumue ducere. Stat. lib. 1. Achil. 83.
Ex ære aliquem ducere, id eſt, ære fuſo, aut malleis in laminas ducto exprimere, effigiare, repræſentare: nam id quoq́; ducere ſignificat. Virg. 6. Aeneid. 170.
Ducent uiuos de marmore uultus. Plin. lib. 7. cap. 37. Edixit Alexander nequis ipſum alius, quàm Apelles pingeret, quàm Pyrgoteles ſculperet, quàm Lyſippus ex ære duceret.
Aes ducere, Idem. Horat. 2. epiſt. 1. 49.
Edicto uetuit, ne quis ſe præter Apellem
Fingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri uultum ſimulantia.
Excudere æra ſpirantia. Hoc eſt, ſtatuas tam affabre efficere, ut animatæ uideantur. Virg. 6. Aeneid. 170.
Excudent alij ſpirantia mollius æra.
Incidere in ære, & in æs. Vide Incido.
Mutari ære. Vide Muto.
Tacent æra. Stat. lib. 1. Achill. 126.
Aeramentum, Denominatiuum, (χάλκωμα,) Sunt autem æramenta, opera ex ære facta, quemadmodum ferramenta ex ferro. Plin. lib. 35. cap. 15. 9. In reliquo uſu æramentis illinitur. Idem lib. 33. cap. 5. 8. de auri glutino loquens, Plumbū nigrum albo iungitur, ipſumq́; album ſibi oleo: Item ſtannū æramentis, ſtanno argentum. Idem libro 15. cap. 8. 2. Atque æramenta omnia contra æruginem.
Aeraria, ærariæ, locus in quo æs effoditur. Plin. lib. 34. cap. 13.
Aerarium, ſubſtantiuum, (δημόσιον, ταμεῖον,) Pecunia erat publica uno in loco condita: quam Tribuni ærarij, quum opus erat, promebant. Feſtus, Aerarium ſanè populus Romanus in æde Saturni habuit. Cic. 3. Tuſcul. 83. Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas feciſſet, & effudiſſet ærarium uerbis tamen defendebat ærarium.
Aerarium pro loco et repoſitorio ipſius publicæ pecuniæ. Cæſ. bel. ciuil. Quibus rebus Romam nunciatis, tātus repentè terror inuaſit, ut quum Lentulus Conſul ad aperiēdum ærariū ueniſſet, ad pecuniam Pompeio ex ſenatuſconſul. proferendam, protinus aperto ſanctiore ærario ex urbe profugeret.
Ad ærarium rationes ſuas referebant imperatores exercituum ex prouincijs decedentes, Id eſt, computos reddebant, ut nūc loquimur. Cic. in Piſonem, Rationem ad ærarium retuli cōtinuò Cæſar, ſicut lex tua iubebat. Budæus.
Aerarium militare. Sueton. Aerarium militare cum uectigalibus nouis conſtituit. Hoc eſt, quod peculiariter accommodatum eſſet ad ſoluenda militum ſtipendia.
Aerarium publicum Vrbis, fuit Saturni templum. Plutarchus in Problematis, Quam cauſam eſſe dicemus, quamobrem Saturni ædem pecuniæ publicæ ſacrarium eſſe uoluerunt. Nam ærarium eſt: & tabulas publicas in eo ſeruant, & ex eo Tabularium dicitur. An quòd fama obtinuit, Saturni tempore, nec auaritiam nec improbitatem uſquam in hominibus fuiſſe, ſed iuſtitiam & fidem? An quòd fructuum inuentor, & agricolationis author, is deus fuiſſe memoratur? Falx enim id ſignificat, &c.
Aerarij præfectos hodie (ut arbitror) uocare poſſumus, quos Theſaurarios dicūt, qui etiam Quæſtores uocitari poſſunt. quod munus olim Prætores, prætorijq́; obibāt. Tribunos uerò ærarios quos Receptores generales appellant. Budæus.
Aerariū ſanctius ab antiquis dictū eſt, quod prorſus intactū erat, ex quo nihil promi licebat ob annuas neceſsitates. Liu. li. 7. ſecūdi belli Punici, aurū uiceſimariū quod in ſanctiore ærario ad ultimos caſus ſeruabatur, promi placuit. Cic. Att. li. 7. Attulit mandata ad Conſules, ut Romam uenirent: pecuniā de ſanctiore ærario proferrent. Budæus.
Aerarius, ſubſtantiuum, (χαλκεύς,) Qui ærea opera fabricat. Plin. lib. 16. cap. 6. 5. Aerariorum tantum officinis compendio.
Aerarius fieri dicebatur, qui plebeius à Cenſoribus in centum tabulas referebatur, ac per hoc nō eſſet in albo centuriæ ſuæ ſcilicet ad hoc ut eſſet ciuis, ſed tantummodo ut pro capite ſuo tributi nomine æra penderet. Hæc Budæus ferè ex Aſconio. Vnde Aerariū facere, et inter ærarios, ſiue in ærarios referre, pro eodē legūt: hoc eſt, ea ignominia quēpiā afficere, quod ius propriè ad Cēſores pertinebat. Cic. pro Cluen. 96. ut alter in ærarios referri, aut tribu moueri iubeat, alter uetet. Liu. lib. 4. ſecundi bel. Pun. His, ſuperioribusq́; illis equi adempti, qui publicum equum habebant, tribuq́; moti, ærarij omnes facti. Varro, Hoc eſt magnum cenſorem eſſe, ac nō ſtudere, multos ærarios facere. Valerius lib. 2. cap. de Cenſoria nota, Salinator uerò quatuor atq́; triginta tribus inter ærarios referre non dubitauit.
Ex ærarijs eximere Latini dicebant, cum aliquem prædicta ignominia leuabant. Budæus. Cic. lib. 2. de Orat. 149. Is qui te ex ærarijs exemit, luſtrum condidit.
Aerarius, adiectiuum, Quod ad æs pertinet. Plin. lib. 33. cap. 5. Laudationem eandem in ærarijs metallis, & proximam in argentarijs fieri compertum eſt.
Aerarius faber. Qui opera ex ære fabricat. Plin. lib. 34. cap. 8. 13. & cap. 1. A rege Numa collegio tertio fabrum ærariorum inſtituto. Fabrum pro fabrorum, per ſyncopen.
Aerarium fabricam alij Chalibas monſtraſſe putant, alij Cyclopas. Plin. lib. 7. cap. 56.
Aerarius lapis, ex quo æs coquitur. Plin. lib. 34. cap. 12. Scolecia fit & per ſe raſa ab ærario lapide, de quo nūc dicemus. Chalcitim uocant lapidem, ex quo & ipſum æs coquitur.
Aerarij milites, ut ait Varro. 4. de Lin. Lati. dicuntur ab ære, quòd ſtipendia facerent.
Aeraria officina. Plin. lib. 18. cap. 10. 1. Aeraria fabrica, Idem lib. 7. cap. 56.
Aerarios quæſtores hodie uocare poſſumus eos, quos mulctarum, id eſt, emendarum receptores uocant. Tacitus lib. 13. Vide Quæſtor.
Aerarius ſcriba, Cic. pro Cluentio 99. Hoc eſt, qui rationes ſcribebant expenſi lati & accepti relati.
Aerarij tribuni, à tribuendo ære ſunt appellati. Hæc Feſtus. At Varro de lingua Latina lib. 4. Tributum, inquit, dictum à tribubus: quòd ea pecunia, quæ à populo imperata erat, tributim à ſingulis proportione cēſus exigebatur. Ab eo, quib. attributa erat pecunia, ut militi reddāt, Tribuni ærarij dicti.
Aeratus penul. prod. adiectiuum, (χαλκωτός,) Quod ære tectum eſt. Fit autem ab ære, ut auratus ab auro. Cic. 6. Verr. 52. Iam uerò lectos æratos, & candelabra ænea, & Plin. li. 34. cap. 3. 4. Camillo inter crimina obiecit Sp. Caruilius quæſtor, quòd ærata oſtia haberet in domo. Nam triclinia ærata, abacoſq́;, & monopodia, Cneum Manlium Aſia deuicta primum inuexiſſe triumpho ſuo, L. Piſo author eſt.
Aeratæ acies. Vide acies.
Crates æratæ. Stat. 4. Theba. 22. Omnibus æratæ propugnant pectora crates.
Claſſes æratæ, Naues roſtris æreis munitæ. Virg. 8. Aeneid. 133.
Clypeus æratus. Sil. lib. 15. 149.
Cuſpis ærata. Ouid. 5. Metam. 2.
Fores æratæ. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 15.
Aeratus homo, Aere alieno obſtrictus: qui uſitatius dicitur obæratus. Cic. Attico, lib. 1. 116. Maculoſi Senatores, nudi Equites, Tribuni non tam ærarij quàm ut appellātur, ærati. Plautus pro pecunioſo & bene nummato poſuit in Moſtel. 8. 90. Ferocem facis, quia te æratus amat.
Aeratæ naues, quæ & roſtratæ dicebantur. Nauium enim roſtra ex ære fiebant. Cæſar lib. 2. de bello ciuili, Interim L. Naſipius à C. Pompeio cum claſſe nauiū ſedecim, in quibus paucæ erant æratæ, L. Domitio Meſſaliēſibusq́; ſubſidio miſſus. Virg. lib. 9. Aenei. ubi de nauibus Troianorum in nymphas marinas uerſis,
– hinc uirgineæ (mirabile monſtrum)
Reddunt ſe totidem facies, pontoq́; feruntur.
Quot prius æratæ ſteterant ad littora puppes.
Pila ærata. Propert. lib. 4. eleg. 1. 16.
Portæ æratæ. Ouid. 8. Metamorpho. 9.
Poſtes ærati. Virg. 2. Aeneid. 2. 5.
Proræ æratæ. Virg. 9. Aeneid. 26.
Puppes æratæ. Ouid. 8. Metamorpho. 21.
Securis ærata. Virg. 11. Aeneid. 131.
Tela ærata. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 5.
Aereus, adiectiuū triſyllabū, (χάλκεος,) dicitur quod ex ære factum eſt: quod & ahenum etiam dictum eſt. Virg. 1. Aeneid.
Aerea cui gradibus ſurgebant limina, nexæq́;
Aere trabes: foribus cardo ſtridebat ahenis. Loquitur de foribus templi. nam priſci, teſte Plinio libro 34. cap. 3. limina etiam ac ualuas ex ære in templis factitauere.
Aerea arma, & tela itidem ex ære, uetuſtas habuit: ut eſt apud Homerum: quæ Combe puella in Eubœa primum inuenit: unde cognominata Chalcis eſt. Ianus Parrhaſius in lib. 1. Claudiani de rapt. Proſ. Idem tradit Cœlius antiqu. lect. lib. 10. cap. 50. Euſtathij teſtimonium afferens.
Caſsis ærea. Sil. lib. 3. 55.
Clypeus æreus. Virg. 12. Aeneid. 109.
Aerea cuſpide, uel gladio æreo facta uulnera, minus afferre doloris, facilius etiā perſanari, tradit Ariſtoteles: quòd medicā uim quādā in ſe obtineat æs, quā in uulnere ſtatim relinquat. Cœlius Antiqu. lect. lib. 16. cap. 5.
Galea ærea. Virg. 10. Aeneid. 165.
Rota ærea. Virg. 5. Aeneid. 54.
Aereum ſeculum, ſiue ætas ærea, dicitur apud poetas pro tertia illa ætate, quæ ſucceſsit argenteæ. Hanc Ouidius aheneam, id eſt, æratam appellat.
Temo æreus. Virg. 3. Georg. 34.
Aereum uas. Plin. lib. 12. cap. 7. 5.
Aereus pro forti, poetice. Virg. 5. Aeneid. Vaſtis tremit ictibus ærea puppis. Vbi Seruius, Aerea, fortis: ut, – & iūctos temo trahat æreus orbes. Nā puppis ærea non eſt, ſed prora. Sic in eodē lib. 54. æreā rotā pro forti, idē Seruius interpretatur.
Aerifer, pen. corr. adiectiuum, χαλκοφόρος, Id eſt æs ferens. Ouid. 3. Faſt. 148. Iamq́; erat Rhodopen, Pangæaq́; flumina uentum.
Aeriferæ comitum concrepuere manus. Id eſt, crepitacula ærea ferentes.
Aerificium, (χαλκούργημα,) Dictum quod fit ex ære. Varro γνῶθι σεαυτόν, Nihil ſunt muſæ politis, quaſi ærificiæ dixi. Nonius.
Aeripes, pen. corr. (χαλκόπους,) uox triſyllaba, huius æripedis, penult. etiam corr. id eſt, æreos uel æratos pedes habens. Ouid. 6. epiſt. 7.
Narrat & æripedes Martis araſſe boues. Hoc eſt, habentes pedes ære munitos. Ita enim dicunt poetæ eos habuiſſe. Idem 12. epiſt. 19.
Aeriſonus, pe. corr. adiectiuum, (χαλκόφωνος,) Stat. lib. 1. Thebai. 53. – melius uotis Mareotica fumat
Coptos, & æriſoni lugentia flumina Nili. Id eſt, æris ſonum dantis propter ſiſtrum, quo in Iſidis ſacris utebantur.

Ida

Ida æriſona. Valer. Flac. lib. 1. Argonant. 141.

Et libro 3. 6.

Aeriſono de monte ratem, præfixaq́; regum Scuta uidet.

Vrbes æriſonæ. Hoc eſt, reſonantes propter crebros peluium et tintinnabulorum æreorum crepitus in eclypſi Lunæ pulſari ſolitorum.

Claudianus de bello Getico 97.

Aero, æras, (χαλκόω,) ſignificat æs miſceo, ære adultero, ſiue ære orno. Vnde æratæ fores apud Virgiliũ. Priſcianus de ſpeciebus uerborum lib. 8. A metallorum quoq; nominibus ſolent naſci uerba: ut ab auro, auro auras: ab ære, æro æras: unde auratus, & æratus. Huius uerbi compoſita ſunt obæro, & ſubæro.

Aeroſus,] pen. prod.) χαλκώδης,) Feſtus, Aeroſam appellauerunt antiqui Cyprum, quòd in ea plurimum æris naſcatur.

Aeroſum aurum, Quod multi æris admiſtionem habet. Plin. lib. 33. cap. 5. 7. E diuerſo æroſum contrahit ſe, hebetaturq́; & difficulter ferruminatur.

Aeroſus lapis, qui multum habet æris, & ex quo æs fit. Plin. li. 34. cap. 1. 2. ubi de æris generibus, Fit et è lapide æroſo, quẽ uocãt Cadmiã: celebritas in Aſia, & quõdã in Cãpania, &c.

Aeſacus, pen. corr. αἴσακος,) Priami ex Alyxothoe nympha filius, quum amore Heſperies nymphæ Cebrenij fluuij filiæ captus, eam fugientem perſequeretur: à ſerpente in pede icta interijt: tantoq; dolore Aeſacum affecit, ut moriturus è ſcopulo ſe in mare præcipitarit. Quem miſerata Thetys, in mergum transformauit. Ille uerò indignatus quòd mori non potuerit, ſe mergere nunquam deſiſtit: unde & Mergus à Latinis dictus eſt. Ouid. lib. 11. Metamorpho. ad finem.

Aeſalon,] æſalonis: uel Aeſalus, æſali, (αἰσαλών,) genus accipitris apud Plinium lib. 10. cap. 8. Aeſalona græci uocant, qui ſolus omni tempore apparet, cæteri hyeme abeunt. Idem libro eodem, cap. 74. Aeſalon uocatur parua auis, oua corui frangens: cuius pulli infeſtantur à uulpibus. Inuicem hæc catulos eius ipſamq́; uellit. Quod ubi uiderunt corui, contra auxiliantur, uelut aduerſus communem hoſtem.

Aeſapus, Aeſapi, pe. pro. (αἴσηπος,) Lyciæ fluuius. Stra. lib. 13. Poſt Cyzicenorum igitur urbem & Aeſapum, eſt Troadis initium, ſecundum Homeri deſcriptionem.

Sunt qui Aeſepus ſcribant penul. prod. quia Græcè per η ſcribitur.

Aeſapius, adiectiuum. αἰσάπιος, Valer. Flac. 3. Argonaut. 84.

Ampycides petit aduerſis Aeſapia ſyluis Flumina.

Aeſar, ris, (αἴσαρ,) fluuius ponitur Theocrito, quem in Sicilia quidam eſſe affirmant. Alij uerò in Calabria apud Crotonẽ. Huius meminit Ouid. lib. 15. Metamorpho.

Lapidoſas Aeſaris undas, I pete. Straboni æſarias dicitur.

Aeſareus, a, um. Ouid. lib. 15. Metamor.

Aeſchines, (αἰσχίνης,) Athenienſis orator, Demoſthenis æmulus: cuius orationes tres extant, & aliquot epiſtolæ. Quum populus Athenienſis in duas partes eſſet diuiſus: alteraq́; regi Perſarum faueret, ubi princeps erat Demoſthenes: altera Philippo Macedoni, ubi Aeſchines: eſſetq́; pecunia uterque corruptus: ortæ ſunt inter hos duos oratores inimicitiæ. Philoſtratus hanc diſſenſionem mauult diuerſitati morum adſcribere. Nam & Aeſchines potator erat, & dulcis, ac remiſſus, faceteq́; pronuncians. Ille contrà ſobrius, grauiq́; ſupercilio, inſuper aquam potans, ac propterea ut difficilis & moroſus taxabatur. Porrò Aeſchines tandem Athenis diſceſſit, minimè quidem iuſſus, ſed ut uitaret ignominiam quã acceperat ſuffragijs excidens in accuſatione Demoſthenis & Cteſiphontis: abijtq́; Rhodum: ubi quum aliquando publicè legeret eam, quam aduerſus Cteſiphontem habuerat orationem: admirantibus Rhodijs quonã modo tanta facũdia uicta fuiſſet, putantibusq́; Athenienſes improbũ tuliſſe iudiciũ. Atqui, inquit, nulla uos teneret admiratio, ſi Demoſthenem contra hæc diſſerentem audiſſetis. Quare non ſolum inimici collaudauit eloquentiam, ſed etiam ſententias iudicũ excuſauit. Ex Philoſtrato & Volaterrano Plin. li. 7. ca. 30. & Valerius Max. lib. 8. cap. 10. & Cicero 3. de Orat. 118. Quintil. lib. 2. cap. 17. Idem lib. 10. cap. 1. Demoſthene plenior Aeſchines, & magis fuſus & grandiori ſimilis, quo minus ſtrictus: carnis tamen plus habet, minus lacertorum. Et lib. 12. cap. 10. Cic. in Bruto, & ad Brutum oratio.

Aeſchines philoſophus, Charini lucanicas facientis, ſiue (ut uolunt) Lyſaniæ filius, Athenienſis, à puero miræ indolis, laborumq́; patientiſſimus fuit. Quocirca & à Socrate nunquàm diſceſſit: atq; ideo Socrates de illo dicere ſolebat, Solus nos colere nouit Aeſchines. Aiunt ipſum inopia adactum, ueniſſe in Siciliam ad Dionyſium. atq; à Platone deſpectum, ab Ariſtippo fuiſſe illi commendatum: ubiq; prolatis dialogis quibuſdam accepiſſe munera: demum Athenas reuerſum, ibiq; minimè docere philoſophiam ſuã auſum, quòd illic Platonis & Ariſtippi eſſet clariſſimũ nomen, auditores ſibi mercede quæſiuiſſe, deinde in defenſionem innocẽtium ſe ad ſcribendas orationes iudiciales conuertiſſe. Socratem ferunt illi dixiſſe, quum premeretur inopia, ut à ſeipſo uſuras exigeret, ſibi ſubducendo cibaria. Ex Diogene Laertio.

Aeſchines octo memorantur Diogeni Laertio. Primus, Athenienſis philoſophus, Socratis diſcipulus. Secundus, qui artem oratoriam conſcripſit. Tertius, orator, Demoſthenis æmulus. Quartus, Arcadia profectus, Socratis etiam diſcipulus. Quintus, Mitylenæus, quem & flagellum oratorum uocabant. Sextus, Neapolitanus, Academicus philoſophus, Melãthij Rhodij diſcipulus. Septimus, Mileſius, ciuilis ſcriptor. Octauus, ſtatuarius. Aeſchinis Mileſii, qui Aſiatico dicendi genere, ſed faceto et ornato uſus eſt, meminit. Ci. in Bru. 182.

Aeſchrio, Aeſchrionis, nomen proprium hominis Syracuſani, in Herbitenſibus decumis publicani, cui uxor fuit Pippa Verri adamata. Cic. 5. Verr. 65.

Aeſchrion, Aeſchrionis, Viri proprium. Aeſchrionem citat Plinius in indice lib. 10. Meminit & Varro. Nomine hoc & præceptor Galeni fuit, & alij. Hermol.

Aeſchylus, penu. corre. (αἰσχύλος,) poeta tragicus Athenienſis. Horatius lib. 2. Epiſt. 1. 33.

Idem in Arte poetica. 56.

Poſt hunc perſonæ, pallæq́; repertor honeſtæ
Aeſchylus, & modicis inſtrauit pulpita tignis,
Et docuit magnumq́; loqui, nitiq́; cothurno.

Valer. Max. li. 9. cap. 12. eum appellat originem & principium fortioris tragœdiæ. Hic Athenis excedẽs, in Siciliam uenit. Quumq́; audiret in fatis eſſe, ut ex ictu supernè proueniente mori eum oporteret: tectum uitans, ſub dio manebat, aperto capite. Itaq; mœnibus urbis in qua morabatur, egreſſus, aprico in loco reſedit: ſuper quem aquila teſtudinem ferens, eluſa ſplendore capitis (erat enim capillis uacuum) perinde atq; lapidi eã illiſit, ut fractæ teſtudinis carne ueſceretur: eoq; ictu extinctus eſt anno ætatis LVIII. Ex Val. & Volat. Vide Plinium lib. 10. cap. 3. Et Quint. lib. 10. cap. 1. Cicer. 2. Tuſc. 39.

Aeſchylus Gnidius, rhetor, Ciceronis præceptor, ornato & faceto uerborum genere uſus eſt. Cic. in Bruto 175. & 182.

Aeſchyleus, pen. corr. adiectiuũ, (αἰσχύλιος,) Propert. li. 2. eleg. ultima 8. Deſine & Aeſchyleo cõponere uerba cothurno.

Aeſculanus, deus & Argentinus, dicti ſunt, æris & argenti, id eſt, locupletandorum hominum poteſtatem habentes. Budæus lib. 5. de Aſſe, Quem quæſtorũ ærarij natio, ut deũ

Aeſculanum

Aeſculanum ſumma ueneratione coluit.

Aeſculapius, (ἀσκληπιός,) fuit Apollinis ex Coronide nympha filius, & idẽ medicinæ deus habitus. Seruius in 6. Aeneid. 124. Tarquitius apud Lactantium dicit eum incertis natum parentibus, expoſitum in ſyluis, repertum à uenatoribus, caprino lacte nutritum, et cuſtoditum à cane, mox traditum Chironi, & ſub eo medicinam didiciſſe. Cuias autem fuerit, non minor eſt controuerſia. Sunt qui Epidaurium faciant: alij Meſſenium, ſed Epidauri manſiſſe. Medicinam plurimum auxit, & illuſtrauit adeò, ut Androgeonem Minois filium ab Athenienſibus interfectum, & Hippolytum dicatur ad uitam reuocaſſe. Proper. lib. 2. eleg. 1. 13.

Ferunt etiam Aeſculapium ab Ioue fulminatum: quòd Hippolytum ſuſcitaſſet. Quum Romani ſæuiſſima peſte laborarent, inſpectis Sibyllinis libris didicerunt non aliter priſtinam recuperari ſalubritatem poſſe, quàm ſi ab Epidauro ubi plurimum colebatur, Aeſculapius eſſet accerſitus. Itaq; miſſis Epidaurum legatis, Aeſculapius prægrandis ſerpentis ſpecie Romam naui aduectus, in inſulam Tyberinam, ubi templum ei dicatum eſt, tranauit, aductuq́; ſuo peſtẽ omnem diſpulit. Valerius Max. lib. 1. cap. 8. Ouid. lib. 15. Metamorpho. 126. Anguis Aeſculapius, ait Plinius libro 29. cap. 4. Epidauro Romam aduectus eſt, uulgoq́; paſcitur & in domibus. Quin & angui multa ineſſe remedia credũtur, & ideo Aeſculapio dicatur. Sunt qui putent ſerpentes Aeſculapio propterea dicatos, quia ſunt uigilantiſſimi: qualem oportet medicum eſſe.

Aeſculapius apud Syracuſas ſacrificijs anniuerſarijs colebatur. Cic. 6. Verr. 114.

Aeſculapij fons Athenis, in quo quæ immerſa ſunt, in Phalerico redduntur, Plin. lib. 2. cap. 103.

Aeſculapios multos facit. Cic. lib. 3. de Natura deorum 77. his quidem uerbis, Aeſculapiorum primus Apollinis, quem Arcades colunt, qui ſpecillum inueniſſe, primusq́; uulnus dicitur obligauiſſe. Secundus, ſecundi Mercurij frater: is fulmine percuſſus, dicitur humatus eſſe Cynoſuris. Tertius Arſippi & Arſinoæ, qui primus purgationem alui, dentiſq́; euulſionem, ut ferunt, inuenit: cuius in Arcadia non longè à Luſio flumine ſepulcrum & lucus oſtenditur.

Aſclepius pro Aeſculapius legitur in Homerico uerſu, quem apud Theodoritum Cyrenẽſem Zenobius Acciaolus Latinũ fecit. Sic enim habet uerſus.

Huic homini pater eſt Aſclepius arte medendi Clarus.

Epidaurius Aeſculapius. Ouid. 15. Metamorpho. 145.

Opifer deus Aeſculapius. Ouid. 15. Metamorpho. 131.

Pergameus deus Aeſculapius. Martial. li. 9. de coma Earini. Pergami enim colebatur.

Phœbeius iuuenis Aeſculapius. Ouidius 15. Metamorpho. 129. Sic

Statius 3. Sylu. 4. 2. & 14.

Phœbigena Aeſculapius. Virg. 7. Aeneid. 154.

Vbi Seruius,

Pœnigenam: matre Pœna genitum. Alij Phœbigenam legunt, ut Probus.

Salutifer Aeſculapius. Ouid. 2. Metamorpho. 129.

Aeſculus,] æſculi, pen. corr. fœmin. gener. (πλατύφυλλος,) Arbor glandifer teſte Plinio lib. 16. cap. 6. 1. Ioui ſacra, libro 12. cap. 1. & lib. 16. cap. 4. Hæc, ut idem ait lib. 17. cap. 20. 7. prouenit cæſura triennio ſerior, nimis moroſa naſci. In quacunque terra ſeritur, naſcitur è balano, ſed non niſi æſculi, ſcrobe dodrantali. Idẽ libro 16. cap. 4. Corona Ciuica illignea primò fuit: poſtea magis placuit ex Aeſculo Ioui ſacra. Variatumq́; & cum quercu eſt, ac data ubique quæ fuerat, cuſtodito tantum honore glãdis. Virgilius 2. Georg. 59.

Altius ac penitus terræ defigitur arbos:
Aeſculus in primis: quæ quantum uertice ad auras
Aethereas, tantum radice in tartara tendit.

Vbi Seruius: Aeſculus, arbor eſt glandifera, quæ licet ab eſu dicta ſit, tamen per æ ſcribitur. Sunt tamen qui ſine diphthongo ſcribant, ab eſca deriuantes. Plinius libro 16. cap. 31.

Maxima Aeſculus. Virg. 2. Georg. 4.

Rigida Aeſculus. Horat. 3. Carm. 10. 4.

Aeſculetum, æſculeti, pen. product. neu. gen. (πλατυφύλλων,) locus æſculis conſitus. Horat. 1. Carm. 22. 3.

Quale portentum neq; militaris
Daunia in latis alit æſculetis.

Aeſculeus, adiectiuum, (πλατυφύλλινος,) Palladius li. 1. titu. 9. Deinde ut axes quernæ cum æſculeis non miſceantur. Ouid. 1. Metam. 91.

Aeſernia, (αἰσερνία,) Ptolemæo, Samnitum urbs in Italia, hodie Eſernia. Strabo lib. 5. Aeſernia & Alliſæ, Samnitica ſunt oppida.

Aeſerninus, pen. prod. (αἰσερνῖνος,) Viri nomen. Cicero de Optimo gen. orat. 150.

Idem ad Qu. fratrem lib. 3. 20. 3. cum Aeſernino Samnite, Pacideanus comparatus uiderer. Erant autem Aeſerninus & Pacideanus gladiatores per omnia pares, longeq́; omnium nobiliſſimi.

Aeſis, (αἶσις,) uulgo eſino & fiumeſino, Vmbriæ fluuius in Italia. unde Aeſinates populi. Plinius libro 3. cap. 14. Idem libro 11. cap. 42. Caſeum Aeſinatem ex Vmbria mitti tradit. Strabo libro 5. In his locis priores fuere Italiæ termini atque Galliæ, licet Imperatores ſæpenumero tranſpoſuerint. Antea quidem Aeſin flumen terminum faciebant: rurſus Rubiconem fluuium Aeſis inter Anconem labitur & Senogalliam: at Rubicon inter Ariminum & Rauennam: uterq; in Adriaticum excurrit pelagus. Hermol. in cap. 42. lib. 11. Plinij, Aeſini quoque amnis & urbis nomen in Vmbria ſcimus: authore Ptolemæo & cæteris: hodieq́; ita uulgò dicitur.

Aeſiſium, (αἰσίσιον,) urbs Vmbrorum, Ptolemæo: hodie Aſſiſia.

Aeſon, Aeſonus, pen. corr. (αἴσων,) Cretheus Aeoli filius Aeſonem genuit ex Tyro Salmonei fratris ſui filia: Aeſon uerò Iaſonem: cuius rogatu Medea Aeſonem in aheno recoctũ priſtinæ iuuentuti reſtituit. Ouidi. lib. 7. Metamorpho. & Volaterranus in Philologia.

Aeſonides, æſonidæ, pen. corre. (αἰσονίδης,) Iaſon, Aeſonis filius. Ouidius 7. Metamorpho. 12.

Aeſonius, nomen poſſeſſiuum, (αἰσόνιος,) Ouid. 12. epiſt. 27.

Auſus es Aeſonia dicere cede domo. Quandoque pro patronymico ponitur. Ouid. 7. Metamorpho. 32.

– & auro
Heros Aeſonius potitur. Hoc eſt, Iaſon Aeſonides.

Aeſopus, pen. product. (αἴσωπος,) philoſophus, Phryx genere, conditione ſeruus, tempore Crœſi Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicauit. Itẽ alius Aeſopus anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus, ſcripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena, ut author eſt Suidas. Præterea Aeſopus tragœdus amicitia iunctus Ciceroni, ſæpè cum eo ad uidendum in curia pronũciantem Hortenſium profectus eſt teſte Valerio: in maximas opes ex hiſtrionica peruenit, adeo ut ſeſtertium centies ei patina ſteterit: filium reliquerit adeò diuitem, ſimul & prodigum, ut is uniones aceto liquefactos cœnis adponeret, ut ſcribit Plinius. li. 10. cap. 51. & Hor. li. 2. Ser. 3. Eſt item fluuius, qui Zeliam præterlabitur, eodem authore lib. 5. cap. 32. Sed hic rectius Aeſapus uel Aeſepus dicitur.

Aeſopus

Aeſopus libertus Demoſthenis, conſcius adulterij, quod cũ Iulia patronus admiſerat, tortus diutiſſimè perſeuerauit non prodere patronum donec alijs coarguentibus conſcijs, Demoſthenes ipſe fateretur. Macrob. lib. 1. Saturna. cap. 11.

Aeſopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè ſuccedunt, narrare ſermone puro, & nihil ſe ſupra modum extollere condiſcant pueri. Quintil. lib. 1. cap. 9. Idem lib. 5. cap. 11. Maximè inſignis eſt in hac memoria.

Ne Aeſopum quidem triuiſti. De uehementer ſtupidis & imperitis dici ſolet, ut teſtatur Suidas. Extat apud Ariſtophanem in auibus.

Indoctus enim es, neq; ſat ſolers,
Neq; triuiſti ſaltem Aeſopum. Nam antiquitus Aeſopi fabellas etiam uulgus idiotarum terebat. Has igitur qui non legiſſet, nihil ſcire uidebatur. Eraſmus in Chiliadibus.

Aeſopeus, adiectiuum, (αἰσώπιος,) Senec. de breuitate uitæ, Nõ audeo, inquit, uſq; eo te producere, ut fabellas quoq; & Aeſopeos logos, intentatum Romanis ingenijs opus, ſolita tibi uenuſtate connectas.

Aeſtas,] (θέρος) ſecunda eſt ex quatuor anni partibus: olim tamen pars erat anni dimidia. Tunc enim (teſte Seruio) annus in duas tantum partes diuidebatur: hoc eſt in æſtiuũ, & hyemale ſolſtitium: ex quibus æſtatem ac hyemem intelligimus. Porrò ſecundum hanc diuiſionem æſtas conſtat ſex mẽſibus, & incipit à uerno æquinoctio: finitur autem æquinoctio autumnali. Virgil. 3. Georg. Incipies ſtabulis edico in mollibus herbam
Carpere oues, dum mox frõdoſa reducitur æſtas. Vbi Seruius, Id eſt, donec uernum tempus adueniat. Nam uer & æſtas, ſicut etiam hyems & autumnus, unum erant ſecundum rationem hemiſperij. Varro 4. de Lingua Latina. Ab æſtu æſtas. hinc æſtiuum: niſi fortè à Græco αἴθεσθαι. Plin. lib. 12. cap. 19. Auſtri ibi tam ardenter flant, ut æſtatibus ſyluas accendant.

Antiqui, authore Seruio, annos per æſtates numerabant. Virg. 2. Aen. —nam te iam ſeptima portat
Omnibus errantẽ terris & fluctib. æſtas. Id eſt, ſeptimus annus.

Adulta æſtas. Vide adultus.

Atrox. Claudian. Paneg. lib. 2. 93.

Calida æſtas. Virgil. de quatuor temporibus anni. Spicea ſerta gerit calidiſſima ſolibus æſtas.

Feruens. Idem ibidem.

Florens. Virgil. de obitu Mecœnatis.

Formoſa meſſibus. Ouid. 1. de Remed. Amoris 38.

Frigida. Stat. ſyl. lib. 3. 5. 17.

Grauis. Virg. 2. Georg. 76. —grauis incumbens ſcopulis arentibus æſtas.

Ignea. Horat. 1. Carm. 17. 1.

Iners: Homines inertes reddens. Stat. 3. Thebaid. 52.

Iniqua. Columel. lib. 10. de cultu hortorum.

Læta. Virg. 3. Georg. 64. At uerò Zephyris quum læta uocantibus æſtas.

Liquida. Virg. 4. Georg. 12. id eſt, ſerena.

Mollior. Virgil. 1. Georg. 63. Atq; ubi iam breuiorq; dies & mollior æſtas.

Noua. Virg. 1. Aeneid. 87.
Qualis apes æſtate noua per florea rura
Exercet ſub ſole labor. Vbi Seruius, Aeſtate noua: Bene noua, quia eſt & adulta & præceps ſecundum Salluſtium. Dicitur autem æſtas noua, primo æſtatis menſe: adulta, ſecundo: præceps uel extrema tertio.

Nuda. Virgil. de quatuor temporibus anni, Stabat nuda æſtas, & ſpicea ſerta gerebat.

Peſtilẽs æſtas. Liuius. Grauis peſtilẽſq; omnib. animalib. æſtas.

Puluerulenta. Virg. 1. Georg. 14.

Salubris. Horat. 2. Sermo. Saty. 4. 5. —ille ſalubres
Aeſtates peraget, qui nigris prandia moris Finiet.

Serena. Virg. 6. Aeneid. 142.
Ac ueluti in pratis, ubi apes æſtate ſerena
Floribus inſidunt uarijs.

Torrida. Virg. 7. eclog. 10.

Vaga. Claudianus in Eutrop. 2. 20.
Sed uaga laſciuis flueret diſcurſibus æſtas.

Ineunte æſtate. Vide Ineo.

Ingruente æſtate. Vide Ingruo.

Aeſtiua, æſtiuorum, plurale tantum, (θερινά,) loca ſunt in quibus armenta & greges, & milites æſtiuant: ſicut hyberna, in quibus hybernant. Liuius. 3. Bel. Maced. Educto in æſtiua milite. Virg. 3. Georgicorum: —nec ſingula morbi
Corpora corripiunt, ſed tota æſtiua repentè. Vbi Seruius, Loca poſuit pro animalibus. Aeſtiua autem ſunt loca umbroſa, in quibus per æſtatem pecora uitant ſolis calorẽ. Statius: Et umbroſi patuere æſtiua Lycæi. Cic. ad Trebatiũ lib. 7. 14. 3. Sin æſtiuorum timor te debilitat, aliquid excogita, ut feciſti de Britannia. Idem. 7. Ver. 75. Ac primò ad illa æſtiua Prætoris accedunt.

Aeſtiuo, æſtiuas, pen. prod. æſtiuare: Ad æſtum uitandum alicubi morari. Plinius lib. 12. cap. 5. Intra ſepem eam æſtiuant paſtores, opacam pariter et minutam uallo arboris. Varro. 2. de Re. ruſt. cap. 2. Nam mihi greges in Appulia hybernabant, qui in Reatinis montibus æſtiuabant. Idem libro eodẽ cap. 1. Itaque greges ouium longè abiguntur ex Appulia in Samnium æſtiuatum. Statius. 4. ſylu. eleg. 4. 5. Latijs æſtiuat in oris.

Aeſtiuare etiam dicitur de piſcibus. Plin. lib. 9. cap. 15. Multi in propontide æſtiuant.

Aeſtiuus, adiectiuũ. penult. produ. (θερινὸς.) Quod æſtatis eſt, licet ab æſtus, non ab æſtas ſit.

Aeſtiui menſes. Cic. Attico lib. 5. 101. 3.

Aeſtiui dies. Cicero. 1. de Leg. 22. & 7. Verr. 64.

Aeſtiuæ niues Martial. lib. 5. 64. Aeſtiuus ſol. Pliniuslib. 12. cap. 14. 1.

Aeſtiua animalia uocat pulices, et pediculos. Plin. li. 9. ca. 47.

Aqua æſtiua. Vlpianus: Aeſtiua, inquit, aqua eſt, qua ſola uti æſtate expedit: ſicut dicimus ueſtimenta æſtiua, ſaltus æſtiuos, caſtra æſtiua: quibus etiam interdum hyeme, plerunq; autẽ æſtate utimur.

Aquæ æſtiuæ, id eſt, tepidæ. Propertius lib. 4. eleg. 25.

Aura æſtiua. Horat. 1. Carm. lib. 1. 22. 4.

Calores æſtiui. Columel. lib. 4. cap. 7.

Candor æſtiuus. Claudian. Paneg. lib. 1. 43.

Canis æſtiuus. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 2.

Vulgò uocant, Dies caniculares.

Claſſes æſtiuæ. Claud. de bello Gildon. 11.

Dies æſtiui. Cic. 1. de Leg. 22. Et. 7. Verr. 64.

Falces æſtiuæ. Claudian. Paneg. lib. 4. 78.

Feruores æſtiui. Colum. lib. 4. cap. 24.

Ignes æſtiui. Propertius lib. 3. eleg. 20. 3.

Iubar æſtiuum. Claudian. Paneg. lib. 6. 9.

Leo æſtiuus. Claud. Paneg. lib. 3. 42.
Nempè æſtate uiget Leo, ſydus cœleſte.

Aeſtiuus locus: In quem per æſtatem animi gratia ſecedere ſolemus. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 3. Nunc hoc uel honeſtatem teſtudinis, uel ualde bonum æſtiuum locum obtinebit.

Lux æſtiua. Virg. 4. Georg. 11.

Menſes æſtiui. Cic. Attico lib. 5. 101. 3.

Nilus æſtiuus. Claudian. in Ruff. lib. 1. 38.

Nox æſtiua. Horat. Epiſt. lib. 1. Epiſt. 5. 3.

Nubes æſtiuæ. Virg. 4. Georg. 63.

Orbis æſtiuus. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 11.

Aeſtiuæ partes uitis. Columel. de arboribus, cap. 5. 4. Videtur ſignificare ſecundum illud incremẽtum in palmitibus, quod circiter menſem Auguſtum fieri ſolet, & quaſi partes illas uitium quæ magis inſolatæ ſunt.

Aeſtiuus partus. Plin. lib. 12. cap. 14. Autumno thus legitur ex æſtiuo partu. Hoc eſt, ex eo, quod produxit ipſa æſtas.

Puluis æſtiuus. Claudian. Paneg. lib. 4. 43.

Sol æſtiuus. Plin. lib. 12. cap. 14. Et apud Virgilium lib. 4. 5. Georg. 6.

Soles æſtiui. Stat. 4. Syl. 4. 4.

Sopor æſtiuus. Claudian. epigram. 6. 9.

Tellus æſtiua. Seneca in Medea 10. 5. Aeſtiua tellus floruit cantu meo. Hoc eſt, Tellus meis incantationibus talis facta, qualis æſtate ſolet eſſe.

Tempora æſtiua. Cic. 7. Verr. 64. Tabernacula quemadmodũ conſueuerat temporibus æſtiuis, carbaſeis intenta uelis collocari iuſſit in littore.

Vmbra æſtiua. Ouid. 13. Metamor. 170.
Solibus hybernis, æſtiua gratior umbra.

Aeſtimo,] æſtimas, pen. corr. (τιμάω, ἀξιοτιμάω,) æſtimare. Valla. Aeſtimo & exiſtimo à pleriſq; confunduntur, quũ diuerſa ſint, ſicut cogito & excogito, antè enim eſt cogitare, deinde excogitare: licet non quicunq; cogitat, ſtatim & excogitet. Ita prius rem æſtimamus, deinde qualis ſit exiſtimamus. Aeſtimare enim eſt conſiderare: Exiſtimare uerò iudicare. Quintil. lib. 2. cap. 13. Conſumptis affectibus, non reperiens quo dignè modo uultum patris poſſet exprimere, uelauit eius caput, & ſuo cuiuſq; animo dedit æſtimandum. Cicero de Legibus, Siſenna eius amicus omnes adhuc ſcriptores, niſi qui fortè nondum ediderunt, de quibus æſtimare non poſſumus, facilè ſuperauit. Et in Verrinis, Expendite hæc, atq; æſtimate. Vnde dictum eſt æſtimare pro taxare: ab æs æris, & τιμὴ Græcè, quod eſt precium Latinè.

Aeſtimare, cum ablatiuo precij. Cic. 5. Verr. 185. Eodem tempore Antonius tribus denarijs æſtimauit poſt meſſem. De frumento loquitur.

Aeſtimare cum accuſatiuo & ablatiuo. Quint. lib. 11. cap. 1. Sic egit, ut qui pœnam ſuam honoribus ſummis eſſet æſtimaturus. De Socrate loquitur.

Aeſtimare litem. Cicer. 4. Verr. Qua in ciuitate Caio Catoni clariſſimo uiro Conſulari homini ſeſtertium XVIII. millibus lis æſtimata ſit. Litem æſtimatam Catoni dicit, id eſt, cum damnatum octodecim millibus nummum iudicio repetundarum. Idem in ultima actione, Non ex litibus æſtimatis tuis pecuniam domum: ſed ex tua calamitate cineri atque oſſibus filij ſui ſolatium uult reportare. Lites æſtimatas, uocat pecuniam mulctatitiã, et nummarias ſententias: ut hodie quum iudices certa ſumma, actorum diſpendia & incommoda æſtimantes, tantæ pecuniæ reos damnant. Id à iuris authoribus, quanti intereſt actoris appellatur. Litis autem æſtimatio ita appendix erat damnationis, ut hodie ex formula iudiciali, id eſt, quod Damna & intereſſe uocant. Hæc Budæus. Aſconius, Repetundarum cauſa ita ſe habet, ut ſi reus conuictus ſit atque damnatus, pecuniam reddat æſtimata lite: hoc eſt, in precium redactis omnibus furtis: quam ſummam pecuniæ proſcriptis eius bonis ſectores curabant.

Aeſtimare nomina alicui. Ci. 3. Verr. 70. Illa ſunt nomina, quæ Dolabellæ neceſſariò ſunt æſtimata.

Aeſtimare pecunia. Cic. 7. Verr. 18. Deinde hæc expendite atq; æſtimate pecunia. Ibidẽ 19. Hæc æſtimare pecunia non queo uulgò appretiare dicunt.

Aeſtimare precium rei. Cic. 7. Verr. 19. Deinde crimen ſine accuſatore, ſententia ſine conſilio, damnatio ſine defenſione: æſtimate harum rerum omnium precia. Ac ſi diceret, conſiderate quàm parui hæc ſint momenti.

Aeſtimare carius. Plancus Ciceroni, li. 104. 5. Etſi à te propter amorem carius ſunt æſtimata. Brutus Cicerõi in epiſtolis ad Brut. 16. 12. Valde carè æſtimas tot annos.

Aeſtimare flocci. Plaut. Moſtell. 2. 73. Neq; quod dixi flocci æſtimat. Hoc eſt, nihili facit.

Aeſtimare magni & magno, hoc eſt, magnifacere. Cic. 2. de Finib. 90. Magni enim æſtimabat pecuniam. Ibidem lib. 3. 17. Næ ego iſtam glorioſam memorabilemq; uirtutem non magno æſtimãdam putem. Idem 6. Verr. 11. Tu iſta permagno æſtimas: ego uerò ad meam rationem uſumq; non æſtimo.

Nonnihilo æſtimare. Cic. 4. de Finib. 102. Non quia bonũ ſit, ualere, ſed quia ſit nonnihilo æſtimandum.

Aeſtimare tanti, quanti, tantidẽ, pluris, & minoris. Cic. 6. Verr. Quanti hæc eorum iudicio, qui ſtudioſi ſunt harum rerum, æſtimentur. Idem, Et aiebat ſe tantidem æſtimaſſe. Idem 1. Acad. 52. Ex ijs alia pluris eſſe æſtimanda, alia minoris. Idem 4. Acad. Quanti libertas iſta æſtimanda eſt? Liuius, Mancipia minora annis xx. quæ poſt proximum luſtrum decẽ millibus æris, aut pluris uæniſſent, ea quoq; decem tanto pluris, quàm quanti eſſent, æſtimarentur.

Expendere atq; æſtimare aliquid. Cice. poſt reditum in Senatu. 13. Idem expendunt atq; æſtimant uoluptates: ſententiamq; dicunt, & iudicant: quantum cuiq; libidini tribuendum eſſe uideatur.

Aeſtimare ac diſpicere. Colum. lib. 4. cap. 27. Quare prudentis eſt ac maximè callentis uinitoris, æſtimare, ac diſpicere, quibus locis in annum debeant materias ſummittere.

Aeſtimare aliquem. Plautus Capt. 7. 4. Nam ego te æſtimatum huic dedi uiginti minis.

Bene de aliquo æſtimare: Vulgus dicit, Habere bonam opinionem de aliquo. Cic. Att. lib. 9. Oratio fuit ea noſtra, ut bene potius ille de nobis æſtimaret, quàm gratias ageret. Putarim hoc loco legendum, exiſtimaret: unde & bonam exiſtimationem de aliquo dicimus.

Aeſtimare aliquem ex artificio. Cicero pro Roſcio Comœdo 17. Nemo illum ex trũco corporis ſpectabat, ſed ex artificio comico æſtimabat.

Aeſtimare aliquid ex ueritate, uel ex opinione. Cic. pro Roſcio Comœdo 17. Sic eſt uulgus, ex ueritate pauca, ex opinione multa æſtimat.

Largè liberaliterq; æſtimare. Vide Liber liberi.

Grauius aliquid æſtimare. Cæſar belli Gal. lib. 7.

Aeſtimãdum dare aliquid ſuo cuiuſq; animo. Quintilianus lib. 2. cap. 13. 9.

Aeſtimatio, (τίμημα, τίμησις, διατίμησις,) Id eſt, conſideratio & perpenſio. Cic. 3. de Finib. Quod pondus dignum habeat æſtimatione. Plin. lib. 7. cap. 50. Quid quod æſtimatione nocturnæ quietis, dimidio quiſq; ſpacio uitæ ſuæ uiuit.

Aeſtimatio: Taxatio. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 334. Militibus æqua facta æſtimatione, pecuniã pro his rebus ſoluit. Idem in Paradoxis 64. Non æſtimatione ſenſus, uerum uictu atq; cultu terminatur pecuniæ modus. Sic Plin. lib. 12. cap. 19. 7.

Aeſtimationem accipere. Vide Accipio.

In æſtimationem aliquid accipere. Cic. ad Rutilium lib. 13. 9. 3. à M. Laberio C. Albinus prædia in æſtimationem accepit.

Aeſtimator, pen. prod. (τιμητὸς,) Qui æſtimat & conſiderat. Cicer. 3. de Finib. 10. Et quia te æquiſſimum habeo eorum ſtudiorum quæ mihi communia tecum ſunt, æſtimatorem, & iudicem. In Oratore 78. Quis tandem id iuſtus rerum æſtimator reprehenderet?

Aeſtimator: Qui taxat. Cicer. in Piſonem. 68. Vnus tu domi-

mus: unus æſtimator: unus uenditor. Idem in Paradoxis 65. Iſti callidi rerum æſtimatores prata, & areas quaſdam magno æſtimant &c.

Parcus æſtimator. Vide Parco.

Aeſtimabilis, & hoc æſtimabile. penul. corr. (τιμητὸς.) Quod æſtimari poteſt: unde Inæſtimabile, quod nullo precio poteſt æſtimari. Cic. 3. de Finib. 30. Aeſtimabile eſſe dicitur &c.

Aeſtus,] huius æſtus, maſc. gen. (καύσων, πνῖγος, βρασμὸς, καύσων,) Feſtus. Aeſtus, ſolis, & æſtiui temporis flagrantia. Virg. 3. Georg. Aeſtib. et medijs umbroſam exquirere uallē.

Aeſtus, de calido ignis uapore dictum, qualis exit è fornace. Vir. 2. Aeneid. Propiusq; æſtus incendia uoluunt. Ibidem, Exuperant flammæ: furit æſtus ad auras.

Aeſtus, ut ait Nonius, eſt marinus impetus, & commotio. Plaut. Aſin. Quo magis te in altum capeſſis, æſtus te in portum refert. Virg. 1. Liu. 3. bel. Pun. 192. Aeſtu ſecundo Locros traiecit. Ab hac ſignificatione legimus æſtuoſum mare.

Marinus, ſiue maritimus æſtus. Cic. 2. de Diuinat. 50. Et lib. 2. de Natura deorum 29.

Vaſti æſtus maris. Catul. in Argonaut. 26.

Aeſtus maris accedunt, &c. Plin. lib. 2. cap. 97. Aeſtus maris accedere, & reciprocare, maximè mirum: pluribus quidem modis, uerum cauſa in Sole Lunaq;. Bis inter duos exortus Lunæ affluunt: bisq; remeant uicenis quaternisq; ſemper horis. Et primum attollente ſe cum ea mundo, intumeſcentes: mox à meridiano cœli faſtigio uergente in occaſum, reſidentes: rurſusq; ab occaſu ſubter cœli ima, & meridiano cōtraria accedente, inundantes: hinc donec iterū exoriatur, ſe ſorbentes. Nec unquam eodem tempore quo pridie, refluit: ut ancillante ſydere, trahenteq; ſecum auido hauſtu maria, & aſſiduè aliunde quàm pridie exoriente: paribus tamen interuallis reciproci, ſenisq; ſemper horis, non cuiusq; diei, aut noctis, aut loci: ſed æquinoctialibus.

Aeſtus maris creſcit, decedit, recedit. Plin. lib. 2. cap. 97. In ripa Bætis oppidū eſt, cuius putei creſcente æſtu minuuntur, augeſcunt decedente. Et cap. 98. His addit Ariſtoteles, nullum animal niſi æſtu recedente expirare.

Aeſtus maris modici, &c. Plin. lib. 2. cap. 97. Modici Luna noua æſtus, pleniore ab ea exundant, plenaq; maximè feruent. Inde miteſcunt. Pares ad ſeptimam primis. Iterumq; alio latere diuidua augentur. In coitu Solis Pares. Planè eadem aquilonia, & à terris longè recedente, mitiores, quàm quū in Auſtros digreſſa, propiore niſu uim ſuam exercet. Paulò pòſt, Duobus æquinoctijs maximè tumentes, & autumnali amplius quàm uerno. Inanes uerò bruma, & magis ſolſtitio.

Feruet æſtu pelagus. Cic. 3. de Orat. 86.

Aeſtu frangitur mare. Lucret. lib. 6. 29.

Furit æſtus arenis. Virg. 1. Aeneid. 23.

Aeſtus pro mari æſtuoſo. Virg. 2. Georg. 33. Tyrrhenusq; fretis immittitur æſtus Auernis.

Aeſtus, translatum ad animum. Cicer. de claris Orat. 155. Sed hunc quoq; abſorbuit æſtus quidam non inſolitæ adoleſcentibus gloriæ, pro uehementiori cupiditate & ardore quodā.

Fluctuare æſtu curarum. Virg. 8. Aeneid. 4.

Aeſtus ingenij. Cicero 3. de Orat. 80. Quò quum ingreſſus eſſes, repentè te quaſi quidam æſtus ingenij tui procul à terra abripuit, atque in altum à conſpectu penè omnium abſtraxit.

Aeſtus conſuetudinis, Impetus uis. Alluſio eſt ad æſtum maris. Cic. 2. de Legibus 15. Ne æſtus nos cōſuetudinis abſorbeat.

Commouere æſtus belli. Lucret. li. 5. 288. Et belli magnos commouit funditus æſtus. Hoc eſt, tumultus bellicos.

Aeſtus, pro amore. Ouid. 14. Metamor. 71.

Vt primum ualido mentem collegit ab æſtu.

Aeſtus, Agitatio, & difficultas. Quint. lib. 11. cap. 1. Illic maior æſtus ubi quis pudenda queritur.

Aeſtus ulceris. Cic. 2. Tuſc. 29.

Iamiam abſumor, conficit animam.

Vis uulneris, ulceris æſtus. Id eſt, ulceris inflammatio. Eodem modo calor ille febris intentiſſimus. æſtus quoq; dicitur.

Aeſtus, Dubitatio, ſolicitudo. Plin. lib. 1. Epiſto. ad Pompeium Falconem. Erat hic quoq; æſtus, ante oculos, ſi forte me appellaſſet. Idem alibi: Explica æſtum meum, id eſt, dubitationem, inquit, Budæus.

Anceps æſtus. Sene. Medea. 12. 12.

- anceps æſtus incertam rapit, hoc eſt, incertus animi furor, & agitatio.

Ardens æſtus. Virg. de quatuor partibus anni.

Calidi æſtus. Lucret. lib. 1. 61.

Dubius æſtus. Claud. in Ruff. lib. 1. 15.

Feruidus æſtus. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 8.

Grauem æſtum ſolari fluuijs. Horat. 2. Carm. 5. 2.

Horriferi æſtus. Vide Eructare æſtus horriferos.

Ignaui æſtus. Ab effectu, quòd ignauos homines reddant. Ouid. 7. Metamor. 106.

Incenſos æſtus auertere, id eſt, febrem. Virg. 3. Georg. 90.

Letiferi æſtus. Ouid. 7. Metamor. 107.

Medij æſtus, hoc eſt, Meridies, quo tempore ſol ardet maximè. Virg. 4. Georg. 80.

Aeſtus muſtulentus. Plaut. Ciſtel. 10. 101. Muſtulentus æſtus nares attigit. Ioco dictum de uapore uini recentis et muſtei.

Nebuloſus. Vide Nebula.

Rabidi æſtus, id eſt, calores. Auſonius 3. Sectione 3. ad Paulinum epiſtola.

Rapidus æſtus. Virg. 2. Eclog. 3.

Vbi Seruius, Rapido æſtu: uehementi & feruenti.

Sicci æſtus. Colum. de cultu hortorum, lib. 10.

Steriles æſtus. Claud. 3. Paneg. 56.

- ſteriles iuuat ire per æſtus.

Sydereus æſtus. Ouid. 6. Metamor. 69. Hoc eſt, ſolis ardores.

Tremulus æſtus. Lucret. lib. 6. 177.

Validus æſtus. Vide Aeſtus pro amore.

Exæſtuare æſtus. Lucret. lib. 6. 164. Hos igitur tellus omnes exæſtuat æſtus. Id eſt, ebullit & efflat.

Aeſtu, febriq; iactari. Cice. in Catilin. 23. Sæpe homines ægri, morbo graui, quum æſtu febriq; iactantur, ſi aquam gelidā biberint, prius releuari uidentur: deinde multò grauius uehementiusq; affligtantur.

Inſinuare æſtum. Lucret. lib. 6. 173. de Sole.

Laborare æſtu. Columel. lib. 4. cap. 24.

Releuare æſtus. Ouid. 3. de Arte amandi 138.

Secare æſtum. Virg. 8. Aeneid. 133.

Et circum argento clari delphines in orbem

Aequora uerrebant caudis, æſtumq; ſecabant. Hoc eſt, maris agitationem. Semper enim mare turbatur, quum delphines apparent.

Solari æſtum fluuijs. Vide, Grauem æſtum ſolari fluuijs.

Solui æſtu. Lucret. lib. 1. 102.

Suſtinere æſtus. Ouid. 1. Metamor. 63.

Torrens æſtus. Plin. lib. 8. cap. 12.

Torrens æſtu terra. Colum. lib. 4. cap. 19.

Aeſtuarium, Denominatiuum. Aeſtuaria ut Strabo ait, ſunt loca quæ marinis aquis referta ſunt ex inundationibus pelagi, per quas ſæpe in mediterranea fluuiorum inſtar nauigantes aſcendunt: aliquando non niſi nando tranſiri poſſunt, à Græcis ἀνάχυσις, hoc eſt, inundatio dicitur. Cæſar, Pedeſtria eſſe itinera conciſa, æſtuarijs nauigationem impediri. Idem lib. 2. bel. Gall. 330. Maiores natu, quos unà cū pueris mulieri-

mulieribusq; in æſtuaria ac paludes collectos dixeramus. Plin. lib. 5. cap. 1. 2. Affunditur autem huic æſtuarium è mari flexuoſo meatu. De eiuſmodi æſtuarijs intelligitur Virgilij periphraſis in 2. Georg. his uerbis,

-- qua ui maria alta tumeſcunt

Obicibus ruptis: rurſusq; in ſeipſa reſidunt. Vbi Seruius, Aeſtuaria Oceani accipimus, quà per Gallias & Hiſpanias in infinitum erumpit, contempta lege riparum, ad quas rurſus recurrit.

Aeſtuarium, quo uapores exhalantur: Id eſt, emittuntur, ſiue ſit hiatus naturalis, ſiue foſſa manufacta: quod & uaporariū, et ſpiraculum dici poteſt. Vitruuius lib. 8. cap. 7. Lucerna accēſa demittatur: quæ ſi permanſerit ardens, ſine periculo deſcendetur. Sin autem eripietur lumen ui uaporis: tunc ſecundum puteum dextra, ac ſiniſtra effodiētur æſtuaria, ita (quē admodum per nares) ſpiritus æſtuarijs diſſipabuntur. Eandē ſententiam, ſed breuius habet Plinius lib. 31. cap. 3.

Aeſtuo, æſtuas, (καυματίζω, βράσσω,) æſtuare: Aeſtu feruere, & quaſi calore ſuffocari. Iuuenalis Saty. 3. Si dixeris, æſtuo: ſudat. Cic. 2. Tuſcul. 59. Itemq; Lycurgi, laboribus erudiunt iuuentutem, uenando, currendo, eſuriendo, ſitiendo, algendo, æſtuando, Colum. Vt à ſole æſtuante uuæ, & à uentis protegantur.

Aeſtuare, Exhalare: hoc eſt, emittere calidum uaporem, qui æſtus dicitur. Virgil. 6. Aeneidos,

Turbidus hic cœno, uaſtaq; uoragine gurges

Aeſtuat: atq; omnem Cocyto eructat arenam. Sic fornax æſtuare dicitur.

Aer æſtuat. Propert. lib. 2. eleg. 29. 1.

Caloribus æſtuare. Columel. lib. 4. cap. 8.

Aeſtuare deſiderio. Cicer. ad Trebatium lib. 7. 18. 2.

Dies æſtuat. Lucan. lib. 1. 4.

Humor æſtuat. Virg. 4. Georg. 62.

Ignis æſtuat. Virg. 4. Georg. 53.

Mare æſtuat: Id eſt, agitatur. Curtius, Aeſtuare ſemper fretum, quoq; arctius uolutetur inter inſulam & continentem, hoc acrius furere.

Ventus æſtuat in eum locum. Sueto. Foſſas omnes in quas uentus æſtuat, oblimatas longa uetuſtate, opere militari deterſit.

Aeſtuare, Angi, & cum ægritudine animi ſolicitum, & perturbatum eſſe. Cicer. 4. Verr. 53. Itaq; æſtuabat dubitatione, uerſabat ſe in utranq; partem. Idem de Aru. reſpon. 1. Exanguis atq; æſtuās ſe è curia proripuit cum quibuſdam fractis iam atque inanibus minis.

Aeſtuare in aurum. Claudian Eutrop. lib. 1. 39.

Iſte nec Eunuchis placidus, ſed peius in aurum Aeſtuat.

Pudor æſtuat in corde. Virgil. 10. Aeneid. 172. & lib. 21. 134.

Inſolenter æſtuare. Catul. epigram. 22. 3.

Lenius æſtuare. Ouid. 9. Metamorpho. 154.

Aeſtuare & tergiuerſari. Cic. pro Flacco 38. Hunc æſtuantem & tergiuerſantem iudicio ille proſequitur.

Aeſtuare inuidia, Quod & flagrare inuidia dicitur. Salluſtius. Nanq; pleraq; nobilitas inuidia æſtuabat.

Aeſtuans. (καυματίζων,) Catul. epigram. 58. 10. Animo æſtuante rurſus reditum ad uada retulit.

Aeſtuantia refrigerare. Plin. lib. 17. cap. 4. 2.

Aeſtuatio, Verbale, (καύματωσις,) Vt Aeſtuatio urbanorum ciuium. Plin. lib. 18. cap. 1. 6. Quorum æſtimatione & gaudio nos quoq; relictis æſtuationi ſuæ iſtis hominum turbis, pergamus excolere uitam. Id eſt, uehementibus deſiderijs, & cupiditatibus.

Aeſtuoſus, penul. prod. (πνιγώδης, βρασμώδης,) adiectiuum, Quod æſtu, id eſt, calore plenum eſt. Colum. lib. 11. cap. 2. 39. Septimo Cal. Auguſtas Canicula apparet, caligo æſtuoſa. Idem lib. 4. Cœlum neq; niuale uinea, nec rurſus æſtuoſum deſiderat.

Aeſtuoſus Auſter, Vulturnus & Fauonius. Plinius libro ſecundo cap. 47. 19.

Aeſtuoſa & puluerulenta uia iter conficiebam. Cicer. Atti. lib. 5. 101. 1.

Calabria æſtuoſa. Horat. 1. Carm. 31. 1.

Freta æſtuoſa. Horat. 2. Carm. 7. 4.

Impotentia æſtuoſa. Horat. Epod. 16. 13.

Iupiter æſtuoſus. Hoc eſt, Iupiter Ammon, ad cuius oraculum in Lybia Cyrenaica, Auſtro flante, ſic agitatur & æſtuant arenæ, ut mare fluctibus. Authores Plinius, Mela, Solinus, Catullus, epig. 7. 1.

Locus æſtuoſus, Cornel. Celſus lib. 8.

Syrtes æſtuoſæ. Horat. 1. Carm. 22. 1.

Vbi Acron. Aeſtuoſas, id eſt, procelloſas; aut nimiò ſole feruentes. Vnde Virgilius.

- & inhoſpita Syrtis.

Animal æſtuoſiſſimum. Colum. lib. 7. cap. 10. de ſue.

Dies æſtuoſiſſimi. Plin. lib. 34. Non fit hoc niſi æſtuoſiſſimis diebus circa Canis ortum.

Aeſtuoſus, aduerbium. Horat. Epod. 3. 4.

Nec munus humeris efficacis Herculis Inarſit æſtuoſius.

Aeſtifer, penul. corr. æſtifera, æſtiferum, (πνιγοφόρος,) Virgil. 2. Georg. 71. Hoc ubi hiulca ſiti findit Canis æſtifer arua. Cic. in Arato. 13.

Aeſtiferos ualidis erumpit flatibus ignes. Ibidem 37.

Aeſtifer eſt pandens feruentia ſydera Cancer. Sil. Ital. lib. 1. 39.

Aeſtifer, Hoc eſt, æſtum ferens, ſeu patiens. Lucan. lib. 1. 42.

- ſicut ſquallentibus herbis

Aeſtiferæ Libyes uiſo leo comminus hoſte. Stat. 3. Syl. 3. 19.

- quod meſſibus Afris

Verritur, æſtiferi quicquid terit area Nili.

Campi æſtiferi, hoc eſt, æſtum ferentes, ſeu patientes. Sil. Ital. lib. 17. 91.

Aeſyetes, Aeſyetæ, penul. corr. Viri proprium. Ex huius ſepulcro ad Troiam extructo ſpeculabatur Polites quid in ſuis nauibus facerent Græci Troiam obſidentes. Homerus 2. Iliad. Strabo lib. 13.

Aeſymnius, uiri Megarenſis nomen, & eiuſdem nominis tumulus. Pauſanias in Attica.

Aeſymnus, unus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus teſte Homero lib. Iliad. 11.

Aeſyrmus, urbs Thraciæ, teſte Homero lib. Iliad. 8.

Aeta, Colchorum rex, Medeæ & Abſyrti pater. Vide Aeeta.

Aetas,] ætatis penul. prod. f. gene. ἡλικία ab æuo deducitur, quaſi æuitas. Aetatem Varro diuiſit in infantiam, pueritiam, adoleſcentiam, iuuentam, ſenectam, quarum tamen ſingulæ trifariam diuiduntur, ut prima pars uiridis ſit, deinde adulta, poſtea præceps. Hinc eſt quod Virgilius ait, Viridisq; iuuenta. Seruius in 5. Aeneid.

Aetates ſic finiuit Seruius Tullius rex, quum cenſus faciendi gratia, illas quinq; claſſes populi Romani inſtrueret, ut pueros eſſe exiſtimaret, qui minores eſſent annis ſeptendecim. Inde ab anno decimoſeptimo, quos idoneos iam eſſe reipublicæ arbitraretur, milites ſcripſit, eosq; ad annum quadrageſimūſextū iuniores dixit, ſupraq; cū numerū Seniores appellauit. Author Tubero lib. 1. Hiſtoriarum, apud Gellium, lib. 10. cap. 28.

Aetas in uino. Plinius lib. 23. cap. 1. Sua cuique ætas uino gratiſſima, hoc eſt media. Vnde ætatem ferre, & pati æuum, dicitur

citur de fructibus non fugientibus. Budæus.

Aetas pro hominibus in ætate degentibus. Ouidius 2. Metamorpho. 84.
Quum ſubit illa nemus, quod nulla ceciderat ætas. Hoc eſt, nullius ætatis homines.

Aetas pro iuuentute. Cicer. 7. Verr. 51. Erat ea nauis plena iuuentutis formoſiſſimæ, plena argenti facti atque ſignati. Paulò pòſt, Si qui ſenes aut deformes erant, eos in hoſtium numero ducit: qui aliquid formæ, ætatis, artificijq; habebant, abducit omnes.

Aetas pro ſolo anno interdum ponitur. Varro, Aetatem uix decimam ingreſſus. Virg. 3. Georg. 37.
At tribus exactis, ubi quarta acceſſerit ætas,
Carpere mox gyrum incipiat. Seruius: Id eſt, quartus annus. Nam ætatem plerunq; generaliter dicimus pro anno, pro triginta, pro centum, pro quouis tempore.

Aetas pro tempore. Plin. lib. 12. cap. 1. 5. Hoc actum circa urbis captæ ætatem. Sic uſitatè Noſtra ætate dicimus, pro noſtro tempore.

Aetas pro ſeculo, id eſt, centum annis. Cic. de Senect. 27. Tertiā enim iam ætatem hominum uiuebat. De Neſtore dictum, qui ſecundum poetas trecentos annos uixit. unde ipſe apud Ouidium ſic ait lib. 12. Metamor. 38. – uixi
Annos bis centum: nunc tertia uiuitur ætas.

Aetas pro uita hominis frequenter & uenuſtè accipitur. Eſt autem pars pro toto per ſynecdochen, quia ætates ſunt uitæ partes. Plaut. Rud. 27. 9.
– in ætate hominum plurimæ
Fiunt tranſennæ, ubi decipiuntur dolis. Idē Menæh. 17. 80.

Aetas item aliter accepta. Virg. 8. Aeneid. 39.
Attulit & nobis, aliquando optantibus ætas
Auxilium, aduentumq; dei. Hoc eſt, beneficium temporis, ait Seruius. Nos uulgò tempus uocamus.

Lanuginis primæ ætas: Hoc eſt, iuuentus, in qua barba incipit pubeſcere. Ouid. 21. Epiſt. 17.
Abſtulit, atq; anni, quos uir amare poteſt?

Curſus ætatis. Cicer. de Senect. 30. Curſus eſt certus ætatis, & uia una naturæ, eaq; ſimplex: ſuaq; cuiq; parti ætatis, tempeſtiuitas eſt data.

Fabulam ætatis peragere. Cic. de Senec. 59. Quæ ſunt igitur uoluptates corporum cum authoritatis præmijs comparandæ? quibus qui ſplendidè uſi ſunt, ij mihi uidentur fabulam ætatis peregiſſe, nec tanquam inexercitati hiſtriones in extremo actu corruiſſe. Congruenter autem uitæ tempora fabulis comparantur, quia ſicut fabula quinq; actibus conſtat, ita hominis uita quinq; ætatibus, ſeu gradibus.

Fata ætatis implere. Ouid. 7. Epiſt. 8

Feruor ætatis. Cic. de Senect. 41.

Flexus ætatis. Cic. 1 de Orat. 2. Si infinitus forenſium rerum labor, & ambitionis occupatio, decurſu honorum & ætatis flexu conſtitiſſet.

Flore ætatis frui. Lucret. lib. 4. 221.

Florem ætatis tangere. Lucret. lib. 3. 155.
Quoue modo poterit pariter cum corpore quoq;
Confirmata cupitum ætatis tangere florem Vis animi.

Freta ætatis, Feruores ætatis. Lucret. lib. 4. 207.

Id ætatis homo, Id ætatis ſumus, pro, eius ætatis. Cic. ad Toraniū lib. 6. epiſt. 20. Ita uiximus, & id ætatis iam ſumus, ut omnia, quæ non noſtra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. Idem 1. de Orat. 103. Quoniam id nobis hominibus id ætatis oneris ab horum adoleſcentium ſtudijs imponitur.

Idem ætatis, pro eiuſdem ætatis. Tacitus lib. 13. Mos habebatur principum liberos cum cæteris idem ætatis nobilibus ſedentes ueſci in aſpectu propinquorum.

Lubricum ætatis. Vide Lubricus.

Maturitas ætatis. Cic. Leptæ lib. 6. epiſt. 18. 8. Etſi abeſt maturitas ætatis, tamen perſonare aures eius huiuſmodi uocibus non eſt inutile.

Peractio ætatis. Cice. de Senect. ad finem, Senectus autem peractio ætatis eſt, tanquam fabulæ.

Progreſſus ætatis. Vide, Iniens ætas.

Robur ætatis quammaturrimum. Tacitus lib. 12

Ruina ætatis. Ouid. 1. de Pont. eleg. 5. 2.
Nec me ſi ſubitò uideas cognoſcere poſſis:
Aetatis facta eſt tanta ruina meæ.

Spacium ætatis. Cicer. de Senect. 56.

Spacium uetuſtum ætatis. Lucret. lib. 2. 235.

Specie ætatis uti. Ouid. 5. Faſt. 71.
Et monet ætatis ſpecie, dum floreat, uti:
Contemnunt ſpinam quum cecidere roſæ.

Breue tempus ætatis ſatis eſt longum ad bene honeſteq; uiuendum. Cicer. de Senect. 64.

Tempus extremum ætatis. Cicer. de Senect. 8.

Tempus finitum ætatis. Vide, Tempus infinitum ætatis.

Temporis futuri ætas. Ouid. 15. Metamorpho. 176.

Tempus infinitum ætatis. Cic. li. 2. de Finib. 140. Quum enim ſummum bonum in uoluptate ponat, negat infinito tempore ætatis uoluptatem fieri maiorē, quàm finito atq; modico.

Tempus modicum ætatis. Vide, Tempus infinitum ætatis.

Tempus noſtrum ætatis. Cicer. ad Qu. Fratrem, lib. 3. 21. 6.

Aetatis tempora queri. Propert. lib. 1. eleg. 7. 2.

Tempus ultimum ætatis. Cic. lib. 2. de Finib. 139.

Ver breue ætatis. Ouid. 10. Metamor. 17. – citraq; iuuentam
Aetatis breue uer, & primos carpere flores.

Adulta ætate filius, apud Ciceronem. Vide Adultus.
Quintil. lib. 2. cap. 4. 4.

Annua ætas. Plin. lib. 8. cap. 40.

Auida ætas. Seneca, Et quicquid auida per tot annorum gradus
Abſcondit ætas.

Aurea. Ita enim fuit appellata, quòd optimis moribus illo tempore quo Saturnus regnauit, homines floruerint. Ouidius 1. Metamorpho. 18.
Aurea prima ſata eſt ætas, quæ uindice nullo
Sponte ſua ſine lege fidem rectumq; colebat.

Bona ætas, pro adoleſcentia, quæ uidelicet felicior uitæ pars exiſtimatur. Cic. de Senect. 44. Quod ſi ipſis uoluptatibus bona ætas fruitur, libentius primum paruulis fruitur rebus.

Conſtans. Cicero de Senectute 30. Vt enim infirmitas puerorū, & ferocitas iuuenum, & grauitas iam conſtantis ætatis: ſic ſenectutis maturitas naturale quiddam habet, quod ſuo tempore percipi debeat.

Craſtina. Stat. 3. Thebaid. 113. – quid craſtina uolueret ætas,
Scire nefas homini.

Decrepita ætas. Vide, Prouecta ætas.

Dura. Horat. 1. Carm. 35. 7. id eſt, Ferrea.

Edax. Lucan. lib. 7. 81.
Non ætas hæc carpſit edax.

Effœta. Stat. 6. Thebaid. 51.

Extrema ætas. Cicero de Senect. 57. Huius extrema ætas in hoc beatior quàm media, quòd authoritatis plus habebat, laboris minus.

Ferox. Horat. 3. Carm. 5. 3.

Firmam ætatem dici putat Galenus, eorum qui mediam conſiſtentiæ, ſeu uigoris ætatem & ſenectutis agunt: quū iam creſcendi ætas & tēpus exceſſit, necdū tamē ſenectutis ſenſus ullus notabilis comparet. Ex Cœlio Antiqu. lect. li. 14. ca. 53.

Flexibilis. Cic. ad Brutum, Epiſt. 18. 4. Videtur enim eſſe indoles: ſed

les: ſed flexibilis ætas: multiq; ad deprauandum parati.

Florens. Cic. de Senect. 19. Temeritas eſt uidelicet florentis ætatis, prudentia ſenectutis.

Fœcunda. Claud. 8. Paneg. 53. Creſcite uirtutes, fœcundaq; floreat ætas.

Futilis. Sillius lib. 16. 131.

Grandior. Vide, Iniens ætas.

Heroicis etiam ætatibus Vlyſſem & Neſtorem accepimus, & fuiſſe, & habitos eſſe ſapientes. Cic. 5. Tuſcul. 10.

Huberior. Ouid. 1. Metamorpho. 41.
Tranſit in æſtatem poſt uer, robuſtior annus:
Fitq; ualens iuuenis, neq; enim robuſtior ætas
Vlla, nec uberior, nec quæ magis ardeat ulla eſt.

Imbecilla. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 17.
Accedent anni, tractari mollius ætas
Imbecilla uolet. Hoc eſt, Senilis.

Impenſa ætas labori. Lucan. lib. 2. 113.
Aetasq; impenſa labori Dant animos.

Impia. Horat. Epod. 16. 2.

Improuida ætas puerorum. Lucret. lib. 1. 192.

Incurioſa ſuorum ætas. Tacitus in uita Agricolæ: Clarorum uirorum facta moresq; poſteris tradere, antiquitus uſitatum, ne noſtris quidem temporibus, quāquam incurioſa ſuorū ætas omiſit. Id eſt, ſuos nihil curans.

Inertior. Ouid. Triſt. lib. 4. eleg. 7. 1.
Iam ſubeunt anni fragiles, & inertior ætas.

Inferior. Cic. 4. Academ. 130. Id eſt iunior, & poſterior.

Infirma. Ouid. 6 Faſt. 120. Quintil. lib. 1. cap. 3. 7. & 10.

Integra. Terent. And. Egregia forma atq; ætate integra. ut Virg.
Integer æui Aſcanius.
Nos florem ætatis non ineptè appellamus.

Inuida ætas. Horat. 1. Carm. 11. 2.
– dum loquimur, fugerit inuida Aetas.

Irreuocabilis ætas, præterita. Lucre. lib. 1. 95.

Lacrymabilis. Stat. 2. Syl. 1. 28. Non te forma mouet, non te lacrymabilis ætas.

Laſciua. Horat. 2. Epiſt. 2. 43.

Legitima ætas ad petendum magiſtratū. Liu. 3. Decad. lib. 5. 9.

Longa ætas magiſtra. Ouid. 5. Epiſt. 20. Quint. lib. 1. cap. 8. 6.
Longa ætas ſpacium dabit.

Lubrica. Claud. de rapt. Proſerp. lib. 3. 46.

Matura. Claud. 4. Paneg. 112.

Maturiſſima. ad Heren. lib. 4. 171. Hi ſapienter faciunt qui adoleſcentes maxime caſtigant: ut quibus uirtutibus omnem uitam tueri poſſint, eas in ætate maturiſſima uelint comparare.

Mauortia. Claudian. de bello Getico 7.

Media. Vide, Extrema ætas. &, Conſtans ætas.

Militaris, pro Robuſta & apta ad militiam. Liuius, Nec ullo iam qui militaris ætatis eſſet, non aut cæſo, aut fugato. Corn. Tacit. lib. 2.

Aetas militaris, Pro iuuenibus. Liuius 4. Decad. lib. 1. Idem 3. Decad. lib. 8. Igitur non militaris modò ætas, aut uiri tantum, ſed fœminæ quoque puerique ſupra animi corporiſq; uires adſunt.

Mobilis. Virg. 3. Georg. 32. – uiamq; inſiſte domandi:
Dum faciles animi iuuenum, dum mobilis ætas.

Mollis. Ouid. 1. de Arte amandi 2. Sed puer eſt, ætas mollis, & apta regi.

Mollior luxu ætas. Claud. de bello Getico 32.

Neſcia ſimulandi ætas. Quintil. lib. 1. cap. 3. 7.

Nobilis. Claudian. 22. Epigram. 32.
Nubilis. Claud. 1. Panegyr. 14.

Obnoxia iniuriæ ætas. Quintil. lib. 1. cap. 3. 10.

Omnis ætas, Tacitus lib. 4. Idem lib. 5. Iacuit immenſa ſtrages, omnis ſexus, omnis ætas, illuſtres, ignobiles, diſperſi, aut aggerati.

Ocioſa & quieta, Cic. de Senect. 74. Nónne melius multo fuiſſet, otioſam ætatem, & quietam ſine ullo, aut labore, aut contentione traducere.

Opportuniſſima ætas. Cicero ad Trebat. lib. 7. 7. 4.

Perpetuam ætatem reperire. Lucret. lib. 3. 201.

Poſtera. Vide Præſens ætas.

Primarum ætatum ingenia. Quintil. lib. 2. cap. 5. 12.

Præſens ætas. Horat. 2. Epiſt. 2. 9. – ueterêſne poetas,
An quos & præſens, & poſtera reſpuit ætas.

Precioſior ætas. Claud. 2. de rapt. Proſerp. 57.
– illic precioſior ætas. Aurea progenies habitat.

In prima ætate pudoris. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.

Puellaris ætas. Quintil. lib. 6. in proœ. 5.

Robuſtior. Claudianus 7. Paneg. 75.

Rudis. Vide, Vergit ætas.

Sapientior ætas. Vide Sera ætas.

Senatoria. Tacitus lib. 15 Idem lib. 20. Magnam eo die pietatis eloquentiæq; famam Vlpianus Meſſala adeptus, nondum ſenatoria ætate.

Senecta ætate. Lucret. lib. 5. 177.

Senecta ætate qui factus eſt puer: Pro, in ſenectute. Plautus. Vide Senectus.

Senior. Sene. Her. Eth. 4. 32.

Sera. Ouid. de Arte amandi, lib. 1. 13.
Seu te fortè iuuat ſera, & ſapientior ætas.

Simplex, hoc eſt, iuuenilis. Stat. 9. Thebaid. 176.

Strenua. Ouid. Amor. lib. 1. eleg. 15. 1.

Superior. Cic. de Senect. 58. Ibidem 69. Vt ſuperiorum ætatum ſtudia occidunt, ſic occidunt etiam ſenectutis.

Teneris ætatibus utilis. Quintil lib. 1. cap. 10. 26.

Velox. Stat. Achil. lib. 2. 80.

Vetus. Ouid. 5. Metamorpho. 20. At uetus illa ætas, cui fecimus aurea nomen.

Vinoſior. Ouid. 3. Faſt. 153.

Volatilis ætas. Ouid. 10. Metamorpho. 104.
Labitur occultè, fallitq; uolatilis ætas:
Et nihil eſt annis uelocius.

Accedit ætas uino, quum inueteraſcit. Vide Accedo.

Accedit illi plus ætatis. Cic. lib. 1. de Orat. 132. Solet idem Roſcius dicere, ſe quò plus ſibi ætatis accederet, eò tardioris tibicinis modos, & cantus remiſſiores eſſe facturum.

Accipere ætatem. Vide Accipio.

Adimere ætatem uino. Plin. lib. 23. cap. 1. Iam & patresfamiliâs ætatem ademere uinis, quæ per ſe cariem traxere.

Adoleuit ætas. Tacitus lib. 2. Annal. Nam ſuam ætatem uergere: Druſi nondum ſatis adoleuiſſe.

Affecta ætas. Cicero 6. Verr. 85. Vide Affectus. cta, ctum.

Agere ætatem deſidioſe. Lucret. lib. 4. 229.

Aetatem agere in aliquo loco, uel in re aliqua. Ci. in Bruto 89. Quum ætatem ageret Athenis: Idem 2. de Legibus 5. Hic ferè ætatem egit in literis. Et 5. Tuſcul. 113. In India qui ſapientes habentur, nudi ætatem agunt. Sall. Alios diuites eſſe, ut regio cultu ætatem agerent.

Acta ætas, uel exacta, pro extrema ſenectute, quæ decrepitudo dicitur: quia tunc uitæ tempus propemodum exactum eſt, id eſt finitum. Cic. ad Brutum, epiſtol. 2. 5. De me poſſum idem quod Plautinus pater in Trinummo, Mihi quidē ætas acta fermè eſt, tua iſtuc refert maximè. Idem 3. Tuſcul. 103. Acta ætas honeſtè ac ſplendidè.
Liuius. Exacta ætate Camillus. Id eſt, ſenio confectus.

Aetas quietè, & purè, & eleganter acta. Cic. de Senect. 12.

Aetas anteacta. Lucret. lib. 1. 48.

Antecellere ætate. Cicero de Senectute 59. Multa in noſtro collegio præclara ſunt, ſed hoc in primis, quòd ut quiſq; ætate antecellit, ita ſententiæ principatum tenet.

Anteire aliquibus ætate. Cic. 1. Tuſcul. 9.

Calens ætate. Ouid. 3. de Arte aman. 114.
Iſta decent pueros ætate & amore calentes.

Coaceſcit ætas. Cic. de Senect. 60. Vt enim non omne uinum, ſic non omnis ætas coaceſcit.

Compoſita ætas. Tacitus lib. 13. non procul ab initio.
-Virum ætate compoſita, inſontem, nobilem.

Confectus ætate. Hoc eſt, ualde ſenex. Virg. 4. Aeneid. 120. Cõfectum ætate parentem. Cicer. de Senect. 43. Idem in Catil. 40. Tertium genus eſt ætate iam confectum.

Confirmata ætas, Cic. ad Plancum lib. 10. Epiſt. 3. 4. Ego Plance neceſſitudinem conſtitutam habui cum domo ueſtra antè aliquanto, quàm tu natus es: amorem autem erga te ab ineunte pueritia tua, confirmata iam ætate familiaritatem, cùm ſtudio meo, tum iudicio tuo conſtitutam.

Conſumere ætatẽ multo labore & ſtudio. Quin. li. 2. ca. 20. 3.

Conterere ætatem in re aliqua. Cic. 2. de Legibus 79. Idem lib. 5. de Finibus 103.

Aetates totæ contritæ in aliquo ſtudio. Cic. lib. 1. de Orat. 111. Quo in ſtudio, hominum quoq; ingenioſiſſimorum ocioſiſſimorumq; totas ætates uidemus eſſe contritas.

Corroborata ætas. Cic. pro Cœlio 32.

Decurſa ætas. Cicero pro Quintio 66. Quam honeſtatem in iudicium tuum propè acta iam ætate decurſaq; attulit.

Deficit me ætas. Ouid. Metamorpho. lib. 12. 80.

Degere ætatem. Lucret. lib. 3. 102.

Degere tempus ætatis. Cic. de Senect. 2.

Degere omnem ætatem ſine dolore. Cic. lib. 2. de Finib. 187.

Aetatem cum aliquo degere, id eſt, Viuere. Plaut. Sic Aetatẽ exigere dicimus.

Deuexa ætas à laboribus ad ocium. Cic. ad Att. lib. 9. 181. 7. Et (ut uerum loquar) ætas iam à diuturnis laboribus deuexa ad otium, domeſticarum me rerum delectatione mollijt.

Ducere ætatem. Horat. 2. epiſt. 2. 41.

Ea ætate eſt. Cic. pro Cluent. 39. Idem pro C. Rabirio 19. Huic quidem afferet aliquam deprecationem periculi, ætas illa, qua tum fuit.

Emandare ætatem. Quintil. lib. 2. cap. 4. 10.

Emoritur ætate ſpes in pueris. Quintil. lib. 1. cap. 1. 3.

Exacta ætas. Cicero 7. Verr. 100. Idem pro Roſcio Comœdo 26. Quum illis exactæ ætatis ſeueriſſimè fructum, quem meruerunt, retribuam.

Exacta ætate eſt. Cic. de Senect. 56. M. quidem Valerium Coruinum accepimus ad cẽteſimum annum uitam produxiſſe, quũ eſſet exacta iam ætate in agris.

Exceſſit ætas ex magiſterio tuo, id eſt, deſii eſſe ſub ferula tua.

Extinguitur ætas. Vide Seneſcit ætas.

Feſſa alicuius ætas. Tacitus lib. 17.

Firmata ætas. Cic. pro Cœlio 34. Virg. 4. eclog. 8. Hinc ubi iam firmata uirum te fecerit ætas.

Florere ætate. Virgil. 7. eclog. 1. Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo.

Formare ætatem. Quintil. lib. 1. cap. 3. 7.

Frangitur ætas. Vide Seneſcit ætas.

Fugiens ætas. Catullus, Ne fugiens ſeclis obliuiſcentibus ætas.

Gerere ætatem cum aliquo. Seruius Ciceroni, lib. 4. epiſt. 5. 7. de Tulliæ obitu, Vt cum aliquo adoleſcente primario coniuncta, ætatem gereret.

Satis ætatis habere. Cic. pro Roſcio Comœdo 88.

Ingraueſcens ætas. Cic. ad Curionem lib. 2. epiſt. 7. Quare hoc animo in nos eſſe debebis, ut ætas noſtra iam ingraueſcens, in amore atque in adoleſcentia tua conquieſcat. Idem de Senec. 6.

Iniens ætas. Id eſt, initium adoleſcentiæ, primi anni pubertatis, prima adoleſcentia. Cic. in Vatinium 8. tempus ineuntis ætatis. Idem 2. Off. Ineuntis enim ætatis inſcitia, ſenum prudentia regenda eſt. Ineuntem autem ætatem, adoleſcentiam uocauerunt antiqui, quòd hæc ſit ueluti cognitionis ſui ipſius initium. Et pro lege Manilia 1. Vitæ meæ rationes ab ineunte ætate ſuſceptæ.

Mutare ætatem. Quintil. lib. 1. cap. 3. 8.

Numerare ætatem. Propert. lib. 3. eleg. 7. 4.

Obtinere ætatem. Vide Obtineo.

Aetas præcipitata, pro ſenili & uergente. Matius ad Ciceronẽ, lib. 11. epiſt. 28. 14. An quod adoleſcens præſtiti, quum etiam errare cum excuſatione poſſem, id nunc ætate præcipitata commutem? Præcipitata, quod iam uideatur quodammodo præceps in fatum ruere, ut ait Virgilius.

Præcurrere aliquem ætate. Cic. in Orat. 101.

Præterita ætas. Cicero de Senectute 5.

Procedere ætate uſq; ad. Cic. de Senect. 45. Liuius uſq; ad adoleſcentiam meam proceſſit ætate. Hoc eſt, uixit uſq; &c.

Proceſſiſſe ætate. Cicer. de Senect. 19.

Progrediens ætas. Vide, Feruor ætatis.

Progreſſa ætas. Sueton. in Claudio Cæſare, cap. 2.

Progreſſus ætate. Cicer. de Senect. 29. Niſi forte adoleſcentes, pueritiam, paulum ætate progreſſi, adoleſcentiam debeant requirere.

Prouecta ætas. Cic. 1. Tuſcul. 151.

Prouectus ætate. Cic. in Bruto 66. Idem de Senectute 9. Eum colere cœpi non admodum grandem natu, ſed tamen iam ætate prouectum.

Aetate prudentiores reddimur. Telemachus apud Homerum Odyſſeæ lib. 2.
-eram adhuc puer: aſt ubi iam ſum
Grandior, & reddit me aliorum oratio doctum,
Ipſeq; grandeſcit mi animus. Ex Eraſ. Chiliad.

Quieta ætas. Vide ocioſam ætatem.

Seneſcit ætas. Cic. de Sene. 35. Ita ſenſim ſine ſenſu ætas ſeneſcit.

Succedit ætas ætati. Cic. 11. Philip. ad finem. Nihil enim ſemper floret. ætas ſuccedit ætati.

Tardus ætate. Ouid. Metamorpho. lib. 8. 138.

Traducere ætatem. Cic. de Senect. 74.

Tranſcendere ætate æuum. Senec. Troad. 6. 59.

Tranſierunt hæc ætate. Quintil. lib. 1. cap. 4. 11.

Vergit ætas, Vide Adoleuit ætas. Tacitus lib. 4.

Viuere tertiam hominum ætatem. Vide Aetas pro ſeculo.

Volat enim ætas. Cic. 1. Tuſcul. 119.

Per ætatem, Id eſt, ætatis progreſſu, & ætate permittente. Cice. ad Plancum, lib. 13. Vt primum per ætatem iudicium facere potueris.

Aetatem aduerbium temporis. Teren. Eunu. 4. 5. 8. Iamdudum ætatem lites ſunt inter eos factæ maxumæ. Iamdudum ætatẽ, pro longinquo tẽpore. Lucilius. -ut multos menſeſq; dieſq; Non tamen ætatem. Aetatem, diu, longinquoq; tempore, ac prolixo, ut eſt ætas. Idem Hecy. 5. 1. 20. Nam neq; ille hoc animo erit ætatem. Plau. Aſi. 3. 6. Vt tibi ſuperſtes uxor ætatem ſiet. Nonius Marcellus: Aetatem poſitum pro ſæpe, ac diu. Plau. Aſin. Adeò ut ætatem ambo ambobus nobis ſint obnoxij. Idem eadem: Aetatem uelim ſeruire, Lebanum ut conueniam modò.

Aetatula, diminutiuum. (ἡλικίδιον,) Eſt tenerior puerorum ætas, & quaſi ætatis tyrocinium. Cic. 5. de Fin. 99. Facilè eſt hoc cernere in primis puerorum ætatulis. Idem de Aruſp. reſp. 38. Suet. in Claudio Cæſare cap. 16. Nihil amplius quàm monuit, ut aut parcius ætatulæ indulgeret, aut certè cautius.

Aetatula pro ætate, blandimenti cauſa poſitum. Plaut. Pſeud. 4. 40. In munditijs, mollitijs delicijſq; ætatulã agitis. Hoc eſt, tempus ætatis iucundiſſimum.

Aeternus,] adiectiuum, (ἀίδιος,) Quaſi æuiternus, propriè ſignificat quod fine caret. Nam æuum, inquit Seruius, propriè æternitatis eſt. Idem enarrans illud Virgilij in ſexto Aeneid. Mens agitat mollem? Si (inquit) ut Cicero dicit in Tuſculanis, æternum eſt quicquid in æterno motu eſt. Vir. 1. Geor. Impiaq; æternam timuerunt ſecula noctem. Cicero 4. Academ. 223. Et quicquid eſt, mortale ſit an æternum.

Aeternum de eo dictum, quod finem habeat. Terent. Eunu.
At nunc dehinc ſpero æternam inter nos gratiam
Fore Thais. Hoc eſt, donec uiuemus.

Aeuum æternum. Ouid. 1. Metamorpho. 132.

Aurum æternum. Stat. 5. Syl. 1. 38.

Cauſæ æternæ. Cic. de Fato 41. Nec ſi omne enunciatum, aut uerum aut falſum eſt, ſequitur illico eſſe cauſas immutabiles, eaſq; æternas.

Conſilia æterna. Horatius 2. Carm. 11. 3.
Acron, Aeternis: id eſt, infinitis & diuturnis.

Corpus æternum. Lucret. lib. 1. 49.

Decus æternum habere. Ouid. 3. Triſt. 1. 10.

Deus æternus. Cic. li. 2. de Finib. 141. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 3.

Dolorem æternum perferre. Lucret. lib. 3. 202.

Excubiæ diuum æternæ. Virgil. 4. Aeneid. 41.
-uigilemq; ſacrauerat ignem.

Excubias diuum æternas. Seruius, Definitio eſt æterni ignis.

Exilium æternum. Horat. 2. Carm. 3. 6.

Fœdera æterna. Virgil. 1. Georg. 12.
Continuò has leges, æternaq; fœdera certis
Impoſuit natura locis.

Honores æterni. Horat. 2. Carm. 1. 3.

Ignis æternus. Ouid. 3. Faſt. 85.
Ignibus æternis æterni numina præſunt
Cæſaris. Per ignes æternos intelligit ignem illum, qui à uirginibus Veſtæ conſecratis, perpetuo, & ſumma diligentia colebatur, & aſſeruabatur. Vnde & Horat. 3. Carm. 5. 3. æternam Veſtam appellat.

In æternum. Vide In.

In æternum condita urbs. Liu. 3. Decad. li. 8. Id eſt, ut æterna ſit.

Imperia æterna. Virgil. 1. Aeneid. 47.
O qui res hominumq;, deumq;
Aeternis regis imperijs, & fulmine terres.

Laborem æternum carpere. Catul. epig. 59. 62.

Luctu æterno tabeſcere. Lucret. lib. 3. 187.

Mors æterna. Lucret. lib. 3. 222.

Motus æternus. Lucret. 2. 212.

Mundus æternus. Ouid. 15. Metamorpho. 48.

Natura æterna. Lucret. lib. 3. 129.

Nomen æternum emere ſanguine. Ouid. 2. Amo. eleg. 10. 7.

Nomen æternum tenere. Virgil. 6. Aeneid. 47.
-æternumq; tenet per ſecula nomen.

Nox æterna. Virg. 10. Aeneid. 148.

In æternam clauduntur lumina noctem.

Opus æternum. Ouid. 3. de Art. amand. 83.
Sed famæ inuigilare iuuat, quis noſſet Homerum,
Ilias æternum ſi latuiſſet opus? Id eſt, ſemper uicturum.

Pacem æternam exercere. Virg. 4. Aeneid. 20.
Quin potius pacem æternam, pactoſq; Hymenæos
Exercemus?

Pergama æterna. Virg. 8. Aeneid. 8. Hoc eſt, nunquam famam neq; nomen ſuum perditura.

Poſteritas æterna. Ouid. Epiſt. 15. 76.

Quies æterna. Seneca Agamem. 7. 1. Et miſeros libera mors uocet: Portus æterna placidus quiete.

Regna æterna. Lucan. lib. 1. 7.

Sacerdos æterna. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 5.

Tempus æternum. Lucret. lib. 3. 198.

Ex æterno tempore. Cicer. lib. 1. de Finib. 17. Eumq; motum atomorum nullo à principio, ſed ex æterno tempore intelligi conuenire.

Ver æternum: Id eſt, continuũ & immutabile. Ouid. 1. Met. 22
Ver erat æternum, placidiq; tepentibus auris
Mulcebant Zephyri natos ſine ſemine flores.

Veſta æterna. Vide, Ignis æternus.

Aeterna uirtus. Salluſt. in Catil. Virtus clara, æternaq; habetur.

Vitam æternam dare. Virgil. 12. Aeneid. 174.
Quò uitam dedit æternam? cur mortis adempta eſt
Conditio? Hoc eſt, immortalitatem.

Vulnus æternum ſeruare ſub pectore. Virg. 1. Aeneid. 8.

Perpetuus & æternus. Cic. lib. 1. de Natu. deo. 58.
Idemq; etiam legis perpetuæ & æternæ uim, quæ quaſi dux uitæ & magiſtra officiorum ſit, Iouem dicit eſſe.

Aeternus, & Sempiternus, pro eodem. Cic. poſt reditũ in Senat. 31. Quòd ſi mihi æternã eſſe propoſitã ærumnã arbitrarer: morte me ipſe potius, quàm ſempiterno dolore multaſſem.

Aeternior, comparatiuus. Plin. lib. 14. cap. 1. 1. Nec eſt ligno ulli æternior natura. Pro durabilior & minus corruptibilis. Idem de Cedro. Nullum æternius lignum.

Aeternitas, (ἀιδιότης,) Tempus fine carens. Plin. lib. 13. cap. 5. 2. Materiæ uerò ipſi æternitas. Hoc eſt, materia illa nulli obnoxia eſt corruptioni. Cicero de Natu. deo. 32. Sed fuit quædam ab infinito tempore æternitas, quam nulla circunſcriptio temporum metiebatur.

Ad memoriã æternitatis. Cic. 14. Philip. 408. Nec diſperſis buſtis humili ſepultura crematos, ſed contectos publicis operibus atq; muneribus, eaq; extructione quæ ſit ad memoriam æternitatis, ara uirtutis.

Immutabilis æternitas. Cic. de Vniuerſitate 8.

Ab omni æternitate. Cicer. lib. 1. de Diuinat. 50. Et lib. 2. 28. Si enim nihil fieri poteſt, nihil accidere, nihil euenire, niſi quod ab omni æternitate certum fuerit eſſe futurum rato tẽpore: quæ poteſt eſſe fortuna?
Rurſum lib. 1. 188. Animus uixit ab omni æternitate.

Ex omni æternitate. Cicer. 2. de Diuin. 27. Idem lib. 1. 204. Fatum eſt ex omni æternitate fluens ueritas ſempiterna.

In omni æternitate. Cic. 2. de Nat. deo. 61. Ordo autem ſyderũ, & in omni æternitate conſtantia, neq; naturam ſignificat.

Donare æternitatem alicui. Ci. in Piſonem 4. Mihi populus Romanus uniuerſus illa in concione non unius diei gratulationem, ſed æternitatem immortalitatemq; donauit.

Aeternitate donare. Immortalem facere. Plin. lib. 2. cap. 7. Nec mortales æternitate donare.

Mandare æternitati. Vide Mando.

Aeterno, æternas, (ἀιδιόω; ἀποθανατίζω,) æternare. Varro rerum humanarum lib. 2. Literiſq; ac laudibus æternare. Verbum antiquum eſt, pro æternum & immortale facere. Hora. 4. Carm. 141.
Quæ cura patrum, quæue Quiritium
Plenis honorum muneribus tuas
Auguſte uirtutes in æuum
Per titulos memoreſq; faſtos Aeternet?

Aeternò, (ἀιδίως,) aduerbiũ; idẽ quod æternũ. Pli. li. 2. c. 167. 1. Viret æternò hunc fontem igneum contexens fraxinus.

Aeternum aduerbium, pro ſemper. Virg. -Manet, æternumq; manebit. Idem 6. Aeneid. -ſedet æternumq; ſedebit.

Idem 2.Georg. -glebaq; uerſis.

Aeternum frangenda bidentibus. Seruius Idem 6.Aeneid. Aeternumq; locus Palinuri nomen habebit. Hoc eſt, ad finem uſq; mundi, ut dicitur.

Aethalia inſula, (αἰθαλία,) ex Strabonis lib. 5.deſcriptione, nõ procul abeſt à Corſica & Sardinia: qui etiam ferri Aethalici meminit. Diodorus Siculus lib. 6.cap. 4. Sequuntur poſt Liparam inſulæ ad Tyrrhenum pelagus ſitæ: in quibus una eſt nomine Aethalia, Populoniæ oppoſita urbi, diſtans à continenti ſtadijs fermè centum: quæ id nomen ab Aethalio, qui ei præfuit, duce ſortita eſt. In ea effoditur petra, ex qua ferrum excuditur.

Aethalis, (αἰθαλὶς,) uel Aethalides, Præco, Mercurij filius: cui quandoq; inter mortuos, quandoq; inter uiuos eſſe licere conceſſum eſt, ut eſt author Apollonius primo Argonaut. Volaterranus lib. 33. Laertius lib. 8. in Pythagora.

Aether,] ætheris, pen.corr. m.g. ſine plurali, (αἰθὴρ,) Sunt qui ætherem, pro elemento ignis accipiant: inter quos eſt Anaxagoras. alij pro aere. Ariſtoteles lib. 1. Meteor. hoc nomine cœlum intelligit: dictum, ut ipſe putat, ἀπὸ τοῦ αἴθειν: ut alij, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ θέειν, à perpetuo motu. Cic. 2. de Natur. deo. 146. Reſtat ultimus, & à domicilijs noſtris altiſſimus, omnia cingens & coercẽs cœli complexus, qui idem Aether uocatur, extrema ora & determinatio mundi.

Aether ex aere gignitur. Cic. 2. de Nat. deo. 120. Et quum quatuor genera ſint corporum, uiciſſitudine eorum mundi natura eſt continuata. Nam ex terra aqua, ex aqua oritur aer, ex aere æther: deinde retrorſum uiciſſim ex æthere aer, inde aqua ex aqua terra infima.

Aether Seruius in commentarijs in Virgilium ætherem tribus ferè modis accipit. Pro igne, id eſt, ſupremo elemento: pro aère, & pro Ioue: quem & ipſum dicit ætherem eſſe. Cæterum hoc unum conſtanter aſſerit, quod æther propriè ſit ignis.

Aether, pro Ioue. Lucret. lib. 1. 51.

Poſtremo pereunt imbres: ubi eos pater æther
In gremium matris terrai præcipitauit. Virg. in 2. Georgic.
Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther
Coniugis in gremium lætæ deſcendit. Cic. 4. Academ. 227.
Zenoni & reliquis ferè Stoicis æther uidetur ſummus deus, mente præditus, qua omnia regantur.

Aether pro aere. Virg. 1. Georg. -Raptim ſecat æthera pennis. Idem 1. Aeneid. Et crebris micat ignibus æther.

Aether pro cœlo Ouidius, ſecutus Ariſtotelem.
Sic habites terras, & te deſideret æther.

Aether pro dijs, ætherem, hoc eſt, cœlum incolentibus. Claud. 3. de rapt. Proſerp. 41. -Phlegra nobis infenſior æther. Hoc eſt, multo magis ſunt irati nobis dij, quàm gigantes.

Aether, pro lumine. Valer. 5. Argonaut. 37.
-ſimul æthere plena coruſco, Pallas

Aether & dies, parentes Cœli. Cœlum uerò Saturni. Cicer. 3. de Nat. deo. 59.

Flamma ætheris. Cic. 2. de Natu. deo. 177. Quod aſtrorum ignis & ætheris flamma conſumat.

Abditus tenebris æther, id eſt, obſcuratum cœlum caliginibus. Senec. Agamem. 7.28.

Albus æther. Catull. de Berecynthia & Aty 8.

Altus æther. Virgil. 3. Georg. 72. Id eſt, in cancro, quo altius nequit aſcendere.

Altus æther, hoc eſt, aer. Virg. 4. Georg. 161. de apibus,
-æthere in alto Fit ſonitus.

Altus æther, pro cœlo alto. Virg. 12. Aeneid. 37.

Apertus æther, Aer. Virg. 1. Aeneid. 119.

Arduus æther, Aer. Virg. 10. Aeneid. 20.

Ater æther. Valer. 1. Argonaut. 17.

Attritus æther. Stat. 1. Thebaid. 70. Pro aere.

Auius æther. Stat. 5. Thebaid. 3.

Aureus æther, pro cœlo ſplendido. Ouid. 13. Metamor. 118.

Clarus æther, Senec. Herc. furent. 9.41.

Concuſſus æther mugitibus. Virg. 3. Georg. 19.

DIffuſilis æther. Hoc eſt, agitabilis, qui in omnes partes agitari poteſt & diffundi. Lucret. lib. 5. 94.
Sic igitur tum ſe leuis ac diffuſilis æther.

Gelidus æther. Virg. 8. Aeneid. 6.

Igneus æther. Valer. 1. Argonaut. 124.

Ignifer æther. Cic. in Arat. 11. Lucret. lib. 5. 100.

Immenſus æther. Ci. li. 2. de Nat. deo. 132. Aerẽ amplectitur immenſus æther, qui conſtat ex altiſſimis ignibus. Luc. li. 1. 12.

Impulſus æther ſonitu. Lucan. lib. 1. 31.

Incertus æther ducit nubila. Valer. 1. Argonaut. 63.

Innubilus æther. Lucret. lib. 3. 6.

Læuus æther. Stat. 5. Thebaid. 5. 62. Id eſt, ſiniſter, et aduerſus.

Lætus æther. Claud. in præfatione tertij lib. 4.

Leuis æther. Virg. 1. Georg. 82.

Liber nubibus æther, id eſt, ſerenus. Lucan. lib. 3. 105.

Liquidus æther, ſiue aer. Virg. 7. Aeneid. 13.

Longus æther. Stat. 10. Thebaid. 91.

Mitior æther. Claud. de bel. Gildon. 31.

Nitidus æther. Valer. 3. Argonaut. 94.

Perlucens æther. Vide, Tenuis ac perlucens æther.

Peruius æther, id eſt, aer penetrabilis. Ouid. 6. Metamor. 131.

Prouidus æther. Hoc eſt, deorũ prouidẽtia. Claud. 4. Paneg. 71.

Rapidus æther. Lucret. lib. 5. 104.

Sacer æther. Ouid. 1. Metamorpho. 51.
Hoc eſt, cœlum.

Serenus æther. Lucan. lib. 1. 12.

Signifer æther. Lucret. lib. 5. 92.

Stellatus æther. Valer. 2. Argonaut. 9.

Summus æther. Cœlum. Ouid. in Ibin 15.

Tenuis ac perlucens æther. Cicer. lib. 2. de Natur. deor. 79.

Tenuiſſimus æther. Cic. lib. 2. de Natur. deor. 59.

Vaſtus æther, Aer. Virg. 5. Aeneid. 163.

Grauitate carens æther. Ouid. 1. Metamorpho. 14.

Ferit æthera clamor nauticus. Virg. 5. Aeneid. 28.

Mulcere æthera cantu, dicuntur uolucres aſſuetæ ripis. Virgil. 7. Aeneid. 7.

Obſcurare æthera pennis dicuntur uolucres. Virg. 12. Aen. 51.

Obumbrare æthera telis. Virg. 12. Aeneid. 117.

Onerare æthera uotis, id eſt, deos. Virg. 9. Aeneid. 5.
Purgatus æther, diſcuſſis nubibus. Sillius, lib. 12. 128.
Reſonat æther clamoribus. Virgil. 5. Aeneid. 46.
Verberare alis æthera. Virgil. 11. Aeneid. 151.

Aethera, æthræ, (αἴθρα,) pro æthere uel aere: poeticum eſt. Virgil. 12. Aeneid. 50. pen. cor.
Idem 3. Aeneid. 117.
Nam neq; erunt aſtrorum ignes, nec lucidus æthra
Syderea polus. Eſt autem æthra Latinè formatum ab accuſatiuo Græco æthera per ſyncopen. Ci. 2. de Natu. deo. 175.
Aerem complexa ſumma pars cœli quæ Aethra dicitur, & ſuum retinet ardorem tenuem, & nulla admiſtione concretum, & cum aeris extremitate coniungitur.

Albens æthra. Sil. Ital. lib. 5. 57.

Aethra flamminea, id eſt, (ut puto) flammea. Macrob. lib. 6. Saturnal. cap. 4.

Lenis æthra. Valer. Flac. 6. Argonaut. ad finem.

Liquida æthra, id eſt, purus aer. Sil. Ital. lib. 421.

Rubra æthra. Ennius apud Macrobium lib. 6. Saturna. cap. 4. Virgil. 12. Aeneid. 50. Nanque uolans rubra fuluus Iouis ales in æthra.

Aethereus

Aethereus ſiue ætherius, adiectiuum, (αἰθέριος,) ut, Cœlum æthereum dicitur, ſiue Olympus æthereus pro cœlo. Virg. 8. Aeneid. Primus ab æthereo uenit Saturnus Olympo. Cice. 2. de Natu. deo. 59. Sydera autem æthereum locum obtinent. Locum æthereum pro cœlo dixit: quæ eſt ſtellarum ſedes. Martial. lib. 9. 38.

Arcti æthereæ, id eſt, urſæ. Senec. Thyeſte. 5. 15.

Ars æthera. pro diuinatione. Stat. 6. Thebaid. 76.

Ars æthera, Cœlum. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 1.

Aſtra æthera. Virgil. 5. Aeneid. 167.

Aura æthera ueſci, pro uiuere. Virgil. 1. Aeneid. 110.

Axis ætherius. Cœlum. Ouid. 3. Faſt. 74.

Curſus ætherius. Virgil. 6. Aeneid. 107.

Dea ætheria, pro Pallade, quòd in æthere, hoc eſt, in cœlo habitet. Ouidius 6. Faſt. 86.

Domus æthera, Cœlum. Horat. 1. Carm. 3. 6.

Hauſtus ætherei. Virgil. 4. Georg. 45.
Eſſe apibus partem diuinæ mentis, & hauſtus Aetheros dixere, hoc eſt, diuinos ſpiritus.

Ignes ætherij, Cœleſtes, hoc eſt, ſyderales. Lucret. lib. 2. 220.

Iter æthereum. Ouid. 5. Faſt. 18.

Lux æthera. Senec. Hippolyt. 8. 6.

Nubes æthera. Ouid. 15. Metamorpho. 161.

Pater ætherius. Hoc eſt, Iupiter. Stat. 3. Sylu. 1. 22. Martial. lib. 9. 38.

Pax æthera. Valerr. 2. Argonaut. 17.

Plaga ætheria. Hoc eſt, aeris regio. Virgil. 1. Aeneid. 80.

Sedes æthereas ſperare. Ouid. 5. Metamorpho. 70.

Solibus æthereis altoq; recanduit æſtu. Ouid. 1. Metamor. 88.

Trophæa æthera, Cœleſtia, & honori deorum dicata. Claud. 3. de rapt. Proſerp. 71.

Vertex æthereus, Altus. Tibul. 1. eleg. 7. 3.

Via æthera. Ouid. 15. epiſto. 15.

Vindex æthereus, Iupiter. Ouid. in Ibin 96.

Aethereum ſemen, id eſt, diuinum. Virgil. 7. Aeneid. 56.

Aetherea, quæ poſtea dicta eſt Aethiopia. Plin. lib. 6. cap. 30. Aetherios Aetiopas nominat Strabo lib. 2.

Aethices, populi Macedoniæ, Homerus in catalogo. Aethinces uocat Strabo lib. 9.

Aethici, Theſſaliæ populi, accolæ Pindi. Strabo lib. 7.

Aethiope, inſula eſt maris Oceani, Macaria antè appellata, Plinius lib. 5. cap. 31.

Aethiopia, (αἰθιοπία, pars Africæ, torridæ zonæ ſubiecta, inter Arabiam & Aegyptum: Sic dicta ab Aethiope Vulcani filio, Plinius lib. 6. cap. 30. prius dicta eſt Aetheria, deinde Atlantia, tandem Aethiopia.

Aethiopiæ duæ ſunt, una circa ortum Solis: altera circa Oceanũ, in Mauritania. Virg. 4. Aeneid. 97. Pli li. 5. ca. 8. Veriſſima eſt eorũ opinio, qui deſertis Africæ duas Aethiopias ſuperponunt, & ante omnes Homeri, qui bipertitos tradit Aethiopas, ad orientem, occaſumq; uerſos. Idem tradit Stra. li. 1.

Aethiopia æſtiuos imbres non habet. Proinde in ea, omni ſerunt menſe, ut in Aegypto & India. Plin. lib. 17. cap. 18.

Aethiops, (αἰθίοψ,) Vulcani filius: à quo Aethiopia dicta eſt.

Aethiops, Aethiopis, penult. corr. Qui ex Aethiopia eſt: qui & Athiopicus.

Aethiopes, ut pleriq; uolunt, nomen habent ab αἴθω cremo. & ὤψ aſpectus: quòd Solis uicinitate torreantur. Sunt tamẽ, qui ſic dictos putant, quòd eorum oculi frequentibus uenulis ex calore ſint ſanguinei. Author Vadianus in li. 3. Pomp. Melæ.

Aethiopum literæ ſunt uarijs animantibus, extremitatibusq; hominum, atq; inſtrumentis, ſed præcipuè artificum; perſimiles. Non enim ſyllabarum compoſitione, aut literis uerba eorum exprimuntur, ſed imaginum forma: earum ſignificatione uſu, memoriæ hominum tradita. Scribunt quidem accipitrem, crocodilum, ſerpentem, hominis oculum, manus, faciẽ, & cætera eiuſmodi. Accipiter rem denotat citò factã: quoniam hæc aliarum fermè omnium auis ſit uelociſſima. Crocodilus malum ſignificat. Oculus, iuſtitiæ ſeruator, & totius corporis eſt cuſtos. Dextera manus paſſis digitis, liberalitatem deſignat. Siniſtra uerò compreſſis & contractis, tenacitatem atq; auaritiam. Diodorus Siculus lib. 4. cap. 1.

Aethiopas uicini ſyderis uapore torreri, aduſtisq; ſimiles gigni, barba & capillo uibrato, non eſt dubium. Plin. lib. 2. cap. 78. Strabo lib. 15. Cœlius quoq; Antiqu. lect. lib. 9. cap. 15.

Rubentes Aethiopes: quia iuxta mare rubrum ſunt, ait Lactãt. Stat. 5. Thebaid. 86.

Aethiopis,] pen.corr. æthiopidis, pen.corr. f.g. (αἰθιοπὶς,) Herba magica, naſcens in Aethiopia, in Ida quoque monte Troadis, & in Meſſenia. Plin. li. 27. ca. 4. Aethiopide herba dicunt amnes ac ſtagna ſiccari coniectu, tactu clauſa omnia aperiri. Plin. lib. 26. cap. 4. Idem lib. 24. cap. 17. tradit Aethiopida in Meroe naſci, ob id & Meroidem appellari, folio lactucæ, hydropicis utiliſſimam è mulſo potam.

Aethlius, Iouis filius, & pater Endymionis, Heſiodus.

Aethon, (αἴθων,) unus ex equis Solis: ſunt enim quatuor, Pyrois, Eous, Aethon, Phlegon. Alij alijs etiam nominibus appellãt, Bocatius lib. 4. Ouid. 2. Metamorpho. 31.
Eſt & Aethon nomen equi Pallantis, apud Virgilium lib. 11. Aeneid. 18.
Seruius, Aethon nomen equi, quo et Auroræ equus uocatur. Apud Homerum iugalis eſt equus Hectoris: apud Claudianum Plutonis, ad finem libri ſecundi de raptu Proſerp.

Aethon præterea nomen eſt proprium uiri, qui pedendi uitio ita laborabat, ut in templo Capitolino abſtinere non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio ut triduò cœnauerit domi, didicit comprimere nates, ne eadem pœna iterum afficeretur: nam aliena menſa uictitabat. Martial. lib. 12.

Aethra, (αἴθρα,) Pitthei filia, Theſei mater. Author Diodorus Siculus lib. 5. cap. 5. Ouid. in Ibin 116. de Hippolyto Theſei filio.
Vtq; nepos Aethræ, Veneris moribundus ob iram
Exul ab attonitis excutiaris equis.

Fuit & alia huius nominis, præcipua comes Helenæ. Ouidius in epiſtola Paridis 52.
Et comitum primas Clymenenq; Aethramq; tuarum.

Aethra,] pro Aethera. Vide Aether.

Aethræa, inſula quæ nunc Rhodos dicitur. Plin. lib. 5. cap. 31.

Aethria, inſula maris Aegæi non procul à Lemno, aliquando dicta Aeria, poſtea Thaſſos. Plin. lib. 4. cap. 12.

Aethria, urbs quæ poſtea dicta eſt Atria, à qua mare Atriaticũ, quod nunc Adriaticum. Atria, inquit Stephanus, Ethruſcorũ, à Diomede cõdita eſt, Aethria primò nominata. Hinc & Ethruſcos dictos crediderim, ait Hermolaus in Pli. li. 3. c. 16.

Aethruria. Vide Hetruria.

Aetia, Aetiorum, (αἴτια,) Liber à Callimacho poeta conſcriptus: de quo Martialis lib. 10. Epigram. 4. Quo poemate ſacrorum ritus & cauſas complexus eſt: unde nomen Seruius Aeneidos 1.
Priſcianus quoque Callimachi uerſum citat ex Aetijs libro primo. Quippe αἴτιον cauſam ſignificat: & Aetia eodem penè argumento, quo noſtri Faſti, conſtabant. Ex Iano Parrhaſio in lib. 3. Claudiani de rapt. Proſerp. Domitius tamen apud Martialem legit Ethia, interpretaturq; de opere Callimachi in Ibin.

Aetiologia,] (αἰτιολογία,) Latinè, Cauſæ redditio dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 15. Sententiæ quoque & Chriæ, & Aetiologiæ, Quorum omnium ſimilis eſt ratio, forma

diuerſa

diuerſa: quia Sententia, uniuerſalis eſt uox, Aetiologia perſonis continetur.

Aetites, aetitæ maſcul. gene. (ἀετίτης,) Plin. lib. 36. cap. 21. Aetites lapis ex argumento nominis magnam famam habet. Reperitur in nidis aquilarum. Aiunt binos inueniri, marem & fœminam: nec ſine ijs parere aquilas. Genera eorum quatuor. Paulò pòſt, Aetitæ omnes grauidis adalligati mulieribus uel quadrupedibus in pelliculis, ſcarificati uteri animalium continent partus, non niſi parturiant remouendi: alioqui uuluæ excidunt. Idem lib. 37. cap. 11. Aetites nomen habet à colore aquilæ candicante cauda. Rurſum lib. 30. cap. 14. Lapis Aetites in aquilæ repertus nido, cuſtodit partus contra omnes abortuum inſidias. Libro 10. cap. 3. Tribus primis & quinto aquilarum generi inædificatur nido lapis Aetites, quem aliqui dixere Gagatem, ad multa remedia utilis, nihil igne deperdens. Eſt autem lapis iſte prægnās: intus quum quatias, alio uelut in utero ſonante. Sed uis illa medica non niſi nido direptis.

Aetius, (ἀέτιος,) quadriſyllabum, nomen authoris in medicina cuius ſedecim libri extant, & quædam epiſtolæ. Dictus Aetius, id eſt, aquilinus, ἀπὸ τοῦ ἀετοῦ: nam ἀετὸς, aquila dicitur. Fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomij, tempore Conſtantini magni Imperatoris, pauper natus ab initio aurificinam ob inopiam exercuit. Paulò pòſt ob nobilis præceptoris commoditatem, qui nuper è Tyro uenerat, ſeſe literis, & eloquentiæ ſtudijs tradidit. Quumq; eſſet Chriſtianus, & à Leontio præſule Antiocheno diaconatus ordini adſcitus eſſet, Eunomianorum, Arrianorumq; ſectæ ſe addixit. Quàpropter Atheos uocatus, & ex Antiochia pulſus eſt. Eius uitam Eunapius author Græcus proſequitur. Volaterranus lib. 13.

Aetna, (αἴτνα,) mons nocturnis mirus incendijs. Crater eius patet ambitu ſtadiorum uiginti. Fauilla Taurominium & Catanam uſq; peruenit feruens: fragor uerò ad Maronen & gemellos colles. Plin. lib. 3. cap. 8. Idem lib. 2. cap. 103. ad finem, tradit Aetnam flagrare in tantum, ut quinquagena & centena millia paſſuum arenas flammarum globos eructet: ad eius tamen radices exilire ſcaturireq; fontes. Vide Strabonem lib. 6. & Solinum lib. 11.

Aetnam montem conſtat ab ea parte, qua Eurus & Africus flāt, ſpeluncas habere plenas ſulphuris, & uſq; ad mare deductas. Hæ ſpeluncæ recipientes in ſe fluctus, uentum creant: qui agitatus ignem gignit ex ſulphure. unde eſt, quod uidetur incendium. Hoc autem uerum eſſe illa comprobat ratio: quia & alijs flantibus uentis, nihil ex ſe emittit, & pro modo flatuū Euri uel Africi, interdum fumū, interdū fauillas, nō nunquā euomit incendia. Aetnā deſcribit Virg. 3. Aen. 114. Quem locum ſcribit Macrobius Saturn. lib. 5. cap. 17. & Gellius lib. 17. cap. 10. ex Pindaro depromptū à Virgilio.

Aetnam & Athōnem montes in moleſtiæ tædijq; prouerbium abijſſe, teſtatur Lucilius apud Gellium lib. 16. cap. 9. Aetna quippe Enceladum gigantem ſua mole premit, iuxta poetarum fabulas. Eſt etiam ob crebra incendia grauis ac pernicioſus accolis. Vnde & Cic. in Catone maiore 4. dixit. Onus Aetna grauius ſuſtinere. Athon uerò, ſiue Athos, ob ingentē celſitudinem, ſua umbra moleſtus eſt, quam in Lemnum uſq; trecentis diſſitā ſtadijs mittit. Obſtat & nauigantibus, quòd toto longè dorſo procedat in pelagus, qua continenti adhæret. Vnde & à Xerxe perfoſſus. Ex Eraſ. Chiliad.

Alta Aetna. Ouid. 4. Faſt. 99.

Fera Aetna. Propert. lib. 3. eleg. 2. 2.

Grauis Aetna, id eſt, ponderoſa. Claudia. in præfatione Pan. 4.

Ignea Aetna. Ouid. 15. Metamorpho. 68.

Ignifera Aetna. Stat. 1. Achilleid. 98.

Impetus Aetna furit ignibus. Lucret. lib. 2. 120.

Ingens Aetna. Virg. 3. Aeneid. 116.

Rapida Aetna. Ouid. lib. 5. Triſt. eleg. 3. 7.

Sicana Aetna. Horat. Epod. 17. 7.

Sicanis Aetna. Id eſt, Sicula. Ouid. in Ibin. 120.

Sicula Aetna. Lucan. lib. 1. 108.

Trinacria Aetna. Virg. 3. Aeneid. 111.

Typhois Aetna, à Typhoeo gigante ſub Aetna ſepulto. Ouid. in epiſtola Sapphus 3.

Aeſtuat Aetna. Virg. in Aetna.

Ardens Aetna. Horat. de arte Poet. 94.

Excandeſcit Aetna. Virg. in Aetna.

Feruens Aetna. Senec. in Thyeſte 7. 8. & Virg. in Aetna.

Fumans Aetna. Stat. 11. Thebaid. 2.

Immugit Aetna cauernis. Virg. 3. Aeneid. 134.

Redundans Aetna. Claudian. in epigram. de pijs fratribus.

Vndans Aetna. Virg. 1. Georg. 94.

Vaporifera Aetna. Stat. 6. Thebaid. 144.

Aetnæus, adiectiuum, (αἰτναῖος.)

Camini Aetnæi, Id eſt, Crateres, uel fornaces Aetnæ montis. Senec. in Hercule Oetheo. 9. 6.

Cyclopes Aetnæi. Virg. 4. Aeneid. 87.

Deus Aetnæus, Vulcanus. Valer. Flac. 2. Argonaut. 84.

Fratres Aetnæi, Cyclopes. Virg. 3. Aeneid. 135.

Fulmen Aetnæum. Ouid. lib. 3. de Arte amandi 97. fabulantur enim poetæ Vulcanum & Cyclopas Ioui fulmen in Aetna fabricare.

Ignes Aetnæi, id eſt, tam magni, quantos habet Aetna, inquit Seruius. Virg. 7. Aeneid. 157.

Paſtor Aetnæus, Polyphemus. Ouid, in Ibin. 55. & li. 2. de Ponto, eleg. 2. 23. & 13. Metamor. 166. & Virg. 3. Aen. 131.

Tellus Aetnæa, Sicilia. Ouid. 8. Metamorpho. 52.

Aetna, Siciliæ ciuitas, alio uerbo Adranium dicta, quam fluuius eiuſdem nominis alluit. Author Stephanus.

Aetna, oppidum ſanè exile, montem conſcenſuros accipit, atq; tranſmittit. Hic enim primus montis aſcenſus inchoat. Strabo lib. 6.

Aetna, urbs Siciliæ, quæ & Catana dicta eſt Strabo lib. 2. Huius conditorem Hieronem fuiſſe Pindarus inquit.

Aetolia, (αἰτωλία,) Græciæ regio in tertio ſinu Europæ, Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima, dicta ab Aetolo Martis filio. Cic. in Piſonem 72. Aetoliam quæ procul à barbaris diſiuncta gentibus in ſinu pacis poſita, medio ferè Græciæ gremio, continetur, decedens miſeram perdidiſti. Liu. 4. Decad. lib. 5. Aetolos, qui umbilicum Græciæ incolerent.

Aetolia, pen. corr. apud Ouid. lib. 3. Amorū, eleg. 5. 8. Nec tanti Calydon, nec tota Aetolia tāti. Hermolaus tamē in uerſum illū qui legitur apud Plin. li. 35. ca. 10. Marcus Ludius Elotas Aetolia oriūdus, ſic ait, Elotas per ſynalœphē legitur, eliſa litera s, et ad imitationē Græcorū, Aetoliæ penul. producitur.

Aetolicus, pen. cor. adiect. (αἰτωλικὸς,) Liu. 4. Dec. lib. 7. Aetolicū magis ad Thermopylas bellū, q̄ regiū fuit. Iterū. lib. eodē. Aetolica ueſtis. Plaut. Pœnulo 9. 7.

Aetolus, ſiue Aetolius, (αἰτώλιος,) alia adiect. Aetolius heros. Diomedes Tydei Aetoliæ regis filius. Ouid. 14. Metam. 93.

Arpi Aetoli. Virg. 10. Aeneid. 6.

Vbi Seruius: De Aetolia Diomedes uenit, qui Arpos in Apulia condidit.

Aetolus, ut ſcribit Plin. ca. 56. li. 7. Martis fuit filius. Homeri aūt enarrator, de Aetolo ſic tradit, Aetolus filius Endymionis fuit, q cæde per imprudētiā in patria perpetrata, fugit in eā regionē, quæ poſtea ab ipſo Aetolia dicta eſt, ibiq; genuit filium Pleuronē, à quo urbs Aetoliæ dicta. Huius aūt duo filij fuerūt, Cures et Calydon, à quib. rurſus alijs urbib. nomina data ſunt.

Aeuum, (αἰών,) Seruius. Aeuum propriè æternitatis eſt: quæ non niſi in deos uenit, Ennius.

Romulus in cœlo cum dijs genitalibus æuum

Degit. Vnde Cicer. 1. Tuſculan. 44. dixit Agere æuum cum dijs in cœlo: id eſt, æternum uiuere. Aeuum ſic definit Cenſorinus in libro de die Natali cap. 5. Eſt enim immenſum, ſine origine, ſine fine, quod eodem modo ſemper fuit, ſemper futurum eſt: neq; ad quenquam hominū magis, quàm ad alterum pertinet. Hoc in tria diuiditur tempora: præteritum, præſens, futurum. ex quibus præteritum initio caret: ē xitu futurum: Præſens autem, quod medium eſt, adeò exiguum & incomprehenſibile eſt, ut nullam accipiat longitudinem: neq; aliud eſſe uideatur, quàm tranſacti futuriq; coniunctio: adeò porrò inſtabile, ut idem ſit nunquā: quicquid tranſcurrit, à futuro decerpit.

Aeuum pro ætate. Virg. 2. Aeneid. – uos ô quibus integer æui Sanguis, ait. Vbi Seruius. Plenam ætatē ſignificat ex ſanguine, qui non eſt integer niſi in iuuenibus.

Aeuum, pro rebus, aliquo æuo geſtis. Virg. 8. Aeneid. 123.

Haud uatum ignarus, uenturiq; inſcius æui. Ouidius quoq; 15. Metamor. 3.

Veteris non inſcius æui.

Aeuum pro tempore. Virg. 8. ecloga. – æuoq; ſequenti

Cum canibus timidi uenient ad pocula damæ. Plinius li. 10. cap. 6. Vmbricius

Aruſpicum in noſtro æuo peritiſſimus. Idem lib. 14. cap. 4. Cato illius æui cōfeſſione optimus agricola. Idē lib. 7. ca. 41.

Aeuo noſtro accidit, Plin. lib. 2. cap. 13. 4.

Ad hoc æui, pro ad hoc uſq; tempus. Plin. lib. 16. cap. 4.

Aeuum, pro uita. Horat. 2. Sermo. Saty. 6. 20.

Viue memor quàm ſis æui breuis.

Confectus æuo. Virg. 11. Aeneid. 17.

Flos æui. Ouid. 9. Metamor. 88.

Aeuo iam grauior. Virg. 2. Aeneid. 87.

Maturus. Virg. 5. Aeneid. 15.

Metas æui tranſcendere. Stat. 5. Syl. 3. 51.

Præſens æuum. Sillius lib. 17. 2.

Reparator æui immenſi. Stat. 4. Sylu. 1. 3.

Robur æui. Ouid. 15. Metamorpho. 46.

Sator æui Iupiter. Sill. 16. Sylu. 133.

Tenor æui. Stat. 3. Sylu. 3. 30.

Terminus æui anguſtus. Virg. 4. Georg. 42.

Venerabilis æuo. Stat. 11. Thebaid. 86.

In æuum. Calliſtus in l. Libertorum, de uerborum ſignificatione Etenim idcirco filios filiasue concipimus atq; edimus, ut ex prole eorum earumue, diuturnitatis nobis memoriam in æuum relinquamus. Id eſt, in perpetuum.

Aequale æuum. Vide Aequalis.

Aeternum æuum. Vide Aeternus.

Annoſum æuum. Lucanus lib. 9. 72. Plin. lib. 4. cap. 12.

Breue æuum. Horat. 2. Carm. 16. 4.

Canum æuum. Claud. 3. Panegyr. 22.

Ab æuo condito. Plin. lib. 7. cap. 43. Tribuit ei pop. Rom. quod nunquam ulli alij à condito æuo.

Extento æuo uiuere, hoc eſt, in æternum. Horat. 2. Carm. 2. 1.

Viuet extento Proculeius æuo.

Futuri æui euentura uidere. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 10.

Grande æuum. Lucret. lib. 2. 230.

Ignauum æuum. Claud. 3. de rapt. Proſerpin. 5.

Immenſum æuum. Stat. 4. Sylu. 1. 3.

Immortali æuo cum pace frui. Lucret. lib. 2. 131.

Incertum æuum. Ouid. 15. Metamorpho. 175.

Longinquo æuo omnia fluunt. Lucret. lib. 2. 14.

Longum æuum prorogare. Horat. de Art. Poet. 70.

Magnum durare per æuum. Lucret. lib. 5. 13.

Memor æuum. Virg. 9. Aeneid. 93.

Nulla dies unquam memori uos eximet æuo.

Miſerabile æuum. Virg. de litera Pythagoræ.

Mutabile æuum. Virg. 11. Aeneid. 84.

Occulto uelut æuo creſcit arbor. Horat. 1. Carm. 12. 9.

Aeuum perbreue. Vide Perbreuis.

Perpetuum æuum. Lucret. lib. 5. 33.

Placidum æuum degere. Lucret. lib. 2. 33.

Aeuo ſempiterno frui. Cic. de Somnio Scipionis 8.

Senius æuum. Seneca Hipp. 6. 2. Fama miratrix ſenioris æui.

Spacioſum æuum. Ouid. 8. Metamor. 107.

Tenerum æuum, Claud. 4. Paneg. 85.

Velox æuum. Seneca Hercu. furent. 3. 3.

Agere æuum ſecurum. Hoc eſt, ſine ſolicitudine & cura uiuere. Lucret. lib. 5. 7.

Agitare æuum ſub legibus, id eſt, uiuere. Virg. 4. Georg. 31.

Colere ui æuum. Hoc eſt, uitam traducere in mutua uiolentia. Lucret. lib. 5. 231.

Conſumere æuum in curis Lucret. lib. 5. 287.

Defunctum æuum. Claud. 3. Epig. 9.

Depereunt æuo omnia. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 7.

Ducere æuum per gradus. Seneca Hipp. 4. 19.

Aeuis durare. Plin. lib. 35. cap. 14. In Africa Hiſpaniaq; ex terra parietes æuis durant, incorrupti imbribus, uentis, ignib.

Exigere æuum ſtudijs uirilibus. Ouid. 12. Metamorpho. 42.

Feſſus æuo. Lucret. lib. 3. 92.

Finire æuum, id eſt, uitam. Ouid. 5. Metamorpho. 8.

Florens æuum. Lucret. lib. 5. 178.

Implere æuum. Ouid. ad Liuiam 99.

Ex ineunte æuo, hoc eſt, à principio ætatis & natiuitatis. Lucret. lib. 3. 69.

Infractum æuum. Sillius 15. 128.

Labens æuum, Sillius lib. 17. 87.

Notare æuum. Virg. 3. Georg. 19. Id eſt, ætatem.

Paciſci æuum. Stat. 1. Thebaid 64. – hac æuum cupiat pro laude paciſci. Hoc eſt, pro illo die totius uitæ ſuæ libenter offerre uelit tempora.

Pati æuum. Vide Patior.

Peragere æuum. Ouid. 15. Metamorpho. 97.

Perdere æuum. Stat. 5. Thebaid. 28.

Prorogare æuum. Vide Aeuum longum.

Rediens æuum. Vide Aeui conditor.

Renouare æuum. Ouid. 7. Metamorpho. 35.

Seneſcere æuo. Lucret. lib. 1. 66.

Solutis annis & æuo. Ouid. 8. Metamorpho. 144.

Tardans æuum. Stat. 6. Thebaid. 112.

Terere æuum. Claud. 3. epigram. 3.

Tranſigere æuum in armis. Claud. 2. epigram. 1.

Vergit æuum. Plin. lib. 7. cap. 16.

Aeuitas, (αἰωνότης,) antiqui pro ætas uel annoſitas dixerunt. Varro Tithono, Quam uoluntatem æuitatis extima attigit metam æuitas. Gellius lib. 10. cap. 1. Si in ius uocat, ſi morbus æuitaſq; uitium eſſet ex lege XII. Tabularum. Cic. de Leg. populi æuitates.

Aex, (αἴξ,) Plinius lib. 4. cap. 11. Aegæo mari nomen dedit ſcopulus inter Tenedum & Chium uerius quàm inſula, Aex nomine, à ſpecie capræ, quæ ita Græcis appellatur.

Aexones, pen. prod. populi fuerunt in Attica, dicacitate, & intoleranda mordacitate inſignes. Cœlius Antiqu. lect. lib. 10. cap. 25. Hinc acerrimi conuitiatores, Aexones uocantur.

Aezanus, Tantali filius, à quo Aezani populi. Herodianus apud Hermolaum in Plinium.

Affabrè] penul.corr.(δαιδαλέως,) aduerbium qualitatis, id eſt, pulchrè, ut ait Nonius, Cæterum, ut ex ipſa origine apparet, non modò pulchrè ſignificat, ſed magis etiam artificioſè. Cicer. 2. Verr. 9. Deum deniq; nullũ Siculis, qui ei paulo magis affabrè, atq; antiquo artificio factus uideretur, reliquit. Fit autem affabre ab antiquo nomine affabrum: quod, ut Feſtus ait, ueteres dixerunt pro fabrè factum, id eſt, artificioſe factum. Scribitur & antiquo more per d, Adfabre.

Affaniæ,] affaniarum, (ὑθλήματα,) dictio Apuleiana, pro nugis, à fando inclinatum nomen. Is lib. 4. ſic inquit, Hæc alias ſimiles affanias oblatrantes, eos retrorſum adducunt pagani.

Affatim,] (ῥύδην, ῥυδόν.) aduerbium qualitatis, primã teſte Gellio, lib. 7. cap. 7. acuit. Feſtus, Affatim dictum à copia fandi, ſignificat abundanter. Liu. Affatim edi, bibi, luſi. Terentius affatim dixit, pro eo quod eſt ad laſsitudinem. Seruius, Fatim, abundanter dicimus: unde & affatim. Cic. ad Atti. lib. 2. 13. 6. Puto enim me Dicæarcho affatim ſatisfeciſſe. Idem 2. de Nat. deor. 191. Iiſdemq; ſeminibus & homines affatim ueſcuntur.

Affatim diximus. Plin. lib. 17. cap. 24. 2.

Affatim materiæ. Liu. 2. bel. Maced. 60. Item affatim lignorũ, apud eundem.

Affatim eſt. Plau. Bacc. 8. 94. Tibi diuitiarum affatim eſt. Item Affatim eſt. Idem Ciſtel. Aliorum eſt affatim qui faciant.

Affectatè, Affectatio,] &c. Vide Afficio.

Affero,] penul. corr. affers, attuli. penul. corr. allatum, penu. pro. (ἐπιφέρω, προσφέρω, ἐπικομίζομαι,) afferre, apportare.

Afferre, & Efferre contraria. Cic. pro Quintio, Itaq; te obſecrat C. Aquili, ut quam exiſtimationem, quam honeſtatem in iudicium tuũ attulit, eam liceat ei ſecum ex hoc loco efferre.

Afferre ad os cibum manu. Plin. lib. 10. cap. 46. 1.

Afferre aliquem. Plaut. Pſeud. Attuli hunc. P. quid attuliſti? C A. adduxi uolui dicere. Plautinus iocus.

Afferre ſe. Virgil. 8. Aeneid. Fatis huc te poſcentibus affers. Plaut. Eius iuſſu nunc huc me affero. Periphraſis poetica, pro uenire uel accedere.

Afferre ſeſe à mœnibus. Virg. 3. Aeneid. 69.

Afferre & referre, Terentius in prologo Phorm. 22. Quod ab ipſo allatum eſt, ſibi eſſe id relatum putet. Vbi Donatus, Prouerbiale eſt, Quod dedit, recepit.

Afferre, pro conferre Cic. 2. de Fin. 140. Negat Epicurus diuturnitatem quidem temporis ad beatè uiuendum aliquid afferre. Idem 1. de Fin. Nihil afferunt quo iucundius uiuamus.

Afferre aliquid ad rempub. Cic. 1. Off. 217.

Afferre aliquid ad cõmunem fructũ ſiue utilitatẽ, pro Conferre, Cic. pro Archia 9. Vt nihil poſsint ex his neq; ad cõmunẽ afferre fructũ, neq; in aſpectũ, lucemq; proferre. Idem 1. Off.

Afferre, pro eo quod eſt nunciare. Cicer. Attico, lib. 8. 159. 2. complures attulerunt, Cæſarem iter habere Capuam.

Afferre ad aliquem. Id eſt, alicui nunciare. Cic. pro Cœlio 41.

Rumor attulit ad alicuius aures. Cic. pro lege Manilia 17. Non ex prælio nuncius, ſed ex ſermone rumor afferret?

Afferre, quod dici uulgò ſolet, allegare & adducere: ut afferre argumenta, exempla, excuſationes. Cic. Nihil igitur afferũt, qui in re gerenda uerſari ſenectutem negant. Item 2. de Orat. 198. An ætatem afferet? quadriennio minor eſt.

Ad ea quæ dixi affer, ſiquid habes. Cicero Attico, li. 7. 128. 12. Plinius Iunior, quamuis opinor citra ueterum authoritatem dixerit Allegare exemplum.

Afferre cauſam, uel crimen in iudicium. Cic. pro Cluentio 37.

Afferre ad defenſionem. Cic pro Cecinna 16. Idque me non ad meam defenſionem attuliſſe, ſed illorum defenſioni retuliſſe. Idẽ Attico lib. 9. 188. 1.

Afferre aliquid in contrariam partem. Cic. 2. de Orat. 119.

Afferre in medium. Cic. 1. Off. 34. In hoc naturam ducem debemus ſequi, & communes utilitates in medium afferre, Pro afferre in commune: id eſt, communicare.

Afferre acceſsionem, Augere. Cice. Attico, lib. 16. 341. 1. Magnam attulit acceſsionem tua uoluntas erga me.

Adiumentum alicui ad aliquam rem. Cic. 1. Off. 2.

Aes alienum attulit mihi hæc res. Cicero ad Gallum lib. 7. 24. 7.

Animum uacuum ad ſcribendum. Cicero ad Atticum lib. 12. 252. 9.

Animi magnitudinem ad cauſam alicuius. Cic. pro Milone 1.

Amaritudinem alicui, id eſt, parere, generare. Plinius lib. 13. cap. 1. 13.

Sic angorem. Cic. 3 Tuſcul. 100. Acerbitatem, Cice. Attico.

Animum alicui. Cic. Attico, lib. 7. 132. 8.

Auxilium. Terent. Adelph. 3. 2. 2. Plaut. Epid. 13. 52.

Argumentum afferunt, quòd citiſsimè aſcias retundat. Plin. lib. 16. cap. 40. 7.

Authoritatem uoluminibus, pro dare authoritatem. Plin. lib. 24. cap. 17. 3. Cic. de Senect. 58. Idem in Orat. 66. Hoc authoritatem orationi affert.

Authoritatem peccandi afferre. Cic. 3. de Natu. deor. 123.

Authoritatem in iudicium. Cicero.

Bellum. Ouid. 12. Metamorpho. 2.
Attulit in patriam.

Calamitatem & cladem. Id eſt, afficere calamitate, clade, dolore, & ſimilibus. Cic. pro Cluentio 135. Vt ne cui innocenti mœror tuus calamitatem & falſum crimen afferret. Idem 2. de Natu. deor. 12. Qui riſus claſſe deuicta multas ipſi Claudio lacrymas, magnam populo Romano cladem attulit.

Cauſam. Teren. Heaut. 4. 3. 23. Quid dicam? aut quam cauſam afferam? Quod per Allegare ſupra declarauimus. Cic. 2. de Diuina. 8. Idem Philip. 2. 80. Ego ad illum belli ciuilis cauſam attuli.

Cauſam mortis uoluntariæ. Id eſt, præbere cauſam. Cicer. 3. de Finib. 94.

Cauſam, quoniam. Plin. lib. 16. cap. 25. 6. cauſam afferentes, quoniam in Theſſalia, Macedoniaq; plurima tunc ficus exeat. Cauſas, quòd. Cic. Attico. lib. 11. 223. 1. Quoniam iuſtas cauſas affers, quòd te hoc tempore uidere non poſsim.

Compertum. Liu. 7. ab urbe 191. Quidam compertum attulerunt. T. Quintium in Tuſculano agrum colere. Id eſt, pro certo nunciarunt.

Confidentiam. Cœlius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 28. Quæ maximè confidentiam attulerunt hominibus.

Coniecturam, Præbere occaſionem coniecturæ. Cic. pro Roſcio Comœdo 11.

Conſecutionem uoluptatis. Cic. 1. de Finib. 58. Vt enim quum cibo potioneq; fames ſitisq; depulſa eſt, ipſa detractio moleſtiæ conſecutionem affert uoluptatis: ſic in omni re, doloris amotio, ſucceſsionem efficit uoluptatis.

Conſilium alicui. Cic. Attico, lib. 14. 321. 6.

Conſilium in aliquam rem. Liuius 5. bel. Pun. 58.

Conſolationem alicui malo. Cic. Attico, lib. 10. 195. 8.

Conſtantiam. Cic. 1. Off. 99. Quæ affert tum conſtantiam, tum etiam dignitatem.

Conſuetudinem ſeruiendi. Cic. 2. Philip. 121.

Crimen falſum alicui. Cicero pro Cluent. 135. & pro Rabir. Poſthu. 17.

Cumulum artibus aliorum. Cic. 3. de Orat. 79. Sic afferre incrementum, Cic. 2. de Finib. 140.

Curam. Cic. Attico, lib. 7. 125. 1.

Afferre delectationem, Cic. Mario, lib. 7. epiſt. 1. 7.

Dentes

Dentes in dominum. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 9. 8.

Deſperationem. Cæſar 8. bell. Gal. 152.

Detrimentum, ut ſuprà, afferre calamitatem. Cæſar 8. bel. Gal. 8. & Cic. Atti.

Difficultatem alicui. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 47. Cæſar 3. bel. Ciui. 203. Pompeianis magna res ad receptum difficultatem afferebat. Ibidem lib. 1. 187.

Dignitatem affert fortuna. Quintil. lib. 3. cap. 7. 9.

Dolorem. Plin. lib. 23. cap. 1. 18. & Cic. 2. Tuſcul. 27. Sic afferre moleſtiam, Terent.

Dubitationem. Cic. 2. de Nat. deor. 235. Et 1. Offic. 205.

Afferre egeſtatem & luctum alicui. Cic. pro Roſcio Amer. 8.

Errorem animis. Cic. 1. de Diuin. 110.

Excuſationem. Cicero in epiſto.

Exemplum. Plinius lib. 8. cap. 6. 9. Vnum antiquitatis exemplum afferam.

Expectationem. Quintil. lib. 3. cap. 8. 32.

Facultatem. Cicero 1. de Orato. 73. Qui à ſe ſcribendi conſuetudine ad dicendum uenit, hanc affert facultatem, ut etiam ſubitò ſi dicat, tamen illa quæ dicantur, ſimilia ſcriptorum eſſe uideantur.

Affertur fama. Liu. 4. ab urbe 241. Fama affertur, ſumma ui ad bellum coortos.

Afferre famam. Cæſar 6. bel. Gall. 133. Neq; ulla de eius reditu fama afferebatur.

Faſtidium alicui. Cic. pro Muræna 18. Columel. lib. 5. cap. 6. 3. Sic Afferre tædium. Liu. 4. bel. Maced. 136.

Faſtidia cibo affert hæc res. Columel. lib. 6. cap. 8. 1.

Fidem alicui rei. Liu. 5. bell. Pun. 62. Pli. lib. 9. cap. 58. Verùm omnibus his fidẽ Nili inundatio affert. Hoc eſt, fidem facit.

Fiduciam. Cæſar 8. bell. Gall. 37.

Finem tributorum. Cice. 2. Offic. 13. Sic afferre finem edicto prætoris. Cic. 3. Verr. 76.

Florem afferre dicuntur arbores. Columel. lib. 11. cap. 2.

Hilaritatem, uel iucunditatem, aut lætitiam. Plin. lib. 26. cap. 11. 6. Cic. 1. de Finib. 81.

Honorem. Plin. lib. 17. cap. 1. 6.

Iacturam. Columel. lib. 1. cap. 2. 2.

Inertiam alicui. Cic. ad Cornificium lib. 12. 20. 2.

Initium morbi. Cornel. Celſus in prooemio libri primi, Euidentes cauſas appellant, in quibus quærunt initium morbi calor attulerit, an frigus: fames an ſatietas.

Interitum. Cic. 2. de Finib. 48. Sic afferre perniciem. Idem 2. Offic. 13. Item periculum patriæ. Idem 1. Offic. 216.

Laborem. Cic. Att. lib. 11. 228. 3.

Labores afferre. Propert. lib. 1. eleg. 6. 5.

Lacrymas alicui. Cic. Attico lib. 12. 240. 1.

Lætitiam alicui. Cic. 4. Tuſc. 75. Sic Plin. lib. 15. cap. 30. 6.

Languorem alicui. Cic. 3. Offic. 2.

Laudem alicui. Cicero.

Leuationem. Cic. Seruio Sulpit. lib. 4. epiſt. 6. 10. Maior mihi leuatio afferri nulla poteſt.

Literas. Cic. Attico lib. 1. Nimium raro nobis abs te literæ afferuntur. Item Afferuntur literæ. Cicero pro lege Manilia 2. pro literis nunciari, uel per literas.

Luctum alicui. Cic. pro Roſcio Amer. 8.

Lumen memoriæ. Cic. 2. de Orat. 192. Ordinem eſſe maximẽ qui memoriæ lumen afferret.

Manus pro ſe quiſq; affert. Cic. 3. Verr. 48. Id eſt, depugnat.

Manus alicui, id eſt, uim inferre. Cic. 1. Offic. 36. Pro eodem dicitur inijcere, idem pro Quintio 58.

Manus ſibi. Plancus ad Ciceronem lib. 10. 23. 9. Manus, quas iuſtius in Lepidi perniciem armaſſet, ſibi afferre conatus eſt id eſt, ſibi mortem conſciſcere.

Manus bonis alienis. Cic. 6. Verr. 90. Idem 2. Offi. 78. Quum enim dando egere cœperint, alienis bonis manus afferre cogũtur. Id eſt, aliena inuadere: quod et manus inijcere dicitur

Manus uulneribus. Cic. ad Atti. lib. 3. 55. 4. Sed non faciam ut aut tuum animum angam querelis, aut meis uulneribus ſæpius manus afferam. Quaſi dolores meos renouem. Notanda translatio.

Medicinam. Cic. Attico lib. 2. 35. 2.

Memoriam. Cic. 5. de Finib. 3. Cuius etiam illi hortuli propinqui non memoriam ſolùm mihi afferunt, ſed ipſum uidentur in conſpectu meo ponere. Pro eo quod eſt, Non ſolùm me admonent.

Metum alicui. Cic. 4. Verr. 93. & Plin. lib. 13. cap. 12. Sic afferre terrorem: id eſt, terrere. Liu. 6. ab urbe 184. Sic Pli. lib. 13. cap. 12. 4.

Moleſtiam. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 1.

Moram alicui rei, pro impedire & retardare. Cic. pro Seſtio, 112. & pro Cluen. 19. Liu. 1. bel. Maced. 23.

Morbum alicui. Plaut. Aſin. Saluere me iubes, cui tu abiens affers morbum.

Mortem uno ictu. Cic. 7. Verr. 92. & 2. de Diuina. 91. Plinius lib. 11. cap. 37. 53.

Motum animis. Cic. in Partitionibus 3.

Munus Reip. Cic. 2. de Diuinat. 7.

Neceſsitatem. Cic. 1. Tuſcul. 126. Idem 10. Philipp. 269. Sed mihi Patres conſcripti, neceſsitatem attulit paulò plura dicendi, &c. Id eſt, coegit.

Neruos & induſtriam. Cic. pro Sylla 17. Necem. Plin. libro 17. cap. 24. 12. Quibuſdam debilitas ſterilitatem, non necem affert. Cic. pro Milone 7.

Nuntium. Cic. 7. Ver. Idẽ Att. li. 3. 48. 1. Sic Plau. Sticho 4. 2.

Obliuionem triſtitiæ. Plin. lib. 25. cap. 2. 9.

Obſcuritatem laudibus alicuius. Cic. pro Deiotaro 7.

Obſcuritatem. Cic. 3. de Orat. 28. Vt oratio, quæ lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferat.

Odium in aliquem. Plin. lib. 25. cap. 2. 14. Pauorem aquæ, potusq; omnis afferens odium. Cic. in Piſonem 74.

Odium alicui. Cic. pro Sylla 2. Mihi maiorem hæc res dolorem, quàm Q. Hortenſio, mihi maius odium afferre debet? Id eſt, gignere, parere.

Offenſionem. Cic. Attico lib. 1. 12. 2. Quidnam accidiſſet quod afferret Q. fratri meo, aut offenſionem tam grauem, aut cõmutationem tantam uoluntatis? Cæſar 3. bel. Ciui. 230. Magnam tamen hæc res illis offenſionem & contentionem ad omnes attulit.

Opem alicui, idem quod ferre opem, id eſt, opitulari. Terent. Phorm. 3. 3. 20.

Operam afferre. Ouid. 2. de Arte amandi 135.
Aut latus, aut uires, operamq; afferte puellis.

Opinionem populo. Cic. 2. Offic. 66. Id eſt, in opinionem populum inducere.

Otium. Cic. pro Muræna 1. Eaq; res uobis populoq; Rom. pacem, tranquillitatem, otium, concordiamq; afferat.

Pacem animis. Cic. 1. de Finib. 71.

Pacem ad aliquem. Plaut. Amphit. 3. 32.

Pedem. Catullus, Abite, unde (malum) pedem attuliſtis? Hoc eſt, unde uenistis?

Periculum. Cœlius ad Ciceronem lib. 8. 10. 2.

Perturbationem rerum. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 3.

Peſtem atq; exitium. Cic. pro C. Rabirio 18.

Peſtilentiam. Plin. lib. 10. cap. 28. 1.

Pondus. Cic. Att. lib. 9. 180. 6.

Quæſtionem. Cic. in Orato. 36.

Rationem quoniam, & rationes cur. Plin. lib. 31. cap. 3. 1. Cic.

ꝛ ſ. de

5.de Fin. 48.Rationes quoq; cur hoc ita ſit,afferẽdas puto
Religionem,Cic.6.Verr.69.
Repulſam attulit hæc res,Cic.2.Offic.85.
Affertur rumoribus ſpes,Cic.Attic.lib.3.51.1.
Afferuntur rumores,Cæſar 2.bel.Gal.Cicero filius Tironi lib. 16.21.3 Gratos tibi optatosq; eſſe,qui de me rumores af= feruntur,non dubito.
Requiem,Ouid.12.Metamorph.30.
Salubritatem,Columel.lib.5.cap.10.13.
Salutem,Cæſar 3.bell.Ciuil.132. & Plaut. Ruden.17.2.Cic. Seruio Sulpitio lib. 4.epiſt.3.10.
Seditiones, Cic.pro Sylla. Greges hominum perditorum, me= tum nobis,ſeditionesq; afferebant.
Sententiam,Cic.5.de Finib.127.
Scientiam,Cic. Affert autem uetuſtas omnibus in rebus longin qua obſeruatione,incredibilem ſcientiam.
Splendorem uoci,Plin.lib.20.cap.6.3.Sic Afferre aliquid lu= cis rebus.Cic.Atti.lib.2.26.4. Et afferre aliquid oratoriæ laudi Cic.1.Tuſc.11.
Satietatem,Cic.in Orato.121.
Solicitudinem,Plancus ad Ciceronem li.10.18.7.Ea nunc ma gnam affert ſolicitudinem,magnumq; habet caſum.
Solatium,Cicero.
Somnum,Cic.Atti.lib.9.175.9.Plin.lib.32.cap.2.Quod & ſomnum inducere,& conciliare ſomnum dicitur.
Spem maturæ deceſſionis,Cic.ad Quint.fratrem,li.1.1.2.Sic 1.Tuſc.39.
Sumptum alicui,Cic.ad Papirium.lib.9.16.25.
Suppetias,Plaut.Menæch.22.14.
Suſpicionem,Cic.ad Att.lib.7.epiſt.128.1.
Tabem,Columel.lib.6.cap.5.2.Tædium.Plin.lib.15.cap.2.1
Terrores ad aliquem,Cic. Att.pro nunciare.
Teſtimonium,Cæſar 3.bel.Ciuil.209.
Torporem,Plin.lib.20.cap.21.2.
Vim,Cic.Att.lib.9.184.4. Armati uim,& manus afferrent.
Vim afferre alicui,Cic.2.de Legib.17.Sextus Tarquinius uim Lucretiæ Tricipitini filiæ attulit.Hoc eſt,inuitã ſtuprauit.
Vim uitæ & corpori, Cic.pro Cecinna 45.
Vim & celeritatem afferre,Cic.2.de Nat.deor.225.Efficimus etiam domitu noſtro quadrupedum uectiones, quorum ce= leritas atq; uis nobis ipſis affert uim & celeritatem.
Vim in docendo, Id eſt, credere,quodammodo cogere. Cic. 4. Acad.209.
Vim oculis,Quintil.lib.2 cap.15.6.
Vim ſenſibus,Cic.2.de Finib.76.
Afferre uim,aliter poſitum,pro cogere. Cic.in Lelio,Vim hoc quidem eſt afferre.Quid enim refert,qua me ratione coga= tis? Cogitis certè.
Voluptatem,Plin.in proœmio lib.16.1.
Vtilitatem,Quintil.lib.1.cap.8.6.
Affert aliam uitam hæc dies, Terent. And.1.2. 18. Nunc hæc dies aliam uitam affert,alios mores poſtulat.
Vinculum afferre ad aliquid copulandũ,Cic.Appio lib.3. 4.4
Affertur,Liuius 4.ab urbe 236.Volſcos exijſſe prædatum af= fertur,id eſt,nunciatur.
Allatus (κομισθεὶς) Participium, pen.prod.ab afferor.Plaut. Aſin.13.16.Allata peregrè epiſt.Horat.2.Ser.Saty.4.13.
Allatum eſt mihi,uel ad me,de morte eius,uel de temeritate eo= rum.Cic.in Bruto.1.Et Appio lib.3.10.1.
Allatus nuncius,Cic.Conſulibus lib.15.epiſt.1.7.
Allaturus, penult. prod. participium (προσοίσων) Stat. 11. Thebaid. 64.
Afficio] afficis,penul.correp.affeci penult.prod.affectum, (διατίθημι) afficere, ex ad & facio compoſitum,interdũ

ad corpus,ſed ſæpius ad animum refertur. Quicquid enim teſte Quintiliano,rationem uincit,affectus eſt.Ergo affice= re nos aut animum noſtrum dicitur,quicquid ita mouet, ut rationem conturbet, & penè à ſtatu mentis deijciat,ſiue ſit bonum,ſiue malum.
Affici admiratione:Hoc eſt,in admiratione eſſe, cui opponitur contemni.Cic.2.Offic.51.
Affici ægritudine,Cic.& Columel.lib.7.cap.5.16.
Afficere aliquos in diuerſum,id eſt,uariè. Tacit.lib. 11. Cæte= rùm is terror milites hoſteſq; in diuerſum affecit.
Affici animis,Cic.1.de Orat.43. Et uti qui audirent,ſic afficee= rentur animis,ut eos affici uellet orator.
Afficere animos,Cicero.
Afficere beneficijs,aut commodis,Cic.7.Ver.90.Et pro Clu= entio 147. Cæde.Liu. 5.bel.Pun.153.
Calamitate,Cic.pro Roſcio Amer.86.
Corpus afficere,pro eo, quod eſt macerare,domare. Cicero 1. Offic. 112.
Afficiunt corpora fames,& ſitis.Liuius 8.bel.Pun.78.
Cruciatu,Cæſar.
Cura,Cic.Attico.
Afficere delectatione,Cic.Attico.
Deſiderio, Cic.ad Cœlium lib.2.12.10.
Difficultate,Cæſar.Sic Cic.pro Quintio 5.
Doloribus affici,Cic. Leptæ lib.6. epiſt. 19.1. Tantis pedum doloribus afficitur,ut ſe conueniri nolit.
Affecit domicœnio clientem.Martial.li.12.74.Vide Aethon.
Afficere errore mentis,Cic.Attico.
Exilio affici.Cic.in Paradox.38.
Afficere gloria.Cic.in Epiſt.
Honore.Cic.1.de Nat.deo.55.Et pro Roſc.Amer.87.
Ignominia,Cic.6.Verr.16.& pro Roſc.Amer.66.
Incommodo,Cic.2.de Finib.126.& Offic.3.
Iniurijs,Cicero.
Lætitia,Cic.pro Milone 58.
Laude,Cic.2.Offic.67.
Literæ tuæ ſic me affecerunt,Cic.ad Att.lib.14.epiſt.311.8.
Afficere lucro,Plaut.Amphit.1.3.
Afficere macula.Cic.pro Roſcio Comœdo.1.
Metu,Cic.Sic Affici timore,idem pro Quintio 3.
Moleſtia,Cic.de Claris oratoribus 6.
Affici moleſtia ex re aliqua,Cic.Lentulo lib.1.
Morbo,Terent.Hecy.3.3.6.& Cic.pro Cluentio 24.
Morte ab aliquo affici,pro crudeliter interfici. Cic.in epiſt.1. Idem de Inuent.lib.1.5.3. Sic affici mortibus, Columel. lib. 9.cap.11.2.
Muneribus aliquem afficere,Cic.Curioni lib.2.epiſt.2.7.
Nomine aliquo,id eſt,appellare,Cic.pro Deiotaro,Vt eum am pliſſimo regis honore & nomine affeceris. Idẽ in Top.50.
Afficere pœna,Cic.1.Philip.22.& pro Cornelio Balbo 13.
Præmio,Cic.pro Cornel.Balbo.5. & Cæſar 8.bel. Gal.176.
Affici pudore,Cic.pro Cecinna 56.
Afficere ſepultura,id eſt,donare ſepulcro, humare. Hirtius de bel.Afric.5.354.Cic.1.de Diuinat. 100.moneri uiſus eſt ne id faceret,ab eo quem ſepultura affecerat.
Solicitudine,Cic.Att.lib.6.114.3.
Solicitudo ex te afficit me.Cic.in Bruto.186.
Stipendio afficere,Cic.pro Corn.Bal.49.pro ſtipendiũ dare.
Affici torminibus,Plin.lib.29.cap.5.7.
Affectus uitijs,Cic.14.Philip.389.His enim uitijs affectos,& talibus,malos & audaces appellare conſuetudo ſolet. Sic pro Muræna 11.
Voluptate,Cic.ad Brut.epiſt.16.1.
Animi uoluptate affici,Cic.3.de Finibus 57.

Affice

Affici uulneribus,Columel.lib.4.cap.11.2.
Afficere,abſolutè:ut,hoc magis afficit. Subaudi Animũ. Sic & paſſiuum eius.Colum.Pulmo totus afficitur,pro conficitur. & conſumitur uel corrũpitur:aut Morbo ſubaudiendum.
Erga aliquem affectus,Cicero de Amicitia 51. Idem libro 1.de Finibus 104.
Afficior,afficeris (προσπάσχω.)
Affectus (διατιθέμενος, κακοπαθῶν, τρυχόμενος) Partici= pium ab afficior, ut affectus pœna, præmio. Cicero pro Cornel.Balbo 5.& 13.
Affectus interdum abſq; ulla affectionis uoce ponitur. Terent. Hecyra 3.1.45.Quonam modo Philumena mea nunc te offendam affectam?Cic.Terentiæ lib.14.17.Ego quomo= do ſim affectus, ex Lepta & Trebatio poteris cognoſcere. Hoc eſt,quo pacto me habeam.
Affectus ad munus fungendum, Cic.3. Tuſc.27. Id eſt, aptus, ſiue,ut uulgò loquimur,benè diſpoſitus.Idem in Topic.52. Ducuntur etiam argumenta ex ijs rebus, quæ quodam mo= do affectæ ſunt ad id de quo quæritur. Id eſt, adiunctæ aut propinquæ,aut aptæ.
Aerumnis affectus,Lucret.lib.3.10. Omnibus ærumnis affe= cti deniq; uiuunt.
Animo,Cic.Tironi lib.16.epiſt.4.Idem 1.Offi.95.Quum i= ta ſis animo affectus, ut ſuprà dixi. Et lib.1. de Legib. 39. Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti ſumus,lo quuntur.Idem pro Muræna 51.
Beneficio,Cic.Valerio lib.13.epiſt.4.1.Idem in Piſonem 25. Quum tantis à uobis P. C. beneficijs affectus ſim,tantis ho noribus.Idem pro lege Manilia 35.
Deſperatione,Cic.ad Attic.lib.14.317.2.
Difficultatibus,Cic.Cluuio lib.13.epiſt.8.5. Maximis oneri= bus preſſum,ſummis affectum eſſe difficultatibus.Idem pro Quintio 5.Tot tãtisq; difficultatibus affectus atq; afflictus.
Honore,imperio,Cic.1.Offi.27.Benè de Repub.ſentientes ac benemeritos,aliquo honore aut imperio affectos, obſerua= re,& colere debemus.
Inertijs affectus animus.Vide uirtutibus affectus.
Inflammatione,Celſus lib.7.cap.26.
Lætitia,Brutus Ciceroni in epiſt.ad Brutum.4.1.
Moleſtia ex aliqua re,Cic.Lentulo lib.1.9.80.
Morbo,Cic.1.de Diuinat.112.
Morte,Seruius Ciceroni lib.4.epiſt.12.7.
Munere deorum,Cic.3.de Nat.deor.91.
Peſtilentia,Liu.5.Decad.lib.1.
Præmijs,Cic.in Piſonem 71.
Senectute,Cic.3.de Orato.40.
Affecta ſterilitate terra,quaſi quodam morbo.Columel.in præ fatione 1.lib.2.
Solicitudine, Cæſar,Magna affectus ſolicitudine hoc nũcio Cæ ſar.
Valetudine,Cic.5.Tuſc.132.
Virtutibus affectus animus,Cic.in Partit.20.Animi autem ſpe ctantur, atq; quemadmodum affecti ſunt uirtutibus, uitijs, artibus,inertijs, aut quemadmodum commoti cupiditate, metu,uoluptate,moleſtia.
Vitijs,Cic.pro Muræna 11.Idem 14.Philip.389.
Affectus,profligatus,afflictus,Cic.ad Octauiũ 70.Subitò pro= pe iam affectã ac proſtratam Remp.tuis opibus extuliſti.
Affecta,ea propriè dicuntur,quæ non ad finem ipſum,ſed pro= ximè finem deducta ſunt. Cic.de Prouinc. conſ.16. Bellum affectum uidemus, & (ut uerè dicam) penè confectum. I= bidem, Nam ipſe Cæſar quid eſt, quòd in ea prouincia com morari uelit: niſi ut ea quæ per eum affecta ſunt, perfecta Reipublicæ tradat? Idem in Oeconomico, Quum uerò affe= cta iam prope æſtate, uuas à ſole miteſcere tempus eſt. Ex

Gellio lib.3.cap.16.& lib.15.cap.5. Sic ædificia, ut ibi= dem ſcribit, quæ prope abſoluta ſunt, affecta eſſe dici La= tinè poſſunt.
Affecta ætas,quæ & grauis dicitur,& effœta,nempe ipſa ſene ctus.Cic.6.Verr.85.
Animos affectos recreare,hoc eſt,imminutos,debilitatosq;, Li uius 3.Decad.lib.1.
Cælum affectum,id eſt,diſpoſitum:Cic.2.de Diuinat.147.Et ſi ad rem pertinet, quomodo cælo affecto compoſitisq; ſy= deribus quodq; animal oriatur.
Corpus affectum:id eſt,læſum, debilitatum.Liuius 1.Decad.li. 9.In corpore tamen affecto, uigebat uis animi conſilijq;. Idem 4.Decad.lib.6.
Affectum corpus Celſo,corpus malè habitum,hoc eſt,quod in= doctè dicitur,Malè diſpoſitum.
Affectum malis medicamentis corpus,id eſt,uitiatum.Celſus li= bro 3.cap.22.
Corpora ſic affecta,Cic.1.de Diuin.120.Iubet igitur Plato ſic ad ſomnum proficiſci corporibus affectis, ut nihil ſit quod errorem animis perturbationemq; afferat.
Affecta tabo corpora,Liuius 4.ab urbe 136.
Affecta fides,Labefactata,Tacit.lib.19.
Hyems affecta,id eſt,penè finita,Sil.Ital.lib.15.101. Iamq; hyeme affecta miteſcere cœperat annus.
Opes affectæ,Tacitus lib.18.
Res affectæ,id eſt,labefactatæ.Liu.1.Decad.lib.6.
Spes affecta,id eſt,imminuta,fracta. Val.Flac.4. Argona.60.
Vires corporis affectæ,Liuius 1.Decad.lib.5.
Auidè ſum affectus de Fano: quod niſi fieri uidero, incurſabit in te dolor meus,Cic.ad Att.lib.12.epiſt.256.1.
Grauiter affectus,Cic.Att.lib.14.314.6. quem pridie Nea= poli affectum grauiter uideram,id eſt,ægrotum.
Malè affectus,Cic.Seruilio lib.13.epiſt.69.4. Iſtam partem Reipublicæ malè affectam tueri.
Variè ſum affectus tuis literis,Cicero Tironi lib.16.Epiſto.6. 1.Sic 2. Offic.89. Non uno modo in diſparibus cauſis af= fecti eſſe debemus.
Affectus quum abſolutè ponitur, ferè accipitur pro languente. Propertius lib.2.Eleg.29.1.
Iuppiter affectæ tandem miſerere puellæ.
Hoc eſt,dolentis & miſeræ. Ouid.Amorũ li.2.Eleg.2.5.
Ibit ad affectam,quæ non languebit,amicam.
Affectus,huius affectus (διάθεσις, πάθος, ἐμπάθεια) Verba le.Vide Affectio.
Affectus amoris,Quintil.lib.1.cap.11.2.
Affectus metus,Quintil.Ibidem.
Affectus pro amore,Plin.Iunior.lib.3.Epiſt.10.
Affectus,pro morbo,Celſus lib.2. In quibus affectibus ea quo= que genera exercitationum neceſſaria ſunt.
Continuũ affectũ deſiderãt nonnullæ materiæ. Quintil. lib.6. cap.2.9.
Dubij affectus,Ouid.8.Metamor.95.
Duros affectus mollire,Seneca Thebaid.1.62.
Falſi affectus, Quintil.lib.6.cap.2.
Lenes affectus,Vide Concitati affectus.
Mites affectus,Quintil.lib.5.cap.13.2.
Perturbatiores affectus,Quintil.lib.4.cap.5.5.
Peſſimi affectus,Quintil.lib.5.cap.10.25.
Sanos affectus tenere,id eſt,temperatos, Senec.Hippol.2.26.
Tacito affectu lætari,Ouid.7.Metamorph.30.
Truces affectus comprimere,Senec.Agamem.3.24.
Veri affectus.Vide Ficti & imitati affectus.
Affectus uehemẽtiſſimus quũ inualuit,etc.Quin.li.6.ca.1.33.
Aduocare affectum,Quintil.lib.4.cap.2.81. Serum eſt enim aduocare his rebus affectum in peroratione.

 Aſſumere

Certum affirmare.Liu. 3.ab urbe 101.

Affirmo tibi.Cic.ad Attic.lib.12.241.3.Idem Lentulo lib.1. Epiſt.7.18.illud tibi affirmo.

Affirmare aſſeueratione.Cic.Att.li.13.281.2. Omnia tibi aſſeueratione affirmo,quod mihi credas uelim.

Affirmare fortiſsimè.Quintil.lib.2.cap.4.30.

Affirmare iureiurando.Liuius 9.belli Punici 118. Data ultrò citroq; fide,eoſdem amicos,inimicoſq; habituros iureiurãdo affirmatur.

Affirmare crimen,id eſt,uериſimile reddere.Liu.2.ab urbe 21.

Affirmare conſtanter.Vide Affirmatio.

Affirmare pro certo.Liuius 1.ab urbe 10.

Temerè affirmare de aliquo.Cic.ad Brutum,epiſt.1.3.

Valde affirmare de aliquo.Cic.ad Atticum lib.7.128.1.Quid opus eſt de Dionyſio tã ualdè affirmare? an mihi nutus tuus non faceret fidem?

Affirmare,pro confirmare,ſtabilireq;.Tacit.li.20.Populi Romani uirtutem armis affirmaui.

Affirmare ſe animo,hoc eſt,confirmare ſe,& animum firmum induere.Catul.Epigram.71.3.

Affirmare ſpem.Liu.1. ab urbe 6. Ea res utiq; Troianis ſpem affirmat.Alij hic legunt Confirmat.

Affirmatus,penult.prod.participium. Liuius 4.Decad.lib.8. Rhodijs affirmata, quæ data priore decreto erant. Hoc eſt, confirmata.

Rationibus aliquid affirmatum.Cic.lib.1.de Inuent.81.

Affirmatio (κατάφασις) Verbale,actus ipſe affirmandi. Plinius lib.28.cap.2.6. Conſtantiſsima annalium affirmatione.Cicero 3.Offic.141.Eſt enim iuſiurandum affirmatio religioſa.

Affirmatio & dubitatio, contraria: Cic. ad Pætum lib.9. Sed quum explorati nihil haberem:nec tibi ſolicitudinem ex dubitatione mea,nec ſpem ex affirmatione afferre uolui.

Affirmationi alicuius credere. Plancus Cic.li.10.epiſt.21.2.

Affirmatione aliquid alteri recipere,id eſt,promittere.Plancus Cic.lib.10.Epiſt.7.1.

Affirmatè,pen.prod. (καταφατικῶς) Aduerbium. Cicero 3. Offic.141.Quod autem affirmatè, quaſi deo teſte promiſeris,id tenendum eſt. Gellius lib.10.cap.12. Affirmatiſsimè ſcripſerunt,ſimulacrum columbæ è ligno ab Archyta ratione quadam diſciplinaq; mechanica factum,uolaſſe.

Affixus) Vide Affigo.

Afflatus] Vide Afflo.

Affleo] affles,affleui,penult. produ.affletum, penult. prod. (προσκλαίω) afflere,Fletum ſimulare.Plaut.Perſa.4.70

Sed longè ab Athenis eſſe ſe gnatam autumet:
Et ut affleat,quum eam emeret. Idem Pœnulo 16.145.

Afflictio] Vide Affligo.

Affligo] affligis,penul.prod.(κακόω,προσαράσσω,ταλαιπορέω) afflixi afflictum,affligere. Ex ad & uerbo inuſitato Fligere. Propriè ſignificat ad terram tota ui proſternere. Plinius lib.8.cap.40.9. Cæſar ſexto bel.Gall. Cic.in Piſonem 74. Illi autem ſtatuam iſtius perſimilem, quam ſtare in loco celeberrimo uoluerunt,ne ſuauiſsimi hominis memoria moreretur,deturbant,affligunt,communiunt,diſsipant. Idem pro Cœlio 62. Qui Catuli monumentum afflixit, meam domum diruit.

Affligere ad terrã.Plau.Perſ.13.18. Affligã te ad terrã ſcelus.

Affligere per metaphoram,interdum pro perturbare,angere, uexare accipimus. Celſus, Corpus uarijs morbis afflictum. Cic.in Piſonem 67. Afflictus luctu, aut mœrore. Idem 9. Philip.264.& in Catilinam 26.

Affligere & debilitare animos metu. Cicero 4. Tuſcul. 53. Quid autem eſt fœdius et deformius,quàm ægritudine quis afflictus debilitatúsque iacens?

Affligere & leuare,contraria.Cic.ad Att.lib.13.Epiſt.260.1. Vt me leuarat tuus aduentus,ſic diſceſſus afflixit.

Percellere atq; affligere.Cic.pro Cœlio,ad finem.

Perdere & affligere.Cic.pro Roſcio Amer.20.

Affligit corpus ſenectus.Cic.de Senectute 28.Non planè me eneruauit,non afflixit ſenectus.

Afflixit hunc calamitas.Cic.pro Cluentio 159.

Affligit leuius.Quintil.in procœmio libri ſexti 13.

Mores grauius affligere.Plin.lib.33.cap.11.non procul à fine. Idem lib.36.cap.15.Cuius neſcio an Aedilitas maximè proſtrauerit mores ciuiles.De M. Scauro loquitur.

Affligere opes alterius.Plin.lib.2.cap.12.3.

Affligere rem aliquam uituperando, cui contrarium, Augere laudando.Cic.in Bruto 23.

Affligere ſe,id eſt, ſe angere, uexare, excruciare. Cicero Attico lib.2.34.3.

Affligi frigoribus.Columel.lib.2.cap.10.2.

Sententijs quempiam affligere.Cic.pro Muræna 80.

Afflictus, participium (κακωθεὶς) Oppreſſus aduerſis rebus. Cic.pro lege Manil.15.Hunc in illo timore & fuga Tygranes rex Armenius excepit: diffidentemq; rebus ſuis confirmauit:& afflictum erexit,perditumq; recreauit.

Afflictus,dolore uehementer affectus. Virgil.2. Aeneid. Afflictus uitam in tenebris luctuq; trahebam.

Afflictus atq; euerſus.Cic.pro Quint.49.

Perculſus et afflictus.Cic.pro Flac.12. Itaq; ut hanc Græciam, quæ iamdiu ſuis conſilijs perculſa & afflicta eſt, omittam.

Calamitate afflictus.Cic.pro Sylla 11.Hic ſe ita fractum illa calamitate atq; afflictum putauit.

Caſu aliquo grauiſsimè afflictus.Cic.Dolabellæ lib.9.11.1.

Magnis clamoribus afflictus,conticuit & concidit.Cic.ad Atticum lib.1.11.18.

Afflictus & profligatus mœrore.Cic.in Catill.26.

Amicitia afflicta.Cic.pro Quintio 62.

Animos afflictos recreare.Cic.ad Attic.lib.11.13.

Afflictus & fractus animus.Cic.ad Att.lib.12.242.5. Quod certè afflicti & fracti animi non fuit. Idem pro domo ſua ad Pontif.74.

Afflicta ſenio aut tempeſtate arbor.Colum.lib.5.cap.6.1.

Mœſtitia domus afflicta.Cic.12.Philip.320.

Fides afflicta, Affecta.Hoc eſt, collabefactata diminutaq;.Tacitus lib.17.

Fortuna alicuius afflicta.Cic.pro Sylla.28. Idem pro lege Manilia 16. Vt regum afflictæ fortunæ facilè multorum opes alliciant ad miſericordiam.

Afflictus ac iacens homo excitatur.Cic. de Aruſp. reſpon.46. Idem,Poſt reditum in Senatu 21. Qui mihi primus afflicto & iacenti dexteram porrexit.

Nauis afflicta ad ſcopulos.Cic.pro C.Rabirio 19.

Pudor afflictus.Stat.11.Thebaid.33.

Afflictam & perditam prouinciam erigere atque recreare. Cic.5.Verr.182.

Religiones eorum ſcelere proſtratæ afflictæq; ſunt. Cicero lib. 2.de Legibus 69.

Res afflictæ.Lucan.lib.1.99.

Afflicta ſalus.Cic.ad Lentulum lib.1.6.3.

Afflicta & proſtrata uirtus maximè luctuoſa eſt. Cicero lib. 2 de Orato.117.

Afflicta urbs peſtilentia.Liu.3.ab urbe 25.

Erigere afflictum. Cicero de Aruſp. reſponſis 46. Et pro lege Manilia 15.

Excitare afflictos. Cicero 1. de Orato.17. Idem libro eodem 82.

Recreare afflictos animos.Cic.Attico,lib.1.11.13.

Grauiſsimè afflictus.Cic.Dolabellæ lib.9.11.1.

Afflictio, (κάκωσις,) Verbale,Actus ipſe affligendi. Cicero 4. Tuſcul.16.Moleſtia,afflictio,deſperatio. Sic 3. Tuſculana. alij ubiq; legunt afflictatio.

Afflictare,Frequentatiuum,(προσαράσσειν,)Cæſar.3. bel. Gal. Naues in uadis afflictarentur.Ibidem,lib.4.571.Et onerarias,quæ ad anchoras erant deligatæ, tempeſtas afflictabat. Hîc agitare & concutere ſignificat.

Afflictari de re aliqua.Cic.ad Atti.lib.11.209.1.

Afflictari amore.Lucret.4.233.

Afflictari morbo;Quod & morbo conflictari dicitur.Liu. nono bel.Pun.45.

Afflictare aliquem luxuria.Tacit.lib.13. Quod Italiã luxuria ſæuitiaq; afflictauiſſet,ueneno damnationem anteuertit.

Afflictare ſeſe,id eſt,frequenter ſeſe, & plurimum affligere. Cicero Atti.lib.3.52.1.

Acerbiſsimè afflictari.Cic.Atti.lib.11.209.1.

Grauius uehementiusq; afflictari.Cic.in Catilin.23.

Turpius afflictatur Reſp.Cic.de Aruſ.reſp.37.

Afflictatio,Verbale(προσάραξις,)Cic.4.Tuſc.29. Afflictatio, ægritudo cum uexatione corporis.

Afflictor.Verbale,(προσαραντὴς,)Qui affligit,uel afflixit. Ci. in Piſo.51.afflictorem & proditorem, non modo dignitatis,& autoritatis,ſed omnino ordinis ac nominis ſui.

Afflictus,huius afflictus, Verbale,(κάκωσις,)Idem quod afflictio.Cic.2.Tuſc.35.Effœminata uirtus afflictu occidit.

Afflo.] afflas,(ἐπιπνέω,)afflare,Eſt ſpiritu,flatuúe quaſi contingere. Colum.lib.8.cap.5.14. Cauendumq; ne à ſerpentibus afflentur.Liu.10.bel.Pun.24. Afflatiq; incendio effũgerunt.Horat.2.Serm. ...uelut illis
Canidia afflaſſet.

Afflantur odores è floribus.Cic.de Senect.55.

Vineta afflantur Noto.Stat.5.Syl.1.30.

Anhelitus oris afflat uittas.Ouid.5.Metamor.124.
Crinales uittas afflabat anhelitus oris.

Odores afflare.Propert.lib.2.eleg.30.4.
Afflabant tibi non Arabum de gramine odores.

Ore alicuius afflari.Ouid.7.Metamor.6.
At niſi opem tulero,taurorum afflabitur ore.

Afflare tibiam, pro flatu implere.Ouid.6.Faſt.141.

Afflare,de rumore dictum.Cic.Atti.lib.16.333.12.Sed tamẽ rumoris neſcio quid afflauerat. Vt ſit ſenſus, Aliquantulus rumor incertus quaſi uẽto quodã ad aures meas peruenerat.

Afflare alicui,pro aſpirare ſeu fauere.Tibul.lib.2.eleg.1.16.
Felix,cui placidus leniter afflat amor.

Afflari auram alicui in aliquo crimine.Cic.3.in Verr.24.Sperat ſibi auram poſſe aliquam afflari in hoc crimine. Id eſt, ab aliquo fauore ſe poſſe adiuuari.

Afflare alicui aliquid mali, id eſt, flando immittere. Ad Herẽ. lib.4.129.circunſpectans huc & illuc, ſi quem reperiat, cui aliquid mali faucibus afflare, quem ore attingere, dentibus inſecare,lingua aſpergere poſsit.

Afflare aliquem uentis fulminis.Virg.2.Aeneid.136.

Fulminis afflauit uentis,& contigit igni.Plin. iunior, Vtrunq; noſtrum ille optimi cuiusq; ſpoliator & carnifex,ſtragibus amicorum,& in proximo iacto fulmine afflauerat.Hoc dicit quia periclitatus eſt Secundus ſub Domitiano.

Ignibus afflari.Ouid.1.Triſt.eleg.8.5.

Afflari diuino ſpiritu,quod uulgò inſpirari dicitur.Cic.pro Archia,poeta 14.Poetam natura ipſa ualere, & mentis uiribus excitari,& quaſi diuino quodam ſpiritu afflari.

Afflari ſydere.Plin.lib.2.cap.41.1.

Numine dei afflatus.Virg.6.Aeneid.10.

Peſte afflatus.Sillius lib.6.48.

Sole afflatus.Claudianus de bello Gildon.70.

Afflatus,huius afflatus,(ἐπίπνους,ἐνθουσιασμὸς,) Verbale, Actus ipſe afflandi.Plin.lib.10.cap.33.9. Perdices concipiunt maſculorum ſuperuolantium afflatu. Sic apud eundem lib.37.cap.13.Afflatus uentorum benignus. & lib.6.cap. 17.& lib.4.cap.12.46.Afflatus noxius.

Calidi afflatus.Statius 5.Thebaid.106.

Afflatus diuinus,Diuina,ut ita dicam,inſpiratio.Cic.2.de Nat. deorum 147. Nemo uir magnus ſine aliquo afflatu diuino unquam fuit.

Afflatu diuino mentem alicuius concitare.Cicero lib.1.de Diuinat.69.

Inſtinctus afflatusq; diuinus.Cic.lib.1.de Diuinat.64.Oracula quæ inſtinctu diuino afflatuq; funduntur.

Necare aliquem afflatu.Ouid.3.Metam.10.

Afflatus è terra.Cicero 2. de Diuinat.176. Quid tam diuinũ, quàm afflatus è terra mentem ita mouens,ut eam prouidam rerum futurarum efficiat? Paulò antè, anhelitum terræ uocauit.

Afflatus,pro, H, aſpiratione, ſeu nota aſpirationis. Varro lib. 3.de Re ruſt.cap.1. Nec minus oppidi quoq; nomen Thebæ indicant antiquiorem eſſe agrũm, quòd ab agri genere non à conditore ei nomen eſt impoſitum. Nã lingua priſca & in Græcia Aeoles Bœotij, ſine afflatu uocant Aeoles Thebas:& in Sabinis quo è Græcia uenerunt Pelagi,etiam nunc ita dicunt.

Affluo.] affluis,penul.corr.affluxi,affluxum, (ἐπιρρέω, περιουσιάζω,παραρρέω,)affluere.Propriè ad aliquid fluere. Colu.Ne quum à uertice torrens imbribus cõceptis affluxerit,fundamenta conuellat.Plinius lib.2.cap.97.1.Bis inter duos exortus lunæ affluunt,biſq; remeant.De maris æſtibus loquitur.

Affluere,de hominibus dictum.Liu.9.bel.Maced.126.Dimicantibus ijs legio quinta ſuperuenit: deinde ut quæq; potuerant copiæ affluebant.Virg.2.Aeneid.158.Atq; hic ingentem comitum affluxiſſe nouorum.

Amor affluit.Ouid.1.de Remed.amor.30.Affluit incautis inſidioſus amor.Hoc eſt illabitur.

Affluunt literæ,& rumor.Cic.ad Q. fratrem,lib.3.19.2.

Affluere,per metaphoram pro abundare. Plaut.Pſeud.4.58. frumento affluam.Cic.2. de Finibus, affluere uoluptatibus.

Affluere ad: Ci.1.de Fin.61.Nam ſi ea ſola uoluptas eſſet,quæ quaſi titillaret ſenſus,ut ita dicam, & ad eos cum ſuauitate afflueret,& illaberetur &c. Tanquam de liquore dixit afflueret:id eſt,leniter flueret.

Diuitijs affluere.Lucret.lib.6.3.

Affluens,participium,(περιουσιάζων,) Liu.5. belli Macedon. 8.Quotidie affluente multitudine ad famam belli. Idem 4. bell.Pun.222.

Affluens & beatus.Cic.in Salluſt.12.

Anni affluentes.Horat.4.Carm.11.4.
...quod ex hac
Luce Mecœnas meus affluentes
Ordinat annos.Acron,Affluentes,id eſt,creſcentes,aut multos.

Affluens,abundans: Vt affluens opibus,& copijs. Cicero pro lege Agraria 81. Et pro Cluentio 150.Affluens omni ſcelere domus.

Bonitate affluens homo. Cic. pro Roſc.Comœdo 16. Largitus eſt.ſ.homo liberalis, & diſſolutus,& bonitate affluens Fannius Roſcio?

Homo omni lepore & uenuſtate affluens.Cic.7.Verr.111.

Ocio nimio & ingenijs uberrimis affluentes doctiſsimi homines.Cic.3.de Orat.32.

Affluens hominibus & ſtudijs locus. Cic. pro Arch. 3.

Vnguentis affluens. Cic. pro P. Seſt. 13.

Affluens, affluentior, affluentiſſimus, pro abundans. Ci. 1. Offic. 213. Omnium rerum affluentibus copijs. Idem in Lælio, Ditior enim eſſe uidetur & affluentior uera amicitia.

Affluenter, affluentius, affluētiſſimè, aduerbiū qualitatis. Cic. 5. Tuſcul. 25. Quoq; affluentius uoluptates hauriat.

Affluentia, (ῥύδην, ἐπίῤῥοια, περιουσιασμός,) Pro abundantia Cic. pro lege Agra. contra Rul. 93. Ex hac copia atq; omnium rerum affluentia, primùm nata eſt arrogantia. Plinius in Panegyr. Inſtar ego perpetui congiarij puto affluentiam annonæ.

Affodio.] affodis, penul. corr. affodi, penult. prod. affoſſum, (παρορύσσω,) affodere, Fodiendo adiungere. Plinius libro 2. capite 68. ad finem, Furtoq;, uicini ceſpitem noſtro ſolo affodimus.

Affor.] affaris, affatus ſum, (προσφθέγγομαι, προσενέπω,) affari, pen. prod. Ex ad & fari compoſitū, Alloqui. Aiunt Grămatici primam perſonam in uſu non eſſe. Eſt autem uerbū apud poetas uſitatius. Virg. Aeneid. 2. Tum ſic affari & curas his demere dictis. Idem in 12. Tunc ſic affatur regem. Cice. 2. Philip. 53. Qui locus eſt aut tam deſertus, aut tam inhumanus, qui illos quò acceſſerint, non affari atque appetere uideatur?

Affari (inquit Nonius) non ſolum pro reſpondere, uel fabulari, ſed etiam rogare poſitum. Accius Tereo, Deum Cadmo generatum ſemel affare. Virg. 4. Aeneid. I ſoror, atq; hoſtem ſupplex affare ſuperbum.

Affari, Agere gratias. Virg. 2. Aeneid. Affaturq; deos, & ſanctum ſydus adorat.

Affari dulci amore, id eſt, Amicè. Virgilius 6. Aeneid. 91.

Affari nomine. Cic. de clar. Orat. 137. Nam ſcripſit his uerbis, quum hunc nomine eſſet affatus.

Affari uerbis blandis. Statius 1. Achil. 77.

Affari uoce. Sillius lib. 8. 6.

Affari extremum. Virgil. 9. Aeneid. 100.

Affari extremum miſeræ data copia matri?

Affatus, penult. prod. Participium (προσειπών) Allocutus. Virgilius 4. Aeneid. 127.

Tum breuiter Barcen nutricem affata Sichæi.

Affatus, huius affatus, penul. prod. uerbale, (πρόσφθεγμα,) Alloquium, colloquutio. Virg. 4. Aeneidos 57.

Heu quid agat? quo nunc reginam ambire furentem
Audeat affatu?

Affatu bonus. Statius lib. 1. Thebaid. 37.

Affatus malignus. Claudian. de rapt. Proſer. lib. 3. 45.

Affatus tacitus. Statius 6. Thebaid. 127.

Affatus alicuius petere: Id eſt, colloquiū. Seneca Medea. 4. 2.

Affabilis, pen. corr. adiectiuū, (ὁμιλητικός, φιλόφρων,) Qui ſe facilem præbet in congreſſibus humanis, hoc eſt in loquendo, audiendo, & reſpondendo. Terent. Adelph. 5. 6. 8. Meditor eſſe affabilis, & bene procedit. Cicero 1. Offic. 158. Et in omni ſermone omnibus affabilem, & iucundum ſe eſſe uellet.

Affabilitas, pen. corr. (φιλοφροσύνη,) Ipſa uirtus eius qui affabilis eſt. Cic. 2. Offic. 68. comitas affabilitasq; ſermonis.

Affabiliſſimè. Gell. lib. 16. cap. 3. Hæc tum Phauorinus, multaq; iſtiuſmodi alia affabiliſſimè dicebat.

Affore.] pen. corr. (παρέσεσθαι,) ex ad & fore, Affuturum eſſe. Et eſt uerbum ita defectiuum, ut ipſum uerbū Fore. Virg. 1. Aeneid. 116.

Atq; utinam rex ipſe Noto compulſus eodem
Afforet Aeneas. Cæſar 5. belli Gall. 104. Hanc affore biduo. Salluſt. in Iugurt. Pollicetur in tempore ſemetipſum cū exercitu affore. Cic. ad Papirium, lib. 9. 26. 5. Non me hercule ſuſpicatus ſum illam affore.

Affore, pro ſignificatione præſentis uidetur accepiſſe. Statius lib. primo Thebaidos,

-ſenſit manifeſto numine ductos
Affore, pro adeſſe.

Affore ab oris externis. Virg. 7. Aeneid. 54.

-generos externis affore ab oris: Id eſt, uenturos, affuturos.

Afformido.] afformidas, pen. prod. (ὑποπτήσσω,) afformidare, Idem quod formidare. Plau. Bachid. 21. 3. Magiſq; afformido ne is pereat.

Affrango.] affrangis, (προσάγνυμι) affrangere. Ad, ſiue iuxta frangere. Statius 5. Syl. 1. 8.

Citius Titonida mœſti
Deficient rores: aut exiccata fatiſcet
Mater Achilleis hyemes affrangere buſtis.

Affrico.] affricas, penult. corr. (προστρίβω,) affricare, Ad aliquid fricare. Plin. lib. 8. cap. 27. 10. Marathro herbæ ſeſe affricans. Idem lib. 29. cap. 6. 15. Anguium adeps ærugini mixtus, ruptas oculorum partes ſanat: & membrana ſiue ſenectus uernatione eorum exuta, ſi affricetur, claritatē facit. Colu. lib. 7. cap. 5. 5. Aut arbori affricant. Sub. ſeſe.

Affrictus, huius affrictus, Verbale, (πρόστριψις) Actus ipſe affricandi. Plinius libro 31. cap. 6. 14. Spumaq; aquæ affrictu uerucas tollit.

Affrio.] affrias, (προσπάσσω,) affriare, Ex ad, & friare. Friare autem de rebus ijs dicitur, quæ facilè, & nullo, ut ſic dicam, tritu comminuuntur, & in puluerem redigūtur: ut reſina inter digitos. Varro 1. de Re ruſt. 57. 1.

Affui, Affuturus.] Vide Adſum.

Affulgeo.] affulges, affulſi, (προσσελαγέω,) affulgere, Ad aliquid fulgere: ut, Huic ædium parti raro ſol affulget.

Affulgere uultu nitenti. Sil. lib. 8. 94.

Affulgere per metaphorā dicitur, quod animum nobis erigit, atq; excitat. Liu. 7. bel. Pun. 161. Prima ſpes morte nunciata Marcelli affulſit. Ibidem lib. 3. 151.

Affulſit fortuna. Liu. 10. bel. Pun. 140. Et mihi talis aliquando fortuna affulſit.

Affundo.] affundis, affudi, pen. prod. affuſum, pen. prod. affundere, (ἐπιχέω,) Aſpergere. Plin. lib. 12. cap. 21. 3. Medici nucleos Arabicæ glandis tundunt, affuſa eis paulatim calida aqua. Idem lib. 19. cap. 8. Hoc & panis ruſtici cruſtæ inſpergitur, affuſo ouo inhærens. Idem lib. 16. cap. 44. 8. Vinumq; illi affundere.

Affundi, fluuij aut maria dicuntur, quæ urbem, aut quiduis aliud alluunt: Id eſt, præterlabuntur. Plin. lib. 5. cap. 1. Affunditur huic autem æſtuarium è mari æſtuoſo meatu. Idem lib. 5. cap. 29. Mæander plurimis affuſus oppidis.

Affuſa urbs mari, pro effuſum mare urbi. Plin. lib. 3. cap. 3. Cæſarauguſta, colonia immunis, amne Ibero affuſa.

Affundo, pro infundo. Tacit lib. 12. frigida in aqua affunditur uenenum. Idē lib. 5. de Phœnice aue, ubi mors propinquet, ſuis in terris ſtruere nidum, eiq; uim genitalem affundere.

Affuſus, participium, (προσχυθείς,) proſtratus, Prouolutus. Ouidius Metamorpho. 122.

- potui moritura uideri,
Amplectiq; pedes, affuſaq; poſcere uitam.

Lucanus lib. 7. 14. regesq; tui cum ſupplice mundo
Affuſi, uinci ſocerum patiare rogamus.

Affuſus tumulo. Hoc eſt, iuxta tumulū fuſus, iacens, proſtratus. Ouid. 8. Metamorph. 109.

Affuſæq; iacent tumulo
Nomina complexæ, lacrymas in nomina fundunt.

Affuſus, pro infuſus. Ouid. ad Liuiam de morte Druſi 85.

Aridaq; affuſa guttura tinxit aqua.

Aforis.] Aduerbium, pen. corr. (ἔξωθεν,) Plin. lib. 17. cap. 24. 12. In ulcus penetrat omnis aforis iniuria. Sunt qui diuiſim ſcribant, à foris. Alij negant eſſe Latinam uocem.

Afra.] auis, Vide Africa.

Afrania Licinij Bructionis uxor, prompta ad lites contrahendas, adeò ut pro crimine improbis fœminarum moribus C. Afraniæ nomen obijciatur. Valer. Max. lib. 8. cap. 3.

Afranius, (ἀφράνιος,) poeta Latinus comicus, teſte Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis, & diſertus, quod in togatis excellit inquit Quintilianus lib. 10. cap. 1. Horatius huius meminit lib. 2. Epiſt. 1. 12. Dicitur Afranij toga conueniſſe Menandro. Hoc eſt, Afranij fabula togata dicitur fuiſſe ſimilis comœdijs Menandri. Multa ſiquidem mutuatus eſt à Menandro, teſte Cicerone lib. primo de Finib. 12. Auſonius quoq;, Qui toga facundis ſcenis agitauit Afrani.

L. Afranius, alter dux Pompeianus notiſſimus. Lucan. li. 4. 1. Iure pari rector caſtris Afranius illis, Ac Petreius erat.

Africa, pen. cor. (λιβύη, ἀφρική,) tertia pars orbis, freto Herculeo, ac Nilo à cæteris orbis partibus diducitur: Libya, & Heſperia à Græcis appellata. hanc ab initio, ut ait Sall. habitauerunt Getuli, & Libyes aſperi incultiq;, quibus cibus erat caro ferina, atq; humi pabulū uelut pecoribus. Hæc Volaterranus. Madian filius fuit Abrahæ ex Cetura. Huius filius Afer, ſiue Apher, quum caſtra fixiſſet in Libya, & filiorum eius filij habitaſſent in ea, terram illam ex eius nomine Africam ſeu Aphricam uocauerunt. Author Ioſephus Antiquit. lib. 1. cap. 23. Alij dictam putant, quaſi ſine frigore. Siquidem α particula eſt priuatiua, φρίκη horrorem frigoris ſignificat. Autor Seruius in 6. Aeneid. 63. Quidam ab Afro Libys Herculis filio dictā malunt. Solinus cap. 37.

Africa ſemper aliquid noui apportat. Prouerbium, quod quadrabit in homines lubrica fide, ſemperq; nouandarum rerū auidos. Quod quidem ideo dicebatur, quòd in Africa ſiticuloſa regione, ad unum aliquem riuum plurimæ ferarum ſpecies bibendi gratia conuenire cogantur, ibiq; uaria miſtura uiolentæ Veneris, uarias monſtrorum formas ſubindeq; nouas naſci. Ex Plin. li. 8. ca. 16. Ariſtotele. & Eraſmo in Chil.

Ardens Africa. Lucan. lib. 9. 147.

Feris & beluis frequens. Plin. lib. 5. cap. 9.

Fertilis Africa. Horat. 3. Carm. 16. 7.

Pallida Africa. Claud. de bello Gildonico 75.

Vadoſa Africa. Stat. 4. Syl. 5. 8.

Vltima Africa. Horat. 2. Carm. 18. 1.

De Numidia intelligit, quæ pars eſt Libyæ.

Afer, afri, (λίβυς,) Qui eſt ex Africa.

Dirus Afer. Horat. 4. Carm. 4. 9.

Diſcincti Afri. Virg. 8. Aeneid. 143.

Vbi Seruius, Vel habitum eorum oſtendit, qui uſq; in talos fluebat: Aut diſcinctos dixit, inhabiles militiæ: ut cōtrà, præcinctos, ſtrenuos dicimus. Vnde & Græcè εὔζωνος appellatur, non qui bonam zonam habet, ſed qui eſt ſtrenuus.

Rebelles Afri. Sillius lib. 15. 81.

Sitientes Afri. Virg. 1. Eclog. 13.

Eſt enim Africa calidiſſima regio.

Tenues Afri, id eſt, pauperes. Iuuen. Sat. 8. 12.

Vagus Afer. Sil. lib. 15. 106. Et Lucanus lib. 4. 154.

Afer, afra, afrum, (λίβυς,) Adiectiuum.

Armentarius Afer. Virg. 3. Geor. 19.

Armentarium uocat, quia in Africa armenta & greges abundè ſunt.

Afra auis, id eſt, Libyca. Refertur à Suida de prægrādib. quòd ex ea regione deportentur aues immani magnitudine. Horatius de prælauta uſurpauit,

Non Afra auis deſcendat in uentrem meum.

Nam gallinas prægrandes olim mittebat Africa, quas eaſdē Numidicas aues appellant. Acron uidetur de ſtruthione ſentire, quæ & ipſa auis mira mole corporis eſſe fertur. Non ineptè iacietur & in hominem peregrino cultu notabilem. Et Plautus Pœnulo 5. 2. Pœnum auē uocat ob manicas, alarum inſtar utrinq; penſiles. Prouerbium extat in auibus Ariſtophanis. Interpres indicat conuenire in barbaros ac meticuloſos. Sunt enim prægrandes ferè timidiores. Terētius, Hic nebulo magnus eſt. Eraſmus in Chiliad.

Murice Afro tinctæ lanæ. Horat. 2. Carm. 16. 8.

Serpentes Afri. Horat. 2. Serm. Sat. 8. 19.

Africanus, penult. prod. adiectiuum, (λιβυκός,) Hinc Africanus Scipio, ab Africa deuicta. Horat. epod. 9. 5.

Africanum bellum. Ci. pro Deiot. 16. Ibidem 17. Mittebat qui rumores Africanos exciperent.

Africanæ, abſolutè, dicuntur Pantheræ, quæ & Variæ. Africanæ quidem, quoniam in Africa ſunt frequentes. Variæ, quoniam macularum uarietate ſunt ſpectabiles. Plin. lib. 8. cap. 17. Senatuſconſultum fuit uetus, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Primus autem Scaurus Aedilitate ſua Varias centum quinquaginta uniuerſas miſit.

Africanæ, Gallinarum genus eſt prægrandium. Columella lib. 8. cap. 2. Gallinarum genera ſunt, uel cohortalium, uel ruſticarum, uel Africanarum. Africana eſt, quam pleriq; Numidicam dicunt, Meleagridi ſimilis: niſi quòd rutilam galeam & criſtam capite gerit: quæ utraq; ſunt in Meleagride cœrulea. Varro de Re ruſt. lib. 3. ca. 9. Gallinæ Africanæ ſunt grandes, uariæ, giberæ, quas Meleagridas appellant Græci.

Africus, (λίψ) ſubſtantiuum, Eſt uentus ab Africa flans inter Auſtrum, & Zephyrum, qui etiam Libs uocatur. Plin. lib. 2. cap. 47. A meridie Auſter, & ab occaſu brumali Africus. Noton, & Liba nominant. Idem lib. 18. cap. 34. Ex aduerſo Aquilonis, ab occaſu brumali Africus flabit, quem Græci Liba uocant.

Celer Africus. Horatius 1. Carm. 1. 41.

Creber procellis Africus. Virg. 1. Aeneid. 18.

Peſtilens Africus. Horat. 3. Carm. 23. 1.

Proteruus Africus. Horatius epod. 16. 5.

Africus, adiectiuum, (λιβυκός.) Vt Africæ procellæ, ab Africo uento excitatæ. Horat. 3. Carm. 19. 12. Africa bella. Sil. libro 17. 3.

A G

Aga, mons è quo Araxes & Ephrates oriuntur, quem Strabo, & Ptolemæus Abon, ſiue Aban uocant. Hermol. in libro 6. Plinius cap. 9.

Agagamantes, populi circa Mæotim. Plinio 6. cap. 7.

Agallochum.] (ἀγάλλοχον,) eſt lignum, quod ex India & Arabia defertur, maculatum, odoratum, guſtu aſtringens, et ſubamarum, cute aliquantum uerſicolore. Halitum manſu cōmendat: uentriculum frigidum iuuat. Xylaloe Aetio & Actuario dicitur. Id eſt, lignum Aloes, arboris, non herbæ. Quod uerò oſtendunt officinæ, uerius eſt Aſphalatum acre, & auſterum. Galenus libro 6. ſimpl. Meminit Ruellius lib. 1. capite 36.

Agamedes, (ἀγαμήδης,) Viri proprium. Cice. 1. Tuſc. 184. Trophonius & Agamedes quum Apollini Delphis templum exædificaſſent, petierunt quod eſſet optimum homini. Qui ut illuxit dies tertius, mortui ſunt reperti. Iudicauiſſe deum dicunt, mortem eſſe optimum homini. Idē tradit Plutarchus in oratione conſolatoria ad Apollonium.

Agamemnon, Agamēnonis, penult. cor. (ἀγαμέμνων,) rex fuit Mycenarum, Polyſthenis filius, ſiue Atrei ex Aerope, fraterq; Menelai, natu maior. Hic omnium Græcorum in

Aulide

Aulide congregatorum cōſenſu imperator delectus,ad expeditionem Troianam profectus eſt.Clytemneſtra coniuge, ex qua iam liberos aliquot ſuſceperat,ad regni adminiſtrationem relicta,de quo Cicero pro Flacco 56. Sophocles in Electra,& Euripides in Oreſte, necnon & Seneca in Agamemnone. Ouid.lib.3.Amorum,eleg.12.7.

Idem 15.Metamorphoſeos 172.Idem Epiſt.3.17.

Agamemno,idem qui & Agamemnon.Stat.lib.1.Achill.112.

Conclamant Danai,ſtimulatq; Agamemno uolentes.

Agamemnonem regum regem uocat Cicero ad Dolabellam li.9.Epiſt.14.4. Et tamen non alienum dignitate tua, quod ipſi Agamemnoni regum regi fuit honeſtum, habere aliquem in conſilijs capiendis Neſtorem, ad Atticum libro 14.315.3.

Agamemnonis hoſtia.In duros et perſuaſu difficiles dicitur.Inde natum quòd Agamemnone rem diuinam in Troia facturo,bos effugerit,uixq; multo negocio comprehenſus. Quadrabit etiam in eos, qui nolentes & adacti quippiam agūt. Olim in ſacris ſpectabatur, ut hoſtia lenis,ac uolēs adſtaret. Quodſi refracto fune profugiſſet,infauſtum omen habebatur. Videtur & huc poſſe referri,quod Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniā ſacrificauit,ſed admodum inuitus. Recenſetur à Zenodoto.

Atrides Agamēnon,ab Atreo patre.Ouid.13.Metamor.143.

Mycenæus Agamēnon.Vir.11.Aenei.53.Et.Oui.2.Triſt.80.

Tantalides Agamemnon, oriundus à Tantalo. Atreus enim filius fuit Pelopis,Pelops Tantali.Ouid.5.Faſt.62.

Agamemnonius,adiectiuum.Virgilius 6.Aeneidos 168.

Eruet ille Argos,Agamemnoniaſq; Mycenas.

Agamemnonius Oreſtes.Virg.4.Aenei.95.Oui.in Ibin.106.

Agamemnonia puella,Iphigenia Agamemnonis filia. Poſſeßiuum pro patronymico.Proper.lib.4.eleg.1.23.

Agamemnonij putei.De nouis et admirandis operibus dicitur. Aiunt enim Agamemnonem & circa Aulidem,& paßim in omni Græcia puteos effodiſſe, ne per æſtum inopia aquarū laborari poſſet. Author Zenodotus.

Agamzua, Mediæ oppidum,Plinio libro 6.cap.14.

Agamus.] agami,(ἄγαμος,)Expers matrimonij,cœlebs.Dicitur tam de fœmina cui non eſt maritus, quàm de uiro cui non eſt uxor ab α particula priuatiua,& γάμος, quòd nūptias ſignificat.Hieronymus in Iouinianum,lib.primo. Primus Adam monogamus,ſecundus agamus.

Aganippe,Aganippes,(ἀγανίππη,)fons in Bœotia Apollini & Muſis ſacer.Vnde & Aganippides dicuntur Muſæ.ἄγαν,nimis,ualde,ἵππος equus:quaſi ualde ab equo formatus.Vocatur etiā Hippocrene. Plin. li. 4. cap.7. & Solinus ca.12.

Aganippe Aonia.Virgilius ecloga 10.3.

Aganippe frigerans.Catullus epigram.55.6.

Aganippe Hyantea, id eſt, Bœotia, Hyantes enim populi ſunt Bœotiæ.Ouid.5.Metamorpho.63.

Aganippæus,adiectiuū(ἀγανιππαῖος)Proper.lib.2.eleg.3.4.

Par Aganippææ ludere docta lyræ. Claudianus in laudibus Serenæ reginæ,epigram.22.2.

Fons Aganippæa Permeßius educat unda.

Aganippis, aganippidis,pen.cor.(ἀγανιππὶς) Ouid.5.Faſt.2.

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes,

Grata Meduſæi ſigna tenetis equi.

Agape.] agapes,fœm.gen.(ἀγάπη,)Charitas, dilectio, Conuiuium pauperibus exhibitum, eleemoſina. Tertullianus. Aduerſus gentes de Cœna domini loquens. Item Cyprianus lib.3.ad Quirinum cap.3.

Agapenor,pen.prod.Agapenoris,pen.cor.(ἀγαπήνωρ)ut ſcribit Home.lib. Iliad. 2. fuit præfectus claßis Agamemnonis.

Agapius Alexandrinus,educatus in eloquētiæ ſtudijs,in medicinā cōmentarios edidit:Byzantij ludū aperuit,magna doctrinæ fama ingenijq; ſolertia.Fuit idē Athenienſis alter philoſophus,poſt Proclū,Marini Neapolitani diſcipulus.Suidas.

Agareni,populi ſunt Arabiæ,ab Agara oppido,ſiue ab Agare Saræ ancilla Iſmaelis matre.

Agaricum.] huius agarici, (ἀγαρικὸν,) Fungus naſcens in arboribus,colore candido.Plinius lib.25.cap.9.2.

Agarus,(ἄγαρος,)fluuius,teſte Ptolemæo lib.3.cap.5.in Sarmatia,quam Sagarim nominat Ouid.Eſt item Agarum,ibidem,promontorium in Sarmatia.

Agaſicles (ἀγασικλῆς) Rex Lacedæmoniorum,roganti cuipiā quomodo quis abſq; ſatellitibus tutò regnare poſſet,reſpondit,Si ſuis populis ita imperarit,ut parentes filijs.Plutar.in Apophtheg.Lacon.

Agaſo.] agaſonis.pen.longa.m.g.(ὀνηλάτης,)ab agendo dictum,Feſtus,Agaſones,equos agentes,id eſt. ducentes. Plin. lib.35.cap.11.Pinxit & in una tabula, quaq; maximè inclaruit,agaſonem cum equo.Curtius lib.8. Acceptos ab agaſonibus equos.Liuius Decad.5.li.2.19.Et duo equi phaleraticum agaſonibus.Plaut.Merc.22.12.Egomet mihi comes,clauator,equus,agaſo,armiger.Alphenus in lege fin.Si quadrupes paup.fecis.dic.lib.9.Pandect. In Curtij & Liuij exemplis ſumitur pro hippocomo,ſeu equiſone,& equorū curatore.Perſius Saty.5.treßis agaſo.

Horatius 2.Serm.Saty.8.15.

-ſi patinam pede lapſus frangat agaſo.

Vbi Acron,Agaſo propriè dicitur ſeruus qui iumēta curat. Hîc autem ſatyricè eſcarū miniſtrum agaſonem appellauit.

Agathias(ἀγαθίας,)cognomento Scholaſticus, Smyrnæus patria,ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani Principis, eiusq; ducum Beliſarij & Narſethis,collegit in uolumen diuerſa epigrammata græca nobilium poetarum.

Agatho,pen.corr.alter Athenis uir monſtroſæ fortitudinis,ſimul & magnitudinis,tempore Adriani principis,& Herodis Attici.de quo Philoſtratus in uita ipſius Herodis ait, Adoleſcens quū eſſet, in prima lanugine ſimilis ingēti Gallo, magnitudine octo pedum,uaſta coma,hirſutis oculis,ac iunctis,ut unus uideretur,læta facie,naſo aquilino,ceruice toroſa,pectore uaſto, pulchreq; compacto, cruribus breuibus, ac extra incuruatis.Erat ei tegmen lupina pellis, certamen cū apris,thois,lupis,tauris: quorum omnium uulnera oſtentare ſolebat.Veſcebatur lacte aſinino libentius, quòd ei leuius iucundiusq; uideretur.Craterem ei iuſſu Herodis allatum reſpuit, dicens haud purum eſſe,quòd odore muliebri offenderetur,quum eſſet caſtißimus.Volaterranus lib.13.

Agathocles, (ἀγαθοκλῆς,) Siciliæ Tyrannus,ad regni maieſtatem ex humili & ſordido genere peruenit. Quippe in Sicilia patre figulo natus,non honeſtiorem pueritiā, quàm principia originis habuit,plura Iuſtinus lib.22.& 23.Meminit & Cœlius Antiq.lect.lib.13.cap.4. ubi etiam diſputat cur eum Timæus appellarit Gracculum. Huius exemplo ad modeſtiā omnes hortatur Auſonius elegantißimo hoc epigrammate,Sectione 1.

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regem,
Atq; abacum Samio ſæpe oneraſſe luto,
Fercula gemmatis cum poneret aurea uaſis,
Et miſceret opes,pauperiemq; ſimul,
Quærenti cauſam,reſpondit,Rex ego qui ſum
Sicaniæ,figulo ſum genitore ſatus.
Fortunam reuerenter habe quicunq; repentè
Diues ab exili progrediere loco.

Agathoclis meminit Valer. Maxi.li.7.ca.4.& Plutarchus in Apophtheg.& rurſus in lib.de Sera numinis uindicta.

Agathocles Lyſimachi filius, in eo bello quod cum patre geßit aduer=

aduerſus Getas Lyſimacho fuga ſibi conſulente captus eſt. Tandem patri redditus, Lyſandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem:atq; in Aſiam nauibus tranſgreſſus, Antigoni regnum in ſuam ditionem redegit. Epheſum præterea urbem ad mare condidit, in quam Lebadios Colophoniosq;, deletis eorum urbibus,migrare cōpulit: ut Phœnix Colophonius poeta Iambicus patriæ euerſionem carmine defleuerit. Autor Pauſanias in Attica, & Strabo libro 13.

Agathopolis,(ἀγαθόπολις,)Ptolemæo,urbs Galliæ Narbonēſis,mons Peſſulanus,uulgò Montpeslier.

Agataſa inſula inter Sporades recenſetur à Plinio lib. 4.capi.12.Hæc etiam Telos dicitur,eodem Plinio teſte,& Stephano apud Hermol.

Agathyrſi,(ἀγάθυρσοι,)populi teſte Plinio lib.4.cap.12. cæruleo capillo inſignes.Virgil.4.Aeneid.30.

Creteſq;,Dryopeſq; fremunt,pictiq; Agathyrſi. Vbi Seruius,Agathyrſi populi ſunt Scythiæ,colentes Apollinem Hyperboreum.Picti autem,non ſtigmata habentes: ſed pulcri, hoc eſt,cyanea coma placentes.Pomp.Mela lib.2.Agathyrſi ora artusq; pingunt,ut quiq; maioribus præſtant,ita magis uel minus:cæterùm iiſdem oēs notis: & ſic,ut ablui nequeant. Ab Agathyrſo Herculis filio dictos putat Herodotus libro quarto.Rurſus ex Dionyſio,Præcinctiq; ſagis ſemper pictis Agathyrſi.Iuuenalis Satyr.15.

Sauromatæq; truces,aut immanes Agathyrſi.

Agathyrſum,(ἀγάθυρσον,)Siciliæ oppidum.Agathyrſam uocauit Sillius. Defuerāt Agathyrſa manus geminoq; Lacone Tyndaris.

Etiamſi Agathyrna in eo uerſu, non Agathyrſa legebatur. Hæc Hermolaus in libro tertio.Plin.cap. 8. Quo tamen in loco uulgati codices Pliniani,qui putātur caſtigatißimi, habent Agathyrnum.Strabo.lib.3.Agathyrſum uocat.

Agaue,agaues,pen.prod.(ἀγαύη,)Cadmi & Hermiones filia, nupſit Echioni Thebano, ex quo Pentheum ſuſcepit filium, qui quum abſtemius eſſet,ac propterea Bacchi ſacra deſpiceret, ab ipſa matre reliquiſq; Mænadibus in furorē à Baccho uerſis (inter quas erant Autonoe & Ino ipſius Agaues ſorores)membratim dilaniatus eſt, quum ſe putarent aprū interficere.Ouid.3.Metam.145.Et Seneca The.1.4.

Agaue præterea fuit Statij poetæ tragœdia,ut ipſa Thebais, in qua de Agaue & Pentheo meminit.Iuuenalis Satyr.7.

Baſſaris Agaue,id eſt,Bacchi ſacerdos. Bacchæ enim dicebantur Baſſarides,à Baſſareo Bacchi cognomēto.Perſius Saty.1.

Cadmæa Agaue,Poſſeßiuum pro patronymico,id eſt, Cadmi filia.Tibul.lib.3.Eleg.6.5.de Baccho.

Pentheia Agaue.Stat.11.Thebaid.64.

Thebana Agaue. Lucan.lib.1.114.Et Ouid.3.Faſt.145.

Agauus,unus è Priami filijs,apud Homerū lib.Iliados ultimo.

Agbatana, Herodoto ea eſt urbs,quæ uulgò dicitur Egbatana. Stephanus.

Age.] (ἄγε,φέρε,)quum eſt hortandi aduerbiū,propriè iungitur uerbo imperatiuo ſingulari, ſecundæ perſonæ. Virg. 4.Aeneid.Eia age,rumpe moras. Idem in 6. Dic age. Virgil.3.Aeneid.Fare age.Vbi Seruius,Hortātis eſt age. Id eſt, dic celeriter.

Age,corripientis aduerbium.Terent.Adelph.2.2.7.

-age,ſcis quid loquar?

Age,excitandi aduerbium,frequens eſt poſt Nunc in connexionibus poeticis:Virgil.Georg.4.30.

Nunc age naturas apibus,quas Iuppiter ipſe
Addidit,expeditam. Sic Aeneid. 6.& 9. Et hoc genus obſeruatur in tranſitione.

Age,pro dic.Terent.Adelph.2.2.15.Age, noui tuū animum.

Age,cum uerbo tertiæ perſonæ.Liuius 1.Decad.lib.1. non ita procul à fine.Age ſanè,oēs citatis equis aduolāt Romam.

Age,cum uerbo plurali. Valer.Flaccus,Vos age funereas ad littora uoluite ſyluas.Plaut.Age licemini. Idē,Age igitur, uos intrò abite, nonnunquam ſine uerbo imperatiuo ponitur. Cic.de Senect.Age,iſta diuina ſtudia omittamus. Sed in hoc genere loquendi, ferè non uſurpatur niſi in tranſitionibus. Vide paulò poſt, Age. excitandi.

Age age,conſentientis.Terent.Heaut.4.3.14.Age age,traducatur Bacchis.Cic.5.Tuſcul.Age age,inquit:ſatis enim ſcite me noſtri ſermonis principium eſſe uoluiſti.Terent.And.2.1.12.Age age,ut lubet.

Age iam. Cice.in Tuſc. Age iam, concedo non eſſe miſeros qui mortui ſunt.

Age nunc.Cic.pro Milone 40.Age nunc, iter expediti latronis cum Milonis impedimētis comparate.Idem pro Roſcio Amer. 27. Age nunc, refer animum ſis ad ueritatem. Pro eodem 63.

Age porrò.Cic.7.Verr.45.Age porrò, tu qui te tam religioſum exiſtimari uoluiſti interpretem fœderum?Age porrò.Id eſt,Verum eſto,Eſto,Ita ſit ſanè.Idem de Inuent. lib. 2.221. Age porrò, quid ſi ipſi uelint iudices adſcribere, paſſurúſne ſit populus?

Age ſanè,inquam. Cice. lib. 2. de finib.ad finem.Id eſt, per me licet facias.

Age uerò,teſte Valla,propriè dicimus:non, Age autem. Cic. F. de Inuentione. 4. Age uerò, urbibus conſtitutis. Idem pro lege Manilia 27.Age uerò, cæteris in rebus qualis ſit temperantia,conſiderate.

Age,uix conſentientis aduerbium.Terent.And.4.2.30.

-huc face,ad me ut uenias,ſi quid poteris.
D.Quid ueniam?nihil habeo.C.attamen ſi quid. D.age,ueniam.

Vbi Donatus, uix conſentientis eſt,Age ueniam.

Agedum.penult. corr. hortantis aduerbium. Feſtus, Agedum ſignificat Age modo.Eſt enim adhortantis ſermo.Valla,Agedum, non ſingularem tātùm deſiderat, ſed etiam pluralē: neq; id modò in carmine,ut Propertius,Vos agedum.ſed etiam in proſa:ut Quintilian.Agedū,ſi uidetur, extra portas proſpicite ſqualida arua,& ſpinis obſitas ſegetes,& ſemeſos arborum truncos.Cicero pro Sylla.53. Agedum conferte nunc cum illius uita uitam P.Syllæ.Terent.Eunuch.4.4.27. Agedum, hoc mihi expedi primùm. Vbi Donatus Agedum Dum παρέλκον,eſt,& adiuuat ex animo loquentem.Plautus Moſtel.4.125.Agedum contempla aurum. Liuius 1.ab Vrbe 163. Agedum, inquit diuine tu, inaugura, &c.

Agedum,cum uerbo tertiæ perſonæ.Liu.1.Decad.lib.7. Quē nūc,inquit, Roma fortißimum uirum habet, procedat agedum ad pugnam.

Agite,penul.correp.Aduerbium hortantis ſecundam perſonā, pluralem imperatiui propriè poſtulat,teſte Valla.Plaut.Menæch.17.105.Agite, equi,facitote ſonitus ungularum appareant.Virgil.Aeneid.1.Quare agite ô tectis iuuenes ſuccedite noſtris.

Agite interdum abſolutè ponitur.Plaut.Amphit.4.148.Agite pugni,iandiu eſt quòd uentri uictum non datis.

Agite uerò.Cice.lib.2. de Orato.ad finem, Agite uerò, ille inquit,ut uultis:ſed nunc quidem,quoniā id temporis eſt,ſurgendum cenſeo & requieſcendum.

Agitedum, penul.correp.hortandi aduerbium, idem quod agite:niſi quòd hoc inſtantius hortatur, ſicut & agedum.Liu. 7.ab Vrbe,Agitedum ite mecum.

Agedicum,(ἀγέδικον,)Ptolemæo.aliàs Agendicum, urbs Galliæ,uulgò,Sens.

Agelaſtus.]

Agelaſtus.] (ἀγέλαςοσ,Latinè dicitur,non ridens,mœſtus,moroſus,quo nomine uocatus eſt Craſſus, quem ſemel duntaxat in uita riſiſſe ſcribit Lucilius.Cicero 5.de Finib.158. Plinius lib.7.cap.19.Ferunt Craſſum auum Craßi in Parthis interempti nunquam riſiſſe, ob id Agelaſtum uocatum.

Agema.] penult.product.agematos,penul.correp.neu.gene.(ἄγημα,) Agmen Latinè dicitur. Arrianus ſcribit alam equitum fuiſſe,quæ dicebatur ἄγημα:quanquam & de peditibus agema dici idem teſtatur Arrianus. Liu.5.decade,libro 2.192. Delecta deinde & uiribus & robore ætatis ex omni Cetratorum numero duo erant agemata: hanc ipſi legionem uocabant.

Agenor,(ἀγήνωρ,(rex Phœnicum,Beli regis filius, Cadmi pater.Virgilius lib.1.Aeneid.169.Punica regna uides,Tyrios & Agenoris urbem.Id eſt,Carthaginem,quam condiderũt Phœnices,qui et Agenoride dicũtur de ſui regis nomine.

Fuit & Agenor,Antenoris filius,ut ſcribit Home.lib.Iliad.11.

Agenor,Tyriæ gentis gloria.Sillius Ital.lib.1.17.

Agenor imperioſus.Stat.2.Achil.72.

Agenorides,Agenoridæ,pe.corr.(ἀγηνορίδης,)Cadmus Agenoris filius.Ouid.3.Metamorph.2.- profugus patriamq; iramq; parentis Vitat Agenorides.

Agenoreus,pen.cor.adiectiuũ,(ἀγηνορέιος,)Sil.Ital.li.17.12. Littora Agenoreæ tenuerunt perfida terræ. Lib.eodẽ 81.

Sceptra ad Agenoreos eſſent uentura nepotes,id eſt, Carthaginenſes. Idem lib.7.129.

Purpura Agenoreis ſaturata micabat ahenis.Id eſt,uaſis Tyriis. Nam in Tyro purpura tingebatur.

Ager.] agri,maſc.gen. (ἀγρός,χῶρα,)Locus in rure,quẽ colimus ſiue arando,ſiue conſerendo.Donatus, Ab agendo ager dictus eſt;quòd in eo multa agenda ſunt.Varr.4.de lingua Latina,Ager dictus eſt,in quo terram agebant, & ubi quidem agebant aliquid fructus cauſa. Hanc Varronis etymologiam Quintilianus li.1.reprehendit his uerbis,ſed cui nõ poſt Varronem ſit uenia? qui agrum,quòd in eo agatur aliquid,& graculos quia gregatim uolant, dictos Ciceroni perſuadere uoluit? (ad eum enim ſcribit) quum alterum ex Græco ſit manifeſtum duci,alterum ex uocibus auium. Hæc Quintilian. Sanè ager Græcè dicitur ἀγρὸς, Terent Heaut. 1.1.94.Agrum hunc mercatus ſum,hîc me exerceo.

Ager,eſt tum circumiectum ipſi urbi territorium, ut ager Campanus,ager Leontinus,ager Faliſcus: tum locus in rure quẽ colimus. Nam is qui ſeritur frumentis, aruum nominatur. Verum in hoc ſecundo ſignificato habet pluralem numerũ. ut,Omnes agros ciuium depopulatus eſt.In priore non habet,duntaxat dum loquimur de ſingularum urbium territorijs. Non enim dices rectè, ſic Antonius dedit militibus ſuis agros Campanos, & Leontinos.nam hoc pacto nõ complector nemora,ſaltus,paſcua, deſertos montes. ſed ſic potius, dedit militibus ſuis agros,Campanum,et Leontinum.Id eſt, agrum Campanum & Leontinum, quo quidem modo complector omnia, quæ in territorio illo ſunt.Ager enim,flumina,lacus,cæteraq; omnia includit.Hæc Valla lib.4.Salluſt. Reliquos Catilina per montes aſperos in agrum Piſtorienſem abduxit.

Ager,pro territorio,interdum ſubauditur.Cic.Valerio lib.13. Epiſt.5.4.Is habet in Volaterrano poſſeßionem. Id eſt, in agro Volaterrano.

Agrorum bonitas.Cic.de lege Agraria contra Rullum 93.Cãpani ſemper ſuperbi bonitate agrorum, & fructuum magnitudine.

Agri cultio,& Cultura agrorum.Cic.de Senectu.52. Num igitur horum ſenectus miſerabilis fuit,qui ſe agri cultione oblectabant? Mea quidem ſententia haud ſcio an ulla uita beatior eſſe poßit:neq; ſolùm officio,quòd hominum generi uniuerſo cultura agrorum eſt ſalutaris: ſed & delectatione quam dixi,& ſaturitate copiaq; omnium rerum,quæ ad uictum hominum & cultum etiam deorum pertinent.

Fatigatio agrorũ.Columel.2.de Re ruſti.cap.1.Neq; enim prudentis eſt, adduci tanquam in hominibus nimia corporis exercitatione,aut oneris alicuius põdere:ſic cultibus & agitationibus agrorum fatigationem ſuccedere.

Modus agri. Colu. 1.de Re ruſt. cap.3. Suaq; lege C.Licinius damnatus eſt,quòd agri modum,quem in magiſtratu rogatione Tribunitia promulgauerat,immodica poßidendi libidine tranſcendiſſet.

Molitio agrorum,ſoliq;.Columel.in præfat.lib.1.Accedit huc, quòd ille quem nos perfectum eſſe uolumus agricolã,ſi quidem artis conſummatæ non ſit,nec in uniuerſa rerum natura ſagacitatem Democriti uel Pythagoræ non fuerit conſecutus, & in motibus aſtrorum uentorumq; Metonis prouidentiam,uel Eudoxi,& in pecoris cultu doctrinam Chironis ac Melampodis,& in agrorum ſoliq; molitione Triptolemi aut Ariſtei prudentiam:multum tamen ſi uſu Tremelios,Sacernasq; & Stolones noſtros æquauerit.

Profeſſor agrorum.Colum.in præfat. lib. 1. Cuius præcepta ſi uel temerè ab indoctis, dum tamen agrorum profeſſoribus, antiquo more adminiſtrarentur,minus iacturæ paterentur res ruſticæ.

Sationes agrorum facere.Colu.2. de Re ruſt. capite 2.17. Hæc quum ita explorauerimus,agrorum ſationibus faciũdis expediemus.

Vaſtitas agrorum.Colu.1.de Re ruſt.cap.3. Mox etiam quum agrorum uaſtitatem uictoriæ noſtræ,& interneciones hoſtium feciſſent,criminoſum tamen ſenatori fuit ſupra quingenta iugera poſſediſſe.

Vncia agri. Varro 1.de Re ruſt. ca.10. Ab hoc principio mẽſores nonnunquam dicunt in ſubciſiuum eſſe unciam agri, aut ſextantem,aut quid aliud, quum ad iugerum peruenerunt:id habet ſcrupula ducenta octoginta octo.

Almus ager,quòd nos alat.Virgil.2.Georgic.66.

Amœnus.Horat.de Arte Poetica 4.

Anguſtus.Vide Ager laxus.

Apertus.Vide Ager uacuus.

Aquoſus.Colu.2.de Re ruſt.cap.16.Nec dubium,quin aquoſus ager maiorem ſtercoris copiã,ſiccus minorẽ deſideret.

Arduus.Vide Ager confragoſus.

Benignus.Ouid.1.Amor.eleg.10.12.

Calculoſus.Colu.lib.3.cap.11. Simili quoq; de cauſa probari ſolutam glaream,calculoſumq; agrũ,& mobilẽ lapidem.

Caldus. Cato de Re ruſt. cap. 6.In agro craſſo & caldo oleam conditiuam maximè ſerito.

Campeſtris.Varro 1.de Re ruſt.cap.6.Igitur quum tria genera ſint à ſpecie ſimplici agrorum, campeſtre, collinum, & montanum:eſt ex his tribus quartum,ut in eo fundo,in quo hæc duo,uel tria ſunt,ut multis locis licet uideri.Columel.li.3.cap.14.Si aut pluuius aut frigidus ſtatus cœli eſt, aut ager pinguis aut campeſtris.

Carbunculoſus.Columel. lib.3. cap. 11. Nã carbunculoſum agrum niſi ſtercore iuues,macras uineas efficere dixerunt.

Collinus ager.Vide Campeſtris ager.

Colonus.Cic.5.Philip.202.Cognoſcerent qui ager colonus eſſet quò milites ueterani deducti eſſent.Id eſt,in quem colonia deducta eſſet,& qui colonis eſſet aßignatus.

Confragoſus atque arduus.Varro 1.de Re ruſtica, cap.18. Nã ſi eſt ita dißimilis ager, ut totus arari non poßit, ut ſi ſit confragoſus,atque arduus cliuis,minus multi opus ſunt boues & bubulci.

Conterminus

Conterminus.Plin.lib.18.cap.6. Pompeius nunquam agrum mercatus eſt conterminum.

Copioſi agri.Varro 1.de Re ruſt.cap.16. Aut etiam diuitũ copioſi agri & uillæ,&c.

Craſſus & lætus ager.Cato de Re ruſt.cap.6.Vbi ager craſſus & lætus eſt ſine arboribus, eum agrum frumentarium eſſe oportet.

Cretoſus,uliginoſusq;.Columel.2.de Re ruſt.cap.9.

Diues.Virg.7.Aeneid.53.

Dotales agri. Hoc eſt, Agri qui dote acquiruntur. Ouidius 5. Faſto.42.

Effœti agri,continua fertilitate laſſati,ait Seruius.Virgilius 1. Georgic.17.

Egregios agros colere.Var.1.de Re ruſt.cap.16.

Exilis ager.Vide Peſtilens ager.

Exoſſatus. Hoc eſt, Elapidatus. Nam lapides oſſa terræ dicuntur. Perſius Satyr.6.14.

Ferax.Columel.1.de Re ruſt.cap.4.

Fertilis & iucundus.Vide Iucundus ager.

Flauentes agri.Claudianus 2.de raptu Proſerpinæ 25.

Fœcundus ager.Claudianus 1.in Ruff.39.

Frigidus & macer.Cato de Re ruſt.cap. 6. Qui ager frigidior & macrior erit,ibi oleam licinianam ſeri oportet.

Frugifer.Lucanus lib.1.28.

Frumentarius. Vide Craſſus & lætus ager.Columel. 2. de Re ruſtica,cap.2.Et ideo frumentarius ager,id eſt,pinguis,magis alijs qualitatibus æſtimandus eſt.

Fructuoſus.Vide Honeſtior ager.

Gelidi agri.Iuuenalis Satyr.3.64.

Graminoſus ager.Vide Syluester ager.

Grauidus.Virg.2.Georg.1.

Hiſpidi agri.Horatius 2.Carm.9.1.Id eſt,horridi propter uepres.

Honeſtior ager.Varr.1.de Re ruſt.cap.4. Necnon ea quæ faciunt cultura honeſtiorem agrum pleraq; non ſolum fructuoſiorem eundem faciunt: ut quum in ordinem ſunt conſita arbuſta atq; olíueta:ſed etiam uendibiliorem,ut quæ adijciant ad fundi precium.

Huber.Columel.3.de Re ruſt.cap.1. Prudens agricola pingui & huberi dabit agro gracilem uitem.

Humidus ager.Vide Syluester ager.

Ieiunus,atq; exilis.Columel. 5.

Imbecillior.Columel.1.de Re ruſt. ca.3.Imbecilliorem agrum, quàm agricolam eſſe debere: quoniam quum ſit colluctandum cum eo,ſi fundus præualeat,allidit dominum.

Immunis & liber.Cic.4.Verr.120.

Incultus,cui opponitur Cultus ager. Ouid 7. Metamor.108.

Informis ager.Horat.1.Sermo.ſat.4. Albis informem ſpectabant oßibus agrum,hoc eſt,fœdatum & deturpatum.

Ingenioſus ager ad ſegetes.Ouid.4.Faſt.137.

Frigida Carſeolis nec oliuis apta ferendis
Terra,ſed ad ſegetes ingenioſus ager.

Inſalubris.Plin.lib.18.cap. 5. Aiebat neq; fœcundißimis locis inſalubrem agrum parandum, neq; effœtis ſaluberrimum.

Iucundus & fertilis.Cic.de lege Agr.contra Rullum 49.

Iuncoſus.Plin.lib.18.cap.6.

Lætus ager.Vide Pinguis ager.

Lapidoſus ager.Ouid.8.Metamorpho.162.

Lati agri.Virgil.8.Aeneid.2.

Laxus ager.Columel.1.de Re ruſt.cap.3.Nec dubiũ, quin minus reddat laxus ager non rectè cultus,q̃ anguſtus eximiè.

Liber.Vide Immunis ager.

Limoſus.Columel.2.de Re ruſtic.cap.10.

Litigioſus.Ouid.2.Faſt.132.Ad Terminum.

Omnis erit ſine te litigioſus ager.

Lutoſus.Columel.2.de Re ruſt.cap.4.

Macer.Vide Frigidus ager.

Madidi agri.Ouid.1.Metamorpho.85.

Malignus.Vide Malus.

Malus.Plinius libro 18.cap.5.Malus eſt ager,cum quo dominus luctatur.

Mediocris. Colum.2.de Re ruſt.ca.9.Iugerũ agri pinguis plerunq; modios tritici quatuor,mediocris quinq; poſtulat.

Melior.Vide Melior.

Miſeri agri.Val.1.Argo.135.

Montanus ager.Vide,Campeſtris ager.

Nebuloſus.Cato de Re ruſt.cap.6.

Neglectus.Ouid.2.Faſt.104.

Nobiles agri,id eſt,famoſi.Senec.Thyeſte.1.24.

Operoſus ager.Ouid.2.Amor.Eleg.16.7.

Opimi & fertiles agri.Cic.de leg.Agr.contra Rullum 56.

Optimus ager, qui ſub radice montis ſitus eſt. Varro 1. de Re ruſt.cap.7.

Orthogonius ager.Vide Orthogonus.

Patrij agri.Ouid.14.Metamor.95.

Patuli agri.Sil.lib.7.76. Idem lib.15.110.

Perbonus ager.Vide Perbonus.

Peſtilens & exilis ager.Colum.lib.1.de Re ruſt.cap.4.

Pinguis ac lætus ager.Colum.lib.1.de Re ruſt.cap.4.

Planus ager.Columel.2.de Re ruſt.cap.4.

Pœnitendus ager colono, Vide Exercere agrum.

Putris.Colum.2.de Re ruſt.ca.2.Idem pinguis ac putris ager.

Quæſtuoſus.Plin.lib.18.cap.5.Agroq; ut homini, quamuis quæſtuoſus ſit,ſi tamen & ſumptuoſus,nõ multũ ſupereſſe.

Reſtibilis ager.Vide Reſtibilis.

Riguus ager.Colum.2.de Re ruſt.cap.17.Poteſt tamen mediocriter accliuis,ſi aut pinguis eſt,aut riguus ager,pratũ fieri.

Rudis,In quo nondum ulla fuit ſeges. Colum.lib.3.cap.11.Idẽ 2.cap.2. Sed iam expedienti rudis agri rationem, ſequitur cultorum noualium cura.

Salubrior.Varr.1.de Re ruſt.cap.4.

Secretus.Ouid.de Nuce 18.

Felix ſecreto quæ nata eſt arbor in agro,
Et ſoli domino ferre tributa poteſt.

Semimadidus nimbis.Vide Lutoſus ager.

Serenus.Claud.3.de raptu Proſerp.47.

Siccus.Vide Aquoſus ager.

Sterilis.Ouid.1.de Arte amandi.

Spurcus.Vide Syluester ager.

Suburbanus.Cic.2.de Diuinat.105.

Sumptuoſus.Vide Quæſtuoſus.

Surcularius.Varr.1.de Re ruſt.cap.2.Colonus in agro ſurculario ne capra compaſcat.aliter,Ne capra natum paſcat.

Syluester,ſyueſtris.Colum.in præfat.lib.1. Atq; in his ipſis habere cognitum,quid recuſet collis, quid campeſtris poſitio: quid cultus,quid ſylueſter ager,quid humidus, & graminoſus,quid ſiccus,& ſpurcus,ratione quoq; deſpicere.

Temperatus ager,et minimè humidus.Colu.2.de Re ruſt.ca.8.

Tepidi agri.Val.3.Argonaut.44.

Triſtes agri.Tibul.lib.2.Eleg.3.14.

Vacuus & apertus ager.Colum.2.de Re ruſt.cap.9.Inter cætera quoq; non ignorare debemus quintam partem ſeminis amplius occupare agrum conſitum arbuſto, quàm uacuum & apertum.

Viduus pecudibus.Colum.2.de Re ruſt.cap.15.

Viridis.Martial.lib.7.epig.111.

Vitiferi agri.Sil.lib.15.112.

Vliginoſus.Vide Cretoſus ager.

Vtilis

Vtilior frumentis. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 10.
Alget ager. Martial. lib. 7. epig. 111.
Anhelantes agri. Stat. 3. Syl. 1. 11.
Acer anhelantes incendit Sirius agros.
Arare agros. Vide Immunis ager.
Aret ſerenitatibus ager. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 8. Vbi æſtiuis ſerenitatibus ager aret.
Aſsignare agros. Horat. 2. epiſt. 1. 2. – aſpera bella
Componunt, agros aſsignant, oppida condũt. Acron, Agros aſsignant, dum diſtribuunt colonias. Colonias diſtribuere, eſt uacuas hominibus ciuitates, aliunde adductis habitatoribus implere, & agros illis adiacentes diuidere.
Ager aſsignatus dicebatur, qui inter ueteranos certis limitibus diuidebatur, qui etiam limitati nomen ſumpſit. L. in agris. de Acquir. rer. domi. Vide Alciatum in prætermiſsis.
Concidi agrum. Plin, lib. 18. cap. 6. Humidiorem agrum foſsione concidi atq; ſiccari, utiliſsimum eſt.
Conſerere agros. Virg. 1. Eclog. 15.
– en queis conſeuimus agros?
Conſitus arbuſtis ager. Colum. 2. de Re ruſt. cap. 2.
Contemptus ager. Ouid. de Nuce 122.
Cultus ager. Horat. 4. Carm. 14. 6.
Varro de ling. Latin. lib. 4. Tradit agrum cultum dici ab eo, quòd ibi cum terra ſemina coaleſcebant. Contrà autem inconſitum, incultumq́;.
Deſertus ager. Oui. 3. Meta. 122.
Deſolare agros. Columel. 1. de Re ruſt. ca. 3. Flagitioſum, quos hoſtis profugiendo deſolaſſet agros, nouo more ciuem Romanum ſupra uires patrimonij poſsidendo deſerere.
Diſcretus ager. Statius 5. Thebaid. 112.
Diuiſi agri. Varro 1. de Re ruſt. cap. 20.
Exercere agrum. Colu. 2. de Re ruſt. cap. 2.
Extricare agrum. Columel. lib. 3. cap. 11. Ager ſi frutetis aut arboribus obſeſſus eſt facile extricatur.
Findere agros ſarculo. Horat. 1. Carm. 1. 3.
Incurſare agros. Vide Incurro.
Induruit ager. Columel. 2. de Re ruſt. cap. 4.
Infamare agrum. Vide Infamis.
Infeſtari agrum ſeminibus, Colu. 2. de Re ruſt. cap. 14.
Iteratur ager. Vide Tertio tertias in Ter.
Luſtrare agros. Vide Luſtro.
Metari agros. Virgil. lib. 2. Georg. 55.
Mouere agros, Virgil. 1. Georg. 25.
Multari agrum. Columel. 1. de Re ruſt. cap. 2. Nam illud uetus eſt, & Catonis, Agrũ peſsimè multari, cuius dominus, quid in eo faciendum ſit, non docet, ſed audit uillicum.
Bene natus ager. Vide Naſcor.
Nouare agrum. Vide Nouus.
Obſerere agrum. Vide Obſero.
Occare agrum. Vide Subactus ager.
Onerati agri meſsibus. Ouid. 7. Metamor. 158.
Parare agros. Columel. 1. de Re ruſt. cap. 3.
Percurrere agrum. Vide Percurro.
Peruri agrum. Vide Refrigeſcere agrum.
Prolatare agros. Tacit. lib. 18.
Proſcindere agros, Columel. 2. de Re ruſt. cap. 2.
Refrigeſcere agrum. Colum. 2. de Re ruſt. cap. 16. Nec ignorare colonos oportet, ſicuti refrigeſcere agrum, qui non ſtercoretur, ita peruri ſi nimium ſtercoretur.
Renouatus ager. Ouid. 1. Metamorpho. 23.
Nec renouatus ager grauidis canebat ariſtis.
Requietus ager. Ouid. 2. de Arte amandi 71. Da requiem: requietus ager bene credita condit.
Reſoluere agrum. Vide Conſitus arbuſtis ager.

Siccari agrum. Vide Concidi.
Stercorare agros, Varro 1. de Re ruſt. cap. 7.
Sternere agros. Virgil. 2. Aeneid. 62.
In ſegetem ueluti quum flamma furentibus Auſtris
Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, ſternit ſata læta, boumq́; labores.
Subigere agros. Vide Conſitus arbuſtis ager.
Male ſubactus ager. Colu. 2. de Re ruſt. cap. 4. Nam ueteres Romani dixerunt malè ſubactum agrum, qui ſatis frugibus occandus ſit.
Sulcare agros. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 17.
Non ego me uinclis uerberibusq; nego.
Tertiatur ager. Vide Tertio tertias in Ter.
Tractare agrum. Vide Lutoſus ager.
Vertere agrum. Columel. lib. 3. cap. 13. In longinquis & remotis regionibus iſtud genus uertendi & ſubigendi agri minimè uſurpatur.
Agros alienos irrigas, tuis ſitientibus. Hoc eſt, aliena curas negotia, tuis neglectis. Cum alienis uxoribus rem habes, tua poſthabita. C. de Seruitutib. & aqua. cap. Præſes.
Agrum optimè colere nõ expedit. Apud priſcos adagionis inſtar fuiſſe. Plin. teſtatur lib. 18. cap. 6. Temerarium, inquit, uideatur unam uocem antiquorum poſuiſſe, & fortaſsis incredibile penitus exiſtiment, nihil minus expedire, quàm agrum optimè colere. Paulò pòſt, Imò hercle iudico modum, rerum omnium utiliſsimum. Bene colere, neceſſariũ eſt: optimè, damnoſum. Huc facit illud Horatianum. In uitiũ, culpæ ducit fuga, ſi caret arte. Illud quoq; prouerbium Hebræorũ, admonens, ne quis nimium ſit iuſtus. Eraſmus in Chiliad.
Habet inuidiam hic ager Syllanus. Vide Inuideo.
Agrum imbecilliorem eſſe oportet, Subaudi, quàm agricolam. Columel. lib. 1. cap. 3. teſtatur apud Afros agricolas huiuſmodi prouerbiũ fuiſſe celebre. Virgilius ſic explicuit,
– Laudato ingentia rura: Exiguum colito. Non enim dubium quin minus reddat laxus ager non rectè cultus, quàm anguſtus eximiè. Conueniet in eos, qui ſtudent imperio proferendo, quum hoc ipſum, quod habent, non poſsint adminiſtrare: aut qui ſuſcipiunt munus, cui gerendo ſunt impares. Eraſmus in Chiliad.
In agro ſurculario capras. Varro de Re ruſtic. lib. 1. cap. 2. Dictum hoc ueluti legem agricolariam affert: Colonus in agro ſurculario ne capras compaſcat. Deflecti poteſt ad eos qui noxiarum rerum aut hominum admiſtu, corrumpunt teneram ætatem. ueluti ſiquis ſacris uirginibus adiungat iuuenes laſciuos: aut adoleſcentibus addat laſciuas puellas: aut ſiquis ſtudijs admiſceat uoluptates ſtudijs inimicas. Nã capra plantis omnibus non uulnere tantum, ſed & ueneno dentiũ peſtifera eſt præſertim oleæ & uiti, unde & baccho immolatur uindictæ gratia. Mineruæ nihil caprini generis: quod ille uitis repertor dicitur, huic ſacra eſt olea. Eraſmus in Chiliad.
Agellus, diminutiuum ab ager, (γήδιον,) Cic. 5. Verr. 72. Idem lib. 3. de Natu. deor. 124. At enim minora dij negligunt, neque agellos ſingulorum, nec uiticulas perſequuntur. Teren. Adelphi. 5. 8. 27. Agelli hic ſub urbe eſt paululum, quod locitas foris.
Paruus admodum agellus. Plin. libro 17. cap. 6. Sic libro 18. cap. 6. 9.
Dulcis agellus. Lucret. lib. 5. 275.
Virens agellus. Horatius de arte Poetica 24.
Agrarius adiectiuum, quod ad agros pertinet: ut Lex agraria, (περὶ ἀγρῶν καὶ χωρίων νόμος,) et agrarij homines, id eſt, fautores legis agrariæ. Cic. in Catilinam 76. Qui agrarios concitare conatus eſt. Idem in Philipp. 7. 228. Non ſolicitabit rurſus agrarios? Ibidẽ li. 1. Att. 14. 5. Huic toti ratiõi agrariæ

agrariæ Senatus aduerſabatur. Sic agraria facultas. Idẽ Attico, lib. 2. 30. 1. Agraria res. Idem 2. Offic. 115.
Agraria lex. Cic. ad Atti. lib. 1. 14. 4.
Agreſtis, & hoc agreſte, (ἄγριος ἀγροῖκος ἀγρότερος,) Quod ruſticum eſt, & ad agros pertinet. Virgil. 1. eclog. Ludere quæ uellem calamo permiſit agreſti.
Alumnus agreſtis. Hoc eſt, Aegyſthus: quia in agris, à capris nutritus fuit. Senec. Agamem. 7. 29.
Aper agreſtis. Ouid. de Philom. 11.
Agreſtis arbor. Cic. 7. Verr. 69.
Cultus agreſtis. Stat. 6. Thebaid. 12.
Falx agreſtis. Iuuenal. Saty. 13. 8.
Ferramentum agreſte. Liu. 1. ab urbe 178.
Frondes agreſtes. Horat. 3. Carm. 18. 3.
Gaza agreſtis. Virgil. 5. Aeneid. 8.
Latium agreſte. Horat. 2. Epiſto. 1. 32.
Laurus agreſtis. Tibul. lib. 2. Eleg. 6. 16.
Lupi agreſtes. Statius 3. Thebaid. 9.
Numen agreſte. Seneca Hippoly. 4. 10.
Nymphæ agreſtes. Virgil. 3. Aeneid. 7.
Palæſtra agreſtis, Ruſtica luctatio. Virgil. 2. Georg. 107.
Poma agreſtia. Virgil. 7. Aeneid. 23.
Pubes agreſtis. Virgil. 1. Geor. 69.
Agreſtes tauri differunt à Syluestribus. Plin. lib. 8. cap. 21. Sed atrociſsimos habent tauros ſylueſtres maiores agreſtibus.
Saltus agreſtis. Ouid. 14. Metamorpho. 162.
Satyri agreſtes. Horat. de Arte Poetica 45.
Sparus agreſtis. Virgil. 11. Aeneid. 137.
Stramen agreſte. Virgil. 11. Aeneid. 14.
Sylua agreſtis. Ouid. 7. Metamorpho. 49.
Tecta agreſtia. Ouid. 4. Faſt. 162.
Tineæ agreſtes. Ouid. 15. Metamorpho. 75.
Agreſtis, per metaphoram dicitur pro Duro, aſpero, acerbo: ut Agreſtis immanitas Cic. 1. de Diuin. 107. Agreſtis ac durus animus, Cic. pro Archia 13. Agreſtis dominus apud eundẽ. Id eſt, inhumanus.
Durus & agreſtis. Cic. de lege Agraria contra Rullum 93. Ligures montani, duri atq; agreſtes.
Indoctus & agreſtis. Cic. in Partitionibus 48. Hoc primũ intelligamus, hominum duo eſſe genera: alterum indoctum & agreſte, quod anteferat ſemper utilitatem honeſtati: alterum expolitum, quod rebus omnibus dignitatem anteponat.
Agreſte & inhumanũ. Cic. ad Atti. lib. 13. 258. 2. Exculto animo, nihil agreſte, nihil inhumanum eſt.
Vaſtus & agreſtis. Cic. lib. 1. de Orat. 57. Idẽ 5. Tuſculan. 113. Quæ barbaria India uaſtior, aut agreſtior?
Animus agreſtis ac durus. Cic. pro Archia 13.
Aſperitas agreſtis. Horat. 1. Epiſto. 19. 2.
Dominus agreſtis ac furioſus. Cic. de Senect. 43.
Donum agreſte. Sillius lib. 13. 24.
Fera agreſtisq; uita. Cic. lib. 1. De Orato. 18.
Immanitas agreſtis. Cic. 1. de Diuinatio. 107.
Agreſtis muſa, Ruſticũ carmen, ut ait Seruius. Virg. 6. Ecloga.
Negligentia agreſtis & inhumana. Cic. 1. Offic. 182. Adhibenda præterea munditia eſt, non odioſa neq; exquiſita nimis, tantum quæ fugiat agreſtem & inhumanam negligentiam.
Pectus agreſte, Dirum. Ouid. Epiſto. 21. 42.
Agreſte quiddam. Cic. 3. de Orato. 126. Nam à principio clamare, agreſte quiddam eſt.
Seruos agreſtes & barbaros. Cic. pro Milone 19.
Ruſtica uox & agreſtis. Cic. 3. de Orato. 24.
Agreſtis, ſubſtantiuũ, pro homine ruſtico. Virgil. 9. Aeneid. 3. Lydorumq; manum, collectos armat agreſtes. Idem 1. Georg. 9.

Ignaroſq; uiæ mecum miſeratus agreſtes Ingredere.
Duri agreſtes. Virgil. 1. Georgico. 32.
Frigidus agreſtis. Ouid. 5. Faſt. 33.
Tardi agreſtes. Ouid. 9. Metamorph. 70.
Agreſtium conuentus. Cic. pro Muræna 55. Et quoniam nõ eſt nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut in aliquo conuentu agreſtium, audacius paulò de ſtudijs humanitatis diſputabo.
Agricola, penul. corr. com. gene. (γεωργὸς, γήπονος, ἐργατίνης) quaſi agrum colens: dicitur qui quamlibet agriculturã exercet: & eſt nomen generale. Nam inter agricolas alij ſunt aratores, alij uinitores, nonnulli arboratores, multi etiam paſtores: quales erant ferè apud antiquiſsimos. Nec ſolum ruſtici & agreſtes dicuntur agricolæ, ſed multi etiam oppidani. Quod genus uitæ olim fuit in maximo precio atq; honore, præſertim apud Romanos. Cato de Re ruſt. cap. 1. Bonus agricola, bonusq; colonus. Ita laudabant antiqui uirum bonum: ampliſsimeq; laudari exiſtimabatur, qui ita laudabatur. Virg. 1. Georg.
O fortunatos nimium, ſua ſi bona norint,
Agricolas? Cic. 1. Tuſculan. 50. Arbores ſeret diligens agricola. Sic Plin. in proœmio lib. 14. 2.
Agricola aſsiduus. Cice. Roſc. Amer. 26.
Auarus agricola. Virg. 1. Georg. 10.
Beati agricolæ. Horat. 2. epiſt. 1. 29.
Crudus agricola. Martial. lib. 12. epigram. 77.
Ebrius & crudus nil habet agricola.
Agricola diligentiſsimus. Cic. pro Deiotaro 18. Vt optimus paterfamilias, & diligẽtiſsimus agricola, & pecuarius haberetur.
Fortes agricolæ. Horat. 2. epiſto. 1. 29.
Indocilis cœli agricola. Vide Indocilis.
Indomiti agricolæ. Virgil. 7. Aeneid. 105.
Miſeri agricolæ. Virgil. 12. Aeneid. 91.
Negocioſus agricola. Columel. Gratiora ſunt iſta in otio legentibus, quàm negocioſis agricolis. Studioſis quoq; literarum gratiora.
Parcus agricola. Stat. 5. Syl. 1. 25.
Pauper agricola. Propert. lib. 2. Eleg. 20. 2.
Peritiſsimi agricolæ. Colum. lib. 11. cap. 1.
Seueri agricolæ. Lucret. lib. 5. 273.
Turpis agricola. Ouid. 1. de Arte amandi 146.
Validus agricola. Colum. lib. 11. cap. 1.
Agricola & ruſticus. Cic. pro Roſcio Amer. 57.
Agricolatio, (γεώργιον,) Agrorũ cultus. Colum. lib. 11. ca. 1. 1. Agricolationum ſermonibus inſtigatus. Idem lib. 1. cap. 9. minus in hoc officio, quàm in cæteris agricolatio frugalitatem requirit.
Agricultor, (γεωργὸς,) Qui colit agros. Liu. 6. belli Pun. 178. Seruos agricultores Rempub. abduxiſſe. Fortaſsis legi debet ſeparatim Agricultores: idq; probatius eſt.
Agricultura, penul. prod. (γεωργία, γεωπονία, γηπονία.) Cultus agrorum. Cic. 1. Offic. 211. Nihil eſt agricultura melius, nihil uberius, nihil dulcius, nihil homine libero dignius. Plin. libro 18. capite 6. 12.
Indiſcreta agricultura. Vide Indiſcretus.
Agripeta, penult. corre. Cic. Atti. lib. 15. 330. 8. Serulos autẽ dicere eum et agripetas eiectos à Buthrotijs. Idem 1. de Nat. deo. 98. Ibi enim adoleſcens habitabat cum patre & fratribus, quòd in eam pater eius Neocles agripeta uenerat. Videtur hoc nomen alium agri petitorem ſignificare. Et eſt communis generis: quia tã de fœmina, quàm de uiro dici poteſt.
Ageraton.] herba eſt ferulacea, duorum palmorum altitudine, origano ſimilis, flore bulis aureis. Huius uſtæ nidor urinam ciet, uuluamq́; purgat, tanto magis inſidentibus. Cauſa

nominis non hæc,ſed quoniã diutiſſimè non marceſcit.Plin. lib.27.cap.4.Ruellius lib.3.cap.102.

Agerochus,penult.prod.filius fuit Nelei,ex Chloride uxore,ut eſt apud Homerum lib.11.Iliad.

Agerona,(ἀγεϱώνη,)Induſtriæ dea,ab agẽdo (ut opinor) dicta. Hermolaus in Plin.lib.15.cap.29. Murcea, dea ſocordiæ eſt:ut Strenua,Agerona,Stimula,induſtriæ. Pomponius & Auguſtinus authores.

Ageſander,Statuarius inſignis apud Plin.lib.36.cap.5.

Ageſias,Syracuſanus Olympionica,Soſtrati filius.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu uincentem Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilaus, penult.prod. (ἀγησίλαος,) cognomen Plutonis apud Aeſchylum,ut teſtatur Athenæus in Dipnoſophiſtis,& apud Lactantium lib.1.Diuin.inſtit.

Ageſilaus,dux Lacedæmoniorum clariſſimus, cuius res geſtas ſcripſerunt Zenophon & Plutarchus. Eius meminit Valerius lib.7.cap.2.

Ageſilaus Archidami fuit filius,poſtquam Agis rex diem obijt, adhuc iuuenis ab Lacedæmonijs rex creatus, breui ſtatura corporis,altero pede claudus,uirtute præ cæteris præditus. Tyſaphernem qui principatum tenebat inter Perſas,in Aſia uicit: Athenienſes quoq;,& Bœotios,apud Coroneam urbẽ Peloponneſi,Ex Xenophonte.

Ageſilaus ille magnus Spartanorum rex, imaginem corporis ſibi ſtatui refragabatur,quum hoc ei gratulari nonnulli uellent, ſed animi monumenta elaborare nunquam deſiſtebat: putans ſtatuariorum illud,at hoc ſuum eſſe ipſius opus : ac rurſus locupletum illud,ſed hoc bonorum eſſe.Author Xenophon in oratione de Ageſilai laudibus, quam latinitate donauit Philelphus. Meminit & Cicero ad Luceium, libro 5.epiſt.12.24.

Ageſilai in ſummo imperio nemo unquam uerbum ullum aſperius audiuit:Tanta fuit tanti regis modeſtia.Cic.ad Q. fratrem lib.1.epiſt.2.12.

Ageſinates, Aquitaniæ populi Pictonibus iuncti. Plinius libro 4.cap.19.

Ageſipolis,Lacedæmoniorum dux, qui Argiuos magnis affecit cladibus,ut ſcribit Xenophon lib.4. rerum Græcarum. Eius meminit Liu.4.Decad.lib.4.

Ageſis.] (ἀγεδὴ,)aduerbium excitandi,compoſitum ex particula Sis, quæ uerbis imperatiui modi apud ueteres addebatur. Lucret.lib.1.

Nunc ageſis,quoniam docui nil poſſe creari
De nihilo.

Cic.in Partition.25.Ageſis ergò,quoniam in cõfirmationem & reprehenſionem diuiſeras orationis fidem, & dictum de altero eſt,expone nunc de reprehendendo.

Aggemo.] aggemis,pen.corr.aggemui,(ἐπιστένω,) aggemere. Ex ad,& gemo cõpoſitũ.Ouid.1.Triſt.Eleg.13.23.

Aggemit & noſtris ipſa carina malis.Vide Adgemo.

Agger.] aggeris.maſc.g.penul.corr.(χῶμα,)Vnde fit uerbũ aggero,aggeras.Virg.9.Aeneid.Et foſſas aggere complent. Vbi Seruius:Agger eſt cuiuslibet rei coaceruatio,unde foſſæ,aut ualles repleri poſſunt.

Agger arenæ.Virgil.1.Aeneid.24.

Illiditq; uadis,atq; aggere cingit arenæ.

Agger,Eſt moles terræ circa fluuiorũ ripas,ipſis oppoſita fluminibus,ne inundatione uaſtent agros.Virgil.Aeneid.2.

Non ſic aggeribus ruptis quum ſpumeus amnis
Exijt,oppoſitaſq; euicit gurgite moles.

Huiuſmodi aggeres Ci.per periphraſin uocat moles oppoſitas fluctib.li.2.Offi.

Agger,Foſſa.Virgil.7.Aeneid.

- primuſq; in littore ſedes
Caſtrorum in morem pinnis atq; aggere cingit.

Seruius.

Agger camporum medius. Stat.Thebaid.2.142.

Agger murorum.Virgil.10.Aeneid.

Quin intra portas,atq; ipſis prælia miſcent
Aggeribus murorum,& inundant ſanguine foſſæ.

Vbi Seruius. Agger propriè dicitur terra illa,quæ uallo facto propius ponitur, ſed abuſiuè & muros & munimenta omnia aggerem dicimus,ſicut modò Aggeribus murorum:pro munimentis.Cic.ad Catonem,lib.15.4.28.Vallo & foſſa circundedi:ſex caſtellis,caſtriſq; maximis ſepſi:aggere, uineis, turribus oppugnaui.

Aggerem iacere.Vide Iacio.

Agger uiæ.Virgil.5.Aeneid.54.

Qualis ſæpe uiæ deprehenſus in aggere ſerpens.

Vbi Seruius:Agger eſt mediæ uiæ eminentia coaggeratis lapidibus ſtrata.

Agger aduerſus.Virgil.12.Aeneid.90.

Vidit ab aduerſo uenietes aggere Turnus.

Seruius: Aggere, id eſt, eminentia.

Alpini aggeres.Id eſt Alpes.Virgil.6.Aeneid.164.

Aggeribus ſocer Alpinis,atq; arce Monœci
Deſcendẽs.

Vbi Seruius:Id eſt,à monimentis alpium. Hæ enim,Italiæ murorum exhibent uicem.

Apricus agger.Horat.1.Sermo.8.3.

Coctus aggere.Propert.lib.3.Eleg.11.5.

Perſarum ſtatuit Babylona Semiramis urbem,
Vt ſolidum cocto tolleret aggere opus.

Gramineus agger.Virgil.7.Aeneid.22.

Agger herboſus. Ouid.14 Metamorph.89.

Incuruus agger. Ouid.15.Metamorph.138.

Miluius agger.Stat.lib.2.Sylu.1.36.

Pontem Miluium intelligit,ut opinor.

Niuis aggeres.Id eſt,niuis cumuli.Virgil.3.Georgic.71.

Solidus agger.Stat.lib.4.Sylu.4.1.

Terreus agger.Varro lib.1.de Re ruſt.cap.14.

Terreno ex aggere buſtum.Virgil.11.Aeneid.170.

Theſſalici aggeres.Seneca in Hercul.Oeth.2.13. Hoc eſt,tres Theſſaliæ montes à gigantibus accumulauit, ut in cœlũ conſcenderent.

Agger tumuli.compoſitus.Virg.7.Aeneid.2.

Subitus agger.Id eſt, ſubitò factus.Lucan.lib.1.103.

Vaſtus agger.Seneca in Thebaid.1.22.

Agger metaphoricωs Cic.10.Philipp.275.Eſſet uel receptaculũ pulſo Antonio,uel agger oppugnandæ Italiæ,Græciæ.

Cingere locum aliquem aggere. Virgil.7.Aeneid.32.

Conſtruere aggerem.Lucanus lib.2.60.

Aggeres facti à milite.Ouid.15.Metamorph.119.

Aggere tecta moliri. Id eſt, domos terra conſtruere. Virgil.7. Aeneid.26.

Rupti aggeres.Virgil.2.Aeneid.99.

Sternere aggeres.Seneca in Herc.Fur.13.16.

Aggero,aggeras.pe.corre. (χωννύω,) aggerare, Accumulare. Colu. Omnes arbores fructiferæ circumfoſſæ aggerari debent.Figuratè dictum, pro eo quod eſt, terra circum arbores aggerari debet.Idem de arboribus,cap.28. Stercoratã terram circà aggerato.Ibidẽ,cap.5.Ab hoc fit Exaggerare.

Aggerare, per Metaphoram pro augere & aggrauare. Virgil.11.Aeneid.Et his onerat dictis, atq; aggerat iras. Idem 4.Aeneid.40.

Inceditq; animum dictis, atq; aggerat iras.

Aggerare,pro Aggerere,ſiue aggerendo implere, Curtius lib.4.Exhauriendas eſſe regiones, ut illud ſpacium aggeraretur:& exæſtuaret ſemper fretũ. Id eſt,molibus iungeretur continenti,& aggere continuaretur.

Aggero.] aggeris,pe.corre.aggeſſi,aggeſtũ,(ἐπιφορέω,ἐπαθροίζω,ἐπιχωρέω,) aggerere, Ex ad & gero, Idem quod aggerare,

aggregare,ſiue congerere.Marti.lib.8. - aggeſta contumulauit humo. Virgil.3.Aeneid.13.

- & ingens
Aggeritur tumulo tellus.

Statius 10.Thebaidos 11.

- & aggeſtis uigilant altaria flammis.

Aggeſtus,(χῶσις,)Subſtantiuum uerbale.Tacitus lib.19.Et locus ipſe caſtrorum placebat.latè proſpectans, tuto copiarũ aggeſtu,florentiſſimis ponè tergum municipijs. Quintilian. in Aegro redempto.

Aggerere bona ad aliquem.Plaut.Trucul.4.15.

- quum eorum aggerimus bona:alioqui
Etiam ultrò ipſi aggerunt ad nos.

Idem Ciſtel.2.61.Amarũ ad ſatietatem uſq; aggerit.

Aggerere,pro gerere,uel potius ferre,portare. Plaut. Caſina. 3.35. Ita te aggerunda curuum aqua faciam probè. Idem Rud.12.26.Siquidem mihi ultrò his aggerunda etiam eſt aqua.In utroq; reſpexit ad multam aquæ afferendæ copiã, & quaſi cumulum.

Agglomero.] agglomeras,penul,corr.(πϱοσαθϱοίζω, (agglomerare,ex ad & glomero,Implicare & coniungere: dictum à glomere. Virgil.2.Aeneid. - & lateri agglomerant noſtro. Sic Nonius interpretatur, ſed melius ſic dicemus,Agglomerant,pro agglomerantur:id eſt, adiũguntur, quaſi globum facturi.de bello enim loquitur: in quo globus dicitur agmen confertiſſimum. Idem 12.

- denſi cuneis ſe quiſq; coactis
Agglomerant.

Id eſt, denſantur, ut cuneatim dimicent. Sic Seruius.Propriè tamen agglomerare, ſignificat idem quod glomerare:ut agglomerare filum. id eſt,conglobare. Nam glomus propriè de filo dicitur.

Agglutino.] agglutinas,penul.corr.(πϱοσκολλάω,)agglutinare, Propriè glutinè cõiungere: ut Agglutinare chartas. Sed & pro ferruminare(quod fit in metallis)nonnunquam accipitur.Plin.lib.36.9. Fragmenta uitri teporata agglutinantur tantum.Idem lib.33.cap.5.7.Chryſocollã & aurifices ſibi uendicant agglutinando auro.Cic.Att.li.16.333. 23.Itaq; ſtatim nouum procemium exaraui,& tibi miſi,tu illud deſecabis,& hoc agglutinabis.

Agglutinare ad aliquid.Plaut. Aulul. 26. 71. Ita mihi ad malum malæ res plurimæ ſe agglutinant.Pro aggerantur, accumulantur.

Aggrauo.] aggrauas,penul.corr.(ἐπιβαϱύνω,)aggrauare, ex ad & grauo,grauas,Valde grauare, onerare, premere, exaggerare. Plin.lib.12.cap.17.8. Odor aggrauans capita,ſed citra dolorẽ.Liu.6.ab urbe 105.Et lib.4.55. Vnũ abfuit bellũ externum,quo ſi aggrauatæ res eſſent, uix ope deorum omnium reſiſti potuiſſet. Quintilian. lib.5.cap.7. 12.Sparſa quoq; plerunq; colligimus argumenta, quæ per ſe nihil reum aggrauare uideantur.

Aggrauatur pondus.Plin.lib.18.cap.12.1.

Aggraueſco,aggraueſcis(ἐπιβαϱύνομαι)aggraueſcere,Ex ad, & nomine grauis factum uerbum,Grauius fieri, Aggrauari,Ingraueſcere. Terent.Hecyra.3.2.2.Malè metuo ne Philumenæ magis morbus aggraueſcat. Vbi Donatus, Aggraueſcat,grauior fiat,propriè : quia morbi graues dicti ſunt. Sic aggraueſcens uulnus. Cic.3.Tuſcul.

Aggredior.] aggrederis,penul.corre. aggreſſus ſum, (μέτειμι,ἔπειμι,εἰσβιάζω,εἰσβάλλω,)aggredi, penult. corrept. ex ad & gradior, adire,accedere.Plautus Curc.7.59.

- fortè aſpicio militem:
Aggredior hominem:ſaluto adueniens.

Cic.de Oratore lib.3.36. Non enim inde repelletur, quò aggredi cupiet. Terent.Hecyra.Aggrediar.Bacchis ſalue. Vbi Donatus, Bene aggrediar,quaſi rem difficilem.

Aggredi aliquem de re aliqua.Plautus.Marc.7.44.

Quin ego hunc aggredior de illa?

Aggredi,eſt propriè,teſte Donato,ad dimicandum accedere.

Aggredi aliquem dictis.Virgil.4.Aeneid.

Aggredi,Adire quempiam doloſe & inſidioſe:hoc eſt, decipiendi cauſa:quod etiam adoriri dicitur.Plau.Perſa,Huic inſidiæ paratæ ſunt:probè aggrediar uirum. Terentius. Phormi.5.8.75.Itáne agitis mecum?ſatis aſtutè aggredimini.

Aggredi,(ἐπιχειϱεῖν,ἐγχειϱεῖν,ἐπιτίθεσθαι,)Incipere.Cic.1.Officio.105.In omnibus autem negotijs, prius quàm aggrediare,adhibẽda eſt præparatio diligẽs.Plau.Truſcul.9.9. - nullam rem oportet doloſe aggrediri,niſi aſtutè, accurateq; exequare.Hîc pro ſuſcipere poteſt accipi. Et eſt uetuſtè dictum Aggrediri,pro aggredi.Cice.2.de Orato.100. Quum aggredior ancipitem cauſam. Idem 4.Acad.116. aggrediar igitur,ſi pauca antè,quaſi de fama mea dixero.

Aggredi ad,in eadem ſignificatione.Ci.2.de Legib.13. Priuſquam aggrediamur ad leges ſingulas. Id eſt,dicere incipiamus de legibus ſingulis.Idem pro Cluentio 5. Aggrediar ad crimen, cum illa deprecatione,Iudices.In his & ſimilibus dicitur etiam uenire,uel accedere.Idem 1.Officio.37.Ad iniuriam faciendam aggrediuntur, ut adipiſcantur ea quæ concupierunt.

Aggredi dicere,Cic.2.Offic.2. de quibus dicere aggrediar, ſi pauca prius &c.Neq; enim artem grammaticam componere aggreſſi ſumus. Quintil.12.b.

Aggredi ad dicendum.Cic.in Bruto 72. Imparatus ſemper aggredi ad dicẽdum uidebatur Antonius: ſed ita erat paratus, ut iudices illo dicente nonnunquam uiderentur non ſatis parati ad cauendum fuiſſe.

Aggredi,Inuadere. Salluſtius.Ex lateribus cæteros aggreditur. Plaut.Amphit.Martigenam ille aggreſſus belluam. Sic aggredi urbem : quod eſt (ſi uernaculam linguam exprimere uolumus)Dare aſſultum urbi.

Aggredi aliquid, Suſcipere aliquod negocium & propriè de rebus arduis ac difficilibus:ut Aggredi bellum. Cic.Att.lib.2.Et tamen illud probem,magnum quid aggrediamur.

Aggredi facinus. Hirtius de bello Hiſpanienſi 6.58.

Aggredi opus magnũ & difficile.Hirtius de bello Alex.4.19.

Aggredi honores. Virg.eclog.4. Aggredere ô magnos(aderit iam tempus)honores. Hoc eſt incipe ad honores aſpirare.

Aggreſſio,Verbale(εἰσβολή,)Cic.in Orato.28. Quumq; animos prima aggreſſione occupauerit, infirmabit excludetq; contraria.Quaſi primo impetu.Metaphora ab oppidorum uel hoſtium aggreſſione.Quintil.100.a.Aut certe confertam eſſe aggreſſionum & enthymematum ſtipatione minimè uelim.

Aggrego.] aggregas,pen.corr.(συναθϱοίζω,)aggregare,ex ad, & grex gregis, interdum congregare eſt, & quaſi in gregem contrahere.Ci.in Catil.22.Quòd ſi eiecerit,ſecũq; ſuos eduxerit, & eodem cæteros undiq; collectos naufragos aggregauerit.

Aggregare ſuam uoluntatem ad dignitatem alterius. Cic.Lentulo,lib.1.Epiſt.9.37.

Aggregare ſe ad amicitiam alterius.Cæſar.6.bel.Gall.560.

Aggregare filium eodem crimine ad patris interitum. Cice. in Vatinium 19.

Aggregare in numerum. Cic.pro Muræna 14. Quare ego te ſemper in noſtrum numerum aggregare ſoleo.

Aggreſsio.] Vide Aggredior.

Agilla,Vide Agylla.

Agilis.] penul.corrept.(ἐλαφϱὸς,εὐκίνητος,) adiectiuum ab, ago, agis, qui ſeſe facilè agit. Hoc eſt, qui leui & expedito eſt corpore.Plaut.Epid.2.8.Corpulentior uidere atq; agilior.Horat.lib.1.Epiſt.19.19.

Oderunt hilarem triſtes, triſtemq; iocoſi:
Sedatum celeres, agilem, gnauumq; remiſsi.

Agilis claſsis. Liu. 10. bel. Pun. 38. *Quæ enim reſtitiſſent, agili & nautico inſtrumento aptæ & armatæ claſsi naues, tormenta, machinasq; portantes?*

Currus agiles. Senec. in Medea. 10. 10. *Video Triuiæ currus (agiles.*

Curſus agiles. Stat. lib. 4. Sylu. 3. 7.

Dextra agilis. Stat. lib. 5. Sylu. 1. 2.

Flamma agilis. Senec. in Hippol. 5. 11.

Greſſus agiles. Sil. Ital. 3. 37.
Fer greſſus agiles mecum, & comitare uocantem.

Agilis induſtria hominis: cui opponitur negligens & tarda opera. Columel. Symmachus, *Malo, inquit, unius agilẽ induſtriam, quàm decem hominum negligentem & tardã operã.*

Pes agilis. Senec. in Hippolyt. 2. 31.

Remus agilis. Ouid. in Sappho. 13.

Studium agile. Stat. lib. 6. Thebaid. 111.

Victoria agilis. Nonius, *Agilẽ, celerẽ, ab agendo.* Siſenna Hiſt. *Agilem dari, facilemq; uictoriam.* (lib. 4.

Vir agilis. Ouid. 2. Faſt. 104.

Agilitas, pen. corr. (ἐλαφρότης, εὐλυγισία, σκαρθμὸς,) *Denominatiuum,* Leuitas & dexteritas corporis. Cic. Atti. lib. 1. 12. 5. *Nam ſi ita eſſe ſtatueris, & irritabiles animos eſſe optimorum ſæpe hominum, & eoſdem placabiles: & eſſe hanc agilitatem, ut ita dicam, mollitiemq; naturæ.* Hîc eſt à corpore ad animum translatio. Plin. lib. 35. cap. 11. 14. *Lecythion agilitatis exercitator.*

Agilitas nauium, id eſt, celeritas. Liu. 6. bel. Pun. 261.

Agiliter, pen. corr. agilius, agilime, pen. corr. (εὐκινήτως,) *aduerbiũ qualitatis, id eſt, cũ agilitate.* Colũ. lib. 2. ca. 2. 22. *Detq; requiem in ſumma, ut ſpe ceſſandi, totum ſpaciũ bos agilius enitatur.*

Agina.] *aginæ, pen. prod.* Eſt qua inſeritur ſcapus trutinæ: *id eſt, in quo foramine trutina agitur & ſe uertit.* Vnde *aginatores dicuntur, qui paruo lucro mouentur.* Feſtus.

Aginum, (ἄγινον,) *urbs Galliæ* Ptolemæo: *uulgò* Angoleſme.

Agis, (ἆγις,) *Euryſthenis filius, teſte* Strabone lib. 8. *rex Lacedæmoniorum, cum Athenienſibus cruentiſsima bella geſsit: tandem à ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, eo quòd Lycurgi leges reducere, & bona publicare uellet.* Autor Plutarchus. Meminit & Cic. lib. 2. Offic. 117. *Quam autem habet æquitatem, ut agrum multis annis aut etiam ſeculis antè poſſeſſum, qui nullum habuit, habeat: qui autem habuit, amittat? Ac propter hoc iniuriæ genus* Lacedæmonij Lyſandrum Ephorum *expulerunt, Agin regem, quod nunquam antea apud eos acciderat, necauerunt.*

Agitatio, Agitator.] Vide Ago.

Agite, Agitedum.] Vide Age.

Agito.] (ἀνακινέω,) Vide Ago.

Aglais, Aglaidis Megaclis *filia. tuburcinio uitam fouiſſe fertur. Galericulo, ſiue aduentitia coma utebatur.* Cœnã *ſic ferè apparabat, ut carnium minas abſumeret decem, panum chœnicas quatuor, uini hauriret choam, id eſt (ut interpretatur* Theodorus) *ſextarium. tanta fuit mulierculæ uoracitas atq; bibacitas.* Ex Cœlio Antiq. lect. lib. 8. cap. 14.

Aglaonice, ces, pen. prod. Egemonis Theſſali *filia, quæ cum in Oſſa mõte coitus tunc obſeruaret, in iudicio conuicta à mulieribus exiſtimantibus, ab ea lunam cœlo deduci, grauiſsimis affecta ſupplicijs traditur, ex Oſſa præceps data. Quod in Ibin ſignificauit* Ouidius *hoc carmine. Vtq; dedit ſaltus è ſummo Theſſalis Oſſa, ſic enim legendum eſt ibi, non Theſſalus, ex* Plutarcho & Tarreo Apollonij *interprete.*

Aglaope, Aglaopes, penult. corrept. una è tribus Sirenibus. Autor Lycophronis intrepres apud Hermolaum in Plinium, *lib. 3. cap. 1. Interpretatur Latinè, aſpectu ſplendida.*

Aglauros, (ἄγλαυρος,) *filia Ericthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de qua* Ouid. lib. 2. Metamorpho. 148. *Aglauro, Herſe, Pandroſoq; ſororibus, Mineruam ceu depoſitum tradidiſſe* Erichthonium *aiunt, ciſtæ impoſitũ addito interdicto, ne depoſiti perquirendi curioſæ eſſent:* Pãdroſumq; *in officio fuiſſe: reliquas duas, quoniam ciſtam reſignauerant, uiſo Erichthonio furere cœpiſſe, & ex ea arce, qua maximè locus præceps erat, ſe deieciſſe.* Autor Pauſanias in Attica. *Qui & ibidem tradit Actæũ primum in Attica regnaſſe. Quo uita functo, Cecrops ducta uxore illius filia, regnum ſuſcepit: ex qua Herſen, Aglaurum, Pandroſum, & Eriſichthonem liberos ſuſtulit.*

Aglaus Pſophidius, *oraculo* Delphici Apollinis *iudicatus felicior Gyge rege tunc ampliſsimo. Senior hic in anguſtiſsimo Arcadiæ angulo paruum quidem, ſed annuo uictui largè ſufficiens prædium colebat, nunquam ex eo egreſſus: atq; (ut è uitæ genere manifeſtum eſt) minima cupidine minimum in uita mali expertus.* Plinius libro 7. capit. 46. Meminit & Cœlius lib. 11. Antiqu. lect. cap. 65. Valerius quoque libro 7. cap. 1. ad finem.

Agmen.] *agminis, pen. cor. ne. ge.* (ἄγμα, τάγμα) Seruius. *Agmen propriè eſt exercitus ambulans. Quicquid fuerit aliud: abuſiuè dicitur.* Virgil. 8. Aeneid.
– it clamor, & agmine facto
Quadrupedante putrem ſonitu quatit ungula campum. Cic. 2. Tuſculanarum 61. *Cum æſtu magno agmen ducebat, laborabat Marius.*

Agmen, Impetus, curſus. Virgil. 2. Aeneid. 43.
– illi agmine certo
Laocoonta petunt. Idẽ 6. Aeneid. *Quiue uiri tãto cõplerint agmine ripas.* Et 1. Georgicorũ, *Agmen aquarũ.* Liu. 1. ab urbe 22. *Iuuenes per mediam concionem agmine ingreſsi.*

Agmen, Motus. Virgil. 3. Georgicorum,
Quum medij nexus, extremæq; agmina caudæ Soluuntur,

Agmen, Multitudo. Liu. 2. ab urbe 168. *Nunciatumq; Coriolano, adeſſe ingens mulierum agmen.*

Agmen, pro actu & ductu quodã ponere, non inelegans eſt, ut
– leni fluit agmine Tybris. Ennius in quinto ait,
Quod per amœnam urbem leni fluit agmine flumen. Hæc Macrobius Saturnal. lib. 6. cap. 4.

Aligerum agmen. Virgil. 12. Aeneid. 50.

Aquarum agmen. Virgil. 1. Georgicorum 65.

Armata agmina. Claudian. epigrã. 2. in Ruff. 16. Tacit. li. 19.

Attonitum agmen. Statius 5. Thebaid. 80.

Atrum agmen, Virg. 12. Aeneid. 91. *Hoc eſt, pulueris nube coopertum.* Seru.

Caſtum agmen. Claudian. 2. de rapt. Proſerpi. 65.
Reginam caſto cinxerunt agmine matres Elyſiæ.

Celere agmen remotum. Virgil. 5. Aeneid. 3.

Citum agmen. Tacit. lib. 19.

Clypeata agmina, Virgil. 7. Aenei. 159.

Condenſa agmina. Sill. lib. 2. 90.

Confertum agmen. Virgil. 3. Georgic. 74.

Denſum agmen agere. Virgil. 5. Aeneid. 166.

Equeſtre agmen. Ouid. 9. Epiſto. 20.

Ferrata agmina. Horat. 4. Carm. 13. 6.

Fœminea agmina. Virgil. 11. Aeneid. 133.

Fortiſsima agmina. Lucan. lib. 7. 45.
At medij robur belli fortiſsima denſant Agmina.

Grande agmen. Lucret. lib. 1. 88.

Graniferum agmen ſpargere. Hoc eſt *multitudinem formicarum grana ferentium.* Ouid. 7. Metamorpho. 130.

Horrentia agmina. Horatius 2. Sermo. ſaty. 1. 3.

Hoſtile

Hoſtile agmen. Ouid. 8. Metamorph. 8.

Immenſum agmen aquarum. Virgil. 1. Georg. 65.

Incompoſitum agmen. Vide Incompoſitus.

Infernum agmen. Seneca Med. 12. 17.

Infeſtum agmen. Seneca Herc. furen. 13. 9.

Longum agmen. Virgil. 1. Aeneid. 38.

Molle agmen. Tacit. lib. 19.

Nigrum agmen. Virgil. 4. Aeneid. 81.

Numeroſum agmen. Vide Agmen carpi.

Palantia agmina. Sillius lib. 15. 95.

Paruum agmen. Lucretius lib. 1. 88.

Perpetuum agmen. Cic. in Piſonem 40. *At meus quidem reditus is fuit, ut à Brunduſio uſq; Romam agmen perpetuum totius Italiæ uiderem.*

Pilata agmina. Virgil. 12. Aeneidos 25. *Vbi Pilata, retulit ad Romanos, qui pilis uti ſolebant in bello.*

Puerile agmen. Virgil. 5. Aeneid. 109.

Pulucrulenta agmina. Virgil. 4. Aeneid. 31.

Quadratum agmen. Ci. 2. Philip. 105. *Agmine quadrato cum gladijs ſequuntur ſcutati milites.*

Rapidum agmen. Lucan. lib. 2. 99.

Rauca agmina. Statius 5. Thebaid. 3. de gruibus.

Seruilia agmina. Lucan. lib. 2. 19.
Vt primum fortuna redit, ſeruilia ſoluit
Agmina, hoc eſt, ſeruis ad libertatẽ uocatis cõfecit exercitũ.

Tardum agmen. Virg. 9. Aeneid. 10. *id eſt, Peditum, qui equitum comparatione tardi ſunt.* Seruius.

Terreſtre agmen. Hoc eſt, *turmæ militum per terram incedentium.* Luc. lib. 5. 142.

Terrificum agmen. Claudian. 8. epigram. 15.

Toruum agmen. Stat. 8. Thebaid. 97.

Trepidum agmen. Lucan. lib. 2. 79.

Agere agmen equitum. Virgil. 7. Aeneid. 161.

Carpitur agmen. Plinius 3. Epiſt. ad Minutianum, *Numeroſum agmen reorum, ita demum uidebamus poſſe ſuperari, ſi per ſingulos carperetur. Nam carpi agmen dicitur, quum militum aliquis intercipitur.*

Cingi agminibus. Ouid. 1. Triſt. 4. 6.
At ſimul intonuit, fugiunt, nec noſcitur ulli,
Agminibus comitum qui modo cinctus erat.

Cogere agmen. Ouid. 2. Metamorph. 23.
– quorum agmina cogit
Lucifer. Cicero metaphoricõs uſus eſt ad Atticum lib. 15. 327. 1. *Aſſentior tibi, ut nec duces ſimus, nec agmen cogamus, faueamus tamen.*

Concitare agmen. Ouid. 14. Metamorph. 48.

Coniurata agmina. Ouid. 5. Metamorph. 31.

Denſare agmina. Sillius lib. 8. 103.

Deturbare agmina gladio. Sillius lib. 7. 144.

Deuaſtata ferro agmina. Ouid. 13. Metamorph. 58.

Ducent agmina. Virgil. 1. Aeneid. 99.

Exanimata agmina. Virgil. 5. Aeneid. 160.

Frementia agmina. Valer. 6. Argonaut. 37.

Metere agmen. Sillius lib. 13. 44.

Partitum agmen. Virgil. 5. Aeneid. 112.

Prorumpunt agmina. Lucanus lib. 1. 99.

Spargere agmen. Ouid. 7. Metamorph. 130.

Stipatum agmen. Gellius lib. 1.

Tripartitum agmen. Tacit. lib. 19.

Agminalis, penult. prod. adiectiuum (ταγματικὸς) *Vnde agminales equi, qui agmen exercitus ſequuntur ad cõuehenda impedimenta.* Bud. in Annot. poſt.

Agna] *agnæ.* Vide Agnus.

Agnaſcor] *agnaſceris, penul. cor. agnatus ſum* (παραφύομαι) *agnaſci, ex ad & naſcor: ſed d euphoniæ cauſa mutatum eſt in g.* Cic. 1. de Orato. 131. *Nunquis eo teſtamento, quod paterfamiliâs antè fecit, quàm ei filius natus eſt, hæreditatem petit? nemo. quia conſtat agnaſcendo rumpi teſtamentum: ergo in hoc genere iuris iudicia nulla ſunt.* Idem pro Cecinna 52. *Cui filius agnatus ſit, eius teſtamentũ non eſſe ruptum iudica.* Ex uerbis Ciceronis ſatis apparet, agnaſci eos propriè dici, qui naſcuntur alicui poſtquam teſtamentum fecerit. Paulus in lege Qui in adoptionem. De adoptionibus lib. 1. Pandect. *Qui in adoptionem datur, ijs quibus agnaſcitur, & cognatus fit.* Modeſt. in lege Non facile. De gradib. & affinitat. lib. 38. *Quibus agnaſcitur, id eſt, in quorum familiam uenit per adoptionem.*

Agnatus, Participium (παραφυόμενος, παραφυάς) *Agnatum dicimus quicquid ultra naturæ debitũ natum eſt. Vnde & agnaſcentia & agnata membra appellantur, quæ abundãt.* Plin. lib. 11. cap. 52. *Membra animalibus agnata, inutilia ſunt, ſicut ſextus homini ſemper digitus.* Idem lib. 11. cap. 39. 5. *Pili agnati celerius recreſcunt. In hac ſignificatione ſcribitur etiam per d, adnaſcor. Vnde filius patri ſuo non agnatus, ſed natus dicitur. Quod ſi filiorum, non contemplatione patris, ſed inter ſe mentio eſt, tunc agnati ſunt, quia omnes iuxta, ac propè, eodemq; gradu adgeniti ſunt. Id quod ignorauit* Accurſius: *cui, cæteriſq; interpretibus mirum uiſum eſt, ut* Alciatus cap. penul. 3. Parerg. *refert, quod* Vlpianus *ait, Filius patri agnatus proximus non eſt.*

Agnati (ἀγχιστεῖς, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι) *dicuntur qui per uirilis ſexus perſonas, cognatione coniuncti ſunt: quaſi à patre congeniti, inquit* Caius iuriſconſ. *ueluti frater eodem patre natus, filius fratris, nepoſue ex eo. Inter agnatos & cognatos hoc intereſt, quòd in agnatis cõtinentur cognati: in cognatis nõ utiq; agnati. Vtputa frater patris, id eſt, patruus, eſt agnatus, & cognatus. Matris uerò frater, id eſt, auunculus, cognatus eſt, ſed non agnatus. Gentilitas uerò & agnationem & cognationem complectitur.* Paulus in lege Iuriſconſultus, de Gradib. & affinitatib. lib. 38. Pandect. *Inter agnatos & cognatos hoc intereſt, quod inter genus & ſpeciem. Nam qui eſt agnatus, & cognatus eſt: non utiq; autem qui cognatus eſt, & agnatus eſt. Alterum enim ciuile, alterum naturale nomen eſt.*

Agnati de dijs. Cic. de uniuerſ. 56. *Ex ijs Saturnum & Opem, deinceps Iouem atq; Iunonem reliquos fratres inter ſe agnatosq; uſurpare atq; appellare uidemus.*

Agnati & gentiles. Cic. lib. 2. de Inuent. 232. *Si furioſus eſt, agnatorum gẽtiumq; in eo pecuniaq; eius poteſtas eſto.*

Ad *agnatos & gentiles aliquem deducere.* Varro de Re ruſtica lib. 1. cap. 2. 7. *Ad agnatos & gentiles eſt deducendus.* Prouerbiale antiquis fuit, *quum furere aliquem, aut mente captum eſſe ſignificare nolebant, ut dicerent, Ad agnatos & gentiles deducendum eſſe.* Vnde Iuſtinianus lib. 1. Inſtitutionum, *Furioſi quoque & prodigi, licet maiores uiginti quinque annis ſint, in curatione ſunt agnatorum, ex lege 12. tabularum.* Budæus.

Agnatio (ἀῤῥενογονία) *Verbale ab agnaſco. Eſt agnatorum cõſanguinitas.* Cic. 1. de Leg. 34. *Et quod in ciuitatibus ratione quadam, de qua dicetur idoneo loco, agnationibus familiarum diſtinguuntur ſtatus, id in rerum natura tanto eſt magnificentius, tantoq; præclarius, ut homines deorum agnatione & gente teneantur.*

Agnellus] Agninus. Vide Agnus.

Agnitio] Vide Agnoſco.

Agni cornu, Promontorium *eſt humile & ualde expoſitum, propè* Bolbiticum Nili oſtium. Strabo lib. 17.

Agnicis, fluuius in Tigrim influens. Plin. lib. 6. cap. 27.

Agnites, agnitæ, uel Agnita, agnitæ, Aeſculapij cognomentum apud Spartanos, cuius ſimulacrum ex agno, quæ planta eſt, erat exciſum conformatumq́;. Cœlius Antiq. lib. 10. cap. 5.

Agno (ἀγνώ) una è Iouis nutricibus. Nymphas enim quæ Iouem educarunt, fuiſſe aiunt θεισῶαν, Nedam, & ἀγνώ. A qua & in Lycæo Arcadiæ fons appellationem ducit, cuius ea fuit olim uis, ut re diuina ibi à Lycæi Iouis ſacerdote curioſius peracta, & fuſis precibus, quernoq́; ramo leuiter aqua commota, mox denſior ſurrigeretur uapor nebulæ aſſimilis, quæ non multò pòſt effecta nubes, aggregatis item alijs, largos demitteret imbres. Cœlius Antiq. lect. 13. ca. 17.

Agnomen] penult. produ. agnominis, penultima correpta (ἐπωνυμία) Eſt quod extrinſecus aliqua ratione uel cauſa quæſitum eſt: ut Africanus, Numantinus, & ſimilia. id aliquando & Cognomen, & Cognomentum dicitur. Sic Priſcianus & cæteri ferè Grammatici. Cæterùm, Cognomen id propriè dicitur, quod illi Agnomen uocant. Cic. 2. de Inuĕt. 140. Nomen autem quum dicimus, cognomen quoq; & agnomen intelligatur oportet.

Agnomen genitiuum. Ouid. 3. de Pont. eleg. 2. 22.

Adiectiq; probent genitiua agnomina Cottæ:
Si tu non eſſes interitura domus.

Agnoſco] agnoſcis, agnoui, penult. prod. agnitum, penult. corr. (ἀναγιγνώσκω, ἐπιγινώσκω, ἐνδέχομαι, ἀναδέχομαι) agnoſcere. Ex ad & noſco eſt. Agnoſco & Cognoſco, à pleriſq; ita diſtinguũtur, ut Agnoſcere dicamur olim notos, Cognoſcere prius incognitos. Virgilius,

- & ueterem Anchiſen agnouit amicum.

Varro, Vereor ne me quoq; dum reuertero, præter canem agnoſcat nemo. Sæpè tamen cõfunduntur. Terĕ. Eun. 5. 2. 8

- ita miſerrimus
Fui, fugitando, ne quis me cognoſceret.

Agnoſcit qui non repudiat, ſed libenter admittit, id eſt, προσίεται. ut agnoſcere liberos dicuntur, qui ut ſuos alendos ſuſcipiunt. Sic agnoſcere augurium, eſt tanquam ad ſe pertinens accipere: cui opponitur amoliri, auerſari, ἀφοσιοῦσθαι. Liu. Patrem eius quondam pro pupillo procurantem familiare oſtentum, quum reſpondiſſet aruſpex, magnum quod eſſet Capuæ imperium ad eum peruenturum: nihil ad eam ſpem agnoſcĕtem dixiſſe ferunt, &c. Id eſt, id uaticinium ad puerum pertinere recuſantem, & admittere nolentem. Hæc Budæus. Cic. de Amicit. 8. Tu autem Fauni, qui mihi tantum tribui dicis, quantum ego nec agnoſco, nec poſtulo. hoc eſt, nõ admitto, ſed omnino reijcio.

Agnoſcere æs alienum. Vlpianus in lege Ex facto, de Hæred. inſtit. lib. 28. Pandect. Vnde ſcio quæſitũ, æris alieni onus pro qua parte agnoſci debeat. Et refert Papinianus, pro hæreditarijs partibus eos agnoſcere æs alienum debere.

Leuiter aliquid agnoſcere. Cic. 2. de Finib. 58. Nam ſunt & in animo præcipua quædam, & in corpore: quæ quum leuiter agnouit, tunc diſcernere incipit.

Libens agnoſco aliquid. Cic. pro Milone 29. Facti illius gloriã libens agnouiſſet.

Comprobare agnoſcereq́; aliquid. Vlpianus in leg. Quo enim, Rem ratam haberi lib. 46. Pandect. Rem habere ratam, hoc eſt comprobare agnoſcereque quod ſit actum à falſo procuratore.

Agnoſcere & amplecti crimen. Plinius in Epiſt.

Agnoſcere, ſuſcipere, confiteri crimen. Cic. pro C. Rabirio 12.

Agnoſcere debitorem, eſt ut idoneum accipere, ita ut qui delegat, liberatus ſit. Paulus in lege Lucius. De adminiſtratione tut. Budeus.

Agnoſcere debitum. Paulus in lege Lucius Titius, De adminiſtrat. & per tuto. lib. 26. Pandect. Eſt ratum habere & approbare debitum ab alio factum, illudq́; in ſe recipere, & eum liberare, qui tale debitum contraxit.

Agnoſcere nomina, idem quod agnoſcere debitum. Vtitur Paulus in lege Quum quæritur. De adminiſtra. & peric. tuto. lib. 26. Pandect. Quo in loco hanc uſurpauit loquendi formulam: Vt id quod geſſiſſet in contrahendis nominibus, aut in totum agnoſceret, aut à toto recederet.

Agnoſcere auribus: hoc eſt, auditu ipſo intelligere. Cic. 5. de Finib. 89. Auribus ut noſtros poſſis agnoſcere cantus?

Agnoſcere oculis alienis. Plin. lib. 29. cap. 1. 19. Alienis pedibus ambulamus, alienis oculis agnoſcimus.

Agnoſcere ſonitum. Virgil. 8. Aeneid.

- ſed Troius heros
Agnouit ſonitum, & diuæ promiſſa parentis.

Vbi Seruius, Agnouit ſonitũ, hoc eſt, quid ſonitus ſignificaret

Agnoſcere ex ſe. Cic. pro Plancio 28. Quanquam iudices (agnoſco enim ex me) permulta in Plancium, quæ ab eo nunquam dicta ſunt, conferuntur. Id eſt, de me conijcio.

Agnoſcendus, participium (ἐπιγνωστέος) Lucan. lib. 2. 39. Agnoſcendus erat.

Agnitus, penult. correp. Participium (ἐπεγνωσμένος) Valer. Flaccus. lib. 4. 88.

- ſalue ô mihi longum
Expectata manus, noſtriſq; (ait) agnita uotis.

Agniti natales, de nullis alijs, quàm de ingenuis ſunt intelligendi. Author Pomponius in l. Hoc ſermone. Si libert. inge. dic.

Agnitio, Verbale (ἐπίγνωσις) Plin. lib. 10. cap. 70. 2. Piſces ſui cadaueris agnitionem fugientes. Cicero lib. 1. de Natura deorum 1. Quæſtio de Natura deorum, ad agnitionem animi pulcherrima eſt.

Agnus] (ἀμνὸς, ἀρνίον) & in fœminino genere Agna, nonnulli aſpirantes ſcribunt hagnus: ſed uſus iam obtinuit ut priore modo ſcribatur. Feſtus, Agnus dicitur à Græco ἁγνὸς, quod ſignificat caſtum, eo quod ſit hoſtia pura, & immolationi apta. Cic. 2. de Diuinat. 58. In Acquimelium miſimus qui afferat agnum quem immolemus.

Agnos, ſiue Agnus, Latinè dicitur uitex. Agnus inquam, quòd authore Galeno, caſtitatem conſeruet ijs quibus aut eſtur, aut bibitur, aut ſubſternitur. Herbarij agnum caſtum appellant, utraq; uoce idĕ ſignificãte. Ruellius lib. 1. cap. 141

Agnus autumnalis. Columel. lib. 7. cap. 3.

Agnus melior eſt autumnalis uerno, ſicut ait ueriſſimè Celſus. Chordiani dicuntur, qui poſt tempus naſcuntur. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 1.

Expertes herbæ agni, id eſt, qui nondum herbam ederunt. Columel. lib. 7. cap. 3.

Firmus agnus. Vide Agnus editus.

Formoſos agnos procreare. Varr. de Re ruſt. lib. 2. cap. 2.

Hirtus agnus. Columel. lib. 7. cap. 2.

Hornus agnus, id eſt, huius anni. Propert. lib. 4. eleg. 3. 13.

Imbecillus agnus. Vide Agnus editus.

Immaturus agnus. Columel. lib. 7. cap. 4.

Mollis agnus, Martialis lib. 5. de uilla Fauſtini.

Petulci agni. Lucret. lib. 2. 74.

Pingues agni. Virgil. 1. Aeneid. 128.

Robuſtus agnus. Vide Agnus editus.

Saturior lactis agnus. Vide Agnus immaturus. Var. de Re ruſt. lib. 2. cap. 2. Vt agni ſaturi fiant lacte.

Subrumi agni. Hoc eſt, lactentes. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 1. & rurſum cap. 11.

Teneri agni. Virgil. 3. Eclog. 21.

Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinat agnos.

Tenerior agnus. Vide Agnus editus.

Validior agnus. Vide Agnus editus.

Vernus agnus. Vide Autumnalis agnus.

Admittere agnos ad matres. Colum. lib. 7. cap. 5.

Confirmatur agnus. Id eſt, firmus efficitur & ualidus. Vide Autumnalis agnus.

Conualeſcit agnus. Vide Agnus editus.

Depellere agnos à lacte. Virgil. 6. ecloga.

Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Depulſi agni à matribus. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 2.

Deſiderant agni matrem. Varro ibid.

Diſiungere agnos à mamma. Varro de Re ruſt. li. 2. cap. 1. Ferè ad quatuor menſes à mamma non diſiunguntur agni: hœdi, tres, porci, duos.

Agnus editus. Id eſt, natus. Colum. lib. 7. cap. 3. 15. Agnus autem quum eſt editus, erigi debet, atq; uberibus admoueri: tũ etiam eius diductum os, preſſis humectari papillis, ut condiſcat maternum trahere alimentum. Sed prius quàm hoc fiat exiguum emulgendum eſt, quod paſtores coloſtram uocãt: ea niſi aliquatenus emittitur, nocet agno, qui biduo quo natus eſt, cum matre clauditur, ut & ea partum ſuum foueat, & ille matrem agnoſcere condiſcat. Mox deinde quandiu non laſciuit, obſcuro & calido ſepto cuſtodiatur. Poſtea luxuriantem uirgea cum comparibus area claudi oportebit, ne uelut puerili nimia exultatione maceſcat. Cauendumq́; eſt, ut tenerior ſeparetur à ualidioribus: quia robuſtius angit imbecillum. Satiſq; eſt, mane prius quàm grex procedat in paſcua, deinde etiam crepuſculo redeuntibus ſaturis ouibus admiſcere agnos: qui quum firmi eſſe cœperint, paſcendi ſunt intra ſtabulum cythiſo, uel medica, tum etiam furfuribus, aut ſi permittit annona, farina ordei, uel erui. Deindè ubi conualuerint, circa meridiem pratis, aut noualibus uillæ contiguis matres admouendæ ſunt, & à ſepto emittendi agni, ut condiſcant foris paſci.

Emittendi à ſepto agni. Vide Agnus editus.

Admouere agnum uberibus. Vide Agnus editus.

Agnum lupo eripere. Vide Lupus.

Laſciuit agnus. Vide Agnus editus.

Agni legati quatenus uiderentur, quidam diebant tantum ſex menſium eſſe. Sed uerum eſt, eos legatos qui minores eſſent anniculis. Paul. de Legat. 3. l. Quum quæritur.

Luxurians agnus. Vide Agnus editus.

Agnos canibus obijcere dicitur, qui imbellem, & litium imperitum, calumniatoribus & exercitatis exponit, quod id animal omnium maximè ſit imbelle. Refertur à Diogeniano & Eraſmo in Chiliad.

Seneſcunt agni deſiderio matrum. Var. de Re ruſt. lib. 2. cap. 2.

Subijcere agnum ſub alterius mãmam, ſi parũ habet lactis mater. Varro de Re ruſt. li. 2. cap. 1.

Subrumare agnos, id eſt, Rumæ ſeu mammæ nutricis ſubmittere. Columel. lib. 7. cap. 4.

Summittere agnum nutrici. Vide Agnus immaturus.

Summouere agnos, id eſt, è grege tollere, ut lanio uendas. Vide Agnus immaturus.

Sugere mammam matris dicuntur agni. Varro de re Ruſtica lib. 2. cap. 1. 20.

Agna fœmininum ab agnus. Vide Agnus.

Agna, agnæ, Menſuræ genus in agrorum dimenſione: Columella lib. 5. cap. 16. Actus quadratus undique finitur pedibus 120. Et paulò pòſt. Sed hunc actum, prouinciæ Beticæ ruſtici Agnam uocant.

Aſpera agna. Valerius Flaccus 3. Argonaut. 141.

Aſpera nunc pauidos contra ruit agna leones.

Coronata agna aliquid luſtrare, ſiue expiare. Iuue. Sat. 13. 14.

Agna humilis. Horatius. 2. Carm. 17. 7. Id eſt, Humilium oblationi apta, Acron.

Lactens agna. Ouid. lib. 4. de Ponto, Eleg. 8. 9.

Mera agna. Varr. de re Ruſt. lib. 2. cap. 2. Oues primum oportet bonas emere, quæſita ætate, ſi neq; uetulæ ſunt, neq; meræ agnæ, quòd alteræ iam nondum, alteræ iam non poſſunt dare fructum.

Muta agna. Horatius 2. Serm. 3. 48.

Niuea agna. Iuuenal. Saty. 12. 1.

- niueam reginæ cædimus agnam.

Hoc eſt, Iunoni deorũ reginæ, agnã candidam, immolamus.

Nitida agna. Horatius 2. Serm. 3. 43.

Nouella agna. Ouidius de Arte amandi lib. 1. 24.

Pauens agna. Ouid. 6. Metamorph. 106.

Pulla agna, id eſt, nigra. Horatius 1. Serm. 8. 6.

Tenera agna. Stat. 8. Thebaid. 116. de leone.

Agnellus, diminutiuum (ἀμνίσκος Plaut. Aſin. 12. 77. Agnellum hœdillum me tuum dic eſſe.

Agninus, penul. prod. adiectiuum (ἀμνίναιος) Quod ex agno eſt, aut ad agnum pertinet: ut agnina pellis, agnina caro: aut eclipticõs, agnina. Plin. lib. 20. cap. 4. 28. Muris aranei morſus ſanatur coagulo agnino in uino poto. Plaut. Aulul. 13. 4. Rogito piſces, indicant caros, agninam caram, bubulam, uitulinam. In his & ſimilibus ſubſtantiuum nomen Caro ſubauditur.

Agninis lactibus canem alligare.

Ballio in Pſeudolo Plautina,

- quia pol qua opera credam tibi,
Vna opera alligem fugitiuum canem agninis lactibus. Qui canem alligat inteſtinis agninis, is non modò canem amittit uerùm & prædam ultrò dederit fugitiuo. Si qui credit aliquid homini malæ fidei & rem perdit, & fruſtra obligatũ habet eum, qui non eſt ſoluendo. Lactes enim dicuntur inteſtina molliora. Eraſmus in Chiliad.

Ago] agis, priore corr. egi, actum, (ἄγω, ἐνεργέω, ἐργάζομαι, δράω) agere, ſcribi debet in præterito per æ diphthõgum, teſte Tortellio. Hoc autem uerbum in compoſitione ferè mutat a in i: ut adigo, exigo. In quibuſdam tamen ipſum a, retinet: ut perago, ſatago. Agere propriè dicitur, qui aliquid ita operatur, ut nullum extet opus, quod ſub ſenſum ueniat. Hinc qui aliquid animo moliuntur, agere propriè, non facere dicuntur. Eſt igitur agere, in aliquo eſſe negotio: cui contrarium eſt ceſſare: hoc eſt nihil agere. Horatius. Quid agis, dulciſſime, rerum? Cic. de Senectute. Sed uidetis ut ſenectus non modò languida atq; iners non ſit: uerum etiam ſit operoſa, & ſemper agens aliquid & moliens.

Agit, qui omnino intentus eſt alicui negocio, & (ut loquitur Horatius) totus eſt in eo. Cicero in Tuſcul. Vt facilè intelligi poſſit animum, & uidere & audire: non eas partes animi quæ quaſi feneſtræ ſunt animæ, quibus tamen mens nihil ſentire queat, niſi id agat, & adſit. Id eſt, niſi magnopere intenta ſit. Inde eſt illa locutio, Hoc age. Terent. Adelph. 2. 2. 18. Animus tibi pendet: ubi illinc ſpero redieris, tamĕ hoc ages.

Agere & facere. Cic. 3. Philipp. 147. Quod agendum, atque faciendum, id non modò non recuſem, ſed appetam etiam atque depoſcam.

Agere & facere, item actus & effectus, quid differant, docet his uerbis Quintilianus libro 2. cap. 18. Artium: inquit, aliæ poſitæ ſunt in inſpectione, id eſt, cognitione & exiſtimatione rerum, qualis eſt Aſtrologia, nullum exigens actum, ſed ipſo rei cui ſtudium habet, intellectu contenta, quæ Theoretice uocatur. Aliæ in agendo, quarum in hoc finis eſt, & ipſo actu perficitur, nihilq́; poſt actum operis relinquit, quæ Practice dicitur, qualis eſt ſaltatio. Aliæ in effectu, quæ operis quod oculis ſubijcitur, conſummatione finĕ accipiunt, quam Poeticen appellamus, qualis eſt pictura.

Agere & moliri aliquid. Cicero 1. de Natura deorum 104. Idem pro Muræna 74. Id quod (mihi crede) & agunt & moliuntur.

Agere, pro facere. Virgil. 10. Aeneid. Ardens limitẽ agit ferro.

Agere, facere. Liu. Permiſſum à Senatu Conſulibus non eſſet, agerent, facerent, ut è Republica ducerent.

Agere, pro curare, laborare, pugnare, contendere. Cic. pro Roſcio Amer. 5. Sin aliud agitur nihil, niſi ut his nequid deſit quibus ſatis nihil eſt, ſi hoc ſolum hoc tempore pugnatur, paulò pòſt: Etenim quid aliud hoc iudicio tentatur, niſi ut id fieri liceat? Idem 1. Offic. 65. Totius autem iniuſtitiæ nulla capitalior eſt, quàm eorum, qui tum quum maximè fallunt, id agunt, ut uiri boni eſſe uideantur. Hoc eſt, id laborant & contendunt. Idẽ pro domo ſua ad Pontif. 9. Nõne id agendum nobis omnib. fuit, ut materiem ſubtraheremus furori tuo? Id eſt, curandum.

Agere ad lites & iudicia relatum: ut, Agere furti. Hoc eſt, actionem furti intendere: quod eſt, de furto apud iudicem accuſare. Vnde & actor in iudicio dicitur, qui accuſat. Cice. pro Cluentio 131. Deinde aliquando cum ſeruo Habiti furti egit. Cicero ſecundo de Inuentione 161. Agit is: cui manus præciſa eſt, iniuriarum. In his & ſimilibus ſubauditur ablatiuus, Crimine, aut Actione.

Agere, propriè dicitur in iudicio: Facere uerò, extra iudicium. nota. ff. Quod cuiuſq. uniu. leg. 1. §. Quibus. leg. facti. §. Agi. de uerb. ſignif.

Agere ante litem conteſtatam, nemo dicitur. leg. Amplius num petitum. ff. Rem rat. hab.

Agere dicitur. qui excipit. leg. 1. ff. de except.

Agere pecuniariam litem aduerſum aliquem. Quintilianus libro 6. cap. 1. 37.

Agere, plus eſt, quàm contrahere. Vlpianus in leg. Labeo. de uerb. & rer. ſignif. lib. 50. Pandect. Labeo lib. 1. Prætoris Vrbani definit, quòd quædam agantur, quædam gerantur, quædam contrahantur: & Actum quidem generale uerbum eſſe, ſiue uerbis quid agatur, ut in ſtipulatione: ſiue re, ut in numeratione pecuniæ. Contractum autem ultrò citroq; obligationẽ eſſe: quòd Græci συνάλλαγμα uocant: ueluti emptionem, uenditionem, locationem, conductionem, ſocietatem. Geſtum rem ſignificare ſine uerbis factam.

Agere, Applicare, Admouere. Virgil. 2. Aeneid.

Obſeſſumq; acta teſtudine limen.

Seruius. Sic agere uineas & turres.

Cæſar 3. bell. Gallici 436.

Agere, aduertere, attendere. Terent. And. 1. 2. 15. Hoccine agis, an non? D. ego uerò iſtuc. Alibi ſic, Hoc age amabo. Plaut. Vos hoc agite. Vnde eſt illud Terentianum, Alias res agis: hoc eſt, aliud cogitas, nõ huc attendis. Vide paulò pòſt, alias res agere.

Agere, pro exigere. Terent. Adelph. 1. 1. 26.

– do, prætermitto, non neceſſe habeo omnia
Pro meo iure agere.

Agere & Ducere. Virg. in Bucolicis. – en ipſe capellas
Protinus æger ago: hanc etiam uix Tityre duco.

Agere, Fugare. Virgil. 2. Georg.

Et membris agit atra uenena. Nonius.

Agere, Gerere. Salluſt. in Iugurth. Senatus ob ea feliciter acta, dijs immortalibus ſupplicia decernere. Cic. ad Cœlium lib. 2. 8. 4. Non ædepol quantam egeris rem, neq; quantum facinus feceris, &c.

Agere, Mouere, ut Agere caudam. Columel. lib. 6. cap. 6.

Agere, Loqui. Terent. Adelp. 1. 1. 53. Sed eſt ne ipſius de quo agebam? Idem Heaut. 3. 3. 24. Quid tu, ecquid de illo quod dudum tecum egi, egiſti Syre?

Agere, plus quàm cõmemorare. Cic. 2. Ver. 24. Omnia nõ modò cõmemorabũtur, ſed etiam expoſitis certis rebus agẽtur.

Agere, Regere. Virgil. 1. Aeneid. Tros, Tyriuſq; mihi nullo diſcrimine agetur. Seruius.

Agere, Vexare, inquietare: quod uſitatius Agitare dicitur. Virgil. 4. Aeneid.

– agit ipſe furentem
In ſomnis ferus Aeneas. Idem in 6.
Prodigijs acti cæleſtibus oſſa piabunt.

Agere, Vrgere, perſequi, ait Seruius. Virgil. 4. Aeneid.

– qualis coniecta cerua ſagitta,
Quam procul incautam nemora inter Creſsia fixit
Paſtor agens telis. Terent. Adelph. 3. 2. 21. Cæteros ruerem, agerem, raperem. Vbi Donatus, Agerem, perſequerer, premerem. Virgil. 4. Aeneid. 49. Illa fretus agit uentos.

Agere, abſolutè, pro uiuere. Tacit. Annal. li. 3. Non modò apud illos homines, qui tum agebant, etiam ſecutis temporibus uario rumore iactata.

Agere inter homines, id eſt, uiuere, uitam exigere. Tacitus, Agere inter homines deſijt.

Agere, multis modis acceptum. Martial. in Attalum lib. 1. 75.

Semper agis cauſas, & res agis Attale ſemper:
Eſt, non eſt quod agas: Attale ſemper agis.
Si res & cauſæ deſunt, agis Attale mulas.
Attale, ne quod agas deſit, agas animam.

Agi & ferri, Prouerbialis figura eſt, translata à more militari quòd illic homines & iumenta aguntur, ſarcinæ feruntur. Hac autem utimur, pro eo quod eſt, Populari aut Vexare. Liu. de bello Maced. lib. 8. Tum demum fracta pertinacia eſt, ut ferri agiq; res ſuas uiderunt. Ad hunc modum uſus eſt Idem 4. Decad. lib. 10. Virgil. lib. 2. Aeneid. 75.

– alij rapiunt incenſa, feruntq; Pergama.

Hoc eſt, diripiunt ac populantur. Transfertur quandoq; ad animum. Taci. de Orat. Nunc principes in Cæſaris amicitia agunt feruntq; cuncta. Hoc eſt, pro arbitrio agunt quicquid uolunt. Eraſm. in Chiliad.

Agere aliquem ad aliquid, Impellere, inducere, incitare. Plinius lib. 30. cap. 1. 9. Liu. 9. bel. Maced. 54. Captas mentes uelut furialibus ſtimulis ad omne ſcelus & omnem libidinem agerent.

Accuratè aliquid agere. Plaut. Capt. 5. 32.

Acerrimè aliquid agere. Cic. 2. de Orat. 174.

Agere ad. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 5.

Siquis ad illa Deus ſubitò te agat, uſq; recuſes.

Agi ad furores extremos. Valer. Flac. 6. Argon. 134.

Agere ad populum. Cic. ad Att. lib. 1. 7. 6.

Agere omnia ad præſcriptum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 202.

Aemulatus agere, pro æmulationes. Hoc eſt, æmulari. Tacitus libro 13. Ne in urbe æmulatus ageret, prouinciæ Luſitaniæ præficitur.

Aetatem. Cic. de Claris Orat. 89.

Idem quod degere, uiuere.

Aetatem deſidiosè. Vide Aetas.

Aetatem in literis. Cic. 2. de Legib. 4.

Aeuum. Ouid. 15. Metamorph. 118.

Aeuum cum dijs in cœlo. Cic. 1. Tuſc. 44.

Aeuum per crimina, id eſt, Viuere ſceleratè & dedecoroſè. Ouid. 10. Metamorph. 49.

Aliquem. Cic. ad Cælium, lib. 2. epiſt. 8. 3. Itaq; quum primum audiui, ego ille ipſe factus ſum, ſcis quem dico, egiq; illos omnes adoleſcentes, quos ille iactitat. Id eſt, repræſentaui. Idem pro Roſcio Comœdo. 12. Nam Ballionem illum improbiſsimum & periuriſsimum lenonem quum agit, agit Chæream.

Aliud

Aliud agere. Vide Alias res agere.

Ambages. Plaut. Pſeud. 22. 5. Pro uti ambagibus.

Ambiguè. Corn. Tacitus lib. 19.

Amicum. Plin. in Paneg. 140. Tunc maximè imperator, quum amicum ex imperatore agit: Sic agere patrem, iudicem, regem, conſulem, & ſimilia.

Animalia. Vide Agere pecora.

Animam dicitur, qui eſt morti proximus: qui languet, eſtq; in confinio mortis & uitæ. Cic. 1. Tuſcul. 31. Animum autem, alij animam, ut ferè noſtri declarant, nominari. Nam & agere animam, & efflare dicimus.

Animum. Horatius in arte. Et quocunq; uolent animum auditoris agunto. Id eſt, impellant, afficiant, trahant, & rapiant in quemcunq; affectum uolent.

Animo non inimico agere. Cic. 7. Verr. 7.

Animo magno & forti rem aliquam agere. Cicero ad Atticum lib. 8. 163. 1.

Annum ſecundum agere, &c. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 2. Liu. 3. ab urbe 306. Cic. de Senect. 5.

Agitur annus. Vide Agitur menſis.

Apologum. Plautus Sticho 9. 32.

Apud aliquos. Cicero 2. de Orat. 94.

Aquas agit riuus. Ouid. 1. Faſt. 81.

Arbitrium alicuius rei, id eſt, ſtatuere pro arbitrio. Liuius 5. Decad. li. 4. Rhodios nuncio in orbe terrarum arbitria belli paciſq; agere. Tacit. lib. 20. Proinde perfuga Batauus arbitrium rerum Romanarum ne ageret, ſed meritas ſceleris pœnas expectaret.

Aſtutè. Marius Ciceroni lib. 11. 28. 5.

Agere auem, pro perſequi. Venuleius elegãter dixit in lege fin. Quod ui aut clàm. Scholiaſtes ſtultè exponit, Auẽ portare.

Augurijs diuum agimur. Virgil. 3. Aeneid. 1.

Agere bellum. Cicero pro Cornel. Balbo 37. Ouid. de Arte amandi 1. 37.

Bellaq; non puero tractat agenda puer.

Bene mecum agitur. Idem eſt, quod in bona conditione ſum. Item præclarè tecum agitur. Optimè cum illis agitur. Melius cum hominibus ageretur, ſi paruo contenti eſſent. Ita malè mecum agitur, & peius: incommodiùſue, & peſsimè. Cicero in Lælio, Cum illo uerò quis neget actum eſſe præclarè? Nonnunquam actiuè. Valer. Maxim. lib. 5. Benè egiſſent Athenienſes cum Milciade, ſi eum poſt trecenta milia Perſarum in Marathone deuicta, in exilium protinus miſiſſent, ac nõ in carcere & uinculis mori coegiſſent. Hæc Valla li. 5.

Blanditijs agitur nihil. Ouid. 6. Metamorph. 137.

Agere canticum, dicitur tibicen. Liu. 7. ab urbe 8. Venia petita puerum ad canendum ante tibicinem quum ſtatuiſſet, canticum egiſſe aliquanto magis uigente motu, quia nihil uocis uſus impediebat.

Captiuos ſub curribus. Martial. libro 8. 27. pro, in triumpho ducere.

Cauſam, uel cauſas. Vide Actor. Plin. lib. 17. cap. 4. 9. Quum cauſam apud Cenſores ageret.

Cenſuram inter aliquos, pro exercere, Senec. epiſt. 67.

Cenſura agitur. Ouid. 6. Faſt. 130.

Agere circum: id eſt, in circuitu. Virgil. 1. Aeneid. 25.

– aſt illam ter fluctus ibidem
Torquet agens circum, & rapidus uorat æquore uortex.

Circum caput. Colum. lib. 3. ca. 21. 3. Et quod de ſacro numine poeta dicit, Et quocunq; deus circum caput egit honeſtum.

Ciuem mirificum. Cælius Cic. lib. 8. Epiſt. ultima 2. Dum mirificum ciuem agis, amici officium neglexiſti.

Cõmuniter aliquid. Ci. 3. de Fin. 14. Sic equidẽ diligẽtius ſæpiuſq; iſta loquemur inter nos, agemuſq; cõmuniter, ꝑ tractabimus.

Conſilia. Liu. 10 ab urbe. Cõſilia ſecreta agunt, id eſt, tractãt.

Conſulem. Plin. in Paneg. 127. & Valerius Maximus. Sic agere Tribunitiam poteſtatem. Liui. 4. ab urbe 244.

Contagia latè. Ouid. 7. Metamorph. 112. Hoc eſt, corruptionem longè ſpargunt & immittunt.

Contentione magna. Liu. 1. Decad. lib. 3. 305. Vide Oro.

Conuentus. Cæſar 10. belli Gallici, & 6.

Conuiuam lætum, Lætè conuiuari. Horatius 2. Serm. 6. 23.

Crimen, idem quod tractare crimen. Cic. 6. Ver. 42. Hic nolite expectare dum ego hoc crimen agam oſtiatim. Id eſt, nolò omnes familias, quas hoc crimine uexarit Verres, recẽſere.

Crimen oſtiatim. Vide Oſtiatim in Oſtium.

Agere cum alio de re aliqua, ferè declaratur per uerbum Vtor, aut per uerbum quod ſignificationem habeat conuenientem rei, de qua agitur: Cicero Pæto, libro 9. Veruntamen quid tibi ego uideor in epiſtolis? nonne plebeio ſermone agere tecum? Idem ad Quint. fratrem lib. 1. 4. 5. Non enim gladijs mecum, ſed litibus agetur, id eſt, ille non uteretur, (uel illi non utentur) gladijs aduerſum me, ſed litibus. Aut, Non tractabor gladijs, &c. Sic dicimus.

Agere cum aliquo. De re aliqua tractare. Plaut. Moſtel. 15. 71 Cæſar 1. bell. Gall. 40. Is ita cum Cæſare egit.

Agere cũ aliquo: in alia ſignificatione, pro eo quod eſt, eum de re aliqua ſolicitare: ſiue, ut alij interpretantur, rogare, petere, ſuadere. Cic. de Amicitia 3. Quum enim ſæpè ageres, ut de amicitia ſcriberem aliquid. Cic. pro Plancio 74. Res uerò ipſa publica ſi loqui poſſet, ageret mecum, ut quoniam ſibi ſeruiſſem ſemper, nunquam mihi, iam mihi ſeruirem, conſulerem meis.

Agere cum aliquo, additis aduerbijs, per uerbum tractare declaratur: ut Pacificè egit mecum. Id eſt, Pacificè me tractauit. Non acerbè egit mecum, non inimicè, &c.

Agere cum aliquo, item alio modo. Terent. Quid cum illis agas, qui neq; ius, &c. Id eſt, quod ius ab illis obtineas.

Agere cum aliquo in alia ſignificatione. Plaut. Nihil ago tecũ. Hoc eſt, nihil rei mihi eſt tecũ. Indoctè dicitur: Nihil habeo ad faciendum tecum.

Accuratè agere cum aliquo, ut Cic. ad Att. lib. 16. 333. 13.

Accuratè & prudenter agere cum aliquo de re aliqua. Cic. Cælio lib. 2. Epiſt. 14. 1.

Familiariter, Cic ad Catonem Imperatorem. lib. 15. 4. 38. Agam iam tecum familiariter, ut eſt & ſtudijs, & officijs noſtris mutuis, & ſumma amicitia dignum, &c.

Gladijs. Vide Agere cum alio re aliqua.

Grauiter. Vide Agere ſeuerè cum aliquo.

Hortatione, pro hortari aliquem. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1. 1. 61. Ac iam hoc loco nõ hortatione, neq; præceptis, ſed præcibus tecum fraternis ago.

Iracundè. Cic. 8. Philipp. 245. Vehementer me agere fateor, iracundè negò.

Leniter. Vide Agere ſeuerè cum aliquo.

Litibus. Vide Agere cum alio re aliqua.

Præceptis, pro præcipere alicui. Vide Hortatione cũ aliquo agere.

Precibus cum aliquo agere, prò precari aliquem. Vide Hortatione cum aliquo agere.

Sermone plebeio. Vide Agere cum alio re aliqua.

Priſcè, Remiſſe, &c. Seuerè. Cic. pro Cælio 24. Sed tamen ex ipſa quæram prius, utrum me ſecum ſeuerè & grauiter & priſcè agere malit, an remiſsè ac leniter & urbanè.

Simpliciter. Cic. 4. Academ. 200. Cum ſimplici homine ſimpliciter agerem.

Tabellis obſignatis, hoc eſt, aliquẽ cõuincere teſtimonio ſuarũ literarũ. Cic. 5. Tuſc. 48. Tu quidẽ tabellis obſignatis agis mecũ, & teſtificaris quid dixerim aliquãdo, aut ſcripſerim.

Vehe

Vehementer. Vide Agere iracundè cum aliquo.

Vrbanè. Vide Agere ſeuerè cum aliquo.

Agere cum Patribus. Cic. lib. 3. de Legibus. Cum populo Patribusq; agendi ius eſto Conſuli.

Agere cum populo. Cic. ad Lentulum lib. 1. 2. 11.

Agere cuniculos ad ærarium. Cic. 3. Offic. 121.

Curam. Liuius 2. ab urbe 109. Valerius lib. 1. cap. de Religione. Magna conſeruandæ religionis apud maiores noſtros cura acta eſt, id eſt, magna adhibita eſt diligentia. Agere curam, nihil aliud eſt quàm curare, quod & Gerere curam dicitur. ut Age curam rerum tuarum, quod eſt, Cura res tuas.

Agere curam de ſe. Liuius.

Curſum. Plinius lib. 5. cap. 24. 3. Euphrates curſum ad occaſum ſolis agit. Pro eo quod eſt, labitur.

Cuſtodiam urbis, Vrbem diligenter cuſtodire, ad eius cuſtodiam excubare. Liuius 5. ab urbe 44.

Agere aliquid de publico conſilio. Cic. 2. de Inuent. 123. 7.

Agere de. Cic. ad Lentulum lib. 1. 2. 12. De cæteris rebus quicquid erit actum, ſcribam ad te.

Agere de pace & ſimilibus eleganter, pro tractare. Liu. 2. bel. Maced. 141. Cic. Att. lib. 1. 14. 7.

Agere de re aliqua ad fidem, eſt ita componere actionem, ut fidem faciat, agentiq; credatur. Liu. lib. 3. bel. Maced. Antiochus miſsis ad Quintium legatis, qui ad fidem de ſocietate agerent, omnia Aſiæ legens peruenit in Lyciam, &c.

Seuerè agere de re aliqua. Cic. ad Att. lib. 16. 339. 3. De ſumma autem, agi prorſus uehementer, & ſeuerè uolo.

Agere aliquid de loco ſuperiore. Cic. 6. Verr. 44. Ibidem 77. Atque hæc agebantur in conuentu palàm de ſella ac de loco ſuperiore.

Agitur de capite, aut fama, id eſt, periculum eſt de uita. Cice. in Lælio, in quibus eorum aut de capite agatur, aut fama, declinandum eſt de uia.

Delectum. Plin. lib. 7. cap. 29. Ingeniorum gloriæ quis poſsit agere delectum, per tot diſciplinarum genera, & tantam rerum operumq; uarietatem? Pro diſcernere ingenia, uel inter ingenia.

Agi deſiderio alicuius rei. Liuius 9. bell. Pun. 31. Id eſt, moueri, impelli, accendi.

Diem uitæ extremum agere. Cic. 2. de Finib. 153. Et ultimum diem. Liuius 5. ab urbe 97. Hæc ſignificant quempiam eſſe in extremo uitæ die.

Diem feſtum. Cic. 6. Verr. Vbi ad hoc uſque tempus Syracuſani feſtos dies anniuerſarios agunt. Sic agere diem natalem. Idem 2. de Finib. 161. Agere diem feſtum, eſt feſtum diē obſeruare: ſiue, ut uulgus loquitur, ſolēnizare uel facere feſtū. Sic agere ferias, id eſt, feriari, apud Plautum.

Diem unum benè agere ex philoſophiæ præceptis. Cicero 5. Tuſcul. 8.

Diris agere aliquem. Horat. Epod. 5. 18.

Diligenter aliquid agere. Cic. Catoni lib. 15. Epiſt. 4. 6.

Agentur à nobis omnia diligenter. Cic. Lentulo lib. 1. 5. 6.

Enſis agit plurima bello nauali. Lucan. lib. 3. 114.

Agere equum in uiam. Liu. 3. bel. Pun. 217.

Error agit aliquem. Ouid. 3. Faſt. 111.

Agere ex æquo. Tacit. li. 20. Aut ex æquo agetis, aut alijs imperitabitis. Rurſum in uita Agricolæ.

Res agitur ex animo. Author ad Heren. lib. 3. 121. Hoc ſcire tamen oportet, pronunciationem bonam id perficere, ut res ex animo agi uideatur. Hoc eſt, non fictè, non ſimulatè.

Ex diuerſo agere. Quintil. lib. 5. cap. 11. 33. Aut aduerſarij, aut eius qui ex diuerſo agit.

Ex fide bona agere. Cic. 3. Offic. 80.

Agere ex inſidijs. Cic. de Offi. id eſt, inſidioſè, ſiue, per inſidias.

Ex ſponſo ſiue ex ſponſu agere. Quod recentiores dixerunt, Agere ex ſtipulatu. Cic. pro Quintio 17. Sponſionem facere maluit: fecit te iudicē C. Aquili ſumpſit: ex ſponſo egit. Ser. Sulpitius apud Gellium. Sed ſi poſt eas ſtipulationes uxor non dabatur, aut non ducebatur, qui ſtipulabatur, ex ſponſu agebat.

Ex ſyngrapha cum aliquo agere. Cic. pro Muræna 34.

Exemplis. Plinius lib. 10. cap. 75. Etſi exemplis agatur, profectò paria fiant.

Experimenta. Plin. lib. 29. cap. 1. 18. Diſcunt periculis noſtris, & experimenta per mortes agunt. Id eſt, artis ſuæ periculum faciunt, atque ita eam approbant & confirmant. De medicis loquitur.

Agere fabulam, comœdiam, tragœdiam. Cic. 11. Philipp. 298. Quorum alter commentatus eſt mimos, alter egit tragœdiam. Videtur Cicero de authore tragœdiæ hic intellexiſſe, ut ſit Egit pro Fecit. Nam poeta comœdiam ſiue tragœdiam facit, qui componit eam: ut ſæpè apud Plautum & Terentium. Hiſtrio uerò comœdiam agit, qui eam populo uoce ac geſtu repræſentat: quod ludere uulgò dicitur. Vnde appellata eſt Actio: & qui agunt, Actores dicti. Terentius in prologo Eunuch. 19.

– nunc quam acturi ſumus Menandri Eunuchum. In agendis autem fabulis, alius aliam perſonam agit. ut agit hic Simonem, ille Dauum, alius Pamphilum, aut Thaidem, &c.

Fama agit aliquem. Horat. 2. Carm. 2. 2.

Viuet extento Proculeius æuo,
Notus in fratres animi paterni:
Illum aget penna metuente ſolui,
Fama ſuperſtes.

Acron, id eſt, ducet per notitias omnium.

Fortuna noſtra agitur per aduerſas procellas. Ouid. 5. Triſt. 13. 1.

Agere forum. Cic. Attico lib. 5. 104. 4. In ultimā prouinciam ſe coniecit, Tarſum uſq;: ibi forum agit. Id eſt, ius dicit.

Frigora agunt uenti. Virgil. 1. Georg. 71.

Aeſtuſq;, pluuiaſq; & agentes frigora uentos.

Agere frondem dicitur arbor. Plin. lib. 18. cap. 6. 12.

Agere fugam, Fugere. Liuius 5. bell. Pun. 27.

Fundamenta. Cic. pro Milone 56. Id eſt, ponere, uel ducere.

Agere geſtū in ſcena. Cic. 2. de Orat. 129. Et pro Quintio 52.

Genialiter agere feſtum. Ouid. 11. Metam. 20.

Grauiter agere aliquid. Horat. 1. Epiſt. 1. 5.

Gradus agere præcipites. Valer. Flacc. 8. & Argonaut. 27.

Gradus agere tacitos. Valerius Flaccus 3. Argonaut. 88. id eſt, tacitè.

Agere grates, poeticum magis, quàm oratorium. Cic. de Somnio Scipionis, Et grates, inquit, tibi ago ſumme Sol, uobiſq; reliqui Cœlites. Liuius lib. 10. ab urbe 118. Læti atq; alacres dijs populoq; Romano grates agunt. Hæc antiquo more dicta ſunt, pro gratias agere.

Gratias, quod quidam barbarè dicunt regratior. Plancus ad Ciceronem, Immortales ago tibi gratias, agamq; dum uiuam. Idē ad Valerium lib. 1. 10. 1. Lentulo noſtro egi per literas tuo nomine gratias diligenter.

Gratias furtiuè. In angulo, ad aurem. Senec. de bel. lib. 2. ca. 23.

Gratias remotis arbitris. Senec. lib. 2. cap. 23. Ingratus eſt, qui remotis arbitris agit gratias.

Gratias alicui apud alium. Cic. Silio lib. 13. Epiſt. 66. 1. Nero meus mirificas apud me tibi gratias egit, prſus incredibiles.

De re aliqua gratias agere. Cice. Attico lib. 1. 5. 10. Atticam meam gratias mihi agere de matre, gaudeo. Hic de, ob, ſiue propter, ſignificat.

In aliqua re gratias agere. Cicero Attico, In quo ei Pompeius gratias

gratias egerat. Pro, qua de re.

In ſingulas res agere gratias. Cic. in Epiſto. Facere non poſsum quin in ſingulas res, meritaq; tua tibi gratias agam. Pro, ob res ſingulas: ſiue, de rebus ſingulis.

Pro re aliqua gratias agere. Cæſar, Gratias pro eorum ſtudio erga ſe egit.

Dicimus agere maximas gratias, meritas, incredibiles, ſingulares, ſingularibus uerbis, & ampliſsimis. Ex Terentio & Cicerone in Catil. 58.

Omnino agit tibi gratias. Cic. Appio Pulchro, li. 3. 1. 9.

Age hoc. Præco in ſacris faciendis dicebat. Hoc age, quod ſignificat, Ad hoc ſolum attende animumq; aduerte, Author Plutarchus in Coriol. Plaut. in Perſa, Hoc age, opúſne eſt hac tibi empta? Hoc eſt, Animaduerte, & intentus eſto in hanc rem.

Hoc age. Terēt. Phor. 2. 3. 88. Te oblectet, tibi habe. P. minue uerò irā. D. hoc age. Vbi Donatus, Hoc age, annuentis eſt.

Hoc agite. Terent. Eunuc. 1. 2. 50. Hoc agite amabo. Vbi Donatus, Hoc agite, pro aduerbio corripientis eſt poſitum: aut certè pro adhortatione audiētiæ præbendæ. Sic Plaut. Hoc agite ſultis ſpectatores. Et conuenit uelut nutu audientiam ſignificantis, & geſtu hoc ipſum adiuuantis.

Agere hyemem ſub tectis: id eſt, tranſigere. Liuius 5. ab urbe 6. Sic æſtiua agere ſub tectis. Liuius 7. bell. Pun. 123. de militibus loquitur.

Agere ictum, pro impellere. Liu. 5. Decad. lib. 2.

Id agere, ut hoc fiat. Hoc eſt, eò tendere, ut illud fiat. Cic. 4. Ver. Intellectū eſt id iſtum agere, ut quum Stenium ſine ullo argumento, ac ſine teſte dānaſſet, tum, &c. Idē 4. Acad. 226. Non ergo id agitur, ut aliquid aſſenſu meo comprobem.

Idus agendæ ſunt tibi mecum. Horat. 4. Carm. 11. 3. Acron: Id eſt, celebrandæ. Diem uerò natalem Mœcenatis ſignificat, nimirum Idus Apriles.

Imperium agere. Plin. lib. 7 cap. 28.

Impetus agit aliquem. Ouid. 2. Metamorph. 41.

Agere in, pro eſſe. Virgil. 5. Aeneid. Nunc ego Getulis agerem ſi ſyrtibus exul. Vbi Seruius, Si in Getulis ſyrtibus agerem: id eſt, eſſem. Plin. lib. 8. cap. 25. Dies in terra agit, noctes in aqua. Quintil. in procem. lib. 6. Vt in malis agerem, prior alterum ex duobus eruit lumen.

Agit animum in admirationem. Plin. lib. 25. cap. 1. 1. Id eſt, impellit & quaſi rapit atq; trahit.

In arma. Liu. 6. ab urbe 68.

Agere in crucem, Id eſt, tollere. Cic. 7. Verr. 127. & lib. 5. de Finib. 158. Liuius 2. bel. Pun. 141.

In cruciatum & crucem. Cic. 7. Varr. 134.

In exilium. Plin lib. 7. cap. 30. 2. Et Liu. 5. bel. Pun. 10.

In fraudem. Virg. 10. Aeneid. 14. In fraudē, id eſt, in periculū.

In fugam, fugare. Liuius.

In orbem agi. Virgil. 2. Georg.

In bona ſpe. Tacit. lib. 12. ad finē. Crebroq; uulgabat, ire in melius ualetudinem principis, quo miles bona in ſpe ageret.

Inconſideratè & negligenter. Vide Negligo.

Incurioſius. Tacitus lib. 20. Cæſæ cohortes eorum in uico Marcoduro incurioſius agentes.

Inquiſitio agitur. Pli. li. 29. ca. 1. 18. Inquiſitio per peritos agitur.

Inter bonos bene agier. Cic. 3. Offic. 80.

Iter agere. Ouid. 2. de Arte amandi 17. de Icaro.

Iudicium agi. Plinius lib. 9. cap. 35. Poſtero die quo iudicium agebatur.

Iure ſummo agere. Budæus, Summo iure agere dicebant antiqui, pro eo quod eſt, non ex æquo & bono, ſed iniquiore quodam iure & præfracto. Cicero pro Cecinna. Non enim minus laborat Cecinna, ne ſummo iure egiſſe, quàm ne certum ius obtinuiſſe uideatur.

Agere laudes & grates dijs. Liuius 7. ab urbe 173. Sic Plautus in Trinum. 12. 2.

Legationē apud aliquē. Pro exequi legatiōis munus. Aſconius.

Agere dicuntur legati. Pro eo quod eſt, legationis munus exequi. Liu. 9. ab urbe 241.

Lege agere. Terent. Phorm. 5. 8. 91. Lege agito ergo. Vbi Donatus, Lege agito, dicebatur ei, cuius intentio contemptibilis aduerſario uidebatur. Plaut. in Aulul. Lege agito ei cœnam coque. Ci. 1. de Orat. 22. Agerent enim tecum lege primum Pythagorei omnes. Ibidē 81. Alter plus lege agēdo petebat, quàm quantū lex permiſerat. Vide lege agere in Lex.

Lege agere in hæreditatem paternam. Cic. lib. 1. de Orato. 86.

Leniter, Vide Lenis.

Lentè agere. Vide Lentus.

Limes agendus. Ouid. 3. de Arte amandi 111.

Nec ſtabiles animos annis, uiridemq; iuuentam
Vt capias, idem limes agendus erit.

Hoc eſt, nō iiſdem artibus fefelleris ſenem et iuuenem, prouerbium.

Agere tractareq; locos dicendo. Cic. 2. de Orat. 103.

Agere mandata. Idem quòd mandata exequi. Cicero Attico libro 9. 188. 8.

Menſuram alicuius rei agere. Plin. lib. 15. cap. 3. 6. Amurcæ menſuram nemo agit. Id eſt, nemo amurcam metitur, ſiue ad menſuram redigit.

Morem. Salluſtius, Primùm omnium, omittendum morē hunc, quem agitis impigræ linguæ.

Agit mecū fortuna ſecundis rebus. Id eſt, fauet. Lucan. li. 1. 63.

Agit mecum duris legibus. Nō uerbis poſthac, ſed uerberibus agam tecum. Summo iure egit cum illo, & ſimilia.

Agitur menſis ſeptimus, aut annus. Plin. lib. 14. cap. 1. 9. A Virgilij uatis obitu, 90. aguntur anni. Teren. Hecyra 3. 3. 34. Tum poſtquam ad te uenit, menſis iam hic agitur ſeptimus.

Foras agendus eſt metus mortis. Lucret. lib. 3. 8.

Et metus ille foras præceps Acherontis agendus
Funditus, humanam qui uitam turbat ab imo.

Hoc eſt expellendus omni ex parte.

Agere pingui Minerua. Cicero in Lælio. Agamus igitur pingui Minerua, ut aiunt. Hoc eſt, omiſſa omni obſcuritate & nimia ſubtilitate, hanc rem tractemus craſsius: ſiue (ut imperiti loquūtur) Loquamur groſſo modo. Prouerbiale eſt.

Modeſtè agere. Quintil. lib. 5. cap. 6. 3.

Modicè agere quippiam. Cic. pro Cœlio 24. Vide Modus.

Multum agit ſexus, ætas, conditio: ut in fœminis, ſenibus, &c. Quintil. lib. 4. cap. 1. 9.

Non multum egerit. Curius ad Ciceronem lib. 7. Epiſt. Id eſt, non multum profecerit.

Agere ne. Liuius 9. belli Punici, Omnia, ne id fieret, Carthaginienſibus, de induſtria agentibus. Hoc eſt, omni conatu eò tendentibus, ut illud impediretur.

Agere negotium ſuum. Id eſt, rem priuatam curare. Nam agere ſuum negotium dicitur, qui ſic in proprijs rebus eſt occupatus, ut nihil curet aliena. Cic. 1. Offi. 43. Sunt etiam qui aut ſtudio rei familiaris tuendæ, aut odio quodam hominum, ſuum ſe negotium agere dicant.

Nihil agere. Vide Nihil.

Nihil aliud agit, niſi. Cic. 4. Acad. 15. Neq; noſtræ diſputationes quicquam aliud agunt, niſi ut in utranq; partem dicendo & audiendo eliciant, &c.

Nimbos agens Eurus. Horat. 2. Carm. 16. 5.

Noctem inter gaudia agere. Virgil. 6. Aeneid. id eſt, ducere.

Nugas agere, pro nugari. Plaut. Ciſtel. 7. 40. & Aſin. 3. 79.

Agere orbem, naufragum, periclitantem, quorum induere perſonas non attinet niſi affectus ſumimus. Quintil. 107. 6.

Orationem. Cic. de Seneƈt. 15. Agere orationem, non eſt eam componere, aut ſcribere: ſed orationem palàm habere, ſiue pronunciare. Nam in priore ſignificatu, facere orationem, ſicut facere carmen, dicimus.

Oſcitanter. Vide Oſcitanter.

Otia, id eſt, in otio & trãquillitate uiuere, uel otiari. Virg. Georg. 3.
Ipſi in defoßis ſpecubus ſecura ſub alta
Otia agunt terra.

Agere pacem. Salluſtius, Liceátne tum pacem agere.

Pacem, pro Quieſcere. Sillius Ital. lib. 7. 57.
Pacem noƈte datam mortalibus orbis agebat.

Partes aliquas, ſiue aliquam. Cic. ad Trebatium lib. 7. 6. 5. Et quando Medeam agere cœpi, illud ſemper memento, Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe nequit, nequicquam ſapit. Idem, Quum tibi propè neceſſe eſſet, eas agere partes. Hoc eſt, ſuſcipere inimicitias cum inimicis meis. Sed hoc traxit Cicero à fabularum perſonis, ut in comœdia, Agere partes Lenonis, eſt Lenonem agere. Vbi etiam agere primas partes ea perſona dicitur, quæ præcipua eſt in ipſa comœdia. Terent. in prolog. Phorm. 82. Quia primas partes qui aget, is erit Phormio. Cic. in Bruto 176. Quum Cotta princeps adhibitus eſſet, priores tamen agere Hortenſiũ. Hoc eſt, ſuperiorem eſſe in eius rei adminiſtratione.

Partes alicuius uicißim. Terent. Phorm. 5. 5. 7. Viciſsim partes tuas aƈturus eſt. Id eſt, faƈturus officium tuum, ſicut eius officium feciſti. Primas partes in re aliqua. Cic. in Bruto 171 Primas agebat in cauſis Hortenſius. Id eſt, principatum in cauſis agendis obtinebat. Primas, ſub. partes.

Partes lenitatis & miſericordiæ. Cic. pro Muræna 5. Ego autem has partes lenitatis & miſericordiæ, quas me natura ipſa docuit, ſemper egi libenter. Illam uerò grauitatis ſeueritatisq́; perſonam non appetiui, ſed ab Republica mihi impoſitam ſuſtinui.

Agi dicuntur pecora, ut ait Seruius. Virgil. Eclog. 1.
– en ipſe capellas
Protenus æger ago. Sic agere præ ſe armenta. Liuius 1. ab urbe 25. Item iumentum per campum. Cice. pro Cecinna 39. Aſellos, Cic. 2. de Oratore 143. Mulas, Mart. lib. 1. 75 Quintil. lib. 2. cap. 17. 12.

Agere aliquid per alium. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 20. 7. Idem Lentulo lib. 1. Epiſt. 1. 1. Res agitur per eoſdem creditores, per quos, quum tu aderas, agebatur.

Agi per ſaxa latratibus canum. Ouid. 2. Metamorph. 99.

Agere aliquid per ſeipſum. Cic. lib. 1. de Orat. 49. Verbum ex Craſſo nunquã elicere potui de ui ac ratione dicendi, quum & per meipſum egiſsem, & per Druſum ſæpè tentaſſem.

Agere plebem. Liuius lib. 3. His ferè agere plebem, plebisq́; animos, id eſt, exercere & uexare.

Pœnas alicuius ſceleris à ſe agere. Liuius 5. belli Punici 175. pro exigere.

Pœnitentiam agere dicitur, quem facti pœnitet. qui dolet ſe aliquid feciſſe: qui rem factam, infectam cupit. Plin. Epiſt. 130

Præ ſe agere aliquem. Stat. Thebaid. 3. 87.

Præcipitẽ ex. Cæſar 3. bel. Ciu. 186. Et ex inferiore loco aduerſus Pilũ incitati curſu præcipites Pompeianos egerunt. Hoc eſt, eos à ſuperiore loco expulſos, in fugam uerterunt.

Præcipitẽ de fundo. Cic. pro Cecinna 44. Si glebis, aut ſaxis, aut fuſtibus aliquem de fundo præcipitem egeris?

Præcipitem, per metaphoram. Cic. 13. Philipp. 374. Difficile eſt credere eos, qui me præcipitem egerint, æquiſsimas conditiones ferentem. Id eſt, de ſtatu ac dignitate deiecerint, deturbarint.

Præcipitem eum agunt pœnæ ciuiũ. Cic. 3. Ver. 4. Agunt eum præcipitem pœnæ ciuium Rom. quos partim ſecuri percuſſit, partim in uinculis necauit. Hoc Salluſtius dixit, Agitari conſcientia ſcelerum.

Prædam. Liuius 3. ab urbe 22. Idem lib. 1. 19. Inde eos collecta iuuenum manu hoſtilem in modum prædas agere. Agere prædam, eſt prædari: hoc eſt, agros, uicos, aut loca alia populari, ut abigendo pecora, & auferendo quicquid pro libidine prædantium auferri poteſt.

Agere prædam, Ad furtum etiam refertur. Plaut. Aulul. 18. 3. Næ illic pulchram prædam agat, ſiquis illam inuenerit aulam onuſtam auri.

Properatò agi ad mortem. Tacit. lib. 13.

Quercus agere carmine. Virgil. 4. Georg. 102. de Orpheo,
Mulcentem tigres, & agentem carmine quercus.
Seruius: id eſt, mouentem.

Quid ages? Terent. Phorm. 2. 2. 8. Quid ages? P. quid uis, niſi ut maneat Phaniũ, &c. Vbi Donatus, Non interrogantis: ſed metuentis hoc dictum eſt.

Quid agis? Terent. Phorm. 1. 4. 40. Ah, quid agis? quò abis Antipho? Vbi Donatus, Perturbati interceſſoris eſt dicere, Quid agis? ut alibi, Mea Glycerium, quid agis? cur te is perditum? Oratio illa Quid agis, eſt prohibentis, aut reuocantis: quaſi tu dicas, Quid agere paras? Quid uis facere?

Vide quid agas. Modus eſt loquendi, quo admonemus eos, qui magna aut periculoſa aggrediuntur. Teren. Eunu. 2. 1. 18. Vniuerſum triduum? Vide quid agas. Idem Phorm. 2. 2. 32. Senex adeſt, uide quid agas. Vbi Donatus, Non terrentis, ſed excitantis eſt.

Agamus quod agitur. Cic. 11. Philip. 308.

Agere radices deorſum. Columel. lib. 2. ca. 10. 19. Sed tenuem radicem deorſum agunt. Plin. lib. 16. cap. 31. 2. Robora ſuas radices in profundum agunt. Agere radices, dicuntur plantæ: id eſt, radicari.

Radices agit gloria, per metaphoram dixit Cicero 2. Offi. 61. Vera gloria radices agit, atq; etiam propagatur. Hoc eſt, corroboratur & ſtabilitur. Olus coliculum agit, Columel. lib. 12. cap. 56. 1. Ficus agunt folia, Columella lib. 5. cap. 10. 7. Cythiſus frondem agere cœperit, Columella de arb. cap. 28. 3. Sic etiam gemmas. Varro lib. 1. cap. 30. & Columella lib. 5. cap. 11. 2.

Agere remiſsius cum ſubiectis. Hoc eſt, eos tractare remiſsius. Columell. lib. 11. cap. 1. 22.

Rem eandem agere, uel rem eandem agi. Vlpian. in l. 7. Si quis cum. §. Si ancilla. ff. de except. rei iudic.

Alias res agere. Terent. Eunuch. 2. 3. 55.
Deſine, iam conclamatum eſt. CH. alias res agis.
P. Iſtud ago quidem. Vbi Donatus, Rectè, quia dixit ille, Iam conclamatum eſt. Alias res agis, aut non attendis ad id, quod dico, ſignificat: ut nulla ſit in eo attentio. Aut nugatorias res agis: hoc eſt iocaris. nam hinc natum eſt, Hoc agite amabo. quaſi dicat, uanas res agis. Plin. li. 13. cap. 3. 1. Summa commendatio unguentorum, ut trãſeunte fœmina odor inuitet, etiam aliud agentes. Cic. pro Cluent. 142. Vt hunc Oppianicum aliud agentem, ac nihil eiuſmodi cogitantem, ad hanc accuſationem detraheret.

Res alicuius agere, hoc eſt, curare. Cic. ad Att. li. 12. 251. 1. Tuam in agendis noſtris rebus diligentiam mirificè diligo.

Retrò aliquid agere. Plinius lib. 36. cap. 5. 1. Quòd ſi quis horum familiam ad proauum uſque retrò agat, inueniet artis eius originem cum Olimpiadum origine cœpiſſe. Retrò agere, hic ſignificat ordine, ut dicitur retrogrado recenſere, ſiue numerare. Sic retrò agere carmen, aut orationem, eſt à fine incipiendo pronunciare, aut recitare: Sic loquitur Quintilianus, quod etiam dicitur ordine præpoſtero fieri.

Agere

Agere reum. Plinius lib. 2. cap. 7. 7. Vna accuſatur, una agitur rea, de fortuna.

Agere rimas. Cic. Attico lib. 14. 305. 4. Tabernæ mihi duæ corruerunt: reliquæ rimas agunt. Hoc eſt, diffinduntur, ac diſſoluuntur. Plin. lib. 19. cap. 2. 7. Ouid. 2. Metamor. 43.

Scintillas agere. Lucret. 2. 135. Scintillasq́; agere, ac latè differre fauillam. Id eſt, ſpargere.

Agere ſe propriè dicitur, qui ægrè ſe mouet, aut grauatè incedit. Virgil. 6. Aeneid. Ecce gubernator ſeſe Palinurus agebat. Idem lib. 9. Is enim ſe primus agebat. Tractus ſermo eſt à ratione phyſica, nam agitur corpus, animi iudicio. Terent. And. 4. 2. 25. Quid tu, quò hinc te agis? Vbi Donatus, Quò te agis: ut tarditatem diſcedentis oſtendat. Agere enim ſe, tardi & triſtes dicuntur.

Agere ſe pro equite Romano: id eſt, gerere ſe, &c. Sueton. in Claudio cap. 25. Libertinos qui ſe pro equitibus Romanis agerent, publicauit. Hoc eſt, populo communes fecit.

Secula uitæ aguntur. Ouid. 3. Metamorph. 89.

Agere ſecretum: id eſt, ſolum eſſe. Sueton. in Tiber. cap. 60. Piſcatori, qui ſibi ſecretum agenti, grandem mulum inopinanter obtulerat, perfricari eodem piſce faciem iuſsit.

Agere aliquid ſecum. Cic. 1. Offic. 18. Nulla enim uitæ pars, neq; publicis, neq; priuatis in rebus, neq; ſi tecũ agas quid, neq; ſi quum altero contrahas, uacare officio poteſt. Id eſt, ſi ſolus agas negotium tuum.

Agitur Senatus, id eſt, habetur. Sueton. in Cæſare Dict. ca. 88.

Agere honoratam ſenectutem. Liu. 4. bel. Maced. 131. Et quietam. Cic. Attico lib. 14. 310. 3. Tolerabilem, Cic. de Seneƈt. 7. Hæc & ſimilia, per Exigere quoq; & Trãſigere, & Traducere efferuntur.

Silentium, pro ſilere. Ouid. 1. Metamorph. 69.

Spumas. Cicero 6. Verr. 130. Nam quum ſpumas ageret in ore, arderent oculi: pro, ſpumas ore emitteret, uidelicet ex iracundia & furore.

Spumas ore, hoc eſt, emittere. Virgil. 3. Georg. 40.
– & ſpumas aget ore cruentas.

Stationem. Tacitus lib. 17. Stationem in caſtris agebat Iulius Martialis Tribunus.

Stationes. Eſſe in ſtationibus. Liu. 3. ab urbe 177. & 4. 169.

Tempora agere. Ouid. 3. Faſt. 81.
Quum croceis rogare genis Tithonia coniunx
Cœperit, & quintæ tempora lucis aget.
Hoc eſt. Quum aurora quintũ diem faciet, uel adducet.

Tempora belli, id eſt, tranſigere. Ouid. Epiſt. 13. 9.

Triumphum. Idem quod triumphare, ſiue triumphum ducere. Cic. 14. Philip. 400.

Triumphum ex aliquo populo agere. Liu. 6. ab urbe 33.

Triumphum de aliquo agere. Cic. 7. Verr. 78. In portu Syracuſano de claſſe pop. Rom. triumphum agere piratam. Hoc eſt, de capta Romanorum claſſe, triumphantis more gloriari. Plinius lib. 34. cap. 3. 3. Qui de Perſeo rege naualem triumphum egit.

Velis tumidis agimur. Horat. 2. epiſt. 2. 41.

Ventis agi. Ouid. 1. Triſt. Eleg. 2. 8.

Ver agit orbis. Virgil. 2. Georg. 68.
– uer illud erat, uer magnus agebat
Orbis, & hybernis parcebant flatibus Euri.

Verberibus agitur nauis. Lucan. lib. 3. 108. Hoc eſt, ordinibus remorum impellitur.

Agere uerſum. Cic. 3. de Orat. 57. Nunquã agit hunc uerſum Roſcius eo geſtu, quo poteſt.

Vi agere. Liu. 4. bel. Maced. 179. & Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 2. 25.

Viam. Virgil. 3. Aeneid. 138.
– Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe uias ſubter mare.

Vigilias noctu ad ædes ſacras. Pro, uigilare ad earum cuſtodiam. Cice. 6. Verr. 83. Sic in portu uigilias agere. Liuius 10. ab urbe 159.

Vitam ſine decretis. Cic. 4. Acad. 197. Agere uitam ruri. Liu. 7. ab urbe 191. Agere uitam grauiter & ſapienter. Cicero 4. de Finibus 37.

Lacrymis agendum eſt. Seneca in Thyeſt. 6. 6. Hoc eſt, Lacrymis petenda eſt uenia.

Sapienter agendum. Ouid. 13. Metam. 76.

Agi, pro, in iudicium uenire, in controuerſiam deduci. Cic. pro Plancio 65. Agitur ſtudium tuũ: uel etiã ſi uis, exiſtimatio, laus, ædilitas: at Cn. Plancij ſalus, patria, fortunæ.

Agitur gloria pop. Rom. & ſimilia. Cic. pro lege Manil. 3. In quo agitur pop. Rom. gloria: quæ uobis à maioribus cũ magna in rebus omnibus, tum ſumma in re militari tradita eſt. Agitur ſalus ſociorum, atq; amicorum, pro qua multa maiores ueſtri magna & grauia bella geſſerunt. Aguntur certiſsima pop. Rom. uectigalia & maxima. Idem ad Cluuium, lib. 13. 8. 2. Officium, hoc eſt, agitur de gloria, de ſalute, de uectigalibus, &c.

Libertas agitur pop. Rom. quæ eſt cõmendata uobis: uita et fortuna optimi cuiuſq;, authoritas ueſtra. Cic. 7. Philipp. 233.

Aguntur iniuriæ ſociorum. Cic. 6. Ver. 101. Aguntur iniuriæ ſociorum: agitur uis legum: agitur exiſtimatio ueritasque iudiciorum.

Agitur magnum ipſius periculum. Planc. ad Cic. li. 10. 23. 13.

Aguntur res Attici. Cic. Att. lib. 16. 346. 1. Hominis familiariſsimi, & mihi omnibus rebus coniunctiſsimi permagna res agitur, Attici.

Agon? Victimarij uerbum, pro Agóne? Senec. li. 3. Controuer. Carnifex manum tollat, deinde reſpiciat ad patrẽ, & dicat Agon? quod fieri ſolet uictimis.

Agens, agentis participium (ἐνεργῶν) Cic. in Bruto 176. Acrem enim oratorem, incenſum & agentem, & canorum, concurſus hominũ foriq; ſtrepitus deſiderat. Idẽ 2. de Orat. 194. Vtendũ eſt imaginibus agentibus, acribus, inſignitis.

Agentes in rebus, qui ſint, non adeò ſatis cõſtat, niſi quod generis uocabulum eſt, in eos relatum, qui res principis agunt, aut procuratores Principis ac Commiſſarios quos uocant, per diuerſas prouincias allegatos auctoq; imperio per turmas diſperſos. Vnde in libris poſterioribus quidam Ducenarij, alij Centenarij leguntur. Vide Pyrrhi commentarios in eoſdem libros Poſteriores.

Actus, acta, actum (πεπερασμένος) Participium ab agor. Virgil. 6. Aen. His actis properè exequitur præcepta Sibyllæ. Id eſt, perfectis, & abſolutis. Cic. ad Cecin. lib. 6. 8. 3. Actis his rebus, literæ à te mihi ſunt redditæ.

Acta ætas, pro exacta. Plaut. Trinum. 6. 38. Mihi quidem ætas acta eſt, tua iſtuc refert maximè. Cic. Att. lib. 10. 195. 6 Sic, Actum tempus, uita, dies. Hora. in arte. Cic. pro Cluent. Vos ne huius honeſtiſsimè actam uitam matris crudelitati condonetis, rogamus. Idem 5. Tuſcu. 8. Eſt autem unus dies benè & ex præceptis tuis actus. Item Acti labores. Cicero 2. de Finibus 167.

Acta honeſtè ſuperior ætas, id eſt, in rebus honeſtis tranſacta. Cic. de Senectute.

Actus, Appulſus. Virg. Siue errore uiæ, ſeu tempeſtatibus acti. Idem in 6. Pelagine uenis erroribus actus? Nonius.

Actus. Coactus, Territus. Virgil. 6. Aeneid.
Prodigijs acti cœleſtibus oſſa piabunt. Nonius.

Actus, Colliſus. Virg. 7. Aeneid. – quibus actus uterq;
Europæ atq; Aſiæ fatis concurrerit orbis. Seruius.

Actus, Compulſus. Virgil. 5. Aeneid. Idem 7. Actoſq; animis in funera reges. Liuius 7. belli Pun. 8. Elephanti quoq; cõmiſſo iam certamine in prælium acti.

Actus multis caſibus, id eſt, agitatus, uexatus. Vir. 1. Aenei. 49

Actum augurĩu. Cic. 1. de Diuin. 60. Id poßétne fieri, cõſuluit. Ille augurio acto, poſſe reſpondit. Pro hoc uſitatus eſt, Captare augurium. Hic ergo uidetur Acto, pro, peracto, id eſt finito poſitum.

Imber actus cœlo. Virgil. 2. Georg. 67.

Acti iucundi labores. Adagium eſt. Vnde dictũ eſt ab Oratio,

– gaudent uti uertice raſo

Garrula ſecuri narrare pericula nautæ.

Hoc prouerbio uſus eſt Cic. lib. 2. de Finib. 167. Quid ſi etiam iucunda memoria eſt præteritorũ malorũ, ut prouerbia nonnulla ueriora ſint, quàm ueſtra dogmata? Vulgò enim dicitur, Iucundi acti labores. Nec malè Euripides, concludam ſi potero Latinè, Græcum enim hunc uerſum noſtis omnes. Suauis eſt laborum præteritorum memoria. Eraſmus in Chiliad.

Actus reus criminis. Ouid. 2. Triſt. 61. Idem de Arte amandi libro 1. 78.

Sitis acta omnibus uenis. Hoc eſt, calor ſitim generans, per omnes uenas diffuſus. Virgil. 3. Georg. 95.

Teſtudo acta. Virgil. 2. Aeneid. 88.

– obſeſſumq; acta teſtudine limen.

Vbi Seruius: Acta, applicata. Sic lib. 9. 105.

Actus in parietes palus. Columel. lib. 8. cap. 3. 4.

Retrò actus. Ouid. 12. Metamor. 51. id eſt, uerſus.

Actum eſt, Prouerbiale genus loquendi apud ueteres, quo etiam hodie deſperationem ſignificamus. Terent. And. 3. 1. 7: Quid ego audio? actum eſt ſi quidem hæc uera prædicat. Vbi Donatus: Hæc res ſecundum ius ciuile dicitur, in quo cauetur, ne quis rem actam apud iudices repetat, Sic ipſe in Phorm. 2. 3. 72. Actum, aiunt, ne agas. Idem Terent. Adel. 3. 2. 27. Actum eſt, Vbi idẽ Donatus, Actum eſt, inquit, uerba ſunt deſperationis: nam Actum eſt dicitur in ea re, de qua iam lata ſit ſententia. Hæc ille. Cic. Terentiæ lib. 14. 3. 7. Nunc ſpes reliqua eſt in nouis Trib. pleb. et in primis quidem diebus: nam ſi inueterarit, actum eſt.

Actum habere quod quis egerit. Cic. Tuſc. 86. hoc eſt ratum.

Actum agere. Terent. Adel. 2. 2. 24. Nunc ſi hoc omittam actum agam. Ci. Att. 9. 173. Sed acta ne agamus, reliqua paremus, & 190. 6. Tu (malum) inquies actum ne agas. Plaut, Pſeud. 5. 20. Rem actam agis. Liu. Decad. 3. lib. 8. Scio multis ueſtrum uideri. p. c. Rem actam hodierno die agi, & fruſtra habiturum orationem, qui tanquam de integra re de Africa prouincia ſententiam dixerit. Cic. de amicitia. Sed cũ multis alijs in rebus negligentia plectimur, tum maximè in amicis deligẽdis et colẽdis, præpoſteris enim utimur cõſilijs & acta agimus, quod uetamur ueteri prouerbio.

Actũ eſt de. Cic. Att. lib. 12. 244. 5. Nã quod ſcribis ἐγγήραμα, actum iam de iſto eſt, alia magis quæro. Liu. 2. ab urbe 210. Actumq; de exercitu foret.

Acta, actorum, nomen ex participio actus, ta, tum. Valla lib. 4. geſta & acta hoc differunt, quia illa ſunt in adminiſtratione magiſtratus, & in rebus maioribus, & ad remp. uel ad plures ſpectantibus: ut geſta Alexandri, geſta Pompeij, geſta Cæſaris. Acta uerò etiam rerum priuatarum, & minorum ac familiarium: ut Cic. in prima Antoniana, An in commentariolis, & chirographis, et libellis ſe uno authore prolatis, ac ne prolatis quidem, ſed tantummodo dictis, acta Cæſaris firma erunt, quæ ille in æs incidit, in quo populi iuſſa perpetuaſq; leges eſſe uoluit, pro nihilo habebuntur? Vbi uidetur Budæus à Laurentio diſſentire, ita ſcribens: Quibus uerbis Cicero ſignificat Commentarios priuatam eſſe memoriam: Acta autem debere eſſe memoria publica teſtata, quæ in ærario eſſe ſolebat. Plin. lib. 10. cap. 2. 4. de Phœnice Romam allato. Allatus eſt & in Vrbe, Claudij principis Cenſura, anno Vrbis DCCC. & in comitio propoſitus, quod actis teſtatum eſt, ſed quem falſum eſſe nemo dubitaret. Cic. 2. de Orat. 34. Conſilia primùm, deinde acta, poſtea euentus. Idem Trebonio lib. 10. Epiſt. 28. 6. Quòd niſi res urbanas, actaq; omnia ad te perferri arbitrarer, ipſe perſcriberem. Idem 2. Philipp. 99. Quæ fuit tua cognitio? acta enim Cæſari pacis cauſa confirmata ſunt à Senatu, quæ quidem Cæſar egiſſet, non ea, quæ Cæſarem egiſſe dixiſſet Antonius. Idem 2. Philipp. 106. In publicis actis nihil eſt lege grauius: in priuatis firmiſſimum eſt teſtamentum.

In acta alicuius ſe obligare, & in acta alicuius iurare. Tranquillus in Tib. cap. 26.

Acta alicuius conuellere. Vide Conuello.

Acta inſtitoria. Vide Inſtitor.

Actorum ſcriptura diurna. Tacit. lib. 3. Annal. Non apud authores rerũ, non diurna actorum ſcriptura reperio.

Acta belli & domus. Neſtor apud Ouid. 12. Metam. 37.

Temporis longi acta. Vide Canere acta longi temporis.

Vitæ acta. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 19.

Acta diurna, quæ per ſingulos dies fiunt & ſcribuntur. Suet. de Cæſare, Inito honore primus omnium inſtituit, ut tam Senatus, quàm populi diurna acta conficerentur.

Diurna acta Vrbis. Tacit. lib. 13.

Mandare aliquid actis diurnis. Vide Diurna acta urbis.

Forenſia acta. Ouid. ad Piſonem 7.

Fortia acta. Val. Flac. 6. Argonaut. 26.

Horrifica acta, id eſt, horrorem incutientia, nempe magica. Valer. Flac. 3. Argonaut. 85.

Immania Cæſaris acta condere, Grandia & præclara Cæſaris geſta deſcribere. Ouid. 2. Triſt. 67. & 9. Metam. 58.

Ingentia acta recenſere. Stat. 2. Thebaid. 142.

Mortalia acta. Ouid. lib. 1. Triſt. Eleg. 2. 20.

Nocturna acta. Ouid. lib. 2. de Arte amandi 126.

Patrijs actis ſuperbire. Ouid. Epiſt. 8. 9.

Propiora acta. Stat. 5. Thebaid. 24.

Canere acta longi temporis. Ouid. 1. Faſt. 21.

Acta circunducere, id eſt, antiquare & delere. Paulus ſub titulo de Re iudicata. Acta apud ſe habita, ſi partes conſentiant iudex poteſt ea die iubere circunduci: niſi uel negotium, uel lis terminata eſt.

De alicuius actis cognoſcere. Vide Cognoſco.

Communicare acta ſua cum aliquo. Vlyſſes apud Ouidium 13. Metamorph. 48.

Comprobare acta. Ouid. lib. 5. Triſt. ad finem.

Condere acta Cæſaris. Ouid. 2. Triſt. 67.

Loqui acta. Ouid. 6. Faſt. 123.

– mira quidem, ſed tamen acta loquor.

Recenſere acta. Stat. 2. Thebaid. 142.

Vincere acta patris. Ouid. 11. Metamorph. 45.

In acta referre. Vide Refero.

Actus, huius, actus, actui (πρᾶξις) Verbale. Plerunq; actionẽ ſignificat: hoc eſt, omne quod agitur. Quintil. lib. 2. ca. 18. 3. Quum ab actu, hoc eſt, opere receſſerunt. Cic. in Salluſt. Quòd ſi de uita mea atq; actibus huic conuitiatori reſpondero. Idem 1. de Legibus 45. Nec ſolùm in rectis, ſed etiam in prauis actibus.

Actus, hoc eſt, geſta & præclara facinora. Lucan. lib. 8. 162.

Adde actus tantos, monumentaq; maxima rerum.

Sceleris actus, id eſt, perpetratio ſceleris. Lucan. lib. 8. 134.

Septimius ſceleris maius ſcelus inuenit actu.

Herculei actus. Claud. in Ruffi. lib. 1. 57.

Humanos actus digerere. Statius lib. 5. 5. Sylu. 8.

Actus placiti dijs, id eſt, grati. Valer. Flac. 2. Argonaut. 1.

Priores actus. Claudian. 8. Paneg. 29.

– actuſq; priores

Commendat repetitus honor.

Rapidus actus, Feſtina impulſio, Propera perſecutio. Luca. lib. 9. 7.

Actus uitæ. Quintil. lib. 11. cap. 1. Etiã in cæteris actibus uitæ, non idẽ in foro, curia, campo, theatro, domi facere cõuenit

Actus rerũ, eſt quem noſtrates, rerum & negotiorum expeditionem uocant. Plin. Iunior, Nunc me actus rerum modicè, ſed tamẽ diſtringit. Quint. li. 7. cap. 3. Et perſona quædam neſcio an nunquã utiq; in uno actu rei poſſit incidere.

Actum alicuius gerere, Martianus in l. Interdum. de Publicanis. Quum is ſeruus, qui actum domini geſſiſſe diceretur, in commiſſum excidiſſet uenire non debuiſſe.

Ab actu remotus. Paulus, Diſpenſatori, qui ab actu ignorante debitore remotus eſt, rectè ſoluitur.

Actus forenſis. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Iam multum acti eſt, poſſet aliquis non affuiſſe, & hæres eſſe? Quintil. lib. 7. cap. 2. 35.

Actus (δρᾶμα) modò ſignificat in comœdijs & tragœdijs certa ſpacia canticorũ: modò inter uicinos, quatuor pedum latum: modò in Geometria minorem partem iugeri, id eſt, centum uiginti pedum: modò motum corporis, ut hiſtrionum & ſaltatorum, qui etiam ex hoc ipſo Actuoſi dicuntur Author Feſtus. Varro de Re ruſti. lib. 1. cap. 1. Actus quadratus qui & latus eſt pedes centum uiginti, & longus totidem. Actus, ut Modeſtinus de Seruit. ruſt. præd. ait, eſt iter ubi armenta trahere, & uehiculũ ducere licet, quò quis pedes uel eques commeare poteſt. Plin. lib. 18. cap. 3. 1. Actus uocabatur, in quo boues agerentur, quum aratur uno impetu iuſto. Cic. pro Cecinna 54. Aquæductus, hauſtus, iter, actus, à patre: ſed rata authoritas harum rerũ omnium à iure ciuili ſumitur.

Actus, in fabulis. Quintil. lib. 5. cap. 10. 7. Nam & fabulæ ad actus ſcenarum compoſitæ, argumenta dicuntur. Cic. de Senect. 63. Neq; enim hiſtrioni ut placeat peragenda eſt fabula modò in quocunq; fuerit actu probetur.

Actus & actiones. Cicero ad Luceium lib. 5. Epiſtol. 12. 20. Secernas hanc quaſi fabulam rerum euentorumq; noſtrorum: habet enim uarios actus, multaſq; actiones & conſiliorum & temporum.

Actus hominis, pro partibus uitæ hominis, per translationem à fabularum actibus. Cic. pro M. Marcello, Hæc igitur tibi reliqua pars eſt, hic reſtat actus: in hoc elaborandum eſt, ut Remp. conſtituas. Idem 3. Ver. 21. Itaq; primum illum actum iſtius uitæ turpiſſimum prætermittam.

Actiuus, actiua, actiuum (ἐνεργητικὸς) Denominatiuum à nomine actus: nomen eſt fictum à Grammaticis: ut actiua ſignificatio. Et uerbum actiuum, quod teſte Priſciano, ſemper actum ſignificat, & facit ex ſe paſſiuũ. Plura uide apud eundem lib. 8. cap. De generibus uerborum.

Actuoſus, ſa, ſum (ὑποκριτικὸς) Denominatiuũ à uerbali nomine actus, actiue & paſſiue ſignificat. Paſſiue, eſt res laborioſa, quaſi in qua plurimum agendum et laborandum eſt. ut actuoſa comœdia. Donatus in Terentium: Hæc ſcena actuoſa eſt, magis in geſtu, quàm in oratione conſtituta. Actiue, ut Actuoſa uirtus, Actuoſus ignis. Id eſt, ſemper agens, nunquam ceſſans. Ci. 1. de Nat. deor. 152. Virtus autem actuoſa & deus ueſter nihil agens. Seneca, Iracundos feruida natura animi facit. eſt enim actuoſus & pertinax ignis.

Actuoſa uita, quæ in actione & labore uerſatur, non autem in ſtudio & contemplatione. uulgò Actiua dicitur: qualis eſt

opificum & mercatorum, & eorum qui in Reipub. adminiſtratione uerſantur. Apud Valerium.

Actuoſi dicuntur, qui motu corporis maximè exercentur, ut hiſtriones & ſaltatores. Author Feſtus.

Actuosè (ὑποκριτικῶς) Aduerbium qualitatis. Cic. 3. de Orato. 57. Quid petam præſidij? quàm leniter, quàm remiſſe? quàm non actuoſe?

Actio, actionis, uerbale (πρᾶξις, δρᾶσις, ἐνέργεια, ἀγωγή.)

Actio de pace. Cic. Att. lib. 9. Epiſt. 184. 4. Diſperſione enim Conſulum actio de pace ſublata.

Gratiarum actio gratulatioq;. Cic. ad Brutum 3. 3.

Actio, quam uulgò dicimus Operationem. Cic. 1. Offic. 30. Virtutis enim laus omnis in actione conſiſtit. Idẽ 1. Offi. 145. Vt enim pueris non omnem ludendi licentiam damus, ſed eam quæ ab honeſtis actionibus non ſit aliena.

Priuat deos omni procuratione atq; actione Epicurus. Cic. 2. de Nat. deor. 63.

Spoliare deos motu & actione diuina, Eſt deos nihil agere aſſeuerare. Cic. 2. de Nat. deorum 142.

Mentis actio atq; agitatio. Cic. 1. de Nat. deo. 65.

Actiones corporis naturales. Celſus lib. 1. Naturales corporis actiones appellant, per quas ſpiritum trahimus & emittimus, cibum potionemq; & aſſumimus & coquimus: Itemq; per quas eadem hæc in omnes membrorũ partes digerũtur.

Conſentaneæ appetitionibus actiones. Cic. 2. de Nat. deor. 83.

Dare curas & actiões honeſtas alicui. Ci. Var. li. 9. epiſt. 8. 7.

Actio uitæ, pro uiuendi ratione, ſeu modo. Cic. 5. Tuſc. 94. Si uitæ modum actionemq; quærimus. Idem 3. Offic. 26. Ad eas res parandas, tuendaſq;, quibus actio uitæ continetur. Idem 2. de Diuinat. 134.

Actio Tragica ſeu ſcenæ, Eſt ipſa per geſtus repræſentatio. Cic. in Orat. 47. Accedit actio non Tragica, nec ſcenæ, ſed modica iactatione corporis: uultu tamen multa conficiens, non hoc quo dicuntur os ducere, ſed illo, quo ſignificant ingenuè, quo ſenſu quicq; pronuncient.

Actiones pro actis. Cic. in Salluſtium 7. Quos ego habui omnium mearum actionum monitores. Idem ad Appium libro 3. Epiſto. 10. 34. Qua denique facilitate, qua humanitate tulit contentionem meam pro Milone aduerſante interdum actionibus ſuis?

Mandare ſcriptis actiones ſuas. Cic. 2. Offic. 4.

Actio habet itẽ alia ſignificata. Valla li. 4. Actio dicitur tũ ipſa pronunciatio, tum oratio quæ habetur, tum oratio ſcripta.

Actio, de oratoris pronunciatione dictum. Cic. in Oratore, Eſt enim actio quaſi corporis quædam eloquentia, quum conſtat è uoce atq; motu. Idem 3. de Orat. 123. Eſt enim actio quaſi ſermo corporis.

Actio pro oratione, ſiue quum habetur, ſiue quum ſcripta eſt: ut Actiones Ciceronis in Verrem. Quintil. lib. 7. Cuius actionem equidem ſolam in hoc tempus emiſeram. Cic. de claris Orat. 129. Actio Cn. Pompeij habebat & in uoce magnum ſplendorem, & in motu ſummam dignitatem.

Breuis & conciſa actio. Quintil. lib. 6. cap. 4. 2.

Clamoſa actio. Vide Clamo. Quintil. lib. 5. cap. 13. 3.

Actio facilis & fauorabilis. Quintil. lib. 5. cap. 10. 79.

Actio uaria, uehemens, plena animi, plena ſpiritus, plena doloris, plena ueritatis. Cic. 2. de Orato. 41.

Dominatur actio in dicendo. Cic. 3. de Orat. 117.

Actio apud Iuriſcõſultos dicitur ius perſequẽdi in iudicio quod ſibi debetur. Hæc Iuſtinianus lib. 4. Vlpianus autem duo actionum genera eſſe ſcribit: in rem, quæ dicitur Vendicatio, & in perſonam, quæ Condictio appellatur. In rem actio eſt per quam rem noſtram, quæ ab alio poſſidetur, petimus. In perſonam actio eſt, qua cum eo agimus, qui obligatus eſt

nobis ad faciendum aliquid, dandúmue. Quintilia. lib. 4. cap. 2. 21. Cicero pro Cecinna 24. Quæro ſit ne aliqua huius rei actio, an nulla.

Actio & concio. Cic. ad Att. lib. 14. 318. 6. Dolabellæ & prima illa actio, & hæc contra Antonium concio.

Contentio atq; actio. Cic. Trebo. lib. 10. 28. 4. Hic dies meaq; contentio atq; actio.

Formulæ atq; actiones. Cic. pro Muræna 26. Gloria militaris ueſtris formulis atq; actionibus anteponenda eſt.

Actoris actio. Cic. pro Cecinna 26. Quid deniq; ad ius ciuile, aut ad actoris actionem & animaduerſionem ages?

Actio eſt in authorem præſentem his uerbis, quandoquidem te in iure conſpicio. Cic. pro Cecinna 39.

Cauſæ actio maximè debilitatur loco. Cic. pro Deiot. 3.

Ciuili actione aliquid repetere. Cic. 1. Verr. 10.

Componere actiones. Cic. Attico lib. 6. 111. 18. Nec uerò pauci ſunt authores, Cn. Flauium Scribam faſtos protuliſſe, actionesq; compoſuiße.

Actionem concipere. Vide Concipio.

Competit actio in eum. Quintil. lib. 3. cap. 6. 8.

Conſtituere actiones. Cic. 9. Philipp. 264. Neque conſtituere litium actiones malebat, quàm controuerſias tollere. de Sulpitio loquitur.

Dare actionem & poſtulare: Dicitur & iudicium dare, in l. 3. de Negot. geſt. Cic. 4. Verr. 43. Admonitu iſtius inſimulare cœperunt Epicratẽ literas publicas corrupiſſe. Actionem eius rei poſtulant. Ibidem 47. Edixit ſeſe iudicium iniuriarum non daturum: quicquid ab eo peteretur, iudicem de ſua cohorte daturum: ipſi autẽ nullius actionem rei ſeſe daturũ.

Excludere actiones. Cic. de Inuent. 69. Prætorijs exceptionibus multæ excluduntur actiones.

Excludere aliquem actionis iure. Quintil. lib. 7. cap. 2. 7.

Expoſitæ actiones. Cic. 1. de Orato. 91. Expoſitis à Cn. Flauio primum actionibus, nulli fuerunt, qui illa artificioſè digeſta generatim componerent.

Habere actionem. Cicero pro Cecinna 23. Hanc puto me habere actionem. Ibidem 25. Si qui me exire domo mea coegiſſent armis, haberem actionẽ: ſi qui introire prohibuiſſent non haberem?

Iniuriarum actio. Cic. pro Cecinna 26. Actio enim iniuriarum non ius poſſeßionis aſſequitur, ſed dolorem imminutæ libertatis, iudicio pœnáq; mitigat.

Inſtituere actionem. Cic. pro Muræna, Tu actionem inſtituis, ille aciem inſtruit.

Intendere actionem perduellionis. Cic. pro Milone 28.

Integram actionem relinquere. Cic. pro Quint. Roſcio 20.

Monitor actionum. Cic. in Salluſt. 7.

Mutare actionem. Cic. pro Cecinna 6. Quare aut muta actionem, aut noli mihi inſtare ut iudicem.

Præſcribi in actionibus. Cic. 5. de Finib. 151. Quæ quum Zeno didiciſſet à noſtris, ut in actionibus præſcribi ſolet, de re eadem fecit alio modo.

Reſtituere actionem. Tranquillus, Nam & ijs, qui apud priuatos iudices plus petẽdo formula excidiſſẽt, reſtituit actiones

Suſcipere actionem. Cic. Attico, lib. 14. Epiſt. 307. 3. Idem 1. Offic. 195. In omni actione ſuſcipienda tria ſunt tenenda.

Actito, actitas, pen. corr. (ἐνεργοῦμαι) Gellius lib. 9. cap. 6. Ab eo quod eſt ago & egi, uerba ſunt quæ appellant Grammatici frequentatiua actito, & actitaui. Et paulò pòſt. Actito productè in prima ſyllaba pronunciandum: quoniam ex ex eo fit quod eſt ago & actus. Cicero de claris Oratorib. 32. Etiam M. Potidius municeps noſter multas priuatas cauſas actitauit.

Actiuus, a, um, (πρακτικὸς) ut Ars actiua uel adminiſtratiua. Quintil. lib. 11. cap. Generalis diuiſio artium. & 47. 6 Vt illa ſit ſpectatiuæ partis, hæc actiuæ.

Actor, actoris, Verbale (πράκτωρ) Qui agit. Cic. pro Seſtio 52. Dux & author & actor illarum rerum fuit.

Actor comœdiæ (ὑποκριτὴς qui comœdiam agit: ut fit in theatro. Terent. in prologo. Liuius 7. ab urbe 9. Vt actores Attellanarum nec tribu moueantur. Cic. 1. de Orato. 58. Idem ad Q. fratrem lib. 1. 1. 68. Tanquam poetæ boni & actores induſtrij ſolent: ſic tu in extrema parte & concluſione muneris ac negotij tui diligentißimus ſis.

Actor (δικολόγος) ut ait Valla lib. 4. dicitur orator qui agit cauſam, quiq; geſtum uultus & corporis agit. Cic. 3. de Legib. 57. Actor enim & moderator effingit non modo mentem ac uoluntates, ſed penè uultus eorum apud quos agit. Idem 3. de Orat. 33. Vt illum efficeret oratorem uerborum, actoremq; rerum.

Infirmus actor. Quintil. lib. 6. cap. 1. 33.

Mediocris actor cauſarum. Horat. de Arte poet. 74.

Actor ſummus cauſarum & magiſter. Cic. in Bruto 170. Eodem anno etiam Moloni Rhodio Romæ dedimus operam, & actori ſummo cauſarum & magiſtro.

Actor publicus. Plin. epiſt. 18. lib. 7.

Actor, uniuerſitatis dicitur, uel collegij: uel Syndicus appellatur: procurator ſingulorum hominum. Martianus Digeſt. lib. 37. Ipſos uerò municipes ſi eis fideicõmißi nomine non caueatur, non idem aſſecuturos, ſed eis extraordinario remedio opus erit: uidelicet ut decreto Prætoris actor eorum in poſſeßionem mittatur.

Actor pro uillico. Columel. lib. 1. cap. 7. Ita fit ut & actor & familia peccent, & ager ſæpius infametur. Ibid. cap. 8.

Actuarius, actuarij (γραφεὺς) Denominatiuum, qui acta publica, actionesue cauſidicorum in iudicio uelociter excipit: qui & Notarius à Quintiliano dicitur. Suetonius in Cæſare ca. 55. Orationes aliquas reliquit, inter quas temerè quædam feruntur: ut pro Quin. Metello: quam non immeritò Auguſtus exiſtimabat, magis ab actuarijs exceptam, malè ſubſequentibus uerba dicentis, quàm ab ipſo editam.

Aſtuarius, adiectiuum eſt aliquãdo. Vnde Actuariæ naues, celeres dictæ, quòd citò agi poſſent, ait Nonius. Budæus uerò, Actuariæ (inquit) naues à Latinis dicuntur, quæ remis aguntur, non uelis tantùm. Liuius 5. bell. Pun. 172. In hoc tumultu actuariæ naues inſtructæ. Cæſar 5. bel. Gall. 2. Has omnes Cæſar actuarias fieri imperat.

Actuaria nauigia, pro nauibus actuarijs. Cæſ. 1. bel. Ciui. 111.

Actuarium, abſolutè in neutro genere, uidetur Cicero accepiſſe pro nauibus actuarijs: ut ad Att. lib. 10. 203. 6. Quid duro tempore anni actuaria fore cenſes?

Actuaria minuta, pro actuariolis. Cic. Att. lib. 5. 9. 6. 1. Actuarijs autem minutis Patras accedere ſine ijs impedimentis, non ſatis uiſum eſt decorum.

Actuariolum, Diminutiuum ab actuarium. Cic. Att. li. 16. 333. Hæc ego conſcendens è Pompeiano tribui actuariolis decem ſcalmi: id eſt, remigibus earum nauicularum, quæ uocantur actuaria uel actuariola.

Actutum, pen. prod. aduerb. (αὐτίκα) Virgil. 9. Aeneid.

– tum cætera reddet
Actutum pius Aeneas.

Vbi Seruius, Actutum, confeſtim, ſine dilatione, & eſt aduerbium temporis. Cice. 12. Philip. 337. Si cætera caſtra cæteri uiderint: ego mortem actutum futuram puto.

Agito, agitas, penult. corr. (δονέω, ἀνακινέω, ἐλαύνω) agitare frequentatiuum Significat crebrò agere, concutere, commouere. Virgil. 1. Georg.

Continuò uentis ſurgentibus, aut freta ponti
Incipiunt agitata tumeſcere.

Sic agitata uentis maria apud Ciceronem 2. de Natura deorum 39.

Agitare uerbis faſtidia alicuius. Horat. Epod. 12. 3.

Ciere & agitare. Cic. lib. 3. de Nat. deor. 37. Naturæ iſta ſunt Balbe, naturæ nõ artificioſe ambulantis, ut ait Zeno, ſed omnia cientis & agitantis motibus & mutationibus ſuis.

Pulſari & agitari impulſione ſempiterna. Cic. lib. 1. de Natu. deorum 157.

Agitari & perterreri. Cice. pro Roſcio Amerin. 40. Nolite putare quemadmodum in fabulis ſæpenumero uidetis, eos qui aliquid impiè ſcelerateq; commiſerint, agitari & perterreri furiarum tædis ardentibus. Sua quenq; fraus, & ſuus terror maximè uexat: ſuum quenq; ſcelus agitat, amentiáq; afficit: ſuæ malæ cogitationes, conſcientiæq; animi terrent.

Agitare & inſectari. Cic. de Legibus lib. 1. 58. Vt eos agitent inſectenturq; furiæ. Idem lib. 2. de Diuinat. 214. Inſectans alias aues & agitans aquila.

Agitare, Perſequi, ait Seruius. Virgil. 3. Georg. Galbaneoq; agitare graui nidore chelydros.

Agitare, Vexare, Virgil. 3. Aeneid. Quæ deinde agitet fortuna, fateri. Vt Agitataq; numina Troiæ. Ibidem Virgilius, Et ſcelerum furijs agitatus Oreſtes. Anceps cura conſulem agitabat. Ibidem lib. 4. 104. Furor agitat milites, Idem 9. bel. Pun. 92. Hæc & ſimilia, per uerbum etiam agere & exagitare dicuntur.

Agitare, pro adminiſtrare. Cic. pro Muræna 18. Sed non licet, agitat rem militarem. Salluſt. In pace uerò beneficijs magis, quàm metu imperium agitabant. Idem in Catil. Rempublicam agitare.

Agitare, pro habitare, uel uiuere. Salluſt. Super Numidiam Getulos accepimus partim in tugurijs, partim incultius uagos agitare.

Agito, cum infinitiuo. Valer. Flac. lib. 2. 33.

– totam inde
per urbem perſonat, ut cunctas agitent expellere Lemno.

Id eſt, conſultent, conſilia ineant. Sil. Ital. lib. 13. 80.

Agitare, Translatum ad animum, pro cogitare, commentari, reputare, tractare, interdum per ſe ponitur: ſæpius tamen cũ adiecto: ut agitare ſecum, agitare animo, &c. Cic. 5. Verr. 192. Quod ſi ille hoc unum agitare cœperit. Idẽ. 2. de Fini.

Agitare & exquirere rationes. Cic. 5. Tuſc. 94. de Archimede, Alterius mens rationibus agitandis exquirendisq; alebatur cum oblectatione ſolertiæ: qui unus ſuauißimus paſtus animorum.

Agitare, abſolutè. Cornel. Tacitus libro 11. de Curtio Ruffo, Poſtquam adoleuit, ſectator Quæſtoris cui Africa obtigerat, dum in oppido Adrumẽto uacuis per medium diei porticibus ſecretus agitat. Celſus in præfatione libri 1. Cicerò Academico. Ea certè debemus effugere, quæ à te maximè agitata ſunt.

Animo agitare aliquid. Liuius 6. bel. Pun. 9. Nihil enim paruum, ſed Carthaginis iam excidia agitabat animo. Cic. pro Fonteio 11. Vos & ſæpius eandem rem animis agitare, & diutius uno quoq; de teſte cogitare poteſtis.

Agitare animo formidines. Liu. lib. 10. bel. Pun.

Animo agitare menſuram alicuius rei. Plin. lib. 2. cap. 1. 2. Furor eſt menſuram eius animo quoſdam agitaſſe. De mundo loquitur.

Cum animo agitare aliquid. Salluſt. ad Cæſarem, de Repub. ordinanda, Itaq; mihi multa cum animo agitanti, conſiliũ fuit, famam, modeſtiamq; meam poſt tuam dignitatem habere.

In corde aliquid agitare. Plau. Truc. 93.

Mente aliquid agitare. Salluſt. in Catilin. Liu. 7. ab urbe 166. Nunc quæ mente agitem, audite.

In mente aliquid agitare. Cic. 1. de Natu. deor. 157.

Agitare ſecum, Idem ſignificat. Terent. Phorm. 4. 3. 11.

Ego quoq; id quidem agitans mecum ſedulo,
Inueni opinor, remedium huic rei.

Animum curis agitare. Liu. His curis cogitationibusq; animũ agitauerat ab ineunte ætate. Id eſt, exercuerat.

Agitare rem aliquam ſecretis imaginationibus, hoc eſt, animo uerſare, & ſecum conſultare. Cornel. Tacit. lib. 15.

Agitare æuum. Virgil. 4. Georgic. 31. De apibus: magnisq; agitant ſub legibus æuum. Hoc eſt, uitam tranſigunt.

Agitare caput. Columel. lib. 6. cap. 6. 2.

Choros, id eſt, choreas exercere. Virgil. 4. Georg. 107.

Agitare cœtus. Salluſtius. Nequis in urbe cœtus nocturnos agitarit.

Agitare conſilia, idem quod tractare conſilia. Liu. 4. ab Vrbe 107. Ibi ſecreta conſilia agitare: queri ſe à plebe adeò ſpretos. Idem 8. bel. Pun. 52. & Valer. lib. 5. cap. 6.

Conuiuium. Terentius Hecyra 1. 2. 18. Agitarem inter uos libere conuiuium. Vbi Donatus agere, eſt aliquid uel neceſſarium facere: Agitare, uoluptarium. Plaut. Aſin. 15. 7. Hoc agitemus conuiuium uino & ſermone ſuaui.

Cuſtodiam, id eſt, Cuſtodire. Plaut. Rud. 20. 20.

Diem agitare. Plaut. Perſa. 12. 21.

– age accumbe, hũc
diem ſuauem meum natalem inter nos agitemus amœnum.

Hoc etiam dicitur per uerbum agere.

Feſtos dies, Conſumere dies feſtos in ludis, compotationibus, & alijs eiuſmodi rebus uoluptarijs. Vide Agere diem feſtũ. Terent. Heaut. 4. 4. 11. Apud eum miles Dionyſia agitat. Cic. 4. Verr. 78. Cuius nomine apud Siculos dies feſti agitantur.

Agitari diuerſum. Salluſt. Primo commotus metu atq; libidine diuerſus agitabatur. Id eſt, modo huc, modo illuc impellebatur in diuerſas ſententias.

Equum calcaribus. Plaut. Aſin. 12. 118. Calcari quadrupedem agitabo aduerſus cliuum. Allegoria eſt. quaſi dicat, Eũ perinde uexabo atq; equum, qui contra montem aſcendens agitatur calcaribus.

Feras, Curſu fatigare: ut fit in uenatu. Cic. 3. Offic. 89. Súntne igitur inſidiæ, tẽdere plagas, etiamſi excitaturus nõ ſis, nec agitaturus? Ipſæ enim feræ nullo inſequente ſæpe incidunt.

Agitare fugam, id eſt, fugere. Virg. 2. Aeneid. 128. Vos agitate fugam.

Gaudium & lætitiam. Salluſt. in Catilin.

Ingenium per ſtudia; pro exercere. Senec. Epiſto. 109. Quia hoc tempus idoneum eſt laboribus, idoneum agitandis per ſtudia ingenijs.

Iocos. Perſius Satyr. 6. 1. Mox iuuenes agitare iocos. Hoc eſt, Iuueniles ſiue iuuenum amores deſcribere.

Iuſtitiam agitare. Plin. Epiſto. 155. a, Mihi autem egregium in primis uidetur, ut foris, ita domi: ut in magnis, ita in paruis, ut in alienis, ita in ſuis agitare iuſtitiã. Id eſt, aßiduè exercere.

Latrocinia. Cornel. Tacit. lib. 12.

Mentionem de re aliqua. Liu. prima Decad. lib. 7. 2.

Moras agitare. Salluſt. Ne moras agitando, aliud quàm bellum mallet, id eſt, cunctando, differendo.

Pacem agitare. Salluſt. Læti pacem agitabamus. Aut eſt, pacẽ tractabamus: aut, nos in colenda pace exercebamus.

Seditionibus agitare plebem. Plin. lib. 14. cap. 4.

Præcepta alicuius. Salluſt. Quæ præcepta patris mei quum agitarem. Id eſt, in illis ſeruandis me exercerem, aut fortaſſe de illis cogitarem.

Præſidium. Salluſtius in Iugurtha, Cohortes cum omni æquitatu præſidium agitabant. Liu. 3. Decad. lib. 7.

Agitare pulmonem riſu perpetuo, id eſt, aßiduè ridere. Iuuc. Saty. 10. 7. Perpetuo riſu pulmonẽ agitare ſolebat Democ.

Rem aliquam ſermonibus, Pro tractare. Liu. 3. ab urbe 140. Verſarẽt in animis ſecũ unãquanq; rẽ, agitarent deinde ſer

monibus, atq; in mediũ quid in quaq; re plus minúſue eſſet conferrent.

Sacra, pro Agere, uel frequenter agere. Catul. de Berecynthia & Aty. 5.

Spes inanes. Ouid. 7. Metamorphoſeos 68.

Vias, Senec. in Hippolyto 9. 2.

Cur tibi tanta eſt cura perennes
Agitare uias ætheris alti, &c.

Vigilias. Plautus Trinum. 13. 25. Id eſt, totam noctẽ uigilare.

Vitam. Salluſt. in Catil. etiam tum uita hominum ſine cupiditate agitabatur, Pro agebatur.

Agitandum eſt corpus leui geſtatione. Celſus lib. 3. cap. 6.

Agitatus participium, ut agitatus & exercitatus curis animus (ἠλαμένος,) Cic. de ſomnio Scipionis 32. Sunt autem optimæ curæ de ſalute patriæ: quibus agitatus & exercitatus animus, uelocius in hanc ſedem & domum ſuã peruolabit.

Agitatum & fluitans, Cuius contrarium, Tranquillum & quietum. Cic. de Vniuerſitate 11.

Iactatus atq; agitatus iniurijs. Cic. pro Quintio 6. Orat. atque obſecrat, ut multis iniurijs iactatam atq; agitatam æquitatem, in hoc tandem loco conſiſtere & cõfirmari patiamini.

Tractatus & agitatus. Cic. 3. de Orato. 31. Verùm enim oratori, quæ ſunt in hominum uita, omnia quæſita, audita, lecta, diſputata, tractata, agitata eſſe debent.

Adoptio Theophanis agitata eſt. Cic. pro Cornelio Balbo 46.

Res agitata in concionibus, iactata in iudicijs, commemorata in Senatu. Cic. pro Cluentio 2.

Sententia agitata. Cic. pro domo ſua ad Pontific. 7.

Agitatior, comparatiuus. Vt, Agitatior animus, pro Agilior. Senec. epiſto. 109. Agitatiorem mihi animum eſſe credebã. Loquitur de eo tempore, quo abſtinebat à carnibus.

Agitatio, (δόνησις) Verbale, Motus ſiue commotio. Cice. 2. de Nat. deorum 39. Nec enim ille externus & aduentitius habendus eſt tepor: ſed ex intimis maris partibus agitatione excitatus.

Agitatio & motus. Cic. 2. de Natu. deorum 202. Agitatione & motibus linguæ cibus detruditur depelliturq;. Idem pro Muræna 34. Quod enim fretum, quẽ Euripum, tot motus, tantas, tam uarias habere putatis agitationes fluctuum?

Agitatio terræ. Colu. lib. 2. cap. 2. 5. Actionem ſignificat, & quaſi exercitationem: non qua ſe exercet terra, ſed qua exercetur ab agricolis. Nam & Virgilius dixit 1. Georg. 20. Exercetq; frequens tellurem.

Agitatio mentis. Eſt aſſiduus ille motus animi in rebus honeſtis cogitãdis, & quaſi mẽtis ipſius exercitatio. Ci. 1. Offic. 27. Tum agitatio mentis, quæ nunquam acquieſcit, poteſt nos in ſtudijs cogitationis, etiam ſine opera noſtra continere. Et ſequitur. Omnis autẽ cogitatio, motusq; animi, &c. Quintil. lib. 1. cap. 1. Sicut aues ad uolatum, equi ad curſum, ad ſæuitiam feræ gignuntur. ita nobis propria eſt mentis agitatio, atq; ſolertia.

Agitatio ſpiritus. Plin. lib. 20. cap. 5. de cæparum purgamentis, loquens, Et ſi ieiuni quotidie edant, firmitatem ualetudinis cuſtodiri: ſtomacho utilia eſſe ſpiritus agitatione.

Agitatio ſtudiorum, Quæ ſtudiorum exercitatio dicitur. Cice. de Senect. 21.

Agitator, pen. prod. agitatoris, (ἐλατὴρ,) Verbale. Hoc nomen ferè apud autores relatum inuenio ad equorum curruumúe rectorem. Cic. Attico, lib. 13. 278. 3. Vt bonus ſæpe agitator. Hîc metaphoricè. Idem 4. Academ. 166. Ego enim ut agitator callidus, prius, quàm ad finem ueniam, equos ſuſtinebo. Virgil. Aeneid. 1.

Armiger Automedon.

Hic etiã auriga dicebatur, ſicut & in ſacris certaminibus, qui bigas, aut quadrigas regebant. Virg. 1. Georg.

Sæpe oleo tardi coſtas agitator aſelli
Vilibus aut onerat pomis.

Hoc eſt agaſo, ab agendo. Quint. lib. 8. cap. 6. Translatio eſt, quum in rebus animalibus aliud pro alio ponitur: ut de agitatore, Gubernator magna cõtorſit equum ui.

Agitabilis, penult. corr. (δονητὸς,) adiectiuũ. Quod facilè huc atq; illuc agitatur & impellitur. Ouid. 1. Metamor. 15.

Terra feras cepit, uolucres agitabilis aer.

Agolum.] (λαγώβολον.) Paſtorale baculum, quo pecudes aguntur. Feſtus.

Agon, (ἀγὼν) Nomen uiri propriũ, de quo Plutarchus in Alexandro: Agon, inquit, Teius ſuffixas clauis argenteis crepidas ferebat. Idẽ habet Plin. lib. 33. ca. 3. Alia tamen exemplaria habent Agnonem.

Agon.] agonos, penult. prod. (ἀγὼν,) certamen, ſtudium, locus certaminis.

Agon, Locus certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur: & plerunq; ponitur pro ipſo certamine. ab ἀ ſine, & γωνία angulus. Circus enim locum ſignificat rotundum. Alij ab Ago uerbo deducunt. Plin. epiſt. 22. lib. 4. Gymnicus agon celebrabatur.

Agon, ſtudium contentionis. Cicero ad Att. lib. 1. 11. 15. Remoto illo ſtudio cõtentionis, quem ἀγῶνα uos appellatis.

Agonales dies, per quos rex in regia arietem immolat: dicti ab Agon'? eo quòd interrogatur à principe ciuitatis, & princeps gregis immolatur. Varro libro 5. de lingua Lat. Vide Agon'?

Agones, (ἀγῶνες,) dicti ſunt apud Romanos, qui percutiebant uictimam, quòd ex more prius quàm ferirent, populum rogabant, Agon'? id eſt, Agóne? Agonum meminit Lactantius Statij enarrator. Quadrabit hæc uox in contatores, qui ſemper deliberant, neq; quicquam aggrediuntur. Eraſmus in Chiliad.

Agones epitaphij dicebantur certamine nouendialia, quæ in honorem exequiarum in funeribus fiebant. Budæus libro 5. de Aſſe.

Agonium, (ἀγώνιον,) dies appellabatur, quo rex hoſtiam immolabat. Hoſtiam enim antiqui agoniam uocabant. Agonium etiam putabant Deum dici præſidentem rebus agendis. Agonalia eius Dei feſtiuitatem. Siue quia Agonos dicebant montes, Agonia dicebant ſacrificia quæ fiebant in mõte. Vnde Romæ mons Quirinalis Agonus, & Collina porta Agonenſis appellata. Agonum, id eſt, ludum, ob id dictum, quia locus in quo ludi initio facti ſunt, fuerit ſine angulo: cuius feſta, agonalia dicebantur. Feſtus.

Agonalium, ſiue Agoniorum appellatio, unde ducta ſit, ampliſſimè deſcribit Ouid. lib. 1. Faſt. 64.

Agonotheta, tæ, penult. corr. (ἀγωνοθέτης,) Agonothetæ erãt agonum moderatores præſidesq; & iudices. Decemuiri erant ſacrorum certaminum præſides ſinguli è ſingulis tribubus. Horum lictores dicebantur Maſtigophori, id eſt, flagriferi, ad ſummouendam turbam, et cohibendas ſeditiones. Spartian. in Hadriam. Multa in Atheniẽſes contulit, & pro Agonotheta reſedit. Budæus.

Agonia.] Vide Agon.

Agonis, Agonidis, Mulier Lilybætana, Liberta Veneris Erycinæ. Cic. 1. Verr. 30.

Agonium, Agonothetes.] Vide Agon.

Agoracritus Parius ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus, ei ætate gratus. Itaque è ſuis operibus pleraque nomini eius donaſſe fertur. Condiſcipulum habuit Alcamenem Athenienſem. Certauere autem inter ſe ambo diſcipuli in Venere facienda: Vicitq; Alcamenes, non opere, ſed ciuitatis ſuffragijs,

gijs, contra peregrinum, ſuo fauentis. Quare Agoracritus ea lege ſignum ſuũ uendidiſſe traditur, ne Athenis eſſet, & appellaſſe Nemeſin. Id poſitum eſt Rhamnunte pago Atticæ: quod M. Varro omnibus ſignis prætulit. Eſt & in Matris magnæ delubro in eadem ciuitate Agoracriti opus. Plin lib. 36. cap. 5.

Agoræus, (ἀγοραῖος,) quoq; Mercurius dicitur, quòd eius ſtatua in medio eſſet foro. Itẽq; Agoræus Iuppiter, eadẽ de cauſa.

Agoræus apud Gellium pro illiterato ſumitur. Sic enim ait lib. 17. cap. 3. Riſerunt hoc ad illudendum, ex ijs qui ibi aderãt, unus atq; alter, malè homines literati, quod genus Græci ἀγοραίους appellant.

Agoræus panis, id eſt forenſis, & uenalitius & Atticus uocari ſolet. Hic etiam Encryphias dicitur. Ruellius lib. 2. cap. 14.

Agoranomus.] agoranomi, penul. corr. (ἀγορανόμος) Aedilis dicitur. Plau. Capt. 13. 55. Mirumq; adeo eſt, niſi hunc fecerunt ſibi Aetoli Agoranomum. Sic dictus ab ἀγορὰ & νέμω, quaſi qui fori ius habeat. Habebat enim curam annonæ forenſis, copiæq; cibariorum, ut ſcribit Dionyſius Halicar. lib. 5. Budæus in Annot.

Agradatus, Perſarum rex, poſtea Cyrus à Cyro fluuio nuncupatus. Strabo lib. 15.

Agrae, uel ut alij ἄγρα, Locus Athenis extra urbem, ſacrũ Cereris. Significatur & militum quoddam genus hoc nomine. Vbi Iliſum traieceris, ait in Attica Pauſanias, ager occurrit, qui Agræ dicitur: & Dianæ Agrææ (alij Agrariæ legũt) templum quo loco primum Dianam uenationem exercuiſſe, quum ex Delo ueniſſet, fama eſt, qua ratione eius ſimulacrum arcum habet.

Agræa Diana. Vide Agræ.

Agragas, penul. correp. (ἀκράγας,) Mons eſt muro cinctus, in cuius ſumma parte oppidum. Vnde et Cic. ait, Ad mare intra mœnia ante oppidum expectabat, De Verre. Virgilius 3. Aeneid. 140.

Arduus inde Agragas oſtentat maxima longè Mœnia.

Agragas, urbs Siciliæ, Ptolemæo, Straboni, Plinio, quod & Agrigentum dicitur: unde Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuiſſimus, originem duxerunt. Scribitur à nonnullis Acragas, uulgò Gergenti.

Agragantinus, ſiue Acragantinus, pen. prod. (ἀκραγαντῖνος,) adiectiuum, Idem quod Agrigentinus. Lucret. lib. 1. 147.

Quorum Agragantinus cum primis Empedocles eſt.

Agria.] agriæ, (ἀγρία,) Species ſcabiei, quæ citò ſerpit, reuertiturq; certo anni tẽpore, aſperior omnibus alijs ſpeciebus, & curatu difficilior. Celſus lib. 5. uocat feram ſcabiem. Sunt & ulcera quæ ἄγρια uocant, quaſi quæ mitigari nequeant, quæ manum chirurgicam non admittunt.

Agriam, ſiue Ariam appellat Theophraſtus, ſempiternæ frondis arborem, inter robur & ilicem mediam. Theodorus aquifolium ſiue aquifoliam intellexit. Ruellius lib. 1. ca. 88.

Agricola, & Vitalis eius ſeruus, martyres ſub Maximiano Bononiæ paſſi, & à beato Ambroſio ſepulti.

Agrigentum, Vide Agragas.

Agrigentinus, penul. prod. (ἀκραγαντῖνος,) poſſeſſiuum. Plin. lib. 31. ca. 7. Sal Agrigentinus igniũ patiens, ex aqua exilit.

Agrigentinos, quum intueretur Plato ſuſtructiones ædificiorum planè inſanas excitare magnifico admodum impẽdio, ac compari modo lautiſſima inſtruere conuiuia, dixit eos ædificare ac ſi uicturi perpetuò forent, itemq; conuiuari uelut ſemper morituri. Eoſdem Timæus prodit lecythis & xyſtris uſos argenteis, lecticas quoq; ex ebore habuiſſe totas. Cælius Antiqu. lect. lib. 7. cap. 31.

Agri appellantur, qui & Cynamolgi. Strabo lib. 16.

Agrimonia.] herba uulgò uocitata, uerum eſt eupatorium Græcorum. Ruellius lib. 3. cap. 95. Græcè, (ἀργεμώνη.)

Agricordamum.] & Lepidium Paulus tradit appellari herbam quæ hiberis exiſtimatur. Ruel. lib. 2. cap. 105.

Agrionia, feſta erãt Dionyſii. Plutarch. in Problemat.

Agriophagi, penul. prod. populi Aethiopum uerſus Occidentem qui teſte Solino ſolum pantherarum, & leonum carnibus ueſcuntur. Plin. lib. 6. cap. 39.

Agrippalma] ortica fœtida, ortica morta, uulgo dicitur officinis, quæ à multis putatur eſſe galeopſis, optimè cognita mulieribus quas ſæpe ſtrangulans uterus opprimit. Nanq; ſuo graui odore reuocat, & uelut exanimes recolligit. Ruellius lib. 3. cap. 119.

Agrippa. (ἀγρίππας,) Gellius lib. 16. cap. 16. Quorum in naſcendo, non caput ſed pedes primi extiterant, qui partus difficillimus, ægerrimusq; habetur, Agrippæ appellati uocabulo, ab ægritudine & pedibus. Cõfixos eſſe autem pueros in utero Varro dicit capite infimo nixos, ſurſum pedibus elatis: non ut hominis natura eſt, ſed ut arboris. Nam pedes cruraq; arboris appellat ramos, caput ſtirpem atq; caudicem. Plin. lib. 7. cap. 81. ab ægro partu, id eſt, difficili, Agrippas dictos putat. Sic enim ait: In pedes procedere naſcentem cõtra naturam eſt: quo argumento eos appellauere Agrippas, ut ægrè partos.

Agrippa Menenius Rom. cognomẽto Lanatus, dux electus aduerſum Sabinos, de eis triũphauit. Quum aũt plebs à patribus receſſiſſet in Auentinũ, quòd tributũ & militiã toleraret, nec reuocari poſſet, Agrippa apud eã orans inquit, Humani artus, quũ uentrẽ otioſum cernerẽt, ab eo diſcordarũt, & ſuũ illi miniſterium negauerũt. At quũ eo pacto & ipſi deficerent, intellexerũt uentrẽ acceptos cibos per omnia mẽbra diuidere. Itaq; cũ eo in gratiã redierunt. Sic Senatus & populus, quaſi unũ corpus, diſcordia pereũt, cõcordia ualẽt. Hac fabula recõciliatus eſt populus. Creauit tamen Tribunos plebis, qui libertatẽ ſuã aduerſus nobilitatis ſuperbiam defenderẽt. Menenius aũt in tãta paupertate deceſſit, ut cum populus collatis quadrãtibus ſepeliret, locũ ſepulcro Senatus publicè daret. Ex li. Plinij de Viris illuſtribus. Liu. hãc hiſtoriã fuſiſſimè deſcribẽs 1. Dec. li. 2. plebẽ dicit ſeceſſiſſe in Sacrũ mõtẽ trãs Aniene amnẽ tria ab urbe millia paſſuum.

M. Agrippã ferunt in pedes genitũ, unico propè felicitatis exemplo in omnibus ad hũc modũ genitis. Quanquã is quoq; aduerſa pedũ ualetudine, miſera iuuẽta, exercito æuo inter arma moresq;, ad noxia ſucceſſu, infelici terris ſtirpe omni, ſed per utraſq; Agrippinas maximè, quæ Caiũ & Domitiũ Neronem principes genuere, totidẽ faces generis humani. Præterea breuitate æui, quinquageſimo uno raptus anno, in tormentis adulteriorũ cõiugis, ſoceriq; prægraui ſeruitio, luiſſe augurũ præpoſteri natalis exiſtimatur. Plin. li. 7. cap. 8. Huius meminit & Suetonius in Auguſto ca. 63. 64. 65.

Agrippa, cognomento Caſtoris, uir in primis doctus: contra XXIIII. Baſilidis hæretici uolumina, quæ contra euangelium ille ſcripſerat, acerrimè diſſeruit. Autor Hieronymus.

Agrippa filius Ariſtobuli Magni Herodis filij, à Tiberio Cæſare cõiectus in uincula, ſed à Caio Cæſare rex Iudææ factus.

Agrippa Furius Conſul cũ Quintio Capitolino collega de Aequis & Volſcis prælio uictis inſignem uictoriam reportauit. Liu. 1. Decad. lib. 3.

Herodes Agrippa, ſecundus Iudæorum rex. De hoc multa apud Ioſephum.

Agrippa Syluius, duodecimus Latinorũ ſiue Albanorũ rex, Tyberino patri in Albula fluuio, qui inde Tyberis dictus eſt, ſubmerſo ſucceſſit. Quum autẽ quadraginta annos regnaſſet, Romulum Syluium filium moriens regni hæredem reliquit. Liu. 1. Decad. lib. 1.

Agrippias

Agrippias, Agrippiadis pe.corr. urbs quæ prius Anthedon dicebatur, ab Herode poſtea dicta Agrippias. Ioſephus Antiquit. lib. 13. ca. 19. Idem tamen belli Iudaici lib. 1. cap. 16. ſic ait. loquens de Herode, Anthedona quoq; renouatam, quam bella ſubuerterant, Agrippium uocauit.

Agrippina, (ἀγριππίνη,) inſignis urbs Germaniæ inferioris, metropolis, & Colonia olim Romanorum. Hæc Põponius. Colonia Agrippina, inquit Volaterranus M. Agrippæ monumentum, qui hos populos à ſe uictos ac uolentes in citeriorem ripam Rheni traduxit: Hîc corpora trium Magorum è Mediolano conceſsione Frederici translata, maxima eius populi religione adorantur. Cornelius tamen Tacitus lib. 12. rẽ ita prodidit: Agrippina quo uim ſuã ſocijs quoq; nationibus oſtentaret, in oppidũ Vbiorum, in quo genita erat, ueteranos coloniamq; deduci impetrat, cui nomen inditũ ex uocabulo ipſius. Ac fortè acciderat, ut eam gentẽ Rheno tranſgreſſam auus Agrippa in fidem acciperet.

Agrippinæ duæ fuerunt M. Agrippæ filiæ: quarum una nupſit Germanico, mater Caij principis, cuius monumentũ Romæ adhuc extat in Capitolio pro ædibus conſeruatorum, cum huiuſmodi inſcriptiõe, Oſſa Agrippinæ, M. Agrippæ filiæ, diui Auguſti neptis, uxoris Germanici Cæſaris, matris Caij Cæſaris Auguſti Germanici principis. Altera nupſit Domitio Neroni primũ, ex quo Neronem principẽ ſuſcepit: deinde Claudio Cæſari, quẽ poſtea boleto ſuſtulit. Volaterra. Plinius lib. 7. cap. 16. Quibus in dextra parte gemini ſunt ſupernè dentes, à canibus cognominati, fortunæ blandimenta pollicentur, ſicut in Agrippina Domitij Neronis matre cõtra in læua.

Agrius, (ἄγριος) Parthaonis Martis filij filius, ut uidit Ceneum fratrem orbũ liberis factũ egentẽ regno expulit, atq; ipſe regnũ poſſedit. Hyginius in li. Fabularũ. Fab. CLXXV. Hinc corrigitur locus Ouidij in epiſtola Deianiræ Herculi. Qui in omnibus exemplaribus, quæ mihi uidere contigit, corruptus eſt, & à nemine interpretum intellectus. Locus aũt ille eſt. Heu deuota domus, ſolio ſedet acrior alto, ubi pro acrior, repõi debet Agrius, et hoc modo legi. Solio ſedet Agrius alto. Quomõ & uerſus planus eſt, & ſentẽtia poetæ clara.

Agrõ Illyriorũ rex, ob ſupbiſsimos Aetolos à ſe domitos, temulẽtiæ deditus, pleuritide morbo correptus, interijt. Autor Polybius apud Stephanũ Nigrũ in lib. De nimio uitæ luxu.

Agyeus, penul. prod. diphthon. Græca ἀγυεὺς, triũ ſyllabarum uox, Apollinis epitheton, teſtibus Pauſania in Attica, & Macrobio Saturnal. lib. 1. ca. 9. quaſi uijs præpoſitus urbanis. Erat itẽ eo nomine columna faſtigiata, atq; in acutũ deſinẽs, prope ianuas ſurrecta, Apollini ſacra. Nam ueteris moris fuit Apollinem ut alexicacum colere ante ianuã. Cui etiam ſacræ erant Agyiatides aræ, quas quidã Therapnas nuncupant. Hæc Cœlius lib. 6. ca. 18. Horat. 4. Carm. 6. 6. Phœbe, qui Xantho lauis amne crines.

Dauniæ defende decus camœnæ

Læuis Agyieu. Vbi Acron, Læuis, imberbis. Agyiæ uerò Atheniẽſi lingua uici dicũtur: quo nomine ideo Apollo uocatus eſt, quia ex oraculi reſpõſo in uicis publicis urbis ſuæ ſtatutis altarib. ei ſacrificia inſtituerant, unde Agyieus dictus eſt.

Agylla, quæ nunc Cære, (ἄγυλλα,) dicitur, urbs eſt Tuſciæ, à nomine conditoris, quem Virg. libro 8. Aeneid. 95. ex Lydia ueniſſe oſtendit, quum ait,

> Haud procul hinc ſaxo colitur fundata uetuſto
> Vrbis Agyllinæ ſedes: ubi Lydia quondam
> Gens bello præclara, iugis inſedit Hetruſcis.

Vbi Seruius, Agylla ciuitas eſt Tuſciæ, à cõditore appellata, cui ex inſcitia Romana aliud eſt inditũ nomẽ. Nã quũ Romani euntes per Tuſciã, interrogarẽt Agyllinos quæ diceretur ciuitas: illi, utpote Græci, quid audirent ignorantes, & optimũ ducentes ſi prius eos ſalutarent, dixerunt χαῖρε. quã ſalutationẽ, Romani nomen ciuitatis eſſe putauerũt, & detracta aſpiratione, eam Cære nominauerunt, ut ſcribit Iginus in lib. de urbibus Italicis. Plin. lib. 3. cap. 5. Cæretanus amnis, & ipſum Cære, Agylla à Pelaſgis cõditoribus dictũ. Strabo lib. 5. Quæ nunc Cære dicitur, quondã nominabatur Agylla: eaq; à Pelaſgis è Theſſalia profectis condita fertur. Ceterũ Lydis, quos mutato uocabulo Tyrrhenos nominabant, aduerſus Agyllæos belligerantibus, murũ ſubiẽs quidã urbis nomẽ percũctabatur: cui è muro Theſſalus quidã pro reſponſo ſalutẽ renunciãs, χαῖρε, id eſt, ſalue, inquit. Thuſci bonũ hoc accipientes omen, captã urbẽ mutato nomine uocauere Cære. Verùm tam ſplendida tamq; glorioſa quondã ciuitas, uix dum hac ætate urbis ueſtigia ſeruat. Vicina ſanè magis fulgẽt balnea, quæ uulgò Cæretana uocãtur propter eos, q ad ea curãdæ ualetudinis gratia pficiſcũtur.

Agyllius, (ἀγυλλαῖος,) Qui ex Agylla eſt. Virgil. 8. Aeneid. 38.

Agylleus, Herculeus, hoc eſt, Herculis filius. Stat. lib. 20. Thebaid. 49. Inſuper Herculeum ſibi iungit Agyllea uates.

Agylleus, luctator Cleonæus, ſtaturæ prægrandis, nec minor Hercule, palæſtra tamẽ à Tydeo uictus. Sta. 6. Theba. 167.

– leuat ardua contra.

Agyrini, ſiue Agyrinenſes, (ἀγυρηναῖος,) ab urbe Siciliæ Agyrio. Abeſt uerò Agyriũ, ſiue quod idẽ eſt, auguriũ, à Centuripis XII. mil. paſ. ex Antonino. Stephanus Agyrinam uocat. Hermol. in. Plin. lib. 3. cap. 8.

A H

Ah.] (αἶ, αἶ.) interiectio, ſæpius dolentis eſt: interdũ tamẽ ad alios affectus explicandos accommodatur. Itaq; pro ſenſus & materiæ conditione, particula hæc accipienda erit. Fit autem ab aha, teſte Priſciano, per apocopen: interdum uerò geminatur: ut ah ah.

Ah, dolentis. Virg. 1. eclog. Ah, ſilice in nuda connixa reliquit.

Ah, flẽtis, aut lamẽtãtis, inquit Donatus. Terent. Adel. 3. 2. 31.

– ah Me miſeram. Legitur & ah ah, hoc loco.

Ah, indignantis ſibiipſi, & ſeipſum arguentis. Terent. And. 3. 1. 11. Ah, uix tandem ſenſi ſtolidus.

Ah, deſiderij. Plau. Aſi. 12. 2. Ah, quanto amplius ualerẽ, ſi hîc maneres?

Ah, indignantis & ſtomachãtis alteri, cũ reprehenſione. Ter.

> Nam quid ego dicam de patre? ah, (And. 1. 5. 18.
> Tantámne rem tam negligenter agere?

Ah, leniter arguẽtis, ſiue reprehẽdẽtis. Plau. Bacchid. 1. 31. Ah, nimiũ ferus es. Terent. And. 5. 2. 27. Ah, ne ſæui tãtopere.

Ah, obiurgantis. Terent. And. 2. 1. 8.

> Ah, quanto ſatius eſt, te id dare operam,
> Quî iſtum amorem ex animo amoueas tuo.

Ah, abnegantis. Terent. And. 3. 3. 12. Ah, ne me obſecra.

Ah, increpantis cum indignatione. Terent. Eunuch. 2. 1. 3.

> – ſátne hoc mandatum eſt tibi?
> P. Ah, rogitare? quaſi difficile ſit.

Ah, quaſi corrigentis alterius dictum. Terent. Eunuc. 5. 2. 50.

> Tamen ſi pater. C. quid? ah uolet, certò ſcio.

Ah, reclamantis, aut contradicentis. Terent. Hecyr. 5. 1. 16.

> – meum receptas filium ad te Pamphilum. B. ah.
> L. Sine dicam. Ci. 2. de Orat. 157. Ah, Patres conſcripti; nõ ego mihi illum iniquum egero, uerùm omnibus.

Ah ah, inclamantis. Plaut. Moſtel. 8. 52.

> Scio te bona eſſe uoce: ne clama. D. hercle ego
> Verò clamabo. Tr. ah ah morem mihi gere.

Ah ah, ſuſpirantis. Plaut. Mil. 20. 47.

> – habe bonum animum. Pa. ah ah,
> Quum uenit in mentem mores ut mihi mutandi fient.

Aha.] (ἆ) interiectio indignantis alteri, & ipſam arguẽtis. Plaut. Bacchid. 18. 11. – aha

Bellorophontem iam tuus me fecit filius.

Aha, abnegantis. Plautus Bacch. 1. 54. Manum da, & conſequere B. aha minime.

Ahenũ.] pen. prod. (χαλκεῖον) Paulus Iuriſcon. in. L. Quũ de lanionis. De inſtruct. & inſtrũ. legat. li. 33. Pãdect. Nec multum refert inter cacabos & ahenum quod ſupra focum pendet. Hîc aqua ad potandum caleſit: in illis pulmentariũ coquitur. Virg. 1. Georg. Et folijs undam tepidi deſpumat aheni. Idem 1. Aenei. Littore ahena locant alij. Vbi Seruius, Ahena, Quibus utebantur non ad elixandas carnes, ſed ad ſe lauandos. Heroicis enim temporibus carne non ueſcebantur elixa.

Ahenum dicimus, per h interpoſitam inter a & e: non aenum: ut ſonus ſit uiuidior, uegetiorq;: teſte Gellio, lib. 2. ca. 3.

Ahenum ſæpenumero capitur pro ampliſsimo uaſe, in quo tingitur purpura. Vnde multa habet epitheta ex ijs locis, in quibus claruit uſus purpuræ. Vt,

Agenoreum ahenum. Id eſt, Tyrium, uel Sidoniũ. Agenor quippe rex fuit Phœniciæ, in qua fuerunt Tyros & Sidon urbes purpura nobiles. Martialis lib. 10. In Caiũ, Quicquid Agenoreo Tyros improba cogit aheno.

Amyclæum ahenũ, ab Amyclis urbe Laconiæ, in qua plurimus fuit uſus purpuræ. Ouid. lib. 2. de Remed. amoris 63.

Aſſyrium ahenum, id eſt, Tyrium. Claudian. lib. 2. de rapt. Proſerp. 20.

Getulum ahenum. Sil. Ital. lib. 16. 36. Hoc eſt, purpura, quæ apud Getulos tingebatur.

Sidonium ahenum. Seneca.

Tænareum ahenum, id eſt, Laconicum, à Tænaro Laconiæ promontorio. Valer. Flac. Argonaut. lib. 5. 103.

Tyrium ahenum. Stat. lib. 1. Sylu. 2. 30.

Ardens ahenum. Iuuenal. ſatyr. 15. 17.

> – nec ardenti decoxit aheno,
> Aut uerubus. Hoc eſt, nec elixauit, nec aſſauit.

Calidum ahenum. Ouid. 7. Metam. 53. Rurſum ibidem 56.

Cauum ahenum. Ouid. 6. Metam. 129.

Feruens ahenum. Seneca.

Paruum ahenum. Ouid. 8. Metam. 130.

Spumans ahenum. Senec. in Thyeſt. 1. 12.

Tepidum ahenum. Virg. 1. Georg. 60. Seruius legit Trepidũ.

Vndans ahenum. Virg. 6. Aeneid. 44.

Aheneus, adiectiuum, (χάλκεος,) Poeticum pro æreus: ut Ahenea ætas, pro ærea. Ouid. 1. Metam. Horat. lib. 1. epiſt.

> hîc murus aheneus eſto,
> Nil conſcire ſibi: nulla palleſcere culpa. Hoc eſt fortiſsimum ac tutiſsimum animi munimentũ. Gellius tamen uſus eſt lib. 16. cap. ultimo ad finem, Simulacra duo ahenea, &c.

Iugum aheneum. Horat. 3. Carm. 9. 4. Id eſt, forte, ut ait Acron & Porphyrio.

Signa ahenea. Horat. lib. 2. epiſt. 1. 50.

Turris ahenea. Horat. 3. Carm. 16. 1. & Ouid. Amorum lib. 2. eleg. 19. 6.

Ahenus, penult. prod. adiectiuum, (χάλκεος,) Idem quod ærẽũ, id eſt, ex ære factum: ſed hoc propriè poeticum eſt.

Acus ahena. Ouid. 2. Faſt. 116.

Cadus ahenus. Virgil. 6. Aeneid. 46.

Caſsis ahena. Stat. 6. Thebaid. 78.

Cor ahenum. Stat. 3. Thebaid. 56. – ſed ſcopulos, & ahena precando Flectere corda paro.

Cornu arietis militaris ahenum. Propert. lib. 4. eleg. 11. 7.

Crateres aheni. Virgil. 9. Aeneid. 36.

Fores ahenæ. Virg. 1. Aeneid.

Forma ahena. Propert. lib. 4. eleg. 2. 13.

> At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ,
> Tellus artifices ne terat Oſca manus.

Iugum ahenum. Valer. Flac. Argonaut. 7. 120.

Labrum ahenum. Virgil. 4. Aeneid. 5.

Lux ahena. Virgilius 2. Aeneid. 94. Id eſt, ſplendor armorũ.

Manus ahena. Hoc eſt, fortis & dura, teſte Acrone. Horatius 1. Carm. 25. 4.

Maſſa ahena, pro Diſco æreo. Stat. 6. Thebaid. 130.

Moles ahena, pro clypeo laminis æreis graui. Stat. 4. Thebaid. 34.

Porta ahena. Stat. 10. Thebaid. 52.

Poſtes aheni. Claudianus lib. 1. de raptu Proſerpinæ 15.

Signa ahena. Lucret. lib. 1. 65.

Thoraces aheni. Virgil. 7. Aeneid.

Trabes ahenæ. Claudianus lib. 1. de raptu Proſerpinæ 49.

Ahu.] (ἰοὺ,) interiectio eſt perturbatæ mulieris. Terent. Eunuch. 5. 60. Ahu, tace obſecro.

A I

Aiax, (αἴας,) unus è regis Antiochi elephantis. Plin. lib. 8. cap. 5. Antiocho uadum fluminis experienti renuit Aiax, alioquin dux agminis ſemper. Tum pronunciatũ, eius fore principatum qui trãſiiſſet: auſumq; Patroclum ob id phaleris argenteis, quo maximè gaudent, & reliquo omni primatu donauit. Ille qui notabatur, inedia mortẽ ignominiæ prætulit.

Aiax, Tragœdia, quam magno impetu exorſus Auguſtus, non ſuccedente ſtylo aboleuit: quærentibusq; amicis quidnam Aiax ageret, reſpondit Aiacem ſuum in ſpongiam incubuiſſe. Sueto. in Auguſto, cap. 85.

Aiax, Telamonis filius ex Heſione filia Laomedontis, fortiſsimus Græcorum poſt Achillem. Sed Achille occiſo, quum illius arma peteret Aiax, & Vlyſſes eloquentia ſua illa à iudicibus accepiſſet: Aiax præ ira inſaniens pecora occidit, credens Vlyſſem cum ſocijs occidere, deinde ſe ipſum gladio transfixit.

Alter fuit Aiax Oilei filius rex Locrenſium, uelox pedibus, & peritus haſtæ uibrandæ. Hic capta Troia Caſſandram uirginem, & uatem in templo Palladis uiolauit: quam ob cauſam domum repetens, fulmine à Pallade exuſtus eſt in mari cum ſua naui, ut teſtatur Virgil. 1. Aeneid. 9.

Turbine corripuit, ſcopuloq; infixit acuto. Ouid. in Ibin 69. Senec. in Agamem. 6. 30. Philoſtra. lib. 2. Iconum.

Aiax acerrimus. Virgil. 2. Aeneid. 83.

Aiax ſemper fortis, fortiſsimus in furore. Cic. 4. Tuſcul. 80.

Aiax heros ab Achille ſecundus. Id eſt, uirtute & fortitudinẽ poſt Achillem primus. Horat. 2. Sermo. 3. 39.

Aiax impatiens contumeliæ. Cic. 1. Offic. 158.

Impatiens iræ Aiax Telamonius. Ouid. 13. Metam. 1.

Clypei ſeptemplicis dominus, Aiax Telamonius. Ouid. 13. Metamor. 1. & 7. Id eſt, ſcuti ſeptem corijs boum tecti.

Inuictus Aiax. Ouid. 13. Metam. 78.

Inuictus Aiax. de Oilei filio. Senec. in Agamem. 6. 29.

Moderatior Aiax de Oilei filio: nã Telamonius erat ferocior. Ouid. 13. Metamorph. 72.

Narycius heros, Aiax Oilei filius. Naryx enim, ſiue Narycium, urbs fuit Locridis: Aiax autem Locrenſium rex. Ouid. 14. Metam. 94.

Oileus Aiax, Ouid. 12. Metamorpho. 125.

Oilides Aiax. Propert. lib. 4. Eleg. 1. 24.

Stolidum Aiacem Telamonium uocat Vlyſſes apud Ouidium 13. Metamorpho. 66.

Telamone creatus Aiax. Ouid. 12. Metam. ad finem. & lib. 13. 25. Item Horat. 2. Carm. 4. 2.

Aiax Telamonius ab Ioue tertius. Ouid. 13. Metamor. 6.

Telamoniades Aiax, Telamonis filius. Ouidius 13. Metamorphoſios 47.

Telamonius Aiax. Ouid. 13. Metamorpho. 39.

Aiax Telamonius, Iouis pronepos. Ouid. 3. Metamor. 29.

Aiacis Telamonij cruor in florem hyacinthum. Plinius lib. 21. cap. 11. Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum præferens eius, quem Apollo dilexerat: aut ex Aiacis cruore æditi, ita diſcurrentibus uenis, ut Græcarum literarum figura Ai legatur inſcripta. Meminit & Ouid. 13. Metamorphoſios 79.

Aiacis Telamonij ſepulcrum. Plin. lib. 5. cap. 30. & Strabo libro 13.

Telamonius heros. pro Aiace. Virgil. in Culice.

Aio.] (φημὶ,) Verbum anomalũ & defectiuũ, ſic declinatur, Indic. modo, temp. præſ. Aio, ais, ait. Plur. aiunt.

Imperfecto, Aiebam, integrum eſt. Quintilian. lib. 6. cap. 4. Siculi aiebant in Delphico ſediſſe.

Perfecto, Aiſti. Plur. Aiſtis.

Imperatiuo modo, tempore præſenti, ad ſecundam perſonam, Ai. Plau. Vel ai, uel nega. Neuius, an nata eſt ſpõſa prægnãs? uel ai, uel nega.

Futuro optatiui, & præſ. coniunctiui, Aias, aiat. Plur. Aiamus, aiant. Cic. de Finib. Quaſi ego id curem, quod ille aiat, aut neget. Gel. lib. 16. Siue aias, ſiue neges, hærebis in captione Priſcianus aiamus dixit lib. 1. de Conſtruct. Plaut. Rud. 11. 14. Vel tu mihi aias, uel neges.

Participium eſt Aiens. Cætera non ſunt in uſu: licet quidam ponant Aiam, aies, aiet. Cic. in Topicis 24. Contraria aientibus inquit, negantia.

Aio & loquor. Cic. 2. de Diuinat. 105.

Aio & nego contraria ſunt. Nam aio, proprie fateor ſignificat. Teren. Eunuch. 2. 2. 21. Negat quis, nego: ait, aio. Idem 4. 4. 4. Modo ait, modo negat. Cic. 3. Offic. 123. Diogenes ait, Antipater negat.

Ait. Terent. Eunu. 1. 2. 59. Ait, ſi fidem habeat, ſe iri præpoſitum tibi. Vbi Donatus, Semper Ait dicimus, quum uel inuiſa nobis & audientibus, uel uana dicta narramus alicuius.

Ais, pro inquis. Horat. 2. Sermo. Non ſum mœchus, ais.

Aiunt. Terent. And. 1. 2. 20.

- omnes qui amant, grauiter ſibi dari uxorem ferunt.

D. Ita aiunt. Vbi donatus, Aiunt: hæc credunt, & loquuntur uniuerſi. Et eſt trepida confeßio, & quaſi inuiti reſponſio.

Aiunt. Terent. Phormio. 2. 3. 72. Actũ, aiunt, ne agas. Vbi Donatus, Aiunt dicimus, quum prouerbium ſignificamus.

Vt Aiunt. Cic. 2. de Orato. 129. Et docebo ſus (ut aiunt) oratorem, &c. Idem pro Flacco 20.

Quomodo aiunt. Cice. in Piſonem 54. Iſte claudus (quomodo aiunt) pilam retinere.

Ain, pro aiſne, ſicut Viden', pro uidéſne, & ſimilia. Terentius And. 5. 3. 4.

Ain' tandem, ciuis Glycerium eſt? Vbi donatus. Ain', percũctatiuũ uerbum eſt. Idem Phormio. 2. 3. 26. Ain', tandem carcer? Vbi Donatus, Ain', ἀπόστροφος, nota eſt, quæ ſeparat e ab n, & interimit s literæ ſonum. eſt enim integrum aiſne.

Ain' tu? Teren. Hecy. 3. 4. 1. Ain' tu tibi hoc incommodũ euenisse iter? Vbi donatus, Ain' tu, pro Aiſne tu. Et ſic iam aliquid dixiſſe magni in præcedenti oratione, ex reſpondentis ſermone demonſtratur. Ci. Atti. lib. 6. 111. 29 Ain' tu? Scipio hic Metellus proauum ſuum neſcit Cenſorem nõ fuiſſe?

Ain' tandem? Cic. 3. de Legib. 20. Ain' tandem? etiam à Stoicis iſta tractata ſunt? Sic ad Atticum, lib. 6. 113. 13. Et ad Petũ, lib. 9. 21. 1.

Aiuga.] Vide Abiga.

Aius, (ἀϊὸς,) Deus Romanis creditus, de quo hæc Ci. 2. de Diuina. 105. At paulò pòſt audita uox eſt, monentis, ut prouiderent ne à Gallis Roma caperetur: ex eo, Aio loquenti arã in noua uia conſecratam. Quid ergo Aius iſte loquens, quũ eum nemo norat, & aiebat & loquebatur, & ex eo nomen inuenit: poſteaquam & ſedem, & aram, & nomen inuenit, obmutuit? Idem lib. 1. de Diuina. 164. Liu. 1. Decad. lib. 5. Locutium appellans. & Gellius lib. 16. cap. 17. Plutarchus quoq; in lib. de Fortuna Roman. Sedum nominant. Duplex eſt Aizoon. Maius hodie Galli Iombarbam, quaſi Iouis barbam appellant. Minus Vernicularia & dicitur. Plinius lib. 65. cap. 13.

A L

Ala.] alæ (πτέρυξ,) qua aues uolant. Virgi. 1. Aeneid. Vt reduces illi ludunt ſtridentibus alis. De cygnis loquitur.

Ala, (μασχάλη,) pars hominis concaua ſubter brachium: quæ et Axilla dicitur. Plin. lib. 21. cap. 20. Halitus oris commandu cata abolet, alarumq; uitia.

Ala, etiam in brutis. Plin. lib. 11. cap. 40. Elephas tantum ſub armis duas nec in pectore, ſed citrà, in alis occultas.

Ala in herbis dicitur, cauus inter caulẽ & ramulos anfractus, unde ſinuatim noua proles egreditur, facta ab humanis alis translatione. Plin. lib. 25. cap. 5. de Mercuriali herba, Alarum cauis multis. Et lib. 27. cap. 4. Idem lib. 22. cap. 18. Sub alis foliorum.

Ala, de ranis marinis. Plin. lib. 9. cap. 51.

Ala deriuatur ab axilla, fuga literæ uaſtioris, inquit. Cic. in Orato. 86.

Alas hominis uellere. Iuuenal. Satyr. 11. 16.

Alæ, pro uelocitate, figuratè ab affectu: quia ſcilicet alæ auibus uelocitatem faciunt. Virgil. 3. Aeneid. Et uentis & fulminis ocyor alis.

Alæ, (ἶλαι,) uocantur ab alarum ſimilitudine, Equitũ ordines, ut ait Gellius lib. 16. cap. 4. quòd circum legiones dextra ſiniſtraq; tanquam alæ in auium corporibus, locabantur. Liu. 6. bel. Pun. 193. Pluſq; aliquãto damni hæc ala equitũ amiſſa Annibali, quàm Salapia fuit. Sic ala legionum. Cic. Atti. lib. 11. 218. 3. Idem lib. 2. Offic. 64. Virgil. 4. Aeneid. Dum trepidant alæ, ſaltuſq; indagine cingunt.

Conamen alarum. Lucre. lib. 6. 168.

Remi alarum. Ouid. 5. Metamor. 112.

Remigio alarum uolare. Virgilius 1. Aeneid. 61. de. Mercurio. Sic lib. 6. 4.

Verbera alarum. Virgil. 12. Aeneid. 175.

Alæ atriorum. Vitru. lib. 6. cap. 3.

Fati alas tardare, Id eſt, mortem. Horat. 2. Carm. 17. 5.

Fulminis alæ. Virgil. 5. Aeneid. 63.

Mortis alæ. Vide Atræ alæ mortis.

Alæ ſagittæ, id eſt, pennæ. Virgilius 9. Aeneid. Ergo alis allapſa ſagitta. Seru.

Somni alæ, Vide Molles alæ Somni.

Alæ uelorum. Virg. 3. Aeneid. Et uelorum pandimus alas.

Ventoſior alis ſuis Cupido. Ouidius libro 2. Am. eleg. 9. 10 ad Cupidinem.

Aeriæ alæ. Virgil. in Cyri.

Ambiguis alis uolat hora. Seneca in Hippol. 11. 4.

Aßiduis alis circumuolare. Statius 1. Thebaid. 11.

Atræ alæ mortis. Horat. 2. Sermo. 1. 12.

Audaces alæ. Ouid. epiſt. 17. 10. de Dedalo.

Bibulæ alæ. Ouid. lib. 1. de Arte amand. 47.

Celeres alas commouere. Virgil. 5. Aeneid. 44.

Deficientes alæ. Statius lib. 10. Thebaid. 115.

Denſæ alæ. Virgil. 1. Georgic. 77.

Frænigera ala. Statius 5. Sylu. 1. 20.

Fuluæ alæ Somni. Tibul. lib. 2. eleg. 1. ad finem.

Alæ grandes. Iuuenal. ſaty. 14. 20.

Hirſutæ alæ, hoc eſt, piloſæ brachiorũ axillæ. Hor. Exo. 12. 1 An grauis hirſutis cubet hircus in alis. Hircũ appellat, alarum fœtorem hircino ſimilem.

Humentes alæ. Stat. 10. Thebaid. 29.

Infernæ alæ. Claudian. lib. 2. in Eutropium 47.

Inſignes alæ. Virgil. 4. Georg. 17. de apibus loquitur.

Laſſatæ alæ. Ouid. 1. Metamorpho. 30. & 62.

Loquaces alæ. Claudianus in 2. Panegyr. 82.

Madidis cantat quæ Soſtratus alis. Iuuenal. Satyr. 10. 18.

Madidis Notus euolat alis. Ouid. 1. Metamorpho. 54.

Molles alæ ſomni, id eſt, ſuaues. Sil. Ital. lib. 10. 96.

Migrantes alæ. Ouid. 2. Metamorpho. 52.

Nouæ alæ. Ouid. 7. Metamorph. 81.

Olorinæ alæ. Ouid. 6. Metamorpho. 22.

Pares alæ. Ouid. 2. Metamorph. 70.

Pendentes alæ. Vide Pendeo.

Pernices alæ. Virgil. 4. Aeneid. 36. de Fama.

Plantares alæ Mercurij. Statius. 1. Thebaid. 61.

Plauſæ alæ. Ouid. 14. Metamorpho. 101.

Præpes ala. Statius 2. Thebaid. 8.

Rapidæ alæ. Claud. lib. 3. de rapt. Proſerp. 51.

Recentes alæ. Ouid. 11. Metamor. 148.

Roſeæ alæ pauonum. Claudian. lib. 1. in Eutrop. 22.

Rutilantes alæ. Claudian. lib. 1. Panegyr. 8.

Spaciantes alæ. Ouid. 4. Metamor. 73.

Teneræ alæ. Stat. 3. Thebaid. 110.

Trepidæ alæ. Stat. 9. Thebaid.

Veloces alæ. Ouid. 4. Metam. Et Claud. in Ruff. lib. 1. 26.

Ventoſæ alæ. Virgi. 12. Aeneid. 16. 9. Vẽtoſaſq; addidit alas.

Viſcatæ alæ. Ouid. lib. 1. de Arte amandi 79.

Volucris ala. Valer. Flac. Argonaut. lib. 7. 80.

Accommodare alas humeris. Ouidius 2. de Arte amandi 14. de Dædalo.

Alas addere alicui, dicũtur figura prouerbiali, qui uerbis alicui addunt animũ, & in ſpem bonam erigunt. Eraſ. in Chiliad.

Aſſumere alas humeris. Ouid. 11. Metam. 158.

Atterere alas in duris cotibus. Virg. 4. Georg. 41. de apibus.

Concutere alas. Claudian. in Ruffi. lib. 1. 25.

Eripere alas regibus apum. Virgil. 4. Georg. 22.

Alis coruus euerberabat os oculoſq; hoſtis. Quintil. libro 2. cap. 4. 14.

Euerberare alis clypeum. Virg. 12. Aeneid. 173. Clypeumq; euerberat alis.

Exuere alas, id eſt, deponere. Virg. 1. Aeneid. 139. de Cupidine loquitur.

Formare alas fulminis horrifici. Valer. Flac. Argonau. li. 2. 20.

Frænatæ alæ ſigna moderari. Stat. 4. Sylu. 7. 10.

Increpare alis. Vide Statium 10 Thebaid. 92.

Inſtigare alas uocibus. Virg. 11. Aeneid. 146.

Fertur equo, uarijſq; inſtigat uocibus alas,
Nomine quenq; uocans.

Inſiſtere alis. Lucret. lib. 6. 168.

Imitari alas auium. Vide Imitor.

Mouere alas. Seneca in Hippolyt. 3. 6. Ouid. 2. Metam. 144.

Niti alis. Vide Nitor.

Pandere alas ad ſolem æſtiuum. Virg. 4. Georg. 6. de apibus.

Plaudere alis. Virg. 5. Aeneid. 103.

Porrigere alas. Ouid. 8. Metamor. 110.

Sublimem alis portare. Virg. 4. Aeneid. 48.

Quatere alas. Virg. 3. Aeneid. 45. de Harpyis.

Sciſſæ alæ uelorum. Claudian. 4. Panegyr. 28.

Spargere alas coloribus. Virg. 7. Aeneid. 39.

Strepitantes alæ. Tibullus lib. 2. eleg. 2. 4.

Stridentes alæ. Virg. 1. Aeneid. 81. Ouid. 4. Metam. 124.

Sumunt alas pedes. Ouid. 11. Metam. 68.

- iam tum mihi currere uiſus
Plus homine eſt: alaſq; pedes ſumpſiſſe putares.

Sumptis alis effugere. Ouid. 5. Metam. 58.

Superuolitare tecta alis. Virgil. 6. eclog. 17.

Tardare alas fati. Vide Fati alas, &c.

Trepidantes alæ. Ouid. 7. Metam. 77.

Verberare alis æthera. Virg. 11. Aeneid. 151. de aquila.

Vertere alas ad aliquem. Sil. Ital. lib. 15. 146.

Alaris, & hoc alare, pen. prod. (ἰλαῖος,) denominatiuũ ab ala: & Alarius adiectiuum, pro eodem, ut Equites alarij, & Cohortes alariæ. Liu. 10. ab urbe 201. Cum cohortibus alaribus. Idem 5. belli Maced. 15. Qui præerat alarijs equitibus. Cæſar. belli Gal. lib. 1. Omnes alarios in conſpectu hoſtium pro caſtris minoribus conſtituit, quo minus multitudine militum legionariorum pro hoſtium numero ualebat, ut ad ſpeciem alarijs uteretur. Cic. Cœlio, lib. 2. epiſt. 16. 15. Quod autem meum erat proprium ut alarijs tranſpadanis uti negarem, id etiam populo ſe remiſiſſe ſcribit.

Alatus, pen. prod. adiect. (πτερυγωτὸς,) Alas habens: unde Mercurius à poetis inducitur alatis pedibus, propter talaria quæ illi attribuuntur. Virg. Aeneid. 4. de eo loquens, Vt primum alatis tetigit magalia plantis. Ouid. 5. Faſt. 133.

Alati equi Solis. Ouid. lib. 3. Faſt. 84.

Aliſer, penult. corr. (πτερυγοφόρος,) aliferi penult. etiam corr. adiectiuum, Alatus. Ouid. 4. Faſt. 113. Et alifero tollitur axe Ceres. Id eſt curru.

Aliger adiectiuum, pen. corr. ex ala, & gero. Alatus. Plin. lib. 12. cap. 19. 1. Aligeriſq; ſerpentibus. Et lib. 36. cap. 5. 28. Aligeroſq; ludentes cum ea Cupidines: propriè tamen eſt poeticum. Virg. Aeneid. 1. Ergo his aligerum dictis affatur amorem.

Agmen aligerum: Id eſt, aues. Virg. 12. Aeneid. 50.

Aliger Arcas, pro Mercurio. Stat. 3. Sylu. 3. 16.

Genus aligerum: Senec. in Hippoly. 3. 13. Ignes ſentit genus aligerum. Hoc eſt etiam aues ſentiunt flammas amoris.

Alipes, pen. correp. alipedis pen. itidem cor. (πτερυγόπους,) ex ala, & pes. Hinc alipes currus, id eſt, uelox, Sillius Ital. lib. 7. 140. Alipedem planta currum premit.

Alipedes equi: Id eſt, ueloces. Virgil. 1. Aeneid. 98. Alipedumq; fugam curſu tentauit equorum. Sic. Ouidus. 2. Metam. 10. de equis Solis uerba faciens.

Alipedes, pro equis uelocibus. Virg. 7. Aeneid. 56.

Inſtratos oſtro alipedes, pictiſq; tapetis.

Sic Alipedes turmæ apud Sillium Ital. lib. 3. 59.

Alipedes cerui, id eſt, ueloces. Lucret. lib. 6. 154.

Alipes citus. Statius 11. Thebaid. 40.

Alipes deus, Mercurius alatos pedes habens. Ouid. 11. Metam. 63. Sic 3. Faſt. 20.

Alipilus, alipili, penul. corr. (μασχαλοτίλτης,) Qui alarum pilos in balneis uellit. Sene. Epiſt. 57. Alipilum cogita, tenuẽ, & ſtridulam uocem, quo ſit notabilior, ſubinde exprimentẽ, nec unquam tacentem, niſi quum alas uellit, & alium pro ſe clamare cogit. Cœlius lib. 16. cap. 46.

Alaba, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis. Sunt enim tres urbes in Tarraconenſi, Alaba, Alabon, ſiue Alabona, & Labana. Ptolemæus autor. Hermol. in lib. 3. Plinij, cap. 3.

Alabenſes, ab Alaba: Alabonenſes, ab Alabone oppido nõ procul Cæſarauguſta. Hermol. in lib. 3. Plin. cap. 3.

Alabanda, (ἀλάβανδα,) urbs Cariæ, Stephanus in comm. De urbib. ab Alabando, quem Callirhoe Meandri filia ſuſcepit, nomen ſortita eſt. Siquidem is poſtquàm in equeſtri prælio ſtrenuè nauaſſet operam, Alabandus eſt dictus, id eſt, equo uincens. Cares enim ſua lingua Ala uocant equum, Banda uictoriam. Eamq; uocem ait Romanis in uſu fuiſſe, ut Ban-

dam uictoriam dicerent. Hinc durat & Germanis ea uox, qua præpotentem & antiquæ nobilitatis principem, Banderum uocant, ut qui uictor olim hoc honoris uirtute bellica ſibi pepererit. Alabandam quoq; aliam in eadem Caria facit Charax apud Volaterranum, ab Alabando Euhippi filio nuncupatam.

Alabandam, ſiue Alabandas, utroq; enim modo inflectitur, recenſet Iuuenalis Satyr. 3. inter urbes barbaricis delicijs ac luxu perditas.

Hic alta Sicyone, aſt hic Amydone relicta,
Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis.

Stephanus quoq; admonet, olim Alabandam inter Cariæ ciuitates opulentiſſimam, ac florentiſſimam fuiſſe, ut huic prouerbio locum fecerit, Alabanda Carum fortunatiſſima: intelligi fortunam amplam, & uitæ genus uoluptuarium, à literis et uirtutis ſtudio alienum. Veluti ſi dicat aulicus, aut negociator quiſpiam: Alij ſe in literis macerent, alij cũ paupertate philoſophentur, Alabanda Carũ fortunatiſſima. Poterit & per irriſionem uſurpari: ueluti ſi ioceris in quempiã parũ egregium, qui tamen in gente uehementer barbara craſſaq; præcellere uideatur. Eraſmus in Chiliad.

Alabandus, (ἀλάβανδος,) Deus Alabandarum. Cic. 3. De Natura Deorum 68. Alabandenſes quidem ſanctius Alabandum colunt, à quo eſt urbs illa condita, quàm quenquam nobiliũ deorum. apud quos non inurbanè Stratonicus, quum quidam ei moleſtius Alabandum deum eſſe confirmaret, Herculem negaret: Ergo, iniquit, mihi Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.

Alabandicus, pen. corr. poſſeſſiuum. Alabandici libelli, pro barbaris, & ineptis à Græcis capiuntur. Hermol. in Plinium.

Alabandicos carbunculos uocat Plinius, libro 37. cap. 7. in Orthoſia caute naſcentes ſed qui perficiantur polianturq; Alabandis.

Alabandicus lapis terræ ſuæ nomine, quanquam & Mileti naſcens, niger eſt, ad purpuram tamen magis aſpectu declinante. Idemq; liquatur igni, ac funditur ad uſum uitri. Plin. lib. 36. cap. 8.

Alabandiacus, pen. corr. adiectiuum. Idem quod Alabandicus. Hermolaus in Plinium.

Alabaſter.] ſiue alabaſtrus, alabaſtri, m. g. & alabaſtrũ neutri, (ἀλάβαστρος, ἀλάβαστρον,) Vas unguentarium ex alabaſtrite factum. Cic. lib. 2. Acad. Quibus etiam alabaſter plenus unguenti putere uidetur. Mart. lib. 11. Quod Coſmi redolẽt alabaſtra, ſociq; deorũ. Plin. li. 13. 2. 2. Vnguẽta optimè ſeruãtur in alabaſtris: odores in oleo. Vide Alabaſtrites.

Alabaſtri figuram nonnihil exprimit Plin. lib. 9. cap. 35. de unionibus loquens. Elenchos, inquit, appellant faſtigiata longitudine, alabaſtrorũ figura in pleniorem orbẽ deſinentes.

Alabaſtrum, ait Maſſarius in Plin. erat uas unguentarium forma turbinata, ſine anſulis, quod ex lapide alabaſtrite fiebat, quoniã optimè in eo ſeruantur incorrupta.

Alabaſtrus, m. g. per metaphorã dicitur calyx roſæ antequàm ſit expanſa. Plin. lib. 21. cap. 4. ubi de roſa, Germinat omnis primò incluſa granoſo cortice, quo mox intumeſcente, & in uirides alabaſtros faſtigiato, paulatim rubeſcens dehiſcit, ac ſeſe pandit, in calycis medio ſui ſtantes complexa luteos apices.

Alabaſtrus, fluuius Aeolidis. Plin. lib. 5. cap. 30.

Alabaſtrites, alabaſtritæ, pen. longa, maſc. gen. (ἀλαβαστρίτης) Eſt genus marmoris, alio nomine onyx: de quo ſic Plin. lib. 36. cap. 7. Onychẽ etiã tũ in Arabiæ montibus, nec uſquã alibi naſci putauere noſtri ueteres. Deinde, capite ſequenti ita ſubiungit, Hunc aliqui lapidẽ alabaſtritẽ uocãt, quẽ cauant ad uaſa unguentaria: quoniam optimè ea incorrupta ſeruare dicitur.

Alabaſtrites etiam gemma eſt, naſcens in Alabaſtro Aegypti, et in Syriæ Damaſco, cãdore intercincto uarijs coloribus: quæ cremata cum foſſili ſale, ac trita, grauitates oris & dentium extenuare dicitur. Plin. lib. 37. cap. 10.

Alabaſtrum, oppidum Aegypti. Plin. lib. 5. cap. 9. Idẽ lib. 37. cap. 8. Recentiſſimi autores et circa Thebaidis Alabaſtrum oppidum naſci dicunt Topazium.

Alabetae.] Piſces in Nili lacu naſcentes. Plin. lib. 5. cap. 9. Alabes hic piſcis Straboni dicitur lib. 17. quem & in Nilo naſci tradit.

Alabon. Vide Alaba.

Alabys, fluuius è præcipuis Siciliæ. autor Plin. Volaterranus.

Alachroæ, Populi, qui & Latophagi dicuntur. Plinius libro 5. capite 4.

Alacer.] penul. corr. (φαιδρὸς, πρόθυμος,) alacris, & hoc alacre, uel hic & hæc alacris, & hoc alacre. Virg. Aeneid. 5. Ergo alacris, cunctosq; putans excedere pugna. Terentius Eunuch. 2. 3. 12. Quid tu es triſtis? quidue es alacris?

Alacris, ſiue alacer (utrunq; enim dicitur) is eſt, qui uiget ſenſibus uniuerſis: quod eſt indicium erecti animi, atq; ſublimis. Nam è cõtrario lacer dicitur, amputatis in corpore ſenſuũ mẽbris: hoc eſt, auribus, oculiſue: quæ ad animũ ſæpe transferuntur. Sicut enim plerunq; fit, ut afflicto animo ſenſibus non utamur erectis: ſic alacer dicitur is, cui omnis ſenſus in ſuo quiſq; loco degat, ex quo illud intelligitur, aliud eſſe alacrem, aliud eſſe lætum. Sunt qui alacrem feſtinãtem & properum putant, quaſi alis acrem. Hæc Aſconius in Diuinationem Ciceronis. Cic. 1. Tuſcu. 162. Quum legiones ſcribat Cato ſæpe alacres in eum locum prouectas. Salluſt. in Catil. Poſtquàm omnium animos alacres uidet.

Alacer, ut alteri noceat, Autor ad Heren. lib. 2. 63. Nam quum feras beſtias uideamus alacres & erectas uadere, ut alteri beſtiæ noceant, &c. Addidit Erectas quaſi exponens Alacres.

Alacer atq; lætus Catilina. Cic. pro Muræna 46.

Alacer & promptus. Cic. 1. de Orat. 91. Erectum & celſum, alacri & prõpto ore, ac uultu huc atq; illuc intuentem.

Alacer animo ſum, id eſt, Cupio. Cic. Luccio lib. 5. 12. 34. Illa nos cupiditas incendit feſtinationis, quòd alacrès animo ſumus, ut & cæteri uiuẽt lib. nobis ex libris tuis nos cognoſcãt.

Alacer monitu. Sil. Ital. lib. 13. 84.

Alacres odio. Statius 1. Thebaid. 85.

Alacer ad. Cæſar. 3. bel. Gal. 429. Nam ad bella ſuſcipiẽda Gallorum alacer & prõptus eſt animus. Autor ad Herennium lib. 2. 87. Si huic ſit remiſſum, multos alacriores ad maleficia futuros. Cic. in ſomnio Scipionis 8. Alacrior ad tutandam Rempublicam.

Certamen alacre. Sil. Ital. lib. 1. 37.

Hannibalẽ uoce, atq; alacri certamine poſcit. Id eſt, ſtudio, & contentione.

Enſes alacres. Claud. in Eutrop. lib. 2. 57.

Equum alacrem lætus aſpexit. Cic. 1. de Diuinat. 126.

Leones alacres. Claudian. 2. Panegyr. 5.

Os alacre. Cic. 1. de Orat. 91.

Syluæ alacres. Virg. 5. ecloga 12.

Vultus alacer. Cic. 1. de Orat. 91.

Alacritas, pen. corr. (φαιδρότης, προθυμία,) Vigor, & animi erectio, nec non & lætitia geſtiens, quæ ſecundum Donatũ, propriè eſt mutatio quædam uultus geſtientis in ſpem aliquam: & media eſt inter lætitiam atq; triſtitiam. Liu. lib. 3. Poſtquàm ingenti alacritate clamor eſt ſublatus. Cæſar. 1. bel. Gal. 172. Summaq; alacritas & cupiditas belli gerendi innata eſt. Idem 3. bel. ciuil. Eſt quædam animi incitatio, atq; alacritas naturaliter innata omnibus, quæ ſtudio pugnæ incenduntur. Cic. in Tuſcul. Vir igitur temperatus, conſtans ſine metu, ſine ægritudine, ſine alacritate, nulla libidine uexatus.

Alacritas & lætitia. Cic. 2. de Diuinat. 84. Galli uictores alacritate, & quaſi lætitia ad canendum excitantur.

Canum alacritas tanta in uenando, quid ſignificat aliud, niſi ſe ad hominum commoditates eſſe generatos. Cice. 2. de Nat. deorum 237.

Alacritas laboris in Laconicis canibus. Plin. lib. 10. ca. 63. 8.

Egregia alacritas animi. Cic. Lentulo, lib 1. Epiſt. 9. 55.

Inanis alacritas. Cic. 4. Tuſculan. 55. Cupiditas auidè ſemper aliquid expetens, & inanis alacritas, id eſt, lætitia geſtiens, non multum differunt ab amentia.

Additis mihi ſcribendi alacritatẽ. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. 1.

Affert mihi alacritatem ſummã Reipub. defendendæ frequentia ueſtrûm incredibilis. Cic. 4. Philipp. in ipſo ſtatim initio.

Fert alacritatem cupiditas. Cic. 4. Tuſc. 53.

Alacriter, penul. corr. (φαιδρῶς) aduerbiũ qualitatis. Plin. lib. 20. cap. 20. cap. 12. 3. Sequuta ætas alacriter defendit. Hîc pro acriter poſitum eſt.

Alacre. pen. corr. (προθύμως,) pro alacriter. Plau. Amph. 15. 42. Verum quidem è loco compellemus alacre. Poeticè nomen poſuit pro aduerbio.

Alalcomenas, (ἀλαλκομένας,) urbicula Cephaleniæ Inſulæ. Strab. lib. 9. Alalcomeniam Mineruã uocat, & urbẽ ipſam Alalcomenas.

Alaniticus, Sinus maris Rubri, qui & Aelanitius & Læaniticus dicitur. Hermol. in Plinium lib. 5. cap. 11. Meminit & Plin. lib. 6. cap. 28.

Alanus. (ἄλανος,) Scythiæ fluuius, à quo Alani Populi Plinio, lib. 4. cap. 12. dicti ſunt, iuxta quos Roxalani. Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerunt. Hi carnibus ueſcuntur, & panem non manducant.

Alanos Ptolemæus in parte Scythiæ ponere uidetur: Capitolinus in parte Daciæ: Marcellinus, Plinius, & Dionyſius poeta in Sarmatia Europæ. Ioſephus libro ultimo ait inter Danaim & Mæotidem habitare, ac inita cum Hyrcanis ſocietate Medos ſuo tempore fuiſſe depopulatos. Hi demum fuere, qui uno ferè tempore cum Vandalis Gallias, deinde Hiſpanias petierunt: ſed breui & ipſi à Gothis, cum quibus eandem ferè gentem & linguã eſſe Procopius dicit, expulſi regnum amiſerũt. Autor Volaterranus. Alanorũ ampliſſimè meminit Egeſippus de excidio Hieroſolym. lib. 5. cap. 50.

Ardentes Alani. Valer. Flac. Argonaut. 6. 9.

Duri Alani. Lucanus lib. 8. 45. Et ſequerer duros æterni Martis Alanos. Id eſt, ſemper pugnaces.

Feri Alani. Seneca in Thyeſte 8. 2.

Incauti Alani calor. Claudian. 4. Panegyr. 45.

Miſeri Alani. Valer. Flac. 6. Argonaut. 131.

Patiens ditionis Alanus. Claudian. de bello Getico 117.

Gens Alana. Idem, ibidem.

Alaricus, pen. prod. (ἀλάριχος,) nomen Gothorum regis, qui Romam obſedit, deſtruxitq;. Fuit & alter Alaricus, Gothorum rex quartus, creatus anno 854. qui etiam Romam urbem cepit: ſed poſtmodum per fraudem in die Paſchæ occiſi ſunt Gothi. Claud. de bel. Getico 110.

Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno
Alpibus Italiæ ruptis penetrabis ad Vrbem.

Alaſtor, Plutonis equorum unus. Claudianus libro 1. de rapt. Proſerp.

Orphnæus crudele micans, Aethonq; ſagitta
Ocyor & Stygij crudelis gloria Nycteus
Armenti Ditiſq; nota ſignatus Alaſtor.

Alaſtor, unus è ſocijs Sarpedonis Lyciæ regis, ad Troiam occiſus ab Vlyſſe: id quod ipſe teſtatur apud Ouidium 13. Metamorpho. 52.

Alaſtor, Nelei filius fuit, Neſtoris frater. Autor Aſclepiades apud Parrhaſium.

Alata, Caſtra, (ἀλάτα, κάστρα,) Ptolemæo, alio nomine Caſtrũ puellarum, uulgò Edemburg. Scotiæ regia.

Alaternus.] huius alaterni, f. g. Arbor, ſiue frutex, nullũ ſemen, aut fructum ferens: cui folia ſunt inter ilicem & oliuã. Autor. Plin. lib. 16. cap. 26. Colu. lib. 7. cap. 6. 1.

Alauda.] alaudæ, (κορυδαλλὸς,) Auis eſt, quæ teſte Plinio li. 11. cap. 37. galerita dicitur: quòd apicẽ habeat, hoc eſt, criſtã in capite ad ſimilitudinem galeri. Varro appellat galericum: & à græcis dicitur corydalus.

Alauda.] legio quædam erat Romana. Plin. lib. 11. cap. 37. Atq; ab illo galerita appellata quondam, poſtea Gallico uocabulo etiam legioni nomen dederat alauda. Cic. 13. in Anton. 344. Huc accedunt alaudæ, cæteriq; ueterani ſeminarium iudicum tertiæ decuriæ, qui ſuis rebus exhauſtis, beneficijs Cæſaris deuoratis, fortunas noſtras concupierunt. Idem Antoniana 5. 172.

Alaudium.] alaudij, uox barbara, à laudando, id eſt, nominando autore profecta eſſe uidetur, quòd qui prædia eo iure habeant, laudare autorem ſuum nemini teneantur, ut qui nullum ſoli dominũ agnoſcant nec patronum. Budæus.

Alazon, Alazonis, fluuius eſt Albaniam ab Iberia diſterminãs, in Cyrum amnem è Caucaſijs montibus defluẽs. Plin. lib. 6. cap. 10. Alazonius uocatur Straboni lib. 11.

Alazonia.] alazoniæ, penult. prod. (ἀλαζονία,) Superbia, arrogantia. Vlpianus ait Alazoniam eſſe eorum qui plura promittunt, quàm poſſint præſtare: atq; huic contrariã eſſe Ironiam, quæ quod facere poteſt, eleuat ac minuit.

Alba, (ἄλβα,) fuit urbs in Latio condita ab Aſcanio, filio Aeneæ, quam Tullus Hoſtilius rex Romanus euertit. Eſt item Alba cognomine Pompeia in Gallia togata, uulgò Albadi Monferato, à qua fit Albenſis. Nam à priore Alba, fit Albanus. utriuſq; autor Seruius. Fuit item Alba Marſorum.

Albã Latij, ab alba ſue dictam docet Virg. lib. 8. Aeneid. 9.

Alba celſa. Lucan. lib. 1. 40.

Alba Dardania, quia à Dardanis cõdita. Stat. 3. Sylu. 1. 13.

Alba Iliaca. Ab ijs enim condita eſt, qui ex Ilio profecti ſunt. Luca lib. 5. 8.

Alba longa. Virg. 1. Aeneid. Liuius 1. Decad. lib. 1. Aſcanius florentem iam atq; opulentam urbem matri ſeu nouercæ reliquit: nouam ipſe aliam ſub Albano monte cõdidit: quæ à ſitu porrectæ in dorſo urbis longa Alba appellata.

Alba Troiana, à Troianis condita. Stat. 5. Sylu. 2. 34.

Albanus, adiect. penul. prod. quod eſt ab Alba Latij urbe: unde Albani patres.

Albanum forum Capuæ fuiſſe, Valerius Maxim. 9. uolumine oſtendit. Hermol. in Plin. lib. 34. cap. 11.

Albanæ columnæ. Quintil. lib. 5. cap. 13. 32.

Alba, altera eſt ad lacum Fucinum, à qua Albenſes dicuntur: quamuis etiam Albani quandoq; uocentur. Hoc apponere placuit, alteram Albam poſt Albam lõgam, olim Taurinum et Belgradum, uel etiam Nonderalbam appellatam eſſe: nũc Albam Græcam, uulgò Kriechiſuuiſenburg. Eſt & Alba regalis, uulgò. Stuluiſenburg. ubi ſcilicet reges Vngariæ coronari ſolent & inungi.

Albenſis, ab Alba, (ἀλβαῖος,) Quint. lib. 1. ca. 16. 10.

Albenſium & Albanorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Albenſes, quorum urbs Alba ad Fucinum lacum. Plinius libro 3. cap. 12.

Alba, urbs Hiſpaniæ, quæ & Virgao dicitur. Plin. li. 3. cap. 1.

Alba Heluorũ, urbs Galliæ Narbonenſis. Plin lib. 3. cap. 4.

Albania, (ἀλβανία,) regio ab Oriente ſub mare Caſpium ſurgens, per oram Oceani Septētrionalis uſq; ad Mæotidas paludes per deſerta extenditur. In ea Albania ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferociſſimi, qui tauros & leones occidunt. Hæc Nomadico generi proxima eſt inter Iberiam & mare Caſpium, ab ortu ſolis mari coniuncta, ab occaſu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Cauſaſeis montibus. Auſtrale Armeniam contingit. Strabo ſex & uiginti linguas Albanorū fuiſſe tradit, & totidē aliquando reges. Fuere & ſub imperio Perſarū, poſtea Macedonū, deinde Romanorum. Sed Traianus imperator his regem dedit. Nunc ſub Magno Cane degere creduntur. Ab his Albani orti ſunt, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet, iuxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scanderbech, qui multa aduerſus Turcas prælia geſſit.

Albaniam Orientalem deſcribit Plin. lib. 6. cap. 10.

In Albania tradit Iſigonus Nicæenſis quoſdā gigni glauca oculorum acie, à pueritia ſtatim canos, qui noctu pluſquā interdiu cernant. Plin. lib. 7. cap. 2. Ob hoc fortè dicta eſt Albania. Meminit & Gellius lib. 9. cap. 4. Solinus cap. 25. Albani, qui poſteros ſe Iaſonis credi uolunt, albo crine naſcuntur. Canitiem habent auſpicium capillorum.

Ergo capillorū color genti nomen dedit. Glauca oculis ineſt pupilla: ideo nocte plus quàm die cernunt. Iuſtinus li. 42. dicit eos ab Albano Italiæ monte nomen retinere, quòd inde ſecuti fuerint Herculem, quum extincto Geryone armenta eius per Italiam duceret.

Flumina per Albaniam decurrunt in mare. Plin. li. 6. ca. 13.

Albanus, pen. pro (ἀλβανὸς) ut Albana porta, qua itur in Albaniam. Vale. Flac. Argon. 3. 100.

Albanus tyrannus, id eſt, Styrus rex Albaniæ. Vale. Flac. Argon. lib. 5. 52.

Albanus, eſt Macedoniæ ciuitas. unde Albani populi ſunt in eadem Macedonia, Ptolemæo autore. Item Italiæ mons, Straboni.

Albanus lacus, apud Valerium Max. lib. 1. cap. 6. de prodigijs.

Albarium.] Vide Albus.

Albatenius, Galeni libros primus in Arabum cōuertit idioma, teſte Ioanne Serapione. Idem ſcripſit commentarios in Ariſtotelem.

Albatus.] Vide Albus.

Albeo, Albeſco.] Vide Albus.

Albeolus.] Vide Albeus.

Albeſia.] Scuta dicebantur, quibus Albenſes, qui ſunt Marſi generis, uſi ſunt. Hæc eadem, Decumana uocabantur, quòd eſſent ampliſſima, ut Decumani fluctus. Feſtus.

Albici, (ἀλβικοὶ,) populi Maſſilienſibus uicini. Cæſar lib. 1. bel. ciuilis. Albicos barbaros homines, qui in Maſſilienſium fide antiquitus erant, monteſq; ſupra Maſſiliam incolebāt, ad ſe uocauerant. Strabo lib. 4. Poſt Sallyes tenent Albienſes, & Albici, & Vocontij montana in Septentrionem uergentia.

Albico, Albidus.] Vide Albus.

Albigaunum, (ἀλβίγαυνον,) Ptolemæo Liguriæ urbs, hodie Albinga, uulgò Italis Arbenga. Albingaunum uocatur Plin. lib. 3. cap. 5.

Albiminium, (ἀλβιμίνιον,) Ptolemæo Liguriæ urbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinouanus, penult, prod. nomen uiri proprium. Hora. lib. 4. Epiſto. 8. 1.

Celſo gaudere & bene rem gerere Albinouano
Muſa rogata refer comiti ſcribæq; Neronis. Ouidius 4. de Ponto eleg. 10. 1.
Duritiæ confers Albinouane meæ?

Albinus, pen. prod. (ἄλβινος,) Nomen Imperatoris Romani, dictus quòd exceptus ſit utero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorū, qui naſcendo ſolent rubere. Hinc illud Satyrici poetæ, -modò primos incipientem Aedere uagitus, & adhuc à matre rubentem.

Albinus aliud uiri proprium apud Horatiū in Arte poet. 66.

Clodius Albinus centum ſicedulas comedit una menſa, centum perſica Campana, totidem ficus Labicanas, & decem melones Oſtienſes. Autor Spartianus.

L. Albinus de plebe Romana, fugiens Gallos, ex rheda uxorem filioſq; deſcendere iuſſit: & Veſtales, quæ cum ſacris ipſæ pedibus fugitabant, impoſuit. Autor Liu. 1. Decad. 5. 182.

L. Albini duo, Nummi filij inter oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eiſq; Luciū ſimplicem & antiquum eſſe: Spurium uerò doctum, ex diſciplina Stoicorum, eiuſq; extare multas orationes. Autor Volaterranus.

A. Poſthumius Albinus, qui conſul cū Lucullo fuit, res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit. In cuius exordio primum ſcriptū eſt, Neminē ſuccenſere ſibi conuenire, ſiquid in his libris parum compoſite, aut minus elegāter ſcriptum foret. Nam ſum (inquit) homo Romanus, Græca oratio à nobis alieniſſima eſt, &c. Plura de hoc Gellius, Cornel. Nepos, Suidas, Macrobius.

Albiolus.] Vide Albeus.

Albion & Bergion, (ἀλβίων, καὶ βεργίων,) gigantes, Neptuni filij, contra quos dimicauit Hercules, ut teſtatur Pomponius Mela lib. 2. in Galliæ deſcriptione, et Diodorus Siculus. Meminit & Plin. lib. 4. cap. 16.

Albion, Britannia Inſula, ſic dicta ab Albis rupibus, quas mare alluit. Vide Anglia.

Albis, (ἄλβις.)

Albis, fluuius ex Boemiæ mōtibus, cuius oſtia hodie Thiethmarſi & Vuilſermarſi tenent. Suſcipit autem Multam flumen, Pragenſem præterlabens ciuitatem: deinde Egram: poſtea Salam, atq; Ortellam. demum Ciuitatem Hamburgū præterfluens, in Oceanum Germanicum uaſto euoluitur ore. De hoc Lucanus lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 14.

Albitudo.] Vide Albus.

Albius nomen proprium uiri. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 6. Stupet Albius ære. Hoc eſt inſano tenetur amore uaſorum ſignorumq; ære Corinthio factorum.

Albius Tibullus, poeta elegiographus, Horatio & Ouidio familiariter dilectus, quum in Meſſalæ Coruini comitatu in prouinciam Phæacum pergeret, morbo perijt. Eius uitam ſcripſit Crinitus. Horat. li. 1. Epiſt. 4. 1. Albi noſtrorum ſermonum candide iudex.

Albo.] albas. Vide Albus.

Albogalerus.] pen. prod. (λευκοπίλεον,) à galea nominatus. Eſt enim pileum capitis quo diales flamines, id eſt, ſacerdotes Iouis, utebantur. Fiebat enim ex hoſtia alba Ioui cæſa, cui affigebatur apex uirgula oleagina. Feſtus.

Albor.] alboris. Vide Albus.

Albucilla, mulier multorum amoribus famoſa, cui matrimonium cum Satrio Secundo coniurationis in Tiberium indice fuerat, delata eſt impietatis in principē. Cornelius Tacitus, lib. 5. non procul à fine.

Albucum.] huius albuci, Græcè, (ἀσφόδελος,) Herbæ genus. uulgò Amphodillo. Plin. lib. 21. ca. 17. Aſphodeli mentionem & Homerus fecit. Radix eius napis modicis ſimilis eſt, neq; alia eſt numeroſior, LXXX. ſimul aceruatis ſæpe bulbis. Theophraſtus & ferè Græci, princepſq; Pythagoras caulem eius cubitalē, & ſæpe duûm cubitorū, folijs porri ſylueſtris, anthericon uocauere: radicem uerò, id eſt, bulbos, aſphodelon noſtri illud albucum uocant & aſphodelon

haſtulam regiam. Ea eſt & caulis acinoſi, eius duo genera faciunt. Albuco eſt ſcapus cubitalis, et amplus, purus, leuis.

Albugo.] pen. prod. huius albuginis, f. g. (λεύκωμα, λεύκωσις,) Macula in oculo. Plin. lib. 20. cap. 5. Idem lib. 21. cap. 26. 2.

Albugo, cicatrix eſt oculorum altiuſcula, ſicut utiq; in ſummo nubecula. Hermol.

Albula, pen. corr. (θύβρις,) uulgò Teuero, fluuius Italiæ, ex Apœnino Romam fluens alio nomine Tyberis. Virgilius 8. Aeneid. 66.

A quo poſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus: amiſit uerum uetus Albula nomen. Plin. lib. 3. ca. 5. Liu. 1. Decad. lib. 1.

Albula, pro fluuio, maſculino genere protulit Martialis, Ouid. fœmino. 4. Faſt. 14.

& tanto eſt Albula pota deo.
Martialis lib. 12. ad Bætim, cui rector aquarum
Albula nauigerum per freta pandit iter.

Albulæ aquæ iuxta Romam uulneribus medentur: egelidæ hæ. Plin. lib. 31. cap. 2. Strabo lib. 5.

Itaq; in hoc ſignificato dicimus Albula Albulæ & Albulæ Albularum. Stat. lib. 1. Syl. 3. 15.

Illic ſulfureos cupit Albula mergere crines.

Albumen.] pen. prod. albuminis, pen. corr. g. n. (λεύκωμα) Album oui. Vitellus uerò quod in ouo croceum eſt. Plini. lib. 28. cap. 6.

Albunea, Albuneæ, (ἀλβούνεα,) nomen fontis, & ſyluæ in Tyburtinis montibus. Virg. 7. Aeneid. 17. Seruius: Albunea eſt in Tyburtinis altiſſimis montibus, dicta ab aquæ qualitate, quæ in illo fonte eſt. Vnde etiam nonnulli ipſam Leucotheam uolunt.

Albunea, decima Sibylla Tyburti colitur ut dea, iuxta ripas amnis Anienis, cuius in gurgite ſimulacrum inuentum eſſe dicitur, tenens in manu librum. Lactantius lib. 1. cap. 6.

Albunea reſonans. Horat. lib. 1. Carm. 7. 3. Acron: Albunea, delectabile nemus eſt, cōſecratum Albuneæ nymphæ, à qua & nomen accepit. Porphyr. Albuneam deam in regione Tyburtina fontis præſidem, & Virg. teſtis eſt in ſeptimo.

Alburnum.] huius alburni, (ϕλέως δένδρου,) quid ſit declarat Plin. lib. 16. cap. 38. his uerbis, Humor & cortici arborum eſt: qui ſanguis earum intelligi debet, non idem omnibus. Et paulò pòſt, Atq; in toto corpore arborū, ut reliquorum animalium cutis, ſanguis, caro, nerui, uenæ, oſſa, medullæ. Item paulò pòſt, Proximi pleriſq; adipes. Ii uocātur à colore alburnum: mollis ac peſſima pars ligni, etiam in robore facilè putreſcens, teredini obnoxia: quare ſemper amputabitur.

Alburnus, Lucaniæ mons à candore uerticis dictus. Virgilius 3. Georg. 29.

Eſt lucos Sylari circa, ilicibuſq; uirentem
Plurimus Alburnum uolitans, cui nomen Aſilo.

Alburnus, nomen piſcis apud Auſonium in Moſella,

Qui non & uirides uulgi ſolacia Tincas
Norit? & Alburnos prædam puerilibus hamis?

Albus.] adiectiuum, (λευκὸς, ἀργεννὸς, ἄργυφος,) Nomen eſt coloris notiſſimi. Sunt qui album à candido ſic diſtinguant: ut album pallori coniunctum ſit, quale eſt linteum: candidū ſplendori, ut uidemus in niue. Et certè hæc eſt utriuſq; propria ſignificatio: ſed ab autoribus ſæpe confunditur. Albo opponitur atrum: candido nigrum. Feſtus, Album quod nos dicimus, à Græco quod ἄλφον eſt appellatum. Sabini tamē Alpum dixerunt. Vnde credi poteſt nomen Alpium à candore niuium uocitatum. Virg. 3. Georg. -color deterrimus albis, De equis loquitur. Plaut. Capt. 11. 116.

Albo corpore & oculis nigris.

Album uinum. Plaut. Album an atrum uinum potas?

Album, (γραμματεῖον, λεύκωμα,) Pandect. lib. 50. titulus eſt: De albo ſcribēdo, in quo præcipitur, quo ordine ſcribi debeant Decurionum nomina. Vlpian. Decuriones in albo ita ſcriptos eſſe oportet, ut lege municipali præcipitur. Ibidem: In ſententijs quoq; dicendis idem ordo ſeruandus eſt, quem in albo ſcribendo diximus.

Album citharœdorum. Sueto. in Nerone, ca. 21. Sine mora nomen ſuū in albo profitentium citharœdorum iuſſit aſcribi.

Album iudicum. Suet. in Claudio Cæſare, cap. 16. Album iudicum appellat, in quo eorum nomina deſcripta erant, qui earum erant Decuriarum, quæ unoquoq; tempore iudicabant. Hæc Budæus.

Album iudicum, per metaphoram dictum à Plinio in præfatione, lib. 1. 25. Quum hanc operam condicerem, non eras in hoc albo. Alluſit enim ad morem eorum, qui cauſas acturi in foro, aut declamaturi, auditores corrogabant, quaſi futuros iudices eloquentiæ, aut facundiæ. Budæus.

Mittere in album iudicum. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.

Albo ſenatorio eradere aliquem. Cornel. Tacitus lib. 4.

Album prætoris. In lege prima De Edendo, Eum quoq; edere Labeo ait, qui producit aduerſarium ſuum ad album. Intelligendum eſt de albo prætoris, in quo edicta prætorum proponebantur: cuius crebra in iure mentio. Album uulgò matricula dicitur. ut Album Decurionum, & ſimilia. A quibuſdam matrix, à quibuſdam recentiorum Pyctatium: à Græcis λεύκωμα, quaſi album. Budæus.

Album ea quoq; tabula nominatur Ciceroni 2. de Orat. 28. in qua ſingulorum annorum acta literis mandabantur à Pontifice maximo: proponebaturq; domi eius, ut poteſtas eſſet populo cognoſcendi: ijq; nunc Annales maximi nominantur. Ex Hermolao. In eadē tabula, ſiue in alia eiuſmodi, etiā ſcribebantur ea, quæ ad ſacrorum ritum pertinebant. Vnde locutio illa, In album referre. Liu. 1. ab urbe 139. Omnia ea ex commentarijs regis Pontificem maximum in album relata proponere in publico iubet.

Albus, pro pallido, & per metaphoram pro anxio & ſolicito interdum accipitur. Martial. lib. 1. 51.

Non amet hanc uitam, quiſquis me non amat, opto:
Viuat & urbanis albus in officijs. Sipontinus, Quoniam, inquit, ob timorem ſanguis ab exterioribus partibus ad cor refugit, propter quod facies exalbeſcere uidetur: factum eſt ut album ſæpe pro pallido accipiamus.

Albus pro eo quòd uulgò beretinum uocant, ut eſt pilus aſinorū. Perſius. Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas. De auribus enim aſini loquitur.

Albus an ater ſis, neſcio. Solet dici de homine uehementer ignoto. Cice. Philipp. 2. 59. Et quidē uide, quàm te amarit is, qui albus aterúe fueris ignorans, fratris filium præterijt. Eraſmus.

Albo reti aliena captare bona. Plaut. in Perſa: Ne iſti faxim uſquam appareant, qui hic albo reti, aliena oppugnant bona. Rete uocat calumnias quadruplatorum, & paraſitorū. Album dixit, alludens ad codicillos, & dicas, ſyngraphaſq;, quibus lis intenditur peragiturq;. Nec omnino diſplicet, ut ad Album prætoris, quo leges & litium formulæ proponebantur, reſpexerit. Nam leges etiam Solon aranearum retibus ſimiles eſſe dixit. Eraſmus in Chiliad.

Album abſolutè poſitum pro albore. Virg. in Buc. Sparſis etiā nunc pellibus albo. Idem 3. Geor. Nec mihi diſpliceat maculis inſignis & albo.

Album oculi. Celſus lib. 7. cap. 7. Vbi albo ipſius oculi palpebra inhæſit. Idem lib. 2. cap. 8.

Album oui pro albumine, Abſolutè dicitur. Plin. lib. 20. cap. 11.3. Cum oui albo illitum. Sic idem ſæpe alibi. Celſus lib. 6. cap. 6. Oui & album, & uitellus.

Alba, dicimus felicia: ſicut infames, nigros: propterea quod Pythagoras aiebat id quod eſſet colore candido, ad boni naturam pertinere: quod atro, mali. Plutarchus in uita Periclis: Vniuerſam multitudinem partitus in octo partes, ſortibus utebatur: & cui contigiſſet alba faba, huic cæteris pugnantibus permittebat in conuiuijs atq; ocio agere. quapropter etiam aiunt eos, quibus res aliquæ ſuauiter ſuccedunt, eum diem album uocare, nimirum ab alba faba. Eraſmus in Chiliad.

Album & nigrum nouit. Duplicem in ſententiam accipi poteſt. Aut, Nouit diſcrimen recti, prauiq;: aut, Nouit id quod nemo uel indoctus ignorat. Nam euidentius eſt albi nigriq; diſcrimen, quàm ut quiſquam non uideat. Videtur eſſe tractum à priſcis illis mortalibus, qui duos tantùm naturales colores nouerant, album & nigrum, teſte Pompeio. Eraſmus in Chiliad.

Alba auis, pro re noua atq; auſpicata dixit M. Tullius in Epiſtolis familiaribus, lib. 7. 29. 4. fit hoc etiam frequẽtius, quàm ſolebat, quòd quaſi albam auem uidentur, bene ſentientem ciuem uidere. Quadrabit & in rem admodum rarã & inuſitatam, quòd aues perpaucæ ſint hoc colore. Ita Iuuenalis: Coruo quoq; rarior albo. Eraſmus in Chiliad.

Album calculum addere, id eſt, approbare. Inde ſumptũ, quòd antiquitus miſsis in urnam calculis, ita ferebantur à iudicibus ſententiæ, ut albis abſoluerent, nigris damnarent. Qui ſi fortè fuiſſent æquales, tamen liberabatur reus, eiusq; rei cauſam Ariſtoteles copioſiſsimè reddit in Problematibus. De calculorum more meminit Ouid. Metam. lib. 15. 9.

Plinius iunior: Confitebor & ipſum me & contubernales ab editione non abhorrere, ſi modo tu fortaſſe errori noſtro album calculum adieceris. Id eſt, ſi noſtrum hunc errorẽ tuo iudicio comprobaris. Eraſmus in Chiliad.

Albæ gallinæ filius, hoc eſt, feliciter natus. Iuuenalis, Quia tu gallinæ filius albæ. Vel quod læta atq; auſpicata Latini alba uocant, uel quod prouerbium alludit ad fatalem illam gallinam, de qua Suetonius in Galba, his quidem uerbis: Liuiæ olim ſtatim poſt Auguſti nuptias Veientanum ſuum reuiſenti, præteruolans aquila, gallinam albam, ramulum lauri roſtro tenentem demiſit in gremium. Quumq; nutriri alitem, ac pangi ramulum placuiſſet, tanta pullorum ſoboles prouenit, ut hodie quoq; ea uilla Ad gallinas uocetur. Cõuenit igitur adagium in eos, qui rara & fatali quadam felicitate ſucceſſuq; rerum utuntur. Huic diuerſum eſt illud apud eundẽ Iuuenalem, Nati infelicibus ouis. Eraſmus in Chiliad.

Albus Lucifer. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. ad finem.

Albus pallor. Horat. Epod. 7. 3.

Quadrigæ albæ. Plin. lib. 7. cap. 30. Platoni ſapientiæ antiſtiti Dionyſius Tyrannus, alias ſæuitiæ ſuperbiæq; natus, uittatã nauem miſit obuiam: ipſe quadrigis albis egredientem in littore excepit.

Alba ſenecta. Propertius lib. 3. eleg. 5. 5. Sparſerit integras alba ſenecta comas.

Alba ſtella Caſtoris & Pollucis. Horat. 1. Carm. 12. 6.

Acron: Alba, ſerena. Nam frequentius dum oritur, tempeſtates facit. ſed hîc proſperum poſuit.

Albulus, pen. corr. diminutiuũ, adiectiuũ. Catul. Epigrã. 27. 2. in Iulium Cæſarem, Vt albulus columbulus Dionæus.

Albarium ſiue opus albariũ, (κονίαμα,) Dicitur quod illinitur tectorio, quum paries pingendus non eſt: & ex pura calce fit. Plin. lib. 35. cap. 16. 3. Eademq; lacte diluta, & tectoriorum albaria interpolantur. Albarium opus. Plin. lib. 36. cap. 23. 4. Contra in albario opere, ut macerata calx ceu glutinum hæreat.

Albatus, pen. prod. adiectiuum (λευχείμων,) ut, Albatus homo. Id eſt, ueſtibus albis ornatus: cui contrariũ eſt atratus. Antiqui aũt feſtos dies albati ferè agebant. Horat. 2. Serm. 2. 13.

Ille repotia, natales, alioſue dierum

Feſtos albatus celebret. Cic. in Vatinium 24. quum ipſe epuli dominus Q. Arius albatus eſſet, tu in templum Caſtoris tecum C. Fidulo atrato cæteriſq; tuis furijs funeſtum intuliſti. Plin. lib. 8. cap. 41. Albati equi palmam occupauere.

Albatus, Minor magiſtratus, ab albo. Varro.

Albeo, albes, albui (λευκαίνομαι,) albere deriuatũ à nomine Albus ſignificat album eſſe. Virg. 12. Aeneid. Campiq; ingentes oſsibus albent. Plin. lib. 12. cap. 19. 7. Damnatur in primis molle cinnamomum, aut cui albet cortex.

Albentes comæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 6. & libro 2. de Arte 134.

Albentes equi. Plin. in. Paneg.

Albens oliua. Ouid. 11. Epiſt. 14.

Albentes roſæ. Ouid. 3. de Arte aman. 37.

Albentibus ſpumis fræna oblita. Ouid. 15. Metam. 104.

Albentes uilli. Ouid. 11. Metam. 36. de uillis interioribus auricularum aſininarum Midæ.

Albens uitta. Ouid. 5. Metam. 22. & lib. 15. 136.

Albeſco, albeſcis, (λευκαίνομαι,) albeſcere, Album fieri, aut album eſſe. Cic. 4. Acad. 189. Quodq; nunc quia à ſole collucet, albeſcit & uibrat. Virgil. 1. Georgicorum,

Flammarum longos à tergo albeſcere tractus.

Albeſcit fluctus in undis fractis. Sil. Ital. lib. 8. 85.

Albeſcit lux. Virg. 4. Aeneid. 118.

Regina è ſpeculis ut primùm albeſcere lucem

Vidit &c. Vbi Seruius: Hypallage eſt. Luce enim albeſcunt omnia, non lux albeſcit.

Albeſcit meſsis ariſtis maturis. Ouid. 5. Faſt. 72.

Albeſcens capillus, (λευκαινόμενος,) Horat. 3. Carm. 14. 5.

Albeſcentes undæ. Sil. Ital. lib. 8. 90.

Albico, albicas, pen. corr. (ὑπολευκαίνομαι,) albicare, Albere, ſiue album eſſe: ſed albere eſt rariſsimum, albicare frequentiſsimum. Plin. lib. 27. cap. 5. Mutat colorem, ſed ex nigro albicare incipit. Idem lib. 12. cap. 12. 4. Albicans caulis in purpura. Hora. 1. Car. 4. 1. Nec prata canis albicãt pruinis.

Albicatur, Candidatur & albeſcit. Varro Caue canem, Vbi riuus præcipitatur, in nemore deorſum rapitur, atq; offenſus aliquo à ſcopulo lapidoſo albicatur. Autor Nonius. Ex cuius interpretatione uidetur albicari eſſe paſsiuum: ſed quia albicare neutrum eſt: malim interpretari albicatur pro albicat, ut ſit deponens.

Albicus pen. corr. (ὑπόλευκος,) Aliquantulum albus. Columel. lib. 2. cap. 9. 11. Quod extrinſecus albidum, intus etiam cõſpicitur candidum, leue &c. Plinius Epiſt. 173. b. Color cæruleo albidior.

Albidum ulcus. Colum. lib. 5. cap. 26.

Albida ſpuma. Ouid. 3. Metamorph. 15.

Albitudo, penul. prod. (λευκότης,) Idem quod albor. Plautus Trinum. Vbi habitet item alterum ad ipſam capitis albitudinem.

Albor huius alboris, m. g. (λευκότης,) Verbale ab albeo, albes, ſicut candor à candeo. Eſt quod uulgò dicitur albedo. Varro. Qui uident alborem eius admirantur.

Albus ſpinus.] arbor eſt aculeata, pruni magnitudine, flore albo odorato, acinis quum pubeſcunt uiridibus, quũ maturuerunt, rubris, ligneo intus nucleolo. Sunt qui tradant hanc ſtirpem fulmine non ici, nec unquam de cœlo tangi. Aiunt quoque piſces marinos floris odore perculſos,

confeſtim corruptionis ſentire contagia. Vulgus deturbandis calculis utitur acino, ſingulari remedio ex uino, quẽ peculiari uocabulo Senellam nominat. Ruellius lib. 3. cap. 12

Albutius, antepenult. prod. Horat. lib. 2. Serm. Satyr. 2. 14. Porphyr. Hic eſt Albutius, qui & auarus, & elegans conuiuiorum apparator, ſæuus eſt habitus in ſeruos: qui ob cupiditatẽ nimiã habendi alienã uxorem, ſuam ueneno necauit.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicitq; ſcripſiſse Satyras Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum, ut Græca miſcentem uerba notat his uerbis, Græcum te Albuti quàm Romanũ, atq; Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem, in principio de Finibus.

Albutium alium Seneca in declamationibus dicit ſuo tempore fuiſſe nobilem declamatorem.

Albutius Silus, Nouarienſis Orator Romam uenit, receptus in Planci oratoris contubernium. Iam uerò ſenior ob uicium uomicæ, Nouariam redijt, conuocatãq; plebe cauſsis propter quas mori deſtinaſſet, in concione redditis, abſtinuit cibo. Ex Tranquillo.

Alcaea] alcææ (ἀλκαία) cauda propriè leonis. Plin. lib. 8. cap. 16. Nec in leone tantum intelligitur alcæa, ſed in equo item, & boue, & id genus alijs quæ utuntur cauda ut adiutorio. Callimachus abſurdè etiam in muſca alcæam poſuit. Cœlius lib. 7. cap. 28.

Alcæus (ἀλκαῖος) poeta Lyricus patria Mitylenæus, de quo Sappho Phaoni ſuo apud Ouid. 6.

Nec plus Alcæus, conſors patriæq;, lyræq;

Laudis habet: quamuis grandius ille ſonet.

De hoc meminit his uerbis Quintilianus lib. 10. cap. 1. Alcæus in parte operis aureo plectro meritò donatur, quia tyrannos inſectatur: multum etiam morib. confert: in eloquendo quoq; breuis, & magnificus, & diligens: Homero ſimilis ſed in luſus & in amores deſcendit, maioribus tamẽ aptior. Cic. quoq; 4. Tuſcul. 117. Fortis uir in ſua Republica cognitus, quæ de iuuenum amore ſcribit Alcæus? Idem lib. 1. de Nat. deor. 107. Nobis qui adoleſcentulis delectamur, etiam uitia ſæpè iucunda ſunt. Næuus in articulo pueri delectat Alcæum. At eſt corporis macula næuus: illi tamen hoc, lumen uidebatur. Strabo lib. 13. & Horatius lib. 1. Carm. 32. 2. qui eum dicit ferocem bello: quia res bellicas geſsit aduerſus tyrannos, & Pittacum Mitylenæũ uictum expulit, ut aiũt Acron, & Porphyr. Proinde pugnax dicitur Politiano

Alcæi camœnæ minaces. Horat. 4. Carm. 9. 2. Vbi Acron & Porphyrius, Minaces Alcæi camœnæ dictæ ſunt, quoniam adeò amarus fuit, ut auſteritate carminis ſui multos de ciuitate eijceret.

Alcæus ſonans auro plectro. Horat. 2. Carm. 13. 6.

Alcæus ab ortu uocatus eſt Alcmenæ filius, cui pòſt Herculis cognomen eſt inditum: non quòd propter Iunonem ſit gloriã adeptus, ſicut Omitres ait, ſed quia uirtutẽ priſci illius Herculis Aegyptij imitatus. Diodorus Siculus lib. 1. cap. 2.

Alcæus item fuit Amphitryonis pater, auus Herculis: unde Alcides dictus eſt.

Alcæus, Omphales & Herculis filius. Domit. Calder. in Sappho Ouidij.

Alcæus, Comœdiæ ueteris ſcriptor, à quo æditæ ſunt decem fabulæ. Domit. Cald. in Sappho Ouidij.

Alcaicum metrum (ἀλκαϊκὸν ἔπος) ab Alcæo poeta lyrico dictum eſt. Teſtis Acron in Horat. lib. 2. Carm. Ode 13. Cõſtat autem Alcaicum ex Epitrito ſecundo. Choriambis duobus, & Bacchio, quale eſt illud Horatij 1. Carm. 8. 1.

Oderit campum, patiens pulueris atq; ſolis.

Alcarmes] & Carmes lingua Punica uocatur Crocos, ſeu uermiculus, ex quo fit elegans ille rubor, & coccineus color, quem inde Carmaſinum dicimus, uulgò Cramoiſi. Ruellius lib. 2. cap. 136.

Alcathoe, penult. corrept. urbs fuit ut quidam putant, eadem cum Megara, de qua Ouid. lib. 8. Metamorph.

Alcathous, Pelopis filius, qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus Megaram uenit, occiſoq; leone, qui Cytheronius à loco [illegible]icebatur multoſq;, & in ijs Megarei regis filium Euippũ necauerat: aſcitus Megareo gener, in regno ſucceſsit. Author Direchidas. De hoc Alcathoo plura Pauſanias in Attica.

Alcea] alceæ, genus herbæ, Græcè (ἀλκέα) uulgò Biſmalua, malua ſaluatica, bon uiſchio, mal nauiſchio ſaluatico. Plin. lib. 27. cap. 4.

Alcedo] penult. longa, alcedinis fœm. gen. (ἀλκυὼν) Auis eſt ſic dicta quaſi algedo, quòd frigidiſsimis temporibus nidificet. Dicitur à Græcis Halcione. Vide ſuo loco. Plaut. Pœnulo 4. 134.

Iam hercle tu periſti: niſi illam mihi tam trãquillam facis,

Quàm mare eſt olim, quum alcedo pullos educit ſuos.

Alcedonia, alcedoniorum (ἀλκυονίδες) dicuntur ab alcedine ſicut ab halcyone, halcyonides, hoc eſt, tranquilli dies, quibus nidificant halcyones. Plaut. Caſin. 2. 25. Tranquillum eſt, alcedonia ſunt circa forum. Vbi interpres, Alcedonia, tranquilla tempora, uel tranquilli dies. Vide Halcyon.

Alces] alcis, ſeu Alce alces (ἄλκη) Græcorum more (ut ait in Plin. Hermol.) animal eſt à Gallia Trãſalpina, de quo ſic Cæſar 6. bel. Gal. 94. Sunt item quæ appellantur alces: harum eſt conſimilis capris figura, & uarietas pelliũ: ſed magnitudine paulò antecedunt, mutilæq; ſunt cornibus, & crura ſine nodis, articuliſq; habent, neq; quietis cauſa procumbunt: neq; ſi quò afflictæ caſu conciderunt, erigere ſeſe, aut ſubleuare poſſunt. His ſunt arbores pro cubilibus, ad eas ſe ſe applicant: atq; ita paulum modò reclinatæ quietem capiunt, quarum ex ueſtegijs: quum eſt animaduerſum à uenatoribus quò ſe recipere conſueuerint, omnes eo loco, aut à radicibus ſubruũt, aut abſcindunt arbores, tantum ut ſumma ſpecies earum ſtantiũ relinquatur. Huc quum ſe conſuetudine reclinauerint, infirmas arbores pondere affligunt, atq; unà ipſæ concidunt. Plin. lib. 8. cap. 15. Septentrio fert & equorum greges ferorum, ſicut aſinorum Aſia & Africa: præterea alcen, ni proceritas aurium & ceruicis diſtinguat, iumento ſimilem.

Alceſte (ἀλκέστη) ſiue Alceſtis, filia fuit Peliæ Theſſalorum regis: quæ perſuaſis à Medea ſororibus: ut Peliam patrem iugularent, ſola tantam impietatem abnuit. Hanc Iaſon mortuo Pelia nuptui dedit Admeto regi Theſſaliæ, ut teſtatur Diodorus Siculus libro 5. cap. 3. quæ pro uiri ſalute ſe morti tradidit. Nam rege ægrotante reſponſum fuit ab oraculo breui moriturum, niſi quis amicorũ pro eo morti ſe traderet. Quod quum omnes recuſarent, ipſa promptiſsimam ſe obtulit, cuius meminit Iuuenalis Satyr. 6.

Vide Admetus.

Alceſte pagaſæa, à Pagaſa urbe Theſſaliæ. Ouidius libro 3. de Arte amandi 4.

Alceſte Theſſala. Claudianus in laudibus Serenæ reginæ, Epigramm. 22. 3.

Alcetas, Tharypi filius, à quo in Pyrrhum uſque Achillis filium, quindecim uirorum generationes ſunt. Pauſanias in Attica.

Alcedas Macedo, propterea Chone denominatus eſt, ut inquit Polemon, quòd Chone ori inſerta, infuſum continuè uinum biberet. Steph. Niger in lib. de Nimio uitæ luxu.

Alcetes, Arymbæ filius, Aeacida fratre natu maior, Epirotarũ rex, ſed impotentis iracundiæ uir, atq; idcircò à patre expulſus, quum in Epirotas quoq; ſæuire, ac furere inciperet,

noctu conſpiratione facta, unà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto Epirotæ Pyrrhum Aeacidæ filium ſubſtituerunt. Pauſanias in Attrica.

Alchidas Rhodius, Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamauit, atq; in eo amoris ueſtigium reliquit. Plinius libro 36. cap. 5.

Alchippe, Marſorum oppidum, lacu Fucino hauſtum, conditum à Marſya duce Lydorum. Plin. lib. 3. cap. 12. Alij tamen Archippe ſcribunt.

Alchymia, Hac uoce Firmicus utitur 48.

Alcibiades (ἀλκιβιάδης) uir Athenienſis pulcherrimus, nobiliſſimus, & rei bellicæ peritiſſimus. Sed linguæ fuit balbutietis, & proinde taxatus ab Ariſtophane comico illo uerſiculo, ὅλας θεώχλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Author Plutarchus in Alcibiade.

Alcibiadis matri, Demarete nomen fuit. Plin. lib. 34. cap. 8.

Alcibiades famam apud Græcos in bibendo meruit. Plin. libro 34. cap. 22.

Alcida] alcidæ (ἀλκίδαι) fera ſtupenda, ex terra nata, plurimum ignis ex ore uomens, primum in Phrygia apparuit, regionem quandam comburens, quæ hucuſq; exuſta Phrygia dicta eſt. Deinde ad montem Taurum tranſcendens, ſyluas continuas uſq; ad Indos incendio uaſtauit. Poſtmodum per mare in Phœniciam reuerſa, ſyluas Libani incendit, perq; Aegyptum in Libyam profecta, ad loca peruenit occidua. Poſtremò ſyluis circa Ceraunia deſtructis, omniq; incenſa patria, quum homines partim flamma abſumpti eſſent, partim timore patriam linquentes ad remotiora diffugerent loca, Mineruam ferunt tum ſapientia, tum fortitudine, ac uiribus fretam, eam feram necaſſe, pellemq; pectori circundediſſe, tum ueſtitus tutelæq; corporis gratia, tum ad uirtutis partæq; gloriæ memoriam oſtendendam. At uerò Alcidæ mater Terra commota, deorum hoſtes, gigantes peperit: quos poſtmodum Iupiter Mineruæ Dionyſijq; ac cæterorum deorum ope deleuit. Author Diod. Sic. li. 4. ca. ult.

Alcidamas. pen. corr. Luctator inſignis. Stat. 10. Thebai. 99.

Alcidamas Eleates, philoſophus, ſcripſit de Muſica, diſcipulus Gorgiæ Leontini. author Suidas, Hũc inter ſcriptores Rhetoricæ annumerat Quintilianus lib. 3. cap. 1. Meminit Laertius in Protagora.

Alcidamus, rhetor antiquus in primis nobilis, qui mortis laudationem ſcripſit, authore Cicerone li. 1. Tuſc. quæſt. 188.

Alcides, penult. prod. (ἀλκείδης) Hercules dictus ab Alcæo auo, patre Amphytrionis, Seruio authore: Sanè Alciden, inquit, uolunt quidam dictum, ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id eſt, à uirtute, quod non procedit: quia à prima ætate hoc nomen habuit ab Alcæo patre Amphytrionis. De quo Charon apud Virgilium lib. Aeneid. 6. Nec uerò Alciden me ſum lætatus euntem Accepiſſe lacu, &c.

Clarus Alcides. Seneca.

Alcides cluſus tempora hiatu Cleonæo. Id eſt, habens caput tectum pelle leonis Cleonæi. Valer. Flac. Argonaut. 1.7.
Tale eſt illud Senecæ in Hercul. Oeth. Vallantq; feri tempora dentes.

Alcides deus. Seneca in Octauia 4.22.

Ferus Alcides. Stat. 8. Thebaid. 11.

Inſanus Alcides. Ouid. Epiſt. 9.27.

Lætus Alcides. Valer. Flac. Argonaut. lib. 3.95.

Pius Alcides. Stat. 6. Thebaid. 2.

Magnanimus Alcides. Lucan. lib. 4.123.

Magnus Alcides. Virg. 5. Aeneid. 82.

Alcides mortalis. Seneca in Hercul. Oeth. 15.10.

Trux Alcides. Martial. lib. 9. in Afrum.

Alcimachus, pictor nobilis. Plin. lib. 35. cap. 11. Alcimachus

pinxit Dioxippum, qui Pancratio Olympiæ citra pulueris iactum (quod uocant aconiti) uicit: coniti Nemea.

Alcimede, penul. cor. Phylaci filia. Fuit & Alcimede uxor Aeſonis, & Iaſonis mater, ut tradit Pherecides. Quanquã Homeri enarrator Aeſonem, ex Polymila Iaſonẽ genuiſſe ſcribit. Valer. Flac. 1. Argonaut. 61.

Alcimedon, penult. corr. proprium nobilis artificis cælatoris, cuius meminit Virgilius eclog. 3.

– pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcimus, orator omnium qui in Græcia tum florebant, eminentiſſimus. Diogenes Laert. lib. 2. in uita Stilponis.

Alcimus Lydorum rex, præcipua inſignis pietate ingenioq; mitiſſimo fuit. Proinde uniuerſo eius tempore Lydis altiſſima contigit pacis tranquillitas, & diuitiæ affluentiſſimæ: & ita quidem, ut intrepidè ageret unuſquiſq;, omninoq; citra inſidiarum ullum metum. Cœlius lib. 10. cap. 69.

Alcinous, penult. corr. (ἀλκίνοος) Nauſithoi filius teſte Homero lib. 7. Odyſſ. rex Phæacum in Corcyra inſula iuſtiſſimus, dicente Orpheo in Argonau. κραίνεσθαι δικαιότατος βασιλήων. Fuitq; diligens hortorum cultor. Quamobrem dixit Virgil. lib. 2. Georgic. Pomaq;, & Alcinoi ſyluæ. Id eſt, arbores pomiferæ. Huius meminit Ouid. Metamorph. 12. & Homerus in Odyſſea. Ferunt horum pomariorum tantam fuiſſe fertilitatem, ut maturis fructibus noui ſtatim ſuccederent. Stat. lib. 1. Sylu. 3.17.

Quid bifera Alcinoi laudem pomaria? uoſq;
Qui nunquam uacui prodiſtis in æthera rami?

Iuuenal. Satyr. 5. Meminit Plinius lib. 19. cap. 4.

Fuit item Alcinous Philoſophus Platonicus, qui epitomen compoſuit decretorum Platonis.

Alcinoi apologus. Dicitur de longis & anilibus fabulamentis. Refertur à Diogeniano, & Iulio Polluce li. 6. Sumptum ex Homeri Odyſſea, ubi Vlyſſes in conuiuio Alcinoi Phæacum regis, prodigioſas, ac deridiculas fabulas, & portentoſa mẽdacia commemorat de Lotophagis, Leſtrigonibus, Circe, Cyclopibus, atq; id genus alijs plurimis miraculis, fretus uidelicet Phæacum inſcitia: ut ſit Alcinoi apologus, ficta narratio apud Alcinoum habita. Hoc prouerbio uſus eſt Plato de Republica lib. 10. Haud tibi ſum narraturus Alcinoi apologum. Eraſmus in Chiliad.

Alcinous Corcyreus, ab inſula Corcyra, in qua regnauit. Martialis libro 8.

Alcippe (ἀλκίππη) Martis filia. De hac uide Pauſaniam in Attica.

Alcippe, mulier quæ elephantum peperit. Plin. lib. 7. cap. 3.

Alcippe, nomen eſt ruſticæ mulieris proprium, cuius ſæpè meminit Theocritus, & Virgil. eclog. 7.

Alcippus (ἄλκιππος) ciuis Lacedæmonius, is ex uxore Democrita duas ſuſcepit filias. Is quum & optimè ciuitati conſuleret, & ea ageret quæ è Republica eſſe intelligeret, eorũ inuidiam in ſe concitauit, qui aduerſas ei partes in Republica fouebant. Quorũ falſis ſermonibus perſuaſi Ephori, uelle Alcippũ leges diſſoluere, exilio uirũ multarunt. Itaq; exiuit ille Sparta. Democrita uerò uxor, quæ ſe uiro comitem unà cum filiab. præbere uellet, prohibita eſt. Quin & eius bona publicarũt: ne dos uirginibus ſupereſſet. Sed quũ nonnulli puellas ſibi ob paternam uirtutem uxores poſtularẽt, ſenatuſconſulto ab inimicis prohibiti ſunt uxores illas accipere: quippe qui de ipſarum matre uotũ dicerent auditũ, ut ſibi quã ocyſſimè liberi ex filiabus orirẽtur, qui patrẽ uindicarent. Quũ igitur undecũq; Democrita impugnaretur cõmunem quandã totius populi celebritatem obſeruauit, ad quam mos erat, unà cum uirginibus domeſticiſq; omnibus,

atq; infantibus mulieres conuenirent. Quæ uerò ex nobilitate eſſent, ſeorſum ipſæ à cæteris in magno quodam Androne pernoctabãt. Ibi illa gladio ſub ueſte accincta, comites ſecum filias educit, noctuq; in templum proficiſcitur: obſeruatoq; tempore, quo omnes myſterio interforent, quum occluſæ fores eſſent, magnam lignorum uim iuxta eas conſtipauit: quippe quæ ad manum præſtoq; forent, ad ſacrorum uſum conuecta. Tum ignem immiſit. Accurrentibus autem auxilio uiris, filias ipſa ſuas, tum ſeſe ipſam Democrita gladio interfecit. Quapropter quum minimè haberent, in quos iram effunderent, extra fines corpora Democritæ filiarumq; proijciunt. Quamobrem irato deo, ingens ille traditur Lacedæmone terræmotus extitiſſe. Plutarc. in Narrationibus amatorijs.

Alciſthene, pictricis nomen apud Plin. lib. 35. cap. 11.

Alciſthenes Sybarita, præ delicijs ueſtem huiuſmodi Reipubl. compoſuit, ut propoſita in Lacinio, quo uniuerſa Italia concurrebat, maximè omnium quæ propoſita ſunt, admirationi cunctis fuerit: quàm Dionyſius prius aſſecutus, Carthaginenſibus centum & uiginti talentis uendidit, ut Ariſtoteles tradit. Stephanus Niger in lib. de Nimio uitæ luxu.

Alcithoe, penul. corr. (ἀλκιθόη) mulier Thebana, Minei filia, quæ Bacchum eſſe Iouis filium negabat: alijsq; Thebanis mulieribus ſacra Bacchi celebrantibus, lanificio unà cum ſororibus & ancillis operam dabat. Ira itaq; Bacchi earum tela in hederam & uitem mutata, domoq; incenſa, ipſæ in ueſpertiliones ſunt conuerſæ. Ouid. 4. Metamorph. 1.

Alcmæon (ἀλκμαίων) Amphiarai uatis, & Eriphyles fuit filius. Huic Amphiaraus ad bellum Thebanum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eiq; futuræ mortis ſuæ uindictam reliquit: qui defuncto patre memor præcepti: ut in patrem pietatem ſeruaret, impius in matrem factus eſt, eamq; necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à cæteris additur. Quum poſtea ob matris cædem Alcmæon furijs agitaretur, ueniſſe eum ad fluuium Phlegeum, à quo luſtratus eſt. & quum filiam eiuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eriphyles fuerat, uxorem illam duxiſſe. Cæterum, quum aliquando ad Acheloum fluuium poſt ea tempora fortè ueniſſet, placuiſſetq; ipſi Callirhoe Acheloi filia, monile quod ſuperiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitum eſſe. Ad quod repetendum quũ proficiſceretur, à fratribus Alpheſibœæ, Themone, & Axione occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis uulneribus petiti, perierunt. Vel, ut Ouid. lib. 9. Metamorph. 84. uidetur ſentire, à filijs Callithoes, quos Iupiter natos, ſtatim deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt.

Amphiaraides Alcmæon, Amphiarai filius. Ouid. 2. Faſt. 9.

Amphilochi frater Alcmæon. Ouid. 2. de Remed. amoris 12.

Crudelis Alcmæon. Virg. 6. Aeneid. 89.

Alcmæon Crotoniates, Pirithi filius, Pythagoræ auditor, plurimum tamen in medicina uerſatus, uidetur primus de naturæ ratione ſcripſiſſe, ut Phauorinus in omnimoda tradit hiſtoria. Animam dixit immortalem, moueriq; modo Solis. Diogenes Laertius lib. 8.

Alcman (ἀλκμάν) poeta Lyricus Laconicus ſiue Meſſenius Damante patre genitus circa Olymp. 27. inuentor amatorij carminis ſcripſit lingua Dorica. Author Suidas. Is morbo pediculari perijt, ut ſcribit Aelianus: qui & eum dicit fuiſſe Ageſidis ſeruum, ſed propter ingenium libertate donatum. Quod autem ad morbum pedicularẽ attinet, teſtatur & Plin. lib. 11. cap. 33. uide Diodorũ Siculũ li. 5. ca. 6.

Alcmena (ἀλκμήνη) penult. prod. Electrionis filia, & Amphitryonis uxor, ex qua Iupiter genuit Herculem. Ouidius 9. Metamorph. 5.

Alcmene Argolis. Id eſt, Alcmena Argiua. Ouid. 9. Metam. 63

Alcmena genitrix Alcidæ. Sillius Ital. lib. 8.

Alcmena mater Herculea. Statius lib. 10. Thebaid.

Alcon, nomen uiri proprium. Stat. lib. 10. Thebaid. 112.
– ſequitur Siconius Alcon.

Alcon, faber argentarius, à patria Myleus cognominatus. Ouidius li. 13. Metamorph. 137. de cratere, quem Anius rex Deli dedit Aeneæ.

Alcon (ἄλκων) Cretenſis ſagittarius, cuius quum filium draco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, ut ea currens in ſerpentis deficeret uulnere, nec trãſiret in filium. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij eclog. 5.2.
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Alcon Saguntinus, in conſcijs Saguntinis qui tum obſidione premebantur, precibus aliquid moturum ſe ratus, quum ad Annibalem noctu tranſijſſet, poſtquam nihil lacrymæ mouebant, conditioneſq; triſtes, ut ab irato uictore ferebantur, transfuga ex oratore factus apud hoſtem manſit, moriturum affirmans, qui ſub conditionibus his de pace ageret. Liuius 3. Decad. lib. 1.

Alcyone (ἀλκυόνη) Atlantis filia ex Pleione, ut ſcribit Bocatius de Genealogia Deorum lib. 4.

Alcyone uxor Cæycis. Vide Halcyon.

Alea] aleæ (πεττεία, πεσσεία, κυβεία) Eſt omnis ludus magna ex parte in fortunæ uarietate conſiſtens, ſed propriè dicitur de teſſeris. Plin. lib. 14. cap. 22. Alius quantum alea quæſierit, tantum bibit. Cic. in Catil. 32. Quod ſi in uino & alea comeſſationes ſolum, & ſcorta quærerẽt, eſſent illi quidem deſperandi. Martialis de Nucibus:

Alea parua nuces, & non damnoſa uidetur,
Sæpè tamen pueris abſtulit illa nates.

Alea pro fortuna. Liuius, Nec tam celerem aleam uniuerſi certaminis cernens. Cic. 2. de Diuinat. 53. Non perſpicitis aleam quandam ineſſe hoſtijs deligendis.

Alea non modò pro fortuna: ſed etiam pro dubitatione, & periculo ponitur. Plin. in præfatione lib. 1. Vtitur illa & M. Tullius, extra omnem ingenij aleam poſitus. Hoc eſt, extra omnem dubitationem, & extra omne periculum ut aliquis ei ingenio præferatur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 4.2. Quare ſi ſalubritas non eſt, cultura non aliud eſt, quàm alea domini uitæ, ac rei familiaris. Columel. in præfat. libro 1. Maris & negotiationis alea.

Aleã Palamedes in caſtris Græcorum contra Troianos reperit, dum ocia miles ageret, ut Author eſt Philoſt. in Heroicis Volater. lib. 29. Philolog. Cœlius tamen lib. 2. cap. 14. & aleæ, & teſſerarũ, & pilæ luſum Lydijs inuentionẽ tribuit.

Alea fati, id eſt, periculum & caſus incertus. Lucan. lib. 6.2.

Alearum ludo ſimilem eſſe uitam humanam dixit Plato, teſte Plutarcho. Ad quod reſpexiſſe uidetur Terentius in Adelphis, uitam hominum perinde dicens eſſe, quaſi quum ludas teſſeris: ut quod iactu non cecidit id arte ut corrigas.

Blanda alea. Ouid. 1. de Ponto eleg. 6.10.

Damnoſa alea. Martial. lib. 14. de Nucibus. Iuuen. Saty. 14. 1

Fallax alea. Quid. 4. de Ponto eleg. 2.9.

Feſtiua & honeſta alea luſitare. Gell. lib. 18. cap. 13.

Alea pernox, in qua auiditate lucri pernoctatur. Iuuenalis Satyra 8.2.

Præceps alea. Horat. lib. 1. epiſt. 19.5.

Turpis alea. Iuuenalis Satyr. 11.

Vetita legibus alea. Horat. 3. Carm. 24.12.

Periculoſa alea. Horat. 2. Carm. 1.2.

Aleam adire. Seneca de Ben. lib. 3. cap. 11. Itaq; ut æquiore animo adirent aleam, danda illis aliqua poteſtas fuit.

Alea decoquit. Perſius Satyr.

Hic campo indulget, hunc alea decoquit.

Aleam emere, hoc eſt, incertum rerum euentum, quod fit quum captus piſcium, uel auium, uel miſsilium emitur. Pomp. in lege Nec emptio. De contrah. empt. & uendit. Pandect. lib. 18. & Paul. in lege Quum hæreditatem, de Hæred. uel act. uend. libro eodem.

Aleam iacere. Eſt rem periclitari, fortunæq; arbitrio committere: ſiquidem alea, fortunæ ludus eſt magis, quàm artis. Eraſmus.

Aleam ſequi. Varro: Sequentes aleam, non rationem. Id eſt, euentus ancipitis expectationem.

Ire in dubiam ſeruitij imperijq; aleam. Liu. 1. ab urbe 96. Id eſt, anceps fortuna eſt, dubiusq; euentus, utrum dominaturi, an ſeruituri ſimus.

Aleator, pen. prod. (κυβευτὴς) denominatium ab alea, qui ludum aleæ, quaſi artem quandam exercet. Cic. in Catill. 42. In his gregibus omnes aleatores, &c. Idem 2. Philipp. 77. Domus erat aleatoribus referta, plena ebriorum.

Aleatorius, adiectiuum (κυβευτικὸς) quod ad aleam pertinet Cic. 2. Philipp. 77. Suggerebantur etiam ſæpè, non enim ſemper iſte felix, damna aleatoria.

Aleatorium forum, apud Suetonium in Auguſto cap. 71. Luſimus per omnes dies, forumq; aleatorium calfecimus. Verba ſunt Auguſti.

Ritus aleatorius, apud Gellium lib. 18. cap. 13.

Alebas, alebæ, penul. prod. (ἀλεύβας) nomen proprium uiri, qui apud Lariſſam Theſsaliæ urbem crudeliſsimè regnans, ſatellites adhibuit, à quibus tandem eſt interfectus. Ouidius in Ibin 66.

Quosq; putas fidos, ut Lariſſæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alec] Vide Halec. Vide Mena piſcis.

Alecto (ἀληκτὼ una eſt ex tribus furijs. Tres enim à poetis deſcribuntur, Alecto, Megæra, & Tiſiphone. Porrò Furiæ dicuntur à poetis filiæ Acherontis, & Noctis, ut notant Virgilij interpretes. Orpheus in hymnis canit eas eſſe Plutonis et Proſerpinæ filias. Alecto ἀληκτὼ interpretatur irrequieta, non deſinens, ab α priuatiua particula, & λήγω quieſco, deſino, ceſſo. quòd nullum ſcelus inultum prætereat.

Alectus alæ ſtridentes anguibus. Virgil. 7. Aeneid. 113.

Alectus alæ Stygiæ. Virg. 7. Aeneid. 96. Idem eas appellat fuſcas, libro eodem 82.

Alectus oculi flammei. Virg. 7. Aeneid. 90.

Alectus os rabidum. Virg. 7. Aeneid. 91.

Alectus uox rabida. Claudian. lib. 1. in Ruffinum 9.

Alecto facie torua, & membris furialibus. Virg. 7. Aeneid. 83.

Atra Alecto. Virg. 7. Aeneid. 66.

Sata Nocte Alecto. Id eſt, Noctis filia. Virg. 7. Aeneid. 66.

Atrox Alecto. Claud. lib. 1. in Ruffinum 5.

Cocytia Alecto. Virg. 7. Aeneid. 96.

Dea Alecto. Virg. 7. Aeneid. 70.

Erinnys Alecto. Virg. 7. Aeneid. 90.

Infecta uenenis Alecto. Virg. 7. Aeneid. 69.

Inuiſa Alecto. Claud. lib. 1. de raptu Proſerp. 56.

Luctifica Alecto. Virg. 7. Aeneid. 65.

Sæua Alecto. Virg. 7. Aeneid. 103.

Torquata colubris Alecto. Ouidius 2. epiſt. 24.

Triſtis Alecto. Virg. 7. Aeneid. 82.

Alecto cincta facibus atris. Claud. lib. 1. in Ruffinum 10.

Alecto mugit cruentum. Claud. lib. 1. in Ruffin. 14.

Alectoria] huius alectoriæ, Lapis qui in uentriculo galli inuenitur. Gallus enim, ἀλέκτωρ dicitur. Plin. libr. 37. cap. 10. 5. Alectorias uocant in uentriculis gallinaceorum inuentas, cryſtallina ſpecie, magnitudine fabæ: quibus Milonem Crotonienſem uſum in certaminibus, inuictum fuiſſe uideri uolunt.

Alegenor, unus fuit filiorum Boethi: quatuor enim fuerũt, Hippodamus, Electrion, Archilycus, Alegenor, teſte Diod. li. 5.

Aleius campus (ἀλήϊον πεδίον) Strabo prope Mallũ & Magarſa conſtituit. Meminit & Plinius in Ciliciæ ſitu. Mentionem facit in Bellerophontis fabella Homerus. Expoſuit Euſtathius, & ab errore quidem nuncupatos interpretatur, quia ἀλᾶσθαι Græcorum lingua, errare ſit: quoniam per eos aberraret primùm excuſſus Pegaſo Bellerophõtes. Sunt qui campos uacuos Latinè ſint interpretati. Nec deſunt ex Græcis, qui Aleios dici campos putent nõ ab errore, ſed ab oppido quod Alas nuncuparetur: adduntq;, inter Pinarum & Cydnum amnes collocari. Cœlius lib. 9. cap. 47.

Alemanni (ἀλεμάννοι) ſunt Germani, dicti à Manno Teutonis dei filio, uel ab Alemanno fluuio.

Alemannus non à Lemano lacu, aut ab Alemanno fluuio dictos putat Quadratus rerum Germanicarum aut ſcriptor apud Agathium: ſed quòd pleriq; Germaniarum populi in unum coierint. Siquidem Al Germanica lingua id ſignificat quod Omnis: Man uerò, id quod homo, ut dicti ſint Almanni, quaſi omnis generis hominum colluuio & confuſanea permiſtio. Alij ſic dictos putant, quòd toti uiri eſſent, & bellatores fortiſsimi.

Alemanni, teſte Aſinio uiro Italico, qui res Germanorum diligenter perſcripſit, in Germania genus aduẽtitium eſt ex uaria colluuie gentium: quod ſanè nomen indicat ἀλέμεναι, Id eſt, errare. Hos Theodoricus Gothorum rex tributarios imperio fecit: deinde in Francorum uenere poteſtatẽ, ut tradit Agathius Græcus author. Volaterr. lib. 7. Geogra.

Alemanni aliter uocantur Teutones, Teutoni, à Teutone deo, quem uenerabantur. Lucan. li. 6. Cantaber exiguis, aut lõgis Teutonus armis. Germani porrò dicuntur, quòd uicini ſint Belgis. Item & Germanici, ut tradit Suetonius in Auguſto: ut tamen in quibuſdam Pannonicis & Germanicis, aut interueniret, aut non longè abeſſet. Rhenicolæ dicuntur quòd habitent ad Rhenum fluuium.

Alemãnia (ἀλεμαννίας) regio Alemãnorũ. Claud. 7. Panc. 90 Imploratq; tuum ſupplex Alemannia nomen.

Alemannus, fluuius apud Ryſios, originẽ à Rubro caſtro (Rotenburg) trahens. Hic ad Kelheim oppidum iungitur Danubio. Vulgò Altmola uel Altmyl appellatur. Calep.

Aleo] aleonis, maſc. gen. Idem quod aleator, teſte Feſto. Neuio & Publ. Mimographo (κυβευτὴς.)

Aleria, Corſicæ colonia à Sylla dictatore deducta. Pli. li. 3. ca. 6

Ales] alitis, pen. cor. abſolutè poſitũ (ὄρνις, οἰωνὸς) Auis dicta ab alarum magnitudine. Sunt enim alites propriè maiores aues, ut gallinæ, anſeres, cornices, corui, grues. Plin. lib. 10. cap. 19. Nunc de ſecundo ordine dicamus, qui in duas diuiditur ſpecies, oſcines & alites. Illarum generi cantus oris. his magnitudo differentiam dedit. Hoc nomen propriè fœmininum eſt. Martial. Alitis eximiæ cauda ſuperba fuit. Id eſt, pauonis. Sic ubiq; Plin. quantũ quidẽ obſeruare potui. Poeticè tamẽ & in maſculino legitur. Virg. Aen. 12. 50 Nãq; uolãs rubra fuluus Iouis ales in æthra. Id eſt, Aquila.

Alituũ, genitiuus pluralis per epentheſim, pro alitũ. Virg. li. 1 Alituum, pecudumq; genus ſopor altus habebat.

Ales & auis. Cic. 1. de Diuin. 195. Eademq; efficit in auibus diuina mens, ut tũ huc, tum illuc uolent alites. Idem 2. de Nat. deor. 239. Aues quaſdã, & alites, et oſcines, ut noſtri Augures appellãt.

Palladis ales, pro Noctua. Ouid. 2. Faſt. 18.

Pandionis ales. Ouid. ad Piſonem 16. Hirundinem intelligit, aut Luſciniam. Progne ſiquidem & Philomela filiæ fuerunt Pandionis.

Phaſidis

Phaſidis ales, pro Phaſiano. Stat. lib. 4. Sylu. 6. 2.

Cyllenius ales, pro Mercurio. Claud. li. 1. de rapt. Proſerp. 16.

Cythercia ales, pro Columba. Sil. Ital. lib. 3. 138. Eſt enim Veneri dicata.

Daulias ales, pro Philomela ſiue Luſcinia, à Daulide oppido. Seneca in Hercul. Oeth. 3. 4.

Phœbeius ales, pro Coruo. Ouid. 2. Metamorph. 109.

Tegeaticus ales, pro Mercurio. Stat. lib. 5. Sylu. 1. 21.

Titanius ales, pro Phœnice. Claud. Epigram. 3. 2.

Argentea ales, id eſt, alba. Ouid. 2. Metamorph. 108.

Ales auida, pro Vulture iecur Tityi iugiter excedente. Seneca in Herc. fur. 13. 14. & in Agamem. 1. 4.

Canorus ales, pro Cygno. Horat. 2. Carm. 20. 3.

Criſtatus ales, pro Gallo. Ouid. 1. Faſt. 91.

Flammiger ales, pro Aquila quæ Iouis fulminibus ſeruit, ut exponit Lactantius. Stat. 8. Thebaid. 131.

Fuluus ales Iouis, pro Aquila. Virgil. 12. Aeneid. 50.

Impiger ales, pro Mercurio. Stat. 1. Thebaid. 59.

Interritus ales. Sil. Ital. 5. 18.

Longæua ales, pro Phœnice. Claud. de Rapt. Proſerp. li. 2. 17.

Lugubris ales. pro malo & infelici auſpicio, ut interpretatur Acron. Horat. 3. Carm. 3. 13.

Mala ales, pro malo auſpicio, ut exponunt Acron & Porphy. Horat. Epod. 10. 1.

Matutinæ aues. Propert. lib. 1. eleg. 15. 10.

Miſerabilis ales. Ouid. 11. Metamorph. 147.

Occinentes alites. Catul. epigram. 22. 1.

Potiore alite aliquid facere, id eſt, meliori auſpicio. Horat. 4. Carm. 6. 5

Regia ales, pro Aquila. Ouid. 4. Metam. 73.

Sæua ales. Senec. in Oedipo 12. 3.

Secunda alite aliquid facere, id eſt, proſperò auſpicio, ut interpretatur Porphyrio, Horat. Epod. 16. 5.

Secundis alitibus procedere, id eſt, felici & proſpero auſpicio. Claudian. Panegyr. 6. 2.

Vaſta ales, pro Struthiocamelo. Claud. in Eutropiũ lib. 2. 62.

Delata pennis ales in aliquem locum. Lucret. lib. 6. 165.

Lapſa ales ab aere, pro aue deorſum uolante. Virg. 1. Aen. 80.

Ales, adiectiuum omnis generis (ὠκύς) ponitur à Poetis pro ueloci. Sillius, Alite uectus equo. Virgil. 8. Aeneid.
– ignis & alitis auſtri.

Ales, item adiectiuè poſitum pro alatus, id eſt, alas habens. Cic. 1. de Inuent. 36. Angues ingentes, alites, iuncti iugo; poeticum eſt.

Ales auis. Cic. 2. de Nat. deor. 165.

Currus ales. Senec. in Medea, ad finem.

Deus ales, pro Mercurio. (alato.

Equus ales. Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 11. 5. pro Pegaſo equo

Paſſus ales, Velox. Ouid. 10. Metamorph. 117.
– paſſu uolat alite uirgo.

Pegaſus ales. Horat. 4. Carm. 11. 6.

Planta ales Hoc eſt, uelox. Sill. Ital. lib. 4. 68.

Plumbum ales, pro glande plumbea, quæ funda emittitur in hoſtem. Sil. Ital. lib. 3. 74.

Aleſco] aleſcis (πολυθύνομαι) aleſcere, antiquum uerbum, ab alo, alis, idem quod nutricari, creſcere. Vnde fit Coaleſcere uſitatum uerbum pro concreſcere. Varro 1. de Re ruſt. cap. 44. 3. Quæ nata ſunt, inquit, in fundo aleſcunt, adulta concipiunt. Ibidem ca. 2. 5. Quemadmodum quicquam ſeri, aut aleſcere, aut metiri poſsit? Idem lib. 2. cap. 4. 17. Quòd neq; mater ſola poteſt ſufferre lac, neque congenerati aleſcendo roborari.

Aleſcendi cacumen tangere. Lucret. lib. 2. 227.

Aleſium eſt, quod nunc Aleſiæum uocant, locus ad Amphilochidem proximus, in qua omnibus menſibus accolæ forum congregant. Iacet autem in uia montana, qua ex Elide ad Olympiam commeatur. Prioribus autem ſeculis agri Piſæi ciuitas fuit, alias alio modo uariatis locorum terminis propter Imperatorum permutationes. Volater. lib. 9. Geogra.

Aleſius, mons Arcadiæ prope Mantineam, ſic ab errore Rheæ nuncupatus. Pauſanias apud Cœlium lib. 9. cap. 47.

Aleſus, penul. prod. nomen uiri proprium. Vide Alſium.

Aletium, oppidum Salentinorum in Italia, authore Ptolemæo, & Plin. lib. 3. cap. 11.

Aletini, Salentinorũ populi, Pli. li. 3. ca. 11.

Aletrinates, Italiæ populi. Plin. li. 3. ca. 5. Aletrini, apud eundẽ (li. 3. ca. 11.

Aletudo] penult. prod. Corporis pinguedo. Author Feſtus uerbale ab alendo, ſed obſoletum.

Aleus, Alphidantis filius, qui Mineruæ templum cõdidit apud Tegeam Arcadiæ urbem, authore Pauſania.

Aleus adiectiuũ (ἀλεύς) ut Alea Minerua. Stat. 4. Theb. 58.

Alex] alecis. pen. longa f. g. ſine plurali, Genus eſt liquaminis, quod Plinius muriæ uitium appellat lib. 31. cap. 8. 2.

Alex (ἄλεξ) fluuius Rheginum agrum à Locrenſi diſterminans, per uallem profundam curſum habet. Strabo lib. 6. apud quem ſcribitur Alex, alecis, apud Theocritum uerò Ales, aletis. Hic fluuius Plinio Carcinas appellatur: Pauſaniæ & Aeliano Cecinus. Volaterra.

Alexamenus Aetolus, Nabidis tyranni Lacedæmonij interfector, mox ab Lacedæmonijs ipſis in regia obtruncatus. Liu. 4. Decadis lib. 5.

Alexander Aphrodiſeus (ἀλέξανδρος ἀφροδισιεύς) ſub Seuero & Antonino philoſophiam profeſſus, primus omniũ Ariſtotelem antea uiris doctis magis laudatum, quàm intellectum, commentarijs enarrauit: è cuius ſchola uiri docti emanarũt, Themiſtius, Ammonius, Simplicius, Philoponus, Olympiodorus, Ariſtotelis omnes cõmentatores. Volater.

Alexãder Aetolus, poeta egregius, in libro qui inſcribitur Muſæ, refert quanto ſtudio populus Epheſius dedicato templo Dianæ curauerit præmijs propoſitis, ut qui tunc erant poetæ ingenioſiſsimi, in deam carmina diuerſa componerent. Macrob. Saturn. lib. 5. cap. 22.

Alexander Aetolus, ex ciuitate Pleũronis, poeta Tragicus inter ſeptem cõnumeratus eorũ, qui cognominati ſunt Pleias. Suidas & Volater. Eius meminit & Strabo lib. 14.

Alexãder Epheſius, qui Lychnus eſt cognominatus, orator magnus eſt habitus, & in Republica uerſatus, & hiſtoriam ſcripſit, & carmina, in quibus de cæleſtibus tractat, & terras continentes deſcribit. Author Strabo lib. 14.

Alexander Grammaticus, Aſclepiadæ filius, ex Cotiæo Phrygiæ oppido, de uaria hiſtoria ſiue materia uiginti quatuor ſcripſit uolumina, peritiſsimus ætatis ſuæ uir. Hermolaus in Plin. lib. 5. cap. ult.

Alexander è Seleucia Ciliciæ, magiſter epiſtolarũ græcarum M. Antonini principis, Herodis æqualis, docuit Romæ & Athenis, cognominatus πηλοπλάτων. Volaterr.

Alexander Magnus (ἀλέξανδρος ὁ μέγας) Philippi Macedonum regis & Olympiadis filius, forma fuit ſupra hominem auguſtiore, ceruice celſa, lætis oculis, et illuſtribus, malis ad gratiam rubeſcentibus, reliquis corporis lineamentis non ſine maieſtate quadã decorus. Peragrauit orbem, rectorib. Ariſtotele & Calliſthene uſus. Subegit Aſiam, Armeniã, Iberniã, Albaniã, Cappadociã, Syriam, Aegyptũ. Taurũ, Caucaſumq; montes tranſgreſſus eſt. Bactros domuit: Medis, & Perſis imperauit. Cœpit Indiam, emenſus omnia ad quæ Liber & Hercules acceſſerant. Victor omnium, uino & ira uictus, morbo uinolentiæ apud Babylonem exemptus eſt. Solinus cap. 14. Eius geſta multi præter Plutarchum apud Græcos ſcripſere: apud Latinos Quint. Curtius.

Alexandri

Alexandri ferula quid ſit, docet his uerbis Strabo lib. 13.

Alexander Homeri ſtudioſus fuit: unde etiam Homericæ poeſeos emendatio quædam fertur, quæ ex Alexandri ferula dicitur cum Caliſthene & Anaparcho. Is enim quædam adnotauit, quæ poſtea in ferulam coniecit quam in Perſica gaza inuenerat ſumptuosè inſtructam.

Eandem ſententiam habet Plin. lib. 7. cap. 37. & Cicero ad Luceium lib. 5. 12. 23.

Fortis Alexander. Horat. lib. 2. epiſt. 1. 49.

Magnus Alexander. Horat. lib. 2. epiſt. 1. 47.

Alexander Mileſius Polyhiſtor cognominatus, libertus Cornel. Lentuli, Grammaticus, Romæ docuit. Syllæ temporibus extinctus eſt ex incendio domus apud Laurentes, Suidas & Volaterranus.

Alexander Pheræus in Theſſalia tyrannidem apud Pheræos exercuit. De hoc Cic. lib. 2. Offic. 34. Quid Alexandrum, inquit, Pheræum quo animo uixiſſe arbitramur? qui quum uxorem Theben admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum ueniens, barbarum, & eum quidem compunctum notis Threicijs, diſtricto gladio iubebat anteire: præmittebatq; de ſtipatoribus ſuis, qui ſcrutarentur arculas muliebres, & nequod in ueſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum, qui fideliorem & barbarum & ſtigmaticū putaret, quàm coniugem. Nec eum fefellit opinio, ab ea enim eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicionem interfectus. Rurſum 1. de Diuin. 94. Ouid. quoq; in Ibin 65.

Inque tuo thalamo iuguleris more Pheræi,
Qui datus eſt leto coniugis enſe ſuæ.

Meminit & Valerius Maximus lib. 9. cap. 14.

Alexandra, quæ & Caſſandra dicta eſt, Priami filia, ac uates. Eius nomine Lycophronis inſcribitur poema de Alexandro Paride. Volaterr.

Alexandra, Alexandri Iudæorum regis uxor, cui uir moriens adminiſtrationem regni reliquit. Egeſippus lib. 1. cap. 12. de Excidio Hieroſolym.

Alexandria, penul. prod. (ἀλεξάνδρεια) nomen eſt trium urbium ab Alexandro Macedone conditarum. Siquidem una eſt in Aegypto, ad oſtium Nili ſita, quod à nonnullis Canopicum dicitur, ut ſcribit Solinus ca. 45. Hanc deſcribit ampliſſimè Strabo lib. 17. Arrianus lib. 3. Ammianus lib. 22. Curtius lib. 5. Plin. lib. 5. cap. 10. Aliam eodē nomine condidit idem rex in Aſia, aliā item in Schythia ſuper Tanaim. Dicitur item Alexandrea, è producta, Propertius lib. 3. eleg. 11. 7. Noxia Alexandrea, dolis aptiſſima tellus. Sic Horat. 4. Carm. 14. 7. Eſt præterea Alexandria urbs Liguriæ ab Alexandro Pontifice condita.

Alexandria Aegypti, hodie Scanderia uulgò dicitur à Turcis.

Alexandria, urbs Troadis, Romanorum colonia, olim Troas Antigonia dicta. Plin. lib. 5. cap. 30.

Alexandria, penult. prod. nomen eſt agonis. Strabo lib. 14. Chalcidibus lucus imminet, Alexandro Philippi filio dicatus. Hoc in loco certamen Alexandria nuncupatum, ab uniuerſa Ionia celebratur.

Alexandrinus, adiectiuum (ἀλεξανδρεὺς) Quintil. lib. 1. ca. 2. 7. Ne Alexandrinis quidem delicijs uerba permittenda riſu & oſculo excipimus.

Alexandropolis, pen. cor. Parthorum ciuitas, ſic dicta ab Alexandro Magno conditore, ut author eſt Plin. li. 6. cap. 25.

Alexia, Ptolemæo Rigiacum (ῥιγίακον) Alexiam appellat Diodorus Siculus lib. 5. ab Hercule conditam totius Celticæ metropolim, uulgò hodie hæc ciuitas uocatur in Burgundia, Lauſſois. Eam Cæſar longa obſidione oppugnauit. bel. Gall. lib. 7.

Alexicacus] (ἀλεξίκακος) In malis adiutor, defenſor, malorum auerſor ac depulſor, hominum defenſor. Epithetō Herculis & Apollinis. Pauſanias in Attica, Alexicaci Apollinis ſimulacrū effinxit Calamis. Id deo nomen inditū aiūt, quòd peſtilentia, quū bello Peloponneſiaco in Attica graſſaretur, oraculo Delphis reddito, populum liberauit.

Alexicaci dæmones à ueteribus dicebantur, qui noxas & diras arcere amoliriq; exiſtimabantur: qui & Apopompæi, & Apotropæi, Lyſij quoque, & Phyxij appellabantur. Bud. & Cœlius lib. 1. cap. 32.

Alexipharmacon] alexipharmaci, penult. corre. neu. ge. (ἀλεξιφάρμακον) eſt genus pharmaci: quod nomen interpretari poteſt Auxiliare medicamentum, ſiue Remedium cum auxilio. Plin. lib. 21. cap. 20. 9. Nec magis alia herba conuenit medicamento, quod alexipharmacon uocant.

Alexis, Aſinij Pollionis ſeruus, ſic dictus quaſi ſine reſponſione ac ſuperbus, quem Virgilius rogatus ad prandium, quum uidiſſet in miniſterio omnium pulcherrimū, dilexit, cumq; dono accepit. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij:

Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexin.

Alexis, ſtatuarius nobilis, Polycleti diſcipulus. Pli. li. 34. ca. 8.

Alexis, amanuenſis Attici. Cic. ad Atticum lib. 7. epiſto. 122. 3. Et lib. 16. epiſt. 339. 1. Iterum lib. 7. epiſt. 127. 9.

Alga] algæ (φῦκος, θαλάσσιον) Herba quæ naſcitur in aquis marinis. Plin. Littus non arenoſum, ſed alga & fluuiorum ſordibus plenum. Horat. 2. Serm. 5. 2. Et genus & uirtus, niſi cum re uilior alga eſt. Sic Virgil. 7. Eclog. 9.

Alga inutilis. Horat. 3. Carm. 17. 2.

Alga marina. Palladius.

Alga mollis. Valerius Flac. lib. 1. Argonaut. 51.

Rubra alga. Claudian. epigram. 4. de Magnete.

Viridis alga, Claud. in Ruffinum lib. 1. uerſ. ult.

Algenſis & hoc algenſe. Plin. lib. 9. cap. 27. Lutenſes & algenſes purpuræ, quæ in limo & alga enutriuntur.

Algoſus, pen. prod. (φυκώδης) Denominatiuum ab alga. Pli. lib. 32. cap. 9. 3. Purgant & myaces, quorum natura totà in hoc loco dicetur. Aceruantur muricum modo, uiuuntq; in algoſis. Hoc eſt, in locis alga abundantibus.

Algeo] alges, alſi (κρυμέω) algere, idem quod frigere. Videtur tamen eſſe frigere uehementius. Feſtus: Algeo ex Græco ἀλγέω dicitur, id eſt, doleo: ut ſit frigus dolor quidam membrorum rigore concretus. Cic. 2. de Orat. 158. Sapiēs ſi algebis, tremes. Idem 2. Tuſc. 59. Itemq; Lycurgi laboribus erudiunt iuuentutem uenando, currendo, eſuriendo, ſitiendo, algendo, æſtuando. Horat. in Arte poet. 83.

Qui ſtudet optatam curſu contingere metam,
Multa tulit, fecitq; puer, ſudauit & alſit.

Probitas laudatur & alget. Hoc eſt, Friget uirtus, quia pauci eam exercent.

Algentes (κρυμοῦντες) pruinæ. Stat. 3. Thebaid. 93.

Algidus, penult. correp. adiectiuum (κρυμοῦντες, κρυόεις) Frigidus. Catul. epigram. 58. de Berecynthia & Athy. 14. niuem uocat algidam.

Alſius (κρυωδέστερον) Comparatiuum ab Alſus, unde & Alſioſus. Cic. ad Att. lib. 4. epiſt. 77. 2. Nihil quietius, nihil alſius, nihil amœnius. Idem ad Qu. fratem lib. 3. epiſt. 17. 9. Iam apodyterio nihil alſius, nihil muſcoſius.

Alſioſus, pen. prod. adiectiuum (κρυώδης) Quod naturæ eſt frigeſcentis, & facilè à frigore læditur. Plin. lib. 20. ca. 13. Alſioſisq; crudam dederūt in cibo. Idem lib. 21. cap. 10. Abrotonum & adonium alſioſa admodum ſunt. Varro 2. de Re ruſt. ca. 3. 5. Stabulatur pecus melius ad hibernos exortus, ſi ſpectat quod eſt alſioſum.

Algidum, pen. cor. (ἄλγιδον) Italiæ oppidum, non procul à Tuſculo in alto monte ſitū, ex aeris algore propterea dictū

nunc

nūc Roca di papa. ex ueteris ſitu deſcriptionis exiſtimatur, ſyluaq; proxima adhuc Allij ſylua cognominatur. Volaterranus lib. 6. Strabo lib. 5. dicit Algidum eſſe oppidulum poſt montes Tuſculanos, ad quos deſcendebat uia Latina. Horat. in Carmine ſeculari 14.

Quæq; Auentinum tenet, Algidumq;.

Algidum ferax. Horat. 4. Carm. 4. 12.

Algidum gelidum. Horat. 1. Carm. 21. 2.

Algidum niuale. Horat. 3. Carm. 23. 2.

Nam quæ niuali paſcitur Algido.

Algidenſis, adiectiuum. (ἀλγιδεύς,) Plin. lib. 19. cap. 5. Algidenſe raphani genus à loco, longum atq; tranſlucidum.

Algificus, pen. corr. (κρυμοποιός,) Gellius li. 19. ca. 4. Quòd timor ſit omnib. algificus. Id eſt, frigus inducit, algorem facit.

Algor, algoris, pen. prod. maſc. ge. (κρυμός, ψῦχος,) Verbale, ſicut calor à caleo, Idem quod frigus, ſiue potius frigus uehementius. Plin. lib. 14. cap. 2. Aeſtu magis, quàm algore uexātur. Salluſt. in Catil. Corpus patiens inediæ, uigiliæ, algoris.

Algus, algi: uel Algus, huius algus, (κρυμός,) Idem quod algor. Plaut. Rud. 14. 24. Tu uel ſuda, uel peri algu. Idem, Paupertatem, algum, famem. Lucret. lib. 3. 147. Morbis, algoq;, fameq;. Vtrunq; eſt nomen obſoletum, ſine plurali.

Algidus, penul. corr. (ἄλγιδος,) Mons ab Vrbe XII. paſſuum milibus diſtans: ab aſſiduo frigore ſic dictus. Et ab hoc quoq; ſylua Algida dicta eſt, huic monti ſubiacens. Sipontinus. Cic. in Orat. 85. Plin. lib. 18. cap. 13. 4.

Algor, Vide Algeo.

Algoſus, Vide Alga.

Algus, Vide Algeo.

Alia, Aliàs, Alibi, Vide Alius.

Aliartum, Bœotiæ oppidum, à M. Lucretio Prætore expugnatum. Liuius 5. Decad. lib. 2.

Alibilis, Vide Alo.

Alica,] alicæ, penu. corr. (χόνδρος,) Potio, dicta quòd corpus alat, ut ait Feſtus. Plin. lib. 18. cap. 11. Alica fit è zea, qua ſemen appellauimus. tunditur granum eius in pila lignea: nam lapidis duritia conteritur. Plura ibidem. Plurima Ruellius lib. 2. cap. 26. ubi dicit alicam à Græcis intelligi eam frumēti ſpeciem, quæ Latinis far nuncupatur.

Alicariæ meretrices appellabantur in Campania ſolitæ ante piſtrina alicariorum uerſari, quæſtus gratia: ſicut hæ quæ ante ſtabula ſedebant, dicebantur proſtibula, Feſtus.

Alicula, diminutiuū, (χονδρίδιον,) ab alica. Martial. li. 12. 78.

Mittebat Vmber aliculam mihi pauper:
Nunc mittit alicam: factus eſt enim diues.

Alicubi, Alicunde, Vide Alius.

Alienatio, Alienatus, Vide Alieno in Alius.

Alienigena,] alienigenæ, penul. corr. communis generis, uel omnis ſecundum Probum, ἀλλόφυλος,) ſignificat externum, uel alieni generis, uel inter alienos genitum. Gel. lib. 2. cap. 24. Neq; uino alienigena, ſed patrio uſuros. Hic & in ſimilibus Priſcianus ait figuratè neutro generi iunctum eſſe. Cice. pro Fonteio 19. Iniquos æquis, alienigenas domeſticis. Idem in Catil. 93. Hoſtes alienigenæ.

Alienigenæ dij. Cicer. 2. de Finib. 42.

Alienigena iuſtitia, pro iuſtitia externorum. Valerius lib. 6. ca. de iuſtitia.

Alienigenus, pen. corr. adiect. (ἀλλόφυλος,) Idem. Colum. lib. 8. cap. 16. Ne nos alienigeni piſces decipiant. Val. Max. Adijci noſtris duo eiuſdem generis alienigena exempla non abſurdè poſſunt. Hoc in loco ita ſentit Priſcianus declinandum eſſe. Probus tamen diceret eſſe à primo declinatu.

Ligna alienigena. Lucretius lib. 176. Id eſt, ex elemento diuerſæ naturæ.

Alienigena membra Centaurorum, Id eſt, humana & equina. Lucret. lib. 5. 176.

Mores alienigeni. Valerius Maximus.

Res alienigenæ, id eſt, alienorum, geniorum, ſiue naturarum diuerſarum. Lucretius lib. 1. 174.

Studia alienigena. Valerius Maximus.

Terræ alienigenæ. Lucret. lib. 1. 178.

Alieno, Alienus, Vide Alius.

Aliſa, (ἄλιφα,) Samnitum urbs Ptolemæo, hodie Alipha.

Alifer, Aliger, Vide Ala.

Alimentum, &c. Vide Alo.

Alimon,] gen. neu. auro, herba quæ guſtantes eſurire non patitur. Theodorus aliquando uocat Aleram, Albucium. dicitur & alimos. Plin. lib. 17. cap. 24. Nec uiſcum prodeſt & cytiſus: nec auro quod alimon uocant Græci.

Alio, &c. id genus Vide Alius.

Alipes, Vide Ala.

Aliphani, uel Aliſani, pe. pro. (ἀλιφανοὶ,) ab Aliphe urbe. Plin. lib. 3. cap. 5. Hinc Aliphana, pocula grādiora apud Horatiū 2. Serm. Sat. ult. 8. – inuenerunt aliphanis uinaria tota.

Aliphe, aliphes, penul. prod. (ἀλίφη,) Strabo lib. 5. Aeſernia & Aliphe, Samnitica ſunt oppida: alterum bello Marſico deletum, alterum ſuperſtes adhuc. Sil. Ital. lib. 8. 91.

Marſus Aliphe oppidulum Campaniæ, & etiam Acerræ, quas Clanius amnis inundationibus infeſtat. Sunt qui Aliſe ſcribant, alij Aliphe, nonnulli Alliſe. Aliſam uocat Volaterranus lib. 6. in Samnio. Alliſæ dicuntur Liuio 1. Decad. lib. 9. & Alliſates, Alliſarum incolæ.

Aliphiræi, populi Arcadiæ, authore Plinio lib. 4. cap. 6. ab Aliphira oppido, cui nomen dediſſe Lycaonis filius creditur, ut tradit Hermolaus in Plin. Cicer. ad Attic. lib. 6. epiſt. 113. 5. Arcadiæ cenſebat eſſe Lepreon quoddam maritimum: Tene autem, & Aliphera, & Tritia, νεόλιστα ei uidebantur.

Alipilus, Vide Ala.

Aliptes,] aliptæ, m. g. (ἀλείπτης, ἀλείπτου,) unctor, qui athletas certaturos ungebat, & magiſter ac præceptor athletarū dicebatur. Iuuenal. ſatyr. 3. Grammaticus, rethor, geometres, pictor, aliptes. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 52. Sed uellem nō ſolum ſalutis meæ, quemadmodum medici: ſed etiam ut aliptæ, uirium & coloris rationem habere uoluiſſent.

Aliqua, Vide Aliquis.

Aliquammulti, Aliquandiu, Vide Aliquantus.

Aliquando,] (ποτὲ ἐστιν, ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε,) aduerbiū tēporis, accentu in antepenultima profertur, ſicut cætera ex Quando compoſita, teſte Priſciano: & ſignificat in aliquo tempore. Plin. lib. 3. cap. 11. 1. Aliquando Syris uocitata. Cicer. 3. Verr. 50. Et aliquando miſeremini ſociorum Iudices:

Aliquando, pro interdum. Cic. 3. Offic. Liceret ei dicere, honeſtatem aliquando cum utilitate pugnare.

Aliquando pro tandem. Cic. pro Cluentio 39. Collegi me aliquando. Idem ad Atticū li. 1. epiſt. 13. 10. Aliquando nos reuiſas.

Aliquando tandem, uel tandem aliquando. Cicero in Catilinam 25. Tandem aliquando Quirites, &c. Idem pro Quintio 63. Spes eſt & hunc miſerum atq; infelicem aliquando tandem poſſe conſiſtere.

Aliquando, de tempore præterito. Cic. pro Cluentio 53. Vt etiā beſtiæ, fame dominante, plerunq; ad eum locum, ubi paſtæ aliquando ſint, reuertantur.

Nonnunquam & aliquando. Cicer. pro Cecin. 10. Voluntarius amicus mulieris, &c. magis opportuna opera nonnunquā, quàm aliquando fideli. Idem ad Licinium Craſſum lib. 5. epiſt. 8. 4. Et te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.

Aliquando & ſerò. Cic. pro Quintio 23. De rationibus & con

trouerſiis

trouerſiis ſocietatis uult dijudicari. Sero, Verum aliquando tamen. Idem in Orat. 91. Aliquando, idq; ſerò, &c.

Aliquando fore. Cic. lib. 1. de Orat. 48. Non deſpero fore aliquē aliquando, qui &c.

Aliquantus,] adiectiuum, (πόσος,) Ex alius & quantus, idē penè quod mediocris ſignificat. Salluſt. Iugurth. Timor aliquantus, ſed ſpes amplior: quippe uictoribus. Quaſi dicat, aliquantum quidem timuerunt, ſed, &c. Idem, Romani ſignorum & armorum aliquanto numero, hoſtium paucorum potiti ſunt. Modeſtinus, Lucius Titius quum centum & uſuras aliquanti temporis deberet, minorem pecuniam quàm debebat obſignauit.

Aliquantò, (πόσοντι,) aduerbiū quantitatis, ex ablatiuo aliquanto factum. Idem ſignificat quod aliquantum: ſed comparatiuis propriè iungitur. Plin. li. 21. ca. 6. 1. Folio aliquāto latiore. Cic. 6. Verr. 67. Aliquanto amplius quàm ferre poſſent.

Aliquanto ante, Aliquanto poſt. Cic. 1. Off. 114. Et aliquāto antè conſtituere quid accidere poßit. Idem pro Cæcinna 8. Aliquanto poſt argentaria diſſoluta.

Aliquantum, (ἐπὶ πόσον,) aduerbium quantitatis, poſitiuo, aut uerbo propriè iungitur. Plaut. Bacchid. Credo timida es aliquantum ſoror. Cic. ad Luceium epiſt. lib. 5. 13. 3. Aliquantum labefactata atq; conuulſa.

Aliquantum, cum comparatiuo. Terent. Eunuch. 1. 2. 51. Eius frater aliquantum ad rem eſt auidior. Liuius 1. ab urbe 29. Habitum formamq; uiri aliquantum ampliorem, auguſtioremq;. In quibuſdam exemplaribus habetur aliquanto.

Aliquantum cum uerbo. Cic. 2. de Finib. 74. Quod quale ſit, nō tam diffinitione, qua ſum uſus, intelligi poteſt (quanquam aliquantum poteſt) quàm communi omnium iudicio. Ibidem li. 3. 74. Qui proceßit aliquantum ad uirtutis aditum.

Aliquantum cum genitiuo, ut Aliquantum nummorum, Cic. pro Cluentio 142. Aliquantum agri in medio relictum eſt. Idem 1. Offic. Aliquantum ſpacij.

Aliquantum animi uidetur nobis attuliſſe Labienus. Cic. ad Attic. lib. 7. Epiſt. 132. 8.

Aliquantum iam etiam noctis aſſumo. Cice. ad Fabium Gallum, lib. 7. epiſt. 26. ad finem.

Aliquantum noctis, id eſt, obſcuritatis. Ouid. in Ibin 13.

Aliquantulum, pen. corr. diminutiuum, (ὀλίγον,) Terent. And. 2. 6. 16. Subtriſtis uiſus eſt eſſe aliquantulum. Cice. in Lælio 38. Deflexit enim iam aliquantulum de ſpacio curriculoq; conſuetudo maiorum.

Aliquantulum, interdum eſt nomen, ut aliquantulum frumenti, aliquantulum fimi. Plin. lib. 17. cap. 8. 3. Et hic etiam poteſt eſſe aduerbium, ſicut Aliquantum. Cice. pro Quintio 8. Aliquantulum æris alieni.

Aliquantillum, (ἐπὶ μικρὸν,) aduerbium quantitatis, diminutiuum ab Aliquantulum diminutiuo. Plaut. Captiuis 4. 34. Foris aliquantillum etiam quod guſto, id beat.

Aliquandiu, (ἐπὶ χρόνον,) aduerbium temporis, Aliquo tempore, non autem longo admodum, quaſi tu dicas Aliquantum diu. Cic. Attico, lib. 2. 27. 4. Idem 1. Acad. 18. Ariſtum Athenis audiuit aliquandiu.

Aliquantiſper, (ὀλίγον χρόνον,) aduerbium temporis, Ad temporis breuitatē refertur, ut ait Valla li. 2. Plau. Pſeu. 7. 159. Aliquātiſper cōcedere hinc mihi intrò lubet. Terē. Heaut. 3. 3. 11. At certè concedas aliquò ab eorum ore aliquantiſper.

Aliquapiam, Vide Aliquiſpiam in Aliquis.

Aliquatenus, Vide Aliquis.

Aliquis,] aliqua, aliquod, uel aliquid, penu. corr. (τὶς, ἔνιος, ἐνιαῖος,) Ex alius & quis eſt compoſitum. Donatus. Aliquis uim habet pluralem, quamuis ſingulariter dicatur, non enim eſt aliquis, niſi de multis. Plaut. Merc. 4. 21. Aperite hoc aliquis. Teren. Adel. Aperite aliquis actutum oſtium. Figuratæ ſunt orationes, pro Aperiat aliquis.

Aliquis, incertam perſonam ſignificat: & eſt idem quod quiſpiam. Vnde quemadmodum dicimus. Si aliquis, ita Si quiſpiā. Terent. And. 4. 6. 18. —ſimul arbitror Iam eſſe aliquem amicum & defenſorem ei.

Aliquis de nobis. Ci. lib. 3 de Legib. 23. Puto poſſe, et quidē aliquem de tribus nobis. Idē pro Cæcin. 40. aliquis de familia.

Aliquis certus homo. Cice. 1. de Inuentio. 11. Demonſtratiuum genus eſt, quod tribuitur in alicuius certæ perſonæ laudem aut uituperationem.

Is aliquis. Cicero pro Ligario 14. Aliquem ſe imperatorem eſſe maluiſſe: atq; is tamen aliquis, Ligarius non fuit.

Tres aliqui. Cic. lib. 2. de Finib. 100. Tres aliqui aut quatuor.

Vnus aliquis. Cice. 4. Verr. 90. Eximere unum aliquem diem, 2. Off. 58. Nā quum premeretur initio multitudo ab ijs, qui maiores opes habebant, ad unum aliquem confugiebant uirtute præſtantē: Et pro Cluentio 147. Vnū aliquē nominare.

Aliquis, uenuſtè ſubauditum ante relatiuum Qui, quæ, quod. Cicero 2. Off. Præmittebatq; de ſtipulatoribus ſuis, qui perſcrutarentur arculas muliebres. Id eſt, quoſdam, ſiue aliquos. Horat. 2. Sermonum.

Sunt quibus in ſatyra uidear nimis acer.

Aliqui, pro Aliquo: ſicut pro Qui, dicitur quo. Plaut. Moſte. 4. 18. Te ſcapha donabo ego hodie aliqui. Hoc uetuſtum eſt.

Aliquis ex. Plin. li. 13. cap. 3. 3. Aliquem ex priuatis audiuimus iußiſſe.

Aliquo modo. Plaut. Sticho 10. 41.

Aliquo pacto, Terent. And. 5. 3. 13. Vbi Donatus, Aliquo pacto, Quo quo modo.

Aliqua ex parte. Cic. in. Lælio 72. Idem pro Cluentio 53.

Aliquis cum genitiuo. Plin. lib. 13. cap. 4. 1. Ex palmis, gentium aliquibus panis. Cic. ad Attic. lib. 13. epiſt. 273. 1. Expectabam aliquem meorum.

Aliquid, ſuſtantiuū eſt, ut Inſigne aliquid, aliquid lucri. Aliquod uerò adiectiuum, ut Aliquod donum. Plau. Capt. 11. 55. Profectò iam aliquid pugnæ edidit. Idem Rudent. 14. 13. Da mihi aliquid loci ubi condormiſcam parum, pro Aliquē locū. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 3. Graue eſt enim homini prudēti potere aliquid magnum ab eo, de quo ſe bene meritū putet.

Aliquid feſſus pro aliquantum feſſus. Plin. lib. 5. cap. 9.

Aliquid monſtri. Teren. And. 1. 5. 15. Vbi Donatus, Duplex cōtumelia, & Monſtri, & Aliquid: minus enim eſſet, aliquod monſtrum. Sic, Quid mulieris uxorem habes?

Aliquid de. Cic. Attic. lib. 1. 11. 25. Ego tibi aliquid de meis ſcriptis mittam.

In aliquo referam gratiam. Vide In.

Aliquid alium iuuare, id eſt, in re aliqua. Virg. 10. Aeneid. 16. Nos aliquid Rutulos contrà iuuiſſe, nefandum eſt.

Eſt aliquid, pro Non prorſus contemnendum eſt. Ouid. 13. Metamorpho. 49.

Eſt aliquid de tot Graiorum millibus unum
A Diomede legi. Idem lib. 6. Faſt. 6.
Eſt aliquid nupſiſſe Ioui, Iouis eſſe ſororem.

Aliquis, uel Aliquid eſſe, pro eo quod eſt Exiſtimatione præditū eſſe, In aliquo numero haberi. Cice. 1. in Verrem 26. Vt tu tum aliquid eſſe uideare. Ibidem, Et Cæcilius tum denique ſe aliquid futurum putet. Idem ad Atticum, lib. 3. epiſt. 56. ad finem, Itaq; fac ut me uelis eſſe aliquem: quoniam qui fui, & qui eſſe potui, iam eſſe non poſſum. Id eſt, Velis eſſe me non prorſus obſcurum & abiectum.

Aliquà, (πῆ,) aduerbium per locum, Per aliquam partem, aut locum. Cic. 3. Verr. 47. Cupere aliquà euolare ſi poſſet. Liui. 6. bel. Pun. 143. Siqui euaſiſſent aliquà.

Aliquà,

Aliquà, Aliquo pacto, Aliquo modo. Teren. Phorm. 5. 1. 19. Vereor ne uxor aliquà hoc reſciſcat mea. Virg. 3. eclog. Et ſi nō aliquà nocuiſſes, mortuus eſſes.

Aliquatenus, penu. corr. (μέχρι τινος,) Aduerbium quantitatis, Vſq; ad aliquam partem, ſiue aliqua ex parte. Plin. lib. 27. cap. 12. 1. Caulibus pluribus ab una radice aliquatenus rubentibus. Quintil. lib. 10. cap. 1. Philiſtus ut multo infirmior Thucydide, ita aliquatenus lucidior. Et lib. 3. cap. 9. de partibus cauſarum iudicialium. Hoc quoq; Ariſtoteles aliquatenus nouat, Colum. lib. 4. cap. 3. Quum tamen uitis aliquatenus ſe confirmauit.

Aliquatenus nouæ. Quint. lib. 3. cap. 9. 4. Et Aliquatenus extare uideantur. 145. b.

Aliquò, (ποῖ,) aduerbiū, Ad uel in aliquem locum. Teren. Heau. Aliquò profugiet militatum.

Aliquò, quum ſignificet in aliquem locum: interdum tamen additur ei accuſatiuus cum præpoſitione In. Terent. Adel. 3. 3. 5. Credo abductum in ganeum aliquò. Pro in aliquod ganeū. Ibidem. 5. 2. 11. In angulum aliquò abeam.

Abigere aliquò. Vide Abigo.

Abijcere ſe aliquò. Vide Abijcere.

Aliquod, Vide Aliquis.

Aliquot,] penu. corr. (τινὲς ἔνιοι,) Nomen numerale, pluralis tantum numeri, indeclinabile, ex alij & quot compoſitū, id ſignificat quod uulgò dicitur, Neſcio quot. Teren. And. 3. 3. 3. Aliquot me adiere. Vbi Donatus, Aliquot, hoc eſt, nec multi, nec pauci.

Aliquot anni ſunt, quum, &c. Cic. ad Atticū, lib. 9. epiſt. 183. 3.

Aliquotfariam. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2. 6. In eo agro aliquotfariam in ſingula iugera dena culea uini fiunt. Vox eſt inuſitata.

Aliquoties, ſiue ut alij ſcribunt, Aliquotiens, (ἐνιάκις,) aduerbium numeri. Cic. 4. Verr. 123. Aliquoties ad ſocios literas de iſtius iniurijs miſerat. Idē 2. de Legib. 15. Aliquoties iam iſte locus à te tractatus eſt.

Alius,] alia, aliud, pen. corr. genitiuo alius, pen. prod. datiuo alij, (ἄλλος,) Priſcianus, Alius pen. circunflexa, & alij in genitiuo inuenitur. Cæcilius in quinto libro. Nullius alij rei, niſi amicitiæ eorum cauſa. Gel. lib. 4. Erat enim ius ſenatori, ut ſententiam rogatus, diceret antè quicquid uellet alius rei, & quoad uellet. Hic caſus raró admodū legitur. Idē li. 17. ca. 5. Neq; alius modi iſti ſūt, quàm cuius eſſe eos ſuprà docuimus.

Aliæ, genitiuus. f. g. Cic. 2. de Diuinat. 46. Sed ſi eadem hora aliæ pecudis iecur nitidum atq; plenum eſt, aliæ horridum & exile, quid eſt quod declarari poßit habitu extorū et colore? Gel. li. 17. ca. 9. Inſcriptio alia, aliæ locum & nomē teneret.

Alij in datiuo. Quin. lib. 9. Nō enim neſcio cui alij prius: nec poſtea ſibi uni, ſed omnibus præcipit. Salluſt. in Catil. Aliud alij natura iter oſtendit. Plin. epiſt. 8. lib. 3. Siquam ipſe meruiſti, alij tribuas.

Alius uocatiuo caret, & ex eo cōpoſita: ut Aliquis, Aliquantus.

Alius, pro Alter, ſiue Secūdus. Cic. 6. Verr. 24. Tam te has phaleras à Philarcho Centuripino abſtuliſſe dicebant, quàm alias item nobiles ab Ariſto Panormitano, quàm tertias à Cratippo Tyndaritano.

Inter Alter & Alius. Alter, de duobus dicitur: Alius de multis: hoc eſt alter, unus eſt è duobus: Alius, ex tribus aut pluribus. ut, Hannibal in tranſitu Apennini amiſit alterum oculū. Non alium uelim, quàm teipſum, iudicem. Næuius, Cui cæpe edendo, oculus alter profluit. Sallu. in Catil. Animi imperio, corporis ſeruitio magis utimur. Alterum nobis cum dijs, alterū cum belluis commune eſt. Salluſtius in Catil. Pars ingenium, alij corpus exercebant.

Alius Lyſippo, pro à Lyſippo, ſiue quàm Lyſippus. Horat. lib. 2. epiſt. 1. 48.

Edicto uetuit nequis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri uultum ſimulātia.

Brutus & Caßius Antonio, lib. 11. epiſt. 2. 5. Nos ab initio ſpectaſſe ocium, nec quicquam aliud à libertate communi quæſiſſe exitus declarat.

Aliorum ſit iudicium. Cic. 1. Off. 6. Nos autem quantum in utroque profecerimus, aliorum ſit iudicium.

Alius, dictum de duobus, ubi ſine coniunctione hoc nomen geminatur. Dubitatur uter excellat, Salluſtius an Liuius: & alius alium præponit. Loquendi cōpendium eſt, pro eo quod eſt, Alij præponunt alterum, alij alterum. Nec tamē hic liceat dicere Alius alterum, teſte Valla. Salluſtius in Catil. ubi de Cæſare et Catone, Genus, ætas, eloquētia, propè paria fuere, magnitudo quoq; animi & gloria: ſed alia alij. i. diuerſa utriq;. Potuiſſet tamē ſic uenuſtè dicere, Sed alia Cæſari, alia Catōi.

Alius geminatum cum uerbo aut, adiectiuo plurali. Plaut. Stich. 6. 46. Alius alium percōtamur, cuia eſt nauis? Sallu. in Cat. Alius alio more uiuentes. Gel. li. 11. ca. 7. Aſpexerūt oēs qui aderāt, alius aliū. Figuratæ ſunt locutiones, ſed peruenuſtæ.

Aliæ ſuper alias epiſtolæ. Plin. Epod. 8. lib. 7.

Aliud equo, aliud boui. Cic. 5. de Finib. 44. Sed naturas eſſe diuerſas, ut aliud equo ſit natura, aliud boui, aliud homini, & tamen in omnibus ſumma communis.

Alius alium. Terent. And. 4. 4. 40. Fallacia alia aliam trudit.

Alius alium, pro Alij alios. Quint. lib. 1. Præſtat tamen ingenio alius alium. Salluſt. in Cat. Alius alium hortari.

Alius alio cū comparatiuo. Cicero ad Attic. lib. 7. epiſt. 122. 3. Venio ad epiſtolas tuas, quas ego ſexcentas uno tempore accepi aliam alia iucundiorem. Cic. ad Fabium Gallum, lib. 7. epiſt. 25. 5. Habes Sardos uænales, alium alio nequiorem.

Aliud aliò. Cic. 1. de Diuinat. 129. Simia quam rex Moloſſorū in delicijs habebat, & ſortes ipſas, & cætera quæ erant ad ſortem parata diſturbauit, & aliud aliò dißipauit. Id eſt, uarios in locos diſiecit.

Alius alio modo. Cic. 2. de Diuinat. 133.

Aliud alio tempore. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 28.

Alij alijs. Cic. 1. Off. Vt ipſi inter ſe, alij alijs prodeſſe poſſent.

Alij repetitum, Aliquos ſignificat in priore, uel in primo loco. Cic. in Lælio, Diuitias alij præponunt: bonam alij ualetudinem, alij potentiam, alij honores, multi etiam uoluptates. Idē pro Sexto Roſcio 34.

Alia Leucon, alia Leuconis aſinus portat. Subauditur uerbū Dicit, ut ſit ſenſus, Alia Leucon dicit. In eos dicetur, quorum oratio diſſentit à factis. Ex Zenodoto & Diogeniano.

Aliud ſtans, aliud ſedēs. Salluſt. in Ciceronem, Aliud ſtans, aliud ſedens de Repub. ſentis.

Alius geminatum, interpoſita coniunctione. Liu. 7. bell. Pun. 141. Aliæ atq; aliæ religiones. Id eſt, multæ religiones, eædemq; diuerſæ.

Alius atq; alius. Cic. in Orat. 40. Eadem res ſæpe aut probatur, aut reijcitur, alio atq; alio elata uerbo.

Alio atq; alio loco exoritur. Plin. lib. 2. cap. 103. 9.

Alius pro Diuerſus. Vt, Aliud eſt anima, aliud corpus uel ſic, Alia res eſt anima, alia corpus. Hoc eſt, anima & corpus res ſunt diuerſæ inter ſe. Terent. And. 1. 2. 18. Nunc hæc dies aliam uitam affert, alios mores poſtulat. Vbi Donatus, Aliam uitam, pro diuerſam & contrariam.

Alius pro Diuerſus, uenuſtè iungitur aduerbio Longè, & aduerbijs in o, more comparatiuorum. ut, Alius es multò, quàm ſoles. Salluſtius in Cat. Longè alia mihi mens eſt. Author Valla lib. 1.

Alius, pro Diuerſus, ſequente &. Cic. pro Cæcinna 42. Non enim alia cauſa eſt æquitatis in uno ſeruo, & in plurib. Idē 2. Offic. 89.

Offic.89.Alia cauſa eſt eius qui calamitate premitur,& qui res meliores quærit nullis rebus ſuis aduerſis.

Alius & diuerſus.Cic.2.de Inuentio.129. Quum communiter quædam de omnibus præcipi poſſint, ſeparatim quoq; aliæ ſunt cuiuſq; generis & diuerſæ præceptiones.

Alius geminatum,itidem pro Diuerſus,& ferè in diuerſis caſibus ſine coniunctione.ut, Alia alios delectant. Compendium ſermonis eſt,pro Alia delectant alios: alia item alios. Salluſtius in Catil. Sed in magna copia rerum aliud alij natura iter oſtendit. Ibidem, Alius alio more uiuentes.Liu.1. ab urbe 87.Alius alia uia ciuitatem auxerunt. Virg. 1. Georg. Ipſa dies alios alio dedit ordine Luna.

Idem & aliud,contraria.Cic.in Topic.45. Cõparationum duo genera ſunt:unum de eodem & alio:alterum de maiore & minore.Rurſum ibidem 47.Huic generi finitimum eſt illud quod appellari de eodem & altero diximus.

Alius ab illo,pro Diuerſus ab illo, uenuſtè dicitur.Idem in propria ſignificatione, Alius ſum ab illo quem putas. Id eſt, Non is ſum,quem putas.M.Brutus ad M. Antonium,lib.11.2.5. Nos ab initio ſpectaſſe ocium,nec quicquam aliud à libertate communi quæſiſſe,exitus declarat.

Alius ac,uel atq;,pro Alius quàm, eleganter dicitur: & in hoc genere loquendi pro Diuerſus quoq; accipitur. Teren.Phor. 4.4.3.Aliud mihi reſpondes,ac rogo.Cicer.in Orat.140. Poteſt enim non ſolum aliud mihi ac tibi, ſed mihi ipſi aliud aliàs uideri.Idem Lentulo,lib.1.9.88.Non alius eſſem, atq; nunc ſum.Cæſar de bell.Ciuil.Aliæ ſunt legati partes, atq; imperatoris. Hoc eſt, Aliæ ſunt legati partes,aliæ imperatoris.

Aliud ex alio,nõnulli exponunt per Poſt:ut ſit,Aliud poſt aliud. Cic.ad Pætum,lib.9.9.3.Me quotidie aliud ex alio impedit. Quaſi dicat, ſine intermiſſione & requie. Virg. Aeneid.5. Nos alia ex alijs in fata uocamur.

Rerum cauſas alias ex alijs aptas & neceſſitate nexas uidet.Cic. 5.Tuſcu.100.

Vt aliud ex alio.Cic.ad Atticum,lib.16.Epiſt.338.2. Tamen uide,ſi fortè in Tuſculano rectè eſſe poſſum, ne id melius ſit: ero libentius:nihil enim ignorabo, an hoc, quum Antonius uenerit. Sed,ut aliud ex alio, mihi non eſt dubiũ, quin quod Græci καθῆκον,nos officium. Cõpendiũ eſt ſermonis,in quo ſubauditur uerbum aliquod præſenti ſermoni conueniens.

Ex alio in aliud uiciſſitudo atq; mutatio.Cic.5.Tuſc.99.

Aliud in alio peccare.Ci.ad Attic.lib.9.epiſt.181.1.2. Vidi Põpeiũ plenũ formidinis.Illo ipſo die ſenſi quid ageret: Nũquã mihi poſtea placuit,nec unquã aliud in alio peccare deſtitit.

Alia ſuper alia, ſignificat plura eodẽ fermè tempore, & quaſi aceruatim aut fieri aut euenire.Plinius Epiſt. 128. Alijs ſuper alias epiſtolis egit mihi gratias. Liuius 3. ab Vrbe 236. Quæ impiè nefarieq; per biennium alia ſuper alia es auſus.

Aliter dicimus, Alij ſuper alios ceciderunt, & ſimilia.Liuius 1. ab Vrbe 103.Super alium alius, uulneratis tribus Albanis, expirantes corruerunt. Vbi tamen de duobus loquitur.Ibidẽ 220.Alios ſuper alios trucidare.

Alius,partitiuum nomen eſt,& genitiuo iũgitur.Plinius lib.11. cap.37.70.Terreſtrium alijs denticulatæ aſperitatis uenter. Idem lib.10.cap.52.Ouorum alia ſunt candida, ut columbis,perdicibus:alia pallida,ut aquaticis.

Alius,relatiuum eſt,ut Grammatici loquuntur,ſubſtantiæ.Virg. eclog.2. Tum caſia, atq; alijs intexens ſuauibus herbis. Ex quo ſequitur,caſiam ſimiliter herbam ſuauem eſſe.Sic Salluſtius citante ibidem Seruio,Leonem atq; alias feras.

Inter Alij relatiuum & Cæteri,ſiue reliqui. Alij, indefinitè ſignificat aliquos eiuſdem generis de quo agitur, non autem omnes:Cæteri,ſine exceptione omnes alios ſignificat. Terentius Eunucho, Cedò alios. Vbi Donatus, Non reliquos dixit: ſed alios,quaſi multi ſint. Salluſtius in Catilina,omnes homines, qui ſeſe ſtudent præſtare cæteris animantibus. Hic dicimus omnia alia & cuncta alia pro cæteris. Virgilius Aeneidos 1. Scelere ante alios immanior omnes. Plinius lib. 7. in prooemio,Principium iure tribuetur homini:cuius cauſa uidetur cuncta alia genuiſſe natura. Interdum tamen ornatus gratia omnes cum cæteri coniungitur.Cicero Lentulo,lib.1. Cæteris ſatisfacio omnibus:mihi ipſe nunquam ſatisfacio. Satis erat cæteris:ſed durior ac minus plena fuiſſet compoſitio.

Alius nemo,elegantius dicitur, quàm Nemo alius:licet ordo naturalis exigat ut dicamus, Nemo alius. Sic Aliud nihil, alius quidam,alius quiſquam,alius ullus.

Quicquam aliud. Brutus & Caſſius Antonio,lib.11.epiſt. 2.5. Nos ab initio ſpectaſſe ocium,nec quicquam aliud à libertate communi quæſiſſe,exitus declarat.

Alius quidam.Terent.Adelph.5.2.4.Eſt alius quidam paraſitaſter paruolus. Gel. Alius quidam ueterum poetarum.

Quis alius,infinitè poſitum pro Aliquis alius.Cic.1.Off. Si uerum eſt Quin. Fabium Labeonem,ſeu quem alium.

Alius quiſquam.Plaut.Amph.4.146.Nec nobis,præter me,alius quiſquã eſt ſeruus Soſia. Sic Alius nemo,apud Terentiũ.

Alius quiſq;.Plautus Epid.5.28.

Tum captiuorum quid ducunt ſecum? E. pueros,uirgines,
Binos,ternos,alius quiſq;.

Alius ullus.Cic.Nec alius ullus creari ſolet.

Alius aliter.Cicero 2.de Diuinat.218. Quomodo autem diſtingui poſſunt uera ſomnia à falſis, quum eadem & alijs aliter euadant,& iiſdem non ſemper eodem modo?

Longè alius. Vide Longus.

Aliud,ſequente particula Niſi uel Quam indifferenter. Cicero de Senect. 6. Quid eſt aliud gigantum more bellare cum dijs, niſi naturæ repugnare? Idem in Lælio 83. Amare autem nihil aliud eſt, niſi eum ipſum diligere,quem ames,ſublato autem nomine Aliud,non rectè per Quam ſic dixeris:licet rectè per Niſi. Author Valla,lib.3.

Alias res agere. Vide Ago.

Alia,partim. Salluſt. in Oratione Cottæ Conſulis ad populum, Multa mihi pericula domi,militiæ,multa aduerſa fuere:quorum alia toleraui,partim repuli deorum auxilijs & uirtute mea. Dicere poterat, Alia toleraui,alia repuli.

Alis pro Alius: & Alid,pro Aliud ueteres dicebant. Lucret.lib. 1.53.Quando alid ex alio reficit natura.Idem lib. 5. ad finem, Nanq; alid ex alio clareſcere corde uidebant.

Alià,aduerbium loci, Per locum ſignificans. Donatus in Hecyram Terentij.

Aliàs,(ἄλλοτε,)aduerbium temporis, Alio tempore. Hoc autem aduerbium præter Latinam regulam accentum habet circũflexum in ultima,teſte Priſciano.Ci. Sed de hoc alias. Subagemus. Idẽ Trebatio,li.7.6.4.Sed plura ſcribemus alias.

Alias,alio loco uel modo, Vlpian.in L.Palam.ff.de ritu nupt. Si qua in taberna,caupona,uel alias pudori ſuo non parcat.

Alias,pro Aliter,uel Alioqui.Plin.lib.8.cap.26. Atq; ita profluuio ſanguinis morbidum alias corpus exonerat. Ibidem, cap.25.de crocodilo, Vnum hoc animal terreſtre linguæ uſu caret:unum ſuperiore mobili maxilla imprimit morſum: alias terribile,pectinatim ſtipante ſe dentium ſerie. Sic idem ſæpiſſime. Licet Valla ſecundo in Pogium dialogo neget.

Alias,geminatum,pro Interdum geminato.Cic.in Orat.88.Sed alias ita loquor,ut conceſſum eſt:alias,ut neceſſe eſt. Idem li. 3.de Orat.117.Ornamentis iiſdem uti ferè licebit, alias cõtentus,alias ſummiſſius.

Alias,triplicatum.Plin.li.7.cap.55. Alias immortalitatem animæ,alias transfigurationem, alias ſenſum inferis dando.

Alias,quadruplicatum.Cic.lib.1.de Inuent.111.Atq; hic iṽẽ ut in

ut in noſtra perſona licebit, alias ſingillatim tranſire omnes argumẽtationes,alias ad partitiones ſingula genera referre, alias ab auditore quid deſideret quærere, alias hæc facere per comparationem ſuarũ & contrariarũ argumentationũ.

Interdum & Alias.Cic.3.de Orat.114. Geminatio uerborum habet interdum uim,leporem alias.

Alias aliud.Cic.lib.2.de Orat.17.Itaq; & illi alias aliud iiſdem de rebus & ſentiunt & iudicant.

Quum ſæpe alias,tum.Cic.in Bruto 75. Idq; cum ſæpe alias,tũ apud Centumuiros in M. Curij cauſa cognitum eſt. Idem 1. de Orat.20.Quorum pater & ſæpe alias,& maximè Cenſor ſaluti Reipublicæ fuit.

Alibi,penult.corr.(ἀλλαχοῦ,ἄλλοθι,)Aduerbium in loco ſignificans:id eſt,alio in loco.Virg.Georg.1.

Hic ſegetes,illic ueniunt felicius uuæ:
Arborei fœtus alibi.

Plin.lib.2.cap.3.3.Præterea uiſus probatione alibi plauſtri,alibi urſi,tauri alibi, alibi literæ figura,candidiore medio ſuper uerticem circulo.

Alibi,pro in re aliqua.Cic.4.Acad.185. Illud ſit diſputatum, non ineſſe in his propriam,quæ nuſquam alibi eſſet, ueri & certi notam. Plaut.Bacchid.22.16. -atq; ego ſi alibi Plus perdiderim,minus ægrè habeam.

Alibi Teren.Hecy.3.1.14.Habebã alibi animũ amori deditũ.

Alibi quàm.Quint.lib.11,cap.1.Pleraq; quæ natura non ſunt reprehendẽda, atq; ideo interim ſunt neceſſaria,alibi quàm mos permiſerit,turpia habentur.Quod alias uitioſum, interim alias rectum eſt. Quint. 11.6.

Alicubi, pen.corr.(ἀμαχοῦ,)Aduerbium,ſignificat aliquo in loco.Cic.Att.lib.9.181.13.Ita ut ſi ſaluus ſit Pompeius, & cõſtiterit alicubi.Quint.lib.10.cap.1.Omnia uerba ſunt alicubi optima.

Hic alicubi.Cic.pro Flac.56. Omnino mallem, & magis erat tuum,ſi iam te craſſi agri delectabant, hic alicubi in Cruſtumino aut in Capenati parauiſſes.

Alicunde,(ἀμόθεν,) aduerbium,id eſt,ex aliquo loco. Terent. And.2.4.3.Venit meditatus alicunde,ex ſolo loco.Cic.pro Cæcinna 34.Omnis enim uis eſt,quæ periculo aut decedere nos alicunde cogit,aut prohibet accedere.

Alicunde,non ſemper locum ſignificat,ſed ſæpe ad rem aut hominem refertur.Plaut.Perſa.2.42. Alicunde exora mutuũ. Id eſt,ab aliquo homine.

Procul alicunde. Ci.4.Verr.34.Nõ quæſiuit procul alicunde.

Alienus,pen.longa,(ἀλλότριος,ἀλλόκοτος,)dicitur quod eſt aliorum,id eſt,quod noſtrum non eſt. Ouid.lib.1. de Arte aman.70.Fertilior ſeges eſt alienis ſemper in agris.

Alienus cibus.Terent.Eunuch.2.2.34.

Alienæ domi eſſe.Cic.1.Tuſcul.81.

Alienum forum.Martialis in præfat.lib.12.

Alienus,Qui nõ eſt de noſtris domeſticis aut familiaribus. Plautus Ciſtel.2.16.Alienus hic nemo eſt. Idem Stich. 8.31. Apud me cœnant alieni nouem.

Item Alieni homines,Qui nobis propinqui non ſunt.Cic.in Lælio,Itaq; ciues potiores ſunt,quàm peregrini: & propinqui, quàm alieni. Idem Lentulo,lib.1.9.59.

Alieno more uiuere.Terent.And.1.1.125.

Aliena oratio.Plaut.Milite 10.51.Et meam partem itidem tacere,quum aliena eſt oratio.Id eſt,quum alius loquitur.

Alienus orbis.Plin.lib.12.cap.1.4.Sed quis non iure miretur, arborem umbræ gratia tantum, ex alieno petitam orbe? Id eſt,non noſtro,ſed Peregrino & longinquo.

Alienæ res.Cic.in Lælio & Offic.lib.1.44.

Alienum,abſolutè,pro re aliena. Salluſt. in Catil. Alieni appetens,ſui profuſus.Cic.Appio,lib.3.Quum & natura ſemper ad largiendum,ex alieno reſtrictior fuerim.

Aliena iacis. Quoties res parum ex animi ſententia cadit. Trãſlatum ab iis qui ludunt alea;quibus iacientibus interdum ea cadunt,quæ minimè ſunt ad uictoriam accommodata. Proinde ſiquando fruſtratur nos ſpes,rectè dicemur, Aliena iacere. Adagium refertur à Diogeniano.

Aliena loqui dicuntur,qui uehementer ægrotantes aut mente capti delirant,neſcientes quid dicant. Ouidius lib.3.Triſt.eleg. 3.4.ad uxorem.

Quin etiam ſic me dicunt aliena locutum;
Vt foret amentis nomen in ore tuum.

Alienus,pro Alienigena,ſiue eo qui non eſt noſtras. Plinius lib. 7.cap.1.Tot gentium ſermones,tot linguæ, tanta loquendi uarietas,ut externus alieno pene ſit hominis uice.

Alienus, & coniunctus atq; amicus, contraria.Cic.Appio Pulchr.epiſt.lib.3.6.9. Vt tuum factum, alieni hominis, meum uerò coniunctiſſimi & amiciſſimi eſſe uideatur.

Alienus,pro alienato.Terent.Hecyr.1.2.83. Poſtquam hunc alienum ab ſeſe uidet,ut in Phormione, Quid ego uobis Geta alienus ſum?

Alienum,pro abſurdo.Cæſar bel.Gal.lib. 6. Non alienum eſſe uidetur,de Galliæ Germaniæq; moribus, & quo iſtæ nationes differant inter ſe,proponere.

Alienum,quod uulgò dicunt Contrarium,id eſt,inſalubre & noxium. Cornel.Cel.lib.4.cap.ult. Equitare podagricis quoq; alienum eſt.

Alienus cibus ſtomacho.Cornel.Celſus lib. 4. cap.5. Sumendi cibi faciles,& ſtomacho non alieni.

Aliena cõſilij domus.Salluſt.in Catil.Ille eos in domum D.Bruti perducit,quòd foro propinqua erat, neq; aliena conſilij propter Semproniam.

Alienus cum datiuo.Quintilian. in proœm.lib.1.5.Ego autem quum exiſtimem nihil arti oratoriæ alienum.Ci.pro Cæcin. 18.Quod illi cauſæ maximè eſt alienum.

Alienus, cum ablatiuo. Alienum amicitia noſtra. Cic. Matio epiſtol.lib.11.27.12.Sum admiratus te,quicquam à me commiſſum quod eſſet alienum noſtra amicitia,crediſſe.

Alienum dignitate.Cic.de Prouincijs Conſul.15. Sed alienum ſibi uideri dignitate imperij.

Alienum ingenio ſuo.Plaut.Capt.3.31.

Alienum inſtitutis meis.Cic.Seſtio,Epiſt.lib.5.17.3.

Alienum maieſtate.Cic.de Diuinat.lib.1.140.

Alienum meis rationibus.Cic.7.Verr.136.Salluſt.in Catil. Alienum ſuis rationibus exiſtimans, uideri cauſam ciuium cũ ſeruis fugitiuis communicaſſe.

Alienus ſanguine regibus.Liu.9.bel.Pun.147.Extitit quidam Mezetullus nomine,non alienus ſanguine regibus:Id eſt, nõ alienus à ſanguine regũ:uel Nõ alienus ſanguine à regibus.

Alienus locus,pro incommodo. Cæſar de bel.Gal.

Alieno animo eſſe ab aliquo.Cic.pro Deiotaro 14.

Alienum animum ab aliquo habere.Cicer. in Lælio 28.Sic pro Roſcio Amer.80.

Alienum tempus, Minimè aptum, uel opportunum tractandæ aut gerendæ rei de qua agitur.Liuius 3.bel.Pun.103.Cicero Caſſio,lib.15.14.9.Sin maiora,conſidera ne in alieniſſimum tempus cadat aduentus tuus.

Alienum fortunæ ſuæ uultum gerere, id eſt, malè conuenientẽ. Senec. de Vita beata.

Alienum à dignitate.Cic.Dolabel.lib.9.14.5. Idem Marcello, Epiſt.lib.4.7.2.

Alienus à literis.Cicer.4.Verr.45.

Alienum à ſapiente.Cic.4.Acad.240. Sic Terent.Adelph.5. 8.22.Abſurdum atq; alienum à uita mea uideatur.

Alienus ab ætate noſtra labor.Cic.ad Atticum,lib. 16.333.4.

Alienum ab amore noſtro.Quin.Cic.de Petitione Conſul.1.

Alienus in re aliqua. Cic. de Finib. lib. 1. 26. Epicurus in Phyſicis, quibus maximè gloriatur, totus eſt alienus.

Alienior, pro aliena. Terent. Adelph. 1. 2. 30. Alieniore ætate poſt faceret tamen.

Alienior hæres, Qui nulla neceßitudine cõiunctus eſt ei, cui ſuccedit. Qui nullo modo ad eũ pertinet. Ci. pro Cluentio 130. P. Elij teſtamento propinquus exhæredatus cum eſſet, hæres hic alienior inſtitutus eſt.

Alienior eſt à me. Cic. Caninio, lib. 2. 16. 14.

Alienißimi homines à Clodio. Id eſt, minimè coniuncti & propinqui. Cic. pro Domo ſua ad Pontif.

Alienißimum Reipub. tempus. Cic. de Claris oratoribus 2.

Alienißimus ruſticæ uitæ, pro eo quod eſt, à uita ruſtica. Colum. lib. 3. cap. 21. 2.

Alieno, alienas, pen. prod. (ἀλλοτριόω,) alienare, Alienum facere: uerbũ ex nomine Alienus. Plin. lib. 20. cap. 18. 1. Sacopenũ quod apud nos gignitur, in totum trãſmarino alienatur. Hoc eſt propter tranſmarinũ fit alienũ, et ab uſu remouetur.

Vendere & alienare. Cic. 6. Verr. 118. Precio paruo ea quæ accepiſſet à maioribus, uendidiſſe atq; alienaſſe. Idem pro Lege Agraria 59. Venire ueſtras res proprias, & in perpetuũ à uobis alienari. In his idẽ ſignificare uidetur quod abalienare.

Alienare uectigalia. Cic. de Lege Agr. contra Rul. 44.

Alienari mẽte. Vide Alienatio, & Alienatus. Pli. li. 26. ca. 8. 6.

Alienare aliquem ſententijs dicendis. Cice. Attic. lib. 7. 124. 2. Eſt ſententias dicendo aliquem à fauore auertere.

Alienare quempiam à ſe, Eſt ab amicitia noſtra, uel conſuetudine diſiungere, ſeparare, & remouere. Cic. Attico, li. 1. 9. 10. Mirum in modum omnes à ſe bonos alienauit.

Alienare ab aliquo uoluntatem. Cæſar 7. bel. Gal. 34. Cic. Appio Pulchro, Epiſ. lib. 3. 6. 11.

Alienare & Reconciliare, contraria. Cicero de Prouinc. Conſular. 17. quibus cum omnibus eadem Reſpublica reconciliauit quæ alienarat?

Alienare & immutare. Cic. Licinio Craſſo Epiſt. lib. 5. 8. 4. Sed quædam peſtes hominum laude aliena dolentium, & te non nunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarũt tibi.

Planè alienari à Senatu. Cic. ad Attic. lib. 1. 12. 13.

Alienari ab interitu, hiſq; rebus quæ interitum uideantur afferre. Cic. 3. de Finib. 25.

Alienari, pro corrumpi, quod uulgò dicũt alterari. Cornel. Celſus, lib. 7. cap. 16. Si uerò adhuc ea ſui coloris ſunt, cum magna feſtinatione ſuccurrendum eſt. Momento enim alienantur, extremo & inſueto ſpiritu circundata. Loquitur de inteſtinorum uulneratorum curationibus.

Alienatus, pen. prod. Participiũ, (ἠλλοτριωμένος,) Plaut. Merc. 12. 26. Alienata eſt abs te mulier. Cic. in Lælio 66. Propter diſſenſionem autem, quæ erat in Repub. alienatus eſt à collega noſtro Metello.

Alienatus ad libidinem animus. Hoc eſt, à uirtute ad libidinem abductus. Liu. 3. ab urbe 197.

Alienatus mihi eſt uſus ædium. Hoc eſt, mihi ablatus. Plaut. Mercu. 21. 4.

Alienatus ſenſu animus. Id eſt, ſic immutatus, ſic dimotus ac deiectus à ratione, ut nihil rectum ſentiat. Liu. 2. ab urbe 56. Sic alienatus ſenſibus, Liu. 5. bell. Pun. 209. Item alienatus mente, Plin. 28. cap. 8. 5.

Alienatus animus & offenſus. Cic. ad Att. lib. 1. epiſt. 12. 10.

Alienatus, (ἀλλοτρίωτος,) nomen ex participio, ut Alienata mens. Liu. 4. bel. Pun. 120.

Alienatio, Verbale. Cice. in Orat. 80. An quibus uerbis ſacrorũ alienatio fiat, docere honeſtum eſt: quibus ipſa ſacra retineri, defendiq; poßint, non honeſtum eſt? Hic poſitum eſt pro Abalienatio: In alia ſignificatione dicitur Alienatio, quaſi ſeparatio atq; diſiunctio cuiuſpiam ab alio: hoc eſt, quum ab alio quis alienat animum, ſtudium, amorem, aut uoluntatem. Cæſar 2. bel. Ciuil. 126. Caſtrorum autem mutatio quid habet, niſi turpem fugam, & deſperationem omnium, alienationem exercitus? Cic. in Lælio 66. ut non ſtatim alienatio diſiunctioq; facienda ſit. Loquitur de ſeparatione ab amicitia.

Alienatio ab aliquo ad alium. Cic. 1. Philipp. 29. Tuamq; à me alienationem ad ciues impios tibi gloriæ eſſe putauiſti.

Alienatio mentis, Eſt tanta commotio perturbatioq; rationis, ut homo non ſit compos ſui. Plin. lib. 21. cap. 21. 4. Cornel. Celſ. lib. 4. cap. 2.

Aliò, (ἄλλῃ,) aduerbium loci, Ad alium locum ſignificans. Plau. Milite 11. 48.

Alio miſſus ſum. Terent. Eunuc. 2. 2. 48.

Alio conferre animum. Id eſt, Ad aliam rem ſe conuertere. Terent. Heaut. 2. 4. 10.

Alio reſponſionem ſuam deriuauit. Cic. 3. Verr. 98. Hoc eſt, aliud reſpondit, quàm quod interrogabatur.

Alio ſeruare aliquid. Cic. lib. 2. de Finib. 48. Appellet hæc deſideria naturæ, cupiditatis nomen ſeruet alio. Id eſt, ad aliud.

Alio transferre ſermonem, id eſt, ad aliam (ut dicunt) materiam. Cic. lib. 1. de Orat. 68. Sed, ſi placet, ſermonem alio transferamus.

Alio me uocat ueſtra expectatio. Cice. pro Cluentio 49. uocat me aliò iamdudum tacita ueſtra expectatio. Hoc eſt, ad aliud tractandum dicendumq;.

Quò alio. Cic. ad Attic. lib. 9. epiſt. 190. 2. Ex illius ſermone ſtatuam, Arpinũmne mihi eundum ſit, an quò aliò. Id eſt, in aliquem alium locum.

Alioqui, ſiue Alioquin, (ἄλλογε, ἄλλως, εἰδ' μή,) coniunctio, pen. prod. ſignificat Aliter, ſiue Alio modo, uel quòd ſi non, uel Præter hoc. Ci. in Orat. 270. Quorum ab Oratoris iudicio delectus magnus adhibitus. Alioquin quonam modo ille in bonis hærebit & habitabit ſuis? Idem lib. 2. de Legibus 98. Credo minimam olim ſepulcrorum fuiſſe cupiditatem: alioqui multa extarent ampla maiorum. Plinius in præfatione lib. 1. Quint. lib. 2. cap. 16. Phrynen nõ Hyperidis actione, quanquam admirabili, ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſißimum alioqui diducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam. Horatius 1. Serm. ſatyr. 4. 1.

Alioqui, ſine n, ſcribi debere, ut Atqui pro Sed, tradit Caper Grammaticus in libro de Orthographia & Latinitate. Eius hæc ſunt uerba: Atqui careat n, ſimiliter Alioqui. Baptiſta Pius in illud Lucretij ex lib. 3. Incolumis quamuis alioqui ſplendidus orbis &c. ſic præcipit: Sequente uocali, imitatione Græcorum, dicimus Alioquin. Sequente uerò conſonante, ut ſeruetur euphonia, Alioqui.

Aliorſum, (ἀλλαχόσε,) aduerbium loci, uerſus alium locum ſignificans, & eſt dictũ per ſyncopen pro Alioūerſum. Plaut. Truc. 8. 36. Ancillas iubet, quoniã iam decimus menſis aduentat propè, Aliam aliorſum ire.

Aliorſum, In aliam partem, ait Donatus. Terent. Eunuc. 1. 2. 2.

Miſeram me, uereor ne illud grauius Phædria
Tulerit: nẽue aliorſum atq; ego feci, acceperit.

Aliouerſum, (ἀλλαχόσε, aduerbium loci, idem quod aliorſum: ſed hoc minimè uſitatum.

Aliouerſum, in aliam partem. Plaut. Aulul. 9. 8.

Atqui ego iſtuc Anthrax aliouerſum dixeram,
Non iſtuc quod tu inſimulas.

Aliter pen. corr. (ἄλλως,) Aduerbium qualitatis, id eſt, alio modo. Cic. 7. Verr. 45. Aliter decernere in eadem cauſa non potuiſti. Terentius Adelph. 5. 8. 13. Nihil agis: fieri aliter non poteſt.

Aliter, geminatum. Plaut. Epid. 12. 9. Aliter catuli longè olent, aliter ſues. Cic. 3. Offic. 89. Sed aliter leges, aliter & philoſophi tollunt aſtutias.

Aliter atq; aliter numen erumpens. Plin. lib. 2. cap. 93. 3. Hoc eſt, uarijs modis.

Aliter, pro Contrà, Donato interprete. Terent. in prolo. Andr. 3. Verum aliter euenire multò intelligit.

Dijs aliter uiſum.

Aliter ac, pro Aliter quàm. Terent. Phorm. 3. 2. 45. Ego iſti nihilo ſum aliter ac fui. Cice. 1. Off. 45. Aliter de illis ac de nobis iudicamus.

Aliter atq;. Idem quòd Aliter ac. Terent. Adelph. 4. 3. 6. Nunquam te aliter atq; es, in animum induxi meum. Cicer. 4. de Finib. Hic loquebatur aliter atq; omnes.

Aliter atq; ut. Cic. ad Attic. lib. 16. epiſt. 337. 4. De Antonij itineribus, neſcio quid aliter audio atq; ut ad te ſcribebam.

Longè aliter. Vide Longus.

Multò aliter. Vide Multus.

Aliter quàm. Plaut. Sticho 2. 29. Atq; aliter nos faciant, quàm uxores ſuas æquum eſt uiros.

Sin aliter. Plaut. Amph. 4. 55. Sin aliter ſint animati: Terent. Adelph. 5. 3. 5. Sin aliter de hac re eſt eius ſententia.

Aliter, ſequente Et. Ci. ad Att. li. 10. epiſt. 203. 2. Quòd de puero aliter ad te ſcripſit, & ad matrem de filio, nõ reprehẽdo.

Aliter pro, Quandoq; ſiue aliàs, ſiue, ſi id non fiat, ſiue, alioqui, Paulus in L. ſingulis. ff. de except. rei iud.

Aliter, pro alioqui. Cic. in Lælio 64. Qui negligendi quidem non ſunt, ſed alio quodam modo colendi. Aliter enim amicitiæ ſtabiles permanere non poſſunt. Colum. lib. 2. cap. 9. Sed antiquißimum eſt omnem inde humorem facto ſulco deducere: aliter uana erunt prædicta remedia.

Aliubi, pen. corr. (ἀλλαχόθι,) aduerbium loci, pro Alibi. Plin. lib. 10. cap. 30. 1. Nec uſquam aliubi candidæ naſcuntur.

Aliubi, geminatum. Varro. 1. de Re ruſt. cap. 44. Vt ex eodem ſemine aliubi cum decimo redeat, aliubi cũ quintòdecimo.

Aliubi atq; aliubi. Plin. lib. 9. cap. 54. 1. Aquatilia genera aliubi atq; aliubi meliora. Senec. de Benef. lib. 5. cap. 6.

Aliubi, ter repetitum. Plin. lib. 11. cap. 14. 1. Aliubi enim faui cera ſpectabiles gignuntur, ut in Pelignis, Sicilia: aliubi mellis copia, ut in Creta, Cypro, Africa: aliubi magnitudine, ut in Septentrionalibus.

Aliunde, (ἀλλαχόθεν, ἄλλῃ,) aduerbium, Ex alio loco. Plin. lib. 13. cap. 16. 2. Radice nihil criſpius, nec aliunde precioſiora opera. Id eſt, ex nulla alia Trogetes arboris parte, quàm ex radice. Idem lib. 15. cap. 19. 7. Inde repertum ut allatæ aliunde, & inter ſe colligatæ inijcerentur fico. Id eſt, ex alio loco.

Aliunde, ad hominem relatum. Cicer. Attic. lib. 10. 192. 4. Quod ſcribis, non quo aliunde audieris, ſed teipſum pũtare, me attractum iri. Idem pro Ligario 1.

Aliunde aſſumpto bono uti, non proprio, nec ſuo. Cic. 2. de Orat. 23.

Aliunde factum uerbum. Cic. in Orat. 44.

Aliunde nota. Quint. lib. 4. cap. 1. 3.

Aliunde pendere. Cic. ad Luceium, lib. 5. epiſt. 13. 3. Quam quidem laudem ſapientiæ ſtatuo eſſe maximam, nõ aliunde pendere, nec extrinſecus aut benè aut malè uiuendi ſuſpenſas habere rationes.

Aliunde petere copiam dicendi. Cic. 2. de Orat. 22.

Aliuſmodi, (ἀλλοῖος,) quaſi alterius modi. Cæſar, Vno enim excepto, quem aliuſmodi atq; omnis natura finxit, ſuos quiſq; habebat charos. Adiectiuum eſt indeclinabile, omnis generis, ſicut Eiuſmodi, & cætera eo modo compoſita.

Allabor, pen. prod. allaberis, allapſus ſum, (ἐπιῤῥέω,) allabi, Iuxta labi, ſiue fluere. Cic. 2. de Diuinat. 86. Et humor allapſus extrinſecus, ut in tectorijs uidemus. Interdum ad alia refertur: ſicut ſimplex Labi. Liu. 5. bel. Pun. 87. Ad exta ſacrificio perpetrato angues duo ex occulto allapſi edere iecur. Virg. 9. Aeneid. Ergo alis allapſa ſagitta.

Allabi, de nauigatione dictum. Virg. 6. Aeneidos. Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

Allapſus genibus: Id eſt, ad genua proſtratus, qualiter ſolent ſupplicabundi. Seneca in Hyppolyt. 5. 16.

Allapſus, huius allapſus, (ἐπίῤῥευσις,) Verbale ab Allabor. Horatius Epod. 1. 4.

Vt aſsidens implumibus pullis auis
Serpentium allapſus timet. Sil. Ital. lib. 3. 94.
At gregis allapſu fremebundo territus acris
Expauit molles Rhodanus.

Allaboro,] allaboras, penult. prod. (ἐπιπονέω,) allaborare. Idem quod Laboro, uel uehementer laboro. Horatius Epod. 8. 4.

Quod ut ſuperbo prouoces ab inguine,
Ore allaborandum eſt tibi.

Allaborare alicui rei: Id eſt, per laborem aliquid ei adijcere. Horat. 1. Carm. 38. 1. Simplici myrto nihil allabores.

Allaeuo,] allæuas, (ἐπιλεαίνω,) allæuare, Idẽ quod Læuigare, læue facere. Colum. lib. 4. cap. 25. de falce uinitoria loquens, Nam quum in aduerſum preſſa manu deſecare quid debet: cultro utitur: quum autem retrahere, ſinu: quum allæuare, ſcalpro: quum incauare, roſtro. Ibidem, Nam ea plaga quæ ſic efficitur, uno ueſtigio allæuatur.

Allambo,] allambis, (προσλιχμάω,) allambere: Idem quod Lambo: & per methaphoram, Leniter attingo. Quintil. in Sepulcro incantato, Scitis ipſi quo exequiarũ die labore extracta ſit, quãdiu filium tenuerit allambentibus flammis.

Allatro,] allatras, pen. prod. (προσυλακτέω,) allatrare, Aduerſus aliquem latrare. Et ad canes propriè pertinet, ſicut Latrare. Dicimus enim Allatrauerunt eum canes: & Allatratus eſt à canibus.

Allatrare aliquem, per metaphoram: Eſt per inuidiam criminari. Liuius 8. bel. Maced. 237. Qui uino quoq; eo allatrare eius magnitudinem ſolitus erat. Columel. in præfat. lib. 1. 8. Sed ne canimum quidem (ſicut dixere ueteres) ſtudium præſtantius, locupletißimum quenq; allatrandi.

Allatrãt maria orã aliquã, per metaphorã. Plin. li. 4. cap. 5. 8. Tot ſinus Peloponnẽſem orã lãcinãt, tot maria allatrãt. Hoc, pro Vndiq; alluũt poſuit: ſed ad fluctuũ ſonitũ reſpexit: quaſi ſit canum latratibus comparandus. Idem lib. 2. cap. 68. 3.

Allatrat uictorem inuidia ore nigro. Sil. Ital. lib. 8. 58.

Allatus,] (προσενεχθείς,) Participium. Vide Afferor.

Allaudo,] allaudas, allaudare, Poeticum uerbum, pro Laudare, uel ualde laudare. Plaut. Merc. 3. 84. Agit gratias mihi, atq; ingenium allaudat meum.

Allecto, Vide Allicio.

Allectus, Vide Allego, allegis.

Allego,] allegas, pen. prod. (πέμπω, ἐπιπρεσβεύομαι,) allegare. Eſt propriè grauioris negotij cauſa quempiã mittere interceſſorẽ, interpretẽ, ſequeſtrẽ, internunciũ: ſed hoc in priuatis rebus, ſicut Legare in publicis. Plaut. Caſ. 2. 51. Pater allegauit uillicũ, q poſceret ſibi iſtã uxorẽ. Ci. 3. Verr. 106. Petit à me Rabonius, & amicos allegat: facilè impetrat.

Allegare ad aliquem. Plaut. Epid. 9. 43. Ego ſi allegaſſem aliquem ad hoc negotium. Cicer. 3. Verr. 109. Primo neceſſarios iſtius ad eum allegatos eſſe dicebat. Idem Catoni, li. 15. Epiſt. 4. 48.

Allegare aliquem alicui rei. Plautus Amph. 8. 40. Alium ego iſti rei allegabo, ne time.

Allegare aliquẽ hominẽ alteri. Ci. pro Roſcio Amer. 15. Chryſogonus & ipſe ad eos accedit, & homines nobiles allegat ijs, qui pete-

qui peterent ne ad Syllam adirent.

Allegare. Budæus, δικαιολογεῖσθαι, ſua iura allegare, et in iure diſceptare: quod cauſificari Plautus dixit: Cic. etiã & cauſari & proferre: Quintil. & Iuriſcõſulti allegare appellant.

Allegare, Afferre, Adducere. Plin. in Epiſt. Tam multa allegauit, quæ ad rem propoſitam pertinere minimè uidebatur. Idem Epiſt. 59.a. Adhibes preces, allegas exemplum: & Allegantes patrocinij fœdus. Plin. Epiſt. 4. lib. 3. Quintil. lib. 4. cap. 1. Nam tum dignitas litigatoris allegatur, tum confirmatur infirmitas. Stat. Achill. 2. 45.

Allegantq́; ſuos utroq; à ſanguine diuos.

Allegare, pro Appellare, ſiue nominare. Cic. pro Cluentio 29. in quo inter allegatos, Oppianici nomen primum eſſe conſtabat. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 9. Sed idem Nerius index edidit ad allegatos Cn. Lẽtulũ Vacciam, & C. Corneliũ.

Allegatio, Verbale, (ἐπιπρέσβευσις,) quaſi priuata quædam legatio. Quod facilius intelliges ex interpretatione ipſius uerbi Allegare. Cic. 3. Verr. 30. O dij immortales, quanta iſte cupiditate, quibus allegationibus illam ſibi legationem expugnauit. Id eſt, amicorum interceſſionibus, & uelut legationibus. Ibidem 96. Quum ſibi omnes ad iſtũ allegationes difficiles, oẽs aditus arduos ac potius intercluſos uiderent.

Allego,] allegis, pe. corr. allegi, allectum, (προσκαταλέγω,) allegere, In cœtum adiungere, & aſcribere; & quaſi cooptare. Nam & legi dicebantur, qui in ſenatorum numerũ aſcribebantur: ut Sublegere, in locum demortui legendo ſubſtituere: quibus uerbis Iuriſconſulti uſi ſunt.

Allegere in ordinem. Alpianus de Decurionibus, Spurios quoque poſſe in ordinem allegi, nulla dubitatio eſt. Tranquillus in Tiberio, Inſtanti ſæpius ut ciuitate donatum in Decurias allegeret: negauit ſe allecturum. Liuius Cæterum quia de plebe allegebantur, eandem ægrè paſſi Patres. Ex Budæo.

Allegere inter Prætorios. Plin. lib. 1. Epiſt. 14. Allectus enim à diuo Veſpaſiano inter Prætorios, honeſtã quietem huic noſtræ, ambitioni iudicũ, an dignitatis conſtantiſſimè prætulit.

Allectus, (προσκατελεγμένος,) participium ab allegor, allegeris. Feſtus.

Allecti dicebantur apud Romanos, qui propter inopiam ex Equeſtri ordine in Senatorum ſunt numerum aſſumpti. Nam Patres dicuntur, qui ſunt Patritij generis. Conſcripti, qui in Senatu ſunt ſcriptis annotati.

Allegoria,] allegoriæ, (ἀλληγορία,) Inuerſio à Quintiliano dicitur: figura quoties aliud ſenſu, aliud uerbis intelligitur. Cic. in Orat. 51. Iam quũ fluxerunt plures cõtinuæ trãſlationes, alia planè fit oratio. Itaq; genus hoc Græci appellãt ἀλληγορίαν, nomine rectè, genere melius ille qui iſta omnia translationes uocat. Idẽ ad Atticũ, lib. 2. Epiſt. 35. 3. De Republica breuiter ad te ſcribã: iã enim charta ipſa ne nos prodat, pertimeſco. Itaq; poſthac ſi erunt mihi plura ad te ſcribẽda, allegorijs obſcurabo. Terent. Phor. 2. 2. 16. Quia non rete accipitri tenditur, neq; miluio. Vbi Donatus, Per allegoriam loquitur paraſitus: ut totum triuiale ſit, à conuiuijs eſcisq; translatum.

Allegoricõs. Seruius in Virg. Bucol. 5.

Alleuo,] alleuas, pen. corr. (ἐπαίρω, ἐπικουφίζω,) alleuare, In altum tollere, uel de imo, & ubi quid iacet, atq; proiectum eſt, ſurſum tollere. Quintil. lib. 1. cap. 12. Vidi multos, quorum ſupercilia ad ſingulos uocis conatus alleuarentur. Idẽ, Homini in aquam lapſo, atq; ut alleuaretur oranti. Hæc Valla lib. 5. Idẽ lib. 12. Ideoq́; abiectos ac ſubmittentes ſeſe, libenter alleuamus. Ouid. 6. Metam. 50.

Euolat, ut gelidos complexibus alleuet artus.

Alleuare afflictum. Quintil. in Pariete palmato.

Alleuatur animum Artabanus. Corn. Tacit. lib. 5. Id eſt animo.

Alleuare dictis ærumnam aliorum. Cic. 3. Tuſcul. 120.

Alleuare onus. Id eſt, onus alicui leuius facere. Cicero pro Sexto Roſcio 6. Hoc onus ſi uos aliqua ex parte alleuabitis, feram ut potero ſtudio & induſtria Iudices.

Alleuare ſolicitudines. Cic. de Claris oratoribus 6.

Alleuor, quum loquor tecum abſens. Cic. Attico, lib. 12. 253. 2.

Alleuatum corpus, per translationem. Dicitur, quum eſt imminuta corporis ægritudo. Cic. Attico, lib. 7. 121. 2.

Alleuatio, Verbale, (ἐπικούφισις,) Doloris mitigatio, ſiue diminutio. Cic. 1. de Fin. 63. Dolor in longinquitate leuis, in grauitate breuis ſoleat eſſe: ut eius magnitudinem celeritas, diuturnitatẽ alleuatio conſoletur. Sic idẽ ad Varronẽ, li. 9. 1. 2.

Alleuamentum, Verbale, (ἐπικούφιμος,) Idem quod alleuatio. Cic. pro Sylla 50. Et in aduerſis ſine ullo remedio atq; alleuamento permanere.

Allex,] Plaut. Pœnulo, Tunc etiam amator audes eſſe allex uiri? Hoc loco allex uiri, fæcem & ſordes quidã interpretãtur quòd allex fæculẽtus ſalſamẽtorũ liquor ſit, Authore Plin. lib. 31. cap. 8. quum inquit. Vitium huius eſt allex, imperfecta nec colata fæx. Alij ab Allicio deductum uolunt: id eſt, quæ allicere ad te uiros ſoles. Secundum priorem ſententiã ſubſtantiuum eſt, & declinatur alex, alecis, ſcribiturq; unico l, ut ſupra monſtratum eſt, ſecundum poſteriorem, adiectiuum eſt allex, allicis, pen. corr. ab allicio.

Allia, Alliæ, (ἀλλίας,) Fluuius, qui à Cruſtumijs montibus præalto defluẽs alueo. Tyberino amni miſcetur. Vbi magna ſtrage Romani à Gallis duce Brenno profligati ſunt. Vnde Allienſis dies, pro infauſto. Cicero Attico, lib. 9. Epiſt. 4. Vt maiores noſtri funeſtiorẽ diem eſſe uoluerunt Allienſis pugnæ, quàm urbis captæ, & quòd hoc malum ex illo.

Allia damnata Faſtis Romanis. Lucan. lib. 7. 82.

– cedant feralia nomina Cannæ,

Et damnata diu Romanis Allia Faſtis.

Allia flebilis. Ouidius lib. 1. de Arte amandi 83.

Allia grauis. Ouidius in Ibin 45.

Allia, infauſtum nomen. Virg. 7. Aen. 144. – populiq; Latini,

Quosq; ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Seruius: Allia fluuius haud lõgè ab urbe eſt: iuxta quẽ Galli: Brenno duce 15. Calendarum Auguſtarũ die, deleto exercitu, poſt triduum deleuerunt etiam urbẽ, excepto Capitolio.

Alliatus, Vide Allium.

Allicio,] allicis, pe. corr. allexi, allectum, (δημαγωγῶ, ἐπάγομαι, ἐφέλκομαι, ἐπισύρομαι,) allicere, Ex ad & latio antiquo uerbo compoſitum, Eſt blanditijs attrahere, ſiue potius inducere, atq; inuitare. Cic de Amicitia 27. Allicit homines ad diligendum uirtus.

Allicere & attrahere. Cic. de Amic. 46. Nihil eſt quod ad ſe rẽ ullã tã alliciat, & tã attrahat, quàm ad amicitiã ſimilitudo.

Allicere & excitare ſtudia hominum. Cic. 2. Off. 28.

Permulcere atq; allicere auditorem. Cic. 2. de Orat. 173.

Allici & teneri. Qu. Cice. de Petit. Conſul. 36. Excelle dicendo: hoc etiam tenentur Romæ homines, & alliciuntur.

Allicere & trahere ferrũ. Cic. 1. de Diuinat. 144. de magnete.

Allicere animos ad beneuolentiam. Cic. 2. Off. 68.

Allicere aures. Lucret. lib. 6. 37.

Allici beneficijs in aliquid, & compelli iniurijs. Cic. Lentulo li. 1. Epiſt. 9. 88.

Allicere beneuolẽtiã alicuius. Ci. 7. Verr. 143. et pro Mur. 67.

Allicere delectatione. Quint. lib. 5. cap. 14. 23.

Allicere iuuentutem ad ſtudia. Quint. lib. 3. cap. 1. 3.

Lectorem delectatione aliqua. Cic. 1. Tuſcul. 10.

Mentes hominum. Cic. 1. de Orat. 16.

Opes ad miſericordiam. Cic. pro Lege Manil. 16.

Peſtem. Lucan. lib. 9. 170. calidoq; uapore,

Alliciunt

Alliciunt gelidas nocturno frigore peſtes.

Somnum, aut Allicere ſomnos. Quod etiam dicitur Somnum inuitare, & conciliare. Plin. lib. 21. cap. 18. 8. & lib. 9. ca. 13. 2. Item lib. 29. cap. 3. Ouid. 6. Faſt. 137.

Alliciunt ſomnos tempus, motusq;, merumq;.

Voluntates alienas. Cic. pro Plancio 8. Id eſt, alienatas.

Voluntates populi alienas, retinere partas. Cic. pro Plancio 8.

Allectus, participium, (ἐπαχθείς,) ut Allectus conſuetudine peccandi. Quint. lib. 7. cap. 3. 35. An etiam conſuetudine peccandi ſit allectus.

Allector, (ἐπαγωγεύς, ἐφελκυσθής,) Verbale ab allicio, Qui allicit. Colum. lib. 8. cap. 10. 1. Qui ab aucupibus in hunc uſum nutriti, quaſi allectores ſint captiuorum. De turdis loquitur.

Allecto, allectas, (ἐπάγω,) allectare, Frequentatiuum ab allicio. Eſt frequenter allicere, hoc eſt, blandimentis ad aliquid inducere, ſeu inuitare. Colum. lib. 2. cap. 3. 1. Ad aquam duci oportet, ſibiloq; allectari, quo libentius bibant.

Allectare & inuitare. Cic. in Lælio 81. allectant, & inuitant, Idem de Senect. 53. Ad quem fruendum non modò non retardat, uerumetiam inuitat, atq; allectat ſenectus.

Allectatio, allectationis, Verbale, (ἐπαγωγή,) Quint. lib. 1. cap. 10. 25. Et Chryſippus etiã nutricum, quæ adhibentur infantibus, allectationi ſuum quoddam carmen aſſignat.

Allicefacio, allicefacis, allicefeci, allicefactum, (ἐπάγομαι,) allicefacere, Idem quod Allicere. Suet. in Vitellio, cap. 14. Nobiles uiros, condiſcipulos & æquales ſuos, omnibus blanditijs tantum non ad ſocietatem imperij allicefactos, uario genere fraudis occidit. Verbum eſt durè compoſitum ex allicere & facio: ſicut caleſacio, frigefacio, & ſimilia: ſi tamen uerum eſt ita ſcripſiſſe Suetonium.

Allido,] allidis, pen. prod. alliſi, alliſum, (ἐδαφίζω, καταφέρω, προσαράσσω,) allidere, Compoſitum ex ad, & lædo. Eſt ad aliqd impingere: ut alliſit caput oſtio, uel ad oſtiũ. Cæſar 3. bel. Ciuil. 107. Et ex magno remigum propugnatorumq; numero pars ad ſcopulos alliſa interficeretur. Colum. de arboribus, cap. 9. 3. Medullamq; omnem eradito, tum demum in ſe poſitum colligato, ſic ne gemmas allidas. Id eſt, attingendo lædas. Lucret. lib. 4. 60.

Sic eliditur, ut ſiquis prius arida, quàm ſit

Cerea perſona, allidat pilæue, trabiue. Catul. in Argonaut. epigram. 59. 14. Ipſius ante pedes fluctus ſalis allidebãt. Verſus eſt ſpondaicus.

Allidi aliquis dicitur per metaphoram. Colum. lib. 1. cap. 3. 8. quoniam quum ſit colluctandum cum eo, ſi fundus præualeat, allidi dominum. Pro affici damno poſuit: ſed perſeuerauit in tranſlatione à luctantibus: quorum uictus à uictore proſtratus, allidi humi ſolet.

Allidi in re aliqua. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 2. 10. 8. Sed hoc incõmodũ conſolantur quotidianæ dãnationes inimicorũ, in quibus me perlubente Seruius alliſus eſt, cæteri cõcidũtur. Id eſt, læſus, quaſi dicat, Aliquam fecit rerum ſuarum iacturam.

Alligo,] alligas, pe. corr. (προσδέω, ἀπαρθῶ, ἐξαρτῶ, περιάπτω,) alligare. Ad aliquid ligare. ut Alligare uitem palis, uel ad palos. Vnde & iocus ille Ciceronis apud Macrobiũ, Quis alligauit generum meum enſi? Colum. Arbuſtiuam uitem, antè quàm putes, alligare diligenter oportet. Cic. 2. de Diuinat. Alligandi omnes eſſent, qui cubitum irent.

Alligare caput lana. Martial. lib. 12. 86.

Alligat naues anchora morſu. Virg. 1. Aeneid. 35.

Alligare uulnus, Quod & ligare, & colligare dicitur. Cicer. 2. Tuſcul. 68. & Liuius 7. ab urbe 105.

Alligare ad rem aliquam. Plin. lib. 10. cap. 24. 2. Lino ad pedes eius alligato nodis. & lib. 16. cap. 44. 5. Cic. 6. Verr. 81. Ad ſtatuam Siculi te prætore alligabantur. Sic alligare ad palum. Cic. 7. Verr. 9. & 10.

Alligare in rem aliquam. Cic. 1. Tuſc. 198. Archimedes Lunæ, Solis, quinq; errantium motus in ſphæram alligauit.

Alligare, pro Impedire. Virg. 6. Aeneid. 88.

Fata obſtant, triſtiq; palus innabilis unda

Alligat, & nouies Styx interfuſa coercet.

Alligare iter. Stat. Sylu. lib. 4. 3. 10.

Tunc umbonibus hinc & hinc coactis,

Et crebris iter alligare gomphis.

Impediri in re aliqua & alligari. Cic. Att. lib. 8. 169. 1. Cedendum enim celeriter eſt, ne fortè qua in re impediar atq; alliger. Hoc eſt, ſic aſtringar, ut cedere nõ liceat. Ita plus eſſe uoluit Alligari, quàm Impediri.

Alligare aliquem. Terent. Adel. 5. 3. 58. Eo pacto prorſum illic alligaris filium. Vbi Donatus, Quis dicitur alligari ad aliquid, ſine quo eſſe non poſſit. Ergo propriè ad amicam alligari adoleſcentem dixit amatorem.

Alligare aliquem ſtipulatione. Cic. pro Roſc. Comœdo 21.

Alligari beneficio. Cic. pro Plancio 66.

Alligari noua lege. Ci. pro Clu. 125. Et ibidem 119. Alligat lex omnes mortales. Alligari ſacris. Cic. 2. de Legib. 80.

Alligare ſe, obnoxium facere: Cic. pro Flacco 31. Flaccus nunc ſe ſcelere alliget, quum iam teſtem illum effugere non poſſit. Terentius Eunuc. 4. 7. 39. Audin' tu? hic furti ſe alligat. Vbi Donatus, Alligat, aſtringit, illaqueat, & obnoxiũ facit.

Alligare ſe ad præcepta catholica. Quint. lib. 10. cap. 13. 9.

Alligare ſe ad pœnam. Quint. lib. 10 cap. 3.

Alligatus, participium, (προσδεδεμένος.)

Alligatus, pro obligatus: ut Alligata fœdere ciuitas. Liuius quinto bell. Macedon. 178. Sic.

Alligatus nuptijs: Id eſt, aut propter nuptias impeditus, aut illi matrimonio obnoxius. Cic. pro Cluent. 142.

Alligatus Cæſaris actis teneretur. Ci. pro Domo ſua ad Põt. 33.

Alligatus, & ſolutus, contraria. Cic. 3. de Orat. 96. Vt uerba neque alligata ſint, quaſi certa aliqua lege uerſus: neq; ita ſoluta, ut uagentur. Idem ad Att. lib. 2. Epiſt. 33. 2. His ex rebus non ſpes, ſed dolor eſt maior: quum uideas ciuitatis uoluntatem ſolutam, uirtutem alligatam.

Alligatio, Verbale, (πρόσδεσις, Colum. lib. 11. cap. 2. 12. Arbuſtorumq; ſiue putatio, ſiue alligatio finienda eſt.

Alligator. penu. prod. Verbale. (προσδετής,) Qui alligat. Colũ. lib. 4. cap. 13. 1. Deinde ſequitur alligator: cuius officiũ eſt, ut rectam uitem producat in iugum.

Alligatura, pen. prod. (ἐπίδεσις,) Verbale, dictum ut Scriptura. Colum. de arboribus, cap. 8. 2. Infra inſitionem & alligaturam falce acuta leuiter uitem uulnerato.

Allino,] allinis, penul. corr. allini, alliui, & alleui, allitum, (ἐπιχρίω,) allinere. Ex ad & lino linis, idem quod ſimplex linere. Plinius, Sunt qui leporino coagulo mel addant, & hoc ſæpe allinant dentem. Idem lib. 13. cap. 12. 3. Turbidus liquor uim glutini præbet, quum primo ſupina tabula ſcheda allinitur. Adlino ſcribunt nonnulli. Horat. in Arte Poetica 90.

Vir bonus & prudens uerſus reprehendet inertes,

Culpabit duros, incomptis allinet atrum

Tranſuerſo calamo ſignum. Acron: Id eſt, apponet.

Allinere ſordes alicui ſententiæ. Cicer. 2. Verr. 11. Nulla nota, nullus color, nullæ ſordes uidebantur his ſententijs allini poſſe.

Allinere uitia ſua alteri, pro Linere uel aſpergere aliquem ſuis uitijs, dixit Senec. Epiſt. 7.

Allium, allij, (σκόροδον,) Genus oleris quo ueſcimur. Plin. li. 19. cap. 6. Allium ad multa ruris præcipuè medicamenta prodeſſe creditur: tenuiſſimis, & quæ ſeparantur in uniuerſum ue-

ſum uelatur membranis,mox pluribus coagmentatur nucleis,& his ſeparatim ueſtitis:aſperi ſaporis:& quo plures nuclei fuere,hoc eſt,aſperius.Tædium huic quoq; halitu,ut cæpis,nullum tamen coctis.Virg. 2.ecloga.

Allia,ſerpillumq́; herbas contundit olentes.

Ne allij quidem caput.Subaudi dedit,uel appoſuit,aut aliquid ſimile. Prouerbialis eſt hyperbole, qua utitur Ariſtophanes in Veſpis.

Conueniet in ſordidum,& impendiò parcum.

Allia ne comedas & fabas.Hoc eſt,ne bellis néue in iudicijs adſis.Eraſmus putat referendum ad calculos fabarios, quibus antiquitus ferebantur ſuffragia.

Allium in retibus.De ſordido commeatu dicebatur: Hinc natū, quòd Attici quoties nauigationem aut expeditionem adornabant,commercabantur allia,eaq́; retibus impoſita ſecum ferebant.In obſidionibus quoq; urbium in precio erat alliū: unde illud apud Suidam.Perdo allia in obſidione. Locus erit adagio,ſi quem admoneas, ut Philoſophiæ ſtudium aggreſſurus,paret ſeſe ad frugalem uictum,ad uigilias ac labores,ſine quibus non paratur eruditio.

Alliatus,adiect.pen.prod.(σκοροδωτός,)Plaut.Moſt.2.45. Sine me alliatum fungi fortunas meas:ut, Malo te alliatum eſſe,quàm unguentatum eſſe.Id eſt,olere allia,quàm unguenta: ut ſit ſenſus,Sine me alliatum fungi fortunas meas: Hoc eſt, permitte me,quem allium olere,& fœtere dicis &c.

Allobroges,pen.corr.(ἀλλόβρογες,)populus Galliæ iuxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes & Delphinates, uictoria Fabij & Catilinæ coniuratione noti,ad tractum Lugdunenſem ſiti,Ptolemæo Authore.

Allobroges infideles rebus nouis,id eſt, coniurationi Catilinæ, cui penè cōſenſerant,nec fidē tamē ſeruarunt. Horat. Epod. 16.2.Nouiſq; rebus infidelis Allobrox.Cic.1.de Diui. 42.

At clades patriæ flamma ferroq́; parata,
Vocibus Allobrogum Patribus Populoq́; patebat.
Coniurationem quippe Catilinæ detexerunt.

Allobrogicus,Adiectiuum, (ἀλλοβρογικὸς,) ut Allobrogicum uinum,apud Celſum,lib.4.cap.5.

Allobrogica uua,apud Plinium,lib.14.cap.2.

Alloeotheta,] penu. corr.(ἀλλοιόθετα,)Latinè dici poteſt, Aliter poſita, Aut alia poſitio:à Priſciano lib.18.dicitur Variatio.Confundit autem numerum,ut Virgilius.Pars in fruſta ſecant.Caſus,Tu mihi quodcunq; hoc regni, pro hoc regnum.Genus,Virgil.

Dulce ſatis humor,depulſis arbutus hœdis,
Lenta ſalix fœto pecori,mihi ſolus Amyntas.

Ad dulce enim, quod eſt neutrum, tam maſculina,quàm fœminina reddidit.

Alloquor,] pen.corr.alloqueris,allocutus ſum, (προσφθέγγομαι,προσαυλάω,)alloqui.Ex ad & loquor, uerbum notiſſimum.Plau.Amphit.4.244.Alloqui te perparcè liceat obſecro,Author ad Heren.166. Te nunc alloquor Africane. Varro. 5. de ling. Lat. Allocutum mulieres ire aiunt, quum eunt ad aliquem locutum conſulendi cauſa.

Alloqui familiariter cum aliquo.Curt.lib.6.

Alloquium,(πρόσφθεγμα,)Verbale,Id eſt,allocutio.Liuius 1.ab Vrbe 156.Et ipſe quoq; fortunam benigno alloquio comitate inuitandi,beneficijsq́; quos poterat ſibi conciliando adiuuabat.Plinius lib.6 cap.22.4.Hoſpitali regis clemētia ſex menſium tempore imbutus alloquio.Plinius Epiſt. 8.e. Medici,ſalubres ſed uoluptate carentes cibos blandioribus alloquijs proſequuntur.

Alloquia dulcia.Horat.Epod.13.4.

Illic omne malum uino cantuq́; leuato
De formis ægrimoniæ,dulcibus alloquijs.

Alloquium aptare.Stat.11.Thebaid.123.

Alloquium mite.Stat.7.Thebaid.111.

Allocutio,] Verbale,(προσφώνησις,)Venuſtius & uſitatius eſt alloquium.Plin.Epiſt.ultima lib.2.Mutat perſonam,uertit allocutionem.Id eſt,ſermonem.

Allocutione ſolari aliquem.Catul.ad Cornificium,epigr.36.

Quem tu(quod minimum,facilimumq́; eſt)
Qua ſolatus es allocutione?
Iraſcor tibi,ſic meos amores
Paulum quidlibet allocutionis
Mœſtius lacrymis Simonideis.

Allubeſco,] allubeſcis,allubui.allubitum(ἐπαρέσκω,) allubeſcere, Antiquum uerbum pro Placere. Et eſt ab imperſonali uerbo lubet,pro libet.

Plaut.Mil.14.13. - nimisq́; nitida fœmina
Hercle uerò iam mihi allubeſcit primulum.

Allucinor,] pen.corr.(παραβλέπω,)allucinaris,allucinari. Gellius lib.16.cap. 12. Cloatius Verrius in libris quos inſcripſit Verborum à Græcis tractorum,allucinari factū ſcripſit ex eo quod dicitur Græcè ἀλύειν. Vnde elucum quoque eſſe dictum putat,a litera in e conuerſa,tarditatem quādam animi & ſtuporem, qui allucinantibus plerunq; uſu uenit. Nonius,allucinari,aberrare,& non conſiſtere atq; diſſolui, obſtupefieri,atq; tardari, honeſtè ueteres dixerunt. Feſtus, Allucinatio,Erratio.Cic.ad Quin.fratrem,lib.2.13.1.Sed quemadmodum coràm quum ſumus, ſermo nobis deeſſe nō ſolet:ſic epiſtolæ noſtræ debent interdum allucinari. Colum. lib.7.cap.3.ad finem.Nec fur aut beſtia allucinantem paſtorem decipiat. Cic.Attico,lib.15.Epiſt. ultim. ad finem. Ego tamen ſuſpicor hunc,ut ſolet, allucinari.

Allucinari,per aſpirationem ſcripſiſſe ueteres admonet Gellius, lib.2.cap.3.Vt ſonus eſſet uiridior, uegetiorq́;. Apud Nonium inter aſpirata ponitur:apud Feſtum uerò,in litera A.

Allucinor aliquid.Cic.1.de Nat.deo.97.Iſta enim à uobis quaſi dictata redduntur:quæ Epicurus oſcitans allucinatus eſt.

Alludo,] alludis,penu.prod.alluſi,alluſum, (προσπαίζω,) alludere. Quaſi ad aliquem ludere. Sic enim dicimus Alicui aliquem alludere,ut arridere cuipiam. Alludunt paruuli parentibus & nutricibus. Plinius lib. 9. cap. 8.6. Hominem non expaueſcit,ut alienum:obuiam nauigijs uenit:alludit exultans.Et paulò pòſt,Et alludēs natantibus, impoſitosq́; portans.De delphinis loquitur.

Alludere,eſt(inquit Valla,li.4.) quum aliud dicimus,& ad aliud ſententiam latenter referimus, ut Virg. 7.Aeneid. 24.

Nec plura alludens,ea uox audita,laborum
Prima tulit finem.

Seruius:Alludens, aut certè ludentem ſignificat:aut Alludens:Id eſt, ad reſponſi fidem uerba componens.Cicero 1.de Orat.139.Galba autem alludens, uariè & copioſè multas ſimilitudines afferre.

Alludere ad mulierem.Terent.Eunuc.3.1.34.Fortè habui ſcortum:cœpit ad id alludere.

Alludere philoſophiæ, pro quaſi per luſum & non ſeriò tractare philoſophiam.Seneca Epiſtol. 73. Adhuc eſt tertium genus, qui philoſophiæ alludunt, & nondum quidem eam attigerunt.

Alludere,Fauere,blandiri. Seneca, Quum tibi alludit huius uitæ proſperitas.

Alludit unda.Plin.lib.26.cap.7.In ſaxis ubi alludit unda.

Alludentes undæ.Ouid.4.Metamor.69.Hoc eſt, quæ alludere uidebantur & blandiri.Et Quint.100.b.

Littus eſt quà fluctus alludit.

Alluo,] alluis,allui,(προσκλύζω)alluere,Ex ad et lauo lauis, ut ueteres declinabāt. Fluuij dicūtur urbes alluere, qui eas præterlabūtur:ſic & maria terras alluūt.Cic.2.de Leg.11. Diuiſus

Diuiſus æqualiter in duas partes, litera hæc alluit. Idem de Orat.57.Ita iactantur fluctibus,ut nunquam alluantur.

Alluit gentes Mæotis Seneca in Oedipo 5.15.

Alluuntur à mari mœnia.Cic.7.Verr.76.

Flumen Sidenum quo alluitur oppidum Polemonium. Plin. lib. 6.cap.4.Vide lib.3.cap.1.11.& cap.4 1.

Alluuies,alluuiei,pen.prod.fœ.gen.(πρόσκλυσις,) Immoderata aquarū uiolētia,uel pluuialium, uel fluuialium, ſimiliumq́;: quæ non tantum agros confundit, ſed quandoq; eripit, & nonnunquam funditus deſtruit.Colum.lib.3.cap. 11.7. Vel etiam ualles quæ fluminum alluuie & inundationibus concreuerint.Liuius 1.ab Vrbe 15.In proxima alluuie, ubi nūc ficus ruminalis eſt, (quam Romularem uocatam ferūt)pueros exponunt.Loquitur de Tyberis inundatione.

Alluuio,alluuionis,f.g.(ἐπίκλυσις,)Idem quod Alluuies. Cice. lib.1.de Orat.84.Alluuionum,circunluuionum iura.

Allus,Pollex,proximum digitū ſcandens,quòd uelut inſiluiſſe in aliū uideatur:quod Græcè dicitur ἄλλεσθαι.Feſtus.

Almo,Almonis,pen.prod.maſc.gen.(ἄλμων,)Fluuius uel potius riuus antè portam Capenam,urbi Romæ uicinus, apud quem Romani olim ſacra Cybeles faciebant eodem ritu,quo Galli in Phrygia. Vide Cybele.

Almo Italus.Stat.lib.6.Syl.1.45.Claud.de bel.Gildon.24.

Almo lubricus.Ouid.4.Faſt.68.

Paruus Almo.Lucan.lib.1.119.

Sacer Almo.Valer.Flac.Argonaut.lib.8.48.

Tepidus Almo.Sil.Ital.lib.8.72.

Almopia,Almopiæ.Macedoniæ pars, ſic dicta ab Almope gigāte,Neptuni,& Athamantidos Helles filio.Hinc Almopes, et Almopij, eius regionis incolæ.Plin.lib.4.cap.10.

Almus,] (ζείδωρος,)adiectiuum,Latini etiam ſibi uendicant, ab alendo dictum.Vnde Feſtus,Alma, inquit, ſancta ſiue pulchra:uel alens,ab alendo ſcilicet.Plaut. Curcul.7.79. Inuoco almam meam nutricem.

Adorea alma:Id eſt, gloria quæ altrix eſt uirtutum. Horat. 4. Carm.4.9.

Carthago alma.Sil.Ital.lib.13.3.

Alma Ceres.Virg.1.Alma de Sibylla dictum, quòd ſcilicet uirgo fuerit.Aeneid.6.

Almus dies,id eſt,clariſſimus. Virg. 8. eclog.Naſcere præq́; diē ueniens age lucifer almum.Seruius.Horat.4.Carm.7.2.

Fauſtitas alma.Horat.4.Carm.5.4.Nutrit rura Ceres, almaq́; fauſtitas.

Fides alma.Cic.3.Off.142:ex Ennio,O fides alma.

Iubar almum,id eſt,dies.Valer.Flac.Argonaut.lib.5.63.

Liquor almus aquarum.Lucret.lib.2.79.

Lux alma.Virg.1.Aeneid.63.Vt primum lux alma data eſt.

Alma lux dicta,quòd alat uniuerſa. nam phyſici dicunt omnia per diem creſcere.Seruius.

Ager almus.Virg.2.Georg.Parturit almus ager.

Maiæ almæ filius,pro Mercurio.Horat.1.Carm.2.9.

Muſæ almæ.Horat.3.Carm.4.9.

Nereides almæ.Cic.in Arato 49.

Nox alma.Senec.in Agamem.2.4.Idem in Troade 6.6.

Nutrix alma.Lucret.lib.5.47.

Pallas alma.Lucret.lib.6.151.

Alma parens,pro Venere.Virg.2.Aeneid.118.& 133. Martial.lib.8.22.Vigilat Memnonis alma parens.Id eſt,aurora. Virg.10.Aeneid.Alma parens Idæa deum.Vbi Seruius, Alma propriè eſt tellus,ab eo quòd nos alat:abuſiuè etiam alijs numinibus hoc epitheton datur.

Pax alma.Tibul.lib.1.eleg.ult.ad finem.

Sol almus.Horat.in Carmine ſecul.2.

Tellus alma. Colum. lib. 3. cap. 21. 2. Quibus alma tellus annua uice uelut æterno quodam puerperio læta,mortalibus diſtenta muſto demittit ubera.

Venus alma.Virg.1.Aeneid.125.

Vites almæ.Virg.2.Georg.47.

Alnus,] huius alni.f.g.(αἴγειρος,κλήθρη,) arbor fluuialis, ſiue paluſtris,notiſſima, quæ neq; fert fructum,neq; ſemen.De hac multa Vitruuius lib.2. cap.9. Meminit & Plinius lib. 16.cap.37.& alibi.

Alta alnus.Senec.in Hippolyto.1.2.

Alnus amica fretis,Stat.lib.6.Thebaid.22.

Electrifera alnus. Claud.in Epithalamio Honorij & Mariæ.

Fluminea alnus.Sil.Ital.lib.3.93.

Longa alnus.Ouid.13.Metam.170.

Procera alnus.Virg.eclog.6.13.

Viridis alnus.Virg.eclog.10.15.Dicunt enim alnos in Padi ripis primum uiſas,illicq́; ſpectatiſſimas & magna copia uirere,ut ait Pauſanias,ex hiſtoria quam narrat Ouidius lib. 2. Metam.Nam quum Phaeton impetratos à patre currus malè regeret,fulmine Iouis in Padum præcipitatus eſt.Quumq́; Phaethuſa,Phœbe,& Lampetie,eius ſorores,ad huius fluuij ripas,cum mēſes quatuor impatientiſſimè fleuiſſent,tandem Iouis miſericordia in populos arbores uerſæ ſunt,uel (ut mauult in Argonaut. Apollonius)in alnos:earum autem lacrymæ in electra.Virg.eclog.6.13.in alnos mutatas tradit hoc carmine.

Tunc Phaetontiadas muſco circundat amaræ
Corticis,atq; ſolo proceras erigit alnos.

Idem tamen lib. 10. Aeneid.38.alteri ſubſcribit opinioni.

Namq; ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati,
Populeas inter frondes,umbramq́; ſororum
Dum canit,&c.

Alnus,pro nauigiolo:quia ex trunco alni excauatæ fiebant huiuſmodi ſcaphæ. Claudian.in præfat.lib.1.de Raptu.

Qui dubijs auſus committere flatibus alnum,
Quas natura negat,præbuit arte uias.

Virg.1.Georg.28.

-alnos primum fluuij ſenſere cauatas.

Leuis alnus.Virg.2.Georg.91.

Alnus apta fluctibus.Lucan.lib.3.89.

Syluaq́; Dodones,& fluctibus aptior Alnus.

Alo,alis,alui,alitum & altum,(τρέφω,) alere, Eſt rebus ad uictum,cultumq́; neceſſarijs ſuſtentare: quod uulgus dicit Intertenere:ut alere familiam.Cicero Paradox. 57. Multi ex te audierunt quum diceres:Neminem eſſe diuitem, niſi qui exercitum alere poſſet ſuis fructibus.

Copias militum alere.Cic.pro Deiotaro 15.

Inter alere & educare. Nonius, Alere & educare hoc diſtant: Alere eſt uictu temporali uitam ſuſtentare. Educare autem ad ſatietatem perpetuam educere. Accius in Andromeda, Alui,educaui:id facite gratum ut ſit ſeni.

Inter alere & paſcere.Idem Nonius alio loco. Paſcere & alere hoc diſtant,curam authoritate Var.γέροντος διδασκάλου, ut ſit alere ſufficiendi generis habere, Paſcere natos cibo ſaginare.Terent.And.1.1.30.

- aut equos Alere.

Alere, & nutrire, pro eodem. Nutriri eſt paruulorum ut creſcant(unde nutrices dicuntur, nutritijq́; qui curam infantium habent, habueruntue) & adultorum, ut uiuant. Ali quoque in eodem ſignificato. Vnde lex illa XII tabularum, Liberi parentes alant, aut uinciantur. At in rebus incorporeis frequentius ut creſcant. Quintilianus in præf. lib.1. Sed alere facundiam,uires augere eloquentiæ poſſit. Perinde eſt acſi dixiſſet, Augere facundiam, augere uires eloquentiæ poſſit.Virg.Hos ſucceſſus alit.Id eſt, quaſi horum animos ſucceſſus augeſcere facit. Hæc Valla, libro quinto,

quinto,cap.46.Cic.1.Tuſcul.7.Honos alit artes.

Alit binos fœtus ubere.Virgilius Eclog.3.6.

Alunt rhombos æquora.Horat.2.Serm.Satyr.2.10.

Aluere uictum mortalium glandiferæ arbores. Plin. in proœmio,lib.16.2.

Aluntur aſperitate aquarum arbores.Plin.lib.12.cap.9.3.

Tellus alit ſaxa.Lucret.lib.2.232.

Nec mare,nec fluctus plangentes ſaxa crearunt,
Sed genuit tellus eadem,quæ nunc alit ex ſe.

Alere aliquid & maius facere.Cicer.lib.2.de Inuent.241.Conſuetudine ius eſt,quod aut leuiter à natura tractum, aluit & maius fecit uſus.

Alere & ſuſtentare.Cic.2.de Natur.deor.146.

Spiritus ductus alit & ſuſtentat animantes.

Ali & augeri.Cic.in Lælio ad finem, Sed nec illa extincta ſunt, alunturq́; potius & augentur cogitatione & memoria.

Ali & augeſcere.Cic.2.de Natu.deo.73.Multaq́; à luna manãt & fluunt,quibus & animantes alantur,augeſcantq́; & pubeſcant,maturitatemq́; aſſequantur,quæ oriuntur è terra.

Ali & creſcere. Cic.2.de Natu.deo.34.Sic enim res ſe habet,ut omnia quæ alantur,& quæ creſcant,contineant in ſe uim caloris,ſine qua neq; ali poſſent nec creſcere.

Ali & ſuſtineri.Cicero quinto Verr.10.Re frumentaria ex Sicilia alimur ac ſuſtinemur.

Ali ab.Lucret.lib.1.163. -atq; alimur nos
Certis ab rebus.

Viduitate & ſolitudine alicuius ali.Cic.pro Cecinna 9.

Cibus alit.Lucret.lib.6.190.

Diditur in uenas cibus omnes,auget, alitq́;
Corporis extremas quoq; partes,unguiculoſq́;.

Agellus quum eum non ſatis aleret, ludimagiſter fuit. Cicero 1. de Natu.deo.98.

Ali uictu.Lucret.lib.4.127.

Pax aluit uites.Tibul.lib.1.eleg.10.10.

Vſus alit aliquid.Vide alere & maius facere.

Alere ſe conſumptione & ſenio ſui.Cic.de Vniuerſit.24.

Ali formidine mortis.Lucret.3.13.

Diuitijs alitur amor. Ouid.de Remed.amoris,lib.2.70.

Audaciam alere. Cicero libro primo de Inuent.6.

Bellum.Idem quod Bellum fouere.Liuius 1.bel.Maced.61.

Controuerſiam alere.Cæſ.7.bel.Gal.132. Vires alere,Cæſ.4.bel.Gal.467.Spem alere,Cicer.in Catil.21. Alitur conſuetudo,Cicero Attico,lib.14.307.1.

Capillum.Plin.lib.24.cap.15.Infantibus illita capillum alunt.

Culpam.Propert.lib.4.eleg.4.14.

Flammas.Ouid.10.Metamorpho.35.

Furor effrænatus alitur impunitate diuturna.Ci.pro Seſtio 70.

Gloriam alere.Cic.in Bruto 16. Iſocrates forenſi luce caruit, intraq́; parietes aluit eam gloriam,quam nemo eſt poſtea conſecutus.

Ira leones alit.Stat.lib.12.Thebaid.148.

Memoria aliquid alitur.Vide Ali & augeri.

Cogitatione aliquid alitur.Vide Ali & augeri.

Mens hominis alitur dicendo.Cic.1.Offic.147.

Alere monſtrum.Prouerbium ubi quid occulti uitij latere ſignificamus.Terentius in Andria,Aliquid monſtri alunt.

Morbum alere.Cicer.ad Atticum.

Res alicuius aluntur memoria aliorum.Cice.in Catilin.70.Memoria ueſtra Quirites noſtræ res alentur.

Sitim alere.Ouidius de Ponto lib.3.eleg.1.4.

Ali ſpe.Ouidius in Ibin 26.

Staturam.Cæſar belli Gal.li. 6. de Germanorum moribus, qui diutiſſimè impuberes permanſerunt, maximam inter ſuos ferunt laudem. Hoc ali ſtaturam,ali hoc uires, neruoſq́; confirmari putant.

Vitium alitur.Virg.3.Georg.90. -alitur uitiũ,uiuitq́; tegẽdo.

Vulnus alere.Virgilius 4.Aeneidos 1.

At regina graui iamdudum ſaucia cura,
Vulnus alit uenis:& cæco carpitur igni.

Copiam uerborum alere.Cic.in Orat.21.

Vitam alicuius alit poſteritas.Cic.pro Marcello 16.Illa uita eſt tua Cæſar,quæ uigebit memoria ſeculorum omnium, quam poſteritas alet.

Alere mollius more nutricum. Quintil.lib.2.cap.4.4.

Plenius alit uiua uox. Quintil.lib.2.cap.2.5.

Pluribus minore faſtidio alitur ſtomachus.Quin.li.2.ca.12.5.

Altus,participium ab Alor,aleris.(τεθρεμμένος,) Plin.Ouillo lacte altus.Cic.pro Plancio 66.Cui non locus ille mutus,ubi ipſe altus aut doctus eſt.

Natus & altus.Cicero in Bruto 19. Vidéſne igitur ut in ea ipſa urbe,in qua & nata & alta ſit eloquentia,quàm ea ſerò prodierit in lucem?Idem ad Torquatum,lib.6.Epiſt.1.19.In urbe ea es,ubi nata & alta eſt ratio ac moderatio uitæ.

Altus & renouatus.Cicer.2.de Natu.deo.176. Stellæ uaporibus aquarum aluntur his, qui à ſole ex agris tepefactis & ex aquis excitantur:quibus altæ renouatæq́; ſtellæ atq; omnis æther refundunt eadem,& rurſum trahunt indidem.

Alendus,(θρεπτέος,)amor uerbis.Ouid.de Arte amãdi,li.2.31.

Altilis,& hoc altile,pen.corr.(θρεπτός,)Verbale ex ſupino altum ab Alo.Sunt autem altilia,animantia quæ incluſa aluntur:ſiue aues in corte,aut auiario,ſiue quadrupedes in roborario,ſiue piſces in uiuario.Valla li.1.Altilis auis,altilis quadrupes,altilis piſcis,qui ſagina altus,ſiue alitus eſt, atq; ſaginatus.Plin.lib.10.cap.50.Præter unam gallinam quæ non eſſet altilis.

Altilis aper.Iuuenal.Satyr.5.12.

Altiles cochleæ,apud Plinium,lib.9.cap.56.1.

Altile, non ſolum pingue ab alendo : uerumetiam opulentum. Plaut.Ciſtell. Probibet diuitijs maximis dote altili atq; opima.Nonius.

Altor,altoris,pen.pro.(τροφεύς,τροφός,)Verbale,Qui alit.Ci.2.de Nat.deo.122.Omniũ autem rerum, quæ natura adminiſtrantur,ſeminator & ſator & parens,ut ita dicã,atq; educator, et altor eſt mundus. Seneca in Hercule furẽte 13.22.

-ſiue me altorem uocas,
Seu tu parentem.

Altrix,altricis,pen.product.(τιθή,θρέπτρια,) Verbale, Quæ alit.Plinius,libro 10.cap.64.1. Altricemq́; habere per ſe uitam illam quæ ſatis,arboribuſq́; contingat.

Altrix terra,Cic.pro Flacco 46. Et eorũ eadẽ terra parens,altrix patria dicatur. Idem de Vniuer.46.Et Plin.li.3.c.1.1.

Altrix Apulia fabuloſa.Horat.3.Carm.4.2.

Altrix bellorum Numidia.Sillius lib.1.44.

Romani nominis altrix.Id eſt,lupa, quæ Romulum,& Remum lacte aluit.Cicer.1.de Diuinat.38.

Altrix nix.Valer.Argonaut.lib.6.65.

Alibilis,& hoc alibile,pen.corr. (θρεπτικός,) Quod facultatatem habet alendi. Varro de Re ruſt.li.2.cap.11.Eſt enim lac omnium rerum,quas cibi cauſa capimus liquentiũ,maximè alibile.Rurſum ibidẽ paulò pòſt, Caſei quũ molles ſunt, magis alibiles,in corpore nõ reſides:ueteres & aridi,cõtra.

Alumnus,(τρόφιμος,)& alumna,dicitur ſicut filius & filia.Eſt autem alumnus,qui ab aliquo alitus eſt, & eſt nomen ad aliquid dictum.Refertur enim propriè ad nutricium,nutricemue:ut, Alumnus meus, quem educaui. Cic.in Ver.de ſupplicijs,Italia autem alumnum ſuũ ſeruitutis extremo ſummoq́; ſupplicio fixum uideret.Varro:Et ecce de improuiſo ad nos accedit cana ueritas,Atticæ philoſophiæ alumna.Valla li.6.

Plin.

Plinius lib.11.cap.40.2. Detracto mamma alumno ſuo ilico ſterileſcit.

Agreſtis ille alumnus euertet domum. Seneca in Agamem.7.29.de Aegiſtho nutrito in agris.

Dulcis alumnus.Horat.1.Epiſt.4.2.

Indecores alumni.Stat.Thebaid.19.153.

Alumnus iuuenis.Ouid.11.Metamorph.20.

Paruus alumnus.Horatius 3.Carm.18.1.

Artis alumnus.Stat.Thebaid.lib.6.76.

Pacis.Cic.7.Philipp.222.Ego itaq; pacis(ut ita dicã)alumnus.

Pietatis.Ouid.14.Metamorph.89.

Ruris.Ouid.3.Amorum 14.1.

Nemorum alumnus.Stat.Thebaid.10.7.

Alumni diſciplinæ meæ.Cic.Att.14.315.3.

Alumnus impropriè pro eo qui alit. Plin. lib. 3. cap. 5. Terra omnium terrarum alumna,eadem & parens, numine deum electa.Dictum de Italia.Corn.Tacit.in dialogo de Claris oratoribus.Eſt,inquit,magna iſta & notabilis eloquentia,alumna licentiæ,quam ſtulti libertatem uocant.

Alumna eloquentia.Cicero de Claris Orat.22. Pacis eſt comes otijq́; ſocia, & iam bene conſtitutæ ciuitatis, quaſi alumna quædam eloquentia.Id eſt,natiua,& quaſi indigena:non autem aliena,aut peregrina.

Alumnari,(τροφιμοῦσθαι,)alere & nutrire ſignificat Apuleio, lib.8.de Aſino,Quos ad tutellæ præſidia curioſè fuerant alumnati.Hinc Alumnatus,educatus.Sed utrunq; non ſatis receptum Latinis.

Alimentum,(τροφή,διατροφή,)ſignificat nutrimentum. Cic.de Vniuer.24.Nec uerò deſiderabat mundus alimenta corpoporis.Vlpianus,Alimenta ſi fuerint legata,dici poteſt etiam aquam legato ineſſe:ſi in ea regione fuerint ipſa legata: ubi uænundari aqua ſolet.Iabolenus Iuriſconſ.Alimentis legatis, cibaria et ueſtitus et habitatio debebitur:quia ſine ijs ali corpus non poteſt.Plin.lib.11.cap.14.2.Hoc quidam attingi uetant:ut largo alimento ualida exeat ſoboles.

Alimenta flammæ uel ignis.Ouid.14.Metamorph.106. Plin. lib.14.cap.20.8.Fæx uini ſiccata recipit ignes,ac ſine alimento flagrat per ſe.

Alimenta ignis arida.Sil.Ital.lib.17.20.

Alimenta lactis dare puero.Ouid.3.Metamorph.63.

Alimenta nubium.Ouid.1.Metamorph.55.

Alimenta uitiorum.Ouid.2.Metamorph.154.

Alimenta mitia.Ouid.2.Metamorph.58.

Alimenta perpetua.Vide Perpetuus.

Alimenta arcu expedire:Victum ſibi arcu & ſagittis quærere. Cornel.Tacit.lib.5.Artabanus in Hyrcanis repertus eſt, illuuie obſitus, & alimenta arcu expediens.

Alimenta reponere in hyemem.Quint.lib.2.cap.16.9.

Alimentarius,adiectiuum,(σιτικός,) Quod ad alimentũ pertinet:ut Lex alimentaria, quæ prouidebat ut filij alerent parẽtes ad inopiam redactos.Cœlius ad Cic.lib.8.Epiſt.6.12.

Alimentarius,Cui alimenta legata ſunt:ſæpe legitur in iure ciuili, & præcipuè in L. Quum ij.De tranſact.lib.2.Pandect.

Alimonium, huius alimonij, (διάθρεψις,)Nutrimentum.Varro lib.1.de Re ruſt.cap.8.6.Vbi enim natura humida, ibi altius uitis tollenda, quòd in partu & alimonio uinum, non ut in calice,quærit aquam,ſed ſolem.Idem li.3. cap. 16.12. Hæc omnia uocant à mellis alimonio,aluos.

Alitura,(θρέψις,)pro nutricatione. Gel.lib.12.cap.1. Nõ partionem ſolam,tanquam illam quam ille ſequebatur,ſed alituram quoq; feram,& ſæuam criminatus eſt.

Aloe,] aloes,f.g.ſine plurali, (ἀλόη,) herba eſt amariſſimi ſucci.Vnde per metaphorã dixit Iuuenalis, Plus aloes quàm mellis habet.Hoc eſt,plus amaritudinis quàm dulcedinis.De hac herba ſic habet Plinius lib.27.cap.4. Aloe ſcillæ ſimilitudinẽ habet,maior & pinguioribus folijs ex obliquo ſtriata.Caulis eius tener eſt,rubens medius,nõ diſſimilis antherico:radice una,ceu palo in terram demiſſa,graui odore, guſtu amara,laudatiſſima ex India affertur:ſed naſcitur & in Aſia,&c.

Aloeus per ευ diphthongum,(ἀλωεύς,)fuit gigas Titani & Terræ filius,cuius uxor Iphimedia à Neptuno compreſſa, Othũ & Ephialtem genuit,gigantes maximos, qui nouem digitis per ſingulos menſes creſcebant.Hi Aloidæ dicti ſunt: quorũ meminit Virgilius in 6.117.

Hic & Aloidas geminos immania uidi
Corpora:qui manibus magnum reſcindere cœlum
Aggreſſi:ſuperiſq́; Iouem detrudere regnis.

Aloeus impius.Lucan.lib.6.Impius hanc prolem ſuperis immiſit Aloeus.

Alonæ:urbs Hiſpaniæ Tarraconẽſis Põponio : uulgò Alicante.

Alone:inſula inter Lebedum & Teon repentè enata. Plin.lib. 2.cap.87.

Alope:Græcis ἀλόπη:fuit Cercionis filia : ut teſtatur Pauſanias in Attica:à cuius nomine cognominata Alope Theſſaliæ ciuitas:de qua mentionem facit Homerus lib. 2. Ilia. Meminit & Strabo lib.9.& Plin.lib.4.cap.7.

Alopece,inſula eſt in Ponto Euxino,ut author eſt Plinius li.4. cap.12.& lib.5.cap.31.

Alopecia, inſula, Migadorum hominum domicilium. Strabo lib.11.

Alopecia,] alopeciæ, (ἀλωπεκία,)Morbus in capite humano & barba, ex uitio humorum,qui fit cum profluuio capillorum.Dicta à uulpe, quam Græci uocant ἀλώπεκα, quòd ea crebrò id genus morbi patiatur.Plin.li.24.cap.19. Lingua herba eſt,quæ circa fontes naſcitur: cuius radix combuſta & trita,alopecias emendat.Idem lib. 29. cap. 6. & lib. 13.cap.22.6.Item Galenus apud Hippocratem lib.6.Sententiarum.Item Paulus Aegineta lib.3.Sunt tamen qui à proprietate urinæ eius animalis,hoc nomen ductum uelint. Vbi enim id lotiũ fuerit affuſum, eueſtigio infructuoſus efficitur locus,areſcentibus herbis, nec ſuccreſcentibus nouis. Cœlius lib.10.cap.41.

Alopeces marinæ, (ἀλώπεκες θαλάττιαι,) ait Ariſtoteles lib. 9.de Hiſtoria animal.Has Plinius Vulpes appellat lib.9. ca. 43.Vulpes marinæ,inquit,hamo deuorato,glutiunt amplius uſq; ad infirma lineæ, quæ facile prærodant.

Alopecis,uua caudas uulpium imitata.Plin.lib.24.cap.3.

Alopeconeſus,penult.prod.urbs Aſiæ, circa quam nobiliſſima naſcuntur tubera.Plin.lib.19.cap.3.

Alopecurus,] pen.prod.f.g.herba.Plin.lib.21.cap.17.1. Alopecurus ſpicam habet mollem, & lanuginem denſam, non diſſimilem uulpium caudis, unde ei & nomen.

Aloſa,] pen.prod. (θρίσσα,) Piſcis eſt,ſic dictus à Gallis & Campanis,quem Hiſpani Saualos,appellant. In Italia uulgò la Chieppa. Apud Ariſtotelem uerò,Strabonem, Aelianum, Oppianum & Athenæum Thriſſas legere eſt : quam uocem Aloſam interpretatur Gaza.Auſonius in Moſella, Stridenteſq́; focis obſonia plebis aloſas.

Alpes, (ἄλπεις,τὰ ἀλπεινὰ ὄρη,) Alpium. A candore niuium dictæ ſunt:quia perpetuis ferè niuibus albeſcunt.Sunt montes excelſi Italiam ſeparantes à Gallia & Germania. Vide Strabonem lib.4.Cic.de Prouinc.Conſul.27. Alpibus Italiam munierat antè natura.

Alpes Alpis,ſingulari numero.Claudian.in Paneg.7.89.

-extemplo frondoſa fertur ab Alpe.Lucanus lib.3.60.
Agmine nubiferam capto ſuper euolat Alpem.

Alpium iuga.Horat.Epod.1.3.

Murus Alpium.Cicer.Philipp.5.191. Vt eius furorem ne Alpium quidem muro cohibere poſſemus.

Vallum Alpium.Cic.in Piſonem 64.Alpium uallum contra aſcenſum tranſgreßionemq; Gallorum obijcio & oppono.

Aeriæ Alpes.Ouid.2.Metamorph.46.Itē.Virg.Georg.3.93.

Altæ Alpes.Catullus 19.

Celſæ Alpes.Sillius lib.1.33.

Deuexæ alpes.Lucanus lib.2.86.

Edomitæ Alpes.Claud.in Ruffinum lib.2.1.

Gelidæ Alpes.Lucanus lib.1.37.

Hybernæ Alpes.Horat.Serm.2.Satyr.5.9.

Inexuperabiles Alpes.Vide Inexuperabilis.

Infames frigoribus Alpes.Vide Infamis.

Latebroſæ Alpes.Ouidius ad Liuiam 3.

Maritimæ Alpes.Tacitus lib.18.

Nubiferæ Alpes.Claud.in Paneg.3.62.

Patulæ Alpes.Sillius lib.15.131.hoc eſt, peruiæ & apertæ.

Sæuæ Alpes.Iuuenal.Satyr.10.17.

Trepidæ Alpes.Claud.in Paneg.5.15.

Ventoſæ Alpes.Ouidius lib.2.Amorum,eleg.16.4.

Laxare Alpes.Claud.in.Paneg.5.15.

Recluſæ Alpes.Claud.de bello Getico 40.

Reſolutæ Alpes.Lucanus lib.1.44. propter niues liquefactas.

Alpes tremuerunt.Virg.1.Georg.94.

Armorum ſonitum toto Germania cœlo
Audijt,inſolitis tremuerunt motibus Alpes.

Tremendæ Alpes Horatius 4.Carm.47.

Alpinus, (ἀλπινός,) adiectiuum,pen.prod. Alpinæ gentes. Liuius 1.bel.Pun.161.Alpina flumina.Plin.lib.27.cap.28.12.Item uenti Alpini flantes de Alpibus:quia Alpes, Gallorū lingua, Alti montes uocantur.Seruius in 4.Aeneid.44.

Alpina bella.Lucanus lib.8.158.

Alpinum dorſum.Statius lib.1.Sylu.4.12.

Alpina glacies.Claud.2.de rap.Proſerp.36.

Alpinæ pruinæ.Claud.in Paneg.5.51.

Alpinus rigor.Ouid.14.Metamorph.159.

Alpha,] nomen primæ Græcorum literæ.

Alpha penulatorum.Martialis lib.2.57.Idem li.5.27. Quòd alpha dixi Codre penulatorum:Videtur ſignificare Codrum fuiſſe primum penulatorum:hoc eſt, inter plebeios & pauperes primum tenuiſſe locum.

Alphabetum.Vide Abecedarius.

Alphenus, pen. prod.nomen eſt ſutoris apud Horatium, lib.1. Serm.3.26.

Alphenus,Iuriſconſultus,Seruij Sul.diſcipulus.Gel.lib.6.ca.5.

Alpheſibœa, proprium mulieris apud Proper.lib. 1.eleg.14.3.uide Phegeus Alpheſibœus, paſtor quidam, cuius meminit Virgilius in 5.eclog.

Alpheus,(ἀλφειός,)pen.prod.fluuius eſt Elidis ciuitatis Arcadiæ iuxta Piſas(ub colitur Olympicus Iupiter)defluens, longo tandem curſu in Achaia demergitur,& ibi à terra abſorptus,atq; ſubter mare defluens,ex Græcia in fontem Arethuſam apud Syracuſas in Sicilia ſe attollit, inde in mare Siculum cadit:unde Virgilius lib.3.Aeneid.138.

– Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe uias.ſubter mare:qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur undis:Seruius:Elis & Piſa ciuitates ſunt Arcadiæ, in qua eſt fons ingens,qui ex ſe duos alueos creat, Alpheum & Arethuſam. Vnde fit ut fingantur coniungi in exitu,quos origo coniunxit ita.Meminit & lib.6.& lib.8.Strabo,Alpheum dictum exiſtimās,quod alphos:id eſt,maculas albas & impetigines curet.

Alpheus celer.Seneca in Hippolyto 4.30.

Alpheus æſtuat.Ouidius 2.Metamorph.50.

Alphēius ſacer,ſubaudi nymphis.Seneca in Medea 2.6.

Alpheus,adiectiuum:ut Piſæ Alpheæ.Virg.10.Aeneid.36.

Alphion lacus in Pyrrhea,uitiligines tollit. Plin.lib.31.cap.2.

Alphius,nomen uiri proprium.Horatius in Epod.2.14.de uitæ ruſticæ laudibus,

Alphos,] quid ſit,docet his uerbis Celſus lib.5.cap. ultimo, Vitiliginis tres ſpecies ſunt:ἄλφος, uocatur, ubi color albus eſt,ferè ſubaſper & non continuus, ut quædam quaſi guttæ diſperſæ eſſe uideantur.Vide Vitiligo.

Alpinus.Vide Alpes.

Alſia,nomen uillæ,de qua ſic Andreas Alciatus in annot. in Cornel.Tacitum:Cæcilius Plinius uicina Como urbe genitū Virginium tradidit,quapropter ſecū habuiſſe coniunctas poſſeſſiones,tum ſuæ uillæ nomen Alſiā:ut dubio procul Virginius Mediolanenſis fuerit, quod oſtendunt frequentia marmora quæ paſſim hic occurrunt Virginij nomine inſcripto. Sed & Alſia adhuc ſeruat nomen in Variſtenſi præfectura: unde & familia eſt mea.Hactenus ille. Plinius lib. 6.ad Albinum.Quum ueniſſem in ſocrus meæ uillam Alſienſem, quæ aliquando Ruffi Virginij fuit,&c.

Alſine,] alſines,(ἀλσίνη,)herba eſt quam alij Myoſota,Italia Muris auriculam uocat:quod nomen inuenit à folijs, quibus aures muſculorum imitatur.Hanc uernaculo ſermone centonem & pauarinam appellant eo,quòd anſeribus gratum pabulum ſumminiſtret.Ruellius lib.2.cap.113. Dicta eſt Alſine,quòd in lucis naſcatur quos Græci ἄλση uocant, & nemoroſis opacitatibus gaudeat. Nanq; magna ex parte umbroſa ſequitur,& maximè parietes hortorum adamat.

Alſioſus,] &c.Vide Algeo.

Alſiū,(ἄλσιον,)urbs Tuſc.Ptol.uulgò S.Seuerella.Pli.li.3.c.3.

Alſium Plinius & Ptolemæus in littore ponunt, ubi nunc S.Seuera:eſſeq; nonnulli arbitrantur ipſum ex coniecturis, cum alijs,tum propinquitatis.Nam Strabo XIIII. miliario diſtare dicit.Volaterranus.Sillius Italicus,lib.8.79.

Necnon Argolico dilectum littus Aleſo.

Alſium.Ab hoc Aleſo conditore dictum putant, & ſubindicat poeta,Alſium,quaſi Aleſium.

Alſus,] Vide Algeo.

Altanus,] altani,pen.prod. Genus uenti ſiue flatus è terra cō ſurgens.Plin.lib.2.cap.43.4. Nanq; & è fluminibus ac niuibus & è mari uidemus, & quidē tranquillo, & alios,quos uocant altanos,è terra conſurgere.Flatus omnis (inquit Seruius)qui eſt ripæ & pelagi, altanus uocatur. Hæc ille in illud Virg.7.Aeneid.6. Quum uenti poſuere.

Altare,] altaris,pen.prod.n.g. (βωμός,) Feſtus, Altaria ſunt, in quibus ignis adoletur. Idem, Altaria ab altitudine dicta ſunt:quòd antiquis dijs ſuperis in ædificijs à terra exaltatis ſacra faciebāt:dijs terreſtribus,in terra:dijs inferis, in effoſſa terra.Virg.2.Aeneid. Hic Hecuba & natæ nequicquam altaria circum.Vbi Seruius, Superorum & aræ ſunt & altaria:inferorum tantū aræ.Plin.li.15.cap.30.7. Vt ne propitiandis quidē numinibus accendi ex his altaria aræq; debeāt.

Feſta altaria.Sil.lib.12.

Fumida.Ouid.12.Metamorph.52.

Religioſißima.Cic.de Aruſp.reſpon.7.

Thurea.Stat.lib.4.Theb.

Admotus altaribus.Liu.in præfat.lib.1.Decad.3.Fama eſt, Annibalem annorum fermè 9.pueriliter blandientem patri Amilcari, ut duceretur in Hiſpaniam, quum perfecto Africo bello exercitum eò traiecturus ſacrificaret,altaribus admotum,tactis ſacris iureiurando adactum, ſe quum primū poſſet,hoſtem fore populo Romano.

Altaria adolere donis.Lucret.lib.4.249.

Altaria tædis caſtis adolere.Virg.7.Aeneid.14.

Impoſitis ardent altaria fibris.Virg.3.Georg.97.

Altaribus numerum diuorum augere.Virg.7.Aeneid.42.

Altaria cumulare donis.Virg.11.Aeneid.10.

Altaria molli uitta cingere.Virg.eclog.8.12.

Altaria culta.Claudianus.

Dicata altaria,Seneca in Medea 1.8.

Facere altaria pinguia thure.Ouid.de Ponto,lib.2.eleg.3.20.

Altaria fumant.Ouid.1.Epiſt.5.Argolici rediere duces, altaria fumant.& Virg.eclog.1.4.

Pateris altaria libant.Virg.12.Aeneid.35.

Struere altaria donis.Virg.5.Aeneid.11.

Vaporata altaria.Stat.lib.1.Thebaid.

Altè,] Vide Altus.

Alter,] alteris,pen.prod.& g.m.(ἀλτήρ,)ſignificat maſſam plumbeā,qua ad exercēda corpora in gymnaſiis utebātur. Mart.lib.14.54.Quid pereunt ſtulto fortes altere lacerti?

Exercet melius uinea foſſa uiros. Quidam in priore aſpirant, ſcribentes halter.Vide Halter.

Alter,] altera,alterum,penu.corr.(ἄλτερος,)genit. alterius, pen.corr.Vide Alius.Cic.ad Liciniū,lib.5.8.13.Tamen hoc tēpore maximè ſicut alterū parentem & obſeruat & diligit. Alter,uocatiuo caret:ſicut ex eo compoſitum Alteruter.

Alterius ſors.Horat.1.Epiſt.14.3.

Cui placet alterius,ſua nimir eſt odio ſors.

Alteræ in datiuo protulerunt ueteres.Terent.Heaut.2.3.30.

– hoc ipſa in itinere alteræ
Dum narrat,forte audiui.Col.lib. 5. cap.11. ut alteræ delibratæ parti conueniat.

Alter,partitiuum nomen eſt: ideoq; conſtruitur cum genitiuo: ut Alter noſtrum fallitur.Aut cum ablatiuo cum præpoſitione:ut Alter ex nobis fallitur.Cic. Duæ ſunt ex opinione boni:quarum altera uoluptas,altera cupiditas.

Alter in plurali ſic uſurpatur.Cic.Duplices ſimilitudines eſſe debent:unæ rerū:alteræ uerborū.In priore loco poterat etiā dicere Alteræ.Virg.in Bucol. Aurea mala decē miſi:cras altera mittā.Id eſt,altera decē quæ mihi reſtant.Cic. Planco, lib. 4.Binas à te accepi literas Corcyræ datas: quarū alteris mihi gratulabare: alteris dicebas te uelle,quæ egiſſem, bene & feliciter euenire.In priore quoq; loco potuit rectè dici Quarū unis.Vt idē ad Appiū,li.3.Nā quas ex itinere,antequā ex Aſia egreſſus es,ad me literas miſiſti,unas de legatis à me prohibitis proficiſci,alteras de Apameorū ædificatione impedita,legi perinuitus.Cætera de nomine Alter,uide ſuo loco.

Alter,pro Alius poſt Nemo.Quint.lib.8.cap.9. & lib.7.cap. 1.Qui tantum inter ſe diſtant genere dicendi,ut nemo ſit alteri ſimilis.

Alter pro Alijs,aut pro Quouis alio.Cic.ad Brutum,Non ſoleo mi Brute,quod tibi notum eſſe arbitror,temerè affirmare de altero.Id eſt,de alijs affirmare.Idē in Lælio, Apertè enim uel odiſſe alterum,magis ingenuum eſt, quàm fronte occultare ſententiam.Sic legi in uetuſtis codicibus:licet recentes immutarint, Alium pro Alterum. Plau.Qui de altero obloquitur, ipſum ſe contueri oportet.Cic.3.Off.Detrahere autem alteri ſui commodi cauſa.Idem Tuſcul.5.ad finem,Ad Brutumq; noſtrum hos libros alteros quinq; mittemus. In hoc genere præcipuam habet elegantiam genitiuus Alterius.Cic.2.Off. Atq; etiam ſubijciunt ſe homines imperio alterius, & poteſtati pluribus de cauſis.

Alteri dimicant: alteri uictorem timent. Cicer. ad Torquatum, lib.6.3.7.

Vnus & alter uenuſtè pro duobus dicitur.Cic.pro Cluentio, Vnus & alter dies interceſſerat,quum &c.Id eſt, duo dies interceſſerant.Idem Nihil ſuſpicari:dies unus,alter,plures,nō refertur.Quaſi tu dicas, Vnus, duo, tres, & deinceps. Idem ad Att.lib.14.Epiſt.316.1. Vt rem geſtam Dolabellæ tantopere laudarem,adductus ſum tuis & unis et alteris literis. Virg.3.Aeneid.Iamq; dies,alterq; dies proceßit. Hic ſubauditur unus.In hoc genere,teſte Valla,accipitur Alter pro ſecundo ex duobus,pluribuſue:ut Vnus,alter,tertius,quartus: unæ, alteræ,tertiæ,quartæ literæ.

Alter pro Secundus.Colum.lib.5.cap.6.20.Vſq; in alterā uel tertiam gemmam.Cic.in Bruto, Hæc & multa huiuſmodi dicens,fidem faciebat:quod eſt è tribus officijs oratoris alterū. Idem in Orat. 101. Id autem eſt genus, ex tribus partibus collocationis alterum.

Altero quoq; die hoc eſt,ſecundo quoq; die.Cel.lib.4.cap.12. Altero quoq; die uinum uel aquam bibere.

Alter pro Neuter.Quint.lib.1.cap. 1.Ita fiet, ut quum æquali cura linguam utranq; tueri cœperimus, neutra alteri officiat.Id eſt,ſibi inuicem non officiant. Cæſar 1.bel.Ciuil.Quare paribus eorum beneficijs,parem ſe quoq; uoluntatem tribuere debere, & neutrum eorum contra alterum iuuare.

Alter, item pro ſecundo.Terent.And.1.1:

Sed poſtquam amans acceßit precium pollicens.

Vnus & item alter.Alij ad incertum numerum hoc referūt, ut ſit,Vnus et idem alter,id eſt,plures:ut ibidem Donatus ait. Virg.8.eclog. Alter ab undecimo tum me iam cœperat annus.Id eſt,duodecimus.

Alter poſt Vterq;.Quint. Quum enim uterq; alteri obijciat:palàm eſt utrunq; feciſſe.Cic.in procemio Off. Eodemq; modo de Ariſtotele & Iſocrate iudico,quorum uterq; ſuo ſtudio delectatus,contempſit alterum.

Alter & altera.Cic.1.Off.& de Natur.deor. Non uides Solem deum eſſe,Lunamq;:quorum alterum Apollinem Græci, alterum Dianam putant.

Primus & alter.Cato cap.157.Prima eſt leuis,altera eſt criſpa. Cicero,Primam poſuit eam de qua modo dixi, quæ orta eſſet ex præſenſione rerum fortuitarum:alteram quam ceperimus ex magnitudine commodorum.

Alteri & utriq;.Cic.pro Sylu.46.Ita charus utriſq; eſt atq; iucundus, ut non alteros demouiſſe, ſed utroſque conſtituiſſe uideatur.

Alter geminatum ſine coniunctione. Liuius 1.ab Vrbe 178. Vterq; uociferari,& certatim alter alteri obſtrepere. Sallu. in Catil.Ita utrunq; per ſe indigens,alterum alterius auxilio eget.Sic dicimus,Alter alteri inuidet,Alter alterum accuſat, & ſimilia.

Alter item geminatum, ſed de pluribus dictum pro Alius. Suet. in Calig.Nec ceſſauit ex eo alterum alteri criminari,atq; inter ſe omnes committere.Plin.lib.11.cap.30.de formicis,Et quoniam ex diuerſo conuehunt,altera alterius ignara.

Alter præterea in eiuſmodi geminatione cum uerbo plurali figuratè iungitur:ſicut Alius,Quiſq;, Vterq;. Cic.3.de Finib. 11.Quum alter alterum uideremus.Pro eo quod eſt,Quum uterq; noſtrum alterum uideret. Eadem figura uti poſſumus in uerbo ſecundæ perſonæ:ut, Alter alterum docetis. Id eſt, Docetis uos mutuò.Sed hoc de duobus dictum intellige. Nā de pluribus,haud ſcio an loqui ſic liceat, Alter alterius onera portate.Pro Alij aliorum.

Alter citra geminationem cum uerbo quoque plurali legitur. Plautus in Truc.8.22.Quondam fuit,quum inter nos ſorderemus alteri.Hoc duriuſculè dicit,pro eo quod erat,Quū alter alteri ſorderemus.

Altera die quàm.Liuius 1.bel. Maced. 52. Nauibuſq; ex claſſe Cos.Cornelij lectis,altera die quàm à Brūduſio ſoluit.Id eſt, Secundo die,uel duobus diebus poſtquam,&c.

In altera iura cedere.Horat.2.epiſt.2.55.

Alter, iunctum numeralibus ijs,quæ ordinalia dicuntur,pro Pri

nus accipitur. Cic. ad Cornificium, lib. 12.25.1. Liberalibus literas accepi tuas, quas mihi Cornificius altero & uiceſimo die, ut dicebat, reddidit. Idem, Centeſima lux eſt hæc ab interitu Clodij, & ut opinor altera.

Alter, alter, tertius. Cic. 3. de Diuinat. 72. Ioues tres numerant ij, qui theologi nominantur, ex quibus primum & ſecundū natos in Arcadia: alterum patre Aethere: ex quo etiam Proſerpinam natam ferunt, & Liberum: alterum patre Cælo, qui genuiſſe Mineruam dicitur: quam principem & inuentricem belli ferunt: tertium Cretenſem Saturni filium.

Primus, alter, tertius. Cicero, in Partit. In primo coniectura ualet, in altero definitio, in tertio ratio.

Proximus, alter, tertius. Cic. 1. Philipp. 23. Proximo, altero, tertio, deniq; reliquis conſecutis diebus, &c.

Vnus, alter, tertius. Cicero, Vnum, alterum, tertium annum Saſſia quieſcebat.

Alter quiſquam, pro Quiſquam alius. Plaut. Neq; me Athenis eſt alter quiſquam, cui credi rectè, æqueq; putent.

Ille alter. Terent. Eunuc. 2.3.9. – ludum iocumq;
Dices fuiſſe illum alterum, præut huius rabies quæ dabit. Cicero, De illo altero quem ſcribis tibi uiſum eſſe non alienū.

Ecce autem alterum. Terent. Eunuc. 2.3.5. – ecce autem alterū
Neſcio quid de amore loquitur. Vbi Donatus, Sic dicimus, quum propter alterum, de altero uenit in mentem.

Alter ab altero adiutus. Cic. in Bruto 3.

Alter ab undecimo tum me iam ceperat annus. Virg. 8. ecl. 8.

Alter ex duobus. Quintil. in proœmio lib. 6. Prior alterum ex duobus eruit lumen.

Alter pro altero. Cic. in Lælio 69. Omniaq; alter pro altero ſuſcipiet. De duobus amicis loquitur.

Alterum tantum. Liuius 1. Decad. lib. 8. alterum tantum ex Latino delectu adijciebatur: Id eſt, tantundem. Rurſus lib. 10. Militibus ex præda centenos binos aſſes, & alterum tantū centurionibus atq; equitibus diuiſit. Cic. in Orat. 109. Pes qui adhibetur ad numeros, patitur in tria: ut neceſſe ſit partim pedis aut æqualem eſſe alteri parti, aut altero tanto, aut ſeſqui eſſe maiorem. Paulus in L. Licitatio. De publican. & uect. lib. 39. Pandect. Quod illicitè, publicè uel priuatim exactum eſt, cum altero tanto paßis iniuriam exoluitur.

Alter, pro Similis eleganter ponitur. Liu. 1. bel. Pun. 37. Sed pater ipſe Amilcar, Mars alter, ut iſti uolunt. Cic. 7. Verr. Alter Verres luxuria & nequitia.

Alter ab illo. Virg. 5. eclog. 10. Tu nunc eris alter ab illo.

Alter ego. Cic. ad Att. li. 4. epiſt. 70.9. Pompeius ad omnia me alterum ſe fore dixit. Sic ad Cœlium lib. 2. epiſt. 14.7. Dicerent iniqui, non me planè poſt annum de prouincia deceßiſſe, quoniā alterum me reliquiſſem. Et ad Cæſarem lib. 7. epi. 5.1. Vide quàm mihi perſuaſerim, te, me eſſe alterum.

Alter idē. Cic. in Lælio, eſt n. is amicus quidem, qui eſt tanquam alter idem.

Alter & pro Non bono ponitur: ut in augurijs altera quum appellatur auis, quæ utiq; proſpera non eſt. Sic Alter nonnunquam pro Aduerſo dicitur & malo. Feſtus.

Alternus: adiectiuum, (ἀμοιβαῖος,) Quod fit alternatim, ſeu alternatis uicibus. Cicero pro Archia 19. Quòd epigramma in eum feciſſet, tantummodo alternis uerſibus longiuſculis. Sic 4. Tuſcul. 125. Virgil. 7. eclog. 4. Alternis igitur contendere uerſibus ambo Cœpere. Id eſt, dicere uerſus alternis uicibus.

Alternum, pro uario. Virg. eclo. 5. Carmina deſcripſi, & modulans alterna notaui. Vbi Seruius, Alterna, uaria: propter muſicam, cuius ſonus uarius inuenitur ex pedū diſsimilitudine.

Alternum, abſolutè poſitum. Virg. 3. eclo. Amant alterna Camœnæ. ut puta uerſus alternos, aut cantus.

Alterna loqui. Horat. 1. Sermo. ſaty. 8.8.

Alternis annis: Id eſt, altero ſemper ex duobus: Alternis annis ægrotat. Cato de Re ruſt. cap. 59. Sic Alternis diebus. Plin. lib. 8. cap. 16.

Alterna iactat brachia. Virg. 5. Aeneid. 75.

Alternæ ciuitates reiectæ. Cic. 4. Verr. 22. Quod priuatus à populo petit, aut populus à priuato. Senatus ex aliqua ciuitate, qui iudicet, datur: quum alternæ ciuitates reiectæ ſunt. Id eſt, Alternatim à priuato & à populo: quum priuatus nunc hāc, nunc illam reiecit: populus ſimiliter illam ac illam.

Alterna conſilia reiecta. Cic. in Vatinium 21.

Alterno quoq; die. Celſus lib. 3. Vtilis quotidianus, aut alterno quoq; die poſt cibum uomitus. Idem, Oportet hyſſopum alterno quoq; die bibere.

Alternorum iudicum reiectio. Cic. pro Plancio 30.

Alterna periere manu. Ouid. 5. Triſ. 7. de fratribus, qui ſe mutuò occiderunt.

Alterna morte fratrem redemit Pollux. Virg. 6. Aeneid. 25.

Alterno pede terram quatere, pro ſaltare. Horat. 1. Carm. 4.2.

Alternis pedibus inſidere. Plinius lib. 10. cap. 2.13. De gruibus loquitur.

Alternus pulſus. Plinius lib. 2. cap. 82.

Quies alterna. Quint. lib. 1. Nam quæ ſenſu & anima carent, ut ſeruare uim ſuam poßint, alterna quiete retinentur. Ouid. 4. epiſt. 18. Quod caret alterna requie, durabile non eſt.

Alternis ſermonibus aptus Iambus. Horat. de Arte 17.

Alterno tempore. Lucret. lib. 5. 196.

Alternis uerbis: Liuius 1. Decad. lib. 8. Id eſt, altero quoq; uerbo, ſiue ſecundo quoq; uerbo.

Alterna uice. Colum. lib. 9. cap. 15.9. Idem lib. 3. cap. 2. Vtraq; candidi muſti alterna uice annorum plus aut minus afferūt.

Per alternas uices ire. Ouid. 4. de Ponto 2.2.

Alternis uicibus. Sen. in Hippol. 10.8.
– uomitq; uicibus alternis aquas.

Alternis, (ἀμοιβαίως, παραλλάξ,) quidam aduerbium putant: ſed uerius eſt nomen adiectiuum, in quo interdum ſubaudiatur ſubſtantiuum. Vide Alternus adiectiuum.

Alternis, ablatiuus repetitius. Plinius lib. 8. cap. 30. Hyænis utranq; eſſe naturam, & alternis annis eſſe mares, alternis fœminas fieri, parere ſine mare uulgus credit. Senec. epiſt. 121. Alternis Catones, alternis Vatinij. Id eſt, nunc Catones, nunc Vatinij. De ijs qui ſibi non conſtant, ſed moribus ſunt uarijs. Videtur ſubintelligi, Vicibus, aut aliquid ſimile. Plinius ad Apollinarem epiſt. 101. accipit pro uario & alterno ordine. Sic enim ait. Alternis uiticulæ ſurgunt, alternis inſerta ſunt poma.

In ablatiuo Alternis, interdum ſubſtantiuum ſubauditur. Virg. 3. eclog. 8. Alternis dicetis. Sub. uicibus aut uerſibus. Idem 1. Georg. Alternis idē tonſas ceſſare nouales. Sub. annis: id eſt, alternatim, ut Seruius interpretatur. Alibi, ut ſenſus exiget, accipiendum erit.

Alternis facilis labor. Virg. 1. Georg. 16. Id eſt, intermißis, ſubaudi agris. Seruius.

Alterno, alternas, (ἀμοίβω, ἐπαλλάττω, παραλλάττω, ἐπαμφοτερίζω,) alternare, uerbum ex nomine alternus. Eſt è duobus modò unum, modò alterum facere: & quaſi alternis uicibus uariare. Plinius lib. 7. cap. 13. Alij aliæq; fœminas tantum generant, aut mares: plerunq; & alternant. Colum. lib. 5. cap. 6.

Alternare, quum ad animum refertur, eſt nunc hoc, nunc illud animo agitare. Virg. 4. Aeneid. Hæc alternanti potior ſententia uiſa eſt. Vbi Seruius, Alternanti, uaria mente tractanti. Hinc Alternare ſententijs dicitur, qui ſubinde uariat: & nunc unum, nunc aliud dicit: cuiuſmodi eſt teſtis uacillans

uacillans & parum ſibi conſentiens. Ex Budæo.

Alternare cibum, pro uicißim diſtribuere. Plin. li. 10. cap. 33. de hirundinibus loquēs. In fœtu ſumma æquitate alternāt cibū.

Alternat fertilitas arborum. Plin. lib. 16. cap. 6. Arborem fertilitas omnium ferè alternat, ſed maximè fagi.

Alternat fructus. Plin. lib. 15. cap. 3. de olea, Sic quoq; alternare fructus cogitur decußis germinibus.

Alternant fructum quædam arbores. Plin. lib. 16. cap. 38.

Alternare uices. Ouid. 15. Metam. 82. de hyænis.

Alternante aqua. Propert. lib. 2. eleg. 27.11.

Alternantes, (ἀμοίβοντες,) Virg. 3. Georg. 43.
Illi alternantes multa ui prælia miſcent.

Alternatus, pe. prod. participium, (ἐπηλλαγμένος,) Plinius lib. 29. ca. 4.11. Canis unguibus adalligatis ceruino corio, neruiſq; cerui alternatis & dorcadis.

Alternatus ex diuerſis rebus. Sene. epiſt. 44. ex ſplendidißimis ſordidißimiſq; alternata ſeries. Id eſt, conſerta.

Alternatio, Verbale, (ἐπάλλαξις,) Per uices ſucceßio. Feſtus.

Alternatim, pen. prod. aduerbium, (ἀμοιβαίως,) Per uices. Quadrigarius annalium lib. 3. Item gaudium atq; ægritudinem alternatim ſequi. Nonius.

Alternè, (ἀμοιβαίως,) aduerbium à nomine Alternus: id eſt, alternatim, ſeu alternis uicibus. Plinius lib. 11. cap. 37.16. Supercilia homini & pariter & alternè mobilia.

Altero, alteras, pen. corr. (ἑτερόω,) alterare. Variare, & quaſi alterum facere. Ouid. 1. Faſto. 75. Ille ſuam faciem transformat, & alterat arte. Item in Metamorphoſi, Alterat undas.

Alteruter, pen. corr. alterutra, alterutrum, alterutrius, (ὁποτεροσοῦν,) de duobus dicitur. Et eſt, ut ſic dicam, Vnus uel alter. Ci. ad Atticum, lib. 8. 161.3. Si uobis uideretur, alteruter ueſtrum ad me ueniret. Idem pro Roſc. Comœd. 9. Dabit enim nobis iam tacitè uita acta, in alterutram partem firmum & graue teſtimoniū. Celſus, Id quod infunditur, neq; frigidum eſſe oportet, neq; calidum: ne alterutro modo lædat. Cice. ad Attic. lib. 10. epiſt. 192.4. Ego uerò Solonis legem negligā, qui capite ſanxit, ſiqui in ſeditione non alterius utrius partis fuiſſet. Alij legunt Alterutrius. Sic apud Plinium, Alteruter exortus, lib. 2. cap. 8.8. Et alterutro latere, li. 2. ca. 17.3.

Alterutrinq;, aduerbium (ὁποτέρωθεν,) Plin. lib. 20. cap. 7.6. de lactucæ facultatibus, Nec ulla res in cibis auiditatem incitat, inhibetq; eadem: in cauſa alterutrinq; modus eſt. Quidam legunt ex uetuſto codice, In cauſa alterutraq; modus eſt.

Alteruterq;, alterutraq;, alterutrunq;, adiectiuum. Vide Alterutrinq;.

Altrinſecus, pen. corr. (ἑτέρωθεν,) Aduerbium, E regione, uel ex altera parte. Plaut. Mil. 8.35. Quid illic aſtas? quin retines altrinſecus? Idem Pſeu. 5.122. Pſeudole, aßiſte altrinſecus, atq; onera hunc maledictis.

Altrouerſum, aduerbium obſoletum. Plaut. Caſina 12.25.
– uerum autem altrouerſum quum eam mecum Rationem puto, eius eſſet mecum poſtulatio. Id eſt, in alteram partem, uel ex altera parte.

Altercagenum,] ſiue altercum, herba eſt apud Arabas, quæ à Græcis ὑοσκύαμος, Hyoſcyamus dicitur: id eſt, faba porcina. Vide Plinium lib. 25. cap. 4.8.

Altercor,] altercaris, altercatus ſum, (ἐρίζω,) altercari, & antiquè Alterco, altercas, Cum aliquo rixari ſiue litigare: quod propriè fieri dicitur, quum aliquid pertinacius contra alterum defendimus. Cæſar 3. bel. Ciuil. 77. Qua ex frequentiā T. Labienus prodijt, ſummiſſa oratione loqui de pace, atq; altercari cū Vatinio incipit. Terēt. And. 4.1.29. Cū patre altercaſti dudum. Vbi Donatus, legitur & Altercatus es, non enim Alterco dicimus.

Altercantur inter ſe mulierum ritu. Liu. 3. ab urbe 290. Horat. 2. Serm. Altercante libidinibus tremis oſſa pauore. Id eſt, timore rixante cum libidinibus: quia ſcilicet pauor inde retrahit, quò libido trahit.

Altercatio, uerbale, (ἔρις,) Iurgatio, ut ait Feſtus. Liuius 1. ab urbe 24. Inde cum altercatione congreßi. Idem 5. bel. Maced. Altercatio inde, non ſermo fuit. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſ. 2.1. & ad Att. lib. 4. epiſt. 82.1.

Altercatio, Litigandi genus in iudicio. Cicero Attic. lib. 1. 11. 14. Clodium præſentem fregi in ſenatu cum oratione perpetua, pleniſsima grauitatis, tum altercatione eiuſmodi, ex qua licet pauca deguſtes. Huius altercationis artem & præcepta latißimè docet Quintilianus lib. 6. cap. 4. Et lib. 10. cap. 1. Altercationibus atq; interrogationibus oratorem futurum optimè Socratici præparant.
Altercationibus ualociter occurrere. Quin. li. 2. cap. 4.21.

Altercator, penult. prod. altercatoris, (ἐριστής,) Patronus qui in iudicio utitur altercatione. Quint. lib. 6. cap. 4. Bonus altercator uitio iracundiæ careat. Ibidem, Ne turbidus & clamoſus ſit altercator.
Altercator turbidus & iracundus. Quint. ibidem.

Alternator, Alternatio, Alternè, Alterno, Alternus, Vide Alter.

Althea, pen. prod. (Ἀλθαία,) Theſtij filia, Oenei Calydoniæ regis uxor, Meleagri mater. Ouid. 8. Metamor. 90. Quum uidet extinctos fratres Althea referri. Huius ſcelere Meleager filius extinctus eſt. Cuius facti poſtea pœnitens, laqueo uitam finiuit, ut tradit amplißimè Diodorus Siculus lib. 5. cap. 2. Ouidius tamen occubuiſſe, acto (inquit) per uiſcera ferro. Vide Meleager. Senec. in Medea 10.9.
Piæ ſororis impiæ matris facem Vltricis Altheæ uides.

Althea, Oenei regis Aetoliæ uxor fuit, et mater Tydei, ut ſcribit Seruius enarrans illud Virgilij in ſexto 96.
Hic illi occurrit Tydeus, hic inclytus armis Parthenopæus.

Althea,] (ἀλθαία,) Genus maluæ ſylueſtris, ab excellentia effectus à quibuſdam Ariſtalthea appellata teſte Plinio. li. 20. cap. 21.1. Hæc & hibiſcus uocatur Virgilio, Hœdorumq; gregem uiridi compellere hibiſco. Vulgò Bißmaluam appellamus, Maluauiſcum. Sunt qui per æ diphthongum ſcribant, quòd Græcis ſcribatur per αι.

Altilia, oppidum Liguriæ à Tranquillo commemoratum hodie quoq; Alteiola uulgò appellatur. Volaterranus.

Altilis,] Vide Alo.

Altinum, pen. prod. (Ἄλτινον,) Venetiæ oppidū iuxta Torcellum. Meminit Plinius lib. 3. cap. 18. Strabo lib. 5. Altinum in palude eſt, ſimilem Rauennæ ſitum habens.

Altinates, pen. prod. Altini incolæ. Plin. lib. 3. ad Maximum, epiſt. 46. Arrianus Maturius Altinatium eſt princeps.

Altinates lanas in tertio bonitatis ordine cenſet Martialis in Apophoretis hoc diſticho.
Velleribus primis Appulia, Parma ſecundis
Nobilis: Altinum tertia laudat ouis.

Altinates oues laudantur. Colum. lib. 7. cap. 2.

Altiſonus, Altitonans, Altitudo, Altiuolans, Altiuolus,] Vide Altus.

Altor,] Vide Alo.

Altrinſecus,] Vide Alter.

Altrix,] Vide Alo.

Altrouerſum,] Vide Alter.

Altus,] Vide Alo.

Altus,] altior, altißimus, (ὑψηλός,) adiectiuum notæ ſignificationis. ut Alta maceria pedes quinq;. Cato de Re ruſt. ca. 15. Et Virg. 12. Aeneid. Deſuper altus equo grauiter ferit. Plin. lib. 23. cap. 7.16. Altus palmum.

Alti colles attolluntur. Plin. lib. 12. cap. 2.14.

Altus aceruus.Lucret.lib.3.40.
Cœlum altum.Virg.eclog.4.2.Ouid.2.Metamor.13.
- & quà uix manè recentes
Enituntur equi:medio eſt altiſſima cœlo.
Ceruices altæ.Virg.1.Aeneid.44.
Gradus altos euadere.Virg.4.Aeneid.137.
Humus alta.Horat.Epod.16.11.
Iter altum ire.Virg.4.Georg.22.
Altius iter egit,tactus cœli cupidine.Ouid.8.Metam.45.
Iuba alta.Senec.Hippoly.10.10.
Montes alti.Virg.3.Georg.82.
Lunam altam ſuſpiciens.Virg.9.Aeneid.84.
Nemora alta.Virg.3.Georg.78.
Nix alta.Horat.1.Serm.ſaty.2.2.
Præſepes altæ.Virg.7.Aeneid.55.
Via alta atq; ardua.Cic.1.Tuſcul.56.
Alta uia ad Argos collibus ruptis.Senec.in Hippoly.10.14.
Altiſſimus à nobis cœli cõplexus.Cic.2.de Nat.deor.146.Reſtat ultimus, & à domicilijs noſtris altiſſimus, omnia cingẽs & coercens cœli complexus,qui idem Aether uocatur.
Editus in altum.Cic.5.Verr.81.Sic eſt hic ordo quaſi propoſitus,atq; editus in altum:ut ab omnibus uentis inuidiæ circũflari poſſe uideatur.De ordine Senatorio loquitur.
Ex altiſſimo dignitatis gradu præcipitari.Cic.pro Domo ſua ad Pontif.75.
In altiſſimo ampliſſimoq; gradu dignitatis locati.Ci.1. Phil.11.
In altiſſimo gradu poſitus alienis opibus. Cic.pro Seſtio 15.
Altum,Excellens,glorioſum.Virg.3.Georg.9.
Te ſine nil altum mens inchoat.Nonius.
Alta et exaggerata oratio.Ci.in Orat.112. Ita neq; humilẽ,nec abiectã orationem, nec nimis altam & exaggeratã probat.
Altior ſpiritus.Ouid.4.Triſt.eleg.1.9.
Alta tapeta.Virg.9.Aeneid.68.
Vir altus & excellens Cic.lib.de Finib.45.
Altus uultus.Horat.4.Carm.9.9.
Altus homo,Magnus.Virg.10.Aeneid.148.iacet altus Orodes.Idem,altus Apollo.6.Aeneid.2.
Altiſſimus æſtus.Plin.lib.16.cap.1.2.
Magnus & altus uir.Cic.5.Tuſcul.46.
Altus Iupiter.Ouid.2.de Arte amandi 8.
Alta mente præditus homo.i.magna ſapiẽtia.Cic.pro. Mil.15.
Alta pecunia.Oui.2. Amorum,eleg.2.8.Sic tibi ſemper honos, ſic alta pecunia creſcet.
Altus,Nobilis.Virg.10.Aeneid.26.
Altus Aeneas.Horat.2.Serm.ſaty.5.13.
Alta Carthago.Virg.4.Aeneid.20.
Excelſus,altus,& humana deſpiciens.Cic.2.Tuſc.16.
Alta Roma.Virg.1.Aeneid.3.
Altiſſime princeps. Claud.epigram.20.3.ſcribit ad honorium imperatorem.
Altus,Profundus.Cæſar 8.belli Gal.67.altiſſimo flumine uelut indagine munitum.Seruius in 1.Aeneid. Altum, inquit, & ſuperiorem & inferiorem altitudinem ſignificat.nanq; menſuræ nomen eſt altitudo.Plin.lib.10.cap.48.1.Apicius nepotum omnium altiſſimus gurges.
Altæ ſtirpes ſtultitiæ.Cic.3.Tuſc.22.
Altior cupido.Cornel.Tacit.lib.20.
Altus Euphrates.Virg.4.Georg.112.
Flumen altum.Virg.4.Georg.67.
Mare altum.Virg.7.Aeneid.40.
Fundamenta alta theatri.Virg.1.Aeneid.87.
Gemitus altus.Virg.11.Aeneid.19.
Altus gurges.Virg.6.ecloga 18.
Alta mente repoſtum.Virg.1.Aeneid.6.

Otium altum.Plinius epiſt.180.
Quies alta.Virg.6.Aeneid.105.
Altiſſimis radicibus defixa uirtus.Cic.4.Philipp.161.
Somnus altus.Horat.Serm.2.ſaty.1.2.
Sopor altus,Multus & profundus.Virg.8.Aeneid.6.Altiſſimus ſomnus,Liu.7.ab Vrbe 169.
Spelunca alta.Virg.Aeneid.6.48.
Altum,ſecretum,reconditum,ait Seruius.Virg.10.Aeneid,12. Horat.2.Serm.ſaty.6.12.
Altus dolor.Virg.1.Aeneid.43.
Alta mens,& placida.Quint.lib.6.in procem.7.
Altum pectus.Virg.6.Aeneid.120.
Altiores literæ,pro Maiore doctrina.Senec.de Benef.5.
Altiora ſtudia.Plin.epiſt.16.lib.5.
Altũ,profundior maris pars,& à terra remotior,ſiue ipſum mare.Sall.Et piſcatoria ſcapha in altũ nauigat.Virg.1.Aen.8.
Vix è conſpectu Siculæ telluris in altum
Vela dabant læti.Cic.1.Off.Vt ſæpe ex alto in portum, ex ipſo portu ſe in agros poſſeſſionesq; contulerit.
Altum,abſolutè pro Cœlo.Virg.1.Aeneid.61.Hæc ait,& Maia genitum demiſit ab alto.
Alto iactatus.Virg.1.Aeneid.2.
Altum tenere.Virg.5.Aeneid.33.
Ab alto urget in breuia & ſyrteis.Virg.1.Aeneid.23.
Ex alto emergere.Cic.lib.4.de Finib.105.id eſt,è mari.
In altum abſtrahere aliquem.Cic.3.de Orat.80.Repentè te quaſi quidam æſtus ingenij tui procul à terra abripuit, atq; in altum à conſpectu penè omnium abſtraxit.
In altum uela dare.Virg.1.Aeneid.8.
In alto tempeſtas magna eſt,id eſt,in mari.Ci.2.de Inuen.194.
Per altum ire.Virg.3.Aeneid.75.
Altè,(ὑψηλῶς,)Aduerbium qualitatis, quod modò excelſe, modò profundè ſignificat.Virg.6.Aeneid.Ergo altè ueſtiga oculis.Liuius 1.ab Vrbe 182.Ferrum haud altè in corpus deſcendiſſe,id eſt,Non profundè.
Altius,cui opponitur Inferius.Ouid.2.Metamor.28.
Altè cadere non poteſt.Cic.in Orat.53.
Altè cinctus.Horat.Serm.2.ſaty.8.2.
Altius cogitare aliquid.Cic.in Orat.52.
Altè conſternere terram.Virg.4.Aeneid.89.
Altius efferre caput.Virg.3.Georg.110.
Altius exaggerata oratio.Cic.in Bruto 33.
Altè extollere pugionem.Cic.2.Philipp.49.
Altè extulit dextram.Virg.5.Aeneid.88.
Altius imprimere ſulcum.Cic.2.de Diuinat.75.
Altius ingredi.Virg.3.Georg.15.
Continuò pecoris generoſi pullus in aruis Altius ingreditur.
Altius ordiri.Vide Ordior.
Altius penetrare.Celſ.lib.5.cap.27. De fiſtulis & earum generibus loquitur.
Altius ad uiuum perſedit.Virg.3.Georg.87.Id eſt,oſſa & medullas penetrauit.Seruius.
Altius perſpicere.Cic.2.Verr.13.
Altius aliquid proſequi.Plin.lib.2.cap.23.2.
Altè petitum procemium.Cic.pro Cluentio 44.
Altius repetere narrationẽ ſæpe legitur,quod Sall. Suprà repetere dixit.In eo ſenſu eſt illud Virgilianum in 4.Georg.57.
- altius omnem Expediã, prima repetens ab origine, famã.
Altius cura ſerpit.Plin.lib.14.cap.11.1.
Altè ſubiectare harenam.Virg.3.Georg.48.
Altius tollere ſe à terra.Cic.5.Tuſcul.53.
Verbum altius transferre.Cic.in Orat.45.
Altè oculis ueſtigare.Virg.6.Aeneid.29.
Altè,in magnam altitudinem,uel longe,Virg.4.Aeneid.
it ſtridor,

- it ſtridor,& altè Conſternunt terram,concuſſo ſtipite,frondes.Stati.in Thebaid.
Ipſe tuis altè radiantem crinibus arcum Imprimat.
Altiſonus,pe,corr.(ὑψηλόφωνος,)Nomẽ poeticũ.i.quod ex alto ſonat.3.Tuſ.77.in uerſu,Septũ altiſono cardine templũ.
Altiſonus Iupiter.Cic.1.de Diuinat.1.71.Sene.in Hippo.11.3.
Altiſoni mariti prælia referens.Claudian.epigram.17.6.
Altitonans,pen.corr.(ὑψιβρεμέτης,)Poeticum nomen ad Iouẽ pertinens,quia ex alto tonat.Cice.1.de Diuinatio.37.Nam pater altitonans ſtellanti nixus Olympo.
Altitudo,pen.prod.altitudinis,denominatiuum.Eſt propriè rei alicuius ſublimitas.
Arboris altitudo,ad quinq; pedes.Plin.lib.12.cap.15.1.
Altitudo ædium. Cic.Off.lib.3.85.
Immenſitas altitudinum.Cic.1.de Natur.deor.75.
Altitudinem aſſumere.Cic.de Vniuerſ.62. Id ſit, quum ſpeculorum læuitas hinc illincq; altitudinem aſſumpſit,&c.
Altitudo,Profunditas.
Altitudo maris.Cic.ad Att.lib.9.187.1.Cæſ.4.bel.Gal.557.
Concauæ altitudines ſpeluncarum. Cic.2.de Natur.deor.143.
Infinita altitudo.Cic.1.de Diuinat.158.Idem 6.Verr.96.Spelunca altitudine infinita.
In altitudinem mirandam depreſſus.Cice.7.Verr.55.de Latumijs Syracuſanis.
Altitudo plagæ.Id eſt,profunditas.Celſus lib.7.cap.7.
Altitudo animi,penè Idẽ ſignificat, quod animi magnitudo.Ci.2.Off.94.In liberis uerò populis,& in iuris æquabilitate, exercenda eſt etiam facilitas & altitudo animi quæ dicitur. Idem in Partit.41. Altitudo animi in capiendis incommodis.Liu.4.ab Vrbe 31.Hanc modeſtiam æquitatemq; & altitudinem animi.
Altitudo & facilitas animi,Contraria.Cic.1.Off.124.
Elatio atq; altitudo orationis.Cic.in Bruto 33.
Altiuolans,pen.corr.om.g.(ὑψιπέτης,) Nomen poeticum, dicitur quod in altum uolat.Cic.1.de Diuinat.175. ex Ennio,
- at Romulus pulcher in alto
Quærit Auentino,ſeruat genus altiuolantum.Id eſt, auium.
Altiuolus,pen.corr.adiect.Plin.lib.10.cap.19. Sunt ferè omnes altiuolæ præter nocturnas,& ca.47.1. Grauiores omnes fruge ueſcuntur:altiuolæ,carne tantum.De himantopodibus loquitur.
Alueus,] aluei,(πόρος,χώρυμα,) Cõtinens fluminis inter utranq; ripam.Vnde ſæpe legitur in Iure ciuili, Si fluuius alueum mutauerit.Virgilius,Aſſuetæ ripis uolucres, ac fluminis alueo.Plin.lib.7.cap.2.12.Alueus nauigabilis.Et lib.6. cap.26.10.Alueus continuus.
Alueo pleno fluit.Quint.lib.2.cap.1.4.
Alueus pro uaſe ligneo concauo.Liu.1.ab urbe 23.
Alueus pro naui.Propertius.
Portabat ſanctos alueus ille uiros.Et Virg.
Alueo accipit ingentem Aeneam.6.Aeneid.83.
Alueos nauium inuerſos pro tugurijs habere. Salluſt. in Iugurtha,& Liuius 3.ab urbe 154.
Alueus,Vas in quo apes continentur & mellificant.Plin.lib.11. cap.20.1.Alueos nunquam ultra decẽ annos duraſſe proditur.Quo in loco,Proditur,imperſonale eſt.Idẽ lib.11.c.16.
Alueus fagineus.Ouid.8.Metamorph.32.
Alueus uernus.Tibullus 2.eleg.1.10.
Alueus pro ipſis apibus.Plinius lib.11.cap.16.Feruntq; ſocietate fraudata alueos mori.
Alueolus,alueoli,pe.corr.(κύβος,)diminutiuum ab Alueus:uas eſt ligneum concauum.Liuius 8.bel.Pun.254.Secures,falces,alueolos,molas.Colum.lib.8 cap.5.10. Totum ouorũ numerum in alueolum ligneum conferat.

Alueolus,Tabula luſoria,quæ alio nomine dicitur Latruncularia,& Aleatoria,à latrunculis & aleis.Cic.5.de Fin.100.
Aut alueolum poſcere,aut quærere quempiam ludum.
Alueoli etiam in balneis ſunt.Vitru.lib.5.cap.10.
Aluear,ſiue Alueare,pen.prod.& Aluearium,(σίμβλον,κυψέλη,)ab Alueo denominatũ,tametſi dici poteſt locus ubi ſunt aluei apũ:tamen potius accipitur pro copia alueorum eodẽ in loco poſitorũ,ac apũ mellificantium.Sic Valla lib.1.Col. lib.9.cap.11.Quum uetus alueare numero apium deſtituitur.Idem lib.9.cap.8.
Aluearia pro ipſis alueis,id eſt,uaſis in quibus apes continẽtur, & mellificant.Plin.lib.21.cap.14.Circũlini aluearia fimo bubulo utiliſſimum.Sic idem alibi ſæpius.Virg.4.Georg.7. aluearia uimine texta.
Alueatus,pen.prod.adiectiuum,(κυβωτός,) In modum aluei cauatus.Cato cap.43.Sulcos,ſi locus aquoſus erit,alueatos eſſe oportet,Id eſt,deorſum faſtigiatos.
Alueolatus,pe.prod.adiect.(κοιλωτός,)Vitru.li.3 cap.3.de Columnarũ faciẽdarum ratione,Stylobatã ita oportet exæquari,uti habeat per medium adiectionẽ per ſcamillos impares. Si enim ad libellam dirigetur,alueolatus oculo uidebitur.
Alumen,] pe.prod.aluminis,pe.corr.n.g.(στυπτηρία,) Res eſt uulgò notiſſima.Plin.lib.35.cap.15. poſt ſulphuris tractationẽ ſic infert. Nec minor,aut ab eo diſſimilis eſt aluminis opera:quod intelligitur Salſugo terræ.Plura et eius genera.In Cypro cãdidũ & nigrũ, exigua coloris differẽtia,etc.
Aluminatus,penu.prod.adiect.(στυπτηριωτός,)ſicut Sulphuratus à Sulphure:ut Aqua aluminata,quæ tranſit per uenas aluminis.Plin.lib.31.cap.6.3.
Aluminoſus,pen.prod.(στυπτηριώδης,) Idem quod Aluminatus.Plinius lib.31.cap.3.18.
Alumnus,& Alumna,] Vide Alo.
Aluta,] alutæ,pen.prod.(δερμάτιον,) pellis mollior,calceis cæteriſq; operibus faciendis concinnata. Cæſar 3.bell. Gal. 400.Pelles pro uelis,alutæq; tenuiter confectæ. Pli. li.23. cap.7.11.Produnt etiam ſiquis inclinata arbore,ſupino ore aliquem nodum eius morſu abſtulerit nullo uidente, atq; in aluta illigatum licio è collo ſuſpenderit,ſtrumas & parotidas diſcuti.Martialis lib.7.34.
Alutarius,Coriarius:pellium,& coriorum concinnator.Plaut. Hic alutarius cerdo.Propriè tamen Alutarij,tenuiorum pellium dicuntur:Coriarij,craſſiorum.
Alutatio,corrupte,ut opinor,legitur,apud Plin.lib.33.cap.4. nam ipſemet eodem lib.cap.16.dicit Elutia,& Hermol. ſuper hoc loco legit Alutia.quanquam mihi diuerſa uidentur ſi quis Plinij locos diligenter conferat.Vide Elutia.
Aluus,] alui,fœ.g.(κοιλία,)Eſt inquit Seruius,quò defluunt ſordes:ut Salluſtius,Simulans ſibi aluum purgari.Plin.li.2. cap.41.1.Alij commouentur ſtatis temporibus aluo.
Aluus,inquit Feſtus,uenter fœminæ, ab alendo dicta eſt. Vnde Geſtare aluum,pro Grauidam eſſe.
Aluus,Venter qui apparet.Colum.lib.7.cap.10.5. Niſi obeſam illuuiem,atq; diſtentam pabulis aluum demerſerit.
Aluum Accius maſculino genere protulit,Annalium primo.
Mala nemus retinens grauido concepit in aluo.Sic multi alij teſte Priſciano lib.6.Id nunc obſoletum eſt.
Alui cauſa dare aliquid.Plin.lib.22.cap.24.Hoc eſt,ad molliendam aluum.
Dolores alui cohibere.Plin.lib.23.cap.8.
Alui ductio.Celſ.li.2.c.12.Deiectionẽ antiqui uarijs medicamẽtis,crebraq; alui ductione,in omnib.ferè morbis molliebãtur.
Alui purgatio.Cic.3.de Natura deorum 78. Aeſculapius tertius,primus purgationem alui, dentiſq; euulſionem, ut ferunt,inuenit.Sic lib.2.de Natur.deor.189.

Alui reſolutio. Celſus lib. 2. cap. 7.
Vitia alui detrahere. Plin. lib. 20. cap. 7.
Aluus atra. Ouid. 13. Metam. 158.
Auida. Ouid. 12. Metam. 4.
Bilioſa. Celſus lib. 2. cap. 8.
Cruda, uel non conſiſtens. Cato cap. 125. Aluus cruda, quæ cibos non conficit: Aluus non conſiſtens, quæ non continet, nempe ex profluuio.
Curua. Virg. Aeneid. 2. In latus, inq; feri curuam cōpagib. aluū.
Dura. Horat. Serm. 2. ſaty. 4. 6.
Fuſior. Celſus lib. 1. cap. 3. Melior eſt autem in iuuene fuſior, in ſenectute aſtrictior.
Grauida. Ouidius epiſt. 6. 13.
Inanis. Iuuenalis 5. 1.
Aluum latā trahens. Virg. 4. Georg. 19. loquitur de regib. apū.
Liquida. Celſus lib. 2. cap. 12. Sic lib. 4. cap. 19.
Longa. Ouid. 4. Metam. 115. Virg. 3. Georg. 84.
Mala. Celſus lib. 2. cap. 4. Aluus aūt mala eſt, ex toto ſuppreſſa.
Melior. Vide Aluus fuſior.
Multiplex & tortuoſa. Cic. 2. de Natu. deor. 204.
Nigra, aut pallida. Vide Aluus, pro excrementis alui.
Peior cita aluus eſt: ſed ne hæc quidem terrere protinus debet, ſi matutinis temporibus coacta magis eſt: aut ſi procedente tēpore paulatim contrahitur, & rufa eſt, neq; fœditate odoris ſimilem aluum ſani hominis excedit. Celſus lib. 2. cap. 3.
Periculoſa eſt, quæ inter febres fluens, conquieſcere hominem in cubili non patitur. Celſus lib. 2. cap. 4.
Pernitioſa. Celſus lib. 2. cap. 8. ad finem. Aluus nigra ſanguini atro ſimilis repentina, ſiue cum febre, ſiue etiam ſine hac eſt, pernicioſa eſt. Hic pro excrementis accipitur.
Peſtifera. Vide Aluus, pro excrementis alui.
Pinguis. Vide Aluus, pro excrementis alui.
Aluus rufa. Vide Peior cita aluus eſt.
Tenera aluus. Celſus lib. 3. cap. 18.
Tuta aluus. Celſus lib. 2. cap. 8.
Aluus tumens. Plin. lib. 2. cap. 5.
Varia. Vide Aluus, pro excrementis alui.
Aluum aſtringit labor, ſedile, &c. Celſus lib. 1. cap. 3.
Aſ ictæ, uel Aſtrictior aluus. Vide Aluus fuſior.
Ciere aluum, id eſt, ſoluere. Plin. lib. 20. cap. 9. Sic li. 22. ca. 13.
Humorē alui ciet radix labruſcæ decocta in aqua. Pli. li. 23. c. 1.
Cita aluus, id eſt, ſoluta. Plin. lib. 27. cap. 4. Idem li. 23. cap. 7. ad finem, Sorba recentia ſtomacho & aluo citæ proſunt.
Citam aluum compeſcere. Plin. lib. 24. cap. 13.
Citam aluum emendare. Plin. lib. 24. cap. 10.
Cita aluus exercet aliquem. Celſus lib. 1. cap. 6.
Coacta aluus. Vide Peior cita aluus eſt.
Cobibere aluum. Plin. lib. 23. cap. 1.
Comprimere & mouere aluum contraria. Celſ. lib. 1. cap. 10.
Concita aluus. Plin. lib. 21. cap. 12.
Conquieſcit aluus. Celſus lib. 4. cap. 19.
Aluo continere filiū. Cic. 1. de Diuinatione 71. de Quum præ gnans hunc ipſum Dionyſium aluo contineret, ſomniauit ſe peperiſſe Satyriſcum. Et pro Cluētio 26. Spem illam, quam in aluo commendatam à uiro continebat.
Contrahitur aluus. Celſ. lib. 4. cap. 19. Id eſt, ſupprimitur.
Deijcere aluum, Idem quod Aluum ſoluere. Cato cap. 156. Aluum ſi uoles deijcere, ſuperiorem ſumito cymam braſsicæ.
Deſcendit aluus. Celſus lib. 2. cap. 7.
Detrahere aluo aquam. Plin. lib. 24. cap. 8. de Sambuco.
Ducere aluum. Celſus lib. 2. cap. 12. Celſus lib. 4. cap. 3.
Elicere aluos. Plin. lib. 19. cap. 5. de Raphano, Sapor autem aſper & medicamenti inſtar ad eliciendas aluos.
Emollire aluum. Plin. lib. 20. cap. 2. Pepones qui uocantur, refrigerant maximè in cibo, & emolliunt aluum. Et cap. 9.
Euacuare aluum. Plin. lib. 20. cap. 6.
Extrema aluus. Celſ. li. 2. cap. 8. 1. id quod extremū excernitur.
Aluus plurimum negotij exhibet homini. Plin. lib. 26. cap. 8. Plurimum tamen homini negotij aluus exhibet, cuius cauſa maior pars mortalium uiuit. Aliàs enim cibos non tranſmittit, aliàs non continet, aliàs non capit, aliàs non conficit. Eoq; mores uenere, ut homo maximè cibo pereat. Peſsimum corporum uas inſtat ut creditor, & ſæpius die appellat.
Exinaniri aluum. Plin. lib. 22. cap. 21. Et ſi decocti ſuccus bibatur, efficaciſsimè exinaniri. Idem lib. 26. cap. 8.
Fertur aluus. Celſus lib. 4. cap. 19. Vbi & liquida aluus, & ſæpius quàm ex conſuetudine fertur.
Firmare aluum. Plin. lib. 14. cap. 18. Thaſiam uuam Aegyptus uocat apud ſe prædulcem, quæ ſoluit aluū. Eſt contrà in Lycia quæ ſolutam firmat.
Fluit aluus. Vide Aluus ducitur. & apud Celſum lib. 4. cap. 19.
Fluens aluus. Vide Aluus periculoſa.
Aluo folia impoſuit, epiphoris, ſtranguriæ, & ueſicæ. Plinius lib. 25. cap. 5.
Inanire aluum. Plin. lib. 20. cap. 3. Idem lib. 24. cap. 16. Aluum inaniunt ex ſale & aceto ſumpta.
Inhibere aluum. Plin. lib. 19. cap. 8. de beta, Vide Inhibeo.
Inijcienda aluus eſt aqua. Celſus lib. 2. cap. 12. Tum inijcienda aluus eſt, ſi leui medicina contenti ſumus, pura aqua: ſi paulò ualentiori, mulſa: ſi reprimendi cauſa, ex uerbenis.
Leuare aluum. Plin. lib. 23. cap. 7. ad finem, Inuenio apud authores, ſiquis matutino ceraſa roſcida cum ſuis nucleis deuoret, in tantum leuari aluum, ut pedes morbo liberentur.
Aluus liquanda, interdum etiā dicenda, quib. extenuatū corpus incipit ſpiritum trahere cōmodius. Celſus lib. 4. cap. 4.
Mollire aluum. Plin. lib. 20. cap. 9. Aluum modicè mollientem. Et lib. 22. cap. 21. Iucundius aluum molliri. Itē lib. 25. cap. 5. Datur ad leniter molliendam aluum.
Mouere aluum. Plin. lib. 20. cap. 20. ad finem.
Aluum mouens uinum. Id eſt, quod aluum citat & mollit. Cato cap. 115.
Purgare aluum. Plin. lib. 20. cap. 7. Idem ſuccus aluum purgat, Sic lib. 21. cap. 19. ad finem.
Reddit aluus ſatis quotidie alicui. Vide Aluus liquida.
Reddere aluum cum multo ſpiritu. Celſ. li. 2. cap. 7. & cap. 23.
Aluum reprimere. Vide Aluus inijcienda.
Siſtitur aluus ladano utroq;. Plin. lib. 26. cap. 8.
Aluum ſiſtere. Plin. lib. 20. cap. 6. Et cap. 7. Lactucæ copioſiores aluum ſoluunt, modicæ ſiſtunt. Ibidē, Milio ſiſtitur aluus.
Soluere aluum. Plin. lib. 23. cap. 8. Siliquæ recentes, ſtomacho inutiles, aluum ſoluunt, Eædem ſiccatæ ſiſtunt.
Subducere aluum. Corn. Celſus lib. 3. cap. 4.
Subſtitit aluus. Celſus. lib. 6. cap. 11. ɔc. ducere aluum.
Subtrahere aluum. Corn. Celſus lib. 3. cap. 4. Deinde eam materiam quæ lædere uidebatur, ducendo, ſæpius aluum ſubtrahebant.
Succurrere aluo. Plin. lib. 20. cap. 23.
Supprimere aluum. Celſus lib. 4. cap. 19. Alia uia eſt, ubi uelis aluum ſupprimere.
Suppreſſa aluus. Celſus. lib. 2. cap. 12. Sic eodem lib. cap. 4. Aluus ex toto ſuppreſſa.
Trahere aluum. Plin. lib. 24. cap. 6. Idem lib. 25. cap. 5. Trahit aluum, & bilem, pituitaſq;.
Turbare aluum. Plin. lib. 22. cap. ult. de Euro.
Ex aluo matris natura profudit in oras luminis. Lucret. 5. 46.
In aluum congerit. Ouid. 6. 130.
Aluo in obliqua. Stat. Thebaid. 5. 111.
In aluum delabuntur cibi. Plin. lib. 11. cap. 37.

Soluendæ

Soluendæ alui gratia. Plin. lib. 26. cap. 8. Eſt & ſemen in uſu cū melle decoctum ad catapotia ſoluendæ alui gratia.
In aluo proficere. Plin. lib. 22. cap. ult. de cicere & cicercula, Cicer ſi largius ſumatur, aluus ſoluitur. Cicercula etiamnum magis in aluo proficit.
Per aluum purgari ſi libeat. Plin. lib. 26. cap. 8.
Per aluum trahit bilem & pituitam. Plin. lib. 26. cap. 8.
Aluus, pro excrementis alui. Celſus li. 2. cap. 6. de indicijs mortis, Aluus quoq; uaria, peſtifera eſt. Paulò pòſt, Sed hæc quidem poteſt paulò diutius trahere. In præcipiti uerò iam eſſe denunciat, quæ liquida, eademq; uel nigra, uel pallida, uel pinguis eſt. Plin. lib. 21. cap. 18. Lilij radices è mulſo potæ, inutilem ſanguinem cum aluo trahunt. Idem lib. 24. ca. 6.
Aluus pro alueo, id eſt, uaſe in quo apes mellificant. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. Aluos ubi ſint, alij faciunt ex uiminibus rotundas, alij è ligno ac corticibus, alij ex arbore caua, alij fictiles, alij etiam ex ferulis quadratas longas pedes circiter ternos, latas pedem, ſed ita uti quum parſit qua compleant, eas coanguſtent: ne in uaſto loco & inani deſpondeant animū. Hæc omnia uocant, à mellis alimonio, aluos: quas ideo uidentur facere anguſtiſsimas, ut figuram imitentur earum.
Ab aluo caua fagi demiſſus exercitus. Claudian. de raptu Proſerpinæ, lib. 2. 26. loquitur de apibus.
Aluinus, pen. prod. adiectiuum, (κοιλιακός,) qui aluo langueſcit. Plinius lib. 25. cap. 7. 6. Aduerſaturq; aluinis. Idem li. 21. cap. 27. 1. Aluinis impoſita multum prodeſſe dicitur.
Aluſiæ, ſpecus ſacer in Thalamo Thuriæ monte, ab Aluſio proximo amne cognominatus, ut ſcribit Lycus. Ianus Parrhaſ. in Claudian.
Alyacmon, fluuius Macedoniæ, Claudianus, Et fruſtra rapidum damnant Alyacmona Beſsi.
Alyattes, (ἀλυάττης,) Cræſi regis pater ditiſsimus Strabo li. 9. Eius tumulus eſt apud Sardos ingēs, ſuper crepidine excelſa, factus à multitudine ciuitatis, cuius maximā partē ancillæ perfecerunt, quæ (ut ait Herodotus) omnes meretricātur. Nonnulli hanc ſepulturam meretricis monumentum dicūt. Idem Strabo lib. 13.
Alyattici regnum. Horat. 3. carm. 16. 9.
Alypia,] Vide Alypon.
Alypon,] (ἄλυπον,) cauliculus eſt molli capite, non diſsimilis betæ, acre guſtatu ac lentum, mordenſq; uehementer & accendens. Plin. lib. 27. cap. 4. Paulus Alypiam uocat: Actuarius tamen Alypiam uocat Turpet candidum: Author ibidem Ruellius.
Alyſſon,] (ἄλυσσον,) Plinio lib. 24. cap. 11. diſtat à rubia, folijs tantum ramiſq; minoribus. Quippe nomen accepit, quòd morſos à cane rabiem ſentire non patitur potum ex aceto alligatumq;. Mirumq; eſt quod additur, inſaniam conſpecto eo frutice ſanari. Vulgo Rubia minora.
Aly os, ſiue Alyſſus, fons eſt Arcadiæ in agro Cynethenſium, cuius aqua pota morſos à rabida cane liberat, ob idq; alyſſos uocatur. Hermolaus ex Pauſania & Polybio.
Alyxothoe, pen. prod. mater Aeſaci, (ἀλυξοθόη,) Filia Dymantis, ut teſtatur Ouidius 11. Metamor. 153.
Alyzia, (ἀλυζία,) Acarnaniæ ciuitas, à mari quindecim diſtans ſtadijs: ad quam dicatus Herculi portus eſt, & cum luco fanum Herculis certamina continens, è quo dux quidā Lyſippi opera Romā tranſtulit, Herculis labores, eo loco propter ſolitudinem abiectos, Strabo lib. 10. Cic. Tironi li. 16. 4. 1.

A M

Am,] Accuſatiua olim præpoſitio, nunc autem extra compoſitionem obſoleta. Priſcianus lib. 14. Am, inquit, περὶ, Græcā præpoſitionem ſignificat: id eſt, Circum: Verum quando componitur cum dictione incipiente ab a, e, i, u, interponitur b, euphoniæ cauſa: ut Ambages, ambio, ambeſus, ambigo, amburbium, ambarualis, ambuſtus. Si uerò cum c, h, f, q, mutatur m, in n, ut Anciſus, anhelo, anfractus, anquiro. Cum p, remanet integra: ut Amputo. Feſtus, Am præpoſitio loquelaris, ſignificat circum. Varro, Am pro Circum ponere ſolebant: ut Cato in Originibus oratorum, Amterminum, id eſt, Circum terminum.
Amabilis, Amabilitas, Amabiliter, Amabo, Vi. Amo.
Amaſanius, malus uerborum interpres. Caſsius ad Ciceronem lib. 15. epiſt. 19. 4.
Amalchium apud Plinium lib. 4. cap. 13. maris Oceani Septentrionalis portio eſt, Scytharum lingua ſignificat hæc uox congelatum.
Amalthea, (ἀμαλθεία,) fuit nutrix Iouis infantis. Nam Meliſſus rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheā & Meliſſam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerunt, teſte Lactantio lib. 1. Inſtit. Alij dicunt caprā illā appellatam, eſſe Amaltheā, ut Parmenius poeta Græcus, quæ propterea in cœlum ſublata, inter ſydera cum geminis hœdis fuit collocata. In eius autē ortu & occaſu maximæ fiunt pluuiæ. Hinc eſt illud Ouid. 5. Faſt. Naſcitur Oleniæ ſignum pluuiale capellæ. Et 3. Met. 121. Et Oleniæ ſydus pluuiale capellæ. Porrò Olenia dicitur, quia in Oleno urbe Bœotiæ, uel Achaiæ, ut alij uolūt, nutrita eſt. Sunt qui tradant, ex altero Amaltheæ cornu fluere ambroſiam, ex altero nectar, cibum & potum deorum.
Amaltheæ cornu, Idem quod Copiæ cornu. Vtimur quoties affatim omnia ſupereſſe ſignificamus. Translatum à fabula, quæ uariè narratur apud authores. Quidam ad hunc modū narrant: Rhea Iouem enixa, metu Saturni patris liberos recēs natos deuorare ſoliti, infantem in Creta occuluit, nutriendum à duabus nymphis, Adraſtea & Ida, Meliſſei filiabus. Hæ nutricauerunt illum lacte cuiuſdā capræ, cui nomen erat Amalthea: quā Iupiter iam adultus ob acceptum beneficium in ſydera retulit. Huius alterum cornu nymphis nutricibus dedit, uidelicet officij præmium, hanc adijciens facultatem, ut quicquid optaſſent, id illis ex eo cornu largiter ſuppullularet. Ouid. lib. 5. Faſtorum paulo diuerſius fabulam narrat. Nais Amalthea Cretea nobilis Ida, &c. Aliter narrat Diodorus Sicul. lib. 4. cap. 5. Et rurſum aliter lib. 5. cap. 2. Vide locos ipſos. Vide etiam Strabonem lib. 10. Philoſtratus Dionem ſophiſtam appellat Amaltheæ cornu, uelut omni genere uirtutum expolitum. Plutarchus irridens paradoxa Stoicorum, qui ſuo ſapienti tribuunt uniuerſa, diuitias, libertatem, ſanitatem, regnum, Qui Stoicā (inquit) acceperit Amaltheā.
Amalthea, & Amaltheum, uillæ Attici & Ciceronis, nomen: uel potius Bibliothecæ inſtructiſsimæ in uilla. Cice. ad Atticum, lib. 1. epiſt. 8. 2. & lib. eodem, epiſt. 11. ad finē, Velim ad me ſcribas cuiuſmodi ſit ἀμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua τοποθεσίᾳ: & quæ poemata, quaſq; hiſtorias de ἀμαλθείᾳ habes, ad me mittas. & lib. 2. epiſt. 16. 1. 7.
Amando,] amandas, (ἀποπέμπω, ἀποσκευάζομαι, ἀποδιαπομπεύομαι,) amandare, Ablegare, aliquò mittere, ut à nobis amoueamus. Cic. 7. Verr. 55. Deniq; Syracuſas totas timet, amandat hominem quò? Lilybæum fortaſſe. Idem Attico, lib. 7. 132. 4. Itaq; de Ciceronibus noſtris dubito quid agam, nam mihi interdum amandandi uidentur in Græciā. Idem pro Domo ſua ad Pontif. 52. Me expulſo, Catone amādato. Paulò ante dixerat, Cato inuiſus Cyprum relegatur.
Amandare procul à. Cicer. 2. de Natur. deorum 212. ſic natura res ſimiles procul amandauit à ſenſibus. Id eſt, procul amouit.
Amandatus, (ἀποπεμφθείς,) ad aliam nutricem filius. Gellius lib. 12. cap. 1. ad finem.
Amandatio, amandationis, Verbale, (ἀπόπεμψις,) Cicero pro

Roſcio

Roſcio Amer. 25. Tamenne hæc attenta uita & ruſticana, relegatio atq; amandatio appellabitur?

Amanides portæ, (ἀμανίδες,) in quas Amanus mons deſinit à Tauro deſcendens. Strabo lib. 14. Aliter Amanicæ pylæ.

Amans, Amanter,] Vide Amo.

Amantia, ciuitas Macedoniæ, authore Ptolemæo. Meminit Cicero 11. Philipp. 309.

Amanuenſis,] (ὑπογραφεύς,) ſeruus cuius opera & manu in ſcribendo utimur. Suet. in Nerone 44. Ne diſpenſatoribus quidem, aut amanuenſibus exceptis. Dicitur & à manu. Vide in A.

Amanum, (ἄμανον,) portus, ubi nunc Flauiobriga in Hiſpania citeriore. Plin. lib. 4. cap. 20. Vulgo, Porto dalle Crune.

Amanus, pen. etiam prod. portio montis Tauri ad Ciliciam, authore Ptolemæo.

Amanus mons Syriam à Cilicia aquarum diuortio diuidit. Cic. ad Attic. lib. 5. epiſt. 108. 4. & Plinius lib. 5. cap. 22.

Amaracus,] huius amaraci, maſc. gen. uel amaracum, penu. corr. (ἀμάρακος, σάμψυχον,) Herba quam Sampſuchum alias dicimus, uulgo Maiorana. Plin. li. 21. cap. 22. Sampſuchum ſiue amaracum in Cypro laudatiſsimum, & odoratiſſimum, ſcorpionibus aduerſatur ex aceto & ſale illitum.

Amaracum & Sampſuchum idem eſſe conſtat Plinij Dioſcoridiſq; decretis. Verum Galeno & Paulo Amaracus ea eſt herba, quam maiores dixere Parthenium, nunc officinæ uocãt Matricariam. Ruellius lib. 3. cap. 34. Matthiolus Senenſis putat non Parthenium eſſe, ſed Marum, quamuis opinionẽ Ruelli non improbet.

Olens ſuaue amaracus. Catul. epigram. 56.

Cinge tempora floribus
Suaue olentis amaraci.

Amaracinus, adiectiuum, pen. corr. (ἀμαράκινος,) Quod ex amaraco factum eſt. ut Amaracinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 22. ubi de Sampſucho, ſeu amaraco, Fit ex eo oleum quod Sampſuchinum uocatur, aut amaracinum, ad excalefaciendos emolliendoſq; neruos.

Amaracinum, pen. corr. neutri gen. ſubſtãtiuum, (ἀμαράκινον, σαμψύχινον,) unguentũ ex amaraco factũ. Lucr. li. 6. 195.

Deniq; amaracinum fugitat ſus: & timet omne Vnguentũ.

Hinc eſt illud Gellij ad finem totius operis, Vetus adagium Nihil cum fidibus graculo, nihil cum amaracino ſui.

Amaracus, pen. corr. (ἀμάρακος,) puer Cynaræ regis Cypri unguentarius, qui caſu lapſus dum ferret unguenta, fregit alabaſtrum, maioremq; ex confuſione odorem creauit. unde optima unguenta, Amaracina dicuntur. Hic poſtea quum nimio dolore contabuiſſet, in herbam ſampſuchum uerſus eſt, quæ herba ex eius nomine cœpta eſt Amaracus appellari. Seruius enarrans illud Virgilij lib. 1. Aeneid.

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat: & fotum gremio dea tollit in altos
Idaliæ lucos, ubi mollis amaracus illum
Floribus, & dulci aſpirans complectitur umbra.

Amaranthus,] m.g. (ἀμάραντος,) Flos, ab immortalitate nomen trahens. Plinius lib. 21. cap. 8. Amarantho non dubiè uincimur.

Eſt autem ſpica purpurea uerius, quàm flos aliquis, & ipſe ſine odore: mirumq; in eo, gaudere decerpi, & lætius renaſci. Prouenit Auguſto menſe, durat in Autumnum. Alexandrino palma qui decerptus aſſeruatur. mirumq;, poſtquam defecere cuncti flores, madefactus aqua reuiuiſcit, & hybernas coronas facit. Summa eius natura in nomine eſt, appellato, quoniam non marceſcit.

Amare, Amareſco, Amarico, Amaritudo, Amaror, Amarulentus,] Vide Amarus.

Amarus,] adiectiuum, pen prod. (πικρός,) Id quod eſt dulcẽ contrarium. Virg. 1. eclog. 16. Et ſalices carpetis amaras. Plin. lib. 12. cap. 9. 2. Facilius hoc & cruſtoſius, amariuſq;.

Amarus, & Dulcis, contraria. Cic. 3. de Natur. deor. 42. Omne animal ſentit & calida & frigida, & dulcia & amara. Sic de Finibus lib. 2. 62.

Amaros amores experiri. Virg. eclog. 3. 22.

Apium amarum. Virg. 6. eclog. 14.

Calices amariores ingerere. Catullus epigram. 24. 1.

Baccæ amaræ. Virg. 2. Georg. 18.

Caſus amari. Ouidius 5. Triſtium 5. 3. Fert tamen, ut debet, caſus patienter amaros.

Cortex amara. Virg. eclog. 6. 13.

Dicta amara. Ouidius 3. Triſtium 11. 7.

Dies amara. Tibullus lib. 2. eleg. 4. 3.

Fibræ amaræ. Virg. 1. Georg.

Folia amara. Virgilius 2. Georg. 63.

Fumus amarus. Virg. 12. Aeneid. 11. & 9. Ouidius in Ibin 49.

Hiſtoria amara. Horat. 1. Sermonum, ſaty. 3. 18.

Hoſtis amarus. Virg. lib. 6.

Inulæ amaræ. Horat. 2. Sermon. ſaty. 8. 11.

Amari lacus, qui dicantur in Aegypto. Vide Strabonem lib. 17.

Lingua amara. Ouidius 2. de Remed. 31.

Luctus amari. Ouidius 14. Metamor. 93.

Lues amara. Ouidius de Pulice 1.

Monitus amarus. Ouid. 17. epiſt.

Meſsis amara. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 5.

Mors amara. Propertius lib. 1. eleg. 18. 4.

Noctes amaras exercere. Proper. lib. 1. eleg. 1. 7.

Os amarum dicitur Corn. Celſo lib. 1. cap. 3. quum amarorem quendam ſentimus.

Amara pericula pont. Ouid. 5. Triſtium, eleg. 2. 6.

Sales amari. Quin. lib. 10. cap. 1. in mentione Caſsi Seueri, Præterea ut amari ſales, ita frequẽter amaritudo ipſa ridicula eſt.

Scripta amara. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 14. 8.

Sermo amarus. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 2.

Sonitus amarus. Stat. 10. Thebaid. 110.

Succus amarus. Ouidius de Arte amandi, lib. 2. 67.

Vmbra noctis amarior. Tibullus lib. 2. eleg. 4. 3.

Amara curarum eluere. Horat. 4. Carm. 12. 4.

Amara riſu lento temperare. Horat. 2. Carm. 16.

Amarus rumor, acerbus. Virg. 4. Aeneid. 41.

Amara mulier. Terent. Hecyr. 4. 4. 88.

Amariorem me facit ſenectus. Id eſt, acerbiorem, auſteriorẽ: & (ut uulgus loquitur) rudiorem. Cic. Attic. lib. 14. 319. 3.

Amare, pen. prod. Aduerbium, (πικρῶς,) Vide Amarus.

Amareſco, amareſcis, (πικραίνομαι, πικρίζω,) amareſcere, Amarum fieri. Palladius, Amygdalus ſi rodatur, amareſcit.

Amarities, amaritiei, (πικρία,) Idem quod Amaror. Catul. epig. 63. 4. ad Mallium, Multa ſatis luſi, nõ eſt dea neſcia noſtri, Quæ dulcem curis miſcet amaritiem.

Amaritudo, pen. prod. denominatiuum, (πικρότης,) Rei amaræ ſapor, qui dulcedini opponitur. Plinius lib. 11. cap. 37. 61. Ideo tantam habent amaritudinem, ut à canibus non attingantur.

Ingrata amaritudo. Vide Ingratus.

Implere amaritudinem inimici. Vide Impleo.

Amaror, penult. prod. amaroris, m.g. (πικρότης,) Idem quod Amaritudo. Virgil. 2. Georg. Triſtia tentantum ſenſu torquebit amaror.

Amaror tangit. Lucret. lib. 4. 46. Quum tuimur miſeri abſynthia, tangit amaror.

Amarulentus, (πικρός) adiectiuum, ualde amarus.

Amarulentus, per metaphoram, Animi dolor in inuidiam aut maleuolentiam exacerbatus. Gellius, Amarulentus librum maledicentiſsimum conſcripſit.

Amaryllis, Amaryllidis, (ἀμαρυλλίς,) nomen fuit ruſticæ, de qua Virg. Eclog. 2.

Amarylli, uocatiuus græcus eſt, qui breuis eſt quotieſcunq; in Is terminatur nominatiuus, ut Pieris apud Horatium, Dulcẽ quæ ſtrepitum Pieri tẽperas. Virg. 1. eclo. 4. Mirabar quid mœſta deos Amarylli uocares.

Amaryllis formoſa. Virg. eclog. 1. 2.

Tenera Amaryllis. Ouidius 2. Triſt. 107.

Amaſenus, pe. prod. (ἀμάσηνος,) Fluuius Volſcorũ. Eſt & alius in Sicilia eodem nomine: de quo Ouidius lib. 15. Meta. 56.

Amaſia, (ἀμασία,) Germaniæ ciuitas eſt, authore Ptolemæo, hodie Marpurgium.

Amaſia, ſiue Amaſias, Germaniæ fluuius nauigabilis inter Rhenum & Albin. Strabo lib. 7. nõ procul ab initio. Hic & Amaſius dicitur & Amiſius. Hermol. in Plin. lib. 4. cap. 14.

Amaſis, pen. prod. (ἄμασις,) rex Aegyptiorum, cuius tumulus fuit una pyramidum, dicente Lucano lib. 9. 31. Non mihi pyramidum tumulis euulſus Amaſis. Ante quem, Pomponio, triginta ſupra trecentos reges in Aegypto fuere: quare uetuſtiſsimos prædicant Aegyptios. Hic legem condidit, ut quiſq; quotannis apud præſidem rationem uitæ redderet, demonſtraretq; unde uiueret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Aegyptijs tranſtulit ad Athenienſes. Fuit etiam Amaſis peditũ Darij dux contra Cyrenenſes miſſus. author utriuſq; Herodotus. Vide etiam Diodorum Sicul. lib. 2. cap. 1. & 2.

Amaſius, Germaniæ fluuius, Ptolemæo, qui Plinio Amiſius dicitur, & Pomponio Melæ. Vide infra, Amiſius. uulgò Ems.

Amaſius,] amaſii, (ἐρώμενος,) Amator. Plaut. in Caſina. 13. ad finem, Miſerrimum hunc hodie ego habeo amaſium. Gel. lib. 19. cap. 9. Audite, ac diſcite noſtros quoq; antiquiores poetas amaſios ac uenerios fuiſſe. Sic lib. 7. cap. 8. Amaſius delphinus.

Amaſtris, (ἄμαστρις,) urbs Ponti, ſiue Paphlagoniæ, de conditoris nomine appellatur. Ea poſita in peninſula, portus habet ex utraq; Iſthmi parte.

Amaſtris uxor fuit Dionyſii Heracliæ tyranni, & filia Oxyathris fratris eius Darij qui cum Alexandro bellũ geſsit. Ea è trium urbium incolis unam confecit ciuitatem, nimirũ è Seſamo, Cytoro, & Cromna. In Amaſtriano agro plurima atq; optima buxus naſcitur, præſertim circa Cytorũ. Stra. li. 12.

Amaſtris, oppidum Paphlagoniæ, Seſanum olim nuncupatum. Plin. lib. 6. cap. 2.

Amaſtris, Ptolemæo Bithyniæ urbs, uulgò Suyaſtio.

Amata, pen. prod. (ἀμάτα,) fuit uxor Latini regis, & ſoror Veniliæ deæ, ut author eſt Seruius apud Virgiliũ li. Aeneid. 6. & 7. 69. Celſa petit, tacitumq; obſedit limen Amatæ.

Amata, uirgo Veſtalis inter capiendum à Pontifice maximo appellatur, quoniam quæ prima capta eſt, hoc fuiſſe nomine traditum eſt. Gel. lib. 1. cap. 12.

Amathus, Amathi, (ἄμαθος,) Fluuius Pylon urbem Neſtoris patriam præterlabens, à cuius nomine Pylos ipſa Amathoeſſa uidetur appellata. Hic etiam Pamiſus uocatur. Strabo lib. 8. Idem aliquanto pòſt, tradit hunc nominari & Mamaum & Arcadicum.

Amathus, pen. corr. (ἀμαθοῦς,) Amathuntis, urbs eſt Cypri inſulæ maris Aegæi, Veneri ſacra, unde tota inſula Amathuſia dicebatur, ut eſt apud Ptolemæum. Virg. 10. Aeneid. 11. Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atq; Cythera, &c.

Amathus urbs, ab aquis calidis uocabulum ſumpſit, quòd aquarum uapor Syro ſermone Amathus dicitur. Thermæ ergo Græcè dicitur, eo quòd calidum fontẽ habeat intra muros. Egeſippus de excidio Hieroſolymitano, lib. 4. cap. 16.

Amathus fœcunda metallis. Ouid. lib. 10. Metam. 44.

Amathus grauida metallis. Ouid. lib. 10. Metam. 107.

Amathunteus, adiectiuũ, pen. prod. (ἀμαθούντειος,) Amathunteæ bidentes. Ouid. 10. Meta. 46. – mactatos crederet illic Lactentes uitulos, Amathunteaſq; bidentes. Alia exemplaria habent Amathuſiacas, ab Amathuſia.

Amathuſia, (ἀμαθουσία,) inſula in mari Cilicio, quæ nunc Cyprus dicitur. Plin. lib. 5. cap. 31.

Amatio, Amator, Amatorius, Amatrix, Vide Amo.

Amaxitus, primus Troadis locus, dein Cebrenia. Plinius lib. 5. cap. 30.

Amazones, pen. corr. (ἀμαζόνες,) erant fœminæ Scithicæ primũ iuxta Tanaim fluuiũ habitantes, unde ſe poſtea ad Thermodonta fluuiũ Thraciæ tranſtulerunt: quod etiã Salluſtius teſtatur, dicens, Dein campi Threiſsi quos habuerunt Amazones, ab Tanai flumine, incertũ quam ob cauſam digreſſæ. Hæc Salluſtius. Dicũtur porrò Amazões, quaſi ἀμαζῶσαι, quòd ſimul uiuant ſine uiris: uel quòd unam mammam exuſtam habent quaſi ἄνευ μαζοῦ. Hæc Seruius apud Virgilium lib. 1. Aeneid. 100. Amazonas tradunt Metrodorus Sceptius & Hypſicratres, Septentrionem uerſus, Gargarenſib. eſſe finitimas, ſub radicibus montiũ Caucaſiorũ, qui Ceraunia uocantur: & carũ alias operari, quæ ad arationẽ inſitionemq; pertinent: ſed præcipuã paſcendorũ equorum curam habere: robuſtiores uerò, in equis uenationes ac bella exercere, oẽs ab infantia dextrã mamillã exuſtas, ut habilius liberiuſq; ad omnẽ uſum brachio uti poſsint: ſed in primis ad iaculationẽ uti arcu, ſecuri, & pelta: è ferarũ pellibus cõficere galeas, ſubligacula, & alia operimẽta: menſes duos Veris eximios habere, quibus montẽ proximũ conſcendũt, qui eas diſtinguit à Gargarenſibus, quo & illi more quodã peruetuſto cõſcendentes ſacrificant, & prolis gratia cũ mulieribus coeunt, idq; obſcurè inter tenebras, in quãcunq; inciderint: quas poſtquã prægnantes fecerint, remittunt illas. Eæ ſi fœminã pepererint, ſecũ retinẽt: ſi mares, illos tollẽdos reddũt. Tradunt Gargarenſes cum Amazonibus ex Themiſcyra in hæc loca cõſcendiſſe: poſtea ab illis diſciſſos, cũ Thracibus & Euboijs quibuſdã errabũdis aduerſum eas bellũ geſsiſſe: quo cõpoſito, ijs inter ſe cõditionibus cõueniſſe, ut in filiorũ prole cõmunicarent, uiuerent autẽ utriq; ſeparatim. Hæc & plura Strabo lib. 11. Iuſtinus lib. 2. Diodorus quoq; Siculus lib. 3. cap. 11. Rurſum lib. 5. cap. 2. Idem etiam Diodorus lib. 4. cap. 4. præter has Scythiæ Amazonas ad Thermodontem fluuium habitantes, alias quoq; facit in Libya, Heſperam Tritonidis paludis inſulam habitantes.

Amazon anus fulgens pharetra. Claud. in Eutrop. 148.

Amazones bellatrices. Lactantius.

Amazon ferox Argolicas turmas ſtrauit. Seneca in Troade 6. 53. Id eſt, Pentheſilea. Sic interpres.

Amazones Mauortiæ. Val. 5. Argonaut.

– qualem Mauortia uidit Amazon. Id eſt, bellicoſa. uel potius ad id reſpexit Poeta, quòd Amazones generatas ſe Marte prædicabant, ut tradit Iuſtinus lib. 2.

Amazon peltata. Seneca in Agamemn. 3. 24. Martia. lib. 10.

Amazona peltifera. Statius lib. 12. Nor. cum peltiferis atq; hæc tibi pugna puellis.

Amazonas mortalium primas equum ſcandere auſas, Lyſiæ oratori creditur. Hermol. in Plinium, lib. 36. cap. 5.

Amazones ſæuæ. Claudianus.

Amazones ſecurigeræ. Valer. lib. 5. Argonaut.

Amazon Threiſcia. Virg. de laboribus Hercul. 16.

Threiciam ſexto ſpoliauit Amazona balteo. Hoc eſt, Hippolytã Amazonem, cui bello uictæ balteum detraxit, quẽadmodum eſt

dum ei mandatum fuerat ab Euriſtheo. Vide Diodorum Siculum lib. 3. cap. 11.

Amazones bellantur pictis armis. Virg. 11. Aeneid. 132.

Amazones, pro pauperioribus & tenuiori promiſcuoq́; uictu utentibus, apud Græcorum ſcientiſſimos reperiuntur, uelu ti qui mazam, id eſt, panem, non habeãt. Sed & Amazones ipſæ poſſent uideri inde appellationem ducere, quod nec Euſtathio diſplicet, quoniã lacertis, ac teſtudinibus & id genus feris alerentur. Quamobrẽ etiã Sauromatidas, ſiue Sauropatidas nuncupatas uolũt, quia σαῦρας, id eſt, lacertas cõculcent, ac eis ueſcãtur: quanquã alij quòd in Sauromatica Scythia habitarent, dictas ita opinantur: quod Stephanus tradit. Cœlius lib. 5. cap. 31. & Hermol. in Plinium lib. 6. cap. 7.

Amazonides, pen. corr. (ἀμαζονίδες,) Id eſt, Amazones. Virg. 1. Aeneid. 99.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Pentheſilea furẽs. Vbi Seruius, Amazonidum deriuatio eſt pro principalitate: ſicut Scipiadas duros bello, pro Scipionibus.

Amazonicus, (ἀμαζόνικος,) Tauri montis cognomen. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amazonio auro cælatus balteus, (ἀμαζόνιος,) Ouidius epiſtol. 22. 24.

Amazonium genus. Seneca in Hippol. 2. 30.

Amazonia pelta latus intercludere. Stat. Syl. lib. 5. 1. 27.

Amazoniam pharetram uictor habeto. Virg. 5. Aeneid. 62.

Amazonio ritu. Claudianus in Eutrop. 1. 100.

Amazonia ſecuris. Horat. 4. Carm. 4. 4.

Ambactus,] ambacti, apud Enniũ (inquit Feſtus) lingua Gallica ſignificat ſeruum. Cæſar 6. bel. Gal. 61. Vt quiſq; eſt genere copijsq́; ampliſſimus, ita plurimos circũ ſe ambactos, clienteſq́; habet.

Ambages,] pen. prod. f. g. (περιπλοκή, περιαγωγή,) Verborum circuitus. De hoc nomine apud ueteres tãtum legi has uoculas ambage, ambages, & ambagibus. Liui. 9. ab Vrbe 57. Et uix pueris dignas ambages ſenes & conſulares fallẽdæ fidei exquirere. Sexto ubi quid uellet parens, quidue præciperet, tacitis ambagibus patuit. Ambage, Plinius. lib. 19. cap. 8. Sanguinarium illud reſponſum, hac facti ambage reddidit.

Ambages fallacioſæ. Gel. lib. 14.

Flexa ambage. Stat. lib. 4. Thebaid. 129.

Labitur, & flexa dubios ambage reſoluit.

Ambage multiformi. Plin. lib. 2. cap. 9. Multiformi hæc ambage torſit ingenia contemplantium. Idem lib. 19. cap. 8. lib. 20. cap. 49.

Ambages obſcuræ. Ouid. in Ibin 76. de Sphynge.

Nexæ ambages. Stat. lib. 1. Thebaid. 98.

Affore quos nexis ambagibus augur Apollo.

Succinere ambages. Perſius Sat. 3. 2.

– quid iſtas Succinis ambages?

Ambage longa morari aliquem. Ouid. 7. Metam. 105.

– ſine ullo
Ordine nunc repetam, neu longa ambage morer uos.

Ambage uerborum obſcurum carmen magico demurmurat ore. Ouid. 14. Metam. 13. de Circe loquitur.

Horrendas canit ambages. Virg. de Sibylla 6. Aeneid. 20.

Miſſis ambagibus, longæ ambages. Virgil. 1. Aeneid. Horat. 2. Serm. 5. 2.

Poſitis ambagibus uera loqui. Ouid. 10. Metam. 4.

Non abdita ambage. Tacit. lib. 5. Vide Abditus.

Ambage remiſſa. Ouid. epiſt. 7. 30. Id eſt, miſſis ambagibus.

Hos populos potius in dotem ambage remiſſa. Accipe.

Remota ambage. Ouid. Faſt. 3. 68.

Per ambages tenere. Virg. 2. Georg. 9.

– non hic te carmine ficto
Atq; per ambages, & longa exorſa tenebo. Quint. 61. b.
Nec diſcentem per ambages fatigabit.

Per ambages aliquid tegere. Liu. lib. 1.

Ambage uariarum uiarum ducit in errorem. Ouid. 8. Metam. 33. de Dædalo.

Ambages æquoris remotæ, id eſt, longinquæ. Claudian. Paneg. 5. 7.

Ambages tecti reſoluit. Virgil. 6. Aeneid. 6. de Dædalo et Labyrintho.

Ambagioſus, pen. prod. adiectiuum, (περίπλοκος,) Gellius lib. 14. cap. 1. Non enim comprehenſa, inquit, neq; definita, neque percepta dicunt: ſed lubrica atq; ambagioſa coniectatione nitentes, inter falſa atq; uera pedetentim quaſi per tenebras ingredientes eunt.

Ambar,] ſiue Ambarum. Vide Succinum.

Ambaruales,] pen. prod. Hoſtiæ appellabãtur, quæ pro aruis à duobus fratribus ſacrificabantur. Feſtus. Seruius, Ambaruale ſacrificium dicitur, quòd arua ambiat uictima.

Ambedo,] ambedis, pen. corr. uel ambes: ambedi, ambeſum. (περιέδω,) ambedere, uel ambeſſe, Ex am, & edo: id eſt, Circumedere. Plaut. Merc. 5. 13.

Suæ uxoris dotem ambediſſe, oppidò mihi
Illud uideri mirum, ut una illæc capra
Vxoris ſimiæ dotem ambederit. Verbum eſt minus uſitatum.

Ambeſus, pen. prod. (περιεδηδεσμένος,) participium ab Ambedor, ambederis: ut Ambeſæ. Virg. 3. Aeneid. 52.

Quàm uos dira fames, noſtræq́; iniuria cædis
Ambeſas ſubigat malis conſumere menſas.

Ambeſa flammis robora. Virg. 5. 149.

Ambeſum multo uulnere. Seneca in Hippoly. 12. 23.

Ambeſt,] (περιέδει,) Ita tertiæ perſonæ uerbũ eſt, ut nullam aliam habeat declinationem. Author Feſtus. Hoc autem uerbum potius uidetur eſſe à Sum, es, quàm ab Edo, es.

Ambegni,] Bos & ueruex appellabantur, quũ ad eorũ utraque latera agni in ſacrificium ducebantur. Feſtus.

Ambiani, pen. prod. (ἀμβιανοί,) Galliæ Belgicæ populi, Plinio, Ptolemæo, Cæſari, Pomponio. Vulgò Amiens.

Ambidens,] ſiue Bidẽs, (διοδούς,) ouis dicitur quæ ſuperioribus & inferioribus eſt dentibus. Feſtus.

Ambigatus, Galliæ Celticæ Rex, uirtute & fortuna præpollẽs, de quo Liuius 1. Decad. lib. 5.

Ambigo,] ambigis, pe. cor. (ἀμφιβάλλω) ambigere, Quaſi Circumagere: ſed in hac ſignificatione uix inuenias.

Ambigere, Dubitare, Diſcordes eſſe, Controuertere. Liu. 3. Decad. lib. 1. Regni certamine ambigebant fratres. Terentius Heaut. 3. 1. 88. Vicini noſtri hic ambigunt de finibus.

Ambigendi. Cicer. 3. de Orat. 62. Omnis igitur res eandem habet naturam ambigendi, de qua quæri, & diſceptari poteſt. Hic Ambigendi, uidetur accipi paſſiuè. Non enim res ambigit, ſed ambigitur & controuertitur.

Ambigere aliquid ex contrarijs ſcriptis. Cicero 2. de. Orat. 61.

Ambigere cum aliquo: Id eſt, Controuertere. Cicer. 2. de Inuent. 213. Vide locum.

Ambigere patriam. Tacit. lib. 5. Deuijs plerunq; itineribus ambigens patriam & declinans. Hoc eſt, (ut opinor) ambiens, & non ingrediens.

Ambigere uerbis. Liuius, Et id de quo uerbis ambigebatur.

Ambigitur aliquid inter homines. Cicer. 2. de Orat. 58. Nihil eſt enim quod inter homines ambigatur, in quo non aut quid

quid factum ſit, aut fiat, futurúmue ſit, quæratur, aut quale ſit, aut quid uocetur.

Ambigitur, imperſonale. Plin. lib. 16. cap. 40. 11. De ipſo ſimulacro deæ ambigitur. Cic. 3. Verr. 82. Si de hæreditate ambigitur.

Ambigitur ſæua de morte. Stat. Theb. 12. 92.

Ambigitur aliquid idcirco quòd. Cicc. 2. de Orat. 62. Quum idcirco aliquid ambigitur, quòd aut uerbum, aut uerba ſint prætermiſſa.

Ambigitur ius aliquod inter peritos. Cic. 1. de Orato. 126. In eo autẽ iure, quod ambigitur inter peritiſſimos. Id eſt, quod controuerſum eſt inter Iuriſperitos.

Ambiguntur cauſæ propter ſcriptum. Ci. 2. de Orat. 61. Ita fit ut unum genus in ijs cauſis, quæ propter ſcriptum ambiguntur, relinquatur, ſi eſt ſcriptum aliquid ambiguè.

Ambiguus, adiectiuum, dubius (ἀμφίβολος) Feſtus, ambiguũ eſt, quòd in ambas agi partes animo poteſt. Terentius.

Ambiguum hoc mihi iamdudum fuerat.

Ambiguus cum genitiuo. Tacit. lib. 2. Annal. Ambiguus pudoris ac metus. Idem lib. 19. Futuri ambiguus. Rurſum libro 20. Conſilij ambiguus.

Ambiguus imperandi. Cor. Tacit. lib. 1. Annal. Tiberius cũcta per Conſules incipiebat, tanquã uetere Republica, et ambiguus imperandi. Hoc eſt, incertus an imperare deberet.

Ambiguus uitæ iacuit. Claud. in Eutrop. 1. 10.

Ambiguis alis uolare. Seneca in Hippo. 11. 4.

Volat ambiguis mobilis alis. Horat.

Ambiguæ aquæ, id eſt, diuerſa natura prædită. Ouid. 15. Metam. 67.

Eſt lacus Arcadiæ, Pheneũ dixere priores,
Ambiguis ſuſpectus aquis, quas nocte timeto:
Nocte nocent potæ, ſine noxa luce bibuntur.

Ambiguis dictis animi ſententia prætentanda mihi erat. Ouid. de Byblide 9. Metamorph. 118.

Domus ambigua. Virg. 1. Aeneid. 133. Quippe domum timet ambiguam. Vbi Seruius, Domum ambiguã, in qua habitat mutabilis fœmina. Errore ambiguo. Stat. Thebaid. 5. 88.

Fauor ambiguus. Liu. 3. Decad. lib. 1. Per ambiguum fauorem haud dubiè gratiam uictoris ſpectantes.

Fidei ambiguæ uir, id eſt, lubricæ, qui ſe modo huc, modo illuc inclinat. Liu. 4. bel. Pun. 206.

Ambigua fides. Liu. 6. ab urbe 7. Per annos prope centum nunquam ambigua fide in amicitia populi Romani fuerant. Ouid. 2. Amorum eleg. 9. 10.

Ambiguus hæres tanti certaminis. Ouid. 3. Metam. 26.

Infans ambiguus. Senec. in Hip. 5. 21. Minotaurum intelligit.

Ingenium ambiguum. Pli. epiſt. 67. a. Erat puer acris ingenij, ſed ambigui.

Iter ambiguum. Perſ. Satyr. 5.

Labor ambiguus ignotæ ſortis: id eſt, dubij exitus. Seneca in Hipp. 7. 2.

Lapſu ambiguo refluitq́;, fluitq́;. Ouidius de Mæandro fluuio Phrygiæ 8. Metamorph. 33.

Ambigui mares. Claud. in Eutrop. lib. 1. 93.

Eunuchi ueſtros habitus, inſignia ſumunt
Ambigui Romana mares.

Ambiguus modò uir, modò fœmina. Ouidius 4. Metamorph. 56. de Scythone.

Nomen ambiguum. Cicero 3. Tuſcul. 34. Ab Inuidendo autem inuidentia rectè dici poteſt, ut effugiamus ambiguum nomen inuidiæ.

Proles ambigua. Virgil. 3. Aeneid. 36.

Agnouit prolem ambiguam, geminoſq́; parentes.
Seruius: Ambiguam: Non incertam, ſed duplicem: ut in ſequentibus probat, dicens: Geminoſq́; parentes.

Protheus ambiguus. Ouid. 2. Metam. 2. quia in uarias ſe mutat formas, modò urſi, modò leonis, modò aquæ, modò ignis.

Scriptum ambiguum. Cic. in Top. 51.

Senſu ambiguo. Claud. in Ruffinum 1. 4.

Vates ambiguus, id eſt, qui rem obſcuris uerbis inuoluit. Sil. Ital. 7. 88.

Verba ambigua diſtinximus. Cicero in Orato. 55. uulgò æquiuoca dicunt.

Rem ambiguam primùm uidere, deinde diſtinguere. Cicero de claris Orato. 79.

Ambiguæ captos uirginis ore uiros. Ouidius 3. Amorum, eleg. 11. 6.

Verba ambigua perplexa uoce iacis. Seneca in Hipp. 5. 10.

Voces ambiguas in uulgum ſpargere cœpit Vlyſſes. Virgilius 2. Aeneid. 20.

Vultu ambiguo. Horat. 2. Carm. Ode 5. 5.

Ambiguum, ſubſtantiuum (ἀμφίβολον) Virg. 5. Aeneid. 66.

Tranſeat elapſus prior, ambiguumq́; relinquat.
Vbi Seruius, Ambiguum, minus firmum ad celeritatem. Cic. 2. de Inuent. 208. Ex ambiguo naſcitur controuerſia. Sic ibidem frequenter. Et 2. de Orato. 61. Lib. eodem 58. Statim occurrit animo quæ ſit cauſa ambigui.

Ambiguum eſt. Ouid. 1. Metamorph. 154.

Ambiguum eſt, Clymene precibus Phaethontis, an ira
Mota magis dicti ſibi criminis.

Non habeo ambiguum. Id eſt, non dubito. Brutus ad Ciceronem lib. 11. Epiſt. 11. 3.

In ambiguo eſſe. Tacit. in uita Agricolæ: Non ſanè aliàs exercitatior magiſq́; in ambiguo Britannia fuit. Hoc eſt, in maiore defectionis, & rebellionis periculo. Vide In.

In ambiguo ſeruat. Horat. 1. Epiſt. 17. 6.

In ambiguo uerbum relinquere. Lucret. 4. 229.

Ex ambiguo dicta, uel argutiſſima putãtur. Ci. 2. de Orat. 138

Ambiguitas, pen. corr. (ἀμφιβολία) dicitur quum de re aliqua ambigitur. Cic. 1. de Inuen. 85. Sed nobis ambiguitate nominis uidentur errare. Ambiguitas nominis, eſt quæ minus doctè Aequiuocatio dicitur. Idem in Partit. 11.

Ambiguitates exquiſitæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. 4.

Ambiguitatem explicare. Quintil. lib. 3. cap. 6. 32.

Ambiguitatem ſoluere, Quintil. lib. 7. cap. 3. 38.

Ambiguè, aduerbium (ἀμφιβόλως) dubiè. Cic. 4. Acad. 162. Quid ambiguè dictum ſit. Idem pro Cæcinna 59. Ambiguè poſitum uerbum, id eſt, quod in eodem loco dupliciter aut uariè poteſt accipi. Idẽ 1. de Orat. 68. Ambiguè ſcriptum.

Ambiguè agere. Tacit. lib. 19.

Ambiguè certare. Tacit. lib. 21. Hoc eſt, uaria fortuna.

Ambiguè dictum. Horatius in Arte poet. 91.

Ambio] ambis, ambiui, ambitum, pen. prod. (κυκλόω, περιβάλλω) ambire. Ex am, & eo, ſignificat undiq; cingere, circundare. Cic. de Vniuerſit. 37. Vt terram lunæ curſus proximè ambiret. Virgil. 10. Aeneid.

Atq; oras ambijt auro. De ueſtimento loquitur.

Ambire maximo circulo. Plin. lib. 2. cap. 8. 4.

Ambit terram aquis Oceanus. Ouid. 5. Faſt. 17.

Ambire nexibus. Ouid. 15. Metamorph. 132.

Ambire littora natatu. Stat. 3. Sylu. 2. 4.

Ambire torrentibus. Virgil. Aeneid. 6.

Ambibat fundamina Siculæ terræ. Ouid. 5. Metam. 73.

Ambire (μετιέναι, φιλοτιμεῖσθαι) Ambitionibus appetere, ut ait Nonius: uulgò dicitur, far broio. Cicero 11. Philipp. 303. Quòd ſi comitia placet in Senatu habere, petamus, ambiamus. Idem ad Atticum lib. 4. Epiſt. 72. 3. Nihil niſi cædem inimicorum cogitare, uicatim ambire, ſeruis apertè ſpem libertatis oſtendere. Virgil. 4. Aeneid. 57.

– quo nunc reginam ambire furentem
Audeat affatu? Vbi Seruius, Ambire, blanditijs circũuenire.

Ego ambio, ego periclitor. Plin. Epiſt. 6. lib. 6.

Ambire palmam hiſtrionibus. Plaut. Amphit. 3. 69.

Ambit uocibus uarijs, id eſt, ambitioſè circunuenit. Valer. Argonaut. lib. 7. 52.

Ambire, pro cupere. Statius 2. Sylu. 51.
– hunc ipſe choro plaudente Philetas,
Callimachuſq; ſenex, Vmbroq; Propertius antro,
Ambiſſent laudare diem.

Ambit uitulam mater, pro affectatur, et ſtudioſè comit. Claud. lib. 1. de rapt. Proſerp. 26.

Ambitur ſignis auguſtior infans. Claudianus Panegyr. 7. 31. de Honorio Aug.

Ambitio, Verbale (φιλοτιμία) Ipſa actio ambientis, dit Feſtus. Cicero 1. Offic. 123. Miſerrima eſt omnino ambitio, honorumq; contentio. Hoc per epexegeſin addidit. Cicero: Nam ambitio, nihil aliud eſt, quàm immoderata cupiditas honorum, aut gloriæ: ſicut auaritia, cupido pecuniæ. Quod utunq; Salluſtius multis uerbis proſequitur in Catilina, ubi de corruptis Romanorum moribus.

Ambitio & Ambitus differũt. Valla, Ambitio in animo eſt, Ambitus in actu. Nam qui præter modũ cupit, aut honores, aut laudem, ambitione peccat. Qui uerò elargitur pecuniam ſuam, aut populo muneribus ludiſq; blanditur, aut cæteris artibus, quæ legitimæ non ſunt, ad publicos honores tendit, ambitum committit. Cui ſimilis eſt quam hodie Simoniam uocãt à Simone Mago. Ambitus ab Ambio uenit, ſiue quòd is qui non ſuæ uirtuti confidit, non rectè graditur, ſed per circuitum: ſiue quòd Romani qui honores peterent, ſingulos circuibant, prehenſantes, rogantesq́ue ut ſe in ſuffragijs adiuuarent: ſiue quòd qui pro adipiſcendis honoribus ſoliciti ſunt, quum rogant, exordio quodam longiore, & uerborum circuitu utuntur. Hæc omnia quæ ambitus facit, ambitio facere compellit, à qua Ambitioſi dicuntur, nõ ab Ambitu. Nonnunquam Ambitus pro affectu ambitionis accipitur apud Quintilianum, ſiue pro Spe quadam fauoris, & quaſi captatione miſericordiæ: ut, Si iuuenis innocentiſſimus, Iudices, uti uellet ambitu triſtiſſimæ calamitatis, poterat allegare uobis amiſſam cum oculis cogitationum omnium temeritatem.

Ambitio duplex, una lege uetita: unde leges De ambitu latæ, quum tributim pecuniæ diuiſorum miniſterio diſtribuerentur. Altera non uetita, quæ ſine largitione fiebat. Cic. in Salluſtium 3. Cedo ſi fuerim in honoribus petendis nimis ambitioſus, non hanc dico popularem ambitionem, cuius me principem confiteor: ſed illam pernicioſam contra leges, cuius primos ordines Salluſtius ducit. Budæus.

Ambitio nutrix auaritiæ. Claud. lib. 2. Paneg. 23.

Ambitione metiri omnia. Vide Metior.

Ambitio cretata. Perſius Satyr. 5. 18.
Ius habet ille ſui palpo, quem ducit hiantem
Cretata ambitio? Candidatos deridet, id eſt, honorum & magiſtratuum petitores, qui in ueſte candida populi ſuffragia non ſine adulatione ambiebant.

Ambitio, pro aucupatione gratiæ. Cic. ad Quint. fratrem lib. 1. Epiſt. 1. 16. præſertim quum ij mores tantum iam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint. Idem in Bruto 131. Non puto, inquam, exiſtimare te, ambitione me labi, quippe de mortuis.

Impatiens. Statius lib. 1. Thebaidos.

Demens. Claudianus.

Impotens. Seneca in Thyeſte 4. 3.

Leuis. Ouid. 1. Faſt. 61.

Mala. Horat. Serm. 2. Satyr. 6. 4.

Miſera grauiq; ſolutus. Horat. 1. Serm. 6, 26.

Praua. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 11.

Solicita. Ouid. lib. 4. Triſt.

Timida. Ci. pro Milone 32. Scio enim quàm timida ſit ambitio, quantaq; & quàm ſolicita cupiditas Conſulatus.

Ambitio noſtra nititur in Domitio. Cic. ad Att. lib. 1. epiſt. 1. 8. Sanè ſum perturbatus, tum ipſius Satyri familiaritate, tum Domitij, in quo uno maximè ambitio noſtra nititur. Id eſt, Conſulatus petitur.

Ambitione mortis. Claud. epigram. 22. 33.

Ambitio exarſerat. Liuius 4. Decad. lib. 5. In exitu iam annus erat; & ambitio magis quàm unquam alias exarſerat. Conſularibus comitijs.

Ambitionis manifeſtus aliquis. Tacitus libro 14. Magna dum uixit ſeueritatis fama, ſupremis teſtamenti uerbis ambitionis manifeſtus.

Ambitione inani pectus caret. Horat. 2. epiſt. 2. 43.

Ambitione relegata dicere poſſum. Id eſt, ſine ambitione. Horat. Serm. 1. Satyr. 10. 17.

Ambitiones. Cice. 4. Verr. 91. Vt ſtudia cupiditateſq; honorum, atq; ambitiones ex omnibus ciuitatibus tolleret. Idem 2. Tuſcul. 105. Quid de noſtris ambitionibus, quid de cupiditate honorum loquar?

Ambitio præter notum ſignificatum, Obſequium glorioſum ſignificat. Suetonius in Othone, Nullo officij aut ambitionis in quenquam genere omiſſo. Budæus.

Ambitio, contentio & flagitatio. Cic. Valerio lib. 13. 5. 2. Nam quum multi à me petunt multa, quòd de tua erga me uoluntate non dubitent, non committo ut ambitione mea conturbem officium tuum.

Ambitione ſumma à populo contenditur magiſtratus. Cicero 4. Verr. 91.

Ambitio extimæ cutis. Sol. cap. 48. pro circuitione extimæ cutis, & cap. 35. Alueos circundant ambitione tergorum bubulorum, id eſt, tegmine ambiente.

Ambitioſus, penult. prod. (τιμολιγατιλὸς, φιλότιμος) adiectiuum, Vt, Amnis ambitioſus. Plin. lib. 5. ca. 15. 1. de Iordane loquens, Amnis amœnus, & quantum locorum ſitus patitur, ambitioſus. Id eſt, magni ambitus, ſiue multa ambiens.

Ambitioſus, ambitione laborans. Cic. pro Flacco 33. Qui ita ſit ambitioſus, ut omnes uos, noſq; quotidie perſalutet. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 33.
– uerum ambitioſus & audax.
Cic. pro Muræna 18. Quibus L. Lucullus tantum laudis impertit, quantum neq; ambitioſus imperator, neq; inuidus tribuere alteri in communicanda gloria ſolet.

Homo minimè ambitioſus. Cic. lib. 13. epiſt. Vide Minor.

Amicitiæ ambitioſæ, Quæ plurimum oſtẽtationis, nihil aut parum rei habent: cuiuſmodi nunc ſunt inter aulicos: Cic. Attico, lib. 1. 13. 2. Nam illæ ambitioſæ noſtræ, fucoſæq; amicitiæ, ſunt in quodam ſplendore forenſi, fructum domeſticum non habent.

Atria ambitioſa. Martial. li. 12. 63. ad Clientes, Atria ſi ſapias, ambitioſa colas. Ibidẽ 65. Et caſa diuitijs ambitioſa latet.

Amor ambitioſus. Ouid. 2. Amorum eleg. 4. in fine.

Ars ambitioſa. Plin. lib. 29. ca. 1. 19. de Arte medica loquitur.

Colus ambitioſa. Claud. in Paneg. 7. 119.

Decreta ambitioſa uocantur, quæ per gratiam & fauorem facta ſunt. Vlp. de Decretis ab ordine faciendis, lib. 50. Pand. Ambitioſa decreta Decurionum reſcindi debent.

Diligentia ambitioſa. Vlpian. l. Si bene collocatæ. De uſur. & fruct. lib. 22. Pandeſt. Nam inter inſolentiam curioſam, & diligentiã non ambitioſam multũ intereſt. Diligentia non ambitioſa

ambitioſa eſt Budæus. iuſta & accurata, nec nimia, nec affectata, nec famæ aucupatrix.

Feſtinatio ambitioſa. Quintil. lib. 1. cap. 4. 17.

Gloria ambitioſa. Stat. Thebaid. 6. 87.

Honor ambitioſus. Ouid. 8. Metam. 56. Id eſt, qui ambitioſos facit: ab effectu. Vel quem ambitioſe ſectantur ambitioſi.

Iudex ambitioſus. Id eſt, gratiæ aucupator. Liu. 4. Deca. lib. 9.

Ambitioſa ornamenta recidet. Horatius in Arte poetica 90. De uerſibus loquitur.

Ambitioſus pauper. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Sententiæ ambitioſæ: Id eſt, per gratiam & fauorem latæ. Tranquil. in Domit.

Ambitioſus in malis. Quint. lib. 6. Non ſum ambitioſus in malis, nec lacrymarum augere cauſas uolo, & Ouid. 3. de Ponto. Pro noſtris ut ſit ambitioſa malis.

Ambitioſus nimis in honoribus petendis. Sic. in Salluſt. 3.

Ambitioſus in laude. Mart. lib. 1. 60.

Ambitioſus in aliquem. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 1. Epiſt. 2. 5.

Ambitioſum etiam, Enixum dicunt, & Affectatum, quod Græci κατεσπουδασμένον, dicunt, id eſt, Ingenti ſtudio factũ. Tacit. lib. 12. de Othone loquens. Ambitioſis id precibus petierat, ne amputaretur caput ludibrio futurum. Budæus. Cice. Valent tamen apud Cæſarem non tam ambitioſæ flagitationes, quàm neceſſariæ.

Ambitioſa, Superflua, & τὰ περίεργα. Quin. lib. 1. cap. 3. Si tamen ambitioſis utilia præferet. Idem lib. 6. cap. 5. Quidam litigatoribus ſuis illum modò ambitioſum declamandi ſudorem præſtitiſſe contenti &c.

Ambitioſior hederis. Horat. 1. Carm. 36. 4.
– nec Damalis nouo
Diuellatur adultero
Laſciuis hederis ambitioſior. Id eſt, Arctius ambiẽs et lacertis amplectẽs adulterũ, quàm hederæ arborẽ cui adhærent.

Ambitioſe, aduerbium (φιλοτίμως) Per ambitionem. Liu. 1. ab urbe 167. Iſq; primus & petijſſe ambitioſe regnum, et orationem dicitur habuiſſe &c.

Ambitioſe agere. Cic. Att. lib. 7. 123. 4.

Ambitioſe corrigere orationem. Cicero ad Attic. libro 15. Epiſt. 321. 8.

Ambitioſius facere aliquid. Cic. ad Appium Pulch. lib. 3. Epiſt. 7. 11. Quũ in iſto genere multò etiã ambitioſius facere ſoleam, quàm honos meus, & dignitas poſtulat.

Ambitioſe fouere aliquem. Liu. Ex Budæo.

Ambitioſiſſimè petere prouinciam. Quintil. lib. 6. cap. 3. 47.

Ambitioſe triſtis. Mart. lib. 1. 29. Si quis tamẽ tã ambitioſe triſtis eſt, ut apud illum in nulla pagina Latinè loqui fas ſit.

Ambitus, pen. prod. participiũ, (περιβεβλημένος,) Circũdatus. Ouid. 1. Metam. Iuſſit & ambitæ circundare littora terræ.

Ambitus, id eſt, ſalutatione et precibus accuratè rogatus. Cice. pro Plancio 7. Non enim comitijs iudicat ſemper populus: ſed mouetur plerunq; gratia, cedit precibus, facit eos à quibus eſt maximè ambitus.

Ambitos honores à Principe. Claud. in Ruff. 1. 36.

Ambitus, huius ambitus, pen. corr. maſcul. gen. (περίβολος) Varro. 4. de Ling. Lat. Ambitus, Circuitus: ab eo, XII. tab. interpretes, ambitum parietis, circuitum eſſe deſcribunt. Cic. de Vniuerſ. 34. Ambitus rotundus. Feſtus, Ambitus propriè dicitur circuitus ædificiorum, patẽs in latitudinẽ pedes duos, & ſemiſſem, in longitudinem idẽ quod ædificiũ. Sed & eodem uocabulo, affectati honoris crimen appellatur, à circũeundo, ſupplicandoq;. Hactenus Feſtus. Luca. lib. 1.
– letaliſq; ambitus urbi,
Aunua uenali referens certamina campo.

Ambitus ædium. Cicero in Topic. 11. Quoniam P. Scæuola id ſolum eſſe ambitus ædium dixerit, quantum parietis communis tegendi cauſa tectum proijceretur.

Ambitus aquæ. Horat. de Arte poet. 4.

Molli ambitu omenta pingues uiſcerum obtendunt ſinus. Sene. in Oedip. 4. 16.

Ambitus nauium anceps. Vide Anceps.

Ambitus nauigationis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 30.

Ambitus nominum. Plin. lib. 15. cap. 30.

Rotundus ambitus. Cic. de Vniuer. 34.

Stellarum rotundi ambitus cognoſcuntur. Cic. 2. de Natura deorum 70.

Ambitus uerborum. Colum. lib. 2. cap. 2.

Ambitus uerborum, pro Periodo. Cic. in Bruto 84. Comprehenſio, & ambitus ille uerborum (ſi ſic Periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis.

Infringitur ambitus uerborum. Cic. 3. de Orat. 103. Quæ ſi in extremo breuiora ſunt, infringitur ille quaſi uerborum ambitus: ſic enim has orationis conuerſiones Græci nominant.

Perfecto completoq; uerborum ambitu gaudent aures meæ, & curta ſentiunt, nec amant redundantia. Cic. in Orat. 96.

Arguti, certiq;, & circũſcripti uerborum ambitus conceduntur. Cic. in Oratore 21.

Ambitus, pen. corr. pro Aucupatione gratiæ, & uitioſa emerendæ famæ cupiditate, à Quintiliano ponitur, lib. 4. Eſt enim inquit, nonnunquam prauis iudicibus hic ambitus aduerſus amicos. Idem lib. 12. Summouendum uerò eſt utrunq; ambi bitus genus, uel potentibus contra humiles uenditandi operam ſuam, uel illud etiam iactantius minores utiq; contra dignitatem attollendi. Idem lib. 6. Facere ambitum. Hæc Budæus. De hoc etiam ambitu uide in Ambitio Feſtus, Affectati honoris crimen approbatur, ambitus, à circumeundo, ſupplicandoq;.

Ambitus & largitio. Cic. 2. de Oratore 58. Et de ambitu rarò illud datur: ut poſſis liberalitatem, ac benignitatem ab ambitu, atq; largitione ſeiungere.

Ambitus acrior. Tacit. lib. 14. Vide Acer.

Immanis ambitus. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. Epiſt. ult. 9. Ambitus redit immanis: nunquam fuit par.

Accuſari ambitus. Cic. pro Cluentio 91.

Damnari ambitus. Cic. pro Cluentio 91. Vide Damno.

Iudicium ambitus. Cic. pro Cluentio 91.

Legem ambitus tulit Cicero. Cic. pro Muræna 2.

Ambitu petere. Seneca in Medea 6. 5.
– ſegnis hic ibit dies
tanto petitus ambitu, tanto datus?

Ambo.] ambæ, ambo, amborum, ambarum, amborũ, ambobus, ambabus, ambobus, & in accuſatiuo, ambos, uel ambo, ambas, ambo, (ἄμφω,) Nomen eſt collectiuum. Cic. 1. de Diuinatione 121. Quorum amborũ generũ una ratio eſt. Idẽ ad Att. lib. 6. Epiſt. 112. 6. & lib. 8. Epiſt. 167. 2.

Vterq; & ambo differunt. Vtrunq; feciſſe dicimus, ſi & hic & ille fecerit diuiſim: ut, Vterq; fecit domũ: ergo duæ domus factæ ſunt. Ambos feciſſe dicimus, ſi duo coniunctim aliquid fecerint: ut, Ambo ſibi monumentum conſtituerunt: hoc eſt, unum monumentum commune. Terent. in Prolo. And. 10. Qui utramuis rectè norit, ambas nouerit. Idem Heaut. 1. 1. 67. Ambo accuſandi eſtis. Idem, Vnà ambo abierunt foras. Liu. 1. ab urbe 179. Ambo ſe foras eijciunt.

Ambo (ait Soſipater) non eſt dicendum, niſi de ijs, qui uno tempore quid faciunt: ut puta, Etheocles & Polynices ambo perierunt: quaſi dicas, unà. Romulus autem & Africanus non ambo triumphauerunt, ſed uterq;, quaſi diuerſo tempore. Ex Parrhaſio in Claudianum.

Ambo & uterq;. Cic. in Orat. 11. Vicinus amborũ, in neutro

excellens utriuſque particeps, uel utriuſque (ſi uerum quærimus) potius expers.

Ambo, maſc. gen. accuſatiuus. Horat. 2. Serm. Saty. 3.

Præterea ne uos titillet gloria, iure
Iurando obſtringam ambo. Plaut. Rud. 19. 7.
Iube dum recedere iſtos ambo illuc modò.

Ambo iter peragunt. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 20.

Ambo conuenimus. Virgil. eclog. 5. 1.

Ambo florentes ætatibus. Virgil. eclog. 7. 1.

Ambæ unà feruntur iunctis frontibus. Virgil. 5. Aeneid. 32. de Centauro & Priſti nauibus loquens.

Ambas buccas iratus inflat. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 5.

Ambas palmas ad cœlum tendit. Virgil. 10. Aeneid. 167.

Ambracia (ἀμβρακία) nobilis eſt ciuitas Theſprotiæ Epiri, ab Ambracia Theſproti filio, prius Eponia et Paralia dicta hodie uulgò Larta appellatur apud Ptolem. Meminit Plin. lib. 4. cap. 1. Aliquando dicta eſt Epuia & Paralia. Hermolaus ex Stephano, Plaut. Sticho 8. 35.

Hanc diu oppugnatam tãdem deditione accepit M. Fuluius Conſul Roman. Liu. 4. Decad. lib. 8.

Ambracius (ἀμβρακιος) adiectiuum. Qui ex Ambracia eſt.

Ambraciæ oræ maligni portus. Lucan, 5. 131.

Ambraciæ frondes. Stat. 2. Sylu. eleg. 2. 2.

Ambracius pontus. Statius 4. Thebaid. 151.

Ambracienſes, ijdem qui & Ambraciotæ, nimirum urbis Ambraciæ ciues & incolæ. Liuius 4. Decad. lib. 8. Vt Ambracienſes compelleret ad deditionem. Sic ibidem iterum atque iterum.

Ambrices] Tegulæ, quæ tranſuerſæ, aſſeribus & tegulis interponuntur. Feſtus.

Ambrones, fuerunt gens quædam Gallica, qui ſubita inundatione maris quum amiſiſſent ſedes ſuas, rapinis, & prædationibus ſe ſuosq; alere cœperunt. Eos, & Cymbros, Teutonesq; C. Marius deleuit. Ex quo tractũ eſt ut turpis uitæ homines Ambrones dicerentur. Feſtus. Vide Eraſm. Chiliad.

Ambroſia] (ἀμβροσία) herba quam alij Botrym, alij Artemiſiam uocant, teſte Dioſcoride, & Plin. lib. 27. cap. 4. Poetæ fabulãtur Ambroſiam appellari cibum deorũ: quem admodum nectar, potum. Hinc etiam dictã aiunt ab α στερητικὸν & βροτὸς, mortalis: interpoſito μ, uocalitatis gratia uel quòd mortales eam non edant: uel quòd qui eam ederint, immortales euadant. Ouid. 1. de Ponto eleg. 11. 3. Nectar & Ambroſiam latices epulaſq; deorum.

Ambroſia, nomen Antidoti, quod Zopirus Ptolemæo regi cõpoſuit. Cornel. Celſus lib. 5. cap. 23.

Ambroſia alendus, prouerbiali figura dicitur, qui eſt egregius & uelut dijs æquandus. Vſus eſt Cic. lib. 2. de Orat. 130.

Ambroſia dulci dulcius. Catul. epigram. 94.

Ambroſio ſinu puerum complexa. Claud Epithal. 22.

Ambroſia ſalubris. Virgil. 12. Anneid. 84.

-ſpargitq; ſalubris
Ambroſiæ ſuccos, & odoriferam panaceam.

Ambroſius, adiectiuum (ἀμβρόσιος) Id eſt, ex ambroſia, uel ad ambroſiam pertinens. Martial. lib. 4. 8. Temperat ambroſias quum tua cura dapes. Virgil. 1. Aeneid. Ambroſiæque comæ. Vbi Seruius, Ambroſiæ comæ, aut deorum unguento oblitæ, hoc eſt, ambroſia, aut certè abuſiuè dixit, diuinæ comæ.

Ambroſius ſuccus. Sil. Ital. 7. 42. Columel. lib. 10. cap. 39.

Ambroſio liquore membra ſpargit. Stat. lib. 9. Thebaid. 147.

Ambroſiacus, pen. corr. ſimiliter adiectiuum (ἀμβροσιακὸς) ut Ambroſiaca uitis. Plin. lib. 14. cap. 3. 4. Sed ſunt etiamnum inſignes, uua non uino, ambroſiaca, duracina.

Ambryſus, penult. corre. nomen duarum urbium, quarum unam Strabo locat in Phocyde, alteram in Bœotia. Quidam Amphryſum rectè dici affirmant.

Ambubaiæ (ἀμβουβαῖαι) ſunt (Porphyrione authore) mulieres uagæ ac uiles: quibus nomen hoc caſu uanorum, & ebrietate balbutientium uerborum uidetur eſſe inditum. Acron uerò ſic: Ambubaiæ dicuntur mulieres tibicinæ lingua Syrorum. Etenim lingua eorum tibia, ſiue ſymphonia ambubaia dicitur. Alij dictas putant, quòd Am, id eſt, circum Baias, locum amœniſſimum, & uoluptatibus plenum, uerſarentur. Sueton. in Nerone cap. 27. Inter ſcortorum totius urbis ambubaiarumq; miniſteria. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 1.

Ambubiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne.

Ambubeia] (κιχόριον) uel (ut alijs placet) Ambugia. Aegyptio nomine nobilior eſt, quàm Latino. Cichorium enim nemo neſcit. Dicitur & erraticus intubus, flore cæruleo, qui nubilo etiam die panditur, & cum eo circumagitur in occaſum, noctu ſemper compreſſus. Ruellius lib. 2. cap. 120. Idem li. 1. cap. 20. Erraticum uel agreſtem intubum, cichorium, ambubeiam, & Græcis picrida, eandem eſſe herbam cenſebit, qui bonos authores euoluerit.

Ambugiam apud nos quidam appellauere intubum erraticũ. Plin. lib. 20. cap. 8. Vbi Hermolaus docet eam à Cornelio Celſo uocari Ambubeiam.

Ambulacrum] Vide Ambulo.

Ambulo] ambulas, pen. corr. (περιπατέω) ambulare, Ab ambio deducitur, quod eſt Circuire. Significat aũt huc atq; illuc ire, propriè tamẽ exercitationis, aut animi cauſa: quod & Deambulare, dicimus. Plautus Menæch. 8. 4. Conuiuæ ambulant ante oſtium. Idem Merc. 3. 96. Sed dum in portu ibi ambulo.

Ambulare (πορεύεσθαι, βαδίζειν) Ire, gradi, incedere. Plin. lib. 10. cap. 65. Mures Aegyptij bipedes ambulant, ceu Alpini. Plaut. Bacchid. Cum illa neq; cubat, neq; ambulat.

Ambulare pedibus. Plaut. Truc. 10. 47.

Ambulare paſſus quingentos, aut ſeptingenta milia paſſuum. Plin. lib. 20. cap. 2. Cic. pro Quintio 52.

Ambulant aues. Plin. lib. 10. cap. 38. Ambulant aliquæ, ut cornices: ſaliunt aliquæ, ut paſſeres, merulæ, &c.

Ambulant naues. Cato de Re ruſt.

Ambulare maria. Cic. 2. de Finibus 177. Quum Xerxes tantis claſſibus, tantiſq; equeſtribus & pedeſtribus copijs, Helleſponto iuncto, Athóne perfoſſo, maria ambulauiſſet, terram nauigaſſet, &c.

Ambulare foro tranſuerſo. Cic. 3. de Orat. 73.

Ambulare in littore. Cic. in Bruto 10.

Ambulare in ſole. Cic. 2. de Orat. 32.

Ambulare cum aliquo. Cic. 4. Acad. 94.

Rectè ambulare. Cic. ad Att. lib. 9. epiſt. 172. ad finem.

Eo modo autem ambulat Cæſar. Cic. ad Att. lib. 8. epiſt. 166. 3

Ambulat demiſſis tunicis. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 5. (tur.

Ambulat libera per tutas uias. Ouid. 1. Faſt. 25. de Pace loqui-

Ambulet ante noctem cum facibus. Hora. 1. Serm. Saty. 4. 11.

Ambulans fluuius. Plin. lib. 5. cap. 9.

Ambulat erecto pectore. Claud. in Eutrop. 1. 61.

Ambulare ſuperbum. Horat. Epod. 4. 1.

Licet ſuperbus ambules pecunia,
Fortuna non mutat genus.

Ambulare in ius. Plaut. Rud. 20. 22. Ambula in ius. Terentius Phorm. 5. 8. In ius ambula. Vbi Donatus, Ad iudicem eamus ſcilicet: nam Ius, pro loco eſt. Cicero, Quin te in iure conſpicio?

Ambulat hoc caput per omnes leges. Plin. lib. 10. cap. 50. 1. Quaſi dicat, peruagatũ eſt, utpote in legib. paſſim repetitũ.

Ambulari paſſiuum in tertijs perſonis. Plin. lib. 23. cap. 14. Si ſtatim binna ſtadia ambulentur.

Ambulans (πορεύων) cœna. Martial. lib. 7. 47.

Pro menſis habet Annius miniſtros,
Tranſcurrunt gabatæ, uolantq; lances:
Has uobis epulas habete lauti,
Nos offendimur ambulante cœna.

Ambulatio (περίπατος) Verbale. Cic. 5. de Finib. 1. Conſtituimus inter nos, ut ambulationem pomeridianam conficeremus in Academia. Plin. lib. 11. cap. 53. 6. Ideò Athletas malunt cibos ambulatione perficere.

Ambulatio plana non utiq; commodior eſt. Siquidem melius aſcenſus & deſcenſus cum quadam uarietate corpus moueat. Celſus lib. 1. cap. 2.

Ambulatio recta melior, quàm flexuoſa. Celſus lib. 1. cap. 2.

Ambulatio, Locus ad ambulandum, idem quod ambulacrum. Vitruuius li. 5. cap. 9. Circa theatra ſunt porticus & ambulationes: quæ uidentur ita oportere collocari, ut, &c. Columella libr. 1. cap. 6. Ambulationes meridiano æquinoctiali ſubiectæ ſint, & ut hyeme plurimum ſolis, & æſtate minimum recipiant. Cic. ad Quint. fratrem li. 3. epiſt. 17. 2. Sed tamen nihil ei reſtabat præter balnearia & ambulationẽ et auiarium. Item Catull. in Camerium 2. In magni ſimul ambulatione.

Ambulatiuncula, diminutiuum (περιπατόδιον) Cic. ad Cœlium lib. 2. 11. 5. Cum una mehercule ambulatiuncula, atq; uno ſermone noſtro omnes fructus prouinciæ nõ confero.

Ambulatiuncula, Parua ambulatio. De loco dictum. Ci. Att. lib. 13. 284. 2. Tecta igitur ambulatiuncula addenda eſt.

Ambulator, penul. prod. Verbale (περιπατητικὸς) Qui huc & illuc ſæpè ambulat. Cato cap. 5. 1. Villicus ne ſit ambulator. Columel. lib. 1. cap. 8. 5. Villicus enim (quod ait Cato) ambulator eſſe non debet.

Ambulatrix, penult. prod. Verbale fœm. (περιπατήτρια) Cato cap. 143. de uillicæ officio loquens: Ad cœnam ne quò eat, néue ambulatrix fiet.

Ambulatorius, adiect. (πορευτικὸς) ut turris ambulatoria, quæ rotis & machinis admouebatur muris, ad urbes oppugnandas: ut meminit Vegetius. Hirtius de bello Alexandrino lib. 4. 10. Præterea ambulatorias totidem tabulatorum confixerant. Sub. turres.

Ambulatorium operculum. Plin. lib. 21. cap. 14. 2. de aluearijs loquens, id eſt, quod facilè huc & illuc moueatur.

Ambulacrum, penult. prod. (περίπατος) Locus in ædificijs ad deambulandum accommodatus. Feſtus, Ambulacra, ambulationes. Sipontinus dicit Xiſtum Græcè dici locum exercitationi corporis accommodatum, Latinè autem Ambulationem uel ambulacrum. Plaut. Moſtel. 9. 60.

- gynecæum ædificare uult hic in ſuis,
Et balneas, & ambulacrum, & porticum. Gellius li. 1. cap. 2. Propulſabamus caloris incommoda lucorum umbra ingentium, longis ambulacris & mollibus ædium poſticum refrigerantibus lauacris nitidis.

Luculentum ambulacrum. Vide Luculentus.

Ambulatilis, pen. corr. Adiectiuum (πορεύσιμος) Hinc ambulatiles funduli Vitruuio lib. 10. cap. 13.

Amburbale] uel amburbium, dicitur ſacrificium, quo urbem circuit & ambit uictima, ut ait Seruius in eclog. 3. 36. Feſtus uerò, Amburbiales (inquit) hoſtiæ dicebantur, quæ circum terminos urbis ducebantur.

Amburo] amburis, pen. prod. ambuſi, ambuſtum (περιφλέγω, περικαίω) amburere, circum urere. Plautus Epid. 14. 9. Quaqua tangit, omne amburit. Plin. lib. 10. cap. 33. 4. Hirundinum pulli ad cinerem ambuſti, multis morbis medentur. Cic. pro Domo ſua 87. Qui deniq; ambuſtas fortunarum mearum reliquias ſuas domos comportari iuberent. Quaſi ſemiuſtas.

Amburi, de cadauere dictum. Cic. pro Milone 66. Sine funere oblitus cruore & luto, ſpoliatus illius ſupremi diei celebritate, quam concedere etiam inimici ſolent, ambureretur etiam abiectus, hoc eſt, imperfectè cremaretur. De Clodio loquitur.

Ambuſtus (περικαυθεὶς) inquit Feſtus. Circum uſtus.

Ambuſta iuga taurorum. Claud. de bel. Getico 5.

Ambuſta ſude truncus. Seneca in Hippol. 10. 22.

Ambuſta feruoribus Ariana regio. Plin. lib. 6. cap. 23.

Ambuſtus incendio. Cicero 3. Verr. 48. Hic ſociorum ambuſtus incendio.

Ambuſtus fulminibus. Plin. Epiſt. 11. lib. 3.

Ambuſta lumina pruinis. Valer. Argon. lib. 4. 14. de Prometheo.

Ambuſto aggere flagrãtis ripæ. Claud. in Ruff. 23.

Ambuſta aquis, ſi ſtatim ouo occupentur, puſtulas non ſentiũt. Plin. lib. 29. cap. 3.

Ambuſtus ſonipes. Claud. Paneg. 4. 69.

Ambuſta illinere. Plin. lib. 24. cap. 10.

Ambuſtis illinitur cruda cannabis. Plin. lib. 20. cap. 23.

Ambuſtis oſſib. arua premit Iliaca. Ouid. ad Liuiã 87. de Achille.

Ambuſta igni uel frigore. Plin. lib. 24. cap. 8.

Ambuſtio, ambuſtionis, Verbale (περίκαυσις) Plinius libro 23. cap. 4. Myrteum oleum medetur eruptionibus, & ambuſtionibus.

Amecum] & Amecam, pro amico & amica, antiqui dicebant. Laberius in lacu Auerno mulierem fuiſſe amecabundam ſcripſit. Hoc eſt, amantem. Nonius. Feſtus, ab antiquis Ameci, & Amecæ per e literam efferebantur.

Amelius, Philoſophus Apamienſis, diſcipulus Plotini magiſter Porphyrij. Volaterranus.

Amello] herba quæ iuxta Mellam Galliæ fluuium plurima naſcitur: unde & Amella dicitur, ſicut etiam populi habitantes iuxta Lemannum fluuium, Alemanni dicuntur. Ex Seruio in 4. Georg.

Amens] amentis, adiect. (ἄνους, ἀνόητος, ἔκφρων) Qui à mente ſua diſceſſit: ut ait Varro de Ling. Lat. li. 5. Eſt enim amens, nõ qui mẽte caret, ſed qui aliqua perturbatione ſic mẽte motus eſt, ut ob rationẽ turbatã, quid agat, quidue dicat, cernere non poſſit. Ter. And. 1. 3. 13. Nam inceptio eſt amentiũ, haud amantiũ. Cic. 2. de Fin. 119. An me, inquis, tam amentem putas, ut apud imperitos iſto modo loquar?

Vecors & amens. Cic. in Piſonem 15.

Homo amentiſſimus, atque omnibus conſilijs præceps, & deuius. Cic. 5. Philipp. 191.

Amens animi. Virgil. 4. Aeneid. 41.

Amẽs dolore ſemianimis procubuit. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 19.

Amenti furore cæca. Catull. in Argonaut. 30.

Amens metus incubat. Lucan. 1. 6.

Amens terror. Claudian. in Ruffinum 52.

Amentiæ, amentiæ (ἄνοια, εὐήθεια) denominatiuum ab amẽs. Cic. 3. Tuſcul. 15. Nec minus illud acutè, quòd animi affectionem lumine mentis carentem, nominauerunt amentiam eandemq; dementiam. His uerbis ſatis oſtendit Amentem & Dementem pro eodem accipi. Idem in Catilin. 44. Mens ſana confligit cum amentia.

Amentia grauis. Ouid. 5. Metamorph. 102.

Amentia uerſat. Horat. Serm. 2. Saty. 3. 50.

Ludere par impar, equitare in arundine longa,
Si quem delectat barbatum, amentia uerſet.

Amentum] amenti (ἅμμα) Lorum quo aliquid retinetur, aut ligatum eſt: ut ſolearũ corrigæ, & lora in quibuſdam

dam iaculis. Plin. lib. 34. cap. 6. 7. Corneliæ Gracchorum matri ſedens poſita ſtatua eſt, ſoleiſq; ſine amento inſignis. Feſtus, Amenta, inquit, ſunt quibus, ut mitti poßint, uinciuntur iacula, ſiue ſolearum lora: ex Græco quod eſt ἅμματα, ſic appellata: uel quia aptantes, ea ad mentum trahunt. Seruius, Amentum eſt lorum quo media haſta religatur & iacitur. Virgil. 9. Aeneid.

Intendunt acres arcus, amentaq́; torquent.

Liuius 7. bell. Maced. 168. Et iaculorum amenta emollierat. Plin. lib. 7. cap. 56. Iaculum cum amento ferunt inueniſſe Aetolum Martis filium.

Amentum digitis tende prioribus, & totis iaculum dirige uiribus. Seneca in Hippol. 6. 16.

Amentum, etiam cachryn roboris ſignificat. Ruellius lib. 1. ca. 86. Hermol. in Plin. lib. 16. cap. 8.

Amentatus, pen. pro. adiect. nomen, ſiue participium ab Amento, amentas. Eſt quod amentis ligatum eſt: ut Amentatæ ſoleæ, quibus ſcilicet utuntur mulieres: aut quod amento retinetur: ut Amentatum iaculum. Cic. de claris Orat. 147. Vt haſtæ uelitibus amentatæ.

Amentatæ haſtæ oratoris. Cic. 1. de Orat. 132. In eo autem iure, quod ambigitur inter peritißimos, non eſſe difficile oratori eius partis, quamcunq; defendet, autorē aliquem inuenire: à quo quū amētatas haſtas acceperit, ipſe eas oratorijs lacertis uiribuſq; torquebit. Metaphoricè dixit pro argumentis aliunde petitis, quaſi telis, quibus utatur orator.

Amento, amentas (ἀμματίζω) amentare. Lucanus, Iaculū amentauit, habena, aut iaculum amentatum contorſit: aut ut torqueret muniuit amento, quaſi habena.

Ameria (ἀμερία) oppidum eſt Vmbriæ, patria Roſcij Amerini quem defendit Cicero: uulgò Almelina. Ameriam Cato ante Perſei bellum conditam annis nongentis ſexaginta quatuor prodidit. Plin. lib. 3. cap. 14.

Amerinus, pen. prod. adiectiuum (ἀμερῖνος) ut Amerina ſalix apud Plin. lib. 24. cap. 9. 3.

Amerina retinacula, pro uiminibus, per periphraſim. Virg. 1. Georg. Atq; amerina parant lentæ retinacula uiti. Vbi Seruius, Amerina retinacula, uirgas de quibus uites religātur: Quæ uirgæ abundant circa Ameriam oppidum Italiæ, cuius crebram in Roſciana fecit Cicero mentionem.

Ames] amitis, m. gen. Feſtus, amites, perticæ aucupales. Horat. in Epod. 2. 7. Aut amite leui rara tendit retia. Amites, (inquit Porphyrio) hodieq; appellantur, furculæ quibus retia in uenatione uel in aucupio ſuſpendūtur. Palladius lib. 10. cap. 12. Nunc in amitibus apparetur aucupiū noctuæ, cæteraq; inſtrumenta capturæ. Idem lib. 7. cap. 2.

Amethyſtus] amethyſti, m. g. (ἀμέθυστος) gēma, quæ purpurea eſt, & colore uiolæ, dicta Amethyſtus, quaſi minimè ebria, ἀπὸ τοῦ α, priuatiua particula, & μεθυστὸς, ebrius. Cauſam nominis (inquit Plin. li. 37. ca. 9. 4.) afferūt, quod uſq; ad uini colorem accedēs, prius quàm eum deguſtet, in uiolam deſinit, fulgorq́; quidā in illa purpuræ non ex toto igneus, ſed in uini colorem deficiens. Perlucent autem omnes uiolaceo colore, ſcalpturis faciles. Indicæ abſolutum purpuræ colorem habent: ad hancq; tingentium officinæ dirigunt uota.

Amethyſtus, uuæ genus. Colum. lib. 3. cap. 2.

Amethyſtus purpureus. Ouid. 3. de Arte aman. 37.

Amethyſtum herbam, qui exiſtimant contra ebrietatem pollere, planè hallucinantur: gentilem hinc gemmam ita nominari, quòd uinolentiæ refragetur, utraq; enim à colore ſibi nomen aſciuit. De calculo ſatis conuenit. Cæterùm amethyſti herbæ folium meratioris uini colorem æmulatur. Ruellius lib. 1. cap. 14. & cap. 20. ex Plutarcho.

Amethyſtinatus, pen. pro. (ἀμεθυστινατὸς) nomē durluſculè deriuatū ab Amethyſtinus. Martial. in fictum diuitem.

Hic quem uidetis greßibus uagis lentum,
Amethyſtinatus media qui ſecat ſepta.

Hominem dicit amethyſtino colore ornatum, ſicut purpuratum dicimus.

Amethyſtinus (ἀμεθύστινος) adiectiuum, pen. cor. Iuuenal. Satyr. 7. 14. Vendunt amethyſtina, id eſt, ueſtes ex colore amethyſtino. Hoc autem dicit: Ideo purpurati, aut amethyſtinati incedunt cauſidici: ut ſuas operas carius uendant.

Amethyſtinus color. Plin. lib. 21. cap. 8. Amethyſtinum colorem dicimus, qui in uiola micat, & ipſe in purpureū queq; ianthinum appellauimus.

Amethyſtizontes (ἀμεθυστίζοντες) carbūculi, hoc eſt, quorū extremus igniculus in amethyſti uiolā exit. Pli. li. 37. ca. 7.

Amicio] amicis, pen. cor. amiciui, amictum (ἀμπέχομαι, ἐπαναβάλλω) amicire, ueſtire, operire. Horat. Et piper, & quicquid chartis amicitur ineptis. Sueton. in Veſpaſ. ca. 20. Dum ſalutabatur, & calciabat ipſe ſeſe, & amiciebat.

Amicibor, pe. pro. uetuſtè dictū pro Amiciar. Plaut. Perſa. 9. 5

Subnixus alis me inferam atq; amicibor glorioſè.

Amicitur in fuluis alis. Ouid. 5. Metam. 110.

Amicitur uitibus ulmus. Ouid. de Ponto 3. eleg. 8. 3.

Amicitur chartis. Horat. 2. Epiſt. 1. in fine.

Amictus, participium (ἠμφιεσμένος) idem quod ueſtitus uel opertus. Cic. 2. Phili. 89. Sedebat in roſtris collega tuus, amictus toga purpurea, in ſella aurea coronatus. Idē in Bruto 27. Vt erat læna amictus, ita uenit in concionem. Idem in Catilina 42. Velis amictos, non togis. Horat. 1. Carm. 6.

Nube candente humeros amictus.

Amicta oſſa lurida pelle. Horat. Epod. 17. 5.

Amicta loca niue. Catull. de Berecynthia & Athy. 58. 14.

Amicta uitibus ulmus. Horat. 1. Epiſt. 17. 1.

Amiculatus, a, um. indutus. Sol. cap. 65. Pars nudi, pars obſcœna tantum amiculati.

Amictus, huius amictus (ἀμπεχόνη, ἀμφίεσμα, ἐπίβλημα) quicquid, quo quis ſuper amictus, ſiue opertus eſt: ſicut ueſtitus, quo ueſtimur. Eſt enim utrunq; generale nomen. Cic. 5. Tuſc. 130. Mihi amictui eſt Scythicum tegmen. Tibullus, Fruſtrà iam ueſtes. fruſtrà mutantur amictus. Cic. pro Cluentio 89. Sed iam uultum atq; amictum, atq; illam uſq; ad talos demiſſam purpuram recordemini.

Aurato amictu uelatur. Ouid. 14. Metam. 53.

Crocco amictu uelatus Hymenæus. Ouid. 10. Metam. 1.

Amictus duplex. Virg. 5. Aeneid. Hæc fatus, duplicem ex humeris reiecit amictum.

Amictus ferrugineus. Claud. de rapt. Proſerp. lib. 2. 55.

Glauco amictu caput contexit. Virg. Aeneid. 12. 176.

Lineus amictus. Tacit. lib. 19.

Amictus leuis. Catull. in Argonaut.

Multo amictu nebulæ circunfudit dea gradientes. Virg. Aeneid. 1. 83.

Perlucenti amictu. Ouid. 4. Metam. 63.

Purpureus amictus. Horat. 1. Epiſt. 18. 6.

Sordidus amictus. Virg. 6. Aeneid. 60.

Amictus laceſſere ſummos. Stat. 2. Sylu. 1. 40.

Lapſus ex humeris amictus. Ouid. 3. de Arte aman. 54.

Madido amictu oneratus. Claud. de bell. Get. 71.

Refugo amictu paleſcit nox afflata rotis coruſcis. Claud. Epig. 3. 2.

Plebeio amictu tectus. Lucan. lib. 3. 4.

Tenues amictus laniauit. Ouid. 4. Metamor. 21.

Deponere amictus. Iuuen. 1. Satyr. 15.

Amictu erepto nuda. Propertius lib. 2. eleg. 1. 3.

Amictu euitare tela alicuius. Prouerbiali figura dictum eſt à Catullo:

Contra nos tela iſta tua euitamus amictu.

Hoc eſt, Non armis, non clypeo, ſed facilè depellimus, non ſecus, quàm muſcarum inſultus.

Græci Amictus exoluerunt. Tacit. lib. 14.

Amictu fœmineo uelauit. Stat. Achil. 2. 66.

Amictus, pro modo & ratione ueſtiendi corporis, & decore ueſtitus. Quintil. lib. 11. cap. ult. Eſt aliquid in amictu, quod ipſum aliquatenus temporū conditione mutatū eſt. Iterū et negligentior amictus, & ſoluta ac uelut labens undiq; toga.

Amiculū, pen. corr. (ἐπιβλημάτιον,) Feſtus, Amiculum, genus ueſtimenti à circumiectu dictum. Cic. 2. de Diuinat. 212. Viſus eſt in ſomnis amicæ, eſſe amictus amiculo. Idem 3. de Natu. deor. 120. Liu. 7. bel. Pun. 18. Reginæ pallam pictā cum amiculo purpureo. Curtius lib. 5. Fœminarum conuiuia ineuntium in principio modeſtus eſt habitus: deinde ſumma quæq; amicula exuunt, paulatimq́; pudorem profanant. ad ultimum ima corporum uelamenta proijciunt, &c.

Amiculum uidetur appellare Curtius, ueſtem quam Darius inſigne regni geſtabat. Sic enim de Dario fugiente ait lib. 3. Inſignibus quoq; imperij, ne fugam proderēt, indecorè abiectis. Aliquanto uerò pòſt ſic, Vnus nanq; è captiuis ſpadonibus amiculum quod Darius, ſicut paulò antè dictum eſt, ne cultu proderetur, abiecerat, in manibus eius qui repertū ferebat, agnouit.

Amica.] amicæ, pen. prod. (φίλη ἑταῖρα.) Quam quis amat inhoneſtè. Horatius in prima epiſto. Vt nox longa, quibus mentitur amica. Terent. And. 1. 3. 11. Siue iſta uxor, ſiue amica eſt, grauida è Pamphilo eſt. Cic. ad Attic. lib. 10. epiſt. 202. 4. Et lib. 2. de Diuinat. 212.

Culta amica. Ouid. de. Arte 2. 35.

Dura. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9. 4.

Fallax. Ouid. 2. Amorum.

Ne modò decipiant uoces fallacis amicæ.

Formoſa. Ouid. Faſt. 5. 68.

Magna. Iuuenal. Saty. 4.

Mollis. Ouid. epiſt. 3. 23.

Tenera. Ouid. 1. de Arte.

Amicæ uenales ad munus. Propert. 2. eleg. 17. 5.

Ad amicam alterius inſinuare ſe. Vide Inſinuo.

Amicula, penult. corr. (ἑταιρίδιον,) diminutiuū ab amica. Plin. Iunior, lib. 3. epiſt. 9. Miſerat etiam epiſtolas Romam ad amiculam quandam. Cice. 2. de Orat. 133. Cum eo Tarracinæ de amicula rixatus.

Amicus.] (φίλος,) ſubſtantiuum, pen. prod. ab Amando dictus eſt. Paulus Iuriſc. Amicos appellare omnes debemus, nō leui notitia coniunctos, ſed quibus fuerint iura cū patref. honeſtis familiaritatis quæſita rationibus. Cic. 5. Verr. 125. Si hoc doceo, poteritne te Alba tuus antiquißimus nō ſolūm amicus, uerum etiam amator abſoluere? Vide Amator.

Amicus, neceſſariuſq; communis. Cic. pro Cluent. 70.

Amicus ac perneceſſarius alicuius. Cic. pro Flacco 11.

Valde amicus alicui. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt. 8. 11.

Amicus æquæuus. Virgil. 5. Aeneid. 90.

Bonus amicus. Tacit. lib. 20. Nullum maius boni imperij inſtrumentum, quàm bonos amicos.

Certus amicus. Vide Certus.

Chari amici. Horat. 4. oda. 9. 11.

Amicus communis. Vide Communis.

Diſcolor amicus infido ſcurræ. Horat. 1. epiſt. 19. 1.

Dulcis amicus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 14.

Amicus ex animo. Cic. 11. Philipp. 314. Pompeius unū Deiotarum in toto orbe terrarum ex animo amicum uereq; beneuolum, unum fidelem populo Romano iudicauit.

Fidus amicus. Horat. lib. 1. Epiſt. —ne fidos inter amicos
Sit, qui dicta foras eliminet.

Amico Hercule diues. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 3.

Amici inferioris ordinis. Vide Ordo.

Inops amicus. Perſius Saty. 6. 3.

Iucundus amicus. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 19.

Intentatus & nouus amicus. Vide Intentatus.

Lector amicus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 1.

Purus amicus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 14.

Sterilis amicus. Iuuenal. Saty. 12. 10.

Tenuis amicus. Ouid. ad Piſonem 24.

Rara domus tenuem non aſpernatur amicum.

Verus amicus eſt tanquam alter idem. Cic. in Lælio 68. Horat. in Arte 86.

Amicus adſcribi aliquibus. Cic. 5. Tuſcul. 89. Vtinam ego, inquit, tertius uobis amicus adſcriberer.

Facere amicos alicui. Cic. 1. Offic. 81. Illud enim honeſtū quod ſæpe dicimus, etiam ſi in alio cernimus, tamen nos mouet, atq; illi in quo ineſſe uidetur, amicos facit.

Amici propioris munere fungi. Horat. 1. Epiſt. 9. 1.

Amici lugentis cauſam plorare. Iuuenal. Saty. 15. 14.

Remanens amicus in duris rebus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 5.

Rodere amicum abſentem. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 17.

Spoliari amicis charis. Claud. Epig. 1. 5.

Amicus, pen. prod. adiectiuum. Cæſar. 2. bel. Ciuil. 72. Quas Cæſar eſſe amicas ciuitates arbitrabatur. Id eſt, amicitia coniunctas.

Amicus conſiliarius. Vide Conſilium.

Amicas uires acquiri bello, id eſt, amicorum uires. Ouidius 7. Metamorpho. 92.

Amicus, ſi cum re inanimata iungatur, ſignificat utilem uel gratum: ut, Amicus pratis humor, Amica frugibus æſtas. Virgil. 2. Aeneid. Tacitæ per amica ſilentia lunæ. Vbi Seruius, Amica, Sibi grata.

Amica quies, Grata, iucunda, placida. Ouid.

Amicum dijs, Quod placet dijs. Horat. 2. Carm. 17. 1.

Amicus Muſis. Horat. 1. Carm. 26. 1.

Amicum agmen, id eſt, amicorum. Ouid. 1. Epiſt. 10.

Animus amicus. Terent. Hecyra 3. 3. 29. Horat. 4. Horat. 4. Carm. oda. 7. 4.

Aruum amicius. Ouid. de Ponto 5. eleg. 15. 5.

Aures amicæ. Horat. in Carm. ſec. 15.

Dictis fatur amicis, Virgil. 2. Aeneid. 30.

Manus amica. Ouid. Epiſt. 10. 25.

Numen malè amicum. Virg. 2. Aeneid. 146.

Opes amicæ. Virg. 5. Aeneid.

Portus amicos intramus. Virg. 6. Aeneid. 12.

Leuant pondus amicum, Stat. 10. Thebaid. 75.

Quies amica. Claud. in præfat. 3. libri 1.

Sydus apparere amicum. Horat. Epod. 10. 2.

Tempus agere amicum. Horat. 3. Carm. 6. 9.

Tempus fraudibus amicum. Stat. Syl. 5. 2. 8.

Vento amico nauem ferri. Ouid. 2. Triſt. Eleg. 4. 4.

Vultu amico promittere ſpem. Ouid. 3. Metam. 9. 2.

Vultus amicos ueneratur. Claud. Paneg. 8. 27.

Amicior, comparatiuum. Cice. Attico, lib. 8. 159. 12. Neque enim ego amicior C. Cæſari unquam fui, quàm illi: neq; illi amiciores Reipub. quàm ego. Idē ad Atticū, lib. 16. Epiſt. 341. 6. Mihi nemo eſt amicior, nec iucundior, nec charior Atticò.

Amicior undis fraxinus. Stat. 9. Thebaid. 99.

Amicißimus, penul. corre. Cæſar 8. bel. Gal. 156. Hunc Epaſnactus Aruernus amicißimus Pop. Rom. Cice. ad Appium Pul. lib. 3. Epiſt. 3. 4. Succeſſor coniunctißimus & amicißimus.

Amiculus, penul. corre. (φιλῖνος,) diminutiuum ab Amicus. Cicero 5. Verr. 67. Horat. 1. Epiſt. 18. 1. Diſce docendus adhuc quid cenſet amiculus.

Amiculus dulcis. Catul. ad Alphenum 28. 1.
Iam te nil miſeret dure tui dulcis amiculi.
Amicè, (φιλικῶς,) aduerbium, id eſt, amici amore: Quod eſt cū amore & beneuolentia. Cic. in Lælio 8. Facis amicè. Ibidem 75. Et hæc accipienda amice.
Amicè et beneuolè. Cic. 1. de Finib. 53. Quos tu paulò antè, cū memoriter, tū etiā erga nos amicè & beneuolè collegiſti.
Familiariſſimè & amiciſſimè uiuere cū aliquo. Ci. 1. Verr. 16.
Amicè, cum datiuo. Cic. 1. Offic. 131. Hæc præſcripta ſeruantē licet grauiter, magnificè, animoſeq; uiuere, atq; etiam ſimpliciter, fideliter, & uitæ hominum amicè.
Amiciſſimè. Cic. 5. de Finib. 10.
Amiciter. pen. corr. (προσφιλῶς,) aduerbium pro amicè. Plau. Perſa 7. 3. Quia meo amico amiciter hāc cōmoditatis copi Danunt argenti minuti. (am
Amicabilis, & hoc amicabile, pen. corr. (φιλικός,) ut opera amicabilis, affectio amicabilis, id eſt, amica. Plau. Mil. 16. 8. Vos modò porrò, ut occœpiſtis, operā date amicabilē. Vlpianus in L. Idemq;. Mandati, uel contrà, lib. 17. Pandect. Et eſt uerum, eum qui non animo procuratoris interuenit, ſed affectionem amicabilem promiſit in commonendis procuratoribus & actoribus, mandati non teneri.
Amico, amicas, pen. prod. (φιλόω) amicare. Stat. Theba. 3. 94. Ac prior Aeclides ſolita prece numen amicat. Id eſt, amicum ſibi facit, propiciat, placat, conciliat.
Amicitia, (φιλία, προξενία,) ab Amicus dicitur. Ci. in Lælio, Eſt autem amicitia nihil aliud, niſi omnium diuinarum, humanarumq; rerum cum beneuolentia, & charitate ſumma cōſenſio. Idem 2. de Diuinat. 245. Amicitia, eſt uoluntas erga aliquem, rerum bonarum, illius ipſius cauſa quem diligit, cum eius pari uoluntate.
Amicitiai, pro Amicitiæ genitiuo uſus eſt Lucre. lib. 3. 117.
Hunc uexare pudorem, huic uincula amicitiai Rumpere.
Amicitia adiutrix uirtutum. Cic. in Lælio 70.
Amicitia, etiam inter res inanimas. Plin. lib. 19. cap. 8. 26. Amicitia eſt rutæ cum fico. Idem in procemio libri 20. Odia amicitiæq; rerum ſurdarum ac ſenſu carentium.
Amicitiæ ambitioſæ. Vide Ambio.
Amicitiæ pudicæ ſanctus amor. Stat. 2. Syl. 29.
Charitas & amicitia hominum, gratuita eſt. Cic. lib. 1. de Natu. deorum 168.
Conciliatrix amicitiæ, uirtutis opinio. Cic. in Lælio 36.
Condimentum amicitiæ haud quaquam mediocre, ſuauitas ſermonum, atq; morum. Cic. in Lælio 59.
Communes amicitiæ. Cic. in Lælio 66.
Dignus amicitia. Cic, in Lælio 67.
Amicitia exercita cum aliquo. Tacit. lib. 17.
Amicitiæ, nō modò fautrices fideliſſimæ, ſed etiā effectrices ſunt uoluptatū tam amicis, quàm ſibi. Cic. lib. 1. de Fin. 103.
In amicitijs fideles. Cic. 2. de Finib. 130.
Fines in amicitia qui ſint, & quaſi termini diligendi, cōſtituendi ſunt. Cic. in Lælio 50. Ibidem 53.
Amicitiæ fons à natura conſtitutus bonorum inter bonos beneuolentia. Cic. in Lælio 46.
Principum graues amicitiæ. Horat. 2. Carm. 1. 1.
Amicitiæ gloria excellens Lælius. Cic. in Lælio 5.
Infauſtæ amicitiæ grauis exitus imminebat. Tacit. li. 4. ad finē.
Amicitiæ ius in eo eſt, ut unus quaſi animus fiat ex pluribus. Cice. in Lælio 77.
Iuſtæ ueræq; amicitiæ uetus eſt lex illa, ut idem amici ſemper uelint. Cic. pro Plan. 3.
Leues amicitiæ. Cic. in Lælio 82.
Ornamentum amicitiæ, uerecundia. Cic. in Lælio 69.
Mediocres amicitiæ. Cic. 2. de Finib. 134.

Nouis amicitijs indulgere. Cic. in Lælio 50.
Amicitiæ coniunctionisq; neceſſitudo. Cic. in Lælio 62.
Amicitiæ ſanctū & uenerabile nomē. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 3
Officioſam amicitiam nomine inquinas crimino ſo. Cicero pro Plancio 37.
Par amicitiæ cōſularis. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. 22.
Partæ amicitiæ. Cic. lib. 1. de Finib. 102. Ratio ipſa monet amicitias cōparare, quibus partis confirmetur animus.
In amicitijs peſtis nulla maior, quàm adulatio, blanditiæ, aſſentatio. Cic. in Lælio 76.
Amicitiæ præſidium firmiſſimum. Cic. lib. 1. de Finib. 105.
Pyladea amicitia, id eſt, ſumma, & qualis fuit inter Pyladem et Oreſtem. Cic. 2. de Finib. 135.
Amicitiarum ſatietates eſſe non debent. Cic. in Lælio 60.
Amicitiæ ſempiternæ. Cic. pro Rabirio Poſthumo 20. Neq; me uerò pœnitet mortales inimicitias, ſempiternas amicitias habere.
Amicitiæ ſimulatio. Cic. in Lælio 26.
Amicitiæ ſtabiles permanent. Cic. in Lælio 64.
Amicitia ſuauis. Lucret. lib. 1. 29.
Validus ad amicitiam alicuius. Taci. lib. 5.
Venenum amicitiæ, odium. Cic. in Lælio 75.
Vera amicitia mihi ditior & affluentior uidetur eſſe. Cic. in Lælio 52.
Veræ amicitiæ ſempiternæ ſunt. Cic. in Lælio 32.
Amicitia uetuſta puer puero uinctus. Oui. 4. de Pōto, eleg. 3. 3
Amicitiæ uinculum nullum eſt certius, quàm conſenſus et ſocietas conſiliorum & uoluntatum. Cic. pro Plancio 3.
Cōcordi amicitia, & caritate ſe cōplecti. Cic. de Vniuerſit. 20.
Vis amicitiæ. Cic. in Lælio 14. & 18. & 13.
Vſus amicitiæ uarius eſt & multiplex. Cic. in Lælio 74.
Vulgares amicitiæ. Cic. in Lælio 65.
Accedere ad amicitiam. Vide Accedo.
Accipere aliquem in amicitiam. Liu. 4. Decad. lib. 4. Vide Accipio.
Adſcribere aliquem ad amicitiam. Cic. 3. Offic. 59. Vide Aſcribo.
Adrepere ad amicitiam. Vide Adrepo.
Allicit & attrahit ad amicitiam ſimilitudo. Cic. in Lælio 46.
Amplecti amicitiam alicuius. Vide Exuere amicitiam.
Amicitias appetere. Cic. in Lælio 43. Vide Appeto.
Ad amicitiam applicare. Vide Applico.
Ab amicitia ſe auertere. Vide Auerto.
Naturali amicitia carere. Cic. in Lælio 68.
Amicitiæ, charitate & amore cernuntur. Cic. in Partit. 47.
Amicitia claudicare uidetur. Cicero 1. de Finibus 105. Vide Claudico.
Amicitias comparare: Id eſt, Acquirere. Cic. in Lælio 54. & lib. 1. de Finib. 102.
Conciliat amicitias & conſeruat uirtus. Cic. in Lælio 83. Vide Concilio.
Conferre ſe ad amicitiam alicuius. Cicero in Bruto 154. Vide Confero.
Stabilitas amicitiæ confirmari poteſt. Cic. in Lælio 69. Vide Confirmo.
Conglutinare amicitias. Cice. in Lælio 32. Si utilitas amicitias conglutinaret, eadem commutata diſſolueret.
Ad coniungendas amicitias quantam uim habeat ſtudiorum, ac naturæ ſimilitudo. Cic. pro Cluent. 35.
Iucundiſſima ea eſt amicitia, quam ſimilitudo morum coniugauit. Cic. 2. Offic. 85.
Amicitiæ cœptæ perenne fœdus. Stat. 4. Syl. 6. 19.
Colere amicitias. Cic. in Lælio 47. Et lib. 2. de Finib. 128. & 131. & 133.
Amicitia cum uoluptate connectitur. Cic. 1. de Finib. 103.
Amicitiam

Amicitiam conſtituere & tollere. Cic. 2. de Finib. 126.
Si utilitas amicitiam conſtituet, tollet eadem.
Contrahit amicitiam uirtus. Cic. in Lælio 45.
Conſequi amicitiam. Cic. in Lælio 70.
Amicitiam utilitas conſtituit. Vide Conſtituo.
Amicitiam continere. Vide Contineo.
Cōuerterāt ſe amicitiæ in graues inimicitias. Cic. in Lælio 67.
In amicitiam conuertere aliquem. Vide Conuerto.
Amicitiæ terga dare. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5.
Amicitias dat cenſus. Ouid. 1. Faſt. 44. – dat cenſus honores, Cenſus amicitias: pauper ubiq; iacet.
Amicitia remiſſior eſſe debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatem facilitatemq; procliuior. Cic. in Lælio. 59.
Depoſitæ amicitiæ. Cic. in Lælio 66.
Deſerere ius amicitiæ. Cic. in Lælio 34.
Demittere amicitias. Cic. in Lælio 65.
Detrahere perſonam amicitiæ dicimur, quum apertè quæ ſentimus animo, tum facimus, tum loquimur apud amicos. Vultus enim ab animo diſcrepans, perſona uerius eſt, quàm uultus. Eraſmus in Chiliad.
Amicitiam diuelli à uoluptate non poſſe. Cic. 2. de Finib. 131.
Dirumpere amicitias. Cic. in Lælio 71.
Diſcindere amicitias. Cic. in Lælio 65.
Diſſociat amicitias diſſimilitudo morum. Cic. in Lælio 64.
Diſſoluere amicitias. Cic. in Lælio 32.
Diſſuere amicitias. Cic. in Lælio 65.
Amicitiæ durant firmiſſimè. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Eleuare amicitias remiſſione uſus. Cic. in Lælio 65.
In amicitiam & in amicitia alicuius eſſe. Vide In.
Amicitia mihi eſt cum eo. Cic. pro Cluent. 92.
Amicitiam euertere funditus. Cic. 2. de Finib. 128.
Exardeſcit amicitia. Cic. in Lælio 82.
Fideles amicitias excludere. Cic. in Lælio 49.
Expetenda amicitia. Cic. 2. de Inuent. 245.
Amicitiæ munus expletum eſt. Cic. in Lælio 60.
Extinctæ amicitiæ. Cic. in Lælio 67.
Exuere amicitiam alicuius. Corn. Tacit. lib. 5.
Moleſtas amicitias faciunt quidam, quum ipſi ſe contemni putant. Cic. in Lælio 63.
Fingere amicitias utilitatis cauſa. Cic. in Lælio 47.
Amicitiæ recordatione frui. Cic. in Lælio 14.
Gerere amicitiam. Cic. ad Appiū Pulch. li. 3. epiſt. 8. 22. Doctiſſimis hominibus autoribus, quorum ſunt de amicitia gerenda præclariſſimè ſcripti libri.
Amicitiam & gignit & continet uirtus. Cic. in Lælio 19.
Habenas amicitiæ habere laxiſſimas, quas uel adducas quū uelis, uel remittas. Cic. in Lælio 42.
Amicitiæ rationem impediri; ſi ſummum bonum in uoluptate ponatur. Cic. lib. 1. de Finib. 107.
Amicitia incœpta à paruis. Vide Incipio.
Incidere in amicitias malorum. Cic. in Lælio 39.
Increpuit amicitias muliebres. Tacit. lib. 5. nō procul ab initio.
Amicitia indeclinata. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 5.
Teq; (quod eſt rarum) præſta conſtanter ad omnes.
Indeclinatæ munus amicitiæ.
Indulgere amicitijs nouis. Vide Indulgeo.
Iniunxit amicitiam cum eo. Vide Iniungo.
Inſtituere amicitiam cum aliquo. Liuius 4. Decad. lib. 4. Vide inſtituo.
Inſtituendarū amicitiarū conſuetudo. Cic. lib. 1. de Finib. 106.
Amicitias pares ſibi iungere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 9.
Iungere amicitias & conſuetudines cum aliquo. Cic. pro Deiotaro 18.
Amicitiam manere difficile eſt, ſi à uirtute defeceris. Cic. in Lælio 36. & lib. 2. de Finib. 125.
Manere in amicitia. Vide Maneo.
Amicitiam ſi metiare ſua charitate, nihil eſt præſtantius. Cic. 2. de Finib. 135.
Amicitiam naſci quidam uolunt ab inopia. Cic. in Lælio 29.
Oppreſſæ amicitiæ. Cic. in Lælio 67.
Amicitia orta mihi uidetur à natura potius, quàm ab indigentia. Cic. in Lælio 26.
Ortus amicitiæ generoſus. Cic. in Lælio 29. & 32.
Amicitiam natura ipſa peperit. Cic. in Lælio 18.
Amicitiam pepigerat cum ea gente. Liu. 4. Decad. lib. 8.
Amicitia permanet uſq; ad extremum uitæ diem. Cicero in Lælio 32.
Amicitiarū ſua cuiq; permanet ſtabilis & certa poſſeſſio. Cic. in Lælio 50.
Amicitiam petere propter utilitatem. Cic. 2. de Inuent. 245.
Amicitia præcurrit iudicium. Cic. in Lælio 56.
Amicitias utilitate probat uulgus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 2
Amicitiæ profectæ ab noſtro beneficio. Cic. 2. de Inuēt. 245.
In amicitia prouecti longius. Cic. in Lælio 33.
Quæſita amicitia utilitatis cauſa. Cic. 2. de Finib. 134.
Amicitiarum præſidia quærere. Cic. in Lælio 43.
Recipere aliquem in amicitiam. Cic. ad Atti. lib. 2. epiſt. 35. 1.
Remouere ſe ab amicitia alicuius. Cic. in Lælio 66.
Amicitia ac ſocietas renouata. Liu. 4. Decad. lib. 4.
Renunciare amicitiam alicui. Id eſt, Diremptam ſignificare. Tacit. libro 2.
Inſtitutionem amicitiæ omnino non poſſe reperiri. Cice. lib. 1. de Fin. 107.
Repudiare amicitias gratioſorum. Cic. pro Plancio 37.
Per amicitiam diuoſq; rogatus. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 18.
Rumpere amicitiæ uincula. Lucret. lib. 3. 117.
Serpit amicitia neſcio quo modo per omnium uitam. Cicero in Lælio 72.
Amicitiæ noſtræ memoriam ſpero ſempiternam fore. Cicero in Lælio 14.
Spernere ueteres amicitias. Cic. in Lælio. 50.
Amicitiam funditus tollere è uita. Cice. in Lælio 44.
Tollere amicitiæ nodum amabiliſſimum. Cic. in Lælio 47.
Ad tollendā amicitiā ualet hoc præceptū. Cic. in Lælio 54.
Tueri amicitiam. Cicero libro 1. de Finibus 103. & 2. de Finib. 129.
Vacillat ſtabilitas amicitiæ. Cic. lib. 1. de Finib. 102.
Venire in amicitiam alicuius. Liu. 4. Decad. lib. 8.
Violare amicitiam alicuius. Liu. 4. Decad. lib. 4. Paulò poſt, Veſtram amicitiam ac ſocietatem non uiolaui.
Vocare amicitiam ad calculos. Cic. in Lælio 52.
Amicities, amicitiei, (φιλία,) Idem quod amicitia. Lucret. lib. 5. 204. Tunc & amicitiem cœperunt iungere habentes Finitima inter ſe.
Mammoſas metuo, teneræ me trade puellæ:
Vt poſſint niueo pectore lima frui.
Amilcar. (ἀμίλκαρ,) Dux Carthaginenſis cognomēto Rhodo, facundia, ſolertiaq; inſignis, de ſententia Athenienſium, qui ea tempeſtate creſcentem Alexandri Magni potentiam timebant; in caſtra ad Alexandrum uenit, ſeſe, & exulem fingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante: atq; ita conſilijs eius exploratis, in tabellis ligneis cera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perſcribebat: ut autor eſt Trogus lib. 21. Amilcar an alius, an idem, quem ſupra nominaui, inter autores non ſatis deprehenditur, qui à Syracuſanis accerſitus contra Agathoclem tyrannum eos obſidione prementem, ut idem Trogus autor eſt, lib. 32.
Amilcar item cognomento Barcha, pater Annibalis; qui primam

mam ſecundum filium Annibalem inter Pœnos Duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio, & cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſsimus eſt.

Amilcarem alium. Liu. lib. 31. memorat, qui dicit L. Furiũ Prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie uiciſſe.

Aminæum, (ἀμίναιον,) Ptolemæo eſt Italiæ oppidum in Campania, ubi ſunt generoſa uina. Aminæum Ptolemæus Salernum uocat, lib. 3.

Aminæus, adiectiuũ, pen. prod. (ἀμιναῖος,) à regione Aminæa. ut Vitis Aminæa. Virgil. 2. Georg. Sunt & Aminææ uites, firmiſsima uina. Sic uuæ Aminææ, Colum. lib. 3. cap. 9. 1. & Plin. lib. 20. cap. 14. 8.

Amiſius, (ἀμίσιος,) fluuius eſt Germaniæ Pomponio Melæ & Plinio lib. 4. cap. 14. Strabo Amaſium uel Amaſiam uocat. Ptolemæus Amaſium, qui Vidrum tamen alium, neſcio an benè, iuxta nominat. hodie Ems uocatur à Germanis, quaſi Emiſius corrupto uocabulo: quanquam uerius eſt Latina illa nomina ex Germanis nata deflexaq; fuiſſe. Ortus hic Vueſtphalis montanis, inter Friſios, & quos hodie Bremenſes uocant, Oceano miſcetur. Hæc Vadianus Pomponij interpres.

Amita.] amitæ, penult. corr. (πατραδέλφη,) Feſtus, Amita patris mei ſoror, quia tertia à me ſit, atq; auia uideri poteſt. Dicta ex eo, quòd ab antiquioribus auita ſit uocitata. Cice. pro Cluentio 22.

Qui uxori ſuæ Cluentiæ, quæ amita huius Habiti fuit.

Maior amita. Vide Magnus.

Amita, Pediculorum oppidum. eſt autẽ Pediculorũ ager Brundiſio conterminus. Plin. lib. 3. cap. 11.

Amitini, penul. prod. (ἀνεψιοὶ,) fratrum maris & fœminæ filij. Nonius.

Amiternum, (ἀμίτερνον,) urbs Veſtinorũ in Italia Ptolemæo, hodie Aquila. Meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Amiternus, adiectiuum: ut Amiterna cohors. Sil. Ital. lib. 8. 83.

Amithaõ, (ἀμιθάων,) pater Melampi. Stat. 3. Thebaid. Iuxtaq; Amithaone cretus, iam ſenior ſed mẽte uirens phœboq; Melampus Aſſociat paſſus.

Amithaonia, (ἀμιθαονία,) domus. Propertius 2. Eleg. 3. 11.
Mox Amithaonia nupta futura domo.

Amithaonius Melampus. Tibull. 4. eleg. 1. 24.

Amitini.] Vide Amita.

Amitto.] amittis, amiſi, amiſſum, (ἀποπέμπω,) amittere. Dimittere, Terentius Heauton. 3. 1. 7. 1:
Prius proditurum te tuam uitam, & prius
Pecuniam omnem, quum abs te amittas filium. Vbi Donatus, Hoc quod nos dicimus Dimitte, antiqui etiam dicebant Amitte, Salluſt. Pactione amiſſo Publio legato.

Amittere, pro Mittere. Plaut. Capt. 2. 36.
Quo pacto hic ſeruos ſuum herum hinc amittat domum.

Amittere, Perdere, (ἀποβάλλειν,) Salluſtius, Iã pridẽ equidem nos uera rerũ uocabula amiſimus. Terẽt. Heauton. 2. 3. 84.
Aut illa cum his amittenda ſunt.

Amittere & perdere, Cic. 2. Verr. 9. Claſſes amiſſæ et perditæ.

Amittere rẽ de manibus. pro eo quod uulgò dicũt (laſſarſi uſcir fora delle mani.) Cic. 5. Verr. 26. Idem 6. Verr. 39. Quod intellexiſti te præda de manibus amiſſa, teſtimonium tamen effugere non poſſe.

Amittere hominẽ de manibus. Cic. pro Cœlio 51. Cur Liciniũ de manibus amiſerũt? Id eſt, cõprehẽſum abire permiſerũt.

Amittere è manibus. Liu. 9. bel. Pun. 160.
Maſiniſſam ſaucium propè è manibus inter tumultũ amiſit.

Amores. Virgil. 3. Georgic. 45.

Animam. Plaut. Amph. 4. 86. Autor ad Herenn. lib. 4. 221.

Aſpectum. Cic. 1. Tuſcu. 115.

Authoritatem. Cice. 4. Academ. 231.

Cauſam. Cic. 2. de Orato. 56. & ad Attic. lib. 9. epiſto. 173. 3. pro Roſc. Com. 6. Ad iudicium hoc modo uenimus, ut totam litem aut obtineamus, aut amittamus.

Ciues. Cice. pro Marcello 10.

Ciuitatem. Cic. 1. de Orat. 90. Et pro Domo ſua ad Pontif. 60.

Colorem. Ouidius 9. Metamorpho. 65.

Confidentiam. Plaut. Amphit. 17. 2.

Conſilium. Terent. Eunuc. 2. 2. 10.

Corpus & uires. Cic. in Epiſto. lib. 7. ad Gallum 27. 7.

Decorem Cornel. Celſus lib. 2. cap. 2. Peius tamen ſignum eſt, ubi aliquis contra conſuetudinem emacuit, & colorem, decoremq; amiſit. &c.

Dignitatem amittere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8. 10.

E conſpectu. Terent. Eunuc. 2. 3. 2. Neq; uirgo eſt uſquam: neque ego, qui illam è conſpectu amiſi meo.

Egeſtatem, ærumnas, &c. Salluſt.

Ex animo. Cic. pro Roſcio Amerin. ad finem, Etiam qui natura mitiſsimi ſumus, aſsiduitate moleſtiarum ſenſum omnem humanitatis ex animis amittimus.

Exiſtimationem pudoris. Cic. 4. Verr. 140.

Filium. Cic. ad Serui. Sulpit. lib. 4. epiſto. 6. 6.

Amittit florem punica roribus nimijs, & pruinis. Plin. lib. 16. cap. 26.

Fortunas, & omnia ornamẽta. Cic. 3. Verr. 111.

Fugam. Salluſtius.

Honeſtatem omnem. Cic. pro Roſcio Amerino 67.

Humorem. Cic. 3. de Natura deorum 46.

Imperium. Plin. lib. 2. cap. 26. 3.

Impetum. Seneca in Hercul. Oetheo 8. 2.

Ius imperij & exercitus. Cic. 10. Philipp. 277.

Laudem. Plin. epiſto. 177. b.

Libertatem. Cic. pro Domo ſua ad Pontifi. 60.

Libidinem omnem. Plaut. Milit. 20. 50.

Lumen. Cic. 5. Tuſcul. 159.

Oculos. Cæſar 3. bel. Ciuil. 209.

Memoriam alicuius. Cic. pro Deiotaro 7.

Occaſionem. Cic. Atti. lib. 15. epiſto. 326. 3. & pro Cecinna 11. & Terent. Eunuc. 3. 5. 57.

Amiſit opes. Ouid. 21. epiſto. 14.

Opinionem. Cic. Attico.

Amittere oppidum, & Recipere, Contra. Cic. de Senect. 10.

Ornamenta. Cic. ad Seruium Sulpit. lib. 4. epiſto. 6. 7.

Patrem aut liberos. Pli. epiſ. 84. Cice. in epiſto. Senec. in Herc. Oeth. 11. 2.

Reuerentiam amittere dicitur imperator. Plin. in Panegy.

Captum piſcem amittere. Cic. 2. de Natura deorum 186.

Prædam. Plaut. Milit. 8. 45. Cic. 6. Verr. 39.

Receptum. Pompeius ad Domitium in epiſtolis ad Attic. lib. 8. 163. 4. Neq; ex omnibus oppidis contrahere copias expedit, ne receptum amittam. Id eſt, locum in quem poſsim me recipere.

Salutem. Plaut. Merc. 11. 5. Cic. 3. de Natu. deorum 125.

Senſum humanitatis omnẽ ex animo. Cic. pro Roſc. Cõm. 72.

Amiſit ſenſus. Ouid. 10. Metamorph. 100.

Spiritum. Cic. 3. de Natura deorum 46.

Vires. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 8.

Tempus. Cic. pro Muræna 40. & de Prouinc. Conſul. 14.

Virtutem & fidem nunquam amiſerim. Cic. Poſt reditum in Senatu ad finem.

Vitam. Horatius 1. Sermonum, ſaty. 1. 12.

Vitam amiſit Decius, at non perdidit: re enim uiliſsima & parua maximam redemit, Autor ad Herenn. lib. 4. 221.

uitam

Vitam per dedecus. Cic. pro Roſcio Amerino 18. & pro Milone 28. Salluſt. in Catil.

Amiſsio, Verbale, (ἀποβολὴ,) Rei alicuius priuatio. Plin. lib. 17. cap. 2. 3. Foliorum amiſsio. Cic. 3. de Finibus 79. Amiſſio ſenſuum. Valerius lib. 2. Quò paruulorum amiſsionem Cic. in Piſonem 33. Amiſsio dignitatis. Ibidem 31. Oppidorum turpis amiſsio.

Amiſſus, participium, (ἀποβεβλημένος,) Virgil. 2. Aeneid.
Quiſquis es, amiſſos hinc iam obliuiſcere Graios.

Ammium.] mij,) ἄμμι,) ſemẽ eſt exile minus cumino. Plin. li. 20. ca. ult. de Theriaca Antiochi, Anethij & fœniculi ſeminis, & aniſi, & ammij, & apij, &c. Meminit & lib. 20. cap. 15. Quidam cuminum Aethiopicũ uocant: notũ officinis omnibus ſemen, Ameos nomine Ruellius lib. 3. ca. 45.

Ammodites, (ἀμμοδύτης,) animal magnitudine cubitali, ſimile uiperæ. Vipera enim ſubflaua eſt. Aetius Sermone 13. capite 25.

Ammon, (ἄμμων,) dictus eſt Iupiter ab Ammone quodam paſtore, qui primus in Lybia Ioui templum ædificauit. Autor Pauſanias in rebus Meſſeniacis.

Ammonis nomen ab arenis ductum putat Seruius. Sic enim ait in illud 4. Aeneid. 4. Hic Ammone ſatus, &c. Liber quum Indos peteret, & per Lybiam exercitum duceret: fatigatus ſiti, Iouis patris ſui implorauit auxilium. Et ſtatim uiſo inſecutoq; ariete, uelut duce fons inuentus eſt. Vnde factum eſt Ioui Ammoni ab arenis picto ſimulacrum cum capite arietino. Quod ideo fingitur, quia ſatis inuoluta ſunt eius reſpõſa. Sanè ἄμμος, arena Latinè dicitur. De Ammone lõge alia uide apud Diodorum Siculum lib. 4. cap. ult.

Ammon corniger. Lucan. 3.

Ammonis cornu inter ſacratiſsimas Aethiopiæ gemmas, aureo colore, arietini cornus effigiem reddens, promittitur prædiuina ſomnia repræſentare. Plin. lib. 37. cap. 10.

Ammon Garamanticus. Sil. 14.

Ammon Marmaricus.

Ammon Syrticus. Lucan. lib. 10.

Ammoneo.] Vide Admoneo.

Ammoniacum.] (ἀμμωνιακὸν,) uulgò. Armoniago, metopij arboris lacryma: de qua ſic Plin. li. 12. ca. 23. 1. Ergo Aethiopiæ ſubiecta Aphrica ammoniaci lacrymam ſtillat in arenis ſuis, inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor quam metopion uocãt: reſinæ mõdo aut gummi Latini ut ait Dioſcor. γοῦτα, id eſt, Guttam uocant.

Ammoniacus, adiectiuum, (ἀμμωνιακὸς,) ut Ammoniacus ſal, ab Ammonia ciuitate, quæ & Parætonium dicitur, autore Strabone, lib. 17. Columel. lib. 6. cap. 17. 6. Ouid. de Medicamine faciei 19. Cumq; Ammoniaco maſcula thura ſale.

Ammoniacum ſalem dici tradit Dioſcorides, quaſi arenarium. cui ſubſcribit Plin. lib. 31. cap. 7. de ſalis generibus loquẽs. Nam Cyrenaici (ait) tractus nobilitantur ammoniaco, & ipſo quia ſub arenis inueniatur, appellato.

Ammonitrum.] (ἀμμώνιτρον,) Maſſa uitri albi: de qua ſic Plin. lib. 36. cap. 26. 4.

Ammonius, (ἀμμώνιος) Alexandrinus ſummus philoſophus: præceptor Origenis, ut Porphyrius in tertio contra Chriſtianos lib. teſtatur.

Ammonius Herneus ex Aegypto, præceptor Ioannis Grammatici. Volaterran. qui & alterius Ammonij meminit, quem dicunt habuiſſe aſinum ſapientiæ auditorem: rem quidem prodigioſam, ſed quam memoriæ prodidit Suidas.

Amnis.] huius amnis, maſc. gen. (ποταμὸς,) Fluuius. Feſtus, Amnis propriè dicitur à Circumnando, quoniam ex Græca præpoſitione ſumptum, quæ eſt ἀμφὶ, ſignificat enim circũ

& nare, fluere. Virg. 1. Georg. Atq; alius latum funda iam uerberat amnem.

Amnis, pro torrente. Virg. 4. Aeneid. Ruũt de mõtibus amnes.

Amnis uetuſtè poſitum in fœm. gen. Plaut. Merc. Neq; ulla mihi obſtabit amnis. Næuius Lycurgo, ſed quaſi amnis ciſrapit, ſed tamen inflexa flectitur. Varro περὶ πλούτου, lib. 1. Propter hos fluit amnis, quam olim Albulã dicunt uocitatã. (Ex Nonio

Amnes alti. Iuuenal. ſaty. 10. 18.

Auriferi. Claudian. in Eutrop. 2. 62.

Caſtior bibendus amnis. Stat. 4. Sylu. 7. 3.

Cauus. Auſonius, Ingerit illa cauos amnes.

Cæruleus. Stat. 1. Syl. 5. 11.

Circumfluus. Ouid. 15. Metam.
Scinditur in geminas partes circũfluus amnis.

Clamatus ſacris ululatibus. Stat. 9. Thebaid. 87.

Clementiſsimus. Ouid. 9. Metam. 24.

Concitus imbribus. Ouid. 3. Metam. 16.

Frigidus. Claudianus.

Fumidus. Virg. 7. Aeneid. Fumidus, atq; altè ſpumis exuberat (amnis.

Gelidus. Claudian. epig. 5. 15.

Cœlo gratiſsimus. Virg. 8. Aeneid. 13. loquitur de Tybride.

Lethæus Virgil. 6. Aeneid. 141.

Liquidiſsimus. Ouid. 6. Metamorph. 80. de Marſya Phrygiæ amne loquitur.

Liquores amniũ perlucidi, riparum ueſtitus uiridiſsimi. Cic. 2. de Nat. deo. 143.

Lubricus. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 17.

Magnus. Ouid. 1. Metam. 57.

Maligno amne radit arenas. Seneca in Hippol. 1. 3.

Mitiſsimus. Stat. 1. Sylu. 3. 5.

Nubigena. Stat. lib. 1. Thebaid. 72.

Obliquus. Lucan. li. 1. Primus in obliquum ſonipes opponitur (amnẽ

Papyrifer. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 6. Nilũ intelligit.

Peregrinus. Ouid. 8. Metam. 169.

Perlucidus magis uitro. Ouid. epiſt. 21. 32.

Phaethontius. Sil. Ital. lib. 7. 30. Padus intelligitur.

Piſcoſus. Ouid. 3. Faſt. 117.

Placidus. Oui. 1. Metã. 70. & 141. Sic uocat amnẽ Ladonis.

Pronus. Virg. 1. Georg. 41. Atq; illũ in præceps prono rapit (alueus amni.

Purus. Horat. 2. epiſt. 2. 24.

Quietus. Claudian. epig. 46. 22.

Rapidus. Senec. Medea. 6. 7. Lucret. libro 1. Et rapidos tranant amnes.

Refluus. Claudian. epig. 22. 16.

Rigidus. Valerius.

Riguus. Virgil. 2. Georg.

Sedatus amnis. Cice. in Orat. 22. de Herodoto & Thucydide, Alter enim ſine ullis ſalebris quaſi ſedatus amnis fluit: alter incitatior fertur.

Sæuus. Claudian. Paneg. 2. 38.

Seuerus. Virg. 3. Georg. 8. de Cocyte amne.

Sonans. Catull. 32. 3.

Solutus. Lucan. lib. 2. 99.

Spumans. Valer. 4. Argonaut.

Spumeus. Virg. 2. Aeneid. 99.

Spumoſus. Virg. 12. Aeneid.

Subactus. Claudian. epig. 5. 36.

Taciturnus. Horat. 1. Carm. ode. 31. 2.

Torpens. Stat. 4. Thebaid. 36.

Tumidus. Lucan. lib. 1.

Turbidus. Lucretius. lib. 1. 58.

Vadoſus. Virg. 7. Aeneid.

Vagus. Claudianus in Ruffinum 2. 5.

Seneca in Hippol. 4. 31.

Amnes

Amnes uaſtos congerit. Val. Argonaut. 4.144.
Viridis. Sil. lib. 4.

Amnicola. pen. corr. (οἰνοποτάμιος,) Ouid. 10. Metamor. 20. Amnicolæq; ſimul ſalices, & aquatica lotos.

Amnicus, penul. corr. (ποτάμιος,) adiectiuum, ut Amnica inſula. Plin. lib. 3. cap. 25.2. Inſula in Sao Matubarris, amnicarum maxima.

Amo.] amas, (φιλέω, ἐράω, στέργω) amare, Plus eſt, quàm Diligere. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. epiſto. 14. 13. Quis erat qui putaret ad eum amorem, quem erga te habebam, poſſe aliquid accedere, tantum tamen acceßit, ut mihi deniq; nunc amare uidear, antea dilexiſſe. Idem. Sed tamen ut ſcires eum nõ à me diligi ſolùm, uerùm etiã amari. Sic ad Brutũ, epiſt. 1.

Amare nihil aliud eſt, niſi eum ipſum diligere, quẽ ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæſita. Cic. in Lælio 83.

Amare ex animo aliquem. Cic. ad Quin. frat. lib. 1. epiſt. 1.22.

Amare ſe ſine riuali. Cic. ad Quin. frat. lib. 3. epiſto. 24.6.

Amo Phyllida ante alias. Virgil. 3. eclog. 16.

Amat nos, charosq; habet Pompeius. Cicero ad Atti. libro 2. epiſto. 35.1.

Diligere, amplecti, amare aliquem. Cic. ad Att. li. 1. epiſt. 8.7.

Amari & diligi. Cice. 6. Verr. 45. Idem de Natu. deorum, libro 1. 166.

Amare corde uel animo, pro Ex corde, ſiue Ex animo. Plautus Capt. 7.61.

Amare certa fide. Ouid. 3. de Arte amandi 108.

Amant mutuis animis. Catull. de Aeme & Septimio 42. 4.

Amare certatim aliquem. Cic. 3. Philipp. 136.

Amare amorem alicuius. Cic. Papyrio, lib. 9. epiſto. 16.1.

Amat nemus, ſcriptorum chorus, & fugit urbes. Horatius 2. epiſto. 2.16.

Amare ſyluas. Ouid. 2. Metamorph. 155.

Amare ocia. Virg. 5. eclog. 12.

Amare quippiam plus ſuis oculis, Catull. 3. 1. & Terent. Adelph. 5.7.5.

Amari dignus. Virgil. 5. eclog. 19.

Amare in matrimonium. Quintil. lib. 11. cap. 1. Pater ex meretrice natum, quòd amet meretricẽ in matrimoniũ, abdicat.

Amare, abſolutum: pro Amore captum eſſe. Terent. And. 1.2. 20. Omnes qui amant, grauiter ſibi dari uxorem ferunt. Ibidem 1.2.14. Meum gnatum rumor eſt amare.

Amare, pro Frui amore. Terent. Eunuch. 4.2.13.
– certè extrema linea
Amare, haud nihil eſt. Vbi Donatus, Amare, modò frui amore dicit. Plaut. Bacchid. Sine te amem.

Amare ſe in aliquo. Cicero ad Attic. libro 4. epiſto. 85.15. Dices tu, Ergo hæc quomodo fers? Belle me hercle, & in eo me ualde amo.

Amare ſeipſum, hoc eſt Se mirari, Sibi placere. Cic. de Aruſpicũ reſpon. 17. Quàm uolumus licet P. C. ipſi nos amemus, tamen nec numero Hiſpanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos ſuperamus. Idẽ 1. Offi. 44. Idem in Topic. 25. Ne nimium te amare uideare.

Amas quòd. pro placet tibi quòd. Horat. 2. Sermo. –amasq; Quòd nuſquam tibi ſit potandum.

Amo te ex. Plin. Iunior lib. 3. epiſto. 9. Quem ego quũ olim mutuò diligerẽ, ex hac officij ſocietate amare ardentius cœpi.

Amo te quòd. Cic. ad Att. lib. 1. epiſto. 13. Te multum amamus, quòd ea abs te diligenter paruoq; curata ſunt.

Amo te de hac re, pro eo quod eſt, Ob hanc rem habeo tibi gratiam. Terent. Eunuch. 3. 2. 3. Ecquid nos amas de fidicina hac? Cice. ad Attic. lib. 7. epiſto. 122. 8. De Rauduſculo Numeriano multum te amo.

Amant conſociare. Horat. 2. Carm. ode 3.2.

Amant iacere inter puluillos ſericos. Horat. Epodo 8.3.

Amat bibere toto anno palma. Plin. lib. 13. cap. 4.2.

Amat, pro Solet. Taci. lib. 4. Memoriæ Druſi eadem quæ in Germanicum decernuntur, pleriſq; additis, ut fermè amat poſterior adulatio. Tractum à Græcis, qui φιλεῖ γινέσθαι, hoc eſt Amat fieri, pro Solet fieri, uſurpant. Huius locutionis meminit Quintilianus lib. 9. cap. 3. Eraſmus quoq; in 6. caput Matthæi.

Amet cautè pauper. Ouid. 2. de Arte amandi 34.

Amauit crudelius. Ouid. 3. Metamor. 89.

Inuitus amabo. Ouid. 3. Amorum, eleg. 10.7.

Amet occultè. Ouid. 3. Triſtium, eleg. 4.15.

Amare patienter. Ouid. Epiſto. 18.1.

Sapienter amare. Ouid. epiſto. 20.12.

Amari tantopere. Lucretius lib. 3.186.

Amare tutò. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2.13.

Amare unicè patriam & ciues ſuos. Cic. in Catilinam 55.

Si me amas. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. epiſt. 12. ad finem, Amabo te aduola, conſolabor te, & omnem abſtergebo dolorem: & adhuc, ſi me amas, Marium: ſed approperate. Idẽ ad Volum. lib. 7. epiſto. 33.4.

Amabo, pen. prod. (πρὸς θεῶν,) Interiectio blandientis et amantis. Cic. ad Volumnium lib. 7. epiſto. 33. 6. Vrbanitatis poſſeßionem, amabo, quibuſuis interdictis defendamus. Terẽt. Eunuch. 4.4.7. Habéſne hominem, amabo? Idem. Vide, amabò, num ſit domi.

Amabo te. & ama me, in eadem ſignificatione. Cic. ad Caßium, lib. 15. Idem ad Att. lib. 5. epiſto. 105.3. Amabo te, incumbe in eam rem, & ad me ſcribe. Idem Att. lib. 6. epiſt. 1.4. Ama me, non libenter uidi: ſed modò ſuccenſet, modò gratias agit. Id eſt, mihi crede, uel certè.

Amando perdere. Horat. 1. Carm. ode 8.1.

Amanda uox. Horat. 4. carm. ode 14.7.

Amandi præceptor. Ouid. 2. de Arte amandi 33.

Amando ſuperare aliquem. Ouid. 14. Metamorph. 28.

Amans, participium, (ἐρῶν,) Qui, uel quæ amat, ſeu pudicè, ſeu impudicè. Virgilius 3. Georg. 63. Amantes ardua dumos. Amantes littora myrtos. Virg. 4. Georgic. 25.

Amans, (ἐραστος,) nomen ex participio. Plaut. Aſin. 16.7. Continentem, amantem uxoris maximè. Cic. ad Atticum, lib. 9. epiſto. ultima, Boni ciues amantes patriæ.

Studioſus, amans, obſeruans. Cic. pro Rabirio Poſthu. 27. Veterem amicum ſuum, ſtudioſum, amantem, obſeruantem ſui, labentem excepit, corruere non ſiuit, fulſit & ſuſtinuit, re, fortuna, fide.

Amantes doloris. Cic. 2. Tuſcu. 60. Itaq; induſtrios homines, illi ſtudioſos, uel potius amantes doloris appellant: nos potius laborioſos.

Amantior tui. Cic. Atti. lib. 6. 111.21. & Lentulo, lib. 1. epiſt. 5.9. Item, Amantior domini famulus, Colum. li. 7. ca. 12.1.

Amantißimus tui. Cic. 4. de Finib. 119. Idem ad Tironem, lib. 16. epiſto. 2. & ad Matium, lib. 11. epiſt. 27.1.

Amans cruoris. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9.10.

Amans, pro Amatore, (ἐραστὴς,) Terent. And. 1.1.49.
Sed poſtquam amans acceßit, precium pollicens,
Vnus & item alter. Ouid. Militat omnis amãs. Cic. tamẽ 4. Tuſcu. 41. Aliud eſt, inquit, amatorem eſſe, aliud amantẽ.

Amans cupidus. Ouid. 18. epiſto. 14.
Firmius ô cupidi tandem coeamus amantes.

Fictus. Ouid. de Remedio amoris 2.72.

Imprudens. Propertius lib. 1. Sæpe imprudenti fortuna occurrit amanti.

Incautum amantem cepit dementia. Virg. 4. Georg. 98.

Inſomnis. Valerius lib. 7. Argonaut. 5.

Miſer. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9.6. Et Virgil. 4. Aeneid. 86.

Neglectus. Ouid. Amorum 3. eleg. 7.13.

Palleat omnis amans. Ouid. de Arte amandi 1.147.

Amanti aptus color pallidus. Ouid. de Arte amandi 1.147.

Amantium pallor uiola tinctus. Horat. 3. Carm. 10.3.

Amantes periuri. Propertius lib. 2.

Amantes teneri. Tibullus.

Amantium iræ, Dicitur ubi qui non ex animo indignantur inuicem: aut de iracundia neutiquam duratura. Terentius in Andria 3.2.23.
Amantium iræ, amoris redintegratio eſt.

Fallere. Virgil. 4. Aeneid. 60.
– quis fallere poßit amantem?

Amantes ſibi ſomnia fingunt. Sumptũ ex Virgilio in Pharmaceutria. Seruius admonet prouerbialiter dictũ à poeta. Nã quod quiſq; ſperat, facilè credit. Et tardè, quæ credita lædũt, credimus, ut ait Ouid.

Charißimus atq; amantißimus frater. Cic. in Catil. 75.

Amantia lumina. Ouid. epiſto. 18.5.

Amantius indulgentiusq; nomen. Cic. pro Cluent. 9. Quo enim eſt ipſum nomen amantius indulgentiusq; maternum: hoc illius matris, quæ multos iam annos filium interfectum cupit, ſingulare ſcelus maiore odio dignum eſſe ducetis.

Amanter, (φιλικῶς,) aduerbium qualitatis, amantius, amantißimè. Id eſt, Amicè & cum amore. Cic. Cornificio, lib. 12. Sed neq; uehementer & amãter. Plin. epiſto. 111.a. Vt nos amicos paternos & amanter & modeſtè complectebatur. Idem in Lælio 2. Quicum coniunctißimè et amantißimè uixiſſet.

Amanter diligenterq; aliquid conficere. Cicero ad Attic. libro 2. epiſ. 19.2.

Amatus, participium, (ἠγαπημένος,) Ouid. 5. Metam. 128.
– ſed enim cognoſcit amatas Amnis aquas.

Amante mihi non minus quàm frater fratri. Ouidius de Ponto 4. eleg. 12.5.

Amatio, amationis, (ἔρασις,) Amor uenerius. Plaut. Pœn. 16. 132. Acerba Amatio eſt. Idem Merc. 16. 54. Cum tua hac amica, cumq; amationibus, Nomen duriuſculè fictum.

Amator, penul. prod. (ἐραστὴς, & in bonam & in malam partem accipitur.

In bonam. Cic. Att. lib. 14. 306.3. Amator pacis. Idem ad Volumin. lib. 7.34.4. Viuamq; tecum multum, & cum communibus noſtri amatoribus.

In malam. Terent. Eunuch. Amatores audieram eſſe mulierum eos maxumos. Idem And. 4.3.3. Amicum, amatorem, uirũ in quouis loco Paratum. Vbi Donatus, Amicus animi eſt, Amator uerò corporis. Idem Donatus alio loco, Aliud eſt Amator, aliud eſt Amicus. Amator, qui ad tempus: Amicus, qui perpetuo amat. Idem & alibi, Amator fingere poteſt: Amans uerè amat. Cic. 5. Verr. 125. Poteritne te Alba tuus antiquißimus nõ ſolùm amicus, uerũetiã amator, abſoluere?

Amator, & Amans differunt. Ci. 4. Tuſcul. 42. Vt inter Ebrietatem & Ebrioſitatem intereſt: aliudq; eſt. Amatorem eſſe, aliud Amantem.

Amator acer. Vide Acer adiectiuum.

Magnus amator mulierum. Vide Magnus.

Blandus. Propertius lib. 2.

Amatorem cæcum decipiunt uitia turpia amicæ. Horat. Serm. ſaty. 3.8.

Manifeſtus fiam amator. Ouid. Amorum 1. eleg. 4.9.

Pauper. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8.14.

Plenus. Horat. 1. epiſt. ult. 2.

Pulcher. Propert. lib. 2. Vxorẽ ille tuus pulcher amator habet.

Tener. Iuuenal. Saty. 6. Spondet amatorem tenerum.

Amatores ruris. Horat. 1. epiſt. 10.1.

Amatorculus, penult. corr. diminutiuum. Plaut. Pœnul. 4.20. Vix ægrè amatorculos inuenimus.

Amatrix, penul. prod. amatricis, pen. etiam prod. Verbale f.g. (ἐραστρία,) Quæ turpiter amat. Plaut. Aſin. 10.8. Satis dicacula es amatrix.

Amatrices aquæ. Martial. lib. 7.14. Quaſi iucundæ, quæ uidelicet ad eum locum amandum alliciunt.

Amatorius, (ἐρωτικός,) adiectiuum ab Amator, Quod ad amatores pertinet. ut Amatorius ſermo. Cic. 3. Tuſcul. 123. Amatoria imitatio. Plin. lib. 28. cap. 2.9. Amatoriæ leuitates. Cic. 1. de Finib. 91.

Amatorium, Quod ad amoris inſaniam impellit: ut Amatoriũ poculum. Sic amatorium uirus, apud Plinium, lib. 8. cap. 22. & lib. 13. cap. 25.7. Efficacem in amatorijs. Quintil. lib. 7. An amatorium uenenum ſit necne.

Amatoria poeſis. Cic. 4. Tuſcul. 117. Nam Anacreontis quidẽ tota poeſis eſt amatoria.

Amatoria uoluptate frui. Cic. 4. Tuſcul. 118.

Amatoriè, aduerb. (ἐρωτικῶς.) Cice. 2. Philip. 84. Erat enim amatoriè ſcripta epiſtola. Id eſt, More amatorio.

Amabilis, (ἐράσμιος) adiect. pen. corr. Verbale ab Amo, Quod amari dignum eſt. Plaut. Aſin. 12. 84. Nimis bella es, atq; amabilis. Cic. ad Att. lib. 5. epiſt. 107.2. Filiolam tuam tibi iam Romæ iucundam eſſe gaudeo: eamq; quam nunquã uidi, tamen & amo, & amabilem eſſe certò ſcio.

Amabiles mores oratoris. Cic. in Partit. 13.

Amabile frigus. Horat. 3. Carm. od. 13.2.

Amabilior, amabilißimus. Cic. in Lælio 47. Amabilißimũ nodum amicitiæ tollere uidetur. Idẽ ad Trebatium, lib. 7. 21. 1. Amabilior mihi Velia fuit, quòd te ab ea ſenſi amari.

Amabilitas, penul. corr. denominatiuũ, (ἐράσμιον,) Plaut. Sticho 14. 57. Si amabilitas tibi noſtra placet, ſi tibi ambo accepti ſumus. Id eſt, ea gratia quæ nos facit amabiles. Idem Pœnulo 18.1. Qui amabilitati animum addiceret. Hîc pro amore poſitum uidetur poeticè.

Amabiliter, pen. corr. aduerbium, (ἐρασμίως,) Antonius ad Ciceronem in Epiſt. ad Att. lib. 14. 310.2. Sed mehercule ſi humaniter, & ſapienter, & amabiliter in me cogitare uis, facilem te profectò præbebis. Horat. 2. epiſt. 1.30.
Libertaſq; recurrentes accepta per annos
Luſit amabiliter.

Amaſſo, pro Amauero, ſcripſit Laberius. Itẽ Plau. Mil. 14.16.

Amodo.] (ἀπὸ τούτου,) cum accentu in antepenultima, ſignificat poſthac. Apuleius, Nemo me amodo tã mane egredientem ſolum uidebit.

Amoebaeus.] (ἀμοιβαῖος,) Seruius, Amœbæum carmen eſt, quoties ij, qui canunt, & æquali numero uerſuum utuntur, & ita ſe habet ipſa reſponſio, ut aut maius, aut cõtrariũ aliquid dicat. Virg. 3. eclog. Vis ergo inter nos, quid poßit uterq;, uicißim Experiamur. &c.

Amoenus.] (εὔφρων,) adiectiuum, dicitur quod ſine fructu iucundum aſpectu eſt: ſed propriè dicitur de locis, quæ naturalẽ iucunditatẽ afferunt. Seruius, Amœna, ſunt loca ſolius uoluptatis plena, quaſi Amunia: Hoc eſt ſine fructu, ut Varro et Carminius docent. Feſtus, Amœna dicta ſunt loca, quæ ad ſe amanda alliciant, id eſt, attrahant. Virgil. 6. Aeneid.
– & amœna uireta
Fortunatorum nemorum. Plin. lib. 4. cap. 8.3. Peneus amœnus circa ripas gramine. Cic. 7. Verr. 64. Amœno ſanè, & ab arbitris remoto loco. Idem pro Roſcio Amerino 79. Amœnum rus.

Amœna, ſubſtantiuũ, neut. gen. Tacitus lib. 3. Annal. per Amœna Aſiæ atq; Achaiæ. Idẽ li. 19. Noctu dieq; fluxi, et amœna littorũ perſonãtes, de bello tãtùm inter cõuiuia loquebãtur

Amœna concilia piorum. Virgil. 5. Aeneid. 146.
Amœnis domibus. Claudian. Paneg. 38.
Amœnam effigiem tribuit. Claud. in præfat. belli Getici 2.
Amœna facies hortorum. Cyprianus lib. 2. epiſt. 2. ad Donatū.
Amœnum propter fontem aſſidet. Lucret. 4. 106.
Amœnus fluuius. Virgi. 8. Aeneid. 6.
Amœnos per agros. Horat. in Arte Poetica 4.
Prædiola noſtra ſatis amœna. Cic. ad Att. lib. 16. epiſt. 333. 4.
Portu amœno. Stat. 4. Sylu. 7. 4.
Roſaria amœna. Ouid. 5. Triſt. eleg. 2. 5.
Ruris Amœni riuos. Horat. epiſto. 1. 10. 2.
Roſæ amœnæ flores. Horat. 2. Carm. od. 3. 3.
Salicta amœna. Cic. 1. de Diuinat. 73.
Surrentum amœnum. Horat. 1. epiſto. 18. 11.
Amœniſſima uoluptas. Cic. 4. Acad. 230.
Amœnitas, penul. corr. (ψυχαγωγία, ἐιαμενή, ἐυφροσύνη,) Iucunditas illa, quæ ex rebus amœnis percipitur. Cic. 2. de Legib. 3. Præſertim hoc tempore anni & amœnitatem & ſalubritatem hanc ſequor. Idem Att. lib. 14. 308. 5. Amœnitas loci. Plin. lib. 12. cap. 1. 6. Gelidi fontis amœnitate. Idem lib. 3. cap. 5. felixq; illa ac beata amœnitas.
Amœnitates ſtudiorum quærere. Plin. in Præfat. 6.
Amœniter, penul. corr. (ἐυφρόνως,) Aduerbium, pro Amæne. Gel. lib. 20. cap. 7. Annianus poeta in fundo ſuo, quem in agro Faliſco poſſidebat, agitare erat ſolitus uindemiam hilarè atq; amœniter.
Amolior.] amoliris, amolitus ſum, (ἀπωθέω, ἀποσκευάζω, ἀποτρίβομαι,) amoliri, Ex ad, & molior, quod eſt à mole. Amoliri autem (inquit Donatus) dicuntur ea quæ cum magna difficultate & molimine ſummouentur, & tolluntur è medio. Plin. lib. 11. cap. 10. 5. Amoliuntur omnia è medio. Terent. And. 4. 2. 24. Proinde hinc uos amolimini. In his exemplis paſſiuè ſignificat, ſicut et Donatus ſuperius interpretatur. Ergo Amolimini, dixit Terentius quod Plau. Amo
Amoliri periculū. Plin. lib. 32. cap. 2. 12. (uemini.
Amolior & amoueo nomen meum. Liu. 8. bel. Pun. 150.
Amoliri pro refellere. Quint. li. 5. ca. 13. Videndū etiā an ſimul nobis plura aggredienda, an amoliēda ſingula. Et lib. 7.
Si omnia amoliri non poteram, tamen plura amoliebar.
Amolitio, onis. Vide conſileſco.
Amomum.] penul. prod. (ἄμωμον,) eſt (inquit Dioſcorides) exiguus frutex ex ligno uuæ modo in ſeipſum conuolutus. Exiguum quendam habet florem candidæ uiolæ ſimilē, folia uerò labruſcæ uiti, quā bryoniam dicunt. Probatiſſimum ex Armenia affertur, colore ad aurum inclinato, ruſeſcente ligno, et odoratiſſimū. Plin. lib. 12. cap. 13. 2. Amomi uua in uſu eſt, Indica uite labruſca: ut alij exiſtimauere, frutice myrtuoſo; palmi altitudine, carpiturq; cum radice, manipulatim leuiter cōponitur, protinus fragile. Laudatur quammaximè punici mali folijs ſimile, nec rugoſis, colore rufo. Secunda bonitas pallido. Herbaceum peius, peſſimūq; candidum, quod & uetuſtate euenit.
Aſſyrium. Virgil. ecloga 4. 5.
Craſſum. Perſius ſaty. 3. 11.
Amomo crinem deducere. Stat. Sylu. 1. 2. 23.
Amomum feret aſper rubus. Virgil. eclog. 3. 16. de abſurdis di
Amomum flagrans. Sillius lib. 15. (ctum.
Mitis amomi ſeges. Claudianus in Nupt. 19.
Pingue. Stat. lib. 1. Sylu.
– nec pingui crinem deducere amomo.
Spirans amomum Lactantius in Phœnice,
Cynnama dehinc auráq; procul ſpirātis amomi Cōgerit.
Spiſſum. Ouid. in Epiſtolis.
Amomi puluis. Ouid. 2. Triſt. eleg. 3. 14.

Amomi ſucco uiuit. Ouid. 15. Meta. 79. de Phœnice loquitur.
Amor.] amoris, (ἔρως, ἔρωτος,) Eſt ueluti nodus & uinculum amicitiæ: & parum uidetur differre à beneuolentia. Cic. 1. de Natu. deorum, Charum eſt ipſum uerbū amoris, ex quo amicitiæ nomen eſt ductum. Amor (inquit Valla lib. 4.) genus eſt: Charitas, ſpecies. Illud ad omnia pertinet: hoc autem ad homines demū, & quidē pro dignitate ac qualitate perſonarum. Maxima quidē charitas debetur parentibus, proxima filijs, & deinceps reliquis.
Pietas & amor in patriam. Cic. pro Flacco 74. Amor gloriæ nimis acer. Cice. pro Archia poeta 20. Amor omnis quàm ſit ſolicitus atq; anxius, non ignoro. Cic. ad Atticum, lib. 2. epiſto. 39. 1.
Charitas & amor. Cic. in Partit. 47. Amicitiæ autem, charitate & amore cernuntur. Ibidem, Coniuges autem, & liberi, & fratres, & alij, quos uſus familiaritasq; coniunxit, quanquam etiā charitate ipſa, tamen amore maximè cōtinentur. Treb. Cic. lib. 12. epiſto. 16. 6. Filio tuo nos, & charitate & amore tuum officium præſtaturos non debes dubitare.
Amor acer. Vide Acer adiectiuum.
Amorem ægrum ſolans teſtudine. Virgil. 4. Georg. 93.
Amores amari. Virgil. ecloga 3. 21. Amari nomen eſt.
Antiquus amor. Ouid. epiſto. 23. 10.
Amor apertus ut ſit, nudus eſt. Ouid. 1. Amorum,
Et nullas ueſtes, ut ſit apertus, habet.
Ardentes amores excitaret ſui, ſapientia, ſi uideretur. Cic. 2. de Finib. 85.
Aridus. Propertius lib. 2. Aridus argutū ſternuit omē amor.
Aduena amor multos torſit. Ouid. 1. de Arte amandi 36.
Auidus, id eſt, cupidus explendæ uoluntatis. Catullus.
Aureus amor. Ouid. 2. Amorum, eleg. 18. 8.
Amorem blandum incutiens. Lucret. 1. 4. Venerem intelligit. Claudian. in præfat. 2. lib. in Eutropium 13.
Cæcus amor. Claudian. in Eutrop. 2. 10. Virg. 3. Georg. 41.
Cæcus ſui amor. Horat. 1. Carm. od. 18. 3.
Amori caſto conſuluit deus. Ouid. epiſto. 1. 5.
Certus amor non eſt in hoſpitibus. Ouid. epiſto. 16. 39.
Claudeſtinus. Plaut. in Curgul. Malus clandeſtinus eſt amor.
Conceſſus. Ouid. ad Liuiam 61.
Conſuetus. Vide conſueſco.
Non cautus. Ouid. epiſto. 17. 39.
Defecto amori uires reddere. Ouid. 9. Metam. 31.
Diſſimulatus. Ouid. epiſt. 15. 48.
Dubius. Claudian. de nuptijs Honorij & Mariæ 6.
Dulcis. Martialis lib. 1. Et Virgil. 3. eclog. 21.
Amore dulci affatus. Virgil. Aeneid. 6. 89.
Non dubitatus, Ouid. ad Liuiam 17.
Durus. Virgil. Aeneid. 6. 89. Hîc quos durus amor crudeli tabe peredit.
Effrænus. Ouid. 6. Metam. 93.
Externus. Ouid. 16. epiſto. 20.
Facilis. Propert. lib. 1. eleg. 13. 2.
Fallax. Seneca in Hippol. 5. 9.
Feruidus. Horat. 1. Carm.
Ferus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 2. 2.
Feſtiuus. Claudianus Panegy. 7. 75.
Fictus. Ouid. 2. Triſtium 100.
Fidus. Ouid. 2. epiſtolarum 5.
Fœdo amore afflictantur. Lucret. 4. 233.
Fœmineus. Ouid. Amorum 3. eleg. 2. 8.
Fraternus amor in aliquē. Cic. ad Quin. fratr. li. 1. epiſto. 1. 15.
Fugitiuus. Ouid. de Remedio amoris 2. 50.
Furtiuus. Ouid. 6. Faſtorum 45. & Catul. epigram. 7. 2.
Geminatus. Ouid. 10. Metam. 66.

Gratus. Ouid. 3. Triſtium.
Graui amore perculſus. Horatius Epod. od. 11. 1.
Ignauus. Statius. 3. Sylu. 2. 20.
Immaturus. Vide immaturus.
Impotens. Catullus 33. 3.
Impij amoris flammas compeſce. Seneca in Hippol. 2. 17.
Inceſtus. Horat. 3. Carm. od. 6. 5.
Incredibilis amor in te meus cogit me, &c. Cic. Curioni, lib. 2. Epiſtolarum 1. 6.
Indigno amore perire. Virg. 10. eclog. 2.
Incuſtoditus. Sillius lib. 8. 23.
Infeſtus. Auſonius.
Inficiandus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 17. 6.
Ingenioſus. Ouid. epiſto. 19. 5.
Ingenuus. Horat. 1. Carm. od. 27. 4.
Iniquus. Propertius.
Inops. Lucret. 4. 230.
Inſanus. Virgil. eclog. 10. 9.
Iratus. Seneca in Hercul. Oeth. 4. 44.
Iucundus. Catullus.
Magno amore labefactus. Virgil. 4. Aeneid. 80.
Laſciui amoris præceptor. Ouid. 2. de Arte amandi 100.
Legitimus. Ouid. 13. epiſt. 6.
Lentus me torret. Horatius 3. Carminum, od. 19. 6.
Lenis. Ouid. 7. Metam. 17.
Libidinoſi amores. Cic. 4. Tuſcul. 117.
Longus. Vide Longus.
Luxurioſus. Ouid. Diuitijs, alitur luxurioſus amor.
Mali amoris ſolamen mors. Seneca in Hippol. 12. 7.
Manſuetus. Propertius lib. 1.
Nullis medicabilis herbis. Ouid. 1. Metam. 51.
Meretricius. Vide Conglutino & Mereo.
Merus. Catullus 13. 2.
Miſero amore periturus. Ouid. de Remedio amoris 5.
Moderatus. Ouid. 5. Metam. 17.
Mirus. Virgil. 7. Aeneid. 12.
Mollis. Ouid. epiſto. 21. 36.
Muliebris. Cic. 4. Tuſcul. 116.
Mutuus. Horat. Epod. 15. 2. Vide Mutuus.
Mutuis amoribus bene fidū pectus. Horat. 2. Carm. od. 12. 4.
Naturalis. Cic. 4. Tuſcul. 124.
Nouus. Cic. 4. Tuſcul. 121. Etiam nouo quodam amore ueterē amorem tanquam clauo clauum eijciendum putant.
Amoribus in occultis felix index. Ouid. 2. Faſtorum 15. de Delphino.
Patrius. Vide Patrius. Virg. 1. Aeneid. 130.
Perditus. Callutus 86. in Gellium 1.
Peregrinus. Ouid. epiſto. 9. 10.
Perfidus. Claudianus epigram. 25. 3.
Peſtifero amore uinctus. Seneca in Thebaide 1. 8.
Perpetuus. Vide Perpetuus.
Pinguis. Ouid. 2. Amorum, eleg. 19. 5.
Placidus. Tibullus lib. 2. Felix cui placidus leniter afflat amor.
Amori placito pugnare. Virgil. 4. Aeneid. 8. Id eſt, repugnare, uel cum amore placito pugnare. Seruius.
Pius. Valerius Argonaut. 4. 1.
Polluto amore duri dolores. Virgil. 5. Aeneid. 1.
Præreptus. Virgil. 4. Aeneid. 103. Carunculā intelligit in fronte pulli equini naſcentem, quam ſtatim nato adimit mater, alioqui fœtum oſura. Vide Seruium.
Primus. Ouid. 1. Metam. 45. Primus amor Phœbi Daphne, etc.
Properatus ferri. Stat. Achill. 2. 79. Ferri, genitiuus eſt. Sic Ouid. 5. Metamor. 80.
Proprius. Lucretius 4. 230. Atq; in amore mala hæc proprio, ſummeq; ſecundo Inueniuntur.

Pudendus. Ouid. Epiſtolarum 5. 9.
Sceleratus habendi. Ouid. 1. Metam. 13.
Simulatus. Ouid. 1. Amorum 8. 15.
Singularis amor tuus erga me. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. epiſto. 11. 1
Socij amoris deſertor. Ouid.
Solicitus. Ouid. 2. de Remedio amoris 33. Virg. eclog. 10. 2.
Sterilis. Ouid. 1. Metam. 99.
Strictus. Ouid. 7. Metam. 75.
Stultus & improbus. Horat. 1. Sermonum, ſaty. 3. 5.
Suauis. Lucretius.
Surreptitius. Plau. in Curgul. Inter nos amore utimur ſemper
Suſpectus. Ouid. epiſto. 22. 17. (ſurreptitio.
Tacitus. Statius 1. Sylu. 2. 39.
Tener. Ouid. 2. Amorum, eleg. 18. 1.
Tolerandus. Claudian. in Epigram. 41. 1.
Timidus. Ouid. 18. epiſto. 35.
Turpis meretricis. Horat. 1. Sermonum, ſaty. 4. 23.
Tutus. Ouid. 5. epiſto. 18.
Veri amoris non diſſimulator. Ouid. 5. Metam. 12.
Veſanus. Propertius, Errat qui finem ueſani quærit amoris.
Vetus amor. Vide Nouus amor. Ouid. 15. epiſto. 52.
Vilis. Claudian. in Ruff. 1. 57.
Viuus. Virgil. 1. Aeneid. 146.
Amor, pro rei ueneræ appetitu. Virgil. 3. Georg. Ibidem,
– pecudes, pictæq; uolucres,
In furias, ignemq; ruunt, amor omnibus idem.
Amor, pro Cupidine, quem poetæ amoris deum eſſe fingunt, ſæpè uſurpatur. Virg. 1. Aeneid. 134. Ergo his aligerum dictis affatur Amorem. Propertius 2. Quicunq; ille fuit puerum qui finxit Amorem.
Domitus. Ouid. Amorum 3. eleg. 10. 1.
Gemini amores. Ouid. 4. Faſtorum 1.
Inermis erret. Tibullus. 2. eleg. 6. 14.
Amor infamis deus. Tibullus 2. eleg. 4. 8.
Inſidioſus. Ouidius 1. de Remedio amoris, affuit incautis inſidioſus Amor.
Amor leuis. Ouidius Amorem alloquitur, Tu leuis es, multoq; tuis uentoſior alis.
Nudus Amor. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 3.
Pharetratus. Ouid. de Remedio amoris 1. 76.
Pulcher. Ouid. 3. de Ponto.
Purpureus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 1. 8.
Rebellis. Ouid. 1. de Remedio amoris.
Sagittifer. Stat. lib. 4. Sylu. 3. 27.
Sæuo Amore ſaucia Medea. Cic. pro Cœlio 13.
Sæuus. Ouid. in epiſt. 7. 38.
Et Virgil. 8. eclog. 10. & Claudian. 36. epigram. 1.
Teliger Amor. Seneca, Metuende matri teliger ſæue puer.
Vagus. Seneca.
Ventoſus. Ouid. Tu leuis es, multoq; tuis uentoſior alis.
Volucer. Claudian. de nuptijs Hon. 31.
Amor pinniger. Lucret. lib. 5.
Amores plurali numero ad uoluptatem pertinent, ut ait Seruius. Virgil. 1. Aeneid.
Clàm ferro incautum ſuperat, ſecurus amorum Germanæ.
Amores, pro Amico, uel Amica. Cic. 6. Philipp. 212. Sed redeo ad amores deliciasq; noſtras L. Antonium. Idem ad Atticum, lib. 16. epiſt. 333. ad finem. Piliæ ſalutem dices, & Atticæ, delicijs atq; amoribus meis.
Amor flagitij & leuitatis autor. Cic. 4. Tuſcul. 113.
Amor omnibus idem. Virgil. 3. Georg. 48.
Amor amicitiæ. Cic. 4. Tuſcul. 115.

Pallere amore argenti. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.16.
Amore auri cæcus. Virgil. 1. Aeneid. 71.
Amore edendi. Lucret. 4.175.
Amore famæ uenientis incendit animũ. Virgil. 6. Aeneid. 178.
Amore habendi ſeneſcit. Horat. 1. epiſt. 7.17.
Amor lactis. Virg. 3. Georg. 79. At cui lactis amor.
Amore laudum perculſus. Virgil. 5. Aeneid. 41.
Studium & ardor quidam amoris. Cic. lib. 1. de Orat. 66.
Amoris æſtus. Ouid. in fragmento. 8.
Amorum agmen. Statius 1. Sylu. 2.11.
Boni coniurator amoris. Catul. in Epithalamio Iuliæ 56.9.
Amoris calcaribus ictus. Lucret. lib. 5.
Amoris certamen peragere. Ouid. 3. de Ponto.
Amoris flammæ. Seneca in Hippol. 2.17.
Amoris fructu egens. Propert. lib. 4. eleg. 20.6.
Furor amoris. Cic. 4. Tuſcul. 122.
Amoris irritamen munus. Ouid. 9. Metam. 27.
Amoris pabula. Lucret. 4.214.
Amoris pignus. Virgil. 5. Aeneid. 107.
Amoris poculum. Horat. Epod. 5.8.
Vincla amoris arctiſsima cum aliquo. Cice. ad Atticum, lib. 8. epiſto. 113.2.
Amoris uulnere æterno deuictus. Lucret. 1.7.
Cõponere amores. Id eſt, uerſus de amore. Ouid. 2. Triſtiũ 72.
Deniq; compoſui teneros non ſolus amores,
Compoſito pœnas ſolus amore dedi.
Conciliare amorem alicui. Cic. 2. de Orato. 114.
Amor conciliatur auro. Propertius 3. eleg. 13.10. Et Ouid. 2. de Arte amandi 56.
Amorẽ cõciliari ſentimus. Cic. 2. de Orato. 113. Ibidẽ, Hæc res amorem magis conciliat, illa uirtutis defenſio charitatem.
Concinnat amorem conſuetudo. Lucret. 4.258.
Contexere amores. Catull. 59. in Argonaut. 67.
Dare amores. Ouid. de Remed. Amoris 2.33.
Amori ludum dare. Horat. 3. Carm. 12. od. 1.
Miſerum eſt neq; amori dare ludum.
Defigere amorẽ. Senec. in Hercul. Oeth. 4.58. – hoc, inquit, magæ dixere amore poſſe defigi malo. Vbi interpres, Defigi, id eſt, aut fortiter figi, aut reſolui à pectore in quo fuerat (fixus.
Deſertus amor. Catul. in Epithalamio Iuliæ.
In amore eſſe alicui. Cic. 6. Verr. 2. Vnde igitur potius incipiã, quàm ab ea ciuitate, quæ tibi una in amore atq; delicijs fuit? Idem pro Flacco 14. Summo autem in amore eſſe propter nomen ipſum imperij non potuerit?
Exit corde amor. Stat. 4. Sylu. 4.21.
Exorare amorem. Ouid. Amor. 3. eleg. 10.9.
– facies exorat amorem.
Facere amorẽ. Oui. 1. Metam. 93. cuius cõtrariũ, fugare amorẽ.
Eque ſagittifera prompſit duo tela pharetra,
Diuerſorum operum: fugat hoc, facit illud amorem.
Fallere amorem infandum. Virg. 4. Aeneid. 17.
– Aſcanium genitoris imagine capta Deſinet, infandũ ſi fallere poſſit amorem.
Fixus amor medullis. Seneca in Hercul. Oeth. 4.44.
Flagrans amor. Horat. 1. Carm. od. 25.3.
Amorũ turpiſsimorũ fœdera quotidie ferire. Ci. pro Cœlio 26
Ardebat amore fœmineo. Virgil. 11. Aeneid. 156.
Frænare amores. Seneca in Medea 11.4.
Habere amorẽ in uel ergà aliquẽ. Cic. pro Domo ſua ad Põtiſi. 80. Pro amore quẽ habetis in Rẽpublicã, et ſemper habuiſtis. Idẽ ad Dolabellã, lib. 9. epiſt. 14.13. Quis erat qui putaret ad eũ amorẽ quẽ erga te habebã, poſſe aliquid accede(res
Amor habendus eſt alter. Ouid. epiſt. 7.4.
Amoris in plagas ne iaciamur. Lucret. 4.231. Hoc eſt in retia.

Inſpirat amorem tacitum. Stat. 1. Syl. 2.39.
Inuitat amores forma. Ouid. 2. Amorum, eleg. 4.2.
Manet amor perennis cõiugis caſtæ. Seneca in Octauia 4.19.
Marcet amor ſegnis. Claudian. epigram. 22.46.
Miſcendus pudor amori. Ouid. epiſto. 4.2.
Modus nullus adeſt amori. Virg. 2. eclog. 14.
Me tamen urit amor, quis enim modus adſit amori?
Morem gerere amori. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2.3.
Perſpectum mihi quidem, ſed tamen dulcem, & optatum amorem tuum præ te ferres. Cic. Curioni, lib. 2. epiſto. 1.2.
Te amor infelix perdidit. Ouid. 4. Metam. 20.
Præſtare amorẽ uerũ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.5.
Fratribus amorem reddere. Seneca Thebaid. 2.17.
Reſpondere alicui in amore. Cic. ad Brutum, epiſto. 1.2. Nihil enim mihi minus hominis uidetur, quàm non reſpondere in amore ijs à quibus prouocere.
Reuincire mentem amore. Catullus in epithalamio Iuliæ.
Volitans amor. Tibullus lib. 1. Impiger Aenea uolitantis frater amoris. Id eſt, Cupidinis: quia uterq; fuit Veneris filius.
Amorabundus. Gellius lib. 11. cap. 9. Laberius mulierem amãtem uerbo inuſitatius ficto Amorabundam dixit.

Amoueo.] amoues, pen. corr. amoui, amotum, (ἀπολινέω, ἀποσοβέω, ἀίημι, ἀπαμυνω,) amouere. Eſt de loco mouere. Terent. Adelph. 4.2.15. Age, tamẽ ego hunc amouebo. Vbi donatus, Propriè amouetur ſaxum de loco. Cic. Att. lib. 1.7.7. Et nebulonẽ illũ, ſiquo pacto potes, ex iſtis locis amouere. In eodem ſignificatu legitur etiam Remoueo.
Amouere, & Admouere, contraria. Autor ad Heren. libro 3. 126. Siue nimis procul amoueris, ſiue uehementer propè admoueris.
Amouet ætas. Lucret. 1. 46. Præterea quæcunq; uetuſtate amouet ætas.
Animum ſtudio puerili. Plaut. Merc. 3.41.
Amouere aliquẽ ab officio aliquo. Cic. de Aruſp. reſpon. 40.
Aſſentationem. Cicero.
Crapulam. Plautus. Pſeud. 22.31. Inde huc exij, crapulam dum (amouerem.
Culpam à ſe. Liu. 4. ab Vrbe 176.
Amouit culpas. Horat. 4. Carm. od. 15.3.
Iurgia amouere. Cic. lib. 2. de Legib. 32.
Libidinem, odium, inuidiam, metum, cupiditateſq; omnes. Cic. pro Cluentio 128.
Amoto ludo quæramus ſeria. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.6.
Metum, Terent. Andr. 1.2.10.
Moleſtiam à foribus. Plaut. Amphit. 5.1.
Opinionem. Terent. And. 3.2.30.
Segnitiem à ſe. Plaut. Aſin. 6.6.
Senſum doloris amouere. Cic. de Prouincijs Conſul. 2.
Somnum ex pectore. Plaut. Pſeud. 4.11.
Suſpicionem ab aliquo. Plaut. Trin. 11.39.
Amouet actus impudicos à caſto corpore. Senec. Hippol. 5.23.
Virgas amouit ab omnium ciuium Romanorũ corpore lex Porcia. Cic. pro. C. Rabirio 7. Id eſt, Vetuit ne uirgis cæderentur ciues Romani per carnificem.
Amoto cuſtode. Propert. lib. 1. eleg. 11.3.
Amouere per dolum. Horat. 1. Carm. od. 10.2.
Amoueri in inſulam. Id eſt, Deportari uel relegari. Tacit. lib. 4. Paulò poſt, At P. Suillium amouendũ in inſulam cenſuit.
Amouere, pro Auferre, Interuertere. Vlpian. in leg. Rei pro ſocio, lib. 17. Pandect. Rei communis nomine cum ſocio, furti agi poteſt, ſi per fallaciam doloúe malo amouit, uel rem cõmunem celandi animo contrectet. Idem in leg. Si ergo. De iure dotium, lib. 23. Pandect. Agetur rerum amotarum, ſi amouentis animo maritus eas retineat: aut ad exhibendum, ſi non amouere eas cõniſus ſit. Idem in leg. Tutor. De furtis, lib. 47

lib. 47. Pandect. Tutor ſiquid furandi animo amouerit, furtum facit. Adminiſtrationem enim rerum pupillariũ habet: intercipiendi autem poteſtas ei non datur.
Amotio, Verbale. ut Amotio doloris. Cic. 2. de Finib. 14. Augendæ uoluptatis finis eſt doloris omnis amotio, & lib. 1.58.
Ampelos, (ἄμπελος,) nomen pueri, qui quum à Baccho amaretur, ab eodem poſt mortem inter ſydera relatus eſt. Fabulã habet Ouid. 3. Faſtorum 82. & 83.
Ampelos agria (ἄμπελος ἀγρία) uitis ſylueſtris, uua Taminia. Plin. lib. 23. cap. 1. uulgò Lambruſca.
Ampelos agria uocatur herba folijs duris, cineracei coloris, etc.
Ampeloleuce, ampeloleuces, (ἀμπελολεύκη,) Plin. li. 23. ca. 1.
Ab herbarijs uitis alba dicitur, et colubrina, et zucca ſaluatica.
Ampelos melæna, (ἄμπελος μέλαινα,) uulgò Tomaro, Latine uitis nigra, hanc Matthiolus Senenſis putat eſſe uuam Taminiam, quamuis Plin. contrarium ſentiat, qui eam proprie Bryoniam uocari ſcribit, lib. 23. cap. 1.

Amphi.] (ἀμφὶ,) Latinè Circum ſignificat.
Amphiaraus, (ἀμφιάραος,) Oeclei filius, uelut alij Lyncei & Hypermeneſtræ, Argiuus uates & augur. Cic. lib. 1. de Diuinat. 147. Amphiaraum ſic honorauit fama Græciæ, Deus ut haberetur, atq; ut ab eius ſolo, in quo eſt humatus, oracula peterentur. Idẽ 3. de Nat. deor. 66. Hiſtoriam Amphiarai latiſsimè deſcribit Diodorus Siculus lib. 5. cap. 5. Pauſanias quoq; in Attica, & Stat. lib. 7. Thebaid.
Vide Alcmaeon.
Amphiaraus ſublimis. Stat. 6. Thebaid. 66.
Amphiaraus doctus futuri. Stat. 1. Thebaid. 8.
Amphiaraides. Ouid. 2. Faſtorum 9.

Amphibium.] (ἀμφίβιον,) in terra, & in aqua uiuẽs. Varro. 4. de Lingua Latina, Græci ea quæ in aqua & in terra poſſunt uiuere, uocant amphibia. Colum. lib. 8. cap. 12. Venio nunc ad eas aues, quas Græci ἀμφίβιας uocant, quia nõ tantum terreſtria, ſed aquatilia quoq; deſiderant pabula: nec magis humo, quàm ſtagno conſueuerunt: eiuſq; generis anſer præcipuè, ruſticis gratus eſt. Amphibia Cic. uocat ancipites beſtias. Vide Anceps.

Amphibolia, Amphibologia, ſiue Amphibolõ.] (ἀμφιβολία, ἀμφιβολογία, ἀμφίβολον,) Dubium ſiue ambiguũ dictum. Cic. 2. de Diuinat. 147. Illa amphibolia, quæ Crœſum decepit, uel Chryſippum potuiſſet fallere. Ibidem, Hanc amphiboliam uerſus intelligere potuiſſet. Autor ad Herennium, lib. 2.49. Quintil. lib. 7. cap. 10. ubi dicit Amphiboliæ ſpecies eſſe innumerabiles, Figura eſt Grammaticis, quæ fit uitio compoſitionis, quum in ambiguo poſita eſt ſententia. Et modò fit per accuſatiuũ, ut Aio te Aeacida Romanos uincere poſſe. Terent. And. Ego me amare hanc fateor. Vbi Donatus. ἀμφιβολία eſt.
Modò per uerbum commune: ut quum dicimus, Cato iniuſtè criminatur. incertum eſt enim an ipſe ab alio criminetur, an ipſe alium.
Modò per participiũ. ut. Vidi ſtatuã aureã haſtam tenentem.
Modò per homonyma: ut ſiquis dicat aciem, nec exprimat oculi, uel gladij, uel exercitus.
Poteſt etiam fieri alijs modis. Virgil. 4. Aeneid. Quæ quibus anteferã? Vbi Seruius, Amphibologia eſt, Quid prius, quid poſterius dicam? Idem 1. Aeneid. Aurea ſubnectens exertæ cingula mammæ. Vbi Seruius, Amphibolon eſt hoc loco, utrũ ipſa aurea, an aurea cingula, Sciendum tamẽ plerunq; amphiboliam metri ratione diſſolui: ut, Aurea cõpoſuit ſpõda Dido, Aurea enim ſi ad ſpondã referas, nõ ſtat uerſus. Idẽ 4. Aeneid. Terra parens ira irritata deorum, Vbi Seruius, Amphibolon eſt utrum ſua ira, propter extinctos gigantes: an ira deorum irritata, quæ extinxerat gigantes. Quintil. lib. 7. Alij in ſcripto & uoluntate amphibologiam eſſe.

Amphibrachus.] pen. corr. (ἀμφιβραχύς,) Pes eſt ex Prima & ultima breuibus, media producta. Sic dictus, quòd in utraq; parte breuem habeat. βραχὺς enim breuis dicitur, ut Cupido. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Amphictyones, (ἀμφικτύονες,) (inquit Suidas) conſeſſus quidam fuit Græcus, apud Thermopylas conuenire ſolitus, ab Amphictyone Deucalionis filio ſic dictus, qui & ipſe quum populos regeret, ad conuentus conuocaſſe dicitur. Plura apud Budæum in Annot. prioribus. Vide Strab. lib. 9. Item Eraſmi Chil. Cic. 2. de Inuent. 170. Accuſantur apud Amphictyonas, id eſt, apud commune Græciæ concilium.
Amphimalla.] & Amphitapa idem ſignificant. Plin. lib. 8. cap. 48. Vide Amphitapa.
Amphimacrus.] ſiue Amphimacer, pen. corr. (ἀμφίμακρος,) Pes ex tribus ſyllabis conſtans, prima & ultima longis, media correpta. ut Pallidi. Sic dictus, quòd utraq; parte longã habeat ſyllabã. μακρὸς enim longus. Et eſt contrarius Amphibracho. Quint. lib. 9. cap. ult. Eius nomen frequẽtius eſt Creticus, ut idem teſtatur.
Amphion, pen. prod. (ἀμφίων,) Iouis, & Antiopes, uel ſecundum aliquos Mercurij filius, à quo ſuſcepta lyra, adeò dulciter canebat, ut ſaxa ad ſtruendos muros Thebanos traxiſſe dicatur. Horat. in Arte 80. Quod ideò fictum, quia eloquij ſuauitate homines rudes & incultis moribus, ad obſequij ciuilis pellexit diſciplinam. Ferunt hunc inueniſſe Muſicã. De Amphiõe li. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis.
Amphiona, accuſatiuus Græcus. Stat. lib. 8. Thebaid. 47.
Amphionis arces. Ouid. 15. Metam. 86. Thebas intelligit.
Amphion & Zethus gemini fratres. Horat. 1. Epiſt. 19.
Amphion acer. Stat. Thebaid. 10.77.
Amphion docilis. Horat. 3. Carm. od. 11.1. ad Mercurium.
Amphion Dirceus. Virg. eclog. 2.5.
Amphion cum ſtirpe extinctus. Ouid. 6. Metam. 11.
Amphion ferus. Stat. Thebaid. 10.89.
Amphion mollis lacrymis. Propert. 3. eleg. 15.6.
Et durum Zethum, & lacrymis Amphiona mollem.
Amphionius, adiectiuũ, (ἀμφιόνιος,) ut, Amphionia lyra. Propertius lib. 1. eleg. 9.3.
Amphippi.] apud Aelianum, Deſultores apud Plinium. L. Deſultor.
Amphisbaena.] (ἀμφίσβαινα.) uel amphiſibæna, næ, Genus ſerpentis. Plin. lib. 20. cap. 20.3. & lib. 8. cap. 23. Solinus cap. 40.
Amphiſibæna grauis. Lucan. 9.144. Et grauis in geminũ ſurgens caput amphiſibæna.
Amphitapa.] amphitapæ, pen. corr. (ἀμφίταπος, ἀμφίμαλλος,) Amphitapæ ueſtes dicuntur utrinq; habentes uillos. Lucil. Saty. lib. 1. Pſilæ atq; amphitapæ uillis ingentibus molles. Idem lib. 6. Pluma, atq; amphitapæ, & ſiquid aliud deliciarum. Varro Manio, Alterum bene acceptum dormire ſuper amphitapa bene molli. Ex Nonio. Dicitur & ἀμφίταπον. Idem autẽ ſignificant Amphimallum, & Amphitapũ, ſiue amphitapa. Vtitur hac uoce Vlpianus in L. Veſtis. De auro & argent. leg. lib. 34. Pandect.
Amphithalamus.] pen. corr. Cubiculi genus. Vitruuius li. 6. cap. 9. Vide Thalamus.
Amphithetum.] pen. corr. (ἀμφίθετον,) erat poculi genus ita factum, ut quauis ex parte poſitum ſtaret, nullumq; certum haberet fundũ. Heſychius dicit Amphithetũ eſſe poculum, quod ob magnitudinẽ tollitur ac reponitur. Id nautæ Holandi uocãt Buſam. Hinc figura prouerbialis, Ex amphitheto bibiſti, in eũ qui meracius, ac largius potarit. Eraſm. Amphitheti meminit & Cœlius lib. 14. cap. 60.

Amphitheatrum.] amphitheatri, penul. prod. (ἀμφιθέατρον,) Locus erat ſpectaculorum gratia, forma rotunda, & ueluti ex duobus conſtans theatris: unde amphitheatri nomen impoſitum. Theatrum hemicycli ſpecie cõſtructũ erat. ἀπὸ τοῦ θεῶμαι, quod eſt Video, appellatũ. Latinè dici Spectaculum poteſt. Cõſuetudo eius à Græcis ſumpta eſt. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus ſacra diuerſis numinibus per agros celebrarent, Athenienſes hoc in urbanum ſpectaculũ tranſtulerunt, theatrũ Græco uocabulo appellãtes, quòd eò cõueniens turba, è longinquo ſine aliquo impedimento ſpectaret. Hanc morem poſtea Romani, ut pleraq; alia, in urbẽ tranſtulerunt. Hæc Sipontinus. Martialis lib. 1.
Omnis Cæſareo cedat labor amphitheatro.

Amphitheatrum conſpicuum. Martial. lib. 1.

Amphitheatralis, penul. prod. (ἀμφιθεατρικός,) adiectiuum, Quod ad amphitheatrum pertinet: ut, Amphitheatrales ludi, qui in amphitheatro fiebant. Sic Amphitheatrale ſpectaculum. Plin. lib. 11. cap. 24. 5.

Amphitheatralis pompa. Claud. Paneg. 8. 58.

Amphitrite, Amphitrites, pen. prod. (ἀμφιτρίτη), Oceani, & Doridos filia, quæ fingitur à poetis eſſe uxor Neptuni, & ſignificat mare, à τρεῖν terrere. Mare enim circum ſe nauiganteis pereundi terrore inſequitur. Heſiodus in Theogonia. Ouid. 1. Metam. 3. – nec brachia longo Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Amphitrite diues aquis. Ouid. 5. Faſt.

Amphitrite Nereia. Claud. in rapt. Proſerp. 1. 21.

Amphitritem rudem prima imbuit curſu, Pallas ſcilicet. Catullus in Argonaut. epigram. 3. 59.

Amphitryo, (ἀμφιτρύων,) Alcmenæ Herculis matris cõiunx. à τρύζω gemo, uel τρύχω uexo: quoniam hæc incurrit. Plautus tamen Amphitruo ſcribit, quia uetuſtiſſimi Romani peregrinas literas non admittebant, ut Phruges, pro Phryges. Vnde & patronymicum Amphitryonides à poetis dicitur.

Amphitryoniadæ. Ouid. 15. Metam. 10.

Amphitryoniades falſiparens. Catul. epigram. 63. & ad Mallium 23.

Amphora.] pen. corr. (ἀμφορεύς) Genus uaſis uinarij. Budæus lib. 5. de Aſſe, ſic ait, Hac ratione uſus, comperiſſe me arbitror (nec temerè ut ſpero) amphoram eſſe octauam partem eius uaſis quod modium uini dicimus. Modium uini Pariſinum tricenoſſenos ſextarios noſtros capit. Sextarius autem octonas eas, quas pintas dicimus. In aridis aũt pro amphora quadrantẽ ſextarij habemus, id eſt, ternos boſſellos. pro quibus uas trimodiũ habemus, dimidiatum medimnum. Hactenus Budæus. Cic. pro Fonteio 8. Itaq; Titurium Toloſæ quaternos denarios in ſingulas uini amphoras portorij nomine exegiſſe. Liu. 1. bel. Pun. 249. Nauem quæ plus quàm trecentarum amphorarum eſſet.

Amphora mellis. Cicero 4. Verr. 132. Amphora nardini, apud Plautum.

Amphoram ceſſantem. Horat. 3. Carm. od. 28. 2.

Amphora leſtrygonia. Horat. 3. Carm. od. 16. 7.

Amphora Mamertina. Martial. in Xenijs.

Precioſa amphora. Martialis, Amphora non meruit tam precioſa mori.

Prompta amphora. Horat. 1. Carm. od. 36. 3.

Amphoris puris condit mella. Horat. Epod. 2. 3.

Amphoralis, pen. prod. adiectiuum, (ἀμφορεαῖος,) ut Amphorale uas, hoc eſt unius amphoræ capax. Plin. lib. 37. ca. 2. 13. Idẽ Xenocrates Autor eſt, uas amphorale uiſum, & aliqui ex India chryſtallum ſextariorum quatuor.

Amphryſus, pen. prod. (ἄμφρυσος) Fluuius Teſſaliæ, iuxta quẽ Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucan. lib. 6. 74.

Ab Amphryſo paſtor. Virg. 3. Geor. 1. Apollinem inuocat, quẽ apud Amphryſum Teſſaliæ fluuium diuinitate ſpoliatus ob occiſos Cyclopas, Admeto regi armenta pauiſſe dicitur. Vnde & Nomius uocatus fuit.

Amphryſus lenis. Ouid. 1. Metam. 58.

Amphryſi gramina. Ouid. 7. Metam. 46.

Amphryſiacus, adiectiuum, (ἀμφρυσιακός,) ut Amphryſiacũ gramen. Stat. Sylu. 1. 4. 21.

Amphryſius, adiectiuũ, (ἀμφρύσιος) ut Amphryſia ſaxa. Ouid. 15. Metam. 141.

Amphryſia uates. Id eſt, Apollinea. Virg. 6. Aeneid. 80. de Sybil. Amphryſia.

Amplector.] amplecteris, amplexus ſum, (ἀμφιβάλλω, προσπτύσσομαι, περιλαμβάνω, περιπλέκω,) amplecti. Ex Plecto compoſitum teſte Priſciano: & eſt uerbum notæ ſignificationis. Plautus Rud. 7. 11. Amplectimur tibi genua egentes opum. Ouid. 11. Metam. 146. Dilectos artus amplexa recentibus alis.

Amplexus circum. Virg. eclog. 3. 9.
Et molli circum eſt anſas amplexus acantho.

Amplecti pro Tenere. Virg. 3. Aeneid. Scæ æq; amplector limina portæ. Vbi Seruius, Amplector pro Teneo: ut, Amplexæq; tenent poſtes, atq; oſcula figunt.

Amplecti artem aliquam. Cic. 1. de Orat. 54.

Amplecti ius ciuile. Cic. lib. 1. de Orat. 120. Nec quòd ius ciuile Craſſe tam uehementer es amplexus. Hoc eſt, Quòd tãto ſtudio animum ad eam rem appuliſti.

Amplecti pro Complecti, ſiue comprehendere. Virg. 2. Georg. 9. Non ego cuncta meis amplecti uerſibus opto. Vbi Seruius, id eſt, Non ſum uniuerſa dicturus. Cic. pro Roſcio Comœdo 21. Quod ego pluribus uerbis amplecterer, ſi non &c.

Amplecti aliquid, pro cognoſcere & intelligere. Cic. 4. Verr. 21. Verùm ut totum genus amplectamini iudiciorum, prius iura Siculorum, deinde iſtius inſtituta cognoſcite. Hoc & complecti & animo complecti dicitur: id eſt, animo cõprehendere, ſeu percipere.

Amplecti cogitationem aliquam toto pectore. Cicero Atti. libro 12. 251. 3.

Amplectitur cognitionem mens noſtra. Cic. 4. Acad. 60.

Amplecti conſilio. Cicero pro Fonteio 13. Quæ iudex nõ amplectatur omnia conſilio. Id eſt, comprehendat, uel non percipiat.

Amplecti aliquem, pro Vehementer amare. Salluſt. Igitur Imperator oẽs ferè res aſperas per Iugurthã agere, in amicis habere, magis magiſq; eũ in dies amplecti. Pro eodẽ & Cõplecti, et Cõplecti amore dicimus. Cic. ad Cæcinnã, lib. 6. Epiſt. 6. ad finẽ, Me amiciſſimè quotidie magis Cæſar amplectitur.

Amplectitur ſe. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 11.

Diligere, Amplecti, Amare aliquã. Cic. ad Att. lib. 1. Epiſt. 8. 7.

Amplecti amore. Cic. Attic. lib. 7. 121. 3.

Tanto amore ſuas poſſeſſiones amplexi tenebant, ut ab his mẽbra diuelli citius ac diſtrahi poſſe diceres. Ci. pro Sylla 44.

Amplecti plebem. Cic. pro Milone 53. Qua nimis amplecti plebem putabatur. Id eſt, Fouere, ad demerendum uidelicet eius fauorem.

Amplecti uirtutem alicuius. Cic. 10. Philipp. 282.

Nobilitatem, dignitateſq; hominũ amplecti. Cic. ad Marcellũ, lib. 4. Epiſt. 8. ad finem.

Amplecti, Recipere. Cic. 2. Tuſcul. 53. Quod honeſtum, quod rectum, quod decorum appellamus, quod idem interdum uirtutis nomine amplectimur. Idem ad Ruſum, libro 5. Epiſt. 19. 6.

Amplecti alicuius amplitudinem officijs. Cicero ad Craſſum, lib. 5. Epiſt. 8. 7.

Amplecti

Amplecti memoriam, fidem, religionem. Cic. pro Roſcio Comœdo 4. pro Continent.

Amplexa iugerum ſoli quercus. Plin. lib. 16. cap. 31. 4.

Amplecto uetuſtè, pro Amplector. Plaut. Extemplo amplectitote crura fuſtibus.

Amplexor, amplexaris (περιπλέκομαι) amplexari, frequentatiuũ ab amplector, ferè pro primitiuo ponitur. Cic. 2. Academ. 48. Quas mirificè Plato amplexatus erat. De Ideis loquitur.

Amplexari aliquem, & in manibus habere ac fouere. Cic. Lentulo lib. 19. 32.

Amplexari ac tueri iudicium alicuius. Brutus Cic. in Epiſt. ad Brutum 11. 4.

Authoritatem Cenſoris. Cic. pro Cluentio 98.

Ocium. Cic. pro Seſtio 85.

Virtutem. Cic. 2. de Finib. 71.

Voluptatem. Cic. 3. de Orato. Nec uoluptatem tuentur, quam amplexari poſſunt.

Amplexo, uetuſtè pro amplexor. Accius Alcmæone, Poſtremo amplexa, fructum quem dij dant, cape. Ex Nonio.

Amplexus, huius amplexus (περιπλοκή) Verbale. Plin. li. 10 cap. 72. 1. Dracones amputata oui parte ceu ferro, reliquã quæ amplexu tenetur, ſorbent. Idem lib. 2. cap. 65. 7. Mutuo amplexu iungerentur. Cic. 1. de Diuin. 134. Puerũ dormientem circumplicatum ſerpentis amplexu.

Amplexus accipere. Ouid. Epiſt. 13. 31.

Ab amplexu charo arcet cuſtodia. Ouid. 9. Metam. 151.

Dare amplexus. Virg. 1. Aeneid. 139. Et ultimũ, uel ſupremum amplexum dare. Senec. in Med. 7. 25. Val. 8. Argon. 3.

Diſſipare amplexus. Stat. 3. Syl. 2. 12.
Diſſipat amplexus, atq; oſcula fida reuellit.

Excutere amplexus. Ouid. 9. Metam. 11.

Amplexibus auidis hærere. Ouid. 7. Metam. 29.

Ire in amplexus. Ouid. 11. Metam. 46.

Occupat amplexibus longis. Ouid. 3. Metamorph. 10. de Serpente loquitur.

Occupare amplexu. Ouid. 3. Faſt. 102.

Petere amplexum. Ouid. 6. Metam. 121. & Virg. 8. Aen. 121

Perfrui amplexu. Ouid. Epiſt. 15. 43.

Ruit in amplexus. Seneca Hippo. 5. 24.

Satiari amplexu petito. Stat. Syl. 1. 2. 8.

Soluere amplexus. Val. 1. Argonaut. 71.

Subtrahere amplexu ſe. Virgil. 6. Aeneid. 140.

Amplexu dulci tenere. Lucret. 5. 159.

Ad amplexus dulces parentum tendite. Val. 1. Argon. 48.

Auidi amplexus. Ouid. 7. Metamorph.
– auidiſq; amplexibus hærent.

Denſis amplexibus. Valer. 4. Argonaut. 65.

Mollis amplexus. Virgil. 8. Aeneid.
Cunctantem amplexu molli fouet.

Pudici amplexus. Claud. de rapt. Proſerp. 3. 56.

Rapidi amplexus. Sil. 17.
– rapidis amplexibus arma uiroſq; Corripit.

Turpis amplexus. Claud. epigram. 22. 26.

Amplificare] Vide Amplus.

Amplus] (μεγαλεῖος, εὐρύς) adiectiuum, authore Victorino, dicitur quod latè patet, & per multa diffunditur: ut Ampla domus. Cæſar 4. bel. Gal. 472. Quorum fuit ciuitas ampla atq; florens. Sic Cic. 1. Offic. 194.

Aedes amplæ. Claud. 4. Paneg. 1.

Amicitia ampla, id eſt, magnifica & honorifica. Ci. ad Appium Pulchrum lib. 3. Epiſt. 10. 12.

Atria ampla. Virgil. 1. Aeneid. 146.

Porticibus amplis. Virgil. 3. Aeneid. 71.

Magnitudo ampla. Plin. lib. 12. cap. 26. 1.

Locus amplus, opponitur Anguſtus. Author ad Herenn. 126.

Theatrum magnitudine ampliſſimum. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. Epiſt. 1. 62.

Ampliſſimum magnitudine auellanæ nucis ſaccharum. Id eſt, quo maius non inuenitur. Plin. lib. 12. cap. 8. 1.

Ampla atq; potens ciuitas. Cic. 2. de Inuent. 246.

Decora ampla. Stat. Thebaid. 6. 79.

Diuitiæ amplæ. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 21.

Familia ampla & honeſta. Cic. pro Muræna 13.

Funus amplum, id eſt, magnificum. Seruius ad Ciceronem, lib. 4. 12. 8.

Gloria amplus. Cic. ad Att. lib. 8. epiſt. 155. 2. Huic moderatori Reipub. beata ciuiũ uita propoſita eſt, ut opib. firma, copijs locuples, gloria ampla, uirtute honeſta ſit.

Ampli homines. Cic. 3. Philip. 138. Conuenerunt corrogati & quidam ampli homines, ſed immemores dignitatis ſuæ.

Amplus & grandis orator. Cic. in Orat. 16.

Honores ampli. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 3.

Munus amplum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 5.

Munus ædilitatis amplius aut gratius. Cic. 3. Verr. 9.

Occaſio ampla, pro Maxima. Cic. 3. Verr. 43.

Pignora ampla. Ouid. epiſt. 23. 11.

Pœna ampla. Propert. 3. eleg. 6. 7.

Parum amplis præmijs afficere aliquem. Cic. pro Milone 43.

Satis amplus oratione Pompeius. Cic. in Bruto 129.

Res pecuaria ampla. Cic. pro Quintio 7.

Admodũ amplũ & excelſum ſignũ cum ſtola. Cic. 6. Ver. 66.

Spolia ampla. Virgil. 4. Aeneid. 19.

Spes ampla. Propert. 3. eleg. 22. 9.

Status amplus. Cic. Att. lib. 3. 50. 2.

Amplior comparatiuũ, quod latius patet, atq; diffuſius.

Ampliorem eſſe per aliquem, id eſt, ſtudio & induſtria eius honoratiorem. Cic. in Lælio 61.

Ampliorem honorem alteri tribuebat Pompeius, quàm ipſe erat conſequutus. Cic. de Prouinc. Conſul. 21.

Amplior patrio decore. Sil. 3. 15.

Ampliores iræ, Terent. Hecy. 3. 1. 9. Id eſt, maiores.

Amplior morbus. Terent. Hecy. 3. 1. 50. Si fortè morbus amplior factus ſit, pro auctus ſit.

Præmijs amplioribus ad perdiſcendum commoueri. Cic. libro 1. de Orat. 7.

Amplior uictima. Seneca in Herc. furente 11. 6.

Ampliſſimus, penult. corr. ſuperlatiuum, quod latiſſimè patet, ut Ampliſſima inſula. Plin. lib. 6. cap. 20. 1.

Arbor ampliſſima, id eſt, latiſſimè patẽs, et maximè diffuſa. Pli.

Fortunas ampliſſimas amittere. Ci. 7. Ver. 15. & 1. Tuſc. 136

Ciuitas ampliſſima. Cic. 7. Verr. 95.

Pecuniam ampliſſimam poſſidere. Cic. pro Roſc. Amer. 52.

Is mihi uidetur ampliſſimus, qui ſua uirtute in altiorem locum peruenit, non qui aſcendit per alterius incommodum & calamitatem. Cic. pro Roſc. Amer. 50.

Ampliſſimi ciues. Cic. ad Att. lib. 7. Epiſt. 132. 6.

Collegium Decemuirale ampliſſimum. Cic. 6. Verr. 95.

Ampliſſima curia. Cic. 6. Verr. 106.

Dona ampliſſima Imperatorum, hoc eſt, maxima & honorificentiſſima. Plin. lib. 18. cap. 3. 1.

Familia ampliſſima, uel Ampliſſimo loco natus: pro nobiliſſima familia, aut nobiliſſimo loco. Cicero 7. Verr. & in Parad. 45.

Gymnaſium ampliſſimum. Cic. 6. Verr. 106.

Locus ad agendum ampliſſimus, ad dicendum ornatiſſimus. Cicero pro lege Manilia 1.

Ampliſſimo loco natus. Cic. 7. Verr. 95.

 Ampliſ-

Ampliſſimus ordo, uocabatur ordo Senatorius: nempe omniū maximus, & nobiliſſimus. Cice. pro Domo ſua ad Pontif. Quid quum Senatum pro me non modò propugnare ampliſſimum ordinem, ſed etiam plorare, & ſupplicare mutata ueſte prohiberent, ne tum quidem uis erat?

Res geſtæ ampliſſimæ. Cic. ad Att. lib. 8. Epiſt. 153.

Ampliſſima ſedes. Claudian. Paneg. 8. 5.

Teſtimonium ampliſſimum: id eſt, grauiſſimum & magni ponderis. Plin. lib. 7. cap. 30. 6.

Vir ampliſſimus & ornatiſſimus. Cic. pro Roſcio Amer. 67. Idem 2. de Finib. 89.

Homo uirtute cognita, & ſpectata fide ampliſſimus. Cice. pro Cæcinna 75.

Magnum & amplum. Cæcinna Ciceroni lib. 6. Epiſt. 7. 17. Idem de Inuēt. lib. 1. 9. Magna & ampla pars. Idem ad Lent. lib. 1. Epiſt. 3. 1. Magna negotia & ampla, & expedita.

Chara & ampla. Cic. de lege Agraria 25.

Amplè, amplius, ampliſſimè (μεγαλείως) aduerbium. Cic. 2. de Fin. 121. Si ne hæc quidem ſatis amplè, ſatis honeſtè dici putas. Idem in Orat. 57. Nihil enim amplè Cotta, nihil leniter Sulpitius.

Elatè & amplè loqui non eſt auſus, quum humiliter demiſſeq; ſentiret. Cic. 5. Tuſcul. 36.

Exornat amplè magnificeq; triclinium. Cic. 6. Verr. 54.

Amplius (πλέον) aduerbium in ea ſignificatione, qua ipſum uulgò uſurpamus. Virgil. 3. Aeneid. 29.

– nec iam amplius ullæ Apparent terræ.

Plin. libr. 12. cap 14. 3. Feruntq; tria millia non amplius eſſe familiarum. Cicero 4. Academ. 104. At amplius non deſideramus.

Amplius morando: id eſt, diutius. Salluſt. in Iugur. Ne amplius morando Scaurū, quem plurimū metuebat, incenderet.

Hoc amplius, pro etiam, uel ultra, ſeu Præterea. Cic. ad Brut. Epiſt. 5. 1. Cui quum eſſem aſſenſus, decreui hoc amplius, ut tu, &c. Idem pro Cæcinna 19. Etiam hoc amplius. Sic de Finib. lib. 2. 19. Idem ad Pætum lib. 9. Epiſt. 25. 1. Obtemperare cogito præceptis tuis: hoc amplius, nauicularum habere aliquid in ora maritima. Sic 4. Verr. 85.

Amplius aridus calor. Lucret. 4. 176.

Nihil amplius. Cic. 7. Ver. 100. Seſe ipſum abs te repetit, nihil amplius. Idem pro Plancio 14. Nihil dico amplius.

Nihil amplius quàm. Cice. 2. de Natura deor. 48. Quibus natura nihil tribuit amplius, quàm ut ea alendo atque augendo tueretur.

Quid uis amplius? quid inſequeris? Cic. pro Roſc. Amer. 65. Idem pro Milone 27. Quid uultis amplius?

Quidnam amplius deſideratis Iudices? Cic. de Inuen. lib. 1. 112

At ego amplius dico, Hs quadringenties accepiſſe te arguo. Cicero 4. Verr. 16.

Amplius deliberare. Terent. in Phorm. 190. Ego amplius deliberandum cenſeo. Verba ſunt ſententiam dicentis.

Amplius pro plus, eleganter uſurpatur: & eandem uim conſtructionemq; habet: nominatiuo enim adiungitur. Cæſar, Amplius octingentæ. Cic. pro Roſc. Comœdo: quatuor, amplius, ſunt ſex menſes. Ibidem, Amplius triennium eſt. Subauditur, quàm, ut ſit, Amplius quàm octingentæ, & amplius quàm ſex.

Viginti amplius authores Græci ueteres prodidere. Plin. lib. 2. cap. 45. 3.

Genitiuo. Plautus Ciſtel. 11. 4. Gaudeo tibi mea opera liberorum eſſe amplius: pro plures liberos.

Accuſatiuo. Virg. 1. Aeneid. – noctem non amplius unam Falle dolo. Cic. 7. Verr. 121. Qui quum amplius centum ciues haberet ex conuentu Syracuſarum. Cic. ad Att. libro 8. 161. 2. Cæſar: Amplius horas quatuor fortiſſimè pugnauerunt. Cæperunt amplius tria milia hominū, in ſingulis ſubaudis quàm: pro plus quàm. Cic. 4. Ver. 55.

Ablatiuo. Cic. pro Flacco 54. Laodiceæ uiginti pondo, paulò amplius. Liuius, Pugnatum amplius duabus horis eſt. Pro Roſcio Comœd. 5. Si amplius Hs nummo petiſti, quàm tibi debitum eſt, cauſam perdidiſti.

Aliquanto amplius amplexus ſum animo. Cic. 4. Verr. 1.

Amplius opinione morabatur: hoc eſt, diutius, quàm putabatur. Salluſt. in Iugurth.

Amplius pronunciare reum. Idem quod Ampliare reum. Cic. 3. Verr. 17. Verùm, ut opinor, Glaucia primus tulit ut cōperendinaretur reus: antea, uel iudicari primò poterat, uel amplius pronunciari. Idem paulò pòſt: Vt etiam ſi lex ampliandi faciat poteſtatem, tamen iſti turpè ſibi exiſtiment non primò iudicare. Budæus.

Ampliſſimè, pen. corr. Aduerbium (ἐυξύτατα) ut Ampliſſimè gerere honores. Hoc eſt, cum ſumma amplitudine ac dignitate. Cic. 4. Verr. 77.

Ampliſſimè dati militibus agri. Cic. 5. Philipp. ad finem.

Sublatè ampleq; dicens orator. Cic. in Bruto 105.

Ampliſſimè decernere de alicuius ſalute & dignitate. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. 58.

Ampliſſimè ac magnificentiſſimè omnes honores geſſit Sthenius. Cic. 4. Verr. 77.

Ampliſſimè ac honeſtiſſimè ex Prætura triumphare. Cic. pro Muræna 13.

Ampliter, pen. corr. aduerbium (ἐυρέως) pro Amplè.

Ampliter acceptus: id eſt, cū magno apparatu & copia. Plaut. Merc. 3. 98.

Ampliter apponere in cœna, Copioſè & abundanter. Plaut. Mil. 10. 162.

Ampliter ſumptum facere, pro Maximum ſumptum facere. Plaut. Sticho 14. 10.

Ampliter fient ſaturi, pro Abundanter. Plaut. Pſeud. 2. 11.

Ampliter mētiri: quod Cic. dixit Admodū mentiri. Plaut. Merc. (19. 12.

Ampliter teſtis. Plaut. Amphitr. 15. 58.

Ampliter occupatus, Pro Occupatiſſimus, uel maximè occupatus. Plaut. Ciſtel. 7. 55.

Amplitudo, penult. producta (μεγαλειότης, τό μεγαλεῖον) denominatiuum.

Amplitudine ſtadiorū ſexaginta. Plin. lib. 6. cap 26. 5.

Amplitudo corporis, id eſt, craſſitudo ac latitudo, ad proportionem proceritatis. Plin. Epiſt. 102. e.

Amplitudo corporis, pro Altitudine. Plin. auunculus lib. 7. ca. 16. 6. Oreſtis corpus oraculi iuſſu, refoſſum ſeptem cubitorum fuiſſe, monumentis creditur. Et paulò pòſt, Næuij Pollionis amplitudinem annales non tradunt.

Amplitudo urbis, latè patens magnitudo. Plin. lib. 6. ca. 16. 2.

In amplitudinem adoleſcere. Plin. lib. 12. ca. 1. 5. Platanos non potuiſſe in amplitudinem adoleſcere, apud authores inueniuntur. Pro Dilatari, extendi, Creſcere in altitudinem.

Amplitudine opum nulli prouinciarum poſtferenda. Plinius lib. 3. cap. . 4. 1.

Amplitudo, eſt (ut ſcribit Cicero lib. 2. de Inuent. 244.) potentiæ, aut maieſtatis, aut aliquarum copiarum magna abundantia. Idem 4. de Finib. 29. Amplitudines quædam bonorum excitabantur.

Amplitudinem ſuam retinere. Cic. ad Lentul. lib. 1. 4. 8.

Amplitudo modica ſimulacri. Cicero 6. Verr. 98. Ex ære fuit quoddam Cereris ſimulacrum modica amplitudine ac ſingulari opere.

Amplitudo animi. Cic. 2. Tuſc. 107. Hoc igitur tibi propone, amplitudinē animi, unam eſſe omniū rem pulcherrimam.

Honores

Honores & amplitudo alicuius. Cic. 4. Verr. 77.

Authoritas & amplitudo. Cic. pro Roſcio Amer. 2.

Nobilitas & amplitudo. Idem ibidem.

Amplitudinē nominis dare poſteris ſuis. Cic. pro Muræn. 14.

Ad ſummam amplitudinem peruenire. Cic. in Bruto 154.

Amplitudine ſumma dignus. Cic. pro Muræna 14.

Ad amplitudinem tuam conferimus omne noſtrum conſilium, ſtudium, officium, operam, laborē, diligentiam. Cic. ad Plancum lib. 10. Epiſt. 1. 7.

Ad claritatem amplitudinemq; aptior eſt eorum uita, qui ſe ad Rempublicam, & ad res magnas gerendas accommodauerunt. Cic. lib. 1. Offic. 101.

Splendor omnis & amplitudo harum rerum duarum, &c. Cicero lib. 1. Offic. 98.

Amplio, amplias (μεγαλύνω) ampliare, augere: ut, ampliare ætatis ſpacium. Martialis lib. 10. 23. Ampliare uires. Plin. lib. 23. cap. 2. 7. Lucan. 3. 56. Nunc huc, nunc illuc, qua flectitur, ampliat orbem.

Ampliare plagam. Celſus lib. 7. ca. 5. Amplianda ſcalpello plaga eſt. Quint. 2. b. Quæ ſi modica obtigerunt poſſunt ratione ampliari, & libro octauo, ut cum Annibalis bellicis laudibus ampliatur uirtus Scipionis.

Ampliare rem. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 7.

Ampliare ſeruitia, id eſt, augere numerū ſeruorū. Tacit. lib. 18.

Ampliare (ἀναβάλλεσθαι) uerbū eſt ad iudicia pertinēs. unde Ampliati ſunt rei, quorum damnatio differtur, aut quia coràm ſiſtendi teſtes ſunt, & cum illis committendi: aut quia nondum planè liquet, aut de crimine, aut de pœnæ modo. Cice. 3. Verr. 18. Vt etiam ſi lex ampliandi faciat poteſtatem. Idem pro Cæcinna 21. Author ad Herennium lib. 4. 205. Quid fuit Iudices, quare iſtum hominem nefarium ampliaueritis? Valerius lib. 8. Lucius Scipio Aemilianus Cottam apud populum accuſauit: cuius cauſa grauiſſimis teſtimonijs erat confoſſa, ſepties ampliata, & ad ultimum octauo iudicio abſoluta eſt. Budæus.

Ampliatio, Verbale (ἀναβολή) actus ipſe ampliandi, qui fit in iudicio, Ampliationis nota à iudicibus in tabella ſcribebatur, N. L. id eſt, Non, Liquet. Author Aſconius.

Amplificare (μεγαλύνειν) amplum facere, ualde augere, & quaſi dilatare: ut amplificare ædem, uel urbem. Liuius 1. ab urbe 151. & 192.

Augere & amplificare. Cic. 1. de Fin. 60. Idem in Orat. 69. In augendis amplificandiſq; rebus. Rurſum lib. 1. de Orat. 70 Ea quæ pro nobis eſſent, amplificanda & augenda: quæq; eſſent pro aduerſarijs, infirmanda, atq; frangenda.

Amplitudinem ac gloriam alicuius amplificare. Cic. ad Equites, antequam iret in exilium 3.

Amplificare, & Minuere, contraria. Cic. 4. Acad. 10. Vereor interdum ne talium perſonarum, quum amplificare uelim, minuam etiam gloriam.

Authoritatem amplificare. Cæſar 2. bell. Gal. 283. Cice. 1. de Inuent. 7. Virtute amplificata authoritas. Sic amplificare dignitatem. Cic. Bruto lib. 11. 5. 8.

Ornare aliquem & amplificare. Cic. Marcello lib. 15.

Dolorem amplificare, quod & exaggerare dicitur. Cicero 2. Tuſcul. 87.

Facultatem differendi amplificauit tibi Academia. Cicero 2. de Nat. deor. ad finem.

Fortunam, id eſt, conditionem & uitæ genus. Cic. in Lælio 52.

Gloriam alicuius. Cic. 4. Acad. 10.

Virtutem laudibus amplificare. Cic. 5. de Finib. 127.

Amplificat atque ornat orator dicendo. Cicero libro 1. de Oratore 112.

Exaggerare & amplificare orationem. Cic. 3. de Orat. 85.

Precium amplificare. Cic. pro Domo ſua ad pontif. 18.

Amplificare rem ornando. Cic. 3. de Orat. 58. Summa autem laus eloquētiæ eſt, amplificare rem ornando: quod ualet nō ſolùm ad augendum aliquid & tollendum altius dicendo, ſed etiam ad extenuandum atq; abijciendum.

Rem familiarem amplificare. Cic. Offic. 38.

Amplificare Remp. Cic. 2. de Nat. deor. 12.

Conſeruare atque amplificare Rempublicam. Cicero pro lege Manilia 35.

Aliquid uerbis, aut dicendo amplificare. Cic. 2. de Inuent. 131. & 1. de Orat. 119.

Sonus amplificatur. Cic. 2. de Nat. deor. 217.

Amplant, uetuſtè pro Amplificant. Pacuuius Teucro, Vbi poetæ pro ſua parte falſa conficta canant, qui cauſam humilem dictis amplant. Ex Nonio.

Amplificatus, penult. prod. Participium (μεγαλυνθεὶς) Cice. pro domo ſua ad Pontif. A populo Romano ſemper defenſus, amplificatus, ornatus. Sic in Catil. 40. Vrbs condita amplificataq;.

Amplificatus honore. Cic. 3. de Legib. 47.

Amplificatio, Verbale (μεγάλυνσις) Ampla & copioſa rei alicuius dilatatio, ſiue, ut uulgus dicit, Augmentatio, ut amplificatio pecuniæ. Cic. 2. de Diuin. 48.

Amplificatio honoris & gloriæ. Cic. 2. Offic. 60.

Amplificatio rei familiaris. Cic. 1. Offic. 38.

Amplificatio apud Rhetores, dicitur ubi argumenta ipſa, cùm uerbis, tum rebus ampliſſimè dilatantur, ad ipſos magis afficiendos auditores. Vide Quintilianum diffusè de Amplificatione tractantem lib. 8. cap. 4. & Ciceronem in Partit. 28. & authorem ad Herenn. lib. 3. 116.

Amplificator, pen. prod. Verbale (μεγαλυντὴς) Cic. 5. Tuſc. 15. Nec uerò Pythagoras nominis ſolùm inuentor, ſed rerum etiam ipſarum amplificator fuit. Sic idem Planco lib. 10. 12. 15. & Cœlio lib. 2. 8. 6.

Amplificè, penult. corr. Aduerbium (μεγαλείως.)

Amplificè decorata ueſtis. Catul. in Argonaut. epig. 59. 53.

Ampulla] (πομφόλυξ) Vas eſt uitreum, aut ex alia materia; maximè tamen uitreum, uentre amplo, & quaſi inflato: cuius olim fuit uſus tum in balneis ad oleum, tum in menſa ad aquam, uel potionem: item ad res alias.

Ampulla, in balneis. Cic. 4. de Finib. 50. Si ad illam uitam quæ cum uirtute degatur, ampulla aut ſtrigilis accedat, ſumpturum ſapientem eam uitā potius, quo hæc adiecta ſint. Plaut. Stich. 4. 77. Rubiginoſam ſtrigilem, ampullamq; rubidā.

Ampullæ quib. nō hians nec ſtatim patēs exitus. Epiſt. 30. li. 4.

Ampulla, in menſa. Suetonius in Domitiano cap. 21. Prandebatq; ad ſatietatem, ut non temerè ſuper cœnā, præter martianum malum, & modicam in ampulla potiunculam ſumeret. Apud Martialem in Apophoretis, lib. 14. 115. titulus eſt Ampulla potoria.

Ampulla ad alios uſus. Plin. lib. 20. cap. 14. 7. Cū ſurculis ſuis in ampullas uitreas aceti utriſq; deiectis. Quòd Vitreas adiecit, ſatis oſtendit eſſe & ampullas ex alia materia.

Ampulla per translationem. Hora. in Arte 20. Proijcit ampullas, & ſeſquipedalia uerba. Vbi interpres Acron, Ampullas, inflata & ſuperba uerba, adhuc enim ampullas uocamus, quaſi inflata uaſa.

Ampullaceus (πομφολυγώδης) adiect. quod ex ampulla eſt, ut Fruſtum ampullaceum. Colum. lib. 8. ca. 2. 11. Impedienda eſt itaq; procacitas eius ampullaceo corio: quod quum in orbiculum formatum eſt, media pars eius reſcinditur, & per exciſam partem gallipes inſeritur.

Ampullaceam uidetur Plautus in Menæh. uocare mulierē magnificè cultam, Carmen ſic fertur, Quando te auratam & ueſtitam

ueſtitam bene habet, ampula ſpem. Ampullaceam & metro congruit, & ſenſui. Eraſmus.

Ampullacea pira, ſic à collo nuncupata. Plin. lib. 15. cap. 15.

Ampullarius, ſubſtantiuum (πομφολυγοποιὸς) ampullarum artifex. Plaut. Rud. 18.48. Poſtea aſpicito meum, quando ego tuum inſpectauero:

Ni erit tam ſyncerum, ut quiuis dicat ampullarius
Optimũ eſſe opere faciundo corium, & ſynceriſsimum.

Quo ex loco apparet, ampullas etiã ex corio fieri ſolitas.

Ampullarius, adiectiuum, ut Ampullariæ unctiones. Plaut. Sticho 4.74. Vel unctiones Græcas ſudatorias,
Vel alias malis malacas ampullarias.

Vbi interpres, Ampullarias, id eſt, quibus in balneis fruaris ubi ampullæ & ſtrigiles adhibentur corporibus.

Ampullor, ampullaris (πομφολυγόω) ampullari, Turgere et inflari in genere ſcribendi. Hora. 1. epiſt. 3.3. An tragica deſæuit & ampullatur in arte. Grandiloquentiam ſignificat.

Amputo] amputas, pen. corr. (ἀποκόπτω, περικείρω, ἀπαράσσω) amputare, propriè eſt circuncidere, quaſi circumputare. ſæpè tamen accipitur pro abſcindere uel reſecare: ut Amputare ramos arborum. Feſtus, Amputata, id eſt, circũputata dicuntur, ab eo quod antiqui putum pro puro dicebant: unde deducũtur Pudor & Pudicus. Cic. 5. de Fin. 70. Quæ ſit ſcientia atq; ars agricolarum, quæ circuncidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur. Idem lib. 1. de Orato. 34. Colum. lib 8.

Amputat artus fractos rigor. Sil. lib. 3. 112.

Amputat humeros trunco tenus. Seneca in Thyeſte 8.28.

Circuncidit & amputat multitudinem. Cic. 4. Acad. 249.

Amputare ramos miſeriarum. Cic. 3. Tuſc. 21.

Amputata circunciſaq; inanitas, pro ſublata. Cic. 1. de Fin. 70.

Amputandæ narrationes, id eſt, ſuperflua quæq; ex eis reſecanda: ut ſint breues, & nihil redundet, in Part. Or.

Amputa longa colloquia. Seneca in Med. 7.20.

Amputare quicquid eſt peſtiferum. Cic. 8. Philip. 244. In corpore ſiquid eiuſmodi eſt, quod reliquo corpori noceat, uri ac ſecari patimur, ut membrorum aliquod potius, quàm totum corpus intereat: ſic in Reipublicæ corpore ut totum ſaluum ſit, quicquid eſt peſtiferum amputetur.

Infracta & amputata loquuntur, & eos uituperãt, qui apta & finita pronunciant. Cic. in Orat. 97.

Amputatio, amputationis, Verbale (ἀπόκοψις) ipſe amputandi actus. Cic. de Senect. 53. Propagatio uitiũ ſarmentorũq; ea, quam dixi, aliorum amputatio, & aliorum immiſsio.

Ampycides, Ampycidæ, penult. corre. (ἀμπυκίδης) Mopſus Ampyci filius. Ouid. 8. Metamorph. 64. Ampycidesq; ſagax. & libro 12.91.

Nec tu credideris tantũ cecinisse futura Ampyciden Mop(ſum.

Amſanctus (ἀμφόσιος) ut ait Vibius Sequeſter, fons eſt Lucaniæ, ab inferis erumpens, ut hominum fert opinio. Cic. lib. 1. de Diuin. 135. Quid enim nõ uidemus, quàm ſint uaria terrarum genera? ex quibus & mortifera quædam pars eſt, ut & Amſancti in Hirpinis, et in Aſia Plutonia quæ uidemus. Virgil. 7. Aeneid. 113.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris:
Amſancti ualles, &c.

Addit & nominis rationem Seruius, Loci (inquit) Amſancti, id eſt, omni parte ſancti. Locum nos aliquando ſpectauimus (ait Parrhaſius in Claudianum) quum Daunios & Salentinos, quibus tum ius dicebamus, Neapoli peteremus. Incolæ, Nephitim uocant, à Fregento non procul. Nec abeſt à uero Donatus, qui ſtatuit ad calorẽ. Nam Calor amnis, qui Samnitas interſecat, illac præterfluit. Vt uerò Canuſio proximum diceret, urbis illius nobilitas effecit, quum cætera proxima regione oppida obſcura ſint, nec eius generis unde locorum notitia peti debeat.

Amuletum amuleti, pen. prod. (ἀλεξιφάρμακον, περίαμμα) omne genus remedij aduerſum cuncta mala medicamenta & præſertim contra ueneficia putatur ualentiſsimum: ab amoliendo dictum. Plin. lib. 25. cap. 9. de cyclamini radice loquens, Naſcitur in umbroſis, à noſtris tuber terræ nominatur, in omnibus ſerenda domibus, ſi uerum eſt, ubi ſata ſit nihil nocere mala medicamenta: amuletũ uocant, narrantq; & ebrietatem repræſentari, addita in uinum. Idem libro 37. capite 3.

Infantibus ſuccinum alligari amuleti ratione prodeſt.

Amulius (ἀμούλιος) Procæ filius & Numitoris frater. Hic Amulius pulſo fratre Numitore regnauit.

Amulius traiectus enſe Romuleo cadit. Ouid. 3. Faſt. 14.

Amurca] (ἀμοργὴ) olei ſordes quæ præcedunt. Virg. 1. Georg. Et nigra perfundere amurca. Vbi Seruius, Amurca olei ſordibus: ſed ijs quæ præcedunt: nam ſordes, quæ oleum ſequuntur, fæces uocantur. Et amurca per c ſcribitur, & per g pronunciatur, ut C. Gaius: Cn. Gneus. Colum. lib. 12. cap. 50.3. Nam eſt inimiciſsima oleo amurca.

Amurca nigra. Virg. Georg. 1.

Et nitro prius, & nigra perfundere amurca.

Amurca Palladia, ab oliua arbore, quæ ſacra eſt Palladi. Colu. Palladia ſine fruge ſalis conſpergere amurca.

Amurcaria (ἀμοργητικὰ) dolia, in quæ amurca infunditur. Cato cap. 10.3. Dolia queis amurca condat decem, amurcaria decem.

Amuſium] Ventis reperiendis excogitatum organum, ut ait Cœlius lib. 11. cap. 19. Vitruuius lib. 1. cap. 6. Collocetur ad libellam marmoreum amuſium medijs mœnibus: aut locus ita expoliatur ad regulam & libellam, ut amuſium non deſideretur.

Amuſsis] huius amuſsis, fœ. g. (στάθμη) Filum eſt quod fabri materiarij rubrica oblinunt, aut alio colore. Sic Budæus Feſtus autem regulam uocat ad quam aliquid exæquatur. Ex quo uidetur innuere Amuſsim & Normam idem eſſe.

Ad amuſsim aliquid facere, frequens eſt apud authores, pro eo quod eſt exquiſita diligentia, atq; exactiſsima cura. Gellius lib. 1. cap. 4. Vt iudicium factum eſſe ad amuſsim diceres. Translatum à fabris lapidarijs aut lignarijs, qui funiculo illo regulari, operis æqualitatem explorant. Eraſmus.

Ad amuſsim lapis eſt applicandus, nõ amuſsis ad lapidem. Hoc eſt, Vita noſtra ad leges eſt corrigenda, non leges ad mores noſtros trahendæ. Id faciamus quod honeſtum ſit, non id rectum exiſtimemus quod facimus. Vtitur Plutarchus in commentariolo cui titulus. Quo pacto quis intelligere poſsit ſe profeciſſe.

Numerus ad amuſsim. Varro de Re ruſt. Id eſt, quum nihil nec ſupereſt, nec deeſt. Budæus.

Alba amuſsi. Hoc eſt, nullo delectu, ac citra diſcrimen. Nonnulli ſic efferunt adagium, In albo lapide amuſsis alba. Vtitur Plato in Charmide, ubi Socrates ait ſe erga formoſos adoleſcentes perinde eſſe, ut albam amuſsim in albo lapide, propterea quòd neque diſcerneret ſatis inter formas, & omnes ex æquo amaret.

Amuſsitata opera (σταθμηθέντα ἔργα) id eſt, exactiſsima. Plaut. Mil. 10.38. In hoc amuſsitata ſua ſibi ingenua indoles. Ex Nonio.

Amuſsim, aduerbium (κανονικῶς) Feſtus, Amuſsim, regulariter. Tractum à regula ad quam aliquid exæquatur, quæ amuſsis dicitur. Quidam amuſsim eſſe dicunt nõ tacitè, quod mutire interdum dicitur loqui.

Amuſus]

Amuſus] pen. prod. (ἄμουσος) Inelegantes & indoctos, Græci uocant ἀμούσους: hoc eſt, à muſis alienos. Antiquitùs enim nihil eruditum habebatur ſine muſica. Vnde apud Comicos qui literas ſe didiciſſe negãt, aiunt ſe non didiciſſe muſicam. Hæc Eraſmus. Vitruuius lib. 1. cap. 1. Nec muſicus, ut Ariſtoxenus: ſed non amuſos.

Amycle (ἀμύκλαι) oppidum inter Caietam, & Tarracinam conſtitutum, à Laconibus, qui comites Caſtoris & Pollucis fuerunt: & ab Amyclis prouinciæ Laconicæ ciuitate nomen ei indiderunt. Quum autem ſecundum Pythagoream ſectam à cæde omnium animalium abſtinerent, & ex uicinis paludibus natas ſerpentes occidere nefas putarent, ab ijſdem interempti ſunt. Vnde Amyclas tacitas dicit poeta, id eſt, Pythagoreas. Nam Pythagorica uirtus eſt, quinquẽnale ſilentium. Eſt & alia expoſitio: Quum frequenter falſo nunciarentur hoſtes, & inani terrore ciuitas quaſſaretur, lata lege cautum eſt, nequis unquam hoſtis nunciaret aduentum Poſtea quum uerè hoſtis ueniret, nullo nunciante, ex improuiſo ciuitas capta eſt. Vnde tacitæ Amyclæ dictæ ſunt quòd periere ſilentio. Lucilius, Mihi neceſſe eſt loqui: nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe. Hactenus Seruius in illud 10. Aeneid. 113.

– tacitis regnauit Amyclis.

Amyclæ, Amyclarum, Peloponnẽſi ciuitas, Tyndari regia, Caſtoris & Pollucis patria, una ex ijs urbibus, quas olim Lacedæmonij centum tenuerunt, inſtitutis etiam communibus ſacris pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero memorabant. Author Euſtathius. Nomen indidit Amyclis Lacedæmonis filius, & Hiacynthi pater & Daphnes puellæ, quorum matrem Diomeden interpres Nicandri nominat. Amyclis, ut in tota ferè Laconia, ſumma ueneratione Apollo colebatur.

Amyclæ Apollineæ. Stat. Thebaid. 4.45.

Armiferæ Amyclæ. Ouid. de Arte amandi 2.1.

Antiquæ Amyclæ. Ouid. 8. Metamorph. 63.

Lædeæ Amyclæ. Stat. lib. 7. Thebaid.

Tetricæ Amyclæ, Stat. 5. Sylu. 31.

Amyclæ Therapnææ, à Therapnis urbe Laconiæ. Mart. li. 9.

Trepidæ Amyclæ. Claud. in bello Getico 39.

Amyclæus, adiectiuum (ἀμυκλαῖος.)

Amyclæi aheni. Ouid. de Remed. amoris 2.63.

Amyclæus canis. Virg. 3. Georg. 69. Id eſt, Laconicus. Seruius

Amyclæi olores. Stat. 1. Sylu. 2.29.

Amyclææ arenæ. Stat. Sylu. 1.2.43.

Amycus, penult. correp. (ἄμυκος) filius fuit Neptuni & nymphæ Melies. qui à Polluce uictus eſt pyctali certamine. Seruius in illud 5. Aeneid. 75.

qui ſe Bebrycia ueniens Amyci de gente ferebat.

Bebrycia autem, Bithynia eſt, ut ibidem teſtatur Seruius.

Amycus inops. Valerius 4. Argonaut. 59.

Amyci portus. Plin. lib. 16. cap. 44. in Ponto portus eſt, Amyco Bebricum rege interfecto clarus.

Amydon, pen. cor. (ἀμυδὼν) Pæoniæ ciuitas, quæ Troianis auxilia miſit, ut tradit Homerus 2. Iliad. Iuuen. Satyr. 3.

Hic alta Sycione, aſt hic Amydone relicta.

Amygdala] amygdalæ. pen. cor. (ἀμυγδαλῆ) cũ circunflexo accentu in ultima, arbor eſt, cuius fructus Nux Græca, & Nux Thaſia, & Amygdala, ſiue Amygdalum dicitur. Columel. lib. 5. cap. 10.14. Amygdala ſi parum ferax erit, forata arbore lapidem adijcito. Plin. lib. 16. cap. 25. Floret prima omnium amygdala menſe Ianuario. Idem lib. 23. ca. 8.2. Amygdalæ amare radicum decoctum, cutem in facie corrigit. Plurale eſt, amygdalæ, amygdalarũ. Col. li. 11. c. 2.

Amygdala, amygdalæ (ἀμυγδάλη) cum acuto in penul. pro fructu. Plin. Intus nucleus amygdalæ eſt.

Amygdalum, li, n. g. pluraliter, hæc amygdala, pro fructu. Palladius, Græci aſſerunt naſci, amygdala, &c.

Amygdalinus, adiect. pe. cor. (ἀμυγδάλινος) id quod eſt, uel ſit ex amygdalis: ut Amygdalinũ oleũ. Plin. lib. 23. ca. 4.8.

Amygdaliceum folium. Plin. lib. 26. cap. 11.

Amylum] (ἄμυλον) quid ſignificet, Cato cap. 86. docet his uerbis, Amylum ſic facito, Siliginem purgato bene, poſtea in alueum indat: eo aquam addat bis in die. Die decimo aquam exiccato, extergeto bene, in alueo puro miſceto bene, facito tanquam fæx fiat. Id in linteum nouum indito, exprimito cremorem in patinam nouam, aut in mortarium: id omne ita facito & refricato denuo. Eam patinam in ſole ponito, ut areſcat: ubi arebit, in patellam nouam indito, inde facito cum lacte coquat. Colum. lib. 12. cap. 55.2.

Amylum, hinc appellatur, quòd ſine mola fiat. Siquidẽ μύλη, Latinè mola eſt. Officinis hodie, mutata litera, communiter Amydum uocatur. Ruellius lib. 2. cap. 31.

Amymone, Amymones, pen. prod. (ἀμυμώνη) Danai regis filia fuit, quæ dum in ſyluis iaculando ſe exerceret, Satyrum percuſsit imprudens, qui impetu in eam facto, uim ei uoluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidarat. Itaq; prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander ſculpi uoluit. Amymonias aquas interpretatur Argiuas. Cœlius lib. 14. cap. 38. Amymones & mulieris & fontis mentionem facit Strabo lib. 8. & Ouid. 2. Metamor.

Amymone triſtis. Stat. 6. Thebaid. 58.

Amyntas (ἀμύντας) nomen paſtoris. Virg. Eclog. 3.13.

At mihi ſeſe offert ultrò meus ignis Amyntas.

Amynta, Vocatiuus. Virgil. eclog. 3.15.

Quid prodeſt quod me ipſe animo non ſpernis Amynta?

Amyntor (ἀμύντωρ) Dolopum rector. Ouid. 12. Metam. 73

Amyntore cretus Phœnix. Ouid. 8. Metam. 62.

Amyſtis] amyſtidis, Genus potionis, uel poculi eſt. Horat. 1. Carm. 36.3.

– Nec multi Damalis meri
Caſſum Threicia uincat amyſtide.

Amythaon, Amythaonis (ἀμυθάων) Melampodis pater.

Amythaonius uates. Stat. 3. Thebaid. 100.

Amythaonius Melampus. Virgil. 3. Georg. 109.

A N.

An] (ἦ, μή) Aduerbium eſt interrogatiuum, & ſemper duplicem interrogationem denotat, etiam ſi tantùm ſemel ponatur, quia tunc ſecunda ſubauditur interrogatio cum particula negatiua. Teren. An ego toties de eadem re audiam? Subaudi An non: quæ eſt ſecunda pars quæſtionis. Sic in cæteris. Idem, Obſecro an is eſt?

An, Dubitandi. Terentius Adel. 4.5.33. Haud ſcio an illam nunc miſerè amat. Ibidem 2.1.41. Vide utrum uis, argentum accipere, an cauſam meditari tuam. Plinius libro 8. cap. 23. Itaque non eſt fateri, rerum natura largius mala an remedia genuerit.

An, primo loco poſitum. Cic. 2. Philip. 83. An tu Narbonæ in menſas hoſpitum quum uomeres, Dolabella pro te in Hiſpania dimicaret? Idem 1. de Finib. 108. & pro Milone 5.

An, ſecundo loco poſitum. Cicero 5. Verr. 93. Errauit, an potius inſaniuit Apronius? Et hic, & in ſimilibus ſubaudis, An uel Vtrum. Et in hoc genere loquendi, poſterior pars affirmatur: eſt enim correctionis ſpecies.

An, ter repetitum. Cic. in Orat. 118. In quo quæſitum eſt, in totóne circuitu illo orationis, an in principijs ſolùm, an in extremis, an in utraq; parte numerus tenendus ſit.

An, quater repetitum. Cic. 3. de Orat. 117. Refert etiam qui

audiant,

audiant: Senatus, an populus, an iudices, frequentes, an pauci, an ſinguli.

An, præcedente utrum. Cic. Lentulo lib. 1. Epiſt. 7. 27. Multum enim intereſt, utrum laus imminuatur, an ſalus deſeratur. Idem Trebatio lib. 7. Epiſt. 16. 4.

An, pro Aut, interdum uidetur accipi. Cic. in Bruto 45. Summa ſenectute M. Cato legem ſuadens, in Galbam multa dixit quam orationem in Origines ſuas retulit, paucis antequam mortuus eſt, an diebus, an menſibus? Idem ad Att. Tacitus metu an contumacia?

An & ne coniungi ſolent pro An. Terent. And. 5. 2. 10. Anne eſt intus Pamphilus? Cic. in Piſonē 1. Nam quid ego de Conſulatu loquar? parto uis, ánne geſto? Idē pro Cornelio Balbo 43. Anne de nobis trahere ſpolia fœderatis licebit, de hoſtibus non licebit?

Anne, Dubitandi. Cic. 4. Acad. Non internoſcat uera illa uiſa ſint, ánne falſa. Idem lib. eodem 165. Quum interrogetur, tria pauca ſint, ánne multa.

An & ne, interpoſitis aliquot dictionibus. Cic. lib. 1. de Finib. 19. An partus ancillæ ſitne in fructu habendus.

An & non iuncta, primo loco ponuntur pro nónne. Terentius And. 3. 5. 15. Annon hoc dixi eſſe futurum? Idem Adelph. 3. 3. 42.

An non, Dubitandi. Plautus Mil. 20. 26. Tentabam ſpirarent an non aure. Pro necne.

An non, in ſecundo membro poſitum, tarditatem increpat. Terent. in And. 1. 2. 15. Hoccine agis, an non?

An nondum. Terent. And. 1. 2. 30. Intellextin'? an nondum etiam ne hoc quidē? Idem Heaut. 3. 3. 35. Reperiſti tibi quod placeat, an nondum etiam?

An uerò. Cic. lib. 1. de Orat. 130. An uerò ſi de re ipſa, ſi de finibus controuerſia eſt, &c. Quintil. lib. 11. cap. 2. An uerò Scæuola in luſu duodecim ſcruporum, &c.

Ana, fluuius Hiſpaniæ, & Bœticam & Luſitaniam prouincias diuidens.

Anabathrum] (ἀνάβαθρον) Pulpitum, ſcala, gradus ſuperior ſcanſilis, ſubſellium. Iuuen. Satyr. 7.

Et quæ conducto pendent anabathra tigillo.

Anacampſerotis] Herba cuius omnino tactu redeunt amores, uel cum odio depoſiti. Plin. lib. 24. cap. 17. ad finē.

Anacardium] (ἀνακάρδιον) arbor Indis familiaris, fructu, auiculæ corculo non diſsimili, unde nomen putant inditum, rubente intus cruore, quo ueluti ſanguine ſcatet. Nomen Anacardi officinis retinuit. Ruellius lib. 1. cap. 37.

Anacephalaeoſis] penult. prod. (ἀνακεφαλαίωσις) figura eſt, qua rerum capita ſummatim repetuntur. Sic uocant oratores, quum ea, quæ ſparſim ac fuſius dicta ſunt, paucis repetuntur, ut ſimul iudici renouentur. Hanc item uocant epilogum. Quintil. lib. 6. cap. 1. Rerum repetitio & congregatio, quæ Græcè dicitur ἀνακεφαλαίωσις, à quibuſdam Latinorum enumeratio, & memoriam iudicis reficit, & totam ſimul cauſam ponit ante oculos iudicis. Vulgus imperitum recapitulationem uocat.

Anacharſis (ἀνάχαρσις) Philoſophus ex Schytarum genere, ſapientiæ admirandæ, ut ſcribit Cicero lib. 5. Tuſc. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inſcriptum eſt: Lingua, uentre, pudendis, abſtinendum eſſe. Plinius tradit Anacharſin inueniſſe rotam figuli, cuius circuitu uaſa formantur. Sed ſi (ut inquit Seneca apud Homerum longè antiquior inueniatur figuli rota, non uideo quomodo Anacharſis eſſe author huius rei potuit. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quamſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus autem quo pacto abſtemius quis fieret, reſpondit, ſi ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat.

Anaclinterium] (ἀνακλιντήριον) Quaſi accubitum, Lectulus eſt ſuper quo quieſcimus interdiu, qualia celebrantur Florentiæ Tuſcanica, & apud Lampridium in Heliogabalo accubita. ab alijs Stibadia. ἀνακλιντήριον. Spartianus in Aelio.

Anacoluthos] anacoluthi, penult. prod. (ἀνακόλουθος) incōſequens. Vocant autē Grammatici ἀνακόλουθον, uitiū orationis, quando non redditur quod ſuperioribus reſpondeat. Virgilius 2. Aeneidos. Millia quot magnis nunquam uenere Mycenis. Vbi Seruius, ſubaudi Tot. & eſt anacoluthon. nam dixit Quot, quum non præmiſerit Tot. Idem 3. Aeneidos.

Sed tamen ijdem olim curru ſuccedere ſueti.

Vbi Seruius. Sed tamen, anacoluthon: nam Quanquam non præmiſit.

Anacreon, penult. corr. (ἀνακρεὼν) Anacreontis, Poeta Lyricus, ex Teo urbe Ionum, à quo genus carminis Anacreonticum dictum. Horat. 4. Carm. Ode 9. 2. Nec, ſiquid olim luſit Anacreon, Deleuit ætas.

Anacreon poeta, acino uuæ paſſæ ſtrangulatus eſt. Plin. lib. 7. cap. 7. Valerius Max. lib. 9. cap. 12.

Anacreon Teius. Horat. Epod. 13. 2.

Anacreontius, adiectiuum (ἀνακρεόντιος) Quintil. lib. 9. cap. 4. Anacreontium protinus colon efficias.

Anacreontius uerſus: Miſeri inuidi uiuimus ſcientes. Recipit Pyrrhichium, Chorium, Spondæum, Brachyſyllabum, Anapeſtum. Primus ſemper eſt Pyrrhichius. Cenſorinus de die natali, cap. ult.

Anadiploſis] penult. prod. fœm. gen. (ἀναδίπλωσις) dici poteſt Reduplicatio. Eſt enim congeminatio dictionis in ultima parte uerſus, & prima ſequentis. Virg. 8. eclog.

Certent & ſignis ululæ: ſit Tityrus Orpheus,

Orpheus in ſyluis, inter delphinas Arion.

Anadyomene (ἀναδυομένη) Plin. lib. 35. cap. 10. Venerem exeuntem è mari diuus Auguſtus dicauit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene uocatur, uerſibus Græcis tali opere dum laudatur uicto, ſed illuſtrato: cuius inferiorē partem corruptam qui reficeret, non potuit reperiri. Verum ipſa iniuria ceſsit in gloriam artificis. Conſenuit hæc tabula carie: aliamq; pro ea Nero principatu ſubſtituit ſuo, Dorothei manu.

Anæa (ἀναία) urbs Cariæ, à qua adiectiuum Anaiticus, ſiue Anæiticus, ut Anaiticus lacus contra Samum: Oppidanos eius loci Thucydides Anaitas pronunciat tetraſyllabos. Plin. lib. 16. cap. 36. Calami probatiores Gnidij, & qui in Aſia circa Anaiticum lacum naſcuntur.

Anadema, pen. prod. (ἀνάδημα) Coronamentū, ſertum, capitis ornamentum. Lucretius lib. 4.

Et bene parta patrum fiunt anademata mitræ.

Anaitidem deam colunt in primis Armenij, ita more condito, ut uel nobilitate præſtantes eius miniſterio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitia in uulgus data, uelut inde auguſtiores factæ, mox traduntur uiris, nemine non coniugia id genus alacriter admittente. Plin. lib. 33. cap. 4. Strabo lib. 11. & 12. & 15.

Anaitæ. Vide Anæa.

Anagallis] anagallidis (ἀναγαλλὶς) Herba eſt quæ in duo genera dirimitur. Fœmina flore cæruleo conſpicitur, mas puniceo. Hodie Morgelina, ſiue gallinæ morſus, uulgò nominatur. Ruellius lib. 2. cap. 109.

Anaglypha] anaglyphorum (ἀνάγλυφα) Dicuntur uaſa aſpera, non læuia, cælaturis eminentibus, inæqualibuſq;. Plin. lib. 33. cap. 11. 1. Nunc anaglypha, in aſperitatemq; exciſa, circa linearum picturas quærimus.

Anaglypta, anaglyptorū, idem (ἀνάγλυπτα.) Mart. li. 1. 45

Nec menſis anaglypta de paternis.

Anaglyptes, anaglyptæ (ἀναγλυπτὴς) Scalptor dicitur.

Anaglyptice, anaglyptices (ἀναγλυπτικὴ) ars ſcalpendi.

Anagnoſtes] anagnoſtæ, maſc. gen. (ἀναγνώστης) Latinè lector. Cic. Attico libro 1. 1. 7. 8. Nam puer feſtiuus anagnoſtes noſter Soſitheus deceſſerat. Sic Vatinius Cic. lib. 5 Epiſt. 9. ad finem.

Anagyris] (ἀνάγυρις) herba quæ odore tetro prouerbium peperit, in eos iactari ſolitum, qui obfutura ſibi commouent. Vulgò, eghelo.

Analecta] analectorum, neut. g. (ἀνάλεκτα) reliquiæ ſub menſa, quæ quòd colligi debeant, id ſunt ſortitæ nomen. Cœlius lib. 7. cap. 15. Martial. lib. 14. 87.

In precio ſcopas teſtatur palma fuiſſe:

Sed precium ſcopis nunc analecta dabunt. Idē li. 7. 19.

Analectes, analectæ (ἀναλεκτὴς) qui colligit, aut uertit analecta. Seneca per tranſlationem, Suaſit illi ut Grammaticos haberet analectas. de Caluiſio loquens, qui ſeruos literatos in conuiuijs ad pedes habebat, ut uerſus quos referret, ſuggererent. Vide Cœlium lib. 7. cap. 51.

Analectides (ἀναλεκτίδες) dicuntur, quibus è xylino lino, uel quauis materia, puellæ tanquam puluillis conſtipant ſcapulas prominentes, ut uideri habitiores poſsint. Ouid. lib. 3 de Arte amandi,

Conuenient tenues ſcapulis analectides altis,

Anguſtum circa faſcia pectus eat. Cœlius lib. 7. cap. 51.

Analemma] (ἀνάλημμα) eſt ratio conquiſita Solis curſus, & umbræ creſcentis, à brumæ obſeruatione inuenta, è qua per rationes architectonicas circiniq; deſcriptiones eſt inuentus effectus in mundo. Vitruuius lib. 9. cap. 4.

Analogia] analogiæ, penul. corr. (ἀναλογία) Proportio, Quint. li. 1. cap. 6. & 10. Analogia præcipuè quam proximè ex Græco transferentes in Latinum proportionē uocauerunt. Eius hæc uis eſt, ut id quod dubium eſt, ad aliquid ſimile, de quo nō quæritur, referat: ut incerta certis probet. Cic. de Vniuerſ. 17. Id optimè aſſequitur quæ Græcè ἀναλογία, Latinè (audendū eſt enim: quoniā hæc primùm à nobis nouantur) comparatio, proportióue dici poteſt.

Analogia, eſt uerborum ſimilium declinatio ſimilis, non repugnāte cōſuetudine communi. Varro lib. 3. de Analogia.

Analogia, eſt congruentia rei ad aliquid relatæ: uelut quum dicimus, Cicada magnas habet alas, pro portione corporis: nam paruæ ſunt alæ, ſi ad alas conferantur papilionum. Eraſm. in 12. cap. Epiſt. ad Romanos.

Analogiam facere. Quintil. lib. 1. cap. 6. 11.

Analogia tueri dictum. Quintil. lib. 1. cap. 6. 7.

Analogia apud Mathematicos, eſt quum numeri duo aut plures, quum item magnitudines inter ſe comparantur, ad ſimilitudinem ſecundæ comparationis, iuxta æqualitatē uel inæqualitatem, ut ſi dicas: Vt ſe habent quatuor ad duo, ſic octo ad quatuor: &, quanto eſt longior pes Herculanus alterius alicuius pede, tāto item ſtadium Herculano pede ſexcenties commenſum, longius eſt eo ſtadio, quod alterius pede toties tranſmiſſum eſt.

Analphabetus, pen. pro. (ἀναλφάβητος) à Græcis dicitur, qui ne elementarias quidem literas nouit, quas Fulgentius Abecedarias appellat in tertio Mythologicon.

Ananchitis] penult. prod. gemma, de qua ſic Plin. lib. 37. cap. 11. 6. Ananchitide in hydromantia dicunt euocari imagines deorum.

Anantapodoton] penultima corre. (ἀνανταπόδοτον) Schema Græcum, Atticæ linguæ proprium, oratio ſcilicet uno membro defecta. Hoc autem ſchema tribus modis uſurpatur, in principio, in medio, & in fine: ut docet interpres Ariſtophanis. Exemplum autem eius quod fit à fine, inuenimus & apud eundem lib. 7. Epiſt. ad Att. 136. 2. Reſponſa Pompeij grata populo & probata concioni eſſe dicuntur. ita putaram: Quæ quidem ſi ille repudiarit, iacebit: ſi acceperit. Vtrum igitur inquies, mauis? Reſponderem, ſi quemadmodum parati eſſemus ſcirem. Si igitur (inquit Cicero) Cæſar conditiones latas non acceperit, nihil reſpōdebit, ſed rem armis geret: ſin acceperit, legatos iterū mittet. Quam clauſulam, aut aliam nō abſimilem Cicerò figuratè reticuit, Budæus in prioribus Annotationibus.

Anapæſtus] (ἀνάπαιστος) pes ex duabus ſyllabis breuibus, & tertia longa: ut ueneri. Cic. 2. Tuſc. 63. Nec adhibetur ulla ſine anapæſtis pedibus hortatio. Idem lib. 3. de Orato. 100. Vbi etiam pes herous à Cicerone dicitur.

Anapæſtus Ariſtophaneus: Axena ponti per freta Colchos deniq; delatus adhæſi. Recipit pedes quaternorum temporum Omnes implet pedes, præter ſemipedem. Anapæſtoctonarius: Ore beato lumine uolitans: qui per cœlum candidus equitas. Recipit eoſdem pedes, præter ſemipedem. Cenſorinus de die natali, cap. ult.

Anapæſtum, g. n. & Anapæſtus maſc. pro genere carminis. Ci. 3. Tuſc. 96. Nec ſiletur illud potentiſsimi regis Anapæſtū. Idem in Orat. 110. Elegit ex multis Iſocratis libris triginta fortaſſe uerſus Hieronymus, Peripateticus in primis nobilis, pleroſq; ſenarios, ſed etiam anapæſta. Paulò pòſt, Ita factus eſt Anapæſtus, qui Ariſtophaneus nominatur.

Anapæſticus, pen. cor. adiectiuum: ut Anapæſticus uerſus, qui conſtat ex Anapæſtis. Cic. in Orat. 100.

Anaphora] ſeu Epanaphora, pen. corr. (ἀναφορά) Figura quam nos relationem, ſeu repetitionem dicere poſſumus: quæ fit quoties per ſingula membra eadem pars orationis repetitur, hoc modo. Verres calumniatores apponebat, Verres adeſſe iubebat, Verres cognoſcebat, Verres iudicabat.. Quod exemplum ex Cicerone ſumptum eſt 4. Verrinarū, 16. Virgil. 1. Aeneid. 134.

Nate, meæ uires, mea magna potentia ſolus:

Nate patris ſummi qui tela Typhoea temnis.

Anaphoræ etiam ſcanſiones, ſeu aſcenſiones ſignorum uocantur ab Oriente circumactu mūdi quotidiano factæ, quia nō æquales ubiq; aſcenſiones ſunt, ex inclinatione cœli uaria, nunc maiores, nunc minores. Firmicus, Sed iſtis tandiu uitijs laborabit, quoad ſigni eius fuerit anaphora completa. Plin. lib. 7. cap. 49. 1. Negauere illi quenquam xc partium exortiuam menſuram (quod anaphoras uocant) tranſgredi, & has ipſas incidi occurſu maleficorum ſyderum, aut etiam radijs eorum, Soliſq;.

Anas] anatis, pen. corr. f. g. (νῆττα) Auis à natando dicta, Authore Varr. Plaut. Capt. 19. 6. Aut anates, aut coturnices dantur quibuſcum luſitent. Martial. lib. 13. 52.

Tota quidem ponatur anas, ſed pectore tantum,

Et ceruice ſapit, cætera redde coco. Cic. 2. de Nat. de. 185.

Anatum oua gallinis ſæpè ſupponimus.

Anatem morbum anuum dicebāt, id eſt, uetularum: ſicut ſeniū, morbum ſenum. Feſtus.

Anaticula, pe. cor. diminutiuū (νηττάριον) aut eſt parua anas, aut potius aquatilis auicula uulgò nota, anati forma perſimilis, ſed multo minor. Plaut. Aſin. 12. 103. Dic igitur me anaticulam, columbam, uel catellum. Cic. 5. de Finib. 75. Serpere anguiculos, euolare merulas, nare anaticulas, cornibus uti uidemus boues.

Anatinus, adiectiuum, penul. prod. denominatiuum (νηττινὸς) Plaut. Rud. 13. 47.

Vtinam fortuna nunc ego anatina uterer,
Vt poſtquam exiuiſſem ex aqua, arerem tamen.

Anatarius, adiectiuum (νηττοκόμος) Cuſtos anatum. Item, anatariæ plumæ: & anataria aquila, quæ anates circa lacus uenatur. Ex Sipõtino. De anataria aquila Pli. lib. 10. ca. 3.

Anaſtomoſis] penult. prod. fœm. gene. (ἀναστόμωσις) apud medicos uocatur apertio uenarum, ſiue ſanguinis reiectio, quæ fit alicuius uenarum ore patefacto. Hermol. in Gloſſematis. Celſus lib. 4. cap. 4. De tuſſi. Meminit & Cœlius lib. 7. cap. 22.

Anaſtrophe] anaſtrophes, penult. correp. fœm. gen. (ἀναστροφὴ) Inuerſio dicitur. Eſt enim (ut docet Diomedes) duorum uerborum ordo præpoſterus, ut Italiam contra, pro contra Italiam.

Anaſtrophe, inuerſionis uitium. Quintil. lib. 1. cap. 5. 26.

Anatarius] Vide Anas.

Anathema] pen. prod. (ἀνάθημα) anathemata dicuntur donaria, hoc eſt, dona quæ dicata dijs, ſuſpendũtur in parietibus & columnis templi: cuiuſmodi nunc uiſuntur potiſſimum iuxta monumenta diuorum ſtatuæ argenteæ, equi aurei, pocula gemmata: dicta ab ἀναθῆναι, hoc eſt, à ſeponendo, ſiue ſuſpẽdendo. Eraſ. in 21. cap. Lucæ. Quidã ſcribunt ἀνάθεμα, per ε, & ſic ſcribendũ monet Thomas magiſter.

Anatinus] Vide Anas.

Anatociſmus] (ἀνατοκισμὸς) eſt uſuræ anniuerſaria renouatio, & quas uſuras uſurarum uocant. Cic. ad Att. lib. 5. Epiſt. ult. Interim quum ego in edicto translatitio centeſimas me obſeruaturum haberem cum anatociſmi anniuerſario, ille ex ſyngrapha poſtulat IIII. Ibidem clamare omnes qui aderant, nihil impudentius Scaptio, qui centeſimis cum anatociſmo contentus non eſſet. Budæus.

Anatome] penult. corr. (ἀνατομὴ) Græcis inciſio Latinis dicitur, ut Celſo.

Anauros, fluuius Theſſaliæ, quaſi abſq; aura dictus. Luc. lib. 6. 74. Quiq; nec humentes nebulas, nec rore madentem Aera, nec uentos tenues ſuſpirat Anauros. Fluit ex Pelio Teſſaliæ monte. Sunt qui etiam Nilum hoc nomine uocent, quòd nullas expiret auras: ut teſtatur Plin. lib. 5. cap. 9.

Anaxagoras, pen. corr. (ἀναξαγόρας) Clazomenius Philoſophus fuit, in phyſicis præcellens. Hic non modo generes gloria & diuitijs, uerum animi quoq; magnitudine clariſſimus fuit, quippe qui totum patrimonium ſuis ſponte reliquit. Et quum ab eis negligentiæ inſimularetur. Quid ergo, inquit, nónne uos iſta curatis? Mox abſcedens ad ſpeculandum rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omnino negligens & incurioſus, adeò ut cuidam ipſum ita compellanti. Nullâne tibi patriæ cura eſt? dixerit, Mihi uerò patriæ cura & quidem ſumma eſt digitum in cœlum intendens. Hic quum poſt diutinam peregrinationem in patriã reueniſſet, poſſeſſionesq; deſertas uidiſſet: Non eſſem (inquit) ego ſaluus, niſi iſtæ perijſſent. Qui pluris faciens culturam ingenij quàm prædiorum: famigeratus fuit inter philoſophos. Lampſaci perijt.

Anaxagoras niuem nigram dixit eſſe: ferres me, ſi ego idem dicerem? Cic. 4. Acad. 129.

Anaxagoræ (ὁμοιομερεία) Lucret. lib. 1. 167. Nunc & Anaxagoræ ſcrutemur ὁμοιμερείαν.

Anaxarchus (ἀνάξαρχος) nomen proprium Philoſophi Abderitæ, ſectatoriſq; Democriti. Hic habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrãnum, à quo comprehenſus, cõiectusq; in pilum ptiſanæ, ſiue mortarium ſaxeum, quod Græci ὅλμον uocant, ibiq; ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, ut uerbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde tunde Anaxarchi follem: Anaxarchum enim non tundis. Ad ultimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam & commanducatam linguam in os eius ira patulum conſpuiſſe dicitur. Teſtes, Cic. 3. de Nat. deor. 118. & 2. Tuſcul. 89. Valerius & Laertius.

Anaxarchus. Ouid. in Ibin 115.
Aut ut Anaxarchus pila minuaris in alta.

Anaximander (ἀναξίμανδρος) Mileſius philoſophus, Thaletis ſodalis, primus terræ mariſq; circuitus deſcripſit, & ſphæram inſuper conſtruxit, ut inquit Laertius. Hic dixit infinitatem rerum omnium generationis atq; corruptionis cauſam eſſe. Præterea cylindri formæ eſſe terrã aſſerit tãtæ profunditatis, ut ad altitudinẽ ꝓfunditas tertia inueniatur.

Anaximenes (ἀναξιμένης) philoſophus fuit, Emiſtrati filius: Anaximandri diſcipulus, ſucceſſorq;, qui eo die obijt, quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aera opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum ait, cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum uerò ab æterno eſſe dixit: terram ex aere conſtipato primùm omnium factam latam, magnam, idcirco non abſq; ratione ſuper aerem contineri: Solem, Lunam, cæteraſq; ſtellas à terra ortum habere. Calep.

Ancæſa] dicta ſunt ab antiquis uaſa, quæ cælata appellamus quòd circuncidendo talia fiant. Ipſum quoq; Cælare uerbum eadem cauſa eſt dictũ, d litera cum l permutata. Feſtus

Ancæus (ἀγκαῖος) ut ſcribit Ariſtomenes, fuit agriculturæ ſtudioſus: quum autem uineam plantaret, nimium graui labore ſeruos premebat, quare illorum quidam dixit, dominum ex illa uinea fructum nunquam percepturum. Ancæus uerò poſteaquam uua fuit matura, lætus uindemiabat: ſeruumq; iuſſit uinum ſibi fundere. Poculum igitur quum ori apponeret, dictum illius in memoriam reuocauit. Cui ſeruus, Multa cadunt inter calicẽ, ſupremaq; labra. His uerò dictis quidam accurrit, nuncians quammaximum aprum uineam ingreſſum, illam peruertere totam. Tunc Ancæus poculum quum abieciſſet, ad aprum feſtinauit, à quo percuſſus interijt. Vnde natum eſt prouerbium in eos, quibus preter ſpem aliquid euenit. Quod ſic è Græco in Latinum Cato uertit, Multum intereſt inter os & offam. De Ancæo Oui. 8. Met.

Ancæus Parrhaſius. Ouid. 8. Metam. 63.

Anceps] ancipitis, penult. corr. (ἀμφίδοξος) adiectiuum om. g. à capite deriuatum, ablatiuus eſt ancipite uel ancipiti. pluraliter ancipites, & ancipitia, genitiuo ancipitiũ, & per ſyncopam ancipitum. Feſtus, Anceps ſignificare uidetur id, quod ex utraq; parte caput habeat, ut ſecures & bipennes. Sed magis à capiẽdo, quòd ex utraq; parte æque capiatur, appellatum eſt.

Anceps, Acutum ex utraque parte. Lucil. lib. 29. Vecte atque ancipiti ferro effringam cardines. Nonius. Et Catull. Epigram. 59. Argonaut.

Ancipiti mucrone. Lucret. lib. 2. 105.

Anceps ſecuris. Ouid. 8. Metamorph. 80.

Ancipiti imagine. Ouid. 1. Faſt. 19. Ianus qui bifrons fuit.

Anceps, Duplex. Lucill. lib. 29. Ancipites cardines. Varro de uita Pop. Rom. lib. 4. Anceps bellum. Nonius.

Ancipites beſtiæ, quæ Græcè amphibia dicuntur. Cicero lib. 2. de Nat. deorum 144. Beſtiarum autem terrenæ ſunt aliæ, partim aquatiles, aliæ quaſi ancipites, in utraq; ſede uiuentes. Vide amphibium.

Anceps, Dubius. Virgil. 5. Aeneid. 130.
At matres primò ancipites, oculiſq; malignis
Ambiguæ, ſpectare rates.

Cauſa anceps. Cic. 2. de Orat. 100.

Anceps animus. Liu. 4. bell. Pun. 202. Caſus, Plin. lib. 28. cap.

2. 11. Contentio, Cic. pro lege Manil. 5. Prælium, Liuius 3. bell. Pun. 187. Marte, Liuius, Bellũ ancipiti Marte geſtum eſt. Id eſt, dubio utrinq; prælio: quia uidelicet incertum fuit utra pars uictrix eſſet.

Anceps & incertus. Cic. pro Marcel. 9. Quum eſſet incertus exitus, & anceps fortuna belli. Idem in Orat. 53. Ancipites dicendi incertoſq; caſus non extimeſcit.

Anceps & uarius. Cicero ad Luceium libr. 5. Epiſt. 12. 19. At uiri ſæpe excellentis ancipites uarijque caſus habent admirationem.

Ancipites animos tenere. Lucan. lib. 9. 10.

Dolum ancipitem habere. Virgil. 5. Aeneid. 117.
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemq;
Mille uijs habuiſſe dolum. De labyrintho.

Anceps belli caſus. Lucan. lib. 3. 50.

Cibus anceps, dubius & periculoſus: nempe in cuius eſu uita periclitatur Plin. lib. 22. cap. 23. 1. Voluptas tanta ancipitis cibi. De frugibus loquitur.

Cura anceps propter incertos exitus præliorum. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 10. 8. & 1. Offic. 17.

Ancipites diſputationes, in quibus de uniuerſo genere in utranque partem diſſerere copioſè licet. Ci. de Orat. 59.

Forma anceps Seneca in Hippol. 6. 6.

Formidine ancipiti. Virgil. 3. Aeneid. 10.

Fortuna pugnæ anceps. Vir. 4. Aen. 121. et Stat. 6. Theb. 95

Ancipites uario fauore. Lucan. lib. 2. 90.

Ancipites rerum lapſus. Claud. 1. Panegy. 29.

Morbi ancipites. Plin. lib. 7. cap. 45. 2.

Pauor anceps. Valer. 3. Argonaut. 15.

Via anceps, id eſt, incerta, quæ ſcilicet huc uel illuc ducat. Cic. in ſomnio Scipionis 6.

Ius anceps. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 7. Acron: Ius anceps, id eſt, controuerſum uel obſcurum, quod poteſt utriq; parti prodeſſe, pro ingenio interpretantis.

Vocabula ancipitia, quæ & in bonam & in malam partem accipi poſſunt. Gellius li. 12. ca. 9. Eſt plurifariã uidere atq; animaduertere in ueteribus ſcriptis pleraq; uocabula, quæ nunc ſermonibus uulgi unam, certãq; rẽ demonſtrent, ita fuiſſe media & communia, ut ſignificare & capere poſſent duas inter ſeſe res contrarias. Ex quibus quædam ſatis nota ſunt, ut tempeſtas, ualetudo, facinus, dolus, gratia, induſtria. Hæc enim ferè iam uulgatum eſt ancipitia eſſe, & utraque uerſus dici poſſe.

Anchiale (ἀγχιάλη) ciuitas Ciliciæ, cuius meminit Stra. li. 14

Anchiſes (ἀγχίσης) filius Capis, pater Aeneæ.

Anchiſæ, genitiuus. Virgil. 5. Aeneid. 106.
Ipſius Anchiſæ longæui hoc munus habebis.

Anchiſa, uocatiuus. Virgil. 3. Aeneid. 95.
Coniugio Anchiſa Veneris dignate ſuperbo.

Anchiſa, Ablatiuus. Virgil. 6. Aeneid. 65.
Anchiſa generate, deûm certiſſima proles.
Sibylla Aeneam alloquitur.

Anchiſes Dardanius. Virgil. 1. Aeneid.

Magnanimus. Ouid. 14. Metamorph.

Phryx. Ouid. in Epiſtolis.

Pius. Ouid. 13. Metamorph.

Anchiſæ magni animam uocabat. Virgil. 8. Aeneid. 20.

Anchiſæus, adiectiuum (ἀγχισαῖος) Virgil. 5. Aeneid. 151.
– tumuloq; ſacerdos
Et lucus latè ſacer additur Anchiſæo.

Anchiſiades, patronymicum (ἀγχισιάδης) Virg. 8. Aen. 102
Aeneas Anchiſiades & fidus Achates.

Anchiſiades magnanimus Virgil. 5. Aeneid. 81.

Anchiſiade, Vocatiuus. Virgil. 6. Aeneid. 70.

Dux Anchiſiade, nec me deus æquore merſit, &c.

Anchora] pen. cor. (ἄγκυρα) dens ferreus, quo firmantur ac retinentur naues. Virgil. 1. Aeneid. 35.
– hic feſſas non uincula naues
Vlla tenent, unco non alligat anchora morſu.
Vbi Seruius, Hoc nomen quum in Græco, unde originẽ ducit, aſpirationem non habeat, in Latino aſpiratur, quod eſt contrarium: nam magis Græcorum eſt aſpiratio, ſed hoc in paucis nominibus inuenitur. Morſu autem de anchoris bene dixit, quum alio loco inueniamus 6. Aeneid. 1.
– tum dente tenaci
Anchora fundabat naues.

Anchoris ſolutis de phaſelo. Cic. Attico lib. 1. 8. 1.

Anchoræ, Vincula quibus antennæ tenentur. Lucilius, Armamenta tamen, uel omnia ſeruo: funis præciſus cito, atq; anchora ſoluta. Nonius.

Anchora figitur. Ouid. 1. Metamorph. 60.

Anchoras iacere ante portum. Vide Iacio.

Anchora de prora iacitur. Virgil. 6. Aeneid. 180.

Anchora pacta littoribus. Ouid. 2. Epiſt. 1. Littoribus noſtris anchora pacta tua eſt. Id eſt, promiſſa.

Præcidere anchoras, id eſt, funes anchorarios. Cic. 7. Ver. 70.

In anchoris, uel ad anchoras ſtare. Cæſar.

Anchoræ ſidunt. Plin. lib. 6. cap. 22.

Anchoræ ſublatæ ſunt. Quintil. lib. 4. cap. 2. 30.

Sublatis anchoris digreſſus. Cæſar.

Anchorale, penult. prod. Funis, cui alligata eſt anchora. Plin. lib. 16. cap. 8. Liu. 2. bell. pun. 85.

Anchorarius, adiectiuum (ἀγκυραῖος) Quod ad anchoram pertinet, ut Anchorarij funes. Cæſar 2. bel. Ciuil. 33.

Anchoralis, pen. prod. (ἀγκυρωτικός) aliud adiectiuum.

Anchoralis tractus, Liuius 7. bel. Maced. 127.

Anchurus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Paralellis cap. 9. Circa Celænon Phrygiæ oppidũ terræ hiatus cum aqua domos complures ipſis cũ mortalibus abſorpſit in profundum. Midas rex oraculo monitus, ut res eò precioſiſſimas conijceret, ita enim futurum ut terra coiret, auro & argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus regis filius quum nihil in uita humana precioſius anima ſecũ ipſe uerſaſſet, datis genitori complexibus & Timotheæ uxori, equum aſcendit, inq; hiantem locum cõcitatus eſt. Poſtquam in unũ terra redijt, auream Iouis Idæi aram eo in loco dedicauit. Huius rei teſtis eſt Calliſthenes 2. Metam.

Anchuſa.] ἄγχουσα,) Herba: de qua ſic Plin. lib. 2. cap. 20. Et anchuſæ radix in uſu eſt, digitali craſſitudine. Finditur papyri modo, manusq; inficit ſanguineo colore: præparat lanas precioſis coloribus.

Anchuſam hodie Gallia Orchanetã uocat, mulieribus nõ ignotam, quæ colorem faciei natiuum fuco mentiuntur, quæq; uernaculum genarum pallorem hoc infectu occulunt: Certè malas eleganti commendat purpuriſſo. Ruellius libro 3. capite 88.

Ancile.] ancilis, penul. prod. (ἀγκύλιον) Plutarch. Scutum breue. Virg. 7. Aeneid. Læuaq; ancile gerebat. Vbi Seruius, Ancile, ſcutum breue. Regnante Numa, cœlo huiuſmodi ſcutum lapſum eſt: & data reſponſa ſunt illic fore ſummam imperij ubi illud eſſet. Quod ne aliquando poſſet auferri, aut ab hoſte agnoſci, per Mamurium fabrum multa ſimilia fecerunt: cui & diem conſecrarunt, quo pellem uirgis feriunt adartis ſimilitudinem. Dicimus autem hoc ancile, et hæc ancilia pluraliter. Anciliorum uerò uſurpauit Horatius. Idem Seruius alio loco, Ancile autẽ dicitur aut quaſi undique circunciſum, aut quaſi ἀμφίχειλον, hoc eſt undiq; labrũ habẽs. Hactenus Seruius. Varro 6. de Lingua Latina.

Ancilia dicta ab anciſu, quòd ea arma ab utraque parte, ut Thracum, inciſa. Liuius 1. ab urbe 83. Salios item duodecim Marti Gradiuo legit, tunicæq; inſigne dedit, & ſuper tunicam æneum pectori tegumen, cœleſtiaq; arma, quæ ancilia appellantur, ferre.

Ancile gerebat læua. Virgil. 7. Aeneid. 39.

Ancilia lapſa cœlo. Virgil. 8. Aeneid. 131.

Anciliorum oblitus. Horat. 3. Carm. Ode 5. 2.

Ancilla] δμωὴ, θεράπαινα) mulier ſerua. Dictæ autem (inquit Feſtus) ancillæ ab Anco Martio rege, quòd is bello magnum fœminarum numerum cœperit. Siue ideo ſic appellantur, quòd antiqui anculare dicebant, pro miniſtrare: ex quo dij quoq; ac deæ feruntur coli, quibus nomina ſunt Anculi & Anculæ.

Mulier ancilla. Vide mulier.

Terra mortalium ſemper ancilla. Plin. libr. 2. cap. 63. Cice. 5. Verr. 8. Hunc ſerui ancillæq; amant.

In ancillam delinquere. Ouid. 2. Amorum eleg. 8. 2.

Ancillula, pe. corr. diminutiuũ (θεραπαινίδιον) Terent. Eun. 1. 2. 86. Nonne ubi mihi dixti cupere te ex Aethiopia ancillulam, &c. Cic. 1. de Orato. 121. Iuris ſcientiam eloquentiæ tanquam ancillulam, pediſſequamq; adiunxiſti. Idem 2. de Finib. 111. Liuius 9. bel. Maced. 33.

Ancillaris, pen. prod. adiect. (θεραπαινιδικὸς) Quod ad ancillam pertinet. Cic. 5. Tuſc. 82. Salluſt. in Cic. Cui inſidias in ciuitate feciſti ancillares?

Ancillariolus, penul. corrept. (θεραπαινιδιακάριον) nomen ioco fictum à Martiale lib. 12. 54.

Ancillariolum tua te uocat uxor, & ipſa
Lecticariola eſt: eſtis Alauda pares.

Ancillariolus, Seneca lib. 1. de Benef. Si quis nulla ſe amica fecit inſignem, nec alienæ uxori annulum præſtat: hunc matronæ humilem, & ſordidæ libidinis, & ancillariolum appellant.

Ancillor, ancillaris (δουλεύω) ancillari. Dicitur quum uiri ancillarum more præter dignitatem ſeruitio alicuius ſe ſubijciunt. Cic. in Salluſtium 6. Non enim uni priuatim ancillatus ſum, neq; me addixi. Titinnius Prælia, Verum etiam dotibus deliniti ultrò etiam uxoribus ancillantur. Plin. lib. 2. cap. 97. 2. Nec unquã eodem tempore, quo hodie reflui, ut ancillante ſydere, trahenteq; ſecum auido hauſtu maria.

Anclabris] eſt (inquit Feſtus) menſa miniſterijs apta diuinis. uaſa quoq; in ea, quibus ſacerdotes utũtur, anclabria appellantur. Idem alio loco, Anclabris, ea quæ in ſacrificando dijs anclatur, quod eſt hauritur, miniſtraturq;.

Ancon] anconos, pen. prod. (ἀγκών) Locus ubi oſſa brachij componuntur, Latinè cubitus uel cubitum. Eſt & eo nomine Nili pars deſtinata nauigantibus. Item urbs Piceni. Eſt item in foribus pars, quam alio nomine προθυρίδα, uocãt. Erat poſtremò hoc nomine per obſcurum Carthaginenſibus domicilium, in quod detrudebantur quibus iratior factus eſſet tyrannus.

Ancones, Vitruuius appellat conflexum qui rectum angulum deſcribit: libro 8. de chorobate loquẽs, quo aquæ perlibrantur, Ea (inquit) regula habet ancones capitibus extremis, æquali modo perfractos, inq; regulæ capitibus ad normam coagmentatos, & inter regulam & ancones à cardinibus compacta tranſuerſaria. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, libro tertio, cap. 13. de Ancone urbe Italica loquens uulgò nota. In ipſo (inquit) flectentis ſe ore cubito ſita. his uerbis ſignificans cur Ancon dicatur.

Anctum] Vide Ango.

Ancus] appellatur, qui aduncum brachium habet, ut expor rigi non poſſit. Feſtus. Ab ancone, id eſt, cubito incuruo.

Ancus, Martius Numæ Pompilij nepos ex filia, & quartus Romanorum rex. Virgil. 6. Aeneid. 165.

– quem iuxta ſequitur iactãtior ancus. Hor. 4. Car. od. 7. 3

Ancyloglosſum (ἀγκυλόγλωσσον) uitium linguæ, cùm quis non expeditè loqui poteſt, propter id quod uulgò filetum uocant, non inciſum, Paulus Aegineta.

Ancyra, penult. prod. (ἄγκυρα) nomen duarum urbium, quarum altera eſt Phrygiæ, altera Galatiæ. Hinc ſynodus Ancyritana in iure pontificio ſæpè nominatur.

Ancyranus (ἀγκύρανος) adiectiuum ab Ancyra, quæ ſecundum Ptolemæum & alios, Metropolis eſt Tectoſagum Bithyniæ populorum. Claud. in Eutrop. 2. 83.

– Ancyraniq; triumphi.

Andabatæ (ἀνταβάται) populi, de quibus ſic Eraſmus, Andabatæ fuerint ne populi clauſis oculis ſoliti pugnare, an gladiatorum genus, qui clauſis oculis tenderent in aduerſarium, an potius luſus genus, ut propemodum ex Seneca licet conijcere: nondum (ut ingenuè fatear) ſatis compertũ habeo. Cic. ad Trebatium li. 7. epiſt. 10. 5. Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.

Andegaui (ἀνδεγαυοὶ) Galliæ populi, qui & Andes. Tacit. lib. 3. Plin. lib. 4. cap. 18.

Andes (ἄνδες) Populi inter Celtas Carnutibus, & Turonibus finitimi, ac ducatui Bituricenſi, oceanoq; proximi, quos Ligeris flumen alluit. Andeganos appellans uulgò: Andes uocat Cæſar.

Andes, Vicus non procul à Mantua Virgilij patria.

Andinus, pe. pro. adiectiuũ (ἀνδῖνος) Vnde, Virgil. Andinus.

Andinus cantus. Sil. lib. 8. 119. Mantua muſarum domus, atq; ad ſydera cantu Euecta Andino: id eſt, Virgiliano.

Androdus, Dacus ſeruus, Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem uulneratum aliquando curauerat in ſyluis. Eius hiſtoriam lectu digniſſimam, Vide apud Gellium lib. 5. cap. 14.

Androgeus (ἀνδρόγεως) præclaræ indolis adoleſcens, Minois Cretenſium regis filius fuit, qui ab Athenienſibus & Megarenſibus per inuidiam occiſus eſt, quòd palæſtra cæteros ſuperaret. Quapropter ſuſcepto à Minoe aduerſus hos populos bello, primò Megarenſeis ſubegit, deinde Athenienſeis ſibi tributarios fecit, & in Androgei memoriam pueros Athenienſes Minotauro cœpit obijcere.

Androgeos, nominatiuus Græcus & Atticus, declinatur enim, ὁ ἀνδρόγεως, τοῦ ἀνδρόγεω, &c. Virgil. 2. Aeneid. 74.

Primus ſe Danaum magna comitante caterua
Androgeos offert nobis, &c.

Androgeo, genitiuus Atticus. Virgil. 6. Aeneid. 4.

In foribus, letum Androgeo, &c.

Androgei, genitiuus Latinus. Virgil. 2. Aeneid. 79.

– ſic fatus: deinde comantem
Androgei galeam, clypeiq; inſigne decorum Induitur.

Androgeona, Accuſatiuus à nominatiuo Androgeon. Proper. 2. eleg. 2. 13. Et deus extinctum Creſſis Epidaurius herbis Reſtituit patrijs Androgeona focis. Vide Minotaurus.

Androgeonæus, adiectiuum, penul. prod. (ἀνδρογεωναῖος) ut Androgeonæa cædes. Catul. 59. in Argonaut. 16.

Androgeonææ pœnas exoluere cædis.

Androgynus] penult. corr. (ἀνδρόγυνος) qui utrunq; habet ſexum, fœminæ ſcilicet ac maſculi. Cic. 1. de Diuinat. 159. Quid ortus androgyni? nõnne fatale quoddam monſtrum fuit? Plin. lib. 7. cap. 2. Androgynos eſſe utriuſq; naturæ Calliphanes tradit. Gell. li. 9. ca. 4. Gignũtur homines utriuſq; ſexus, quos Hermaphroditos uocamus, olim Androgynos uocatos, & in prodigijs habitos, nũc uerò in delicijs.

Liu. 7. bel. Pun. Sinueſſæ natum ambiguo inter marẽ & fœminam ſexu infantem, quos Androgynos uulgus, ut pleraq; faciliore ad duplicanda uerba Græco ſermone appellat.

Androgynæ, ſunt populi in Africa, ut lib. 7. cap. 3. Plin. ſcribit, utriuſq; naturæ, inter ſe uicibus coeuntes, dextera mamma his uirilis, læua muliebris.

Andromache, pen. cor. (ἀνδρομάχη) Hectoris Troiani uxor, quæ à uirili pugna nomen ſortita eſt. Fuit enim uirili animo ſepta, & quædam ueluti uirago.

Andromaches, Genitiuus. Virgil. 3. Aeneid. 97.

– & longum Andromaches teſtentur amorem.

Andromede, pen. corr. (ἀνδρομέδη) Cephei & Caſſiopes filia, à Perſeo amata, & in uxorem ducta, quæ Mineruæ beneficio inter aſtra collocata dicitur, propter Perſei uirtutẽ, quòd eam ceto propoſitam à periculo liberarat. Oritur in parte piſcium duodecima.

Andromede Cepheia. Propert. lib. 1. eleg. 3. 1.

Andromedes, genitiuus. Horat. 3. Car. Ode 29. 4. Iam clarus occultum Andromedes pater Oſtendit ignem.

Andromedæ, genitiuus Latinus. Propert. lib. 3. eleg. 22. 6.

Non hic Andromedæ reſonant pro matre catenæ.

Andron] andronos, maſ. gen. (μεσοτοίχιον) Eſt, inquit Sipontinus, ſpaciũ illud, quod eſt inter duos parietes in quod pluuia deſcendit. Plin. epiſt. 41. 1. Tam alti, abditiq; ſecreti illa ratio, quòd interiacens andron parietẽ cubiculi hortiq; diſtinguit, atq; ita omnẽ ſonũ media inanitate cõſumit.

Andron (ἀνδρών) locus domicilij appellatur anguſtior longitudine, in quo uiri plurimũ morabantur: ut τὸ γυναικεῖον ἀπὸ τῶν γυναικῶν. Hæc Feſtus. Vitruuius lib. 6. cap. 9. Andronas Græci appellant œcos, ubi cõuiuia uirilia ſolent eſſe, quòd eò mulieres non accedant.

Andronitis, penult. prod. andronitidis, fœm. ge. (ἀνδρονῖτις) locus in domo ubi ſoli uiri ſolent uerſari. Vitruuius lib. 6. cap. 9. Hæc autem periſtylia domus andronitides dicuntur, quòd in his uiri ſine interpellationibus mulierum uerſantur.

Andros (ἄνδρος) inſula uicina Samo, cum oppido eiuſdẽ nominis, quæ Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Epheſum, de qua Ouid. lib. 12. Metamorph.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Hæc primò dicta fuit Cauros, poſtea Antandros. Hinc Andrius, adiectiuum. Terent. Andria.

Anellus] Vide Annulus.

Anemone] anemones (ἀνεμώνη) herba, de qua ſic Plinius libro 27. cap. 12. 4. Othone in Syria naſcitur, ſimilis erucæ, perforatis crebro folijs, flore croci: quare quidam anemonen uocauerunt.

Anemonen Nicander ex Adonidis cruore natã prodidit. Theocritus in Bucolicis lacrymis Veneris & Adonidem lugentis prodijſſe finxit, eiq; dicauit epitaphium carmine hoc:

Quotq; cruoris agit guttas hic cæſus Adonis,
Tot Venus effundit lacrymas, quæ ſingula flores
Ceſpitæ demittunt: lacrymæ pariunt Anemonen,
Sed cruor ille roſam creat.

Flos nunquam ſe aperit, niſi uento ſpirante, unde & nomen accepit. Eius multæ ſunt ſpecies. Vide Phenion.

Anethum] anethi, pen. prod. (ἄνηθον) herba boni odoris Plin. lib. 20. cap. 18. Anethum quoq; ructus mouet, & tormina ſedat, aluum ſiſtit.

Anethum beneolens. Virgil. eclog. 2. 8.

Narciſſum, & florem iungit beneolentis anethi.

Anfractus] huius anfractus, maſc. g. uel anfractum neutri, (περίοδος, ἀνάκαμψις) Sinuoſus quidam reflexus: cuius figuram uidemus in teſtis cochlearum, in cochlide, & ferè in arietum cornibus, Plin. lib. 11. cap. 37. 3. Conuoluta, inquit, in anfractum cornua arietum generi. Varro 6. de Lingua Lat. Anfractum eſt ab origine flexum duplici: dictum ab ambitu & frangendo. Ab eo leges iubent in directo pedum VIII. eſſe: in anfracto XVI. id eſt, in flexu. Nonius Anfractum maſculino genere dici putat. Neutro Accius Euryſace, ſuper Oceani ſtagna alta patris terrarum anfracta reuiſam. Varro Parmenone, Cauo fonte, ut quum irrigauit cauata aurium anfracta in ſyluam uocans.

Anfractus, uiarum flexus. Cæſar 7. bel Gal. 185. Oppidi murus ab planicie atque initio aſcenſus, recta regione, ſi nullus anfractus intercederet, MCC. paſſus aberat. Cic. 2. de Nat. deor. 67. Quid enim pulchrius ea figura, quæ ſola omnes alias figuras complexa continet? quæq; nihil aſperitatis habere, nihil offenſionis poteſt, nihil inciſum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunoſum? Loquitur de figura cœli, quæ ſphærica eſt.

Anfractus annui. Cic. lib. 2. de Legib. 32.

Anfractus curui. Claud. 5. Paneg. 21.

Anfractus Solis. Cic. in ſomnio Scip. 7. Quum ætas tua ſeptenos octies Solis anfractus reditusq; conuerterit.

Anfractus infinitos habere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 12.

Anfractus non longo circunſcripta oratio, ſed ad ſpiritum uocis apto. Cic. in Partit. 12.

Circuitio & anfractus. Cic. de Diuina. 190. Iam uerò quid opus eſt circuitione & anfractu, ut ſit utendum interpretibus ſomniorum, potius quàm directo?

Anfractus iudiciorum. Cic. pro Cluentio 124. Et uitam illam tranquillam & quietam, remotam à procellis inuidiarum, & huiuſcemodi iudiciorum anfractu ſequi maluiſſe.

Anfractus, pro circuitu. Lucan. lib. 1.

Dumq; illi effuſam longis anfractibus urbem
Circumeunt. Loquitur de ſupplicatione, in qua populus longo, & reflexo ambitu urbem circumibat.

Anfractus littorum flexuoſus. Plin. lib. 3. cap. 1. 1.

Anfractus mollis. Valer. 6. Argonaut. 48.

Anfractus torti. Claudian. Panegy. 4. 104.

Anfractu blando ſinuoſa littora. Valer. 2. Argonaut. 91.

Anfractu opaco. Lucan. lib. 4. 32.

Anfractus immenſi. Valer. 7. Argonaut. 105.

Anfractus adiectiuum (περικαμπτος) circumfractus. Varr. lib. 6. de Ling. Lat. Vt ſignum cadens in pectore, quod eſt, terrarum anfractarum uiſum.

Angaria] angariæ, penult. corrept. (ἀγγαρεία) coactio, ſeruitus. Suidas indicat uocem eſſe Perſicam: quòd apud illos regij nuncij ἄγγαροι dicerentur. Vnde & qui literas inuicem tradunt perferẽdas (nam certis itinerum ſpacijs mutabantur) ἄγγαροι dicuntur, quos eoſdem ἀστάνδας appellant. Velocius ire credebantur nuncij huiuſmodi, quàm ſit gruum uolatus. Deinde translata uox eſt ad quoſuis, qui ſeruorum aut iumentorũ ritu onera baiulant. Eraſmus & Cœlius. Budæus: Apud Perſas erat ἀγγαρεῖον δρόμημα, curſus perniciſſimus equitum, ut ſcribit Herodotus in octauo. Vnde nomen Angariæ & Parangariæ in libris iuris lectitatum manauit. Eſt enim nomen Perſicum: noſtrates, poſtas, quaſi poſitos collocatosq; certis in locis & ſemper in procinctu excubantes appellant.

Angariarum exhibitio. Hermogenianus l. Sunt munera. de Vacat. & excuſat. muner. lib. 50. Pandect. Sunt munera, quæ rei propriè cohærent, de quibus neq; liberi, neq; ætas, neq; merita militiæ, nec ullum aliud priuilegium iure tribuit excuſationem: ut eſt prædiorum collatio, uiæ ſternendæ angariarúmue exhibitio, hoſpitis ſuſcipiẽdi munus. Meminit et Cœlius lib. 10. cap. 8.

Angariarum præſtatio, & recipiendi hoſpitis neceſſitas & mi

litibus, & liberalium artium profeſſoribus inter cætera remiſſa ſunt. Paulus in l. Iis honoribus. de Vacat. & excuſat. muner. lib. 50. Pandect.

Angario, angarias (ἀγγαρεύω) angariare, adigere, compellere, cogere. Peregrinum eſt uerbum, Vlpianus in l. Viæ ſternendæ. de Priuil. ueter. lib. 49. Pandect. Nec à contributionibus quæ in poſſeſsionibus fiunt, ueteranos eſſe excuſatos palàm eſt. Sed & naues eorum angariari poſſe Aelio Ruffino, & Antonino Claro ueteranis reſcriptum eſt.

Angelica, radix uulgò herbarijs nota, Laſerpitium eſt Gallicũ. Ruellius lib. 3. cap. 52.

Angerona (ἀγγερώνη) ſilentij dea, cui ſacrificabatur ad diem 12. Calend. Ianuarij, ore obligato obſignatoq; ſimulacrum habebat. Plin. lib. 3. cap. 5. Angeroniam uocat Macrobius Saturnal. lib. 1. ca. 10. Diuæ, inquit, Angeroniæ pontifices in ſacello Volupiæ ſacrũ faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quòd angores ac animorum ſolicitudines propitiata depellat. Maſurius adijcit, quòd qui ſuos dolores anxietateſq; diſsimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximã uoluptatem. Iulius Modeſtus, et Feſtus, Angeronæ deæ ſacra à Romanis inſtituta ſunt, quũ angina omne genus animaliũ cõſumeretur, cuius feſta Angeronalia dicebãtur.

Angina] Vide Ango.

Angiportus] (στενωπὸς, στενοπὸς) Priſcianus, à portu cõpoſitum tam maſculini, quàm neutri generis inuenitur, & ſecundæ declinationis, hic angiportus & hoc angiportum, his angiportis. Sic Plinius ſecundus in primo artis grammaticæ. Terentius quoq; in Adelphis 4. 2. 40. Id quidem angiportum non eſt peruium. Idem Phorm. Sed hinc concedam in angiportum hoc proximũ. Hactenus Priſcian. li. 6.

Angiportus, inquit Feſtus, iter compendiarium in oppido, eo quòd ſit anguſtus portus, id eſt, aditus in portum. Varro 4. de Lingua Latina. Angiportum & id anguſtum, ab angendo & portu. Donatus in Adel. Terentij 4. 2. 40. Angiportum, id eſt, anguſta & curua uia: quaſi angiportus: ut Angitia, aut anguitia. alij, quòd inter portus ſit locus anguſtus, hoc eſt inter domos. Nam domos, uel portus, uel inſulas ueteres dixerunt. Cicer. 4. Verr. 99. Vt omnibus in angiportis prædonis improbiſsimi ſtatuæ ponantur. Idem 1. de Diuin. 120. Ex horreis direptum effuſumq; frumentum uias omnes angiportuſq; conſtrauerat.

Angiportu. Horat. 1. Carm. Ode 25. 2.

Flebis in ſolo leuis angiportu.

Anglia (βρεττανία) quæ Britania ab eruditis dicitur: inſula inſignis in Oceano, quæ undiq; à circunfuſo mari complexa eſt, nuſquam iuncta continenti, ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quæ quondam ab albis rupibus, quas mare abluit, Albion dicebatur. Hanc primum Troes incoluerũt, qui Troia diſiecta fugerunt exciſam patriam, Palladiſq; oraculo claſſe in hanc inſulam migrauerunt, atq; gigantes tunc inſulam tenentes, multis uictos prælijs expugnauerunt. Hanc poſtmodum longo temporũ tractu, Saxones, qui ſunt illuſtres Alemaniæ populi, oppreſſere, agroſq; et opeis inter legatos Saxonũ regina Angela diuiſit. Atq; ut linguæ pariter & gẽtis memoria in deuicta inſula ſempiterna foret, ab Angela, cuius ductu uicta eſt, Angliã tellurem illam uocauerunt, quanquam pleriq; Angliam ueluti noſtri orbis angulum, prædicent dictam. Situs ipſius eſt, ut contra aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ ſita ſit. Eius ambitus quadrageſies octies, & ſeptuagintaquinq; millibus paſſuum conſtat. De hac inſula uide in Britonum hiſtoria, & in dictione Britannia.

Ango] (ἄγχω) angis, anxi, anctum in ſupino, teſte Priſciano, quod exoleuit. Angere propriè ſignificat præfocare, ſiue ſtrangulare, ut author eſt Diomedes: unde & Angina dicta eſt. Gellius lib. 1. Ea res animum eius anxit. Lucanus lib. 6. 22. Nec inertibus angitur undis.

Angunt oculos ſpõgiarũ ſtirpes præfractæ, & quaſi excæcant nec patiuntur aſparagũ emittere. Colum. lib. 11. ca. 3. 36.

Ardeolæ in coitu anguntur. Plin. lib. 10. cap. 60. 1.

Angi (ἀδημονεῖν) per metaphoram, eſt dolere, aut cura, aliáue animi ægritudine premi, torqueri, cruciari. Cic. Att. li. 1. 13. 3. Multa ſunt enim quæ me ſolicitant, anguntq;. Sic 1. de Finib. 65. & de Senect. 61.

Angere ſeſe animi. Plaut. epid. 7. 6.

Angi aliqua re ut animo, curis, &c. Cic. in epiſt. lib. 14. 14. 2. & de claris Orato. 4.

Angere aliquem incommodis. Plaut. Caſin. 4. 10.

Angebatur ad impenſas regis animus. Liu. 1. ab Vrbe 241.

Angi de re aliqua, id eſt, ob, ſiue propter. Cic. Att. lib. 2. 33. 5.

Angor, angoris (ἀδημονία Verbale. Cic. 4. Tuſc. 28. Angor, eſt ægritudo premens. Feſtus, Angor, id eſt, animi uel corporis cruciatus propriè à Græco συνάγχη, id eſt, ſtrangulatione dictus. Vnde & faucium dolor, angina uocatur.

Angor me afficit de. Lucretius lib. 3. 175.

– nec iam de illis nos afficit angor.

Angor occupat fauces. Plin. lib. 8. cap. 27. unde pardalianches uenenum quo fauces pantherarum occupantur.

Capere angorem. Cic. in Lælio 45. Quamobrẽ angor iſte, qui pro amico ſæpè capiendus eſt, &c.

Angoribus confici. Cic. 2. Philip. 56.

Angoribus ſeſe dedere. Cic. 2. Offic. 3.

Angoribus & moleſtijs implicatus. Cic. 5. Tuſc.

Angore ſe diſſoluit animus. Lucret. lib. 3. 185.

Angoris & doloris leuandi cauſa aliquid perſcribere. Cic. lib. 6. Ep.

Curam & angorem animi leuare ſermone. Cic. Att. 1. 13. 1.

Ab angoribus uacuitas. Cic. 1. Offic. 7.

Angina, anginæ, penult. pro. (συνάγχη: κυνάγχη) genus morbi acutiſsimi, quo fauces anguntur ac ſtrangulantur: alio nomine tonſillæ. Medicorum uulgus Squinantiã uocat, quum Hippocrates ac Galenus Synanchen appellarint. Pli. li. 20. ca. 1. Illitũ anginas & arterias cũ melle & oleo uetere ſanat. Plaut. Trin. 8. 105. Sues moriuntur angina acerrimè.

Anginã uinariã habere dicuntur, qui uino ſuffocantur. Feſtus.

Anginas abolet menarum ſalſarum ex capitibus cinis ex melle illitus. Plin. lib. 32. cap. 8.

Anginas diſcutiunt uiolæ ex aqua potæ. Plin. lib. 21. cap. 19. Sic lib. 23. cap. 2.

Anginam hebetant nuces iuglandes cum ruta & oleo. Plin. lib. 23. cap. 8.

Anginam efficaciſsimè illini tradunt hominis ſanguine ex quacunq; parte emiſſo. Plin. lib. 28. cap. 4.

Angina non periclitari toto anno uulgò audio, ſi quis pullum hirundinis ederit. Celſus lib. 4. cap. 4.

Salutaris eſt contra anginas herba, quæ uocatur britanica. Plin. lib. 25. cap. 3.

Strangulari angina. Celſ. lib. 2. cap. 10.

Suum anginas ſanat peculiariter ſideritis. Plin. lib. 26. cap. ultimo ad finem.

Anginas ſedat aniſum cum melle & hyſſopo ex aceto gargarizatum. Plin. lib. 20. cap. 17. Sic lib. 32. cap. 4.

Anginis utiliſsimum eſt mel. Plin. lib. 22. cap. 24.

Anguilla] (ἔγχελυς) piſcis: de quo ſic Plin. lib. 9. cap. 51. 3. Anguillæ atterunt ſe ſcopulis, ea ſtrigmenta uiuiſcunt: nec alia eſt earum procreatio.

Anguillis craſsius tergus, quà murænis. Plin. lib. 9. cap. 23.

Anguillis binæ pinnæ uice pedum. Plin. lib. 9. cap. 20.

Non fluitant anguillæ exanimes. Plin. lib. 9. cap. 21.

Paſcuntur noctibus anguillæ. Idem, ibidem.

Anguillæ exemptæ aquis diutius uiuunt. Plin. lib. 9. cap. 57.

Anguilla

Anguilla eſt elabitur. Plau. Pſeud. 11. 57. Dictũ per metapho.

Anguis.] huius anguis, (ὄφις,) ab angue uel angui, tã maſculini, quàm fœminini gen. eſt. ſæpius tamen maſculini. Eſt autem ſerpentis genus uulgò notum.

De maſculino: Plaut. Amphit. 17. 56. Deuolant angues iubati deorſum in impluuium duo. Virgil. 3. eclog. 17. Frigidus, ô pueri fugite hinc, latet anguis in herba. Seruius, Angues, aquarum ſunt: Serpentes, terrarum: Dracones, templorum: Idem, Delubra ad ſumma dracones. Sed hæc ſignificatio plerunque confunditur.

De fœminino: Varro Acinnius, Cuius ut aſpexit torta caput angue reuinctũ. Valerius, Subitò ab una parte aræ prolapſam anguem proſpexit. Cor. Tacit. Vnam omnino anguem in cubiculo uiſam narrare ſolitus eſt.

Angue & angui. Stat. in 4. Angue ter excuſſo. Horatius 1. Epiſto. 18. 6.

Alter Mileti textam cane peius & angui

Vitabit chlamydem. Priſcianus.

Aliger anguis. Valer. 1. Argonaut. 45.

Ater. Ouid. 4. Metamorpho.

Atrox. Stat. lib. 6. 32.

Auidus. Ouid. in Ibin 58.

Cæruleus. Virgil. 4. Georgic. 96.

Criſtatus. Senec. in Herc. furente 4. 3.

Criſtis præſignis. Ouid. 3. Metamor. 3.

Ferus. Ouid. 11. Metamorpho.

Frigidus. Virgil. 3. ecloga 19.

Gorgonius. Ouid. 3. de Arte 100.

Intortus capillis Eumenidum. Horat. 2. Carm. od. 13. 8.

Letifer. Stat. 5. Thebaid. 148.

Lubricus. Virgil. 5. Aeneid. 17.

Lucidus. Virgil. 1. Georg. 41.

Maculoſus. Virg. 3. Georg. 84.

Martius. Ouid. 3. Metam. 7.

Minax. Stat. 4. Thebaid. 20.

Purpureus. Claudian. in Ruff. 2. 36.

Salutifer. Stat. 3. Syl. 4. 5.

Squalens. Sil. Ital. lib. 13. 130.

Squameus. Virgil. 2. Georg. 31.

Terribilis. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 3.

Teter. Claudianus.

Tortus. Ouid. 2. Metam. 25. & Virg. 3. Georg. 7.

Toruus. Virg. 6. Aeneid.

Trux. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Timidus. Ouid. 5. Triſt.

Venenatus. Ouid. in Ibin 97.

Venenoſus. Ouid. in Philomela 13.

Viridis. Claudianus.

Emerſit anguis ab infima ara. Cic. 1. de Diuinat. 125.

Angues ſenectutem exuunt, eamq; protinus deuorant. Plin. lib. 8. cap. 31. 2.

Angueus lapſus. Solinus cap. 37.

Anguiculus, penul. corr. (ὀφίδιον,) diminutiuum ab angui. Cic. 5. de Finib. 75. Serpere anguiculos, nare anaticulas.

Anguifer, pen. corr. (ὀφιοῦχος,) Sydus eſt cœleſte: de quo ſic Columella lib. 11. cap. 2. 36. Anguifer qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος mane occidit, tempeſtatem ſignificat.

Anguifera domus. Stat. 2. Sylu. 2. 24.

Anguifera cauda Cerberi. Seneca in Herc. furente 9. 40.

Anguifera Lerna. Stat. 2. Sylu. 1. 37.

Anguineus, adiectiuum, (ὀφιεῖος,) ut Pellis anguinea.

Anguineus cucumer dicitur à Columella lib. 2. cap. 9. 8. Id eſt, oblongus & ad anguis ſimilitudinem contortus. Erraticus Plinio dicitur, lib. 20. cap. 2.

Anguineæ comæ Meduſæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Anguineus capillus Eumenidum. Catul. in Argonaut. 39.

Anguinus, penul. prod. (ὀφιώδης) aliud adiectiuum: ut Anguina ceruix. Cic. 2. de Diuinat. 198.

Anguina uernatio, pro pelle, quam uerno tempore angues exiunt. Plin. lib. 30. cap. 3. 6. Sic idem ſæpe alibi.

Anguinum. Plin. lib. 29. cap. 3. 13. Angues innumeri æſtate cõuoluti, ſaliuis faucium corporumq; ſpumis, artifici cõplexu glomerantur: Anguinum appellatur.

Anguimanus, pen. corr. (ὀφιόχειρος,) Anguimani uocati ſunt elephãtes: quia proboſcis eorũ, quæ manus uocatur, in omnẽ partẽ anguiũ more, facilè flectitur & uertitur. Lucret. li. 5. 263.

Anguimanos belli docuerunt uulnera Pœni,

Sufferre, & magnas Martis turbare cateruas. Idem lib. 2. 108.

Sicuti quadrupedum cum primis eſſe uidemus

In genere anguimanos elephantos.

Anguipedes, pen. corr, (ὀφιόπους,) à poetis dicti ſunt gigantes, quaſi loripedes: propterea, qđ pedes tortuoſos habuiſſe fingũtur, ſicut angues ſeſe tortuoſos faciũt. Oui. 1. Metam. 38.

Anguitenens, pen. corr. huius anguitenentis, (ὀφιοῦχος,) Sydus cœleſte, quod & Anguifer dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. 156.

Atq; hæc quidem à tergo: propter caput aũt anguitenens,

Quem claro perhibent ὀφιοῦχον nomine Graij:

Hic preſſu duplici palmarum continet anguem.

Angulus.] penul. corr. (γωνία,) Locus eſt, quem duo parietes iungũt: dictus, ut ait Varro li. 1. de Lingua Latina, quòd in eo locus anguſtiſsimus ſit, cuius loci is eſt angulus. Feſtus, Angulus à Græco γωνία, ſiue ab eo quod eſt ἐγγὺς, id eſt, propè, quòd adducatur, quòd ex diuerſo coacta, faciunt anguli formam.

Angulum mihi aliquem eligas prouinciæ, reconditum ac derelictum. Cic. 5. Verr. 168. & in Catilinam 2. 30.

Deuius angulus. Claudian. in Paneg. 2. 36. – quis deuius eſſet:

Angulus, aut regio, quæ nõ pro numine uultus Dilectos coleret.

Extremus angulus. Ouid. 13. Metam. 188.

Intimus angulus. Horat. 1. Carm. ode 9. 5.

Obtuſius angulus. Lucret. lib. 4. 71.

Angulis nihil inciſum habens figura. Cic. 2. de Nat. deor. 67.

Ad omnes literarum angulos aliquem reuocare. Cicero pro Cecinna 61.

Anguli oculorum bini ſunt, uni ad nares: alteri ad tempora pertingunt. Ex Plinio lib. 11. cap. 37. 30.

Angellus, diminutiuũ, (γωνίδιον,) Paruulus angulus. Lucret. li. 2. 87. Angellis paulũ proſtãtib. Quidã legũt angulis, u. pducta.

Angularis, pen. prod. adiectiuum, (γωνιαῖος,) Eſt quod undiq; angulos habet, cuiuſmodi eſt forma quadrata, aut triangularis. Cato. cap. 14. 1. Pilas ex lapide angulari. Id eſt, quadrato, ut exiſtimat Budæus.

Angulares ordines. Colum. lib. 5. cap. 3. 2. Extremos ordines, quos uocant angulares. De menſura agrorum loquitur.

Angulatus, pen. prod. (γωνιατός,) aliud adiectiuũ pro eodem. Cic. 1. de Natura deorũ 89. Eſſe corpuſcula quædam læuia, alia aſpera, rotunda alia, partim autem angulata.

Anguloſus, pen, prod. (γωνιώδης,) aliud item adiectiuũ: Id eſt, plurimos habens angulos. Plin. lib. 15. cap. 24. 4. Idem libro 37. cap. 12. 4. Figura oblonga maximè probatur, deinde quæ uocatur lenticula, poſtea clypeidos, & rotunda, anguloſis minima gratia.

Anguloſi receſſus maris Aegæi. Plin. lib. 4. cap. 4. 1.

Anguloſus urbis procurſus. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.

Anguſtus, adiectiuum, (στενός,) ab Angulus, inquit Sipontinus, hoc eſt, arctus, quòd anguli ſemper coarctentur: ſiue, quod impropriè dicitur, ſtrictus. ut Anguſta domus, Cic. 1. de Fin. 100. Anguſtiſsimæ fauces, Cæſ. 1. bel. Ciuil. 99. Anguſtiſsimæ

ſemitæ.

ſemitæ. Cic. pro lege Agraria 93. Virgil. 4. Georg. 5. Anguſtos habeant aditus. & lib. 3. Aeneid. 84. Littore Anguſto.

Anguſtioribus folijs herbæ. Plin. lib. 13. cap. 21. 1.

Anguſtum & latum, contraria. Cic. 4. Acad. 164.

Animi anguſti et parui eſt amare diuitias. Cic. de Amicitia 98.

Animi anguſti & demiſſi eſt triumphi honorem contemnere. Cic. in Piſonem 44.

Aqua anguſta. Ouid. 3. de Triſt. eleg. 10. 9.

Dies anguſta. Statius 1. Thebaid. 89.

Differentia anguſta. Plin. lib. 21. cap. 5.

Diſputationibus anguſtis & conciſis illigari. Cice. 2. de Orato. 33. Sic Anguſtis interrogatiũculis pungere. Idẽ 4. de Fin. 12

Habenis anguſtis equum compeſcere. Tibul. 1. eleg. 4. 3.

Menſa anguſta. Sen. in Thyeſte 5. 10. Tutusq; menſa capitur anguſta cibus.

Nox anguſta. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6. 2.

Odoris anguſti roſa. Plin. lib. 21. cap. 4.

Pauperies anguſta. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.

Anguſtam, amice, pauperiem pati
Robuſtus acri militia puer Condiſcat.

Pace anguſta frui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 4.

Pectore anguſto ingentes animos uerſant apes, ait Virgilius 4. Georgic. 17.

Rebus anguſtis animoſus atq;
Fortis appare. Horat. 2. Carm. ode 10. 5.

Temporis anguſti manſit concordia diſcors. Lucan. lib. 1. 20.

Saxum anguſtius. Lucanus lib. 8. 169.

Anguſtiſsimum umbræ imum. Plin. lib. 2. cap. 11. 3.

Noxa in anguſto. Celſ. lib. 8. cap. 4.

In anguſtum adducere. Cice. de Amicitia 18. Contracta res & adducta in anguſtum.

In anguſtum claudi. Ouid. 13. Metam. 82.

In paruum & anguſtum locum concludi. Cic. 1. Offic. 79.

Contrahere, in anguſtumq; concludere perturbationes animi. Cic. 4. Acad. 55.

In anguſtum oppidò nunc meæ coguntur copiæ. Terentius. Heaut. 4. 2. 2.

In anguſtam ſubtilitatem tenuari uenas, adeò, ut ſanguis penetrare non poſsit, tradit Plin. lib. 11. cap. 37. 85.

In anguſtum uenire. Cic. pro Planco 44.

Anguſta uiarum. Virgil. 2. Aeneid. 67. Vbi Seruius, Anguſta uiarum, uicos anguſtos: ut eſt, Et ſtrata uiarum. Tacit. lib. 20. Qui pontes & uiarum anguſta inſiderent.

Anguſtè, aduerbium, Arctè: ſiue ut ita dicam) ſtrictè: ut Anguſtè ſedere, apud Ciceronem.

Anguſtius diffunduntur radices. Hoc eſt, Minus latè diffunduntur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 37. 4.

Anguſtè uti aliqua re. Cæſar 3. bel. Ciuil. 61.

Anguſtè ſcriptum, id eſt, tenuiter, arctè, exiliter: cui contraria ſunt, latè, diffuſe, copioſe. Cic. pro Muræna 26.

Breuius & anguſtius concludere: Cui contrarium eſt Vberius & fuſius diſputare. Cic. 2. de Natu. deorum 30.

Anguſtè & exiliter dicere, eſt Attic. Cic. de Claris Orato. 169.

Preſſe & anguſtè rem definire. Cic. in Orato. 63.

Anguſtius pabulari, Eſt minus habere ſpacij locorum ad pabulandum: ueluti quum milites ita premuntur ab hoſtibus, ut latè pabulatum ire non liceat. Cæſar 1. bel. Cil. 221.

Vt anguſtiſsimè Pompeium contineret. Id eſt, ut eum premeret atq; arctaret intra anguſtos limites. Cæſar 3. bel. Ciuil.

Anguſto, anguſtas, (στενόω) anguſtare. Lucan. lib. 5. 47. Quà maris anguſtat fauces ſaxoſa Canyſtos. Sic Lucret. li. 4. 57. Seneca in Conſolatione ad Albinum, Si deſiderabit ſeruorũ turbam, quæ domum quamuis magnam anguſtet.

Anguſtans, (στενῶν,) Anguſtatus, & Anguſtandus, participia. Catul. Argon. 72. Cuius iter cæſis anguſtans corporũ aceruis. Cic. in Somnio 22. Omnis enim terra, quæ colitur à uobis, anguſtata uerticibus, lateribus, latior. Plin. lib. 17. ca. 8. 1. Puteis ore anguſtatis. Sen. de Trãquil. uitæ, Anguſtãda certè patrimõia ſunt, ut minus ad iniurias fortũæ ſimus expoſiti.

Anguſtia, anguſtiæ, (στενότης, στενοχωρία,) ſiue potius Anguſtiæ, anguſtiarum, Sunt loca adeo anguſta & difficilia, ut uix trãſiri queant: quales ſunt uiæ in quibuſdam montibus. Cæſar 5. bel. Gal. 185. Tamen anguſtijs uiarum quammaximè poteſt, contrahit. Cic. contra Rullũ 86. In anguſtijs atq; in faucibus Græciæ poſita Corinthus.

Anguſtia loci. Plin. lib. 14. cap. 6. 2.

Anguſtia orationis. Cic. 2. de Nat. deorum 30. Idem pro Cecinna 61. Verborum anguſtiæ.

Anguſtiæ ærarij. Cic. pro lege Agraria 46. Sic. Anguſtiæ pecuniæ publicæ, Idem ad Cornificium, lib. 12. 29. 9.

Rei familiaris anguſtia. Cic. in. Part. 61.

Ex ſuis anguſtijs, alterius ſuſtentare tenuitatem. Cic. ad Tironẽ, lib. 16. epiſt.

Anguſtiæ temporũ, Vbi difficilia, & quaſi maligna ſunt tẽpora aut propter bella, aut famẽ & rerum penuriam, aliudue incõmodorũ genus. Cic. 1. de Orat. 3. Sed tamẽ in his uel aſperitatibus rerũ, uel anguſtijs tẽporis, obſequar ſtudijs noſtris. Idẽ 3. Verr. 105. Diem præſtituit operi faciundo Cal. Decemb. locat circiter Idus Septemb. anguſtijs temporis excluduntur omnes. Hoc ad temporis breuitatem referendum.

Anguſtiæ etiã dicũtur, quũ quis tãtis difficultatibus premitur, ut neſciat quò ſe uertere debeat. Cic. de Fato 49. Anguſtijs urgeri.

Adductus in ſummas anguſtias. Ci. pro Quintio 510.

Anguſtitas, pen, corre. (στενότης,) uetuſtũ nomen pro Anguſtijs. Accius Alpheſibœa, Sed Anguſtitatẽ incluſam ac ſaxis ſqualidã. Idẽ in Pæona, Saxum id facit anguſtitatem. Nonius.

Anhelo.] anhelas, pen. prod. (ἀσθμαίνω, ἰσθμαίνω,) anhelare, Ex Am, & Halo compoſitum, m in n mutata. Eſt quum ex curſu, aut alio quouis labore uehementi, crebris quaſi ſingultibus ſpiratur ac reſpiratur. Col. lib. 2. cap. 3. 1. Sed antè ad præſepia boues relegari nõ expedit, quàm ſudare atq; anhelare deſierint. Ouid. li. 1. de Remedio amoris 79. Principio cliui noſtr anhelat equus.

Anhelare, pro Emittere. Cic. 2. de Nat. deor. 265. Tum gelidũ ualido de pectore frigus anhelãs. De Capricorno loquitur.

Amnis anhelat uapore. Plin. lib. 5. cap. 9. Phialã appellari fontem eius, mergiq; in cuniculos ipſum amnem, uapore anhelantem fumidis cautibus ubi conditur.

Anhelans campus. Stat. 11. Thebaid. 4. Et anhelantem cœleſti ſulphure campum.

Anhelata uerba. Cic. 3. de Orato. 23. Nolo exprimi literas putidius, nolo obſcurari negligentius, nolo uerba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata grauius.

Anhelare ſcelus, per translationem. Cic. in Catil. 24. Tandem aliquando Quirites Catilinam furentem audacia, ſcelus anhelantem, peſtem patriæ nefariè mollientẽ, &c. Hoc eſt ad ſcelus omni conatu aſpirantem. Autor ad Herennium, libro 4. circa finem,

Anhelans ex infimo pectore crudelitatem.

Anhelatus, participium. Ouid. 12. epiſto. 3. Iſſet anhelatos non præmeditatus ad ignes. Et Cic. de Orato. 3. 13.

Anhelator, uerbale, (ἀσθματικός,) Suſpirioſus, quod uitiũ conſiſtit in ſpirandi difficultate. Plin. lib. 22. cap. 23. 10. Anhelatoribus, & in tuſsi uetuſta cum porro ex aceto datur.

Anhelatio, (ἆσθμα,) Verbale ſimiliter. Spirandi difficultas. Plinius, lib. 21. cap. 21. 4. Prodeſt & orthopnoicis, & anhelationi. Idem lib. 23. cap. 1. 33. Anhelationibus, luxatis, in ſuccida lana impoſitum.

Anhelitus, huius anhelitus, m. g. penul. corr. (ἆσθμα,) Ipſe ſpiritus anxiè actus.

Aeger anhelitus. Virg. 5. Aeneid. 86.
— uaſtos quatit æger anhelitus artus.

Aridus. Ouid. 10. Metam. 131. Aridus à laſſo ueniebat anhelitus ore. Creber. Virg. 5. Aeneid. 40.
— tum creber anhelitus artus
Aridaq; ora quatit.

Sublimis. Horat. 1. Carm. od. 15. 7. Sublimi fugies mollis anhelitu.

Captare anhelitũ. Ouid. 4. Metam. 15.

Mouere anhelitus. Cic. 1. Offic. 182. Ne in feſtinationibus ſuſcipiamus nimias celeritates, quæ quũ fiunt, anhelitus mouentur, uultus mutantur.

Recipere anhelitum. Plaut. Epid. 5. 22.

Reddere & recipere anhelitum. Plin. lib. 9. cap. 7. 1. Nec piſcium branchias habentes, anhelitum reddere, ac per uices recipere exiſtimant.

Anhelitus terrarum. Spiritus uehementer impulſus. Cic. 1. de Diuinat. 187. Credo etiam anhelitus quoſdã fuiſſe terrarũ, quibus inflatæ mentes, oracula funderẽt. Idẽ lib. 2. 63.

Anhelitus uini, Spiritus fœtidus, crebro eructatus ex nimia uini potatione. Cic. Poſt reditum in Senatu 14. Non te illius unguentorum odor, non uini anhelitus, non frons calamiſtri notata ueſtigijs, in eam cognitionem adducebat?

Anhelus, adiectiuum, pen. prod. (ἀσθματικός,) Quicquid anhelat. Virg. 2. Georg. 27. Et ſenibus medicantur anhelis. Id eſt, ſuſpirioſis. Idem lib. 12. Martis anheli. Id eſt, belli, quòd anhelos ſiue anhelantes facit. Idem 1. Georg. Vbi primus equis oriens afflauit anhelis. Vbi Seruius, Anhelis, Curſu anhelantibus.

Febres anhelæ. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 1.

Tuſsis anhela ægros quatit ſues. Virg. 3. Georg. 98.

Ania, (ἄνια,) Romana mulier, quam quum propinquus moneret ut alteri uiro nuberet: eſſe enim ei & ætatem integrã, & faciem bonam: Nequaquam hoc faciam inquit, Si enim uirũ bonum inuenero, ut antè habui, nolo timere ne perdam: Si malum, quid neceſſe eſt poſt bonum peſsimum ſuſtinere?

Anicetum, ti, penul. prod. Vide Aniſum.

Anicula.] Vide Anus.

Anigrus, (ἄνιγρος,) Fluuius Theſſaliæ, in quo Centauri ab Hercule uulnerati lauerunt uulnera ſua. quamobrem quum primò habuiſſet aquas dulces atq; potabiles, habuit poſtea fœtidas atq; turpes. Ouid. 15. Metam. 57.

Anilis, Anilitas, Aniliter.] Vide Anus.

Anima.] penul. corr. (ψυχή, πνεῦμα,) ut ait Nonius, eſt ſecundum conſuetudinem, ſpiritus quo uiuimus. Virgil. 4. Georg. Animaſq; in uulnera ponunt. Idem Nonius alio loco, Animus, eſt quo ſapimus: Anima, qua uiuimus. Accius Epigone, Sapimus animo, fruimur anima: ſine animo anima eſt debilis. Cic. 1. Tuſcul. 30. Animum autem alij animam, ut ferè noſtri declarant nominari. nam & Agere animam, et Efflare dicimus: & Animoſos, & Bene animatos, & Ex animi ſententia. Ipſe autem Animus ab Anima dictus eſt.

Animai, pro Animæ, ſæpius utitur Lucret. ut lib. 1. 39.

Anima dum ægroto eſt, ſpes eſſe dicitur. Cic. Att. lib. 9. 181. 6.

Anima purpurea. Virg. 9. Aeneid. 73. Purpuream uomit ille animam. Vbi Seruius. Purpuream, ſecundum eos qui animã dicunt eſſe ſanguinem.

Anima recens, id eſt, quæ nunc primùm exijt è corpore. Ouid. 15. Metam. 169.

Curuæ animæ. Perſius ſaty. 2. 7.
O curuæ in terras animæ, & cœleſtium inanes!

Viuax anima, quæ difficulter è corpore diſcedit. Ouidius 12. Metamorpho. 102.

Anima pro uita ut plurimum accipitur. Iuuenal. Summum crede nephas animam præferre pudori. de teſtibus loquitur. Salluſt. in Catil. Denique quid reliqui habemus præter miſeram animam?

Animam abſumere leto. Virg. 3. Aeneid. 130.

Animam hanc accipite. Virgil. 4. Aeneid. 131.

Adimere alicui animam, pro Occidere. Plaut. Mil. 10. 136.

Agere, pro mori. Cœlius Ciceroni, lib. 8. 13. 5.

Amittere, Mori. Autor ad Heren. lib. 4. 38.

Anima auellitur infans. Stat. 5. Sylu. 5. 2.

Auferre animam alicui, Occidere. Virgilius 8. Aeneid. 111. & libro 9. 92.

Carere anima. Quintil lib. 1. cap. 3. 5.

Carent morte animæ. Ouid. 15. Metam. 32.

Clauſit animam dolor. Lucanus, lib. 8. 12.

Claudere animam laqueo. Ouid. 7. Metam. 123.

Colligere animam in orbes æternos. Lucanus lib. 9. 2.

Concedere animam alicui, Sinere eum uiuere. Ouidius 5. Metamorpho. 45.

Condere ſepulchro animam. Virg. 3. Aeneid. 14.

Conſeruare animam puram. Cic. 5. Verr. 114.

Credere animam morti. Lucanus lib. 3. 149.

Dare animam. Virgil. 4. Georg. 41. de apibus.

Diffunditur anima è corpore diſſoluto, quemadmodũ humor è uaſe quaſſato. Lucret. lib. 3. 89.

Anima dimiſſa, corpus caret undiq; ſenſu, Lucret. lib. 3. 72.

Diuiſitq; animam. Lucan lib. 3. 118.

Ducere animam de cœlo. Cic. pro Sex. Roſcio 43.

Edere animam. Cic. pro Seſtio 71.

Efflare. Cic. pro Milone 37.

Effringere. Seneca in Hercule Oetheo 11. 7.

Effundere. Virgil. 1. Aeneid. 21.

Elidere. Ouid. 12. Metam. 102.

Eripere alicui. Ouid. 6. Metam. 108.

Exhalare. Ouid. 6. Metam. 50.

Expellere. Ouid. 6. Metam. 24.

Expirare. Ouid. 5. Metam. 22.

Exprimere. Seneca in Oedipo 4. 11.

Extinguere alicui. Terent. Adelph. 3. 2. 16.

Exturbare. Ouid. 15. Metam. 36.

Exuere. Ouid. 15. Metam. 153.

Ferire. Lucret. lib. 5. 20.

Finire. Ouid. 7. Metam. 121.

Fundere. Lucret. 3. 210.

Inſpirare animam dicitur Deus. Lucan. lib. 7. 156.

Intercluſa anima, creditus eſt mortalitatẽ expleuiſſe. Curt. lib. 5. in fine, de Tiberio.

Linquebant dulces animas. Virgil. 3. Aeneid. 28.

Mittere animam pro Mori. Lucret. lib. 6. 248.

Animas ſub tartara mittere. Virgil. 4. Aeneid. 49.

Obiectare periclis animam. Virgil. 12. Aeneid. 47.

Profundere animam per uulnera. Ouid. epiſt. 22. 16.

Proijcere animam. Virgil. 3. Georg. 97.

Reddere animas ademptas dicitur Aeſculapius, id eſt, Vitæ reſtituere. Ouid. 2. Metam. 129. Tacit. lib. 14.

Animam relinquam potius, quàm illas deſeram. Terentius Adelph. 3. 4. 52.

Reſumere animam. Senec. in Herc. Oetheo 1. 5.

Seducere artus ab anima dicitur mors. Virg. 4. Aeneid. 78.

Singultare animam. Stat. 5. Thebaid. 52.
— poſitiq; patrum ſuper ora gementum
Semineces pueri, trepidas in limine uitæ Singultant animas.

Spoliare ferro animam. Sil. lib. 13. 74.

Subducere morti animam. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. in fine.

Tradere funeri animam. Senec. in. Troade 5. 2.

Trahere animam. Stat. 1. Theb. 10. Tacit. lib. 1. Meq; precariam animã inter infenſos trahere.

Animam debet. Terent. Phorm. 4.3.56. Quid ſi animam debet? Donatus prouerbium eſſe admonet de eo, qui immodico ære alieno teneatur, ut plus quã omnes facultates debeat, ac deniq; ſeipſum debeat. Sic Eraſmus.

Animæ meæ pars, ſiue Animæ meæ dimidiũ. Sic dicimus de illis quos priuato quodã & ſingulari amore proſequimur. Horat. 2. Carm. ode 17. ad Mecœnatem 2.

Ah te meæ ſi partem animæ rapit
Maturior uis, quid moror altera? Idem 1. Carm. od. 3. 2.
Et ſerues animæ dimidium meæ. Cicero Terentiæ & filiæ, libro 14. 14. 2.
Vos meæ chariſſimæ animæ quamſæpiſſimè ad me ſcribite.

Anima, Halitus oris, ſiue ſpiritus. Virg. 2. Georg. 37.
- animas & olentia Medi
Ora fouent illo, & ſenibus medicantur anhelis. Plaut. Aſin. 16. 44. An fœtet anima uxori tuæ? Terent. Phorm. 5. 6. 28. Animam compreſſi, aurem admoui.

Animam puram conſeruare. Cic. 5. Verr. 114. Quæ non modò animum integrum, ſed ne animam quidem puram conſeruare potuiſſet. Notat anhelitum Verris fuiſſe putidum.

Anima putei, pro Aqua. Plaut. Amph. 8. 39. Ni ego illi puteo, ſi occœpſo, animam omnem intertraxero. Fortaſſe pro Halitu & uapore prodeunte ex puteo. Nam ſi pro Aqua, Plautinum certe, & nimis durè figuratum eſt.

Anima, uentus. Plaut. Aulul. 9. 24. Lucret. lib. 5. 48. Animæ aurarum leues. Et apud Horatium, Impellunt animæ lintea Thraciæ.

Animas ſecundas prece quærere. Lucret. lib. 5. 247.

Anima, Aer. Varro 1. de Re ruſt. cap. 4. ex Ennio, Aqua, terra, anima & ſol. Virgil. 6. ecloga,
Nanq; canebat, uti magnum per inane coacta
Semina, terrarumq;, animæq; mariſq; fuiſſent. Seruius.
Varro, Anima ut concluſa in ueſica, quando eſt arctè ligata, ſi perculeris, aera reddet. Lucret. lib. 6. 27. Plena animæ ueſicula parua.

Spiritus & Anima. Cic. 1. de Orat. 136. Deinde quum ſpiritus eius eſſet anguſtior, tantũ cõtinenda anima eſt aſſecutus.

Interclusio animæ, atq; anguſtiæ ſpiritus attulerunt clauſulas, atque interpuncta uerborum. Cic. 3. de Orat. 100.

Attrahẽs atq; reddẽs animã pulmo ſpirãdi officina. Plin. li. 11.

Animula, animulæ, diminutiuum, pen. corr. (ψυχάριον,) Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 14. In unius mulierculæ animula ſi iactura facta eſt, tantopere commoueris? De filia Ciceronis mortua.

Animal, pen. corr, animalis. pen. prod. n. g. (ζῶον) ab Anima eſt: & eſt (ut philoſophi diffiniunt) ſubſtantia animata ſenſibilis. Plin. lib. 10. ca. 63. bipedum ſolus homo animal gignit. Ouid. 1. Metam. 18.
Pronaq; quum ſpectent animalia cætera terram,
Os homini ſublime dedit.

Animal prouidum & ſagax, homo. Cic. 1. de Legib. 32.

Deus animal unum aſpectabile, in quo omnia animalia continentur, effecit. Cic. de Vniuer. 14. de mundo loquitur.

Animalis, & hoc animale, pen. prod. (ψυχικὸς,) Quod eſt ex animali, aut quod habet animã. Lucret. lib. 1. 46. Vnde animale genus generatim in lumina uitæ Redducit Venus.

Animales dij. Seruius ex Labeone. Labeo in libris, qui appellãtur de dijs animalibus, ait eſſe quædam ſacra, quibus animæ humanæ uertantur in deos, qui appellantur animales, quòd de animis fiant. Hi autem ſunt dij penates & uiales.

Animalis res, cuius contrariũ eſt inanimũ. Quintil. lib. 8.

Animales, Spirabiles. Cic. 1. Tuſcul. 63. Siue illi animi ſint animales, id eſt, ſpirabiles, ſiue ignei.

Animalis ſpiritus. Plin. lib. 8. cap. 42. Equas Fauonio flãte obuerſas, animalẽ concipere ſpiritum: idq; partum fieri.

Animalis intelligentia. Cic. 4. Acad. 213. Erit enim perſuaſum etiam ſolẽ, lunã, ſtellas oẽs, terram, mare, deos eſſe: quòd quædam animalis intelligentia per omnia permeet & tranſeat.

Animalis hoſtia dicebatur, ubi anima tantùm ſacrificabatur, & caro ſacerdotibus proficiebat. Feſtus.

Animalia uincula, pro neruis. Cic. de Vniuerſ. 38.

Animaduerto.] animaduertis, animaduerti, animaduerſum, (διανοέω, ἐπινοέω, σκοπέω, φράζομαι,) animaduertere, Eſt animum ad rem aliquã uertere, aſpicere, hoc eſt, De improuiſo quippiam intueri. Vnde & pro conſiderare, curare, obſeruare, & aduertere ponitur. Plaut. Animaduerto hominem ſubalbidum, tremulum. Id eſt, aſpicio. Cic. 1. de Diuinat. 134. Experrecta nutrix animaduertit puerum dormientem circumplicatum ſerpentis amplexu.

Animaduertere rem aliquam, Curare, obſeruare. Terent. Phor. 3. 1. 3. Cic. ad Domitium lib. 8. 163. 2. Non enim pro tua prudentia debes illud ſolum animaduertere.

Curare & animaduertere. Cic. 1. de Natura deor. 6. Nec omnino curant, nec quid agamus animaduertunt.

Attendere & animaduertere. Cic. in Catil. 15.

Cognoſcere & animaduertere. Cic. 1. de Natu. deorum 21. Sed ut adſint, cognoſcant, animaduertant.

Vigilare & animaduertere. Cic. Attico, lib. 6. 111. 32.

Animaduertere & æſtimare aliquid. Liu. in præfat.

Animaduertere, Attendere, attentum eſſe ad audiendũ ſpectandũq;. Terẽt. in prolog. Eunu. 44. Cũ ſilẽtio animaduertite.

Animaduertitur in. Cic. de Amicitia 27. Quod quidem quale ſit, etiam in beſtijs animaduerti poteſt.

Animaduertuntur ſues à facie, & progenie & regione cœli. Id eſt, conſiderantur. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 4.

Inter Intelligere & Animaduertere: Intelligitur aliquid argumentis: Animaduertitur ſenſibus præſenti animo utentibus. Plerunq; enim aduertimus rem aliquam oculis, aut quouis ſenſu corporis, abſq; animi intentione. Aſconius.

Animaduertere, & diſcere. Cic. ad Appium, lib. 3. 5. 3.

Animaduerto in te, (κολάζω,) Eſt punio te: ſed cũ hac differentia, quòd punire, eſt quorũcunque, ſiue iure, ſiue iniuria: animaduertere, eſt eius, qui in alterum habet poteſtatẽ ordine ac ritè, id eſt, cũ animaduerſione puniẽdi. Sed hoc propriè refertur ad perſonas. Animaduerto, puto, pro intueor, & perſonam, et rẽ dicimus. Hæc Valla lib. 3. Cic. 5. Verr. 119. Poteſtas erat iſti homini integro atque innocenti data, ut in Apronium quũ animaduertiſſet, ſeſe grauiſſima leuaret infamia. Sic ad Metellum, lib. 5. 2. 20.

Animaduertere iniuriã, facinus, peccatum. Terent. And. 1. 1. 129. Ea primùm ab illo animaduertenda iniuria eſt. Vbi Donatus. Nota participium à paſſiuo. Animaduertenda, caſtiganda, uindicanda eſt. Ibidẽ 4. 4. 28. O facinus animaduertendũ. Cic. pro Roſcio Amer. 68. Atqui ea ſunt animaduertenda peccata maximè, quæ difficillimè præcauentur. Vtrum obſeruanda, an punienda? nã hic utroque modo poteſt intelligi. Idem in Catil.

Animaduertere uerberibus in aliquem. Salluſt.

Animaduertere capitali pœna in reum. Vlpianus De ſicarijs.

Animaduertere abſolutè poſitum. Cic. 3. Verr. 30. In Achaia magiſtratum Sicyoniũ nummos poſcit: ne ſit hoc crimẽ in Verrem, fecerunt alij. Quũ ille nõ daret, animaduertit.

Animaduerſio, Verbale, Cõſideratio, & iudiciũ: ut, Res animaduerſione digna. Ci. 1. de Finib. 46. Intereſſe enim inter argumentũ concluſionemq; rationis, & inter mediocrẽ animaduerſionem atque admonitionem: altera, occulta quædam

& quaſi inuoluta aperiri, altera prõpta et aperta indicari.

Animaduerſio, pro ſtudio. Ci. pro Archia, Et ſi ex his ſtudijs delectatio ſola peteretur, tamen, ut opinor, hãc animaduerſionẽ cõmuniſſimã atq; liberaliſſimam iudicaretis. Budæus.

Notatio naturæ, atq; animaduerſio peperit artem. Cicero in Orato. 106.

Animaduerſio, Punitio, (κόλασις,) ut Animaduerſio in ſceleratos ſeruos. Cic. 1. Philip. 3. Idem 3. Verr. 30. Improbum, ſed non inauditum genus animaduerſionis uidete.

Animaduerſio & caſtigatio. Cic. 1. Offic. 125. Omnis aũt animaduerſio & caſtigatio contumelia uacare debet.

Animaduerſionem & ſupplicium remittere alicui. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 4.

Animaduerſionem effugere. Cic. in Orato. 113.

Animaduerſio pro multa & condemnatione, ut interpretatur Budæus. Cic. pro Cluentio, Maiores noſtri nunquam iudiciũ nominauerunt, neq; perinde ut rem iudicatam obſeruauerunt animaduerſionem & autoritatem cenſoriam.

Animaduerſus, Participiũ, (διανενοημένος,) Perſpectus, cognitus, intellectus. Cæſar in Comment. Hac re animaduerſa, Cæſar iubet ſigna conuerti. Virg. 3. Georg. His animaduerſis. Id eſt, cognitis, intellectis.

Animaduerſa ac notata à peritis. Cic. 1. de Orato. 54.

Animaduerſa flagitia. Id eſt, punita. Suetonius in Nerone, cap. 16. Multa ſub eo & animaduerſa ſeuerè, & coercita.

Animaduerſus, Qui ſupplicio affectus eſt. Paulus Iuriconſ. Corpora animaduerſorum quibuslibet pereuntibus, ad ſepulturam danda. Licenter dictum uidetur, pro eo quod eſt, Supplicio affectorum.

Animaduerſor, Verbale, (διανοητής,) Obſeruator: Id eſt, qui diligenter conſiderat, & expẽdit ut aliquid ſciat, cognoſcat, & diſcernat. Cic. 1. Offic. 203. Itaq; ut in fidibus muſicorũ, aures uel minima ſentiunt: ſic nos, ſi acres ac diligentes eſſe uolumus animaduerſores uitiorum, magna ſæpe intelligimus ex paruis.

Animal.] Vide Anima.

Animans.] Vide Animare in Animus.

Animatio, Animatus.] Vide animo in Animus.

Animo.] animas. Animoſus. Vide Animus.

Animula.] Vide Anima.

Animulus.] Vide Animus.

Animus.] animi, penul. corr. (ψυχὴ, θυμός, ἦτορ. Vide Anima. Animus teſte Seruio, conſilij eſt, Anima, uitæ. Salluſt. Haud facile animus uerũ prouidet, ubi illa officiunt. Terent. Adelph. 4. 5. 21. Animo male eſt. Ibidem 4. 4. 3. Animus timore obſtupuit.

Animus, pro anima, ferè à Cicerone dicitur. ut in Catone, Qui ſi in hoc erro, quòd animos immortales credã, libẽter erro.

Animus, pro memoria. Virg. 9. eclog. Omnia fert ætas, animum quoq;. Seruius.

Animi, pro cogitationibus. Plau. Epid. 2. 43. Quot illic homo animos habet. Terent. Heaut. 3. 3. 9. Noui ego amantiũ animos, aduertunt grauiter quæ non cenſeas.

Animus, Voluntas. Terent. And. 1. 1. 137. Mala mens, malus animus. Idem Heaut. 1. 2. 15. Timet omnia: patris iram, & animum amicæ ſe erga ut ſit ſuæ.

Animus ac uoluntas. Cic. 7. Verr. 143. Ita diſſident, à nobis animo ac uoluntate, Animus, hìc ad appetitum refertur. Voluntas ad rationem.

Amplitudo animi, & quaſi quædam exaggeratio quàm altiſſima. Cic. 2. Tuſc. 107.

Ardor animi euanuit. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 2.

Aſperitatẽ animi ſiue animæ dulciore ſucco mitigare. Plin. lib. 22. cap. 24. 5.

Candor animi. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 2.

Coniectura animi. Quintil. lib. 1, cap. 2. 17.

Conſtantia animi. Ouid. 11. Metam. 59.

Curas animi leuare. Catul. ad paſſerem Lesbiæ 2. 3. uel, E pectore ſoluere, Lucret. lib. 4. 184. Et, Aliò traducere, Lucretius lib. 4. 226.

Defectio animi. Cic. ad Atti. lib. 3. Omnia mittit ſpei plena, metuens, credo, defectionem animi mei.

Firmitas, uel firmitudo animi, Quintil. lib. 6. in prooem. 4. Et Cic. ad Luceium, lib. 5. 13. 5.

Fluctus animi pellere. Seneca in Herc. furen. 12. 8.

Grauitas & altitudo animi. Cicero ad Nigidium Figulum, libro 4. 13. 12.

Habitum animi ſemel conſtitutum difficile eſt nobis mutare Quint. lib. 4. ca. 2. 82. Et Tacit. lib. 17. Habitus animorũ.

Omni animi impetu in aliquid incumbere. Cice. ad Plancum, lib. 10. epiſto. 5. 6.

Vultus imago animi, indices oculi. Cic. 3. de Natu. deor. 127.

Magnitudo animi. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 54.

Inflectere magnitudinem animi. Cic. 1. Epiſt.

Mens animi mœrore perturbata. Lucret. lib. 6. 238.

Motus animorum. Virg. 4. Georg. 18.

Nerui atq; robur animi. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 8.

Nubes animi. Ouid. 1. Triſtium, Eleg. 3 13.

Oblectatio animi. Cic. 1. de Orat. 58.

Pax animi. Ouid. 11. Metam. 125.

Præſtantia animi. Quintil. lib. 6. cap. 1. 19.

Rectum animi ſeruare. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 40.

Remiſſio ac diſſolutio animi. Cic. 2. de Orat. 13.

Incredibili robore animi ſeptus. Cic. pro Milone 77.

Sublimitas animi. Plin. lib. 7. cap. 25. 3.

Prætentare animi ſententiam. Ouid. 9. Metam. 116.

Tenor animi. Plin. lib. 7. cap. 19. 1.

Terrorem & tenebras animi diſcutere. Lucret. lib. 2. 12.

Vigor animi. Ouid. 15. epiſto. 11.

Aegrotare uitio animi. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 62.

Vulnus animi graue habere. Ouid. 9. Metam. 109.

Animus accliuis falſis. Horat. Serm. ſaty. 2.

Acer & præſens animus. Cic. 2. de Orat. 47.

Acri & attento animo intueri. Cic. 1. de Finib. 88.

Acres animi incaluere. Ouid. 2. Metam. 18.

Animos acres conuertere ad aliquem. Virg. 11. Aeneid. 160.

Acrior animus. Quintil. lib. 1. 3. 6. Vide Acer.

Acerbis animis ſæuire. Virgil. 5. Aeneid. 92.

Aduerſis animis accipere. Tacitus lib. 3.

Animus æger, Animi, animo, uel ab animo æger. Vide Aeger.

Animus ægrotus. Vide Aegrotus.

Aequus animus. Horat. 11. 6. Vide Aequus.

Aequo animo. Lucret. lib. 3. 196.

Aequis animis. Horat. in Arte Poet. 51.

Animus alienus uel alienatus. Vide Alieno.

Alienum animum habere ab re aliqua. Cic. de Amic. 28.

Altiore animo eſſe. Ciero 5. de Finib. 101. Qui altiore animo ſunt, capeſſunt Remp.

Animi altiſſimi. Cic. 1. Tuſc. 52. Idq; in maximis ingenijs, altiſſimiſq; animis & exiſtit maximè, & apparet facillimè.

Animus amicus. Vide Amicus.

Amico animo. Horat. 4. Carm. ode 7. 4.

Amplus animus, & excelſus, & patiens incõmodorũ. Cic. 1. de Inuent. 120.

Ancipites animi. Lucan. lib. 10. 3.

Animus anguſtus. Vide Anguſtus.

Anguſtus atq; demiſſus animus. Cic. in Piſonem 44.

Animus anxius. Vide Anxius.

Apertus & ſimplex animus. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 91.

Animus aſper. Vide Aſper.

Atrox animus.Horat.2.Carm.ode 1.5.
Attonitis animis hærere.Virg.5.Aeneid.105.
Attonitis animis inhiare.Virg.7.Aeneid.163.
Auarus laudis animus.Horat.2.Epiſto.1.36.
Auari animi irritamen opes.Ouid.13.Metam.87.
Animus auerſiſſimus.Vide Auerto.
Animus beneuolus.Vide Beneuolus.
Animo benigno & clementi.Terent.Hecy.
Bonus animus.Vide Bonus.
Quare bono animo es:uideo enim,&c.Cic.Att.lib.5.106.5.
Cæcus animo.Vide Cæcus.
Cœleſtis animus ex alto domicilio depreſſus. Ci.de Senect.70.
Capax animus ad præcepta.Ouid.8.Metam.49.
Capaci animo maiora concipere.Ouid.15.Metam.1.
Celer animus.Virgil.4.Aeneid.58.
Animus certus & confirmatus.Vide Certus.
Animo clementi ignoſcere.Vide Clemens.
Animo communi eſſe.Vide Communis.
Animus compos.Vide Compos.
Conſcius animus ſe remordet.Lucret.lib.4.229.
Animus conſcius.Vide Conſcius.
Conſtantior animus.Ouid.ad Piſonem 52.
Credulus animus.Seneca in Troade 1.1.
Animus cupidus.Vide Cupio.
Cupidus animus litium & rixæ.Horat.3.Carm. ode 14.5.
Degeneres animos timor arguit.Virg.4.Aeneid.3.
Delibatos habemus animos ex diuina mẽte.Cic.de Senect.21.
Dociles animi.Horat.in Arte poetica 68.
Duriores animos ad pleraq; robur ipſum facit. Quintilianus lib.1 cap.1.17.
Expertus bellis animus.Tacitus in uita Agricolæ.
Faciliore animo abuti.Quintil.lib.4.cap.2.80.
Faciles iuuenum animi.Virgil.lib.3.Georg.32.
Ferax animus.Ouid.ad Piſonem 44.
Ferox animus.Seneca in Medea 12.8.
Fidelis.Terent.Hecy.3.5.22.Quàm fideli animo & benigno in illam & clementi fui.
Fortis atq; obfirmatus.Plaut.Amph. 8. 4. Perferam uſq; eius abitum animo forti,atq; obfirmato.
Felix animus.Iuuenal.Saty.14.12.
Generoſior celſiorq; animus.Quintil.lib.1.cap.2.20.
Grauior natu animus.Vide Naſcor.
Hoc animo ſum.Cic.ad Appium,lib.3.5.6.
Hoſtilis animus.Seneca in Octauia 1.5.
Humani animi, id eſt, hominum animi. Horatius lib.1.Serm. Saty.8.4.
Humilis animus,& pertinax,cõtraria.Ci.ad Marcellũ 4.7.7
Iacens animus.Quintil.lib.6.cap.4.19.Vide Iaceo.
Idem animus omnibus.Virgil.lib.3.Aeneid.12.
Animo ieiuno.Vide Ieiunium.
Impatiens animus.Ouid.lib.1.de Remed.amoris 25.
Impotens.Terent.And.5.3.8.Senec.in Herc.furẽte 6.3.
In animo eius ualidus.Tacitus,libro 4. Priſca in animo Auguſtæ ualida.
Inanis animus.Virgil.2.Georg.57.
Incertus animus.Vide Incertus.
Infenſo atq; inimico animo.Vide Infenſus.
Infeſto animo.Vide Infeſtus.
Infirmior rebus dubijs animus deſperatis eſt confirmatus. Cic. ad Meſcinum,lib.5.21.12.
Infixus animus in patriæ charitate.Vide Infigo.
Inflatus animus.Vide Inflo.
Infractus animus.Vide Infringo.
Infrangilis animus.Ouid.ad Liuiam 71.

Ingens.Horat.2.Sermonum.Vide Ingens.
Ingentes tollere animos.Virgil.lib.3.Georg.41.
– nanq; ante domandum
Ingentes tollent animos.
Ingentes animos anguſto in pectore uerſant.Virgilius libro 4. Georgic.17.
Iniquo animo.Terent.Eunuc.2.1.6.
Iniquis animis.Virg.lib.10.Aeneid.2.
Inſatiabilis animus.Vide Inſatiabilis.
Intacti religione animi.Vide Intactus.
Inuictus animus.Plin.lib.7.cap.25.3.
Iracundus animus.Vide Ira.
Inſtabiles annis animi.Ouid lib.3.de Arte 11.
Lætus in præſens animus,quod ultra eſt Oderit curare.Horat. 2.Carm.16.5.
Latens animus.Iuuenal.ſaty.9.2.
Liber religione animus.Vide Liber liberi.
Liber terrore animus.Vide Liber liberi.
Liquidus animus & tranquillus.Vide Liquor.
Lubenti animo.Vide Lubet.
Magnus animo.Vide Magnus.
Minutus animus. Vide Minuo.
Mollis animus.Vide Mollis.
Magnus & excelſus animus.Cic.ad Lent.lib.1.9.91.
Magnus & fortis.Cic. Att.lib.8.163.1.
Magno fortiq; animo.Cic.lib.6.ad Qu.Ligarium 14.6. Cic.ad Att.lib.8.163.1.
Magni animi plenum pectus.Ouid.lib.5. Metam.37.
Homo maximi animi.Cic.pro Fõteio 26.& Liui.8.bel.Pun.
Mares animi.Horat.in Arte poet.81.
Meliore animo aliquid ferre.Ouid.lib.9.Metam.87.
Memori animo notare.Ouid.lib.9.Metam.156.
Meo quidem animo,uel Animo meo. Cic.1.de Inuent.7. Quare meo quidem animo nihilominus eloquentiæ ſtudendum. Terent.Adel.5.6.4. – hominem maximi Precij eſſe hodie te iudicaui animo meo: hoc eſt, ſecundum animi mei ſententiam.
Minaces animi.Ouid.6.Metam.138.
Minutus,infirmus,& exiguus.Iuuenal.Saty.13.19.
– quippe minuti
Semper & infirmi eſt animi,exiguiq; uoluptas,Vltio.
Mitis animus.Iuuenal.Saty.14.2.
Mobiles animi.Quintil.lib.2.cap.17.18.
Muliebris animus.Vide Mulier.
Mutabilis uulgi animus.Vide Muto.
Animus uarius,commutabilis,multiplex.Vide Multus.
Mutuus animus.Horat.lib.4.Carm.ode 1.6.
Mutuis animis amare. Catul.42.4.
Obſtinatus animus.Liu.6.Decad.1.
Omiſſus animus.Terent.Heaut.5.2.9.
Te uidi animo eſſe omiſſo,id eſt,demiſſo.
Ocioſus animus.Terent.And.5.2.1.
Animo iam nunc ocioſo eſſe impero.
Paruus animus.Horat.lib.1.Serm.Saty.2.2.
Paruo & prauo animo.Cic.lib.1.ad Atti.8.4.
Perattentus animus.Vide Perattentus.
Placidioribus animis.Quintil.lib.4.cap.2.53.
Plenus culpa animus.Seneca in Hipp.2.10.
Præſens animus.Terent.Eunuc.4.6.31.
Præſens animus & acer.Quintil.lib.6.cap.4.6.
Præſens animus in pectore.Virg.lib.5.Aeneid.72.
Promptus animus & alacris ad defendendam Rempub.Cic.ad Appium Pulch.lib.3.11.12.Sic Tacit.lib.4.
Pronis animis.Vide Accipio.

Pudicus animus.Ouid.7.Epiſt.1.
Puſilli animi homo.Horat.lib.1.Serm.Saty.4.
Reſides animi.Virg.lib.1.Aeneid.146.
Robuſtus & excelſus animus.Cic.de Finib.
Robuſtior annis animus.Stat.lib.5.Sylu.2.3.
Rudis animus.Quintil.lib.1.cap.1.26.
Rudes atq; agreſtes animi.Quintil.lib.1.cap.10.10.
Sagax animus.Lucret.lib.2.168.
Segnes animos prouocare.Claud.de raptu Proſer.lib.3.6.
Stabili animo & firmo & magno.Cic.lib.3.de Finib.44.
Supinus animus.Catul.17.6.
Suſpicacem animum perſtrinxere.Tacitus lib.1.
Syluestrem animum exuere.Virg.lib.2.Georg.11.
Teneriore animo uideri.Cic.ad Meſſinum,lib.6.21.12.
Toto animo dedere ſe alicui.Cic.5.Tuſcul.161.
Tranquilliſſimus animus.Cic.lib.7.ad Att.127.3.
Triſtis & intractabilis animus.Senec.in Hipp.2.38.
Truces animos Cupido inuolat.Tacitus lib.1.
Vagus animus.Catullus 58.1.
Valentes animi.Virg.7.Aeneid.43.
Velox animus.Horat.lib.1.Epiſt.12.3.
Virides auſis animi.Sillius lib.1.38.
Virilis animus.Ouid.lib.13.Metam.29.
Viriles animos gerere.Seneca in Agamem.13.2.
Viuidus animus.Tacit.lib.13.
Aeger animi.Tacit.lib.19.
Amens animi.Virg.4.Aeneid.41.
Captus animi.Tacit.lib.19.
Diuerſus animi.Tacit.20. Qui diuerſus animi, modo numen pauescere,modo minis aduerſantis populi terreri,ſæpe etc.
Egens laudis animus.Virgil.lib.5.Aeneid.149.
Iuuenis calidus animis.Virg.3.Georg.23.
Ferox animi.Tacit.lib.1.
Fidens animi.Virg.2.Aeneid.13.Tacitus lib.4.
Dubius animi.Virg.3.Georg.57.
Immodicus animi.Tacit.lib.17.Corpore ingens,animi immodicus
Incertus animi.Tacitus lib.5.
Infelix animi.Virg.4.Aeneid.106.
Ingens animi fœmina.Tacitus lib.1.
Inops animi.Virg.4.Aeneid.61.
Integer animi,id eſt,ſanus mente.Horat.2.Serm.Saty.3.44.
Largus animo.Tacit.lib.18.
Genere illuſtri,largus animo,& par opibus.
Maturus animi.Virg.9.Aeneid.51.
Hic annis grauis,atq; animi maturus Alethes.
Maturus animo & æuo.Ouid.lib.8.Metam.124.
Mitior animo.Horat.lib.3.Carm.ode 10.4.
Præſtans animi.Virg.12.Aeneid.4.
Promptus animi.Tacitus lib.18.
Turbidus animi.Tacit.lib.20.
Validus animi,& corpore ingens.Tacit.lib.15.
Victus animi.Virg.4.Georg.98.
Aberrat animus à ſententia. Vide Aberro.
Abhorrere animo ab aliqua re.Cic.7.Philipp.219. Vide Abhorreo.
Abijcere animum,pro Animum deijcere ac deprimere, & penè deſperare: Vnde abiectus animus, & homo abiecto animo.Vide Abijcio.Quintil.lib.3.cap.10.
Accendunt hæc animos.Quintil.lib.1.cap.2.16.
Acceſſit animus nobis.Cic.ad Atticum,lib.5.108.5. Vide Accedo.
Alleuare animum à mœrore.Curtius lib.4.
Animus accinctus in magnos uſus.Vide Accingo.
Accipere animis dicta alicuius.Virg.lib.3.Aeneid.50.

Accipere animum quietum in aliquem. Virg.1.Aeneid.62.
Accipere animo.Vide Accipio.
Animum literis accommodare.Vide Accommodo.
Accommodare animum quum lugemus & iraſcimur.Quintil. lib.6.cap.2.21.
Animos addere alicui.Cic.Att.lib.7.122.6.
Additus furor animis.Virg.lib.2.Aeneid.71.
Animus adeſt.Vide Adſum.
Adeſſe animo,uel animis.Vide Adſum.
Adhibete animum uel animos.Ouid.lib.15.Metam.48.
Animum adijcere ad uirginem.Terent.Eunuc.1.2.63.
Animum adijcere alicui rei.Liuius. Budæus.
Adijcere animos,id eſt,audaciã addere.Ouid.li.7.Metam.24
Adiungere animum,& animos.Vide Adiungo.
Adiungere animum ad aliquod ſtudium.Terent.And.1.1.29.
Adleuatur animum.Tacit.lib.5.
Adrepere animis. Tacitus lib.3. Nec quicquam graue ac ſeruũ ex eo metuas,qui ſuorum ipſe flagitiorum proditor, non uirorum animis, ſed muliercularum adrepit.
Aduertere animum. Terent.in prol. And.8.Nunc quam rẽ uitio dent quæſo animum aduertite.Antique dictum,pro animaduertite.Tacitus lib.13.Qui animũ etiam leuiſſimis aduerterent.Lucret.lib.3.9.
Aduertere animos monitis.Ouid.lib.15.Metam.28.
Aduertite animis ueſtris quæ dicam.Virg.lib.2.Aeneid.141.
Aduocare animum.Vide Aduoco.
Aequare animos olympo.Virg.lib.6.Aeneid.156.
Aeſtimare animo.Curtius lib.6.Bucephalũ Alexander nõ eodẽ quo cæteras pecudes animo æſtimabat.
Affectus animo.Vide Afficio.
Affigere animo ſuo quod compoſuerimus.Quint.lib.2.cap.7. (2.de ediſcendo.
Agere animum.Vide Ago.
Agi animis in funera.Virg.lib.7.Aeneid.9.
Agitare animum ſpe & metu.Quintil.lib.4.cap.1.23.
Agitare aliquid animo,id eſt,cogitare.Cic.ad Torquatũ, li.6. (1.5.
Animo,ſiue cum animo agitare,Vide Agito.
Alienare iudicum animos. Quint.lib.4.cap.1.10.
Alleuare animum.Seneca in Troade 10.19. Vide paulò antè
Alleuatur animum.Vide item Alleuo.
Allicere animos ad beneuolentiam.Vide Allicio.
Animum amouere.Vide Amoueo.
Angere animum,& animo angi.Vide Ango.
Angere animum curis mordacibus.Lucan.lib.2.135.
Aperire animum.Vide Aperio.
Apparare animum.Vide Apparo.
Appellere animum ad ſcribendum.Terent.in prol.And.1.
Applicare animum.Vide Applico.
Animus mihi ardet.Vide Ardeo.
Animis ardentibus ſonare iurgia.Iuuenal.Saty.15.6.
Arrigere animos.Virg.lib.12.Aeneid.51.
Arrectus animus.Vide Arrigo.
Aſſueſcite bella animis.Virg.lib.6.Aeneid.167.
Attendere animum & animos.Vide Attendo.
Attendere animo æquo.Vide Attendo.
Attento animo intueri.Vide Attendo.
Auertere tædio animum diſcentis.Quint.lib.1.cap.12.10.
Auertere animum ab.Vide Auerto.
Auferre animum ad contemplationem.Vide Aufero.
Augere animos & adijcere.Ouid.lib.7.Metam.24.Vide Augeo,Tacit.lib.18.Titus auctus animo ad patrẽ peruectus.
Cadunt animi.Ouid.lib.11.Metam.108.
Cadere animis.Cic.ad Torquatum,lib.6.1.10.
Cadit animus,uel cadere animo.Vide Cado.
Cæcare animos.Vide Cæco.

Caligante animo. Vide Caligo.
Capere animos aliquorum. Cic. pro lege Manil. 46. Quæ ciuitas in Aſia, quæ nõ modo unius Imperatoris aut Legati, ſed unius Tribuni militum animos ac ſpem capere poſsit?
Capere animum. Vide Capio.
Cernit animus. Vide Cerno.
Circunſpicere animo. Vide Circunſpicio.
Cepit animum dementia. Virg. lib. 5. Aeneid. 92.
Coercere animos. Seneca in Hippol. 2. 35.
Animo, uel in animo cogitare ſecum. Terent. Adelph. 3. 4. 55. Hoc tu facito, tecum animo cogites. Satis erat, Tecum cogites: ſed uel ornatus uel maioris expreſsionis gratia addidit Animo. Ibidem. 1. 1. 5. Quæ in animo cogitat, irata.
Cohibere animum. Vide Cohibeo.
Colligere animo & animum. Vide Colligo.
Animum alterius cum ſuo commiſcere. Vide Commiſceo.
Commoueri animo. Vide Commoueo.
Animus commotus metu. Terent. And. 5. 4. 35.
Aliquid complecti animo. Cice. ad Sextium, lib. 5. 17. 9. Vide Complector.
Complere animum uoluptate. Vide Compleo.
Componere animos. Vide Compono.
Comprehendere aliquid animo. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 157.
Comprimere animos. Cice. pro. Flacco 42. Remittant ſpiritus, comprimant animos ſuos, ſedent arrogantiam.
Animo uel animis concidere. Vide Concido.
Animum ſibi conciliare. Vide Concilio.
Concipere aliquid animo. Ouid. lib. 2. Metam. 16. Tacitus lib. 3. Et fraude aut ui raptum Agrippã ferre ad exercitus Germanicos non ſeruili animo concepit.
Concipere imagines animo. Quint. lib. 1. cap. 2. 20.
Concipere iras animo. Ouid. lib. 1. Metam. 35.
Confidere animo. Vide Confido.
Conferre animum alio. Vide Confero.
Confirmare animum. Seneca in Octa. 4. 17. Vide Confirmo.
Confirmare animum trepidum. Iuuenal. Saty. 14. 11.
Confundere ac fatigare animum. Quint. lib. 1. cap. 12. 1.
Conſiſtere animo tranquillo. Vide Conſiſto.
Conſternare animos, & animo conſterni. Vide Conſterno.
Conſulere animum ſuum, ne quid dicamus naturæ aduerſum. Quintil. lib. 4. cap. 2. 38.
Conſiderate cum ueſtris animis. Cic. 5. Verr. 23.
Conſiderare ſecum in animo, & cum animis. Vide Conſidero.
Animo contemplari. Vide Contemplor.
Contendere animum in curas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 3.
Contrahere animum, aut demittere. Cic. ad Qu. fratrem.
Contundere arte animos. Ouid. 1. de Arte aman. 3. Vide Contundere.
Conuertere animum. Vide Conuerto.
Conuerſi animum. Tacit. lib. 17. Animum uultumq; conuerſi.
Conuertere ſe aliquò animo & cogitatione. Vide Conuerto.
Corrumpere animum. Vide Corrumpo.
Credere animum ſuum alicui. Vide Credo.
Animi creuerunt. Vide Creſco.
Animos debilitare. Vide Debilito.
Animus amori deditus. Vide Dedo.
Deducere curas animo. Horat. lib. 1. Epiſt. 2. 10.
Deficiunt animi. Horat. in Arte poet. 6.
Defecerat eam animus. Plaut. Mil. 20. 37.
Deficere animis. Curtius lib. 4.
Defectus animo. Plin. lib. 20. cap. 14.
Defigere & intendere animũ in aliquam rẽ. Ci. 4. Acad. 85.
Animus illis defuit. Cicero 7. Verr. 105. Animum illis non copias defuiſſe.

Deluſit animum hoc uno reſponſo. Virg. lib. 6. Aeneid. 69.
Demittere animum. Tacit. lib. 16. Cic. 5. de Fin. 77.
Deponere curas animo. Virg. 4. Georg. 106.
Deprendere animum furtim blanditijs. Ouidius lib. 1. de Arte amandi 15.
Deriuare à curis animum. Lucret. lib. 2. 73.
Deſtruit longius æuum animos. Lucan. lib. 8. 6.
Detegere animos. Lucan. lib. 5. 65.
Diffundere animos, id eſt, lætos reddere. Ouidius, libro 1. de Arte 42.
Dimittere animos. Curtius lib. 5. Ne milites deſides ocio dimitterent animos.
Dabit ſpes animum. Ouid. ad Piſonem 44.
Dant animos uina. Ouid. lib. 12. Metam. 49.
Dare maiorẽ animũ alicui. Cic. ad Lentulũ, lib. 11. 9. 56.
Dare in luctus, animum. Ouid. lib. 2. Metam. 77.
Dimouere animum loco. Quintil. lib. 7. cap. 4. 13.
Domare rigentem animum. Seneca in Hippoly. 4. 12.
Ducere animo. Virgil. lib. 6. Aeneid. 138.
–ſic equidem ducebam animo, rebarq; futurum.
Ducere animos ſolent Aeſopi fabulæ, præcipue ruſticorum, & imperitorum. Quintil. lib. 5. cap. 11. 15.
Efferre animos inſolentia dominatus. Cic. pro Domo ſua 109.
Eijcere animum de aliquo. Terent. Heaut. 5. 2. 2. –ut pater Tam in breui ſpacio omnem de me eiecerit animum patris?
Emendare animum. Propert. lib. 3. eleg. 21.
Animum abiectum & iacentem erigere. Vide Iaceo.
Alacrem eſſe animo Cic. ad Luceium lib. 5. 12. 33.
Animo bono eſſe. Terent. Adelph. 4. 2. 5. Ci. 5. de Finib. 150.
Eo animo eſt. Cic. ad Atticum, lib. 11. 221. 1.
Erectiorem animo eſſe. Cic. ad Att. lib. 11. 220. 5.
Animo male eſt. Plaut. Amph. 8. 90. Terent. Adel. 4. 5. 21.
Perficere eſt animus. Virgil. 4. Aeneid. 128.
Animus eſt reditus, id eſt, animus eſt redeũdi. Oui. 23. epiſt. 21
Animus eſt mihi ad aliquid faciendum. Curtius lib. 5. Paucis ad moriendum, pluribus ad fugam animus fuit. Liuius. 3. Decad. lib. 1.
Animus in naui eſt meus. Id eſt, de naui cogito. Plaut. Perſa. 18. 26. Sic. Animus eſt in hortis. Cic. Att. lib. 12. 238. 3.
Iamdudum eſt animus in patinis. Terent. Eunuch. 4. 7. 46.
Exacuere uerſibus animos in bella. Horat. de Arte poet. 81.
Excidere animo. Virgil. lib. 1. Aeneid. 6.
Excitare animum. Seneca in Herc. furente 5. 1.
Excolere animum. Quintil. lib. 5. cap. 11. 19.
Exercere in armis animos. Ouid. lib. 1. Amorum, eleg. 8. 7.
Eximere onus animis. Horat. lib. 1. epiſt. 5. 4.
Expedire metu animum. Horat. lib. 3. Carm. ode 24. 2. Liu. lib. 8. Decad. 4. Et expedire tela animosq; equitibus iuſsit.
Explere animum. Virg. 2. Aeneid. 117. Terent. And. 12. 17.
Explorare animos. Ouid. lib. 1. de Arte 29. Tacit. lib. 17. Secundæ res acrioribus ſtimulis animum explorant: quia miſeriæ tolerantur, felicitate corrumpimur.
Exuitur animus. Stat. lib. 10. Thebaid. 187.
Iniquo animo ferre uel pati aliquid. Vide Iniquus.
Facere animum iudicis mitem. Quintil. lib. 3. cap. 9. 6.
Facere animos. Liu. Id eſt, addere.
Fateri animum clamore. Ouid. 1. de Arte 23.
Fatigare animum. Horat. lib. 2. Carm. Ode. 11. 3.
Fauere linguis & animis. Ouid. lib. 1. Faſt. 15.
Fingere animos audientium concitandis componẽdisq; animis. Quintil. lib. 3. cap. 4. 10.
Firmare animum præſenti pignore. Virgilius 3. Aeneid. 122. Ouid. 9. Metamorpho. 150. Tacitus lib. 15. Animum aduerſum ſuprema firmat.
Flagrans animus. Iuuenal. Saty. 1. 16.

Flectere animum. Virg. 4. Georg. 103. Et Quintil. lib. 4. cap. 2. 58. Terent. Hecyra 4. 3. 2.
Flectere ab ira animum. Seneca in Medea 4. 5.
Formare puerorum animos. Quintil. lib. 1. in Procem. 11.
Frangere animum. Ouid. 8. Metam. 102.
Fractus animus. Cic. lib. 1. ad Lentulum 9. 55.
Generatus à deo animus. Cic. 1. de Diuinat. 122.
Animum gerere infirmum. Vide Infirmus.
Animo morem gerere. Terent. And. 4. 1. 17.
Nec unus in te ego hos animos geſsi. Id eſt, talem affectum. Liu. 2. ab urbe 54.
Habe bonum animũ. Plaut. Aulul. 7. 15. & Liu. 4. bel. Maced.
Habere fortem animum. Cic. ad Qu. Ligarium, lib. 6. 13. 9.
Habere magnum animum. Brutus Ciceroni, lib. 11. epiſt. 23. 2.
Habere animum in difficultatibus ſuis. Cicero antequam iret in exilium 6.
Habere ſtatutum cum animo & deliberatum. Cic. 5. Verr. 79.
Hilarare animum. Catul. 58. de Berecynthia & Aty. 4.
Horret animus meminiſſe. Virgil. 2. Aeneid. 3.
Imbibere animo opinionem. Vide Imbibo.
Imbuit animos cura peculi. Horat. de Arte po. 67. Vide Imbuo
Imminere animis in rem aliquam. Vide Immineo.
Impellere animos in ſpem metumq;. Vide Impello.
Impellere animum ad aliquid faciendum. Quint. lib. 3. ca. 8. 9.
Imperare animo nequeo. Vide Impero.
Implere ueris animum. Virg. lib. 3. Aeneid. 87.
Animo imprimitur oratio. Vide Imprimo.
Incaluere animi. Ouid. 2. Metam. 18.
Incendere animum amore famæ. Virg. 6. Aeneid. 178.
Animos bonorum incendere. Vide Incendo.
Inclinare animum ad rem aliquam. Vide Inclino.
Inclinatior ad pacem animus. Vide Inclino.
Inculcare animis. Vide Inculco.
Indipiſci animo. Vide Indipiſco.
Inducere animum. Terent. And. 3. 3. 41. Si iſtuc animũ induxti eſſe utile. Hoc eſt, ſi tibi perſuaſiſti. Cic. ad Marcel. 4. 8. 4.
Inducere animum cantare. Cic. ad Marcellum, lib. 4. 8. 4. & Horat. lib. 1. Serm. Saty. 3. 1.
In animum inducere. Terent. Adel. 4. 3. 6.
Indulgere animis. Ouid. lib. 7. Metam. 116.
Induere animum bonis artibus. Tacitus lib. 15.
Induere magnum animum. Tacit. lib. 11.
Infamare animũ uano timore. Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 6. 9.
Infeſtare rudes animos ſuperſtitione. Vide Infeſtus.
Infigere animis. Quintil. lib. 1. cap. 8. 11.
Inflammare animum alicuius. Vide Inflammo.
In animos influere. Vide Influo.
Inflat animos rumor. Vide Inflo.
Animus bene à natura informatus. Vide Informis.
Infringere animos. Vide Infringo.
Inhabitat animus in oculis. Vide inhabito.
Inſcribere in animo orationem. Vide Inſcribo.
Inſculptum in animo. Vide Inſculpo.
Inſitum & innatum animis. Vide Inſero.
Inſidere in animo. Vide Inſideo.
Inſinuare aliquem animo alterius. Vide Inſinuo.
Inſiſtere mente & animo in rem aliquam. Vide Inſiſto.
Inſtaurare animum. Vide Inſtauro.
Intendere animum. Vide Intendo.
Animus cura & cogitatione intentus. Vide Intendo.
Acri & intento animo intueri quidpiam. Vide Intueor.
In animum inuaſit. Vide Inuado.
Inuitare animos uiſu. Vide Inuito.
Irrumpunt in animos extrinſecus imagines. Vide Irrumpo.

Indicare animo ſuo. Vide Iudico.
Infundere animos. Ouid. 1. Metam. 78.
Inſpirare animum. Virg. 6. Aeneid. 3.
Inſtaurati animi. Virg. 2. Aeneid. 90.
Intendere animo. Tacitus in uita Agricolæ, Monam inſulam redigere in poteſtatem animo intendit.
Intendere animum ordini rerum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 53.
Intendere animum ſtudijs & rebus honeſtis. Horat. 1. Epiſt. 8.
Intendere animum in rem aliquam. Quintil. lib. 2. cap. 2. 8. & lib. 3. cap. 11. 17.
Intrauit animos pauor. Tacitus lib. 4. & in uita Agricolæ, Intrauitq; animum militaris gloriæ cupido.
Inuigilant animo curæ. Stat. Thebaid. 1.
Inuitare precijs animos. Virg. 5. Aeneid. 58.
Inuolat truces animos cupido. Tacit. lib. 1.
Iuuandis animis natum poema. Horat. in Arte poet. 76.
Labant animi. Vide Labo, as.
Laborare animo. Vide Labor, oris.
Lapſus animi. Vide Labor, eris.
Lætanti animo. Vide lætus.
Laxare animum à laboribus. Vide Laxo.
Animus linquit, animo linqui. Vide Linquo.
Liberare animos errore. Vide Liber, beri.
Luſtrare animos. Vide Luſtrum.
Labantes animos confirmare. Luca. lib. 4. 51. Curtius lib. 5.
Labefactus uulnere animus. Ouid. 10. Metam. 75.
Lactare animos. Terent. And. 5. 4. 9. Solicitãdo & pollicitando eorum animos lactas.
Inſtituere animum ad cogitandum. Terent. Phorm. 2. 1. 10.
Latentes animi ſub uulpe. Horat. in Arte poet. 88.
Lenire animum. Horat. 3. Carm. ode 14. 5.
Leuantur animi exercendo. Cic. de Senect. 32.
Leuare animum mutationibus. Quint. lib. 4. cap. 2. 83.
Linqui animo. Curtius lib. 4. Linqui deinde animo cœpit Alexander ob ſanguinem è uulnere latius manantẽ. Idẽ lib. 9.
Linquente animo, in eum à quo tenebatur, incubuit. Curtius libro 6. Idem lib. 7.
Linquentem reuocauit animum, et nudum hoſtis latus ſubiecto mucrone auſit. Curtius lib. 9.
Mandare animis. Cic. 1. in Catil. 19.
Penitus animis ueſtris mentibusq; mandate.
Marcet animus. Vide Marceo.
Micat animus. Vide Mico.
Mutare animum. Vide Muto.
Metiri animo. Ouid. 2. Metam. 9.
Miniſtrat animum Deus. Virg. 5. Aeneid. 127.
Minuere animos. Seneca in Medea 3. 12.
Mitigare animum. Seneca in Medea 6. 10.
Mollire animos 6. Virg. 1. Aeneid. 13.
Mouere animum. Virg. 3. Georg. 103.
Mouere multa animo. Virg. 3. Aeneid. 7.
Mulcere animos admiratione. Quint. lib. 1. cap. 10. 10.
Noſſe alicuius animos ac ſpiritus. Cic. pro A. Cluent. 87.
Animo leni natus. Vide Naſcor.
Animum alicuius noſcere. Vide Noſco.
Nudare animos. Vide Nudus.
Obrepere in animo. Vide Obrepo.
Occæcare animum. Vide Occæco.
Occupare animum uel animos. Vide Occupo.
Omiſſus animus. Vide Omitto.
Obfirmare animum. Vide Obfirmo.
Oblectare animum. Lucret. lib. 2. 73.
Obſequi animo. Terent. Adelph. 1. 1. 8. Aut tete amari, aut potare, aut animo obſequi.

Obſtare animis.Stat.11.Theb.93.
Obſtupuere animis Rutuli.Virg.9.Aeneid.26.
Obſtupuere animi.Virg.3.Aeneid.24.
Occupare animum in re aliqua.Terent.prol.Hecyræ 5.
Occupare animos iudicum.Quint.lib.4.cap.1.33.
Offendere animum alicuius.Quint.lib.2.cap.4.4.
Parare animos.Ouid.lib.1.de Arte 48.Vide Paro.
Parati animis.Virg.2.Aeneid.154.
Paſcere animum Virg.2.Georg.57.
Paſcere animum pictura.Virg.1.Aeneid.94.
Pendere animi.Cic. Att.lib.8.149.2..Pendeo animi expectatione Corfinienſi.Sic idem Att.lib.11.220.1.
Pendet animus.Vide Pendeo.
Perire ab animo.Vide Pereo.
Perfundere animum religione.Vide Perfundo.
Peragere ſecum animo aliquid.Virg.6.Aeneid.24.
Perculſo,& abiecto eſſe animo.Cic.ad Att.lib.3.42.2.
Percutere & mouere animum.Lucret.lib.2.178.
Pergere animo forti.Vide Pergo.
Permouere animos.Quint.lib.3.cap.8.27.
Permulcere animos.Lucret.lib.5.
Perſeuerare animo.Quint.lib.4.in proœ.6.
Perſpicere animum alicuius.Cic.ad Lentulum,lib.1.9.46.
Ponere animos.Seneca in Troade 8.2.
Poßidere iudicum animos.Quint.lib.6.cap.1.39.
Præcipere animo.Tacitus libro 3. Præceperant animis orationem Patres.
Prægrauat animum corpus uitijs.Horat.lib.2.Serm.Saty.2.
Præſtare animum.Cic.ad Lentulum,lib.1.9.12.
Premitur animus ratione.Perſ.Saty.5.4.
Prohibere ludo animum.Virg.4.Georg.21.
Promere animos & uires.Virg.5.Aeneid.39.
Proſpicere animis.Cic.5.Verr.187.
Pulſare animum.Lucret.lib.4.128.
Recipere animum.Terent.Adelph.3.2.26.Quid feſtinas mi Geta?animum recipe.Curtius lib.6.
Recolligere animum alteri,pro abalienatũ in gratiam reſtituere.Cic.Att.lib.1.3.4.
Recurſabant animo uetera omnia.Tacit.lib.18.
Reddere alicui animum.Horat.1.Carm.ode 16.
Reddere animum finitis amoribus.Horat.1.Carm.ode 18.
Redijt animus.Ouid.6.Epiſt.7.
Referre animũ à paruis ad maiora.Ouid.3.de Arte aman.99.
Reficere animos.Quint.lib.4.cap.1.34.
Refringit & abijcit animum pudor uapulantibus iuuenibus.Quint.lib.1.cap.3.10.
Regere animum.Horat.1.Epiſt.2.13.
Regere animos dictis.Virg.1.Aeneid.32.
Releuare animum.Terent.Adel.4.3.11.
Animus hãc modo hic reliquerat.Id eſt,defecerat eam animus.Plaut.Mil.20.37.
Retardare animos alicuius,atq; impetus.Cic.1.Verr.19.
Reſtituere animum.Senec.in Hipp.8.1.
Reuocate animos,mœſtumq; timorem Mittite.Virgilius 1.Aeneid.42.
Reuocare à metu animos perterritos. Quint.lib.2.cap.16.5.
Reuocare animum ab ira.Ouid.2.Triſt.111.
Sæuire animis.Seneca in Hercule furente 6.7.
Sedet animo fixum immotumq;.Virg.4.Aeneid.3.
Solari animum dolentis.Seneca in Octa.2.4.
Solicitare animum.Cel.lib.3.cap.22.
Soluere arctum animum.Horat.2.Serm.Saty.6.17.
Spernere animo aliquem.Virg.3.Eclog.15.
Stare animo.Id eſt,ſanũ eſſe animo.Horat.2.Serm.ſaty.3.42.

Stimulatus animus furenti rabie.Catul.58.1.
Subigere animum.Horat.2.Carm.ode 1.5.
Non ſubibunt animos iuuenum maiora intellectu,uelut paruum aptos.Quint.lib.1.cap.2.19.
Submittere animos.Stat.4.Thebaid.151.
Sumere animum.Ouid.1.Faſtorum.Quintil.lib.2.cap.2.3.
Obſequium ſumere animo ſuo.Vide Obſequium.
Surrexerat intentio animis.Quint.lib.4.5.15.
Suſpendere animos.Ouid.7.Metam.62.
Animus,qui in ardore pugnæ corpus ſuſtentauerat,liquit. Curtius libro 8.
Tangit honor animum.Virgil.12.Aeneid.12.
Tenere animos incertos.Seneca in Thye.8.4.
Tenere animos nouitate.Ouid.4.Metam.57.
Tentare animum precando.Virg.4.Aeneid.23.
Terrere animos.Virgil.2.Aeneid.150.
Terrificare animos.Virg.4. Aeneid.42.
Tollere animos dictis.Virgil.9.Aeneid.27.
Torpere animo.Horat.1.Epiſt.6.3.
Tremere animo.Cic.ad Qu.Fratrem,lib.1.1.7.
Tumere animis.Seneca in Troade 12.9.
Turbare animos.Virgil.1.Aeneid.104.
Verſare animum in omnes partes.Virg.4.Aeneid.126.
Verſare aliquid animo.Tacitus lib.18.
Vertere animum ad iura ciuilia.Ouid.15.Metam.167.
Animos uexare.Seneca in Agam.2.2.Alia ex alijs cura fatigat Vexatq; animos noua tempeſtas.
Videre animo.Ouid.15.epiſt.8.
Vince animos iramq; tuã,qui cætera uincis.Ouid.3.Epiſt.17.
Diuerſæq; uocant animum in contraria curæ. Virgilius 12.Aeneid.98.
Volutare animo euentus.Virg.6.Aeneid.32.
Vti animo.Curtius lib.7.
Animus ad aliquid. Cic.5. Verr. 111. Quum eius animum ad perſequendum non negligentia tardaret,ſed conſcientia ſceleris auaritiæq; frænaret.Idem 5. Verr.68. Tantum animi habuit ad audaciam.
Apud animum.Vide Apud.
Certum apud animum conſtat.Vide Conſto.
Cum,uel in animo cogitare.Vide Cogito.
Ex animo & Simulate contraria.Cic.2.de Nat.deor.249.
Ex animo aliquid facere.Cic.Papirio lib.9.16.6.Cic.3.Epiſt.26.1.Cic.ad Q. fratrem,lib.1. Terent. Eunuch.1.2.95.Terent.Adel.1.2.47.Cic.D.Bruto lib.11.22.4.
Ex animo ſuo colligere aliquid.Ouid.11.Epiſt.18.
In animo habere.Cic.ad Att.li.8.154.1.Et pro Roſ.Amer.31
In animo inſtituere.Vide Inſtituo.
Vt mihi eſt in animo facere.Id eſt,ut decreui,ut propoſui. Cic.2.de Nat.deor.30.Et ad Atticum,lib.5.101.2.
In animis & iudicio alicuius eſſe.Vide In.
In animo eſt.Vide In.
Multum animi habere ad maledicendum.Cic.2.de Orat.4.
Sine animo miles.Cic.Att.lib.1.13.8.
Animi cauſa.Ci.7.Philipp.228.Sic in Piſonem 52.Plaut.Cur eam emit?T.animi cauſa.
Anime mi,uox blandientis.Plaut.Aſin.14.74.Da meus ocellus,mea roſa,mi anime.Terent.And.4.2.2.Anime mi,noli te macerare.
Animulus,penul.corre. (ψυχάριον,) Diminutiuum ab animo,blandiendi cauſa.Plautus Caſina.3.45.Mi animule, mi Olympio,mea uita.
Animo,animas,pen.corr.(θαρσύνω)animare,Addere animum incitare,accendere.Claudian.lib.3.de raptu Proſerp.animare ad prælia taxos.Ouid.4.Metam.124.

Quas humus exceptas uarios animauit in angues,id eſt,cõuertit.Sic 1.Metam.32.
Animari.(ζωοποιεῖσθαι,) dicuntur in utero corpora:tuncq; ab anima fit,ſiue ab animo, quum pro anima capitur. Colum.lib.8.cap.5.10.Diebus quibus animantur oua, et in ſpeciẽ uolucrum conformantur.Hoc eſt,animã uitalem accipiunt.Plin.lib.7.cap.15.4.
Animari atq; formari. Cicero 2. de Diuinat.134.Perinde utcunque temperatus ſit aer, ita pueros orientes animari atque formari.
Animalis ſonus.Cic.2.de Diuinat.198.ex Paccuuio.
Animans,nomen,pen. corr. (ἔμψυχον,) abſolutè poſitum pro animali,nunc in fœminino genere,nunc in neutro:rarius in maſculino legitur.De fœminino.Cic.1.de Leg.39. Nã quũ cæteras animantes abiecisſet ad paſtum,ſolum hominem erexit.Idem 2.de Nat. deorum 180. De maſculino. Horat.2.Serm.1.8. Quenquam animantem. Cic. de Vniuerſitate 22. A quo enim animante omnes reliquos contineri uellet animantes, hũc ea formã figurauit,qua una omnes reliquæ formæ concluduntur.In neutro ſæpe leges animantia.
Animatus,pen.prod. (ἔμψυχος,)Particip.Cic.1.Tuſc.86.Animatũ quod eſt,id motu cietur interiore et ſuo.Apud Claud.6.Paneg.23. Animata ſaxa Orpheis modis. Lucret. lib.5.30.Vitaliter animata.
Animatus,pen.prod.(διακείμενος)Nomen, Aliqua uoluntate, aut animo affectus.Cic.D.Bruto,lib.11.7.6. Ita paratus atque animatus eſſe debes,id eſt,ſic animo affectus:et(ut ita loquar)diſpoſitus.Plaut.Amphit.8.128.ita animatus fui. Itaque nunc ſum,ut ea te patera donem.
Infirmè animatus.Ci.Senatui,lib.15.1.7.His rebus allatis,etſi intelligebam ſocios infirmè animatos eſſe.
Animatus melius,quàm paratus.Cic.lib.6.Epiſt.6.25.
Animatus erga,uel in aliquem.Cic. Att.lib.15.326.9. Videbaturq; erga noſtros ἥρωας ita fore,ut nos uellemus, animatus.Idem 2.de Fin.132. In hac ſignificatione ſæpius ponitur cum aduerbio Bene uel Male.
Male animatus erga aliquem.Vide Malus adiectiuum.
Animatus ſum,cum infinitiuo.Plaut.Pſeud.4.18.
Nempe ita animati eſtis,uos uincere hoc duritia tergi.Idem Trucu.19.71.Siquid animatus eſt facere.
Animatio(ἐμψύχωσις,)Verbale ab animando.Cic.de Vniuerſitate 44.Erant autem animantium genera quatuor, quorũ unum diuinum atq; cœleſte, alterum pennigerum & aereũ, tertium terreſtre,quartum diuinæ animationis. Hoc eſt,animam habens diuinam,ſeu diuino animo præditãm. Et hominem ſignificat.
Animatus,huius animatus,pen.prod.Verbale, Idem quod animatio.Plin.lib.11.cap.3.2.Volare quidem aliqua, & animatu carere in ipſo ſpiritu uiuentia docuimus.
Animabilis,pen.corr.adiectiuum,(ἐμψυχικός,)Qui animã & ſpiritum habet.Cic.2.de Nat.deorum 131.Principio enim terra ſita in media parte mundi, circunfuſa undiq; eſt hac animabili ſpirabiliq; natura, cui nomẽ eſt aer.Dictione Spirabili interpretatur quid ſignificet Animabile.
Animoſus,pen. prod. adiectiuum, (θυμοειδής,) Magno animo præditus,Habens in ſe animi uehementiam.Cic.2.Tuſc.98.uideremus quid eſſet fortis & animoſi uiri. Idẽ 1. Tuſc.31.Nam & agere animam,& efflare dicimus,& animoſos,& bene animatos.Idem in Catone 65.Ex quo fit ut animoſior etiam ſenectus ſit,quàm adoleſcentia,& fortior.
Fortes & animoſi.Cic.pro Milone 71.
Bella animoſa,gerebant pueri.Ouid.5.Faſt.12.
Colla animoſa præbere ſecuri.Ouid.4.Triſt.eleg.2.9.
Corruptor animoſus.Tacit.lib.17.

Contentio animoſa.Plin.lib.10.cap.29.7.
Equus animoſus.Ouid.4.Triſt.eleg.5.8.
Euri animoſi.Virg.2.Georg.89.
Frigus animoſum.Stat.lib.6.Theb.79.
Leones animoſi.Claud.de bello Gildon.85.
Pectus animoſum,id eſt,nodoſum et eminẽs.Virg.3.Geor.17.
Luxuriatq; toris animoſum pectus.De equis.Seruius.
Animoſa pericula.Martial.lib.12.15.
Vento animoſo impulſa ianua.Ouid.1.Amorũ,eleg.6.10.
Animoſus in armis.Ouid.13.Epiſt.19.
Animoſus rebus anguſtis.Horat.2.Carm.ode 10.5.
Animoſe,(θυμοειδῶς,)aduerbium,Magno animo. Cicero 4.Philipp.155.
Nec ſolum id animoſe & fortiter,ſed conſideratè etiam,ſapienterq; fecerunt.Idem 3.Tuſc.86.Animoſe defendere.
Grauiter,magnifice,animoſeq; uiuere.Cic.1.Offic.131.
Anio,Anienis,pen. prod. (ἀνίων,) Fluuius in agro Tyburtino.Propertius lib.3.Hic.Anio Tyburne fluis. Dicitur ab eodẽ lib.4.Pomifer.Habet etiam in nominatiuo Anien. Stat. lib.1.Syl.eleg.5.5.
Quas præceps Anien atq; exceptura natatus
Virgo iuuat. Virg.7.Aeneid. -gelidumq; Anienem, & roſcida riuis, Hernica ſaxa colunt. Ouid. 14. Metam. 66.
Quas Anienis aquæ,curſuq; breuiſsimus Almo,&c.
Anienus,adiectiuum.(ἀνιώνειος,) ut aniena fluenta. Virgil. 4.Georgic.74. Et Aniena lympha apud Propertium lib.3.eleg.16.1.
Anienicola,anienicolæ,penul. corr. (ἀνιωνοικος,) Qui incolit Anienen.Sill.lib.4.45.
Quosq; ſub Herculeis taciturno flumine muris
Pomifera arua creant,Anienicolæq; Catilli.
Aniſum.] aniſi,pen.prod.(ἄνισον,) Herba.Plin.li.20.cap.17.Et aniſum aduerſus ſcorpiones ex uino bibitur. Pythagoræ inter pauca laudatum,ſiue crudum,ſiue decoctum.Itẽ uiride omnibus,quæ condiuntur, quæq; intinguntur deſiderium,& paulò poſt. Quin ipſum oris habitum iucundiorẽ facit,fœtoremq; tollit mãducatum, matutinis cum ſmyrneo & melle exiguo,mox uino collutum,& paulò poſt.Ob has cauſas quidam Anicetum uocauere.
Aniſum,penul.correp.(ἄνισον,)urbs eſſe uidetur Siciliæ,apud Ouidium 4.Faſtorum 94.Iamq; Leontinos, Aniſenaq; flumina curſu Præterit. Vt flumina Aniſena,aut Aniſum flumen quod Aniſo præterlabitur. Niſi flumen Aniſenum dicat,pro Aniſo flumine.
Anna,(ἄννα,)dea.ab annis,quibus præſidebat,uocata eſt,& illi menſe Martio priuatim & publice ſacrificabant, quo eis annare & perennare liceret.Fuit enim Beli filia, ſoror Didonis,quæ poſtquam mortuam ſororem uidit,& Carthaginem ab Hiarba Getulorũ Rege occupatam,relicta ſede patria,ad Battum Regem, qui Melitæ inſulæ imperabat, curſum arripuit. A quo iure ueteris hoſpitij benignè ſuſcepta, duos,& ultra annos ibi manſit.Sed quum Pygmalionẽ fratrem iã cum armis aduẽtare didiciſſet, Battus ueritus potentiam illius, Annam ut inde abiret hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa,dum Cameram nauigare contenderet,ui tempeſtatis acta in Laurentem oram peruenit: ubi iam Aeneas pacatis rebus,et ducta uxore Lauinia imperabat. Hic tũ fortè ſolo Achate comitatus, in littore nudis pedibus ambulabat. Qui quum errantem Annam aſpexiſſet,et uix ſibi perſuadere poſſet eam eſſe,tandem agnitam compellat. Timuit illa principiò,ſororis caſum antè oculos ponens: poſtea uerò ab illo benignè inuitata,in regiã cum eo profecta eſt.Cui mox Lauinia amorem coniugis ſuſpectum habens, tendere inſidias cœpit.Sed Anna in ſomnis à Didone monita, ut in-

faustam domum relinqueret, statim per fenestram exilijt. Quumq; citato cursu ad Numicium amnem peruenisset, in eũ se præcipitẽ dedit. Orta deinde luce, magno clamore eã quæritantes per Laurentem agrũ proficiscuntur. Adparent uestigia pedum usq; ad Numicium amnem, ultra nihil uidetur. Quod dum admirandis secum animis uolutant, ipsa loqui uisa est: placidi sum Nympha Numici.

Amne perenne latens Anna Perenna uocor. Ouid. 3. Fast. 131. Quapropter læti conuiuia celebrarunt, eam pro Dea uenerantes quem ritum postea longissimo tempore seruarunt.

Annales, Annalis, Annaria.] Vide Annus.

Annauigo.] annauigas, pen. corr. (προσπλέω) annauigare. Ad aliquem locum nauigare. Ex ad, et nauigo. Plin. lib. 36. cap. 12. 2. Sanè conspicuæ undiq; annauigantibus, sitæ sunt in parte Africæ.

Annecto.] annectis, annexi, annexũ, (προσείρω,) annectere, Simul nectere, alligare. Plin. lib. 10. cap. 37. Epistolas annexas earum pedibus. Idem lib. 4. cap. 1. 4. Insulam continenti annectens. Id est, coniungens. Celsus lib. 4. cap. 3. Morbus qui modo caput scapulis, modo mentum pectori annectit.

Annecti ad. Cic. 2. de Nat. deor. 203. Paulo suprà, quàm ad linguam stomachus annectitur. Pro eo quod est, linguæ annectitur. Amat enim Cic. plurimum præpositionibus uti.

Annexus in re aliqua. Plin. lib. 28. cap. 8. 23. Cor annexum in lana ouis nigræ.

Annexã scaphã puppi funiculus trahebat. Ci. 2. de Inuẽt. 236.

Annexus, huius annexus. Tacit. lib. 19. Igitur numero colonorum, opportunitate fluminum, uber agri annexu cõnubijsq; gentium adoleuit, floruitq;.

Annibal, pen. corr. Annibalis, pen. etiam corr. (ἀννίβας,) nomẽ uiri Carthaginensis in re militari præstantissimi. Qui quũ minor uigintiquinq; annis esset Imperator electus, Hispaniam bello subegit, Alpeis transiuit quæ inuiæ uidebantur, Romanorum duces tribus prælijs uicit, Romanosq; maxima clade apud Cannas affecit.

Annellus.] Vide Annulus.

Anniculus.] Vide Annus.

Annitor.] pen. prod. (διατείνομαι,) Vide Adnitor.

Annisus, pen. prod. & annixus, (διατεταμένος.) Liu. 5. ab urbe 135. Et patres reficere intercessores legis annisi sunt. Ibidem libro 4. 183. Patres summa ope annixi sunt. Sic ibidem, lib. 8. 81.

Annisurus, & Annixurus, pen. prod. Liu. 2. ab Vrbe 167. Annisurũ ut appareat exilio sibi iratos, nõ fractos animos esse. Ibidem lib. 1. 40. Quod annixurus pro se quisq; sit.

Anniuersarius.] Vide Annus.

Annominatio.] (προσονομασία,) est (inquit autor ad Herennium lib. 4.) quum ad idem uerbum & nomẽ acceditur cõmutatione uocũ, uel additione unius literæ, aut literarũ, aut syllabæ, aut syllabarũ: aut ad res dissimiles similia uerba accommodantur. Ea multis & uarijs rationibus conficitur. Latius ibidem id tractatur. Annominatio Ciceroni lib. 2. de Orat. 142. παρωνομασία dicitur.

Annona.] Vide Annus.

Annosus.] Vide Annus.

Annoto.] annotas, pen. corr. (ἐπισημειοῦμαι, ἐπισημαίνω) annotare. Est propriè notam aliquam adijcere: ut quum in libris nostris aliquid signamus, ut inueniatur facilius. Autor Corn. Fronto.

Annotare etiam dicitur, qui memoriæ causa aliquid refert in commentarium suum. Colum. lib. 12. cap. 3. 3. Sciret unde daret, & meminisset, atq; annotaret, quid, & quãdo, & cui dedisset. Quintilianus libro 1. De quibus in Orthographia pauca annotabo.

Annotare dicuntur scriptores, quũ aliquid memoriæ produnt. Plin. lib. 7. cap. 48. Qua in re & illud annotare succurrit. Legere adnotare, excerpere aliquid ex libro. Plinius episto. 5. libro 3.

Annotare aliquid cursim. Vide Curro.

Annotatum est. Plin. lib. 2. cap. 25. 3. Breuissimũ quo cernerentur spacium septem dierum annotatum est. Pro, obseruatũ est ac deprehensum, aut à scriptoribus memoriæ proditum. Vtroque enim modo hoc uerbum accipitur. Sic idẽ lib. 28. cap. 2. 16.

Annotari. Plin. lib. 3. cap. 5. 24. Hæc littora fontibus calidis rigantur: præterq; cætera in toto mari conchylio & pisce nobili annotantur. Id est, notabilia sunt, uel insignia.

Annotare, pro Decernere. Sueton. in Caligula, cap. 27. Quum ad saginam ferarum muneri præparatarũ carius pecudes cõpararentur, ex noxijs laniandos annotauit. Budæus.

Annotare reos absentes, Et, Annotati requirendi rei. Marcellus de Requirendis reis, Anni spacium ad occupanda bona eius qui requirendus annotatus est, pertinet. Et pauló pòst, Annus exinde cõputandus est, ex quo annotatio facta est, quæ uel ex edicto, uel etiam literis ad magistratũ factis publicè innotuit. Ergo & uiginti annorum tempus ex inde fisco numeratur, ex quo annotatio publicè innotuit. In summa sciendum est nulla temporis præscriptione à causæ defensione summoueri eum, qui requirendus annotatus est.

Annotare deportandum. Vlpianus, Quando appellandũ, si quidem in insulam deportandum annotauerit præses prouinciæ, & Imperator rescripserit ut deportetur, uideamus.

Annotator, Verbale, (ἐπισημαντής,) Qui aliquid annotat. Pli. in Pane. 80. Non enim ante medium diem distentus, solitaria cœna spectator annotatorq; conuiuis tuis immines? Hoc est obseruator, ut uidelicet notes, & obserues quãtũ quisq;, aut edat, aut bibat.

Annotinus.] Vide Annona, in Annus.

Annuatim.] Vide Annus.

Annulus.] annuli, m. g. pen. corr. (δακτύλιος,) notæ significationis. Cic. 5. Verr. 160. Sæpe enim nostri Imperatores, superatis hostibus, optimè Repub. gesta, scribas suos annulis aureis in concione donarunt. Plinius libro 13. cap. 9. 3. Lignum intus grandis firmæq; duritiæ, ex quo uelares detornant annulos.

Annulus aureus, insigne erat equestris ordinis. Horat. 2. Serm. Saty. 7.

Annulus signatorius. Valerius lib. 8. cap. 15. de L. Sylla.

Annuli pallam ad palmam conuertere. Cic. 3. Offic. 49.

Fulget annulus ingens. Iuuenalis Saty. 7. 15.

-Ciceroni nemo ducentos
Nunc dederit nummos, nisi fulserit annulus ingens.

Detrahere annulum, & Induere, contraria. Ci. 3. Offic. 49.

Annulo sigilla imprimere. Cic. 4. Acad. 151.

Induere digitis annulum. Plin. lib. 33. cap. 1. 2.

Annellus, diminutiuum, (δακτυλίδιον.) Horat. 2. Serm.
-sæpe notatus

Cum tribus annellis. Cic. 5. de Finib. 5. Epicuri imaginem non modo in tabulis nostri familiares, sed etiam in poculis, & in annellis habent. Sic legit Nonius. nunc annulis legitur.

Annularius, substantiuum, (δακτυλιογλύφος.) Annulorum artifex. Cic. 4. Acad. 151. An tibi erit quærendus annularius aliquis, quoniam gallinarium inuenisti Deliacum illũ, qui oua cognosceret?

Annulatus, penult. prod. adiectiuum, (δακτυλιωτός,) Id est, annulis ornatus. Plautus Pœnulo 16. 21. Quia incedunt cum annulatis auribus. De ijs loquitur, qui in perforatis auriculis annulos gestant.

Annularis, & hoc annulare, penul. prod. (δακτυλιακός) ut, Annularis digitus. Gellius lib. 10. cap. 10.

Annumero] annumeras, penult. corr. (προσαριθμέω) annumerare, Propriè significat numero aliquid addere, uel ad numerum adiungere. Cic. 2. de Diuin. 4. Atq; his libris annumerandi sunt sex de Repub. Plin. lib. 18. cap. 10. Medicaminibus annumerandum potius, quàm frugibus. Idem lib. 15. cap. 20. 1. Ouid. 4. de Ponto eleg. 16. 1.

-& mihi nomen
Tunc quoque, quum uates annumerarer, erat.

Id est, nominarer.

Annumerare, interdum significat idem quod simplex numerare. Cicero 1. de Natu. deor. 4. Vt eorum molestum sit annumerare sententias. Idem de Opt. gen. orat. 148. Annumerare uerba lectori.

Annumerare, dictum de pecunia. Plaut. Merc. 3. 89. Talentum mihi argenti ipse annumerat sua manu. Cic. 5. Verr. 169. Quum tibi Senatus ex ærario pecuniam prompsisset, & singulos tibi denarios annumerasset. Caius de Contrahen. empt. l. Quod sæpè. Vt non aliter perfecta uideatur uenditio, quàm si annumerata, appensa, admensaue sint.

Annumerare cum. Cicero in Sallustio 4. Vnà cum illis annumeratus esses.

Annumerare in. Cicero pro Roscio Amerino 54. Verùm ego forsitan propter multitudinem patronorum, in grege annumerer. Ouid. 5. Trist. 5. 4.

Se quoq; in exemplis annumerare solet.

Annunciare] (προσαγγέλλειν) Idem quod nunciare. Cicero Attic. lib. 5. 101. 1. Quæ mihi annunciabantur. Vide Obnuncio.

Annunciare è longinquo. Plin. lib. 7. ca. 52. Vide Lõginquus.

Annunciare salutem, pro Salutem dicere. Cic. Att. lib. 12. 232. 2. Eiq; interea (ut scribis) salutem annunciabis.

Annuo] annuis, annui (νεύω) annuere, Propriè nutu, id est, signo capitis assentiri. Liu. 5. ab Vrbe. Virgi. 9. Aeneid. 23. Annuit, & totum nutu tremefecit Olympum.

Annuere toto capite aliquid. Cic. 2. de Orat. 157.

Vellere signa annuunt superi. Virgil. 11. Aeneid. 4.

Annuere, affirmare. Plaut. Bacch. 4. 9. Ego autem uenturum annuo. Potest hic accipi pro eo quod est, promitto.

Annuere, uerbo ipso assentiri. Terent. Eunuch. 3. 5. 31.
-ne abscedam imperat,
In interiore parte, ut maneam solus cum sola, annuo. Cicero 3. in Catil. 55.

Annuere, pro nutu sciscitari. Tacitus lib. 15. Idem Subrio Flauio assistenti annuentiq; an inter ipsam cognitionẽ distringeret gladium, cædemq; patraret, retinuit, fregitq; impetum. Budæus.

Annuere alicui, promittere. Virgil. 1. Aeneid.
Nos tua progenies cœli quibus annuis arcem.

Annuere aliquem, nutu significare. Cic. 3. Ver. 113. Erepta est facultas eorum, quos iste annuerat.

Significare & annuere. Cic. 5. Verr. 183.

Annuere, id est, Fauere. Virgil. 1. Georg. 8. Atq; audacibus annue cœptis. Ouid. 7. Metamorph. 96.
-& præsens ingentibus annuat ausis.

Superest ut promissis Deus annuat. Plin. epist. 23. d.

Si Deus annuerit, id est, fauerit, uel dederit quod optamus. Pli. epist. 144. a.

Ore sereno uel pacato annuere. Martial. lib. 2. 24.
-quòd si Deus ore sereno Annuerit, felix candide solus eris. Ouid. 14. Metamorph. 119.

Quibus facili Deus annuet aure. Propert. lib. 1. Eleg. 1. 7.

Annuere, concedere. Vide Abnuere.

Annuere uictoriam. Virg. lib. 12. Aeneid. 38. Si nostrũ annuerit nobis uictoria Martem. Pro si Mars annuerit uictoriã.

Annuere nutum. Liu. 7. ab urbe 141. Annuite Patres Conscripti nutum numenq; uestrũ inuictum Campanis, & iubete sperare incolumen Capuam futuram. Hoc eadem figura dictum est, qua Viuere uitam, & Seruire seruitutem.

Annus] anni (ἐνιαυτός, ἔτος) Quid sit, uulgò notum est. Festus, Annus ex Græco uenit, quem illi ἐνιαυτόν dicunt, & quod nos triennium, illi dicunt τριετές. Seruius, Annus dictus est quasi anus: id est, annulus, quod in se redeat: ut est, Atq; in se sua per uestigia uoluitur annus, uel ἀπὸ ἀνανεοῦσθαι, id est, ab innouatione. Tria sunt genera annorum: aut enim lunaris annus est 30. dierum, aut solstitialis 12. mensium, aut secundum Tullium, lib. 2. de Nat. deor. 74. Magnus, qui tenet 12. millia quingentos 54. annos, ut in Hortensio, Et horum annorum, quos in fastis habemus, magnus 12. millia quingentos 54. amplectitur.

Nouitas anni. Ouid. 1. Fast. 32.

Series annorum & fuga temporũ. Horat. 3. Carm. Ode 30. 1.

Spacia annorum. Propert. lib. 3. eleg. 21. 7.

Vertuntur annorum tempora. Lucret. lib. 5. 289.

Via anni solisq;. Virgil. 6. Aeneid. 159.
-iacet extra sydera tellus,
Extra anni solisq; uias.

Vices annorum. Seneca in Hercule Oetheo 11. 1.

Fortior annis. Ouid. Amor. 3. eleg. 6. 9.

Grauis annis. Virgil. 9. Aeneid. 51.

Integer annorum. Statius 1. Thebaid. 83.

Iuuenilior annis. Ouid. 14. Metamorph. 128.
Silenusq; suis semper iuuenilior annis.

Anni incipientis primum diem, lætis precationibus inuicẽ faustum ominabantur Ethnici. Plin. lib. 28. cap. 2. 12.

Maturior annis Remulus. Ouid. 14. Metam. 124. Tacit. li. 1.

Maximus annis. Virgil. 2. Aeneid. 68.

Fama obscurior annis. Virgil. 7. Aeneid. 41.

Pharius annus. Claud. de bell. Gildonico 12.

Phrygius annus. Statius 5. Thebaid. 151.

Anni extremo. Tacit. libr. 5. Extremo anni mors Aelij Lamiæ funere Censorio celebrata.

Anni exitu. Tacit. lib. 5.

Anni fine. Tacit. lib. 15. Fine anni uulgantur prodigia.

Anni apti lusibus. Ouid. Epist. 21. 5.

Alternis annis. Vide Alternus.

Bellicosior annus. Liu. lib. 10. ab urbe 38.

Bini anni. Vide Bini.

Breues anni. Horat. 4. Carm. ode 13. 5.

Celeres anni. Stat. 3. Syl. eleg. 3. 4.

Clymactericus annus. Vide Clymax.

Consumptus annus. Sil. lib. 15. 81.

Dissimiles annos solertia tẽperat artis. Claud. in Epigr. 42. 5.

Emeriti anni. Ouidius 15. Metamorph. 46. Id est, senectutis anni.

Extremus annus. Virgil. 3. Georg. 60.
-extremoq; irrorat Aquarius anno.

Agere annos extremos. Ouid. 4. Metamorph. 10.

Fallax annus. Virgil. 11. Aeneid. 144.

Faustus annus. Ouid. 1. Fast. 13.

Fertilis annus. Propertius lib. 4. eleg. 9. 3.

Festior annus eat, cinctusque imitata Gabinos. Claudianus 6. Panegyr. 1.

Florentes anni. Stat. 3. Sylu. 5. 5.

Fœcundus annus. Ouid. 3. Amorum, eleg. 9. 8.

Formosissimus annus. Virgil. 3. Eclog. 12.

Fugaces labuntur anni. Horat. 2. Carm. Ode 14. 1.

Grauißimus & peſtilentißimus annus. Cicero ad Titium, libro 5. 16.10.
Hybernus annus. Horat. in Epod. 2.6.
Ignaui anni. Ouid. 1. Amorum, eleg. 15.1.
Immunes anni. Lucanus lib. 8.138.
Annus impubes: Ouid. 9. Metamorph. 84.
  – facietq; uiros impubibus annis.
Annus iners, Ouid. 1. Faſt. 34.
Imbellem annum agere. Vide Imbellis.
Infamis annus peſtilentia. Vide Infamis.
Inſequens annus. Vide Inſequor.
Intercalaris annus. Vide Intercalaris.
Iuſtos annos peragere, Ouid. 10. Metamorph. 8.
Iuueniles anni. Ouid. 8. Metamorph. 127.
Lethifer annus, Virgil. 3. Aeneid. 28.
Locuples frugibus annus, Horat. 2. Epiſt. 1.27.
Longus annus, Ouid. 1. Metamorph. 55. Idem 4. Faſt. 5
Luctifer annus, Valerius Flaccus 3. Argonaut. 91.
Magnus annus. Vide Magnus. Dicitur hic etiam uertens. Vide Verto.
Interea magnum ſol circumuoluitur annum, Virgilius 3. Aeneidos 57.
Melioribus natus annis, Virgil. 6. Aeneid. 130.
  Magnanimi heroes nati melioribus annis.
Minor annus geminis menſibus, Ouid. 3. Faſt. 20.
Molles anni. Ouid. 1. Epiſt. 23. Id eſt, pueriles.
Nitidißimus annus, Ouid. 5. Faſt. 42.
Nouus annus incipit, Ouid. 1. Faſt. 30.
Nubiles anni, Ouid. 14. Metamorph. 67.
Par annus diuerſis quatuor temporibus, Virg. 1. Georg. 52.
Piger annus, Horat. 1. Epiſt. 1.5.
Plenus annus, Horat. 3. Carm. Ode 18.1.
Plenis annis nubilis uirgo, Virgil. 7. Aeneid. 11.
Pomifer annus, Horat. 3. Carm. Ode 23.2.
Præceps annus, Seneca in Hercul. Oeth. 8.13.
Primis annis eximenda uitia, Quintil. libr. 1. cap. 1. 27. & Virgil. 8. Aeneid. 102.
Proni anni, Horat. in Arte poet. 12.
Pubeſcentes anni, Stat. 2. Thebaid. 1.5.
Pueriles anni, Quintil. lib. 1. cap. 11.11. & Ouid. 5. Epiſt. 32
Robuſtior annus, Ouid. 15. Metamorph. 42.
Romanus annus, Ouid. 3. Faſt. 15.
Rudes anni, Seneca in Thyeſte 3.29.
Rudibus annis aliquid percipere, Quint. lib. 1. ca. 1. 4. & 15
Seniles anni, Ouid. 7. Metamorph. 33.
Seri anni, Ouid. 9. Metamorph. 88.
Sitiens annus, Plin. lib. 13. cap. 4.
Steriles annos tranſmittere, Stat. 4. Sylu. 2.3.
Sydereus annus, Valer. 3. Argonaut. 80.
Teneri anni, Ouid. 4. Epiſt. 50. & Perſius Saty. 5.4.
Abſolutus perfectusq; annus, Cic. de Vniuerſi. 42.
Acceßit annus tertius deſiderio & labori. Vide Accedo.
Acceßio annorum. Vide Accedo.
Addere annum labori, Cic. ad Qu. frat. lib. 1.1.6.
Addere annos, Ouid. 9. Metamorph. 83.
Addere duos annos ad duo luſtra. Vide Addo.
Adolere ter ſenos annos. Vide Adoleo.
Aequare annos, Ouid. 15. Metamorph. 166.
Affluentes anni, Horat. 4. Carm. Ode 11.4.
Agere annos, Ouid. 9. Metamorph. 89. Vide Ago. Cicero de Senectute 28.
Aperit annum Taurus auratis cornibus, Virgilius 1. Georgic. 44.
Cedere annis dicuntur uina. Vide Cedo.

Circumagit ſe annus. Vide Circumago.
Colligere annos. Vide Colligo.
Compleuit annos centum. Vide Compleo.
Creſcentibus annis, Ouid. 1. de Arte amandi 3.
Defecti anni, Ouid. 22. Epiſt. 17.
Egreſſus quintum annum, Quintil. lib. 6. in proœmio 6.
Exuberat annus pomis, Virgil. 2. Georg. 104.
Eſſe annis æqualem alicui, Ouid. 1. Metamorph. 151.
Eunt anni more fluentis aquæ, Ouid. 3. de Arte, & Horatius 2. Epiſto. 2.11.
Excedere annos centenos. Vide Centeni.
Exigere annum cum aliquo, Virgil. 1. Aeneid. 16.
Exeunte anno, Cic. 1. de Diuinat. 95.
Expleto anno ætatis undeuigeſimo, Quintil. li. 6. in proœm. 5
Extendere ſuos annos, Seneca in Troade 6.59.
Ferre annos dicuntur uina quædam, & uetuſtate proficere. Quintil. lib. 2. cap. 4.7.
Feßi anni, Senec. in Hipp. 2. 37. Solamen annis unicum feßis (hera.
Fracti anni, Seneca in Hipp. 12.20.
Habere annos, Cicero pro Cæcinna 40. Isq; iam annos uiginti haberet.
Incipit annus uiceſimus. Vide Incipio.
Implere annum, Ouid. 9. Metamorph. 68.
Implet annum Luna menſibus, Ouid. 3. Faſt. 132. Sunt quibus hæc luna eſt, quia menſibus impleat annum.
Impleuerat iam annum quinquageſimũ. Quint. lib. 3. ca. 1.10
Indefeßi anni, Silius lib. 13.26.
Inſignire annum cladibus. Vide Inſignis.
Interceßit annus. Vide Intercedo.
Interfuerunt anni decem. Vide Intereſt.
Irrorare annum flatibus, Claud. 2. de rapt. Proſerpinæ.
Labuntur anni, Horat. 2. Carm. Ode 14.1.
  Eheu fugaces Poſthume Poſthume Labuntur anni.
Labens annus cœlo. Virgil. 1. Georg. 2.
  – labentem cœlo quæ ducitis annum.
Labens annus tacitè. Ouid. 1. Faſt. 13.
Marcet corpus annis, Lucret. lib. 3.193.
Metiri annum longum, Ouid. 4. Metamorph. 46.
Natus annos decem. Vide Naſcor.
Obire annum petitionis. Vide Obeo.
Perfecti anni, Ouid. 15. Metamorph. 164.
Referre annos præteritos, Virgil. 8. Aeneid. 110. O mihi præteritos referat ſi Iuppiter annos. Id eſt, reddat.
Recolligere annos primos, Ouidius 6 Metamorph. 44. Id eſt, recipere.
Recurrentes anni, Horat. 2. Epiſto. 1.30.
Rediens annus, Horat. 2. Serm. Saty. 2.17.
Relinquere annos, Stat. 2. Syl. 1.22.
Renouare annos, Ouid. 9. Metamorph. 86.
Reſumere annos uirides, Stat. 3. Sylu. 1.33.
Seruare annos, Ouid. 8. Metamorph. 91.
Silentes anni, Claudian. 8. Paneg. 32.
Superare annos memores, Stat. 10. Thebaid. 88.
Tacitis annis ſeneſcimus, Ouid. 6. Faſt. 155.
Veniẽtes anni, anni recedẽtes, cõtraria, Horat. in Arte poe. 36
  Multa ferunt anni uenientes commoda ſecum,
  Multa recedentes adimunt.
Vergere annis, Tacit. lib. 13. Sextium Africanum nobilem iuuenem à nuptijs Syllanæ deterruerat Agrippina, impudicam & uergentem annis dictitans, id eſt, ſeneſcentem.
Vertit ſe annus, Iuuenal. Saty. 7.25.
  – quum ſe uerterit annus.
Infra finem anni uertentis, Sueton. in Cal. cap. 37. Hoc eſt, finito & conuerſo anno.

Vertens

Vertens annus. Cic. 13. Philip. 360. Apparuiſſe numen deorum intra finem anni uertentis. Idem de Nat. 77.
Viuere annos bis centum. Ouid. 12. Metam. 38. – uixi
  Annos bis centum, nunc tertia uiuitur ætas.
Voluitur annus in ſe. Virgil. 2. Georg. 81.
  – redit agricolis labor actus in orbem:
  Atq; in ſe ſua per ueſtigia uoluitur annus.
Voluens annus. Ouid. 5. Metamorph. 113.
  Iuppiter ex æquo uoluentem diuidit annum.
Voluentibus annis. Virgil. 1. Aeneid. 48. Certè hinc Romanos olim uoluentibus annis. Id eſt, uolubilibus, & eſt participium pro nomine. Voluens enim eſt qui uoluit. Volubilis autem qui uoluitur. Seruius.
Ante annos occidere. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2.10.
In annum, & in hunc annum. Vide In.
In annum decimum durare. Ouid. 13. Metam. 145.
In annos ſingulos. Vide In.
In annum uenientem curas extendere. Virg. 2. Georg. 84.
In annos patrios inquirere. Ouid. 1. Metam. 30.
  Filius ante diem patrios inquirit in annos.
In nonum annum premere opus aliquod. Horatius in Arte poetica 79.
Inter tot annos. Vide Inter.
Intra quatuor annos. Vide Intra.
Per annos longos deſeruire. Ouid. 1. Amorum, eleg. 3.1.
Per annos durare. Virgil. 2. Georg. 20.
  – aut totidem durare per annos.
Per annos mille. Virgil. 6. Aeneid. 150.
Per annos ferre. Virgil. 3. Georgic. 9.
  F. Cæſaris, & nomen fama tot ferre per annos.
Sub annis primis. Ouid. 12. Metam. 37.
Annales, pen. prod. annalium, maſc. ge. (ἐνιαύσιοι) nomen ab annus deriuatum. Seruius: Inter annales & hiſtoriã hoc intereſt: Hiſtoria eſt eorum temporum, quæ uel uidimus, uel uidere potuimus: dicta ἀπὸ τοῦ ἱστορεῖν, id eſt, uidere. Annales uerò ſunt eorum annorum & temporum, quæ ætas noſtra non nouit. Vnde Liuius ex annalibus & hiſtoria conſtat. Hæc tamen confunduntur licenter: ut Virg. 1. Aeneid. 76. Et uacet annales noſtrorum audire laborum. Pro hiſtoria, inquit annales. Hactenus Seruius. Gellius lib. 5. cap. 18. Hiſtorias quidam eſſe aiunt rerum geſtarum uel expoſitionem, uel demonſtrationem, uel quo alio nomine id dicendum eſt. Annales uerò eſſe, quum res geſtæ pluriũ annorum obſeruato cuiuſq; anni ordine, deinceps componuntur.
Annales Pop. Rom. & monumenta uetuſtatis. Cicero pro Domo ſua 67.
Annalium monumenta. Quintil. lib. 2. cap. 4.14. Cicero 2. de Finib. 107.
Annalium ordo. Cic. ad Luceium lib. 5.12.18.
Ex annalibus cognoſcere. Vide Cognoſco.
Annales, pro Faſtis, id eſt, Pontificum monumentis, dierum & totius anni deſcriptionem & ordinem continentibus: quum tamen hæc duo inter ſe differant. Ouid. 1. Faſt. 2. Sacra recognoſces annalibus eruta priſcis. Cic. 1. de Legib. 8.
Annalis, pen. prod. in ſingulari, eiuſdem generis (ἐνιαύσιος) Gel. lib. 2. cap. 1. Poſuimus igitur uerba ipſa Quadrigarij ex annali eius VI. tranſcripta. Sic idem ſæpè alibi. Cic. Att. lib. 12.243.3. Quibus COSS. Carneades & ea legatio uenerit Romam, ſcriptum eſt in tuo annali. Plin. lib. 7. ca. 28.1. Q. Ennius T. Cæcilium Teucrum, fratremq; eius præcipuè miratus, propter eos ſextum annalem adiecit.
Ex annalium uetuſtate eruenda eſt memoria nobilitatis tuæ. Cicero pro Muræna 14.
Annales priſcos uoluere, Claudian. 3. Paneg. 37.

Annalis, adiectiuum (ἐνιαυσιαῖος) unde legem annalem dixerunt, quæ præſcribebat legitimam ad petendum magiſtratum ætatem. Cic. 3. de Legib. 11. Ciuitatem annali lege ſeruanto. Idem 2. de Orat. 145. Vt olim Ruſca quum legẽ ferret annalem, &c. Idem 5. Philipp. 198.
Annale tempus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 27.1. Et quoniã tempora duorum generum ſunt: unum annale, quod ſol circuitu ſuo finit: alterum menſtruum, quod luna circumiens comprehendit. De anno & menſe intelligit.
Anniculus, pen. corr. (ἔνος, ἐνάενος) Adiectiuum eſt, non autem diminutiuum, id eſt, unius anni, ut anniculus puer, anniculus taurus. Varro de Re ruſtic. lib. 2. cap. 5.11. Habeo tauros totidem, quot Atticus, ad matrices ſeptuaginta: duos unum anniculum, alterum bimum. Plin. lib. 9. cap. 41. Anniculo gramini languidus ſuccus.
Anniculus etiam de inanimatis dicitur. Plin. Iun. Ergo plantaria inſtituunt, anniculasq; transferunt, & iterum bimas.
Annicula ætas. Colum. lib. 7. ca. 9.1. Quàm ſalacißimos oportet eſſe mares, qui & annicula ætate commodè progenerãt.
Annifer, adiectiuum, pen. corr. (ἐνιαυτοφόρος) Plin. 16. cap. 26. Cedrus & Iuniperus & Ilex anniferæ habentur, nouusq; fructus in his cum annotino pendet.
Anniuerſarius (ἐτήσιος) adiectiuum, id eſt, quod ſingulis annis fit, ut anniuerſaria ſacra. Cic. 6. Verr. 76. Anniuerſaria uicißitudo. Cic. 2. de Nat. deor. 141. Sic anniuerſaria febris quæ ſingulis annis ſtato tempore recurrit.
Anniuerſarij uicini. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 16.4.
Annona, annonæ, pen. prod. (σιτηρέσιον, περινομή) anni alimonia eſt: nec frumenti ſolum, ſed etiam aliarum rerum. Colum. lib. 9. Vel lactis annona. Cic. 2. Offic. 85. In caritate annonæ, aſſe modium dedit. Idem 2. de Diuinat. 87. At ſi Epicuri de uoluptate liber corroſus eſſet, putarẽ annonam in macello cariorem fore. Columel. lib. 3. cap. 21.
Acris annona. Tacitus libro 4. Plebes acri quidem annona fatigabatur.
Arctior annona. Sueton. in Claudio, cap. 10. Arctiore autem annona ob aßiduas ſterilitates, detentus quondam medio foro à turba, &c. Idem in Galba cap. 7.
Compreſſam annonam uocat. Liu. lib. 8. Decad. 4. Cuius precium per coemptionem eſſet intentum.
Difficultas annonæ, ſummaq; inopia rei frumentariæ. Cic. pro Domo ſua 10.
Facta durior annona. Cic. pro Domo ſua 12.
Fœcundæ annonæ prouincia. Tacitus lib. 17.
Graui annona conflictari. Vide Confligo.
Grauitas annonæ. Tacit. lib. 5.
Incendium annonæ. Quint. in Paſtu cadauerum, etiam ſiquid reſidui erat, ut carius quidam uenderent, ad annonæ incendium ſuppreſſum eſt, id eſt, ad annonæ precium augendum.
Vilitas nec opinata conſecuta eſt annonam carißimam. Cicero pro Domo ſua 12.
Ex ſumma inopia & caritate rei frumentariæ cõſecuta eſt annonæ uilitas. Cic. pro l. Man. 31. Horat. lib. 1. epiſt. 12.5.
Attentare annonam, & uexare. Vlpianus in l. Annonam attentare. De extraordin. crimin.
Commutata annona. Cic. pro Domo ſua 12.
Conualeſcit annona. Sueton. in Auguſto cap. 42. Id eſt, uilior facta eſt.
Creſcit annona. Cæſar belli Ciuilis lib. 1. His tamẽ omnibus annona creuit, &c. Iamq; ad denarios quinquaginta in ſingulos modios annona peruenerat.
Excandefacere annonam. Vide Excandefacio.
Flagellare annonam. Plin. lib. 33. cap. 13. circa finẽ, precia rerum, quæ uſquã poſuimus, nõ ignoramus in alijs locis eſſe, & omni-

& omnibus penè annis mutari, prout nauigationes conſtiterunt, aut ut quiſq; mercatus ſit, aut aliquis præualens manceps annonam flagellet.

Inferre caritatem annonæ. Plin. lib. 18. cap. 28.

Incendere annonam. Varro de Re ruſtic. lib. 3. cap. 2. 13. Hoc eſt, cariorem facere.

Ingraueſcit annona. Vide Ingrauo.

Laxat annona. Vide Laxus.

Laxior annona. Liu. 1. Decad. lib. 2. Vrbi cum pace laxior etiam annona redijt, ex aduecto ex Campania frumento.

Leuare urbis annonam. Vide Leuis.

Leuare populum in annonæ caritate, frumento ſuppeditato. Vide Leuis.

Non habet precium annona. Cic. 5. Verr. 195.

Prodeſſe annonæ. Horat. lib. 1. Epiſt. 17. 15.

Annona, pro menſtrua uel annua mercede ac ſtipendio. Vegetius de Re militari: Torques aureus ſolidæ uirtutis præmiũ fuit, quem qui meruiſſet, præter laudem, duplas conſequebatur annonas.

Annonarius (σιτηρεσιακὸς) quod ad annonam pertinet. Vegetius lib. 3. cap. 3. Antè igitur, quàm inchoetur bellum, de copijs expenſiſq; ſolers debet eſſe tractatus, ut pabula, frumentum, cæteræq; annonariæ ſpecies, quas à prouincialibus conſuetudo depoſcit, maturius exigantur.

Annoſus, pen. prod. adiectiuum (πολυετὴς) qui multos habet annos, ut Annoſa anus. Ouid. 2. Faſt. 115.
Ecce anus in medijs reſidens annoſa puellis.

Brachia ulmi annoſa. Virg. 6. Aen. 57. Et li. 2. Annoſa ornus.

Annoſo degit æuo gens Hyperboreorũ. Plin. lib. 4. ca. 12. 46

Falernum annoſum. Martialis lib. 6. 27.

Merum annoſum. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 6.

Mundus annoſus. Seneca in Oedip. 5. 20.

Palatum annoſum. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 55.

Annoſo robore lucus. Sil. lib. 3. 39. & apud Virg. 2. Aeneid.

Senex annoſus. Ouid. lib. 1. de Arte amandi 3.

Senectus annoſa. Ouid. 7. Metamorph. 48.

Vetuſtas annoſa. Ouid. 5. de Triſt. eleg. 2. 3.

Volumina uatum annoſa. Horat. 2. Epiſt. 1. 6.

Annotinus, adiectiuum, penul. prod. ab annus (ἐνιαύσιος) quod eſt unius anni. Columel. lib. 4. cap. 24. 7. Vngues cuſtodum annotinos reſecato.

Annotinus, adiect. ab annona, quod ad annonam pertinet, ut naues annotinæ, quibus annona comportatur. Cæſar lib. 5. bell. Gal. 34. Multitudine nauium perterritæ, quæ cum annotinis priuatisq;, quas ſui quiſq; cõmodi cauſa fecerat, amplius octingentæ uno erãt uiſæ tempore.

Annuus, adiectiuum (ἐτήσιος, ἐνιαύσιος) quod unius anni ſpacium continet. Plaut. Aſin. 16. 36. uita uxoris annua. Cic. Caſſio lib. 15. Idem ad Paulum lib. 15. 12. 4. annuũ munus.

Annuum eſt aliquid fieri. Plin. lib. 11. cap. 39. Quadrupedib. pilum cadere atq; ſubnaſci annuum eſt.

Annuæ uices. Plin. de Viris illuſt. 1. Quibus regnum annuis uicibus habendum reliquit, & ut alternis imperarent. Plin. Natu. hiſt. lib. 10. cap. 20. 1. Cauda pauonis annuis uicibus miſſa cum folijs arborum.

Annua uice, pro annuis uicibus. Plin. lib. 2. cap. 39. Quis enim æſtates & hyemes, quæq; in temporibus annua uice intelliguntur, ſyderum motu fieri dubitet?

Annua dies, pro unius anni tempore. Cic. Attic. lib. 12. 233. 2. Idem ad Fabium Gallum lib. 7. 24. 1. Sic apud Iuriſconſultos legitur, annua, bima, trima die.

Annuæ copiæ. Tacitus in uita Agricolæ.

Annuum tempus. Cic. ad Att. lib. 6. 116. 4.

Annuum, quod ſingulis annis fit: dictum quaſi anniuerſarium, ut Annua ſacra. Virgil. 1. Georgic. 68.
Sic annua febris, id eſt, anniuerſaria. Valla lib. 4. Sic Propertius lib. 3. eleg. 3. 7.

Annua certamina. Lucan. lib. 1.

Cultura annua. Horat. 3. Carm. 24. 3.

Cura annua milio uenit. Virgil. 1. Georg. 44.

Annuus ſumptus. Cic. Att. lib. 15. 328. 8.

Annuus orbis. Virgil. 5. Aeneid. 10. Annuus exactis completur menſibus orbis. Vbi Seruius, Annuus orbis, quia mẽſes in ſe recurrunt & annum faciunt.

Annuum, abſolutè poſitum, ſignificat alimenta in ſingulos annos. Vlpianus de Annuis leg. & fideicommiſ. l. Si cui annuum fuerit relictum ſine adiectione ſummæ, nihil uiderè huic relictum Mela ait. Suetonius, Peculio conceſſo à patre præbitiſq; annuis, fraudauit per ſpeciem publici iuris. Plin. epiſto. 248. Atque etiam ut publici ſerui annua accipiunt. Vide Annona.

Annutrio] Vide Adnutrio.

Anodinon] (ἀνώδινον) Anodina uocantur, quæ leuationem doloris ſomnum accerſendo, molliunt, ut ait Hermolaus in Plinium. Celſus lib. 5. cap. 25. Anodina uocant, quæ ſomno dolorem leuant. Idem lib. 6. cap. 6. Si tantum mali eſt, ut ſomnum diu prohibeat, eorum aliquid dandum eſt, quæ ἀνώδυνα, Græci uocant.

Anomalia] anomaliæ (ἀνομαλία) Latinè dicitur inæqualitas, & eſt Analogiæ contraria. Gellius lib. 2. ca. 25. In Latino ſermone ſicuti in Græco, alij analogiam ſequendam putauerunt, alij anomaliam: ἀναλογία, eſt ſimilium ſimilis declinatio, quam quidem Latinè proportionẽ uocant. ἀνομαλία, eſt inæqualitas declinationũ conſuetudinem ſequens.

Anonymos] penultima correpta (ἀνώνυμος) ſine nomine: ut ἀνώνυμος herba apud Plinium libr. 27. cap. 4. 16. Anonymos à non inueniendo nomine nomen inuenit. affertur è Scythia, &c.

Anormis] & hoc anorme (ἀγνώμων) quaſi ſine norma: hoc eſt, ab aliorum norma remotus. Horatius lib. 2. Serm. Saty. 2. 1. Ruſticus, anormis, ſapiens, craſſaq; Minerua. Id eſt, ultra normam philoſophiæ peritus. Sic acron interpres Sed poeta uidetur potius eum ſignificare, qui auſteritate uitæ & inconditis moribus ab aliorum uita ſit alienus, & ab omni ciuilitate abhorreat. Loquitur enim de quodam philoſopho.

Anquiro] anquiris, penultima producta anquiſiui, anquiſitum (ἀναζητέω) anquirere, antiquum eſt uerbum. Liu. 2. bel. Pun. Seu legibus, ſeu moribus malet, anquireret. Id eſt, ut uulgò loquimur, Faceret inquiſitionem ſiue informationem, quod Cicero tum quærere, tum inquirere in aliquem dicit. Ex Budæo.

Anquirere de. Liu. 6. ab Vrbe 74. Sunt qui Duumuiros, qui de perduellione anquirerent, creatos, authores ſint.

Anquirere capite: quod indoctè dicitur: Criminaliter contra aliquem procedere. Liuius 8. ab Vrbe 171. Capite anquiſitum ob rem bello male geſtam de imperatore nullo ad eã diem eſſe. Alibi idem dixit, Anquirere capitis, pro eodem. Ex Budæo.

Anquirere pecunia. Liuius 6. bel. Pun. 14. Bis eſt accuſatus, pecuniaq; anquiſitum. Ex Budæo.

Anquirere, pro exquirere, ſiue diligenter quærere. Cic. de Fato 26. Sed ad illam Diodori contentionem, quam περὶ δυνατῶν appellant, reuertamur: in qua quid ualeat id quod fieri poſſit, anquiritur.

Anſa] anſæ (λαβὴ κώπη) eſt qua uas, aut quiduis aliud manu teneri ſolet. Virgil. 6. eclog. 4.
Et grauis attrita pendebat cantharus anſa.

Dura anſa. Ouid. 8. Metamorph. 132.

Anſa tortilis. Ouid. epiſt. 15. 51.

Anſa, qua conſtringuntur calcei. Tibullus,
Anſaq; compreſſos alligat arcta pedes.

Anſa per metaphoram pro Occaſione. Ci. pro Plancio 68. Si locus habet reprehenſionis anſam aliquam.

Dare anſam, præbere occaſionem. Cic. pro Sextio, Deinde etiã ſermonis anſas dabat. Idem in Lælio 53. Quo plures det ſibi tanquam anſas ad reprehendendum.

Anſula, anſulæ, penult. corrept. diminutiuum, (λαβίδιον) Anſulas uidetur poſuiſſe Valerius pro corrigijs crepidarum, lib. 8. cap. 13. Mirificè & ille artifex, qui in opere ſuo moneri ſe à ſutore de crepida & anſulis paſſus, de crure etiam diſputare incipientem, ſupra plantam aſcendere uetuit.

Anſatus, penul. prod. adiectiuum (κωπήεις) Quod anſam habet, ut uas anſatum. Columel. lib. 9. cap. 15. 4.

Anſatus homo. Plaut. Perſa. 9. 5. Anſatum hominem ioco dixit, qui incedit utroque brachio in anſarum modum ad latera applicato: ſiue, ut ipſemet loquitur, qui ſubnixis alis ſeſe infert.

Anſanctus] Vide Amſanctus.

Anſegetes] Vide Amſegetes.

Anſer] anſeris, penult. correp. m. g. (χὴν) Auis notiſſima. Anſerum autem alij domeſtici, alij agreſtes. De utriſq; Plinius lib. 10. cap. 22. Virgil. 1. Georg. 25. Improbus anſer. id eſt, inſatiabilis, nulli probandus, inquit Seruius.

Anſeres plumigeri. Plin. lib. 10. cap. 22. 4.

Argutus anſer. Martialis lib. 5.

Sagax anſer. Ouid. 11. Metam. 120.
Solicitiue canes, canibusue ſagacior anſer.

Strepit anſer. Virgil. 9. eclog. 8.
Argutos inter ſtrepere anſer olores.

Velluntur anſeres quibuſdam locis bis anno. Plinius libro 10. cap. 22. 4.

Anſeribus cibaria publicè locabantur Romæ & canes alebantur in Capitolio, ut ſignificarent ſi fures uenirent. Cice. pro Sex. Roſc. 33.

Anſerculus, penult. corrept. diminutiuum (χηνίδιον) Columel. lib. 8. cap. 14. 6. Ne noceri poſſit excuſſis anſerculis quos enecant urticæ.

Anſerinus, adiectiuum, pen. prod. (χήνεος) quod eſt anſeris, ut Iecur anſerinum, adeps anſerinus, apud Pliniũ ſæpiſſimè, lib. 20. cap. 6. 8. & Colum. lib. 8. cap. 5. 7.

Anſer, nomẽ poetæ, quem Ouidius procacẽ uocat lib. 2. Triſt. 87. Cinna quoq; hic comes eſt, Cinnaq; procacior Anſer.

Anſula] Vide Anſa.

Antæ] antarum, plur. nu. (παραστάδες) Feſtus, Antes ſunt extremi ordines uinearum. Vnde etiam nomen trahunt antæ, quæ ſunt latera oſtiorum. Idem, Antes ſunt quadraturæ: unde & antæ dictæ ſunt quadræ columnæ.

Anta in ſingulari legitur apud Vitruuium: ut Anta fixa.

Antarius, adiectiuum, ut Antarius funis. Vitruuius li. 10. cap. 3. His explicatis antarij funes antè laxi collocentur.

Antæus (ἀνταῖος) fuit gigantis nomẽ, Neptuni ex Terra filij, magno ac procero corpore: quippe qui cubitis quadraginta adoleuerit in Libya, apud Lixum oppidũ, à flumine Mauritaniæ eiuſdem nominis ita uocatum, qui locus Antæi regia dicitur, robore ac fortitudine nemini cedentis. Quoties membra labore defeſſa eſſent, tactu terræ recreabantur, quem Hercules palæſtra pectori aſtrictum expirare coegit. Scribit Plutarchus Sertorium Romanorum ducem, apud Tygenam oppidum Libyæ, effoſſo ſepulcro Antæi cadauer inueniſſe. Euſebius lib. de Temp. ſcribit Antæum palæſtricæ artis fuiſſe doctiſſimum, & quorũcunq; certaminũ. Seneca in Hercul. Oeth. 1. 5. – nullus Antæus Animã reſumit. Hunc Stat. 7. Theb. Terrigenam Lybin dicit.
Herculeis preſſum ſic fama lacertis
Terrigenam ſudaſſe Libyn.

Antanaclaſis] (ἀντανάκλασις) Figura eſt, de qua ſic Quintilianus, Antanaclaſis, eiuſdem uerbi contraria ſignificatio. Quum Proculeius quereretur de filio, quòd is mortem ſuam expectaret, & ille dixiſſet, ſe uerò non expectare. Imò, inquit, rogo expectes. Non ex eodem, ſed ex diuerſo uicinum accipitur, quum ſupplicio afficiendum dicas, quem ſupplicatione dignum iudicaris. Hæc Quintilianus lib. 9. cap. 3.

Antandros (ἄντανδρος) teſte Strabone lib. 13. Phrygiæ urbs ad meridiem poſita, quam habitauere Leleges, finitimi Cilicibus. De qua Plin. lib. 5. cap. 30. Rurſus in littore Antandros, Edonis prius uocata, deinde Cimmeris, & Aſſos, eadem Apollonia. Virgil. 3. Aeneid. 1.
– claſſemq; ſub ipſa
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Antapocha] Vide Apocha.

Antapodoſis] pen. corr. fœ. g. (ἀνταπόδοσις) Latinè dicitur retributio. Figura, quæ fit quoties commemorantur ea, quæ non ſunt antè prædicta. Virgil. 9. Aeneid.
– & primis una tot cæde peremptis
Serranoq; Numaq;. Seruius.
Quintilianus libro 8. Antapodoſim interpretatur redditionem contrariam.

Antarcticus] pen. corr. (ἀνταρκτικὸς) Eſt polus auſtralis, Arctico uidelicet oppoſitus, qui terræ obiectu à nobis cerni non poteſt.

Ante] (πρὸ, πρόσθε, πρόσθεν, ἔμπροσθεν) præpoſitio eſt accuſatiua, notæ ſignificationis. Iungitur autem accuſatiuo tẽporis, loci, perſonæ & rei, ut Ante duos annos, Ante templum, Ante iudicem, id eſt, coram iudice, ante muros, ante Romulum, & ſimilia, pro ante Romuli tempora, ſiue regnum. Virgil. 1. Georg. Ante Iouem nulli ſubigebant arua coloni. Sic in 2. Georg. Ante etiam ſceptrum Dictæi regis. Præterea dicimus, Ante me uenit, Ante me natus eſt, Ante me fecit, hoc eſt, antequam uenerim, &c. Virgil. 11. Aenei. Cur ante tubam tremor occupat artus? Id eſt, antequam tuba ſonet. Plin. in Præfatione, Hoc ante me fecit in literis noſtris Valerius Soranus. Tale eſt illud prouerbium, Ante uictoriam canere triumphum.

Ante cibũ: cui Pranſus uel Cœnatus opponitur. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 13.

Ante hoc factum. Plaut. Mil. 20. 64.

Ante lucem, & ante noctem. Ante lucem, id eſt, diluculo, melius quàm ante diem dicimus. Nam ante diem, pro Ante tempus dici ſolet: præterquam ſi de certo die loquamur, ut, Ante diem decimum: uel, ante ſextum Calendarum Nouembrium: id eſt, ſexto die ante Calendas Nouembris. Rurſus ante noctem pro crepuſculo dicitur potius, quàm ante tenebras. Anthor Valla, lib. 4. Plaut. Trinum. 13. 40. Cic. 2. de Inuent. 131. Multo ante lucem ſurrexit.

Ante diem tertiũ, id eſt, nudiuſtertius, inquit Budæus. Videtur cõpendioſa locutio, pro Ante diem tertiũ finitũ: Sicut poſt diem tertiũ, pro poſt diẽ tertiũ cœptum. Sic ante diem octauum Idus Nouemb. Id eſt, 8. Idus Nouẽb. Cic. Tironi li. 16. 5. 1. Inde ante lucem proficiſcentes, ante diem 8. Idus Nouemb. has literas dedimus. Sub. finitum, id eſt, octauo Idus Nouemb. Plinius lib. 15. cap. 18. 7. de ficorum generibus, Quum inter omnes recens eſſe conſtaret, Atqui, tertium, inquit, ante diem ſcitote decerptum Carthagine tam propè à muris habemus hoſtem.

-Ante diem certam,pro ad certam diem.Cicero Att.lib.6.113.15.Statim dedi literas, ut ex Cypro equites ante certam diem decederent.

Ante,cum accuſatiuo loci.Virgil.in Bucolicis.

Ante focum,ſi frigus erit.

Ante,cum accuſatiuo perſonæ. Cicero 6.Verr.4. Ante hoſce deos erant tabulæ. Idem 2. Verr. 6. Cauſam interea ante eum diceret.

Ante ora.Virgil.1.Aeneid.

Queis ante ora patrum,Troiæ ſub mœnibus altis
Contigit oppetere. Idem 2.Aeneid.133.

Ante oculos. Cic.Terentiæ & Tulliæ lib. 14. 2.8. Nam mihi ante oculos dies noctesq; uerſaris.Virgil.2.Aeneid.54. Et per metaphoram ad animum refertur, 1.de Orato.97.Omnia enim ſunt poſita ante oculos.

Ante oculos & ora,idem ſignificant: ſed hæc duo per auxeſin coniunguntur. Virgil.2.Aeneid.106.

Vt tandem ante oculos euaſit,& ora parentum, Concidit.

Ante oculos coràm.Terent.Eunuch.4.7.24.Quæ mihi ante oculos amatorem coràm adduxiſti tuum?

Palàm ante oculos.Cic.7.in Verrem 52.

Quàm libēter eum palàm ante oculos omniū eſſe patiatur.

Ante pedes eſſe dicitur, quod nobis eſt præſens. Et eſt locutio prouerbialis.Terent.Adelph.3.3.34.

Iſthuc eſt ſapere,non quòd ante pedes modo eſt,
Videre,ſed etiam illa quæ futura ſunt Proſpicere.
Cic.pro Roſciò Amer.8. Ante pedes ueſtros Iudices.

Ante alios,uel ante alios omnes, cōparationem ſignificat,ſiue potius excellentiam:&,ut ita dicam, ſuperlationem: ut ſit, Ante alios,id eſt,cæteris aliqua re præferendus.Et propriè, teſte Valla poſitiuo gaudet.Plin.li.12.cap.16. Sembracenia ante alias hilaris. Hic ſubauditur,omnes.Virgil.11.Aeneid.83. -ante alios fortunatus.

Idem 3.Aeneid.64.

O felix una ante alias Priameia uirgo.

Ante alios,comparatiuo iunctum.Virgil.1.Aeneid.71.

Pygmalion ſcelere ante alios immanior omnes.
Id eſt,præ cæteris omnibus immanis.

Ante alios,cum ſuperlatiuo Virgil. 4.Aeneid.29.

-petit ante alios pulcherrimus omnes Turnus.

Plaut.Aſin.16.8.Scito illum ante omnes minimi mortales precij.Hic alios ſubaudiendum.

Ante alios, citra ullum gradum comparationis. Plautus Trinum. 12.2.

Tibi ante alios deos gratias ago atq; habeo ſummas.

Ante cunctos claritate Peneus.Plin.lib.4.cap.8.

Ante me illum diligo, id eſt, plus quàm me. Cicero Attico libro 8.168.3.

Ante omnia,in primis,præcipue. Quint.lib.1. Ante omnia ne ſit uitioſus ſermo nutricibus.Virgil.2.Georg.95.

Me uerò primùm dulces ante omnia Muſæ Accipiant.

In ante diem.Cic.Att.lib.2.35.5. Comitia Bibulus cum Archilochio edicto in ante diem 15.Cal.Nouemb.diſtulit.

Ex ante diem quintum. Cicero ad Atticum libro 3.58.1. De Quint.fratre nobis nuncij triſtes,nec uarij uenerant ex ante diem Non.Iun.

Antè aduerbium temporis (πρότερον) Plautus Trinum. 17.18. Neque eum antè uſquam conſpexi prius. Cicero Attico lib.14.317.1. Idipſum quod me mones quatriduo antè ad eum ſcripſeram.

Antè & pòſt,contraria ſunt.Cic.4.Acad.225.

Antè & retrò ſimiliter contraria.Cic.5.de Finib.62.

Antè interdum uacat in oratione. Terent.And.1.5.4. Nonne oportuit præſciſſe me ante?

Antè,ſicut & pòſt propriè iungitur aduerbijs in o deſinentibus:ut paulo antè,multo antè. Terent.Eunuch.4.5.7.Sed Thais multo antè uenit?Vide Multus.

Longe antè uidere mala uenientia.Cic.3.Tuſc.50.Vide Lōgus.

Antè cum ablatiuo, aut eſt præpoſitio antiquè poſita, aut potius aduerbium. Author Seruius.Plin.li.4.cap.16. Reperta multis antè ſeculis, id eſt,reperta multis ſeculis ante illud tempus.Cic.1. Tuſc.112. Et paucis antè diebus quum facilè poſſet educi è cuſtodia, noluit.In hoc loquēdi genere interponi ſolet ipſum Ante, ut exempla demonſtrant: aut certè poſtponi.Liuius.Quis igitur neſciat nouam iſtam legem eſſe 20.annis antè latam?

Ante, compoſitionem ingreditur: ut, Antecedo, antefero, antepono.

Antea] aduerbium temporis (πρότερον, πρωτ8, πρὶν) Ante id,ſiue ante illud tempus:quaſi ante ea.Hora.epod.11.1

Pecti,nihil me,ſicut antea,iuuat
Scribere uerſiculos amore perculſum graui.

Nunc primum,& antea, contraria ſiue relatiua. Cic.5. Verr. 111.Nō hoc nunc primum audit priuatus de inimico,reus ab accuſatore:iam antea in ſella ſedens Prætor.

Antea quum. Cic.Att.lib.15.328.1. Antea quum per literas Attici noſtri,&c. certior factus eſſem.

Antea,quàm,pro ante quàm.Cic.Att.lib.3.96.1.Antea quàm ad me ſcripſiſſetis.

Antea & poſtea,tanquam relatiua, aut reciproca interdum leguntur.Cic.Lentulo lib.1.9.104. Appius in ſermonibus antea dictitabat,poſtea dixit etiam in Senatu palàm.

Antea & prius.Cic.ad Att.lib.15.327.2. Quòd ad te antea, atq; adeò prius ſcripſi.

Anteactus] (προδιαχθεὶς) participium ſine uerbo, ex ante & actus, præteritum ſignificat: ut anteacta uita. Cice. pro M. Marcello 1.Idem 5.Verr.123 Nihil puras ualere in iudicijs coniecturam,nihil ſuſpitionem,nihil anteactæ uitæ exiſtimationem.

Anteacta uetuſtas Lucretius lib.3.198.

Ex anteacta uita facere iudicium.Cic.lib.2.de Inuent.146.

Anteactis male credere.Ouid.12.Metam.23.

Anteambulo] penult.corr.anteambulonis (προπομπὸς) Ab ante et ambulare, qui aliquem ſuperiorē honoris cauſa præcedens comitatur.Mart.lib.10.74.

Anteambulones & togatulos inter,
Centū merebor plumbeos die toto. Sic li.3.7.de ſportula.

Anteambulo alicuius. Martialis lib.2.18.

Sum comes ipſe tuus,tumidiq; anteambulo regis.

Sueton.in Veſpaſiano, Dum eum identidem per contumeliam anteambulonem fratris appellat.

Anteambulones atrati dici poſſunt, qui Græcè codonophori, id eſt,tintinnabula geſtantes : quòd honoratiorum funera præcedant cum tintinnabulis.Ex Budæo.

Antecanis] penult. corrept. (προκύων) nomen ſyderis. Cic.2.de Nat.deor.171.

Antecanem,Procyon Graio qui nomine fertur.

Antecapio] antecapis,penul.corr. antecepi, antecaptum, (προλαμβάνω,φθάνω) antecapere,præuenire,occupare. Tacitus lib.20. Quia pontem Moſæ fluminis anteceperat. Salluſt.in Catil. Conſul optimum factu ratus noctem quæ inſtabat, antecapere, nequid eo ſpacio nouaretur. Ibidem, Non famem aut ſitim,neq; frigus, neq; laſsitudinem opperiri:ſed ea omnia luxu antecapere.

Antecapere multa.Salluſt. Ac prius quàm legiones ſcriberentur,multa antecapere,quæ bello uſui forent.

Antecapere tempus.Salluſt.Maximeq; feſtinans tempus legatorum antecapere.Id eſt,legatos præuenire.

Antecaptus,participium,(προληφθεὶς) Liu.5.ab urbe 169.

Non loco caſtris antecapto,non præmunito uallo.

Anteceptus,etiam legitur,ſi locus mendo uacat. Cic.1.de Natu. deor.62.Quam appellat πρόληψιν Epicurus,id eſt, anteceptam animo rei quandam informationem.

Antecedo,] antecedis,pe.prod.anteceſsi,anteceſſum,(προέρχομαι,)antecedere,Idem quod præcedere, hoc eſt, ante aliquem incedere.Cum datiuo uel accuſatiuo conſtruitur. Col. lib.7.cap.6.8.Vt antecedat gregem. De magiſtro pecoris loquitur.Liu.2.ab Vrbe 26.Brutus ad explorandum, cum equitatu anteceſsit.Cic.ad Atticum,lib.8.153.7.et in Top. 26.Brutus ad Ciceronem lib.11.13.4.Biduo me anteceſsit Cic.in Top.47.Si huic rei illa antecedit,huic nō antecedit.

Antecedere quēpiā itinere.Cæſar 7.bel.Gal.143.Ne cōtra ſuā uoluntatē dimicare cogeretur, magnis itineribus anteceſsit.

Antecedere,per metaphorā pro antecellere,ſuperare,excellere. Cic.1.Off. Quātum natura hominis pecudibus reliquiſq; beſtijs antecedit.Cæſar 3.bel.Gal.378.Et ſcientia atq; uſu nauticarum rerum cæteros antecedunt. Cic.de Senect.59. Neq; enim ſolum honore antecedentibus.

Antecedere alteri,uel alterū ætate.Cic.de Claris Orat.40.56.

Antecedere aliquem ætate & uſu rerum.Cic.6.Verr.121.

Antecedere precio. Plin.lib.16.cap.4.1.Cedunt his murales uallareſq;,& aureæ,quanquam precio antecedentes. Id eſt, precioſiores.De coronis militaribus loquitur.

Antecedere,(προέχειν,) quia excellentiam ſignificat, ideo conſtruitur cum aduerbijs,quæ comparatiuo aut ſuperlatiuo adiungi ſolent,qualia ſunt,Vt & Ita,Multo & Longe.Cice. 6.Verr.124.Vt quiſq; honore & ætate antecedit : ita primus ſolet ſua ſpōte dicere,et longe antecedere.Idē 1.Aca.6.

Antecedere,cum accuſatiuo rei.Plaut.Pſeud.7.118.

Virtutem regis Agathocli anteceſſeris.

Antecedere,dictum de tempore.Terent.Phorm.3.2.40.Iámne ea præterijt? D. non,uerū ei hæc anteceſsit. Loquitur de præſtituta die.Plinius lib.13.cap.8.Pomo antecedentis anni detracto.

Cibum ſemper antecedere debet exercitatio,ait Celſus li.1.ca.2.

Antecedens participium,(προέχων,)ut Antecedens annus.Plin. lib.13.cap.8.1.

Antecedens dignitate.Cic.2.de Inuent.241.

Antecedens & inſequens cōtraria.Cic.Octauio 5. Et quæ nō inſequens hora antecedente calamitoſior,Pop.Rom.illuxit?

Antecedens abſolutè poſitum nuſquā memini legere, niſi in puerorum rudimentis grammaticis,& apud Dialecticos.Cic.de Parti.Orat.4.Alia ex Antecedentibus, alia ex conſequētib.

Anteceſſus,huius anteceſſus,m.g. (πρόληψις,) pro anticipatione poni uidetur à Sene.epiſt.119.Bene credi tibi ſcio : itaq; in anteceſſum dabo.Id eſt,antequam debeatur. Idem de Benefic.lib.4.Alijs poſt lōgam diem repono , alijs in anteceſſum. Item Epiſt.7.Ex quibus duo tibi in debitum ſoluuntur:tertium in anteceſſum accipe.Quint.declam. 12. Proſit, quod apud mercatores ſolet in anteceſſum dedi.

Anteceſſor,(πρόδρομος,)Verbale,Qui antecedit,Hircius de bello Africano,lib.5.41.Interim quum iam Cæſar progreſſus eſſet è caſtris circiter millia paſſuum tria,per ſpeculatores et anteceſſores equites nunciatur ei copias hoſtium haud longe à ſeſe uiſas.Sueton.In Vitell.Irruperant iam agminis anteceſſores,& ſingula rimabantur.

Anteceſsio,Verbale,(πρόβημα,)Cic.1.Off.19.Cōſequentia cernit, cauſas rerum uidet , earumq; progreſſus & quaſi anteceſsiones non ignorat.

Anteceſsio in locis.Cic.in Topicis 26. Quū tripertito igitur diſtribuatur locus hic,in cōſecutionē,anteceſsionē,repugnātiā.

Antecello,] antecellis,antecellui,(ὑπερέχω,)antecellere,Præſtare,excellere.

Antecello tibi hac re.Cic.1.Off.150. Omnes participes ſumus rationis,præſtantiæq; eius,qua antecellimus beſtijs.

Antecello illum hac re. Cice.pro Corn. Qui eloquentia cæteros antecellis.

Antecellere alijs in re aliqua:quod & præſtare dicitur.Cic.1.de Inuen.8.Quare præclarum mihi quiddam uidetur adeptus is, qui qua re homines beſtijs præſtent , ea in re hominibus ipſis antecellit.

Antecellere cum aduerbijs,ſicut dictum eſt de antecedere. Ci.de Senec.59.Quod ut quiſq; ætate antecellit,ita ſentētiæ principatum tenet.Cic.6.Verr.105.Quæ longe cæteris antecellunt.Idem pro lege Manilia 9.Facile omnibus terris antecellat.Vide Longe.

Antecellere longe uel multum alicui rei ad honorem. Cicer.pro Murǽna 26.Nō ſolum illa gloria militaris ueſtris formulis atq; actionibus anteponenda eſt , uerumetiam dicendi conſuetudo longe & multum iſti ueſtræ exercitationi ad honorem antecellit.

Antecelli.Author ad Herennium li.2.87.An ad pares, hoc eſt, in eiſdem partibus animi , corporis fortunarum poſitos : an ad inferiores,qui omnibus his rebus antecelluntur?

Antecellēs,participiū,(ὑπερέχων,)Ci.pro Muræna 35.Quin. Catulum humanitate,ſapientia,integritate antecellentem.

Antecoenium,] (προδείπνιον,)Quaſi ante cœnam:Cibus interprandium & cœnam ſumptus:alio nomine Merenda. Apuleius lib.2.Prorſus gladiatoriæ Veneris antecœnia.

Antecurſor,] (πρόδρομος,)Verbale,ab ante & curſor. Cæſar 1.bel.Ciuil.63. Ibi cum antecurſoribus Cæſaris prælio commiſſo.Idem 5.bel.Gal.Hora circiter tertia ab antecurſoribus de Craſsi aduentu certior eſt factus.

Antedico,] pen.prod.antedicis,antedixi,antedictum,(προερέω,)antedicere,Prædicere.Cic.2.de Diuinat.26.Hæc qui antedicunt,quam rationem ſequantur,uides.Idem 1.Philip. 19.Atq; ego hoc dico de futuris:quod eſt augurum,antedicere ea quæ uitari poſſunt.

Anteeo,] anteis,anteiui,(πρόειμι,)anteire,Præcedere,ſiue antecedere.Ci.2.Off.34.Barbarū diſtricto gladio iubebat anteire.

Anteire uehiculo.Sueton,in Auguſto.

Anteire uentos.Silius lib.16.113.

Anteire , per metaphoram pro Antecellere & anteponi.Plaut. Amph.8.17.Virtus omnibus rebus anteit profectò.Virg.2. Aeneid.17.Qui candore niues anteirent,curſibus auras.

Anteire cæteris uirtute.Cic.2.Off.52.

Anteire claritudine generis.Tacit.lib.12.

Anteire ætate,id eſt,ætate præcedere,maiorem natu eſſe.Cic.9. Phil.257.Sed quum Seruius Sulpitius ætate illis anteiret.

Anteiri ab alijs.Tacitus lib.18.Ne ab alijs apud Vitellium anteirentur,peruertiſſe ipſum Vitellium uidentur.

Anteexpectatum,] (πρὸ τοῦ προσδεδοκημένου,) Aduerbium temporis.Virg.3.Georg.70.Anteexpectatum poſitis ſtat in agmine caſtris . Vbi Seruius,Anteexpectatum , dicto citius:id eſt,antè quàm eius expectetur aduentus . Et eſt una pars orationis,hoc eſt,aduerbium.

Antefactum,] (προπεπραγμένον,)Liu.7.bel.Maced.216. Vos modo id dicere & conueniens eſſe antefactis,dicent.Videtur eſſe ὑφὲν,ut legatur ſic,antefactis.

Antefero,] penul.corr.antefers,antetuli, antelatum, (προτιμάω,) anteferre.Virgil.6.Aeneid.136.Dixit, ut antetulit greſſum.

Anteferre,Præferre,anteponere.Cic.3.Tuſcul.84. Tenuem uictum anteſert copioſo.Sic.4.de Finib.99.

Anteferre alterum alteri de toto iure pacis & belli. Cicer. pro Corn.36.

Antelatus,(προτετιμημένος,)participium ab anteferor. Cic. de

Prouincijs conſularibus 21. Quum ipſe cæteris omnibus eſſet omni honore antelatus. Idem pro Domo ſua 91.

Anteferendo. Horat. 2. Epiſt. 1. 4.
Te noſtris ducibus, te Graijs anteferendo Aeſtimat.

Antegenitalis,] pen. prod. adiectiuũ, (προγεννετικός,) quaſi ab ante genitus factum. Plin. lib. 7. cap. 55. At quanto facilius certiusq́; ſibi quenq; credere, ac ſpecimen ſecuritatis ante genitali ſumere experimento?

Antegredior,] antegrederis, antegreſſus ſum, (προκατάρχω,) antegredi, pen. corr. ex ante & gradior: ſignificat præcedere. Cic. 2. de Natu. deor. 77. Lucifer Latinè dicitur, quũ antegreditur Solem: quum ſubſequitur autem, Heſperos. Idẽ de Fato 30. Sed intereſt inter cauſas fortuitò antegreſſas. Idem 1. Off. 133. Quicquid enim eſt quod deceat, id tum apparet, quum antegreſſa eſt honeſtas.

Antehabeo,] antehabes, antehabui, antehabitum, (προκρίνω,) antehabere, Præferre. Tacitus lib. 4. peteremq́; ab ijs quorum in manus cura noſtra uenerit, ne diuulgata atq; incredibilia auide accepta, ueris, neq; in miraculum corruptis antehabeant.

Antehac,] (πρότου,) Aduerbium temporis, id eſt, ante hoc tẽpus: quaſi ante hæc. Cic. Cornificio lib. 12. 23. 7. Atq; antehac quidem ſperare ſaltem licebat: nunc etiam illud ereptum eſt. Terent. And. 1. 2. 16. Nam quod antehac fecit, nihil ad me attinet. Vbi Donatus, Antehac, pro ante hæc, conſuetudine magis, quàm ratione dicitur.

Vſq; antehac. Vide Vſq;.

Antehac nunquam. Terent. And. 5. 4. 14.

Antehac, pro ante illud tempus. Salluſt. in Catil. Sic erat accenſa libidine, ut ſæpius peteret uiros, quàm peteretur, ſed ea ſæpe antehac fidem prodiderat, creditum abiurauerat.

Anteloquium,] (πρωτολογία,) Primus in loquendo locus, ſeu principatus loquendi. Marc. Hic aſſenſi omnes, Prætexta to anteloquium detulerunt. Id eſt, primas loquendi uices, ait Budæus. Idem, Sed & Euſtathius, & poſt hunc Nicomachus meminerint craſtina diſſertatione ſeruari ſibi anteloquij functionem.

Antelucanus,] adiectiuum, pen. prod. (λυκαυγής, ἀμφίλυκος,) Quod eſt uel fit ante lucem. Ci. ad Catonem, lib. 15. 4. 25. Ex antelucano tempore uſq; ad horam diei decimam magna multitudine hoſtium occiſa cœpimus. Sic Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 13. 2. Gell. li. 4. cap. 3.

Antelucanæ cœnæ. Cic. in Catil. 42. Quorum omnis induſtria uitæ & uigilãdi labor in antelucanis cœnis expromitur. Antelucanas cœnas, inuidioſè dixit, pro cœnis quas à principio noctis ad ortum ferè Solis producebat Catil. cum ſocijs.

Antelucana officia. Plin. epiſt. 56. 4.

Antelucana lucubratio. Colum. lib. 11. cap. 2. 9.

Antelucana induſtria. Cice. 4. Tuſcul. 67. Cui non ſunt auditæ Demoſthenis uigiliæ: qui dolere ſe aiebat, ſiquando opificũ antelucana uictus eſſet induſtria.

Ante malorum,] (πρόσθεν κακῶν,) Figuratè dictũ, pro eo quod eſt, malorum anteactorum, id eſt, præteritorum: ſicut apud Terentium, ſemper lenitas, pro perpetua lenitas. Virg. 1. Aene. 41. Neq; enim ignari ſumus ante malorũ. Vbi Seruius, Ante malorũ, ὑφὲν eſt: Vt alibi, Cœli ſubter labẽtia ſigna.

Antemeridianus,] pen. prod. (προμεσημβρινός,) adiectiuum quod eſt uel fit ante meridiem. Plin. lib. 36. cap. 15. 17. Antemeridiano ludorum ſpectaculo edito.

Antemeridianis tuis literis heri ſtatim reſcripſi. Hoc eſt quæ mihi ante meridiem redditæ fuerant. Cic. Attico, lib. 13. 281. 1.

Antemeridianus ſermo. Cic. 3. de Orat. 13.

Antemnæ, (ἀντέμναι,) Antemnarum urbs Italiæ: de qua ſic Virgilius lib. 7. 127.
Quumq́; adeo magnæ poſitis incudibus urbes
Tela nouant, Atina potens, Tyburq́; ſuperbum,
Ardea, Cruſtumeriq́; & turrigeræ Antemnæ. Vbi Seruius, Turrigeræ, bene muratæ. Antemnæ autem dictæ ſunt quòd eas amnis præterfluit, quaſi ante amnem poſitæ.

Antenna,] antennæ, (κεραία,) Lignũ per tranſuerſum in malo poſitum, in quo uelum alligatur. Plin. lib. 7. cap. 56. Vela Icarus, malum & antennam Dædalus. De rerum inuentoribus loquitur. Item lib. 2. cap. 37. 1. Liu. 10. bel. Pun. 39. Malis antẽniſq; de naue in nauẽ traiectis. Ci. 3. de Ora. 99.

Antennam demittere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 2.

Diſiectare antennas. Lucret. lib. 12. 112.

Gemunt antennæ. Horat. 1. Carm. ode 14. 1.

Antennis ſubnectere uelum. Ouid. 11. Metam. 97.

Preſſæ antennæ Senec. in Oedipo 11. 1.

Velatæ antennæ, & Antennæ cornua obuertere. Virg. 3. Aene. 110. Cornua uelatarum obuertimus antennarum.

Antenor, penul. prod. (ἀντήνωρ,) huius Antenoris, penul. corr. Troianus fuit patriam prodidiſſe exiſtimatus: quia & legatos qui propter Helenam uenerant, ſuſcepit hoſpitio, & Vlyſſem habitu falſo cognitum, non indicauit. Hinc Venetiam uenit, urbemq́; in ea condidit Antenoream primò dictam, à qua Antenoridæ uocitati: poſtea Patauium, hodie Paduam. Virg. 1. Aeneid. 50.
Antenor potuit medijs elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus. Ouid. 4. Faſt. 15.
Adijce Troianum ſuaſorem Antenora pacis.

Antenoreus lar. Mart. lib. 1. 72. ad Flac.

Anteoccupo,] anteoccupas, pen. corr. (προλαμβάνω,) anteoccupare, Præoccupare. Cic. in Orat. 76. ut anteoccupet quod putat opponi. Fortaſſe rectius legeretur ſi diſiunctim.

Anteoccupatio, (πρόληψις,) Verbale, Vide Occupatio. Cicer. 3. de Orat. 113.

Antepagmenta,] Vide Antipagmenta.

Antepilani,] pen. prod. plurali numero. Liu. 8. ab Vrbe 38. hoc triginta manipulorum agmen Antepilanos appellabãt: quia ſub ſignis iam alij quindecim ordines locabantur, ex quibus ordo unuſquiſq; tres partes habebat: earum unamquanq; primum pilum uocabant, tribus ex uexillis conſtabat: uexillum centum octoginta ſex homines erant. Idem, Nã & rorarij procurrebant inter antepilanos.

Antepono,] anteponis, pen. prod. antepoſui, antepoſitum, (προτίθημι,) anteponere, Ante aliquẽ apponere. Plaut. Curcul. 2. 73. Quid antepones Veneri à ientaculo?

Anteponere, per metaphoram, præferre, præponere. Cic. in Lælio, Vt amicitiam omnibus rebus humanis anteponatis.

Antequam,] pen. corr. (πρὶν ἄν, πρὶν ἤ,) Aduerbium temporis, quod modò iunctum legitur, modò diſiunctum, aliquo ſcilicet interiecto. Iunctum, conſtruitur cum ſubiunctiuis. ut Antequam ueniſſes. Cic. 1. Philipp. 1. Antequam de Rep. P. C. dicam. Diſiunctum cum finitiuis, id eſt, indicatiuis. Virg. 4. Aeneid. 6. Ante pudor quàm te uiolo, aut tua iura reſoluo. Author eſt Diomedes: & ita legendum illud Virgilianũ contendit Pierius. Illa tamen differentia (niſi forte corrupta ſunt authorum loca) non ſemper obſeruatur. Nam & coniunctim indicatiuo etiam, & ſeparatim coniunctiuo additũ quoq; legitur. Cic. pro Muræna, Antequam pro Muræna dicere inſtituo. Idem Attico, antequã diſcedimus. Idẽ 4. Acad. 16. Virg. in Georg. Ante nouis rubeant quàm prata coloribus. Cicer. pro Rabirio, quæ cauſa antè mortua eſt, quàm tu natus eſſes.

Nunquam, antequam. Cicer. in Parad. 57. Nunquam eris diues, antequam tibi ex tuis poſſeßionibus tantum reficiatur, ut eo tueri ſex legiones, &c.

Anterior,] & hoc anterius, (ἐμπρόσθιος,) Comparatiuũ teſte Priſciano ab Ante formatum, ſine ſuperlatiuo. Significat autem quod ante eſt, ſiue quod præcedit. Vnde & nonnunquam pro priore accipitur.

Anteros, pen. corr. (ἀντέρως,) huius Anterotis, pen. prod. Veneris & Martis filius. Cic. lib. 3. de Natur. deor. 80.

Antes,] antium, plurale tantum, m. g. Vir. 2. Georg. 84. Iam canit effœtos extremus uinitor antes. Vbi Seruius, Antes, alij extremos uinearum ordines accipiunt: alij macerias, quibus uineta clauduntur. Dicuntur autem antes, à lapidibus eminentioribus, qui interponuntur ad maceriam ſuſtinendã. Nam propriè antes ſunt eminentes lapides, uel columnæ ultimæ quibus fabrica ſuſtinetur, & appellãtur antes ἀπό τοῦ ἀντίστασθαι: ad quã etymologiam etiam extremos ordines uinearum poſſumus trahere, quia anteſtant.

Anteſignanus,] pen. prod. (πρόμαχος,) Sipontinus, Anteſignani dicti ſunt milites, qui ante ſigna in acie conſtituuntur. Cæſar 1. bel. Ciui. 169. unius legionis anteſignanos præcurrere atq; occupare eum tumulum iubet. Liu. 2. ab Vrbe 87. Cic. 2. Philipp. 79. Fueras in acie Pharſalica anteſignanus.

Anteſto,] anteſtas, anteſteti, (προΐσταμαι,) anteſtare, Propriè ſtare ante: ſed per metaphoram pro antecellere accipitur. Cicer. 2. de Inuent. 123. Crotoniatæ multum omnibus corporum uiribus, dignitatibus anteſterunt. Gellius lib. 2. cap. 7. Hiſtrio in terra Græca fuit fama celebri, qui geſtus et uocis claritudine & uenuſtate cæteris anteſtabat.

Anteſtare cũ accuſat. Apul. Qui robore cæteros anteſtabat.

Anteſtor,] anteſtaris, anteſtatus ſum, deponens, (μαρτύρομαι,) anteſtari, Ex ante & teſtor cõpoſitum. Eſt autẽ ex more antiquo Romanorum eius uerbi hæc ſignificatio. Qui aduerſario manũ inijcere uolebat, ut in præſentia illum in ius traheret, uidelicet quia ipſi eum uadanti non paruiſſet: prius aliquem de præſentibus anteſtabatur: hoc eſt teſtem capiebat, eius auriculam tangens, & ſic interrogans, Licètne anteſtari? Si ille reſponderet, Licet, tum iniecta manu aduerſarium ad prætorẽ pertrahebat. Et niſi ſic anteſtatus eſſet, qui manus inijcere aduerſario uolebat, iniuriarum poterat accuſari. Ex Acrone & Porphyrione in Horatium: cuius uerba hæc ſunt lib. 1. Serm. Saty. 9. 16.
– & quo tu turpißime? magna
Exclamat uoce, Et licet anteſtari? ego uerò
Oppono auriculam, rapit in ius. Sic ſæpe Plaut. Perſ. 11. 10. Idem Curcul. 14. 23. Idem Pœnu. 18. 58.
– ite in ius, ne moramini,
Anteſta me atq; duce. A G. ego te anteſtabor: poſtea
Hanc amabo atq; implexabor. Id eſt, me uoca teſtem, inquit Budæus, & aduocatum.
Nonnulli anteſtari & atteſtari pro eodem accipiunt.

Anteuenio, anteuenis, pen. corr. anteueni, pen. prod. anteuentum, (προφθάνω,) anteuenire, Idem quod aliquem præuenire. Sallu. in Iugurtha, Magnis itineribus Metellũ anteuenit.

Anteuenire, Eſt etiam alicui malo nobis imminenti occurrere. Plaut. Milit. 5. 66. Viden' hoſtes tibi adeſſe? Et paulo pòſt. Anteueni aliqua. Salluſt. Explorare itinera regum: conſilia & inſidias eorum anteuenire.

Anteuenire, abſolutè poſitum. Plaut. Trinum. Tempori huc hodie anteueni.

Anteuenit beneficium. Tacit. lib. 4. Nam beneficia eo uſq; læta ſunt, dum uidẽtur exolui poſſe: ubi multum anteuenere, pro gratia odium redditur.

Anteuenire per metaphorã, pro antecellere, præſtare. Plau. Caſin. 5. 2. Omnibus rebus ego amorẽ credo, & nitorib. nitidis.

Anteuenire. Salluſt. in Catil. Etiam homines noui, qui antea per uirtutem ſoliti erant nobilitatem anteuenire.

Anteuerto,] anteuertis, anteuerti, anteuerſum, (φθάνω,) anteuertere, Præcedere. Cice. pro Milone 34. Vidit neceſſe eſſe Miloni proficiſci Lanuuium illo ipſo quo profectus eſt die: Itaq; anteuertit. Idem 2. de Natur. deor. 77. Neq; à Sole longius unquam unius ſigni interuallo diſcedit, tum anteuertens, tum ſubſequens.

Anteuertere alicui. Terent. Eunuc. 4. 5. 12. Miror ubi ego huic Anteuerterim.

Anteuertere, per metaphoram pro occupare, & præuenire. Cæſar 7. bel. Gal. 25. Quare nunciata, Cæſar omnibus conſilijs anteuertendum exiſtimauit, Tacitus, Damnationem ueneno anteuertit. Hæc Budæus.

Mœrores mihi anteuertunt gaudijs. Plaut. Cap. 13. 71.

Anteuertere, Præferre, præponere. Plaut. Bac. Rebus alijs anteuortam Bacchis quæ mandas mihi.

Anteuertere, etiam relatum ad ſermonem. Cic. in Lælio 15. Atq; idipſum quum tecum agere conarer, Fannius anteuertit.

Anteuolo,] anteuolas, pen. corr. (προΐπταμαι,) anteuolare. Stat. 3. Thebaid. 85.
Fama
Anteuolat currum. Virg. 9. Aeneid. 16.
– anteuolans tardum præceſſerat agmen.

Anteuorta, Dea Romanorum, dicta, quòd futura proſpiceret.

Anteurbanus,] adiectiuum, pen. prod. (προάστειος,) ut Anteurbana prædia, id eſt, urbi propinqua. Feſtus.

Anthemis, pen. corr. quia Græcè ſcribitur ἀνθεμίς, anthemidis, f. g. Aliquibus eranthemon uocatur, quoniam uere florat: alijs chamæmelon, quoniam odorem habeat mali, uulgo camomilla. De hac multa Plinius lib. 22. cap. 21.

Antheus, Fuit Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudẽs interfecit. Quo nomine dictus eſt unus è ducibus Aeneæ: de quo Virg. 2. Aeneid. Anthea, Sergeſtumq́; uidet.

Anthologica, corum, liber de floribus. Plin. lib. 21. cap. 3.

Anthracina fortuna. Plaut. Rud. 13. 47. aliter Anatina.

Anthrax,] anthracis, et Græcè anthracos, pe. pro. (ἄνθραξ,) Carbo. Sic uocatur item abſceſſus quidam ex atra bili, rubore ſubliuido, quo nõ aliud peius. Latini carbunculũ uocant. Ex Lexico Græco. Vnde anthracites gemma, apud Plinium lib. 37. cap. 7. 6.

Anthracinus, adiectiuum, pen. corr. (ἀνθράκινος,) à nomine anthrax deriuatum: antiqui pro atro dixerunt. Vnde Anthracinæ ueſtes, id eſt, lugubres. Varro de uita Po. Ro. lib. 3. Propinquæ adoleſcentulæ etiam anthracinis, proximo amiculo nigello, capillo demiſſo ſequerentur luctum. Ex Nonio.

Anthropos, pen. prod. (ἄνθρωπος,) Latine homo interpretatur, Inde,

Anthropophagi, pe. co. populi Scythiæ, Græcè ἀνθρωποφάγοι, qui carne humana ueſcebantur. Pli. li. 6. c. 17. 4. Stra. li. 4.

Antia lex ne quiſpiam foris cœnaret. eã tulit Antius Reſtio, qui ne legem ſuam contemnere uideretur, nunquam foris cœnare uoluit Macro. lib. 3. cap. 17.

Antiae,] antiarum, (προκόμιον,) muliebres capilli demißi in frontem, appellati ex Græco uidentur: quod enim nos contra, illi ἀντὶ dicunt. Feſtus.

Antibacchius,] pe. pro. (ἀντιβακχεῖος,) Pes metricus, Bacchio contrarius: conſtat enim duabus longis, & ultima breui, ut audite. Alio nomine Palimbacchius dicitur.

Antica,] pen. prod. Seruius in Virgil. eclog. 8. Augures deſignant ſpacia lituo: & eis dant nomina: ut prima pars dicatur antica, poſterior poſtica: item dextra & ſiniſtra. Varr. 6. de Lingua Lat. Eius templi partes quatuor dicuntur: Siniſtra, ab Oriente: Dextra ab Occaſu, Antica ad Meridiem: Poſtica ad Septentrionem. Loquitur de templo augurali.

Anticanis. Vide Antecanis.

Anticategoria,] pe.corr.(ἀντικατηγορία,) Latinè dici poteſt recriminatio, ſiue mutua accuſatio. Et eſt genus controuerſiæ iudicialis. Quintil.lib.3.cap.12. Adiecerunt quidam numero mutuam accuſationem, quæ ἀντικατηγορία uocatur. Et paulò pòſt, Duo erunt genera eius, alterum quo litigatores idem crimen inuicem intentant: alterum, quo aliud atque aliud.

Anticato, (ἀντικάτων,) liber Cæſaris cõtra Catonẽ. Quin.li.1.

Antichthones, pen.corr.(ἀντίχθονες,) Plinio cap.22.lib.6. Populi ad Taprobanen inſulã habitantes: in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ quod eſt contra: & χθὼν, id eſt, terra: quòd contraria parte aduerſis ueſtigijs ſtent cõtra noſtra ueſtigia. Alio nomine Antipodes appellãtur. Martianus tamen Antichthones ſeparat ab Antœcis & Antipodibus. Qua de re Macrobius 2. de Somnio Scipionis: & Plinius cap. 65. lib. 2. Sunt uerò nonnulli qui credant fabuloſa eſſe omnia, quæ de Antipodibus ab alijs ſunt relata, ut Auguſtinus cap. 9. lib. 16. de ciuitate Dei: & Lactantius cap. 24. lib. 3. Diuinarũ inſtitutionum. His aſſentitur Lucret. lib. 1. Alij altius intelligunt, ut inquit Seruius in 6. Aeneid. qui ſub terra eſſe inferos uolunt, ſecundum Chorographos & Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδῆ eſſe, quæ aqua & aere ſuſtentatur, quod ſi ita eſt, ad Antipodes poteſt nauigatione perueniri: quia quantum ad nos ſpectat, inferi ſunt, ſicut nos illis. Hinc eſt quòd terram eſſe inferos dicimus: quãquam illud ſit, quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiam inducit epiſtolã uento allatam ab Antipodibus, quæ habet, Superi Inferis ſalutem. Sunt, ut etiam Strabo retulit lib. 1. qui Orientis extremi, & maximè ad Occaſum inclinatæ regionis incolas, quales ſunt Indi atq; Hiſpani, Antipodas eſſe contendant. Ratione conſimili Antipodas eſſe, qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem ultimam incolunt. De his & Cicero Academicarum quæſtionum lib. 4. Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui aduerſis ueſtigijs ſtent contra noſtra ueſtigia, quos Antipodas uocatis? Declinatur autem Antipus, penult. corr. Antipodis, uel Antipodos.

Anticipo,] anticipas, penu. corr. (προκαταλαμβάνω, προλαμβάνω,) Anticipare poſuerunt ueteres pro præuenire: hoc eſt, antecapere. Cicer. Attico, lib. 8. 166. 3. Quid igitur proficis, qui anticipes eius rei moleſtiam, quam triduo ſciturus ſis? Sueton. in Claudio Cæſare, cap. 21. Fecit & ſeculares ludos, quaſi anticipatos ab Auguſto. Cicer. 1. de Natur. deo. 102. Primum quod ita ſit informatum, anticipatum mentibus noſtris, ut homini quum de Deo cogitet, forma occurrat humana.

Anticipare mortem. Trãquillus, Quũ audiſſet unũ ex ijs T. Carnulium, anticipaſſe mortẽ, exclamauit, Carnulius me euaſit.

Anticipare uno die. Plin. lib. 2. cap. 47. 6.

Anticipatio, (πρόληψις,) Verbale. Cic. 1. de Nat. deor. 62. Quæ eſt enim gens, aut quod genus hominũ, quod non habeat ſine doctrina anticipationẽ quandã deorum, quam appellat πρόληψιν Epicurus: id eſt, anteceptam animo rei quandã informationẽ, ſine qua nec intelligi quicquã, nec quæri, nec diſputari poteſt? Anticipatio à Seruio dicitur figura, quæ Græcè prolepſis. Hãc alij præſumptionẽ appellarũt. Vide Prolepſis.

Anticyra, pen. corr. (ἀντίκυρα,) Inſula ad ſinum adiacens Maleacum & Oetam montem, cuius meminit Strabo lib. 9. ubi authore Plinio, helleborum tutiſſimè ſumitur. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 3. 11.

I, bibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in tota naſcitur Anticyra.

Vnde quoties inſanum hominem ſignificare uoluerunt, Anticyra egere ſcribunt. Horatius in Arte poetica 62.

Si tribus Anticyris, &c. Idem lib. 2. Serm. ſaty. 3. 33.

- uerum ambitioſus, & audax,
Nauiget Anticyram. Ibidem paulò antè 17. Eſt & Anticyra, ciuitas iuxta Cyrram in Phocide regione, in Corinthium cõuerſa ſinum: ab Anticyreo quodam Herculis ætate, Capariſſus ab Homero dicta.

Antideo, Antidis, Antidire pro Anteire. Plaut. perſa. 20. 1.

Antidorum,] antidori, pen. prod. (ἀντίδωρον,) Latinè Remuneratio: quo nomine Vlpianus uſus eſt in titulo de Petitione hæreditatis, Planè (inquit) ſi antidora acceperunt, dicendum eſt eatenus locupletiores factos, quatenus acceperunt: uelut genus quoddam hoc eſſet permutationis.

Antidotus,] antidoti, pen. corr. (ἀντίδοτος,) Remedium, cõpoſitio ex uarijs medicinis, quæ datur contra uenena, alioqui nocitura. Et perinde ſonat ac ſi dicas, contra datum: ab ἀντὶ & δίδωμι. Plin. lib. 20. cap. 3. A multis uerò antidoti uim habere in uino & oleo. Quint. lib. 7. cap. 3. 20. ille datum ei uenenum dixit: ſed ſe antidotum daturum.

Dare aliquid pro antidoto. Plin. lib. 32. cap. 4. Pro antidoto dari dicuntur. Gel. lib. 17. cap. 16. Huius regis antidotus celebratiſſima eſt, quæ Mithridatios uocatur.

Antigenides, penu. corr. (ἀντιγενίδης,) authore Suida, Thebanus muſicus tibicen, Philoxeni diſcipulus, uide Gellium lib. 15. cap. 17. & Valerium lib. 3. cap. 7. de Fiducia ſui.

Antigone, Antigones, pen. corr. (ἀντιγόνη,) Filia Laomedontis & Priami ſoror: quam ob ſuperbiam formæ Iuno conuertit in Ciconiam. Ouid. fabulam deſcribit lib. 6. Metam. 19. Fuit & alia Antigone, Oedipi regis Thebanorum filia, quæ patri cæco, & à Creonte in exilium acto uiæ dux extitit, ut Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide teſtantur. Quam quũ poſtea iugulari feciſſet Creon, Hæmon amator ad mortuæ tumulum ſe interfecit. Propert. lib. 2. ad amicum 9. 5.

Antigonus, pen. corr. (ἀντίγονος,) nomen proprium regis Macedonum, & Alexãdri Magni frater, qui primus poſt Alexãdrum in Aſia regnare cœpit, et duodeuiginti ãnnis regnauit.

Antigraphum,] antigraphi, pen. corr. (ἀντίγραφον,) quod ex archetypo effictum eſt, de tabula ad imitationem alterius depicta.

Antigrapheus, pen. corr. uel quatuor ſyllabarũ. (ἀντιγραφεύς,) Antigraphei dicebantur à Græcis obſeruatores illi, quos uulgò contrarotulatores dicunt: actaq; eorum ἀντίγραφα quaſi contra ſcripta. Nos antigraphrios appellare poſſumus. Hos Cicero cuſtodes appellat in oratione pro lege Agraria contra Rullum, & de Reditu ſuo: & Vlpianus, Lege tertia, de Adminiſtratione tutorum. Budæus.

Antilegomena, (ἀντιλεγόμενα,) Latinè quaſi dicas, cõtradictiones. Plin. 20. cap. 8. Petronius, Qui Antilegomena ſcripſit.

Antilochus, pen. corr. (ἀντίλοχος,) Neſtoris ex Euridice filius interfectus in bello Troiano à Memnone Auroræ filio, ut tradit Homerus. Iuuenal. Saty. 10. 26. Hora. 2. Carm. ode 9. 3.

Antimachus, pen. corr. (ἀντίμαχος,) Colophonius poeta Græcus. Is quum poema quoddam obſcurum in auditorio recitaret, atq; omnes præter Platonem (quòd minimè illud intelligerent) diſceſſiſſent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nã & poetis hoc quidem concedi poteſt, oratoribus minimè: quum popularis ſit illa facultas, illeq; tantum ſit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc Ci. Catul. eleg. 90. 2. At populus tumido gaudeat Antimacho. De eodẽ. Plutar. in Lyſandro.

Antinomia, antinomiæ, pen. corr. (ἀντινομία,) inquit Budæus, non eſt quum lex legi contraria eſt ipſo iure, quia altera alteram tolleret: ſed quum duæ leges caſu colliduntur, & euentu. Quint. lib. 7. cap. 8. Proximum eſt de legibus contrarijs dicere, quia inter omnes artium ſcriptores conſtat, in antinomia duos eſſe, ſcripti & uoluntatis, ſtatus, &c.

Antinous,

Antinous, pen. corr. (ἀντίνοος,) Bithynicus, tanta tamq; eleganti fuit forma, ut Adrianus princeps, (à quo adamabatur) tẽplum ei apud Mantineam conſtituerit, ut ſcribit Pauſanias. Propert. 4. Eleg. 5. 2.

Penelopen quoq; neglecto rumore mariti
Nubere laſciuo cogeret Antinoo. Sic Ouid. 1. Epiſt. 19.

Antiochia, pen. prod. (ἀντιόχεια,) eſt Syriæ pars, ut author eſt Plin. in Syriæ deſcriptione, & item Pomponius.

Antiochus, pen. corr. (ἀντίοχος,) Horat. 3. Carm. ode 6. 8. Pyrrhumq;, & ingentem cecidit Antiochum. Nomen fuit regũ Syriæ, ferè enim hoc nomine omnes uocati ſunt, ut Antiochus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antiochus Euſebius, de quibus Appianus copioſius in Syriaco, et Trogus. Fuit præter hos Antiochus Aſcalonita, ex uetere Academia, dicendi peritiſſimus, Luculli præceptor, de quo Plutarchus in Lucullo: Ciceronis item & Bruti.

Antiopa, pen. corr. (ἀντιόπη,) Nyctei regis filia, & uxor Lyci Thebanorum regis, authore Lactantio. Hæc, ut ferunt fabulæ, propter formã à Ioue adamata eſt, ex quo Zethũ, & Amphionem ſuſcepit. Propert. lib. 1. Eleg. 4. 2.

Antiopa, Comœdia Pacuuij. Perſ. ſaty. 1. 8.

Sunt quos Pacuuiumq;, & uerrucoſa moretur
Antiopa, ærumnis cor luctificabile fulta.

Antepagmenta ualuarũ ornamẽta quæ antis appinguntur, hoc eſt, affigũtur. Feſtus. alij Antipagmẽta ſcribũt. Cato. c. 14. 2.

Antipater, pen. corr. (ἀντίπατρος,) Iolai filius fuit è Paliura ciuitate Macedoniæ, miles Philippi, deinde inter Alexãdri duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis, uir præter ſcientiã rei militaris, literatiſſimus, ut tradit Suidas. De hoc Antipatro ſcribit Plutarchus. Antipater alius Sidonius poeta nobilis, qui extempore innumerabiles penè uerſus faciebat, ut teſtantur Cicero & Quintilianus. Item Antipater Tyrius, philoſophus Stoicus, & Catonis Vticẽſis præceptor, ut author eſt Plutarchus in Catone. Alius item Tarſenſis philoſophus, ut idem author eſt. Fuit præterea Antipater Herodis regis pater, Aſcalonita, uir maximus & potentia præditus, de quo Volaterranus in hiſtoria Hieroſolymitana. Fuit & Antipater Hieropolitanus Sophiſta nobilis præceptor liberorũ Seueri principis, cuius etiã res geſtas ſcripſit, ac magiſter epiſtol. fuit, ut eſt author Philoſtratus.

Antipathia,] antipathiæ, pe. prod. (ἀντιπάθεια,) Plin. lib. 32. cap. 2. Quod ad repugnantiam rerum attinet, quam Græci antipathiam uocãt, nihil eſt uſquã uenenatius, quàm in mari paſtinaca. Idem lib. 34. cap. 15. A rubigine uindicatur ceruſa & gypſo & liquida pice. Hæc eſt temperatura, à Græcis antipathia dicta. Loquitur de ferro.

Antiphates, pen. corr. (ἀντιφάτης,) fuit filius nothus Sarpedonis, ut eſt apud Virgilium lib. 9. Aeneid. 142.

Antiphon, pe. corr. (ἀντιφῶν,) Rhamnuſius orator antiquus, Quintil. lib. 3. cap. 1.

Antiphraſis,] fœm. gen. pen. corr. (ἀντίφρασις,) Figura eſt quum per contrarium uerba dicuntur: ut Parcæ, quia nemini parcant. ſic manes, quia non ſunt boni. manum enim, antiqui bonum dicebant. Ex Donato & Seruio.

Antipodes, penult. corre. antipodum, (ἀντίποδες,) Vide Antichthones.

Antipolis, penul. corr. (ἀντίπολις,) Galliæ Narbonenſis urbs, Ptolemæo uulgo Ragni.

Antipophora,] pen. corr. (ἀντιποφορά,) Eſt figura ſententiæ, qua aduerſariorum ſententias ac dicta nobis proponimus, ac ſubſtituimus in hoc tantum, ut illis reſpondeamus. ut, apud Virgilium, Aeneid. 4. 121. Verum anceps pugnæ fuerat fortuna: fuiſſet. Latinè dicitur oppoſitio, uel obiectio. Hæc Rufinianus in libro de Schematis.

Antiptoſis,] huius antiptoſis, pen. prod. f. g. (ἀντίπτωσις,) Figura eſt, quum caſus pro alio caſu ponitur. ut, It clamor cœlo. pro in cœlum.

Antipyrgus, (ἀντίπυργος,) Ptolemæo urbs Marmaricæ. Straboni Tetrapyrgia, uulgo Lucho.

Antiquus,] (ἀρχαῖος, παλαιὸς,) adiectiuum. pen. prod. antiquior antiquiſſimus, idem quod uetus. Virg. 1. Georg. Antiquaſq; domos auium. Vbi Seruius, Aut reuera antiquas, aut charas. Sic antiquæ munitiones, Cæſar 3. bel. Ciuil. 212.

Antiquum & uetus. Plaut. Bacchid. 15. 62. oppidum antiquum & uetus.

Antiquum, & iam obſoletum. Cice. 3. Verr. 37. Vereor ne hæc fortè cuiquam nimis antiqua & iam obſoleta uideantur.

Antiquo opere ac ſumma arte perfecto. Ci. 6. Verr. 41. et 93. Itẽ 2. Verr. 9. Affabre atq; antiquiſſimo artificio factus deus.

Antiqua cedrus. Virg. 7. Aeneid. 37.

Antiquiſſimæ cuique epiſtolæ reſpondere. Cicer. Attico, lib. 9. 180. 1.

Antiquior dies adſcripta literis. Cic. ad Qu. fratrẽ, li. 3. 17. 11.

Antiquo cenſu diues. Horat. 2. Serm. 3. 34.

Inter ſenes, ueteres, & antiquos. Senes, uocantur quantum ad priuatam ipſorum uitam, quòd uſq; ad ſenilem ætatem uixerunt. Veteres, quantum ad publicum tempus, quòd alia ætate uixerunt, etiam ſi ad ſeniũ non peruenerint. Vnde quidam iuniores, fuerunt ſeniores ueteribus. Antiqui, utriq; dicuntur: ſed magis ueteres, quàm ſenes. Hæc Valla lib. 4. Ci. in Lælio, Plus apud me antiquorum authoritas ualet.

Antiquis nobilibus ortus. Quint. lib. 3. cap. 8. 21.

Antiqua ſtirps. Virg. 1. Aeneid. 127.

Antiqui homines, interdum refertur ad mores, non ad ætatem: ut ſint antiqui homines, qui præditi ſunt moribus antiquis, id eſt, optimis & probatiſſimis, quales ſcilicet antiquorum fuerunt, Cic. pro Roſc. Amer. 15. Homines antiqui, qui ex ſua natura cæteros fingerent.

In eodem ſenſu dicitur, Homo antiqua uirtute ac [illegible]. Terent. Adel. 3. 3. 88.

Antiqui mores. Plaut. Capt. 4. 20.

Ille demum antiquis eſt adoleſcens moribus.

Antiquus etiam dicitur, qui nobis ex longo & diuturno tempore cõiunctus eſt. ut Antiquus amicus, antiquus hoſpes. Plau. Bacchid. 5. 27.

Antiquum pro Priſtino. Terent. Adelph. 5. 3. 26. Eandẽ illam rationem antiquam obtine. Idem Hecyra 1. 2. 17.

Antiquum, abſolutè. Plaut. Moſtel. 10. 5. - antiquum obtines Hoc tuum, tardus ut ſis. Terent. And. 4. 5. 22. Optime hoſpes pol Crito antiquum obtines. Id eſt, quod antiqui ſolebant. Aut certè eſt eclipſis, ut ſubaudiamus ingeniũ, uel animum, uel morem, uel inſtitutum. Ex Donato.

Antiquum Nobile. Virgil. 1. Aeneid. 107. Terra antiqua, potens armis.

Antiquum, Magnum. Virg. 2. Georg, Res antiquæ laudis & artis. Vbi Seruius, Antiquæ laudis, uel magnæ, uel quòd apud maiores in ingenti honore fuerat agricultura.

Antiquum pro charo. Virg. 2. Aeneid. Nec mihi iam patriam antiquam ſpes ulla uidendi. Sic lib. 4. Aeneid. 127.

Antiquus amicus. Ouid. 2. de Ponto 19.

Antiquius, Non modò uetuſtius: ſed etiam potius ac uenerabilius ſignificat. Tractum ab honore, qui ſenectuti exhibebatur. Vt Antiquior cura. Cic. Attico, lib. 10. 197. 6. Itaque qui nunquam id egit ut Hiſpaniæ per ſe tenerentur, naualis apparatus ei ſemper antiquiſſima cura fuit. Id eſt, Potiſſima & cordi in primis fuit. Budæus.

Nihil antiquius iudicare ſalute & libertate Reipub. Lentulus Senatui lib. 10. 35. 1.

Nihil habere antiquius, Nihil ſibi eſſe antiquius. Cicero ad Brutum, lib. 11. 5. 2. Idem Attico, lib. 2. 37. 3.

Nihil antiquius uita ducere, & omnia libertate poſteriora ducere. Cic. 13. Philipp. 346.

Antiquiſsimum ſit nobis, &c. Cic. Attico, Non poſſum commodius ſcribere, quàm tu ſcribis. officium ſit nobis antiquiſsimum. Id eſt, potiſsimum, ſingulare, præcipuum. Colum. lib. 8. cap. 17. 6. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 35.

De Tullia mea tibi antiquiſsimum eſſe uideo: idq; ita ut ſit, te uehementer rogo. Cic. Attico lib. 12. 235. 5.

Antiquiſsimum habere. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 2. 5. 5.

Carum & antiquum habere. Cic. 1. de Inuent. 83.

Sanctius & antiquius eſt hoc mihi. Ci. Attico, li. 12. 241. 18.

Antiquarius, adiectiuum, (φιλάρχαιος,) unde antiquarij homines dicti ſunt, qui uoces priſcas & iam diu deſitas curioſè conſectantur. Quo uerbo Suetonius uſus eſt in Auguſto, Cacozelos & antiquarios pari ſtudio ſpreuit. Budæus.

Antiquarij etiam dicuntur antiquitatis nondum exoletæ ſtudioſi peritiq;: quorum ſcripta iucunda quadam rediuiuaq; interdum antiquitate ueluti diſtincta ſunt: qualis fuit olim Salluſtius, & noſtro tempore Theodorus Gaza. Iuuenalis, Saty. 6. 46.

Ignotoſq; mihi tenet antiquaria uerſus. Budæus.

Antiquitas, pen. corr. (παλαιότης,) denominatiuum, Vetuſtas.

Antiquitatis authoritas. Quint. lib. 1. cap. 6. 25.

Vltima antiquitas. Cicer. 1. de Finib. 99. in quibus tam multis, tamq; uarijs ab ultima antiquitate repetitis, tria uix amicorum paria reperiuntur.

Antiquitate generis laudẽ cõſequi. Cic. Antequã iret in exil. 18.

Antiqui generis ex clariſsimo municipio profecta. Cicer. pro Fonteio 25.

Antiquitas, pro Ipſis antiquis. Plin. lib. 12. cap. 19. 1. Cinnamomum & caſias fabuloſa narrauit antiquitas.

Antiquitas, in alia ſignificatione. Salluſt. teſte Seruio, Tantum antiquitatis curæq; maioribus pro Italica gente fuit. Id eſt, antiqui & præcipui amoris ſiue charitatis: ab eo quod eſt antiquum pro charo.

Antiquitus, pen. corr. Aduerbium temporis, id eſt, ab antiquo tempore. Cæſar 1. bel. Ciuil. 137. Qui in eorum fide antiquitus erant. Tacit. lib. 20. Antiquitus inſtituta exoleſcere.

Antiquitus durauit hic mos uſq; ad noſtra tẽpora. Quin. lib. 1. & Accepta antiquitus opinio.

Antiquitus factitatum. Plin. lib. 18. cap. 18. 2.

Iam inde antiquitus. Plin. in Paneg. 136. Video enim iam inde antiquitus maritos dearum.

Non adeo antiquitus placuit. Plin. lib. 2. cap. 2.

Antiquo, antiquas, pen. prod. (ἀπαρχαίω, καταργέω,) antiquare, Abrogare, abolere, ſiue (ut Nonius interpretatur) obſoleſcere & è memoria tollere: ut Antiquare legem. Cic. 3. de Legib. 54. Sic antiquare rogationẽ, idẽ Cic. Atti. li. 1. 9. 7.

Antiquari, paſsiuum. Liuius 4. ab Vrbe 254. Sic Cice. 2. Off. 108. Quum legem Agrariam ferret, quam tamen antiquari facile paſſus eſt.

Antiquare, Eſt in morem priſtinum reducere. Feſtus.

Antiquatio, Verbale, Abolitio, abrogatio. Gellius, Facta mox eſt antiquatio legis.

Antiquè, aduerbium. Horat. 2. Epiſt. 1. 14.

Si quædã minus antiquè, ſi pleraq; durè Dicere credat eos.

Antiſophiſtes,] antiſophiſtæ. Quintil. Vrbaneq; Virginius interrogauit de quodam ſuo antiſophiſte quot millia paſſuum declamaſſet.

Antiſtes,] antiſtitis, penu. corr. (προστάτης,) Ab antiquo uerbo antiſto, pro anteſto, quòd cæteris anteſtet, id eſt, antecellat. Erant autem antiſtites apud antiquos primarij ſingulorum templorum ſacerdotes, qui ſacris præerant, & de futuris atq; agendis reſponſa dabant cõſulentibus. Liu. 1. ab Vrbe 31. Potitij ab Euãdro edocti, antiſtites ſacri eius per multas ætates fuerũt. Loquitur de ſacris Herculis. Ibidem 198.

Antiſtes fani Dianæ. Ci. pro Domo ſua. i. Antiſtites deorum.

Antiſtes in fœminino. Valer. li. 1. cap. de Seruata religione, Ne deæ uetuſtis ritibus perita deeſſet antiſtes.

Antiſtites cæremoniarũ & ſacrorum, Præfecti cæremonijs. Cicero pro Domo ſua 88. Iuuen. Saty. 2. 12.

Antiſtes, per translationem dicitur qui in re aliqua excellit, atque principatum tenet. Vnde Ser. Sulpitius, teſte Quintiliano, lib. 11. cap. 1. Iuris antiſtes appellatus eſt. Et Plato ſapiẽtiæ antiſtes, apud Plin. lib. 7. cap. 30. 1.

Antiſtes artis. Cic. 1. de Orat. 98.

Antiſtia, ſtiæ. Oui. 13. Met. 83. Tractiſq; comis Antiſtia Phœbi.

Antiſtita, antiſtitæ, pen. corr. Gellius lib. 13. cap. 19. Sacerdotes quoq; fœminas M. Cicero antiſtitas dicit, non ſecundum grammaticã legem antiſtites. Nam quum inſolentias uerborum à ueteribus dictorum plerunq; reſpueret: huius tamen uerbi in ea parte ſonitu delectatus, Sacerdotes (inquit) Cereris, atq; illius fani antiſtitæ. Cic. 6. Verr. 89.

Ictaque barbarico cybeles antiſtita buxo. Virgil. in Ciri.

Antiſtitor, pe. corr. (ἐπιστάτης,) Alicui operi præfectus. Colu. lib. 3. cap. 21. neq; enim ſingulis totidem antiſtitores dare poteſt qui obſeruent, quiq; præcipiant ne acerbæ uuæ cum maturis demetantur. Nonnulli hic legunt antiſtites.

Antiſthenes, penu. corr. (ἀντισθένης,) Socraticus Philoſophus, acutus magis, quàm eruditus, præceptor Diogenis, patientiam, & duritiam in Socratico ſermone adamauit, ut ſcribit Cicero lib. 3. de Oratore 35. Fuere item alij tres, unus de ſchola Heracliti, alius Epheſius, tertius Rhodius hiſtoricus, ut tradit Diogenes Laertius.

Antiſto,] antiſtas, (προΐσταμαι,) antiſtare, ueteres dixerunt pro anteſtare, id eſt, antecellere. Cato, cap. 156. 1. Braſsica eſt, quæ omnibus oleribus antiſtat. Lucretius lib. 5. 5.

Herculis antiſtare autem ſi facta putabis, &c. Tacit. lib. 2. Sed ut locis, ordinibus, dignationibus antiſtent.

Antiſtœchon,] n. g. (ἀντίστοιχον,) Tropus eſt quũ litera ponitur pro litera, ut magalia pro magaria, ſella pro ſeda, & melitor pro meditor. Quidam ſcribunt Antiſtichon.

Antiſtrophe,] antiſtrophes, pen. corr. fœ. ge. (ἀντιστροφή,) Latinè conuerſio: ſpecies eſt repetitionis, quum in eandem partem orationis ſæpius deſinitur. Cuiuſmodi eſt hoc pro Fonteio, Frumenti maximus numerus è Gallia peditatus ampliſsimæ copiæ è Gallia, equites numero plurimi è Gallia. Huic figuræ contraria eſt Epanaphora. Ex Aquila Romano, de Figuris.

Antitaurus, (ἀντίταυρος,) mons Tauro oppoſitus. De quo Strabo lib. 11. Taurus itaq; Septentrionẽ uerſus in multos quaſi ramos diſcinditur, quorum unus eſt Antitaurus: ſic enim ibi appellatur. Is Sophenam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atq; Taurum ultra Euphratem. Deniq;, ut idem lib. 12. refert, in eo ualles ſunt profundæ et anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana uocant. Sunt qui Auritaurus legi debere contendant.

Antitheſis,] huius Antitheſis, pen. corr. f. g. (ἀντίθεσις,) Figura eſt dictionis, quum una litera pro alia ponitur: ut olli pro illi.

Antitheton,] antitheti, pen. corr. n. g. (ἀντίθετον,) Latina oppoſitum, ſiue expreſsius contrapoſitum. Ouid. 1. Met. 4.

Frigida pugnabant calidis, humentia ſiccis. Perſius Sat. 1. 9.

– crimina raſis

Librat in antithetis. Cicer. in Orat. ad Brutum 95. Semper hæc quæ Græcì antitheta nominãt, quum contrarijs opponuntur contraria, numerũ oratorũ neceſsitate ipſa efficiũt.

Antiueſtæum, promontorium Britanniæ, quod etiam dicitur Bolerium, apud Ptolemæum. Diodoro Bellerium, uulgo S. Burien: in Cornubia, ſeu Cornoualia.

Antium, oppidũ uetus in Latio iuxta mare, cuius meminit Ptolemæus, nunc penitus dirutum: uulgò Nettuno. Erat ibi Tẽplum Fortunæ, ut Horatius refert lib. 1. Carm. ode 36. 1.

O diua, gratum quæ regis Antium. Ab hoc Antiates dicti ſunt. Vide Liu. lib. 6. primæ Decadis 38.

Antlia,] antliæ, (ἀντλία,) Machinula ad hauriendam aquã excogitata. Martialis lib. 9. ad Cæſarem Domitianum, Curta laboratas antlia tollit aquas.

Antlo, antlas, antlare, Haurire. à Græco ἀντλῶ deſcendit. Liui. Florem antlabant Liberi ex Carcheſiis. Feſtus.

Antœci, (ἀντοῖκοι,) pop. quos Martianus ab Antichthonibus ſeparat.

Antonius, (ἀντώνιος,) proprium uiri nomen. Antoniorum familia Romæ nobiliſsima uetuſtiſsimaq; fuit: utpote quæ ab Antone Herculis filio & nominata & oriunda proditur.

M. Antonius Orator, Triumuiri auus, de quo Cic. in Bruto. Huius filij M. & C. Antonij fuere: quorum M. Antonium Salluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum: & uacuum à curis niſi inſtantibus. Author Pædianus. C. Antonius alter, oratoris filius. Hunc Cicero in Verrinis uocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in uictoria quadrigarium. Nam inter eos fuit qui iuſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt uictoriam fecit, quadrigas agitauerunt. Huius filius C. Antonius cum Cicerone Conſul fuit, eiq; maximè aduerſatus, ut qui Catilinæ coniurationi faueret. Placatus ab eo demum, rectaq; de Repub. ſentire perſuaſus eſt. Poſtremò poſt Cæſaris mortem in diſſenſione ciuili in Bruti poteſtatem, quum in Græciam ueniſſet, ab eodem traditus eſt M. Ciceronis filio, in patris ultionem in proſcriptione trucidati. M. Antonio Oratoris filio, M. & L. filij fuere: quorum M. Antonius Triumuir, cauſa & fax totius belli ciuilis extitit, quũ eſſet tribunus clam ex urbe ad Cæſarem in Galliam profugiendo: eum quoq; mortuum laudando, percuſſores publicè deteſtando: deniq; ſanguinolentam ueſtem oſtendendo, ac teſtamentum eius, quo populum Romanum uiritim ille numerabat, recitando: effecit, ut interfectores ob metum ab urbe profugerent. Deinde Mutinam Bruti prouinciam inuadentem, hortante Cicerone Senatus hoſtem iudicauit: ſuperatuſq; ab Hircio & Panſa Coſs. ac Cæſare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum, ac Cæſarem inito, Brutum & Caſsium in Macedonia apud Philippos ſuperauit. Quo bello confecto Octauius ualetudinis cauſa Romam redijt: Antonius in Græciam Aſiamq; profectus, honore quaquauerſus ingenti eſt exceptus. Quum illi Oriens, Auguſto Occidens, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem reges, & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonum Iudæorum Regem ſecuri percuſsit: quod antea regum nulli contigit. Captus amore Cleopatræ, multa ipſius gratia nefanda admiſit, eiq; regna multa conceſsit in Syria. Fuluiã uxorem ſtatim inito Triumuiratu repudiauit, ac Octauiam Auguſti ſororem duxit: utranq; poſtremo ob Cleopatram contempſit. Ad bellum Parthicum, Ventidium legatum miſit. Qui interfecto Pacoro regis filio, ab Antonio miſſus Romam, triumphauit. Inde Cleopatra in Aegyptum remiſſa, per Armeniam Arabiamq; profectus, copias undiq; contraxit. Cum Phraate Medorum Rege prælio congreſſus, ac uictor eum uſq; ad Araxem fluuiũ perſecutus eſt. Dein in Armeniam reuerſus eius regem in triumphum Alexandriam duxit. Repudiata igitur Octauia, cauſa fuit inter eum & Octauium diſſenſionis. Quocum poſtremò ad Actium nauali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriamq; confugiens, atq; ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte incubuit, anno ætatis L V I. Huius uiri illud in primis admirabile dicitur, quòd in otio luxurioſiſsimus, in negotio laborioſiſsimus fuit. Nec ob res malè geſtas quicquam de ſolita uoluptate remiſit. Hæc ex Plutarcho. L. Antonius Triumuiri frater apud Peruſiam ab Octauio fame obſeſſus, in deditionem cum CCC. alijs uenit: quibus, ut ait Liuius in Epitome, Octauius ipſe pepercit: ut uerò Tranquillus, omnes ad arã Cæſaris necare crudeliter iuſsit. Antonius Iulianus rhetor Romæ perquam fuit honeſti atq; humani ingenij: doctrina quoq; iſta utiliore ac delectabili, ueterumq; elegantiarũ cura & memoria multa fuit. Ad hæc ſcripta omnia antiquiora tam curioſè ſpectabat, aut uirtutes penſitabat, aut uitia rimabatur, ut iudicium ab eo factum examuſsim diceres. Gellius.

Antonius Gnipho ingenuus in Gallia natus, ſed expoſitus, & à nutritore ſuo manumiſſus, Romæ docuit rhetoricã, & poemata in domo Iulij Cæſaris pueri adhuc. Cuius etiam ſcholam Cicero & clari uiri frequentaſſe dicũtur. Fuit alioquin miti, faciliq; natura: nec unquam aliquid de mercedibus pactus, eoq; plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit annos L. Ex Tranquillo.

Antonomaſia,] (ἀντονομασία,) Figura eſt, quæ fit quoties pro nomine proprio id ponitur quod poteſt eſſe cũ proprio nomine, & epitheton dici. Vt Saturnia pro Iunone. Virg. 1. Aeneid. Ex Seruio.

Antrum,] antri, (ἄντρον,) Græcè. Latinè autem cauerna dicitur. Virg. 6. Aeneid. 9. Exciſum Euboicæ latus ingens rupis in antrum. Martial. lib. 13. Gaudet in effoſsis habitare cuniculus antris.

Antrum pro nomine ſubſtantiuo cauum. Virgil. 4. Georg. 9. exeſæq; arboris antro.

De apibus loquitur repertis.

Abdita antra. Ouid. 13. Metam. 109.

Cæcum antrum. Lucanus lib. 4.

Cauum antrum. Virg. 3. Aeneid. 128.

Curuum antrum. Silius lib. 6.

Frigida antra. Ouid. 5. Metam. 70.

Furua antra. Ouid. 5. Metam. 109.

Gelida antra. Virg. 4. Georg. 102.

Immania. Virg. 6. Aeneid. 2.

Inferna. Propertius lib. 3. Eleg. 5. 9.

Nigrantia. Claud. in Paneg. 9.

Obſcura. Ouid. 4. Metam. 20.

Opaca. Seneca in Hipp. 4. 37.

Rorantia fontibus. Ouid. Metam. 6.

Vaſta. Virg. 3. Aeneid. 123.

Vda. Martialis lib. Epig. 10.

Viridia. Virg. 1. Eclog. 15.

Antro ſe occulit. Val. Flac. 8. Argonaut. 63.

Antra ſubire. Ouidius 12. Metamorpho. 84. Antra ſimul ſubeunt.

Antro ſuccedere. Virg. 5. Eclog. 2.

In antra claudi. Ouid. 14. Metamorph. 58.

Anubis, penult. product. huius Anubis, & Anubidis, (ἄνουβις,) Aegyptiorum deus, quia canino capite pingitur. hunc uolunt eſſe Mercurium, quia nihil eſt cane ſagacius. Author Seruius enarrans illud Virgilij 8. Aeneid. 137. Omnigenumq; deum monſtra, & latrator Anubis. Ouid. 2. Amorum, eleg. 13. 3. Per tua ſacra precor, per Anubidis ora uerendi. Propert. lib. 3. eleg. 11. 9. Auſa Ioui noſtro latrantem opponere Anubin.

Anus,] *huius anus,f.g.priore corr.* (γραῦς,) *uetulam ſignificat.* Feſtus, *Anus dicta eſt ab annorũ multitudine: quoniam antiqui non geminabant conſonantes: uel quòd iam ſit ſine ſenſu,qui Græcè dicitur* νοῦς. Cic. 1.Tuſc.77. *Quæ eſt anus tam delira, quæ timeat iſta.* Ouid.3.Faſt.134. Pauper, *ſed multæ ſedulitatis anus.* Item *ſedula.* Ouid.11.Epiſt.14.

Annoſa anus. Ouid.2.Faſt.115.

Curua anus. Ouid.1.de Arte 154.

Delira anus. Cic.2.de Diuinat.208.

Frigida anus. Ouid.3.de Arte 14.

Grandæua & defecta. Seneca in Herc.Oetheo.15.21.

Tremens anus. Ouid.8.Metam.134.

Viuax anus. Ouid.13.Metam.105.

Anus ficus. Plin.*lib.*15.*cap.*19.3.

Anicula,aniculæ,pen.corr. (γραΐδιον,) Diminutiuum. Cic.pro Flacco 70. *Aniculæ minime ſuſpicioſæ purgat ſe.* Hoc diminutiuũ *per contemptum dicitur,ſicut muliercula,meretricula,pauperculus:quaſi anus abiectiſſima.* Item 2.*Tuſcul.*69.

Anilis,pen.prod.(γραϊκός,) Adiectiuum,ut *Anilis ætas.* Colum. *lib.*2.*cap.*2.3.& Cic.1.Tuſcul.148.

Aniles ſuperſtitiones. Cic.2.de Nat.deor.101. *Vir.*4.Aeneid. 129. *– illa gradum ſtudio properabat anili.*

Curæ aniles. Virg.9.Aeneid.101.

Fabulæ aniles. Quin.li.1.cap.8.13.Horat.2.Serm.Sat.6.16.

Paſſus anilis. Ouid.14.Metam.108.

Queſtus aniles. Ouid.9.Metam.56.

Rugæ aniles. Ouid.15.Metam.47.

Anilitas,pen.corr.anilitatis,f.g. (τὸ γραϊκόν,) *Senectus.ut Cana anilitas.* Catul.56.In Epithal.Iuliæ & Mallij 33.

*Aniliter,pen.corr.*Aduerbium (γραϊκῶς,)Cic.3.de Nat. deor. 133.Neq; *id dicitis ſuperſtitioſe atq; aniliter:ſed phyſica,cõſtantiq; ratione.*

Anus,] *ani,priore prod.m.g.*(πρωκτός,)*Eſt exitus ſiue foramẽ,per quod euacuatur aluus:alio nomine podex.* Ci.Pæto, *li.*9.22.5.*Anũ appellas alieno nomine: cur nõ ſuo potius?* Cel.*lib.*7.*cap.*30.*Ne anus ipſe ſuppuret.*

Anxius,] (περιαλγὴς,) *adiectiuum,ab ango,angis,pro ſolicito,aut mœſto ferè accipitur.* Propriè *tamen quid ſit* Cicer. 4.*Tuſcul.*41.*oſtendit his uerbis,Itaq; dicimus grauedinoſos quoſdam,quoſdam torminoſos: nõ quia ſemper ſint,ſed quia ſæpe ſint:alij ad metum : alij ad aliam perturbationem* procliues.Ex *quo in alijs anxietas,unde anxij : in alijs iracũdia dicitur,quæ ab ira differt.Eſtq; aliud iracundum eſſe,aliud iratum:ut differt anxietas ab angore.* Neq; *enim oẽs anxij qui anguntur aliquando,neq; anxij ſemper anguntur.*

Anxiæ ægritudines & acerbæ. Cic.4.Tuſcul.53.

Anxio *animo eſſe.* Cic. 2.de Fin.90.

Anxius ſum de aliqua re. Quint.lib.5.

Anxia cura,Quæ nos facit anxios. Plin.lib.6.cap.8.1.

Anxia oratio,id eſt,curioſius elaborata. Gel.lib.15.cap.7.

Anxij ſenes. Cic.de Senect.60.

Anxius,cum genitiuo. Plin. lib.15.cap.18.6. Nepotumq; *ſecuritatis anxius.* Silius, *Anxia fati.* Ouid.1.Meta.125. *Et fuit anxia furti.* Idẽ 19.epiſt.39. *Anxia ſunt uitæ tẽpora noſtra* (tuæ.

Anxia potentiæ. Tacit.lib.4.& lib.2.*Anxia ſui.*

Anxius gloriæ alterius. Liu.5.bel.Pun.*mentis.* Oui.ad Liuiam.

Anxius cum ablat.ut Anxius *curis.* Liu.7.bel.Pun.251.Ouid. 9.Metam.56.

Anxium habere. Hirtius,lib.5.279. *Mirifice hoſtium leuis armatura anxium ac ſolicitum habebat.*

Anxie,(περιαλγῶς,)Aduerbium qualitatis,Solicitè,curioſè, et *cum anxietate.* Salluſt.in Iugurth.*neq; tam anxiè laturũ fuiſſe.* Pli.li.11.c.52.1. Ne *in ſe quiſq; et auguria anxiè quærat.*

Anxietas,pe.corr.(ἄλη,)Pli.lib.7.cap.53.*Quẽ euenti anxietate diximus mortuũ.* Iuuen. ſat. 13.23.*Perpetua anxietas.*

Anxietas animi. Ouid. 1.de Ponto,eleg.5.2.

Anxitudo,pen.prod.anxitudinis,(ἀδημονία,) *pro anxietate.* Cic.2.de Republica. Quartaq; *anxitudo,prona ad luctum, & mœrens,ſemperq; ipſe ſe ſolicitans.* Accius *Armorum iudicio,Vbi cura eſt,ibi anxitudo.* Nonius.

Anxifer,(ἀλγοφόρος,)Adiectiuum *poeticum,pen.corr.quaſi ferens ſiue afferens anxietatem.* Cic.2.Tuſcul.36.*Nunc nunc dolorum anxiferi torquent uertices:* Idem 1.de Diuin.45. *Tu tamen anxiferas curas requiete relaxas.*

Anxur,tam maſc.quàm neut.g. (ἄγξουρ,) Fons *eſt in Campania iuxta Tarracinam,*Authore *Seruio in* VII.Aene.*Virgilij.* Horat.1.*Serm.ſat.*5.6. *Impoſitũ ſaxis latè candentibus Anxur.* Vulgò Tarracina.

Anxurus,pen.corr.(ἄγξουρος,) Iupiter *dicebatur, quaſi* ἄνευ ξυρᾶς,*id eſt,ſine nouacula: quia barbam nunquam raſiſſet.* Seruius.Virg.7.Aeneid.160.

Anytus,uir Athenienſis, Socratis inimicus : de quo Plutarchus *in uita Socratis.*

A O

*Aonia,*ἀονίας *pars montana* Bœotiæ, *ab* Aone *Neptuni filio , ut dicit* Lactantius.*Nam* Aones, *erant Populi uetuſti in* Bœotia,*à quibus* Aones *montes dicti ſunt, in quibus eſt fons Aganippe,qui dicitur* Aonius *fons.*Item Aonides *uocantur* Muſæ,*quibus ille fons dicatus eſt.*Vnde Iuuenalis,Saty.7.6.*Fõtem* Aonidum *uocat.*

Aonius,(ἀόνιος,)*id eſt,* Bœotius,*ut placet* Seruio *apud* Virgilium,lib.3.Georg.4. Aonio *rediens deducam uertice* Muſas.Ouid.1.Amorum,eleg.1.4.*Aonia lyra.*

A P

Apage,] *pen.corr.*(ἄπαγε,) *tractum,ut quidã uolunt,à uerbo* Græco ἀπάγω,*quod eſt abduco,abigo.* Nonnulli *dicunt eſſe uerbum imperatiuum,ſecundæ perſonæ ſingularis; alij aduerbium:alij uitantis interiectionem uolunt.* Vtcunq; *eſt, uox eſt apud* Comicos *uſitatior,qua modo ut aduerbio, modò ut uerbo utimur,ſignificantes ſcilicet rei alicuius faſtidium.* Eius *igitur uſus clarius patebit exemplis.*

Apage abſolutè poſitum. Plaut.Amph.4.156. S.*Apage,non placet me hoc noctis eſſe,cœnaui modo.* Quaſi *dicat,abſit à me iſtud.*

Apage te à dorſo meo. Plaut.Caſin.10.23.*Id eſt,te remoue,uel procul eſto.Apage illum à me,*Idem *Caſina.*

Apage te. Terent.Eunuch.5.2.65.*Sub.à me. Id eſt, hinc,uel à me recede* Vatinius *ad* Ciceronem,lib.5.10.2.*Apage te cũ noſtro Sexto Seruilio.*

Apage iſtiuſmodi ſalutem, cum cruciatu quæ aduenit. Plaut. Merc.4.33.

Apage,apage te à me. Plaut. Moſtel.7.6. *Apage à me, apage.* Plaut.Bacchid.1.40.

Apageſis,pen.corr.hoc eſt apage ſi uis:ita dicitur,ut uideſis,caueſis,& alia uerba eiuſmodi. Terent.Eunuch.4.6.18. *– num formidoloſus obſecro es mi homo? C.apageſis,* Ego *formidoloſus?*Cic.2.Tuſcul.72. *De exercitatione & conſuetudine & commentatione dixi.Apageſis, nunc de ratione uideamus.* Quaſi *dicat,Faceſſant iſta.*

Apamea,(ἀπάμεια,) *inſula eſt* Tygri *fluuio circunfuſa:ſic dicta(ut ſcribit* Plinius *li.6.cap.27.)ab* Antiochi *matre.* Eſt & Apamea Bithyniæ *oppidum , quam* Nicomedes *cognomento* Epiphanes,*Bruſii regis filius,de matris* Apames *nomine,*Apameam *uocari uoluit:quæ* Myrlea *, à* Myrlo *Colophoniorũ duce dicebatur,ut tradit* Plin. lib.5.cap.32.

Apamia,cum i,(ἀπαμία,)*urbs minoris* Aſiæ *eſt, et una* Phrygiarum *urbium maxima fuit.* Vrbs *fuit nomine* Celænæ, *teſte* Plinio,lib.5.cap.29.

Apathes,]

Apathes,] *pen.corr.*(ἀπαθής,) Latinè *dicitur ſine affectionibus.* Plin.lib.7.cap.19.2.Exit *hic animi tenor aliquando in rigorem quendam,toruitatemq; naturæ duram & inflexibilẽ,affectusq; humanos adimit,quales apathes* Græci *uocãt, multos eius generis expertũ.*

Apeliotes,] *apeliotæ,pen.prod.m.g.*(ἀπηλιώτης,) Nomen *uenti.* Plin.lib.2.cap.7.Ab Oriente *æquinoctiali, Subſolanus ,ab* Oriente *brumali,* Vulturnus:*illum* Apelioten, *hunc* Græci Eurum *appellant.* Catull.ad Furium 23. Nec *ſæui* Boreæ,*aut* Apeliotæ.

Apella,] *apellæ,m.g.aut potius com.ge.*(λειπόδερμος,) Nomen *fictum ab* A *priuatiua particula,& nomine* Pellis. Dicitur *autem de* Iudæis:*qui(ut notum eſt)circuncidi ſolẽt.* Horat.1.*Serm.Satyr.*5.20.*Credat* Iudæus *apella.*

Apelles,Apelles,(ἀπελλῆς,)Pictor *eximius,patria* Cous.Ouid. 3.de Arte 81.& *teſte* Quintiliano *lib.*12.de Inſtit.*orat.ingenio,& gratia, quam in ſe maxime iactabat , præſtantiſſimus.*Nam,*ut ait.*Plin.lib.35.cap.10.13.*omnes prius genitos futuroſq; poſtea ſuperauit , & picturæ plura ſolus propè,quàm cæteri omnes contulit uoluminibus etiam ad* Perſeum *diſcipulum ſuum editis,quæ doctrinam eam continerẽt.* Is *moriẽs* Venerem *reliquit , quam nemo auſus eſt perficere.* Fuit & Apelles *alter è ſectatoribus* Marcionis, *de cuius hæreſi ſcribit* Euſebius *ſuæ hiſtoriæ lib.*5.

Apelleus,adiectiuum, (ἀπέλλειος,) *ut* Apelleo *colore ſignatus.* Stat.*lib.*5.*Syl.*1.1.

*Apeneſte.*Ptolemæo Apuliæ *urbs,uulgò* Manfredonia.

*Apenninus.*Vide *Apœninus.*

Aper,] *apri,m.g.* (κάπρος,)*Porcus ferus,ſiue ſylueſter.* Iuuenalis. *–quanta eſt gula,quæ ſibi totos* Ponit *apros,animal propter conuiuia natum?* Varro. 4. de *Lingua* Latina,*Apri ab eo quòd in locis aſperis : niſi à* Græcis,*quòd hi* κάπροι,Hora.2.Ser.Saty.3.47.*Cœnare aprũ.*

Aper acer. Virg.19.Ecloga.12.

Cruentus & indomitus,apud Claudianum.

Durus. Propertius *lib.*2.

Frendens. Ouid.1.de Arte 10.

Fuluus. Ouid.2.de Arte 75.

Hirtus. Ouid.1.de Arte 153.

Hiſpidus. Seneca *in* Agamem.1.6.

Nemoriuagus. Catul.in Aty.58.15.

Setoſus. Virg.7.Eclog.6.

Sæuus. Virg.3.Georg.49.

Spumans. Virg.1.Aeneid.66.

Timendus dente. Ouid.4.Epiſt.21.

Toruus. Ouid.2.de Arte 38.

Trux. Ouid.11.Metamorph.142.

Vaſtator. Ouid.9.Metamorph.39.

Violentus. Ouid.8.Metamorph.148.

Apri fulmen habent in dentibus. Ouid.10.Metamor.109.

Aprum agitare latratibus. Silius *lib.*16.115.

Ferire aprum. Ouid.3.Metam.143.

Figere apros. Ouid.2.de Arte 38.

Iraſcitur aper. Ouid.7.Metam.111.

Prædator aprorum. Ouid.12.Metam.62.

Immittere fontibus apros. Virg.2.Eclog.9.

Premere curſum apri. Virg.1.Aeneid.66.

Sectari apros. Virg.3.Eclog.15.

Superare uiribus aprum. Horat.1.Epiſt.19.11.

Turbare aprum latratibus. Virg.3.Georg.82.

Aprinus,adiectiuum,(καπρινός,)*ſic dici debet ſecundum analogiam:ut à caper uel capra dicitur caprinus.* Antiqui *tamen, ut apparet ex uetuſtis codicibus,per quintam uocalem in ſecunda,& per g in tertia ſcripſerunt aprugnus.* Plin. lib. 8. cap.51.6.*Iam* Catonis Cenſoris *orationes aprugnũ exprobrant callum.In tres tamen partes diuiſio,media ponebatur lumbus aprugnus appellata.* Plaut.Perſa.9.4. *– quæ dixi ut nunciares,* *Satin' ea tenes?* S O. *magis calleo, quam aprugnum callum callet.* Feſtiuè *ſic reſpondet,ludens homonymia huius dictionis calleo:quæ & ſcire & calloſum eſſe ſignificat.* Eandem *habet in* Pœnulo 8.2.*ſententiam,& penè uerba eadem.*

Aprugna:ſub.caro.

Aprugni lumbi.

Aperio,] *aperis,pen.corr.aperui,apertũ,*(ἀνοίγω,ἀνοιγνύω, πετάννυμι,ἀναπτύσσω,)*aperire:*Ex *ad & pario,teſte* Priſciano:*id eſt,pateſacere:ut Aperire oſtium.* Terent. Adel. 4. 4.5.Idem Adelph.2.1.13.*Aperi fores.* Sic *Aperire ærarium.* Cæſar 1.bel.Ciuil.53.

Aperire literas. Cic.Att.lib.1.8.3.& lib.5.98.7. Sic *Aperire teſtamentum.* Plinius lib.7.cap.52.

Aperire & Claudere,contraria. Cic.2.de Nat.deor.204.

Aperire cauernas. Ouid.15.Metam.69.

*Aperire,*Declarare,*oſtendere,ut Aperire ſententiam ſuam alicui.* Cic.in Oratore 40.Plin.lib.2.cap.11.*Certior ex utraque uaſtitas ſolis aperitur.*

Aperire & explicare. Cic.1.de Finib.49.

Aperire animum. Matius *ad* Cicero.lib.11.28.20.

Aperire ſe. Terent.And.4.1.6. *Pòſt ubi tempus promiſſa iam perfici,* *Tum neceſſario ſe aperiunt.*

Aperire pro Efferre *arcanum,prodere, et denunciare.* Liu.*rem* Annibali *aperit.* Cic.ad Brutum 10.4.*Nec in* Senatu *ſceleratiſſimorum conſiliorum fontes aperire dubitaui.*

*Aperire,*Soluere , *explicare,ut* Aperire *ænigma.*Plaut. Sic *Aperire res occultas.* Cic. 4. Acad.112.

Aperire dubia. Cic.4.de Finib.109.Et *lib.*1.46. *Aperire inuoluta.* Item Virg.6.Aeneid.3.*Aperire futura.*

*Aperire,*Nudare,*detegere.ut* Aperire *caput , aut aliam partem corporis.* Cic.2.Philipp.84.*Idem* 1.Off.180.*Verentur enim ne ſiquo caſu euenerit,ut partes corporis quædam aperiantur,aſpiciantur non decore.* Sic Plin.lib.28.cap.6.3.

Aperuit aciem dies. Tacit.lib.20.

Aperire caput,pro uulnerare. Iuuenal.*Fuſte aperire caput, candelam apponere ualuis.*

Aperire,Oſtendere. Virg.6.Aeneid. *Aperit ramum qui ueſte latebat.*Idem 1.Aene. *Terrã inter fluctus aperit.* Idẽ *in tertio,* Quarto *terra die primum ſe attollere tandem* Viſa:*aperire procul montes,ac uoluere fumum .* Hæc Nonius & Seruius.

Deliteſcere & Aperire ſe,contraria. Cic.2.de Natur.deor.75.

Occultare & Aperire,contraria. Cic.de Natur.deor.74.

*Aperire uiam,*Dare *aditum.* Virgil.11.Aeneid.*Nec ſocijs aperire uiam,nec mœnibus audent.* Aliter *idem li.*10.*Aperit ſi nulla uiam uis.*

*Aperire uiam incendio,*Dare *aditum ad faciendum incendium,* Liu.6.*ab urbe* 9.

Aperire curſum alicui ad laudem. Cic.14.Philipp.396.

Aperire reditum ad. Cic.ad Trebatium,lib.6.11.3. Quando *tibi uirtus & diuinitas tua reditum ad tuos aperuit .* Idem *in* Somnio Scipionis 18.

Fugam aperire incluſis. Claud.de bel.Getico 26.

Aperire iter alicui in aliquam regionem. Liu.7.bel.Pun.247.

Claudere & aperire rem familiarem. Cic.2.Off.79.Quam *ob rem nec ita claudenda eſt res familiaris , ut eam benignitati aperire non poſſit:nec ita reſerandã,ut pateat omnibus.*

Aperire iter ferro. Salluſt.Quocunq; *ire placet , ferro iter aperiendum eſt.*

Aperire

Aperiri cœlum dicitur à poetis matutino tẽpore, quum ſit dies: Claudi uerò noctu quum finitur. Ex Seruio in illud Aen. 10.
Panditur interea domus omnipotentis olympi.

Aperuit diem. Liu. 2. bel. Pun. 29. Quum caleſcente ſole diſpulſa nebula aperuiſſet diem. Sic ibidem lib. 6. 6.

Aperire locum ſuſpicioni aut crimini, Dare occaſionem ſuſpicionis, aut criminis. Cic. 7. Verr. 142.

Aperire occaſionem. Liu. 9. ab Vrbe 142.

Aperire occaſionem ad inuadendum. Liu. 4. ab Vrbe 231.

Aperire fores amicitiæ. Cic. ad Brutum, lib. 13. 11. 10. Sed tamẽ in omnibus nouis cõiunctionibus intereſt, qualis primus aditus ſit, & qua cõmendatione quaſi amicitiæ fores aperiãtur.

Aperit florem ſuum arbor, ſiue herba. Plin. lib. 12. cap. 11. 2.

Aperire fontes philoſophiæ. Ci. 1. Tuſc. 11. Quod Virgilius Recludere fontes dixit.

Aperire ludum docendi. Sueton. de Claris Rhetoribus, Ad id tẽpus Epidius calumnia notatus ludum docendi aperuit. Cice. ad Pætum, lib. 9. 18. 2. Quòd ut Dionyſius Tyrannus, quũ Syracuſis expulſus eſſet, Corinthi dicitur ludũ aperuiſſe.

Aperire, & Operire, ueluti cõtraria. Plautus Capt. Operta quæ fuere, aperta ſunt.

Apertus, participium, ſiue nomen ex participio, unde apertior & apertiſſimus: ſignificat patens, manifeſtum, euidens. Ci. in Lælio 79. in qua niſi (ut dicitur) apertum pectus uideas, tuumq́; oſtendas, &c. Plin. lib. 11. cap. 37. 33. Ora apertiora laniatu uiuentibus.

Aperta pericula. Virg. 11. Aeneid. 71.

Apertum cœlum: Id eſt, purum, & ſerenum, inquit Seruius. Vir. 1. Aen. 32. Cœloq́; inuectus aperto. Sic apertus aer ſiue æther. Ibid. 119. Scindit ſe nubes, et in æthera purgat apertũ.

Apertum ſerenum. Virg. 1. Georg. 79.
Nec minus ex imbri ſoles & aperta ſerena. Vbi Seruius, Aer enim denſatur nubilo & rareſcit ſereno.
Aperta æquora, Lata planities. Virg. 3. Georg. 38.

Apertus cãpus, Planiſſimus, & latiſſimè patens. Virg. 2. Georg. 56. Liu. 9. bel. Maced. 122. Sic apertum mare, apud eundẽ 5. bel. Pun. 58.

Aperta & dubia, contraria. Lucret. lib. 4. 95.

Apertæ ſimultates, & obſcuræ, cõtraria. Ci. pro lege Mani. 50.

Apertæ naues. Vide Conſtratæ naues.

Apertum omnibus. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2. 9.

Aperta res, & ſimplex. Cic. pro Cecinna 3.

Quis apertior in indicium adductus eſt? Cice. pro Cluentio 36.

Apertus dolor & hebes, contraria. Ci. ad Atticũ, lib. 8. 147. 7.

Apertum & perſpicuum. Cic. 2. de Natur. deor. 5.

Aperta interrogatione concludere. Cic. 1. Acad. 8.

Apertum, quod fraude uel inſidijs caret. Virg. 11. Aeneid. Saltus ingreſſus apertos.
Sic apertum pectus. Vide Apertus.

Aperti et ſimplices homines. Qui nihil habẽt ſimulatũ, qui ſunt minimè fraudulenti. Cic. 1. Off. 153. Idẽ Lentulo, li. 1. 9. 92.

Apertum, abſolutè. Liu. 1. ab. Vrbe 148. Et caſtris in apertis poſitis. Id eſt in loco undiq́; patenti.

Per apertum fugere. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.

In apertum proferre. Cic. in Parad. 6. Hoc tamen opus in apertum ut proferas nihil poſtulo. Vide In.

Apertè, aduerbium qualitatis, apertius, apertiſſimè. Euidenter, manifeſtè. Cic. in Lælio, Apertè enim adulantem nemo non uidet. Terent. Eun. 5. 1. 3. Non tu iſtuc mihi dictura aperte es? Cic. pro Roſc. Comœdo 25. Sic aperte fallere, apertè irridere, apertè malus, apud Terentium, Andr. 3. 2. 13. Phorm. 5. 8. 63.

Explicare apertè. Cic. 4. Verr. 13.

Apertè dolorem ferre, uel lætitiã. Cicer. Attic. lib. 13. 308. 6. Et pro Plancio 28.

Apertè falſum. Cic. 2. de Orat. 168.

Apertè odiſſe. Cic. in Lælio 58. Aperte enim uel odiſſe alterum magis ingenuum eſt, quàm fronte occultare ſententiam.

Aperte palamq́; dicere. Cic. 2. Verr. 12.

Aperte mentitur. Cic. 4. Acad. 37.

Aperte, ita ut res ſeſe habet, narrabo. Terent.

Apertiſſimè inſanire. Cicero quarto Academic. 44.

Aperte & palàm, & Ex inſidijs, contraria. Cic. in Bruto 21.

Aperte, & Tectè, contraria. Cic. Attic. lib. 1. 9. 6. Et tamen ab illo apertè & tectè quicquid eſt datum, libenter accepi.

Apertio, (ἄνοιξις,) Verbale, Varr. 1. de Re ruſtica, cap. 63. Sub terra qui habent frumentum in ijs quos uocant ſyros, quò cum periculo introitur recenti apertione, ita ut quibuſdam intercluſa ſit anima, aliquanto pòſt promere, quàm aperuerint, oportet.

Apertura, aperturæ, pen. prod. (ἄνοιξις,) Quaſi os quoddam in ædificijs. Vitru. lib. 5. cap. 5. Contraq́; eas cellas relinquantur aperturæ. Idem lib. 10. cap. 9. Circa frontem eius figuntur tabulæ, relictis ſemipedalibus aperturis ad aquam intro concipiendam.

Apes,] apis: uel apis, huius apis, f. g. (μέλισσα,) Animal uolucre, de inſectorum genere uulgò notiſſimũ: cuius eſt mellificare proprium. Vnde illud Virgilij ex uita eius, Sic uos non uobis mellificatis apes.

Apes ab eo dictæ, quòd ſine pedibus naſcantur. unde Virgilius, Trunca pedum primo. Author Probus, & Priſcianus.

Apis in nominatiuo. Colum. lib. 9. cap. 3. Nam quãto grandior apis, atq́; rotundior, tanto peior. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 16.
– dulcior illo Melle quod in ceris Attica ponit apis. Val. li. 1.

Apes cur putẽtur muſis dicatæ. Vide Muſarũ uolucres. in Muſa.

Apium in genitiuo plurali. Iuuenalis, Examenq́; apiũ longa conſederit uua. Sic bis aut ſæpius Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 16. 10. & 11. Columella modò uno, modò altero: ſed frequẽtius Apium dicit, lib. 9. ubi de apibus.

Apes florilegæ. Ouid. 5. Metam. 74.
Fœtæ. Virg. 4. Georg. 28.
Melliferæ. Ouid. 15. Metam. 77.
Leues. Tibul. lib. 2.
Parcæ. Virg. 1. Georg. 1.
Populatrices Hymeti. Martial. lib. 13.
Sedulæ. Ouid. 12. Metam. 197.

Abortus apium. Plin. lib. 11. 16.

Aculeum apis ſine clamore ferre non poſſumus. Cic. 2. Tuſ. 91.

Bombus apum. Plin. lib. 11. cap. 10.

Examina condunt apes. Virg. 2. Georg. 91.

Examen moliuntur. Claud. de bel. Getico 49.

Inſidunt floribus. Virg. 6. Aeneid. 142.

Stridunt apes. Virg. 4. Georg. 111.

Reuoçare apes tinnitu. Claud. 4. Paneg. 52.

Apes fauos fingunt. Cic. 1. Off. 219. Vel confingunt, aut conſtruunt. Plin. lib. 11. cap. 5.

Flores aggerunt pedibus, & cõportant. Plin. li. 11. ca. 6. et 10.

Incubant, & abortiunt apes. Plin. lib. 11. cap. 16.

Mellificant apes. Ibidem, cap. 10.

Apicula, pen. corr. diminutiuum, (μελισσάριον,) Plin. lib. 7. ca. 21. 2. & Plaut. in Curcul. 2. 10.

Apiarium, apiarij, (μελισσών,) denominatiuum ab apes, Locus ad nutriendas apes propriè accommodatus. Colum. li. 8. ca. 14. Nos ſimiliter appellamus apum cubilia, apiaria. Sic idẽ lib. 9. cap. 3. & 5. & alijs. Gellius lib. 2. cap. 20. Apiaria quoq́; uulgus dicit loca, in quibus ſunt ſiti aluei apum. Vide Auiarium.

Apiarius, (μελιττουργός,) Qui cuſtodiendis curandisq́; apibus præfectus

præfectus eſt: ſicut Auiarius, qui auibus. Plin. lib. 21. cap. 10. 1. Prouentũ enim ſperant apiarij, large florente eo. Sic Col. lib. 9. Hunc autem Varro mellarium uocat lib. 3. cap. 16. 9.

Apiatus, pen. prod. adiectiuum, (μελισσωτός,) ut Menſa apiata. Plin. lib. 13. cap. 15. 5. de menſis cedrinis loquens. Magna uerò poſt has gratia extra prædictas criſpis, dẽſa ueluti grani congerie: quas ob id à ſimilitudine apiatas uocant: Id eſt, quæ ſtercoribus apum infectæ uidentur.

Apeſus. Vide Apheſas.

Apex,] apicis, pe. corr. m. g. (ἱερεῖα,) propriè dicitur in ſummo Flaminis pileo uirga lanata: hoc eſt, in cuius extremitate modica lana eſt. quod primum conſtat apud Albam Aſcanium ſtatuiſſe. Hæc Seruius in 2. Aeneid. Item lib. 8. Aeneid. 131. Apices lanigeri. Feſtus, Apex, qui eſt ſacerdotum inſigne, dictus ab eo quod cõprehẽdere uinculo, antiqui Apere dicebãt. Valer. li. 1. ca. De ſeruata religiõe, At Sulpitio inter ſacrificãdũ è capite apex prolapſus, eidẽ ſacerdotiũ abſtulit. Põt tamẽ hic accipi pro ipſo pileo Flaminis: ut ſi pars pro to(to.

Apex pro ſummitate pilei. Virg. 2. Aeneid. 135.
Ecce leuis ſummo de uertice uiſus Iuli
Fundere lumen apex.

Apex, cuiuſcunq́; rei ſummitas. ut Apex falcis, qui mucro dicitur. Colum. lib. 4. cap. 25. 2. de figura falcis, Eiusq́; uelut apex pronus imminens, mucro uocatur.

Flammeus apex exarſit comis. Ouid. 6. Faſt. 128.

Capitis apex. Claud. 15. epigram. 1.

Apex montis. Silius lib. 22. 142.

Lucidus apex. Ouid. 4. de Ponto 11.

Apicem ducere. Ouid. 10. Metam. 56.

Coniferi micuere apices, Claud. 3. de rap. Proſerp. 81.

Apex, Auium criſta, ut in pauone, galerita, upupa, & gallinaceo genere. Plinius lib. 11. cap. 37. 1. In capite paucis animalium, nec niſi uolucribus, apices diuerſi quidẽ generis. Phœnici plumarum ſerie, medio eo exeunte alio pauonibus, crinitis arbuſculis &c.

Apex, Accentuum nota, quæ uocalibus ſuperponitur. Quintil. lib. 1. cap. 7. 2. Vt longis ſyllabis omnibus apponere apicem ineptiſſimum eſt: quia plurimæ natura ipſa uerbi, quod ſcribitur, patent: ſed interim neceſſarium, quum eadem litera alium atq́; alium intellectũ, prout correpta uel producta eſt, facit. Vt malus, utrum arborem ſignificet, an hominem non bonum, apice diſtinguitur. Aut flexa pro graui, aut grauis pro apice circunducta ſequetur.

Apex per metaphoram, pro culmine & decore. Cic. de Senect. 56. Apex autem ſenectutis eſt authoritas: quanta fuit in M. Cæcilio Metello, quanta in Attilio Calatino. Id eſt, ſumma dignitas, & quaſi honoris faſtigium.

Apices regum. Horat. 3. Carm. ode 21. 4.

Apexabo,] pen. corr. apexabonis, genus farciminis, hoc eſt, fartum quoddam inteſtinum. Varro 4. de Lingua Latina, Quod in hoc farcimine ſummum quiddã eminet, ab eo quod in capite apex, apexabo dicta.

Aphæreſis,] pen. corr. & antepenultima cum æ diphthongo, f. g. (ἀφαίρεσις,) uerti Latinè poteſt abſciſſio. Figura eſt dictiõis, de qua ſic Diomedes, Aphæreſis, eſt ablatio de principio dictionis, contraria Protheſi, quum aut litera amputatur: aut ſyllaba aufertur. Litera, ut Ruit omnia late, pro Eruit. Syllaba, ut Temnere diuos, pro Contemnere: & Linquere caſtra, pro Relinquere.

Aphareus, triſyllabum, penul. corr. (ἀφαρεύς,) Aphãrei, Pater Lyncei à quo adiectiuum Aphareius, ut Aphareia proles. Ouid. 8. Metamorph. 61.

Apheſas, pen. corr. Apheſantos, Apheſanta in accuſatiuo, (ἀφεσάς,) Montis nomen, qui Nemeæ ſuperiacet, ubi Theſeus Ioui primum operatus creditur. Dictus ab heroe, cui Apheſas nomen erat. Stat. 3. Thebaid. 92.
Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo,
Nomine Lernæi memorant Apheſanta coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer.

Aphidnæ, aphidnarum, (ἄφιδναι,) locus celebris in Attica. Senec. in Hippolyto. 1. 5. – paruas alius Calcet Aphidnas.

Aphractum] aphracti, n. g. (ἄφρακτα,) uel Aphractus, maſculino genere: Eſt genus nauigij oblongum, undiq́; apertũ: id eſt, neq́; ſeptum, neq́; tectum: quò maxime utuntur Rhodij. Cicero Attico, lib. 6. 119. 3. Nos Rhodiorum aphractis, cæterisq́; longis nauibus tranquillitates aucupaturi eramus. Eidem, Noſti aphracta Rhodiorum: nihil eſt quod minus fluctum ferre poſſit. Eidem lib. 5. 100. 1. Nauigauimus ſine timore, & ſine nauſea, ſed tardius propter aphractorum Rhodiorum imbecillitatem.

Aphrica, tertia orbis regio. Vide Africa.

Aphrodiſium,] (ἀφροδίσιον,) ſtatua Veneris. Aphrodiſia, ſacrificia Veneris, & res Venereæ. Plaut. Pœ. 3. 62. Ego in ædem Veneris eo: niſi quid uis Milphio:
Aphrodiſia hodie ſunt.

Aphrodiſium, Cariæ promontoriũ eſt Pomponio, quod Aphrodiſias Plinio appellatur. Eſt & Aphrodiſiũ Ptolemæo, urbs Africæ, quæ uulgò Africha dicitur. Eſt præterea Aphrodiſium Hiſpaniæ Tarraconenſis promontoriũ, eodem authore.

Aphrodite, Aphrodites, pen. prod. Venus dicta eſt: quòd è maris ſpuma ſit enata. Græcè (ἀφροδίτη.)

Ariſtoteles putat Venerẽ idcirco Aphroditen dici quod ſpermatis natura ſit ſpumoſa i. ἀφρώδης, ſpuma enim alba eſt. Didymus uero παρὰ τὸ ἁβρὸν τῆς διαίτης. i. à uitæ mollitie.

Aphronitrum,] pe. corr. (ἀφρόνιτρον,) Spuma nitri eſt: de qua. Plin. lib. 31. cap. 10. 6. & Martial. lib. 14. 61. Ruſticus es, neſcis quid Græco nomine dicar:
Spuma uocor nitri, dicor & aphronitrum. Statius lib. 4. Syl. 9. 8. Aut panes uiridantis aphronitri.

Aphthonius, (ἀφθόνιος,) Sophiſta, qui ſcripſit Progymnaſmata, id eſt, præexercitamenta: in artem Hermogenis.

Aphya,] (ἀφύη,) Piſcis genus, minimum & inutile, quod admotum igni protinus decoquitur. Vnde prouerbiũ, Aphya ad ignem: In ea quæ celeriter intereunt aut conſumuntur, ſiue quæ facile ac ſtatim cõficiuntur. Latinè Apua dicitur. Plinius, uide Apua.) Cicero Attico, li. 4. 80. 2. Aphyam populi uocat ſentinam & ſordes populi. Quare, inquit, ut homini curioſo ita perſcribe ad me quid primus dies, quid ſecundus, quid Cenſores, quid Appius, quid illa populi aphya, deniq́; etiam quid à te fiat, ad me uelim ſcribas.

Apianus,] penul. prod. (μελισσήρατος,) adiectiuum ab Api. ut Apianæ uites, quæ ab apibus dictæ ſunt: quia earum uuas apes maximè inſectantur. Apiana uua uulgò, il muſcatello. Plin. lib. 14. cap. 2.

Apiarium,] Vide Apes.

Apiaſtrum,] apiaſtri, (μελισσόφυλλον,) Herba eſt apib. gratiſſima: quam nonnulli apium ſylueſtre eſſe dicunt. Plin. lib. 20. cap. 11. 4. Apiaſtrum Hyginnus quidem meliſſophyllũ appellat. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 16. 8. Et cythiſo obſeuiſſe, & apiaſtro: quod alij meliphyllon, alij meliſſophyllon, quidam melinon appellant.

Apiatus,] Vide Apes.

Apica,] pen. corr. (σφηνώδης,) dicitur ouis, quæ uentrẽ glabrum habet, ut ait Feſt. Plin. lib. 8. cap. 48. 7. In ipſa oue ſatis generoſitatis oſtenditur breuitate crurum, uentris ueſtitu. quibus nudus eſſet, apicas uocabant, damnabantq́;. Idem ſcribit Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 2. 2.

Apicula,] Vide Apes.

Apiculus,]

Apiculus,] Vide Apex.

Apidanus,pe.corr.(ἀπιδανός,)Fluuius unus è præcipuis Theſſaliæ,qui tardè fluere dicitur,quouſq; illi commiſcetur Enipheus,ut ſcribit Herodotus lib.7.Ouid.lib.7. Metamorph. 46.Multa quoq; Apidani placuerunt gramina ripis.

Apilaſcus, udis,pen.prod.Plin.lib.33.cap.4. Nam aurũ quod ad pilas cudunt,Apilaſcudem uocant.

Apina,pen.corr.uel Apinæ Apinarum, plurale tantum, Vrbs Apuliæ.Tricas & Apinas uulgò res futiles ac nugatorias dicebant.Mart.lib.1.184.

Quæcunq; luſi iuuenis,& puer quondam,

Apinaſq; noſtras.Idem lib.14.1.Sunt Apinæ, Tricæq; & ſi quid uilius iſtis.Tractum eſt prouerbium ab Apina urbe Apuliæ.Plin.lib.3.cap.11.Diomedes ibi deleuit gentes Monadorum,Dardorumq; & urbes duas, quæ in prouerbij ludicrum uertere,Apinam & Tricam.

Apis,] huius apis.Vide Apes.

Apis,Apidis,uel Apis,(ἆπις,) qui etiam dictus eſt Serapis,à quibuſdam Oſiris.Auguſtinus lib.18.De Ciuitate Dei. Rex Argiuorũ Apis nauibus tranſuectus in Aegyptũ,quum ibi mortuus fuiſſet, factus eſt Serapis omniũ maximus Aegyptiorũ deus.cur non Apis etiam poſt mortem, ſed Serapis appellatus ſit rationem Varro reddit. Quia enim arca,in qua mortuus ponitur(quod omnes iam ſarcophagum uocant) σορὸς, dicitur Græce,& ibi eum ſepultum uenerari cœperũt,priuſquam templum eius eſſet extructum uelut acroſapis,uel Sorapis primo,deinde una litera(ut fieri ſolet)cõmutata, Serapis dictus eſt.Apud Aegyptios etiã Apis bos dicitur,& pro numine colitur.Ci.1.de Nat.deor.111. Quid igitur cẽſes Apin illũ ſanctũ Aegyptiorũ bouẽ, nonne deum uideri Aegyptijs?Oui.2.Amorũ,eleg.13.4. Et comes in põpa corniger Apis eat.Lucanus,Et ſacer in cineres magni mactabitur Apis.Hunc enim mirabili uanitate decepta Aegyptus,in honorem eius diuitijs affluentibus alebat:quoniam eum ſine ſarcophago uiuũ uenerabatur Apis,non Serapis uocabatur.Quo boue mortuo,quoniam quærebatur & reperiebatur uitulus coloris eiuſdem,mirum quoddam,& diuinitus ſibi procuratum eſſe credebant.Vide Strabonem libro ult. & Pliniũ lib. 8.cap.46.Eſt etiã Apis uicus in Africa, quia nobilis religione Aegypti locus eſſet.Fuit & Apis rex Argiuorũ qui fuit filius Iouis & Niobes, Phoronæi filiæ. Ferunt hunc poſt centeſimum annũ regnaſſe apud Argiuos. Quumq; ſibi Egialeum fratrem præfeciſſet,in Aegyptum transfretauit,& Mẽphim ciuitatem condidit:accepta in coniugem Iſide.

Apiſcor,] apiſceris,pe.corr.aptus ſum (εὑρίσκω,)apiſci,Antiquum uerbum:unde fit Aptus,apta,aptum.Nonius, Apiſci inuenire.Siſenna Hiſt.lib. 4. Itaq; poſtero deligato ſigninũ redeuntis apiſcitur. Ex eo compoſita in uſu ſunt, Adipiſcor & Indipiſcor.

Apiſci,Indipiſci.Lucilius lib.26. Vt ego effutiam, quod ego te in primis cupere apiſci intelligo.Nonius.

Apiſci,pro Adipiſci.Feſtus.Lucret.lib.1.91.Nec ratione animi quam quiſq; poßit apiſci.

Apitius,(ἀπίτιος,)Altißimus nepotum gurges, ut ſcribit Plinius.Libros de gula conſcripſit,ut Author eſt Suidas, pro qua multas abſumpſit opes.Huius etiam meminit Martialis.

Ipſe quoq; ad cœnam gaudebat Apitius ire:

Quum cœnaret,erat triſtior ille domi. Hic & congiaria principum,& ingens Capitolij uectigal comeſſationibus hauſit.Seneca de Cõſolatione ad Albinam matrem, Apitius noſtra memoria uixit,qui in ea urbe,ex qua aliquando philoſophi uelut corruptores iuuentutis abire iußi ſunt, ſcientiam popinæ profeſſus,diſciplina ſua ſeculum infecit.Hæc ille.

Apium,] apij,(σέλινον.)Herba eſt quæ Græcè dicitur ſelinõ: cuius multæ ſunt ſpecies.Plinius lib.19.cap.7.Contra,plura genera ſunt eorum,quæ diximus, dicemusq; in primis de Apio.Deinde ſic ſubiũgit capite proximo: Id enim quod ſpõte in humidis naſcitur,helioſelinum uocatur, uno folio, nec hirſutum.Rurſus in ſiccis,hypoſelinum,pluribus folijs ſimile helioſelino.Tertium eſt orioſelinum, cicutæ folijs, ſemine anethi,minutiore tamen,&c.

Apio coronabantur uictores in Nemæo certamine.Plin.lib.19. cap.8. Ab æquinoctio uerno ſeritur apiũ.Et paulò pòſt. Hónos ipſi in Achaia, coronare uictores ſacri certaminis Nemææ.Iuuenalis Saty.8.23.

Amarum apium.Virg.6.Eclog.14.

Vdum.Horat.2.Carm.ode 7.6.

Viuax.Horat.1.Carm.ode 36.4.

Apio gaudent ripæ.Virg.4.Georg.25.

Apluda,] Vide Appluda.

Apluſtre,] apluſtris,n.g.pluraliter apluſtria,& per ſyncopen apluſtra,genitiuo apluſtrium,(ἀπλούστρια,) ſunt nauiũ ornamẽta. Priſcianus, Apluſtre quamuis faciat ablatiuũ ab hoc apluſtri:nominatiuum tamen pluralem non ſolum in a, ſed etiam in ia terminat. Et apluſtra enim & apluſtria antiqui protuliſſe inueniuntur. Cic.in Arato,Nauibus aſſumptis fluitantia quærere apluſtra.Cæſar in Arato, Fulgent Argoæ ſtellis apluſtria puppis. Hæc Priſcianus lib.7.Silius lib.10. 66.Et tranſtra & mali,lacetoq; apluſtria bello. Et lib.4. 89. Feſtus, Apluſtria, nauium ornamenta:quæ quia erant amplius quàm eſſent neceſſaria uſu, etiam ampluſtria dicebãtur.Lucretius lib.2.112. Per terrarum omnes oras fluitantia apluſtra.

Ampluſtre.Iuuenalis Satyr.10.Lucan.lib.3.134. Quanquã alij ab a priuatiua particula,& πλοῦς:id eſt,nauigatio,apluſtria dicant.

Apocha,] apochæ,pen.corr.(ἀποχή,)Vlpianus in L. Si accepto latum. De acceptil. Inter acceptilationem & apochã hoc intereſt:quòd acceptilatione omnimoda liberatio contingit,licet pecunia ſoluta non ſit: apocha non aliàs quàm ſi pecunia ſoluta ſit. Apocha igitur ſchedula eſt,quam uulgò quitantiam uocant: Antapocha uerò eſt quam debitor dat creditori.Budæus.

Apocope,] apocopes,pen.corr.fœm.gen.(ἀποκοπή,) Latinè dici poteſt abſcißio.Figura eſt dictionis, quum ab eius fine detrahitur aut litera,aut ſyllaba.ut cura peculi, pro peculij.Vnde & nec pro neq;, & ſat pro ſatis per hanc figũram dicta ſunt.Huic contraria eſt Paragoge.

Apocynon.] apocyni,n.g.(ἀπόκυνον,)Oßiculum in ranæ ſiniſtro latere.Plin.lib.32.cap.5.8.Oßiculo quod ſit in dextro latere in aquam feruentem deiecto,refrigerari uas, nec poſtea feruere niſi exempto.Id inueniri obiecta rana formicis, carnibusq; èroſis, ſingula in ſolium addi. Et aliud eſſe in ſiniſtro latere, quo deiecto feruere uideatur, apocynon uocari.

Apodes,] apodum,apodibus.Vide Apus.

Apodixis,] huius apodixis,f.g.(ἀπόδειξις,)Quintil.lib.5. cap.10.Apodixis, eſt euidens probatio:ideoq; apud Geometras γραμμικαὶ ἀποδείξεις dicuntur.Plura ibidem.Gellius li. 17.cap.5.Argumenta autem cenſebat aut probabilia eſſe debere, aut perſpicua & minime controuerſa:idq; ἀπόδειξιν uocari dicebat,quum ea quæ dubia,aut obſcura ſunt, per ea quæ ambigua non ſunt,illuſtrantur.

Apodoſis,] huius apodoſis,pen.corr.fœm.ge.(ἀπόδοσις,) Latinè redditio dicitur.Figura eſt Grammaticis. Terentius And.1.5.42.

adeon' me ignauum putas,

Adeon' porro ingratum,aut inhumanum,aut ferum,

Vt neq; me conſuetudo,neq; amor,neq; pudor

Commoueat,neq; commoneat ut ſeruem fidem? Vbi Donatus,Vt neq; me conſuetudo &c.Apodoſis ad ſuperiora: Cõſuetudo aduerſus feritatem: Amor aduerſus inhumanitatẽ: Pudor aduerſus ingratum animum.

Apodyterium,] apodyterij, quaſi Latinè dicas exutoriũ, (ἀποδυτήριον,)Erat enim locus in balneis ante balnei ſiue hypocauſti ingreſſum,ubi loturi ſe exuebant: hoc eſt ueſtimenta deponebant.Cic.ad Qu.fratrem lib.3.17.4. In balnearijs,aſſa in alterum apodyterij angulum promoui,propterea quòd ita erãt poſita,ut eorũ uaporariũ,ex quo ignis erumpit,eſſet ſub tectũ cubiculi.Plin.epiſt.101.9.Inde apodyterium balnei laxum & hilare excipit cella frigidaria.

Apœninus,penul.prod.(ἀπέννινον ὄρος,) Strabo.mons eſt qui ab alpibus proficiſcens, uniuerſam Italiam uſq; in Siciliam diuidit.M.Cato Pœninum montem eum nominare uidetur, per quem Annibal exercitum traiecit in Galliam. Hinc Apœninus dictus,quòd radices ſub Pœnino tranſitu Annibalis habeat.Hæc Vadianus Pomponij interpres.Huius montis meminit Lucanus lib.2.

Celſus Apœninus.Horat.in Epod.ode 16.6.

Longus Apœninus.Perſius Saty.1.10.

Nubifer Apœninus.Ouid.2.Metam.46.

Niualis Apœninus.Stat.Paneg.22.

Apœninigena,pe.corr.(ἀπεννινιγενής,) Qui Apœninũ inhabitat,aut in Apœnino uerſatur.ut Apœninigenæ paſtores. Claud.4.Paneg.101. Apœninigenis cultas paſtorib.aras.

Apœninicola,læ,pen.corr.(ἀπεννινίων,) Idem. Virg.11. Aeneid.140.Apœninicolæ bellator filius Auni.

Apogæus,] huius apogæi,(ἀπόγαιος,) Ventus à terra flãs. Plin.lib.2.cap.43.4.

Apographum,] apographi,pe.corr.(ἀπόγραφον,) Exemplũ & deſcriptio libri, & imago tabulæ. Latinè deſcriptũ et exſcriptũ dicitur.Vnde Cic.lib. ſuos philoſophicos apographa uocat: quaſi ſcriptorum Græcorum imagines & exẽpla.Plin.lib.35.cap.11.5.Huius tabulæ exẽplar,quod apographon uocant,L.Lucullus duobus talentis emit.

Apolactizo,] apolactizas, (ἀπολακτίζω,) apolactizare, Calcibus inuadere.Vnde per translationem ſignificat Paruifacere, paruipendere. Plaut.Epid. 14.13. Ἀπολακτίζω inimicos omnes.

Apolectus,] huius apolecti,(ἀπόλεκτος,)Delectus,ſiue ſelectus,à uerbo Græco ἀπολέγω,quod Deligo ſignificat. Apolecti igitur,Delecti,eximij,ſelecti.Liuius 6. bel. Maced. 115.Vbi quum in concilio delectorum, quos apolectos uocant,Phaneas,& quæ imperarentur,& quæ ipſis propè accidiſſent,expoſuiſſet.Ibidẽ li. 6.130. Cõciliũ quidẽ uniuerſæ gẽtis Aetoli poſt dimiſſos Romanos nõ habuerũt. Per apolectos aũt(ita uocant ſanctius conciliũ, quod ex delectis cõſtat uiris)id agitabãt,quomodo res in Græcia nouarẽtur.

Apolectus, (ἀπόλεκτος,) Genus piſcis ex pelamidum genere. Plin.lib.9.cap.15.

Apolis,] pen.corr.apolidis.m.g. (ἄπολις,) Latinè peregrinus.Martianus in L.Quidam.De pœnis,Item quidã apolides ſunt,ut ſunt in opus publicum perpetuo dati & in inſulã deportati.Vlpianus in L.prima.De Legatis tertio, apolides deportatos eſſe ait. Hoc eſt, redactos in peregrinitatẽ.

Apollo,Apollinis,& Apollos,Apollo, ſecundum Græcam declinationem:(ἀπόλλων,)creditus fuit Deus,quem Græci etiam φοῖβον,hoc eſt,Solem appellant. Cui(ut Macrobius inquit) uariæ fuerunt poteſtates. Nam fuit author carminis, præſes uaticinij,ſagittandi peritiam habuit, artem medicinæ percalluit,& chordæ uocalis.Idem dicitur Liber, quòd libere uagetur per aerem.Apollo Nomius,id eſt,paſtor:dictus eſt quo tempore Admeti regis pauit armẽta. Apollinis tripodem,uas aureum fuiſſe cõſtat trium pedum à Vulcano fabrefactum,ac pro munere Pelopi datum, dum uxorẽ duceret.Dictus Apollo ab α,ſine:πολλοί, multi:quòd ſolus ipſe luceat. Prophyrius ait eundem eſſe Solem apud ſuperos: Liberum patrem in terris: Apollinem apud inferos. Vnde etiam tria inſignia circa eius ſimulacrum uidemus,Lyram, quæ nobis cœleſtis harmoniæ imaginẽ monſtrat: Grynæũ, quod terrenũ numẽ oſtendit:Sagittas,quibus infernus Deus iudicatur & noxius.Vnde & Apollo dictus eſt ἀπὸ τοῦ ἀπόλλυσθαι.Euſeb.de Euãg.præparat.Apollo uocatur quòd ἀπαλλάττει,id eſt,ægrotationibus homines ſaluat atq; liberat:quamobrẽ ardentißimum etiam Solẽ Apollinis nomine appellãt.De Apolline multa apud Ci.li.2. de Nat.deo.98.

Apollo Actiacus.Ouid.13.Met.55. Augur.Virg.4.Aen.76.

Delius.Virg.3.Aeneid.33.

Flauus.Ouid.1.Amorum,eleg.ultima 7.

Formoſus.Virg.4.eclog.12.

Grynæus.Virg.4.Aeneid.70.

Palatinus.Horat.1.epiſt.3.4.

Pulcher.Virg.3.Aeneid.24.

Pulſator citharæ.Val.Flaccus lib.5.Argonaut:139.

Tymbræus.Vir.4.Georg.65.

Vates.Val.Flaccus 4 Argonaut.89.

Apollineus,adiectiuum, (ἀπολλωνεῖος,) ut Apollinea ars, pro Arte medica.Ouid.lib.3.Triſt.eleg.3.2.

Apollinea ars,etiam pro arte uaticinandi accipitur ab Ouidio in Ibin 54.

Apollinea clarus in arte ſenex. Tireſiam uatem Intelligit.Sic 3.de Triſt.eleg.3.2.

Apollinei cantus.Ouid.11.Metam.32.

Apollinea teſtudo.Ouid.ad Piſonem 34.

Crinis Apollineus.Claud.de raptu Proſerpinæ,lib.3.6.2.

Frater Apollineus,Cupido.Ouid.9.Metam.92.

Vates Apollineus.Orpheus.Ouid.11.Metam.2.

Apollinaris,& hoc Apollinare,pen.prod.aliud adiectiuũ (ἀπολλινάριος,)ut Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant.Cic.10.Philipp.273.Qui ne Apollinares quidẽ ludos,pro ſua,Populiq; Rom.dignitate apparatos præſens fecit.Idẽ ad Atticũ,li.2.34.4.Ludis Apollinarib. Diphilus tragœdus in noſtrũ Pompeiũ petulãter inuectus eſt.

Apollodorus,pen.prod.(ἀπολλόδωρος,) Athenienſis grammaticus Aſclepiadis diſcipulus,Panætij Rhodij Philoſophi diſcipulus,& Ariſtarchi grammatici. Is primus genus metri Triambici inuenit,ut teſtatur Suidas.Scripſit quoq; hiſtoriam Athenienſium uſq; ad reditũ Heraclidarũ, ut eſt author Diodorus Siculus.Apollodorus item alius Tarſenſis,Tragicus,cuius tragœdias Suidas recenſet. Apollodorus itẽ Athenienſis poeta Comicus,tempore quo & Menander,fuit.fabulas ipſius nõnullas cõmemorat Suidas.Præter hos,Apollodorus Pergamenus extitit Cæſaris Auguſti præceptor et familiaris:ſcripſit de arte Rhetorica, ut Author eſt Strabo.

Apollonia,(ἀπολλωνία,)nomen fuit plurium urbium, quarum una fuit in Epiro.Plin.lib.4.Natural.hiſtoriæ.Alia, eodem teſte,fuit in Creta.Alia item in Syria,ut idem Plin. lib.5.docuit. Alia præterea, teſte Herodoto,lib. 4. fuit in Thracia. Apollonia Syriæ,hodie Bonandria.Apollonia aũt Epiri,hodie Velona. La. Valone, ex qua in Italiam traiectus breuis.

Apollonienſis,adiectiuũ,(ἀπολλωνιάτης.) Cic.pro Flacco 55. Apollonienſes amantißimi Pop.Rom.

Apollonius Rhodius,dictus quòd in Rhodo agitaret, Alexandriæ autem natus,Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici,cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem. ſcripſit Argonautica

uerſu hexametro. Author Suidas. Fuit item Apollonius Alexandrinus, cognomento Dyſcolus, pater Herodiani grammatici, nobilis et ipſe grammaticus, filiumq; erudijt. ſcripſit de compoſitione partium orationis, & alia complura in arte grammatica. Apollonius Aphrodiſeus hiſtoricus ſcripſit res uarias de Trallibus, de Orpheo, eiusq; myſterijs. Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, Romæ docuit, quò legatus uenerat de præmijs Rhodiorũ, Dictatore Sylla: orator unus in cauſis, ſcriptorq; præſtantiſsimus, & in adnotandis, animaduertendisq; uitijs, & inſtituendo, docendoq; præſtantiſsimus, ut ait Cicero in Bruto. Apollonius itẽ fuit Alabandenſis (Alabanda autem oppidũ eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter: qui quum mercede doceret, tamen nõ patiebatur eos quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere, dimittebatq; quenq; ad quancũq; artem putabat eſſe aptum, ut ſcribit Cic. lib. 1. de Oratore. Ad hos, Apollonius quidam fuit Nyſſæus Panætij Stoici familiaris. Strabo Apollonius, præterea Erophilius appellatus, quòd Eriphili diſcipulus fuit, ſcripſit de unguentis: ut eſt Author Athenæus. apud Pliniũ tamen Apollodorus ſcribitur. Philoſtratus præter hos: duos ponit inter ſophiſtas Apollonios: Naucratitam unum: alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes: docuere Athenis. Apollonius item Tyaneus Philoſophus, cuius uitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis Apollonij ipſius peregrinationis comes.

Apologus,] apologi, pen. corr. m. g. (ἀπόλογος,) Latinè fabula dicitur, in qua inducuntur bruta animalia loqui: cuiuſmodi fabulæ Aeſopi de caſsita, apud Gellium lib. 2. cap. 29. Et apud Horatium: Olim quod uulpes ægroto cauta leoni &c. Cic. 2. de Orat. 147. Et ad hoc genus aſcribamus etiã narrationes apologorum. Idem 1. de Inuent. 36. Vide Quintilianum lib. 5. cap. 11. circiter medium.

Apologatio, apologationis, (ἀπολόγησις,) Quint. lib. 5. c. 11. Noſtrorum quidam non ſane recepto in uſum nomine Apologationem uocant. De fabulis loquitur.

Apologo, apologas, pen. corr. (ἀπολογέω,) apologare, pro lœdoria: id eſt, conuicio notare. Sene. Epiſt. 47. Ipſe illum inuicem apologauit, & non iudicauit domo ſua dignum. Gallicè Brocarder, Italicè, mottegiare.

Aponus, pen. corr. (ἄπονος,) uicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauiũ, ubi & aquæ calidæ uarijs morbis aptæ Claudiani elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ teſte Caſsiodoro.

Apophaſis,] huius apophaſis, pe. corr. f. g. (ἀπόφασις, ἀπὸ τοῦ ἀπόφημι, Latinè dicitur negatio. Figura de qua ſic Quint. lib. 9. cap. 2. Quædã uerò genera huius figuræ nullam cum tropicis habent ſocietatẽ: ut illa ſtatim prima, quæ dicitur à negando, quam nonnulli uocant ἀπόφασιν, huius autem figuræ ipſe hoc ponit exemplum, Non agam tecum iure ſummo, non dicam quòd forſitan obtinerem.

Apophaſis, ἀπὸ τοῦ ἀποφαίνεσθαι, Eſt annotatio bonorum, & cõmentarius, & recenſio, indexq; eorum quæ reperta ſunt. Iuriſconſulti inuentarium uocant & repertorium: quod ἀπογραφή proprie dicitur. Budæus.

Apophoreta,] apophoretorum, pen. prod. n. g. (ἀποφόρητα,) Erant munera Saturnalitia, & propriè illa quæ pro xenijs remittebantur. Vnde apud Martialem libri ſunt duo, alter Xeniorum, alter Apophoretorum. Sueton. in Veſpaſiano cap. 19. Sicut Saturnalibus dabat uiris apophoreta, ita & Calend. Martij fœmininis.

Apophthegma,] apophthegmatis, n. g. (ἀπόφθεγμα,) Apophthegmata (inquit Eraſmus) ſunt dicta acuta quædam, & breuia, non cuiuslibet quidem, ſed Oratorum, Ducum, Legatorum, Imperatorum, ac ut ſemel dicam, illuſtrium uirorum. Cic. 1. Off. 146. cap. de Temperantia, Multaq; multorum facete dicta, ut ea, quæ à ſene Catone collecta ſunt, quæ uocant ἀποφθέγματα.

Apoplexia,] apoplexiæ, pen. corr. (ἀποπληξία,) Alij ſtuporem corporis & mentis, alij ſubitã percuſsionẽ interpretantur. Genus eſt morbi, de quo ſic Celſ. li. 3. cap. 26. Attonitos quoq; raro uidemus, quorũ & corpus & mẽs ſtupet. Fit interdũ ictu fulminis, interdũ morbo, ἀποπληξίαν hũc Græci appellãt. Idẽ cap. proximè ſequẽti, At reſolutio neruorũ frequẽs ubiq; morbus eſt: ſed interdũ tota corpora, interdũ partes infeſtat. Veteres authores illud apoplexiã, hoc paralyſin nominauerunt: nũc utrunq; paralyſin appellari uideo.

Apoſiopeſis,] huius apoſiopeſis, f. g. pen. prod. (ἀποσιώπησις,) Figura eſt. Quint. lib. 9. cap. 2. Apoſiopeſis, quam Cicero reticentiam, Celſus obticentiam, nonnulli interruptionem appellant: & ipſa oſtendit aliquid affectus, uel iræ: ut Quos ego: ſed motos præſtat componere fluctus. Vel ſolicitudinis, & quaſi religionis: An huius ille legis, quam Clodius à ſe inuentam gloriatus, mentionem facere auſus eſſet uiuo Milone, ne dicam Conſule?

De noſtrûm enim omnium, non audeo totum dicere. Hæc ille. Prius autem exemplum ab eo citatum, eſt Virgilij in 1. Aeneidos. Poſterius Ciceronis in Miloniana.

Apoſtata, apoſtatæ, m. g. pen. corr. (ἀποστάτης,) Qui abſcedit ab eo quod tuendum ſuſcepit, id eſt, transfuga & defector. Vnde apoſtatas dicunt priuatim dogmatis Euangelici proditores. Budæus.

Apoſtema,] pen. prod. apoſtematis, n. g. (ἀπόστημα.) Latinè ſuppuratio: quæ fit ex concurſu mali humoris in aliquã partem corporis. Plin. lib. 20. cap. 33. Caro eius interior ſine ſemine, clauis pedũ, & ſuppurationibus, quæ Græci uocãt Apoſtemata. Celſ. li. 2. ca. 1. Abſceſſus corporis, quæ apoſtemata Græci nominant.

Apoſtema propriè ſpacium ſignificat.

Apoſtolus,] apoſtoli, pen. corr. (ἀπόστολος,) Latinè ſonat miſſus aut legatus à uerbo Græco ἀποστέλλω, quod eſt Cum mandatis emitto. Dimiſſoriæ literæ dicuntur, quæ uulgò apoſtoli. Modeſt. de uerborum ſignif. L. Dimiſſoriæ, & Apoſtolos, ait. Liu. fregit in Senatu.

Apoſtrophe,] apoſtrophes, pe. corr. f. g. (ἀποστροφή,) Latinè cõuerſio. Figura eſt quũ ſermo à recto et inſtituto ordine in diuerſum ac cõtrariũ uertitur. Virg. 2. Georg. 34. Scipiadas duros bello, & te maxime Cæſar. Idem 2. Aeneid. 11.
Impulerat ferro Argolicas fœdare latebras:
Troiaq; nunc ſtares, Priamiq; arx alta maneret. Ex Rufiniano. Quint. lib. 4. Sermo à perſona iudicis auerſus, qui ἀποστροφή dicitur.

Apoſtrophus, apoſtrophi, pe. corr. m. g. (ἀπόστροφος,) Latinè Auerſio. Et eſt circuli pars dextera, ſed ad ſummã literã cõſonãtẽ appoſita, cui uocalis ſubtracta eſt, & fit ita'. Hac nota deeſſe oſtẽdimus parti orationis ultimã uocalẽ, cuius conſonãs remanet: ut Tanton' me crimine dignum? pro Tãtóne. Sic, ain, uiden', pro aiſne, uidéſne, et ſimilia. Ex Diome. li. 2.

Apotheca,] apothecæ, pe. prod. f. g. (ἀποθήκη.) Latinè repoſitoriũ: ſed apud Latinos priuatim pro cella uinaria poni ſolet. Pli. li. 23. c. 1. Vinũ ſi ſit fumo inueteratũ, inſaluberrimũ eſt, mãgones iſta in apothecis excogitauere. Sic idẽ ſæpe alibi. Videtur tamẽ à cella differre: ut ſit apotheca maius quoddã repoſitoriũ: cella uerò minus, ad uſum ſcilicet quotidianũ. Colum. lib. 1. cap. 8. Pars aũt fructuaria, diuiditur in cellã oleariã, torculariã, cellã uinariã, defructariã, fœnilia, paleariaq;, & apothecas & horrea. Cic. in Vatiniũ. 8. Quũ omniũ domos apothecas, naues furaciſsime ſcrutarere. Idẽ 2. Philipp. 76. Horat. lib. 2. Serm. Saty. 5.

Apotheoſis,] huius apotheoſis, pen. prod. f. g. (ἀποθέωσις,) Latinè, Seruio interprete, Relatio inter deos, ſiue in diuorũ catalogum, quæ quibus cæremonijs apud Rom. fieri conſueuerit, eleganter ſcribit Herodianus in principio lib. 4. τῆς μετὰ μάρκον βασιλείας.

Apoxyomenos, (ἀποξυόμενος,) pen. corr. diſtringens, ἀποξύομαι, enim diſtringor ſignificat Latinè. Signum fuit, Lyſippi opus, de quo Plin. lib. 34. cap. 8.

Apparatus,] Vide Apparo, apparas.

Appareo,] appares, pen. prod. apparui, apparitum, (εἴδομαι, φαίνομαι,) apparere, Videri. Virg. 1. Aeneid. 35. Apparent rari nantes in gurgite uaſto. Vbi Seruius, Aliud, inquit, eſt parere, et aliud apparere. Parere enim eſt obedire: ut: Paret amor dictis. Apparere autem, uideri: ut 1. Georg. 81. Apparet liquido ſublimis in aere niſus. Et hæc obſeruatio diligenter cuſtodiri debet, licet eam authores metri cauſa, uel clauſulæ plerunq; corrumpant. Cic. pro Flacco 22. Siqua uſpiam nauicula prædonum apparuiſſet.

Apparere, Manifeſtũ et euidẽs eſſe. Pli. in præf. li. 11. Quo apparuit ſummã artis ſecuritatẽ authori placuiſſe. Terẽt. Adel. 5. 9. 7. Docui, monui, bene præcepi ſemper quæ potui omnia. D. Res apparet; Dictum per ironiam. Plaut. Pſeud. 13. 60. Pro precio, facio ut opera appareat. Hic uulgus diceret, ut ſe mõſtret. Terẽt. Eun. 2. 3. 19. Fac ſis nũc promiſſa appareãt.

Eminere & apparere: cui cõtrarium Occultare, opprimere & abſcondere. Cic. pro. Roſc. Amer. 72. eſt quiddam quod occultatur, quod quo ſtudioſius ab ipſis opprimitur, & abſcõditur: eo magis eminet & apparet.

Apparet & Obſcurum eſt, contraria. Cic. ad Rufum, lib. 5. 19. 7. Quid rectum ſit, apparet: quid expediat, obſcurum eſt.

Apparet apertè. Lucret. lib. 2. 29.

Vt apparet. Cic. pro Flacco 30. Siue hoc Romæ confictum eſt, ut apparet: ſiue miſſum domo eſt: ut dicitur.

Quum appareat. Cic. ad Marcellum, lib. 4. 7. 9. Quid ſentiam nihil attinet dicere: quum appareat ipſe quid fecerim.

Apparẽt data eſſe ut ad &c. Cic. 3. de Fin. 37. Mẽbra nobis ita data ſunt, ut ad quãdã rationẽ uiuendi data eſſe appareant.

Apparet atq; extat utrum ſimus earum rerum rudes, an didicerimus. Cic. 1. de Orat. 37.

Apparet, cum præpoſitione Ex: aut ſine ea. Cic. 5. Verr. 82. Ex quo facile apparet, quæ merces Decumani, quæ Prætoris præda eſſe uideatur. Idẽ de Claris Orat. 48. Vt apparet ex orationibus. Plin. lib. 12. cap. 21. 1. Myrobalanum commune eſt, naſcens unguento: ut ipſo nomine apparet.

Apparet, cum oratione infinitiui modi. Terent. Eunuc. 3. 2. 33. Apparet ſeruum hunc eſſe domini pauperis. Hic autem accuſatiuus ſic uerti poteſt in nominatiuum, Hic apparet eſſe ſeruus domini pauperis. Liu. 1. ab Vrbe 220. Cui enim nõ appareret affectare eum Imperium in Latinos?

Apparet ad. Varr. lib. 1. cap. 40. 1. Illud quod apparet ad agricolas, id uidendum diligenter. Figuratè, pro eo quod eſt apparet agricolis.

Apparere, Adeſſe, præſto eſſe: propriè tamen officij gratia. Ci. pro Cluent. 117. Quid ſibi autem illi ſcribæ: quid lictores, quid cæteri, quos apparere huic quæſtioni uideo, uolunt.

Apparere alicui, pro Appariturã facere. Liu. 2. ab Vrbe, Quatuor & uiginti lictores apparere conſulibus. Valerius lib. 1. cap. 2. Proximo lictori, ut ſibi appareret, imperauit. Sic Plin. lib. 26. cap. 1. Et Cicero in quadam epiſtola.

Apparere ad locum. Virg. 12. Aeneid.
Hæ Iouis ad ſolum, ſæuiq; ad limina regis
Apparent. Id eſt, præſto ſunt ad obſequium. Vnde etiam Apparitores conſtat eſſe nominatos. Seruius. Apparere domi. Plau. Capt. 7. 98. At ego mox apparebo domi. Id eſt, adero.

Apparere, pro Comparere. Terent. Eunuc. 4. 2. 18. Ille autem bonus uir nuſquam apparet. Plin. Epiſt. 111. Interceptúſne ſit à ſuis, an cum ſuis, dubium. Certè non ipſe, non quiſquam ex ſeruis eius apparuit. Quod Liuius de Romulo dixit, Nec deinde in terris fuit: aut (ut Plinius de Viris illuſtribus) nuſquam comparuit.

Apparere in aliquo loco. Cicer. pro Sylla 3. An uerò in quibus ſubſellijs hæc ornamẽta ac lumina Reip. uiderem, in his me apparere nollem?

Apparet, penè in eadem ſignificatione, etiam de re inanimata dictum legitur. Plaut. Amph. 8. 159.
Hic patera nulla in ciſtula eſt, &c. A M. at cum cruciatu, niſi apparet, tuo. Hoc eſt, Niſi extat patera. Deinde reſpõdet Alcmena, Hæc quidẽ apparet. Quaſi dicat, En adeſt ipſa.

Apparere, aduentum repentinum uidetur interdum ſignificare. Cic. in Epiſt. Quum equites Antonij apparuiſſent.

Apparitio, (δορυφόρησις,) Verbale.

Apparitio pro præſtatione officij, ſeu præſentia ad obſequendum: cuiuſmodi ſolet eſſe apparitorum erga magiſtratus. Cicer. ad Thermum, lib. 13. 55.

Apparitor, pe. corr. Verbale, (κλητήρ, δορυφόρος, ταξιώτης,) Miniſter magiſtratuum: præcipuè tamen uiator, qui homines in ius uocat: alio nomine Stator dictus. Ci. 5. Verr. 50. Apparitores à Prætore aſsignatos habuiſſe Decumanũ. Idẽ 2. Phil. 87. Quis unquã apparitor tã humilis, tã abiectus?

Apparitor regis. Liuius 1. ab Vrbe 211. Fit fuga, regis apparitorum atq; comitum.

Lictor & apparitor lenitatis alicuius. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 19. Sit lictor non ſuæ, ſed tuæ lenitatis apparitor: maioraq; præferant faſces illi ac ſecures dignitatis inſignia, quàm poteſtatis.

Apparitura, apparituræ, pe. prod. (δορυφορία,) Actus ipſe alicui apparendi. nomen ſic formatum ut Scriptura. Vnde apparituram facere dicitur qui eſt apparitor. Sueton. de claris Grammat. 9. Orbilius apparituram magiſtratibus fecit.

Apparo,] apparas, pe. corr. (διασκευάζω, παρασκευάζω, κατασκευάζω, ἐξαρτύω,) apparare. Valla li. 5. Præparare & Apparare ita differunt: quòd Præparare, eſt antè parare ſibi quæ utilia ſunt, aut fore credit: Apparare, ad dignitatem quandam, ac uerius pompam. Ideoq; oratores præparant, quibus obtinere cauſam poſsint. Cic. 3. Off. 76. Erat opipare à Pythio apparatum conuiuium.

Apparare aggerem. Cæſar. 7. bel. Gal. 59.

Bellum. Cicero pro Lege Manilia 25.

Cœnam. Terent. Heau. 1. 1. 74. Sic apparare prandium. Plau. Menæh. 4. 59.

Conuiuium. Terent. Adelph. & Cic. 6. Verr. 39. Ornare & apparare conuiuium.

Crimina apparare in aliquem. Cic. ad Qui. fratrẽ, lib. 2. 7. 10.

Crimina inſonti. Seneca in Hippol. 6. 18.

Fugam. Hirtius de bello Alexandrino 22.

Fabricam. Plaut. Pœnulo 16. 135. Id eſt, fallaciam.

Iter. Ci. pro Mil. 19. Qui illud iter ad cædẽ faciẽdã apparaſſet.

Ludos. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 24. 7.

Nuptias. Terent. And. 4. 1. 32.

Apparare, pro Parare. Plaut. Epid. 8. 18. Nunc iterum ut fallatur pater, tibiq; auxilium apparetur. Sic Apparare præſidium apud eundem in Rudente. 17. 16.

Apparatus ſum, ut uidetis. Plaut. Merc. 22. 10.

Apparare, cum infin. Plaut. Aſin. 9. 28. Vah delenire apparas.

Apparare animum pro Præparare. Vt in Rhetoricis ad Herennium, Per quod animus auditoris uel iudicis cõſtituitur, uel apparatur ad audiendum.

Apparatur,imperſonale.Terēt.Eun.3.5.35.Dum apparatur, uirgo in conclaui ſedet.Id eſt,dum ſit eius rei apparatus.De balneo loquitur.

Apparatè,(παρεσκευασμένως,)aduerbium qualitatis,apparatius,apparatiſſime.Cic.Attico,lib.13.298.4.Itaq; & edit & bibit ἀδεῶς,& iucundè:opiparè,ſanè,& apparate.

Ludi magnifice apparateq; facti.Liu.1.bel.Maced.14.

Apparatus,participiū,(παρασκευασμένος,)ſiue nomē ex participio:Vnde apparatior,& apparatiſſimus. Cic.ad Mariū,li.7.Ludi apparatiſſimi,ſed nō tui ſtomac.Sic pro Seſt.100.

Apparatus homo.Cic.1.de Legib.17. Atq; ad illā cauſarū operā,ad quā ego nunquā niſi apparatus & meditatus accedo.

Magnifici apparatus.Cic.1.Off.38.Vide Magnus.

Inſtructa & apparata domus omnib.rebus.Ci.1.de Inuēt.74.

Apparata oratio, & apparata uerba. Author Rhetor.ad Heren.lib.1.

Apparatus,huius apparatus,pe.prod.(παρασκευή,) Verbale. Ci.3 de Orat.Illa quæ in apparatu,fori appellātur inſignia.

Apparatus,& ornatus.Cic.in Vatinium 23.omni apparatu ornatuq; uiſendo.

Epularū apparatus à magnificentia recedēs.Cic.in Bruto 46.

Minorem apparatum habentia præcepta dicendi. Cic.de claris Oratorib.143.

Nullo apparatu,purè & dilucidè dicere.Cic. 1. de Orat.117.

Apparatus belli.Cic.4.Acad.6.De hoc autem Valla lib.5.Apparatus,inquit,uidetur interdū ſignificare & apparatū ipſū,& præparationē:ut Apparatus belli,quaſi præparatio.

Apparatus triumphi.Cic.Attico,lib.6.120.3.

Apparatio,aliud uerbale,(παρασκευή,) Idē quod apparatus. Cic.2.Off.81.Eſt enim multus in laudanda magnificentia, & apparatione popularium munerum.Idem 1. de Inuent. 37.Propterea quod ex his ſuſpicio quædam apparationis, atq; artificioſæ diligentiæ naſcitur.

Appello,] appellas,(προσαγορεύω,καλέω,)appellare,ex ad, & pello,pellis,mutata coniugatione. Propriè ſignificat nominare,Id eſt,nomē imponere. Cic.pro Cæcin. 18.Vtimur eodem iure in ædibus,quæ in lege non appellantur. Cice.3. Off.1.Qui primus Aphricanus appellatus eſt.Liu.1.ab Vrbe 8.Latinos utranq; gentem appellauit.

Nomen appellare.Cic.de Vniuerſit. 41. Cæterorum ſyderum ambitus ignorātes homines præter admodum paucos, neq; nomen appellant,neq; inter ſe numero commetiuntur.

Appellare nutu & ſignificatione.Cic.Lentulo,lib.1.9.78.

Appellare,Dicere.Cic.in Lælio 1. Nec dubitare illum in omni ſermone appellare ſapientem. Ibidem 5. Vnum te ſapientē appellant, & exiſtimant.

Appellare,uocare.Plaut.Trinum.13.79.Si appellaſſes,reſpōdiſſet nomine.

Appellare nomine uel nominatim.Cic.7.Verr.74.Appellabātur à multitudine mulieres nominatim. Cice. 4. Acad.26. Me autem nomine appellabat.Idem ad Pætum,lib.9.22.1. Placet Stoicis ſuo quamq; rem nomine appellare.

Verbo grauiore appellare.Cic.5.Verr.114.

Aſperius aliquem appellare.Cic.contra Rullum 66.

Superbius aliquem appellare.Cic.pro Lege Manilia 6.

Appellare nomine,aliter.Cic.pro Cæcinna 41. Seruos nō numero diſtinguunt,ſed appellant uno familiæ nomine.

Appellare nomine,adhuc aliter.Cic.pro Cæcinna 42. De liberis quiſquis eſt, procuratoris nomine appelletur.

Nomen mortui uiri cum lacrymis identidem appellare. Cic. 2. de Inuent.180.

Appellare authores.Plin.lib.28.cap.1. Fides tantum authores appellet,hoc eſt.Fides ſit penes authores.

Appellare ſolum.Plin.lib.16.cap.33.hoc eſt, terram ſolicitare & mouere,ut fructum pariat.

Appellare, Alloqui,& uerba cum aliquo facere:quod Virgilius compellare ferè dicit.Plaut.Pœnulo 16.30.Vin' ut appellem hūc Punicè?Id eſt,Punico ſermone eum alloquar.Eſt autem eius qui uerba prior facere incipit.Ci.1.Phil.22.Te autem M.Antoni abſentem appello.Ex Budæo.

Appellare & interpellare.Cic.ad Quint.fratrem,lib.2.12.1. Tu uerò ut me & appelles & interpelles, & obloquare & colloquare uelim.

Appellare blandè.Plaut.Caſi.5.15.
– blandè hæc mihi(mala res)
Appellanda eſt uxor mea,Mea amœnitas,quid tu agis? Cic. pro Cluentio 57.Appellat hilari uultu hominem Balbus,ut blandiſſimè poteſt.Idem 2.Off.68. militeſq; blandè appellando,ſermone deliniant.

Comiter unumquenq; appellare.Cic.13.Phil.345.

Honorificētiſſimè aliquē appellare.Ci.ad Cæcinnā,li.6.6.26.

Appellare de re aliqua,in eodē ſignificatu.Plaut. Aulul.7.23. Eſt quod te uolo de communi re appellare mea & tua.Quaſi dicat,tecum agere.

Appellare literis quempiam.Quaſi alloqui per literas.Cic.Trebonio,li.15.20.3. Quo tolerabilius feramus igniculū deſiderij tui crebris nos literis appellato.i.ſæpe ad me ſcribito.

Appellare interdum eſt nomen alicuius efferre & prodere.Cicer.3.Verr.110.De quo iudicio ſi uelim dicere omnia multi appellandi, lædendiq; ſunt. Id eſt, nominatim prodendi. Idem 5.Verr.25.

Appellare aliquem, pro In iudicium uocare, ut Appellare aliquē de aliqua cauſa.Cic.1.Off.125. Cauendū eſt etiā ne iiſdem de cauſis alij plectantur,alij ne appellentur quidem. Idem pro Cluentio 13.

Appellare aliquē in litib. æſtimādis.Ci.pro Rab. Poſthumo 6.

Appellare cum infinitiuo.Liu.1.Decad.li.3.182. Virgini etc. manum iniecit,ſerua ſua natam,ſeruamq; appellans eſſe.

Appellare,creditoris eſt debitum flagitantis à debitore. Cicero pro Quintio 22.biennio iam confecto ferè, appellas. Idem Attico lib.12.240.3.& lib.1.5.3.Tulliola deliciæ noſtræ tuum munuſculum flagitat:& me ut ſponſorem appellat.Eidem de re eadem epiſt.6.6.

Appellare de pecunia aliquem.Ci.2.Phil.80. Appellatus es de pecunia quam pro domo,pro hortis, pro ſectione debebas.

Appellare ad diem & horam.Seneca de Beneficijs lib.1.ca.2. Nec auarus exactor ad horam & diem appellat.

Appellari pecunia.Quint.lib.5.ca.13.11. Eras hæres & pauper,& magna pecunia appellabaris creditoribus.

Appellare, Auxilij gratia quempiam implorare. Salluſt. in Iugurth. Nunc uerò exul patria,domo,ſolus,atq; omnium honeſtarum rerum egens, quos accedam? aut quos appellem? Cicero pro Milone.uos in uiri & in ciuis inuicti appello periculo Centuriones,uoſq; milites.Idem 2.de Orat.106.

Appellare,& implorare.Ci.pro Quintio 63.Quid agēdū eſt? qui deus appellādus eſt? cuius hominis fides imploranda eſt?

Implorare & appellare.Cic.7.Verr.148.Vos etiam atq; etiā imploro & appello ſanctiſſimæ deæ.Idem pro Flacco 3.

Vſurpare & appellare deum.Cic.de Vniuerſ.56.

Appellare deum,Teſtari deum. Cic.ad Octauium 4. Nam per deum immortalium fidem(niſi forte fruſtra eos appello,quorum auris,atq; animus à nobis abhorret.)

Appellare aliquem uictorem.Pronunciare.Virg.5.Aen. 107. Et primum ante omnes uictorem appellat Aceſten. Hoc eſt, eum uictorem pronunciat.Cicer. ad Atticum, lib.5.105.2. Deiotarus filius qui rex ab Senatu appellatus eſt. Idem ad Cœlium,lib.2.9.7.

Appellare uirginem de ſtupro.Quint.lib.4.cap.2.

Appellare uirginem uel matremfamiliâs,in edicto Prætoris,eſt blanda oratione pudicitiam eius attentare. Vlpian.L. Item apud Labeonem,De iniurijs.

Appellare literas,pro eo quod eſt proferre literas.Cic.de claris Orator.69.Et ſuauitate appellandarum literarum.

Appellare, Eſt à ſententia inferioris iudicis ad ſuperiorem prouocare:aut etiā extra iudicium implorare ſuperiorem poteſtatē in iniuria, quæ fit nobis ab inferiore magiſtratu.Vtrunq; autem efferri ſolet per accuſatiuum ſine præpoſitione:ut Appellare Senatum.Vlpianus, Qui appellat,maiorē iudicem debet appellare.Cic.pro Quintio 15.appellantur Tribuni,à quibus quum eſſet certum auxilium petitum,etc. Idem Pro Plancio 19.Appellaui populum: tribubus ſubmiſi me.Liu.2.ab Vrbe, Ad Voleronem lictor miſſus eſt à Cōſulibus.Volero appellat Tribunos.Ci.6.Verr.128.Prætor appellatur.

Appellare ad Tribunos.Cic.ad Atticum,lib.13.280.3. Ad tribunos quòd appelles, ualde probo. Idē pro Quintio 44. Cuius procurator à Prætore ad Tribunos appellare auſus. Quint.lib.11.ca.1. Modo & apud eos,à quibus appellatū erit,ſi forte ad eoſdem remittentur, adijcienda ratio.

Appellare pro applicare, apud uetuſtiſſimos. Afranius apud Nonium.

Appellatio,Verbale,(προσηγορία,)ſæpius idem quod nomen ſignificat.Plin.lib.7.ca.13.3.Quin. Metellus Macedonicus quum ſex liberos relinqueret, undecim nepotes reliquit:nurus uerò generoſq;,& omnes qui ſe patris appellatione ſalutarent, uiginti ſeptem. Idem lib.15.ca.30.10.Vnius ſola diſtinguuntur appellatione.

Appellationes nauium,& telorum uocabula. Gel.li.10.c.25.

Appellatio probroſa.Gel.lib.1.cap.5.
Maledictis,appellationibuſq; probroſis iactatus eſt.

Appellatio ignominioſa.Vide Ignominia.

Regum appellationes uenales erant.Cic.pro Domo ſua 99.

Appellatione eadem ſignare.Quint.lib.4.1.2.

Appellatio, apud antiquos pars erat orationis à nomine diſtincta.Quint.lib.1.cap.7.

Appellatio ad aliquem:Id eſt, Prouocatio.Plin. lib.6.cap. 22. Nec niſi plurium ſententia quenquam capite damnari: ſic quoq; appellationem eſſe ad Populum.

Appellatio literarum,pro ipſa prolatione. Vide Appellare literas.Cic.de Cla.Orat.140. & Quint.lib. 11. ca.3. Ideoq; laudatur in Catulo ſuauis appellatio literarum.

Appellatiuus,pe.pro.(προσηγορικός,)adiectiuū eſt fictū à Grāmaticis:ut quū dicunt appellatiuū nomen.Priſcianus lib.2. Appellatiuū nomen naturaliter cōmune eſt multorū, quos eadē ſubſtantia, ſiue qualitas uel quātitas generalis uel ſpecialis iungit. Generalis:ut Animal,corpus,uirtus. Specialis: ut Homo, lapis,grammaticus,albus,niger,magnus,breuis.

Appellator,appellatoris,pen.prod.Verbale,(ἐπικεκλητής,) qui appellauit:hoc eſt,qui ab aliquo iudice ad alium prouocauit.Cic.6.Verr.128.Quæſtor Prætorē appellat. Et paulò pòſt,Quo quidem die nihil ægrius factum eſt multo labore meo,quàm ut manus ab illo appellatore abſtinerentur.

Appellito,appellitas,pen.corr.(ἐπικαλέομαι,)Feſtus,Appellitauiſſe,inquit,pro Appellauiſſe.

Appello,] appellis,appuli,pe.corr.appulſum,(ὁρμίζω,προσορμίζω,κατάγω, appellere, Propriè dicitur quum ex pelago aut freto quis ad littus acceſſerit,ait Donatus. Eſt autem uerbum actiui generis:& propriè dicimus, Nauis appulſa eſt,non autem appulit: ſed Homo aut uentus nauem appulit. Author Laurentius in Pogium. Ci.7.Verr. 69.Poſteaquam paulū prouecta claſſis eſt,& Pachynnū quinto die deniq; appulſa eſt.Ibidem 51. Appellitur nauis Syracuſas.

Appellere nauē, aut claſſem ad locū aliquē.Cic.3.de Nat.deor. 12.Qui quū ad Peloponneſum claſſem appuliſſet.Idē Atti. li.13.278.2.Quū ad uillam noſtram nauis appelleretur.

Appellere,interdū uidetur abſolutè poni.Liu.8.ab Vrbe 11.Eo anno Alexandrū Epiri regē in Italiā claſſe appuliſſe conſtat. Quint.lib.7.ca.4.Pater eius à trāſmarina peregrinatiōe, quū ad littus idem appuliſſet,lecto nomine ſuſpendit ſe.

Appellit ſe homo.Terent.And. 4.6.12. Haud auſpicatò huc me appuli.

Appellere aliquem alicui loco. Virg.3. Aeneid. 143. Hinc me digreſſum ueſtris deus appulit oris.Pro ad ueſtras oras.

Appellere ad ſcopulos, dictum per metaphoram. Cic.pro Caio Rabirio 19. Nec tuas unquam rationes ad eos ſcopulos appuliſſes,ad quos Sexti Titij afflictam nauem, & in quibus C. Deciani naufragium fortunarum uideres.

Appellere ad aliquem. Cic.1.de Diuinat.79.
Viſus eſt in ſomnis paſtor ad me appellere.

Appellere, Applicare,admouere.Cæſar primo bel.Ciuil. 103. Contra hæc Pompeius naues &c.ad operas Cæſaris appellebat:ut rates perrumperet,atq; opera diſturbaret.

Appellere ad aquam animalia,Id eſt,potum agere. Varro de Re ruſt.lib.2.ca.5.13.Aeſtate ad aquam appellendū bis,hyeme ſemel, id eſt, appellendæ ſunt. Sic enim ferè Varro loquitur.Eſt autem illud de uaccis dictum.Vlpianus.Vt locus deprimatur pecoris appellendi gratia.Sub.ad aquam. Alibi Appellere ad aquam dixit,quo modo & Varro.

Appellere animum ad aliquid.Terent.in prolo.And.1. Animū ad ſcribendum appulit.Hoc eſt,Adhibuit,adiunxit, applicuit:quod eſt ſe ad ſcribendum contulit.Ibidem 2.6.15.Animum ad uxorem appulit.

Appellere mentem ad philoſophiam.Cic.2.de Orat. 84. Timide tanquam ad aliquem libidinis ſcopulum, ſic tuam mentem ad philoſophiam appuliſti.

Appellere quempiam ad.Plaut.Rud.23.103.Ad ignotum arbitrū me appellis.Videtur antiquè dictum pro cogis, compellis,adducis.Idem Aſin. 12.43. Argēti uiginti minæ,me ad mortem appulerunt. Quaſi dicat,penè ad mortem uſq; me compulerunt.

Appulſus participium,(προσορμισθείς,) ut Appulſæ aquæ.Pli. Epiſt.173.c.Rurſus omnes aquæ in eundem locum appulſæ qua ſteterunt,promouent terram.Cice.7. Verr. 113.Vt eos qui eſſent appulſi nauigijs interficere poſſent.

Appulſus,huius appulſus, (προσόρμισις,) Verbale,eſt acceſſus qui fit nauigio.Liu.7.bel.Pun.168.Vt Attalum,quē claſſe Eubœam petiturum audierat, portubus ab littorum appulſu arceret.Id eſt,ut prohiberet eum, ne ad portus aut littora claſſem appelleret.

Appulſus, Abſceſſus Solis. Cice.1.de Natu.deor.36. Atq; terræ maximas regiones inhabitabiles, incultaſq; uidemus: quòd pars earum appulſu Solis exarſerit: pars obriguerit niue,pruinaq;,longinquo Solis abſceſſu.Sic appulſus caloris & frigoris.Ibidem lib.2.212.

Appendo,] appendis,appendi,appenſum,(ἀρτάω,προσαρτάω,ἐξαρτάω,κρεμάζω,)appendere, Verbum actiui generis,Suſpendere.Plin.Atq; uuas iam maturas ad Solem appēdere.Valla lib.5.Appendere,eſt tum ſuſpendere (ut notum eſt)ut appēdi uuas:tum ad lancem, ſtateramue ponderare.

Appendo aurum uel pecuniam,(ταλαντεύω,ἵστημι,)Cicer.6. Verr.49.Idem 2.Phil.97.Vt iam appendantur,nō numerentur pecuniæ.

Annumerare & appendere.Cic.pro Roſcio Amer.85.Tibi optima fide ſua omnia conceſſit,annumerauit,appendit.

Appendere mutuo,pro Dare mutuo.Plin.lib.9.cap.55.Sex millia numero murænarum mutuo appendit.

Appendere per metaphoram tranſlatum ad incorporea. Cice. de opt.genere Oratorum. Ea putaui non annumerari lectori debere, ſed tanquam appendi.

Appenſus, participium, (προσηρτημένος,) Suſpenſus. Cic. 5. Tuſcul. 87. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari ſeta equina appenſum demitti iuſsit.

Appenſum aurum. Liu. 5. ab Vrbe 217.

Appendix, appendicis, pe.prod. f.g. (ἀποφυάς, προσθήκη,) propriè ædificium quod alteri adiungitur, & quaſi appẽditur cuiuſmodi formam ante ædium tabernas, aut officinas uidemus. Feſtus, Ampendices dicebantur ab antiquis, quod circumpenderent: quas nunc appendices appellamus.

Appendix per metaphoram dicitur, quod alij eſt adiunctũ, quaſi ex alio pendeat. Cic. in Hortenſio, Vidit enim, quod uidẽdum fuit, appendicẽ animi eſſe corpus: nihilq; eſſe in eo magnum. Hæc Nonius. Budæus, Appendix dicitur quicquid ita accedit rei, ut pars eius ſit, aut rei hæreat, ut uua in uite. Varro. 1. de Re ruſt. ca. 16. 1. Relinquitur altera pars, quæ extra fundum eſt: cuius appendices uehemẽter pertinẽt ad culturam, propter affinitatem.

Appendix, dictum in acie militari. Liu. 1. bel. Pun. 19. In ripa elephantos ante quadraginta diſpoſuit Carpetanorũ cũ appendicibus Olcadum Vacceorumq; cẽtum millia fuere. Appẽdices dixit, quaſi milites additos ad iuſtũ aliorũ numerũ.

Appendicula, pen.corr. diminutiuum, (προσθηκίδιον,) Cic. pro Rabirio Poſthum. 5. Eſt enim hæc cauſa, quò ea pecunia peruenerit, quaſi quædam appendicula cauſæ iudicatæ, atq; dãnatæ. Appendiculam cauſæ, quaſi liticulam appellauit.

Appeto,] appetis, pen.corr. appetiui, & appetij, per ſyncopam, appetitum, pen.prod. (ὀρέγομαι, ἐφίεμαι, ὀργάω,) appetere, Vehementer aliquid cupere deſiderare. Valla, Appeto cum affectu: Expeto cum ratione. Appeto qualiacũq;: Expeto honeſta, planeq; bona. Vnde de rebus expetẽdis ſcripſere philoſophi, quæ ſcilicet peti debent: non autem de appetendis. Hæc ille lib. 5. ca. 7. Videtur tamen Appetere interdum poni pro Expetere. Cic. 3. de Nat. deor. 43. Appetuntur quæ ſecundum naturam ſunt: declinantur contraria.

Nihil ſibi appetit præcipuè Pompeius. Ci. contra Rullum 64. Sic in Piſonem 54.

Appetere, & depoſcere: cui Recuſare cõtrarium eſt, uel abnuere. Cic. 3. Phil. 147. Id non modo non recuſem, ſed appetã etiam atq; depoſcam. Seneca in Thyeſte 5. 14. Nec abnuendum, ſi dat imperium Deus: Nec appetendum.

Appetere alicui, & Reſeruare, ueluti oppoſita. Cicer. 6. Verr. 107. In hac partitione ornatus, non plus uictoria Marcelli Populi Roman. appetiuit, quàm humanitas Syracuſanis reſeruauit.

Appetere amicitiam. Cæſar 1. bel. Gal. 161.

Bona. Ci. 4. Tuſc. 22. Quoniamq; ut bona, natura appetimus: ſic & à malis, natura declinamus. Idem 3. de Nat. deor. 43.

Inimicitias. Cic. pro Milone 76. Ego inimicitias potentum pro te appetiui. Idem de Aruſp. reſp. 5.

Laudem. Ci. 6. Verr. 72. Sic Appetere gloriam, apud eundem: Mortem. Cic. de Senect. 61.

Regnum. Cæſar 7. bel. Gal. 11. Cicer. pro Domo ſua 78. & de Senect. 52.

Voluptatem. Cic. 1. de Finib. 45.

Omne animal, ſimul atq; natum eſt, uoluptatem appetit.

Appetere ad. Cic. 2. de Legib. 82.

Quid ſit quod ad ius pontificium, ciuile appetatis, quæro.

Appetere ſibi aliquid de. Cic. 3. de Orat. 70. Quantum illi ipſi oratores de præclariſsimis artibus appetiuerint.

Appetere quidpiam in aliqua. Martial. lib. 1. 40.

adeóne pulchra eſt? imò fœdius nil eſt:

Quid ergo in illa appetitur?

Appetere per auaritiam. Cic. pro Roſc. Comœdo 12.

Appetere, Ad alterius perniciem interdum refertur, quod uſitatius dicitur petere, inuadere, aggredi: ut appetere uitam hominis, id eſt, conari eum perdere, ſeu interficere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 151. Humerum apertum gladio appetit. Liuius 7. ab Vrbe 116. os oculosq; hoſtis, roſtro, & unguibus appetit.

Appetere ferro, aut lapidibus, aut re alia. Ci. pro Domo ſua 10.

A quibus ille ſe lapidibus appetitũ, & percuſſum eſſe dicit?

Vita, ferro, atq; inſidijs appetita. Cic. pro Roſc. Amerino 17.

Ignominijs omnibus appetitus. Cic. pro Quintio 65.

Appetit me amor. Plaut. Ciſt. 5. 8.

Appetere, relatum ad tempus, pro Appropinquare, inſtare, aduentare. Liu. 5. bell. Pun. Comitiorum conſularium iam appetebat tempus.

Nox appetit Liuius 5. ab Vrbe 197. Tacitus lib. 18. Ver appetit. Cato cap. 94.

Appetit meridies. Plaut. Moſtel. 8. 130.

Appetebant fata Veiorum. Liu. 5. ab Vrbe 87.

Propinqua partitudo cui appetit. Plaut. Aulul. 4. 36.

Mare terram appetens. Cic. 2. de Natu. deor. 145.

Appetebat iudicij dies. Plin. epiſt. 96. c.

Appetere dextram oſculis. Oſculari. Plin. lib. 11. ca. 45. 4. Ineſt & alijs partibus quædam religio, ſicut dextra oſculis auerſa appetitur, in fide porrigitur.

Appetere aliquid manibus, eſt conari aliquid manibus apprehendere. Cic. 1. de Diuinat. 87. Idem lib. 2. de Diuina. 128. Puer Iupiter cũ Iunone in gremio Fortunæ, ſedens, mãmam appetens, &c. Et ad Brutũ 2. 1. Vt is qui ex Aſia fugere dicebatur, Europam appetere conetur?

Appetere genas ungue. Ouid. 3. de Arte 113. Et apud Tibullũ lib. 1. eleg. 6. 14.

Quin oculos appetat illa meos.

Appeti, Paſsiuum. Cic. de Senect. 58. Salutari, appeti, decedi.

Appetens, participiũ, (παραγινόμενος,) ut Appetente luce. Tacitus lib. 4. Appetente iam luce truſere ad ſumma caſtelli.

Appetens, penu.corr. (ὀρεγόμενος,) Nomen ex participio, unde Appetentior, & appetentiſsimus, Alicuius rei auidum ſignificat. Salluſt. in Catilina, Alieni appetens, ſui profuſus. Sic Cic. 2. de Orat. 74. Idem 2. de Finib. 76. Eademq; ratio facit hominem hominum appetentem. Idem de Amicitia 46. Nihil eſt appetentius ſimilium ſui.

Edendi appetens. Gellius lib. 16. ca. 3.

Appetentes gloriæ. Cic. pro lege Manilia 3.

Appetentiſsimus. Cic. 2. Tuſcul. 99. Sumus enim natura ſtudioſiſsimi, appetentiſsimiq; honeſtatis.

Non cupidus, neq; appetens homo. Cic. contra Rullum 33.

Homo tui appetẽtiſsimus. Id eſt, cupiẽtiſsimus. Plin. epi. 151. b.

Appetentia, appetentiæ, (ὄρεξις,) Nomen formatum ab Appetens, Idem quod appetitus: ſed appetitus frequentius eſt: & in quibuſdam uidentur habere uſum diuerſum. Nam cibi appetentiam potius dixeris, quàm appetitum. Cic. 4. Tuſcul. 25. libido effrænatam appetentiam efficit.

Artium liberalium appetentia. Plin. lib. 23. ca. 10. Ibi Appetentia ciborum inuitatur uino.

Appetentiam ciborum præſtat hæc herba, uel facit. Plin. lib. 20. ca. 17. 10. Idem, Cibi appetentiam faciunt lactucæ.

Appetitio, (ὄρμησις,) Verbale, Conatus quidam aliquid apprehendendi. Cic. 1. de Diuinat. 87. de Cyro, Nam quum dormienti ei Sol ad pedes uiſus eſſet, ter eum ſcribit fruſtra appetiuiſſe manibus, quum ſe conuoluens Sol elaberetur et abiret. Ei Magos dixiſſe, ex triplici appetitione Solis XXX. annos Cyrum regnaturum eſſe portendi.

Appetitio, pro Appetitu uel Appetentia, (ὁρμή,) Cic. 4. Acad. 50. Nam aliter appetitio (eam enim eſſe uolumus ὁρμήν,) qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod eſt uiſum, moueri non poteſt. Idem 2. de Nat. deor. 83.

Appetitio principatus. Cic. 1. Off. 22.

Alieni appetitio. Cic. 3. Off. 38.

Appetitio animi. Cic. in Topic. 32. Atq; etiam eſt cauſarum diſſimilitudo: quòd aliæ ſunt, ut ſine ulla appetitione animi, ſine uoluntate, ſine opinione ſuum quaſi opus efficiant.

Appetitio, dictum de ciborum appetentia. Gellius lib. 16. cap. 3. Quòd quum antehac ſemper edundi fuerit appetens, nũc poſt imperatam inediam tridui, omnis eius appetitio priſtina elanguerit.

Appetitus, huius appetitus, pen.prod. Verbale, Eſt immenſa & immoderata cupiditas. Sic Valla. Cic. lib. 3. Off. ca. de Temperantia, Duplex eſt animorum uis atq; naturæ. Vna pars in appetitu poſita eſt, quæ eſt ὁρμὴ Græcè: quæ hominẽ huc atq; illuc rapit. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum, fugiendumq;. Ita fit, ut ratio præſit: appetitus obtẽperet. Et paulò pòſt, Efficiendum autem eſt ut appetitus rationi obediant: eamq; neq; præcurrant propter temeritatem, nec propter pigritiam aut ignauiam deſerãt: ſintq; trãquilli, atq; omni animi perturbatione careant. In ſingulari numero appetitum dixit, pro illa parte animi, quæ rationi oppoſita eſt, & uulgò Senſualitas appellatur. In plurali uerò appetitus uocatur animi affectus ſiue etiam affectiões: quæ non ſatis (ut opinor) Latinè paſsiones dicuntur.

Contrahere & ſedare appetitus. Cic. 1. Off. 144.

Appia uia, (ἀππία ὁδὸς,) eſt à Roma in Campaniam, & ad mare uſq; Brunduſium, quam Appius Claudius conſul lapidibus ſtrauit, ut author eſt Cicero in oratione pro Milone. Appia pro Via Appij. Horat. 1. Ser. ſaty. 5. 2. Minus eſt grauis Appia tardis. Et in Epodis ode 4. 3. Et Appiã mannis terit.

Appias patronymicum fœm. unde Appiades Deæ. Ouid. lib. 3. de Arte. His Venus è templis multo radiantibus auro, Læta uidet lites Appiadesq; Deas. & rurſum de Remed. li. 2. Turpe uir & mulier iuncti modo protinus hoſtes. Non iſtas lites Appias ipſa probat.

Appiades deæ ſunt, ut Grãmatici putant Pallas, Pax, Concordia, Veſta, Venus, quarum templa prope forum Cæſaris erecta ſunt. Sic autem appellatæ ab aqua Appia, quæ in idem forum deducta eſſet. Huc alluſit Cicero in epiſtola ad Appium Pulchrum, cum dixit. Non ſolum Pallada ſed etiam Appiada nominabo.

Appiana mala,] (ἀππιανὰ μῆλα,) ab Appio uiri proprio ſic cognominata. Plin. lib. 15. ca. 14. 3. Vbi de malorum generibus, Ergo, inquit, habent originem à Matio, Geſtioq; et Manlio, item Claudio. Quibus cotoneo inſito ab Appio è Claudia gente, Appiana ſunt cognominata. Odor eſt his cotoneorũ, magnitudo quæ Claudianis, color rubeus.

Appianus Alexandrinus, (ἀππιανός,) XXII. libros hiſtoriæ Romanæ compoſuit: quorum nouem tantum ad nos peruenere. uixit autem Adriani principis temporibus, ut ipſe author eſt in Syriaco.

Appingo,] appingis, (προσγράφω,) appingere. Cic. Attico, lib. 2. 23. 4. Epiſtolam ſuperiorem reſtitue nobis: & appinge aliquid noui. Hoc eſt, adde, adſcribe.

Appion, (ἀππίων,) fuit grammaticus celebris, Pliſtonici filius, cui nomen Mochrus, genere Aegyptius: qui (ut Seruius ſcribit) ſub C. Cæſare tota circunlatus eſt Græcia. Hunc Tiberius Cæſar per contemptũ Cymbalũ mũdi appellabat, quoniã publicæ famæ tympanũ potius uideri poſſet. Immortalitate à ſe donari ſcripſit, ad quos aliqua cõponebat. De hoc etiam Ioſephus ſcribit, quòd eſſet malus & indoctus, totiusq; uitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor aſini habens. Floruit temporibus Dionyſii Halicarnaſei & Ioſephi.

Appion, Græcus ſcriptor, qui (πολύιστωρ,) eſt appellatus, facili atq; alacri facundia fuit, ut eſt author. Gel. Is res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.

Appius Claudius cæcus, orator fuit: Romæ, ut author eſt Cicero in Bruto. huius etiam meminit lib. 4. Tuſcul.

Applaudo,] applaudis, applauſi, applauſum, (ἐπικροτέω,) applaudere. Eſt manuum uel pedum plauſu fauorem oſtendere. Plaut. Pſeud. 23. 43. — ſi uultis applaudere,

Atq; approbare hunc gregem & fabulam, in craſtinum

Vos uocabo.

Applaudere alicui. Cic. pro Seſtio 100. Quid ego nunc dicam, quibus uiris, aut cui generi ciuiũ maximè applaudatur? impersonale eſt. Antiqui per o in ſecunda ſcribebãt, applodo, ſicut & plodo, quod nunc plaudo ſcribimus.

Applauſor, uerbale, (ἐπικροτητής,) Qui applaudit. Plin. in Paneg. 74. Idem ergo populus ille aliquando ſcenici imperatoris ſpectator & applauſor.

Applauſus, participiũ, (ἐπικεκροτημένος,) Vt applauſum corpus. Ouid. 4. Metam. 71.

Ille cauis uelox applauſo corpore palmis

Deſilit in latices. Silius lib. 16. 72. de Camphaſo equo,

Camphaſus ipſe aſper, nec qui ceruicis amaret

Applauſæ blandos ſonitus, &c.

Applauſus, huius applauſus, (ἐπικρότησις,) Cic. 2. de Diuinat. 155. Ennius qui magno applauſu loquitur, aſſentiente populo, &c. Legitur & plauſu.

Applico,] applicas, pen. corr. applicui, applicitũ, (προσάπτω, προσορμίζω, παραβάλλω,) applicare, & secũdũ analogiam, applicaui, applicatum. Ouid. 4. Faſt. 171. Oſculaq; applicuit poſito ſuprema feretro. Interdum de nauigatione dictum, idem quod appellere ſignificat. Virg. 1. Aene. 125. Quæ uis immanib. applicat oris? Subauditur Te accuſati. Vbi Seru. dicit aut per D, aut per duplex P, indifferẽter ſcribi poſſe. Præteritũ applicaui, in ſequentibus leges exẽplis.

Applicare naues ad terram. Cæſar 3. bel. ciuil. 396. Ci. 2. Phil. 48. Si ille ad eam ripam quam conſtituerat, non ad contrariam, nauim applicuiſſet.

Applicare naues terræ. Liu. 8. bel. Pun. 92. Sic Seneca in Hercule furente 9. 31.

Applicare claſſem in locum aliquem. Liu. 7. bel. Maced. 51.

Applicare aures uocibus. Horat. 3. Carm. ode 11. 2. Idem in Epod. Votis puerorum amicas applicet aures.

Applicare, abſolutè poſitum. Iuſtinus lib. 2. Igitur quum Hercules ad littus Amazonum applicuiſſet. Hirtius de bello Hiſpanienſi 157. In his poteſt accuſatiuus Se uel Naues ſubaudiri: ut in uerbo Appellere dicimus.

Applicare, (ἐπέχειν, προσαρμόζειν, προσάπτειν,) pro Admouere, cum datiuo. Liu. 2. bel. Maced. 127. Cornelius eidẽ flumini caſtra applicuit. Id eſt, prope flumen poſuit. Plin. lib. 30. ca. 7. 8. Si catuli prius quàm uideãt, applicentur triduo ſtomacho maximè ac pectori. Liu. 3. ab Vrbe. Et dum corporibus applicantur, armaq; armis iungunt.

Ad flammam ſe applicuerunt. Cic. 5. Tuſcul. 113.

Applicare ſe ad arborem. Cæſar 6. bel. Gal. 95. His ſunt arbores pro cubilibus: ad eas ſe applicant: atq; ita paulum modo reclinatæ, quietem capiunt. De alce fera loquitur.

Applicare ſcalas. Subaudi muris, uel ad muros. Liuius 6. bell. Punici 232.

Applicare ſe ad aliquem. Cicero in Lælio 68. Deinde ut requirant atque appetant aliquas alias animantes, ad quas ſe applicent. Id eſt, adiungant. Terent. And. 5. 4. 21. tum ille egens fortè applicat

Primium ad Chryſidis patrem ſe. Id eſt, ex naufragio ad illũ ſe recipit.

Applicare aliquò. Cic. 3. Tuſcul. 76.

Quid petã præſidij, aut excquar? quoue nũc auxilio aut fuga Freta ſim? arce & urbe orba ſum: quò accedã? quò applicẽ? Quaſi dicat, Quò me uertam? quò cõfugiam auxilij gratia?

Applicare ſe, & propius admouere, ſiue adiungere ad aliquid. Cic. in Læl. 31. Facta ſignificatione probitatis: quam qui appetiuerint, applicant ſeſe & propius admouent. Sub. ad eã. Ibidem 45. Siqua ſignificatio uirtutis eluceat, ad quam ſe ſimilis animus applicet & adiungat.

Se ad amicitiam fidemq; Populi Rom. applicuit. Ci. 4. Verr. 2.

Applicare ſe ad ductum alterius. Cic. ad Appium.

Applicare ſe ad familiaritatẽ alicuius. Cic. pro Cluẽt. 35. et 52.

Applicare, ad aliquem uſum quidpiã accommodare. Colum. li. 11. ca. 2. 14. Sarmenta quoq;, atq; arbuſtorum ramos è ſegetibus, aut rubos nunc egerere, & ad ſepem applicare oportet. Cic. 2. de Fin. 64. Vt ad honeſtatem applicetur.

Sic & cum datiuo. Colum. lib. 3. cap. 10. 6. Qui nullum alium laborem ferre queat, huic officio applicatur.

Applicare ſe ad aliquod ſtudium, Quod etiam appellere dicitur. Cic. 1. Off. 162. Itaq; ſe alij ad philoſophiam, alij ad ius ciuile, alij ad eloquentiã applicant. Sic. 3. de Orat. 30. Terẽ. in prolog. Heau. 23. Ad ſtudium hunc ſe applicaſſe muſicũ.

Applicare ſe ad conuiuia. Cato apud Gellium. Siquis in ea re ſtudebat, aut ſeſe ad conuiuia applicabat: graſſator uocabatur.

Applicare ſe ad doctorem. Cic. in Bruto 175. Meq; ad eũdem, quem Romæ audiueram, Molonem applicaui. Paulò antè dixerat, Eodem Anno etiam Moloni Rhodio dedimus operã.

Applicare animum ad frugem. Plaut. Trin. 5. 3. 4.

Applicare animum ægrotum ad deteriorem partem. Terent. And. 1. 2. 22.

Applicuit ſibi ea animus. Seneca de Benef. lib. 1. ca. 11. Poſthæc habebimus cõiunctiõe ac ſanguine, uſuq; & cõſuetudine lõga, chara, ut liberos, cõiuges, cæteraq; quæ uſq; eò animus ſibi applicuit, ut ab illis quàm à uita diuelli grauius exiſtimet.

Oſcula applicare. Ouid. 4. Faſt. 171.

Remos uadis applicare. Ouid. lib. 3. Triſt. eleg. 9. 2.

Applicare annum. Martial. lib. 6. 28.

Vix unum puer applicabat annum. Id eſt, uix ad unum annum accedebat.

Applicatus. participium, pen. prod. (προσορμισθείς,) Cæſar 3. bel. Ciuil. 396. Applicatisq; noſtris ad terram nauibus. Pli. lib. 30. ca. 5. 6. Stomachi dolorem ſedant applicati ſæpius.

Applicatæ aures. Varro lib. 2. de Re ruſt. ca. 7. 4. Si eſt oculis nigris, naribus nõ anguſtis, applicatis auribus. Quaſi dicat, breuibus, non oblongis & pendentibus. De quo dictum.

Applicatum ferrum. Col. lib. 4. ca. 24. 16. Preſſius enim ſi abnodes applicato ferro, aut tota tollitur, aut conuulneratur.

Applicatus, & Occupatus. Cic. 4. de Finib. 55. Quid enim dicis, Omne animal ſimulatq; ſit ortum, applicatum eſſe ad ſe diligendum, eſſeq; in ſe conſeruando occupatum.

Applicitus, participium, penul. corr. (προσωρμισμένος,) Silius lib. 15. 1. Proximus applicito ſaxoſis aggere ſyluis Tendebat. Plin. epiſt. 41. 1. Applicitum eſt cubiculo hypocauſtum perexiguum. Id eſt, iunctum.

Applicatio, Verbale, (προσόρμισις,) Ci. 1. de Orat. 84. Cui Romæ exulare ius eſſet, ſi ſe ad aliquem quaſi patronum applicuiſſet, inteſtatoq; eſſet mortuus: nónne in ea cauſa ius applicationis obſcurum ſanè & ignotum, patefactum in iudicio atq; illuſtratum eſt patrono? Idem in Lælio, Quapropter à natura uidetur mibi potius, quàm ab indigentia orta amicitia: applicatione magis animi cum quodam ſenſu amandi, quàm cogitatione, quantũ illa res utilitatis eſſet habitura.

Applodo,] applodis, pe. prod. apploſi, apploſum, pe. prod. (ἐπικροτέω,) applodere, Collidere. Spartianus, Allatũ ouũ apploſum ad terram fregit. Vide Adplaudo.

Apploro,] apploras, pen. prod. (προσκλαίω,) applorare ex ad & ploro, Deponere apud aliquem ſuos fletus. Horat. in Epod. ode 11. 3.

Contráq; lucrum, nil ualere candidum
Pauperis ingenium, querebar applorans tibi.

Applorare, Aliquem uel iuxta aliquem deflere. Senec. 4. Natur. quæſt. Quum iam applorauerís, merſoſq; atq; obrutos tanta mole credideris, longe ab eo, in quem ceciderant, loco nauigant.

Appluda,] appludæ, pen. prod. Nomẽ antiquum, Genus eſt minutiſſimæ paleæ, frumẽti, ſiue panici: de qua Næu. Nõ hercle appluda eſt hodie, quàm tu, nequior. Sunt qui appludã ſorbitionis liquidiſſimæ genus putẽt: quòd flatu deijciatur, & quaſi applodatur. Hæc Feſtus. Gellius lib. 11. ca. 7. Legerat autem ille, appludam ueteres ruſticos frumenti furfurem dixiſſe. Plin. lib. 18. ca. 10. Milij & panici & ſeſamæ appludam uocant purgamenta, alibi alijs nominibus. Nonius, Appludas frumenti furfures dicunt ruſtici ueteres.

Appluere,] (προσομβρίζειν,) ex ad, & pluere: Idem quod pluere, uel iuxta pluere. Plin. lib. 9. ca. 16. 3. Quippe & harundines quamuis palude prognatæ: non tamen ſine imbre adoleſcunt: & aliàs ubicunq; piſces in eadem aqua aſſidui, niſi appluat, exanimantur.

Applumbo,] applumbas, (προσμολυβδόω,) applumbare, Idem quod ſimplex Plumbare. Vlpianus, in L. ſecunda de Sepul. uiolatur. Idem quærit ſi ſtatua neq; applumbata fuerit neq; affixa, an pars monumenti effecta ſit, &c.

Appono,] apponis, penult. produ. Appoſui, appoſitum, penult. corre. (προστίθημι, παρατίθημι, προσάπτω, προσβάλλω, ἐπιτάττω,) apponere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 5. 1. Appoſui medio membra leuanda toro. Propriè ſignificat prope uel iuxta ponere.

Apponere ante. Terent. And. 4. 4. 4.

-accipe à me hunc ocyus Atq; ante noſtram ianuam appone. De puero loquitur.

Apponere ad ignem. Plaut. Menæb. 8. 55.

Ire hercle melius eſt te intrò, atq; accumbere,
Dum ego hæc appono ad Vulcani uiolentiam. metonymia pro ad ignem.

Apponere manum ad os. Cœlius ad Cice. lib. 8. 1. 10. Cicer. 7. Verr. 22. Reticulum ad nares ſibi apponebat.

Apponere, cum datiuo. Liu. 4. bel. Maced. 63. Nõ ſuſtinuit impetum, eorum ſtatio, quæ portæ appoſita erat. Sic Vrbs appoſita littori apud Plinium, lib. 5. ca. 29. 10.

Apponere interdum pro ſimplici accipitur. Cice. 2. de Inuent. 128. Gladium propè appoſitum è uagina eduxit.

Apponere notam alicui rei. Cic. ad Valerium, lib. 13. 6. 4. Reliquis epiſtolis tantum faciam, ut notam apponam eam, quæ mihi tecum conuenit.

Apponere notam ad. Cic. in Piſonem 57. Veruntamen quoniã te non Ariſtarchũ, ſed Phalarim grammaticũ habemus; qui non notã appones ad malũ uerſum, ſed poetam armis perſequare. ſcire cupio quid tandem iſto in uerſu reprehendas.

Apponere machinam. Cic. 3. Verr. 103. Omnes illæ columnæ, quas dealbatas uidetis, machina appoſita, nulla impenſa deiectæ ſunt. Id eſt, admota, adhibita, applicata.

Apponere de ſuo. Plaut. Mil. 12. 31. Ad tua præcepta: de meo nihil his nouum ipſe appoſui. Pro addidi.

Poſtulare gratiam apponi ſibi. Terent. And. 2. 1. 33.

-neutiquam officium eſſe liberi puto,
Quum is nihil promereat, poſtulare id gratiæ apponi ſibi.

Apponere

Apponere aliquid lucro. Horat. lib. 1. Carm. ode 9.

Apponere cibis aliquid, id eſt, indere, immittere, imponere, addere. Plaut. Pſeut. 13. 26. Non ego item cœnam condio ut alij coqui. Et paulò pòſt. Indunt coriandrum, fœniculum, allium, atrum olus.

Apponunt rumicem, braſſicam, betam, blitum.

Apponere menſam. Plaut. Aſin. 15. 2. Pueri menſam apponite. Cic. Attico, lib. 14. 304. 3. Hæc ad te ſcripſi appoſita ſecunda menſa. Sic cum aduerbio in loco. Plaut. Moſtel. 4. 150. Cedo aquam manibus puer: appone hic menſulam.

Menſam alicui. Plaut. Perſa. 10. 26. Menſa inanis ſi nunc apponatur mihi.

Aliquid epulandum menſis. Virg. 4. Aeneid. 121.

Appoſitas menſas inſtruere. Ouid. 8. Metam. 115.

Alicui, Sub. cibos. Cic. 5. Tuſcul. 131. Xenocrates adduxit legatos ad cœnam in Academiam: ijs appoſuit tantum quod ſatis eſſet nullo apparatu.

Pocula. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 10.

Ampliter. Plaut. Mil. 10. 162.

In uaſis. Cic. Attico, lib. 6. 111. 23.

In epulis. Plin. lib. 8. ca. 51. 6. Solidum aprum Romanorũ primus in epulis appoſuit P. Seruilius Rullus. Sic Apponere in cœnis apud eundem, lib. 36. cap. 1.

In epulis, non modo uinũ aut cibus apponi dicitur, ſed etiã uaſa, & alia ſupellex neceſſaria. Cic. 6. Verr. 43. Appoſuit patellam, in qua ſigilla erant egregia. Ibidem, Cœnabat apud eum: argentum illi cæterum purum appoſuerat. Id eſt, uaſa ex argento puro.

Annós apponere et Demere cõtraria. Horat. 2. Carm. ode 5. 3.

-& illi, quos tibi dempſerit, Apponet annos.

Apponere modum uitijs. Ci. 4. Tuſcul. 63. Qui enim uitijs modum apponit, is partem ſuſcipit uitiorum, id eſt, qui dicit uitia poſſe eſſe moderata: ut moderata iniuſtitia.

Apponere cuſtodem alicui, pro adhibere. Cic. 1. Verr. 27.

Cuſtodem inquit, Tullio me apponite.

Calumniatorem. Cic. 3. Verr. 18. Dionem euocauit: calumniatores ex ſinu ſuo appoſuit. Ibidem 4. 15.

Sibi præuaricatorem, Ci. 2. Phil. 47. Iam uereor P. C. ne, quod turpiſſimum eſt, præuaricatorem mihi appoſuiſſe uidear.

Apponere accuſatorem alicui. Cic. 7. Verr. 84. Apponitur his tamen accuſator. Id eſt, ex compoſito adhibetur. Sic 3. Verr. 51. Apponere licitatorem. Idem 3. Off. 81. Non licitatorem uenditor, nec qui contra ſe liceatur, emptor apponet. Idem 3. Verr. 99. Si res abiret ab eo mancipe, quẽ ipſe appoſuiſſet, ſibi nullam prædam eſſe.

Appoſitus, participium, pen. corr. (προστεθειμένος,) Cicer. 1. de Diuin. 133. Noctu lumine appoſito experrecta nutrix animaduertit puerum dormientem circumplicatum ſerpentis amplexu. Id eſt, admoto, adhibito.

Appoſitus cum datiuo. Plin. lib. 12. cap. 2. 6. Nunc eſt clara in Lycia gelidi fontis ſocia amœnitate, itineri appoſita. Idem lib. 17. cap. 24. 16.

Appoſitus ad. Plin. lib. 8. cap. 28. 2. Aure ad glaciem appoſita.

Appoſitus, Adornatus, ſummiſſus. Cic.

Appoſitus, erat ab iſto Venuleius quidam qui emeret.

Appoſitus, adiectiuum nomen ex participio, (προσηρμοσμένος,) Aptus & accommodus ad aliquid: ut homo appoſitus. Cic. 7. Verr. 84. Homo bene appoſitus ad iſtius audaciam.

Appoſitior. Ci. 6. Verr. 112. Vt multo appoſitior ad deſtrẽda, quàm ad auferenda ſigna eſſe uideatur.

Appoſitus ager ad uitem. Varro 1. de Re ruſt. cap. 73. Nam ut alius eſt ad uitem appoſitus, alius ad frumentum: ſic de cæteris, alius ad aliam rem.

Appoſitus locus ad tolerandam calamitatem. Cic. Attico, lib. 3. 54. 2. Idem 2, de Inuentio. 205.

Appoſitum tempus ad agendum. Cic. 3. Verr. 20.

Appoſitus aptus cui aliquid fiat. Varr. 2. de Re ruſt. ca. 7. 5. Et quũ eſt æger, ad medẽdũ eſt appoſitus. i. cui facile remediũ adhiberi poſſit. Nam gerundij uerbum hic paſſiue poſitum eſt.

Appoſitus, cum datiuo. Quint. lib. 4. Quo loco tamen iudicis natura noſcenda eſt, iuri magis, an æquo ſit appoſitus. Id eſt, accommodatus. lib. 3. Appoſitiſſimus ades.

Appoſitum, abſolutè dictum. Cice. lib. 2. ad Quintum fratrem, 6. 2. Sed habet profectò quoddam Sardinia appoſitum ad recordationẽ præteritæ memoriæ. Si legeris Quiddã quod abſolutum eſt, alterum erit adiectiuum.

Appoſitum, pro repoſito. Seneca de Benefic. 4. ut multa etiam ex appoſito & acquiſito perdenda ſint.

Appoſitus, huius appoſitus, (παράθεμα,) Verbale. Pli. li. 24. cap. 5. 7. Abortus non exeuntes trahit appoſitu, uel ſuffitu. Id eſt, ſi apponatur. Quod ipſe alibi Admotu dicit.

Appoſite, aduerbiũ qualitatis, (ἁρμοζόντως,) Aptè, accommodate, cõuenienter. Cic. Att. lib. 8. 151. 3. Cætera appoſitè tibi mandabo. Sic. Plaut. Amph. 16. 61. Quint. li. 2. ca. 15. 3.

Appoſite ad. Cic. 1. de Inuent. 10. dicere appoſite ad perſuaſionem. Et paulò pòſt, curare appoſitè ad ſanandum.

Appoſitio, Verbale, (παράθεσις,) Cic. in Parad. 10. Sed hæc uideri poſſunt obſcuriora, quũ ſine appoſitione exemplorum lentius diſputantur. Pro eodem dicitur exemplorũ poſitio.

Appoſitio, Figura conſtructionis apud recentiores Grammaticos, quam ueteres epexegeſim (id eſt, expoſitionem, ſiue interpretationẽ) uocabãt: ut Vrbs Roma: quaſi tu dicas, urbs quæ eſt Roma, id eſt, quæ Roma dicitur. Sic fluuius Tyberis, menſis Ianuarius, &c. In hac tamen figura interdum ſpeciale nomen generali præponitur. Liu. 1. ab Vrbe, Super Numicum flumen. Idem Prope Tyberim fluuium.

Appoſitum ac propinquum, (παράθετον, ἐπίθετον,) Cic. 2. de Inuent. 243. Fidentiæ contrarium eſt diffidentia, & ea re uitium eſt. Audacia non contrarium, ſed appoſitum eſt, ac propinquum, & tamen uitium eſt. Quintil. lib. 8. ex appoſitis, quæ epitheta dicuntur.

Apporrigo,] apporrigis, penu. corr. apporrexi, apporrectum, (παρατείνω,) apporrigere. Iuxta porrigere. Oui. 2. Metam. Infantemq; uident, apporrectumq; draconem.

Apporto,] apportas, (προσφέρω,) apportare, ex ad, & porto, Idem quod afferre ſignificat: & ei contrarium eſt Aſportare. Sæpius tamen pro aduehere accipitur. Plau. Sticho 7. 11. Magnaſq; apportauiſſe diuitias domum.

Apportare ad locum. Cic. 5. Verr. 165.

Apportare ab aliquo. Ci. 7. Verr. 99. Quod ſignũ, quæ tabula picta eſt, quæ non ab hoſtib. uictis capta atq; apportata ſit?

Apportare de, uel ex. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 14. 3. Genera cochlearum ſunt plura: ut minutæ albulæ, quæ afferuntur è Reatino: & maximæ, quæ de Illyrico apportantur: & mediocres, quæ ex Aphrica afferuntur. Plin. lib. 7. c. 56. 7. Plũbũ ex Caſſiteride inſula primus apportauit Midacritus.

Apportare undiq;. Cic. 1. Off. 210.

Multa undiq; apportans. De mercatura loquitur.

Apportare aliquid machina, aut alio inſtrumento. Cic. 3. Verr. Lapis aliquis cædendus, & apportandus fuit machina ſua. Sic apportare uehiculo, & ſimilia, dicere poteris.

Apportare, Nunciare, Terent. And. 5. 2. 17. Quidnam apportas? Id eſt, quid nuncias, quid affers noui?

Apportare bonum, & afferre gaudium. Plautus Sticho 5. 22. Tantum à portu apporto bonum, tantum gaudium affero grande.

Apportare rem nouam dicitur homo. Plaut. Moſtel. 7. 35.

Apportat aliquid noui tempus. Terent. Adelph. 5. 4. 1.

Nunquam

Nunquam ita quiſquam bene ſubducta ratione ad uitã fuit,
Quin res, ætas, uſus ſemper aliquid apportet noui.

Apportare nuncium. Terent. Heaut. 3.1.18.
-nunciũ apporto tibi, Cuius maximè te fieri participẽ cupis.

Apportare, pro Afferre in alia ſignificatione, ut Apportare dãnum. Terent. Heaut. 4.4.26.

Apportare malum. Terent. And. 1.1.46.
Hei uereor, ne quid Andria apportet mali.

Morbos apportare. Lucret. lib. 5.45.
- cur anni tempora morbos Apportant.

Apportare uitia dicitur ſenectus. Cic. de Senect. 22.

Apposco,] appoſcis, appopoſci, (προσαπαιτέω,) appoſcere, ex ad & poſco, Inſuper poſcere. Terent. Heaut. 4.7.10.
Porrò hæc, talenta dotis appoſcent duo.

Appoſitus,] Vide Appono.

Appotus,] pe. prod. (ἐπιπεπωκώς,) ex ad & participio potus dicitur, pro Valde potus: Id eſt, qui multum potauit. Quòd ſi appotare lectum fuerit, dicemus ab eo factum Appotus. Plaut. Curcul. 7.76. Poſtquã cœnati atq; appoti, talos poſcit in manum. Idẽ Rud. 14.8. Si probè appotus ſiẽ. Scribitur & per D, adpotus.

Apprehendo,] apprehendis, apprehendi, apprehenſum, (ἐπιλαμβάνω,) apprehendere, ex ad & prendo ſiue prehẽdo, Quaſi ad ſe prehendere: ut Apprehendere manum alicuius, aut aliquem manu apprehẽdere. Cic. pro Quint. 64. Ipſius Sexti Neuij lacrymans manum apprehendit.

Apprehendere manu aliquid. Plaut. Amphit.

Apprehendere morſu. Plin. lib. 11. cap. 24.5.

Apprehẽdere, per metaphorã. Ci. pro Cluẽt. 40. Sed ut quidq; ego apprehenderã, ſtatim accuſator extorquebat è manib.

Apprehendere regionem. Cic. Attico, lib. 10.197.2. apprehẽdere Hiſpanias.

Apprehendere palmam. Plin. lib. 14. cap. 22.9.

Apprehendere, nonnunquam ad menſuram refertur. Plin. lib. 20. cap. 15.2. Siſtit & uomitionem, nauſeaſq; ex uino, quãtum apprehenderint tres digiti.

Apprendere, per cõtractionẽ legimus in uerſu. Stat. li. 3. Syl. 4.9. - & apprenſa traxiſſet fortius urna. Silius lib. 16.95.
- niſuſq; apprendere primos.

Apprime,] ſiue per D, adprimè, pen. prod. (εἰς τὰ πρῶτα,) Aduerbiũ intenſiuũ: Id eſt, Epitaſin, quã intenſionẽ dicimus, ſignificãs. Fit aũt ab antiquo nomine apprimus, teſte Gellio lib. 7. cap. 7. qui dicit non ſatis cõmodè Ad in hac dictione, ſicut neq; in adpotus accentu acuto pronunciari. Terent. in And. 1.1.34. - nam id arbitror

Apprimè in uita eſſe utile, ut ne quid nimis. Vbi Donatus, Adiectio, inquit, eſt confirmationis apprimè.

Apprime doctus homo. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 2.13. Sic apprime nobilis, apprime probus, & ſimilia apud Terent. Eunu. 3.5.10. Plaut. Ciſtel. 3.6. & Rud. 18.28.

Apprime cum ſuperlatiuo. Cic. 3. de Finib. 50. Id apprimè rectiſsime dicitur.

Apprimus, (πρώτιστος,) adiectiuum, pen. prod. ſiue per D, adprimus, Id eſt, longe primus L. Liuius in Odyſſea, Ibi deniq; uir ſummus, adprimus Patroclus. Antiquum eſt nomen ex Gellij li. 7. cap. 7. Virg. 2. Georg. 27. Flos apprima tenax. Vbi Seruius, Apprima, id eſt, maxime. Et eſt nomen pro aduerbio, ſicut, Et pede terram Crebra ferit, pro crebrò.

Apprimo,] apprimis, pen. corr. appreſsi, appreſſum, (προσπιέζω,) apprimere, ex ad & premo. Plin. lib. 24. cap. 11. Sedare uentris dolores aſſeuerauit impoſitam, ita ut tunica cinctuq; corpori apprimeretur. Id eſt, ad corpus premeretur. Idẽ li. 8. cap. 36.3. Fœtus rigentes apprimẽdo pectori fouent, non alio incubitu, quàm oua uolucres. De urſis dictũ.

Apprimere carnem ad oſſa. Plin. lib. 26. cap. 1.

Approbo,] approbas, pen. corr. (δοκιμάζω, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω,) approbare, Idẽ quod ſimplex probare, aut etiam uehementer probare. Approbamus autem propriè quæ placere aut rata habere oſtendimus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.13. An uerear ne non approbet illa Getes? Cic. 4. Acad. 18.
Nec tamen ego is ſum, qui nihil unquam falſi approbem.

Clamore approbare aliquid. Cic. pro Archia 18.

Approbare & laudare. Cic. pro Seſtio 52.

Vna uoce & conſenſu approbauit populus. Cic. in Piſonem 4.

Authoritate approbare aliquid. Cic. pro Rege Deiotaro 21.

Omnium aſſenſu approbatum. Cic. 3. de Finib. 45.

Approbatus ab omnibus. Quint. lib. 2. cap. 17.26.

Approbare & improbare, ueluti contraria. Ci. 4. Acad. 172.
Hoc negas te poſſe nec approbare, nec improbare.

Facere aliquid Muſis approbantib. Cic. ad Gal. lib. 7.24.5. Et ad Lentulũ, lib. 1.9.75. Dijs hominibuſq; approbãtibus.

Dij approbent. Cic. Attico, lib. 6.117.1. Id quidem Dij approbent ita uelim.

Approbare, Eſt efficere ut probũ rectumq; iudicetur id, quod quis facit aut dicit. Hoc tamen Cicero ferè probare dicit. Vt in Verrem, Nõ uereor ne hoc meum officium P. Seruilio iudici non approbem. Plin. in Præfat. 4. lib. Quum Tribunos appellaret L. Scipio Aſiaticus, inter quos erat Gracchus, hoc atteſtabatur uel inimico iudici ſe approbare poſſe.

Approbare opus, ſiue probare. Eſt (ut uulgus loquitur) recte et probè conſummatum præbere. Id autem redemptoris eſt, nõ locatoris. Paulus in tractatu Locati, Si in lege locatiõis hoc comprehenſum eſt, ut arbitratu domini opus approbetur: perinde habetur ac ſi uiri boni arbitratu comprehenſum eſſet. Vitruuius, Redemptor ad tẽpus opus manu factum ſubtiliter regi approbauit: Vnde Probatum ſiue Approbatum opus dicitur, quod magiſtri opificiorum euocati inſpectũ, retulerunt eſſe idoneum, & rectè factum. Hæc Budæus.

Approbare, Eſt etiam dicta noſtra rationibus, aut alio modo cõfirmare: ut fieri ſolet in argumentatione. quod & Probare dicitur. Cic. 1. de Inuent. 73. Hoc quia perſpicuè uerum eſt, nihil attinet approbari. Plin. lib. 2. cap. 16.6. Quæ ratio Lunæ ſublimitatibus maximè approbatur.

Approbatio, (δοκιμασία,) Verbale. Catul. epigram. 42.
- amor ſiniſtra ut ante,
Dextra ſternuit approbatione. Cic. 2. Tuſcul. 4. Effectus eloquẽtiæ, eſt audientiũ approbatio. Id eſt, ut eloquentiã probẽt audientes. Idẽ 2. Off. 139. Sic hoc decorum quod elucet in uita, mouet approbationem eorum quibus cum uiuitur.

Approbatio apud oratores, Eſt pars argumentationis. Cicer. 1. de Inuent. 81. Approbatio eſt per quam id quod breuiter expoſitum eſt, rationibus affirmatum probabilius & apertius fit. Alio nomine dicitur probatio.

Approbatio, aliter item acceptum. Cic. 4. Acad. 96. Ne uinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt, qua ſobrij. Dubitant, hæſitant, reuocant ſe interdum. Id eſt, non tali mentis firmitate, certitudine, conſtantia.

Approbator, penult. produ. (δοκιμαστής,) Verbale. Cicer. Attico, lib. 16.334.3. Quamuis non fueris ſuaſor & impulſor profectionis meæ: approbator certe fuiſti. Gellius lib. 5. cap. 21. Subſcriptores, approbatoreſq; eius uerbi habemus.

Approbus,] ſiue per D, Adprobus, adiectiuum, pen. corr. (πρόσδοκιμος,) pro ualde probus, lectum eſt apud ueteres. Cæcilius Triumpho, Herocles, hoſpes eſt mihi, adoleſcẽs adprobus. Ex Gellio lib. 7. cap. 7.

Approbe, aduerbiũ qualitatis, (προσδοκίμως,) pro ualde probe. Gel. lib. 7. cap. 7.

Appromit-

Appromitto,] ſiue per D. Adpromitto, appromittis, appromiſi, appromiſſum, (ἐπεγγυάω,) appromittere, Eſt quod quis promiſerit, idem promittere: quaſi alienũ promiſſum ſimiliter promittendo confirmare. Cic. Attico, li. 5.88.2. De Oppio factum eſt ut uolui: & maxime quòd D C C C. appromiſiſti. Idem pro Roſc. Amer. 15. Quũ id ita futurũ T. Roſ. Capito, qui in X. legatis erat, appromitteret, crediderat. Prius dixerat, Et omnia Chryſogonũ quæ uellẽt eſſe facturum pollicerentur.

Appromiſſor, Verbale, (ἐπεγγυητής,) Eſt qui quod ſuo nomine promiſit, idẽ pro altero quoq; promittit. Hæc Feſtus. Vlpianus Appromiſſ. uocat Fideiuſſorẽ. L. In omnib. De Solutio.

Appropero,] ſiue per D. adpropero, adproperas, pe. corr. (ἐπισπεύδω,) approperare. Idem quod propero, aut ualde propero, accelero. Terẽt. And. 3.1.17. -poſtquã ante oſtiũ Me audiuit ſtare, approperat. Cic. Atti. lib. 4.72.11. Quare appropera & uale.

Approperare gradum. Plaut. Trinum. 14.3.
- ſtultitiam abde. gradum Approperat.

Approperare mortem. Tacit. lib. 16. Interciſis uenis mortem approperauit.

Approperare ad cogitatum facinus. Cic. pro Milone 34.

Approperatum opus. Liu. 4. ab Vrbe 45. Cœptumq; opus adeò approperatum eſt, ut Sole orto, &c. Idem 7. bel. Pun. 142. Ita addita Virtutis ædes approperato opere.

Appropinquare,] (προσεγγίζειν,) Eſt aut loco, aut tẽpore propinquũ fieri: quod & propinquare dicitur apud poetas. Suet. Iãq; equites appropinquabãt. Cæſ. 2. be. Ga. 270. Heduos finib. Bellouacorũ appropinquare cognouerant.

Venire et appropinquare. Ci. ad Qu. frat. li. 3. epiſt. 24.3. Sed eius rei maturitas neque dũ uenit, et tamẽ iã appropinquat.

Impendere, inſtare, appropinquare. Cice. in Catil. 32. Quibus ego confido impendere fatum aliquod, aut inſtare iam planè, aut certè iam appropinquare.

Appropinquare ad ſummam aquã. Cic. 4. de Finib. 105. Hirtius de bel. Hiſpan. 8. Ad quos celerius, quàm ipſi opinati ſunt, appropinquauit.

Appropinquat tẽpus, ut Hyems, æſtas, nox, &c. Cæſar 2. bel. Ciuil. 34. Iamq; hyems appropinquabat. Valer. Appropinquante definita die.

Appropinquare etiam res alia dicitur, cuius tempus appropinquat. Cic. Curioni, lib. 2.5.1. Sed tamen quum approquinquare tuus aduentus putaretur. Idem pro Cluentio 152. Poſtea autem quum appropinquare huius iudicium ei nunciatum eſſet. Idem, Itaq; appropinquante morte.

Occaſus urbis appropinquat. Cic. in Catil. 64.

Mors illi appropinquat. Cic. 5. de Finib. 53.

Appropinquare alicui honori, aut dignitati. Cæſar 5. bel. Gal. 162. Erant in ea legione fortiſsimi uiri Centuriones, qui iã primis ordinibus appropinquarent. Hoc eſt, quib. inſtabat tempus, ut primos ordines ducerent in exercitu.

Appropinquat ut uideat. Cic. 3. de Finib. 74. Nec catulus ille qui iã appropinquat ut uideat, plus cernit, quàm is qui modò eſt natus. Id eſt, cui appropinquat cernendi tempus.

Appropinquatio, Verbale, (προσέγγισις,) Cice. de Senect. 61. Quarta reſtat cauſa, quæ maxime angere, atq; ſolicitam habere noſtram ætatem uidetur, appropinquatio mortis. Idẽ 5. de Finib. 56. Et angantur appropinquatione mortis confecti homines ſenectute.

Appulia & Appulus, Vide Apulia.

Appulſus,] Vide Appello, appellis.

Apricus,] pen. prod. adiectiuum, (προσήλιος, εὐήλιος, προσείλιος,) duobus modis dicitur: aliter enim apricum locum dicimus, aliter hominem, aut auem. Virgil. 5 Aeneid. 26. Et a-

pricis ſtatio gratiſsima mergis, Id eſt, ſole gaudentibus. Sane apricus locus dicitur ſole calens, quod eſt opaco & abdito contrarium: & apricos dicimus, locis apricis gaudentes. Virg. 9. eclog. 10. Duceret apricis in collibus uua colorẽ. Perſius Saty. 5.18.

Aprici ſenes. Hæc Seruius.

Apricus locus, à Sole apertus à Græco uocabulo φρίκη appellamus, quaſi ἄνευ φρίκης, id eſt, ſine horrore, uidelicet frigoris. Vnde etiam putatur Africa appellari. Author Feſtus. Idem quoq; ſentit Seruius in 5. Aeneid. 14.

Apricus campus. Horat. in Arte Poetica 33.

Aprici colles. Virg. eclog. 9. & Pli. li. 35. c. 4. & li. 6. c. 17.6.

Apricus dies. Colum. lib. 9.14.12.

Apricos necte flores. Horat. 1. Carm. ode 26.2.

Aprica littora. Mart. lib. 1.46. Locus. Colum. lib. 11. c. 3.20.

Montium receſſus. Plin. lib. 10. cap. 24. Regio. Pli. li. 4. c. 12.

Pratum apricum. Horat. 1. Epiſt. 14.6.

Apricæ terræ. Virg. 6. Aeneid. 63.

In apricum proferre. Horat. 1. Epiſt. 6.5.
Quicquid ſub terra eſt, in apricum proferet ætas.

Spaciari in aprico. Horat. 1. Serm. ſaty. 8.3.

Apricum & opacum, ueluti contraria. Cic. in Partitionib. 21. Sic Plinius lib. 23. cap. 1.

Apricior & Apriciſsimus, (προσηλιώτερος,) Colum. lib. 11. ca. 3.20. Nonnulli hanc eandem locis apricioribus à Calendis Martijs deponunt. Idem lib. 9. cap. 14.12. Dum adhuc Autumni reliquiæ ſunt, apriciſsimo die purgatis domicilijs.

Apricor, pen. prod. apricaris, apricatus ſum, (εἱληθερέομαι, ἡλιάζομαι,) apricari, In aprico eſſe. Varro Myſterijs, Licet uidere multos quotidie hyeme in Sole apricari. Ex Nonio. Cic. Tuſcul. 132. Alexandro rogãti ut diceret ſiquid ſibi opus eſſet, Nunc quidem paululum, inquit, à ſole abſis. Offecerat uidelicet apricanti. Colum. lib. 8. cap. 4.4.

Apricatio, Verbale, (ἡλιασμός,) Cic. Attico, lib. 7.130.2. Sibi habeat ſuã fortunã. unã me hercule tecũ apricationẽ in illo Lucretino tuo ſole malim, quàm omnia iſtiuſmodi regna.

Apricatione caleſcere, uel igni, apud Ciceronem de Senectute 53. Quo in loco dicit Nonius Marcellus, apricationem poſitum pro apricitate.

Ad apricationem egredi. Colum. lib. 8. cap. 8.4. Et recipiat ad apricationem egredientes columbas.

Apricitas, pe. corr. (τὸ εἱληθερές,) Eſt hybernus ille tepor in locis apricis. Col. lib. 8. cap. 15.3. Quũ apricitate diei geſtiũt aues. Idem lib. 7. cap. 4.4. Si dici permittit apricitas.
Apricitatis inclytæ regio. Plin. lib. 6. cap. 16.1.

Aprilis,] huius, Aprilis, m. g. pen. prod. ablatiuo per tertiam uocalem Aprili, (ἀπρίλιος, θαργηλιών,) Menſis nomẽ. Sic autem dictus, teſte Seruio, ab aperiendo, quaſi terras tepore aperiẽs. Alij, ut Varro ſcribit, quia Veneri dicatus eſſet, quæ dicitur Aphrodite. Horat. 4. Carm. ode 11.3.
- idus tibi ſunt agendæ, Qui dies menſem Veneris marinæ
Findit Aprilem.

Aprilis, adiectiuè quoq; accipitur: ut quum dicimus Calendis Aprilibus. Tametſi etiam pro menſe nonnulli, ſicut & cætera menſium nomina, adiectiuum eſſe uolunt: ut ſubaudiatur abſolutum menſis, ſi expreſſum non fuerit. Cic. ad Lentulũ, lib. 1.9.20. Quinetiam Marcellino, & Philippo Conſulibus Nonis Aprilibus mihi eſt Senatus aſſenſus.

Aprinus ſiue Aprugnus,] Vide Aper.

Apſis,] apſidis, pe. cor. f. g. (ἀψίς,) curuatura rotæ. i. lignũ ſupra rotas, tenẽs ſcalas, uel in quo figuntur radij, ligneus rotæ circul. Home. Iliados ε, pro Foramine retis ſeu plaga uſurpat.

Apſides, etiam dicuntur circuli in ſtellis, teſte Plin. lib. 2. c. 15.6. his uerbis. Plurimis de cauſis hæc omnia accidunt, prima

circulorum

circulorum eſt, quos Græci apſidas in ſtellis uocant.

Apſis, Fornicis curuatura. Plinius Cæcilius in epiſt. Adnectitur angulo cubiculum in apſida curuatum.

Apſorus, (ἄψορος,) urbs Ponti Cappadocij, Ptolemæo lib. 5. cap. 6. hodie Arcaui.

Aptera, pen. corr. Apterorum, (ἄπτερα,) ciuitas eſt Lyciæ regionis, Stephano: et oppidum in Creta, à Syrenibus uocatū, quòd uictæ ibi cantu à Muſis, præ mœrore exutæ pennis in mare deſiluiſſent, ἄπτερος, enim dicitur implumis Latine.

Apte, & Apto,] aptas. Vide pòſt Aptus.

Aptotum,] aptoti, pen. prod. (ἄπτωτον, (interpretatur ſine caſu. Sunt enim aptota nomina, quæ neq; per caſus, neq; per numeros declinantur: ut Frugi, nihili, nequam, fas, nefas. Author Donatus in ſecunda editione. Hæc alio nomine dicuntur indeclinabilia.

Aptus,] apta, aptum, (ἐπιτήδειος, εὔθετος, προσφυής,) Participium ab antiquo uerbo Apiſcor. Vnde eſt adiectiuum nomē Aptus, aptior, aptiſſimus. Cic. in Lælio 1. Catonē induxi ſenē diſputātē: quia nulla uidebatur aptior perſona, quæ de illa ætate loqueretur. Id eſt, accōmodatior, & cōueniētior: ſiue ut dici ſolet magis propria. Idē de Senectu. Aptiſſima omnino ſunt, Scipio & Læli, arma ſenectutis, artes, exercitationesq; uirtutū. Alluſit ad arma militum, quæ apta dicuntur, quum bene connexa & cohærentia ſunt. Vide apta arma.

Apta compoſitio membrorum. Cic. 1. Off. 139.

Aptus alicui rei. Plin. lib. 12. cap. 7. 5. Lycium aptiſſimum medicinæ quod eſt ſpumoſum. Cice. ad Appium, lib. 3. 10. 28. Quid mihi tandem erat utilius, quid cōmodis meis aptius.

Apta inter ſe, & cohærentia. Cic. 3. de Nat. deor. 3.

Apta inter ſe, & conuenientia. Cic. 1. Off. 200. Sic in uita omnia ſint apta inter ſe & conuenientia.

Aptus ad aliquid. Cic. 1. Off. 160. Ad quas igitur res aptiſſimi erimus, ad eas potiſſimum elaborabimus. Et lib. 1. de Finib. 80. Aptiſſimum ad quietè uiuendum.

Natus atq; aptus ad Verris flagitioſas libidines Timarchides. Cic. 4. Verr. 93.

Congruens & apta ad animos permouendos actio. Cic. in Partit. 29. & 3. de Orat. 30.

Apta uerba ad Latinorum conſuetudinem. Cic. de Opt. gen. Orat. 148. nec conuerti ut interpres, ſed ut orator, uerbis ad noſtram conſuetudinem aptis.

Aptum & conueniens ad res ſecundas. Cicero de amicitia 16. Quint. lib. 5. cap. 10. 86.

Aptæ ad ſtabilitatem commiſſuræ, & ad actus finiendos accommodatæ. Cic. 2. de Natur. deor. 209.

Apta & accommodata naturæ. Cic. 4. de Finib. 75.

Aptum, conſentaneumq; tempori & perſonæ. Cicero in Bruto 40. Et 1. Acad. 17.

Nec commodius, nec aptius fieri poteſt, quàm ut Cicero Attico, lib. 13. 289. 1.

Ad multas res mihi minus aptus. Cicer. ad Appium Pulchrum. lib. 3. 6. 3.

Habiles & apti calcei Sicyonij ad pedem. Cic. 1. de Orat. 118.

Aptior auribus imperitorū Palicanus. Ci. de Claris Orat. 118.

Aptus in aliquid. Liuius 8. bel. Maced. 92. Et erant deprehenſi genere pugnæ, in quod minimè apti ſunt.

Aptus cum infinitiuo paſſiuo. Ouid. 1. de Arte 2. Sed puer eſt, ætas mollis, & apta regi.

Aptus huc. Celſus lib. 5. cap. 19. Rubrum quoq; emplaſtrum, quod etheſium uocatur, huc aptum eſt.

Aptum eſſe, & decere. Cic. 3. de Orat. 116. Nunc quid aptum ſit, hoc eſt, quid maximè deceat in oratione, uideamus.

Curationi aptus æger. Celſus lib. 2. cap. 12. & lib. 7. cap. 14.

Moribus meis apta hæc ætas. Ouid. 13. de Arte. 25.

Animi ad percipiendum apti. Quint. lib. 1. cap. 2. 19.

Anni apti luſibus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 3. 3.

Aquæ aptæ remigio. Ouid. 2. de Arte 26.

Cibus ſtomacho aptus: cui cōtrariū eſt, Alienus Celſ. li. 2. c. 20.

Color pallidus aptus amanti. Ouid. 1. de Arte 147.

Dies quartus aptiſſimus eſſe conſueuit in pluribus ad initiū cibi. Id eſt, plures ægri die quarto recte comedere incipiunt. Celſus lib. 3. cap. 4.

Ingenium aptius flammis, id eſt, amoribus. Ouid. 14. Meta. 5.

Locus aptus equis. Horat. 1. Epiſt. 7. 9.

Aptæ inſtructæq; remigio naues. Vide Nauis.

Palus apta remis. Horat. in Arte poetica 14.

Oculis apta puella. Ouid. 1. de Arte 9.
Quærenda eſt oculis apta puella tuis.

Somno aptum papauer. Celſ. lib. 2. cap. 32.

Tempus aptum precibus. Ouid. 2. de Ponto 14.

Vber aptius, pro Aptiore ubertate. Virg. 2. Georg. 47.
— pecoriq; & uitibus almis Aptius uber erit.

Verba apta ioco. Ouid. 21. epiſt. 10.

Potui aptiſſimum eſt uinum frigidum. Celſus lib. 4. cap. 5.

Vmbra paſtoribus apta. Ouid. 1. Metam. 13.

Aptum, Coniunctum. Virg. 4. Aeneid. Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum. Vbi Seruius, Satis peritè loquitur. Nam aptum coniunctum dicit, ἀπό τοῦ ἅπτεσθαι, non autē ſtellis inſignitum. Axis enim non habet ſtellas, qui eſt medius inter Septentriones. Idē Seruius in ſextū Aeneid. Hoc ipſum pro Vicino interpretatur. Idipſum quoq; eſt quod Nonius Marcellus Aptū, id eſt, connexum & colligatum exponit: Budæus autem conſertum, coagmentatum, & compactum. Lucretius — coniugioq;
Corporis atq; animæ conſiſtimus uniter apti.

Aptum ex. Cic. de Fato 50. Quòd ſi concedatur nihil poſſe euenire niſi cauſa antecedente: quid proficiatur ſi ea cauſa non ex æternis cauſis apta ducatur? Idē in Parad. 19. Nemo poteſt non beatiſſimus eſſe, qui eſt totus aptus ex ſeſe, quiq; in ſe uno ſua ponit omnia.

Apta illi omnia ex ſeſe. Cic. 5. Tuſcul. 51. Nam cui uiro ex ſe ipſo apta ſunt omnia, quæ ad beatè uiuendum ferunt.

Apta & Diſſoluta. Cic. 1. Off. 179. Nec uerò hiſtrionibus, oratoribusq; concedendum eſt, ut his hæc apta ſint nobis diſſoluta. Facilius eſt apta diſſoluere, quàm diſſipata connectere. Cic. in Bruto 139.

Inter ſe apta. Cic. 2. de Inuent. 151.

Connexa inter ſe & apta. Cic. 2. de Natur. deor. 140. Idem in Partit. 76.

Aptum aliquo uinculo. Cic. 5. Tuſcul. 87. Fulgentem gladium è lacunari, ſeta equina aptū demitti iuſſit. Aptus ualidis neruis. Lucret. lib. 5. 186.

Apta arma. Salluſt. lib. 3. hiſtoriarum apud Nonium, Quod ubi fruſtra tentatum eſt, ſocordius ire miles, obrepere non aptis armis, ut in principio laxiore agmine.

Aptus uerbis & preſſus Thucydides. Cic. 2. de Orat. 30.

Aptus mihi homo, Commodus, opportunus, iucundus, & ſuauis: cui opponitur ineptus. Cic. ad Cornificium, O hominem ſemper illum quidem mihi aptum, nunc uerò etiam ſuauem.

Aptus pro adeptus apud Feſtū et Noniū, legitur, ex Pac. et Luc.

Aptè, (ἐνδεξιά, ἐπιτηδές,) qualitatis aduerbium, aptius, aptiſſimè, Conuenienter & accommodè. Ci. 1. de Finib. 12. Quū inciderit ut id aptè fieri poſſit. Plin. lib. 16. cap. 25. 6. Ratio aptius reddetur ab hoc tertio uolumine. Idē lib. 19. cap. 5. 6. Parilibus tamen aptiſſime.

Aptè fieri, cui opponitur Diſcrepare. Cic. 1. Off. Sed facile iudicabimus, quid eorum aptè fiat, quid ab officio naturaq; diſcrepet.

Aptè locare. Liuius 4. ab urbe 161.

Aptè docere. Ouid. 1. Amorum eleg. 8. 18.

Aptè dicere. Cic. 1. Offic. Quod eſt oratoris proprium aptè, diſtincte, ornate dicere. De aptè dicendo tractat Quintil. lib. 11. in præfat. Cic. 1. de Orat. 70. Præcipitur primùm, ut pure, et Latinè loquamur, deinde ut plane & dilucide, tum ut ornate, pòſt ad rerum dignitatem apte, & quaſi decore.

Aptè dicere ad tempus. Cic, in Partit. 18.

Ad pedem aptè conuenit cothurnus. Cic. 3. de Finib. 71.

Aptè congruenterq; dicere ad id, quodcunque agitur. Cicero 3. de Orato. 22.

Aptè, Coniunctim. & (ſi licet dicere) Connexe. Cic. in Hortenſio apud Nonium, Altera eſt nexa cum ſuperiore, & inde apteq; pendens.

Apto, aptas (ἁρμόζω, ἁρτάω, προσαρτάω, ῥυθμίζω) aptare, accommodare ſignificat. Dicimus autem aptare alicui rei, & ad rem aliquam. Virgil. 3. Aeneid. Interea claſſem uelis aptare iubebat. Celſus lib. 1. cap. 11. Et rei commodè aptatur. Cic. 3. de Orato. 89. Hoc uerbum eſt ad id aptatum, quod ante dixerat. Id eſt, apte accommodatum. Quintil. lib. 10. cap. 2. Ad primum ſe uelut aſpectum orationis aptarunt.

Aptare claues foribus. Martial. lib. 9. 49.

Aptari uirtutibus. Cic. 4. de Finib. 96.

Apta quædam ad naturam aptare. Cic. 5. de Finib. 69.

Aptanda ad uitam fuerant quæ dicuntur. Quintil. lib. 3. 34.

Aptare, componere, parare, teſte Nonio. Virgil. 10. Aeneid.
— proiecto dum pede læuo
Aptat ſe pugnæ.

Aptare, pro parare. Pomponius apud Noniū, Heus aptate pueri mundè atq; ampliter conuiuium.

Aptare idonea bello. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 23.

Aptare quidpiā in re aliqua. Colum. li. 8. cap. 10. 2. Sed in eo tranſuerſæ perticæ perforatis parietibus aduerſis aptātur.

Aptare, abſolutè poſitum. Colum. li. 12. ca. 54. 2. Quū autem eam tabulā ſic aptaueris, grauia pondera ſuperponito.

Aptare, aptè locare. Virgil. 11. Aeneid.
Aptat rorantes ſanguine criſtas. Seruius.

Aptare opportune. Quintil. lib. 6. cap. 3. 67.

Aptatus, pen. prod. participium (ἡρτημένος) Plin. lib. 28. ca. 13. 2. Sanguis hircinus cibo aptatus. Quintil. li. 2. Sed ſunt ad popularem aptatæ delectationem.

Aptatus ad authoritatē oratoriam. Seneca lib. Controuerſ. 6.

Apua] Plin. lib. 31. cap. 8. 2. de garo loquens ſic ait. Cœpit tamen & priuatim ex inutili piſciculo minimoq; confici: Apuam noſtri, Aphyen Græci uocant: quoniam is piſciculus è pluuia naſcitur. Vide Aphya.

Apud] (παρὰ, πρὸς) præpoſitio accuſatiua, propriè Iuxta ſignificat. Vide Nonius: Error, inquit, conſuetudinis Apud pro In utitur. Itaq; uitiosè dicimus, quum in foro nos fuiſſe dicamus, apud forum fuiſſe: quum Apud, iuxta ſignificet. Turpilius Leucadia. Vtinam nunc apud ignem aliquē magnum aſſidam. Cic. 3. de Rep. Apud focum ſedens. Idem 2. de Orat. 7. Quum etiam tum in lecto Craſſus eſſet, & apud eum Sulpitius ſederet. Hæc ex Nonio.

Apud Corfinium caſtra poſuit Cæſar. Cicero ad Domitium, lib. 8. 164. 1.

Apud Mutinam, pro Ad: id eſt, In obſidione. Suetonius in Auguſt. Budæus.

Apud, unam habet ſignificationem in loco, ut apud Numantiā. Adiungitur tamen etiam perſonis: ut apud amicum, apud Athenienſes, & ſignificat παρὰ Græcum, quando locū apud illos demonſtrat. Ea autem præpoſitio in compoſitione non inuenitur. Priſcianus lib. 13.

Apud, mutuam loci & perſonæ coniunctionem ſignificat: ut quum dicimus, Cœno apud amicum. Author Feſtus.

Apud pro in, etiam dictum inuenimus, ut Terent. Andr. 4. 5. 6. Apud forum modo è Dauo audiui. Marcus Tullius de ſignis, Cœnam iſti dabat apud Villam in Tyndaritano. Idem ſexto Verr. 43. Qui nunc apud exercitum cum L. Lucullo eſt, pro in exercitu.

Apud me domi, pro eo quod eſt domi meæ. Teren. Heaut. 3. 1. 21. Sic in Eunucho 5. 2. 1. Apud Antiphonem domi. Sic Cicero pro Seſtio 33.

Apud ſe ruri. Cic. 1. de Orato. 108. Quem non longè ruri apud ſe eſſe audio.

Apud, iunctum accuſatiuo perſonæ, quandoq; locum ſolum notat. Cic. Attico lib. 5. 94. 1. Ego quum triduum cum Pompeio, et apud Pompeium fuiſſem, proficiſcebar Brunduſiū, &c. Id eſt, domi eius. Sic apud quempiam cœnare, aut eſſe poſſum, eo tamen abſente.

Apud me in mei generi Craſſipedis hortis cœnauit. Cic. ad Att. lib. 1. 9. 81.

Tecum apud te. Cic. Attico lib. 4. 78. 4. Tecumq; apud te ambulare, quàm cum eo, quo cum uideo eſſe ambulandum, malo ſcilicet.

Secum & apud ſe. Cic Att. lib. 5. 93. 1. Pompeius à me petierat, ut ſecum & apud ſe eſſem quotidie.

Rurſus hæc præpoſitio conſtructa cum accuſatiuo perſonæ ſæpenumero ſolam perſonam ſignificat. Terent. Eunuch. 1. 2. 10. Aut quia ſum apud te primus. Id eſt, tecum, uel in amore tuo, uel tibi primus. Item ibidem 1. 2. 71. Sine illum prioreis partes hoſce aliquot dies Apud me habere.

Nonnunquam per inter, uel per in. Cic. pro Fonteio 27. Studijs militaribus apud iuuentutem obſoletis. Hoc eſt, inter iuuenes: aut in iuuenum moribus. Tale eſt quū dicimus, Mos fuit apud Romanos. Sic de ſimilibus dicendum. Cicero 4. Verr. 114.

Apud maiores uel patres noſtros, pro temporibus maiorū uel patrum noſtrorum. Cic ad Appium lib. 3. 10. 31. Idem 2. Offic. 126. Apud maiores noſtros factitata, id eſt, à noſtris maioribus. Idem in Lælio 5. Scimus L. Acilium apud patres noſtros appellatum eſſe ſapientem.

Apud poſteros. Tacit. lib. 1. Memoriā apud poſteros adeptus.

Apud Ciceronem id legitur, aut ſcriptum eſt, & ſimilia, pro eo quod eſt in Cicerone: id eſt, in Ciceronis libris. Cic. 5. Tuſc. Huius ſententiæ grauitas à Platonis authoritate repetitur, apud quem ſæpè hæc oratio uſurpata eſt. Idem 1. de Diuinat. 89. Apud Agathoclem ſcriptum eſt.

Apud te, pro tibi. Plaut. Pœn. Cur ego apud te mentiar? Cic. in Lælio 73. Apud quem euomat uirus acerbitatis ſuæ.

Apud pro in, cum accuſatiuo perſonæ. Plautus Mil. 10. 43. Quum apud te exemplum experiundi habeas. Id eſt, in te, ablatiui caſus.

Apud illum uſus iuris, uel in illo. Cic. in Bruto, Sic enim exiſtimo iuris ciuilis magnum uſum & apud Scæuolam, & apud multos fuiſſe, artem in hoc uno.

Apud duas ciuitates relinquam. Cicero Attico lib. 6. 118. 2. ut confectas rationes lege Iulia apud duas ciuitates poſſim relinquere.

Apud Achaiam, apud Aſiam. Tacit. lib 4. Vt ciuitatis Cibyraticæ apud Aſiam, Aegicenſi apud Achaiam motu terræ labefactis ſubueniretur. Sic lib. 13.

Apud matrē rectè eſt, eaq; nobis curæ eſt. Cic. Att. li. 1. 4. 3. & ad Q. fra. li. 3. 17. 1. Id eſt, Rectè habet mater, rectè ualet.

Apud me minimum ualet. Cic. Lent. lib. 1. 9. 32.

Apud me amicitia & beneficijs & dignitate plurimū poſſunt. Cic. pro Roſcio Amerino 20.

Apud aliquem dicere. Cic. 5. Philip. 172. Pauet animus apud

conſilium illud pro reo dicere. Sic 2. de Inuent. 173. Thebani accuſantur apud Amphyctiones. Et Att. li. 4. 71. 2. Item 2. de Orat. 125. Nec apud populum grauior oratio. Et 4. Verr. 33. Verba apud Senatum fecit.

Apud aliquem gratias cuipiam agere, Cic. pro Seſtio 7.

Quum aliquem apud te laudaro tuorum familiarium. Cicero Att. lib. 2. 40. 1.

Quum de me apud te loquor. Cic. Att. lib. 1. 11. 13. Hoc eſt, in literis quas tibi mitto.

Queritur apud me per literas, Cic. Att. lib. 5. 110. 17.

Apud nos imperium tuum eſt, Poeticè dictum, pro in animo meo, uel in memoria. Hoc eſt, memoria teneo id quod imperaſti. Plaut. Mil. 16. 60.

Apud animum meum. Id eſt, mecum, uel in animo meo, Salluſt. Equidem ego ſic apud animum meum ſtatuo.

Apud ſe eſſe, nõ tantũ ſignificat eſſe domi ſuæ, quod notum eſt: ſed per metaphoram longè aliter accipitur. Terent. Andr. 2. 4. 5. Proin tu fac, apud te ut ſies, id eſt, præſenti & minimè turbato animo. Ter. Heaut. 5. 1. 47. – præ iracũdia Menedeme, non ſum apud me. Idem Hecyra, Num tibi uidetur eſſe apud ſeſe? Idem in Andr. 5. 4. 35.

– uix ſum apud me, ita animus commotus eſt metu,
Spe, gaudio, mirando hoc tanto, tam repentino bono.

Apud, hoc præcipuè ab ad, differt: quod poſt uerba motus nũquam adhibetur. Nemo enim rectè dicat, Eo apud patrem: ſed Ad patrem. Vide Ad.

Inter apud & penes: Apud, perſonam cum loco ſignificat: Penes, perſonam ac poteſtatem. Author Feſtus. In eandem ſententiam Vlpianus in l. Penes. de Verb. & rerum ſignif. Penes te, inquit, amplius eſt quàm apud te. Nam apud te eſt, quod qualitercũq; à te teneatur: Penes te eſt, quod quodam modo à te poſſidetur.

Apud, aliquãdo poſtponitur ſuo caſui, Tacit. lib. 5. Ripã apud Euphratis. Et lib. 4. Miſenum apud, & Rauennam.

Apulia, ſiue Appulia (ἀπουλία) Italiæ regio, mari Hadriatico contermina, inter Dauniã & Calabriam. Huius deſcriptionem uide apud Plin. lib. 3. cap. 11. 6. Cic. 1. de Diuina. 158. Apulia maximis terræ motibus conquaſſata.

Siticuloſa Apulia, Horat. in Epod. Ode 3. 3.

Apulia, nomen nutricis Horatij, ut ipſe indicat 3. Carm. Ode 4. 2. Nutricis extra limẽ Apuliæ. Nomẽ prouinciæ pro nutricis nomine poſuit, quia inde fuit. Teſtes Acrõ & Porph.

Apulia, primam frequentius producit, ſecundam ſemper. Martialis in Apoph. Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis. Interdum primam corripit, Horat. 3. Carm. Ode 4. 2. Nutricis extra limẽ Apuliæ. Verſus eſt Alcaicus dactylicus.

Apulus, ſiue Appulus, adiect. (ἄπουλος) ab Apulia, primã ſemper producit, ſecundam corripit. Lucan. lib. 5. Apulus Hadriacas exit Garganus in undas. Martial. li. 8. de Partheuiana toga: Appula Ledæi tibi floruit herba Phalanti.

Apus] huius apodis, pen. cor. f. g. (ἄπους) dicitur ab α priuatiua particula, & πούς, ποδός, quod Latinè eſt pes, quaſi ſine pede, nomen eſt auiculæ. Plin. lib. 10. cap. 39. Plurimum uolant, quæ apodes uocantur, quia careãt uſu pedum. Ab alijs cypſeli appellantur, hirundinum ſpecie.

Apyrinus] pen. corr. (ἀπύρινος) adiectiuum, ut Apyrinus fructus, & Apyrina mala. Martialis lib. 13. 42.
Non tibi de Libycis tuberes, & apyrina ramis. Genus eſt dulce mali Punici, cui lignoſius nõ eſt nucleus. De quo Plin. lib. 13. cap. 19. & lib. 23. cap. 6. 5. Seneca Epiſt. 86. Quomodo apyrina dicuntur, non quibus nulla ineſt duritia granorum, ſed quibus minor.

Dulcis & apyrinus fructus, Columel. lib. de Arboribus, cap. 23. 1. Sic idem lib. 5. cap. 10. 19.

Apyron] penult. correp. (ἄπυρον) uiuum alumen. Plinius lib. 35. cap. 15. 2.

Apyrotos] apyroti, pen. prod. fœm. gen. (ἀπύρωτος) nomen gemmæ, quæ alio nomine carbunculus dicitur, Plin. li. 37. cap. 7. 1. Principatum habent carbunculi, à ſimilitudine ignium appellati, quum ipſi non ſentiant ignes, ob id à quibuſdam apyroti uocati.

A Q

Aqua] aquæ (ὕδωρ) unum eſt è quatuor Elementis: de quibus Plinius lib. 2. cap. 5. Vide Aer.

De aquarum natura, & mirabilibus, notatu digniſſima, lectuq; iucundiſſima inuenies apud Plinium lib. 31. ab ipſo initio. Item lib. 2. cap. 103.

Aqua dicta eſt, quòd æqua ſumma, authore Varrone lib. 4. de Lin. Lat. Feſtus autẽ: Aqua, inquit, dicitur à qua iuuamur.

Aquai, penul. product. genitiuus quo utũtur poetæ diuidentes diphthongum per figuram Diæreſin. Cic. 1. de Diuinat. 25. Apud Lucretium ſæpè, ut libro 1. 63.

Aquarum agmen. Virgil. 1. Georg. 65.

Arcus aquarum. Ouid. 11. Metamorph. 114.
Ecce ſuper medios fluctus niger arcus aquarum.
Frangitur, & rupta merſum caput obruit unda.

Aquæ augur cornix, Horat. 3. Carm. Ode 17. 3.

Vdum corpus aquæ, Lucret. lib. 6. 172.

Cumulus aquarum, Ouid. 15. Metamorph. 102.
– cumulusq; immanis aquarum
In montis ſpeciem curuari & creſcere uiſus.

Curſus aquarũ frænare glacie, dicitur hyẽs. Virg. 4. Geor. 27

Decurſus aquæ ex montibus, Lucret. lib. 1. 57.

Aquarum dominus, Sic ſe appellat Achelous apud Ouidium, 9. Metamorph. 4.

Aquarum ductor, Tybris. Stat. 3. Sylu. 5. 22.

Spargere hauſtus aquarum, Virgil. 4. Georg. 46.

Humor aquæ dimittit ſæpè ſaporem, Lucret. lib. 3. 69.

Incurſus aquarum, Ouid. 11. Metamorph. 147.

Limes aquarum, Ouid. 17. Epiſt. 27.

In margine aquæ ſedere, Ouid. 2. Faſt. 93.

Mons aquæ, Virgil. 1. Aeneid. 22.
Inſequitur cumulo præruptus aquæ mons.

Motus aquarum ingens. Virgil. 4. Georg. 73.

Aquæ pauper fluuius. Sic Horatius Daunũ uocat fluuiũ Apuliæ, ob ingentes calores exhauſtũ ferè ſemper 3. Carm. ode (ult. 3.

Potores aquæ, Horat. 1. epiſt. 20. 1.

Aquarum rex Neptunus, Ouid. 10. Metamorph. 120.

Puræ aquæ riuus, Horat. 3. Carm. Ode 6. 7.

Splendor aquæ, Lucretius lib. 4. 43.

Strata aquarum. Lucret. lib. 6. 255.

Sulcus aquæ, id eſt, ſulcus aqua repletus, Ouid. de Nuce 14.

Temperies aquarum, Ouid. 4. Metamorph. 69.

Vis aquæ ſubita, Lucret. lib. 1. 57.

Aduerſa aqua. Vide Aduerto.

Ambiguæ aquæ: id eſt, diuerſa præditæ natura & ui. Ouidius 15. Metamorph. 67.

Auernalis, Horat. Epod. 5. 6.

Bituminata aqua. Vide Bitumen.

Blandæ aquæ, Ouid. 4. Metam. 69.

Breuis, Ouid. 17. epiſto. 36.

Cœleſtis: id eſt, pluuia. Horatius 3. Carm. Ode 10. 4.

Cœleſtes aquæ. Vide Cœlum.

Cærulea aqua, Ouid. 8. Metamorph. 46.

Calda aqua. Vide Caldus.

Cana aqua, Ouidius 2. epiſto. 4.

Ciſternina aqua. Vide Ciſterna.

Collina aqua. Vide Collis.

Concordes aquæ. Vide Concors.

Craſſæ aquæ, Oui. 3. Amor. eleg. 5. 2. Curua. Stat. 5. Theb. 75

Dulces aquæ, Virgil. 4. Georg. 13.

Fluuialis aqua: id eſt, à fluuio petita. Sic Fontana, è fonte. Marina è mari: Puteana, è puteo. Quibus omnibus utitur Plin.

Gelida, Ouid. epiſto. 20. 44.

Hybernæ aquæ, Ouid. epiſto. 23. 19.

Incertæ aquæ, quæ nulla certa uia feruntur, Ouid. de Mæandro 8. Metamorph. 33.

Aqua intercus, Hydropum morbus: quaſi aqua inter cutem. Lucilius lib. 28. Aquam te in animo habere intercutem. Ci. 3. Offic. 124. Siquis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem. Ex Nonio. Sunt autẽ duæ dictiones, quarum intercus, nomen eſt adiectiuum: unde & morbum intercutem dicimus. Hic morbus interim uocatur aqua ſubter cutem fuſa. Plin. lib. 7. cap. 18.

Inuitis aquis ire, uel nauigare. Ouid. Epiſt. 13. 26.

Irriguæ aquæ, Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 1.

Iugis aqua. Vide Iugum.

Lethæis aquis ſcripta dare, Ouid. 3. de Arte amandi 68. Id eſt, obliuioni.

Limoſa aqua. Vide Limus.

Medicæ aquæ, quibus ad medendũ utimur, Claud. epigra. 18.

Mediocris aquæ lacus, Ouid. 6. Metamor. 69.

Aqua mulſa, quæ ex melle ad potum, præſertim ægrotantium conditur. De hac Plin. lib. 22. cap. 24.

Aqua niualis, id eſt, ex liquefacta niue: olim delicatorum menſis apponebatur, ut ſcriptores interdum meminerunt. Gel. lib. 19. cap. 5. Is nos aquam multam ex diluta niue bibentes coercebat, ſeueriusq; increpabat. Et paulò poſt: Qui aquam niualem frugibus ſanè & arboribus fœcundam diceret: ſed hominibus potu nimio inſalubrem eſſe. De hoc etiam Plinius lib. 19. cap. 4.

Paluſtris aqua. Vide Palus.

Pierijs aquis rigantur ora uatum, Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 6.

Aqua pluuia, & aqua cœleſtis, pro eodem ſæpè dicitur apud ipſum Plinium, Cic. pro Muræna 19. Vt aquæ pluuiæ arceantur. Sic idem in Topic. 19. Ouid. 3. de Arte 35.

Aqua pluuialis, Ouid. 8. Metamorph. 68.

Quieta, Horat. 1. Carm. Ode 31. 2.

Rapida aqua, Catull. de Muliere ſua 65. 1.

Raucæ aquæ, Ouid. 17. epiſt. 6.

Recens aqua, Virgil. 6. Aeneid. 127.

Aqua roſacea, quæ fit ex roſis, apud Plinium ſæpiſſimè: ſed ſuppreſſo nomine Aquæ, ſæpius dicitur Roſacea.

Sacra aqua, Horat. 1. Carm. Ode 1. 5. Aquam ſacram dixit, uel numini alicui conſecratam, uel quòd perpetuum ferè apud poetas, fontium epitheton ſit, ſacros appellari. Ex Acrone & Porphyrione.

Salubres aquæ, Horat. in Carm. ſecul. 7.

Serena, Lucret. lib. 4. 43.

Seruam aquam bibere: id eſt, aquam quæ ſeruis propinatur, Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 5.

Simplex aqua, Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 7.
Pellebatq; ſitim ſimplicis humor aquæ.

Tenues aquæ, Virgil. 3. Georg. 66.

Tepidæ aquæ, Ouid. 8. Metamorph. 132.

Tumidarum aquarum uictor, Ouid. Epiſt. 18. 37. Sic Hero Leandrum uocat.

Turbidus imber aqua, Virgil. 5. Aeneid. 138.

Vaſtæ aquæ, Ouid. Epiſt. 18. 34.

Vberibus aquis fœcundus ſpecus, Ouid. 3. Metamorph. 7.

Viliſſima rerum aqua, Horat. 1. Serm. Saty. 5. 18.

Virides, Ouid. 4. Faſt. 33. Et 1. de Arte 81.

Vitreæ aquæ, Statius 1. Syl. 3. 15.

Volubilis, Horat. 4. Carm. Ode 1. in fine.

Addere aquam flammæ, pro extinguere ignem. Tibul. 2. eleg. 4. 9. Vide Addo.

Aſpergere aquam. Vide Aſpergo.

Aſtrictis aquis torpent fluuij. Claudianus in Præfat. 2. lib. de rapt. Proſerp. 4.

Aſſilientis aquæ uereri tactum, Ouid. 6. Metam. 22.

Aſſueſcere aquis, Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 2.

Canet aqua, Ouid. Epiſt. 5. 11.

Cedo aquam manibus. Vide Cedo.

Concipere aquas, Ouid. 1. Metamorph. 55.
Concipit Iris aquas, alimentaq; nubibus affert.

Euerſas aquas concitare dicuntur uenti, Ouid. Epiſt. 7. 8.

Conſiſtit aqua. Vide Conſiſto.

Deducere aquam. Ci. 2. de Diuin. 105. Aqua Albana deducta ad utilitatem agri ſuburbani.

Ducere aquam. Vide Duco.

Eluctari aqua dicitur, quum ui expreſſa, ueluti ab uuis, lentè egreditur. Virgil. 2. Georg. 49.
Ad plenum calcentur, aqua eluctabitur omnis.

Eruta remis aqua, Ouid. 5. Epiſt. 11.

Expreſſæ aquæ dicuntur, quæ ui impulſæ loco aliquo erumpunt. Ouid. 1. de Arte amandi 17.

Frangere aquas: id eſt, dirimere ſeu diuidere, dicimur quum innatamus. Claud. in Epithal. de Tritone.

Fumat aqua de ſulphure, Ouid. 1. de Arte amandi 51.

Fundere aquas dicuntur fluuij. Ouid. 15. Metam. 57.

Fundere aquas in mare, Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 7.

Aqua hæret, Cic. 3. Offic. 161. Dicit ille quidem multa multis locis: ſed aqua hæret, ut aiunt. Significat Epicurum parum ſecum in diſputando conſtare, ſeq; ipſum inuoluere. Idem ad Quint. fratrem lib. 2. 9. 2. In hac cauſa mihi aqua hæret. Vide Hæreo.

Haurire aquas. Ouid. 3. Metam. 38.

Haurire aquam turbatam limo, Horat. 1. Serm. Saty. 12.

Iactari uadoſis aquis, Lucan. lib. 8. 137.

Immori aquis, Ouid. 7. Metamorph. 117.

Implorare aquas cœleſtes, Horat. epiſt. 2.

Inclinantur aquæ ad littora, Ouid. 11. Metamorph. 41.

Incoquere cum aqua. Vide Incoquo.

Infeſtare aquas, Ouid. 2. Amor. 11. 4.

Inficere aquas, Ouid. 6. Metam. 29.

Infuſcata aqua abſcondi. Vide Infuſco.

Innare aquæ. Vide Inno.

Inquinata cadaueribus aqua. Cic. Tuſc. 5. 137.

Aqua & igni interdici ſolet damnatis, quam accipiunt nouæ nuptæ, quia uidelicet hæ duæ res humanam uitam maximè continent. Itaq; funus proſecuti, ignem ſupergrediebantur aqua aſperſi: quod purgationis genus uocabant ſuffitionẽ. Hæc Feſtus. De hoc autem permulta eleganter ſcribit Lactantius Diuin. Inſtit. lib. 2.

Interdictis aquis imminet æger. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 4.
Nitimur in uetitum ſemper, cupimusq; negata,
Sic interdictis imminet æger aquis.

Interponere aquam uino. Vide Interpono.

Intrita facta aqua. Vide Intero.

Aqua inuoluere, Virgil. 6. Aeneid. 67.

Irrigare aquam. Vide Irrigo.

Iungere ignibus aquas, Seneca in Hipp. 4. 43.

Labuntur altis ripis aquæ, Horat. Epod. 2. 5.

Laceſſere cautes dicuntur aquæ, poetica phraſi, quum illas aſſiduo fluctuum impulſu uerberant, Senec. in Hipp. 4. 45.

Mergere aqua, Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 12.

Mergere aliquem in aquam. Vide Mergo.

Mergi aquis, Ouid. 5. Metamorph. 119.

Feruentibus aquis mollire, Ouid. 1. Metamorph. 46.

Aquam perdere, Quint. lib. 11. cap. 3. De pronuntiatione, temporibus præfinitis aquam perdit: id eſt, tempus. Sumptum ab horologijs, quæ aqua olim fiebant, ad quæ tempus orandi dabatur. Vide Plinium in Epiſtolis. Vide Perdo.

Perfluunt aquæ fertile Tybur, Horat. 4. Carm. Ode 3. 2.

Permiſceri dulci aqua. Vide Permiſceo.

Claudere aquas natatu, Stat. 1. Sylu. 3. 15.

Præbere aquam, Horat. 1. Serm. Saty. 4. 18.

Præcipitari aquis dicitur lux, & aquis nox exire, quum aduesperaſcit, aut nocteſcit, Ouid. 4. Metamorph. 19.

Præteruehi aquis rectis, Stat. 5. Thebaid. 95.

Properantis aquæ ambitus, Horat. de Arte poetica 4.

Quatere aquas & coercere Neptunus dicitur, Ouid. Epiſt. 17 (10.

Refrænare, Ouid. 6. Epiſt. 18.

Aquas alio de fonte raptas refundit arcus: id eſt, Iris. Statius lib. 4. 167.

Retorquet in ſe lapſas aquas Mæander. Ouid. 9. Epiſt. 12.

Secare, Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 7.

Aut ſecat impoſita uirgine taurus aquas.

Siſtere, Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 1. Virg. 4. Aeneid. 98.

Siſtere aquam fluuijs. Datiuus eſt Fluuijs.

Sorbere, Ouidius 2. de Arte amand. 8.

Terraq; cœleſtes arida ſorbet aquas.

Sternere aquas dicuntur dij æquoris uel fluuiorũ, quum tranquillitatem inducunt, Valer. lib. 2. Argonaut. 119.

Sternere aquis æquor, Virg. 8. Aeneid. 18.

Subeunt lucos aquæ, Horat. 3. Carm. ode 4. 2.

Succedere aquæ, Ouid. 11. Metamorph. 29. Rex iuſſæ succedit aquæ: id eſt, Sub aquam ſe demittit.

Temperare aquam ignibus, Horat. 3. Carm. ode 19. 2.

Truncare aquas ſocias, Claud. in bello Gigant. 14.

Turbare aquas, Ouid. 3. Metamorph. 95.

Aquas uerſare dicitur nauis, Ouid. 13. Epiſt. 20.

Vertendis aquis apta ſydera, id eſt, commodum tempus nauigationi, Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 3.

Voluere aquas in mare, dicuntur flumina, Ouidius primo Amorum eleg. 15. 2.

Vnctam aquam conuiuis præbere, Horat. 2. Serm. Saty. 2. 14

– nec ſic ut Neuius, unctam Conuiuis præbebit aquam. In auaros & ſordidos dici poterit.

Præcipitari in aquas, à poetis dicuntur ſydera quum occidunt Ouid. 4. Faſt. 33. Scorpius in uirides præcipitatur aquas.

Scribere in aqua, Catullus de muliere ſua 65. 1.

– ſed mulier cupido quod dicit amanti, In uento, & rapida ſcribere oportet aqua. Hoc eſt, obliuioni dare.

Aquula, diminutiuum, pen. corr. (ὑδάτιον) pro Riuulo uel piſcinula, ad differentiam fluminis, Cic. 1. de Orat. 15. Platanus mihi uidetur non tam ipſa aquula, quæ deſcribitur, quàm Platonis oratione creuiſſe. Plautus Curcul. 4. 3. Mane ſuffundam aquulam.

Aquæductio, l. Si autem. de Aqua plu. arc. Vlp.

Aquæductus, huius aquæductus, m. g. (ἀγωγὸς, ὑδροχόη, ἀμάρα) nomen ex genitiuo & nominatiuo compoſitũ, dictũq; ab aqua ducenda. Eſt enim aquæductus, aquarum deductio Hoc eſt, quum alicunde aqua deriuatur, ut per cuniculos impoſitis canalibus aliò inducatur, ſiue ad bibendum, ſiue ad irrigandum. Vnde Iulius Frontinus librum ſcripſit de Aquæductibus Romanorum. De aquæ ducendæ ratione ſcribit Plin. lib. 31. cap 6. Sed hoc nomine non utitur. Eſt enim peculiare Iuriſconſultorũ. Vlpianus de Seruitutibus ruſtic. præd. lib. 8. digeſt. Seruitutes ruſticorum prædiorũ ſunt hæ iter, actus uia, aquæ ductus. Et paulò poſt, Aquæductus, eſt ius aquæ ducendæ per fundum alienum. Cic. pro Cæcin. 54.

Aquælicium, aquælicij (ὑδραγωγία) dicitur quum aqua pluuialis remedijs quibuſdam elicitur: ut quondam, ſi creditur, manuali lapide in urbem ducto. Hæc Feſtus. Hoc fiebat in magnis ſiccitatibus.

Aquagium, aquagij (ἀγωγὸς) quaſi aquæ agium, id eſt, aquæ ductus, appellatur. Hæc Feſtus. Põponius, l. Hoc iure, de aqua quotidiana, Is qui ius aquæ quotidianæ habet, uel fiſtulã in riuo ponere, uel aliquid aliud quidlibet facere poteſt dũ ne fundũ domino, aut aquagiũ riualibus deterius faciat.

Aqualiculus, huius aqualiculi, pe. corr. m. g. (γάστρα) ab aqua dicitur. & propriè uas eſt in quo porci ſorbẽt. Per metaphoram uerò pro uentre accipitur. Perſ. Saty. 1. 6

– quum tibi Calue Pinguis aqualiculus propenſo ſeſquipede extet. Hæc Sipontinus. Cæterùm aqualiculus uidetur eſſe ab aqualis diminutiuũ, ſicut à caulis fit cauliculus. Vas autem illud porcorũ alio nomine dicitur Alueus. Præterea aqualiculus non totus uenter dicitur, ſed pars ea in quam ſorpes confluunt: & propriè porcorum. Vnde apud Ariſtotelem ex doctiſſimi Gazæ interpretatione ſic habetur lib. 1 cap. 13. Venter infra pectus eſt priore parte: eiuſq; radix umbilicus eſt. Cui radici pars ſubiecta in latus utrunq;, ilia dicitur. Quæ autem rectè ſubiungitur, ſumen eſt, ſiue abdomen: cuius poſtremum aqualiculus.

Aqualis, huius aqualis, penul. prod. maſc. gen. (ὑδρία) Varro lib. 4. de Lingua Latina, Et ab aqua Aqualis dictus. Vas eſt aquarium, quo aqua & manibus datur, & menſæ infertur. Eius autem accuſatiuus melius per tertiam uocalem in im deſinit. Plaut. Curcul. 7. 33.

– datin' iſti ſellam, ubi aſſideat citò,
Et aqualim cum aqua?

Aquariolus, huius aquarioli, pen. corr. m. g. Feſtus. Aquarioli, dicebantur mulierum impudicarum ſordidi aſſeclæ.

Aquarioli præterea dicuntur, qui uxoris ſuæ ſtupra æquo animo patiuntur. Apul. in Magia.

Aquarium, & per diminutionẽ Aquariolum, pen. cor. (ὑδροδοχεῖον) Locus in quem ſordida aqua iactatur: qui & Lauatrina à lauando appellatur. Nec in culina tantùm fiunt eiuſmodi aquaria, ſed in triclinijs quoq; et cubiculis, & coenationibus cum dignitate & elegantia. Ex Sipontino.

Aquarium, locus in flumine aut alia quauis aqua, ad quem animalia potum aguntur, Cato cap. 1. 2. Si poteris, ſub radice montis ſiet, in meridiem ſpectet, loco ſalubri, operariorum copia ſiet, bouumq; ibi aquarium.

Aquarius, adiectiuum (ὑδατινὸς) ut Cotes aquariæ, Plin. lib. 18. cap. 28. 4. Italia aquarias cotes dedit limæ uice imperantes ferro. Sic lib. 36. cap. 22. ubi de cotibus.

Aquarius ſulcus, qui fit ad aquas ex agris educendas. Colum. lib. 12. cap. 8. Cauebitur tamen ut patentes liras, crebroſq; ſulcos aquarios, quos nonnulli Elices uocant, faciamus: & omnem humorem in colliquias, atque inde extra ſegetes deriuemus.

Aquaria prouincia. Id eſt, onus aquæ ducendæ. Cicero in Vatinium 8.

Aquarij moduli. Vide Modulus in Modus.

Aquarius, abſolutè dictum in genere maſculino (ὑδροχόος) eſt cœleſte ſignum in Zodiaco circulo, de quo multa ſcribit Higinus. Seruius dicit ſecundum fabulas hunc fuiſſe Ganimedem, qui ab Ioue raptus, & inter ſydera collocatus, Aquarij nomen accepit. Plin. lib. 18. cap. 26. 5. Cic. in Arato. 31. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 8.

Aquarius leuis. Ouid. 2. Faſt. 92.

Iam leuis obliqua ſubſedit Aquarius urna.

Aquarius, pro Aquilege, ut uidetur. Cœlius Ciceroni lib. 8. 6. 10. Niſi ego cum tabernarijs & aquarijs pugnarem, ueternus ciuitatem occupaſſet.

Aquaticus, penu. corr. adiect. (ἔνυδρος, ἐνυδρόβιος) Eſt quod in aquis, aut circa aquas uiuit, aut aquas, ſiue aquoſa loca frequentat: ut auis aquatica. Plin. lib. 10. cap. 11. Vti anſeres, & aquaticæ ferè aues. Idem lib. 10. cap. 47.

Aquaticum, dicitur etiam quod in aquis aut prope aquas naſcitur. Plin. lib. 16. cap. 40. Frigidiſſima quæcunq; aquatica. Dictum de arboribus.

Lotos aquatica. Ouid. 9. Metamor. 69.

Aquaticus etiam dicitur Auſter, quòd pluuiam inducat. Ouid. 2. Metamorph. 171. Et 4. Faſt. 33.

Aquor, aquaris, aquatus ſum, (ὑδρεύω, ὑδροφορέω) aquari, ſiue aquo, aquas, aquare, Aquam haurire. Virg. 4. Georg. 39. Sed circùm tutæ ſub mœnibus urbis aquantur. Vbi Seruius: Aquantur, aquam hauriunt ex uicino. Liu. 2. bel. Pun. 186. Cæſ. 8. bel. Gal. 146. Nec ſine periculo poſſent aquari oppidani.

Aquari, aqua reficere. Salluſtius in Iugurth. Aquatum eſt equos egreſſos.

Aquatio (ὑδρεία) Verbale, aquarum uectio. Cæſar 4. bell. Gall. 496. Tamen ſeſe non longius millibus paſſuum quatuor aquationis cauſa proceſſurum eo die dixit. Liuius 10. bell. Pun. 133. Cic. 3. Offic. 77. Hic Aquatio, hac uilla iſti carere non poſſunt.

Aquatio, Aquarum pluuialium abundantia. Plin. lib. 32. cap. 7. 9. Et hoc utebatur in multis uarijſq; per aquationes Autumni naſcentibus.

Aquator, pen. prod. Verbale (ὑδροφόρος) Qui aquandi miniſterium, præſertim in exercitu, facit. Liu. 2. bell. Pun. 186. Cæſar 1. bel. Ciuil. 269. Hæc conſultantibus, eis nunciatur aquatores ab equitatu premi noſtro.

Aquatus, penult. prod. adiectiuum, Eſt quod aquatilem humorem natura miſtum habet. Ex quo formatur Aquatior. Plin. lib. 28. cap. 9. Omne autem uernum aquatius æſtiuo. De lacte dictum.

Aquatum, pro diluto. Seneca 1. Nat. quæſt. Intereſt quomodo ſit macerata purpura: craſſius medicamentum, an aquatius traxerit. Vbi craſſum medicamentum opponitur aquato.

Aquoſus, adiectiuum, pen. prod. (ὑδατώδης, ὑδαρὴς) quod copiam aquæ habet, ut Aquoſus campus. Liuius 9. ab urbe 7. Plin. lib. 18. cap. 17. 13.

Aquoſa cryſtallus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 11. Cryſtalluſq; tuas ornet aquoſa manus. Aquoſam dixit, uel ob ſimilitudinem & perſpicuitatem, uel quia re uera cryſtallus ex aquæ concretione fit, ut habet Plin. lib. 37. cap. 2.

Aquoſus languor, de hydrope. Horat. 2. Carm. Ode 2. 3.

Aquoſæ nubes. Virgil. 6. Aeneid. 85. Ouid. 4. Metam. 125.

Orion aquoſus. Virgil. 4. Aeneid. 11.

Aquoſus piſcis. Virgil. 4. Georg. 47.

Vbi Seruius, Auſtralem Piſcem ſignificat, qui Aquarij undam ſuſcipit: unde & Aquoſi addidit. Tunc etiam Piſcis hic oritur, quo tempore Pleiades occidunt.

Aquoſior. Plin. lib. 18. cap. 17. 13. In cretoſo & rubricoſo & aquoſiore agro adoreum.

Aquæ auguſtæ (ὕδατα αὐγοῦστα) Ptolemæo, urbs Aquitaniæ in Gallia, uulgò Baiona.

Aquæ calidæ, urbs inſulæ Britanniæ, Ptolemæo, uulgò Bathe. Eſt & urbs eiuſdem nominis Ptolemæo, Vicus aquarius alijs dictus, uulgò Vich, uique.

Aquæ mortuæ, oppidum Galliæ Narbonenſis opere C. Marij, centum paſſus à Rhodani oſtijs deductæ, ut ait Plinius. uulgò Aigues mortes.

Aquæ Sextiæ Salyum, ſiue Salyorum, Galliæ Narbonẽſis urbs, nunc Aquenſis ciuitas, quam Sextius dux redactis in poteſtatem Salyibus ædificauit, ubi erant aquæ calidæ. Author Strabo. uulgò Aix en Prouence. Plin. lib. 3. cap. 4.

Aquifolia] aquifoliæ, arbor ſylueſtris, habens aculeata folia, quæ non decidunt, ferenſq; baccas ſine ſucco. Plin. libr. 24. cap. 13. 4. Aquifolia arbor in domo aut uilla ſata, ueneficia arcet. Idem lib. 16. cap. 18. Dicitur & Aquifolium in neutro genere pro eodem. Plin. lib. 16. cap. 25. Cæteræ Vere conceptæ aquifolium, terebinthus, paliurus, caſtanea, glandes.

Aquila, pe. cor. urbs Brutiorum, ex ruinis Furconij antiquiſſimi oppidi, à Longobardis ædificata, ut ſcribit Volaterr.

Aquila] aquilæ, penul. corr. (ἀετὸς) Auis olim Ioui ſacra. Eius ſex ſunt genera. Vide Plin. lib. 10. cap. 3.

Aquila unde dicatur. Vide Aquilus.

Aquilæ feroces. Horat. 4. Carm. Ode 4. 7.

– nec imbellem feroces
Progenerant aquilæ columbam.

Aquila fulua. Virgil. 11. Aeneid. 150.

Aquilæ clangunt. In elegia de Philomela 6.

Aquila etiam fuit ſignum ſingularum legionum Romanarum: Vnde Aquilifer. Cic. 2. in Catil. 34. Quum Aquilam illam argenteam, cui etiam ſacrarium ſcelerum domi ſuæ fecerat, ſcirem eſſe præmiſſam. Eadem uerba & in prima oratione in eundem 17. leguntur. Ouid. 5. Faſt. 117.

Romanæq; aquilæ ſignifer hoſtis erat. Lucan. lib. 1. 2.

– infeſtiſq; obuia ſignis
Signa, pares aquilæ. Eodem lib. 50. Vt notæ fulſere aquilæ, Romanaq; ſigna. Galba Ciceroni lib. 10. 30. 13. Aquilæ duæ, ſigna ſexaginta ſunt relata Antonij.

Aquilæ ſenectus, Prouerbium quod in ſenes dicebatur bibaces magis quàm edaces. Nam Plin. lib. 10. cap. 3. refert aquilas neq; ſenio, neq; ægritudine oppetere, ſed fame, intantum ſuperiore accreſcente roſtro, ut aduncitas aperiri non queat, eoq; aquilam tantum in ſenecta bibere, aut de præda ſanguinem ſugere, quum nullæ ferè aues aduncis unguibus, potu utantur, præter tinunculum & miluum, quanquam ij quoque perquàm raròbibant. Author Ariſtoteles lib. de Natura animalium 8. Terent. Heaut. 3. 2. 10.

– uiſa uerò eſt, quod dici ſolet, Aquilæ ſenectus.

Aquilinus, adiectiuum, penul. prod. (ἀέτειος) quod ad aquilam pertinet, aut quod eſt aquilæ ſimile: ut Aquilinus naſus id eſt, aduncus, inſtar roſtri aquilini: & aquilinæ ungulæ, hoc eſt, rapaces. Plaut. Pſeud. 13. 63.

An tu inuenire poſtulas quenquam cocum,
Niſi ſit miluinis, aut aquilinis unguliſ?

Aquilifer, pen. corr. aquiliferi, pen. corre. (ἀετοφόρος) Dicebatur ſignifer in Romana militia, ab aquila, quam, ut ait Plinius, Romanis legionibus Marius in ſecundo Conſulatu ſuo propriè dicauit. Cæſar 5. bel. Gal. 139. Ex quibus L. Petroſidius aquilifer quum magna multitudine hoſtium premeretur, aquilam intra uallum proiecit.

Aquilegium] aquilegij (τέναγος) Collectio aquæ. Plaut. Si pluet, aquilegio me iuuabo.

Aquileia, (ἀκυληΐα) à Romanis condita in Italia, incumbentibus Barbaris oppoſita: emporium Illyricarum gentium, uerba ſunt Strabonis. Liu. 10. bel. Maced. 135. Aquileia Colonia Latina eodem anno in agro Gallorum, eſt deducta: hactenus Liuius. Hæc urbs nõ prius caput extulit, quàm ſubactis Pannonijs, ex quibus tanquam clauſtris ad Danubium patefactis, tutũ id cœpit eſſe iter, quod, teſte Trãquillo Auguſtus, ſæpè frequentauit. Aquileienſium fides probata eſt Maximinorũ patris & filij bello, ut ſcribit Capitolinus.

Aquilegia,hodie Algar caſtellum uulgò. Silius lib. 8.121.

Necnon cum Venetis Aquileia perfurit armis.

Martialis,Et tu Ledæo felix Aquileia Timauo.

Aquilex] pen.corr. aquilegis,pen.corr. ab aquis legendis dictus eſt,ut author eſt Marcellus, artifex inueniendorum fontium,aquarumq; colligendarum ad aquæductus:Idem ferè cum eo,qui Librator uocatur in tractatu de Excuſa. artificum,lib.10.C.ab aquis librandis dictus.Plin.ad Traianũ de aquæductu Nicomedenſium loquens,254.In primis neceſſarium eſt mitti à te uel aquilegem, uel architectum, ne rurſus eueniat quod accidit.Plinius auunculus lib.26.cap. 6.de bechio.Eius duo genera,ſylueſtris ubi naſcitur ſubeſſe aquas credunt,& hoc habẽt ſignum aquileges. Idem lib. 31.cap. 3.de ea arte tractat Budæus.

Aquilifer] Aquilinus.Vide Aquila.

Aquilo,pen.corr. (βορέας) Græcè Boreas: Ventus eſt(inquit Seruius) qui de alto flat,id eſt,à Septentrione,& tempeſtates grauiſſimas facit. Feſtus, Aquilo uentus à uehementiſſimo uolatu ad inſtar aquilæ appellatur.Plin.lib.2.cap.47 A Septentrionibus Septentrio, interq; eum & exortum ſolſtitialem Aquilo, Aparctias dicti & Boreas. Cic.6. Verr. 95.Spelunca quædam conuerſa ad Aquilonem.

Aquilonis uim pulchrè deſcribit Ouidius lib. 6. Metamorph. 138. Idem 3.Triſt.eleg.10.4.

Denſus Aquilo ab oris Hyperboreis.Virg.3.Georg.39.

Frigidus Aquilo.Virgil.2.Georg.81.

Impotens.Horat.3.Carm.Ode 30.1.

Niuoſus.Seneca in Herc.Oetheo 7.8.

Aquilone atri fluctus:id eſt,quos Aquilo flans atros fecit.Virgilius 5.Aeneid.1.

Aquilone ſecundo agi,pro aura ſecunda.Horat.2.Epiſt.3.41

Inſurgit aquilo.Horat.Epod.10.2.

Radit terras Aquilo.Horat.2.Serm.Saty.6.4.

Aquilones.Cic.2.de Nat.deor.34.Itaq; & Aquilonibus,reliquisq; frigoribus adiectis, dureſcit humor, & idem uiciſſim mollitur tepefactus,& tabeſcit calore.Vide Pliniũ libr. 2.cap. 47.7. Aquilones hic dicuntur uenti, qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 40.quos uocant Eteſias & Prodromos.

Aquilonibus obijcere aliquem.Horat.3.Carm.Ode 10.1.

Aquilonibus medijs per altũ ire:id eſt,media hyeme,uel in maximis tẽpeſtatibus per æquor nauigare. Virg.4.Aen.62.

Quinetiam hyberno moliris ſydere claſſem,

Et medijs properas Aquilonibus ire per altum.

Aquilonaris,& hoc Aquilonare (βόρειος) adiectiuum,penu. prod.Cic.2.de Nat.deor.73. Sed etiam regio, quæ tum eſt Aquilonaris,tum Auſtralis.

Aquilonius,aliud adiectiuum (βόρειος) ut Aquilonia loca, in quibus flat Aquilo:Id eſt,frigida. Plin.lib.27.cap. 13.12. Omnes uerò herbæ,uehementiores effectu uiribusq; ſunt in frigidis locis,ut in Aquilonijs.

Hyems Aquilonia.Plin.lib.17.cap.2.

Aquilonius ſitus, Aquiloni expoſitus. Plin.lib.15. cap.19.2.

Aquilonia luna,Quæ digreſſa eſt in Aquilonem.Plinius lib.2. cap.97.4.

Aquilonia proles.Propert.lib.1. eleg.19.5. Et Aquilonia pignora,idem,hoc eſt,filij Aquilonis.Stat.5.Thebaid.87.

Aquilus] adiectiuum,pen.corr.(ἀετοειδὴς) Feſtus, Aquilus color eſt fuſcus & ſubniger: à quo aquila dicta eſſe uidetur,quamuis eam ab acutè uolando dictam uelint. Aquilus autem color ab aqua eſt nominatus. Nam quum antiqui duos animo naturales noſſent,id eſt,album & nigrum, interuenit autem is quoq;,qui ita neutri ſimilis eſt, ut tamẽ ab utroq; proprietatem trahat, potiſſimũ ab aqua eum denominauerũt,cuius incertus eſt color.Hactenus Feſtus.Plaut. Pœnulo 16.148. Statura aũt magna, corpore aquilo.Id eſt,fuſco & ſubnigro.Suet.in Aug.Naſum et à ſumo eminẽtiorẽ,et ab imo deductiorẽ,colorẽ inter aquilũ cãdidumq;.

Aquiminarius] huius aquiminarij (ὑδρία) uas potoriũ, Pompon.lib.34.Digeſt. de Aquiminario Caſſius ait conſultum ſe reſpondiſſe,quum alteri argentum potorium,alteri eſcarium,legatum eſſet,eſcario cedere. Florẽtinus Iuriſc. Nam & pelues argenteas, & aquiminarios argenteos in ſupellectili eſſe non dubitatur.Pomponius:Sicui fortè eſcarium argentum legatum ſit, id ſolum debebitur quod ad epulandum in miniſterio habuit:id eſt, ad uſum & potum: unde & de aquiminario dubitatum eſt: & puto contineri. nam & hoc propter eſcam paratur.

Aquinum,pen.prod.(ἀκούϊνον) Latinorum oppidum, quod Melpha fluuius alluit,ut author eſt Strabo.uulgò Aquino. Cic.2.Philip.103. Quum Romam proficiſcens, ad Aquinum accederet,obuiam proceſſit magna ſanè multitudo.

Aquipenſer] Vide Acipenſer.

Aquiſgranum,penult.prod. Germaniæ nobiliſſ. ciuitas, prius Vegerra dicta: Caroli Magni ſepulcro nobilitata, uulgò, Aix in Alemagna.

Aquitania (ἀκουϊτανία) tertia pars Galliæ, de qua ſic Plinius lib.4.ſcribit:Gallia,inquit, omnis Comata uno nomine appellata,in tria populorum genera diuiditur,amnibus maximè diſtincta:à Scalde ad Sequanam,Belgica: ab eo ad Garumnã,Celtica,eademq; Lugdunẽſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum,Aquitania, Aremorica antè dicta.

Aquitanus,adiectiuum,penult.produ. ut Aquitanæ gentes, apud Tibullum lib.1.eleg.7.1.

Hunc fore Aquitanas poſſet qui uincere gentes.

Aquitanicus (ἀκουϊτάνιος) aliud adiectiuum,pen.corr.ut Aquitanicæ gentes,aqud Plinium lib.4.cap.19.

A R

Ara] huius aræ (βωμὸς) Seruius:Nouimus aras & dijs eſſe ſuperis & inferis cõſecratas:altaria uerò eſſe ſuperorum tantum deorũ,quæ ab altitudine cõſtat eſſe nominata. Macrobius lib.3.Satur.cap.2.Multifariã legimus quòd litare ſola nõ poſſit oratio,niſi is qui deos precatus,etiã aram manibus apprehendat. Inde Varro Rerũ diuin. lib.5.dixit aras primum anſas dictas,quod eſſet neceſſariũ à ſacrificantibus eas teneri, Anſis autem teneri ſolere uaſa, quis dubitet? Commutatione ergo literarum,aras dici cœptas, ut Valeſios & Fuſios dictos prius,nunc Valerios & Furios dici. Hæc omnia illo Poeta executus eſt uerſu:

Talibus orantem dictis,araſq; tenentem

Audijt omnipotens. Hæc Macrobius.Varro 4.de Ling. Lat.Vbi frumẽta ſecta terantur,& areſcant,Area.Propter horum ſimilitudinem,loca in urbe pura, Areæ: à quo pòſt etiam Ara deûm eſſe,quòd pura,niſi potius ab ardore. Seruius in 2.Aeneid.Ara dicitur à precibus, quas Græci ἀρὰς dicunt,ut contrà Impreca tio κατάρα dicitur.

In aram confugere,Salutis aſylum petere, quam Canonici Immunitatẽ Eccleſiæ appellant,Galli autem franchiſiam. Cic. 1.Tuſc.133. Primùm autem tãta progenie orbatum quum in arã confugiſſet,hoſtilis manus interemit.Idem 3.de Nat. deor.33.& pro Roſcio Comœdo 18.

Vſque ad aras eſſe amicum, Periclis apophthegma: quo admonemur nonnunquam quo conſulamus amicorum commodis,eorumq; uoluntati morem geramus, fas uideri paulum à recto deflectere: uerùm eatenus, ne propter hominem amicum,numinis reuerentiam uiolemus.Olim enim iurantes,aram manu contingebant,ut oſtendit Cic. pro Flacco 70.Meminit Plutarchus & Gellius.

Aram tenere ueteres ſolebant,quum à dijs aliquid peterent, aliquidúe deos precarentur.Virg.4.Aeneid.44.

Talibus orantem dictis, araſq; tenentem.

Audijt omnipotens.Idem 6.Aeneid.25.

Talibus orabat dictis,araſq; tenebat. Quo loco Seruius, Rogabant enim deos,ararum anſas tenentes.

Ab aris,puluinaribuſq; detrahere.Cic.de Aruſp.reſponſis 25.

Ab aris fociſq; innocentem proijci,& uitam degere in exilio.Cicero,Antequam iret in exilium 19.

Pro aris,fociſq; certare.Cicero 3.de Natura deorum 137. Eſt mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atq; delubris.

Ara,Cœleſte ſydus.Ouid.2.Metã.28.Ci.2.de Nat.deor.169

Inde Nepæ cernes propter fulgentis acumen

Aram,quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri.

Aræ dicuntur ſaxa,quæ inter Africam et Sardiniam medio mari eminent.Aræ dictæ propterea quòd ibi Afri & Romani fœdus inierunt,fineſq; imperij ſui illic eſſe uoluerunt. Hæc ferè Seruius in illud Virgilij 1.Aeneid.23.

Treis Notus abreptas in ſaxa latentia torquet,

Saxa uocant Itali medijs quæ in fluctibus,aras.

Aræ cœlitum.Seneca in Agamem.6.1.

Aræ plantibus uallantur.Stat.10.Theb.112.

Frigida ara,id eſt,ſine ignibus,hoc eſt,in qua non ſacrificatur. Val.2.Argonaut.21.

Ara fumida.Ouid.3.Triſt.eleg.13.3.

Aræ fumoſæ.Ouid.2.Amorum,eleg.13.5.

Aræ gramineæ.Virg.12.Aeneid.24.Romani enim moris fuerat,ceſpitem aræ ſuperimponere,& ita ſacrificare.Gramineas autem ideo,quia & de bello res agitur,& Marti ſacrificatur,cui gramen eſt conſecratum. quod ſecundum Pliniũ in Nat.hiſt.ex humano cruore procreatur.Hæc Seruius.

Herboſæ.Ouid.15.Metam.115.

Mœſtæ aræ,id eſt,quæ mœſtos reddant:utpote deſtinatæ alicuius morti,aut peragendo funeri.Virgil.3.Aeneid.13. Idem 5.Aeneid.10.

Ex quo relliquias,diuiniq; oſſa parentis

Condidimus terræ,mœſtaſq; ſacrauimus aras.

Aræ ſacrificæ.Valer.8.Argonaut.49.

Sanctæ.Ouid.3.Metam.147.

Sepulchrales.Ouid.8.Metam.97.

Ara ſita alicui.Tacit.lib.2.et arã Druſo ſitã diſiecerãt.& li.3. Vrbs Philopolis à Philippo Macedone ſita.

Sopitas aras ignibus excitare.Virg.8.Aeneid.106.

Syluestres aræ.Stat.5.Thebaid.103.

Teſtibus aris aliquid agere.Stat.1.Achil.70.

Thuricremæ.Lucret.lib.2.71. Ouid.de Arte amandi 3.81. Virg.Aeneid.4.

Thuriferæ.Stat.1.Achil.105.

Adolere aras.Tacit.lib.14.Nam cruore captiuo adolere aras, & hominum fibris conſulere deos fas habebant.

Aras adorare.Seneca in Agamem.6.1.

Aræ calent thure.Virgil.1.Aeneid.85.Claudian.2.Paneg.3.

Aram coronis cingere.Ouid.3.Triſt.eleg.13.3.

Aras colere uictimis.Seneca in Hercul.furente 11.1.

Aris thura dare.Ouid.2.Amorum,eleg.13.5.

Aræ deſtinare aliquem.Virg.2.Aeneid.26.

Ara exhalat odores.Lucret.lib.2.84.

Aras exorare,id eſt,deos exorare, quos ante aras ſtantes, manuq; illas tenentes,rogabant.Ouid.7.Metam.120.

Aris honorem facere.Virgil.5.Aeneid.151.

Aram imbuere.Virgil.1.eclog.2. – illius aram

Sæpe tener noſtris ab ouilibus imbuet agnus.Vide Imbuo.

Aris dona imponere.Virg.4.Aeneid.91.

Aris honorem imponere.Virg.1.Aeneid.11.

Aras uotis incendere.Virg.3.Aeneid.56. Votis,id eſt,rebus quas uoueramus.

Aras inceſtare,id eſt,polluere.Stat.5.Sylu.5.1.

Inferre dapes aris.Valer.3.Argon.91.

Inquinare aras.Seneca in Herc.Oetheo 13.20.

Mactare aris honores.Virg.3.Aeneid.24.Honores,id eſt,uictimas honori deorum, aut honorandis dijs conuenientes. Niſi Mactauit ad Taurum potius referre uelis, & poſtea, Honores Meritos,per appoſitionem,quã uocant,inferre.

Aræ torquibus ornatæ.Virg.4.Georg.55.Id eſt coronis.

Placare aras odoratis ignibus.Ouid.15.Metam.115.

Ponere aras.Horat.2.Epiſt.1.4.

Promittere aris.Id eſt,uouere aliquid.Stat.6.Thebaid.122.

Cæde ſpargitur ara.Ouid.4.Triſt.eleg.5.13.

Succendere aras. Seneca in Herc.Oetheo 7.10.

Tingere aras ſanguine uotiuo.Ouid.20.Epiſt.19.

Verbenis ara uincta.Horat.4.Carm.ode 11.2.

Violare aras.Sil.lib.17.16.

Vouere aras,Aras ſacrare.Silius lib.16.87.

Forſan ſacraſſet Zephyro quas uouerat aras.

Ad aras libare.Virg.7.Aeneid.49.

Aſtare ante aras.Ouid.8.Metam.97.

In aris animam finire.Ouid.7.Metam.120.

Arabarches.] (ἀραβάρχης,)Extat Imp.Vall.Grat.Theod. conſtitutio in hæc uerba. Vſurpationem totius licentiæ ſubmouemus,circa uectigal Arabarchiæ, per Aegyptum, atq; Auguſtaneam conſtitutum:nihilq; ſuper tranſductione animalium uendicari permittimus, &c. Quæ uerba indicant Arabarchen, præfectum fuiſſe exigendo uectigali de pecuarijs,quæ ex Arabia in Aegyptum deuehebantur, ut ſit illud nomen officij publicanorum. Merito ergo Iuuenalis T. Alexandrũ natione Aegyptiũ,ut Tacitus li.17.ſcribit, taxans, Arabarchen appellat.

Atq; triumphales,inter quos auſus habere

Neſcio quis titulos Aegyptius,aut Arabarches. Vt non immerito damnandi ſint,qui ſimpliciter mollem accipiũt, idq; editis annotationibus probant. Quapropter et in epiſt.M. Tullius ad Atticum,lib.2.32.3. Appellat Arabarchen M. Antonium,quaſi Aegyptium publicanum. Extorquebat enim ab illis ingentia uectigalia: unde pecuniam conflaret, quam deinde prodigeret: ut eſt apud Plutarchum Alciatus lib.1.Prætermiſſorum.

Arabia,(ἀραβία,)Aſiæ regio eſt.Ea autem triplex eſt,Petrea, Deſerta,Felix. Petrea ſic dicta à Petra uetuſtiſſimo oppido, Aegypto Iudææq; confinis eſt, autore Ptolemæo: Straboni autem ac Plinio alio nomine Nabathea dicitur.Poſt Petream Arabia deſerta Ptolemæo uocata,Straboni autem Scenetis, ubi & Scene urbs Plinio ἀπὸ τῶν σκηνῶν dici placet, quòd gens uaga & ſine ædificijs in tentorijs habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ felicis cincta eſt, à Septentrione Meſopotamiam habet:ab Occidente,Petream. Arabia felix Meridiem uerſus, inter duos ſinus Arabicum,& Perſicum, ueluti peninſula excurrit, quæ, ut Strabo ſcribit, bis ut India,ſeritur ob fœcunditatem,fluminibus ſcatet, de hac uide Plinium lib.6.cap.28.

Arabs,Arabis,pen.corrept.(ἄραψ,)adiectiuum, Qui Arabiã incolit.Horatius 1.Epiſt.7.8. –nec Ocia diuitijs Arabũ liberrima muto.Cic.1.de Diuinat.154.

Arabes,uel Arabas,accuſatiuus pluralis.Catul.ad Furiũ & Aurelium 11.1.Siue in Hyrcanos,Arabaſq; molles,&c.

Arabum beatæ gazæ.Horat.1.Carm.ode 29.1.

Arabas palmiferos dixit Ouid.pro Arabia palmifera et palmarum ferace,lib.10.Metam.95.

Arabs mollis. Claud. 7. Paneg. 52.

Arabicus, penul. correp. adiect. (ἀράβιος,) ut Arabicus odor, Plaut. Mer. 8. 2.

Arabius, aliud itẽ adiectiuũ, (ἀράβιος,) ut Arabius odor, Plaut. Pœnulo. 18. 6. Propertius lib. 2. eleg. 3. 3.

Nec ſiqua Arabio lucet bombyce puella. Id eſt, ſerico quod in Arabia bombyces texunt. Sed hic Arrabio legendũ eſt, productionis cauſa.

Arabicè, aduerbium, (ἀραβικῶς,) ut Arabicè olere: id eſt, ex odoribus Arabicis. Feſtus.

Arabilis.] Vide Aro.

Arachne, puella Lydia lanificij peritiſsima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade, quacum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit: quam Pallas in araneam mutauit. Autor Ouid. lib. 6. Metam. A Græcis ἀράχνης, à Latinis Aranea dicitur. Virgilius libro 4. Georgic. In foribus ſuſpendit aranea caſſes. & (ut notat Seruius) Araneus etiam ab antiquis dicebatur.

Aracyntus, (ἀράκυνθος,) mons eſt Mineruæ ſacer, quem quidã in Attica regione eſſe dicunt, quod Virgilium tetigiſſe aſſerunt. quum ait 2. eclog. 5. Amphion Dircæus in actæo Aracyntho. Alij in Bœotia eſſe dicunt: & more paſtorali: Virgilium eſſe locutum, qui locum unum pro altero ſæpe ponit: ut ſimiliter apud Theocritũ ſæpe conſpicitur. Nonnulli uerò in Arcadia eſſe dixerunt. Solinus uerò & Plin. lib. 4. Acarnaniæ montem dicunt, unde exiſtimo & in Attica, & in Bœotia, & in Arcadia, & in Acarnania eiuſdẽ nominis mõtes fuiſſe.

Aracynthi rupes. Propert. lib. 3. eleg. 15. 9.

Aradus, pen. corr. (ἄραδος,) Phœniciæ ciuitas Tripoleos, non procul à Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimũ oppidũ ſic dictum eſt à Tribus oppidis, Tyro, Sidone, atq; Arado, ut autores ſunt Plinius & Strabo. Arado oppoſita eſt Antaradus in Meridiem, quæ hodie Tortoſa dicitur, amœniſsima ciuitas, ſita nõ procul à Damaſco, Ptolemæus in tab. Aſiæ 4.

Aræ Flauiæ, Germaniæ urbs ad Danubium, Ptolemæo, uulgò Nordlingen.

Aragus, (ἄραγος,) Fluuius, de quo Strabo lib. 21. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum alluere, alijs oſtijs in aliud mare exeuntem, Boreã uerſus, uno aut ſolo Hyrcanium ſinum uerſus.

Aranea.] araneæ, pen. corr. (ἀράχνη,) Tela quam araneus facit. Ouid. 4. Metam. 36.

– non illud opus tenuiſsima uincant
Stamina, nec ſummo quæ pendet aranea tigno. Catullus ad Fabullam 13. 2.
– nam tui Catulli Plenus ſacculus eſt aranearum.

Aranea, pro ipſo animali etiam accipitur. Ouid. 6. Metam. Stamen & antiquas exercet aranea caſſes. Virg. 4. Georg. 50. In foribus laxos ſuſpendit aranea caſſes. Vbi Seruius, Virgilius quidem confundit, tamẽ ſciendũ maiores animal ipſum maſculino genere appellaſſe, hic araneus: retia uerò quæ faciunt, fœminino. Hæc Seruius. Colum. lib. 9. cap. 14. Araneis, qui fauos corrũpunt detractis. Plin. lib. 8. cap. 28. Aranei cum telis primi cadunt.

Salicis fructus ante maturitatem in araneam abit. Plin. lib. 24. cap. 9. Hoc eſt, in lanuginem araneæ ſimilem.

Aranea telas exercet. Ouid. 6. Metam. 29.

Filum pede deducit aranea. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 2.

Aranei tenuia fila. Lucret. lib. 3. 77.

Caſſes ſuſpendit aranea. Virgil. 4. Georg. 50.

Arida aranea. Iuuenal. Saty. 14. 7.

Araneorũ genera & naturã leges apud Plinium, li. 11. ca. 24.

Eſt & araneus, marinum animal. Plinio, lib. 32. cap. 11.

Araneus mus, animal in Italia, de quo Plin. lib. 8. cap. 58. In Italia muribus araneis, uenenatus eſt morſus. Colum. lib. 6. ca. 17. 1. Muſq; araneus, quẽ Græci σμυγάλην appellãt, quãuis exiguis dentibus non exiguam peſtem moliatur.

Araneum, huius aranei, pen. corr. (ἀράχνιον,) Vitium peculiare oliuis & uitibus quum ueluti telæ inuoluunt fructum & abſumunt. autore Plinio lib. 17. cap. 24. 13. Aliud in calamo odorato. Plin. lib. 12. ca. 22. Ineſt fiſtulæ araneũ, quod uocant florẽ præſtantior eſt cui numeroſius.

Araneola huius araneolæ, pe. corr. diminutiuũ, (ἀραχνίδιον,) parua aranea. Cic. 2. de Natura deorum 183. Data eſt quibuſdã beſtijs etiam machinatio quædam atq; ſolertia, ut in araneolis.

Araneolus etiam maſculino genere dicimus. Virg. in Culice, Atq; ut araneoli tenuem formauimus orſum.

Araneoſus, pen. prod. adiectiuum (ἀραχνώδης) ut ſitus araneoſus, locus aranearum telis plenus. Catullus ad Thallum cynœdum, quem uocat molliorem ſitu araneoſo.

Araneoſa lanugo. Pli. l. 12. 1. folijs araneoſa lanugine obductis

Araneoſus, Aranearum faciẽ habens: ut araneoſus caulis. Plin. lib. 21. cap. 15. 3. In Aegypto nobiliſsima eſt colocaſia, quã cyamon uocant aliqui. Hanc è Nilo metunt. caule quum coctus eſt, araneoſo in mandendo.

Araneoſus uomitus. Plin. lib. 29. ca. 4. 27. Peior utroq; eſt cæruleus, lanugine nigra caliginem concitans, & uomitus araneoſos. Hoc eſt in quibus telæ araneæ conſpiciuntur, ut ait Sipontinus.

Arar, ſiue Araris, penult. correp. (ἄραρ,) fluuius eſt Galliæ, atque ex eodem, ex quo Rhodanus, monte exiens, in Rhodanum ipſum iuxta Lugdunũ immergitur, qui adeo lenis fluit, ut neſcias in utram partem deſcendat: clarus ponte Cæſaris uno die militum opere fabricato. Lucanus lib. 6. 95.

– Rhodanumq; morantem Præcipitauit Arar.

Araris dicitur, ſed per Apocopẽ Arar, ut teſtatur Priſcianus in ſeptimo hodie Sagona, uulgò La Sone. Virg. 1. eclog. 5.

Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim.

Arar pigerrimus undæ. Silius lib. 15. 99.

Aratio, Arator, Aratro, Aratrum.] Vide Aro.

Aratus, pen. prod. (ἄρατος,) poeta Græcus antiquiſsimus, qui optimè de Aſtrologia, iudicio Cic. ſcripſit, Cuius Phænomena ipſe Cic. uertit adoleſcẽs: ut ſcribit lib. 2. de Natura deorum. Huius meminit Statius lib. 5. Syl. 3. 4. Fuit item Aratus dux Sicyonius tyrannus maximè infeſtus, ut ſcribit Liuius lib. 69. & 70.

Arauſio, (ἀραυσίων,) nunc Arauſinenſis ciuitas dicta, uulgò Aurenge, principatus nobiliſsimus, qui nunc ditionis eſt Anaxonenſium principum. Vadianus in Melam.

Araxes, (ἀράξης,) Armeniæ fluuius, ex eo monte ex quo Euphrates naſcitur, contrario tamen ei curſu, uerſus Orientẽ tendens, uſq; ad Atropatiam: deinde in Boream conuerſus, Azaram præterlabens, in mare definit Hyrcanum, ut autor eſt Strabo. Herodoto tamen ſecus uiſum eſt. Porrò Araxem ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν uocari, quòd opera Iaſonis & labore Penei Theſſalici, montium continuationem diſrupit. Stephanus & item Strabo autores ſunt.

Armenius Araxes. Lucanus lib. 7. 38.

Barbarus. Lucanus lib. 1. 4.

Gelidus. Seneca in Hippo. 1. 11.

Araxis, genitiuus. Propert. lib. 3. eleg. 12. 2.

Potabis galea feſſus Araxis aquam.

Araxem pharetratum dixit Statius lib. 5. Sylu. 2. 7. pro populis Araxem accolentibus, hoc eſt Armenijs.

Arbiter.] arbitri, pe. corr. (διαιτητής, διαγνώμων, ἐπιγνωτής,) Feſtus, Arbiter dicitur iudex, quod totius rei habeat arbitrium

arbitrium, & facultatem: ut arbiter pugnæ, apud Horatium lib. 1. Carm. ode 3. 3.

Arbitrã in fœminino dixit Horatius in Epod. 5. 10.

ô rebus meis
Non infideles arbitræ
Nox & Diana.

Arbitri & teſtes legum & iudiciorum, Caſtor & Pollux. Cicero 7. Verr. 146.

Capere arbitrum. Terent. Heaut. 3. 1. 89.

Cedo quemuis arbitrum. Vide Cedo.

Sumere arbitrum, pro eligere & accipere. Cicero pro Roſcio Comœdo?

Arbitrum in aliquam rem eſſe. Cic. pro Roſc. Comœdo 6.

Ad arbitrum. Vide Ad præpoſitionem.

Vti aliquo arbitro. Cic. ad Sulpitium, lib. 34. 27. 5.

Adeo ad arbitrum. Vide Adeo.

Arbiter datus quibuſdam de re aliqua. Cic. 1. Offic. 49.

Datus arbiter inter aliquos. Cic. 1. de Legib. 79.

Poſtulare arbitrum. Cic. pro Cecinna 13.

Dicere aliquẽ arbitrũ, pro Statuere. Horat. 2. Carm. ode 7. 5.

– quem Venus arbitrum
Dicet bibendi?

Annonæ arbiter. Statius 4. Sylu. 9. 4.

Formæ arbiter. Ouid. 15. Epiſt. 14. de Paride.

Satuere arbitrum. Cic. Att. lib. 15. 321. 3.

Adigere arbitrum. Vide Adigo.

Sine arbitris aliquid facere. Id eſt, nemine uel uidente uel audiente. Plautus Capt. 5. 18.

Vnum exorare uos ſinite nos.
L. Id quidnam eſt? C. ut ſine hiſce arbitris,
Atq; uobis, nobis detis loquendi copiam.

Sola ſine arbitris. Liu. 1. ab Vrbe 179. Tanaquil inter tumulum claudi regiã iubet, arbitros elicit. Id eſt, multitudinem populi admirantem quid rei accidiſſet Tarquinio moribundo, eijcit, nequid de re cognoſcerent. Item, lib. 2. coniuratiq; ibi remotis arbitris multa inter ſe de nouo (ut fit) conſilio egiſſent. Rurſum lib. 1. 86. Lucus erat, quem medium ex opaco ſpecu fons perenni rigabat aqua: quò quia perſæpe Numa ſine arbitris, uelut ad congreſſum deæ inferebat, camœnis eum lucum ſacrauit. Id eſt, clam, ſolus, nemine comitante. Sic Cicero 3. Offic. 153.

Ab arbitris remotus locus: &, Loca ab arbitris libera, id eſt, interpellatoribus crebris carẽtia. Cic. 7. Verr. 64. Amœno ſanè, & ab arbitris remoto loco. Idem Attico lib. 15. 329.

Arbiter initiationis Budæo, quem Compatrem uulgò uocant.

Arbitrarius, a, um, (διαιτητικός,) ut pœna arbitraria, quæ non lege ſtatuta eſt, ſed iudicis arbitrio relicta. Sipontinus. Feſtus. Arbitrarium dicitur cum adhuc res apud arbitrum geritur. Plaut. Amphitr. 4. 218. Hoc quidem profecto certũ eſt non arbitrarium.

Arbitratus, huius arbitratus, pen. prod. (γνῶμα,) Arbitriũ, uoluntas, opinio. Cic. in Lælio 30. Cuius diſputationis ſententias memoriæ mandaui: quas in hoc libro expoſui meo arbitratu. Idem 6. Verr. 9. Quum uenditori ſuo arbitratu uendere nõ liceret. Idem 3. Verr. 98. Itẽ 4. de Finib. 4. Plaut. Rud. 23. 62. Vlpianus de Verb. ſignific. Illa uerba. Arbitratu Lucij Titij fieri: ius ſignificãt, & in ſeruum non cadunt.

In ditionem et arbitratũ alterius ſe dare. Plaut. Amph. 4. 105.

Deduntq; ſe diuina, humanaq; omnia, urbem & liberos
In ditionem atq; in arbitratum cuncti Thebano populo.

Arbitrariò, aduerbiũ, (διαιτητικῶς.) Plaut. Pœn. 11. 42. Nũc pol ego perij certò, haud arbitrario. Vbi interpres, Haud arbitrario, non dubiè, quaſi iam dato arbitrio: id eſt, ſententia arbitri. nam arbitrarium dicitur, quum adhuc res apud arbitrum geritur, Dum autẽ agitur, in dubio eſt: quia ante arbitrium poteſt arbiter pro opinione iudicare, quum totius rei habeat facultatem.

Arbitrium, arbitrij, (δίαιτα,) Dicitur ſentẽtia quæ ab arbitrio ſtatuitur. Feſt.

Inter Arbitriũ, & Iudicium, propriè loquendũ, differentia eſt, Cicero in oratione pro Roſcio Comœdo 5. Cauſam perdidiſti, propterea quòd aliud eſt iudicium, aliud arbitrium. Iudicium, eſt pecuniæ certæ: Arbitrium, incertæ. Ad iudicium hoc modo uenimus, ut totã litem aut obtineamus, aut amittamus. Ad arbitrium hoc animo adimus, ut neq; nihil, neq; tantum quantum poſtulauimus, conſequamur.

Iudicium, arbitriumq;. Cic. in procemio Officiorum 11. E fontibus Stoicorum iudicio, arbitrioq; noſtro, quantũ quoquo modo uidebitur, hauriemus.

Arbitrium apud antiquos Latinos etiam pro iudicio uſurpatũ eſt. Cic. 3. Officiorũ 92. Qu. quidem Scæuola Pontif. Max. ſummam uim eſſe dicebat in omnibus ijs arbitrijs in quibus adderetur. Ex fide bona. Ibidem 80. In arbitrio rei uxoriæ.

Arbitria facere de aliquo, id eſt, iudicare. Hora. 4. Car. od. 7. 4

Quum ſemel occideris, & de te ſplendida Minos
Fecerit arbitria.

In arbitrium alicuius uenire. Ouid. 5. epiſt. 8.

Arbitrium, Opinio. ut Omnia pro arbitrio ſuo facit: hoc eſt, prout opinatur eſſe faciendum. Sipontinus. Cic. 1. de Finib. 9. ad arbitrium ſuum ſcribere?

Ad arbitrium ſuum adducere. Vide Adduco.

Conferre omnia ad arbitrium alterius. Vide Confero.

Arbitrium quod uulgò placitum & appetitum dicimus. Cic. 5. Verr. 65. Et Idem 6. Verr. 120. Nẽ mulierum nobilium & formoſarum gratia, quarum iſte arbitrio Præturam per triennium geſſerat, &c.

Nauigare ad arbitrium ſuum. Cic. 7. Verr. 76.

Viuere ad aliorum arbitriũ, non ad ſuũ. Cic. pro Murena. 17.

Ad noſtrum arbitrium libidinemq; eludere iudicij expectationem. Cic. 2. Verr. 19.

Ad arbitriũ ſuũ mouere mentes auditorum. Cic. 2. de Orat. 38. Sic, Ad arbitrium alterius perorare. Idem in Vatiniũ 20.

Ad arbitrium & nutum alterius totum ſe fingere & accommodare. Cic. in Bruto 13.

Nutu & arbitrio Dei omnia regũtur. Cic. pro Roſc. Amer. 77

Secundum arbitrium tuum teſtes dabo. Cic. 7. Verr. 129.

Arbitrium tuum ſit. Cic. ad Atticum, lib. 15. 327. 1.

Arbitrijs diſpenſare omnia. Ouid. ad Liuiam 75.

Arbitrium ſuum eſt de Rep. Brutus ad Ciceronem 16. 7.

Arbitrium, poteſtas. Liuius 4. bel. Mace. 37. Scilicet ſi legem Oppiam abrogaueritis, non ueſtri arbitrij erit.

Sub arbitrio Dei eſſe. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 4.

Arbitrium urbis Romulus habet. Ouid. 4. Faſt. 165.

Arbitrium ſecreta loquendi eripere alicui. Ouidius 4. Metamorpho. 45.

Arbitrium rei alicuius, eſſe penes aliquem. Ouid. 24. epiſt. 6. Te penes arbitriũ noſtræ uitæq; neciſq;. Horat. in arte 15

Arbitrium honorarium, id eſt, Prætorium. Cic. pro Roſcio Comœdo 8. Perinde acſi in hanc formulam omnia iudicia legitima, omnia iudicia legitima, omnia arbitria honoraria, omnia officia domeſtica, concluſa & comprehenſa ſint.

Arbitrium, Facultas iudicandi arbitrio data. Vnde arbitrium recipere. Vlpianus de Receptis arbitris, Recepiſſe autẽ arbitrium uidetur (ut Pedius lib. 8. dixit) qui iudicis partes ſuſcepit, finemq; ſententia ſua controuerſiis impoſiturum pollicetur. Sipontinus.

Arbitrium litis in omnes traijcere. Ouid. 12. Metam. in fine.

Arbitrium, pro præmio Cic. in piſonẽ 16. Eodem in tẽplo, eodem

eodem & loci ueſtigio & temporis, arbitria non mei ſolū, ſed patriæ funeris abſtuliſti. Idē poſt Reditū in ſenatu 16. quum tibi arbitria funeris ſoluebantur. Idem pro Domo ſua 75. Complorata arbitria petentes funeris.

Liberum arbitrium dixit Liuius, ut uides in dictione Liber adiectiuo, pro quo uoluntatem liberā dicit Cicero de Fato 31. Qui introducunt cauſarum ſeriem ſempiternam, hi mentem hominis uoluntate libera ſpoliatam neceſsitate fati deuinciunt.

Arbitrio carere. Cic. in Parad. 44. Si ſeruitus ſit (ſicut eſt) obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis ſuo, quis neget omnes leues eſſe ſeruos?

Arbitror, penul. correp. arbitraris, arbitratus ſum, (διαιτέω,) arbitrari. Dicitur arbiter, quum ſententiam dicit. Vlpianus de Receptis arbitris, Siquis litigatorū defuerit, quia per eum factum eſt quo minus arbitretur, pœna cōmittetur.

Arbitror, Verbum teſtis iurati. Ci. pro Fonteio 16. Credo hæc eadem Induciomarum in teſtimonio timuiſſe aut cogitaſſe, qui primum illud uerbum conſideratiſsimum noſtræ cōſuetudinis, Arbitror (quo nos etiam tunc utimur, quum ea dicimus iurati, quæ comperta habemus, quæ ipſi uidimus) ex toto teſtimonio ſuo ſuſtulit, atq; omnia ſe ſcire dixit.

Arbitrari, (ἡγεῖσθαι, λογίζεσθαι,) (inquit Sipontinus) eſt Exiſtimare: & arbitri officium eſt iudicare, non prout iuris ſit, ſed prout id æquum eſſe exiſtimet. Cic. 6. Verr. 73. Si hoc quod abs te poſtulo, minus ad officium tuum pertinere arbitrabere: ſuccedam ego uicarius tuo muneri, ſuſcipiam partes, quas alienas eſſe arbitrabar. Terent. Eunuch. 5. 6. 9. Here, primum te arbitrari quod res eſt, uelim. Idē Hecy. 5. 3. 7

Vt arbitror, per parentheſin poſitum. Cic. 1. de Diuin. 8. Hæc (ut ego arbitror) ueteres rerum magis euentis moniti, quàm ratione docti probauere.

Arbitrari & cenſere, idem apud antiquos. Nonius, Cenſere & Arbitrari ueteres cognatione quadam, ſocia ac ſimilia eſſe uerba uoluerunt. Varro de Repub. lib. 20. Et de uita Popu. Roma. lib. 2. Itaq; quòd hos arbitros inſtituerūt, populi cenſores appellarunt. Idem enim ualet cenſere & arbitrari. Terentius Hecy. 4. 1. 15. Ex quo cenſes, niſi ex illo cui data eſt nuptum obſecro?
P. Credo, neq; adeò arbitrari patris eſt aliter.

Arbitror, de re incerta. Terent. Eunuch. 1. 2. 29.
P. Ciuémne? T. arbitror.

Arbitrari, Obſeruare & reſpicere quid agatur, aut dicatur. Plaut. Aulul. 17. 21. Hinc ego huc et illuc potero quid agāt, arbitrarier. Idem Cap. 5. 27.

Arbitrari, aliquando eſt conſtituere, modumq;, & rationem, quaſiq; formam operis faciundi deliniare & præſcribere. Proculus iuriſconſultus in tractatu de Verb. oblig. Quum ſtipulatus ſim à Proculo ſi opus arbitratu meo ante Cal. Iunias effectum non ſit, pœnam, &c. Et paulo inferius, Quoniam mortuus (inquit) arbitrari nō potuiſſet. Inde apud Comicos ſæpe, Tuo arbitratu id fiat: Id eſt, ut tu formā operis faciundi dederis. Lingua francica Diuiſer uocat. Budæus.

Arbor.] huius arboris, penul. correp. f. g. (δένδρον, καὶ δένδρος,) Generale nomen eſt & appellatione eius uites quoq; & hederas, & arundines & ſalictū contineri, Iureconſulti exiſtimant. Plinius in proœmio lib. 12. Summumq; munus homini datum, arbores, ſyluæq; intelligebantur. Virgil. 2. Georgic. – nec ſecius omnis in unguem
Arboribus poſitis ſecto uia limite quadret. Vbi Seruius, Arboribus poſitis, uitibus ordinatis.

Hæc arbor, huius arboris, quod à robore deriuatum, illius declinationem ſeruans corripuit penultimam genitiui. Priſcian. libro 6.

Arbor à frutice ita differt, ut frutex ab herba autore Valla libro 4.

Arbos etiam in nominatiuo dicitur. Hinc Feſtus, Arboſem pro arbore antiqui dicebant, & roboſem pro robore. Virg. 4. Georgic. 5. Obuiaq; hoſpitijs teneat frondētibus arbos. De apibus. Idem lib. 2. Georg. 30.
– bis pomis utilis arbos.

Arbor fici. Cicero pro L. Flacco 32. Sic. Arbor mori, Vide Morus.

Arbore ſoles defendere. Stat. 3. Syl. eleg. 1. 14.

Ad arboris umbram ſe conferre. Ouid. 4. Metam. 24.

Arbor, pro malo nauis. Iuuenal. Saty. 12. 3.
Quum plenus fluctu medius foret alueus, & iam
Alternum puppis latus euertentibus undis
Arboris incertæ, &c.

Arborem pro remo. Virgil. lib. 10. Aeneid. 41.
It grauis Auletes, centenaq; arbore fluctum
Verberat aſſurgens. Id eſt, centum remis. Sed Arbore dixit, ut oſtendat magnitudinem nauis, ait Seruius.

Arbor, eſt pars torcularis apud Catonem, cap. 12. & 18.

Proceritas arborum. Cic. de Senect. 55.

Truncus, rami, folia arborum. Cic. 3. de Orato. 98.

Aemula arbor. Vide Aemulus.

Afflicta ſenio arbor. Vide Affligo.

Ampla arbor. Vide Amplus.

Bruta arbor. Vide Brutus.

Cælebs arbor, Vide Cælebs.

Craſſa arbor pedes tres. Vide Craſſus.

Arboris exceſæ antrum. Virgil. 4. Georg. 9.

Aeſtiua arbor recreatur aura. Horat. 1. Carm. ode 22. 4.

Fertilis pomis aureis arbor. Senec. in Agam. 9. 9.

Inanis arbor, Id eſt, excauata uel exeſa. Ouid. 3. Faſt. 149.

Incurua arbor. Vide Incuruus.

Indocilis naſci arbor. Vide indocilis.

Infelix arbor. Plinius lib. 24. cap. 9. Cicero pro C. Rabir. perduel. reo.

Iouis arbor. Id eſt, quercus. Ouid. 1. Metam. 22.

Nouella & uetula arbor, contraria. Cic. 5. de Finib. 69.

Nutrices arbores glandiferæ.

Odora arbor, ſic Ouidius uocat arborem myrrhæ. 1. de Arte Aman. 58.

Opaca comas arbor. Ouidius 3. Triſt. eleg. 1. 7. Virgilius 6. Aeneid. 27.

Patula arbor. Stat. 3. Sylu. 1. 14.

Peregrinæ arbores. Vide peregrinus.

Turpis arbor ſine frondibus. Ouid. 13. Metam. 180.

Vberrima pomis arbor. Ouid. 4. Metam. 18.

Viduas arbores dicit Horatius 4. Carm. ode 5. 6. non adiunctas uitibus.

Vmbroſa arbos coronæ Herculeæ, id eſt, populus. Virgilius 2. Georgic. 14.

Cædere arbores. Ouid. 9. Metam. 47.

Cædere arbores exiccatas. Cic. 2. de Diuinat. 49.

Caneſcit arbor. Vide Caneſco.

Caſtrare arbores. Vide Caſtro.

Circuncidere arbores. Vide Circuncido.

Cludere arborem reſtibus. Vide Cludo.

Collocare ſe in arborem. Vide Colloco.

Contorquet arbores Erydanus. Vide Contorqueo.

Culta arbor. Vide Colo, colis.

Decerpere arbore fœtus. Virgilius 6. Aeneid. 28. Ouidius 5. Metamorpho. 108.

Decidunt arboribus folia. Vide Decido.

Defringere ex arbore plantas. Virgil. 2. Georgic. 60.

Detrahere

Detrahere arboribus poma. Tibullus lib. 1. eleg. 5. 7.

Exciſa, non euulſa eſt arbor: itaq; quàm fruticetur uides. Cice. ad Atticum, lib. 15. 313. 6.

Florere dicuntur arbores. Cic. 1. de Diuinat. 27.

Inarare arbores. Vide Inaro.

Induerat ſe pomis arbor. Virg. 4. Georg. 29.

Inhæret collibus arbor. Horat. epod. 12. 4.

Inſcendere in arborem. Vide Inſcendo.

Ex arbore mala legere. Virg. 3. ecloga 11.

Luxuriantur arbores. Vide Luxus.

Maritare arborem. Vide Maritus.

Nutant arbores. Vide Nuo.

Procumbit arbor. Lucanus lib. 3. 103.

Comæ arboribus redeunt. Id eſt frondes. Horat. 4. Carm. 7. 1.

Seneſcentes cum Luna arbores. Cic. 2. de Diuinat. 49.

Serere arbores, & Satæ arbores. Cice. de Senect. 22. 55. Horat. 1. Carm. ode 18.

Suſtollere ſe dicitur arbor, dum creſcit. Virg. 2. Georg. 12.

Vellitur ſolo arbos. Virgil. 3. Aeneid. 6.

Vigere, & ſeneſcere dicitur arbor. Cic. 5. de Finib. 69.

Viuere arbor & mori dicitur. Cic. 5. de Finib. 69.

Arborarius, adiectiuum, ut Arborarius picus, qui in arboribus nidificat. Plin. lib. 30. cap. 16. 1. Eosq; qui arborarij pici roſtrum habeant, & mella eximant ab apibus non attingi.

Arborator, pen. prod. (δενδροτόμος,) Significat putatorem arborum. Plin. lib. 18. cap. 33. Frondem medio die arborator ne cædito. Colum. lib. 11. cap. 1. 11. Nam & arator reperitur aliquis bonus, & optimus foſſor, aut fœniſector, nec minus arborator, & uinitor.

Arboreſco, arboreſcis, (δενδρόομαι,) arboreſcere, In arborem creſcere, ait Sipontinus. Plin. lib. 19. cap. 4. 13. Namq;, tradunt autores in Arabia maluas ſeptimo menſe arboreſcere, baculorum uſum præbere extemplo.

Arboretum, huius arboreti, penul. prod. (δενδρῶν,) Idem ſignificat quod arbuſtū. Gellius lib. 17. cap. 2. Conualles, inquit, & arboreta magna erant. Arboreta ignobilius uerbum eſt, Arbuſta celebratius.

Arboreus, adiectiuum, (δενδρινὸς,) Quod eſt arboris. Virg. 1. Georg. 11. Arborei fœtus alibi. Id eſt, poma, ut ait Seruius. Propertius lib. 3. eleg. 16. 6. Arborea coma. Ouid. 4. Metam. 128. Arboreæ frondes.

Arborea cornua ceruorum. Virgli. 1. Aeneid. 39. quæ ſunt uelut arbores.

Arborea amplitudo arundini Indicæ. Id eſt, arboris amplitudinem habens. Plin. lib. 16. cap. 36. 5.

Arboreum ebenum, pro ebeno arbore. Plin. lib. 12. cap. 4. 3.

Arborius, adiectiuū: ut Arboria falx, cædendis arboribus apta, apud Catonem de Re ruſtica, cap. 11. 4.

Arbuſcula, arbuſculæ, pen. corr. (δενδρύφιον,) diminutiuū ab arbore. Varro 3. de Re ruſtica, cap. 15. In eo arbuſculas eſſe oportet, quæ ferant glandem. Columel. lib. 11. cap. 2. 59.

Arbuſculæ criſtæ pauonum. Plin. lib. 11. cap. 37.

Veluti arbuſculæ uites. Columel. lib. 4. cap. 4. Vinearum prouincialium plura genera eſſe comperi: ſed ex ijs, quas ipſe cognoui, maximè probantur ueluti arbuſculæ, breui crure ſine adminiculo perſiſtentes.

Arbuſcula, præter notā ſignificationē, machinulam ſignificat quæ ἁμαξόπους, dicitur Græcè. Vitruuius lib. 10. cap. 17.

Arbuſcula, Proprium nomen muliérculæ cuiuſdam mimæ, quæ quum à populo exploderetur, ab equite autem quodam laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorū teſtimonio ſic habent interpretes. Horatius lib. 1. Serm. Saty. ult. 16.

Arbuſtum, arbuſti, (δενδρῶν,) Valla in Raud. Arbuſta ſunt arbores multæ ad fructum conſitæ, ut oliuetum, auellanetum,

amygdaletum: uel uites arboribus applicitæ. Vide Plinium lib. 17. ca. 23. Colum. lib. de Arboribus, cap. 16. Igitur qui arbuſtum conſtituere uolent, ante annum quàm deponāt arbores, ſcrobes faciant quatuor pedum quoquouerſus. Ibidem plura.

Arbuſta alta. Lucret. lib. 6. 29. Læta. Lucret. lib. 2. 69.

Reſonāt arbuſta cicadis. Virg. 2. eclog. 3. Et arbuſta cantu rumpunt cicadæ. Virg. 3. Georg. 65.

Inuenuſtum arbuſtum. Vide Inuenuſtus.

Arbuſtiuus, adiectiuum, pen. prod. ut Arbuſtiuæ uites, quæ arboribus applicantur. Colum. de Arboribus, cap. 16.

Arbuſtiuus locus, pro arbuſto. Colum. lib. 3. cap. 13. 5. Sic arbuſtiua poſitio, Colum. lib. 4. cap. 1. 5.

Arbuſtiuum genus. Colum. lib. 12. cap. 41. 1. Muſtum lixiuum de lacu ſtatim tollito: hoc autem erit quod diſtillauerit, antè quàm nimiū calcetur uua. ſed de arbuſtiuo genere quod ſicco die legeris, id facito.

Arbuſto, arbuſtas, (δενδροφυτεύω,) arbuſtare, Agrum arboribus cōſerere ad maritādas uites. Plin. lib. 17. cap. 23. Tranſpadana Italia præter ſuprà dicta, cornio, populo, tilia, acere, orno, carpino, quercu arbuſtat agros.

Arbutus.] pen. corr. f. g. (κόμαρος) uulgò Albatro. Valla in Raudenſem, Arbutus eſt arbor illa, quæ poma, inſtar ceraſorum ſeu fragorum fert: Arbutum uerò ipſum pomum. Seruius, Arbutus eſt genus arboris frondibus raris. Idem alio loco, Arbuta ſunt rubra poma ſyluarum, quæ Plinius unedones uocat: quòd aſperitate ſua plura edi nō poſſunt. Plin. lib. 15. ca. 24. 3. Aliud corpus eſt terreſtribus fragis, aliud congeneri eorum unedoni: quod ſolum pomū ſimile fructui terræ gignitur. Arbor ipſa fruticoſa, fructus anno matureſcit, pariterq; floret ſubnaſcens, & prior coquitur. Mas ſit, an fœmina ſterilis, inter autores non conſtat. Pomum inhonorum, ut cui nomen ex argumento ſit unum tantum edendi. Duobus tamen hoc nominibus appellant Græci, comaron & minæcylon. Ex quo apparet totidem eſſe genera et apud nos. Alio nomine arbutus uocatur. Columel. lib. 5. cap. 8. 5. Virg. eclog. 7. 10. Et quæ uos rara uiridis tegit arbutus umbra & 2. Georg. Dant arbuta ſyluæ.

Arbuta paſcuntur apes. Virg. 4. Georg. 37.

Horrida arbutus. Virg. 2. Georg. 14.

Arbuteus, adiectiuum, (κομάρινος,) Ex arbuto factum. Virg. 1. Georg. 34. Arbuteæ crates, & myſtica uannus Iacchi. Idem 11. Aeneid. 13.

Arbuteos fœtus legere. Ouid. 1. Metam. 22.

Arca.] huius arcæ, (κιβωτός, θύλαξ, λάρναξ,) in qua includuntur quæ celata & abſcondita uolumus. Dicta (ut inquit Varro lib. 4. de Lingua Latina,) quòd ab ea clauſa arceantur fures. Cic. in Parad. 55. Animus hominis diues, nō arca, appellari ſolet.

Arca ferrata. Iuuenalis Saty. 11. 3.

Patula arca. Iuuenalis Saty. 13. 8.

Aerata multus in arca fiſcus. Iuuenalis Saty. 14. 26.

Arca ueſtiaria, in qua reponuntur ueſtes. Cato cap. 11. 3.

Arca, pro monumento, uel loculo in quo mortui conduntur in terra. Plin. lib. 13. cap. 13. 1. Hemina uetuſtiſsimus autor annalium prodidit Terentium ſcribam agrum ſuum in Ianiculo repaſtinantem, offendiſſe arcā, in qua Numa, qui Romæ regnauit, ſitus fuiſſet.

Arca lapidea. Idem. Plin. de Viris Illuſt. 42.

Arcas robuſteas in carcere fuiſſe, quibus malefici homines includerentur, Sextus Pompeius teſtis eſt. Cic. pro Milone 44.

Arca camerata, eſt arcuata et conformicata. Vlpianus in Lege, Si inquilinus, Si inquilinus arcam cameratam in ædes contulerit, & ædium aditum dominus coanguſtauerit.

Arcas

Arcas appellat Vitruuius tabulationes intra aquam circundatas. ab arcendis aquis ab opere. Alij aquaria ſepta uocant.

Arcarius, rij, qui publicam ſeruat pecuniam. Græcè οἰκονόμος, ut uertit Hieronymus, in fine epiſtolæ Pauli ad Rom. Scæuola lib. 40. Digeſt. Titulo de fideicommiſſarijs, L. Thais.

Arcula, penul. corr. diminutiuum (λαρνάκιον, parua arca. Cic. 2. Offic. 34. Præmittebatq; de ſtipatoribus ſuis, qui perſcrutarentur arculas muliebres, & ne quod in ueſtimentis telū occultaretur, exquirerent.

Arculæ fagineæ uel tiliaceæ. Columel. lib. 12. ca. 45. 4. Itaq; poſſunt alia genera malorum, ſicut orbiculata ſeſtiana, meli mela, mariana, hoc liquore cuſtodiri: ſed quia uidentur in melle dulciora fieri ſic condita, nec proprium ſaporem ſeruare, arculæ fagineæ, uel etiam tiliaceæ, quales ſunt in quibus ueſtimenta forenſia conduntur, huic rei paulo ampliores præparari debent.

Arculæ loculatæ pictorum. Vbi diuerſi ſint colores. Varro 3. de Re ruſtica, cap. 17. 4.

Arcella, arcellæ, aliud diminutiuum. (λαρνακίδιον,) teſte Feſto. Videri poteſt diminutiuum ab arcera plauſtri genere: Vnde Arcella uitis, quæ in formam arceræ diſpoſita eſt. Columella lib. 3. ca. 21. 2. de diſtinctis generibus uitiū loquens, Hinc pares his hæluolæ reſpōdent, illinc arcellæ, rurſus illinc ſpioniæ, baſilicæue cōueniunt. Et cap. 2. 18. Arcellata uitis. Aut arcellatæ legendum, ut ab arcella ueniat. Paulò antè hæc Columellæ uerba, arcelaca maior legitur, pro quo arcellata maior aut arculata legendum fortaſſe eſt.

Arcadia, (ἀρκαδία,) Peloponneſi regio & Achaiæ pars, à mari undiq; remota: ab Arca Iouis filio ex Caliſtone Lycaonis Arcadiæ regis filia ſic appellata. Hæc, ut Euſtathius docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege magno ſapiente uiro, qui uitæ cultioris autor eis fuit, & uictum ex ſtirpibus herbarum, arborumq; frondibus tranſtulit ad glandem, maximeq; ad fagineam. Aliquādo etiam Lycaonia, aliquando Gigantida, & aliquando Parrhaſia. Arcas autem quum Pelaſgos in deditionem redegiſſet, eorum regionem Arcadiam nominauit. Scribit Plinius hanc totam montoſam, in qua ſunt aſini cæteris maiores ac præſtantiores. In ea Erymanthus fluuius, Lernea palus, & lapis asbeſtos, ut ait Plin. lib. 13. cap. 10.

Arcadicus, adiectiuum, penul. correp. (ἀρκαδικός, quod eſt ex Arcadia, ut Arcadici mores.

Arcas, Arcadis, uel Arcados, penul. correp (ἀρκας,) Idē. Ouid. 5. Faſt. 129. Arcadis Euandri nomē tibi ſæpe refertur. Virgil. 10. Eclog. 5.

Arcada, accuſatiuus Græcus. Stat. 1. Thebaid. 69.

Arcadius, aliud adiectiuū, (ἀρκάδιος,) ut Arcadius deus, Pan. Propert. lib. 1. eleg. 17. 4. Et Arcadium ſydus, Vrſa uel Arctos. Senec. in Oedipo 5. 15.

Arcadia nemora. Seneca in Hercule furente 4. 5.

Arcanum.] arcani, penul. prod. (ἀπόρρητον,) Nonius, Arcanum dicitur ſecretum uel abſconditum: quòd quæ in arcis ſunt, celata ſunt & abſcondita. Feſtus, Arcani ſermonis ſignificatio trahitur ſiue ab arce, quæ tutiſſima pars urbis eſt: ſiue à genere ſacrificij, quod in arce fit ab auguribus, adeò remotum à notitia uulgari, ut ne literis quidem mandetur, ſed per memoriam ſucceſſorum celebretur, ſiue ab arca, in qua quæ clauſa ſunt, tuta manent: cuius ipſius origo ab arcendo pendet.

Arcana & occulta. Cic. 2. de Finibus 135.

Arcanum prodere. Iuuenal. Saty. 9. 12.

Arcanorum celantiſſimi Perſæ. Curtius.

Arcana fatorum uoluere. Virgil. 1. Aeneid. 54.

Arcanum alterius ſcrutari. Horat. 1. Epiſto. 19. 8.

Arcanus, (ἀπόρρητος,) adiectiuum, ut Arcana popina. Mart. lib. 5. 135. Sic arcana cubilia. Plin. in Panegy. 79. Nox arcana. Ouid. 9. Epiſt. 8.

Arcana præcepta. Plin. lib. 29. cap. 1. 21.

Arcanus, Qui quæ audit, tacet & continet optimè. Plau. Trinum 8. 119.

Arcanū ſenſus, Secretus & abſconditus. Virgil. 4. Aeneid. 85.

Tabellæ arcanæ, quibus ſecreta noſtra committimus. Ouidius 2. Amo. 15. 3.

Arcanè, (ἀπορρήτως,) aduerbium, arcanius, arcaniſſime, id eſt, ſecrete.

Arcanius aliquid iudicare. Colu. lib. 3. cap. 2. 21.

Arcano ſimiliter aduerbium, (ἀῤῥήτως,) Id eſt, ſecretè, ſeorſum. Cæſar 1. belli Ciuil. 72. Ipſe arcanò cum paucis familiaribus ſuis colloquitur.

Arcas, huius Arcadis, penul. corr. (ἀρκας,) Filius Iouis & Caliſtonis, à quo Arcades denominati ſunt: quos, quia uetuſtiſſima gens eſt, fabulantur ante Solem et Lunam ex arboribus eſſe natos. Ouid. 1. Metam. 44.

Arcatus.] Vide Arcus, huius arcus.

Arcella.] Vide Arca.

Arceo,] arces, arcui, arcitum, pen. prod. ſupinum rariſſimè lectum, (ἀμύνω, ἀποσοβέω,) Arcere. Continere ſignificat, ut ait Feſtus: unde & arcus in ædificijs dictus eſt, quia ſe ipſe continet. Ouid. 9. Metam. 64.

– & è terra corpus releuare uolentem Arcuit.

Arcere & continere. Cic. 2. de Natu. deor. 204. de aluo. Eſt autem multiplex & tortuoſa, arcetq; & continet, ſiue illud eſt aridum, ſiue humidum quod recipit, ut id mutari & concoqui facilè poſſit. Idem in Somnio 14. Summus ipſe Deus arcens & continens cæteros.

Arcere, Conſtringere. Virgil. 2. Aeneid. 81. Teneras arcebant uincula palmas. Cic. 2. Tuſcul. 84. Ergo hos quidem ut famulos uinclis propè ac cuſtodia arceamus.

Arcere, ut ait Valla lib. 6. Vetare ne accedant ij, qui ueniunt. Virgil. 1. Aeneid. 7. Arcebat longè Latio. de Iunone.

Arcere aditu. Liuius 1. bel. Maced. 64. Non terra modò adeuntes aditu arcebant, ſed nauium quoq; ſtationem infeſtam hoſti faciebant. Cic. 2. de Leg. 41. Sic Arcere ſacris. Plin. lib. 7. cap. 28. 5.

Arcere reditu. Cic. 1. Tuſcul. 141.

A tectis, à mœnibus urbis arcebis Catilinam. Ci. 1. in Catil. 23.

A progreſſu arcere. Cic. 11. Philipp. 291. Brutus Antonium in Galliam inuadentem à progreſſu arcuit, à reditu refrænauit, &c.

Recipere & arcere, contraria. Cic. 5. Philipp. 191.

Arcere à limine aliquem. Ouid. 6. Faſt. 97.

Arcere ſuis finibus externos. Ouid. 4. Metam. 130.

Arcere transfertur ad incorporea, & dicimus Arcere homines à ſcelere, & Arcere ſcelus. Cic. in Paradoxis, Quæ uis en im eſt, quæ magis arceat homines ab improbitate, quàm ſi ſenſerint nullum in delictis eſſe diſcrimen. Virg. 8. Aeneid. 16. Accipite. Aenean, & tandem arcete periclis.

Ab iniuria arcere homines pœna. Cic. 1. de Legibus 58.

Veterno aliquem arcere. Horat. 1. Epiſto. 8. 2.

Arcere ferro contumeliam. Liu. 1. ab Vrbe 177. Ferro igitur eam arcere contumeliam ſtatuunt.

Otij finibus arcere ſcelus aliquod. Cic. de Aruſp. Reſp. 3.

Arcere furorem. Lucanus lib. 2. 60.

Aquas pluuias arcere. Cic. pro Muræna 19.

Frigora pellibus arcere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 4.

Arcere ſolem. Plin. lib. 12. cap. 1. 9. Commendatio platani nō alia maior eſt, quàm ſolem æſtate arcere, hyeme admittere.

Arcere, p Abigere, & à loco fugare, ſiue expellere, (ἀπείργειν) Colum.

Colum. lib. 1. cap. 6. Sic emunita ſola & latera horreorum prohibent curculionem. quod genus exitij quū incidit, multi opinantur arceri poſſe, ſi exeſæ fruges in horreo uentilentur, & quaſi refrigerentur. Cic. 2. Philip. 102. Non enim te dominum modò illis ſedibus, ſed quiuis amicus uicinus, hoſpes, procurator arcebit.

Arceſſo, arceſſis, arceſſiui, arceſſitum, pen. prod. (μεταπέμπω) arceſſere, Verbum inchoatiuum, ſignificat ad uocandū ire, uel uocare. Plaut. Capt. 16. 27. Eamus intrò, ut arceſſatur faber. Idem Amphit. 10. 70.

Arceſſere ab aratro. Cic. pro Roſcio Comœdo 29.

Arceſſere ad. Cic. Attico, Si erit pugnandum, arceſſam ad ſocietatem laboris. Eidem lib. 14. 305. 2.

Arceſſere, (ἐπικαλεῖν, (Euocare. Virg. 6. Aeneid. 24. Si potuit manes arceſſere coniugis Orpheus. Seruius. Arceſſere uentos. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2. 8.

Arceſſere, Aſciſcere, et attrahere. Valerius lib. 4. Vt nimia pietate cauſam ſibi mortis arceſſeret, Hæc Budæus. Plaut. Amphit. Illic homo à me ſibi malam rem arceſſit iumento ſuo. Id eſt, ſibi ipſe malorum eſt autor.

Arceſſere à capite. Cic. in Topicis 19. Quum autem à genere ducitur argumentum, non erit neceſſe id uſq; à capite arceſſere. A capite arceſſere argumētum, his uerbis Cicero ſignificat, à capite & origine rei argumentum eruere: ut quinto de Finib. A capite ducere. Budæus. Idem 2. de Orato. 64. Et tardi ingenij eſt, riuulos conſectari, fontes rerum non uidere: & ætatis eſt, uſusq; noſtri à capite quod uelimus arceſſere, & unde omnia manant uidere. Trāslatio eſt ab aquæductibus. Idem in Tuſculanis, A capite ducere dixit.

Arceſſere, interdum accuſare ſignificat, & ablatiuo iungitur cum genitiuo. Cic. pro Deiotaro 21. Non ficto crimine inſectari, non expetere uitam, non capitis arceſſere. Idē 2. Offic. 72. Nequem unquam innocentem iudicio capitis arceſſas. Vide Accerſo.

Arceſſere aliquem iudicio. Cic. pro Flacco 11. Sermo eſt tota Aſia diſſipatus Cn. Pompeium quòd L. Flacco eſt uehementer inimicus, contendiſſe à Lælio patrono amico ac perneceſſario, ut hunc hoc iudicio arceſſeret. Id eſt, deferret et poſtularet. Budæus.

Arceſſere crimine aliquo in periculum capitis. Cicero pro C. Rabirio 19.

Arceſſitus, participium, penul. prod. (μεταπεμφθείς,) ut Arceſſitum dictum. Cic. 2. de Orat. 14. 2.

Arcto, arctas, (στενόω, στενοχωρέω,) arctare. Frequētatiuum. Significat conſtringere. Columel. lib. 12. cap. 43. 3. Nonnulli adiecto defruto, contenti ſunt tranſuerſas perticas arctare. Plinius lib. 17. cap. 23. 10.

Arctare, Anguſtius facere. Mart. lib. 2. 89. Atriaq; immodicis arctat imaginibus. Cic. pro Rabirio 24. Quum multæ naues refertæ fuiſſent, una non patuit, parua arctata. Plin. lib. 3. cap. 6. Et apud Statium 11. Thebaid. 8. Arctatur uallū fugientium agmine. Lucanus, lib. 5. 47. Arctatus pontus.

Artare abſq; c, nonnulli ſcribunt.

Arctus, participium, (στενωθείς,) Conſtrictus, ut Arctum corpus apud Claudianum 1. de rap. Proſerp. 10.

Arctum & aſtrictū. Cic. in Orato. 128. Nec tamen ita ſunt arcta & aſtricta, ut ea quum uelimus, laxare nequeamus.

Arctas partes diſſociare. Lucret. lib. 3. 163.

Arctus, (στενός,) nomen ex Participio. Cic. 3. Verr. 8. Mihi credite, arctioribus apud Po. Rom. laqueis tenebitur.

Vincula amoris arctiſſima. Cicero Attico, lib. 6. 113. 2. Et 3. Offic. 35.

Arctiſſimum ſocietatis uinculum.

Arcta catena. Silius lib. 7. 15. Horat. 3. Carm. od. 12. 3.

Fræno arcto equum compeſcere. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 19.

Aluta arcta. Tibullus lib. 1. eleg. 8. 3.

Cauus arctus. Horat. 1. Epiſt. 7. 7.

Compages arctæ. Virg. 1. Aeneid. 60.

Parietes arcti. Virg. 4. Georg. 60.

Arctum theatrum uocat Horatius 2. Epiſto. 1. 12. Hominibus refertum. Et apud Statium, libro 11. Thebaid. 55. Arcta ciuibus urbs.

Arcta turba circunſtare aliquem. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 20.

Arctum animum ſoluere. Id eſt, anguſtum et ſolicitum. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 17.

Conuiuia arcta. Horat. 1. Epiſt. 5. 6. dixit, ob numerum diſcumbentium, quòd anguſte illis ſedendum eſſet.

Arcta fames urgebat. Silius li. 5. 56.

Arctior ſomnus. Cic. de Somnio Scipionis 4. Vt cubitū diſceſſimus, me & feſſum de uia, & qui ad multam noctem uigilaſſem, arctior quàm ſolebat, ſomnus complexus eſt.

Arctæ leges additæ. Plin. lib. 16. cap. 4. 5. Et apud Lucretium lib. 5. 231. Arcta iura.

Arctæ res dicuntur, quum in periculo et diſcrimine uerſamur. Silius lib. 7. 63.

Arctis in rebus opem ferre. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 5.

Arctior expenſis fortuna. Stat. 5. Sylu. 3. 24.

Arcte, arctius, arctiſſimè, aduerbiū, (στενῶς,) Id eſt, ſtrictè. Col. lib. 2. cap. 2. 17. Igitur in opere boues arctè iunctos habere conuenit. Sic apud eundem, lib. 6. cap. 2. 4. Arctè religare ad ſtipites.

Arctè poteris accubare. Plaut. Stic. Id eſt, anguſte.

Arctè diligere. Plin. Epiſt. 13 lib. 2.

Arctius continere. Cic. 2. de Nat. deor. 3.

Arctiſſime ſerere. Plin. lib. 12. cap. 3. 2.

Arctè tenere aliquid, & defendere. Cicero in Parad. 15. Illud arctè tenent, accurateq; defendunt, uoluptatem eſſe ſummum bonum.

Arctius complecti. Cic. 1. de Diuinat. 167.

Arctè premere. Lucret. lib. 4. 217.

Arctè et grauiter dormire. Cic. 1. de Diuin. 104.

Arcera.] arceræ, (ὄχημα,) Nonius, Arcera, plauſtrum eſt ruſticum, tectum undiq; quaſi arca. Hoc uocabulum & apud Varronem & M. Tullium inuenitur. Gellius lib. 20. cap. 1. Arcera autem uocabatur plauſtrū tectum undiq; & munitum, quaſi arca quædam magna ueſtimentis inſtrata, qua nimis ægri aut ſenes portari cubantes ſolebant.

Arceſilas, pen. corr. (ἀρκεσίλας,) Polemonis diſcipulus, fuit in diſputando pertinacior, & magno ingenij acumine, ut ſcribit Cicero de Finib. bonorum & malorum lib. 5. Is conſtitutam philoſophiam, ut Gracchus Rempublicā, euertit, ut idē Cicero autor eſt lib. 4. Academ. Fuit itē ſculptor Arceſilas nomine fama nobilis, præſertim Dianæ ſimulacro, in quod extat Simonidis epigramma.

Arceſilaus, pen. prod. (ἀρκεσίλαος) Vnus fuit è quinq; ducibus Bœotorum, qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt, ut oſtendit Homerus lib. Iliad. 2. Alius fuit philoſophus Theophraſti auditor, qui tandem in Academiam ſe ad Crantorem contulit; & quum in dicendo exercitatus eſſet, & grauiſſimus, poeticæ quoque operam dedit. De quo multa Laertius.

Archaiſmos.] f. g. (ἀρχαϊσμός) Latinè antiqua locutio dicitur. Figura eſt grammaticis, uetuſtè aliquid dictū ſignificās. Terēt. And. 1. 1. 79. Metui à Chryſide, pro metui Chryſidē.

Archelaus, pen. prod. (ἀρχέλαος,) Mileſius, Anaxagoræ diſcipulus fuit, ut ſcribit Cic. lib. 5. Tuſculanarum, & Socratis præceptor. Primus Phyſicam philoſophiā Athenas inuexit: quapropter appellatus Phyſicus fuit. Hic uitia & uirtutes

non natura, ſed lege conſtare dixit. Fuere item tres alij. unus, chorographus, qui omne ab Alexandro peragratam terrã deſcripſit. Alius, qui phyſicen carmine ſcripſit. Tertius, qui de Oratoria ſcripſit, ut eſt autor Diogenes Laertius. Archelai item in Cappadocia regnauerunt: ex his ille qui ſuperatus à Sylla eſt, quòd Mithridati auxilium tuliſſet: alterum Romæ retinuit Tiberius. Item Archelaus Herodis, de quo in hiſtoria Hieroſolymitana. Præter hos, Archelaus Macedoniæ rex Perdicæ filius, ſuo tempore fortunatiſſimus iudicatus, ut ſcribit Cicero lib. 5. Tuſculanarum quæſtionum. Archelaus item fuit præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone cõpoſuit ſub Probo imperatore. Autor Hieronymus.

Archemorus, pen. corr. (ἀρχέμορος,) Lycurgi regis Nemææ filius, à ſerpente infans necatus, dum nutrix, quæ ſitientibus Argiuis fontem oſtenderet, eum dimiſiſſet in gramine. In cuius honorem inſtituti ſunt ludi Nemæi, ut autor eſt Archias poeta lib. 1. epigram. Græcorum.

Archetypus.] archetypi, pen. corr. (ἀρχέτυπος) Prima forma eſt, ex qua exprimuntur ſimulacra. ab ἀρχὴ, principiũ, & τύπος, figura & umbra & ueluti imago & ſymbolum ueritatis. Plin. epiſt. 105. Vt pictores pulchram abſolutãq; faciem rarò exprimunt, ita ego ab hoc archetypo labor & decido. Sic Pocula archetypa apud Martialem in Xenijs 14. 98. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. In quo dixeris longè uiciſſe nõ modò archetypon inuẽtoris noſtri ὀρνιθοτροφεῖον. Cic. lib. 16. ad Atti. 333. 2. Idem σύνταγμα miſi ad te retractatius, & quidem ἀρχέτυπον ipſum crebris locis inculcatum & refectum.

Decidere ab archetypo. Vide Decido.

Archetypæ nugæ. Martial. lib. 7. 10. ad Pudentem, De libellis ſuis manu ſua emendatis.

Archetypi amici, per metaphoram pro ueris & germanis Martialis.

Archia, (ἀρχίας,) poeta Antiochenus, Romæ fuit in amicitia multorum clarorum oratorum, præſertim Lucullorum: & à nonnullis Græcis populis honoratus, et eorum ciuitatibus donatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic quum diſcederet è Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam uenit, & adſcribi in eandem uoluit: quod & ſua uirtute, & Luculli amicitia facilè impetrauit. Deinde lite mota à Græco quodam, Cicero ipſum defendit, ubi multa de laudibus poeticæ dixit. Pædianus. Fuit item Archias, qui condidit Syracuſas, ut ſcribit Volaterranus. Rurſum Archias, fuit Hyblæus quidã præco celeberrimus: uicit tres Olympiadas et Pythica: ubi icon ipſius & epigramma Græcum. Pollux.

Archiatrus.] archiatri, pen. corr. (ἀρχίατρος,) Latinè dicitur primus & princeps medicorum. Alciatus Codice de Comitibus & Archiatris, interpretatur medicum principis, ἀρχός enim principem, ἰατρός medicum ſignificat.

Archidamus, penul. corr. (ἀρχίδαμος,) princeps Lacedæmoniorum, uir bello clarus, Telidis filius, Methonem ad Athenienſes deficientem recepit. in bello contra Pilum primus è naui proſiliens, nec uulneratus eſt, nec ſcutum amiſit. deniq; aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremò, quòd Agnonis Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt, ut ſcribit Suidas.

Archigubernius, (ἀρχικυβερνήτης,) eſt gubernatorum princeps, uel claſsis præfectus. Iabolenus lib. 16. Digeſt. Titulo ad Senatuſ. Treb. l. eius.

Archilochus, penul. corr. (ἀρχίλοχος, poeta Græcus iambicus qui perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quòd ei filiam, Neobolen, pactam alij locauerat, eumq; una cum filia ad laqueum, ob Iamborum petulantiam in eos ſcriptorum compulit, Acron in Horat. epod. lib. 1. 5. Ex quo Horatius in Arte 16. Archilochum proprio rabies armauit iambo. Quintil. lib. 10. cap. 1. Archilochus primus inter eos, qui iambos ſcripſere: ſumma in hoc uis elocutionis, cum ualidæ, tũ breues, uibranteſq; ſententiæ, plurimum ſanguinis atq; neruorum, adeò ut uideatur quibuſdam, quòd quoquã minor eſt, materiæ eſſe, non ingenij uitium. Emicuit regnãte Romulo, ut ait Cic. in Tuſculanis. Idem Attico, lib. 16. 336. 3. Et Vt Ariſtophani Archilochi iambus, ſic epiſtola lõgiſsima quæq; optima uidetur. Fuit item Archilochus, Neſtoris & Eurydices filius, ut docet Homerus in Odyſſ.

Archilochius, adiectiuum, (ἀρχιλόχειος,) Cic. Atti. lib. 2. 36. 5. Archilochio edicta Bibule populo ita ſunt iucunda, ut eum locum, ubi proponuntur, præ multitudine corũ qui legunt, tranſire nequeamus.

Archimagirus.] archimagiri, pen. prod. (ἀρχιμάγειρος,) Princeps & magiſter coquorum, qui præeſt coquinæ. Iuuenal. Saty. 9. 11. Finxerunt pariter librarius, archimagiri, Carptores.

Archimandrita.] huius archimandritæ, penul. prod. (ἀρχιμανδρίτας,) Id ſignificat quod dicimus abbaten. Priſci enim illi monachi eremos colentes ἐν ταῖς μάνδραις, id eſt, in ſpeluncis & cauis montium habitabant. Alciatus.

Archimedes, pen. prod. (ἀρχιμήδης,) Syracuſanus, geometra nobiliſsimus tanta in ipſa ſcientia dulcedine dicitur uerſatus, ut ſæpenumero inuitus ad balnea ductus, dũ perungendus in cratere conſtitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inſcriberet. De quo plura apud Plutarchum in uita Marcelli. de hoc Cic. in Tuſcul. Fuit & alter Archimedes grammaticus, genere Trallianus, qui cõmentarios in Homerũ et Mechanica ſcripſit. Autor Suidas.

Archimimus.] archimimi, pen. prod. (ἀρχιπλευρίτης,) Latinè dicitur princeps hiſtrionum. Tranquillus in Veſpaſiano, Fauo archimimus perſonam eius ferens, ſuſtinenſq; (ut eſt mos) facta ac dicta uiri interrogatis palàm procuratoribus, quanti funus & pompa conſtaret, ut audiuit ſeſtertium centies, exclamauit centum ſibi ſeſtertia darent, ac ſe uel in Tyberim proijcerent. Verba ſunt hiſtrionis ſignificãtis extremam principis parſimoniam. Budæus.

Archipirata.] archipiratæ, m. g. pen. prod. (ἀρχιπειρατής) Prædonum dux. Cic. 7. Verr. 52. Archipiratam ipſum uidet nemo, de quo ſupplicium ſumi oportuit. Idem 2. Offic. 56. Ille qui archipirata dicitur, niſi æquabiliter prædam diſpertiat, aut occiditur à ſocijs, aut relinquitur.

Archippocomus.] pen. correp. (ἀρχιπποκόμος) Hippocomorum præfectus. Hippocomi autẽ ſunt homines equorum curæ præfecti, quales ſcutarij in comitatu regis uocantur. Budæus.

Architas, pen. prod. (ἀρχύτας,) Tarentinus philoſophus, cuius meminit Cic. lib. 3. de Oratore, Pythagoricus fuit, Tarentinorum Rempublicam rexit, exercitus ductando, nec unquã ſuperatus, ut autor eſt Ariſtoxenus. ſcripta eius non feruntur, niſi quædam ad Platonem epiſtola, eius in Geometria diſcipulum. Cuiuſdam Architæ geometræ & aſtrologi meminit Horatius lib. 1. Carm. ode 28. qui naufragio tandem perijt. Fuit item Architas, alius Mitylenæus muſicus: cui quum probro daretur quòd non exaudiretur, reſpondit, Inſtrumẽtum pro me loquitur. Fuere præterea alij duo: Vnus qui de Agricultura ſcripſit, alter poeta epigrammatum. Autor Diogenes.

Architectus.] architecti, (ἀρχιτέκτων, οἰκοδόμος,) Is eſt (inquit Budæus) quem Græci architectona uocant, quaſi ſtructorum, qui Græcè tectones dicuntur, princeps. Plinius libro 34. cap. 14. de magnete, Eodem lapide Dinocrates architectus

architectus Alexandriæ Arſinoes templum concamerare inchoauerat, ut in eo ſimulachrum eius è ferro pendere uideretur. Cic. 1. de Orat. 32. Philonem illum architectum, qui Athenienſibus armamentarium fecit, conſtat perdiſerte populo rationem operis ſui reddidiſſe.

Architectus, per trãſlationẽ: ut Architectus deus. Plaut. Amph. 3. 45. Deûm regnator, architectus omnibus.

Architectus, quaſi machinator et fabricator. Cic. de Lege Agraria, Nunc quiſnam tam abſtruſus uſquam nummus uidetur, quem non architecti huius legis olfecerint

Architectus beatæ uitæ. Id eſt, inuentor. Cic. 1. de Finibus 49. Eáq; ipſa, quæ ab ipſo inuentore ueritatis, & quaſi architecto beatæ uitæ dicta ſunt, explicabo.

Princeps & architectus ſceleris. Cic. pro Cluent. 47.

Architectus & machinator. Ci. pro Roſcio Comœdo 78.

Architectus uerborum. Cic. de claris Orat. 61. Vt omnes ferè Stoici prudentiſsimi in diſſerendo ſunt, & id arte faciunt ſuntq; architecti penè uerborum: ijdem traducti à diſputando ad dicendum, inopes reperiantur.

Architectio, onis. Plin. lib. 10. cap. 71. In quo uel præcipua naturæ architectio.

Architecton, architectonis, m. g. (ἀρχιτέκτων,) Idem quod Architectus. Plaut. Pœn. 16. 146. Me dolis iam ſuperat architectonem. Per tranſlationem dictum.

Architectonicus, pen. corr. adiectiuum, (ἀρχιτεκτονικός,) Ad architectonem pertinens. Vitru. lib. 9. cap. 4. E qua per rationes architectonicas, circiniq; deſcriptiones eſt inuentus effectus in mundo.

Architector, architectoris, m. g. (ἀρχιτέκτων,) Id eſt, architectus. Plautus Moſt. 9. 64. Nam ſibi laudaſſe ædeis ait architectorem, &c.

Architector, architectaris, architectari, (οἰκοδομέω,) Conſtruere, fabricare. Vitru. lib. 9. cap. 4. Nanq; in his locis naturalis poteſtas ita architectata eſt, collocauitq; cardines, tãquã centra. In Rhetoricis ad Herennium, lib. 3. 127. Cogitatio enim quãuis regionem poſsit amplecti, & in ea ſitum loci cuiuſdam ad ſuum arbitrium fabricari atq; architectari.

Architectari uoluptates, per metaphoram. Cic. 2. de Finib. 85. Id eſt, formam & rationem fruendarum uoluptatum cominiſci & præſcribere. Budæus.

Architectonice, architonices, pen. corr. f. g. (ἀρχιτεκτονική,) Architectandi ars. Quint. lib. 2. Aliæ quoq; artes minores habent multiplicem materiam, uelut architectonice.

Architectura, pen. pro. (οἰκοδομική,) Idem quod Architectonice. Cic. 1. Offic. 210. Quibus autem artibus aut prudentia maior ineſt, aut non mediocris utilitas quæritur, ut medicina, ut architectura, eæ ſunt ijs quorum ordini conueniunt, honeſtæ.

Architectura, Ipſum ædificiũ & opus interdũ ſignificat, Plin. li. 11. ca. 24. 4. Specus ipſe qua cõcameratur architectura

Architriclinus.] architriclini. pen. prod. (ἀρχιτρίκλινος) dictum ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν τρικλινίων, hoc eſt, à principatu uel dictu tricliniorum: quòd triclinijs præeſſet, quẽ uulgò uocamus magiſtrũ domus, Gallicè Maiſtre d' hoſtel. Valla lib. 4. cap. 34.

Triclinium à tribus toris menſisúe appellatum eſt. Ibi enim comedebant, præcipuè in conuiuium accepti, quum res ipſa poſtularet tres toros menſasúe extrui. Qui autem huic miniſterio præerat, architriclinum uocabant.

Archon.] archontis, (ἄρχων,) Archontes qui fuerint, nõ planè conſtat. Suidas nouem fuiſſe autor eſt, & inter eos numerat theſmothetas: rectè, ut opinor, quum idem ſentire uideatur enarrator Demoſthenis: quippe qui archontas etiã theſmothetas appellet. Sed unus erat princeps collegij et præfectus, qui hegemon & prytanis uocabatur Athenis. Prytanes autem erant numero quinquaginta, decimam partẽ concilij & curiæ quinquagenariæ efficientes, in orbem πρυτανεύοντες, in ſingulos menſes uices mutantes. Verum is archon, qui inter archontas peculiarem appellationẽ retinuit, etiam prytanis dictus eſt. Quemadmodum aũt Romæ prætor iudicibus præerat, atq; ideo quæſtionis iudex dictus eſt, & Quæſitor: ita hic Archon Athenis τοῖς δικασταῖς λεγομένοις præſidebat. Hec Budæus in comment. Græcis. Cic. de Fato 30. Morietur Epicurus quum duos & ſeptuaginta annos uixerit, archonte Pytharato.

Archos.] (ἀρχὸς,) Latinè princeps dicitur. Erat autem Athenis ſummus magiſtratus, ut in Galienis ſcribit Pollio Alciatus.

Arcitenens.] penul. corre. huius arcitenentis, adiectiuum, (τοξοφόρος,) pro Apolline, ab arce Acropoli in qua colebatur. Virg. 3. Aeneid. 15.

Quam pius Architenens oras & littora circum, &c. Vel etiam ab arcu tenendo: quòd ſemper cum arcu & pharetra pingeretur Apollo. Næuius 2. bel. Pun. Deinde pollens ſagittis, inclytus, arcitenens, ſanctuſq; Delphis prognatus Pythius Apollo.

Arcitenens Sagittarius. Cic. in Arato 21.

Arcio.] arcis, arciui, arcitum, arcire, pro Indere & adigere accepiſſe uidetur Cato, cap. 40. 2.

Arcte.] aduerbium, Vide Arctus in Arceo.

Arcticus.] Vide Arctos.

Arcto.] arctas, Vide Arceo.

Arctophylax.] pen. corr. arctophylacis, penul. prod. m. g. (ἀρκτοφύλαξ,) hoc eſt, cuſtos Vrſæ, ſtella quæ & Arcturus, hoc eſt, cauda Vrſæ, ſiue Bootes dicitur. Cic. 2. de Nat. deorũ 158. Arctophylax uulgò qui dicitur eſſe Bootes,

Quòd quaſi temone adiunctã præ ſe quatit Arctũ. Ouid. 3. Faſt. 81.

Arctos.] fœ. ge. (ἄρκτος,) Latinè urſa dicitur, ſignũ cœleſte.

Arcti, duæ ſunt, quæ Septentrionali polonixæ uehuntur, Arctico circulo clauſæ, & ita collocatæ, ut utraq; reſupinata, alterius cõtegat caput: ſed caput eius quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat alteram; maiorẽ Vrſam ſiue Helicen: alterã minorem Vrſam, ſiue Græcorũ lingua, Cynoſuram, id eſt, canis caudã nominant. Illam Græciæ populi notare ſoliti; hãc Sidonij aſpicientes aſsiduè nauigant. Ouid. 3. Faſt. 22. Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur

Sidonijs, Helicen Graia carina notat.

Helicen ſcribit Heſiodus Caliſtona, Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe. Hanc ſtudio uenationis inductam relicto patre, ſeſe in ſyluas contuliſſe, factamq; unam ex comitibus Dianæ, à qua quum mirifice amaretur, quodam die ſolam in ſyluis inuentam, ab Ioue compreſſam fuiſſe. Quod facinus quũ aliquando celaſſet, tandem iuſſam cum cæteris uirginibus lauari, tumore uteri crimen detexiſſe. Quamobrẽ indignatam deam, in Vrſæ effigiem illam commutaſſe, quæ Græcis ἄρκτος appellatur. in ea ſpecie non multo póſt filium peperiſſe, quem Arcada nominauit: à quo poſtea dicta eſt Arcadia Peloponneſi regio. Aratus apud Ciceronem 2. de Natu. deorum 149.

Arcti geminæ, id eſt, Vrſa maior & minor. Ouid. 3. Metam. 9. & Virgilius 1. Georgic. 50.

Arcti gelidæ. Virg. 6. Aeneid. 4. de Dædalo.

Arctos ſicca. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 6.

Arctos, Claudianus dixit, pro illis qui Septentrionalem regionem inhabitant ſub Arctis poſitam, 4. Paneg. 68.

Atq; indignantes in iura redegerit Arctos.

Arctius, penul. corr. (ἀρκτικός,) Adie. ut polus Arcticus, id eſt,

Septentrionalis,ſiue Borealis.Cui oppoſitus eſt Antarcticus polus,Hoc eſt,Meridionalis.

Arctous,pe.prod.(ἀρκτῷος,)adiectiuum ab arcto. Idem quod Septentrionalis.Mart.lib.10.Felices quibus urna dedit ſpectare coruſcum,Solibus Arctois,ſyderibusq́; ducem. Senec. in Herc.Oeth.8.16.Arctous polus.

Arctous orbis. Lucanus lib.1.11.

Arctoa ſedes.Senec.in Herc.Oeth.12.10.

Arcturus.] penul.prod.(ἀρκτοῦρος,)Stella eſt(inquit Seruius) poſt caudam maioris Vrſæ poſita:unde Arcturus dicta eſt ἀπὸ τῆς οὐρᾶς,καὶ ἄρκτου. Virgil.1.Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum

Arcturum &c. Idem Seruius, Arcturus, ſtella eſt in ſigno Bootæ poſt Septentrionem, cuius ortus & occaſus tempeſtates grauiſsimas facit.Plin.lib.13.cap.8.2.Cic.2.de Natu. deorum 159.Horat.3.Carm.1.6.

Nec ſæuus Arcturi cadentis Impetus,aut orientis Hœdi.

Arctus.] Vide Arceo.

Arcuatus.] adiectiuum.Vide Arcus.

Arcubij.] Qui excubabant in arce.Feſtus.

Arcula.] Vide Arca.

Arculata.] penult.prod. Vocabant antiqui circulos,qui ex farina in ſacrificijs fiebant.Feſtus.

Arculum.] penult.corr.Appellabant circulum, quem capiti imponebant ad ſuſtinenda commodius uaſa, quæ ad ſacra publica capite portabantur. Arculus putabatur etiam Deus qui tutelam gereret arcarum.Feſtus.

Arcus.] huius arcus,m.g,(τόξον,)Feſtus, Arcere eſt continere:unde et arcus in ædificijs dictus eſt, quia ſe ipſe continet. Alij dicunt arcum dictum eſſe ab opere arrigendo in altitudinem.Nonius, Arcus & Arquus hoc diſtant. Arcus enim, omnis ſuſpenſus fornix appellatur. Arquus, non niſi qui in cœlo apparet,quam Irim poetæ dixerunt.Vnde & arquati dicuntur,quibus color & oculi uirent, quaſi in arqui ſimilitudinem.Lucret.lib.6.Tum color in nigris extabat nubilus arquis.Hæc Nonius.

Efficere arcum compagibus lapidum.Ouid.3.Metam.3.

Ducere arcum.Ouid.3.Metam.32.

Dicare arcum.Tacit.lib.2.Fine anni arcus propter ædem Saturni ob recepta ſigna cum Varo amiſſa,dicantur.

Arcus,quo ſagittæ emittuntur.Virg.11.Aeneid.

Spiculaq́; ex humero paruæ ſuſpendit,& arcum

Pro crinali auro,pro longæ tegmine pallæ.

Acer arcus.Vide Acer.

Aduncus arcus.Ouid.4.epiſt.9.

Corneus arcus. Ouid.1.Metam.140.

Flexibilis arcus.Ouid.3.Amorum,eleg.4.8.

Laxus arcus pro non tenſo.Silius lib.3.124.

Letifer arcus.Virg.10.Aeneid.33.

Minax arcus.Horat.3.Carm.ode 27.2.

Sinuoſus arcus.Ouid.1.Amorum,eleg.1.6.Et 8.Metam.77.

Sinuatus arcus.

Sonans arcus.Virg.5.Aeneid.104.

Trux arcus.Stat.3.Sylu.1.7.

Vaſtus arcus.Senec.in Herc.furente 11.20.

Adducere arcum.Virg.5.Aeneid.100.

Ceruos arcu cohibere.Horat.4.Carm.ode 6.7.

Compeſcere arcum,id eſt,continere ne iaculetur. Claud.de Raptu Proſerp.2.47.

Contentus arcus,id eſt,Tenſus. Ouid.6. Metam. 58. Et lib.2. de Arte 39.

Corripere manu arcum.Virg.1.Aeneid.39.

Curuare arcum. Stat.1.Achil.98.

Curuatus in arcum portus.Virg.3.Aeneid.107.

A R C

Arcu tela dirigere.Horat.4.Carm.ode 9.4.

Dirigere arcum in aliquem.Perſ.Saty.3.6.

Expedire alimenta arcu.Tacitus lib.5.Illuuie obſitus & alimẽta arcu expediens. Significat illum uenatu toleraſſe uitam.

Expellere ſagittam arcu.Ouid.8.Metam.77.

Fallit arcus dexteram.Senec.Herc.Oetheo 13.10.

Flectere arcum coactis cornibus.Senec. Herc.furente 11.20.

Fugam dat ſagittis arcus.Senec.in Herc.Oetheo 13.10.

Intendere arcum.Senec Herc.Oetheo 4.40.Vide Intendo.

Intentus arcus.Cic.pro Seſtio 11.

Lentare arcum,pro curuare.Stat.1.Achil.88.

Librat telum arcus.Senec.Herc.Oetheo 13.10.

Lunare arcũ,id eſt, in Lunæ ſpeciem cornua cõtrahere. Ouid. 1.Amorum,eleg.1.6.

Minatur arcus,& ferit.Horat.in arte poetica 71.

Non ſemper feriet quodcunq; minabitur arcus.

Obuertere arcum in aliquem.Ouid.11.Metam.122.

Petere aliquem arcu.Stat.5.Thebaid.76.

Porrigere arcũ,Fateri ſe uictũ. Ouid.2.Faſt.46.de Armenio

Protendere arcum ab alto.Sil.lib.13.42.

Remiſſus arcus,pro non tenſo.Horat.3.Carm.ode 27.14.

Retendere arcum lentum.Ouid.2.Metam.84.

Retendere arcum,pro Tenſum laxare.Stat.4.Sylu.4.6.

Retentus arcus.Ouid.3.Metam.16.

Sinuare patulos arcus.Ouid.8.Metam.16.

Stringere aliquem arcu.Stat.1.Sylu.16.

Sumere manu arcum.Ouid.2.Metam.71.

Suſpendere arcum humeris.Virg.1.Aeneid.65.

Temperare neruis arcum.Ouid.10.Metam.22.

Tendere arcum.Horat.2.Carm.ode 10.4.

Tendere acres arcus.Virg.7.Aeneid.33.

Tendere aliquò arcum.Perſ.Saty.3.6.

Tenſus arcus.Stat.3.Sylu.1.11.

Arcus dicitur in nubibus,quam Irim poetæ appellant: & tam ſecundæ,quàm quartæ declinationis eſt.Cic.3.de Natu.deorum 69. Cur autem arcus ſpecies non in deorum numero reponatur?

Bibit ingens arcus.Virg.1.Georg.76.Ouid.1.Metam.55.

Concipit iris aquas,alimentaq́; nubibus affert.

Cœleſtis arcus.Vide Cœlum.

Coloratus quodãmodo arcus ex nubibus.Cic.3.de Natu.deor. (69.

Colores uarios trahit arcus.Virg.5.Aeneid.18.

Imbrifer arcus.Tibullus lib.1.eleg.4.9.

Ingens arcus ſub nubibus.Virgil.9.Aeneid.3.

Pluuius arcus.Horat.in Arte Poetica 4.

Arcus uariata luce rubens.Claudian.epigram.6.1.

Arcuo,arcuas,arcuare,(καμπυλιάζω,)In modum arcus curuare.Plinius libro 29.cap.6.27.Illam autem quæ non arcuatur,ſepa Græci uocant, alij ſcolopendram. De multipedis terræ uermibus loquitur.

Arcuatus,a,um, penul.correp. (καμπύλος,) Curuatus in modum arcus,dicitur & Arquatus. Vide Arquatus. Liu.lib.1. ab Vrbe 87.Ad id ſacrarium Flamines bigis curru arcuato uehi iuſsit.Plin.epiſto.254.

Arcuatus,eſt etiam ictero correptus:à nomine arcus pro Iri in nubibus:unde Arcuatum pecus,quod morbo icterico,id eſt, regio laborat:quòd arcus cœleſtis ei concolor eſt.Colu.lib. 7.cap.5.15.Bilis æſtiuo tempore nõ minima pernicies, potione depellitur humanæ ueteris urinæ, quæ ipſa remedio eſt etiam pecori arcuato. Vide Arquatus.

Arcatus,penul. prod. pro Arcuatus, apud Ouidium legitur 11.Metamorphoſios.

Arcuatim,pen.prod.aduerbium, In modum arcus.Plin.li.29. cap.6.27.Millepeda,ab alijs centipeda aut multipeda dicta:

cta: animal eſt è uermibus terræ piloſum,multis pedibus arcuatim repens,tractuq́; contrahens ſeſe.

Ardalides muſæ cognominatæ ſunt ab Ardalo Vulcani filio, qui cum ad trezenios tibiam & muſas detuliſſet,eas ita appellauit.Plutar.in Symp.& Ste.

Ardea,(ἀρδέα,)Nomẽ urbis in Latio:à feruore regionis ſic dicta quæ decẽ & octo miliaria ab urbe eſt poſita.Martialis.

Ardea ſolſtitio,Peſtanaq́; rura petantur,

Quiq; Cleonæo ſydere feruet ager. Dicta quoq; Ardea, à Danae Perſei matre.Vel à Dauno Pilumni filio, qui eam condidit ut quidam exiſtimant. Vide Fabulam apud Ouidium lib. 14.Metamor.115.

Ardeas,Ardeatis, penul.prod. uel Ardeatinus,adiectiuũ, (ἀρδιαῖος,)Cic.3.de Natu. deor. 63. Cui in agro Ardeati rem diuinam facere ſolemus.Legitur & Ardeatino.

Ardea.] (ἐρωδιός,) uulgò Airone, ut quidam putant. Auis eſt,ſic dicta quaſi ardua,inquit Seruius:quæ quum altius uolauerit,ſignificat tempeſtatem. Virgil.1.Georg.73.

Atq; altam ſupra uolat ardea nubem.

Ardelio.] ardelionis,m.g.(πολυπράγμων,)Ab ardeola deducitur,ſicut à ſtella ſtellio,à tabella tabellio.Eſt autem Ardelio, homo inquietus, & huc atq; illuc ſemper uolitans,ſaliens, manus iactans,togam modò deijciens, modò reponens, & omnibus negotijs ſeſe immiſcens, qualem fuiſſe Attalum legimus,ad quem ſic ſcribit Martialis,lib.2.7.

Nil bene quum facias facis attamen omnia belle:

Vis dicam qui ſis:magnus ardelio. Sipontinus.

Ardeo.] ardes,arſi,arſum,(πυρίσσω,καίομαι,αἰθαλόω,)ardere,ut autor eſt Nonius,igneſcere, & concremari. Virgilius 2. Aeneid.63.

-iam proximus ardet Vcalegon. Plin.lib.12.cap.14.13.

Thus probatur carbone,ut ſtatim ardeat.

Arſi,præteritũ.Horat.1.Serm.ſaty.8.9.Largior arſerit ignis.

Ardere in immenſum.Ouid.2.Metam.44.

Ardere,actiua ſignificatiõe,pro Adurere.Virg.4.Georg.85.

Ardebat Sirius Indos.Horat.1.Sermo.Saty.5.

Ardent altaria,impoſitis fibris.Virg.3.Georg.96.

Incendere,& ardere.Cic.2.de Orato. 101. Tanta uis animi, tantus impetus;tantus dolor,oculis,uultu,geſtu,&c.Vt mihi non ſolùm tu incendere iudicem,ſed ipſe ardere uidearis.

Ardere incendio:per tranſlationem.Cice.in Orato.18.Omnibus terris,una Gallia communi non ardet incendio. Quod conflagrare alio loco dicit.

Ardere,Fulgorem & ſplendorẽ emittere.Virg.4.Aeneid.53.

Tyrioq́; ardebat murice læna. Columel.lib.9.cap.3.de apibus,Virgilius maximè probat paruulas,oblongas,leues,nitidas, ardentes auro, & paribus lita corpore guttis.Virg. 11.Aeneid.120.Campiq́; armis ſublimibus ardent. Idem 7.Aeneid.Quibus arſerit armis.

Vbi Seruius, Aut ſplenduerit,aut amore flagrauerit.

Ardent oculi.Cic.6.Verr.130.

Ardere,Feſtinare ueluti cum ardore quodam.Virg.12.Aeneid. Ardet in arma magis.Nonius.Idem 1.Aeneid.Inſtant ardentes Tyrij. Vbi Seruius, Ardentes, multum feſtinantes.

Ardeo te uidere.Plinius in epiſtõ.Virgil.4.Aeneid.57.Ardet abire fuga.

Auidi coniungere dextras Ardebant.Virg.1.Aeneid.104.

Ardere aliquem,pro Impatienter amare, ut ait Seruius. Virg. in Alexi,Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexim.

Ardere aliquo,ſiue aliqua.Horat.Epodum 13.2.

Ex æquo ardere,pro Se inuicem amore complecti.Ouid.de Pyramo & Tysbe 4.Metam.13.

Ex æquo captis ardebant mentibus ambo.

Ardet in illa.Ouid.8.Metamorpho.10.Et libro 9.146.

Ardere in uirgine.

Feliciter ardere.Ouid.1.de Remed.Amor.3.

Si quis amat,quod amare iuuat,feliciter ardet.

Ardebat amore illius hoſpitæ.Cic.4.Verr.80.Terent.Eunuc. 1.1.27.Et tædet,& amore ardeo.

Ardere,furere,uel iraſci.Virg.lib.10.Aeneid.102. Et lib.1. Aeneid.99.de Pentheſilea.

Ardere, Accenſum eſſe.Virgilius 9.Aeneid. 133. Atq; his ardentem dictis affatur Iulum. Vbi Seruius, Ardentem deſiderio dimicandi.

Ardet animus mihi. Cicero 2. de Finib. 22. & pro Cœlio 29. Nunc enim demum mihi animus ardet: nunc meum cor cumulatur ira.

Ardet ad ulciſcendum animus.Cæſar 6.bel.Gal.124.

Ardere in arma.Virg.12.Aeneid.14.de Turno.

Ardere bello,pro Accenſum eſſe & oppreſſum. Cic.Attic.lib. 6.116.4.Quum arderet Syria bello.

Auaritia.Cic.3.de Finib.57.& pro Roſc.Amerino 53.

Cupiditate.Cic.de Claris Oratorib.167. Ardebat autem cupiditate ſic,ut in nullo unquam flagrantius ſtudium uiderim. Hoc eſt uehementer cupiebat.Et 2.de Legib.70.

Cura.Varro de Re ruſt.lib.3.cap.17.8.

Curis flagrantius.Silius lib.16.119.

Dolore.Cice.Attico libro 2.34.9. Ardet dolore & ira noſter Pompeius.

Podagræ doloribus. Cicero 5. de Finib.162. Hoc eſt conſumi arthritide.

Flagitio.Plaut.Caſina 25.1.

Iracundia.Terent.And.3.2.12.

Ardet inuidia,cui inuidetur.Liu.5.ab Vrbe 50.

Res ardet inuidia.Cic.ad Quin.Fratrem,lib.2.16.10.

Odio.Cic.4.Philipp.154.Ardens odio ueſtro, cruentus ſanguine ciuium Romanorum.

Odia ardent in illum.Cic.pro Milone 30.

Studio belli. Cic.pro Deiotaro 20.Ardere ſtudio hiſtoriæ.Cic. Attico, lib.16.337.4. Ardere ſtudio & amore alicuius, Cice.ad. Quin.fratrem,lib.1.2.26.Sic Ardere ſtudio ueri reperiendi.Cicero 4.Acad.118.Idem 3.de Orato.72.Ardentes ſtudijs Græcis.

Studio equorum ardere.Horat.2.Epiſt.1.19.

Ardeſco,ardeſcis.(φλέγομαι,αἴθω,)ardeſcere.Idem quod ardere.Virg.1.Aeneid.144.De Didone, Expleri mentem nequit,ardeſcitq́; tuendo.Plin.lib.33.cap.3.19.Primum autem bonitatis auri argumentum eſt, quàm difficillime accendi.Præterea mirum: prunæ uiolentiſsimæ igni indomitum, palea citiſsimè ardeſcere.

Ardeſcere in iras.Ouid.5.Metam.9.

Ardeſcunt cæde.Ouid.12.Metamorpho.48.de Centauris & Lapithis.

Ardeſcere facilè, id eſt, facilè flammam concipere. Lucretius, libro 6.180.

Ardeſcere lyæo,id eſt,incaleſcere mero.Silius lib.11.61.

Ardeſcit dira cupidine pectus.Lucret.lib.4.220.

Ardeſcere in inceſtas nuptias.Tacit.lib.11.

Ardeſcere mucronem iuſsit.Tacit.lib.15.

Ardens,participium,(αἴθων)Quod ardet.

Ardens febris.Plinius lib.20.cap.20.3. Ardentibus febribus imponitur cum polenta.

Ardentes equi.Virg.1.Aeneid.96. Vbi Seruius. Ardentes,& candidos ſignificat & uolucres.

Ardens nubes.Virg.7.Aeneid.29.Vbi Seruius, Ardentem nubem,alij fulmen,nubem ardentem dicunt: Vt Lucanus, Atque ardens aere ſolo,quos hoc loco ſecutus eſt. Alij fulmen dicunt aeris ſciſsione ardentem rimam, quos alibi ſequitur

Septentrionalis,ſiue Borealis. Cui oppoſitus eſt Antarcticus polus, Hoc eſt, Meridionalis.

Arctous,pe.prod.(ἀρκτῷος,) adiectiuum ab arcto. Idem quod Septentrionalis. Mart.lib.10. Felices quibus urna dedit ſpectare coruſcum,Solibus Arctois,ſyderibusq; ducem. Senec. in Herc. Oeth. 8.16. Arctous polus.

Arctous orbis. Lucanus lib.1.11.

Arctoæ ſedes. Senec. in Herc. Oeth. 12.10.

Arcturus.] penul.prod.(ἀρκτοῦρος,)Stella eſt(inquit Seruius) poſt caudam maioris Vrſæ poſita:unde Arcturus dicta eſt ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, καὶ ἄρκτου. Virgil.1.Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum
Arcturum &c. Idem Seruius, Arcturus, ſtella eſt in ſigno Bootæ poſt Septentrionem, cuius ortus & occaſus tempeſtates grauiſsimas facit. Plin.lib.13.cap.8.2. Cic.2.de Natu. deorum 159. Horat.3.Carm.1.6.

Nec ſæuus Arcturi cadentis Impetus,aut orientis Hœdi.

Arctus.] Vide Arceo.

Arcuatus.] adiectiuum. Vide Arcus.

Arcubij.] Qui excubabant in arce. Feſtus.

Arcula.] Vide Arca.

Arculata.] penult.prod. Vocabant antiqui circulos,qui ex farina in ſacrificijs fiebant. Feſtus.

Arculum.] penult.corr. Appellabant circulum, quem capiti imponebant ad ſuſtinenda commodius uaſa, quæ ad ſacra publica capite portabantur. Arculus putabatur etiam Deus qui tutelam gereret arcarum. Feſtus.

Arcus.] huius arcus,m.g.(τόξον,) Feſtus, Arcere eſt continere:unde et arcus in ædificijs dictus eſt, quia ſe ipſe continet. Alij dicunt arcum dictum eſſe ab opere arrigendo in altitudinem. Nonius, Arcus & Arquus hoc diſtant. Arcus enim, omnis ſuſpenſus fornix appellatur. Arquus, non niſi qui in cœlo apparet,quam Irim poetæ dixerunt. Vnde & arquati dicuntur,quibus color & oculi uirent, quaſi in arqui ſimilitudinem. Lucret.lib.6. Tum color in nigris extabat nubilus arquis. Hæc Nonius.

Efficere arcum compagibus lapidum. Ouid.3.Metam.3.

Ducere arcum. Ouid.3.Metam.32.

Dicare arcum. Tacit.lib.2. Fine anni arcus propter ædem Saturni ob recepta ſigna cum Varo amiſſa, dicantur.

Arcus,quo ſagittæ emittuntur. Virg.11.Aeneid.

Spiculaq; ex humero paruæ ſuſpendit,& arcum
Pro crinali auro,pro longæ tegmine pallæ.

Acer arcus. Vide Acer.

Aduncus arcus. Ouid.4.epiſt.9.

Corneus arcus. Ouid.1.Metam.140.

Flexibilis arcus. Ouid.3.Amorum,eleg.4.8.

Laxus arcus pro non tenſo. Silius lib.3.124.

Letifer arcus. Virg.10.Aeneid.33.

Minax arcus. Horat.3.Carm.ode 27.2.

Sinuoſus arcus. Ouid.1.Amorum,eleg.1.6. Et 8.Metam.77.

Sinuatus arcus.

Sonans arcus. Virg.5.Aeneid.104.

Trux arcus. Stat.3.Sylu.1.7.

Vaſtus arcus. Senec.in Herc.furente 11.20.

Adducere arcum. Virg.5.Aeneid.100.

Ceruos arcu cohibere. Horat.4.Carm.ode 6.7.

Compeſcere arcum,id eſt,continere ne iaculetur. Claud.de Raptu Proſerp.2.47.

Contentus arcus,id eſt,Tenſus. Ouid.6.Metam.58. Et lib.2.de Arte 39.

Corripere manu arcum. Virg.1.Aeneid.39.

Curuare arcum. Stat.1.Achil.98.

Curuatus in arcum portus. Virg.3 Aeneid.107.

Arcu tela dirigere. Horat.4.Carm.ode 9.4.

Dirigere arcum in aliquem. Perſ.Saty.3.6.

Expedire alimenta arcu. Tacitus lib.5. Illuuie obſitus & alimenta arcu expediens. Significat illum uenatu toleraſſe uitam.

Expellere ſagittam arcu. Ouid.8.Metam.77.

Fallit arcus dexteram. Senec.Herc.Oetheo 13.10.

Flectere arcum coactis cornibus. Senec. Herc.furente 11.20.

Fugam dat ſagittis arcus. Senec.in Herc.Oetheo 13.10.

Intendere arcum. Senec Herc.Oetheo 4.40. Vide Intendo.

Intentus arcus. Cic.pro Seſtio 11.

Lentare arcum,pro curuare. Stat.1.Achil.88.

Librat telum arcus. Senec.Herc.Oetheo 13.10.

Lunare arcū,id eſt, in Lunæ ſpeciem cornua cōtrahere. Ouid.1.Amorum,eleg.1.6.

Minatur arcus,& ferit. Horat.in arte poetica 71.

Non ſemper feriet quodcunq; minabitur arcus.

Obuertere arcum in aliquem. Ouid.11.Metam.122.

Petere aliquem arcu. Stat.5.Thebaid.76.

Porrigere arcū,Fateri ſe uictū. Ouid.2.Faſt.46.de Armenio

Protendere arcum ab alto. Sil.lib.13.42.

Remiſſus arcus,pro non tenſo. Horat.3.Carm.ode 27.14.

Retendere arcum lentum. Ouid.2.Metam.84.

Retendere arcum,pro Tenſum laxare. Stat.4.Sylu.4.6.

Retentus arcus. Ouid.3.Metam.16.

Sinuare patulos arcus. Ouid.8.Metam.16.

Stringere aliquem arcu. Stat.1.Sylu.16.

Sumere manu arcum. Ouid.2.Metam.71.

Suſpendere arcum humeris. Virg.1.Aeneid.65.

Temperare neruis arcum. Ouid.10.Metam.22.

Tendere arcum. Horat.2.Carm.ode 10.4.

Tendere acres arcus. Virg.7.Aeneid.33.

Tendere aliquò arcum. Perſ.Saty.3.6.

Tenſus arcus. Stat.3.Sylu.1.11.

Arcus dicitur in nubibus,quam Irim poetæ appellant: & tam ſecundæ,quàm quartæ declinationis eſt. Cic.3.de Natu.deorum 69. Cur autem arcus ſpecies non in deorum numero reponatur?

Bibit ingens arcus. Virg.1.Georg.76. Ouid.1.Metam.55.

Concipit iris aquas,alimentaq; nubibus affert.

Cœleſtis arcus. Vide Cœlum.

Coloratus quodāmodo arcus ex nubibus. Cic.3.de Natu.deor.(69.

Colores uarios trahit arcus. Virg.5.Aeneid.18.

Imbrifer arcus. Tibullus lib.1.eleg.4.9.

Ingens arcus ſub nubibus. Virgil.9.Aeneid.3.

Pluuius arcus. Horat.in Arte Poetica 4.

Arcus uariata luce rubens. Claudian.epigram.6.1.

Arcuo,arcuas,arcuare,(καμπυλιάζω,)In modum arcus curuare. Plinius libro 29.cap.6.27. Illam autem quæ non arcuatur,ſepa Græci uocant, alij ſcolopendram. De multipedis terræ uermibus loquitur.

Arcuatus,a,um, penul.correp. (καμπύλος,) Curuatus in modum arcus,dicitur & Arquatus. Vide Arquatus. Liu.lib.1.ab Vrbe 87. Ad id ſacrarium Flamines bigis curru arcuato uehi iuſsit. Plin.epiſto.254.

Arcuatus,eſt etiam ictero correptus:à nomine arcus pro Iri in nubibus:unde Arcuatum pecus,quod morbo icterico,id eſt, regio laborat:quòd arcus cœleſtis ei concolor eſt. Colu.lib.7.cap.5.15. Bilis æſtiuo tempore nō minima pernicies, potione depellitur humanæ ueteris urinæ, quæ ipſa remedio eſt etiam pecori arcuato. Vide Arquatus.

Arcatus,penul. prod. pro Arcuatus, apud Ouidium legitur 11.Metamorphoſios.

Arcuatim,pen.prod.aduerbium, In modum arcus. Plin.li.29.cap.6.27. Millepeda, ab alijs centipeda aut multipeda dicta: animal eſt è uermibus terræ piloſum,multis pedibus arcuatim repens,tractuq; contrahens ſeſe.

Ardalides muſæ cognominatæ ſunt ab Ardalo Vulcani filio, qui cum ad trezenios tibiam & muſas detuliſſet,eas ita appellauit. Plutar.in Symp.& Ste.

Ardea,(ἀρδέα,)Nomē urbis in Latio:à feruore regionis ſic dicta quæ decē & octo miliaria ab urbe eſt poſita. Martialis.

Ardea ſolſtitio,Peſtanaq; rura petantur,
Quiq; Cleonæo ſydere feruet ager. Dicta quoq; Ardea, à Danae Perſei matre. Vel à Dauno Pilumni filio, qui eam condidit ut quidam exiſtimant. Vide Fabulam apud Ouidium lib.14.Metamor.115.

Ardeas, Ardeatis, penul.prod. uel Ardeatinus,adiectiuū, (ἀρδεάτιος,)Cic.3.de Natu. deor.63. Cui in agro Ardeati rem diuinam facere ſolemus. Legitur & Ardeatino.

Ardea.] (ἐρωδιός,) uulgò Airone, ut quidam putant. Auis eſt,ſic dicta quaſi ardua,inquit Seruius:quæ quum altius uolauerit,ſignificat tempeſtatem. Virgil.1.Georg.73.

Atq; altam ſupra uolat ardea nubem.

Ardelio.] ardelionis,m.g.(πολυπράγμων,) Ab ardeola deducitur,ſicut à ſtella ſtellio,à tabella tabellio. Eſt autem Ardelio, homo inquietus, & huc atq; illuc ſemper uolitans,ſaliens, manus iactans,togam modò deijciens, modò reponens, & omnibus negotijs ſeſe immiſcens, qualem fuiſſe Attalum legimus,ad quem ſic ſcribit Martialis,lib.2.7.

Nil bene quum facias facis attamen omnia belle:
Vis dicam qui ſis? magnus ardelio. Sipontinus.

Ardeo.] ardes,arſi,arſum,(πυρίσσω,καίομαι,αἰθαλόω,)ardere,ut autor eſt Nonius,igneſcere, & concremari. Virgilius 2.Aeneid.63.

-iam proximus ardet Vcalegon. Plin.lib.12.cap.14.13.
Thus probatur carbone,ut ſtatim ardeat.

Arſi,præteritū. Horat.1.Serm.ſaty.8.9. Largior arſerit ignis.

Ardere in immenſum. Ouid.2.Metam.44.

Ardere,actiua ſignificatiōe,pro Adurere. Virg.4.Georg.85.

Ardebat Sirius Indos. Horat.1.Sermo.Saty.5.

Ardent altaria,impoſitis fibris. Virg.3.Georg.96.

Incendere,& ardere. Cic.2.de Orato.101. Tanta uis animi, tantus impetus;tantus dolor,oculis,uultu,geſtu,&c. Vt mihi non ſolum tu incendere iudicem,ſed ipſe ardere uidearis.

Ardere incendio:per tranſlationem. Cice.in Orato.18. Omnibus terris,una Gallia communi non ardet incendio. Quod conflagrare alio loco dicit.

Ardere,Fulgorem & ſplendorē emittere. Virg.4.Aeneid.53.

Tyrioq; ardebat murice læna. Columel.lib.9.cap.3.de apibus, Virgilius maximè probat paruulas,oblongas,leues,nitidas, ardentes auro, & paribus lita corpore guttis. Virg.11.Aeneid.120. Campiq; armis ſublimibus ardent. Idem 7.Aeneid. Quibus arſerit armis.

Vbi Seruius, Aut ſplenduerit,aut amore flagrauerit.

Ardent oculi. Cic.6.Verr.130.

Ardere,Feſtinare ueluti cum ardore quodam. Virg.12.Aeneid. Ardet in arma magis. Nonius. Idem 1.Aeneid. Inſtant ardentes Tyrij. Vbi Seruius, Ardentes, multum feſtinantes.

Ardeo te uidere. Plinius in epiſto. Virgil.4.Aeneid.57. Ardet abire fuga.

Auidi coniungere dextras Ardebant. Virg.1.Aeneid.164.

Ardere aliquem,pro Impatienter amare, ut ait Seruius. Virg. in Alexi, Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexim.

Ardere aliquo,ſiue aliqua. Horat.Epodum 13.2.

Ex æquo ardere,pro Se inuicem amore complecti. Ouid.de Pyramo & Tysbe 4.Metam.13.

Ex æquo captis ardebant mentibus ambo.

Ardet in illa. Ouid.8.Metamorpho.10. Et libro 9.146.

Ardere in uirgine.

Feliciter ardere. Ouid.1.de Remed.Amor.3.

Si quis amat,quod amare iuuat,feliciter ardet.

Ardebat amore illius hoſpitæ. Cic.4.Verr.80. Terent.Eunuc.1.1.27. Et tædet,& amore ardeo.

Ardere,furere,uel iraſci. Virg.lib.10.Aeneid.102. Et lib.1.Aeneid.99.de Pentheſilea.

Ardere, Accenſum eſſe. Virgilius 9.Aeneid.133. Atq; his ardentem dictis affatur Iulum. Vbi Seruius, Ardentem deſiderio dimicandi.

Ardet animus mihi. Cicero 2.de Finib.22. & pro Cœlio 29. Nunc enim demum mihi animus ardet: nunc meum cor cumulatur ira.

Ardet ad ulciſcendum animus. Cæſar 6.bel.Gal.124.

Ardere in arma. Virg.12.Aeneid.14.de Turno.

Ardere bello,pro Accenſum eſſe & oppreſſum. Cic.Attic.lib.6.116.4. Quum arderet Syria bello.

Auaritia. Cic.3.de Finib.57. & pro Roſc.Amerino 53.

Cupiditate. Cic.de Claris Oratorib.167. Ardebat autem cupiditate ſic,ut in nullo unquam flagrantius ſtudium uiderim. Hoc eſt uehementer cupiebat. Et 2.de Legib.70.

Cura. Varro de Re ruſt.lib.3.cap.17.8.

Curis flagrantius. Silius lib.16.119.

Dolore. Cice.Attico libro 2.34.9. Ardet dolore & ira noſter Pompeius.

Podagræ doloribus. Cicero 5.de Finib.162. Hoc eſt conſumi arthritide.

Flagitio. Plaut.Caſina 25.1.

Iracundia. Terent.And.3.2.12.

Ardet inuidia,cui inuidetur. Liu.5.ab Vrbe 50.

Res ardet inuidia. Cic.ad Quin.Fratrem,lib.2.16.10.

Odio. Cic.4.Philipp.154. Ardens odio ueſtro, cruentus ſanguine ciuium Romanorum.

Odia ardent in illum. Cic.pro Milone 30.

Studio belli. Cic.pro Deiotaro 20. Ardere ſtudio hiſtoriæ. Cic.Attico, lib.16.337.4. Ardere ſtudio & amore alicuius, Cice.ad. Quin.fratrem,lib.1.2.26. Sic Ardere ſtudio ueri reperiendi. Cicero 4.Acad.118. Idem 3.de Orato.72. Ardentes ſtudijs Græcis.

Studio equorum ardere. Horat.2.Epiſt.1.19.

Ardeſco,ardeſcis.(φλέγομαι,αἴθω,)ardeſcere. Idem quod ardere. Virg.1.Aeneid.144. De Didone, Expleri mentem nequit,ardeſcitq; tuendo. Plin.lib.33.cap.3.19. Primum autem bonitatis auri argumentum eſt, quàm difficillime accendi. Præterea mirum: prunæ uiolentiſsimæ igni indomitum, palea citiſsimè ardeſcere.

Ardeſcere in iras. Ouid.5.Metam.9.

Ardeſcunt cæde. Ouid.12.Metamorpho.48.de Centauris & Lapithis.

Ardeſcere facilè, id eſt, facilè flammam concipere. Lucretius, libro 6.180.

Ardeſcere lyæo,id eſt,incaleſcere mero. Silius lib.11.61.

Ardeſcit dira cupidine pectus. Lucret.lib.4.220.

Ardeſcere in inceſtas nuptias. Tacit.lib.11.

Ardeſcere mucronem iuſsit. Tacit.lib.15.

Ardens,participium,(αἴθων)Quod ardet.

Ardens febris. Plinius lib.20.cap.20.3. Ardentibus febribus imponitur cum polenta.

Ardentes equi. Virg.1.Aeneid.96. Vbi Seruius, Ardentes,& candidos ſignificat & uolucres.

Ardens nubes. Virg.7.Aeneid.29. Vbi Seruius, Ardentem nubem,alij fulmen,nubem ardentem dicunt. Vt Lucanus, Atque ardens aere ſolo,quos hoc loco ſecutus eſt. Alij fulmen dicunt aeris ſciſsione ardentem rimam, quos alibi ſequitur dicens,

dicens, Ignea rima micans percurrit lumine nymbos. Hæc Seruius.

Ardentes papulæ: id eſt, carbunculi, ut ait Seruius: uel furunculi ex aduſta bile inſlammati. Virg. 3. Georg. 111.

Ardentes literæ. Cic. Attic. lib. 14. 306. 4. Ardentes in eũ literas ad me miſit. Idem in Orat. 72. Nec unquã is qui audiret incenderetur, niſi ardens ad eum perueniret oratio.

Ardens uirtus, Excellens & maxima. Virgil. 6. Aeneid. 26.

Ardens in cupiditatibus. Salluſt.

Ardens, Multum feſtinus. Vide Ardeo. Virgil. 6. Aeneid. 1. Iuuenum manus emicat ardens.

Ardens, Qui amat. Ouid. 14. Metamor. 139.

Ardentes auro apes, id eſt, aureo colore elucentes. Virgilius 4. Georgic. 20.

Ardentes clypei, Fulgentes. Virg. 2. Aeneid. 146.

Ardentum, genitiuus pluralis. Stat. lib. 1. Sylu. 2. 38.

Ardens, (αἰθαλόεις,) nomen ex participio. ut Ardentiſſimæ diei horæ. Plin. lib. 31. cap. 3. 15.

Amore ardẽs, cõfirmabat quòd deſideriũ &c. Ci. 2. Philip. 62

Ardentiſſimus color. Plin. lib. 21. cap. 4. 2. De roſa in coronis.

Ardenti quidem ſtudio hoc fortaſſe efficiam. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 3.

Ardentiore ſtudio petere, pro uehementiore. Cicero 2. de Finibus 99.

Ardentes & erectos uos ad libertatem recuperandam adhortabor. Cic. 5. Philipp. 159.

Ardenter, ardentius, ardentiſſimè, Aduerbiũ, (καυστηρῶς,) Plin. lib. 12. cap. 19. 7. Auſtros ibi tam ardenter flare, ut æſtatibus ſyluas accendant, inuenimus apud authores.

Ardenter cupere, id eſt, uehementer. Cic. 4. Tuſcul. 59. Sic Ardentius appetere. Cic. 4. de Finib. 6.

Arſurus, pen. prod. participium futurũ, (καυσόμενος,) Ouid. 14. Metamorpho. 150. Luridaq; arſuro portabat membra pheretro.

Ardor, ardoris, m. g. (καύσων,) Vehemens calor & incendiũ. Cic. 4. Acad. 214. Fore tamẽ aliquando, ut omnis hic mundus ardore deflagret. Plin. lib. 14. cap. 16. 2. Singulare remediũ habent ad refrigerandũ in morbis corporũ ardores.

Ardor flammæ feruidus. Lucret. lib. 5. 221.

Ardor flãmeus exederat ſyluas ab radicibus. Lucret. li. 5. 252.

Ardore flammæ conflagrare. Cic. Antequam iret in exilium. 1.

Ardore ſtellarum micare. Cic. 1. de Diuinat. 32.

Solis ardore torreri. Cic. in Somnio Scipionis 22.

Sol ardorem diſſipat in omnes partes. Lucret. lib. 2. 43.

Nimios Solis ardores defendere. Cic. de Senect. 48.

Ardor cœli ut fulminum iactus. Cic. 3. in Catil. 63.

Ardore terra dehiſcit. Virgil. 3. Georg. 85.

Oculorum ardor. Cic. pro Corn. Balbo 39.

Ardor nubium conflictu expreſſus. Cic. 2. de Diuinat. 64.

Vultuũ atq; motuum ardor. Cic. 1. de Diuinat. 137.

Studium & ardor amoris. Cic. 1. de Orat. 66.

Ardor animi conſedit. Cic. in Orat. 47. Ardor animi non ſemper adeſt: isq; quum conſedit, omnis illa uis, & quaſi flamma extinguitur.

Reſtincto ardore cupiditatum omnium. Cic. 1. de Finib. 68.

Ardorem exercitus intendebant. Tacitus lib. 12.

Inijt eum magnus laudis ardor. Stat. 12. Thebaid. 15.

Idem ardor omnes habet. Virg. 4. Aeneid. 117.

Inijcere ardorem. Vide Inijcio.

Inſatiatus ardor. Stat. 6. Thebaid. 11.

Generoſus ardor. Seneca in Octauia. 2. 5.

Ardor edendi. Ouid. 8. Metam. 167. De Eriſichthone.

Ardorem uetitum de corde fugare. Ouid. 9. Metam. 101.

Ardorem diſſimulare. Tibul. lib. 4. eleg. 3. 8.

Ardeſco.] Vide Ardeo.

Arduenna, Galliæ maxima ſylua, (ἀρδουέννα ὕλη,) Cæſar li. 6. Comment. 103. Ipſe quum matureſcere frumenta inciperẽt, ad bellum Ambiorigis profectus per Arduennam ſyluam, quæ eſt totius Galliæ maxima, atq; ab ripis Rheni, finibusq; Treuerorum, ad Neruios pertinet, millibusq; amplius quingentis in longitudinem patet, L. Minutiũ Baſilium cum omni equitatu præmittit. Idem lib. 5. 11.

Ardus.] Vide Aridus.

Arduus.] ardua, arduum, (ἀνάντης, δυσφορής,) deriuatum nomen ab Ardeo, ardes, ut nonnullis placet, ſignificat difficile & moleſtum. Salluſt. in Catil. At mihi quidem, tametſi haudquaquam par gloria ſequatur ſcriptorem & autorẽ rerum: tamen in primis arduum uidetur, res geſtas ſcribere. Quod uerbum exponens Gellius lib. 4. cap. 15. inquit, Sed arduum Salluſtius non pro difficili tantum, ſed pro eo quoque ponit quod Græci δυσχερὲς aut χαλεπὸν appellant: quod eſt cum difficile, tum moleſtum quoq; & incommodũ & intractabile.

Arduus mundus. Virgil. 1. Georg.
Vbi Seruius, Arduus, excelſus, & ſummo uertice artatus.

Arduus æther. Ouid. 1. Metam. 31. & Virg. 1. Georg. 65.

Cedrus ardua. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 3.

Cliuus arduus in ualles. Ouid. 1. Faſt. 53. de profunditate, ad quam uia ſit difficilis.

Ardua ceruix equi. Virg. 3. Georg. 16. Horat. 1. Ser. Saty. 2. 18

Amantes ardua dumi, id eſt, colles. Virg. 3. Georg. 62.

Arduus collis & deruptus. Tacitus lib. 2.

Arduus aſcenſus. Cic. 1. de Orato. 144. & Cæſar 2. bel. Gal. 346.

Difficili aſcenſu & arduo erat oppidum. Cic. 6. Verr. 45.

Arduus aditus. Liu. 4. bel. Pun. 157. Eadem cauſa ad ſubeundum arduum aditum, inſtabilemq; ingreſſum præbebat.

Per arduum ſcandere. Horat. 2. Carm. ode 19. 5.

Solum opere arduum pro eo, quod ad colendum difficile eſt. Plin. lib. 17. cap. 4.

Ardua uia. Cic. 1. Tuſcul. 56.

Ardua, & Ardua terrarum, pro ſublimibus locis. Virg. 5. Aeneid. 138. Vbi Seruius, Ardua terrarum, periphraſis montium. Liu. 2. ab Vrbe 174. Fixis in terram pilis, quo leuiores ardua euaderent, curſu ſubeunt.

Ardua caſtellorum excindere. Tacitus lib. 11.

Res arduæ ac difficiles. Cic. 2. de Inuent. 242.

Magnum opus omnino & arduum Brute conamur: ſed nihil difficile amanti putato. Cic. in Orat. 18.

Res arduæ, pro Rebus aduerſis. Horat. 2. Carm. ode 3. 1.
Aequam memento rebus in arduis Seruare mentem.

Ardui operis erat, id eſt, maximi laboris. Plin. lib. 8. cap. 16. de leonibus.

Ardua res, pro Arduo negotio. Ouid. Ardua res uiciſſe alios.

Ardua molimur: ſed nulla niſi ardua uincunt. Ouid. 2. de Arte aman. 108.

Ardua promiſſa. Claud. in Eutrop. 2. 64. Id eſt, immenſa & magnifica.

Arduũ pro Ardenti & animoſo. Virg. lib. 9. 11.

Arduitas, penul. corr. arduitatis, Altitudo, (τὸ ἀνάντες,) Varr. 2. de Re ruſt. cap. 10. 2. Neq; enim ſenes, neq; pueri collium difficultatem, aut montium arduitatem, atq; aſperitatem facilè ferunt.

Area.] areæ, penul. correp. (ἅλων,) propriè dicitur (autore Feſto) locus uacuus, quaſi exaruerit, & non poſſit quicquã generare. Varro 4. de Ling. Lat. Loca in urbe pura, areæ. Florus Iuriſconſultus de Verb. ſignificatione, Sine ædificio in urbe, area: in rure autẽ ager appellatur. Vitruuius lib. 1. ca. 7. Diuiſis angiportis, & plateis cõſtitutis, arearũ electio

ad opportunitatem & uſum communem ciuitatis eſt explicanda ædibus ſacris, foro, reliquisq; locis communibus. Et ſi erunt mœnia ſecundum mare, area ubi forum conſtituatur, eligenda proximè portum.

Area in ædibus urbanis dicitur medium ſpacium uacuum inter parietes. Liu. 5. bel. Pun. 15. Cuius certandæ quum dies aduenifſet, conciliumq; tam frequens plebis adeſſet, ut multitudinem area Capitolij uix caperet. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 4. A puero ut diſceſſi, in aream tuam ueni. De ædificatione domus Plinius ſolet addere genitiuum Domus, ut Epiſto. 106. Item Epiſt. 147.

Area, ubi frumenta triturantur & excutiuntur. Columella libro 2. cap. 20.

Area quoq; ſi terrena erit, ut ſit ad trituram ſatis habilis, primum radatur, deinde confodiatur, permiſtisq; paleis cum amurca quæ ſalem non accepit, extergatur. nam ea res à populatione murium, formicarumq; frumenta defendit. tum æquata pauiculis uel molari lapide condenſetur, & rurſus ſubiectis paleis inculcetur, atq; ita ſolibus ſiccanda relinquatur. Virgil. 1. Georg.
Area tum primùm ingenti eſt æquanda cylindro.
Cic. 5. Verr. 28. Nequis frumentum de area tolleret.

Frumentum terit area, pro frumentum teritur in area. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 9.

Nunc maior noſtris area teritur equis. Id eſt, nunc maius opus aggredimur. Ouid. 4. Faſt. 2.

Areæ in hortis, quadrata quædã ſpacia, probè ſubacta & coæquata, in quæ mox ſemina iaciantur. Colum. lib. 11. cap. 3. Igitur ſolum quod cõſerere Vere deſtinauerimus, poſt Autumnũ patiemur effoſſum iacere brumæ frigoribus et pruinis inurendum. Quippe econtrario ſicut calor æſtatis, ita uis frigoris excoquit terram, fermentatamq; ſoluit: quare peracta bruma tum demum ſtercus inijcitur, & circa Idus Ianuarias humus refoſſa in areas diuiditur: quæ tamen ſic informandæ ſunt, ut facilè runcantium manus ad dimidiã partem latitudinis earum perueniant: ne qui perſequuntur herbas, ſemina proculcare cogantur, ſed potius per ſemitas ingrediantur, & alterna uice dimidias areas eruncent. Cic. in Parad. 65. Prata & areas quaſdam magno æſtimant.

Informare areas. Colum. lib. 11. cap. 3. 11.

Area ſcelerum per translationem. Cic. ad Atticũ lib. 9. 190. 5. Reliqua ô dij, qui comitatus: quæ, ut tu ſoles dicere, νεκυία, in qua erat area ſcelerum.

Area, ulceris genus in capite, cũ capillorũ profluuio. Vide Celſum arearũ genera abundè tractantem, lib. 6. cap. 4. a.

Areola, pen. corr. diminutiuum ab area hortorum (ἀλώνιον) Columel. Quum terram bene ſubegeris, areolas facito.

Areola domus. Plin. Epiſt. lib. 5.

Arecomici, pen. corr. (ἀρηκόμικοι) populi in Gallia Narbonenſi, qui & Volſcæ dicuntur teſte Strabone lib. 4. quorũ portus & nauium receptaculum, Narbo dicitur. Vide Plinium lib. 3. cap. 4. 6. Legitur apud Strabonem Aricoſmici Nos nunc Auinionem dicimus.

Arefacio] Vide Areo.

Arelas. Vide Arelate urbs Galliæ.

Arelate, pen. prod. (ἀρελάτη) ciuitas in Norico, teſte Ptolemæo. Vulgò Lintz, ditionis eſt principum Auſtriæ.

Arelate, pen. prod. Galliæ Narbonenſis urbs inter Salyes. Plinio Colonia Sextanorum dicta, quòd è ſexta legione milites coloni eò deducti ſint. Strabo Arelatem iuxta Rhodanum ſitam, ampliſſimo emporio inſignẽ eſſe ſcribit. Vulgò Arles. Dicitur & Arelas, penul. corr. huius Arelatis, fœm. gen. Auſonius in urbium catalogo.
Prode duplex Arelas, quam Narbo Martius, & quam

Accolit Alpianis opulenta Vienna colonis.

Aremorica (ἀρεμόρικα) Galliæ regio, quæ Aquitania nunc dicitur, teſte Plinio lib. 4. cap. 17. 1. Cæſar 7. bel. Gal. Vniuerſis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt, quæque eorum conſuetudine Aremoricæ appellantur, quo ſunt in numero, Curioſolites, Redones, Ambibarij, Cadetes, Oſiſſimi, Lemouices, Vnelli, Sena. Legitur & Armorica.

Arena] arenæ, pe. prod. (ἄμμος, ψάμαθος, ψάμμος, ἄμαθος) puluis minutiſſimus, aridus. Virg. 1. Aeneid. 35. Optata potiũtur Troes Arena. Vbi Seruius, Arena: quæritur habeat, necne, nomen hoc aſpirationem, & Varro ſic diffinit: Si ab ariditate dicitur non habet: ſi ab hærendo, ut in fabricis uidemus, habet: melior tamen eſt ſuperior etymologia. Gellius lib. 19. cap. 8. Eandem quoq; de arena rationem habendam, & in ſpecie diſpari. Nam quũ arena ſingulari numero dicta, multitudinem tamen & copiam ſignificet minimarum ex quib. conſtat, partiũ, indoctè & inſcitè arenæ dici uidentur, tanquã id uocabulũ indigeat numeri amplitudine, quũ ei ſingulariter dici ingenita ſit naturalis ſui multitudo. Hæc Gellius. Virg. plurali numero uſus eſt 2. Georg. 22

Arena numero carens. Horat. 1. Carm. Ode 28. 1.

Arenæ arentes. Horat. 3. Carm. Ode 4. 7.

Bibula arena. Virg. 1. Georg. 23. Ouid. 18. Epiſt. 41.

Molles arenæ. Ouid. 2. Amorum eleg. 11. 10.

Sicca arena. Virgil. 1. Georg. 78.

Flauentes arenæ. Virgil. 3. Georg. 70. Ouid. in Ibin 10.

Fulua arena. Virgil. 5. Aeneid. 79.

Sterilis arena. Virgil. 1. Georg. 14.

Tenuis arena. Claud. de bello Gildonico 80.

Eructare arenam dicitur gurges æſtuans. Virg. 6. Aeneid. 70.

Acta uentis arena. Ouid. in Ibin 63.

Aeſtu miſcentur arenæ. Virgil. 3. Aeneid. 111.

Torquent arenas fluuij. Virg. 3. Georg. 70.

Turbantur Zephyro arenæ. Virg. 2. Georg. 22.

Eiectare arenam dicitur Typhœus. Ouid. 5. Metam. 71.

Nigram ſubiectat arenam unda exæſtuans. Virg. 3. Geor. 47

Spargere arenam pedibus. Virgil. 3. eclog. 17.

Arenam libare pedibus, celeriter adeò per arenam decurrere, ut illam pedibus uix leuiter tangas, nullis ueſtigiorum notis impreſſis. Ouid. 10. Metamorph. 130.
De Hippomene & Atalanta.

Arenas ſulcare dicuntur piſces, quum in imo fluuiorum arenas ſupernatant. Claud. de Nupt. Honorij & Mariæ, 30.

Potiri arena optata, pro Littore potiri. Virgil. 1. Aeneid. 35

Aduerti arenæ. Virg. 5. Aeneid. 7.
Et tandem læti notæ aduertuntur arenæ.

Claſſis arena potitur, pro, ad littus deuenit. Oui. 13. Met. 156.

Impingere aliquem arenæ dicitur fortuna, aut uentus. Lucanus lib. 5. 140.

Arcere arena aliquem, à littore prohibere. Virg. 6. Aeneid. 63

Arenas in littus fundere, prouerbialiter dictum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 9.
His qui contentus non eſt, in littus arenas,
In ſegetem ſpicas, in mare fundat aquas.

Arena interdũ terrã aridã ſignificat, quæ eſt ſicut arena, autore Seruio. Virg. 1. Geor. Exiguus ſterilẽ nec deferat humor arenam. Cic. de lege Agraria 72. Vt uerò quũ omnes urbes agros, uectigalia, regna uendiderit, tum arenã aliquam, aut paludes emat, id uos poteſtis, quæſo concedere?

Arena, Amphitheatrum: contentum pro continente. Arena enim ſpargi amphitheatrum ſolebat, ne uel pugnantes fœdarentur cruore occiſorum, uel cruor ſparſus ſpectantibus eſſet horrori, præſertim in gladiatorum dimicatione. Martialis lib. 1. 4.

Tradita Getulis, nec cepit arena nocentes.

Id eſt, non ſunt puniti delatores in amphitheatro, ſed acti in exilium. Sipontinus. Horat. 1. Epiſt. 1. 1.

Arenam meam dicit Plinius iunior Epiſto. 98. Mea functione ſic enim ſcribit Fabato, Itaque Betitio Priſco quantum plurimum potuero, præſtabo: præſertim in arena mea. Hoc eſt, in loco in quo exerceri ſoleo, nempe apud Centumuiros. Budæus.

Arenaceus (ἀμαθινὸς) adiectiuum, ex materia arenæ.

Arenacea duritia. Plin. lib. 30. cap. 15. 3. Inueniuntur in corniculis cochlearum arenaceæ duritiæ.

Arenacea terra. Plin. lib. 17. cap. 7. 1. Eſt enim alba, ruffa, columbina, argillacea, tophacea, arenacea: id eſt, in qua eſt admiſta arena.

Arenarius (ἀμαθινὸς) aliud adiect. quod ad arenā pertinet.

Arenarius (ψαμματιλὸς) ſubſtant. qui arenam extrahit. Calliſtratus, Hac ſi meretrix manumiſſa fuerit, eaſdem operas patrono præſtare debeat: nec arenarius manumiſſus tales operas: quia iſtæ ſine periculo uitæ præſtari non poſſunt.

Arenariæ, arenariarum (ψαμμαθεῖα) Fodinæ in quibus foditur arena. Cic. pro Cluent. 28. In arenarias quaſdam extra portam Eſquilinam perductus occiditur.

Arenatum, ſubſtantiuè (ἀμμοσλωτὸν) quod fit ex calce & arena. Vitruuius, Quæ autē tectoria fundata arenati, et marmorati ſoliditate ſunt, quum ſint politionibus crebris ſubacta, non modò fiunt nitentia, ſed etiam imagines expreſſas aſpicientibus ex eo opere remittunt. Cato de Re ruſt. ca. 185. Vbi librateris, de glarea, & calce, arenatum primo corio facito. Alij legunt, arenato primū corium facito. Arenatum hodie mortarium uocamus. Budæus in primis Annot.

Arenoſus, penul. prod. (ἀμμώδης) adiectiuum, quod arena abundat. Plin. Littus non arenoſum, ſed alga, & fluuiorum ſordibus plenum. Virgilius 4. Aeneid. 52. Littus arenoſum Libyæ. Ouid. 14. Metam. 17. Arenoſa terra.

Arenula, pen. corr. diminutiuum (ψαμμάθιον) Plin. lib. 30. ca. 3. 5. Arenulæ quæ inueniuntur in cornibus cochlearum, cauis dentium inditæ, ſtatim liberant dolore.

Areo] ares, arui (σκλέω, ξηραίνομαι) arere, aridum & ſiccum eſſe, ab Ara deducitur, in qua quæ dijs immolabantur, torreri ſolebant, ait Sipontinus. Plaut. Vtinam fortuna nunc anatina uterer, ut quum exijſſem ex aqua, arerem tamen. Plin. lib. 13. cap. 4. 16. In totum arentes Thebaides. Virg. eclog. 7. 12. Aret ager. Idem lib. 12.

Arentem in ſyluam. Vbi Seruius, Arentem: pro aridam.

Arere ſiti. Seneca de Benefic. lib. 3. cap. 8. Beneficium eſt, arentibus ſiti monſtrare fontem.

Arente fauce pocula trahere. Horat. Epod. 14. 1.

Arere pro ſitire dixiſſe uidetur. Ouidius lib. 2. de Remedio amoris 122.

Tantalus in media garrulus aret aqua.

Aret ſuccis ademptis tellus. Ouid. 2. Metamor. 43.

Fauces arent. Ouid. 6. Metamorph. 72.

Arenti ore haurire. Ouid. 14. Metam. 56.

Arentem ſitim leuare. Ouid. 4. Epiſto. 35.

Plaga arens, id eſt, regio calidior. Seneca in Herc. furent. 5. 3. Africam intelligit.

Arefacio, arefacis, arefeci, arefactum (ξηραίνω, αὑαίνω, σκελετέυω) arefacere, Aridum facere. Cato ca. 69. Poſtea amurcam eximito, & arefacito. Plin. lib. 13. cap. 22. 6.

Areſco, areſcis (αὑαίνομαι) areſcere, Inchoatiuum, ſignificat aridum fieri, exiccari. Plaut. Rud. 14. 18.

– da mihi ueſtimenti aliquid aridi,
Dum mea areſcunt. Cic. in Part. 31. Citò areſcit lacryma præſertim in alienis malis.

Areſcit in gemmas, hoc eſt, concreſcit. Plin. lib. 8. cap. 38. Lyncum humor ita redditus glaciatur, areſcitúe in gemmas carbunculis ſimiles.

Aridus, penult. correp. (αὖος, ξηρὸς, κατάξηρος) adiectiuum, dicitur propriè, ut ait Feſtus, quod naturalem humorem amiſit, ut Fons aridus.

Inter aridum & ſiccum. Plin. lib. 12. cap. 12. 5.

Arida ſint potius, quàm ſicca folia.

Aridum & ſiccum, idem. Catull. ad Furium 20. 3.

Exiccatus atq; aridus, pituitoſus & quaſi redundans, contraria. Cic. de Fato. 11. Inter locorum naturas quātum interſit uideamus, alios eſſe ſalubres, alios peſtilentes, in alijs eſſe pituitoſos, & quaſi redundantes, in alijs exiccatos atque aridos: multaque ſunt alia quæ inter locum & locum plurimum differant.

Aridum, pro ſicco. Plin. lib. 12. cap. 17. 5. Ipſum uiſu aridum ſtatim tactu molleſcere. Virgil. 1. Aeneid.

– atque arida circum
Nutrimenta dedit.

Cornu magis aridum. Catul. ad Furium 20. 3.

Genus ſermonis aridū. Cic. 2. de Orat. 87. Nos Stoicus iſte nihil adiuuat: & genus ſermonis affert, nō liquidū, non fuſum ac profluens, ſed exile, aridum, conciſum, ac minutum.

Aridum fieri. Ouid. 5. epiſt. 22.

Aridus anhelitus. Ouid. 10. Metamorph. 132.

Argentum aridum, purum, lucidum. Plaut. Rud. 18. 19.

Ariſtæ aridæ. Catul. ad Iuuencium 45. 1.

Aſpectu aridus. Plin. lib. 12. cap. 16. & 17.

Aridus uiſu.

Arua arida, infrugifera, contrarium eſt enim pingui, quod fertilium eſt epitheton. Ouid. 14. Metamorph. 3. Sic Virgilius arida ſola 1. Georg. 16.

Calor aridus. Lucret. lib. 4. 176.

Canities arida. Horat. 2. Carm. Ode 11. 2.

Cinis aridus. Horat. Epod. 17. 7.

Color aridus. Plin. lib. 12. cap. 26. 2.

Crura arida, id eſt, tenuia nimis, & gracilia. Ouid. 3. de Arte amandi 55.

Febris arida, quæ arida efficit corpora. Virg. 3. Georgic. 90. Quum furit, atq; artus depaſcitur arida febris. Seruius. Sciendum tamen, febrem licet à feruore dicta ſit, eſſe etiam frigidam: unde modò ad diaſtolen ait aridam.

Aridæ ficus, quæ conditæ ſeruantur in uſum totius anni. Plaut. Rud. 18. 56.

Fragor aridus, ſonitus, qualis ſolet fieri ex aridis, quum franguntur, arboribus. Virg. 1. Georg. 72. Seruius. Nonius autem horridum & horrificum interpretatur.

Frondes aridæ. Horat. 1. Carm. 25. 4.

Guttur aridum. Ouid. ad Liuiam 85.

Herba arida. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 6.

Homo aridus, per metaphoram, pro eo qui miſere auaritia deperit. Terent. Heaut. 3. 2. 15. Sed habet patrem quendam auidum, miſerum, atq; aridum.

Iecur aridum. Horat. Epod. 5. 8.

Magiſter aridus. Quintilianus lib. 2. cap. 4. 6. Quapropter in primis euitandus, & in pueris præcipuè, magiſter aridus, non minus quàm teneris adhuc plantis ſiccum, & ſine ullo humore ſolum.

Narratio arida & ieiuna. Quintil. lib. 2. cap. 4. 3.

Nubila arida, ſine pluuijs. Virg. 3. Georg. 39. de Aquilone loquēs.

Nutrimenta ignis arida, ligna ſicciora intelliguntur, aut quodcunque aliud humore carens aptumq; recipiendæ flammæ. Virg. 1. Aeneid. 36.

Ora arida. Virgil. 5. Aeneid. 40.

Prata arida, iam matura. Virg. 1. Georg. 58. Seruius.

Puluis arida. Propert. 2. eleg. 14. 7.

Pumex arida. Catul. in primo epigram. 1.

Sitis arida. Ouid. 11. Metamorph. 26.

Sonus aridus, idem quod Virgil. dicit Aridus fragor. Lucret. lib. 6. 24. ubi de tonitru agit.

Veſtimentum aridum. Plaut. Rud. 14. 16.

Viator aridus: id eſt, ob æſtum, aſsiduosq; peregrinandi labores omni humore exhauſtus, ideoq; etiam ſiticuloſus. Virg. 4. Georg. 20.

Victus aridus: id eſt, admodum parcus, durus, aſper, auſterus. Cic. pro Roſc. Amer. 45. In ruſticis moribus, in uictu Arido, in hac horrida, incultaq; uita.

Vita arida, eodem modo dicta, ut Victus aridus. Cicero pro Quintio 63.

Ardus pro arido, ueteribus dicebatur, teſte Nonio. Lucil. li. 27 Ardum miſerrimū, atq; infelix lignum ſambucum uocant.

Ariditas, pen. corr. ariditatis, fœm. ge. (αὔανσις, ξηρότης) Siccitas. Plin. lib. 11. cap. 35. 1. Sitit enim araneus, & omnem humorem abſorbens ariditatem ampliat.

Aritudo, pen. prod. aritudinis, fœm. gen. (ξηρασία) pro Ariditate ponitur. Varro de Re ruſtica lib. 1. cap. 12. 3. Quòd & beſtiolæ ſiquæ prope naſcuntur, & inferuntur, aut efflantur, aut aritudine citò pereunt.

Aritudo pro parſimonia. Plaut. Rud. 13. 40.

– laudo fortunas tuas
Qui ſemper ſeruas gloriam aritudinis.

Areola] Vide Area.

Areopagus, penul. prod. (ἄρειος πάγος) Vicus erat Athenis, à templo Martis ſic cognominatus: ubi primū iudicium capitis actum fuiſſe ſcripſit Plin. lib. 7. cap. 56. Cic. ad Atticum lib. 1. 9. 6. Vicum Martium uocat Senatum, quum, ait, Romanæ res, ſic ſe habēt, Senatus ἄρειος πάγος, nihil conſtantius, nihil ſeuerius, nihil fortius. Inde dicti ſunt Areopagitæ, iudices ſeueriſsimi, qui in templo Martis iudicabant, quod iudicium exquiſitiſsimum habebatur. Nam quū Mars qui Græcè dicitur ἄρης, homicidij inſimularetur, iudicantibus duodecim dijs, in eo pago ſex ſententijs abſolutus eſt, ut Stephanus Byzātius docet & multi alij Græci. Verum quid ageretur in Areopago, Iulius Pollux lib. 8. ſcribit de Magiſtratibus Athenienſiū, & eorū locis. Cic. pro Cornelio Balbo 23. Vidi egomet nonnullos imperitos homines noſtros ciues Athenis in numero iudicum atq; Areopagitarū, certa tribu, certo numero. Idem 1. de Diuin. 96.

Areopagites (ἀρειοπαγίτης) nō debet eodem tempore Romæ & Athenis res iudicare. Cic. 5. Philipp. 173.

Areopagitæ, pen. prod. (ἀρειοπαγῖται) Iudices erant Athenis, qui de capitalibus cauſis pronunciabant tanta integritate, ut noctu atq; in tenebris, non interdiu, neq; luci cauſas cognoſcerent, quo non dicentes, ſed duntaxat quæ dicerentur ſpectarent. de quibus prouerbium, Areopagita taciturnior de eo, qui commiſſum arcanum optimè contineat. Eraſmus in Adagijs.

Areopagitæ, pro ſeueris & incorruptis. Cicero ad Atticum libro 1. Epiſto. 11. 8. Clamare præclari Areopagitæ ſe non eſſe uenturos: niſi præſidio conſtituto. Ironicῶs de Iudicibus Clodij inceſtus.

Arepenna lingua Gallica menſura eſt dimidij iugeri. Columella lib. 5. cap. 1.

Areſco] Vide Areo.

Areta, penult. corr. (ἀρέτη) Ariſtippi Philoſophi filia, quæ ei ſucceſsit in ſchola, ſummum bonum in uoluptate, quæ maximè ſenſum moueret poſuit.

Aretalogus] aretalogi, pen. corr. (ἀρετάλογος) Porphyrione teſte, Garrulus & loquax dicitur in oſtentatione uirtutis: unde nomen deducitur, ἀρετὴ enim uirtus, & λόγος, ſermo. Suet. in Auguſto cap. 74. Nam & ad communionem ſermonis tacentes, uel ſubmiſsim fabulantes prouocabat, & aut acroamata, & hiſtriones, aut etiam triuiales è circo ludios interponebat, ac frequentiſsimè aretalogos.

Arete, pen. cor. (ἀρέτη) ut in Odyſſea ſcribit Homerus, quam Alcinous Phæacum rex duxit uxorem, & ex ea Nauſicaam filiā, & tres filios ſuſcepit, ad hanc Vlyſſes ductu & conſilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis uirginis, à Caliſtona nympha ueniens naufragus acceſsit, & multa illi interrogatus expoſuit, & tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Bocatio.

Arethuſa, penul. prod. (ἀρέθουσα) fons in Chalcide. Strabo libro primo, & Plinius libro 4. cap. 12. Eſt & fons in Bœotia, eodum Plinio teſte, lib. 4. cap. 7.

Arethuſa, fons in inſula parte quarta urbis Syracuſarum. Cicero 6. Verr. 105.

Arethuſa, oppidum in Græcia. Plin. lib. 6. cap. 28. Virg. 10. eclog. 1. Extremum hunc Arethuſa mihi concede laborem.

Arethuſa, uirgo uenatrix Dianæ comes, ſecundū fabulas, quæ dum ſe in Alphæo poſt laborē lauaret, ab eo adamata eſt: et diu fugiēs, deorū miſeratione in fontē mutata, per ſecretos meatus in Siciliā uenit. Quod etiam Virgilius oſtendit:
Et tandem poſitis uelox Arethuſa ſagittis. Hæc ex Seruio.
Eſt item Arethuſa urbs una Eubœæ, altera Syriæ. Autor Volaterranus. De Arethuſa uide Bocatium lib. 7. cap. 18.

Arethuſis, pen. prod. arethuſidos, pen. corr. (ἀρετουσίς) Ouid. 4. Faſt. 176. Arethuſidas Syracuſas uocat ab Arethuſa fonte, quæ eſt in inſula parte quarta urbis Siracuſarum.

Arethuſæus, adiectiuum (ἀρεθούσιος) ut Arethuſæi latices. Claud. de rap. Proſerpinæ lib. 2. 12.

Aretium (ἀρήτιον) ciuitas Tuſciæ mille ac CC. à Roma diſtans ſtadijs. Strabo lib. 5. Itali nunc uulgò uocant Arezo.

Argantonius (ἀργαντώνιος) rex fuit, ut teſtatur Herodotus, in Arna ciuitate Bœotiæ. Fuit item Argantonius, rex in Hiſpania, quē Plin. ait uixiſſe CXX. annos: Silius ait CCC. qui eius meminit lib. 3. 83.

Argantoniacos armat Carteia nepotes,
Rex proauis fuit humani ditiſsimus æui:
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Argema] argemæ, pen. corr. (ἄργεμα) eſt, ut ait Sipontinus, morbus oculorum, dictus quum ulcus circulum oculi infeſtat: quem Græci irim dicunt. Plin. libr. 20. cap. 5. 9. Succo & cicatrices oculorum, & albugines & argemas inunxere. Ibidem cap. 19. 2. Folia trita cum oleo, argemas iumentorum ſanant. Quidam legunt Argemata, neut. gen.

Argema, penultima correpta, argematis, idem quod argema argemæ. Plinius libro uigeſimo quinto, capite 13. Vtriuſque ſuccus oculorum caliginem diſcutit cum melle, & ex ictu cruorem & argema rubens.

Argemon] penul. prod. & Argemone, Argemones, penul. correp. (ἀργεμώνη) herba, quæ canaria lappa dicitur. Vide Plin. lib. 24. cap. 19.

Argentoratum (ἀργεντόρατον) urbs Galliæ authore Ptolemæo lib. 2. Alio nomine Argentina. uulgò Strasburg.

Argentum] argenti (ἄργυρος, ἀργύριον) propriè eſt ipſum metallum. Vide Plin. lib. 33. cap. 6.

Argenti uenas ſequi. Lucret. lib. 6. 162.

Argenti riui. Virgil. 2. Georg. 33.

Spumæ argenti. Virgil. 3. Georg. 88.

Argenti ſplendor. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 6.

Argentum, pro nummo argenteo. Plaut. Mil. 14. 72 Tum argenti montes non maſſas habent. Terent. Phorm.

Argentum paſtillatum, in paſtillos formatum, cuiuſmodi hodie argentum Germani promercale afferunt, quas cendreas appellant. Ac nihilo ſecius tamen puſtulatum legendum cōtenderim ex Tranquillo in Nerone, his uerbis: Exegitq́; argenti faſtidio & acerbitate nummum aſperum, argentū puſtulatum, aurum obrizum, ut pleriq; omnē occaſionem palàm recuſarent. Vbi puſtulatum argentum, pro purgatiſſimo & excoctiſſimo poſuit. Hæc Budæus.

Argenti nummus. Plaut. Pſeud. 5. 66. Nimis ſum miſer, nummum nuſquam reperire argenti queo.

Aridum argentum. Vide Aridus in Areo.

Argentum mutuum. Vide mutuus.

Argentum ſuſpicere: id eſt, admirari diuitias. Horat. 1. Epiſto. 6. Ibidem Epiſt. 19. 5. Argenti ſitis & fames.

Argenti pallet amore. Horat. 2. Serm. Sat. 3. 16.

Argenti pondus immenſum. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 9.

Ingens argentum, idem quod immenſum argenti pondus. Virgil. 3. Georg. 43.

Ignotum argenti pondus. Virgil. 1. Aeneid. 73.

Cælata argento bipennis. Virg. 5. Aeneid. 61. & Ouid. 8. Metamorph. 135. Vide Cælo.

Argento perfecta pocula, ex argento facta. Virg. 9. Aenei. 55.

Argentum auro circundare. Virgil. 1. Aeneid. 120.

Conciſum argentum in titulos facieſq; minutas. Iuuenal. Saty. 14. 24. eleganti periphraſi dixit pecuniam, quæ uarijs titulis & imaginibus ſignari ſolet.

Abſumere argentum. Vide Abſumo.

Circunuertere aliquem argento. Vide Circunuerto.

Comparare argentum. Vide Comparo.

Conficere argentum. Vide Conficio.

Cudere argentum. Vide Cudo.

Decoquere argentum. Vide Decoquo.

Inuadere argentum. Vide Inuado.

Inuenire argentum. Vide inuenio.

Locare argentum, & argentum fœnori. Vide Locus.

Imponere argentum in ſtipendium. Vide Impono.

Penſare argentum. Vide Penſo.

Argentum pro ſupellectili argentea, ſcyphis ſcilicet, cochlearibus, & alijs. Cic. 6. Verr. 29.

Argentum factum, atq; ſignatum. Cic. 7. Ver. 51.

Argentum factum, uocatur paratum, non rude, ſed elaboratū, cælatumq́;. Diſtinguitur tamen à ſignato, quod ex Seneca cognoſcimus de Beneficijs primo: Libentius donabo argentum factum, quàm ſignatum. Liu. li. 4. bel. Maced. 30. Cautum erat, quo ne plus auri & argenti facti, quo ne plus ſignati argenti & æris, domi haberemus. Apud eundem ærario illatum infectum argentū legimus. Apud Paulum Octauenus ita definit: Infectæ materiæ pondus: ſignatæ uerò numerum, factæ autem ſpeciem dici oportet.

Argentarius, ſubſtantiuum (ἀργυρογνώμων, ἀργυραμοιβὸς) Argentarij numularij dicuntur, et menſarij menſularijq́; & Græcis uerbis trapezitæ, & collybiſtæ, qui & ipſi rurſus duorum ſunt generum. Nam minutuli illi numularij, id eſt, campſores uulgò dicti, quos Græci argyrognomonas uocant, quaſi pecuniæ ſpectatores & collybiſtas, & ἀργυραμοιβοὺς, publicam cauſam habere non uidentur, nec rationem accepti, expenſiq; facere, ut argentarij illi & menſularij: qui non tam pecuniarum permutationem, quàm maiorem negociationem exercent: quibus olim moris fuit pecunias cuſtodiendas dari, fœneratò interdum, interdum gratuitò. Hos Demoſthenes trapezitas uocat. Hæc Budæus. Plaut. Perſa. 12. 29.

Mirum quin tibi ego crederem, ut idem faceres mihi,
Quod partim noſtri faciunt argentarij.

De argentarijs uide plura lib. 2. Digeſt. tit. de Edendo.

Argentarij Romæ etiam auctionibus interueniebant. Cic. pro Cæcin. 11. Ebutio negocium datur. Adeſt ad tabulam: licetur Ebutius, deterrentur emptores multi, partim gratia Cæcinnæ, partim precio. Fundus addicitur Ebutio. Pecuniam argentario promittit Ebutius.

Argentarius, adiectiuum, quod eſt argenti, aut ad argētum pertinet, ut Argentaria metalla, & ratio argentaria. Plin. lib. 33. cap. 5. 1. Laudatiorem eandem in ærarijs metallis, & proximam in argentarijs fieri compertum eſt. Cato capite ſecundo 3. Rationem putare argentariam, & frumentariam familiæ.

Argentarium auxilium: id eſt, auxilium ex pecunia argentea. Plaut. Pſeud. 3. 103.

Argentarius commeatus, Argentum pro commeatu. Plautus Pſeud. 7. 9.

Argentaria cura. Id eſt, cura habendi argenti. Terentius Phorm. 5. 7. 3.

Meretrices omnes illecebræ argentariæ. Plautus Menæh. 9. 2.

Argentaria inopia, penuria argenti. Plaut. Pſeud. 5. 67.

Argentariæ tabernæ, quas argentarij in foro publico conductas habebant. Liu. 6. bel. Pun. 54. Vt exemplo uocato præcone tabernas argentarias, quæ circa forum Romanum tūc eſſent, iuſſerit uenire.

Argentaria creta. Plin. lib. 35. cap. 17. 4. Alia creta, argentaria appellatur, nitorem argento reddens.

Argentariæ menſæ exercitores. Vlpian. in l. 4. tit. de Edendo.

Argentaria, argentariæ, Menſa tabernáue argētariorum. Plautus Epid. 5. 16. Per myropolia, & lanienas, circumque argentarias.

Argentaria, functio officiumúe argentarij. Vlpia. tit. de Edendo, Sed & quod ſolui conſtituit argentarius, edere debet: nam & hoc ex argentaria uenit. Sic,

Argentariam facere, ſiue exercere. Idem Vlpianus eodem tit. Is etiam qui deſijt argentariam facere, ad editionem compellitur ubi argentariam exercuit. Cicero 3. Offic. 75. Idem pro Cæcinna 8.

Argentariam diſſoluere. Cic. pro Cæcinna 8.

Argentaria, ſubaudi fodina, locus ex quo effoditur argentum. Liu. 4. bel. Maced. 81.

Argentatus, pen. prod. (ἀργυρινὸς, ἐπάργυρος) adiectiuum, quod argento tectum eſt.

Argentati milites. Liu. 9. ab Vrbe 209.

Argenteus, adiectiuum (ἀργυροὺς) quod eſt ex argento, ut argenteus denarius. Plin. lib. 16. cap. 3. 2. Item Phaleræ argēteæ. Idem lib. 8. cap. 5.

Color argenteus. Ouid. 10. Metamor. 43.

Argenteum folium, argenti ſplendorem referens. Plin. lib. 16. cap. 18. 4. Sic apud eundem libro 2. cap. 25. 3. Argenteus crinis.

Fons argenteus, puriſſimus et nitidiſſimus. Ouid. 3. Metam. 82

Argentea amica, quæ argento uendita eſt. Plautus Pſeud. 5. 112. Quid ego ex te audio? C. amicam tuam eſſe factam argenteam.

Argentoſus, pen. prod, (ἀργυρώδης) Cui immiſtum eſt argentum. Plinius libro 33. cap. 5. 7. Ita ferruminatur aurum, quod argentoſum uocant, ſignumq́; eſt, ſi addita ſanterna niteſcit.

Argentifodina, argentifodinæ, pen. prod. (ἀργυρεῖον) Vbi foditur argentum: quam argenti minam uocamus. Plin. libro 33. cap. 6. 3. Odor ex argentifodinis inimicus omnibus animalibus, ſed maximè canibus.

Argentum uiuum (ὑδράργυρος) Duæ dictiones ſunt: alij unicam eſſe contendunt. Plin. li. 33. ca. 6. Eſt lapis in his uenis, cuius

cuius uomica liquoris æterni, argentum uiuum appellatur, uenenum rerum omnium. Exeſt ac perrumpit uaſa permanans tabe dira. Omnia ei innatant, præter aurum: id unum ad ſe trahit.

Argentagina, argentaginæ, penult. producta (ἀργυράγχη) pro Argyranche. Eraſmus in Chiliadibus, in prouerbio Argentaginam pati.

Argeſtes] argeſtæ, maſc. gen. (ἀργέςης) Ventus ab occaſu ſolſtitiali flans. Plin. lib. 2. cap. 47. Ab occaſu æquinoctiali Fauonius: ab occaſu ſolſtitiali Corus: Zephyrum & Argeſten uocant.

Argea, pen. prod. (ἀργεῖα) loca Romæ appellantur, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argiuorum illuſtres uiri. Hæc Feſtus. & Varro lib. 4. de Ling. Lat. & Liu. 1. ab Vrbe 45. Multa alia ſacrificia, locaq́; ſacris faciendis, quæ Argeos Pontifices uocant, dedicauit.

Argia, penult. producta (ἀργεία) fuit filia Adraſti regis Argiuorum, & uxor Polynicis: quæ quum uiri ſui in bello cæſi funus curaret, à Creonte tyranno necata fuit, cuius meminit Statius lib. 2.

Argiletum, pen. prod. (ἀργιλῆτον) ab Argo dictum, quòd is eò uenerit, ibiq́; ſepultus ſit. Virgil. Et letum docet hoſpitis Argi. Quamuis aliqui ab argilla deductum potius uelint, quòd id genus cretæ ibi eſſet. Hæc ferè ex Varrone lib. 4. de Ling. Lat. Erat autem Argiletum locus in Vrbe propè Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimq́; bibliopolarum, à quo Argiletanæ dicebantur. Martialis, Argiletanas mauis habitare tabernas. Vide Seruium in 8. Aeneid. 28.

Argilla] argillæ (ἄργιλος) terra tenax, qua figuli utūtur. Virg. 2. Georg. 36. Tenuis ubi argilla, et dumoſis calculus aruis. Cic. in Piſonem 46. Quid ceſſat hic homulus ex argilla & luto fictus Epicureus? Cæſ. 5. bel. Gal. 157.

Argilla uda aliquid imitari. Horat. 2. Epiſt. 2. 2.

Argillaceus, adiectiuum (ἀργίλλιος) Plin. lib. 17. cap. 7. 1. Eſt enim alba terra, ruffa, columbina, argillacea.

Argilloſus, penult. prod. adiectiuum (ἀργιλλώδης) quod abūdat argilla. Colum. de arboribus 17. 1. Olea maximè collibus ſiccis & argilloſis gaudet.

Argiphontes, huius Argiphōtæ (ἀργειφόντης) dictus eſt Mercurius, quòd Argum interemerit. Sipontinus.

Argiripa, penul. corr. (ἀργυρίππα) urbs in Italia quam Diomedes condidit: quæ primò dicta eſt Argi, pòſt Argiripa, pòſt Arpi. Seruius in 7. Aeneid. 58. & in 11. 50. Virg. 11. Aeneid. 50. de Diomede. Vide Argyrippa.

Argiuus. Vide Argos.

Argo, fœ. g. (ἀργὼ) nauis longa, qua Iaſon cum LIIII. heroibus nauigauit in Colchum ad auferendum uellus aureum. Dicta eſt autem argo, uel ab artificis nomine, uel à ſua uelocitate. ἀργὸς enim uelocem ſignificat, uel ab Argiuis. Vnde Cicero 1. Tuſcul. 72. Etenim ſi nunc aliquid aſſequi ſe putant, qui oſtium Ponti uiderunt, & eas anguſtias, per quas penetrauit ea, quæ eſt nominata.

Argo, qua uecti Argiui delecti uiri. Vide Diodorum libr. 5. cap. 3. & Hyginum Fab. 14.

Petebant illam pellem inauratam arietis. Sunt Ennij uerſus in Medea.

Argo accuſatiuus Atticus. Ouid. 12. Epiſt. 2.

Argonauis (ἀργὼ) Signum cœleſte, oritur pridie Idus Martias. Colum. lib. 11. cap. 2. 18.

Argonautæ (ἀργοναῦται) dicti ſunt uiri illi, qui in Argo nauigauerunt in Colchum, Iaſon uidelicet, Caſtor, Pollux, Hercules, & cæteri. Hora. Epod. 3. 2. Vt Argonautas præter omnes, candidum Medea mirata eſt ducem.

Argos, Argi (ἄργος τὸ) Vetus & nobilis urbs Achaiæ. Seruius in 1. Aeneid. 176. Argos in ſingulari numero generis neutri eſt. In plurali uerò maſculini, ut hi Argi. Cæterùm deriuatio nominis, Argiuos facit, non Argeos. Virg. 1. Aen. 6.

Prima quod ad Troiam pro charis geſſerat Argis.

Argos, ciuitas Theſſaliæ. Lucanus.

- ubi nobile quondam,
Nunc ſuper Argos erat. Seruius.

Argos, alia eſt ciuitas, non longè à Mycenis. Vide multa apud Strab. libro 8.

Argos ciuitas haud longè ab Athenis, quod à ſiti, Argos Dipſion dictum eſt: in quo erat magna ſocietas inter eos, qui uno puteo utebantur. Seruius in 7. Aeneid. 58.

Argos, Canis Vlyſſis apud Homerum. Fuit item equus Agenori hoc nomine.

Argis, ablatiuus ponitur pro aduerbio in loco apud Virgiliū, Omnia ni repetant Argis. Seruius.

Argiuus, penult. prod. adiectiuum (ἀργεῖος) id eſt, Græcus. Virgil. 2. Aeneid. 79. Argiua phalanx. Cic. de Orato. 24. Argiuus orator.

Argolicus, penult. correp. adiectiuum (ἀργολικὸς) ut Gens Argolica. Virgil. 2. Aeneid. 16. & 36. Argolicis excindi pergama telis.

Argous, pen. prod. adiect. (ἀργῷος) idē quod Argolicus. Horat. Epod. 16. 12. Non huc Argo contendit remige pinus.

Argoa auxilia, id eſt, Argonautarū. Val. Fla. lib. 6. Argo. 46.

Argolis, Argolidis, penul. corr. fœm. gen. (ἀργολὶς) Id eſt, Argiua. Ouid. 9. Metam. 56.

- at longis anxia curis
Argolis Alcmene. Stat. 4. Thebaid. 151.

Argumentum] Vide poſt Arguo.

Arguo] arguis, argui, argutum, penult. prod. (ἐλέγχω) arguere, propriè eſt oſtendere, ut ait Perottus. Virgil. 4. Aeneid. 3. Degeneres animos timor arguit. Vbi Seruius, Arguit, improbat, & impugnat.

Non ex audito arguere. Plaut. Bacch. Quin ego quum peribat uidi, non ex audito arguo.

Vultu genus arguitur. Ouid. 2. Faſt. 80.

Languor arguit amantem, id eſt, prodit. Horat. Epo. 11. 2.

Arguitur uirtus malis: id eſt, declaratur rebus aduerſis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 16.

Arguere, reprehendere, accuſare: &, ut ait Budæus, conuincere & coarguere. Plaut. Amph. 10. 4. Quæ neq; ſunt facta, neq; ego in me admiſi, arguit. Cic. pro Cæcin. 18. Non modo Ebutium, ſed etiam ſeipſum arguit. Suet. de Claris Grammaticis, in aduocatione quadam ſolœciſmum ab aduerſario factum uſq; adeò arguere perſeuerauit, quoad, &c. Cic. pro Roſc. Am. 34. Sin aūt ſic agetis ut arguatis aliquē patrē occidiſſe, neq; dicere poſſitis antè quare, aut quomodo, &c.

Argui confeſſione. Tacit. lib. 1. Rurſum Gallus non idcirco interrogatum ait, ut diuideret, quæ ſeparari nequirent: ſed & ſua confeſſione argueretur, unum eſſe Reipub. corpus, atq; unius animo regendum.

Id quod tu arguis, id eſt, obijcis. Cic. pro Sylla.

Arguere, & purgare, contraria. Cic. pro Sex. Roſc. 71.

Verbo arguere de re aliqua, cui opponitur negare. Cicero pro Roſcio Amerino 50. De quibus quoniam uerbo arguit, uerbo ſatis eſt negare.

Ex moribus arguere aliquem. Cicero pro Sylla 51. Omnibus in rebus Iudices, quid quiſque uoluerit, cogitauerit, admiſerit, non ex crimine, ſed ex moribus eius qui arguitur, eſt ponderandum.

Arguere reum, eſt demonſtrare, & argumentis probare ab eo cōmiſſum crimen. Vlpianus de Verb. ſignif. Indicaſſe reum, eſt detuliſſe, arguiſſe, accuſaſſe, & conuiciſſe.

Arguere

Arguere aliquo crimine. Cic.7.Verr.37. Nunc non modò te hoc crimine arguo,ſed ne illa quidem communi uituperatione reprehendo.

Argui de crimine.Cic.2.de Inuent.147.

Arguere,genitiuo iunctum:ut Arguere furti,&c. Cic.pro Rabirio 59. An non intelligis,primum quos homines, & quales uiros mortuos ſummi ſceleris arguas?

Argui repetundarum.Tacit.lib.3.

Arguere regem culpæ.Liu.1.Decad.5.

Facinoris reum argui.Cic.pro Cœlio 1.

Arguitur patrē occidiſſe Sex.Roſcius.Cic.pro Sex.Roſcio 21.

Quòd autor iniuriæ illius fuiſſe argueretur. Cic.3.Verr.60.

Arguor immeritò,iniuſtè accuſor.Ouid.2.Triſt.66.

Arguere,cum ſolo accuſatiuo,pro uitioſum demonſtrare.Liu. lib.5.Decad.5.Leges Macedoniæ dedit, cum tanta cura,ut non hoſtibus uictis,ſed ſocijs bene meritis dare uideretur, & quas ne uſus quidem longo tempore, qui unus eſt legum corrector argueret.

Arguere pro uetare,& prohibere.Ouid.15.Metamorph.15 de Pythagora:

- primusq; animalia menſis arguit imponi.

Argutum iri,in diſcrimen uocari.Feſtus.

Arguens (ἐλέγχων) participium.Plin.lib.2.cap.12.Quo in metu fuiſſe Steſichori & Pindari uatum ſublimia ora palàm eſt deliquio Solis, & in Luna ueneficia arguente mortalitate.

Argutus, penult.prod.participium (ἐλεγχθεὶς) id eſt, accuſatus.Plaut.Pſeud.11.56.Ecquid argutus eſt? CH. malorū facinorum ſæpiſsimè.

Argutus, adiectiuum nomen (ἀγχίνοος) qui eſt acuta quadā & accurata ſolertia:quaſi acutè arguens & ueſtigans, non autem ab altero acutè intellectus & ueſtigatus. Hæc Valla lib.1. Plaut. Sine uirtute argutum ciuem mihi habeam pro uenefica. Plin.epiſto.110.n. Vitaſſem iamdudum ne uiderer argutior. Cic.2. de Orato.138. Ex ambiguo dicta, uel argutiſsima putantur.

In ſententijs argutior.Cic.de claris Orat.32.Quis Catone grauior in laudando,acerbior in uituperando,in ſententijs argutior,in docendo ediſſerendoq; ſubtilior.

Acumen argutum.Horat.in Arte poetica 74.

Blanditia arguta.Propertius lib.1.15.3.

Arguta diuiſio.Plin.Epiſt.119.c.

Dolore arguto queri.Propert.lib.1.eleg.17.6.

Argutus libellus,id eſt, ſalſus & acumen habens. Martialis libro 1.31.

Literæ quàm argutiſsimæ.Cic.ad Att.lib.6.116.1.

Manus arguta.Cic.3.de Orat.122.

Meretrix arguta.Horat.1.Serm.Saty.10.8.

Oculi arguti.Cic.1.de Legib.39.Oculi nimis arguti,quemadmodum animo affecti ſumus,loquuntur.

Poetæ arguti.Horat.2.Epiſt.2.16.

Sedulitas arguta.Cœlius ad Ciceronem lib.8.1.2.

Thaliæ argutæ doctor:id eſt, præceptor artis muſicæ. Horat. 4.Carm.6.5.

Arguta uirtus. Plaut. Facile ſibi facunditatem uirtus arguta inuenit.

Argutus,ſtridulus,ſonorus,ut ait Seruius.

Aes argutum.Silius Italicus lib.17.4.

Calami arguti,id eſt,ſonora fiſtula.Sil.Ital.lib.1.13.69.

Calo argutus.Horat.1.Epiſt.14.9.

Canes arguti.Seneca in Hippol.1.14.

Fiſtula arguta.Virgil.eclog.7.5.

Forum argutum:id eſt,obſtreperū. Ouid.1.de Arte aman.16.

Argutam hiſtoriam, pro loquaci dixiſſe uidetur Propertius, & quæ in ore ſit omni populo,lib.1.eleg.20.6.

Ilex arguta,apud Virgil.eclog.7.1. Vbi Seruius: Arguta,modò canora, ſtridula.

Nemus argutum,garrulum, ſtridulum, ait Seruius in Virgilij eclog.8.5.

Olor argutus.Virgil.9.eclog.8.

Argutos inter ſtrepere anſer olores.

Id eſt,cygnos canoros.Sic Argutus paſſer. Martialis lib.5. 114.& lib.9.57.

Ora arguta.Stat.2.Syl.18.

Pecten argutus.Virgil.1.Georg.59.

Serra arguta.Virg.1.Georg.29.

Valles argutæ:id eſt,reſonantes. Columel.lib.2.cap.5.7. Nec minus uitentur cauæ rupes, aut ualles argutæ, quas Græci ἤχους uocant.

Arguta exta,quæ maximè declarant & oſtendunt quid futurum ſit.Cic.2.de Diuin.43.Sunt enim qui uel argutiſsima hæc exta eſſe dicant:ſed tauri opimi iecur,aut cor,aut pulmo,quid habet naturale,quo declarari poſsit,quid futurum ſit? De felle gallinaceo loquitur.

Argutus,exilis,breuis,& quaſi acutus.Virgil.3.Georg.16. De equis.

Argutulus,penult.correp.diminutiuum. Cic. Attico libro 13. 275.1. Ego interea admonitu tuo perfeci ſanè argutulos libros ad Varronem.

Argutè, aduerbium (ἀγχινόως.)

Acutè & argutè conijcere.Cic.de claris Orat.26.

Acutè arguteq; reſpondere.Cic.pro Cœlio 14.

Breuiter & argutè,iudicum animos laxare. Cicero de Claris Orato.179.

Callidè,arguteq; dicere.Cic.in Orat.52.

Argutiæ,argutiarum (ἀγχινοήματα) acutè dicta & ſubtiliter.Plaut.Moſtell.2.2.Qui mihi inter patinas exhibes argutias. Cic.1.de Legib.10. Nam quid Accium memorem, cuius loquacitas habet aliquid argutiarum?

Multum argutiarum & urbanitatis.Cic.de Claris Orato.86. C.Tityi orationes tantum argutiarum,tantum exemplorū, tantum urbanitatis habent,ut penè Attico ſtylo ſcriptæ eſſe uideantur.

Argutiæ & acumen.Cic.in Orato.59. Demoſthenes nihil Lyſiæ ſubtilitate cedit,nihil argutijs & acumine Hyperidi, nihil lenitate Aeſchini & ſplendore uerborum.

Perſequi argutijs.Cic.de Amicitia 42.

Digitorum argutiæ.Cic.in Orat.33.

Argutiola,pen.corr.diminutiuum.Gell.lib.2.cap.7.

Argutiola quippe hæc friuola & inanis eſt.

Argutor,penul.prod.argutaris,penult.prod.(σοφιστεύομαι) argutari deponens, Loquaciter proloqui, ut ait Nonius. Plaut.Amph.4.195.Pergin' argutari? Næuius Exodio, Quando ad ludos uenit,alij quum tacerent,totum diem argutatur quaſi cicada.

Argutari pedibus.Exilire.Titinnius Fullonibus,Terra hæc eſt noua,qua ubi tu ſolitus argutari pedibus, cretam dum compeſcis,ueſtimentaq; lauas. Nonius.

Arguto,argutas,penult.product.(σοφιστεύω) argutare.Propertius lib.1.eleg.6.2.

Illa mihi totis argutat noctibus ignes.

Id eſt,argutè obijcit,aut,ut ait Budæus,imputat.

Argutatio (λιγυφωνία) Verbale pro ſtrepitu,& ſtridulo ſonitu. Vt Argutatio quaſſa lecti tremuli,Id eſt,ſonitus ex concuſsione lecti.Catul.ad Flauium 6.

Argutator, uerbale (σοφιστὴς) Gellius libro 17. cap. 5. Proceſsiſſet autem argutatori iſti fortaſſe reprehenſio. Argutatorē pro Sophiſta argutulo, uel argumentatore accipit, id eſt, artificiali, inquit Budæus.

Argumentum,argumenti (ἐπιχείρημα, πίστις, ἔλεγχος) Verbale.Eſt,autore Quintil.lib.5.cap.10.ratio probationem præſtans, qua colligitur aliud per aliud: & quæ, quod eſt dubium,per id quod dubium non eſt,confirmat.Cic.in Topicis 5. Argumentum eſt ratio, quæ rei dubiæ facit fidem.

Argumentis & rationibus docere non euentis.Cicero 2.de Diuinat.41.

Argumenta criminis alicuius,id eſt, rationes quibus crimen illud patratū ab aliquo fuiſſe cōtēdimus.Quint.li.4.ca.2.8

Affers omnia argumenta cur dij ſint: remq; mea ſententia minimè dubiam argumentando dubiam facis: Cicero 3. de Nat.deorum 13.

Agere argumentis.Cic.pro Cœlio 16.Argumentis agemus,ſignis omni luce clarioribus crimina refellemus.

Aſtringere breuiter argumenta Stoicorum more. Cicero 3. Tuſcul.23.

Argumenta commemorare.Lucret.lib.1.81.

Argumenta utriuſque partis inter ſe comparare. Quintil. lib. 7.cap.3.17.

Aduerſarij argumenta cum noſtris componere.Quintilianus lib.7.cap.3.17.

Argumentum confirmat ratio.Cic.2.de Orat.118.

Argumento confirmare aliquid.Cic.1.Offic.213.

Argumentis colligere,id eſt,ratiocinando comprobare.Quintilianus lib.3.cap.6.73.

Argumenta ſparſa colligere, id eſt, argumenta plura & diuerſa coaceruare.Quintil.lib.5.cap.7.12.

Argumenta cōgerere,& argumenta diſſoluere, uidetur Quintilianus ueluti contraria inuicē oppoſuiſſe lib.5.ca.13.12.

Argumentis cauſam uiriliter defendere.Quintil.li.6.ca.1.6.

Argumenta dicere,id eſt,argumenta proferre. Quintil.lib.2. cap.20.8.Idem lib.5.cap.14.26.

Dilatare argumentum.Cic.in Parad.3.

Docere multis argumentis Deum unum eſſe. Cicero 3. de Natu.deorum 12.

Ducere argumenta ex re aliqua. Cicero 2. de Orato. 90. Ex coniunctis ſic argumenta ducuntur. Si pietati ſumma tribuenda laus eſt,&c.

Argumentum ex aduerſario ducere, id eſt,à perſona aduerſarij.Quintil.lib.6.cap.1.3.

In argumentum ducere rem aliquam: id eſt,argumenti loco ſumere.Quintil.lib.5.cap.10.

Excogitare argumenta firma ad probandum.Cicero de Claris Orator.148.

Argumentis niti: id eſt, conari probare aliquid. Quintilianus lib.5.cap.12.6.

In argumentum obijcere:id eſt,ad confirmandam cauſam ſuam opponere aliquid.Quintil.lib.6.cap.3.34.

Argumentis onerare iudicem.Quintil.lib.5.cap.12.6.

Inter argumēta ponere:id eſt,inter probationes referre.Quintil.lib.4.cap.1.8.

Refellere argumentis.Cic.1.de Orat.44.

Argumentis reſiſtere.Quintil. lib.4.cap.2.10.

Argumentum à ſe poſitum ſoluere.Quintil.lib.2.cap.17.21.

Argumenta tractare.Quintil.lib.5.cap.10.11.

Argumenta ex cauſa trahere.Quintil.lib.5.cap.5.2.

Vti argumentis ad probandum id quod explanari uolumus. Cicero 1.Acad.46.

Argumenta diſtincta ac perſpicua.Quintil.li.5.cap.14.26.

Argumentum frigidum:id eſt,infirmum, & non urgens.Quintilianus lib.5.cap.10.22.

Argumentum graue:id eſt, urgens, & quod firmis rationibus nititur.Quintil.lib.5.cap.12.3.

Grauiſsimū & firmiſsimū argumentū.Cic.pro Q.Roſcio 21.

Argumenta horrida & confragoſa.Quint.lib.5.cap.8.1.

Argumenta parua:id eſt,leuia.Quintil.lib.2.cap.1.8.

Argumenta perſuaſibilia.Quintil.lib.2.cap.21.2.

Argumentum ſimplex & breue:id eſt,abſq; magno uerborum & elocutionum apparatu.Quint.lib.4.cap.2.39.

Argumentum uanum: id eſt,friuolum, & quod nihil probat. Quintil.lib.7.cap.3.28.

Sine argumento. Cic.pro Cœlio 5.

Iudicaram antea iam iſtud plurimis argumentis.Cicero ad Appium lib.3.4.3.

Quod argumentum, aut rationem habuit res, quamobrem &c.Cic.4.Verr.79.

Argumenta atq; indicia ſceleris.Cic.3.in Catil.57.

Patefacere argumento & indicio pertenui.Cic.2.Verr.11.

Argumentis & oculis deprehendere. Quintil.lib.7.cap.3.3.

Argumento oculorum atq; coniectura animi ſcrutari amplitudinem Solis.Plin.lib.2.cap.11.1.

Accipere argumentum certiſsimum ut aliquid intelligamus. Cicero 4.Verr.12.

Argumento graui aliquid comperire.Cic.pro Cluentio.

Argumenta alicui rei dicere.Plaut.Trinum.8.92.

Argumentis rem aliquam exquirere.Plaut.Rud.24.136.

Satis eſt argumenti,nihil,&c.Cic.pro Quintio 23.

Argumento eſſe.Cic. pro Cluentio 91. Quanquam ſatis magno argumento eſſe debet,quòd ex tam multis iudicibus,abſoluto Falcula,nemo reus factus eſt.Idem 1.de Diuin.194

Ei rei argumento adeſt. Plin.lib.3.cap.16.6. Ligurū quidem lingua amnem ipſum Bodincum uocari,quod ſignificet fundo carentem. Cui argumento adeſt oppidū iuxta Induſtria, uetuſto nomine Bodincomagum, ubi præcipua altitudo incipit.

Maximo argumento eſſe ad.Cic.pro Sex.Roſ.45.

Magno argumento ſit.Cic.2.Philipp.

Argumenta inſtituere.Plaut.Moſtel.3.1.

Recordatus ſum,& diu cogitaui,argumentaq; multa
In pectus inſtitui ego, atq; in corde meo.

Argumenta loqui.Plaut.Capt.18.14.

Argumentum morū:id eſt,indicium.Quint.lib.5.cap.10.22.

Argumento patet,id eſt,ratione euidens eſt. Quintilianus libro 1.cap.12.7.

Pro argumento eſſe.Liuius 5.bel.Pun.45.

Quo argumento? Plaut.Caſin.19.14.

Quid argumenti habet,&c.Cic.pro Cœlio 55.

Argumento,ablatiuus elegans.Plinius lib.10.cap.36.de paſſeribus, Mares negantur anno diutius uiuere: argumento, quia nulla Veris initio appareat nigritudo in roſtro, quæ ab æſtate incipit.

Argumentum (ὑπόθεσις) interdum rem fictam ſignificat,quæ tamen ſecūdum naturam ſit,hoc eſt,uериſimilis: qualia ſunt argumēta comœdiarum. Vnde per metaphoram argumentum aliquando pro materia ponimus. Quintil. lib. 5. cap. 10.7. Argumentum plura ſignificat. Nam fabulæ ad actus ſcenarum compoſitæ, argumenta dicuntur: & orationum Ciceronis uelut thema ipſe exponens Pædianus, Argumentum, inquit, tale eſt. Et ipſe Cicero ad Brutum ita ſcribit: Veritus fortaſſe ne nos in Catonem noſtrum trāsferamus illinc mali quid, etſi argumentum ſimile non erat. Quo apparet omnem ad ſcribendum deſtinatam materiam ita appellari: nec mirum, quum id inter opifices quoq; uulgatum ſit. Vnde Virgil. Argumentum ingens. Vulgoq; paulo numeroſius opus, dicitur argumētoſum. Hactenus Quintilianus. Terēt. in prologo Andriæ. de Andria & Perinthia.

Non ita diſsimili ſunt argumento. Cic.2.Offic.123. Tabulæ uerò nouæ quid habent argumenti, niſi ut, &c.

Argumentum & ſententia alicuius concionis. Cicero de Aruſpic. reſpon. 6.

Abſque argumento & ſententia epiſtola. Cicero ad Atticum, lib. 1. 13. 1.

Explicare argumentum. Cicero 1. de Nat. deorum 74. Tragici poetæ, quum explicare argumenti exitum non poſſunt, confugiunt ad deos.

In uno argumento uerſari. Cic. ad L. Luceium lib. 5. 12. 8.

Componere argumentum. Cice. ad Att. libr. 16. 323. 8. At inquis, ἱερακλείδειον aliquod. Non recuſo id quidem, ſed & componendum argumẽtum eſt, & ſcribendi expectandum tempus maturius.

Argumentum epiſtolæ. Cic. ad Att. lib. 13. 283. 2

Argumentum ad ſcribendum deeſt. Cic. ad Att. lib. 9. 154.

Ad ſcribendum aliquid argumenti dare. Cicero ad Quint. fratrem lib. 2. 13. 1.

Dare argumentum epiſtolæ. Cic. ad Att. lib. 10. 205. 3.

Egere argumento epiſtolarum. Cic. ad Att. lib. 9. 172. 3.

Habere ſcribendi argumentum. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 1.

Eſt etiam argumentum ſcripturæ, picturæq;. Cic. 6. Verr. 110 Ex ebore diligentiſsimè perfecta argumenta erãt in ualuis. Sueton. in Nerone, de ſpectaculis ab eo editis, cap. 12. Virgil. 7. Aeneid. 158. Turni arma deſcribens:

At leuem clypeum ſublatis cornibus Io
Auro inſignibat, iam ſetis obſita, iam bos,
Argumentum ingens, & cuſtos uirginis Argus.

Vbi Seruius: Argumentum aut fabula, ut Cicero, Argumenta erant in ualuis. Aut re uera argumentum, quo ſe Græcũ comprobare cupiebat. Ouid. 6. Metamorph. 14.

Et uetus in tela deducitur argumentũ: id eſt, antiqua fabula.

Argumentum eſſe alicui erroris: id eſt, materia ad ſcribendum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 5.

Nummorum argumenta. Cicero pro Rab. Poſth. 22. Alexandriam nunc cognoſcimus: illinc omnes præſtigiæ, illinc inquam omnes fallaciæ, omnia denique ab his nummorum argumenta nata ſunt.

Argumentum, pro hyſtoria & geſtis alicuius dixiſſe uidetur. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 2.

Vt cecidi, perago ſubiti præconia caſus,
Sumq; argumenti conditor ipſe mei.

Argumentor, argumentaris (ἐπιχειρέω) argumentari, Eſt, ut ait Aſconius, argumentis uti ad rem probandã. Cic. 3. Verr. 109. Nónne argumentamur quò iſta pecunia peruenerit?

Argumentari, & coniectura proſequi. Autor ad Herenniũ lib. 4. Quæſitoris eſt unũquenq; in officio ſuo continere. Quare L. Caſſi, ſi in cauſa teſtem præterquam quod ſciat, aut audierit, argumentari & coniectura proſequi patieris, ius accuſatoris cum iure teſtimonij commiſcebis.

Argumentari & diſputare. Cic. pro Mil. 33. Sed quid ego argumentor? quid plura diſputo?

Argumentari & diſſerere. Cic. 1. de Finibus 48.

Argumentari aliquid. Cic. pro Cluent. 50. & 3. de Finibus 4.

Argumentari de. Cic. 4. Ver. 82. De quo crimine quid ego diſputem, quum totum poſitum ſit in teſtibus? quid porrò argumenter, qua de re dubitare nemo poſſit?

Argumentari de uoluntate alicuius. Cic. 2. de Inuent. 217.

Sed quid argumentor? elegans correptio. Cice. Attic. libr. 13. 284. 3. Ita malè autem audio ipſum eſſe tractatum, ut mihi ille emptor non eſſe uideatur. Quid enim pateretur? Sed quid argumentor?

Argumentatio (ἐπιχείρησις) Verbale, Ipſa argumentorum explicatio. Cic. 2. de Orat. 63. Altera eſt quæ tota in diſputione & argumentatione oratoris collocata eſt. Rurſum Cicero 1. de Inuent. 88.

Argumentatio, nomine res duas ſignificat: ideo quòd & inuentum aliquam in rem probabile, aut neceſſarium, argumentatio uocatur, & eius inuenti artificioſa expolitio.

Argumentatione firmare, id eſt, argumentis & rationibus cõprobare. Quintil. lib. 4. cap. 2. 73.

Argumentatio firmiſsima. Quintil. lib. 3. cap. 11. 7.

Argumentatio ſubtilis & crebra. Quintil. lib. 2. cap. 5. 6.

Argumentatio ſuſpecta. Quintil. lib. 5. cap. 14. 27.

Argumentoſus, penultima produ. adiectiuum (ἐλεγχώδης) Quintilianus lib. 5. cap. 10. 8. Vulgoqúe paulo numeroſius opus, dicitur argumentoſum: id eſt, quod multam materiam continet.

Argus (ἄργος) filius Ariſtoris, de quo ait Ouidius lib. 1. Metamorph. 126.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,
Inque ſuis uicibus capiebant bina quietem:
Cætera ſeruabant, atq; in ſtatione manebant.

Huic Iuno cuſtodiendam dedit Io Inachi filiam mutatam in uaccam Sed Mercurius à Ioue miſſus dulcedine cantus illũ ſopitum occidit. Oculos tamen Argi Iuno indidit caudæ Pauonis, quæ dicitur auis Iunonia. Virgil. 7. Aeneid. 158.

– & cuſtos uirginis Argus.

Cic. 3 de Nat. deorum 77. Mercurius argentum inueniſſe, & Argum dicitur interemiſſe.

Argus Ariſtorides: id eſt, Ariſtoris filius. Ouid. 1. Metam. 126

Argus ſtellatus. Ouid. 1. Metamorph. 134.

Talia dicenti ſtellatus ſummouet Argus.

Stellatum uocat ab oculorum multitudine, inſtar ſtellarum circa caput totum micantium. Statius 6. Thebaid. 56.

Argutè] Argutiæ, Argutor, Argutus. Vide Arguo.

Argyritis] huius argyritis, pen. prod. f. g. (ἀργυρῖτις) ſpuma argenti, uulgò Lithargirio. Plin. lib. 33. cap. 6. 10. Fit & iiſdem metallis & quæ uocatur ſpuma argenti. Genera eius tria: optima, quam chryſitin uocant: ſecunda, quam argyritin, tertia, quam molybditin.

Argyrognomones] pen. corr. (ἀργυρογνώμων) Minutuli illi nummularij, id eſt, campſores uulgò dicti, quaſi pecuniæ ſpectatores. Budæus.

Aria, (ἀρία) regio quam Turqueſtam regnum Haytonus & Marcus Venetus appellant: regia horum Ocerra. Terminatur, inquit Ptolemæus lib. 6. cap. 17. à Septẽtrionibus Margiana & parte Bactrianæ iuxta expoſita ipſarum meridionalia latera. Ab occaſu Parthia & Carmania deſerta, A meridie Drangianæ, ab oriente, Paropaniſidis, iuxta meridionalem lineam, iungentem fines expoſitos per occidentales partes Paropaniſi.

Ariadne, Ariadnes, uel Ariadna Ariadnæ (ἀριάδνη) filia Minois regis Cretæ, forma eleganti, quæ Theſeum ingreſſurũ Labyrinthum adiuuit, & redeuntem in patriam ſecuta eſt. Catullus de ea & Theſeo in Argonautica 17.

Eam deinde Bacchus uxorem duxit, eiuſq; coronam ſtellis ornatam in aſtra retulit: unde eſt cœleſte ſydus, quod Corona Gnoſia dicitur. Propertius lib 3. eleg. 17. 2.

Te quoq; enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in cœlũ uecta Ariadna tuis. Bacchũ alloquitur.

Ariadnæus, adiect. (ἀριαδναῖος) ut Ariadnæum ſydus. Ouid. 5. Faſt. 69. Bacchus amat flores, Baccho placuiſſe coronã,
Ex Ariadnæo ſydere noſſe potes. Vide Hyginium in Aſtronom. poe. lib. 2.

Ariarathes, Cappadociæ rex, ſub quo Cappadoces primùm petierunt Pop. Rom. ſocietatem, cuius deficiente ſtirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpè pulſus, Romanorum armis reſtitutus eſt. Autor Volaterranus.

Aricia (ἀρικία) puella fuit Attica, Hippolyti uxor, poſtquã ille à Diana in Italiam fuiſſet translatus, ut teſtatur Virgil. lib. 7. Aeneid. 152.

Aricia (ἀρικία) item oppidũ eſt ab Hippolyto conſtructum à nomine Ariciæ uxoris, quod ad decimũ lapidem abeſt ab urbe Roma, ut teſtatur Lucan. li. 6. 15. Parua Mycenææ quantum ſacrata Dianæ Diſtat ab excelſa, nemoralis Aricia Roma. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 1. Huius meminit Ptolemæus lib. 3. cap. 1. Hodie Ricia caſtellum dicitur. In hac Oreſtes oraculo monitus, ſimulacrũ Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione tranſtulerat, prius quàm Argos peteret conſecrauit. Erat ad huius templum nemus quod uocabatur Aricinũ. Ouid. lib. 3. Faſt. 53. Eſt item Aricinus lacus, quod Speculum Dianæ uocabatur, in quo nũc quoq; inſulæ cum proceris arboribus conſpiciuntur. Ouid. 6. Faſt. 151.

Nemoralis Aricia. Ouid. 6. Faſt. 12. & Lucan. lib. 6. 15.

Aricinus, pe. pr. adie. (ἀρικινὸς) ut Aricinũ aruũ. Hor. 2. Epi. 2. 34. Vallis Aricina. Ouid. 15. Metamor. 98.

Aricomiſci (ἀρικόμισκοι) Volſcæ populi ſunt Galliæ, de quibus Strabo libr. 4. Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici legitur, & rectius. Vide Arecomici.

Ariditas] Aridus, Vide Areo.

Aries] arietis, pen. corr. m. g. (κριός, ἐτίλος) hoc differt à ueruece, quod cantherius ab equo. Veruex ab inuerſis teſticulis dicitur: eſt enim mas inter oues, cui inuerſi uel adẽpti ſunt teſticuli. nam qui ad generandã ſobolẽ integer tenetur, dicitur aries. Virg. in Buc. Ipſe aries etiã nũc uellera ſiccat.

Mutilus aries. Vide Mutilus.

Aries, bellica machina. De qua ſic Veget. lib. 4. cap. 14. Materia ac tabulatis teſtudo cõtexitur: quæ ne exuratur incẽdio corio uel cilicijs centonibuſq; ueſtitur. Hæc intrinſecus accipit trabẽ, quæ aduco præſigitur ferro quod falx uocatur ab eo, quòd incuruata eſt, ut de muro lapides extrahat. Aut certè ipſius caput ferro ueſtitur, & aries appellatur: uel quòd habet duriſsimam frontem qua ſubruat muros: uel quòd more arietum retrò cedit, ut cum impetu uehementius feriat. Hactenus Vegetius: Cæſar 7. bel. Gal. 89. Quod ab incendio lapis, & ab ariete materia defendit. Liu. 1. ab Vrbe 127. Virgil. 2. Aeneid. – labat ariete crebro Ianua, id eſt, crebris ictibus arietis. Hæc machina prius dicebatur equus. Plin. li. 7. ca. 56. Equũ, qui nunc aries appellatur, in muralibus machinis, Epeum ad Troiam ferunt inueniſſe.

Aries præceps. Claudian. 7. Paneg. 48.

Teſtudo feriat. De his uide Vitruuium lib. 10.

Ariete muros pulſare. Virgil. 12. Aeneid. 142.

Aries murum percutit. Cic. 1. Offic. 54.

Aries, unum è XII. ſignis Zodiaci circuli. Plin. lib. 18. ca. 25. 12. Omneſq; hæ differentiæ fiunt in octauis partibus ſignorum. Bruma Capricorni, ab 8. Cal. Ianuarij ferè, æquinoctiũ uernum Arietis: ſolſtitium, Cancri.

Aries, Piſcis. Plin. lib. 9. cap. 44. Graſſatur aries ut latro: & nunc grandium nauium in ſalo ſtantium occultatus umbra ſiquem nandi uoluptas inuitet, expectat: nunc elato extra aquam capite, piſcantium cymbas ſpeculatur, occultuſqúe adnatans mergit.

Trux aries. Claud. in epith. Honorij & Mariæ 33.

Arietarius, adiectiuum, quod ad arietem pertinet.

Arietaria machina. Vitruuius lib. 10. cap. 19. Conſtituebatur autem in ea arietaria machina, quæ Græcè κριοδόκη dicitur: in qua collocabatur taurus perfectus in torno, in quo inſuper conſtitutus aries.

Arietinus, adiectiuum, penul. prod. quod eſt ex ariete. Plinius Arietinum iecur ad id utile eſt.

Arietinum cicer, quod arietino capiti ſimile eſt: unde ita appellatur. Columel. lib. 2. cap. 10. 16.

Arieto, arietas, penult. corr. (κορύπτω, κριατίζω) arietare dicitur aries, quum capite & cornibus aliquem impetit. Accius in Bruto, apud Ciceronem 1. de Diuin. 80.

Arietare, per tranſlationem, in morem arietis percutere, & deijcere. Curtius lib. 9. Macedo gladium cœperat ſtringere: quem occupatum complexu pedibus repentè ſubductis, Dioxippus arietauit in terram.

Arietat in primos, obijcitq; immania membra. Silius li. 4. 30.

Arietare ædes, pro uehementer pulſare, quaſi in modum arietis bellici. Plaut. Trucul. 6. 1.

Arietare in portam. Virgil. lib. 12. Aeneid. 178. Vbi Seruius: Quæ in clauſas portas more arietis ruebat, id eſt, bellici machinamenti.

Arietare, neutrum, pro labaſcere. Seneca de Vita beata, Nihil praui, nihil ſubiti ſupereſt, nihil in quo arietet aut labet.

Arietare inter ſe dicuntur, quæ concutiuntur mutuò ictu. Seneca lib. 2. de Ira magno Imperatori, antequam acies inter ſe arietarent, cor exiluit. Sic dentes inter ſe arietatos dicit, lib. 3. de Ira. Plin. lib. 2. cap. 82.

Arimaſpi (ἀριμασποὶ) populi ſunt in Scythia Aſiæ, uerſus Septentrionem, unicum tantummodo oculum in fronte habẽtes, quos Dionyſius Arimaneas, uel Arimannos uocat, Aeſchylus uerò, μόνωπα στρατὸν: id eſt, unoculum exercitum: quòd ſagittarij quum ſint, optimi, alterum inflectunt oculũ, ut à paruis aſſueti, altero melius cernant. Vnde etiam nomen adepti ſunt Herodoto. Nam Ari Scythicè, unum ſignificat: & maſpos oculum. Item dicit idem Herodotus ſupra Arimaſpos gryphes eſſe aurum ſeruantes: hos prope, Riphæi ſunt montes. Vide Plin. lib. 7. cap. 2. 2.

Ariminum, penult. corrept. (ἀρίμινον) urbs uetus in flaminia iuxta Rubiconem. Liuius coloniam dicit in Picenũ cum Beneuento deductam. Rurſus lib. 14. Sempronio Prætori Ariminum prouincia obuenit. Hæc prius à Cæſare occupata, initium ciuilis belli dedit. Hodie uulgò Rimino. Strabo lib. 5. Ariminum, Colonia Vmbrorum, ſicut & Rauẽna. Verum utraq; Romanos accepit inquilinos. Habet autem Ariminum portum, & eiuſdem nominis amnem. E Placentia Ariminum ſtadia ſunt mille & CCC. Hactenus Strabo. Lucanus lib. 1. 47.

Ariminenſis, adiectiuum (ἀριμινεὺς) Incola Arimini. Horat. epod. 5. 9.

Arinca] arincæ (ὄλυρα) genus frumenti. Dioſcorides. V de Olyra.

Ariobarzanes, (ἀριοβαρζάνης) fuit Cappadociæ rex, qui Pompeio in Pharſalico bello fauit. Is Pop. Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſeruatus, ut ipſe Cicero ſcribit lib. 9. Epiſto. ad Atticum.

Ariolus] Vide Harriolus. Et quæ ab eo deriuantur.

Arion, penult. prod. huius Arionis, penult. corr. (ἀρίων) Methymnæus citharœdus, & poeta Lyricus: emicuit Olympiade XXXVIII. Scripſit cantica circiter uerſuum duo millia. Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen ceciniſſe. Author Suidas. Huius Arionis hiſtoriam Ouid. in Faſtis. 2. & Gellius lib. 16. cap. 19. Vide Plinium libr. 9. cap. 8. 9. Seruius, Arion Lesbius à Lesbo, citharœdus optimus fuit, qui quum Tarento Corinthum cum multis opibus peteret: & uideret ſibi in mari tendi à nautis inſidias: petijt ut cithara paululum caneret: ad cuius ſonum quum Delphini conueniſſent, excuſsit ſe ſupra unum: & ita imminens uitauit periculum. Hactenus Seruius in hũc Virgilij locum, Orpheus in ſyluis, inter Delphinas Arion. eclog. 8. 12.

Ariona, accuſatiuus. Ouid. 2. Faſt. 17.

Arion uocalis. Ouid. 2. Faſt. 19.

Arion, equus iugalis Adraſti Arguorum regis, ferox & indomitus. Statius 6. Thebaid. 89.

Arion fluuius. Statius 6. Thebaid. 101.

Arion præſagus. Statius 6. Thebaid. 85.

Arion Adraſteus, equus Adraſti. Stat. 4. Theb. 9.

Velox Arion. Claudian. epigram. 18. 4.

Arionius, adiectiuum (ἀριόνιος) ut Arionia lyra. Propertius lib. 2. eleg. 27. 4.

Arionium nomen, id eſt, fama Arionis. Ouid. 2. Faſt. 19.

Ariſta] ariſtæ (ἀθερίνη, ἀθέριξ) Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 48. 1. Granum dictum, quod eſt intimum ſolidum. Gluma, qui eſt folliculus eius. Ariſta, quæ ut acus tenuis, longa eminet è gluma, proinde ut grani theca ſit gluma, & apex ariſta. Et paulò poſt, Ariſta dicta, quod areſcit prima. Cicero de Senect. 47. E quibus quum emerſerit, fundit frugem ſpicæ ordine ſtructam, & contra auium minorũ morſus munitur uallo ariſtarum.

Ariſtæ graciles Zephyro uibrantur. Ouid. 14. epiſt. 8.

Ariſtis grauidis canet ager. Ouid. 1. Metamorph. 23.

Ariſta ieiuna. Claud. 1. in Eutrop. 23.

Molli ariſta campus flaueſcit. Virgil. 4. eclog. 6.

Ariſtas teneras lædere. Virgil. 7. Aeneid. 162.

Ariſtæ uirides, id eſt, ſeges matureſcens. Iuuenal. Saty. 14. 15.

Ariſtis maturis albeſcit meßis. Ouid. 5. Faſt. 72.

Ignis populatur ariſtas. Claudian. 2. in Ruff. 9.

Ariſta, pro ſpica. Virgil. 1. Georg. 23. Ne grauidis procumbat culmus ariſtis. Vbi Seruius, Grauidas ariſtas periphraſticῶs pro ſpicis poſuit.

Ariſta, pro frumento. Seruius in Virgil. 1. Georg. 2.

Ariſta, ſeges inculta, quæ à nullo colitur. Seruius in Virgil. Pollio.

Poſt aliquot ariſtas. Virgil. in Tityro 14. Poſt aliquot, mea regna uidens, mirabor, ariſtas. Vbi Seruius, Gradatim dictum ex tropo metalepſi: ut per ariſtas, meſſes: per meſſes, æſtates: per æſtates, annos numeret.

Ariſtas æſtu numerare, eſt operam inanem ſumere, & rem aggredi, quam perficere non poßis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 12.

Ariſtæ pondus, pro re leuißima. Ouid. 5. epiſt. 23.

Ariſtæ nardi, id eſt, ſpicæ nardi. Ouid. 15. Metam. 80.

Ariſtas odoratas, nardi ſpicas intelligit. Stat. 5. Sylu. 3. Odoratas nec Arabs decerpſit ariſtas. Plin. lib. 12. cap. 11.

Ariſtas Perſius pro pilis mirè poſuit, quòd quoties inhorreſcimus, erigantur inſtar ariſtarum. Sic enim ait Saty. 3. 12.
Alges quum excußit membris tremor albus ariſtas.

Ariſtæus (Ἀρισταῖος) fuit Apollinis ex Cyrene filia Penei regis Arcadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnauit, & primus apum & mellis uſum lactisq; coagulum demonſtrauit, uſumq; olei, & alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus lib. 14. Hic quum Eurypidicen nympham uxorem Orphei uitiare uoluißet, & illa fugiens à ſerpente fuiſſet occiſa, Nympharum iracundia cunctis animalibus perditis funditus, & cunctis apibus matris auxilium petijt.
Hæc Seruius in quartum Georg. Virgil. 64.
Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia Tempe, &c.

Ariſtarchus (Ἀρίσταρχος) Grammaticus Alexandrinus lege, Oriundus è Samothracia, patre item Ariſtarcho: floruit Olymp. CLVI. ſub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filium erudijt. Scripſit commentarios ſupra mille. Fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici. Deceßit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentia necans morbo hydropiſeos, ætatis anno LXXII. filios reliquit Ariſtarchum, & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Author Suidas. Aelianus tradit hunc tam caſtigato fuiſſe iudicio, ut Homeri uerſus non putaretur, quẽ ipſe non probaret. Horatius in Arte poet. 90.
Arguet ambiguè dictum, mutanda notabit.
Fiet Ariſtarchus. De hoc & Cicero lib. 1. ad Attic. epiſto. 9. 4. Ego uaria meis orationibus, quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere. Idem de hoc apertius in Piſonem 57.

Ariſtarchus Tegeates poeta Tragicus, Aeſculapio, à quo ex morbo fuit liberatus, pro recepta ſanitate fabulam uouit. Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragœdias LXX. uicit duabus. Fuit & alius Ariſtarchus Epheſi tyrannus. Vtriuſque autor Suidas.

Ariſtides, penult. prod. (Ἀριστείδης) cognomento δίκαιος, id eſt, iuſtus, Athenis cum Themiſtocle in adminiſtranda Repub. diſſenſit, quum eſſet diuerſis moribus, Catoni alter: Cæſari Themiſtocles comparandus. Autor Plutarch. Ariſtidem alium inter ſophiſtas Philoſtratus ponit è ciuitate Adrianorum Myſiæ, qui Smyrnæ docebat, & aduenienti forte M. Antonio principi, unus omnium non proceßit obuiã, eoq; modo in cognitionem, & amicitiam uenit Imperatoris. Ariſtides item Thebanus pictor fuit Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & ſenſus expreßit omnes quos Græci uocant ἤθη, item perturbationes, durior paulo in coloribus. Huius pictura illa præcipuè laudatur, infans adrepens ad mammam matris ex uulnere morientis, ac manu prohibentis: ſentire mater & timere uidetur, ne emortuo lacte ſanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander tranſtulit Pellam in patriam ſuam. Ex Plinio libro 35. cap. 10. 31.

Ariſtides, alius fuit orator Athenienſis inter X. ſecundus: cuius multæ extant orationes, inſuper & declamationes.

Ariſtippus (Ἀρίστιππος) Cyrenæus, Socratis auditor, primus Socraticorum mercedem docendi exegit, ac quæſtu philoſophatus eſt. Cum Xenophonte ſimultatem geßit: ſummum bonum in uoluptate corporis poſuit. Quapropter à Diogene canis regius eſt appellatus, quod diuitum eſſet aſſecla. Iactatum inter eos ſcomma. Horatius perpulchrè uerſibus includit 1. Epiſt. 18. 3.
Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Ariſtippus: ſi ſciret regibus uti:
Faſtidiret olus, qui me notat. Alius fuit Ariſtippus, quẽ ſummum diuitiarum contemptorem depingit idem Horatius 2. Serm. Saty. 3. 20.

Ariſtippeus, adiect. (Ἀριστίππειος) Cic. 2. de Finib. 31.

Ariſto, Ariſtonis, pen. prod. (Ἀρίστων) fuit philoſophus, Zenonis auditor, cuius meminit Ci. 4. Acad. quæſt. 25. et 235

Ariſtoneus, adiectiuum (Ἀριστώνειος) Cicero 4. de Finib. 66. Si omnino nos negligimus, in Ariſtonea uitia & peccata incidemus, &c.

Ariſtobulus, penul. prod. (Ἀριστόβουλος) Iudæus ex Paneade, Agatobuli Hebræi diſcipulus, unus fuit ex illis LXXII. interpretibus, qui mißi fuere ad Ptolemæum, tunc Iudææ dominum, ut libros ſacros in Græcum ſermonem conuerterẽt. Qui multa ex præceptis Moſeos proponenti regi, percontantiq; reſpondit. Hic commentarios etiam in legem Hebræorum edidit. autor Euſebius. Ariſtobulus alter hiſtoricus item Iudæus, qui res geſtas Alexandri Magni cõſcripſit, comesq; peregrinationis fuit. Autor Volaterranus.

Ariſtocratia] ariſtocratiæ, penult. prod. (ἀριστοκρατία) Eſt Reſpublica, optimatum imperio adminiſtrata, in qua uulgi nullum eſt arbitrium. Hæc Budæus. Huic opponitur Democratia.

Ariſtogiton, & Harmodius liberatores Tyrannidis Piſiſtrati, quib. ſtatuæ in foro ab Athenĩeſibus poſitæ fuerũt. Suidas.

Ariſtolaus, penultim. produ. pictor, Pauſiæ diſcipulus, è ſeuerißimis pictoribus fuit, eius opera nonnulla commemorat Plin. lib. 35. cap. 11.

Ariſtomache,

Ariſtomache, Ariſtomaches, penul. corr. uxor Dionyſij tyranni. Item Dionis uxor hoc nomine uocabatur.

Ariſtolochia] pen. prod. (ἀριστολοχία) herba, cuius (inquit Ruellius lib. 3. cap. 4.) Græci faciũt tria genera: unum tuberibus radicum orbiculatis, quæ fœmina dicitur, multis à radice germinibus, longioribusq; uiticulis fruticoſa. Hæc omnibus officinis rotunda Ariſtolochia cognominatur. Alterum maſculæ, radice longa procerioribus folijs, exilibus ramulis dodrãtalibusq;, flore purpureo graue uirus olente. Vtraq; fert bacculas uelut cappares, colore intus buxeo, amaro guſtu, odore uiroſo. Tertium aßignatur ariſtolochiæ longæ genus, quæ clematitis quaſi ſarmentaria cognominatur, tenuißimos fundens ramulos, frondoſosq;, &c. Inter nobilißimas ariſtolochiæ nomen grauidæ dederunt, quòd puerperis optimæ crederentur. Latini malum terræ uocãt. Hactenus ex Ruellio. Huius herbæ meminit Cicero libr. 1. de Diuinat. 27. & lib. 2. 68.

Ariſtomachus, penult. corr. proprium uiri Solenſis, qui ſic amore apum flagrauit, ut duo de 60. annis nihil aliud fecerit. Fuit item Ariſtomachus, qui de arte uini ſcripſit. Autor utriuſq; Plin. lib. 14. cap. 19. & lib. 11. cap. 9.

Ariſtomenes (Ἀριστομένης) uir fuit Meſſenius iuſtißimus ut Hieronymus ſcribit, dux tanta calliditate fuiſſe fertur, ut ſæpè Lacedæmonios deciperet. Quorum ſæpè urbem ingreſſus eſt, & aliquando captus atq; in uincula coniectus, calliditate ſua aufugit. Quod quum ſemel atq; iterũ & tertiò feciſſet, tandẽ occiſus eſt à Lacedæmonijs, & excecto corpore inuentum eſt cor eius piloſum eſſe. Vide Plin. lib. 11. ca. 37.

Ariſton, Ariſtonis, penult. corr. ſculptor: cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & 12. Eſt item Iurecõſultus quidam doctißimus apud Gellium lib. 11. cap. 18.

Ariſtonidas, penult. correp. ſtatuarius, cuius meminit Plinius lib. 34. cap. 14.

Ariſtonides, pen. cor. pictor, de quo Plin. lib. 35. cap. 11.

Ariſtonymus, penult. correp. poeta comicus ſub Philadelpho: is præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apollonium, ueniens poſtremò in ſuſpiciõnẽ quod ad Eumenẽ transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit: tandẽ liberatus, mortẽ nõ multo pòſt obijt. Autor Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Ariſtopatra, pen. corr. mater Crateri cuiuſdam qui ſub Alexãdro militauit, ut autor eſt Strabò.

Ariſtophanes, pen. corr. (Ἀριστοφάνης) poeta comicus Rhodius, ſiue Lydius genere, lege uerò Athenienſis, patre Philippo, inuẽtor tetrametri & octometri uerſus, filios habuit Ararota, Philippum, Philæterum, comicos omnes. Docuit fabulas 54. Suidas: Hic Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, ut Dionyſio roganti Athenienſes aliquem eius ſermonis eruditum autorem, hunc miſerint. Socratis æmulus fuit, quem exagitat, & inſectatur in Nubibus. Huius meminit Horat lib. 1. Serm. Saty. 4. 1. Eupolis, &c.

Ariſtophaneus, adiect. (Ἀριστοφάνειος) ut Ariſtophaneus uerſus, qui anapeſticus factus eſt. Cic. in Orat. 110.

Ariſtorides, (Ἀριστορίδης) Argus dictus eſt, ab Ariſtore patrẽ ſuo. Ouid. 1. Metamorph. 126. Vide Argus.

Ariſtoteles, pen. corr. (Ἀριστοτέλης) Stagirites philoſophus, Platonis auditor, patre Nicomacho medico, Alexandro diſcipulo uel præcipuè charus, id beneuolentiæ ſignũ uel maximum, quòd Stagiram eius patriam ab ſe dirutam ipſius cauſa reſtituerit. Exceßit annorum 63. eodem quo Demoſthenes anno: hic in Apulia, ille in Eubœa ambo profugi, perſequẽte Antipatro. Autor Plutarchus in Sylla. Vide plura apud Volaterr. Matrem habuit Phæſtiadem, ut ſcribunt nonnulli, paruus, gibboſus, & deformis, balbutiẽsq;: uerũ dìues, ut qui ſocius, præceptor, & ſecretarius Alexãdri eſſet.

Flumen orationis aureũ fundẽs Ariſtoteles. Cic. 4. Acad. 214.

Admirabili quadam ſcientia & copia Ariſtoteles. Cicero in Oratore 3.

Neruoſius Ariſtoteles in dicendo. Cic. de Claris Orat. 62.

Ariſtoteles is quem maximè ego admiror, ait. Cicero ſecundo de Orato. 82.

Ariſtotelicus, pen. cor. adiectiuum (ἀριστοτελικὸς) ut Ariſtotelica pigmenta. Cic. Att. lib. 2. 16. 3.

Ariſtotelius (ἀριστοτέλειος) aliud adiectiuũ, ut Ariſtotelia uis. Cic. 3. de Orat. 41.

Ariſtoxenus, pen. corr. (Ἀριστόξενος) Tarentinus philoſophus & Ariſtotelis auditor, qui morienti conuitium dixit, quòd Theophraſtum ei in ſcholæ ſucceßione præponeret. Scripſit in omni genere libros, in muſica præſertim. Suidas: Hic Dicæarchi æqualis & condiſcipulus animam dixit harmoniam eſſe, ut tradit Cic. in Tuſc. lib. 1. 64.

Arithmos] (ἀριθμὸς) Latinè dicitur numerus: unde arithmetica.

Arithmetice, arithmetices: uel arithmetica, arithmeticæ, penul. corr. (ἀριθμητική) ars numerandi. Plin. lib. 35. cap. 10. 11. Pamphilus Macedo natione, ſed primus in pictura omnibus literis eruditus, præcipue arithmetice & geometrice. Cic. Att. lib. 13. 208. 4. In arithmeticis ſatis exercitatum.

Aritudo] Vide Areo.

Arius, pen prod. fluuius Ariæ regionis, quæ Bactrianis contermina eſt, monti ſubiectæ, qui Bactrianam continet, ut eſt apud Strabonem lib. 11. Lucan. lib. 3. 57.

Arma] armorum (ὅπλα, ἔντεα, ἔναρα, τεύχεα) pluraliter tantum, & ſunt propriè, teſte Seruio, quæ armos tegunt. Varro 4. de Lin. Lat. Arma ab arcendo, quòd his arcemus hoſtem. Feſtus: Arma propriè dicuntur ab armis, id eſt humeris dependentia, ut ſcutum, gladius, pugio, ſica: ut ea quibus procul præliamur, tela. Caius de Verborum ſignific. Armorum appellatio non utiq; tantum ſcuta, & gladios, & galeas ſignificat: ſed & fuſtes & lapides.

Arma alia ad tegendum, alia ad nocendũ. Cic. pro Cæcin. 45.

Fulgor armorum fugaces terret equos. Horat. 2. Carm. 1. 4.

Armorum fulgura. Stat. lib. 5. 2.

Arma antiqua, id eſt, arma apud antiquos uſitata. Lucretius libro 5. 258.

Crepitantia arma. Ouid. 1. Metamorph. 29.

Arma fulgentia. Virgil. 11. Aeneid. 2.

Arma inania, nulli uſui apta. Stat. 4. Thebaid. 14.

Arma lucida. Statius 11. Thebaid. 81.

Arma perfoſſa crebro uulnere, id eſt, crebris ictibus. Statius libro 2. Thebaid. 140.

Arma trunca: id eſt, fracta. Stat. 10. Thebaid. 166.

Arma uerſicoloria. Virgil. 10. Aeneid. 56. (ait Seruius: Aſtur equo fidens & uerſicoloribus armis. Verſicoloribus Depictis: per quod bellicoſus oſtenditur.

Victricia arma. Virgil. Aeneid. 3.

Armorum officina, ubi arma fiunt. Cic. in Piſonem 69.

Arma, dicuntur cunctarum artium inſtrumenta, ut arma ruſticorum. Virgil. 1. Georg. 32. Dicendum & quæ ſint duris agreſtibus arma. Seruius.

Coquinaria. Plautus.

Arma Cerealia. Virg. 1. Aeneid. 37. Id eſt, inſtrumẽta quibus ad piſtoriũ opus utimur, ut pilis, mola, uanno, cribro, &c.

Belli. Terentius Heaut. 1. 1. 60. Simul rem & gloriam armis belli repperi.

Studioſorum. Plin. in Epiſto.

Nautarum. Virgil. 5. Aeneid.

Piſtorum. Virgilius 1. Aeneid.
– cerealiaque arma Expediunt.

D 3 Tonſoria

Tonſoria. Martialis lib. 14. 36.

Arma ſenectutis, artes, exercitationesque uirtutum. Cicero de Senectute 8.

Arma facundiæ. Quintil. lib. 2. cap. 16. 7.

Campeſtria arma. Horat. in Arte poet. 77.

Arma pro prælio. Virg. 2. Aeneid. 131. Rurſus in arma feror.

Arma, pro uiribus. Virgil. 12. Aeneid. Tum demum mouet arma leo. Vbi Seruius, Mouet arma, uires ſuas experitur, nam arma ſunt uniuſcuiuſq; rei poßibilitas. Vnde eſt, Et quærere conſcius arma: id eſt, dolos.

Arma per metonymiam, pro bello. Virgil. 1. Aeneid. Arma uirumq; cano: Idē in 8. Qui genus? unde domo? pacémne huc fertis, an arma? Seruius.

Arma pro gladio, abuſiuè. Virgil. 4. Aeneid. 10. Et arma uiri thalamo, quæ fixa reliquit. Seruius, Arma gladium dixit abuſiuè: nam & paulò pòſt: Enſemq; relictum.

Arma pro partibus uel imperio. Seruius in Virgil. 3. Aen. 32.

Arma Vulcania, à Vulcano fabricata. Virgi. 8. Aeneid. 105.

Arma Vulcania, pro fortitudine. Cic. 2. Tuſc. 58.

Armis fœta machina: id eſt, plena armatis, & ueluti prægnans. Virgil. 2. Aeneid. 48.

Armorum arbiter, epitheton Martis. Ouid. 3. Faſt. 15.

Armorum denunciatio. Liu. 5. Decad. Græcas urbes alias obſideret, alias denunciatione armorum terreret.

Armorum dulces furiæ: id eſt, libido pugnandi, et amor cædis. Stat. 1. Achilleid. 80.

Armorum furijs flammatus: id eſt, accenſus cupidine belli. Statius 1. Achilleid. 80.

Armorum habitus. Silius lib. 17.

Hæres armorum & belli, qui imperatori mortuo ſuccedit. Silius lib. 4. 165.

Armorum horror. Virgil. 2. Aeneid. 61.

Rabies armorum. Lucan. lib. 1. 133.

Armorum tonitru, armorum ingens ſtrepitus. Statius tertio Thebaid. 85.

Arma, Res bellicæ. Virgil. 1. Aeneid.

Acerrimus armis. Virgil. 9. Aeneid. 37.

Pietate & armis egregius. Virgil. 6. Aeneid. 154.

Armis equisq; exercitus, hoc eſt, exercitatus. Tacit. lib. 11.

Bello & armis expertus. Virgil. 7. Aeneid. 47.

Impenetrabilis armis. Stat. 3. Thebaid. 3.

Armis inclytus. Virgil. 6. Aeneid. 96.

Inſcius armorum. Quintil. lib. 2. cap. 12. 2.

Pietate & armis inſignis. Virgil. 6. Aeneid. 81.

Inuictus armis Annibal. Vide Inuictus.

Magnus armis: id eſt, potens. Virgil. 1. Aeneid. 110.

Maturus ad arma. Silius lib. 16. 132.

Mitis armis. Stat. 1. Sylu. 5.

Potens armis terra. Virgil. 3. Aeneid. 33.

Præclarus armis. Stat. 3. Thebaid. 57.

Promptus ad arma. Ouid. 1. Metamorph. 16.

Rudis armorum. Stat. 4. Thebaid. 50.

Armorum uiribus uti. Ouid. 13. Metamorph. 143.

Circunfuſa militum arma. Quintil. lib. 2. cap. 20. 7.

Arma diſcordia. Virgil. 2. Georg. 92. Stat. 11. Thebaid. 20.

Arma feralia. Lucan. lib. 2. 52.

Arma flagrantia. Silius lib. 3. 24.

Arma fortia. Ouid. 7. Metamorph. in fine.

Fraterna arma, arma fratrum. Seneca in Thebaid. 2. 1.

Arma furialia. Stat. 9. Theb. 18. Ouid. 6. Metamor. 118.

Arma honeſta, id eſt, iuſtum bellum. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 2

Arma hoſtilia. Virgil. 9. Aeneid. 17.

Arma ignota, pro nouis & inconſuetis, ut docet Seruius. Virgilius 9. Aeneid. 136.

Infeſta arma. Ouid. epiſt. 5. 19.

Arma mortalia, ut Seruius ait, mortalis poßibilitas. Virgilius 1. Aeneidos 110.

Nefanda arma. Vide Nefandus.

Parua arma. Vide Paruus.

Potentia arma. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 11.

Arma rigida. Statius 6. Thebaid. 156.

Arma ſocia, confœderatorū arma. Silius lib. 15. 112.

Arma terreſtria: quibus opponuntur naualia. Ouidius 14. Metamorph. 96.

Abijcere arma. Vide abijcio.

Abſtinere armis. Horat. in Arte poetica 77.

Accingi armis. Virgil. 6. Aeneid. 37.

Armis uirtutem affirmare. Tacit. lib. 20. Nec ego unquā facundiam armis exercui, & Pop. Rom. uirtutē armis affirmaui.

Amißis armis fugere. Virgil. 1. Aeneid. 96.

Armis aptari: id eſt, armis indui. Stat. 11. Theb. 20. de Tiſiphone.

Sub armis cadere. Ouid. epiſt. 1. 4.

Arma canere. Virgil. 1. Aeneid. 1. Arma uirumq; cano.

Capere arma. Cic. pro C. Rabirio 14. Virg. 2. Aeneid. 63.

Capere arma pro ſalute communi. Cic. pro C. Rabirio 15.

Capeſſere arma. Virgil. 3. Aeneid. 47.

Certare armis. Virgil. 12. Aeneid. 127.

Armis cingi. Virgil. 2. Aeneid. 144.

Cœptare arma. Tacitus lib. 12.

Concutere arma. Ouid. 7. Metamorph. 26.

Coire ad arma, conglomerari ad pugnam & cædem. Ouidius 11. Metamorph. 76.

Contendere armis. Statius 1. Achilleid. 95.

Conſilijs armisq; uigil contendat Vlyſſes.

Dare arma alicui, ut cum bene armato pugnet. Cic. Attico libro 7. 126. 2.

Decertare armis. Cicero Attic. lib. 7. 126. 2.

Deponere arma. Quintil. lib. 3. cap. 8. 12.

Arma detrahere alicui, id eſt, ſpoliare armis. Sen. in Oed. 5. 15

Arma direpta militibus. Horat. 3. Carm. Ode 5. 4.

Diſponere arma contra aliquem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 14.

Arma ducum dirimere. Lucan. lib. 1. 21.

Diſcedere ab armis. Cic. 8. Philipp. 255.

Eſſe in armis. Cic. pro Domo ſua 62. Vide In.

Armis urbem excindere. Stat. 1. Thebaid. 52.

Arma iuuentus exercet. Virgil. 4. Aeneid. 18. Id eſt, armis exercetur iuuentus.

Expedire arma. Tacitus lib. 20.

Armis exuere aliquem. Virgil. 8. Aeneid. 111. Id eſt, ſpoliare.

Arma obuia ferre. In aciem progredi. Virg. 9. Aeneid. 11.

Ferre arma in medios globos, id eſt, irruere in exercitū mediū, & ubi denſißimus eſt militum ordo. Silius lib. 11. 1.

Vrbes arma inter ſe ferunt: id eſt, inuicem digladiantur. Virgil. 1. Georg. 102.

Armis fundere agmina: id eſt, ſternere & profligare. Ouidius ſexto Metamorph. 85.

Arma gerere, id eſt, geſtare. Virgil. 5. Aeneid. 82.

Inceſſus in armis: id eſt, armati inceſſus. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 62.

Imperare arma. Vide Impero.

Armis denſis incurrere. Virgil. 2. Aeneid. 52.

Induere arma. Ouid. 14. Metamorph. 180. Vide Induo.

Arma funeſta induere: id eſt, armis accingi, quæ mox futura ſint tibi cauſa funeris. Ouid. 1. Faſt. 104.

Iuſtè arma induere: id eſt, non temerè ad bellum accingi. Lucanus libro 1. 26.

Armis hoſtilibus indutus. Virgil. 9. Aeneid. 17.

Inferre arma. Vide Infero. Silius lib. 15. 104.

Imparibus armis ſe immiſcere. Virg. 4. Georg. 49. Aut aſpero

crabro imparibus ſe immiſcuit armis. Id eſt, (ut Seruius interpretatur) inæquali cōſilio. Licebit etiam propiore ſignificatione uti, quum uiribus maiorem aliquem contra minus fortem contendere indicabimus.

Inijcere arma regnis. Id eſt, regnis bellum inferre. Statius 1. Thebaid. 48.

Inſpicere arma militis, ut pbemus armatū. Cic. pro Cæcin. 45.

Armis aliquem inſtruere. Virg. 8. Aeneid. 16.

Inſtructus omnibus armis. Statius 3. Thebaid. 3.

Intentare arma alicui. Vide Intento.

Iungere arma, coniungere copias. Seneca in Medea 7. 19.

Creon Acaſtusq; arma ſi iungant ſua? Vide Iungo.

Laxare arma alicuius, id eſt, dißipare exercitū. Lucan. li. 6. 15.

In armis mori. Id eſt, in bello occumbere. Virg. 2. Aeneid. 64.

Mouere arma peſtifera, bellum exitiale ciere. Senec. in Hercu. furente 11. 17.

In arma mouere aliquem. Id eſt, incitare ad capeſſenda arma. Virg. 6. Aeneid. 163.

In arma aliquem mittere, id eſt, militatum aliquò ablegare. Virgil. 6. Aeneid. 18.

Arma negare alicui. Id eſt, negare auxilia. Ouid. 14. Met. 105

Immotis armis paſci. Id eſt, quiete, & ſine tumultu rebus ſuis frui. Lucanus lib. 1. 35.

Arma perdere, id eſt, uinci. Horat. 1. epiſt. 17. 14. Metaphoricōs etiam de illo dicit, qui uitijs ſe opprimi paſſus eſt. Id eſt, qui rationes amiſerit, quibus uirtutē tueatur. Saty. 17. 14.

Polire arma. Statius 4. Sylu. 10.

Armis faciendis præeſſe. Cic. in Piſonem 69.

Proijcere arma. Stat. 2. Thebaid. 132.

Protegere aliquem armis. Ouid. 8. Metam. 79.

Pugnare armis. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 21.

Quærere arma. Virg. 2. Aeneid. 20. Vbi Seruius, Arma, modò fraudes uel dolos. nam arma ſunt inſtrumenta cuiuslibet rei Vnde & inſidiantis fraudes arma nominauit.

Colligere arma. Valer. 6. Argonaut. 85.

Inſtaurata arma remoliri, id eſt, bellū redintegrare. Sil. li. 1. 8.

Repoſcere armis aliquid. Ouid. epiſt. 5. 19.

Ab armis reuocare aliquē, id eſt, à bello. Stat. 10. Thebaid. 166

Ruere in arma media. Virg. 2. Aeneid. 71.

Arma ſequi. Tibul. 1. eleg. 2. 14.

Arma impia ſequi. Virg. 6. Aeneid. 123.

Armis ſpoliata nauis. Virg. 6. Aeneid. 71.

Sumere arma ciuilia. Tacit. lib. 20. Cic. 2. Tuſcul. 98.

Arma impia ſumere. Virg. 12. Aeneid. 7.

Profeſſa arma ſumere. Id eſt, quibus exercitatus ſis. Ouid. 2. Faſt. 40. de Fabijs.

Stat in armis acies. Seneca in Thebaid. 2. 14.

Armis ſterni. Sil. lib. 10. 62.

Sumpſit arma imparatus. Vide Imparatus.

Arma tenere. Cic. 1. de Orat. 17. Quid tam neceſſarium, quàm tenere ſemper arma, quibus uel tectus ipſe eſſe poßis, uel prouocare improbos, uel te ulciſci laceßitus?

Tractare arma. Senec. in Troa. 8. 8. Non arma tenera parua tractabis manu.

Armis prudētiæ cauſas tueri atq; defendere. Ci. 1. de Orat. 84.

Valere armis. Ouid. 8. Metam. 12.

Venire in arma. Stat. 2. Achil. 66.

Arma tenere. Senec. in Herc. furente 6. 6. Sed arma felix teneat, infelix paret.

Venire ad arma propter æs alienum. Cic. 6. Philipp. 211. O fides? quæ poteſt eſſe maior fides, quàm fraudare creditores? domo profugere? propter æs alienum uenire ad arma?

Vocare ad arma ex S. C. Cic. C. Rabirio 14. De teipſo inquam Labiene quæro, quum ad arma Conſules ex S. C. uocauiſſent, quum armatus, &c. Sic 2. de Orat. 72. Vel, in arma Virg. 9. Aeneid. 5. Vti armis. Quintil. lib. 2. cap. 1. 9.

Armatura, armaturæ, penul. prod. (ὁπλισμὸς, πανοπλία,) Cic. Attico, lib. 6. 111. 24. Habet autem cohortes quadragenarias, noſtra armatura XXX. Id eſt, ijſdem & ſimilibus, quibus nos, armati armis. Vegetius lib. 3. cap. 14. Tertius ordo diſponitur de armaturis uelocißimis, de ſagittarijs iuuenib.

Armaturæ duplices, quæ binas conſequebantur annonas. Simplices, quæ ſingulas, inquit Vegetius lib. 2. cap. 7. Armaturam autem, pro hominibus armatis, accipit.

Armatura leuis. Vegetius lib. 3. cap. 14. Quartus itē ordo conſtruitur de ſcutatis expeditißimis, de ſagittarijs iunioribus, de ijs qui acriter uerutis, uel martiobarbulis, quas plūbatas nominant, dimicant, qui dicebantur leuis armatura. Cic. 10. Philipp. 278. Noſtræ ſunt legiones, noſtra leuis armatura, noſtri equitatus, maximeq; noſter eſt Brutus.

Varia armatura. Cic. ad Marium lib. 7. 1. 8.

Leuis armaturæ oratio, per tranſlationem. Cic. 2. de Diuinat. 38. Sed hæc fuerit nobis tanquam leuis armaturæ prima orationis excurſio.

Armifer, penul. corrept. (ὁπλοφόρος,) adiectiuum, arma ferens. Sil. lib. 16. 16.

Armifera dea, Periphraſis Mineruæ. Ouid. ad Liuiam 5.

Armiferæ Amyclæ, bellicoſæ. Ouid. 2. de Arte aman. 1.

Armiferi labores. Stat. 1. Sylu. 2. 20. — armiferos poterat memorare labores, Claraq; facta uirum. Id eſt, labores bello exhauſtos.

Armiferum aruum. Senec. in Med. 7. 8. dixit, quòd armatos tuliſſet ſatos ab Iaſone. Stat. lib. 9. Theb. 167. Campus armifer, ubi armati congrediuntur.

Armiger, pen. corr. armigeri, (ὁπλίτης,) Eſt (ut ait Valla) qui in prælio gerit tela domini ſui, ut ſcutum, ut arcum, lanceā, & cætera huiuſmodi. Imperiti armigerum dicunt, pro aurato equite. Virgilius 2. Aeneid. 96. Cice. pro Domo ſua 11. Quid eſt Sergius? armiger Catilinæ, ſtipator tui corporis, ſignifer ſeditionis.

Armiger teli. Plin. lib. 2. cap. 55. Quoniam hoc ſolum animal ex marinis non percutiat, ſicut nec è uolucribus aquilā, quæ ob hoc armiger huius teli fingitur. De fulmine loquitur.

Armiger, adiectiuum, ut Armigera cohors, quæ fert arma. Sil. lib. 10. 20.

Armigera Iouis, Aquila. Plin. lib. 10. cap. 3.

Armigera, quæ arma gerit dominæ. Ouidius 3. Metamor. 33. de Diana.

Armiger deus. Id eſt, deus armatus. Periphraſis Martis. Silius libro 7. 18.

Armiger equus, Indutus armis. Propert. lib. 3. eleg. 4. 2.

Iras armigeras dixit Statius, quòd facilè nobis arma ſuppeditent, ſintq; uelut armigeræ noſtræ. Vt Virgilius 1. Aeneid. 31. Furor arma miniſtrat. Et Ouid. in Metamor. Telum ira dabat. Stat. 6. Thebaid. 66.

Armipotens, pen. corr. adiectiuum, (ὁπλοκράτωρ,) Qui armis ualet. Vnde & Pallas (ſiue Bellona) dicitur armipotens. Cic. Antequā iret in exiliū 15. Nunc ego te Iupiter Opti. Maxi. cuius nutu ac ditione ſola terrarum gubernātur: teq; particeps cōnubij, ſocia regni, regina Iuno, teq; Tritonia, Armipotens, Gorgophora Pallas Minerua. Virg. 2. Aeneid. 85.

Armipotens Auſonia. Stat. 3. Sylu. 2. 4.

Armiſonus, penul. corrept. (ὁπλόκτυπος,) Palladis epitheton. Virg. 3. Aeneid. 109.

Armiſonum antrum. Claud. de Rapt. Proſerp. 3. 14.

Armo, armas, (ὁπλίζω, καθοπλίζω, θωρύσσω, κορύσσω) armare, Armis inſtruere. Virg. 8. Aenei. 78. Tum quoq; fas nobis Teucros armare fuiſſet. Plancus ad Ciceronē, li. 10. 23. 9.

Qui quidẽ quũ in fraudem ſe deductũ uideret, manus, quas iuſtius in Lepidi perniciẽ armaſſet, ſibi afferre conatus eſt.

Armari contra Rempub. Cic. pro Milone 50.

Armabantur ſerui in dominos. Cic. pro Plancio 70.

Armare temeritatem cõcitatæ multitudinis autoritate publica. Cic. pro Milone 1.

Armare religione deorum perditos magiſtratus. Cicero pro Domo ſua 1.

Auſoniam armabat Fabius. Silius lib. 7. 1.

Ad omnia te ſummum atq; excellens tuum armauit ingenium. Cæcinna Ciceroni, lib. 6. 7. 12.

Armauit eum ſpes. Hoc eſt, commouit, ad accipienda arma. Liuius 2. ab Vrb. 192.

Armare aliquem pro, poteſtatem facere. Cice. Atti. lib. 2. 37. 2.

Armare accuſatorem re aliqua. Cic. pro Cluentio 151.

Armare aliquem in Remp. Cic. Atti. lib. 8. 147. 4.

Armare ſe ſpolijs. Virg. 2. Aeneid 79.

Armat ſe eloquentia. Cic. 1. de Inuent. 2.

Armantur equi bello, pro, ad bellum. Virg. 3. Aeneid. 108.

Armare naues. Id eſt, ad bellum inſtruere. Cæſar 5. bel. Gal. 3.

Armare ueneno ferrum, pro eo, quod eſt ueneno ferrum tingere, imbuere, ut præſentius uulneret. Virg. 9. Aeneid. 157.

Armandus, (ὁπλιστέος,) Ouid. 13. Metam. 43.

Armatus, pen. prod. Participiũ, (ὡπλισμένος,) Armis indutus. Cic. pro Cæcinna 44. Armatos, ſi Latinè loqui uolumus; quos appellare uerè poſſumus? opinor eos qui ſcutis teliſq; parati ornatiq; ſunt.

Armata dicebatur uirgo ſacrificans, cui lacinia toga in humerum erat reiecta. Feſtus.

Incredibili armatus audacia. Cic. pro Domo ſua 109.

Armata dolis mens. Sil. lib. 1. 38.

Armatum fide pectus. Sil. lib. 11. 41.

Armati animis. Cice. 7. Philipp. 233. Quid legati egerint, nõdum ſcimus: at uerò erecti, citati, parati, armati animis iam eſſe debemus.

Vrbs armata muris. Cic. contra Rullum 85.

Armatos, Virgilius ſubſtantiuè dixiſſe uidetur, pro Militibus 2. Aeneid. 66. Arduus armatos medijs in mœnibus aſtans Fundit equus.

Armatus, huius armatus, (ὁπλισμός,) Verbale, idem quod armatura. Liu. 7. bel. Maced. 166. Inde Neocretes mille, & eodem armatu Cares & Cilices mille et quingenti. Id eſt, paribus & ſimilibus armis induti.

Armamenta, armamentorum, (ἐργαλεῖα, σκευάσματα,) dicuntur (autore Sipontino) quæ ad inſtruendũ aliquid pertinẽt: ut in nauibus armamenta ſunt non ſolum arma, ſed remi, uela, antennæ, rudentes, clauus, & alia eiuſmodi. Plaut. Merc. 4. 60. – ſalua eſt nauis, ne time. C. Quid alia armamenta? A, ſalua & ſana ſunt. Colume. lib. 4. cap. 3. 1. Nonnulli ſtrenuè fabricant nauigia, nec cõſummata perinde inſtruũt armamentis, miniſtriſq;. Barbari utenſilia uocant.

Nauium armamenta. Plin. lib. 19. cap. 2. 4. Cice. in Arato 23. Ouid. 11. Metamor. 92. Vinearum armamenta Plin. lib. 17. capite 21.

Armamentarium, (ὁπλοθήκη,) Vbi reponuntur armamenta & arma, ait Valla lib. 1. Liu. 6. bel. Punici 227. Hæc illis arx, hæc horreum, ærarium, armamentarium, hæc omnium rerũ receptaculum eſt. Cic. 1. de Orato. 32. Philo architectus Athenienſibus armamentarium fecit. Iuuenal. Saty. 13. 9.

Addit & Herculeos arcus, haſtamq; Mineruæ,
Quicquid habent telorum armamentaria cœli.

Armarium, armarij, (σκευοθήκη,) Vbi reponuntur libri, cæteraq; huiuſmodi, teſte Valla, libro 1. Item cibaria & pecuniæ. Plautus Capt. 15. 10.

Coquum percontabatur, poßentne ſeri aulæ reſtrueſcere. Cellas refregit omnes intus, recluſitq; armarium. Cice. pro Cœlio 40. Tune aurũ ex armario tuo promere auſa es? Idẽ pro Cluent. 142.

Parieti eius in bibliothecæ ſpeciem armarium inſertum eſt.

Armariũ promptuariũ, pro Armario, apud Catonẽ cap. 11. 3.

Armarium, Machina ferro munita. Gellius lib. 6. cap. 4. Idq; ubi Romæ cognitum eſt, nobilißimos Pœnorum captiuos liberis Reguli à Senatu deditos, & ab ijs in armario muricibus præfixo deſtitutos, eadẽq; inſomnia cruciatos interijſſe.

Armariolum, penul. correp. diminutiuum, (σκευοθήκιον,) Paruum armarium. Plaut. Truc. 3. 24. Aut lectus dapſilis, aut armariola Græca.

Armenia, (ἀρμενία,) Regio Aſiæ, inter Taurum & Caucaſum monteis ſita, & à Cappadocia ad Caſpium mare uſq; protenſa, ab Armenio Theſſalo Iaſonis comite, inquit Strabo, dicta. Et, ut Plin. lib. 6. autor eſt, duplex eſt, maior ſcilicet et minor. Maior poſt Mediam ad Occidentem occurrit. Ea, ut ait Ptolemæus, à Septentrione Colchidem habet, Iberiam & Albaniam: ab Occaſu magnum Euphratis curſum, qui Cappadociam, minorem Armeniam, & Syriam Comagenam relinquit à dextris: ab Oriente partem Hyrcani maris ac Mediam, quà montes Caſpij adſurgunt: A Meridie Meſopotamiã atq; Aſſyriam. Montes in Armenia ſunt Moſchici, qui ſupra partem Ponti ad Cappadociam ſe efferunt: Parriedrus, in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuij: Antitaurus qui ab Euphrate ſciſſus, et Mediam percurrens, poſtremo Albus appellatur: Cordica ex quo Tigris oritur: Taurus ac Niphates, qui Meſopotamiam atq; Aſſyriam ab Armenijs diſterminant: Caſpij, qui uergunt ad Medos: & Caucaſij, qui Septentrionalia Iberiam uerſus Albaniamq; concludunt. Flumina quatuor: Cyrus qui monte ortus Caucaſo, à ſiniſtris Iberiam Albaniamq; dimittens, Armeniam à dextris, in Hyrcanum defertur pelagus: Araxes, Phaſis, & Lycus, Tigris, Euphrateſq;. In Armenia precioſum inter reliqua aromata naſcitur amomum. Armeniam Hebræi Arab uocant. In ea ciuitas Artaxata inſignis.

Armenius, adiectiuum, (ἀρμένιος,) aliquis ex Armenia. Horat. 1. Epiſto. 12. 6.

Armenius fugax. Ouid. ad Liuiam 78.

Armenias curru ſubiungere tigres. Virgil. 5. eclog. 6.

Armeniacus, penul. correp. adiectiuum, (ἀρμένιος,) ut Armeniaca mala, Ex Armenia aduecta. Columel. lib. 5. cap. 10. 13. Et lib. 11. cap. 2.

Armentum.] armenti, (ἀγέλη,) Feſtus, Armentum, id genus pecoris appellatur, quod eſt idoneum ad opus armorum. Inuenies tamen fœminei generis armentas, apud Ennium poſitum. Hactenus Feſtus. Armorum uocat, quorumuis inſtrumentorum.

Inter armentum & Gregem quid interſit, Valla explicat his uerbis, Ipſi cameli, boues, muli, lupi armenta faciunt: licet quidam uelint tantum eſſe boum, quaſi ab arando aramenta dicta: deinde ſublata tertia litera, Armenta. Præterea, ouis quæ marem fœminamq; ſignificat: capra, cum qua caper, ſiue hircus: porcus, cum quo porca intelligitur: unde fiunt greges: ut grex ouium, grex caprarum, grex porcorũ. Ouid. 4. Metam. 127.

Mille greges illi, totidemq; armenta per herbas
Paſcebant. Virgil. 3. Georgic.
Hæc ſatis armentis: ſuperat pars altera curæ,
Lanigeros agitare greges, hirtaſq; capellas. Idem tamen de ceruis primo Aeneid. dixit,
– hos tota armenta ſequuntur
A tergo. Vt non ſit mirandum, ſi de bobus gregẽ dixerit, ibi,

Aut aliquam in magno ſequitur grege: tamen ad diſtinctionem addidit magno, ſicut Horatius adiecit mugientium in Epodis, Aut in reducta ualle mugientium
Proſpectat errãtes greges. Quaſi grex ſit generalius nomẽ armentum uerò ſpecialius: & illud ſine appoſito de pecoribus minutis intelligatur, cum appoſito poßit etiam ad maiora transferri, ut Cic. in Philippicis 3. 146. Cædit greges armentorum. Hactenus Valla lib. 4. Cic. Atti. lib. 7. 127. 8. Quid ergo, inquis, acturus es? Idem quod pecudes, quæ diſpulſæ, ſui generis ſequuntur greges: ut bos armenta: ſic ego bonos uiros.

Armenta boum. Virg. 2. Georg. 103.

Armenta immania. Virg. 4. Georg. 79. de monſtris marinis.

Armenta læta. Virg. 2. Georg. 28.

Armenta muta. Stat. 5. Thebaid. 67.

Armentum regale, Armentum regis. Ouid. 2. Metam. 169.

Mugitus armentorum. Ouid. 5. Metamorpho. 33. de bobus tantum intelligi poteſt.

Stabulis armenta tenere. Virg. 1. Georg. 71.

Sortiri armento ſobolem. Virg. 3. Georg. 14. Id eſt, ſubſtituere & ſubminiſtrare. Verbumq; eſt iudiciorum: Nam ſubſortiti dicũtur iudices, qui occupatorũ fungũtur officio. Seruius.

Armenta à gregibus ſeparauit ſignificatione Statius 10. Thebaid. 164. Eunt præter ſecura armenta gregeſq;.

Paſcuntur uirides armenta per herbas, Virg. 3. Georg. 32.

Armentis incurrunt urſi. Ouid. 7. Metam. 12.

Armenti dux pro tauro. Ouid. 8. Metam. 178.

Armenti cuſtos. Ouid. 11. Metam. 70.

Armentorum miniſtri. Id eſt, bubulci. Ouid. 3. Faſt. 13.

Armenta agere dicitur paſtor. Ouid. 5. epiſt. 16.

Montana armenta, In montibus errantia. Ouidius 1. de Arte amandi 61.

Armenti greges. Varro de Re ruſt. libro 2. cap. 5. 16. Qui gregem armentorum emere uult, obſeruare debet, primùm ut ſint eæ pecudes ætate potius ad fructus ferendos integræ, quàm iam expertæ.

Armenti reges uocantur tauri, tanquam rectores, Statius libro 1. Achill. 94.
ſeptemq; Aiax umbone coruſcet Armenti reges. Vbi perperã legitur greges. Accipit aũt armenti reges, ſiue tauros, p taurorũ tergoribus, ex quibus cõfectus erat Aiacis clypeus.

Armentalis, & hoc armẽtale, pen. prod. (ἀγελαῖος,) Quod eſt ex armento. Virg. 11. Aeneid. 114.
Hic natam in dumis, interq; horrentia luſtra
Armentalis equæ mammis & lacte ferino &c.

Armentarius, (ἀγελάρχης,) Armenti ſiue pecudum, ſiue boũ cuſtos. Virg. 3. Georg. 68. – omnia ſecum Armentarius Afer agit. Varro 2. de Re ruſtica, cap. 5. ad finem, de bobus et uaccis, Armentarium meum crebro, ut aliquid legat curo.

Armentoſus, adiectiuum, penul. prod. (ἀγελώδης,) Armentis abundans, apud Pliniũ. Gel. lib. 11. cap. 1. Quòd Italia tunc eſſet armentoſißima.

Armentinus, penu. prod. adiectiuum, (ἀγελαῖος,) Quod eſt ex armento. Plin. lib. 28. cap. 17. 3. Fimi ceruini maximè ſubulonis, ſed & bubuli (de armentinis loquor) cinis cochleariorum trium in mulſi hemina, &c.

Armentitius, adiectiuum, (ἀγελαῖος,) ut Armentitium pecus, et Armentitius grex. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 2. Qui greges ſequuntur, præſertim armentitios ac caprinos.

Armiger.] Vide Arma armorum.

Armilla.] armillæ, (βραχιονιστήρ, ψέλλιον,) Feſtus, Armillas ex auro, quas uiri militares ab imperatoribus donati gerũt, dictas eſſe exiſtimant, quòd antiqui humeros cũ brachijs armos uocabant; unde arma ab his dependentia ſunt uocata.

Hactenus Feſtus. Plin. lib. 28. cap. 4. 9. Pueri qui primus ceciderit dens, ut terrã non attingat, incluſus in armillã, & aſſidue in brachio habitus, muliebriũ locorũ dolores prohibet.
Noſtrates caduceatores, inquit Budæus, ſpintere hodie utũtur, quæ armilla etiã dici poteſt, blaſonũ lingua uernacula uocat.

Armillæ, Ornamẽta fœminarũ in brachijs, et etiã uirorũ. Plau. Menæh. 12. 13. Vbi hercle armillæ ſunt, quas unà dedi.

Armillatus, pen. prod. (ψελλιοδωτός,) adiectiuum, Propriè dicitur armillis ornatus: ut Miles armillatus. Propertius abuſiuè ad canes tranſtulit, libro 4. eleg. 8. 5. Atq; armillatos colla moloſſa canes.

Armillatos curſores Budæus uocat, quos poſtas dicimus: uidelicet quia id inſigne gerunt, quod (ut ipſe ſentit) poteſt armilla aut ſpinter dici.

Armiluſtrum, (ὁπλάγνισμα) ut ait Varro, ab ambitu luſtri. lib. 5. de Ling. Lat. Legitur & armiluſtrium. Ibidẽ, Armiluſtrium, ab eo quòd in armiluſtrio armati ſacra faciunt. niſi locus potius dictus ab his. Feſtus, Armiluſtrium feſtum erat apud Romanos, quo res diuinas armati faciebant: ac dum ſacrificarent, tubis canebant.

Armipotens, Armiſonus, Armo, armas.] Vide Arma.

Armoracia.] raphani genus ſylueſtre, quod armon Pontici uocant. Plin. lib. 19. cap. 5. Apud Columellam lib. 6. cap. 17. 6. Armoracea per ſecundam uocalem legitur.

Armoracium.] uocat Columella, lib. 12. cap. 9. Raphani genus ſylueſtre, quod Plinius armoraciam uocat.

Armus.] armi, m. g. (ὦμος,) Feſtus, Antiqui humeros cũ brachijs armos uocabant. Vnde arma ab ijs dependentia ſunt uocata. Seruius, Armi propriè ſunt quadrupedum. Plin. lib. 11. cap. 39. 3. Pili equis in iuba largi: in armis leoni. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 9. Fœcũdi leporis ſapiẽs ſectabitur armos.

Inter armum & humerũ. Humeri propriè eorum qui recti in cœlum ſpectant. unde ſoli homini humeros eſſe dicimus. Armi uerò propriè ſunt brutorum: quamuis & de hominibus aliquando dicantur. Sipontinus.

Armos equi calcaribus fodere. Virg. 6. Aeneid. 176.

Haſta per armos acta. Virg. 11. Aeneid. 124.

Armos ulcerare. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 22. – nũc mihi curto
Ire licet mulo, uel ſi libet, uſq; Tarentum,
Mantica cui lumbos onere ulceret, atq; eques armos. Armos ulceret, calcaribus ſcilicet, aut corporis grauitate: ut priorẽ dorſi partem intelligamus.

Arnus, (ἄρνος,) Fluuius eſt rapacißimus Hetruriæ, Florentiam alluens. autor Plin. uulgò Arno.

Arnogloſſa.] arnogloſſæ, (ἀρνόγλωσσον) Latinè Plantago. Vide Plantago.

Aro.] aras, (ἀρόω, ἀροτριάζω,) arare, Eſt terrã aratro quouis modo uertere & proſcindere. Plin. li. 18. ca. 19. In arando magnopere ſeruandum eſt Catonis oraculum. Quid eſt primum? Agrum bene colere. Quid ſecundum? Bene arare. Quid tertium? Stercorare.

Arare, Foßione colere: ut arare oliuetũ. Columel. li. 5. ca. 9. 13. Nã ueteris prouerbij meminiſſe conuenit, Eũ qui aret oliuetũ, rogare fructũ: qui ſtercoret, exorare: qui cædat, cogere.

Arare ex, pro percipere ex aratione. Ci. 5. Verr. 93. Quod ſi fieri nõ poterat, ut plus q̃ decẽ medimna ex iugere ararent.

Arare in ſingulis iugis. Ci. 5. Verr. 21. Quid, qui in ſingulis iugis arant, qui ab opere ipſi nõ recedunt, &c. Videtur iuga pro iugera poſuiſſe. ut ſit, Qui arãt ſingula iugera. Niſi forte per ſingula iuga intelligat ſingula boum paria.

Arat Falerni mille fundi iugera. Horat. Epod. 4. 3.

Aratur, imperſonale. Plin. lib. 18. cap. 3. 1. Actus uocabatur in quo boues agerentur, quum aratur uno impetu iuſto.

Aratur perſonale paßiuum. ut

Tenuis mihi campus aratur. Ouid. 2. Triſt. 66.
Mille iugis Cāpania pinguis aratur. Propert. lib. 3. eleg. 5. 1

Arare æquor, Nauigare ſignificat apud poetas. Virgilius 3. Aeneid. 99. Vobis parta quies, nullum maris æquor arandum. Ouid. 1. Triſtium, eleg. 2. 16.
Latum mutandis mercibus æquor aro.

Arare aquas, pro eodem. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 5.

Littus arare, Terram uicinam mari uel infertilem, Serui. Virg. 4. Aeneid. 43.

Arare littora, pro inanem operam ſumere. Ouid. 5. epiſt. 23.

Terram arare & ſulcum altius imprimere. Ci. 2. de Diui. 74.

Arare, aut colere agrum. Cic. pro Lege Agraria 69.

Arandi præceptor. Ouid. 6. Faſt. 3. Heſiodum intelligit.

Arando manſueſcit tellus, id eſt, dū aratur. Virg. 2. Georg. 48.

Arando enectus bos, id eſt, dum arat, Vel præ nimio arandi labore. Horat. 1. epiſt. 7. 18.

Aratus, participium, (ἠροτριασμένος,) ut Arati agri. Ouid. 7. Metamorpho. 25.

Arata terra. Ouid. 1. Faſt. 141. Araturus. Tibul. 1. eleg. 10. 9.
Interea pax arua colat, pax candida primum
Duxit araturos ſub iuga curua boues.

Aratio, Verbale, (ἄρωσις,) Valla, Nomina quæ potionem habēt in io. latius ſignificare ſolent, nec actionem modò, ſed rem etiam, ac corpus. Cic. 2. Philipp. 100. Hæ quondam arationes Campani & Leontini agri in Popu. Romani patrimonio glandiferæ & fructuoſæ ferebantur. Id eſt, agri ad arandum idonei. Hactenus Valla lib. 4. Cic. 5. Verr. 21. Quum dederint Apronio quod popoſcerit, relinquent arationes, relinquent larem familiarem ſuum? Plin. lib. 27. cap. 8. 4. Naſcitur in arationibus.

Arationes deſertæ, ac relictæ à dominis. Cice. 5. Verr. 196.

Aratio fructuoſa. Cic. 5. Tuſcul. 124.

Aratiuncula, huius aratiunculæ, penul. corrept. diminutiuum, (ἀρουίδιον,) Plaut. Trucul. 4. 45. — male uortit
Res pecuaria mihi apud uos: nunc uiciſsim uolo habere
Aratiunculam pro copia apud uos.

Arator, pen. prod. (ἀροτρεύς,) Qui terram arat. Cice. 7. Verr. 78. Siculóſne milites, aratorúmne liberos? quorum patres tantum labore ſuo frumenti exarabant, ut Popu. Romano, totiq; Italiæ ſuppeditare poſſent. Plin. lib. 18. cap. 19. Arator, niſi incuruus, præuaricatur.

Arator curuus. Virg. eclog. 3. 9.

Durus arator. Virg. 4. Georg. 102.

Peronatus arator. Perſius Saty. 5. 11.

Robuſtus arator. Virgil. 4. eclog. 9.

Taurus arator. Ouid. 1. Faſt. 140. — cedebat taurus arator (equo.

Ex aratore orator factus. Cic. 3. Philipp. 139.

Arabilis, pen. corr. & hoc arabile, Verbale, (ἀροτός,) Quod arari poteſt. Plin. lib. 17. cap. 5. Contrà, in Byzacio Africæ illum centena & quinquagena fruge fertilem campum, nullis, quum ſiccus eſt, arabilem tauris.

Aratro, aratras, penul. prod. (ἀροτριάζομαι,) aratrare, Quaſi arando iterare: quod eſt, ſegetes iam natas rurſus arando proſcindere. Plin. lib. 18. cap. 20. 2. At illæ meſſes duplicatæ docuere quod nunc uocant artrare, id eſt, aratrare, ut credo tunc dictum. Hoc fit uel incipiente calamo, uel tum ſi aut bina, ternáue emiſerit folia.

Aratrum, huius aratri, pen. prod. (ἄροτρον,) Inſtrumentū quo aratur. Virg. 7. Aeneid. Et terram centum uertebat aratris. Cic. 5. Verr. 109. Quibus aratrum ſaltem aliquod ſatelles iſtius Apronius reliquum fecit.

Aduncum aratrum. Ouid. 2. Metam. 58.

Aſsiduo ſatiatus aratro agricola. Tibull. 2. eleg. 1. 11.

Curuum. Virg. 1. Georg. 34. & lib. 2. 38.

Depreſſum. Virg. 1. Georg. 9. Ouid. 15. Metam. 124.

Durum. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 6.

Circunducere aratrum. Cic. 2. Philipp. 101.

Emeritum palo ſuſpendere aratrum. Ouid. 1. Faſt. 133.

Graue aratrum. Horat. in Arte Poetica 1. 14.

Incuruo aratro terram moliri. Virgil. 1. Georg. 99.

Inflexum aratrum. Virg. 1. Georg. 33.

Patiens aratrum. Id eſt, durum, & quod labores aſsiduos ferre poſsit. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 7.

Vertentia glebas aratra. Ouid. 5. Metam. 96.

Ruricola aratrum. Ouid. 4. Triſtium, eleg. 5. 7.

Vncū aratrū. Virg. 1. Georg. 4. Vnciq; puer mōſtrator aratri.

Ab aratro arceſſebantur qui Conſules fierent. Cicero pro Roſ. Comœdo 29.

Aratra defixa in medio opere relinquere. Virg. 3. Georg. 103.
Detrectat aratra taurus. Proper. 2. eleg. 3. 10.

Extrahere aratrum. Cic. 3. de Natu. deor. 237. de bobus.

Imprimere aratrū muris dicitur hoſtis. Hora. 1. Carm. od. 16. 5

Incumbere aratris. Virg. 1. Georg. 43.

Terram mollire aratro, Virg. 1. Georg. 98.

Preſsis terram proſcindere aratris. Lucret. lib. 5. 42.

Scindere terram aratro. Sillius lib. 15. 106.

Ruſtica paulatim taurus aratra ſubit. Ouid. 2. de Arte amā. 37

Aromata.] (ἀρώματα,) in plurali (nam aroma nō dicitur) quarundam herbarum fructus, odoris & ſaporis admodū grati, quibus utimur uel ad excalfaciendum uentriculū, uel ad appetentiā prouocandā, ut ſunt zinziber, piper, ſaccharum, & huiuſcemodi, quas uulgus Species uocat. Columel. lib. 12. cap. 20. Deinde quum uidebitur mediocriter calere defrutū, reliqua aromata cōtuſa, & cribrata paulatim inſperges, et iubebis rutabulo ligneo agitari: quod decoxeris, couſq; dum defrigeſcit. Quòd ſi non ita ut præcipimus, permiſcueris, ſubſident aromata, & adurentur.

Aromaticus, pen. corr. adiectiuū, (ἀρωματώδης,) Quod odorem aromatum habet. Plin. lib. 14. cap. 13. 3. Ideo quidem aromaticis delectatos maximè credunt.

Aromatites, aromatitæ, pen. prod. m. g. (ἀρωματίτης,). Gemma quæ in Arabia gignitur: ita dicta quòd myrrhæ odorē habeat. Plin. lib. 37. cap. 10. 7.

Aromatites, uinum, cum dicitur, maſculinū figuratè neutro generi iungitur, uinumq; ſignificat factitium, cinnamomo & ſaccharo conditum. Plin. lib. 14. cap. 16.

Aron.] uel aros, ari, (ἄρον,) Bulbi genus, uulgo per totā Heturiā uocatur Gigaro. ex cuius radice mulieres aquā faciunt, ad faciē illuſtrādā. Plin. lib. 19. cap. 5. de Aro loquitur.

Arpinum, pen. prod. (ἀρπῖνον,) oppidum Volſcorum in Latio, quod M. Ciceronis & C. Marij natalibus gloriatur: ex quo Arpinates hodie ob honorem tanti municipis tres literas, M. T. C. pro ſigno publico conſcribunt.

Arpinas, Arpinatis, pen. prod. adiectiuū. (ἀρπινάτης) Cice. de Lege Agraria 106. Meus paternus auituſq; fundus Arpinas

Arquatus.] pen. prod. (ἰκτερὸς) adiectiuū, dicitur quicquid ſpeciem arcus gerit. Ouid. 11. Metam. 119.
Dixit & arquato cœlum curuamine ſignans.

Arquatus, morbus eſt, quē regiū nominant: ſic dictus à colore cœleſtis arcus, quē poetæ irim uocant. Nā antiqui per Q. arquus ſcribebant, quod nos per C, arcus. Celſus lib. 3. cap. 14. Aequè notus eſt morbus, quē interdum arquatū, interdū regium nominant. Plin. lib. 22. cap. 24. Varro regium cognominatum morbum arquatum tradit, quoniā curetur mulſo. Regius autem dicitur, ut ait Ouidius.
Molliter excelſa, quoniam curetur in aula.

Arquati (inquit Nonius) quibus color et oculi uirēt, quaſi in arqui ſimilitudinē. Varro Eudemonibus, Nam ut arquatis & ueternoſis

quæ lutea non ſunt, æque ut lutea uidētur: ſic inſanis ſani, & furioſis uidentur eſſe inſani. Hactenus Nonius. Plin. lib. 27. cap. 12. Radicū decoctū potū, ſanat arquatos.

Arquus.] arqui. Vide Arcus.

Arrectarius.] Vide Arrigo.

Arrepo.] Vide Adrepo. A quo.

Arrepto, arreptas, (προσέρπω,) arreptare, Frequentatiuū. Plinius lib. 35. cap. 10. 41. Et item nobiles Bacchas arreptantibus Satyris.

Arrha.] arrhæ, (ἀῤῥαβών,) Pars ſolutionis, quæ fidem facit totius ſummæ perſoluendæ. Plin. lib. 33. cap. 1. 22. At ſponſiones etiamnum annulo exiliente, ab eo tempore quo nondum erat arrha uelocior: ut planè affirmare poſsimus, nummos antè apud nos cœpiſſe mox annulos.

Arrhabo, penul. prod. arrhabonis, maſc. gen. (ἀῤῥαβών,) Idem quod arrha. Verbum eſt Græcum ἀῤῥαβών, quo tanquam Latino Plautus & Terentius utuntur. Plautus Rud. 2. 46.
Minis triginta ſibi puellam deſtinat,
Datq; arrhabonem, & iureiurando alligat. Idem in Milite, Hunc arrhabonem amoris à me accipe. Hæc dictio uidetur potius eſſe Hebræa, quàm Græca. Hebræi enim Erabon, per Ain, dicūt pignus, à uerbo Arab, per Ain ſimiliter, id eſt, oppignerauit.

Arrhabo, pro Obſidibus. Gellius lib. 17. cap. 2. M. Cato in L. Veturium, Quum tantus, inquit, arrhabo penes Samnites Popu. Romani eſſet: Arrhabonem dixit, D C obſides: & id maluit quàm pignus dicere: quoniam uis huius uocabuli in ea ſententia grauior, acriorq; eſt. Sed nunc arrhabo in ſordidis uerbis haberi cœptus: ac multò rectius uidetur arrha: quanquam arrham quoq; ueteres ſæpe dixerint.

Arrhabo, pro pignore. Terent. Heaut. 3. 3. 42.
Ea relicta huic arrhaboni eſt pro illo argento.

Arrideo.] arrides, pen. prod. arriſi, arriſum, (προσγελάω,) arridere, Ex ad, & rideo, ſignificat applaudere, & lætitiam animi ridendo oſtendere. Oui. Arriſit paries aduenicte dea. Terent. Eunuc. 2. 2. 19.
— hiſce ego non paro me ut rideant,
Sed iis ultrò arrideo. Vbi Donatus, Quid eſt, iis arrideo? Aut ueluti pareo, id eſt, obſequor, aut ueluti dictis delector.

Arridere ridentibus. Id eſt, ſimul ridere. Horatius in Arte poetica 21.

Leniter arridere. Cic. de Somnio Scip. 8. Leniter arridens Scipio, Quæſo, inquit, ne me è ſomno excitetis, et pax ſit rebus.

Arridere res dicitur, quæ placet. Cic. Att. li. 13. 278. 2. Inhibere illud tuū quod ualde mihi arriſerat, uehemēter diſplicet.

Arrideri, & Derideri contraria. Cic. de Opt. gen. Orat. 146. Quoniam nonnullorū ſermo iam increbuit, partim ſe ipſos Atticè dicere, partim neminē noſtrum dicere: alteros negligamus. ſatis enim his res ipſa reſpondet, quum aut non adhibeantur ad cauſas, aut adhibiti derideantur: nā ſi arriderentur, eſſet idipſum Atticorum.

Arrigo.] arrigis, pen. corre. arrexi, arrectū, (ἵστημι, ὀρθόω.) arrigere, Ex ad et rego compoſitum, ſignificat erigere. Virgil. 10. Aeneid. Comaſq; arrexit.

Arrigere aliquem, ſiue alicuius animum, per metaphoram. Salluſ. Eos non paulum oratione ſua Marius arrexerat. Id eſt, erexerat, excitauerat.

Arrigere aures. Terent. And. 5. 4. 31. Arrige aures Pamphile. Vbi Donatus, Arrige aures, Translatio à pecudibus, quibus uerbis intendit accipiendam eſſe uocē. Virg. 1. Aeneid. 32. Arrectiſq; auribus aſtant. Sic. 2. Aeneid. 62.

Arrigere aures alicui ſermone aliquo. Plaut. Rud. 30. 6.

Arrectus, Participium, (ὀρθοστατός,) Virg. 4. Aene. 75. Arrectæq; horrore comæ. Sic. 9. Aeneid. 66. Arrecta haſta.

Arrectum pectus. Virg. 11. Aeneid. 128.

In digitos arrectus uterq;. Virg. 5. Aeneid. 85.

Lumina arrecta. Virgil. 2. Aeneid. 35.

Arrectæ mentes, ſtupefactaq; corda. Virg. 5. Aeneid. 128.

Laudum arrecta cupido. Virg. 5. Aeneid. 28.

Arrecti animum dictis. Virg. 1. Aeneid. 17.

Arrectior, Comparatiuum. Liu. 1. bel. Punici. Vt pleraq; Alpiū ab Italia, ſicut breuiora, ita arrectiora ſunt.

Arrectus animus ad bellandum. Liu. 8. ab urbe 187.

Arrectarius, adiectiuum à participio arrectus, (ὀρθοστάσιος,) Quod eſt arrectum. ut Aſſer arrectarius in cratitio pariete, qui arrectus eſt, ſicut tranſuerſarius, qui in transuerſum ponitur. Vitruuius lib. 2. cap. 8. Etiā qui ſunt in tectorijs operibus, rimas in iis faciunt arrectariorū & tranſuerſariorum diſpoſitione. Vide Cratitius in crates.

Arripio.] arripis, penul. corr. arripui, arreptum, (προσαρπάζω,) arripere, Cum impetu quodam & uiolentia accipere. Cic. in Piſonem 67. Familias arripuerunt, pecus abegerunt. Terent. Adel. 2. 1. 27. Iam intrò arripiere.

Ex circulo arripere. Cic. 1. de Orat. 77. Si quemcunq; patremfamilias arripuiſſetis, ex aliquo circulo, eadem uobis percōtantibus reſpondiſſet.

Arripit dolor. Cic. 2. de Finib. 148.

Arripit animus. Cic. 2. de Diuin. 39.

Arripere ad uel in quæſtionem. Cic. pro Milone 44. Subitò arrepti in quæſtionem, tamen ſæparantur. Idē pro Cluent. 72. Eo tempore ipſe ad quæſtionem arreptus eſt.

Arripere uelis, Inuadere. Virg. 3. Aeneid. Seruius.

Arripere, Raptum tenere. Virg. 11. Aeneid.

Arripere aliquid ad reprehendendum. Cicero 2. de Natura deorum 241.

Arripere cauſam ad incēdia, cædes &c. Ci. pro Domo ſua 10.

Cauſam & tempus arripere. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 8.

Arripere occaſionem. Liu. 5. bel. Maced. 45.

Arripere auxilium & opem ad rem aliquā. Plau. Mil. 5. 65.

Arripere facultatem lædendi. Cic. pro Flacco 14.

Cognomen arripere ex aliorum imaginibus. Cicero pro Seſtio 59.

Arripere maledictum ex triuio. Cic. pro Muræna 11. Id eſt, uti uerbis maledicis, quæ uulgò in triuiis dicuntur.

Arripere uerba de foro. Cic. 3. de Finib. 6. Id eſt, uti uerbis quibus in foro contenditur.

Arripere ſimilitudinem alicuius, pro ſtudere illi ſimilem eſſe. Cicero 1. Tuſcul. 178. de Fabricijs, Scipionibus, & ſimilibus loquens.

Arripere ſermonem. Cic. Att. lib. 7. 132. 7. Vide Abutor.

Arripere quod alter ſummonuit. Terent. Eunu. 3. 5. 23.
— ſubmonuit me Parmeno
Ibi ſeruus: quod ego arripui.

Arripere aliquid ex reſponſione alterius. Cic. 3. de Finib. 21.

Arripere ſeſe foras. Plaut. Curcul. 13. 8.

Medium arripere aliquam. Vide Medius.

Arripere celeriter, & Tarde percipere, contraria. Cic. pro Roſcio Comœdo 18. Iam quo quiſq; eſt ſolertior & ingenioſior, hoc docet iracundius & laborioſius. quod enim ipſe celeriter arripuit, id quū tardè percipi uidet, diſcruciatur.
Diſcere, & Arripere, contraria. Cic. in Orat. 94. Eſt hæc non ſcripta, ſed nata lex: quā non didicimus, accepimus, legimus: uerū ex natura ipſa arripuimus, hauſimus, expreſsimus

Auide arripere literas. Cice. de Seneċt. 24.

Arrius, pen. corr. (ἄῤῥιος,) familiaris fuit Ciceronis, cuius epulum lautiſsimum commemorat Cicero ipſe in Vatinium. Horat. quoq; li. 2. Serm. Saty. 3. 18. Atq; epulū (ait) arbitrio Arri. Fuit & Arrius philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto uenienti

uenienti Alexandriam,poſt uictoriam Actiacam ſe obtulit: tantoq; in honore fuit apud eum,ut Auguſtus ipſe palàm ſit faſſus Alexandrinos tribus de cauſis ab ſe conſeruatos eſſe: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob urbis pulchritudinem; poſtremò propter Arrium philoſophum. Autor Plutarchus in Antonio.

Arrius itẽ Alexandrinus Arrianæ ſectæ autor, ut ſcribit Ruffi. lib. 10.

Arrodo.] arrodis, penult. prod. arroſi, arroſum, (ἐπιβιβρώσκω,) arrodere, Idem quod rodere, uel circunrodere ſignificat. Plin. lib. 11. cap. 30. 1. Semina arroſa condunt formicæ, ne rurſus in fruges exeant è terra.

Arrodere Rempublicam per translationem. Ci. pro Seſtio 61. Quoniam id etiam fatum ciuitatis fuit, ut illa ex uepreculis extracta nitedula Remp. conaretur arrodere.

Arrogo.] arrogas, pen. corr. arrogaui, (ἀποδιδόω, ἀπονέμω, ἀλαζονεύομαι,) arrogare, Ex ad & rogo compoſitum, ſignificat aliquid temere ſibi tribuere. Cic. de Claris Oratoribus 161. Eſt enim & minimè inepti hominis & eiuſdem etiam faceti, quum de ſapientia diſceptetur, hanc ſibi ipſum detrahere, eis tribuere illudentem, qui eam ſibi arrogant.

Arrogare, & Derogare, contraria. Cic. pro Sex. Roſcio 54.

Arrogare ſibi nomen inſolentiſſimũ. Quint. in procem. 1.50.

Sumere & arrogare ſibi. Cic. pro Plancio 1.

Tribuere alteri & ſibi arrogare aliquid. Cicero ad Sulpitium lib. 4. 110.

Arrogauit tibi fortuna laudem. Horat. 4. Carm. ode 14.8.

Artem ſibi arrogare. Horat. 2. Serm. Saty. 4.7.

Nihil non arrogat armis. Horat. in Arte poetica 25.

Arrogare precium rei. Horat. 2. Epiſt.

Arrogare, (εἰσποιεῖσθαι,) In filium ac familiam ſibi aſciſcere. A quo arrogatio, de qua ſic Gellius lib. 5. cap. 19. Quum in alienam familiam, inque liberorum locum extranei ſumuntur: aut per Prætorem fit, aut per populum. Quod per Prætorem fit, adoptatio dicitur: quod per populum, arrogatio. Adoptantur autem, quum à parente, in cuius poteſtate ſunt, tertia mancipatione in iure cedũtur: atq; ab eo qui adoptat, apud eum apud quem legis actio eſt, uindicantur. Arrogantur ij qui quum ſui iuris ſint, in alienam ſeſe poteſtatem tradunt, eiuſq; rei ipſi autores fiunt. Et paulò pòſt, Arrogatio autem dicta, quia genus hoc in alienam familiam tranſitus, per populi rogationem fit, &c. Plura apud eundẽ uideto.

Arrogare Dictatorem Conſuli. Liu. 7. ab Vrbe 113.

Arrogans, (ἀλαζών,) Participium, ſiue Nomen ex participio, Qui ſibi aliquid temere atq; inſolenter & falſo tribuit. Cæſar 3. bel. Ciuil. 5. Ne aut ingratus in ferenda gratia: aut arrogans in præripiendo populi beneficio uideretur. Cice. 3. Verr. 110. Tantum dicam, homines arrogantes hoc adiutore Q. Opimium per ludũ & iocum fortunis omnibus euertiſſe. Alio uerbo Temerarius dicitur.

Arrogãs minoribus. Id eſt, erga inferiores. Tacitus lib. 11. Aduerſus ſuperiores triſti adulatione, arrogans minoribus, inter pares difficilis.

Minax & arrogans. Cic. pro M. Fonteio 21.

Non grata potius, quàm arrogans beneficiorum prædicatio. Cic. de Aruſp. reſpon. 14.

Arroganter, arrogantius, arrogantiſſimè, Aduerbium, (ἀλαζονικῶς,) Cic. 2. de Orat. 184. Si aſpere, ſi arroganter, ſi turpiter, ſordidè, ſi quoquo animi uitio dictũ eſſe aliquid uideatur.

Nec uerò arroganter hoc dictũ exiſtimari uelim. Cic. 1. Offi. 4.

Audite conſulem Iudices: nihil dicam arrogantius. Cicero pro Muræn. 71.

Temere atq; arrogãter aſſentiri alicui rei. Ci. 2. de Inuẽt. 128.

Arroganter peto, ſi nemo impetrauit. Cic. pro Ligario 19.

Contumaciter & arroganter ſcribere. Cic. Att. lib. 6. 111.15.

Arrogantia, (ἀλαζονεία, ἀπόνοια, παράστημα,) Verbale, Per quam temeritas atq; impudentia uanam ſibi comparat autoritatem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 324. Accidiſſe igitur his, quod plerunq; hominibus nimia pertinacia atq; arrogantia accidere ſoleat, uti eo recurrant, & id cupidiſſimè petant, quod paulò antè contempſerint.

Superbia & arrogantia. Cic. 1. de Inuent. 116.

Arrogantiæ crimen extimeſcere. Cic. in Orat. 72.

Arrogantiæ opinione laborare. Quintil. lib. 4. cap. 1.22.

Sermo plenus arrogantiæ. Cic. pro Muræna 47. de Catilina.

Grauis atq; intollerabilis arrogantia. Cic. pro Cluent. 87.

Exuere arrogantiam et auaritiam. Tacitus in uita Agricolæ.

Minuere arrogantiam. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. 22.1. Et illud γνῶθι σεαυτὸν, noli putare ad arrogantiam minuẽdam ſolũ eſſe dictum, uerum ut bona noſtra norimus.

Arroſtema.] penul. prod. (ἀῤῥώστημα,) arroſtematis, Latinè uertitur à Cicerone ægrotatio 4. Tuſcul. 35. Deinde ægrotationes, quæ appellãtur à Stoicis ἀῤῥωστήματα, hiſq; item oppoſitæ contrariæ offenſiones.

Arrugia.] arrugiæ, pen. corr. (ἀῤῥουγία,) Cuniculus ſubterraneus quo extrahitur aurum. Plin. lib. 33. cap. 4. 5. Cuniculis per magna ſpacia actis, cauantur montes ad lucernarũ lumina. Eadẽ menſura uigiliarum eſt, multiſq; menſibus nõ cernitur dies. arrugias id genus uocant. Et ibidem 11. Aurũ arrugia quæſitum non coquitur, ſed ſtatim ſuum eſt. Inueniuntur ita maſſæ.

Ars.] artis, f. g. (τέχνη,) Artem definunt (inquit Sipontinus) eſſe facultatem quæ præceptis quibuſdam, ac regulis continetur. Cic. 4. Acad. 45. Ars uerò quæ poteſt eſſe, niſi quæ non ex una, aut ex duabus, ſed ex multis animi perceptionibus conſtat? Idem 1. de Orat. 46. Menedemus artem negabat eſſe ullam, niſi quæ cognitis, penituſq; perſpectis, & in unum exitum ſpectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur. Terent. And. 1.1.3. – quid eſt
Quod tibi mea ars efficere hoc poſſit amplius?
Si Nihil iſtac opus eſt arte ad hanc rem quã paro. Plin. lib. 18. cap. 24. Artis quoq; cuiuſdam eſt, æqualiter ſpargere. Terent. Adelph. 4.7.23.

Ratio, ſiue ars. Cic. lib. 2. de Orat. 81. Ad inueniẽdum in dicendo hæc tria ſint, acumen, deinde ratio, quam licet (ſi uolumus) appellemus artem, tertium diligentia.

Ars dux certior, quàm natura. Cic. 4. de Finib. 17.

Ars (inquit Seruius) τῶν μέσων eſt. Vnde ſine epitheto male ponitur: ut bonas artes, malaſq; artes dicamus. Virg. 1. Aenei.

Ars ordinata præceptis, id eſt, redacta in præcepta. Liuius.

Ars, Fraus, dolus. Virg. 2. Aeneid. 31. – Ille dolis inſtructus, & arte Pelaſga. Terentius, Nempe tua arte uiginti minæ pro pſaltria periere.

Ars paraſitica. Plaut. Capt. 8.9.

Ars nugatoria. Plaut. Trinum. 13.2.

Doloſæ artes. Ouid. 15. Metam. 95.

Ambitioſa ars. Vide Ambitio.

Audax ars, quæ animum audacem poſtulat. Ouidius 2. de Arte aman. 15.

Opus artis, quod artem & induſtriam requirit. Ouid. 2. de Arte amandi 3.
Nec minor eſt uirtus, quàm quærere, parta tueri:
Caſus ineſt illic, hic erit artis opus.

Armorum ars. Quintil. lib. 2. cap. 7.21.

Veſtibulum artis initium. Quintil. lib. 1. cap. 5.5.

Clarus arte medicinæ. Quintil. lib. 3. cap. 6.46.

Humili arte præditus. Cic. pro Archia 7. &c.

Laboratæ ueſtes arte. Virg. 1. Aeneid. 123.

Nulla

Nulla reparabilis arte Læſa pudicitia eſt; deperit illa ſemel. Ouidius Epiſto. 5.21.

Prudens artis. Ouid. Epiſt. 5.30.

Bonæ artes. Vide Bonus.

Ieiuna ars. Quintil. lib. 1. cap. 4.4.

Ignorata ars. Horat. in Arte poetica 53.

Imperatoria ars. Quintil. lib. 2. cap. 17.21.

Indotata ars. Vide Indotatus.

Iners ars, Inutilis. Ouid. 3. de Arte amandi 42.

Inopi miſerabilis arte. Iuuenalis Saty. 12.7.

Ingenuæ artes. Vide Ingenuus. Cice. ad Sulpit. lib. 4. 3.16. &

Ingenuis artibus inſtructus. Vide Inſtruo. (Oui. 3. Faſt. 2.

Liberales artes. Vide Liber, liberi.

Ludicra ars. Vide Ludus.

Magica ars. Virgil. 4. Aeneid. 99. Et apud Ouid. 7. Metam. 39. Magorum artes.

Artes magiſtræ. Ouid. Epiſt. 21.17.

Opus magnæ artis, magno factũ artificio. Oui. 13. Metam. 58.

Medentium ars, Medicina. Statius 5. Sylu. 1.32.

Medicæ artes. Ouid. Epiſt. 5.29.

Mediæ artes quæ dicantur. Vide Medius.

Mediocris ars. Vide Mediocris.

Monſtrificæ artes. Valer. 6. Argonaut. 31. periphraſis magiæ.

Mutæ artes. Vide Mutus.

Nouas artes, noua pectore uerſat Cõſilia. Virg. 1. Aeneid. 133

Nudæ artes. Quintil. in Procem. lib. 1.18.

Operoſa ars. Vide Operoſus. Stat. lib. 5. Sylu. 1.32.

Præcipuæ artis opus. Ouid. 1. de Arte amandi 53.

Oratoria ars. Quintil. lib. 3. cap. 1.18.

Paleſtrica. Quintil. lib. 2. cap. 21.7.

Pecunioſa ars. Vide Pecunioſus.

Pulcherrima ars. Quintil. lib. 1. cap. 10.15.

Raras dotata per artes. Ouid. 2. Amorum, eleg. 4.4.

Secretæ artes, Magicæ dicuntur. Ouid. 7. Metam. 28.

Sopitæ artes. Claud. 8. Paneg. 54.

Summa ars. Quintil. lib. 2. cap. 19.3.

Tenuis ars. Quintil. lib. 1. cap. 4.4.

Vulgatæ artes. Horat. 4. Carm. ode 9.1.

Accingi ad artes magicas. Vide Accingo.

Accipere artes à magiſtris. Video Accipio. Ouid. 9. Met. 144.

Actiua ars. Vide Ago.

Artes addocet ebrietas. Horat. 1. Epiſt. 5.4.

Adhibere artem. Vide adhibeo.

Adiuuare artes. Vide Adiuuo.

Admiſcere artem precio, & metallum per ſe precioſum artificio, & cælatura precioſius reddere. Claudianus de Nupt. Honorij, & Mariæ 18.

Plus artis adijcere. Id eſt, doctiorẽ reddere. Horat. 2. Epiſt. 2.9

Adipiſci aliquid ſtudijs & artibus. Ci. ad Qu. fratrẽ, li. 1.1.42

Sic has deus adiuuet artes. Ouid. 8. Metam. 175.

Aduocare artem. Vide Aduoco.

Aſſumere artem. Vide Aſſumo.

Artibus aliquid attribuere. Cic. 4. de Finib. 124.

Bibere arte. Ouid. 2. de Arte amandi 102.

Canere. Ouid. 2. de Arte amandi 102.

Artes bibunt ſuccum ingenij. Quintil. in Procem. 1. lib. 18.

Combibere artes. Vide Combibo.

Commendare ſe arte. Horatius 2. Epiſto. 1.53. Id eſt, oſtentare ſe ob artem.

Concedere alicui artem. Vide Concedo.

Arte confidere. Cic. 5. Tuſcul. 12.

Conticeſcunt artes. Vide Conticeſco.

Continentur inter ſe artes. Vide Contineo.

Conſummata ars. Vide Conſummo.

Artibus liberales diſciplinæ continentur. Cic. 3. de Orat. 70.

Molli arte ferox animos contudit. Ouid. 1. de Arte amandi 3. de Chirone.

Decipere aliqua arte. Ouid. Epiſt. 12.10.

Artem deſinere. Vide Deſino.

Deſpicere artes. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. in Præfat. 5.

Deſtitui ab arte ſua. Ouid. Epiſt. 5.30.

Animum in artes ignotas dimittere. Ouid. 8. Metamorpho. 38. de Dædalo.

Diſce bonas artes. Ouid. 1. de Arte amandi 92.

Diuerti ad artes. Ouid. 9. Metam. 13. de Acheloo.

Paternas artes ediſcere. Ouid. 2. Metam. 128.

Efficere artem; idem quod Redigere ad artem. Vide inſtituere artem. Cic. 1. de Orat. 92.

Artes efficiuntur ex cognitionibus & comprehenſionibus rerum. Cic. 3. de Finib. 76.

Artem efficere ex obſeruatione. Quintil. lib. 3. cap. 2.3.

Excolere uitam per artes. Virg. 6. Aeneid. 33.

Excutere artes. Idẽ quod extundere. Ouid. 1. de Arte amãdi 48

Exercere artem. Horat. 1. Epiſt. 14.9.

Exercere artem ludicram. Quint. lib. 3. cap. 6.14.

Medicas artes exercere. Ouid. 2. Metam. 61.

Pierijs artibus exercere arma, Eſt bellicis rebus humanitatis ſtudia coniungere. Claud. in Præfat. Paneg. 3.

Ars ea extitit illi. Cic. pro Archia 18.

Extundere artes. Virg. 1. Georg. 27.

Facere arte. Virg. 9. Aeneid. 63.

Artem factitare. Cic. in Oratore 82.

Habere artium ſcientiam. Cic. ad Marium lib. 7.3.14.

Inficere artibus. Vide Inficio.

Artem inſtituere, & artem efficere. Cic. 1. de Oratore 92. Nihil eſt quod ad artem redigi poſſit, niſi ille prius qui illa tenet, quorum artem inſtituere uult, habeat illam ſcientiam, ut ex ijs rebus quarum ars nondum ſit, artem efficere poſſit.

Inſtruere aliquem arte. Ouid. Epiſt. 15.74.

Inſtructus & armatus plurimis & grauiſſimis artibus. Vide Inſtruo.

Inſtrui & ornari artibus. Vide Orno.

Latere ars dicitur, quum artificis opus non fictum, ſed ab ipſa natura expreſſum uidetur. Ouid. 10. Metam. 50.

Latet ars, & Ars deprehenditur, contraria. Ouid. 2. de Arte amandi 3. Si latet ars, prodeſt: affert deprenſa pudorem.

Latè patet, & ad multos pertinet hæc ars. Vide Latus adiect.

Ludere aliquem arte, Decipere. Ouid. epiſt. 16.29.

Tacita arte nocere dolis. Ouid. 1. Amorum, eleg. 2.2.

Obterere artem. Vide Obtero.

Obtinere artem. Vide Obtineo.

Omittere artem, Renunciare arti. Horat. 2. Serm. Saty. 5.6.

Peperit artẽ notatio naturæ et animaduerſio. Ci. in Orat. 106.

Artem percipere. Cic. ad Trebat. lib. 7.20.3. Sin tibi quædã uidebũtur obſcuriora, cogitare debebis, nullã artẽ literis ſine interprete, & ſine aliqua exercitatione percipi poſſe.

Multa arte inſignem reddere aliquem. Virg. 5. Aeneid. 140.

Redigere ad artem, & Efficere artem, Idem. Cic. 1. de Orat. 92.

Artem reponere. Id eſt, uſum artis. Virg. 5. Aeneid. 96. Hic uictor ceſtus, arteq; repono. Vbi Seruius, Et arma depoſuit, & arti renunciauit. Id eſt, catalyſin fecit.

Artem requirere. Cic. 2. de Orat. 65. Artem quidem & præcepta duntaxat hactenus requirunt, ut certis dicendi luminibus ornentur.

Reuocare ad artem & ad præcepta. Cic. 2. de Orat. 25.

Tendere ad artes aſſuetas. Ouid. 1. de Remed. amoris 58.

Tradere artem. Cic. 2. de Orat. 86.

Tradere artes alicui, Docere. Ouid. Epiſt. 5.29.

Artes ualere. Quintil. in procem. Illud tamē in primis teſtandū nihil præcepta atq; artes ualere, niſi adiuuante natura.

Vtendum artibus, Opus eſt arte ad hanc rem. Senec. in Hippoly. 4. 14. Intelligit hoc loco artes Magicas.

Vacare artibus ingenuis. Ouid. 3. Faſt. 2.

Valere arte, Noſſe artem aliquam. Lucret. lib. 4. 160.

Verſari in ſordida arte, id eſt, exercere. Cic. 1. Offic. 209.

Verſantur artes in aliqua ſcientia. Cic. 5. de Finib. 44. Omnium artium rectè dici poteſt, commune eſſe ut in aliqua ſcientia uerſentur, ſcientiam autem ſuam cuiuſq; artis eſſe.

Ars uicta malo. Celſus lib. 5. cap. 26.

Artifex, artificis, penult. correp. (τεχνίτης, δημιουργός,) Qui quæue artem aliquam exercet. Quint. lib. 2. cap. 14. 4. Artifex eſt qui percipit artem. Feſtus, Artifices dicti, quòd ſcientiam ſuam per artus exercent: ſiue quòd apte opera inter ſe artent: qua ex cauſa etiam artes appellatæ ſunt. Hactenus ille. Plin. lib. 22. cap. 24. 10.

O artificem probū. Terent. Phorm. 2. 1. 29. Vbi Donatus, Ironia. nam non eſt artifex, cuius deprehenditur iocus.

Artifex mundi, Deus. Cic. de Vniuerſit. 7.

Artifex & Inſcius, contraria. Cic. 4. Acad. 45. Quam ſi ſubtraxeris, quî diſtingues artificem ab inſcio?

Politus ſcriptor atq; artifex. Cic. in Orat. 99.

Artifex alicuius negocij. Salluſt. Bomilcar maturè regis mandata exequitur, & per homines talis negocij artifices, itinera, greſſusq; eius, poſtremò loca atq; tempora cūcta explorat. Sic Artifex ſuadendi, apud Quintilianum lib. 2. cap. 16. Itē Artifex ſtatuarum, apud eundem lib. 5. cap. 12.

Dicendi artifices & doctores, Græci. Cic. 1. de Orat. 13.

Suauitatis artifex conſuetudo. Cic. in Oratore 92.

Artifex ad corrumpendum iudicium. Cic. 7. Verr. 144.

Artifex comparandæ uoluptatis. Cicero 1. de Finibus 67. & libro 2. 184.

Artifex monſtrorum. Plin. lib. 28. cap. 1. 6. Tecum enim res erit euerſor iuris humani, monſtrorumq; artifex, qui primus ea condidiſti.

Sceleris infandi artifex. Id eſt, autor ſceleris. Seneca in Agamem. 13. 7.

Scenici artifices, pro hiſtrionibus. Cic. pro Archia 7.

Morbi artifex, pro Medico. Propert. 2. eleg. 1. 12.

Manus artificum. Virg. 1. Aeneid. 92.

Artifex, adiect. (τεχνικός,) Quod arte factū eſt, quaſi artificioſum dicas. Plin. lib. 10. cap. 29. 9. Sed eæ tantæ, tamq; artifices argutiæ, à XV. diebus paulatim deſinunt. Sic artifex dimicatio, apud eundem lib. 8. cap. 40. Et apud Quintil. lib. 9. cap. 4. Artifex motus.

Artificium, artificij, (τέχνη,) Ars & ſcientia ipſa arte aliquid faciendi.

Artificium & ſcientia. Cæſar 7. bel. Gal. 119. Neq; acie uiciſſe Romanos, ſed artificio quodam & ſcientia oppugnationis.

Simulacrum ſingulari opere artificioq; perfectum. Cicero 6. Verr. 64.

Antiquo opere, & ſummo artificio facta. Cic. 6. Verr. 41.

Componere artificium de iure ciuili. Cic. 2. de Orat. 46.

Excogitare artificium. Cic. ad Papirium, lib. 9. 16. 3.

Artificio fabricare aliquid. Cic. 4. Acad. 59.

Artificij aliquid habere. Cice. 7. Verr. 57. Iſte quòd omnes qui artificij aliquid habuerant, aut formæ, remouerat, atq; abduxerat. Id eſt, utcunq; peritos & formoſos.

Sine magno artificio. Cic. 4. Acad.

Obliuiſci artificium. Cic. pro Sex. Roſcio 29.

Præeſſe alicui artificio. Cic. 4. de Finib. 124.

Præſtare artificium. Cic. pro Cluentio 44. Niſi forte hæc cauſa eſt, quòd medici nihil præter artificium: Oratores etiam autoritatem præſtare debent.

Artificia tollere. Cic. 4. Acad. 258.

Tradere artificium. Cic. 4. Acad. 204.

Tueri artificia. Cic. 3. de Finib. 6.

Artificiū, pro re quæ arte facta eſt, ut artificij cupidus Verres apud Ciceronem 6. Verr. 40. Vt intelligatis, in homine intelligentiā eſſe, nō auaritiā: artificij cupidū, nō argenti fuiſſe.

Artificium dicendi. Cic. 1. de Orat. 46. & lib. 2. 85.

Artificium accuſatorium. Cic. pro Roſc. Amer. 29.

Artificium intimum. Quintil. lib. 6. cap. 3. 28.

Artificio ſimulationis eruditus. Cic. pro Cn. Plancio 18. Laudanda eſt uel etiam amanda uicinitas retinens ueterem illū officij morē, non infuſcata maleuolentia, non aſſueta mendacijs, non fucata, non fallax, non erudita artificio ſimulationis, uel ſuburbano, uel etiam urbano.

Artificium coquorum. Quintil. lib. 2. cap. 15. 17.

Artificium, Fraus, dolus. Cic. Attico, lib. 9. 177. 3. Quorum artificijs effectum eſt, ut Reſpub. in hunc ſtatum perueniret. Idem 4. Verr. 24.

Rem opponit artificio Seneca Epiſt. 112. Talis eſt uerus, & rebus non artificijs philoſophus.

Artificioſus, pen. prod. (ἔντεχνος, τεχνικὸς,) Qui aliquid uia quadam & arte facit. Cic. 2. de Nat. deo. 81. Zeno igitur naturam ita definit, ut eam dicat eſſe ignem artificioſum ad gignendum progredientē uia. Cenſet enim artis maximè proprium eſſe creare & gignere, &c. Paulò pòſt. 82.

Artificioſum, Artificio plenum. Cic. 2. de Finib. 24. Epicurus autem (ut opinor) nec non uult, ſi poßit, planè & aperte loqui, nec de re obſcura, ut Phyſici: aut artificioſa, ut mathematici, &c.

Artificioſum opus, & diuinum. Cic. 2. de Nat. deor. 208.

Artificioſe aduerb. (ἐντέχνως, τεχνικῶς,) Cice. 1. de Orat. 90. Nulli fuerunt qui illa artificioſe digeſta, generatim cōponerent. Id eſt, arte quadam diſpoſita. Idem. 2. de Nat. deor. 81. Id multo artificioſius naturam efficere.

Artificioſe ambulare. Cic. 3. de Nat. deor. 37. Naturæ iſta ſunt Balbe, naturæ non artificioſe ambulantis.

Artificialis, & hoc artificiale, pen. prod. (τεχνικός,) Quod arte factū eſt. Quintil. lib. 5. cap. 5. Alijs probationibus æque inartificialibus ſoluitur.

Artificialiter, pen. corr. Aduerbium, (τεχνικῶς,) Quint. lib. 2. cap. 17. 27. Sed nec illa omittenda ſunt, qua in re alius ſe inartificialiter, alius artificialiter generat, &c.

Arſaces, pen. corr. (ἀρσάκης,) Arſacidis, fuit poſtremus Perſarum ex Parthis rex, à quo omnes Perſidis reges poſtra Arſacidæ dicti ſunt. Nam, ut ait Seruius in 6. Aeneid. omnes reges Albani ab Syluio filio Aeneæ & Lauiniæ, Syluij ſunt dicti: ſicut Romani Imperatores, Auguſti uocantur: Aegyptij, Ptolemæi: Perſæ, Arſacidæ. Hactenus Seruius, Apud Strabonem lib. 11. legitur Arſacæ. Lucan. lib. 1. 22.

Arſacius, adiect. (ἀρσάκιος,) Martialis lib. 9. in Philomaſum,

Arſenaria, (ἀρσεναρία, κολώνια,) Mauritaniæ Cæſarienſis colonia Ptolemæo Arze uulgò.

Arſenicum.] pen. corr. (ἀρσενικὸν,) Genus eſt coloris lutei. Plinio lib. 34. cap. 18. 12.

Matthiolus Senenſis ait Arſenicum uerum non fieri arte, ut quidam putant, ſed naſci in eiſdem cauernis ubi oritur auripigmentum.

Arſicina, (ἀρσικίνα,) urbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Brunna, uulgò Brump.

Arſinoe, pen. corr. (ἀρσινόη,) fuit filia Ptolemæi Lagi filij, qui Aegyptum poſt Alexandrum tenuit, & fuit uxor Lyſimachi regis Macedoniæ, forma præſtantißima: quæ ex uiro duos peperit filios, Lyſimachū, ſcilicet & Philippū, forma & præſtantia

præſtantia ſimiles. Huius nomine Ptolemæus Philadelphus eius frater, teſte Plinio, lib. 5. urbem cōdidit in Cyrenaica regione, quæ & ſimiliter Arſinoe dicta eſt, & fluuium qui eā præterfluit, Ptolemæum uocauit. Vadianus Pomponij interpres ſic ait, Arſinoe duæ ſunt huius nominis, in hoc littore ſinus Arabici, quibus à reginis Aegyptijs data ſunt nomina, Philoteris & Epiterias, à uenationis ſtudio ſortita uocabula Arſinoe Cyrenes, Trochara uulgò.

Arſis.] huius arſis, f. g. (ἄρσις,) Latinè dicitur eleuatio. Diomedes lib. 3. Pes eſt poeticæ dictionis duarum ampliusue ſyllabarum, cum certa temporū obſeruatione modus: recipiēs arſin & theſin, id eſt, qui incipit ſublatione, finitur poſitiōe.

Arſonium, (ἀρσόνιον,) urbs Germaniæ Ptolemæus uulgò Prinſintza.

Artabanus, pe. prod. ultimus Arſacidarum fuit, quem Artaxerſes Perſa eius miles interfecit, regnumq; Perſis reſtituit annis ab ultimo Dario qui uictus fuit ab Alexandro DXXXIII: regesq; deinceps Perſarum, non Parthorum dicti.

Artabri, pen. corrept. (ἄρταβροι,) populi Hiſpaniæ, & Artabrum eius loci promontorium, apud Pliniū lib. 2. cap. 108. & lib. 4. cap. 21.

Artace, (ἀρτάκη,) Caſtellum Bithyniæ. Ptolemæus uulgò hodie Carpi.

Artacena, regio eſt Syriæ, ut ſcribit Strabo lib. 16.

Artachæas, fuit dux in exercitu Xerxis, teſte Herodoto lib. 7.

Artageras, proprium Syri hominis apud Strabonem in deſcriptione Syriæ.

Artanes Sophenus rex Armeniæ qui Auſtrales partes habuit, eas maximè quæ uergunt ad Occidētem. Hic à Tigrane deletus eſt. Autor Strabo lib. 11. Eſt & Artanes fluuius in Hiſtrum defluens, teſte Herodoto lib. 4.

Artaphernes, fuit unus è ducibus Darij, & primus Sardium præfectus, qui apud Marathona debellatus fuit, ut ſcribit Herodotus lib. Hiſtoriarum 7.

Artaunum, (ἄρταυνον,) urbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Herbipolis: uulgò Vuirtzburg.

Artaxata, Artaxatorum, n. g. plur. nu. metropolis Armeniæ, ſic ab Artaxa rege dicta. Strabo lib. 11.

Artaxerxes, (ἀρταξέρξης,) filius Xerxis, rex Perſarum qui ex pellicibus habuit filios CXV. & ex iuſto matrimonio tres, Darium, Ochum, & Ariarathen: quorū Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa cum quinquaginta fratribus coniurauit. Qui omnes cum uxoribus & filijs à rege ſunt occiſi. Autor Iuſtinus poſt Trogum.

Artemidorus, pen. prod. (ἀρτεμίδωρος,) Gnidius, Romæ, Græcæ diſciplinæ præceptor fuit, Bruti familiaris. libellū de cōiuratione obtulit Cæſari extremo die ingredienti in Senatū, ut ſtatim legeret: quod ille minimè fecit. Autor Plutarchus. Fuit & alter Artemidorus Daldianus (Daldis autem ciuitas Lydiæ eſt) philoſophus, ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpicijs, & de chiromantia. Autor Suidas.

Artemis, pen. corr. huius Artemidis. (ἄρτεμις) Diana ſic dicta, quaſi ἀεροτόμις. Id eſt, aerem ſecans, ut nonnulli uolunt: uel quòd integros faciat, ut autor eſt Strabo lib. 14.

Artemiſia, (ἀρτεμισία,) regina Halicarnaſi, in auxiliū Xerxis cōtra Græcos uenit. Inter primores duces bellum acerrimè ciebat, quippe ut in uiro muliebrem tunc rem, ita in muliere uirilem audaciam cerneres. Hæc extincto uiro Mauſolo, ſepulchrum fecit, inter ſeptem orbis miracula connumeratum à Græcis poetis: ad funus quoq; ornandū primos Græciæ oratores accerſiuit. Autores Gellius lib. 10. cap. 18. et Suidas, & Vitruuius lib. 2.

Artemiſia.] artemiſiæ, (ἀρτεμισία,) Herba, de qua ſic Plin. lib. 25. cap. 7. 3. Sunt qui ab Artemide Ilithyia artemiſiam cognominatā putent, quoniā priuatim medeatur fœminarum malis, uulgò Arcemiſo.

Artemon.] artemonis, pen. corr. m. g. (ἀρτέμων,) Velum eſt addititium, dirigēdæ nauis cauſa: cuius Iulius Pollux meminit. Deducitur à Græco ἀρτάω, quod ſuſpendere ſignificat, et aſſuere. Vnde & ἄρτημα locus paruus, cui crumena aſſuitur. Eſt & hac ſimilitudine artemon trochlea, quam Græci ἐπάγοντα uocant: ea ingentis oneris lapides tolluntur. quum enim cæteræ huiuſmodi machinæ duas tantummodo trochleas habeant, ea quæ πολύσπαστος, appellatur, etiam tertiam requirit quæ addititia eſt, & ideo artemon, epagonq; dicitur, ut Vitruuius ſcribit. Hæc Alciatus. Iabolenus de Verb. ſignificatione, Malum, nauis eſſe partem, artemonem autem non eſſe, & uerius eſt, ut Labeo ait: quia plerūq; naues ſine malo inutiles eſſent. Ideoq; pars nauis habetur: artemō aūt magis additamentū, quàm pars nauis eſt.

Arteria.] arteriæ, (ἀρτηρία,) quid ſignificet, Plinius docet libro 11. cap. 37. 84. & 85. his uerbis, Vbi ſunt nerui, interiores conducunt membra, ſuperiores reuocāt. Inter hos latent arteriæ, id eſt, ſpiritus ſemitæ. His innatant uenæ, id eſt, ſanguinis riui. Arteriarū pulſus, in cacumine maxime mēbrorum euidens, index fere morborum in modulos certos legesq; metricas, per ætates ſtabilis, aut citatus, aut tardus, deſcriptus ab Herophilo medicinæ uate, miranda arte, nimiam propter ſublimitatem deſertus. Obſeruatione tamen crebri, aut languidi ictus, gubernacula uitæ temperat. Arteriæ carent ſenſu: nam & ſanguine, nec oēs uitalē continent ſpiritū, præciſisq; torpeſcit tantum pars ea corporis. Gellius lib. 18. cap. 10. Arteria, eſt conceptaculum ſpiritus naturalis, miſti, confuſiq; cum ſanguine, in quo plus ſpiritus eſt, minus ſanguinis. Arteriæ aūt à corde originem habēt, quēadmodū uenæ ab hepate, & nerui à cerebro: quāuis aliter ſentire uideatur Ariſtoteles in lib. de Animalibus.

Vena aliquando confuſe pro arteria ponitur. Perſius Saty. 3. Propterea quòd medici aliqui, ut autor eſt Galenus, uenas et arterias confundere ſolebant.

Arteriæ micant. Cic. 2. de Natura deorum 35. Venæ et arteriæ micare non deſinunt quaſi quodam igneo motu.

Aſpera arteria. Cic. 2. de Natura deor. 203. Sed quum aſpera arteria (ſic enim à medicis appellatur) oſtium habeat adiunctum linguæ radicibus, paulò ſuprà, quàm ad linguā ſtomachus annectitur, eaq; ad pulmones uſque pertineat, excipiatq; animam, eam quæ ducta ſit ſpiritu, eandemq; à pulmonibus reſpiret & reddat, tegitur quodam quaſi operculo.

Genere neutro Lucretius lib. 4. 108. uſus eſt, ubi an uox corporea ſit, latius perquirit.

Arteriace, arteriaces, pen. corr. f. g. (ἀρτηριακή,) Medicamentum quod & Diacodion uocatur. Plin. 20. cap. 19.

Arthriticus.] (ἀρθριτικός) Qui laborat morbo articulari. Cic. ad Pætum lib. 9. 23. 2. Non enim arbitror cocum etiā te arthriticum habere. Quem, articulorum dolorem appellat ipſe Cice. Att. 1. 3. 6.

Articulus, Articulatim, &c.] Vide Artus.

Artifex, Artificium, &c.] Vide Ars.

Artio] artis, artiui, pro arcto, arctas, dixere ueteres, teſte Nonio.

Artitus] bonis inſtructus artibus. Feſtus.

Artocopus] artocopi, pen. corr.) ἀρτοκόπος, ἀρτοποιός) Latinè piſtor dicitur. Iuuenalis Saty. 5. 8. dextram cohibere memento,

Salua ſit artocopi reuerentia.

Artocreas] artocreatis (ἀρτόκρεας) Græca dictio, Cibus eſt pane & carne conſtans. Perſius Saty. 6. 6.

– oleum, artocreasq; popello
Largior an prohibes?

Artolaganus.] artolagani,m.g.pen.corr.(ἀρτολάγανος,) Genus cibi à delitijs appellati,ab ἄρτος,panis:& λάγανον, placenta. Fiebat autem ex ſimila in oleo cocta in patella. Cicero Pæto, lib. 9.20.5. Dediſcendæ tibi ſunt ſportellæ, & artolagani tui. Plin.lib.18. cap.11.3. Panis ipſius uaria genera perſequi ſuperuacuum uidetur:aliàs ab obſonijs appellati,ut oſtrearij:aliàs à delitijs,ut artolagani. Athenæus ſcribit in artolagano poni parum uini cum pipere,lacte,& modico oleo,aut adipe.

Artopta. artoptæ,(ἀρτόπτη,) Quidam dicunt uas eſſe in quo panis componitur:alij uas in quo farina ſubigitur: alij uerò mulierem panem conficientem:cui poſtremæ ſententiæ aſtipulari uidetur. Plin.lib.18.cap.11. Piſtores Romæ non fuerunt ad Perſicum uſq; bellum, annis ab urbe condita ſuper DLXXX. Ipſi panem faciebant Quirites, mulierumq; id opus erat,ſicut etiam nunc in plurimis gentium. Artoptam Plautus appellat,in fabula quã Aulul ariam ſcripſit, magna ob id concertatione eruditorum an is uerſus poetæ ſit illius: certumq; ſit Attei Capitonis ſententia, toſtum panem lautioribus coquere ſolitos, piſtoreſq; tantum eos qui far pinſebãt,nominatos. Nec coquos uerò habebãt in ſeruitijs, eoſq; ex macello cõducebant. Hactenus Plin. Plaut. Aulul. 14.3.

Artoptitius, (ἀρτοπτικός,) Panis artoptitius,toſtus in artopta uaſe. Plin.lib.18.cap.9.3. Siligineæ farinæ modius Gallicæ, XXII libras panis reddit : Italicæ duabus tribusúe amplius in artoptitio pane. nam furnaceis binas adijciunt libras in quocunq; genere Ibidem,cap.11.

Artro, artras.] Vide Aro aras.

Artus.] artuum,artubus,m.g.pluralis tantum numeri, (μέλος,) Plautus neutro genere protulit, Menæh.17. 94. Ita mihi imperas,ut ego huius membra, atque oſſa atque artua Comminuam.

Artus, Partes ſunt corporis inter iũcturas cõnexæ: dictæ quòd inter ſe arctentur. Feſtus, Artus ex Græco appellantur,quos illi artra dicunt:ſiue artus dicti,quòd membra membris arctentur. Virg.5.Aeneid. Et magni membrorum artus.

Artuum dolorem,uocat Cicero articularium morbum,de Claris Orat. 114. Et multis medicamentis propter artuum dolorem delibutus.

Artus frigidus. Tacitus lib.13. Accuſatiuus eſt caſus Artus, ea figura qua Albus dentes dicimus.

Adulti artus, Id eſt,ætate iam robuſtiores. Stat. 3. Sylu. 4.18. Vide Adoleo.

Collapſi. Ouid. 10. Metam. 38. Exanimes. Ouid. 2. Metam. 68

Extinctos ferrum demittere in artus. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 16.11.

Gelidi. Ouid. 4. Metam. 50.

Graciles. Ouid. 2. Amor. eleg. 10.5.

Infirmi. Lucret. lib. 15.2. Laceri. Ouid. 9. Metam. 34.

Putres. Stat. 12. Thebaid. 28.

Semianimes. Ouid. 14. Metam. 42.

Semineces. Ouid. 1. Metam. 46.

Spirantes. Lucan. lib. 3.146. Tumidi. Lucret. lib. 145.

Sitis miſeros adduxerat artus. Virgilius 3. Georgic. 95. Id eſt, contraxerat.

Ardent artus. Cic. 2. de Finib. 149. de Cn. Octauio.

Sopor feſſos complectitur artus. Virg. 2. Aeneid. 51.

Contremiſcere tota mente atq; omnibus artubus. Cicero 1. de Orat. 60.

Sanguine defecti artus. Ouid. 5. Metam. 20.

Dilacerare artus ſuos. Seneca in Herc. Oeth. 7.17.

Denudare artus, Pellem detrahere. Seneca in Thyeſte 8.29.

Miſeros depaſcitur artus. Virg. 2. Aeneid. 43. de Serpente qui Laocoontem cum filijs amplexos tenebat.

Eneruare artus. Ouid. 4. Metam. 58.

Mortales exuit artus. Ouidius 9. Metamorpho. 54. de Herculis apotheoſi.

Fraudare artus anima, E uita auferre aliquẽ. Ouid. 7. Metam. 50.

Feſſos ſopor irrigat artus. Virg. 3. Aeneid. 102.

Inualidos laſſare artus. Ouid. epiſt. 20.49.

Tepidos nudare artus. Sil. lib. 15.138.

Macies obduxit artus. Ouid. Epiſt. 11.6.

Attonitos tremor occupat artus. Ouid. 3. Metam. 8.

Anhelitus quatit artus. Virg. 5. Aeneid. 40.

In artus redire natando dicuntur corpora luxata. Plin. lib. 31. cap. 6. Id eſt, in ſuas iuncturas.

Spiritus regit artus. Virg. 4. Aeneid. 68.

Remittere artus dicitur corpus. Seneca in Thyeſte 83.

Remollire artus, Imbecilliores reddere. Ouid. 4. Metam. 58.

Nexos artus reſoluere. Virg. 4. Aeneid. 139.

Seducere artus ab anima. Virg. 4. Aeneid. 78.

Suffulcire artus. Lucret. lib. 4.192.

Titubantes ſuſtinere artus. Ouid. 4. Metam. 6.

Torrentur febribus artus. Ouid. Epiſt. 20.34.

Tremit artus, pro Artubus tremit, figuratè dictũ, Seru. in illud Virgilij 3. Georg. 17. Stare loco neſcit, micat auribus, & tremit artus. Accuſatiuus eſt.

Articulus, articuli, pen. corr. diminutiuum. (ἄρθρον,) Artus autẽ (inquit Sipontinus) partes ſunt corporis inter iuncturas connexæ: dictæ quod inter ſe arctentur. Vnde minores partes per diminutionem articulos uocamus: quales ſunt digitorum. Cic. Attico, lib. 1.3.6. Terentia tua magnos articulorum dolores habet. Plin. articulis membra diſtinxit, lib. 11. cap. 37. Nodoſq; corporum, qui uocantur articuli, alibi interuentu, alibi ambitu, alibi tranſitu ligantes, hîc teretes, illic lati, ut in unoquoq; poſcit figuratio. Iuncturas uulgò appellamus.

Molli articulo aliquem excipere. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Articuli ſegetum. Plinius lib. 18. cap. 17. Si in articulum ſeges ire cœperit.

Articuli ſarmentorum, per tranſlationem. Cicc. de Senectute 48. Itaq; ineunte Vere in his quæ relicta ſunt exiſtit tanquã ad articulos ſarmentorum, ea quæ gemma dicitur. Columel. lib. 2. cap. 12.

Articuli montium. Plin. lib. 37. cap. 13.4. Per metaphoram dixit articulos montium, crebros colliculos, quibus, tanquã gradibus, montes aſcenſu faciliores fiunt.

Articulus pro momento, & tempeſtiua rerum faciendarum hora, ſiue puncto, ſeu alicuius rei aut temporis particula. Terent. Adel. 2.2.21 - ô ſcelera, illuc uide
Vt in ipſo articulo oppreſſit. Plaut. Menæh. 4.29. Commoditatis omnes articulos ſcio.

Articulus temporum. Cic. pro Quin. 10. Vt eum ſuis conditionibus in ipſo articulo temporis aſtringeret.

Oratio ſine neruis & articulis quæ fluctuat huc & illuc. Autor ad Heren. lib. 4.34.

Articulis membriſq; diſtincta oratio: cui opponitur Continuata, ac producta. Cicero 3. de Oratore 103. & in Orat. 33.

Articulus, Grammaticis, non qui in grammatica tantum declinatione, caſus aut genera indicat, ſed quo in ſermone etiam certã rem ſignificamus. Latinum exemplum proponi nullũ poteſt: nam Latinus ſermo in uniuerſum caret articulis.

Articularis, & hoc articulare, pen. prod. (ἀρθριτικός,) Quod ad articulum pertinet: ut Articularis morbus. Plin. lib. 21. cap. 21.5.

Articularius, adiect. (ἀρθρικός,) Quod ad articulos pertinet, ut Articularius morbus. Plin. lib. 21. ca. 20.12. Articularios morbos ſedat, caniſq; morſus. Idem lib. 20. cap. 9.3.

Articularius, ſubſtantiuum, (ἀρθριτικός,) Qui articulari morbo laborat. Plautus Merc. 19.17. Nec podagricus, nec articularius eſt, quem rus ducunt pedes.

Articulatim, pen. prod. aduerbium, (κατ' ἄρθρους,) Per ſingulos articulos. Cic. 3. de Natu. deor. 81. Puerũ interea obtruncat, membraq; articulatim diuidit.

Articulatim & diſtinctè dicere. Cic. 1. de Leg. 53. Quæ fuſe olim diſputabantur, ac libere, ea nunc articulatim, diſtincteq; dicuntur. Lucret. lib. 4.113.

Articulatè, aduerbium, (κατ' ἄρθρον,) Idem.

Articulatè ſalutem dicere, pro clarè & apertè. Cicero Attico, lib. 6.116.6.

Articulatio (ἄρθρωσις,) Plin. lib. 16. cap. 25.7. de Germinatione & partu arborum loquens, Tertia eſt earundem ad ſolſtitium breuiſſima, nec diutius ſeptenis diebus. Clareq; & tunc cernitur excreſcentium cacuminum articulatio. Id eſt, quum excreſcunt ueluti per nodos: eo modo quo Cic. dixit articulos ſarmentorum.

Articulatio, Morbus, uitium. Plin. lib. 17. ca. 24.10. Vitibus præter uermiculationem & ſyderationem morbus peculiaris articulatio, tribus de cauſis: Vna, ui tempeſtatum germinibus ablatis: Altera, ut notauit Theophraſtus, in ſupinum exciſis: Tertia, culturæ imperitia læſis. Omnes enim earum iniuriæ in articulis ſentiuntur.

Articuloſus, penult. prod. (ἀρθρώδης,) Plenus articulis. Plin. lib. 24. cap. 16.7. Alij radice longa, ueluti ſignata, articuloſaq; monſtrauere tribus omnino cauliculis.

Articuloſa partitio. Quintil. lib. 4. cap. 5. Hoc eſt, quæ nimiũ multis diſtinctionibus ſeparata eſt, breuiores habet periodos.

Aruales, (ἀρουραῖοι,) fratres, dicti ſacerdotes quos Romulus primus inſtituit, ſeq; inter illos duodecim fratrem appellauit, ut arua fruges ferrent. Eiq; ſacerdotio Acca Laurentia (quæ poſtea Populum Romanum hæredem inſtituit) Romuli nutrix, tribuit inſulas albas, & ſpiceam coronam, pro religioſiſſimo inſigni: quæ prima apud Romanos corona fuit. Et hic honos non niſi uita finitur, exuleſq; & captos comitatur. Dicti ab aruo. Vide Gellium lib. 6. cap. 7.

Aruerni, (ἀρούερνοι) Galliæ populi ſuper Ligerim ſiti, qui multis hominum millibus cum Vercingentorige contra Cæſarẽ profecti ſunt, quum prius aduerſus Maximum Aemilianum & Domitium Aenobarbum etiam CC hominum milibus cõflixiſſent. Verba ſunt Strabonis lib. 4. uulgò hodie il Ducato di Borbone.

Aruina.] aruinæ, pen. prod. (λίπος,) Durum pingue inter cutem & uiſcus ſecundum Suetonium in libro de Vitijs corporalibus. Virg. 7. Aeneidos.
& ſpicula lucida tergent
Aruina Pingui. Seruius.

Aruiſium, (ἀριουσία, χώρα,) Strab. promontorium eſt inſulæ Chij, in quo, teſte Plinio lib. 14. optima uina proueniunt. Virgilius in Daphni 5.14. Hæc noſtra ætate adiectiõe unius literæ, Maruiſia dicimus, quæ prius è Chio, nunc è Creta optima ueniunt. Volaterranus.

Aruncus.] arunci, m. g. (ἀρούγγος,) Villus mento caprarũ dependens. Plin. lib. 8. cap. 50. de capris loquens.

Arundo.] arundinis, f. g. (κάλαμος, δόναξ,) Aquaticus frutex, omnibus notus. Liu. 7. bel. Pun. 12. Erant autem pleraq; ex cratibus aut tabulis facta, alia arundine texta, ſtramento intecta.

Arundinẽ, & calamũ, pro eodẽ accipit Plin. lib. 10. cap. 37.

Arundinem, à canna ſeparat. Ouid. lib. 8. Metam. 68.

Fluuialis arundo. Virgil. 2. Georg. 83.

Glauca. Virgil. 10. Aeneid. 41.

Procera. Ouid. 13. Metam. 189.

Viua arundo. Ouid. 13. Metam. 189.

Tenera arundo. Virg. ecloga 7.3.

Surgit arundo, pro creſcit. Ouid. 13. Metam. 189.

Arundo, pro ſagitta. Virg. lib. 7. Aeneid. 190. Quia ex arundine fiebant tela. Et lib. 5.108. Volucris arundo.

Diſtrinxit arũdine pectus. Ouid. 10. Meta. 104. de Cupidine.

Arundo pro pertica, qua ſolent pueri exerceri. Horat. 2. Serm. Saty. 3.50.
Ludere par impar, equitare in arundine longa.

Arundine captare piſces, id eſt linea. Tibul. lib. 2. eleg. 7.5.

Tremula arundine piſces captare. Ouid. 2. de Arte amãdi 16.

Tenui meditabor arundine muſam, id eſt, carmen ruſticum humili ſtylo ſcribam. Virg. 6. eclog. 2.

Inæquali modulatur arundine carmẽ. Ouid. 1. de Remed. amor. 37. Id eſt, inæqualibus arundinibus. erant enim plures, & pro tonorum diuerſitate, una erat longior alia.

Cerata modulatur arundine carmen, Ouid. 11. Metam. 31. Id eſt arundinibus cera cõpactis. erãt enim ferè ſeptẽ cannæ.

Arundineus, adiectiuũ, (καλάμινος,) Quod ex arundine. Plin. lib. 10. cap. 29.8. Addita in tranſuerſas labias fronde arundinea. Virg. 4. Georg. 53. Arundinei canales.

Arundinaceus, (καλαμοειδής,) Similis arũdini, ut folium arundinaceum. Plin. lib. 18. cap. 7.9. Frumentis folium arundinaceum, fabæ rotundum, & magnæ leguminum parti.

Arundinetum, pen. prod. (καλαμών,) Locus conſitus arundinibus. Plin. lib. 10. cap. 32.1. Minores halcyones in arundinetis canunt. Cato. cap. 6. 3. Ibi cacumina populorum ſerito, & arundinetum.

Arundinoſus, pen. prod. adiectiuum, (καλαμώδης,) ut Locus arundinoſus, arundinibus abundãs. Catullus. 34.3. Quæq; Ancona, Cnidũq; arundinoſam Colis.

Arundifer, penul. corr. adiectiuum (δονακοφόρος,) Arundines ferens. Ouid. 5. Faſt. 127.

Aruo, aruas.] Vide Aruum.

Aruſpex.] Vide Haruſpex. Vnde Aruſpicium, Plinius lib. 7. cap. 56.12.

Aruum, arui.] uel Aruus, arui, m. g. (ἄρουρα,) Ab arando dicitur. Feſtus, Aruum dicimus agrum necdum ſatum. Var. 1. de Re ruſt. cap. 29.1. Aruum quod aratum, nec ſatũ eſt. Plaut. Trucul. 4.44. Colum. lib. 2. cap. 9.

Cultus aruorum. Virg. 4. Georg. 112.

Ingenia aruorum, Natura. Virg. 2. Georg. 36.

Amicius aruum, Benignius. Ouid. 15. Metam. 89.

Arida arua, Infrugifera. Ouid. 14. Metam. 102.

Attonſa arua. Lucanus lib. 6.17. Id eſt, demeſſa.

Decliue aruum, In montis decliuitate ſitum. Horatius 3. Carm. ode 29.2.

Dumoſa arua, Dumis obſita. Lucanus lib. 6.3.

Fallacia arua, Quod ſpem agricolæ ſæpe fallant, & plus in herba polliceantur, quàm præſtẽt in meſſe. Ouid. 1. de Arte 81.

Florentia arua. Ouid. 2. Metam. 78.

Hiulca arua ſiti, Fiſſa nimia ſiccitate. Virg. 2 Georg. 71.

Arua læta, Probè culta & florentia. Virgilius 6. Aeneid. 149. De campo Elyſio.

Odorifera Arabum arua. Statius 1. Sylu. 4.21.

Olifera arua, Quæ oliuam ferunt. Ouid. 3. Faſt. 31.

Operoſa arua, Quòd multum operis & laboris exigunt. Ouidius primo de Arte amandi 80.

Optima pingui arua ſolo. Virg. 2. Georg. 53. Id eſt, arua pinguia, optima.

Pingue aruum. Horat. 3. Carm. ode 4.3. Virgil. 5. eclog. 7.

Arua uaſta. Seneca in Her. furente 6.6.

Vitifera arua. Silius lib. 7.42.

Credenda Ceres aruis. Ouid. 1. de Arte am. 81. Nec ſemper credenda

denda Ceres fallacibus aruis. Per Cererem ſemina intelligenda arbitror.

Diducta arua iugis. Silius lib. 1. 40.

Laxant arua ſinus Zephyriq; repētibus auris. Virg. 2. Georg. 67. Id eſt, Vere aduentante reſoluuntur quæ hyeme concreta, frigoribus rigebant.

Imperare aruis, Eſt ita arua colere, ut fruges ferant quātas ipſe deſiderat Agricola. Virg. 1. Georg. 20. Exercetq; frequēs tellurem, atq; imperat aruis.

Flauis aruis meſſorem inducere, id eſt, maturis. Virgilius 1. Georg. 64. Seruius.

Inſequi arua iacto ſemine. Virg. 1. Georg. 21.

Quid dicam, iacto qui ſemine cominus arua
Inſequitur? Cominus, id eſt, ſtatim, ſine intermiſsione. Inſequitur, proſequitur & non ſinit quieſcere. Seruius.

Iuuare arua, Prodeſſe aruis. Virg. 1. Georg. 19.

Parere arua colono dicuntur, quum æquum laboribus fructum exhibent. Virg. 1. Aeneid. 1. Reſpondet illi quod 1. Georg. 20. ſcribit idem, Imperare aruis.

Aruo aliquem paſcere, id eſt, frumento, & ijs quæ in aruo naſcuntur. Horat. 1. Epiſt. 17. 1.

Marte populata arua, Vaſtata bellorum tumultibus. Horatius 3. Carm. 5.

Aliena arua iugo premere, Arare alienos agros. Virgilius 10. Aeneid. 15.

Florentia proterit arua, exuritq; herbas. Ouid. 2. Metamorpho. 159. de Inuidia.

Eurus arua radit imbribus. Horat. Epod. 16. 12.

Renouare aruum. Ouid. 15. Metam. 25.

Mutatis requieſcunt fœtibus arua. Virg. 1. Georg. 17.

Ab aruis arua reuellere. Ouid. 6. Meta. 118. Achelous fluuius de ſeipſo.

Lato ſpaciari aruo. Ouid. 4. Metam. 18.

Squalēt abductis arua colonis: Quia nemo colit ea. Virg. 1. Georg. 101.

Subigere arua, Colere. Virg. 1. Georg. 25.

Vrit arua Sol. Ouid. 6. Metam. 68.

Aruo, aruas, apud Columel. Legitur aruentur pro eruentur, ab eruo. is, quare corrigendus locus eſt.

Arx.] arcis, f.g. (ἀκρόπολις, ἄκρα,) Dicta eſt autore Varrone, lib. 5. de Ling. Lat. ab arcendo, quòd is ſit locus munitiſsimus urbis, à quo facillime poſsit arceri hoſtis. Aſconius, Arx, eſt editus in ciuitate, & munitus ad ſalutem omniū locus. Virg. 2. Aeneid. 65. Quo res ſumma loco Panthu? quā prendimus arcem? Ergo prima ſpes in muris eſt, ſecunda in arce, ſi in muros hoſtis irruperit. Hactenus Aſconius. Seruius, Arx eſt in ciuitate munitus locus: ab arcano, id eſt, ſecreto, dicta.

Arx, ut ait Aſconius, interdum ſedes tyranni, id eſt, regis, dicitur, ut ſæpe apud Ciceronem. Virg. 4. Aeneid. 82.

Proſpicere arce ex ſumma, Vbi Seruius, Regū enim fuit habitare in arcibus propter tutelam. Plin. lib. 4. cap. 11. 9. Intus Byzia arx regum Thraciæ.

Aeriæ arces, Altiſsimæ. Virg. 3. Aeneid. 53.

Celſa arx. Virg. 1. Aeneid. 12.

Edita arx, Alta. Seneca in Octau. 7. 1.

Feſtæ Palladis arces, id eſt, templa. Ouid. 2. Metam. 143.

Laceræ arces. Ouid. 11. Metam. 102.

Igneas arces cœlum uocat. Horat. 3. Carm. 3. 2.

Inuictiſsima arx Capitolij. Tacit. lib. 19.

Munitiſsima arx. Vide Munio.

Potens opibus arx. Seneca in Troade 6. 14.

Præcipites arces, Altæ & in præcipitio uelut poſitæ. Lucan. 3. 17.

Prærupta arx. Senec. Agam. 6. 35.

Præluſtris axs. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 2.

Sacræ arces, Templa. Horat. 1. Carm. 2. 1.

Summa arx. Virg. 2. Aeneid. 54.

Superbæ arces. Horat. Epod. 3. 2.

Tuta arx. Virg. 10. Aeneid. 159.

Attollere arcem tectis. Virg. 3. Aen. 27. Id eſt, domos ædificare. Seruius.

Concutere arces. Ouid. 11. Metam. 102.

Condere arces. Virg. eclog. 2. 13.

Conſtructæ arces. Silius lib. 8. 29.

Erigere arces. Stat. 3. Sylu. 1. 4.

Euertere arces. Silius lib. 17. 76.

Fugere in arcem. Cic. de Senect. 10.

Fundere arces. Virg. 4. Aeneid. 52.

Impoſitæ montibus arces. Horat. 2. Epiſt. 1. 51.

Inuadere in arcem cauſæ. Vide Inuado.

Liberare arcem. Cic. Antequam iret in exilium 5.

Moliri arcem. Vide Molior.

Moliri arcem, id eſt, factis molibus extollere. Virgilius. 1. Aeneid. 86. Seruius.

Munire arcem. Cic. in L. Piſonem 67. & pro Sylla 59.

Poni in arce. Cic. in Parad. 6. Hoc opus in apertū ut proferas, nihil poſtulo: nō enim eſt tale, ut in arce poni poſsit quaſi illa Minerua Phidiæ: ſed tātū ut ex eadē officina exijſſe appareat.

Retinere arcem. Cic. 2. de Orat. 151.

Subruere arces. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 5.

Tradere arcem. Tacit. lib. 19. Vacuā arcē furtim tradi futurū.

A S

As.] uel aſsis, huius, aſsis, m.g. (ἀσσάριον,) Varro lib. 1. de Lingua Latina aſſem ab ære dictum eſſe putat: as enim & libra, & pondo idem ſignificant. Budæus.

As, libralis nummus erat, quaternos denariolos noſtros ualēs, paulò pluris. Plin. lib. 21. cap. 3. de Scipione cognomento Serapione loquens, Nec ei fuit in bonis funeris impēſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit. Sueton. in Auguſto cap. 91. Ex nocturno uiſu etiam ſtipem quotannis die certo emendicabat à populo, cauam manum aſſes porrigentibus præbens. Hæc Budæus. Cic. 2. Offic. 86. Ne Marco quidem Seio uitio datum eſt, quòd in caritate annonæ aſſe modium populo dedit.

Aſſem appellare poſſumus quem duodenarium uocamus, et ita in partes diuidere, ut antiqui ſuum aſſem diuidebant, in ſui generis partes, quadrantes, ſextantesq; dicentes. Budæus.

Ad aſſem impendium reddere. Vide Ad præpoſitionem.

In aſſem. Vide In.

In aſſe, pro In ſumma, apud Columellam, teſte Budæo.

As etiam pro integra quacūq; re accipitur. Veteres enim uolētes aliquid diuidere in partes æquales, ut hæreditatem, & quiduis ſimile, id aſſem appellauerunt, et partes uncias. Cic. pro Cæcinna 13. Teſtamēto facto, mulier moritur: facit hæc hæredē ex deunce & ſemuncia Cæcinnā, ex duabus ſextulis M. Fulcinium libertum ſuperioris uiri, Ebutio ſextulā aſpergit. Hæreditatem, id eſt, aſſem, his uerbis Cicero in deuncē, ſemunciā, & tres ſextulas diuiſit. Columella lib. 13. Ad prædictum autē modum muſti adijci debent hi odores, myrrhæ quicunx, calami pondo libra, caſsiæ ſelibra, amomi pondo quadrans, croci quincunx. Plin. lib. 13. cap. 15. de cedrinis menſis, Qua in re non omittendū uidetur, Tyberio principi menſam quatuor pedes ſextante & ſicilico excedentem: tota uerò craſsitudinis ſeſcūciali, operimento laminæ ueſtitā fuiſſe. Quibus uerbis Plinius menſam eā quatuor pedes longitudinis habuiſſe ſignificauit, & duos prætereа pollices, et pollicis quadrantē: craſsitudine uerò ſeſquipollicē æquauiſſe. Idē ibidē, Magnitudo ampliſsima adhuc fuit unius cōmiſſæ ex orbibus dimidiatis duobus, à rege Mauritaniæ Ptolemæo, quatuor pedū & ſemipedis per mediū ambitū, craſsitudine quadrātali. Plin. craſsitudinē, quadrantalē dixit, quæ quatuor

quatuor eſſet digitorū. Liu. 5. ab urbe. Terna iugera & ſeptunces uiritim diuiſerūt. Septunces dixit pro dimidiato iugero & duodecima parte iugeri. Hactenus ex Budæo. Iuſtinianus de Hæredibus inſtituendis lib. 2. Hæreditas plerunq; diuiditur in XII uncias, quæ aſsis appellatione cōtinentur. Habent aūt & hæ partes propria nomina ab uncia uſq; ad aſſem, utputa hæc, ſeſcunx, ſextans, quadrans, triens, quincunx, ſemis, ſextunx, bes, dodrans, dextans, deunx, as.

Ex aſſe hæres dicitur, qui ſolus eſt hæres.

In triuijs fixū quū ſe dimittat ob aſſem. Horat. 1. Epiſt. 17. 13.

Licere precio unius aſsis. Horat. 1. Serm. 6. 3.

Aſſem negat ſeſe daturum. Cic. pro Quintio 10.

Ad aſſem omnia perdere. Horat. 2. Epiſt. 2. 6. Id eſt, Vſq; ad aſſem, ſiue omnia. Porphyr.

Redigere ad aſſem. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 9.

Venditare aſſe. Catull. 31. 2.

Aſacus, fluuius eſt alluens Heracleam ciuitatem, ſitam ad radices montis Oetæ, teſte Liu. lib. 5. de bello Macedonico.

Aſaroton.] aſaroti, n.g. pen. prod. (ἀσάρωτον,) Genus pauimēti, de quo ſic Plin. lib. 36. cap. 25. 1. Pauimenta originē apud Græcos habent elaborata arte, picturæ & ratione donec lithoſtrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Soſus, qui Pergami ſtrauit, quē uocant aſaroton æcon, quoniam purgamenta cœnæ in pauimento, quæq; euerri ſolent, ueluti relicta fecerat paruis è teſtulis, tinctisq; in uarios colores. Statius lib. 1. Sylu. 3. 12.

Aſarum.] aſari, pe. corr. (ἄσαρον,) Herba, de qua ſic Plini. lib. 12. cap. 13. Nardi uim habet & aſarū, & quod et ipſum aliqui ſylueſtre nardū appellāt. Eſt aūt hederæ folijs, rotundioribus tātū, mollioribusq;, flore purpureo, radice Gallici: ſemen acinoſum, ſaporis calidi ac uinoſi. Dioſc. lib. 1. cap. 9. Aſarum, quod & ipſum aliqui ſylueſtre nardū appellant, Magi ſanguinē Martis, Latini perpenſam, alij baccar. Matthiolus Senenſis ait Aſarum eſſe eam herbam, quam nunc officinæ uocant baccaram, quamuis Baccara apud Dioſcoridem uere ſit alia herba ab Aſaro longe diuerſa.

Aſbeſtinum.] pen. prod. (ἀσβέστινον,) Genus eſt lini quod ignibus nō abſumitur. Viuū id uocāt, ardētesq; in focis cōuiuiorū ex eo uidimus mappas ſordibus exuſtis ſplendeſcentes igni magis, q̄ poſſent aquis. Vocatur aūt à Græcis aſbeſtinū ex argumento naturæ. Hæc Plin. lib. 19. cap. 1. 12. Aſbeſtinum Latinè dicitur quod non comburitur.

Aſcalaphus, pen. corr. (ἀσκάλαφος,) Martis & Aſtyoches filius, cuius meminit Homerus lib. 2.

Aſcalaphus, Acherontis filius & Orphnes nymphæ Auernalis: poſtea in bubonem mutatus. Fabulam uide apud Ouid. 5. Metamorpho. 108.

Aſcalingium, (ἀσκαλίγγιον,) Ptolemæo urbs Germaniæ, hodie Hildezhemi.

Aſcalon, Aſcalonis pen. prod. (ἀσκάλων,) Palæſtinæ ciuitas Idumeorū, Autor Strabo. De Aſcalone plura Diodorus lib. 3. Hodie Eſcalona dicitur.

Aſcalonita, Aſcalonitæ, pen. prod. (ἀσκαλωνίτης,) Qui eſt de Aſcalone: Teſtimonium frequens apud Ioſephum lib. 6. ca. 1

Aſcalonia.] Genus cepæ, ab Aſcalonæ oppido Iudææ nominata. Plin. lib. 19. cap. 6. 3.

Aſcanius (ἀσκάνιος) nō ſolū Aeneæ filius ex Creuſa regis Priami filia: ſed fugæ laborumq; in quærendo regno ſocius, teſte Virgilio. Liu. lib. 1. ab Vrbe cōdita dubitat utrius fuerit filius, Creuſæ an Lauiniæ, ſed hiſtorici cæteri oēs, & poetæ cū Virgilio, Creuſæ filiū fuiſſe affirmant. Eſt & Aſcanius Phrygiæ fluuius, à quo Aſcanius Aeneæ filius dictus eſt. Huius fluuij meminit Virgil. lib. Georg. 3.

Aſcendo.] aſcēdis, aſcendi, aſcenſum, ἀναβαίνω, ἄνειμι, ἀνέρχομαι,) aſcendere, Ex ad, & ſcando compoſitum, ſignificat ad aliquid ſcandere.

Aſcendere iugum. Cæſar 1. bel. Gal. 85.

Aduerſam aſcendere ripam. Cic. 1. de Diuinat. 103.

Cælum aſcendere. Cicero de Amic. 74. et in cœlum, Idem pro Milone 74.

Aſcendere equum. Liu. 3. bel. Pun. 58. Sueton. in Cæſare.

Aſcendere in equum. Liu. 10. bel. Pun. 84. Cice. de Senect. 30.

Aſcendere nauem. Terent. Adel. 4. 5. 70. Et Aſcendere in nauem. Hirtius de bello Alexandrino 28.

Aſcendere in ærarium. Liu. 9. bel. Pun. 189. Item in Capitoliū. Plin. lib. 29. cap. 3. 17.

Veſtram aſcendiſſet in urbem. Virg. 2. Aeneid. 39.

Scalis muros aſcendere. Virg. 9. Aeneid. 105.

In amanum aſcendit. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 24.

Aſcendere in concionem, pro orationem habere ad populum. Cic. Att. lib. 4. 71. 3. Tum ſubitò ille in concionem aſcēdit, quam Appius ei dedit.

Aſcendere in Roſtra, Idem. Liu. 10. bel. Pun. 202.

Aſcendere in tribunal. Cic. in Vatinium 26.

Aſcendere altiorem gradum. Cic. 2. Offic. 90.

Aſcendere gradum dignitatis. Cic. pro Muræna 51.

Aſcendens gradibus magiſtratuum. Cic. de Claris Orat. 154.

Aſcēdere altiſsimum gradum. Plin. Epiſt. 2. lib. 3.

Aſcendere ad honores. Cic. de Claris Ora. 130.

Aſcendere in honorem, Idem. Cic. in Ora. 68.

Aſcendere gradatim dicitur uox. Cic. 3. de Orat. 125.

A minoribus ad maiora aſcendimus. Cic. in Partit. 8.

Aſcēſurus, pen. prod. Participiū, (ἀναβησόμενος,) Tibullus 4. eleg. 4. 3. Quinetiam Alcides deus aſcenſurus Olympum.

Aſcenſus, huius aſcenſus, (ἀνάβασις,) Verbale. Ipſe aſcendendi actus. Cæſar. 5. bel. Gal. 122. Nouiſsimosq; premere, & primos prohibere aſcenſu.

Aditus & aſcenſus. Cic. pro Domo ſua 43. Homines audaces, ab eius templi aditu atq; aſcenſu prohibuiſti.

Gradus, aditus, aſcenſus. Cic. de Aruſp. reſp. 39. Atq; hic ei gradus ad Remp. hic primus eſt aditus ad popularem iactationem atq; aſcenſus.

Primus gradus ad amplioris honoris gradum, is eſt. Cice. 3. de Legibus 9.

Difficili aſcenſu atq; arduo oppidum. Cic. 6. Verr. 45.

Aſcenſu arduo ingredi. Cic. 2. de Orat. 137.

Iniquus aſcenſus. Vide Iniquus.

Aſcenſu ſuperare faſtigia. Virg. 2. Aeneid. 59.

Mollis aſcenſus. Vide Mollis.

Aſceteria.] (ἀσκητήρια,) uocantur monaſteria in codice Iuſtiniani, à uerbo ἀσκῶ, quod eſt mentem exerceo in contemplatione rerum diuinarum.

Aſcia.] aſciæ, (ἀξίνη,) Inſtrumentum fabrorum, quo ligna dolantur. Ci. 2. de Legib. 93. Ne facito rogum, aſcia ne polito. Plin. lib. 16. cap. 40. Molliſsima tilia, eadē uidetur & calidiſsima: argumentū afferunt, quòd citiſsimè aſcias retundat.

Aſcio, aſcias, (ἀξινίζω,) aſciare. Vitruuius lib. 7. cap. 2. Sumatur aſcia: & quemadmodum materia dolatur, ſic calx in lacu macerata aſcietur.

Aſciburgium, Ptolemæo, urbs Germaniæ. Vulgò Emerich.

Aſciſco.] aſciſcis, aſciui, aſcitum (ἐπάγομαι, προσάγομαι, προσκαλοῦμαι,) aſciſcere, Eſt remotum aliquid, quaſi ſcitè uocatum capere. Cic. 1. in Orat. 13. Itaq; Caria, & Phrygia, et Myſia, quòd minimè politæ, minimeq; elegantes ſunt, aſciuerunt aptum ſuis auribus opimum quoddam, & tanquam adipale dictionis genus. Hæc Valla lib. 5. Feſtus, Aſciſcere, adiungere, & aſſumere.

Aſciui, præteritum. Virg. 12. Aeneid. 124.

Segregare, & aſciſcere, contraria. Ci. pro Archia 2. Perficiam profectò, ut hunc A. Licinium non modò non ſegregandū, quum ſit ciuis, à numero ciuium, uerumetiam, ſi non eſſet, putetis aſciſcendum fuiſſe.

Aſciſcitur, & fugitur, contraria. Cic. 1. de Leg. 45. Id enim ut ſuauitate delectans, ſic ab errore mentis tanquam ſalutare aliquid aſciſcitur, ſimiliq; inſcitia mors fugitur quaſi diſſolutio naturæ.

Aſciſcere & reprobare, contraria. Cic. 1. de Finib. 33. Confirmat autem illud uel maximè, quòd ipſa natura, ut ait ille, aſciſcat & reprobet, id eſt, uoluptatem & dolorem. Locus mancus eſt.

Aſciſcere ſibi laudem. Cic. pro Domo ſua 73.

Aſciſcere ſibi nomen regium, Liu. 3. bel. Maced. 20. Nomē Tyranni. Cic. ad Brutum 16. 11.

Aſciſcere ſibi ſocios. Cæſ. Receptos ad ſe ſocios ſibi aſciſcunt.

Aſciſcere ſibi oppidum. Cic. 6. Verr. 19.

Aſciſcere ſibi quaſi propinquitate coniunctos atque natura. Cic. de Amicitia 46.

Aſciſcere ad. Cic. 2. in Catil. 31. Nemo non modò Romæ, ſed ne ullo in angulo totius Italiæ oppreſſus ære alieno fuit, quem non ad hoc incredibile ſceleris fœdus aſciuerit.

Aſciſcere conſuetudinem. Cic. de Claris Orato. 110. Ritus. Liuius 1. ab Vrbe 84. Leges. Cic. pro Corn. Balbo 15. Sacra. Idem de Aruſp. reſpon. 24.

Aſciſcere & accipere à Græcis ſacra. Cic. 7. Verr. 147.

Aſciſcere generum. Virg. 12. Aeneid. 124.

Aſciſci in ciuitatem, donari ciuitate. Liu. 6. ab Vrbe 167. Nos ex quo aſciti ſumus ſimul in ciuitatem, &c.

Aſciſcere, & ciuitate donare. Cic. pro Corn. Balbo 23.

Aſciſcere, appetere. Cic. 3. de Finib. Eas ipſas cognitiones per ſe aſciſcendas arbitramur, quòd habeant quiddam complexum & continens ueritatem. Budæus.

Aſcitus, penult. prod. participium (ἐπαχθεὶς) Ouidius 4. de Ponto, eleg. 9. 26.

Aſcitum cognomen. Silius lib. 1. 31.

Natiuus & Aſcitus, contraria. Cornelius Nepos in uita Attici, Atticus Græcè loquebatur, ut Athenis natus uideretur. Tanta autem erat ſuauitas ſermonis Latini, ut appareret in eo natiuum quendam leporem eſſe, non aſcitum.

Aſcitus, pro longè accerſito. Ouid. 6. Faſt. 35.
Nec petit aſcitas luxurioſa dapes.

Aſclepiades, penul. corr. (ἀσκληπιάδης) hiſtoricus Cyprius, quo tempore Pygmalion in Oriente regnabat.

Aſclepiades, philoſophus cæcus, de quo Cic. lib. 5. Tuſc. 59.

Aſclepiades, genere Pruſienſis, medicorum eloquentiſſimus, Gn. Pompeio familiaris, quum in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, medicinam ſectatus eſt, aliam à cæteris uiam ingreſſus. Dicebat ſalutem conſtare cibi potuſq; abſtinentia: præterea geſtatione, ambulatiōe, frictione. Ipſe condita noua ſecta, ſpretis legatis, & pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione, qua uinum ægris medetur, relato è funere homine & ſeruato: ſed maximè ſponſione facta cū fortuna, ne medicus crederetur, ſi unquam inualidus ullo modo fuiſſet ipſe: & uictor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum exanimatus eſt. Hæc Plin. li. 7. ca. 37. De eo quoq; multa refert Apul. li. 4. Aſclepiades alius fuit Antiochenus martyr.

Aſclepiodorus, penult. prod. (ἀσκληπιόδωρος) pictor ætate Apellis, Olympiade 112. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles. Huic Mnaſon tyrannus pro XII. dijs dedit in ſingulos mnas tricenas, ut ait Plin. lib. 35. cap. 10. Aſclepiodorus item fuit Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica, ad inquiſitionem cognitionemq; herbarum & lapidum. Author Suidas.

Aſconius (ἀσκόνιος) Pædianus hiſtoricus circa Neronis tēpora, anno uitæ 73. captus luminibus, 12. poſtea ſummo cum honore & hominū gratia uixit annos. Autor Euſebius. Hic etiam in Ciceronis orationes commentarios edidit.

Aſcopera] aſcoperæ, pen. prod. (ἀσκοπήρα) Latinè dicitur marſupium, aut ſacculus pelliceus. Compoſitū ex ἀσκὸς quod utrem, & πήρα, quod peram ſiue ſacculū ſignificat. Sueton. in Claudio Nerone, cap. 45. Alterius collo & aſcopera deligata, ſimulq; titulus, Ego quid potui? ſed tu culleū meruiſti. Sacculus iſte alligatus collo Neronianæ ſtatuæ, ſignificabat Neronem matricidam cullei ſupplicium mereri.

Aſcra (ἄσκρα) Bœotiæ uicus ad radices montis Heliconis, Heſiodi poetæ clariſſimi patria, teſte Ouidio lib. 4. de Ponto, eleg. 14. 7. Intumuit uati non tamē Aſcra ſuo. Inde Aſcræus nomen adiectiuū. Virg. 2. Georg. 36. Aſcræūq; cano Romana per oppida carmen. Et Ouid. 6. Faſt. 3. Aſcrææ oues.

Aſcribo] aſcribis, pen. pro. aſcripſi, aſcriptū (προσγράφω) aſcribere, ex ad & ſcribo compoſitum, ſignificat adſcriptum aliquod, nomen, uel ſententiā alicuius, uel etiam diem ſubiungere. Cic. ad Quint. fratrem lib. 3. 17. 11. In qua primum erat quòd antiquior dies in tuis fuiſſet aſcripta literis, quàm in Cæſaris.

Aſcribere, adiungere, uel etiam addere ſine ſcripto, & quouis modo. Plinius lib. 13. cap. 22. 3. Et ferulam inter externas dixiſſe conueniet, arborumq; generi aſcripſiſſe. Cic. de Optimo gen. orat. 149. Qui Thucydidem laudauit, aſcribat ſuæ noſtram ſententiam.

Aſcribere ad. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 23. Hunc ad tuum numerum libenter aſcribito. Idem 2. de Orat. 147.

Aſcribere in legibus. Cic. pro Cæcinna 69.

Aſcribere in legem. Cic. pro Cæcinna 69. Hoc tibi reſpondeo, aſcripſiſſe eundem Syllam in eandem legem, ſiquid ius non eſſet rogari, eius ea lege nihilum rogatum.

Aſcribi in ciuitatem, in ciuitate, & ciuitati, Recipi in ciuē. Cic. pro Archia 5. Quæ quum eſſet ciuitas æquiſſimo iure ac fœdere, aſcribi ſe in eam ciuitatem uoluit. Ibidem 7. Præſertim quum alijs quoq; in ciuitatibus fuerit aſcriptus. Ibidem 5. Qui fœderatis ciuitatibus aſcripti fuiſſent.

Aſcribere in numerum, ad amicitiam. Cic. 3. Offic. 59. Admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit ut ſe ad amicitiam tertium aſcriberent.

Aſcribi numinibus, pro accenſeri & annumerari, & ut uulgò loquuntur, canonizari. Plinius libro 2. cap. 7. 5. Horatius 1. Epiſtol. 20. 1.

Aſcribi facto, pro adiungi. Plin. epiſt. 190.

Aſcribere pœnam. Cic. pro Corn. Balbo 14.

Aſcribere aliquem alteri. Cic. pro lege Manilia 40. Mea quidem ſententia, Quirites, unus A. Gabinius, belli maritimi, rerumq; geſtarum author, comes Cn. Pompeio aſcribitur. Idem Attico lib. 14. 315. 1.

Aſcribere aliquem tutorem liberis ſuis. Cic. pro Cluentio 25.

Aſcribere alicui ſalutem. Cicero Attico libro 1. 3. 7. Et te ſororemque tuam, & matrem maximè diligit, ſalutemq; tibi plurimam aſcribit.

Aſcribere ſibi, pro tribuere & imputare. Cicero, Neq; enim mihi negligentiam uelim aſcribas.

Aſcribere & attribuere. Cic. 3. de Nat. deor. 128.

Aſcriptus, part. (προσγεγραμμένος) ut Aſcripta dies literis. Cic. ad Quint. frat. 3. 17. 11.

Aſcriptus Heraclienſis. Cic. pro Archia 5.

Aſcriptio, Verbale, (προσγραφὴ) Cic. pro Cæcinna 69. Vt ne longius abeam, declarat iſta aſcriptio eſſe aliquid.

Aſcriptitius (προσέγγραπτος) Qui, ut ait Valla, ad aliquā rem aſcriptus eſt, & qui ex numero eorum eſt, qui ſe in alterius imperium dediderunt, ut aſcriptitius ciuis. Cicero 3. de Natu. deorum 52. Quos, quaſi nouos & aſcriptitios ciues in cœlum receptos putant.

Aſcriptitij dicuntur illi, quos uillanos uocamus, quòd uillæ, unde uillici dicti, aſcripti, & colonariæ conditioni addicti, aut ipſi ſint, aut eorum maiores fuerint. quarum rerum ueſtigia non obſcura multis in locis extant, quod tamen nomen loquētium inſcitia in contumeliam iam uertit. Villanum enim & uilem uernacula ſimplicitas cōfundit. Hæc Budæus. Rurſus idem alio loco, Aſcriptitius non multum à ſeruo differebat, qui ſcilicet cum terra & poſſeſſionibus uendi poterat, ut ſeruus cum peculio. lege Ne diutius. de Agricolis & cenſitis, lib. 10. C.

Aſcriptitij uocari poſſunt Latinè in collegijs magiſtratuum, qui uulgò creati & extraordinarij uocitantur, ut nonnulli ſunt hodie inter ſenatores Venetijs, uulgò, la gionta de pregadi, & eodem modo in alijs magiſtratibus.

Aſcriptor (προσγραφεὺς) uerbale, uidetur idem ſignificare quod ſubſcriptor: eſt autē ſubſcriptor, ut ait Pædianus, cauſidicus qui adiuuare cauſam poterat. Ci. pro Domo ſua 39. Deniq; ille nouitius Ligur, uenalis aſcriptor & ſubſcriptor tuus, quum M. Papirij ſui fratris eſſet teſtamento & iudicio improbatus, mortem eius ſe uelle perſequi dixit.

Aſcriptor, ut ſubſcriptor pro fautore & aſtipulatore. Ci. Poſt reditum 23. Itaq; extitit non modò ſalutis defenſor, qui ante hoc unum beneficium fuerat inimicus, uerum etiam aſcriptor dignitatis meæ. Budæus.

Autor & aſcriptor in reſtituendo. Cic. Poſt reditum 7. Quod ſi Qu. Metellus illo tempore conſul fuiſſet unicus, dubitatis quo animo fuerit in me conſeruando futurus, quum in reſtituendo autorem fuiſſe, aſcriptoremq; uideatis?

Aſcriptiuus, pen. prod. (προσέγγραπτος) Idem quod aſcriptitius. Plaut. Menæch. Idem iſtuc alijs aſcriptiuis ad legionem ſolet. Inuſitatum.

Aſcruium (ἀσκρούϊον) urbs Liburniæ Ptole. hodie Aſcriuiū.

Aſculum, pen. corr. (ἄσκουλον) oppidum eſt Apuliæ memorandum clade illata Pyrrho à Curio & Fabritio Romanis cōſulibus, ut latè oſtendit Plutarc. in uita Pyrrhi. Ab hoc Aſculanus, adiect. pen. prod. Cic. de Claris Orato. 87. Barrus Aſculanus cuius ſunt aliquot orationes Aſculi habitæ.

Aſdrubal, penult. corre. (ἀσδρούβας) gener Amilcaris patris Annibalis: poſt eius mortem ſeptem annos imperium tenuit fauente factione Barchina, demum à ſeruo Barbaro, cuius dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum. Comprehenſus deinde à circunſtantibus, haud facti pœnitens, inter cruciatus & tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbuit. Author Liuius lib. 21.

Aſdrubal item, Giſconis filius, cuius meminit Plutarchus in uita Scipionis.

Aſdrubal item alius fuit Annibalis frater, de quo uide Plutarchum in Annibale.

Præterea Aſdrubal, cui Caluo cognomē erat, is tēpore quo Annibal in Italia erat, in Sardiniā dux claſſis mittitur: ſed tempeſtate reiectus ad Inſulas Baleares, ibi tātiſper quoad quaſſas reficeret naues, reſedit. de quo plura apud Liuium.

Aſdrubal, præter hos alius fuit dux tertio bello Punico à Scipione Aemyliano uictus facta deditione, eius uxor quum paucis antè diebus à uiro impetrare non potuiſſet, ut ad uictorem transfugeret, in medias urbis flammas ſeſe cum filijs iecit. Autor Liuius lib. 51. Ouid. 6. Faſtorum 154.
Et cecidit telis Aſdrubal ipſe ſuis.

Aſellus] Vide Aſinus.

Aſia (ἀσία) tertia pars eſt orbis, tametſi magnitudine, Europæ & Africæ par ſit. Sic autem dictam uolunt ab Aſia Iapeti coniuge, quæ Oceani & Tethyos filia fuit: uel ut Herodoto placuit, à Promethei matre. Lydis uerò, ab Aſieo Atyis filio, unde & gens quædā Sardis Aſia dicitur, ut tradit Euſtathius. Eſt autem Aſia duplex: maior, & minor, quæ in ſe continet Phrygiam, Cariam, Lyciam, Lydiam, Lycaoniam, ut eſt apud Strabonem & Pomponium. Cicero pro Flacco 51. Nanque ut opinor, Aſia ueſtra conſtat ex Phrygia, Myſiaca, Caria, Lydia. Huius uocis prima corripitur. Virgil. 1. Aeneid. 78. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 4.
– Bruto prætore tenente Ditem Aſiam.

Amœna Aſiæ. Tacitus lib. 3. Per Amœna Aſiæ atq; Achaiæ.

Aſia opima. Vide Opimus.

Aſiam curare. Tacitus lib. 4. Qui proconſul Aſiam curauerat.

Aſia, Aſiæ, fœm. gen. prima produ. (ἄσιος, λειμὼν) Stephan. palus eſt Myſiæ, Cayſtro fluuio cohærens. Aſia uerò quum prouinciam ſignificat, primam corripit. Hæc ex Seruio in illud 7. Aeneid. 141. – ſonat amnis, & Aſia longè Pulſa palus. & in illud 1. Georg. 77.
– & quæ Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri. Quo in loco adiectiuum eſt Aſia: Vt ſit, Aſia prata. Sunt tamen, qui Seruio non ſubſcribant, negantes uſpiam eſſe paludem, quæ uocetur Aſia: dicenteſq; in utroq; Virgilij uerſu Aſia adiectiuum eſſe pro Aſiatica, ſeu Aſiæ regionis: nā Myſia & Cayſter in Aſia ſunt. Adde quod ἄσιος Græcis pratum ſignificat: ἄσις, ἄσιος, limum & cœnum.

Aſiacus, pe. cor. (ἀσιακὸς) id eſt, Aſiaticus. Ouid. 12. Met. 118.

Aſius (ἄσιος) adiectiuum. Virgil. 4. Georg. 69.
– atque Aſia Deiopea.

Aſiaticus, adiect. penul. correp. (ἄσιος) ut Aſiaticum orationis genus. Cic. de Claris Orato. 181.

Aſianus, aliud adiect. penult. prod. (ἀσιανὸς) Qui eſt ex Aſia. Quintil. lib. 8. cap. 1. & lib. 12. cap. 10.

Aſis, aſidis, pe. cor. (ἀσὶς) ut Aſis terra, pro Aſia. Ouid. 9. Met. 90.

Aſilus] aſili, m. gen. pen. prod. (οἶστρος) inſecti genus quod horriſonum ſtrepitum facit. Virgil. 3. Georg. 29.
Eſt lucos Silari circa, ilicibuſq; uirentem
Plurimus Alburnum uolitans, cui nomen aſilo
Romanum eſt, œſtron Graij uertere uocantes.
Græci itaq; οἶστρον, uocant à ſono uocis: unde poetæ diuino correpti furore, œſtro conciti dicuntur. Vide Chiliadas Eraſmi. Seruius ait uulgò tabanum appellari.

Aſinius Pollio, (ἀσίνιος πωλλίων) celebris in primis orator fuit Romæ, Auguſtiq; amicus. Sen. primus omnium Romanorum, aduocatis hominibus, ſcripta ſua recitauit. A Quintiliano autem his uerbis taxatur, Multa in Aſinio Pollione inuentio, ſumma diligentia: adeò ut quibuſdam etiam nimia uideatur: & conſilij & animi ſatis à nitore & iucunditate Ciceronis ita lōgè abeſt, ut uideri poſſit ſeculo prior. Hactenus Quintil. li. 10. ca. 1. Aſinius Gallus, eius filius, uir etiā doctiſſimus, ut Seneca teſtatur in Declamationib. libros edidit de cōparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrē Ciceroni prætulit. Autor Cæcilius. Plin. li. 11. Epiſto. Contra quos Claudius Cæſar poſtea Ciceronis edidit defenſionē, ut autor eſt Tranquillus in Claudio. Præterea alius fuit Aſinius cognomento Capito, doctiſſimus artis grāmaticæ: librum reliquit epiſtolarū, in primaq; ad Pacuuiū Labeonem ſcripta, erat titulus: Pluria & non plura ſcribi oportere: rationeſq; addit author Gellius. Præter hos Aſinius Pollio fuit Trallianus genere, docuit Romæ tempore Pompeij Magni, ſucceſſit ſcholæ Timagenis, ſcripſit bellum ciuile Cæſaris & Pompeij. Autor Suidas.

Aſinus] penul. corr. (ὄνος) animal notum, cuius fœmininū, aſina. Varro 2. de Re ruſt. cap. 8. 1. Ex equa enim & aſina fit mulus. Contra ex equo & aſina hinnus.

Ab aſinis ad boues tranſcendere, prouerbium, pro eo quod eſt ex humiliore conditione ad ditiorum partes tranſire. Plautus Aul. 7. 58. Eraſmus.

Aſini homines, pro ſtupidis & ſtolidis. Plaut. Pſeud. 4. 4. Cicero in Piſonem 57. Quid nunc te aſine literas doceã? non opus eſt uerbis, ſed fuſtibus.

Aſellus, (ὀνάριον) diminutiuum. Martial. lib. 6. 39. Plinius lib. 17. cap. 5. Campum nullis quum ſiccus eſt, arabilem tauris: poſt imbres, uili aſello.

Auritus aſellus. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.

Miſerandæ ſortis aſellus. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.

Lentè gradiens aſellus. Ouid. 11. Metam. 36. de Mida.

Pandus aſellus: id eſt, curuus. Ouid. 4. Metamor. 6. de Sileno.

Rudens aſellus. Ouid. 1. Faſtorum 87.

Tardus aſellus. Virgil. 1. Georg. 55.

Agitator aſelli: id eſt, agaſo. Idem ibidem.

Demitto auriculas, ut iniquæ mentis aſellus
Quum grauius dorſo ſubijt onus. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 4.

Onuſtus auro aſellus. Cic. Att. lib. 1. 11. 20.

Fabulam narrare ſurdo aſello, prouerb. Horat. 2. epiſt. 2. 40

Aſellus, piſcis, dictus, quòd ſit colore cinericio: quẽadmodũ & aſini: uulgò merluſium uocamus. Plin. lib. 9. cap. 17. 2.

Aſelli, Stellæ duæ in ſigno Cancri. Plin. lib. 18. cap. 35. 11.

Aſinarius, adiect. (ὀνικὸς) Quod pertinet ad aſinum: ut Mola aſinaria quam circumagit aſinus. Et Plauti Aſinaria dicta eſt comœdia, quòd de aſinorum uenditione tractet.

Aſinarius, ſubſtantiuum (ὀνηλάτης) qui paſcit aſinos, uel qui aſinos ducit. Cato ca. 10. 1. Operarios quinq;, bubulcos tres ſubulcũ unum, aſinariũ unum. Sueton. in Auguſto, ca. 96.

Aſininus, penul. prod. aliud adiectiuũ (ὄνειος, ὀνικὸς) quod eſt aſini: ut Aſininus pullus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 8. 2. Oſſa aſinina. Plin. libro 16. cap. 36. 13. Aſinina pruna. Idem lib. 15. cap. 13. 1.

Aſiſium (ἀσίσιον) oppidum, cui mons imminet: & Aſiſinates pen. prod. eius oppidi incolæ Plinio & Ptolemæo.

Aſomatos] (ἀσώματος) Latinè dicitur ſine corpore. Cicero 1. de Nat. deor. 45. Quòd uerò ſine corpore ullo deũ uult eſſe, ut Græci dicunt ἀσώματον, id quale eſſe poßit, intelligi non poteſt.

Aſopus, penult. produ. (ἄσωπος) amnis Sicyoniorum, ut ait Strabo. Propertius lib. 3. eleg. 15. 6. Sæpè uago Aſopi ſonitu permota fluentis.

Aſopis, penult. prod. (ἀσωπὶς) Aſopidos, Danae Aſopi fluuij filia. Ouidius 6. Metamorph. 23. Aureus ut Danaen, Aſopida luſerit ignis.

Aſotus] aſoti, pen. prod. (ἄσωτος) Aſoti, inquit Budæus, dicuntur uerbo Græco, qui luxu & ganeæ ſtudio ſunt perditi, & Latinè nequam uerbo ſignificantiſsimo: eorumq; uitium aſotia, quam Gellius luxũ & popinationem interpretatur, de quibus Cic. in 2. de Fin. 38. loquens, ita inquit: Nolim enim mihi fingere aſotos, ut ſoletis, qui in menſam uomant, & de cõuiuijs auferantur, crudiq; poſtridie ſe rurſus ingurgitent, qui Solem, ut aiunt, nec occidentem unquã uiderint, nec orientem, qui conſumptis patrimonijs egeant: nemo noſtrum iſtius generis aſotos iucundè putat uiuere.

Aſotos, aduerbium Græcum, ἀσώτως, incontinenter, prodigaliter. Martial. lib. 4. epigram. 9. ἔχεις ἀσώτως.

Aſparagus] aſparagi, maſc. gen. pen. corr. (ἀσπάραγος) Herba dicta, ut ait Feſtus, quòd in aſpero uirgulto naſcatur. Varro 4. de Lingua Lat. Aſparagi, quòd ex aſperis uirgultis leguntur, & ipſi ſcapi aſperi ſunt, non læues. Martialis libro 13. 21.

Mollis in æquorea quæ creuit ſpina Rauenna,
Non erit incultis gratior aſparagis.

Hinc prouerbiũ de re quæ celeriter fit, dicitur, Citius quàm aſparagi coquantur. Vide Chiliadas Eraſmi.

Aſpaſia (ἀσπασία) mulier Mileſia fuit magna doctrinæ fama, ſophiſtria & rhetorices magiſtra: Periclem docuit, ſimul & amauit, ab eoq; in matrimonium accepta quum eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorum, Samij ſcilicet, & Peloponneſiaci. Autor Plutarchus in Pericle, & Ariſtophanes in fabula, quæ inſcribitur ἀχαρνῆς.

Aſpectabilis] Aſpecto, Aſpectus. Vide Aſpicio.

Aſpello] aſpellis, aſpuli, aſpulſum (ἀπωθῶ) aſpellere, pellere à ſe. Plaut. Capt. 10. 4. Neq; exilium exitio eſt, neque adeò ſpes, quæ mihi hunc aſpellat. Cic. 2. Tuſc. 45. Sed longè à læto numine aſpellor Iouis.

Aſpendius, citharœdus fuit, à quo prouerbium: Aſpendij citharíſtæ. Vide in Cano, Canere intus.

Aſper] aſpera, aſperum, pen. corr. (τραχὺς) à uerbo Græco deduci uidetur, ἄσπορον. Propriè autem uocamus aſperum, quod uel uiſu, uel guſtu, uel tactu, aut alio ſenſu inſuaue eſt, ut ait Sipontinus. Hinc aſperam arteriam uocat Plinius, atq; adeò medici omnes, quam Græci τραχεῖαν; propter multorum ſemicirculorum aſperitatem.

Aſperum & lene contraria. Cic. 2. de Finib. 63.

Leuis & aſper contraria. Cic. in Part. Orat. 21.

Aſpera ſignis pocula, pro ſculpta, anaglypha. Virgilius 5. Aeneid. 53. Seruius.

Nummus aſper, recenter cuſus & ſignatus. Sueton. in Nerone. Perſius Satyra 3. — quid aſper
Vtile nummus habet?

Maris aſpera. Tacit. lib. 4.

Aſper ſiti, ſiticuloſus, admodum ſitiens, & nimia ſiti os aſperũ habens. Virgil. 3. Georgic. 85. de ſerpente.

Aequore quouis aſperior. Ouid. 3. Faſtorum 46.

Aſperrimo hyemis Ticinum uſq; progreſſum. Tacit. lib. 3.

Aſper iniquus. Virg. 1. Aeneid. 57. Quin aſpera Iuno. Seruius

Aſper natura & omnibus iniquus. Cic. pro Cn. Plancio 32.

Aſper, aſpernator, faſtidioſus, ingratus. Virg. 8. Aeneid. 73. Rebuſq; ueni non aſper egenis. Seruius.

Monitoribus aſper. Horatius in Arte 33.

Promptum ad aſperiora ingenium Druſo erat. Tacit. lib. 1.

Aſper animus. Liuius 9. bel. Maced. 170. Aſperi proculdubio animi, & linguæ acerbæ, & immodicè liberæ fuit: ſed inuicti à cupiditatibus animi, & rigidæ innocentiæ.

Aſilus aſper. Vide Aſilus.

Bella aſpera. Horat. 2. Epiſto. 1. 2.

Cornu aſpera bos, quæ cornibus ferire ſolet. Virg. 3. Geor. 11.

Cœna aſpera. Plautus Caſina: Redibo huc ad ſenem, ad cœnam aſperam.

Horret capillis aſperis. Horat. Epod. 5. 6.

Crabro aſper. Virgil. 4. Georg. 49.

Aſperior & durior doctrina. Cicero pro Muræna 55. de Catonis uirtutibus.

Facetiæ aſperæ. Tacit. lib. 15. Ille ferociam amici metuit, ſæpè aſperis facetijs illuſus.

Gens cultu aſpera. Virgil. 5. Aeneid. 145.

Læuare cultu aſpera. Horat. 2. Epiſt. 2. 25. id eſt, leuigare.

Glacies aſpera. Virgil. 10. eclog. 10.

Homo aſper & durus oratione & moribus. Ci. 4. de Fin. 126

Aſpera creſcit hyems. Ouid. 11. Metamorph. 99.

Iugum aſperum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 101.

Lapis aſper. Ouid. 3. de Arte 45.

Leo aſper. Horat. 3. Carm. 2. 2.

Lingua aſpera. Virgilius 3. Georg. 100. Et obſeſſas fauces premit aſpera lingua. Obſeſſas fauces: id eſt, clauſas. Aſpera, nimia ſiccitate. Seruius.

Litera aſpera. Ouid. 5. Faſt. 96. De Lemurijs loquitur, quæ remuria dicta fuerant, r in l mutata.

Aſpera loca. Cæſar 3. bel. Ciuil. 169.

Lupus dulcedine ſanguinis aſper. Ouid. 11. Metam. 81.

Odia aſpera. Virgil. 2. Aeneid. 20. 2.

Aſpera & horrida oratio. Cic. in Orat. 10.

Aſper & maledicus patronus. Cic. de Claris Orat. 66.

Pelles aſperæ. Horat. 2. Carm. 20.

Pugna aſpera. Virgil. 12. Aeneid. 25.

Rubus aſper. Virgil. 3. eclog. 18.

Sapor aſper. Virgil. 4. Georg. 26. de flore amello.

Saporis aſperrimi frutex. Plin. li. 12. ca. 12. 1. & li. 14. ca. 2. 2

Aſpera ſaxa. Cic. 1. Tuſc. 57. Ouid. 6. Metam. 16.

Secula aſpera. Virg. 1. Aeneid. 59.

Sentes aſperi. Virgil. 2. Aeneid. 76.

Studijs aſperioribus formare mentem. Horat. 3. Carm. Ode 24. 11.

Sylua aſpera. Virgil. 1. Georg. 31. Intereunt ſegetes, ſubit aſpera ſylua. Sylua autem hoc loco de herbis intelligendum ut Seruius adnotat.

Sylua aſpera & denſa. Cic. Attico, lib. 12. 241. 5.

Tempora aſpera. Cicero pro Corn. Balbo 16. Summa utilitate ac maximo ſæpè præſidio in periculis atq; aſperis temporibus carendum erit.

Aſpera tractatu terra. Plin. lib. 17. cap. 7. 2.

Piper aſperum. Plin. lib. 12. cap. 7. 2.

Verba aſpera. Ouid. 2. de Ponto eleg. 6. 2.

Aſpera nubila. Lucret. lib. 6. 27.

Aſper uictus. Plaut. Capt. 4. 85.

Studijs belli aſperrima urbs. Virg. 1. Aeneid. 4.

Vinum aſperum. Terent. Heaut. 3. 1. 48.

Virtus aſpera. Silius lib. 7. 11.

Aſpri pro Aſperi, Synæreſis uſitata apud poetas. Virgil. ſecundo Aeneid. 76.

Aſperitas, penul. corr. (τραχύτης, λλώμαξ, τραχυσμὸς) contraria eſt lenitati, autore Donato. Cic. 4. de Fin. 127. Quã illorum triſtitiam atq; aſperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem ſententiarum, nec diſſerendi ſpinas probauit.

Aſperitas aceti. Plin. lib. 9. cap. 35. 17.

Loci iniqua aſperitas. Ouid. 4. de Ponto eleg. 4. 5.

Aſperitas animi. Plin. lib. 22. cap. 24. 5. de aſperitate meatuũ ſpiritus ſeu uocis, ergo & hæc animi aſperitas, ſeu potius animæ, dulciore ſucco mitigatur.

Aſperitas imbricata. Vide Imbrex.

Aſperitatem contentionis, humanitate condire. Cicero ſecundo de Orato. 117.

Verborum aſperitas. Ouid. 14. Metamorph. 105. Et apud Liuium 2. ab Vrbe 263. Aſperitas orationis.

Aſperitas uiarũ. Cic. 9. Philipp. 256. & Liu. lib. 8. bel. Pun. 3.

Vocis aſperitas. Lucret. lib. 4. 122.

Aſperitatis & inuidiæ corrector. Horat. 2. Epiſt. 2. 26.

Aſperitas agreſtis, & inconcinna. Horat. 1. Epiſt. 19. 2.

Aſperè, aduerbium (τραχέως) pro durè & inſolenter. Cice. Lentulo, lib. 1. 5. 10. Poſteaquam Pompeius apud populũ ad 8. Idus Februa. quum pro Milone diceret, clamore conuitioq; iactatus eſt, in Senatuq; à Catone aſperè & acerbè nimium magno ſilentio eſt accuſatus.

Inſigniter atq; aſpere uituperare. Cic. 2. de Orat. 190.

Aſpere & uehementer loqui. Cic. 1. de Orato. 115.

Nimis aſpere tractare aliquem. Cic Quint. frat. lib. 2. 10. 7.

Dicta in aliquem aſpere & ferociter & libere. Cic. pro Plancio 27. Publicanorum in Qu. Scæuolam uirum omnibus ingenio, iuſtitia, integritate præſtantem, aſpere & ferociter, & libere dicta commemorem?

Scribere aſperius, quàm mores patiantur. Cicero Attico libro 9. 188. 6.

Acceptum aſpere. Tacitus lib. 3.

Aſpero, aſperas, penult. correp. (τραχύνω) aſperare, aſperum facere. Columel. lib. 8. cap. 3. 5. Aſcenſus deinde auibus ad tabulata per utranque cellam datur iunctis parieti modicis aſſerculis, qui paulum formatis gradibus aſperantur, ne ſint aduolantibus lubrici.

Aſperatæ alopeciæ. Plin. lib. 29. cap. 6. 1.

Aſperantur muſcæ. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 16. 16. Minus ualentium ſigna, ſi ſunt piloſæ & horridæ, ut puluerulentæ, niſi opificij eas urget tempus, tum enim propter laborem aſperantur & maceſcunt.

Aſperare undas dicuntur Aquilones à Virgil. lib. 3. Aene. 57.

Præceps, diſcordia fratres aſperat. Stat. 1. Thebaid. 27.

Crimina aſperare. Tacitus lib. 2. Ita moderans ne lenire, neue aſperare crimina uideretur.

Iram aſperare. Tacit. lib. 18.

Sagittas oßibus aſperare: id eſt, cuſpidare. Tacitus in libro de Germanis.

Saxo aſperare pugionem. Tacit. lib. 15.

Aſpredo, penul. prod. (τραχύτης) Id eſt, aſperitas, quæ contraria eſt læuitati. Celſus lib. 5. cap. 27. Interdum ſimile his quæ uocant Græci κονδυλώματα, aſpredine quadam & magnitudine ſua. De carcinomate loquitur.

Aſpritudo, penul. prod. aſpritudinis (λλώμαξ) identidem legitur apud Celſum, ut lib. ſeptimo cap. 23. Linguæ aſpritudo, & cap. 26. calculi aſpritudo. Et lib. 6. cap. 6. de imbecillitate oculorum, licet tamen etiam ijſdem medicamentis non inutiliter uti, quæ uel cicatrices, uel aſpritudinem extenuant. Budæus.

Aſpretum, aſpreti, penult. prod. locus aſper & abruptus. Liu. 5. bel. Maced. 105. Tabernacula ſtatuere in aſpretis & inæquabili ſolo difficile erat.

Aſpergo] aſpergis, aſperſi, aſperſum (δίημι, ῥαίνω, ῥαντίζω, διονέω) aſpergere. Ex ad & ſpargo compoſitum, aliquantum madefacere ſignificat. Propert. lib. 1. eleg. 11. 10. Nonnihil aſperſis gaudet amor lacrymis.

Aram ſanguine aſpergere. Cic. 3. de Nat. deor. 127.

Aſpergere aquam dicitur, qui dicto quopiam reddiderit animum, ac metum ademerit. Mutuo ſumptum ab ijs qui in deliquio, quam Græci λειποθυμίαν appellant, aſperſa in faciem aqua, ad ſui ſenſum reuocantur. Plaut. Trucul. Aſperſiſti aquam, iam redijt animus. Quod Terentius ſimpliciter Reddidiſti animum. Eraſmus in Chiliad.

Aſpergere ſalem carnibus. Plin. lib. 8. cap. 38. Et Aſpergere ſale carnes. Idem lib. 15. cap. 6. 1. Cicero pro Cluentio 56. Guttam aſpergit huic Bulbo.

Aſpergere è fonte. Cic. Cæcinnæ lib. 6. 6. 19. Eodẽ fonte ſe hauſturum intelligit laudes ſuas, è quo ſit leuiter aſperſus.

Aſperſit ſemina artis. Plin. lib. 30. cap. 1. 8. Primus extat (ut equidem inuenio) commentatus de arte magica Oſthanes, Xerxem regem Perſarum bello, quod is Græciæ intulit, comitatus, ac uelut ſemina artis portentoſæ aſperſit, obiter infecto, quacunque commeauerat mundo. In ſcriptis uetuſtioribus codicibus legitur ſparſiſſe.

Aſpergere moleſtiam, per tranſlationem. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 12. 2. Nunc mihi iucũditatis plena epiſtola hoc aſperſit moleſtiæ, &c.

Aſpergere grauitati comitatem. Cic pro Muræna 61.

Mendaciunculis aſpergere. Cic. 2. de Orat. 133.

Labeculam aſpergere alicui aſperſione ſua. Cic. in Vatiniũ 32.

Labem aſpergere dignitati alterius. Cic. in Vatinium 11.

Lingua aſpergere. Autor ad Herenn. 4. 49.

Maculis aſpergere uitæ ſplendorem. Cic pro Plancio 24.

Suſpicione, uel infamia aſpergi. Cic. pro Cœlio 17.

Sales orationi aſpergere. Cic. in Orato. 47.

Summa arte aſpergi. Cic. pro Corn. Balbo 45.

Aſpergere aliquid in epiſtolis dicimus, quum pauca de re aliqua ſcribimus. Cic. ad Cœlium, lib. 2. 15. 19.

Sextulā Ebutio aſpergit. Cic. pro Cæcin. 13. Vide Sextula.

Aſpergo, aſperginis, fœm. gen. (ῥαντισμός,) Ipſe aſpergendi actus. Plin. lib. 36. ca. 22. 10. Aſpergine & gelu pruiniſq; rumpuntur in teſtas, nec contra humores & auram maris robuſti. Ouid. 3. Metam. 137. de Delphinis. Videtur in Plinij exemplo accipi debere pro guttis aquarum ex humiditate parietis aut lapidum deſluentibus.

Aſpergines parietum, guttæ illæ aquarum, quæ ex humiditate parietum ſolent decidere. Plin. lib. 22. cap. 21. 12. Virg. 3. Aeneid. 107. Salſa ſpumant aſpergine cautes.

Aſperſus, ſa, ſum (ῥαντός) Participiū. ut Aſperſus oculis liquor. Plin. lib. 12. ca. 8. 2. & Horat. 1. epiſt. 11. 3. Aſperſus luto.

Leuiter aſperſus laudibus. Vide Leuis.

Aſperſus, huius aſperſus, (ῥάντισις,) Verbale. Plinius, libro 11. cap. 53. 3. Quæ inſecta appellauimus, omnia olei aſperſu necantur.

Aſperſio, Aliud uerbale, (ῥανίς,) Cice. 2 de Legibus 40. Nam illud uel aſperſione aquæ, uel dierum numero tollitur.

Aſperitas.] Vide Aſper.

Aſpernor.] aſpernaris, (καταφρονέω,) aſpernari. deponēs. Eſt auerti non ſolum corpore, ſed etiam animo. Aſpernari, recuſare, auertere, non agnoſcere. Eſt autem dictum à ſperno. Terent. Phorm. 2. 3. 24. Quam is aſpernatur nunc tā illiberaliter. Hæc Donatus. Virg. 1. Georg. 46. Nec Peluſiacæ curā aſpernabere lētis. Vbi Seruius, Aſpernabere, Contemnes. Cic. 4. Acad. 266. Habeo, inquam ſententiam tuam, neq; eam admodum aſpernor.

Aſpernari crudelitatem alicuius ab aris ſuis dicitur Deus. Cic. pro Cluentio 153.

Minimè aſpernandus. Cic. ad Catonem, lib. 15. 6. 5.

Aſpernari, contemnere ac negligere. Cic. 6. Verr. 101.

Aſpernari ac reſpuere. Cic. 3. de Orato. 55.

Aſpernari literas alicuius. Cic. ad Attic. lib. 7. 135. 7.

Reijcere & aſpernari. Cice. pro Sex. Roſ. 91. Hanc uerò quæ ad eorum liberos atq; ad infantium puerorum incunabula pertinet, niſi hoc iudicio à uobis reijcitis, & aſpernamini, uidete per deos immortales, quem in locum Rempub. peruenturam putetis?

Auribus reſpuere, animo aſpernari. Cic. in Piſonem.

Appetere, & Aſpernari, ueluti contraria. Cic. 2. de Finib. 53. Simul atq; natum animal eſt, gaudet uoluptate, & eam appetit ut bonum, aſpernatur dolorem ut malum.

Aſpernabilis, pen. corre. (καταφρονητός,) Verbale. Gel. Nonnunquam apud me ipſum ſoleo res eiuſmodi paruas quidē minutaſq;, & hominibus non bene eruditis aſpernabiles.

Aſpernatus, penult. prod. participium, (καταπεφρονηκώς,) Virgil. 3. Georgic. 78. In nemora alta uocans, nec tu aſpernata uocantem.

Aſpernatio, (καταφρόνησις,) Contemptus, Verbale. Cice. 4. Tuſcul. 48. Quorum omnes morbi & perturbationes ex aſpernatione rationis eueniunt.

Aſpero, aſperas.] Vide Aſper.

Aſperſio, Aſperſus.] Vide Aſpergo.

Aſphaltites, pe. prod. (ἀσφαλτίτης,) Lacus Syriæ, de quo Plin. lib. 5. cap. 16. Aſphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen. Nullum corpus animalium recipit, tauri cameliq; fluitant: inde fama nihil in eo mergi. De hoc multa Solinus & Iuſtinus lib. 36.

Aſphodelus] aſphodeli, penul. corr. m. ge. (ἀσφόδελος) herba de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 17. 5. Aſphodelus manditur & ſemine toſto & bulbo. Paulò pòſt, Aſphodeli mentionem & Homerus fecit. Radix eius napis modicis ſimilis eſt. Neq; alia numeroſior, LXXX. ſimul aceruatis ſæpè bulbis. Theophraſtus, & ferè Græci, princepſq; Pythagoras, caulem eius cubitalem, & ſæpè duûm cubitorum, folijs porri ſylueſtris, anthericon uocauere: radicem uerò, id eſt, bulbos, aſphodelon. Noſtri illud albucum uocant, & aſphodelum haſtulam regiam. Hactenus Plinius. Noſtri aūt pharmacopolæ corrupto uocabulo uocant Aphrodilorum.

Aſpicio] aſpicis, penult. corrept. aſpexi, aſpectum (προσβλέπω, ἐφοράω) aſpicere, Ex ad, & ſpecio antiquo uerbo compoſitum: ſignificat intueri, ad aliquid oculos intendere. Ouid. 6. Metamor. 121. Corpus ut aſpexit, lacrymis, &c. Terent. And. 1. 1. 91.

– interea inter mulieres
Quæ ibi aderant, fortè unam aſpicio adoleſcentulam.

Vix aſpiciendi poteſtas fuit. Cic. 1. de Orato. 78.

Molli uultu aſpicere. Ouid. 10. Metamorp. 121.

Me huc aſpice. Plaut. Amphit. 8. 117.

Reſpicere & aſpicere. Cic. 1. de Diuin. 126.

Aſpicere & contueri. Cic. pro Sylla 56. Aſpicite ipſum, contuemini os, conferte crimen cum uita uſq; ad hoc tempus explicata, tum crimen recognoſcite.

Aſpicere ad. Cic. de Aruſp. reſpon. 2. & ſimul ad Cn. Lentulum Cos. aſpexit.

Ad faciem eorum quum aſpicies, haud uidentur mali. Plautus (Pſeud. 4. 8.

Aſpicere è. Plin. lib. 17. cap. 4. 1. Ouid. 2. Metamor. 22. Tum uerò Phaeton cunctis è partibus orbem Aſpicit. Seneca in Herc. fur. 8. 2. Ex alto aſpicit.

Aſpicere in. Pli. li. 11. cap. 37. 27. Cancri in obliquū aſpiciunt.

Aſpiciunt inter ſe: id eſt, mutuo. Cic. 3. in Catilinam 57.

Aſpicere lucem, pro Edi in lucem, & naſci, cui opponitur, Luce priuari. Cic. pro Sex. Roſcio 38. Portentū atq; monſtrū certiſsimum eſt, eſſe aliquem humana ſpecie & figura, qui tantū immanitate beſtias uicerit, ut propter quos hāc ſuauiſsimam lucem aſpexerit, eos indigniſsimè luce priuarit.

Aſpicere aliquem, pro iuuare. Virgil. 2. Aeneid.

Iuppiter omnipotens, precibus ſi flecteris ullis,
Aſpice nos. Vbi Seruius, Aſpice nos, quia intuentes dij adiuuant.

Aſpicitur. Ouid. 6. Faſt. 6.

Si genus aſpicitur, Saturnum prima parentem
Feci, Saturni ſors ego prima fui. & Sil. lib. 3. 24. Sin ſolo aſpicimur ſexu, &c.

Aſpiciendus (προσβλεπτέος) Ouid. 6. Faſt. 51.

Tu dea non fueras aſpicienda uiro.

Aſpectu, ſupinum paſsiuum, ut Horrendus aſpectu, qui faciem habet horrendam. Virgil. 6. Aeneid. 93.

Teq; aſpectu ne ſubtrahe noſtro.

Aſpectus, huius aſpectus (ὄραμα) effigies cuiuſcunq; animalis.

Aſpectum amittere. Cic. 1. Tuſcul. 115.

Aſpectus miſerabilis. Cicero 2. Philipp. 81. Auctionis aſpectus miſerabilis.

Aſpectus (πρόσοψις, βλέμμα) intuitus. Cic. 6. Verr. 122. In qua inauratam C. Verris ſtatuam uiderem. Quod poſteaquam dixi, tantus eſt gemitus factus aſpectu ſtatuæ & commemoratione, ut, &c.

Aſpectus mitis. Silius lib. 8. 112.

Aſpectus rancidus. Plin. lib. 22. cap. 25.

Aſpectus ſcaber. Plin. lib. 12. cap. 25.

Aſpectus uirilis. Cic. de Aruſp. reſpon. 7.

In aſpectu urbis. Cic. 6. Verr. 104. Et portus habet propè in ædificatione aſpectuq; urbis incluſos.

Ad

Ad aſpectum. Cic. 6. Verr. 104. Nam & ſitu eſt communito, tum ex omni aditu uel terra uel mari præclaro ad aſpectū.

Primo aſpectu, deinde. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 1. Ad VIII. Id. Decemb. Tuſculanum ueni, & ibi tuas literas legi, è quibus hanc primo aſpectu uoluptatem cepi, quòd erant à te ipſo ſcriptæ: deinde.

Primo quaſi aſpectu. Ci. 4. Acad. 68. Nam ſi quod cuiq; occurrit, & primo quaſi aſpectu probabile uidetur, id confirmatur, quid eo leuius?

In aſpectum adducere. Plancus Cic. lib. 10. 23. 4. &c.

Sub aſpectum & tactum cadere. Cic. de Vniuerſit. 19.

Carere aſpectu ciuium. Cic. 1. in Catil. 12.

Contorquere aſpectum. Cic. 2. de Nat. deor. 213. Oculi aſpectū quò uolunt, facilè contorquent. Legitur & conuerterent.

Aſpectum conuertere dicuntur oculi. Cic. 2. de Nat. deor. 213. Natura lubricos oculos fecit & mobiles, ut & declinarent, ſiquid noceret: & aſpectum quò uellent, facilè conuerterēt.

Definire aſpectum. Cic. 2. de Diuin. 138. Illi orbes qui cœlum quaſi medium diuidunt, & aſpectum noſtrum definiunt, qui à Græcis ὁρίζοντες nominantur, à nobis finientes rectiſſimè nominari poſſunt.

Exuere rei alicuius aſpectum. Tacit. lib. 16.

Fugere aſpectum alicuius. Seneca in Hippoly. 5. 29.

Grauari aſpectum. Tacit. lib. 3. Sanè grauaretur aſpectum ciuium ſenex Imperator.

Vno aſpectu iudicare. Cic. de Claris Orat. 104.

Obmutuit aſpectu. Virg. 4. Aeneid. 56.

Priuare aſpectu. Cic. ad Marcellum, lib. 4. 9. 12.

In aſpectum lucemq; proferre. Cic. pro Archia 9.

Poni ſub uno aſpectu. Qu. Cic. de Petit. Conſul 1. non ut aliquid ex ijs noui adijcerem, ſed ut ea, quæ in te diſperſa atq; infinita uiderentur eſſe, ratione & diſtributione ſub uno aſpectu ponerentur.

Referre aſpectum aliquò. Cic. de Prouin. Conſul. 31.

Aſpectu ſentiri Cic. 1. Off. 23.

Sub aſpectum uenire. Cic. 2. de Orat. 194.

In aſpectu ueſci. Tacit. lib. 13.

Aſpectum hominum lucemq; uitare. Cic. pro Sylla 55.

Aſpectum & præſentiam hominum uitare. Cic. 1. in Catil. 12.

Aſpectus, Pulcritudo. Virg. 1. Aeneid. 124.

Obſtupuit primò aſpectu Sidonia Dido,
Caſu deinde uiri tanto. Seruius.

Aſpectus morum. Plin. lib. 11. cap. 52. Addidit morum aſpectus ſimili modo apud nos Trogus. Hoc eſt, iudicium de hominis moribus ex ipſius aſpectu.

Aſpecto, aſpectas, (ἐπιβλέπομαι,) aſpectare. Frequētatiuū, Frequēter aſpicere et fixè intueri. Terēt. Eu. 3. 5. 12. –quid me Aſpectas? quid taces? Cic. pro Plācio 82. Quid me aſpectas? quid mea promiſſa repetis? Plaut Epid. 13. 16.

Omni exuta æqualitate iuſſa principis aſpectare. Taci. li. 1.

Aſpectare aliquid, de inanimis dicitur, pro Ex aduerſo poſitū eſſe. Virg. 1. Aeneid. 85.

Aſpectari, paſsiuum. Lucret. lib. 3. 16. –illum eſſe potentem, Illum aſpectari claro qui incedit honore.

Aſpectās, (ἐπιβλέπων,) Statius 3. Thebaid. 17. Virg. 3. Geor. 45. Stabula aſpectans.

Aſpectabilis, & hoc aſpectabile. pen. corr. (ὁρατός,) Verbale, Dignum quod aſpiciatur. Cic. de Vniuerſitate 14. Deus animal unum aſpectabile, in quo omnia animalia continerentur, effecit.

Corporeum & aſpectabile. Cicer. de Vniuerſ. 16. Corporeum autem & aſpectabile, itemq; tractabile omne neceſſe eſt eſſe, quod natum eſt.

Aſpiro,] aſpiras, pen. prod. (ἐπιπνέω, ἐπουριάζω,) aſpirare,

Ex ad & ſpiro compoſitum, eſt afflare. Virg. 7. Aeneid. 2. Aſpirant auræ in noctem. Idem 1. Aeneid. 140.

Lenius aſpirans aura ſecunda uenit. Catullus ad Malliū 63. 13.

Aſpirare ad. Varro de Re ruſt. Ad quæ granaria nulla aura humida è propinquis locis aſpiret.

Aſpirare uocem. Quint. lib. 1. cap. 6.

Aſpirare, Accedere. Colum. lib. 8. cap. 14. 9. Ne coluber, ne uipera, feliſq;, aut etiam muſtela poſsit aſpirare.

Aſpirare ad aliquem. Cic. 5. Tuſcul. 40. Omneſq; aditus tuos intercluſi, ut ad me aſpirare non poſſes. Idem ad Trebatiū, lib. 7. 10. 2. Hoc eſt, peruenire.

Aſpirare ad aliquem ex bellica laude. Cic. de Claris Orat. 42.

Aſpirat equis, pro ad equos. Vir. lib. 12. Aeneid. 71. Nec equis aſpirat Achillis. Vbi Seruius, Aſpirat, apud maiores, accedit ſignificat.

Aſpirare rei deos dicimus, pro auxiliū aliquod præbere. Virg. 2. Aen. 77. Aſpirat primo fortuna labori. Valla in Raudē. Idē 9. Aen. 108. Vos ô Calliope precor aſpirate canenti.

Aſpirat felicitas alicui. Curtius.

Aſpirare in curiam. Cic. 4. Verr. 54.

Aſpirare in campum alicuius. Cic. pro Sylla 38.

Aſpirare, Inſpirare, uel impertire. Metaphora ab aromatibus à quibus odorem aſpiramus. Quint. in præf. lib. 4. Vt quantum nobis expectationis adiecit, tantum ingenij aſpiret, dexterq; ac uolens adſit. Budæus.

Aſpirare ad rē, Eſt uehemēti cōatu in aliquē rē cōtendere: quia qui ſic enituntur, ſpirant, id eſt, anhelant. Cic. Verr. 100.

Accedere, aut aſpirare. Cic. 1. Verr. 11. In eiuſmodi re quiſquā tam impudens reperiretur, qui ad alienā cauſam inuitis ijs, quorum negotiū eſt, accedere, aut aſpirare audeat? Vbi Aſconius, Aſpirare, eſt in eam partem qua quid quæſitū eſt, uultum & oculos ac ſpiritum oris aduertere.

Aſpirare aliquò, Idem. Cic. 7. Verr.

Ad eam laudem quam uolunt, aſpirare non poſſunt. Cicer. de Claris Orat. 77.

Aſpirans, aſpirantis, Participium. Cic. 2. de Natur. deor. 205. Pulmones tum ſe contrahunt aſpirantes, tum ſe ſpiritu dilatant, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maximè aluntur animantes.

Aſpiratio, Verbale, (ἐπίπνευσις,) Actus ipſe aſpirandi: hoc eſt, inſpirandi, nempe dum aerem in corpus intromittimus. Ci. 2. de Natur. deor. 118. Animantes autem aſpiratione aeris ſuſtinentur. Quint. lib. 1. cap. 6. Quin & fordeum & fœdus pro aſpiratione dicebant.

Aſpiratio pro eo quod influentia dicitur. Cic. 1. de Diuina. 211. Nam ſi obſcurior, quaſiq; caliginoſa ſtella extiterit: pingue & concretum eſſe cœlum, ut eius aſpiratio grauis & peſtilens futura ſit. Budæus.

Aſpiratio terrarum diſparilis, pro exhalatione. Cic. 1. de Diuinat. 135. Et ſunt partes agrorū aliæ peſtilētes, aliæ ſalubres, aliæ quæ acuta ingenia gignāt, aliæ quæ retuſa: quæ omnia fiunt ex cœli uarietate, & ex diſparili aſpiratione terrarū.

Aſpis,] aſpidis, pen. corr. f. g. (ἀσπίς,) Serpens eſt paruus ueneniſsimus, cuius naturam multis uerbis deſcribit Plinius lib. 29. cap. 4 Cic. pro Rab. Poſthu. Aſpide ad corpus admota uita eſt priuatus.

Aſplenum,] aſpleni, pen. prod. à Græco ἄσπληνον, quòd lienem imminuat, Herba, de qua ſic Plin. lib. 27. cap. 5. 2. Aſplenum, ſunt qui hemionion uocant, folijs triētalibus multis, radice limoſa, cauernoſa, ſicut filicis candida, hirſuta: nec caulē, nec florē, nec ſemē habet. Naſcitur in petris, parietib. opacis, humidis. Interpres tamen Dioſcoridis lib. 3. ca. 152. uertit aſplenion. Eſt aūt quā alij ſcolopendrion uel ſcolopēdrā uocant, Arabes ceterach, Itali Citrach. Quā aūt

F herbam

herbam falſò pharmacopolæ uocant ſcolopendram, eſt ea quam Dioſcorides phyllitim appellat.

Aſporto,] aſportas,(ἐκφέρω,)aſportare. Aliò portare. Terent. Phor. 3.3.18. Quoquò hinc aſportabitur terrarũ, certum eſt perſequi. Cic. in Parad. 9. Multa de ſuis rebus ſecum aſportarent.

Aſportare ad aliquem. Liu. 4. bel. Pun. 119. Et aſportari Alexandriam iuberent, ad uirum uxorem, ad patrem filias.

Aſportare aliquem ſecum. Cic. 6. Verr. 96.

Aſportare in. Liu. 7. bel. Pun. 175. In Maced. aſportata fuerat.

Aſportatus, Participium, (ἐξηνεγμένος,) Cic. 3. Verr. 36. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palàm, ſpectantibus omnibus, ploſtris euecta aſportataq́;.

Aſportandus, (ἐξενεκτέος,) Cic. 6. Verr. 71. & 98. Simulacrũ auellendum, aſportandumq́; curauit.

Aſportatio, Verbale (ἐξαγωγή,) Actus ipſe aſportandi. Cic. 6. Ver. 98. His pulcritudo periculo, amplitudo ſaluti fuit: quòd eorum demolitio atq; aſportatio perdifficilis uidebatur.

Aſpretum,] Vide Aſper.

Aſſa, aſſorum cella in balnearijs, in qua tantum ſudant, non etiam lauant. Seneca Sudatoria uocat. Cic. Qu. fr. lib. 3. In Balnearijs aſſa in alterum apodyterij angulum promoui. Idem ad Atticum.

Aſſa,] (inquit Feſtus) dicebatur cantus tibiarum. Nonius, Aſſa uoce, ſola uoce linguæ tantummodo, aut uocis humanæ, nõ admiſſis alijs uocibus eſſe uoluerũt. Varro de Vita Pop. Romani, lib. 2. In conuiuijs pueri modeſti, ut cantarent carmina antiqua, in quib. laudes erant maiorũ, & aſſa uoce, & cũ tibicine. Idem Cato, uel De liberis educandis, Melos alterũ in cantibus eſt bipartitum: unum quod eſt in aſſa uoce, alterum quod uocant organicon. Aſſum autem exiſtimandũ eſt ut in obſonijs, ſine pigmento ſaporis alieni, quemadmodum merum dicitur ſolum. Hactenus Nonius. Aſconius in Diuinationem Ciceronis, Cani remigibus celeuſma per ſymphoniacos ſolebat, & per aſſam uocem. Id eſt, ore prolatam.

Aſſabinus Deus apud Aethiopas, qui uulgò Iupiter. Plin. lib. 22. cap. 19.

Aſſamenta,] aſſamentorũ, n. g. plu. nu. (σανιδώματα,) Tabulæ ſunt ſectiles, quæ axes ſiue aſſes aliàs dicuntur. Plin. li. 16. cap. 4. Rigorem fortiſſime ſeruat ulmus, ob id cardinibus aſſamentisq́; portarum utiliſſima, quoniam minime torquetur. Ex Budæo.

Aſſaracus, pen. corr. (Ἀσσάρακος,) Trois filius, auus Anchiſæ, & pater Capys. Virg. 12. Aeneid. 26. Et genus Aſſaraci.

Aſſarius,] Vide Aſſo aſſas.

Aſſecla, aſſeclæ, pen. corr. m. g. (ἀκόλουθος,) Seruius, ſic dictus (ut ait Nonius) quòd aſſit, & omnibus iuſſis dominorũ præſto ſit. Cic. 3. Verr. 24. Etenim quod eſt iudiciũ quum è Verris turpiſſimo, flagitioſiſſimoq́; comitatu, tres Recuperatorum nomine aſſediſſent, aſſeclæ iſtius non à patre ei traditi, ſed à meretricula commendati? Idem, De aſſecla quodã ſeruo ſuo quæſiuit.

Aſſeclæ patritiorum. Liu. lib. 3.

Aſſeclæ legatorum. Cic. 3. Verr. 44.

Aſſecla menſarum, per metaphoram. Cic. in Salluſtium 13. Sed tu omnium menſarum aſſecla, omnium cubiculorum in ætate pellex, & idem poſtea adulter.

Aſſector,] Vide Aſſequor.

Aſſentio,] aſſentis, aſſenſi, aſſenſum, (συγκατατίθεμαι, συναινέω, ὁμολογέω,) aſſentire, & Aſſentior, aſſentiris, aſſenſus ſum, aſſentiri, Deponẽs, ſignificat cõſentire. Plaut. Rud. 23.36. Mare quidem commune certo eſt omnibus eſſe. T. aſſentio. Cic. 5. Verr. 178. Vt ego aſſentiar orationi, defenſionem tamen non probabo. Idem 4. Acad. 182, Qui hoc quidem certe falſi eſſe aliquid in ſenſibus tibi aſſentior. Cui aſſenſi ſunt ad unum. Cic. ad Plancum, lib. 10.16.4.

Aſſentiri aliquid alicui. Cic. 3. de Orat. 102. Nanq; ego illud aſſentior Theophraſto, qui, &c. Idem Attico, Timet multa, aſſentitur omnia.

Aſſentiri alicui de. Cic. Attic. lib. 7.132.1. De Vennonianis rebus tibi aſſentior. Idẽ 1. de Orat. 108. Quũ ſæpiſſimè tibi Senatus breuiter impoliteq́; dicenti maximis ſit de reb. aſſenſus.

Aſſenſum eſt, Imperſonale. Cic. ad Lentulum, lib. 1.2.4. Quatenus de religione dicebat, eiq́; rei iam obſiſti non poterat, Bibulo aſſenſum eſt.

Aſſenſus, Participium, (ὁμολογηθείς,) Cic. 4. Acad. 177. Etenim is quoq; qui à uobis ſapiens inducitur, multa ſequitur probabilia, nec comprehẽſa, nec præcepta, neq; aſſenſa, ſed ſimilia ueri: quæ niſi probet, omnis uita tollatur.

Aſſenſus, huius aſſenſus, (συγκατάθεσις, ὁμολογία,) Verbale, idem quod aſſenſio. Ci. 4. Acad. 74. Quare qui aut uiſum, aut aſſenſum tollit, is omnem actionem tollit è uita.

Aſſenſu omnium aliquid dicere. Cic. 2. de Nat. deor. 5.

Vulgi aſſenſu, & populari approbatione iudicari ſolet. Cic. de Claris Orator. 96.

Vario aſſenſu fremere. Virg. 10. Aeneid. 19.

Mereri aſſenſum deliberantis. Quint. lib. 3. cap. 8.41.

Obſiſtere uiſis, aſſenſusq́; ſuos firmè ſuſtinere. Ci. 3. de Fin. 47.

Aſſenſio, (συγκατάθεσις,) Verbale, Conſenſus. Cice. Acad. lib. 1.57. Sed ad hæc quæ uiſa ſunt, & quaſi accepta ſenſibus, aſſenſionem adiungit animorum, quã eſſe uult in nobis poſitam & uoluntariam.

Simulata aſſenſio. Quint. lib. 6. cap. 3.50.

Aſſenſio & approbatio. Cic. 4. Acad. 71.

Aſſenſionis retentio. Cic. 4. Acad. 167.

Aſſenſor, aſſenſoris, Verbale, (συγκαταθετής,) Qui aſſentitur. Cic. Torano lib. 6.21.2. Quotidie commemorabam te unum in tanto exercitu mihi fuiſſe aſſenſorem, & me tibi.

Aſſentor, aſſentaris, aſſentatus ſum, (κολακεύω,) aſſentari, Frequentatiuũ. Valla, aſſentari, adulari, blandiri, ita differunt, quod aſſentari, eſt inſidioſe & conciliandæ alicuius utilitatis gratia, effuſius, & plerunq; falſò quẽpiã laudare. Adulari uerò, inſeruire, & captare, ut fauorẽ emereamur quoquo modo, uel uoce uel geſtu: eſtq́; tractũ ἀπὸ τοῦ δούλου, quod eſt ſeruus. Et ſanè adulari, ſeruile eſt, non liberale & ingenuum. Blandiri propriè ad tactũ pertinet, & per abuſionẽ ad alios ſenſus transfertur, & nonnunquam etiã ad animũ. Quint. Tu non cogitas quẽadmodũ ſuſpenſa manu ſonantem blandè cardinẽ flectas. Idẽ Blandiar paulìſper iudices calamitatib. meis, & ſic agã, tanquã inuenerim utrũq; ſanum. Ideoq́; idẽ quodã loco penè pro eodẽ poſuit hæc duo poſteriora uerba, Trãſeo oblatã nolenti numerum uacationẽ & blandius, quàm militiæ diſciplina poſtulet, adulatũ militi tribunum. Adulatũ blandius dixit, ne aut blanditius blãditũ, aut adulantius adulatũ diceret, ſi tamen adulantius reperitur. Hactenus Valla lib. 5. ca. 66. Terent. Adel. 2.4.6. Ne id aſſentandi magis, quàm quòd habeã gratũ, facere exiſtimes. Vbi Donatus, Aſſentandi, adulandi. Cic. ad Dolabellam, lib. 9.12.1. Niſi fortè te amant, & tibi aſſentantur.

Aſſentatio, Verbale, Ipſe aſſentãdi actus, (κολακεία, Liu. 4. bel. Pun. 27. Inflatus aſſentationibus eorum, qui eum non Hieronis tantum, &c. Ci. de Amicit. 81. Semper aget aſſentatio id quod is, cuius ad uoluntatẽ dicitur, uult eſſe magnum.

Beneuolentiam blanditijs & aſſentationibus colligere, turpe eſt. Cic. de Amicitia 55.

Blanditijs & aſſentationibus ſe in alicuius conſuetudinem immergere. Cic. pro Cluent. 26.

Eruditus ad aſſentationem. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1.1.24.

Aſſentatiuncula, pen. corr. diminutiuum, (κολακεύδιον,) Cic. ad L. Luceium, lib. 5.12.2. Vereor ne aſſentatiuncula quadam aucupari tuam gratiam uidear.

Aſſentatoriè, aduerb. (κολακικῶς,) Cũ aſſentatione. Ci. ad Qu. frat. li. 2.16.8. Dubitare te nõ aſſentatoriè, ſed fraternè ueto.

Aſſentator, pen. prod. (κόλαξ,) Verbale, Qui aſſentatur. Cic. 1. Off. 66. Non benefici, neq; liberales, ſed pernicioſi atq; aſſentatores iudicandi ſunt.

Aſſentatores mulierum. Cic. pro Cæcinna 10.

Aſſequor,] pe. corr. aſſequeris, aſſecutus ſum, (ἀκολουθέω, ἐπικαταλαμβάνω, παρακολουθῶ,) aſſequi, Peruenire ad eum quẽ ſequimur. Terent. Phorm. 5.8.89. Aſſequere, ac retine. Cic. Attico, lib. 3.45.1. Si enim es Romæ, iam me aſſequi non potes.

Inſequi, & aſſequi. Cice. 1. Tuſcul. 150. Quæ uerò ætas longa eſt? aut quid omnino homini longum? nonne modò pueros, modò adoleſcentes in curſu à tergo inſequens, nec opinantes aſſequuta eſt ſenectus?

Aſſequi, (τυγχάνειν,) Adipiſci, & quod uulgus lucrari appellat. Cic. pro Roſc. Amerino 58. Qua in re nihil aliud aſſequeris, niſi ut ab omnibus mortalibus audacia tua cognoſcatur & impudentia.

Propoſitum aſſequi. Cic. 3. de Finib. 35.

Honores aſſequi & magiſtratus. Cic. Poſt reditum 4. Et in Piſonem 1. Omnes magiſtratus ſine repulſa aſſecutus.

Maturitatem aſſequi, Maturum fieri. Cicer. 2. de Natur. deor. 73. Alantur.

Merita alicuius aſſequi, Par pari referre. Ci. Lẽtulo, lib. 1.4.7. Quid enim aut me oſtentem, qui ſi uitam pro tua dignitate profundã, nullam partẽ uidear tuorum meritorũ eſſe aſſecutus? Id eſt, nullam partem tuorũ meritorũ uidear æquaſſe.

Ingenium alterius aſſequi, Parẽ ingenio eſſe alteri. Pli. ep. 73.d.

Nomen aſſequi. Pli. in Paneg. 145. Aſſequutus eſt nomẽ, quod ad alium tranſire non poſſit.

Cõiectura aſſequi, Eſt cõiectando intelligere. Cic. 5. Verr. 173. Credo uos ex ueſtris rebus ruſticis cõiectura aſſequi poſſe.

Literis aſſequi, Eſt literis rem explicare, quomodo uerbis et dictis. Cic. ad Brutũ 15.1. Quibus igitur literis tam accurate ſcriptis aſſequi poſſum ſubtilius, ut explicem quæ gerantur.

Suſpicione aſſequi non potui cõſiliũ. Cic. Attico, lib. 8.159.7.

Apertis obſcura aſſequi. Cic. 3. de Natur. deor. 50.

Cogitationem alterius aſſequi. Cic. 2. de Inuẽt. 225. Sed qui cogitationem aſſequi poſſent & uoluntatem interpretari.

Aſſector, aſſectaris, aſſectatus ſum, (παρακολουθοῦμαι,) aſſectari, Quaſi comitatum præſtare non tantum in itinere, aut nauigatione, aut militia, ſed ferè per urbẽ, ut Cicero de Orat. lib. 2. Quum ædilitatem Craſſus peteret, eumq́; maior natu & conſularis Sergius Galba aſſectaretur, quòd Craſſi filiam Cn. filio ſuo deſpondiſſet. Hæc Valla lib. 5.

Aſſectari aliquem, pro ſe inſinuare in gratiam eius, uel captare amicitiam. Trãquillus in Iulio, Qua iniuria inſtinctus, Cn. Pompeium aſſectatus eſt, aſſenſum tunc patribus. Id eſt, Põpeio ſe adiunxit.

Aſſectari prætextatum aut prætextatam, à Iuſtiniano lib. Inſtit. dictum eſt pro eo, quod eſt pudorẽ pueri ingenui, aut puellæ ſugillare, & notam infamiæ, tanquam ſcorto maſculo fœmininoq́; inurere. Budæus.

Aſſectatio, (ἀκολούθησις,) Verbale, Ipſe aſſectandi actus. Plin. lib. 33. cap. 12.2. Vidimus & ipſi Arellium Fuſcum motũ equeſtri ordine ob inſignem cũ celebritate aſſectationẽ adoleſcentiũ ſcholæ, ex argẽto annulos habentẽ. Cic. pro Muræna 64. Hãc in noſtris petitionib. operã atq; aſſectationem.

Aſſectatio cœli. Plin. li. 2. cap. 20.1. Latet pleroſq;, magna cœli aſſectatione compertum à principibus doctrinæ uiris, ſuperiorum trium ſyderum ignes eſſe. Id eſt, obſeruatione.

Aſſectator, Verbale, (ἀκόλουθος,) Qui aſſiduè comitatum præſtat. Cic. pro Corn. Balbo 50. Cum ducibus ipſis, non cũ comitatu, aſſectatoribusq́; confligant. Cõqueritur Cice. quod æmuli, qui magnis uiris inuidebant, non audebant eos aggredi ob potentiam: ſed minores eorum amicos & quaſi comites uexabant.

Aſſectator dapis cancer, Plin. lib. 9. cap. 42.1.

Aſſectator, Qui alicuius doctrinam & eloquentiam imitatur. Plin. lib. 24. cap. 17. Adiecit his Appollodorus aſſectator eius. Idem lib. 20. cap. 14. in fine.

Aſſectator eloquentiæ. Plin. li. 29. cap. 1.8. Exortus deinde eſt Vectius Valens, adulterio Meſſalinæ Claudij Cæſaris nobilitatus, pariterq́; eloquentiæ aſſectator. Sic apud eundem lib. 8. cap. 17. Aſſectator ſapientiæ.

Aſſer,] aſſeris, pen. corr. uel aſſis, huius aſſis, m. g. (σανίς,) Budæus, Aſſes quæ & axes dicuntur, tabulæ ſunt ſectiles, non abſimiles ſcandulis, quibus tecta, tegularum uice, in quibuſdam locis teguntur: Plin. aſſamenta etiam appellat lib. 16. Hactenus Budæus. Feſtus, Aſſeres dicti, quòd aſſideant parieti, trabibusq́;. Plaut. Aulul.

Ligna hic apud nos nulla ſunt. Str. ſunt aſſeres?
Sta. Sunt pol. Str. ſunt igitur ligna, ne quæras foris.

Aſſeres ab aſſibus differunt. Sunt enim aſſeres oblongi trientali circiter materia, latitudine ferè ac craſſitudine æquales, uulgò membraturæ dicuntur. Hæc Budæus. Cæſar 2. bel. Ciuil. 5. Aſſeres enim pedum duodecim cuſpidibus præfixi atq; hi maximis baliſtis miſſi per quatuor ordines cratiũ in terra defigebantur. Liu. 10. bel. Pun 42. Poſtremò aſſeres ferreo unco præfigi (harpagones uocãt milites) ex Punicis nauibus inijci in Romanas cœpti. Col. lib. 6. cap. 19.1. Roboreis aſſibus compingitur ſolum, quod habet, etc. Legitur et axibus in quibuſdã excẽplaribus. Pli. li. 36. cap. 25.3. Quernisq́; aſſibus contabulare. Varro 1. de Re ruſt. cap. 52.1.

Aſſerculus, pen. corr. diminutiuũ, (σανίδιον,) Cato de Re ruſt. cap. 152. Scopas uirgeas, ulmeas, aridas, eas in aſſerculo alligato. Colum. lib. 12. cap. 50.4.

Aſſerculi modici. Colum. lib. 8. cap 3.5. Aſcenſus deinde auib. ad tabulata per utranq; ſellam datur, iunctis parieti modicis aſſerculis. Aſſercula neutro genere dixit Cato cap. 2

Aſſiculus, (σανιδάριον,) diminutiuum ab aſſis, huius aſſis, pro aſſere, Calepinus citat locum Columellæ ex lib. 7. qui li. 6. legitur, cap. 19. ubi nunc legitur axiculus.

Aſſo, aſſas, (σανιδόω,) aſſare, Contabulare. Vitruuius, Quũ aſſatum fuerit, ſuper, altera coaſſatio ſtruatur: clauisq́; fixa, duplicem præbent contignationi loricationem.

Aſſero, [aſſeris, pen. corr. aſſeui, aſſitum, (προσφυτεύω,) aſſerere, Iuxta ſerere, uel plantare. Cato de Re ruſt. cap. 32. Arbores facito uti bene maritæ ſint, uitesq́; uti ſatis multæ aſſerantur.

Aſſitus, pen. corr. Participium, (προσφυτευθείς,) ut Aſſitæ arbores. i. iuxta ſatæ. Catul. in Epithalamio Iuliæ et Mallij 56.22.
Lenta qui uelut aſſitas Vitis implicat arbores.

Aſſero,] aſſeris, pen. corr. aſſerui, aſſertũ, (διαβεβαιοῦμαι,) aſſerere, Armare Cicer. 3. Off. 71. Quòd ſi qui proſcribunt uillam bonam (ut ipſi aſſerunt) beneq; ædificatam. Quædam exemplaria hic nõ habent uerba illa Vt ipſi Aſſerunt. Quintil. lib. 4.71.b. & abſolutum tanquam filium ſuum aſſerit.

Neruoſè aſſerere. Vide Neruus.

Aſſerere manum, Admouere eſt; quòd ea quoq; quæ in terram dimittuntur, ſeri dicuntur: inquit Feſtus.

Aſſerere manu, pro Manu cõprehendere & liberare, ſiue libertate donare. Terent. Adel. 2.1.40. Nã ego illã liberali aſſero cauſa manu. Vbi Donatus. Ordo eſt, Ego liberali cauſa,

manu aſſero. Et *ſunt iuris uerba: à quibus etiã aſſertores dicũtur, uindices alienæ libertatis. Nã & cauſa ipſa, liberalis dicitur, quæ actionẽ in ſe cõtinet libertatis.* Plaut. *Curc.* 10. 4. *Cic.* pro Flacco 32. *Quum in cauſa liberali, eum qui aſſerebatur, cognatum ſuum eſſe diceret, non crediderunt.*

Aſſerere ſe, Ex ſeruo liberũ facere. *Ouid.* 3. *Amorũ, eleg.* 10. 1.

Aſſerere in ſeruitutẽ, Et uelut ſubiugare in ſeruitutẽ. *Liu.* 3. *ab* Vrbe 182. *M. Clodio clienti negotiũ dedit, ut uirginẽ in ſeruitutẽ aſſereret. i. uindiciarum iudicio pro ſerua uẽdicaret.*

Aſſerere, Vendicare. *Quint. lib.* 12. *de* Cicerone, Nec *ſapientis ſibi nomen, minime ſui contemptor, aſſeruit.* Curtius Alexãdrum Iouem *patrem ſibi aſſeruiſſe ait.* Budæus.

Aſſerere ſibi maieſtatẽ diuinã, pro Aſſumere & arrogare. Trãquillus, *Verùm admonitus regum ſe exceßiſſe faſtigium, ex eo diuinam maieſtatem ſibi aſſerere cœpit.* Budæus.

Aſſerere ſibi cognomen aliquod. Plin. *lib.* 7. *cap.* 43. 3.

Aſſerere ſe ab iniuria obliuionis, id eſt, uindicare. Plin. *ad* Macrum, *lib.* 3. Epiſt. 5.

Aſſerere ſe à mortalitate. Plin. *lib.* 2. *epiſt.* 10.

Aſſerere ſe ſtudijs, Totum ſe ſtudijs tradere, *relictis alijs negotijs.* Plin. Iunior, *humiles & ſordidas curas alijs mandas, & ipſe te in alto iſto, pinguiq; ſeceſſu ſtudijs aſſeris?*

Aſſerere gaudia utraq; manu cõplexuq; toto. Mart. *lib.* 99.

Aſſerere aliquem cœlo, id eſt, aſcribere. Ouid. 1. *Meta.* 153.

Aſſerere, pro adhibita ope uindicare. Quint. 5. *declamat.* Voluit ille *mortalitatis artifex* Deus *nos in cõmune ſuccurrere, & per mutuas auxiliorũ uices quenquã in alterũ, quod pro ſe timeret, aſſerere.* Quint. *lib.* 1. *in proœ.* Hæc *aũt quæ uelut propria* philoſophiæ *aſſeruntur, tractamus omnes.*

Aſſertio, Verbale, (*διαβεβαίωσις,*) *Affirmatio: uel ut uult* Budæus, *demonſtratio & documentum.* Cic. 1. *Acad.* 65. *Quibus de cauſis nihil oportere neq; profiteri, neq; affirmare quenquam, neq; aſſertione approbare.*

Aſſertio pro uindicijs in libertatem. Fabius *lib.* 3. *cap.* 8. *Sitne liber qui in aſſertione eſt. Aſſertio prima erat, quum quis aliquem liberum eſſe aſſerebat: qui ſi prima aſſertione liber nõ fieret, ſecundò aſſerebatur, ac item tertiò, ſi ſecundò uictus eſſet. & hæc dicebatur ſecunda & tertia aſſertio.* Nam *aſſertiones, bis, terq; apud* Priſcos *fiebant.*

Secunda aſſertio. Quint. *lib.* 5, *cap.* 2. 2.

Aſſertor, Verbale, (*ἐκδικητής,*) *Eſt, ut ait* Donatus, *uindex alienæ libertatis: qui aliquem ex ſeruitute in libertatẽ uindicabat.* Item *qui in ſeruitutem uendicat.* Liu. 3. *ab* Vrbe 182. *Iam à ui tuta erat quum aſſertor nihil opus multitudine cõcitata ait, ſe iure graſſari, non ui.* Mart. *lib.* 1. 48. *Aſſertor uenias, ſatisq; præſtes.* Ouid. 1. *de* Remed. *amor.* 15. Publi*cus aſſertor uitijs ſupreſſa leuabo* Pectora.

Accommodare *ſe aſſertorem ueritati.* Vide Accommodo.

Aſſeruio,] *aſſeruis, aſſeruiui, aſſeruitũ,* (*ἐπιδουλεύω,* *aſſeruire,* Idẽ *quod ſimplex ſeruio.* Ci. 2. Tuſ. 96. Toto corpore *atq; omnibus ungulis ut dicitur, cõtentioni uocis aſſeruiũt.*

Aſſeruo,] *aſſeruas,* (*προσφυλάττω,*) *aſſeruare,* Diligenter cuſtodire. Cic. 5. *Verr.* 45. *Dum res iudicaretur, hominem ut aſſeruarent.* Cæſ. 1. *bel. Ciuil.* 80. *Muros aſſeruari iubet.*

Aſſeruare magna diligentia. Plaut. *Capt.* 4. 6.

Aſſeruare in carcerem. Liu. 5. *ab* Vrbe 102.

Aſſeruare aliquem domi ſuæ. Cic. 1. *in* Catilinam 14.

Aſſeruari cuſtodijs. Cice. *Attic. lib.* 10. 208. 4. Et 5. *Verr.* 26. *item* 7. 62.

Sale uel in ſale aſſeruare carnes. Plin. *lib.* 9. *cap.* 25.

Aſſeruare ignem in ferula. Plin. *lib.* 7. *cap.* 56. 8.

Aſſeruare, pro obſeruare, id eſt, oculis aliqd cuſtodire, animoq; in modũ ſpeculatoris, ne nos ſilentio, tacitoq; prætereat. Terent. *Heaut.* 3. 3. 32. *Atqui nunc here, hic tibi aſſeruãdus eſt.*

Aſſeſſor, Aſſeſsio, Aſſeſtrix,] Vide Aßideo.

Aſſeuero,] *aſſeueras, pe. prod.* (*διαβεβαιοῦμαι, διισχυρίζω, ἰσχυρίζω,*) *aſſeuerare, eſt inter ipſa argumenta, probationesq; admiſcere uim animi, motumq;: quod declarat* Quin. *quũ inquit,* Altera *ex aſſeueratione probatiõe probatio eſt,* Ego *hoc feci.* Tu *hoc mihi dixiſti, &c.* O *facinus indignum.* Hæc Valla *lib.* 5. Ci. 4. *Verr.* 43. *Aſſeuerat ſe eius rei in primis actionem eſſe daturum.*

Aſſeuerare firmißime. Cic. *Attico, lib.* 10. 205. 7.

Aſſeuerare de re aliqua. Cic. *de Claris Orat.* 109.

Aſſeuerare grauitatẽ, Cõſtanter præ ſe ferre. Tac. *lib.* 13.

Aſſeueror, paßiuum, (*διισχυρίζομαι,*) Ci. 4. *Verr.* 16. *Quæ eſt iſta defenſio? utrum aſſeueratur in hoc, aut tentatur?*

Aſſeueranter, Aduerbiũ, *aſſeuerantius, aſſeuerãtißime,* (*διισχυριζομένως,*) *Cum aſſeueratione.* Cic. *Attico, lib.* 15. 329. 9. Idem 4. *Acad.* 110. *Multo etiam aſſeuerantius in Syria, quum eſſet mecum, &* Paulo *antequam eſſet mortuus.*

Aſſeuerate, aduerbiũ, (*διισχυρισμένως,*) Idem *Gel. li.* 7. *cap.* 5. Tragœdias *poetarũ nobilium ſcitè atq; aſſeueratè actitauit.*

Aſſeueratio, uerbale, (*διισχυρισμός,*) *Affirmatio.* Quint. *li.* 4. *cap.* 2. *Quum præſertim quorundam probatio ſola ſit in aſſeueratione, & perſeuerantia, ut ille paraſitus, &c.*

Aſſeueratione affirmare. Cic. *Attic. lib.* 13. 281. 3. *Omni tibi aſſeueratione affirmo, quod mihi credas uelim.*

Aſsicco,] *aßiccas,* (*ἐπιξηραίνω,*) *aßiccare,* Siccare, *uel* Diligenter *ſiccare.* Colum. *lib.* 12. *cap.* 15. 5. *Tum rurſum in ſole aßiccauit.* Idem *lib.* 12. *cap.* 50.

Aßicceſco, aßicceſcis, (*ἐπιξηραίνομαι,*) *aßicceſcere,* Siccum fieri. Colum. *lib.* 12. *cap.* 9. 1. Expreſſos *in cratibus pandere, dum aßicceſcant.*

Aſsiculus,] Vide Aſſer.

Aſsideo,] *aßides, aſſedi, aſſeſſum,* (*προσεδρεύω, παρεδρεύω, πάρημαι,*) *aßidere, Aßiſtere, iuxta ſedere: ſine aliquo motu.* Ouid. 5. *Faſt.* 11. *Aßidet inde* Ioui, Iouis *eſt fidißima cuſtos.* Cic. *pro* Plancio 22. *Huic aßident, pro hoc laborant.*

Aßidat eò. Cato, Vbi *in chutra feruefeceris id lotium, ſub ſellam ſupponitur pertuſam: eò mulier aßidat.*

Aßidere apud. Plaut. *Rud.* 13. 47. *Qui apud carbones aßidẽt.*

Aßidere in. Cic. 7. *Verr.* 88. *Quum lacrymans in carcere mater noctes, diesq; aßideret.*

Aßidere gubernaculis, aßidere literis, pro aßiduum eſſe. Plin. *in* Paneg. 134. *Idem epiſt.* 49. *g.*

Aßidere inſano, pro Ad *inſaniam proximè accedere.* Horat. 1. Epiſt. 5. 3. *Parcus ob hæredis curam, nimiumq; ſeuerus, Aßidet inſano.*

Aßideri, pro Obſideri. Salluſt. *Amiſſumq;* oppidum *aßideri ſine prælio audiebat.*

Aßidens, participium, (*παρεδρεύων,*) Horat. 5. *Epod.* 20. Inquietis *aßidens præcordijs.*

Aſſeßio, Verbale, (*παρέδρευσις,*) *Ipſe aßidendi actus.* Cic. Matio, *lib.* 11. 27. 9. *Quæ tua fuerit aſſeßio, oratio, confirmatio animi mei, &c.*

Aſſeſſor, aſſeſſoris, m. g. (*σύνεδρος, πάρεδρος,*) Aliud Verbale, *cuius officium eſt aßidere præſidi, atq; conſulere.* Cic. 1. *de* Diuin. 156. Nanq; & Athenienſes *omnibus ſemper publicis conſilijs diuinos quoſdam ſacerdotes, quos* Mantes *uocant, adhibuerunt, &* Lacedæmonij *regibus ſuis augurem aſſeſſorem dederunt.* Vide *pro* Cluentio 84.

Aſſeſſura, aſſeſſuræ, pen. prod. (*παρεδρία,*) Vlpianus, De proxenetis, Facilius *quod* Græci *ἑρμηνευτικὸν, appellant, peti apud eos poterit, ſiquis fortè conditionis uel amicitiæ, uel aſſeſſuræ, uel alicuius alterius huiuſmodi proxeneta fuerit.*

Aſſeſtrix, (*παρεδρευτίς,*) *Fœmininũ ab* Aſſeſſor. Afranius, Dimittit *iam aſſeſtricem, me ad ſeſe uocat.*

Aſsido,]

Aſsido,] *aßidis, pen. prod. præteritũ & ſupinũ habet ab aßideo, aſſedi, aſſeſſum,* (*καθέζομαι,*) *aßidere,* Cum motu eſt, *et ferè de loco ad locũ. Eſt aũt* (*authore* Val. *li.* 5.) *apud aliquẽ officij gratia ſedere: ut puta ægrotũ, aut regẽ, aut præſidem.* Terẽ. Heau. 1. 1. 72. *Aßido, accurrũt ſerui, ſoccos detrahũt.*

Aßidere in. Plaut. *Aulul.* 16. 20. *In ara hic aßidam ſacra.* Cice. 2. *de* Diuin. 11. *Tum in bibliotheca, quæ in* Lycio *eſt, aſſedimus.*

Aßidere ſuper. Ci. 2. *de* Finib. 96. *Si ſcieris, inquit Carneades, aſpidem occultè latere uſpiam, & uelle imprudentem aliquem ſuper eam aßidere, cuius mors tibi emolumentum futura ſit, improbè feceris, niſi monueris ne aßidat.*

Et *ſimul aßidamus, inquam, ſi uidetur.* Cic. 1. Acad. 20.

Aßidere, cum accuſatiuo. Salluſt. Atherbalem *dextra aſſedit, ne medius ex tribus (quòd apud* Numidas *honori ducitur) Iugurtha foret.*

Aßiduus, aßidua, aßiduum, Adiectiuũ, (*ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος, προσλιπαρῶν,*) *Iugis, cõtinuus,* Feſtus, *Aßiduus dicitur qui in ea re, quam frequenter agit, quaſi conſediſſe uideatur.* Liu. 5. *bel. Maced.* 32. *Accedebat, quòd alter decimum iam propè annum aßiduus in oculis hominũ fuerat.*

Aßiduus bella gerit, pro Aßiduè. Propert. *lib.* 2. *eleg.* 13. 4.

Aßiduus mecum fuit. Cic. *pro* Cœlio 7.

Aßiduus eſt in prædijs. Cic. *pro* Roſcio Amerino 10.

Febricula aßidua. Plancus *Cic. lib.* 10. 21. 14.

Labor aßiduus & quotidianus. Cic. 3. *de Orat.* 33.

Noctes aßiduæ. Horat. *Epod.* 15. 3.

Venatus aßiduus. Virg. 9. *Aeneid.* 51.

Ver aßiduum. Virg. 2. *Georg.* 30.

Frigore aßiduo uſtus. Ouid. 3. *Triſt. eleg.* 2. 2.

Aßidua recordatione lætetur. Cic. 1. *de* Finib. 63.

Operam aßiduam dare ludis. Lucret. *lib.* 4. 197.

Igne lucet aßiduo focus. Tibul. 1. *eleg.* 1. 2.

Aßidua rapitur uertigine cœlum. Ouid. 2. *Metam.* 14.

Fletu alicuius aßiduo augetur alterius moleſtia. Ci. *pro* Cluẽ. 11.

Aßiduo labuntur tempora motu. Ouid. 15. *Metam.* 36.

Cantu aßiduo reſonat. Virg. 7. *Aeneid.* 3.

Fructibus aßiduis laſſa ſeneſcit humus. Oui. 1. *de Põto, ele.* 5. 3.

Aßiduus, Qui diligẽs eſt in re domeſtica curanda. Cic. *de* Sene. 52. *Semper boni, aßiduiq; domini referta cella uinaria, olearia, & penaria eſt, uillaq; tota locuples eſt.*

Aßidua ac diligens ſcriptura. Cic. 1. *de Orat.* 73. *Si ſubitam & fortuitã orationẽ cõmẽtatio & cogitatio facilè uincit, hanc ipſam profectò aßidua ac diligens ſcriptura ſuperabit.*

Aßiduus, Locuples. Gel. *lib.* 16. *cap.* 10. *Aßiduus in* XII. *Tab. pro locuplete, & facilè munus faciente, dictus ab aßibus, id eſt, ære dando, quum id tempora* Reip. *poſtularẽt: aut à muneris pro familiari copia faciendi aßiduitate.* Cic. *in* Topicis 7. *Ex uerbi ui argumentum ſumitur, hoc modo, Quum lex aßiduo aßiduũ uindicem eſſe iubeat, locupletem iubet.* Locuplex, *aßiduus, ut ait* Aelius, *appellatus eſt, ab aſſe dando.* Feſtus, *Alij aßiduũ, locupletẽ, quaſi multorum aßium, dictũ putarunt. Alij eum qui ſumptu proprio militabat, ab aſſe dando uocatũ exiſtimarunt.* Quint. *lib.* 5. *cap.* 10. 38.

Aßiduus ſcriptor, pro Locuplete, & *probatißimo authore, cuius ſit tanta in literis authoritas, ut fidem eius ſequi debeamus, quaſi idonei ſponſoris alicuius uerbi.* Gellius *lib.* 18. *Ite ergo nunc, & quando fortè erit ocium, quærite an quadrigam & arenas duxerit è cohorte illa antiquiore, uel oratorum aliquis, uel poetarum, id eſt, claßicus, aßiduuſq; aliquis ſcriptor, non proletarius.* Budæus.

Aßiduior, Comparatiuum *apud* Varronem *de* Re *ruſt. lib.* 2. *c.* 9. 13. *Villatico uerò gregi in fundum ſatis eſſe duos, & id marem, & fœminam. ita enim ſunt aßiduiores.*

Aßiduitas, pen. corr. (*ἐπιμονή,*) *Diligentia.* Cic. 1. *Academ.* 30. *Quam partim exercitationis aßiduitate, partim ratione formabant.*

Aßiduitas & diligentia. Cic. *Attico, lib.* 2. 30. 4.

Aßiduitas bellorum. Cic. 2. *Off.* 109.

Aßiduitates & uigiliæ. Cic. 1. *de* Finib. 74.

Aßiduitas orationis. Cic. *ad* Atticum, *lib.* 16. 333. 13.

Aßiduitas quotidiana. Cic. 2. *de* Natu. *deor.* 140. *Aßiduitate quotidiana, & conſuetudine oculorum aſſueſcunt animi, neq; admirantur, neq; requirunt rationes earum rerũ, quas ſemper uident.*

Summa aßiduitate quotidiana aliquem tractare. Cic. *ad* Quint. *fratrem, lib.* 1. 3. 12.

Aßiduitatis & operarum harum quotidianarum putat eſſe Cõſulatum. Cic. *pro* Muræna 18.

Aßiduitas, pro Iugi *officio comitandi.* Cic. *pro* Sext. Roſcio, Vt *uos facillimè poteſtis ex hac aßiduitate eius uel ſolicitudine & moleſtia iudicare.* Budæus.

Aßiduè, Aduerbium, (*ἀδιαλείπτως, διὰ τέλους,*) Iugiter, Continuè. Cic. *Attico, lib.* 12. 258. 2. *Neq; enim iſta maior admonitio, quàm quibus aßiduè conficior & dies & noctes.* Terent. *Heaut.* 3. 1. 53.

Aßiduè, Sæpius. Virg. 2. *eclog.* 1. *Aßiduè ueniebat.* Seruius.

Aßiduißimè aũt mecũ fuit Dionyſius. Cic. *de Claris Ora.* 175.

Aßiduò, (*ἀκαταπαύστως,*) *Idẽ quod Aßiduè.* Plaut. *Mil.* 35. 2. Dum *tale facies quale adhuc, aßiduò edes,*

Aſsigno,] *aßignas,* (*σφραγίζω, περιτίθημι, διανέμω,*) *aßignare,* Dare & *diſtribuere. ut Aßignare agros.* Liu. 2. *ab* Vrbe 176. *Cic.* 2. *Philipp.* 60. *Duo millia iugerum campi* Leõtini *Sexto* Clodio Rhetori *aßignaſti, et quidẽ immunia.*

Agros aßignare, pro Iri *colonias deducere.* Horat. 2. *Epiſt.* 1. 2.

– *aſpera bella*
Componunt, *agros aßignant.* Porphyrio.

Aßignare colonis agros. Cic *contra* Rullum 10.

Aßignari ſorte. Brutus *Cic. lib.* 11. 20. 9. Aequaliter *aut ſorte, agros legionibus aßignari puto oportere.*

Mihi ex agro tuo tantum aßignes, quantum meo corpore occupari poteſt. Cic. *Attico, lib.* 3. 60. 4.

Agri aßignati per eum. Cic. *in* L. Piſ. 69. *quid? Centuriatus palàm uenditos? quid? per tuum ſeruulum ordines aßignatos?*

Aßignati à Prætore *apparitores.* Cic. 5. *Verr.* 50.

Natura auibus cœlum aßignauit. Plin. *lib.* 10. *cap.* 50. 3.

Aßignare aliquid ſuo loco. Col. *lib.* 12. *cap.* 2. 5. *Nam & unũquodq; facilius conſideratur, quũ eſt aßignatum ſuo loco.*

Aßignare bonos iuuenes famæ. Plin. Epiſt. 23. *lib.* 6.

Aßignare alicui dignationem principis. Tacitus *in libello* Germanorum, *Inſignis nobilitas, aut magna patrũ merita, principis dignationem etiam adoleſcentibus aßignant.*

Aßignare morbos certis partibus. Celſus *lib.* 3. *cap.* 18.

Aßignatum tempus implere. Plin. *Epiſt.* 126. *c.*

Aßignatum à deo munus humanum defugere. Cicer. *in* Somnio Scip. 12.

Aßignare libertum (*ut ait* Modeſtinus *de* Verb. *ſignif.*) *eſt hoc teſtari, cuius ex liberis libertum eum eſſe uelit.*

Aßignare, Imputare, *Attribuere culpam.* Cic. *ad* Qu. *frat. lib.* 1. 4. 1. *Amabo te mi frater, ne quòd uno meo fato, et tu, et oẽs mei corruiſtis, improbitati, & ſceleri meo potius, quàm imprudentiæ, immiſericordiæq; aßignes.* Sic *aßignare ciuitati, unius amentiam,* Liu. 6. *bel. Maced.* 120.

Aßignare infirmitatem deo. Plin *lib.* 2. *cap.* 1. 3.

Aßignare culpam fortunæ. Cic. 7. *Verr.* 102. *Sic apud* Plin. *li.* 2. *cap.* 7. 8. *Aſtroq; ſuo eilentus aßignat, & naſcendi legib.*

Aßignatio, Verbale, (*προσαπόθεσις,*) *Attributio.* Cice. Rutilio, *lib.* 13. 9. 4. *Quum* Cæſar *Syllanas uenditiones, & aßignationes*

tiones ratas eſſe uelit, quo firmiores exiſtimentur ſuæ. Sic Aſsignatio agrorum apud eundem 4. Philipp. 158. Et pro Lege Agraria 83.

Aſsilio,] aſsilis, aſsilui, pen. corr. & aſsilíui, aſſultum, (ἐπιπηδάω,) aſsilire, Ex ad & ſalio compoſitum, ſignificat ad aliquid ſalire, aggredi. Plin. lib. 9. cap. 42. 2. Eminentia ſub oculis cornicula turbato limo exerit, aſſultantes piſciculos pertrahens, donec tam propè accedant, ut aſsiliat. Ouid. 11. Metam. 106. Quum ſæpe aſsilijt deſenſæ mœnibus urbis.

Aſsilire in ferrum. Sil. lib. 10. 1.

Aſsilit in ferrum, & per uulnera colligit hoſtem.

Aſsilire à tergo. Sil. lib. 7. 141.

Aſsilire ad aliquod genus orationis. Cic. 2. de Orat. 118.

Aſsilire, dicitur de maribus brutis, quum fœminas ineunt. Colu. lib. 6. cap. 37. 7. Nam niſi prius ea marem cognouit, aſsilientem admiſſarium calcibus proturbat.

Aſsiliens, aſsilientis, Participium. ut Aſsilientia æquora. Ouid. 1. Triſt. eleg. 9. 2. Et lib. 6. Metam. 22. Aſsiliens aqua.

Aſſultus, huius aſſultus, Verbale, (ἐπιπήδησις,) Ipſe aſsiliendi actus. Virg. 5. Aeneid. 88.

Nunc hos, nunc illos aditus, omnemq; pererrat
Arte locum, & uarijs aſſultibus irritus urget.

Aſſulto, aſſultas, (ἐπιπηδῶμαι,) aſſultare, Frequẽtatiuum. Pli. lib. 8. cap. 40. 9. Mox ingruit aſſultans, contráq; belluam exurgens &c. Idem lib. 9. cap. 42.

Aſſultare cum datiuo. Sil. lib. 7. 81. Iam cernes Libycum huic uallo aſſultare leonem. Tacit. in uita Iulij Agricolæ.

Aſſultare cum accuſatiuo. Stat. 11. Theb. 49. Portarumq; moras frænis aſſultat & haſtis.

Aſſultim, aduerb. (ἐπιπηδωμένως,) Aſsiliendo. Plin. lib. 11. ca. 24. 1. Phalangia ex his appellãtur, quorum noxij morſus, corpus exiguum, uariũ, acuminatum, aſſultim ingredientiũ.

Aſsimilis,] & hoc aſsimile, pen. corr. (προσόμοιος,) Ex ad, & ſimilis, Prorſus ſimilis. Cic. 2. de Nat. deor. 205. In pulmonibus autem ineſt raritas quædam, & aſsimilis ſpongijs mollitudo ad hauriendum ſpiritum aptiſsima. Plaut. Merc. 23. 12. Plin. lib. 24. cap. 8. 10. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 17. Fratribus aſsimilis.

Aſsimilemq; ſui longa aſſuetudine facit. Ouid. de Triſt. eleg. 5.

Aſsimile hoc eſt, quaſi. Plaut. Truc. 11. 10.

- nam hoc aſsimile eſt
Quaſi de fluuio qui aquam deriuat ſibi.

Aſsimiliter, pen. corr. (προσομοίως,) Aduerbiũ, Similiter. Plau. Bacch. 20. 27. Aſsimiliter mihi hodie obtigit.

Aſsimilo, aſsimilas, pen. corr. (ἀφομοιόομαι, ἀπεικάζω, ὁμοιόω, εἰκάζω,) aſsimilare, Comparare. Ouid. 1. de Triſt. eleg. 5. 6. Grandia ſi paruis aſsimilare licet. Id eſt, comparare. Virgil. dixit, Si parua licet componere magnis.

Os porcum aſsimilat. Claud. de hiſtrice, epig. 37. 1. Id eſt figura oris porcum refert.

Aſsimilata folio querno. Plin. lib. 3. ca. 5. 5. De Italia loquitur.

Aſsimilare, Similem eſſe. Ouid. 15. Meta. 83. de Chameleonte.

Aſsimilandus, Participium, (ὁμοιωθησόμενος,) Cic. 1. de Inuent. 58. Simile autem ex ſpecie comparabili aut ex conferenda, aut aſsimilanda natura iudicatur.

Aſsimulo,] aſsimulas, penul. corr. (ὑποκρίνομαι, προσποιέομαι,) Aſsimulare dicimur, quum quod nõ eſt, fingimus. Terent. And. 1. 1. 141. Nunc tuum eſt officium, has bene, ut aſſimules nuptias. Cic. 3. Off. 132. Vlyſſes furere aſsimulauit, ne quò iret.

Aſsimulare, quaſi. Terent. Eunu. 3. 2. 8. Adibo, atq; aſsimulabo quaſi nunc exeam.

Aſsimulare aliquem, Eſt ſe ſimilem alicui reddere. Ouid. 14. Metam. 131. de Vertumno.

Aſsimulare pro Adumbrare, & repræſentare. Quin. lib. 7. ca. 11. Pictor accepta ſemel imitandi ratione, facilè aſsimulabit quicquid acceperit.

Aſsimulare aliquem alicui. Tacitus in uita Agricolæ.

Aſsimulare literas, pro Adulterare & cõfingere apud Tacitũ.

Aſsimulare paſsiuum. Terent. Eun. 3. 5. 57. Tum pol ego is eſſem uerè qui aſsimulabar.

Aſsimulatio, (προσποίησις,) Verbale. Plin. lib. 11. cap. 49. 2. Contrà mulierum paucis prodigioſa aſsimulatio.

Aſsimulatus, pen. prod. Participium, (προσποιηθεὶς,) Cice. pro Cœlio 9. Tum etiã multos fortes uiros & bonos, ſpecie quadam uirtutis aſsimulatæ tenebat, hoc eſt, fictæ. Familiaritas aſsimulata. Cic. pro Cluent. 27.

Aſsimulata externis miraculis. Tacit. lib. 11. Pauor plebis acrior in Domitium, loco præſagij acceptus eſt: uulgabaturq; aſſuiſſe infantiæ eius dracones in modum cuſtodum, fabuloſa & externis miraculis aſsimulata. Quint. lib. 9. Sed aſsimulata & arte compoſita proculdubio ſchemata ſunt.

Aſsis,] huius aſsis, m. g. (σανίς,) idem quod aſſer. Vide Aſſer.

Aſſula, aſſulæ, pen. corr. (σκινδαλμός,) Diminutiuum. Plautus Merc. 4. 20. At etiã ceſſo foribus facere his aſſulas? Feſtus, Aſſulæ, quæ ſunt ſecuribus excuſſæ.

Aſſulatim, pe. prod. Aduerb. (κατὰ σκινδαλμούς,) Minutim, & in aſſulas. Plaut. Capt. 13. 63. Prius quàm pultando aſſulatim foribus exitium affero.

Aſſuloſe, pen. prod. Aduerb. (σκινδαλμωδῶς,) Idem ſignificat. Plin. lib. 12. cap. 22. 3. Calamus melior, qui aſſuloſè potius, quam raphani modo frangitur.

Aſsis,] (ἀσσάριον,) pro libra. Vide As. Donatus, Aſsis, libra erat: eiuſq; partes, unciæ.

Aſsis ab antiquis dicebatur, nunc as. nam aſsis genitiuus eſt.

Aſsipondium, aſsipondij, pen. corr. (μνᾶ,) ſignificat unum pondo. Varro de Lingua Latina, lib. 4. Quod unum pondus, aſsipondium dicebatur: id ideo quòd as erat libræ pondus.

Aſsiſto,] aſsiſtis, aſtiti, aſtitum, pen. corr. (παρίστημι,) aſsiſtere, Aſtare eſt, hoc eſt ſtando præſentẽ & iuxta eſſe. Plau. Merc. 24. 16. Ego aſsiſtam hinc altrinſecus.

Aſsiſtere, Quieſcere non moueri. Plin. lib. 36. cap. 16. 2. Quid ferri duritia pugnacius? Sed cedit & patitur mores: trahitur nanq; à magnete lapide: domitrixq; illa rerum omnium materia ad inane neſcio quid currit, atq; ut propius uenit, aſsiſtit, teneturq; & complexu hæret.

Aſsiſtit rectus. Cic. 3. de Fin. 83. Ita iacere talũ ut rectus aſsiſtat. Oui. 7. Met. 130. Ac ſe tollere humo, rectoq; aſsiſtere trũco.

Aſsiſtere propter aliquem. Terent. Adel. 2. 1. 15. Hic propter hunc aſsiſte.

Aſsiſtere ad fores. Cic. 3. Verr. 46.

Diuinis aſsiſtere. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 23.

Aſsiſtere in armis. Virg. 11. Aeneid. 142.

Aſsiſte precanti. Ouid. 1. Faſt. 126.

Aſsiſtere contra aliquem. Cic. 2. de Leg. 16. Nec quia nuſquam erat ſcriptum, ut contra omnes hoſtium copias in ponte unus aſsiſteret, à tergoq;, &c.

Aſsiſtens, Participium, (παριστάς,) Quint. lib. 11. cap. 1. Vel iudici, uel etiam aſsiſtentibus ratio noſtræ moderationis probari debet. Gellius lib. 2. cap. 2. Et cùm aſsiſtentibus nobis ſermocinabatur.

Aſſo,] aſſas, (σανιδῶμαι,) Vide Aſſer.

Aſſo,] aſſas, (ὀπτάω,) aſſare, uidetur latinum eſſe: unde Aſſatus, à quo Inaſſatus. Plin. lib. 30. cap. 10. Alij in cibo, in ligneis uerubus inaſſatum.

Aſſa & elixa. Celſ. lib. 7. ca. 4. Tranſeundum paulatim ad aſſa ab elixis. Vide Aſſus.

Aſſarius, adiectiuum, (ὀπτός,) Quod aſſatum eſt antiquum uocabulum. Cato de Re ruſt. cap. 132. Veſtæ ſi uoles dato, daps Ioui aſſaria pecuina, urna uini Ioui caſte.

Aſſocio,] aſſocias, (συναγελάζω,) aſſociare, Sociũ ſe adiũgere.

Aſſociare paſſiu, Simul iter facere. Stat. 3. Theb. 91.

Aſſociare, pro adaptare et cõiungere. Clau. de bello Gildõ. 97.
- cornua ſummis Aſſociant malis.

Aſſolet,] pe. cor. (εἴωθε, φιλεῖ,) ferè imperſonale legitur, idq; etiam in hac tantum perſona, pro fieri ſolet: compoſitum ex ad, & ſolet. Cic. 2. de Leg. 36. Néue initiantor: niſi, ut aſſolet, Cereri Græco ſacro. Liu. 1 ab Vrbe 120. Vbi illuxit, paratis omnibus, ut aſſolet, uocari ad concionem utrunq; exercitum iubet.

Aſſolent. Terent. And. 3. 2. 1.

Adhuc Archillis quæ aſſolent, quæq; oportet,
Signa ad ſalutẽ eſſe, omnia huic eſſe uideo. Vbi Donatus aſſolẽt cõſuetudinis eſt: Oportet, rationis. Cic. 2. de Inuent. 213. Si mihi filius genitus fuerit unus, pluresue, is mihi hæres eſto. Deinde quæ aſſolent. Poſtea, &c. Liu. lib. 9.

Aſſoleret. Cic. 2. de Nat. deor. 15. Gracchus ad Senatũ retulit. Senatus ad quos aſſoleret, referendum cenſuit.

Aſſono,] aſſonas, pen. corr. aſſonui, aſſonitum, (παρηχέω,) aſſonare, Reſonare, ſiue ſimul ſonare. Perſius Saty. 1. 11. Euyon ingeminat, reparabilis aſſonat Echo.

Aſſono, datiuo iunctum. Ouid. 3. Metam. 51. Planxerunt Dryades, plangentibus aſſonat Echo. Hoc eſt, uelut reſpondet.

Aſſuerus, ut teſtatur Ioſephus, fuit Cyrus Xerxis filius, qui poſt Darium patruum, Perſidis rexit Imperium. Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos uocari, qui Longimanus cognominatus regnauit quadraginta annis.

Aſſueſco,] aſſueſcis, aſſueui, aſſuetum, pe. prod. (ἐθίζομαι,) aſſueſcere, uerbum neutrum, Ex ad, & ſueſco. Sueſco à uerbo antiquo Sueo, ſues, ſueui, Eniti, longa conſuetudine aliquid facere. Cic. 4. Acad. 105. Vt mater geminos internoſcit conſuetudine oculorum: ſic internoſces, ſi aſſueueris.

Aſſueſcere à teneris. Virg. in. Georg.

Aſſueſcere aſsiduitate. Cic. 2. de Nat. deor. 140.

Imperio aſſueſcere. Claud. 4. Paneg. 16.

Aquis aſſueſcere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 2.

Nec cœlum patior, nec aquis aſſueuimus iſtis.

Aſſueſcere legibus. Liu. 1. ab Vrbe 78.

In hoc aſſueſcat, huius rei ſibi naturã faciat. Quin. li. 2. c. 4. 13.

Aſſueſcere, cum infinitiuo. Ci. 5. de Fimib. 8. Quo in loco ad fluctum aiunt declamare ſolitum Demoſthenem, ut fremitum aſſueſceret uoce uincere. Virg. 8. Aeneid. 102.

- tua cernere facta Aſſueſcat.

Prodeſſe aſſueuit fortibus. Ouid. 3. de Pont. eleg. 1. 18.

Votis iam nunc aſſueſce uocari. Virg. 1. Georg. 9.

Pluribus mentem aſſueſcere. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 22.

Aſſueſcere os uetuſtæ ſedi. Celſus lib. 8. cap. 10. Atq; ita deligãdo, aſſueſcere iterum uetuſtæ ſedi cogit. Loquitur de oſſe repoſito in ſedem ſuam.

Aſſueſcere bella animis. Virg. 6. Aeneid. 167. Nec tãta animis aſſueſcite bella. Vbi Seruius, Mirè dixit: ab ipſis enim quaſi conſuetudinem fecit Pop. Romanus bellorum ciuilium.

Aſſueſcitur, pe. cor. imperſ. Liu. 2. ab Vrbe 3. Charitaſq; ipſius ſoli, cui longo tẽpore aſſueſcitur, animos eorũ conſociaſſet.

Aſſuetus, pen. prod. (συνήθης, σύντροφος, ἐθάς,) Participiũ ab Aſſueſcor, Qui longo uſu doctus eſt. Plin. lib. 15. ca. 30. 6.

Aſſuetus labore aſsiduo. Cic. 3. de Orat. 33. Homines labore aſsiduo & quotidiano aſſueti, quũ tẽpeſtatis cauſa opere prohibentur, ad pilam ſe, aut ad talos, aut ad teſſeras conferunt.

Amore prædæ aſſuetus. Ouid. 13. Metam. 112.

Bellis aſſuetus Opheltes. Virg. 9. Aeneid. 43.

Aſſuetus mendacijs. Cic. pro Plancio 17.

Aſſuetæ ripis uolucres, & fluminis alueo. Virg. 7. Aeneid. 7.

Studijs mollibus aſſuetus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 15.

Aſſueti longo muros defendere bello. Virg. 9. Aeneid. 106.

Græcari aſſuetum Romana fatigat militia. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 3. Græcari, id eſt, luxuriari, pergræcari.

Tecto ſuccedere aſſuetus coluber. Virg. 3. Georg. 82.

Nõ aſſuetas ad ſceptra manus Poſt terga dabit. Sen. in Troa. 2.

Aſſuetus in iura familiaria à puero. Liu. 4. bel. Pun. 22. (17.

Paruo aſſueta iuuentus. Virg. 2. Georg. 95.

In arte aſſueta tempus ponere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 8.

De more aſſueto belli, Vt bello fieri conſueuit. Sil. lib. 7. 53.

Geſtamen aſſuetum dextræ. Stat. 6. Theb. 142.

Seruitium aſſuetum. Propert. 1. eleg. 4. 1.

Longius aſſueto lumina noſtra uident. Ouid. epiſt. 6. 15.

Aſſuetior, cõparatiuum. Liu. 2. bel. Pun. 78. Ea aſſuetior montibus, & ad concurſandũ inter ſaxa, rupeſq; aptior ac leuior.

Aſſuetus, cum genitiuo. Liu. 8. bel. Maced. Romanis Gallici tumultus aſſuetis, etiam uanitates notæ ſunt.

Aſſuetudo, pen. prod. (συνήθεια,) Verbale, Conſuetudo. Ouid. lib. 2. de Arte amandi 69. Nihil aſſuetudine maius. Liu. 5. bel. Pun. 152.

Aſſuetudo uoluptatum. Tacit. lib. 18. Degenerabat à labore ac uirtute miles aſſuetudine uoluptatum & contemptu ducis.

Aſſuefacio, aſſuefacis, pen. corr. aſſuefeci, aſſuefactum, (ἐθίζω,) aſſuefacere: Ex ad præpoſitione, & duobus uerbis, nempe Sueo, ſues obſoleto uerbo, & Facio compoſitum. Eſt (authore Sipontino) uſu docere. Cic. de Prouincijs Conſul. 26. Imperio Pop. Romani parere aſſuefecit.

Aſſuefacere alicui rei. Plin. lib. 10. cap. 43. 1. Pullus maturè ſermoni aſſuefactus.

Diſcere & aſſuefacere ſe. Cic. de Claris Orat. 4.

Aſſuefacere aliquem alicui rei. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 8.

Aſſuefacere aliquem ad ſupplicia. Liu. 3 ab Vrbe 220. nec ſuo ſanguine ad ſupplicia patrum, plebem aſſuefaciant.

Aſſuefactus, Participiũ, (ἐθισθείς,) Ci. 2. in Catil. 31. Idẽ ſtuprorũ & ſcelerũ exercitatione aſſuefactus, frigore et fame et ſiti ac uigilijs pferẽdis, fortis ab ijs iſtis ſuis ſocijs prædicabatur.

Aſſuefactus cum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 171. Cum Luſitanis, reliquiſq; barbaris genere quodam pugnæ aſſuefacti.

Aſſula,] Vide Aſsis.

Aſſulto, Aſſultus,] Vide Aſsilio.

Aſſum,] ades, affui, (πάρειμι,) adeſſe. Vide Adſum. Cic. pro Quint. 3. Seneca in Herc. furente 9. 6. Votum ſecundet, qui poteſt, noſtrum deus, Rebuſq; laſsis aſsit.

Aſſumo,] aſſumis, pen. prod. aſſumpſi, aſſumptum, (παραδέχομαι, προσλαμβάνω, προσδέχομαι,) aſſumere, ſignificat accipere.

Artem aſſumere. Cic. 3. de Fin. 28. Artes etiam ipſas propter ſe aſſumendas putamus.

Aſſumere aliquid authoritatis. Cic. Bruto.

Copiam aſſumere dicendi. Cic. 1. de Orat. 83.

Generum, uel uxorem aſſumere. Plin. in Paneg. aut incõſultius uxor aſſumpta, aut retenta patientius. Idem de Viris Illuſt. Qui quum adoleuiſſet, gener à Tarquinio aſſumptus eſt.

Genus orationis aſſumere ad cauſam aliquã. Cic. in Orat. 121.

Foris, uel Extrinſecus aſſumere. Cic. 2. de Orat. 89. Idem in Topicis 5. Ex his locis, in quibus argumenta incluſa ſunt, alij in eo ipſo de quo agitur, hærẽt, alij aſſumuntur extrinſecus.

Inuidiam aſſumere. Cice. Att. lib. 2. 34. 8. Ego apud improbos meam retinuiſſem inuidiam, alienam aſſumpſiſſem.

Noctes aſſumere aliquãtum. Cic. ad Gallum, lib. 7. 26. 4. Atq; equidem aliquantum iam etiam noctis aſſumo.

Nonnihil ſibi nitoris aſſumere. Quint. lib. 2. cap. 10. 9.

Robur aſſumere. Ouid. 15. Metam. 85.

Sacra aſſumere de. Cic. pro Corn. Balbo 44.

Spem aſſumere. Tacit in Vita Agricolæ, Nec ſpem modò ac uotum ſecuritas publica, ſed ipſius uoti fiduciam ac robur aſſumpſerit.

Vires aſſumere. Ouid. 13. Metam. 188.

Voluptatem aſſumere. Cic. 1. de Finib. 52. Omnis uoluptas aſſumenda eſt, omnis dolor depellendus.

Aſſumere aliquem. Horat. 1. Epiſt. 5. 6.

Aſſumere aliquē in conſiliū, Petere ab eo conſiliū. Plin. Iunior.

Aſſumere in ſocietatem. Liu. 2. ab Vrbe 92.

Aſſumere aliquem in nomen: pro Cooptare in familiam & ius nominis. Plin. Epiſt. 171. Quinetiam Domitius Afer, qui illos in nomen aſſumpſit, reliquit teſtamentum, ante octo, & decem annos nuncupatum.

In exemplum operis aliquem ſibi aſſumere. Quintil. lib. 5. cap. 12. 16. Id eſt præponere aliquem ſibi quem in opere ſuo imitetur & exprimat.

Aſſumere ex. Plin. ad Iulium Genitorem lib. 3. Epiſt. 11. Vt à C. Muſonio ex omnibus omnium ordinum affectatoribus aſſumeretur.

Aſſumere oratores dicuntur, quum quid afferunt quod faciat ad oſtendendam propoſitionem. Cic. 2. de Diuinat. 158. Sic 4. de Finib. 84.

Authoritati aſſumere. Ci. pro Sylla 64. Dico illud quod in his cauſis coniurationis non authoritati aſſumo, ſed pudori meo.

Aſſumere, (σφετερίζεσθαι,) Eſt multum, & penè nimium ſibi tribuere. Cic. 2. Off. 4. Si id mihi aſſumo, uideor id meo iure quodamodo uendicare. Idem pro Sylla 64.

Aſſumere ſuæ laudi. Cic. 3. de Nat. deor. 126. Tum dijs gratias agimus, tum nihil noſtræ laudi aſſumptum arbitramur.

Aſſumere ſibi, & Detrahere alteri, contraria. Cic. 3. Off. 29.

Laudem aſſumere. Cic. pro Mur. 29.

Aſſumere, pro Eſitare & cibum ſumere. Celſus, Iuuenum minus intereſt, quæ aſſumant, & quo modo curentur.

Aſſumere ſemel die epulas, Eſt ſemel in die comedere. Celſus lib. 1. cap. 3.

Aſſumere cibum & potionem. Cor. Celſ. lib. 1. in procemio.

Aſſumptus, Participium: ut Aſſumpta lyra. Ouid. 3. de Arte amandi 29.

Extrinſecus auxilijs aſſumptis factum tueri. Quin. li. 7. c. 5. 6.

Ratione argumentandi à Dialecticis aſſumpta. Quintil. lib. 2. cap. 4. 29.

In hoc aſſumpta à nobis ſubtilitas &c. Quin. lib. 3. ca. 11. 14.

Viribus aſſumptis pleno iam alueo fluit. Quin. lib. 2. cap. 1. 4.

Aſſumptio, Verbale, (πρόσληψις,) Acceptio. Cic. 3. de Fin. 28. Artes etiam ipſas propter ſe aſſumendas putamus, tum quia ſit in his aliquid dignum aſſumptione, tum, &c.

Aſſumptio, particula orationis (ut ait Cic. lib. 1. de Inuent. 81.) per quam id quod ex propoſitione ad oſtendendum pertinet, aſſumitur. Idem 2. de Diuin. 163. Iam aſſumptione non conceſſa, nulla concluſio eſt.

Aſſumptionem & aſſumptum Dialectici uocant primam partē ſyllogiſmi imperfecti: nempe quum duas tantum habet partes, & eſt enthymema oratorium. Aſſumptio eſt Fabio, Minor propoſitio ſyllogiſmi, lib. 5. cap. ultimo, ſicut Propoſitionem uſurpat pro Maiore.

Aſſumptiuus, pe. prod. (ἀντίθεσις,) Herm. Verbale, Quod aſſumit. Ci. 1. de Inuē. 21. Aſſumptiua eſt, quæ ipſa ex ſe nihil firmi dat ad recuſationē, foris aūt aliquid defenſionis aſſumit.

Aſſuo,] aſſuis, pen. corr. aſſui, aſſutum, pen. prod. (προσράπτω,) aſſuere, Suendo annectere. Hor. in Arte poet. Purpureus late qui ſplendeat unus & alter, Aſſuitur pannus.

Aſſurgo,] aſſurgis, aſſurrexi, aſſurrectum, (προσανίσημι, προσεγείρομαι,) aſſurgere, Ferè idem quod ſurgere. Cic. pro Cluentio 155. Quæ dum laudatio recitatur, uos quæſo qui eam detuliſtis, aſſurgite.

Aſſurgere ex morbo. Liu. 3. ab Vrbe 102. Ex quo ſemel fuerit æger, unquam non modo uiſum in publico, ſed ne aſſurrexiſſe quidem ex morbo. Tacit. lib. 18.

Aſſurgere ex uoraginibus. Liu. Galli neq; ſuſtinere ſe prolapſi, neq; aſſurgere ex uoraginibus poterant.

Mollibus aſſurgit ſtratis. Claud. in Nupt. Palladij & Serenæ 6.

Aſſurgunt ſani ut ſtent, aut ut obuiam eant: aſſurgunt ægroti ut ſedeant, aut ut cubito innitantur: utroq; modo in alterius honorem, aut officij, aut beneuolentiæ cauſa hoc agētes. Ideoq; ferè adiungitur datiuus. Hæc Valla lib. 5. Virg. in Sileno, eclog. 6. 14. Vtq; uiro Phæbichorus aſſurrexerit omnis. Vbi Seruius, Aſſurrexerit, honorem præbuerit. Cic. in Piſonē 20. An uerò reliquo tempore Conſulem te quiſquā duxit? quiſquam tibi paruit? quiſquam tibi in curiam uenienti aſſurrexit?

Honori alicuius aſſurgere. Stat. 2. Theb. 12.

Aſſurgere in arborem, id eſt, creſcere in altitudinē arboris. Pli. lib. 24. cap. 4. 4. Maior, in arborem, ſalicis modo aſſurgit.

Aſſurgit L. millibus paſſuum. Plin. lib. 2. cap. 65. 3. Mihi incerta hæc coniectatio uidetur, haud ignaro quoſdā Alpium uertices lōgo tractu nec breuiore L. millibus paſſuū aſſurgere.

Aſſurgit in ſeptem ulnas, & in altitudinē. Virg. 3. Georg. 71. Vbi Seruius, Septem aſſurgit in ulnas, Creſcit in ſeptem ulnas. Plin. lib. 13. cap. 22. 4. Duo ferulæ genera: narthecā Græci uocant, aſſurgentem in altitudinem: nartheciam uerò ſemper humilem.

Aſſurgit inſulam monte. Plin. lib. 4. cap. 12. 17.

Mons aſſurgens. Colum. lib. 2. cap. 2. Collem clementer & molliter aſſurgentem.

Turres aſſurgunt, id eſt, extruuntur. Virg. 4. Aeneid. 18.

Tumor aſſurgit. Celſ. lib. 2. cap. 8. Quibuſdam etiā in hoc morbo tumores oriūtur, deinde deſinūt, deinde rurſus aſſurgūt.

Animus aſſurgit. Quint. Interim & ſublimitati heroici carminis animus aſſurgat, & ex magnitudine rerū ſpiritū ducat.

Aſſurgere animo. Stat. 10. Theb. 44. Gaudet in aduerſis, animoq; aſſurgit Adraſtus.

Iræ aſſurgunt. Virg. 12. Aeneid. 100.

Querelis aſſurgere. Virg. 10. Aeneid. 19.

Aſſurgere dicitur Orion. Virg. 1. Aeneid. 108.

Aſſurgere dicitur Orator, qui ſublimiter loquitur, ut ait Budæus. Quint. Rarò aſſurgit Heſiodus.

Aſſurgi, paſſiuum, ſiue imperſonale. Cic. de Sene. 58. Hæc enim ipſa ſunt honorabilia, quæ uidentur leuia, atq; communia, ſalutari, appeti, decedi, aſſurgi, deduci, reduci, conſuli.

Aſſurrectum eſt, & aſſurgitur. Sueton. in Octa. Auguſto. cap. 56. Eiſdem prætextatis adhuc aſſurrectum ab uniuerſis in Theatro, & aſtantibus plauſum grauiſſimè queſtus eſt. Cic. 1. de Inuent. 64. Vt maioribus natu aſſurgatur.

Aſſus,] aſſa, aſſum, (ὀπτός,) ab areo, ares, uel ardeo, ardes: hoc eſt, ad ignem torrefactus. Plaut. Moſtel. 15. 65. Ne faxis: nam elixus eſſe, quàm aſſus ſoleo ſuauior. Cicer. Papirio Pæto, lib. 9. 20. 3. Integram famem ad ouum affero: itaq; uſque ad aſſum uitulinum opera perducitur.

Aſſa & elixa. Celſ. lib. 7. cap. 3. Tranſeundum paulatim ad aſſa ab elixis.

Aſſa in balnearijs. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 3.

Aſſa uox. Vide Aſſa.

Aſſus ſol. Cicer. Attico, lib. 12. 236. 2. Et pro iſto aſſo ſole, quo tu abuſus es in noſtro pratulo, à te nitidum ſolem, unctumq; repetimus.

Aſſyria, (ἀσσυρία,) Regio Aſiæ maioris, quæ nunc Syria dicitur, habens ab Ortu Indiam, ab Occaſu Tygrim fluuium, à Meridie

Meridie Mediam, à Septentrione Caucaſum: unde Aſſyrij; qui poſtea Syrij, & Syri. Hanc Porphyrio & Acron uolūt prius dictam Syriam, poſtea una addita ſyllaba Aſſyriā uocitatā. Alij quadripartitā faciunt diuiſionē, in Syrios, Aſſyrios, Leucoſyrios, & Cœleſyrios. Plin. duplicem Syriā aſſignat: unā Palæſthinam, alterā Antiochiam. Dicta eſt aūt Aſſyria (teſte Auguſtino lib. 15. de Ciui.) ab Aſſur filio Sem.

Diues Aſſyria. Tibul. 3. eleg. 2. 5.

Aſſyrius, adiectiuū, (ἀσσύριος,) Qui eſt ex Aſſyria: ut Amomū Aſſyrium. Virg. 4. eclog. 5. Et Lucan. li. 4. 61. Aſſyrij ſcrutator pallidus auri. Aſſyrij, inquit Cic. lib. 2. de Diuinat. 3. Propter planitiem, magnitudinemq; regionum quas incolebant, quum cœlum ex omni parte patens atq; apertū intuerentur, traiectiones, motuſq; ſtellarum obſeruauerunt: quibus notatis, quid cuiq; ſignificaretur, memoriæ prodiderūt.

Aſt,] (ἀλλά,) coniunctio eſt diſcretiua, qua poetæ utūtur pro at, ſyllabam illam breuem, interiectione ſ, longam facientes, Authore Valla lib. 2. Feſtus, Aſt, ſignificat at, ſed, aūt. Plaut. Neq; eos antiquos ſeruas, aſt captas nouos. Virg. 1. Aeneid. 10. Aſt ego quæ diuûm incedo regina.

Aſt coniunctione etiam Oratores uſi ſunt, pro particula Sed. Cic. Attico, li. 3. 55. 10. Quid enim uides agi poſſe, aut quo modo: per Senatumne? aſt tute ſcripſiſti ad me, quoddā, etc. Liu. 10. ab Vrbe 89. Bellona ſi hodie nobis uictoriam duis, aſt hic ego templum tibi uoueo. Hoc loco uidetur accipi Aſt pro tum, uel certè oppidum Liguriæ antiquum, nomen adhuc retinens. Auth. Plin.

Aſtapus, pi, Fluuius. Plin. tamen lib. 5. cap. 9. de Aſtapo, ſic ſcribit, Nilus Aſtapus cognominatus eſt, quod illarum gentium lingua ſignificat aquam è tenebris profluentem.

Aſtaphis,] pen. corr. aſtaphidis, f. g. (ἀσαφίς,) Vua paſſa dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. Vua paſſa, quam aſtaphida uocāt, ſtomachum, uentrem, interanea tentaret.

Aſtaphis agria, ſiue ſtaphis, quā unā taminiā aliqui uocāt falſò, (ſuū enim genus habet) cauliculis nigris, rectis, folijs labruſcæ, fert foliculos uerius, quàm acinos, uirides, ſimiles ciceri. Hæc Plin. lib. 23. cap. 1. Ruellius lib. 3. cap. 141. Staphis agria Romanis herba pedicularis dicitur. foliū habet labruſcæ, diuiſuriſq; ſciſſum, cauliculis rectis, &c. paulò pòſt, Pituitaria quoq; dicitur, officinis hodie Staphis agria.

Aſtarte, ἀστάρτη, Dea fuit Syrorū, ut Aelianus author eſt. Sunt qui putent eam eſſe, quæ & Derceto dicitur & Atergatis. Sed eam eſſe Venerem quartam, quæ Adonidi nupſerit, Cic. manifeſtum facit lib. de Nat. deor. 3.

Aſteiſmos,] fœ. g. (ἀστεισμός,) Latinè dicitur urbanitas & ciuilitas. Tropus eſt Grammaticis: De qua Diomedes lib. 2. cap. de Orationis uirtutibus & tropis.

Aſter,] aſtri, Græcè ἀστήρ, ἀστέρος, m. g. Latinè dicitur ſtella.

Aſterie, (ἀστερία,) filia fuit Cei Titanis filij, ut Theodontio placet. Hæc autem, ut ait Fulgentius, poſt uitiatam Latonam à Ioue dilecta eſt, à quo in aquilam uerſo oppreſſa fuit: eiq; ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem, ut quibuſdā placet, aduerſus Iouem ſentiens, & eius fugiens iras, deorū miſeratione in coturnicem uerſa eſt, quæ Græcè uocatur ὄρτυξ: nomenq; dedit inſulæ, in quam aufugerat, ubi à Ioue in lapidem mutata eſt, undiſq; demerſa & ab eiſdem huc illuc agitata, quæ tandem ob ſuſceptam Latonam firmata eſt. Ex Bocatio. De hac Cic. 1. de Nat. deor. 56. Fabulam multo fuſius narrat Seruius in illud Virg. 3. Aeneid. 15. Sacra mari colitur medio, &c.

Aſteris, pen. corr. (ἀστερίς,) inſula eſt in medio Sami & Ithacæ ſita. Author Strabo.

Aſteriſcus,] (ἀστερίσκος,) ſtellulam ſignificat. Diminutiuum ab Aſter.

Aſteriſcus, Signum ad ſtellæ ſimilitudinem paruæ: quo utimur quum aliquid in ſcribendo omiſſum eſſe, hoc modo demonſtramus ※ qua nota uſi ſunt ueteres ſcriptores.

Aſterno, aſternis, aſtraui, aſtratum, (παραστρωννύω,) aſternere, Iuxta ſternere, cuius paſſiuum protulit Ouid. lib. 2. Metam. 69. de ſororibus Phaethontis loquens.

Aſthmaticus,] aſthmatici, pen. corr. (ἀσθματικός,) Id eſt, ſuſpirioſus, anhelus, qui difficilem habet reſpirationem. Nā ἄσθμα difficultatem ſpirandi ſignificat, & anhelationem ſiue anhelitum: quē Celſus atq; adeò omnes ferè medici alio uocabulo δύσπνοιαν uocant: anxietatem idem Celſus uocat.

Aſtipulor,] pen. corr. aſtipularis, aſtipulatus ſum, (συγκατατίθεμαι, συνεπαινῶ, προστίθεμαι,) aſtipulari, Aſſentiri. Plin. lib. 7. cap. 48. 2. Cui aſtipulatur Damiates, memorans, &c. Liui. 9. bel. Maced. 15.

Aſtipulatio, (συγκατάθεσις,) Verbale, Aſſenſus. Plin. lib. 29. c. 1. 10. Qua de re extat etiam Annei Senecæ aſtipulatio.

Aſtipulatio, pro affirmatione. Quint. lib. 11. cap. ultimo, Accedit enim uis & proprietas rebus tali aſtipulatione, quæ niſi adſit, aliud uox, aliud animus oſtendat. quanquam propriè denotat illam geſtus cum uerbis conſenſionem.

Aſtipulatus, huius aſtipulatus, pe. prod. (συγκατάθεσις,) Verbale, id eſt, aſſenſus uel atteſtatio. Plin. lib. 7. cap. 47. 1. Conſecratus eſt uiuus, ſentienſq;, oraculi eiuſdem iuſſu, & Iouis deorum ſummi aſtipulatus, Euthymus.

Aſtipulator, pen. prod. (συνεπαινος, συνέπαινος,) Verbale, Qui aſſentitur. Cic. 4. Acad. 122. Falſum eſſe & Stöici dicunt, & eorum aſtipulator Antiochus. Idem in Piſonem 13. Et lib. 3. ad Qu. fratrem 25. 14.

Aſtituo,] aſtituis, aſtitui, pe. corr. aſtitutum, aſtituere, Ex ad & ſtatuo compoſitū, ſignificat in loco collocare. Plau. Capt. 13. 77. Iuben' an non iubes aſtitui aulas, patinas elui?

Aſto,] aſtas, aſtiti, aſtitum, & aſtatum, (παρίστημι,) aſtare: Idem ſignificat quod ſtare. Virg. lib. 2. Aeneid. 61. arrectiſq; auribus aſto.

Hic patrem aſtare aiebas? Terent. Heaut. 5. 2. 7.

Acceſſi, aſtiti. Terent. Phorm. 5. 6. 27.

Aſta, atq; audi. Plaut. Ciſtel. 7. 54. Sic in Caſina 16. 12. Mane, atq; aſta.

Aſta, cum accuſatiuo poſuit Plautus in Truculento 4. 26. aſta te amabo.

Aſtare in genua. Plaut. Caſin. 23. 25.

In latus obliquum tamen aſtitit. Ouid. 3. Metam. 8.

Finis uitæ mortalibus aſtat. Lucret. lib. 3. 219.

Aſtare ad. Cic. pro Archia 18. Quum in Sigæo ad Achillis tumulū aſtitiſſet. Et Lucret. lib. 3. 195. Mors ad caput aſtitit.

Ante oculos aſtare. Virg. 3. Aeneid. 30. Ouid. 8. Metam. 97.

Aſtare in conſpectu. Cic. 4. in Catil. 75.

Aſtitit in ripa. Ouid. epiſt. 14. 18.

Limine diuæ aſtitit. Id eſt, in limine. Stat. 9. Theb. 122.

Portis ſublimibus aſtant. Virg. 12. Aeneid. 27.

Iuxta præſides aſtat deos. Sene. in Hercule furente 6. 5.

Præſens aſtare uiritim creditur Iupiter. Id eſt, ſingulis & priuatim unicuiq; præſens eſſe. Sil. lib. 17. 97.

Supra caput aſtitit imber. Virg. 4. Aeneid. 142.

Aſto aduocatus cuidam. Plaut. Caſin. 13. 5.

Aſtare menſæ domini. Mart. lib. 8. 50.

Aſtare contrà alicui, pro reſiſtere. Plaut. Capt. 12. 6. At ut confidenter mihi contrà aſtitit.

Aſtans, aſtantis, Participium, (παριστάς,) Silius lib. 17. 131. de Annibale.

Aſtante atq; audiente Italia tota. Cic. Poſt reditum 23.

Aſtāte illo. Plaut. Amph. 8. 114. tute iſtic, etiā aſtāte hoc Soſia.

Squammæ

Squammæ aſtantes, id eſt, erectæ. Virg. 3. Georg. 107.

Aſtomi, pen. corr. (ἄστομοι,) Indiæ ſunt populi. De quibus Plinius lib. 7. cap. 2. 16. Ad extremos fines Indiæ ab Oriente circa fontem Gangis, Aſtomorum gentem ſine ore, corpore toto hirtam ueſtiri frondium lanugine, halitu tantum uiuentem & odore quem naribus trahant. Nullum illis cibũ, nullumq́; potum: tantum radicum florumq́; uarios odores, & ſylueſtrium malorum, quæ ſecum portant longiore itinere, ne deſit olfactus: grauiore paulo odore haud difficulter exanimari. Hæc Plinius.

Aſtræa, (ἀστραία,) Filia Aſtræi gigantis & Auroræ. Alij dicũt fuiſſe filiam Iouis & Themidis. Hæc pro Iuſtitia ſumitur: fingiturq́; uitijs creſcentibus indignata in cœlum euolaſſe, tandem in ſignum cœleſte, cui Libræ nomen eſt, conuerſa. Ouidius 1. Metamorph. 31.

– & uirgo cæde madentes,
Vltima cœleſtũ terras Aſtræa reliquit. Seneca in Octa. 7. 10.

Aſtragalus,] aſtragali, pen. corr. f. g. (ἀστράγαλος,) Latinè dicitur talus, teſſerarum ludus.

Aſtragalos Homerus etiam appellat ſeptem uertebras ſpinæ, quibus collum incumbit.

Aſtragali uocantur partes quædam in columnarum ſpiris. Vitruuius lib. 3. cap. 3. Aſtragali faciendæ ſunt octauæ partis trochili, proiectura erit ſpiræ pars octaua, & ſextadecima craſſitudinis columnæ.

Aſtragalus, Herba eſt Plin. lib. 26. ca. 8. 4. Aſtragalus (inquit) folia habet lõga, inciſuris multis, obliqua circa radices, caules tres aut quatuor foliorum plenos, florem hyacinthi, radices uilloſas, implicatas, rubras, præduras. Naſcitur in petroſis, apricis, & iiſdem niualibus. Ruellius lib. 3. cap. 104. Quæ à Dioſcoride depingitur, folia non habet crebris inciſuris lacinioſa, nec radices hirſutas perplexaſq́;: natalib. tamen conueniunt Galenus & Paulus in Phæneo Arcadiæ plurimam naſci teſtantur. Aſtragalus, qui à Dioſcoride deſcribitur, frequens eſt apud nos. Rura noſtra Montanũ uel Ruſticum cicer nominant, fruticem folio et ramis ciceri ſimilẽ, flore purpureo, paruo, tereti radice, raphani modo grandi, quæ uelut adnatas habet appendices præduras, ueluti cornua inter ſeſe implicatas, guſtu aſtringentes. Inuenitur in petroſis & locis uento perflatis, cicerculã eſſe diceres, niſi radix tanta ſubeſſet. Vulgus nonnuſquam Syluestres cerras uocat. hoc eſt cicerculas. Hactenus Ruellius.

Aſtrepo, [aſtrepis, pen. corr. aſtrepui, aſtrepitum, (ἐπικτυπέω, ψοφέω,) aſtrepere, Simul ſtrepere.

Aſtrepere aures alicuius. Plin. in Paneg. 42. Ac pleriq; irritis precib. ſurdas principis aures aſtrepebãt. Tac. li. 20. Obuios, & ſubitæ rei miraculo attonitos ut eadẽ aſtreperent hortari.

Aſtrepere apud Tacitum cum datiuo, pro Strepitu aſſentire.

Aſtrepebat, inquit, huic alacre uulgus. i. applaudebat. Budæus.

Aſtreus, (ἀστρεύς,) per eu, uel per æ diphthongon, Vnus ex Titanibus, qui cõtra deos arma ſumpſit. Cuius meminit Ouid.

Aſtrifer,] Vide Aſtrum.

Aſtringo,] aſtringis, aſtrinxi, aſtrictũ, (προστέλλω, ἐπισφίγγω,) aſtringere, nihil ferè amplius ſignificat interdum, quàm ſtringere.

Aſtringere, & Relaxare, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 204. Eaq; tum aſtringitur, tum relaxatur. De aluo loquitur. idem Attic. lib. 10. 196. 2.

Aſtringere, Simul aũt ad aliquid ſtringere. Col. lib. 5. ca. 6. 15.

Aſtringere ad. Cic. 6. Verr. 82. Quis eſt hic qui ad ſtatuam aſtrictus eſt?

Arcte aſtringere. Ci. de Fato 47. Hoc arctius aſtringi nõ poteſt.

Aluum & uentrem aſtringere. Corn. Celſ. lib. 1. cap. 3. Labor aluum aſtringit. Id eſt, contrahit, ut parum reddat.

Venas agrorum hiantes aſtringere. Virg. 1. Georg. 89.

Vincula aſtringere. Ouid. 11. Metam. 16.

Aſtringere per translationem, pro Obligare & quaſi confirmare, ut Aſtringere ſeruitutem. Cic. pro Planco 61.

Aſtringi neceſſitate, pro Cogi. Ci. 1. de Nat. deor. 27. idem pro Cluentio, Aſtringi lege, uel quæſtione 125.

Orationẽ numeris aſtringere. Cic. 3 de Orat. 95. Et lib. 1. 132. Aſtrictus certa quadam numerorum moderatione & pedũ.

Contracta & aſtricta eloquentia. Cice. de Claris Orator. 171. In dialectica.

Breuiter aſtringere argumenta ſtoicorũ more. Cic. 3. Tuſc. 23.

Lingua aſtricta mercede. Cic. in Piſonem 23.

Vinclis ſempiternis totam Galliã aſtringere. Ci. 4. Acad. 112.

Et, Aſtringere aliquẽ cõditionibus ſuis. Cic. pro Quintio 10.

Aſtringere ſe ſacris. Cic. 2. de Leg. 77.

Aſtringere ſuam fidem. Terent. Eunuc. 1. 2. 21.

Verùm heus tu, lege hac tibi meã aſtringo fidẽ. Vbi Donatus, Aſtringo fidẽ, fidẽ promitto: quia uincula fidei dicũtur.

Ad certa uerba ſe aſtringere. Quint. lib. 7. cap. 4. 12.

Ad ſeruitutem alicuius ſe aſtringere. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.

Aſtringi ad temperantiam. Plin. Epiſt. 121. Deinde ut in poſterum ipſe ad eandem temperantiam aſtringerer, &c.

In iura ſacra ſe aſtringere. Ouid. 15. Epiſt. 65.

Aſtringere frontem, pro Corrugare. Senec. Epiſt. 107.

Aſtringere mores. Fabius lib. 2. ca. 2. 2. Neq; uerò ſatis eſt ſummam præſtare abſtinentiam, niſi diſciplinæ ſeueritate conuenientium ad ſe mores aſtrinxerit.

Aſtringere ſe furti: Subaudi ſcelere, aut ſimile aliquod uerbũ. Plaut. Pœn. 10. 26. Homo furti ſe aſtringet.

Aſtringere ſe ſcelere. Cic. 4. Philipp. 157. Quẽ ſi conſulem illa prouincia putaret, neq; eum reciperet, magno ſcelere ſe aſtringeret.

Aſtringi frigore. Plin. Epiſt. 101. g. Si natare latius, aut tepidius uelis, in proximo puteus, ex quo poſſis rurſus aſtringi, ſi pœniteat teporis.

Aſtrictus, Participium, (προσταλθείς,) Contrarium eſt relaxato. Plin. in Paneg. 151. Ita uerſemur in Rep. ut credamus eſſe Rempublicam: non conſilium noſtrum non operam ſubtrahamus: nec diſiunctos nos & quaſi dimiſſos Conſulatu, ſed quaſi aſtrictos & deuictos putemus.

Aſtrictus neceſſitate. Vide Neceſſe.

Voluptatibus aſtricti. Id eſt, alligati. Cic. in. Parad. 7.

Arcta & aſtricta laxare. Cic. in Orat. 128.

Aſtricta frons, pro Contracta. Martialis lib. 11. 34.

Aſtrictum gelido frigore pectus erat. Ouid. 21. Epiſt. 23.

Dolore aſtrictum pectus. Ouid. 1. de Arte amandi 73.

Gelu aſtrictum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 10.

Glacies aſtricta. Ouid. 1. Metam. 25.

Aſtrictus guſtus. Plin. lib. 27. cap. 12. 16.

Poeta numeris aſtrictior. Ci. 1. de Ora. 63. Eſt finitimus oratori poeta, numeris aſtrictior paulo, uerborũ aũt licẽtia liberior.

Aquis aſtrictis coit Iſter. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 6.

Aſtricti in amore. Lucret. lib. 4. 239.

Aſtrictè, aduerbium, (προεσταλμένως,) Arctè.

Aſtrictè facta oratio, cui opponitur Remiſſè. Ci. 3. de Ora. 102.

Aſtrictio, Verbale, (πίλησις,) Plin. lib. 27. cap. 10. 1. Guſtus amari cum aſtrictione.

Aſtrictorius, adiectiuum, (προσταλτικός,) Quod aſtringit. Pli. lib. 24. cap. 13. 3. Paliuri folia aſtrictoriam uim habent.

Aſtrolabium,] Inſtrumentum ex quo aſtrorum motus colliguntur. Sipontinus.

Aſtrologia,] aſtrologiæ, pen. corr. (ἀστρολογία,) ſcientia de ſyderibus, ſiue quæ de curſu aſtrorum tractat. Cic. de Oratore lib. 1. 34. Etenim ſi cõſtat inter doctos, hominem ignarũ aſtrologiæ,

aſtrologiæ, ornatiſſimis atq; optimis uerſibus Aratũ de cœlo ſtelliſq; dixiſſe. Plin. lib. 18. cap. 25. 6.

Aſtrologus, pen. corr. (ἀστρόλογος,) Qui aſtrorum ſcientiã profitetur. Cic. 4. Verr. 90. Nouus aſtrologus qui non tam cœli rationem, quàm cælati argenti duceret.

Aſtronomia,] aſtronomiæ, pen. corr. (ἀστρονομία,) Scientia eſt, quæ de iudicijs ad uitam fortunamq́; pertinentibus loquitur. Valla in Raud.

Aſtrum,] (ἄστρον,) Græcum uocabulum eſt, ἄστρον,) quod à Latinis ſydus dicitur. Cic. 7. Verr. 22. Quum autem Ver eſſe cœperat, cuius initium iſte non à Fauonio, neq; ab aliquo aſtro notabat, &c.

Aſtrorum dominus, pro Sole. Seneca in Troade 5. 4.

Ignes aſtrorum. Virg. 3. Aeneid. 117.

Vices aſtrorum. Id eſt, aſtra uiciſſim nunc orientia, nunc occidentia. Stat. 3. Thebaid. 112.

Aeterna aſtra. Seneca in Hercul. furente 11. 7.

Aetherea aſtra. Virg. 5. Aeneid. 167.

Ardua pennis aſtra ſequi, Ad cœlum ſubuolare. Virgilius 12. Aeneid. 177.

Ignea aſtra. Lucanus lib. 1. 16.

Lycaonia aſtra ſunt maior Vrſa, et Arctophilax. Cla. Pã. 8. 61.

Prodigioſa aſtra. Stat. 3. Thebaid. 105.

Radiantia aſtra. Ouid. 9 Metam. 55.

Roſcida aſtra. Stat. 6. Thebaid. 48.

Vaga aſtra. Seneca in Octau. 7. 3.

Duodena aſtra, Duodecim ſigna Zodiaci. Virg. 1. Georg. 47.

Cadentibus primis aſtris. Id eſt, ut primùm luceſcere cœperit. Virg. 8. Aeneid. 12.

Noctem ducentibus aſtris. Virg. 3. Georg. 31.

Ortus inclinat aſtra. Stat. 12. Theb. 1. Id eſt, oriente Sole, aſtra occidunt.

Inoffenſos agant aſtra curſus. Seneca in Herc. furente 11. 7.

Efferre ſe ad aſtra. Sil. lib. 3. 120.

Tollere ad aſtra. Virg. 5. eclog. 10.

Surgentibus aſtris, pro Accedente nocte. Virg. 1. Georg. 87.

Suſcipere aſtra. Cic. 1. Tuſcul. 97.

Aſtrifer, penul. corr. adiectiuum, (ἀστροφόρος,) Ferens aſtrum. Martial. lib. 8. 29.

An tua multifidum numerauit lana Timauum,
Quem prius aſtrifero Cyllarus ore bibit? Et apud Statium li. 8. Thebaid. 17. Axes aſtriferi.

Aſtruo,] aſtruis, aſtruxi, aſtructum, (κατασκευάζω,) aſtruere. Iuxta ſtruere. Colum. lib. 1. cap. 5. 9. Nam nouum quum ueteri aſtruitur, rimoſoq́; recens, ædificium quaſi ſurgenti reluctans oneri, cedit. Plin. Epiſt. 184.

Aſtruere aliquid magnificentiæ & dignitati, per metaphoram, pro ſuperaddere. Plin. lib. 9. cap. 35. Quærente eo, quid aſtrui magnificentiæ poſſet, reſpõdit, una ſe cœna, &c. Pli. Iunior, Epiſt. 46. b. Itaq; magni æſtimo dignitati eius aliquid aſtruere.

Aſtruere ſibi aliquid. Qu. li. 8. ca. 3. Nõ ſolũ ipſum os intueri uidetur, et locũ, & habitũ: ſed quædã etiã ex iis, quæ dicta non ſunt, ſibi ipſa aſtruit. Id eſt, ſuperaddit, uel affingit de ſuo.

Aſtruere laudem. Plin. in. Paneg. 75.

Aſtruere, Affirmare. Plin. lib. 12. cap. 18. 1. Periti rerum aſtruxerunt, non ferre tantum annuo fœtu, quantum, &c. In emẽdatioribus codicibus legitur aſſeuerant.

Aſtruitur his. Pli. Epiſt. 159. c. Additur, ut Pallas, cui ſe omnes pro uirili parte obligatos faterentur, ſingularis fidei, ſingularis induſtriæ fructum meritiſſimo ferat: prolatos imperij fines, redditos exercitus Reip. credas. Aſtruitur his, quũ Senatui Populoq́; Romano, &c. Id eſt, præterea.

Aſtruere auditis. i. augere audita, et plura affingere. Sil. li. 4. 2.

Aſtu, (ἄστυ,) Nomen eſt indeclinabile, ut cornu, Authore Priſciano, lib. 15. Ciuitas eſt Athenienſium. Terent. Eunuc. 5. 6. 17. Hem, quid? amat? an ſcit iam ille, quid meretrix ſiet? An in Aſtu uenit? Vbi Donatus, In Aſtu, In urbem de Piræo. Sic enim Athenienſes uocabant urbem ſuam: unde ipſi incolæ ἄστοι, uocantur.

Aſtus, (κερδαλέος,) adiectiuum uidetur finxiſſe Plautus Trucul. 18. 38.

– ſi uenerit Næ iſtum ecaſtor hodie aſtis conſertum fallacijs.

Aſtupeo,] aſtupes, pe. cor. aſtupui (ἐπιθαυμάζω,) aſtupere, Eſt ad rem uel auditã uel uiſam obſtupeſcere. Stat. 2. Theb. 3. ubi Mercurius umbram Laij ad ſuperos educit.

Tum ſteriles luci, poſſeſſaq́; manibus arua,
Et ferrugineum nemus aſtupet: ipſaq́; tellus
Miratur. Idem lib. 3. 81. Aſtupet oranti.

Aſtur, ſiue Aſturia, (ἀστουρία,) Ciuitas Hiſpaniæ, in qua Aſturcones equi gignuntur. Sunt & in ea auriſodinæ multæ. Vide Ptolemæum lib. 2. cap. 6.

Aſtur, huius Aſturis, pen. corr. (ἄστουρος,) adiectiuum, ut Aſtur equus, qui eſt de Aſture oppido. Mart. lib. 14. 204. Sil. lib. 3. 68. dicit Aſtures Callæcis proximos, originem habuiſſe ab Aſtyre Memnonis armigero, poſt domini mortem eo profecto.

Auarus Aſtur. Sil. lib. 1. 47.

Aſtur belliger. Sil. lib. 12. 150.

Pallidus Aſtur. Claudian. epigram. 22. 15.

Aſturicus, pen. corr. aliud adiectiuum, (ἀστουρικός,) ut Aſturica gens. Sil. lib. 16. 117.

Aſturica Auguſta, (ἀστούρικα αὐγοῦστα,) Hiſpaniæ Tarraconẽſis urbs Ptolemæo. Aſtorga uulgò. Olim Roma.

Aſturco,] aſturconis, (θύδρομος,) Equus ab Aſturia oppido Hiſpaniæ. Plin. lib. 8. cap. 42. 12. In eadẽ Hiſpania, Gallaica gẽs et Aſturica, equini generis, quos thieldones uocamus, minori forma appellatos aſturcones gignũt: quibus non uulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurũ explicatu glomeratio: unde equis tolutim carpere incurſus traditur arte.

Aſtus,] huius aſtus, maſc. gen. (πανουργία,) Idem quod aſtu ſiue aſtutia. Ab ἄστυ, oppido: ut dictum eſt in Aſtu.

Aſtus belli. Sil. lib. 16. 7.

Non ars, aut aſtus belli, uel dextera deerat.

Prouidus aſtu. Stat. 1. Achil. 210.

Acris aſtus. Valer. 2. Argonaut. 111.

Callidi aſtus. Seneca in Troad. 6. 23.

Aſtu carere. Quint. lib. 9.

Exuberans aſtu. Sil. lib. 1. 12. de Hannibale.

Aſtus adiungere ferro, Eſt arte dimicare. Sil. lib. 6. 62.

Exuere aſtus. Sil. lib. 7. 150. Tuq; dolos Pœne, atq; aſtus tandẽ exue notos.

Verſare dolos aſtu. Virg. 11. Aeneid. 141. Aſtu, id eſt, malitia ut ait Seruius.

Aſtutus, adiect. pen. prod. (πανοῦργος, Callidus, uerſutus. Seruius, Propriè aſtutos malitioſos uocamus. Cicer. 3. Off. 74. Certè nõ aperti, non ſimplicis, nõ ingenui, nõ iuſti, non uiri boni: ſed uerſuti potius, obſcuri, aſtuti, fallacis, malitioſi, callidi, ueteratoris, uafri. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 13.

– bene ſano
Ac nõ incauto, fictũ, aſtutũq; uocamus. Ci. pro Muræna 7. Hominis eſſet & aſtuti & ingrati.

Aſtutior fallacia. Plaut. Caſ. 21. 6. Nec fallaciam aſtutiorem ullus fecit poeta.

Aſtuta uulpes. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 37.

Aſtutia, (πανουργία, κερδοσύνη,) Calliditas, malitia. Cicer. 3. Of. 89. Sed aliter leges, aliter philoſophi tollunt aſtutias. Terent. Eunuc. 4. 4. 2.

nunc

–nunc opus eſt tua Mihi ad hanc rem exprompta memoria atq; aſtutia. Vbi Donatus, Aſtutia, ad agendum ſtrenuè quæ imperet.

Hem aſtutias. Terent. And. 3. 4. 25. Vbi Donatus, Bona ironia, pluraliter dixit aſtutias, quaſi is qui abundat aſtutijs, ut ei una non ſufficeret.

Inſtituere aſtutiam. Vide Inſtituo.

Aſtutè, aduerb. (πανούργως,) Callidè, uerſutè. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 4. Nihil tamen nec temere dicere, nec aſtutè reticere debeo. Terent. And. 1. 2. 12. Aſtutè.

Aſtyages, pe. corr. (ἀστυάγης,) Cyaxaris Medorum regis filius, & Mandanæ pater, ultimus Aſſyriorum & Medorum rex. De quo apud Græcos Herodotus li. 1. & Iuſtinus ſcripſere.

Aſtyanax, pen. corr. huius Aſtyanactis, (ἀστυάναξ,) quaſi urbis princeps, appellatus autem proprio nomine Scamandrus, Hectoris filius ex Andromacha: qui à matre abſonditus, ab Vlyſſe repertus, ac de alta turri præceps eſt datus. Oui. 13. Metam. 84. Mittitur Aſtyanax illis de turribus, &c.

Aſtyanacta, accuſatiuus. Virg. 2. Aeneid. 41.

Aſtyanactis genitiuus. Virg. 3. Aeneid. 48.
O mihi ſola mei ſuper Aſtyanactis imago?

Aſtylus, (ἄστυλος,) Crotoniata, tribus Olympicis continuis uicit, ſtadio, diaulo, & dolicho.

Aſtynome, pen. corr. Filia fuit Chryſæ, quam Homerus Chryſeida nuncupat: ſicuti Briſeida idem author uocat, quæ fuerit Hippodamia. Erant uerò Briſes & Chryſes fratres, ex quibus Briſes Pedaſum incoluit, Chryſam uerò Chryſes, quorũ pater fuit Ardys. Cœlius lib. 24. cap. 5.

Aſtypalæa, (ἀστυπάλαια,) inſula eſt una è Cycladibus, quæ Plinio lib. 4. cap. 12. 22. & Ouid. 2. de Arte amandi 17.
Dextra Lebynthos erat, ſyluiſq; umbroſa Pachynne,
Cinctaq; piſcoſcis Aſtypalæa uadis.

Aſtypalæa, Coorum fuit urbs antiquitus: Strabo lib. 14.

Aſtypalæius, (ἀστυπαλαιεύς,) adiect. ſex ſyllabarũ. Oui. 7. Metam. 97. Hinc Anaphen ſibi iungit, & Aſtypalæia regna.

Aſylum,] aſyli, pen. prod. (ἄσυλον,) Seruius, Poſtquàm Hercules migrauit è terris, nepotes eius timentes inſidias eorũ, quos auus afflixerat Athenis, ſibi primi aſylum, hoc eſt, templum miſericordiæ collocauerunt: unde nullus poſſet abduci: quod etiam Statius dicit: ut, Herculeos fama eſt fundaſſe nepotes. Cic. 3. Verr. 59. Nuper M. Aurelio Scauro poſtulãte, quod is Epheſi ſe quæſtorem ui prohibitum eſſe dicebat, quo minus è fano Dianæ ſeruum ſuum, qui in illud aſylum confugiſſet, abduceret, Pericles Epheſius, &c. Strabo lib. 5. de Collatinis, Antennis, Fidenatibus, & Lauinienſibus, Orta igitur inter eos ſeditione, inter ædificanda mœnia, Remum occiſum fuiſſe traditur. Vrbe deinde condita, Romulus mortales conuenas aggregat, ſacrum quendam locum aperiens, inter collem & Capitolium quo per fugientes finitimos ciuitate donatos deſignat, Liu. 5. bel. Maced. 196. Templum eſt Apollinis Delium imminens mari: quinq; millia paſſuum à Tanagra abeſt. minus quatuor millium inde in proxima Eubœæ eſt mari traiectus. Vbi & in fano lucoq;, ea religione & eo iure ſancto quo ſunt templa, quæ aſyla Græci appellant: & nondum aut indicto bello, aut ita commiſſo, ut ſtrictos gladios, aut ſanguinem uſquam factum audiſſent: quum per magnum otium milites, alij ad ſpectaculũ templi luciq; uerſi, alij in littore inermes uagarentur, &c. Virgil. 8. Aeneid. 28. Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum Rettulit.

Aſylus, Statua ad quam confugientibus ius erat aſyliæ. eiuſmodi ſtatuam ſcribit Philoſtratus fuiſſe Tyberij. Budæus.

Aſylum, intemeratum interpretatur, quòd locus eſſet, à quo neminem per uim extrahere licebat.

Aſyli ius firmare. Tacitus lib. 4. Vetuſtum aſyli ius, ut firmaretur petentibus.

Aſylia, pen. corr. (ἀσυλία,) ab aſylo dicta, dicitur pro eo iure libertatis & ueniæ, quod quis apud aras conſequitur, quam impunitatem eccleſiæ uulgò uocant. Aedem igitur aſylã, uel ut Græci loquuntur, aſylon dicere poſſumus: & ſimulachrũ aſylon, id eſt, in qua, uel ad quod ius eſt aſyliæ confugientibus. Budæus in Annot. prioribus.

Aſymbolus,] pen. corr. (ἀσύμβολος,) adiectiuum, Qui immunis abit è conuiuio, hoc eſt, non perſoluto ſymbolo, quem ſcotum uulgò dicimus, uel partem conuiuij. Terent. Phor. 2. 2. 25. Tene aſymbolum uenire unctum atq; lautum è balneis &c. Vbi Donatus, Hoc nomen conſtat inter paraſitos confictum, atq; compoſitum eſſe: cõtrà illud in Andria, Symbolum dedit, cœnauit.

Aſyndeton,] ſiue Aſyntheton, pen. corr. (ἀσύνδετον,) Figura orationis, qua Poetæ & Oratores nonnunquam utuntur. Latinè dici poteſt incompoſitum. Diomedes lib. 2. Aſyntheton eſt quum aliqua incompoſite & ſimpliciter proferũtur: ut, Veni, uidi, uici. Hæc ab alijs dialyton dicitur. Iulius Rufinianus, Aſyntheton eſt, uel dialyton quum oratio nulla coniunctione connexa, uelut ſolutæ ſententiæ regulã ſeruat: ut. Conſiliunt, partim galea clypeoq; reſultant. Latinè dicitur diſſolutio uel inconnexio. Aſyntheton autem modò per ſingula uerba fit. Terent. Adel. 3. 4. 24. Perſuaſit nox, amor, uinum, adoleſcentia. Vbi Donatus, Hæc inferuntur ἀσυνδέτως, ut multa uideantur. Modò per plura uerba, & per ea quæ Græci uocant cola. Terent. Phorm. 1. 2. 85. Perſuaſit homini. factum eſt. uentum eſt. uincimur. Duxit.

Aſyſtaton,] pen. corr. (ἀσύστατον,) Inconſiſtens, uel parum ſibi conſtans. Refertur inter uitia orationis, ſimile ei quod appellant ψευδόμενον. Fit autem quoties eiuſmodi res proponitur, ut ne poßit quidem eſſe quod fingitur. Eraſmus.

A T

At,] (ἀλλά,) Coniunctio diſcretiua. Terent. And. 5. 4. 38. At mihi unus ſcrupulus etiã reſtat, qui me malè habet. Vbi Donatus, At, diſcretiuum eſt ſuperiorum dictorum.

At, principium increpationi aptum. Terent. And. 4. 1. 42. At, tibi di dignum factis exitium duint. Cic. 7. Verr. 59. At quẽadmodum ſe induit priore actione.

At, Sed. Cic. 4. Acad. 103. Non cognoſcebantur foris, at domi: non ab alienis, at à ſuis.

At, differentiam rerum ſignificat: ut quum dicimus, Scipio eſt bellator, at Marcus Cato Orator. Feſtus.

At, Tamen, ueruntamen. Terent. And. 4. 1. 55. Parum ſucceßit quod ago, at facio ſedulò. Plaut. Perſa. 5. 4.

At, utimur quando cum admiratione laudamus, uel uituperamus interrogantes. Terent. Eun. 3. 5. 41.
Per impluuium fucum factum mulieri.
At quem deum? qui, &c. Ci. Pæto 9. 20. 2. Habuiſſes enim non hoſpitem, ſed contubernalem: at quem uirum? non eum quem tu es ſolitus promulſide conficere.

At, Quum quid oramus. Ci. pro Domo ſua 88. At uidete hominis intolerabilem audaciam.

At, Quum ſimpliciter interrogamus. Cic. in Verrem, At per deos immortales quid eſt quod de hoc dici poßit?

At, Quum quid obijcimus, ſtatimq; obiectioni reſpondemus. Cicer. 4. Verr. 139. At mores commodi. quis contumacior? quis inhumanior? quis ſuperbior? At hæc ſine cuiuſquã malo. quis acerbior? quis inſidioſior? qs crudelior unquã fuit?

At, pro ſaltem. Cato de Re ruſt. Si non eodem die, at poſtridie, Idem 2. de Orat. 37.

At, pro At uerò. Cic. 1. Off. 51. Parta autem uictoria conſeruãdi ſunt ij qui non crudeles in bello nec immanes fuerunt, ut maiores

maiores noſtri Tuſculanos, Aequos, Volſcos, Sabinos, Hernicos in ciuitatem etiam acceperunt: at Carthaginẽ, & Numantiam funditus ſuſtulerunt.

At certè, interpoſitis alijs uerbis inter At & Certe. Ci. pro Marcello 14. Itaq; illam tuam præclarißimam & ſapientißimã uocem inuitus audiui, ſatis te diu uel naturæ uixiſſe, uel gloriæ. ſatis, ſi ita uis, naturæ fortaſſe: addo etiam ſi placet, gloriæ. at quod maximum eſt, patriæ certè parum.

At enim. Plaut. Pſeud. 7. 125. At enim ſcin' quid mihi in mentem uenit? Terent. Heau. 4. 3. 21. At enim iſtuc nihil eſt magis Syre meis nuptijs aduerſum. Cic. pro Lege Manilia 35. At enim uir clarißimus Reip. & ueſtris beneficijs amplißimis affectus, Qu. Catulus, &c. Idem 2. de Fin. 125. Liu. 8. bel. Maced. 209. At enim ſunt hæc ita? uerum etiam Delphos quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli ſpoliauerunt, &c.

At etiam, Indignantis. Terent. Eun. 5. 7. 10. At etiã primo callidum & diſertum credidi hominem. Cic. in Philipp. At etiã miſericordiam captabas.

At iam. Plaut. Trin. 17. 61. At iam poſthac temperabo. Ch. dicis, ſi facies modò. Terent. And. 4. 1. 58. Faciam. Pam. at iam hoc opus eſt.

At ita. Terent. Adel. 2. 1. 7. Leno ego ſum. AE. ſcio. S. at ita ut uſquam fuit fide quiſquam optima.

At hercule. Plin. lib. 12. cap. 14. 7. At hercule Alexandriæ ubi thura interpollantur. Liu. At hercule in ea controuerſia quæ de Argis eſt.

At nunc. Terent. And. 1. 2. 7.
Nunquam cuiquam noſtrum uerbum fecit, neq; id ægre tulit. S. At nunc faciet: neq;, ut opinor, ſine tuo magno malo.
–at poſtquam id euenit, cedò,
Nunquid circunſpexti? Terent. Adelph. 4. 5. 54.

At nos quemadmodum eſt complexus? Caßium ſibi legauit, etc. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 23.

At tamen, duæ dictiones, uel attamen unica dictio. Terent. And. 5. 3. 22. –ego audiam? quid ego audiam
Chreme? CH. at tamen dicat ſine. Et 4. 1. 12. At tamen ubi fides eſt, Si roges, nihil pudet. Pro, ſed tamen, uel, ſed ſi tamen. Cic. 3. de Fin. 75. Sed quanquam negent nec uirtutes, nec uitia creſcere, attamen utrunq; eorum fundi quodammodo & quaſi dilatari putant. Legitur in quibuſdam exemplaribus & tamen.

At tamen, interpoſitis aliquot dictionib. Terent. Eun. 5. 2. 27.
–nam ſi ego digna hac contumelia
Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamẽ. Cic. de Sene. 60. At moroſitas tamen, & ea quæ dixi uitia, habent aliquid excuſationis. Cic. 3. de Orat. 9.

At uerò, pro autem. Cic. 1. de Orat. 20. At uerò filij eius diſerti, &c. Idem ad Pætum, lib. 9. 22. 6. At uerò Piſo ille frugi in Annalibus ſuis queritur, &c.

At ut. Terent. Adelph. 2. 4. 16. –reddetur, ne time.
SA. At ut omne reddat. Idem Heaut. 4. 1. 4.

Atat, interiectio ex improuiſo aliquid deprehendentis, authore Linacro. Terent. And. 1. 1. 98. –atat, hoc illud eſt,
Hinc illæ lachrymæ, hæc illa eſt miſericordia.

Atat, admirantis, conterriti item & conturbati interiectio, authore Donato. Terent. Eun. 2. 1. 22.
Atat hic quidem eſt paraſitus gnato
Militis: ducit ſecum unà uirginem huic dono.

Atat, interiectio paulatim percepti atq; intellecti mali. Terent. Eun. 4. 5. 1. Atat data hercle uerba mihi ſunt: uicit uinum

Atat, interiectio formidantis. Terẽt. Eun. 4. 6. 17. (quod bibi.
C. Militem ſecum ad te quantas copias adducere?
Atat. T. num formidoloſus obſecro es mi homo?

Ata, atæ, ſiue Ate Ates, (ἄτη,) Latinè dici poteſt noxa, detrimẽtum, nocumentum. Hanc exiſtimauit Homerus eſſe dæmonem humano generi noxium. In libro ſiquidem Iliados 9. Graſſatur (inquit) Ate per uniuerſam terram hominibus infeſta. Hanc eandem author eſt Suidas dæmonem eſſe humano generi infenſum, & aduerſarium, qui diabolus dicitur. ſic enim ait, ἄτη ὁ διάβολος ὁ ἀντικείμενος. Eius lapſum ẽ cœlo Homerus, lib. 19. Iliados deſcribit. De ea Beſſario ſic meminit lib. 3. in calumniatorem Platonis, Luciferum uerò (inquit) ſua culpa eiectũ in terrã, execrandumq;, illi quoq; didicerãt ab Homero ſuo Theologo, qui ſiue beneficio quodã naturæ, ſiue Moſis prophetæ ſcriptis carmine ſuo expoſuerat lapſum Luciferi, quam ille Aten appellat. Budæus.

Atabulus, pen. corr. uentus in Apulia feruentißimus. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 16. Incipit ex illo montes Apulia notos
Oſtentare mihi, quos torret Atabulus. Plin. lib. 17. ca. 24. 1. Vel flatus alicuius regionis proprius, ut eſt in Apulia Atabulus, (ἀτάβουλος.)

Atalanta, (ἀταλάντη,) uirgo uenatrix in Arcadia, filia Iaſii. Hæc cum proceribus uenit ad occidendum aprum deuaſtantem Aetoliam, quem etiam ipſa prima uulnerauit. Quare à Meleagro filio regis Aetoliæ ardenter eſt adamata, ut tradit Ouid. lib. 4. Epiſtolarũ. Fuit & altera Atalanta filia Cenei regis, in Scyro inſula, curſu nobilis, & poetis cantatißima, cuius omnem fabulam Ouid. refert lib. Metam. 10.

Atalanta Mænalia. Ouid. 4. Epiſt. 20. Arſit & Oenides in Mænalia Atalanta. Oenidum uocat Meleagrum.

Atalantæus, adiectiuum, (ἀταλαντεῖος,) Stat. 4. Theb. 62.
Iamq; Atalantæas impleuerat nuncius aures.

Atat,] Vide At.

Atauus,] ataui, pen. corr. m. g. (δίαππαππος,) Abaui uel abauiæ pater. Sic enim maiores gradatim aſcendendo enumeramus, Auus, proauus, abauus, atauus, tritauus. Feſtus, Atauus, quia ata (uel tata) eſt aui, id eſt, pater, ut pueri uſurpare ſolent. Terent. Phorm. 2. 3. 47. –primus eſſes memoriter
Progeniem ueſtram uſq; ab auo, atq; atauo proferens. Cice. pro Cœlio 25. Non patrem tuum uideras? non patruũ, non auum, proauum, atauum audieras Conſules fuiſſe?

Auis atauiſq; potens. Virg. 7. Aeneid. 12. de Turno.

Ataui, proauiq;. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 4. Euocat antiquis proauos, atauoſq; ſepulcris.

Atax, huius Atacis, pen. corr. (ἄταξ,) clarus fluuius prouinciæ Narbonenſis. Lucan. lib. 1. Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

Atax pro ipſis populis Atacem accolentibus accipitur à Tibullo, lib. 1. eleg. 7. 1. Quẽ tremeret forti milite uictus Atax.

Atechnia,] pen. corr. (ἀτεχνία,) Ruditas, imperitia. Quintil. lib. 2. cap. 21.

Ater,] adiectiuum, (μέλας, ἀνθρακίας,) Quod refert colorẽ carbonũ. Plin. lib. 30. cap. 2. 3. Pecudes uerò, quibus nõ niſi ater colos eſſet. Idem lib. 11. cap. 37. 43. Terent. Adel. 5. 3. 64. Tam excoctam reddam, atq; atrã, quàm carbo eſt.

Albus an ater ſis neſcio. Vide Albus.

Alba & atra diſcernere non poterat Democritus, luminibus amißis. Cic. 5. Tuſcul. 159.

Atrum agmen, Pulueris nube coopertum. Virg. 12. Aeneid.

Atra bilis. Cic. 3. Tuſcul. 18. Hanc enim inſaniam, quæ iuncta ſtultitiæ patet latius, à furore diſiungimus. Græci uolunt illi quidem, ſed parum ualent uerbo, quẽ nos furorem, μελαγχολίαν, ipſi uocant. Quaſi uerò atra bili ſolum mens, ac non ſæpe uel iracundia grauiore, uel timore uel dolore moueatur. Feſtus, Atra bilis, ab atro, id eſt, animi uitio dicta. Eſt enim atrum, nigrum: id eſt, à candore remotum.

Caligo atra. Virg. 11. Aeneid. 176.

Ater calculus.Ouid.15.Metam.9.

Lapilli atri,quibus Niuei opponuntur.Ouid.15.Metam.9.

Mos erat antiquis,niueis atriſq; lapillis,
His damnare reos,illis abſoluere culpa.

Color ater. Ouid.4.Metam.33.

Cruor ater.Horat.Epod.17.7.

Cupreſſus atra.Virg.3.Aeneid.13.Id eſt nigra, funeſta.nam inferis conſecrata eſt,quia cæſa nunquã reuireſcit.Hæc Serui.

Curæ atræ.Horat.3.Carm.14.3.

Dies atra,Funeſta.Virg.6.Aeneid.86.

Atri dies.Gell.lib.5.ca.17. Verrius Flaccus in quarto de Verborum ſignificatione,dies qui ſunt poſtridie Calendas, Nonas,Idus,quos uulgus imperitè nefaſtos dicit, propter hanc cauſam atros dictos habitosq; eſſe ſcribit. Hinc ater lapillus,quo nefaſti dies ſignabãtur. Ouid. Vltima neq; dies atro ſignanda lapillo.Et atrati dicti,quos pullatos Cic.uocat.

Erinnyes atræ.Ouid.epiſt.11.21.

Fames atra.Claud.4.Paneg.65.

Fila Parcarum atra.Horat.2.Carm.ode 3.3.

Fluctus atri.Virg.5.Aeneid.1.

Formido atra.Virg.lib.12.Aeneid.68.

Atrum olus.Colum.lib.12.cap.7.1.

Homo ater.Catul.88.1.

Hyems atra.Virg.7.Aeneid.43.

Ingluuies atra,Fœda.Virg.3.Georg.85.

Luctus ater.Seneca in Hercul.fur.9.16.

Mare atrum,id eſt,Turbidum.Horat.1.Epiſt.7.2.

Atrum nemus.Virg.1.Aeneid.18.Horrentiq; atrum nemus imminet umbra.Vbi Seruius, Tropus eſt. per atrum,nigrũ oſtendit:per nigrum, umbroſum: per umbroſum,denſum : id eſt,frondibus plenum.

Nox atra.Virg.1.Aeneid.19.

Atræ nubes,Altæ.Virg.10.Aeneid.19.Seruius.Niſi potius atras nubes pro prægnantibus & ſpiſsis ac denſis accipias.

Ater odor.Virg.3.Aeneid.Voluitur ater odor.Vbi Seruius,Ater odor,noue:nã in odore quis color eſt?ſed hoc dicit,Odor ater,fumi ſcilicet.Ater odor, id eſt,Peſsimus.ut,Fumoq; impleuit amaro.

Ater panis.Terent.Eun.5.4.17. Quo pacto ex iure heſterno panem atrum uorent. Vbi Donatus,Panem atrum, hoc eſt, ut quidam uolunt,ex antiquitate mucidum.quaſi dicat, Panem mucidum heſterno iure accipientes deglutiunt.

Ater ſanguis,pro ſanie.Virg.3.Aeneid.Viſceribus miſerorum, & ſanguine ueſcitur atro.Seruius.Cic.1.Tuſcul.172.

Atra ſeges,Fertilis.Virg.7.Aeneid.45.

Signa atra,Indicium triſte futuri mali. Stat.1.Achil.1.

Atræ ſpeluncæ.Virg.1.Aeneid.15.

Tempeſtas atra.Virg.5.Aeneid.138.

Tigris atra,Sæua.Virg.4.Georg.82.Seruius.

Atrum uenenum.Virg.2.Aeneid.24.Vbi Seruius, Atrum uenenum,ut pallida mors,triſtis ſenectus.

Atrum uinũ.Plau.Menæch.20.17.Album an atrũ uinũ potas?

Atratus,pen.prod.adiect.(μελανείμων,)ut Atratus fluuius,atro colore tinctus.Cic.4.de Diuin.159.Quid,quòd fluuius atratus ſanguine fluxit?

Atratus,Veſte lugubri indutus.Cic.in Vatinium 23.

Atricolor atricoloris adiectiuum, quod atrum habet colorem. Plin.lib.7.cap.2.Alios iuuenes atq; pueros,atricolores,aligeros,claudos,&c.

Atritas,pen.corr.atritatis,Denominatiuũ.Plaut.Pœn. 19.10
Ita replebo atritate,ut atrior multo ſiet
Quàm Aegyptij.Feſtus,Atritas,Atri coloris.Inuſitatum.

Atror,atroris,(μελανία,)pro Atritate.Gel.lib.2.cap.26.Rubidus autem eſt,ruſus,atrore nigroreq; multo miſtus.

Atramentum,(μελαντηρία,) Ab atro colore deducitur : cuius duo genera ſunt: atramentum ſcriptorium, quod & librarium dicitur,& à tectorijs,tectorium, quo in ſcribendo ac pingendo utimur:& atramentum ſutorium,quod inficiendis pellibus ſutores uſurpant.Hæc Sipontinus.

Atramentum ſcriptorium,ſiue librarium, (μέλαν,) Cicer. ad Quint. fratrem, lib.2.16.6. Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. Vitruuius lib.7. cap.10. Quæ circa parietem & cameræ curuaturam adhæreſcit, inde collecta partim componitur ex gummi ſubacto ad uſum atramenti librarij : reliqua tectores glutinum admiſcentes in parietibus utuntur. Horatius 2.Epiſtol.1.48.

Atramentum ſutorium,(χάλκανθον,)Plin.lib.20.cap.12.5. Verrucas miſto atramento ſutorio tollit.Celſ.lib.6.cap.8. Cic.ad Pœtum,lib.9.epiſt.21.10.Iam pater eius accuſatus à M. Antonio,ſutorio atramento abſolutus putatur. Id eſt, iudicum corruptela, non citra infamiam:eſt enim eiuſmodi ſutorium atramẽtum, ut neq; magnopere atram imprimat notam,neq; nullam tamen illinat maculam.Plin.lib.34.ca.12.8.Græci cognationem æris fecerunt nomine & atramẽto ſutorio. appellant enim chalcanthum.

Atramentum pro ſanguine eſt ſepijs. Plinius lib.9.cap.19.1. Cicer.2. de Natur. deorum 190. Atramenti effuſione ſepiæ ſe tutantur.

Atramentarium,(μελανοδοχεῖον,) Vaſculum quod atramentum continet.Valla.

Atergatis,penult.corr.(ἀτεργατὶς,) Dea eſt Sidoniorum,quæ & Athara,& Derceto,& Dagon appellata eſt. Vide in dictione Decreto:

Ateſte,(ἀτέστη,)Ciuitas regionis Venetæ,ut tradit Plinius.

Athamas,penu.corr.Athamantis, (ἀθάμας,) Aeoli filius,pater Phryxi & Helles,poetarum carminibus notiſsimus. Vide infra in dictione Ino.

Athamas,Mons in Phthiotide.Plin.lib.4.cap.8.

Athamantis,genitiuus.Ouid.4.Metam.84.

Athamanta,accuſatiuus.Ouid.4.Metam.94.
– Athamanta ſuperbum Regia diues habet.

Athamas infelix.Stat.1.Theb.3.

Toruus Athamas.Stat.2.Sylu.1.29.

Athamanteus,adiectiuum,(ἀθαμάντειος,)Oui.4.Met.100.

Athamanticum neu.Plin.lib.20.cap.23.

Athamantis,Athamantidos,fœmininum,(ἀθαμαντίς,)Ino,uel Leucothea.Propert.1.eleg.19.4.

Et iam præteritis labentem Athamantidos undis
Myſorum ſcopulis applicuiſſe ratem.

De Argo naui intelligit. Vndas autem Athamantidos, Ionium mare intelligit, quoniam in illud Ino cum Melicerta puero ex altiſsimo ſcopulo præcipitem ſe dedit, & à Neptuno in deos mutati,hic Palæmon, illa Leucothea appellata poſtmodum fuit.

Athanaſius,(ἀθανάσιος,)præſul Alexandrinus,educatus ab Alexandro eius ciuitatis præſule, olim diaconus in concilio Niceno fuit.Arrianorum deinde maximas perpeſſus inſidias,ad Conſtantem Galliarum principem aufugit. De quo plura apud Volaterranum.

Athanatos,] (ἀθάνατος,)Latinè dicitur immortalis,quod nomen Deo Opt.Max.conuenit.

Athanatus,uir prodigioſæ fortitudinis, de quo ſic Plinius lib. 7.cap.20. Nos quoq; uidimus Athanatum nomine, prodigioſæ oſtentationis,quingenario thorace plumbeo indutum,cothurniſq; quingentorum pondo calciatum per ſcenam ingredi.

Athenæ,pen prod. Athenarum, (ἀθῆναι,) ciuitas Græciæ inter Achaiam

Achaiam & Macedoniã: quæ nomen accepit à Pallade dea ſapientiæ,quæ Græcè dicitur ἀθήνη.Varro de Lin. Latina Quum trinæ fuerunt Athenæ,ab una dicti Athenæi,ab altera Athenienſes,à tertia Atheneopolitæ.

Bonæ Athenæ.Horat.2.Epiſt.2.9. Adiecere bonæ paulò plus artis Athenæ.

Claræ Athenæ.Ouid.5.Metam.131.

Doctæ Athenæ.Ouid.2.epiſt.17.Propert.3.eleg.21.1.

Inuentrices Athenæ.Cic.1.de Orat.7. omnium doctrinarum.

Inuictæ Athenæ.Stat.12.Theb.118.

Palladiæ Athenæ.Ouid.7.Metam.147.

Pãdioniæ Athenæ.Oui.15.Meta.86.à rege Pãdione ſic dictæ.

Vacuæ Athenæ, id eſt, ocio literarũ deditæ.Hor.2.Epiſt.2.17.

Athenienſis,adiectiuũ,(ἀθηναῖος,)Cic.pro Flacco 48. Adſunt Athenienſes,unde humanitas,doctrina, religio,fruges, iura,leges ortæ,atq; in omnes terras diſtributæ putantur.

Athenæum,(ἀθήναιον,)Locus erat Mineruæ dicatus, ubi profeſſores ſua ſtudia profitebantur. Iulius Capitolinus,Poſtea uerò ubi adoleuit in Athenæo,&c.

Athenæus,(ἀθήναιος,)Naucratita grammaticus fuit.M.Antonini principis tempore. librum Dipnoſophiſtarũ compoſuit,uariũ opus,& eruditum,ut Plin.alter Græcus ferè dici poſsit:quod ad nos ſanè haud quaquã integrũ peruenit, eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. Author Suidas.

Atheroma,] pen.prod.(ἀθέρωμα,)huius atheromatis, tuberculum quod & in ceruice,& in alis,& in lateribus oriri ſolet.Celſus lib.7.cap.6.

Atheos,] (ἄθεος.)ſine Deo,impius,qui nullũ credit eſſe Deũ atq; à Deo omnem uim diuinam tollit. quod conuitium in Epicurum & Lucianum iactabatur.

Atheſis,pen.corr.(ἄθεσις,) fluuius qui ex Tridentinis alpibus Tridentum alluit,& Veronam diuidit.Plin.lib.3.cap.16. Virg.9.Aeneid.138. Siue Padi ripis, Atheſim ſeu propter amœnum,Conſurgunt geminæ quercus.Apud Claudianum 4.Paneg.40.Legitur Atheſis uelox.

Athleta] pen.prod.(ἀθλητής,) Latinè luctator & certator dicitur,à uerbo ἀθλέω, deductum Latini hac dictione tanquam natiua utuntur:niſi quòd uocatiuum Græcum nominatiui loco uſurpant, Macedonum ac Theſſalorum conſuetudine.Plin.lib.11.cap.53.6. Ideo Athletas malunt cibos ambulatione perficere. Cic.2.Tuſcu.95.Faciunt idem quũ exercentur athletæ.Idem de Senect.24.

Athleta erat qui non lucri,ſed uirtutis cauſa in publicum certamen cũ beſtijs,aut alijs pugnaturus deſcendebat. Vlpianus in L.Athletas.ff.De his qui notantur infamia,Athletas autẽ Sabinus & Caſsius reſponderunt omnino artem ludicram nõ facere.Virtutis enim gratia hoc eos facere. Hi licet lucri cauſa non certarent:tamen ſi ter uictores extitiſſent,& tribus coronis de publico donabãtur, & ciuiliũ munerũ uacationẽ cõſequebãtur.Vide librũ decimũ Codicis de Athletis.

Athletæ certo quodam uictu utebantur, & neceſſario ad comparandas uires firmitatemq; corporis. Vnde athletica habitudo,pro corpulenta & firma.Budæus.

Subduc cibũ unum diẽ athletæ,&c.Cic.2.Tuſ.69.Et li.1.95.

Athletarum ſtudia.Horat.2.Epiſt.1.19.

Athleticus,pen.corr.(ἀθλητικὸς,)adiectiuum, ut athletica certamina,& uictus athleticus.

Athletica,abſolutè poſitum pro arte certandi uſurpatur à iuriſconſultis.Plinius lib.7.cap.56.15. Hercules Olympiæ athleticam inuenit.

Athleticus uictus,id eſt,admodum plenus, quali athletæ uti ſolent.Celſus lib.4.cap.6.

Athleticè,aduerbiũ,(ἀθλητικῶς,)ut Athleticè ualere,pro optimè et firmiſsimè,authore Budæo.Plau.Epid.2.18.Quid herilis noſter filius ualet?T.pugilicè, atq; athleticè ualet.Idem Bacc.5.14.Benéne uſq; ualuit?C.pancraticè,atq; athleticè.

Athlotheta,athlothetæ, m.g.pe.corr.(ἀθλοθέτης,βραβευτής, ἀγωνοθέτης,)Qui ludos præbet,& præmiũ certantib.proponit.Athlothetæ,in gymnicis ludis erant,hoc eſt, curatores,conſtitutoreſq; certaminum, idem qui βραβευταὶ, & agonothetæ. Horum erãt lictores maſtigophori.i.flagriferi,ad ſummouẽdã turbã & cohibendas ſeditiones.Budæus.

Athos,uel Athon,(ἄθως,)mõs eſt Thraciæ,adiacens Lemno inſulæ.Virg.12.Aeneid.Quantus Athon, aut quantus Eryx. Vbi Seruius,Si Athos legeris,Os breuis eſt, & uerſus non ſtat.Athon autem dici accuſatiuus indicat. nam hunc Athona facit ſicut Apollon Apollona.

Athos glacialis.Claud.in bello Gigant.14.Præruptus, Senec. Herc.Oeth.2.9.Profundus niuibus,Claud.1.Pane.25. Vaſtus,Claud.in bell.Get.36.

Atho,accuſat. Atticus apud Virg.1.Georg.67. – ille flagrãti Aut Atho,aut Rhodopen,aut alta Ceraunia telo Deijcit.

Atina,pen.prod.(ἀτίνα,)Ciuitas Latinorum mediterranea,iuxta Pontinas paludes.

Atina, oppidum Lucanorum in Italia. à quo Atinates populi. Cice.pro Plancio 25. Quod dicitur Atinæ factum à iuuene,&c.Multa de Atinatibus in hac oratione. Campus Atinas.Cic.1.de Diuinatione 140.

Atlas,Atlantis,(ἄτλας,)Rex Mauritaniæ, qui Aſtronomiã dicitur inueniſſe. Quapropter à poetis cœlicam machinã humeris geſtaſſe fingitur.Mart.in Xenijs, in detractorem.
De hoc Cic.5.Tuſcul. 11. Nec uerò Atlas ſuſtinere cœlum, nec Prometheus affixus Caucaſo,&c.

Atla,uocatiuus.Ouid.4.Metam.129.

Cœlifer Atlas.Virg.6.Aeneid.159.Durus, Virgil.4. Aeneid. 50.Ferreus,id eſt,durus & fortis,Valer.5.Argonaut.82. Iapetionides,Iapeti filius,Ouid.4.Metam.127.Mauriſius,Claud.4.Paneg.21.Maximus,Virg.1.Aeneid.150.Validus,Ouid.15.Metam.30.

Atlantis nepos, Mercurius. eſt enim ex Maia Atlantis filia natus.Ouid.5.Faſt.133.

Atlantiades,Atlantiadæ,penul.corr. ut Caducifer Atlantiades, Mercurius.Ouid.8.Metam.126.& lib.2.7.

Atlantis,Atlantidos,uel Atlantidis, penu.corr. Patronymicum fœmininum ab Atlas.Tibull.4.eleg.1.16.
– fœcunda Atlantidos arua
Calypſus.Vterq; genitiuus Græcus eſt.

Atlantides,Vergiliæ,fuerunt autem(ut fabulantur poetæ)ſeptẽ filiæ Atlantis, uel heſperi fratris eius. unde & Heſperides uocantur & Pleíades.

Eoæ Atlantides.Virg.1.Georg.45.

Atlanteus,pen.prod.adiectiuum.Horat.1.Carm.34.3.

Pleíades Atlanteæ,Filiæ Atlantis.Ouid.3.Faſt.21.

Atlanticus,pen.corr.adiectiuum,ut Atlanticum mare.Cicer.de Som.Scip.22.Omnis terra quæ colitur à uobis,parua quædam inſula eſt circunfuſa illo mari,quod Atlanticum,quod magnum,quod Oceanum appellatis in terris.

Atlanticum æquor.Horat.1.Carm.31.3.

Atlantias,Atlantiadis,pen.corr.ut Sorores Atlantiades. Silius lib.16.28.Id eſt,Pleíades.

Atlas mons eſt Mauritaniæ ab Atlante rege ſic cognominatus, qui Aſtrologiæ inuentor dicitur,ut tradit Plinius. Sed duo montes eius nominis ſunt in Mauritania, authore Herodoto,& alijs nonnullis hiſtoricis. Vnus quidem proximus colũnis Herculis: alter uerò in interiore Libya remotior.Cuius ſummitas nunquam uideri poteſt,quia nubes ab illo,nec æſtate,nec hyeme diuelluntur.Quẽ incolæ(ut idẽ Herodotus author

tus author eſt) cœli columnam eſſe aſſerunt. Et ut poetæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuerſus. Cui etiā Virgilius formam uiri tribuit, lib. 4. Aeneid. 50. Eſt itē Atlas, magnus quidā fluuius uerſus Septentrionē in Iſtrum fluuium labens, ſic ab Atlante Arcadiæ regē cognominatus, authore Herodoto. Tres enim fuerūt Atlantes. Vnus rex Italiæ & pater Electræ. Alius Arcadiæ, et pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt, Tertius Maurus, qui maximus dictus eſt. Author Seru. Virgilij interpres. A poſtremo, Atlātes populi Eubœæ dicti ſunt, & mare Atlanticum dictum, & Atlantides.

Atocion,] uel Atocium, (ἀτόκιον,) Medicamentū quod ſterilitatem affert, & conceptum adimit, hoc eſt, uim concipiendi. Plin. lib. 29. cap. 4. 26. Vis ea annua eſt, quam ſolā ex omni atocio dixiſſe fas ſit: quoniam aliquarum fœcunditas plena liberis tali uenia indiget.

Atomus,] atomi, pen. corr. f. g. (ἄτομος,) Latinè dicitur indiuiduus, inſecabilis, minutus. Seruius in ſextam eclogā Virgilij, Corpus uolunt eſſe atomos, id eſt, quaſdam minutiſſimas partes, quæ τομὴν, id eſt, ſectionem non recipiunt. Vnde & atomi dictæ ſunt quas Lucretius minutiores dixit eſſe illis corpuſculis, quæ infuſis per feneſtram radijs Solis uidemus. dicit enim illis nec uiſum poſſe accidere. Cic. 1. Acad. 9. Idem 1. de Finib. 25. Ille atomos quas appellat, id eſt, corpora indiuidua propter ſoliditatem, cenſet in infinito inani, in quo, etc. ita ferri ut concurſionibus inter ſe cohæreſcant, ex quo, efficiuntur ea quæ ſiunt, quæque cernūtur omnia, eūq; motum atomorum nullo à principio, ſed ex æterno tempore intelligi conuenire.

Atomorum author Democritus. Cic. 4. de Fato 35.

Innumerabiles atomi uolitant. Cic. 1. de Nat. deor. 75.

Atque,] (καὶ,) ut ait Gel. lib. 10. cap. 29. particula, Grammaticis coniunctio eſſe dicitur connexiua: & plerunq; ſanè coniungit uerba & connectit. Terent. And. 4. 4. 3. Idem Adel. 3. 1. 10. Talem tali genere, atq; animo, natum ex tanta familia.

Atque, pro Tamen. Terent. And. 1. 3. 18. Mihi quidem hercle non fit ueriſimile: atq; ipſis commentum placet. Donatus.

Atque, Statim. Virg. 1. Georg.

Atque illum in præceps prono rapit alueus amni. Seruius. & Gellius lib. 10. cap. 29.

Atque, initijs ſententiarum competit: Cic. Atque cæteri imperatores qui de illo triumpharunt. Idem in Partitionibus 42. Atque ij ſunt quidem ferè quaſi quidam habitus animi ſic affecti, & cōſtituti, ut ſint ſinguli inter ſe proprio uirtutis genere diſtincti. Idem 1. de Orat. 94. Atque interea tamen dū hæc quæ diſperſa ſint, coguntur: uel paſſim, licet carpentem & colligentem undiq;, &c. Ex Valla lib. 2. & Budæo.

Atque pro Sed. Cic. ad Terent. lib. 14. epiſt. 4. Sed ſi hoc fuit liberis noſtris gratius nos uiuere, cætera quanquam ferenda nō ſunt, feramus. Atque ego qui te confirmo, ipſe me nō poſſum. Correptio eſt, quaſi dicat, ſed ego qui te cōfirmo, &c.

Atque, pro iſq;, uel idemq;. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Tum quod ex totis ripis in unum, atque anguſtum locū tela iaciebantur. Id eſt, in unum, eumq; uel eundemq; anguſtum locum.

Atque uides? Plau. Merc. 22. 38. Aſpice nunc ad ſiniſtram huc: (atq; uides?

Atque audin'? Terent. And. 1. 5. 64.

– propera: Atque audin'? uerbum unum caue de nuptijs.

Atque hoc confiteor iure obtigiſſe. Terent. And. 3. 5. 1.

Atque id. Terent. Heaut. 4. 1. 24. Atque id omitto, miſericordia, animus maternus, ſino. Cic. ad Atticum, lib. 5. 99. 1. Negotium magnum eſt nauigare, atque id menſe Quintil.

Atque iſtuc ipſum. Terent. And. 2. 2. 13.

– rem tenes.

P. Iſtuc ipſum. D. atque iſtuc ipſum nihil pericli eſt, me uide.

Atque aliquis dicat. Terent. And. 4. 1. 16.

Bellus eſt atque, &c. Plaut. Bacchid. 15. 75. Euax, nimis bellus, atque eſſe maximè optabam, locus.

Atque adeò: uarijs modis accipitur. Plaut. Amphit. 16. 35.

Pernego, quādo Thebis præter me nemo eſt alter Amphitruo

I. Immo præter me nemo: atque adeo tu Blepharo iudex ſies.

Atque adeò. Plaut. Curcul. 7. 54. Reſpondit mihi paucis uerbis, atque adeo fideliter. Cic pro Roſcio Amerino 17. Hoc conſilio, atque adeò hac amentia impulſi.

Atque adeò habebis. Cic. ad Atticum, lib. 7. 140. 2. Cum Philotimo loquere: atque adeò Terent. habebis Idib.

Atque adeò potius. Cic. 5. Verr. 97. Quid uerò iſtæ ſibi quinquageſimæ? quid porrò nummorum acceſſiones uolūt? quo id iure, atque adeò quo id potius ore feciſtis?

Emigrat, atque adeò exit. Cic. 4. Verr. 62.

Atque adeò autem. Terent. Eun. 5. 5. 22.

Atque adeò autem cur non egomet introeo?

Atque adeò nihil largiatur princeps, dum nihil auferat: non alat, dum non occidat. Plin in Paneg. 44.

Atque adeò, ornatus gratia poſitum. Plin. epiſt. 101. a. lib. 5. Cic. 4. Verr. 2. Atque adeò antequam de incommodis Siciliæ dico, pauca mihi uidētur eſſe de prouinciæ dignitate, uetuſtate, utilitate dicenda. Idem, Antequam iret in exiliū 6.

Atque eccum. Terent. Eun. 3. 2. 2.

– audire uocem uiſa ſum modò militis. Atque eccum.

Atque ædepol. Terent. And. 4. 2. 9. – atque ædepol

Ea res eſt: proptereaq; nunc miſera in mœrore eſt.

Atque equidem. Terent. Eun. 5. 5. 14.

– colligauit primum eum miſeris modis. P. hem,

Colligauit? P. atq; equidem orante, ut ne id faceret, Thaide.

Atque etiam. Terent. Adelph. 2. 2. 1.

Tace, egomet conueniam iam ipſum, cupide accipiat faxo, atque etiā Bene dicat ſecum eſſe actum. Idē Adel. 4. 5. 29.

Atque etiam, in principio ſententiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 47.

Atque etiam ſi à primis, inchoatiſq; naturis ad ultimas perfectaſq; uolumus procedere.

Atque ita, pro Atque ea conditione, uel eo nomine. Plautus Epid. 10. 33.

Atque ita, pro Atque ſic. Terent. Eun. 4. 6. 19.

Ego formidoloſus? nemo eſt hominum qui uiuat, minus.

T. Atque ita opus eſt.

Atque uerò. Plaut. Aulul. 3. 18.

Atque ille uerò minuſq; impendio

Curare, minuſq; me impartiri honoribus.

Pro eo atque. Vlpianus, Pro eo habendum eſt, atq; ſi nullo iure factum eſſet. Id eſt, Ita ut, uel perinde ut.

Ad eundem modum atque. Cato de Re ruſt. Pomarium ſeminarium ad eundem modum atque oleaginum facito. Hoc eſt, quemadmodum oleaginum.

Vnum & idem uidetur eſſe atque id, quod de me ipſo nominatim tuliſti. Cic. pro Domo ſua 41.

Ex iiſdem atque. Cic. 2. de Inuen. 174. Argumentationes ex iiſdem locis ſumendæ ſunt, atque in cauſam negotialem.

Atque, uarijs particulis, pro uarijs ſignificatis ſuccedit. Nam et comparatiui. Plaut. Merc. Amicior mihi nullus uiuit, atq; is eſt. Hoc eſt, quàm is eſt.

Alius atque. Teren. And. Alium cenſes nunc me, atque olim quū dabam? Cic. 2. de Legib. 28. Quid, in alijs rebus, alijſq; ſententijs uerſaris atque ille.

Secus atque. Cic. de Orat. lib. 3. 65. Sed paulò ſecus à me atque ab illo partita atque diſtributa.

Aliter atque. Cic. 3. Verr. 84. Quòd iſte aliter atque ut edixerat, decreuiſſet. Hic ſignandum, particulam Atque, etiam Vt ſecum accipere. Sic 3. Tuſcul. 125. Terent. Adelp. 4. 3. 6.

Nunquam

Nunquam te aliter atque es, in animum induxi meum.

Contrà atque antè. Cic. 3. in Catil. 64. Aruſpices iuſſerunt ſimulacrum Iouis facere maius, & in excelſum collocare, & contra atque antè fuerat, ad Orientem conuertere.

Contrario motu atque. Cic. de Somnio Scip. 14. Septem planetæ uerſantur retro contrario motu atque cœlum.

Similiter atque. Cic. in Philipp. Neq; enim illum ſimiliter atque ipſe eram, commotum uidi. Id eſt, ut, uel ſicut eram,

Aeque atque. Terent. And. Miſer æquè atque ego. Cic. 3. de Natur. deor. 60. At hi quidem coluntur æque atque illi.

Item atque. Varro de Ling. Lat. Analogia non item ea definienda, quæ dirigitur ad naturam uerborum, atque illa quæ ad uſum loquendi.

Pariter atque. Plaut. Menæh. Pariter hoc atque alias res ſoles.

Iuxta atque. Liu. Trucidant inermes iuxta atque armatos.

Potius atque. Plaut. Amph. 4. 226. Ita di faciant, ut tu potius ſis atque ego, te ut uerberem.

Atque poſt comparatiuum pro quàm. Horat. ſaty. 7. Qui peccas minus atque ego?

Non magis uerum atque. Terent. And. 4. 2. 15. Non Apollinis magis uerum, atque hoc reſponſum eſt.

Haud eſt mollis atque. Plaut. Caſina, 20. 21.

Non diſſimile atque. Cicer. Attic. lib. 2. 18. 3. Aut quieſcendum: quod eſt non diſſimile atque ire in Solonium aut Antium.

Similis atque. Terent. in prolog. Phorm. 32.

Ne ſimili utamur fortuna, atque uſi ſumus.

Talis atque. Terent. Phorm. ſcena ultima.

Atque, ſi gemina fiat, auget, intenditq; rem de qua agitur: ut animaduertimus in. Qu. Ennij annalibus, niſi memoria in hoc uerſu labor, Atque atque accedit muros Romana iuuentus. Hæc Gelli lib. 10. cap. 29.

Atque geminatum, ut Et. Cic. 5. Verr. 164. Ex huiuſmodi principio atq; ex liberalitate atq; accōmodatione magiſtratuū, conſuetudo æſtimationis introducta eſt.

Atque hæc quidē atque eiuſmodi ex uetere Græciæ fama collecta ſunt. Cic. 3. de Nat. deor. 81. Legitur etiā, & eiuſmodi.

Atqui,] (ἀμέλει, ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐκοῦν, γε μὴν, ἀλλὰ,) Coniunctio eſt diſcretiua, ſignificans Sed tamen. Terent. Eunuch. 5. 5. 11. Neſcio. Py. Atqui ſic inuenta eſt. Ci. 4. Acad. 204. Vereor ne ſubarroganter facias, ſi dixeris tuam. Atqui ita dicas neceſſe eſt.

Atqui, pro certè, profectò. Terent. Eun. 4. 6. 2. Atqui ſi illam digito attigerit uno, oculi ilico effodientur.

Atqui certe. Cic. 2. de Nat. deor. 28. Atqui certe nihil omnium rerum melius eſt mundo.

Atqui pro Imò. Terent. Hecyra 1. 2. 85.

– atqui ea res multo maximè

Diſiūxit illū ab illa: poſtquā, &c. Donatus. Legitur et Atq;.

Atqui, abundat nonnunquam, authore Donato. Terent. Adel. 5. 5. 6. – tibi

Lubens bene faxim. S. gratiam habeo. D. atqui Syre

Hoc uerum eſt.

Atqui pro At, & Veruntamen, ſiue Attamen. Cic. in Tuſculan. lib. 5. 80. Dionyſius quū quinq; & uiginti natus annos dominatum occupauiſſet, qua pulcritudine urbem, quibus autem opibus præditam, ſeruitute oppreſſam tenuit ciuitatē? Atqui de hoc homine à bonis authoribus ſic ſcriptum accepimus, ſummam fuiſſe eius in uictu temperantiam.

Atractylis,] huius attractylidis, pe. corr. (ἀτρακτυλίς,) Spinæ ſpecies aculeata, quam Dioſcorides lib. 3. cap. 106. cnecum ſylueſtre & præſæpium à Romanis dici aſſerit. uocatur, & fuſus agreſtis, quòd caulis eius fuſum mulierib. præſtet. A Theophraſto uocatur phonos, id eſt, cædes: quòd ſuccum ſanguinem habeat. Matthiolus Senenſis ait ſe nondum

potuiſſe in Italia reperire hanc herbam, & Ruellij opinionem de Atractylide refutat.

Atramentum; Atratus,] Vide Ater.

Atratinus, accuſator Cœlij, ut in oratione Cic. apparet, qui malè à quibuſdam Atracinus ſcribitur, ut tradit Volaterranus.

Atracius, adiectiuum, (ἀτράκιος,) ut Atraciæ oræ. Proper 1. eleg. 8. 5. Theſſaliam.

Ars Atracia, Magica. Stat. 1. Thebaid. 21.

Atracinum uenenum. Valer. Flac. 4. Argonaut. 89.

Atrebates, pen. prod. (ἀτρεβάτιοι,) Populi inter Belgas, finitimi Ambianis, Tornacenſibus, & Morinis. Strabo. Vulgò Artois. Vide Commentaria Cæſaris.

Atreus, diſſyllabum, ἀτρεὺς, filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarū, frater Thyeſtis, qui quū diſſenſione inuicem ſibi nocere non poſſent, in ſimulatā gratiā redierunt, qua occaſione Thyeſtes cū fratris uxore concubuit. Atreus uerò ei filiū epulandū appoſuit. Quæ Sol abominatus ne pollueretur, aufugit. Sed ueritas hæc eſt: Atreum apud Mycenas primum Solis eclipſim inueniſſe: cui inuidens frater ex urbe diſceſſit tempore, quo eius probata ſunt dicta. Hæc Seruius.

Atrea accuſatiuus. Senec. in Thyeſte 5. 17.

– uos facitis mihi Atrea timendum.

Nefarius Atreus. Horat. in Arte poetica 38.

Truculentus Atreus. Senec. in Thyeſte 7. 1.

Atreus, trium ſyllabarum, adiectiuum eſt, (ἀτρεῖος,) Statius 8. Thebaid. 145. I precor Atrei ſiquid tibi ſanguinis unquā Hyppomedon. Hyppomedon uocatiuus eſt.

Atrides, Atridæ, pen. prod. pluraliter Atridæ, Atridarum, (ἀτρείδης,) Id eſt, Atrei filij, Agamemnon & Menelaus, Vir. 1. Aene. 43. Atridas, Priamūq;, & ſæuū ambobus Achillē.

Atridæ gemini. Virg. 2. Aeneid. 83.

Atridæ ſuperbi. Horat. 1. Carm. ode 10. 3.

Atrides minor & maior. Ouid. 12. Metam. 125.

Atrides, quum ſine adiectiuo ponitur, Agamemnonem intelligimus. Horat. 2. Carm. ode 4. 3.

Arſit Atrides medio in triumpho Virgine rapta.

Troiæ populator Atrides, Agamemnon. Ouid. 13. Meta. 143.

Atri dies,] Dicuntur quos nunc nefaſtos uel poſteros uocāt. Nonius. Vide Ater.

Atria, (ἀδρία,) Oppidum Venetiæ. Plin. lib. 3. cap. 16. 4. Omnia ea, flumina, foſſaſq;, primi à Sagi fecere Thuſci, egeſto amnis impetu per tranſuerſum Atrianorum paludes, quæ ſeptem maria appellantur, nobili portu oppidi Tuſcorū Atriæ, à quo Atriaticum mare antè appellabantur, quod nūc (Adriaticum.

Atriarius,] Vide Atrium.

Atricapilla,] (μελαγκόρυφος,) Auis eſt. Feſtus, Melancoryphi, genus auium quæ Latinè uocātur atricapillæ, eo quòd ſumma earum capita nigra ſint.

Atrici, Atrienſis, Atriolum,] Vide Atrium.

Atrides. Vide Atreus.

Atriplex,] pen. corr. atriplicis, pen. corr. n. g. (ἀτράφαξις,) Herba, quæ ab atro dicta putatur, quòd homines pallidos faciat. Plin. lib. 20. cap. 20. 8. Atriplex & ſylueſtre eſt ſatiuū accuſatū à Pythagora, tanquā faceret hydropicos, morboſq; regios, & pallorē. Coquitur difficillimè, ac ne in hortis quidem iuxta id naſci quicquā, niſi languidum culpauit. Addidere Dionyſius & Diocles plurimos gigni ex eo morbos: nec niſi mutata ſæpius aqua coquendū ſtomacho contrarium eſſe, lentigines & papulas gignere. Hactenus Plinius apud Italos, uulgo appellatur Treppeſe ouer Reppeſe.

Atritas,] Vide Ater.

Atrium,] atrij (μέλαθρον, πρόδομος, προαύλιον,) Feſtus, Atrium propriè eſt genus ædificij ante ædem continens mediam aream, in quam collecta ex omni tecto pluuia deſcen-

dit. Var-

dit. Varro de Ling. Lat. Atrium appellatum ab Atriatibus Tuſcis. illinc enim exemplum ſumptum. Gell. lib. 16. cap. 5. Animaduerti enim quoſdam haud quaquam indoctos uiros opinari ueſtibulum eſſe partem domus primorem, quã uulgus atrium uocat. Virg. 1. Aeneid. 77.

Fit ſtrepitus tectis, uocemq; per ampla uolutant
Atria. Vbi Seruius, Tangit Romanam hiſtoriam. nam ut ait Cato, & in atrio & duobus ferculis epulabantur antiqui. unde ait Iuuenalis Saty. 1. 10. Quis fercula ſeptem Secretò cœnauit auus? Ibi & pecunias habebant. unde qui honoratiores erant, liminum cuſtodes adhibebantur. ut,
– qui Dardanio Anchiſæ
Armiger antè fuit, fiduſq; ad limina cuſtos. Ibi & culina erat: unde & atrium dictum eſt, atrum enim erat ex fumo. Cic. pro Quintio 13.

Alta atria. Virg. 4. Aeneid. 133. Ampla, Idem 1. Aeneid. 147. Regalia, Ouid. 5. Metam. 1. Sublimia, Horat. 2. Carm. 1. 5.

Atrium auctionarium. Vide Auctionarius. Cic. cõtra Rullũ 4.

Atrium, genus ædificij ante ædes ſacras, ut atrium Libertatis. Cic. pro Milone, Quæſtiones urgent Milonem quæ ſunt habitæ in atrio Libertatis.

Atriolum, pen. corr. Diminutiuum, (προαυλίδιον,) Cicer. ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 3.

Atrici, (προδομικοί,) à Iuriſconſultis dicuntur, qui excubant ad atrium: & ad limina etiam uocantur, & limenarchæ.

Atrienſis, huius atrienſis, (προαυλιαῖος,) Seruus eſt, præcipuus in familia. Cic. in Parad. 45. Atq; ut in magna familia ſtultorum, ſunt alij lautiores (ut ſibi uidentur) ſerui, ſed tamen ſerui, atrienſes ac topiarij. Colum. li. 12. cap. 3. 8. Tũ inſiſtere atrienſibus ut ſupellectilem exponant. & Plin. ep. 19. li. 3.

Atrocitas,] Vide Atrox.

Atrophia,] atrophiæ, pen. prod. (ἀτροφία,) Vna eſt ex ſpeciebus tabis: de qua ſic Celſus lib. 3. ca. 22. Atrophia eſt qua corpus non alitur, & naturaliter ſemper aliquibus decedentibus, nullis uerò in eorum locum ſubeuntibus, ſumma macies oritur: & niſi occurritur, tollit.

Atrophi, pen. corr. (ἄτροφοι,) Qui cibum non ſentiunt. Plinius lib. 26. cap. 11. 5. Eadem datur ijs quos atrophos uocant, interpoſitis diebus. Idem lib. 28. cap. 9. 6. Idem lib. 27. cap. 8. Explẽt ſinus ulcerum, & atropha carnoſiora faciũt.

Atropha appellantur, quæ cibum non ſentiunt. Plinius lib. 22. cap. 25. 31.

Atropos, pen. corr. (ἄτροπος,) una ex Parcis, quæ finem uitæ in poteſtate habere putatur. Dictam uolunt ab α & τρέπω, quòd ſit inexorabilis, nec ad cuiuſdam preces uertatur.

Atropos alba. Stat. 4. Sylu. 8. 4.
His ſenium, longæq; decus uirtutis, & alba
Atropos, & patrius lauros promiſit Apollo.

Atror,] Vide Ater.

Atrox,] atrocis, pen. prod. om. g. (ἀπηνής,) Aſper, crudelis: quòd qui atro uultu ſunt, aſperitatem ac ſæuitiam præ ſe ferunt. Alij atrocem à Græco potius appellatum cenſent, quòd Græci atrocia appellant quæ cruda ſunt: uel ab eo quòd atroces nihil de ſe timent. τρεῖν, enim timere eſt. Hæc ex Feſto. Virg. 1. Georg. 82.
Ecce inimicus atrox magno ſtridore per auras
Inſequitur Niſus. Vbi Seruius, Atrox, crudelis & immitis. Terentius Hecy. 3. 3. 17. Me inde lachrumans, incredibili re atq; atroci percitus.

Atrox & Mitis contraria.

Atroces res & miſerabiles. Quint. lib. 6. cap. 1. 40.

Atrociſsimum certamen. Liu. 8. bel. Pun. 26.

Aeſtas atrox. Claud. 2. Paneg. 93.

Anguis atrox. Stat. 6. Thebaid. 32.

Facinus atrox. Seneca in Troade 4. 18.

Fama atrocior. Tacit. lib. 4.

Flagrantis atrox hora Caniculæ. Horat. 3. Carm. ode 3. 2.

Ingenium atrox. Claud. 4. Paneg. 46.

Iniuria atrox. Claud. de bello Getico 79.

Atrocem iniuriam quaſi contumelioſiorem, & maiorem accipimus. Vlp. de Iniurijs.

Atroces literæ. Cic. ad Pætum, lib. 9. 25. 5. Repente perculſus eſt atrociſsimis literis.

Nefas atrox. Seneca in Thyeſte 3. 4.

Suſpicio atrociſsima. Cic. pro Marcello 12.

Tempeſtas atrox. Claud. de bello Getico 23.

Atrox & difficile tempus Reip. Cic. 6. Verr. 97.

Virtus atrox, Fortitudo quædam immenſa nullos hoſtes, nulla uincula, nullum mortis genus perhorreſcens. Sil. li. 13. 74.

Res ſceleſta, atrox, nefaria. Cic. pro Sex. Roſcio 38.

Vehemens & atrox genus orationis: cui Lene & manſuetum opponitur. Cic. 2. de Orat. 110.

Atrox animal ad conficiendum hominem. Plin. de Polypo.

Atrox odij. Tacit. lib. 12. Iſdem Conſulibus atrox odij Agrippina ac Lolliæ infenſa, quòd ſecum, &c.

Atrox, Crudum. Næuius bel. Pun. lib. 4. Simul atrocia proiecerunt exta miniſtratores. Nonius.

Atrox, animus Catonis, pro Conſtanti. Hora. 2. Carm. ode 1. 5.

Atrocitas, pen. corr. (ἀπήνεια,) Denominatiuum, pro Crudelitate. Cic. 6. Verr. 78. Neq; tamen finis huic iniuriæ, crudelitatiq; fiebat, donec populus atq; uniuerſa multitudo atrocitate rei, miſericordiaq; commota, Senatum clamore coegit ut, &c. Sic. 7. Verr. 134.

Atrocitate animi moueri. Cic. 4. in Catil. 83.

Leuare atrocitatem alicuius rei. Vide Leuis.

Augere atrocitatem. Author ad Heren. lib. 2. 11.

Atrocitas uerborum inuidioſa. Ci. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 10.

Atrociter, pen. corr. Aduerbium, (ἀπηνῶς,) ut Atrociter minitari. Cic. 7. Verr. 125.

Atrocius accipi. Tacit. lib. 17. Labores itinerum, inopia commeatuum, duritia imperij, atrocius accipiebantur.

Atrociter omnib. horis aliquid facere. Cic. pro Roſc. Amer. 92.

Atrocius paulo. Cic. 4. Verr. 42. Atrociter inuehi. Liuius 3. ab Vrbe 38.

Atrum,] Vide Ater.

Atta, (ἄττα,) proprium poetæ cuiuſdã tragœdiarũ uel comœdiarũ, ut refert Acron, in hunc Horatij 2. Epiſt. 1. 16. locũ, Rectè néc ne crocum, floreſq; perambulet Attæ Fabula.

Attactus,] Vide Attingo.

Attagen,] pen. corr. huius attagenis, pen. prod. maſ. ge. (ἀτταγήν,) Auis eſt Aſiatica, quam Francolinum dicimus, inquit Valla in Raudenſem. Plin. lib. 10. cap. 48. 1. Attagen maximè Ionius celebratur, uocalis aliàs, captus uerò obmuteſcens, quondam exiſtimatus inter raras aues. Iam & in Gallia Hiſpaniaq; capitur, & per Alpes etiã ubi & phalacrocoraces aues, Balearium inſularum peculiares, ſicut Alpium pyrocorax.

Attagena, attagenæ, pen. prod. (ἀτταγήνη,) Idẽ. Mart. li. 13. 61.
Inter ſapores fertur alitum primus
Ionicarum guſtus attagenarum. Plin. lib. 8. cap. 58. 5. Item apros & attagenas, herinaceos.

Attalus, pe. corr. (ἄτταλος,) Rex Aſiæ, uel Pergami, qui à Pop. Romano donatus eo regno, quum liberos non haberet, Populum Romanum hæredem fecit.

Attalicus, pen. corr. Adiectiuum, (ἀτταλικός,) ut Attalica toga. Plin. lib. 8. cap. 48. 5. Aurum intexere in eadem Aſia inuenit Attalus rex: unde nomen Attalicis: Propert. lib. 3. eleg. 18. 4. Veſtes Attalicæ. Quapropter etiam Attalicæ conditiones di-

ctæ ſunt. Horat. 1. Carm. ode 1. 3. hoc eſt, opes. Cic. 6. Verr. 23. Quid illa Attalica tota Sicilia nominata, ab eodem Heio peripetaſmata emere oblitus es?

Attalicus thorus. Propert. lib. 2. eleg. 14. 15.

Attamen,] Vide At.

Attegiæ,] attegiarum, (καλῦβαι,) Id eſt mapalia, et tuguria. Iuuen. Saty. 14. 20. Dirue Maurorum attegias, caſtella Brigantum: Vt locupletem Aquilam tibi ſexageſimus annus Afferat.

Attella, (ἀτέλλα, Ptol. & Steph.) Oppidum Oſcorum, ubi grãde & egregium amphitheatrum erat. Sunt qui præcipiant ſcribi per T ſimplex: & ita legitur in emẽdatiorib. codicib.

Attellanus, adiectiuum, (ἀτελλανός,) ut Fabulæ Attellanæ. Donatus, in uita Terentij, Attellanas à ciuitate Campaniæ. ubi actitatæ ſunt plurimæ. Idem, Attellanæ ſalibus & iocis compoſitæ, quæ in ſe non habent niſi ueruſtam elegantiam. Liu. 7. ab Vrbe 8. Poſtquam lege hac fabularum ab riſu ac ſoluto ioco res auocabatur, & ludus in artem paulatim uerterat, iuuentus hiſtrionibus fabellarum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta uerſib. iactitare cœpit. quæ inde exodia poſtea appellata, conſertaq; fabellis potiſsimũ Attellanis ſunt. quod genus ludorum ab Oſcis acceptum tenuit iuuentus, nec ab hiſtrionibus pollui paſſa eſt. Cic ad Pætum, lib. 9. 16. 19. Nunc uenio ad iocationes tuas, quando tu ſecundum Oenomaum Accij, non ut olim ſolebat, Attellanum: ſed ut nunc fit, mimum introduxiſti.

Attellanius, adiectiuum aliud, (ἀτελλανεῖος,) Cic. 2. de Diuin. 38. Totum omnino fatum etiam Attellanio uerſu iure mihi eſſe irriſum uidetur.

Attempero,] attemperas, pen. corr. (συγκεραννυμι,) attemperare, ut Attemperare gladium iugulo, pro Aptare, & quaſi dirigere ad iugulum. Senec. epiſt. 30. Sic gladiator, tota pugna timidiſsimus, iugulum aduerſario præſtat, & errãtem gladium ſibi attemperat.

Attemperate, pen. prod. (συγκεκερασμένως,) Aduerbium, ab Attemperatus. Terent. And. 5. 4. 13. Itáne attemperatè uenit hodie in ipſis nuptijs, Vt ueniret antehac nunquam?

Attendo,] attendis, attendi, attentum, (προσέχω,) attendere, Ex ad & tendo, ſignificat cogitare, & quaſi animum intendere. Verbum eſt non plenum, ſed nudum: attendi enim, oculos aut animum ſubauditur. Terent. Hecyra 2. 2. 23.
nam poſtquam attendi
Magis, & ui cœpi cogere ut rediret. Plaut. Amph. 16. 45.

Audi, atq; attende Laterenſis, ut ſcias, &c. Cic. pro Plancio 80.

Si paulo diligentius Athenodorus Sandonis filius quid de his rebus dicat, attenderis. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 7. 15.

Diligenter attendere. Cic. 3. de Finib. 10.

Admodum attendere. Cic. 3. de Orat. 28.

Magnopere attendere. Cic. 3. Verr. 18.

Bene attendiſti, nimis callidè agebatur. Ci. Att. li. 15. 329. 24.

Attendere, cum datiuo. Sueton. in Galba, Inter liberales diſciplinas attendit & iuri. Id eſt ſtuduit, ſiue operam dedit iuri. In hoc exemplo datiuus eſt rei. Iungitur etiam datiuo perſonæ. Plin. in Paneg. Iurat in legem, attendẽtibus dijs. nam cui magis, quàm Cæſari, attendant?

Attendebat ijs, &c. Plin. lib. 7. epiſt. 33.

Attendere, cum accuſatiuo. Cic. 2. Philipp. 50. Et 4. Acad. 98. Illud attendimus in hoc omni genere quàm inconſtanter loquamur, 3. de Finib. 62. Quare attendo te ſtudioſè: &c.

Attendere & aucupari uerba oportebit: in quo ut ea quæ ſint frigidiora uitemus. Cic. 2. de Orat. 142.

Non attẽdimus neq; exaudimus noſmetipſos. Cic. in Orat. 109.

Attendere atq; intelligere. Cic. 7. Verr. 116.

Attendere ad. Quint. lib. 11. ca. 2. Hinc eſt ex illa arte non inutile, attendere ſigna ad eos qui exciderunt ſenſus.

Attendere de. Cic. 12. Philipp. 37. Animus tamen erit ſolicitus, ut nihil poſsit de officijs legationis attendere.

Attendere animum, Aduertere. Terent. Phorm. 5. 6. 28.
Animam compreſsi, aurem admoui, ita animum cœpi attendere, Hoc modo ſermonem captans. Cic. 3. Off. 44. Sed ſi quũ animũ attenderis, turpitudinẽ uideas ei rei adiũctã, etc.

Attendere animos ad ea quæ dicuntur &. Cic. pro Lege Agraria 47.

Attẽdere animo æquo. Terẽt. in prolog. Hecyræ 28.

Erigere mentes, aureſq;, & dicentẽ attendere. Cic. pro Syl. 24.

Attendens, attendẽtis, Participium, (προσέχων,) Sil. li. 8. 118.
nullo attendente deorum
Votis tunc ueſtris, caſura ruiſtis in arma.

Attentus, (προσεχημένος) Participium. Terent. And. 2. 14.
– ut animus in Spe atq; in timore uſq; antehac attentus fuit.

Diligens & attentus in re aliqua. Cic. 3. Verr. 90.

Attento animo intueri. Cice. 1. de Finib. 87. Et in Orat. 114. Eaq; dum animis attentis admirantes excipiunt.

Auditorem beneuolum ſibi facere & attentum & docilem. Ci. 2. de Orato. 45. & 176.

Præbere ſe attentum auditorem. Cic. 3. de Nat. deor. 2.

Tenere auditorem attentum. Author ad Heren. lib. 4. 158. Nõ poteſt huiuſmodi ſermo tenere attentum auditorem: diffluit enim totus.

Facere auditores attentos. Author ad Heren. lib. 1.

Auris attenta. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 4.

Attentus, (προσεκτικὸς,) Nomen ex participio, ut Attentior ad rem. Terent. Adelph. 5. 3. 48. Attentiores ſumus ad rẽ omnes, quàm ſat eſt.

Attentior circa aliquid. Quint. lib. 5. cap. 4. 15.

Attentiſsimis animis audire. Cic. pro Seſtio 24.

Attenta uita. Curioſa & diligens, quam uulgus ſubiectam dicit. Cic. pro Roſcio Amer. 25.

Attentus rerum perſimiliâs. Cic. pro Quintio 6. C. Quintius fuit P. Quintij huius frater, ſanè cæterarum rerum paterfamiliâs & prudens & attentus, una in re paulo minus conſideratus, qui, &c.

Attentus, pro Attentus ad rem, auarus, nimiumq; ſolicitus. Horat. 1. Epiſt. 7. 18.
Durus ait Vultei nimis, attentuſq; uideris Eſſe mihi.

Aſper, & attentus quæſitis. Horat. 2. Serm. ſat. 6. 17.

Attentio, (προσοχὴ, φιλακοία,) Verbale. Cicer. 2. de Oratore 82. Reliqua ſunt in cura, attentione animi, cogitatione, uigilantia, &c.

Attentè, (προσεκτικῶς,) aduerbium, ut Attentè audire. Cicer. pro Domo ſua 62. Terent. Heaut. 1. 1. 14. Ita attentè illorum officia fungere.

Attente legere. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 20. 4.

Attentius agere. Cic. Attico, lib. 16. 340. 1.

Attentius cogitare. Cic. 5. de Finib. 7.

Attentiſsimè audire. Cic. 1. de Orat. 142. Idem ad Catonem, li. 15. 4. 43. Scis enim quàm attentè te audire ſoleam.

Spectare attentius. Horat. 2. Epiſt. 1. 40.

Attento,] attentas, (πειράομαι,) attentare, Ex ad, & tento, Idem quod tentare. Columel. lib. 1. cap. 4. 4. Simul attentando poſſeſſor efficit ut in id formetur, quod maximè præſtare poſsit.

Attentare, Manu inuadere, uel inſidijs adoriri. Cicer. de Aruſp. reſpon. 14. Quum ea attententur eius lingua, cuius anteà manu euerſa uos mihi & liberis meis manibus ueſtris reddidiſtis. Colum. lib. 7. cap. 12. 7. Primum eſt enim non attẽtari: ſecundum eſt laceſſitum fortiter & perſeueranter uindicari. Cic. 4. Verr. 93. Omniũ inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, attentare.

Attentari ſententia dicitur, quum per appellationẽ an iuſta fuerit diſcutitur. Vlpianus in L. Eleganter, paragra. Tũc enim ff. de Condict. indeb. Tunc enim reſcriptis locum eſſe credẽdum eſt, quum de ſententia indubitata, quæ nullo remedio attentari poteſt, tranſigitur.

Vrbem attentare. Cic. pro Seſtio 6. Capuam propter plurimas belli importunitates ab illa impia & ſcelerata manu attentari ſuſpicabatur.

Attentari pudicitia dicitur, quum id agitur ut ex pudico impudicus fiat. Paulus Iuriſcõſul. de Iniurijs. Vlpianus in L. Apud Labeonem, de Iniurijs, Appellare, eſt blanda oratione alterius pudicitiam attentare.

Fidem alicuius attentare. Cic. in Orat. 121.

Attentare tempus proſperum. Tacit. lib. 12.

Attentare aliquem bello, Belli fortunã in aliquo experiri. Stat. 4. Thebaid. 14.

Lacrymis attentare aliquem. Valer. 4. Argona. 3.

Precibus attentare aliquem. Valer. 4. Argona. 3.

Attenuo,] attenuas, (λεπτύνω,) attenuare, Ex ad, & tenuo compoſitum, Comminuere, detrahere, exilius facere. Plin. li. 11. cap. 37. 44. Lingua leonibus ac pardis, omnibusq; generis eius, etiam felibus, imbricatæ aſperitatis ac limæ ſimilis, attenuansq; lambendo cutem hominis.

Attenuari. Lucretius lib. 1. 64. —tum portas propter ahena
Signa, manus dextras oſtendunt attenuari
Sæpe ſalutantum tactu.

Attenuatum bellum atq; imminutum. Cic. pro lege Manilia 21. Item Attenuatæ prælijs legiones, Cæſar 3. bel. Ciuil. 350.

Attenuatum dicendi genus. Cic. 3. de Orat. 120.

Curas attenuare, Id eſt, minuere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 11.

Attenuãt iuuenũ uigilatæ corpora noctes. Oui. 1. de Arte 148.

Luctus attenuare. Ouid. ad Liuiam 70.

Manus attenuare. Tibullus 1. eleg. 4. 10.

Opes attenuare, Abſumere. Ouid. 8. Met. 170. de Eriſichthõe.

Arboris umbram attenuare. Catullus in Argona. 9. pro frondibus quæ umbram præbent.

Attenuans uictus à medicis uocatur, quo corpus noſtrum gracileſcit, & fit tenuius.

Attenuatus, (λεπτυνθείς,) Participium. ut Attenuatus amore. Ouid. 3. Metam. 98.

Attenuatè, Aduerb. (λελεπτυμένως,) ut Attenuatè preſſeq; dicere. Cic. de Claris Orat. 105. Oratorũ bonorũ duo ſunt genera, unũ attenuate, preſſeq;, alterũ ſublatè, ampleq; dicẽtiũ. Hic oppoſuit aduerbio Attenuate, aliud aduerbium Ample.

Attenuatio, attenuationis, (λέπτυνσις,) Verbale, Ipſe attenuandi actus.

Attenuatio ſuſpicionis. Author ad Herennium lib. 2. 33. Defenſoris narratio ſimplicem & dilucidam expoſitionem debet habere, cum attenuatione ſuſpicionis.

Attero,] atteris, pen. corr. attriui, attritum, (παρατρίβω,) atterere, Eſt rem aliquam cum alia, ui quadam coniungere, et quodammodo confricare. ut Atterere gladium coti, quod barbari acutiare dicunt. Plin. lib. 9. cap. 51. Anguillæ atterunt ſe ſcopulis.

Attrita inter ſe ligna. Plin. lib. 2. cap. 107. 1.

Aſinus atterens ſe ſpinetis. Plin. lib. 10. cap. 74. id eſt, attricãs.

Atterere, comminuere, frangere, conſumere. Colum. lib. 5. cap. 6. 10. Virg. 4. Georg. 3. —aut errans bucula campo
Decutiat rorem, & ſurgentes atterat herbas. Celſ. in Proœ. lib. 1. Et duce alij Eraſiſtrato atteri cibũ in uentre cõtendũt.

Atterere alueũ, pro. Terere, ſeu calcare. Plin. lib. 8. cap. 5. 1. De elephantibus.

Attrita toga. Martialis. Attrita ueniet ſportula ſæpe toga. Hoc eſt, lacera.

Imbelles atterit haſta manus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 5.

Attritus uomer. Virg. 1. Georg. 10.

Attrita anſa. Virg. in Sileno 6. 4. Et grauis attrita pendebat cãtharus anſa. Vbi Seruius, Attrita anſa, frequenti potu. attritos uerſans alit unda lapillos. Ouidius.

Atterere aures alicui, per translationem. Plaut. Perſa 11. 11. Cuiquam mortali libero aures atteram?

Atterere item per translationem: ut Attrita bellis Aethiopia. Plin. lib. 6. cap. 29. 19.

Atterere famam alicuius. Salluſt. Pòſt ubi eorum famam attriuerat, maiora alia impendebant. Id eſt, Poſtquam ad infamiam & impudicitiam eos adegerat.

Attritus, pen. prod. (παράτριπτος,) Nomen ex participio. Cic. 6. Verr. 84. Herculis templum eſt apud Agrigentinos, non longe à foro, ſanè ſanctum apud illos & religioſum. Ibi eſt ex ære ſimulacrum ipſius Herculis, quo non facilè quicquã dixerim me uidiſſe pulcrius, tametſi nõ tam multum in iſtis rebus intelligo, quàm multa uidi: uſq; eo Iudices, ut rictus eius ac mentum paulò ſit attritius, quòd in precibus & gratulationib. non ſolũ id uenerari, uerumetiã id oſculari ſolẽt.

Attritæ opes, ſæpius apud Liuium, pro imminutæ.

Attritus, huius attritus, pen. prod. (παράτριψις,) Verbale. Pli. lib. 9. cap. 45. Contactos piſces, attrituq; petræ ſcalpentes pruritum, inuadit.

Ex attritu facta. Plin. lib. 33. cap. 6. 10.

Attritus arborum. Plin. lib. 8. 32. 7.

Attritus calceamentorum. Plin. lib. 28. cap 16. 4.

Atteſtor,] atteſtaris, (μαρτύρομαι,) atteſtari, Eſt, ut ait Sipõtinus, in teſtimonium adducere. Cic. pro Milone 51. Is quĩ ita natus eſt, & ita conſueuit, te Magne tamen atteſtaretur.

Atteſtari, Eſt abſenti denunciare, authore Paulo iuriſc.

Atteſtari, pro ſimplici teſtari accipitur. Plin. in Præf. li. 4. Hoc atteſtabatur uel inimico iudici ſe approbari poſſe.

Atteſtans, Participium, (μαρτυρόμενος,) Qui teſtimonium reddit. Cic. pro Sylla. 62. Sed quia ſunt deſcripti Cõſulares, de his tantum mihi dicendum putaui, quòd ſatis eſſet atteſtante memoria omnium, neminem eſſe ex illo honoris gradu, qui non, &c.

Atteſtante Artemidoro. Plin. lib. 2. cap. 108. 5.

Atteſtator, (ἐπιμάρτυς,) Plin. epiſt. 18. lib. 6. Quanquã quis uno te reuerentior huius operis, quis benignior atteſtator.

Atteſtatus, Participium, (μεμαρτυρημένος,) Teſtimonio comprobatus. Plin. lib. 10. cap. 43. 1. Reddatur & coruis ſua gratia, indignatione quoq; Pop. Romani atteſtata, non ſolum conſcientia.

Atteſtata, dicebantur fulgura, quæ iterato fiebant, uidelicet ſignificationem priorum atteſtantia. Feſtus.

Attexo,] attexis, attexui, attextum, attexere, (προσυφαίνω,) Addere, adiungere. Cice. de Vniuerſit. 59. Vos autem ad id quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 5. 2.

Attica, pen. corr. (ἀτθὶς, ἀττική,) Regio inter Achaiam & Macedoniam, quæ Acte, ſiue Actica antiquitus dicebatur, ab Acteone. Strabo. Plin. lib. 4. cap. 7.

Atticus, Adiectiuum, (ἀττικὸς,) ut Attici homines. Plaut. Amphit. 15. 3. Ouid. 4. Faſt. 101.

Attica eloquentia. Terent. Eunuch. 5. 9. 63. Cicer. in Orat. 16. & de Clar. Orat. 33.

Atticæ eloquentiæ candidatus. Quintilianus in Proœm. lib. 6. 11.

Atticè, Aduerb. (ἀττικῶς,) ut Atticè loqui, hoc eſt, Lingua Attica. Cic. de Claris Orat. 156. Nam ſiquis eos, qui nec ineptè dicunt, nec odioſè, nec putidè, Atticè putat dicere: is rectè niſi Atticum probat neminem.

Atticiſmus, (ἀττικισμός,) Phraſis Attica, uel Attica locutio, & dicendi genus Atticum. Cic. Attico, lib. 4. 86. 2. Quint. lib. 6. cap. 3. 75.

Atticiſſo, atticiſſas, (ἀττικίζω,) atticiſſare, Curioſius Atticè loqui. Plaut. Menæch. 2. 12.

Attiguus, ab attigo antiquo uerbo, (προσαφής,) Quod ita uicinum eſt, ut attingat. Apuleius lib. 4. Contra procliuè montis attigui fuga me liberaui. Quod & Contiguus dicitur.

Attilius. Vide Regulus.

Attilus,] pe. prod. piſcis in Pado, inertia pingueſcens, ad mille aliquando libras, catenato captus hamo, nec niſi boum iugis extractus. Plin. lib. 9. cap. 15. 1.

Attineo,] attines, attinui, (κατέχω,) attinere, Ex ad, & teneo: idem ſignificat quod tenere. Plaut. Capt. 6. 61. Nunc iã cultros attinet. Tacit. lib. 1. Ni proximi prehenſam dextram ui attinuiſſent.

Attinere aliquem, pro Retinere. Tacit. lib. 18. Deletæ omnes copiæ forẽt, ni uictorem exercitum attinuiſſet obſcurũ noctis.

Attineri publica cuſtodia. Tacit. lib. 3. Precabãtur Druſum, daret ultionis exemplum, donec accitam, conuictamq; attineri publica cuſtodia iuſsit.

Attineri uinculo ſeruitutis. Tacit. lib. 13. Quos uindicta patronus non liberauerit, uelut uinculo ſeruitutis attineri.

Defectione attineri. Tacitus li. 13. Vologeſen defectione Hyrcaniæ attineri, ſuadet Tyridati precibus Cæſarem aggredi.

Diſcordijs attineri. Tacitus li. 1. Ob amiſſum Auguſtum diſcordijs attinemur.

Domi attineri ſtudijs. Tacit. li. 14. Seneca rarus per urbẽ, quaſi ualetudine infenſa, aut ſapientiæ ſtudijs domi attineretur.

Attinet, pen. corr. (προσήκει,) ferè imperſonaliter legitur, pro pertinet, decet, cõuenit. Cic. 4. Acad. 73 Nihil attinet de aſſenſione omnino loqui. Idem 7. Verr. 27. Quid me attinet dicere?

Nec quæ nihil attinẽt. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Attinet ad uitem colendam. Cic. 4. de Fin. 63. Si igitur illa cultura uitium in uite inſit, ipſa cætera credo. uelit quæ ad colẽdam uitem attinebant, ſicut antea, &c. Hoc eſt, ſpectabant.

Attinet ad me. Terent. Adel. 2. 1. 32. Iámne me uis dicere quod ad te attinet? Vbi Donat. Quod tibi prodeſt, et cõmodũ eſt? Hoc ad me attinet, Nihil ad me attinet. Plau. Bacchid. 4. 51. Negotium ad me attinet aurarium. Terent. And. 1. 2. 16. Nihil ad me attinet. Idem Adelp. 3. 3. 82. Illum curo unum, ille ad me attinet.

Quid iſtuc ad me attinet? Plaut. Epid. 2. 71.

Quod ad me attinet. Cic. pro Roſc. Amerino 71. Seruos ipſos, quod ad me attinet, neq; arguo, neq; purgo. Idẽ 4. Verr. 10. Plaut. Aſin. 1. 8. Quod ad argentum attinet.

Quam ad rem dicam hoc attinere ſomnium? Plaut. Rud. 5. 19.
Quid attinet tot ora nauium graui
Roſtrata duci pondere Contra latrones? Horat. 4. Epid. 3.

Attingo,] attingis, attigi, pen. corr. attactum. (ἅπτομαι, ἐφάπτομαι, ἐπιψαύω,) attingere, Leuiter tangere. Virg. 5. eclo. 5. —nec graminis attigit herbam. Terent. Adel. 2. 1. 24. Tetigin' tui aliquid? C. ſi attigiſſes, ferres infortunium. Vbi Donatus, Plus dixit attigiſſes, quàm tetigiſſes, Eſt enim multò minus attingere, quàm tangere. Idem Eun. 4. 6. 2. At qui ſi illam digito attigerit uno, oculi ilico effodientur. Vbi Donatus, Digito uno, Moris cõminantium eſt, ad exiguum reuocare commiſſa quæ ſe ulturos prædicent. Cic. 1. Tuſcul. 16. Mento ſummam aquam attingens. Idem ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 26. De his rebus nequid attingat.

Nihil attingit ad rem, pro nihil attinet. Plaut. Merc. 3. 31.
—hoc ideo fit, quia Quæ nihil attingũt ad rem, nec ſumptus
Tum amator profert ſæpe aduerſo tempore. (uidet,

Attingit te hæc res. Ci. 2. de Legib. 4. Sed nimirũ me alia quoq; cauſa delectat, quæ te non attingit ita.

Attingit humanam naturam. Ci. 1. Off. 28. Ex quatuor locis in quos honeſti naturã uimq; diuiſimus, primus ille, qui in ueri cognitione cõſiſtit, maximè naturam attingit humanam.

Pertinet ad, & attingit. Cic. 5. de Fin. 41. Quum animal proceſsit paulum, & quatenus quicquid ſe attingat, ad ſeq; pertineat, perſpicere cœpit, tum ſenſim incipit progredi, ſeq; agnoſcere & intelligere.

Attingere nomen legis. Cic. 2. de Legib. 21. Quid quòd multa pernicioſè, multa peſtiferè ſciſcuntur in populis quæ nõ magis legis nomen attingunt, quàm ſi latores aliqua conceſſu ſuo ſanxerunt? Id eſt, non magis ſunt leges, &c.

Attingit me ſanguine, cognatiõe, ſumma neceſsitudine. Plinius epiſt. 144. a. Nec ijs tantum quos ſanguine attingit, inter propinquos amãdũ. Ci. 4. Verr. 17. Quo quiſq; te maximè cognatione, affinitate, neceſsitudine aliqua attingebat. Idem ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 9. Deinde ex omni genere ciuiũ, qui aut quòd publicani ſunt, nos ſumma neceſsitudine attingunt: aut quòd, &c.

Attingere rem aliquam ſuſpicione. Cic. 3. de Nat. deor. 88.

Attingit eum infamia. Liu. 7. bel. Pun. 64.
Sed erant perpauci quos ea infamia attingeret.

Attingere ſenectutem. Colum lib. 1. Necdum ſenectutem attigerit. Hoc eſt, nondum conſenuerit.

Attingere leuiter ſtudia. Sueton. de claris Grammat. 9. Literas. Cic. 1. de Orat. 39.

Aliquid leuiter in tranſitu attingere. Quint. 7. cap. 4. 20.

Attingere aliquid doctrinæ. Cice. 2. de Orato. 1. Opinio fuit L. Craſſum non plus attigiſſe doctrinæ, quàm quantam prima illa puerili inſtitutione potuiſſet.

Strictim attingere librum aliquem. Cic. ad Attic. lib. 2. 1. 3.

Attingere Rempublicam. Cic. ad Attic. lib. 2. 37. 4. Rempublicam nulla ex parte attingimus in cauſis: atq; in illa opera noſtra forenſi ſumma induſtria uerſamur.

Attingere forum. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8. 7. De me ſic exiſtimes, ac tibi perſuadeas uehementer uelim, me non, &c. ſed, ut primum forum attigerim, ſpectaſſe ſemper, ut tibi poſſem quammaximè eſſe coniunctus.

Attingere rem aliquam, pro Tractare. Cic. 4. de Fin. 16. Priorem autem illi egregiè tradiderunt, hi omnino ne attigerũt quidem. Id eſt, nullam prorſus mentionem de ea fecerunt. Plin. in præfatione operis 11. Iam omnia attingenda quæ Græci τὰς ἐγκυκλοπαιδείας, uocant.

Voce tantũ attingere legis initiũ. Cic. de Aruſp. Reſp. 6. Heſterno die quum mihi ſtanti tacens minaretur, uoce tantũ attigi legum initium & iudicij. conſedit ille. Clodium intelligit.

Attingere quippiam uerſibus & inchoare. Cic. pro Arch. 20.

Perquã breuiter perſtringere atq; attingere. Cic. de Ora. 110.

Attingere partem aliquam ſceleris alicuius. Cic. pro Seſt. 57. Quiſquis erat, qui aliquam partem in meo luctu ſceleris Clodiani attigiſſet, quocunq; uenerat, &c.

Ad uerbum rem attingere. Cic. pro Cæcin. 36. Potêſtne detrudi quiſquam, qui non attingitur? nonne, ſi uerbum ſequi uolumus, hoc intelligamus neceſſe eſt, eum detrudi, cui manus afferantur? neceſſe eſt inquam, ſi ad uerbum rem uolumus attingere, neminem ſtatu detruſum qui non adhibita ui, manu demotus & actus præceps intelligatur.

Singulatim unamquanq; rem attingere. Cic. 1. de Inuent. 110.

Attingere oram aliquam, ſiue regionem, pro uicinum eſſe. Cæſar 1. bell. Gal. 5. Attingit etiam à Sequanis & Heluetijs flumen Rhenum: uergit ad ſeptentriones. Cice. Attic. lib. 5. 108. 3. Perrexi in Ciliciam per Cappadociæ partem eam quæ Ciliciam attingit.

Vox attigit aures. Valerius 2 Argon. 92.

Attigit Britanniam, pro peruenit. Cæſ. 4. bell. Gal. 549. Ipſe hora circiter diei quarta, cum primis nauibus Britanniam attigit. ad Brutum 15. 17.

Siqua te attingit cura. Cic. Attico, lib. 9. 183. 2. Siqua de Pompei noſtro tuendo, & tibi ac Reip. reconciliando cura te attingit. Vel ut ait Virg. Quando hæc te cura remordet.

Digito cœlum attingere dicuntur, qui longè ſupra mortalium conditionem, ac dijs proximi eſſe uidentur. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 14. Noſtri autem principes digito ſe cœlum putant attingere, ſi muli barbati in Piſcinis ſunt, qui ad manũ accedant. Eraſmus.

Attingere aliquem, pro nominare. Cic. pro Roſc. Amerino 36. Vſq; eo animaduerti, Iudices, eum iocari, atq; alias res agere, antè quàm Chryſogonum nominaui. quem ſimul attigi, ſtatim homo ſe erexit.

Attingere extremis digitis aliquod genus uitæ, prouerbialiter dictum. Cic. pro Cœlio 20. Et audiui non modo qui primoribus labris guſtaſſent genus hoc uitæ, & extremis, ut dicitur, digitis attigiſſent, ſed qui totam adoleſcentiam uoluptatibus dediſſent.

Primoribus labris aliquid attingere. Cic. 1. de Orat. 44.

Attingere aliquid, aut ſenſu guſtare. Cice. pro Archia, Quòd ſi ipſi hæc neq; attingere, neq; ſenſu noſtro guſtare poſſemus, tamen ea mirari deberemus.

Attingere hæreditatẽ. Cic. ad Attic. lib. 6. 120. 3. Procura, quãtulacunq; eſt, Pretianã hæreditatẽ, prorſus illã ne attingas.

Attingi dolore. Cic. 3. de Fin. 25. Id ita eſſe ſic probant, quod antequam uoluptas aut dolor attigerit, ſalutaria appetant parui, aſpernenturq́;, &c.

Attingit eum inuidia. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 10. 35.

Attactus, participium. ut Attactus telis. Silius lib. 11. 30.

Attactus, huius Attactus, (ἐπαφή,) Verbale. Virg. 7. Aen. 70. de ſerpente quem Alecto in ſinum Amatæ coniecerat.

Ille inter ueſtes, & læuia pectora lapſus
Voluitur attactu nullo. Vbi Seruius, Sine morſu, ſine ſenſu.

Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 5. 7.

Atthis, Atthidis, (ἀτθίς,) Cranai filia, à qua regio Attica, ut quidã exiſtimant, dicta eſt, quũ prius Actica ab Acteone diceretur: ſiue ab Acteo rege, ut Fauorino & Licophroni placet. Siue ab ἀκτὴ, quod littus ſignificat: quum ea regio, ut Strabo in principio libri noni ſcribit, magna ex parte littoralis ſit. Virg. 5. Aeneid. 123. In hac ſunt Athenæ, & Marathon campus, cum oppido eiuſdem nominis.

Attis, attidis, f. g. (ἀτθίς,) Luſcinia dicitur, quaſi Attica. Mart. lib. 1. 49. Sic ubi multiſona feruet ſacer attide lucus.

Attollo,] attollis, (ἐπαίρω, αἰωρέω, μετεωρίζω,) attollere, Ex at & tollo compoſitum, Erigere ſignificat. Plau. Caſina, Senſim ſuper attolle limen pedes noua nupta.

Attollere & leuare. Liuius. Quumq; ſe quiſq; attollere ac leuare uellet.

Attollere aliquem triuijs. Horat. 1. Epiſt. 18. 12.

Nec ſemel irriſus triuijs attollere curat
Fracto crure planum.

Attollere ſe à graui caſu. Liu. 8. ab Vrbe 32. Quẽ cuſpide, parmaq́; innixum, attollentem ſe à graui caſu, Manlius ab iugulo ita ut per coſtas ferrum emineret, terræ affixit.

Attollere ſe à terra. Plinius lib. 24. cap. 10. 9. Item chamæciſon appellant hederam non attollentem ſe à terra. Id eſt, ſerpentem humi.

Oculos attollere, Suſpicere. Virg. 4. Aeneid. 138.

Immenſum attollere. Tacit. lib. 5. Nunciauere accolæ, Euphratem nulla imbrium ui ſponte & immenſum attolli.

Attollere oculos aduerſus. Liui. 6. ab Vrbe 72. Nec aduerſus Dictatoriam uim, aut Trib. ple. aut ipſa plebs attollere oculos, aut hiſcere audebant.

Attollere in cœlum. Plin. lib. 21. cap. 7. 7.

Attollere ſigna. Plaut. Caſina. 8. 5. Quid ſi propius attollamus ſigna, eamusq́; obuiam?

Attolle pallium. Terent. Eun. 4. 6. 31.

Attollit ſe mundus. Plin. lib. 2. cap. 70. Neq; enim (ut dixere aliqui) mundus hoc polo excelſiore ſe attollit: aut undiq; cernerentur hæc ſydera.

Attollere humeris. Virg. 4. Georg. Et ſæpe attollunt humeris.

Attollere ſe urbes, ac montes dicuntur, quòd è longinquo accedentibus paulatim aſſurgere uideantur, Virg. 3. Aen. 110.

Hinc ſinus Herculei (ſi uera eſt fama) Tarenti
Cernitur: attollit ſe diua Lacinia contra. Seruius.

Attollere ſermones. Quintil. lib. 1.

Attollere ſe uenæ dicuntur: cui opponitur Submittere. Celſ. lib. 1. in Proœm. Quum dilatant ſeſe in cordis diaſtole, tum requirunt etiam (inquit) quare uenæ noſtræ modò ſubmittãt ſe, modò attollant.

Nomen alicuius attollitur ad ſydera. Lucanus lib. 7. 3.

Iras attollere. Virg. 2. Aeneid. 76.

Gloria ſe attolli. Virg. 4. Aeneid. 10.

Attolluntur colles alti. Hoc eſt, aſſurgunt & eleuantur. Plin. lib. 12. cap. 14. 2.

Attollitur Arcadia in montes ſex atq; LXX. Plinius lib. 4. cap. 6. 4.

Attollere arcem tectis. Virg. 3. Aeneid. 27. Vbi Seruius, id eſt, domos ædificare.

Attollens minas ſerpens. Colum. lib. 8. cap. 2. 8. Quin attollentem minas ſerpentem, uel aliud noxium animal interficere.

Muros attollere. Silius lib. 15. 101.

Attollere rem paruam. Celſus lib. 5. cap. 26. hiſtrionis eſt paruam rem attollere.

Attollere, Auferre. Pacuuius Medo, Cuſtodite iſtum uos ne cum quis attollat, néue quis attingat. Nonius.

Attollere, pro educare: ut Attollere partũ. Plin. li. 11. c. 39. 6.

Attollens, Participium, (ἐπαίρων,) ut Crura attollens, altiore gradu incedens. Sil. lib. 16. 89. De equo Panchetis,

- tum mollia crura ſuperbi Attollens greſſus, magno clamore triumphat.

Attondeo,] attondes, attõdi, attonſum, (ἐπικείρω,) attondere, Omnino tondere. Plautus Caſina. 6. 18.

Sed utrum, ſtrictímne attonſurum dicam eſſe, an per pectinem, Neſcio.

Attondere ulmos. Plaut. Epid. 6. 6. Virgulta. Virg. 10. eclo. 2.

Attondere aliquem auro, per metaphoram. Plaut. Bacc. 22. 9.

- is me ſcelus Auro uſq; attondit doctis indoctum dolis.

Attondens, Participium, (ἐπικείρων,) Virg. 2. Georg. 82.

- curuo Saturni dente relictam Perſequitur uitem attondens.

Attonſus, Participium, (ἐπικεκαρμένος,) Celſus lib. 4. cap. 3. Neq; inutile erit caput attonſum habere.

Attonſa arua. Lucanus lib. 6. 17.

Attonſa laus. Cic. 5. Tuſcul. 70. ut Epaminondas, Conſilijs noſtris laus eſt attonſa Laconum.

Attono,] attonas, attonui, (ἐκπλήσσω,) attonare. Verbum rariſsimè lectum: quod ſtupefacere uidetur ſignificare. Ouidius epiſtol. 4. 11.

Aut quas ſemideæ Dryades, Fauniq; bicornes
Numine contactas attonuere ſuo.

Attonitus, pen. corr. (ἀπόπληκτος, ἐμβρόντητος, ἐκστατικός,) Participiũ: cuius uerbũ non reperitur. Virg. 3. Aene. 16. Talibus attonitus uiſis, ac uoce deorũ. Vbi Seru. Hoc eſt, talib. deorũ uultibus. unde ſequitur, Ac uoce deorũ. nã & uoce ſe dicit attonitum & uiſis. Attonitus uerò eſt ſtupefactus. Nã propriè Attonitus dicitur, cui caſus uicini fulminis & ſonitus tonitruum dant ſtuporem.

Attonitus nouitate ac miraculo. Liu. 1. ab Vrbe 208.

Nouitate attoniti pauent. Ouid. 8. Metam. 137.

Attonitos quoq; (inquit Celſ. lib. 3. cap. 26.) rarò uidemus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit Interdum ictu fulminis, interdum morbo, ἀποπληξίαν, hunc Græci appellant.

Aures attonitæ. Seneca in Hercule Oetheo 8. 20.

Cor attonitum. Ouid. 11. Metam. 142.

Greſſu attonito fertur. Seneca in Octauia. 7. 12.

Mentis attonitæ ſtupor. Seneca in Troade 6.

Attonitis hæſere animis. Virg. 5. Aeneid. 105.

Oculis attonitis uidere aliquid. Id eſt, continuo intuitu nuſquã aliò uerſa acie. Claud. 3. Paneg. 14.

Pectus attonitum. Seneca in Hercule furente 13. 17.

Attonita perſuaſio. Pli. lib. 29. c. 1. 26. Simul contra attonitas quorũdã perſuaſiones, qui prodeſſe niſi precioſa nõ putant.

Vates attonitus, Raptus Bacchi numine & Apollinis. Hora. 3. Carm. 19. 3. Ternos ter cyathos attonitus petet Vates.

Attonitæ domus. Virg. 6. Aeneid. 7. - nec enim antè dehiſcent Attonitæ magna ora domus. Vbi Seruius Attonitæ domus, Stupidæ, non ſtupentis. Ergo attonitæ, facientis attonitos: ut mors pallida, triſtis ſenectus.

Attonitè, Aduerbium, (ἐκστατικῶς,) Plin. lib. 30. cap. 1. 13. Britannia hodieq; eam attonitè celebrat tantis cæremonijs, ut dediſſe Perſis uideri poſsit. De magia loquitur.

Attractylis,] Vide Atractylis.

Attraho,] attrahis, attraxi, attractum, (ἐφέλκω, ἐπισπάω,) attrahere, Ad ſe trahere. Cic. 5. Verr. 50. Adducitur à Venereis, atq; adeò attrahitur Lollius commode.

Attrahere ad ſe. Liu. 9. bell. Pun. 47. Tribunos attrahi ad ſe iuſsit. Cic. in Salluſtium 9. Bis ad iudicis ſubſellia attractus.

Attrahere hominem ad aliquod negotium. Cic. 4. Verr. 1.

Attrahere & allicere. Cic. de Amicitia 46. Quòd ſi etiam illud addimus quod rectè addi poteſt, nihil eſſe quod ad ſe rẽ ullam tam alliciat, tam attrahat, quàm ad amicitiam ſimilitudo, concedatur, &c.

Attrahere in ſe. Plin. lib. 37. cap. 3. 6. Cæterum attritu digitorum accepta ui caloris, attrahunt in ſe paleas, & folia arida, ut magnes lapis, ferrum.

Attrahere, & reddere animam, pro Inſpirare & expirare. Plinius lib. 11. cap. 37. 58.

Accerſere & attrahere. Brutus Attico in Epiſtolis ad Brutum 17. 6. O magnã ſtultitiã timoris, id ipſum quod uerearis ita cauere, ut quũ uitare fortaſſe potueris, ultrò accerſas et attrahas.

Attrahere lora. Ouid. 2. de Remed. amoris 1.

Attractus, Partic. (ἐφελχθείς,) ut Attractus ſpiritus. Virg. 3. Georg. 99. Tum uerò ardentes oculi, atq; attractus ab alto Spiritus, interdũ gemitu grauis. Intelligit difficilẽ reſpirationem.

Attractio, Verbale, (ἑλκυσμός,)

Attractionem apud Quintilianum legimus pro eo poſitã. quod Donatus aduerbia congregandi uocat, qualia ſunt, Summatim, Viritim, Oſtiatim, & hoc genus ſimilia. Eius uerba ſunt hæc lib. 1. ca. 4. 16. Nihilominus fuerunt qui ipſum adhuc uocabulum ab Appellatione diducerent: ut eſſet uocabulũ, corpus uiſu tactuq; manifeſtum, Domus, lectus: Appellatio cui uel alterum deeſt, uel utrunq;, Ventus, cœlum, deus, uirtus. Adijciebant & aſſeuerationem, ut heu: & Attractionẽ, ut faſceatim: quæ mihi non approbantur.

Attrecto,] attrectas, (ψηλαφάω, μεταχειρίζω,) attrectare, Ex ad & tracto, ſignificat propriè frequenter tango. Liuius 5. ab Vrbe 103. Quòd id ſignum more Hetruſco, niſi certæ gentis ſacerdos, attrectare non eſſet ſolitus. Sic attrectare

contaminatis manibus. Cic. de Aruſ. reſpõ. 24. Virg. lib. 2. Aeneid. 143. Attrectare ſacra.

Attrectare uxorem alterius. Cic. pro Cœlio 14. Eſt enim dictũ ab illis, fore qui dicerent uxores ſuas à cœna redeuntes attrectatas eſſe à Cœlio.

Attrectatus, huius attrectatus, Verbale, (ψηλάφησις,) Ci. 2. Tuſcul. 87. Nã attrectatu, & quaſſu ſæuũ amplificatis dolorẽ.

Attremo,] attremis, pen. corr. attremui (ἐπιτρομέω,) attremere, ut attremere oranti, Ad uocem alicuius contremiſcere. Stat. 8. Theb. 16.

Dixerat, atq; illi iamdudum regia triſtis
Attremit oranti, ſuaq́;, & quæ deſuper urget,
Nutabat tellus. De Plutone.

Attribuo,] attribuis, attribui, attributum, pe. prod. (προσάπτω, προσνέμω, ἀνατίθημι,) attribuere. Verbum notæ ſignificationis. Cic. 3. de Natu. deor. 128. Et ad Caninium, lib. 2. 16. 15. Nam ad Senatum Bibulus quas literas miſit quod in ijs mihi cum illo erat commune, ſibi ſoli attribuit.

Attribuere cauſam calamitatis alicui. Cic. 7. Verr. 83. Fit clamor & admiratio populi tantã eſſe in homine impudentiã atq; audaciã, ut aut alijs cauſam calamitatis attribueret, etc.

Culpam attribuere. Cic. Aut ſi uni attribuẽda culpa ſit, in eo maximam fuiſſe.

Attribuas illi quòd. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 17. Quòd Sicyonij te lædunt, Catoni & eius æmulatori attribuas Seruilio.

Aſcribere & attribuere. Cic. 3. de Nat. deo. 128. Nonnunquam bonos exitus habent boni: eos quidem aſcribimus attribuimusq́; ſine ulla ratione dijs immortalibus.

Attribuere pro dare. Cice. pro Sex. Roſc. 6. Huc accedit ſummus timor, quem mihi natura pudorq́; meus attribuit.

Curam attribuere. Liu. 6. bel. Pun. 252.

Enumerationem aut orationem alicui rei attribuere, pro inducere loquentem. Cic. 111. Res autem inducetur, ſi alicui rei huiuſmodi, legi, loco, urbi, monumento attribuetur oratio per enumerationem.

Attribuere alicui equum, mancipium, naues &c. Cæſar. 1. bell. Ciuil. 93. Copias undiq; omnes ex nouis delectibus ad ſe cogi iubet. ſeruos paſtores armat, his equos attribuit. Cice. ad Atticum lib. 12. 246. 5. Lentulum puerum uiſas, eiq; de mãcipijs, quæ tibi uidebitur, attribuas. Cæſar 7. bel. Gal. 405. neq; ſatis Bruto, qui claſsi præerat, nec Tribunis militum. Centurionibusq; quibus ſingulæ naues erant attributæ, ſatis conſtabat quid agerent.

Attribuere, Aſsignare. Cæſar libro ultimo, Noſtri, ſicut ſuperioribus diebus, ut cuiq; erat locus attributus, ad munitionem accedunt. Cic. 2. in Catil. 29. Video cui Apulia ſit attributa.

Attribuere locum tertiũ alicui in re aliqua. Plin. lib. 16. ca. 37. 3. Tertium locum ei in æſtimatione ruris Cato attribuit.

Attributi finitimis municipijs. Plin. lib. 3. cap. 20. 2. Dein Camuni, compluresq; ſimiles finitimis attributi municipijs.

Attributa ſydera ſingulis nobis. Plin. lib. 2. cap. 8. 1.

Deſtinare, attribuere, atq; deſcribere. Cice. pro Seſtio 55. Qui locus orbis terræ iam non erat alicui deſtinatus? cuius negotij publici cogitari, optari, fingiq; procuratio potuit, quæ non eſſet attributa, atq; deſcripta.

Attributæ pecuniæ, ab antiquis dicebãtur, quas nũc aſsignationes Latino uerbo dicimus. Varro lib. 1. de Lingua Latina, Tributum (inquit) dictũ à tribubus, quòd ea pecunia, quæ à populo imperata erat tributim à ſingulis pro portione cenſus exigebatur. Ab hoc ea quæ aſsignata erat, Attributũ dictum. Ab eo quoq; quib. attributa erat pecunia ut militi reddant, Tribuni ærarij dicti. Id quod attributũ erat, æs militare. Cic. 3. Verr. 23. Ne diutius teneã, pecunia attributa numerata eſt. profectus eſt Quæſtor in prouinciã. Quæ uerba expo=

ba exponens Aſconius, Pecunia, inquit, Attributa eſt quæ in ſtipendiū militū de ærario à Tribunis ærarijs adnumerari Quæſtori ſolet. Cic. in Piſonē 68. Nónne ſeſtertiûm centies & octogies, quod quaſi uaſarij nomine in uēditione mei capitis aſcripſeras, ex ærario tibi attributum Romæ in quæſtu reliquiſti? Erat igitur proprie attributa pecunia ea, quæ Imperatorib. ad prouincias euntib. aßignabatur. Sed in quodcunq; negociū aßignetur, attributū hodie uocari poteſt. Tribuni igitur ærarij ſecundū Aſconiū, ea munera obibāt, quæ nūc generales Receptores obeūt, attributā pecuniā Quæſtoribus prouincialibus adnumerantes ex ærario promptā. Secundum Varronē ij erant, qui militibus ipſis protinus adnumerabant, quæ nunc Theſaurarij ſunt bellici. Hæc igitur, diuerſis temporibus uariè conſtituta fuerunt. Hæc Budæus.

Soluere & attribuere pecuniam. Cic. 10. Phil. 268. Quantiq; locarint, tantam pecuniam redemptori ſoluendam, attribuēdamq; curent.

Attributio, Verbale. Cic. ad Atticum, lib. 15.327.5. Tamē ad me ex Phormiano ſcripſit: quas literas, quum è balineo exiſſem, accepi, ſeſe de attributione omnia ſumma feciſſe. Idē ad Tironem, lib. 16.24.3.

De attributione conficies, de repræſentatione uidebis.

Attritus,] Vide Attero.

Attuli,] Præteritum ab affero. Vide Affero.

Attyla, pen. corr. (ἄττύλας,) ex Scytharum genere fuit, qui ſubacta Pannonia Italiam ingreſſus, Aquileiam ſubuertit, & in Germaniam tranſiens, plurima uaſtauit.

Atuacutū, (ἀτουάκουτον,) Galliæ Belgicæ urbs Ptolemæo, hodie Antuerpia. uulgo Anuers, Andorff.

Aturius, Galliæ fluuius, teſte Ptolemæo, uulgò le Dou.

Atypus,] atypi, pe. cor. (ἄτυπος,) Dicitur qui nō ſatis expedito plectro linguæ utitur, quaſi aerem nō feriens, uel quaſi non ſatis uerba exprimēs, cōformanſue. Gell. lib. 4. c. 2. Balbus aūt inquit, et Atypus, uitioſi magis quàm morboſi ſunt.

Atys, (ἄτυς,) eximia pulcritudine puer à Cybele deorum matre caſto dilectus amore, iuſſus fuit ut pudicitiam integram conſeruaret, eiusq; ſacris præeſſet. Quod quum ille parum obſeruans, cum nympha Sangarithide rem habuiſſet, in furias actus primum ſe caſtrauit: deinde quum mortē inferre ſibi ipſi uellet, mutatus fuit in pinum arborē. Hæc Raphael Regius in hunc locum. Ouid. 10. Metam. 21.

Et ſuccincta comas, hirſutaq; uertice pinus
Grata deum matri. ſiquidem Cybeleus Atys
Exuit hac hominem, truncoq; induruit illo.

A V

Au, (ἀού,) Interiectio cōſternatæ mulieris. Terent. And. 4.5.12. Dicturáne quod rogo? M. au. C. concede ad dextram.

Au interiectionem eſſe ſilentium iniungentis docet Linacer ex Terent. Eun. 4.4.15. -au
Ne comparandus hic quidem ad illum eſt. Exemplaria quotquot uiderim, hau habent aſpiratione præpoſita: quod & rectius uidetur.

Auaricum, (ἀυάρικον,) Oppidum Celtarum in finibus Biturigum, flumine & palude perpetua circundatum. uulgò Chaſteau neuf, ſiue Viarron en Berri.

Auare, Auariter, Auaritia. Vide Auarus.

Auarus,] pen. prod. (φιλάργυρος, φιλοπτικνός, φιλοχρήματος,) Adiectiuum ab Aueo uerbo deductum, dicitur qui nimium cupidus eſt pecuniæ. Horat. 1. Epiſt. 2.12. Semper auarus eget. Terent. Eun. 5.4.4. Ab meretrice auara. Vide Gelliū lib. 10. ca. 5. Cic. 2. de Orat. 149. Auarus & furax.

Auarum & auidū ita diſcernuntur: Auarum enim ſemper in reprehenſione eſt: Auidum autem ab auendo, quod eſt etiā honeſtè cupiendo, & à delectatione intelligi poteſt, ac per hoc

aliquando malis, aliquādo bonis adiungitur cauſis: ut Virg. Georg. lib. 2. Paſcūtur oues, auidæq; iuuencæ. Salluſt. de bello Catilinæ, Laudis auidi, pecuniæ liberales erant. Nonius.

Auarior. Cic. 5. Verr. 165. Secuti ſunt auariores magiſtratus: qui tamen in auaritia ſua non ſolū, &c. Hora. 2. Epi. 2.32.
Viueret in terris te ſiquis auarior uno.

Auaræ adulationes. Plin. in Paneg. 67. Sed ad tuas aures, cum cæteris omnibus, tum uel maxime auaris adulationibus obſtructus eſt aditus. Figuratè pro auarorum adulationibus.

Auarus agricola. Virg. 1. Georg. 10.

Animus auarus. Horat. 2. Epiſt. 1.25.

Cædis auarus miles. Claud. de bello Getico 122.

Ignis auarus. Proper. 2. eleg. 29.12. quòd omnia corripit.

Intuitus auarus, Inexplebilis cupiditas uidēdæ rei alicuius. Claudianus 1. in Ruff. 33.
Illecebris capitur, nimiumq; elatus auaro
Paſcitur intuitu. Aut auaro intuitu. i. intuitu rerū precioſarum.

Manus auaræ. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6.8.

Mare auarū quod expleri nō poteſt. Hor. 3. Carm. ode 19.13.

Opes auaræ, quòd auaros reddāt. Claud. 1. de Raptu Proſer. 5.

Spes auaræ. Quum nimis magna & ardua conſequi nos poſſe ſperamus. Horat. 4. Carm. ode 11.5.

Venter auarus. Horat. 1. Epiſt. 16.2.

Vigil auarus. Claud. in Præf. 4. Paneg. 2.
Et uigil elapſas quærit auarus opes.

Auarus laudis. Horat. in arte. Præter laudem nullius auaris.

Auarè, aduerbium, (φιλαργύρως,) Tenaciter. Terent. in prol. Heaut. 48. Si nunquam auarè precium ſtatui arti meæ. Cic. 3. Off. 48. Nihil tamen auarè, nihil iniuſtè, nihil libidinoſè, nihil incontinenter eſſe faciendum.

Acerbè atq; auarè imperare. Liu. 3. bel. Pun. 151.

Auariter, pe. corr. aliud aduerbiū, (φιλοπτικνῶς,) Plaut Curc. 3.32. Hoc uide ut ingurgitat impura in ſe merum auariter, Plenis faucibus. Idem Rud. 27.12. Siquis auidus poſcit eſcam auariter.

Auarius exigere opus. Colum. li. 1. cap. 7.1. Comiter agat cum colonis, facilemq; ſe præbeat: & auarius opus exigat, quàm penſiones.

Auaritia, (φιλαργυρία, φιλοχρημοσύνη,) Habendi cupiditas. Cic. 4. Tuſcul. 39. Auaritia, eſt opinatio uehemens de pecunia, quaſi ualde expetenda ſit, inhærens & penitus inſita. Terent. Phorm. 2.3.10.
Quia egens relicta eſt miſera: ignoratur parens:
Negligitur ipſa: uide, auaritia quid facit. Salluſt. Auaritia, pecuniæ ſtudium habet, quam nemo ſapiens concupiuit.

Ob auaritiam laborare. Horat. 1. Serm. Saty. 4.6.

Ex luxuria auaritia exiſtit. Cicer. pro Sexto Roſcio 45. In urbe luxuries creatur, ex luxuria exiſtat auaritia neceſſe eſt, ex auaritia erumpat audacia, inde omnia ſcelera ac maleficia gignuntur.

Auaritia alterius bona deuorare. Cic. pro Domo ſua 48.

Fœdus & maculoſus auaritia. Tacitus lib. 17. Fuere qui crederent Capitonem, ut auaritia & libidine fœdum ac maculoſum, ita cogitatione rerum nouarum abſtinuiſſe.

Ardens auaritia. Cic. 3. de Fin. 57. Quis eſt enim, aut quis unquam fuit, aut auaritia tam ardenti, aut tam effrænatis cupiditatibus, ut eandem ipſam rem, &c.

Cæca auaritia. Vide Cæcus.

Cruenta auaritia, quòd cædium & bellorum præcipua omniū, ut plurimum cauſa eſt. Claud. 1. in Eutrop. 39.
-uis nulla cruentam Caſtrat auaritiam.

Auaritia hiante homo. Cic. 4. Verr. 93. Nam ipſum Verrem, tantum ſemper auaritia hiante, atq; imminenti fuiſſe, ingenio & cogitatione nulla.

Implicata

Implicata criminibus auaritia. Vide Implico.

Intolerabilis auaritia. Vide Intolerabilis.

Profunda auaritia. Claud. de bello Gildon. 33.

Appetere per auaritiam. Vide Appeto.

Ardere auaritia. Vide Ardeo.

Auaritiæ coarguere. Vide Coarguo.

Auaritia & luxuria in remp. immigrauit. Vide Immigro.

Auaritiæ inſimulare aliquem. Vide Inſimulo.

Tollere auaritiam. Cic. 2. de Orat. 92. Auaritiam ſi tollere uultis, mater eius eſt tollenda luxuries.

Exuere auaritiam. Tacitus in Vita Agricolæ, Et arrogantiam & auaritiam exuerat.

Auaritia gloriæ, pro Cupiditate. Curtius lib. 9.

Auarities, auaritiei, (πλεονεξία,) Idem quod Auaritia. Lucret. lib. 3.12.
Deniq; auarities, & honorum cæca cupido,
Quæ miſeros homines cogunt tranſcendere fines Iuris.

Auceps,] aucupis, pe. corr. com. ge. (ὀρνιθοθήρας,) Qui uel quæ aues captat. Colum. lib. 8. cap. 10.1. Qui ab aucupibus in hunc uſum nutriti, quaſi allectores ſint captiuorū. Terent. Eunuch. 2.2.26. Coqui, fartores, piſcatores, aucupes.

Auceps ſyllabarum: per translationem dictum à Cicerone 1. de Orat. 121. Niſi leguleius quidam cautus & acutus, præco actionum, cautor formularum, auceps ſyllabarum.

Auceps auribus aut ſermoni alterius. Plaut. Sticho. 3.45. Nunquis hic eſt alienus noſtris dictis auceps auribus? Idem Milite. 13.8. Circunſpicito dum nequis noſtro auceps ſermoni ſiet.

Aucupibus noti frutices. Ouid. 1. de Arte 10.

Aucupium, (ὀρνιθοθήρα, θήραθρον,) Auium captio. Plaut. Aſina. 5.63. Cic. 2. de Fin. 40. Nemo noſtrûm iſtius generis aſotos iucundè putat uiuere, mundos, elegantes, optimis cocis, piſtoribus, piſcatu, aucupio, uenatione.

Aucupium ſagittarum, quum ſagitta figuntur aues. Cic. 5. de Finib. 56. Qui quū cruciaretur non ferendis doloribus, propagabat tamen uitā aucupio ſagittarum.

Omne genus aucupium. Catullus epigram. 109.1. Id eſt, omne aucupij genus, Nominatiuo pro genitiuo, niſi quis malit genitiuum pluralem eſſe, pro aucupiorum.

Plumoſum aucupium. Propert. 4. eleg. 2.7.

Aucupia, pro captis auibus. Seneca de Prouidentia.

Aucupium nouum, dixit paraſitus Terentianus, qui omnibus omnia aſſentabatur, ut lautè uiueret alienis ſumptibus. in Eunuch. 2.2.16. Olim iſti fuit generi quondam quæſtus apud ſeculum prius:
Hoc nouum eſt aucupiū: ego adeò hanc primus inueni uiā.

Aucupium delectationis. Cic. in Orat. 46. Ne elaborata concinnitas, et quoddam aucupiū delectationis manifeſtò deprehenſum appareat.

Aucupium auribus facere. Plaut. Milite. 13.43. Viden' tu illā oculis maturè facere, atq; aucupium auribus?

Aucupium uerborum & literarum. Cic. pro Cæcinna 48. Tum aucupio uerborum & literarum tendiculis in inuidiam uocant.

Aucupor, penul. correp. aucuparis, (ὀρνιθοθηρῶ,) aucupari, Deponens, Aues capere.

Aucupari, per translationem eſt artificio quodam & ſolertia quærere. ut Aucupari famam. Plin. lib. 33. cap. 2.2.

Colligere & aucupari omnia. Cic. 2. Verr. 6.

Delectationem aliquam dicendo aucupari. Cic. in Orat. 34.

Orationem aucupari ex. Cicero pro Seſtio 103. Non ſum tam ignarus, Iudices, cauſarum, non tam inſolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper.

Aucupari errantem aliorum opinionē. Cic. 2. de Finib. 114. Ita quod certißimum eſt, pro uera certaq; iuſtitia ſimulationem nobis iuſtitiæ traditis, præcipitisq; quodam modo ut noſtram ſtabilem conſcientiam contemnamus, aliorū errantem opinionem aucupemur.

Aucupari errores. Cic. 2. de Orat. 18.

Aucupari ſibi famam obtrectatione alienæ ſcientiæ. Plinius in Præfatione totius operis 24.

Gratiam alicuius aucupari aſſentatiuncula. Cic. ad L. Luceiū, lib. 5.12.21.

Imbecillitatem alicuius aucupari epiſtolis. Cic. pro Flacco 71. Cur Albanum uenire iubet? cur matri præterea blanditur? cur epiſtolis & ſororis & matris imbecillitatē aucupatur?

Aucupari inanem rumorem. Cic. in Piſonem 44.

Aucupari rumuſculos imperitorum hominum. Cicero pro Cluent. 84.

Similitudinem quandam aucupari. Author ad Herennium 1.

Obſeruare & aucupari tempus. Cic. pro Roſc. Amer. 13.

Aucupari tranquillitates. Cic. Att. lib. 6.119.3. Nos Rhodiodiorum aphractis, cæterisq; longis nauibus tranquillitates aucupaturi eramus.

Aucupari uerba, aut uim uerborū. Cic. pro Cæcin. 38. Sermo hercule & familiaris & quotidianus non cohærebit, ſi uerba inter nos aucupabimur. Ibidem 64. Vim uerborum neceſſario ſimilitudine rerum aucupamur.

Attendere & aucupari uerba oportebit. Cic. 2. de Orat. 142.

Verba alicuius aucupari. Seneca in Thebaide 2.9.

Vtilitatem aucupari. Cic. 2. de Orat. 32. Atqui Catule, inquit Antonius, non ego utilitatem aliquam ad dicendum aucupans, horum libros, & nonnullos alios, ſed delectationis cauſa, quum eſt ocium, legere ſoleo.

Aucupo, pas, (ὀρνιθοθηρῶ,) in actiua uoce uſus eſt Plaut. Moſtel. 7.42.
-circunſpice dum, nunquis eſt
Sermonem noſtrum qui aucupet?

Aucupare ex inſidijs quid agatur. Plaut. Aſin. 16.31.

Aucupatio, Verbale, (ὀρνιθοθήρησις) Actus ipſe capiendi aues. Venatio, aucupatio. Quintil. in Apibus.

Aucupatio, teſte Budæo de Aſſe, quandoq; ſignificat lucrū: Vnde apud Plinium lib. 9. cap. 35. legit. Vidi ipſam confeſtim paratam aucupationem tabulis probare. Alij autem nuncupationem legunt.

Aucupatorius, Adiectiuum, (ὀρνιθοθήρειος,) Quod ad aucupium pertinet. Plinius lib. 16. cap. 36.11. Quum igitur anno permanſerit inundatio, proficiūt in aucupatoriā quoq; amplitudinem. De calamis aquaticis loquitur. Id eſt quæ poßint eſſe uſui aucupio.

Aucetá,] ſæpe aucta. Feſtus.

Auctarium, Auctio, Auctionarij, Aucto,] Vide Augeo.

Auctolicus, pen. corr. (αὐτόλυκος,) Quidam fur fuit, qui ſe uarias formabat in ſpecies. Hic habuit liberos, Siſyphum, unde natus eſt Sinon: & Auctoliam, unde Vlyſſes. Seruius in. 2. Aeneid. 16.

Auctor, Auctus,] Vide Augeo.

Aucula. Vrbs Tuſcorum Ptolemæo, alijs Aquula. uulgò Aquapendens.

Aucupium, Aucupor, Aucupatorius,] Vide Auceps.

Audacia, Audacter, Audax, Audentia,] Vide Audeo.

Audeo,] audes, auſus ſum, (τολμάω, θαρσύνω,) audere, Fidentem eſſe. Terent. And. 3.2.25.
Nihil iam mutire audeo: Idē Eunu. 55.17. -qua audacia
Tantum facinus audet? Virgil. lib. 1. Aeneid. 100.
-audetq; uiris concurrere uirgo.

Audere, Temerè præſumere. Virg. 12. Aeneid. 73.

Audeo confiteri. Cic. pro Q. Ligario 5. Vide quæſo Tubero,

ut qui de meo facto non dubitem dicere, de Ligarij non audeam confiteri.

Audere cum accuſatiuo, pro non uereri. Virg. 3. eclog. 4. Quid domini faciant, audent quum talia fures?

Aciem audere. Tacitus lib. 12. Vaſtati agri prædæ paſsim actæ, non auſis aciem hoſtibus. Hoc eſt non auſis in aciem deſcendere, ſeu confligere.

Capitalia audere. Liu. 6. bel. Pun. 208.

Facinus. Liu. 10. bel. Pun. 112.

Feliciter audere aliquid. Horat. 2. Epiſt. 1. 34. Id eſt non ſine ſucceſſu proſpero.

Hoſtilia audere. Tacitus lib. 20.

Longius audere. Tacitus lib. 21.

Maiora uiribus audere. Virgil. 10. Aeneid. 160.

Nihil ultra fremitum & minas auſus. Tacitus lib. 17.

Oppugnationem audere. Tacitus lib. 2. Auſuroſq; nocturnam caſtrorum oppugnationem.

Pœnam audere. Tacitus lib. 2. Nec Tiberius pœnam eius palàm auſus.

Periculum audere. Tacitus libro 19. Neq; periculum in aperto audebant.

Pugnam audere. Tacitus lib. 4. Si Barbari ſucceſſu noctis alacres, prælium auderent.

Audere ſcelus aliquod. Ouid. Epiſt. 14. 2.

Vltima. Liuius tertio ab Vrbe, Et Aequos conſcientia contracti culpa periculi, & deſperatio futuræ ſibi poſtea fidei, ultima audere & experiri cogebat.

Vltionem auſus dubijs rebus. Tacit. lib. 2.

Vim in aliquem audere. Tacit. lib. 12. Vim cultoribus ac oppidanis, ac plerunq; in mercatores & nauicularios audebāt.

Licentius aliquid aut lætius audere. Quintilianus libro 2. capite 4. 10.

Audens, Participium, Minime timidus. Virgil. 10. Aeneid. 56. Audentes fortuna iuuat.

Audentes forſq; Venuſq; iuuat. Ouid. 2. Faſt. 157.

Audens, Nomen ex participio. Virg. 6. Aeneid. 19. Tu ne cede malis, ſed contra audentior ito.

Audendum eſt, fortes adiuuat ipſa Venus. Tibull. 1. eleg. 2. 4.

Audendum dextra. Virgil. 9. Aeneid. 68. Quia audemus & curſu. Seruius.

Author audendi. Qui ad perpetrandum facinus aliquod hortatur alios. Virg. 12. Aeneid. 32.

Audendi maiora fidem fecere immenſæ uires. Luca. lib. 1. 93

Quidlibet audendi poteſtas. Horat. in Arte poet. 2.

Audendus adiectiuū, (τολμητέος,) Liu. de Annibale, Nulla re, quæ agenda audendaq; magno futuro duci eſſet, prætermiſſa. Et Quint. lib. 4.

Audenter, Aduerbiū, (θαρσαλέως,) Tacit. lib. 4. Quidam audentius apertis in collibus uiſebantur.

Auſus, ſa, ſum, Particip. (τετολμηκώς,) Liu. Exules, obærati, auſi capitalia pleriq;.

Auſis in aciem. Tacitus lib. 12. Obuio hoſti & in aciem auſo plus cladis faciunt.

Auſa atque auſura multa nefanda manu. Ouidius 3. Triſt. eleg. 9. 4.

Auſus rogare. Cic. ad Att. lib. 6. 113. 13.

Codicilli auſi. Tacit. lib. 3. Auſis ad Cæſarem codicillis.

Auſum, auſi Subſtantiuum, (τόλμημα,) ut memoranda auſa. Sil. libro 6. 64.

Concordia auſa. Silius lib. 5. 43.

Auſa crudelia. Ouid. epiſt. 14. 11.

Fortia auſa. Virgil. 9. Aeneid. 59.

Furialia auſa. Ouid. 11. Metamorph. 3.

Immania auſa. Stat. 3. Thebaid. 47.

Magna auſa. Ouid. 2. Metam. 66.

Excidere auſis dicimur, quum conatus noſtri in rebus nimium arduis ſucceſſu carent. Ouidius 2. Metamorph. 66. de Phaethonte.

Indulgere auſis. Ouid. 1. de Arte aman. 76.

Potitus auſo. Ouid. 11. Metam. 49. Virgil. 6. Aeneid. 125. Auſi omnes immane nefas, auſoq; potiti.

Auſurus grandia. Ouid. 2. Amorum, eleg. 18. 1. Et tener auſuros grandia frangit amor.

Audacia (τόλμα, θράσος, θρασύτης,) eſt fiducia & ſecuritas, qua quis aliquid audet, etiam cum periculo. Cic. 1. Offic. 91. Animus paratus ad periculum, ſi ſua cupiditate, non utilitate communi impellitur, audaciæ potius nomē habeat, quàm fortitudinis.

Titubans audacia. Id eſt, ut ſic dicam, audacia timida, Vbi magnum quiddā aggredimur, ſed uereri cogimur interim ne malè res cēdat. Clau. in Nupt. Honorij & Mariæ 17.

Audacia & audentia hoc differūt: quòd Audentia, fortitudinis ſit: Audacia, temeritatis. ut Salluſt. in Catilinam, Audacia pro muro habetur. Et apud ueteres ſæpe ſic. Nonius.

Audaciam ab Auidè, id eſt cupidè agendo, dictam eſſe tradit Feſtus.

Audacia ad colendum. Plin. in Præf. lib. 2. Nobis ad colendum te familiarius audacia ſola ſupereſt.

Fretus impudentia atq; audacia. Cic. pro Flacco 27.

Temeritas & audacia ſtultorum & improborum. Cicero 1. de Inuent. 7.

Licentia & audacia. Cic. pro Q. Ligario 14. Vide quid licentiæ Cæſar nobis tua liberalitas det, uel potius audaciæ.

In uultu eſt audacia miſta pudori. Ouidius 9. Metamorph. 106. De Byblide.

Abundare audacia. Vide Abundo.

Audacia creuit. Ouid. 8. Metam. 17.

Adhibere audaciam. Vide Adhibeo.

Armatus audacia. Vide Armatus.

Cedere audaciæ alicuius. Cic. pro Cæcinna 1.

Comprimere audaciam. Vide Comprimo.

Contundere audaciam. Vide Contundo.

Expertæ audaciæ homo. Liuius 4. Decad. libro 8. 109. Mille ad eam rem ex omni numero audaciæ expertæ delegerunt equites.

Frangere audaciam alicuius. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Increſcit audacia. Vide Increſco.

Audacia fortitudinem imitatur. Cic. in Partit. 43.

Sumere audaciam. Stat. 10. Thebaid. 165.

Callida audacia. Cic. pro Cluentio 145.

Felix audacia. Ouid. Epiſt. 17. 40.

Fortis audacia. Tibullus lib. 1. eleg. 4. 3.

Immanis audacia ad omne facinus. Cic. 13. Philipp. 350.

Impudens audacia. Vide Impudens.

Ingens audacia. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 4.

Muliebris audacia. Vide Mulier.

Noua atq; integra audacia. Vide Integer.

Petulans audacia, libido quædam temere audendi. Claud. in epig. 7. 2.

Cæco præceps audacia uultu. Claud. 1. in Ruff. 7.

Audacia prouectus. Quintilian. lib. 1. cap. 3. 3. Hi ſunt qui parua facilè faciunt, & audacia prouecti, quicquid illic poſſunt, ſtatim oſtendunt.

Audacia ſingulari homo. Cæſar 6. bel. Ciuil. 411.

Audacias pluraliter Catonem dixiſſe teſtatur Feſtus. Cic. 2. in Catil. 32. Non enim iam ſunt mediocres hominum libidines, non inhumanæ audaciæ ac tolerandæ.

Audax, audacis, pen. prod. (τολμηρὸς, τολμητίας, εὔτολμος, θρασύς,) Adiectiuum, Fidentem ſignificat, aut temerarium. Terentius Eunucho 4. 4. 42. O ſceleſtum atque audacem hominem!

Audax & confidens. Plaut. Amphit. 4. 1. Qui me alter eſt audacior? aut qui me confidentior?

Audax, amens, impudens. Cicero, Verum etiam quòd nemo quenquam tam audacem, tam amentem, tam impudentem fore arbitrabatur.

Petulans & audax homo. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2. 8. 3.

Temerarius & audax. Cic. 1. de Inuent. 6.

Audaces & proterui. Cic. 1. de Fin. 93. Alij petulantes: alij audaces, proterui, ijdem intemperantes & ignaui, nunquam in ſententia permanentes.

Animi audax. Claud. 2. de Raptu. Proſerp. 1.

Audax animis Spartana iuuentus. Stat. 10. Thebaid. 98.

Audax ingenij. Statius 3. Sylu. 2. 13.

Audax uiribus. Virg. 5. Aeneid. 14. Quiq; pedū curſu ualet, & qui uiribus audax.

Audax omnia perpeti. Horat. 1. Carm. ode 3. 5.

Caput audax. Seneca in Agamem. 13. 1. Hoſtis parentis, impiū atq; audax caput. Clytemneſtræ uerba filiā obiurgātis.

Cœpta audacia. Virg. 1. Georg. 8. Da facilem curſum, atq; audacibus annue cœptis.

Audax facinus. Terent. Eunuch. 4. 3. 2. Hoccine tam audax facinus facere eſſe auſum?

Factum audax. Virg. 11. Aeneid. 162.

Fiducia audax. Stat. 6. Thebaid. 168.

Homo audax uenali lingua. Lucan. lib. 1. 55.

Induſtria audax. Claudian. epig. 27. 3.

Manus audaces. Ouid. 2. Triſt. 5. 4.

Mars audax. Tibul. 4. eleg. 1. 26.

Orator audax. Ouid. 13. Metam. 40.

Paupertas audax. Horat. 2. Epiſt. 2. 11.

Audax ſpes. Plin. lib. 28. cap. 4. 3.

Facere audacem, Addere animum. Ouid. 4. Metamorph. 26.

Audacior ad facinus. Cic. 2. in Catilinam 32.

Audaciſsimus, pen. corr. Cic. ad Atticum, lib. 3. 48. 1. Quòd & Achaia propè eſt, & plena audaciſsimorum inimicorū. Id eſt temerariorum.

Audaculus, penult. correp. (τολμηρισκός,) Adiectiuum diminutiuum, authore Feſto. Gellius, Aderat reprehenſor audaculus uerborum.

Audaciter, Aduerbium, pe. corr. (τολμηρῶς,) à quo Audacter, detractione literæ.

Audacter, Aduerb. (θρασέως,) Plaut. Milite 10. 138. Et minus audacter ſceleſta facerent facta: Sic Audacter lædere. Terent. in prol. Phor. 11.

Blandiri audacter. Ouid. 20. epiſt. 39.

Magis audacter quàm parate ueniebat ad dicendū. Cic. de Claris Orat. 130.

Minus multo audacter. Vide Minor.

Defendere audacter ſua decreta. Cic. 2. de Finib. 49.

Audacter quòd ſcimus deferre ad aliquem. Cice. ad Senatum, libro 15. 2. 15.

Audacter & libere dicere. Cic. pro Roſcio Amerino 18.

Audacter & apertè dicere. Cic. pro Roſcio Amerino 8.

Iurare audacter. Plautus Amphit. 8. 205.

Loqui audacter aut reſpondere. Plautus Capt. 6. 60. Cicero 4. Acad. 143.

Audacter monere, & familiariter. Terent. Heaut. 1. 1. 6.

Exultare audacius. Cic. in Orat. 14.

Audacius transferunt uerba poetæ. Cic. in Orat. 117.

Audaciſsimè prorumpere. Cæſar 5. bel. Gal. 60.

Audio,] audis, audiui, & audij, auditum, pen. prod. (ἀκούω, ἀκροάω, πυνθάνομαι,) audire, Auribus accipere. Varro de Lin. Lat. lib. 5. Ab auribus uidentur dicta uerba Audio & Auſculto. Audio ab Aueo, quòd auribus auemus diſcere ſemper. quod Ennius uidetur etymon oſtendere uelle in Alexandro, quum ait, Iandudum ab ludis animus atq; aures auent auidè expectantes nuncium. Propter hanc aurium auiditatem theatra replentur. Ab audiendo etiam Auſcultare declinamus: quòd hi auſcultare dicuntur, qui auditis parent: à quo dictum poetæ audio, aut auſculto, literæ commutatione dicitur. Hactenus Varro. Teren. And. 5. 4. 17. Si mihi pergit, quæ uult, dicere, ea quæ non uult, audiet.

Attente, bonaq; cum uenia audire uerba alicuius. Cic. pro Sex. Roſc. 6.

Audire paucis. Terent. Eunuch. 5. 9. 37.

Breuiter audire. Virg. 2. Aeneid. 3.

Audiri in maius. Tacitus lib. 4. Miſsis leuibus copijs, quæ ex longinquo in maius audiebantur.

Latius audiri. Tacitus lib. 19.

Liquidius audiunt talpæ. Plin. lib. 10. cap. 69. 1.

Libenter audire. Quint. lib. 2. cap. 9. 1. Libentius, Idem lib. 2. cap. 6. 3. Libentiſsimè, Idem lib. 4. cap. 1. 7.

Parum auribus audire. Cato de Re ruſt. cap. 157. 12.

Audire toties. Terent. Adel. 1. 2. 48. An ego toties de eadem re audiam?

Molliter audire aliquem. Stat. 6. Thebaid. 11.

Audire aure non auerſa. Tibul. 3. eleg. 3. 6.

Audiente me, ablatiuus. Cic. ad Acilium, lib. 13. 37. 2.

Audias, pro audire poteris. Cic. 4. Acad. 142.

Audieris, pro Vbi audieris. Martialis lib. 5. 95.

Audieris, dices eſſe Maronis opus: Martialis libro 5. 95. Vbi audiueris.

Audire Socratem, aut Platonem: pro diſcipulum eſſe Socratis. Cicero 1. Acad. 50. Iam Polemonē audiuerant aſsiduè Zeno & Archeſilas.

Audire, pro intelligere, uel accipere ex auditu. Terent. And. 1. 4. 1. Audiui Archillis: iamdudum Lesbiam adduci iubes.

Audin' tu illam? Terent. And. 2. 2. 5. Et in Eunuch. 5. 9. 3.

Audiui dicere. Terent. Eunuch. 4. 4. 32. Nec quis eſſet, unquā audieram dicier. Cic. pro Muræna, Sæpe hoc maiores natu audiui dicere.

Audiui dici. Cicero in Piſonem, Audiſtis profectò dici, Philoſophos Epicureos omnes res, quæ ſunt homini expetendæ, uoluptate metiri.

Audire, ſine addito idem ſignificat. Terentius And. 3. 2. 31. Audiui, & credo. Cicero pro Roſc. Amerin. 60. Audio præterea non hanc ſuſpicionem nunc primum in Capitonem conferri.

Audire, Sentire, intelligere. Terentius Hecyr. 1. 2. 3. Audin' quid dicam Scirte?

Clariſsime audire. Plin. lib. 16. cap. 70.

Audio à, è, ex, & de. Valla, Audiui à patre meo, & audiui ex patre meo, audiui de patre meo, idem ſignificare inueniet, qui bonos libros euoluet. Cicero tamen ſic præcipuè locutus eſt. Hactenus Valla lib. 3.

Audiui à uel ab. Cicero de Senect. Sæpe à maioribus natu audiui, &c.

Audiui de. Cic. pro Corn. Balbo 7. Idem 1. Offic. 131. Audiui hoc de parente meo puer, quum, &c. Hoc eſt pater meus hoc recenſebat.

Audire de, aliter acceptum. Terent. Adelph. 3. 4. 5. De pſaltria hac audiuit, id illi nunc dolet. Cicero tertio, Verr. 36. Atq; etiam illum Aſpendium citharistam, de quo ſæpe audiſtis id quod, &c.

Audire alterum de re aliqua. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. 9.

Audire è. Terent. Eunuch. 1. 2. 35.

Mercator hoc addebat, è prædonibus,
Vnde emerat, ſe audiſſe abreptam è Sunio. Cicero 1. de Finibus 60. At etiam Athenis, ut è patre audiebam, facetè.

Audire ex, Terent. And. 5. 4. 24. Ibi ego audiui ex illo ſeſe eſſe Atticum Cic. 3. Verr. 112.

Multos ex te uiros primarios audiſſe, &c.
Attico, lib. 5. 105. 1. Hoc te ex alijs audire malo.

Audire aliquem ex re aliqua. Plaut. Milit. 18. 50.

Audire de capite, pro Cognoſcere. Senec. lib. 2. de Benef. de ambitu. Cic. pro Flacco 76.

Audire nuncium. Cicero pro Roſc. Amerin. 78. Qui in Salentinis, aut in Brutijs habent: unde uix ter in anno audire nuncium poſſunt.

Audio & Exaudio indifferenter aliquando ponuntur pro duplici ſignificatione: una, pro eo quod eſt Auribus accipio: altera, pro eo quod eſt Audita petenti concedo: ut Viſa ſum audire uocem militis. Et, Vox quoq; per lucos uulgò exaudita ſilenteis. Item, Audijt, & cœli genitor de parte ſiniſtra Intonuit læuum. Et, -nulli exaudita deorum Vota, preceſq; meæ. Hæc Valla lib. 5. cap. 29. Cicero in Piſ. 33. In quo dij immortales meas preces audiuerunt. Cæſar 2. bel. Ciuil. 180. Neq; cohortationes ſuas, neq; preces audiri intelligit. Liuius 1. ab Vrbe 51. Hæc precatus, ueluti ſenſiſſet auditas preces, Hinc, inquit, Romane, &c.

Precantem placidus audi. Ouid. 8. Metam. 120.

Non audio. Cicero 5. Verr. 67. Negabant illi ſibi quicquam eſſe mandatum. non audio: numerate HS. XVI. quid facerent miſeri?

Audio, ironicè pro non audio. Terentius Phorm. 1. 3. 8. At non quotidiana cura hæc angeret animum. PH. audio. Vbi Donatus, Audio per εἰρωνείαν dicitur pro non audio: hoc eſt nihil dicis.

Audio, Conſentio. Terent. Eunuch. 2. 3. 77.

-capias tu illius ueſtem. CH. ueſtem? quid tum poſtea?
P. Pro illo te ducam. CH. audio. Vbi Donatus, Audio, id eſt, libenter hoc admitto & conſentio. ut in Phormione, Audio, & fateor. Et contrà non audio. Valla lib. 5. cap. 29.

Audio frequenter accipitur pro eo quod eſt credo, accedo, parco præcipienti, ſed ferè cum negatione, & frequentius per participium quod tranſit in nomen, quod eſt audiendus: ut apud Quintilianum, Nec audiendi quidem, quorum eſt Albutius, qui tres modo primas eſſe partes uolunt. Sine participio. Cicero Tuſcul. lib. 1. 160. Nec Homerum audio, qui Ganymedem à dijs raptum propter formam. Sine negatione, Idem in eodem 147. Endymion uerò (ſi fabulas audire uelimus) neſcio quando in Latmo obdormiuit. Sed nonnunquam ſine negatione aptè dicitur, ut apud Liuium, Ciuem tuum non audiſti arma capere, ac ſequi ſe iubentem Hannibalem. Paulò poſt, Audiſti caſtra prodi, & arma tradi iubentē. Hæc Valla lib. 5. Cic. de Amicit. 48. Non erunt homines diuitijs affluentes audiendi.

Non ſum auditurus, Non eram Romæ, uel occupatior eram. Illud enim &c. Plinius in Epiſt.

Audiri, pro Credi. Cic. audiretur à Pop. Romano uir primarius Eques Romanus L. Flauius.

Audire ſe uel alium. Cicero ad Curionem libro 2. 6. 4. Tecum loquere, te adhibe in conſilium, te audi, tibi obtempera. Et 1. de Natura deorum 77. Si uos audire uellemus. Et libro 2. 248.

Audire bene, Eſt, ut ait Donatus, benedici, & laudari. Terent. in prol. Phor. 21. Benedictis ſi certaſſet, audiſſet bene. Cic. 3. de Finib. 87. Eſſeq; hominis ingenui & liberaliter educati, uelle bene audire à parentibus.

Bene audire, & rumorem bonum colligere. Cicero 1. de Legibus 74.

Audire malè, pro uituperari. Terentius Phorm. 2. 3. 12. Si herum inſimulabis auaritiæ, malè audies. Cic. Att. lib. 6. 111. 5. Hanc nonnulli amici Appij ridiculè interpretantur, qui me idcirco putent bene audire uelle, ut ille malè audiat.

Minus commodè audire, pro Non integræ eſſe famæ. Cice. 5. Verr. 114. Budæus.

Audire, ſubintellecto aduerbio MALE. Cic. pro Cluent. 8. Neq; unquam illa ita de ſuo ſcelere & immanitate audiet, ut naturæ nomen amittat.

Audit arbor arborem, hoc eſt admittit, & cum ea quaſi obediens conglutinatur. Plin. lib. 16. 43.

Audibo, pro Audiam, more antiquo. Plaut. Pœnu. 4. 55. Nunquam audibis uerba tot; tam ſuauia.

Auditur. Cic. ad Atticum, lib. 8. 166. 2. Propterea quòd neq; Romæ quicquam auditur noui.

Sic auditur. Id eſt, intelligitur. Quint. lib. 8. Budæus.

Auditus eſt magno ſilentio. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 2.

Audita re ex utraq; parte. Cic. 1. de Finib. 36.

Audiendi, (τοῦ ἀκούειν,) audiendo, audiendum. Gerundiū. Cic. de Somnio Scip. 9. Audiendi ſenſu carere.

Audiendi inſolēs. Tacitus lib. 15. Vt faciendis ſceleribus promptus, ita audiendi quæ faceret, inſolens erat.

Audiendum. Cicero pro Flacco 76. Nemo illorum iudicum chariſſimis uiris accuſantibus, audiendum ſibi de ambitu putauit.

Audiens, Participiū, (ἀκούων,) Qui audit. Cic. de Claris Orat. 45. Ad animos audientium permouendos. Ibid. 152.

Audiens dicto, Qui obedit dictis. Plautus Trin. 14. 53. Sed ſi non dicto audiens es, quid ago? Cic. 6. Verr. 23. Quæſiui an miſiſſet: reſpondit id quod neceſſe erat, ſcilicet dicto audientem fuiſſe Prætori.

Vt audiens dicto eſſet huic ordini. Cic. pro Deiotaro.

Audiens dicto atq; obediens. Liu. lib. 5.

Audiens edicto. Cic. 3. Verr. 80.

Audiens nomen: ut Tibi ſeruio. Audiens imperij, Plaut. Truculent. 4. 24.

Audientia, audientiæ, (ἀκρόασις,) Ipſa, ut ita dicam, auditio. Plaut. Pœn. 2. 11. Exurge præco, fac populo audientiam. Hoc eſt, fac ut populus præſtet aures.

Audientiam ſibi facit improbitas eius. Cic. 1. Verr. 23.

Audientiam ſibi fieri uelle. Cic. 2. de Oratore 177.

Audientiam facere præconem iuſſit. Liu. 5. Decad. lib. 3. 60.

Audientiam ſibi facit ſenis oratio. Cic. de Senect. 25.

Auditio uerbale, (ἀκρόασις, ἀκρόαμα,) Actus ipſe audiendi. Cic. 5. de Finibus 76. Dantq; ſe ad ludendū, fabellarumq; auditione ducuntur.

Rumor atq; auditio. Cæſar 4. bell. Gal. 481. Et his rumoribus atq; auditionibus permoti. * Sic ſtylo facultas continget, auditioni iudicium. Quintil. lib. 2.

Fama & auditione accipere. Vide Accipio.

Fictæ auditiones. Cic. pro Plancio 46.

Falſas auditiones depellere. Tacitus lib. 4.

Auditione, ablatiuus: pro Ex auditu. Cic. 6. Verr. 91. Hoc ſolum auditione expetere cœpit, quum id ipſe non uidiſſet.

Auditio tenuis. Cœlius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 6. Leuis. Cæſar 7. bel. Gal. 170.

Auditioni occupatum ſedere in ſcholis. Plin. lib. 26. cap. 2. 2. In uetuſto codice legitur, non occupatum, ſed operatos.

Auditiuncula, pen. corr. diminutiuum, (ἀκροαμάτιον,) Gel. libro 13. cap. 18. Auditiuncula quadam de Catonis familia aſperſus eſt.

Auditor,

Auditor, pen. prod. Verbale, (ἀκροατής,) Qui audit. Cic. Attico, lib. 16. 332. 7. De Gloria miſi tibi, cuſtodies igitur, ut ſoles: ſed notentur Eclogarij, quos Saluius bonos auditores natus, in conuiuio duntaxat legat.

Auditor, pro diſcipulo, ut Auditor Strato, &c. 1. Acad. 49. & 4. 210.

Auditorius, ia, um, (ἀκροαματικός,) Quin. Vide Auditorius.

Auditoriū, (ἀκροατήριον,) Locus in quo quis auditur uel orans uel legens. Quint. lib. 2. cap. 11. 3. Sed cuius rei gratia plenum ſit auditorium. Sic lib. 5. cap. 12.

Auditorium, Multitudo ipſa audientium. Plin. Epiſt. 72. a. Ipſe uerò & nuper adhibito ingenti auditorio, librū de uita eius recitauit. Sic Quint. lib. 5. cap. 12. 15.

Auditorium ponitur etiam pro foro & tribunali. Paulus in L. Contra. De re iudicata, Is qui ad maius auditorium uocatus eſt, ſi litem inchoatam deſeruerit, contumax non uidetur.

Auditorium, ſcholam propriè ſignificat: atq; ita opponitur foro. Quin. lib. 10. cap. 1. Sed alia ratio eſt litium & diſputationum, fori & auditorij, præceptorum & periculorum.

Auditus, penult. product. Participium, (ἀκουσθείς,) Cicero 1. de Finibus 36. Req; ex utraq; parte audita. Virgilius 1. Aeneid. 66.

Audita eius uirtus dubitationi locum non dat. Cic. pro Corn. Balbo 12.

Auditus à ſummis montibus Euan. Stat. 5. Theb. 19. Romæ cuncta in deterius audita Mutianum angebant. Tacitus libro 20.

Audita recordari. Virg. 3. Aeneid. 22.

Audita repetere. Ouid. 19. Epiſt. 38.

Audito, ablatiuus abſolutè poſitus. Tacitus lib. 2. Audito caſtellum Luppiæ flumini appoſitū obſideri, ſex legiones eo duxit. Id eſt, poſtquam audiuit.

Auditum, auditi, pen. prod. Subſtantiuum. Plaut. Merc. Vidiſtin', an tu audito nuncias?

Auditus, huius auditus, pen. prod. Verbale, (ἀκοή,) Idem quod auditio, & ſenſus ipſe audiendi. Plinius libro 10. cap. 69. 1. Auditus cui hominum primo negatus eſt, huic & ſermonis uſus ablatus.

Auditus ſolers. Plinius lib. 8. cap. 28. Vulpes animal alioqui ſolerti auditu.

Tranſitum auditus aperit acetum ſcylliticum. Plinius libro 2. capite 2.

Grauitatem auditus diſcutit oleum amygdalinum. Plinius libro 2. cap. 4.

Auditum auferre. Vide Aufero.

Auditu intelligi. Cic. pro Marcello 7. Vereor ut hoc quod dicam, non perinde intelligi auditu poſſit, atq; ego ipſe cogitans ſentio.

Auditus ſemper patet: eius enim ſenſu etiā dormientes egemus: à quo quum ſonus eſt acceptus, etiam è ſomno excitamur. Cic. 2. de Nat. deor. 215.

Breui auditu quamuis magna tranſibat grauioribus curis impar. Tacitus lib. 18.

Nihil præter auditum habeo. Cic. 1. Offic. 49.

Auditurus, pe. pro. Participiū, (ἀκουσόμενος,) Ouid. ad Piſonē 17.

Huc etiā tota concurrit ab urbe iuuentus, Auditura uirū.

Aue,] (χαῖρε,) Verbum defectiuum, in ſecunda perſona ſingulari Aue: & plurali Auete. In infinitiuo Auere, teſte Diomede lib. 1. Martialis lib. 5. 52.

Exprimere Ruffe, fidiculæ licet cogant,

Aue Latinum, χαῖρε non poteſt Græcum. Idem lib. 4. 34.

Aue matutinum. Martialis libro 1. 51. Et matutinum portat ineptus aue.

Aueto, pen. prod. in fine epiſtolæ, pro Gaudeto. Salluſt. in Coniur. Catil. Nunc Oreſtillam tibi cōmendo, tuæq; fidei trado: eam ab iniuria defendas, per liberos tuos rogatus aueto.

Auere, Saluere. Martialis lib. 9. 9. Iam ſatis eſt, non uis Afer auere, uale.

Āueho, auehis,] pen. corr. auexi, auectum, (ἀπάγω,) auehere, Ex loco aliquo ad alium uehere. Terent. Adelph. 4. 5. 191. Is uenit ut ſecum auehat. Sueton. in Cæſare, Et mox ex præfectura proficiſcens in Hiſpaniam, inter officia proſequentium faceſq; lictorum lectica ſua auexit.

Auehere, ſine præpoſitione. Liuius 1. ab Vrbe 4. Equites mercede conductos Aegyptum auexit. Id eſt in Aegyptum.

Auehere à. Plautus Menæh. 24. 58. Quot eras annos natus, quum te pater à patria auehit?

Auella, (ἀβέλλα,) uel Auellinum, & antique Abellinum, oppidum Campaniæ: à quo Auellanæ nuces. Seruius. Silius lib. 8. 108. Et pauper ſulci cerealis Auella. Vide Strab. lib. 5.

Āuellana,] pen. prod. (λεπτοκάρυον,) Adiectiuum & ſubauditur nux: ea eſt ex arbore quæ corylus dicitur. Plinius libro 15. cap. 21. 3. Cæteris quicquid eſt, ſolidum eſt: ut in auellanis & ipſo nucū genere, quas antea abellinas patrio nomine uocabant. Plin. lib. 15. cap. 2. In Aſiam Græciamq; è Ponto uenere. & ideo Ponticæ nuces uocantur.

Āuello,] auellis, auelli, & auulſi, auulſum, (ἀποσπάω, ἀποτίλλω,) auellere, A loco & per uim uellere. Virg. 2. Aenei. 23. Fatale aggreſſi ſacrato auellere templo Palladium. Vbi Seruius, Auellere, oſtendit inuitum. Plin. lib. 2. cap. 78. 2.

Cohærens & Auulſus, contraria. Plin. lib. 3. cap. 8. 1. Quondam Brutio agro cohærens, mox interfuſo mari auulſa. De Sicilia loquitur.

Auellere ui. Cic. de Senect. 65. Quaſi poma ex arboribus ſi cruda ſunt, ui auelluntur: ſi matura, & cocta, decidunt.

Auellere & abſtrahere. Cic. pro Font. 30. Num etiam de matris hunc complexu lectiſſimæ miſerrimæq; fœminæ, uobis inſpectantibus, auellet atq; abſtrahet?

Auulſus à ſuis. Cic. pro Domo ſua 112.

E ſigno Cereris hoc auellendum, aſportandumq; curauit. Cic. 6. Verr. 98.

Auulſus his. Plin. lib. 5. cap. 2. 1. Et horum pars quondam Veſuni, qui auulſi his, propriam fecere gentem uerſi ad Aethiopes. Id eſt, ſeparati.

Frondes auellere. Ouid. 2. Metam. 70.

Auellere rus ab aliquo, pro ui eripere. Terentius Eunuch. 3. 3. 14. Credo ei placere hoc: ſperat ſe à me auellere. Vbi Donatus, Bono uſus eſt uerbo Auellere: tanquam à pertinaciter retinente.

Auellere ſe à meretrice, uel auelli. Terent. Hecyra 4. 1. 40. Auelli, id eſt abduci &c. Idem And. 3. 3. 22.

Auulſio, Verbale, (ἀπόσπασις,) Pin. lib. 17. cap. 10. 1. Aut enim ſemine proueniunt, aut plantis radicis, aut propagine, aut auulſione.

Auulſor, Verbale, (ἀποσπασθείς,) Plin. lib. 9. cap. 45. Vbi auulſorem ſenſere, cōtractæ multò difficilius abſtrahuntur.

Āuena,] pen. prod. (βρῶμος,) Genus eſt frumenti quod à Græcis bromos appellatur. Plin. lib. 18. ca. 17. 1. Primū omnium frumenti uitiū auena eſt, & hordeum in eam degenerat, ſicut ipſa frumenti fit inſtar, quippe quum Germaniæ populi edant eam, neq; alia pulte uiuant. Vide plura ibidem. Cicero 5. de Finib. 156. Vulgò, Auena, ouer uena.

Auenæ ſteriles. Virgilius 5. eclog. 7. & 1. Georg. 31. Infelix lolium, & ſteriles dominantur auenæ. Quo loco Seruius, Steriles dici à Virgilio ait, ad diſcretionem earum, quæ ſeruntur. Atqui ego putarim potius intelligere de uitio, quod in frumentis & auenis creſcere ſolet: Græci ægilopas uocant: ſpicam habent barbatam in ſpeciem auenæ, ſed multo maiores

res ſunt. Itali ſqualam uulgò appellant, quæ eſt ſimilis auenæ. Matthiolus Senenſis. Steriles autem uocat Virgilius, quoniam meti non poſſunt, eo quòd grana quæ in ſummo ſunt, antè ſint matura, quàm quæ in imo. Dicit autem dominari, quia quum non metantur, ſemen uel granum in terrā cadens, iterum ſemper renaſcitur.

Vanæ auenæ, id eſt uacuæ, inquit Seruius. Virg. 1. Georg. 46.

Auena per metaphoram, pro culmo & fiſtula. Virg. 1. Eclog. 1. Sylueſtrem tenui muſam meditaris auena. Vbi Seruius, Auena, culmo, ſtipula: unde ruſtici plerunq; cantare conſueuerunt. ut alibi, Stridenti miſerum ſtipula diſperdere carmen. Dicendo autem Tenui auena, humilis ſtyli genus latenter oſtendit.

Anguſta auena cantare. Martial. lib. 8. ad Muſam, epig. 3.
Sed per lucenti cantus meditabor auena. Tibul. lib. 3. el. 15.

Structis auenis cantare. Ouid. 1. Metam. 136.

Fiſtula diſparibus paulatim ſurgit auenis. Ouid. 8. Metam. 39.

Auenaceus, Adiectiuum, (βρόμειος,) Ex auena factum. ut Auenacea farina. Plin. lib. 29. cap. 6. 34. Vel cum farina hordeacea, uel auenacea.

Auenarius, (βρωμινὸς,) Adiect. ut Auenaria cicada, quæ apparet frumentis areſcentibus. Plin. lib. 11. cap. 26. 3.

Auenio, (Ἀουενίων,) urbs Galliæ Narbonenſis, in quam Pontifices Romani ius habent. Eam enim Pontifici Clementi uendidit Iohanna Siciliæ regina. Author Volaterranus. Vulgò Auignon.

Auentinus, penult. prod. (Ἀβεντῖνον ὄρος,) (inquit Seruius) mons urbis Romæ eſt, quem conſtat ab auibus eſſe nominatum, quæ de Tyberi aſcendentes illic ſedebant: ut in 8. Aeneidos legimus,
Dirarum nidis domus opportuna uolucrum. Quidam etiam rex Aboriginum Auentinus nomine, illic & occiſus & ſepultus eſt, ſicut etiā Albanorum rex Auentinus, cui ſucceſsit Procas. Varro tamē dicit in gente populi Romani Sabinos à Romulo ſuſceptos, iſtum accepiſſe montem, quem ab Auente fluuio Prouinciæ ſuæ appellauerunt Auentinum. Cōſtat ergo uarius has opiniones poſtea ſecutas. Nam à principio,

Auentinus dictus eſt ab auibus, uel à rege Aboriginum. Vnde hunc Herculis filium conſtat nomen à monte accepiſſe, non ei præſtitiſſe. Hactenus Seruius illud Virgilianum enarrans lib. Aeneid. 7. 132.
-ſatus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus.

Auentinus, adiectiuum. ut Auentina ſylua. Ouid. 3. Faſt. 66. Et 6. Faſt. 146. Arx Auentina. Item libro 3. uerſu ultimo, Auentinum iugum.

Aueo, aues,] (γλίχομαι,) auere, Verbum eſt defectiuum, & concupiſcere ſignificat. Feſtus, Auere nihil aliud eſt, quàm cupere, argumento eſt Auidum, & Auiditatem: ex quibus præcipua cupiditas intelligitur, quum ſignificet & gaudere. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 18. E quibus unus auet quauis aſpergere cunctos. Cic. 1. Offi. 21. Itaq; quū ſumus negotijs, curiſq; uacui, tum auemus aliquid audire & diſcere.

Auens, Participium, (γλιχόμενος,) Horat. 2. Serm. Saty. 4. 1.
-non eſt mihi tempus auenti
Ponere ſigna nouis præceptis.

Auernus, m. gen. (ἄορνος,) In plurali Auerna, Auernorum, n. ge. Lacus Campaniæ prope Baias: quem Plutoni dicatum opinabantur. Hinc ad inferos introitus patere dicebatur. Vide Seruium in 2. Georg. Item in tertium Aeneid. 42.

Auerna alta. Virg. 5. Aeneid. 145. Id eſt profunda.

Aeſtus Auerni. Lucret. lib. 6. 40.

Graue olens Auernus. Virg. 6. Aeneid. 40.

Latices Auerni. Virgil. 4. Aeneid. 103.

Nigri ſulcator Auerni. Id eſt Charon. Stat. 11. Thebaid. 118.

Pallens Auernus. Stat. 5. Sylu. 1. 6.

Peſtiferi limen Auerni. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 70.

Auerna ſonantia ſyluis. Virgil. 3. Aeneid. 88.
Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbem,
Diuinoſq; lacus, & auerna ſonantia ſyluis, &c. Vbi Seruius Diuinos lacus, id eſt conſecratos, Auernum & Lucrinum. Et mox de Auerno ſolo loquēs, Sanè hic lacus, inquit, ſyluarum denſitate ſic ambiebatur antè, ut exhalans inde per anguſtias aquæ ſulfureæ odor grauiſsimus ſuperuolantes aues necaret. Vnde & Auernus dictus eſt, quaſi ἄορνος. Quam rem Auguſtus Cæſar intelligens, deiectis ſyluis, ex peſtilentibus amœna reddidit loca. Hactenus Seruius.

Tartareus Auernus. Stat. 3. Thebaid. 22.

Vacuus Auernus. Inferi in quibus habitant defunctorum umbræ tenues & incorporeæ, proindeq; locum non occupantes. Claudianus 1. de Raptu Proſerpinæ 5.

Vmbroſus Auernus. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 23.

Auernus, Adiectiuum, (ἀορνεὺς,) Ouid. 10. Metam. 11.
donec Auernas Exierit ualles. Auernas, Auernales.

Freta Auerna. Virgil. 2. Georg. 33.

Valles Auernæ. Ouid. 10. Metam. 11.

Auernalis, pen. pro. aliud adiectiuum, (ἀόρνειος,) ut, aquæ Auernales. Horat. 5. Epod. 6.

Auernales Nymphæ. Ouid. 5. Metam. 108.

Auerruncare,] (ἀποκόπτω,) Antiquum uerbum ruſticū, quaſi runca uitium ſarmenta auertere & amputare uel in uitibus, quod nimium ſuccreuit, runca expurgare. Verbum apud Catonem frequentiſsimum extra cōpoſitionem.

Auerruncare, (ἀποτρέπειν,) Auertere & depellere per metaphorā. Liuius 8. ab Vrbe 27. Placuit auerruncandæ deûm iræ, uictimas cædi. Cato de Re ruſtica, cap. 141. 3. Mars pater, te precor quæſoq; uti calamitates, intemperiaſq; probibeſsis, defendas, auerrunceſq;. Cicero Attic. lib. 9. 171. 3. Dij, inquis, auerruncent. Inde fit Auerruncaſſe pro eodem. Lucilius lib. 26. Dij maluerint meliora, atq; amentiam auerruncaſsint tuam. Hæc ipſa uerba ſunt apud Ciceronem in libris de Finib. Ex Nonio.

Auerruncare dictum ab auertendo, teſte Varrone.

Auerruncus deus (ἀποτρόπαιος,) qui mala auerruncaret, id eſt auerteret. Pacuuius apud Varronem lib. 6. de Ling. Lat.

Auerſio,] Auerſor, auerſaris, & Auerſor, auerſoris.

Auerſus,] Vide auerto.

Auerta, auertæ,] dicitur ex eo quòd auerſa ſit: eſt enim hypomaſchalon: ſunt autem Auertæ lora latiora quæ per terga equi iugalis excurrunt ſub alis eius ſuccincta. In Lege Quoniam, in tractatu De curſu publico, Sella cum frænis, ſexaginta libras: totidem auerta non tranſeat. Hæc Budæus ex interprete Græco. Alciatus Accurſio accedens, equorum pectorale eſſe putat, ut poſtilenam Plautus dixit, pro eo quod Gallis croperia dicitur. Idem ſic ait, Sed quid ſi capitis ornamentum, quo habenæ figuntur, intellexerimus? ab auertendo, quòd equi per eam uertantur prout ſeſſori uiſum eſt.

Auerto,] auertis, auerti, auerſum, (ἀποτρέπω,) auertere Alicunde conuertere, ſiue aliunde remouere. Cicero 5. Philip. 191. Lepidus Antonio diadema Cæſari imponente ſe auertit. Sic Oculos auertere, Ouid. 2. Metam. 155. Et lib. 5. 36. Vultum auertere.

Remouere oculos, & ſe totum auertere. Cicero pro Cornelio Balbo 8.

Auertere ſe ab aliquo. Plautus Milit. 14. 81.

Ex oculis alicuius ſe auertere, & auferre. Virg. 4. Aeneid. 78.

Equos

Equos auertit in caſtra. Virg. 1. Aeneid. 96.

Auerti ab impudicis dictis, pro Abſtinere, & deſueſcere. Plautus Amphit. 46.

Auertere hoſtem à portis. Cæſar 6. bel. Gal. 153.

Auertere Italia, pro, arcere ab, &c. Virg. 1. Aeneid. 9.

Ab urbe. Cic. ad Brut. 3. 2.

Armis repellere, fugare, auertere aliquem. Cicero pro Cæcinna 24.

Auertere hoſtem à ceruicibus populi. Cic. ad Brutum 15. 9

Caſum aliquem auertere. Virg. 3. Aeneid. 53.

Conatus alicuius auertere à Rep. Cic. 6. Philipp. 216.

Auertere falces laqueis. Cæſar 7. bel. Gal. 83.

Furorem alicuius auertere à pernicie Reipub. Cicero 4. Philippica. 154.

Auertit hic caſus uaginam. Cæſar 5. bel. Gal. 165.

Sitim auertere fluuio. Silius lib. 8. 114.

Morbos auertere. Horat. 2. Epiſt. 1. 28.

Auertere rem à ſuſpicione. Liuius 2. bel. Maced. 40.

Opinionē populi à ſpe adipiſcendi auertere. Cic. pro Mur. 41.

Auertere orationem. Cicero 3. de Natura deorum 24. Equidem attuliſſe rationes mihi uideor: ſed eas tu ita refellis, ut quū me interrogaturus eſſe uideare, & ego me ad reſpondendum compararim, repentè auertas orationem, nec des reſpondendi locum.

Peſtem ab Aegyptijs auertunt ibes. Cicero 1. de Natura Deorum 141.

Stimulos cæci amoris auertere. Virg. 3. Georg. 41.

Auertere ſe à ſermone alicuius. Cic. ad Att. lib. 8. 168. 2. Qui ſi paſſus eſſet nos ſecum, ut conſueueramus, loqui, & non ſe totum etiam ab ſermone noſtro auertiſſet, minus miſer, quàm ſum, eſſem.

Auertere ſe ab amicitia alicuius. Cæſar 1. bel. Ciuil. 15. Ab amore. Cic. Attic. lib. 9. 181. 3.

Mentem alicuius auertere à defenſione alterius. Cicero pro Seſtio 56.

Auertere ſe in mercatum. Id eſt ab illecebris auertere ſe, & ad mercaturam ſeſe conferre. Plaut. Moſt. 8. 120.

Auertere regem in cogitationem belli. Liuius 6. bello Macedonico 24.

Auertere aliquem uel ſeipſum ab infamia. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. 8. Ego uerò Auſtro gratias miras ago, qui me à tanta infamia auerterit. Liu. 3. bel. Maced. 43.

Auertere culpam in alterum, id eſt transferre. Liuius 1. bel. Macedon. 42.

Auertere ab oculis, & amandare procul. Cicero 2. de Natura Deorum 212. Atq; ut in ædificijs architecti auertunt ab oculis naribuſq; dominorum ea quæ profluentia neceſſario tetri eſſent aliquid habitura: ſic natura res ſimiles procul amandauit à ſenſibus.

Auertere animum ab aliquo. Id eſt ſe ab illo alienare. Cæſar 1. bel. Gal. 81.

Auertere animum ab aliquo, pro non cogitare de illo. Cic. de Amicit. 5. Tu uelim à me animum parumper auertas, Lælium loqui ipſum putes.

Auertere animum ab aſsiduo mœrore. Liu. 5. bel. Pun. 220.

Auertere cogitationem à miſerijs. Cic. Torquato 6. 1. 3.

Curas dictis auertere. Virg. 5. Aeneid. 79.

Auertit id certamen animos omnium, & oculos. Liuius 8. bel. Punico 27.

Auertere oculos omnium in ſe. Liuius 2. ab Vrbe 21.

Auertere in fugam. Liuius 2. bel. Pun. 86. In fugam auerterūt claſſem. Idem 1. ab Vrbe 167.

Auertere rem aliquam, pro furari & rapere ad ſe. Cicero Sulpit. lib. 13. 29. 6. Deinde quum ferè conſiſtat hæreditas in

his rebus, quas auertit Oppia, quæ, &c. Idem 5. Verr. 39.

Auertere prædam. Liuius 1. ab Vrbe 26. Et Virgilius 10. Aeneid. 15. Item Auertere prædam domum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 228.

Auertere pecuniam. Cic. 3. Verr. 7.

Auertere hæreditatem. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 19. Ne patiare Eroten Turium Q. Turij libertū (ut adhuc fecit) hæreditatē Turianā auertere. Id eſt auferre, eripere, detorquere.

Auertere fontem, flumen, aut iter. Cæſar, Omnia enim flumina atq; omnes riuos, qui ad mare pertinebant, Cæſar aut auerterat, aut magis operibus obſtruxerat. Id eſt aliò deriuarat. Cic. 2. de Natura deorum 229. Nos flumina arcemus, dirigimus, auertimus.

Auertere ſanguinem uel ſanguinis profuſionem. Eſt ei ſeu aliud iter, dare, & aliò eum conuertere. Celſus lib. 2. cap. 11.

Materiæ locus auertēdus per cataplaſmata. Celſus li. 5. ca. 27.

Quod omen dij auertant, Precatio eſt ne id accidat quod imminere uidetur. Cic. ad Brutum 10. 8. Velim deinceps meliora ſint: ſin aliter fuerit (quod dij omen auertant) Reipub. uicem doleo. Item 11. Philipp. 296. Quid Beſtiam qui ſe Cōſulatum in Bruti locum petere profitetur? atq; hoc quidem deteſtabile omen auertat Iupiter.

Auertere ſenſus magicis artibus. Virg. eclog. 8. 14.
Vbi Seruius, Auertere, A ſanitate mutare. aut Auertere dit, pro conuertere, ut ſit mutata præpoſitio.

Surda aure auerti. Id eſt nolle audire. Stat. 2. Sylu. 2.

Auerſus, Participium, Qui terga oſtendit, ut ait Valla. cui opponitur aduerſus. Cic. 2. de Orat. 142.

Auerſa pars, pro parte poſteriori. Pli. li. 11. ca. 37. 10. Canities homini ſemper à priore parte capitis, tū deinde ab auerſa.

Auerſum collum lynx circumagit. Plin. lib. 11. cap. 47. 1. Vetuſtiora exemplaria legunt, In auerſum.

Auerſis pedibus uolutare. Plin. lib. 11. cap. 28. 2. Lucani è fimo ingentes pilas auerſis pedibus uolutat. Idē lib. 7. ca. 2. 3. In qua ſylueſtres uiuūt homines auerſis poſt crura plantis.

Auerſis à Sole cornibus. Plin. lib. 2. cap. 14. 1. de Luna.

In auerſa charta ſcribere. Martial. lib. 8. 56. De Picente,
Scribit in auerſa Picens epigrammata charta:
Et dolet, auerſo quòd facit illa Deo.
Hoc eſt tam multa ſcribit epigrammata, ut utranq; paginā chartæ impleat: ſed repugnante & nō aſpirante Apolline: itaq; nihili facienda.

Auerſa pecunia publica. Cic. 3. Verr. 23.

Auerſus, pro conuerſus. Galba Ciceroni, lib. 10. 30. 7. Ne auerſos noſtros equites aggrederentur.

Auerſi à prælio. Cæſar 2. bel. Ciuil. 47. Militeſq; auerſi à prælio, ad ſtudium audiendi & cognoſcendi feruntur.

Auerſus à propoſito. Liuius 2. ab Vrbe 37.

Auerſus à uero. Cic. 3. in Catil. 65.

Auerſus à ſuis. Cic. Att. lib. 10. 202. 5. Nihil ego uidi tam ἀνιδροποίητον, tam auerſum à ſuis.

Auerſus mercaturis, Qui mercaturam odit. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 22.

Auerſus à Muſis. Cic. pro Archia 15. Auerſus conturbernio pro, à conturbernio. Colum. de Villico, lib. 12. cap. 1. 1.

Auerſus, Iratus. Virg. 4. Aenei. 73. Talis dicentem iamdudum auerſa tuetur.

Amicos auerſos componere. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 6.

Auerſi dij à ſalute Pop. Rom. Cic. ad Brutum 16. 3. Virg. 12. Aeneid. 130. -uos ô mihi manes
Eſte boni, quoniam ſuperis auerſa uoluntas.

Auerſus, (ἀπότρεπτος,) Nomen ex participio. Contrarius. Quint. lib. 7. cap. 2. Ne illum ſpectans iudex, reliquorum defenſioni ſit auerſior.

Auerſißimus animus. Cic.ad Attic.lib.11.213.4.Q.auerſißimo à me animo Patris fuit.

Auerſor, auerſaris, auerſatus ſum, (ἀποστρέφομαι, ἀποτροπιάζομαι,) auerſari. Valla, Aduerſor tibi, & auerſor te. De primo nihil eſt dubij: ſecundum ſumit ſignificationem à geſtu, quoties ab aliqua re quam deteſtamur, uultum auertimus. Quint.lib.11. Aſpectus enim eodem ſemper uertitur, quò geſtus, exceptis quæ damnare aut concedere, aut à nobis remouere oportebit, ut idem illud uideamur uultu auerſari, manu repellere. Hactenus Valla lib.5. Cic.4.Verr. 136. Quærere incœpimus de Carpinatio, quiſnam eſſet is Verrutius, qui tum tantæ pecuniæ rationem haberet. hærere homo, auerſari, rubere.

Auerſari aliquem, pro deteſtari, atq; abominari, & à quo præ odio uultum auertimus. Liu. 8. ab Vrbe 33.

Auerſari preces alicuius. Liu.3.ab Vrbe 55.

Auerſari honorem, pro aſpernari. Ouid.in Faſtis.

Auerſatio, (ἀποτροπίασις,) Verbale. Quint. lib. 8. ca. 3. Ego certe mihi cernere uideor eorum, qui aderant, tacitam auerſationem, ac timidam uerecundiam.

Auerſor, auerſoris, Verbale, (ἀποστρεπτής,) ut Auerſor pecuniæ. Cic.7.Verr.118. Verres ille uetus proditor Conſulis, translator quæſturæ, auerſor pecuniæ publicæ.

Auerſio, auerſionis, Verbale, (ἀποτροπὴ,) Ipſe auertendi, ſiue furandi actus. Inuerſione, uel per auerſionẽ emere, ſiue uendere. Vide Aduerſio in Aduerto. Quintil. lib. 9. Sed illa quoq; uocatur auerſio.

Aufero,] pen.corr. aufers, abſtuli, ablatum, (ἀφαιρέω, ἐξαίνυμαι, περιαιρέω,) auferre, Ex ab, & fero compoſitum teſte Cicerone in Oratore: ſignificat tollere. Cicero 3. de Finibus 15. Commentarios quoſdam, inquàm Ariſtotelicos, quos hic ſciebam eſſe, ueni ut auferrem. Terentius Adelph. 2.2.13.
-uerum ego nunquam adeò aſtutus fui,
Quin quicquid poſſem, mallẽ auferre potius in præſentia.

Quanti uellet, auferret: Cicero 6. Verr. 9. Fore, uti quod quiſq; uellet, ſiue eſſet uenale, ſiue non eſſet, quanti uellet, auferret.

Auferre & abducere. Cic.pro Quintio 557.

Detrahere, auferre & tollere. Cic.in Orat.121.

Auferre ab ianua ſtercus. Plaut. Aſin.9.18.

Ab aſpectu auferre. Lucanus lib.9.115.

Auferri de conuiuio, ut ſolent aſoti. Cic.2. de Finib.39.

Auferre è conſpectu. Plin.lib.31.cap.2.14.

Auferre uberibus fœtum, pro ab uberibus. Plinius libro 8. cap. 55.

Auferri inter manus. Cic.7. Verr.24. Itaq; erat exitus eiuſmodi, ut alius inter manus è conuiuio, tanquam è prælio auferretur, alius tanquam occiſus relinqueretur. Id eſt aſportaretur aliorum manibus.

In uentrem abſtulit. Cic.2.de Orat.147.

Auferre pro Furari & rapere. Plaut.Aulul.20.7. & Terent. Eunuch.4.3.19. -etiam hoc miſera ſuſpicor,
Aliquid domo abeuntem abſtuliſſe.

Auferre pecuniam de ærario. Cic.ad Attic.lib.7.139.3.

Auferre per uim & metum. Cicero libro 1. ad Quint. fratrem 1.31.

Auferre per iudicem. eſt iudicis authoritate & ſententia rem aſſequi. Vlpian.in L. apud Celſum. §. Quod ſi is. ff. de doli mali & metus exceptione.

Fœtus ablatus uberibus. Plin.lib.8.cap.55.

Auferre & aliquo triginta minas per fallaciam. Terent. Phor. 5.9.49. Cic.6.Verr.30. Ab hoc, abaci uaſa omnia, ut expoſita fuerant, abſtulit.

Auferre aliquid domum ſuam. Cic.pro Sext.Roſcio 14.

Auferre, Impetrare. Terent. Adelph.5.8.15.
-ſine te exorem, mi pater M. Inſanis? aufer.

Auferre opem, dies, &c. pro Quintio 17. In altera ſpes eſſet ad talem tamen uirum iudicem ueniendi, unde eo plus opis auferret, quo minus attuliſſet gratiæ. Id eſt reportaret. Ibidem.11. Quintus à Scapulis paucos dies aufert: Id eſt impetrat. Et ad Atticum, lib.16.341.3. liberalißimum decretũ abſtulimus. Hæc Budæus. Idem ad Atticum, lib.14.318.7. Per eum igitur ut uolemus, facilè auferemus.

Auferre ab aliquo id quod petimus. Plaut.Curcul.

Auferre impetratum. Plaut. Aulul.23.14.

Auferre litem. Plaut.Rud.2.20.

Auferre iudicio. Cic.pro Quint.26. Mihi ſiquid deberetur peterem, atq; iudicio iam pridem abſtuliſſem. Id eſt uiciſſem. Ex Budæo.

Aufer, pro Deſine. Horat.2.Sermo.ſaty.7.9. -Aufer
Me uultu terrere.

Academiam auferre. Cicero ad Atticum, lib.13.271.1. Commotus tuis literis, quòd ad me de Varrone ſcripſeras, totam Academiam ab hominibus nobilißimis abſtuli tranſtuliq; ad noſtrũ ſodalem, & ex duobus libris contuli in quatuor.

Aequitati multum aufert fraus impiorum. Quintil.lib.12. Id eſt, nocet.

Amorem auferre ab aliquo. Cicero ad Atticum, libro 15. 330.4.

Animam auferre. Silius lib.15.115.

Animum aufert ad contemplationem. Plin. lib.9. cap.17.7.

Auditum auferre. Plinius libro 6.cap.29.19. Vbi Nilus præcipitans ſe fragore auditum accolis aufert. Id eſt ſurdos facit accolas.

Auriculam mordicus auferre. Cicero ad Quintum fratrem libro 3.20.3.

Caput alicui auferre, Liuius 8. bel. Pun. 210. Vitam. Plinius lib.24.cap.5.4.

Cauillam aufer, non ego nunc nugas ago. Plaut.Aulul.20.10.

Dies quindecim auferent hi ludi. Cic.2.Verr.19. Id eſt in ludis edendis quindecim dies conſumentur.

Dolorem auferre. Tibullus 3.eleg.6.1.

Dubitationem auferre. Hirtius de bell. Alexandrino 22.

Equum calcaribus auferre. Silius lib.10.56.

Faſtidium auferre. Plin.lib.23.cap.1.2.

Formam alicui auferre cum nomine. Plaut. Amphit.7.4.2.

Fructum uoluptatum aufert ſolitudo. Cic.de Amicitia 73.

Gloriam auferre. Plin.lib.13.cap.1.3. Lucan. lib.3.56.

Gloriam ſempiternam auferre ſecum. Cicero pro Milone 46. Non dubitaturum fortem uirum quin quum ſuo periculo ſalutem Reipub. attuliſſet, cederet æquo animo legibus, ſecum auferret gloriam ſempiternam. Id eſt, aſportaret ſecum in exilium.

Inultum auferre aliquid, pro non puniri. Terent. And.3.5.4. Ni facient quæ illos æquum eſt, haud ſic auferent. Terent. And.3.4.8.

Iudicia auferre à Senatu per ignominiam turpitudinemq;. Cic. 3.Verr.15.

Iurgium auferas hinc ſi ſapias. Plaut.Perſa.13.22.

Ius eripere atq; auferre alicui. Cic.1.Verr.10.
Aufer ab hinc lachrymas barathro, & compeſce querelas. Lucre.lib.3.194.

Laudem ex aliqua re auferre. Hoc eſt reportare. Cicero 3. Verr.14.

Lumbifragium auferre. Plaut. Amphit.4.300. Hodie lumbifragium hinc auferes. Plautino ioco fictum eſt Lumbifragium, ueluti, Naufragium.

Menſam

Menſam auferre. Plaut.Amphit.8.173. Te dormitare aiebas, menſa ablata eſt, cubitum hinc abimus.

Metus auferre. Virg.12.Aeneid.64.

Noctes auferre. Ouid.2.de Rem. amor.29.

Nomen auferre alijs, & fulgore claritatis tenebras obducere. Quint. lib.10.

Nugas aufer. Plaut. Trucul.18.8.

Obliuio illud abſtulit. Salluſt. Id eſt penitus obliti eſtis?

Opes auferre. Ouid.epiſto.20.30.

Auferre pecuniam edicto. Cic.ad Attic.lib.6.111.14.

Pignora auferre, eſt quod nunc dicimus Captionem bonorum. Cicero 3. de Orato. Hic quum homini & uehementi & diſerto, & in primis forti ad reſiſtendum Philippo, quaſi quaſdam uerborum faces admouiſſet, non tulit ille, & grauiter exarſit, pignoribusq; ablatis, Craſſum inſtituit coercere. Budæus.

Pollicitationes aufer. Terent. Phorm.5.6.16.

Præmium auferre. Plaut. Pſeud.20.115.
S. De improbis uiris auferri præmium & prædam decet.

Reſponſum ab aliquo auferre. Cic.1.de Orat.123.

Reliquias uitæ membris ex omnibus aufert. Luca. lib.6.166.

Se auferre. Plaut. Aſin.9.64. Aufer te domum, aſcende hinc. Teren.Phorm.3.3.27. Aufer te hinc. Virg.4.Aeneid.78.
-ſeq; ex oculis auertit & aufert.

Somnum auferre. Celſus lib.1.cap.9.

Somnos aufert timor. Horat.2.Carm.ode 16.4.

Spem auferre. Cic.3.Offic.13. Oris enim pulchritudo, reliqui corporis imitandi ſpem auferebat.

Spiritum alicui auferre. Cic.7.Verr.92.

Studium auferre. Horat.3.Carm.ode 12.2.

Tacitum aliquid auferre. Plautus Aſina.14.7. Suſpendas potius me, quàm tacita hæc auferas. Id eſt quàm taceam de hac re.

Tranſuerſos auferre. Plin.lib.28.cap.1.1. Dictæ erant omniũ rerum naturæ, inter cœlum ac terram naſcentium, reſtabantq; quæ ex ipſa tellure fodiuntur, ſi non herbarum ac fruticum tractata remedia auferrent tranſuerſos, ex ipſis animalibus quæ ſanantur reperta maiore medicina.

Vitam auferre. Ouid.epiſt.20.38.

Voluntatem auferre. Cic.3.Verr.15. Vt alter dies amicis iſtius & defenſoribus, non modo ſpem uictoriæ, ſed etiam uoluntatem defenſionis auferret.

Abſtulerunt me uelut de ſpacio, Græciæ res immiſtæ Romanis: non quia ipſas operæprecium eſſet perſcribere: ſed quia, &c. Liuius 5.bel. Maced.155.

Ne te auferant aliorum conſilia. Cic. ad Curionem lib.2.6.2. Id eſt ne tranſuerſum rapiant. Budæus.

Medios aufertur in hoſtes. Id eſt irruit. Silius lib.10.15.

Ablatus, Participium. Valer.6.Argonaut.137.
-nec ablatam ſequitur, quæritue ſororem.

Fœtus ablatus uberibus. Plin.lib.8.cap.55.

Aufidena, (Αὐφιδῆνα,) Ptolemæo authore, urbs Italiæ, Cardacenorum, qui ſub Ferentanis ſunt. Hodie durat oppidum.

Aufidus, penult. corrept. (Αὔφιδος,) Apuliæ fluuius, quem cruentum ex Cannenſi Romanorum clade aliquandiu fuiſſe Florus ſcribit.

In Hirpinis ortus iugis, Canuſium, urbem præterfluit. Author Plinius. Vulgo nunc dicitur Lo fante. Lucan.lib.2.82.

Acer Aufidus. Horat.1.Sermo.ſaty.1.12.

Anhelans Aufidus. Silius lib.8.126.

Longè ſonans Aufidus. Horat.4.Carm.ode 9.1.

Tauriformis Aufidus. Id eſt, habens formam tauri. Horat. 4. Carm.ode 14.5. Acron & Porphyr. omnia flumina taurino uultu & cornibus pinguntur propter impetus & mugitus aquarum. ut, Corniger Heſperidum fluuius regnator aquarum.

Violans Aufidus. Horat.3.Carm.ode 30.2.

Aufugio, aufugis, aufugi, pen.prod. aufugitum, penult.corr. (ἀποφεύγω,) aufugere, Ex ab, & fugio compoſitum, idem ſignificat quod ſimplex fugere. Terentius Hecy.3.4.10.
-deniq; Hercle aufugerim Potius, quàm redeam, ſi eò mihi redeundum ſiet. Cic.ad Qu. fratrem, lib.1.2.22. Præterea Aeſopi Tragœdi noſtri familiaris, Licinius ſeruus tibi notus aufugit.

Aufugere aſpectum alicuius. Cic.2.de Natura deor.162.

Aßiduas blanditias aufugere. Propert.1.eleg.9.6.

Aufugere ex. Liu.1.ab Vrbe 104. Iam aliquantum ſpacij ex eo loco ubi pugnatum eſt, aufugerat.

Aufugit aqua. Plautus Aulul.5.16. Tum aquam aufugiſſe dicito, ſiquis petet.

Auga, (Αὔγη,) Telephi ſoror, quam Euripides dicit ab Alæo patre (quum ab Hercule corrupta deprehenderetur) in urna quadam cum Telepho filio impoſitam, & in mari demerſam eſſe: ſed Palladis prouidentia urnam ad Caici oſtia tranſmiſſam euaſiſſe. Verba ſunt Strab.lib.13.

Auge, ſiue Augea, (Αὔγη,) mater Telephi, filij Herculis. Scribit Diodorus libro 5. hanc à patre Alæo cuidam nauclero ut mergeretur datam, quòd non crederet ab Hercule compreſſam: quæ quum duceretur ad mare in itinere Telephũ peperit, & inter uirgulta abditum reliquit, quem poſtea paſtores inuentum Coritho regi tradidere, qui illum Telephũ, eo quòd à cerua nutritus fuerat, uocauit. Ipſa uerò Auge in Cariam abducta à mercatoribus, quibus illã nauclerus demergere nolens, dono dederat, & regi Teuthranti donata eſt. quam quum poſtea Telephus quæſiſſet, ueniſſetq; ad Teuthrantem in Myſiam, ab eo eſt honorifice exceptus. Vide Diodorum lib.5.

Augeo,] auges, auxi, auctũ, (αὔξω, ὀφέλλω, ἐπιλαμβάνω,) augere, Notæ ſignificationis, Maius facere.

Augere & amplificare. Cic.1.de Finib.59. Omnia autem priuatione doloris putat Epicurus terminari ſummam uoluptatem, ut poſtea uariari uoluptas, diſtinguiq; poßit: augeri, amplificariq; non poßit.

Per gradus augere. Quintilianus libro 2.cap.4.25. Nam & genera ſunt tria, Sacri, publici, priuati iuris. Quæ diuiſio ad laudem magis ſpectat, ſiquis eam per gradus augeat, quòd lex, quòd publica, quòd in religionem deum comparata ſit.

Animum inimicorum augere. Plautus Aſin.7.13. Sic Cic.ad Att.lib.10.205.8.

Animos augere, Aſſumere animum & fiduciam. Statius 10. Thebaid.5.

Aliquem augere, pro Opibus auctum reddere, apud Tacitum legitur.

Augere, atq; honeſtare aliquem. Cic.2. Offic.28.

Augere & ornare aliquem. Cic.ad Trebatium lib.7.17.5. Sic 1.de Orat.47.

Auxilia augere. Plaut. Ciſtel.

Augere aliquid in infinitum. Plin.lib.2.cap.21.

Articulos auxerat macies. Ouid.8.Metam.163. de Fame dea, Id eſt maiores & eminentiores fecerat.

Beneficium magnum magno cumulo augere. Cicero Silio 13. 63.2.

Beneuolentiam auxit conſuetudo. Cic.de Amicitia 30.

Ciuitatem augere procreatione liberorum. Plaut. Perſa.15.7.

Cognomento augeri. Tacitus lib.12. Agrippina cognomento Auguſtæ augetur.

Commodis augere. Cic.11.Philip.316.

Culpam

Culpam ſuam augere. Plin. in Epiſt.
Augetur remis curſus euntis aquæ. Id eſt citatior fit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.6.
Dignitatem augere & nomen alicuius. Cicero ad Brutum, libro 11.6.6.
Diuitijs augere aliquem. Cicero de Lege Agraria contra Rullum 71.
Dona precibus augere. Id eſt ultra oblatum munus etiam ſupplicare. Ouid. 3. epiſt. 6.
Exercitationes animi augere. Cic. 1. Offic. 172.
Facta alicuius augere. Tibul. 1. eleg. 7.12.
Fortius augere aliquid. Plin. lib. 22. cap. 2.
Gratiam augere. Plin. lib. 11. cap. 42.2.
Gratulatione populi dies me auxit. Cic. 14. Philipp. 396.
Honore augeri. Cic. de Aruſp. Reſp. 53.
Induſtriam alicuius augere. Terent. in prologo Adelph. 25.
Inuidiam augere. Tacit. lib. 12.
Iracundiam alterius augere. Terent. Adelph. 1.2.65.
Lætitia augeri. Cic. 2. de Finib. 22.
Largitione augere. Tacit. lib. 13.
Liberalitate augere quempiam. Tacit. lib. 3.
Linguam Latinam augere. Cic. de Fato 1.
Linguam augere copia uerborum. Cic. 1. Acad. 38.
Memoriam immortalem poſteritatis augere. Cic.
Moleſtiam augere. Cic. pro Flacco 21.
Munificè augere. Vide Munus.
Munus uerbis augere. Cic. 2. Offic. 103. Neq; uerò uerbis auget ſuum munus, ſiquo fortè fungitur, ſed etiam extenuat. Hîc augere & extenuare oppoſuit.
Largitatem muneris augere. Cic. de Claris Orato. 8.
Cumulatius augere aliquod munus. Cic. in Orato. 30.
Nominibus imperatorijs augere aliquem. Tacit. lib. 7.
Numerum augere. Plaut. Amphit. 4.153. Liu. de Hercule.
Numerum diuorum altaribus augere. Virgil. 7. Aeneid. 42.
Opes augere. Cic. de Amic. 61. Sic augere peculium. Plautus Moſtel. 12.5.
Opes augere per ſcelus. Ouid. 2. Faſt. 126.
Opinionem augere. Cæſar 5. bel. Gal. 216.
Precia rerum commentis augere. Plin. lib. 12. cap. 19.1.
Religione merces augere. Plin. lib. 12. cap. 14.3.
Rem augere. Horat. 1. Epiſt. 7.14. Cic. 2. Offic. 81.
In augenda re feſtinare & obrui. Horat. 1. Epiſt. 17.14.
Rem augere laudando & uituperando, rurſus Affligere, contraria. Cic. de Claris Oratorib. 23.
Rempublicam & imperium augere. Cicero pro Sext. Roſcio 30.
Robur florentibus auximus annis. Silu. 16.134. Verba ſunt Scipionis.
Scientia augere aliquem. Cic. 1. Offic. 1.
Spem augere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 128.
Spiritu cœleſti augeri. Cic. de Aruſp. reſponſ. 53.
Suſpicionem augere rei alicuius. Cic. 6. Verr. 29. Eius ipſius cupiditatis cuius inſimularetur, ſuſpicionem augeret.
Terram augere imbribus dicitur aer. Cicero 2. de Natur. deorum 146.
Terrorem augere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 248.
Vectigalia belli augere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 140.
Vias fortunæ augere, Augere uias, rationesq; excogitare ad diuitias opesq; acquirendas. Propert. 3. eleg. 7.7.
Vires augentur. Ouid. 9. Metam. 158.
Vires auxit fortuna nocendi. Stat. 6. Thebaid. 188.
Augeſco, augeſcis, (αὐξάνω,) augeſcere, idem quod paßiuum Augeri, niſi quod uim quandam habet paulo maiorem, & magis efficacem. Terentius Heauton. 3.1.14. Nam mihi quidem quotidie augeſcit magis
De filio ægritudo. Cic. 2. de Natu. deor. 38.
Augeſcere incrementis. Liuius 7. belli Pun. 99. Aſdrubal quum hoſtium res tacitis augeſcere incrementis cerneret, ſuas, &c.
Augeſcunt & pubeſcunt animantes. Cic. 2. de Nat. deor. 73.
Augeſcunt corpora, uuæ, & ſimilia: pro, creſcunt & maiora fiunt. Plinius lib. 11. cap. 54.1. Cic. de Senectu. 48.
Augens, augentis, Participium, (αὔξων,) Cicero de Fato 1. Quia pertinet ad mores quod ἦθος, illi uocant, nos eam partem philoſophiæ de moribus appellare ſolemus: ſed decet augentem Linguam Latinam nominare moralem.
Muſæ augentes omnia. Claudian. 4. Paneg. 95.
Quorum (ſi qua fides augentibus omnia Muſis)
Impetus exceßit Zephyros, cãdorq; pruinas. Id eſt ſi poetis credendũ eſt, qui ueris ſemper aliquid addere conſueuerũt.
Augendus, (αὐξητέος,) Participium, ſiue nomẽ ex participio. Tacitus lib. 2. Augendæ dominationi certatur.
Ad augendas fruges morigera. Lucret. 5.17. de Luna.
Auctus, participium, (αὐξηθεὶς,) ut Aucta numero acies. Liu. 8. ab Vrbe 41.
Pecunia aucta. Cic. pro Cluen. 34.
Animo auctus. Tacitus libro 18. Titus aucto animo ad patrem peruectus.
Auxilio auctus. Tacitus lib. 5.
Beneficio auctus. Cic. ad Brutum 1.3.
Damno auctus. Terent. Heauton. 4.1.15.
Diuitijs & honoribus auctus. Ouid. 2. Triſt. 9.
Filia auctus. Tacit. in uita Iulij Agric. Cic. Attic. libro 1.1.11. Auctus filiolo.
Fortunæ auctæ, & exaggeratæ. Cic. 4. in Catilinam 91.
Honoribus auctus. Cic. 3. de Nat. deor. 125.
Labore aucta pabula grandeſcunt. Lucret. lib. 2.233.
Lætitia auctus. Cicero 2. de Finibus 22.
Liberis aucta domus. Seneca in Oedipo. 10.8. Tacit. libro 3. Auctus liberis.
Creuit mora & aucta eſt. Id eſt in longum producta. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 5.13.
Omine auctus. Tacitus libro 1.
Pecunia auctus. Tacitus libro 11.
Præda auctus. Cicero 7. Verr. 64.
Societate auctus. Tacit. lib. 20. Ciuili ſocietate Agrippinenſium auctus.
Spolijs auctus. Cic. pro Sex. Roſcio 6.
In falſum aucta. Tacit. lib. 3. Modica de moribus euleſcentis, neq; in falſum aucta, retulit.
Auctus, (αὐξητὸς,) Nomen ex participio. Plaut. Capt. 13.15. Aegritudo auctior eſt in animo.
Re, fortunisq; auctior. Liuius 3. ab Vrbe 288.
Auctior adiecto fulgebat ſydere mundus. Clau. 2. in Ruffinũ 1.
Auctior animi uis. Lucretius lib. 3.91.
Auctus, huius auctus, (αὔξησις,) Verbale. Liu. 4. ab Vrbe 4. Cuius rei præmium ſit in ciuitate, eam maximis ſemper auctibus creſcere. Plin. libro 4. cap. 12.33. Auctu immenſo aquarum.
Auctus dierum. Plin. lib. 2. cap. 19.1.
Auctus infinitus corporis. Lucret. lib. 2.97.
Hilarem grandeſcere ad auctum. Lucret. 2.225.
Auctio, (Δημιοπρασία,) Verbale, eſt, ut ait Valla lib. 4. Venditio quædã in publico ac celebri loco. Plaut. Menæ. 24.96. Vis conclamari auctionem fore quidem? Men. die ſeptimi Auctio fiet. Cic. Attic. lib. 481.1. Idibus enim auctionem Larini uideo.
Auctio haſtæ. Sueton in Cæſare.

Hæreditaria auctio. Cic. pro Cæcinna 8.
Auctio regia. Plin. lib. 29. cap. 4.36.
Auctionem facere. Plaut. Menæb. 24.92. Auctionem hîc faciam, & uendam quicquid id eſt mihi. Cic. 6. Ver. 9. Quærendum eſt credo. Heius iſte num æs alienum habuerit? num auctionem fecerit?
Facturum ſe auctionem, proſcribere. Cic. pro Quintio 8.
Proponere auctionem. Quint. lib. 6. cap. 3.68.
Vendere auctionem, eſt præconis. Cic. pro Quintio 11.
Bona alicuius conſtituta auctione uendere. Cic. pro Sext. Roſc. 14. Idem pro Cæcin. 8. Quum eſſet hæc auctio hæreditaria conſtituta.
Auctionor, penul. produ. auctionaris, (ἀγοράζω, Δημιοπράττω,) auctionari, deponens. Publicè & ferè ſub haſta uendere, non ea quæ ad eſum ſpectant, ſed ea quæ ad ſupellectilem, atq; ad alios uſus: nec ferè niſi quæ penes alium in uſu fuerunt. Hæc Valla libro 4. Vulgo uendere allo incanto. quaſi ſub haſta uendere, antiquo illo Romanorum more. Cicero pro Quintio 8. Neuius hominem multis uerbis deterret ne auctionetur. Ibidem 12. Ait ſe auctionatum eſſe in Gallia.
Auctionarius, Adiectiuum, (Δημιοπράσιος,) ut Auctionaria atria, in quibus auctio fiebat. Cic. de Lege Agraria 4.
Auctionariæ tabulæ. Cic. in Catil. 38.
Auctionãs, pen. prod. Participium, (Δημιοπράττων,) Cic. pro Lege Agraria 58. Ponite ante oculos uobis Rullum in Ponto, inter ueſtra atq; hoſtium caſtra, haſta poſita, cum ſuis formoſis finitoribus auctionantem.
Aucto, auctas, (αὔξομαι,) auctare, Frequentatiuum. Plautus Amph. 3.6.
Bonoq; atq; amplo auctare perpetuo lucro.
Auctare & alere. Lucret. lib. 1.10. Vnde omnes natura creet res, auctet, alatq;.
Auctare aliquem ope. Catull. 62.1.
Auctito, auctitas, pen. corr. (ἐπαύξομαι,) auctitare, Frequentatiuum à frequentatiuo Aucto, ut Auctitare pecunias fœnore apud Tacitum.
Auctarium (προσθήκη, ἐπίμετρον,) dicebant antiqui quod ſuper menſuram uel pondus iuſtum adijciebatur, ut cumulus uocatur in modio. Hæc Feſtus. Plaut. Merc. 8.23.
Tanti quanti poßit, uin' tanti emi illam? C. auctarium
Adijcito uel mille nummûm plus quàm poſſet.
Auctor, auctoris, (αὐξητὸς,) Verbale, cuius fœmininum eſt Auctrix, teſte Seruio lib. 12. Aeneid. ut Auctor diuitiarum, auctrix patrimonij. Sic Priſcianus lib. 5.
Auctoratus, (Δημιόπρατος,) Id eſt, ut ſeruus aut gladiator auctione uenditus, ut ait Acron. Horatius 2. Sermo. ſatyr. 7.12.
Auctificus, penult. corr. adiectiuum, (αὐξητικὸς,) ut motus auctificus, Incrementum corporis quotidiana humorum acceßione. Lucret. libro 2.115.
Nec porrò rerum genitales, auctificiq;
Motus; perpetuò poſſunt ſeruare creata.
Auctificare dixit Ennius, (ἀέξειν,) Et tabes numeros augificabit ſuos. obſoletum.
Augmen, augminis, n.g. (αὔξημα,) Idem quod Auctus ſubſtantiuum. Lucret. lib. 3.54. Perfectum corporis augmen.
Augmine donare, pro Augere. Lucret. lib. 2.15.
Augias, (αὐγίας,) Solis nomine, re autem ipſa Phorbantis filius ex Hyrmine Nelei, ſeu ut alij, Nyctei, aut Epochi filius, ex cuius oculis aiunt radios tanquam ſolares micuiſſe. Hic igitur quum Herculi ſtabulum illud pacta mercede collocaſſet, isq; purgaſſet, de mercede tergiuerſatus eſt. Quapropter Phyleus Augiæ filius arbiter aſſumptus, ſecundum Herculem pronunciat. quod pater ægre ferens illum eiecit, eiectusq; Dulychium uenit. Hæc ex commentarijs in Homerum. Sunt qui fabulam ſic narrent, Augias Epitorum ſiue Elidenſium rex fuit, qui quum Heleo rege Piliorum bellum geßit, multa etiam armenta habuit, quorum ſtabula quum multo ſtercore eſſent plena, ad ea uacuanda Herculem miſit Euryſtheus. Seneca in Hercule furente 4.10. Nec ad omne clarum facinus audaces manus. Stabuli fugauit turpis Augiæ labor.
Augificare.] Vide Augeo.
Augur,] auguris, penult. correp. com. gen. (οἰωνοσκόπος, οἰωνοπόλος,) Qui ex auium garritu futura prædicit. Feſtus, Augur ab auibus, gerendoq; dictus: quia per eum auium geſtus edicitur. ſiue ab auium garritu: unde & Augurium. Seruius, Solebant, Augures dum diuinabant, ita agere: primum deſignabant lituo ſpacia, & eis nomina dabant, ut prima pars diceretur Antica, poſterior Poſtica, item dextra & ſiniſtra, atq; ita ſecundum hæc ſpacia diuinabant. Cicero Idem 13. Philip. 352. Augur Iouis interpres, & internuncius.
In auibus erant tria diuinationis genera: nam aliæ quidem uolatu, aliæ cantu futura prædicebant: & illæ quidem præpetes, hæ oſcines dicebantur, erat & tertium genus ex illarũ guſtatu, quum pullis gallinaceis è cauea depromptis eſca porrigebatur, ut tripudium ſoliſſimũ inde eſſet, perniciesq; portendebatur, ſi eſcam non caperent. De quibus uideto multa exempla apud Valerium Max. Cicero ad A. Cæcinnam, lib. 6.6.18.
Apollo Augur. Horat. 1. Carm. od. 2.7.
Phœbeius augur, pro Amphiarao. Stat. 6. Thebaid. 89.
Aquæ augur cornix. Horat 3. Carm. ode 17.3.
Augur publicus prædicit. Cic. ad Cæcin. lib. 6.6.14.
Veri prouidus augur. Ouid. 12. Metam. 4.
Augures obſeruant. Vide Obſeruo.
Augures auſpicijs præſunt. Cic. 1. de Natur. deor. 169. Et pro Domo ſua 33.
Auguralis, & hoc augurale, pen. prod. (οἰωνοσκοπικὸς, οἰωνιστικὸς,) quod ad Augures pertinet, ut Auguralis cœna, quæ & Adijcialis dicitur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 6.4. Primus hos Q. Hortenſius augurali cœna poſuiſſe dicitur. Cic. ad Gallum, lib. 7.27.5.
Augurales libri. Cic. 1. de Diuinat. 124.
Auguralia inſignia. Liuius. 10. ab Vrbe 29.
Porta auguralis. Tacitus lib. 2.
Augurale. (οἰωνοσκοπεῖον,) inſigne Augurum, pro lituo accipi arbitror. Seneca de Tranquill. uitæ, cap. 11. Quæ dignitas, cuius non prætextam, & augurale, &c.
Vir Auguralis, ut uir Conſularis. Cic. de Claris Orat. 145.
Augurium, (οἰωνισμὸς, οἰωνοσκοπία,) Ipſa diuinatio. Virgil. 5. Aeneid. -magnoq; futurum Augurio monſtrum. Vbi Seruius, Augurium dictum, quaſi auigerium: quod aues gerunt. Plinius libro 7. cap. 56.12. Auguria ex auibus inuenit Car, à quo Caria appellata adiecit ex cæteris animalibus Orpheus.
Augurium, pro oraculo. Virg. 3. Aeneid.
Da pater augurium, atq; animis illabere noſtris. Seruius.
Augurium in piſcibus. Plin. lib. 9. cap. 16.
Augurium quoddam futurorum in mentibus inhæret. Cicero 1. Tuſcul. 52.2.
Augurium & diuinatio mea. Cic. Cæcinnæ, lib. 6.6.14.
Authoritas augurio continetur. Cicero de Aruſp. 16. Ego uerò primum habeo authores maiores noſtros, qui ſtatas ſolennesq; cæremonias, Pontificatu: rerum bene gerendarum authoritates, Augurio: fatorum ueteres prædictiones,

nes, Apollinis Vatum libris: portentorum explanationes, Hetruſcorum diſciplina contineri putauerunt.

Augurium ſalutis. Cic. 1. de Diuinat. 169. P. Claudius Augur Conſuli nunciauit, addubitato ſalutis augurio, bellum domeſticum, triſte, ac turbulentum fore.

Fatale augurium. Claudian. lib. 2. de Raptu Proſerp. 29.

Inane augurium. Valer. 6. Argonaut. 146.

Magnum augurium. Virg. 5. Aeneid. 104.

Triſte augurium. Virg. 5. Aeneid. 2.

Accipere augurium. Valer. 1. Argonaut. 33.

Agere augurium. Cic. 3. Offic. 85. Quum in arce augurium Augures acturi eſſent, iuſsiſſentq; T. Clodium Centimalum, qui &c.

Conſtituere apud aliquem authoritatem ſui augurij. Cic. Cæcinnæ, libro. 6. 6. 17.

Dare augurium. Virg. 3. Aeneid. 18.

Augura, pro auguria dixiſſe ueteres probat Nonius ex Accio.

Auguro, auguras, pen. corr. (οἰωνοσκοπέομαι, οἰωνίζομαι.) & Auguror, auguraris, augurari, Diuinare. Virg. 7. Aenei. Et ſiquid ueri mens augurat opto. Vbi Seruius, Auguro dicimus ſecundum Plinium, quum præſagio mentis futura colligimus. Auguror uerò tunc quum futura ueris captamus augurijs. Cic. 2. de Natu. deor. 239. Augurandarum rerum cauſa. Plaut. Ciſtel. 10. 25. Aſpice, oculis inueſtiga, aſtutè augura.

Augurare & diuinare. Cic. 1. de Diuinat. 149.

Auguror his tua numina flecti. Ouid. 4. de Ponto 27.

Augurari cōiectura. Cic. 1. de Orato. 47. Ego enim quantum auguror coniectura, quantaq; ingenia in noſtris hominibus eſſe uideo, non deſpero, &c.

Augurari opinione. Cic. pro Muræna 59.

Augurari de. Cic. in Orato. 23. Sed quid de illo augurer, libet dicere.

Augurari ex auis uolatu. Cic. Cæcinnæ, lib. 6. 6. 18.

Augurari futura. Cic. 1. de Diuinatione 113.

Mortem ſuam augurari. Cic. 1. Tuſcul. 154.

Augurare ſibi annos. Valerius 3. Argonaut. 71.

Sacerdoteſq; uineta uirgetaq; & ſalutem populi auguranto. Cic. 2. de Legib. 34.

Auguratus, Participiū, (οἰωνισθεὶς,) Cic. in Vatinium 18. In illo augurato templo ac loco.

Augurato, ut auſpicato, (οἰωνισμένως,) Liuius 1. Decad. li. 1. Accitus Numa, ſicut Romulus augurato in urbe condenda regnum adeptus eſt, de ſe quoq; Deos conſuli iuſsit. Alibi inaugurato dixit.

Auguratus, huius auguratus, pen. prod. aliud Verbale, (οἰωνισμὸς,) Augurandi dignitas. Cic. 1. de Diuinatione 60. Cuius quum tentaret ſcientiā auguratus, dixit ei cogitare ſe quidquam. Ibidem. 58.

Auguratio, Verbale, (οἰώνισις,) Cic. 2. de Diuin. 99. Qui tandem iſta auguratio eſt, ex paſſeribus, annorū potius, quàm aut menſium aut dierum?

Auguſta Cæſarea, (καισάρεια αὐγούστα,) Vulgo Saragoza, Vrbs eſt Hiſpaniæ citerioris. Eſt & Auguſta Triuerorum, urbs Galliæ Belgicæ, uulgò Treues, Trier. Itē Auguſta Emerita ciuitas Hiſpaniæ in Luſitania. Præterea Auguſta Gemella in Hiſpania. Authores Strabo & Plin. Eſt poſtremò Auguſta Vindelicorum, uulgò Augſpurg.

Auguſtæ (αὔγουσται,) Coniuges dicebantur Imperatorum: Diuæ autem, poſt mortem tantum. Auguſtarum nomina hæc ſunt, Liuia Auguſti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeius Sabina Othonis, Petronia Vitellij, & reliquæ quas enumerat Volaterranus lib. 14.

Auguſtalis,] Vide Auguſtus.

Auguſtodunum, pen. prod. (αὐγουστόδουνον,) Heduorum urbs in Gallia. Cæſar & Pomponius authores, Vulgò Auſtun.

Auguſtoritum, (αὐγουστόριτον,) Pictonum urbs, Ptolemæo. uulgò Poictiers.

Auguſtus, (αὔγουστος, σεβαστός,) primus dictus eſt Octauius Romanorum Imperator: à quo alij dicti ſunt poſtea Auguſti, quaſi augurio conſecrati. Suetonius in Auguſto, cap. 7. Poſtea C. Cæſaris, & deinde Auguſti cognomen aſſumpſit: alterum teſtamento maioris auunculi: alterum Munatij Planci ſententia, quum quibuſdam cenſentibus Romulum appellari oportere, quaſi & ipſum conditorem urbis, præualuiſſet, ut Auguſtus potius uocaretur, non tantum nouo, ſed etiam ampliore cognomine, quòd loca quoq; religioſa, & in quibus augurato quid conſecratur, Auguſta dicantur, ab auctu, uel ab auium guſtu geſtúue: ſicut etiam Ennius docet ſcribens, Auguſto augurio poſtquam inclyta condita Roma eſt.

Belliger Auguſtus trepidas laxauerat Alpes Clau. 5. Pane. 15.

Auguſtus Cæſar diuûm genus. Virgil. 6. Aeneid. 159.

Adde, Auguſtum & Cæſarem id habere diſcriminis, author eſt Ammianus Marcellinus, ut Auguſti hi dicantur, qui nunc regnant, & ab Senatu Imperatoris nomine honeſtati ſunt. At Cæſares dicuntur, qui ab ipſo Auguſto electi ſunt ad regendam aliquam prouinciam cum Cæſaris honore tantum, donec Auguſtus uixerit, poſt eius mortem ſucceſſuri in imperio.

Auguſtus, Adiectiuum: (σεβάσμιος,) ut ſedes Auguſta. Virgil. 4. Georg.

Siquando ſedem auguſtam, ſeruataq; mella
Theſauris relines. Vbi Seruius, Sedem auguſtam, id eſt aluearia. Et propriè auguſtum, eſt tectum augurio conſecratum. Abuſiuè, nobile, quaſi maieſtatis plenum. Statius 4. Sylu. 2. 4. Ouid. 1. Faſto. 122. Sancta uocant auguſta patres: auguſta uocantur Templa ſacerdotū ritè dicata manu.

Caput auguſtum. Ouidius 15. Metamorph. 174. dè Cæſare Auguſto.

Fons ſanctus & Auguſtus. Cic. 5. Tuſc. 52.

Forma uiri auguſtior. Liuius in primo, de Euandro & Hercule loquens, Formam uiri intuens aliquantum ampliorem, auguſtioremq; humana. Id eſt, maieſtatis plenā, ad ſimilitudinem diuinitatis habens.

Grauitas auguſta. Ouid. 6. Metamorph. 15.

Auguſtus menſis, dictus eſt ab Auguſto imperatore, quum prius Sextilis uocaretur: quemadmodū Iulius menſis prius Quintilis dicebatur.

Auguſta mœnia. Virgil. 7. Aeneid.

Centum oratores auguſta ad mœnia regis
Ire iubet. Vbi Seruius, Auguſta mœnia, augurio cōſecrata. Hinc paulò pòſt illud eſt, tectum auguſtum ingens. Et niſi in auguſto loco Senatus haberi non poterat. Vnde templum Veſtæ non fuit augurio conſecratum, ne illuc conueniret Senatus, ubi erant uirgines.

Auguſta papyrus, ab Auguſto cognominata. Vide Plinium lib. 13. cap. 12. 1. & 4.

Sacra auguſta. Ouid. 1. Faſtorum 122.

Templa auguſta. Ouid. 1. Faſtorum, 122.

Auguſtiſsimus. Statius 4. Sylu. 8. 4.

Ergo quòd Auſoniæ pater auguſtiſsimus urbis,
Ius tibi tergeminæ dederat lætabile prolis, &c.

Auguſtè, Aduerbium, (σεβασμίως,) ut Auguſtè factum, id eſt cum augurio ſiue captato augurio factum.

Auguſtè & ſanctè conſecratus. Cic. 2. de Natura deor. 89.

Auguſtè & ſanctè uenerari. Cic. 3. de Natur. deorum 72.

Dicere de religione auguſtius. Cic. de Claris Oratorib. 41.

Auguſtalis, penul. prod. (αὐγουστεύς,) Adiectiuum.

Auguſtales Vegetius Rei militaris lib. 2. nuncupatos teſtatur eos, qui primos ordines in bella ducebant, quòd ab Auguſto ad id munus eſſent adiuncti.

Auguſtalis Claudius apud Columellam lib. 11. cap. 1. 1.

Auguſtale, auguſtalis, (αὐγουστεῖον,) Eſt, ut ait Quinti. lib. 8. cap. 2. tabernaculum ducis Auguſtale.

Auia.] Vide Auus.

Auia, uel potius Liuia, urbs Hiſpaniæ Ptolemæo, uulgò Villalō

Auiarium, Auicula, Auicularius.] Vide Auis.

Auidus.] pe. prod. (πλεονέκτης, ἐπιθυμητικὸς,) Adiectiuū. Feſtus, Auidus, à non uidendo, propter nimiam cupiditatē appellatur: ſicut Amens, qui mentem ſuā non habet. Terent. Heaut. 3. 2. 15. Sed habet patrem quendam auidum, miſerum, atq; aridum.

Auidus & liberalis contraria. Cic. pro Roſ. Cōm. 12. Quid eſt hoc? probus improbum, pudens impudentē, periurū caſtus, callidum imperitus, liberalis auidum. Subaudi fraudauit.

Auidior ad rem aliquantum. Terent. Eunuch 1. 2. 51.

Auidus in pecunijs locupletum. Cic. 5. Philip. 180.

Nimis auidus. Vide Nimis.

Mens belli auida. Ouid. epiſto. 7. 31.

Cædis auidiſsima propago. Ouid. 1. Metam. 33.

Auidus cibi. Terent. Eunuch. 1. 4. 14.

Auidior gloriæ. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 5. Sic pro Marcello 15. Auidiſsimus gloriæ.

Auidus nouitatis. Plin. lib. 12. cap. 1. 8. Vt eſt natura hominū nouitatis auida.

Auidus interficiendi alicuius. Tacitus lib. 13.

Parandi diuitias auidus. Ouid. 1. Epiſt. eleg. 2. 15.

Voluptatis auidæ libidines. Cic. de Senectute 36.

Amor auidus. Catullus epigram. 63. 17.

Animus appetens & auidus. Cic. 2. de Ord. 98.

Amplexus auidi. Ouid. 7. Metam. 29.

Aures auidæ & capaces. Cic. in Orat. 56. Ipſe Demoſthenes, qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non ſemper implet aures meas: ita ſunt auidæ & capaces, & ſemper aliquid immenſum, infinitumq; deſiderant.

Canes auidi. Ouid. in Ibin 35. Et ſcindent auidi perfida corda canes.

Charybdis auida. Ouidius 14. Metamorph. 15. Auida, quoniam naues deuorat.

Conuiuæ auidi. Horatius 1. Sermo. Saty. 5. 15.

Corde auido ferre gaudia. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 12.

Dente auido conuellere dentes. Ouid. 11. Metam. 25.

Auidus deus: Id eſt, Pluto. Ouid. ad Liuiam 88. Mutarunt auidi triſtia iura dei.

Flammæ auidæ. Ouid. 9. Metam. 35.

Hæres auidus. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 25.

Ignis auidus. Ouid. Epiſt. 4. 3.

Leones auidi. Ouid. Epiſto. 9. 8.

Lupus auidus. Ouid. 2. Faſtorum 18.

Manus hæredis auidæ. Horatius 4. Carm. ode 7. 5.

Manus ſubitis auidæ. Tacit. li. 17. Seruorū manus ſubitis auidæ

Mare auidum. Horat. Carm. ode 28. 4.

Miles auidus eruendæ ciuitatis. Tacitus lib. 20.

Auidi mores. Plaut. Trinum. 12. 6.

Pectus auidum. Ouid. 9. Epiſt. 33.

Porca auida. Hora. 3. Carm. ode 23. 1.

Rapina auida. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 7.

Auida ſitis. Martialis lib. 1. 46. ad Licianū de Hiſpaniæ locis.

Spiritus auidus. Horatius 2. Carm. ode 2. 2.

Latius regnes auidum domando Spiritum.

Tigris auida. Lucanus lib. 6. 97. Auida, ſcilicet ſanguinis.

Vulcanus auidus, Horat. 3. Carm. ode 4. 12. Auidus, id eſt, incēſus ad pugnā. Porphyrius, Auidum Vulcanū dixit, propter ignis auiditatem.

Captare auidis auribus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 4.

Cognoſcere auidus. Id eſt, auidus ad cognoſcendum, aut ut cognoſcat. Ouid. 10. Metam. 94.

Videndi auidus. Ouid. 10. Metam. 12.

Auiditas, penul. correp. (πλεονεξία, ἐπιθυμία, ἐπιθυμητικόν,) Denominatiuum. Cic. 3. de Finib. 11. Erat enim, ut ſcis in eo inexhauſta auiditas legendi, nec ſatiari poterat. De Catone loquitur. Sic apud Plinium libro 12. cap. 14. 9. Auiditas diripiendi.

Auiditas ad aliquid faciendum. Plin. lib. 17. cap. 18. 9.

Auiditas ad cibos. Plin. lib. 20. cap. 16.

Ieiuna auiditas. Vide Ieiunus.

Infinita auiditas gloriæ. Cicero ad Quintū fratrē, lib. 1. 1. 66.

Auiditates fœminarum. Plin. lib. 20. cap. 21.

Auiditate inflammatus. Cice. 2. Officiorum 54.

Auiditatem incitare. Vide Incito.

Inhibere auiditatem. Vide Inhibeo.

Auidè, Aduerbiū, (ἐπιθυμητικῶς,) Cic. de Senectute 24. Græcas literas ſenex didici: quas quidem ſic auidè arripui, quaſi diuturnam ſitim explere cupiens. Verba ſunt Catonis.

Auidè appetere. Cic. de Seneſt. 66.

Edere auidè. Ouid. de Arte Amandi 3. 51.

Auidiſsimè apprehendere palmam. Plin lib. 14. cap. 22. 9.

Auidè expectare literas amici. Cic. ad Caſsium, lib. 12. 4. 6.

Prandere auidè. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 26.

Auidè ſum affectus de fano. Cic. ad Atticum, lib. 12. 25 6. 1.

Auidè ſe certamini offerre. Liu. 2. ab Vrbe 27.

Auis.] huius, auis, f. g. (ὄρνεον, ὄρνις,) Eſt quæ oua parit, penniſq; eſt prædita, præter unū ueſpertilionē, q utroq; caret: quatuor enim pedes habet, & ſemimus eſt. Hæc Valla li. 4. Plin. lib. 10. cap. 1. Sequitur natura auium: quarum grandiſſimi & penè beſtiarum generis ſtruthiocameli Africi.

Cantus auium. Horat. 3. Carm. 1. 4.

Concentus auium. Quintil. lib. 5. cap. 9. 10.

Domus auium frondiferæ. Lucret. lib. 1. 4.

Auium dulcedo ducit ad auiū Autor ad Herenniū. lib. 4. 177.

Magna fides auium eſt. Ouid. 4. Faſt. 164. Per aues auguriū intelligit.

Grex auium. Horat. 1. Epiſt. 3. 4.

Aues ſolatia ruris, Aſſuetum ſyluis, innocuumq; genus. Ouid. 1. Faſt. 88.

Voces auium liquidæ. Lucret. lib. 5. 77.

Voce auis moneri. Id eſt, augurio. Ouid. 1. de Arte amandi 6.

Aeria auis. Ouid. 1. de Arte amandi 6.

Auis alba. Cic. Curioni, lib. 7. 29. 4. Quadrabit in rem admodum raram & inuſitatam, quòd aues perpaucæ ſint hoc colore. Ita Iuuenalis Coruo, quoq; rarior albo.

Candida auis. Virg. 2. Georg. 64. de Ciconia.

Deuia auis. Ouid. epiſt. 2. 24. Id eſt, bubo, qui in tranſuerſum uolans aufertur.

Fluminea auis. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 5. De cygno in quem mutatus Iupiter, Ledam compreſsit.

Generoſæ aues. Iuuenal. Saty. 14. 9. Hoc eſt, aquilæ.

Inceſtæ aues. Stat. 9. Thebaid. 6.

Iunonia auis, Pauo. Ouid. 1. de arte amandi 126.

Littoreæ aues. Vide Littus.

Peregrina auis. Vide Peregrinus.

Querula auis. Seneca Hippo. 4. 81. hìc aues querulæ fremunt

Sydereæ Iunonis aues, Pauones. Claudian. 2. in Eutrop. 66.

Solis auis, Phœnix. Claudian. 2. Paneg. 85.

Toruæ aues, Vultures ſunt, aut aquilæ apud Statium 6. Thebaid. 151.

Vagæ aues. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.

Varia auis, Verſicoloris plumæ. Propert. 3. eleg. 13. 7.

Ali auibus, Auibus ueſci. Ouid. 13. Metam. 11.

Syluæ canunt auibus. Lucret. lib. 1. 52.

Glomerantur aues. Virg. 6. Aeneid. 62.

Inſidias auibus moliri. Vide Molior.

Mouent aues per aera pennas. Ouid. 15. Metam. 20.

Tectæ fronde queruntur aues. Ouid. epiſt. 10. 2.

Auis, pro auſpicio & omine. Liu. 6. ab Vrbe. Veniat in mentē unicuiq; deos eſſe, qui ſecundis auibus Romanos in prælia miſerint. Budæus.

Bonis auibus uiſus. Ouid. 1. Faſt. 101.

Aduerſa aui ſoluere, pro omine aduerſo. Cic. 1. de Diuina. 55.

Dira auis. Claudian. 2. in Eutrop. 46.

Obſcœnæ aues, Turpes, mali ominis. Ouid. 2. Amorū, ele. 6. 11

Auicula, penult, correp. Diminutiuum, (ὀρνιθάριον,) Parua auis. Gellius lib. 2. cap. 29. Auicula eſt parua, nomen eſt caſſita, nidulaturq; in ſegetibus.

Auiarium, auiarij, (ὀρνιθών,) Locus in quo aues domi educantur. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 2. Sed tamen nihil ei reſtabat præter balnearia, & ambulationem, et auiariū. Colum. lib. 8. cap. 1. 4. Similiter appellamus apum cubilia, apiaria: uel nantium uolucrum, quæ ſtagnis piſcinisq; lætantur, auiaria: uel etiam pecudum ſylueſtrium, quæ nemoribus clauſis cuſtodiuntur, uiuaria. Plin. lib. 8. cap. 16.

Auiaria, Secreta nemora, quæ aues frequētant. Virg. 2. Georg. Sanguineisq; inculta rubent auiaria baccis. Seruius.

Auiarius. (ὀρνιθολιόμος,) Qui auiario præeſt. Colum. lib. 8. ca. 3. 3. Auiarius ſubinde debet ſpeculari aut incubātis, aut parturientis fœtus.

Auitus.] Vide Auus.

Auius.] Adiectiuum, (ἀδιέξοδος, ἀλίλευθος,) Per quod iri non poteſt. Plaut. Aulul. 22. 8. Syluani lucus extra murum eſt auius. Virg. 3. Georg. 66. Auia tum reſonant auibus uirgulta canoris.

Auius, A uia & ratione remotus. Lucret. lib. 2. 17.

Animus errat auius. Lucret. lib. 3. 94.

Montes auij. Horat. 1. Carm. ode 23. 1.

Nemora auia. Lucret. lib. 2. 70.

Nubila auia. Claudian. 1. de Rapt. Proſerp. 37.

Saxa auia. Silius lib. 4. 76.

Valles auiæ. Stat. 4. Sylu. 3. 15.

Auia, ſubſtantiuè. Tacit. lib. 5. Corpore ualido per auia ac derupta (nam ſaxis domus imminet) præibat eum, cuius artem experiri Tiberius ſtatuiſſet.

Horrenda auia. Valer. 5. Argonaut. 95.

Ignota auia. Claudian. 7. Panegy. 97.

Aula.] aulæ, (αὐλὴ, ἀρχεῖον, βασίλειον) principis domus, hoc eſt, Regia.

Aula proprie locus eſt qui perflatum habeat. Nam hoc nomine apud Homerū hypæthra, id eſt, ſubdialia ſemper intelliguntur, ubi eſſet Hercei Iouis ara. Aula uerò dicitur tibia, per quā item cōmeat ſpiritus. Aulas nunc pro Regijs uſurpamus, quòd ante ſe loca habeant ſubdialia & ampla. Cœlius lib. 12. cap. 5. Cic. ad Catonē lib. 15. 4. 16. Perfeci ut è regno ille diſcederet, rexq; ſine tumultu ac ſine armis, omni autoritate aulæ cōmunita, regnū cum dignitate obtineret.

Infida aula, id eſt, in qua fides non obſeruatur, cuiue non eſt fidendum. Valer. 7. Argonaut. 21.

Prædiues aula. Clau. in Ruf. 2. 29.

Regalis aula. Seneca, Troade 8. 8.

Sublimis aula. Seneca Hippol. 9. 5.

Alta aula. Seneca in Octauia 4. 24.

Aulam ſanctiorem uocare uidetur Martialis, aulā Domitiani, in quam petit ſuam chartam admitti à Parthenio lib. 5. epigrammate 6. ad Parthenium.

Refigere aulas dicuntur apes Virgilio lib. 4. Georg. 41.
Aulasq; & cerea regna refigunt. Id eſt, figunt. Seruius.

Aulai, genitiuus apud Virgilium 3. Aeneid. 71.

Aulas, (χύτρας,) antiqui dicebant, quas nos dicimus, ollas: quia nullam literam geminabant. Itaq; aulicocia exta, quæ in aulis coquebantur, dicebant, id eſt, elixa. Hæc Feſtus. Plautus Aulul. 18. 3.
Aedepol næ illic pulchram prædā agat, ſiquis illā inuenerit Aulam onuſtam auri.

Aulula pen. corr. (χυτρίδιον) Diminutiuum ab Aula pro olla. Vnde Aulularia, Plauti fabula. Plin. lib. 18. cap. 11. Artoptā Plautus appellat in fabula, quam Aululariam ſcripſit.

Aulicus, pen. corr. (αὐλικός,) Adiectiuū. Apparatus aulicus, qualis ſolet fieri in domibus regū apud Suetoniū in Domitiano.

Aulicus. Subſtantiuū, Qui aulæ ſectator eſt aſſiduus. Suetonius in Nerone, Nā fortè accidit ut in publica fame, Alexandrina nauis nūciaretur, puluerē luctatoribus aulicis aduexiſſe.

Aulaea, Aulæorum, (αὐλαῖα,) ferè plurali legitur, & neutro genere: ab aula aūt deriuatur, ſignificatq; ornamēta, quibus parietes & aulæ teguntur. Virg. 3. Georg. 5. — utq;
Purpurea intexti tollant aulæa Britanni. Vbi Seruius, Hoc ſecundum hiſtoriam eſt locutus, nam Auguſtus poſtquā uicit Britanniā, plurimos de captiuis, quos adduxerat, donauit ad officia theatralia. Dedit etiā aulæa, id eſt, uelamina in quibus depinxerant uictorias ſuas. Et paulò pòſt, Aulæa autem dicta ſunt ab aula Attali regis Aſiæ, in qua primum inuenta ſunt uela ingentia. Varro tamen dicit aulæa ſuſpendi ſolere ad excipiendum puluerem, quia uſus cameræ ignorabatur. unde Horat. 2. Serm. Saty. 8. 11.
Interea ſuſpenſa graues aulæa ruinas
In patinam fecere trahentia pulueris atri.

Aulæum, in ſingulari. Cic. pro Cœlio 52. Mimi ergo eſt iā exitus, non fabulæ: in quo quum clauſula non inuenitur, fugit aliquis è manibus: deinde ſcabella cōcrepant, aulæū tollitur.

Aulæa in ſcena in terra ſternūtur, quòd pictus ornatus erat ex Attalica regia Romā uſq; perlatus: pro quibus, ſiparia ætas poſterior accepit. Donatus in præfatione commentariorum ſuorum in Terentium, de tragœdia & comœdia.

Aulæam fœminino genere dixit Curtius, lib. 7. ſi locus mendo uacet, Nec quicquam (inquit) corū quæ inuicē iactata erāt, rex ignorabat: quū poſt aulæā, qua lectos obduxerat, ſtaret.

Superba aulæa. Virg. 1. Aeneid. 141.

Aulerci, (αὐλέρκοι,) populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem. Rouam.

Auletes.] penul prod. m. g. (αὐλητής) Latinè dicitur tibicen Cic. pro Muræna 26. Poſt quum id aſſequi non potuiſſent, iſtuc potiſſimum ſunt delapſi, ut aiunt in Græcis artificibus, eos auletas eſſe qui citharœdi fieri non potuerint.

Auletris, pe. prod. auletridos, pe. corr. f. g. (αὐλητρίς) Tibicina.

Auleticus. pen. corr. (αὐλητικός) Adiectiuum, ut Auleticus calamus. Plin. lib. 16. cap. 36. Orchomenius eſt continuo foramine peruius, quem Auleticon uocant. Hic tibijs utilior, fiſtulis ille.

Aulicocia.] exta, Vide Aula.

Aulis, huius Aulis, uel Aulidis. pen. corr. (αὐλίς,) Portus Bœotiæ uel Eubœæ inſulæ, quò conuenerunt naues Græcorum ad Troiam proficiſcentium. Strabo lib. 9. Aulis lapidoſa ſanè ora, & Anagreorum uicus. Portus ſanè eſt quinquaginta capiēs naues. quocirca Græcorū claſſem magno in portu conſcendiſſe ſimile ueri dixerim. Seruius, Aulis inſula eſt, in qua coniurarūt Græci ſe nō antè reuerſuros quàm Troia caperetur. Virg. 4. Aeneid. 86.

Piſcoſa Aulis. Ouid. 12. Metam. 2.

Aulicus.] Vide Aula.

Auloedus.] aulœdi, m. g. (αὐλῳδός,) Latinè dicitur cātor. Valla in Raudenſem; Aulos Græcè, tibia Latinè dicitur: unde apud nos uſitatum nomen pro Latino aulœdus. In Ciceronis exemplo pro Muræna 26. ex antiquioribus exemplaribus legimus Auletas Eſſe, non Aulœdos. Idcirco expunximus. Tametſi Eraſmus in Chiliadibus legat Aulœdos.

Aulon, (αὐλών,) Mons Calabriæ contra Tarentinam regionē, ferax boni uini. Horat. 2. Carm. ode 6. 5.
— & amicus Aulon
Fertilis Baccho nimium Falernis Inuidet uuis.

Aulon, uel Aulona, Corinthiorū colonia in Macedonia, ut tradit Plin. lib. 4. cap. 5. Vulgò la Vallona.

Aulula.] Vide Aula.

Aulus, (αὖλος,) Prænomen erat Romanis olim familiare, quod ſola litera ſcribebant, hoc pacto, A.

Auoco.] auocas, pen. corr. (ἀποκαλέω, ἀποτρέπω,) auocare, Alienare, Remouere, & quaſi retrahere atq; auertere. Cic. pro Roſc. Amerino 54. Non neceſſe eſt omnes commemorare Curtios, Marios deniq; Mamercos, quos iam ætas à prælijs auocabat.

Abſtrahere, Auocare, Retardare. Cic. pro Archia 9.

Deterrere atq; auocare à religione. Cic. de Aruſp. 16.

Allicere ad rectè faciendum, et Auocare à, contraria. Cicero 2. Philipp. 120.

Auocare animum à rebus quibuſdam ad cogitationem. Sulpitius Ciceroni lib. 4. 5. 15.

Auocat à rebus gerendis ſenectus. Cic. de Senect. 14.

Auocare milites à ſignis. Plin. Epiſt. 179.

Auocare à contuendis malis. Cic. 3. Tuſcul. 62.

Auocare ſe à corpore, & ad, &c. Cic. 1. de Diuinat. 181. Rarū eſt quoddā genus eorū, qui ſe à corpore auocent, & ad diuinarum rerū cognitionem cura omni ſtudioq; rapiantur.

Auocare à peccatis. Cice. 2. de Legib. 16. Sic Auocari à uitijs. Cice. de Fato 17.

Auocant omnino à philoſophia. Cic. 1. de Finib. 5.

Auocare intentos Conſules à bello. Liu. 5. bel. Pun. 7.

Auocare philoſophiā à rebus occultis. Cic. 1. Acad. 22.

Auocare concionem, Impedire ne habeatur concio. Gellius lib. 13. cap. 14. Conſul ab omnibus magiſtratibus & comitiatum & concionem auocare poteſt.

Auocatio, Verbale, (ἀποτροπή, ἀπόληψις,) Cic. 3. Tuſc. 58. Leuationem autem ægritudinis in duabus rebus ponit: auocatione à cogitanda moleſtia, & reuocatione ad contemplandas uoluptates.

Auocamentum, (ἀπόκλημα,) aliud uerbale. Budæus, Auocamēta ſunt negotia iucundiora, ſiue ſolatia, animum à mœrore auocantia, id eſt, reuocantia. Plin. Epiſt. 158. Ero ergo ſuſpenſus pro homine amiciſſimo, dum admittere auocamenta & cicatricem pati poſſit.

Auolo.] auolas, pen. corr. (ἀφίπταμαι,) auolare, Celeriter diſcedere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181. 7. Experiar certè ut hinc auolem. Idem 1. Tuſcu. 165. Critoni enim noſtro non perſuaſi me hinc auolaturum.

Auolat uoluptas. Cic. 2. de Finib. 170.

Aura.] auræ, (αὔρα, πνοή,) Lenis quidam uētorum flatus & ſpiritus dulcior, ut Zephyri. Virg. 4. Georg. 85. — at illi
Dulcis compoſitis ſpirauit crinibus aura.

Aurarum leues animæ. Lucret. lib. 5. 48.
Iucundæ auræ. Catullus epigram. 43. 71.

Leues auræ. Claudianus 2. de Raptu Proſerp. 6.

Aura modica. Iuuenalis Saty. 12. 7.

Rotifera aura. Seneca in Hippol. 1. 3.

Aura dat capillos retro. Ouid. lib. 1. Metam. 52.

Teneræ auræ. Lucret. lib. 1. 42.

Tepentes auræ. Ouid. lib. 1. Metam. 10.

Diuinæ auræ particulam eleganti periphraſi animum ſignificauit Horat. quoniam illum è cœlo demiſſum cœleſtis ignis particulam credebant ueteres. unde Virg. Igneus eſt ollis uigor; & quæ præterea annotarunt huius poetæ interpretes. Verſus ſunt iſti 2. Serm. Saty. 2. 16.
— quin corpus onuſtum
Heſternis uitijs, animum quoq; prægrauat unà,
Atq; adfigit humo diuinæ particulam auræ.

Aura, Ventus. Virg. Et auræ uela uocant. Ouid. 3. Metam. 21.
— rapida uelocius aura.

Aequatæ ſpirant auræ. Virg. 5. Aeneid. 168. Aequatæ, id eſt, proſperæ, inquit Seruius.

Facilis aura. Ouid. Epiſt. 17. 9.

Frigida aura. Lucret. lib. 3. 59.

Gelida aura. Lucret. lib. 3. 61.

Genitabilis aura Pauonij. Lucret. lib. 1. 3.

Grandior aura. Ouid. 2. de Remedio amoris 83.

Aura læua & dextera. Catul. epigram. 4. 6.

Languida aura. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 1.

Aura lenis. Catullus Argonaut. 59. 17.

Aura leuis. Ouid. lib. 1. Metam. 49.

Auræ niuales. Horat. 1. Epiſt. 11. 4.

Petulantes auræ. Lucret. lib. 6. 23.

Rapida aura. Ouid. lib. 3. Metam. 21.

Stridentes auræ. Valer. 2. Argonaut. 118.

Tumens aura. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 6.

Ventoſa aura. Ouid. de Medicamine faciei 12.

Verna incertior aura. Ouid. Epiſt. 6. 22.

Cœli uiolentior aura. Stat. 6. Thebaid. 32.

Volucri fugacior aura. Ouid. 13. Metam. 173.

Accipere auras follibus. Virg. 4. Geor. 34. Huius cōtrariū eſt Reddere auras follibus apud eundem poetam.
— alij taurinis follibus auras Accipiunt redduntq;.

Aſpirant auræ in noctem. Virg. 7. Aeneid. 2.

Curſum dat aura. Ouid. Epiſt. 21. 43.

Leuis effluit aura. Ouid. 6. Metam. 47.

Glaciantes auræ Boreæ. Valer. 4. Argonaut. 145.

Impelli auris nauigia dicuntur, aut quæcunq; etiam alia uentis agitata. Lucret. lib. 6. 77.

Mouere auram. Ouid. Epiſt. 17. 9. Verba Leandri ad Boream.

Reſpuit auras. Id eſt, contemnit uentos. de Delo inſula ait Seneca, quæ ante Latonæ partum mobilis fuiſſe mariq; innaſſe credita eſt. Seneca in Agamem. 5. 13.

Aequor ſtringitur aura. Ouid. 4. Metam. 28.

Aura, Aer. Virg. 1. Aeneid.
Quippe ferant rapidi ſecum, uerrantq; per auras.

Aeria aura. Ouid. 10. Metam. 36.

Aetheria aura. Virg. 5. Aeneid. 103.

Celeres auræ. Virg. 4. Aeneid. 46. ibidem 55.

Cereales auræ. Plin. lib. 15. cap. 19.

Communes auræ. Ouid. 7. Metam. 26.

Dulcis aura, Chara, quòd omnes illa frui quamdiutiſſimè cupimus. Valer. 6. Argonaut. 112.

Feruentes auræ. Ouid. lib. 2. Metam. 23.

Fœda aura. Stat. lib. 2. Thebaid. 1.

Liquidæ auræ. Lucret. lib. 5. 43. Silius lib. 13. 47.

Mota aura. Ouid. 8. Metam. 41.

Aura nocturna. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 11.

Pingues auræ. Valer. 8. Argonaut. 50.

Sonantes auræ. Virg. 11. Aeneid. 173.

Suaues auræ. Lucret. lib. 3. 45.

Vacuæ auræ. Ouid. 3. Amorum, eleg. 1. 13.

Vaga aura.Ouid.8.Metam.40.
Vanæ auræ,Claudian. 1.de Raptu Proſerp.20.
Attollere ſe in auras.Virg. 4.Aeneid.36.
Captare naribus auras.Senec.in Hip.1.8.de Venaticis. Virg.
Auras uitales carpere.Virg.1.Aeneid.79. (1.Geor.76.
Quiſquis es(haud credo inuiſus cœleſtibus,auras
Vitales carpis,Tyriam qui adueneris urbem)
Perge modo. Vbi Seruius, Auras uitales carpis, Quibus uiuimus.nihil eſt enim aliud uita,niſi reciprocus ſpiritus: unde Iupiter,quo cõſtãt omnia uocatur ζεὺς,ἀπὸ τῆς ζωῆς, id eſt, (uita.
Circinare auras.Ouid.2.Metam.145.
Auras ferre. Virg.2.Georg.Vbi Seruius,Ferre auras, propriè eſt aſſueſcere aeris uarietati,quæ obeſt rebus teneris nimiũ.
Fugere in auras.Seneca in Agamem.9.10.
Haurire auram communem.Quintil.in Procem.lib.6.11.
Implere ululatibus auras.Valer.8.Argonaut.29.
Præteruolare auras. Sil.lib.10.23. de haſta in aerem uibrata.
Crebras reducere naribus auras.Lucret.lib.4.201.
Scindere auras.Silius lib.13.48.
Trahere auras.Seneca in Hercul.furente 13.1.
Terebrare auram.Ouid.6.Metam.52.
Aura ætherea ueſci.pro uiuere & ſuperſtitem eſſe.Virgilius 1. Aeneid.111.
Vitiare auras.Ouid.7.Metam.111. Vitiantur odoribus auræ. Per odores fœtorem intelligit ex cadaueribus.
Aura,pro die.Virg.in Tityro.
Hinc alta ſub rupe canet frondator ad auras. Seruius.
Aura,Splẽdor.Virg.6.Aeneid. Diſcolor unde auri per ramos aura refulſit.Vbi Seruius,Auri,aura,ſplendor auri. Horat. 2.Carm.ode 8.5. – tua ne retardet Aura maritos.Id eſt, ſplendor. Videtur potius eſſe metaphora, in hunc ſenſum, Timent nouæ nuptæ ne tu aſpirando, ſuos maritos aliò abſtrahas. Hinc & aurũ dicitur à ſplẽdore qui eſt in eo metallo.Hinc & aurati dicti,quorum fauor ſplendidos reddit.
Aura,pro fauore.ut Aura popularis.Cic.de Aruſp. Reſp. 40. Lõgius quàm uoluit popularis aura prouexit.Virg.6. Aeneid.163. – quem iuxta ſequitur iactantior Ancus
Nunc quoq; iam nimium gaudẽs popularibus auris. Auris, id eſt,fauorib.ait Seruius:unde et Aurarij fautores dicũtur.
Auræ popularis homo qui ſtudet populo placere. Liu. quinta Decade,lib.2.109.
Fallax aura.Horat.1.Carm.ode 5.3.Id eſt,fauor.
Mollior aura,Melior fortuna.Ouid.Epiſt.3.9.
Aura honoris.Cic.pro Seſt.88.
Aura rumoris.Cic.pro Muræna 34.
Libertatis auram captare.Vide Capto.
Auras,genitiuus Græcus,pro Auræ.Virg.11.Aeneid.
– nihil ipſa nec auras,
Nec ſonitus memor.Itẽ etiã Aurai pro Auræ.Virg.6.Aenei.
Auramentum,Aurarius,] Vide Aurum.
Aurata.] auratæ, pen.prod. (χρυσόφρυς,) Piſcis eſt coloris aurei. Martial.lib.13.90.
Non omnis laudem preciumq; Aurata meretur,
Sed cui ſolus erit concha lucrina cibus.Plin.lib.32. ca.5. 1.Auxilio eſt piſcis Aurata in cibo.Vulgus Italorum adhuc uocat Vna orada.
Auratura,Auratus.] Vide Aurum.
Aurea,Frænum, quod ad aures equorum religabatur.Feſt. Itẽ Aurea ſiue aureola legitur apud Vlp.in. L. Quid tamen ff. de contrah.empt.
Aurelia,Familia apud Romanos.Feſtus,Aureliam familiam ex Sabinis oriundam à Sole dictam putant, quòd ei publicè à Populo Romano datus ſit locus, in quo ſacra faceret Soli, qui ex hoc Auſelij dicebantur, ut Valeſii, Papiſii, pro eo quod eſt Valerij,Papirij.
Aureolus,Aureus.] Vide Aurum.
Aurichalcum.] (ὀρείχαλκον,)ab auro & ære dictum eſt, χαλκός enim,æs dicitur.Feſtus, Aurichalcum uel orichalcũ quidam putant compoſitum ex ære & auro:ſiue quòd colorem habeat aureum. Orichalcum ſanè dicitur quòd in montuoſis locis inuenitur. mons etenim Græcè ὄρος appellatur. Plin.lib.34.cap.2.1.Mox uilitas præcipua,reperto in alijs terris præſtantiore maximè aurichalco, quòd præcipuam bonitatem,admirationemq; diu obtinuit.
Aurichalcum pro nummo ex aurichalco facto poſuiſſe uidetur Plaut.Mil.10.64. Cedo tres mihi homines cõtrà aurichalco emptos iſtis moribus.
Auricomus.] Vide Aurum.
Auricula,Auricularis.] Vide Auris.
Aurifer,Aurifex,Aurifodina,&c.] Vide Aurum.
Auriga.] aurigæ,pen.prod.com.gen.(ἡνίοχος,)propriè dicitur,ut ait Seruius, qui currum regit. Ouid. 2. Metam. 66.
Hîc ſitus eſt Phaethon,currus auriga paterni.
Auriga,pro agaſone apud Virgilium 12.Aeneid. 17. Seruius.
Aurigam pro nauta dixit Ouid.1.Triſt.eleg.3.24.
Auriga in fœminino genere apud Virgilium 12.Aeneid.182.
Auriga, ſignũ cœleſte ſuper Tauri cornua:hunc cũ Tauro una clara ſtella coniungit.Retinet aũt Auriga ſtellas duas in manu, quæ Hœdi uocantur:quorum & ortus & occaſus tempeſtates grauiſſimas facit.Oriuntur autẽ cum Scorpio, menſe Octobri.Hæc Seruius. Cic.2.de Natu.deor.159.Auriga Sub læua Geminorum obductus parte feretur.
Aurigo,aurigas,pen.prod.(ἡνιοχέω,)aurigare,Currum regere.Sueton.in Caligula, cap.18. Nec ullis niſi ex Senatorio ordine aurigantibus.Plin.lib.33.cap.5.4.Quum ipſe concolori panno aurigaturus eſſet.
Aurigatur(inquit Nonius)honeſtè poſitum,pro moderatur ac regit. Varro Modio, ad ſe unum eſſe pulmentarium ſecundas,quo natura aurigatur,non neceſſitudo.
Aurigatio, Verbale, (ἡνιοχεία,) Gellius lib.7. cap. 8. Quibus uerbis delphini amantis,& pueri non abhorrentis conſuetudines,luſus,geſtationes,aurigationes refert.Sueton.in Nerone,cap.35.
Aurigarius,(ἡνιοχεύς)uidetur uſurpari à Suetonio in Nerone, ca. 5. pro eo qui curã habet inſtruendi aurigas in ſpectaculis.Perfidiæ uerò (inquit) tantæ, ut non modò argentarios precijs rerum coemptarum,ſed & in Prætura mercede palmarum aurigarios fraudauerit.
Aurigda,(ἄυριγδα,)Ptolomæo urbs Cyrenes.uulgò Zadra.
Auriger.] Adiectiuum.Vide Aurum.
Auripigmentum.] (ἀρσενικόν,)quid ſignificet, declarat Plin.lib.33.cap.4.12. his uerbis, Aurum faciendi eſt etiã una ratio ex auripigmento,quod in Syria foditur pictoribus,in ſumma tellure,auri colore,ſed fragili, lapidum ſpecularium modo.
Auris.] huius auris,f.g.(οὖς,ὠτὸς,)ab hauriẽdo dicitur,aſpiratione detracta, quòd uocem accipiat, & quaſi haurire uideatur.hinc Virgil. 4.Aeneid. Vocemq; his auribus hauſi. Hoc eſt intellexi.Terent.Phorm.5.6.27.Aſtiti, animã cõpreſſi,aurem admoui.
Auris etiam in animalibus. ut Auribus lupum tenere, pro in dubio eſſe.Terent.Phorm.3.2.21.Vide Lupus.
Auriũ ædes uacuæ,ioco dixit Plaut.Pſeud.7.54.pro ſurdo.
Voluptas aurium.Quint.lib.1.cap.10.3.
Acutæ aures Satyrorum.Horat.2.Carm.ode 19.1.
Aures applicatæ.Vide Applico.
Arrectæ aures.Virg.1.Aeneid.32.
Attenta auris.Horat.2.Serm.Saty.1.4.

Rumoribus

Rumoribus auida auris.Claud.2.Paneg.10.
Bibulæ aures.Perſius Saty.4.5.
Binæ aures.Virg.1.Georg.36.
Calens auris.Iuuenalis Saty.11.19.
Capaces aures.Vide Capax.
Caſtæ aures.Claud.Paneg.2.62.
Clementes aures.Claud.Paneg.6.33.
Vocibus ambiguis decepta auris.Ouid.7.Metam.167.
Demiſſæ aures.Virg.3.Georg.98.
Aures deciſæ.Tacitus lib.12.
Dextra auris,contrarium Læuæ.Ouid.12.Metam.68.
Docilis auris.Claudianus epigram.10.2.
Duræ aures.Virg.4.Aeneid.86.
Feſtæ aures.Claudianus de bello Getico 42.
Fidæ aures.Ouid.10.Metam.77.
Fiſſa auris.Perſius Saty.6.8.
Geminæ aures.Ouid.10.Metam.24.
Gratæ aures.Claud.in Præfat.belli Getici 4.
Hebetes aures.Vide Habet aures hebetes.
Stant hiſpidæ aures,id eſt,erectæ ſunt.Senec.in Hippo.10.10 de Tauro Marino loquitur.
Humana auris.Horat.2.Serm.Saty.2.19.
Ima auris.Vide Imus.
Inuitæ aures.Ouid.2.de Arte amandi 90.
Laſſæ aures,Id eſt,audiẽdo defeſſæ.Horat.1.Serm.Saty.10.2.
Memor auris.Ouid.3.de Arte amandi 139.
Miſera auris.Iuuenal.Saty.9.12.
Mutilatæ aures.Vide Mutilus.
Obſeratis auribus fundere preces.Id eſt, rogare non auditurũ. Horat.Epod.17.13.
Odioſæ aures.Ouid.1.de Arte amandi 98.
Patiens culturæ auris.Horat.1.Epiſt.1.8. Id eſt, quæ ſinat ſe coli eiectis uitijs.
Patulæ aures.Horat.1.Epiſt.19.14.
Placidæ aures.Virg.4.Aeneid.89.Statius 5.Thebaid.47.
Pronæ aures.Claud.de bello Gild.86.
Rimoſa auris.Id eſt,quæ nihil ſecretorũ tenet. Horat.2.Serm. (Saty.6.16.
Secreta auris.Horat.2.Serm.Saty.8.16.
Securæ auris.Ouid.2.Amorum,eleg.2.11.
Aures ſitientes,pro audiendi cupidis.Cic.ad Atticũ, lib.2.Epi. (29.1.
Solicitæ,plenæq; ſonoribus aures.Lucret.li.6.239.
Stolidæ aures.Id eſt,quæ carent iudicio.Ouid.11. Metam.35.
Surdæ aures.Tibullus 4.eleg.13.1.
Atticorum aures teretes & religioſæ. Cic. in Orat.15. ad Atticorum aures teretes & religioſas qui ſe accõmodant,ij ſunt exiſtimandi Atticè dicere.
Timidæ aures.Ouid.1.Faſt.36.Et 3.de Arte amandi 39.
Tritæ aures.Cic.de Claris Oratoribus 64.
Vacuæ aures.Ouid.12.Metam.12.
Vaporata auris.Perſius Saty.1.13.
Aures uerberatæ ſermonibus.Tacitus in Vita Iulij Agricolæ.
Abhorret à nobis auris deorũ,atq; animus. Cic.ad Octauiũ 4.
Abuti auribus.Vide Abutor.
Accidit auribus,& ad aures.Vide Accido.
Ad aurem alicui accedere.Vide Accedo.
Ad aures alicuius accedere.Vide Accedo.
Accipere auribus.Quintil.lib.2.cap.6.2.Vide Accipio.
Auribus accipere mandata.Cic.8.Philipp.252.
Multa auribus accipere, oratoris eſt.Cic.1.de Orat.110.
Audire miſerorum uocem,& auribus accipere. Quintil.libro 6.cap.1.20.
Auribus primis accipi.Tacitus lib.17.
Accommodare aures pronas.Claud.de bello Gil.86.
Aures alicuius adire.Tacitus lib.11.
Admittere auribus.Vide Admitto.
Admonere ad aurem.Vide Admoneo.
Admouere ad aurem.Vide Admoueo.
Tardas aures monitis aduertere.Propert.1.eleg.1.8.
Tarditas aurium:Celſus libro 6.cap.4.& ibi tranſitum auditus aperire.
Afferre aures uerbis,Id eſt,audire. Ouid.1.de Arte amãdi 98.
Agnoſcere auribus.Vide Agnoſco.
Facili aure annuere.Propert.1.eleg.1.7.
Aures arrigere,quod oratores pateſacere dicũt.Vide Arrigo.
Aſtare arrectis auribus.Virg.1.Aeneid.32.
Mataphora ab animalibus ſumpta.
Auerſa aure non audire.Tibullus 3.eleg.3.6.
Auribus parum audire.Vide Audio.
Aure bibere.Vide Bibo.
Aures calent illius criminibus. Cic. in Salluſt.Id eſt plus nimio aſſuefactæ,et quaſi attritæ.Metaphora à calore qui generatur ex frequẽti colliſione & attritu duorũ corporum.
Auribus ſurdis canere.Vide Cano.
Auribus capere ſpolia.Plaut.Mil.10.3.
– nam opus eſt nunc tuto loco,
Inimicus nequis noſtris ſpolia capiat conſilijs,
Atq; unde inimicus,nequis ſpolia capiat auribus. Id eſt,noſtra audiendo conſilia, ne ſibi conſilium capiat,unde poſſit eſſe ſuperior.Iocus Plautinus.Vnde prouerbium Perſicum. Alienis auriculis colligere eſcas.
Factũ mirabile ceperat aures: Id eſt,attentas fecerat. Ouid.4. (Meta.35.
Captare auribus aera.Virg.3.Aeneid.103.
Circuit ſonus aures.Statius 4.Sylu.eleg.4.6.
Aures uocibus circunſonant.Vide Circunſono.
Aures claudere ad uoces doctiſſimas.Vide Claudo.
Claudere aures ueritati.Cic.de Amicitia 76.
Commodare aures alicui. Seneca in Hipp.5.3.& Ouidius 5. Triſt.eleg.13.11.
Auribus competere dicitur res aliqua.Tacitus lib.3.
Aures complere.Vide Compleo.
Conciliare ſibi aures.Claud.in Præfat.belli Get.4.
Concipere aure ſonos.Claudian.epigram.10.2.
Pauidas aures contingere dicitur ſcelus.Ouid.epiſt.3.12.
Aures dare alicui.Cic.ad Atti.lib.1.3.4.
Faciles dare aures.Seneca in Hippol.4.12. Eſt libenter audire aliquid.
Iuſtas dare uocibus aures. Valer.7. Argonaut. 84. Significat uerba rectè accipere & perpendere.
Auribus dare,pro aſſentari & blandiri.Trebonius ad Ciceronem,lib.12.16.3.Noli putare,mi Cicero, me hoc auribus tuis dare:nihil &c.
Aures ſuas poetis dedere.Cic.pro Archia 19.
Niueus lapis deducit aures,id eſt, Gemma depẽdet ab auribus. Seneca in Hippoly.4.7.
Dicere aliquid dignũ ſtudijs atq; auribus. Cic.pro Cluent.52.
In aurem dicere.Vide In.
Aures diuidere aliò.Catul.in Carmine nuptiali,Nos aliò mentes,aliò diuiſimus aures.
In aurem utramuis dormire.Vide Dormio.
In alterã aurẽ.Sub.dormire.Cic.ad Atticũ,lib.13.282.1. Sed quoniã ſuſcipis in alterã aurẽ de retẽtione,reſcripſi ad tuas accuratè literas ſcriptas.Ita quoq; dicitur in Vtramuis aurẽ dormire,pro eo qui ſecurus uiuit,neq; aliquid timet.
Efficere dignum auribus hominum.Cic.1.de Orat.59.Qui nihil poteſt dignum re,dignum nomine oratoris,dignum hominum auribus efficere atq; edere,is mihi etiam ſi commouetur,in dicendo tamen impudens uidetur.
Erigere aures & animum attendere.Cic.3.Verr.19.

Exigi aure. Quintil. lib. 1. cap. 5. 13. Illa uerò non niſi aure exiguntur, quæ fiunt per ſonos.

Ferire aures. Cic. 2. de Orat. 188.

Ferit ſonus trepidas aures. Seneca in Herc. Oetheo 16. 1.

Ferre uocem ad aures, id eſt, rem aliquã alicui nunciare. Virg. 3. Aeneid. 19.

Faciles aures habere. Quintil. lib. 6. cap. 5. 6.

Habere teretes aures. Cic. de Opt. genere Orat. 146.

Aures hebetes habet, qui negligenter audit, uel non curat audire quæ audiẽda ſunt. Cic. pro C. Plancio 54. Sumpta metaphora ab ipſa ratiõe naturali, atq; adeò phyſionomia ipſius capitis: quibus enim oblongæ ſunt aures, ij quidem optimè audiunt: qui autem hebetes habẽt & minus cauernoſas, ij deteriorem audiendi facultatem habent.

Imbuere aures ſermonibus. Tacit. lib. 20.

Inculcare ſe auribus alicuius. Vide Inculco.

Influere in aures populi. Vide Influo.

Impellere aures. Virg. 4. Georg. 70.

Implere aures auditoris. Vide Impleo.

Implere aures ſermonibus. Ouid. 12. Metam. 12.

Iuuare aures cantu. Lucret. 5. 77.
Id eſt delectare, ſeu oblectare.

Voces aures laceſſant. Lucret. 4. 121.

Micare auribus. Virg. 3. Georg. 16.

Mouet fragor attonitas aures. Seneca in Herc. Oetheo 8. 20.

Mulcere aures. Ouid. 5. Metam. 113.

Ad aurem obgannire, pro moleſtè inſuſurrare & obtundere. Vide Obgannio.

Obſtruere aures. Virg. 4. Aeneid. 89.

Offendere aures. Cic. in Orat. 84.

Onerare aures odio. Vide Onero.

Parcere auribus alicuius, eſt non ſæpius inculcare illud, quod inuitus quis audiat. Seneca in Oedipo. 14. 5.

Aures patefacere aſſentoribus. Cic. 1. Offic. 129.

Patent aures querelis omnium. Vide Pateo.

Aures præceptis omniũ monitisq; patẽt. Ci. 14. Philipp. 398.

Aures patent ad diſputationẽ. Cic. Appio Pulchro, li. 3. 36. 11.

Fremitus aures pepulit meas. Seneca in Hipp. 7. 4.

Percuſsit aures murmur. Seneca in Agamem. 7. 9.

Aures peregrinantur, quum non uerſantur in peruagato ciuitatis ſermone: quum ſoli ignoramus quæ omnes norunt in urbe fieri. Cic. pro Milone 24.

Perfluunt aures dicta. Quintil. lib. 2. cap. 5. 9.

Permouere aures precibus. Claud. 4. Paneg. 74.

Permulcere aſsiſtentium aures. Quint. lib. 2. cap. 12. 5.

Perſonare aures alicuius. Vide Perſono.

Perſtringere aures. Id eſt, ſtrictim penetrare. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.

Peruenire ad aures, pro audire. Virg. 2. Aenei. 16.

Peruenit ad aures crimen. Ouid. 2. de Arte amandi 90.

Ad aures uix peruenit iſtius ſuſpicionis fama. Cic. pro Sylla 9.
Præbere aurem. Ouid. 7. Metam. 167.

Aures non obtuſas præbere. Cic. Antequam iret in exil. 8.

Præcludi aures alicui. Quintil. lib. 7. cap. 2. 21.

Aurem prouellere. Seneca, Aurem mihi prouellam. Id eſt, me ipſum admonebo & reprehendam. Budæus.

Pulſat aures ululatus. Claud. de bello Getico 126.

Radere aures delicatas. Quintil. lib. 3. cap. 1. 4.

Recipere auribus, pro audire. Stat. Thebaid. 10. 153.

Recipere ſonum aures dicuntur. Cic. 2. de Nat. deor. 211.

Reſpirant aures à. Quintil. lib. 1. ca. 8. 8. Quum poeticis uoluptatibus aures à forenſi aſperitate reſpirent.

Sonant aures. Cel. lib. 1. cap. 3. Cui ſonant aures.

Sonant aures intra ſe ipſas. Cel. lib. 6. cap. 6.

Subſtringere aurem loquaci. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 20.

Suſurrat aure. Id eſt, in aurem. Ouid. 3. Metam. 129.

Aurem tangere. Plin. lib. 11. cap. 45. 4.

Sonus terget aures. Lucret. lib. 6. 24.

Tinniunt aures. Catullus epigram. 48. 77.

Torquere aurem. Horat. 2. Epiſt. 1. 26.

Aurem uellere. Virgil. in Sileno, Eclog. 6. 1.
Quum canerem reges, & prælia, Cynthius aurem
Vellit, & admonuit paſtorem. Vbi Seruius, Vellit, id eſt, monuit: ut alibi, Poſteſq; à cardine uellit. Tractum à more præceptorum, qui dum pueros ſuos admonent alicuius rei, aurẽ uellunt ac trahunt, ut in mentem reuocent.

Venit ad aures fama. Seneca in Octauia. 6. 1.

Apud aures. Tacit. lib. 4.

Auricula, Cartilago illa eſt circum aurium concauitatem, non autem parua auris. Hæc Valla lib. 1. Martial. lib. 5. 85.
Auriculam Mario grauiter miraris olere:
Tu facis hoc, garris Neſtor in auriculam.

Auriculæ albæ. Perſius Saty. 1.

Auricula infima mollior, Hyperbole prouerbialis, in homines minimè iracũdos, leniq; ingenio præditos. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 5. Tu quemadmodum me cenſes oportere eſſe & in Repub. & in noſtris inimicitijs, ita & eſſe & fore auricula infima ſcito molliorem. Tranſlata metaphora ab ea auriculæ parte, qua non eſt aliud in humano corpore mollius, aut flexibilius, lentiusq;, ut quæ nec oſſe rigeat, neq; cartilagine dureſcat, neq; neruis intendatur. Eraſmus.

Auriculas Aſini habere. Perſius Saty. 1. 13.

Auriculas teneras radere. Perſius Saty. 1. 11.

Auferre auriculam. Vide Aufero.

Demittere auriculas. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 4.

Opponere auriculam. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 16.

Auricularis, & hoc auriculare, pen. prod. (ὠτικὸς,) Item Auricularius, adiectiuum: unde Auricularium ſpecillũ dicimus, quod Celſus lib. 5. & 6. Oricularium uocat: & in Verminatio auricularis uocatur, quum putridæ aures uermibus ſcatent. Et Auricularis digitus, paruus quo aures mundantur.

Auritus, pen, prod. (ὠτώεις,) Adiectiuum, à magnis auribus dicitur, ut ſunt aſinorum & leporũ: aliàs ab audiendi facultate: Hæc Feſtus. Virg. 1. Georg. Auritosq; ſequi lepores. Vbi Seruius, Auritos lepores, maiores aures habentes.

Aurita aduncitas roſtri. Plin. lib. 10. cap. 49.

Auritæ quercus, Senſum audiendi habẽtes. ut interpretatur Seruius in primum Georg. Virgilij. Horat. 1. Carm. ode 12. 3.
Doctum & auritas fidibus canoris Ducere quercus.

Auritus populus, qui attente audit. Plaut. in prol. Aſin. 4.

Auriti teſtes. Plaut. Trucul. 10. 8.

Auriſcalpium, (ὠτογλυφὶς,) inſtrumentum quo mundantur aures, de quo ſic Martialis in Apophoretis, lib. 14. 23.
Si tibi moroſa prurigine uerminat auris,
Arma damus tantis apta libidinibus.

Auritus.] Vide Auris.

Auro.] auras. Vide Aurum.

Aurora, pen. prod. (ἠώς,) Filia fuit Titani, & Terræ, quã ſi mulierẽ uolumus arbitrari, eo quòd eã Tithoni fratris Laomedontis dicat Ouidius fuiſſe coniugem, poſſumus eam exiſtimare aliquã ingentis potentiæ & admirandi decoris fuiſſe fœminam. Sed uериſimile eſt de ea intellexiſſe poetas, quam oẽs dicunt Auroram: eum ſcilicet matutinũ ſplẽdorem, quo cernimus ante Solem eleuatũ cœlum albeſcere: quam ideo Titani dicũt filiã, nõ quia ex Titano natã credant, ſed ex Sole, quẽ ſæpiſsimè ex nomine aui Titanũ uocãt. Nam ex Sole procedit illa claritas cœli quã aurorã dicimus. Terræ autem ideo dicitur filia, quia uidetur intuentibus, è terra prodire.

Ex

Ex Bocatio. Cic. 1. de Diuinat. 24. Quum primum gelidos rores Aurora remittet. Idem in Arato. 7.

Aurora, auroræ (ἠὼς) diluculum. Varro de Ling. Lat. lib. 6. Aurora dicitur ante Solis ortum, ab eo quòd ab igne Solis tum aureo aer aureſcit. Iuuen. Saty. 10. 1. Ouid. li. 1. Meta. 6. Eurus ad Auroram, Nabathæaq; regna receſsit.

Ab Aurora. Vide Ab.

Prima aurora, uel Craſtina aurora. Virgil. 4. Aeneid.
Et iam prima nouo ſpargebat lumine terras
Titoni croceum linquens aurora cubile.
Vbi Seruius prima aurora, deſignatio tẽporis eſt, nõ diei deſcriptio. Vnde infert, – ut primũ albeſcere lucem Vidit.

Lutea aurora. Virgil. 7. Aeneid. 6.

Pallida aurora. Virgil. 1. Georg. 89.

Purpurea aurora. Ouid. 3. Metamorph. 37.

Roſcida aurora. Ouid. ad Liuiam 57.

Vigil aurora. Ouid. 2. Metamorph. 23.

Dimouet aurora humentem umbram polo. Virg. 4. Aeneid. 2

Euocat aurorã cantibus ales criſtati oris. Ouid. 11. Met. 120.

Aurora fulget. Ouid. lib. 2. Metamorph. 14.

Fulget in roſeis bigis aurora. Virgil. 7. Aeneid. 6.

Luſtrat Phœbæa lampade terras aurora. Virg. 4. Aeneid. 2.

Patefacit ab ortu purpureas aurora fores. Ouid. 2. Metam. 23.

Portat aurora diem croceis equis. Ouid. ad Liuiam 57.

Remouet aurora nocturnos ignes. Ouid. 4. Metam. 17.

Rubeſcit ſtellis aurora fugatis. Virgil. 3. Aeneid. 104.

Surgens aurora relinquit Oceanum. Virg. 11. Aeneid. 1.

Vehunt auroram Phaetontis equi. Virgil. 5. Aeneid. 21.

Sub aurora, circa diluculum. Ouid. Epiſt. 18. 39.

Aurum] huius auri (χρυσὸς, χρυσίον) Feſtus, Aurum dictum quia præcipuè cuſtoditur. Græcè enim ὠρεῖν cuſtodire dicitur: unde & theſaurum. Hippocrates medicus de nomine inuentoris, id dictum putat, quem uocitatum ait Auryon. Quidam ad ſimilitudinem auroræ coloris nomen traxiſſe exiſtimant: nonnulli quia mentes hominum auertat: alij à Sabinis tranſlatum putant, quod illi aurum dicebant. Cic. de Senect. 51. Non enim aurum habere præclarum ſibi uideri duxit, ſed eis qui haberent aurum imperare.

Aurum quandoq; ſumitur pro ipſo metallo.

Aurum & opes præcipuæ bellorum cauſæ. Tacit. lib. 20.

Aurum & argentum factum. Vlpian. Si aurũ factum legatum eſt, omne ad eum pertinet cui legatum eſt, ex quo aliquid eſt effectum. Virgil. 10. Aeneid. 105.
– ſunt auri pondera facti,
Infectiq; mihi. Seruius Iuriſc. ita exiſtimat, aurum uel argentum factum id uideri, quo commodè uti poſsimus.

Aurum ferro nocentius. Ouid. 1. Metam. 14.

Aurum, pro aureis nummis aliquando accipitur. Cicero pro Flacco 54.

Aurum, pro ueſtimentis aureis maximè muliebribus. Plau. Moſtel. Agedum contempla aurum & pallam. Terent. Eunuch. 4. 1. 13. Interea aurũ ſibi clam mulier demit, dat mihi ut auferam.

Aceruus auri. Horat. 1. Epiſt. 2. 10.

Amore auri cæcus. Virg. 1. Aeneid. 71.

Diuitis auri imperioſa fames. Ouid. ad Piſonem 44.

Fulgor ab auro fuſus. Valer. 5. Argonaut. 49.

Pondus auri. Tibul. 1. eleg. 9. 7.

Auri ſaniem interpretatur Plinius quod Græci chryſocollã dicunt lib. 33. Nat. hiſt. procem. 4. Eruitur aurum & chryſocolla iuxtà, ut precioſior uideatur nomen ex auro cuſtodiens: parum enim erat unam uitæ inueniſſe peſtem, niſi in precio eſſet auri etiam ſanies.

Concolor auro: id eſt, Pallidus. Silius lib. 1. 47.

Coruſci auro iuuenes, aureis induti ueſtibus. Virg. 9. Aen. 34.

Inſignis auro & purpura. Vide Inſignis.

Precioſior auro. Ouid. 8. Metam. 17.

Aurum argentoſum. Vide Argentoſus.

Aurum barbaricum. Vide Barbaricus.

Aurum cælatum. Vide Cælo.

Aurum coronarium. Gellius lib. 5. cap. 6. Triumphales coronæ ſunt aureæ, quæ Imperatoribus ob honorem triumphi mittuntur: id uulgò dicitur Aurum coronarium. Cice. 1. de lege Agraria 7. Ex auro coronario, quod neque conſumptum in monimento, neque in ærarium relatum ſit, id ad Decemuiros referri iubet. Vide Seruium lib. 8. Aeneid.

Coronatum aurum, Corona ex auro. Stat. 3. Sylu. 4. 1.

Diſtinctum aurum, Seneca in Hippol. 3. 10.

Fuſile aurum, liquidum. Ouid. 11. Metam. 26.

Gemmatum aurum, Gemmæ auro incluſæ. Stat. 3. Sylu. 4. 19.

Implexum crinibus aurum, Plin. lib. 33. cap. 1. 8.

Intextum ueſtibus aurum. Ouid. 6. Metam. 34.

Læue aurum. Valer. 1. Argonaut. 59.

Latum aurum. Iuuen. Saty. 10. 3.

Lentum aurum. Ouid. 3. de Arte amand. 25.

Micans. Ouid. 2. Metamorph. 1.

Nitidum aurum. Ouid. 9. Metam. 138.

Obrizum aurum. Vide Obrizum.

Philippeum aurum. Plaut. Curcul. 8. 69.

Aurum pingue. Perſius Saty. 2. 6.

Rutilum aurum. Claudian. de rapt. Proſerp. 37.

Subæratum. Perſius Saty. 5. 11.

Solidum aurum. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.

Tholoſanum aurum, Prouerbium in eum qui magnis ac fatalibus afficitur malis, nouoq; ac miſerando exitio perit. Cic. 3. de Nat. deor. 106. Cognoſce alias quæſtiones, auri Tholoſani, coniurationis Iugurthinæ.

Aurum textile. Plin. lib. 33. cap. 3.

Figuris aurum terribile. Id eſt, cælatum aurum figuris horrendis. Stat. 6. Thebaid. 107.

Aurum abdicare. Vide Abdico.

Aurum appendere. Vide Appendo.

Ardet auro clypeus. Stat. 2. Achil. 10.

Auro aliquem attondere. Vide Attondeo.

Solicito bibunt auro ſuperbi. Seneca in Hippolyt. 4. 33. quia qui auro bibunt, ſoliciti ſunt propter ueneni ſuſpicionem.

Auri ſacra fames. Virgil. 3. Aeneid. 12.

Diues aurum. Ouid. ad Piſonem 44.

Captus auro Horat. 2. Carm. 18. 8.

Auro cludere. Vide Cludo.

Commodare aurum. Quintil. lib. 5. cap. 13. 24.

Aurum in ludos conſumere. Vide Conſumo.

Aurum fluit ignibus. Ouid. 2. Metamorph. 25.

Defoſſo incubare auro. Virgil. 2. Geor. 102.

Effingere in auro, aureis figuris exprimere. Virg. 6. Aenei. 7.

Effulgere auro, Virgilius quinto Aeneid. 27. Auro: id eſt, auratis ueſtibus aut armis.

Eruere aurum terra. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.

Flauentes auro ſpicæ. Id eſt, aureo colore. Ouidius nono Metamorph. 138.

Illitum aurum ueſtibus. Horat. 4. Carm. 9. 3.

Incenditur auro purpura. Id eſt, auro intexitur, quòd ex purpura ueluti flamma eluceat. Stat. 10. Thebaid. 12.

Includuntur auro ſmaragdi. Lucret. lib. 4. 227.

Induitur pedibus aurum. Vide Induo.

Micante auro clara regia. Ouid. 2. Meta. 1. Clara, id eſt, refulgens.

Radiante auro nitens. Ouid. 4. Metam. 128.

Renidens auro domus. Lucret. lib. 2. 6.

Rigentes auro exuuiæ, Silius lib. 15.137.
Venas auri ſequi, Lucret. lib. 6.162.
Subducitur aurum terræ, Ouid. 3. de Arte amand. 25.
Vacuare aurũ mero: id eſt, aureas pateras. Stat. 5. Theb. 38.
Vænire auro, auro uendi, Horat. 2. Serm. Saty. 2. 5.
Ab auro fulgorem reuereri. Vide A uel Ab præpoſitiones.
Auratus, pen. prod. (διάχρυσος) Adiectiuum. Auro tectus, ut Aurata tecta. Cic. in Parad. 62.
Auratus aries Colchorum. Cic. in Orat. 93.
Caſsis aurata. Stat. 7. Thebaid. 184.
Auratus currus. Cic. poſt Reditum in Senatu 25.
Imbres aurati. Claud. 3. Paneg. 46.
Milites aurati, Liu. 9. ab Vrbe 209.
Monilia aurata. Ouid. 5. Metamorph. 11.
Aurati. Vide Aura pro fauore, ex Seruio.
Auratura, penul. prod. (χρύσωσις) Quintil. li. 8. ca. 6. De hypallage. Sed nomen immuto, ut quũ aurata tecta, aurea: puſillum à uero diſcedo, quia non eſt niſi pars auratura.
Auramentum, uidetur inſtrumentum eſſe effodiendo, aut purgando auro accommodatum. Plin. lib. 33. cap. 3.21. Hiſpania ſtrigiles uocat auri paruulas maſſas, quòd ſuper omnia ſolum in maſſa auramento capitur, quum cætera in metallis reperta igne perficiantur. Emendatiora exemplaria legunt: In maſſa aut ramento capitur.
Aurarius, adiectiuum, ut Auraria metalla. Plin. li. 37. ca. 12.1.
Aurarium negotium, Plaut. Bacchid. 4.51.
Aurarij pro fauoribus. Vide Aura pro fauore.
Aurariũ etiã fabrũ dicere poſſumus, qui auro aliquid obducit.
Auraria, Subſtant. (χρυσουργεῖον) locus ubi aurum effoditur, ſiue Aurifodina. Tacit. lib. 3. Aurarias ſibimet Tiberius ſepoſuit. Fodinas intelligit.
Aurea ætas. Ouid. 1. Metamorph. 8.
Aureus, adiect. (χρυσοῦς, χρυσεῖος) quod eſt ex auro, ut aureæ literæ. Pli. li. 7. ca. 32. Et aurea bulla, Plaut. Rud. 24.127.
Cæſaries aurea. Virgil. 8. Aeneid. 130.
Aureus color, auri colorem referens. Plin. lib. 11. cap. 15.1.
Color aureus barbæ. Ouid. 12. Metamorph. 79.
Coma aurea, Flaua. Idem, Ibidem.
Copia aurea, diues & abundans. Horat. 1. Epiſt. 12.6. Copia hoc in loco ſignificat deam ubertatis.
Dicta aurea elegantiſsima & maximæ utilitatis. Lucret. li. 3.3
Aurea coniunx. Virg. 7. Aeneid. 39. Sed eſt hoc loco ironia, in diuerſamq; partem accipiendum, pro turpi & inamabili.
Gens aurea. Virgil. 4. eclog. 2.
Horæ aureæ. Catul. epigram. 58.8.
Aureas uocat uel ob diei claritatem, uel quia precioſiſsima res ſit tempus, utpote cuius ſit iactura irreparabilis.
Imago aurea. Ouid. Epiſt. 19.47.
Luna aurea. Ouid. 10. Metamorph. 80.
Aureum malum. Virgil. eclog. 3.11.
Aurea mala decem miſi, cras altera mittã. Vide Malum aureũ.
Mores aurei, elegantes & amabiles. Horat. 4. Carm. 2.5.
Munera aurea. Tibull. lib. 1. eleg. 4.13.
Aureũ nomen. Cic. pro Sex. Roſ. 73. Venio nunc ad illud nomẽ aureũ Chryſogoni, ſub quo nomine tota ſocietas ſtatuitur. Hoc dicit, quia Chryſos Græcè, aurum ſignificat Latinè.
Nox aurea cingitur aſtris. Valer. 5. Argonaut. 113. pro, nox cingitur aureis aſtris.
Aureus partus. Cic. Octauio 9.
Aureum potorium. Plin. lib. 33. cap. 10. & 12.
Aureus ramus oliuæ. Virg. 6. Aeneid.
Aurea ſecula. Virgil. 6. Aeneid. 159.
Auguſtus Cæſar, diuum genus, aurea condet Secula.
Sella aurea. Cic. 2. Philipp. 89.

Sol aureus. Virgil. 1. Georg. 47.
Aurea ſponda. Virgil. 1. Aeneid. 141.
Sydus aureum. Horat. Epod. 17.9.
Venus aurea. Virgil. 10. Aeneid. 4.
Aurea ueſtis, pro barba aurea. Virgil. 8. Aeneid. 130.
Aurea Cæſaries ollis atq; aurea ueſtis. Seruius.
Velari aureo amictu. Ouid. 14. Metamorph. 53.
Aureus, tanquam ſubſtantiuum, & ſubauditur nummus: Nummum aureum ſignificat. Plin. Immane tabulæ precium, accepit aureos menſura, nõ numero. De aureo nummo uide Budæum li. 3. de Aſſe, in ipſo principio. Alciatus: Aureus nummus ſeſtertios æris centum ualebat, quod in diſputationibus annotaui, hoc eſt, denarios argenteos 25. Sed deinde minoris æſtimationis aureus fieri cœpit, & in Cæſarum conſtitutionibus ſolidus appellari: quorum 72. auri libram conſiciunt. Cic. 12. Philipp. 332.
Aureolus, pen. corr. (χρυσοειδὴς) Adiectiuum diminutiuum.
Aureolum collum, quod propè colorem auri refert. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 9.3. de gallis gallinaceis loquens, Roſtro breui, acuto, oculis rauis aut nigris, palea rubra, ſubalbicanti, collo uario, aut aureolo.
Aureolus libellus. Cic. 4. Acad. 245.
Malum aureolum. Catull. 2.3.
Aureola oratiuncula. Cic. 3. de Nat. deor. 57.
Pedes aureoli. Catul. 56.34.
Aureolus, diminutiuum ab Aureo, pro nummo aureo. Martial. lib. 5.20. Qui crepat aureolos, forſitan unus erit.
Auratilis puluiſculus. Solinus cap. 25.
Auricomus, pen. corr. (χρυσόκομος) adiectiuũ, aureã comam habens. Sipontinus.
Batauus auricomus. Silius 3.123.
Sol auricomus. Valer. 4. Argonaut. 19.
Aurifer, pen. corr. (χρυσοφόρος) adiectiuum, quod fert aurum, ut Aurifera arbor. Cic. 2. Tuſc. 39.
Amnis aurifer Tagus. Catull. 27.4.
Aqua aurifera. Ouid. in Ibin 61.
Arenis auriferis pallet Tagus. Silius lib. 16.112.
Arua aurifera Phœnicum. Silius lib. 16.5.
Fons aurifer Pactoli. Claud. 3. Paneg. 13.
Auriferum nemus. Plin. lib. 5. cap. 1.3.
Aurifera terra. Martial. lib. 10.20. & 78. & Silius lib. 2.81.
Aurifex, aurificis, pen. corr. m. g. (χρυσοχόος) Faber aurarius. Plaut. Menæch. 15.8.e. Tibi equidem illam, ad Phrygionem ut ferres paulò prius. Et ſpinter, ut ad aurificem ferres, ut fieret nouum. Plin. Velut aurificum arte alternis inter folia cãdicantibus margaritis. Cic. 6. Ver. 49. Quum uellet ſibi annulum facere, aurificem iuſsit uocari in foro, ad ſellam Cordubæ, & ei palàm appendit aurum.
Aurificina, pen. prod. aurificis taberna.
Aurifodina, penul. product. Locus unde effoditur aurum. Plin. 33. cap. 4.12.
Aurifur, pen. cor. aurifuris, pen. prod. com. g. Qui furatur aurum. Plaut. Pœnu. 19.55. Et mihi hic aurifur eſt.
Auriger, penul. corr. adiectiuum, ut Auriger taurus. Cicero de Diuination. 95.
Arbor aurigera. Valer. 8. Argonaut. 22.
Auro, auras, aurare. à quo Inauro, & Deauro compoſita. Varro de Ling. Lat. lib. 6. Aureſcit aer, dixit. Vide Aurora.
Auſculari] (καταφιλεῖν) dicebant antiqui pro oſculari, quod eſt os cum ore conſerere. Feſtus.
Auſci, (ἄυσκοι) Populi ſunt Aquitaniæ in Gallia Plinio. uulgò Aux.
Auſculto] auſcultas (ἀκροάομαι) auſcultare, audire. Plau. Stich. Auſculto atque animum aduorto ſedulò. Terentius And.

And. 3.3.6. Auſculto, loquere quid uelis.
Auſcultare ab oſtio. Plaut. Mercat. 8.9.
Auſcultare ad fores. Plaut. Trucul. 4.1.
Auſcultemus hinc quid agat. Plaut. Curcul. 6.29.
Auſculta paucis. Terent. Adel. 5.3.20.
Iamdudum auſculto. Horat. 2. Serm. Saty. 1.
Auſcultare aliquem. Plaut. Pſeud. 7.109. Te auſcultabo lubens. Ter. Heaut. 4.5.23. Auſculta quod ſupereſt fallaciæ.
Populum auſcultare. Catul. epigram. 62.8.
Auſcultare (πείθεσθαι, προσέχειν) cum datiuo, pro obedire ponitur. Varro lib. 5. de Ling. Lat. Ab audiendo etiam auſcultare declinamus, quòd hi auſcultare dicuntur, qui auditis parent. Terent. And. 1.3.4. Nec quid agam, certum eſt, Pamphilúmue adiutem, an auſcultem ſeni. Ea ratione qua et audire dicitur cum datiuo, pro obedire. Cic. pro Roſ. Ame. 62. Mihi auſculta, uide ne tibi deſis.
Auſcultare minus eſt, quàm audire. Pacuuius apud Ciceronem lib. 1. de Diuinat. 213.
Nam iſtis qui linguam auium intelligunt,
Pluſq; ex alieno iecore ſapiunt, quàm ex ſuo,
Magis audiendum, quàm auſcultandum cenſeo.
Auſcultabitur, Imperſonale. Plaut. Merc. 7.120.
– excuſato me feciſſe ſedulò
Ad portum ne ires, dico iam tibi. C. auſcultabitur.
Auſcultatio (ἀκρόασις) Verbale, Auditio.
Auſcultatio, Obeditio. Plaut. Rudent. Quid mihi ſceleſto tibi erat auſcultatio? quidúe hinc abitio?
Auſcultator, pen. prod. (ἀκροατὴς) uerbale. Cic. in Partition. 7. Nam aut auſcultator eſt qui audit, aut diſceptator.
Auſer (ἄυσερ, uel ἄισαρ) uel Auſeris, fluuius Italiæ prope Lucam, cuius olim pars riuus ille qui iuxta Piſas nunc labitur, fuit. Strabo pro Auſeri, Aeſarem ponit.
Auſim] (τολμώην Verbum defectiuum. Indicatiuo uel optatiuo futuri temporis, Auſim, auſis, auſit. Et pluraliter auſint. Cæteris caret. Id eſt, audebo, uel utinam audeam. Liu. lib. 1. ab Vrbe: Nec ſi ſciam dicere auſim. Virgil. 2. Georgi. Auſim uel tenui uitem cõmittere ſulco. Id eſt, auſus ſum, uel audebo, teſte Seruio. Feſtus: Auſis, id eſt: audeas.
Auſim confirmare. Lucret. lib. 5.40.
Auſonia (αὐσονία) ea duntaxat pars Italiæ dicta eſt primò, in qua ſunt urbes Beneuentum, & Cales ab Auſone Vlyſsis & Calypſonis filio poſtea tota Italia, quæ Apennino finitur, Auſonia uocitata eſt ab eodem duce. Inde etiam Auſonij Itali dicti ſunt.
Armipotens Auſonia. Stat. 3. Sylu. eleg. 2.4.
Auſon, & Auſonius (αὐσόνιος) Qui ex Auſonia eſt, ut Gens Auſonia, Mare Auſonium, pars maris Tyrrheni, à Campania Siciliam uerſus.
Lingua Auſonia, id eſt, Latina. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8.13.
Terra Auſonia. Virgil. 4. Aeneid. 70.
Tybris Auſonius. Virg. 5. Aeneid. 17.
Auſpex] auſpicis, pen. cor. m. g. (οἰωνοπόλος, οἰωνοσκόπος, οἰωνομάντις) Valla, Auſpex qui præerat nuptijs celebrandis: quia Auſpicium pro nuptijs capere ſolebat, adhibebaturq; hic pro parte mariti. Hæc Valla lib. 6. Dictus eſt autem ab auibus aſpiciendis, quemadmodum & Aruſpex.
Auſpex legis. Cic. ad Att. lib. 2. 22.3. Quid quæris? acuerant me ad exagitandam hanc eius legationem: quam ſi ille contemnit, & ſi, ut ſcribis, bilem id commouet, & latoribus & auſpicibus legis Curiatæ ſpectaculum egregium.
Auſpices uictoriarum. Plin. Victoriarũ omnium toto orbe auſpices.
Muſa auſpice: id eſt, duce. Horat. 1. Epiſt. 3.3.
Phœbo auſpice. Stat. 2. Sylu. 2.8.
Prouidus auſpex. Horat. 3. Carm. Ode 27.2.

Auſpicalis, & hoc auſpicale, pe. pro. (οἰωνοσκοπικὸς) Quod ad auſpicium pertinet, ut Auſpicalis piſciculus, qui aliquid portendit, aut ſignificat futurum. Plin. lib. 32. cap. 1.3. Tenuit & noſtra memoria Caij principis ab Aſtura Antium remigantis, ut res eſt etiam auſpicalis piſciculus. ſiquidem nouiſsimè tum in urbem reuerſus Imperator, ſuis telis confoſſus eſt. De echeneide piſce loquitur.
Auſpicium (οἰωνισμὸς, οἰώνισμα) inquit Feſtus, ab aue ſpecienda, nam quod nos cum præpoſitione dicimus Aſpicio, apud ueteres Specio dicebatur. Valla lib. 6. Auſpicium eſt uel à paſtu auiũ, uel ab inſpectione auium. Sed quia Conſul antequam iret in expeditionem, capiebat auſpicium: hinc factũ eſt, ut dicamus auſpicia ducum atq; principum, quæ à ſolo duce capiuntur. Hæc Valla. Cic. 2. de Diuin. 117. Quid eſt aliud nolle moneri à Ioue, niſi efficere, ut aut ne fieri poſsit auſpicium, aut ſi fiat, uideri? Aues, euentus ſignificant aut aduerſos, aut ſecundos. Plautus Amphit. 8.56. An te auſpicium commoratum eſt?
Funeris auſpicium. Stat. 6. Thebaid. 45.
Auſpicia nuptiarum. Cic. 1. de Diuinat. 54.
Vrbs auſpicijs condita. Cic. in Vatin. 10.
Addicentia auſpicia. Tacitus lib. 2.
Auſpicium bonum. Catull. epig. 42.70.
Bono auſpicio promulgare legem. Cic. ad Att. lib. 1.11.21.
Conſulare auſpicium. Cic. pro Muræna 1.
Ferale auſpicium. Claud. 2. in Eutrop. 47.
Grande auſpicium. Ouid. 2. Triſt. 35.
Infelix auſpicium. Stat. 11. Thebaid. 68.
Iuge auſpicium. Feſtus, Iuge auſpicium eſt, quum iunctum iumentum ſtercus fecit: Cic. 2. de Diuin. 117.
Auſpicium liquidum. Vide Liquidus in Liquor.
Auſpicium malum. Plaut. Aulul. 12.33.
Auſpicio meliore. Plaut. Menæch. 24.90.
Auſpicium militare. Cic. 2. de Diuin. 116.
Mollia auſpicia. Claud. 1. in Eutrop. 99.
Auſpicium optimum. Cic. 2. de Diuin. 112. Fulmen ſiniſtrum, auſpicium optimum habemus ad omnes res, præterquam ad comitia.
Auſpicijs optimis. Cic. de Senect. 11. Augurq; quum eſſet, dicere auſus eſt, optimis auſpicijs ea geri, quæ pro Reip. ſalutẽ gererẽtur: quæ cõtra Rem. fierent, contra auſpicia fieri.
Regalia auſpicia. Claud. in Paneg. 1.
Secunda auſpicia. Horat. 4. Carm. Ode 14.4.
Saluis auſpicijs. Cic. de Prouinc. Conſul. 37. Iidem illam proſcriptionem capitis mei contra ſalutem Reip. ſed ſaluis auſpicijs rogatam eſſe dicebant. Id eſt: non contra auſpicia. Budæus.
Solennia auſpicia. Claud. 2. Paneg. 73.
Siniſtrum auſpicium. Vide optimum Auſpicium.
Vtile auſpicium. Ouid. 1. Faſt. 44.
Auſpicium, pro ductu atq; diſpoſitione. Virg. 4. Aeneid.
Me ſi fata meis paterentur ducere uitam
Auſpicijs, & ſponte mea componere curas.
Vbi Seru. Meis auſpicijs, argumentum à neceſsitate. Et auſpicijs ideo, quia maiores omnia auſpicatò gerebant. Ergò auſpicijs, diſpoſitionibus. Liu. Vos auſpicium, imperiumq; ad Calenum detuliſtis. Plin. lib. 7. ca. 43.5.
Imperio atq; auſpicio alicuius, aliquid agere. Plau. Amp. 4.38
Ductu, imperio, auſpicio. Plaut. Amph. 4.42. Vt geſſerit Rẽpub. ductu, imperio, auſpicio ſuo.
Virtute atq; auſpicio alicuius. Plaut. Epid. 8.45.
Auſpiciũ, pro poteſtate etiã ſumma. Liu. Quoniã in prouincia Liuij res geſta eſſet, & eo fortè die quo pugnatũ eſſet, auſpiciũ eius fuiſſet. Et alibi itidem. Budæus. Virg. 4. Aeneid. Commu-

Communem ergo nunc populum, paribusq; regamus Auſpicijs. Vbi Seruius, Paribus auſpicijs, æquali poteſtate. Et ab eo quod præcedit, id quod ſequitur. Et dictum eſt à comitijs, in quibus ijſdem auſpicijs creati, licet ſimul non crearentur, parem tamen habebant honorem propter eadem auſpicia, unde & Conſules, pares ſunt: quum neceſſe eſſet ut unus prior crearetur.

Auſpicia maiora, maiores honores & magiſtratus ſignificant nullus enim magiſtratus inauſpicato creabatur. Budæus.

Dare auſpicium. Silius lib. 13. 31.

Signum & auſpicium alicui dare. Silius lib. 7. 47.

Auſpicia dirimere. Plin. lib. 7. cap. 57.

Diſſoluere auſpicia. Cic. in Vatinium 15.

Ementiri auſpicia. Cic. 1. de Diuin. 55.

Auſpicia euenerunt ſecunda. Cic. 1. de Diuin. 52.

Auſpicium facere. Liuius 1. ab Vrbe 155.

Facere ratum auſpicium. Cic. 2. de Diuin. 121.

Auſpicia mittere. Liu. 1. ab Vrbe 78. Tum pergit uerbis auſpicia quæ mitti uellet.

Præmonere auſpicium. Cic. 2. de Leg. 34.

Vetat auſpicium. Ouidius 6. Faſt. 153.

Auſpicor, pen. cor. auſpicaris (οἰωνοσκοπῶ, κατάρχομαι) auſpicari, auſpiciũ capere. Ci. 2. de Diu. 109. Illi aũt qui in auſpiciũ adhibetur, quũ ita imperauit is qui auſpicatur, dicito.

Auſpicari tripudio. Cic. 1. de Diuin. 130.

Auſpicari, Incipere. Plin. lib. 7. in proœm. 4. Itaq; feliciter natus iacet, manibus, pedibuſq; deuinctis, flens, animal cæteris imperaturum, & à ſupplicijs uitam auſpicatur, unã tantum ob culpam, quia natum eſt. Colum. lib. 3. cap. 1. 1.

Auſpico, cas (οἰωνοσκοπῶ) dixit Plaut. Perſa: Ego auſpicaui in hunc diem.

Auſpicare auem. Plaut. Sticho 8. 46.

Auſpicare alicui rei. Plaut. Rud. 18. 10. Non hodie iſti auſpicaui rei, ut cum furcifero fabuler.

Auſpicatus, pen. prod. (αἰσιωθεὶς) participium.

Impetus non auſpicatus. Horat. 3. Carm. Ode 6. 2.

Auſpicatus locus. Cic. pro C. Rab. 7. Quamobrem uter noſtrũ tandem Labiene popularis eſt? tune, qui in campo Martio comitijs centuriatis, auſpicato in loco, crucem ad ciuium ſupplicium defigi & conſtitui iubens? an ego, &c.

Auſpicatus, (αἴσιος) nomen ex participio. Quintil. li. 10. ca. 1. Itaq; ut apud illos Homerus, ſic apud nos Virgilius auſpicatiſſimũ dederit exordiũ: hoc eſt, feliciſſimũ. Plin. li. 16. ca. 18. 3. Catul. 42. 5. Quis ullos homines beatiores Vidit? quis Venerem auſpicatiorem?

Auſpicatò, aduerbium (κατωμένως) id eſt, auſpicio capto. Cic. 2. de Nat. deor. 16. Itáne uerò ego non iuſtus, qui & Conſul rogans, & augur, & auſpicato?

Auſpicato, feliciter, ut ait Valla, quaſi auſpicijs non repugnantibus. Terent. And. 4. 6. 12. Haud auſpicato huc me appuli. Vbi Donatus, Haud auſpicato, id eſt, inauſpicatus, quòd non eſſet auſpicatus. Et uſitatum ueteribus ſic dicere, ſiquid aliquando aliter eueniſſet, quàm uellent. Cic. 2. de Diuinat. 116. Bellicam rem adminiſtrari maiores noſtri, niſi auſpicato noluerunt.

Auſpicato renunciare Conſulem. Cic. pro Muræna 1.

Auſter] Auſtri (νότος) Ventus meridionalis, Auſter Græcè νότος dicitur ab humore & nebula, quòd νοτὶς Græcè, humor Latina interpretatione dicatur, ac ſit is uentus ſudoris effector. Hactenus Nonius. Virgil. 4. Georg. Frigidus ut quondam ſyluis immurmurat Auſter. Cæſar 3. bell. Ciuil. 102. Nacti Auſtrũ naues ſoluunt. Colum. lib. 11. ca. 2. 27.

Sibilus Auſtri. Virg. 5. eclog. 16.

Ducere ætatem aduerſis Auſtris. Horat. 2. Epiſt. 2. 41.
Non agimur tumidis uelis Aquilone ſecundo,
Non tamen aduerſis ætatem ducimus Auſtris. Hoc eſt, Nec in ſumma proſperitate ſumus, nec in ſumma calamitate.

Aquaticus, Ouid. 2. Metamorph. 171.

Aſpirans. Virgil. 5. Aeneid. 152.

Calidus. Claud. de bello Getico 12.

Aeſtibus ſpirans. Ouid. 7. Metamorph. 109.

Crepitans, Virgilius 3. Aeneid. 14.

Denſus, Virgilius 5. Aeneid. 134.

Furens, Virgil. 1. Aeneid. 11.

Gelidus, Claudian. 7. Panegy. 86.

Humidus. Virgil. 1. Georg. 92. Claud. 2. Paneg. 72.

Hybernus. Tibull. 1. eleg. 1. 10.

Inexorabilis, Silius lib. 16. 20.

Lenis. Virgil. 3. Aeneid. 14. Vide Lenis.

Leuis. Valerius 6. Argonaut. 133.

Madens. Seneca Herc. Oeth. 1. 15.

Madidus. Claudian. 3. Paneg. 21.

Nebuloſus. Seneca Medea 8. 1.

Nigerrimus. Virgil. 3. Georg. 55. Stat. 5. Thebaid. 141.

Nocens corporibus. Horat. 2. Carm. Ode 14. 4.

Nubilus. Ouid. 11. Metamorp. 133.

Plumbeus. Horatius 2. Serm. Saty. 6. 3.

Pluuius. Ouid. 1. Metamorph. 14.

Tepidus. Seneca Hippol. 1. 4.

Turbidus. Claud. 22. epigram. 41.

Validus. Horatius 1. Epiſto. 11. 3.

Vehemens. Cic. Atti. 16. 334. 1.

Cadunt Auſtri. Vide Cado.

Immurmurat ſyluis Auſter. Virgil. 3. Georg. 53.

Increbruit Auſter. Vide Increbreſco.

Ingeminant Auſtri, id eſt, repetunt ſuos flatus uenti. Virgil. 1. Georg. 67.

Auſtri pro uentis, figura apud Virgilium celebrata, & eſt ſpecies pro genere. Virgil. 1. Aeneid. 11.

Auſtralis, & hoc Auſtrale, pe. pro. (νότιος) ut Auſtralis ora. Ci. 2. de Na. deo. 73. Et Auſtrales morbos uocãt medici, qui Auſtro flante generantur: eſt enim uentus admodũ peſtifer.

Auſtralis annus. Claudian. Eutrop. 1. 81.

Auſtralis cingulus, id eſt, Meridionalis zona. Ci. de Som. Scip. 22.

Auſtrale latus. Claud. in Eutrop. 2. 49.

Nimbi Auſtrales. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 1.

Polus Auſtralis, id eſt, Antarcticus. Sen. Herc. Oeth. 8. 15.

Auſtrinus, pen. prod. (νότιος) aliud adiectiuum, ut Auſtrini flatus, qui flant ab Auſtro. Colum. lib. 7. cap. 3. 11.

Auſtrinum cœlum. Plin. li. 16. cap. 26. 5. Pirus & amygdala, etiam ſi non pluat, ſed fiat Auſtrinũ cœlum, atq; nubilũ florem amittũt. Auſter enim dum flat, innumeras nubes attrahit, hinc prouerbium quia et Cæcias dicitur, Attrahit ad ſe mala, ut Cæcias nubes. De homine infelice.

Calores Auſtrini. Virgil. 2. Georg. 54.

Auſtrinus dies. Columel. lib. 11. cap. 2. 27.

Auſtrinus Polus. Plin. lib. 5. cap. 19.

Auſtro, auſtras, auſtrare, humectare, Plaut. Auſtrati ad ignem ſedent.

Auſterus] auſtera, auſterum, pen. prod. (αὐστηρὸς) contrarium eſt ſuaui: ſumptum à Græcis, apud quos αὐστηρὸς Auſterus dicitur, ut Auſteri homines. Ci. 3. de Orat. 55. Quãto molliores ſunt & delicatiores in cantu flexiones, & falſæ uoculæ, quàm certæ & ſeueræ? quibus tamen non modò auſteri, ſed ſi ſæpius fiunt, multitudo ipſa reclamat.

Curatio auſtera. Plin. lib. 24. cap. 7. 7.

Color auſterus. Plinius libro 35. cap. 6. 1. Sunt autem colores auſteri aut floridi. Vtrunque natura, aut miſtura euenit. Floridi ſunt quos dominus pingenti præſtat, minium, ac menium cinnabaris, chryſocolla, indicum, purpuriſſum Cæteri auſteri.

Guſtus auſterior. Columel. lib. 12. cap. 12. 1.

Homo auſterus. Propert. lib. 3. eleg. 3. 10.

Auſterus & grauis. Cic. in Piſonem 56.

Labor auſterus. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 3.

More auſtero cum aliquo agere. Cic. pro Cœlio 24.

Auſtera in lacu muſta. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Poemata auſtera. Horat. in Arte poetica 69.

Suauitas auſtera, cui dulcis opponitur. Cic. 3. de Orat. 57.

Vinum auſterius. Colum. lib. 3. cap. 2. 5.

Auſteritas, pen. correp. auſteritatis (αὐστηρότης) Contraria eſt Suauitati. Quintil. lib. 2. cap. 2. 4. Non auſteritas eius triſtis, non diſſoluta ſit comitas. Loquitur de præceptore pueris tradendo.

Auſteritas, C. Frontis remiſſio. Plin. epiſt. 5. lib. 11.

Auſteritas colorum. Plin. lib. 35. cap. 10. 31. Et eadem res nimis floridis coloribus auſteritatem occultè daret.

Auſterè, Aduerbium (αὐστηρῶς) Cic. pro Muræna 67. At enim agit mecum auſterè & Stoicè Cato.

Auſtralis] Auſtrinus, Auſtro, auſtras. Vide Auſter.

Auſtria (παννονίας ἄνω χώρα) Pannoniæ ſuperioris regio, ab Auſtro uento Meridionali dicta, quòd ad Auſtrum ſita ſit. Andræas Althamerus autor.

Auſrauia, inſula Oceani Septentrionalis, à Barbaris ſic appellata: à Romanis uerò Gleſſaria, dum ſcilicet Germanicus Cæſar ibi res claſſibus gereret. Autor Plin. lib. 37. cap. 3. Idem tamen Plinius libro 4. cap. 13. hanc uocat Auſtraniam: & ita legit. Hermolaus.

Auſtrum] Vide Hauſtrum.

Auſus] Vide Audeo.

Aut] (ἢ) diſiunctiua coniunctio eſt. Cic. 5. Tuſc. 166. Aut bibat, aut abeat. Terent. And. 1. 1. 29. – aut equos
Alere, aut canes ad uenandum, aut ad philoſophos.

Aut, ſæpius repetitum. Cic. in Piſonem 75. Res ipſa & Reip. tempus, aut me ipſum, quod nolim: aut alium quempiã: aut inuitabit, aut debortabitur. Idem 1. de Orat. 18. Cætera, inquit, aſſentior Craſſo, ne aut de C. Lælij ſoceri mei, aut de huius generi, aut arte, aut gloria detraham.

Aut uerò, pro aut etiam. Cic. 6. Verr. 69. Quem tibi aut hominem inuitis dijs immortalibus, aut uerò deum tantis eorum religionibus uiolatis auxilio futurum putas?

Aut etiam, aut uerò. Cic. 1. de Orat. 38. Sed ſiquis eſſet, aut ſi etiam unquam fuiſſet, aut uerò ſi eſſe poſſet, tu eſſes unus profectò.

Aut quia geminatum. Horat. 2. Serm.
Aut quia non ſentis, quod clamas rectius eſſe:
Aut quia non firmum rectum defendis.

Aut certè. Cic. in Bruto 137. Quo enim uno uincebamur à uicta Græcia, id aut ereptum illi eſt, aut certè nobis cum illis communicatum.

Aut, cum interrogatione poſitum. Terentius Eunuch. 1. 2. 75. Aut ego neſciebam quorſum tu ires? Ita Græci ſuo ἢ in interrogando utuntur.

De Aut ſic Diomedes lib. 1. Aut coniunctio dubitatiua, ſi geminetur, habet poteſtatem, quæ dicit: Aut librum uolo, aut precium, utrũq; ex æquo deſiderare ſignificat. Aut ſi ſemel pronuncietur, diminutiua eſt, & gradum habet ad inferiora tendentem: ut dicimus: Eum librum uolo, aut precium, ut ſi liber, quem potiſſimum uolo, minimè reddatur: tu quod ſecundum, precium.

Aut modò coniunctiua eſt, quum dicimus, Aut da mihi, aut rapio. Modò hortatiua eſt. ita Virg. 9. Aene. 103. Aut tu magne pater diuum miſerere. Modò cõiunctiua pro &, ut Virgil. 1. Aeneid. 84. Moliriue moram, aut ueniendi poſcere cauſas. Et pro que, ut Virgil. 1. Georg. 82.
Tum liquidas corui preſſo ter gutture uoces
Aut quater ingeminant. Pro quaterq;. Modò pro ſeparatiua, ut Virg. 1. Aeneid. 88. Aut onera accipiũt uenientũ, aut agmine facto. Idẽ 4. Aen. 13. – media inter cornua fundit,
Aut ante ora deum, pingues ſpaciatur ad aras. id eſt, modò funditur, modò ſpaciatur. Hæc ex Diomede, ferè ad uerbũ.

Autem] (δὲ) diſcretiua cõiunctio, qua ea quæ diſcreta intelligi uolumus, connectimus. Valla, Verò & Autem, idem ſignificant, & eodem in loco poni poſſunt, antecedente utique aliqua dictione: nunquam enim ab his ſententia incipit Collocantur autem frequenter, ut nuſquam referantur, ſed tantum diſtinguant ſententiam à ſententia. Hactenus Valla lib. 2. Terent. Adelph. 4. 2. 50. Aeſchinus odiosè ceſſat, prandium corrumpitur. Cteſipho autem in amore eſt totus. Cic. ad Brutum lib. 11. 15. 2. Quod fecit ille diligenter: mihi autem nihil amabilius officio tuo & diligentia.

Quid autem? Terent. Adelph. 3. 4. 16. Salue Demea. D. Quid autem? Idem Eunuch. 5. 2. 10. Ah quid faciam? quid mea autem? quid faciet mihi, &c. Cic. 5. Tuſcul. 79. Qua pulchritudine urbem, quibus autem opibus præditam, ſeruitute oppreſſam tenuit ciuitatem? De Dionyſio Syracuſano.

Autem, pro etiam. Plaut. Truc. 17. 61. Agite, abite: tu domum & tu aũt domũ. Ter. Eunu. 3. 2. 22. – quid tu ais Gnato? Nunquid habes quod contemnas? quid tu autem Thraſo? Tacent: ſatis laudant.

Adeò autem. Terent. Eunuch. 5. 5. 22. Atq; adeò autẽ cur non egomet intrò eo?

Ecce autem. Terent. Phor. 2. 1. 34. Ecce autẽ ſimilia omnia: omnes congruunt. Vbi Donatus, Ecce autem, uox eſt apta his quæ noua & improuiſa animo accidunt. Sic Virg. 2. Aene. 41. Ecce autem gemini à Tenedo tranquilla per alta.

Autem enim. Plaut. Pſeud. 7. 21. Vetus nolo faciat. C. autem enim nequicquam uis. Id eſt, profectò: uerum inuſitatum eſt.

Neque enim, neque autem. Cic. L. Luceio, lib. 5. 12. 22. Neque enim tu is es, qui ſis neſcias: et qui non eos magis, qui te non admirentur, inuidos, quàm eos, qui laudent, aſſentatores arbitrere. Neq; autem ego ſum ita demens.

Pridie autem, in principio orationis. Cic. ad Atticũ lib. 9. 182. 1. Pridie autem apud me Craſſipes fuerat.

Porrò autem. Terent. Adel. 3. 3. 64. Hoc uitio datur. S. Probiſſimè. D. Porrò autem. Vbi Donatus, Porrò autem: At uerò, & huiuſmodi principia narrationum ſunt, quibus ſuperiora ſequentibus connectuntur. Idem Eunuch. 3. 5. 61.
nunc metuo fratrem,
Ne intus ſit: porrò autem, pater ne rure redierit iam.

Tum autem, pro propterea. Terent. Eunuch. 5. 9. 7.
– ſcis ſponſam mihi?
P A. Bene, ita me dij ament factum. G. audin' tu illum quid ait? C. tum autem Phædriæ
Meo fratri gaudeo amorem eſſe omnium in tranquillo.

Tum autem, pro &. Terent. Eunuch. 2. 3. 11.
Vt illum dij deæq; ſenium perdant, qui me hodie remoratus eſt. Meq; adeò qui reſtiterim: tum autem qui illum non flocciſecerim. Donatus.

Tum obſonium autem. Plaut. Id eſt: Et præterea quale mihi obſonium miſiſti? Budæus.

Autem uerò. Cice. 1. de Orato. 36. Eſt enim finitimus oratori poeta, numeris aſtrictior paulo, uerborum autem licentia liberior, multis uerò ornandis generibus ſocius ac penè par in hoc quidem certè propè idem nullis ut terminis circumſcribat, aut definiat ius ſuum.

Vix autem. Ci. 2. Verr. 8. Vt ea reſtitui in antiquũ ſtatum nullo modo poſſit, uix autem per multos annos.

Autem, inter multas copulatiuas ponitur, quaſi reſpirationis cauſa.

cauſa. Cic. 2. de Nat. deor. 73. Tum autem rurſus aperiuntur, tum abeunt, tum recedunt, tum antecedunt, tum autem ſubſequuntur, tum celerius mouentur, tum tardius.

Autem utimur, quum uerbum iam dictum repetimus cũ interrogatione, corrigentes quod minus nobis dictũ uidebatur. Cic. Attico, Quid tandem iſti mali in tam tenera inſula non fecissent? fecissent autem? imò quid antè aduentum meũ non fecerũt? Idem pro Rabirio 7. nunquis teſtis Poſthumum appellauit? teſtis autem? num accuſator? Budæus.

Autem, ſeruit præcipuè repetitis interrogationibus cum indignatione. Cic. pro Cluentio, Quod autẽ tempus ueneni dandi illo die in illa frequentia? per quem porrò datum? Teren. Eunuch. 4. 7. 28. Ego non tangam meam?
CH. Tuam autem furcifer? Ex Budæo.

Autem, tertio & quarto loco poſitũ. Gel. lib. 19. cap. 1. Noſcitandæ probationes autẽ, &c. Virg. 2. Aeneid. 21. Sed quid ego hæc autem nequicquam ingrata reuoluo?

Authenticus.] penul. corr. (αὐθεντικός) Adiectiuũ, Quod factum eſt ab eo, qui authoritate ualet. Hinc lex authentica, & decretum authenticum, quod comprobatũ eſt ab ijs, qui authoritate pollent.

Authenticum, Ex quo exemplum deſcribitur. Vlpianus in L. Cæteræ, quæ eſt quarta lex, Famil. hercis. Hæredẽ enim exemplum debere dare, tabulas uerò authenticas ipſum retinere, aut in ædem deponere. Itidem in L. Pomponius, eodem titulo. Budæus.

Authepſa.] authepſæ, (αὐθέψα) Genus ollæ, cuius meminit Cic. pro Roſc. Ameri. 79. his uerbis, Domus referta uaſis Corinthijs, & Deliacis, in quibus eſt authepſa illa, quã tanto precio nuper mercatus eſt, ut qui prætereuntes precium enumerari audiebant, fundum, uenire arbitrarentur. Hæc olla uidetur fuiſſe ex ære Corinthio facta tanto artificio, ut pauciſsimo & ferè nullo igni ſuppoſito elixaret quæ imponebantur. dicta quaſi per ſe elixans.

Author.] authoris, penu. prod. (αὐθέντης, ἀρχηγός, αἴτιος) Priſcianus author quãdo αὐθέντην ſignificat, commune eſt quando αὐξήτην Autrix facit fœmininum, ſicut omnia uerbalia in or deſinentia. Hactenus Priſcianus libro 5. Virgil. 12. Aeneidos 32. Author ego audendi: ſic exhortata reliquit Incertam. Quo loco Vide Seruium. Valla, Author, eſt ut ſic dicam factor: nam factor in uſu nõ eſt, niſi in quibuſdã è Græco tranſlatis. Et paulò pòſt, At nos poetas, cæteroſq; operum conditores, authores uocamus & illum qui fecit aliquod opus, qui egit bellum, egit pacem, authorẽ operis, authorem belli, authorem pacis dicimus, nunquam actorem. Item paulò pòſt, Sciendum eſt quòd author à ſe naſcitur. Nam illud quod eſt augeo, non nos ſeducat, quòd inde ueniat, aliud enim eſt Augere, aliud Authorem eſſe. Idem lib. 4. Authores ſententiæ alicuius aut conſilij uocantur ij, quorum ſententiam conſiliumq; ſecuti ſumus, & duces militum autores uocabantur. Hactenus Valla.

Autor alicuius operis. Cic. 3. de Orato. 118.

Hortator atq; autor. Cic. in Partit. Orat. 52. Nõ enim ſupplex, ut ad iudicem uenit orator, ſed hortator atq; autor.

Conſiliario & autore aliquo inire aliquid. Cice. ad Atticũ lib. 14. 305. 4.

Autores & magiſtri religionũ. Cic. de Aruſp. 16. Sic, pro Plancio 26. Vt poſtea princeps inter ſuos plurimarum rerum ſanctiſsimus & iuſtiſsimus iudex maximarum ſocietatum autor, plurimarum magiſter.

Præclarus autor ſuæ ciuitatis. Cic. pro Flacco 28. Nã ut ſignũ publicũ inſpexit, præclarus iſte autor ſuæ ciuitatis, ſolere ſuos ciues cæteroſq; Græcos ex tempore, quod opus ſit, obſignare dixit.

Autor publici conſilij. Cic. 1. de Orato. 106.

Grauiſsimus autor dicendi & magiſter. Cic. in Orat. 5.

Prædicator & autor alieni facti apud iudices. Cic. pro Cornelio Balbo 2.

Suaſor & autor deditionis. Cic. 3. Offic. 147.

Carminis autor. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 3. & Horat. in Arte 9.

Autor doloris alicuius. Cic. pro Flacco 42.

Autor alicuius interficiendi. Cic. Caſsio lib. 12. 2. 2.

Autor legum, aut diſſuaſor, contraria. Cic. de Clar. Orat. 54.

Nobilitatis tuæ autor. Cic. 4. Tuſc. 3.

Autor pacis ſemper fui Reip. Cic. ad Att. lib. 9. 183. 2.

Autor ſuæ perſonæ. Cic. 2. de Orat. 105.

Autor Reipub. ac dux. Cic. ad Att. lib. 8. 146. 3.

Autor fuit profectionis. Cæſar 5. bel. Gal. 124.

Autor huius ſermonis eſt Valerius. Cic. ad Att. lib. 1. 7. 7.

Sanguinis autor. Virgil. 7. Aeneid. 10. Idem 4. Aeneid. 74. Generis autor.

Viæ autor, qui uiam monſtrat, aut qui ire iubet. Ouidius tertio Metamorph. 4.

Veri autor, qui uera docet. Horatius 1. Carm. Ode 28. 3. de Pythagora.

Autor ferendis legibus. Cic Att. lib. 8. 147. 4.

Autor his rebus quis eſt? Terent. Adelph. 4. 5. 37.

Autor ad aliquid. Cic. 2. Philip. 47. Etenim ſi autores ad liberandam patriam deſiderarentur.

Autor cæteris ad te iuuandum. Cic. ad Att. lib. 9. 183. 3.

Autor & adſcriptor in reſtituendo. Cicero Poſt reditum in Senatu 7.

Autor tibi ſum profugere. Cic. ad Att. lib. 9. 181. 10.

Autor id tibi ſum. Terent. Adelph. 5. 8. 17. Idne eſtis autores mihi? Vbi Donatus, Autores, hoc eſt perſuaſores. Cic. Cæcinnæ lib. 6. 8. 4. A me conſilium petis, quid ſim tibi autor, in Siciliáne ſubſidas, an ut ad reliquias, &c.

Autor tibi ſum ut. Plaut. Sticho 3. 71. Mihi autores ita ſunt amici, ut uos abducam hinc domum. Cic. Att. lib. 15. 326. 2. Sed autor non ſum ut te urbi committas.

Autor illi ſum de hac re, ut hoc faciat. Plaut. Mil. 15. 1.

Magnopere autorem eſſe alicui. Brutus Ciceroni in epiſtolis ad Brutum 11. 3.

Autore me, autore te. Terent. Eunuc. 5. 7. 12.
An pœnitebat flagitij, te autore quod feciſſet
Adoleſcens? Liu. 2. ab Vrbe 9. Res tuas tibi non ſolum reddant ciues tui, autore me, ſed ſiquid deeſt, munificè augebũt id eſt, me ſuadente, conſulente, inſtigante, impellente. Cic. 1. Academ. 39. Audebimus ergo, inquit, nouis uerbis uti te autore, ſi neceſſe eſt.

Autore Clitomacho. Cic. 4. Acad. 183. ex ſentẽtia Clitomachi.

Autoribus plurimis. Liu. 1. ab Vrbe 201. Id eſt, ſecundum opinionem plurium.

Iiſdem authoribus cognitum eſt, Aequos, Volſcoſq; ſumma ui bellum apparare. Liuius.

Certis autoribus aliquid comperire. Cic. Att. li. 14. 305. 1.

Ingenioſus poeta, & autor ualde bonus. Cic. pro Muræna 28.

Celeberrimi autores. Plin. lib. 33. cap. 1. 1.

Certiſsimus autor. Virgil. 1. Georg. 87.

Clariſsimi autores. Quintil. lib. 1. cap. 8. 12.

Autores claſsici. Budæus, Metaphoricῶs Gellius autores claſſicos appellat, quaſi teſtes idoneos Latinæ puritatis, & primæ notæ ſcriptores: quales ſunt. Cic. Quintil. Liu. Cæſar, Plin. Virg. Horat. Catullus.

Dubij autores. Ouid. 5. Faſt. 120. Tunc mihi non dubijs autoribus incipit æſtas. Autores æſtatis uocat ortus & occaſus quorundam ſyderum.

Eminentiſsimi autores. Quint. lib. 1. cap. 10. 11. & cap. 2. 2.

Euidentiſsimi authores. Vide Euidens.

Autoribus eruditiſsimis induci. Cic. pro Muræna 56.

Grauior author. Tacitus lib. 19.

Idoneus author. Vide Idoneus. Quintil. lib. 1. cap. 4. 15.

Latini authores. Quintil. lib. 1. cap. 8. 6.

Leuis author. Vide Leuis.

Locuples author. Vide Locuples.

Luculentus author. Vide Luculentus.

Malus author. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 14. Cæcilius malus author Latinitatis eſt.

Maximos authores in diuerſa fuiſſe opinione uideo. Quintil. lib. 1. cap. 5. 25. Iuuenal. Saty. 14. 4. – citius nos
Corrumpunt uitiorum exempla domeſtica, magnis
Quum ſubeant animos authoribus.

Peſsimus author futuri. Senec. in Herc. furente 14. 4.

Priuatus author. Cic. ad Brutum 10. 4.

Religioſiſsimus author. Cic. de Claris Orat. 21. Loquitur de Coriolano.

Sordidus author, ignobilis. Vnde, Non ſordidus author: id eſt, clarus & celebris. Horat. 1. Carm. ode 28. 3.

Summi authores. Quintil. lib. 1. cap. 6. 6.

Validiſsimus author. Tacit. lib. 5.

Appellare authorem. Plin. lib. 28. cap. 1.

Citare authorem. Vide Cito.

Criminari autores, quos prælegimus. Quin. lib. 1. cap. 5. 8.

Authorem dare rem. Plaut. Trin. 4. 53. id eſt, re ipſa oſtẽdere.

Enarrare authores. Quintil. lib. 1. cap. 9. 1.

Author eſt Maſſurius, bis in triumpho ductum: id eſt, dicit aut ſcribit. Plin. lib. 7. cap. 43. 1.

Authores ſunt, omnibus annis aduolare Ilium ex Aethiopia aues: id eſt, ſunt qui dicant, aut ſcribant. Plin. lib. 10. ca. 26. 1. Item Liu. 4. ab Vrbe 111. Sunt qui male pugnatum ab his Conſulibus in Algido, authores ſint.

Authorem habere aliquem. Terentius in Prolog. Andr. 19. Id eſt, imitari. Cic. 2. de Orat. 85. Quos quum tu haberes authores Antoni, miror cur philoſophiæ, ſicut ille Pacuuianus, propè bellum indixeris. Loquitur de Carneade Critolao, & Diogene.

Habere authorem idoneum. Cic. 5. Verr. 186.

Rumorem authorem habere. Cic. 5. Verr.

In incerto eſt autor, de autore dubitatur. Ouid. 12. Meta. 84.

Interpretari autores. Vide Interpretor.

Autorem laudare. Vide Laudo.

Inuenire apud autores. Vide Inuenio.

Lectitare autores. Cic. Attic. lib. 12. 241. 9.

Autore mutato. Cic. 3. de Orat. 118. Qui orationem eandem aliam eſſe putaret autore mutato.

Placet autor, Cicero ad Atticum lib. 6. 113. 4. Quum mihi autor placeret (etenim erat ἱστορικώτατος, & uixerat in Peloponneſo) admirabar tamen, & uix aggrediens communicaui cum Dionyſio.

Præbere ſe autorem & principem bonis omnibus. Cicero Planco lib. 10. 6. 7.

Prælegere authores, Quintil. lib. 1. cap. 5. 8.

Proferre autores. Cic. 2. de Orat. 160.

Redigere autores alios in ordinem, alios omnino eximere numero. Quintil. lib. 1. cap. 4. 2.

Referri ad autorem. Celſus lib. 5. cap. 18.

Autorem aliquem ſequi. Plin. epiſt. 98. b.

Autor, Homo in quo eſt uis, poteſtas, & dignitas: unde Autoritas dicta eſt. Liuius lib. 1. ab Vrbe 72. Decreuerunt enim, ut quum populus regem iuſsiſſet, id ſic ratum eſſet, ſi patres autores fierent. Hoc eſt, autoritatem (ut aiunt) ſuam, & decretum interponerẽt, eumq; ratum haberent ac cõprobarent. Et alibi, Maiores noſtri nullam ne priuatam quidem rem agere fœminas ſine autore uoluerunt. Hæc Valla libr. 4. Liuius: Autores ſumus tutam ibi maieſtatem Romani nominis fore. Idem lib. 3.

Impero, autorq; ſum, ut me cuiuis caſtrandum loces. Plautus Aulul. 7. 73. Idem Pœnulo 3. 17. Suſpende, uinci, uerbera, autor ſum, ſino.

Autor eum ſignificat, à quo quis ius in re comparauit, aut aliàs quæſiuit, ſiue à quo quis emit. Cicero 7. Verr. 45. Tum illi intellexerunt, ſe id quod à malo autore emiſſent, diutius obtinere non poſſe. Vlpianus de Euictionibus: Illud quæritur, an is qui mancipium uendidit, debeat fideiuſſorem ob euictionem dare, quem uulgò autorem ſecundum uocant. Idem in lege prima §. Si petitor. Quarum rerum actio non datur Hæc Budæus. Plaut. Curcul. 10. 12. Lenonem alloquens:
Nec uobis autor ullus eſt, nec uoſmet eſtis ulli.

Autor fundi. Cic. pro Cæcinna 20.

Autores pupillorum uocantur, in quorum adminiſtratione infirma ætas, reſq; eorum ſunt. Ideoq; filios regum pupillos ſub autoribus fuiſſe legimus. Vnde Paulus Iuriſconſultus in lege tertia, ff. de Authoritate tutorum. Etiam ſi non interrogatus tutor, autor fiat, ualet autoritas eius quum ſe probare dicit id quod agitur, hoc eſt enim autorem fieri. Et Pomponius in lege ſequente: Etſi pluribus datis tutoribus unius autoritas ſufficiat, tametſi tutor autoretur. Valla.

Sine tutore autore ſoluere mulieri. Cicero in Topic. 23. Non quemadmodum quod mulieri debeas, rectè ipſi mulieri ſine tutore autore ſoluas: ita quod aut pupillæ aut pupillo debeas, rectè poſsis eodem modo ſoluere. Sic pro Cæcin. 52.

Bonus autor in Senatu. Cic. de Clar. Orat. 66.

Autoritas, pen. corr. (αὐθεντία, ἀξίωμα, ἀξιωματικὸν) uis ipſa, poteſtas & dignitas. Cic. 3. Philipp. Tantus autem conſenſus municipiorum coloniarumq; prouinciæ Galliæ, ut omnes ad autoritatem huius ordinis, maieſtatemq; Popul. Rom. defendendam conſpiraſſe uideantur.

Autoritas alterius, æſtimatio & reputatio. Cicero pro leg. Manilia 30. Et quoniam authoritas multum quoq; in bellis adminiſtrandis atq; imperio militari ualet, certè, &c.

Autoritas & Amplitudo. Cic. pro Sext. Roſc. 2.

Vis, autoritas, pondus. Ci. pro Flacco 7. totius huiuſce rei quæ ſit uis, quæ autoritas, quod pondus, ignorant.

Acies authoritatis. Vide Acies.

Adulta autoritas. Vide Adoleo.

Aduerſus hoſtem æterna autoritas. Cic. 1. Offic. 57.

Fluxa autoritas. Tacit. lib. 17.

Gratiſsima autoritas. Cic. 1. de Inuent. 113.

Autoritate grauior. Cic. 2. de Orato. 84. Certè non tulit ullos hæc ciuitas, aut gloria clariores, aut autoritate grauiores, aut humanitate politiores P. Aphricano, &c.

Languida autoritas patrum facta eſt. Vide Languor.

Proiecta autoritas. Tacitus lib. 1.

Homo tenui autoritate. Cic. contra Rullum 52.

Id autoritatis, pro eius autoritatis. Tacit. lib. 12.

Autoritas eſt ebori. Plin. lib. 12. cap. 4. 2. Tanta ebori autoritas erat, urbis noſtræ treceenteſimo anno, Id eſt, tanti fiebat, tanto in honore erat.

Citra autoritatem Senatus. Vide Citra.

Autoritas ſenectutis. Cic. de Senect. 57. Habet ſenectus, honorata præſertim, tantam autoritatem, ut ea pluris ſit, quàm omnes adoleſcentiæ uoluptates.

Tributorum autoritas. Plin. lib. 12. cap. 4. 3.

Autoritas teſtimonij. Cic. L. Luceio lib. 5. 12. 3.

Autoritate nutuque legum domitas habere libidines. Cicero 1. de Orator. 96.

Abijcere autoritatem. Vide Abijcio.
Adducere ad autoritatem. Vide Adduco.
Adhibere autoritatem. Vide Adhibeo.
Adijcere autoritatem. Vide Adijcio.
Autoritatem & fidem rebus adiungere. Cic. 2. de Diuin. 169.
Adiungere ſe ad autoritatem Senatus. Vide Adiungo.
Adoleſcit autoritas. Vide Adoleo.
Afferre autoritatem. Vide Affero.
Amittere authoritatem. Vide Amitto.
Amplificare autoritatem. Vide Amplifico.
Amplexari autoritatem. Vide Amplexor.
Auferre authoritatem ijs qui profuerunt. Quintilianus libro 5. capite 7. 22.
Attribuere alicui autoritatem. Cic. pro Fonteio 11.
Cedere autoritati. Vide Cedo.
Conferre ſe ad alicuius autoritatem. Vide Confero.
Communire autoritatem. Vide Communio.
Comparare autoritatem. Vide Comparo.
Comprobare alicuius rei autoritatem. Cic. 1. de Diuin. 62.
Adulta autoritate comprimi. Tacit. lib. 1.
Autoritates contemnere, ratione pugnare. Cicero tertio de Natura deorum 13.
Conſiſtit autoritas. Vide Conſiſto.
Contingere aliquam autoritatem. Vide Contingo.
Dare autoritatem. Cic. 3. de Natur. deor. 131. *Vtrum poetæ Stoicos deprauarint: an Stoici poetis dederint autoritatem, non facilè dixerim.*
Authoritatem defugere. Plaut. Pœnulo 3. 18.
M. Si authoritatem poſt ea defugeris, ubi
Diſſolutus tu ſis, ego pendeam, id eſt, ſi negaueris poſt ea factum fuiſſe à me te authore, ſuadente & impellente.
Authoritatẽ defugere, aliter acceptũ. Terent. Eunuch. 2. 3. 98
–iubesne? CH. iubeo, cogo, atq; impero.
P. Nunquam defugiam authoritatem: ſequere. Id eſt, faciam maximè quum ita tu uelis & iubeas.
Authoritatem defugere, aliter item acceptum. Cic. pro P. Sylla 24. *Itaq; attende iam Torquate, quàm ego non defugiam authoritatem Cõſulatus mei. Id eſt, nolim & recuſem ea uti poteſtate, qua poſſem ratione mei officij.*
Detrahere authoritatem alicui. Quint. lib. 6. ca. 5. 8. & li. 7. (ca. 2. 25.
Maiore authoritate aliquid dicere. Cic. 2. de Diuin. 205.
Eligere authores. Quintil. lib. 1. cap. 8. 4.
In authoritate eſſe. Pli. li. 34. ca. 6. 5. *Id eſt, in precio.*
In authoritate eſſe alicuius, eſt ei obtemperare. Liu. 9. ab Vrbe 70. *Samnites quũ inſtructos repẽte ad pugnam Romanos conſpexiſſent, uociferari ſe, in autoritate Tarentinorũ manere.*
Eſt in authoritatem ſcientiæ. Vide In.
Autoritate & exẽplo alicuius facere aliquid. Ci. p Cor. Bal. 24
Autoritas eorum mecum facit. Cic. pro A. Cæcinna 75.
Facere authoritatem. Vide Facio.
Ex autoritate alicuius gerere magiſtratũ. Ci. Marcel. li. 4. 9. 7
Gliſcit authoritas. Tacitus lib. 4.
Habere authoritatem apud aliquem. Cic. pro Flacco 48.
Parum authoritatis habere. Cic. de claris Orato. 183.
Habere plus autoritatis in ſuadendo. Cic. Att. lib. 8. 153. 2.
Satis habere autoritatis. Ci. 2. Offi. 47. *Ad fidẽ faciẽdã iuſtitia plus pollet: quippe quũ ea ſine prudẽtia ſatis habeat autoritatis: prudentia ſine iuſtitia nihil ualet ad faciendam fidem.*
Habere eandem uim & autoritatem. Cic. pro Roſc. Comœ. 3.
Imminuere ſuam autoritatem. Vide Imminuo.
Inducere autoritatem. Quint. lib. 4. ca. 1. 32. *Nam ſe quoq; moneri interim fingit, ut pro Rab. Poſthumo, dum aditum ſibi ad aures facit, & autoritatem induit ueræ ſentiẽtis, quo magis credatur uel defendenti eadem, uel neganti.*

Interponere autoritatem. Vide Interponere.
Exiſtimatio & autoritas imminuta. Cic. 6. Verr. 53.
Senatus grauiſſima authoritas interceſſit. Cic. Lent. li. 1. 2. 12.
Interceſſum eſt autoritati. Vide Intercedo.
Autoritatem laudare, eſt in iudicio dicere titulum ſuæ poſſeſſionis, & eſt antiquus ſermo Iuriſconſultorum. Budæus.
Leuare autoritatem ſuam inconſtantia. Vide Leuis.
Mereri narrantis autoritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 89.
Minuere autoritatem. Vide Minuo.
Autoritas mouet. Cic. ad Att. lib. 8. 153. 5.
Niti autoritate. Quint. lib. 5. cap. 11. 1. Idem li. 2. cap. 4. 30. *Sed ne hi quidem, qui hoc fortiſſimè affirmant, ullo ſatis idoneo autore nituntur.*
Obtinere autoritatem. Cic. pro Archia 6.
Perdere autoritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 67.
Homo perdita autoritate. Cic. Antequam iret in exilium 11.
Perſcribere authoritatem. Cœlius Ciceroni libro octauo 8. 27. *Siquis huic Senatuſconſulto interceſſiſſet, authoritas perſcriberetur.*
Petere authoritatem. Quintil. lib. 1. cap. 6. 1. *Peti ſolet authoritas ab oratoribus uel hiſtoricis.*
Ponere autoritatem in aliquo. Cic. pro Domo ſua 90.
Pœnitere autoritatis. Cic. de Aruſp. Reſp. 42. *Et eo feciſſe autore ſe diceret, cuius autoritatis neminem poſſet pœnitere.*
Premit authoritas. Quintil. lib. 6. cap. 5. 7.
Remouere & prætermittere authoritatem è cauſa, Cicero pro Muræna 61.
Reſidet autoritas in nutu præclarorũ uirorũ. Ci. de Senect. 57
Autoritatem alicuius ſequi. Cic. pro A. Cluentio 111.
Superauit autoritatem conſuetudo. Quintil. lib. 1. cap. 5. 40.
Tenere autoritatem in aliquem. Cic. de Senect. 33. *Tenebat nõ modò autoritatem, ſed etiam imperium in ſuos.*
Autoritatem tribuere. Ci. 1. de Diuin. 9. *Quumq; huic rei magnam autoritatem, Pythagoras iam ante tribuiſſet.*
Tribuere defenſioni autoritatem. Cic. pro Sylla 7.
Valere autoritate. Cic. Antequam iret in exilium 10.
Etiam ſine ratione ualet autoritas. Cic. 1. de Nat. deor. 16.
Autoritas eius multum apud me ualet. Cicero ad Atticum. libro 9. 181. 16.
Plurimum ualet in conſilijs autoritas. Quintil. lib. 3. cap. 8. 9.
Autoritate uincere. Cic. 1. de Diuin. 110.
Autoritas eius mihi uiuit. Cic. Att. lib. 10. 1. 2.
Autoritates publicæ, pro literis publicis: id eſt, ſcriptis inſtrumentis ad aliquid probandum. Cic. 2. Verr. 5. *Legationes cum publicis autoritatibus ac teſtimonijs conueniſſe.*
Autoritas, opinio, & iudicium, & conſilium. Cic. pro A. Cluentio 110. *Et illa oratio potius temporis mei, quàm iudicij & autoritatis fuit.* Idem 2. Philipp. *A uobis peto, ut ſi ſequi minus uidebitis orationem meam, atq; autoritatẽ meam benignè me tamen, ut feciſtis, audiatis.*
Authoritas & ſententia alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 11.
Autoritas, pro autore, id eſt, eo qui primus rumorem aliquem ſparſit. Plaut. Trinum. 4. 133.
quòd ſi exquiratur uſq; ab ſtirpe autoritas, &c.
Autoritas, pro teſtimonio authentico, probationeq; authentica. Cic. pro Cœlio, *ſed cur diutius uos Iudices, teneo? Ipſius iurati religionem, autoritatemq; percipite.*
Vſus & autoritas. Cic. pro Cæcinna 39. *Lex uſum & autoritatem fundi iubet eſſe biennium: at utimur eodem iure in ædibus quæ in lege non appellantur. Vſum & autoritatem uocauit uſucapiendi conditionem, quæ olim erat biennij in rebus ſoli: ut autor eſt Iuſtinianus in ſecundo Inſtitutionum* Et Cic. in Topicis 10. Budæus.
Authoritas. Venuleius in lege ultima de Euictionibus: *Si aliquam rem mihi tradideris, & eandem pro derelicto habuero, amitti authoritatẽ: id eſt, actionem pro euictione placet.*

Authoritatis iure. Cic. de Aruſp. reſponſ. 12. *Multæ ſunt domus in hac urbe.* P. C. *atque haud ſcio an penè cunctæ: iure optimo, ſed tamen iure priuato, iure hæreditario, iure authoritatis, iure mancipij, iure nexi.* Budæus, *Authoritas, nomen eſt unum ex ijs, quæ dominium rerum perficiunt.* Illud Ciceronis, *Iure authoritatis, ſignificat* Iure *uſucapionis, quã præſcriptionẽ uocãt, quæſito ab autore, cuius cauſam ſequitur, qui ab eo rem quæſiuit quouis modo legitimo & ciuili.*
Authoro, authoras, pen. prod. (οἰκειόω) *authorare, obligare eſt: unde authorati milites, ſacramento aſtricti, & quaſi oberati: hoc eſt, ære ſtipendiario obſtricti, ac iam non ſui arbitrij.* Hæc Budæus. Liu. li. 46. *Signo dato ſuo impreſſas tabellas miſit, & uero pignore uelut authoratum ſibi proditorem ratus eſt. Id eſt, obligatum & ſubiectum, ut ait* Valla.
Authoramentum (οἰκείωμα) *eſt uel quaſi obligatio, nexusq;: uel quaſi ſtipendium quoddam, et quaſi precium cuiuſdam militiæ ac pugnæ, actionisq;: ut* Quintilianus, *Nec difficilẽ ſanè, ſub illo præſertim authoramento, habuiſſet miſſionem ſed noluit gladiator uiuere.* Cic. 1. Offic. 209. *Illiberales autem & ſordidi quæſtus mercenariorum omnium, quorum operæ, non quorum artes emuntur: eſt enim in illis ipſa merces, authoramentum ſeruitutis.* Valla lib. 4.
Authoratus, a, um. Horat. 2. Serm. Saty. 7. *Authoratus eas an turpi clauſus in arca, hoc eſt, ut inquit* Acron, *addictus & condemnatus: nam qui ſe uendunt ludo authorati dicũtur, & authoratio dicitur uenditio gladiatorum.*
Autochthones, pen. corr. (αὐτόχθονες) *populi quidam, qui nõ aliò referunt originem ſuam, uerum ex ipſo ſolo nati uideri uolunt. Latini* Indigenas *uocant.*
Autographum] *penul. corr.* (αὐτόγραφον) *ſcriptum manu propria, inquit* Sipontinus.
Autolycus, penult. corr. (αὐτόλυκος) Mercurij *ſeu* Deucalionis *filius, & maternus* Vlyſſis *auus, furtorum nomine inſignis, ut* Homerus, & Plato *in libro de* Republica *teſtantur.* Colum. lib. 1. cap. 3. 6. *Alius fuit conditor* Sinopis, & *comes* Iaſonis *apud* Strabonem. *Tertius athleta nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe author eſt* Pauſanias. *Meminit &* Plin. *huius artificis lib.* 34. cap. 8.
Automalax præſidium (αὐτόμαλαξ φρούριον) Ptolemæo, *urbs* Cyrenes, *quæ alio nomine* Pentapolis *dicitur, à quinq; eius præclaris urbibus,* Berenice, Arſinoe, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene. *Automala* Straboni *dicta. uulgò* Eſtam.
Automaton] (αὐτόματον) *quod per ſe mouetur.* Vitruuius *lib.* 9. cap. 9. *de horologijs. Ergo* Cteſibius *quum animaduertiſſet ex tactu cœli & expreſſionibus, ſpiritus, uoceſq; naſci, his principijs uſus, hydraulicas machinas primus inſtituit, item aquarum expreſſiones* αὐτομάτους *porrecti, rotundationisq; machinas.*
Automedon, penul. corr. huius Automedontis, (αὐτομέδων) *auriga* Achillis. Virgil. 2. Aeneid. 96.
– & equorum agitator Achillis
Armiger Automedon. *Et* Ouid. 5. *Triſt. eleg.* 7. 2.
Autonoe, huius Autonoes, *penult. corr.* (αὐτονόη) *filia* Cadmi & Hermiones, *teſte* Heſiodo, *uxor* Ariſthæi, *ex qua natus* Acteon, *qui* Autonoeius *ab* Ouid. *uocatur,* 3. Metam. 40.
– fugit Autonoeius *heros, &c.*
Autophores] *penult. prod.* (αὐτόφωρος) *Latinè dicitur fur manifeſtus.* Budæus.
Autopyron] (αὐτόπυρος) *Celſus ait eſſe panem, cui nihil furfuris ademptum eſt.* Cic. 5. Tuſc. 138. *Cibarium panem uocat.* Budæus. Galenus *lib.* 1. *de Alimentis, panem* αὐτόπυρον *dici uult, quod* ὅλος αὐτὸς ὁ πυρὸς, *id eſt, totum ipſum triticum nulla ſui parte adempta in panificium cedit: hunc etiam uocat* συγκόμιστον: *quoniam in eum* συγκομίζεται, *hoc eſt, conuehitur ſeu confertur ſimul omnis indiſcreta farina. Itaque medius, autopyros, & ſyncomiſtus panis idem erunt.*

Autricum, urbs Carnutum, Ptolemæo. *uulgò* Chartres.
Autumnus] (ὀπώρα, φθινόπωρον) *quarta pars anni, quæ æſtatem ſequitur.* Feſtus, *Autumnum quidam dictum exiſtimant, quòd tunc maximè augeantur hominum opes, coactis agrorum fructibus.* Cicero in Partitione 21. Virgil. 1. Georg. *Quid tempeſtates Autumni & ſydera dicant.* *Et quia medici morbos Autumno ingraueſcere autumant propter putrefactionem, ideo* Iuuenal. Saty. 4. 6. *letiferum uocat.* Pampineum *Autumnum* Virgil. *uocauit initio* 2. Georg. *hoc eſt, pampinoſum, ut quo tempore, uites folijs & fructibus plenæ ſint.*
Aeſtus Autumni. Virgil. 3. Georg. 94. *Id eſt, calor.*
Flexus Autumni. Tacit. lib. 21. *Id eſt, quum Autumnus uergere incipit & inclinari.*
Frigora Autumni. Virgil. 2. Georg. 64.
Tempeſtates Autumni. Virgil. 1. Georg. 63.
Adultus Autumnus. Vide Adoleo.
Diues Autumnus. Stat. 4. Sylu. eleg. 1. 10.
Grauis autumnus. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 4.
Inæquales Autumni. Ouid. 1. Metamorph. 11.
Perq; hyemes, æſtusq;, & inæquales Autumnus.
Maturus Autumnus. Ouid. 15. Metamorph. 42.
Pomifer Autumnus. Horat. 4. Carm. Ode 7. 3.
Siccatus frigore Autumnus. Iuuenal. Saty. 11. 8.
Sordidus Autumnus. Ouid. 2. Metamorph. 6.
Diſtinguit Autumnus racemos purpureo uarius colore. Horatius 2. Carm. Ode 5. 3.
Ponit fœtus uarios Autumnus. Virgil. 2. Georg. 105.
Autumnus, a, um, ut æquinoctium autumnum. Plinius libro 19. capite 6.
Autumnitas, pen. correp. (ὀπώρα) *Idem ſignificat.* Cato cap. 5. 5. *Circum oleas autumnitate ablaqueato.* Idem cap. 155.
Autumnalis & hoc autumnale, pen. prod. (ὀπωρινὸς) *Autumnale æquinoctium.* Plin. lib. 2. cap. 41. 1. Varro lib. 1. cap. 39. *Nonne uidemus alia florere Verno tempore, alia Aeſtiuo, neq; eadem Autumnali quæ Hyberno?*
Corna Autumnalia. Ouid. 8. Metamorph. 134.
Autumnale lumen. Cicero in Arato. 33.
Autumnalia pyra, acidulo ſapore iucunda, Tiberiana appellãtur, quæ maximè Tiberio *principi placuere.* Plinius libro 15. cap. 15. 2.
Autumo] *autumas, penu. corr.* (ὑπολαμβάνω) *autumare quid ſignificet, docet* Gellius *his uerbis, Autumo non ſolum ſignificat totum æſtimo, ſed & dico, & opinor, & cenſeo. Et paulò pòſt: Illud magis quæri, inſpiciq; dignum eſt, uerſáne ſit, & mutata Ab præpoſitio in Au ſyllabam, propter lenitatem uocis: an potius Au particula ſua ſit propria origine: & proinde ut pleræq; aliæ præpoſitiones à Græcis, ita hæc quoq; inde accepta ſit. Hactenus* Gellius lib. 15. cap. 3. Cic. in Topicis 28. *Bene quam meritam eſſe autumas, dicis malè mereri.* Terent. in prolog. Heaut. 9.
– factum hic eſſe id non negat,
Neq; ſe id pigere: & deinde facturum autumat. Horat. 2. Sermo. Saty. 3. 9.
Inſanum Chryſippi porticus & grex Autumat.
Autumare, pro dicere. Plau. Epid. 13. 37. *Di me ex perdita ſeruatam uolunt, ſi uera autumas.*
Auulſus] & *Auulſor.* Vide Auello.
Auus] *aui* (πάππος) *patris & matris pater, inquit* Paulus

Iuriſcon. Feſtus. Auus patris, matriſq; pater, dictus à Græco uocabulo, quod eſt apud eos πάππος, mutatis quibuſdã literis. Alij uolunt, quòd ex ea uoce appelletur, quod apud eoſdem Græcos τάτ?α appellatur: ſignificatq; magnũ, quoniam ueluti magnus pater ſit auus. alij putant auum dictum eſſe, quia ad duos attineat, quaſi adduum, uel quia ad patrẽ ſit additus. Hactenus Feſtus. Cic. pro Muræna 17. Proauus L. Murenæ, & auus Prætores fuerunt.

Ab auo. Vide Ab.

Maternus auus, Hora. 1. Sermo. Saty. 6. 1. Paternus auus, ibid.

Aui penatibus reddi. Tacitus lib. 1.

Tranſcendere auum ætate. Seneca in Troade 6. 59.

Nomen clarum auorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 8.

Nobiles aui. Seneca in Hercule furente 6. 1.

Aui numerantur. Virg. 4. Georg. 42.

Deſpectis ortus auis. Ouid. epiſt. 19. 44.

Auunculus, pen. corr. (μητράδελφος, θεῖος, πρὸς μητρὸς,) Matris meæ frater. Traxit appellationẽ ab eo, quod æquè tertius à me ut auus eſt, ſed non eiuſdem iuris: ideoq; uocabuli facta diminutio eſt. Siue auunculus appellatur, quòd aui locum obtineat, & proximitate tueatur ſororis filiã. Hæc feſtus. Paulus Iuriſconſ. Auũculus is matris eſt frater. Cic. 3. de Finib. 10. Attendes igitur ut ſoles diligenter, eamq; controuerſiam dijudicabis, quæ mihi fuit cum auunculo tuo diuino ac ſingulari uiro.

Auunculus maior, is eſt proaui frater, patris uel matris auunculus magnus. Paulus Iuriſconſultus de Grad. Affin. Perſius Maior auunculus exit. Vide Magnus. Cice. de Claris Oratoribus 117.

Auia, auiæ, (μάμμη,) Patris uel matris meæ mater. Cice. de Aruſp. reſp. 19. Te te Cn. Lentule, cuius ab auia manibus eſſet accepta, ſpectatorem eſſe uoluit.

Veteres auiæ, pro delirijs. Perſius Saty. 5. 10. Budæus. Solent enim anus & uetulæ delirare.

De auia nihil ſupereſt, id eſt, de bonis auiæ. Perſius Saty. 6. 7.

Auitus, Adiectiuum, penul. prod. (προγονικὸς,) Quod eſt aui. ut auita bona, Cic. pro Cœlio 26. Auitum regnum, Cic. pro Lege Manilia 14. & Liuius 1. ab Vrbe 9. Auitæ opes, Plinius lib. 9. cap. 35. 14.

Auita & patria res. Cic. 2. Verr. 8. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 16

Patria & auita Philoſophia. Cic. 1. Tuſcul. 71.

Fundus auitus. Horat. 1. Carm. ode 12. 9.

Cella auita. Horat. 1. Carm. ode 37. 2.

Auitum hoſpitium. Cic. Acilio, lib. 13. 35. 1.

Auitæ laudis honores. Ouid. ad Piſonem 7.

Merum auitum. Ouid. 2. de Arte Amandi 139. Id eſt, uetus.

Nomen auitum. Ouid. 6. Metam. 48.

Sanguine auito nobilis. Propert. lib. 2. eleg. 25.

Auitæ umbræ. Ouid. 1. Faſt. 9.

Tumulus auitus, Sepulcrum aui. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 9.

Auxilium.] auxilij, (βοήθεια, συμμαχία,) Adiumentum. Varro 4. de Lingua Latina, Auxilium appellatum ab auctu, quum acceſſerant qui adiumento eſſent, alienigenæ.

Auxilium aduerſæ ualetudinis. Corn. Celſus lib. 1. in Procem.

Auxilium in re aliqua aduerſus. Celſus lib. 5. cap. 26.

Auxilia nautica, Gubernaculum. Ouid. 3. de Arte amandi 52.

Viæ auxilium, id eſt, uiaticum. Virg. 1. Aeneid. 73.

Tutus auxilio. Virg. 1. Aeneid. 115.

Auxilium & numen. Cic. Antequam iret in exilium 16.

Argentarium auxilium. Vide Argentum.

Inualidum auxilium. Tacit. lib. 1.

Auxilium emortuum. Plaut. Epid. 3. 14.

Magica auxilia. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 5.

Mutuo auxilio ſuſtinentur. Quintil. lib. 5. cap. 12. 4.

Mutuis auxilijs ſtant omnia. Quintil. lib. 3. cap. 4. 10.

Præſens auxilium. Virg. 2. Georg. 26.

Vitale auxilium, Ad conſeruandam uitam idoneum. Lucretius lib. 5. 45.

Valentiſsimum auxilium. Celſ. lib. 4. cap. 22.

Validius auxilium. Celſ. lib. 3. cap. 22.

Voluntaria auxilia comparare. Vide Comparo.

Accerſere auxilia. Vide Accerſo.

Accita Auxilia. Vide Accio.

Adhibere auxiliũ. Vide Adhibeo.

Auxilium ſibi adiungere. Vide Adiungo.

Afferre auxilium alicui malo. Vide Affero.

Arripere auxilium ad. Vide Arripio.

Cogere auxilia, Colligere auxiliares copias. Virg. 8. Aeneid. 7.

Collocare auxilia in mediam aciem. Vide Colloco.

Concidit auxilium. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 3. Id eſt perijt.

Auxilium in perniciem conuertere. Vide Conuerto.

Dare auxilium, Iuuare. Virg. 2. Aeneid. 137.

Deeſſe, uel parcere auxilio, Non uti, uel parcere auxilio quod nobis offertur ab amico. Cic. pro Cn. Plancio 69.

Numine atq; auxilio defendere. Cic. 2. in Catil. 47.

Egere auxilio. Ouid. 13 Metam. 15.

Eripere auxilium alicui. Virg. 9. Aeneid. 27.

Auxilia facere. Tacit. lib. 5.

Ferre auxilium. Vide Fero.

Opem atq; auxilium ferre. Cic. 4. Verr. 6.

Ope & auxilio deorũ gubernatur Reſpub. Cic. pro C. Rab. 3.

Habere auxilium ex re aliqua. Cic. 11. Philipp. 309.

Auxilia libertati inuocare. Tacitus lib. 15. Dum auxilia libertati inuocat.

Implorare auxilium. Virg. 4. Aeneid. 124. Vide Imploro.

Iuuare auxilio. Vide Iuuo.

Leuare aliquem auxilio. Virg. 2. Aeneid. 91.

Auxilium mittere alicui. Cic. pro Deiot. 15.

Mutuari auxilia. Vide Mutuum.

Negare auxilium. Ouid. 15. Metam. 130.

Obſtare auxilio, Impedire auxiliũ. Claud. 2. de Rapt Proſ. 47

Orbari auxilio. Cic. pro Muræna 75. Vide Orbo.

Oſtendere auxilium. Cic. Antequam iret in exilium 16.

Parcere auxilio. Vide Parco.

Perierunt auxilij tempora, id eſt, nulla amplius reſtat auxiliandi occaſio. Ouid. 1. de Remed. amoris 22.

Petere auxilium. Iuuenal. Saty. 15. 15. Virg. 8. Aeneid. 2.

Auxilium petere ab aliquo. Cic. in Orato. 79.

Auxilium petere capiti & fortunis ſuis. Cic. pro Cluent. 53.

Promittere auxilium. Ouid. 13. Metam. 65.

Pugnare auxilijs. Quintil. lib. 2. cap. 13. 3.

Quærere auxilium. Ouid. 1. Metam. 75.

Rapere auxilia etiam cum temeritate. Celſ. lib. 3. cap. 7.

Rogare auxilium. Ouid. 7. Metam. 102.

Sperare auxilium alicuius. Silius lib. 7. 119.

Subire auxilio, Opem ferre. Virgil. 2. Aeneid. 44.

Submittere auxilia. Silius lib. 8. 5. Idem, Auxilia ſubmiſſa, lib. (12. 138.

Sumere auxilium. Ouid. 7. Metamor. 103.

Suſtinere auxilium aliquod non poſſe. Celſ. lib. 2. cap. 10.

Eſt opus auxilio. Ouid. 2. de Remedio amoris 38.

Auxilium eſt mihi in patre. Plaut. Amphit. 4. 5.

Auxilio adiutores mihi ſunt, et mecũ militant. Plaut. Epid. 14.

Auxilio mihi et ſuppetiæ ſunt domi. Plaut. Epid. 14. 12. (11

Auxilio eſſe alicui, Adiuuare aliquem. Plaut. Aulul. 25. 4.

Tentare auxilium alicunde. Virgil. 3. Aeneid. 30.

Auxilio in paterna iniuria ſolent eſſe matres filijs. Terentius. Heaut. 5. 2. 39.

Vocare auxilio aliquem. Virg. 5. Aeneid. 136.

Legis auxilio uti. Quintil. lib. 6. cap. 5. 7.

Auxili genitiuus, pro auxilij. Horat. Epod. 1. 5.

Auxilior, auxiliaris (βοηθέω, συναίρομαι) auxiliari, adiuuare, opem ferre. Terent. Adel. 2. 4. 9. Vt ſi omnes cuperent, nihil tibi poſſent auxiliari. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 5.

Tollere nodoſam neſcit medicina podagram,
Nec formidatis auxiliatur aquis.

Formidatas aquas hydropem appellat.

Auxiliari contra aliquid. Plin. lib. 24. cap. 12. 1.

Auxiliari morbis. Plin. lib. 13. cap. 22. 6.

Auxiliator, pe. pro. (βοηθός) uerbale, qui auxiliatur. Quintil. li. 12. ca. 3. Et ipſe litigantiũ auxiliator egebit auxilio.

Auxiliaris, & hoc auxiliare, pen. prod. (σύμμαχος) qui auxilio eſt, ſiue auxilium affert: ut Auxiliaris amicus.

Dea auxiliaris, Lucina. Ouid. 9. Metamorph. 140.

Auxiliaris uis. Plin. lib. 23. cap. 1. 5.

Auxiliares copiæ. Feſtus, auxiliares dicuntur in bello ſocij Romanorũ exterarum nationũ, dicti ex Græco uocabulo ἄυξησις, quod nos dicimus rerũ creſcentiũ auctionẽ. Vegetius de Re militari lib. 2. Auxiliares cõducũtur ad prælium ex diuerſis locis, ex diuerſis muneribus uenientes: nec diſciplina inter ſe, nec notitia, nec affectione conſentiunt.

Arma auxiliaria. Ouid. 6. Metamorph. 85.

Auxiliares cohortes. Cæſar 1. bel. Ciuil. 232.

Auxiliares duces. Liuius 1. bel. Pun. 94.

Auxiliarius, adiectiuum (συμμαχικός) idem, ut auxiliaria cohors. Cic. de Prouincijs Conſularibus 12. Aſinius Pollio ad Ciceronem lib. 10. 32. 14. Militem non modò legionariũ, ſed ne auxiliarium quidem ullum quoquam miſi.

Auxiliatus, pe. pro. participium (βεβοηθηκός) Stat. Sylu. 32.
Nil famuli cœtus, nil ars operoſa medentũ Auxiliata malis.

Auxilla] olla paruula. Feſtus.

Auximum (ἄυξιμον) Picentũ oppidum in Italia, quod belli ciuilis tempore in poteſtatẽ Cæſaris uenit: à quo Auximates populi dicti ſunt, teſte Strabone. uulgò Oſimum dicitur.

A X

Axicula] Vide Axis.

Axiculus, pen. cor. diminutiuũ (σανίδιον) paruus aſsis, ſiue aſſer. Colu. li. 6. ca. 19. 2. Ita ut à poſteriore parte, quæ latior eſt, uelut in caueam quadrupes poſsit induci, nec exire alia parte prohibentib. aduerſis axiculis. Vitruuius li. 10. ca. 2.

Axilla] (μασχάλη) Valla in Raudenſem, Poetæ appellãt locum illũ concauum ſubter brachium, alam: quia in eo pili, quaſi pennæ naſcuntur. Propriè tamen uocatur axilla non aſcella, ut ait Cicero in Oratore 85. diminutiuũ faciens ab ala, ut maxilla à mala, & paxillus à palus. Vide Maxilla.

Axim] (πράξω) pro egerim. Pacuuius Peribœa, Vt quæ egi, ago, uel axim uerruncent bene. Nonius.

Axinomantia] penult. prod. (ἀξινομαντία) genus magicæ diuinationis per ſecures, quas Græci axinas uocãt. Plin. lib. 36. cap. 19. 5. Hoc dicuntur uti magi in ea, quam uocant axinomantiam.

Axioma] pen. prod. (ἀξίωμα) axiomatis, dignitas & amplitudo propter honores geſtos, aut magiſtratum: uel etiam authoritas, quàm δύναμιν Græci uocant.

Axiomata, dicuntur diſciplinarum principia, & propoſitiones quædam demonſtrabiles, quæ in communi ſenſu conceptuq; uerſantur. Ex Budæo. Gellius lib. 16. cap. 8. Et omnino quicquid ita dicitur plena atq; perfecta uerborum ſententia, ut id neceſſe ſit aut uerum aut falſum eſſe, id à dialecticis ἀξίωμα, id eſt, oratio uerum aut falſum plenè ſignificans, appellatum eſt: à Marco Varrone, ſicuti dixi, proloquium: à Marco autem Cicerone, pronunciatum, quo ille tamen uocabulo tantiſper uti ſe atteſtatus eſt, quoad melius, inquit, inuenero. Sed quod Græci συνημμένον ἀξίωμα dicunt, id alij noſtrorum, adiunctum: alij cõnexum dixerunt. Id connexum tale eſt, Si Plato ambulat, Plato mouetur: Si dies eſt, ſol ſuper terras eſt. Plura apud eundem Gellium eodem capite. Item lib. 15. cap. 8. Cic. 1. Tuſcul. 23. & de Fato 1. Explicãdaq; uis eſt ratioq; enunciationũ, quæ Græci ἀξιώματα uocant, quæ, &c. Item 4. Acad. 169. Nempe fundamentum dialecticæ eſt, quicquid enuncietur (id autem appellant ἀξίωμα, quod eſt quaſi effatum) aut uerum eſſe aut falſum. Axioma, inquit Donatus in Andria, ſententia eſt, uel enunciatio uno uerbo continens nexam & perfectã intelligentiam, ut, Quin tu uno uerbo dic: id eſt, inquit, ἀξίωμα.

Axis] huius axis, m. g. (ἄξων) plures habet ſignificationes. nam & pars cœli Septẽtrionalis, & ſtipes teres circa quẽ rota uertitur, & tabula ſectilis, axis appellatur. Feſtus.

Axis, pars Septentrionalis: quem polum ſiue uerticem quidam appellant. Cic. 1. Tuſc. 107. Tum globum terræ eminẽtem è mari, fixum in medio mundi uniuerſi loco, duabus oris diſtantibus habitabilem & cultum. Quarũ altera, quam nos incolimus, ſub axe poſita ad ſtellas ſeptem, unde Horrifer Aquilonis ſtridor gelidas molitur niues:
Altera Auſtralis ignota nobis, quam uocant Græci ἀντάξονα. Idem de Vniuerſitate 46. Iam uerò terram altricẽ noſtram quæ traiecto axi ſuſtinetur diei, noctiſq; effectricem.

Axis, pro Cœlo. Claudian. 1. de rapt. Proſer. 24.

Axis ætheris. Virgil. 2. Aeneid.
– nudoq; ſub ætheris axe
Ingens ara fuit. Vbi Seruius, Sub ætheris axe, hoc eſt, ſub diuo, quod impluuium dicitur. Axis autem eſt aut plauſtrum Septentrionale, aut pars Septentrionis, aut ſpiritus quo mũdus mouetur, ſicut docet Lucanus. Idem lib. 8. Gelidiq; ſub ætheris axe. ubi idẽ Seruius. Sub ætheris axe, id eſt, ſub aere

Cœli axis. Stat. 12. Thebaid. 112.

Aethereus axis. Ouid. 6. Metamorph. 35.

Aſtriferi. Lucanus lib. 9. 1.

Aſtrigri. Stat. 10. Thebaid. 165.

Aureus. Ouid. 2. Metamorph. 10.

Calidus. Claudian. 5. Panegy. 8.

Candens. Ouid. 2. Metamorph. 29.

Heſperius. Ouid. 4. Metamorph. 43.

Horrifer. Valer. 5. Argonaut. 104.

Igniferi. Claudian. 8. Panegy. 56.

Niualis. Valer. 5. Argonaut. 41.

Noctiuagi. Claudian. 5. Panegy. 48.

Scythicus. Seneca Herc. Oeth. 9. 11.

Serenatus. Silius lib. 12. 128.

Serenus. Stat. 5. Thebaid. 18.

Stelliger. Stat. 5. Sylu. eleg. 3. 16.

Torrentiſsimus. Statius 3. Sylu. eleg. 1. 11.

Ardeſcit axis. Ouid. 1. Metamorph. 25.

Cludere axem. Id eſt, occultare aſtra. Sen. Herc. Oetheo 11. 5.

Axis, pro regione ſub axe poſita. Sil. lib. 17. 100.

Axis, lignum teres, circa quem rota uertitur. Virgil. 3. Georg.
Poſt ualido nitens ſub pondere faginus axis. Plin. libr. 15. cap. 8. 2. Lora etiam, ac coria omnia, axeſq; decocta amurca ungi. Martialis lib. 2. 76. Vtilis ungendis axibus eſſe potes. Perſius Satyr. 5. 8.
Quum rota poſterior curras: & in axe ſecundo.

Axis temone reuulſus. Ouid. 2. Metamorph. 64.
– illic temone reuulſus Axis.

Axis, pro toto curru. Iuuenalis Saty. 5. 12.

Citus axis: id eſt, celer. De Solis curru. Ouid. 2. Metamor. 15.

Euerſus axis. Silius lib. 16. 83.

Falcati axes. Id eſt, currus in quib. erãt affixæ falces, ad obuios

armatos diſſecãdos, quibus etiam Galli aduerſus Cæſarem uſi ſunt. Valer. 6. Argonaut. 37.

Feruens axis: id eſt, currus celer. Silius lib. 1. 45.

Feruidus axis. Virgil. 3. Georg. 21. Id eſt, currus. Nam tam rotæ, quàm axis curſu caleſcunt. Seruius.

Ignifer axis. Ouid. 2. Metamorph. 6.

Igneus axis. Statius 6. Thebaid. 106.

Phœbeus axis: id eſt, currus Solis. Sene. Hercu. Oetheo 11. 5.

Pigri axes. Claudian. epig. 3. 13.

Purpureus axis, currus Solis. Ouid. epiſt. 4. 32.

Pruinoſus axis, id eſt, currus Auroræ. Ouid. 1. Amo. eleg. 13. 1

Rapidus axis. Stat. 6. Thebaid. 65. De curru Solis.

Propellere axem: id eſt, currum. Silius lib. 16. 82.

Sinuare axem: id eſt, in gyrum uertere. Silius lib. 16. 73.

Vellere axem emoto à cardine. Stat. 1. Thebaid. 70. Axis, hoc eſt, ferrum illud circa quod cardo ianuæ uertitur.

Axes, pro aſſeribus. Vide Aßis, uel Aſſer. Gellius lib. 2. ca. 12. In legibus Solonis illis antiquißimis, quæ Athenis axibus ligneis inciſæ ſunt.

Axium (ἀξιόυπολις) Ptolemæo cap. 10. lib. 3. Ciuitas Myſiæ inferioris: uulgò Chilia.

Axius, Fluuius Mygdoniæ, quæ pars eſt Macedoniæ, dicitur Homero lib. 2. Iliad. οὗ κάλλιστον ὕδωρ, id eſt, cuius pulcherrima eſt aqua. Vide Herodotum libro 7. Et Ptolemæũ lib. 3. cap. 11.

Axona, penult. correp. (ἄξονα) fluuius in extremis Rhemorum finibus, teſte Cæſare 2. belli Gallici. Le diſne. Auſonius in Moſella non ita procul à fine. Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps.

Axungia] (ὀξύγγιον) adeps ſuillus inueteratus aut cum ſale, aut ſyncerus: qui quanto uetuſtior, tanto utilior eſt. Plin. lib. 28. cap. 9. 18. Et per ſe axungiam medici antiqui maximè probabant renibus detractam, & exemptis uenis aqua cœleſti fricabant crebrò, decoquebantq́; fictili nouo ſæpius, tum demum aſſeruantes.

A Z

Azimus] (ἄζυμος) Latinè dicitur infermentatus, ut Panis azymus. Galenus lib. 1. Alimentorum: Quòd ſi, inquit, caſeus addatur, ceu rura noſtra feſtis diebus facere cõſueuerunt, quem ἄζυμον nuncupant, præſto quibuſuis etiam robuſtißimi corporis noxa erit. Hic uidetur intelligere per panem azymum, quas uulgò flaminicas & placentas appellare ſolemus.

B

B LITERA Secunda in ordine alphabeti, in aliarum literarũ locum, teſte Quintiliano, li. 1. cap. 4. 12. data eſt aliquando: unde propriũ Byrrhus pro Pyrrhus, & Bruges pro Fruges, & Belena pro Helena: fecit quoque ex Duello Bellum, unde Duellios quidam dicere Bellios auſi.

Baal (βαάλ) idolum quod colebatur à Samaritanis.

Babactes (βαβάκτης) unum ex nominibus Bacchi.

Babæ] Græca admirantis uox, βαβαὶ, pro qua papæ Latini uerterunt. Plaut. Pſeud. 18. 1. Babæ, nunc demum mihi animus in tuto eſt loco. Ibidem 5. 130. Hæc uox frequentißima eſt apud Ariſtophanem comicum Græcum.

Babylon, penult. corr. huius Babylonis, pen. prod. (βαβυλών) Meſopotamiæ urbs eſt, Chaldaicarum gentium caput, quæ ſummam claritatem obtinuit in toto orbe: propter quam reliqua pars Meſopotamiæ, Aſſyriæq́;, Babylonia appellata eſt. Muri ambitum habet trecentorũ & octogintaquinque ſtadiorũ: quorũ altitudo, pedes ducenti: latitudo, quinquageni: in ſingulos pedes, ternis digitis mẽſura ampliore, quàm noſtra. Via in mœnibus ipſis tam lata, ut quadrigæ ſibijnuicem occurrentes, facilè pertrãſire poſſent. Quapropter inter ſeptem orbis miracula numeratur. Hanc urbem Semiramis condidit. Author Plinius, & Strabo lib. 25. Eſt & Babylon, & Aegypti caſtellum, ut ait Strabo, natura munitũ, à Babylonijs illuc commigrantibus conditum. Vna illic è tribus erat legionibus, quæ Aegyptum cuſtodiebant, ut idem Strabo author eſt. Ptolemæus hanc quoq; Babyloniã uocat: hodie uerò Cairum uel Alcairum appellant, quæ non caſtellum eſt, ſed urbs maxima complures complexa populos, ut frequentes inde redeũtes Chriſtiani indicant. Volaterranus Vide in dictione Memphis. Cic. 1. de Diuinat. 86.

Acus Babylonis. Vide Acus.

Opes Babylonis. Stat. 3. Sylu. 2. 28.

Antiqua Babylon. Stat. lib. 3. Sylu. 2. 28.

Superba Babylon. Lucanus lib. 1. 2.

Babylona, accuſatiuus. Propert. 3. eleg. 11. 5.

Babylonius (βαβυλωνεύς) adiectiuum. Cic. 2. de Diuin. 145. Quicunq; eſſent nati, Babylonios poſuiße fallunt.

Mœnia Babylonia. Lucan. 6. lib. 10.

Babylonicus, pen. corr. (βαβυλώνιος) aliud adiect. ut Babylonica ueſtis, quæ uarijs coloribus intexta eſt. Plin. li. 8. cap. 48. 6. Et Stragulũ Babylonicũ, quod Plutarc. in Catone uocauit ἐπίβλημα τῶν ποικίλων βαβυλώνιον. Hæc Bayſius. Quinetiam Plinius libro 8. Triclinia Babylonica dixit, de Metello loquens.

Bacca] baccæ (ἀκρόδρυον) non à Baccho deducitur, ſed primogenium eſt, & ſignificat minutiores arborum fructus, ut ſunt lauri & oliuæ. Plin. lib. 15. cap. 24. 5. Magna & baccis differentia, aliæ nanq; ſunt oliuis, lauris: & alio modo loto, cornis, alio myrris, lentiſco. Aquifolio enim ac ſpinæ, ſiue ſucco, medioq́; etiamnum genere inter baccas acinosq; ceraſis. Pomum his primo candidum, & ferè omnibus baccis, mox alijs uireſcit, ut oliuis, lauris: rubet uerò moris, ceraſis, cornis: deinde nigreſcit moris, ceraſis, oliuis. Cic. 1. Tuſc. 49. Ergo arbores ſeret diligens agricola, quarum aſpiciet baccam ipſe nunquam.

Fruges & baccæ. Ci. 1. de Leg. 37. Nec ſolũ ea quæ frugib. atq; baccis, terræ fœtu profunduntur, ſed etiam pecudes, &c.

Bicolor ſynceræ bacca Mineruæ. Ouid. 8. Metam. 134. Periphraſis oliuæ quæ & uiridis eſt & nigra.

Bacca cærulea. Vide Cæruleus.

Candentes baccæ. Claudian. 4. Paneg. 106.

Felicibus baccis floret, arbor: id eſt, copioſis & elegãtibus. Sil. (lib. 15. 105.

Sanguineæ ebuli baccæ. Virg. 10. eclog. 6.

Lauri baccæ. Virgil. 1. Georg. 62.

Oliuæ bacca. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 14.

Sylueſtres baccæ. Virgil. 2. Georg.

Baccæ à ſimilitudine, dicuntur etiam gemmæ & lapilli. Virgil. in Culice, Conchea bacca maris precio eſt à pectore puro. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 48. Idem Epod. 8. 3.

Nec ſit marita quæ rotundioribus
Onuſta baccis ambulet.

Baccifer, pe. cor. adiect. (ἀκροδρυοφόρος) ferens baccas. Plin. lib. 16. cap. 10. 11. Ex omnibus ſola baccifera.

Hedera baccifera. Seneca in Oedipo 5. 3.

Baccula, pen. corr. diminutiuũ (ἀκροδρυάριον) parua bacca. Plin. lib. 25. cap. 8. 16. Omnes colore buxeo, caulibus paruis, flore purpureo, ferunt bacculas paruas, ut capparis.

Baccatus, penul. prod. (διάλιθος) Adiectiuum, Baccis ornatus. Virgil. 1. Aeneid. 132.

- colloq́; monile Baccatum. Silius lib. 8. 27.

Baccha.] uinum in Hiſpania. Varro de Ling. Lat. lib. 6.

Bacchæ, Bacchanalia.] Vide Bacchus.

Bacchar.] baccharis, ſiue Baccharis huius baccharis, penul. correp. fœm. gen. βάκχαρις,) Herba de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 6. 2. Bacchar quoq; radicis tantum odoratæ eſt, à quibuſdam Nardum ruſticum appellatum. Vnguenta ex ea radice fieri ſolita apud antiquos, Ariſtophanes priſcæ comœdiæ poeta, teſtis eſt. Vnde quidam errore falſo barbaricam eam appellabant. Odor eſt ei cinnamomo proximus: gracili ſolo nec humido prouenit. Nonnulli putant eſſe eam, quæ uulgò caryophillos dicitur. Quinetiam uidetur ad hoc accedere Dioſcoridis interpretatio, cap. 49. lib. 3. Virgil. in Pollione, Errantes hederas paßim cum bacchare tellus. Vbi Seruius, Bacchar herba eſt, quæ faſcinum depellit.

Bacchius, (βάκχιος,) gladiatoris nomẽ. de quo Horat. 1. Serm. Saty. 7. 4. - Bruto Prætore tenente

Ditem Aſiam, Rupili & Perſi par pugnat: uti non
Compoſitus melius cum Bitho Bacchius: in ius
Acres cõcurrunt. Vbi Acron, Bithus, & Bacchius gladiatorũ nomina celebrata apud Suetoniũ Trãquillũ ſub Auguſto.

Bacchus. (βάκχος,) Iouis ex Semele filius: qui fortaßis quòd uitẽ primus excoluiſſe uiſus eſt ideo ab antiquis putatus eſt deus uini, & pro ipſo uino poni conſueuit. Hic multi nominis fuit. nam primum Dionyſius, deinde Liber pater: poſtmodum quũ bellaſſet in India, & multas ſecũ habuiſſet fœminas, quæ Bacchæ dicebãtur, Bacchus. Idẽ Oſiris, quãdoq; Priapus, quandoq; Bromius, quãdoq; Brotinus dictus fuit, & Lenæus. Hic orbẽ ferè terrarum peragrauit, multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, uectus Indico clephãto ut ſcribit Diodorus, primus emere ac uendere inſtituit, & diadema regũ ac triũphũ inuenit. Dictus Bacchus ἀπὸ τοῦ βακχεῖν: id eſt, ebriũ eſſe & clamare, quòd in Bacchanalibus clamores fierent: uel ut ſcribit Diodorus, à mulieribus quæ illum Bacchantes, id eſt, furentes ſequebantur: uel ab incondito ululatu, quem lymphatæ mulieres in eius orgijs edebant, adiecta c litera, quo uaſtior ille Mænadum ſonus in ipſo dei nomine redderetur, inquit Euſtathius. Cic. pro Flacco 47. Mithridatem demũ, illum patrem, illum conſeruatorem Aſiæ, illum Dionyſium Bacchum, Liberum nominabant.

Clientes Bacchi, Poetæ dicuntur. Horat. 2. Epiſt. 2. 16. Porphyr. In Bacchi enim tutela poetæ omnes ſunt conſtituti.

Digiti Baccho digni, pro formoſis dixit Ouid. 3. Meta. 85. De Narciſſo puero.

Humor Bacchi, pro uino. Virgilius 2. Georgic. 29. Et Munus Bacchi. Ouid. 2. de Remed. amo. 82. Item, Sapor Bacchi. Virgil. 4. Georgic. 21.

Ferax Bacchi tellus. Id eſt, uini. Senec. in Hercule furẽte 9. 16.

Audax Bacchus. Valer. 5. Argonaut. 100. ab effectu.

Conſitor uuæ Bacchus. Tibul. 2. eleg. 3. 14.

Corymbifer Bacchus. Ouid. 1. Faſt. 79. eò quòd hedera delectaretur, eaq́; ſacerdotes eius in Orgijs coronarentur.

Generoſo Baccho madeant pocula. Tibul. 3. eleg. 6. 1.

Cornu inſignis Bacchus. Ouid. 3. de Arte amandi 70. Siquidẽ uinum petulantes facit & uiolẽtos atq; truces. Vel quia primus boues ad iugum iunxit, ideo illum cum cornibus finxerunt. Autor Diodorus lib. 5.

Lætitiæ Bacchus dator. Virg. 1. Aeneid. 148.

Liquidus Bacchus. Ouid. 13. Metam. 139. Pro uino.

Odoratus Bacchus. Virg. 4. Georg. 56.

Racemifer Bacchus. Ouid. 5. Metam. 83.

Sacer Bacchus. Id eſt, uinum quod in ſacrificijs libatur. Valer. 5. Argonaut. 39.

Somno & umbra gaudens Bacchus. Horat. 2. Epiſt. 2. 16.

Furijs Bacchi agi. Ouid. Epiſt. 4. 10.

Peruigili Baccho noctem ducere, id eſt, noctem inſomnem potando tranſigere. Seneca in Thyeſte 5. 13.

Hilarare conuiuia multo Baccho. Virg. eclog. 5. 14.

Reſtituere corpora parco Baccho. Valer. 2. Argonaut. 14.

Bacchum & Cererem ſalutare. Plaut. Amphit. 15. 62.

Bacchæ, (βάκχαι,) Mulieres, quæ Baccho ſacrificia faciebant. Liu. 9. bel. Maced. 49. Cic. Fabio, lib. 7. 24. 6. Bacchis uerò ubi eſt apud me locus?

Sæuæ Bacchæ. Propert. lib. 3. eleg. 22. 7.

Bacchæ bacchanti aduerſari. Plaut. Amphit. 8. 69.

Bacchanal, uel Bacchanale, pen. prod. (διονύσιον,) locus in quõ Bacchi feſta celebrãtur. Plaut. Aulul. 11. 3. Nunquid ego unquam, niſi hodie, ad Bacchas ueni in bacchanal coquinatũ?

Bacchanal, pro feſto quod in Bacchi honorem fieri ſolebat. Inde Bacchanal facere. Plaut. Mil. 11. 43.

Bacchanal exercere. Plaut. 14. 26.

Bacchanalia, bacchanaliorum, plurale, n. g. (διονύσια, βακχεύματα,) Bacchi feſta, quæ & Dionyſia dicuntur, in quibus uiri per noctẽ fœminis & teneræ ætati turpiter miſcebantur per dolum. Cic. 2. de Legib. 59. Quo in genere ſeueritatem maiorũ Senatus uetus autoritas de Bacchanalib. & Cõſulũ exercitu adhibito, quæſtio, animaduerſioq́; declarat.

Bacchanalia uiuere. Iuuenal. Saty. 2. Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia uiuunt. Id eſt, tanquam Bacchanalia celebrẽt, quotidie ebrij cernuntur.

Bacchor, baccharis, (βακχεύω,) bacchari. Bacchanalia exercere. Colum. lib. 10. cap. 20. Nunc amor ad coitus properat, nunc ſpiritus orbis Bacchatur Veneri.

Bacchari, per metaphoram, pro furere. Virg. 4. Aeneid. 134.
- totamq́; incenſa per urbem Bacchatur.
Quod idem & Debacchari dicitur.

Furere et bacchari dicuntur oratores, quorum eſt actio ardentior. Cic. de Claris Orat. 151.

Bacchari cum aliquo. Plin. lib. 3. cap. 1. 6.

Bacchari in uoluptate. Cic. in Catil. 18. Quanta in uoluptate bacchabere? Hoc eſt furiabere.

Ferro bacchari. Claud. de bel. Get. 31.

Bacchari in aliquem. Terent. Adelph. 2. 1. 31.

Bacchari uenti dicũtur, dũ flant impetuoſius. Horat. 1. Carm. (25. 5

Boreas bacchatur ab Arcto. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 6.

Bacchans, bacchantis, (βακχεύων,) Participium. Cic. 4. in Catil. 83. Verſatur mihi ante oculos aſpectus Cethegi & furor in ueſtra cæde bacchantis.

Ritu bacchantum. Ouid. 7. Metam. 52.

Bacchantum uoce ſonare. Ouid. 3. Metam. 141.

Bacchata loca, in quibus eſt debacchatum. Virgilius 2. Georgic. Nonius.

Turba bacchata. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 17.

Bacchatio Verbale, (βάκχευσις,) ut Bacchationes nocturnæ. Cice. 3. Verr. 22.

Bacchatim, penult. prod. Aduerbium, (βεβακχευμένως,) More bacchantium. Apuleius, Cum igitur ſoror hunc primũ bacchatim diſcerpimus? Hoc eſt furioſe & iracunde.

Baccheis, penult. prod. baccheidos, penult. corre. fœmininum. (βακχηΐς) Quæ ad Bacchum pertinet. Statius. 2. Sylu. 2. 7.

Qualis ſi ſubeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert ſemita tecta Lechæo.

Baccheius (βάκχειος,) Adiectiuum poſſeßiuum quadriſyllabum. Virgil. 2. Georgic. 41. Qui memorandum æquè Baccheia dona tulerunt.

Bacchæus,pen. prod. aliud adiectiuum,ut bella Bacchæa. Stat. 12.Thebaid.169.

Cornua Bacchæa.Stat.9.Thebaid.87.

Vlulatus Bacchæi.Ouid.11.Metam.4.

Bacchicus,pen.cor.(βακχικός)Idẽ quod Baccheius,poſſeßiuũ Hinc Serta Bacchica,Serta ex hederis.Oui.1.Triſt.eleg.6.1

Bacchius pes,(βακχεῖος,)conſtat prima breui,& reliquis longis,ut Quirino.Hoc pedis genere utebantur in carminibus ſacrorum Bacchi:cui contrarius eſt Antibacchius.

Bacchiadæ,pe.corr.(βακχίαδαι,)Populi qui è Corintho exules,in Siciliã deuenerunt, & urbẽ inter Pachinum & Pelorum ædificantes,Siculi facti ſunt.Ouid.5.Metam.82.

Baccula.] Vide Bacca.

Bacelus.] pen.prod.(βάκηλος,)pro ſtulto ponitur. Tranq. in Auguſto,cap.87.ponit aßiduè & pro ſtulto bacelum,& pro pullo pulleiaceum, &c. Quædam exemplaria legunt (Blaceolum.

Bacillus,uel Bacillum.] Vide Baculus.

Bacrionem.] (χειρόνιπτρον,) dicebant genus uaſis longioris manubrij.hoc alij trullam appellãt.Hæc Feſtus,Vas quo manus perluuntur.

Bactra,bactrorũ,(βάκτρα,) Scythiæ prouincia ultra Aßyriã, à flumine Bactro cognominata,ut dictũ eſt.Virg.li.Georg.2

Regia Bactra.Stat.3.Sylu.28.

Bactri,ſiue Bactriani, (βακτριανοί,) Populi Bactra incolẽtes, qui ſunt,teſte Herodoto, lib. 7. Scythis proximi: de quibus propriè omnia notiora ſunt,quàm ut referri debeant. multarum rerum enim copia diuites, & ſmaragdi cum primis apud eos reperti nobilitate.

Baculus.] m g.& Baculum,neut.g. pen.corr. (βακτηρία, βάκτρον,)Ouid.lib.15.Metam.

Eſſe ſolet,baculumq; tenens agreſte ſiniſtra.

Incumbere baculo. Ouid.1.Faſto.36.

Inniti baculo. Ouid.14.Metam.131.

Leuare membra baculo.Ouid.8.Metam.140.

Baculus tortus.Ouid.2.Metam.78.

Bacillus,maſc.gen.& bacillũ,n.g.Diminutiuũ, (βακτηρίδιον,) Cic.2.de Finib.57. Vt bacillum aliud eſt inflexum, & incuruatum de induſtria,aliud ita natum, &c. Idem de Lege Agraria 91.

Leuiter inflexũ à ſummo bacillũ,Lituus eſt.Ci.1.de Diuin.58.

Bacillo alicuius oculos tundere.Cic.7.Verr.111.

Badacum,(βάδακον)ciuitas eſt Noricorum,ſiue Bauarorum, hodie Salezaburgenſis, dicta à flumine quod Salezan uocant. Autor Volaterranus.

Badius.] (φοινίκεος,)color,id eſt, Phœniceus, ſiue ſpadiceus.Inde Equus badius, qui & baius, & balius dicitur &c. Varro ὄνος πρὸς λύραν: Item nati hic badius, iſte giluus, ille murinus.Ex Nonio.

Badius color uulgò dicitur Baio,nam Græci palmarum termiter cum fructu ſuo uocant Baïa.Hermol.in Plin.

Badiſo.] badiſas, (βαδίζω,) badizare. Significat ire. Plaut. Aſin.12.116.Demam hercle iam de hordeo,tollutim ni badizas.Græca dictio Latinè declinata.

Bænis, (βαῖνις,) fluuius Luſitaniæ, de quo ſic Strabo lib.3.inquit.Poſtea Bænis,uel(ut alij aiunt) Minius,omnes Luſitaniæ fluuios magnitudine ſuperãs. Et hic ipſe ad ſtadia CCC. nauigabilis.

Bætica,pen.corr.(βαιτική,) tertia pars Hiſpaniæ,ſic à Bæti flumine dicta,ab incolis aũt Turdetania.Autor Strabo, lib.3.

Bæticus,(βαιτικός)Adiectiuum, ut Bæticus, ſiue Hiſpanus color, Obſcurus & natiuus,qui et pullus nominatur:quòd natiuus color in Hiſpania,ſubnigrior eſt,ideoq; minus uilis.

Bæticatus,(βαιτικωτός,)aliud adiect.Pullatus.Martial.li.1.91.

Bæturæ,(βαιτίραι,)urbs Galliæ Narbonenſis Ptolemæo.uulgò Beſiers. Pomponius Mela, lib. 2. cap. 5. & Strabo lib. 4.

Bætis,(βαῖτις,)fluuius Hiſpaniæ,ex iiſdem locis naſcẽs ex quibus Anas & Tagus. mediæ inter utrunq; magnitudinis exiſtens,ab ſui primordio,ſicut Anas,in Occaſum fluitans,indè in Auſtrum deflectens,in idem littus excurrit. Regio ipſa,à flumine Bætica uocitatur. Verba ſunt Strabonis lib. 2. De hoc meminit & lib.2.Ptolemæus,cap.4.

Bæticola,bæticolæ, pen. corr. (πρόσοικος τοῦ βαίτιος,) Accola Bætis fluuij.Silius lib.1.30.

– & uulgus Iberum,

Bæticolaſq; uiros ſpacijs agitabat iniquis.

Bætulon,(βαιτουλών,)Ptolemæo lib.2.cap.6.Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius.alio nomine Bætholon,Beſon uulgò.

Baganum,(βάγανον,)Autore Ptolemæo lib.2.cap.9. Neruiorum ciuitas:alio nomine Tornacum,uulgò Tornay.

Bagous.] penult.prod.Lingua Perſica ſpado dicitur.Ouid. 2.Amorum,eleg.2.

Quem penes eſt dominam ſeruandi cura Bagoe,&c.

Bagradas,uel Bengrada,pen.corr.(βαγράδας,)Numidiæ fluuius ex Libycis montibus lõgè ductus, prope Carthaginem fluit,ubi ſerpentem Regulus CXX, pedum adhibito exercitu interfecit.Autores ſunt Plin.lib.8.cap.14.

Flumineaq; urna celatus Bagrada parmam. Legitur & Bragada.Luca.lib.4.118.

Baiæ,Baiarum,(βαΐαι)Campaniæ oppidum eſt,iuxta Lucrinũ ſinum,inter Puteolos & Miſenum montem,dictæ ab Vlyßis ſocio,Baia nomine, ut inquit Strabo lib. 5. In huius oppidi agro,aquæ calidæ ſunt ut idem ibidem inquit, & ad uoluptatem, & ad ſanandos morbos accommodatißimæ, quæ quidem reliquas aquarum calidarum nobilitate antecellũt. Fuitq; olim hæc urbs,temperie aeris, & Romanorum frequentia, atq; ornamentis ædificiorũ celeberrima.Horat.1. Epſt.17. Nullus in orbe ſinus, Baijs prælucet amœnis. Cic. ad Atticũ, lib.13.298. 5. Puteolis ſe aiebat unũ diem fore, alterum ad Baias.Loquitur de hoſpite quodam.Idem pro locis amœnis & uoluptarijs accipere uidetur,pro Cœlio quæ haberet palàm decretum ſemper aliquem, cuius in hortos, domum,Baias,iure ſuo libidines omnium commearent.

Proper.1.eleg.11.6. Baias corruptas uocat ob iuuenũ et puellarum turbam,qui quum illuc ocij cauſa cõcederẽt,interim parum conſulebant pudicitiæ & famæ.

Deſides Baiæ dicuntur, quòd commodatißima eſſent loca illa agentibus ocium.Stat.4.Sylu.7.4.

Liquidæ Baiæ.Horat.3.Carm.4.5.

– ſeu Tybur ſupinum

Seu liquidæ placuere Baiæ.

Vaporiferæ Baiæ.Stat.3.Sylu.20.

Siue uaporiferas blandißima littora Baias.

Baianus,Adiectiuum,pen. prod. (βαϊανός,) ut Baiana littora. Stat.5.Sylu.3.34.Et Oræ Baianæ.Ibidem.5.12.

Baiulo.] baiulas,pen.corr.(βαστάζω)baiulare.Portare ſignificat. Aſin.12.70.Eho baiulabo:tu,ut decet dominum,ante me ito inanis.Quintilianus lib.6.1.35.Ego te baiulare non poſſum.

Baiulus,baiuli,penult. corr. (φορτηγός,) Qui mercedis gratia onera ferre conſueuit.

Baiulos dicebant antiqui, quos nunc dicimus operarios. Hæc Feſtus. Cice.in Parad.27. Vtrum potius de bonis eſt quærendum quid baiuli,atq; operarij, an quid homines doctißimi ſenſerint.

Baiulus orator. Cic.2.de Orat.23.

Sal.quod & Baal,Lingua Punica Deus dicitur, ut inquit Seruius in 1.Aeneidos. Apud Aſſyrios autem Bel dicitur quadam ſacrorum ratione Saturnus & Sol.

Balaena.] (φάλαινα)Feſtus,Balænam,belluã marinã ipſam dicunt eſſe piſtricem, ipſam eſſe & cetum. Iuuenal. Saty. 10.2.Quanto delphinis balæna Britanica maior. Vide Plinium lib.9.cap.6.

Balanus] balani,f.g.pe.cor.(βάλανος)Glandẽ generali nomine ſignificat. Plin.li.17.ca.20.7.In quacunq; terra ſeritur,naſcitur è balano.De Eſculo loquitur. Specialiter tamẽ de palmulis,quas uulgò dactylos uocamus,accipitur. Vlpianus de Verb.ſignif. Idem etiam de nucleis oliuarum, ſed & de balanis idẽ eſt uel ſiqui alij nuclei ſunt.Plin.lib.13.ca.4 18.Nã in alia parte Phœnices, Ciciliæq;,populari etiã nomine à nobis appellãtur balani. De dactylis palmarũ fructu

Ex balano exprimebatur unguentũ odoratum,quo ab antiquis tingebantur capilli.Martialis in Apophoretis,

Quod nec Vergil.nec carmine dixit Homerus.

Hoc ex unguento conſtat & ex balano. Myrobalanũ intelligit poeta quæ uox ingredi non poteſt uerſum heroicum, quales ſunt Homerici, & Virgiliani.Plin.lib.13.cap.1.8.Conſtat oleum ex cilijs,balano,calamo,melle,cinnamomo, croco,myrrha, aſpalatho.De unguentis.

Balanus myrepſice.Vulgò appellatur Ben (inquit Ruellius lib. 1.cap.56.) hoc eſt glans unguentaria, fructus eſt arboris myricæ ſimilis, magnitudine auellanarum nucum, qua expreſſa,quẽadmodũ ex amygdalis amaris, excipitur liquor, quo in precioſa unguẽta uice olei utũtur.Naſcitur in Aethiopia,Thebaide, Arabia, & quæ ſecus Iudæam Petra dicitur. Vide plura ibidem.Hinc myrobalanum dicitur.

Balanus,Piſcis marinus.Plin.lib.32.cap.11.4.Plau.Rud.8.8 Oſtreas,balanos captamus,conchas,marinam urticam.

Balani,ſunt glandes, & id quod glandis forma ad ſubducendã aluum in podicẽ manu inditur,apud autores medicinæ. Budæus.Vulgus Suppoſitorium uocat.

Balani,Caſtanearum genus excellens.Plin.lib.15.ca.23.2.Sardibus eæ prouenere primum. Ideo apud Græcos Sardianos balanos appellant.nam diuus Tiberius poſtea balanum nomen impoſuit,excellentioribus ſatu factis. Hîc balanus, aut eſt etiam maſculinum,aut Sardianas legendum eſt.

Balanum etiam uocant Græci uirgam uirilem cum glande.

Balanatus,pen.prod.(βαλανωτός,)Adiectiuum,Balanino oleo perfuſus. Perſius.Saty.4.4.

Balaninus,Adiectiuum,pe.corr.(βαλανινός,)Ex balano factũ, ut Balaninum oleum.Plin.lib.23.cap.4.12.Balaninum oleum repurgat uaros.

Balatrones.] (ὀυδενοί,) et blateas,bullas luti ex itineribus, aut quod calceamentorum ſoleis eraditur, appellabant. Feſtus.

Balatrones,pro nihili hominibus,& nullius precij uidetur accepiſſe,Varro de Re ruſt.lib.2.cap.5.1. quum inquit, Videbo iam uos inquit,balatrones,& huc afferam meum corium & flagra.Horat.1.Serm.Saty.2.1.

Balatro,etiam propriũ uiri apud Horatiũ 2. Serm. Saty.8.5.

– cum Seruilio Balatrone Vibidius, quos Mecœnas adduxerat umbras.

Balatus.] Vide Balo,balas.

Balauſtium.] (βαλαύστιον,) Flos mali punici. Plin. lib.23. cap.6.12.In hoc ipſo cytino floſculi ſunt, ante quàm ſcilicet malum ipſum prodeat,erumpentes, quos balauſtiũ uocari diximus.Idem lib.13.cap.19.Flos balauſtium uocatur,et medicinis idoneus,& tingendis ueſtibus,quarum color nomen inde accepit.De punico malo loquitur. Dioſc.& Galenus cytinon appellant.

Balauſtinus,Adiectiuum,(βαλαυστινός,)ut Balauſtinus color,ſimilis flori mali punici.

Balbus.] (ψελλός,βλαισός,) Qui lingua impeditus eſt. Cicero 1.de Orat.136.Quumq; ita balbus eſſet,ut eius ipſius artis cui ſtuderet,primam literam non poſſet dicere, perfecit meditãdo,ut nemo planius eo locutus putaretur.De Demoſthene loquitur.Idem Cœlio 2.9.

Balbi non ſumus,ad rem redeamus.

Os balbum.Horat.2.Epiſt.1.26.

Senectus balba.Horat.1.Epiſt.21.4.

Verba balba.Horat.2.Serm.Saty.3.55.

Erat etiam familia Romæ,quæ Balborum dicebatur, è qua fuit Cornelius ille Balbus,uir ſatis notus ex antiquis hiſtorijs:cuius domus nunc adhuc integra uidetur Romæ.

Balbè, Aduerbium,(βλαισῶς,)Obſcure.Nonius citat exemplũ ex Varrone Rerum humanarum lib.20. in quo dictio ipſa Balbe non legitur.unde puto locum eſſe corruptum.

Balbutio,balbutis,pen.prod. (ψελλίζομαι,)balbutire, Eſt cum quadam linguæ hæſitatione & cõfuſione trepidare.Cic.lib. 5.Tuſcul.110.Me quidem autore etiam Peripatetici,ueteresq; Academici balbutire deſinant aliquãdo. Idem 1.de Diuinat.9.Reliqui uerò omnes præter Epicurum balbutientẽ, de natura deorum,diuinationem probauerunt.

Balbutit & auis,cui Canere opponitur. Plinius libro 10. cap.29.4.

Balbutire Scaurum, id eſt, balbutiẽdo appellare actiuè poſitũ cum accuſatiuo.Horat.1.Serm.Saty.3.10.

Baleares, pen.prod. (γυμνάσιαι νῆσοι βαλιαρίδες,) Inſulæ duæ in Hiſpanico mari funda bellicoſæ, ut ſcribit Diodorus Siculus in libro περὶ νήσων: Græci Gymneſias dixerunt, autore Plinio lib.3.cap.5. Nunc maioricam & minoricã nominant à diſpari quãtitate.Dictas eſſe cõſtat à βάλλω,quod mitto ſiue ſagitto ſignificat. Gymneſiæ uerò dictæ,quòd incolæ nudi ætatis tempore iactu fundarum ſeſe exercent. Silius lib.5.Et torta Balearis ſæuus habenna.

Balearis, Adiectiuum,(γυμνήσιος,) ut Balearis funda. Virg.1. Georg.62.Stupea torquentẽ Balearis uerbera fundæ.

Tortor Balearis habenæ.Lucan.lib.3.141.

Baleare telum.Sil.lib.7.56.

Balearicus,pen.corr.(γυμνησιακός,)ſimiliter adiectiuum: ut Balearicæ grues.Plin.lib.11.cap.37.2.

Balearica funda.Ouid.2.Metam.146.

Balearicum mare. Plin.lib.3.cap.4.5.Hiſpanum quatenus Hiſpanias alluit:ab alijs Ibericum aut Balearicum.

Balearica uina.Plin.lib.14.cap.7.

Balineum.] pen.corr.& Balineæ,balinearum,(βαλανεῖον) à ueteribus dicebantur, quas nunc balneas dicimus. Plaut. Pœnulo.16.15.Numnam ita balineis circũductus pallio? Plin Epiſt.3.a. Quid balineum illud,quod plurimus ſol implet,& circumit.Idem lib.9.cap.54.1.Balineæ penſiles. Cic.Attico,lib.2.18.5.Balineum calefieri iubebo.

Baliſta.] Militare tormentum, quo muri concutiuntur: à βάλλω,iacio,uulnero.Liu.4.bel.Pun.185.Catapultas,baliſtas, tormentaq; alia quæ oppugnãdæ urbi cõparata erãt. Cic.2.Tuſcul.97.Vt enim baliſtæ lapidum & reliqua tormenta telorum eo grauiores emißiones habent, quo ſunt cõtenta atq; adducta uehementius:ſic,&c.Videtur potius gemino ll ſcribi debere balliſta, quum à Græco uerbo βάλλω deducatur.

De baliſtarum rationibus uide Vitruuium lib.10.cap.16. & Vegetium lib.4.cap.22.

Baliſtis ingentia etiam ſaxa iaciebantur: unde apud Siſennam lib.4.hiſtoriarum legimus baliſtas talentarias, quibus ſaxa pondo talenti iaci poſſent. & apud Lucilium, Baliſtas centenarias.Ex Nonio.

Alciatus in Taciti locũ lib.19. ait ſe in commẽtarijs Theodoſii ſchema baliſtæ quadrirotis uidiſſe, cum interpretatione

qua oſtenditur, ſagittas ex ea cœptum fuiſſe iaculari.

Torta ualidis baliſta lacertis. Lucan. lib. 2. 136.

Tenſus baliſtæ turbo. Lucan. lib. 3. 93.

Baliſta infortunij. Plaut. Pœnulo 3. 73.

Baliſtarium, Locus ubi ſita eſt baliſta. Plaut. Pœnulo. 3. 74.
Quam ego haud multò pòſt mittã è baliſtario. Videtur hîc Plaut. baliſtam pro ipſo telo accepiſſe: baliſtarium autẽ pro ipſo tormento quo iaciuntur tela, ſiue ſaxa ingentia.

Balito, balitas.] Vide Balo balas.

Balius.] (βάλιος) color, ab Euripide uidetur accipi p̃ uario.

Balius, (βάλιος) Achillis equus, apud Homerum lib. Iliad. eius carmina Græca expreßit Politianus in Ambra,
– Balium, Xanthumq; iugales
Quos Zephyro peperit geminos Harpyia Podarge.

Balliones dicũtur lenones, à Ballione Plautino lenone. Cic. pro Roſcio Comœdo 12. Ballionem illum improbißimum & periurißimum lenonem.

Ballote.] ballotes, pen. prod. (βαλλωτή,) Latinè marrubiũ dicitur. uulgò Marrubiaſtro, ouer Marrubio baſtardo, Dioſcorides, Balloten nomine alio nigrum marrubium, aut magnum uocat. Vide Plinium lib. 27. cap. 8. 1.

Balneum.] balnei (βαλανεῖον, λουτρόν) Locus in domibus, in quo ad lauandum aquæ calidæ & frigidæ diſponuntur. Cic. Terentiæ, lib. 14. 20. 1. Labrum ſi in balneo non eſt, ut ſit. Mart. lib. 2. 48. Cauponem, laniumq;, balneumq;. Erant autẽ balnea publica Romæ in quibus cuiq; laſſo licebat introire: uel ut mundaretur, uel ut medicamento purgaretur. quemadmodum in noſtris hypocauſtis nũc licet. Sed & balnea Romanorum tres habebant regiones ſiue domos. ſuperior aeris erat calidi, & Laconicum appellabatur. media erat aquæ calidæ, infima autẽ aquæ frigidæ. Quod ſupereſt de ſtructura & ædificio ac compoſitione balneorum uideto apud Vitruuium.

Ambulare in balneum. Cic. ad Atticum, lib. 13. 298. 3.

Ducere aliquem ex balneo. Cic. pro Deiot. 11.

Balneæ, balnearum, (δημοβαλανεῖον,) Idem ſignificat, ſed magis publicæ ſunt, quàm priuatæ. Cic. pro Cælio 49. Mulier ingenioſa conſtitui locum iußit balneas Xenias, ut eò mitteret amicos, qui deliteſcerent.

Balneæ autem aquarum natura calidarum adhuc uidentur apud Viterbum circa Romam. Sunt & non longè à Patauio balneæ Neronis, & apud Germanos & Hiſpanos aliæ ſunt balneæ, quarum aqua medicamentoſa eſt propter qualitatem, quam accepit in uenis terræ per ſulfurea loca, aut chalcantode, aut aluminoſa manantibus.

Balneæ Palatinæ. Cic. pro Sex. Roſc. 11.

Exire de balneis. Cic. 2. de Orat. 123.

Experiri balneum. Cel. lib. 3. cap. 15.

Tentare balneum. Cel. lib. 3. cap. 15.

Balneolũ, pe. cor. Diminutiuũ eſt (βαλανίδιον,) Iuue. Saty. 7. 1
– quum iam celebres, notiq; poetæ
Balneolum Gabijs, Romæ conducere furnos Tentarent.

Balnearium balnearij, (βαλανεῖον) Pars uillæ. Cic. ad Atticum, lib. 13. 284. 2. Video nihil aut pauca mutata, balnearia tamen laudat, &c. Columel. lib. 1. cap. 6. 2. Balnearia occidenti æſtiuo aduertantur, ut ſint poſt meridiem, & uſq; in ueſperum inluſtria.

Balnearius, Adiectiuum, quod ad balnearia pertinet. Vnde ſcribit Vlpianus fures balnearios extra ordinem eſſe puniẽdos. Hoc eſt, qui in balneis uerſantur.

Balneator, balneatoris, (βαλανεύς, λουτροχόος,) Communis generis, licet, (ut ait Seruius) Petronius uſurpauerit balneatricem. Dicitur autem is qui curam habet balnearũ. Vlpianus in L. 1. ff. Depoſiti, Si ueſtimenta ſeruanda balneatori data perierint. Sic Firmicus, ut ait Budæus. Cice. pro Cœlio 49 Mulier potens, quadrantaria illa permutatione familiaris facta erat balneatori.

Balneatorius, Adiect. quod balneis uſui eſt et accõmodatũ. Martianus Iuriſc. in L. Pictoris. ff. de Fund. inſtruc. & inſtrum. leg. Inſtrumento balneatorio legato, balneatores cõtinẽtur: quoniã ſine his balneæ uſum ſuum præbere non poſſunt.

Balo.] balas, (βληχάομαι,) balare, Factitium uerbũ eſt, proprium ouiũ. Feſtus, Barrire elephanti dicuntur, ſicut oues dicimus balare, utiq; à ſono ipſo uocis. Cic. 1. de Diuin. 76.
Rex ipſe Priamus ſomnio mentis metu
Perculſus, curis ſumptis ſuſpirantibus
Exſacrificabat hoſtiis balantibus. Ouid. 4. Faſtorum 149.
Tactáq; fumanti ſulfure balet ouis.

Balare, ad hominem translatum. Varro. 2. de Re ruſt. cap. 3. 1. Cui Coßinius, Quoniam ſatis balaſti. Id eſt, tractaſti & docuiſti de ouibus, quarum proprium eſt balare.

Grex balantum. Virg. 1. Georg. 55.

Balito, balitas, penul. corr. (βληχάω,) balitare, Frequentatiuũ. Plautus Bacch. 23. 4.
– paſtor harum dormit, quum eæ eunt Sic à pecu balitãtes.

Balatus, huius balatus, pen. pro. (βληχασμός) Pli. li. 20. ca. 14 10. Guſtatum à pecore, capriſq; balatũ cõcitat. De pulegio (loquitur.

Tener balatus. Ouid. 7. Metam. 64.
Id eſt, exiguus. qualis eſt agni adhuc tenelli.

Tremens balatus. Stat. 10. Thebaid. 10.

Dare balatus, id eſt, balare. Ouid. 7. Metam. 110.

Exercent balatum agni. Virg. 9. Aeneid. 13.

Pecorum balatu ſonant ripæ. Virg. 4. Georg. 109.

Balſamum.] balſami, pen. corr, (βάλσαμον,) Arbuſcula eſt odoratißima, in Iudæa ſolum naſcens. Virgil. 2. Georg. Balſamáq;, & baccas ſemper frondentis achanti? Vbi Seruius, Sane balſamum eſt arbor ipſa: opobalſamũ ſuccus collectus ex arbore. De balſamo copioſißimè Plin. lib. 12. cap. 25.
Tarda balſama. Claud. de Nupt. Hon. 20.

Balſaminus, Adiectiuum, pen. corr. (βαλσαμινός,) ut balſaminum oleum. Plin. lib. 23. cap. 4. 13.

Balteus.] & balteum dicimus: licet in ſingulari magis ſit in uſu balteus, in plurali uerò baltea, (ζωστήρ,) Eſt aũt teſte Varrone de Ling. Lat. lib. 4. Cingulum è corio, bullis ornatũ. Quintil. lib. 11. Sinus ille qui ab humero dextro ad ſiniſtrũ obliquè ducitur, uelut balteus, nec ſtrangulet nec fluat.

Auratus balteus. Seneca in Hercul. furent. 7. 4. Inſignis, Valerius 6. Argonaut.

Baltea lenta. Propert. 4. eleg. 11. 5.

Balteus, dicitur non tantum quo cingimur, ſed etiam à quo arma depẽdent. Virg. 5. Aenei. 62. Seruius. Cæſar. 5. bel. Gal. 165. Et uerutũ in balteo defigitur. Liu. Auratæ uaginæ, aurata baltea illis erant. Accius, Didaſcalicωn, lib. 8. Actoribus manuleos, baltea, machæras. Ex Nonio.

Balteus corticis. Plin. lib. 16. cap. 37. De ſalicibus loquitur.

Baltia, inſula in mari Germanico. Volaterranus, lib. 7. Geographiæ, ex Plinio lib. 4. cap. 13. 6.

Baluca.] balucæ, pen. prod. (χρύσαμμος,) id eſt, Arena aurea Iuſtinianus lib. 11. Codicis, Tit. de Metallarijs.

Bambalio uocabulum eſt ignominioſæ appellationis. Cic. Philipp. 3. 135.

Banchus.] Piſcis, aſelli genus alterũ, in cuius cerebro lapillos molari forma cõtineri Plin. ſcribit lib. 32. cap. 9. 9. Vulgò Scarmo, ouer Merluzzo. Iouius.

Baphia.] pen. corr. Taberna eſt tinctoria, βαφή. Hinc Lampridius in Alexandro, Purpura Alexandrina uulgò Probiana dicitur: Idcirco quòd Aurelius Probus præpoſitus baphijs id genus muricis reperiſſet.

Baphicus, penul. corr. (βαφικός,) Adiectiuum. Hoc eſt tinctorius. ut Coccus baphicus, granum tinctorium. Vide Dioſcoridem & Galenum.

Baptiſmus.] baptiſmum, (βαπτισμός,) Latinè immerſio uel intinctio dicitur, à βάπτω, immergo.

Baptiſterium.] (βαπτιστήριον,) Sipontinus, Baptiſteria in domibus ſunt, hoc eſt, ueluti lacus quidam ex ligno, aut marmore, alioúe genere lapibus ædificati, in quibus lauandi gratia mergimur: dicta ἀπὸ τοῦ βαπτίζειν, quod mergere eſt. Hæc in cellis ædificari ſolent: hoc eſt, ſecretioribus locis in hunc uſum factis. quarum aliæ caldariæ ſunt, in quibus calida lauamur: aliæ frigidariæ, in quibus lauamur frigida. Plinius Epiſto. 41. c. ad Apollinarem, Cella frigidaria, in qua baptiſterium amplum atq; opacum.

Baptizo, baptizas, (βαπτίζω,) baptizare, Lauare et immergere

Baracura, (Βαράκουρα,) Indiæ emporium extra Gangem, autore Ptolemæo, hodie Bangella ciuitas fœcundißima, & regnum latißimum.

Barathrum.] pen. corr. (βάραθρον,) Græci (inquit Feſtus) appellant locum præcipitem unde emergi non poßit: dictũ ab eo quod eſt βαθύς, id eſt, profundus. Virg. 3. Aeneid.
– atq; imò barathri ter gurgite uaſtos
Sorbet in abruptum fluctus. Vbi Seruius, Barathrum eſt immenſæ altitudinis nomẽ. Vnde ſequitur, Sorbet in abruptũ, quod Græcè βάραθρον dicitur. Abyſſum quidam uocant.

Barathrum, inquit Diomedes lib. 1. locus apud inferos: propriè autem apud Athenienſes, in quem noxij præcipitantur.

Barathrum transfertur ad alia, ut ad meretricem, quæ omnia abſorbet. Plaut. Bacch. 2. 41.

Barathrum, Stomachi ſiue uentriculi imus hiatus. Mart. Extremo ructus ſi uenit à barathro. Plau. Curcu. 3. 26. Age effunde hoc citò in barathrum.
Barathrum pro homine maiorem in modum edace. Horat. de Lurcone quodam 1. Epiſto. 16. 2.

Candens barathrũ. Claud. de bel. Getico 70. de faucib. Alpiũ.

Ferale barathrum. Claud. de Raptu Proſ. 1. 8.

Infernum barathrum. Valer. 2. Argonaut. 39.

Barba.] barbæ, (πώγων, ὑπήνη,) Valla. Non eſt barba tantum hominum, neq; barbæ tantum quadrupedum: quin & barba quadrupedum, & barbæ hominum, utiq; multorum dicuntur. Horatius 1. Serm. Saty. 8. 9. Vtque lupi barbam uariæ cum dente colubræ
Abdiderit furtim terris. Plin. lib. 28. cap. 13. 3. Rabiem hircorum ſi mulceatur barba, mitigari: eadem præciſa, non abire eos in alienum gregem. Virg. 3. Georg. 62.
Nec minus interea barbas, incanáq; menta
Cyniphij tondent. hirci ad multos hircos refertur: perinde ac ſi diceremus caudas: quum tamen ſingulæ ſingulis hircis ſint, ita & barbæ. Sunt etiam et barbæ aliorum, quàm quadrupedum: ut Plin. lib. 30. cap. 11. Quum Geminos tranſit Sol, criſtis, & auribus & unguibus gallinaceorum: ſi Luna, radijs barbiſq; eorum. Hactenus Valla lib. 6.

Barba tenus philoſophum dixit Cic. pro eo qui nihil habet philoſophi præter barbam.

Barba hominis. Cic. 3. de Finib. 29. Viris mammæ atq; barba. Virg. 2. Aenei. Squallẽtẽ barbã, et cõcretos ſanguine crines.

Capræ barbarum uillus. Plin. 12. cap. 17. 2.

Cæſaries barbæ. Ouid. 15. Metam. 132.

Barba uirgultorum tonſilis. Plin. lib. 17. cap. 23.

Aureus barbæ color. Ouid. 12. Metam. 79.

Ardens barba. Iuuenal. Saty. 10. 26.

Aurea barba. Perſ. Saty. 2. 6. ſitq; illis aurea barba.

Candidior barba. Virg. 1. eclog. 1. 3.

Grauis barba. Iuuenal. Saty. 10. 23. & Ouid. 1. Metam. 26.

Hirſuta barba. Ouid. 13. Metam. 165.
Immiſſa barba Virg. 3. Aeneid. 118.

Impexæ barbæ. Virgil. 3. Georg. 73. Stiriaq; impexis induruit horrida barbis. Seruius de barbis pecudum intelligit, aut de guttis quæ ex arboribus & tectis dependentes induruerũt in modum barbarum.

Incipiens barba. Ouid. 12. Metam. 79.

Ingens barba. Virg. 12. Aeneid. 61.

Longa barba. Ouid. 15. Metam. 132.

Madida barba. Ouid. 1. Metam. 33.

Prima barba. Id eſt, tenuis lanugo. Seneca Hippol. 5. 12.

Prolixa barba. Id eſt, demiſſa. Virg. 8. ecloga 8. 7. Seruius.

Propexa in pectore barba. Virg. 10. Aeneid. 166.
In pectore, pro in pectus, Archaiſmus eſt. Seruius.

Reſecta barba. Ouid. 1. de Arte amandi 104.

Sapientem paſcere barbam. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 7. Id eſt, Sapientiæ indicem. Agit enim de Stoico.

Stolidam barbã uellere. Perſ. Saty. 2. 3. Prouerbialiter dicitur, quum ſummum contemptum ac ludibrium ſignificamus.

Subnixa barba capillis. Id eſt, ſubiecta, ſuppoſita. Ouidius 6. Metamorpho. 143.

Torta barba. Stat. 6. Thebaid. 108.

Vda barba. Iuuenal. Saty. 9. 1.

Abradere barbam. Plin. lib. 6. cap. 28. 28.

Cadit barba tondenti. Virg. 1. eclog. 6.

Canet barba gelu. Silius lib. 1. 41.

Creſcit barba. Lucret. lib. 6. 190.

Deducere barbæ cæſariem, id eſt, quod alibi mulcere barbã dicit. Ouid. Vide Cæſaries barbæ.

Demere barbam. Cic. 3. de Nat. deor. 110.

Increſcit barba genis. Lucan. lib. 2. 76.

Mulcere barbam manu. Ouid. 1. Faſt. 52.

Ponere barbã. Deponere, reſecare. Horat. in Arte poetica 61. Vide pono & depono.

Promittere barbam, pro ſummittere. Tacitus lib. 2. Vnde Promiſſa barba Liuio lib. 2. 1. Decadis, Ad hoc promiſſa barba & capilli efferauerant ſpeciem oris.

Recidere hirſutam barbam. Ouid. 13. Metam. 165.

Riget glacie horrida barba. Virg. 4. Aeneid. 51.

Tondere barbam. Cic. 5. Tuſc. 81.

Vellere barbam alicui. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 27.

Barbula, penult. corr. Diminutiuum, (πωγώνιον.) Cic. pro Cœlio 24. Aliquis mihi ab inferis excitandus eſt ex barbatis illis: non hac barbula qua iſta delectatur: ſed, &c.

Barbulæ florum, apud Plinium lib. 21. cap. 8. 5.

Barbatus, (πωγωνίας, εὐπώγων,) Adiectiuum, pen. prod. Qui barbam habet. Vide Ciceronem in oratione pro Seſtio 14. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 50.

Imberbis, & Bene barbatus, contraria. Cic. 2. in. Cat. 42.

Delectare barbatum. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 50.

Barbato imponere regi. Iuuenal. Saty. 4. 11.

Apud barbatos ridicula uidebantur. Cic. pro Muræna 23.

Barbati muli in piſcinis ſunt. Cic. ad Atti. lib. 2. 16. 14.

Barbatulus, Dimin. pen, corr. (πωγωνίδιον,) ut Barbatuli iuuenes. Cic. ad Att. lib. 1. 9. 6.

Barbatulos mulos exceptare de piſcinis. Cic. in Parad. 48.

Barbiger, Adiect. pen. corr. (πωγωνοφόρος,) ut Barbigeræ pecudes. Lucret. lib. 5. 180.

Barbarus.] pen. corr. (βάρβαρος,) quid ſignificet declarat Strabo lib. 14. his uerbis, Ego arbitror, ab initio confictonomine eos barbaros appellatos, qui difficulter, aſpere, ac duriter loquerẽtur, ut blæſos, balboſq; dicimus. ſumus enim ad cõfingẽda cognata rebus nomina ingenioſi, qualia apud nos permulta ſunt, ut κελάρυζε, κλαγγή, ψόφος, βοή, κρότος

id eſt, murmur, clangor, ſtrepitus, uox, crepitus: quorũ plurima iam proprie proferuntur. Omnes itaq; qui craſſe loquuntur, Barbari dicũtur, quales ſunt nationes omnes, præter Græcos. Quare illos propriè Barbaros appellauit, ac in initio quidem per conuitium, quaſi duriloquos, & craßilingues: poſtea uerò eo nomine abuſi ſumus, tanquam communi ac gentili, diſtinguentes eos à Græcis. Nondum enim multa conſuetudo & commercium erat cum Barbaris: quod ex craßitudine linguæ, & quadam uocalium inſtrumentorum ineptitudine, & nõ ex linguarum uernaculis proueniebat. Feſtus, Barbari dicebantur antiquitus omnes populi exceptis Græcis. unde Plautus Næuium poëtam, Latinum, Barbarum dixit. Hactenus Feſtus. Plautus in prologo Aſin. 10.

-huic nomen Græcè Onagros eſt fabulæ:
Demophilus ſcripſit, Marius uertit barbare, id eſt, ineptè.

Auxilia barbara. Cic. 11. ad Atti. 215. 5.

Mare Barbarum, pro Indico. Horat. 2. Carm. 19. ode 4.

Barbari nunc dicuntur, qui alia lingua utuntur quàm Latina, quòd ea mitior ſit, & cultior: aut qui ea Latina loquuntur quidem, ſed contra ornatum linguæ, & deprauate.

Barbarus, Agreſtis, durus, ſæuus. Plaut. Bacchi. 2. 13.

-O Lyde es barbarus.

Immanitate barbaræ gentes. Cic. pro Marcello 4.

Agreſtes ac barbari ſerui. Cic. pro Milone 19.

Inhumanus & barbarus: cui Commodus & diſertus opponuntur. Cic. 5. Verr. 18.

Immanis ac barbara gens: cui opponitur Humana, atq; docta. Cic. 2. de Diuinatione 3.

Lingua & natione barbarus. Cic. 6. Verr. 100.

Natura & moribus barbarus. Cic. 6. Verr. 100.

Sermõe barbarus aut barbara. Oui. 1. de Remedio amoris 68

Sordida & barbara myrrhæ ſpecies. Plin. lib. 12. cap. 16.

Conſuetudo hominum immanis ac barbara immolandorũ hominum. Cic. pro Fonteio 18.

Corda barbara. Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 2. 20.

Mos barbarus. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.

Barbaram patriam dixit Virgil. 1. Aeneid. 109.

Tellus barbara. Ouid. 7. Metam. 11.

In barbarum corrupta. Tacitus lib. 5.

Augere in barbarum. Tacit. lib. 21.

Barbarior, et barbarius cõparatiui. Ouid. 3. de Põt. eleg. 2. 16

Barbarè, (βαρβαριςί,) Aduerbium: ut, Barbarè loqui, non rectè proferre. Cic. 2. Tuſcu. 18. Vt enim ſi grammaticum ſe profeſſus quiſpiã barbarè loquatur: aut ſi, &c.

Barbarè, Ruſtice. Horat. 1. Carm. ode 13. 3.

Barbaricus, pe. corr. (βαρβαρικός,) Adiect. eiuſdem penè ſignificationis cum Barbaro. Apuleius, Feris ac barbaricis moribus. Hoc eſt aſperis & incultis.

Barbaricum aurum dixit Virgilius pro multo, uel ex Barbaria aduecto 2. Aeneid. 101. Seruius.

Cor barbaricum. Silius lib. 15. 138.

Barbarica lege ius ſuum perſequi, id eſt, Romana. Plautus Capt. 8. 32.

Barbarica pauimenta, ſiue ſubtegulanea, primò facta apud ueteres ex teſtis tuſis, rudere & calce. Plin. lib. 36. cap. 25. 2.

Barbarica ſupellex. Liu. 1. bel. Pun. 239.

Barbarica ſylua. Columel. lib. 11. cap. 2. 63. Tum etiam ſyluã ſiquis barbaricam, id eſt, conſemineam uelit facere, rectè cõſeret glandibus, & cæteris ſeminibus.

Veſtes barbaricæ, id eſt, precioſæ. Lucret. lib. 2. 101.

Vita barbarica. Claud. 2. in Eutrop. 46.

Barbaricum, Subſtantiuum, (βαρβαρικόν,) appellatur clamor exercitus, uidelicet quòd eo genere barbari utãtur. Feſtus.

Barbaria, Barbarorum regio. Cic. 3. in Catilinã 69. Quale bellum nulla unquam Barbaria cum ſua gente geßit.

Barbaria, cui opponitur Græcia & Italia. Cic. 2. de Finib. 79. Philoſophus nobilis, à quo non ſolum Græcia & Italia, ſed etiam omnis Barbaria commota eſt.

Nulla in Barbaria. Cic. in Piſonem 12.

Barbaria, Ruſticitas, duritia, ſæuitia.

Barbaria forenſis. Cic. 1. de Orat. 57.

Grandis barbaria. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. 1.

Ingenium quondam fuerat precioſius auro:
At nunc barbaria eſt grandis, habere nihil. Id eſt, hic agreſtis et rudis habetur, qui pauper eſt.

Inhumana barbaria. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 1.

Barbariam inueteratam delere ex moribus & diſciplina. Cice. pro Cornelio 34.

Reſiſtere immani atq; intolerandæ barbariæ alicuius. Cic. pro Fonteio 28. Vide Intolerabilis.

Barbaries, (βαρβαρία,) Inciuilitas, ineptia, ruditas: ut Barbaries domeſtica. Cic. de Clar. Orat. 139.

In ipſa barbarie, pro Inter ipſos barbaros. Cic. 2. de Nat. deor. De Scythis & Britannis.

Colligere barbariem. Claud. de bel. Gild. 87.

Barbariſmus, (βαρβαρισμός,) Vitium in communi ſermone: in poemate uerò Metaplaſmus. Item barbariſmus in noſtra loquela: in peregrina Barbaralexis dicitur: ut ſiquis dicat Maſtruga, Cateia, Magalia, Acinaces.

Barbariſmus autem fit duobus modis: ſcripto & pronunciatione. His biperticis, quatuor ſpecies ſupponuntur: additio, detractio, immutatio, tranſmutatio literæ, ſyllabæ, temporis, toni, aſpirationis.

Per additionẽ literæ, fiunt barbariſmi: ut Relliquias Danaûm, quum reliquias per unũ l, dicere debeamus. ſyllabæ: ut, Nos abiſſe rati, pro abijſſe. temporis: ut, Italiã fato, quum Italiã, correpta prima ſyllaba dicere debeamus.

Per detractionem literæ: ut, Inſantibu' paruis, pro infantibus. ſyllabæ: ut Salmentum, pro ſalſamẽtum. temporis: ut Vnius ob noxam, correptè, pro unius productè.

Per immutationem literæ: ut olli, pro illi. ſyllabæ: ut pernices, pro pernicies. temporis: ut feruere Leucaten, quum feruere ſit ſecundæ coniugationis, & productè dici debeat.

Per tranſmutationem literæ, ut Euandre, pro Euander. ſyllabæ: ut diſplina, pro diſciplina. temporis: ut ſiquis Deos, producta priori ſyllaba, & correpta poſteriori pronunciet.

Toni quoq; ſimiliter, per has quatuor ſpecies commutantur. nam & ipſi adijciuntur, detrahuntur, mutãtur, & tranſmutantur, quorum exempla ultro ſe offerunt, ſiquis inquirat.

Totidem etiam modis per aſpirationem deprehenditur barbariſmus: quam quidam ſcripto, quidam pronunciationi indicant aſcribendam, propter H ſcilicet, quam alij literam, alij aſpirationem notam deputant.

Fiunt autem barbariſmi per hiatus, & colliſiones.

Sunt etiã male pronũciationis uitia, quæ nõnulli barbariſmos eſſe putant, in quibus ſunt metaciſmi, labdaciſmi, iotaciſmi, hiatus, colliſiones, & omnia quæ plus æquo, minusue ſonantia ab eruditis auribus reſpuuntur. Nos cauenda hic omnia uitia prælocuti, controuerſiam de nomine pertinacibus relinquamus. Hæc Donatus. Martial. lib. 6. 17. Cinnam Cinna me te iubes uocari: Nõ eſt hic, rogo, Cinna barbariſmus? De barbariſmo uideto multa apud Quintilia. lib. 1. cap. 5. & cap. 10.

Barbatus.] Vide Barba.

Barbiger.] Vide Barba

Barbitos.] penul. corr. (βάρβιτος,) nõ à barbaro deducitur, licet barbarum, hoc eſt, peregrinum uocabulũ ſit. ſignificat autem maiorem lyram organo ſimilem ſono. quidam latiorem partem lyræ eſſe exiſtimant, & tam maſcul. & fœm. genere, quàm neutro reperitur.

Maſculinò. Horat. 1. Carm. ode 32. 1.

-age dic Latinum barbite carmen.

Fœminino. Ouidius 21. Epiſt. 2.

Non facit ad lachrymas barbitos ulla meas.

Neutro. Auſonius, Hoc genere, & chordas, & plectra, & barbita conde.

Lesboum barbiton Horatius uocat propter Alcæum Lesbium poetam lyricum, & Sappho poetriam ex eadem Lesbo, eodemq; tempore celebrem. Horat. 1. Carm. ode 1. 7.

-nec Polyhymnia.
Lesboum refugit tendere barbiton.

Barbo,] genus piſcis, à Venetis ita dictum, quòd gemina barba inſigniatur inferiore labro. alio nomine mullus dicitur: à Græcis autem Trygla. Ex Sipontino. Cic. in Paradoxis, & Columella 3. de Re ruſtica mullum barbatulum uocant. Quòd ſi ita eſt, fortaßis is eſt piſcis, quem aliqui capum marinum, Galenus cytharum, noſtri Galli roſſetam dicũt: quidam etiam Vrig iau. Mullum autem imberbem Plinius alutarium uocat. Maſſarius in lib. 9. Plinij ſubſcribit Sipontino. Volaterranus quoq; lib. 25. ſic ait, Cic. barbatulos mullos uocat, libro de Paradoxis. Quapropter eum exiſtimauerim, quem hodie Barbum appellant.

Barce, (βάρκη,) urbs Africæ in Cyrenaica regione, alio nomine dicta Ptolemais. Author Strabo. De hac ſic Seruius, Barce ciuitas eſt Pentapoleos, quæ hodie Ptolemais dicitur. Nã Cyrene & Barce reginæ fuerunt: quæ ſingulis dederunt ciuitatibus nomina. Silius lib. 3. 51.

Barce promontorium. Plin. lib. 5. cap. 1. 9.

Barcino, pen. corr. (βαρκίνων,) Colonia Fauentia dicta, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratißima, cuius meminit Plin. lib. 3. ca. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris. Barcelona uulgò. Auſonius in tertia Epiſtola ad Paulinum.

Tarraco, & Oſtrifero ſuperaddita Barcino ponto.

Bardi, (βάρδοι,) erant uates, aut magi, aut Philoſophi in Gallia de quibus Lucanus lib. 1. 89.

Strab. lib. 4. Apud Gallos eximio in honore ſunt Bardi, Vates Druidæ. Bardi quidem laudationibus rebusq; poeticis ſtudent. Vates autem ſacrificiorum naturaliumq; cauſarum curæ dediti. Druidæ præter cauſarũ naturalium ſtudia, moralem diſciplinam exercent. Diodorus Siculus lib. 6. cap. 9. Sunt & apud Gallos melodiarum poetæ; quos appellant Bardos. Hi cum organis ueluti cum lyra cantant, hos laudantes, alios uituperantes.

Bardiacus,] pen. corr. (βαρδιακος,) Genus ueſtis quod cucullum non habet. Martialis lib. 4. 4. Laßi bardiaci os quod euocati. Verſus eſt Phaleucius. Habet nomẽ à Bardijs Galliæ gente, quòd hæc eo ueſtis genere præcipuè uteretur.

Bardocucullus,] Penulæ Gallicæ genus, quæ cucullum habet. Martialis lib. 14. 133.

Gallia Santonico ueſtit te bardocucullo:
Cercopitecorum penula nuper erat.

Bardus,] (βλάξ,) Stupidus à tarditate ingenij appellatur. Cæcilius, Nimis audacem, nimisq; bardum, barbarum. Trahitur autem à Græco, quod illi βάρδιςος dicunt. Bardus, Gallicè cantor appellatur, qui uirorum fortium laudes canit, à gente Bardorum. Hæc Feſtus. Nonius, Bardus eſt ui præpoſtera, & ingenio tardus. Nam Græci βραδεῖς tardos dicebãt. Plaut. Epid. 9. 36. Ego illic me autem aßimulabam quaſi ſtolidum, quum bardum me faciebam. Cicero de Fato 16. Stupidum eſſe Socratem dixit & bardum, quòd iugula concaua non haberet, obſtructas eas partes obturatas eſſe dicebat.

Baria, inquit Porphyrion, locus eſt in Sabinis celeberrimus. Horat. 1. Epiſt. 14. 1. ad Villicum de agello ſuo.

Baris, baridis,] pen. corr. f. g. (βάρις,) Lingua Aegyptia ſignificat cymbam, qua uehebantur cadauera ad ſepulchra. Propert. lib. 3. 11. 9.

Baridos & contis roſtra Liburna ſequi.

Barium, (βάριον,) Apuliæ oppidum, quod Plin. dicit antea Iapygem uocatum à Dædali filio Iapyge. uulgò Barri.

Barium, rij, (βάριον,) urbs Apuliæ. Horat. Saty. 5. 20. Bari mœnia piſcoſi, pro Barij.

Barones,] pro uiris fortibus, quidam putant eſſe Latinum: citantq; locum Ciceronis ad Atticũ li. 5. 98. 5. Apud Patronem, & reliquos Barones te in maxima gratia poſui. Quẽ tamen uariet lectio: ſintq; qui legant Patrones, id eſt, Epicureos: alij Varrones.

Barrus, barri,] Lingua Sabina, Elephas dicitur. A cuius oſſis ſimilitudine dentes barri dicuntur. Horat. Epod. 1. 2. 1. Quid tibi uis mulier nigris dignißima barris? Hinc ebur dictum putat Seruius. Barrire elephantes dicuntur. Feſtus.

Barritus, huius barritus, pen. prod. Vox elephanti.

Barritus, Romanorũ militum clamor. Vegetius lib. 3. cap. 18. Clamor autem, quem quidam barritum uocant, non prius debet attolli, quàm acies utraq; ſe iunxerit.

Baſcauda,] (βασκαῦδα,) Vas Britãnicũ. Mart. li. 14. 104.

Barbara depictis uenit baſcauda Britannis:
Sed me iam mauult dicere Roma ſuam.

Baſiatio, baſiator,] Vide Baſium.

Baſilea, pen. prod. (αὐγοῦστα ῥαυρικῶν,) Rauricorum Auguſta Germaniæ nobilis urbs ad Rhenum flumen ſita, non procul ab Argentorato, uel Argentina. Volaterranus.

Baſilica,] pe. corr. (βασιλική,) Locus amplus, in quo & conſilia priuata, & iudicia, & arbitria cõficiuntur, in qua expectant aliquando ſalutatores, & cõuiuia maxima fiunt, & ſaltationes, & ludi: dicta quaſi regia. Nam Græci βασιλικὴν, hoc eſt baſilicam, regiam dicunt: quam uocẽ nos quoq; in eadem ſignificatione frequentißimè uſurpamus. Hactenus Sipontinus. Cic. Attico, lib. 2. 29. 2. Baſilicam habeo, non uillam frequentia Formianorum, at quam partem baſilicæ tribum Aemiliam. Idem 6. Verr. 5. Qui forum ac baſilicas, non ſpolijs prouinciarum, ſed ornamentis amicorum, cõmodis hoſpitum, non furtis nocentium, ornarẽt. Nos autem ex Hieronymo & antiquis authoribus pro ſacris ædibus aſſumimus: quas quidem Eccleſiam uocant.

Spacio baſilicæ honeſtari. Cic. pro Muræna 64.

Baſilicam tegere. Cic. 4. ad Atticum 86. 4.

Baſilicus, (βασιλικὸς,) Adiectiuum. Feſtus, Baſilicum, regale: nam βασιλεύω eſt regno.

Baſilicæ edictiones. Plaut. Capt. 13. 42.

Baſilica facinora. Plaut. Trin. 14. 22. Id eſt magnifica.

Baſilica nux dicitur iuglans, teſte Plinio, lib. 15. 22. 2.

Baſilicus ſtatus. Plaut. Pſeud. 7. 43.

Baſilicus uictus magnificus & planè regius. Plaut. Perſa.

Baſilica uitis. Plin. lib. 14. cap. 2. 8. Baſilicam Dyrrachini celebrant, Hiſpaniæ cocolobin uocant. Rarior uua, æſtus, Auſtrosq; tolerat, capiti inimica, copia larga.

Baſilicè, (βασιλικῶς,) Aduerbiũ, Regie. ut Baſilicè uiuere uel ſaluere, & baſilicè ornatus. Plaut. Pœnulo 7. 74.

Baſilicè eleutheria agere. Plaut. Perſa 2. 30. Id eſt magnificè, prouerbiali figura dictum.

Baſilicè interij. Plaut. Epid. 2. 54. Id eſt uehementer.

Baſilicum, ueſtimenti genus. Plaut. Epid. 5. 49.

Baſilicum, uitis genus, apud Columellam lib. 3. cap. 9. 1.

Baſiliſcus,] (βασιλίσκος,) genus ſerpentis: dictus (ut ait Feſtus) uel quòd in capite habeat album quiddam inſtar diadematis: uel quòd reliqua ſerpentum genera uim eius fugiant.

Vide Plinium lib. 8. cap. 21. 6. Latinè dicitur Regulus.

Baſilius Cæſarienſis, (βασίλιος,) Gregorij Nazianzeni, & Ioannis Chryſoſtomi temporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præſul factus, iuſſus eſt à Valente, qui Arrianis fauebat, deſerere officium, atq; in exilium abire. Quumq; ille minime obtemperaret, atque uti contumax, tribunali præfecti adhiberetur ac minis parere principi diu fruſtra tentaretur, nox ei ſpacij ad deliberandum datur. Baſilius, Nequaquã ego, ait: tu potius in hoc ſpacio ab incœpto deſiſtes. Itaq; in ea nocte uxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta, Valens rogatum miſit ad Baſilium, ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſeruaretur. Sic itaq; accidit ut Baſilius ſeruaretur. Hæc ex hiſtoria Ruffini.

Baſis,] huius baſis, f. g. (βάσις, Suſtentaculum & inferior columnæ pars: ſicut epiſtylium ſuperior authore Sipontino. Cic. 5. Tuſcul. 92. Animaduerti columellam non multum è dumis eminentẽ, in qua inerat ſphæræ figura & cylindri. Et paulò pòſt 93. Quò quũ patefactus eſſet aditus, ad aduerſam baſim acceſſimus.

Baſes ſtructiles, ſunt uelut ſedimenta columnarũ, non ſolido lapide cæſa, ſed opere cæmẽtitio, lateritióue coagmẽtata: quibus columnæ βεβήκασιν, id eſt nituntur, ipſæ quidem ſolido lapide conſtantes. Pomponius Iuriſconſ. Statuæ affixæ baſibus ſtructilibus Budæus.

Baſis pro fundamento & ſede alicuius rei: ut Baſis ſtatuæ. Cic. 4. Verr. 115. Hi tamen iſtius euertere ſtatuam non dubitarunt: qua ablata, baſin tamen in foro manere uoluerũt. Idem lib. 2. de Natura deorum 187. Baſis autem trianguli quam efficiunt grues, &c.

Baſis pro ipſa columna uidetur etiã accipi Plin. lib. 17 ca. 25. 4. Simili modo Trallibus palma in baſi Cæſaris dictatoris.

Baſis & ſtatua. Cic. Philipp. 267.

Baſis trophæorum. Cic. in Piſonem 73.

Baſis uillæ. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 9.

Baſium, baſij,] (φίλημα,) Donatus in Eunuchum Terentij 3. 2. 3. Tria ſunt oſculandi genera, oſculum ſcilicet, baſium, & ſuauium. Oſcula officiorum ſunt: Baſia, pudicorum affectuum: Suauia, libidinum uel amorum. Martial. lib. 2. 10.

Baſia dimidio quòd das mihi Poſthume labro,
Laudo licet demas hinc quoq; dimidiam.

Baſiorum multa millia. Catul. epigram. 16. 3.

Conturbare baſia. Catul. epigram. 5. 8.

Da mihi baſia mille, deinde centum. Catul. epigram. 5. 2. & 8.

Baſia mala faſcinare lingua. Catul. epigram. 7. 11.

Baſio, baſias, (φιλέω,) baſiare. Martil. lib. 7. 94. Et totam Line baſiare Romam.

Baſiare baſia. Catul. epigram. 7. 2.

Vſq; ad millia baſiare. Catul. epigram. 45. 1. Sub. baſia.

Baſiatio, Verbale. Mart. li. 7. 94. Hybernas Line baſiationes.

Baſſareus, pen. corr. per eu diphthongon, (βασσαρεὺς,) Dictus eſt Bacchus, ἀπὸ τοῦ βάζω, quod eſt declamo, uociferor, ob bacchantium tumultuarium clamorem. Quamuis Baſſareum aliqui nominatum uelint à genere ueſtis baccharum: unde & Bacchæ ipſæ Baſſarides dictæ à Baſſara ueſte, quæ uſq; ad pedes demiſſa eſt, dicta à baſſara loco Lydiæ, in quo fit. tali enim numina uti uolunt. Hæc Sipontinus.

Horatius 1. Carm. ode 18. 3.
-non ego te candide Baſſareu
Inuitum quatiam. Vide Acronem in eum locum.

Baſſaricus, Adiectiuum, (βασσάρειος,) Propert. 3. eleg. 17. 6.
Candida laxatis onerato colla corymbis,
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas. Id eſt Bacchicas, hoc eſt tuas. ſcribit enim ad Bacchum. qui & Baſſareus uocatur.

Baſſaris, huius baſſaridis, (βάσσαρις,) Agaue, Bacchi ſacerdos. Perſius Saty. 1. 10. Et ſectum uitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.

Saleius Baſſus, poeta Epicus, cuius eſt Quintiliano lib. 10. ca. 1. uehemens, ac poeticum ingeniũ: nec ipſum ſenectute maturum, præueniente fato, quemadmodum & Valerio Flacco contingit. Itẽ Aufidius Baſſus hiſtoricus Quintiliani temporibus bellum Germanicum ſcripſit. Vide Quint. lib. 10. cap. 1. Cæſius Baſſus inter Lyricos ab eodẽ ponitur. de quo ſic ſcribit Probus, Cæſium Baſſum poetam Lyricum famam eſt in prædijs ſuis ardente Veſeuo & latè uagantibus ignibus cum uilla ſua flagraſſe. Quintilianus quoq; ſe eum uidiſſe ait. Baſſus item, & Sextius Niger Romani homines, de medicina Græcè ſcripſerunt. Author Volaterranus. Præter hos fuit Baſſus martyr ſub Decio clauis ferreis confixus.

Baſtarnæ, ſiue Baſternæ, (βαστάρναι,) populi Europæ in Sarmatia: de quibus Strabo lib. 7. Truces Baſtarnæ, & Tumentes Baſtarnæ apud Claudianum.

Bat,] (βάτ,) Vox eſt qua uti ſolemus, quum quempiam corripimus, iubemusq; eum tacere. Plaut. Pœnu. 5. 7.
Potin' aliam rem ut cures? C. at. P. bat. crucior. P.

Bata, Aſiæ uicus, & portus, ubi Sinope urbs Auſtrum uerſus huic oræ plurimũ uidetur opponi. Verba ſunt Strab. lib. 11.

Batala, antiquiſſimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum alijs eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Batalus, odioſus quidam & turpis, autore Suida. Virg. in Diris, Batale, cygneas repetamus carmine uoces. Quædam exemplaria legunt, Battare, cycneas, &c. Vide Battalus.

Batalus, Cognomen Demoſthenis.

Batauus, (βαταβὸς,) Adiectiuum: pen. indifferenti. Lucan. lib. 1. 87. Vangiones, Batauiq; truces, quos ære recuruo
Stridẽtes acuere tubæ. Silius lib. 3. 123. Iam puer auricomo performidate Batauo. Corn. Tacit. lib. 20. Batauí, donec trans Rhenum agebant pars Cattorum, ſeditione domeſtica pulſi, extrema Gallicæ oræ uacua cultoribus, ſimulq; inſulam inter uada ſitam occupauere, quam mare Oceanum à fronte, Rhenus amnis tergum ac latera circunluit.

Batauа auris, pro agreſti, & ineleganti, tetricaq;. Mart. lib. 6. Vide Eraſ. in Chiliad.

Bathyllus, (βάθυλλος,) adoleſcens Samius, quẽ Anacreon poeta Teius ardenter amauit. Horat. in Epodis, ode 14. 2.
Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium. Alius fuit Bathyllus pantomimus, ioculator, & ſaltator, unde Iuuen. Molli ſaltante Bathyllo. Tacit. lib. 1. Indulſerat ei ludrico Auguſtus, dum Mecœnati obtemperat effuſo in amorem Bathylli.

Batillum,] Ferreum inſtrumentum, quo pruna colligitur, ad ſimilitudinem palæ. Id eſt batulum, quaſi patulum primò uocatum: deinde batillum per diminutionem dictum. Hæc Sipontinus. Plin. lib. 33. cap. 8. 4. Batillis ferreis cadentibus ramento impoſito, quod candidum permaneat, probatur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 6. 4. Itaq; paſtorẽ earum cum batillo circumire oportet, ac ſtercus tollere ac conſeruare: quod & ad agriculturam idoneum eſt. Horatius 1. Ser. Saty. 5. 8.

Batillum aliud eſſe inſtrumentũ declarat Varro 1. de Re ruſt. cap. 50. 2. his uerbis, Altero (inquit) modo metunt. ut in Piceno: ubi ligneum habent incuruum batillum, in quo ſit extremo ſerrula ferrea. hæc quum comprehendit faſcem ſpicarum deſecat, & ſtramenta ſtantia in ſegete relinquit, ut poſtea ſubſecentur.

Batina, pen. prod. (βάτινα,) oppidum Apuliæ. unde Horat. 3. Carm. ode 4. 3.
-ſaltuſq; Batinos, & aruum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Batiocus,] Genus uaſis à quo uinũ è cado hauſtum ad menſam fertur. Plaut. Sticho 14. 1. uulgò il boccale.

Batis,] fœ. ge. (κρίθμον,) Genus herbæ aculeatæ, ſponte naſcentis, quæ & hortenſis & marina eſt. Plin. lib. 21. cap. 15. 1. & Colum. lib. 12. cap. 7. 1. ubi duplici tt battis ſcribitur. uulgò. Finochio marino Herba di ſan Petro. Matth. Senen. Ruellius lib. 2. cap. 61. Batim duplicem ueteres prodiderunt: unam marinam, quam Græci crethmon, ſiue potius crithmon dicunt. Hæc fruticoſa eſt herbula, cubitum unum alta, naſcitur in maritimis, petroſis, folio copioſo, pingui, albicante ueluti portulacæ, ſed craſſiore, latiuſcula & ſalſo guſtu, floribus candidis. Semen ceu libanotidis odoratum, molle, ſiccatum rumpitur. Habet intus tritici modo candidum, radices digiti craſſitudine tres aut quatuor, odorati ſaporis, & iucundi. Hanc officinæ ſimul cum uulgò cretham uocant marinã. Defertur ad nos ſale & aceto condita. Altera batis hortenſiana, quam Plinius aſparagum Gallicum quibuſdam dici tradit, Columella bolus cordum, caule palmum erecto, folio pingui, &c. Paulò pòſt, Hæc apud nos ab olitoribus ad quotidianos uſus conſita nonnuſquam ſpectatur comprehendiſſe. Vulgus noſtrum bacilas, quaſi baticulas ab Italis appellare didicit.

Batis, inter piſces numeratur à Plinio lib 32. cap. 11. 4.

Batrachium,] (βατράχιον,) Coloris ſpecies, quo ante inuentas perſonas faciem obungebant. Eſt & genus herbæ. Plin. lib. 25. cap. 13. 25. Ranunculum uocamus, quem Græci batrachium uulgò pie coruino, pie di gallo, Herba ſardonia, Apium riſus, Matthiolus Senenſis.

Batrachos,] pen. corr. (βάτραχος,) apud Græcos rana eſt. hinc Comœdia eſt apud Ariſtophanem quæ βάτραχοι hoc eſt Ranæ inſcribitur, quòd in ea ranas loquẽtes introducat.

Batrachomyomachia, pen. corr. (βατραχομυομαχία,) Ranarum & murium pugna: de qua elegantem Homerus conſcripſit libellum.

Battalus, pen. corr. (βάτταλος,) fuit tibicen qui laſciua & uinolenta carmine complexus eſt, fecitq; adagio locum, Battali ſimilis. Cœlius ait hunc primum omnium calceis fœmineis in ſcena uſum fuiſſe, artemq; tibiarum omnino mollitie deprauaſſe, à quo fluxos & parum uiros, Battalos uocant, ut idem Cœlius author eſt.

Battiades, pen. corr. (βαττιάδης,) Callimachus dictus eſt, id eſt Cyrenaicus, ut quidam uolunt, à Batto, qui Cyrenen condidit. Alij dicunt à patre ſuo, cui Batto nomen fuiſſe, neſcio qua coniectura ducti exiſtimant. Stat. lib. 5. Sylu. 3. 32.
-tu pandere doctus
Carmina Battiadæ.

Ab illo autem Batto, quem prius diximus omnes Cyrenenſes, Battiadæ dicti ſunt. Silius lib. 3. 51.
Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas prauos fidei ſtimulauit in arma.

Battologia,] pen. corr. (βαττολογία,) Multiloquium Latinè dicitur: cui opponitur Laconiſmos. Sumptũ à Batto quopiam inepto poeta, qui in hymnis ſuis eadem crebrius iterabat. Copioſius in Chiliad. & in Annotationibus Eraſmi in nouum Teſtamentum.

Battus, propriũ illius qui Cyrenen condidit, ut author eſt Strabo lib. 17. Ab hoc & Cyrenenſes Battiadæ dicti ſunt. Vide Battiades. Catullus epigram. 7. 1.
Solinus cap. 40. Lacedæmonium hunc fuiſſe ſcribit. Plura habet Herodotus lib. 4.

Batuo, batuis,] (ἀλοάω,) batuere, Percutere, uerberare. Plaut. Caſina 11. 60.
-qui quæſo potius, quàm ſculponeas?
Quibus batuatur tibi os, ſenex nequiſſime? Plin. lib. 31. cap. 9. 7. Cic. Pæto 9. 22. 13. Batuit, inquit, impudenter depreſſit multo impudentius.

Batuere, Pugnare. Sueton. in Caligula, cap. 54.

Batuere cum aliquo. Sueton. in Caligula, cap. 32.

Batus, bati,] (βάτος,) genus menſuræ liquidorum, apud Hebræos, quæ ſextarios ſeptuaginta duos capit. auth. Ioſeph. lib. 3. circa finem.

Baubor, baubaris,] (βαΰζω,) baubari. Deponens, Latrare, Factitium uerbum à uoce canum quum latrant. Lucretius lib. 5. Et quum deſerti baubantur in ædibus.

Baucis, (βαῦκις,) anus pauper, quæ cum uiro ſuo Philemone, Iouem & Mercurium hoſpitio ſuſcepit. De quibus Ouid. lib. 8. Metam. 127.
Hi uerſi fuerunt in arbores.

Panuncia Baucis. Perſius Saty. 4. 2.

Bauius, & Meuius, (βαΰιος καὶ μεΰιος,) ineptiſſimi poetæ fuerunt, qui Virgilio ſuam gloriam inuiderunt. De quibus ipſe 3. eclog. 16.
Qui Bauium non odit, amet tua carmina Meui.

Bauli, (βαῦλοι,) Vicus inter Baias & Miſſenũ, ubi boues quondam Herculis, dum iuxta Cumas hoſpitatus eſſet, ſtabulati eſſe dicũtur. Hinc Boalia primum locus appellatus eſt: deinde uetuſtate corrupto uocabulo Bauli. Symmachus,
-corrupta Boalia Baulos,
Nuncupat hæc ætas.

Corn. Tacit. Nero matrem elicit ad Baias. ubi quinquatrium celebrabat, excepitq; manu, & complexu, ducitq; Baulos. Id uillæ nomen eſt inter Miſſenum promontorium, & Baianũ locum, flexo mari abluitur.

Baxeæ, (κρηπίδες,) Crepidæ & calceamenta. propriè philoſophorum. Apul. de Aſino, Nec quid pallio, baculoq; & baxeis & hircino barbitio philoſophum fingeret. Plautus Menæh. 9. 34.

B D

Bdellium,] (βδέλλιον,) arboris genus, de qua ſic Plinius libro 12. cap. 9. Vicina eſt, inquit, Bactriana, in qua bdelliũ nominatiſſimũ. Arbor nigra eſt magnitudine oleæ, folio roboris, fructu caprifici, naturaq;. Huius arboris Gummi eſt id, quod Aromatarij Bdellium uocant.

B E

Beatus,] pen. prod. (μακάριος, ὄλβιος, εὐδαίμων,) Felix, qui rebus omnibus ad uitæ uſum, ornatumq; ſpectantibus abundat. Ideoq; locupletes ſanè omnes beatos uocamus: ut apud Iuuenalem, Vetulæ ueſica beatæ. Vnde apud inferos, in Elyſijs campis beati uocantur, & à nobis, qui apud ſuperos uiuũt: ut penè idem ſint felices & beati, felicitas, & beatitudo. Sunt & aliæ res pro ſua quæq; natura beatæ feliceſq;, ueluti de uoce apud Quintilianum lib. 11. cap. 3. Ornata eſt pronunciatio, cui ſuffragatur uox facilis, magna, beata, flexibilis. Beata dixit pro eo quod eſt plena & perfecta. Hæc Valla lib. 4. Cic. 5. Tuſcul. 42. Neq; ulla alia, huic uerbo quum beatum dicimus ſubiecta notio eſt, niſi ſecretis malis omnibus cumulata bonorum complexio.

Beatus, pro diuite & opulento. Cic. in Saluſt. 12. Ouid. 1. Amo. eleg. 8. 5. Scis here te mea lux iuueni placuiſſe beato.

Felix & beata. Plin. lib. 12. cap. 13. 4.

Ab omni parte beatum, Beatiſſimum. Hora. 2. Carm. ode 16. 6

Auro beatius omni. Ouid 2. de Ponto, eleg. 8. 1.

Diuitijs beatus. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 15.

Laudum omni cumulo beatus. Stat. lib. 4. Sylu. 3. 32.

Perſarum rege beatior. Horat. 3. Carm. ode 9. 1.

Terq; quaterq; beati. Id eſt, ut Seruius ait, ſæpius. Finitus numerus pro infinito. Aut potius, Beatiſſimi. ſic enim & Græci poe=

ci poetæ τριόλβιον, uocant à numero ternario. Virgilius 1. Aeneid. 20.
Virtute beatus. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 15.
Longè beatior. Ouid. 4. Metam. 65.
Palam beatus. Vide Palam.
Arces beatæ. Horat. 2. Carm. ode 6. 5.
Arua beata, Fertilia. Horat. Epod. 16. 9.
Beata & libera ciuitas. Cicero Meſſenio 6. 2. 1. 1.
Ciuitas beatiſſima & opulentiſſima. Cic. 3. de Nat. deo. 117.
Commoda beata. Catul. epig. 20. 5. ad Parium.
Homines beatiores. Catul. epig 9. 2. ad Verannium.
Mors beata. Cic. de Amic. 22.
Nox beata. Claud 6. Paneg. 31.
Opes beatæ. Statius libro 1. Sylu. 5. 9. Ora beatior. Ouidius Epiſt. 15. 36.
Rebus beatis mitior. Sene. Hypp. 5. 16.
Beata & florens Reſpublica. Liu 4. bel. Maced. 22.
Rus beatum, Fertile & amœnum. Horat. 1. Epiſt. 10. 3.
Sedes beatæ. Virg. 6. Aeneid. 128.
Terra beata. Ouid. epiſt. 15. 38.
Beatæ thermæ. Martial. lib. 9. 79.
Vita beata. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 19.
Cic. 2. de Finibus 98. Nos beatam uitã non depulſione mali, ſed adoptione boni iudicemus.
Dici beatus. Ouid. 3. Metam. 28. -ultima ſemper
Expectanda dies homini eſt: diciq; beatus
Ante obitum nemo, ſupremaq; funera debet.
Vrbes beatæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 7.
Fruantur beati æuo ſempiterno. Cic. de Somnio Scip. 8.
Numero beatorum eximere aliquem. Id eſt non iudicare beatum. Horat. 2. Carm. ode 2. 4.
Vnum beatiorum ſe facere alicui. Catul. epig. 10. 4.
Beatulus, pen. corr. Diminutiuum. Perſius Saty. 3. 11.
-tandemq; beatulus alto Compoſitus lecto.
Beatè, Aduerbium, Feliciter. ut Beatè uiuere. Cic. 1. Acad. 49. Spoliauit enim uirtutem ſuo decore, imbecillamq; reddidit, quòd negauit in ea ſola poſitum eſſe beatè uiuere.
Bene beateq; uiuere. Cic. in Parad. 17.
Sit tibi benè ac beatè. Catul. epig. 20. 3.
Beatitas, pen. corr. & Beatitudo, pen. prod. (μακαριότης ὄλβος,) Cic. 1. de Nat. deorum 132. At iſta ſiue beatitas, ſiue beatitudo dicenda eſt, &c. Prius autem minus eſt in uſu. Quintilianus citat eadem lib. 8. cap. 3. Vtitur & Macrobius 12. Budæus.
Beo, beas, beare, Beatum facere, (ὀλβιάζω,) Plaut. Cap. 4. 34. Foris aliquantulum etiam quod guſto, id beat. Terent. Eunuch. 2. 2. 48. Ecquid beo te?
Cœlo aliquem beare. Id eſt, donare cœlo, Horatius 4. Carm. ode 8. 6.
Munere aliquem beare. Horat. 1. Epiſt. 19. 15.
Semet beare, eſt indulgere animo, phraſi quadam Epicurea, qui ſummum bonum uoluptatem aiebant eſſe. Horatius 2. Carm. ode 3. 2.
Bebryces, penult. indifferenti. (βέβρυκες,) Populi Aſiæ iuxta Pontum, Stephan. Item populi, apud Iberos in Europa. Silius libro 3. 85.
Bebrycius, (βεβρύκιος,) Adiectiuum, & Bebryx, Bebrycis, pe. indifferente. Valerius Flaccus, & Silius lib. 3.
Arena Bebrycia. Stat. lib. 4. Silu. 5. 6.
Fretum Bebrycium. Valer. 4. Argonaut. 44.
Nemus Bebrycium. Stat. 3. Thebaid. 71.
Bebryacum, (βεβρύακον,) Vicus eſt inter Cremonam & Veronam, qui uulgò dicitur Labina, clarum duabus cladibus Romanorum. Corn. Tacit.

Bebryacenſis, (βεβρυακήσιος,) Qui eſt ex Bebryaco uico.
Bebryacum palatiũ Iuuen. Saty. 2. 11. Bebryaci in campo ſpolium affectare palati, &c. Vbi palatium Bebryacum uocatur campus belli ciuilis in Bebryaco uico facti, quòd in eo molliſſime uelut in palatio, Otho Imperator à militibus Vitellij fraude uictus eſt.
Bechion,] Herba, (βηχίον,) Plinius libro 26. capite 6. 2. Tuſſim ſedat bechion, quæ & tuſſilago dicitur. Vide Tuſſilago. uulgò dicitur, Farfara, ſiue Farfarella, ſiue Vngula Caballina.
Beda, (βήδας,) natione Anglicus, ob uitæ modeſtiam Venerabilis cognomentum adeptus, claruit ſub Ioanne ſexto Pontifice, quum Saraceni ex Africa ſoluentes, Hiſpaniam inuaſerunt: ex quo Beda literis principes ad eam recuperandam ſolicitauit, Græcè Latineq; eruditus fuiſſe traditur. Scripſit in Acta Apoſtolorum, in Lucam, Volaterranus.
Beduini, ex Arabum, ac Saracenorum ſecta, alijs addicti opinionibus ſunt, quapropter hæretici ſunt appellati. Ii nulla ratione, inermesq; unà cum Saracenis in bellum ruunt, dicentes mortem uitari non poſſe, fatoq; omnia referunt. Hircinis amiciuntur pellibus. Solem orientem adorant. Volaterranus.
Bee,] (βέε,) Vox ouium. Varro 2. de re Ruſt. cap. 1. 7. Non enim me, ſed bee ſonare uidentur oues uocem efferentes.
Bela,] (μῆλα,) Oues nominauerunt antiqui Latini: unde belare. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 7. Vnde aurea mala, id eſt ſecundum antiquam conſuetudinem capras & oues, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauit. Ea enim ſua uoce Græci appellarunt μῆλα. Nec multò ſecius noſtri ab eadem uoce, ſed ab alia litera bela uocauerũt. Non enim me, ſed bee ſonare uidentur oues uocem efferentes: à quo poſt belare, dicunt extrita e litera, ut fit in multis.
Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps habitus, populos à multis uectigalibus immunes fecit primus Bizantios nummos, argenteamq; monetã percuſſit. Deceſſit tandem equo lapſus, fractusq; membra, poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo conſtituto. Fuere quatuor huius nominis Panno niæ reges, ut author eſt Volaterranus lib. 8.
Belgæ, Belgarum, (βέλγαι,) Galliæ populi multarum ciuitatum, oppidorum, ac locorum, mari Oceano, Rheno, Matrona, & Sequana fluminibus incluſi. In his, ſunt Metropoles Treuerenſis, Colonienſis, Maguntina, Rhemenſis: cum earum ſuffraganeis intra Oceanum mare ac earũ tria flumina conſtitutis. Item Brabantia, Flandria, Hollandia, Gheldriæ ac Phryſiæ pars, toto Picardia, Hannonia, Iuliacum, Virtutum comitatus, ac Campaniæ maxima portio, ſylua Arduenna uniuerſa.
Belga, (βέλγης,) ſingularis numerus, unus ex Belgis. Lucanus lib. 1. 86. Et docilis tector monſtrati Belga couini.
Belgicus, pen. cor. (βελγικός,) Adiectiuum, ut Eſſeda Belgica. Virgil. 3. Georg. Belgica uel molli melius feret eſſeda collo. Vbi Seruius, Belgica eſſeda, Gallicana uehicula.
Belgium, erat Bellouacorum ciuitas magna & inter Belgas authoritate atq; hominum multitudine præſtans. Belgij mentionem facit ſemel & iterum Cæſar Belli Gallici, lib. 5. Hircius quoq; libro 8.
Belides. Vide Belus.
Belliſarius, (βελισάριος,) Iuſtiniani Principis dux, Græcus, Perſas in Oriente uicit: Vandalos uerò in Africa, ducto in triumphum Giliſmere, Gothorum in Italia gentem, capto, Vitige rege ſuperauit. Poſt hæc Africam repetens, Vandalos redintegratis uiribus, bella renouantes, Reipublicæ ſubdidit, interfecto eorũ rege Guntarit ſub pacis dolo. Victor inde

inde Romam reuerſus, crucẽ auream, ubi res eius geſtæ cælatæ fuerant, Petri baſilicæ obtulit. Plura Volaterranus.
Bellaria,] bellariorum. (ἐπιδορπισμός, τραγήματα, πέμματα,) dicuntur cibi ad irritandam gulam compoſiti, authore Donato. Gellius lib. 12. cap. 11. Vocabulum bellaria, ſignificat omne menſæ ſecundæ genus, nam quæ τραγήματα, Græci, aut πέμματα, dixerunt, ea ueteres noſtri bellaria appellauerunt. Vina quoq; dulciora eſt inuenire in comœdijs antiquioribus hoc nomine appellata dictaq; eſſe ea Liberi bellaria. Hactenus Gellius. Plautus Truculen. 9. 27. Fer huc uerbenam mihi, thus & bellarias.
Bellarium & Bellaria, res bellis aptas appellabant. Feſtus.
Bellator,] bellatrix, Vide Bellum.
Bellatulus,] belle, Vide Bellus in Bonus.
Bellerophon, pen. corr. uel Bellerophontes, (βελλεροφόντης,) Glauci regis filius, & qui ipſe regnum apud Ephyram tenuit, quo priuatus à Præto Argiuorũ rege, ab eodemq; ſeruus domi habitus, ac de ſtupro ab eius uxore Sthenobœa, quæ Anthea Homero dicitur, ſolicitatus eſt. Qui tale facinus quum auerſaretur, ab eadem apud uirum falſò accuſatus, cum literis ad Ariobatum ſocerũ miſſus eſt: quibus ſcribebatur uti ille occideretur. Ariobatus itaq; eum cõtra Chimeram monſtrum miſit, qui equo Pegaſo aſſumpto, illam è ueſtigio ſuperauit. Poſthæc ad Solymorum bellum, poſtremò ad Amazonas miſſus, uictor pariter redijt pro quibus meritis Ariobati filiam duxit Archimenen, ex qua filios ſuſcepit Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam. Author Homerus Iliad. 6.
Bellerophontes literas affert, Prouerbiũ quum quis literas uelut cõmendatitias perfert, quæ contra ipſum ſint deſcriptæ. Vide Eraſmi Chiliadas.
Eques ipſo melior Bellerophonte. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.
Bellerophon caſtus. Horat. 3. Carm. ode 7. 3.
Bellerophonteus, pen. pro. Adiectiuũ, (βελλεροφόντειος,) Propert. lib. 3. eleg. 3. 1.
Viſus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophontei quà fluit humor equi.
Bellerophontei equi, id eſt Pegaſi. Intelligit autem Hippocrenen fontem, quem Pegaſus ungula aperuerat.
Bellerus, Corinthiorum primas quidem, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, quum antè Hipponous diceretur. Ex commentarijs in Bocatium.
Bellica,] Columella erat ante Bellonæ templum ſuper quam haſtam iaciebant, quum bellum indicebatur. Feſtus.
Bellicus,] belliger, belligero, Vide Bellum.
Bellior,] Vide Bellus in Bonus.
Bellipotens,] Vide bellum.
Bellitudinem,] ſicut magnitudinem Verrius dixit. Feſtus.
Bello,] bellas, Vide Bellum.
Bellona, pen. prod. (ἐνυώ,) Dea belli, ſororq; Martis, dicitur alio nomine Pallas. Virg. 9. Aeneid.
Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello.
Gaudens Bellona cruentis. Horat. 2. Sermo ſaty. 3. 45.
Bellona uindex. Claudian. in Eutrop. lib. 1. 63.
Haſta Bellona. Stat. 2. Thebaid. 144.
Agitata motu Bellonæ, de ſacerdote quadam inquit Tibullus libro 1. eleg. 6. 9.
Bellonarij, (ἐνυώνιοι,) ſacerdotes Bellonæ, qui lacertos, humeroſq; concidebant. Acron.
Bellouacum, pen. cor. (βελόακοι,) Ciuitas eſt in prouincia Rhemenſi ac Francorum regno ſita. Cuius populi Bellouaci uocãtur, inter Belgas, olim belli gloria eximij, quos Cæſar eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit. Apud Cæſarem in Commentarijs, lib. 8.

Belloueſus. Vide Ambigatus.
Bellua,] (θηρίον,) Immanis fera, quaſi bellum gerens. Teren. Eunuch. 3. 1. 25. Eóne es ferox, quia habes imperium in belluas? Cic. Mario lib. 7. 1. 13. Quinetiã miſericordia quædam conſequuta eſt atq; opinio eiuſmodi, eſſe quandam illi belluæ cũ genere humano ſocietatẽ. De elephanto loquitur.
Fera bellua. Ouid. 13. Metam. 194.
Fera & immanis bellua. Cic. 4. Acad. 194.
Fluitantes & innantes belluæ, partim ad ſaxa natiuis teſtis inhærentes. Cic. 2. de Nat. deo. 145.
Ingens bellua. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 64.
Sæua bellua. Horat. 1. Carm. ode 12. 5.
Squamoſa bellua. Seneca Hippoly. 10. 12.
Bellua tetra. Claudianus in Eutrop. lib. 1. 27.
Vt tetra & immanis bellua, fugienda ægritudo. Cicero 4. Tuſc. 68.
Belluarum nomine appellare ſingulas ſtellas, ut capram, ut lupam, ut taurum, ut leonem. Cic. 3. de Nat. deo. 53.
Bellua, per conuicium dicitur in hominem. Terent. Phorm. 4. 2. 11. Sed quid pertimui autem belluæ? Cicero 8. Philip. 242. Quin etiam de illo hominem queri ſolebas, Quid te facturum de bellua putas?
Fera & immanis bellua, homo. Cic. 7. Verr. 85.
Feritas et immanitas belluæ in figura hominis. Cic. 3. Offi. 40.
Belluatus, (ζωωτός,) Adiectiuum, pen. pro. ut Belluata tapetia, in quibus belluæ pictæ ſunt. Plautus Pſeud. 4. 14.
Belluinus, pen. prod. (ζωώδης,) aliud adiectiuum, ut Belluina rabies, belluinus furor.
Belluoſus, Adiectiuum pen. prod. (θηριώδης,) Belluis plenum. Horat. 4. Carm. ode 14. 10.
Te belluoſus qui remotis
Obſtrepit Oceanus Britannis, &c.
Bellum,] belli, (πόλεμος, μῶλος, δαΐς,) Eſt tum ipſa pugna, tum totum tempus quo in malitia ſumus: quam illiteratè guerram uocant. Prælium, ipſum tantummodo armorum certamen. Nam & pugna, certamenq; etiam citra arma fit. interdum etiam fit nudis uerbis. Hæc Valla libro 4. Plautus Amphit. 3. 101. Nam cum Thelebois eſt bellum Thebano populo.
Bellum & pax, contraria. Terent. Eunucho 1. 1. 16.
Tumultus & bellum. Cic. 8. Philipp. 136. Poteſt enim eſſe bellum ſine tumultu, Tumultus eſſe ſine bello non poteſt.
Bellum à belluis dicitur: quia belluarum ſit pernicioſa diſſenſio. Hæc Feſtus. Seruius autem bellum dici uult quòd minimè bellum ſit.
Bellum à prælio differt. Liu. 9. ab Vrbe. Populus Roman. etſi nullo bello, multis tamen prælijs uictus eſt.
Bellum pro prælio, aliquando ponitur. Salluſt. In eo bello trecenti milites deſiderati.
Belli, genitiuus, qui aliquando ponitur pro aduerbio in loco. Cic. 2. Offic. Præterea quibuſcunq; rebus uel domi uel belli poterunt, Rempub. augeant imperio, agris, uectigalibus. Liuius 3. ab Vrbe 178.
Belli uocabulo, bellatores, milites, & ea quæ ad bellum pertinent, omnia complexus eſt Ouidius 11. Metamorph. 5. Sic Silius lib. 7. 95.
Sed uictæ fera bella deæ uexere per æquor,
Atq; exciſa ſuo pariter cum iudice Troia eſt.
Bellum ſine hoſte, Ciuile bellum uocauit Lucanus lib. 1. 136.
Acta belli domuſq;. Ouid. 12. Metam. 37.
Adiutor belli. Vide Adiutor.
Altrix bellorum tellus. Silius lib. 1. 44. de Numidia.
Apex bellorum, id eſt caput & dux. Statius 5. Sylu. 2. 10. Ille ſecundus apex bellorum. De Bolano.

Aſperrima ſtudijs belli gens. Virg. 1. Aeneid. 4.
Auida mens belli. Ouid. Epiſt. 7.31.
Author temerarius belli. Ouid. 5. Metam. 2.
Caligo belli. Stat. 8. Thebaid. 101. Caliginem uocat illum belli tumultum, quo quid agendum cuiq; ſit, nemo uidet, nec amicus amicum, nec fratrem frater agnoſcit.
Cauſæ bellorum. Tacit. lib. 20.
Celeritas belli. Cic. 5. Philipp. 182.
Certamina belli. Lucretius lib. 2.1.
Communis belli Mars. Vide communis.
Concitores belli. Tacit. lib. 4.
Confector belli. Cicero Plancio 10.20.6.
Contentione belli magna ſuperare. Cic. pro Seſtio 49.
Durus bello, id eſt, fortis & infractus. Virg. 2. Georg. 34.
Egregia bello gens. Virg. 1. Aeneid. 90.
Euentus belli uarij. Virgilius 10. Aeneid. 32.
Examinata bello pectora. Stat. 4. Thebaid. 152. Bello, id eſt timore belli.
Secundi belli exitus. Horat. 4. Carm. ode 14.8.
Expers belli. Ouid. 5. Metamor. 19. Immunis à bello.
Expertus belli, cui opponitur ſubitus. Tacitus lib. 20.
Expertus bello & armis. Virgil. 7. Aeneid. 47.
Expertus bellis. Tacit. in Vita Agricolæ.
Extinctor belli. Cic. de Aruſp. reſpon. 45.
Ferox bello, & ad uim paratus. Ouid. 11. Metam. 59.
Feſſus bellis. Stat. 1. Sylu. 1.5.
Fracti bello ductores Danaûm. Virg. 2. Aeneid. 3.
Fremens bello Italia. Virg. 4. Aeneid. 46.
Frons bellorum, Acies exercitus. Stat. 12. Thebaid. 151.
Grauida bellis urbs. Virg. 10. Aeneid. 17.
Habilis bello ætas. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9.1.
Immunis belli. Virg. 12. Aen. 113. Id eſt ſine officio dimicandi.
Incendia belli. Virg. 1. Aeneid. 114. Seruius, Incendia uim interpretatur, Semper enim, inquit diluuio aut incendio com (paratur bellum.
Incerta belli metuere. Tacitus lib. 4.
Inclyta bello mœnia. Virg. 2. Aeneid. 49.
Inexpertus belli. Tacit. lib. 17.
Inſolens bellorum. Tacit. lib. 17.
Inſuperabiles bello Getuli. Virg. 4. Aeneid. 8.
Intractabile bello genus. de Carthaginenſibus ait Virgilius 1. Aeneid. 69. id eſt inſuperabile, aſperum, ſæuum. Seruius.
Iura belli. Cic. pro Corn. Balbo 37.
Lecta bello iuuentus. Virg. 8. Aeneid. 119. Id eſt ad bellum.
Magnus bello. Virg. 1. Aeneid. 110.
Modo belli. Liuius Decad. 4. lib. 8. Id eſt ritu ſeu more belli.
Nobile bellum. Vide Nobilis.
Offenſiones belli. Vide bellum.
Pericula belli tentare. Lucret. lib. 5.261.
Præda belli. Stat. lib. 4. Thebaid. 153.
Mars bellorum præſes. Quintil. lib. 3. cap. 7.4.
Præſtans bellis, Virtute bellica. Silius lib. 5.19.
Regina bellorũ uirago, periphraſis Mineruæ. Sta. 4. Syl. 5.5.
Reliquiæ belli, Quicquid poſt bellum peractum ſupereſt, & non totum perijt. Silius lib. 15.106.
Rudis belli, Ignarus belli. Horat. 2. Epiſt. 2.10.
Spectatus bello. Tacit. lib. 1.
Studium ad bella. Virg. 3. Georg. 35.
Subita belli. Tacit. lib. 21. Quando impetum & ſubita belli locus abnueret.
Summa belli. Liu. 4. Decad. lib. 1.
Superbus bello populus. Virg. 1. Aeneid. 5.
Superſtes bellorum. Tacit. lib. 2. de moribus Germanorum, Multiq; ſuperſtites bellorum, infamiam laqueo finierunt.

Trepidantia bello corda. Virg. 4. Georg. 14. Seruius interpretatur alacritate pugnandi, non timore.
Tumultus belli. Lucan. lib. 6.11.
Vnius uteri bellũ, eleganter dictum à Stat. lib. 11. Thebai. 82.
Vexatus bello. Virg. 4. Aeneid. 123.
Belli uices. Stat. lib. 9. Thebaid. 16.
Victoria belli. Stat. lib. 12. Thebaid. 2.
Victoribus bello ducibus maximus honor datus. Quintil. lib. 2. cap. 16.5.
Virtus bello uiuida. Virg. 5. Aeneid. 150.
Acre bellum. Vide Acer. Ouid. in Ibin, uerſu ultimo.
Acutum bellum. Vide Acutus. Horat. 4. Carm. ode 4.15.
Aduerſum bellum. Horat. 1. Serm. ſaty. 7.3.
Aeterna bella gerere. Seneca in Hercule furente 1.6.
Aſpera bella. Horat. 2. Epiſt. 1.2. Ouid. 8. Epiſt. 6.
Biluſtre bellum. Ouid. 2. Amorum, eleg. 12.2.
Ciuile bellum, Quod inter ciues geritur. Lucan. lib. 2.11.
Clauſum pectore bellum. Sil. lib. 1.28. Bellum, id eſt amor belli.
Communem Martem belliq; caſum metuens. Cic. pro Seſtio 9.
Creperum bellum, Id eſt dubium. Lucret. lib. 5.261.
Crudele & exitioſum bellum. Cic. Attico, lib. 9.173.14.
Bella domeſtica & externa. Cic. de Senect. 11.
Durißimum bellum. Cic. pro Corn. Balbo 3.
Exhauſta bella, id eſt, finita. Virg. 4. Aeneid. 3. Seruius.
Exitiabile ciuibus, & calamitoſum. Cic. Att. lib. 10.195.4.
Fera bella. Silius lib. 7.95.
Finita bella triumphis. Ouid. 15. Metam. 150.
Funebre bellum. Horat. 1. Epiſt. 20.10.
Furioſa bello Thrace. Horat. 3. Carm. ode 16.1.
Genialia bella, Bella quæ geruntur inter conuiuia. Sic Centaurorum & Lapitharum bella uocat. Stat. lib. 1. Achil. 23.
Horrida bella. Virgil. 6. Aen. 18. Iuuen. Saty. 14.25.
Horrificum, nefarium, omni imbutum odio bellum inferre. Cic. pro Domo ſua 47.
Impia bella ciere. Stat. 11. Thebaid. 70.
Inania bella gerere. Silius lib. 1.14.
Indomitum bellum. Seneca in Agamem. 7.3.
Inexpertum bellum. Tacit. lib. 18.
Inexpiabile bellum. Vide Inexpiabilis.
Inexpiabilia bella excitare. Quint. lib. 2. cap. 16.2.
Infandum bellum. Stat. 3. Thebaid. 14.
Infauſtum bellum. Stat. 6. Theb. 18.
Ingens bellum. Virgil. 1. Aeneid. 54.
Iniuſtum bellum. Ouid. 5. Metam. 42.
Internecinum bellum. Vide Interneco.
Bellum inteſtinum, pro domeſtico. Cic. in Catil. 46.
Iuratum bellum. Silius lib. 11.29.
Lachrymabile bellum. Ouid. 8. Metam. 9.
Lachrymoſum bellum. Horat. 1. Carm. ode 21.3.
Latrantia bella. Claudian. 2. in Eutrop. 98.
Longinquum bellum. Sil. lib. 13.72.
Longinquis bellis obruti. Vide Longus.
Longum bellum, Diu durans. Ouid. 12. Metam. 1.
Luctuoſum bellum. Vide Lugeo.
Lugubre bellum. Horat. 2. Carm. ode 1.7.
Magnum bellum. Virg. 2. Aeneid. 39.
Magnũ & periculoſum bellũ. Cic. ad Quint. fratrẽ lib. 1.1.7.
Martia bella. Horat. in Arte Poetica 81.
Miſerabile bellum. Ouid. Epiſt. 13.11.
Mollius bellum gerere. Vide Mollis.
Mortiferum bellum. Virgil. 6. Aeneid. 56.
Muliebre bellum gerere. Vide Mulier.
Quaſi naturale bellum eſt miluo cum coruo. Cicero 2. de Natura deorum 185.

Bellum nauale & maritimum, Quod nauibus fit & iuxta mare. Cic. pro pro Lege Manilia 8. & 10. Oui. 1. de Arte 35.
Nefandum bellum. Silius lib. 17.101.
Nobile bellum, Celebre & notum omnibus. Horatius in Arte Poetica 28.
Operta bella, Clandeſtina. Virg. 1. Georg. 92.
Peierans bellum, Fœdifragum. Stat. 4. Sylu. 3.1. de Annibale.
Pendula bella. Claudian. de Bello Gildon. 95.
Perfida bella. Silius lib. 15.151.
Peſtiferum bellum. Cic. Attico, lib. 8.4.
Pigmæa bella. Claud. epigram. 17.3.
Plorãda bella. Statius 1. Thebaid. 9. Puerile bellum, Statius 6. Thebaid. 2.
Rapida bella. Claudian. Panegy. 1.38.
Rediuiua bella. Silius lib. 10.55.
Sæuum bellum. Stat. 12. Thebaid. 2.
Sanguineum bellum. Stat. 5. Thebaid. 1.
Spacioſum bellum. Ouid. 13. Metamorph. 42.
Teterrimum et periculoſißimũ bellum. Cic. Plancio 10.19.5.
Triſtia bella. Virg. eclog. 6.2. Seneca in Octau. 6.6.
Trux bellum. Valer. Flac. 3. Argonaut. 51.
Violenta bella. Ouid. 1. Amorum, eleg. 1.1.
Virgineum bellum, Id eſt, ab Amazonibus uirginibus geſtum. Valer. Argonaut. lib. 5.27.
Abſiſtere bello. Liu. 4. Decad. lib. 2.31. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.21. Vide Abſiſto.
Abſoluere bellum. Lucan. lib. 2.50. Vide Abſoluo.
Abſoluere bello. Tacit. lib. 4.
Abſtinere bellum ab aliquo. Vide Abſtineo.
Abeſſe à bello. Vide Abſum.
Accendendo bello acer. Tacit. lib. 20.
Acceptum bellum prono milite. Lucan. lib. 1.80. Id eſt, ſuſceptum milite propenſo ad ea quæ imperator uolebat.
Adminiſtrare bellum. Cic. pro lege Manilia 42. Idẽ cum Theutonis bellum adminiſtraret, &c. Vide Adminiſtro.
Adornare bellum. Vide Adorno.
Admotum bellum. Vide Admoueo.
Affectum bellum. Cic. de Prouin. Cõſular. 16. Bellum affectum uidemus & uerè ut dicam penè confectum.
Agere bellum. Vide Ago.
Agitare bella. Silius lib. 10.62.
Alere bellum. Plancus Ciceroni, lib. 10.23.3. Vide Alo.
Apparere bellum. Vide Apparo.
Ardet Syria bello. Cic. Attico, lib. 6.16.4. Vide Ardeo.
Aſſueſcere bella animis. Vig. 6. Aeneid. 167. Vide aſſueſco.
Attenuatum & imminutum bellum. Vide Attenuo.
Cadere in bello. Seneca in Hercule furente 6.14.
Capere bellum. Vide Capio.
Capeſſere bella. Silius lib. 7.66.
Cauponari bellum. Vide Cauponari.
Cedere bellis. Lucanus lib. 5.149.
Certare bello. Vide Certo.
Ciere bella. Virg. 1.5. Aeneid. 134. Vide Cieo.
Simulacra belli ciere. Virg. 5. Aen. 134. Vocant belli ſimulacra, belli ueluti imaginem quandam, ubi non pro focis & laribus, ſed exercitij tantum cauſa pugnatur.
Coire ad bella. Ouid. 9. Metamor. 9.
Committere bellum. Vide Committo.
Commouere bellum. Vide Commoueo.
Commotum, & confirmatum bellum. Cic. Dolabellæ 9.13.3.
Concidit bellum. Tacit. lib. 18.
Concipere bella, Eſt meditari de bello alicui inferendo. Silius libro 1.22.
Concitare bellum. Vide Concito.

Cõcurrere bello alicui, id eſt cõtra. Virg 10. Aeneid. 2. Seru.
Concedere bella apud Virgilium eclog. 6.2. bella deſcribere, & hiſtoriam bellorum componere ſignificat.
Conficere bellum. Tacit. lib. 2. Vide conficio.
Conflare bellum. Vide Conflo.
Conſurgere ad bellum. Vide Conſurgo.
Conſurgit nouum bellum. Virg. 8. Aeneid. 125.
Contendere bello cum aliquo. Virg. 4. Aen. 22. Vide cõtendo.
Contrahere bellum temeritate. Vide Contraho.
Coortum bellum, & Coortus ad bellum. Vide Coorior.
Contractum bellum ex infinito tempore. Lucret. lib. 2.116.
Coquere bellum. Vide Coquo.
Bellum creſcens in ſegetem. Claud. de bello Getico 5.
Dare bellum, Occaſionem belli. Stat. 12. Thebaid. 68.
Dare bellum alicui, pro illum bello præficere. Cic. 11.
Operam dare bellis. Ouid. 1. de Remedio Amoris 33.
Decernere bellum alicui. Vide Decerno.
Decertant agmina bello. Stat. 4. Thebaid. 185.
Defendere muros bello. Virg. 9. Aeneid. 106.
Deponere bellum. Ouid. 8. Metam. 10.
Dimittere bellum. Stat. lib. 6. Thebaid. 103.
Dirimere bellum. Virg. 12. Aen. 16.
Ducere bellum cum aliquo, id eſt, gerere aut in longum ducere. Virg. 8. Aen. 11.
Ducere bellum, pro extrahere. Tacitus libro 12. Cicero Mario 7.3.7.
Duplicare bellum. Tacit. lib. 20.
Eleuare bellum, id eſt, minuere & extenuare. Liuius Decad. 4. libro 2.
Ire in bella. Ouid. 3. de Arte 1.
Erunt bella, Gerentur bella. Virg. ecloga 4.7.
Inuitis aut cupientibus eſſe bellum. Tacit. lib. 1. Hoc ſermonis genus Græcis familiare, dicunt enim ἀχθομένοις, aut ἀσμένοις εἶναι, Id eſt inuitis aut lubentibus eſſe, quum ſignificant moleſtum exiſtere quicquam aut gratum.
Expediri ad bellum. Tacitus lib. 18.
Extendere bellum. Silius lib. 17.73. Producere ſignificat.
Facere bellum patriæ. Tacit. lib. 3. Vide Facio.
Fatigare bella, id eſt, agitare. Sil. li. 7.99. De Scipiõe Africanõ.
Ferre bella, Mouere, aut inferre. Ouid. epiſt. 8.6.
Fraudari bellum ſanguine dicitur, quum ſine hominum clade & cruento exitu perficitur. Lucan. lib. 2.61.
Fugere bellum. Seneca in Troade 4.3.
Fulminat bello, inquit Virg. 4. Georg. 112. de Cæſare.
Gererẽ bellum. Virg. 1. Aeneid. 54.
Gerere & conficere bellum. Cic. pro Corn. Balbo 37.
Geſta & conſummata bella. Vide Conſummo.
Glomerare manum bello. Virg. 3. Aeneid. 63.
Gubernare bellum. Cic. 5. Philipp. 182.
Habere bellum ſuſceptũ cum aliquo. Cic. pro Lege Agrar. 19.
Imbutum bellum. Vide Imbuo.
Imminet bellum ab Tarquinijs. Vide Immineo.
Finem bello imponere. Ouid. 8. Metam. 14.
Impulſum bellum. Vide Impello.
Incendere aliquem bello, id eſt belli cupidine inflammare, aut ad bellum incitare. Stat. 3. Thebaid. 47.
Incidit illis bellum, Bellum inter eos obortum eſt. Horatius 1. Serm. ſaty. 7.3.
Incumbere ad uel in bellum. Vide Incumbo.
Incutere bellum. Horat. 2. Serm. ſaty. 1.8.
Indicere bellum alicui. Ouid. 6. Metam. 19.
Indicere bellum philoſophiæ. Cic. 2. de Orat. 85.
Indicere bellum nefarium. Cic. pro Deiotaro 21.
Indicere atq; inferre. Cic. 3. Verr. 55.

Ventri bellum indicere, Ieiunare ſignificat apud Horat. 1. Sermo. ſaty. 5. 2.

Indicere bellum uoluptatibus, aut ſibi. Vide Indico.

Inferre bellum. Vide Infero. Virgil. 3. Aeneid. 50.

Inſiſtit in bellum totus & mente & animo. Vide Inſiſto.

Inſtans bellum. Vide inſto.

Inſtaurare bellum. Vide Inſtauro.

Inſtruere bellum. Cic. pro lege Agraria 77.

Integrare bellum. Statius 8. Thebaid. 128.

Intendere bellum in aliquem. Vide Intendo.

Inuadere bellum. Vide Inuado.

Inuolutum bellum Vide inuoluo.

Minari bellum. Virg. 3. Aeneid. 108.

Minitari bellum. Quint. lib. 3. cap. 8. 13.

Moliri bellum. Vide Molior.

Mouere bellum. Virgilius 1. Georg. 101. Vide Moueo. Horat. 4. Carm. 1. 1.

Mutare bellum pro pace. Vide Muto.

Nata gens bellis, & ad bella. Vide Naſcor.

Nauare bellum alicui. Tacit. lib. 21.

Obire bellum. Tacit. lib. 3. Vide Obeo.

Obiectare bello corpora, Ad arma congredi. Virgilius 4. Georgic. 44.

Obortum bellum. Vide Oborior.

Opprimere bello. Vide Opprimo.

Ortum & patratum bellum. Tacit. lib. 3.

Oſtendere bellum. Vide Oſtendo.

Parare bellum. Ouid. 7. Metam. 92. Vide Paro.

Parta bello. Quintil. lib. 5. cap. 10. 80.

Patrare bellum, id eſt conficere & debellare. Tacit. lib. 2.

Paueſcere bellum. Tacit. lib. 1.

Pendet belli fortuna. Ouid. 8. Metam. 3.

Pendet ex una origine bellum. Ouid. 1. Metam. 18.

Perpetrato bello. Vide Perpetro.

Perrumpere bellum: id eſt, uincere. Seneca in Agamem. 7. 3.

Perſequi aliquem bello. Vide Perſequor.

Petere bella, Aggredi bella. Silius lib. 15. 97.

Petere aliquem bello. Virg. 3. Aeneid. 120.

Ponere bellum, Poſitum bellum. Virg. 1. Aeneid. 59.

Portare bellum. Virg. 3. Aeneid. 108.

Prodit bellum. Ouid. 1. Metam. 14.

Profligare bellum. Tacit. lib. 18.

Prolatare bellum. Tacit. lib. 13.

Promittere bellum. Stat. 3. Thebaid. 79.

Pugnata bella. Horat. 3. Carm. ode 19. 1. & 1. Epiſt. 17. 5.

Repellere bella. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 2.

Repens bellum. Liuius. 1. Decad. lib. 10.

Reſedit bellum, Id eſt acquieuit. Horat. 3. Carm. ode 3. 6.

Ruere in bella. Virg. 7. Aeneid 156.

Serere bellum. Tacitus, Ex bellis bella ſeruntur.

Suadere bellum. Ouid. 6. Faſt. 18.

Subigere bello. Liu. 5. Decad. lib. 2.

Subacti bello Troiugenæ. Lucret. lib. 1. 94.

Sumere bellum. Tacit. lib. 19.

Sumere bellum pro aliquo. Ouid. Epiſt. 15. 75.

Surgunt bella, Surgentia bella. Virg. 4. Aeneid. 9.

Suſcipere bellum cum aliquo. Ouid. 14. Metam. 90.

Suſceptum bellum æternum cum, &c. Cic. pro Sylla 21.

Tentare irrita bella. Seneca in Herc. furente 9. 41.

Tentari bellis. Ouid. Epiſt. 7. 24.

Tractare bellum. Tacit. lib. 5.

Bellum aliquem ad letum trahere. Virg. 5. Aeneid. 124.

Tument bella. Ouid. Epiſt. 7. 24.

Venire bello ad mœnia alicuius. Virg. 2. Aeneid. 39.

Verſatur bellum in his terris. Cic. 5. Verr. 37.

Vincere bello. Lucan. lib. 1. 29.

Vndantem bello Nilum uocat. Virg. 3. Georg. 5. tanquam non undas, ſed bella portantem, ut adnotat Seruius.

Bellicus, (πολεμικὸς,) Adiectiuum, pen. cor. ut Bellica diſciplina. Cic. 2. de Nat. deo. 240. Horat. 4. Carm. ode 3. 2.

Bellica corona, Quæ bellatoribus uictoribus dabatur. Plin. lib. 16. cap. 4. 4.

Bellicus Deus, Romulus. Ouid. 2. Faſt. 97. Et lib. 3. 163. Dea bellica, Pallas.

Bellica uirtus. Cic. 1. Tuſc. 177.

Inſigne uirtutis bellicæ, annulus. Plin. lib. 33. cap. 1. 3.

Laus bellica. Seneca in Troade 8. 7. Cic. in Bruto 42.

Manus bellica. Ouid. ad Piſonem 5.

Equus bellicus. Propert. 4 eleg. 4. 3.

Haſta bellica. Ouid. 2. Amorum, eleg. 3. 2.

Nauis bellica. Propert. lib. 2. eleg. 18. 9.

Bellicum, Subſtantiuum, Soni nomen, ut ait Seruius. Vnde Bellicum canere, Eſt ſono tubæ ad prælium milites excitare, & accendere ut prælium ineant. Liuius, A Macedonia Philippum ubi primum bellicum cani audiuiſſet, arma capturum: noſſe ſe ſpiritus eius, noſſe animum. Cic. in Orato. 22. Alter incitatior fertur, & de bellicis rebus canit etiã quodammodo bellicum.

Bellicum canere, per metaphoram, pro eo quod eſt animare ſiue excitare diſsidium. Cicero 7. Philipp. 219. Itaq; ijdem quaſi prouidi ciues & Senatores diligentes, bellicum me ceciniſſe dicunt.

Bellicoſus. pen. prod. (ἀρήϊος, ἀρείφατος, πολεμιστήριος,) Ferox. Salluſt. in Iugurtha, Libyes quàm Getuli minus bellicoſi erant. Sic Bellicoſus rex. Liu. 1. ab Vrbe 136.

Bellicoſior annus. Vide annus.

Bellicoſa ciuitas. Liu. 1. ab Vrbe 81.

Bellicoſiſsima natio. Cic pro lege Manilia 19.

Bellicoſè, bellicoſius, bellicoſiſsimè, (πολεμικῶς,) Liuius 9. ab Vrbe 31. Cepiſſe enim eos non Romam, ſicut antè Gallos: ſed quod multo bellicoſius fuerit, Romanam uirtutem ferociamq;.

Bellicrepa, pen. corr. (πολεμόβρομος,) Feſtus, Bellicrepam ſaltationem dicebant, quando cum armis ſaltabãt, quod à Romulo inſtitutum eſt, ne ſimile pateretur quod fecerat ipſe quum à ludis Sabinorum uirgines rapuit.

Bellifer, pen. corr. bellifera, belliferum, pen. corr. (δαϊφόρος,) Qui bellum infert. Claud. in Eutrop. lib. 1. 86.

-quid belliferam communibus urunt Italiam maculis?

Belliger, Adiectiuum, pen. cor. (πολεμοφόρος,) A bello gerendo dicitur, ut Belliger Mars. Stat. 1. Achill. 102. Belligerũ ceu numen amant.

Acies belligeræ. Stat. 12. Thebaid. 144. Vide Acies.

Belligera haſta. Mart. lib. 15. 25.

Belligeri labores. Valer. Argonaut. lib. 5. 124.

Manus belligeræ. Ouid. 2. de Arte 135.

Mens belligera. Silius lib. 3. 33.

Degener belligeri ritus, Qui belli mores, aut laborem & aſperitatem militiæ ferre non conſueuit. Silius lib. 7. 59.

Belligeris trophæis annumerare. Stat. Thebaid. lib. 10. 6.

Belligero, belligeras, pen. cor. (πολεμέω,) belligerare, Bellare. Ennius apud Ciceronem, lib. 1. Offic. 59.

Nec cauponantes bellum, ſed belligerantes.

Belligerant Aetoli cum Aulide. Plaut. Capt. 3. 25.

Belligerare cum genio ſuo. Plaut. Truc. 4. 76. Cic. poſt reditum ad Quirites 16. non ſolum cum his, qui hæc delere uoluiſſent, ſed etiam cum fortuna belligerandum fuit.

Par alicui in belligerando. Cic. pro Fonteio 21.

Bellipo-

Bellipotens, adiectiuum, penult. corrept. (πολεμοκράτωρ,) Qui bello pollet.

Ennius apud Cic. 2. de Diuin. 174. Aeacidæ bellipotentes ſunt magis, quàm ſapientipotentes.

Diua bellipotens, Pallas. Stat. 2. Thebaid. 144.

Magnus Bellipotens. Virg. 11. Aeneid. 2. Bellipotens id eſt Mars, eſtq; hoc loco ſubſtantiuè poſitum.

Bello, bellas, (πολεμίζω,) bellare, bellum gerere. Cic. pro lege Manilia 22. Fuit proprium Pop. Ro. longe à domo bellare. Plin. lib. 5. cap. 1. 20.

Bellare cum dijs. Cic. de Seneſt. 6. Quid enim eſt aliud gigantum more bellare cum dijs, niſi naturæ repugnare?

Bellare alicui, Id eſt contra aliquem. Stat. lib. 8. Thebaid. 101.

Bellare de re aliqua. Tacit.

Bellare cæſtu. Stat. lib. 6. Thebaid. 166.

Enſe bellare. Silius lib. 3. 48.

Manu bellare. Silius lib. 8. 99.

Acies bellant. Vide Acies.

Aſtu bellandum eſt. Silius lib. 5. 26.

Bellantur pro bellant, dixit Virg. 11. Aen. 136. Seruius, nam ſolent uerba pro uerbis poni. Vnde nunc paſsiuam declinationem ſub actiua poſuit ſignificatione.

Bellator, (πολεμιστής, μάχιμος,) Verbale, pen. prod. Qui bellum gerit, uel longa belli exercitatione præſtat & excellit. Virg. 12. Aeneid. Interea extremo bellator in æquore Turnus. Cicero 4. Tuſcul. 65. Nec uerò de bellatoribus ſolùm diſputant, &c.

Bellator bellet. Ouidius 3. de Arte Amandi 72.

Bellator enſis. Silius lib. 13. 75.

Bellator equus, Per quem bellum geritur, ut ait Seruius. Virg. 2. Georg. 29. & 10. Aeneid.

Bellator felix. Claud. Panegy. lib. 3. 3.

Meri bellatores. Vide Merus.

Bellatores ſeueri. Claudianus Panegy. lib. 4. 85.

Bellatorius, a, um, (πολεμιστικὸς,) Plinius Epiſt. 9. lib. 7. & quaſi bellatorium ſtylum ſuaſerim.

Bellatrix, pen. prod. (πολεμιστίς,) Verbale fœmininum. Virg. 1. Aeneid. 100.

Aurea ſubnectens exertæ cingula mammæ

Bellatrix. De Penteſilea Amazonum regina loquitur.

Bellatrix cohors. Stat. lib. 6. Thebaid. 53.

Diua bellatrix, Pallas. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 16.

Bellatrix iracundia. Cic. 4. Tuſculan. 84.

Bellatrix triremis. Claudian. Panegy. lib. 4. 27.

Bellus,] Vide bonus.

Bellone,] pe. corr. f. g. (βελόνη,) Piſcis, qui alio nomine dicitur acus. Pli. li. 9. ca. 51. 8. Acus, ſiue belone unus piſciũ, etc. Idem lib. 32. cap. 11. 4. Belonæ quos aculeatos uocamus.

Belos,] (βέλος,) Latinè dicitur telum. Caius de Verb. ſignif. Quod nos telum appellamus, illi βέλος, appellant: eoq; nomine uulgò quidem id ſignificatur quod ab arcu mittitur.

Belua, Vide bellua.

Belunum, oppidum Venetiæ Græcè βέλουνον.

Belus, (βῆλος,) Rex Aſſyriorum, & pater Nini, qui primus ibi regnauit.

Beli plures fuerunt, quorum primus Epapho natus eſt Aegyptio rege Iouis & Iſidis filio: ſiue ut placet Euſebio, Iſidis & Telegoni cuiuſdam: cui poſt Apidis mortem Iſis nupſit regnante Cecrope, anno mundi M.D.CCX. Is Priſcus, dicitur, ad differentiã Beli patris Didonis, & item alterius patris Nini regis, cui templum Babiloniæ ædificatum eſt. Ex Belo Priſco, Danaus & Aegyptus, unde regio nomen accepit, & Agenor geniti. Danaus quum eſſent ei quinquaginta filiæ, & Aegypto totidem mares, reſponſum accepit ſe à

genero interfectum iri. quapropter ut nuptias recuſaret fratris, ſeceſsit Argos. Tandem quum ad hoc cogeretur, filiæ monitis patris, coniuges noctu omnes interfecerunt, præterquàm Hypermneſtra, quæ Lynceo uiro pepercit: à quo Danaus poſtquam annos regnaſſet L, interfectus eſt. Coniuges uerò quæ & Danaides & Belides uocantur, dare criminis pœnis apud inferos ponuntur, aquis implere fracta dolia coactæ. de quibus plura Volaterranus & Lucianus.

Belides, penultima longa, (βηλίδης,) Patronymicum maſculinum. Virgil. 2. Aeneid. 17. -ſi fortè tuas peruenit ad aures Belidæ nomen Palamedis. Id eſt ſeptimo gradu originem ducentis à Belo. Seruius.

Belis, belidis, (βηλίς,) Patronymicum fœmininum: unde Belides, pen. corr. Beli neptes dicuntur, quæ & Danaides à patre Danao. Vide Belus. Ouid. 4. Metam. 93.

Moliriq; ſuis letum patruelibus auſæ,

Aſsiduè repetunt quas perdant Belides undas.

Bembinadia, Plinio cap. 6. lib. 4. nomen quo regio Nemæa nocitata eſt. Hoc autem in loco contendit Hermolaus, Bembinalia, non Bembina legendum. Cuius uerba hæc ſunt, Legendum eſt Bembinalia. Fuit enim uicus Nemææ Bembina, unde Nemæus leo à poëtis Bambinites dictus. Sed & in Plautino Milite, dicitur, Bombamatides elutum inſtar, cogitent legentes an emendandũ ſit, Bembinatidis beluæ inſtar, hoc eſt Nemæi leonis inſtar.

Benacus, pen. prod. (βήνακος,) Lacus eſt Venetiæ, è quo fluuius naſcitur Mincius, ut ait Seruius in hunc Virgilij locũ. 10. Aeneid. 41.

Hinc quoq; quingentos in ſe Mezentius armat,

Quos patre Benaco uelatus arundine glauca,

Mincius infeſta ducebat in æquora pinu. Idem 2. Geor. 32. Vbi idem Seruius, Benacus lacus eſt Italiæ, qui magnitudine ſui, tempeſtates efficit marinas. Vide Strabonem lib. 4. & Plinium lib. 9. cap. 22.

Bene,] benedico, benefacio, beneficiarius, beneficium. Vide bene in bonus.

Beneuentum, (βενεβεντόν, Strabo, βενέβεντος, Steph.) Oppidũ eſt Samnitum in Italia, ut Scribit Plinius lib. 3. cap. 11. Antea Maleuentum uocabatur. Hæc urbs à Diomede condita fertur: apud quam XXX. millia Samnitum cæſa fuerunt. Sulpitio & Petilio COS. Horat. 1. Sermo. Saty. 5. 15. Tendimus hinc recta Beneuentum.

Feſtus Beneuentum, Campaniæ urbs, quum eò Colonia deduceretur, boni ominis gratia uocari cœptum. Nam antea Maleuentum nuncupabatur.

Beneuolens,] benignus, Vide bene in bonus.

Benna,] (βέννα,) Lingua Gallica genus uehiculi appellatur: unde uocantur combennones, in eadem benna ſedentes. Hæc Feſtus. Cato cap. 23. 1. Bennæ emantur: oleæ caducæ ſaliantur.

Berecynthus, (βερέκυνθος,) Mons Phrygiæ eſt, & nomen oppidi, in quo mater deum Cybele priſcorum ritu colebatur: unde Berecynthia dicta eſt. Plinius lib. 16.

Berecynthius, (βερεκύνθιος,) Adiectiuum, ut Cornu Berecynthium, Horatius 1. Carm. 18. 3. Id eſt quo excitantur ad furorem Cybeles Berecynthiæ ſacerdotes.

Tibia Berecynthia. Horat. 3. Carm. ode 19. 4. Hoc eſt Phrygia, et quæ in ſacris Berecynthiæ Cybeles adhibebatur. Vel fortè Buxea. In Berecynthio enim tractu plurima eſt buxus. teſtis Plin. lib. 16. cap. 16. 3.

Berecynthia (inquit Seruius) Mater deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecynto, cuius ultima ſyllaba caret aſpiratione, quã addimus quoties montem Deli Cynthum dicimus. Eſt autem tenuis iſta diſcretio, quibus nominibus ſubtrahi debeat

beat aſpiratio. Nam ecce, Ripæi montes Arcadiæ, non ſcribuntur cum aſpiratione: quã addimus quũ Riphæos mõtes Scythiæ ſignificamus. Hæc Seru. apud Virg. li. 9. Aen. 17.
Ipſa deum fertur genitrix Berecynthia magnum
Vocibus his affata Iouem. -Quicquid tamẽ dicat Seruius, uideo ab omnibus aſpirari Berecynthus.

Mater Berecynthia. Virgil. 6. Aeneid. 157.

Genitrix Berecynthia. Virg. 9. Aeneid. 17.

Berenice, Berenices. penul. prod. uel Beronice, (Βερενίκη,) uxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi, rara mulier forma, & uiro dilectiſsima: de qua apud Theocritum. Berenice item altera, Philadelphi filia, quæ deinde Ptolemæo Euergeti fratri nupſit: cuius crines in cœlum relati putantur perſuaſione Cononis mathematici. De quibus elegiam compoſuit Callimachus, conuerſam deinde à Catullo.

Alia præterea fuit Berenice Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiã Agrippæ fratri. Strabo ſic ait, Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ſimiliter ſororẽ Salomen, eiusq; filiã Berenicen. Alia itẽ ex eadẽ progenie Berenice fuit, quæ Salomes Herodis ſororis filia fuit, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit. Author Ioſephus. Berenice quoq; quam Græci Pherenicem appellant, fama celeberrima, & filia, & mater, & ſoror Olympionicarum fuit. ut ait Plin. lib. 7. cap. 40. Pauſanias quoq; hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu uirum diſsimulantem ludis interfuiſſe: ubi Piſithodum filium coronatum uidit: cognitamq;, ac quæſtione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos ueniſſet, meritis ſuorum abſolutã fuiſſe. Author Aelianus de uaria hiſtoria. Valer. item lib. 8. cap. ult. Berenicæ (inquit) contigit, quod nulli alij mulieri, ut Gymnico ſpectaculo intereſſe contigerit. Ex Volaterrano. Quintil. lib. 4. cap. 1. 13. Et ego pro Regina Beronice apud ipſam, cauſam dixi.

Berenices crines, ſeptem ſunt ſtellæ ad Leonis caudam ueluti in triangulo collocatæ. Vide Sipontinum.

Bereniceus, pen. prod. (Βερενίκειος,) Adiect. Catullus epigram. 61. 8. E Bereniceo uertice cæſariem. Vide totum hoc Catulli carmen.

Berenice, ſiue beronice, uel Berenicis, huius Berenicidis, (Βερενίκη, Βερονίκη, Βερενικὶς, Ciuitas eſt Africæ, prope Syrtes, iuxta lacum Tritonidem, unde undoſa uocatur Silio lib. 3. 51. Plin. lib. 5. cap. 5. Berenice in Syrtis extimo cornu eſt, quondam uocata Heſperidum ſupradictarum, uagantibus Græciæ fabulis, &c.

Berenicida, accuſatiuus à nominatiuo Berenicis. Lu. li. 9. 106

Bergidũ, (Βέργιδον,) urbs Hiſpaniæ Ptolemæo. uulgò Vrgel.

Bergomum, (Βέργομον,) Oppidum Italiæ tranſpadanæ, quæ regio eſt undecima. & Bergomates, eius oppidi incolæ, ut ſcribit Plin. cap. 13. lib. 3. uulgò Bergomo.

Bernaba, (Βέρναβα,) urbs Hiſpaniæ Ptolem. Hodiæ Benauari.

Bero, beronis,] Saccus, quaſi pero à pera dictus. Vide Priores Budæi annotationes. Plin. lib. 36. cap. 14. 3. de templo Epheſiæ Dianæ, Id conſecutus eſt architectus ille beronicus arena plenis. In emẽdatioribus codicibus legitur peronibus.

Beroa, (Βέροια,) oppidum in Theſſalia. Cicero in Piſonem 71. Qui quum concurſum plorantium ac tempeſtatem querelarum ferre non poſſes, in oppidum demum Beroam perfugiſti. Fortaſſe legendum Berœa.

Beroe, pe. cor. (Βερόη,) Semeles matris Bacchi nutrix, teſte Oui. lib. Metam. 3. Ipſaq; erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Beroe coniux Dorycli apud Virg. 5. Aeneid. 123.

Beroe, nympha Penei, filia Oceani, ſoror Clius. Virg. 4. Geor. (68.

Beronice. Vide Berenice.

Beroſus, (Βέρωσος,) Chaldæus in Aſtrologia clarus qui ob diuinas prædictiones, Athenienſes in Gymnaſio ſtatuam inaurata lingua ſtatuerunt, uti Plinius refert lib. 7. cap. 37.

Beryllus,] m. & f. g. (Βήρυλλος) Lapis pallidus tranſparẽs. Plin. lib. 37. cap. 5. 14. Eandem multis naturam, aut certè ſimilem habere berylli uidentur, in India originem habentes, rarò alibi reperti. Poliuntur omnes ſexangula figura artificum ingenijs: quoniam hebeſcunt, ni color ſurdus repercuſſu angulorum excitetur. Aliter enim politi non habent fulgorem eundẽ. Probatiſsimi ſunt ex ijs, qui uiriditatẽ puri maris imitantur. Proximi qui uocantur chryſoberylli, & ſunt paulò pallidiores, ſed in aureũ colorẽ exeunte fulgore. Iuuenal. Saty. 5. 4.

Berytos, pen. prod. (Βήρυτος,) ciuitas eſt Phœniciæ clariſsima, quæ uulgò hodie dicitur Barutus, uel Barutũ. Author Strabo. De qua uide Volaterranũ lib. 6. Priſcianus in Periegeſi, Antiquamq; Tyron, Beryti & mœnia gratæ.

Bes,] ſiue beſsis, huius beſsis, m. g. (διμοίριον) Vnciæ octo: ab aſſe. Feſtus, Bes appellatus eſt, quòd bis triens ſit: quamuis dura cõpoſitio fiat beſsis ex triente. Beſsis, unciæ octo: triẽs, quatuor. Hactenus Feſtus. Cic. ad Att. lib. 4. 84. 6. Fœnus ex triente Id. Quint. factum erat beſsibus Plin. lib. 18. cap. 11. 1. Græci in binos ſemodios farinæ, ſatis eſſe beſſes fermenti conſtituere. Vnde opinor Venetos traxiſſe nomẽ ſuæ monetæ, quam uocant Vmbezo.

Bes in dimenſione agrorum quid ſignificet uide Columellam lib. 5. cap. 1. ubi docet Beſſem eſſe octo partes iugeri in duodecim partes æquales diuiſi.

Beſſalis, & hoc beſſale, Adiectiuum. pen. prod. (διμοιριαῖος) ut Beſſales laterculi, Vitruuius lib. 5. cap. 10. Supraq; laterculis beſſalibus pilæ ſtruantur, ita diſpoſitæ, ut bipedales tegulæ poſsint ſupra eſſe collocatæ. Idem lib. 7. cap. 4. beſſales dixit laterculos, qui octo pollicum longitudinem habẽt. Budæus lib. 1. de Aſſe.

Beſsi, (Βέσσοι,) populi ſunt Thraciæ ad Strymonem, magna ex parte Hæmum incolentes montem, latrocinijs inſignes, ut ait Strabo lib. 7. Cic. in Piſonem 66. Tibi magna præſidia & auxilia à Beſsis, peditum, equitumq; pollicereiur.

Beſsi immanes. Valer. Flac. lib. 2. Argonaut. 47.

Beſſus pallens. Claud. Paneg. 8. 9.

Beſsicus, (Βεσσικὸς,) Adiect. pen. corr. ut Beſsica gens. Cic. in Piſonem 66. Idemq; tu Rabocentum Beſsicæ gentis principem, quum de trecentis talentis regi Cotto uendidiſſes, ſecuri percuſsiſti.

Beſtiæ, beſtiæ,] (θηρίον,) crudelitatẽ exprimit. Belua magnitudinẽ & quaſi mõſtroſitatẽ: Fera opponitur cicuri. Hæc Vlp.

Beſtiæ, à Cicerone etiam piſces & uolucres dicuntur 5. Tuſc. 54. Nanq; alias beſtias nantes aquarum incolas eſſe uoluit: alias uolucres cœlo frui libero: ſerpentes quaſdam eſſe gradientes. Idem 2. de Nat. deo. 184.

Incerta beſtia. Vide Incertus.

Manſuetæ beſtiæ. Vide Manſuetus.

Mutæ beſtiæ penè loquuntur magiſtra ac duce natura. Cic. 1. de Finib. 108. Vide Mutus.

Laniari à beſtia, & Venabulo beſtiam tranſuerberare. Cic. Mario 7. 1. 12.

Ad beſtias damnari & feris obijci ſolebant parricidæ apud Romanos, & alij. Vide Budæũ in Poſterioribus annotationib.

Mittere ad beſtias. Cic. in Piſonem 70.

Beſtiola, pen. corr. Diminutiuum, (θηρίδιον,) Plin. lib. 11. cap. 6. 2. Apes alueum illinunt amarioribus ſuccis contra aliarum beſtiolarum auiditates. Sic Varro lib. 1. cap. 12. 3.

Beſtiarius, (θηριόμαχος,) Beſtiarij dicebantur, qui ludis publicis in amphitheatro cum beſtijs depugnabant, ut cum tauris & leonibus. Cicero pro Seſtio 118. Præclara ædilitas,

unus

unus leo, ducenti beſtiarij.

Beta, betæ,] (τεῦτλον,) Herba quæ in hortis ſeritur. Plin. lib. 19. cap. 8. 7. Beta hortenſiorũ leuiſsima eſt. Eius quoq; à colore duo genera Græci faciunt, nigrum & candidum, quod præferũt, parciſsimi ſeminis appellantq; Siculum, candoris ſanè diſcrimine præferentes & lactucæ. Noſtri betæ genera faciunt Vernum & Autumnale, à temporibus ſatiuis, quanquam & Iunio ſeritur. Transferuntur aũt in planta quoq;, & oblini fimo radices ſuas, locumq; ſimiliter madidum amant. Plautus Pſeud. 13. 26. Martial. lib. 13.

Fatuas betas dixit, quia ſunt inſipidæ: unde prouerbium, Beta inſipidior.

Plebeia beta. Perſ. Saty. 3. 12.

Betica, betis, beticus, beticola. Vide Bætica, & Bætis.

Beto, betis,] (ἴημι,) betere, Verbum abſoletum, pro ire. Varro de Lingua Lat. Mulierem, quòd parere ea non poterat, foras betere iuſsit. Plaut. Curcul 3. 48. Si illam ad me betet?

Betonica,] (κέστρον,) herba Gallis dicitur, quæ ab Italis Serratula: teſte Plinio lib. 25. cap. 8. 5. Vbi in emendatioribus codicibus legitur Vetonica. Vide Ruellium lib. 3. cap. 76.

Betulo, (Βαιτουλών,) Hiſpaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius irrogatione ager Barcinonenſis lætiſsimus eſt. Author Pomponius lib. 2. in deſcriptione Hiſpaniæ. Oppidum hodie dicitur Beſon uulgo.

B I

Bianor, pen. prod. huius Bianoris, pen. corr. (Βιάνωρ,) cognomento Ocnus, Tyberis & Mantus fatidicæ filius, dicitur Mantuam condidiſſe, ut eſt author Seruius. Fuit item unus ex Troianis principibus qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus eſt, teſte Homero libro Iliad. 11. Virgilius 9. eclog. 12.
Hinc adeò media eſt nobis uia, nanq; ſepulchrum
Incipit apparere Bianoris.

Bias, Huius Biantis, (Βίας,) Prieneus, unus è ſeptem ſapientibus Græciæ, fertur in cauſis orandis acutiſsimus fuiſſe. Quũ patriam captam fugeret, nihilq;, uti cæteri, exportaret, roganti cauſam, illud uulgatum apud Cicero. in Parado. 9 reſpondit, Omnia mea mecum porto.

Biatia, (Βιατία,) Hiſpaniæ urbs apud Ptolemæũ: hodie Baeza.

Bibacitas,] bibaculus, bibax, biboſus, bibulus, Vide Bibo.

Biblion,] biblij, n. g. (βιβλίον,) Volumen, libellus. In plurali. bibliorum, Libri: quo nomine appellantur libri ſacri per excellentiam.

Bibliopola, bibliopolæ, m. g. pen. prod. (βιβλιοπώλης,) Qui libros uendit: Martial. lib. 4. 28. Exigis ut donem noſtros tibi Quinte libellos:
Non habeo, ſed habet bibliopola Triphon.

Bibliotheca, pen. prod. (βιβλιοθήκη,) Feſtus, Bibliothecæ, & apud Græcos, & apud nos tam librorum magnus per ſe numerus, quàm locus ipſe in quo libri collocati ſunt appellantur. Cicero ad Curium lib. 7. 29. 4. Abdo me in bibliothecam. Idem ad Sulpitium lib. 15. 78. 5. Dionyſius ſeruus meus, qui meam bibliothecam multorum nummorum tractauit, quum multos libros ſurripuiſſet, &c.

Bibliothecam, Gellius librariam uocat.

Bibliothecam inſcripſit Diodorus hiſtoriam ſuam, teſte Plinio in præfatione totius operis.

Supplere bibliothecam. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 20. 6. De bibliotheca tua ſupplenda, libris commutandis, Latinis comparandis, ualde uelim iſta confici.

Aſsidere in Bibliotheca. Cic. 2. de Diuin. 11.

Bibliothecalis, Adiectiuum, pen. prod. ut Bibliothecalis copia, apud Martianum.

Biblos,] fœmininum (βίβλος,) iuncum ſignificat, & codicẽ, quibus ueteres in ſcribendo uti conſueuerant. Lucan. lib. 3. 45. Nondũ flumineas Memphis cõtexere biblos | Nouerat.

Biblis, huius Biblidis, pen. corr. (Βιβλὶς,) Filia Mileti, nefando ſui fratris Cauni amore exarſit. Quẽ propter hoc è patria profectum ſequens, tandem contabuit, ut ait Ouidius 9. Metamorph. 90. uel etiam ſe ſuſpendit, ut ait idem de Arte,
Biblida quid referam, uetito quæ fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter ulta nefas?

Bibo,] bibis, bibi, bibitum, pen. corr. (πίνω,) bibere. Verbũ notæ ſignificationis. Martial. lib. 11. 37.
Quincunces, & ſex cyathos, beſſemq; bibamus:
Caius ut fiat Iulius, & Proculus. Quincunces, Id eſt quinq; cyathos: Beſſem, hoc eſt octo cyathos. Quinq; enim ſunt literæ in Caius, ſex in Iulius, Octo in Proculus. Solebant autem in amicorum gratiam tot cyathos bibere, quot erant literæ in eorum nominibus.

Ab octaua bibere. Iuue. Saty. 1. 5. Exul ab octaua Marius bibit.

Aquam turbidam & inquinatam bibere. Cic. 5. Tuſcul. 137.

Sitiens bibit. Cic. 5. Tuſcul. 137.

Arte bibere. Ouid. 2. de Arte Amandi 2.

Bibere hauſtibus exiguis. Ouid. 3. Faſt. 55.

Bibere ad numerum. Ouidius 3. Faſt. 107.

Bibere Nilum à fonte. Lucanus lib. 10. 8.

Bibuntur gratius aquæ ex ipſo fonte. Oui. 3. de Ponto, el. 5. 4.

Ex aqua bibere. Propert. lib. 2. eleg. 27. 7. Ex fonte bibere. Idem lib. 4. eleg. 4. 3.

In auro bibere, id eſt poculis aureis. Seneca in Thyeſte 5. 10.

Bibere per obſcœnitates. Plin. in procem. lib. 33. 5. In poculis libidines cælare iuuit, ac per obſcœnitates bibere. Huc pertinet illud apud Iuue. Sat. 2. 10. Vitreo bibit ille Priapo.

Pocula bibere, id eſt potum bibere. Tibullus lib. 1. eleg. 5. 10.

Bibere gemma dixit Virg. pro gemmeo poculo 2. Geor. 102.
Bibit puer lac ore tenero. Ouid. 3. Amo. eleg. 9. 5.

Vuam bibere. Horatius 1. Carm. ode 20. 2.
Id eſt uinum expreſſum ab uuis.

Damnoſe bibere. Eſt uſq; ad ægritudinem, aut egeſtatem. Horat. 2. Carm. ode. 87.

Plus bibere. Cicero in Piſonem 17.

Bibere more Græco. Cic. 3. Verr. 45. Maturè ueniunt. diſcumbitur, fit ſermo inter eos & inuitatio, ut Græco more biberetur. hoſpes hortatur: poſcunt maioribus poculis: celebratur omnium ſermone lætitiaq; conuiuium.

Aut bibat, aut abeat. Cic. 5. Tuſcu. 166. Hoc adagio (inquit Eraſmus) monemur ut aut tempori, locoq; nos accommodemus: aut ab hominum conſuetudine nos ſubducamus.

Pagus bibit, per metonymiam dictum ab Horatio 1. Epiſt. 19. 22. pro eo quod eſt, pagani bibunt.

Bibere morſu dicuntur quædam aues. Plin. lib. 10. cap. 46. 1. Porphyrio ſolus morſu bibit. bibunt aues ſuctu.

Bibere rectè dicuntur ea omnia, quæ hauſtus habent, ut animalia & terræ. Virgil. 3. eclog. 22. Claudite iam riuos pueri, ſat prata bibere. Verum authoritate literata etiam arida aut ſicca, & quibus hauſtus non ſit, bibere poſitum inuenimus. Virgilius lib. 11.
Haſta ſub exertam donec per lata papillam
Hæſit, uirgineumq; alte bibit acta cruorem. Nonius.

Bibit aquas hortus ſitiens. Ouid. lib. 1. de Ponto, eleg. 9. 12.

Bibunt uiolaria fontem irriguum. Virg. 4. Georg. 7.

Bibit ingens arcus. Virg. 4. Georg. 76. Irim intelligit, ſiue arcum cœleſtem, quem putat uulgus aquam è fluminibus ad ſe trahere.

Bibere candorem. Plin. lib. 31. cap. ult. de ſpongijs, id eſt imbibere & contrahere candorem.

Lana colorem bibit. Plin. lib. 8. cap. 48.

Bibere

Bibere colorem dicitur æs à Plinio lib.34.cap.9.2.
Amorem bibere. Virg.1.Aeneid.151.
Bibere nouum ignem totis oſsibus. Stat. Achill.1.61.
Bibere mores maternos. Claud.de Nupt. Hon.& Mariæ 47.
Sanguinem alicuius bibere. Cic.11.Philipp.296.
Bibere aure, pro ſtudioſe audire. Horat.2.Carm.ode 13.7.
Virgilius Haurire auribus dixit.
Bibere mandata, hoc eſt, præ nimio potu obliuiſci quod manda-
tum fuerat, ioco dixit Plautus Perſa 5.4.
Bibitur, imperſonale. Cic.2.Philipp.102.
Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, uomebatur.
Bibebatur, Paſsiuè. Ouid.15.Metamorpho.57.
Nulla aconita bibuntur fictilibus. Iuuenalis Saty.10.3.
Fons bibitur mihi. Ouid.4.de Ponto, eleg.2.19.
Bibitur palus miſta cũ ſale æquoreo. Oui.2.de Pōto, ele.7.15.
Bibendum eſt. Horat.1.Carm.ode 37.1.
Menſura certa bibendi. Ouid.1.de arte Amandi 119.
Bibendum dare aliquid alicui. Ouid.4.Faſt.110.
Arbitrum bibendi ab Horatio illũ dici credo, qui Græcis συμ-
ποσίαρχος, id eſt compotationis & conuiuij princeps dici-
tur 2.Carm.ode 7.5.
-quem Venus arbitrum Dicet bibendi?
Bibax, bibacis, pen.prod. (πολυπότης,) Gellius lib.3.cap.12.
Bibendi auidum P.Nigidius in Commentarijs grammaticis
bibacem & biboſum dicit. Bibacem ego, ut edacem, à ple-
riſq; alijs dictum lego: Biboſum, dictum etiam nuſquam re-
peri, niſi apud Laberiũ. Neq; aliud eſt quod ſimili inclina-
tu dicatur. non enim ſimile eſt ut uinoſus aut uitioſus, cæte-
raq; quæ hoc modo dicuntur: quoniam à uocabulis, non à
uerbis inclinata ſunt. Laberius in Mimo, libro 1. qui Salina-
tor inſcriptus eſt, uerbo hoc ita utitur, Non mammoſa, nõ
annoſa, non biboſa, non procax.
Bibaculus, pen.corr. (φιλοπότης,) Diminutiuum adiectiuum.
ut Bibacula anus.
Bibacitas, pen.corr. (πολυποσία,) Denominatiuum.
Bibulus, (πότης,) Adiectiuum, pen.corr. Qui facilè ſorbet. ut
Bibulus iuncus, Plinius lib.13.cap.12.6.
Potores bibuli. Horat.1.Epiſt.19.19.
Bibulus Falerni, id eſt, bibax Falerni. Horat.1.Epiſt.19.19.
Alæ bibulæ. Ouid.1.de Arte Amandi 47.de Cupidine.
Bibula arena. Virg.1.Georg.23.
Bibula charta. Plin.lib.8.Epiſt.15.ad Iuniorem.
Bibula fauilla. Virg.6.Aeneid.46.
Lacunæ bibulæ, quæ multũ in ſe recipiũt aquæ. Stat.4.Syl.3.
Lanæ bibulæ. Ouid.6.Metam.2.
Bibulus lapis, pro Pumice, qui & arenarius lapis dicitur. Vir-
gil.2.Georgic.70.
Littus bibulum. Ouid.Epiſt.16.28.
Nubes bibulæ. Ouid.14.Metamorph.74.
Bibulæ ollæ. Columel.lib.12.cap.43.11.
Papyrus bibula. Lucan.lib.4.28.
Radix bibula. Ouid.14.Metamorph.126.
Bibulæ ueſtes. Valer.1.Argonaut.58.
Bibulus, (βίβυλος,) collega Cæſaris in Conſulatu in quẽ Tran-
quilli diſtichon cauillatur. cap.20.
Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt:
Nam Bibulo fieri Conſule nil memini.
Cæſar enim in ſuo Conſulatu ſolus omnia & ad arbitrium
adminiſtrauit. Idem Ciceroni proximam prouinciam in A-
ſia tenebat. Author Plutarchus.
Bibulorum familia fuit quædam Romæ, quorum meminit Ho-
ratius 1.Serm.ſaty.10.18.
Vos Bibuli & Serui, ſimul his te candide Furni, &c.
Bibracte, (βίβρακτα,) Heduorum oppidum in Gallia, ut eſt
apud Cæſarem in Commentarijs. uulgò Beaulne.

Biceps,] biclinium, bicolor, bicornis, bicorporis, bicubita-
lis, Vide Bis.
Biclinium, (διϰλίνιον,) Quint.lib.15. Aut ex noſtro & pere-
grino ut biclinium, aut contra ut epitogium & Anticato.
Bicurgium, (βικούργιον,) urbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Er-
fordia, Erffort.
Bidens,] Bidental, Vide Bis.
Biduum,] Vide Bis.
Biennis,] biennium, Vide Bis.
Bifariam,] biferus, bifidus, biforis, biformatus, biformis, bi-
frons, bifurcus, Vide bis.
Biga,] bigæ, bigamus, bigatus, Vide Bis.
Bigemis,] bigenus, bignæ, Vide Bis.
Bigerra, (βίγερρα,) Hiſpaniæ ciuitas eſt Ptolemæo, cui uicina
eſt Setabis urbs, lino tenuiſsimo nobilitata: unde ſudaria Se-
taba à Catulo commemorata. Vulgò Beiar.
Bijugus,] bilanx, Vide Bis.
Bilbilis, (βίλβιλις,) ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis ferri
gloria nobilitata, dicente Plinio lib.34.cap.14. Hæc alibi
atq; alibi utilior, nobilitauit loca gloria ferri, ſicut Bilbilim
in Hiſpania, & Turiaſſonem, Comum in Italia, quum ferra-
ria metalla in his locis non ſint.
Bilibris,] bilinguis, Vide Bis.
Bilis,] huius bilis, (χολή,) dicitur à Græcis cholera. Cic.1.
Tuſcul.88. Plaut.Amph.17.41.
-uetus eſt adagium, Fames & mora
Bilem in naſum conciunt.
Acri bile tumet. Perſ.Saty.2.2.
Bilis atra, dicitur melancholia. Plaut. Amphit.8.9.3. Atra bili
percita eſt. Ita quoq; flaua bilis, humor cholericus dicitur.
Vide Ater.
Difficilis bilis. Horat.1.Carm.ode 13.1.
Libera bilis. Horat.Epod.11.4.
Mediocri bile ferre aliquid. Iuuenal.Saty.13.15.
Redundante bile morbi naſcuntur. Cic.4.Tuſcul.34.
Splendida bilis. Horatius 2.Serm.ſaty.3.29. Id eſt quæ omnia
in lucem profert. Vel ſplendida, lucida: quia nemo poteſt ira-
ſci ita, ut non appareat eius iracundia. Acron.
Vitrea bilis turgeſcit. Perſ.Saty.3.1.
Commota bile feruere. Perſ.Saty.4.1. Vide Commoueo.
Effundere bilem. Iuuenal.Saty.5.16.
Expellere bilem belleboro. Horat.2.Epiſt.2.28.
Inæſtuat bilis præcordijs. Horat.Epod.11.4.
Intumuit maſcula bilis. Perſ.Saty.5.15.
Maſcula, id eſt magna, ualida, qualis maſculo ſexui cõuenit.
Bilem alicui mouere. Martial.lib.5.27.
Purgare bilem. Horat. in arte 61.
Superans bilis. Lucret.lib.4.134.
Tumet bile iecur. Horat.1.Carm.ode 13.1.
Vrit bilis iecur. Horat.1.Serm. Saty.9.14.
Bilioſus, (χολώδης,) Adiectiuum, pen.prod. Cholericus. Cel-
ſus, Aut liuidum, aut bilioſum. Idem, Sputum etiam bilioſum
aut purulentum.
Bilix,] huius bilicis, pen.prod. Adiectiuum, (δίμιτος,) ut Bi-
lix lorica à Virgilio dicta, quæ duo licia & fila in ſummita-
te haberet ad ornatum, lib.12.75. Rumpitq; infixa bili-
cem Loricam.
Biluſtris.] Vide Bis.
Bilutes,] Veteres dixerũt beſtijs ſimiles, quaſi belutos. Ex Fe-
ſto.
Bimaris,] bimater, bimatus, Vide Bis.
Bimembris,] bimenſis, bimeſtris, Vide Bis.
Bimus,] Vide Bis. Binominis,] binomius, Vide Bis.
Binus,] binarius, Vide Bis.

Binus, Binarius.] Vide Bis.
Bion, (βίων,) Boryſthenites, Cratetis auditor, ad Cynicã prius
ſectam tranſiit, ſumpto pallio & pera: deinde ad Theodo-
rea inſtituta ſe conuertit. Reliquit commentarios plures qui
non extant. Apophthegmata item plura. Author Suidas.
Bioneos ſermones prouerbiali figura dictos eſſe ab Horatio, in
Chiliadibus ſuis annotauit Eraſmus, ubi prouerbium expli-
cat, Dente Theonino rodi. Ait enim ex Acrone, Bionem phi-
loſophũ fuiſſe, qui mordaciſsimis dialogis lacerauerit poe-
tas, ſic, ut nec Homero parceret. Porphyrion autumat Ari-
ſtophanis comici patrem fuiſſe. Verſus apud Horatium lib.
2.Epiſto.2.12. ſunt iſti.
Carmine tu gaudes, hic delectatur Iambis,
Ille Bioneis ſermonibus, & ſale nigro.
Bipalium, Bipalmis, Bipartio, Bipatens.] Vide Bis.
Bipennis, Bipennifer.] Vide Bis.
Bipes, Bipedalis, &c.] Vide Bis.
Bipinnella.] Vide Bis.
Biracellum, urbs Tuſcorum Ptolemæo, hodie Vicarellum.
Biremis.] Vide Bis.
Bis.] (δίς,) Aduerbium numerandi, ſignificat id quod Græ-
cis δίς. Ci.de Amicitia 37. Bis unà Conſules. Idẽ Pæto, lib.
9.16.1.
Bis anno abſumũtur umbræ. Plin.lib.2.ca.73.2.
Bis æſtas, biſq; cucurrit hyems. Ouid.Epi.6.12. Id eſt, duo ab-
ierũt anni.
Bis ad decies centum. Plin.lib.4.cap.12.36.
Bis bina. Cic.2.de Nat.deorum 69.
Bis centum anni, Ducenti. Ouid.12.Metam.38.
Bis denæ naues. Virg.1.Aeneid.77.
Bis deni anni. Martial.lib.7.13. Propert.lib.2.eleg.10.1.
Bis die pariunt. Plin.lib.10.cap.53.1.
Bis mille equi, Duo millia equorum. Horat.Epod.9.10.
Bis quinquagenis domus eſt tibi millib. empta. Mart.li.12.63
Bis quinq; uiri, Decemuiri. Horat.2.Epiſt.1.5.
Bis quinos ſilet ille dies. Virg.2.Aeneid.26.
Bis quina ſeſtertia. Martial.lib.10.75.
Bis quinus menſis, pro bis quintus, hoc eſt, decimus. Ouid.3.
Faſto.25.
Bis ſeni dies, Duodecim. Virg.eclog.1.9. Stat.12.Thebai.163
O mihi biſſenos multum uigilata per annos.
Biſſenus labor, Duodecim labores. Seneca in Agamem.9.1.
Bis ſepteni. Plin.lib.8.cap.36.2. Primis diebus bis ſeptenis tã
graui ſomno premuntur, ut ne uulneribus quidem excitari
queant. De Vrſis loquitur.
Bis ſex locis thoraca petitum, dixit Virg.11.Aeneid.
Bis ſtultè facere. Terent.Hecyra 3.2.8.
Bis tãto. Plaut.Merc.6.26. Bis tanto ualeo, quàm ualui prius.
Bis tantum, quantum. Virg.6.Aeneid.116.
Tum Tartarus ipſe
Bis patet in præceps tantum, tenditq; ſub umbras,
Quantus ad ætherium cœli ſuſpectus Olympum.
Bis ter, id eſt, ſex. Horat.Epod.4.2.
Bis terq;. Mart.lib.4.37.
Bis terq; expertus fruſtra. Horat.in Arte poetica 89.
Bis terue. Horat.Epod.5.7.
Bis terni nati, Filij duodecim. Silius lib.10.19.
Falli bis. Cic.8.Philipp.2.242.
Bis grauidæ pecudes. Virg.2.Georg.30.
Bis improbus. Cic.7.Verr.47.
Bis perire. Plautus Trucul.3.19. Bis perijt amator, ab re atq;
animo ſimul.
Biceps, huius bicipitis, pen.corr. (δικέφαλος,) Adiectiuum, à
bis & caput compoſitum, Quod habet duo capita. Plin.
lib.10.cap.62.1. Serpentes coeunt complexu, adeò circũ-
uolutæ ſibi, ut una exiſtimari biceps poſsit. Cice.1. de Diui-
natione 197. Et ſi puella nata biceps eſſet.

Ianus biceps. Ouid.1.Faſt.13.
Biceps, de rebus incorporeis. ut Ciuitas biceps. Varro de Vita
Pop.Rom.li.4. Iniquus equeſtri ordini iudicia tradit, ac bi-
cipitẽ ciuitatẽ fecit diſcordiarũ ciuiliũ fontem. Nonius.
Parnaſſus biceps. Oui.2.Meta.45. Impropriè dixit, p bijugo
Biclinium, (δίκλινος,) Locus ubi duo lecti ſunt. Plautus Bac-
chi.15.106.
Bicolor, pen.corr. huius bicoloris, pen.prod. (δίχροος,) Adie-
ctiuum, Duorum colorum. Plin.lib.10.cap.52.2. Intus om-
ne ouum uolucrum bicolor.
Myrtus bicolor. Ouid.10.Metam.20.
Bacca bicolor. Ouid.11.Metam.47.
Bicornis, & hoc bicorne, (δίκερος,) Quod habet duo cornua.
ut Bicorne ferramẽtum, Colum.lib.10.cap.15. Plin.lib.11.
cap.46.1. cui Vnicorne opponitur. Bicornes furcæ. Virg.
1.Geor.53. Exacuunt alij uallos, furcaſq; bicornes.
Caper bicornis. Ouid.15.Metam.61.
Fauni bicornes. Ouid.Epiſt.4.10.
Iugum bicorne. Stat.1.Thebaid.13. de Parnaſſo.
Luna bicornis. Horat.in Carmine ſecul.7.
Rhenus bicornis. Virg.8.Aeneid.144.
Bicorpor (δίσωμος,) omnis generis, Duorum corporũ. Cic.2.
Tuſc.38. Hæc bicorporem afflixit manum.
Bicubitalis, & hoc bicubitale. penult.prod. (διπήχυς,) Quod
duorum eſt cubitorum. ut Bicubitalis caulis apud Plinium
lib.20.cap.23.1.
Bidens, bidentis, f.g. (διοδούς,) Feſtus, Bidentes ſunt oues duos
dentes longiores cæteris habentes. Virg.6.Aeneid.8. Toti-
dem lectas de more bibentes. Vbi Seruius, Bidẽtes, oues ſunt
circa bimatum habentes duos dentes eminentiores, quæ erãt
aptæ ſacrificijs. Nonius, Bidentes qui exiſtimant ob eam cau-
ſam oues à Virgilio dictas, quòd duos dentes habeant, peſsi-
mè ac uitioſe intelligunt. Nam nec duos dentes habent, &
hoc quidem & genus monſtri eſt, et melius intelligi poteſt,
ſi biennes dixerit autoritate Pomponij in Attelana, Mars ti-
bi uoueo facturum, ſi unquam redierit, bidenti uerre. Labe-
rius Paupertate, Viſus ac nocte bidentes propter uiam face-
re. Et Nigidius Figulus dicit bidental, quòd binæ pecudes im-
molentur. Hactenus ex Nonio. Vide multa de hoc apud Gel-
lium lib.16.cap.6.
Bidens pro oue. Ouid.2.Faſt.14.
Cædes bidentium. Horat.3.Carm.ode 23.3.
Intonſa bidens. Virg.12.Aeneid.34. Id eſt, parua, aut ut Ser-
uius interpretatur, breuis.
Lanigeræ bidentes. Virg.7.Aeneid.19.
Bidentes, maſc.gen. (σμινύη.) Inſtrumentum foſſorium ruſticũ,
quòd duos dentes habeat. Iuue. Vide bidentis amans, & cul-
ti uillicus horti. Colum.lib.4.cap.14.1. Inſequitur deinde
foſſor qui crebris bidentibus æqualiter & minutim ſoli ter-
ga conuertat.
Durus bidens. Virg.2.Georg.71. Ouid.4.Faſt.187.
Ruris opes niteant. Tibullus lib.2.eleg.3.2.
Pace, bidens, uomerq; uigent. Tibullus 1.eleg.10.10.
Frangere glebam bidentibus. Virgil.2.Georg.80.
Iactare bidentes. Virg.2.Georg.71.
Verſare ſolum bidente. Tibul.2.eleg.3.2.
Bidental, (διοδοντεῖον,) dicebant antiqui quoddam templum,
quòd in eo bidentibus hoſtijs ſacrificaretur. Hæc Feſtus. Ho-
rat.in Arte poetica 95.
-utrum Minxerit in patrios cineres, an triſte bidental
Mouerit inceſtus. Hoc loco Ianus Parrhaſius, Loca tacta ful-
mine, inquit, acri ſtudio procurabant maiores noſtri: ſacer-
dotem adhibebant, colligebantq; diſperſa fulminis ueſtigia,

terræq; ſacris rite peractis, conſtructa ara, cæſaq; bidente, eũ locũ bidental appellabãt: quem uiolare piaculum erat.

Euitandum bidental. Perſius Saty. 2. 3.

Biduũ, bidui, (δύο ἡμέραι) Spaciũ duorũ dierũ. Terent. 4. 2. 8

– hem biduum Hic
Manendum eſt ſoli ſine illa?

Illo biduo. Cic. 4. Verr. 45.

Biduo menſem longiorem facere. Cic. 4. Verr. 90.

Biduum ex menſe eximere. Cic. 4. Verr. 90.

Bidui aut tridui ſolicitudo. Terent. And. 2. 6. 9.

Bidui nauigatio. Plin. lib. 6. cap. 28. 21.

Bidui aberant caſtra. Id eſt, duorum dierum ſpacio. Cicero ad Atticum, lib. 5. 14. 4.

Biduũ cõtinẽs. pro perpetuũ biduũ. Suet. in Caligula, cap. 19.

Per biduum. Cic. 2. Nat. deor. 139.

Propius quàm biduum. Cice. Attico, lib. 8. 166. 2. Propterea quòd neq; Romæ quicquã auditur noui, nec in his locis, quæ à Brunduſio abſunt, propius quàm tu biduum aut triduum.

Biennis, & hoc bienne, (διετής,) Duorum annorum.

Bienne ſpacium. Plin. lib. 2. cap. 82. Vtpote cum quidã annuo & bienni ſpacio durauerint.

Biennium, biennij, (διετία,) Spaciũ duorum annorum. Cice. 5. Philipp. 168. Tribuni plebis tulerunt de prouincijs contra acta Cæſaris, ille biennij, iſte ſexennij.

Bifariam, (διχῶς,) Aduerbium, In duas partes, aut duobus modis. Cic. 3. Tuſc. 41. Bifariam quatuor perturbationes æqualiter diſtributæ ſunt. Nam duæ, &c. Varro 2. de Re ruſt. ca. 4. 13. Natura diuiſus eſt eius annus bifariam.

Bifer, (δίφορος, δίκαρπος,) Adiectiuum. ut Bifera arbor, quæ bis fert fructum. Plin. lib. 13. cap. 22. 3.

Biferæ ficus. Colum lib. 5. cap. 10. 8.

Biferi Pæſti roſaria, inquit Virg. 4. Georg. 42. Quòd uno anno bis illic naſcerentur roſæ, ut docet Seruius.

Bifidus, (δίχηλος) Adiect. pe. corr. Quod in duas partes fiſſum eſt. Plin. lib. 11. ca. 37. 43. Lacertis bifida et piloſa lingua.

Bifidi pedes. Ouid. 14. Metam. 61.

Bifidum iter. Valer. 1. Argonaut. 115.

Bifidatus, Adiect. pen. prod. (διχηλωτός,) Idẽ. Plin. lib. 13. ca. 4. 4. Folia cultrato mucrone, lateribus in ſeſe bifidatis, bellas primũ demonſtrauere gemmas. De palmis loquitur.

Biforis, et hoc bifore, pe. cor. (δίθυρος) Duplices ianuas habẽs.

Bifores feneſtræ. Ouid. lib. 3. de Ponto, eleg. 3. 1.

Valuæ bifores. Ouid. 2. Metam. 1.

Biforis cantus. Virg. 9. Aeneid. Vbi Seru. Biforem, biſonum, imparem. Et ſeruauit eis tibiarum ſuarum ordinem. tibiæ aut Serranæ dicuntur, quæ ſunt pares & æquales habent cauernas. Aut Phrygiæ, quæ & impares ſunt, & inæquales habẽt cauernas. Ergo biforem, diſsimilem, diſſonum. non enim ſunt pari modulatione compoſitæ.

Biformatus, Adiect. pe. prod. (διμορφωτός,) Cic. 2. Tuſcul. 33.

– non biformato impetu
Centaurus ictus corpori infixit meo.

Biformis, & hoc biforme, (δίμορφος,) Quod duas formas habet. Colum. lib. 10. 41. Inter laſciuos Satyros, Panasq; biformes. Quo loco quidam legunt bicornes.

Biformis natura Centaurorum. Claudian. in Ruff. 1. 66.

Ianus biformis. Ouid. 5. Faſt. 8.

Monſtrũ biforme. Ouid. 8. Metam. 32. de Minotauro loquitur

Populus biformis, Centauri. Ouid. 2. Amorum, eleg. 12. 4.

Bifrons, (διμέτωπος,) Adiect. Quod geminam frontem ac faciem habet. Virgil. 12. Aeneid. 13. Latonæq; genus duplex, Ianumq; bifrontem. Idem lib. 7. 36.

Bifurcus, Adiect. (δίζολος,) Geminas furcas habens. ut Bifurcũ ferramentum. Columel. libro 3. cap. 18. 1. Bifurci ramuſculi. Colum. lib. 5. cap. 11. 3.

Biga, bigæ: & Bigæ, bigarum, (συνωρίς, ζεῦγος,) Currus duorũ equorum iugo actus. Virg. 5. Aeneid. Et nox atra polum bigis ſubuecta tenebat, Budæus, Bigæ, trigæ, quadrigæ ad curule certamen & ſacra certamina pertinebãt. His enim uerbis non tam uehiculum, quàm equi bijuges, trijuges, quadriiuges ſignificantur.

Bigæ anhelantes. Stat. Thebaid. lib. 6. 138.

Citæ bigæ. Catul. epigram. 51. 6.

Lunares bigæ, Quibus Luna uehitur. Stat. 12. Thebaid. 60.

Nocturnæ bigæ, Lunæ. Senec. in Hippoly. 3. 8.

Olorina biga, Veneris. Stat. 3. Sylu. 4. 10.

Rorifera biga, Auroræ. Stat. lib. 1. Thebaid. 68.

Roſæ bigæ, Auroræ. Virg. 7. Aeneid. 6. de Aurora.

Bigæ ſoporiferæ, Dianæ. Valer. 2. Argonaut. 59.

Agitare bigas. Lucan. lib. 1. 16.

Raptari bigis. Virg. 2. Aeneid. 55.

Remeant bigæ. Seneca in Agamem. 9. 3.

Bigatus, pen. prod. Adiectiuum. ut, Argentum bigatum, quod bigas impreſſas habet. Et Plin. lib. 33. cap. 3. 7. Nota argẽti fuere bigæ atq; quadrigæ: & inde bigati, quadrigatiq; dicti.

Bigati equi. Liu. 3. bel. Pun. 69.

Bigamus, (δίγαμος,) Qui duxit duas uxores. Inde Bigamia, ipſa conditio. Sipontinus.

Bigemmis, (δίλιθος) Vitis quæ habet duas gemmas. Colum. lib. 5. cap. 5. 9. Pro materijs longioribus pollices quaternûm aut quinûm gemmarum relinquuntur: pro cuſtodibus autẽ bigemmes reſeces fiunt.

Bigenus, bigeneris: & bigeneris, & hoc bigenere. (διγενής,) Feſtus, Bigenera animalia dicuntur ex diuerſo genere nata, ut leopardalis ex leone & panthera, cicurſus ex apro & ſcropha domeſtica, mulus ex equa & aſino. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 8. 1. Nam muli & hinni bigeneri atq; inſitij, non ſuopte genere ab aradicibus. ex equa enim & aſino fit mulus: contrà ex equo & aſina hinnus. Quædam exemplaria legunt, Bigeneres atq; inſititij.

bijugus, bijugi, (δίζυγος,) & Bijugis, & hoc bijuge, huius bijugis. Adiecti. pen. corr. Bijuges equi dicuntur, quòd bini ad unum iugum alligati ſint. Mart. lib. 1. 42. Geſtatus bijugis regulus eſſet equis.

Albi bijugi. Virg. 10. Aeneid. 115. de Leucago.

Bijuges faſces. Claudian. Paneg. lib. 5. 46.

Leones bijugi. Lucret. lib. 2. 122. De curru Cybeles.

Lynces bijugi. Ouid. 4. Metam. 5. Hi trahunt currum Bacchi.

Bijugi ſerpentes. Valer. Argonaut. lib. 7. 44.

Temo bijugus. Stat. 2. Thebaid. 145.

Certamen bijugum. Virg. 5. Aeneid. 29.

Bijugi, interdũ ſubſtãtiuè pro ipſis curribus capiũtur. Virg. 10 Aen. 90. Deſilijt Turnus bijugis, pedes apparat ire Cominus.

Bilanx, bilancis, f. g. (ζυγός,) Inſtrumentum quo res cũ lancibus ponderantur. Libra alio nomine dicitur. Perottus.

Bilibris, & hoc bilibre, Adiectiuum, pen. corr. (δίλιτρος,) Duarum librarum. Martial. lib. 11. 43. Nunc ut emam grandẽ lupum, multumúe bilibrem. Plin. lib. 18. cap. 11. 2. Ex aqua hordeoq; bilibres offæ.

Bilibra, bilibræ, pen. corr. (δίλιτρον,) Duarum librarum pondus. Liu. 4. ab Vrbe 69. Sp. Melium, cui tribunatus plebis magis optandus, quàm ſperandus fuerit frumentarium diuitem, bilibra farris ſperaſſe libertatem ſe ciuium ſuorum emiſſe: Legitur & Bilibre.

Bilinguis, & hoc bilingue, (δίγλωσσος,) Feſtus, Bilingues Bruttaces Ennius dixit, quòd Brutij, & Oſcè & Græcè loqui ſoliti ſint. Sunt autem Italiæ populi uicini Lucanis.

Bilinguis, Fallax, Virg. 1. Aeneid. 134. Quippe domum timet ambiguam,

ambiguam, Tyrioſq; bilingues. Vbi Seruius, Bilingues, fallaces. nec enim ad linguam retulit, ſed ad mentem.

Bilingues inſidiæ. Claud. de bello Gildonico 57.

Bilinguis Canuſinus, Qui callet duas linguas. Horat. lib. 1. Ser. Sat. 10. 6. Curtius lib. 7. de Branchidis, Mores patrij nondum exoleuerant: ſed iam bilingues erãt, paulatim à domeſtico, externoq; ſermone degeneres.

Biluſtris, & biluſtre, (δεκαετής,) ut Bellum biluſtre, quod duo luſtra, id eſt, decẽ annos durauit. Ouid. 2. Amorũ, eleg. 12. 2

Bimaris, & bimare, Adiect. pen. corr. (διθάλασσος,) Quod eſt inter duo maria. ut Corinthus bimaris. Horat. 1. Carm. od. 7. 1

Iſthmus bimaris. Ouid. 6. Metam. 84.

Bimater, pen. prod. (διμήτωρ,) Qui duas habet matres. Sic Ouidius Bacchum uocat, quoniã ille bis natus dicebatur, primo quidem ex Semele. Sed quum partus ille crudus & præmaturus eſſet, Iupiter aſſutũ femori ſuo, & ad iuſtum puerperij tẽpus cõſeruatũ, rurſum edidit. Ouid. 4. Metam. 3. Ignigenamq;, ſatumq; iterum, ſolumq; bimatrem.

Bimatus, huius bimatus, m. g. pe. prod. (διετία,) Spacium duorum annorum. Varro 2. de Re ruſtica 5. 15. Caſtrare non oportet ante bimatum. Plin. lib. 9. cap. 30. 6. Neq; his bimatu longior uita. De loligine loquitur.

Bimembris, & bimẽbre, (δίκωλος,) Quod gemina habet membra, ut Forma bimembris. Ouid. Epiſt. 9. 20.
Et malè confiſum pedibus, formaq; bimembri.

Bimẽbres, ſubſtantiuè, (δίκωλοι,) pro Cẽtauris. Ouid. 12. 99. Ecce ruunt uaſto trepidi clamore Bimembres. Stat. 12. Thebaid. 111. Oſſæi bello cecidere Bimembris. Oſſæi, Oſſam incolentes montem. Virg. 8. Aeneid. 58. de Cẽtauro Ixione.
– tu Nubigenas inuicte Bimembres, &c.

Bimenſis, huius bimenſis, (δίμηνος,) Liuius Dec. 5. lib. 5. 60. Et ad opera quæ locaſſent probanda, anni & bimenſis tempus prorogaretur.

Bimeſtris, & bimeſtre, (διμηνιαῖος,) Duorum menſium. ut Bimeſtre ſtipendium. Plin. lib. 18. cap. 7. 20. Eſt & bimeſtre frumentum. Horat. 3. Carm. 17. 3.

Conſulatus bimeſtris. Plancus Ciceroni 10. 24. 15.

Bimus, Adiectiuum, (διετής,) Duorum annorum. ut Bimæ nuces, Cato cap. 17. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 11. Habeo tauros totidem quot Atticus, ad matrices LXX. duo, unum anniculum, alterum bimum.

Bima dies, Tempus biennij. Valla lib. 4. cap. 80.

Merum bimum. Horat. 1. Carm. ode 19. 3.

Anniculum, bimum, trimum. Plinius lib. 18. cap. 24. 1. Semen optimum anniculum, bimum deterius, trimum peſsimum, ultra ſterile.

Bima ſententia. Cic. ad Appium, lib. 3. 8. 34. De hac quoq; ſententia bima decedat. Id eſt, qua cenſuit ut per duos annos remanerem in prouincia.

Legio bima. Plancus Ciceroni 10. 24. 8.

Bimulus, Adiectiuum, pen. corr. (διετήδιος,) Idem. Catul. epig. – nec ſapit pueri inſtar Bimuli. (17. 3.

Binomius, (διώνυμος,) Cui geminum nomen: ut Numa Pompilius, Tullus Hoſtilius. Feſtus.

Binominis, & binomine, pen. corr. (διώνυμος,) Idẽ Ouid. 14. Met. 122. Inde ſub Aſcanij ditione binominis, Alba Resq; Latina fuit. Hic Aſcanius, uocabatur & Iulus.

Irus binominis. Ouid. in Ibin 84. Nam ante Arneus dictus.

Iſter binominis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 3. Dicitur enim & Danubius.

Bini, binæ, bina, (σύνδυο,) numerus diſtributiuus, idem ſignificat quod duo. Siſenna lib. 3. Ad binum millium numero, ſaucijs utrinq; factis. Hæc Nonius. Plin. lib. 12. Ergo in utraq; gente bina laudaui genera, terrenum & factitium. Idem libro 7. cap. 16. 8. Bini cubiti.

Bini, ſignificat ſingulis duo. ut Creabantur olim bini Conſules. Id eſt, per ſingulos annos duo. Ex Valla lib. 3. Terẽt. Phor. 5. –nã ex his prædijs talẽta argẽti bina Statim capiebat. (3. 6

Binis annis conuertuntur. Plin. lib. 2. cap. 8. 5.

Terna, bina, ſingula uerba. Cic. 3. de Orat. 110.

Bini aeres legimus apud Lucretium lib. 4. 59.

Amicas binas habere. Ouid. 2. de Remedio amoris 9.

Aures binæ. Virg. 1. Georg. 35.

Capita bina boum. Virg. 5. Aeneid. 13.

Inter bina caſtra cũ Vectio collocutus eſt. Ci. 12. Philipp. 338.

Cẽſores binos in ſingulas ciuitates deſcribebat. Ci. 4. Verr. 92.

Centeſimis binis fœnerari. Cic. 5. Verr. 141.

Corpus binum. Lucret. lib. 5. 176.

Damna bina. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 7.

Facies binæ. Virg. 4. Georg. 19.

Fœtus binos alit ubere. Virg. 3. Georg. 6.

Freta bina. Ouid. 6. Faſt. 99.

Binos gladiatores ſingulis patribus familiarum diſtribuit. Cic. Attico lib. 7. 133. 2.

Honor binus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 13. Sic uocat duplicem Conſulatum.

Iuga bina. Ouid. 12. Metam. 87.

Binas à te accepi literas. Cic. Attico, lib. 6. 111. 18.

Ludi bini. Cic. 4. Verr. 91.

Lumina bina lucernarum. Lucret. lib. 4. 92.

Bini oratores uix ſingulis ætatib. conſtiterũt. Ci. in Bruto 187

Supellex bina. Lucret. lib. 4. 92.

Per binos tabellarios miſi Romã literas. Ci. Att. lib. 6. 111. 19.

Binis tabellarijs & tibi & Octauiano ſcripſi. Pollio Ciceroni, (li. 10. 33. 7.

Bina die ſiccant ouis ubera. Virg. 2. eclog. 4.

In bina ſindere. Lucret. lib. 1. 110.

Bipalmis, & hoc bipalme, (δίδωρον,) Duorum palmorum. Varro 3. de Re ruſt. ca. 7. 4. Intus ternorum palmorum ex omnibus partibus ſub ordines ſingulos tabulæ fixæ, ut ſint bipalmes, quo utantur ueſtibulo, ac prodeant.

Bipalium, bipalij, (διμάκελλα,) Inſtrumentum ad fodiendum. Plin. lib. 16. cap. 36. 14. Bipalio ſubacto prius ſolo. Liu. 3. ab Vrbe 113. Columel. lib. 3. cap. 5. 3. & Cato cap. 6. 3. & cap. 45.

Bipartior, ſiue bipertior, bipertiris, bipertiri, pen. prod. (διχομερίζω,) In duas partes diuidere. Colum. lib. 11. cap. 2. 27. XI. Cal. Maias Ver bipartitur, pluuia, & nõnunquã grãdo.

Bipartito, (διχῶς,) Aduerbiũ, pen. prod. Cic. 2. de Inuent. 186. Id fit bipartito. Id eſt, duobus modis. Cæſar 1. bel. Gall. 99. Romani conuerſa ſigna bipertito intulerunt. Hoc eſt, duobus locis.

Bipatens, Adiectiuum, pen. corr. (διανοικτός,) ut Bipatentes portæ, pro geminis. Virg. 2. Aeneid. 66. Portis alij bipatentibus adſunt. Idem etiam Bipatentia tecta dixit, pro aperta, ſtatim in principio lib. 10. Conſidunt tectis bipatentibus. Vbi Seruius ait ſermonem eſſe Ennianum tractum ab oſtijs quæ ab utraq; parte aperiuntur. Bipatentibus: Apertis.

Bipedalis, & bipedale, pen. prod. (διποδιαῖος,) Quod habet longitudinem duorum pedum. Cæſar 4. bel. Gal. 525. Inſuper bipedalibus trabibus immiſsis.

Bipedalis latitudo. Colum. lib. 8. cap. 3. 6.

Bipedali hiatu aperiri. Plin. lib. 16. cap. 12. 1.

Bipedalis moduli homines, pro tenuibus et humilis fortunæ homunculis dixit Horat. teſte Eraſmo, lib. 2. Serm. Saty. 3. 62.

Bipedanus, Adiectiuum, pen. prod. (διποδιαῖος) Idem. Colum. libro 2. cap. 2. 17. Frumentis autem ſat erit, ſi æque bona ſuberit bipedana humus: arboribus altitudo quatuor pedum abundè eſt.

Bipedaneus, (διποδιαῖος,) aliud adiectiuum idem ſignificans, ut bipedanea altitudo. Colum. lib. 4. cap. 1. 1. Quippe ſeminibus uineaticis nimium me profundos cenſuiſſe fieri ſcrobes adiecto dodrante ſuper altitudinem bipedaneam, quam &c. Idem lib. 17. cap. 20. Bipedaneo paſtinatu.

Bipennis, huius bipennis, f. g. (πέλεκυς,) Securis quæ utrinque aciem habet: à pinna deriuatum nomen, quod acutum ueteres dicebant. Plin. lib. 8. cap. 8. 3. Ita pendens alterum poplitem dextra cædit: ac præacuta bipenni hoc crure tardato profugiens, alterius poplitis neruos ferit. Virg. 2. Aeneid. Correpta dura bipenni.

Duræ bipennes. Horat. 4. Carm. ode 4. 12.

Cælata argento bipennis. Virg. 5. Aeneid. 61.

Crebris bipennibus inſtant. Virg. 2. Aeneid. 26.

Perrumpit limina bipenni. Virg. 2. Aeneid. 96. De Pyrrho.

Sæuam inhibere bipennem. Ouid. 8. Metam. 155.

Tonſa bipennibus ilex. Horat. 4. Carm. ode 4. 12.

Valida bipennis. Virg. 11. Aeneid. 130.

Bipennis, & hoc bipenne, (δίπτερος) Quod duabus pennis uolat. Plin. lib. 11. cap. 28. 1. Nullum, cui telum in ore, pluribus quàm binis aduolat pennis. Illis enim ultionis cauſa datum eſt, his auiditatis. Nullis eorum pennæ reuiuiſcunt auulſæ. Nullũ cui aculeus in aluo, bipenne eſt. Quibuſdam pennarum tutelæ cruſta ſuperuenit, ut ſcarabeis.

Bipennifer, (πελεκυφόρος,) Adiectiuum, penult. correp. Bipennem ferens. Ouid. 8. Metam. 79.
Ecce furens contra ſua fata bipennifer Arcas.

Bipes, bipedis, pen. corr. (δίπους) Adiectiuũ, Quod habet duos pedes. Cic. pro Domo ſua 38. Hoc miniſtro omnium non bipedum ſolum, ſed etiam quadrupedum impuriſſimo.

Equos bipedes uocat Virgilius equos Protei, quoniam priore tantum corporis parte equos, poſteriore piſces referebant. Virg. 4. Georg. 78.

Bipennella, Herba hortẽſis, dicta quod in duas pinnas folia per totum cauliculum diducta habeat. hanc corrupto uocabulo quidam pimpinellam uocant.

Biremis, huius biremis, f. g. pen. pro. (διήρης,) Nauis quæ duplici remorum ordine agitur. Cice. 7. Verr. 41. Ne hæc biremis aſcriberetur. Virg. lib. 1. 38. – ſi quem
Iactatum bello uideat, Phrygiaſq́; biremes.

Leues biremes. Ex Appiano.

Fert me biremis. Horat. 3. Carm. ode 29. 13.

Parua biremis. Lucanus lib. 10. 12.

Remigio biremes aptare. Virg. 8. Aeneid. 16.

Biſellium, (διφορεῖον,) Sella in qua duo tantum ſedere poſſunt. Ex Varrone lib. 4. de Lingua Latina.

Biſſextus, ſiue biſextus. Alciatus, (ἐμβολισμός) Habuere ueteres Romani inſtitutum à Romulo annum X. menſiũ, qui erat dierum CCCIIII. Incipiebatq́; Martio menſe. quæ ratio quum neq; Solis, neq; Lunæ curſui conueniret, Numa duos menſes addidit, Ianuarium, & Februarium: atq; ita dies diſtribuit, ut omnino CCCLV. eſſent. Sed quia hæc quoq; conſtitutio non quadrabat: neceſſario Intercalaris menſis conſtitutus eſt, id eſt, menſis interpoſititius arbitratu Pontificũ, qui alternis annis nunc XXII dies, nunc XXIII intercalabant. Is menſis addititius erat, & prope finẽ Februarij, quia is ultimus anni inſerebatur. Sed hunc quoq; modum curſui Solis non cõuenire, quum C. Iul. Cæſar animaduertiſſet, decem dies addidit, intercalariumq́; menſem ſuſtulit. Et quoniam Solis curſus annuus quadrantem quoq;, id eſt, ſex horas occupat, ſingulis quibusq́; quadriennijs diem inſeruit, qui biſſextus dicitur. Intercalatur enim, id eſt, uocato populo inſeritur, is dies poſt eum, qui ſextus Calendarũ Martij eſt: & duo loco unius habentur. Hactenus Alciatus. Celſus de Verborum ſignificatione, Quum biſſextus Calendis eſt, nihil refert, priore an poſteriore die quis natus ſit: et deinceps ſexto Calendas eius natalis dies eſt. Nam id biduum pro uno die habetur, ſed poſterior dies intercalatur, non prior. Ideo quo anno intercalatũ nõ eſt, ſexto Calendas natus: quũ biſſextus Calendis eſt, priorem diem natalem habet.

Biſſextus dicitur, quod biſſexto Calendas dicamus. Sipontinus.

Biſulcus, adiectiuum, (δίχηλος,) Vngulas non ſolidas, ſed ſciſſas habens. Plin. lib. 10. cap. 1. 2. Vngulæ ijs ceruinis ſimiles, quibus dimicant biſulcæ, comprehendẽdis lapidibus utiles. De ſtruthiocamelis. Idem lib. eodem, cap. 73. 1.

Biſulca cauda, Sciſſa in duas partes. Plin. lib. 9. cap. 29. 2.

Lingua biſulca. Oui. 9. Meta. 13. de Acheloo in anguẽ mutato.

Biſulcus pes. Ouid 7. Metam. 23. De tauris qui uellus aureum cum dracone cuſtodiebant.

Biſulci ſurculi arborum. Colum. de arboribus, cap. 26. 3.

Biſultor, (δισέκδικος,) Mars dictus fuit, à bis ulciſcendo, cui hoc nomine templum cõſecrauit Auguſtus. Primo quòd adiutus ab ipſo fuerat quum Iulium Cæſarem à coniuratis interfectum ulciſceretur. Deinde quòd ſigna Romana à Parthis erepta uictor eiuſdem beneficio recepiſſet, Craſſiq́; manes ultus eſſet. Hanc hiſtoriam enarrat Ouid. 5. Faſt. 104. & in hos uerſus deſinit,
Rite Deo templumq́; datum, nomenq́; Biſultor,
Emeritus uoti debita ſoluit honor.

Biuiũ (ἄμφοδος,) Quod duas uias habet. Virg. 9. Aeneid. 49.
– locum inſidijs conſpeximus ipſi:
Qui patet in biuio portæ, quæ proxima ponto.

Biuius, Adiectiuum, (ἄμφοδος,) ut Biuiæ fauces. Virg. 11. Aeneid. 103. Vt biuias armato obſidã milite fauces. Id eſt, quæ ad duo loca ducunt.

Biuius agrorum cultus, per metaphoram. Varro 1. de Re ruſt. cap. 18. 6.

Biſaltæ, (Βισάλται,) Macedoniæ gens libera, intra Strymonem & Edonicum ſinum, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 10. Stephanus Biſanthem uocat, coloniamq́; eam Græcã à Samijs deductam. Virg. 3. Georg. 91. de morbis ouium. Vbi Seruius, Biſaltæ populi Scytharum, qui fugientes, equorum ſanguine aluntur lacte permiſto.

Biſaltica, (Βισαλτία,) regio. Tacitus lib. 5. Trans Strymonem autem uergentia ad occaſum, Biſalticam omnem cum Heraclea quam Sinticem appellant.

Biſaltis, aut Biſalpis (utrunq; enim inuenio) (Βισαλτίς,) nomen eſt puellæ cuiuſdam, quam Neptunus in arietem conuerſus compreſſit, authore Ouidio 6. Metam. 24.
– tu uiſus Enipeus
Gignis & Aloidas, aries Biſaltida fallis. Bocatius lib. 11. ca. 11. ubi de Iarba rege loquitur, natum illum ait, teſte Paulo Peruſino, ex filia Biſalpis regis, quam Iupiter in forma arietis uitiauerit. Si huius igitur ſententiæ ſtabimus, Biſalpis nõ proprium erit puellæ, ſed patronymicum.

Biſellium, Biſeta.] Vide Bis.

Biſon.] biſontis, m. g. (βίσων,) Animal eſt è boum ſylueſtriũ genere, cerui figura, media fronte inter aures unum cornu habens excelſius, magisq́; directum ijs, quæ nota ſunt, cornibus. Ab eius ſummo ſicut palmæ rami latè diffunduntur. Eadem eſt fœminæ, marisq́; natura, utriq; ſunt iubæ, eadem utriq; eſt forma, magnitudoq́; cornuũ. Hæc Sipontinus. Martial. lib. 1. 175. Turpes eſſeda quod trahunt biſontes. Vide Plinium lib. 8. cap. 15. 1.

Villoſi biſontes. Seneca in Hippoly. 1. 12. Martial. lib. 1. de Carpophoro,
Ille tulit geminos facili ceruice iuuencos,
Illi ceſſit atrox bubalus, atq; biſon.

Biſſextus.] Vide Bis.

Biſton, Biſtonis, (Βίστων,) Martis & Callirhoes filius, qui Biſtoniam Thraciæ urbem condidit. unde omnes Thraces, Biſtonios dixere poetæ: ipſamq́; Thraciam, Biſtoniam, aut terram Biſtonis.

Biſtonis, penult. corre. (Βιστονία,) Steph. Ciuitas & ſtagnum in Thracia, Abderæ urbi propinquum, à Biſtone (ut dictum eſt) conditum.

Biſtonis ora. Ouid. in Epiſt.

Biſtonis terra. Ouid. 2. de Pont. eleg. 9. 11.

Biſtones, Biſtonum, pen. corr. (Βίστονες,) Populi ſunt in Thracia teſte Plinio, lib. 4. cap. 11. 3. Valerius Flaccus 1. Argonat. 146. Biſtonas ad meritos quũ cornua ſæua Thyoneus Torſit. Ideò hoc dicit Valerius, quòd Lycurgus Thracum rex Liberum contemnens, uites amputaturus, ſibi crura ſecuit, ut ait Seruius in illud 4. Aeneid. Acri quondam regnata Lycurgo, &c.

Vltimi Biſtones, id eſt, Vltimi Thraciæ populi. Sene. in Herc. Oeth. 8. 3.

Biſtonius, Adiectiuum, (Βιστόνιος,) Thrax. Ouid. 13. Metam. 87.
Eſt ubi Troia fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtonijs habitata uiris.

Niues Biſtoniæ. Stat. 11. Thebaid. 39.

Biſulcus, Biſultor.] Vide bis.

Bithymum.] pen. corr. (δίθυμον,) Mel dicitur, quod ex utriusq́; thymi floribus collectum eſt. Duo enim ſunt thymi genera, candidũ, & nigrũ. Hoc genus mellis albũ nõ fit, ſed eſt oculis & ulceribus aptiſſimum. Plin. lib. 11. cap. 16. 4.

Bithynia, (Βιθυνία,) Regio minoris Aſiæ, aduerſa Thraciæ, & proxima Troadi, quæ, ut Solinus, & Seruius ſcribunt, primum Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde à Bithyno Bithynia dicta fuit. Hæc etiã, Autore Euſebio, Pontus eſt dicta. In Bithynia Libyſſa eſt, ubi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſiiſſe ex Europa, à quibus Bithyni dicuntur, & Bithynia. Claud. lib. 2. in Eutropium, Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Bithynus, pen. prod. (Βιθυνός,) aliud adiect. Iuuenalis Saty. 7.
Quãquam & Capadoces faciant equitesq́; Bithyni.

Negotia Bithyna. Horat. 1. Epiſt. 6. 7.

Carina Bithyna. Horat. 1. Carm. ode 35. 2.

Biton, Vide infrà in dictione Cleobis.

Bitumen.] pen. prod. Bituminis. (ἄσφαλτος) Genus Cretæ, quod ſiquando accenditur, extingui non poteſt: et illa, natura eſt ſulfuris. Plin. lib. 35. cap. 15. 5. Fulmina & fulgura quoq; ſulfuris odorem habent, ac lux ipſa eorũ ſulfurea eſt. Et bituminis uicina eſt natura, alibi limus, alibi terra. limus è Iudææ lacu, ut diximus, emergens: terra in Syria circa Sydonem oppidum maritimum. Spiſſantur hæc utraq;, & in denſitatem coeunt. Eſt uerò liquidum bitumen, ſicut Zacynthium, & quod à Babylone inuehitur. Gignitur & pingue liquorisq́; oleacei in Sicilia, Agragantino fonte inficiens riuum. Incolæ id arundinum panniculis colligunt, citiſſimè ſic adhæreſcens. Vtuntur eo ad lucernarũ lumina olei uice. Paulò poſt, Calcis quoq; uſum præbuit, ita ferruminatis Babylonis muris. Ibidem plura. Virg. 8. eclog. Et fragiles incende bitumine lauros. Vbi Seruius, Incẽde bitumine lauros, id eſt, lauros diuino igne conſume. Nã bitumen ex fulmine dicitur procreari. Vnde iuxta Babyloniã, quia frequẽtia cadunt fulmina, hac re lacus redũdat: adeò ut inde fabricaſſe muros Semiramis dicatur.

Flagrat bitumen ignibus. Horat. Epod. 5. 18.

Fumans bitumen. Ouid. 14. Metam. 159.

Nigrum bitumen. Virg. 3. Georg. 89.

Pingue bitumen. Valer. lib. 3. Argonaut. 25.

Tenax bitumen. Ouid. 9. Metam. 133.

Tetro odore bitumen. Lucret. lib. 6. 162.

Incendunt bitumine uenas. Ouid. 14. Metam. 159.

Bituminatus, (ἀσφαλτώδης,) Participium ſine uerbo.

Aqua bituminata, Cui eſt admiſtum bitumen: uel quæ per uenas terræ bituminoſas tranſit. Plin. lib. 31. cap. 6. 3.

Bitumineus, Adiect. (ἀσφάλτειος,) ut Bituminea uires. Ouid. 15. Metam. 70. Siue bituminea rapiunt incendia uires.

Biturgia, (Βιτουργία,) urbs Tuſcorũ Ptolemæo teſte. hodie Borgo di ſan ſepolcro.

Biturix, Bituriginis, (Βιτοῦριξ) Bituriges, Galliæ Aquitaniæ populi liberi, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 19. Hi uno die uiginti urbes incenderunt, ut Cæſarẽ cõmeatu & pabulatione prohiberent, Horũ oppidũ Auaricum, cuius Cæſar in Cõmentarijs meminit. uulgò hodie Bourges en Berri. Lucanus li. 1. 85

Biuira.] (διάνυρα,) Nonius, Biuiras quas uſus uiduas appellat. Varro lege Minia: Ad biuiram uenio.

Biuium.] Vide Bis.

B L

Blacterare.] (βληχᾶσθαι,) uocẽ eſſe arietis, ait ille quicunq; eſt autor carminis quod inter Ouidij opera legitur inſcriptum de Philomela, Blacterat hinc aries, & pia balat ouis.

Blaena, uox triſyllaba, Ponti regio ſatis ferax, per quam Amnias flumen illabitur. Hoc in loco Mithridates Eupator Nicomedis Bithyni copias funditus deleuit, haud quidẽ præſens, ſed per imperatores: unde ille cũ paucis domũ fugiẽs ſeruatus eſt, et inde in Italiã nauigauit. Verba ſunt Strabonis li. 12.

Blæſus.] (τραυλός, βλαισός,) Adiectiuũ, Qui lingua impeditus eſt. Mart. lib. 10. 64. Os blæſum tibi, debilisq́; lingua eſt. Vide Balbus.

Lingua blæſa. Ouid. 3. de Arte amandi 59.

Sonus blæſus. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 5.

Blandior.] blandiris, (ἀρεσκεύομαι, κολακεύομαι,) blandiri, pen. prod. Propriè ad tactũ pertinet: per abuſionẽ autẽ nonnunquam ad alios ſenſus transfertur: ut ait Valla lib. 5. Cic. de Amic. 82. Qui etiam aduerſando ſæpe aſſentetur, & litigare ſe ſimulans blandiatur. De adulatore loquitur. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6. 3. – tibi blandior uni.

Blandimur quoquo modo, dum placere ſtudemus magis, quàm uera dicere. quanquam & facto blandimur: ueluti qui pinxerat Venerem deformem, dicitur blanditus Mineruæ. Dicimur & blandiri uitijs noſtris, dũ ea excuſamus aut attenuamus. Blãdimur calamitatibus, dum eas eleuamus. Eraſmus.

Blandiri etiã dicuntur animalia. Plin. de Panthera, lib. 8, ca. 17.

Fortuna fallaci blandita uultu. Senec. in Octau. 7. 1.

Precibus alicui blandiri. Ouid. 2. de Arte. 106.

Audacter blandiri. Ouid. Epiſt. 20. 39.

Mirificè blandiri. Cic. ad Qu. frat. 2. 14. 1.

Suauiter blandiri. Cic. 4. Acad. 251.

Subdolè blandiri. Plaut. Trinum. 5. 12.

Blandiri ſuppliciter. Cic. 1. de Oratore 45.

Blandiri, de inanimatis dictum. Quintil. lib. 4. cap. 2. Quædã partibus blandiuntur, ſed in ſummam non conſentiunt.

Vmbra blãditur Populus, Oui. 10. Met. 110. De Populo arbore

Blandiendo dulce nutriuit malum. Seneca in Hippol. 2. 10.

Blanditus, pen. prod. (κολακευθείς,) Participium.

Blandita peregrinatio. Plin. lib. 10. cap. 23. 8. Blanditus tepor. Idem lib. 9. cap. 10. 1.

Blanditus, huius blanditus, pen. prod. (ἐπαγωγή,) Verbale, pro blanditijs. Lucret. lib. 2. 35. Vt res per Veneris blanditum ſecla propagent.

Blandus, adiectiuum, (ἄρεσκος, ἤπιος, ἐπαγωγός, μείλιχος,) Placitus & comis in ſermõe, et hilaris. Terẽt. Hecyra 5. 4. 20.
Vt unus hominũ homo te uiuat nunquã quiſquam blãdior.

Blanda legentibus. Plinius in præfatione naturalis hiſtoriæ 8.

Precatu blandus. Stat. 11. Thebaid. 21. in precando.

Precum blandus. Stat. 2. Achil. 48.

Large blandus. Vide Largior.

Minus blandus. Cic. Attico, lib. 12. 233. 1.

Blandus amicus, cui opponitur Verus. Cic. de Amicit. 78.

Blandus filius & gratioſus. Cic. 2. Verr. 16.

Blanda aſpiramina. Valer. lib. 6. Argonaut. 93.

Alea blanda. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 10.

Amator blandus. Proper. 2. eleg. 3. 4.

Blādus amor. Claud. in Præfat. lib. 2. in. Eutrop. 13. Lucan. 1. 4

Patriæ blandus amor. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 10.

Anni blandi. Propert. 4. eleg. 1. 28.

Aquarum blandarum temperies. Ouid. 4. Metam. 69.

Arte blanda pectora ſubit Venus. Ouid. 1. de Arte 73.

Canes blandi. Virg. 3. Georg. 98.

Carmina blandiſſima. Ouid. Epiſt. 21. 6.

Clamor blandus. Ouid. 3. Faſtorum 45.

Blandus Lunæ color. Plin. lib. 2. cap. 18. 2.

Columba blanda. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6.

Doctores blandi. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 5.

Doli blandi. Seneca in Octauia 4. 12.

Blandi fluctus. Claud. Paneg. 26.

Blandum frigus. Claud. in Epith. Palladi. & Serenæ 1.

Gaudia blanda. Virg. 5. Aeneid. 164.

Blandus Iaſon. Stat. Thebaid. lib. 5. 92.

Blandi ignes. Valer. lib. 4. Argonaut. 71. Id eſt, amores.

Blandæ ſuperûm mortalibus iræ. Stat. 10. Thebaid. 166.

Labor blandus apud Virgilium 3. Georg. 25.

Lacertis blandis tenere colla alicuius. Ouid. 2. Metam. 20.

Laudes blandæ. Virg. 3. Georg. 36.

Blandi leones. Claud. lib. 1. de Raptu. Proſerp. 43.

Blanda lingua. Valer. lib. 8. Argonaut. 13.

Linguæ blandæ mendacia. Ouid. Epiſt. 21. 11.

Liquor blandus amaracini. Lucret. lib. 2. 170.

Littora blandiſſima. Stat. 3. Sylu. 5. 20.

Manu blanda ſeducere aliquē, id eſt, ſeorſum ducere. Ouid. 2. Metam. 139.

Meretrix blāda. Ouid. 1. Amorum, eleg. ult. 4.

Modi blādi, iucūdi cātus. Epiſt. 1. illarū quæ Ouidianis reſpōdēt 8.

Obſequium blandum. Senec. in Octau. 3. 6.

Blanda oratione falli. Cic. 7. Philipp. 237.

Blandum os. Valer. lib. 8. Argonaut. 8.

Os blandum, pro ſermone blando. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 4.

Ocia blanda. Claud. lib. 1. Paneg. 19.

Peſtis blanda, luxuria. Seneca in Octau. 7. 11.

Pocula blanda. Valer. lib. 2. Argonaut. 84.

Prece blanda aliquem ducere. Horat. in Arte 80.

Catulorum blanda propago. Lucret. lib. 4. 202.

Puella blanda. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2. 7.

Puer blādus. Ouid. 1. de Remed. amoris 3. Sic Cupidinē uocat.

Querelæ blandæ. Tibullus 3. eleg. 4. 15.

Quies blanda. Stat. lib. 2. Sylu. 2. 28.

Sedulitas blanda. Ouid. 2. de Arte 67.

Sermo blandus. Cic. 2. Offic. 68.

Sinu blando fouens nepotē. Seneca in Troade 2. 4. de Priamo.

Soles blandi. Ouid. 1. Faſt. 32. de tempore ueris.

Sonis blandis precari. Ouid. 1. de Remed. amoris 67.

Blandior ſuccus. Plin lib. 12. cap. 1. 2.

Tabellas blandas uocat Ouid. quibus uerba ad amicam ſcripta mittebantur lib. 14. Metam. 142.

Thura blanda. Tibullus lib. 3. eleg. 3. 1.

Venenum blandum deſidiæ. Silius lib. 3. 117.

Verba blanda. Ouid. 1. de Arte 133.

Voluptas blanda. Lucret. lib. 4. 219. Ouid. 2. de Arte 96.

Blāda laſſorū uox, ſubmiſſa et qeta, molliorq́; Lucret. li. 6. 251

Voces blandæ. Virg. 1. Aeneid. 135.

Blandior hæret parentibus. Valerius lib. 7. Argonaut. 25.

Solito blandiorem eſſe. Ouid. 2. de Arte 83.

Blandè, Aduerbium, (ἀρεσκευομένως,) ut Blandè alloqui. Terent. Phorm. 2. 1. 22. Item Blandè cōpellare. Plaut. Pœn. 9. 72. Ci. ad Att. li. 16. 332. 3. Sed amabo te mi Attice, uidéſne quàm blande.

Blandè appellare. Plaut. Trucul. 5. 58. Cice. pro Cluentio 57. Tū appellat hilari uultu hominē Bulbus ut blādiſſimè pōt.

Blandè ac benignè hoſpitio accipere. Liu. 1. ab Vrbe 89.

Terram blandè colere. Lucret. lib. 5. 275.

Blandè dicere. Terent. Adelph. 5. 4. 24.

Blandè palpari. Plaut. Amph. 6. 9.

Blandè & concinnè rogare. Cic. pro. Qu. Roſcio 28.

Tentare aliquem blandè. Ouid. 1. de Arte 55.

Blandius, Comparatiuus. Horat. 1. Carm. ode 24. 3. Cice. 1. de Orat. 55. Id erat petere blandius.

Blanditer, pen. corr. Aliud aduerbium, (προσηνῶς,) Idem quod blandè. Plaut. Pſeud. 23. 4. Magis cogito, ſæuiter, blanditer ne alloquar.

Blandidicus, pen. corr. (χρηστολόγος) Qui blandis uerbis utitur. Plaut. Pœnulo 3. 10. Nunc mihi blandidicus es. Obſoletū.

Blandiloquus, pen. corr. (χρηστολόγος,) Qui blāda uerba loquitur

Vox blandiloqua. Seneca in Agamem. 4. 13.

Blandiloquens apud Macrobium lib. 2. Saturnalium, cap. 7. ex Laberio. Sic Suauiloquens apud Laurentium, & ſimilia, libro 1. cap. 10. Budæus.

Blandiloquentulus, (χρηστολογῶν,) Diminutiuum. Plaut. Trinum 5. 13.

Blandiloquentia, (χρηστολογία,) Cic. 3. de Nat. deorum 89. Nā ut ego illis ſupplicarem tanta blandiloquentia.

Blandimentum, (θελκτήριον,) Idem quod blāditia. Cic. pro Cælio 32. Multa enim nobis blandimenta natura ipſa genuit.

Blandimento radices impetrare dicuntur homines Plinio lib. 17. cap. 13. 4. Atq; hoc blandimento impetratis radicibus, inter poma ipſa & cacumina, &c. Hîc blanditur homo rei inanimæ.

Blādimēta fortunæ pollicētur dētes canini. Plin. lib. 7. ca. 16. 4

Abrumpere blandimenta. Tacit. lib. 18.

Blandimenta multa plebi ab Senatu data: annonæ in primis habita cura, &c. Liuius 2. ab Vrbe 40.

Blandimenta excogitare. Plin. lib. 26. cap. 3. 3.

Blanditia, blanditiæ, (κολακεία,) Ci. pro Plancio 24. Facilis eſt illa occurſatio & blanditia popularis. &c.

Blanditiæ, blanditiarum, pluraliter, (ἀρεσκεύματα) Idem. Cic. de Amicitia 76. Sic habendum eſt, nullā in amicitijs peſtem eſſe maiorē, q̄ adulationē, blāditias, aſſentationem.

Adulatio, blanditiæ, aſſentatio. Cic. de Amicitia 76.

Blanditijs præſentium uoluptatum deliniti atq; corrupti. Cicero 1. de Finib. 51.

Inconditæ blanditiæ. Vide Inconditus.

Malitioſæ blanditiæ. Cic. 3. Offic. 97.

Molles blanditiæ. Ouid. 2. de Arte amandi 32.

Pueriles blanditiæ. Ouid. 6. Metam. 125.

Tutæ blanditiæ. Ouid. 4. Metam. 14. Id eſt, uerba blanda & amatori ab auditoribus tuta.

Addere blanditias. Ouid. 7. Metam. 166.

Adhibere blanditias. Vide Adhibeo.

Admouere blanditias. Ouid. 6. Metam. 127. Vide Admoueo.

Agere blanditijs. Ouid. 6. Metam. 137.

Aufugere blanditias. Propert. lib. 1. eleg. 9. 6.

Corrumpere blanditijs. Vide Corrumpo.

Dicere blanditias. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6. 3.

Elicere & conquirere aliquem blanditijs ad iudicium. Cic. 1. ad Qu. fratrem 2. 8.

Emere blanditijs oſcula. Proper. 3. 13. 7.

Exprimere nūmulos ab aliquo blāditijs. Cic. 2. ad Att. 14. 12.

Flecti & capi blanditijs. Ouid. 16. Epiſt. 19.

Immergere ſe blanditijs in alicuius conſuetudinem. Cicero pro Cluentio 26.

Legere blanditias. Ouid. de Arte amandi 1. 97.

Parare blanditias. Ouid. 2. Amor. 19. 4.

Vendere blanditias dicitur, qui ſpe muneris alicui blanditur, aut ut donum aliquod eliciat. Tibul. 1. eleg. 9. 16.

Blanduſia (βλανδουσία) Sabinieſis agri regio, in qua fuit ager Horatij poetæ. Sipontinus. Horat. 3. Carm. Ode 13. 1.

O fons Blanduſiæ ſplendidior uitro
Dulci digne mero, non ſine floribus,
Cras donaberis hœdo.

Blapſigonia] pen. corr. (βλαψιγονία) Latinè dicitur prolis detrimentum, ἀπὸ τοῦ βλάπτω, quod noceo eſt, et γόνος, fœtus. Eſt morbus apum, quum deficit alicuius aluei fœtus. Plin. lib. 11. cap. 19. 1. Sunt & operis morbi, quum fauos non explent, cleron uocant. Iidem blapſigoniam, ſi fœtum non peragant.

Blaſphemia] pen. corr. (βλασφημία) execratio, maledictio, uituperatio, conuicium, & quaſi nocens dictum, ſacrilega infamatio, uel obtrectatio nefaria. Budæus.

Blaſphemo, blaſphemas, pen. prod. (βλασφημέω) blaſpemare maledicere, honoriq́;, et dignitati alterius derogare: Execrari, uituperare, conuicijs inceſſere.

Blatero] blateras, pen. corr. (ψέλλω, ψελλίζω) blaterare, Eſt ſtultè, & præcupidè loqui: quod à Græco βλὰξ originem ducit. Sed & camelos quum uoces edunt, blaterare dicimus. Hæc Feſtus. Nonius, Blatis, & Blateras cōfingis: aut inconditè & inaniter loqueris: ut à balatu. Idem alio loco, Blaterare, eſt confingere per mendacia. Item alio loco, Blaterare quaſi uerba trepidantia metu balbutire dixerunt. Hactenus ex Nonio. Gellius lib. 1. cap. 15. De hominibus quoque poſſe dici, ſtulta & immodica blaterantibus, quorū lingua tam prodiga infrænisq́; ſit, ut fluat ſemper, & æſtuet colluuione uerborum teterrima.

Blaterare cum clamore. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 7.

Blatero, blateronis (στωμύλος, ψελλίζων) Gellius libro 1. cap. 15. Nec minus inſigniter ueteres quoque noſtri, hoc genus homines in uerba prouectos, locutuleios, & blaterones & linguaces dixerunt.

Scribunt nonnulli duplici tt, blattero, à blatta uermiculo, ſed fortaſſis inepte.

Blatio, blatis (ψέλλομαι) blatire. Idem quod blaterare. Plautus Amph. 7. 68. Qui (malum) intelligere quiſquam potis eſt ſ ita nugas blatis.

Blatta] blattæ (σίλφη) uermiculus exiguus eſt, lucē fugiens, & tenebrarum alumnus, in balneis maximè humido uapore prognatus. Plin. lib. 29. cap. 6. 31. multa de blattis loquens, Plura earum genera fecerunt. molles: quas in oleo decoctas, uerrucis efficaciter illini experti ſunt. Alterum genus, mylœcon appellauere, circa molas ferè naſcens. Tertium genus & odoris tædio inuiſum.

Luciſugæ blattæ. Virgil. 4. Georg. 94.

Blattæ libris, & ueſtimentis inimicæ. Martial. lib. 14. Scriniū loquitur. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 24.

Blattarū ac tinearum epulæ, putreſcat in arca. Inde prouerbiū de re quæ cōputruit, Cum blattis, & tineis rixari dicitur.

Blatta, pro purpura ponitur. Sidonius in Paneg. Pontus caſtorea, blattam Tyrus, æra Corinthus.

Blattæ, ſcarabeorum genus ſunt. Plin. lib. 11. cap. 28.

Blax] (βλὰξ) uox eſt, quæ bardum & ſtupidum ſignificat. ut ait Feſtus in dictione Blitum.

Blemmyes (βλέμμυες) ſeu Blemmiæ, utrunq; enim legitur, populi ſunt in Aethiopia, Auſtrum uerſus, capitibus carentes, ore, & oculis pectori affixis, ut ait Plin. lib. 5. cap. 8. 4.

Blemiæ feri. Claud. epigram. 6. 4. de Nilo loquens.

Blennos] (εὐήθης) ſtultos eſſe Plautus indicat in Bacchid. 22. 2. qui ait, Stulti, ſtolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones. Feſtus.

Blitum] bliti (βλίτον) genus oleris, à ſaporis ſtupore appellatum eſſe ex Græco putatur: quod ab his βλὰξ dicitur ſtupidus. Hæc Feſtus. Plin. lib. 20. cap. 22. 15. Blitum iners uidetur ac ſine ſapore, aut acrimonia ulla. Vnde conuicium fœminis apud Menandrum faciunt mariti. Plaut. Pſeud. 13. 26. Apponunt rumicem, braſſicam, betam, blitum. Gemino tt, à Suida ſcribitur, βλίττος εἶδος βοτάνης.

Bliteus, adiectiuum (βλίτειος) inutilis, inſulſus, & uecors, à blitto herba nullius uſus. Plaut. Truc. 18. 1. Blitea & lutea eſt meretrix, niſi quæ ſapit in uino ad rem ſuam. Fieri poteſt, inquit Eraſmus, ut Gallica quoq; uox hinc manarit, qua nunc uulgò contemptiſſimos, extremæq́; notæ homines cōpellant bliteros, addita literula. blitres.

B O

Boa] boæ, ſerpens eſt aquatilis, quam Græci ὕδρον uocant, à qua icti obturgeſcunt. Crurum quoq; tumor, uiæ labore collectus, boa appellatur. Hæc Feſtus. Sipontinus autē, Boa, inquit, ſiue boua, utroq; enim modo dicitur, ſerpētis genus, uel quòd primo bubuli lactis ſucco alatur, uel quòd inſtar bouis turgeat. In tantā enim aliquando magnitudinē excreſcit, ut D. Claudio principe, occiſæ Vaticano ſolidus in aluo ſpectatus ſit infans. Hæc Sipontinus ex Plin. lib. 8. cap. 14.

Boa etiam, ſiue boua, morbi genus eſt, quum corpora papularum multitudine rubent ad ſimilitudinem eorū, qui boa ſerpente icti obturgeſcūt. Ignorauit hoc Feſtus Pompeius, qui boam ſcripſit eſſe crurum tumorem uiæ labore collectum. Hæc Sipontinus. Plin. li. 24. cap. 8. 9. Boa appellatur morbus papularum, quum rubent corpora: ſambuci ramo uerberatur. Idem lib. 26. cap. 11. 15. Ebuli folia contrita, & è ueteri uino impoſita etiam boam ſanant, id eſt, rubentes papulas. Opinor morbum eſſe hactenus incognitum, qui uulgò rubella dicitur.

Bodgrius (βοάγριος) Locrenſiū amnis, qui Thronion urbē præterfluit, authore Strab. li. 9. Huius etiā meminit Homerus.

Boare] boalia, boarius. Vide Bos.

Bobion (βόβιον) oppidum ad Apœnini iuga ſitum, ubi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum, quo in loco nuper huiuſcemodi libri reperti ſunt, Rutilius Numatianus, Heroicum Sulpitij carmen, LXX. epigrammata, Terentianus Maurus de literis, ſyllabis, & metris omnis generis, Cæſius Baſſus, Velius Longus de Orthographia, Adamantius Martyrius de b litera & muta, & u uocali, Probi catholica, Cornelij Frontonis elegantiæ Latinæ, Seruius grāmaticus de litera, liber Perſimilis Iulio Polluci de uocabulis rerum, Paraphraſis ſuper ſex Virgilij libris, Trium eclogarum Virgilij enarrationes, & alia prætereа multa quæ Volaterranus enumerat.

Bocatius (Βοκάτιος) genealogiam Deorum ſcripſit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas, pluraq́; alia uernaculo ſermone. Author Volaterranus.

Bœbeis, pen. prod. (Βοιβηΐς) Bœbeidos, lacus eſt Pheris urbi Teſſaliæ uicinus, ut teſtis eſt Strab. lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 8. Præterea locus eſt lacui proximus à Bœbo Glaphyri filio dictus. Propert. 2. eleg. 2. 3.

Mercurioq; Sais fertur Bœbeidos undis.

Virgineum primò compoſuiſſe latus.

Boemia (βοιμία) Myſiæ Europeæ regio ultra Danubium ſita: ſic dicta à Bemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam eſſe dicit. Huius regionis latitudo, longitudine par trium ſortè dierum iter, ſylua Hercynia undiq; cingitur. Albi fluuio media irrigatur, ab Oriēte Moranos, ab Arcto Saxones, ab Occidente Noricum, à Meridie Auſtriam & Bauariā habet. Regionis metropolis, Praga. Plura Aeneas Syluius qui Boemorum hiſtoriam ſcripſit. Apud Tacitū de Moribus Germanorū ſcribitur Boiemia. De huius regionis nomine, ſitu, & habitatoribus, plurima tradit Andreas Althamerus in Tacitum, docens Boiohemiam, ſeu corruptè Bohemiam dici, quaſi Boiorum patriam, ſeu domicilium.

Boethi] (βοηθοὶ) dicuntur ab Imperatore, adiutores ſcribarum: quos alij ſubadiuuas, alij Adiutorios appellant, ut in l. Vnicuiq;, C. de Proximo ſacr. ſcrin. βοηθέω enim idem ualet, quod adiuuo. Inde Seuerinus Boethius dictus, quem alij falſa uoce Boetium uocant. Quorum errorem confutat antiquum marmor, quod adhuc Derthonæ extat in diui Martiani cœnobio: ubi tumulus eſt, quem antiqua inſcriptio Boethio & Eutharico Conſulibus factum oſtendit. Hæc Alciatus in illud 10. lib. Codicis Iuſtiniani, tit. de Tabularijs, ſcribis, &c. Boethos, logiſtas, medogrammateos, &c.

Bœotia (βοιωτία) Græciæ regio, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum, Siculum, & Adriaticum: totidemq; in partibus colonos habet. Caſtor & Muſæus antiquiſſimus ſcriptores ſcribūt (ut tradit Euſtathius) à Cadmo conditore Cadmeæ, id eſt, Thebarum, originem habuiſſe, qui ex oraculo bouem in ſedibus mutandis habuerit ducem. Sunt etiam qui ex ingenij pinguedine ſic uocatos putent Bœotos, unde ſus Bœotica apud Pindarum, prouerbium: & apud Plinium Hyantis, ob eandem cauſam appellata. Vocabatur porrò & Aonia, & Meſapia, & Ogygia, ab Ogyge antiquiſſimo rege ei regioni primum dominante: & Cadmeis, ut ſcribit Thucydides & Hyantis ab Hyante rege. Authores Pindarus & Plin. lib. 4. cap. 7. qui etiam Bœotos antiquitus Hyantas ſcribit eſſe dictos. Bœotorum res copioſè Pauſanias & Diodorus lib. 5. tradiderunt. Ouid. 2. Metamorph. 48.

– quærit Bœotia Dircen.

Bœotius (βοιώτιος) adiect. Cic. 1. de Diuin. 63. Ouid. 3. Metamorph. 3. Mœnia fac condas, Bœotiaq; illa uocato.

Bœotus, pen. prod. (βοιωτὸς) aliud adiectiuū: ut, Tellus Bœota, id eſt, Bœotia. Ouid. 12. Metamorph. 2. Vide Bœotica auris, in Chiliadibus Eraſmi.

Boetius (βοήτιος) Zenone imperante ob affectatæ libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio damnatur: deinde cuſtodiæ traditus plura conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho Senatore ſocero ſuo, alijsq; præſtantibus uiris interficitur, ut eſt author Euſebius.

Bogadiū (βογάδιον) urbs Germaniæ Ptole. uulgò Forſt leiſz.

Boges, uir Perſa, ab Athenienſibus obſeſſus, ubi nihil habuit cō meatus in caſtris, liberos cum uxore primùm, demum ſeipſum interfecit. Author Herodotus lib. 7.

Bogundiana, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa. Author Plinius lib. 5. cap. 2.

Bogus, rex Mauriſiorum qui Antonij partes ſequebatur in Actiana pugna. Strabo lib. 8.

Bohemia. Vide Boemia.

Bohilla, oppidum in Italia ſic dictū, quòd eò bos inteſtina uulnere trahens aduenerit. Nonius.

Boiae] boiarum (πέδαι) genus uinculorum, tam lineæ, quàm ferreæ. Hæc Feſtus. Plaut. Aſin. 11. 5. Carceres, numellas, pedicas, boias, tortoresq; acerrimos.

Boianum (βουίανον) Samnitum urbs Ptolem. hodie Bouianū.

Boij, (βόϊοι,) Populi qui Norici uel Bauari, ut teſtis eſt Strabo & Plinius lib. 3. cap. 17. Sunt item Boij, Lugdunenſis Galliæ populi, ut idem Plinius autor eſt lib. 4. cap. 18. Quidā Borbonenſes eſſe dicunt. Sil. lib. 4. 32.

– ſpiſſeq; ruunt conferta per arma

Vnde Boiorum.

Bola, ſiue Bolæ, Oppidum agri Campani in Italia, cuius meminit T. Liu. Vnde Bolani, Coriolanis, & Fidenatibus uicini: apud Plin. lib. 3. cap. 5.

Bolentium, (βωλέντιον,) Pannonæ urbs ſuperioris Ptolemæo. Vulgò Rachelſpurg.

Boletus.] boleti, penul. prod. (βωλίτης,) Genus fungi inter omnes optimi: de quo abunde Plinius lib. 22. cap. 22. 25. Iuue. Saty. 5. 15.

Vilibus ancipites fungi ponentur amicis:
Boletus domino, ſed qualem Claudius edit.

Boletum condire. Iuuenal. Saty. 14. 1.

Bolis.] bolidis, pen. corr. f. g. (βολίς,) Iaculum, pondus funiculo affixum, quo demiſſo nautæ explorant altitudinem maris uocatur perpendiculum nauticum. dictum ἀπὸ τοῦ βάλλειν id eſt, mittendo.

Bolides, Græcis dicuntur haſtæ miſſiles.

Bolides, faces in aere. Plin. lib. 2. cap. 26. 2. Emicant & faces, nonniſi quum decidunt uiſæ: qualis Germanico Cæſare gladiatorum ſpectaculum edēte, præter ora populi meridiano tranſcurrit. Duo genera earum: Lampades uocant planè faces, alterum bolidas, quale Mutinenſibus malis uiſum eſt. Diſtant, quòd faces ueſtigia longa faciunt, priore ardente parte: bolis uerò perpetua ardens, longiorem trahit limitem.

Bolus.] boli, priore breui, (βόλος) Latinè iactum ſignificat.

Bolus, aleæ iactus etiā dicitur. Plautus 10. 27. Curcul. 14. 13. Si uis tribus bolis βαλεῖν chlamydem. M. quin tu is malam in crucem Cum bolis, cum bullis. Id eſt, ſi uis tribus iactibus mittere uel opponere chlamydem. Budæus.

Bolus, boli, (βῶλος,) priore producta, cuiusq; rei fructum ſinificat.

Bolus è faucibus eripi dicitur, quoties commoditas aliqua, quæ iam propemodum tenebatur, præter expectationem ſubitò præripitur. Terent. Heaut. 4. 26. Crucior bolum tantū mihi ereptum tam ſubitò è faucibus. Eraſmus. Hinc noſtri medici bolum appellarunt, unā pharmaci doſim, quod ceu uno fruſto aſſumpta ſumatur.

Bolus per metaphoram. Plaut. Trucul. 17. 67.

Varro 3. de Re ruſt. ca. 2. 12. Sed ut ad hunc bolum peruenias, opus erit tibi aut epulum, aut triumphus alicuius.

Bombax.] Aduerbium negligentis, (βόμβαξ,) Plaut. Pſeud. 5. 130. Fur. B. babæ. P. Fugitiue. B. bombax. C. fraus populi. B. planiſſume.

Bombilo.] bombilas, pen. corr. (βομβέω,) bombilare, dicuntur apes. Autor Philomelæ, Bombilat ore legens munera mellis apes. Legitur hoc uerbum & apud Theocritum, teſte Budæo.

Bombus.] (βόμβος,) Sonus tubarum raucus, nec ualde acutus. Perſ. Saty. 1. 10. Torua Mimalloneis implerunt cornua bombis. Tractum à Græco βόμβος, quod crepitum ſignificat. uel ab ipſo ſonitu.

Bombus apum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 25. ex apibus cōiecturam capiunt, ſi intus faciunt bombum.

Raucus bombus. Lucret. lib. 4. 111.

Rauciſonus bombus. Catul. in Argonaut. 59. 53.

Bombizatio, (βομβισμὸς,) eſt ſonus apū, ab ipſo ſonitu dictus, ut mugitus, boum: hinnitus, equorum. Feſtus.

Bombylis.] Vide in Bombyx.

Bombyx.] bombycis, pen. prod. m. g. (βόμβυξ,) Animal ex inſectorum

inſectorum genere. Plin. lib. 11. cap. 22. Quartū inter hæc genus eſt bombycum, in Aſſyria proueniens, maius quàm ſuprà dicta. Nidos luto fingunt, ſalis ſpecie, applicatos lapidi, tanta duritia, ut ſpiculis perforari uix poſſint. In ijs & ceras largius, quàm apes faciunt, deinde maiorem uermiculū. Et alia horum origo è grandiore uermiculo, gemina protendens ſui generis cornua. Hi erucæ ſunt. Fit deinde quod uocatur bombylis, ex ea necydalus, ex hoc in ſex mēſibus bombyx. Telas araneorum modo texunt ad ueſtem luxumq; fœminarum, quæ bombycina appellatur. Prima eas redordiri rurſusq; texere inuenit in Ceo mulier Pamphila Latoi filia, non fraudanda gloria excogitatæ rationis, ut denudet fœminas ueſtis. Martialis lib. 8. in Paulum de Phiala.

Bombyx, pro materia illa unde fiunt ueſtes bombycinæ, generis eſt fœminini. Vnde apud Plinium lib. 11. cap. 23. titulus eſt. De bombyce Coa. Et ibidem ad finem capitis, Aſſyria tamen bombycæ adhuc fœminis cedimus. Quòd ſi pro materia reperiatur in genere maſculino, uel pro ueſte ex ea materia, reſpicitur ad uermiculum.

Arabius bombyx. Propert. lib. 2. eleg. 3. 3.

Bombycinus, pen. corr. Adiect. (βομβυκινὸς) ut ueſtis bombycina apud Plinium. Iuuenal. Saty. 6. 26. – quarum
Delicias & panniculus bombycinus urit.

Bomilcar, Filius Amilcaris ducis Pœnorum, & ipſe dux, ueniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus ne & ipſe cum Agathocle cōſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt: unde ille magno animo de cruce in Pœnos clamitando, eorum ingratitudinem, atq; crudelitatem tam in patrem ſuum Amilcarem, quàm reliquos duces exprobrando, expirauit, Trogo Pompeio authore lib. 33.

Bona dea (ἀγαθὴ θεὸς, γυναικεία θεὸς) quam ueteres Faunam ſiue Fatuam, ſiue Sentam dixere. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, ut nullus illam dum uixit, præter uirū mas uiderit, nec nomen eius audierit: propter quod illi in operto ſacrificabant mulieres, & Bonam deam appellabant. Huius Bonæ deæ meminit Cicero pro Milone 65. & de Aruſpic. reſp. 10. & 33. item pro Domo ſua 81.

Bonitas] Vide Bonus.

Bononia (βωνωνία) Galliæ togatæ, princeps colonia, Felſina uocitata, in octaua Italiæ regione, ut tradit Plin. li. 3. ca. 15

Bononienſis, & Bononienſe (βωνωνήσιος) Cic. de Claris Oratoribus 87. C. Ruſticellus Bononienſis, is quidem & exercitatus, & natura uolubilis.

Bonus] (ἀγαθὸς, καλὸς) Adiect. contrarium eſt Malo, cōparatiuum habet melior, & ſuperlatiuum, optimus. Terēt. And. 5. 4. 12. Bonus hic eſt uir. Idem Adel. 5. 7. 24.

Nihil enim uidi melius mi pater.

Animus bonus. Plaut. Pſeud. 7. 37.

Bono animo es, uel Bono animo eſto. Terent. Eunuch. 1. 2. 4. Vide Animus.

Bono animo tranſeamus ad oppugnandam Carthaginem. Liuius 6. bel. Pun. 228.

Bono animo eſſe iubere. Liu. 5. bel. Pun. 49. Sic Cic. 1. de Diuin. 105. Bono animo te iuſſiſſe eſſe, &c.

Bono animo aliquid facere aut dicere, eſt quod uulgò dicimus: Facere aut dicere bona intentione.

Animo meliore aliquid ferre. Ouid. 9. Metamorph. 87.

Accuſator melior. Cic. 3. Verr. 68.

Aedes bonæ, pro nouis, & integris. Plaut. Moſtel. 3. 17. Idem Boni poſtes, Ibidem 10. 42.

Aetas bona. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. 1. Primum uidendum, ut mares, fœminasq; bona ætate ſumat, utiq; ut quàm diutiſſimè fructum ferre poſſit, &c.

Melior ager. Terent. Heaut. 1. 1. 12.

Anima melior. Virgil. 5. Aeneid. 96. Id eſt, aptior. Seruius.

Ars bona. Horatius 2. Epiſt. 2. 9.

Artes bonæ. Tacitus lib. 1. Idem lib. 15. Animum bonis artib. non induerat. Plin. epiſt. 7. lib. 2. Acuent ad bonas artes iuuentutem: Id eſt, ad bonas diſciplinas.

Bonis auibus, aut malis dicimus, quum rem feliciter aut ſecus cedere ſignificamus. Ab augurum obſeruatione ſumptum. Ouid. 15. Metamorph. 128.

Ite bonis auibus, prolemq; accerſite noſtram.

Cœlum bonum. Cato cap. 1. 1.

Canor melior. Lucret. lib. 4. 184.

Cauſa bona. Cic. 3. de Legib. 49. Vi opprimi in bona cauſa eſt melius, quàm malè cedere.

Cauſa melior. Ouid. 5. Metamorph. 44.

Dux cauſæ melioris eris. Lucanus libr. 4. 53. Et Ouidius 24. Epiſto. 2.

In cauſa meliore eſſe. Cic. 3. Offic. 136.

Chorus melior. Ouid. 11. Metamorph. 18.

Color bonus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. 8. Parentes eorū Romæ ſi ſunt formoſi, bono colore, integri, boni ſeminis, paria ſingula uulgò ueneunt ducenis nummis: De columbis loquitur. Plin. lib. 7. cap. 6. 1.

Valde bona conditio. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 6. 3.

Conditione meliore. Brutus ad Cic. 17. 3.

Conſcientia bona. Tacit. in Vita Agricolæ.

Conſilium melius. Terent. Eunuch. 2. 3. 84.

Conſilio bono aliquid facere. Cic. 1. Offic. 169.

Boni conſulere, pro Bonum iudicare. Quint. lib. 1. cap. 6. 21. Sitne Conſul à conſulendo, an à iudicando: nam & hoc conſulere ueteres uocauerunt: unde adhuc remanet illud, Rogat boni conſulas. Id eſt, bonum iudices.

Quæ quanquam miſiſſe pudet, quia parua uidentur:
Tu tamen hæc quæſo conſule miſſa boni.
Colum. in præfat. ſui horti 5.

Boni conſulere, cum genitiuo. Vlpianus, Vt qui clementiorem ſententiam paſſus eſt, ob id quòd ad tempus relegatur, boni conſulere debeat humanitatis ſententiæ, nec Decurionatum accipiat. Per genitiuum quaſi Græco more dixit: id eſt, exiſtimare clementer ſecum à iudicibus actum eſſe in animaduerſione criminis. Budæus.

Copia librorum bona. Horat. 1. Epiſt. 19. 23.

Dentibus bonis lenam probam eſſe oportet. Plaut. Truc. 5. 13.

Dictum melius. Plaut. Sticho 6. 75.

Optima quæque dies miſeris mortalibus æui Prima fugit. Virgil. 3. Georg. 13.

Exitus bonus. Horat. 4. Carm. Ode 8. 7.

Bonum factum. Sueton. in Iul. Cæſare cap. 80.

Fama bona. Cic. ad Att. lib. 7. 144. 1.

Bona de Domitio, præclara de Afranio fama eſt.

Famam bonam deperdere. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 13.

Famæ melioris obitus. Virgil. 4. Aeneid. 45.

Bonæ felicitates. Terent. Eunuch. 2. 3. 32. Vbi Donatus, Bonæ, Magnæ, nimiæ, uel nouæ.

Fidei bonæ emptor. Modeſtinus de Verb. ſignificat. Bonæ fidei emptor eſſe uidetur, qui aut ignorauit eam rem alienam eſſe, aut eum qui uendidit, ius putauit uendendi habere, puta procuratorem aut tutorem eſſe.

Fide bona uel optima dicere: hoc eſt, citra ullum figmentum. Terent. Heaut. 4 5. 13. De illo quod dudum? dictum ac factum reddidi. C. Bonáne fide? S. bona hercle. Plin. lib. 7. ca. 25. ad finem, Optima fide dixit, pro Citra omnem prorſus ſimulationem, remiſſionemq; de Cæſare loquens.

Fide meliore. Ouid. de Remed. Amoris 2. 51.

Forma bona. Terent. Heaut. 3. 2. 13.

Genere

Genere bono natus. Id eſt, bona familia, uel ut uulgus dicit bona domo. Plaut. Perſa 16.175.
Gladiator melior. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.14.
Bona gratia. Plaut. Trucul. 11.13.
Gubernator bonus. Cic. 4. Acad. 179.
Bonas horas malè collocare. Martial. lib. 1.184.
Imperium bonum. Tacit. lib. 20.
Ingenio bono eſſe. Terent. And. 3.2.7. Ibidem 3.1.8. Bonum ingenium narras adoleſcentis.
Initijs bonis orſus Tribunatus. Cic. in Bruto 66.
Iter melius. Horat. de Arte 14.
Iudex optimus. Cic. 4. de Finib. 99.
Optimo iure, pro Iuſtè. Cic. 1. Offic. 156. Ne, ut quidam, Græca uerba inculcantes, iure optimo irrideamur.
Optimo iure prædia, Dicuntur quæ immunia prorſus ſunt, id eſt, ut nunc loquimur, alaudialia. Cic. 3. de lege Agraria 6. Optimo enim iure ea ſunt profectò prædia, quæ optima cōditione ſunt. Budæus.
Lex melior. Horat. 1. Epiſt. 1.13.
Liber bonus. Plin. epiſt. 20.b.
Locus melior. Plaut. Menæh. 14.95.
Loco meliore eſſe. Cic. ad Brutum 3.1.
Noſtræ res meliore loco uidebantur.
Loco meliore, & deteriore ſtatu, cōtraria. Cic. de Aruſp. reſp. (56.
Lucrum bonum. Plaut. Amphit. 3.6.
Memoria bona. Cic. ad Atticum lib. 8.148.3.
Memoria meliore eſſe. Cic. 1. Tuſc. 21.
Mens melior, pro bona & tolerabili, inquit Donatus. Terent. Adel. 3.3.78. Nūquid uis? D. mentē uobis meliorem dari.
Bono modo. Cic. ad Atticum lib. 13.281.4. Idem ad Quint. frat. lib. 2.10.3. ἀμφιλαφίαν autem illam quam tu ſoles dicere, bono modo deſidero, &c.
Optimus modulator. Horat. 1. Serm. Saty. 3.26.
Mores boni. Seneca in Agamemnone 4.4.
Nam ſera nunquam eſt ad bonos mores uia.
Mors bona, pro laudabili & cita. Vide Mors.
Optima mors, parca, quæ uenit apta die. Propert. lib. 3. eleg. (5.4.
Natura bona. Terent. Eunuch. 2.3.24.
Vbi Donatus: Bona, id eſt, plena, magna & pinguis.
Bonum nomen. Cic. 1. de Diuin. 166. Itemq; in luſtranda colonia, ab eo qui eam deduceret, & quum Imperator exercitū, Cenſor populum luſtraret, bonis nominibus qui hoſtias ducerent, eligebantur. Quod idem in delectu, Conſules obſeruant, ut primus miles fiat bono nomine.
Notæ bonæ uinum. Columel. de Arboribus, cap. 4.2.
De meliore nota. Catullus epigram. 63.6.
Nummus bonus: cui contrarium eſt Adulterinus. Cic. 3. Offic. (122.
Nuncius bonus. Plaut. Amphit. 3.8.
Operam bonam nauare. Plin. de Viris illuſtr. 4.
Parca meliore. Ouid. 11. epiſt. 21.
Id eſt, meliore fato, ſeu felicius.
Bona pars. Cic. 2. de Orato. 9. Aiebat bonam partem ſermonis in hunc diem eſſe dilatam. Ouid. in Faſtis, Pars bona mōtis erat. Horat. lib. 1. Serm. Saty. 1.13. At bona pars hominum decepta Cupidine falſo.
Melior pars diei, pro maiore & prima. Virg. 9. Aeneid. 33. (Seruius.
Optimus pater patriæ Cæſar. Ouid. 2. Faſt. 128.
Paces bonæ. Horat. 2. Epiſt. 1.21.
Poeta bonus. Cic. ad Quint. fratr. lib. 1.1.68.
Ratio bona, cui opponitur Perdita. Cic. 2. in Catill. 44.
Rebus bonis agere conuiuam. Horat. 2. Sermo. Saty. 6.22. Id eſt, epulari lautè.
Bonis rebus, id eſt, proſperis. Cicero ad Atticum libro 12. 242.5.

Bona re copioſus. Gellius lib. 16. cap. 19.
Sanguis melior. Virgil. 5. Aeneid. 82.
Optima Græcorum ſcripta. Horat. lib. 2. Epiſt. 1.6.
Sententia melior. Virgil. 2. Aeneid. 7.
Somno meliore frui. Ouid. in Ibin 127.
Spes bona. Ouid. 11. epiſt. 13. Horat. in Carmine ſeculari 15.
Spem bonam, certamq; domum reporto.
Spem bonam habere de aliquo. Cic. ad Att. lib. 15.321.3.
Spes bona in adoleſcente. Cic. 2. de Finib. 184.
Succus melior. Horat. 2. Serm. Saty. 4.3.
Sutor bonus. Horat. 1. Serm. Saty. 3.25.
Tempeſtas bona. Vide Tempeſtas.
Tempus melius. Horat. 1. Serm. Saty. 9.14.
Tempora optima. Cic. ad Att. lib. 3.49.4. Quod optimo tempore facere non licuit, minus idoneo fiet.
Bona terra ad hanc uel illam rem. Varro primo de Re ruſtica cap. 9.1.
Teſtis optimus. Cic. in Topicis 3. Sed dum fuimus unà, tu optimus es teſtis quàm fuerim occupatus.
Valetudo bona. Vide Valetudo.
Bona uenia aliquid expetere. Terent. Phorm. 2.3.31. Vbi Donatus, Bona uenia, Sine ira, ſine diſcordia.
Bona tua uenia dixerim. Cic. 3. de Legib. 49. Quare frater, bona tua uenia dixerim, iſta ſententia, &c.
Bona uenia audire. Vide Venia.
Bona uenia ueſtra liceat ex his rogationibus legere quas ſalubres nobis cēſemus eſſe, antiquare alias. Liu. 6. ab ur. 170
Bona uerba quæſo, ridētis & ſubſannātis. Terēt. And. 1.2.33.
Vbiuis facilius paſſus ſim, quàm in hac re me deludier.
D. Bona uerba quæſo. S. irrides, nihil me fallis. Vbi Donatus; Hic in εἰρωνείᾳ eſt εὐφημισμός: quaſi dicat, meliora loquere rogo te. Ergo cum admonitione, bona uerba, inquit, rogo. Budæus dicit eſſe reprehendentis minantem, & contumelias dicentem.
Verba bona dicere. Tibullus lib. 2. eleg. 2.1.
Vicinus bonus. Horat. 2. Epiſt. 2.27.
Vina meliora. Horat. 2. Epiſt. 1.7.
Vir bonus & prudēs uerſus reprehēdet inertes. Horat. in Arte 90.
Vir ſanè bonus. Cic. Att. lib. 7.127.2.
Viribus bonis eſſe. Cic. de Senect. 27.
Vita meliore aliquid parare. Horat. 2. Serm. Saty. 3.3.
Voce bona eſſe. Plaut. Moſtel. Scio te bona eſſe uoce, ne clama.
Vultus bonus. Ouid. 8. Metamorph. 137.
Vultus melior Iberis. Ouid. 5. Metamorph. 101.
Meliore uultu me reſpexit fortuna imperij, inquit Pli. in epiſt.
Bone uir, per ironiam dictum. Terent. And. 3.5.10. Ehodum bone uir, quid ais?
Accuſator bone. Cic. pro Sexto Roſcio 34. Quid mihi ad defendendum dediſti bone accuſator?
Bone cuſtos, defenſorq; prouinciæ. Cic. 7. Verr. 10.
Bonus in. Cato cap. 157.1. Sed quæ uocatur σελινοειδής, hæc ſeptem habet bona in comeſtura.
Bonus ad. Liuius decimo belli Punici 2. Bello quoque bonus habitus ad cætera, quibus nemo ea tempeſtate inſtructior ciuis habebatur.
Optimus bello. Lucan. lib. 7.44.
Cornus bona bello. Virgil. 2. Georg. 90.
Iaculo melior. Virgil. 5. Aeneid. 14.
Militia bonus. Tacit. lib. 1.
Moribus hic, meliorq; fama. Horat. 3. Carm. Ode 1.3.
Motu pedum melior. Virgil. 5. Aeneid. 85.
Pedibus melior. Virgil. 9. Aeneid. 115.
Sagittis melior. Horat. 3. Carm. Ode 6.4.
Bono eſſe alicui. Cic. pro Roſcio Amerino 9.

Accuſant

Accuſantij quibus occidi patrē Sexti Roſcij bono fuit.
In ſpe bona agere. Tacit. lib. 12.
In bonis rebus aut expetēdis ducere pecunias. Cic. in Parad. 7.
Facere meliorem. Cic. ad Att. lib. 14.318.5.
Fieri melior & lenior. Horat. 2. epiſto. 2.43.
In melius conſilia referre. Virgil. 1. Aeneid. 57.
Regnet melior. Virgil. 4. Georg. 18.
Optimum eſt, uel Optimum factu. Plaut. Aſin. 13.41.
- optimum eſt, ita. ſcilicet facturam. Cic. 3. Verr. 96. Statuunt id ſibi optimum eſſe factu.
Multum bonus uir. Cic. 3. pro lege Agraria 8. Et ad Attic. libr. 2.14.15. Valde bonus homo.
Boni abſolutè, pro exiſtimatis & uirtute præditis. Cice. Etſi propediem uideo bonorum: id eſt, lautorum ac locupletum urbem refertam fore. Budæus.
Optimus ille eſt, qui minimis urgetur. Hor. 1. Serm. Sat. 3.14.
Bonus & benignus. Horat. 1. Serm. Saty. 2.11.
Optimus & Deterrimus, contraria. Cic. pro Cluentio 29. Iam hoc quoque propè iniquiſſimè cōparatum eſt, quòd in morbis corporis, ut quiſque eſt difficillimus, ita medicus nobiliſſimus atque optimus quæritur in periculis capitis, ut quæque cauſa difficillima eſt, ita deterrimus: obſcuriſſimusque patronus adhibetur. (83.
Optimus quiſq; ita loquebatur. Cic. 2. Verr. 13. Idē pro Seſtio Vt ſua conſilia optimo cuiq; probarentur.
Dignum bono. Horat. 1. Epiſt. 4.1.
Oderunt peccare boni uirtutis amore. Horat. 1. Epiſt. 17.11.
In bonis, Inter bonos. Vide In.
Inſultare bonos. Vide Inſilio.
Bonus, Doctus. Virgil. 5. ecloga.
- boni quoniam conuenimus ambo,
Tu calamos inflare leueis, ego dicere uerſus.
Vbi Seruius, Boni, docti: & figuratè ait, boni ambo.
Homerus bonus. Horat. in Arte poetica 73. Quandoq; bonus dormitat Homerus. Sic Optimus Virgilius, apud eundem lib. 1. Serm. Saty. 6.11.
Bonus pro propitio. Virg. 1. Aeneid. Adſit lætitiæ Bacchus dator, & bona Iuno. Vbi Seruius, Bona, aut propitia: id eſt, nō irata Troianis, ut 5. eclog. 6. Sis bonus ô, felixq; tuis. Aut magis bona, cœleſtis eſt enim, & inferna: ut Iunoni infernæ dictus ſacer.
Bonum & æquum. Plaut. Perſa 10.71. Vide Aequus.
Quod erit bonum atq; commodum. Terent. Phorm. 1.2.81.
Natura boni. Horat. 2. Serm. Saty. 6.16. (45.
Amici bona, quibus incommoda opponuntur. Cice. de Amicit.
Optima corporis. Horat. 1. Sermo. Saty. 2.18. Id eſt, optima quæ ſunt in corpore.
Bona ingenij. Quintil. in procem. lib. 1.20.
Bono literarum uti. Cic. ad Caßium lib. 15.14.5. Id quum nō accidit utemur bono literarum; & eadem ferè abſentes, quæ ſi coràm eſſemus, conſequemur.
Morum bona. Stat. 5. Sylu. 11.
Bona ſtudijs. Quintilin. procem. lib. 1.20.
Commune bonum. Lucret. lib. 5.192.
Excellens bonum. Cic. pro Marcello 11.
Facile bonum aulæ. Seneca in Octau. 2.1.
Fortuitum bonum. Cic. 3. de Nat. deor. 126.
Fragile bonum. Ouid. 2. de Arte amandi 23.
Bonum ingenitum augendum. Quintil. lib. 2. cap. 8.6.
Magna & diuina bona. Cic. 1. Offic. 206.
Maximum bonum. Seneca in Thyeſte 3.6.
Nata bona. Catul. epigram. 63.32. - à quo
Sunt primo nobis omnia nata bona.
Naturale bonum. Cic. in Bruto 67.

Priuata bona. Seneca in Thyeſte 3.9.
Vera bona. Iuuenalis Saty. 10.1.
Accidunt bona. Vide Accido.
Apportare bonum. Vide Apporto.
Optimis aſſueſcere. Quintil. lib. 2. cap. 7.3.
Capere bonum cibo. Vide Capio.
Certare melioribus. Horat. 2. Sermo. Saty. 5.4.
Compenſare bona. Horat. 1. Serm. Saty. 3.14.
Dicere bona. Terent. And. 1.1.70.
Quum id mihi placebat, tum uno ore omnes omnia
Bona dicere, & laudare fortunas meas.
Facere bonū, cui opponitur facere malū. Cic. ad Brutū 15.14.
Aequi boni facere. Vide Aequus.
Publico bono facere. Liu. Accipe quoties id fecerint, & quidem ſemper bono publico. Sic alibi.
Meliorem facere. Quint. lib. 1. cap. 2.5.
Optima facere, quàm promittere maluerūt. Quint. in procem. li. 1.12.
Plagis meliorē fieri. Cic. pro Flacco 51.
Hoc uetus prouerbiū, Phrygem plagis fieri meliorem.
Optimis imbui. Quint. lib. 1. cap. 8.4.
Bona noſtra permiſtis malis inquinantur. Quint. lib. 4. cap. 2.72.
Manet te bonum. Vide Maneo.
Monere meliora. Horat. 1. Serm. Saty. 2.15.
Bona facilè mutantur in peius. Quintil. lib. 1. cap. 1.4.
Numerare in bonis. Vide Numero.
Nunciare meliora. Cic. ad Att. lib. 14.304.1.
Optima præcipienda ſunt. Quintil. lib. 1. cap. 1.8.
Recuſare bona. Ouid. 13. Metamorph. 28.
Meliora ſequamur. Virgil. 3. Aeneid. 38.
Miſeros meliora ſequentur. Virgil. 12. Aeneid. 31.
Sperare meliora. Cic. ad Att. lib. 14.213.2.
Circa bonorum adeptionem uerſatur ratio faciendi. Quintilianus lib. 5. cap. 10.24.
Bonis eloquentiæ malè uti. Quint. in procem. lib. 1.10.
Bono naturæ benè uti licet. Quintil. lib. 2. cap. 10.3.
Bona, Subſtant. pluraliter tantū, pro fortunis. Vlpian. de Verb. ſignific. Bonorū appellatione hæ res cōprehenſæ uidebuntur, quarū proprietas ad hæredem pertinet. Idem in l. Bonorum, Bonorū appellatio aut ciuilis, aut naturalis eſt. Naturaliter bona ex eo dicuntur, quòd beant, hoc eſt, quòd beatos faciunt. Beare eſt prodeſſe. In bonis aūt noſtris computari ſciendum eſt non ſolum quæ dominij noſtri ſunt, ſed & ſi bona fide à nobis poßideātur, uel ſi ſuperficiaria ſint. Aequè bonis annumerabitur, etiā ſiquid eſt in actionibus, petitionibus, perſecutionibus. Nā hæc omnia in bonis eſſe uidentur. Africanus de Verb. ſignific. Bonorū appellatio, ſicut hæreditatis, uniuerſitatem quandā ac ius ſucceßionis, & non ſingulares res demonſtrat. Quint. lib. 6. cap. 4. Poſt mortem eius bona ueniebant. Cic. pro Cæcinna 28.
Pauperrimus bonorum. Horat. 1. Serm. Saty. 1.16.
Caduca bona. Stat. 2. Sylu. 26.
Humana bona. Ouid. 3. Amorum eleg. 9.2.
Inuidioſa bona. Ouid. ad Liuiam 12.
Paterna bona lancinata. Catul. epigram. 27.45.
Bona paterna conſumere. Quintil. lib. 3. cap. 11.9.
Bona patria. Terent. Eunuch. 2.2.4.
Bonorum poſſeßionem ita rectè definiemus, Ius perſequendi, retinendiq; patrimonij, ſiue rei quæ cuiuſq;, quum moritur fuit. Vlpianus de Bonorum poſſeßionibus.
Bona prædia. Ci. 3. Ver. 100. de ſartis tectis loquēs. Quæ uerba enarrās Aſconius: Bona, inquit, prædia dicūtur bona ſatiſdationib. obnoxia, ſiue ſint in mācipijs, ſiue in pecunia numerata. Idē paulò pòſt, Prædes igitur hoīes ſunt fidei iuſſores quorū res bona prædia nūc uno nomine dicūtur. Ex Budæo

Auita

Auita bona. Tacitus lib. 14.
Adedere bona. Tacit. lib. 17.
Addicere bona alicuius. Vide Addico.
Adimere bona. Horatius 1. Epiſto. 17. 15.
Bona adiudicare. Quintil. lib. 5. cap. 14. 14.
Aggerere bona ad aliquem. Vide Aggero.
Bonis cedere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 15. Vide Cedo.
Comedere bona. Horat. 1. Epiſt. 16. 3.
Deſeruire bonis caducis. Stat. 2. Sylu. 26.
Patria bona alicui eripere. Cic. 3. Verr. 79.
Exuere bonis. Tacit. lib. 4.
Legare uſumfructum bonorum ſuorum uxori. Cic. in Topi. 8.
Oppugnare bona alicui. Vide Oppugno.
Perdere bona. Seneca in Hippol. 4. 17.
– perdere eſt dignus bona Queis neſcit uti.
Bona publicè poſſidere, aut ex edicto. Vide poſſideo.
Publicatis bonis calamitatem ſubire. Cic. ad Brutum 12. 4.
Optimus maximus, Iouis titulus. Cic. 2. de Natu. deor. 92. & 93. Sed ipſe Iupiter, id eſt, iuuans pater, quem conuerſis caſibus appellamus à iuuando Iouem, à poetis pater diuumq; hominumq; dicitur. à maioribus autem noſtris optimus maximus: & quidem antè optimus: id eſt, beneficentiſſimus, quàm maximus, quia maius eſt, certeq; gratius prodeſſe omnibus, quàm opes magnas habere.
Optimus maximusq; fundus. Vide Magnus.
Bonus & aſſiduus dominus. Cic. de Senect. 52.
Optime & dulciſſime frater. Cic. 3. de Legib. 36.
Melior (ἀμείνων) & hoc melius. Comparatiuum à bonus. Vide in præcedentibus.
Melius, aduerbium (ἄμεινον) Vide poſt Bene.
Meliuſculus, penult. correp, diminutiuum. Columel. lib. 9. cap. 3. 1. Alias magis exiguas, nec tam rotundas, ſed obeſas tamen & latas coloris meliuſculi. De apibus. Plaut. Capt. 17. 6. Rem tuam facies ex mala meliuſculam. Celſus, Qui meliuſculus eſſe cœpit, adijcere debet exercitationes, frictiones cibos. Id eſt, qui meliuſcule habere cœpit.
Meliuſcule, aduerbium. Cic. ad Tironem lib. 16. 1. 2. Volebam ad te Marionem remittere: quem quum meliuſcule tibi eſſet ad me mitteres.
Melioreſco, melioreſcis (βελτιοῦμαι) melioreſcere, meliorem fieri. Columel. lib. 2. cap. 10. Napus deuexam amat & ſiccam, tenuiq; propiorem terram, Itaque glareoſis ſabuloſisque aruis melioreſcit.
Melioro, melioras, penult. prod. (βελτιόω) meliorare, melius reddere. Vlpian. in lege Si cuius rei. §. Inde quæſitum. ff. de Vſufruct. & quemadmodum quis utatur, &c. Forſitan etiam hæc deijcere poterit, ſiquidem ei permittitur meliorare proprietatem.
Secunda bonitas. Plin. lib. 12. cap. 13. 2. de Amomo.
Summa bonitatis, natione conſtat. Plinius lib. 11. capite decimoquarto, 1. de Melle.
Præcipua bonitas uirgultorum tenuiſſimis partibus. Plinius libro 2. cap. 19. 5. (in Bonus.
Optimus, penult. correp. ſuperlatiuum à bonus. Vide exempla
Optimitas, optimitatis (βελτιστότης) utilitas, cōmodum. Plau. Maximas optimitates, gaudioq; offertiſſimas, (Aſi. 7. 16. Suis heris ille unà mecum pariet.
Optimas, huius optimatis, penult. prod. comm. gen. (ἄριστος) Optimates dicuntur, ut ait Perottus, qui primum in ciuitate locū tenent: uel quòd opulentiores ſunt, & in maiori cenſu, uel quòd in primis opem ferre poſſunt oppreſſis. Cicero pro Seſtio 83. ſic dicit: Duo genera ſemper in hac ciuitate fuerunt eorum, qui uerſari in Repub. atq; in ea ſe excellentius gerere ſtuduerunt: quibus ex generibus alteri ſe populares, alteri optimates & haberi & eſſe uoluerunt. Qui ea quæ faciebant, quæq; dicebant, multitudini iucunda uolebant eſſe, populares. Qui autem ita ſe gerebant, ut ſua conſilia optimo cuiq; probarentur, optimates habebantur. Priſcianus lib. 5. Optimates ſunt, qui defendunt Senatores: populares, qui defendunt populum. Cic. Attico li. 10. 201. 4. Vide, ne dum pudet te parum optimatem eſſe, parum diligenter quod optimum ſit, eligas.
Optimates matronæ. Cic. ad Trebatium lib. 7. 6. 2.
Orba ab optimatibus concio. Cic. pro Flacco 43.
Bellus (κομψὸς) adiectiuum, diminutiuū. Idem ſignificat quod bonus. Varro Bimargo, Socius ex hoſtibus, ſocius bellum ita geris, ut bella omnia domum feras. Nonius.
Bellus homo, quem urbanū & ciuilē dicimus. Martial. li. 1, 39. Sed qui bellus homo eſt Cotta, puſillus homo eſt. Cic. Attico li. 1. 1. 9. Idem Att. lib. 6. 115. 4. Pyliæ & puellæ Ceciliæ belliſſimæ ſalutem dicas. Idem Terentiæ libr. 14. 7. 6. Cicero belliſſimus.
Bellus & humanus homo. Cicero ſecundo de Finibus 162.
Bellus & urbanus. Catul. epigr. 19. 2.
Gratiſſimæ & bellæ literæ. Cic. lib. 15. Epiſt. 321. 5.
Fronte ac uultu bellis aliquid ferre. Cic. Att. lib. 5. 97. 3.
Theatrum bellum. Cic. Att. lib. 13. 277. 2.
Quàm bellum. Cic. 1. de Orat. 128. Quàm ſit bellum, cauere malum, ſcire poſſumus.
Ciuitas bella. Cic. Att. lib. 1. 85. 13.
Belliſſimum & taciturniſſimum oſtium. Plaut. Curcul. 2. 20.
Belliſſimum ſubſidium. Cic. 1. de Orat. 140.
Bellus es arte lyræ, bellus es arte pilæ. Martial. lib. 2. 7.
Bellus, Pulcher. Martialis, Bella es nouimus, & puella, uerū eſt.
Bellus locus. Plau. Bacchid. Euax, nimis bellus atq; eſſe maximè optabam, locus. Cic. Att. lib. 5. 105. 2.
Puella bella. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9. 2.
Belliſſimus, penult. correp. Terent. Adelph. 4. 2. 52. Ego iam proſpiciam mihi: atque unumquodque quod erit belliſſimum Carpam.
Bellior, Comparatiuum: id eſt, melior. Varro Teſtamento περὶ διαθηκῶν, Venio nunc ad alterum genus teſtamenti, quod dicitur phyſicon: in quo Græci belliores, quàm noſtri. Nonius.
Bellatulus, penult. correpţ. Blandientis uocabulum: idem ſignificans quod bellulus. Plautus, Cur ergo non imus cubitum bella bellatula?
Bellulus, penult. correp. Diminutiuum. Plau. Mil. 13. 42. Aedepol equidem bellula es.
Belliatus. penult. produ. Adiectiuum. Plaut. Rud. 12. 6. Hem tibi aquam mea tu belliata.
Bellè (καλῶς, κομψῶς) Aduerb. idem quod bene. Plau. Truc. 6. 34. Qui iſtas buccas tam bellè purpuriſſatas habes.
Bellè aliquem attendere. Cic. 5. de Finib. 11.
Cecidit bellè. Cic. Attico lib. 13. 288. 3.
Sumus enim ambo bellè curioſi. Cic. ad Att. lib. 6. 112. 6.
Belliſſimè uel mecum uel in noſtris prædijs eſſe poteris. Cicero Terentiæ lib. 14. 14. 4.
Bellè ferre aliquid. Cic. Att. lib. 4. 85. 13.
Aqua nō longè à uilla bellè ſanè fluēs. Ci. ad Qu. frat. li. 3. 17. 1
Bellè habere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 3. Plura ad te uacuò animo ſcribam; quū ut ſpero, ſe Cicero meus bellè habebit.
Bellè narras, ironia prouerbialis paſſim in comœdijs obuia: de re dictu uehementer abſurda. Eraſmus.
Belliſſimè nauigare: id eſt, ſine infortunio, & uentis ſecundis. Cic. Tironi lib. 16. 19. 2.
Non bellè reſpondent. Quintil. lib. 6. cap. 3. 33.
Cætera bellè: Supple, ſe habent. Cic. Trebatio lib. 7. 18. 4.

Bellè & feſtiuè. Cic. 3. de Orat. 56. Bene & præclarè quamuis nobis ſæpè dicatur, bellè & feſtiuè nimium ſæpè nolo.
Bonitas, pen. corr. bonitatis (ἀγαθότης, ἀγαθωσύνη) uirtus omnibus nota. Cic. 1. de Nat. deor. 166. Quid enim melius, aut quid præſtantius bonitate & beneficentia? Valla, Bonū generale nomen eſt, honeſta pariter atq; utilia complectens ut bonum animi, bonum corporis, bonum fortunæ. Bonitas uerò, non, ut multi opinantur, idem utiq; quod bonum, honeſtū, ſed idem quod benignitas. A primo ſit bonus uir, bonus ſeruus, bonus iudex, id eſt, iuſtus, & exequens officij ſui debitū: ab hoc bonus pater, bonus dominus, bonus deus, bonus Aeneas: hoc eſt, benignus & clemens, quam alteram iuſtitiæ partem eſſe conſtituunt, uocantes eandem beneficentiam. Nam iuſtitiam partiuntur in duas partes: Iuſtitiam, quæ eſt ſeueritas, & beneficentiam, quam ego uoco bonitatem. Ergo qui planè bonus eſſe uult, planeque iuſtus, bis bonus ſit neceſſe eſt, & hoc quidem ad uirtutem pertinet. Eſt autem & alia bonitas, non ex induſtria, ſed ex natura, tam homini, quàm quibuſdam alijs rebus attributa. Cic. 3. Offic. 17. Quæ & ingenij bonitate multi aſſequuntur, & progreſſione diſcendi. Id eſt, excellentia & dote naturæ. Quintil. lib. 2. cap. 19. 2. At in ſolo fœcundo plus cultor, quàm ipſa per ſe bonitas ſoli efficiet. Non dixit plus bonitas cultoris, quàm bonitas ſoli: quia excellens cultor induſtria ſit, non natura. Nonnunquam tamen bonitas pro iuſtitia, ſiue pro honeſto accipitur. Cicero 3. Offic. 102. Quum enim fidem alicuius bonitatemq; laudant, dignum eſſe dicunt, qui cum in tenebris mices. Nonnunquam etiam bonum accedit ad naturā uirtutis & bonitatis. Nam quū dicimus de æquo & bono, nō de rigore iuſtitiæ, & de ſūmo iure loquimur, ſed quaſi de bona æquitate. hæc Valla.
Bonitas ac moderatio. Cic. 2. de Orato. 187. Vt opes & copiæ non ſuperbiæ uideantur ac libidini, ſed bonitati ac moderationi facultatem & materiam dediſſe.
Bonitas ac ſimplicitas uxoris. Plinius.
Bonitas in herbis. Plin. lib. 12. cap. 13. 2.
Agrorū bonitas & omniū rerū copia. Cic. 2. de lege Agra. 50.
Prædiorum bonitas. Cic. pro Sexto Roſcio Amer. 29.
Cauſæ bonitas. Cic. pro Domo ſua 45.
Dei bonitas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 10.
Quamuis eſt igitur meritis indebita noſtris,
Magna tamen ſpes eſt in bonitate Dei.
Diuina bonitas. Cic. 2. de Nat. deor. 86.
Bonitas ingenij. Cic. 3. Offic. 17.
Naturæ bonitas. Cic. 1. Offic. 166. Nihil tamen ſine felicitate quadam, ſine bonitate naturæ, ſine parentum diſciplina, rectam uitæ ſecuti ſunt uiam.
Præcipua bonitas. Plin. lib. 2. cap. 19.
Bonitas ſoli, pro fœcunditate. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.
Summi cuiuſq; bonitas. Cic. 2. Offic. 91.
Summa bonitas, natione bonitas. Plin. lib. 11. cap. 14.
Secunda bonitas. Plin. lib. 12. cap. 13.
Terræ bonitas. Lucret. lib. 5. 251.
Verborū Latinorū bonitas. Ci. in Ora. 93. Quare bonitate potius noſtrorū uerborū utamur, quàm ſplendore Græcorū.
Vocis bonitas. Cic. in Orat. 32.
Perennis bonitas. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 6.
Singulari bonitate præditus. Cic. pro Domo ſua 85.
Vera bonitas. Cic. poſt Reditum in Sen. 22.
Affluere bonitate. Cic. pro Quint. Roſc. Comœd. 16.
Amittere aliquid bonitate. Cic. pro Qu. Roſc. Comœ. 12.
Bonitatem cognoſcere. Vide Cognoſco.
Locum non eſſe bonitati. Cic. 3. de Finib. 102.
Ad bonitatem proficere. Vide ad.
Bene (εὖ, καλῶς) Aduerbium, cuius comparatiuum eſt Melius, & ſuperlatiuum Optimè. Plaut. Bacchid.
Quid in conſilio conſuluiſtis? B. bene pol.
Bene accipere aliquem. Plaut. Perſa 12. 8. Vide Accipio.
O factum bene. Terent. And. 5. 6. 11.
Non æquè bene quàm. Colum. lib. 5. cap. 5.
Bene, nonnunquam accipitur pro ualde, ut Cicero, Habetis orationem bene longam. Valla lib. 2. Ita quoque & bene longam diſputationem dixit, idem Cicero lib. 5. de Finib. 133.
Melius, Comparatiuū. Terent. And. 3. 5. 11. At iam expediam. P. expedies? D. certè Pamphile. P. Nempe ut modo. D. imò melius ſpero. Vbi Donatus, Melius, bene melius comparatiuo eſt uſus, quaſi hoc bonum ſit, illud melius.
Melius adhuc. Plautus Bacch. 10. 28. Probè ita res ſucceſſit, meliusq; adhuc.
Melius æquius. Cic. 3. Offic. 80. Reliquorum autem iudiciorū hæc uerba maximè excellunt, In arbitrio rei uxoriæ Melius æquius. In fiducia, ut Inter bonos bene agier.
Melius, peius, proſit, obſit: nihil uident niſi quod lubet. Terent. Heaut. 4. 1. 30.
Nil melius turdo. Horat. 1. epiſt. 16. 4. Ibidem 1. 18.
Quo melius. Cic. 3. de Orat. 122. In eo autem ipſo dominatus eſt omnis oculorum, quo melius noſtri illi ſenes qui perſonatum, ne Roſcium quidem magnopere laudabant.
Optimè (κάλλιστα) Superlatiuū. Terent. And. 3. 4. 14. Hem quid dixti? D. optimè inquam factum. Cic. ad Quint. fratrem lib. 2. 10. 3. Si perficiunt optimè: ſin minus, ad noſtrū Iouem reuertamur. (frater.
Optimè, opportunè. Terent. Eunu. 5. 2. 66. Adeſt optimè ipſe
Optimè in tempore aduenire. Plaut. Cap. 13. 67.
Optimè omnium. Cic. ad Nigidium Figulum, lib. 4. 13. 21. Sed hæc tu melius, uel optimè omnium.
Melius nemo accipit, id eſt, nemo lautius tractat. Terent. Eunuch. 5. 9. 52. – prætereà hoc etiam, quod ego uel primum puto, Accipit hominem nemo melius prorſus, neque prolixius. Vbi Donatus, Horum alterum, apparatum: alterum, copiam.
Villa bene & ratione ædificata. Cic. 3. Offic. 71. & 72.
Bene agis. Cic. pro Quintio 53.
Bene agitur. Plaut. Milit. 22. 23.
Bene actum cum eo. Terent. Adelph. 2. 2. 1. Tace, egomet cōueniam iam ipſum, cupidè accipiat faxo, atq; etiam Bene dicat ſecum eſſe actum.
Bene ambula & redambula. Plaut. Capt. 13. 131.
Bene ambulato. Plaut. Merc. 6. 54.
Ita me dij bene ament, Iuſiurandū apud comicos. Terēt. Eunuc. 5. 2. 43. Te quoq; iam Thais, ita me dij bene ament, amo.
Bene ante lucem. Cic. 2. de Orato. 144.
Bene aſſimulare. Id eſt, rectè. Terent. And. 1. 1. 141.
Nunc tuum eſt officium, has bene ut aſſimules nuptias.
Bene audire. Terent. in prolo. Phorm. 21. Benedictis ſi certaſſet, audiſſet bene. Vbi Donatus, Bene audire, eſt benedici & laudari. Sic Cicero 3. de Finibus 87. Eſſeq; hominis ingenui & liberaliter educati, uel benè audire à parentibus, à propinquis, à bonis etiam uiris, idque propter rem ipſam, non propter uſum.
Canere melius. Virgil. 9. eclog. 14.
Bene coctus & conditus ſermo bonus. Cic. Att. li. 13. 298. 4.
Bene cogitare de aliquo. Plinius Iunior.
Bene cognitus alicui. Cic. Attico lib. 9. 189. 2.
Bene comitatus Romam uenit. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 17.
Bene conuenit inter eos. Terent. Hecy. 1. 2. 103.
Bene curare ætatem ſuam, edere, bibere, id eſt, laute uiuere. Plautus Pſeud. 20. 27.

Bene curata cute nitidus. Horat. 1. Epiſt. 4. 2.

Bene hercle denuntias. Plaut. Trinum. 4. 15.

Melius dicere. Terent. Adelph. 3. 2. 52.
Quid iſtuc? accedo ut melius dicas.

Dicere melius & plenius. Horat. 1. Epiſto. 2. 1.

Bene diſsimulatus amor. Id eſt, multum. Terent. And. 1. 1. 105

Bene doctus. Plaut. Moſtel. 4. 29.

Dormire melius. Horat. 2. Epiſt. 2. 11.

Incipit res melius ire, quàm putaram. Ci. ad Att. lib. 14. 313. 2

Bene eſt. Vide in Bene ſum.

Bene ac feliciter euenit. Liu. 1. bel. Maced. 16. & Plin. in Paneg.

Bene facis. Terent. Eunuc. 1. 2. 206. Faciundum eſt quod uis. T. Meritò te amo. P H. Bene facis. Vbi Donatus, in conſuetudinem uenit, bene facis, & bene feciſti, non iudicantis eſſe ſed gratias agentis.

Bene ſanè facis, id eſt, rectè. Cic. 1. Acad. 37.

Auctius & melius fecere Di. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 1.

Bene factum. Terent. And. 5. 6. 11.

Bene ferre gratiam bene merenti. Plaut. Rud. 31. 35.

Bene fidum pectus. Horat. 2. Carm. Ode 12. 3.

Bene firmum. Cic. 6. Philipp. 216.

Fuit melius. Vide Bene ſum.

Bene gerere ſuum negotium. Ci. pro Qu. Roſ. 19.

Bene re geſta. Terent. Adelph. 5. 1. 13.
Potaſti ſcelus quaſi Re bene geſta.

Bene gerens ſui negotij. Cic. pro Quintio 42.

Bene geſtæ res. Virgil. 9. Aeneid. 33.

Bene & feliciter geſta Reſpublica. Cic. 5. Philipp. 193.

Bene habere, Incolumem eſſe. Plaut. Aulul. 13. 2.

Bene habere, lautè uiuere. Plautus Milite 10. 128. Qui ægre ſeruat: & qui bene habet.

Bene hoc habet. Plautus Epid. 14. 31. Quod barbarè dicitur, Hoc benè uadit.

Bene habet, iacta ſunt fundamenta defenſionis. Subaudi ſe, & res. Cic. pro Muræna.

Bene habent tibi principia. Terent. Phorm. 2. 3. 82.

Hoc melius ſe habent, quòd, &c. Cic. ad Att. 11. 215. 6.

Quàm optimè ſe habere. Cic. 4. de Finib. 63. optimè ſe habeat

Ire melius dicitur res. Cic. Att. li. 14. 213. 2. Incipit res melius ire quàm putaram.

Bene aliquem iuuare. Plautus Moſtel. 14. 42.

Dijs bene iuuantibus. Liu. 6. ab Vrbe 89. Collegæ imperium ſe non poſſe impedire: dijs bene iuuantibus ageret quod è Republ. duceret.

Bene longinquus dolor, qui diu durat. Cic. 2. de Finib. 150.

Bene longus ſermo, id eſt, ualde longa diſputatio. Cicero 2. de Orato. 196.

Bene longæ literæ. Cic. Att. lib. 14. 304. 4.

Bene loqui lingua. Plaut. Truc. 5. 15.

Lugebitis melius ambo. Ouid. 8. Metamorph. 98.

Bene magna caterua. Cic. pro Muræna 63.

Bene mane dedi literas. Cic. ad Att. lib. 4. 79. 3.

Bene mereri. Vide Mereo. Liuius 10. bel. Pun. 32. Cicero tertio de Finib. 108.

De Repub. bene mereri. Cic. Plancio lib. 10. 5. 5. Nec quicquã ex omnibus rebus humanis eſt præclarius aut præſtantius, quàm de Rep. bene mereri.

Merere bene de aliquo. Virgilius 4. Aeneid. 64. Si bene quid de te merui.

Colere debemus benemeritos de Repub. Cic. 1. Offic. 207.

Bene merentes ciues. Cic. pro Plancio 65.

Bene multi. Pollio ad Ciceronem libro decimo, 33. 12. Id eſt, (ualde multi.

Bene munita templa. Lucret. lib. 2. 2.

Bene ædepol narras. Terent. Eunuch. 5. 3. 7. Id eſt, læta narras & quæ ego libenter audio.

Bene nata, id eſt, honeſto loco nata. Horat. 4. Carm. Ode 4. 7

Bene & nauiter impudens. Cice. Luceio 5. 12. 10. Sed tamen qui ſemel fines uerecundiæ tranſierit, eum bene, & nauiter oportet eſſe impudentem.

Bene noui. Cic. 1. de Finib. 24.

Bene nummatus, Qui multus habet pecunias. Cicero pro lege Agraria 62.

Bene nummatum marſupium. Plaut. Amph. 16. 40.

Bene olens. Virgil. eclog. 2. 10.

Orabunt cauſas melius. Virgil. 6. Aeneid. 170.

Bene penitus ſe dare in familiaritatẽ alicuius. Cic. 4. Ver. 112.

Bene peritus. Ci. de Claris Orat. 41. Et unà Ser. Fabius Pictor, & iuris & literarum & antiquitatis bene peritus.

Bene perſpectum à te. Terent. Heaut. 4. 1. 25. Ironia eſt: quaſi dicat, Malè perſpexiſti.

Planè bene. Cic. Att. lib. 13. 264. 2.

Bene planè magnus dolor. Cic. 2. Tuſc. 77.

Bene poteris uti. Cic. ad Terentiam lib. 14. 7. 5.

Bene præcipere. Terent. Adelph. 3. 3. 80.

Bene promeruit. Terent. Adelph. 2. 1. 47.

Bene promittere. Cic. 2. de Diuin. 56.

Bene promittis, multa ex multis, omnia in caſſum cadunt. Plautus Pœn. 4. 138.

Bene putas. Terent. Eunuch. 4. 7. 43. Noui ingenium mulierum, Nolunt ubi uelis: ubi nolis, cupiunt ultrò. T H R. bene putas. Vbi donatus, Bene putas, hoc eſt rectè putas, ſapis uel intelligis.

Bene robuſtus in clamando. Cic. 1. Verr. 26.

Sanè bene. Terent. Adelp. 4. 2. 47. D. quid ibi facit?
S. Lectulos in ſole iligneis pedibus faciundos dedit,
Vbi potetis uos. D. ſanè bene. Vbi Donatus, Hic ironia eſt, non approbatio. Alij legunt Rectè ſanè.

Bene ſanus. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 13.

Bene ſanæ mentis homo. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 9.

Scribere melius. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 10.

Optimè ſentire de Repub. Cic. 14. Philip. 397.

Bene ſperare. Plin. lib. 17. cap. 9. 3.

Sperare melius. Ouid. 2. Epiſt. 13.

Suadere melius. Horat. 1. Epiſt. 1. 13.

Bene ſucceſsit. Terent. Adelph. 2. 4. 23.

Bene eſſe alicui. Horat. 3. Carm. Ode 16. 9.
– bene eſt cui Deus obtulit
Parca, quod ſatis eſt, manu.

Bene eſſe alicui re aliqua. Plaut. Caſin. 5. 39. – rogas?
Super ancilla Caſina ut detur nuptum noſtro uillico,
Seruo frugi: ubi illi bene ſit ligno, aqua calida, cibo. Id eſt, ubi erit ei copia lignorum unde calefiat.

Bene eſſe paruo diſpendio. Plaut. Mænech. 24. 33.

Bene hercle eſt illam tibi bene ualere & uiuere. Plaut. Trinum. Hoc eſt, gaudeo illam rectè ualere.

Melius eſt eum adire. Plaut. Menæch. 24. 33.

Optimè eſt, Bene habet. Terent. Adel. 5. 5. 3.
– quid fit? quid agitur? S. Rectè. D. optimè eſt. Quaſi dicat, Gaudeo te rectè ualere.

Bene tibi eſt. Terent. Adelph. 1. 1. 9. Et tibi bene eſſe ſoli, quum ſibi ſit malè. Idem And. 2. 5. 16.
Verum illud uerbum eſt, uulgò quod dici ſolet,
Omnes ſibi melius malle eſſe, quàm alteri.

Melius eſſe homini nihil poteſt. Cic. 1. de Finib. 87.

Melius eſt homini factum, pro Conualuit. Cicero primo Tuſc. 135. Budæus.

Melius erit iſti morbo. Plaut. Ciſtel. 2. 64. Bono animo es, erit iſti morbo melius. Id eſt, inuenietur morbo iſti aliquod remedium.

medium. Idem Trucul. 4. 81. – imò
Aedepol melius iam credo fore, ubi te uidebit.

Bene ſit tibi. Plautus Merc. 6. 55.
Bene ambulato. L. bene ualeto. D. bene ſit tibi. Hoc eſt, quod quidam dicunt, proſit.

Fuit melius ire. Horat. 3. Carm. Ode 27. 9.

Fuit melius neſciſſe. Ouid. 2. de Arte amandi 112.

Tranſcurrere ad melius. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 17.

Bene uale. Plaut. Pœnulo, Bene uale. A G. & tu bene uale. Sic quoq; apud Ciceronem in fine epiſtolarũ multis in locis.

Bene ualere. Plaut. Trin. Bene ſanus. Cic. 1. de Finib. 81. Bene ualens. Cic. ad Att. lib. 15. 321. 6. Ouid. 3. Triſt. 8. eleg. 7.
Nec melius ualeo, quàm corpore, mente.

Optimè ualere. Cic. 2. de Finib. 69. & 71. Vt inter optimè ualere & grauiſsimè ægrotare nihil prorſus dicerẽt intereſſe.

Bene uelle alicui ex animo. Terent. Heaut. 5. 2. 6.

Bene uenire uelim quòd illud feceris: id eſt, proſperè ſuccedere. Cicero Seſtio.

Bene uerò, quòd mens, pietas, uirtus, fides conſecratur manu. Cic. 2. de Legibus 45.

Optimè uerò. Cic. 1. de Diuin. 14. Optimè uerò, inquam etenim ipſe Cotta ſic diſputat, &c.

Bene uertat. Virgil. eclog. 9. 2. Hos illi (quod nec bene uertat) mittimus hœdos, id eſt, Quæ res in eius perniciem uertatur, hoc eſt, ut malo omine hoc munus accipiat. Tractum hoc eſt, ab Hectore & Aiace. Nam Hector Aiaci gladium dedit, quo ſe Aiax poſtea interemit. Ipſe uerò balteum accepit ab Aiace, quo circa muros patrios tractus eſt. Poſtea inde illud comicum ortum eſt, Dij bene uertãt quod agas. Plerunque enim bona in peius: mala mutantur in melius. Hæc Seruius. Liuius 3. Decad. lib. 4. Bene uertat, inquit, obſideamus Lacedæmonem.

Dij uertant bene. Terent. Eunuc. 2. 3. 98. Hoc eſt, faxint dij ut omnia proſpere cedant.

Bene uertere comœdias. Terent. in prolo. Eunuchi 7.

Bene uiuere, atq; fortunatè. Plaut. Milite 10. 111.

Bene uiuitur. Horat. 2. Carm. Ode 16. 3. Viuitur paruo bene.

Viuere melius. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 68.

Benedico, benedicis, penult. produ. (ἐυλογέω, ἐυφημέω) bene dicere. Valla, Benedicus autem non inueni: quia nec benedico inuenitur, licet eo Priſcianus utatur, & hoc tempore utamur, more Græcorum, quorum autoritate dedimus huic uerbo accuſatiuum præter naturam ſuam, quum poſtulet datiuum ſicut Maledico, quod & ipſum nunc ad imitationem Græcorum habet etiam aliquando accuſatiuum. De benedico unius uocis loquor, non duarum. nam tunc & aliud ſignificat, & aliud regit. Plaut. Aſin. 12. 155. Benedicite, ite intrò citò. ualete.

Benedicere, interdum diuiſim legitur, interpoſita una aut altera dictione, interdum pluribus. Plautus Milite, Bene quæſo inter uos dicite, & mi abſenti tamen.

Benedicere Deo, eſt laudare Deũ. Deus dicitur benedicere hòmines, uel hominibus, quum dat illis proſpera, auget bona, & fauet.

Benedicere alicui. Cic pro Seſtio 96. Cui benedixit unquã bonos? benedixit? imò quem, &c. Horat. 2. Epiſt. 1. 32.
– uertere modum formidine fuſtis
Ad benedicendum delectandumq; redacti.

Bene dicere, bene loqui. Terent. Eunuc. 3. 1. 61. Bene dixti. at mihi iſtuc non in mentem uenerat.

Benedictum, benedicti (ἐυλόγημα, ἐυφημία) Terent. in prol, Phorm. 21. Benedictis ſi certaſſet, audiſſet bene.

Mater benedictorum & benefactorum, Philoſophia. Cicer. in in Bruto 179.

Certare benedictis. Vide Certo.

Benedice, pen. corr. (ἐυφήμως) aduerbium. Plautus Aſin. 5. 54. Aliam atque olim quum illiciebas blandè ad te, benedicè. Id eſt, laudando me.

Benefacio, benefacis, pen. correp. (ἐυποιέω, ἀγαθύνω) benefacere. Terentius Eunuch. 5. 9. 61. Bene feciſti: gratiam habeo maximam.

Benefacere aliquid. Horat. 4. Carm. Ode 5. – neque
Si chartæ ſileant, quod benefeceris.

Benefecit qui. Cicero Attico lib. 12. 244. 2. Benefecit A. Silius qui tranſegerit.

Benefacit quòd. Cic. ad Atticum lib. 7. 123. 4. De animo autem meo erga Rempub. benefacis quòd non dubitas.

Abſiſtere benefacere. Tacit. lib. 6.

Benefacere erga aliquem. Plaut. Trinum. 17. 4.

Benefit, penult. corr. (ἐυποιεῖται) Imperſonale, cuius nullum exemplum reperi.

Benefit beneficium. Plaut. Capt. 6. 108. Quod bonis benefit beneficium, gratia ea grauida'ſt bonis.

Benefactum (ἀγαθοποιόν) Subſtantiuũ, pro beneficio. Ennius apud Ciceronem lib. 2. Offic. 90. Bene facta malè locata, malefacta arbitror. Virgil. 3. Georg. 103. Quid labor, aut benefacta iuuant?

Adornare uerbis benefacta. Vide Adorno.

Benefacta in luce collocare. Vide Colloco.

Benefacta cumulare. Vide Cumulo.

Benefacta referre. Claudian. Paneg. lib. 3. 37.

Benefacta tenere. Claudian. Panegy. lib. 2. 9.

Beneficus, penul. corr. (ἐυεργέτης, ἐυποιὸς, ἐύεργος) Adiectiuum, Qui beneficium præſtat. Cic. 1. de Legib. 73. Vbi enim beneficus, ſi nemo alterius cauſa benignè facit?

Beneficus in amicum. Cic. 1. Offic. 67.

Benefici & liberales. Cic. de Amicitia 30. Vt enim benefici liberalesq; ſumus, non ut exigamus gratiam, &c.

Beneficentiſsimus. Cic. 2. de Nat. deorum 93. Idem de Amicitia 47. Liberaliſsimi ſint & beneficentiſsimi.

Dij benefici. Cic. 1. de Diuinat. 140. & lib. 2. 152.

Ciuis beneficus & ſalutaris. Cic. pro Milone 15.

Benefica uoluntate beneuolentia mouetur, etiam ſi res fortè nõ ſuppetat. Cic. 2. Offic. 44.

Oratione beneficus. Vide Oratio.

Beneficiarius (ἐυεργετούμενος) Qui beneficium accepit. Valla lib. 1. cap. 6.

Beneficiarius. Feſtus, Beneficiarij dicebantur milites qui uacabant muneris beneficio. Econtrario munifices uocabantur, qui non uacabant, ſed munus Reip. faciebant. Vegetius lib. 2. cap. 7. Beneficiarij, ab eo appellati, quòd promouentur beneficio Tribunorum. Cæſar 1. bel. Ciui. 278 Petreius uerò non deſerit ſeſe, armat familiam: cum hac et Prætoria cohorte Cetratorum, Barbariſq; equitibus paucis, beneficiarijs ſuis, quos ſuæ cuſtodiæ cauſa habere conſueuerat. Vulgus noſtrum Vaſſalos uocat.

Beneficiũ (ἐυεργέτημα, ἐυποιία, ἀγαθοποιία) Meritũ. Terẽt. Eunu. 1. 2. 69. Cupio aliquos parare amicos beneficio meo

Accipere beneficium. Terent. Adelph. 2, 3. 1. Abs quiuis homine, quum eſt opus, beneficium accipere gaudeas.

Afficere beneficio. Cic. Plancio lib. 10. 14. 2. Quod ſi erit factum, & Rempub. diuino beneficio affeceris, & ipſe æternam gloriam conſequere.

Alligari beneficio. Cic. pro Plancio 66.

Beneficium augere. Vide Augeo.

Beneficium collocare. Cic. ad Sulpitium lib. 13. 29. 7.

Beneficia comedere. Vide Comedo.

Complecti beneficio. Cicero pro Plancio 66. Petamq; à uobis

bis Iudices,ut eum beneficio complectamini,quem,&c.
Per beneficium & gratiam concedere.Cic.5.Ver.165.
Cauſa beneficij gratiæq; concedere.Cic.5.Verr.166.
Beneficium conduplicare.Vide Conduplico.
Beneficium dare,pro conferre. Cic. ad Rutilium lib. 13.9.7.
Maius mihi dare beneficium nullum potes.
Beneficium dare & reddere.Cic.1.Offic.73.
Dare & accipere beneficium.Cic.Att.lib.14.311.2.
Pro beneficio dare.Cœlius Ciceroni lib. 8. 8.4. Quemadmodum tibi pro beneficio dederit.
Deferre beneficia.Cic.1.Offic.74.
In loco beneficij deferre.Cic.4.Verr.19.
Beneficium facere.Gellius lib.7.cap.20.
Habere pro beneficio.Brutus Ciceroni 16.4.
Impetrare in ſummo beneficio.Cic.5.Verr.165.
Manet beneficium in aliquo.Vide Maneo.
Beneficium in acta mittere.Seneca de Beneficijs lib.2.cap.10. Si quod præſtamus,offendit niſi abſconditur,beneficium in acta non mitto.
Mutare beneficium. Vide Muto.
Obligari beneficio. Cic.4.in Catil.93.
Ornare beneficijs. Cic.poſt Reditum ad Quirites 9. Atque eo die confecta res eſſet,niſi is Tribunus plebis, quem ego maximis beneficijs Quæſtorem Conſul ornaram,&c.
Parere ſibi beneficium ſolidum.Terent.Eunuc.5.2.32.
Loco beneficij petitum.Cic.5.Verr.94.
Placare beneficio inimicum.Cic.4.in Catil.94.
Beneficium ponere.Cic.Seruio Sulp.13.27.8. Scriberē quàm id beneficium bene apud Meſcinium poſiturus eſſes, niſi & te ſcirem confiderem,& mihi peterem.Vide Pono.Idem pro Sylla 19.
Proijcere beneficium.Seneca de Beneficijs lib.1.cap.1.Beneficia ſine ullo delectu magis poijcimus,quàm & damus.
Promerere & proferre beneficium.Cic.pro Muræna 64.
Remunerare beneficium.Cic.poſt Reditum in Sena.18.
Non ſuſtinere beneficia.Cic.Curioni lib.2.5.5.Neq; enim ſum ueritus ne ſuſtinere tua in me uel innumerabilia nō poſſem.
Meo beneficio,id eſt,propter me. Cic.ad Aciliū lib.13.36.1.
Beneficio longiſſimæ ætatis. Quintilianus lib.3.cap.1.7.de Gorgia Leontino loquens.
Ingenij beneficio præſtantes.Quintil.lib.2.cap.11.2.
Memoria beneficij.Cic.pro Plancio 1.
Tabula beneficij.Cic.2.Philip.93.
Indignus,aut uictus beneficio.Cic.pro Plancio 66.Nihil porrò tam inhumanum,tam immane,tam ferū,quàm cōmittere ut beneficio,non dicam indignus,ſed uictus eſſe uideare.
Gratus & memor beneficij.Cic.pro lege Agraria 34.
Immortalia beneficia.Cic.Plan.lib.4.14.8.
Beneficentia (ἐυεργεσία) eſt benignitas, uel liberalitas. Vide Benignitas.Cic.1.de Nat.deor.166.Quid enim melius aut præſtantius bonitate & beneficentia?
Beneuolens,penult. corr.(ἐυνοῶν) Participium à bene uolo, quod unica uoce non dicitur: Qui bene uult alicui,id eſt,amicus.Plau.Merc.17.23.
Non ſum moleſta,ſed beneuolens.
Beneuolentes dij.Plaut.Milite 20.41.
Beneuolentiſſimi officio ſungi.Cic.Titio lib.16.14.
Beneuolus pen.cor.(ἐυνοϊκός,ἔυνοος,ἔυνους)Idē Terent.Hecy.
Facilem,beneuolumq; lingua tua iam tibi me reddidit.
Beneuolus erga aliquem.Plaut.Cap.6.100.
Beneuolus domino ſeruus. Cic.pro Cluentio 140. Sic libr.2. de Inuent.141.Patriæ beneuoli.
Beneuolus animus.Cic.2.Verr.15.
Iudices beneuolos efficere.Cic.2.de Orat.175.

Facere beneuolum auditorem. Cic.1.de Inuent.29.
Beneuolè (ἐυνοϊκῶς) Aduerbium. Cicero 1.de Finibus 53. Quos tu paulo ante cum memoriter,tum etiam erga nos amicè & beneuolè collegiſti.
Fideliter, beneuoleq; præſto eſſe alicui moleſtiſſimis temporibus.Cic.Octauio lib.13.22.5.
Facere aliquid beneuolè.Cic.de Amicitia 75.
Beneuolentia (ἔυνοια,ἐυγνωμοσύνη,φιλοφροσύνη)Amor,quaſi bona uoluntas.Cic.1.de Natu.deorum 167.Et Lentulo lib.1.9.1.Quid enim dicam beneuolentiam, quum illud ipſum grauiſſimum & ſanctiſſimum nomen pietatis leuius mihi meritis erga me tuis eſſe uideatur?
Beneuolentiam acquirere.Vide Acquiro.Quint.lib.3.ca.8.5.
Non adimit mors beneuolentiam.Cic.pro Seſtio 4.
Beneuolentiam adiungere. Vide Adiungo.
Beneuolentiam allicere.Vide Allicio.
Allicere ad beneuolentiam animos.Cic.2.Offic.68.
Beneuolentiam captare.Vide Capio.
Beneuolentiam colligere.Vide Colligo.
Beneuolentia aliquem complecti.Vide Complector.
Beneuolentiam conciliare.Vide Concilio.
Conciliare animos ad beneuolentiam.Cic.2.de Orat.97.
Beneuolentiam conſectari largitione.Vide Conſector.
Conſentiens ad beneuolentiam erga nos,exercitus. Cicero lib. ad Atticum 106.4.
Suſceptam conſeruare beneuolentiam.Cic.Appio lib.3.7.17.
Deportare beneuolentiam alicuius ex loco aliquo.Cic.Attico, libr.6.111.15.
Fidem & beneuolentiam alicuius erga ſe experiri. Cicero Lentulo lib.1.5.1.
Habere beneuolentiam erga aliquem.Cicer.1.Offic.71.& de Opt.gen.Orat.151.
Nauare beneuolentiam.Vide Nauo.
Perſpicere beneuolentiam alicuius erga ſe. Cicero Lentulo libro 1.7.1.
Beneuolentiam iudicis petere.Quintil.lib.4.cap.1.17.
Præſtare beneuolentiā alicui.Marcellus Ciceroni li.4.11.4.
Gratia beneuolentiæ aliquid facere.Cic.2.Offic.28.
Fidelis beneuolentia.Cicero 2.Officio.32. Malus enim eſt cuſtos diuturnitatis metus:contraque benouolentia fidelis,uel ad perpetuitatem.
Impar beneuolentia.Vide Impar.
Sempiterna beneuolentia colere memoriam beneficij alicuius. Cic.Poſt Reditum,ad Quirites 19.
Benignus (χρηστὸς, ἐυποιὸς, ἐλευθέριος) Adiectiuum dicitur liberalis,beneficus,clemens. Feſtus,Benignus propriè dicitur is qui bonis & dignis aliquid largitur. Eſt autem compoſitum ex bono & gignendo.Hactenus Feſtus.Cic.ad Brutum,Sed neſcio quomodo facilius in timore benigni, quàm in uictoria grati reperimur.Plaut.Rud.31.33.
Beneficus,& benignus.Cic.2.de Nat.deor.167.
Ager benignus.Ouid.1.Amorum eleg.10.12.
Dies benignus,felix.Stat.lib.5.Sylu.1.22.
Diui benigni.Horat.lib.4.Carm.Ode 2.11.
Nox benigna.Stat.Thebaid.lib.10.42.
Numen benignum.Horat.4.Carm.Ode 4.15.
Oratio benigna.Cic.2.Offic.68.
Præda benigna.Ouid.5.Faſt.35.
Sermo benignus,iucundus.Horat.1.Epiſt.5.3.
Benigna tellus:id eſt,ferax.Plin.de Aegypto.
Benigna mentis temperies.Claud.epigram.46.13.
Terra benigna,frugifera.Tibul.3.eleg.3.2.
Et magnas meſſes terra benigna daret.
Sub benigno teſte uiuere.Claud.Paneg.2.24.

Vena ingenij benigna.Horat.2.Carm.ode 18.2.
Verba benigna.Propert.1.eleg.10.5.Idem 3.eleg.13.9.
Benigno uultu ac ſermone.Liu.8.bel.Pun.136.
Vultum ſeruat fortuna benignum.Horat.1.Epiſt.11.4.
Vini ſomniq; benignus.Horat.2.Serm.Saty.3.1.Id eſt,Largus uini,& ſomni,ſiue uino & ſomno largè indulgens.
Benignè,(φιλοφρόνως,ἐλευθερίως,)Liberaliter,ſiue largè, & abundè.Terent.Hecyr.5.2.2.
Nihil apud me tibi deſieri patiar,quin quod opus ſit,
Benignè præbeatur.Vbi Donatus.Benignè, largè hoc enim eſt gratius non ſolum præbere,ſed benignè præbere.
Benigne præbet octo portus.Plin.lib.5.cap.31.7.
Benignè,Clementer.ut Benignè,attenteq; aliquem audire. Cic. pro A.Cluentio 5.
Benigne audire legationem alicuius.Liu.1.ab Vrbe 36.
Benignius.Horat.1.Carm.ode 9.2.
- atque benignius
Deprome quadrimum Sabina
O Thaliarche merum dyota.
Benignius,id eſt,liberalius.
Benignius dare operam.Plaut.Merc.19.28.
Communicare benigniſſime cum aliquo.Ci.4.Verr.18.et 19.
Defendere benignè.Cic.pro Flacco 43.
Benignè monſtrare uiam : cui Grauatè opponitur. Cicer. pro Corn.Balbo 29.
Benignè dicis.Terent.Phorm.5.9.62.
- at ego ecaſtor poſthac tibi quod potero,& quæ uoles
Faciamq; & dicam.P.benignè dicis.N.pol meritum eſt tuū.
Benignè facere.Et Terent.Adel.5.4.24.Age age, nunc experiamur contra hæc quid ego poſſiem.
Blandè dicere,aut benignè facere quādo eò prouocat 2.Of. 74.Nam aut opera benignè fit indigentibus aut pecunia.
Inuitari benignè.Cic.Att.lib.3.44.2.
Benigniſſimè promittere.Cic.4.Verr.8.
Benignius omnes me ſalutant.Plaut.Aulul.5.36.
Benigniter,pen.corr,(φιλοφρόνως,)pro benignè.Titinnius Gemina,Nimium te patrocinari cenſeo benigniter.Nonius.
Benignitas,pen.corr.(χρηστότης,ἐλευθεριότης,) Liberalitas et beneficentia.Terent.Eun.1.2.84.
- num ſolus dona dat?nuncubi meam
Benignitatem ſenſiſti in te claudier?Vbi Donatus, Intelligit ſe & dona obtuliſſe,& id benignè ſæpe feciſſe:nam plerunque ingrata dona ſunt in quibus benignitas nō apparet:quæ aut in quantitate rerum eſt,aut in facilitate præſtantis.Cice. 1.Off.65.Ne maior benignitas ſit,quàm facultas.
Inter liberalitatem,benignitatem,& comitatem uidetur neſcio quid intereſſe,ut ex uerbis Ciceronis apparet,lib.5.de Fin. 117.Iuſtitia(inquit)dicitur cui ſunt adiūctæ pietas,liberalitas,benignitas,comitas, quæq; ſunt generis eiuſdem.
Benignitas,Clementia.Plaut.Merc.10.104.
Vt ſimplicius dicam,ſi opera eſt auribus,
Atq; ad uertendum huc animum adeſt benignitas.
Benignitate adduci.Vide Adduco.
Audire ſumma cum benignitate.Cic.pro Seſtio 24.
Benignitas in audiendo.Cic.pro Domo ſua.
Conferre benignitatem in aliquem.Vide Confero.
Dei benignitate.Cic.pro Qu.Roſc.Comœdo 20. Nunc deū immortalium benignitate,omnium fortunæ ſunt certæ.
Amicorū benignitas exhauſta eſt in ea re, quæ nihil habuit præter dedecus.Cic.Attic.lib.4.71.11.
Naturæ benignitas.Cic.2.de Nat.deor.197.Sed illa quāta benignitas naturæ,quod tam multa ad ueſcendum, tam uaria, & tam iucunda gignit?
Boo,] boas,& bois.Vide Bos.

Booſcœte, βοὸς κοίτη, Helleſponti urbs eſt quæ Helgas & Germanicopolis poſtea dicta eſt.Author Plin.lib.5.ca. ultimo.
Booſura,βοὸς οὐρά,Latinè Bouis cauda,urbs eſt Cypri inſulæ, cui uicina eſt Treta & Palæpaphus,quæ antiquum Veneris templum habet.Author Strabo lib.14.
Bootes,] bootis,& boote:ſiue Bootus,booti,pe.prod. (βοώτης,) A boue deductū nomē, Lat. dicere poſſumus bubulcū. Eſt aūt cœleſte ſydus,quod Arctophylax uocatur, & more bubulci,ſequi plauſtrum uidetur.Iuuen.Saty.5. Frigida circumagunt pigri ſarraca Bootæ.Cic.2.de Nat.deor.158.
Septentriones autem ſequitur
Arctophylax uulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adiunctam præ ſe quatit Arctum.
Aratus,Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.
Bootes Actæus.Valer.lib.2.Argonaut.14.
Cadens Bootes.Virg.Georg.46.Cadens,occidens.Verno ſcilicet tempore.tunc enim Bootes occidit.Seruius.
Bootes iratus.Claud.lib.3.de Rapt.Proſer.45.Verna nec iratum timeant uirgulta Booten.Hoc eſt,infeſtum & noxium. Plin.lib.18.cap.18.17.
Tempeſtates,grandines,procellæ,cæteraq; ſimilia ab horridis ſyderibus exeunt,ueluti Arcturo,Orione,Hœdis.
Bootes piger.Claud.lib.2.de Rapt.Proſerp.38.
Tardus Bootes.Ouid.2.Met.36.
Auferre Bootē dicitur Aurora,quādo dieſcit.Oui.5.Faſ.147.
Borama,Phœniciæ urbs eſt non procul à Beryto,& Byblo, ut Author eſt Strabo lib.16.
Borcani,populi Hirpinorum in Italia,non procul à Collatinis, ut Author eſt Plin.lib.3.cap.11.
Borcobæ, Thraciæ oppidum Eumeniæ & Parthenopoli uicinum,ut Author eſt Plin.lib.4.cap.11.
Boreas,] Boreæ,pen.corr.(βορέας,)uentus Aquilo.Nonius Boream hoc eſt Aquilonem, ἀπὸ τῆς βοῆς, quòd ſonorus ſit & procelloſus.Virg.1.Georg.
Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.
Boreæ Alpini.Id eſt,flantes de Alpibus.Virg.4.Aeneid 89.
Arctous.Senec.in Troade 5.5.Arctoi Boreæ diſſipat impetus.
Frigus Boreæ.Virg.1.Georg.19.
Furiæ Boreæ.Stat.9.Thebaid.107.
Gelidus.Ouid.2.Amor.eleg.11.2.
Grauis.Claud.1.de Rapt.Proſer.14.
Hemonius.Silius lib.10.3.
Hiſpidus glacie niuali.Claud.1.de Rapt.Proſerp.14.
Horrifer.Ouid.1.Metam.6.
Hybernus.Stat.lib.5 Sylu.17.
Præceps.Ouid.lib.2.Metam.37.
Sæuus Catul.epigram.23.41.
Sarmaticus Seneca in Thyeſte 2.2.
Scythicus.Stat.5.Thebaid.70.
Siccus.Seneca in Hercule Oeth.8.16.
Spirans.Virg.2.Georg.94.
Trux.Virg.1.Georg.74.
Excludere Boream.Lucan.lib.4.13.
Expellere Boream.Senec.in Herc.Oeth.2.2. Quum Boream expulit Africus.
Boreus,pen.prod.uel.Boræus(βόρειος,) Adiectiuum: ut Polus Boreus,id eſt,Septentrionalis,ſiue Arcticus.
Axis Boreus.Ouid.4.Triſt.eleg.7.9.
Boreoſtoma,pen.corr.huius Boreoſtomatis, pe.etiam corr.n. g.Danubij fluminis unum ex oſtijs. Ex eodem enim alueo et ſuper Iſtropolin lacus gignitur LXIII. M.paſſuum ambitu,Halmyrin uocant.Secundū oſtiū,Naracuſtoma appellatur.Tertiū,Caloſtoma iuxta inſulam Sarmaticā.Quartum, Pſeudoſtoma,& inſula Conopon diabaſis.Poſtea Boreoſto

ma et Spireoſtoma. Singula aũt ora tãta ſunt, ut prodatur in XL. M. paſſuum longitudinis uinci mare, dulcemq; intelligi hauſtũ. Verba ſunt Plinij de Danubij oſtijs lib. 4. ca. 12.

Borgodi, Aſiæ populi in inſula Aſgilia, teſte Plinio lib. 6. cap. 28. in deſcriptione Arabiæ.

Boria,] ſiue borea, Iaſpidis genus, cœlo Autumnali matutino ſimilis: & hæc erit illa quæ uocatur aerizuſa. Plin. li. 37. cap. 8. non procul à fine.

Borion, (βόριον,) Africæ promontorium eſt quod maiorem Syrtim includit, dicente Plinio lib. 5. cap. 4.

Boron, eſt Troglodytarum oppidum, ut tradit Plin. li. 6. c. 29.

Borſippa, eſt Babyloniæ, quæ Meſopotamiæ coniuncta eſt inter Euphratis conuerſiones, urbs, Dianæ & Apollini ſacra, in qua maximũ lanificiũ eſt, & maxima ueſpertilionũ multitudo, qui longè maiores ſunt, quàm qui in cæteris locis capiuntur, & in eſum condiuntur. Ex Strabonis lib. 16. Huius urbis artificioſi lanificij meminiſſe uidetur Martialis dũ ſcribit carmen illud, Texta Semiramia quæ uariantur acu.

Boryſthenes, pen. corr. (Βορυσθένης,) Quartus Scythiæ fluuius ſecundum Iſtrum omnium maximus: & non modo Scythicorum fluuiorum longè uberrimus, ſed etiam cæteris uberior præter Aegyptium, Nilum, cum quo non licet alium comparare. Cæterum uberrimus eſt Boryſthenes paſcua præbẽs amœniſſima & accommodatiſſima pecoribus, necnon optimorum ac ſingularium affatim piſcium. Idem ad potandum ſuauiſſimus, liquidus inter turbidos fluens. In cuius quoque oſtio ingens uis ſalis ſua ſponte concreſcit: præbet idem ingentia cete ſpinis carentia. Verba ſunt Herodoti in Melpomene. De Boryſthene Plinius, Strabo, Solinus: ſed omnium diligentiſſimè Herodotus lib. 4.

Boryſthenidæ, Populi ad Boryſthenem amnem, authore Põponio, Tum Boryſthenes (inquit) gentem ſui nominis abluit.

Hyberni Boryſthenidæ. Propert. lib. 2. eleg. 8. 2.

Boryſthenius, (βορυσθένιος,) Adiect. Ouid. lib. 4. de Põto, eleg. 10. 11. Cumq; Boryſthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

Bos,] bouis, com. g. (βοῦς,) datiuum & ablatiuum plurales bobus per ſyncopam, facit, & more ueterum bubus. Colum. lib. 2. Nihil dubium quin equis melius, quàm bubus res conficiatur. Cic. de Senect. 29. Olympiæ per ſtadium ingreſſus eſſe Milo dicitur, quum humeris ſuſtineret bouem uiuum.

Bos & ô bos producitur: ſicut his bobus & ab his bobus: nam reliqui omnes caſus breuem habent ſyllabam primam. Seruius in octauam eclogam Virgilij.

Bos, taurum, uaccamq; comprehendit, præter ſuum proprium ſignificatum. Valla lib. 4. cap. 42.

Bos, nummum aliquando ſignificat, quòd antiqua pecunia quædam boues ſignatos haberet, quædam etiam pecudes; unde nomen pecuniæ tractum. Plin. li. 18. cap. 3. 4. Seruius rex, ouiũ boumq; effigie primus æs ſignauit. Plaut. Perſa. 9. 16. Boues bini hic ſunt in crumena. Vnde tractũ prouerbium, Bos in lingua. In eos qui non audent libere quod ſentiunt dicere. Translatũ uel à robore animantis, quaſi linguã opprimens, non ſinat eã loqui: uel hinc quòd Atheniẽſiũ numiſma quondam bouis obtinuit figuram. Vide Eraſmi Chiliadas.

Lucæ boues uocantur elephanti. Plin. lib. 8. cap. 6. 1. Elephantes Italia primum uidit Pyrrhi regis bello, & boues Lucas appellauit in Lucanis uiſos, anno Vrbis quadringenteſimo ſeptuageſimo ſecundo.

Luci boues, Id eſt, ſylueſtres, quales ſunt uri aut biſontes. Seneca in Hippoly. 3. 16.

- amat inſani
Bellua Ponti, luciq; boues
Vendicat omnes natura ſibi.

Armenta boum. Virg. 2. Georg. 103.

Cædes boum. Ouid. 11. Metam. 75.

Capita boum, pro ipſis bobus. Virg. 5. Aeneid. 13.

Corpora boum. Virg. 4. Georg. 109.

Cura boum. Virg. 1. Georg. 1.

Cuſtos boum. Ouid. 1. epiſt. 21.

Labores boum experiri. Virg. 1. Georg. 24.

Labores boum diluere. Virg. 1. Georg. 65.

Trahere labores boum. Virg. 2. Aeneid. 62. De uentis.

Mos bouis. Ouid. in Ibin 89.

Mugitus boum. Virg. 2. Georg. 94.

Peſtis acerba boum. Virg. 3. Georg. 83.

Terga boum. Virg. 5. Aeneid. 80.

Vſus boum. Virg. 3. Georg. 42.

Aeripes bos. Ouid. 6. epiſt. 7.

Agenoreæ boues. Ouid. 24. epiſt. 9.

Albis bobus uenerari. Horat. in carmine ſeculari 10.

Bos cerebroſus. Vide Cerebrum.

Contumaces boues. Vide Contumax.

Cruda bos. Horat. Epod. 8. 2.

Bouem diſiunctum curare. Horat. 1. Epiſt. 14. 6.

Erithreides boues. Ouid. 1. Faſt. 109. de Hercule, qui Geryoni in Erythrea Hiſpaniæ inſula iuxta Gades regnanti, boues abſtulit. Vide Strabonem lib. 3. Plin. lib. 4. cap. 22. Melã li. 3.

Feſſi boues. Horat. Epod. 2. 13.

Forda bos. Oui. 4. Faſt. 126. Pontifices forda ſacra litate boue.

Formoſæ boues. Ouid. 1. de Arte Am. 59.

Iberus bos. Ouid. 15. Metam. 3. de Hercule, qui Geryoni in Iberia, id eſt, Hiſpania regnanti, boues abſtulit.

Immunis bos aratri. Ouid. 3. Metam. 2.

Incuſtoditæ boues. Ouid. 1. Faſt. 109. - uagantur

Incuſtoditæ lata per arua boues. Idem 2. Metam. 137.

Indigena bos. Ouid. 3. Amorum, eleg. 12. 1.

Bos indomita. Valer. lib. 4. Argonaut. 73.

Inſana bos. Ouid. 14. Epiſt. 22. Exuit inſanæ pellicis ora bouis. Io Inachi filiam intelligit, quæ ab Ioue compreſſa, ſubitoq; Iunonis interuentu in uaccam mutata, tandem furijs agitata in Aegyptum peruenit: ubi priſtinæ formæ reddita, & mentis compos facta, Iſis dea uocata eſt.

Intacta bos. Horat. 9. Epod. 5. Id eſt, quæ iugum non eſt paſſa, & indomita.

Lectus bos. Ouid. 6. Metam. 66.

Macri boues. Iuuenalis Saty. 14. 15.

Mactatus bos. Ouid. 39. Epiſt. 36.

Non boue mactato cœleſtia numina gaudent,
Sed quæ præſtanda eſt, & ſine teſte, fide.

Minaces boues. Ouid. 11. Metam. 8.

Bos miſera. Valer. 4. Argonaut. 79. De Io Inachi filia loquẽs.

Mutili boues. Vide Mutilus.

Omniuoræ boues. Vide Omniuorus.

Opimi boues. Vide Opimus.

Ocioſus bos. Horat. 3. Carm. ode 3.

Paſſa iugum bos. Ouid. 2. Metam. 2.

Paſti boues. Virg. eclog. 5. 5.

Boues patuli. Vide Patulus.

Boues pauidi. Claud. Paneg. 3. 67.

Perdomiti boues. Vide Perdomo.

Piger bos. Horat. 1. Faſt. 14. 9.

Boues profugæ. Propert. lib. 4. eleg. 1. 1.

Ruricolæ boues. Ouid. 1. Faſt. 77.

Triumphatus bos. Ouid. 3. Faſt. 147. Hoc eſt, in triumphi ſacrificio occiſus.

Sacri boues. Ouid. 4. Faſtorum 96.

Sarmatici boues. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 7.

Tardi boues. Ouid. 1. Amorum, eleg. 134.

Torua bos. Virg. 3. Georg. 10.

Tutus

Tutus bos. Horat. 4. Carm. ode 5. 4.

Vetulus bos. Iuuenal. Saty. 10. 27.

Vincti boues. Ouid. 7. Metam. 86.

Amouere boues per dolum. Horat. 1. Carm. ode 10. 2.

Arare bobus. Ouid. 5. Epiſt. 25.

Non profecturis littora bobus aras. Hoc eſt, operam perdis & fruſtra laboras.

Arat bos. Ouid. 15. Metam. 94.

Cædere boues. Ouid. 13. Metam. 139. Et lib. 15. 29.

Cõterere boues. Lucre. lib. 2. 233. Id eſt, aſſiduo labore uexare.

Boues curare. Vide curo.

Boues diſiungere. Iuuenalis Saty. 5. 12.

Domitare boues. Virg. 1. Georg. 57.

Enecare bouem arando. Horat. 1. Epiſt. 7. 18.

Errant boues. Virg. 1. eclog. 2.

Fatigare boues. Horat. 3. Carm. ode 6. 9.

Paſcere boues. Virg. 1. eclog. 9.

Dente non petit bos. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 11.

Placare deos boue. Horat. 1. Epiſt. 17. 12.

Quærere boues. Virg. 3. Georg. 105.

Subijcere boues aratro. Ouid. 15. Metam. 124.

Firmius boue. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 3.

Boalia, (βουφόνια,) Ludi dijs inferis conſecrati. Sipontinus. Fiebant autem cum bubus, quemadmodum nunc quoq; fieri ſolet apud Italos, ſeptuageſimæ tempore, quod tempus quidã Carnipriuium uocant.

Boarius, adiectiuum, (βοϊκός,) Quod ad bouẽ pertinet. ut Boarium forum. Feſtus, Boarium forum Romæ dicebatur, quod ibi uenderentur boues. Huius fori boarij meminit Plinius li. 28. cap. 2. 3. & lib. 34. cap. 2. 8.

Arua boaria, in quibus Boarium forum Romæ fuit. Propert. li. 4. eleg. 10. 4.

Boaria lappa, apud Plinium lib. 26. cap. 11. 2.

Boo, boas, (βοάω,) boare, Eſt clamare: & boum eſt proprium, etiam ab ipſa uoce, quemadmodum baubare canum. fictitia enim ſunt uocabula. Boo autem à Græco deſcendit βοάω, quod eſt clamo. Plaut. Amphit. 4. 78.

- tela frangunt, boat cœlum, Fremitu uirum.

Boo, bois (βοάομαι,) boire, Idem. Pacuuius Medea, Clamore et ſonitu reſonantes bount. Varro de Parmenone, Exeunt citi, ſtrepunt, bount. Nonius. Antiquum eſt & inuſitatum.

Vox boans. Ouid. 3. de Arte amandi 90.

Bouare, (βοΐζω,) dicuntur boues, quum uocem emittunt, teſte Varrone, lib. 6. de Lingua Latina. Boare autem magis eſt in uſu.

Bouillus, (βοϊκός,) Adiectiuum à boue, ut Bouilla caro. Plinius, Bouillæ carnis iure facilè curatur. Hunc locum non potuimus apud Plinium reperire, nec putamus reperiri, ſed bubulus frequentiſſimè.

Bubalus, pen. corr. (βούβαλος,) à boue dicitur ſylueſtris bos, colore niger, quo nunc paſſim ducendo currui & uehendis oneribus, ac etiam terræ arandæ utuntur. Apud ueteres nõ erat in uſu. Ex Africa primum id animal allatũ proditur. Imperitum uulgus uros quoq; bubalos uocat, à bouis quadam ſimilitudine, excellenti & ui, & uelocitate animal. Hæc Sipontinus ex Plin. lib. 8. cap. 15. 1. Martial. lib. 1. 23. Illi ceſſit atrox bubalus, atq; biſon. Viſuntur Romæ permulti bubali. uulgus Italorum adhuc uocat bufalum, immutata tantum una litera: nos Vng buffle.

Bubalina ſtragula, (βουβαλινὰ ῥύγη,) à Iurecõſulto dicta ſunt, quæ equis inſterni ſolebant. ex pellibus enim bubalinis fiebant antiquitus ſtragula ad equos. Hæc Bayfius. Eadẽ quoq; ratione nos thoracem bubalinũ dicere poſſumus, qui ex corio bubalino factus eſt, Vng colet de buffle.

Bubetiæ, ſiue bubetij ludi, quos ueteres à bobus pecoreq; appellarunt, qui & boalia, boum gratia inſtituti. In eo enim feſto ſolennis boum & taurorũ uenatio fieri ſolebat, quemadmodum nunc quoq; Venetijs & ferè per totam Italiã fieri ſolet eo die qui quadrageſimæ proximus eſt.

Bubile, bubilis, pen. prod. n. g. (βούσταθμον, βούστασία,) Locus ubi boues morantur. Plaut. Perſa. 9. 18.

- enim metuo ne poſſim
In bubile reijcere, ne uagentur. Quædam exemplaria hic legunt bubilem maſculino genere. Colum. lib. 1. cap. 6. 3. Domitis armentis duplicia bubilia ſint, hyberna, atq; æſtiua. Cato, cap. 4. Bubilia bona, beneq; ædificata, bonas præſepes, faliſcas habeant clatratas.

Bubulcus, (βουκόλος, βούτης,) Qui uel bobus arat, uel boues fundi aratorios paſcit. Cice. 2. de Diuinat. 75. Eius aſpectu quum obſtupuiſſet bubulcus, clamoremq;, &c. Iuuenal. Satyr. 11. 16.

Ferox bubulcus. Ouid. 4. de Pon. eleg. 7. 2.

Sauromates bubulcus. Ouid. 3. Triſt. 12. eleg. 6.

Tardus bubulcus. Virg. eclog. 104.

Bubulcitari, (βουκολεῖν,) Bubulci officium facere. Plaut. Moſtel. 2. 50. Decet me amare, & te bubulcitarier.

Bubulus, (βοϊκός,) Adiectiuum, penult. correp. Idem ſignificat quod bouinus, quod eſt bouis. ut, Lac bubulum. Plinius lib. 28. cap. 13. 1. Stomachum exulceratum lactis aſinini potus reficit: item bubuli. Sic bubulum pecus. Varro. 2 de Re ruſt. cap. 5. 2.

Bubulum corium. Plaut. Pœnul. 3. 11.

Bubuli cottabi. Plaut. Trinum. 14. 4.

Bubulum monumentum ioco dixit Plau. Stich. 3. 6.

Bubula, abſolutè: & ſubauditur caro. Plaut. Aulul. 13. 4. Agninam caram, caram bubulam.

Buceriæ, (βουκολεῖα,) Boum greges. Lucret. lib. 2.

Lanigeræ pecudes, & equorum duellica proles:
Buceriæq; greges. Nonius.

Bucerus, bucera, bucerum, pe. corr. (βοϊκός,) Adiectiuum, ut Armenta bucera. Ouid. 6. Metam. 79. - armentaq; bucera pauit. Id eſt boues ipſos ualdè cornutos: βοῦ nanq; particula eſt intenſiua, κέρας autem dicitur cornu.

Secla bucera. Lucret. lib. 5. 173. Lanigeræq; ſimul pecudes, & bucera ſecla. Hoc eſt, boues.

Bucolicus, pen. corr. (βουκολικός,) Adiectiuum. ut Carmen bucolicum, dictum à cuſtodia boum, id eſt, ἀπὸ τῶν βουκόλων; præcipua enim ſunt animalia apud ruſticos boues. Seruius. Nodi bucolici. Ouid. 2. Triſt. 108.

Bucolica, bucolicorum, plu. num. n. g. pro carmine bucolico.

Bucolicon, Species panacis herbæ, quæ panax agreſtis dici poteſt: de qua ſic Plinius, lib. 25. cap. 4. 5. Id quod è Macedonia affertur, bucolicon uocant, armentarijs ſponte erumpentem ſuccum excipientibus: hoc celerrimè euaneſcit. De panacis ſpeciebus loquitur.

Bucula, pen. corr. (βοΐδιον,) Diminutiuum. Virg. 1. Geor. 75.

- aut bucula cœlum
Suſpiciens patulis captauit naribus auras. Plinius lib. 34. cap. 8. 9. Myronem Eleutheris natum, & ipſum Ageladis diſcipulum, bucula maximè nobilitauit, &c. Et Cic. 6. Verr. 119. Aut ex ære Myronis buculam?

Errans bucula. Virg. 1. Georg. 4.

Perdita bucula. Virgilius 8. eclog. 18. Id eſt amore conſumpta. Seruius.

Buculus, buculi, in maſculino genere. (βοϊδάριον,) Colum. lib. 6. cap. 2. 3. Quum deinde buculos comprehenderis, extra ſtabulum producito. Id eſt, nouellos boues & tyrunculos.

Boſchis] boſchidis, f. g. Volucris eſt quæ clauſa paſcitur, ut

 anãs

anas,querquedula,&c.Colum.lib.8.cap.15.1.

Boſphorus,penu.corr.(βόσπορος,) Mare anguſtum ſignificat: Dictus à bouis meabili tranſitu, propter anguſtiam freti. Duo autem boſphori ſunt:alter iuxta Byzantium, qui Boſphorus Thracius dicitur:alter in introitu Mæotidos paludis: de quo Ouidius,Boſphorus, & Tanais ſuperat, Scythiæq; paludes.

Boſphorum Cimmerium quidam ex eo dictũ putant,quod Cimmerios populos habeat, qui eius frigidiſſimam partem incolant.Plin.lib.4.cap 12.30.

Gemens Boſphorus.Horat.2.Carm. ode 20.3. Viſam gemẽtis littora Boſphori.Id eſt,perſtrepentis et ſonantis. Porphyr.

Inſaniens Boſphorus.Horat.3.Carm.ode 4.6.Id eſt,aquarum æſtu furens.

Perhorreſcere Boſphorum.Horat.2.Carm.ode 3.

Boſphoranus,(βοσποραvός,) boſphorana, boſphoranũ,Adiectiuũ,pen.prod.ut Mithridates Boſphoranus.Tac.lib.12.

Boſphoranus,Accola Boſphori. Cic.pro Lege Manilia 5. Boſphoranus finitimis ſuis bellum inferre ſimulaſſet.

Boſphorius,aliud adiectiuum,(βοσπόριος,)ut mare Boſphoriũ. Ouid.2.Triſt.60.Egerit Ionio,Boſphorioq; mari.

Boſtar,Viri proprium,de quo Silius Italicus lib.3.131.
Interea uoces Iouis,atq; oracula portans
Emenſis aderat Garamentum lætus arenis
Boſtar,& ut uiſo ſtimulabat corda tonante.

Boſtra, Phœniciæ urbs ad mare ſita, Byblo uicina, ut tradit Strabo lib.16.

Boſtrychites,] pen.prod. Gemma crinibus mulierum ſimilis.Plin.lib.37.cap.10.11.

Botellus,] Vide Botulus.

Botiæi,Thraciæ populi,quorum meminit Plin. lib. 4.cap.11. in deſcriptione Thraciæ.

Botryon,huius botryonis,pen.prod.maſc.g.(βοτρύων,) Diminutiuum Græcum,Idem quod botrus.Mart.li. 11.28. Nec dignam toto te botryone putat.Vide Artemiſia.

Botryon, Medicamentum. Plin. lib.28.cap.4.11. Aeſchines Athenienſis ex crematorum cinere anginis medebatur & tonſillis,uuiſq; & carcinomatis. Hoc medicamentum uocabat botryon.

Botrys, oppidum eſt Syriæ Phœniciæ, cuius mentionem facit Plin.lib.5.cap.20.in deſcriptione montis Libani.

Botrytes,] pen.prod.(βοτρύτης,)Gemma.Plin.lib.37. ca. 10.11. Botrytes alia nigra eſt, alia pampinea, incipienti uuæ ſimilis.

Botulus,] pen.corr.ſiue botellus, Farciminis genus è carne ſuilla:à bolis,id eſt,fruſtulis carnis, ut quidam putant, appellatus.Feſtus,Botulus,genus farciminis, propter connexionem,à bolis ſic appellatur.Martialis lib.14.77.
Qui uenit botulus medio tibi tempore brumæ,
Saturni ſeptem uenerat ante dies.

Botularius,Botulorum uenditor confectorq;. Botuli teſte Feſto,farcimina erant.de his ita ſcribit Apicius, Botulum ſic facies,ex oui uitellis coctis,nucleis pineis conciſis. Cepam addes,porrum cõciſum,thus crudum. Miſcebis piper minutum,& ſic inteſtinũ farcies.Adijcies liquamẽ & uinũ,ſicq; coquas.Erat quidem botulus menſis omnibus gratus,ſed in Saturnalibus celebrabatur præcipuè,dum ex eo corona fieret pulti.Martialis lib.5.Et pultem niueam premens botellus.Botellus enim eſt paruus botulus. Si diligenter omnia perpenderis,tibi fortè perſuadebis, botulum ſeu botellum id eſſe farcimen,quod Galli uulgò Bodinum uocant,luxato ut opinor uocabulo.

Boua,] Vide Boa.

Bouare,] Vide Bos.

Bouianum,(βουίανον,) Samnitium colonia uetus, dicente Plinio lib.3.cap.12.3.Samnitium, quos Sabellos, & Græci Saunitas dixere,colonia Bouianum uetus,&c.

Bouianus,Adiect.(βουιάνιος,)ut luſtrũ Bouianũ.Sil.li. 8.113.
Qui Batulum, Mucrasq; colunt,Bouiana quiq;
Exercent luſtra.

Bouile,Bouillus,] Vide Bos.

Bouillæ,Bouillarum,(βουίλλαι,) Oppidum in Latio haud procul ab Vrbe,uia quæ ducit Ariciam, ut ait Aſconius. Plin. lib.3.cap.5.Perſius Saty.67. - accedo Bouillas Cliuumq; ad Virbi.

Suburbanæ Bouillæ.

Bouinor,] bouinaris,(λοιδορέω,)bouinari, Feſtus pro conuitiari interpretatur.

Bouinator,(λοιδορητής,) Verbale,qui conuitiatur. Lucilius, Hic ſtrigoſus bouinatorq; ore improb.duro.Gell.li. 11.ca. 7.Atq; id uoce magna ter quaterue inclamauit bouinator.

B R

Brabaſtenes,pen.corr.mons quem Liuius lib. 4.de bello Macedonico decem millibus paſſuum à Lacedæmonia propinquum dixit.

Brabeutes,] brabeutæ,m.g.(βραβευτὴς,)Diſpenſator,præfectus gymnicis agonibus:deſignator Latinè dicitur. Suet. de Nerone,Nec aliter certamina gymnica Græcia tota ſpectauerat,quàm brabeutarum more,in ſtadio humi aſſidens.

Brabium,] pen.prod.(βραβεῖον,)Latinè dicitur uictoria, et uictoriæ præmium. Brabium dicendum eſſe Latinis admonet Eraſmus,non brauium: hoc eſt per B ſecũdam literam, non per V.deinde penultima acuta,aut circunflexa; quemadmodũ eſt apud Græcos βραβεῖον,id eſt, brabium ſiue brabeum.Qui deGræcarum uocũ etymologijs conſcripſerunt, exiſtimant βραβεῖον, dictum à ῥάβδος, mutatis ac tranſpoſitis literulis aliquot,quod eſt uirga,ſiue ſceptrũ.Vnde qui regalia ſceptra geſtant,brabeutæ dicti ſunt, quòd horum partes eſſent in certaminibus præmium addicere ei qui uiciſſet, nequis inter certantes orireiur tumultus.

Bracarum, conuentus unus è ſeptem Hiſpaniæ. Vniuerſa enim prouincia Hiſpaniæ diuiditur in conuentus ſeptẽ,Carthaginenſem, Tarraconenſem,Cæſarauguſtanũ,Clunienſem, Aſturũ,Lucenſem,Bracarum. Verba ſunt Plinij cap.3.lib.3.

Bracca,] braccæ,(βράκκα,)Veſtis fluxa,intonſaq;, ac uarij coloris:qua utebantur frigidioris plagæ homines,ut inquit Diodorus lib.6.Et à qua Braccata Gallia uocata eſt, quòd Galli ueſtes ferant intonſas & uarij coloris. Alij ſcribunt brachæ per h ſed ſine ratione:fit enim à Græco ῥάκκος; & per additionẽ β βράκκος,unde braccæ quaſi ῥάκκαι.Brachis uſos fuiſſe Scythas docet Ouidius, quum ait, Pellibus & laxis arcent mala frigora brachis.Et Pomponius Mela, Brachati ſunt(inquit)totum corpus Sarmatæ, & niſi qua uident etiam ora ueſtiti. Suet.in Cæſare,Iidem in curia Galli brachas depoſuerunt,latum clauum ſumpſerũt. Vide Bayfium in libello De re ueſtiaria.

Laxæ brachæ.Lucan.lib.1.86.

Perſica bracha.Ouid.5.Triſt.eleg.11.7.

Brachæ Sarmaticæ.Valer.lib.5.Argonaut.85.

Brachatus,ſiue braccatus,pen.prod.Adiectiuum,Bracha indutus.Cic.pro Fonteio 19.Sic exiſtimatis eos hic ſagatos,brachatosq; uerſari animo demiſſo atq; humili,ut &c.

Miles brachatus.Propert.lib.3.eleg.4.4.

Brachata Gallia,Prouincia Narbonenſis dicente Plinio, Narbonenſis prouincia appellatur pars Galliarum,quæ interno mari alluitur,Brachata antè dicta, amne Varo ab Italia diſcreta, Alpiũq; ſaluberrimis Romano imperio iugis. Hæc Plin.lib.3.cap.3. Conſtat aũt Brachatã dictã eſſe à ueſtium habitu,

habitu,quum reliqua à nutriendi capilli ſtudio Comata diceretur. quanquã ſunt qui toti id nomen Galliæ falſo tribuãt, illo Lucani uerſu moniti. Crinibus effuſis toti prælate Comatæ. Cõſtat enim ex lib. 11.Cornelij Taciti,Comatã à Narbonenſi aliam eſſe omnino. Vide Plinium lib.4 cap.17.

Bracharius,Bracharum ueſtium confector. Lampridius ſcribit quod Alexander imperator uectigal inſtituit brachariorũ, linteonum,& pallionum.

Brachara,ſiue Brecara,(βράκαρ αὐγοῦστα,) apud Ptolemæum uulgò hodie Braga.cuius præſul metropoliticus, ſimul & primas regni Luſitaniæ appellatur. Autor Volaterranus.

Brachium.] brachij,(βραχίων,)Os ulnæ à Celſo dicitur, et pro toto brachio accipitur quod eſt ab ulna ad cubitũ. Virgilius 5.Aeneid.72.Et euinctis attollit brachia palmis.

Leui brachio & molli brachio dicimus,quum indiligentẽ operã ſignificamus.Cic.ad Atticum,lib.2.16.11. Vide Mollis.

Brachia,de piſcibus.Plin.lib. 9.cap.29.de nautilo, Poſtea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa miræ tenuitatis extendit. Qua uelificante in aura cæteris ſubremigans brachijs,media cauda ut gubernaculo ſe regit.

Brachium,de mari & fluminibus dictũ. Liu.2. bel. Pun.215.

Brachia portuum.Suet.in Claud.cap.20.

Brachia montium.Plin.lib.5.cap.27.8.

Brachia in uitibus ſunt,ut flagella,palmites,duramenta. Columel.lib.6.Nec debemus cõmittere ut brachia pleniora trunco ſint.Budæus.

Brachium equo,uel potius Centauro.Ouid.3.Metam.66.

Contractio brachij.Cic.in Orat.33.Brachij proiectione in cõtentionibus,contractione in remiſſis.

Porrectio brachij. Autor ad Heren.lib.3.102.

Proiectio brachij. Cic.in Orat.33.

Venæ brachiorum. Tacit. lib.15.

Brachia abrupta Pindi,Id eſt, arbores in monte Pindo creſcentes. Claud.Paneg.lib.3.61.

Adducta brachia ſoluere.Ouid.9.Metam.11.

Alterna brachia iactare.Virg.5.Aeneid.75.

Annoſa brachia arboris.Virg.6.Aeneid.57.

Brachia ardua inſulæ.Claud.epigram.33.De cuiuſdam inſulæ deſcriptione loquens.

Cerea brachia.Horat.1. Carm.ode 13.1. Id eſt,mollia, aut ceræ ſimilia. Acron.

Candida brachia.Stat.lib.3.Sylu.5.14.

Captantia collum brachia.Ouid.3.Metam.86.

Captiua brachia.Seneca in Hercule Oetheo 2.2.

Celeri brachio uti. Autor ad Heren.lib.3.120.

Concaua brachia Cancri.Ouid.10.Metam.26.

Brachia conſumpta ferro.Stat.lib.10.Thebaid.33.

Brachia curua.Statius lib.6.Thebaid.170.

Defeſſa brachia.Seneca in Hercule Oetheo 14.21.

Excuſſa brachia.Ouid.5.Metam.120.

Ferrea brachia.Ouid.8.Metam.50.

Fluentia brachia.Ouid.9.Metam.12.

Fortia brachia.Stat.1.Achilleid.66.

Inertia brachia.Ouid.5.Metam.110.

Lenta brachia.Seneca in octauia.6.16.

Libera brachia.Ouid.13.Metam.145.

Liuentia brachia.Ouid.6.Metam.56.

Liuida brachia.Horat.1.Carm.ode 8.2.

Mollia brachia.Lucret lib.4.159.

Brachia nemoroſa Taxus fundit.Silius Ital.lib.13.120.

Nigra brachia.Iuuenal.Saty.13.5.

Brachia nuda.Claud.lib.2.de Raptu Proſerp.6.

Obliqua brachia.Ouid.5.Metam.43.

Onerata brachia telis.Ouid.3.Metam.22.

Operoſa brachia.Stat.1.Thebaid.44.

Pallentia brachia.Ouid.7.Metam.69.

Nõ profectura brachia. A proficio.Ouid.6.Metam.53.Id eſt, quibus nil efficere queas.

Recta brachia.Quintil.lib.2.cap.11.9.

Retorta brachia. Horat.3.Carm.ode 5.5.

Sæua brachia.Ouid.2.Metam 17.

Saucia brachia.Ouid.1.Amorum,eleg.14.4.

Sopita brachia.Ouid.14.Epiſt.14.

Spaciantia brachia.Ouid.14.Metam.126.

Subiuncta brachia lacertis.Ouid 14.Metam.91.

Temeraria brachia.Ouid.1.Amorum,eleg 7.1.

Circundare brachia collo.Ouid.9.Metam.93.

Cohibere brachium.Cic.pro Cœlio 7.Nobis quidem olim annus erat unus ad cohibendum brachium toga conſtitutus, et ut exercitatione ludoq; campeſtri tunicati uteremur.

Compeſcere brachia Ouid.14.Metam.126.

Concauare brachia.Ouid.2.Metam.39.

Contrahere brachia.Virg.1.Georg.7.

Curuare brachia.Ouid.2.Metam.7.Horat.3. Carm.ode 9.1.
Nec quiſquam potior brachia candidæ
Ceruici iuuenis dabat.

Demittere brachia.Virg 3 Aeneid.107.

Demiſſa brachia.Quintil.lib.2.cap.13.6.

Diducere brachia.Statius 3.Sylu.5.14.

Efferre brachia.Virg.5.Aeneid.85.

Exerere brachia.Ouid.2.Metam.54.

Exoluere brachia ferro.Tacit.lib.15.id eſt, aperta, ſiue ſecta uena mortem ſibi aſciſcere.

Extentum brachium Cic.2.de Orat.134.

Extruere brachia.Lucan.lib.3.78. crudaq; extruxit brachia terra.Id eſt,aggeres,ſiue extrema ualli cornua.

Fatiſcere brachia.Stat.lib.1.Thebaid.44.

Ferire brachia.Seneca in Med.10.14.

Ferre brachia humida.Ouid.18.Epiſt.12.

Fidere brachijs.Horat.3.Carm.ode 4.10.

Frangere brachium.Cic.2.de Orat.140.

Gerere brachia.Ouid.15.Metam.91.

Iactare brachia.Virg 5.Aeneid.75.

Iactare brachium in latus.Quintil.lib.4.cap.2.29.

Implicuit brachia collo materno.Ouid.1.Metam.76.

Inijcere brachia collo captiuo.Ouid.1.Metam.18.

Intendere brachia remis.Virg.5.Aeneid.165.

Laxare brachia.Stat.1.Achil.66.

Mittere brachia.Lucret.lib.4.159.

Mouere brachia.Ouid 2.Metam.164.

Nectere brachia.Stat.lib.1.Achil 64.

Opponere brachia.Ouid.9.Metam.7.

Pandit brachia ulmus.Virg.6.Aeneid.57.

Porrigere brachia.Ouid.1.Metam.2.

Porrecta brachia.Iuuenal.Saty.12.8.

Præbere brachia ſceleri.Ouid.7.Epiſt.25.

Procurrunt brachia.Ouid.11.Metam.47.

Pulſare brachia.Senec.in Herc.Oeth.15.3.

Remittere brachia.Virg.1.Georg.41.

Sufferre brachia.Ouid.6.Metam.53.

Tendere brachia.Ouid.3.Metam.89.

Tendere brachia,dicitur arbor.Virg.2.Georg.60.

Tollere brachia in numerum.Virg.4.Georg.35.

Tondere brachia arborum.Virg.2.Georg.74.

Brachiolum,Diminutiuum, pen. corr. (βραχιόλιον,) Catul. in Epithalamio Iuliæ epig.56.37. Mitte brachiolum teres Prætextatæ puellulæ.

Brachialis,& hoc brachiale,pen.prod.(βραχιαῖος,)Quod eſt brachiorum.

Brachiorum.Plaut.Pœnulo.18.98.
- condamus alter alterū. In neruum brachialem.

Brachialis craſſitudo.Plin.lib.13.cap.11.5.

Brachiale,Subſtantiuum,(βραχιόνιον,)Ornamentum brachiorū.Plin.lib.28.cap.7.Lais & Salpe,canum rabioſorū morſus,& tertianas,quartanasq; febres,menſtro in lana arietis nigri,argenteo brachiali incluſo: Armillas etiam uocamus.

Brachiatus,pen.prod.Adiectiuū,(βραχιωτός,)ut Brachiata uinea.Colum lib.5.cap.5.8.Alij capitatas uineas,alij brachiatas magis probant: quibus cordi eſt in brachia uitem componere.

Brachmanes,pen.prod.(βραχμᾶναι,)Indiæ populi,& philoſophi,quorum philoſophandi genus, ut indicat Strabo lib.15.non adeò à Pythagoricis præceptis alienum eſt. Adnotauit Porphyrius Platonicus,ſapientes Indorum nominatos fuiſſe Gymnoſophiſtas: qui quidem ſi generis ſucceſſione in ſtudio religionis & ſapientiæ procederent, Brachmanes dicti ſint:qui uerò idem electione tantum profiterentur,Samaneos dictos ait: quorum uitam ſcripſit Bardeſanes Babylonius. Habent igitur ſuos Indi ſapientes, quorum potiſſimi Brachmanes, quos Apollonius in cœlo eſſe, & non in terra dixit,ſicut Philoſtratus ſcribit lib.3.ob perpetuam ſcilicet rerum cœleſtium contemplationem. Hi mundum dixere creatum,corruptibilemq;,& ſphæricum, quem uniuerſum conditor & adminiſtrator omnium Deus peruadat.Noſtrā autem uitam nihil eſſe aliud, quàm uiuidum quendam hominis conceptum:mortem uerò natiuitatem ad ueram illam & felicem uitam his qui rectè philoſophati ſunt.Ex Strabone lib.15.Horum etiam meminit Plinius lib.6.cap.17. Dicuntur & Brachmanæ.

Brachode extrema,(βραχώδης ἄκρα,)urbs Africæ minoris Ptolemæo.Vulgò Monexi.

Brachycatalecton.] (βραχυκατάληκτον,) Breuis terminatio uerſus, cui deſunt in fine ſyllabæ. nam in eo ut perfectus ſit, deeſt integer pes. Et dicitur metrum brachycatalecticon.

Brachylogia.] pen.corr.(βραχυλογία,)Latinè breuiloquium dicitur.Quintil.lib.9.cap.3.Diſſolutio,figura uocatur apta, quum quid inſtantius dicimus. Nam et ſingula inculcantur, & quaſi plura fiunt.Ideoq; utimur hac figura non in ſingulis modò uerbis,ſed ſententijs etiam: ut Cicero dicit contra concionem Metelli.Qui indicabantur,eos uocari,cuſtodiri,ad Senatum adduci iuſſi,in Senatu ſunt poſiti. Et totus hic locus talis.Hoc genus βραχυλογίαν uocant, quæ poteſt eſſe copulata diſſolutio.

Bractea.] bracteæ, (ἐλασμός,)Valla lib.4.cap.74.Laminam tam ferream,æream,plumbeam,ſtanneam,quàm auream,argenteam,electream,aurichalceam dicimus.Bracteam potius ex his poſterioribus.Aut certè bractea tenuis eſt, & ſua ſponte plicabilis:lamina uerò craſſior,ex qua armatura conficitur, & qua incenſa olim homines torquebantur, nec crepitat ut bractea præ tenuitate.Virg.6.Aeneid.Talis erat ſpecies auri frondentis opaca
Ilice,ſic leni crepitabat bractea uento. Veruntamen ita tenuis nonnunquā bractea eſt,ut crepitare non poſſit, ut illa ex qua fit auratura & argentatura.Plin.lib.21.cap.3.1.

Bracteæ ligni.Plin.lib.16.cap.43.5.

Tenuis bractea.Ouid.de Arte amandi 3.47.

Bractearius,(ἐλασμοποιός)qui aurū maleis tuſum, & in quāuis tenuitatem ductile rebus inaurandis inducit.Budæus.

Bracteator,penul.prod.Idem. Firmicus, quicunq; habuerit horoſcopum in XVII. parte Scorpij, erit aurifex, inaurator, & bracteator.

Bracteola,bracteolæ.pen.corr.(ἐλασμίδιον,)Dimin. Iuuen.

Saty.13.16. - qui bracteolam de Caſtore ducat.

Bractia,inſula eſt una Illyrici.Inſulas autā Illyrici amplius mille frequentatas Plinius eſt autor.

Bragada,Fluuius qui iuxta Vticam labitur. Alijs Bagrada uocatur.Vide ſuo loco.

Bragæ, Inſulæ quædam ſunt deſertæ, ut tradit Plinius libro 6.cap.28.

Brana,Turdulorum oppidū eſt in Hiſpania,& conuentus Cordubenſis.Autor Plin.lib.3.cap.1.

Branchidæ,Apollinis Didymæi ſacerdotes, apud Poſideum oppidum & promontorium Ioniæ, qui locus (inquit Plin.lib.5.cap.29.)prius Branchidarum oraculum dicebatur, nūc Didymæi Apollinis. quo in loco de Brancho, & Apollinis amore conficta fabula eſt. Autor Strab lib.14.

Branchiae.] branchiarum,(βραγχία,) Dicūtur in piſcibus, ſecūdum ceruicem follium more hiantes partes, quibus anhelitum reddere,ac per uices recipere exiſtimātur.Plin.lib.9.cap.18.2.Piſcium alij branchias multiplices habent, alij ſimplices,alij duplices. His aquam acceptam ore remittunt.

Brancoſi,Populi ſunt Aſiæ, quorū meminit Plin.lib.6.ca.20.

Braſidas,dux Lacedæmonius, circa Amphipolim ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus,claudendum ſe præſtitit,ut per lōgū coronæ ambitū extenuaret hoſtiū frequētiā: quáq; rariſſimi obſtabant,erupit. Autor Frontinus.

Braſsica.] penult.corre.(κράμβη,)à præſecando eſt dicta, Autore Feſto.Braſſica(inquit Varro lib.4.de Lin.Lat.) ut præſeca:quòd ex huius ſcapo minutatim præſecatur. Cato de Re ruſt.cap.146.1.
Braſſica eſt quæ omnibus oleribus antiſtat. Cicc.2. de Nat.deorum 179. Iam uerò uites ſic clauiculis adminicula tanquam manibus apprehendunt,atq; ſe ita erigunt ut animantes:quinetiam à caulibus braſſicis ſi propter ſati ſint,ut à peſtiferis & nocentibus refugere dicuntur,nec eos ulla ex parte contingere.Cato cap.157.1.de braſſicæ generibus,Nunc uti cognoſcas genera earum,prima eſt læuis, quæ nominatur λεία,grandibus & latis folijs,caule magno:ualidam hæc naturam,& uim magnā habet.Altera eſt criſpa,quæ à ſimilitudine apij σελινοειδὴς uocatur.Hæc eſt & aſpectu et natura bona ad curationē uallidiorq; eſt,quàm quæ ſupra ſcripta eſt.Item eſt tertia,quæ κράμβη uocatur, minutis caulibus,tenuioribus folijs,& acerrima omniū eſt iſtarum,tenui ſucco uehementiſſima.Et primum ſcito,de omnibus braſſicis nulla eſt illiuſmodi medicamētoſior.Plaut.Pſeud.13.26.
Braſſicam uulgus uocat,caolo & uerza,& capuccio.

Macerare braſſicam in aquam.Vide Macero.

Vincire braſſicam.Propert.lib.4.eleg.2.9.

Brattia,Mœſiæ prouinciæ,quæ Pannonijs iungitur, inſula eſt, ut ſcribit Plin.cap.ultimo lib.3.

Brauron,Atticæ oppidum,ubi Dianæ Brauroniæ ſacellum eſt. Autor Strabo lib.9.& Plin.lib.4.cap.7.

Brauum,(βραῦον,) Vrbs Hiſpaniæ Ptolemæo, uulgò Burgos, olim Maſburgi,alijs Auca.

Bregi,& Breges,& Phryges,iſdem ſunt.Strabo lib.12.

Bregmenteni,Aſiæ populi in Troade. Author Plinius libro 5.cap.30.

Breno,Dux Gallorum, qui Brenonam Venetorum urbem ædificauit: quæ poſtea literarum mutatione Verona dicta eſt. Nonnulli ſcribunt duplici nn.

Brennus,(βρέννος,)Senonum Gallorum regulus,& dux:in cuius mentione occupatiſſimus eſt Liuius lib.5.

Brennus ſacrilegus.Propert.lib.3.eleg.13.11.

Veloces Brenni.Horat.4.Carm.ode 14.3.

Brephotrophium.] (βρεφοτροφεῖον,) Latinè paruulorū hoſpitium dicitur.

Bretena,(βρέτινα,)Vrbs Italiæ ſub Venetia Ptolemæo. Plinius Brintum uocat:hodie Brignano.

Breuis.] & hoc breue,(βραχύς,βαιός, σύντομος,) Propriè quod longo opponitur. Cic. 4.Acad. 164. Multa pauca, magna parua,longa breuia,lata anguſta.

Breuis & Longa,contraria.Ouid.2.Amorum,eleg.4.7.

Aliquid contractione breuius fieri,aut productione longius.Cicero 3.de Oratore 108.

Contractus et breuis uerborū ambitus.Cic.de Claris Orat.84

Exiguum & breue uitæ curriculum.Cic.pro Archia 21.

Curſu breuiſſimus,qui nō longè decurrit. Ouid.14.Meta.66. de Almone fluuio.

Breue uitæ reliquum.Plaut.Mer.10.4. Decurſo in ſpacio breue quod uitæ reliquum eſt.

Breuis atq; conciſa actio.Quintil.lib.6.cap.4.2.

Aeuum breue.Horat.2.Serm.Saty.6.20.

Aeuum breue & fragile.Plin.in Paneg.130.

Aluus breuis.Virg.3.Georg.16.

Annus breuis.Horat.4.Carm.ode 13.5.

Aqua breuis.Ouid.17.Epiſt.36.

Auditu breui.Tacit.lib.18.

Caput breue.Horat.1.Serm.Saty.2.18.

Caſus breuis.Seneca in Troade 4.15.

Cenſus breuis.Horat.2.Carm.ode 15.3.

Cœna breuis iuuat.Horat.1.Epiſt.14.7.

Coluber breuis.Ouid.2.Epiſt.24.

Coma breuior.Seneca in Hippol.6.14.

Commendatio breuis.Plin.lib.11.cap.42.1.

Cura breuis.Horat.2.Epiſt.1.44.

Curſus breuiſſimus.Virg.3.Aeneid.101.

Dies breuior.Ouid.2.de Ponto,eleg.4.3.

Dominus breuis.Horat.2.Carm.ode 14.5. Id eſt, parui tēporis:ut ait Acrō,uel breuis uitæ,ut Porphyrio interpretatur.

Domum breue,Non durabile.Seneca in Hippolyto 6.6.

Excurſus breues.Virg.4.Georg.39.

Fila breuiora.Ouid.5.Triſt.eleg.11.10.

Flores breues.Horat.2.Carm.ode 3.3.

Folijs breuioribus ornare.Horat.1.Epiſt.20.6.Id eſt,parcius laudare.

Forma breuis.Ouid.5.Metam.92.

Frons breuis.Martial.lib.1.148.

Fructus breuis.Lucret.lib.3.187.

Furor breuis.Horat.1.Epiſt.2.13.

Gaudium breue.Seneca in Octa.4.21.

Gyro breuiore flecti.Seneca in Hippol.3.8.

Herba lapathi breuis.Horat.2.Serm.Saty.4.6.

Ilex breuior.Seneca in Hercule Oetheo 13.7.

Iter breuius.Ouid.1.de Ponto,eleg.5.7.

Latus breue.Horat.1.Serm.Saty.2.10.

Lilium breue.Horat.2.Carm.ode 36.4.

Littus breue.Tacit.lib.14.

Menſa breuis.Horat.de Arte poet.41.

Menſura breuior.Ouid.9.Metam.158.

Mora breuis.Seneca in Troad.8.5.

Mus breuis.Ouid.2.Faſt.115.

Breuia pro cōſectatorijs.Cic.4.de Finib.79.Venio ad illa tua breuia,quæ conſectatoria eſſe dicebas. & primū illud quod nihil poteſt eſſe breuius.Budæus.

Occaſio breuius.Terent.Eunuc.3.5.57.
- an ego occaſionem
Mihi oſtētatā,tā breuē,tā optatā,tā inſperatā amitterem?

Opus breue.Ouid.Epiſt.21.1.

Ora breuis.Lucret.lib.4.36.

Pœnæ breues.Seneca in Oedipo.12.5.

Pondus breue.Horat.2.Serm.Saty.2.8.

Præcepta breuia.Cic.1.de Orat.70.

Sermo breuis.Plaut.Milite 14.29.

Sigillis breuibus diſtincta.Ouid.6.Metam.18.Id eſt,paruis ſignis.

Solamen breue.Seneca in Octa.3.3.

Somnus breuis.Seneca in Troade 6.7.

Spacium breue.Lucret.lib.4.33.

Stultitia breuis.Horat.4.Carm.12.ode 6.
Miſce ſtultitiam conſilijs breuem:
Dulce eſt deſipere in loco.

Summa breuis.Martial.lib.12.63.

Syllaba ſiue litera breuis, cui contrarium Longa uel producta Ci.3.de Orat.101.Et in Oratore 90.Inclytus dicimus breui prima litera,inſanus producta.

Tempus breue.Virg.10.Aeneid.Ouid.6.Metam.10.
- breue & irreparabile tempus Omnibus eſt uitæ.

Terra breuiſſima.Plin.Epiſt.282.

Breui tempore.Cic.2.Tuſc.7.Atq; Oratorum quidem laus ita ducta ab humili uenit ad ſummum:ut iam(quod natura fert in omnibus ferè rebus)ſeneſcat:breuiq; tempore ad nihilum uentura uideatur.

Ver breue.Ouid.1.Metam.24.

Via breuis.Virgil.9.Eclog.5.

Via breuior mortis.Tibul.1.eleg.10.1.

Via breuiſſima.Ouid.5.Metam.51.

Vipera breuis.Horat.Epod.5.3.

Vita breuis.Ouid.3.Metam.25.

Breuem uitam colere.Plaut.Pſeud.13.33.

Spe breuius,Citius quā putaras.Ouid.2.de Remed.amor.82.

Breue facere aliquid.Cic.in Salluſt.2.

Breuis eſſe laboro,Obſcurus fio.Horat.de Arte poet.5.

In breue cogi.Horat.1.Epiſt.21.2.

Breuis etiam & breue,pro eo quòd uulgò borderellū dicimus, accipitur in L.ultima.De cōueniendis fiſci debitoribus,lib.10.C.Inter chartulas confiſcati,breuis quidam aſſeueratur inuentus,qui nomina debitorum contineret.Lampridius de Alexandro.Milites ſuos ſic ubiq; ſciuit ut in cubiculo haberet breues,& numerum & tempora militantium.
Flauius in Aurel.Breue inquit nominū cōſcripſit. Budæus.

Breuia,breuium,Vadoſa,per quæ poſſumus uadere. Virgilius 1.Aeneid.23.
In breuia & Syrtes urget.Id eſt,in breuia Syrtium.Seruius.

Breuia littorum nudantur.Tacit.lib.5.

Breuia profundis opponit.Tacit lib.1.Neq;,inquit,diſcerni poterant incerta ab ſolidis,breuia à profundis.

Vada breuia.Senec.in Herc.furente 5.3.

Deprehenſus hæſit Syrtiū breuibus uadis.Virg.5.Aeneid.45.

Breui,Ablatiuus,& ſubauditur Tempore. Cice.7.Verr.111.
Breui poſtea eſt mortuus.Plautus Rudēte 2.55.Poteſſe ibi eum breui fieri diuitem.Liu.2.Bel.Pun. Deinde breui effecit.Idem,Breui apparuit.Budæus.

Adeſſe breui.Ouid.3.de Pont.4.eleg.20.Cic.Atti.lib.8.163.
Quum maiores breui habiturus ſit.

In breui.Cic.ad Octauium 10.O miſeram & in breui tam celerem & tam uanam Reip.commutationem?

Breui,Aduerbium,ſiue ablatiuus pro aduerbio,Idem ſignificās quod paucis uerbis,ſiue breuiter.Cice.ad Appiū,lib.3.8.2.
Faciendū mihi putaui ut tuis literis breui reſpōderē.Idē pro Cæcin.68.Tametſi extra cauſam eſt,percurrā tamē breui.

Circunſcribi & definiri breui.Cic.pro Seſtio 84.

Complecti breui.Cic.1.de Orat.93.

Breuibus aliquid dicere,& breuibus agere; dixit Cice. pro eo quod alij dicunt uno uerbo.

Breuius dicere,cui opponitur Plurib.uerbis.Ci.4.de Finib.43
Quodq; ego pluribus uerbis,illi breuius,&c.

Proponere breui. Autor ad Herennium 4.186.

Reſpondere breui. Cic. Pulchro 3.8.2.

Breui, aliter acceptum. Gel. lib. 13. cap. 17. Fuit autem Aeſchylus nō breui antiquior Euripide, Hoc eſt, Longè antiquior.

Breuio, breuias, (ἐπιτέμνω, συντέμνω,) breuiare, Quintilianus de paraphraſi loquens, lib. 1. cap. 9. 2. Quā & breuiare quędā, et exornare ſaluo modò poetæ ſenſu permittitur.

Breuiarium, breuiarij, (ἐπιτομή,) Opus conciſum. Græcè epitome fœminino genere. Trāquillus in Auguſto, Fecit & breuiarium totius imperij, quantum militum ſub ſignis ubique eſſet, quantum pecuniæ in ærario & fiſcis & uectigaliorū reſiduis. Sic Plinius, Vt pariter (inquit) totius culturæ breuiariū quoddā peragatur. Pro eo accepit quod uulgò borderellū dicimus. Hæc ex Budæo. Vide Pliniū lib. 7. ca. 26. 4

Breuiloquens, pen. corr. (βραχύλογος,) Adiectiuum, Qui paucis aliquid ſcribit, aut dicit. Cice. ad Atticum, lib. 7 138. 1. breuiloquentem iam me tempus ipſum facit.

Breuiloquentia, (βραχυλογία,) Idem quod breuiloquium. Cicero in libris de Rep. Breuiloquentiam in dicendo colat. Ex Gellio lib. 12. cap. 2.

Breuitas. penult, corr. breuitatis, (βραχύτης, συντομία,) Cice. 3. Verr. 72. Multa autem propter rationem breuitatis ac temporis prætermittenda exiſtimem. Idem in Bruto 24. Breuitas autem, laus eſt in aliqua parte dicendi, in uniuerſa eloquentia laudem non habet.

Contractio & breuitas. Cic. in Orat. 112.

Breuitatis imitatio. Cic. 1. de Inuent. 41. 100. Iudicium longitudinum & breuitatum in ſonis. Cic. in Orat. 100.

Habilis breuitate ob breuitatem. Ouid. 2. Amorum, eleg. 4. 7.

Breuitas ambitus, & Longitudo ambitus, contraria. Cicero in Orat. 129.

Breuitas arboris. Plin. lib. 12. cap. 2.

Breuitas diei, & longitudo noctis. Cic. 7. Verr. 21.

Horæ breuitas. Sil. lib. 3. 29.

Breuitas pedū, & Proceritas pedū, cōtraria. Cic. in Orat. 123.

Breuitas pilli Plin. lib. 8. cap. 55. 3.

Senatoris & oratoris breuitas. Cic. 3. de Legib. 58.

Temporis breuitas. Cic. 1. ad Attic. 6. 3.

Breuitas acutior atq; uelocior in urbanitate. Quint. li. 6. ca. 3. (31.

Conciſa breuitas. Cic. 3. de Orat. 112.

Nuda & inornata breuitas. Vide Inornatus.

Breuitas non inornata eſſe debet, alioqui ſit indocta. Quintil. lib. 4. cap. 2. 34.

Breuitas Salluſtiana uitanda eſt. Quintil. lib. 4. cap. 2. 33.

Breuitatis cauſa, familia contenti erimus una. Cicero 2. Officio. 61.

Breuitate & celeritate ſyllabarum uerba procliuius labuntur. Cic. in Oratore 111.

Breuitate ſententiæ non ſatis apertæ. Cic. in Bruto 33.

Conſequi cum breuitate. Cic. 2. de Leg. 30.

Breuiter, penul. corr. (ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως,) Aduerbium, Idē quod breui. Cic. de Amicitia 1. Itaq; multa ab eo prudenter diſputata, multa etiam breuiter & commode dicta memoriæ mandabam.

Affari breuiter aliquem. Virg. 4. Aeneid. 127.

Curſim & breuiter aliquid attingere. Plin. epiſto. 20. d.

Audire breuiter. Virg. 2. Aeneid. 3.

Breuiter & abſolute complecti aliquid. Autor ad Herennium lib. 4. 185.

Breuiter, ſummulatimq; deſcribere aliquid. Cic. in Orat. 28.

Breuiter dicere uel exponere. Cic. 4. Ver. 53. Et 92.

Breuiter & in tranſcurſu aliquid dicere. Plin. lib. 3. cap. 5.

Breuiſſime, (βραχύτατα,) Cicero 7. Ver. 109. Tantū breuiſſimè dico, Iudices.

Fari breuiter. Virg. 6. Aeneid. 80.

Breuni, Plinio inter Alpinas gentes numerantur. Sic enim ſcribit lib. 3. cap. 20. Gentes Alpinæ deuictæ, atq; ſub imperiū Pop. Rom. redactæ, Triumpilini, Canuni, Vennotes, Venonetes, Hiſarci, Breuni, &c.

Bria, Vide infra in dictione Menebria.

Briareus, penul, corr. trium ſyllabarum, (βριάρεως,) Gigas Cœli & Terræ filius fuit, alio nomine Aegæon dictus, quē perpulchrè his uerſibus depinxit Virg. lib. 10.

Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenasq; manus: quinquaginta oribus ignem
Pectoribusq; arſiſſe: Iouis quum fulmina contra
Tot paribus ſtreperet clypeis, tot ſtringeret enſes.

Centum geminus Briareus. Virg. 6. Aeneid. 58.

Vaſtus Briareus. Seneca in Hercule Oetheo 2. 13.

Brias, Briadis, Vrbs eſt Piſidiæ regionis in Aſia, Autor Strabo, Artemidorum antiquum ſcriptorem teſtem citans.

Brigātes, (βρίγαντες,) Hyberniæ populi Ptolemæo, hodie Ganaſorda ciuitas.

Brigantium, (βριγάντιον,) Hiſpaniæ ciuitas: uulgò hodie Compoſtella, oppidum Sancti Iacobi uocatur. Ptolemæo Flauiū Brigantium dicitur. Eſt & Brigantium, urbs Cenomanorū Ptolemæo, uulgò Brianſon.

Brigiani, populi inter Alpinas gentes Plinio numerantur cap. 20. lib. 13.

Brileſſus, Aegialeus dictus, Atticæ mons eſt. Autor Plinius libro 4. cap. 7.

Briletum, Mons eſt Atticæ regionis prope Tharneu. Vtriuſq; meminit Plin. lib. 11. cap. 37.

Briſa.] briſæ, Vua Latinè dicitur, quū pedibus ad exprimēdū uinū calcatur. Columel. lib. 12. cap. 39. 2. Tum permiſcere & ſubactam briſam prælo ſubijcere, paſſumq; ſecundariū, ſtatim uaſis oblinitis includere ne fiat auſterius.

Briſabritæ, Aſiæ populi, quorum mentionem facit Plin. lib. 6. cap. 20. in deſcriptione Indi fluminis.

Briſeis, pen. prod. huius Briſeidis, pen. corr. (βρισηίς,) Homero Iliad. 1. Phrygia puella, forma nobilis, quæ capta ex Lyrneſſo regia Minetis, Achilli in ſortē ceſſerat. Verùm quia Chryſeis filia Chryſæ ſacerdotis Apollinis, quæ Agamemnoni cōtigerat, à patre repetita fuit communi conſilio reſtituta eſt, ut exercitus à peſtilentia liberaretur, quā Apollinē intuliſſe putabant. Quare Agamemnon Briſeida Achilli eripuit, quā rē grauiter ferens, amplius pugnare noluit. Nec unquā potuit precibus aut donis, aut minis induci ut pugnaret, donec Patroclum chariſſimum ſocium in armis ſuis ab Hectore occiſum audiuit. Huius Horat. 2. Carm. ode 4. meminit,

\- prius inſolentem
Serua Briſeis niueo colore
Mouit Achillem.

Formoſa Briſeis. Propert. 2. eleg. 9. 7.

Briſeida, Accuſatiuus. Propert. lib. 2. eleg. 9. 7.

Briſei, Vocatiuus. Ouid. 2. de Arte amandi 143.

Briſeide, Ablatiuus. Ouid. 2. de Remed. Amoris 77.

Britannia, per duplex N, (βρεταννική,) Inſula in Oceano Septentrionali, quæ nunc Anglia dicitur: et à Britone rege Britannia dicta, quum prius Albion diceretur, ab albis montibus, qui ad ea nauigantibus primò apparent. Hæc ab ortu Germanico Oceano, ab occaſu Hybernico alluitur, ab omni continente diuiſa, ut Ptolemæus lib. 2. refert. Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum. In latum CCC. millibus. Plin. lib. 4. cap. 16. In ea Gargates lapis, qui ardet in aqua, oleo reſtinguitur. Ibi Londinum oppidum nūc Lōdra copia negociatorū celebre. Inter Septentrionē & Occidentem, ut celebres Geographi tradunt, duæ ſitæ ſunt inſulæ: Britannia,

Britannia, & Hybernia paulò minor Britannia, ultra quas ſunt quadraginta inſulæ Orcades appellatæ, modicis ſpacijs inter ſe diſtinctæ. Apud Britannos longiſſimus dies XVII. horarum deprehēditur, & æſtate lucidæ ſunt noctes, authore Plinio. Et à poetis dicitur alter orbis. Cic. 2. ad Qu. frat. 16. 13. O iucundas mihi tuas de Britānis literas. Idē ad Trebatiū 7. 6. 5. In Britānia ne ab eſſedarijs accipiaris caueto.

Britannia noſtro diducta mundo. Claud. Paneg. 8. 11.

Britannia dira. Claud. de bel. Getico 114.

Britannia ſæua. Claud. Paneg. 7. 15.

Britannia ſecura. Claud. in Eutrop. lib. 1. 79.

Vltima Britannia. Catul. epigram. 27. 43.

Britannus, Britanni, (βρεταννός,) Incola Britanniæ.

Aequorei Britanni. Ouid. 15. Metam. 51.

Caledonij Britanni, qui Caledonem ſyluam Britanniæ inhabitant. Luca. lib. 6. 14.

Cauſidici Britanni. Iuuenal. Sat. 15. 12.

Diuiſi toto orbe Britanni. Virg. eclog. 1. 13.

Feri hoſpitibus Britanni. Horat. 3. Carm. ode 4. 7.

Horribiles & ultimi Britanni. Catul. epigram. 11. 19.

Remoti Britanni, quaſi à toto orbe ſeparati. Horat. 4. Carm. (ode 10.

Vltimi orbis Britanni. Horat. 1. Carm. ode 35. 6.

Britannis prima producta apud Lucretium lib. 6. 223.

Nam quid Britannis cœlum differre putamus?

Britannicus, pen. corr. (βρεταννικός,) Adiectiuū. ut eſſeda Britannica. Propert. lib. 2. eleg. 1. 16.

Aeſtus Britannici. Cic. 3. de Nat. deor. 32.

Balæna Britannica. Iuuen.

Literæ Britannicæ. Cic. ad Trebatium 7. 8. 4.

Britannicus, (βρεταννικός,) Nomen uiri. Tacit. lib. 13. Quartum decimum ætatis annum Britannicus explebat.

Britona, Nympha Cretenſis formoſa, quæ quū perpetuo uirginitatis uoto, uenationi uacaret, ad uim & ſtuprū Minois regis declinandū, ſe in aquas præcipitē dedit. Alijs Britomartis dicitur, ut Diodoro lib. 6. Vide cōmentarios in Bocatiū.

Brixia, (βριξία,) Vrbs eſt Tranſpadanæ regionis, quam Cenomani ædificauerunt, qui poſt Inſubres in Italiam uenerunt: Liuio, Polybioq; teſtib. Eſt & Aſiæ fluuius Plin. lib. 6. c. 27.

Brixellum, li, (βρίξελλον,) oppidum in ripa padi fluminis ſitū ab urbe Parma decem millibus paſſuum diſtans.

Brochus,] Adiectiuum, (προόδων,) Idē ſignificare uidetur quod Bronchus. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 7. 3. His maiores qui ſunt, intelligi negant poſſe, præter quàm quum dentes facti ſunt brochi, & ſupercilia caua. Ibidem, cap. 9. 3. de canibus loquens, Et ex eo enatis duobus dentibus, dextra et ſiniſtra paulo eminulis ſuperioribus, directis potius quàm brochis & acutis.

Brochitas, pen. corr. Brochitatis, (προοδοντία,) Plin. lib. 11. cap. 37. 42. Abſumpta hac obſeruatione, ſenectus in equis, & cæteris ueterinis, intelligitur dentium brochitate, ſuperciliorum canicie.

Bromius, (βρόμιος,) Bacchi nomē, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, id eſt, à fremendo. Ouid. 4. Metam. 3. Thuraq; dant, Bacchumq; uocant, Bromiumq;, Lyæumq;.

Sacer Bromio Parnaſſus. Lucan. lib. 5. 15.

Bromos,] (βρόμος,) Semen eſt ſpicam ferentis herbæ: naſcitur inter uitia ſegetis auenæ genere, folio & ſtipula triticū imitatur. in cacuminibus dependentes paruulas uelut locuſtas habet. Hæc Plinius lib. 21. cap. 25. in fine. Vulgo Vena ſaluatica.

Bronchocele,] pen. prod. (βρογχοκήλη,) Celſo morbus eſt, q tumor gutturis & ceruicis, inter cutē et aſperā arteriā eſt.

Bronchus,] (προόδων,) uel ut alij ſcribunt Broncus, Adiectiuum. Nonius. Bronci ſunt producto ore, & dentibus prominentibus. Plin. lib. 11. cap. 37. 32. Labra, à quibus bronci labeones dicti, & os probum duriusue, animal generantibus. In emendatioribus codicibus legitur Broci. Bronchum autem appellant medici cum Galeno, guttur ipſum et caput trachiæ arteriæ.

Broncia. Vide Brontia.

Brontes, (βρόντης,) dicitur unus Cyclopū, et miniſter Vulcani: interpretaturq; tonitrus. Alter Steropes, id eſt, fulgur. Tertius dicitur Pyracmon, quaſi ignita incus. Vir. li. 8. Aen. 89.

Ferrum exercebant uaſto Cyclopes in antro
Brontesq;, Steropesq;, & nudus membra Pyracmon. Hic ab Ouidio uocatur Acmonides lib. 4. Faſtorum.

Solidus Brontes, id eſt, fortis. Stat. 4. Sylu. 6. 10.

Brontia,] brontiæ, (βροντία,) Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. 12. Brontia capitibus teſtudinum ſimilis, & cum tonitruis cadit (ut putant) & fulmine tacta reſtinguit, ſi credimus.

Brotheus, (βροωθεύς,) Vulcani filius, propter oris deformitatē illuſus, ſeſe in ignem iniecit, uitamq; incendio finiuit. Ouid. in Ibin.

Quodq; ferunt Brotheū feciſſe cupidine mortis,
Des tua ſuccenſæ membra cremanda pyræ.

Bruchus,] (κάμπη,) Vermiculus haud diſſimilis locuſtæ, herbas erodens, ſine alis tamen. Sipontinus.

Brullitæ, Populi, Epheſo tribuuntur à Plinio lib. 5. cap. 29. Epheſum (inquit) alterum lumen Aſiæ, remotiores conueniūt Cæſariēſes, Metropolitæ, Cylbiani, inferiores et ſuperiores Myſomacedones, Maſtaurenſes, Brullitæ, Hypæpeni, Dioshieritæ.

¶Bruge... ciudad en Flandes.
¶Bru... porta, puerta de ... ciudad de Louai

Bruma,] brumæ (τροπὴ χειμερινή,) propriè dicitur dies ſolſtitij hyemalis, qui eſt poſt Idus Decembris. Feſtus, Bruma, à breuitate dierum dicta, quaſi, βραχὺ ἦμαρ. Cic. 2. de Diuinat. 49. Nam & muſculorum, iecuſcula bruma dicūtur augeri, & puleium aridum floreſcere brumali ipſo die.

Bruma, pro menſe Decembri. Martialis lib. 1.

At quum December canus, & bruma impotens,
Aquilone rauco mugiet. Iuuenal. Sat. 6. 16.

Bruma, pro hyeme. Virg.

Frigida ſub terra tumidum quem bruma tegebat.

Canæ brumæ frigora. Seneca in Hippol. 9. 2.

Horrida cano bruma gelu. Virg. 3. Georg. 87.

Intractabilis bruma. Virg. 1. Georg. 43.

Hybernæ tempora brumæ. Propert. lib. 1. eleg. 8. 2.

Iners bruma, id eſt, quæ inertes et pigros reddit. Hor. 4. Carm. (ode 7. 2.

Innoxia bruma. Claud. lib. 3. de Raptu Proſerp. 45.

Mitior bruma. Claud. in Eutrop. lib. 2. 19.

Nimboſa bruma. Stat. 1. Sylu. 3. 18.

Perenni bruma fœdare. Claud. de Raptu Proſerp. lib. 1. 53.

Riphæa bruma. Valer. lib. 5. Argonaut. 121.

Sæua bruma. Seneca in Hercule Oetheo 4. 30.

Spirans bruma. Iuuenal. Saty. 9. 7. pro Borea, aut alio quolibet uento frigido per brumam aſpirante.

Brumæ, in plurali. Cic. 2. de Nat. deor. 29. Poſſetne uno tempore florere, deinde uiciſſim horrere terra, aut tot rebus ipſis ſe immutantibus, Solis acceſſus diſceſſusq;, ſolſtitijs, brumisq; cognoſci.

Brumæ ter denæ, pro triginta annis. Martial. lib. 1. 46.

Brumalis, & hoc brumale, pen. prod. (χειμερινός,) Brumale tēpus Cic. 2. de Nat. deor. 166.

Brumale frigus. Martial. lib. 13. 16.

Brumalis meridies. Colum. lib. 9. cap. 5. 1.

Menſes hyemis brumalis. Plin. lib. 10. cap. 53. 1.

Brumalis dies. Cic. de Fato 8.

Frigus brumale. Virg. 6. Aeneid. 41.

Grando brumalis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 7.

Brumalis hirundo. Claud. in Eutrop. lib. 1. 24.

Horæ brumales. Ouid. 4. Metam. 40.
Lux brumalis, Tempus brumale. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 8.
Nix brumalis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 1.
Brumalis orbis. Cic. 3. de Nat. deor. 48.
Brumalis reuocatio. Cic. de Vniuerſitate 43.
Signum brumale. Cic. 3. de Orat. 98.
Brumale tempus. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 19.

Brunduſium, ſiue Brundiſiũ, (βρεντήσιον,) urbs & portus Calabriæ, quam Græci Meſapiam uocant, & antè Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre, authore Plinio lib. 3. cap. 11. Brunduſium à forma ceruini capitis, quod Meſſapij uernacula lingua ita nominant. Clariſſima eſt hæc urbs, nobili portu, quo tuta iã olim Romanis in Græciã uia fuit, tũ & fuga Põpeij à Cæſare obſeſſi, & fama Appiæ uiæ hucuſque ſtratæ nobilis. Hæc Vadian. ex optimis quibuſq; ſcriptorib. uulgò Brũditio.

Arces Brunduſii. Lucan. lib. 2. 122. Brunduſii tutas conſcendit Magnus in arces.

Bruſcum,] bruſci, Tuber in acere arbore: de quo ſic Plin. li. 16. cap. 16. 1. Pulcherrimũ uerò eſt bruſcum, multoq; excellentius etiamnum molluſcũ. Tuber utrunq; arboris eius. Sed bruſcum intortius criſpum: molluſcum ſimplicius ſparſum. Et ſi magnitudinẽ menſarũ caperet, haud dubiè præferretur cedro. Nũc intra pugillares lectorũq; ſilicios aut laminas raro uſu ſpectatur. E bruſco fiunt & menſæ nigreſcẽtes.

Brutidius, Nomen eſt cuiuſdã uiri qui tẽpore Iuuenalis poetæ, tractus eſt ad iudiciũ tanquã fautor & amicus Seiani apud imperatorẽ accuſati. De quo idẽ Iuuenalis Sat. 10. 9. ſic ait, –pallidulus mi Brutidius meus ad Martis fuit obuius aram.

Brutij, (βρέττιοι, βρούττιοι,) Italiæ populi, tractum quem nunc Calabriam uocant, occupant, poſt Laum fluuium incipientes, & in fretum Siculũ modo peninſulæ excurrentes. Lucanorũ hi paſtores, & trãsfugæ fuere. lingua enim Lucanorũ Brutij rebelles fugitiuosq; ſignificant. Author Strabo li. 6.

Brutius, a, um, Adiectiuũ, (βρούττιος,) à Brutijs populis Italiæ, ut Pontus Brutius. Seneca in Thyeſte 7. 7. Brutium Pontũ feriente Coro. Id eſt, quod alluit Brutiorum in Italia oram.

Brutia pix. Plin. lib. 24. cap. 7. 1. Spiſſarum utiliſſima medicinæ eſt Brutia, quoniam pinguiſſima & reſinoſiſſima utraſque præbet utilitates.

Tellus Brutia. Sil. lib. 16. 1.

Brutiani dicebantur, qui officia ſeruilia magiſtratibus præſtabant, eo quòd hi primum ſe Annibali tradiderant, et cum eo perſeuerauerant uſquedum recederet de Italia. Feſtus.

Brutus,] Adiectiuum, (ἀναίσθητος, ἄλογος,) A terra deductum eſt, cuius epitheton eſt bruta: hoc eſt, ſine ſenſu, & quaſi obruta. Dicitur autem brutum quod tardum, ſtolidum, & ſine ſenſu eſt. Sipontinus quod nomen integrum adhuc retinet uulgus Italorum.

Bruta, tellus dicitur ab Horat. 1. Carm. ode 34. 2.

Bruta animalia. Plin. lib. 11. cap. 37. 53. Bruta exiſtimãtur animalium, quibus cor durum riget: audacia, quibus paruum eſt: pauida, quibus prægrande.

Bruta arbor. Plin. lib. 12. cap. 17. 7.

Bruta fortuna. Author ad Herennium lib. 2. 71. quia dignum atq; indignum nequeat internoſcere.

Bruta fulmina. Plin. li. 2. ca. 43. 3. ut quæ nulla ueniant ratione (naturæ.

Brutæ gentilitatis pira. Plin. lib. 15. cap. 15. 3.

Brutorum genus, (βρούτων γένος,) Iunijs nominibus adſcitum legimus: quorum primus L. Iunius Brutus è ſorore Tarquinij Superbi genitus: qui quòd ſtultitiam finxiſſet ne ab auunculo occideretur, inde Brutus appellatus eſt, ut inquit Cornelius nepos. Plura de hoc et alijs Decio, Lucio, Marco Brutis lege apud Liuium, Plinium, Plutarchum, & reliquos.

Brutus Prætorius, cuius meminit Cic. 2. de Orat. qui tres de iure ciuili libellos conſcripſit. Author Pomponius.

Brutus, qui Marianas partes ſequebatur, ac Galliã Ciſalpinã tenebat, à Põpeio interfectus eſt. Cuius filius fuit Brutus Cæſaris interfector, Catonis è filia Seruilia nepos. Huius meminit Liuius.

Brutus item ad quem libellum ſcripſit Cic. quem Oratorem inſcripſit.

Dux militiæ Brutus. Horat. 2. Carm. ode 7. 1.
Sapiens imitator ſtulti Brutus. Ouid. 2. Faſt. 144.
Prætor Brutus. Horat. 1. Serm. ſaty. 7. 4.
Sol Aſiæ Brutus. Horat. . Serm. ſaty. 7. 5.
Vltor Brutus. Virg. 6. Aeneid. 194.

Brutius, a, um, (βρούτιος,) Adiectiuum à Brutus, ut Signa Brutia. Sil. lib. 7. 88. Sæuior his Latios ueſtabat brutia ſigna Lælius increpitans.

Brya,] bryæ, (βρυά,) Fruticis ſpecies, gallæ ſimilem fructum ferens. Plin. lib. 13. cap. 21.

Bryaxis, ſculptor fuit marmorarius. De quo Plin. lib. 36. cap. 5. 18. Scopas habuit æmulos eadem ætate Bryaxin & Timotheum, & Leocharem, de quibus ſimul dicendum eſt, quoniam pariter cælauere Mauſoleum, &c.

Bryazon, amnis Aſiæ in Bithynia. Author Plin. lib. 5. cap. 32.

Brygion, inter urbes Macedoniæ Plinio ponitur lib. 4. ca. 10.

Bryon,] (βρύον θαλάσσιον,) Vulgò herba Corallina. Herba marina lactucæ folijs ſimilis, rugoſa ueluti contracta, ſine caule, ab ima radice exeuntibus folijs. Naſcitur in ſcopulis maximè, teſtisq; terra comprehenſis. Plin. lib. 27. cap. 8.

Eſt & Bryon muſcus in arboribus naſcens, & odoratus, Arabes & uulgus Aromatariorum yſneam uocant. Dioſc. lib. 1. cap. 20. & Plin. lib. 24. cap. 6.

Bryonia,] (ἄμπελος, λευκή, βρυωνία,) Herba quæ & uitis alba, & bryonia nigra dicitur. nam uitis nigra, lupulus uocatur. Plin. lib. 23. cap. 1. Eſt ergo & nigra, quam propriè etiam bryoniam uocant, alij chironiam, alij gynecanthen, aut aproniam. Dioſcor. lib. 4. cap. 176. Ampelon nigram ſunt qui bryoniam nigram, qui chironiam uitem, qui peregrinam appellant. Romani uitem albam dicunt. folia clauiculasq; ſatiuæ uiti ſimilia habet, piloſiora tamẽ omnia. Vulgò Brionia ouerzuccha ſaluatica.

Bryſæ Thraciæ populi, apud Plinium lib. 4. cap. 11. in deſcriptione Thraciæ.

Bryſani, Ciconum uicini, inter Scythicas gentes Plinio referuntur lib. 6. cap. 17.

Bryſea, ciuitas Laconiæ, ut ſcribit Porphyrius apud Homerum libro Iliados 2.

Bryſeus, penult. produ. (βρυσεύς,) Dictus eſt Bacchus ἀπὸ τοῦ βρύειν, quod eſt inundare, madefacere: uel à Bryſea urbe Laconiæ, in qua præcipuè colebatur.

B V

Bu,] (βοῦ,) Particulam ſolebant ueteres magnis et amplis rebus præponere: à magnitudine ſcilicet bouis. Hinc bupædas, magnos pueros: bupodas, magnos pedes: bulimiam, magnam famem dixere. Ex Feſto Pompeio.

Bua,] buæ, Põtio eſt puerorum infantium. Varro de Liberis educandis, Quum cibum ac potionem buas, ac papas docent, & matrem mammam, patrem tatam. Lucilius lib. 8. Quum uinulentas diſceret uini, buas deſignauit. Nonius.

Bubalus, Bubalinus,] Vide Bos.

Bubalus uel Bupalus. Vide Hipponax.

Bubalus, pictor fuit apud Clazomenas ciuitatem Aſiæ: hic Hipponactem quendã poetam deformẽ pro riſu pinxit: quo ille furore cõmotus tali eum carmine perculit, ut ſe laqueo ſuſpenderet. Hæc Acron in illud Horatij Epod. 6. 3. Aut acer hoſtis Bubalo. Quo loco quidã legũt Bupalo. Vide Bupalus.

Bubaſtis, (βούβαστος,) Aegypti urbs, in qua Dianæ, quam Bubaſtin nominant, clariſſimum fuit templum, & inter cætera maximè ſpectabile, ut in Euterpe ſcribit Herodotus. Hæc Straboni. Ptolemæoq; uocata eſt Heroum ciuitas: quibus etiam Bubaſtus ſcribitur.

Sancta Bubaſtis. Ouid. 9. Metam. 139. Id eſt, ſancta Diana. Aliqui de Iſide intelligunt, quæ etiã hoc nomine appellari ſolet.

Bubaſus, pen. corr. alij Bubaſſus, regio eſt Cariæ, ut quidam dicunt. author Plin. lib. 5. cap. 28. qui poſt deſcriptionem Cariæ, quam priore capite fecerat, Bubaſſum regionem ponit.

Bubaſis, bubaſidis, nomen gentile. Ouid. 9. Metam. 129.
Byblida, non aliter latos ululaſſe per agros
Bubaſides uidere nurus. Id eſt, è Bubaſo regione.

Bubbatio,] Plin. lib. 34. cap. 14. 9. Lapis hic & in Cantabria naſcitur: non ille magnes uerus caute cõtinua, ſed ſparſa bubbatione: ità appellant, neſcio an uitro fundendo perinde ut illis. nondum enim expertus eſt quiſquam. ferri utiq; inficit aciem, ut magnes.

Bubeſſus, ſinus eſt Cariæ, authore Pomponio Mela lib. 1. in deſcriptione Cariæ, Tres ſunt, inquit, ex ordine ſinus, Thymnias, Schenus, Bubeſſus. Thymniæ promontorium Aphrodiſium eſt, Schenus ambit Hylam, Bubeſſus Cynotum.

Bubile,] Vide Bos.

Bubinda, (βούβινδα,) Fluuius Hyberniæ Ptolemæo. hodie uulgò Slayne.

Bubino,] bubinas, (βολβίζω,) bubinare, Eſt menſtruo mulierum ſanguine inquinare. Hæc inquit, te imbubinat: at contra te imbulbitat. Imbulbitare, eſt puerili ſtercore inquinare. Dictum ex fimo, quod Græci appellant βόλβιτον, Feſtus.

Bubo,] bubonis, m. g. & fœm. (βύας,) Auis feralis & ſacra. Maſcul. Ouid. 5. Metam. 110. Ignauus bubo, dirũ mortalibus (omen.
Fœm. Virg. 4. Aeneid. 93.
Solaq; culminibus ferali carmine bubo
Sæpe queri. Vbi Seruius, Sola bubo, contra genus poſuit. Ouid. Infandus bubo. Et hoc eſt, in uſu. Sed Virgilius mutauit, referens ad auem. Plerunq; enim genus, relicta ſpecialitate, à generali ſumimus: ut ſi dicas bona turdus, referendo ad auem. Item ſi dicamus prima eſt A, id eſt, litera: quum A ſit neutri generis. Hactenus Seruius.

Bubo, à bouis quodam mugitu: quem non uocali cantu, ſed gemitu potius reddit, funebris auis, & maximè abominata. Plin. lib. 10. cap. 12. 4. Bubo funebris, & maximè abominatus, publicis præcipuè auſpicijs, deſerta incolit: nec tantũ deſolata, ſed dira etiam, & inacceſſa: noctis monſtrum, nec cantu aliquo uocalis, ſed gemitu.

Funereus bubo. Ouid. 10. Metam. 90.
Ignauus bubo. Ouid. 5. Metam. 110.
Infeſtus bubo. Claud. in Eutrop. lib. 2. 82.
Luctifer bubo. Senec. in Herc. fur. 9. 14.
Bubo, omen dirum mortalibus. Ouid. 5. Metam. 110.
Raucus bubo. Ouid. 1. Triſt. 12. eleg. 4.
Stygius bubo. Ouid. 15. Metam. 159.

Bubulo, as, (βυάζω,) Bubulat bubo. Author carminis de Philomela apud Ouidiũ, Bubulat horrendũ ferali carmine bubo.

Bubo, bubis, bubere, Verbum eſt ſignificans actum canendi quẽ reddit butio auis paluſtris. Ouidius aut quiuis alius in libello de Philomela 9. Inque paludiferis butio bubit aquis.

Bubo, uel Bubon (ut eſt apud Plinium) Lydorũ urbs eſt, in mediterraneis, quorum urbes ſunt tres, Bubon, Balbura, & Oenoandros. Author Str. lib. 13.

Bubones,] (βουβῶνες,) Abſceſſus ſunt circa inguen maximè à quo & nomen uitio. Nam & inguina ipſa, Græci bubones uocant. Vulgò quoq; noſtri collectiones & inflammationes eius partis inguinarias appellant. Hermolaus in Pliniũ.

Bubonium,] (βουβώνιον,) Herba, quæ & Aſter alio nomine appellatur. Plin. lib. 27. cap. 5. 4. Aſter ab aliquib. Bubonium appellatur: quoniam inguinum præſentaneum remedium eſt. Cauliculus folijs oblongis, duobus aut tribus, in cacumine capitula ſtellæ modo radiata.

Bubonocele,] pen. prod. (βουβωνοκήλη,) Morbus dicitur quando inteſtinum uſq; ad inguen duntaxat eruperit, aut decubuerit. Sipontinus.

Bubulcus, Bubulcitare,] Vide Bos.

Bubulus,] Vide Bos.

Bucca,] buccæ, (γνάθος,) Os eſt. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 9. Si rem nullã habebis, quod in buccam uenerit ſcribito. Martial. lib. 12. 25. –quicquid In buccam tibi uenerit loquaris. In quo notandum quòd os & bucca, ſiue in plurali buccæ, non exteriorem partem, hoc eſt labia, ſignificant, ut uulgus exiſtimat, ſed interiorem. Eſt ergo bucca interior illa concauitas, unde uox prodit, & qua concipitur flatus. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 5. Quid cauſæ eſt merito quin illis Iuppiter ambas Iratus buccas inflet? Ambas buccas inquit, hoc eſt, utrunq; latus oris. Plin. lib. 11. cap. 37. 31. Infra oculos malæ, homini tantum, quas priſci genas uocabant, XII. tabularum interdicto radi à fœminis, eas uetantes. Pudoris hæc ſedes. Ibi maximè oſtẽditur rubor. Infra eas, hilaritatẽ riſumq; indicãntes, buccæ. Hæc Sipontinus ex Valla lib. 4. cap. 52.

Buccæ fluentes. Cic. Poſt reditum in Senatu 11. Primum proceſſit, qua authoritate uir? uini, ſomni, ſtupri plenus, madenti coma, compoſito capillo, grauibus oculis, fluentibus buccis, preſſa uoce & temulenta.

Buccas tumidas rumpere. Perſius Saty. 5. 2.
Bucca uetula. Iuuenalis Saty. 10. 20.
Buccæ noſcenda eſt menſura. Iuuenalis Saty. 11. 4.
Quod in buccam uenerit. Vide in principio huius dictionis.

Buccas, pro tibicinibus dixit Iuuenalis Saty. 3. 4.
Quondam hi cornicines, & municipalis arenæ
Perpetui comites, notæq; per oppida buccæ.

Buccula, bucculæ, pe. corr. Diminutiuum, (γνάθιον,) Apuleius lib. 6. de Aſino, Tunc Iupiter perpreſſa Cupidinis buccula, manuq; ad os ſuum relata combaſiauit.

Buccula, pars caſſidis, per quam mittitur ſpiritus, quæ buccam tegit. Nã caſſis caput: buccula uerò barbatas partes armat. Vel in qua defigũtur criſtæ in ſummo galeæ cono, quòd buccæ paruæ habeat ſimilitudinem. Iuuenalis, Lorica & fracta de caſſide buccula pendens. Vnde in Commentarijs Cæſaris legitur buccarum tegmen.

Buccea, bucceæ, (ἔνθεσις, ψωμός,) Fruſtulum alicuius rei eſui aptæ, quantum ſcilicet bucca commodè capit. Auguſtus in epiſtola ad Tiberium, Ne Iudæus quidem mi Tiberi, tam diligenter ſabbathis ieiunium ſeruat, quàm ego hodie ſeruaui, qui in balneo demum poſt horam primam noctis, duas bucceas manducaui prius, quàm ungi inciperẽ. Hæc apud Suetonium in Octauio Auguſto, cap. 76. Sipontinus.

Buccella, Diminutiuum à buccea, (ψώμιον.)

Buccellarius, (βουκελλάριος,) Suidas buccellarios Gallogræcos dictos fuiſſe ſcribit: & buccellariorum regionem, Gallogræciam. Is qui ſub Theodoſio iuniore militiam Roman. deſcripſit, author eſt, Buccellarios equites fuiſſe in exercitu Romano, quibus magiſter militum per Orientem præerat, aliosq; iuniores dictos, alijs ſeniorum nomen fuiſſe: ut exiſtimare libeat, milites hoſce, quum miſſionẽ accepiſſent, latrocinari, & rapto uiuere ſolitos. Sed & fortaſſe gentis uitiũ hoc fuit. Iſauri enim Gallogræcis proximi, cum huiuſmodi ſocijs latrocinia exercebant. Alciatus.

Buccellatum, dicitur à Buccea. Quid autem ſit buccellatum, oſtendit Amianus Marc. lib. 17. Firmatoq; conſilio triginta dierum frumentum ex eo quod erat in ſedibus, conſumendum, ad

dum, ad uſu: diuturnitatem excoctum, buccellatum uocant, humeris militum impoſuit. Alciatus.

Bucculentus, Adiect. (πρόςομος,) ut homo bucculentus, id eſt, grandiore uel malis plenioribus, ut inquit Budæus. Plaut. Merc. 12.53. – E. ego dicam tibi
Canum, uarum, uentrioſum, bucculentum, breuiculum,
Subnigris oculis, longis malis, panſum aliquantulum.

Buccina,] penu. corr. (σάλπιγξ,) Quidam à bucca, buccinam deductã exiſtimant: inſtrumentũ quo ſignũ datur in hoſteis ad pugnã. Ouid. 1. Met. 68. – caua buccina ſumitur illi
Tortilis in latum, quæ turbine creſcit ab imo:
Buccina, quæ in medio concepit ubi aera ponto,
Littora uoce replet ſub utroq; iacentia Phœbo. Cic. pro Muræna 19. Te Gallorum, illum buccinarum cantus exuſcitat: tu actionem inſtituis, ille aciem inſtruit.

Inflata buccina. Ouid. 1. Metam. 34.

Turmalis buccina. Claudian. de bello Gildonico 91.

Buccina, Paſtorale inſtrumentum, quo oues uel porcos appellare uidentur, ut ſequantur & ſeſe in gregem recipiant. Colu. lib. 6. cap. 23. Nam id quoq; ſemper crepuſculo fieri debet, ut ad ſonũ buccinæ pecus, ſi quod in ſyluis ſubſtiterit, ſepta repetere conſueſcat. Varro. 2. de Re ruſt. cap. 4.18. Subulcus debet conſueſacere omnia ut faciant ad buccinam.

Paſtoris buccina cantat. Propert. lib. 4. eleg. 11.6.

Surda nihil gemeret graue buccina. Iuuenal. Saty. 7.

Buccinum neutro genere dixit Plinius li. 11. cap. 10.1. Donec una omnes excitat gemino aut triplici bombo, ut buccino aliquo. De apibus loquitur.

Buccinum, Genus conchæ, Plinius lib. 9. cap. 36.4. Concharũ ad purpuras & conchylia eadem quidem eſt materia, ſed diſtat temperamento. Duo ſunt genera: Buccinum minor concha, ad ſimilitudinem eius buccini quo ſonus editur. Vnde & cauſa nomini, rotunditate oris in margine inciſa: Alterũ, Vulgus Italorũ præſertim apud Venetos uocat capas lõgas.

Buccino, buccinas, pen. corr. (σαλπίζω,) buccinare. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4.18. Primo quum incluſerunt, quum buccinatum eſt, aperiunt, ut exire poſsint, &c.

Buccinator, pen. prod. Verbale, (σαλπιγκτής,) Cæſar. 2. bell. Ciuil. 155. Qua re animaduerſa, Varus, & terrore exercitus cognito, buccinatore in caſtris, & paucis ad ſpeciem tabernaculis relictis, de tertia uigilia ſilentio exercitum in oppidum reducit.

Buccinator, per metaphorã. ut Buccinator laudũ alicuius. Cic. filius ad Tironẽ, li. 16.21.4. Quare quod polliceris te buccinatorẽ fore exiſtimationis meæ: firmo id cõſtantiq; animo facias licet.

Buccula,] Vide Bucca.

Bucẽtes,] Græcè βουκέντης, dicitur, hoc eſt, ſtimulator boũ.

Bucephalus, pen. corr (βουκέφαλος,) Equus Alexandri Magni, ſic à latitudine frontis dictus, quo ſemper Alexander in certaminibus utebatur. Erat enim bellator optimus. A quo Bucephalia, urbs Indiæ dicta, quã Alexander condidit, dixitq; ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in loco ſepulti. Author Strabo lib. 15. & Plin. lib. 6. cap. 20. Idem Plin. lib. 8. cap. 42.1. Eidem Alexandro & equi magna raritas contigit: Bucephalon eum uocarũt, ſiue ab aſpectu toruo, ſiue ab inſigni taurini capitis armo impreſsi. Sedecim talentis ferũt ex Philonici Pharſalij grege emptum. Neminẽ hic aliũ, quã Alexandrũ regio inſtratus ornatu recepit in ſedem. Idem in prælijs memoratæ cuiuſdam perhibetur operæ, Thebarum oppugnatione uulneratus in alium tranſire Alexandrũ non paſſus. Multa præterea eiuſdem modi: propter quæ rex defuncto ei duxit exequias. Vrbem tumulo circundedit nomine eius. Hactenus Plinius. Eſt item Bucephalus, Achaiæ portus. ut idem Plinius ſcribit cap. 5. lib. 4.

Buceras, pen. corr. huius buceratos, n. g. Herba: de qua ſic Plin. lib. 24. ca. 19.12. Nec fœno græco minor authoritas, quod telin uocant, alij carphos, aliqui buceras, alij ægoceras: quoniã corniculis ſemen eſt ſimile: nos ſiliciã. Galli (inquit Ruellius lib. 2. cap. 32.) primũ nomen uſurpãt: uulgus Senegrẽ.

Buceriæ, Bucerus,] Vide Bos.

Bucra Siciliæ promontorium, (βούκρα ἄκρα,) Ptolem. hodie Butera. e Capo Longobardo.

Bucinna, Inter paruas inſulas maris Siculi Pli. ponitur li. 3. c. 8.

Bucolon, filius Laomedontis, teſte Homero in Iliade.

Bucolus, Bucolicus, Bucula, Buculus,] Vide Bos.

Buda, (πούεγτα,) Vngariæ metropolis, quæ thermas habet ſubter urbis mœnia, inter Occaſum & Septentrionẽ, haud ita longè à Danubij ripa, ex humili colle fonte duplici, ſcaturiẽte: quorum alter frigidiſsimus odore ſulfureo: alter ita calidus, ut digitum immerſum tenere nequeas, utriuſq; uberrimo effluxu. Calidus autem, piſces ferè palmares alit nõ paucos, in feruentibus undis oberrantes: quorum tamẽ dum coquuntur, ſapor nullus extet. Hæc Vadianus Pomponij interpres. Buda uulgò hodie Offen, Curta Ptolemæo dicitur.

Budea, media producta, Ciuitas Magneſiæ, à Budeo conditore: unde & Budea Minerua in honore apud Theſſalos. Homerus autem Budeion protulit. Eſt & Budea ciuitas Phrygiæ, & Budei Medorum, & Budini Scythiæ populi. Horũ meminit Plinius lib. 4. cap. 12.

Budoræ, Inſulæ duæ prope Cretam inſulam, ut tradit Plinius lib. 4. cap. 12.

Budorgis, (βουδοργίς,) Vrbs Germaniæ Ptolemæo: hodie Vratiſlauia, uulgò Breſzlau.

Budoris, (βουδωρίς,) Vrbs Germaniæ Ptolemæo authore: uulgò Heidelberg, ſub ditione comitis Palatini.

Bufo,] bufõnis, m. g (φρῦνος,) Rana terreſtris, nimiæ magnitudinis. Virg. 1. Georg.
Aut oculis capti, fodere cubilia talpæ:
Inuentusq; cauis bufo. Seruius.

Buges, Amnis eſt Scythiæ Europeæ, qui flexum Mæotidis ſecat, ut author eſt Pomponius Mela. Supra Bugen uerò amnes ſunt Agarus, quem Sagarim Ouidius nominat: & Lycus, clariſsimi Ptolemæo.

Bugloſſos,] f. g. uel bugloſſum, n. g. (βούγλωσσος,) Herba quæ bouis lingua, ſiue bubula lingua Romanis dicitur, ab ipſa forma folij. Plin. lib. 25. cap. 8.2. Iungitur huic bugloſſos, boum linguæ ſimilis: cui præcipuum, quòd in uinum deiecta, animi uoluptates auget, & uocatur euphroſinũ. Dioſcorides lib. 4. cap. 132. Naſcitur ſabuloſis & exæquatis in planitiem locis. Colligitur Iulio menſe. Et paulò pòſt, Verbaſco ſimilia folia habet, & in terram decidua, aſpera, nigrioraq;, bubulæ linguæ ſimilia.

Bugones] (βουγόνες,) quid ſignificet, declarat Varro. 2. de Re ruſt. cap. 5.5. his uerbis, de bobus & uaccis loquens, Deniq; ex hoc putrefacto naſci dulciſsimas apes mellis matres, à quo eas Græci βουγόνας, appellant.

Bulapathum,] penult. corr. (βουλάπαθον,) Herba: de qua Plinius lib. 20. cap. 21.12.

Bulbine,] bulbines, penult. product. fœm. gene. (βολβίνη,) Herba. Plinius lib. 20. cap. 9.23.

Bulbus,] bulbi, maſc. gen. (βολβὸς,) Bulbus quid ſit hodie ignoratur. Matthiolus Senenſis in commentarijs ſuis in Dioſcor. Cato Megaricos, bulbos potiſsimum, ſerendos præcipit. Damnauit Ouidius ob uenerem ut puto, quam mirum in modũ ſtimulant, his numeris 2. de Remedio Amoris 81.
Daunius an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,
An ueniat Megaris, noxius omnis erit.
At quam commendauit Martialis in Xenijs lib. 13.34.
Quum ſit anus coniunx, quum ſint tibi mortua membra,

Nil aliud bulbis quàm ſatur eſſe potes. Radice ſeritur hortenſis. Columel. lib. 10.11.

Theophraſtus author eſt, eſſe bulbi genus circa ripas amnium naſcens cuius inter ſummum corticem eamq; partem qua ueſcuntur, eſſe laneam naturam, ex qua mapalia, ueſteſq; quædam conficiantur. Hæc Plin. lib. 19. cap. 2.4.

Bulbi, apud idoneos authores ſunt radices rotundæ, tunicatæ, quales ſunt lilij, croci, narciſsi, colocaſiæ, ſquillæ, & arundinum. Palladius lib. 3. cap. 21. Nunc & liliorum bulbos ponemus, uel lilia antè habita ſarriemus ſumma diligentia: ne oculos circa radices naſcentes, & minores bulbulos ſauciemus: qui à matre ſubtracti, atq; in alios digeſti ordines, noua lilieta formabunt. Plinius de lilio, lib. 21. cap. 5.3. Nihilq; eſt fœcundius, una radice quinquagenos ſæpe emittente bulbos. Ibidem de Aſphodelo, cap. 17.6. Radix eius napis modicis ſimilis eſt neq; alia numeroſior, LXXX. ſimul aceruatis ſæpe bulbis. Idem lib. 17. cap. 20.3. de arundine loquens, Seritur bulbo radicis, quem alij oculum appellant, dodrantali ſcrobe; interuallo duum pedum & ſemipedis.

Tunicæ bulborum. Stat. 4. Syl. 9.6.

Bulbaceus, adiectiuum. Plin. lib. 21. cap. 26. Radix eſt bulbacea, de hyacintho loquitur.

Bulboſus, pen. prod. Adiectiuum. ut Radix bulboſa, in qua bulbi conſpiciuntur, quales in radicibus arundinum. Plin. lib. 27. cap. 8.9. Radice bulboſa, oblonga.

Buleuta,] buleutæ, (βουλευτής,) Latinè dicitur Conſiliarius, Senator, Decurio. Plin. epiſt. 256. Claudiopolitani quoque in depreſſo loco imminente etiam monte ingens balineũ defodiunt magis, quàm ædificant; & quidem ex ea pecunia, quam buleutæ addunt beneficio tuo. Budæus; βουλὴ, in ciuitatibus Græciæ & Aſiæ dicebatur Senatus & conſilium. Vnde βουλευταὶ, Senatores & decuriones. Quæ dictio frequentiſsima eſt apud Demoſthenem.

Buleuterion,] (βουλευτήριον,) Cyrici ædificium amplũ uocant ſine ferreo clauo, ita diſpoſita contignatione, ut eximantur trabes ſine fulturis, ac reponantur: quod item Romæ in põnte Sublicio religioſum eſt, poſtea quàm Coclite Horatio defendente ægre reuulſus eſt. Hæc Plin. lib. 36. cap. 15.2.

Bulga,] bulgæ, (πήρα,) Feſtus. Bulgas Galli ſacculos ſcorteos appellant. Nonius, Bulga eſt folliculus omnis; quem & crumenam ueteres appellarunt, & eſt ſacculus ad brachium pendens. Lucil. Saty. lib. 6.
Cui neq; iumentum eſt, nec ſeruus, nec comes ullus,
Bulgam & quicquid habet numinorum, ſecum habet ipſe.
Cum bulga cœnat, dormit, lauit: omnis in una
Spes hominis bulga, hac deuincta eſt cætera uita.

Bulgari, Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium, gens ferox, ut quæ multas in Europa clades uicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. Author Volaterranus.

Bulimia,] (βουλιμία,) dicitur magna fames. Gellius uim famis intolerabilem interpretatur. Bulimiam Medici caninum appetitum uocant.

Bulla,] bullæ, (βοῦλλα,) Inſigne erat triumphãtium, quam in triumpho præ ſe gerebant, incluſis intra eam remedijs, quæ crederent aduerſus inuidiam ualentiſsima. Feſtus, Bulla aurea inſigne erat puerorum prætextatorum, quæ dependebat eis à pectore: ut ſignificaretur eam ætatem alterius regẽdam cõſilio. Dicta eſt autem bulla è Græco ſermone βουλὴ, quod conſilium dicitur Latinè: uel quia eam partẽ corporis bulla contingat, id eſt, pectus, in quo naturale manet conſilium. Hactenus Feſtus. Plin. li. 33. cap. 1.4. Sed à Priſco Tarquinio omnium primo filium, quum in prætextæ annis occidiſſet hoſtem, bulla aurea donatum conſtat: unde mos bullæ

durauit, ut eorum qui equo meruiſſent filij, id inſigne haberent, cæteri lorum. Cic. 3. Verr. 108. Neq; te tã cõmouebat, quòd ille cum toga prætexta, quàm quòd ſine bulla uenerat. Aſconius, Bullã ſuſpendi in collo infantibus ingenuis ſolet aurea, libertinis ſcortea, quaſi communiens pectus puerile. Sipontinus, Bullam eſſe amulam manifeſtum eſt: dictam à ſimilitudine eius bullæ, quæ ſpiritu in aqua excitatur, præcipuè dũ bullit, figura rotundæ. Nam quod aliqui bullã, ἀπὸ τῆς βουλῆς, hoc eſt, à conſilio deductam uolunt, plenũ inſaniæ eſt. De bulla fuſiſsimè diſſerit Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 6.

Argentea bulla. Ouid. 10. Metam. 23.

Aurea bulla. Propert. lib. 4. eleg. 1.27.

Perlucida bulla. Ouid. 10. Metam. 46.

Demittere bullam collo. Propert. 4. eleg. 1.27.

Fulgere bullis. Virg. 12. Aeneid. 287.

Bulla, (πομφόλυξ,) tumor ille inanis, qui uiſitur in aquis momento temporis enaſcens, ſimul & euaneſcens. Vnde prouerbium, Homo bulla: quod nos admonet, humana uita nihil eſſe fragilius, nihil fugacius, nihil inanius. Varro in præfatiõe quam ſcripſit in libros de Agricultura, Cogitans, inquit, eſſe properandum: quòd (ut dicitur) ſi eſt homo bulla, eo magis ſenex. Annus enim octogeſimus admonet me, ut ſarcinas colligam, antè quàm proficiſcar è uita.

Bullam pro capite clauorum, qui in ualuis magnarum ædium honoris gratia affigi ſolent, accepit Plautus in Aſinaria 9.20. Iuſsine in ſplendorem dari bullas has foribus noſtris? Ciceto tradit Verrem, bullas aureas ex ualuis templi magnificentiſsimis abſtuliſſe.

Bullatus, pen. prod. Bullis ornatus. Iuuenalis Satyra 14.1.
Si damnoſa ſenem iuuat alea, ludit & hæres Bullatus. Id eſt, puer.

Bullatæ nugæ. Perſius Saty. 5.

Bullio, bullis, (ζέω, φλύω, βράσσω,) bullire, Feruere ſignificat. Celſus lib. 5. cap. 19. Aut ſpumæ argenti ſelibra, ex olei hemina, & aquæ marinæ altera, cocta donec bullire deſierit, cui paulum ceræ ſit adiectum.

Bullo, bullas, (πομφολυγέω,) bullare, Bullas facere: hoc eſt, tumorem illum excreſcentem, qui ſpiritu in aqua uel urina excitatur. Plin. lib. 28. cap. ult. 16. Itẽ maris ipſius tranquillus ſonitus, ſpumæue diſperſæ, aut aquæ bullantes. Idẽ li. 28. ca. 6. nõ procul à fine, Magna ſigna ſũt urinæ bullãtis et craſſæ.

Bullula, pen. corr. (πομφολύγιον,) Diminutiuum, parua bulla. Celſus lib. 2. ca. 5. de Vrina, Aut ſi quaſdam maculas repræſentat, aut ſi bullulas excitat.

Bulla regia, Liberum oppidũ Numidiæ in Africa, Authore Pli. lib. 5. cap. 3.

Bulleum, (βουλαῖον,) Vrbs inſulæ Britanniæ Ptolemæo. Vulgò Vuitlam.

Bullatius, Viri proprium, ad quem ſcribit Horatius undecimam epiſt. 1. Epiſtolarum libri, Quid tibi uiſa Chios, Bullati.

Bullenſes, Oppidum, & populi Locrorum, apud Plinium lib. 4. cap. 3.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia eſt. Author Plinius libro 4. cap. 10.

Bullio,] bullis. Vide Bulla.

Bulliones, Barbari incolæ Macedoniæ, dicente Plinio lib. 3. ca. 23. Apollonia, quondam Corinthiorum colonia, VII. M. paſſuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nymphæum accolunt Barbari, Amantes & Bulliones.

Bullo, bullas, Bullula,] Vide Bulla.

Bula, (βούλουα,) Ptolemæo Butua, Plinio Liburniæ urbs, hodie Budea.

Bumamma,] (βούμαμμα,) uua, eadem quæ & Bumaſtos dicitur. Varro de Re ruſtica, lib. 2. cap. 5.4. Macrobius lib. 3. Saturnalium, cap. ult. Bumammiam appellat.

Bumaſtos,] ſiue Bumaſtus, fœ. g. (βούμαστος,) Magna mamma. Quo nomine dictum eſt genus quoddam uuæ grandioris: quòd tumeat ad ſimilitudinem mammarum bouis. Plin. lib. 14.

lib. 14.cap.1.6. Tument uerò mammarum modo bumaſti.

Bumelia,] Fraxini ſpecies in Macedonia ampliſſima & lentiſſima. Plinius lib.16.cap.13.1.

Bunias,] huius buniadis, penult. correp. fœm. gener. Genus napi. Vide Bunion.

Bunion,] bunij, (βούνιον,) Napi genus. Plin. lib.20.ca.4.1.

Bunitiũ, βουνίτιον, Vrbs Germaniæ apud Ptolem. Vulgò Sũd.

Bupædas,] (βούπαις,) Magnos pueros Græci dicunt, qui fecerunt finem excreſcendi. Feſtus.

Bupalus, uel Bubalus. Vide Hipponax. clariſſimi ſculptores fuere. Hi quia Hipponacti poetæ notabilis uultus fœditas erat, imaginem eius laſciuia iocorum propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminũ diſtrinxit in tantum: ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe. Vnde Horatius in Epod. ode 6.3.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bubalo.

Buphthalmos,] fœm. gene. (βούφθαλμος,) Herba ſimilis boum oculis, folio fœniculi, circa oppida naſcens, fruticoſa caulibus, qui & manduntur decocti. Hæc Plin. li. 25.c.8.3.

Buphonum,] Herba, quam alij Chamæleontem, alij Ixium uocant. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ φόνος, quod eſt mors, & βοῦς, bos, quòd à bobus deuorata anginam procreet, eóſq; necet. Sipontinus. (cap.22.10.

Bupleuros,] fœm. gen. (βούπλευρος,) Herba. Plin. lib. 22.

Buprasium, Ciuitas & fluuius & regio Elidis, à Bupraſio conditore, cuius meminit Homerus. Bupraſium iam ciuitas non eſt. Proinde à Plin. cap. 5. lib. 4. inter Achaiæ loca ponitur.

Bupreſtis,] huius bupreſtis. f.g. (βουπρηστις,) Animal eſt rarum in Italia, ſimillimum ſcarabeo longipedi. Fallit inter herbas bouem maximè: unde & nomen inuenit: deuoratũq; tacto felle ita inflammat, ut rumpat. Hæc Plinius lib. 30. cap. 4.3. Apud Iuriſconſultum, titulo ad Legem Corneliam ſcribitur, Sicui temerè pigmentarij dederint pytiocampas, aut bupreſtes, quæ ambo uenenata ſunt, teneri pœna legis Corneliæ de ſicarijs & ueneficis.

Bura, Vrbs in ſinu Corinthio, hauſta à mari: dicente Plinio lib. 2. cap. 92. Pyrrham & Antiſſam circa Mæotin pontus abſtulit, Elicem & Buram in ſinu Corinthio, quarum in alto ueſtigia apparent.

Bura, buræ, ſiue buris huius buris, fœ.g. (βοῦρα,) quaſi bouis cauda, Dicitur pars aratri poſterior, decuruata. Virgil. 1. Continuo in ſyluis magna ui inflexa domatur (Geor. 34. In burim. Vbi Seruius, In burim, in curuaturam. nam buris eſt curuamentum aratri, dictum quaſi βοὸς οὐρά, quòd ſit in ſimilitudinem caudæ bouis. Varro. 1. de Re ruſt. cap. 19.1. Terram duram proſcindere, niſi boues magnis uiribus non poſſunt, & ſæpe fracta bura relinquunt uomeres in aruo. Varro de Lin. Lat. lib. 4. Bura à bubus. Alij hoc à curuo, curuum appellant ſub iugo medio conum. quod bura extrema appellatur, uocatur couum à cauo.

Burchana, Põti inſula nobiliſſima, Plinio authore. Sic enim ſcribit ille lib. 4. cap. 13.7. Inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana. Fabaria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenĩetis. Item Gleſſaria, etc.

Burdegala, penu. correp. uel Burdigala, ut ſcribit Suidas, (Βουρδίγαλα,) Strabo autem Burdigaliam dicit: ciuitas eſt Galliæ, Aquitanorum nobiliſſimum emporium, cuidam marino incumbens lacui, quem eruptiones faciunt. uulgò Bordeaux. Author Strabo.

Burdo,] burdonis, Vlpian. de leg. 3. Leg. Item legato. Sipontinus ait eſſe quod ex equo & aſina naſcitur, ſed diuinat. non enim ſatis conſtat quid intelligat Vlpian.

Buris,] pars poſterior aratri. Vide Bura.

Burniſtæ, Plinio ponitur inter ciuitates Illyrici Liburnorum libro 4. cap. 21.

Burrhum,] (πυῤῥόν,) Dicebant antiqui, quod nunc dicimus rufum. Feſtus.

Burſaonenſes, Hiſpaniæ citerioris populi, Calaguritanis & Complutenſibus uicini, ut teſtis eſt Plinius lib. 3. cap. 3. in deſcriptione citerioris Hiſpaniæ.

Burtina, (βουρτίνα,) urbs Hiſpaniæ Ptolem. uulgo Barbaſtro.

Buſiris, pen. prod. huius Buſiris uel Buſiridis, (Βούσιρις,) Neptuni filius ex Libya Epaphi filia ſuſceptus, ut in libro Temporum ſcribit Euſebius. Hic autem, ut ait Auguſtinus in lib. de Ciuitate Dei, regnante Danao Argiuis, rex, uel potius tyrannus, ſuis dijs hoſpites immolabat, & ab Hercule interẽptus eſt, quum etiam eum uoluiſſet occidere. Huius laudes ſcripſit Iſocrates. Illaudatus autem dictus eſt Virgilio: non qui laudatus non ſit, ſed qui laudari non meruerit, ut ait Seruius. Virg. 3. Georg. 1. -quis aut Euryſthea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras? Ouid. 9. Metam. 37.

Buſtum,] buſti, (τύμβος,) propriè dicitur locus in quo mortuus eſt combuſtus & ſepultus, diciturq; combuſtum, quaſi bene uſtum. Hæc Feſtus. Seruius uerò in duodecimum Aeneidos, Pyra inquit, eſt lignorum congeries. Rogus, quum ardere cœperit, dicitur. Buſtum uerò iam exuſtum uocatur. Quem ordinem ſeruat poeta, dicens, Conſtituere pyras. Item, Subiectiſq; ignibus atris, Ter circum accenſos decurrere rogos. Item poſtea, Semuſtaq; ſeruant buſta. Cic. 2. de Legib. 97. Nam quòd rogum buſtumue nouum uetat propius ſexaginta pedes adijci, ædes alienas inuito domino, incendium ueretur acerbum. Quòd autem, ἠρῷον, id eſt, ueſtibulum ſepulchri, buſtumue uſucapi uetat, tuetur ius ſepulchrorum. Iuuenalis Saty. 3.4.

Buſtum, Sepulchrum. Cice. ad Atticum, lib. 7.128.6. Vnas uideo mihi à te non eſſe redditas, quas L. Quintius familiaris meus quũ ferret, ad buſtũ Baſilij uulneratus & deſpoliatus (eſt.

Buſtum aut tymbon uiolare. Cic. 2. de Legib. 101.

Caua buſta. Ouid. 3. Amorum, eleg. 8.8.

Coaceruatum buſtum excelſo aggere. Catul. in Argonaut. 73.

Ingens buſtum terreno ex aggere. Virg. 11. Aeneid. 170.

Fumantia buſta. Stat. lib. 5. Sylu. 1.46.

Horrifico cinefactus buſto. Lucret. lib. 3.186. Id eſt, in cinerem (redactus.

Iniuſta buſta. Ouid. 2. Metam. 62.

Buſta inania. Stat. 6. Thebaid. 34.

Miſerabile buſtum. Ouid. 6. Metam. 33. De Tereo, qui inſcius appoſitum ſibi ab uxore filium comederat: unde ſeipſum filij ſepulturam uocat.

Buſtum memorabile. Claud. de bell. Get. 128.

Buſta ſacra. Claud. in Eutrop. 1.91.

Suprema buſta. Stat. lib. 9. Thebaid. 104.

Teres buſtum. Catul. in Argonaut. 73.

Eruere buſta. Seneca in Troade 6.52.

Facere buſtum. Cic. 1. Philip. 3.

Incidere in buſto. Cic. 5. Tuſcul. 143.

Mactatus eſſem in Catilinæ buſto, uobis ducibus. Cice. in Piſonẽ (11.

Peragere buſta. Ouid. 2. Metam. 62.

Piare buſta alicuius. Ouid. 13. Metam. 105.

Piacula buſto pendere, id eſt, perſoluere. Luc. 2.36. De Mario.

Vertere buſta, pro euertere, & deuaſtare. Lucan. lib. 7.173.

Violare buſtum compoſitum. Lucan. lib. 8.147.

Buſtum omnium legum. Cic. in Piſonem 7.

Buſta Gallica, Locus iuxta Aequimeliũ, ubi Galli defunctorũ, ex peſtilentia corpora uſſerant. Vide Liuiũ lib. 2. bel. Pun. 65.

Buſtuarius, Adiectiuum. Sipõtinus, Buſtuarij à buſto dicti ſunt gladiatores. nam quum mos eſſet in ſepulchris uirorum fortiũ captiuos necari: idq; poſtea crudele uiſum foret: placuit ut eo mo-

ut eo more ſublato, introducerentur gladiatores, qui ante ſepulchra dimicarent: à quo buſtuarij ſunt appellati. Cic. in Piſonem 14. Si mihi cum illo buſtuario gladiatore, & tecum, & cum collega tuo decertandum fuiſſet.

Buteo,] buteonis, m.g. (τριόρχης,) accipitris genus. Plin. lib. 10. cap. 8. Triorchem à numero teſtium, cui principatũ in augurijs Phœmonoe dedit: Buteonẽ hũc appellant Romani.

Butes, (Βούτης,) Amyci regis Bebryciorum filius, & pater Erycis. Commentarius Apollonij, alterius quoq; Butæ meminit, filij Cecropis cuiuſdam.

Buthrotum, pen. prod. ſiue Buthrotium, (Βουθρωτόν,) Epiri colonia eſt non longè ab Ambracio ſinu. Author Plin. lib. 4. cap. 1. Virg. 3. Aeneid. 59. -portuq; ſubimus Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus urbẽ. Id eſt, Buthrotiũ. Seruius.

Buthyſia,] (βουθυσία,) Magnum ſacrificium, quale eſt Hecatombe, & immolatio magnarum hoſtiarum. Sueton. in Nerone, Gymnica inter buthyſiæ apparatum barbam primam poſuit.

Butio,] butionis, Eſt auis circa paludes uerſans. Author Philomelæ. 9. Inque paludiferis butio bubit aquis. Vn Butor.

Butra, Inſula eſt maris mediterranei prope Cretam inſulam. Author Plinius lib. 4. cap. 12.

Buttubata,] Næuius pro nugatorijs poſuit, hoc eſt, nullius dignationis. Nonius.

Butua, Plinio inter oppida Liburniæ recenſetur. lib. 4. ca. 22.

Butuntinenſes, Populi ſunt Calabriæ in Italia, quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 11.

Butyrum,] butyri, pen. interdum, prod. interdum, corr. (βούτυρον,) quid ſit, declarat. Plin. lib. 28. cap. 9.10. his uerbis. E lacte fit & butyrum, barbararum gentium laudatiſſimus cibus, & qui diuites à plebe diſcernat. Plurimum è bubulo, & inde nomen: pinguiſſimum ex ouibus. Fit & ex caprino, ſed hyeme calefacto lacte, æſtate expreſſo tantum, crebro iactatu in longis uaſis, anguſto foramine ſpiritum accipientibus ſub ipſo ore, aliàs præligato. Additur paulum aquæ ut aceſcat, &c. Deinde uerò addit, Naturam eius eſſe aſtringere, mollire, replere, purgare. Sidonius ad Catulinum, Infundens acido comam Butyro. Phaleucius eſt. Egnatius, -molliq; ſubacta Butyro. Neſtor quoq; teſtatur à Græcis produci. Valgius, -ac niueum Butyrumq; nouum cum melle comedit. Hunc ſecuti ſunt Macer & Serenus.

Buxentum, oppidũ quod Græci Pyxonta uocant in ſinu Poſidoniæ, à buxo arbore quæ copioſa illic prouenit. Pli. li. 3. c. 5.

Buxus,] fœ. gen. & Buxũ, (πύξος,) tam pro arbore quàm pro ipſo ligno. Virg. 9. Aeneid. Tympana uos buxuſq; uocat Berecynthia. Vbi Seruius, Dicitur & hæc buxus & hoc buxum: ut Et torno raſile buxum. Vnde ſuperfluò quidam arborem generis fœminini eſſe uolunt, quum hoc loco etiã de ligno generis fœminini habeamus exemplum.

Buxus Græca uox eſt, πυξόν, quippe dicunt Græci. Arbor eſt exigua, natura ſolida, & quadam ligni duritia, ac frondium pallore commendabilis, fractu facilis, & ad topiaria opera commodiſſima, uirens ſemper, ac tonſilis. Semen eius cunctis animantibus propter amaritudinem in uiſum, mel in Corſica amarum reddit: amat frigida quæ ſint aprica. In igne duritia ei eſt, quæ ferro, nec flamma, nec carbone utili. Hæc Sipõtinus ex Plinio lib. 16. cap. 16.

Criſpata buxus cacumine denſo. Clau. de Raptu Proſer. 2.22.

Denſum folijs buxum. Ouid. 3. de Arte Amandi 138.

Horrida buxus. Claud. de Raptu Proſerp. 2.54.

Horriſona buxus. Valer. lib. 2. Argonaut. 117.

Idæa buxus. Stat. lib. 5. Thebaid. 19. Valer. Flacc. lib. 1. Argo- (naut. 64.

Multifori tibia buxi. Ouid. 12. Metam. 32.

Pallidius buxo. Ouid. 4. Metam. 27.

Simillimus buxo pallor. Ouid. 11. Metam. 84.

Raſile buxum. Virg. 2. Georg. 90.

Terebratum buxum. Ouid. 6. Faſtorum 140.

Perpetuo uirens buxus. Ouid. 10. Metam. 20.

Vndans buxo Cytorus. Virg. 2. Aeneid. 88.

Detonſo crines depectere buxo. Ouid. 6. Faſt. 46.

Torquere flagello buxum. Perſius Saty. 3.6.

Buxus, pro tuba uel tibia buxea ſæpe legitur apud poetas, iuxta eam figuram qua materia ponitur pro re confecta. Stat. 2. Thebaid. 16. -tum plurima buxus,
Aeraq; taurinos ſonitu uincentia pulſus. Ibidem 34.
Fœda Celenæa committere prælia buxo. Idem 9. Theb. 96.
-quum Bacchica mugit Buxus.

Buxos inflare. Claud. de Raptu Proſerp. 3.26. Id eſt, tibias in- (ſpirare.

Premere buxos tacitas. Claud. in Eutrop. 2.58.

Ferire buxum rauco pectore. Seneca in Agamemn. 7.20. Id eſt, tibiam inflare.

Inflati murmur buxi. Ouid. 14. Metamorpho. 107.

Buxeus, Adiect. (πύξινος,) Quod ex buxo eſt aut buxi colorẽ refert. Martial. lib. 2.41. Et tres ſunt tibi Maximina dẽtes:
Sed planè piceiq; buxeiq;. Sic Buxea forma, Col. lib. 7. cap. 86.

Buxeus color. Plin. lib. 12. cap. 7.5.

Buxeus frutex. Colum. lib. 8. cap. 15.4.

Buxetum, pen. prod. (πυξεών,) Locus buxis conſitus. Martial. (lib. 5.114.
Non ocioſis ordinata myrtetis,
Viduaq; platano, tonſiliq; buxeto
Ingrata lati ſpacia detinet campi.

Buxoſus, pen. prod. (πυξοειδής,) Adiectiuum, ſignificare uidetur quod maximè buxum refert, buxoq; eſt ſimile: ut lignum balſami buxoſum. Plin. lib. 12. cap. 25.6. Ex hoc buxoſum eſt optimum, quòd eſt odoratiſſimum. (Catul. epig. 4.3.

Buxifer, pen. corr. (πυξοφόρος,) Adiectiuũ, ut Buxifer Cytorus.

Buzæ, Plinio inter Indicas gentes ponuntur, lib. 6. cap. 20.

Buzeri, Gens Themiſcyræ regionis in Aſia. Pli. li. 6. c. 4. Apud Valer. Flacc. lib. 5. Argona. 31. Byzeres ſcribitur, quos appellat uagos, his uerbis, Byzereſq; uagi, Philyræq; à nomine (dicta Littora.

Buzygeus, Mons eſt Theſſaliæ Plin. li. 4. c. 8.

B Y

Byblesia, Vrbs Aſiæ, de qua Herodotus lib. 1. Nam quum initiũ Bybleſiæ ex peninſula auſpicetur, ſintq; Cnidij propemodũ circunflui: eam partem, qua Boreã ſpectat, Ceraunius claudit ſinus, Auſtralem uerò Symanum Rhodiumq; mare.

Byblis, Parua maris mediterranei inſula eſt cũ oppido, alio nomine Melos dicta. Ariſtoteles Zephyriã, Callimachus Myrmallida, Heraclides Siphnum & Acyton uocant. Hæc inſularum rotundiſſima eſt. Verba ſunt Plinij lib. 4. cap. 12.

Byblis, huius Byblidis, pe. cor. (βύβλις,) Filia fuit Mileti ex Cyane nympha filia Meãdri, quæ fratris Cauni amore capta, et ab eo repulſam paſſa, tandẽ lacrymis, ob impatiẽtiã amoris cõſumpta, miſeratione deorũ in fontẽ ſui nominis uerſa eſt. Sic lacrymis cõſũpta ſuis Phœbeia Byblis (Ou. 9. Met. 133.
Vertitur in fontem, &c.

Byblus, (βύβλος,) Eſt Syriæ Phœniciæ urbs, Beryto uicina, in qua Adonidis templa ſunt. Strabo lib. 16. Hodie Gaeta.

Bycus, (βύκος,) Fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo authore. Hodie Buges uocatur.

Byrſa, (βύρσα,) Straboni li. 17. Arx fuit in media urbe Carthaginenſium, in cuius uertice Aeſculapij templum erat, quod Aſdrubalis uxor capta urbe ſecum concremauit. Huius autem nominis origo cum ex Seruio, tum ex alijs talis eſt: Appulſa ad Libyã Dido, quum ab Hiarba pelleretur, petijt callide ut emeret tantum terræ, quantũ poſſet bubulo corio occupare, quod quum permiſiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectũ tetendit, occupauitq; ſtadia XXII. Itaq; oſtenſis the-

ſauris ſuis ſocijs, eiſq; animatis, ciuitatem conſtruxit, quam poſtea uocauere Carthaginem. Arcem uerò à bubulo corio, quod ſic uocitant.

Byrſam nuncupauit. Quod & tangit Virgil. lib. Aeneid. 1.75.
Mercatiq; ſolum, facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum poſſent circundare tergo.

Byſſus,] fœ.gen. (βύσσος,) Genus lini ſubtiliſſimi & precioſi: cuius meminit Plinius lib. 19. cap. 1. 13.

Byſſinus, (βύσσινος,) Adiectiuum. ut Byſſinum linum. Plinius lib. 19. cap. 1. 13.

Byzantium, (βυζάντιον,) Thraciæ ciuitas, à Pauſania Spartano condita, ut Iuſtinus lib. 4. author eſt. Euſtathius à Byze Megarenſium claſſis præfecto, liberæ olim conditionis, & Ligos antè dicta. Author Plin. lib. 4. cap. 11. Hodie à Conſtantino Magno Conſtantinopolis, & antea quoq; noua Roma, mox temporibus Seueri, & filij eius Antonij, Antonia uocitata. Expugnata à Mahumete Turca anno ſalutis noſtræ M.CCCCLIII. magna Chriſtianæ pietatis iactura: proximis uerò annis ingenti terræ motu multis in locis concuſſa, multis in locis corruit. Meminit ſitus, originis, & potentiæ ueteris Corn. Tacit. lib. 12.

Byzantius, (βυζάντιος,) Adiectiuum. ut Littora Byzantia. Ouidius 1. Triſt. eleg. 9.7.

Orca Byzantia. Horat. 2. Sermo. ſaty. 4.14.
Non alia quàm quæ Byzantia putruit orca.

Byzantij exules. Cic. pro Domo ſua 42. & 98. Item in Piſonẽ 68. & in Oratore 22.

Byzantiacus, penult. correp. aliud adiectiuum, (βυζαντιακός,) Stat. 4. Sylu. 9.3. Aut Byzantiacos colunt lacertos. Lacerti genus piſcium hoc loco.

Byzeres, pen. prod. (βύζηρες,) Gens in ponto. Steph.

C

C LITERA Tertia in ordine, ad oẽs uocales uim ſuã perfert. Quintilian. lib. 1. cap. 7.6.

C. Caius notat, Ɔ. inuerſa Caia: quia tam Caias eſſe uocitatas quàm Caios, etiam ex nuptialibus ſacris apparet. Quintilia. lib. 1. cap. 7.14.

Cabalia, Aſiæ minoris regio, in qua ſunt urbes Oenoanda, (quam Strabo Oenoandron uocat) Balbirra, Bubon. Populi porrò huius regionis incolæ, Cabalij dicuntur, teſte Herodoto lib. 3.

Caballus,] caballi, (ἵππος,) Id eſt, equus. Lucilius lib. 2. Succuſſator tetri, tardiq; caballi. Varro Parmenone, Alius caballum arboris ramo in humili alligatũ reliquit. Hæc Nonius.

Immeriti caballi. Iuuenal. Saty. 10.6.

Satureianus caballus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.12. Id eſt, Satureianis agris natus qui ſunt in Apuleia fertiles, & equorum nobilium genitores. Acron.

Agere caballum. Horat. lib. 1. Epiſt. 19.8.

Paſcere caballos. Horat. 1. Serm ſ ty. 6.21.

Caballinus, pen. prod. Adiectiuum, (ἵππειος,) ut Caballina caro. Plin. lib. 28. cap. 20.3.

Caballinus fons, in monte Helicone Bœotiæ. Vulgatum eſt enim fontem erupiſſe, dum ſubiectam ibi rupem Pegaſus feriret ungula. Author Strabo. Vide infrà in dictione Helicon.

Cabellio, (καβελλιών,) Narbonenſis prouinciæ oppidum, cui uicina ſunt Carcaſſo, & Carpentoracte oppida. Author Plin. lib. 3. cap. 4. Straboni ſcribitur Caballio. Vulgò Cauaillon.

Cabera, pen. prod. (καβείρα,) Prothei filia ex Vulcano Caberos tres genuit, totidemq; nymphas Caberidas: quibus omnibus templa eſſe dicata, author eſt Strabo lib. 10. Hos alij Cabiros uocant pen. prod. traduntq; eoſdem eſſe Curetas, & Corybantes, & Caberos, & Idæos dactylos, & Telchinas. Alij cognatos inter ſe paruo utiq; diſcrimine. Omnes tamen conſentiunt eſſe quoſdam ſpiritibus afflatos, & Bacchicos, qui armorum agitatione tumultuoſa, cum ſtrepitu ac fragore, cymbaliſq; ac tympanis, tibijs quoq; & uociferationibus publica ſacra faciant. Vide Strabonem lib. 10.

Cabiri. Vide Cabera.

Cabullinum, (καβάλλινον,) urbs Galliæ Ptolemæo, Cataleunũ alio nomine dicitur. Vulgò Chaalon ſus la Sone.

Cacabo,] cacabas, penult. corr. (κακκαβίζω,) cacabare, Proprium eſt uocis perdicũ. Author carminis Philomelæ, quod Ouidio tribuitur 4. Cacabat hinc perdix, hinc gratitat improbus anſer.

Cacabus,] pen. corr. (κάκκαβος,) Vas eſt in quo pulmentarium coquitur. Paulus Iuriſconſultus de Inſtructo & inſtrumento legato, Nec multum refert inter cacabos & ahenum quod ſupra focum pendet: hic aqua ad potandum caleſit: in illis, pulmentarium coquitur. Dicitur autem à ſono quem facit dum feruet. Colum. lib. 12. cap. 41.2.

Syntheſis cacaborum. Stat. lib. 4. Sylu. 9.9.

Cacalia,] (κακαλία,) ſiue leontice uocatur, Semen margaritis minutis ſimile, dependens inter folia grandia, in montib. ferè. Plin. lib. 25. cap. 11. 3. Officinis carui agreſte dicitur.

Cacaturio,] Vide Caco.

Cacemphaton,] penult. corr. (κακέμφατον,) Eſt obſcœna pronũciatio uel in cõpoſita dictione, uel in uno uerbo: ut numerũ cũ nauib. æquet. Et, Arrige aures Pamphile. Donatus.

Cachectus, cti, (καχέκτος,) qui malo eſt corporis habitu, et cui macie corpus confectum eſt. Plin. lib. 32. cap. 10. Cachectis, quorum corpus macie conficitur, tetheæ utiles ſunt cum ruta ac melle.

Cachinnus, (κιχλισμός,) Solutus riſus: à ſono factum uocabulum.

Dulces cachinni. Lucret. lib. 5.281.

Peruerſus cachinnus. Ouid. 3. de Arte Amandi 58.
Eſt, quæ peruerſo diſtorqueat ora cachinno Quum riſit.

Rigidus cachinnus. Iuuenal. Saty. 10.4.

Tremulus cachinnus. Perſius Saty. 3.9.

Afferre cachinnos omnes Catul. epig. 13.1.

Commouere cachinnos. Cic. de Claris Oratorib. 114. Reliqua duo ſunt, agere, & meminiſſe: in utroq; cachinnos irridentiũ commouebat.

Concuti cachinno. Iuuenal. Saty. 3.10.

Diſtorquere ora cachinno. Ouid 3 de Arte Amandi 58.

Ridere quicquid eſt domi cachinnorum. Catul. epig. 29.3.

Suſtollere cachinnum. Cic. de Fato 16.

Tollere cachinnum. Horat. de Arte Poetica 23.

Cachinno, cachinnas, (καγχάζω, καγχαλόω,) cachinnare, & Cachinnor, Deponens, Immoderatè ridere. Cicer. 5. Verr. 51. Ridere conuiuæ, cachinnari ipſe Apronius. Suetonius in Veſp. Auguſto, Quare patrem Sabinum ferunt aruſpicio inſuper confirmatum, renunciaſſe matri, nepotem ei Cæſarem genitum: nec illam quicquam aliud, quàm cachinnaſſe; mirantem quòd adhuc ſe mentis compote, deliraret iam filius ſuus.

Furtim cachinnare. Lucretius lib. 4.237.

Tremulo cachinnare riſu. Lucretius lib. 2.196.

Cachinnatio, (καγχασμός) Verbale. Cic. 4. Tuſc. 107. Vt ſi ridere conceſſum ſit, uituperetur tamen cachinnatio.

Cacidiri, Inter celeberrimas Scytharum gentes Plinio ponuntur lib. 6. cap. 17.

Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 8.

Caco,] cacas, (χέζω, ἀφοδεύω,) cacare, Ventris onus deponere. Martialis lib. 1.94. in Baſſum.
Ventris onus miſero, nec te pudet, excipis auro:
Baſſe bibis uitro: carius ergo cacas.

Nec toto decies cacas in anno. Catul. epig. 20.4.

Venire cacatum. Horat. 1. Serm. ſaty. 8.8.

Cacatus, penult. product. Adiectiuum, (κεχεσμένος,) ut Charta cacata. Catul. epigram. 34. 1. & 4. Annales Voluſi cacata charta.

Cacaturio, cacaturis, pen. corr. (χεζητιάω,) cacaturire, Deſideratiuum uerbum à caco, cacas. Martial. lib. 11. in Vacerrã,
Cœnaturit Vacerra, non cacaturit.

Cacodæmon,] huius cacodæmonis, pen. corr. (κακοδαίμων,) Latinè noxius dæmon interpretatur. Malum genium dicunt Latini. De Cacodæmone meminit Valerius Maximus lib. 1. de Somnijs, Caſſij ſomnium enarrans.

Cacoethes,] penult. prod. neut. gener. (κακοηθές,) Malus mos Latinè dicitur. Iuuenalis ſaty. 7.6.
– laqueo tenet ambitioſi
Conſuetudo mali, tenet inſanabile multos
Scribendi cacoethes, & ægro in corde ſeneſcit.

Cacoethe, Vlceris uel carcinomatis genus curatu difficillimum. Plin. lib. 22. cap. 25.12. Stellionum morſibus reſiſtit: item ulceribus quæ cacoethe uocant. Celſus de carcinomate, lib. 5. ca. 28. Nanq; peſſimum id genus eſt, fereq; id primum fit, quod κακοηθὲς, à Græcis nominatur.

Cacoſtomachos,] penul. corr. (κακοστόμαχος,) Qui malum ac debilitatum ſtomachum habet, hoc eſt, uentriculum. os enim uentriculi (qui ſtomachus dicitur) pro ipſo uentriculo ſumi ſolet. Cicer. ad Tironem, lib. 16. 6. 2. De medico & tu bene exiſtimari ſcribis: & ego ſic audio: ſed planè curationes eius non probo: ius enim dandum tibi non fuit, quum κακοστόμαχος eſſes.

Cacoſyntheton,] pen. corr. (κακοσύνθετον,) Mala, ſeu deformis compoſitio: ut apud Virgilium, lib. 9. Aeneid. 125.
– uerſaq; iuuencum
Terga fatigamus haſta. Quint. lib. 8. cap. 3. Quod malè collocatum, id cacoſyntheton uocant.

Cacotechnia,] (κακοτεχνία,) Mala ars dicitur. Quintilianus lib. 2. cap. 20.2. & cap. 15.2. Cacotechniam quidam nominauerunt artis prauitatem.

Cacozelia,] (κακοζηλία,) dicitur Latinè mala affectatio; peruerſa imitatio, quoties inſcitè affectantes uirtutem aliquam, in uitium labimur. Veluti ſiquis malè affectans Atticiſmum, ieiunus euadat & aridus: ſiquis copiam, in futilem incidat loquacitatem. Quint. in ſecundo, & in fine octaui, Sed tum quoq; rei ſeruetur menſura quædam. Quamuis eſt enim omnis hyperbole ultra fidem, non tamen eſſe debet ultra modum, nec alia magis uia in cacozeliam itur.

Cacozeliæ genere peccare. Quint. lib. 2. cap. 3.7.

Cacula,] penult. correp. (ἀκόλουθος,) Seruus militis. Plautus Trinum. 10.93.
– uideo caculam militarem
Me futurum, aut longius, aut aliquid ad regem.

Cacumen,] pen. prod. (ἄκρος, κορυφή, κόρυμβος,) Vertex, ſiue ſummitas cuiuſcunq; rei. ut cacumina montium. Plinius lib. 6. cap. 7.3. Et cacumina arborum. Cæſar 7. bell. Gall. 290. Itaq; truncis arborum aut admodum firmis ramis abſciſſis, atq; horũ delibratis atq; præacutis cacuminibus, perpetuæ foſſæ quinos pedes altæ ducebantur. Virg. 6. Aeneid. 136. Dehinc ſumma cacumina linquunt.

Cacumen oui. Plin. lib. 10. cap. 52.3.

Cacumen pilorum capitis. Hirtius de bello Africano, li. 5.184.

Acutum per cacumen uadere. Ouid. 1. de Arte amandi 77.

Aerium cacumen. Catul. epig. 59.48.

Altum cacumen. Virg. 2. Georg. 62.

Creſcens cacumen. Ouid. 8. Metam. 145.

Fracta cacumina fagi. Virg. 9. eclog. 2.

Frondens cacumen. Ouid. 8. Metam. 153.

Matina cacumina. Horat. Epod. 16.6. Id eſt, Matini montis Calabriæ.

Nudata cacumina. Ouid. Metam. 79.

Montana cacumina. Ouid. 1. Metam. 63.

Nimboſa cacumina aperire. Virg. 3. Aeneid. 55.

Procera cacumina. Sil. Ital. lib. 7.36.

Sublime cacumen. Ouid. 1. Metam. 66.

Summum cacumen. Seneca in Hippol. 10.8.

Vmbroſa cacumina. Virg. 2. eclog. 1.

Comprimere cacumina. Sil. Ital. lib. 5.10.

Mandare cacumen terræ. Virg. 2. Georg. 6. De cacumine uirgulti amputati.

Motare cacumina. Virg. 6. eclog. 4.

Nectere cacumina. Sil. Ital. lib. 5.10.

Rorat cacumen. Senec. Hippol. 10.8.

Surgere gemino cacumine. Lucan. lib. 1.110.

Tangere ſummum cacumen. Lucretius libro 2. 226. Hoc eſt, ad metam ſeu finem creſcendi peruenire.

Tectum cacumen nubibus. Lucan. lib. 3.2.

Tremulum cacumen. Silius Ital. lib. 5.101.

Venire ad ſummum cacumen. Lucret. lib. 5.292. Id eſt, Ad ſummam abſolutionem & conſummationem.

Cacuminare, (ὀξύνειν,) Acutum reddere. Ouid. 3. Metamor. 49. Dat ſpacium collo, ſummaſq; cacuminat aures. De Actæone in ceruum mutato.

Cacuminatus, Adiectiuum, (ὀξυειδής,) ut Oua cacuminata. Plin. lib. 10. cap. 52.3. Aquatilium oua rotunda: reliqua ferè faſtigio cacuminata.

Cacus, (κάκος,) Secundum fabulas, Vulcani filius fuit, ore ignem ac fumum uomens, qui uicina omnia populabatur. Veritas tamen ſecundum philologos & hiſtoricos hoc habet, Hunc fuiſſe Euandri nequiſſimum ſeruum, ac furem. Nouimus autem malum à Græcis κακὸν, dici: quem ita illo tempore Arcades appellabant, poſtea tranſlato accentu Cacus dictus eſt, ut Helene, Helena. Ignem autem dictus eſt uomere, quòd agros igne populabatur. Hunc ſoror ſua eiuſdem nominis prodidit. Vnde etiam ſacellum meruit, in quo ei per uirgines Veſtæ ſacrificabatur. Hæc Seruius enarrans eum Virgilij locum lib. Aeneid. 8.38.
Hic ſpelunca fuit uaſto ſubmota receſſu,
Semihominis Caci: facies. & deinde ſequitur,
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore uomens ignes, magna ſe mole ferebat. De hoc Caco à ſorore Caca prodito, & ab Hercule, cuius boues furto abegerat, occiſo in Auentino monte, Vide Liuium Decad. 1. lib. 1. Dionyſium lib. 1. Solinum, cap. 2.

Cadauer,] penult. product. neut. gener. (νεκρὸν, πτῶμα,) Corpus quodcunque mortuum. A cadendo deriuatur, uel à cedendo. Cæſar. 7. belli Gallici 311. Quid hominum millibus octoginta uno loco interfectis, propinquis, conſanguineiſq; noſtris animi fore exiſtimatis, ſi penè in ipſis cadaueribus prælio decertare cogentur? Plinius libro 10. cap. 70.2.

Cadauera oppidorum, Per tranſlationem dictum. Seruius Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4.5.12. Quum uno loco, tot oppidûm cadauera proiecta iaceant?

Abiectum cadauer. Cic. in Piſonem 65.

Congeſta cadauera. Lucan. lib. 2.42.

Conferta cadauera. Luca. li. 3.114. Id eſt, Dẽſa & interpoſita.

Crudum cadauer. Iuuenal. Saty. 15.9.

Cruentum cadauer. Cic. pro Milone 25.

Defunctum cadauer. Lucan. lib. 3. 144.
Denſa cadauera. Iuuenal. Saty. 10. 19.
Dilapſa tabo cadauera. Virg. 3. Georg. 111.
Eiectum cadauer. Cic. in Piſonem 4.
Informe cadauer. Vide Informis.
Lacerum cadauer. Lucan lib. 5. 234.
Rigidum cadauer. Claud. de bel. Gigant. 21.
Tetra cadauera. Lucret. lib. 2. 84.
Toruum cadauer. Stat. lib. 9. 28.
Tremebundum cadauer. Seneca in Herc. Oetheo 7. 15.
Expirant cadauera uermes. Lucret. lib. 3. 145. Id eſt, emittunt ſeu exhalant uermes.
Luſtrare cadauera. Lucan. lib. 2. 35. Id eſt, circunſpicere.
Mordere cadauer. Iuuenalis Saty. 15. 9.
Spoliare cadauera. Lucan. lib. 3. 134.
Torrere cadauera. Lucret. lib. 2. 84.

Cadauerosus, pen. prod. (νεκρώδης,) Adiectiuum. ut Cadauero ſa facies. Terent. Hecyra 3. 4. 27. Vbi Donatus, Cadaueroſa, ſubliuida, ac perſonata, rubore & liuore. Rubicundi enim & craſſam faciem ſæpe habent, quod eſt proprium cadaueris. Poteſt & pulpoſa intelligi, & craſſa, quaſi cadaueroſa. Atqui ego cadaueroſam faciem intelligerem, quã Hippocraticam uocamus, nempe homini morienti & penè demortuo ſimilem. eſt autem talis, quæ habet concauos oculos, nares amplas, collapſa tẽpora, labra demiſſa, prominẽtes aures: quæ omnia, uno uerbo elegantiſſime explicauit Terent.

Caddusii, Aſiæ populi ſunt Mediæ regionis prope Albanos & Caſpios. Author Strabo lib. 11.

Cadena Regia, fuit in urbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ, ut Author eſt Strabo lib. 12.

Cadiſcus, Dimin. à Cadus. Vide Cadus.

Cadi, Cadorum, Phrygiæ urbs eſt: quamuis nonnulli ad Myſiam dicant pertinere. Hæc Strabo lib. 12.

Cadiſcus, Inter montes Cretæ Plinio lib. 4. cap. 12. numeratur, Monte. Cretæ (inquit) Cadiſcus, Idæus, Dictæus, Corycus.

Cadiuus,] Vide Cado.

Cadmea, Pro Thebis ipſis antiqui uſurpare ſoliti, ut Author eſt Strabo lib. 9. quum interim Cadmea, arx Thebana eſſet, ut ſcribit Plutarchus in uita Pelopidæ.

Cadmeis, pen. prod. huius cadmeidis, penul. corr. & Cadmeius. Vide Cadmus.

Cadmia,] cadmiæ, (καδμεία,) Lapis eſt æroſus, id eſt, multum æris habens, & ex quo fuſo fit æs. Plin. lib. 34. cap. 10. 5. Nanq; ipſe lapis ex quo fit æs, cadmia uocatur.

Cadmus, (κάδμος,) Mileſius paulo poſt Orpheum, primus ſcripſit hiſtoriam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris quatuor. Author Suidas. De Cadmo Mileſio ſic ſcribit Plinius lib. 5. cap. 29. Miletus Ioniæ caput, Lelegeis antè & Pityuſa & Anactoria nominata, ſuper LXXX. urbium per cũcta maria genitrix: nec fraudanda ciue Cadmo, qui primus proſam orationem condere inſtituit.

Cadmus alter Agenoris filius, miſſus à patre ad inquirendã Europam à Ioue raptam, iuſſusq; ſine illa non redire, ex reſpõſo ſecutus bouem, Bœotiam ubi cõſtitit, regionem uocauit: Thebasq; ex nomine Aegyptiarum Thebarum, unde originem habuit, ciuitatem condidit. Socios inſuper quum uidiſſet à dracone abſumptos, eius interfecti dentes ſeuit, ex quibus orti ſe mutuis uulneribus confoderunt. Ipſe tandem ab Amphione & Zeto pulſus in Illyricum ſeceſſit.

Soror Cadmi. Ouid. 4. de Pon. 11. Id eſt, Europa.
Nobilis Cadmus. Seneca in Hercule furente 4. 11.

Cadmeius, Adiect. ut Aemon Cadmeius. Stat. Theb. lib. 8. 104.
– leuius Cadmeius Aemon Tela rotat.

Cadmeides, fœm. gener. Nomen Patronymicum à Cadmo deductum. Ouidius 4. Metamorph. 113.
Aequora diſtringunt ſummis Cadmeides alis.
Impiæ Cadmeides. Seneca in Hercule furente. 9. 29.
Domus Cadmeis. Oui. 4. Metam. 109. Id eſt, Cadmea, aut Cadmeia Patronymicum nomen pro poſſeſſiuo.

Cadmeus, pen. prod. aliud Adiectiuũ, (καδμεῖος,) ut Ciſta Cadmea. Seneca in Herc. Oetheo 5. 3. Nos Cadmeis orgia ferre Tecum ſolitæ condita ciſtis. Id eſt, Thebanis. Thebæ enim à Cadmo conditæ fuerunt, ut dictum eſt.

Circe Cadmea. Lucan. lib. 3. 35.
Iuuentus Cadmea. Stat. lib. 8. Thebaid. 120.
Limen Cadmeum. Stat. 1. Thebaid. 25.
Mater Cadmea. Seneca in Oedip. 14. 2. Agauen intelligit, quæ Pentheo filio caput amputauit.
Thebæ Cadmeæ. Propert. lib. 1. eleg. 7. 1.

Cado,] cadis, cecidi, pe. corr. caſum, (πίπτω, ἐρείπω, ἀμύνω,) cadere Propriè ruere eſt. Terent. Adelph. 1. 1. 12. Aut uſpiam ceciderit.

Cadere, & Conſiſtere, contraria. Cic. in Orat. 52.
Grauatim cadere. Lucret. lib. 3. 79.
Cadere à. Ouid. lib. 3. Faſt. 4.
Et cadit à mento languida facta manus.
Cadere ab alto. Plin. lib. 10. cap. 38. 2.
Cadere de uel ex equo. Cic. pro Cluentio 139. Cecidiſſe ex equo dicitur. Martial. lib. 5. 36. Cecidit repentè magna de ſuis clauis. Stat. 11. Thebaid. 54. De turre cadere.
In claſſem cadit omne nemus. Lucan. lib. 1. 63. Hoc eſt, cæduntur nemora quibus conſtruatur claſſis.
In pectus cadit pronus. Ouid. 4. Metam. 116.
In pedes alicuius cadere. Ouid. 2. Faſt. 167.
In plagas cadere dicitur ceruus. Ouid. de Arte amandi 86. Id eſt, in retia.
In plano cadere. Ouid. 3. Triſt. 4. eleg. 4.
In pontum cadunt flumina. Seneca in Medea. 6. 6.
In terram cadere. Lucret. lib. 2. 42.
In uulnus cadere. Lucret. li. 4. 211. Id eſt, quod uulgò dicimus, ut plurimum offendi partem iam læſam.
In uultus cadere Ouid. 5. Metam. 59.
Inter pericula cadere. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 8.
Inter uerba cadere dicitur lingua. Horat. 4. Carm. ode 1. 8. Id eſt, obmuteſcit.
Per aquas cadere. Lucret. lib. 2. 47.
Poſt terga cadere. Lucan. lib. 3. 96.
Deorſum cadere. Lucret. lib. 2. 47.
Mora lenta cadere. Seneca in Hercule Oetheo 13. 5.
Sine ruina cadere. Lucan. lib. 7. 24. Id eſt, ſic cadere ne magnã ſecum ruinam trahat.
Barba cadit. Virg. 1. eclog. 6.
Excipere cadentem. Stat. 1. Sylu. 2. 22.
Supponere aliquid cadenti. Ouid. 21. epiſt. 36.
Suſtinere cadentem. Ouid. 8. Metam. 30.
Cadunt dentes. Plaut. Menæh. 2. 4. 59.
Cadunt folia arborum, uel ex arboribus. Plaut. Menæh. 9. 1. 9.
Cadunt arbori folia. Plin. lib. 16. cap. 22.
Cadunt ex arbore folia. Plin. lib. 17. cap. 20. 6.
Guttæ cadunt. Lucret. lib. 2. 45.
Guttæ cadentes in ſaxa. Lucret. lib. 4. 259.
Imbres cadunt. Virg. 6. eclog. 8.
Per genas cadunt imbres. Ouid. 1. Triſt. 3. eleg. 4.
Cadunt lacrymæ. Terent. Adelph. 4. 1. 20.
Lacrymæ cadunt ubertim. Claudian. epig. 22. 43.
Genis cadunt lacrymæ. Lucan. lib. 3. 146.
In ora cadunt lacrymæ. Ouid. 3. Triſt. 3. eleg. 9.
Lacrymæ cadunt per ora. Seneca in Hippol. 4. 5.
In uerba ſingula cadunt lacrymæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 3.

Non ſponte cadentes lacrymæ. Lucan. lib. 9. 209.
Sponte cadit lana. Ouid. 7. Metam. 111.
Lingua cadente murmurare. Stat. 2. Sylu. 1. 30.
Victa graui ſomno cadunt lumina. Valer. lib. 1. Argonaut. 60.
Membra cadunt corpore. Lucret. lib. 3. 120.
Palpebræ cadunt. Lucret. lib. 4. 193.
Vela cadunt. Virg. 3. Aeneid. 42.
Via fluminis cadens. Seneca in Thyeſte 4. 5.
Cadunt umbræ. Virg. eclog. 1.
Vrbes cadunt. Lucret. lib. 5. 249.
Cadit illi animus. Cic. de Amicitia 22. Nec debilitari animos, aut cadere patitur.
Cadere animis. Cicer. ad Torquatum, lib. 6. 1. 11. Non debemus ita cadere animis, quaſi aliquid euenerit quod fieri poſſe nunquam putarimus.
Sed tibi tamen oculi, uultus, uerba cecidiſſent. Cicer. pro Domo ſua 102.
Animi cadunt. Ouid. 11. Metam. 108.
Cadunt arma, quando ceſſatur à prælio uel concertatione. Cic. 14. Philipp. 398.
Ceciderunt arma delapſa de manibus. Cic. 1. Off. 110.
Cadunt Auſtri, quando deſinunt flare, authore Seruio. Virgil. 1. Georg. 71.
Authoritas principum cecidit. Cicer. de Aruſp. reſp. 56.
Cadere fabula dicitur, cui Stare opponitur. Hor. 2. Epiſt. 1. 36.
Securus cadat, an recto ſtet fabula talo. Id eſt, diſpliceat, an placeat fabula, non curat: ſed tantum quod nummos acceperit gaudet: magis enim lucrum, quàm laudem adipiſci geſtit. Ex Acrone & Porphyrione.
Fides cadere dicitur, cui Stare opponitur. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 2.
Impetus amens cadit. Lucan. lib. 4. 57.
Cecidit tibi ira. Liu. 2. ab Vrbe 170.
Paulatim cadit ira. Lucan. lib. 4. 58.
Metu cadit ira. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 1.
Spes cadit. Ouid. 2. Triſt. 30.
Ad irritum cadit ſpes. Liu. 2. ab Vrbe 23.
Timor cadit. Ouid. 9. Epiſt. 9.
Incaſſum cadunt omnia tua promiſſa. Plaut. Pœnul. 4. 138.
Verba cadunt ſingultu. Propert. lib. 1. eleg. 5. 3.
Zephyro uerba cadunt mea. Propert. lib. 1. eleg. 15. 7.
Cadere cauſa dicebant eum qui plus petebat. Cic. 1. de Oratore 81. Ridens & ſtomachans Scæuola, quum Hypſeus maxima uoce plurimis uerbis à M. Craſſo Prætore contenderet, ut ei quem defendebat, cauſa cadere liceret: Cn. autem Octauius homo Conſularis non minus longa oratione recuſaret, ne aduerſarius cauſa caderet. Quibus uerbis inſcitia duorũ oratorum reprehenditur, qui iuris ciuilis ignorantia non intelligebant quid eſſet cauſa cadere. Quint. lib. 3. cap. 4. 12. Eſt enim ſeruitus, ad certa ſe uerba aſtringendi, idq; faciendum in lib. Cicer. de Orat. uetat M. Antonius. nam eſt etiam periculoſum, quum ſi uno in uerbo ſit erratum, tota cauſa cecidiſſe uideamur. Hæc Budæus.
Cauſa ſimili cadere. Lucan. lib. 2. 110.
Cadere formula. Dicuntur patroni in iudicio, quum rem ipſam ſeu proceſſum, quem uocant, per ſuas formulas non poſſunt rectè explicare, ut interdum quod magis ad rem ſuam pertinet, negligentius omittant. Budæus. uide Quintilian. lib. 3. cap. 6. 50.
Cadere in iudicio. Cic. pro Muræna 54.
Aptè cecidit uerbum ad id quod agis, &c. Ci. 2. de Diuin. 126.
Non cadit in alium tam abſolutum opus. Plinius lib. 35. cap. 10. 16. Id eſt, non poteſt ab alio tam abſolutũ opus perfici.
In eum cadit iſtud. Cic. pro Cœlio 55.
In eum cadit hoc ſcelus. Virg. 9. eclog. 4.
Cadit ſuſpicio in eum. Cic. ad Attic. lib. 13. 268. 3.

In eum cadit hoc uerbum maximè, qui, &c. Cicer. de Aruſp. reſpon. 52.
Cadere non uidetur in eundem & contemptus pecuniæ, & cupiditas. Quintil. lib. 7. cap. 3. 25.
Cadit in fœminas. Quintil. in procem. lib. 6. 5.
Cadunt in malos omnia ſcelera. Quint. lib. 7. cap. 3. 26.
Cadit de his aliquid in omnes. Quint. lib. 7. cap. 3. 39.
Si cadit in ſapientem animi dolor: qui profectò cadit. Cicer. de Amic. 44.
Non cadit in uirum bonũ mentiri. Cic. 3. Off. 108. Ibidẽ 107.
Non cadit in hos mores, non in hunc pudorem, non in hanc uitam, non in hunc hominem iſta ſuſpicio. Cic. pro Sylla 56.
Cadit frequenter in cauſas ipſa linearis ratio, ſi de terminis menſurisq; ſunt lites. Quint. lib. 1. cap. 10. 28.
Quod ne in cogitationem quidem cadit, ut fuerit tempus aliquod, nullum quum tempus eſſet. Cic. 1. de Nat. deor. 32.
Non cadit in conſuetudinem id uerbum. Cic. 3. Tuſc. 12.
Cadere in deliberationem. Cic. 1. Off. 15.
Cadit ſolutio in diem Calend. id eſt, redit dies, & uenit ſolutionis. Cic. Attic. lib. 15. 329. 14. Ibidem 15. Sed id ex prædijs ut cadet, ita ſoluetur. Budæus.
Quæcunq; in diſceptationem cadere poſſunt. Ci. 2. de Orat. 4.
Neq; in unam formam cadunt omnia. Cic. in Orat. 20.
Quod in noſtram intelligentiam cadit. Cic. 3. Off. 21.
Cadere in legem. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.
Cadere in morbum. Cic. 1. Tuſc. 124.
Cadere non abruptè in narrationem, optimum eſt. Quintilian. lib. 4. cap. 1. 54.
Cadit in rerum naturam, ut duos ſapientes aliquando iuſtæ cauſæ in diuerſum trahant. Quint. lib. 2. cap. 17. 20.
Cadere in offenſionem alicuius. Cic. 1. de Nat. deor. 116.
Cadere in poteſtatem alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 8. 147. 2.
Cadit in rem. Cic. 1. Acad. 60.
In rem apte cadere. Cic. 1. de Diuin. 64.
Cadit in ſenſum cernendi. Cic. de Vniuerſitate 11.
Cadere in ſpeciem ſolœciſmi. Quint. lib. 1. cap. 5. 26.
Cadere in ſuſpicionem. Cic. pro Milone 38.
Cadere in uituperationem. Cic. ad Attic. lib. 14. 309. 1.
Cadere poſſunt plures quæſtiones in unam, quæ uelut ſubiacentes ad illud, quo iudicium continetur, referuntur. Quintil. lib. 3. cap. 6. 65.
Ne cadat aduentus tuus in alieniſſimum tempus. Cic. ad Caſſium lib. 15. 14. 9. Id eſt, ne aduenias, quũ minime erit opus.
Quæ cadunt ſub aſpectum, & ſub oculos. Cicer. de Vniuerſitate 14. Idem in Orat. 5.
Cadere ſub imperium & ditionem alicuius. Cic. pro Fonteio 2.
Illa cadunt ſub iudicium ſapientis. Cic. 3. de Finib. 93.
Sub aurium menſuram cadere. Cic. in Orat. 36.
Sub rationem eandem cadere. Cic. 1. de Inuent. 62.
Cadere ſub regulam. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 11.
Cadere ſub ſenſum. Cic. 4. Acad. 188.
Cadere, pro euenire. Cic. ad Atticum, lib. 3. 47. 2. Sanè ita cadebat ut uellem.
Quod cecidit forte, id arte ut corrigas. Terent. Adel. 4. 7. 22.
Nihil mihi optatius cadere potuit. Cic. Attic. lib. 3. 41. 1.
Cecidit gratum alicui. Cic. pro Milone 62.
Vt cadet ita &c. Cic. Attic. lib. 15. 329.
Incommodi aliquid cecidit ei. Cic. pro Quintio 29.
Cadere irritũ. Tacit. li. 15. 238. 27. Subauditur præpoſitio In.
Honeſta & iucunda ceciderunt mihi à te. Cicer. ad Quintil. fratrem, lib. 1. 3. 2.
Augurũ prædictis multa incredibiliter uera cecidiſſe. Cic. 2. de Leg. 54.
Quò cadant promiſſa, nõ curat. Hor. 2. Epiſt. 1. 11.
Quoquo modo res cecidit. Cic. 8. ad Attic. 147. 10.

Quocunq; res cadent. Virg. 2. Aeneid. 141.
Bellè cecidit. Cic. Attic. lib. 13. 288. 3.
Feliciter cecidit alea. Prouerbium de re optatò adueniente, tractum ab aleatoribus. Vide Chiliadas Eraſmi.
Fortuitò cecidit. Cic. 2. de Diuin. 160.
Malè cadere. Vide Malus.
Verum hoc adhuc percommodè cadit. Cic. 2. Verr. 3.
Peropportunè cecidit mihi hoc. Cic. 2. de Orat. 9.
Valde optanti cecidit, ut, &c. Cic. 1. de Orat. 48.
Quod melius caderet, nihil uidi. Cœlius ad Cic. lib. 8. 12. 7.
Vt qui maximè cadant in orationem, id eſt, conueniant. Cicer. in Orat. 110.
Aliæ ſunt geminæ, quibus hĩ tres heroi pedes in principia continuandorum uerborum ſatis decorè cadunt. Id eſt, conueniunt. Cic. 3. de Orat. 100.
Cadere, pro Deſinere & terminari. Cicer. in Orat. 113. Quòd uerba melius in ſyllabas longiores cadunt. Id eſt, finiuntur. Ibidem 134. Et in uerſum cadit. Id eſt, terminatur.
Verba cadentia. Horat. 1. Epiſt. 19. 3.
Cadere ſimiliter. Quint. lib. 1. cap. de Orthographia 12. Similiter cadentia uocat, quæ ſunt eiuſdem terminationis, ut dicam, faciam.
Non ad numerum articulus cadens. Cic. in Orat. 33.
Fonte Græcò cadunt uerba quædam. Horat. in Arte Poet. 11. Hoc eſt, à Græco in Latinum deriuata. Porphyrius.
Cadere, Mori. Cæſar 3. bel. Ciuil. 207. Ad duorum millium numero ex Pompeianis cecidiſſe reperiebamus. Plaut. Amph. 4. 81. Crebri hoſtes cadunt.
Hoſtia cadere dicitur ante aras. Virg. 1. Aeneid. 68. Id eſt, occiditur, mactatur, immolatur.
Ouis cadit deo Somno. Ouid. 4. Faſt. 131. Id eſt, immolatur.
Ante diem cadere. Virg. 4. Aeneid. 124. Id eſt, ante fati neceſſitatem, ait Seruius.
Fataliter cadere. Ouid. 12. Metam. 14.
In media arma cadere. Stat. 11. Thebaid. 35.
Acie cadere. Ouid. 7. Metamorph. 29.
Bipenni cadere. Ouid. 12. Metam. 123.
Enſe cadere. Valer. lib. 1. Argonaut. 164.
Cadere fraude muliebri. Tacit. lib. 2. 49. 34.
Iaculo cadere. Ouid. 3. Metam. 24.
Manu cadere. Seneca in Agamem. 6. 25.
Cadere ſua manu. Tacit lib. 15.
Marte fœmineo cadere. Ouid. 12. Metam. 122.
Marte ſuo cadere. Ouid. 3. Metam. 25.
Cadere pleno anno. Horat. 3. Carm. ode 18. 1. Si tener pleno cadit hœdus anno. i. anno cõpleto mactatur, ſeu immolatur.
Cadere per acies. Vide Acies.
Cadere pro patria. Quint. lib. 2. cap. 15. 20.
Vt tanta ciuitas ſi cadet (quod dij omen obruant) à uiro tamen confecta uideatur? Cic. de Aruſp. reſpon. 38.
Oculi cadentes. Stat. 11. Thebaid. 124.
Morte cadentes oculi. Stat. 3. Sylu. 5. 8.
Oriri & cadere ſtellæ dicuntur. Ouid. 1. Faſt. 59.
Orion cadit. Horat. Epod. 10. 2.
Arcturus cadens. Horat. 3. Carm. 1. 6. Sic Virg. 1. Georg. 46. Haud obſcura cadens mittet tibi ſigna Bootes.
Aſtra cadentia. Virg. 8. Aeneid. 12.
Dies cadens. Ouid. 4. Metam. 126.
Phœbus oriens, medius, & cadens. Ouid. 11. Metam. 119.
Sol cadens. Virg. 4. Aeneid. 97.
Lapſa cadunt ſydera. Propert. lib. 4. eleg. 4. 13.
Sydera cadentia. Virg. 4. Aeneid. 17.
Mundus cadens. Lucan. lib. 2. 58. Id eſt, corruens.
Grauiter cadere in aduerſis. Cic. 1. Off. 104.

Altè cadere. Cic. in Orat. 53.
Atq; ea quidem tua laus pariter cum Repub. cecidit. Cicer. 2. Offic. 65.
Cadens, (ἐρείπων,) Participium. Cuius plura ſunt exempla in ipſo uerbo.
Caſus, huius caſus, maſcul. gen. (σύμπτωμα, αὐτοματία, πτῶσις,) dicitur quod fortuitò hominibus accidit. Cice. de Amicitia 39. Vt ſi in eiuſmodi amicitias ignari caſu aliquo inciderint, &c.
Caſum uictoriæ inuenire. Salluſt. in Iugurtha.
Leuamen caſus. Virg. 3. Aeneid. 141.
Caſuum maris ignarus. Tacit. lib. 2. 34. 17.
Mortis caſus. Virg. 10. Aeneid. 156.
Caſum pugnæ præbere. Tacit. lib. 11. 157. 3.
Felix caſu quodam. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 11.
Acerbus caſus. Virg. 5. Aeneid. 159.
Caſus admirabilis. Quint. lib. 2. cap. 17. 20.
Anceps caſus belli. Lucan. lib. 3. 158.
Breuis caſus. Seneca in Troade 4. 15.
Cæcus caſus. Cic. 2. de Diuinat. 23.
Durus caſus. Virg. 6. Aeneid. 76.
Fatalem caſum ferre. Cic. 6. Philipp. 217.
Fortuiti caſus. Vide Oriundus in Orior.
Opitulari caſibus grauiſſimis. Celſ. lib. 5. cap. 23.
Grauis & miſerabilis caſus. Cicer. 2. de Orat. 107. Et Sulpitio 4. 6. 1.
Horrendos caſus fari. Senec. in Hercu. Furen. 9. 8.
Incerto caſu pendere res dicitur, cuius exitus in dubio eſt. Seneca in Troade 10. 12.
Infandus caſus. Virg. 8. Aeneid. 114.
Infeſtus caſus. Cic. pro Sylla 1.
Marini caſus. Virg. 2. Georg. 14.
Nefandus caſus. Seneca in Hippol. 10. 1.
Noui caſus. Cic. pro Lege Manilia 41.
Rariores caſus habet hæc fortuna. Cic. 2. Off. 26.
Siniſter caſus. Stat. lib. 6. Thebaid. 145.
Subitus caſus. Iuuen. Saty. 3. 27. Ouid. Epiſt. 13. 27.
Varij caſus. Virg. 1. Aeneid. 42.
Varij caſus fefellerunt. Cic. 1. de Orat. 2.
Varios tremere caſus. Seneca in Troade 4. 13.
Voluntarius caſus. Cic. 6. Philipp. 217.
Accipere grauiter caſum aliquem. Cic. 2. de Orat. 117.
Adeſſe caſu. Cic. pro Cluentio 58. Atq; etiam tum caſu, quòd illud repentè erat factum, Stalenus non aderat.
Adeſſe in caſu alicuius. Cic. Sulpitio 4. 6. 1.
Attulit ipſe uiris optatum caſus honorem. Virg. 5. Aeneid. 41.
Afflictus caſus. Cic. pro Sylla 46.
Agi caſibus. Virg. 1. Aeneid. 49.
Auertere caſum dicitur Deus. Virg. 3. Aeneid. 53.
Concuti caſu acerbo. Virg. 5. Aeneid. 139.
Concuſſus animum caſu amici. Virg. 5. Aeneid. 173. Id eſt, propter ruinam. Seruius.
Caſu fortè temerè nonnunquam concurrunt ſomnia. Cicer. 2. de Diuinat. 208.
Tempus locũq; dat caſus. Id eſt, fortuna. Seneca in Hipp. 4. 14.
In caſum dare. Tacit. lib. 1. 16. 38. Fixum Tiberio fuit nõ omittere caput rerum, neq; ſe Remq; publicam in caſum dare.
Demiſit me in eum caſum fortuna. Planc. ad Senatũ 10. 8. 3.
Caſu deterritus. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.
Euadere caſus. Virg. 4. Georg. 97.
Euenire caſu. Cic. 2. de Diuinat. 71.
Temerè & caſu euenire. Cic. 2. de Nat. deor. 8.
Exhauſtus caſibus. Virg. 1. Aeneid. 121.
Expendere caſus. Virg. 12. Aeneid. 5.

Iudicio,

Iudicio, & Caſu aliquid facere, contraria. Cicero ad Curionem 2. 6. 3.
Factum caſu. Cic. 1. de Nat. deorum 125.
Caſu fieri, aut forte fortuna. Cic. 2. de Diuin. 26.
Flere caſus alicuius. Ouid. 1. Amorum, eleg. 12. 1.
Ferre ſapienter caſus aduerſos. Cic. 2. de Orat. 189.
Caſus apibus quoq; noſtros uita tulit. Virg. lib. 4. Georg. 51.
Gerere aliquid caſu: cui opponitur Virtute et conſilio gerere. Cic. 3. in Catil. 72. Curemq; ut ea, uirtute non caſu geſta eſſe uideantur. Idem pro Sylla 63. Ego cõmittam, ut ea quæ pro ſalute omniũ geſſi, caſu magis & felicitate à me, quàm uirtute & conſilio geſta eſſe uideantur?
Habere uarios caſus. Cic. de Senect. 61.
Caſu aliquo, atq; fortuna habere cauſam celebritatis & nominis. Cic. 2. Offic. 63.
Varijs caſibus iactatus. Quintil. lib. 7. cap. 3. 22.
Imitatur caſus ueritatem. Cic. 2. de Diuinat. 72.
Impeditus caſu aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 18. 3.
Siquis caſus inciderit. Vide Incido.
Si inciderit caſus. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 13.
Indignari caſum amici. Virg. 2. Aeneid. 19.
Inſequitur te caſus. Virgil. 1. Aeneid. 124.
Inſultare caſibus alicuius. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 1.
Inuenire caſu. Quintil. lib. 5. cap. 10. 16.
Intercedit caſus, aut diſſenſio. Vide Intercedo.
Mirificus caſus interuenit. Cic. Cæſari lib. 7. 5. 4.
Inuehere caſum, Vide Inueho.
Leuare caſum communem. Cic. ad Qu. Frat. lib. 4. 1. 4.
Lugere caſum alicuius. Cic. pro Seſt. 44.
Manent eos caſus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
Minari caſum dicitur fortuna. Virg. 8. Aeneid. 114.
Miſerari caſum amici. Virg. 5. Aeneid. 69.
Mœrere caſus alicuius. Silius lib. 16. 1.
Caſu quodam in ſyluis natus. Liu. 1. ab Vrbe 12. & Cicero 2. Verr. 12. Caſu fieri obuiam alteri. Idem ad Lent. lib. 1. 2. 7. Eo die caſu apud Pompeium cœnaui. Hoc eſt, Quum ego nihil tale cogitarem.
Caſu inopinatæ rei obmutuit. Quintil. lib. 6. cap. 1. 30.
Onerare caſus ſuos, Augere mala ſua. Seneca in Thebaid. 1. 39
Pandere ſuos caſus. Ouid. 14. Metam. 45.
Perpeti caſus. Valer. lib. 3. Argonaut. 64.
Perculſus caſu iniquo. Virg. 6. Aeneid. 95.
Quanti caſus humana rotant? Id eſt, uoluunt & agitant res humanas. Seneca in Hippol. 11. 1.
Renouare caſus. Virgil. 2. Aeneid. 144.
Reuoluere caſus. Virgil. 10. Aeneid. 12.
Ars caſum ſimulet. Ouid. 3. de Arte 31. Id eſt, quod ex compoſito deditaq; opera factũ à nobis eſt, id caſu accidiſſe ſimulemus.
In caſu nullum crimen eſt. Cic. pro Plancio 29.
In caſu eſſe. Cic. 2. de Fin. 143.
Fortem eſſe caſu. Cic. ad Metellum, lib. 5. 2. 23.
Timere caſum aliquem. Lucret. lib. 3. 200.
Prælij caſum timere. Cic. 2. de Diuinat. 170.
Caſum ulciſci. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
Caſus, pro morbo, uel pro ſymptomate. Celſus lib. 4. cap. 20. Deinde ubi ad ſe redit, circuncidendum uinum eſt in totum annum etiam ſi caſus idem non reuertitur.
Caſus, pro periculo. Celſus de Gangrena, Præcipueq; in hoc caſu, petendum, non à medicamentis ſolum, ſed etiam à uictus ratione præſidium eſt. Budæus.
Mortis caſus habet illa ætas. Cic. de Senect. 61.
Magnum caſum habet hæc res. Plancus Ciceroni 10. 187.
Sub caſu aliquo ducere ſomnos, pro ſub periculo. Virg. 4. Aeneid. 112.
Hyemis caſus. Virg. 1. Georg. 68.

Id eſt, circa finem hyemis, antequã uer incipiat. Seruius.
Caſus urbis, Ruina. Virg. 1. Aeneid.
Altior caſus. Iuuenal. Saty. 10. 11.
Grauiore caſu celſæ decidunt turres. Horat. 2. Carm. 10. 2.
Iniquiſſimus caſus. Cic. pro Domo ſua 65.
Caſibus Saturnini atq; Gracchorum expiata. Id eſt, morte. Cæſar 1. bel. Ciuil. 30.
Caſus, quo infantium corpora toties in terram deferuntur, non eos grauiter affligit. Quintil. lib. 1. cap. 12. 8.
Celerare caſus. Lucret. lib. 2. 47.
Dari ad caſum. Cic. 1. de Diuinat. 80.
Inſiſtere & ingredi uijs adoleſcẽtiæ ſine caſu. Cic. p Cælio 32.
Caſu, id eſt, ex inopinato. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 8.
— & caſu tunc reſpondere uadato Debebat.
Caſus dicimus non modò ea, quæ fortuita hominibus accidunt, ſed etiam uocabulorum formas: quia in aliam atq; aliam cadunt effigiem. Feſtus. Vide Priſcianum de caſibus abundè tractantem.
Caſurus, pen. prod. Participiũ à cado. Cic. ad Senatũ, li. 15. 1. 16 Quid caſurum ſit, incertum eſt. Id eſt, euenturum.
Arces caſuræ. Ouid. 12. Metam. 118.
Fontes caſuri in æquora. Lucan. lib. 2. 84.
Mœnia caſura. Ouid. 13. Metam. 75.
Nomen caſurum nullo tempore. Id eſt, perpetuũ nomẽ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 15. 4.
Ruina caſura. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 12.
Reſtat adhuc humeris fulta ruina tuis. Lucan. lib. 7. 49.
Caſo, caſas, (πίπτομαι,) caſare, Frequentatiuum: à quo & aliud frequentatiuum Caſito, caſitas, caſitare. Paulus De ſeruit. urb. præd. L. Seruitutes. Si ſeruitus ſtillicidij impoſita ſit, non licet domino ſeruientis areæ ibi ædificare ubi caſitare cœpit ſtillicidiũ. Si antea ex tegula caſitauerit ſtillicidiũ: poſtea ex tabulato, uel ex alia materia caſitare non poteſt.
Caducus, pen. prod. (πτώσιμος, ἀμυδρός,) Adiectiuum, Quod in ruinam procliue eſt, & caſum minatur. Cic. de Senect. 6. Sed tamen neceſſe fuit aliquod eſſe extremum, & tanquam in arborum baccis, terræq; frugibus, maturitate tẽpeſtiua, quaſi uietũ et caducũ: quod ferendum eſt molliter ſapienti.
Fragile & caducum. Cic. 2. de Fin. 138.
Fragilia & caduca. Cic. 1. de Leg. 35.
Caduca & incerta ſunt, diuitiæ, bona ualetudo, honores. Cicero de Amic. 19. Breuia, fugacia, & caduca. Cicero ad Plancum, lib. 10. 12. 13.
Caducum & infirmum corpus. Cic. 1. de Nat. Deor. 136.
Mortale & caducum. Cic. de Somnio Scipionis 16.
Bello caducus. Virgil. 6. Aeneid. 96. Id eſt, mortuus. Seruius.
Omnia caduca præter uirtutem. Cic. 4. Philipp. 161.
Caduca aqua Frõtino dicitur, inquit Budæus, quæ de lacu abundat. Sic Varro, Caduca aqua, quæ de canalibus defluit: hoc eſt quæ ſuperfluit: & non continetur, hoc eſt abundat. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 8. — utq; caducis
Percuſſu crebro ſaxa cauantur aquis. Id eſt, cadentibus.
Fama caduca. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 10.
Folia caduca. Ouid. 2. Amorum 16. eleg. 9.
Frondes caducæ. Ouid. 3. Triſt. 1. eleg. 9.
Fulmen caducum. Horat. 3. Carm. 4. ode 9.
Glandes caducæ. Lucret. lib. 5. 274.
Lacrymæ caducæ. Ouid. 6. Metam. 80.
Caducæ literæ à Plinio alia ratione dicuntur, quaſi γράμματα ἐυκατάπτωτα, Scabritia (inquit, lib. 13. cap. 12. 5.) leuigatur dente, conchaue: ſed literæ caducæ fiunt. Id eſt, fugaces & fugiẽtes, ut Cic. loquitur, διεῤῥυηκότα. Budæus.
Caducus morbus, qui & comitialis dicitur, quòd hominem cadere faciat.

Quidam morbum S.Ioannis & S.Lupi uocant.

Preces caducæ. Ouid. 1. Faſt. 37. — nec lingua caducas Concipit ulla preces, dictaq; pondus habent. Hoc eſt non fruſtra precantur.

Res humanæ caducæ, & fragiles. Cic. de Amicitia 84.

Spes caduca. Ouid. 9. Metam. 120.

Tela caduca. Propert. lib. 4. eleg. 2. 11.

Caduci tituli. Plin. in Paneg. 92.

Verba caduca. Ouid. 21. epiſt. 42.

Vitis caduca. Cic. de Seneƈt. 48.

Caducũ legatũ dicitur, quod uel ad fiſcũ defertur, uelut legatario de medio ſublato: uel ad ſubſtitutũ: ut ſi is, cui relictũ legatũ eſt, capere legatũ non poßit, uel quia ante mortẽ teſtatoris mortuus eſt, uel alia de cauſa, tũc legatũ ad ſubſtitutũ legatariũ defertur: uel ad eum qui in legato cõiunctus erat, ſi fortè duobus ſimul legatum erat factum. Similiter etiam caduca hæreditas eadem ratione dicitur. Cic. 10. Philipp. 276. de Antonio loquẽs, Quẽ niſi in uia caducæ hæreditates retardaſſent, uolaſſe eum, nõ iter feciſſe diceres. Sic etiã caduca bona dicũtur. Marcellus De iis quæ in teſt. delẽtur, Proximè in cognitione principis, quũ quidam nomina hæredum induxiſſet, & bona eius ut caduca à fiſco uendicarentur, diu de legatis dubitatum eſt. Quoniam uerò iucundum erat, ſubſtituto legatum caducum accipere, quaſi rem minimè ſperatã: ideo Iuuenalis dixit Saty. 9. 9. — propter me ſcriberis hæres, Legatum omne capis, necnon & dulce caducum. Cicero translationis autor fuit in tertio de Oratore 67. Noſtra eſt enim, inquit ille, omnis iſta prudentiæ doctrinæq; poſſeßio, in quam homines, quaſi caducam atq; uacuam, abundantes ocio nobis occupatis inuolauerũt. Sic Iuſtinus, Quam prædam poſſeßione uacua fortuitis dominorum mortibus ſicuti caducam occupauerũt. Budæus. Caducum ex lege Papia legatum erat, ſub aliqua cõditione relictum: qua deficiente, cadebat, & redibat uel ad teſtatorẽ uiuum, uel ad ſubſtitutum, eo mortuo. Vnde eſt titulus apud Iuſtin. in C. De caducis tollendis.

Caduciter, pen. corr. Aduerbiũ antiquũ, pro præcipitãter. Varro Etratione, Aut frigidos nimbos, aqua iſta caduciter ruentes pertimuerunt aquatile querquetulæ natantes. Nonius.

Caduus, (πτώσιμος,) Adiectiuum, pen. prod. Quod per ſe cecidit. unde cadiua poma appellamus. Plin. lib. 15. cap. 16. 1. Colligi mala poſt æquinoctium Autumnale, neq; ante XV. lunam, neq; ante primam horam. Cadiua ſeparari, ſtramentis, ſtoreis paleiſue ſubſterni.

Caduceum.] caducei, (κηρύκειον,) Mercurii ſceptrum dicitur ut quidam putãt, quòd cadere faciat cõtentiones atq; certamina. Eſt autem uirga, qua bellum dirimitur. Nã quia Mercurius orationis Deus eſt, & deorum nuncius, meritò à diis mittebatur, ut dißidentium animos oratione ſedaret. Hinc legati pacis, caduceatores dicti. Sicut enim per feciales bella indicebantur, ita per caduceatores finiebantur. Caduceum Aegyptii in ſpeciem draconum, maris ac fœminæ coniunctorum figurauerunt, & Mercurio conſecrarũt. Hi dracones parte media uoluminis ſui nodo, quẽ uocant Herculis, inuicem obligantur, primæq; partes eorum reflexæ in circulum preßis oſculis ambitum circuli iungunt. Et poſt nodum caudæ reuocantur ad capulum caducei. Cauſam autem cur exteræ gentes caduceum in pace tractanda, circundata anguium effigie fecerint, quidã hanc eſſe tradũt. Quũ Mercurius lyram in Cyllene monte Arcadiæ ſepticordem ad Atlantidum numerum inſtituiſſet, quòd Maia mater eius ex illarũ numero eſſet, ac non multò poſt deprehenſus ab Apolline fuiſſe boues ſuas abigere, quo facilius ueniam ab eo impetraret, Apollini traditur conceßiſſe, ut lyrã à ſe primo inuentam prædicaret. Propter quod Apollinẽ ferũt uirgã quandã Mercurio dono dediſſe, quam quũ manu tenens in Arcadiam proficiſceretur, inuẽtos ab eo fuiſſe dracones duos ſimul ligatos, & inter ſe mutuò pugnantes. Quo uiſo, uirgã interpoſuiſſe, & dicto citius præliũ diremiſſe. Eo facto, huiuſmodi uirgã pacis gratia dixit eſſe conſtitutã.

Sed hæc fabuloſa ſunt. Veritas aũt hiſtoriæ hoc habet. Oui genus eſt in magna fama Magorũ, angues enim numeroſi, ouorũ conuoluti ſaliuis, faucium corporũq; ſpumis artifici cõplexu glomerantur. Id ouũ anguinum appellatur. Magi dicunt ſagulis in ſublime iactari oportere, ſagoq; intercipi, ita ut terrã non attingat, raptorem equo profugere, ſerpentes enim inſequi, donec interuentu alicuius amnis arceãtur. Experimentũ eius eſſe ſi contra aquas fluitet, uel auro cinctum. Certa quoq; luna capiendũ cẽſent. ad uictorias litiũ, ac regum aditus maximè laudatur. A diuo Claudio principe interemptus eſt quidam eques Romanus, non ob aliam cauſam, quàm ut eã uanitatẽ Cæſar experiretur. Hãc igitur Caducei cauſam eſſe affirmant: ideo criſtatos angues in caduceo non eſſe. Vide Plin. lib. 29. cap. 3. aliis tamen uerbis. Liuius 8. ab Vrbe 101. Ipſos ſe in deditionem Conſulis caduceum præferentes permiſiſſe. Cice. 1. de Oratore 100. Deinde qui nõ poßit tã caduceo, quàm nomine oratoris ornatus, incolumis, uel inter hoſtiũ tela uerſari.

Caduceator, (κῆρυξ,) Feſtus, Caduceatores, Legati pacem petentes, Cato, Caduceatori, inquit, nemo homo nocet. Hactenus Feſtus. Liuius 6. bel. Pun. 89. Aſdrubal, ne in arcto res eſſet, caduceatorem miſit, qui promitteret ſi inde miſſus foret, ſe omnẽ exercitũ ex Hiſpania deportaturum. Idẽ 1. bel. Maced. 151.

Caducifer, pen. corr. (κηρυκοφόρος,) Nomen quo Mercurius uocatus eſt, propter donatã ei ab Apolline uirgã, qua duorum draconũ inter ſe dimicãtium præliũ, quum in Arcadiã proficiſceretur, diremiſſe fertur. ut uidebis paulò ãntè in dictione Caduceũ. Ouid. 2. Metam. 70. et 142. Hinc ſe ſuſtulerat paribus caducifer alis.

Atlantiades caducifer. Ouid. 8. Metam. 126.

Caduciter, Caducus.] Vide Cado.

Cadurci, (καδοῦρκοι,) Narbonẽſis prouinciæ populi in Aquitania. Autor Plin. lib. 4. cap. 19. Vulgò Cahors.

Cadurcum, Velum ſeu culcitra ex lino candidißimo facta, in quo, ut ait Plin. lib. 19. cap. 1. Cadurci Galliæ populi præcipuã gloriã obtinẽt. Nã nullũ linũ eſt cãdidius lanæue ſimilius Iuuenal. Saty. 7. 23. Inſtitor hybernæ tegetis, niueiq; cadurci

Cadurcũ. Vas illud numeroſum quod ex piſcina ac puteo aquã haurit, iumento rotam uerſante. Solent ex his etiã fieri canales in parietibus domorum, per quos aquæ ex tectis defluant in cloacas: etiam in quibuſdã urbibus, per quos aquæ pluuiæ ciſternas impleant. Hæc Valla in Raudenſem.

Cadus.] (κάδος, Genus uaſis uinarii, decem congios continens, ſicut & metreta Dioſcoridi lib. 5. licet alii cadũ duodecim congios continuiſſe referant. Colum. lib. 12. cap. 28. 3. Si in uetuſtatẽ ſeruare uoles, in cado duarũ urnarũ quàm optimi uini ſextariũ, aut fæcis generoſæ recentis ſextarios tres addito. Plin. lib. 19. cap. 5. de Cucurbitis, Nuper in balinearum uſum uenere urceorum uice: iampridem etiam cadorum ad uina condenda.

Cadi formam turbinatam, id eſt, coni & ſtrobyli, hoc eſt, nucis pineæ ſimilem fuiſſe ex Plinio intelligimus, qui lib. 17. 27. cap. 3. de aloe loquens turbines cadorũ dixit, Laudatißima, inquit, ex India affertur, ſed naſcitur & in India: nõ tamen ea utuntur, niſi ad uulnera recentibus foliis, mirificẽ enim cõglutinat uel ſucco. Ob id in turbinibus cadorũ eam ferunt, ut aizoũ maius. Hactenus Plinius. Vtebantur autem antiqui etiam ad ſalſamenta condenda, Idem Plin. lib. 32. Quin & teſtis cadi ſalſamentarii tuſis cum axungia uetere ad parotidas utuntur. Budæus.

Chii falerni cadus. Horat. 2. Serm. 3. Saty. 24.

Temeti cadus. Horat. 2. Epiſt. 2. 33.

Ahenus cadus. Virg. 6. Aeneid. 46.

Chius cadus. Horat. 3. Carm. 19. ode 1.

Fragiles cadi. Ouid. 12. Metam. 49.

Fumoſus cadus. Ouid. 5. Faſt. 104.

Potus cadus. Horat. 3. Carm. 15. ode 3.

Siccati cadi. Horat. 1. Carm. 35. ode 6. Id eſt, ad fæcẽ uſq; exhauſti.

Verſus cadus. Horat. 3. Carm. 29. ode 1.

Elicere cadum. Horat. 4. Carm. 12. ode 4.

Onerare uina cadis. Virgil. 1. Aeneid. 40.

Parcere cadis. Horat. 2. Carm. 7. ode 4.

Cadiſcus, diminutiuum, (καδίσκος,) uaſculũ quo ſuffragia colliguntur. Sipontinus.

Cæa, ſiue Cæos, utrunq; enim ſcribitur, (κέα,) Ptolom. uulgò Zea. Plinio lib. 4. cap. 12. Inſula eſt iuxta Eubœam, à Cæo Titani filio ſic dicta, de qua Ouid. Tranſit & antiquæ Cartea mœnia Cææ. A qua Cææ ueſtes. nam ex hac quoq; profectam delectationi fœminis ueſtem, autor eſt Varro, ut Plinius tradit. Propertius, Et tenues Cæa ueſte mouere ſinus. Quo in loco parum doctè aliquos Coa pro Cæa legere Hermolaus tradit. Ab hac Cæus Hereſiſtratus, clarus medicus dictus. Fuit eadem & Simonidis & Bachyllide clarißimorum poetarũ alumna. Ciam Ptolemæus nominat, ut hodie quoq; uulgus nautarum. Autor Hermolaus. Vide infrà in dictione Cos & Chios. Scribitur & ſine diphthongo. Vide Cea. A nonnullis per œ.

Cæus, adiect. (κεῖος,) ut Nænia Cæa. Horat. 2. Carm. 1. ode 8.
Sed ne relictis Muſa procax iocis
Cææ retractes munera næniæ.

Dumeta Cæa. Virg. 1. Georg. 3.

Cæcias, Cæciæ. (καικίας.) Ventus flans inter Aquilonẽ & exortum Aequinoctialẽ: quẽ Ariſtoteles (ut docet Gellius lib. 2. cap. 22.) ita flare dicit, ut nubes nõ procul propellat, ſed ut ad ſeſe uocet. Plinius lib. 2. cap. 47. Narrant & in Ponto Cæciam in ſe trahere nubes.

Mala attrahens ad ſeſe, ut Cæcias nubes. Prouerbiũ in eos qui ſibi ipſis litiũ ac negociorũ materiã pariũt, accerſuntq;. Vide Eraſ. Chil.

Cæcigena.] Vide Cæcus.

Cæcilia.] Genus ſerpentis. Colum. lib. 6. cap. 17. 1. Eſt etiã mortifer iis ſerpentis ictus, eſt & magnorum animaliũ noxiũ uirus: nã & uipera, & cæcilia ſæpe quũ in paſcua bos improuidè ſupercubuit, laceßita onere, morſum imprimit.

Cæcilius, (καικίλιος,) Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludũ grammaticæ, Romæ aperuit. Primus dicitur Virgiliũ, & alios poetas nouos prælegere cœpiſſe: quod etiam Domitii Marſi uerſiculus indicat, Epirota tenellorum nutricula uatum. Ex tranquillo. Huius etiam meminit Macrobius.

Cæcilius Gallus in diſciplina iuris, atq; legibus Populi Romani noſcendis, interpretandisq; ſcientia, uſu, autoritateq; illuſtris fuit tempore Gellii, cuius etiam ipſe meminit, dicitq; librũ ſcripſiſſe De uerborum ſignificatione, quæ ad ius Ciuile pertinent. Vide Gellium, lib. 16. cap. 5. & Macrobium Saturn. lib. 6. cap. 8.

Cæcilius item Claudius Iſidorus. C. Aſinio Gallo, & Martio Cẽſorino Coſſ. ad VI. Calẽd. Feb. teſtamẽto ſuo edixit: Quãuis multa ciuili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſeruorũ 4. milia CXVI. iuga boũ 3. milia DC. reliqui pecoris CCLVII. milia: in numerato H-S. DC. Autor Plin. lib. 33. cap. 10. 3.

Fuit & Cæcilius Callantianus (Callantis autem, ciuitas Siciliæ eſt) Iudæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto uſq; ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, Comparationẽ Demoſthenis ac Ciceronis, & alia. Autor Suidas.

Præter hos Cæcilius Argiuus, uerſificator, ſcripſit de piſcibus. Autor Suid.

Cæcilius Statius poeta Comicus, quem Cicero ad Atticum, lib. 7. 123. 14. Malum Latinitatis autorem uocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei cõcedit: fuit natione Gallus, & Ennii contubernalis, quidã Mediolanenſem faciunt. Deceßit anno poſt Enniũ: ſepultus in Ianiculo. Autor Euſebius Horat. 2. Epiſt. 12. Vincere Cæcilius grauitate, Terẽt. arte.

C. Cæcilia, uxor Tarquinii Priſci, mulier morũ integritate laudatißima: ut ſcribit Volaterranus.

Cæcinos, (καικῖνος,) Montis nomen in Sicilia, Autor Plin. lib. 3. cap. 10.

Cæcinos, amnis qui Rheginum agrum à Locrenſi diuidit.

Cæcitas, Cæco, cæcas.] Vide Cæcus.

Cæcubum, pen. prod. (καίκουβον,) Oppidum eſt Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, uineta tamen uini feracißima præcipuis enutrit arboribus. Hæc Strabo lib. 5.

Cæcubus, Adiectiuum, (καίκουβος,) ut Vinum Cæcubum, ſic dictum à Cæcubo Campaniæ oppido. Martialis lib. 13. non ita procul à fine, Cæcuba Fũdanis generoſa coquũtur Amyclis. Plin. lib. 16. cap. 37. 1. Licet Populi uitibus placeant, & Cæcubũ educent. Populũ arborẽ intelligit. Horat. Epod. 9. 8.
Vel quod fluentem nauſeam coerceat,
Metire nobis Cæcubum. Subauditur uinum.

Cæculus, Cæculto.] Vide Cæcus.

Cæculus, pen. corr. (καίκουλος) (inquit Seruius) filius Vulcani ſic dictus, quòd minoribus oculis fuerit: quam rem frequenter efficit fumus. Hic collecta multitudine poſtquam diu latrocinatus eſſet, Prænestinam ciuitatẽ in montibus cõdidit: & quũ ad ludos, uicinos populos inuitaſſet, cœpit eos hortari, ut ſecum habitarent: pro gloria iactare ſe filium Vulcani. Quod quum illi non crederent, inuocato Vulcano, ut eum filium comprobaret, omnis illius multitudinis chorus eſt flamma circundatus. Quo facto commoti omnes ſimul habitauerunt, & Vulcani filium eſſe crediderunt. Hactenus ille apud Virgilium lib. 7. Aeneid. 136.

Cæcus.] (τυφλός, ἀλαός, πηρός) Adiectiuum, à cædo cædis, quòd ſit oculis conciſus, quãuis alii cæcum quaſi oculis captum: alii quaſi carentem oculis appellatum uelint. Eſt autem cæcus, qui caret lumine.

Obſcurum & cæcum. Cic. pro Lege Agraria 46.

Futuri cæcus, id eſt, futuri neſcius. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 28. de Cerere. Sic idem 2. in Eutrop. 109. — prò cæca futuri Gaudia.

Amore auri cæcus. Virg. 1. Aeneid. 71.

Cæcus animi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 23.

Cæcus animo. Cic. 4. de Finib. 106.

Cæca auaritia. Cic. 2. Philipp. 97.

Cæcus cupiditate & auaritia. Cic. pro Quintio 56.

Cæcus fraude & ira. Liu. 8. ab Vrbe 138.

Cæcus atq; amens furore. Cic. pro Seſtio 13.

Furore amenti cæcus. Catul. 59. 40.

Cæcus metu. Plin. lib. 10. cap. 33. 10.

Aceruus cæcus. Ouid. 1. Metam. 5. cõfuſus De Chao loquitur.

Aditus cæcus. Seneca in Herc. fur. 10. 1.

Amor ſui cæcus. Horat. 1. Carm. 18. ode 3.

Amator cæcus. Horat. 1. Serm. 3. Saty. 8.

Amictu cæco terra condit nox. Sil. lib. 12. 123. Id eſt nigro.

Caligo cæca. Virg. 3. Aeneid. 41.

Carcere cæco clauſus. Virg. 6. Aeneid. 147. Id eſt, obſcuro.

Cæcus caſus. Cic. 2. de Diuinat. 23.

Cauernæ cæcæ. Ouid. 5. Metam. 128.

Cauſæ cæcæ.Lucret.lib.3.64.Id eſt,incognitæ,incertæ.
Chaos cæcum.Seneca in Med.10.1.
Comæ cæcæ.Ouid.ad Liuiam 20.
Cæca & temeraria cupiditas.Cic.1.de Inuent.3.
Cæca cupiditate rapi.Cic.in Piſonem 45.
Cupido cæca.Ouid.3.Metam.124.
Curſus cæcus.Lucan.lib.2.114.
Domus cæca.Ouid.in Ibin 76.De Labyrintho.
Enſis cæcus.Stat.9.Theb.40.
Error cæcus quò cœpit eat.Seneca in Herc.fur.12.9.
Euentus cæcus.Virg.6.Aeneid.32.Id eſt,incertus.
Cæca expectatio.Cic.pro Lege Agrar.68.
Fata cæca.Horat.2.Carm.13.ode 4.Id eſt,improuiſa,& quæ uideri non poſſunt.
Fores cæcæ.Virg.2.Aeneid.91.Id eſt,non omnibus notæ.Ser=(uius.
Fortuna cæca.Cic.de Amicitia 49.Vide Fortuna.
Cæcæ foſſæ.Id eſt,non patentes. Apud Columellam.
Furor cæcus.Horat.Epod.73.Id eſt,excæcans.
Hiſtoria cæca.Ouid.in Ibin 12.
Homines cupidine cæci.Lucret lib.4.232.
Cæcus ictus.Liu.4.bel.Maced.152.
Ignis cæcus.Virg.4.Aeneid.42.Id eſt,cuius origo non appa=ret.Seruius.
Cæco impetu animi in alios incurrere.Cic.1.de Finib.69.
Cæca inuidia & ira.Liuius 8.bel.Maced.71.& 217.
Cæcum iter explorat.Ouid.10.Metam.92.
Limites cæci.Ouid.14.Metam.74.
Lituræ cæcæ.Ouid.11.epiſt.1.
Loca cæca.Propert.lib.1.eleg.18.2.
Manus cæca.Lucan.lib.3.144.
Manu cæca ſpargit munera.Sene.in Hippoly.9.5.de Fortuna
Mars cæcus.Virg.2.Aeneid.67.Id eſt,nocturnũ præliũ.Ser=(uius.
Mens cæca.Ouid.4.Metam.101.
Metus cæcus.Ouid.2.Faſt.165.
Cæcus morbus,Obſcurus,et cognitu difficilis. Colum.lib.1.ca.(5.5.
Motus cæci.Horat.3.Carm.27.ode 5.
Mugitus terræ cæcus.Seneca in Troade 3.2.
Murmur cæcum.Virg.12.Aeneid.119.
Nox cæca.Cic.pro Milone 38.
Cæcum me,& præcipitem ferri confiteor in cauſa,ſi &c.Cic. pro Plancio 4.Virg.3.Georg.51.
Parietes cæci.Virg.5.Aeneid.117.
Pauores cæci.Valer.7.Argonaut.30.
Pectora cæca.Lucret.lib.2.3.
Pericula cæca.Propert.lib.2.eleg.28.2.
Plagæ cæcæ.Lucret.lib.2.26.
Pugna cæca.Valer.5.Argonaut.133.
Puluis cæcus.Virg.12.Aeneid.90.
Cæcus ramus.Plin.lib.16.cap.30.4.
Ratio cæca.Lucret.lib.5.201.
Res cæcæ & ab aſpectus iudicio remotæ. Ci.2.de Orat.194.
Saxa cæca.Virg 5.Aeneid.33.Id eſt,latentia.
Scelus cæcum retegere.Virg.1.Aeneid.72.
Sonus cæcus.Senec.in Troade 3.2.
Sors cæca.Horat.2.Serm.3.Saty.54.
Spicula cæca.Virg.4.Georg.48.Id eſt,breuia, quæ poſſunt latere. Seruius.
Stimulus cæcus.Lucret.lib.3.179.
Cæca ſuſpicio. Cæcinna ad Ciceronem,lib.6.7.12.
Tabes cæca.Ouid.9.Metam.35.
Tecta cæca.Ouid.8.Metam.32.
Cæcum tempus.Cic.ad Cornificium,lib.12.25.7.
Tenebræ cæcæ.Lucret.lib.2.150.
Timor cæcus.Ouid.1.Amorum 4.eleg.9.

Vada cæca. Virgilius 1.Aeneid.108.Id eſt,incognita,latentia Seruius.
Cæcum uallum dicitur in quo præacuti pali terræ affixi, her=bis uel frondibus occuluntur.Feſtus.
Venenum cæcum.Lucret.lib.6.165.
Cæca ueſtigia,Latentia,quæ non poſſunt uideri. Virgil.6.Ae=neid.6.De Labyrintho & Dædalo,Cæca regens filo ueſti=gia.Idem 2.Aeneid.72. – inde lupi ceu
Raptores atra in nebula,quos improba uentris
Exegit cæcos rabies.
Via cæca.Ouid.2.Amorum 11.eleg.4.
Vndæ cæcæ.Virg.3.Aeneid.40. Id eſt, incertæ,quia ſydera non apparebant.Seruius.
Vulnus cæcum. Virgil.10.Aeneid.146.
Cæcum crudelitate ferri.Cic.pro Cluent.157.
Cæco die emere aliquid. Plautus Pſeud. 5.68. Eme die cæca hercle oliuum,id uendito oculata die. Id eſt, eme non præ=ſente pecunia, ſed in diem pacta reuende pecunia præſen=te.Vocant & Iuriſconſulti cæcam diem, et cæca teſtimonia, quæ ſcripto perhibentur abſentibus.nam cæca ſunt non tã=tum quæ non uident,ſed quæ non uidentur & abſunt. Eraſmus in Chiliad.
Cæco reluxit dies.Tacit.lib.20.407.16.Hypſea cæcior.Ho=rat.1.Sermo 2.Saty.193.
Hypſea matrona fuit uitioſis oculis. Acron.
Cæculus,Diminutiuum.Plaut. Perſa.8.12. Tua cæcule cauſa
Quidam cucule legunt hoc loco.
Cæcitas,penul.correp.cæcitatis,pen.prod. (τυφλότης,ἀβλε=ψία,ἀορασία,πήρωσις,) Facultatis uiſus orbitas & eſt pro prie corporis, ad animum uerò ſæpe transfertur. Cic.5.de Finib.145.Bonum incolumis acies:miſera cæcitas.Plin.li=bro 10.cap.40.1.Capriſq; cæcitas.
Cæcitas libidinis. Cic.de Aruſp.reſp.34.
Cæcitas mentis.Cic.pro Domo ſua 82.
Cæcitatem inferre.Vide Infero.
Horribilis cæcitas.Cic.5.Tuſcul.156.
Cæcigenus,Adiectiuum,penul.correp. (τυφλογενής,)ſignifi=cat illum qui cæcus natus eſt.Lucret.lib.2.149.
Nam quum cæcigeni,ſolis qui lumina nunquam
Aſpexere,tamen cognoſcant corpora tactu,
Ex ineunte æuo nullo contincta colore.
Cæco, cæcas, (τυφλόω, πηρόω,) cæcare, Luminibus priuare. Plin.de Viris illuſtribus 34. Potitios Herculis ſacerdotes precio corrupit, ut ſacra Herculea ſeruos publicos edoce=rent:unde cæcatus eſt.
Cæcare animos, per translationem. Cicero 4. Philipp.158. Legitur & occæcat.
Cæcare mentes largitione.Cic.pro Seſtio 122.
Cæcari erroribus,aut cupiditate.Cic.5.Tuſcul.56.Et pro do mo ſua 48. Argenti & ſupellectilis meæ cupiditate eſſe cæcatum.Item 1.Tuſculan.113.Cæcitas uitijs.
Cæcata celeritate oratio.Cic.de Claris Oratorib.143.
Cæculto,cæcultas,(παραβλέπομαι,)cæcultare, Cæcis proxi=mum eſſe acie obtuſa:ut ait Feſtus.Idem alio loco dicit, Cæ=cultare,eſt cæcos imitari.Plaut.Numnam mihi oculi cæcul tant?Eſtne hic noſter Hermio?
Cæcutio,cæcutis,penul.prod. (ἀμβλυώττω,παραβλέπω,)cæ cutire,propriè ſignificat parum uidere. Et cæcutientes di=cuntur,quaſi ſemicæci.Varro, Vtrum oculi mihi cæcutiũt, an ego uidi ſeruos in armis contra dominos?Ex Nonio.
Cędes.] Vide Cædo.
Cædicus,pen. correp. Vir ditiſsimus, cuius meminit Virg. lib. 9.Aeneid.76.his uerbis,
Euryalus phaleras Rhamnetis,& aurea bullis
Cingula,

Cingula,Tyburti Remulo ditiſsimus olim
Quæ mittit dona hoſpitio,quum iungeret abſens
Cædicus: ille ſuo moriens dat habere nepoti. Vbi Seruius. Cædicus quidam Tyburti Remulo quũ eum ſibi abſens ho=ſpitio uellet adiungere miſit phaleras & cingula bullis au=reis, hoc eſt clauis inſignita. Remulus moriens nepoti ſuo cognomini hæc reliquit,qui poſtea uictus à Rutulis eſt, & occiſus: poſt cuius mortem apud Rhamnetem Rutulum ab Euryalo reperta ſunt hæc munera.Huius meminit & Vir=gilius 10.Aeneid.149.
Cæditiæ.] tabernæ,non à cædendo dictæ ſunt,ſed à domini nomine,qui Cæditius uocabatur:à quo in uia Appia ædifi=catæ ſunt. Sipontinus ex Feſto.
Cædo.] cædis,cecidi,penul.prod. cæſum, (κόπτω, δέρνω,) cædere, Propriè ſignificat flagellare. Terent.And.1.2.28. Verberibus cæſum te in piſtrinum Daue dedam.Iuuenal.Sa ty.3.27.Ebrius ac petulãs,qui nullũ fortè cæcidit, Dat pœ(nas.
Flagellis cædere.Horat.1.Serm.2.Saty.9.
Cædi diſcipulos deforme ac ſeruile eſt,quanquam id receptum ſit,& Chryſippus non improbet. Quintil. lib.1.cap.3.8.
Cædere aliquem uirgis ad necem.Cic.5.Verr.57.Item Cæde=re loris,Cic.8.Philipp.250.
Cædere,Percutere.ut Cædere aliquẽ calcib.Plaut.Pœn.9.71.
Enſe cædere.Ouid.3.de ponto 2.eleg.12.
Aduena uirgineo cæſus ut enſe cadat.
Ferro cædere.Lucret.lib.6.34.
Ancipiti uideas ferro,Seneca in Octa.17.14.
Ferula cædere.Horat.1.Serm.3.Saty.24.
Marmor cædere.Papinianus in L.Diuortio Si uir in fundo.ff. Soluto matrimonio,Si uir in fundo mulieris dotali lapidi=cinas marmoreas inuenerit, & fundum fructuoſiorem fece=rit:marmor quod cæſum,neq; exportatum eſt, mariti eſſe, & impenſam non eſſe ei præſtandam.
Cædere pugnis.Plau.Curcul.4.44.Horat.1.Serm.Sat.2.14
Cædere femur,pectus,frontem,mire ad pullatum circulum fa=cit.Quintil.lib.2.cap.12.6.
Cædere ianuam ſaxis.Cic.3.Verr.4.Ouid.9. Metamor.75.
Cædere pluteum.Perſ.Saty.1.11. (Cæſa ſecuribus urar.
Nec pluteum cædit,nec demorſos ſapit ungues.
Saxis cædere populum.Horat.2.Serm.3.Saty.26.
Cædere,pro excindere.ut Cædere arbores. Cic.2.de Diuinat.(50.
Falce comam cædere.Tibul.lib.1.eleg.7.7.
Hic uiridem dura cædere falce comam.
Cædendus lapis aliquis,& aſportandus.Cic.3.Verr.104.
Cædere montes.Plin.lib.36.cap.1.2.
Robora cædere.Ouid.8.Metam.156.
Cædere ſyluas.Cæſar 3.belli Gal.459.
Vineta cædere.Hora.2.Epiſt.1.45.
Cædere,Occidere.Cic.3.Philipp.146.Cædit greges armento rum,reliquiq; pecoris quodcunq; nactus eſt.
Exercitus cæſus & fuſus.Cic.14.Philipp.1.
Cædere bidẽtes,Immolare,per metaphorã.Virg.5.Aeneid.20. Victimas.Liui.10.ab Vrbe 30.& lib.8.27.Hoſtias.Cice. pro Cluent.153.
Cædere teſtibus,pro urgere & premere.Cic.ad Quint.fratrẽ, lib.3.19.4. Quo quidem in iudicio odio premitur omniũ generum,maximè teſtibus cæditur,accuſatoribus frigidiſsi=mis utitur.Hoc eſt teſtium multitudine conuincitur.
Cæſus,(κεκομμένος,)Participium à cædo. ut Cæſis copijs.Cic. ad Brutum,lib.10.2.
Cæſis uictimis.Cic.ad Atticum,lib.1.8.2.
Cæſæ arbores.Plin.lib.16.cap.12.5.
Heliades cæſæ pectora.Ouid.2.Metam.34.
Inter cæſa & porrecta:Adagium.Cic.ad Atticum,lib.5.106. 2.Et multa imò omnia, quorum κεφάλαιον, nequid inter cæſa & porrecta,ut aiunt,oneris mihi addatur, aut tempo ris.Videtur ſignificare cunctationem, & ancipitem hæſita tionem,ac uelut interuallũ illud inter omittendũ illud quod cœptum eſt, & incipiendum quod nouari oportet. Plura apud Eraſmum in Chiliadibus. Legitur in emendatioribus codicibus Cæſa & proiecta.
Cæſum,cæſi,(κόμμα,)Pars orationis nondum ex duobus, aut ex pluribus uerbis quicquam abſolutè ſignificans:hoc mo=do,Etſi uereor Iudices,ne turpe ſit. Interdum tamen cæſim dicimus orationem, quũ non efficiuntur membra ex cõne=xione uerborũ,ſed ſingula uerba aliquid ſignificantia pro=feruntur:hoc modo,Quis eſt iſte Gellius armiger Catilinæ, ſtipator tui corporis, concitator tabernariorum, latrator fori, depopulator curiæ? Sipontinus.
Cæſura,cæſuræ,pen.prod.(τμῆμα,)Inciſura.Plin.lib.15.cap. 43.4.Maior ad firmitatem cauſa tempeſtiuæ cæſuræ.Lu=cretius lib.4.131.
– & generatim Extima membrorum circũ cæſura coercet.
Cæſura,in oratione,à cædenda uoce:quæ definitur, decora ter minatio uocũ, in medio uerſuũ notata:ut quãdo poſt duos primos pedes ſuperans ſyllaba inuenitur, quæ dictionẽ ter minet.Cæſura eſt quæ penthemimeris dicitur:ut Arma,ui=rumq; cano.Quum uerò id poſt tres pedes fit,eſt cæſura hę phthemimeris: ut,Arma,uirũq; cano,Troiæ. Hic enim uer ſus utranq; cæſuram habet.
Cæſuratim,pen.prod.Aduerbium,(κατὰ τμήματα,) Succin ctè,breuiter,per cæſuræ cõmata.Sidonius Claudiano, Tota de illo dicto ſic cæſuratim ſuccincta q̃ profluẽs. Calepinus.
Cæſio,Verbale,(τμῆσις,)pro cæſura. Columel.lib.4.cap.33. Et poſt quinquenniũ cæſa, more ſalicti recreatur, atq; in palum formata ferè uſq; in alteram cæſionem perennat.
Cæſim, Aduerbium, (τμήδην,) ſignificat cædendo. Valla lib. 6.Cæſim,per inciſiones gladij.Liu. 7.bel.Pun.39. Proie=cto læua ſcuto in aduenientis arma hoſtis, uanum cæſim cũ ingenti ſonitu enſem deiecit.
Cæſim ac punctim.Liu.2.bel.Pun.192.
Cæſim operari in uinea.Colum.lib.4.cap.25.3.Maior autem pars operis in uineã ductim potius,quàm cæſim faciẽda eſt
Cæſim dicere.Cic.in.Oratore 131.Membratim adhuc,deinde cæſim diximus.Paulo antè Cicero inciſim dixerat.
Cædes,cædis,(φόνος,ἀνδροκτασία,σφαγή,)Feſtus, Cædem pu tant ex Græco dici,quòd apud illos κτείνειν,ſignificat inter ficere. Valla in Raudenſem,Cædes mors non fatalis,ſed fer=ro,aut ligno,aut ſaxo,ſimilibuſq; illata,præſertim occide=re,aut ferire,aut percutere uolentis. Inde dicimus aliquem commiſiſſe cædem,& Milo de cæde accuſatus eſt. Plin.lib. (14.cap.13.1.
Occiſio & cædes.Cic.pro Cæcinna 31
Amor cædis.Ouid.13.Metam.165.
Imago cædis.Ouid.8.Metam.102.
Auidiſsimus cædis.Ouid.1.Metam.33.
Inſtructus ad cædem.Vide Inſtruo.
Molitor cædis.Tacit.lib.11.
Acerba cædes.Stat.6.Thebaid.30.
Acris cædes.Ouid.11.Metam.81.
Cruenta cædes.Lucanus,lib.7.168.
Dira cædes.Ouid.3.Metam.125.
Fera cædes.Seneca in Octauia 8.8.
Ferales cædes.Claudian.de bello Gildon.25.
Furialis cædes.Ouid.6.Metam.132.
Hoſtilis cædes.Seneca in Herc.furen.11.5.
Impia cædes.Horat.3.Carm.ode 24.6.
Indigniſsimæ cædes et maximæ.Cic.p Sex.Roſcio Amerino 7.
Inexhauſta cædes.Stat.10.Thebaid.53.

Letifera cædes. Claudian. 5. Paneg. 24.

Manifeſta cædes. Vide manifeſtus.

Miſerrima cædes. Virg. 11. Aeneid. 177.

Nefanda cædes. Ouid. 15. Metam. 35.

Notabilior cædes. Tacitus lib. 19. 349. 30.

Patrata cædes. Tacitus lib. 4.

Profunda cædes. Stat. 10. Thebaid. 167.

Sæua cædes. Ouid. 1. Metam. 16. & 33.

Sanguinea cædes. Ouid. 13. Metam. 17.

Accumulare cædem cæde. Lucret. lib. 3. 15.

Ardeſcere cæde. Ouid. 12. Metam. 48.

Conducere aliquē ad cædē faciendā. Cic. de Prouinc. Cōſul. 7.

Committere cædem. Ouid. 14. epiſt. 12.

Deterrere cædibus. Horat. de Arte poetica 79.

Efficere cædes. Cic. pro Milone 67.

Facere cædem. Cic. pro Milone 20.

Facere cædes. Cic. in Bruto 42.

Feſtinare cædes. Tacitus lib. 14.

Furere cæde. Virg. 2. Aeneid. 100.

Inſtaurare cædem. Vide Inſtauro.

In cædes ire. Tacitus lib. 13.

Madefieri cæde. Ouid. 15. Metam. 165.

Madere cæde. Ouid. 1. Metam. 13.

Cæde occidi. Cic. pro Milone 8.

Oſtentare cædem. Cic. ad Plancum, lib. 4. 14. 4.

Perimere cæde una. Virg. 9. Aeneid. 94.

Perpetrare cædem. Vide Perpetro.

Quærere cædē. Cic. ad Caßium, lib. 12. 2. 4.

Spectat res ad cædem. Cic. Attico, lib. 15. 329. 7.

Sternere cæde uiros. Virg. 10. Aeneid. 23.

Suſcitare cædem. Virg. 12. Aeneid. 101.

Tepere à cæde. Ouid. 4. Metam. 33.

Vaſta cædes. Seneca in Troade 6. 8.

In cæde, atq; ex cæde uiuere. Cic. pro Sex. Roſcio 47.

Cædes, pro ſanguine. Ouid. 4. Metam. 35.
Arborei fœtus aſpergine cædis, in atram
Vertuntur faciem. Id eſt, ſanguinis aſperſione.

Cæduus, Adiectiuum, (κοπιμός,) ut Cædua ſylua, quæ habetur in eum uſum, ut materia cædatur ex ea. Plin. lib. 13. cap. 4. 10. Cæduæ palmarum ſyluæ. Colum. lib. 3. cap. 3. 2.

Arbores cæduæ. Papinianus in L. Diuortio. §. Si fundum. ff. Soluto matrimonio, Puto aūt ſi arbores cæduæ fuerint uel germinales, dici oportere in fructum cædere.

Sylua cædua, quæ dicatur, docet Paulus in L. Sylua cædua. ff. de Verborū & rerū ſignificatione, Sylua, inquit, cædua eſt (ut quidā putāt) quæ in hoc habetur ut cæderetur. Seruius eā eſſe quæ ſucciſa, rurſus ex ſtirpib. aut radicib. renaſcatur.

Cæduæ naturæ frutex. Plin. lib. 12. ca. 19. 4. Siccitate gaudēs, ſterilior imbre, cæduæ naturæ. De frutice cinnamomi.

Cæix. Vide Ceyx.

Cælaſsis.] Antiquum uocabulum, pro cælaueris. Feſtus.

Cælatura.] Vide Cælo.

Cælebs.] huius cælibis, pen. corr. (ἄγαμος, ἤϊθεος,) Dicitur tam qui caruit ſemper uxore, quàm qui nunc caret. Et inde Cælibatus. Hæc Valla lib. 4. Cice. 3. de Legib. 10. Cælibes eſſe prohibento.

Maritus & cælebs, contraria. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Cælebs muliere. Plaut. Caſina 6. 11.

Cælebs arbor. Plin. lib. 17. cap. 23. 6.

Lectus cælebs. Catullus 63. 2.

Platanus cælebs. Horat. 2. Carm. ode 15. 1. Cælibē uocat quòd uites ei, non ut ulmis, quaſi matrimonio iungantur.

Celebs ſine palmite truncus. Ouid. 14. Metamorpho. 133.

Cælebs uita. Ouid.

Cælibem dictū exiſtimant, quòd dignā cælo uitā agat. Feſtus.

Cælibatus, huius cælibatus, pen. prod. (ἀγάμιον) Felix Capella in libro de Nuptijs Mercurij & Philologiæ, Placuit Mineruæ pellere cælibatum.

Cælibari haſta caput nubentis comebatur, quæ in corpore gladiatoris ſtetiſſet abiecti, occiſiq;: ut quemadmodum illa cōiuncta fuerit cum corpore gladiatoris, ſic ipſa cum uiro ſit: uel quòd nuptiali iure imperio Viri ſubijcitur nubens, quia haſta, ſumma armorum & imperij eſt. Quam ab cauſam uiri fortes ea donantur, & captiui ſub eadem uæneunt, quos Græci δορυαλώτους καὶ δορυκτήτους uocant. Feſtus.

Cæleſtini, Vmbriæ populi in ſexta regione Italiæ. Autor Plinius lib. 3. cap. 14.

Cæleſtis, Cælicola, Cælites.] Vide Cælum.

Cæliculum, Cæliculi, penul. correp. Nomen loci, cuius meminit Cicero de Aruſp. reſp. 29. L. Piſonem quis neſcit his ipſis temporibus maximum & ſanctiſsimum Dianæ ſacellum (in Cæliculo ſuſtuliſſe?

Cælimontanus. Vide Cælius.

Cælius, Orator, acri turbulentoq; ingenio, diſcipulus Ciceronis, deceßit admodum iuuenis. Proinde Quintil. lib. 10. cap. 1. eum dignum longiore uita & meliore mente dicit. Cic. de Claris Oratorib. 148. Cælius quamdiu paruit autoritati meæ, talis Trib. pleb. fuit, ut nemo contra ciuiū perditorum popularem turbulentamq; dementiam à Senatu, & à bonorum cauſa ſteterit conſtantius. Tandem ab Atratino quodam accuſatus, quòd cum Catilina conſpiraſſet in perniciem Reipublicæ, quodq; aurum à Clodia Clodij ſorore extorſiſſet, eiq; uenenum propinaſſet, defenſus à Cicerone eſt elegantiſsima illa pro Cælio oratione, quæ hodie quoq; habetur in manibus.

Cælius Pontius, Prætor urbanus, quū ei ius dicenti picus ſupra caput inſediſſet, & aruſpices reſpondiſſent, dimiſſa aue, hoſtium uictoriam fore: ſed necata, Reipublicæ: moriturum tamen qui oppreſſerit, ipſam ſtatim auē exanimauit. ex quo accidit ut ipſe cum XL. alijs Cælijs interficeretur. Valerius hanc hiſtoriā paulo aliter narrat lib. 5. ca. 6. Sunt præterea qui hunc nunc non Cælium, ſed Aelium uocent.

T. Cælius, Tarracinæ ſplendido loco natus, quum in cubiculo quieſcēs, filijs altero cubantibus lecto, in lectulo peremptus eſſet: nec eſſent alij ad quos ſuſpicio cædis peruenire poſſet: duo fratres cauſam dixere parricidij. poſtquā uerò cōſtitit eos inuētos eſſe dormientes aperto oſtio, abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore uerisimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe. Autor Valerius lib. 8. cap. 1.

Cælius mons, unus è ſeptem muro à Romulo incluſis. Seruius apud Virgilium, Aeneidos 6.

Cælimontanus, adiectiuum, (καιλιμοντᾶνος,) ut Cælimontana porta. Cicero in Piſonem 43. Quū ego Cælimontana porta introiſſe dixiſſem, &c.

Cælo.] cælas, (γλύφω, διαγλύφω,) cælare, cum diphthōgo, ſignificat inſculpere.

Cælare argento, & in argento. Cic. 1. de Diuinat. 134. Hanc ſpeciem Praxiteles cælauit argento, & noſter expreßit Archias uerſibus. Virg. 1. Aeneid. 129.
– cælataq; in auro Fortia facta patrum.

Libidines in poculis cælare. Plin. in Prooemio, libri 33. 5.

Cælare æquora, flumina, beſtias, & alia in uaſis. Ouid. 2. Metamorph. 2. Idem 5. Metam. 38.

Cælare argentum. Pomponius in L. Et ſi non ſunt claui. Quid ergo. ff. de Auro & argento legato, Quid ergo ſi cœptum ſit argentum fabricari, &c. Certè ſi iam erat factum, ſed cælabatur, facti appellatione continebitur. An et cælati appellatione continebitur, quod cælari cœpit? Et puto contineri, ſicui fortè cælatum ſit argentum legatum.

Inclaruit in auro cælando. Vide Inclareo.

Craterem cælare longo argumento. Ouid. 13. Metam. 148.

Cælatus ſcyphus ſeſtertijs centum. Plin. lib. 33. cap. 11. 8.

Precio cælata uaſa. Cic. 2. de Natu. Deor. 209.

Cælare ſcuta auro. Liu. 9. ab Vrbe 208. Virgil. 5. Aeneid. 61.
– cælatamq; argento ferre bipennem.

Cælatum aurum & argentum, pro uaſis aureis et argenteis cælatis. Cic. 5. Tuſcul. 86. Abacoſq; complures ornauit argento, auroq; cælato.

Cælata tecta & laqueata. Cic. 1. Tuſcul. 133.

Galeæ æneæ cælatæ opere Corinthio. Cic. 6. Verr. 87.

Velamina cælata multa arte. Valer. 5. Argonaut. 2.

Opus cælare metaphoricè, pro cōponere. Hora. 2. Epiſt. 2. 19
Carmina compono, hic elegos, mirabile uiſu,
Cælatumq; nouem Muſis opus. Vbi Porphyrio, Cælatum uariatum, & quaſi pictum.

Cælatura, penult. product. (γλυφὴ) Eſt, quæ auro, argento, ære, ferro, opera efficit, inquit Quintilianus lib. 2. cap. 21. 6 Plin. lib. 19. cap. 4. Superq; piſtrinarum operibus & cælaturis uiuere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 6. In cælatura clypei Achillis & lites ſunt & actores.

Exiſtimatio cælaturæ, Paulus in l. Ex argento. ff. de Condictione furtiua, Ex argento ſurrepto pocula facta condici poſſe Fulcinius ait: ergo in condictione poculorum etiam cælaturæ æſtimatio fiet.

Cælatura etiam rupit tenuem laminam. Quint. lib. 2. ca. 4. 6.

Cælator, pen. prod. uerbale (γλυπτὴρ) Plin. libr. 34. cap. 8. 35. Argenti cælatores. Cic. 6. Verr. 48. & 55.

Cælator cælum deſiderat, & pictor penicilla. Quintilianus libro 2. cap. 21. 15.

Cælator curuus. Iuuenal. Saty. 10. 15.

Cælamen, penult. prod. cælaminis, neut. gen. idem quod cælatura. Ouid. 13. Metamorph. 59.
– neque enim clypei cælamina nouit,
Oceanum & terras, cumq; alto ſydera cælo, &c.

Cælum] cæli (ἐγκοπεύς, γλυπτήριον, γλυφεῖον) inſtrumētum quo utuntur argentarij, authore Seruio in primū Aeneid. Quintil. lib. 2. cap. 11. 15. Stat. lib. 4. Sylu. 6. 6.
Hic tibi quæ dicto multum uigilata Myroni
Aera, laboriferi uiuant quæ marmora cælo Praxitelis:

Cælum (οὐρανός, ὄλυμπος) ſignificat etiam mundum. Varro de Ling. Lat. lib. 4. Cælum dictum ſcribit Aelius, quòd eſt cælatum: aut à contrario nomine cælatum, quòd apertum eſt. Et paulò pòſt, Ego magis puto à chao chauum, & hinc cælum, quoniam ut dixi, hoc circum, ſupraq; quod complexu continet terrā, cauum cælum. Itaq; dicit Andromacha, Noctiq; caua cæli ſigni tenentibus cōficis bigis. Sipontinus, Cælum quod alio modo dicitur mundus, cuius circunflexu cuncta teguntur, quòd cælatum, hoc eſt, ſignatum ſyderibus ſit. Nam quòd Varro à cauo dictū exiſtimat, nimis durū eſt. A Græco uerò, hoc eſt ἀπὸ τοῦ κοίλου, quod ſignificat cōcauū, deduci nō eſt putandū: ſiquidē per œ ſcriberetur, quod nuſquam animaduertimus. Plin. lib. 2. cap. 4. Equidē & cōſenſu gentiū moueor. nam quē κόσμον Græci nomine ornamēti appellauerūt, eum & nos à perfecta abſolutaq; elegātia, mundū. Cælū quidē haud dubiè cælati argumento diximus, ut interpretatur M. Varro. Virg. Cælum qui uertice fulcit.

Cælum, aer etiam dicitur. Virgil. 1. Georg. Et uarium cæli præ diſcere morem. Vbi Seruius, Cæli, Id eſt, aeris. Cic. 1. Tuſcul. 69. Vt penetret cælum hoc in quo nubes, imbres, uentiq; coguntur, quod & humidum & caliginoſum eſt propter exhalationes terræ.

Cælo hoc ac ſpiritu carere. Cic. pro C. Rabirio 10.

A cælo ad terram. Vide A præpoſitio.

Calamitoſum cælo uectigal, ac loco. Cicero ſecundo de Lege Agraria 80.

Grauis cælo ac terris, id eſt, dijs & hominibus moleſtus, Seneca in Hippol. 2. 22. de Cupidine.

Abrupta cæli. Stat. Thebaid. 3. 53.

Cæli aſpiratio. Cic. 1. de Diuinat. 211.

Aperta cæli. Lucret. lib. 6. 164.

Ars cæli. Virgil. 1. Aeneid. 51.

Axis cæli. Virgil. 6. Aeneid. 158. Id eſt, cælum. Intelligit autem per cælum diuinos honores, ut Seruio placet.

Bona cæli. Ouid. 2. Metamorph. 2.

Commercia cæli. Ouid. 3. Amor. 109.

Conuerſio cæli. Cic. de Somnio Scipionis 17.

Conuexa cæli: idē conuexum cælum, hoc eſt, curuatum. Virg. quarto Aeneid. 91.

Curſus cæli. Cice. de Somnio Scipionis 17.

Decus cæli. Horat. in Carmine Seculari 1.

Extremum & ultimum mundi cælum. Cice. 2. de Diuin. 137.

Faces noctiuagæ cæli. Lucret. lib. 5. 2. 240.

Fulmen cæli. Lucret. lib. 5. 250.

Grauitas cæli. Cic. ad Atticum lib. 11. 228. 3.

Hiatus cæli à terris, Diſtantia quæ eſt inter cælum & terram. Lucret. lib. 4. 84.

Honor cæli. Ouid. 1. Metamorph. 40.

Humor cæli mobilis. Virgil. 1. Georg. 84.
Videtur nubes intelligere.

Lumen ſpirabile cæli. Virgil. 3. Aeneid. 120.
Spirabile, id eſt, uitale, quo ſpiramus. Seruius.

Meatus cæli. Virgil. 6. Aeneid. 170.

Menſes cæli & ſydera. Virg. 1. Georg. 67. Id eſt, duodecim ſigna, quibus menſes cognoſcimus. Seruius.

Meta cæli media. Virgil. 5. Aeneid. 166.

Minæ cæli pelagiq;. Virgil. 6. Aeneid. 23.

Morbus cæli, corruptus & peſtilens aer. Virg. 3. Georg. 94.

Mos cæli uarius. Virgil. 1. Georg. 11.

Nubila cæli. Virgil. 4. Georg. 34.

Olympus cæli: id eſt, cælum, & eſt pleonaſmus, quū alterutrū ſufficeret aut olympus, aut cælū. Virg. 6. Aeneid. 116.

Palatia cæli. Ouid. 1. Metamorph. 37.

Particulæ cæli. Cic. 1. de Orato. 87.

Plaga cæli. Lucret. lib. 1. 220. Plaga priore longa, id eſt, percußio, & intelligit tonitrua.

Templa cæli, pro cælo ipſo. Lucret. lib. 6. 247.

Regia cæli. Virgil. 1. Georg. 100.

Regio cæli. Virgil. 2. Georg. 54.

Rex cæli. Virg. 4. Georg. 31. Id eſt, Iupiter. de apibus loquitur

Rabies cæli mariſq;, id eſt, tēpeſtas ſæuißima. Vir. 5. Aen. 159

Ruina cæli. Virg. 1. Aeneid. 27. Id eſt, tonitribus, quorum ſonus ſimilis eſt ruinis. Seruius.

Spacium cæli. Virgil. eclog. 3. 21.

Spiritus cæli. Cic. 1. in Catil. 10.

Stellantis regia cæli. Virgil. 7. Aeneid. 42.

Sublima cæli, pro ſublimum cælum. Lucret. lib. 1. 69.

Tectum cæli. Cælum. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 21.

Tempeſtas cæli liquidißima. Lucret. 4. 35.

Cæli cærula templa. Cic. 1. de Diuinat. 75.

Tractus cæli. Virgil. 3. Aeneid. 28.

Vertex cæli, altißima cæli pars. Virgil. 2. Aeneid. 46.

Viæ cæli. Virgilius ſecundo Georgic. 96. Cæli uias intelligit, aut artes: aut certè circulos, quibus ſydera continentur. Seruius.

Altum cælum. Virgil. quinto Aeneid. 144.

Apertum cælum. Virgil. 8. Aeneid. 102. Vide Aperio.

Auſtrinum cælum. Vide Auſter.

Bonum cælum. Vide Bonus.
Calamitoſum cælum. Vide Calamitoſus.
Caliginoſum cælum. Vide Caligo.
Cælum capitis pro parte ſuprema hominis in qua eſt cerebrū. Plin. lib. 11. cap. 37.
Captiuum cælum. Ouid. 1. Metam. 38. De gigantibus.
Coloratum cælum. Ouid. 2. Amorum eleg. 5. 7.
Conuexum cælum. Ouid. 1. Metamorph. 6.
Cælum craſſum; & Tenue, contraria. Cic. de Fato 12.
Dubium cælum. Virgil. 1. Georg. 51. quòd nunc proſpera, nunc aduerſa ingerit. Seruius.
Eoum cælum, Regio cæli quæ ad Orientem uergit. Ouidius 4. Metamorph. 40. De Sole.
Fulgentis imago cæli. Ouid. 2. Metamorph. 4.
Gratiſſimus cælo amnis. Virg. 8. Aeneid. 13. De Tybri.
Illuſtre cælum, Clarum & ſerenum. Valer. 6. Argonaut. 106.
Immenſum cælum. Ouid. 2. Metamorph. 32.
Cælum immite & turbidum. Vide Immitis.
Inclinatio cæli. Vide Inclino.
Italum cælum, Italiæ regio. Horat. 2. Carm. 7. 1.
Liberum cælum. Vide Liber.
Cælo libero permittere. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5.
Liquidum cælum, id eſt, purum. Virgil. 1. Metamorph. 5.
Magni palatia cæli. Ouid. 1. Metamorph. 37.
Nigrius cælum pice. Ouid. epiſt. 17. 2.
Niuale cælum. Vide Nix.
Obſcurum cælum. Virgil. 3. Aeneid. 117.
Pacatum nitet cælum. Lucret. lib. 1. 2. Id eſt. Serenum.
Cælum ex omni parte patens atq; apertum intueri. Cicero primo de Diuinat. 3.
Pendens cælum. Ouid. 7. Metamorph. 118.
Piceum cælum. Valerius 1. Argonaut. 124. Id eſt, nigrum & tenebroſum.
Placidum cælum, Tranquillum. Silius lib. 12. 134.
Prælati regia cæli. Lucan. lib. 1. 10. Valde lati.
Prærupti uertex cæli. Valer. 2. Argonaut. 18.
Profundum cælum: id eſt, ſublime. Virgil. eclog. 4. 11.
Porta cæli. Virgil. 3. Georg. 52.
Prompta cæli. Lucret. lib. 6. 164.
Purum cælum. Cic. 1. de Diuinat. 211.
Repurgatum cælum. Ouid. 5. Metamorph. 58.
Rotundum cælum. Cic. 3. Offic. 98.
Salubre cælum. Cic. 1. de Diuinat. 211.
Serenum cælum. Virgil. 1. Georg. 47.
Stellans cælum, Stellis fulgens. Lucret. lib. 4. 43.
Stelliferum cælum. Cic. de Somnio Scip. 17.
Sublime cælum. Ouid. 5. Faſt. 143.
Sydereum cælum. Ouid. 10. Metamorph. 28.
Tacito cælo labentia ſydera. Virgil. 3. Aeneid. 103.
Tacta de cælo quercus. Virgil. eclog. 1. 4. Id eſt, afflata, & leuiter fulminata. Seruius.
Cælum tenue & purum, ſalubre. Cic. 1. de Diuinat. 211.
Non tractabile cælum. Virgil. 4. Aeneid. 11.
Id eſt, cuius tempeſtati reſiſtere nullo pacto poſſumus.
Vacuum cælum, pro aere. Virgil. 5. Aeneid. 102.
Varium cælum, id eſt, uariè depictum, uarijsq; ornatum ſyderibus. Ouid. 2. Metamorph. 39.
Varians cælum. Plin. lib. 14. cap. 2. 7.
Viride cælum. Plin. lib. 17. cap. 10. 14.
Accipere cælo aliquem, id eſt, in deorū conciliū recipere. Virg. 1. Aeneid. 59. de Iulio Cæſare ad Venerē uerba Iouis:
Hunc tu olim cælo ſpolijs Orientis onuſtum
Accipies ſecura. Ouid. 14. Metamorph. 165.
- quem ſi modò poſſe uidere.

Fata ſemel dederint, cælum accepiſſe uidebor.
Aequare cælo. Virgil. 4. Aeneid. 18.
Aequare cælum. Ouid. 11. Metamorph. 100.
Allegere cælo. Seneca in Agamemn. 9. 2.
Aperitur cælum. Vide Aperio.
Arcem cæli annuere alicui. Virgil. 1. Aeneid. 51.
Aſſerere aliquem cælo. Vide Aſſero.
Digito cælum attingere, eſt uehementer laudari, & felicem eſſe: uel, ut uult Budæus, magnum eſſe uirum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 14. Noſtri autem principes digito ſe cælum putent attingere, ſi mulli barbati, &c.
In cælum attollere. Vide Attollo.
Auferre cælum, dicitur nox. Virgil. 3. Aeneid. 40.
Beare cælo. Horat. 4. Carm. 8. ode 6.
Ceciderunt cælo fulgura. Virgil. 1. Georg. 47.
Ciere cælum tonitru. Virgil. 4. Aeneid. 25.
Circuntegit omnia cælum. Lucretius lib. 1. 217.
Comprimere cælum. Lucretius 1. 14.
Condere cælum umbra, dicitur Deus. Virgil. 6. Aeneid. 54.
Contriſtare cælum pluuio frigore, dicitur Auſter. Virgilius tertio Aeneid. 55.
Conuertere cælos. Lucretius lib. 2. 220.
Corrumpere cælum. Vlpianus in l. Si cuius inde quæſitum. ff. de Vſufruct. & quemadmodum quis utatur & fruatur. Si tamen quæ inſtituit uſufructuarius aut cælum corrumpant agri, &c. non uidetur boni uiri arbitratu frui.
Credere ſe cælo. Id eſt, committere. Virgil. 6. Aeneid. 3. quaſi alienis ſedibus. Seruius.
Decedere cælo dicitur umbra. Virgil. 8. eclog. 3.
Deducere Lunam cælo. Virgil. eclog. 8. 14.
Delapſus cælo. Virgil. 5. Aeneid. 142.
Nimbos demittere cælo. Ouid. 1. Metamorph. 53.
Imbres cælo demittere. Ouid. 2. Metamorph. 62.
Meatus cæli radio deſcribere. Virgil. 6. Aeneid. 170.
Detrahere de cælo. Cicero 2. Philipp. 104. Id eſt, ex magna gloria deturbare, inquit Budæus.
Honore cæli dignari aliquem. Ouid. 1. Metamorph. 40. Iupiter de Satyris & Faunis.
Diſcedere cælum dicitur. Cic. 1. de Diuin. 161. Et deorū ſimulacra ſudauiſſe, & ſanguinem fluxiſſe, & diſceſſiſſe cælum. Hoc eſt ſciſſum fuiſſe & apertum, & uelut hiatum feciſſe.
Dare ſonitum cælo. Virgil. 2. Georg. 62.
Ducere de cælo animam. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 43. Ita uiuunt dum poſſunt, ut ducere animā de cælo non queant.
Educere molem cælo, id eſt, uſque ad cælum. Virgil. 2. Aeneid. 38. De equo Troiano.
Ad cælum efferre aliquem rumore. Horat. 1. Epiſt. 10. 2.
It clamor cælo, in cælum. Virgil. 5. Aeneid. 90.
Eripiunt cælum nubes: id eſt, lucem, Virgil. 1. Aeneid. 19.
Exæquare cælo aliquem. Lucretius lib. 1. 16.
Exijt ad cælum ramis felicibus arbos: id eſt, excreuit altiſſimè. Virgil. 2. Georg. 17.
In cælum ferre, pro ualde laudare, & quod Virgil. dicit, Fama ſuper æthera ferre, & notum facere. Cic. ad Atticum libro 4. 85. 3. Noſti genus dialogorum meorum, ut in oratorijs, quos tu in cælum fers, &c.
Per cælum ferri. Virgil. 1. Georg. 80.
Finditur cælum aratro. Ouidius primo Triſt. eleg. 7. 1. Prouerbialis eſt poetarum locutio de rebus non ueriſimilibus, aut quæ fieri nequeunt.
De cælo aeris craſſitudo. Cic. 1. de Diuinat. 153.
Fugere cælum: id eſt, lucem. Virgil. 3. Georg. 83.
Immiſſa cælo ſydera. Virg. 2. Georg. 69. Cælo, datiuus, in cælū.
Implere cælum queſtibus. Virgil. 9. Aeneid. 100.

Inficere cælum Iris dicitur: id eſt, pingere & colorare. Ouid. 6. Metamorph. 13.
Inuadere cælum, pro adire cælum quaſi uadere in cælum. Seneca in Hercule Oeth. 1. 15.
De animalibus in ſydera mutatis.
Irrigat cælum candore Sol. Lucret. lib. 5. 57.
Labuntur cælo ſtellæ. Virgil. 1. Georg. 74.
Ludunt examina cælo. Virgil. 4. Georg. 21. de apibus.
Minari in cælum, pro eminere ad cælum uſque. Virgilius primo Aeneid. 34. Seruius.
Miſcere cælum terramq;. Virgil. 1. Aeneid. 28.
Miſcere cælo maria. Virgil. 5. Aeneid. 157. Id eſt, mare uſque ad cælum fluctibus attollere.
Miſcetur murmure cælum. Virgilius quarto Aeneid. 32. Periphraſis eſt tonitrus.
Mutare cælum. Horat. 1. Epiſto. 11. 6.
Cælum, non animum mutant qui trans mare currunt.
Sufferre manus ad cælum, id eſt, extollere. Horatius ſecundo Serm. Saty. 20.
Negatur cælum mihi. Seneca in Hercule Oeth. 1. 2.
Morem cæli uarium prædiſcere. Virgil. 1. Georg. 11. Hoc eſt, ut Seruius exponit, Debes cæli, id eſt, aeris qualitatem noſſe, utrum pluuijs gaudeat, an tepore, uel frigore.
Patet tibi cælum: id eſt, in cælū admitteris. Ouid. 6. Faſt. 143.
Penetrare in cælum. Vide Penetro.
Petere cælum ſtultitia. Horat. 1. Carm. ode 3. 8.
Potens cælo Ereboq;. Virg. 6. Aeneid. 50. Sic uocat Hecaten.
Recludit cælū æſtiua luce, de Sole inquit Virg. 4. Georg. 11.
Rigare cælum ſol dicitur, quaſi flammis cælum conſpergere. Lucretius libro 4. 41.
Soluere cælum in tartara. Virgil. 12. Aeneid. 41.
Spectare cælum. Ouid. 10. Metamorph. 28.
Serenare cælum. De Ioue dicitur. Virgil. 1. Aeneid. 52.
Seruare de cælo. Vide Seruo.
Sperare cælum, honores cæleſtes. Virg. 4. Georg. 65.
Subrubere cælum dicitur. Ouid. 2. Amor. 5. eleg. 7.
Succedere cælo, ſubire cælum. Virgil. 4. Georg. 46.
In cælo eſſe, pro gloriari, & ex aliorum laudibus aut præconijs ac beneficijs maximam ſibi cōparare gloriam. Cic. Att. lib. 2. 34. 3. Bibulus in cælo eſt, nec quare ſcio: ſed ita laudatur quaſi unus homo nobis cunctando reſtituit rem.
Suſpicere cælum. Virgil. 1. Georg. 75.
Tendere ad cælum lumina, Suſpicere in cælum. Virgilius ſecundo Aeneid. 61.
Tendere cælo palmas, ad cælum. Virg. 2. Aeneid. 137.
Tenere cælum, pro eſſe in cælo. Ouid. lib. 2. Metam. 501.
Porta tonat cæli. Virgil. 2. Georg. 52. Porta cæli: id eſt, aer nubibus plenus, per quem iter in cælum eſt. Seruius.
Torquere cælū apud poetas ſolius eſt Iouis. Virg. 4. Aen. 54.
Cælum & terras qui numine torquet.
Torquet: id eſt, regit, ſuſtinet. Seruius. Dicitur & de Atlante, à quo fabulantur poetæ cælum ſuſtineri. Virgilius ſexto Aeneid. 160.
Vertitur cælum. Virgil. 2. Aeneid. 50.
Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox.
Vertitur: id eſt, in aliam faciem cōmutatur. Aliàs enim hoc epitheton cæli perpetuum eſt. Ideoq; ſubiungit, Ruit Oceano nox. Hæc ferè Seruius.
Medio cæli uolat. Virgil. 4. Aeneid. 37.
Teſte cælo uiuere. Id eſt, in aperto, ita ut nihil clàm eſſe uelis eorum quæ agas. Seneca in Hippol. 4. 34.
Cæleſtis, & hoc cæleſte, (οὐράνιος) quod ex cælo eſt, ut Cæleſtis arcus. Plin. lib. 12. cap. 24. 2.
Cæleſtes dij. Liuius lib. 1. ab Vrbe 143.

Animi cæleſtes. Virgil. lib. 1. Aeneid. 3. Tantæne animis cæleſtibus iræ? Id eſt, dijs ſuperis. Seruius.
Cæleſtes aquæ. Liu. lib. 4. ab Vrbe 129.
Aula cæleſtis. Ouid. 1. Faſt. 28.
Dona cæleſtia. Virgil. lib. 4. Georg. 1.
Flammæ cæleſtes. Lucret. lib. 5. 220.
Cæleſtis fulminis ignis. Lucret. lib. 2. 77.
Cæleſtis ira, pro Dei ira. Liuius lib. 2. ab Vrbe 156. Seneca in Hercule Oeth. 4. 42.
Mens cæleſtis, Diuinat. Ouid. 1. Faſt. 107.
Monitis cæleſtibus aliquid agere, id eſt, diuorum iuſſu. Ouid 14. Metamorph. 59. De Vlyſſe.
Nectar cæleſte. Ouid. 4. Metamorph. 51.
Origo cæleſtis. Virgil. 6. Aeneid. 146.
Cæleſtis ortus. Quintil. lib. 3. cap. 7. 4.
Pabula cæleſtia. Ouid. 4. Metamorph. 44.
Sic ambroſiam uocat, pabulum equorum Solis.
Plagæ cæleſtes, regio cæleſtis. Ouid. 12. Metamorph. 8.
Prodigia cæleſtia, E cælo nata, aut cæleſtium ira. Virgilius ſexto Aeneid. 76.
Regnum cæleſte. Ouid. 1. Metamorph. 31.
Cæleſtes religiones. Tacit. lib. 1. 5. 25.
Sapientia cæleſtis. Horatius 1. Epiſtol. 3. 6. Quæ à cæleſtibus originem duxit.
Semine cæleſti oriundus. Lucretius lib. 2. 198.
Solum cæleſte. Ouid. 1. Metamorph. 15.
Stirpe cæleſti creatus. Ouid. 1. Metamorph. 153.
Vir cæleſtis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 8. Sic uocat Auguſtum.
Cæleſtem in dicendo uirum uocat Ciceronem. Quintilianus libro 10. cap. 2.
Vis cæleſtis. Cic. 2. de Diuinat. 139.
Inuiſus cæleſtibus, quē ſuperi oderunt. Virg. 1. Aeneid. 79.
Mater cæleſtum, Cybele mater deorum. Ouid. 4. Faſt. 56.
Munus cæleſtum: id eſt, deorum. Cæleſtum, pro cæleſtium. Statius lib. 1. Sylu. 2. 42.
Templa cæleſtum. Lucret. lib. 6. 256.
Voluntas cæleſtium. Cic. 4. Philipp. 159.
Iniquos cæleſtes facere: id eſt, iratos reddere. Ouid. epiſt. 8. 18.
Colere cæleſtes. Cic. 2. de Legib. 31. Diuos, & eos qui cæleſtes ſemper habiti colunto.
Tentare cæleſtia: id eſt, aggredi res honore cæleſti & immortalitate dignas. Horat. 1. Epiſt. 18. 7.
Cælicola, pen. corr. com. gen. (οὐρανίων) habitator cæli. Virg. 2. Aeneid. Me ſi cælicolæ uoluiſſent ducere uitam.
Omnes cælicolæ, omnes ſupera aſtra tenētes. Vir. 6. Aen. 158.
Genitrix cælicolum, pro Cælicolarū, Cybele. Silius lib. 17. 8.
Maxima cælicolum Iuno. Catull. 63. 28.
Rex cælicolum Iupiter. Virgil. 3. Aeneid. 5.
Cælifer, penult. correp. dicitur Atlas, quem poetæ fingunt cælum ſuſtinere. Virgilius 6. Aeneidos 159.
- ubi cælifer Atlas
Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum.
Manus cælifera, de Hercule. Seneca in Herc. furente 7. 1.
Cælites, cælitum, penult. corr. (οὐράνιοι) qui cælum habitant. Ennius apud Ciceronem 2. de Diuinat. 156. Ego Deûm genus eſſe ſemper dixi, & dicam cælitum. Idem in Somnio Scipionis 2. Et grates, inquit, tibi ago ſumme Sol, uobiſq; reliqui cælites.
Creator cælitum, epitheton Iouis. Seneca in Hippol. 8. 5.
Gratiam reddere cælitibus. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 8.
Cælite, ſingulari numero, caſu auferendi, legitur apud Ouidiū 4. de Ponto, eleg. 6. 4.
Quale tamen potui de cælite Brute recenti
Veſtra procul poſitus carmen in ora dedi.

Cœlitem uocat Auguſtum.

Regnis cælitibus pulſus: id eſt, cœleſtibus. Ouid. 1. Faſt. 8. Huius nominatiuus Cælitia eſſet, ſi uſquam inueniretur.

Cælus, pater Saturni.

Cæmentum] (χάλικες) Budæus, Sunt alterius generis lapides rudes & informes, quæ cæmenta uocantur, quibus ad farcturas operum utuntur inter pilares uel quadratas eductiones, quas artifices gambas appellant. Vtuntur & his lapidibus ad parietes uillaticos extruendos. Hoc genus ſtructuræ incertum eſt, & ſine uenuſtate, quaſi lapide temerè inuento conſtructum. Hactenus Budæus. Liuius 1. bel. Pun. 43. Nec erat difficile murum ſubruere, quòd cæmenta non calce durata erant, ſed interlita luto, ſtructuræ antiquæ genere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. 24. 13. Quid ſi cæmentum bonum non haberem deturbem ædificium?

Cæmentum, opus ipſum conſtructum cæmentis. Plin. libr. 36. cap. 22. 12. E reliquis pallidus, in cæmento rarò utilis.

Cæmentum molle. Vitruuius lib. 2. Vide Ordinarius.

Cæmenta, fœminino genere. Ennius, Labat, labuntur ſaxa, cæmenta cadit. Nonius.

Cæmentitius, adiect. (χαλίκειος) quod cæmento conſtructum eſt. Vitruuius lib. 2. cap. 8. Itaq; pilis lapideis, ſtructuris teſtaceis, parietibus cæmentitijs, altitudines extructæ.

Cæmentitia fundamenta. Iabolenus in l. Qui domum. ff. Locati. Vicinus quum ædificaret in ſuo, terrã in eam aream, amplius quàm fundamenta cæmentitia erant, cõgeſſit, &c.

Cæmẽtitius riuus. Vlpianus in l. Seruius. ff. de Riuis. Seruius & Labeo ſcribũt, ſi riuũ qui ab initio terrenus fuerit, aquã nõ cõtinebat, cæmentitiũ uelit facere: audiendum eſſe.

Cæne (καίνη) urbs circa ſinum Laconiæ, Tænaron antè uocata. Hinc Cænites portus apud Plinium lib. 4. cap. 5. Et Cæneus dictus eſt Iupiter ab Ouidio.

Cæne, parua quædã inſula in mari Siculo, in Africam uerſa, cui uicina eſt Gaulos & Melite, Plinio ſcribitur lib. 3. cap. 8.

Cæneus, duarum ſyllabarum (καινεὺς) Vide Cænis.

Cænica, Thraciæ regio, Plinio authore lib. 4. cap. 11. Intus Byzia arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine inuiſa arundinibus: regio Cænica, colonia Flauiopelis, &c.

Cænina, inter clara Latij oppida Plinio numeratur lib. 3. ca. 5.

Cænites, pe. pro. Achaiæ portus eſt, ſinus Saronicus, olim querno nemore redimitus, ut author eſt Plinius lib. 4. cap. 5.

Cænis, Italiæ promontorium eſt, quod aduerſum habet & oppoſitum Pelorum in Sicilia 12. ſtadiorum interuallo. Author Plinius lib. 3. cap. 6.

Cænis (καῖνις) Elathei Lapithæ fuit filia, quæ à Neptuno cõpreſſa hoc præmij petijt, ut in uirum mutaretur: quòd adeò non ægrè à deo impetrauit, ut etiam inuulnerabilem eſſe uoluerit, uocataq; fuit Cæneus. Tandem in tumultu Lapitharum contra Centauros, quum ferro occidi non poſſet, arborum congeſto aggere oppreſſa & ſuffocata, Neptuni beneficio in auem mutata eſt. Fabulam habet Ouidius libro 12. Metamorph. 35. Virgil. lib. 6. Aeneid. 90.

– & iuuenis quondam, nunc fœmina Cæneus,
Rurſus & in ueterem fato reuoluta figuram.

Cæni, uocãdi caſus à nominatiuo Cænis. Ouid. 12. Metam. 95. Et te Cæni feram?

Cæpe] Vide Cepe.

Cæpi] (εἴληφα) præteritum à capio, capis. Scribitur & ſine diphthongo.

Cæra] ceræ. Vide Cera.

Cære, neu. ge. (Καιρέα, Strabo, Καῖρε, Steph. in Ἄγυλλα, Καιρῆ, Stephan.) Indeclinabile, ut apud Liuium 5. ab Vrbe 183. uel Cæres, cæritis, penult. corr. apud Virgil. oppidũ fuit Tuſciæ, nõ longè à Tarquinijs, quõdam Agylla nominabatur, quæ à Pelaſgis è Theſſalia profectis condita fertur. Teſtis Plinius lib. 3. cap. 5. 14. Liuius Decad. 1. lib. 5. L. Albinus uirgines ſacraq; in plauſtrum impoſuit: & Cære, quò iter ſacerdotibus erat, peruexit. Virgil. 8. Aeneid. 120. Eſt ingens gelidum lucus prope Cæritis amnem Religione patrum latè ſacer. Verùm tam ſplendida, tamq; glorioſa quondam ciuitas, uix dum hac ætate urbis ueſtigia ſeruat. Vicina ſanè magis fulgent balnea, quæ uulgò Cæretana uocantur, propter eos, qui ad ea curandæ ualetudinis gratia proficiſcuntur. Hæc ex Strabonis lib. 5. Dictũ eſt autẽ Cære, quòd quum Galli illam urbem oppugnarẽt, miſſiq; fuiſſent à principe exercitus, quidã milites, qui nomẽ urbis ex primo quoque incola ſciſcitarẽtur: iſq; qui factus illis eſſet obuiã, non intelligens quod quærerent, optata illis felicitate, ut ſolent ſalutantes, dixiſſet Græcam uocem χαῖρε, ſtatim occurrentes Galli reſponderũt tale urbi eſſe nomen. Valerius Max. Hiſtoria tamen paulo aliter narratur à Seruio in lib. 8. Aeneid. 120. Vide Agylla. Dicitur & Cærete, Cæretis. n. gen. pen. prod. pro eodem. Virg. 10. Aeneid. 36. Qui Cærete domo, qui ſunt Minionis in aruis. Ac ſi diceret, Qui ſunt domo Carthagine. Seruius. Valer. Maximus lib. 1. cap. 1. Virgines & ſacra impoſita Cærete oppidum peruexit.

Cæretanus amnis, ad Cære urbem, autore Plin. li. 3. cap. 5. 14.

Cærites (Καιρετανοὶ) Strabo, qui ex oppido Cære erant. Gellio lib. 16. ca. 13. Primos aũt municipes ſine ſuffragij iure, Cærites eſſe factos accepimus: conceſſumq; illis, ut ciuitatis Romanæ honorẽ quidem caperent, ſed negocijs tamen atq; oneribus uacarent, pro ſacris bello Gallico receptis, cuſtoditiſq;. Hinc tabulæ Cærites appellatæ uerſa uice, in quas Cenſ. referri iubebant quos notæ cauſa ſuffragijs priuabãt. Liu. 1. Decad. lib. 7. Cæritem populum Tarquinienſibus adiunctum fama ferebat.

Cæremonia] cæremoniæ (θρησκεία) & Cæremoniæ, cæremoniarũ, dicuntur ritus ſacri. Feſtus, Cæremoniarũ cauſam alij ab oppido Cære dictã exiſtimant: alij à caritate dictam iudicãt. Liu. lib. 5. ab Vrbe 183. de L. Albino quodã de plebe Romana homine loquitur, qui uirgines, ſacraq; Cære plauſtro peruexit: unde quidã cæremonias dictas exiſtimant. Sabinus apud Gellium lib. 4. cap. 9. à carendo deducit. Cic. 1. Tuſc. 43. Tum è pontificio iure, & cæremonijs ſepulcrorum intelligi licet.

Prõptus animus ad capeſſendas cæremonias. Tacit. li. 4. 83. 9

Scientiæ cæremoniarumq; uetus. Tacit. lib. 5.

Cæremoniæ religioneſq; in deos. Cic. 1. de Legib. 64. et 2. 86

Cæremoniæ denariæ & tricenariæ dicebãtur, quibus ſacra adituris, decẽ continuis rebus, uel triginta certis quibuſdam rebus carendum erat. Feſtus.

Facere ludos maxima cum cæremonia. Cic. 7. in Verrem 29.

Polluere cæremoniam. Tacit. lib. 14.

Cæremoniã legationis, quaſi ſanctitatẽ & religionẽ, Cic. Metaphoricè dixit, de mãdati iudicio loquẽs, pro Roſc. Ame. 67

Cæres, cæritis. Vide Cære.

Cæretanus amnis. Vide Cære.

Cærete, cæretis. Vide Cære.

Cæretum, Vmbriæ oppidum eſt inter Spoletum & Nurſiam, à quo Cæretani appellantur: totum orbem uano quodã ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam ferè continuè peregrinantur, familia atq; uxoribus domi relictis. Quod nomen nunc quoq; apud Italos inualuit, ut Cæretani uulgò uocentur, qui lyra & uerſibus quibuſdam ac nugis confictis populo imponunt.

Cæruleus] (γλαυκός, κυάνεος) adiect. quaſi cæluleus. unde cæruleum mare à cæli colore nominatũ eſt. Dicitur etiã cumatilis color, quòd Græci κύματα, fluctus uocãt. Propert.

Cæruleus

Cæruleus cucumis, tumidoq; cucurbita uentre.

Angues cærulei. Virgil. 4. Georg. 96.

Aqua cærulea. Ouid. 8. Metamorph. 46.

Cærulea bacca. Plin. lib. 15. cap. 30. 2.

Color cæruleus. Virgil. 1. Georg. 90.

Cæruleus color, & aquæ marinæ non idem eſt, ut patet ex Celſo lib. 7. Vbi de ſuffuſione loquitur. Budæus.

Dei cærulei. Ouid. 2. Metamorph. 2.

Draco cæruleus. Ouid. 12. Metamorph. 3.

Fratrem cæruleum Iouis, Neptunum uocat. Ouid. 1. Met. 56.

Glacies cærulea. Virgil. 1. Georg. 48.

Guttæ cæruleæ, notæ ſiue maculæ. Ouid. 4. Metam. 116.

Imber cæruleus. Virg. 5. Aeneid. 2. Stat. 5. Thebaid. 78.

Mare cæruleum. Seneca in Hippol. 12. 1.

Mors cærulea. Ouidius ad Liuiam 19.

Cærulea nauis. Virgil. 5. Aeneid. 25. Vbi Seruius, Cærulea, aut nigra, aut alta carina.

Cæruleæ cui terga notæ, maculoſus & auro
Squamam incendebat fulgor. Vbi Seruius, Cæruleæ notæ, & fulgor auro uariatus incendebat: id eſt, illuſtrabat. Virgil. 5. Aeneid. 16.

Nubes cærulea. Cic. in Arato. 24.

Cærulei oculi Neptuni. Cic. 1. de Natu. deor. 112.

Cærulea piſtrix. Cic. in Arato. 32.

Pontus cæruleus. Virgil. 12. Aeneid. 37.

Pubes cærulea Germaniæ. Horatius Epod. 16. 2. Cæruleã uocari dicunt interpretes, ob cæruleum oculorũ colorem, omnibus ferè Germanis communem. Bonfinis de Glaſto intelligi mauult. Vide ipſius in Horatium annotationes.

Serpens cæruleus. Ouid. 3. Metamorph. 8.

Cæruleus Tybris, pro alto ſiue profundo. Virg. 8. Aeneid. 13. Ita enim natura comparatum eſt, ut quæ aqua pauca eſt & maximè fluens, albeſcat magis, quæ autem alta & profunda ac tranquilla, magis ad glaucum & cæruleum colorem tranſeat, qui ex denſitate albi ac nigri fieri ſolet, & ueluti multa reuerberatione lucida coloris albi.

Vittæ cæruleæ. Virgil. 3. Aeneid. 13.

Cærulus, pen. corre. Adiectiuum (κυάνεος) idem quod Cæruleus. Catul. Cærula uerrentes abiegnis æquora palmis. Et apud Virgil. Cærula freta, lib. 10. Aeneid. 15.

Ore cærulus, Cæruleum habens os. Ouid. 15. Metamor. 190.

Amnis cærulus. Stat. lib. 1. Sylu. 5. 11.

Cærula aſtra. Cice. in Arato. 17.

Colla cærula. Virgil. 2. Aeneid. 76. de Angue loquitur.

Coma cærula. Ouid. 11. Metam. 32. de Tmolo monte.

Ficus baccis cærula. Ouid. 10. Metamorph. 20.

Forma cærula maris. Ouid. 2. Amorum eleg. 11. 3.

Freta cærula. Virgil. 10. Aeneid. 42.

Grex cærulus Nereidum. Seneca in Hippol. 3. 13.

Lacus cærulus. Claudian. epigram. 5. 6.

Nota cærula. Seneca in Hippol. 10. 11.

Olearum cærula plaga. Lucret. li. 5. 276. Plagam priore breui, regionem quandam, aut tractum oleis inſitum intelligit quarum fructus cæruleo ſunt colore.

Ad cæli cærula templa. Cic. 1. de Diuinat. 75. (ria. Seruius.

Spumabãt cærula, apud Virg. 8. Aen. 132. Cærula, id eſt, ma-

Verrunt cærula, apud Virgilium 3. Aeneid. 42. Subaudiendum freta aut huiuſmodi aliud.

Cæſa] cæſæ, Gallicum telum. Varr. Qui gladijs cincti ſine ſcutis, cum binis cæſis eſſent. Hæc et Gallorum lingua, gæſa dicuntur. Vnde & uiros fortes Galli gæſos uocant. Virgil. 8. Aeneid. 130. –alpina coruſcant Gæſa manu. Id eſt haſtas uiriles. Seruius. Alij tamẽ ſine diphthõgo ſcribũt Geſa.

Cæſar, (Καῖσαρ,) Cæſarum familia Iulijs adſcita eſt, qui ex Iulo Aſcanio deſcenderũt, authore Virgil. lib. Aeneid. 6. 59. Iulius, à magno demiſſum nomen Iulo. Cæſar autem à cæſo matris utero, quos auſpicatius dicit Plin. lib. 7. cap. 9. naſci quàm eos qui in pedes naſcuntur. eaq; de cauſa Scipionem Africanum maiorem Cæſarem cognominatum eſſe. Spartianus uerò & item Seruius grammaticus dicunt uocatum primum hoc nomine Cæſaris auum, qui in Africa elephantum interfecit, Cæſarem appellatum lingua Punica. Certè Iulius Cæſar, à quo familia Cæſarum poſtea propagata eſt, nõ eſt natus cæſo utero materno, qui matrẽ Aureliã habuit, quam amiſit quum in Gallia bellum gereret: cuius etiam pater Cæſar eſt nuncupatus, qui prætura functus Piſis obijt. Hic Iulus Cæſar omnem Galliã, quæ à ſaltu Pyrenæo alpibuſq; & monte Gebenna fluminibuſq; Rhodano & Rheno cõtinetur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Hic Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis affecit cladibus. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſq; pecunias & obſides imperauit: In Italia, Picenũ, Vmbriã, Hetruriam occupauit. Appellatis de Repub. patribus, ualidiſſimas Pompeij copias, quæ ſub tribus legatis, M. Petreio & L. Affranio & M. Var. in Hiſpania erãt, inuaſit. In Macedonia deuicit Põpeium cum Ptolemæo rege. In Ponto deuicit Mithridatem. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam. In Hiſpania liberos Pompeij. Triumphauit quinquies, primum de Gallia, poſtea de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica, & de Hiſpania. Liberaliſſimus fuit omnium, & maximè poſt hos triumphos, de quibus Suetonius.

Cæſar quid ab Auguſto differat. Vide in dictione Cæſar.

Cæſares, plurale. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 21. – pro quo
Cæſare thura pia, Cæſaribuſq; dedi.

Altus Cæſar, inſignis, excellens. Horat. 4. Carm. ode 4. 8.

Cuſtos rerum Cæſar. Horat. 4. Carm. 15. 4.

Egregij Cæſaris laudes. Horat. 1. Carm. 6. 3.

Inuicti Cæſaris res, id eſt, geſta. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 3.

Principe Cæſare: id eſt, regnãte Cæſare. Hor. 1. Car. ode 21. 8.

Magnus Cæſar. Virgil. 4. Georg. 112. Catul. epigram. 11. 19

Maximus Cæſar. Virgil. 2. Georg. 34.

Cæſares itẽ duo fratres: Dictatoris pater & patruus, eodẽ ferè tẽpore nullis euidẽtibus cauſis extincti, alter pater Piſis dũ calciaretur, matutino moritur: alter Romæ. Plin. lib. 7 cap. 53. 2. Cæſares alij duo: C. & L. Ex ijs Caius poeta tragicus fuit & orator, ut teſtatur Pædianus, frater uterinus Catulli oratoris, uterq; in lib. 2. de Orato. à Cicerone introducitur. Cic. etiã in Bruto 92. C. Cæſaris meminit his uerbis, C. Iulius L. F. & ſuperioribus, & æqualib. ſuis omnibus præſtitit, oratorq; fuit minimè ille quidẽ uehemẽs, ſed nemo unquã urbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate cõditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus, ſicut ex eiuſdem tragœdijs, lenitas eius ſine neruis perſpici poteſt. Hactenus Cic. Lucius uerò & Conſul, & Prætor fuit: ambo Syllam ſecuti, iuſſu Marij interfecti ſunt: quo tempore M. item Antonius orator, Craſſi æqualis, ut ait Pædianus. Lucius Cæſar alter, Marci Antonij Triumuiri auunculus, Pompeianarum partiũ, miſſuſq; ab utraq; parte quandoq; orator de pace. Poſtremò inter proſcriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locũ obtinuit Marcus Antonius, ut Cicero Octauij amicus proſcriberetur. Author Plutarchus. Fuit præter hos Cæſar Vopiſcus, qui (ut ait Varro de Re ruſtica lib. 1. cap. 7. ad finem) quum cauſam ageret apud Cenſores, dixit cãpos Roſeæ in Reatino ſumen eſſe Italiæ.

Cæſareus, adiect. (καισάρειος) ut domus Cæſarea. Ouid. 1. Triſt. (eleg. 1. 14.

Numen Cæſareum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 10.

Vultus Cæſarei, uultus Cæſaris. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 3.

Cæſarianus

Cæſarianus,pen.prod. aliud adiectiuum (καισάρειος) ut Cæſariana celeritas. Cic. Attico, lib.16.335.7. Facilè me ille eſſet aſſecutus:aiunt enim eumCæſariana uti celeritate.Martial.lib.9.80.ad Domitianum.

Cæſarenſis] (καισαρήνσιος) ut Mauritania Cæſarenſis, μαυριτανία ἡ καισαρηνσία,Ptol.

Cæſarauguſta (καισάρεια αὐγοῦστα) Tarraconenſis Hiſpaniæ clariſſima ciuitas eſt,antè Numantia dicta,authore Põponio. Auguſta Cæſarea Ptolemæo dicitur & Straboni lib. 3. Hodie uulgò uocatur Saragoſſa.

Cæſarea, Mauritaniæ ciuitas eſt, antè Iol uocata, quam quum Iuba Ptolemæi pater muniret,mutato nomine, Cæſareã uocauit.Ea portum habet,& inſulam ante portum. Hæc ſunt ex Strabonis lib.17.Eſt & Cæſarea Cappadociæ,ſic à Tyberio nominata pulſo Archelao, quum antè Maſaca diceretur. Autor Euſebius.Eſt præterea Cæſarea Apamiæ: & Cæſarea Palæſtinæ, antè Stratonis turris dicta, non procul à monte Carmelo,author Strabo lib.16.

Cæſarienſes,Ioniæ populi,Epheſum conuenientes. Plin. lib.5. cap.29.Epheſum uerò alterũ Aſiæ lumen,remotiores conueniunt Cæſarienſes,Metropolitæ,Cylbiani,&c.

Cæſarium, Aegypti emporium eſt, & ſeceſſus quidam. Strabo libro 17.

Cæſarobricenſes, Luſitaniæ Hiſpaniæ populi, ut eſt apud Plinium lib.4.cap.22.

Cæſaries] cæſariei (κουρὰ,βόστρυχος) à cædo,cædis:comã ſignificat,quæ cædi ſolet. Virorum enim duntaxat cæſaries eſt,non mulierum.Ex Seruio.Plaut.Milit.3.65. Vide cæſaries quàm decet. Apud Liuium 8. bell. Pun. 185. Cæſaries promiſſa.Id eſt,longa.

Denſum cæſarie caput.Ouid.3.Amorum,eleg.1.7.

Decora cæſaries.Lucan.lib.8.132.

Flaua cæſaries.Iuuen.Saty.13.17.Valer.6.Argonaut.46.

Horrida cæſaries.Ouid.10.Metamorph.28.

Horrifica cæſaries.Lucan.lib.2.75.

Intonſa cæſaries.Claud.in Epithal.Palladij 9.

Lacera cæſaries.Lucan.lib.1.38.

Repexa cæſaries.Claud.epig.4.2.

Terrifica cæſaries.Ouid.1.Metamorph.38.

Terrificam capitis cæſariem concutere.Ouid.1.Metam.18.

Comprimere cæſariem manu.Lucan.lib.8.132.

Dimouere cæſariem ab ore.Lucan.lib.2.75.

Mouere cæſariem.Ouid.1.Metamorph.38.

Pectere cæſariem.Horat.1.Carm.ode 15.3.

Cæſariatus,penul.prod. adiectiuum (βοστρυχωτὸς) Comatus. Plaut.Mil.10.172.Qui miles admutiletur cæſariatus.

Cæſenna (καίσαινα) urbs Flaminiæ prouinciæ:quæ nunc quoque nomen retinet.Hinc Cæſennates dicti ſunt Cæſennã habitantes, & Cæſennetia uina, quæ inter generoſa numerabantur,teſte Plinio lib.14.cap.6.7.

Cæſim] Cæſio.Vide Cædo.

Cæſitium] cæſitij,Plaut.Epid.5.47.Linteolum cæſitium.

Cæſius] (γλαυκὸς) Adiectiuum. Cæſius color,qui cœli ſpeciem habet,dictus quaſi cælius. Terent.Hecy.3.4.26.Magnus,rubicundus,criſpus,craſſus,cæſius.Vbi Donatus,Cæſius, Glaucis oculis, quaſi felis oculos habens. Vnde Cæſares dictos quidam putant. Cic.1. de Nat. deorum 113. Apollinem ſemper imberbem,cæſios oculos Mineruæ:cæruleos Neptuni.

Cæſones] penult.product. (καισῶνες) appellantur ex utero matris execti. Feſtus. Plinius libro 7. cap.9. Primusque Cæſarum, à cæſo matris utero dictus: qua de cauſa & Cæſones appellati.

Cæſpes] cæſpitis,penult.correp.maſc.gen.(βῶλος,βῶλαξ, θάμνος,λόχμη) à cædo ſit, & eſt terra cum herba in modum lateris cæſa.uel frutex reciſus,ac truncatus,autore Feſto. Dictus eſt autem quòd pedem cædat.Lucan.lib.1.103.

Et ſubitus rapti munimine cæſpitis agger.

Cice. pro Cæcinna 45. Non eſſe arma,cæſpites,neque glebas. Ouidius Epiſto.14.20.

Congeſtum cæſpite culmen.Virg.eclog.1.14.Id eſt,terra cum propria herba euulſa.Seruius.

Cæſpitis herbæ.Ouid.epiſto.21.31.

Feſtus cæſpes. Id eſt,ara ex cæſpitibus confecta, quàm quis feſtam facit.Iuuenal.Saty.12.1.

Fragilis cæſpes.Lucan.lib.6.7.

Gramineus madidam cæſpes obumbrat humum.Ouidius 2.Amorum,eleg.16.2.

Imus cæſpes.Virgil.4.Georg.55.

Mollis cæſpes.Seneca in Herc.Oetheo 5.12.

Nudo proiectus cæſpite.Stat.12.Thebaid.66.

Tener cæſpes.Ouid.epiſt.21.32.

Viridis cæſpes.Virgil.3.Aeneid.61.Id eſt,herboſus.Seru.

Viuus cæſpes.Id eſt,uiridis.Horat.3.Carm.ode 8.1.Valer.lib.5.Argonaut.13.

Aggerebatur cæſpes.Tacit.lib.1.8.13.

Cæſpititius,adiect.(βωλακινὸς) quod fit ex cæſpitibus. Vnde cæſpititium tribunal, uocatur ſuggeſtum ex cæſpitibus factum. Flauius Vopiſcus, Deinde concurſus ad cæſpititium tribunal,id eſt,caſtrenſe.Sic Plinius in Paneg.

Aræ cæſpititiæ.Iulius Capitolinus.

Cæſpito,cæſpitas,penult.correpț. cæſpitare,dicimur,quum pede aliquid percutientes, quaſi ruere cogimur. Dictum cæſpitare, quaſi cæſpitem offendere, uel in cæſpitem ferri. Sipontinus.

Cæſpitatores equi,qui ſæpè in cæſpitem,aut lapidem,aut aliud offendiculum impingunt.

Cæſtrum] inſtrumentum,quo ebur cauatur. Plin.libr.35. cap.11.27.Encauſto pingendi duo fuiſſe antiquitus genera conſtat,cera,& in ebore cæſtro, id eſt, uericulo, donec claſſes pingi cœpere.

Cæſtus] huius cæſtus,fœm.gen.(πυγμὴ) genus clauæ pilas plumbeas loris bubulis appenſas habens:quo Darethen & Entellum pugnaſſe legimus.Virgil.5.Aeneid.14.

Seu crudo fidit pugnam committere cæſtu.

Vbi Seruius:Crudo cæſtu,aut crudeli,aut duro. Cæſtus autem per diphthongon, pugilum arma ſignificat. Habet etiam pluralem numerũ,& eſt quartæ formæ. Nam ceſtus, ceſti, numeri tantum ſingularis,ſine diphthongo baltheum Veneris ſignificat. Cic.2. Tuſc.70. Inde pugiles cæſtibus contuſi,ne ingemiſcunt quidem.

Ceſtus ſine diphthongo,quid ſignificet,uide ſuo loco.

Aptus cæſtibus.Seneca in Medea 2.7.

Infeſti cæſtus.Stat.6.Thebaid.146.

Tragicus cæſtus.Ouid.ad Piſonem 48.

Mecœnas Tragico quatientem pulpita cæſtu
Erexit Varum.Id eſt,Varum poetam Tragicum.

Bellare cæſtu.Stat.6.Thebaid.166.

Dare brachia experienda cæſtibus.Ouid.2.Faſto.74.

Valido decernere cæſtu.Claudian.5.Paneg.47.

Explorare cæſtus.Stat.6.Thebaid.153.

Exuere cæſtus,& manibus inducere cæſtus, contraria. Virg.5.Aeneid.83.Exuere,proijcere,ſoluere.Seruius.

Inducere manibus cæſtus. Id eſt, induere manibus. Virgilius quinto Aeneid.75.

Induere cæſtus.Valer.4.Argonaut.50.

Librare cæſtus in aliquem.Virgil.5.Aeneid.95.

Cæſuliæ] dicti ſunt,qui cæſios oculos habent.Feſtus.

Cæſum

Cæſum] Cæſi.Vide Cædo.

Cæſura] Cæſuratim,Cæſus.Vide Cædo.

Cætera] fœm.gen.(ἕτερα) Cæterum,pen.corr.neut.gen. à Græco deducitur καὶ ἕτερος, quod ſignificat & alius,ut ait Sipontinus.Terent.Hecyra 4.2.25.Quàm fortunatus cæteris ſum rebus.Cicero 4.Acad.43.Cætera ſeries deinde ſequetur.Idem 6. Verr.43. Argentum illi cæterum purum appoſuerat.

Quid cæterum?Plaut.Pœnul.2.91.

Cæterus in nominatiuo legimus apud Catonem,cap.22.2.Cæterus ornatus domi, Pompeijs emptus eſt. Idem apud Gellium lib.3.cap.7. Illoq; facto quod milites ſubduxit,exercitum cæterum ſeruauit.

Paucula cætera.Lucret.lib.2.21.

Cæterum pro reliquo.Salluſt.Videlicet cætera uita earũ, huic ſceleri obſtat.Id eſt, huius ſceleris pœnam deprecatur:uel ſuſpicione amolitur. Budæus.Cic.de Petit.Conſulat.12.

Cæterum omne. Liu.2.bel.Pun.88. Quod ſatis in uſum fuit, ſublato cæterum omne incenſum eſt.

Aetas cætera. Virg.3.Georg.12.

Diligentia cætera.Cic.2.de Inuent.188.

Iuriſdictio cætera. Cic.ad Att.lib.6.113.8.

Turba cætera.Horat.2.Serm.Saty.8.6.Ouid.3. Metam.23.

Cætera mitte loqui.Horat.Epod.14.2.

Cætera doctus, figurata locutio, deriuata à Græcis. Martialis lib.13.de Scaro,Viſceribus bonus eſt,cætera uile ſapit.pro quantum ad cætera.Liu.1.ab Vrbe 159. Ergo uirum cætera egregium, ſecuta, quam in petendo habuerat, etiam regnantem ambitio eſt.

Lætus cætera.Horat.1.Epiſt.10.10. Excepto quòd non ſimul eſſes,cætera lætus.Idem 4.Carm.ode 2.12. Quà notã duxit niueus uideri, Cætera fuluus.

Ad cætera,id eſt,quod ad reliqua attinet.Horat.1.Epiſt.10.1

Iacere gradum ad cætera.Cic,2.de Lege Agraria 47.

Perge ad cætera.Vide Pergo.

De cætero.Cic.1.de Finib.39.

Et cætera,abſolutè poſitum. Cic.2. de Orat.77. Si mihi filius gignitur,isq; prius moritur,& cætera,tũ ut mihi ille ſit hæres.Idẽ in Topic.13.In partitione quaſi mẽbra ſunt,ut corporis,caput,humeri,manus,latera,crura,pedes,&c.

Et cætera generis eiuſdem.Cic.in Topic.24.Vt dignitas,indignitas,humanitas,inhumanitas,& cætera generis eiuſdem.

Itemq; cætera. Cicero ad Atticum lib.2.34.4. Eandem uirtutem iſtam ueniet tempus quũ grauiter gemes, totius theatri clamore dixit,itemq;,&c.

Cæteri & cætera eiuſmodi,ut &c. Cic.Sulpitio, lib.4.4.18. De reliquis nihil melius ipſo eſt, cæteri & cætera eiuſmodi ut ſi alterutrũ neceſſe ſit,audire ea malis quàm ridere.

Cæterum etiam à Iuriſconſultis,præſertim ab Vlpiano, pro alioquin accipitur,ut in l.Si finita.§.poſtea.de Damno infecto.& l.Iam tamen,in principio.iudic.ſolui. Budæus.

Cætera (τὰ λοιπὰ) aduerbium.Virgil.9.Aeneid.134.

Cætera parce puer bello,cætera, deinceps. Seruius. Curtius, Cætera opimã prædam fore:id eſt,in poſterũ,ut ait Budæus.

Cæterò (τὸ λοιπὸν) aduerbium. Plinius lib.10.cap.58.1.Palumbes fœmina incubat poſt meridiana in matutinum, cæterò mas. Hoc eſt, quod reliquum eſt temporis. Dictio hæc Plinio eſt admodum familiaris ut lib.19.cap.6.8.libr.10. cap.1.1. & cap.63.7.lib.11.cap.19.3. & cap. 37.36. lib.13.cap.4.7.& cap.42.4.Et alibi frequenter.

Cæteroquin,ſiue Cæteroqui (τἄλλα)aduerbium pro alioquin Cic.in Orat.46. Adhibet quidẽ hic ſubtilis, quẽ,niſi quòd ſolum,cæteroquin rectè quidam uocant Atticũ. Hoc eſt, alioqui. Idem 1.de Natu.Deorum 81. Non enim poeta ſuauis,uerum etiam cæteroqui doctus,ſapiensq; traditur.

Cæterum (ἀλλὰ, μέντοι) aduerb. ſignificat ſed: ſiue id quod ſolemus dicere,quod reliquum eſt.Plaut.Pœn.2.125.

-dehinc cæterùm Valete.

Cæterùm,ſed præterea. Salluſt. Aliã rem aggreditur nõ eadem aſperitate,cæterũ haud ſecus difficilẽ.Terent.Eunu.3.1.62.

Ridiculum:non enim cogitaras,cæterum
Idem hoc tute melius quanto inueniſſes Thraſo.

Cæterum,alioquin.Cic.2. ad Qu.frat. 15.50. Ego me in Cumano & Pompeiano, præterquam quòd ſine te, cæterùm ſatis commodè oblectabar. Budæus.

Cæyx] cæycis,pen.prod.(καίυξ) Genus auis. Plin.lib.32. cap.8.1.Fit in mari & halcyoneum appellatum, ex nidis, ut aliqui exiſtimant, halcyonum & cæycum: ut alij è ſordibus ſpumarum craſſeſcentibus, alij è limo uel quadam maris lanugine.

Cæyx,uiri nomen.Vide Halcyon.

Caia] & Caianus, Adiectiuum.Vide Caius.

Caici (καῦκοι) Strabo, penult. prod. ſunt Germaniæ populi, accolæ Rheni.Lucan.lib.1.92.

Et uos crinigeros bellis arcere Caicos
Oppoſiti petitis Romam,Rheniq; feroces
Deſeritis ripas.

Puto Lucanũ diſſolutione diphthõgi facta pro caucos feciſſe Caicos,& fortè per y ſcribi debet.

Caicus,pen.prod.(κάϊκος) Phrygiæ fluuius eſt ex Myſia ueniens.author Plin.lib.5.cap.30. Virg.4. Aen.74.Saxoſumq; ſonãs Hypanis, Myſusq; Caicus. Cic.pro Flacco 56.

Gelidus Caicus.Lucan.lib.3.41.

Teuthranthæus Caicus à Teuthrania oppidò Myſiæ. Ouidius ſecundo Metamorph.49.

Caicus,ſociorum Aeneæ unus.Virgil.1.Aeneid.38.

Aut Capyn,aut celſis in puppibus arma Caici.

Caieta (καϊάττα) urbs & portus Campaniæ, ſic à Caieta nutrice Aeneæ dictus,ut Lauinium ab uxore Lauinia.Author Solinus,quod etiam teſtatur Virgilius in ipſo ſtatim principio libri ſeptimi.

Tu quoque littoribus noſtris Aeneia nutrix
Aeternam moriens famam Caieta dediſti,&c.

In quem locum ſic ait Seruius,Hanc alij Aeneæ,alij Creuſæ, alij Aſcanij nutricem uolunt. Lectum tamen eſt in Philologis,in hoc loco claſſem Troianorum caſu cõcrematam. Vnde Caieta dicta eſt ἀπὸ τοῦ καίειν. Hactenus ille. Sanè καίω idem ſignificat quod Accendo, aduro. Idem quoq; Seruius explicans carmen illud Aeneid.10. Quid repetam exuſtas Erycino in littore claſſes:Secundũ,inquit,opinionem ſuam dixit. Nam alij apud Caietã dicunt exuſta nauigia:unde & Caieta dicta eſt. Strabo lib.5. Caietam Laconico uocabulo à curuitate dictã innuit, eò quòd Lacones curua omnia Caiattas appellent. Cic.pro leg.Manilia 23.An uerò ignoratis portum Caiettæ celeberrimum,atque pleniſſimum nauium, inſpectante Prætore à prædonibus eſſe direptum?

Caius (κάϊος) cognomen fuit apud Romanos,à parentũ gaudio ſumptum.Eſt autem triſyllabum. Martial.lib.9.93.ad Condilum, Caius à prima tremebundus luce ſalutat. Auſonius diſſyllabum fecit,ſectione 1.de Eunomo.

Quis tu?Caius ait.

Profertur per G,& notatur per C, quæ inuerſa Ɔ,mulierem declarat.Author Quintil.lib.1.cap. 13.Apud Priſcos autem pro domino ponebatur:ſicut & Caia pro domina.Vide Plutarchum.

Cai,uocatiuus.Mart.li.2.Quod peto da,Cai:nõ peto conſiliũ.

Caium tradunt Græci appellatum ab Italis,& Tarentinis mercenarium, aut etiam rudem hominem,ac planè brutũ, quia à γέα,quæ terra eſt,deriuetur γέϊος, & γάϊος. Nam à γαῖα inflectitur γαῖος.unde bos γαιὸς dicitur uelut colonus.quod

Q ſiue=

ſi uerũ eſt, per G ſcribi debet & pferri. Cœlius li. 24. ca. 5.

Caia, Caiæ. Cic. pro Muræna 24. Vt quia in alicuius libris exempli cauſa id nomen inuenerant, putarunt omnes mulieres, quæ coemptionem facerent, Caias uocari.

Caianus, pen. prod. (καΐανος) adiectiuum. Statius lib. 4. Sylu. 9. 5. Emptum plus minus aſſe Caiano.

Cala] calæ (κάλλα, καλὸν) Seruius, Calas dicebant maiores noſtri fuſtes quos portabant ſerui ſequẽtes dominos ad prælium. Vnde etiã calones dicebantur. Nam conſuetudo erat militis Romani, ut ipſe ſibi arma portaret, & uallum. Vallum autem dicebant calas. ſic Lucilius, Scinde calam ut caleas. Id eſt, ô puer, frange fuſtes, & fac focum.

Calabra] (κάλαβρα) Curia dicebatur, ubi tantum ratio ſacrorum gerebatur. Hæc Feſtus. Macrobius Saturn. lib. 1. cap. 15. Itaq; ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex calata, id eſt, uocata in Capitolium plebe iuxta curiam calabrã, quæ caſæ Romuli proxima eſt, quot numero dies à Calendis ad Nonas ſupereſſent, pronunciabat. Et paulò poſt, Hinc & ipſi curiæ, ad quam uocabantur, Calabræ nomen datum eſt, & claſſi, quòd omnis in eam populus uocaretur.

Calabria, pen. corre. (καλαβρία) inſula quam ueteres Meſapiam à duce Meſapo: Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre dixere. Eſtq; ora Italiæ proxima Siciliæ: à qua breui maris tractu diſiungitur. Vulgò adhuc nomen retinet apud Italos Vide Plinium lib. 3. cap. 11. & Strabonem lib. 6.

Aeſtuoſa Calabria. Horat. 1. Carm. ode 31. 1.

Calaber, Calabri (καλαβρὸς) Qui ex Calabria eſt, & Calabriam incolit.

Calabri hoſpitis Xenia prouerbium eſſe indicat Eraſmus, quo uſus ſit Horat. 1. Epiſt. 7. 3. Non quo more pyris ueſci Calaber iubet hoſpes, &c. Dictum eſt autem eodem interprete, de muneribus ruſticanis leuibusq;, & quæ magis onerẽt accipientem, quàm iuuent. Vide ipſius Chiliadas.

Calaber, pen. cor. (καλαβρὸς) adiect. Hinc Calabræ oues, pro eximijs accipiuntur à Columella lib. 7. ca. 2. 3. Calabri mõtes. Ouid. 3. de Arte poet. Et Apes Calabræ, apud Horat. 3. Carm. ode 16. 7. Item Calabrum uellus, Perſius Saty. 2. 7.

Calabricus, pen. corr. (καλαβρικὸς) adiectiuum, ut Calabrica olea. Colum. lib. 12. cap. 49. 3. Veruntamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica: quam quidam propter ſimilitudinem oleaſtellum uocant.

Calænum. Vide Calenum.

Calagurĩ, ciuitas Hiſpaniæ in Vaſconibus collocata. Hinc Caliguritani, qui in ea habitant: quorum alij Subulacenſes cognominantur: alij Naſaci. Author Plin. lib. 3. cap. 3.

Calais, pen. cor. (κάλαϊς) Boreæ & Orithyiæ filius Zethæ frater, quos ambos alatos fuiſſe poetæ fingunt. Vide Ouidium 6. Metam. 136. Propert. lib. 1. eleg. 19. 6. de Hyla puero.

Hunc duo ſectati fratres Aquilonia proles,
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Eſt etiam Calais nomen pueri, aut adoleſcentuli cuiuſdam alterius apud Horatium 3. Carm. ode 9. 3.

Me torret face mutua
Turini Calais filius Ornithi, &c.

Calametum] penu. prod. (καλαμεὼν) Colum. lib. 4. cap. 27. Sic deinde ordinata uineta feſtinabimus emendare, ſarmentiſq; & calametis liberare.

Calamintha] calaminthæ, uel calaminthe, calaminthes (καλαμίνθη) Species menthæ uel pulegij, quam cæetam quoq; à Græcis dictam ſcribit Strabo, quũ inquit Lacedæmonem, ab Homero dictam Cætreſſam, à Calaminthæ copia, de qua ſic Dioſcorides lib. 3. ca. 41. Altera, inquit, calaminthe pulegio ſimilis eſt, ſed maior. Quam ſylueſtre pulegium ideo appellarunt, quòd odore ipſum æmuletur, Nepetam Latinè uocant, &c. Nepetam etiam uocat Plinius, cap. 14. lib. 20. quam Galenus lib. 7. Simplicium, cap. 2. calaminthen appellat, uulgò Nepita, ouer Nepitella.

Calamiſtrum] (καλαμίς, κάλλυντρον) Acus maior, quæ calefacta & fronti adhibita intorquet capillos, ut ait Seruius. Varro, Calamiſtrum, quo calfacto in cinere, capillus ornatur. Cic. Poſt reditum in Senatu 14. Non te illius unguentorum odor, non uini anhelitus, nõ frons calamiſtri notata ueſtigijs, in eam cognitionem adducebat?

Calamiſtris inurere, per metaphoram. Cicero de Claris Oratoribus 142.

Calamiſtrum in maſculino genere dixiſſe uidetur Cicero in Oratore 43. Remouebitur, inquit, omnis inſignis ornatus, quaſi margaritarum, nec calamiſtri quidem adhibebuntur. Ita legit Nonius.

Calamiſtratus. pen. prod. (καλαμιδωτὸς) adiect. Cic. Poſt reditum in Senatu 11. Cur in helluationibus huius calamiſtrati ſaltatoris tam eximia uirtus tandiu ceſſauit?

Calamiſtrata coma. Cic. pro Seſtio 13. Alter unguentis affluẽs calamiſtrata coma, deſpiciens conſcios ſtuprorum, ac ueteres uexatores ætatulæ ſuæ, &c.

Calamitas] Calamitoſus. Vide Calamus.

Calamochnus] Vide Adarca.

Calamos, Aſiæ oppidum in ora ſubiecta Libano monti. Plinius lib. 5. ca. 20. At in ora, inquit, Libano ſubiecta, fluuius Magoras: Berytus colonia, quæ felix Iulia appellatur. Leontos oppidum, flumen Lycos, Palæbyblos, flumen Adonis. Oppida byblos, Botrys, Gigarta, Trieris, Calamos &c.

Calamus] calami, pen. corr. (κάλαμος, δόναξ) frutex aquaticus: qui et arundo dicitur: quamuis arũdo propriè ſit quæ craſſior ac longior eſt, ſeriturq; ad uſum præcipuè uinearum: Calamus, gracilis, tenuiſq;, & tibijs ferè ac ſcripturæ aptus. Canna maior calamo, ſed minor arundine: & ſemper ferè ſua ſponte proueniens. Ex Sipontino. Plin. lib. 16. cap. 36. Noſtratibus calamis fungoſior ſubeſt natura, cartilagine bibula, quæ cauo corpore intus ſupernè tenui mareſcit ligno: fiſſilis, præacuta ſemper acie, geniculata. Cætero gracilitas nodis diſtincta, leui faſtigio tenuatur in cacumina, craſſiore paniculo coma, neque hac ſuperuacua, &c. Calamis Orientis populi bella conficiunt. Plura ibidem de Calamis, toto capite.

Fragiles calami. Virgil. 1. Georg. 16.

Lentus in frangendo calamus. Vide Lentus.

Paluſtres calami. Ouid. 1. Metamorph. 70. & 142.

Calamus auenæ. Plin. lib. 6. cap. 30. 2.

Calamus, pro fiſtula quam paſtores ex culmis frumentorum componere ſolent. Virgil. in Bucol. eclog. 5. 1.

Tu calamos inflare leueis, ego dicere uerſus.

Alio loco tenuem auenam & arundinem uocat.

Arguti calami. Sil. lib. 13. 70.

Diſpares calami ceræ cõpagine inter ſe iũcti. Ouid. 1. Metam. 143. Hiãtes calamos labro percurrere. Lucret. li. 4. 119.

Impari tauros calamo uocauit. Seneca in Hippol. 3. 5. de Apolline paſtore.

Leues calamos inflare. Virgil. eclog. 5. 1.

Sibila calamorum. Lucret. lib. 5. 278.

Rudis calamus ſcriptorius. Cel. lib. 7. cap. 11. de Ozena.

Aequiparare calamis aliquem: id eſt, fiſtulandi arte parem eſſe. Virgil. eclog. 5. 5.

Coniungere cera calamos. Virgil. eclog. 2. 3.

Ludere agreſti calamo. Virgil. Eclog. 1. 2. Seruius exponit, Scribere carmina ſtylo ruſtico.

Terere calamo labellum. Virgil. eclog. 2. 3.

Curuum calamum legimus apud Catullum carmine quinquageſimo octauo, de Berecynthia.

Calamus, uirga ad decipiendas aues uiſcô illita. Martial. lib. 13 68. Galbula decipitur calamis, & retibus ales.

Volucrem calamo ſequi. Sil. lib. 7. 236. de calamo uiſcato.

Calamus, ſurculus qui ramo inſeritur: teſſera etiã dicitur. Plin. lib. 13. cap. 14. Quòd ſi longius afferantur pomorum calami, ramo infixos optimè cuſtodire ſuccum arbitrantur. Idem eodem capite plus decies.

Calami pro telis & ſpiculis aut ſagittis. Ouid. 8. Metam. 6.

Impoſitis calamis patulos ſinuauerat arcus.

Calamus, pro inſtrumento quo ſcribimus, quod ex arundinum culmis fieri ſolebat. Martial. lib. 7. 10.

Cogis me calamo, manuq; noſtra
Emendare meos Pudens libellos. Cic. ad Att. lib. 7. 110. 1.
Quũ inſtituiſſem ad te ſcribere, calamũq; ſumpſiſſem, &c.

Tranſuerſo calamo ſignum allinere. Horat. in Arte poet. 90.

Tranſuerſo, id eſt, in obliquum ducto.

Calamum intingere. Vide Intingo.

Calamus, pro ſtylo (allegoricῶs) Virgil. 1. Eclog. 1.

Ludere quæ uellem calamo permiſit agreſti.

Calamus, arbor aromatica. Plin. lib. 12. cap. 22.

Calamitas, penul. corr. calamitatis, pe. prod. (συμφορὰ, λύμη, ὀϊζὺς) Propriè calamitatem ruſtici grandinem dicunt, quòd comminuat calamum, hoc eſt, culmum ac ſegetem. Terent. Eunuch. 1. 1. 34. Ipſa egreditur, noſtri fundi calamitas. Hæc Donatus. Plaut. Caſina. 24. 13.

Profectò hercle non fuit quicquam olerum:
Niſi quicquid erat, calamitas profectò attigerat nunquam.

Calamitas dicebatur etiam in ſcenicis ludis, quum fabula exigebatur. Terent. in Prologo Hecyræ 29.

Hecyram ad uos refero, quam mihi per ſilentium
Nunquam agere licitum eſt: ita eam oppreſſit calamitas.
Eam calamitatem ueſtra intelligentia
Sedabit. A Græcis πταῖσμα dicitur. Budæus.

Calamitas, miſeria & ærumna. Cic. 3. Verr. 30. Quacunq; iter fecit, eiuſmodi fuit, non ut legatus Pop. Romani, ſed ut quædam calamitas peruadere uideretur. Non potuit Cicero ſignificantius Verris Prætoris furta ac rapinas & iniurias exprimere. Quo uerbo uocari poteſt noſtro tempore militum improbitas pagatim graſſantium, qui quacunque iter faciunt, impotentiſſimæ petulantiæ ueſtigia ad finem anni uertentis impreſſa relinquere ſolent, uſqueadeò omnia diuexata, omnia exhauſta, omnia diſiecta, quaſiquè grandine ac procella proculcata obtritaquè digreſſis illis uiſuntur. Ex Budæo.

Calamitas in amore. Terent. Heaut. 2. 4. 15.

Ictu aliquo calamitatis pulſa fides de foro. Vide Ico.

Communis calamitas. Vide Communis.

Accipere calamitatem. Vide Accipio.

Afferre calamitatem. Vide Affero.

Afficere calamitate. Vide Afficio.

Afflixit hunc calamitas. Vide Affligo.

Capere calamitatem. Vide Capio.

Importare calamitatem conſeruatoribus ſuis. Vide Importo.

Incidit amori noſtro calamitas. Vide Incido.

Inferre calamitatem ciuitati. Vide infero.

Leuare calamitatem innocentum. Vide Leuis.

Calamitoſus, penult. prod. adiectiuum (ὀϊζυρὸς) Quod calamitate lædi ſolet. Plin. libr. 18. cap. 7. 28. Hordeum ex omni frumẽto minimè calamitoſum: quia tollitur antequam triticum occupet rubigo.

Calamitoſus ager apud Catonem: & calamitoſum cælum, cap. primo 1. & cap. 35.

Calamitoſus ager cælo & loco. Cic. 2. pro Lege Agraria 80.

Calamitoſus, ærumnoſus eſt, malis, calamitatibusq; prægrauatus, inquit Nonius. Ci. 1. Verr. 38. Honoris ampliſſimi puto eſſe, accuſare improbos, et miſeros, calamitoſóſq; defendere

Calamitoſum ocium. Cic. 5. de Finib. 97.

Calamitoſa fama. Cic. pro Cluentio 2.

Calamitoſa patriæ fuga, nobis glorioſa. Cic. 1. de Diuin. 104.

Hora calamitoſior. Cic. ad Octauium 5.

Calamitoſa prætura Verris. Cic. 6. Verr. 126.

Tempeſtas calamitoſa. Cic. 3. Verr. 68.

Calamitosè, penult. prod. Aduerbium (ὀϊζυρῶς) Miſerè. Cice. 3. Offic. 143. Nam quòd aiunt, minima de malis, id eſt, ut turpiter potius, quàm calamitosè: an eſt ullum maius malum turpitudine?

Calantica] calanticæ (ταινία) tegmen muliebre quod capiti innectitur. Ci. in Clodiũ, Tunc, quũ uincirẽtur pedes faſcijs, quum calanticam capiti accommodares? Nonius.

Calanus, Gymnoſophiſta Indicus, cum Alexandro Magno collocutus, eumq; ſecutus, ſeſe uiuum conſtructa pyra comburi iuſſit. Huius diſputationem apud Alexandrum, & interitum multis perſecutus eſt Strabo lib. 15.

Calapis, Pannoniæ memorãdus amnis in Saum influens iuxta Siſciam, gemino alueo inſulã ibi efficiens, quæ Segeſtica appellatur, Hæc Plin. lib. 3. cap. 25. in deſcriptione Pannoniæ

Calaris, pen. corr. Sardiniæ oppidum apud Plin. lib. 2. ca. 108 Cuius etiam meminit Claud. in bello Gildonico, in fine,

Vrbs Lybiam contra, Tyrio fundata potenti,
Tenditur in longum Calaris, tenuemq; per undas
Obuia dimittit fracturum flamina collem.

Calaſaſtri] pueri dicebantur canoram uocem habentes, inquit Vitruuius, qui à regibus ad hoc munus quæri ſolebant. Ex Calepino.

Calaſsis] tunicæ genus, quod Græci καλλώπισμον dicunt.

Calata] Vide Calo.

Calathus] penu. corr. (κάλαθος) Feſtus, Calathos Græci, nos, dicimus quaſillos. Iuxta Porphyrionem, uas uimineum in quo mulieres penſa uel tramam reuoluunt. Virgil. in Alexi. 2. 5. – tibi lilia plenis

Ecce ferunt nymphæ calathis. Sic. 7. Aeneid. 161. Calathus Mineruæ. Ouid. 4. Faſtorum,

Hæc implet calathos lento de uimine nexos.

Raſiles calathi. Ouid. 9. Epiſt. 16. id eſt, politi, quaſi raſi, quibus puellæ & unguenta & lanas recondunt.

Calathus, Vas æreum in quo lac uel recens caſeus in urbe diſtrahitur. Virgil. 3. Georg. 80.

Quod ſurgente die mulſere, horiſq; diurnis,
Nocte premunt: quod iam tenebris & ſole cadente,
Sub lucem exportant calathis. Hæc Seruius. Columella libro 7. cap. 8. 2. Liquor in fiſcellas, aut in calathos, uel formas transferendus eſt.

Calathus, Calix ad ſacrificium aptus. Virgil. eclog. 5. 6.

Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar.

Calathum Hermolaus turbinem rectum uocat: cui opponitur Meta, id eſt, turbo inuerſus. Plin. lib. 21. cap. 5. Candor eius eximius, folijs foris ſtriatis, & ab anguſtijs in latitudinem paulatim ſeſe laxantibus, effigie calathi.

Calathiſcus, Diminutiuum (καλαθισκὸς) Catullus 59. 63.

Ante pedes autem candentis mollia lanæ
Vellera uirgati cuſtodibant calathiſci.

Calathuſa, inſula eſt inter Cherſoneſum & Samothracen deſerta, dicente Plinio lib. 4. cap. 11. Deſertis quoq; reddantur in hoc ſinu, quarum modò inueniri potuerunt nomina, Deſticos, Laruos, Cyſſiros, Carbruſa, Calathuſa, &c.

Calatiæ, Italiæ ciuitas prope Caſſinũ & Bouillas. Plin. li. 3. ca. 5

Calatis, Thraciæ ciuitas eſt apud Plinium lib. 4. cap. 11. quæ antea Aceruetis uocabatur.

Calator] Vide Calo.

Calaurea, pen. prod. ſiue Calauria, pen. corr. (καλαυρία) Eſt inſula maris mediterranei in ſinu Argolico contra Trœzenium. Plin. lib. 4. cap. 12. De qua inſula prouerbio datus locus, pro Delo Calauria: in mutui beneficij memoria. Fertur enim in fabulis, Neptunū cum Latona permutationem feciſſe, & data Delo, Calauriam habitaſſe. Vide Eraſmi Chiliadas. Ouid. 7. Metam. 77. Inde Calaureæ Latoidos aſpicit arua.

Calcaneus] Calcar. Vide Calx.

Calcarius] Calcatorium, calcatus. Vide Calx, lapis coctus.

Calce, apud Strabonem Campaniæ ciuitas. Sic enim ſcribit libro 5. Vltra iam dictas, ſunt hæ quoque Campaniæ ciuitates, quarum mentionem ſuperius fecimus, Calce & Teanum, Sidicinum.

Calcearium] Calceamen, Calceamentum.

Calceatus] Vide Calx, pro poſteriore parte pedis.

Calcedonia. Vide Chalcedonia.

Calceo] calceas, Calceolus, Calceus. Vide Calx, pro poſteriore parte pedis.

Calchas, huius calchantis (κάλχας) fuit Teſtoris Troiani filius, augur maximus, qui quum initio belli à Troianis ad Apollinem Delphicum cum muneribus mitteretur, & reſpōſum habuerit, ut dimiſsis Troianis, Græcorum ſequeretur felicitatem, ab illis gratiſsimè exceptus eſt. Author Dictys Cretēſis.

Calchanta, Accuſatiuus. Virgil. 2. Aeneid. 25.

Hic Ithacus uatem magno Calchanta tumultu
Protrahit in medios.

Callioli (καρσίολοι) Ptolemæo: Carſeoli Plinio, Vrbs Sabinis proxima, Vulgò Taliacozo.

Calcitro] Calco. Vide Calx.

Calculus] calculi, pen. corr. maſc. g. (ψηφὶς, ψῆφος) Lapis breuis terræ admiſtus, ſic dictus, quod ſine moleſtia ſui breuitate calcetur. Virgil. 2. Georg.

Tenuis ubi argilla, & dumoſis calculus aruis. Seruius.

Calculi è rupibus. Plin. lib. 12. cap. 17. 6. Præterea ſyncero calculi potius rupibus inhærent quàm puluis. Cic. 1. de Orat. 136. Qui etiam coniectis in os calculis, ſumma uoce, &c.

Calculus, lapillus in corpore, ex quo maximus cruciatus gignitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 76.

Calculi, quos latrones ſeu latrunculos appellarunt ueteres: iuniores ſcachum uocant, ſunt orbiculi quibus luditur in fritillo. Martialis,

Hic mihi biſſeno numeratur teſſera puncto,
Calculus hic gemino diſcolor hoſte perit.

Vide Gellium lib. 14. cap. 1.

Spinoſi calculi. Cel. lib. 7. cap. 26. Sunt enim quidam non aſperi tantummodo, ſed ſpinoſi quoq; calculi, qui per ſe quidem delapſi in ceruicem ſine periculo eximuntur.

Calculi, etiam pro rationibus accipiūtur: quòd lapillis antiqui rationem ſubducere ſolerent.

Adijcere ad calculum. Vide Adijcio.

Calculum reducere, Eſt immutare factū cuius te pœniteat, aut uertere conſilium rei non ſatis commodè inſtitutæ. Nonius citat Ciceronem in Hortenſio, Itaque tibi concedo, quod in duodecim ſcrupis olim, ut calculum reducas, ſi te alicuius dati pœniteat. Eraſmus.

Ad calculos uocare amicitiam. Cic. de Amicitia 52. Hoc quidē eſt nimis exigue & exiliter ad calculos uocare amicitiam, ut par ſit ratio acceptorum, & datorum.

Imponere calculum. Vide Impono.

Calculum ponere. Colum. lib. 3. cap. 3. Diligens ratiocinator calculo poſito uidet id genus agricolationis maximè rei familiari conducere. Idem lib. 5. cap. 1. Impoſito calculo, perfecti operis ratiocinationem computant.

Calculum ponere cum aliquo. Plinius in Panegyr. 33. Aſſueſcat Imperator cū imperio calculum ponere: ſic exeat, ſic redeat, tanquā rationē redditurus, & dicat quid abſumpſerit.

Ponere utrinque calculos, pro utrinque rationes expendere. Eraſmus.

Ponere calculos in utraque parte, & eligere, & cætera. Plinius libro 2. Epiſto. 19.

Calculum parem ponere. Plin. Epiſt. 97. lib. 5.

Ad calculos reuerti. Cic. Attico lib. 8. 160. 5. Quare nunc ſaltem ad illos calculos reuertamur, quos tum abiecimus, ut, &c. Id eſt, etiam nunc rationem habeamus earum rerum, quarum habendam tum non duximus. Budæus.

Subducere calculos. Cic. 2. de Finib. 97.

Calculos, Columella pro ſumptu & reditu accipit, quum præcipit ne maiorem agrum, quàm ratio calculorum patitur, emere uelimus. Sic enim ait lib. 1. cap. 3. Sed & agrum paraturis dictum intelligatur, ne maiorem quàm ratio calculorum patiatur, emere uelint.

Calculi, pro difficultatibus. Plinius Iunior lib. 2. Epiſto. 19. Vide Moueo.

Calculo candido notare diem. Solebant Thraces proſperos dies & lætos, ſiqui contigiſſent eis, calculo albo in urnam coniecto, notare: infelices autem, in quibus infeliciter aliquid eueniſset, atro calculo: ut ſcirent anno elapſo quot proſperi & quot infelices contigiſſent. Vnde apud Plinium Iuniorem, Epiſt. 97. lib. 6. O diem lætum, notandumq; mihi candidiſsimo calculo.

Calculum album adijcere errori alterius. Plin. epiſt. 2. b. Hoc eſt, probare. Mos erat antiquis, per album calculum in urnam coniectum, probare aliquid, uel ſuffragari. Per atrum uerò, ſiue nigrum condemnare. Ouidius decimo quinto Metamorph. 9. — & omnis

Calculus immitem demittitur ater in urnam.

Calculum de ſe permittere. Plin. in Paneg. Eundem autem ferè modum habent hi loquendi modi, Mittere in cōſilium, Cenſendi poteſtatē facere, Calculum permittere, Calculum porrigere, Calculum proponere. Ex Budæo.

Calculoſus, pen. prod. adiect. Plenus calculis: ut Calculoſa loca. Colum. de arboribus cap. 21. 1. Ficum frigoribus ne ſerito, loca aprica, calculoſa, glareoſa, interdum & ſaxoſa amat. Sic apud Plin. lib. 35. cap. 14. 2. Calculoſum ſolum.

Calculoſus ager. Colum. lib. 3. cap. 11. 6.

Calculoſus homo, qui laborat calculo. Plin. lib. 21. cap. 18. 5. Quanquā profeſſus efficaciſsimū eſſe aduerſus calculoſos.

Calculator, pen. prod. (ψηφιστὴς) Verbale à calculo, calculas, quo uerbo uſus eſt Vegetius. Martial. lib. 10. 62.

Nēc calculator, nec notarius uelox
Maiore quiſquam circulo coronetur.

Caldarium] Caldor, Caldus. Vide Calor.

Cale, Cales (κάλη) ciuitas eſt Campaniæ. Nam eſt in Flaminia, quæ Cale dicitur. Eſt & in Gallia hoc nomine, quam Salluſtius captam à Perpenna commemorat. Hæc Seruius in 7. Aeneid. 146.

Calefacio] Calefacto, Caleſco. Vide Calor.

Calegia (καλαιγία) Germaniæ urbs Ptol. Vulgò, Vitemberg.

Calendæ] calendarum, plur. num. (καλάνδαι, ἱερομηνίαι) dicuntur primi dies menſium. Nonius, Calendarum uocabulum proprium Varro complexus eſt, de uita Pop. Rom. lib. 1. Itaque calendis calabantur: id eſt, uocabantur, & ab eo calendæ appellatæ, quod eſt tractū à Græcis, qui καλεῖν uocare dixerunt. Sipontinus, Primus omnium menſium dies calendæ uocantur, ἀπὸ τοῦ καλῶ, quod eſt uoco. nam priſcis temporibus antequàm faſti à Cn. Flauio ſcriba inuitis Patribus in omnium notitiam proderentur, pontifici minori hæc prouincia delegabatur, ut nouæ Lunæ primum obſeruaret aſpectum: uiſumq; regi ſacrificulo nunciaret. Itaque ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex calata, id eſt, uocata in Capitolium plebe, iuxta curiam Calabram, quæ caſæ Romuli proxima erat quot numero dies à calendis ad nonas ſupereſſent pronunciabat: & quintanas quidem dicto quinquies uerbo καλῶ, ſeptimanas uerò ſepties repetito prædicabat. Hunc ergo diem, qui ex ijs diebus qui calarentur, primus eſſet, placuit calendas uocari. Ex Macrobio lib. 1. Saturn. cap. 15.

Auſoniæ Calendæ. Ouid. 1. Faſtor. 11. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 15. Vt autem Idus omnes Ioui: ita omnes Calendas Iunoni tributas, & Varronis & pontificalis confirmat authoritas. Auſonias autem calendas uocat poeta, id eſt, Latinas, quia Latinorum ſunt propriæ. Calendis enim carent Græci. Vnde manauit prouerbium, Ad Calendas Græcas, Id eſt, Nunquam.

Iani Calendæ. 1. Stat. 1. Sylu. 6. 1. Id eſt, menſis Ianuarij.

Intercalares calendæ. Vide Intercalo.

Iuleæ calendæ. Ouid. 6. Faſt. 160. Id eſt, menſis Iulij.

Calendæ Martiæ fœminis ſolennes erant. Vnde fœmineæ calendæ à Iuuenal. Satyra 9. 6. dicuntur.

Munera fœmineis tractas ſecreta calendis.

Ita enim calendæ Martiæ fœminis dicatæ erant, ut Saturnalia uiris, quæ menſe Decembri agitabantur. Tranquillus in Veſpaſiano, Sicut Saturnalibus dabat uiris apophoreta, ita & calendis Martijs fœminis. Et tamen ne ſic quidem priſtinæ cupiditatis infamia caruit. Macrobius lib. 1. Saturnaliorum, cap. 12. de calendis Martijs loquens, Hoc menſe ſeruis cœnas apponebant matronæ, ut domini Saturnalibus. Illæ ut principio anni ad promptum obſequium honore ſeruos inuitarent. Hi quia gratiam perfecti operis exoluerent. Quo in loco Macrobius de tempore priſcorum Romanorum loquitur, qui decem tantum menſes habebant. Budæus. Horat. 3. Carm. 8. ode 1.

Martijs cælebs quid agam calendis?

Ponere pecuniam calendis. Horat. Epod. 2. 14.

Triſtes calendæ. Horat. 1. Sermo. 3. Saty. 28. Id eſt, quæ debitorem triſtem reddunt, quòd debitam pecuniam ſoluere tunc fœneratori debeat.

Calendaris Iuno (καλανδάρις ἥρα) Sic Laurētes hanc deam appellarunt: quòd ſicut Idus omnes Ioui, ita omnes calendæ Iunoni dicatæ eſſent: propter quod omnibus calendis à menſe Martio ad Decembrem huic deæ ſupplicabant in curia Calabra, & regina ſacrorum, id eſt, regis uxor porcam uel agnam in regia Iunoni immolabat. Sipontinus ex Macrobio lib. 1. Saturnal. cap. 15.

Calendaria dicebantur tabulæ ab obſeruatione ſingulorū menſium: ut diaria, à ſingulorum dierum ratione obſeruata: cuius exempla ſunt tam apud Iuriſconſultos, quàm apud alios Quoniam uerò fœneratores diligentius faciebant huiuſmodi tabulas, ideo factum eſt, ut calendarium in iure pro negociatione nominum faciendorum accipiatur. Vlpianus, Calendarij quoq; curatio & quæſtura in aliqua ciuitate inter honores non habetur, ſed perſonale munus eſt. Africanus, Itaq; ipſæ pecuniæ ſi adhuc calēdario, id eſt, nominib. faciendis, deſtinatæ eſſent, fideicōmiſſo cedere ſolent. Budæus.

Calenum, pen. prod. (καληνὸν) urbs Campaniæ 14. paſſuum millibus à Capua diſtans, in cuius agro uinum optimum & dulce naſcitur. Plin. lib. 3. cap. 5. 27. Bouillæ, Calatiæ, Caſinum, Calenum. Sic Strabo lib. 5.

Caleni (καληνοὶ) Campaniæ populi. Plin. libr. 3. cap. 5. 23.

Hinc felix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiunt uitiferi colles, & temulentia nobilis, ſucco per omnes terras inclyto, atque (ut ueteres dixere) ſummū Liberi patris cum Cerere certamen, Hinc Setini & Cæcubi obtenduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni. Deinde conſurgunt Maſsici, Gaurani, Surrentiniq; montes. Porrò in agro Caleno, aqua eſt, quæ uini modo temulētos facit, ut in Paphlagonia. Idem Plinio authore lib. 2. cap. 103. Horat. 1. Carm. 20. 2.

Cæcubum, & prælo domitam Caleno Tu bibes uuam.

Quidam ſcribunt calœnum, per œ diphthongum: dictúmque uolunt à Græco καλὸς, bonum: & οἶνος uinum. Horatius 1. Carm. 31. 2.

Caleo] Vide Calor.

Cales (καληνὸν) populi uel urbs Campaniæ, ubi Calenum uinum optimum. Horat. 4. Carm. 12. Ode 3. Sed preſſum Calibus ducere Liberum Si geſtis. Id eſt, uinum Calenum bibere. Acron. Virgil. 7. Aeneid. 146.

Cales, ait Seruius, ciuitas eſt Campaniæ.

Caleſco] Vide Calor.

Caleti (καλετοὶ Straboni inter Galliæ Belgicæ urbes ponuntur. Sic enim ſcribit lib. 4. Cæterum Menapijs, ad mare proximi ſunt Morini & Bellouaci, & Ambiani, & Sueſsiones, & Caleti, uſq; ad Sequanæ amnis exitum. Hactenus Strabo. Horum quoq; meminit Cæſar belli Gall. lib. 2. Caleti porrò linea uela texunt, Authore Plinio libro 19. cap. 1. Ptolem. libro 2. cap. 9. Geſoriacum nauale uocat urbem eorum. Vulgò Caletz.

Caliculus] Vide Calis.

Calidus] Vide Calor.

Caliendrum] (κάλλυντρον) dicitur ornatus capitis mulierum, ſiue ſuppoſitus crinis quem pro naturalibus accipiebant, ut ait Acron in illud Horatij 1. Serm. 8. Saty. 10.

—altum Saganæ caliendrum
Excidere, atq; herbas, atq;, &c.

Caliga] caligæ, penult. corr. (σπελεά) Tegumentum tibiarum militare, cuius diminutiuum eſt caligula. A quo militari calceamento Germanici filius Caius Rom. Imperator cognomē ſortitus eſt, quoniam in exercitu natus ſit. Auſonius in Monoſtichis de ordine Imperatorum, Cæſar, cognomen Caligæ cui caſtra dederunt. Sueton. in Caligula, cap. 9. Caligulæ cognomen caſtrenſi ioco traxit, quia manipulario habitu inter milites educabatur. Plinius libr. 7. cap. 43. 2. Quanquam Maſſurius Author eſt, bis in triumpho ductū: Cicero, mulionem caſtrenſem ſuffarraneum fuiſſe: plurimi, iuuentam inopem in caliga militari toleraſſe. Cic. 2. Philip. 84. Cum caligis & lacerna cucurriſti.

Caliga ſpeculatoria. Suet. in Cæſare Caligula, cap. 52. Quo in loco antiquiſsima exemplaria ſcriptum habent ſpiculatoria. Cui lectioni aſtipulari uidetur doctorum omnium opinio, ut ſit ſpiculatoria caliga qua utebantur olim ſpiculatorij milites. Erat autem ad mediam uſq; tibiam, ut antiqua marmora adhuc teſtātur, atq; ita facta, ut ſuperior pars caput quoddam leonis appareret.

Caligas Epicratis oratoris laſciui, uidetur Cicero accipere pro oratione laſciuiuſcula, quum ad Atticum li. 2. 18. 1. ſic ſcribit, Valerius abſolutus eſt Hortenſio defendente. Id iudiciū Attilio condonatum putabatur, & Epicratem ſuſpicor, ut ſcribis, laſciuū fuiſſe. Etenim mihi eius caligæ, ut faſciæ cretatæ, non placebant. Ita interpres Bapt. Pius.

Caliga Maximini, Prouerbium de homine alto & oblōgo corpore prædito. Eraſmus in Chiliad.

Caligatus, pen. prod. (σπελεωτὸς) Caligis indutus. Iuuen. Saty. 3. 32. Veniam caligatus in agros.

Caligatus miles, pro manipulari & gregario. Venuleius in l. de Mi-

De militibus.de Cuſtod.& exhib.reo. Is autem qui exercitum acceperit, etiam ius animaduertendi in milites caligatos habet. Vlpianus, De his qui notãtur infamia, l.2. Quod ait Prætor, qui ab exercitu dimiſſus erit: dimiſſum accipere debemus militem caligatum, uel, &c. Budæus.

Caligarius, adiect. ut caligarius clauus. Plin.li.34.cap.14.6.

Caligaris, & hoc caligare, penult.produ. Plin.libr.9.cap.18.2. In quibus piſces omnibus annis Vergiliarum ortu exiſtũt ſquamis conſpicui, crebris atque præacutis, clauorum caligarium effigie.

Caligo] pen.prod. caliginis, pen.corr. fœ.g. (γνόφος, ζόφος) umbra ex ſpiſſitudine aeris procreata. Virgil.9.Aeneid.

Quis globus ô ciues caligine uoluitur atra?

Caligo ac tenebræ. Cic.5.Verr.152.

Tetris tenebris & caligine ſe Alexandriam peruenturos arbitrati ſunt? Cic.2.de Lege Agraria 51.

Atra caligo. Virgil.11.Aeneid.175.

Cæca caligo. Virgil.3.Aeneid.41.

Denſa caligo. Virgil.12.Aeneid.94.

Nigrans caligo. Sil.lib.4.62.

Opaca denſus caligine. Ouid.10.Metamorph.11.de tramite, ab inferis ad ſuperos.

Picea caligo. Virgil.2.Georg.62.

Spiſſa caligo. Ouid.7.Metamorph.107.

Subita caligo. Stat.lib.10.Thebaid.28.

Caliginem temporum illorum uide. Cic.pro Plancio 28.

Caligo & tenebræ ſuperioris anni, quam reſpicere cœpiſtis, &c. Cic.poſt Reditum in Senatu 4.

Terribilis caligo. Lucretius lib.6.171.

Quaſi per caligineṁ. Hoc eſt, quaſi per nebulam, & obſcuram quandã rem. Idẽ 12.Philip.320. Quod uidebã equidẽ, ſed quaſi per caliginem perſtrinxerat aciẽ animi Bruti ſalus.

Abundare caligine. Ouid.2.Metamorph.153.

Diſcuſſa eſt illa caligo, quam, &c. Cic.12.Philip.321.

Inducere caliginem dicitur Deus. Ouid.1.Metamorph.59.

Caligine merſus. Virgil.6.Aeneid.54.

Tegere terras caligine nox dicitur: ut apud Lucret. li.6.171.

Caligo oculorum. Plin.lib.18.cap.13.4.

Maris caligo. Statius lib.4.Thebaid.6.

Cæca mentis caligo. Catul.epigr.54.42.

Noctis cæca caligo. Lucret.lib.4.93.

Plenus caligine. Statius lib.2.Thebaid.137.

Caliginoſus, penul.produ. (ζοφώδης, ζοφοειδής) Adiectiuum, ut Caliginoſum cælum. Cice.1.Tuſcul.69. Vt penetret & diuidat omne cælum hoc, in quo nubes, imbres uentiq; coguntur, quod & humidum & caliginoſum eſt, propter exhalationes terræ.

Nebuloſum & caliginoſum cælum. Cic.1.Tuſcul.94.

Prudens futuri temporis exitum
Caliginoſa nocte premit deus. Id eſt, Celat nos deus & ignorare uult futuri temporis exitum. Horat.3.Carm.ode 29.6

Caliginoſa ſtella. Cic.1.de Diuinat.211.

Caligo, caligas, pen.prod. (ἀμβλυώττω, παραβλέπω) caligare, Cæcutire. Plin.lib.20.cap.22.4. Inungunt quoq; ſcabras genas, aut caligantes oculos cum melle.

Nubes caligat. Virgil.2.Aeneid.121.

Caligant oculi ex ſomno. Celſus lib.21.cap.6.

Caligante animo. Plin.lib.11.cap.37.22.

Caligare dicuntur amnes. Columel.lib.1.cap.5.

Caligare in ſole. Id eſt, in re clariſſima cæcutire: apud Quintil. lib.1.cap.2.14. Vide Chiliadas Eraſmi.

Caligat ad eas res humanum genus. Plin.lib.30.cap.1.2. de origine magicæ artis loquens, Ita blandiſſimis, deſideratiſſimisq; promiſſis addidiſſe uires religionis ad quas maximè etiamnum caligat humanum genus.

Caligans, Participium (ἀμβλυώττων) Virg.4.Georg.94.

Et caligantem nigra formidine lucum Ingreſſus.

Campi caligantes. Stat.lib.1.Thebaid.19.

Feneſtræ caligantes, Apud Iuuenalem.

Caligatio, Verbale (ἀμβλυωτία) Plin.lib.29.cap.6.15. Aquilæ miſto felle cum melle Attico inungũtur nubeculæ, ad caligationes, ſuffuſionesq; oculorum.

Caligula, penult. correp. (καλιγόυλας) Dictus fuit Caius Imperator. Vide Caliga.

Calingæ, gentes Indicæ ad mare. Plin.libr.6.cap.17.& 19. De quibus rurſum lib.7.cap.2. ſic ſcribit, In Calingis eiuſdem Indiæ gente quinquennes cõcipere fœminas, octauum uitæ annum non excedere.

Calingij, Aſiæ populi, quibus uicina eſt Ampeſone Mileſiorum colonia. Author Plin.lib.6.cap.28.

Calinigon, Indiæ promontorium, ut tradit Plin.lib.6.cap.20.

Calinipaxa, Scytharum oppidum, authore Plin.lib.6.ca.17.

Calinus, Statuarius, cuius meminit Quintilianus. Calamis legitur apud Quintilianum lib.12.cap.10.

Calipolis, ſeu Callipolis, penul. corr. (καλλίπολις,) Stephan. καλλιόπολις, Ptol. Europæ urbs eſt ad Helleſpontum, urbibus Aſiæ oppoſita. Plin.lib.4.cap.11.11. Helleſpontus ſeptem ſtadijs Europam ab Aſia diuidens, quatuor illic inter ſe contrarias urbes habet, in Europa Calipolin & Seſton: In Aſia Lampſacum, & Abydon. Hæc porrò Calipolis non adeò celebris eſt atque illa Macedonica, cuius Liuius meminit Decad.4.

Caliſto, Caliſtus, (καλλιστώ) Lycaonis regis Arcadiæ filia, ſeſe Dianæ comitem addixit. Compreſſa deinde ab Ioue, utero in balneis apparente, dum ſimul lauaret, ab ea repulſa, Arcadem in ſyluis peperit, de qua antè diximus in dictione Arctos.

Caliſto Lycaonia. Catull.61.14. Lumina Caliſto iuncta Lycaoniæ.

Caliſto, Sydus. Columel.lib.11.cap.2.11. VII. Idus Feb. Caliſto ſydus occidit, Fauonij ſpirare incipiunt.

Calix] calicis, penul.corr.maſc.gen. (κύλιξ) genus poculi quo bibimus. Varro 4.de Lingua Latina, Calix, à caldo: quòd in eo calda puls apponebatur, & caldum eo bibebant. Feſtus, Calix, quòd in eo calidum bibitur. Cic.in Piſonẽ 53. Toreuma nullum, maximi calices.

Auratus calix. Propert.lib.2.

Calices ex terra facti. Vitruuius lib.6.cap.1.

Calix uitreus. Martialis in Xenijs lib.14.120. Bayſius, Illi autem qui ab eodem calices uitrei dicuntur, à Græcis κύλικες ὑάλινοι, uerbum è uerbo ſcilicet nuncupantur, authore Iulio Polluce.

Coronatus calix. Tibul.2.eleg.6.12.

Calices diatreti, cæli & tornatiles, qui toreumata Græco uocabulo dicuntur Salluſtio, Ciceroni, Tranquillo. Budæus.

Calix fœcundus. Horat.1.Epiſt.5.4. Fœcundi calices quem non fecere diſertum?

Inæquales calices. Horat.2.Serm.6.Saty.14.

Plebei calices. Iuuenal.Saty.11.15.

Impingere alicui calicem. Cic.3.Tuſcul.75.

Siccare calices. Horat. ſecundo Serm.6.Saty.14. Id eſt, ut ait Acron, ebibere.

Texere calices ſmaragdis. Plin.in procem.lib.33.6.

Tractare calicem. Horat.2.Serm.Saty.4.16.

Amarior calix. Catull.epigram.24.41.

De calicibus Martial. in Apophoretis lib.14.93.&c.

Calix, uas, in quo legumina & olera coquuntur. Ouid. quinto Faſto.102. Stant calices, minor inde fabas, olus alter habebat. Vide Crater.

Calix,

Calix, non ſolum pro uaſe à doctiſſimis ponitur, ſed etiam pro ea tantum uaſis parte quæ humoris capax eſt. Plin.lib.37.cap.2.6. ubi de murrhini precio agit, Excreſcit in dies eius rei luxus, murrhino LXXX. ſeſtertijs empto, capaci planè ad ſextarios tres calice. Vides ut calicem murrhini dixerit, eam partem quæ humorẽ continere queat? Bayſius.

Calix cochleæ. Plin.lib.9.cap.56. Cuius artis gloria in eã magnitudinem perducta eſt, ut LXXX. quadrantes caperent ſingularum calices. De cochleis loquitur.

Caliculus, pen.corr. (κυλίκιον) Diminutiuum. Plin.lib.9.cap.30.5. Cato cap.108. Vinum ſi uoles experiri duraturũ ſit, necne, polentam grandem dimidium acetabuli in caliculũ nouum indito. Celſus de cucurbitulis loquens lib.2. At ſi cætera defecerunt, caliculus quoq;, aut pultarius oris compreſſioris, ei rei commodè aptatur.

Callaici, pen.corr. (καλλαϊκοί,) Luſitaniæ populi, Gallis finitimi, dicti quaſi Gallaici, quos ut bellicoſos maximè commendat Strabo, lib.3. Sil.lib.16.68. Euolat ante omnes, rapidoq; per aera curſu Callaicus Lampon fugit.

Callaicus, Adiectiuũ, (καλλαϊκός,) Martialis, Nec quæ Callaico linuntur auro. Brutus Callaicus, ab hoſte Callaico dictus. Ouid.6.Faſt.93. Tũ ſibi Callaico Brutus cognomẽ ab hoſte Fecit, & Hiſpanam ſanguine tinxit humum.

Calleo, callens.] Vide Callum.

Callet, Hiſpaniæ oppidum, ſtipendiarium, non liberum, dicente Plinio lib.3.ca.primo, Stipẽdiaria, Callet, Calucula, Caſtra gemina, Illipula minor, &c.

Callias, Athenienſis Comicus, filius Lyſimachi, qui cognominatus eſt Schœnion, quòd funes ob paupertatem torqueret. Callias item Lacoplutus cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus. Autor utriusq; Suidas. Callias item Methymnæus grammaticus, quem Strabo dicit Alcæum Saphonq; poetas enarraſſe.

Calliblepharum.] (καλλιβλέφαρον,) Medicamen accommodatum uitijs oculorum præſertim quũ palpebræ cohæreſcunt, & ulcera oculorum malè curata ſunt. Medicamentũ eſt quo fucãtur ornãturq; palpebræ. Plin.lib.23.ca.4. Nuclei palmarũ cremati in fictili nouo, cinere loto, ſpodij uicẽ efficiunt, miſcenturq; collyrijs, & calliblephara faciunt addito nardo.

Callicles, pen.corr. Statuarius nobilis, cuius meminit Plin.lib.34.ca.8. Alterius Calliclis meminit Quintil. lib.2.ca.16.

Callicrates, pen.corr. Artifex, ex ebore formicas, & alia tã parua fecit animalia, ut partes earum cerni non poſſent. Autor Plin.lib.36.cap.5.ad finem.

Hallidromus, pen.corr. Mons eſt iuxta Thermopylas. Plinius lib.4.ca.8.

Callidus, Callide, Calliditas.] Vide Callum.

Calligonon.] pen.corr. Herba quæ et Polygonon dicitur. Vulgus ſanguinariã uocat. Plin.lib.27.ca.12.8. appellariq; à multitudine ſeminis, aut dẽſitate fruticis calligonon.

Callimachus, pen.corr. (καλλίμαχος,) Poeta Cyrenæus, filius Batti, diſcipulus Hermocratis Iaſei grammatici, uixit apud Ptolemæum Philadelphum uſq; ad Euergeten, bibliothecæ regiæ præfectus. Omne poematis genus attigit. In aduerſarium poema acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibim appellat: unde Ouidius poeta nomen & argumentum mutuatus eſt: edidit elegias quoq; & epigrãmata, & hymnos, aliaq; cõplura. Ex Suida. Horũ omniũ nihil extat præter elegiã unã in lauacrum Palladis, & quoſdam hymnos in deos.

Romanũ Callimachũ ſeipſum uocat Propertius li.4.eleg.1.13

Vt noſtris tumefacta ſuperbiat Vmbria libris.
Vmbria Romani patria Callimachi. Innuere uult tantũ ſe eſſe apud Latinos in ſcribendis elegis, quantus apud Græcos fuerit Callimachus.

Callimachus alter ſculptor ſe κακιζότεχνον nominari ſtuduit, quaſi artis interpolatorem, & qui eam in tenuiorem exquiſitioremq; diſciplinam reduxit: τήκειν enim liquefacere conflareq; eſt. Nam ipſe prius lapidem perforauit, minutatimq; tractauit. Autor Pauſanias.

Callinicus. pen.prod. Sophiſta Syrius, uel Arabs, profitebatur Athenis. ſcripſit de Cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatrã, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam. Autor Suidas.

Callionymus.] pen.corr. Genus piſcis; cuius fel cicatrices ſanat. Plin.lib.32.cap.7.3.

Calliope, pen.corr. (καλλιόπη,) Vna Muſarũ; & quidẽ præſtantiſſima, ut dixit Heſiodus, quæ etiã Calliopea. pen. prod. dicitur. Ouid.5.Faſtorũ. Prima ſui cœpit Calliopea chori.

Mater Orphei Calliopea. Virgil.4.eclog.12.

Orphei Calliopea Liuo formoſus Apollo.

Muſa callida Calliope. Lucret.lib.6.19.

Calliope requies hominũ, diuumq; uoluptas. Lucret.lib.6.19.

Calliope Muſa, quæ cantus ſuauitate cæteras antecedens, magni ab auditoribus æſtimatur, ait Diodorus lib.5.cap.1.ad finem. Vnde & à bona uoce, hoc eſt ἀπὸ τῆς καλῆς ὀπός denominatur. Vnde & Homerus eam uocat deam clamantẽ, & Heſiodus ait eam ſequi fortia facta ducum. Pharnutus ipſam rhetoricæ præeſſe exiſtimat, quæ uim perſuadẽdi obtinet & impellendi populos. Verùm alij Græcorum grammatici poeticæ præfectam eſſe aiunt: unde & frequentius à poetis inuocari ſolet. Literas quoq; huic attribuunt. Qui in Heſiodum commentaria compoſuerũt, Calliopen ideò præſtantiſſimam & Muſarum maximam dictam uolunt, quòd omnibus carmina & uerſus præſtare dicatur. Ex Calliope, teſte Aſclepiade, Apollo natos treis ſuſtulit, Ialemũ, Orphea & Hymenæum: & propterea Martianus Capella & Claudianus Hymenæũ Muſa genitũ canũt, licet Catullus Vraniæ genus illũ fuiſſe ſcribat. Sunt qui non Apollinis Hymenæũ, ſed magnetis filium fuiſſe tradunt, ipſumq; Hymenæũ amatum à Thamyra, qui impudicæ ueneris autor fuerit. Orpheum quoq; alij nõ Apollinis: ſed Oeagri filiũ ſcripſere: quod & ipſe Orpheus teſtatur. Sed & Cymothona ex ijſdẽ Oeagro & Calliope progenitum legimus in Græcis commentariis. Scribit Hyginus Calliopen ab Ioue Iudicem electam inter Venerem & Proſerpinam, quum utraq; Adonin ſibi optaret. At illa ita iudicauit, ut dimidiam anni partem utraque uiciſſim eum poſſideret. qua re Venus indignata, Orpheum Calliopes filium Threſſis mulieribus obiecit, quæ illum diſcerpſerunt. De Ialemo uerò Suidas refert eũ fuiſſe infelicem, unde etiam prouerbium factum, Ialemo frigidior, de re admodum frigidiori & miſerabili, ac flebili: nam & fletum Ialemum dicimus. Quidam præterea Sirenas tradidere fuiſſe filias Calliopes, non Melpomenes.

Callipidæ, pen.corr. Scythiæ Europeæ populi ad Hypanim fluuium: Solinus Callipodas uocat: Pomponius Mela Callipidas: eoſdem Herodotus Græcoſcythas nominat, quòd ex Græcis Scythæ facti ſint.

Callipides, Callipidis, Tragœdiarum hiſtrio fuit. Cice. Attico, lib.13.269.2. Biennium præterijt, quum ille Callipides aſſiduo curſu cubitum nullum proceſſerit.

Callipo, Philoſophus, qui honeſtati uoluptatem adiunxit.

Callippus, Athenienſis Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis quòd tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur: Dionemq; patriæ liberatorem per proditionẽ interfeciſſet. Autor Plutarchus in Dione.

Calliroe, (καλλιρόη,) Fons Atticæ. Plin.lib.4.cap.7. In Attica fontes, Cephiſia, Larine, Calliroe enneacrunos. Hactenus Plinius. Eſt igitur Calliroe ἐννεάκρουνος dictus, id eſt, cuius aquæ ductus, uel ſcaturignes ſint nouem. Statius libro 12. Thebaid.

Thebaid. 126. Id eleganter expreſſit, Et quos Calliroe nouies errantibus undis Implicat.

Calliſcere.] Vide Callum.

Calliſthenes, pen. corr. (Καλλισθένης,) Olynthius diſcipulus, et propinquus Ariſtotelis, unus è comitibus Alexādri, uir ingenio doctrinaq; præſtans, ſcripſit hiſtoriā philoſophorū, ſecundus à Xenophonte, in qua res Alexandri geſtæ continentur. Tandē quaſi autor coniurationis Hermolai, ab Alexādro indignis modis interficitur. Suſpectus quoq; quod nō uti cæteri adorandum eum putauerit. Trogus lib. 24.

Calliſtratus, pen. corr. Nomen ſtatuarij cuiuſdam, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

Calliſtruthiæ.] Ficorum genus omnium frigidiſſimum. Vide Plinium lib. 18. cap. 11. 2.

Calliſtus, Vnus inter comites Iuliani principis expeditionis heroico uerſu eius hiſtoriā conſcripſit. Autor Volaterranus.

Callitrichon.] Herba, ex qua fit ſternutamētum. folia ſunt lenticulæ ſimilia, caules iuncis tenuiſſimis, radice minima. Naſcitur in opacis & humidis, guſtatu feruens. Plinius lib. 25. cap. 11. 3. Dioſcorides callitrichon ait appellari, quod nunc polytrichon uocamus, hoc quidem quia multos, illud uerò quia pulchros capillos faciat. Species eſt capillorum Veneris. Ruellius lib. 3. cap. 133.

Callitrix.] Herba, quæ decocta in aqua, humidis ulceribus prodeſt, Plin. lib. 26. cap. 14. 8.

Callus.] m. g. & callum, calli, utroq; modo dicitur, (τύλη, τύλος,) & eſt cutis labore uiæ pedibus, aut alio opere in manibus, parteue alia corporis denſior facta, cuiuſmodi eſt in ſuis roſtro, ceruice bouis, animalium plantis pedū. Plin. lib. 9. cap. 35. 5. Sani quidem partus multiplici conſtant cute, non impropriè callum, ut exiſtimari corporis poſſit. Cicero 5. Tuſc. 130. Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, calciamentum ſolorum callum, &c.

Callū fungorū. Plin. lib. 19. cap. 4. ad finem, Fungorū enim callū in ligni arborūq; natura diximus. Idē lib. 17. ca. 24. 10

Callum, per metaphoram ponitur. unde Callū obducere. Ci. 3. Tuſc. 90. Quorum animis diuturna cogitatio callum uetuſtatis obduxerat. Ibidem lib. 2. 62. Et ipſe labor quaſi callū quoddam obducit dolori.

Excedere callum. Cel. lib. 5. cap. ult.

Calloſus, pen. prod. (τυλώδης,) Adiectiuum, ut Calloſus acinus. Colu. lib. 3. cap. 1. 5. Humido loco ſciet non rectè mandari fructus, teneri, et amplioris acini, ſed calloſi et anguſti.

Dextra calloſa. Ouid. ad Piſonem 4.

Oræ calloſæ, in ulceribus ſunt quæ uulgò labra dura dicimus. Cel. lib. 5. cap. 28.

Oua calloſa. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 3.

Tectæ res callo. Lucret. lib. 4. 189.

Calloſa tunica, ſiue membrana oculi. Plin. lib. 11. cap. 37. 23.

Calloſa ulcera. Plin. lib. 26. cap. 14. 5.

Calleo, calles, callui, (τυλόω,) callere, Callis obductum eſſe. Plin. lib. 11. cap. 37. 79. Antiqui abdomen uocabant, priuſquam calleret id, ſcientes occidere non aſſueti. Hoc eſt, in callum dureſceret.

Callere, (δολοφρονεῖν, εὖ εἰδέναι,) Scire, hoc eſt, calliditate, quæ eſt urbana ſcientia: ut ait Nonius. Horatius, Legitimumq; ſonum digitis callemus & aure. Callemus (inquit Sipontinus) hoc eſt, ſcimus, nouimus: quòd ſicut pes ex lōgo uiæ labore callum facit, ita mens longa experientia facit habitum quendam rerum in quibus uerſatur. Terēt. Heaut. 3. 2. 37. Etenim quo pacto id fieri ſoleat, calleo. Seruius Ciceroni 4. 5. 6.

Calleo hanc rem, pro hac re, autore Nonio. Perſius, Dicenda, tacendaq; calles. Terent. Adelph. 4. 1. 18. Quin tu ocioſus es, ego illius ſenſum pulchrè calleo.

Callere iura. Cic. pro Cornelio Balbo 25.

Callere ad ſuum quæſtum. Plaut. Trucul. 19. 38.

Callere, cum infinitiuo. Horat. 4. Carm. 9. ode 10. – qui deorum Muneribus ſapienter uti, Duramq; callet pauperiē pati. Id eſt, ingenioſe nouit. Acron.

Callens, (ἐν φάδων,) Nomen. ut Callens uaticinandi. Plinius libro 21. cap. 31. 5. Halicacabi radicem bibunt, qui ſunt uaticinandi callentes.

Callidus, pen. corr. (πανοῦργος.) Adiectiuum, Dicitur qui callū ſibi uſu artis induxerit, Autore Donato Cic. 4. Acad. 66. Ego enim, ut agitator callidus, prius quàm ad finem ueniā, equos ſuſtinebo.

Stultus & Callidus, contraria. Ouid. 2. de Triſtibus 100.

Inter uerſutum & callidum Cic. 3. de Natura Deorum 33. Homo ſine dubio uerſutus & callidus. Verſutos eos appello, quorum celeriter mens uerſatur. Callidos autem, quorum tanquam manus opere, ſic animus uſu concalluit.

Callidus rerum iudex, pro prudenti & intelligenti rerum æſtimatore. Horat. 2. Serm. 7.

Callidiſſimus rerum ruſticarum. Colum. lib. 2. cap. 2. 1.

Callidus temporum. Tacitus lib. 4. 88. 4.

Callidus & tegendis ſceleribus obſcurus. Tacitus lib. 5.

Callidus amicus accendendis offenſionibus. Tacitus lib. 2.

Callidus ad quæſtum. Plaut. Trucul. 8. 45. Ad rem. Idem Epid. 9. 44. Ad fraudem. Cic. pro Cluentio 145.

Vſu callidus. Ouid. 19. Epiſt. 4.

Adulter callidus. Ouid. 1. Amor. 10. eleg. 1.

Callidum artificium. Cic. 1. Tuſcul. 75.

Aſtus callidi. Seneca in Troade 6. 23.

Auceps callidus. Ouid. 11. Metam. 15.

Conſilium callidum. Cic. ad Att. lib. 15. 325. 2. Nonnulli ſcribendum eſſe cenſent calidū cum unico l. Nonius lib. 1. Offic. 115. legit Periculoſa & callida conſilia.

Fraudes callidæ. Seneca in Hippoly. 4. 29.

Iudex callidus. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 21.

Iunctura callida. Arguta compoſitio. Horat in Arte 2.

Lena callida. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 10.

Callidum mendacium. Plaut. Moſtel. 8. 146.

Modo callidiore. Ouid. ad Piſonem 39.

Nautæ callidi. Horat. 3. Carm. ode 24. 8.

Callidus cum infinitiuo. Horat. 3 Carm. ode 11. 1.
Tuq; teſtudo reſonare ſeptem Callida neruis.

Callidè, Aduerbium, (πανούργως, δεινῶς,) Cic. 2. de Finib. 86. Sed omnia callidè referentem ad utilitatem. Terentius And. 1. 2. 30. & Adel. 3. 3. 63.

Acceſſit callidè. Cic. pro Flacco 17.

Callidè dicere. Cic. in Orat. 52.

Callidè & peritè. Cic. 1. de Orat. 25.

Calliditas, pen. corr. (πανούργημα, Aſtutia. Terent. Heau. 5. 1. 14.
– ſerui uenere in mentem Syri calliditates.

Calliditas. Cic. 1. Offic. 91. Scientia quæ eſt remota ab iuſtitia, calliditas potius, quàm ſapientia eſt appellanda.

O mira calliditate uirum! Ouid. in epiſtolis.

Occulta calliditas. Quintil. lib. 2. cap. 5. 5.

Stulta calliditas. Cic. 3. Offic. 156.

Lædi calliditate. Ouid. 19. epiſt. 25.

Superare calliditate. Cic. de Aruſp. Reſp. 17.

Callis, huius callis, m. g. (τρίβος, ſignificat ſemitam, ueluti callo pedum præduratam. Virg. 4. Aeneid.
– prædamq; per herbas
Conuectant calle anguſto. Vbi Seruius, Callis eſt ſemita tenuior, callo pecorū prædurata. Cic. pro Seſtio 9. Italiæ callis, & paſtorum ſtabula prædari cœpiſſe, &c.

Anguſtus callis. Virg. 4. Aeneid. 82.

Occulti calles. Virg. 9. Aeneid. 80.

Secreti calles. Virg. 6. Aeneid. 89.

Callis ſurgens. Perſius Saty. 3. 6.

Calliſcere, (τυλοῦσθαι,) Callum facere. Cato, Aures nobis calliſcerunt ad iniurias. Id eſt, occalluerunt. Nonius.

Calo.] calas. (καλῶ,) calare, A uerbo Græco καλέω, ſiue καλῶ deducitur. & ſignificat uoco.

Calata comitia uocabantur, quæ pro collegio pontificum haberi ſolebant, aut regis ſacrorum, aut flaminum inaugurandorum cauſa: Gellius lib. 15. cap. 27. Dicta autem ſunt calata, quòd calarentur, hoc eſt, uocarentur claſſes per ordinē. equites enim uocabantur primi: octoginta deinde primæ claſſis centuriæ peditum uocabantur, atq; ita ad infimos ordines perueniebant. Budæus.

Calator. pen. prod. (κλητήρ,) Feſtus, Calatores, ſerui, ἀπὸ τοῦ καλεῖν, quia ſemper ob neceſſitatē ſeruitutis uocari poſſent. Fortaſſe legendum, Vocare, in actiua ſignificatione.

Calones, (καλοπόδια,) Calcei ex ligno facti. Feſtus.

Calones, pen. prod. (σκευοφόροι,) Militum ſerui, dicti quia ligneas clauas gerebant, quæ Græci κᾶλα uocāt. Hæc Feſtus. Seruius, Calones dicuntur, qui militibus ligna portant. Vide Cala. Liu. 3. bel. Punici 72. Impedimenta ſubſequi iuſſit calones, lixaſq;, & inualidos milites uallum ferre. Cic. 3. de Natu. deorū 15. Eos tu canterijs albis nullis calonibus obuiam Vatieno ueniſſe exiſtimas, &c. Porphyrio in illud Horatij 1. Serm. Saty. 2. 9. Hūc perminxerūt calones. Calones, inquit, dicuntur à calando, & hoc eſt quòd uocent ad miniſterium. Nonnulli à Calendis putāt, quòd ea die cibaria accipiant. Hactenus Porphyrio. apud quem fortaſſe legendū, quòd uocentur ad miniſterium.

Calon, ſtatuarius, cuius meminere Quintil. cap. 10. lib. 12. & Plin. cap. 8. lib. 34.

Calophanta.] (καλοφάντης,) Deriſor. Plaut. Curcul. Calophantam ac ſycophantam.

Calopodium.] (καλοπόδιον,) Calceamenti genus ex ligno: quod uulgò ſoccum, & per diminutionem ſocculū uocant. Sipontinus. Hinc prouerbium, Calciare omnes uno calopodio: In ineptos & ignaros, qui unam & eandem rem multis accommodant. Vide Eraſmū in chiliadibus.

Calor.] caloris, penult. prod. m. g. (θέρμη, ἀλέα, θερμότης, θαλμός,) Primitiuum eſt, & ab eo deriuatur Caleo uerbū. Varro tamen Andabatis ſic ait, apud Nonium. Aperiendā putat, idq; alterum appellamus à calendo calorem, alterum à feruore febrim. Plau. Mil. 11. 21.
– nam mihi nimius calor Comburebat gutturem.

Calor à Sole. Cic. 2. de Natu. deorum 195.

Solis calor. Cic. de Senect. 49.

Aequi calores. Ouid. 2. Metam. 27.

Alienus calor. Quintil. lib. 6. cap. 2. 13.

Aridus calor. Lucret. lib. 4. 176.

Effœta calore tellus. Lucret. lib. 6. 169.

Feruidi calores. Horat. 3. Carm. ode 24. 8.

Fluidus calor. Ouid. 15. Metam. 73.

Horrifici calores. Claud. 2. Paneg. 5. Calores uocat iracundiam & bilem.

Iuuenili calore Polus inconſideratior. Quintil. lib. 2. cap. 19.

Magnus calor. Virg. 1. Georg.

Maximis caloribus, & anni tēpore grauiſſimo. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 16. 11.

Occultus calor. Stat. 2. Achil. 43.

Viuus calor. Claudian. de bel. Get. 88.

In uiuum calorem reuocare. Ouid. 4. Metam. 50.

Decedere calori. Virg. 4. Georg. 5. Vicina inuitet decedere ripa calori. Vt æſtus poſſint aquarū uicinitate uitare. Seruius

Dilapſus calor. Virgil. 4. Aeneid. 141.

Euocare calorem in cutem, Celſus lib. 2. capit. 14.

Excitare calorem alicuius. Lucan. lib. 2. 66.

Frangit ſe calor. Cic. 1. de Orato. 138. Nūc & Scæuola quoniam in Tuſculanum ire conſtituit, paulum requieſcet, dū ſe calor frangat.

Incidit calor menti. Statius lib. 1. Thebaid. 1.

Incluſus calor. Cic. 2. de Natu. deorum 36. Omne igitur quod uiuit, ſiue animal, ſiue terra editum, id uiuit propter incluſum in eo calorem.

Largitur Sol idem caloris omnibus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 11.

Liquefieri calore. Lucret. lib. 2. 254.

Meet in pectus, uenaſq; calor. Senec. in Medea 10. 20.

Redit calor oſſibus. Virgil. 3. Georgic. 54.

Reliquit oſſa calor. Virgil. lib. 3. Aeneid. 62.

Cogere mella dicitur frigus: & calor remittere. Virg. 4. Georg. 8. Id eſt, reſoluere.

Extinctū reuocare calorē. Seneca in Hippoly. 3. 4. de Cupidine.

Suſtinere calorem. Celſus lib. 7. cap. 7.

Moleſtias calorum ſedare. Cic. 2. Offic. 17.

Temperare calores dicuntur uenti. Cic. 2. de Natu. deor. 197.

Trahere pariter calorē. Ouid. 11. Metamorph. 62. Id eſt, unà incipere amare.

Vim caloris in ſe continent & quæ aluntur. Cic. 2. de Natura deorum 34.

Vitandi enim caloris cauſa Lauinij tres horas acquieuerā. Cic. Attico, lib. 13. 288. 5.

Impatiens caloris cera. Ouid. 2. de Arte Amandi 12.

Calor pro feſtinatione operis. Virgil. 1. Georgicorum 38.
Magnaq; cū magno ueniet tritura calore. Vbi Seruius, per calorem feſtinationē operis ſignificat: ut alibi, Feruet opus. ut oſtendat eo anno, pro copia frugū feſtinatā & ſtudioſam triturā futurā. Hactenus ille. poteſt tamē aliter interpretari

Caldor, caldoris, penult. prod. m. g. (θέρμη,) Idem quod Calor. Varro de Re ruſt. lib. 3. cap. 9. 12. Euitare item caldorē & frigus oportet. Gell. lib. 19. cap. 4.

Calidus, pen. corr. (θερμός, ἀλεεινός,) Adiectiuum. Cicero 2. de Natu. deorum 34. Omne quod eſt calidum & igneum, cietur & agitatur motu ſuo.

Aeſtas calida. Seneca in Hippol. 6. 6.

Frigida & Calida, contraria. Ouid. 1. Metam. 4.

Calida conſilia. Cice. 1. Offic. 115. Id eſt, præcipitata, & inconſulta. Nonius.

Calidi pedes, Veloces, citati. Varro, Quum dixiſſet Vitulus, ecce calidis pedibus quidam nauicularius ſemiuſtulatus irrupit ſe in curiam. Nonius.

Calidum prandium prandere. Plaut. Pœnul. 11. 14. Et in Milite 11. 19. Id eſt, facere quod ſibi ſit magno malo futurum: Eraſmo interprete.

Rixa calida. Horat. 3. Carm. 27. 14.

Sanguis calidus. Virgil. 9. Aeneid. 87.
Calidus ſapor, ac uinoſus. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.

Sulfur calidum. Ouid. 1. de Arte 51.

Syderis calidi æſtus. Tibull. 2. eleg. 1. 10.

Vapor calidus. Lucret. lib. 6. 175.

Calidus, Feruens. Virgil. 9. Aeneid. Nonius.

Animis calidus iuuenis. Virgil. 3. Georgic. 23.

Calidior, ſiue ardentior animus. Cic. 1. Tuſcul. 67.

Iuuenta calidus, Id eſt, præcipitis animi propter iuuentutem. Horatius. 3. Carm. 14. 6.

Caldus, pro calidus ueteres dixerūt. ut Caldus Sol. Varro 3. de Re ruſt. ca. 2. 1. Comitijs Aedilitijs quū ſole caldo ego atq; Appius Senator tribulis ſuffragiū tuliſſemus, Cato ca. 6. 1.

Calda, pro aqua calida. Iuuenal. Saty. 5. 7. Martil. lib. 1. 12.
Ium defeciſſet portantes calda miniſtros,
Si non potares Sextiliane merum.
Calda aqua. Martialis lib. 8. 61.
Caldam poſcis aquam, ſed nondum frigida uenit
Alget adhuc nudo clauſa culina foco.
Caldior, pro calidior. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 11.
Caldior eſt, acres inter numeretur opinor.
Caldarius, Adiectiuũ. Vt Caldaria cella. Plin. lib. 5. epiſt. 101. g. Frigidariæ cellæ connectitur media: cui ſol benigniſſimè præſto eſt, caldariæ magis: prominet enim.
Caldarium æs. Plin. lib. 34. cap. 8. 43. Regulare & in alijs fit metallis, itemq́; caldarium. Differentia, quòd caldariũ funditur tantum, malleis fragile: quibus regulare obſequitur.
Caleo, cales, calui, (θέρομαι,) calere, Eſt feruere. Ouid. 2. Metamorph. 41. — & accepti caluere ſub oſſibus ignes.
Thure calent aræ. Virg. 1. Aeneid. 85.
Calere & Tepere eadem poſita ſignificatione uidentur apud Horatium 1. Carm. ode 4. 4.
Nec tenerum Lycidam mirabere: quo calet iuuentus
Nunc omnis: & mox uirgines tepebunt.
Calere, per translationem res dicitur, dum adhuc recens eſt, eaq́; adhuc fit. Plaut. Pœnulo 14. 93. At enim nihil eſt, niſi dum calet, hoc agitur.
Calere res dicitur aliter. Cic. 3. Ver. 45. Poſteaquã ſatis calere res Rubrio uiſa eſt, quæſo, inquit, Philodame, cur, &c. Hoc eſt, Vbi uidit eos inflãmatos & accẽſos multa cõpotatione.
Calentes adhuc ab recenti pugna Romani, feroceſq́; uictoria, prælium ineunt. Liu. 5. bel. Pun. 220.
Bella calent Veneris. Tibullus lib. 1. eleg. 10. 11.
Caluit crimen re recenti. Cic. pro Cn. Plancio 45.
Laudis cupidine calere. Ouid. 8. Metam. 60.
Lecta manus iuuenum caluere cupidine laudis.
Dolor calet. Stat. 3. Thebaid. 77.
Calere iudicia dixit Cice. ad Atticum, lib. 4. 85. 16. Id eſt, exercentur iudicia magna diligentia.
Morbo mentis aliquo calere. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 16.
Rabie ora calent. Valer. 3. Argonaut. 43.
Calere dicuntur etiam rumores. Cælius Ciceroni 8. 1. 6.
Id eſt, crebri audiuntur.
Studio ſcribendi calere. Horat. 2. epiſt. 1. 22.
Sudor per membra calet. Claudian. 5. Paneg. 24.
Sudore belli calere. Stat. 8. Thebaid. 2.
Mero calet uirtus. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.
Calere, pro deſiderare. Stat. 4. Thebaid. 53.
Fœmina aliqua, ſiue puella calere. Horat. 4. Carm. ode 11. 7.
Caletur, penult. prod. Imperſonale. Plaut. Trucul. 3. 34. Quũ caletur maximè.
Calẽs, calẽtis, (θερόμενος) Participiũ, ut Iuuenile calẽs, Qui iuuenũ more animo eſt paulo ardentiore. Stat. 2. Sylu. 1. 28.
Fauilla calens. Horat. 2. Carm. ode 6. 5.
Foci calentes. Ouid. 8. Metam. 135.
Sulfur calens. Ouid. 14. Metam. 18.
Terræ calentes ſole. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.
Amore calentes. Ouid. 3. de Arte 114.
Caliturus, penult. prod. Participium, (ἐγκαυσόμενος,) Ouidius 13. Metamorpho. 120.
— dieſq́; Des mihi ſacrificos, calituraſq́; ignibus aras.
Calefacio, calefacis, (θερμαίνω, θέρω,) calefacere, uel calfacere, Calidum reddere. Cic. 2. de Natu. deor. 227. Partim ad calfaciendum corpus igni adhibito.
Igne focum calfacere. Ouid. 4. Faſt. 140.
Sanguine calefecit amnes. Claud. de bello Getico 104.
Calefacere, ad animum transfertur: ut calefacere aliquem. Cice. ad Qu. fratrẽ, lib. 3. 8. 1. Eodem die Gabinũ ad populum luculentè calefecerat Memmius. Id eſt, uexarat, exagitarat.

CAL

Calface hominem. Cic. ad Tironem, lib. 16. 18. 4.
Calfactus, Participiũ, (θερμανθείς,) Ouid. in Ibin 10. Nondũ calfacti uelitis haſta ſolũ. Id eſt, nõdũ furentis, & omnino irati.
Vino calefacta Venus. Claudianus de bello Gildonico 37.
Calfactus, huius calfactus, (θέρμανσις,) Plin. lib. 29. cap. 3. 9. Cibo quot modis iuuent, notum eſt, quũ tranſmeent fauciũ tumorem, calfactuq́; obiter foueant: De ouis loquitur.
Calefacto, calefactas, (θερμαίνω,) calefactare. Horat. 2. Epiſto. 2. 34. Sub noctem gelidam lignis calefactat ahenum.
Calefio, calefis (θερμαίνομαι) calefieri, Calidũ fieri. Cic. ad Att. lib. 2. 18. 6. Balneũ calefieri iubebo. Plin. lib. 26. cap. 6. 3.
Caleſco, caleſcis, (ἐγκαίομαι,) caleſcere, Calidum fieri. Terent. Eunuch. 1. 2. 3. Accede ad ignem hunc, iam caleſces plus ſatis. Ouid. 6. Faſt. 1. Eſt Deus in nobis, agitãte caleſcimus illo
Vnda caleſcit. Ouid. 15. Metam. 62.
Flamma propiore caleſco. Ouid. epiſt. 17. 36.
Καλὸς λιμήν, id eſt, Bonus portus, ita Græci nominarunt à re ſcilicet, ut ſolent frequẽtiſſimè: Scythiæ Europeæ portus eſt in Euxino ſuper Tauricos. Autor Pomponius Mela lib. 2.
Caloſtoma, pen. corr. Plinio cõmemoratur inter Danubij fluuij oſtia, ut antè uiſum eſt in dictione Boreoſtoma.
Calpar.] (κάλπις,) Genus uaſis fictilis. Feſtus.
Calpar, nomine antiquo dolium. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1. Quòd antè q̃ nomẽ dolij prolatũ, quũ etiã id genus uaſorũ calpar diceretur, id uinum calpar appellatum. Nonius.
Calpar, Vinum nouum, quod ex dolio demitur ſacrificij cauſa antè quàm guſtetur. Ioui enim prius ſua uina libabant, quæ appellabant feſta uinalia.
Calpas, Bithyniæ portus eſt prope Rhœſum fluuiũ, & Sangarium. Autor Plin. lib. 6. ca. 1. Straboni tamen amnis eſt: ſic enim ſcribit lib. 12. Inter Calcedonem & Heracliam multi amnes fluunt, è quibus eſt Pſillis, & Calpas, & Sangarius.
Calpe, (κάλπη,) Hiſpaniæ mons, circuitu non magnus, altitudine ingens, oppoſitus Abylæ monti Africæ. Vide Abyla.
Vaſta Calpe. Seneca in Hercule Oetheo 7. 13.
Caltha.] calthæ, (κάλθη,) Eſt uiola coloris albi. Plin. lib. 21. cap. 6. 2. Proxima ei caltha eſt, concolori amplitudine. Vincit numero foliorum marinam quinq́; folia non excedentem: eadem odore ſuperatur. Eſt enim grauis caltha. Colum. lib. 10. 29. Preſſaq́; flãmeola rumpatur fiſcina caltha. Ruellius lib. 2. cap. 129. Caltha, Autumnalis uiola eſt amplitudine calathianæ, colore luteo, folio multiplici, odore graui, nec ei quam appellant ſcopam regiam leuiore. Virgilius eam luteolo cecinit colore tinctam, nec Plinius ab eo diſſentit. Porrò à caltha calthulæ ueſtis genus dicitur, ut à croci ſimilitudine, crocotula. Facilè putauerim eã eſſe quã uocant officinæ calendam uel calendulã, quaſi dicant calthã uel calthulam: nã ea Autumno fuſius emicat colore luteo, folio multiplici, odore ſuauiter graui. flos item colore luteo non ineleganti inficit, aut crocato. Verum certò ſtatui non poteſt, quum alijs ſcorpionides ab ſimilitudine ſeminis, alijs leontopodium eſſe putetur. Scio tamen calendulam quæ uulgò dicitur Solſia, non eſſe Dioſcoridis heliotropium, nec magnum, nec paruũ. Hactenus Ruellius. Virgil. 2. eclog. 5. Mollia luteola pingit uacinia caltha.
Calthula, calthulæ, pen. corr. (κάλθιον,) Veſtis, à caltha uiola coloris albi. Plaut. Epid. 5. 48.
Tunicam rallam, tunicam ſpiſſam, linteolum cæſicium,
Induſiatam, patagiatam, calthulam, aut crocotulam.
Calthulam. Varro de Vita Populi Rom. lib. 1. Palliolum breue uoluit haberi. Nonius.
Calua.] caluæ, (κράνιον,) Superior pars capitis. Plinius

libro

lib. 28. cap. 1. 7. Artemõ calua interfecti, neq́; cremati, propinauit aquam è fonte noctu comitialibus morbis. Liuius 3. bel. Pun. 113.
Caluaria, caluariæ, (βρέγμα,) Moles illa oſſium capitis, in qua continetur cerebrum. Celſus lib. 8. cap. 1. Caluaria incipit ex interiore parte concaua, extrinſecus gibba, utrinq́; læuis, & qua cerebri membranam contegit, & qua cute capillum gignente contegitur. Eaq́; ſimplex ab occipitio & temporibus, duplex uſq́; in uerticẽ à fronte eſt. Oſſaq́; eius ab exterioribus dura, ab interioribus quibus inter ſe cõnectuntur, molliora ſunt. Interq́; ea uenæ diſcurrunt, quas his alimentum ſubminiſtrare credibile eſt: rarò aũt caluaria ſolida ſine ſuturis eſt.
Caluaſter, (ἀναφαλαντίας,) à calueo, ſiue à caluus.
Caluata uinea. Cato cap. 33. 2. Plin. lib. 17. cap. 22. 26. Caluatam uineam uocant, in qua uites quidem ſint, uerùm paucæ, raræq́;, ut in caluitio capilli.
Caluitium, (φαλάκρωμα, φαλακρότης,) Vitiũ illud quo quis caluam crinibus nudam habet. Cicero 3. Tuſcul. 105. Proinde ſtultiſſimum regem in luctu capillũ ſibi euellere, quaſi caluitio mœror leuaretur.
Caluitium loci. Colu. lib. 4. Cap. 29. 9.
Calueo, calues, calui, duabus ſyllabis, (φαλακρός εἰμι,) caluere, Caluũ eſſe. Plin. lib. 11. cap. 37. 9. Et quædam animaliũ naturaliter caluent, ſicut ſtruthiocameli, et corui aquatici.
Calueſco, calueſcis, (φαλακρόομαι,) calueſcere, Caluum fieri: quum capilli ultrò decidunt, tã de hominibus, quàm de brutis, & inanimatis dicitur. Colum. lib. 4. cap. 33. 3. Propter quæ ſæpe nouella caſtaneta calueſcunt. Plinius lib. 10. cap. 29. 3. Proprium his calueſcere omnibus annis, quũ feruntur rapa. De picis loquitur.
Calueſcit in colla. Colum. lib. 6.
Caluefio, caluefis, (φαλακρόομαι,) caluefieri, Caluũ fieri. Varro de Re ruſt. lib. 1. ca. 37. 2. Ego iſta etiã inquit Agraſius, non ſolum in ouibus tondendis, ſed in meo capillo à patre acceptũ ſeruo, ne decreſcente luna tondens caluefiam.
Caluo, caluis, calui, caluere, (ἀπατάω, Priſcian. lib. 10. In uo, u loco conſonantis poſita in l quidem deſinente penultima, o extremam in i conuertunt, & faciunt præteritum, ut ſoluo ſolui, uoluo uolui, caluo calui. Vnde Salluſt. in 3. hiſtoriarum infinitiuum paſſiuum protulit, Contrà ille calui ratus.
Calui, pro decipi.
Caluor, calueris, calui, (ἐλινοδρομέω,) deponẽs, Fruſtrari. Tractum à caluis mimis, (ſiue ut alia habent exemplaria militibus) quòd ſint omnibus fruſtratui. Pacuuius Medio, Sentio pater te uocis calui ſimilitudine, ſed quid conſpicio? nũ me iactãs caluitur ætas? Hæc Nonius. Caius, de Significat. uerb. Si caluitur, reuocetur, & fruſtretur. Inde & calumniatores appellati ſunt, qui per fraudem, & fruſtrationem, alios uexarent litibus. Inde & cauillatio dicta eſt. Hactenus Caius interpretans uerſum illum ex XII. Tab. Si caluitur, pedemue ſtruit, manũ endo iacito. Qui locus corruptè legitur apud Feſtum Pompeium.
Caluus, calui, (φαλακρός, ἀνάσιλος,) Propriè qui caluam crinibus nudam habet. Suetonius in Cæſare, cap. 51. Vrbani ſeruate uxores, mœchum caluum adducimus.
Calumnia.] (διαβολή) Eſt propriè alicuius in litibus per fraudem & fruſtrationem uexatio. Nonius, Calumnia eſt malitioſa & mendax infamatio. Cic. 1. Offic. 49. Exiſtunt etiam ſæpe iniuriæ calumnia quadam, &c.
Calumnia quid ſignificet, uidetur Cicero declarare his uerbis in Salluſtium 1. Sed eſt quædam calumnia, quam unuſquiſque noſtrum teſtante animo ſuo fert de eo qui falſum crimẽ bonis obiectat.
Litiũ calumniæ. Cic. pro Milone 55.

Religionis calumnia. Cic. ad Lentulum 1. 1. 3.
Ignominia calumniæ. Cic. pro Cluent. 69.
Proximus calumniæ. Salluſ. in Ciceronem 2. Qui uerò nil poterat, is erat calumniæ proximus.
Calumnia ieiuna. Vide Ieiunum.
Manifeſtæ calumniæ eſt. Quintil. lib. 1. cap. 5. 22.
Acerbiſſima miniſtra auaritiæ calũnia. Ci. 1. ad Quin. fratrẽ 37
Adhibere calumniam. Cic. pro Domo ſua 29. Illud in primis, nequa calumnia, nequa fraus, nequis dolus adhibeatur.
Coercetur calumnia. Cic. 4. Acad. 117.
Calumniam contundere. Vide Contundo.
Effugere calumniam. Cic. 2. de Natu. deorum 30.
Eximere tempus calumnia. Cic. Attico, lib. 4. 72. 6.
Extrahere rem calumnijs. Cic. ad Lentulum 1. 4. 1.
Ferre calumniam. Cælius Ciceroni 8. 8. 1.
Calumniæ perſonam imponere alicui. Vide Impono.
Iurare calumniam in aliquem, Eſt accuſatorum, quos prius q̃ audirentur, iurare oportebat ſe calumniæ cauſa ad accuſandum non ueniſſe. Cælius ad Ciceronẽ, lib. 8. 8. 11. Nã de diuinatione, Appius quum calumniam iuraſſet, cõtendere auſus non eſt, Pilioq́; ceſſit. Liu. 3. bel. Maced. 110.
Obterere calumniam. Vide Obtero.
Per calũniã, malitiãq́; aliquid petere. Cic. in Verrẽ, lib. 4. 46.
Calumnia, Calliditas. Cicero de Rep. lib. 2. 145. Vt Carneadi reſpondeatis, qui ſæpe optimas cauſas ingenij calumnia ludificari ſolet.
Calumnior, calumniaris, (διαβάλλω,) calumniari, Falſum crimen ſcienter intendere: uel per fraudem & rationem doloſam, uincendi gratia alium litibus uexare. Cic. pro Sex. Roſcio 33. Quũ enim aliquid habeat, quod poſſit criminoſe ac ſuſpicioſe dicere, aperte ludificari ac calumniari ſciens non uideatur pro Quintio 45.
Calumniator, pen. prod. (διάβολος,) Verbale, Qui per fraudẽ & fruſtrationem alium uexat litibus, aut qui malitioſe aliquid interpretatur. Cic. pro Cluentio 131. Eſt hic Ennius egens quidam calumniator, mercenarius Oppianici &c.
Calumniator & improbus. Cic. pro Quintio 59.
Apponere calumniatorem. Vide Appono.
Quærere calumniatorem. Cic. 4. Ver. 14.
Caluo, caluas, & Caluus.] Vide Calua.
Caluus, (κάλουος,) Antiquus quidam poeta, de quo meminit Horat. 1. Serm. 10. Saty. 4. Nil præter Caluum, & doctus cantare Catullum. Is erat & æqualis Catulli & amicus, nã ad eum his uerbis ſcripſit 14. epigrammate 1.
Ni te plus oculis meis amarem
Iucundiſſime Calue.
Calx.] calcis, m. g. & fœ. g. (πτέρνα,) Poſterior pars pedis. Terent. Eunucho 2. 45. Ne tu iſtas faxo calcibus ſæpe inſultabis fruſtra. Virgilius. 5. Aeneid. Calcemq́; terit iam calce Diores. Vbi Seruius, Calcem dicimus, unde terram calcamus, Ergo non propriè dixit, Calcem calce terit. Plãta enim calcem non potuit terere. Vndè à parte totum accipiẽdum, id eſt, calce pedem terebat. Cic. 5. in Verrem 46. Ibi quum pugnis & calcibus conciſus eſſet, qui DCC. medimnis decidere noluiſſet, mille promiſit.
A capite uſq́; ad calcem. Vide A præpoſitionem.
A calce ad carceres. Id eſt, à fine ad principiũ. Vide A præpoſitionem
Curuata calx. Silius lib. 16. 76.
Ferrata calx. Silius lib. 13. 34.
Incuſſæ calces. Silius lib. 4. 49.
Calces rigidi. Perſius Saty. 3. 11.
Cædere calcibus. Vide Cædo.
Calce quenquam contingere. Vide Contingo.
Cruentare calce. Silius. lib. 17. 110.

Ferire

Ferire calce. Quintil. lib. 2. cap. 8. 8. Ille exercendi corpora peritus, non ſi docendum Pancratiaſten ſuſceperit, pugno ferire uel calce tantū, aut &c. Ouid. 3. Faſt. 151. Ille cadit præceps, & calce feritur aſelli.

Petere calce. Horat. 2. Serm. 1. Saty. 11.

Premere calce. Autor ad Herennium, lib. 4. 241.

Pulſare calce. Silius lib. 16. 76.

Verberare auras calcibus. Virgil. 10. Aeneid. 177.

Calces, pro percuſſionibus pedū. Terētius Phormione 1. 2. 28 – nam quæ inſcitia eſt aduorſum ſtimulum calces? Vbi donatus, Modò calces, non partes plantæ, ſed percuſſiones pedum, plagasq́; ſignificat. Iuuenal. Saty. 3. 29. Nil mihi reſpondes? aut dic, aut accipe calcem.

Calx, pro fine & extremitate alicuius rei per metaphorā. Cic. Quoniam ſumus ab ipſo calce eius interpellatione reuocati. Idem de Seneſt. 76. Nec uerò uelim quaſi decurſo ſpacio à calce ad carceres reuocari.

Calcaneus, & calcaneum, (πτέρνη,) utroq; modo dicitur pro parte poſteriore pedis: qui talus aliàs dicitur. Virgil. in Moreto, Continuis rimis calcanea ſciſſa rigebant.

Calcar, calcaris, penul. prod. neu. gen. (πτερνιστήρ,) Equorū ac iumentorum ſtimulus: quòd ad calcem alligetur. Plaut. Aſinaria 12. 118. Calcari quadrupedem agitabo.

Calcar currenti addere, pro cupiditatem ac ſtudiū alicuius augere, atq; acuere. Plin. epiſto. 8. a. Vide Eraſmi Chiliadas. Horat. 2. Epiſt. 1. 44. – & uatibus addere calcar.

Admouere calcar. Vide Admoueo.

Adhibere calcaria. Vide Adhibeo.

Auferre calcaribus equum, Silius lib. 10. 54.

Concitare calcaribus equum. Liuius 2. ab Vrbe 27.

Calcaribus egere, et Frænis egere, contraria. Cic. Attico, lib. 6. 111. 21. Cicerones pueri amant inter ſe, dicunt, exercētur: ſed alter, uti dixit Iſocrates in Ephoro, & Theopōpo, frænis eget, alter calcaribus.

Immenſum calcar habet gloria. Ouid. 4. de Ponto 2. eleg. 8.

Subdere calcaria equo. Ouid. 2. de Ponto 6. eleg. 8.

Calcaria in gallinis. Columel. lib. 8. cap. 2. 6. Generoſiſſimæq́; creduntur quæ quinos habent digitos, ſed ita ne cruribus emineant tranſuerſa calcaria.

Calcar, pro impetu. Varro. Seſquiulyſſe, Ventus ſuo caſu uehementius ſufflare, & calcar admouere. Nonius.

Calceus, (ὑπόδημα, βλαύτης,) Indumentum pedis quod fit ex pellibus animalium: et à calce deducitur. Cic. lib. 1. de Inuentione 63. Si multus erat in calceis puluis, ex itinere eum uenire oportebat.

Laxus calceus. Horatius 1. Serm. Saty. 3. 7.

Calcei Sicyonij. Cicero 1. de Orato. 118. Calceos ueteres uendere. Quintilianus lib. 6.

Calceus pede maior, ſubuertit. Horatius 1. Epiſt. 10. 9. Subaudi euntem.

Inducere calceū alicui præpoſtero uel perperam. Vide Induco.

Induere calceum. Vide Induo.

Mutare calceos, Eſt Senatorem fieri. Cic. 13. Philipp. 366. Eſt etiam Aſinius quidam Senator uoluntarius, lectus ipſe à ſe apertam curiam uidit poſt Cæſaris mortem, mutauit calceos: repentè Pater Conſcriptus factus eſt. Budæus.

Calceolus, penult. correp. (καλτίκιος,) Diminutiuum. Cic. 1. de Natu. deorum 111. Cum pelle caprina, cum haſta, cum ſcutulo, cum calceolis repandis.

Calceolarius, (ὑποδηματοποιός,) Qui calceos conficit. Plau. Aulul. 15. 40. Propolæ, linteones, calceolarij.

Calcearium, (ὑπόδημα,) pro calceo, aut alio quouis, quo pes tegitur. Vlpianus, de Alimentis legatis, Diarijs uel cibarijs relictis, neque habitationē neq; ueſtiariū, neque calceariū deberi palàm eſt.

Calceamen, pen. prod. (καρβατίνη,) Idē. Plin. lib. 19. cap. 2. 2. Hinc calceamina, & paſtorum ueſtis. Idem lib. 15. cap. 8.

Calceamentum, (ἐνμαρίς,) Idem. Plin. lib. 28. cap. 16. 4. Attritus calceamentorum. Cic. 5. Tuſculan. 130. Mihi amictui eſt Scythicū tegmen, calceamentū ſolorū callū, cubile terra.

Calceamenta humiliora. Celſus lib. 8. cap. 22. Vbi de talo loquitur.

Inducere calceamentum. Plin. lib. 28. cap. 4.

Calceatus, huius calceatus, pen. prod. (ὑπόδησις,) Idem. Plin. lib. 11. cap. 45. 7. Pes imus ueſtigio carnoſo: qua de cauſa in longiore itinere ſine calceatu fathiſcunt.

Calceo, calceas, (ὑποδέω,) calceare, uel calciare per tertiam uocalem. Plin. lib. 8. cap. 54. 1. Cic. pro Cœlio 49. Nec ſatis commodè calceati & ueſtiti id facere poſſent.

Calceare aliquem ſoccis. Plin. lib. 36. cap. 5. 28. Archeſilaum quoq; magnificat Varro, cuius ſe marmoream habuiſſe leænam tradit, aligerosq́; ludentes cum ea Cupidines, quorum alij religatam tenerent, alij è cornu cogerent bibere, alij calciarent ſoccis, omnes ex uno lapide.

Calceatus cothurnis. Plin. lib. 7. cap. 20. 3.

Calceari, Paſſiuum, (ὑποδεῖσθαι,) Plin. lib. 7. cap. 53. 2. Nullis euidētibus cauſis obiere, dū calceātur matutino duo Cæſares.

Calceare mulas. Sueton. in Veſp. Auguſto, cap. 23.

Calceati dentes, à Plauto Captiuis 4. 84. ioco dicuntur.

Calcitro, calcitras, pen. corr. (λακτίζω,) calcitrare, Calce percutere. Plin. lib. 30. cap. 16. 2. Mulas non calcitrare quum uinum biberint. Ouid. 5. Metam. 8.

Calcitrare, per metaphoram. Cic. pro Cœlio 28. Illum filiū familias patre parco & tenaci habere tuis copijs deuinctum non potes: calcitrat, reſpuit, nō putat tua dona eſſe tanti.

Calcitratus, huius calcitratus, penul. prod. (λακτισμός,) Verbale. Plin. lib. 8. cap. 44. 3. Mulæ calcitratus inhibetur uini crebriore potu.

Calcitro, pen. corr. calcitronis, pen. prod. (λακτιστής,) Qui calcibus infeſtat. Plaut. Aſinaria 8. 11.

Ite hæc morata ianua eſt, exemplo ianitorem
Clamat, procul ſiquem uidet ire ad ſe calcitronem. Gellius,
Equus mordax, & calcitro.

Calcitroſus, pen. prod. Adiectiuum, (λακτιστώδης,) Qui ſolet calcibus impetere. Colum. lib. 2. ca. 2. 22. Nunquam ſtimulo laceſſat iuuēcū: quòd retractātē, calcitroſumq́; eū reddit.

Calco, calcas, (πατέω, στίβω, στιβέω, στιβίζω,) calcare, Propriè ſignificat pede comprimere. Plin. lib. 36. cap. 23. 1. Ita ferratis uectibus calcari ſolum, parietesq́; ſimiliter.

Ad plenum calcari. Virg. 2. Georg. 49.

In pectora calcare. Stat. lib. 8. Thebaid. 109.

Pede aliquid calcare. Seneca in Hippoly. 2. 31.

Impoſito pede calcare. Ouid. 5. Triſt. 9. eleg. 2.

Aequor calcare. Ouid. 3. Triſt. 10. eleg. 8.

Amorem calcare pedibus. Ouid. 3. Amorum 10. eleg. 1.

Clientem calcare. Ouid. ad Piſonem 24.

Honores magnos calcare. Claud. 3. Paneg. 22.

Ius Calcatū, id eſt, proculcatū & deletū propè. Claud. 2. in Eutrop. 25.

Terra calcatur. Plin. in proœm. lib. 33.

Via leti ſemel calcanda. Horat. 1. Carm. ode 28. 4.

Vuæ calcatæ. Ouid. 4. Faſt. 181.

Calcare uuas. Cato de Re ruſt.

Calcare ponitur etiam ſimpliciter pro Comprimere. Plin. lib. 25. cap. 11. 5. Oſſa fracta è capite extrahit, aut ſiquid in corpore ſuppurat, uel ſi calcata ſunt oſſa: Hoc eſt cōfracta. Sic Colum. lib. 2. cap. 2. 8.

Calx.] calcis, fœminini tantum generis, (κονία, ἄσβεστος, τίτανος,) Lapis coctus: dictus quòd in ædificijs calcetur. Plin. lib. 36. cap. 23. 1. Calcem è uario lapide Cato Cenſorius improbat.

improbat. Ex albo melior, quàm ex duro, et ſtructura utilior. Quæ ex fiſtuloſo, tectorijs. Ad utrunq; damnatur ex ſilice. Cicero pro Milone 55. Repentè lintribus in eam inſulā materiam, calcem, cæmenta atq; arma conuexit.

Calcarius, adiectiuum. ut Calcaria fornax, in qua calx decoquitur. Plin. lib. 17. cap. 9. 5. Nuper repertum, oleas gaudere maximè cinere è calcarijs fornacibus.

Calcarius, Subſtantiuum, Qui calcem coquit. Cato cap. 16. Calcem partiario coquendam qui dant, ita dant. Calcarius perficit & coquit.

Calcatorium, Locus ubi calx coquitur. Palladius, Quòd ſi cupis, locum ſuū deputabimus: is locus ad calcatorij ſimilitudinem, podijs breuibus, & teſtaceo pauimento ſolidetur.

Calcatus, pen. prod. Adiectiuum, (κονιατός, τιτανωτός,) Calcata ædificia dicuntur calce polita. Sipontinus.

Calyba, Thraciæ urbs, teſte Strabone, lib. 7. Supra Byzantium (inquit) gens Aſtorum, id eſt ciuium iacet, in qua Calyba ciuitas eſt. eam Philippus Amyntæ filius, collectis de exercitu ignauiſſimis habitandam conſtituit.

Calycadnus, Ciliciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas ſita eſt, iuxta Sarpedonem promontorium, Straboni lib. 14.

Calydium, Italiæ oppidum in Appia uia, Brunduſium ducens. Strabo libro 5.

Calydne, uel Calydna, (κάλυδνα,) Cariæ oppidum, autore Plinio lib. 5. cap. 27. Ouid. 8. Metam. 45.

Dextra Lebyntos erat, fœcundaq́; melle Calydne.

Calydon, (καλυδών,) Aetoliæ oppidū eſt ſeptem milliū quingentorum paſſuum à mari iuxta Euenum amnē. Plinij uerba cap. 2. lib. 4. Ipſa Calydon Oenei patris Meleagri regia fuit, quæ ſyluæ agroq́; & apro cognomen impoſuit, de quibus multa mentio eſt apud Ouidium lib. Metam. 8. Non tacendum & in Britannia Calydoniam ſyluam eſſe: uerū uocabula ſyllabis dignoſci. Nam Calydon pro Aetoliæ oppido, penultimam corripit. Lucan. lib. 6. Euenus Calydona ſecat. Pro Britanniæ ſylua producit, o litera correpta. Martial. libro 1. 7.

Nuda Calydonio ſic uiſcera præbuit urſo. Sunt qui ſcribūt Caledonia, per ſecundam uocalem.

Alta Calydon. Ouid. 8. Metam. 106.

Heros Calydonius. Ouid. 8. Metam. 65. Sic uocat Meleagrum filium Oenei, regis Calydoniæ.

Amnis Calydonius, Achelous. Ouid. 9. Metam. 1.

Calydonis, penult. prod. huius calydonidis, pen. correp fœmininum, (καλυδῶνις,) Ouid. 8. Metam. 106. Plangūt ora ſimul matres Calydonides.

Calypſo, huius Calypſus, (καλυψώ,) Eſt nympha Oceani & Tethyos filia: uel, ut aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula et Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ouidius, Ah quoties illū doluit properare Calypſo. De ea Homerus in Odyſſea. Hæc de ſuo nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacinio, ut ſentire uidetur Plin. lib. 3. Natu. hiſtoriæ, cap. 10. uel ut alijs placet, in mari Africo. Cic. 1. Offic. 158.

Calypſo Atlantis. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 16. – fœcunda Atlantidos arua Calypſus. Genitiui Græci ſunt, Atlantidos & Calypſus, Id eſt, Atlantis filia. Quintil. lib. 1. Neq; enim tā Calypſonem dixerim ut Iunonem.

Calyptra.] (καλύπτρα,) Genus ueſtimenti, quo mulieres capita operiebant. Feſtus.

Calyx.] calycis, pen. corr. (κύλιξ, ποτήριον,) ſignificat folliculum quo fructus arborum cooperitur à καλύπτω, cooperio. Plin. lib. 12. cap. 6. 2. Sed unde ueſtes lineas faciunt, folijs moro ſimiles, calyce pomi cynorhodo. De pala arbore loquitur. Idē lib. 15. ca. 22. 1. de nuce iuglande, Necnon & honor his naturæ peculiaris, gemino protectis operimēto, puluinati primum calycis, mox lignei putaminis.

Calyculus, pen. correp. Diminutiuum, (κυλίκιον) Plin. lib. 16. cap. 44. 10. Quod uerò in ſpina fullonia gignitur hypophæſton uocat: calyculis inanibus, folijs paruis. Idē lib. 20. cap. 19. 1.

Camacæ, Populi inter Scythicas gentes, Plinio lib. 6. cap. 17.

Camæ, Populi, inter Scythicas gentes, Plinio lib. 3. cap. 17.

Camalodunum, penult. product. Britanniæ oppidum, Plinio libro 2. cap. 75.

Camara, penul. corr. (καμάρα) Vrbs Cretæ inſulæ Ptolemæo. Vulgò Camera.

Camarina.] pen. prod. (καμαρίνα,) Quibuſdā eſt frutex: cuius ramos ſiquis commoueat, quatiatq́;, tetrum quendam odorem edit. Vnde Camarinam mouere. Prouerbium, quod ſignificat ſibijpſi malum accerſere. Seruius Grāmaticus alîunde natum adagium dicit, enarrans locum illum in tertio Aeneidos 140. – & fatis nunquam conceſſa moueri Apparet Camarina procul. Camarina, inquit, palus eſt iuxta oppidum eiuſdem nominis: quæ quum olim ſiccata peſtilentiam creaſſet, conſuluerunt Apollinis oraculum, an penitus eam deſiccare præſtaret. Vetuit deus Camarinam moueri. Quo contempto, exiccauerunt paludem: & carentes peſtilentia, per eam partem ingreſſis hoſtibus pœnas dederunt. Vide Eraſmi Chiliadas. Sil. lib. 14. Maronem imitatus dixit, Et cui non licitum fatis Camarina moueri.

Cambala Cambalorum, Aſiæ locus eſt in Cyſpiretide regione, ubi auri metalla effodiuntur. Autor Strabo lib. 11.

Cambalibus Mōs, Caucaſi ramus in Suſianis. Plin. li. 6. ca. 27.

Cambio.] cambis. Priſcianus lib. 10. Cambio, ἀμείβομαι ponit Chariſius, & eius præteritum campſi, quod ἀπὸ τοῦ κάμπτω ἔκαμψα Græco eſſe uidetur. Vnde et cāpſo, cāpſas ſolebāt uetuſtiſſimi dicere. Ennius in decimo, Leucatē cāpſat.

Cambodunum, (καμβόδουνον) Vindeliciæ urbs, Ptolemæo, hodie Monacum, uulgo Munchen.

Cambolecri, Populi inter Galliæ Narbonenſis gentes Plinio cōmemorantur lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 19.

Cambyſes, penul. prod. (καμβύσης,) Perſarum rex, Cyri filius patrijs rebus Aegyptum adiecit, ſed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apis cæterorumq́; deorum ædes dirui iuſſit. Ad Ammonis quoq; templum expugnandum exercitum miſit, qui tempeſtatibus et arenarum motibus oppreſſus interijt, ut ſcribit Trogus Pompeius. Huius meminit etiam Seneca lib. 7. Cambyſes (inquit) fertur in Aethiopas iugum detrectantes: quumq́; inexploratò per arentia exercitum duceret, deficientibus cæteris alimentis, decimum quenq; inter ſe in cibum ſortiti ſunt: durauitq́; adeò talis ſeueritas, donec & ipſe, ne reuocaretur ad ſortem, pertimuit, receptuiq́; ſignum dedit. Lucan. lib. 10. 56.

Camelani, Italiæ populi in ſexta regione, Narnienſibus & Nucerinis uicini. Autor Plin. lib. 3. cap. 14.

Camelidæ, Inſulæ duæ ſunt in ora Ioniæ regionis apud Pliniū lib. 5. cap. 31.

Camella.] Genus uaſis, cuius meminit Ouidius 4. Faſto. 157. his uerbis,

Dum licet appoſita ueluti cratere camella
Lac niueum potes, purpureamq́; ſapam.

Camelus.] cameli, penul. prod. (κάμηλος,) Notum eſt animal, de quo multa apud Plinium lib. 8. cap. 18. Liu. 7. bel. Maced. 165. Horat. 2. Epiſt. 1. 40. Diuerſum confuſa genus pāthera camelo. Cic. 2. de Natu. deor. 182. Cameli adiuuantur proceritate collorum.

Sitiens camelus Perſio dicitur, quòd ſitim quatriduo toleret, ut docet Plinius lib. 8. cap. 18. Impleturq́; quum bibendi

occaſio eſt, & in præteritum, & in futurum, obturbata cō culcatione prius aqua. Perſii uerſus ſic habet Saty. 5. 14. Tolle recens primus piper è ſitiente camelo.

Camelinus, pen. prod. Adiectiuum, (καμηλινός,) ut Camelinum lac. Plin. lib. 28. cap. 9. 1. Dulciſſimum ab hominis camelinum, efficaciſſimum ex aſinis. Camelinus color uulgò dicitur pullus. Sipontinus.

Camera.] cameræ, pen. corr. (καμάρα, κύρτωμα,) Tectū in curuitatē formatum, autore Nonio. Dicitur aliàs teſtudo, aliàs fornix, aliàs arcus. Secundum Seruiū Camera dicitur quaſi camura, id eſt, curua. Cic. ad Qu. fratrē, lib. 3. 17. 3. Cameras quaſdam non probaui, mutariq; iuſſi. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. 2. Periſtereon fit, ut teſtudo magna camera tectus, uno oſtio anguſto. Alij legunt camara.

Percutere camerā ſemine pomorū. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 55. Solent amātes ſemina ex pomis orbiculatis duobus primis compreſſare digitis, eaq; mittere in cameram amicæ, augurium captantes, ut ſi cameram contigerint, poſſe ſperari ad effectum duci quod animo conceperunt. Hæc Porphyrio.

Camera genus nauis. Tacit. lib. 19.

Camerarius, Adiectiuum, (καμαρικός,) ut Cameraria cucurbita. Plin. lib. 19. cap. 5. 5. Vires ſine adminiculo ſtandi non ſunt, uelocitas pernix, leui umbra cameras ac pergulas operiens. Inde hæc duo prima genera. Camerariū & Plebeiū, quod humi repit. Camerariū genus cucurbitæ uocat Plin. quod in pergulas arrepit in hortis, non quod humi ſerpit.

Camero, cameras, (καμαρόω,) camerare, Fornicem & teſtudinem facere. A quo compoſitum concamerare. Plin. lib. 34. cap. 14. ad finem, Eodem lapide Dinocrates architectus Alexandriæ Arſinoes templum concamerare inchoauerat.

Camerata uehicula, Quæ Græci camarota uocant, qualia ſunt penſilia, quibus matronæ geſtantur: qualia etiam hodie fiūt corio contecta. Vlpianus, Si inquilinus arcam cameratā in ædes cōtulerit, et ædiū aditū dominus coanguſtauerit. Budæus

Cameracum, Cameraci, penul. prod. Vrbs in prouincia Galliarum, quam Picardiam uocant.

Camerinum, penul. prod. (καμαρῖνον,) Piceni urbs præclara, à curuitate ſitus ita appellata. Apud Ptolemæum lib. 3. cap. 1. legitur Camarinum. Vulgò Camarino.

Camerinus, pen. prod. Poeta, cuius meminit Ouidius lib. 4. de Ponto, eleg. 16. 4. Quiq; canit domito Camerinus ab Hectore Troiam.

Cameriū, Italiæ oppidū iuxta Collatiā apud Pliniū lib. 3. ca. 5.

Cameropis, Ciuitas eſt Indiæ, Straboni.

Camertes, (κάμηρτες,) Populi ſunt Vmbriæ in montibus, qui Vmbros à Picenis diuidunt. Silius lib. 8. 92. – & armis Vel caſtris laudande Camers. Singularis numerus pro plurali. Horum meminit Strabo lib. 5. Et Plin. lib. 3. cap. 14. Cic. pro Corn. Balbo 37. Neq; Fulginatium, neq; Camertiū fœdere eſſe exceptum.

Camers, (κάμηρς,) Adiectiuū. Cic. pro Sylla 40. In agro Camerti, Piceno, uel Gallico.

Camertinus, penul. prod. Aliud adiectiuum, (καμηρτινός,) ut Camertinum fœdus. Cic. pro Corn. Balbo 36. Is igitur M. Annium Appium fortiſſimum uirum, uirtute præditum ciuitate donauit, quum Camertinum fœdus ſanctiſſimum atque æquiſſimum ſciret eſſe.

Cameſes, Conſors Iani. De quo ſic Perottus, de Iano loquens, Hunc regionem iſtam, quæ nunc uocatur Italia, regno obtinuiſſe, & cū Cameſe, qui ſimili modo indigena erat, ita participata potentia poſſediſſe, ut regio Cameſcene: oppidum Ianiculum uocaretur.

Camilla, (καμίλλη,) Volſca, uenit auxilio Turno contra Latinos & Aeneam, in quo bello etiā interfecta eſt. Eam Virg. deſcribit lib. 7. 161.

Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla, &c.

Pharetrata Camilla. Virg. 11. Aeneid. 130.

Dia Camilla. Virg. 11. Aeneid. 132.

Camillos.] (κάμιλλοι καὶ κάμιλλαι,) & camillas in ſacris uocabant miniſtros & miniſtras impuberes. Hinc & Camilla dicta. Hæc Seruius. Alij dicunt omnes pueros ab antiquis camillos appellatos, ſicut habetur in antiquo carmine, quū pater filio de agricultura præciperet, hyberno puluere, uerno luto grandia farra Camille metes.

Camillus, (κάμιλλος,) Romanus, Veios decennali obſidione domuit, deq; his triumphauit. Poſtea crimini datum quod albis equis triumphaſſet, & prædam iniquè diuiſiſſet: die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis dānatus, Ardeā cōceſſit. Mox quum Galli Senones urbem diripuiſſent, abſens Dictator factus, collectis reliquijs Gallos adortus incautos oppreſſit. Populum Romam migrare Veios uolentē eleganti apud Liuium concione retinuit, in qua omnes urbis dotes, laudesq; licet agnoſcere. Adijcit quoque Liuius, quòd tertium Dictator dictus, contra Latinos ad Satricum contendit, ut ſociam urbem Popu. Roma. à Latinis oppugnatam tueretur. Quartùm Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus, ualetudinē excuſauit, ex quo alter ei ſubrogatus eſt. Quintùm Dictator, Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem caſtrametatos, ſuperauit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentia interijt. Autores Liuius & Plutarchus. Virg. 6. Aeneid. 165.

Caminus.] camini, pen. prod. (κάμινος,) Græcum uocabulum eſt. Latinè fornax dicitur, autore Seruio. Virgil. 3. Aeneid. – ruptis flāmā expirare caminis. Iuuen. Saty. 10. 7

Caminus, Structura quæ fumū excipit. Sueto. in Vitel. Nec antè in Prætorium redijt, quàm flagrante triclinio ex conceptu camini. Cic. ad Trebat. lib. 7. 100. Luculento camino utendum cenſeo.

Addere oleum camino. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 65. Id eſt, addere maioris inſaniæ materiā. Prouerbialis locutio, de qua abundè Eraſmus in Chiliad.

Lentis caminis dare uiſcera. Seneca in Thyeſte 8. 29.

Perpetuus caminus. Statius 3. Thebaid. 56.

Caminus anhelans. Perſius Satyra 5. 2.

Caminus ardens. Iuuenalis Saty. 14. 12.

Vrens caminus. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 17. pro igne urente.

Camino, caminas, pen. prod. (καμινόω,) caminare, In modum fornacis facere. Plin. lib. 16. ca. 6. 6. Aceruì confertis taleis recentibus luto caminantur. Idem lib. 17. cap. 11. 5.

Cammarus.] penul. corr. (κάμμαρος,) Piſcis marinus, ex ſpecie malacoſtracorum, hoc eſt, qui molliorem teſtam pro cute habent. Colum. lib. 8. cap. 15. 5. Aquatilibus autem cibis, ſi ſit facultas, datur cammarus, & riualis alecula. Plin. lib. 31. cap. 8. 3. Varro 3. de Re ruſt. cap. 11. 2. de anatibus loquens. Frequens eſt piſcis in mari Adriatico. eſt autē uelut quædam cancrorum ſpecies.

Camirus, I pducta, una ex urbib. Rhodi inſulæ. Strabo, Quas urbes Homerus commemorat, Lindon, Ialyſon, Camiron.

Camœnæ.] camœnarum, (μοῦσαι,) Muſæ: quibus à cantu inditum eſt nomen. Virg. in Palæm. 8. Alternis dicetis, amant alterna camœnæ. Seruius.

Camœnæ, Muſæ: à carminibus ſunt dictæ, uel quòd canunt antiquorū laudes, uel quòd ſint caſtæ mētis præſides. Hæc Feſtus. Pli. li. 34. c. 5. 2. Actiuū poetā in Camœnarū æde maxima forma ſtatuam ſibi poſuiſſe, quū breuis admodū fuiſſet.

Camœna, etiam numero ſingulari dicimus. Perſius Saty. 5. 3.
– tibi nunc hortante camœna
Excutienda damus præcordia.

Dulces camœnæ. Horat. 1. Epiſt. 20. 1.

Gaudentes rure camœnæ. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 9.

Graia camœna. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.

Spiritus camœnæ. Horat. 2. Carm. ode 16. 8.

Inhumana camœna. Horat. 1. Epiſt. 19. 10.

Senium camœnæ deponere. Horat. 1. Epiſt. 19. 10. Id eſt, ſe- (ueritatē ſenilē

Inſignis camœna. Horat. 1. Carm. ode 12. 8.

Tragica camœna. Horat. de Arte poetica 56.

Vocalis camœna. Seneca in Med. 8. 10. Id eſt, Calliope dulciter canens.

Campania, (καμπανία,) Italiæ regio, de qua ſic Plin. lib. 3. ca. 5. Qualiter Campaniæ ora per ſe, felixq; illa ac beata amœnitas narrari debet? ut palàm ſit, uno in loco gaudētis opus eſſe naturæ. Iam uerò tota ea uitalis, ac perēnis ſalubritatis cœli temperies eſt, tam fertiles campi, tam aprici colles, tam innoxij ſaltus, tam opaca nemora, &c.

Pinguis Campania. Propert. lib. 3. eleg. 5. 1.

Terra Campania. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 7.

Campanus, pen. prod. (καμπανός,) Adiect. ut urbs Campana. Virg. 10. Aeneid. 29. Aſſuit & Mneſtheus, quē pulſi, &c. Et Capys: hinc nomen Campanæ ducitur urbi. Vbi Seruius, Iſte quidem dicit à Capy dictam eſſe Campaniam. Sed Liuius uult à locis cāpeſtribus dictā, in quibus ſita eſt. Sed conſtat eam à Tuſcis conditam uiſo falconis augurio, qui Tuſca lingua Capys dicitur. unde eſt nominata Campania. Tuſcos autem omnem penè Italiam ſubiugaſſe manifeſtum eſt.

Littus Campanum. Stat. 3. Sylu. 3. 33.

Morbus Campanus. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 13. Id eſt, oris fœditas aut arrogantia. nam Cāpani qui Oſci dicebantur, ore immundi & arrogantes habiti ſunt: unde Oſcos dictos putant, quaſi obſcœnos. aut uerò dixit Campanum morbum, quia Campani morbum dicacitatis patiuntur. Ex Acrone & Porphyrione.

Supellex Campana. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 24. Id eſt (ut exponit Acron) fictilis, uel uiminea, uel Aenea. quia in Campania dicebantur Aeneæ res optimè fabricari.

Camparius.] Vide Campus.

Campe.] campes, uel campa, campæ, (κάμπη,) eruca Latinè Vermiculus hortenſes maximè herbas, & arborum frondes rodens. Colum. lib. 10. 31.
Nec ſolùm teneras audens erodere frondes,
Implicitus cōchæ limax, hirſutaq; cāpe. Plaut. Trinum. 8. 110.

Campe Græcis à flexu dicta eſt, quia in arcum arrependo curuatur. Budæus.

Campas, marinos equos Græci à flexu poſteriorum partium appellant. Feſtus.

Campeſter.] Vide Campus.

Camphaſus, penul. correp. Proprium nomen equi, de quo Silius Italicus lib. 16. 72.
Camphaſus, ipſe aſper, nec qui ceruicis amaret
Applauſæ blandos ſonitus, clauſumq; cruento
Spumeus admorſu gauderet mandere ferrum.

Campi Diomedis, dicti ſunt qui in diuiſione regni cum Dauno Italiæ rege, ceſſerunt ipſi Diomedi.

Camponi, Populi inter Aquitanicas gentes Plinio commemorantur lib. 4. cap. 19.

Campſiani, Germaniæ populi indigentia laborantes, commemorantur Straboni his uerbis, Sunt alij Germaniæ populi indigentia magis laborantes, Sugambri, Chaubi, Bucteri, Cimbri, Cauci, Caulci, Campſiani, cæteriq; complures. Hactenus ille lib. 7.

Campſor.] pecuniarum, à noſtris Argentarius dicitur, à Græcis Trapezita. Sipontinus.

Campus.] campi, (πεδίον, δάπεδον, ἀλωά,) dictus poſtea quàm proxima ſuperiora loca colere cœperūt, autore Varrone de Ling. Latina.

Campus, inquit Valla lib. 4. Eſt planities terræ ampla & grādis: ideoq; ſpacioſæ plateæ, areæue, campi nomē acceperūt. Vnde Romæ cāpus Martius. Cæſar. 3. Bel. Ciuil. 144 Sed quum eſſet inter bina caſtra campus, circiter milliū paſſuū ſex, Domitius caſtris Scipionis aciem ſuam ſubiecit.

Vmbrarū cāpi. Lucan. lib. 7. 175. Id eſt, in quibus errant animæ inſepultorū.

Accola campi. Ouid. ad Liuiam 47.

Aequor campi. Virg. 7. Aeneid. 156.

Aequora camporum patentium. Cic. 1. de Diuinat. 152.

Ager campi. Virg 2. Georgic. 55.

Agger camporum. Stat. 2. Thebaid. 42.

Area campi. Ouid. 10. Metam. 18.

Fundamina campi. Claudian. 2. de Raptu Proſerp. 33.

Immenſitates camporum. Cic. 2. de Natu. deor. 143.

Limes camporum. Lucanus lib. 7. 60.

Campi medio. Tacit. lib. 1.

Media campi complere. Tacit. in uita Agricolæ.

In medium campi procedere. Liu. lib. 7, Decad. 4.

Pabula campi. Ouid. in Ibin 28.

Puluis camporum. Virg. 11. Aeneid. 173.

Spacia campi. Virg. 3. Georg. 40.

Immenſa camporum ſpacia. Cic. 2. de Natu. deor. 239.

Aequo campo ſe dare. Virg. 9. Aeneid. 12.

Aeſtiferi campi. Silius Ital. lib. 17. 91.

Anhelans ſulfure campus. Stat. 11. Thebaid. 4.

Apertus campus. Ouid. 1. Metam. 28. Vide Aperio.

Apricus campus. Horat. 1. Carm. ode 8. 1. Vide Apricus.

Armiger campus. Stat. lib. 9. Thebaid. 167.

Caligantes campi. Stat. lib. 1. Thebaid. 19.

Elyſius campus. Virg. 1. Georg. 8.

Euerſus campus, Id eſt, aratus. Valer. 7. Argonaut. 15.

Campus operi facilis. Liu. lib. 2. Decad. 4.

Fertilis ubere campus. Virg. 2. Georg. 37.

Frequens herbis campus. Virg. 2. Georg. 37.

Frondens campus. Lucan. lib. 6. 17.

Gramineus campus. Virg. lib. 5. Aeneid. 57.

Herboſus campus. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.

Horrens campus. Virg. 3. Georg. 32.

In immenſo campo uagari. Cic. 3. de Orato. 68.

Iners campus, Putridus & infructifer. Silius lib. 13. 107. Sic uocat campum inferni.

Ingens & immenſus cāpus. Cic. 3. de Orato. 41. Vide Immēſus.

Irriguus campus. Lucanus lib. 4. 61.

Lati campi. Virg. 1. Georg. 98.

Latus campus aeris. Virg. 6. Aeneid. 178.

Latus campus aquarum. Ouid. 1. Metam. 31.

Latis currere in campis. Ouid. 2. Metam. 66.

Liberiore campo natare. Ouid. 4. Faſtorum 59. Vide Liber.

Liquentes campi, pro mari. Virg. 6. Aeneid. 145.

Martius campus. Horat. 4. Carm. ode 1. 8.

Merſus campus cruore. Silius Ital. lib. 1. 11.

Natantes campi. Virg. 3. Georg. 39.

Nigrantes puluere campi. Silius Ital. lib. 3. 82.

Nitentes campi. Virg. 6. Aeneid. 136.

Nudi campi. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 15.

Optimi & uberes campi. Cic. 2. pro Lege Agraria 94.

Patentes campi. Virg. 4. Aeneid. 31. Idem 5. Aeneid. 110.

Patuli campi. Claudian. 1. de Raptu. Proſerp. 45.

Pigri campi. Horat. 1. Carm. ode 22. 4. Id eſt, frigidi, & frigore pigritiem inducentes. Acron.

Pinguis campus. Virg. 2. Georg. 55.

Planus campus. Lucret. lib. 3. 104.

Pulſatus campus aſsiduis equis.Ouid.6.Metam.44.

Putris campus.Virg.11.Aeneid.175.

Rudis campus.Virg.2.Georg.43.

Sanguineus campus.Stat.3.Thebaid.63.

Segnis campus.Virg.1.Georg.15.

Silentes campi.Seneca in Herc.furente 10.4.

Spectabilis campus undiq;.Ouid.3.Metam.142.

Spirans tabo campus.Stat.12.Thebaid.114.

Squalētes cāpi.Sil.Ital.lib.3.133.Claudian.2.de Raptu Proſerp.68.

Stagnantes campi.Silius Ital.lib.3.10.

Tauriferi campi.Lucanus lib.1.94.

Tenuis campus.Ouid.2.Triſt.66.

Torrentes ſanguine campi.Stat.1.Sylu.2.20.

Turpis ſine gramine campus.Ouid.3.de Arte amandi,50.

Vaſti cāpi.Virgil.3.Aeneid.3.Id eſt,uaſtati, aut magni, inquit Seruius

Vdi campi.Silius Ital.lib.8.101.

Venalis campus.Lucanus lib.1.36.Venalem appellat, campū Martium,in quo ſuffragia uendebantur.

Virentes campi.Horat.2.Carm.ode 5.2.

Viridis campus.Virg.3.Georg.3.

Arare campum.Ouid.2.Triſt.66.

Aſpirare in campum.Vide Aſpiro.

Attollere campum puluere.Stat.4.Thebaid.28.

Circunferre campo lumina.Silius Ital.lib.17.105.

Circunuolare campum iaculo.Silius Ital.lib.17.84.

Campū colligere.Vegetius lib.3.de Re militari, Prior ergo de cæſis hoſtibus ſpolia capiat, & (quod ipſi dicunt) colligat campum. Budæus.

Loca camporum curſu complere.Lucret.lib.2.65.

Conferre ſe in campum.Vide Confero.

Conſternere campos milite.Silius Ital.lib.1.25.

Corripere campum.Virg.3.Georg.20.

Credere campo aciem.Virg.9.Aeneid.9.

Currere in campum.Horat.1.Serm.Saty.1.19.

Dare ſe campo.Silius lib.13.31.Videtur poſſe non incommode pro eo accipi quod dicere ſolemus,In arenā deſcēdere.

Decedere campis.Virg.4.Georg.38.

Diffugere campis.Virg.10.Aeneid.159.

Dureſcit campus ſitu.Virg.1.Georg.15.

Errare campis.Virg.3.Georg.49.

Explicat campos tellus effuſa.Lucan.lib.4.4.

Extendere campos.Ouid.1.Metam.9.

Campis exutus Mithridates.Tacitus lib.12.

Campis ferri.Quintil.lib.5.cap.14.24.

Flaueſcit campus ariſta.Virg.4.ecloga 6.

Fuſcare corpora campo.Ouid.1.de Arte amandi 103.

Hiſcunt campi.Statius 9.Thebaid.5.

Campus iacet in medio.Vide Iaceo.

Iacere toto campo.Seneca in Troade 6.52.

Iacet tantū campi.Virg.3.Georg.69. Id eſt,incultū remanet.

Incedere campis.Silius lib.17.32.

Indulgere campo.Perſius Satyra 5.6.
Hic cāpo indulget, hūc alea decoquit,ille In uenerē putris.

Inferre ſe campo.Virg.9.Aeneid.11.Idem 2.Georg.29.

Inire campum.Statius 11.Thebaid.119.

Inſtruere per campos certamina belli.Lucret.lib.2.2.

Inſurgunt campis tenebræ.Virg.9.Aeneid.7.

Inundare campos dicitur exercitus.Silius Ital.15.109.

Laceſſere campum.Stat.12.Thebaid.121.

Liquantur campi.Catullus epigram.43.71.

Luſtrare oculis campos.Lucan.lib.7.161.

Miſcere campum puluere.Virgil.12.Aeneid.9.

Obſtruere campos.Lucanus lib.2.100.

Parare campum ad certamen.Virg.12.Aeneid.23.

Partiri campum limite.Virg.1.Georg.26.

Per campos paſcuntur equi.Virg.6.Aeneid.131.

Peragrare campos.Cic.1.de Diuinat.154.

Perlabi campum.Sil.lib.16.79.

Perluſtrare campos oculis.Silius lib.7.108.

Perſultat campos exercitus.Tacitus lib.11.136.24.

Pingueſcunt campi.Virg.1.Georg.98.

Proſcindere campum ferro.Ouid.7.Metam.24.

Proſternitur campus et materia tuis laudibus.Vide Proſterno.

Quatere campum.Virg.11.Aeneid.175.& lib.8.117.

Rapere campum.Stat.5.Thebaid.1.

Recumbere campo.Virg.1.Georg.81.

Redeunt campis gramina.Horat.4.Carm.ode 7.1.

Redundare campis.Lucret.lib.6.143.

Refluit campis Nilus.Virg.9.Aeneid.7.

Relaxare campum.Silius Ital.lib.7.144.

Renouare campum aratris.Ouid.1.Amorum,eleg.3.2.

Serere hordea campis.Virg.1.Georg.42.

Strepit omnis murmure campus.Virg.6.Aeneid.142.

Tenere latè campos.Virg.2.Georg.3.

Tondere campum dicuntur equi.Virg.3.Aeneid.108.

Tranſmittere campos curſu.Virg.4.Aeneid.31.

Tremiſcunt campi tonitru.Virg.5.Aeneid.138.

Veſtire campos lumine dicitur æther.Virg.6.Aeneid.128.

Veſtiti gramine campi.Claud.3.de Raptu Proſerp.47.

Campus,pro comitijs.Cic.3.de Orat.92.Grauis eſt modus in ornatu orationis,et ſæpe ſumēdus,ex quo genere hæc ſunt, Martem belli eſſe communem,Cererem pro frugibus, Liberum appellare pro uino, Neptunum pro mari,curiam pro Senatu, campum pro comitijs, togam pro pace, arma ac tela pro bello.

Cāpus,Res quælibet in qua quis ſtudiū habet.ut Campus rhetorum.Cic.1.Offic.89.Hinc rhetorum campus de Marathone,Salamine,&c. Idem latiſsimum dicendi campum alio loco dixit,pro hubertate materiæ quam uocant.

Expoſitionis campum nanciſci.Quintil.lib.4.cap.2.29.

Magnus campus ad laudem. Cic.14.Philipp.196. Magnus eſt in Rep.campus,ut ſapienter dicere ſolebat Craſſus, multis apertus curſus ad laudem.

Magnū campū habet curſus animi.Cic.Attico lib.5.103.1.

Dare campum.Cic. pro Muræna 16. Nullum enim uobis ſors campum dedit,in quo excurrere uirtus, cognoſciq; poſſet.

Exultare in campo, & in anguſtias compelli dicitur oratio. Cic.4.Acad.199.

Campeſter,campeſtris,& hoc campeſtre,& hic & hæc campeſtris,& hoc campeſtre,(πεδινός,)Quod ad campos attinet, uel in medijs campis iacet: ut locus campeſtris. Cæſar 7.bel.Gal.287. Varro de Re ruſt.lib.1.cap.5. ad finem, Cāpeſter locus is melior,qui totus æquabiliter in unā partem uergit,quàm is qui eſt ad libellam æquus.

Campeſtris ager.Liu.4.ab urbe 159.Vulturnum Hetruſcorū urbem,quæ nunc Capua eſt,ab Samnitibus captam:Capuamq; ab duce eorum Capye, uel (quod propius uero eſt) à campeſtri agro appellatam.

Arma campeſtria.Horat.de Arte poetica 77.

Campeſtris fraxinus, Quæ in campo creſcit,non in montibus. Plin.lib.16.cap.13.2.

Campeſtre iter.Cæſar 1.bel.Ciuil.246.

Campeſtris ludus,Qui in campo fit.Cic.pro Cœlio 7.

Prælia campeſtria.Horat.1.Epiſt.19.11.

Scythæ campeſtres,Qui in campis ſine tectis ſub tentorijs uiuunt.Horat.3.Carm.ode 24.2.

Campeſtre,campeſtris,Subſtantiuum,(περίζωμα,)Genitalium ſuccinctoriū,quo in gymnaſijs et palæſtris,hoc eſt,in cāpis utebantur.Horat.lib.1.Epiſt.11.4.
Incolumi Rhodos & Mitylene pulchra facit,quod
Penula ſolſtitio,campeſtre niualibus auris.

Camparius,Cuſtos exercitorūe camporum.Valla lib.1.

Camurus,Adiectiuū,(καμπύλος,)Feſtus,Camura, & camuri boues,à curuatione,ex Græco καμπὴ dicuntur.Virg.3. Georg.11.Et camuris hirtæ ſub cornibus aures.

Camus.] cami,(κημός,)Genus uinculi apud Græcos.Plaut. Caſin.8.36.Deos quæſo, ut quidem hodie camum & furcam feras.

Cana,Straboni lib.13.Promontorium quod contra Lectū conſurgēs,Adramyttenum ſinū efficit, cuius pars eſt Elaiticus. Sunt & Canæ eidē,Locrorū oppidulū.ſitū in agro Canæo.

Cana.] (κάναι,)dicunt Græci,nos caniſtra,& per diminutionem caniſtella.Feſtus.

Canace,pen.corr.(κανάκη,)Macarei ſoror,Aeoli filia: de quâ Ouid.ſcribit in epiſtolis 11.epiſt.

Canalis.] huius canalis, penult. prod. m. & fœm. gen. (σωλήν,) Feſtus, Canales per quos aqua confluit in uijs lapide ſtratis.

Canales ſtructiles,Structura & fabrica conſtantes,quales hodie Romæ ſemiruti uiſuntur.Vitruuius lib.8. cap. 7. Ductus autē aquæ fiunt generibus tribus,riuis per canales ſtructiles, aut fiſtulis plumbeis ſeu tubulis fictilibus. Aquæductus uocabant Romani,hinc præfecti aquæductuū. Vlpianus,Siquis nouum canalem uel fiſtulam in riuo uelit collocare,utile ei hoc interdictum futurum Labeo ait.

Canalis,à canna fit,una detracta litera, Lignum ad cannæ ſimilitudinem cauatum, per quod aqua deducitur. Colum. lib. 12.cap.50.5. Oleo autē conficiendo molæ utiliores ſunt, quàm trapetum: trapetum quàm canalis & ſolea. Varro 3.de Re ruſt.cap.5.1.

Arundinei canales.Virg.4.Georg.53.

Demerſus canalis.Stat.1.Sylu.2.41.

Iligni canales. Virgilius 3.Georgic.65. Id eſt, factis ex ilice, inquit Seruius.

Canalis,quo crura & femora continentur fracta. Quo pacto autem conſtituatur uide apud Cel.lib.8.cap.10.de crurum & feniorum curatione.

Canaliculus,penul.correp.Diminutiuum,(σωλήνιον,)Colum. lib.8.cap.10.4.Nā largiore cibo celerius pingueſcit,ſemper tamen etiam canaliculi milio repleti apponuntur,quæ eſt firmiſsima eſca.Varr.3.de Re ruſt.cap.5.12. Quibus aqua miniſtratur per canaliculum.

Canaliculus columnarum.Vitruuius lib.7.

Canaliculus.Celſo lib.8.cap.24.quo digitus fractus continetur,ut canalis in maiore membro fracto.

Canalicula, canaliculæ, Idem, (σωληνίδιον,) Gellius lib.17. cap.11.Ipſum autem Eraſiſtratum dicere duas eſſe quaſi canaliculas quaſdam uel fiſtulas, eaſq; ab oris faucibus proficiſci deorſum, per earumq; alteram deduci delabiq; in ſtomachum eſculenta omnia & poculenta.

Canaliculæ,Forenſes homines pauperes dicti,quòd circa canales fori conſiſterent.Feſtus.

Canaliculatus,pen.prod.(σωληνοειδής,)Adiectiuum, In modū canalis factus:uel qui canalis formam habet.ut Semina canaliculata,folium canaliculatum.Plin.lib.27.cap.9.7.Eſt autem ſingularis atq; non fruticoſa, breuior molliorq;, & denſior,folijs ad radicem canaliculata.

Canalitius,Adiectiuum,(σωλήν,)ut Canalitium aurum, quod puteis foditur,quòd uenarū canales per ſaxa uagentur huc atq; illuc,et per latera puteorum.Plinius lib.33.cap.4.3. Quod puteis foditur,canalitium uocāt:alij canalienſe, marmoris glareæ inhærens.

Canaria,(κανάρια,)Vna ex inſulis fortunatis,ita uocitata à canum multitudine ingentis magnitudinis. Plin.lib.6.ca.32.

Canarius.] Vide Canis.

Canas,Oppidum Lyciæ regionis Aſiaticæ.Lycia quondā (inquit Plin.lib.5.ca.27.)LX.oppida habuit, nūc XXXVI habet.Ex his celeberrima præter ſupradicta,Canas,&c.

Canaſtræum,Macedoniæ promontorium, in Thermaico ſinu: dicente Plinio lib.4.cap.10.In Thermaico ſinu oppida Dicæa,Pydna,Derra,Scione,promontorium Canaſtræum.

Canatha,Oppidū eſt in Decapolitana regione, quæ Syriæ iungitur.Plin.lib.5.cap.18.

Cancelli.] cancellorum,(κιγκλίδες,δρύφακτοι,) per diminutionē uocantur,hoc eſt, opus ſubtili materia in tranſuerſum compacta,ad ſimilitudinem retis factum:quòd frequentia foramina habeat, qualia ſunt quæ in corpore efficit cancer morbus. Hæc Sipontinus.Cic.pro Seſtio 108.Tātus eſt ex omnibus ſpectaculis uſq; à Capitolio,tantus ex fori cancellis plauſus excitatus,&c. Varro 3. de Re ruſt.cap.5.3. Præterea & perticas inclinatas ex humo ad parietem, & in eis trāſuerſas alias gradatim modicis interuallis annexas ad ſpeciem cancellorum ſcenicorum. Ouid. 3. Amorum, eleg.2.13.

Circūdati cancelli homini improbo.Cic.5.Verr.115.

Cancellis circumſcripta ſcientia.Cic.1.de Orat.28.

Cancellos ſibi circūdare.Cic.pro Quintio 19.

Cancello,cancellas,cancellare.Colu.lib.4.cap.2.2.de uite loquens,Hæc autem quæ toto proſtrata corpore quum inferius ſolum quaſi cancellauit atq; irretiuit, cratem facit, & pluribus radicibus inter ſe cōnexis angitur,nec aliter quàm ſi multis palmitibus grauata,deficit.

Cancellata cutis elephantorum.Plin.lib.8.cap.10.3.

Cancellatus brachiorum implexus.Plin.lib.9.cap.51.6.Polypus fœmina,modò in ouis ſedet,modò cauernam cancellato brachiorum implexu claudit.

Cancellare teſtamentū,pro delere. Vlpianus, De ijs quæ in teſtamento delentur,Lege ſecunda, Cancellauerat quis teſtamentum,uel induxerat, & hoc ſe propter unum hæredem facere dixerat,& id poſtea teſtamentum ſignatū eſt. Quærebatur de uiribus teſtamenti, deq; portione eius propter quam ſe cancellaſſe dixerat.Ibidem Marcellus, Quod ſanè ſequendū aiebant,ſi oēm ſcripturā teſtamenti cancellaſſet.

Cancellatim,pen.prod.Aduerbium, Ad ſpeciem cancellorum. Plin.lib.7.cap.20.1. Filiumq; eius militem magni Pōpeij, & rectos,& tranſuerſos cancellatim toto corpore habuiſſe neruos,in brachijs etiam,manibuſq;. Autor eſt Varro.

Cancellatim reticulata.Plin.lib.9.cap.33.2.

Cancellatim.Plinius lib.11.cap.37.70.Terreſtrium alijs uenter denticulatæ aſperitatis,alijs cancellatim mordacis.Dicitur uentriculus cancellatim mordax:quòd uillos habet obliquos,rectos & tranſuerſos,quibus ceu per cancellos quoſdam cibum attrahit,retinet & conficit.

Cancri dicebantur ab antiquis,qui nunc per diminutionē cancelli. Feſtus.

Cancer.] cancri,m.g.(καρκῖνος,)Genus piſcis,quod à Græcis,& Galeno,inter oſtracoderma numeratur,hoc eſt,quæ leuiori teſta includuntur. Cancrorum autem genera, uide apud Plin.lib.9.cap.31.

Littoreus cancer.Ouid.15.Metam.74.

Rubentes cancri. Virg.4. Georg. 10. Rubentes autem quum uruntur:non quia per naturam ſint huius coloris. Seruius.

Cancer,Signum cœleſte.Plin.lib.18.ca.25.12. Solſtitiū Cācri.

Brachia Cancri.Ouid.4.Metam.125.

Octipes Cancer.Ouid.1.Faſt.63.

Sydus Cancri.Virg.10.eclog.14.

Calens cancer. Claud. 6. Epigram. 2.
Collucens cancer. Cic. in Arat. 30.
Curuans brachia Cancer. Ouid. 2. Metam. 17.
Rapidus Cancer. Stat. 4. Thebaid. 155.
Sydus Libyæ cancer. Senec. in Herc. Oeth. 14.
Torrens cancer. Lucan. lib. 8. 167.
Rubeſcunt ſigna Cancri. Ouid. 6. Faſt. 146.
Cãcer, cãceris tertiæ Declinationis, pro ſigno cœleſti. Lucret. lib. 5. Canceris ut uertat metas ad ſolſtitiales.
Cancer, m. g. (καρκινῶδες,) pro quodam morbi genere. Ouid. lib. 2. Metam. 166.
Vtq; malum latè ſolet immedicabile cancer
Serpere, & illæſas uitiatis addere partes. Quo in loco Malum immedicabile per appoſitionẽ intelligendum ſit. Naſcitur hic morbus ex humore melancholico inflammato ferè in omnibus corporis partibus: ſed maximè in mamillis mulierum, quæ non purgantur menſtruo naturali. Cato cap. 157. de Braſsica 3.
Obſiſtere cancro & occupari cancro. Cel. lib. 8. cap. 10.
Canchlei, Arabiæ populi, apud Plin. lib. 5. cap. 10.
Candace, pen. corr. Aethiopum regina, de qua ſic Strabo, Candace per noſtra tẽpora Aethiopibus imperauit, uirilis ſanè mulier, ſed altero oculo capta. Hæc ille lib. 17. & Plin. lib. 6. cap. 29. Dicitur & Candax.
Candaria, Promõtoriũ eſt in Coo inſula Autor Strab. lib. 14.
Candaulès, (Κανδαύλης,) quem Græci Myrſilum nominant, Herodoto circa initium libri primi, Sardium fuit tyrannus, ab Alcæo Herculis filio oriundus. Is uxorem adeò amabat, ut eam præ amore arbitraretur omnium fœminarum eſſe pulcherrimam. Hoc ita eſſe ſibi perſuadens, apud Gygem Daſcyli filium ſibi acceptiſsimum, ſpeciem uxoris ſupra modum extollebat: tandemq; nudam eam Gygi conſpiciendam propoſuit. Quare ab uxore & Gyge interemptus. Vide Iuſtinum lib. 1.
Candauiæ, Montes ſunt in Macedonia, de quibus Plin. lib. 4. cap. 23. Straboni tamen li. 7. Candauia mons eſt Illyrici, qui Macedoniam Illyricumq; diſterminat.
Candax, candacis, penult. correp. Regina Aethiopum. Dicitur & Candace.
Candebœa, Palus eſt in radicibus Carmeli montis: de qua ſic Plinius ſcribit lib. 36. cap. 26. Pars eſt Syriæ, quæ Phœnice uocatur, finitima Iudææ, intra montis Carmeli radices paludem habens, quæ uocatur Candebœa. Ex ea creditur naſci Belus amnis, &c.
Candefacio.] Vide Candeo.
Candei, Arabici ſinus populi, quos Ophiophagos ob id uocãt, quòd ſerpentibus ueſci ſint ſoliti. Autor Plin. lib. 6. cap. 29. & Pomponius Mela lib. 3. in deſcriptione ſinus Arabici.
Candela.] candelæ, pen. prod (κηρός,) à candore luminis. Plin. lib. 13. cap. 13. 2. Lapidem fuiſſe quadratum circiter in medio, arctè uinctũ cãdelis quoquò uerſus. Loquitur de lapide in quo reperti ſunt libri Numæ. Iuuen. Saty. 3. 28.
- uel breue lumen
Candelæ cuius diſpenſo & tempero filum.
Hermolaus, Candelæ, inquit, ſunt quæcunq; conſtant materia, ſcirpis, tæda, ſeuo, cera: uti mirum ne ſit: libros Numæ candelis inuolutos tradi.
Candelam apponere ualuis. Iuuenal. Saty. 9. 10.
Candelas ſebare. Colu. lib. 2. ca. 22. 2. Ferijs autẽ ritus maiorũ etiã illa permittit, får pinſere, faces incidere, cãdelas ſebare.
Candelabrũ, pen. prod. (λυχνίον, κηροπήγιον,) dicitur quòd in eo cãdelæ figãtur, autore Feſto. Varr. 4. de Lingua Latina, Candelabrũ à candela: in his enim funiculi ardentes figebãtur. Martialis de candelabro Corinthio, lib. 14. 43.

Nomina candelæ nobis antiqua dederunt.
Non norat parcos uncta lucerna patres. Cic. 4. Verr. 132. Vnde quinquaginta tricliniorũ lectos, unde tot cãdelabra?
Aenea candelabra. Cic. 6. Verr. 52.
Humile candelabrum. Quintil. lib. 6. cap. 3. 68.
Candeo.] candes, candui, (λευκαίνομαι,) candere eſt propriè candidum eſſe. Virg. lib. 4. Aeneid. 3.
Candentis uaccæ media inter cornua fundit.
Atrum & candens opponuntur. Ouid. 11. Metam. 64.
Candida de nigris, & de candentibus atra.
Candens color. Plin. lib. 2. cap. 18. 2.
Corpus candens. Virg. 9. Aeneid. 116.
Ebur candet. Catul. 59. 9. Ouid. 3. de Ponto 3. eleg. 20.
Elephantus candẽs. Virg. 6. Aeneid. 179.
Candentes equi. Claud. 2. Paneg. 75.
Lana candens. Catul. 59. 64.
Marmor candens. Lucret. lib. 2. 154.
Taurus candens. Virg. 5. Aeneid. 48.
Candere, (πυρακτοῦσθαι,) ignitum eſſe. Nam tunc uerè ignita dicitur quæcunq; materia, quum non rubet, ſed iam cãdet. Cic. 2. Offic. 34. de Dionyſio tyranno, Qui cultros metuẽs tonſorios candente carbone ſibi adurebat capillum? Apud Varronem de Re ruſt. lib. 3. cap. 9. 2. Candens ferrum.
Aer candet. Ouid. 1. Metam. 25.
Aeſtas candet. Lucan. lib. 1. 43.
Axis candens. Ouid. 2. Metam. 60.
Chalybs candens. Sil. lib. 1. 35.
Cinis candet. Ouid. 2. de Arte amandi 88.
Fauilla candens. Virg. 3. Aeneid. 114.
Ferrum candens. Lucret. lib. 6. 30. & Ouid. 4. Faſt. 58.
Lamina candens. Ouid. 9. Metam. 34. Horat. 1. Epiſt. 16. 3.
Lilia candentia. Claud epig. 22. 18.
Lumen Solis candens. Lucret. lib. 6. 241.
Candentior Phœbus, Sol ardentior. Valer. lib. 3. 96.
Pruinæ candentes. Claud. de Nupt. Honorij 11.
Veſtis tincta candet. Horat. 2. Serm. 6. Saty. 21. Id eſt, ſplendet
Virgo candens Cic. in Arat. 41. De ſydere.
Felle candent uiſcera. Claud. 8. Paneg. 49.
Candeſco, candeſcis, (πυρακτοῦμαι,) candeſcere, Igneſcere. Ouid. 2. Metam. 23. - curruſq; ſuos candeſcere ſentit.
Candeſcere, (λευκαίνεσθαι) Albũ fieri. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 9.
Aer candeſcit. Ouid. 6. Metam. 10.
Candor, candoris, pen. prod. (λευκότης, λεύκασμος,) Splẽdor, Plaut. Menæb. O, ſolem uides: ſtatim ut occæcatus eſt præ huius corporis candoribus. Plinius libro 22. cap. 14. 13. Thus probatur candore.
Notabilis candore. Ouid. 1. Metam. 35. De uia Lactea.
Fucati medicamenta candoris & ruboris. Cic. in Orat. 43.
Candor cœli. Cic. 1. Tuſcul. 105.
Formæ candor. Ouid. 1. Metam. 150.
Solis candor illuſtrior, q̃ ullius ignis. Cic. 2. de Nat. deor. 56.
Aeſtiuus candor, Candens æſtas, Claud. 5. Paneg. 43.
Candor carnoſus. Vide Caro.
Clarus candor. Lucret. lib. 4. 47.
Languidus candor. Seneca in Hippoly. 620.
Marmoreus candor. Lucret. lib. 2. 153.
Miſtus candore. Cic. 1. de Nat. deor. 101.
Nimius candor. Cic. in Arato 29.
Niualis candor. Virg. 3. Aeneid. 108.
Niueus candor. Ouid. 3. Metam. 85.
Puellaris candor. Ouid. 10. Metam. 118.
Recens candor. Lucret. lib. 5. 57.
Rubens candor. Ouid. 4. Metam. 67.
Simplex candor lanarum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4.

Splendidiſsimus candor. Cic. de Somnio Scip. 12.
Suffuſus ſanguine candor. Stat. lib. 2. Sylu. 1. 8.
Anteire niues candore. Virgil. 12. Aeneid. 17.
Candor huius te perpulit. Cic. pro Cœlio 28.
Dicitur & candor animi à Cicerone multis in locis, pro ſynceritate & puritate animi. Ouid. 3. Triſt. 6. eleg. 2.
Quique eſt in charis animi tibi candor amicis,
Cognitus eſt illi, quem colis ipſe, uiro.
Titulus candoris. Ouid. in Ibin 2.
Merere candore fauorem. Ouid. 5. Triſt. 4. eleg. 11.
Candefacio, candefacis (λευκαίνω) candefacere, Candidum facere. Plaut. Moſtell. 4. 101. Vna opera ebur atramento candefacere poſtules.
Candefacere (πυρακτοῦν) ignitum facere. Plin. lib. 34. cap. 8 44. Vbi inter lapides candefactos funditur.
Candico, candicas, pen. corr. (ὑπολευκαίνομαι) candicare, cãdidum eſſe. Plin. lib. 8. cap. 46. 1. Inſigne ei, in dextro latere candicans macula. de Api boue loquitur.
Candicans uadum. Plin. in Præfat. libri tertij 5. Frequẽtes quippe teniæ candicantis uadi, carinas territant.
Candicantia, candicantiæ (λευκόχροια) Plin. lib. 37. cap. 13. 2. Factitiæ ſcarificationis candicantiam fugiunt.
Candidus, penul. corr. (ἐκλευκὸς, ἀργὸς, ἄργετος) Albus. Seruius in tertium Georgicorum Virgilij, Aliud eſt candidum eſſe: id eſt, quadam nitenti luce perfuſum: aliud album, quod pallori conſtat eſſe uicinum.
Cycnis candidior. Virgil. 7. Eclog. 8.
Niue candidum. Horat. 1. Carm. 9. ode 1.
Niuibus candidior. Ouid. in Fragmento 3. & 8. Metam. 75.
Aries candidus. Virgil. 3. Georg. 77.
Auis candida. Virgil. 2. Georg. 64. De Ciconia.
Barba candida. Ouid. 3. Triſt. 10. eleg. 5.
Brachia candidiora niue. Ouid. 3. Amor. 6. eleg. 2.
Candidum caput. Plaut. Moſtell. 16. 27.
Ceruix candida. Horat. 3. Carm. 9. ode 1.
Colla candida. Virgil. 4. Georg. 68. & Ouid. 9. Metam. 78.
Candidus color. Plin. lib. 2. cap. 18. 2.
Crinis candidus. Valer. 6. Argonaut. 13.
Candida cutis. Plin. lib. 2. cap. 78. 1.
Dies candidus. Ouid. 2. Triſt. 29.
Flamma candida, lucida & clara. Valer. 8. Argon. 50.
Fontes candidi. Seneca in Oedip. 18.
Lilia candida. Virgil. 6. Aeneid. 142.
Luna candida. Virgil. 7. Aeneid. 2.
Ora candida. Ouid. de Medicamine faciei 11.
Pectora niuibus, lacteq; candidiora. Ouid. 15. Epiſt. 51.
Candidum piper. Plin. lib. 12. cap. 7. 1.
Populus candida. Virgil. 9. eclog. 9.
Populum arborem intelligit.
Puella candida. Ouid. 2. Amor. 4. eleg. 8.
Sententia candida. Ouid. 15. Metam. 10. Propter calculũ candidũ, qui demiſsus in urnam more antiquo abſolutionẽ à culpa ſignificabat, ut paulò antè deſcripſerat Ouidius.
Sol candidus. Ouid. 15. Metamorph. 6.
Somnia candidiora. Ouid. 21. Epiſt. 25.
Stellæ candidæ. Horat. 3. Carm. 51. ode 2.
Sydera candida. Lucret. lib. 5. 143.
Taurus candidus. Virgil. 1. Georg. 44.
Turba candida, à ueſtimentis. Ouid. 4. Faſt. 182.
Velamina candida. Ouid. 10. Epiſt. 9.
Vox candida. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Facere candida de nigris. Ouid. 12. Metamorph. 64. Hoc de aſtutis & uerſutis dici ſolet.
Lapide candidiore diem notare. Catullus 63. 30. Quo lapide

illa diem candidiore notet. Prouerbialis locutio, dicta à ueterum ſuperſtitione, qui unumquemq; diem anni, miſsis totidem in urnã, aut ut apud Scythas, pharetrã, calculis ſignabant, quẽ arbitrabantur proſperum abijſſe, cãdido calculo aut lapillo: quem egregiè felicem unione: contra, quem inauſpicatum, nigro lapillo notabant. De hoc & ſimilibus, uide ampliſsimè Eraſmum in Chiliadibus.
Candidum oui. Plin. lib. 29. cap. 3. Candido ouorum facies illita, ſole non aduritur, & ibi. 3.
Candidũ ex ouo. Plin. lib. 29. cap. 3. 1. Non opus eſt eas in hoc uſu radicula eſſe curatas: neq; aliud quàm candidum ex ouo infundi, ac pollinem thuris.
Candidus transſumitur ad animum, & ſignificat purum, ſyncerum, nullaq; inuidiæ aut maleuolẽtiæ macula labefactatũ: ut Candidum amicum dicimus, & candidũ lectorem. Ouid. libr. 4. Triſt. ad finem, Iure tibi grates candide lector ago.
Horat. 1. Epiſto. 4. 1.
Albi noſtrorum ſermonum candide iudex.
Pectore candidus. Ouid. 4. de Ponto 14. eleg. 9.
Tam felix utinam, quàm pectore candidus eſſem.
Animæ candidiores. Horat. 1. Serm. 5. Saty. 9.
Annus candidus & felix. Ouid. 4. de Ponto 4. eleg. 4.
Purum & candidum genus dicendi. Cic. in Orat. 30.
Ingenium candidum. Horat. Epod. 11. 3.
Iudicio candidiore legere. Ouid. 2. Triſt. 16.
Lector candidus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 27.
Pectora candida. Virgil. 9. Aeneid. 90.
Scriptor candidus, in quo non eſt obſcuritas uel macula. Bud.
Candida uita. Cic. Att. lib. 9. 173. 5. Hoc eſt, irreprehenſibilis.
Candidus, pro amico beneuolo, integro. Horat. 1. Epiſt. 6. 14
- ſi quid nouiſti rectius iſtis,
Candidus imperti: ſi non, his utere mecum.
Fato candidiore frui. Ouid. 3. Triſt. 4. ode 7.
Fauonij candidi. Horat. 3 Carm. 7. ode 1. Id eſt, benigni, fauorabiles, ſereni, & proſperi. Iſte enim uentus uerno tempore frequentius flat. Acron.
Hora candida. Ouid. 3. de Pont. 5. eleg. 11. Id eſt, felix et fauſta
Nota candidior. Catul. 102. 2.
Candidè, Aduerbium (ἀφθόνως) hoc eſt, benignè, ſine inuidia Cœlius ad Ciceronem 8. 6. 3. Cauendum tibi erit, ne parum ſimpliciter & candidè poſuiſſe inimicitias uidearis.
Candidè ueſtitus. Plaut. Caſina. 17. 9.
Hoc eſt, decenter & ornatè amictus.
Candidulus, pen. corr. diminutiuum, ut Candiduli dẽtes. Cic. 5. Tuſc. 66. Candiduli dentes, uenuſti oculi, color ſuauis.
Candido, candidas, penul. corr. (ἐκλευκαίνω) candidare, dealbare. Pomponius, Veſtem lixiuio candidans.
Candidatus, penultima producta (λευκαντός) Alba ueſte indutus. Plautus Rud. 7. 8. Ergo uos æquius erat candidatas uenire hoſtiataſq;.
Candidati, (λευχείμονες) qui magiſtratum petebant. Budæus, A toga candida, quod geſtamen erat petitorum, candidatos uocabant: quum ad comitia ſe contuliſſent cum amicis, tribus circuirẽt, ſinguloſq; prenſantes, id eſt, δεξιούμενοι, gratiam & ſuffragia precibus, temporariaq; obſeruantia emererentur, unoquoq; popularium plebeiorumq; benignè appellato & nominatim. Quam ad rem facilius trãſigendam nomenclatores inuenti ſunt, qui nomina ſingulorum tenebant, candidatiſq; ſuggerebant, ut quiſq; obuius erat, quanquam id poſtea lege uetitum eſſe, author eſt Plutarchus in Catone minore. Hactenus Budæus. Cice. in Paradoxis 58. Qui tuas mercedum pactiones in patrocinijs interciſas, pecuniarum in coitionibus candidatorum, diuiſiones libertorum, &c. Sic Tribunitij cãdidati. Cic. ad Qu. frat. li. 2. 6. 2.

Candidati omnibus iniquitatibus,exercitati.Cic.Att.li.1.7.3.
Candidatus firmior.Cic.ad Att.lib.1.1.5.
Candidati principis aut Cæſaris.Sueton. in Auguſto. Candidatos Auguſti Trãquillus appellat eos petitores, quos ipſe populo commendabat, & quibuſcum ſingulos ex more ambientium prenſabat,ciuilem ſe Romanis præbens,tanquam princeps non eſſet. Budæus.
Candidatus Prætorius,qui præturã petit.Cic.pro Muræna 51
Candidatus Cõſulatus,qui conſulatũ petit.Plin.in Paneg.107
Candidati, aliarum quoque rerum petitores dicuntur: ſicut à Quintiliano,Candidatus eloquentiæ. Et apud Plin.in Panegyr.107.Candidatus gloriæ et immortalitatis, pro eo qui gloriam & immortalitatem appetit.
Candidati milites,inquit Vegetius lib.2. Hi ſunt principales, qui priuilegijs muniuntur. Reliqui,munifices appellantur, quia munera facere coguntur.
Candidatorius, adiectiuum (λευχειμονικὸς) ut Candidatoriũ munus.Cic ad Att.lib.1.1.5. Nos in omni munere candidatorio fungendo ſummam adhibebimus diligentiam.
Candificare, candidum facere. Næuius, Poliens ſeſe, & ſuccis herbarum candificans cutem.
Candidum,Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promontorium.Plin.lib.5.cap.4. Sunt enim Africæ minoris tria promontoria,Candidum,mox Apollinis aduerſum Sardiniæ, Mercurij aduerſum Siciliæ,quæ procurrentia in altũ duos grandes ſinus efficiũt. De hoc & Põponius Mela lib.1.ubi licet animaduertere errorem Solini ex Vadiano.
Candoſoccus] Columel.lib.5.cap.5.14. Nonnullos tamen in uineis characatis animaduerti, & maximè eluenaci generis prolixos palmites, quaſi propagines ſummo ſolo adobruere, deinde rurſus ad arũdines erigere, & in fructum ſummittere,quos noſtri agricolæ mergos, Galli Candoſoccos uocant.
Candyba,Lyciæ regionis ciuitas eſt, ubi laudatur Oenium nemus.Hæc Plin.lib.5.cap.27.
Cane,oppidum eſt Aeolidis regionis.Plin.lib.5.cap.30.
Caneo] Vide Canus.
Canephora] pen. corr. (κανηφόρος) mulier appellatur, quæ fert canũ,id eſt,qualũ,quod eſt ciſtæ genus.Hæc Feſtus Cic.6.Ver.4.Erant ænea præterea duo ſigna nõ maxima, uerũm eximia uenuſtate,uirginali habitu atq; ueſtitu, quæ manib.ſublatis ſacra quædã more Athenienſiũ uirginũ repoſita in capitibus ſuſtinebãt: Canephoræ ipſæ uocabãtur.
Caneſco] Vide Canus.
Cangræna] Vide Gangræna.
Cani] canorum.Vide Canus.
Cania] Vrticæ ſylueſtris genus.Plinius lib.21.cap.15.7. Et in ſylueſtri quæ dicitur cania,acrior, caule quoq; mordaci,fimbriatis folijs.
Canicæ] (πίθυραι) Furfures de farre,à cibo canũ uocitatæ Hæc Feſtus.Vnde canicaceũ panẽ dixit Pacuuius pro furfureo.Qui,inquit,apud te quaſi ſeruus eſt canicaceũ panem.
Canicula] Vide Canis.
Canidia (κανιδία) Neapolitana unguentaria, quam ſemper ut ueneficam carpit.Horat.1.Serm.Saty.8 5.
Caninius (κανίνιος) horarũ ſeptẽ Conſul,ex quo Cice.ſcõma ad Curiũ lib.7.31.4. Caninio Cõſule ſcito neminẽ prãdiſſe.Nihil tamen eo Conſule mali factum eſt. Fuit enim mirifica uigilantia,qui ſub toto Conſulatu ſomnũ non uiderit.
Caninus] Vide Canis.
Canis] huius canis,comm.generis (κύων) latrabile animal Dicitur à canendo,authore Varrone,quòd latratu ſigna dare ſoleat. Terent.Phorm.4.4.25. Introijt in ædes ater alienus canis.Plaut.Capt.8.25.

Nec canem quidem irritatam uoluit quiſquam imitarier.
De genere canum & natura,uide Plin.lib.10.cap.63.
Corda canum leuiſomna.Lucret.lib.5.173.
Canum fida cuſtodia.Cic.2.de Nat.deor.237.
Excubiæ canum.Horat.3.Carm.ode 16.1.
Genus acre luporum atq; canum.Virgil.3.Georg.53.
Latratus canum.Virgil.5.Aeneid.52.
Ora proterua canum.Ouid.14.Metamorph.13.
Rabies ſæua canum.Propert.lib.3.eleg.16.4.
Vis fida canum.Lucret.lib.6.246.
Vis odora canum.Virgil.4.Aeneid.27.
Acer canis.Horat.Epod.12.2.Cic.pro Roſc.Amer.34.
Arguti canes.Seneca in Hippol.1.14.id eſt,ſonantes.
Armillati canes.Propert.4.eleg.8.5.
Scindent auidi perfida corda canes.Ouid.in Ibin 35.
Blãdi canes.Virg.3.Geor.98.Hinc canib.blãdis rabies uenit.
Cærulei canes à Virgilio dicuntur canes Scyllæ 3. Aeneid.56.
Celeres canes.Ouid.epiſt.4.8.
Citi canes,celeres.Ouid.epiſt.5.8.
Emeriti canes. Stat.3.Sylu.1.12.
Ieiuna canis.Horat.Epod.5.5.
Melitæi canes. Vide Melite.
Moloſſi canes. Horat.2.Serm.6. Saty.23. – ſimul domus alta Moloſſis Perſonuit canibus. Id eſt, canibus Cretæis è Moloſſia ciuitate Cretæ.Acron.
Obeſus lacte canis.Claud.1.in Eutrop.27.
Obſcœni canes.Virgil.1.Georg.44.
Odori canes.Claud.2.de Rapt.Proſerp.30.
Pernix canis pecuarius.Vide Pernix.
Peruigil canis.Seneca in Hercul.fur.9.39.
Rabidi canes.Seneca in Oedipo 12.4.
Rabioſa canis.Horat.2.Epiſt.2.15.
Rapidi canes.Lucret.lib.5.178.
Soliciti canes.Ouid.11.Metamorph.120. quòd rem dominì diligenter cuſtodiant.
Vigiles canes.Horat.3.Carm.ode 16.1.
Addicere aliquem canibus.Horat.Epod.17.3.
Agere canes.Ouid.epiſt.5.8.
Sæpè citos egi per iuga ſumma canes.
Circundare canibus ſaltus.Virgil.10.eclog.12.
Diſſipare canes ictu dicitur aper. Ouid.8.Metamorph.69. Vide ſpargere canes.
Hortari canes.Ouid.epiſt.4.8.Idem 10.Metam.108.
Immittere canes. Virgil.3.Georg.74.
Intonuit ingenti latratu canis. Vide Intono.
Latrat canis.Horat.1.Serm.2.Saty.26.
Maritantur canes.Vide Maritus.
Paſcere canem ſero.Vide Paſco.
Spargere canes.Ouid.8.Metam.69.de Apro Calydonio.
Curſu ſuperare canem.Horat.1.Epiſt.19.11.Poterit uſurpari prouerbij uice de admodum celeri.
Venari canibus leporem.Virgil.3.Georg.82.
Vlulare dicuntur canes, quum lamẽtantibus ſimiles lugubrem quandam & querulam edunt uocem. Hoc proprio magis uocabulo baubari uocauit Lucretius, ſed neſcio an æque recepto.Ouid.15.Metamorph.160.
Inque foro,circumq; domos,& templa deorum
Nocturnos ululaſſe canes.
Canes,pro furijs.Virgil.6.Aeneid.52.
– uiſæq; canes ululare per umbram Aduentante dea.
Vbi Seruius, Canes furias dicit.
Infernæ canes. Horat.1.Serm.8.Saty.7.
Semidei canes.Lucan.lib.8.164.
Nos in templa tuam Romana accepimus Iſin
Semideoſ=

Semideoſq; canes. Videlicet Mercurium quem Anubim uocant.Nam colitur apud Aegyptios in forma canis:et lingua Aegyptia Anubis canis dicitur.
Tergeminus canis,de Cerbero dicitur.Ouid.3.de Arte 65.
Triformis canis.Seneca in Hercul.Oeth.9.15.
Tartareus canis.Senec.in Herc.fur.9.7.
Vipereus canis.Ouid.3.Amorum 11.eleg.6.
Canis,ſignum cœleſte.Plin.lib.18.cap.28.10.Dein poſtridie, ferè ubiq; confeſſum inter omnes ſydus indicans, quod Canis ortum uocamus,ſole primam partem leonis ingreſſo.
Aeſtiuus canis.Tibul.lib.3.eleg.5.1.
Acer Autumni canis.Valer.Flac. Argonaut.lib.6.122.Id eſt, in Autumno feruentiſſimus.
Aeſtifer canis.Virgil.2.Georg.71.
Erigonius canis,Canicula ſydus.Ouid.5.Faſt.146.
Icarius canis,Canicula.Ouid.de Nuce 24.
Canis ſydus inuiſum agricolis.Horat.1.Serm.7.Saty.6.
Occidit canis.Virgil.1.Georg.44.
Canis,uerbum eſt, quo impudentibus inimicis conuicium fieri ſolet:nam militare dictum eſt in hoſtẽ,canis:et apud Homerum pro graui contumelia in aduerſarium dicitur.Terent. Eunuch.4.7.33. Diminuam ego caput tuum hodie niſi abis. G.ain' uerò canis? Donatus.
Cane peius & angue.Dictum ab Horatio, prouerbiali figura, ut refert in Adagijs Eraſmus. Horat.1.Epiſtol.18.6. Alter Mileti textam cane peius & angue Vitabit chlamydem.
Marini canes.Virgil.6.eclog.16.De Scylla.
Canis,Facies una talorum,quæ unum duntaxat punctum continebat,ideo damnoſa.Dicitur & Canicula,& Chius Græcè Eraſmus in prouerbio,Chius ad Coum, tradit Chium eundem eſſe cum cane:Coi præterea iactum fuiſſe felicem, canis uerò infelicem,teſte Perſio,Saty.3.5.
– quid dexter ſenio ferret
Scire erat in uotis,damnoſa canicula quantum
Raderet. Itidem Propertius, Semper damnoſi ſubſiluere canes. Addit ex Martiale, Senionem uideri per ſe felicem: cæterum infelicem fieri, ſi accedat canis. Sic enim loquitur lib.13.1. Senio nec noſtrum cum cane caſſat ebur. Iam Veneris iactum eſſe,ut rarum,ita feliciſſimũ indicat idem Martialis in Apophoretis.
Quum ſteterit uultu nullus tibi talus eodem,
Munera me dices magna dediſſe tibi. Tot autem talis ludebatur,quot quiſq; habet latera. Nam teſſeris nõ plus tribus ludi ſolet:ſed propius ad ludẽdi rationẽ facit,quod ſcribit Suetonius in Octauio Auguſto,cap.71.Recitans ex illius quadam ad Tiberiũ epiſtola hæc,Cœnaui,ait,mi Tiberi cum ijſdem. Acceſſerunt conuiuæ Vinitius & Syluius pater. Inter cœnam luſimus γεροντικῶς & heri & hodie.Talis enim iactatis,ut quiſq; canem,aut Senionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat uniuerſos,qui Venerem iecerat.
Canicula,caniculæ,penult.corre.(σείριος) Diminutiuum.Cic. 3.de Nat.Deor.35. At illud non modo non arrogantis,ſed potius prudentis,intelligere ſe habere ſenſum & rationem, hæc eadem & caniculam non habere.
Canicula,Stella quæ & Sirius dicitur,in medio centro cœli:ad quam quum Sol peruenerit,duplicatur æſtus,& nimio calore languent mortalium corpora.Vide Plin.lib.18.ca.28. Cic.1.de Diuin.210.Vt enim Ceos accepimus ortum Caniculæ diligenter quotannis ſolere ſeruare, coniecturamq; capere,ut ſcribit Ponticus Heraclides,ſalubriſne an peſtilens annus futurus ſit.Vnde ab Aſtronomis noſtris uocãtur dies Caniculares ab ortu ad occaſum Caniculæ, quos periculoſos eſſe aiunt. Sunt autem maximè circa triginta dies poſt

ſolſtitium æſtiuum. Ibidem libr.2.139.
Aeſtus caniculæ.Horat.1.Carm.ode 17.4.
Flagrans canicula.Horat.3.Carm.ode 13.2.
Inſana Canicula.Perſ.Saty.3.1.
Rubra Canicula.Horat.2.Serm.5.Saty.8.
Sitiens Canicula.Ouid.2.de Arte amandi 47.
Caninus, pen.prod.(κυνικὸς) Adiectiuum.
Canina eloquentia.Quintil.lib.12.cap.9.
Lac caninũ.Ouid.in Ibin 47. Verba canina latrare.Idẽ Ibid.
Caninum prandium,uocatur abſtemium, in quo nihil uini potatur:quoniam canis uinum odio habet.Plaut.Caſin.25.4
Caninus appetitus (κυνώδης ὄρεξις) apud medicos cum more canum,aut nihil omnino,aut malos affectãt cibos mulieres.
Canarius,Adiect.ut Canariũ ſacrificiũ,quod fiebat pro frugib. deprecandæ ſæuitiæ cauſa ſyderis Caniculæ.Ex Feſto.
Canatim (κυνηδὸν) Aduerbium obſoletum apud Nigidium grammaticum. Ex Nonio.
Caniſtrum] caniſtri, non autem caniſter (κάναστρον) Fiſcella,ciſta uiminea.Virgil.1.Aeneid.142. – Cereremq; caniſtris Expediunt. Cic.ad Att.lib.6.111.23.Lancib.et ſplendidiſſimis caniſtris,non oluſculis nos ſoles paſcere.
Caniſtros dixit Palladius,quum inquit,Salignis caniſtros fieri debere uirgultis,quia genus hoc oleum dicitur adiuuare.
Coronata caniſtra.Ouid.2.Metamorph.143.
Cumulatà flore caniſtra.Ouid.4.Faſt.91.
Lata caniſtra.Ouid.2.Faſtor.130.
Patula caniſtra.Ouid.8.Metamorph.136.
Plenis caniſtris opponere pabula.Virgil.4.Georg.56.
Canities] Canitudo.Vide Canus.
Canius,Poeta fuit temporibus Martialis,eiq; familiaris, qui natura erat ita hilaris ut ſemper rideret,de quo idẽ Martialis lib.1.epigram.ad Maximum 37.
Canna] cannæ (κάννα,δόναξ) Vide Calamus. Columella lib.7.cap.9.6.Namq; & id feciſſe maximè per æſtatẽ profuit,& dulces eruiſſe radiculas aquatilis ſyluæ,tanquã ſcyrpi,iunciq;, & degeneris arundinis, quam uulgus cannam uocant.Idem lib.4.cap.32.2.de arundineto. Ea eſt autem ſenectus, quum uel exaruit ſitu,& inertia plurium annorum, uel ita denſatum eſt,ut gracilis, & cannæ ſimilis arundo prodeat. Ouid.
Et pigram uelabat canna paludem.
Arundo cannæ.Ouid.8.Metamorph.63.
Craſſa canna.Ouid.6.Faſt.82.
Longa canna.Ouid.8.Metamorph.68.
Paluſtris canna.Ouid.1.de Remed.amor.29.
Tremulæ cannæ.Ouid.6.Metamorph.66.
Canna fiebat fiſtula,unde arguta canna.Sil.lib.7.89.
Septenæ cannæ.Ouid.2.Metamorph.137.
Percoquere cannas.Stat.lib.1.Sylu.6.3.
Et quas percoquit Eboſita cannas
Largis gratuitum cadit rapinis.
Haud dubiè cannas intelligit ex quibus ſaccharum exprimitur uel coquitur.Et fortaſſe cãnas pro ipſo ſaccharo poſuit. Sed qui ſint Eboſitæ illi, hactenus apud neminem inuenimus.Populi fortaſſe ſunt Indiæ. In illa enim regione ſaccharum potiſſimum naſcitur.
Canneus (καλάμινος) Adiect.Colum.lib.12.cap.50.7. Conchæ ferreæ quib. depletur oleũ:opercula,quibus uaſa olearia cõteguntur:ſpõgiæ maiores & minores,urcei quibus oleũ progeritur:canneæ tegetes,quibus oliua excipitur.
Cannetum,pen.prod.(τὰ καλαμώδη) Vbi cannæ cõſitæ ſunt Palladius,Lilieta,canneta ponenda ſunt.
Cannitius,Adiect.Titulus eſt apud Palladium lib.1.titu.13.de Cameris cannitijs: de quibus ſic ait, Cameras in agreſtibus ædificijs,

ædificijs,ex ea materia utilius erit formare,quæ facilè inuenietur in uilla. Itaq; aut tabulis faciemus,aut cānis, hoc genere.

Cannæ,cannarum tantum pluraliter (κάνναι) uicus in Apulia,Romanorum clade clarus.

Succenſæ cannæ. Lucan.lib. 7. 162. Succenſas uocat, quia omnia corpora Romanorum cæſa apud Cannas ſecundū Liuium (quæ quinquaginta millia fuiſſe dicuntur) iuſsit comburi,& ſepulturæ mandari Annibal.

Cannenſes,populi Cannas inhabitantes,Corinenſibus & Collatinis uicini,Romana clade inſignes. Plin. lib. 3. cap. 11.

Pugna Cannenſis. Propert.lib. 3. eleg. 3. 2. Et apud Cic. de Claris Orat. 6. Cannenſis calamitas.

Cannabis] huius cannabis, pen. corr. (κάνναβος) herba eſt ex cuius cortice funes intorquentur: & fœ. generis eſt, tam pro ipſa herba,quàm pro ipſo ſemine. Varro 1. de Re ruſt. cap. 23. 4. Sic ubi cannabim,linum,iuncum,ſpartum: unde nectas bubus paleas,lineas,reſtes,funus. Plin. li. 19. ca. 9. Deinde utiliſsima funibus cannabis ſeritur à Fauonio. Quo denſior eſt,eo tenerior. Semen eius quum eſt maturū, ab æquinoctio Autumni diſtringitur,& ſole,aut uento,aut fumo ſiccatur. Ipſa cannabis uellitur poſt uindemiam, ac lucubrationibus decorticata purgatur.

Torta cannabis. Perſ. Saty. 5. 15.

Cannabum neutro genere dixit Palladius, quū inquit,Hoc tempore cannabum ſeris.

Cannabaceus,& cannabinus, penult. producta (καννάβινος) quod eſt ex cannabe, ut Funis cannabinus. Columella libr. 6. cap. 2. 2. Cannabinisq; funibus cornua iuuencorum ligato. Idem lib. 12. cap. 57.

Cano] canis,cecini, penult. correp. cantum (ἄδω, ψάλλω, λιγαίνω) canere, Eſt uoce modulari. Plin. libr. 10. cap. 29. 4. Merula canit æſtate,hyeme balbutit. Cic. 4. Acad. 231. Quum cornix cecinerit.

Ranæ canere dicuntur. Virgil. 1. Georg. 76.

Canunt tubæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 32. Si ex oliua modulāte canentes tibiæ naſcerentur,nū dubitares quin ineſſet in oliua tibicinis quædā ſcientia? Idem 5. Verr. 86. Quū in eis conuiuijs ſymphonia caneret, maximisq; poculis miniſtrare- (tur,&c.

Canere ſolent uictores galli. Cic. 2. de Diuin. 83.

Abſurdè canere. Cic. 2. Tuſcul. 18.

Bene canere. Plin. epiſt. 62.

Canere emerendi fauoris gratia. Quintil. lib. 4. cap. 1. 2.

Ad auras canere. Virgil. eclog. 1. 12.

Canere ad citharam laudes alicuius. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.

Canere ad Tibiam. Cic. 4. Tuſc. 6. Idē 3. de Nat. Deor. 37. Ad harmoniam canere mundum Pythagoras exiſtimat.

Ad certos modos canere. Ouid. 3. Faſt. 78.

Canere fidibus. Cic. 1. Tuſc. 7. Igitur & Epaminōdas,princeps meo iudicio Græciæ,fidibus præclarè cecinifſe dicitur.

Lituo canere. Cic. 1. de Diuinat. 58.

Canere numeros in cantu. Cic. 1. de Legib. 16.

Sacra canere:id eſt,hymnos dicere. Virg. 2. Aen. 48. Seruius.

Inclinata,ululātiq; uoce more Aſiatico canere. Cic. in Orat. 15

Tibijs canere. Cic. 2. de Orat. 184. Habet enim multitudo uim quandā talem,ut quemadmodū tibicen ſine tibijs canere,ſic orator ſine multitudine audiente eloquens eſſe non poſsit.

Voce magna canere. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 16.

Ars canendi. Ouid. 14. Metamorph. 67.

Foro medio ſcripta canenda. Ouid. 1. de Ponto. 8. eleg. 6.

Celebrare feſtum canendo. Ouid. 5. Metamorph. 23.

Imitari aliquem canendo. Virgil. eclog. 2. 5.

Mouere aliquem canendo. Horat. 3. Carm. ode 11. 1.

Canere aliquem,aut laudes alicuius,pro celebrare,& laudare. Virgil. 7. Aeneid. 140. Ibant æquati numero regemq; canebant. Plin. lib. 19. cap. 8. 10. Cato braſsicæ miras canit laudes. Ouid. 2. Triſt. 15. -tuasq;
Ingenio laudes uberiore canunt.

Laude canendus. Stat. 8. Thebaid. 111.

Nomen meum canitur. Ouid. epiſt. 21. 6.

Canere dicuntur poetæ,quum quid uerſibus deſcribunt. Virg. 1. Aeneid. Arma uirumq; cano. Lucanus lib. 1. 1. Iusq; datum ſceleri canimus.

Canuntur hæc apud Homerum. Cic. 2. de Orato. 191.

Canere ſibi & Muſis, ſcribere aut dicere quod docti ſoli intelligant,aut ipſe cantor,non autem uulgus. Cic. de Claris Orato. 97. Quare tibicen Antigenidas dixerit diſcipulo ſanè frigenti ad populum, Mihi cane, & Muſis: ego huic Bruto dicenti,ut ſolet,apud multitudinem, Mihi cane & populo mi Brute dixerim:ut qui audient quid efficiatur, ego etiam cur ita efficiatur,intelligam.

Canere ſuper aliquo,id eſt,de aliquo. Virgil. 4. Georg. 112.

Canere bella. Ouid. 2. Triſt. 72.

Canere carmen. Cic. 2. de Orat. 191.

Canere carmina. Virgil. eclog. 9. 6.

Carmina canere per oppida. Virgil. 2. Georg. 36.

Melius canere carmina. Virgil. 9. eclog. 14.

Dies totum canenda per æuum. Ouid. ad Piſonem 32.

Dignum ſermone canere. Horat. 2. Serm. 3. Saty. 1.

Dira canere. Ouid. 10. Metamorph. 60.

Canere grandia elatè,iucunda dulciter, & moderata leniter. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.

Maiora canere. Virgil. eclog. 4. 1.

Poemata canere. Horat. in Arte poetica 56.

Prælia canere. Virgil. eclog. 6. 1.

Pugnas & uiros canere. Stat. lib. 8. Thebaid. 11.

Reges canere. Virgil. eclog. 6. 1.

Facta regum canere. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 9.

Syluas canere. Virgil. eclog. 4. 1.

Aſpirare canenti dicuntur Muſæ. Virgil. 9. Aeneid. 108.

Cantilenam eandem canere. De eo dicitur qui moleſtus eſt,ſæpius eadem inculcans. Nihil enim odioſius,quàm quod ſemper idem eſt. Terent. Phorm. 3. 2. 10. Cantilenam eandem canis. Vbi Donatus, Ita dicit,ut, Vetus & uulgata cantio. Familiare eſt poetis, nuncium,cantilenam appellare. Sumtum eſt autem à cantoribus, qui ſiquando diutius eandem occinant cantionem,tædium afferunt auribus. Proinde periti ſubinde uariant carminis genus,quo ſatietatem deuitēt. ex Chiliad. Eraſmi.

Canere,dicere,prædiuinare. Virgil. 8. Aeneid.
-Gallos in limine adeſſe canebat. Seruius.

Canere dij dicuntur,pro uaticinari. Cic. 3. in Catil. 65.

Acerba canere. Valer. 3. Argonaut. 61.

Ambages canere. Virgil. 6. Aeneid. 20. De Sibylla.

Fata canere. Virgil. 3. Aeneid. 89.

Obſcura canere. Horat. 2. Serm. 5. Saty. 12. Id eſt,diuinare.

Oracula canere. Lucan. lib. 1. 116.

Ex ore diuino canere. Virgil. 3. Aeneid. 75.

Prodigium canere. Virgil. 3. Aeneid. 73.

Canit fama. Martial. lib. 1. 5.

Intus canere,qui priuati cōmodi impendio ſtudioſi eſſent,ac ſi rè quicquid rerum agerent,id omne ad domeſticā referrent utilitatem, ij prouerbio intus canere, ijdem apud Græcos ἀσπένδιοι κιθαρισταί, dicebantur. Cic. 3. Verr. 36. Atq; etiā illum Aſpendiū citthariſtam, de quo ſæpè audiſtis id, quod eſt Græcis hominibus in prouerbio,quē omnia intus canere dicebant,ſuſtulit,& in intimis ſuis ædibus poſuit, ut etiā illum ipſum artificio ſuo ſuperaſſe uideatur. Facetiſsimè taxauit Cicero Verris rapacitatē,qui intus canentē,in intimis

ædibus collocarit, hoc eſt, plus quàm intus recinerit. Idem in Rullum aduerſus Legem Agrariā 70. Atq; hoc carmen hic Tribunus plebis,non uobis,ſed ſibi intus canit. Nam oſtendit Tullius in ea oratione, legem tametſi popularis uideretur,haud tamen populi,ſed decemuirūm utilitati repertam. Porrò de Aſpendio citharœdo Aſconius Pædianus ad hanc fermè ſententiam enarrat: Vulgares citharœdi quum canunt, utriuſque manus funguntur officio, ita ut dextra plectrum teneant,id quod foris canere appellant:ſiniſtra digitis cordas carpant,quod quidem intus canere uocant. Vide Chiliadas Eraſmi.

Bellicum canere. Cic. in Orato. 22.

Claſsicum canere. Cæſar 3. bell. Ciuil. 297. Claſsicumq; apud eum cani,& alterum illi iubet Prætorium tendi. Deductum à claſsibus exercitus,quas quum euocabat Princeps, et à pugna diſtrahebat claſsicum canere dicebatur.

Receptui canere,dicitur dux exercitus,quum iubet ſuos milites ceſſare à perſequendo hoſte. Liu. 3. ab Vrbe 96. Inde ſignū obſeruare iuſsit, ut pariter & ſocij rem inciperent, referrentq; pedem,ſi receptui cecinifſet.

Receptui canere per translationem,pro finire,uel reuocare animum alicuius à re aliqua gerenda. Cic. 12. Philpp. 324. Quis enim reuocante & receptui canente Senatu, properet dimicare?

Canere receſſus,dicitur buccina. Ouid. 1. Metamorph. 69.

Signa canere dicuntur in bello quum cōgrediuntur milites: & collatis ſignis depugnant. Liu. 1. ab Vrbe 4.

Cecinit quartæ uigiliæ ſignum. Liu. 4. bel. Pun. 208.

Surdis auribus canere. Liu. 10. bel. Maced. 29.

Cantio, cantionis (μελοποιΐα) Verbale. Idem quod cantus. Plautus Sticho 15. 19. Lepidam & ſuauem cantionem aliquam occipio.

Cantio, pro incantatione. Cicero de Claris Orato. 11. 4. Subitò totam cauſam oblitus eſt,idq; ueneficijs & cātionibus Titiniæ factum eſſe dicebat.

Cantiuncula,pen. corr. (ἀσμάτιον) Diminutiuū à cantio. Cic. 5. de Finib. 91. Vidit Homerus probari fabulam non poſſe ſi cantiunculis tantus uir irretitus teneretur.

Canor,canoris,pen. prod. m. g. (μελῳδία, λιγυφωνία) Propriè ſignificat conſonantiam. Ouid. 5. Metamorph.
Nec tamen ille canor mulcendas natus ad aures.

Canor res eſt blanda. Ouid. de Arte 63.

Cycni canor. Lucret. lib. 4. 37.

Martius canor æris. Virg. 4. Georg. 15. Ideo Martius dicitur, quòd acriores ad pugnam reddit. Id eſt,bellicus.

Canorus. pen. prod. (λιγύφωνος, ᾠδικός, λιγύφθογγος) Adiectiuum,quaſi ſonorus. Cic. de Senect. 25. Omnino canorū illud in uoce ſplendeſcit,etiam neſcio quo pacto in ſenectute.

Aes canorum. Virgil. 9. Aeneid. 104.

Ales canorus. Horat. 2. Carm. 20. 3. Cycnum intelligit.

Gallus animal canorum. Cic. 2. de Diuinat. 85.

Aues canoræ. Virgil. 2. Georg. 66.

Chelys canora. Seneca in Troade 4. 24.

Fides canoræ. Virg. 6. Aeneid. 24. Id eſt,bene ſonantes cordæ. (Seruius.

Fluuius canorus. Plin. lib. 4. cap. 8.

Fila lyræ canora. Claud. in procem. 2. de Rapt. Proſerp. 3.

Canori latratus canum. Columella lib. 8. de Villatico cane, Vaſti latratus,canoriq;.

Lyra canora. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 52.

Modulatus canorus. Senec. in Herc. furent. 4. 12.

Nugæ canoræ. Horat. in Arte poet. 65.

Canorus orator & uolubilis. Cic. de Claris Orat. 54.

Sonitus Curetum canori. Virgil. 4. Georg. 30.

Tuba canora. Ouid. 3. Faſt. 170.

Turba canora. Ouid. 6. Faſt. 135.

Verſus canori. Horat. 2. Epiſt. 2. 16.

Volucres canoræ. Ouid. 3. Faſt. 4.

Vox canora. Ouid. 3. de Arte amandi 63.

Vox ſuauis & canora. Cic. in Bruto 126.

Canorum uocis genus. Cic. 2. de Nat. Deor. 219.

Canticum,pen. corr. (ᾆσμα) Propriè ſignificat elegātem cantum,atq; laſciuum. Plin. Epiſt. 14. lib. 2. Plauſus tantum ac potius ſola cymbala & tympana illis canticis deſunt. Cice. Pæto lib. 9. 22. 3. Fortè noſti canticum. Et in Orato. 32. & Quintilianum libro primo. Lectio in canticum diſſoluta,& pſalmate effœminata.

Cantica obſcœna. Quintil. lib. 1. cap. 2. 7.

Cantica excipere notis muſicis. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10.

Cantilena,cantilenæ,pen. prod. (μολπή) Cic. 1. de Orato. 51. Gerendus eſt tibi mos adoleſcentibus Craſſe, qui non Græci alicuius quotidianam loquacitatem ſine uſu,neq; ex ſcholis cantilenam requirunt.

Cantilenam illam ſuam crebrò mihi inſuſurrat Epicharmus. Cic. ad Attic. lib. 1. 14. 11. Vide Inſuſurro.

Cantilenam eandem canere. Vide Cano.

Cantilena,pro iactatione uerborum, denunciatione & rumore. Brutus ad Ciceronem lib. 11. 20. 5. Nam de tuo periculo,crede mihi, iactatione uerborum & denunciatione periculi,ſperare eos te pertimefacto,adoleſcente impulſo, poſſe magna conſequi præmia:& totam iſtam cantilenam ex hoc pendere,ut quamplurimum lucrifaciant.

Cantor,& Cantrix,uerbalia (ἀοιδός, μουσουργός, μελοποιός, ψάλτης) qui uel quæ cantus exercet. Plaut. Trinum. 5. 23.
Cantrices,ciſtellatrices,nuncij,raptores panis & peni.
Cantrices aues Varroni,luſciniolæ & merulæ.

Cantor formularum,pro Iuriſperito. Cic. 1. de Orato. 121. Ita & tibi Iuriſconſultus ipſe per ſe nihil,niſi leguleius quidam cautus & acutus,præco actionum,cantor formularum,auceps ſyllabarum.

Cantus,huius cantus (ᾆσμα, ᾠδή, μέλος, ψαλμός) Eſt inflexio uocis,& pro cantione cuiuſcunq; rei dicitur. Martialis lib. 14. 173. Iſte trochus pueris,at mihi cantus erit.

Cantus & numeri. Cic. 5. Tuſcul. 147.

Cantus & ſymphoniæ. Cic. pro Cœlio 27.

Modi & cantus. Cic. 1. de Orat. 122.

Nerui atq; cantus. Cic. de Somnio Scipionis 18.

Auium cantus. Horat. 3. Carm. 1. 4.

Buccinarum cantus,& gallorum. Cic. pro Muræna 19.

Dulcior cantus. Cic. 2. de Orat. 19.

Citharæ cantus. Horat. 3. Carm. ode 1. 4.

Galli cantus. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 2.

Mutare muſicorum cantus. Cic. 3. de Legib. 46.

Neruorum cantus. Cic. pro Sext. Roſc. 79.

Symphoniæ cantus. Cic. 7. Verr. 26.

Tibiæ cantus. Horat. 3. Carm. 7. 6. Cic. pro Sext. Roſc. 79.

Cantus uocis. Quintil. lib. 5. cap. 10. 86.

Vocum quotidianus cantus. Cic. pro Roſc. 79.

In cantu flexiones & uoculæ. Cic. 3. de Orato. 55.

Inſignis cantu. Valer. 3. Argonaut. 32.

Aemonij cātus,Magici,ab Aemoniæ,id eſt, Thraciæ mulierib. quæ his olim artibus inſignes erant. Valer. 6. Argon. 90.

Apollinei cantus. Ouid. 11. Metamorph. 32.

Clarus cantus. Valer. 8. Argon. 31.

Feralis cantus. Sil. lib. 5. 45.

Feſtiui cantus. Claud. 1. Paneg. 1.

Flebilis cantus. Senec. in Hercul. Oeth. 2. 6.

Fluens cātus,Metaphoricῶs dictū,pro ſuaui & dulci. Valer. 3. (Argon. 32

Felices cantus dare. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 8.

Garrulus

Garrulus cantus. Plin. lib. 10. cap. 29. 5.
Inſoliti cantus. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 66.
Lugubres cantus. Horat. 1. Carm. ode 24. 1.
Luſtrifici cantus, Expiatorij. Valer. 3. Argonau. 90. Atque ita luſtrifico cantu uocat, Ite perempti.
Obſcurior cantus. Cic. in Orato. 32.
Pius cantus. Stat. 5. Sylu. 3. 41.
Raucus cantus. Virgil. 8. Aeneid. 1.
Cantus Siculi apud Iuuenalem, dicuntur cantus Sirenum, quæ iuxta Siciliam habitarunt, ab Vlyſſe & eius ſocijs euitati, idq́; auribus cera obturatis, Saty. 9. 15.
Sirenum cantus. Claud. 22. epigram. 5.
Supplex cantus. Claud. 3. epigram. 10.
Tener cantus. Claud. 1. de Rap. Proſerp. 50.
Tremulus cantus. Horat. 3. Carm. 13. 1.
Accendere Martem cantu. Virg. 6. Aeneid. 33.
Accerſere cantus lacrymis. Proper. 4. eleg. 1. 15.
Circonſonare aliquem cantu. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 66.
Commouere cantu. Virgil. 4. Georg. 94.
Concelebrare cantum carmine. Lucret. li. 5. 277.
Dare cantus. Virgil. 1. Aeneid. 81.
Cantu deliniri. Quintil. lib. 5. cap. 8. 2.
Euehere cantu ad ſydera. Sil. lib. 8. 119.
Exercere cantus. Virgil. 1. Georg. 81.
Flectere cantus. Lucret. lib. 5. 282.
Flectuntur cantu atque conſiſtunt ſæpè immanes beſtiæ. Cicero pro Archia 41.
Flere cantu incendia. Stat. 5. Sylu. 3. 41.
Fundere cantus gutture. Cic. 1. de Diuin. 23.
Cantus hortatur remigem. Quintil. lib. 1 cap. 10. 15.
Imitari aliquid neruis atq; cantibus. Cic. de Som. Scipionis 18.
Incitari ſono quodam uocum, & Phrygijs cãtibus. Cicero primo de Diuinat. 185.
Leuare malum cantu Horat. Epod. 13. 4.
Rauci ſono minantur cornua cantu. Lucret. lib. 2. 125.
Modulari aliquem cantu. Claud. 1. Panegyr. 37.
Mollire aliquem cantu: id eſt, placare. Ouidius ad inanimata tranſtulit, 11. Metamorph. 3.
Cunctaq́; tela forent cantu mollita.
Mouere cantus. Virgil. 10. Aeneid. 32.
Mulcere domum cantu. Claud. 1 de Rapt. Proſerp. 50.
Mulcere cantu æthera. Virgil. 7. Aeneid. 7. Id eſt, lenire, corporalia enim ſunt elementa: non enim mulcetur, niſi quod corporale eſt. Seruius.
Pellũtur animi uocũ grauitate & cãtibus. Cic. 1. de Diuin. 136
Percrepat lucus cantu ſymphoniæ. Cic. 7. Verr. 26.
Perſonabat uicinitas cantu uocum. Cic. pro Sext. Roſc. 79.
Perſonat tibia cantu. Ouid. 3. Amorum eleg. 12. 3.
Præbere aures cantibus. Ouid. 5. Metamorp. 67.
Reſonare lucos aſsiduo cantu. Virgil. 7. Aeneid. 3.
Rumpere cantu arbuſta. Virgil. 3. Georgic. 65. Id eſt, nimio clamore. Seruius.
Rumpunt cantus ſilentia. Claud. 2. de Rapt Proſerp. 66.
Solari cantu laborem. Virgil. 1. Georg. 59.
Solicitare cantu Cupidinem. Horat. 4. Carm. ode 13. 1.
Sopire cantus. Claud. 1. Paneg. 1.
Stimulare cantus alicuius, Eſt calcar alicui addere, & excitare ad canendum. Stat. 5. Sylu. 3. 47.
Strepere cantu rauco. Virgil. 8. Aeneid. 1.
Cantu uocat in certamina diuos. Virgil. 6. Aeneid. 35.
Cantus, pro carminibus magicis, ſiue incantatione. Ouidius ſeptimo Metamorph. 41.
Componere cantus. Tibul. 1. eleg. 2. 11.
Soluere amores cantibus. Tibul. lib. 1, eleg. 2, 13.

Taciti cantus, ſecreta incantamenta. Valer. 7. Argonaut. 98.
Canto, cantas (ᾄδω, μέλπω, ψάλλω, μελίζω, μελῳδέω) cantare, Frequentatiuum. Terentius Eunuch. 3. 1. 53. Cantatum prouocemus.
Pares cantare parati. Virgilius ſeptimo eclog. 1.
Et cantare pares, & reſpondere parati.
Hoc eſt, qui poſſent continuum carmen dicere. Seruius.
Aues cantantes. Propert. 4. eleg. 10. 6.
Cycni cantantes. Virgil. 9. eclog. 6.
Puellæ cantantes. Ouid. 4. de Ponto eleg. 10. 4.
Inuicem cantare. Horat. 3. Carm. ode 28. 2.
Auena ſterili cantare. Ouid. ad Piſonem 47.
Auenis ſtructis cantare. Ouid. 1. Metamorph. 136.
Pede certo cantare. Tibul. 2. eleg. 1. 11.
Amicam cantare. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 3.
Ad limen amicæ cantare. Ouid. 5. Faſt. 68.
Flebile cantare. Ouid. 1. de Remedio amor. 8.
Cantare alicui aliquid, pro ſæpius dicere, admonere, inculcare Terent. Qui harum mores cantabat mihi.
Obſcœna cantare. Ouidius tertio Faſtor. 135. Subaudiendum Verba, aut carmina.
Ruſtica uerba cantare. Tibul. 2. eleg. 1. 11.
Cantare fidibus alicui. Plaut. Epid. 10. 64. Conducta ueniut cantarem fidibus ſeni. De fidicina loquitur.
Cantare, cum datiuo rei inanimatæ. Ouid. 6. Faſt. 132.
Cantabat fanis, cantabat tibia ludis,
Cantabat mœſtis tibia funeribus. Vidẽtur hi datiui per ablatiuos exponi poſſe addita præpoſitione In.
Surdo cantare. Propert. 4. eleg. 9 4.
Vinci cantando. Virgil. 3. eclog. 5.
Signum cantandi dare. Cic. 2. de Diuinat. 85.
Cantare, pro celebrare, tollere laudibus. Cic ad Qu. Fratrem, lib. 2. 15. 1. Nam ut ſcis, iampridem iſtum canto Cæſarem. Id eſt, ſummis laudibus celebro.
Amores cantare. Ouid epiſt. 15. 52.
Carmina cantare. Horat. 3. Carm. 1. 1.
Conuiuia cantare. Horat. 1. Carm. 6. 4.
Laudes cantare alicuius. Ouid. 2. Faſt. 132.
Dignus cantari. Virgil. 5. eclog. 11.
Cantari uerſu. Ouid. ad Piſonem 50.
Cantant literæ. Plaut. Bacchid. 20. 60. Sed metuo ne idem cantent quod priores. Id eſt, ne eadem uerba contineant.
Cantare, pro incantare & faſcinare. Virgil. eclog. 8. 15. Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis. Vbi Seruius, Cantando, dum ei incantatur. nam gerundiuus modus ab omni uerbo ſimiliter procreatur, unde modo cantando à paſsiuo ait, quum idem alibi ab actiuo dixerit: ut eclog. 3. 6. Cantando tu illum? Tale eſt illud in Salluſtio, Quum ipſe ad imperandum Tiſidium uocaretur. Id eſt, ut ei imperaretur.
Cantatus (ᾀσθεὶς, ἐπᾳσθεὶς) Participium. Stat. 1. Sylu. 2. 40.
Aſteris & Vatis totam cantata per urbem.
Aquæ cantatæ. Ouid. epiſto. 24. 18.
Carmine cantato cælum denſatur. Ouid. 14. Metam. 74.
Herbæ cantatæ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 14. 8.
Cantatæ leges imponere lunæ. Propert. lib. 4. eleg. 3. 3.
Vua cantata. Ouid. 3. Amorum 6. eleg. 7.
Cantamen, n. g. (ἐπῳδὴ) pro incantatione dicitur. Proper. 4 eleg. 4. 11. O utinam magicæ noſſem cantamina Muſæ.
Cantator, & cantatrix, alia uerbalia (μουσουργὸς, ἀοιδὸς, ψάλτης) qui uel quæ conſueuit canere, & crebrò cantus exercere. Varro 3. de Re ruſtica cap. 5. 12. Intra rete ſunt aues omne genus maximè cantatrices, ut luſciniolæ ac merulæ. Martial. lib. 13. 77.
Dulcia defecta modulatur carmina lingua

Cantator cycnus funeris ipſe ſui.
Choreæ cantatrices. Claud. de bel. Gildon. 90.
Cantito, cantitas, pen. corr. (τερετίζω,) cantitare, Frequẽtatiuũ à Canto frequentatiuo. Terent. And. 4. 7. 33. Facturũ credo, ut habeas qui cum cantites. Cic. de Claris Orat. 37. Vtinam extarent illa carmina, quæ multis ſeclis ante ſuam ætatem in epulis eſſe cantitata à ſingulis conuiuis de clarorum uirorum laudibus in Originibus ſcriptum reliquit Cato.
Canobita, penu. prod. (κανωβίτης,) Nomen gentile ductum, à Canobo, quam Canopum alij, Stephanus de Vrbibus Canobosam uocat, ſi non fallunt exemplaria.
Littora Canobita. Catullus epig. 61. 12.
Canon,] canonis, penu. corr. Latinè regula dicitur, κανών, κανόνος. Cic ad Tironem 16. 17. 1. Sed heus tu, qui κανὼν eſſe meorum ſcriptorum ſoles, unde illud tam ἄκυρον, ualetudini fideliter inſeruiendo? Plin. lib. 34. cap. 8. 8. de Polycleto, Fecit & quem canona artifices uocant, lineamenta artis ex eo petentes uelut à lege quadam.
Canon, in re numaria quid ſit, docet Aſconius. Tria enim penſitationum genera fuiſſe dicit apud antiquos: canonem, oblationem, indictionem: ut ſit hodie canon, quod domanium dicitur: ut portoria, uectigalia, et huiuſmodi. Oblatio, quæ auxilia nunc dicimus: ut octaua uini heminatim diuenditi, & uiceſima eius quod cuppatim culeatimq́; uænit, reliquarũq́; mercium quæ à ſolidarijs negociatoribus uenduntur, quos groſſarios appellant: quæq́; à minutarijs & uenditatorib. qui & propolæ dicuntur: hoc eſt, non ſua uendentes, ſed à negociatoribus emptitata, pluris poſtea uendentes. Indictio eſt quam taleam uocamus: antiqui collationem uocabant. Cicero etiam Collectam dicit. Græci ἔρανον, appellant, & συμβολήν. Hodie igitur coactores, id eſt, receptores canonarios, oblationales, indictionales, fiſcarios, & ærarios, alijsq́; nominibus appellare licet, Latinè loquẽtib. Budæus.
Canonicus, pe. cor. (κανονικός,) Adiectiuũ, Regularis dicitur.
Canonici uocantur à Pythagoreis harmonici, qui primas in iudicando partes, longeq́; ratas maximè rationi aſcribunt.
Canonizo, canonizas, κανονίζω, canonizare, Regulare, Ad regulam redigere.
Canor, Canorus,] Vide Cano.
Canopicum, pen. corr. Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa & minor Africa Plinio dicitur, oppidum eſt, eodem authore lib. 5. cap. 4. Eſt & Canopicum Nili fluminis oſtiũ: quod cum cæteris commemoratur Straboni, lib. ultimo, Plinio lib. 5. cap. 10. Ammiano lib. 22. & Pomponio lib. 1.
Canopitanum, pen. corr. Oppidum liberum Zeugitanæ regionis, ſiue Africæ minoris Plinio lib. 5. cap. 4.
Canopus, pen. prod. (κάνωβος,) Parua inſula eſt mediterranei maris, Nili oſtio, quod Canopicum uocant, obuia. Menelai gubernator Canobus ibi fortè moriens nomen inſulæ, illa oſtio dedit. Hæc Pomponius Mela. Proinde quum à Canobo dicta ſit, ideò b litera ſcriptum aliquando uocabulum, teſte Quintiliano lib. 1. cap. 9. Canopi porrò his uerbis meminit Tacit. lib. 2. hiſtoriarum, Condidere (inquit) id Spartani ob ſepultum illic rectorem nauis Canobum, qua tempeſtate Menelaus Græciam petens, diuerſum ad mare terrãq́; Libyã delatus. Noti ſunt Menelai poſt Helenam raptam, ad Syrium littus errores, ex Homero. Iuuenalis Saty. 6. 9.
Famoſus Canopus. Iuuenal. Saty. 15. 5.
Pellæi Canopi gens fortunata. Virg. 4. Georg. 58.
Eſt item Conopus, ſyderis nomen, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 22. in deſcriptione Taprobanæ inſulæ.
Canopitanus, pen. prod. Adiectiuum. Solinus cap. 44. Quod ab Atlante ad uſq; Canopitanum oſtium panditur.
Cantabri, pe. corr. (κάνταβροι,) Populi ſunt in Hiſpania Tarraconenſi ad Oceanum, ut docet Ptolemæus lib. 2. cap. 6.

Hodie Biſcaini, Et Plinius li. 4. cap. 20. finitimi his qui tractum trans Durium ſeruant. Hi ab Auguſto fuerunt ſubacti, ut inquit Strabo lib. 3. Et Suetonius in Vita Auguſti, ca. 20. & 21. ante Auguſtum nemo eos ſubegerat, quod uidetur innuere Horatius 2. Carm. ode 1.
Cantabrum indoctũ iuga ferre noſtra. Efferi ſunt, & ſine armis nullã eſſe uitã exiſtimant. De quibus Silius lib. 3. & 5.
Bellicoſus Cantaber. Horat. 2. Carm. ode 11. 1.
Cantaber Stoicus. Iuuenal. Saty. 15. 11.
Cantabricus, pe. corr. (καντάβρικός,) Adiect. ut Bellũ Cãtabricũ. Horat. 1. epiſt. 19. 11. Militiã puer, et Cantabrica bella tuliſti.
Cantator, Cantatrix, Cantatio,] Vide Cano.
Cantharis,] pen. corr. cantharidis: uel Canthārida, canthāridæ, pen. corr. (κανθαρίς,) Vermis uiridis, in ſummitate ramorum fraxini & oliuæ naſcens: cuius ſuccus in uenas ingreſſus, ut uenenum interimit: & humano corpori applicitus, ueſicas plenas humore facit. Ouid. in Ibin 62. Cantharidum ſuccos dante parente bibas. Plin. lib. 29. cap. 4. 33. In cantharidibus magna quæſtio: quoniam ipſæ uenena ſunt potæ ueſicæ cum cruciatu præcipuò.
Cantharis, pro uenenata potione. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21. 9. Caius accuſante L. Craſſo cantharidas ſumpſiſſe dicitur. Budæus. Cic. 5. Tuſcul. 105.
Cantharus,] pen. corr. (κάνθαρος,) Poculum, quo uſus eſt pater Liber. Plin. lib. 33. cap. 11. 11. C. Marius poſt uictoriam Cimbricam cantharis potaſſe liberi patris exemplo traditur. Virg. in Bucc. Et grauis attrita pendebat cantharus anſa.
Paruulus cantharus. Iuuenalis Saty. 3. 21.
Cantharus, Genus piſcis authore Plin. li. 32. c. 11. 5. Col. li. 8. Nã et alecula modo capta, et cãtharus, exiguusq́; gobio, etc.
Canthari, per quos aquæ ſaliunt, inquit Africanus Iureconſ.
Cantharus, Scarabeus paruus, frumenta erodens. Plinius, lib. 18. cap. 17. 3.
Cantharus, Nodus ſub lingua Apis bouis, quem Aegyptij colebant numinis uice. Plin. lib. 8. cap. 46. 1.
Cantharus ex generationis ratione nomen inuenit. Canthona Græci aſinum uocant, id eſt, κάνθωνα: Oron autem ſemen, & quidem ſcarabei propriè. Sic uerò progigni animal tradunt, quod nec tacuit Ariſtoteles, Vbi Cantharus aſini retrimenta ſeu ſtercora, quæ onidas nuncupant, & orbiculari ferè uiſuntur figura, offenderit, inſiſtit: ac pedibus prouoluens, interim genitalẽ urinam effundit. unde enaſcitur uermiculus qui mox ſit cantharus. Cœlius lib. 8. cap. 5.
Cantharus pilulam. Adagium eſt in eos qui caſtigati ſæpius, nihil proficiunt: ſed quod pertinaciter ſemel arripuerunt, pertinacius fouent. Quod enim eſt animali ingenitum, nulla prorſum arte uiceris. Ductum adagium à pilularum, id eſt, orbicularium ſtercorum illa uolutatione, quæ eſt cantharis admodum familiaris. Cœlius lib. 8. cap. 5.
Cantherius,] (κανθήριος) Genus iugi in uinea. Colum. lib. 4. cap. 12. 1. Itaq; aut ueteres (ne nouæ radicem agant) arundines binas ſingulis uitibus applicabimus: aut ſi regionis conditio permittit, uetera deponemus haſtilia, quibus annectuntur ſingulæ tranſuerſæ perticæ in imam partẽ ordinis: quod genus iugi, cantherium uocant ruſtici. Plin. lib. 17. cap. 21. 11. Simplici iugo conſtat porrecto ordine, quem cantherium appellant. Et apud Colum. lib. 11. cap. 3. 52. Pedamentum Cato uocat.
Cantherius, Equus caſtratus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 13. Propter quod diſcrimen maximè inſtitutum ut caſtrentur equi. Demptis enim teſticulis fiunt quietiores: et ideo quòd ſemine carent, ij cantherij appellati, ut in ſuibus maiales, in gallis gallinaceis capi. Cic. ad Pætũ, lib. 9. 18. 8. Et lib. 3. de Nat. deor. 13. Et apud Senec. lib. epiſt. 13. Cantherio uehebatur,

batur, hippoperis quidē impoſitis, ut ſecū utilia portaret.

Cantherij, Tigna. Vitruuius lib. 5. Et cantherij prominentes ad extremā ſuggrundationem, ſupra cantherios templa.

Cantheriolus, pen.corr. Diminutiuum, pro paruo pedamento. Colum.lib.11.cap.3.48. Deinde quum fecerint caulem, humilioribus quaſi cantheriolis interpoſitis rigorem ſtylorum conſeruato. nam niſi arundines tranſuerſas in modum iugatæ uineæ crebras diſpoſueris, &c.

Cantherioli apud Columellam ſunt in cepinis, id eſt, Ceparū locis munimenta quædam ceparū, ne thalli earū à uentis proſternantur. Sicut in rapinis etiam cantherij, quū operiūtur rapæ, ut à pruinis ſemina defendantur. Cœlius lib.8.cap.4.

Cantherinus, pen. prod. Adiect. ut Cantherino ritu ſomniare. Plau. Menæh. 9.38. Certè hæc mulier cantherino ritu aſtās ſomniat. Solent enim equi ſtantes ſomniare, authore Plin. li.

Cantherinum hordeum. Colum lib.2.cap.9.12. (10.ca.ult.

Cantheriatus, pen.prod. Adiectiuū, quod cantherijs ſubnixum eſt. Colum.lib. 5.ca. 4.1. Deinde quæ pedaminib. adnixæ ſingulis iugis imponūtur, eas ruſtici cantheriatas appellāt.

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemq; ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periiſſe: Flaccus autem noſter in Aea.

Canthus,] canthi, (κανθος,) Ferrum quo rotæ extremitates uinciuntur. Perſius Saty. 5.8. – quamuis temone ſub uno, Vertentem ſeſe fruſtra ſectabere canthum.

Canthos oculi uocat Galenus lib. De uſu partium quos angulos dicimus: facit autem maiorem & minorem canthum.

Canticum, Canulena, Cantio,] Vide Cano.

Cantiebis, (καντιοιβίς,) Vrbs Germaniæ Ptolemæo hodie Amberga, uulgò Amberg.

Cantito, Cantilenicula,] Vide Cano.

Cantiū, (κάντιον,) Britanniæ promontoriū, Ptolemæo Cantia regio uulgò Kent: ubi ciuitas Cantuaria, uulgò Canterburi.

Canto, Cantor, Cantus,] Vide Cano.

Canus,] (πολιός, λσυκαύθης,) Adiectiuum, Cui candent ſiue albent capilli præ ſenectute. Plaut. Bacch. 22.15. Cano capite atq; alba barba. Martial. lib. 1.142. Cana eſt barba tibi, nigra eſt coma.

Abſynthium canum. Ouid. 5. Triſt. 14. eleg. 5.

Amator canus. Tibul. lib. 1. eleg. 8.6.

Anilitas cana. Catul. epig. 56.33.

Capilli cani. Horat. 2. Carm. ode 11.3.

Caput canum. Ouid. 5. Faſto. 12.

Coma cana, Seneca in Troade 3.5.

Crines cani. Catul. epigram. 59.70.

December canus. Martial. lib. 1.63.

Fauilla cana. Ouid. 8. Metam. 106.

Cana fides. Virg. 1. Aeneid. 60. Cana fides, & Veſta. Vbi Seruius, Canam fidem dixit, uel quòd in canis hominibus inuenitur: uel quòd e albo panno inuoluta manu ſacrificatur: per quod oſtēditur, fidem debere eſſe ſecretam. Nonius autem, Canam fidem, ueterem & antiquam interpretatur.

Fila cana. Ouid 15. Metam. 75.

Fluctus cani. Cic. in Arato 8.

Flumina cana. Virg. 4 Georg. 86.

Gelu canum. Virg. 3. Georg 87.

Laurea cana. Ouid. 3. Faſto 29.

Lupi cani. Ouid. 7. Metam. 11.

Mala cana. Virg. 2. eclog. 9.

Cani montes, Albi ex niue. Virg. 1. Georg. 9.

Nix cana. Horat. 2. Serm. ſaty. 5.9.

Plumæ canæ. Ouid. 2. Metam. 75. Sic uocat plumas cycni.

Pruina cana. Virg. 2. Georg. 76.

Puella cana. Propert. 2. eleg. 17.5.

Canus puluis. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 38.

Salicta cana. Ouid. 5. Metam. 118.

Segetes canæ. Ouid. 10. Metam. 130.

Senectus cana. Ouid. epiſt. 14.22.

Cano ſitu obductus color. Plin. lib. 12. cap. 25.10.

Cana ueritas. Varro Eudæmōibus, Et ecce de improuiſo ad nos accedit cana ueritas Atticæ philoſophiæ alumna.

Veſta cana. Vir. 9. Aeneid. 53. Id eſt uenerabilis, antiquiſſima.

Cani uilli arborum. Plin. lib. 12. cap. 23.2. (Seruius.

Cani, canorū, tantū pluraliter, (ἀιπολιαί,) Capilli albi in capitibus ſenū. Cic. de Senect. 58. Nō cani, nō rugæ repētè authoritatē afferre poſſunt.

Honorati cani. Ouid. 8. Met. 2.

Cani miſeri. Perſius Saty. 5.7.

Pari cani. Ouid. 8. Metam. 114.

Venerandi cani pijs. Seneca in Hercule furente 13.23.

Caneo, canes, canui, (πολιῶμαι,) canere, Canū fieri & albū: ut canent herbæ, hoc eſt, albeſcūt matutino rore aſperſæ. Vir. Luciferi primo cū ſydere frigida rura (3. Georg. 65. Carpamus, dum mane nouum, dum gramina canent. Idem 2. Georg. 3. – & glauca canentia fronde ſalicta.

Aetas canet. Claud. de bello Get. 7.

Barba canet gelu. Silius lib. 1.41.

Gramina canent. Virg. 3. Georg. 6.

Herbæ canent Ouid. 3. Faſt. 176.

Lana canent nemora. Virg. 2. Georg. 24.

Senectus canet. Virg. 5. Aeneid. 83.

Canens, (πολιῶν,) Participium. Valer. lib. 6 Argonaut. 24. Neurus, & expertes canentis Iaziges æui.

Gelu canens. Ouid. 5. Triſt. 3. eleg. 5.

Oliua canens. Ouid. 6. Metam. 17.

Lilia canentia. Ouid. 12. Metam. 83.

Pruina canens. Silius lib. 3.108.

Salicta canentia. Virg. 2. Georg. 3. Locū ſalicū pro ipſis arboribus poſuit. bene aūt ait glauca & canentia: nam ſalix ab una parte alba eſt, ab altera uiridis. Seruius.

Senecta canens. Virg. 10. Aeneid. 38.

Caneſco, caneſcis, (πολιόω,) caneſcere, Canū fieri, & ſeneſcere ac defloreſcere. Oui. 9. Met. 85. – queritur caneſcere mitis Iaſiona Ceres.

Caneſcit arbor. Cic. 1. de Legib. 2.

Caneſcit flos. Plin. lib. 20. cap. 2 .10.

Caneſcit oratio. Cic. de Claris Orat. 4. Quumq; ipſa oratio iā noſtra caneſceret, haberetq; ſuā quandā maturitatē & quaſi ſenectutem.

Pabula caneſcunt. Ouid. 2. Metam. 43.

Situ caneſcunt tecta. Ouid. 1. Amorum 8. eleg. 11.

Canities, canitiei, (πολιότης, πολιά,) Color ipſe hominis cani, uel etiam ipſa ſenectus. Plin. lib. 11. ca. 37.10. Canities homini tantum & equis. Et paulò pòſt 42. Senectus in equis intelligitur ſuperciliorum canitie.

Canities inguinis ægri. Iuuenal. Saty. 10.21.

Alba canities. Ouid. 10. Metam. 84.

Arida canities. Horat. 2. Carm. ode 11.2. – arida
Pellente laſciuos amores
Canitie, facilemq; ſomnum. Id eſt, ſicca: hoc eſt, aut nihil in ſe impendente per nimiam parſimoniam, ut ſunt ſenes. aut arida minus iuuene calens. Acron. Aut quia ea ætate ſuccus exhauritur, & pellis areſcit, et cōtrahitur in rugas. Badius.

Feſtina canities. Claud. de Nupt. Honorij 65.

Hirta canities. Ouid. 10. Metam. 84.

Impexa canities. Stat. lib. 3. Thebaid. 28.

Inculta canities. Virg. 6. Aeneid. 60.

Moroſa canities. Horat. 1. Carm. ode 9.4.

Propexa canities. Stat. lib. 2. Thebaid. 20.

Reuerenda canities. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 3.

Seuera

Seuera canities. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 10.

Deformare canitiem. Virg. 10. Aeneid. 167.

Inficere canitiem. Ouid. 3. de Arte Aman. 33. Id eſt, capillos canos tingere.

Ponere canitiem. Ouid. 7. Metam. 58. Id eſt, deponere.

Canitudo, pen. prod. (πυλιότης,) Idem. Plaut. Stultus eſt aduerſus ætatem & capitis canitudinem. Varro Aboriginum, Sed neq; uetulus cantherius, quàm nouellus melior, nec canitudini comes uirtus. Ex Feſto & Nonio.

Cantilenæ ſunt Muſarum filiæ. Vide Muſis etiam rem ſacram facere, &c. in Muſa.

Canuſium, (κανύσιον,) Vrbs eſt Appuliæ maxima, quam præterfluit Aufidus amnis, teſte Plinio lib. 3. cap. 11. quondam à Diomede condita, ut habet Strabo lib. 6. Cui conuenit Horatius 1. Serm. ſaty. 5.19: ubi de pane Canuſino loquitur,
Nam Canuſi lapidoſus, aquæ non ditior urna,
Qui locus à forti Diomede eſt cōditus olim, Canuſi, pro Canuſii. In hoc oppido lana laudatiſſima fit: quæ Canuſina dicitur, cuius color eſt rutilus.

Canuſinarum fuſcarum, & rufarum meminit Martial. lib. 14. (127.
Hæc tibi turbato Canuſina ſimillima muſto
Munus erit: gaude, nam citò fiet anus.

Canuſinus, pen. prod. (κανύσιος, κανυσίτης,) Adiectiuum, Incola Canuſii.

Bilingues uocat Canuſios Horatius, quòd utranq; noſcent linguam & Latinam & Græcam. Fuit enim ſitum Canuſium ea parte Italiæ quæ ab antiquis magna Græcia dicta fuit. Hora. 1. Serm. ſaty. 10.6. – patrijs intermiſcere petita
Verba foris malis, Canuſini more bilinguis.
Videtur autem non tam ſignificare uoluiſſe duarum linguarum doctos fuiſſe illos, quàm unius, ſed miſtæ ex duabus, Sic ut nec Latinam nec Græcam poſſes dicere, quod uitio magis, quàm laudi dicendum eſt.

Canuſinatus, pen. prod. (κανυσίωτος,) Canuſina ueſte indutus. Martialis, Vt Canuſinatus noſtro Syrus aſſere ſudet.

Capaneus, trium ſyllabarum, penul. corr. (καπανεύς,) Maritus Euadnes, unus è ſeptem ducibus qui Thebas obſederunt, ut author Statius lib. 3. Thebaidos, ſuperbus atq; deorum contemptor: qui non cōtentus uiciſſe homines, medijs Capaneus auditur in aſtris. Is à Ioue, fulmine percuſſus in bello Thebano fabulis dicitur, quoniam quum ſcalis admotis Thebanos muros uellet conſcendere, iactu lapidum ab inimicis oppreſſus eſt. Vegetius lib. 4. de Re militari, Qui ſcalis (inquit) in obſidione urbium utuntur, frequenter periculum ſuſtinent exemplo Capanei, à quo primum ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidū fuit obrutus à Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3.

Capaneus, quatuor ſyllabarū, pen. prod. Adiect. (καπανεῖος,) ut Capanea pinus, apud Stat. 8. Theb. 129. – Capaneaq; pinus Iam procul Aonijs uolet agnoſcenda cateruis. Idē li. 12.153. Capaneaq; miſimus umbris Pectora.

Capaneius, (καπανεῖος,) aliud adiectiuum, quinq; ſyllabarū, ut Capaneia coniux apud Statium 12. Thebaid. 109. – auſa ante alias Capaneia coniux, &c.

Capara, (κάπαρα,) Ptolemæo, alio nomine Capera, Hiſpaniæ Luſitaniæ urbs. Vulgò Caparea.

Capax,] Vide Capio.

Capedo,] pen. prod. capedinis, f. g. Vas erat ſacrificijs aptū. Cicer. in Parad. 12. Minúsne gratas dijs immortalibus capedines, ac fictiles urnulas fuiſſe, quàm filicatas aliorum pateras arbitramur?

Capeduncula, pen. corr. Diminutiuum. Cic. 3. de Nat. deor. 57. Docebo meliora me didiciſſe de colendis dijs immortalib. iure pontificio & more maiorū, capedunculis quas Numa nobis reliquit.

Capella,] Vide Caper, pro mare caprarum.

Capena, pen. prod. (καπήνη,) Oppidum uicinum Romæ iuxta fontem Aegeriæ. Hinc Capenates, penu. prod. Italiæ populi, Cluſinis uicini authore Plin. lib. 3. cap. 5. Eſt & Capena, porta Romæ, à Capena urbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc etiam porta Appia dicta eſt, per quam, Capuam itur. Iuuenalis, Subſtitit ad ueteres arcus, madidamq; Capenam. Liuius, Cenſores uiam ſternendam à porta Capena ad Martis ædem locauerunt. Ouid. 4. Faſt. 69.

Ad portam Capenam eſt aqua Mercurio ſacra, qua uariæ fiebant ablutiones ad expianda peccata, ea etiam lauro ſpargebantur omnia quæ dominos nouos eſſent habitura. Vide Ouidium lib. 5. Faſtorum 135. (lib. 13.17.

Capenas, pen. prod. Fluuius qui Feroniam præterlabitur. Silius

Caper,] capri, (τράγος,) Mas caprarum caſtratus. Martialis, Dum iugulas hircum, factus es ipſe caper.

Caprum, pro hirco impropriè poſuit Virgilius, quum ait, elog. 7.2. Vir gregis ipſe caper.

Albus caper. Horat. 3. Carm. ode 8.2.

Bicornis caper. Ouid. 15. Metam. 61.

Libidinoſus caper. Horat. Epod. 10.5.

Setigeri capri. Silius lib. 3.56.

Cæditur caper Baccho. Virg. 2. Georg. 76.

Capra, capræ, (αἴξ,) A carpendis uirgultis, authore Nonio. Pli. lib. 8. cap. 50. Capræ pariunt & quaternos. Varro de Lingua Latina, Capra, carpa: à quo ſcriptū, omnicarpæ capræ. Varro 2. de Re ruſt. cap. 3.5. Studioſe enim de agreſtib. fruticibus paſcuntur, atq; in locis cultis uirgulta carpunt: itaq; à carpendo capræ nominatæ. Cic. de Natu. deor. 189. Et de Amicitia 55.

Sufficere capris arbuſta. Virg. 3. Georg. 59.

Feræ capræ, pro Capreis. Virg. 4. Aeneid. 31.

Olida capra. Horat. 1. Epiſt. 5.6. Sed nimis arcta premunt olidæ conuiuia capræ. Intelligitur hoc loco de fœtore qui ſubalis excitatur arctè nimis diſcumbentium. Hunc & Caprū, & Hircum appellare conſueuerunt poetæ.

Capra, Signū cæleſte. Col. lib. 11. cap. 2.72. x. Calend. Ianuarijs Capra occidit mane, tempeſtatem ſignificat. Cic. 2. de Natu. deor. 160.

Capra ſydus inſanum. Horat. 3. Carm. ode 7.2. Hœdos uidetur ſignificare, quorum ortus & occaſus concitat tempeſtates, de quibus Virg. 1. Georg. 41. Hœdorumq; dies ſeruandi. Vbi Seruius Aurigæ ſignum eſt haud longè à Septentrione, cuius pedem cum cornu Tauri una ſtella coniungit. Hic in manu ſiniſtra fert Hœdos, in humeris Caprā, quæ aluiſſe dicitur Iouem. Oriuntur cum Scorpio menſe Octobri. Et Seruio in illud Virgilij 9. Aeneid. 136.
Quantus ab occaſu ueniens pluuialibus Hœdis.

Capella, (χίμαιρος,) Diminut. Colu. lib. 7. cap. 6.7. Anniculæ uel bimæ capellæ (nam utraq; ætas parum edit) ſubmitti hœdum non oportet. Cic. 4. Verr. 6. Virg. 3. eclog. 18. Tityre paſcentes à flumine reice capellas.

Fœtus capellæ. Tibullus lib. 1. eleg. 1.7.

Capellæ felix pecus. Virg eclog. 1.6.

Amantes ſaxa capellæ. Ouid. epiſt. 15.11.

Diſtentæ lacte capellæ. Virg. 7. eclog. 1.

Graciles gramen carpſere capellæ. Ouid. 1. Metam. 61.

Hirſuta capella. Iuuenalis Saty. 5.16.

Hirtæ capellæ. Virg. 3. Georg. 57. Ouid. 13. Metam. 198.

Laſciua capella. Virg. 2. eclog. 6. Vide Laſciuus.

Olenia capella. Vide Olenius.

Simæ capellæ. Virg. 10. eclog. 2.

Vrentes culta capellæ. Virg. 2. Georg. 40.
Omne enim quod momorderint, urunt, ut ait Seruius.

Agere capellas. Virg. 1. eclog. 3.

Agitare capellas. Virg. 3. Georg. 57.

Attondent uirgulta tenera capellæ. Virg. 10. eclog. 2.

Carpunt gramen capellæ. Ouid. 1. Metam. 29.

Paſcere capellas.Virg.9.Georg.5.

Domum referunt ubera diſtenta lacte capellæ. Virg. eclo.4.3.

Saturantur fronde capellæ.Virg.9.eclog.6.

Iniuſſæ ueniunt ad mulctra capellæ.Horat.Epod.16.10.

Capella.Stella.Plin.lib.18.cap.31.2.Quinto Idus Septembris Cæſari Capella oritur ueſperi.

Caprarius,(αἰπόλος,)Cuſtos,exercitorq; caprarum.Varro 2. de Re ruſt.cap.3. 8. Is enim quum in ſuburbano haberet agrum iugerum mille & à caprario quodam qui adduxit capellas ad urbem, denarios ſibi in dies ſingulos dare audiſſet, &c.Colum.lib.3.cap.10.15.

Caprea,capreæ,(αἴγαγρος,δορκάς,) dicta quòd quandam (ut ait Varro) capræ ſimilitudinem habeat.ſunt enim ſylueſtres capræ:unde capreoli dicti:Martialis lib.13.100.

Pendentem ſumma capream de rupe uidebis:

Caſuram ſperes,decipit illa canes. Caprearũ genera uide apud Plinium.

Paſcuis intenta caprea.Horat.4.Carm.ode 4.3.

Edules capreæ.Horat.2.Serm.ſaty.4.9.

Fugaces capreæ.Ouid.1.Metam.44.& 89.

Imbelles capreæ.Ouid.5.Faſt.75.

Laſciuæ ſimilem ludere capreæ.Horat.3.Carm.ode 15.3.

Sequaces capreæ.Vir.2.Geo.75. Id eſt,perſecutrices.Seruius.

Capreæ prius iungentur lupis:De re dicitur incredibili.Horat. 1.Carm.ode 33.2.

Caprea uitis.Vide Capreolus.

Capreolus,pen.corr.(δορκάδιον,)Diminutiuũ à capreus, Animal ſylueſtre.Columel.lib.9.cap.1.1. Feræ pecudes,ut capreoli,damæq;.Virg.2.eclog.7.Præterea duo, nec tuta mihi ualle reperti Capreoli.

Capreolus,Genus ferramenti.Colu.lib.11.cap.3.37.Vere deinde prius quàm cœperit germinare,capreolis, quod genus bicornis ferramenti eſt,terra commoueatur.

Capreolus,dictio tectonica.Cæſar.2.bel.Ciuil.39.Duæ primũ trabes in ſolo æquè longæ,diſtantes inter ſe pedes IIII.collocantur:inq; eis columnellæ pedum in altitudinem V.defiguntur.has inter ſe capreolis molli faſtigio coniungunt.

Capreoli uitium,ueluti cincinni, Varro 1.de Re ruſt.cap.31.3. Ex altera parte caprea dicta, quòd parit capreolum. Is eſt coliculus uiteus intortus,ut cincinnus.is enim uites ut teneat,ſerpit ad locum capiundum. ex quo à capiendo capreolus dictus.Plin.lib.17.cap.23.10.

Capralia,appellatur ager qui uulgò Ad capræ paludes dici ſolet.Feſtus.

Caprigenus,pen.corr.(αἰγογενής,)Adiectiuũ. Quod ex caprarum genere eſt.Plaut.Epid.2.16.Caprigenum hominũ non placet mihi,neq; pantherinum genus.

Caprile,caprilis,penult.prod.neut.gen. (αἰγών,) Locus ubi capræ ſeruantur.Plin.lib.28.cap.10.3. Atq; in totum difficilius ſe recolligentes à ſerpentium ictu, in caprilibus optimè conualeſcunt.Colum.lib.7.cap.6.4.

Capripes,penul.correp,capripedis,penult.corr. Qui pedes caprinos habet.Propert.lib.3.eleg.17.7.Capripedes calamo Panes hiante canent.

Satyri capripedes.Lucretius lib.4.117.

Caprinus,pen.prod. (αἴγειος,) Adiectiuum.ut Caprinus grex. Liu.2.bel.Pun.42.Et Varro lib.2.de Re ruſt.cap.10.2. Item Caprina pellis,Cic.1.de Nat.deor.111.

Lana caprina.Horat.1.epiſt.19.3. Alter rixatur de lana ſæpe caprina.Prouerbium,uide apud Eraſmum.

Capero,] caperas,pen.corr.(ῥυσσόω,)caperare:ut Caperare frontem,hoc eſt,frontem rugis contrahere, & aſperitatẽ uultus oſtendere:quod à criſpis caprorum frontibus.authore Varrone,lib.3.de Lingua Latina:uel à cornuũ caprinorũ ſimilitudine,teſte Feſto, tractum eſt. Vnde & caperatũ, rugoſum dicitur.Vſus eſt in paſſiua ſignificatione Plaut. Epid.13.3.Quid illuc eſt,quòd illi caperat frõs ſeueritudine?

Capeſſo,] Vide Capio.

Caphareus,triſyllabum,pen.prod.(Καφηρεύς,) Eubœæ mons altiſſimus uerſus Helleſpontum:apud quem plurimum Græcorum claſſis afflicta eſt propter Palamedis necem. Vnde et Caphareum mare dictum eſt. Vide Plinium lib.4. cap. 12.

Fallax Caphareus.Seneca in Agamem.6.34.

Fallax Caphareus. de Caphareo promontorio Eubœæ, Vide Pomponium Melam lib.2.

Importunus Caphareus.Ouid.14.Metam.96.Importunũ autem uocat appoſitè, quaſi nõ bonum portum, quòd ad illius radices Græcorum claſſis maximum fecerit naufragium.

Caphareus,pen.corr. (Καφήρειος,) Adiectiuum quadriſyllabũ. ut Saxa Capharea.Propert.lib.3.eleg.7.8.

Saxa triumphales fregere Capharea puppes,

Naufraga quum uaſto Græcia tracta ſalo eſt.

Capidulum,] Genus ueſtimẽti quo caput tegebatur.Feſtus.

Capilati.pen.prod.Populi inter Alpinas gentes.Plin. li.3. cap. 20.Capillatorum plura genera ad cõfiniũ Liguſtici maris.

Capillus,] capilli,(θρίξ,φόβη,πλόκαμος,) Quaſi capitis pilus:quamuis & pro omni pilo ponatur. Plin.lib.7.ca.2.3. Oſſibus humanorum capitum bibere,cutibusq; cum capillo pro mantilibus ante pectora uti.

Capillus in hœdis.Gel.lib.12.cap.1.In hœdis capillum gigni teneriorem,Capillorum defluuium uel profluuium, appellãt medici Latini eum morbum qui à Græcis alopecia dicitur, quòd eo uulpes ferè quotannis laborare ſoleant.

Albeſcens capillus.Horat.3.Carm.ode 14.6.

Aſperi capilli.Horat.5.Epod.6.

Cani capilli.Ouid.2.de Arte amandi 27.& 1.Metam.54.

Capillus compoſitus.Plaut.Moſtel.4.96.

Cæruleo capillo Agathyrſi.Plin.lib.4.cap.12.45.

Compti capilli.Cic.in Piſonem 19.

Coronati capilli,Corona uincti.Ouid.epiſt.20.33.

Demiſſi capilli.Ouid.epiſt.10.28.Id eſt, non in nodũ collecti.

Erecti capilli.Iuuenal.Saty.11.15.

Flaui capilli.Ouid.epiſt.12.3.

Flexi capilli crimen punire.Iuuenal. Saty.6.50.

Hirſuti capilli.Ouid.epiſt.9.13.de Hercule.

Capillus horrens.Plin.epiſt.147.b.lib.7.ad Suram, Mox apparebat idolum, ſenex macie & ſqualIore confectus, promiſſa barba,horrenti capillo. Quem incomptum, & aſperum,ac impexum dicit Cicero.

Horridus capillus.Cic.pro Seſtio 14.

Humens capillus,Madidus.Ouid.11.Metam.139.

Immiſſi per humerum utrunq; capilli.Ouid.6.Metam.34.

Impulſos capillos aura dat retro.Ouid.1.Metam.52.

Incompti capilli.Ouid.9.Metam.158.

Inculti capilli.Ouid.epiſt.9.25.

Incincti capilli Philyra.Ouid.5.Faſt.68.

Inflati capilli.Ouid.3.de Arte 29.ſubaudi à uentis.

Inornati capilli collo pendent.Ouid.1.Metam.49.

Intonſi capilli.Horat.Epod.15.2.

Intonſis capillis caput iuuenile.Ouid.1.Metam.29.

Intorti capilli.Vide Intorqueo.

Laceratis capillis crimen componere.Iuuenal.Saty.6.49.

Madidi capilli.Ouid.5.Metam.11.

Molles capilli.Horat.de Arte poet.7.

Neglecti capilli.Ouid.2.Metam.41.

Nigri capilli.Horat.1.Epiſt.7.6.

Nitentes capilli malobathro.Horat.2.Carm.ode 7.2.

Nitidi capilli decent aliquem.Horat.1.Epiſt.14.7.

Odorati capilli.Horat.3.Carm.20.ode 3.

Capillus paſſus.Terent.Phorm.1.2.56. Capillus paſſus, nudus pes,ipſa horrida.

Pexi

Pexi capilli propter conuiuia tantum.Iuuenal.Saty.11.15.

Poſiti ſine lege capilli.Ouid.epiſt.21.15.

Poſitos capillos ſine lege uitta coercebat. Ouid.1.Metam.47.

Præcincti flore capilli.Ouid.epiſt.4.15.

Promiſſus capillus. Liuius lib.4.Decad.5.

Pulli capilli.Ouid.2.Amor.eleg.4.9.

Purpureus capillus.Virg.1.Georg.81.de Scylla.

Capilli rari & cedentes.Plin.epiſt.50.a.

Rigidi capilli.Ouid.10.Metam.84.

Rudibus dare legem capillis.Seneca in Hippoly.3.10.Id eſt,incultos & ſparſos capillos comere,& concinnare.

Rutili capilli.Ouid.2.Metam.64.

Sciſſi capilli.Ouid.4.Metam.110.

Secti capilli.Ouid.3.Metam.102.

Auro ſimiles capilli.Ouid.15.Metam.64.Id eſt,flaui.

Electro ſimiles capilli,id eſt,flaui.Ouid.15.Metam.64.

Sparſi per colla capilli.Ouid.3.Metam.34.

Sparſi rore capilli,Conſperſi.Ouid.11.Metam.12.

Vdi capilli.Ouid.5.Metam.88.

Virides capillos ſiccant natæ Doridos.Ouid.2.Met.2.& 3.

Vittati capilli.Ouid.1.Amor.eleg.7.4.Id eſt,uitta tecti.

Agitat aura capillos intonſos.Horat.Epod.15.2.

Comere capillos.Ouid.lib.2.Amor.eleg.8.1. ad Cypaſſim ancillam Corinnæ loquens.

Comantur capilli.Ouid.1.Metam.49.

Capillo conſcindere mulierem.Terent.Eunuc.4.3.4.

Coronare capillos.Horat.2.Carm.ode 7.2.

Diſiicere capillos,id eſt,turbare.Ouid.11.Metam.78.

Ducere capillis aliquem.Tibul.1.eleg.6.15.

Germinare capillum.Vide Germino in Germen.

In capillum inuolare.Terent.Eunuch.5.2.20.

Lacerare capillos.Ouid.14.Metam.84.

Laniare capillos.Ouid.9.Metam.71.

Medicare capillos.Ouid.1.Amor.eleg.14.1.Id eſt,Inficere,ſeu tingere.

Olet Arabo rore capillus.Ouid.epiſt.21.16.

Ornandis operoſa capillis.Ouid 2.Amor.eleg.7.5. de ancilla Corinnæ.

Pectere capillos matutinos,id eſt,matutino tempore.poeticum eſt.Ouid.de Arte 1.4.Et lib.13.Metam.165.

Pendent capilli.Ouid.2.Amor.eleg.4.9.

Petere capillos unguibus.Ouid.2.Amor.eleg.7.2.

Reſecare capillos.Ouid.11.Metam.37.

Reſoluta capillos.Ouid.2.Amorum,eleg.14.8. Pro reſolutis capillis.

Rigent capilli metu.Ouid.1.Faſt.20.

Rumpere capillos.Ouid.10.Metam.144.

Siccare capillos.Ouid.2.Metam.3.

Spargere humerum capillis.Horat.3.Carm.ode 20.3.

Turbare capillos.Ouid.3.Amorum,eleg.2.15.

Vincire capillos uitta.Seneca in Med.10.13.

Vngere capillos.Horat.1.Carm.ode 29.2.

Capillorum animalia.Plin.lib.35.cap.15.17.

Capillus,pro cæſarie.Cic.pro Sext.Roſc.79.

Compoſito ac delibuto capillo paſſim per forum uolitet.

Capillus,pro barba.Cic.2.Off.34. Qui cultros metuens tonſorios, candente carbone ſibi adurebat capillum.

Capillaceus,Adiectiuum,(τριχοειδής,)Plin.lib.12.cap.25.3. Balſamũ tenui & capillacea coma,quod uocãt eutheriſton.

Capillo,capillas,(τριχόω,)capillare.Plin.lib.37.cap.11.5.de gemmis,quæ à mẽbris hominũ cognominãtur,Polytrix,inquit,in uiridi capillatur.Hoc eſt,capillos habere uidetur.

Capillatus,pen.prod.(τριχωτός,)Adiectiuum, Qui crines longiores habet.Cic.de Lege Agrar.62. Non minus bene nummatus,quàm bene capillatus.Capillata folia ſunt pino & cedro.Plin.lib.16.cap.24.2.

Capillamentũ,(τρίχωμα,)Ipſi capitis capilli.Pli.li.21.c.6.6. Herba croci eſt folio anguſto,penè in capillamenti modum.

Capillamẽtum,quod uulgus falſam perruquam uocat. Sueton. in Calig. cap. 11. Naturam tamen ſæuam atq; probroſam nec tunc quidem inhibere poterat, quin & animaduerſionibus,pœniſq; ad ſupplicium datorum cupidiſſimè intereſſet, & ganeas atq; adulteria capillamento celatus & ueſte longa noctibus ambularet. Galericulum aliàs Latini dicunt, Græcè φενάκη,uel πηνίκιον appellatur.Ex Budæo.

Capillamenta ſeminum,Colum.lib. 4. cap.11. Radicum,Plin. lib. 16.cap. 2. 6.

Capillamenta ſetarum.Plin.lib.11.cap 37.76.

Capillamentũ in cryſtallo , rimæ ſimile, pro eo, quod gẽmarij fellaturam uocant,accepit.Plin.lib.37.cap.2. teſte Budæo.

Capillare,capillaris,pen.prod.n.g.(τριχεῖον,)Reticulum muliebre,quo capillos inuoluunt.Martial.lib.3.40.

Non erubeſcit murice aureo nobis

Diuidere mœchæ pauperis capillare.

Capillaris, Arbor appellatur, in qua tonſum capillum adoleſcentes ſuſpendebant,quando deponebant comam, deo eam ſacrantes.Eadem & capillata dicebatur. Erat et in urbe Roma arbor antiquiſſima,quam ſupra trecentos & ſeptuaginta annos duraſſe compertum eſt, quæ Capillata appellabatur:quòd uirginum Veſtalium capillos ad eam deferre mos erat.Ex Feſto.Meminit & Plin.lib.16.cap. 44.2.

Capio,] capis,cepi,uel cum diphthongo cæpi,captum,(λαμβάνω,αἱρέω,ἁλίσκω,δέχομαι,χειρόω,) capere,Notæ ſignificationis eſt.Terent.Eunuch.3.5.47.Cape hoc flabellum.

Ab hamis capiuntur piſces.Ouid.1.de Arte 153. Hic iaculo piſces,illic capiuntur ab hamis.Capiuntur hamis, hic eſſet inſtrumentum capiendi,ſed hoc loco capientem ſignificat. Sic rectè dixeris Capiuntur ab hominibus.

Capere è.Terent.Heaut.3.3.47.Dicã hanc eſſe captã è Caria.

Capere ex,aliter acceptum.Terent.Phorm.1.3.15.

– tu conijcito cætera,

Quid ego ex hac inopia nũc capiã,et quid tu ex iſtac copia.

Ex æſtu,frigore,nouitate cibi,labe corporis capi.Lu.li.5.186.

Capere ſacra manu.Virg.2.Aeneid. Addidit manu, ad maiorẽ expreſſionem.

Capere in manum.Plaut.Aulul.4.9.

Nihil intereſt inter has ſignificationes,Capio hoſtem, capio generum,capio ſaxum. Duæ autem proprietates in hoc uerbo notandæ ſunt,Vna quòd habet reciprocum quẽdã uſum. ut idem ſit,Cepi uoluptatem,& Cepit me uoluptas.Cic. Magnam cepi ex literis tuis uoluptatem. Quint.in Apibus pauperis, Nec me tanta capiebat uoluptas, quòd fluentia ceris mella conderem.Plinius ad Caluiſium,lib.8.Capio aliquam uoluptatem, quòd ulla uoluptate non capiar. Cepi ſomnũ, Captus ſum ſomno,uix dicitur, ſed dici poſſet,ut oppreſſus: qui enim opprimitur ſomno,capitur ſomno. Cepi delectationem:uix unquam delectatio cepit me:ſed in paſſiuo potius,captus ſum delectatione. Et item in cæteris quæ ad delectationem pertinent,Captus ſum amœnitate loci, dulcedine uocis,ſpecie mulieris,amore pecuniarum,ſpe bonorum,magnitudine ſublimitateq; materiæ.Iſta enim omnia delectant, ideoq; ſubintelligi ſolet delectatio:quale ipſum illud. M.Tullij 3.Off.19.Quòd inſit in his aliquid probi, quod capiat ignaros,id eſt, delectet. Ergo probitati ineſt delectatio: ut ſit ita exponendum, Cuius probi delectatio capiat ignaros, ſiue ignari capiantur delectatione.Habet (inquit Terentius And.1.1.55.)Captus eſt.ſubintellige amore, ſiue pulcritudine fœminæ,id eſt,delectatione.Hæc Valla lib.6.

Capi ac deliniri re aliqua.Cic.pro Cluent.9.

Falli,capi.Cic.4.Acad.120.Sapientis autem hanc cenſet Arceſilas uim eſſe maximam,Zenoni aſſentiens, cauere ne capiatur,ne fallatur uidere.

Capi aliquo, id eſt amore alicuius capi. Ouid. epiſt. 4. 13.
Capi aſſentatione, amore. Cic. de Amicitia 81. Vt animaduertant ne callida aſſentatione capiantur.
Dolis capere aliquem. Virg. 1. Aeneid. 136. Id eſt, decipere.
Capi dolis, Decipi. Virg. 2. Aeneid. Captiq; dolis.
Donis capi. Seneca in Medea 12. 1.
Formidine capi. Virg. 2. Aeneid. 77.
Fraude capi. Seneca in Medea 12. 1.
Inſidijs noctis capiere ſerenæ. Virg. 1. Georg. 86. Id eſt, decipieris.
Capi munditijs. Ouid. 3. de Arte Amandi 27.
Muneribus capi. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 3.
Precio capiuntur auari. Tibullus lib. 3. eleg. 1. 2.
Spe inani capi. Virg. 11. Aeneid. 10.
Capi ſpecie. Quint. lib. 2. cap. 5. 8.
Capere, Delectare, uel allicere. Horat. de Arte poetica 73.
Vt pictura, poeſis erit: quæ ſi propius ſtes,
Te capiet magis, & quædam ſi longius abſtes.
Hunc capit argenti ſplendor. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 6.
Ocellis aliquem capere dicitur puella. Propert. lib. 1. eleg. 11.
Capere, pro cõtinere. Terent. Heaut. 2. 3. 13. Dij boni, quid turbæ? ædes noſtræ uix capient, ſcio. Cicer. 6. Verr. 7. Tot domus locupletiſſimas, domus iſtius una capiet?
Cælo capi. Cic. 2. Philipp. 120. Illi eam gloriam conſecuti ſunt, quæ uix cælo capi poſſe uideatur.
Amentiam eius capere non poterant ciuitas, Italia, prouincia et regna. Cic. pro Milone 67.
Vna domo capi. Cic. 1. Off. 81.
Iram capere. Ouid. 6. Metam. 122.
Cepit te uacuum uillula. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 2.
Capere, Recipere. Terent. Phorm. 5. 3. 6.
– nam ex his prædijs talenta argenti bina
Statim capiebat. Cic. in Parad. 62.
Capit ille ex ſuis prædijs ſexcenta ſeſtertia.
Moram non capit ira. Ouid. de Nuce 1.
Capere bello, Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 4. Ex inſidijs. Cic. in Offic.
Inuitè capere. Cic. Attico, lib. 8. 147. 6.
Ab hoſte capi. Ouid. 2. Triſt. 41.
Capi nocte. Ouid. 3. epiſt. 4.
Arte capi. Ouid. 2. Amorum, eleg. 12. 1.
Cepit eum admiratio. Liu. 8. bel. Punic. 185.
Capere acrimoniam alicuius ad reſiſtendũ. Cic. 2. in Verr. 31.
Aduerſarium. Cic. de Claris Oratorib. 93.
Aequitatẽ rei uerbi laqueo capi nõ oportet. Ci. pro Cæcin. 60.
Aetatem. Colum. lib. 4. cap. 41. 1. Donec uineæ iuſti ſint roboris, quum aliquot deinde annis quaſi iuuenilem ætatem ceperint, quot palmites relinqui debeant incertum eſt.
Capere alimentum humoris dicitur radix. Col. lib. 2. ca. 2. 20.
Cepit me amor. Cic. 2. de Finib. 125.
Angorem pro amico. Cic. de Amicitia 45.
Animum patrium. Cic. 3. Philipp. 144.
Capere animos alicuius. Vide Animus.
Animo capere aliquid. Lucan. lib. 1. 37.
Annus alter ab undecimo ceperat me. Virg. eclog. 8. 8.
Arbitrum. Terent. Heaut. 3. 1. 89.
Vicini noſtri hic ambigunt de finibus:
Me cepere arbitrum.
Arma. Cic. 7. Verr. 75. 3.
Capere arma, aliter. Cæſar, Hortatur ut communis libertatis cauſa arma capiant. Hoc eſt, bellum ſuſcipiant.
Capere arma contra patriam. Cic. ad Brutum, epiſt. 3. 4.
Augurium. Vide Augurium.
Aures. Cicero in Orat. 97. Nimis enim inſidiarum ad capiendas aures adhiberi uidetur.
Capere bonum cibo, potione, auriũ delectatione. Ci. de Fin. 11.
Bellum. Salluſt. Rurſus tamen bellum cepi.

Capere calamitatem. Cic. 1. de Diuinat. 56.
Cauſam. Terent. And. 1. 3. 8.
Si ſenſerit, perij. aut ſi libitum fuerit, cauſam ceperit.
Quo iure, quaq; iniuria præcipitem me in piſtrinũ dabit.
Cibum. Terentius Eunuc. 2. 3. 76. Cibum nonnunquam capiet cum ea. Lucret. lib. 4. 175.
Propterea capitur cibus, ut ſuffulciat artus.
Capere cibũ digitis alienis dicitur qui manib. eſt impotẽs. Iuue. Sat. 10. 23.
Commodum ex re aliqua. Terent. Eun. 3. 5. 25. & 5. 6. 1.
Coniecturam an. Cic. 1. de Diuinat. 211.
Conditionem. Plaut. Stich. 3. 81.
In conditionem parem. Cæſar. 1. bel. Gal. 111.
Coniectura capitur ex eo ut inueniatur. Plin. lib. 33. cap. 4. 2.
Coniecturam capere, & ſignum ſumere ex re aliqua. Varro. 3. de Re ruſt. cap. 16. 25.
Coniecturam de. Cic. pro Muræna 8.
Coniecturam ex. Cæſar 7. bel. Gel. 142. Terent.
Quantum ex ipſa re coniecturam capimus.
Conſilium. Cæſar. 4. bel. Gal. 479. Infirmitatem Gallorum ueritus, quòd ſunt in conſilijs capiundis mobiles.
Capere conſilium de ſententia alicuius. Cic. 3. ad Atticũ 41. 2.
Conſilium pro tempore, & pro re. Cæſar. 5. bel. Gal. 31.
Conſilium ſibi. Cæſar 2. bel. Ciuil.
Conſilium agendi, & non agendi. Cic. 4. Acad. 179.
Belli renouandi. Cæſar 3. bel. Gal. 359.
Corde conſilium. Plaut. Merc. 7. 10. – nec quid corde nunc Conſilij capere poſſim, ſcio.
Conſuetudinem & exercitationem. Cic. 1. Off. 86.
Conſulatum. Cic. in Piſonem 2.
Coronam capere cum laude. Lucret. lib. 6. 20.
Cedit cura animum. Liu. 7. bel. Pun. 43.
Dementia cepit animum. Virg. lib. 5. Aeneid. 92.
Dementia cepit incautum. Virg. lib. 4. Georg. 97.
Capere deſiderium ex aliquo. Cic. de Senect. 50. Terent. Hecy. 1. 2. 12. Aedepol te deſiderium Athenarum arbitror Philotion cepiſſe ſæpe.
Detrimentum uel damnum. Cic. in Catil. 2.
Detrimentum in re aliqua. Colum. lib. 1. cap. 8. 1.
Dicta capere alicuius, Audire uerba. Virg. 6. Aeneid. 76.
Diſciplinam, ex re aliqua. Plin. in. Paneg. 74. Documentũ. Ci. 11. Phil. 292.
Dolorem ex aliquo. Terent. And. 4. 3. 4.
Dolorem corde. Plaut. Trucul. 9. 5. Animo. Cic. de Claris Oratorib. 15.
Dona capere. Virg. 3. Aeneid. 98.
Duces belli capere. Cic. 3. in Catil. 60.
Capere exemplum de aliquo. Terent. And. 4. 1. 27. Quid iſtuc tam mirum eſt, ſi de te exemplum capit? Vbi Donatus, De te exemplum capit. Vtrum, ſi te imitatur: an ſi de te exigit pœnas? ut ipſe alibi, Vterq; exempla in te edent. Sed melius, te imitatur, accipimus.
Exemplum capere ex re aliqua. Cic. de Amic. 33.
Exemplum in re aliqua. Colum. lib. 4. cap. 1. 4.
Exordium à re aliqua. Cic. 1. de Legib. 12.
Experimentum. Plin. lib. 13. cap. 2. 3.
Finem capit diſcordia. Virg. 10. Aeneid. 21.
Fluctus irarum capere in corde. Lucret. lib. 3. 60.
Capere formam alicuius. Plaut. Amph. 4. 112. Cic. eodem modo capere perſonam dicit.
Fructum. Terent. Eunuc. 3. 1. 59.
Fructum alicuius rei. Cic. de Sene. 58.
Fructum amoris capere. Lucan. lib. 7. 7.
Fructum ex re aliqua. Cic. 2. de Diuinat. 7.
Fugam. Cæſar 7. bel. Gal. 110.
Gaudium. Plin. epiſt. 97. lib. 6.
Gaudium ex re aliqua. Liu. 7. bel. Pun. 219.

Gaudium animis. Liu. 7. bel. Pun. 275.
Generum. Id eſt, eligere, authore Donato. Terẽt. Eun. 4. 1. 23.
Gloriam ob amicitiã ſeruatã. Id eſt, laudari. Cic. de Amic. 25.
Gratiam capere dicitur animus. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 6.
Capere populi ſuffragio honorem. Plaut. Bacch. 8. 34.
Honores primos capere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 7.
Incommodum. Cic. 5. Verr. 90.
Incrementum. Colum. lib. 2. cap. 10. 9.
Inimicos omnes homines. Vulgus, ponere ſe in mala gratia, dicit. Terentius And. 4. 2. 12.
Inimicitias in ſe ob aliquem. Terent. Phorm. 2. 3. 23.
Initium à re aliqua. Quint. lib. 10.
Initium capere ex arte ſolent, qui priora omiſerunt. Quint. lib. 2. cap. 11. 1.
Inſulam. Cæſar bel. Gal. lib. 4.
De Britannorum fuga.
Inuidiam apud aliquos, aut iram militum. Liu. 5. ab Vrbe 91.
Iudicem. Liu. 3. ab Vrbe 305.
Iudicem de re aliqua. Plaut. Merc. 15. 34.
Capere laborem. Cic. pro Roſc. Comœdo 29.
Laborem ob. Terent. And. 5. 2. 29. Tantum laborem capere ob talem filium?
Laborem inanem. Terent. Hecyra 3. 2. 9.
Laborem animo. Plaut. Trinum. 5. 35.
Lætitiam ex re aliqua. Cic. ad Atticum, lib. 4. 87. 5.
Lætitiam oculis. Cic. ad Atticum, lib. 14. 312. 5.
Laudem. Terent. Eunuch. 5. 4. 3.
Laudem ex re aliqua. Cic. 2. Off. 37.
Legatum capere. Iuuenal. Saty. 9. 9.
Oculis locũ capere. Virg. 2. Georg. 46. Id eſt, eligere. Seruius.
Loca. Cæſar 3. bel. Gal. 443.
Cepit luctus ciuitatem. Liu. 5. bel. Pun. 117.
Cepit ea Luxuria præfectos. Liu. 6. bel. Maced. 47.
Tũ ſiquis magiſtrũ cepit ad eã rẽ improbũ. Terẽt. And. 1. 2. 21.
Magiſtratum, id eſt, adipiſci. Cic. pro lege Manilia 44.
Magnitudinem menſarũ non capit bruſcum. Plin. lib. 15. c. 16. 1. Id eſt, ſi tã magnũ nõ eſt lignũ, ut ex eo fieri poſſent mẽſæ.
Maturitatem. Colum. lib. 4. cap. 23. 1.
Mente. Liu. 7. bel. Pun. 270.
Metum. Liu. 3. bel. Maced. 41.
Miſeriam, cui Capere uoluptates opponitur. Plaut. Amph. 10. 58. Terent. Adelph. 5. 4. 20.
– miſeriam omnem ego capio, hic potitur gaudia.
Miſericordiam. Cic. pro Quintio 65.
Moderamina capere. Ouid. 3. Metam. 129.
Intelligit gubernaculi moderamen hoc loco.
Modum. Plaut. Aulul. 15. 14.
Mortem. Cic. Antequam iret in exilium 14. Neq; enim mors miſeranda eſt, quæ ob Rempub. capitur.
Capere nomen ex re aliqua. Cæſar 1. belli Gal. 52.
Noxam. Colum. lib. 11. cap. 1. 16.
Capere obliuionem. Plin. lib. 7. cap. 24. 2.
Obliuia noſtri te ceperunt. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 3.
Cepit animos eorum, uel pectora obliuio. Liu. 7. bel. Pun. 73. Idem 8. bel. Maced. 202. Cic. 3. Philipp. 129.
Capere odium alicuius. Terent. Hecy. 2. 1. 22. Cic. 2. Phil. 94.
Odorem. Plin. lib. 13. cap. 1. 10.
Officium capere alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 9.
Omen. Cic. 1. de Diuinat. 167.
Opinionem uirtutis. Cæſar 8. bel. Gal. 30.
Oppida. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 10. 9.
Capere pallorem. Colum. lib. 12. cap. 50. 15.
Cepit ciuitatem pauor. Liu. 5. bel. Pun. 116.
Pecuniam: ubi agitur de rapina. Cic. 3. Verr. 62.
Pecuniam ob rem iudicandam. Cic. 2. de Finib. 87.

Pignus. Plaut. Amph. 3. 68.
Pignora, uel auferre pignora, Eſt quod nunc dicimus captionẽ bonorũ. Budæus.
Capere pœnã de aliquo. Liu. 2. ab Vrbe 20.
Pœnas criminis capere. Lucan. lib. 2. 38.
Portum. Cæſar bel. Gal. lib. 4. non ita procul à fine.
Prædam de prædonibus. Plaut. Trucul. 4. 12.
Præmia. Virg. 5. Aeneid. 47.
Præmia ab aliquo. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 9.
Præſagia. Plin. lib. 18. cap. 35. 2.
Primordia à re aliqua. Cic. 3. de Legib. 13.
Prouinciam. Terent. Phorm. 1. 2. 23. – ô Geta prouinciam Cepiſti duram.
Pugnas capere. Stat. 1. Syl. 6. 11. Significat pugnare.
Capere quietem. Cicer. ad Attic. lib. 9. 182. 2. Et tamen omnis ſpes ſalutis in illis eſt, & ego excubo animo, nec partem ullam capio quietis.
Sicut erat poſitum cæſpite fulta caput. Idem 1. Metam. 126.
Radicem. Plin. lib. 17. cap. 17. 1.
Capere rationem, Inuenire modum. Terent. Heaut. 5. 2. 11.
Rationem, aliter. Terent. Heaut. 5. 2. 6. Nec rationem capio, niſi quòd tibi ex animo bene uolo. Id eſt, ignoro cauſam.
Rationem oculis. Plaut. Pſeud. 9. 1.
Cepit quoſdam religio. Liu. 8. bel. Pun. 81.
Rimam non capit cedrus. Plin. lib. 19. cap. 40. 11.
Robur. Plin. lib. 17. cap. 17. 3.
Capere ſatietatem. Plaut. Amph. 5. 5.
Cepit eum ſatietas huius rei. Terent. Eun. 3. 1. 14.
Capere ſedem. Liu. 8. bel. Maced. 69.
Socium conſilijs capere. Virg. 5. Aeneid. 141.
Somnum. Cic. 4. Tuſcul. 66. Noctu ambulabat in publico Themiſtocles, quòd ſomnum capere non poſſet.
Sonitum non poſſe capere auribus. Cic. de Somnio Scip. 19.
Specimen. Cic. 1. Tuſcul. 50.
Spem. Colum. lib. 3. ca. 9. 5. Ita feraciſſimarum aminæarum ſeminibus electis, largæ uindemiæ ſpem capiamus.
Spolia è laude alicuius. Cic. 2. Tuſcul. 39.
Stipendium. Cæſar 1. bel. Gal. 187.
Cepit eum tædium belli. Liu. 8. ab Vrbe 5. Ouid. 9. Met. 124.
– nec tædia cœpti
Vlla mei capiant.
Tædia laudis te capiunt. Virg. 4. Georg. 67.
Capere tempus, pro obſeruare. Cic. ad Brutum, lib. 11. 16. 3.
Terram capere, pro eligere terram. Virg. 1. Aeneid. 80.
Terror cepit eum. Liu. 1. bel. Maced. 135.
Timorem pro aliquo. Virg. Aeneid. 6. 71.
Vectigal ex agro aliquo. Liu. 8. bel. Pun. 206.
Verecundia eum cepit. Liu. 4. bel. Pun. 193.
Verſoriam, Mutare conſilium. Plaut. Trinum. 14. 19.
Vetuſtatem. Colum. lib. 4. cap. 1. 6.
Viam animo. Liu. 2. bel. Pun. 212.
Vires. Plin. lib. 17. cap. 21. 9.
Capere uirtutẽ animo, & corde expellere deſidiam. Plaut. Tri. 10. 24.
Vitiũ. Col. lib. 3. cap. 18. 2. Nã fragilis eſt ea parte materia, qua torta, & recuruata, quum deponeretur ceperat uitium.
Voluptatem. Cic. 7. Verr. 30.
Voluptatem malis alienis. Cic. 4. Tuſc. 108.
Voluptatem animo. Cic. pro Plancio 1.
Voluptatem ex abitu alterius. Plaut. Amph. 8. 10.
Voluptatem cum aliquo. Plaut. Amph. 3. 114.
Voluptas mihi capitur, Voluptatẽ capio. Ouid. 4. de Põto ele. 9. 8.
Vſurã corporis alterius uxoris, pro adulterũ eſſe. Plaut. Amph. 3. 108.
Vtilitates ex amicitia. Cic. de Amicit. 31.
Capere uultum & geſtum. Terent. Phorm. 5. 77. Nunc geſtus mihi, uoltusq; eſt capiundus nouus.

Capiundus. Virg. 4. Georg. 79.
Hic tibi nate prius uinclis capiendus. De Proteo.
Captus,(ληφθείς, ἁλούς) Participium. ut Interclusus et captus. Cicer. Attico, lib. 10. 173. 8.
Capti conatus fruſtra. Liu. 3. ab Vrbe 19.
Vi captus & armis. Claud. lib. 4. Paneg. 77.
Agri de hoſtibus capti. Cic pro Domo ſua 98.
Arx capta, Expugnata. Ouid. de Nuce 31.
Locus captus. Ouid. 1. de Arte aman. 47.
Mentes captæ. Ouid. 4. Metam. 13.
Oppida capta. Propert. lib. 3. eleg. 4. 4.
Pectus captum. Ouid. 1. de Rem. amor. 2.
Captum tempus ad aliquam rem. Liu. 3. bel. Maced. 41.
Captus eſt: Subaudi, amore. Terent. And. 1. 1. 55. Egomet continuò mecum, certè captus eſt. Vbi Donatus, Captus eſt, Tenetur. Ex translatione ferarum atq; uenatus.
Captus amore. Cic. pro Cluentio 9. Virg. 6. eclog. 12. -hæc quoq; ſiquis Captus amore leget. Seruius interpretatur, Siquis legere iſta fuerit dignatus: Aut, ut ego interpretor, Si quis amabit legere mea carmina. Sic utitur tertio quoque (Georg. 56.
Auro captus. Horat. 2. Carm. ode 18. 8.
Carmine captus, Delectatus. Virg. 4. Georg. 70.
Captus turpi cupidine. Virg 4. Aeneid. 39.
Diuitijs captus, Diuitiarũ amore uictus. Tibull. li. 1. eleg. 9. 4.
Dolis capti. Virg. 2. Aeneid. 40.
Captus dulcedine pecuniæ. Matius ad Cic. lib. 11. 28. 6.
Dulcedine uocis captus. Ouid. 1. Metam. 143.
Forma capta uiri. Ouid. 10. Metam. 105. Forma, ob formam.
Fulgore aulæ captus. Senec. in Octa. 2. 1. Id eſt, regni.
Inſidijs capta puella. Ouid. epiſt. 19. 14.
Somnijs captus. Horat. 4. Carm. 1. ode 8.
Captus ſplendore nominis. Cic. 1. de Finib. 66.
Captus quadam ſuperſtitione animi. Liu. 6. bel. Pun. 99.
Verbis capta puella. Ouid. 1. de Arte 91.
Capti uoluptate imperiti, facilè ijs quibus delectantur, conſentiunt. Quint. lib. 5. cap. 11. 15.
Captus & fraudatus. Cic. 9. Off. 91.
Animo captus, Inſanus. Sene. in Herc. furẽt. 1. 22. (tu priuatus.
Captus aurib. & oculis. Cic. 5. Tuſc. 164. Hoc eſt, uiſu & audi
Captus corde amans, id eſt, parum cordatus, uel inſanus. Plaut. Trinum. 10. 51. Niſi potius exanguem & pene demortuũ intelligamus, quod qui amant, cibum & potum faſtidiant, uitalem autem facultatem in corde reſidere certum eſt.
Errore captus. Cic. 21. Philipp. 322.
Fraude capti. Senec. in Agamemn. 7. 9.
Captus furore, Eſt qui furit. Liu. 4. bel. Pun. 120.
Captus membris dicitur qui officio membrorum priuatus eſt. Cic. pro Rabirio 15. Confectus ſenectute, præpeditus morbo, mancus & membris omnibus captus ac debilis.
Captus mẽte, Qui nõ eſt ſanæ mẽtis. Cic. 1. Off. 134. Falli, errare, labi, decipi tã dedecet, quàm delirare et mente captũ eſſe.
Captus oculis à Cicerone dicitur. 6. Verr. 90. de eo qui uiſam rem concupiſcit, Tametſi (inquit) ne oculis quidem captus in hanc fraudem, tam ſceleratam ac tam nefariam decidiſti. Nam id concupiſti quod nunquam uideras, &c. auribus tu tantam cupiditatem concepiſti, ut eam non metus, &c.
Talpæ capti oculis. Virg. 1. Georg. 37. Hoc eſt, oculis debiles. Quum enim talpæ cæci naſcantur, quomodo capti oculis? il li enim capti dicuntur, qui aliquando uiderunt. Seruius.
Captus, huius captus, m. g. (κατάληψις,) Terẽ. Adel. 3. 4. 34. Præterea ut captus eſt ſeruulorum, nõ malus. Vbi Donatus, An quantũ capit animus ſeruilis, tantũ nõ malus, neq; iners Geta? An, ut captus eſt ſeruulorũ, quemadmodũ ſæpe aucupium in ſeruis habendis bonũ euenit: ut in captu auiũ, uel piſcium, uel ferarũ plurimũ fortuna dominatur. Et hoc ideo, quia ſeruũ euenire bonũ, non ratio eſt, aut natura, ſed caſus eſt: utpote in re rariſsima. Vt ſit, ut captus eſt ſeruulorum, id eſt euẽtus eſt in ſeruis. Vt Captus, &c. Id eſt, Vt ſe habet conditio ſeruorũ. Africanus in Simulante, Is, ut ſeruorũ captus eſt, facillimè domo atq; noſtra familia prouenditur. Ergo Captus, ſortẽ intelligo. Hactenus Donatus. Cic. 2. Tuſc. 110. Græci autem homines non ſatis animoſi, ſed prudẽtes, ut eſt captus hominum, ſatis hoſtem aſpicere non poſſunt.
Captus aliter. Plin. lib. 24. cap. 10. 6. Flos cuiuſcunq; generis trium digitorum captu, dyſentericos & aluum citam emendat, in uino auſtero, bis die potus. Trium digitorum captum uocat, quantum tribus digitis capi poteſt.
Capturus, pe. pro. ληψόμενος, Part. futurũ. Ci. de Amic. 67. Eos potiſs. diligũt, ex quib. ſperãt ſe maximũ fructũ eſſe capturos.
Captura, capturæ, pen. prod. (ἄγρα,) Idem quod captio. Plin. lib. 19. cap. 1. 2. ad piſcium & alitum capturam. Sic. Capturæ intereſſe. uide Interſum.
Captura, pro re capta. Plin. lib. 10. cap. 40. 1. Platea capita caprarum morſu corripiens, donec capturam extorqueat.
Captura, pro quæſticulo, inquit Budæus. Suetõius in Caligula, ca. 40. Ex gerulorũ diurnis quæſtib. pars octaua, ex capturis proſtitutarũ quantũ quæq; uno concubitu mereret.
Captura, pro Præda. Plin. li. 11. c. 24. 5. Quũ uerò captura incidit, quàm uigilãs et paratus ad curſum? De araneo uenãte.
Captio, (λῆψις, λῆμμα,) Aliud uerbale, Ipſe actus capiendi: ut Honorum captio, quæ & captatio dicitur.
Captio, (ὑπαγωγή, ἀπάτη, σόφισμα,) Deceptio. Plau. Epid. 5. 109. Verùm ſi plus dederis, referã: nulla in ea re captio eſt.
Captiones dialecticæ. Cic. 2. de Finib. 28.
Præſtigiæ & captiones. Cic. 4. Acad. 84.
Captio in uerbis. Cic. de Claris Orat. 102.
Explicare captiones. Cic. 2. de Diuinat. 60.
Captiones habet hæc ſententia. Cic. in Partitionibus 73.
Inducere ſe in captiones. Cic. 2. de Diuin. 60.
Refellere captiones. Cic. de Fato 46.
Captiuncula, pen. corr. (ἀπάτιον,) Diminut. Cic. ad Atticũ, lib. 15. 325. 4. Seruius uerò pacificato cum liberiolo ſuo uidẽtur obijſſe legationem, et omnes captiunculas pertimeſcere.
Captioſus, pen. prod. (ἀπατηλός, σοφιστικός,) Adiectiuum, Captionibus ſiue deceptionibus plenus. Cic. pro Qu. Roſc. 30. Quo nihil captioſius, neq; indignius dici poteſt.
O ſocietatem captioſam & indignã, ubi alter HS IↃↃↃ, alter CCCIↃↃↃ quod ſit in ſocietatem affert?
Captioſa probabilitas te fallit. Cic. de Finib. 109.
Captioſiſsimum genus interrogationis. Cic. 4. Acad. 90.
Fallax & captioſa interrogatio. Cic. 4. Acad. 86.
Captioſa ſoluere. Cic. 1. de Finib. 33.
Captioſum pro damnoſo. Cic. de Claris Orat. 101. Captioſum eſſe populo, quod ſcriptum eſſet, negligi, & opinione quæri uoluntates. Vlpianus in L. Si cum ff. Quod metus cauſa, Ne metus quem paſſus ſum, mihi captioſus ſit.
Captioſè, Aduerb. (ἀπατηλῶς,) Cic. 4. Acad. 167. Sic me, inquit, antè ſuſtineo, nec diutius captioſè interrogãti reſpõdeo.
Captiuus, pen. prod. (αἰχμάλωτος, δορύληπτος,) Adiect. dicitur uinctus: quòd nõ ſui iuris ſit, ſed in poteſtatẽ alterius redactus. Ci. 3. Tuſc. 91. Nec ſi aliquot annis poſt idẽ ille liber captiuis miſſus eſſet, uulnerib. mederetur, ſed cicatricibus.
Captiuus, abſolute. Virg. 9. Aeneid. 57.
-captiuosq; dabit, ſuaq; omnibus arma.
Captiui & dedititij. Cic. ad Brutum 3. 5.
Frugi & diligentes captiui. Cic. 8. Philipp. 254.
Reddere captiuos. Cic. 1. Off. 59.
Triſtis captiuus. Iuuenal. Saty. 10. 14.

Armenta

Armenta captiua. Claud. 1. in Eutrop. 80.
Dare captiua brachia uinculis. Senec. in Herc. Oeth. 2. 2.
Mens captiua. Ouid. 1. Amorum, eleg. 2. 6.
Miles captiuus. Claud. 2. in Eutrop. 117.
Piſces captiui. Ouid. 13. Metam. 198. (33. cap. 1.
Res captiuæ, Ab hoſtibus captæ dicuntur. Plin. Nat. Hiſtor. lib.
Captiuus ſanguis, pro captiuorum. Vir. 10. Aeneid. Captiuoq; rogi perfundat ſanguine flãmas. Et ciuitatẽ captiuã dicit Cic. quæ nefariorũ & ſceleratorum cõiurationibus ſubdita eſt.
Veſtis captiua. Virg. 2. Aeneid. 152. Pro captiuorum, captiua ponitur: & eſt nota locutio. Seruius. (ſer. 93.
Captiuum, aut captiuam ducere alicui. Claud. 2. de Rapt. Pro-
Ducere aliquẽ captiuum in triumpho. Cic. Vatinio, li. 5. 11. 5.
Redimere captiuos ab hoſtibus. Author ad Herenniũ, lib. 3. 92.
Captiuos necare. Cic. 3. de Nat. deor. 117.
Captiuitas, pen. corr. captiuitatis, (αἰχμαλωσία,) Ipſa uendicatio. Tacit. Quocunq; oculos Romanus intenderet, captiuitatem cladem̃q;, & dira omnia obuerſari. Plin. lib. 8. cap. 37. Vt fermè antè captiuitas occupet.
Capto, captas, (μάρπτω, θηρεύω, θεραπεύω, θηράομαι,) captare, Frequentatiuũ. Oui. 8. Met. 40. -modò quas uaga moue
Captabat plumas, flauã modò pollice cerã Mollibat. (rat aura,
Colla captare lacertis. Ouid. Epiſt. 8. 19.
Fontem captare manu nuda, Haurire. Seneca in Hippol. 4. 33.
Aduentum alicuius captare. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 5.
Aera auribus captare. Virg. 3. Aeneid. Naturale enim eſt, ut à qua parte flaturus eſt uentus, ad eam auris admota frigidior
Aſſenſionem. Cic. 1. de Inuent. 66. (fiat. Seruius.
Captare auram libertatis. Liu. 3. ab Vrbe 151.
Auras captare naribus. Virg. 1. Georg. 76.
Auras captare dicuntur uenatici canes, quum odorando ueſtigia ſequuntur ferarum. Seneca in Hippol. 1. 8.
Nunc dimiſsi nare ſagaci Captent auras.
Baſia. Martialis lib. 1. 32.
Beneuolentiam. Cic. 1. de Inuent. 31.
Cœnam captare. Martial. lib. 7. 28.
Compendium captare. Tranquillus, Ex ſenio mortem, ex mor-
Conſilium. Terent. And. 2. 4. 1. (te compendium captantes.
Captare dominationem. Tacit. lib. 4.
Fauorem captare ex præſtantia animi. Quint. lib. 6. cap. 1. 19
Feras captare laqueis. Virg. 1. Georg. 28.
Frigus captare inter flumina & fontes. Virg. 1. eclog. 11.
Captatur gloria. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 15.
Gratiam. Plin. in Paneg.
Miſericordiam. Cic. de Inuent. 156. Et 2. Philipp. 90.
Mores nouos. Plaut. Trinum. 4. 29.
Muſcas, pro uenari, inſidiari. Tranquil. in Domit.
Nomen, Cic. ad Brutum, lib. 11. 4. 1. (& ſublimia moliri.
Nubes & inania captare. Horat. in Arte, Hoc eſt, nimis ardua
Obſonia captare. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. ode 22.
Occaſionem. Cic. de Aruſp. reſp. 51.
Occaſiones maiorum operum captare dicuntur phrenetici quidam qui & ſi deſipiunt, ſummam tamen ſpeciẽ ſanitatis præbent, dum ea moliuntur, quæ à ſanæ mentis homine aliena non ſint. Celſus lib. 3. cap. 18. Eius autem plura genera ſunt: ſiquidem ex phreneticis alij hilares: alij triſtes ſunt, alij facilius continentur, & intra uerba deſipiunt, alij conſurgunt, & uiolenter quædã manu faciũt: atq; ex his ipſis alij nihil niſi impetu peccãt, alij etiã artes adhibẽt, ſummãq; ſpeciẽ ſanitatis in captãdis maiorũ operũ occaſionibus præbẽt. ſed exi
Piſces arundine captare. Oui. 8. Met. 44. (tu deprehẽdũtur.
Plauſus. Cicer. in Piſonem 47. Inania ſunt iſta, mihi crede, delectamenta penè puerorum: captare plauſus, uehi per urbẽ, conſpici uelle.
Puellas captare. Ouid. 1. de Arte 81.
Riſus. Cic. 2. Tuſcul. 25.
Sermonem alicuius. Terent. Phorm. 5. 6. 29.
Solitudines. Cic. 3. Tuſcul. 106.
Somnos, Dormire. Colum. lib. 7. cap. 10. 3.
Sonitum aure admota. Liu. 8. bel. Maced. 28.
Suffragia captare populi. Horat. 2. Epiſt. 2. 21.
Tempeſtates. Liu. 5. ab Vrbe 24.
Tempus. Liu. 6. bel. Pun. 61. Vt inde tempore captato abirent.
Temporum momenta captare. Tranquil. Martial. Omnes temporum captabat articulos.
Captare umbras arborũ, fonticulorũ amœnitatẽ, uel auræ refrigerationẽ. Col. lib. 1. ca. 11. 14. Et apud Virg. Frigus capta-
Voces captare auribus. Curtius lib. 10. (bis opacum.
Voluntates hominũ. Cic. 2. de Orat. 18. Legitur & Excipere.
Voluptatem. Cic. 1. de Finib. 37.
Captare uoluptatem ex aliqua re. Plin. epiſt. 161.
Captare aliquẽ, id eſt, tentare & conari ut aliquem uel decipiamus, uel illectamentis pertrahamas ad nos: Inſidiari. Terent. Hecy. 1. 1. 16. Iniurium eſt autem ulciſci aduerſarios?
Aut qua uia captẽt te illi, eadem ipſos capi? Mart. lib. 9. 93.
Dum me captares, mittebas munera nobis:
Poſtquam cepiſti, das mihi Rufe nihil.
Doctè atq; aſtutè captare aliquem. Plaut. Moſtel. 15. 21.
Captare aliquem emolumento aliquo. Cic. 2. de Inuent. 238.
Captans, captantis, (μάρπτων,) Participium. ut
Collum captantia brachia. Ouid. 3. Metam. 86.
Tempus captatum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 25.
Captatio, Verbale, (θήρασις,) Eſt uenatio, & ueluti honorum captio, quã prehenſionem Cicero uocat. Plin. lib. 20. c. 14. 14. Et paulo antè, Iulium Vindicem aſſertorem illum à Nerone libertatis, captatione teſtamenti ſic lenocinatum.
Captatio uerborum. Cic. in Partitionibus 43.
Captatio geminata. Quint. lib. 5. cap. 13. 42.
Captator, pen. prod. (θηρατής,) Qui uenatur & ambit aliquid quouis modo. ut Captator auræ popularis. Liu. 3. ab Vrbe 137. Adeoq; nouum ſibi ingenium induerat, ut plebicola repentè, omniſq; auræ popularis captator, &c.
Captator, pro hæredipeta & ineſcatore ſenum orborum, quib. blanditur ut ſibi hæreditas aut quiduis aliud relinquatur. Iu
Vſq; adeò grauis uxori, natiſq;, ſibiq;, (ue. Saty. 10. 21.
Vt captatori moueat faſtidia Coſſo.
Captatorius, (θηρατικός,) Adiectiuũ, ut Captatoriæ ſcripturæ, & captatoriæ inſtitutiones, id eſt, adulatoriæ, ut interpretãtur Papinianus & Caius Iuriſconſulti.
Capeſſo, capeſsis, capeſsi, capeſſum, ſecundũ Diomedẽ uel capeſſiui, capeſsitum, pe. prod. ſecundum Priſcianũ, (ἐφάπτομαι, ἐπιβάλλομαι,) uerbũ eſt actiuum. nam dicimus capeſſo, capeſſor. Significat aũt capere. ut, Capeſſere fugam. Plaut. Aulul. 17. 4. In herum matura, in ſe ſera condecet capeſſere.
Capeſſere cibũ hiatu oris et dẽtib. ipſis. Cic. 2. de Nat. deo. 182.
Capeſſere de itinere dictũ. Plaut. Rud. 4. 89. Si ad ſaxũ quod capeſsit, ea deorſum cadit, &c.
Quò nũc capeſsis tu te hinc aduorſa uia? Plaut. Bacchid. 2. 5.
Capeſſere ſe domum. Plaut. Amphit. 4. 108.
Montem capeſſere, Aſcendere montẽ. Valer. li. 4. Argona. 64.
Capeſſere ſe in alta maris, Pro immittere. Plaut. Aſin.
Capeſſere ſe præcipitem ad malos mores. Plaut. Bacch. 21. 1.
Capeſſere arma uel bellũ. Liu. 4. ab Vrbe 228. Vir. 3. Ae. 47.
-ſocijs, tunc arma capeſſant Edico.
Conſilium. Plaut. Rud. 5. 14.
Curas imperij, & inuigilare publicis utilitatibus. Pli. in Paneg.
Capeſſere curſum ad aliquem. Plaut. Capt. 13. 9. (111.
Capeſſere fugam, Fugere. Liu. 1. ab Vrbe 104. & lib. 9. 207.

Capeſſere

Capeſſere iuſſa alicuius,id eſt,perficere.Virg.1.Aeneid.17.Imperia.Plautus Trinum.6.19.

Capeſſere honorem.Tacit.lib.13.182.12.

Capeſſere libertatem.Cic.10.Philipp.283.

Locum capeſſere,pro affectare,& urgere.Cic.2.de Nat.deor.173.de Sphæra,Omnes enim partes eius undiq; medium locum capeſſentes nituntur æqualiter.Budæus.

Capeſſere munia.Colum.lib.12.cap.1.3.

Capeſſere obſidia.Tacit.lib.12.154.9.

Capeſſere aliquid oculis,Contemplari,intueri.Liu.7.bel. Macced.99.

Capeſſere partẽ curarum.Tacit.lib.12.156.19.

Paſtum capeſſere.Cic.2.de Nat.deor.180.& 181.

Capeſſere facinoris principium.Tacit.lib.15.237.37.

Capeſſere pugnam.Liu.2.ab Vrbe 27.Decorum erat tum ipſis capeſſere pugnam ducibus.Lucan.lib.3.110.

Recta capeſſere, Rectam uiam ingredi,id eſt, honeſtum ſequi. Horatius 2.Serm.Saty.7.2.

Pars hominum uitijs gaudet conſtanter,& urget
Propoſitum:pars multa natat,modò recta capeſſens,
Interdum prauis obnoxia.

Capeſſere Rempublicam,Id eſt,adminiſtrare,gubernare, defendere.Salluſt.Expergiſcimini aliquando,& capeßite Rempublicam,id eſt,defendite.Idem.Cic.ad Lentulum,lib.1.8.8.Dignitas in ſententijs dicẽdis,libertas in Republica capeſſenda.

Capeſſere ſolennia regni.Tacit.lib.5.

Superiora capeſſere.Cic.1.Tuſc.67.

Capeſſere urbem aliquam,pro conferre ſe ad eam.Cic.ad Atticũ lib.10.200.2.

Ad capeſſendas cæremonias promptior animus. Tacit.lib. 4.83.9.

Capeſſendis inimicitijs facilis.Tacit.lib.5.

Capax,capacis,pen.prod.om.gen.(δεκτικός,χωρητικός, εὐρύχωρος,)Quod capit ſeu cõtinet,aut continere poteſt.Plin.li.10.cap.33.2. Hirundines utero capaci. Plin.lib.11.cap.37.68.A quibus capaciora inteſtina ad aluum.

Capax calix ad ſextarios tres.Plin.lib.37.cap.2.6.

Circus capax populi.Ouid.1.de Arte aman.28.

Domus capax.Ouid.ad Liuiam 53.

Regnum capax.Seneca in Herc.furent.9.9.

Capacibus ripis effuſus amnis.Ouid.3.Amor.eleg.5.4.

Scyphi capaciores.Horat.Epod.9.7.

Vrna capax.Horat.3.Carm.1.ode 4.

Capaces aures.Cic.in Orat.56.

Ad præcepta capax animus.Ouid.8.Metam.49.

Animo capaci concipere.Ouid.15.Metam.1.

Ingenium capax.Ouid.8.Metam.107.

Capax amicitiæ.Plin.Epiſt.37.c.& epiſt.12.lib.1. Vxor omnis ſecreti capacißima.

Animæ capax pulmo.Senec.in Oedip.4.16.Id eſt,flatus.

Inuidiæ capax.Senec.in Troad.6.15.Id eſt,quod inuidias ſuſtinere poteſt.

Scelerum capax iuuenis.Seneca in Octau.4.11.

Officij capax.Claud.1.in Eutropium 16.

Capacißima omnis ſecreti uxor.Plin.epiſt.12.c.

Capacitas,pen.corr.capacitatis,(χώρησις,εὐρυχωρία,) Amplitudo loci,quæ capere & continere poteſt.Colum.lib.12.ca.43.10.Et quum paulum ſub umbra refrixerint, ternæ aut etiam quaternæ pro capacitate uaſorum in ollas demittũtur. Cic.1.Tuſ.94.Vtrũ capacitatẽ aliquã in animo putamus eſſe,quo tãquã in aliquod uas,ea quæ meminimus,infundãtur.

Capis,] capidis,pen.corr.f.g.(κάπις,)Genus poculi à capiẽdo dictum.Feſtus.Plin.lib.37.ca.2.8.Liu.10.ab Vrbe 30. Cum capide ac lituo,capite uelato uictimam cædat.

Capiſterium,] capiſterij,(λικμητήριον,) Genus inſtrumenti expurgandis ſeminibus apti.Colum.lib.2.cap.9.9. Quicquid exteretur,capiſterio expurgandũ erit:& ſemper quod propter magnitudinem ac põdus in imo ſubſederit, ad ſemẽ

reſeruandum.Quidam hoc loco legunt caphiſterium.

Capiſtrum,Capiſtro,] capiſtras.Vide Caput.

Capitatus,Capitellũ,Capitiũ, Capito,] Vide Caput.

Capito,pen. corr. Cognomen eius qui magno capite fuit: à quo poſtea tota familia eodem nomine uſa eſt.Sipontinus.

Capito Lycius compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris octo. Epitomas Liuij & Eutropij in Græcum uertit ſermonẽ.Scripſit & res Lyciæ & Pamphiliæ.Author Volaterranus lib.14.

Fonteius Capito.Horat.1.Serm.Saty.5.7.

Capitolium,(καπιτώλιον,)Prægrandis arx Romæ, in mõte Saturnio,ex præda Apiolarum, Latinorum urbis, à Tarquinio Superbo extructa.Author Plinius lib.3.ca.5.34.Varro de Ling.Lat.Capitolium dictum, quòd hic quum fundamenta foderentur ædis Iouis,caput hominis inuentum dicitur.Liu.1.Decad.lib.5.ad finem. Hic mons antè Tarpeius dictus à uirgine Veſtali Tarpeia,ibi à Sabinis necata armis, uel(ut alij)armillis,& ſepulta. eius nominis monimentũ relictum, quòd etiam nunc eius rupes Tarpeium appellatur ſaxum.Vide hiſtoriã apud Liuium 1.Decad. lib.1.55.Cic. Antequam iret in exilium 15.

Alta Capitolia.Virg.6.Aeneid.167.

Celſa Capitolia.Virg.8.Aeneid.128.

Fulgens Capitolium.Horat.3.Carm.ode 3.9.

In Capitolium perfugere.Tacit.lib.2.

Capitolinus,pen.prod.Adiectiuum,(καπιτωλῖνος,)ut Capitolinus Iupiter.Cic.pro Domo ſua 111.

Iouis Capitolini laudes uel perpetua ſacri certaminis materia non dubiæ ſunt,uel oratorio genere tractantur. Quint.li.3.cap.7.3.

Cliuus Capitolinus.Cic.pro Rabirio 24.

Sedes Capitolinæ.Stat.lib.5.Syl.1.38.

Capitolinus fuit cognomen eius qui caput inuenit quum Capitolium extrueretur.Quo nomine dictus fuit author quidã qui de Cæſaribus ſcripſit.

Capitulatum,Capitulatim,Capitulũ,] Vide Caput.

Capnobatæ,pen.corr.Populi,qui Myſi dicuntur Strabo lib.7. Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes, ab animantibus abſtinere,& eam ob cauſam pecus omne uitare,melle uerò & lacte & caſeo ueſci. Quumq; tranquillam exagitent uitam,ob deorum culturam, deicolæ & Capnobatæ,id eſt,fumi conſcenſores nominantur.

Capnos,] capni,Herba,cuius meminit Plin.lib.23.cap.13.11.& lib.16.cap.7. Capnon herbam qui edere, bilem per urinam reddunt.Ruellius lib.3.cap.124.Capnos, Romanis fumaria,herba eſt Plinio fruticoſa,coriandro ſimilis,prætenera,folio albiore,cineracei coloris,undiq; numeroſo, flore purpureo.Succus claritatem facit inunctis oculis,delacrymationemq; ceu fumus, inde nomen accepit. Gallis hæc Fumus terræ uocatur.Eſt & alia capnos Plinio, quam pedes gallinaceos uocant,naſcens in parietinis & ſepibus,ramis tenuiſſimis,ſparſiſq;,flore purpureo, uiridis, ſucco caliginem diſcutit:itaq; in medicamenta oculorum additur.Similis & nomine & effectu alia,quam paulò antè diximus.

Capo,onis.Vide Capus.

Capnos herba.Vide Fumaria.

Cappa,] (κάππα,)Nomen literæ Græcæ:pro qua Latini utuntur c.Quo nomine Græci(ut Suidas docet)quum hominem malum uolunt prouerbio ſignare, unum cappa: quum peiorem,duo cappa:quum peßimum,tria habere cappa dixerunt:uolentes eum intelligi eſſe Cretenſem, Cilica,Cappadoca:qui ſingularis fuiſſe improbitatis exiſtimantur. Vide Eraſmi Chiliadas.

Cappadocia, (καππαδοκία,) Regio eſt in Aſia, Euxinum uerſus quam Macedones in duas Satrapias à Perſis diuiſam accipientes, ex Satrapijs in regna redegerunt, atq; maiorem Cappado-

Cappadociã quæ Taurũ uerſus eſt,propriè Cappadociã uocauere:altera Pontũ.Eius aũt latitudo eſt à Põto Taurũ uerſus,mille ferè & octingentorũ ſtadiorũ:lõgitudo uerò à Lycaonia atq; Phrygia uſq; ad Euphratẽ, ad Aurorã & Armeniã ad tria millia ſtadiorũ.Ea frugibus abundat, præſertim frumẽto & pecore omnis generis,tota ferè lignis carẽs,quæ quũ Ponto ſit Auſtralior, frigidior tamen eſt. Hæc Strabo lib.ſuæ Geographiæ 12.in principio.Cappadociã Ptolemæus tabula Aſiæ prima deſcribit.& Plin.lib.6.cap.2.& 3.

Cappadociæ regio.Cic.Catoni,lib.15.4.9.Itaq; exercitũ mihi ducendum per Cappadociæ regionem putaui.

Cappadox,pen.corr.(καππάδοξ,) Cappadocis, pen.corr. & Cappadocus,Qui eſt ex Cappadocia. Cic. poſt Reditũ in Senatu 12.Cappadocẽ modò abreptũ de grege uænaliũ diceres.

Cappadocum montana cohors.Lucan.lib.7.45.

Cappadocum nobilitas.Tacit.lib.14.

Mancipijs locuples,eget æris Cappadocũ rex.Horat.1.Epiſto.6.8.

Feroces Cappadoces.Lucan.lib.3.49.

Pingues Cappadocas paſcere.Perſius Saty.6.9.De ſeruis intelligit,qui ex Cappadocia multi aduehebantur.

Capparis,] huius capparis,pen.corr.f.g.(κάππαρις,)Fruticis genus.Plin.lib.13.cap.23.Ibi & capparis firmioris ligni frutex, ſeminiſq; & cibi uulgati, caule quoq; unà plerunq; decerpto.Colum. lib. 11.in fine, Capparis plurimis prouincijs ſua ſpõte nou alib.naſcitur. ſed quibus locis eius inopia eſt, ſi ſerenda fuerit, ſiccum locum deſiderabit. Iſq; debebit antè circundari foſſula, quæ repleatur lapidibus,et calce,uel punico luto,ut ſit quaſi quædam lorica, ne poßint eam perrumpere prædicti ſeminis frutices: qui ferè per totũ agrum uagantur,niſi munimẽto aliquo prohibiti ſint.quod tamen non tantum incommodum eſt (ſubinde enim poſſunt extirpari)quantum quòd noxium uirus habent.ſuccoq; ſuo ſterile ſolum reddunt.Cultu aut nullo, aut leuißimo contenta eſt:quippe quæ res etiam in deſertis agris citra ruſtici operam conualeſcit.Colum.lib.10.24.Capparis, & triſtes Inulæ,ferulæq; minaces.

Cappar etiam dicitur.Palladius, Hoc menſe menta & paſtinaca,thymum & origanum & cappar.

Capra,] Vide Caper.

Caprea,] Vide Caper.

Capreæ,(καπρέαι,)Inſulæ proximæ Neapoli,Tiberij principis arce nobiles.Plin.lib.3.cap.6. Huius arcis meminit in Tiberio Suetonius.

Dites Capreæ.Stat.lib.3.Sylu.1.26.

Aquæ Capreæ.Oui.5.Faſt.33.Id eſt,mare quod Capreas alluit.

Capreæ palus.Ouid.2.Faſt.99.

Capricornus,] (αἰγόκερως,) Cœleſte ſignum, quod Pana fuiſſe exiſtimant, quòd poſteriorem partem in effigiem piſcis,priorem uerò in formam hirci commutauit: cuius ingenium admiratum Iouem,ferunt hanc figuram in cœlũ tranſtuliſſe.Stellam habet in naſo,in pectore duas, in pede duas, inter ſcapulas ſeptem,in uentre ſex,in cauda duas.Cicer.2.de Natura deor.165.

Tum gelidum ualido de pectore frigus anhelans
Corpore ſemifero magno Capricorn.in orbe.Eadẽ lege in Arato 7.

Lotus Heſperia.Capricornus aqua.Prop.lib.4.eleg.1.18.

Tyrãnus Heſperiæ Capricornus undæ.Hor.2.Car.ode 17.4.

Caprificus,] caprifici,pen.prod.f.g.(ἐρινεός,)Ficus ſylueſtris.Plin.lib.15.cap.19.Caprificus uocatur è ſylueſtrium genere ficus nunquã matureſcẽs:ſed quod ipſa non habet,alijs tribuens:quoniã eſt naturalis cauſarũ tranſitus,atq; è putreſcentibus identidẽ generatur aliquid. Terent.in Adelph.4.2.39.Illic ubi etiam caprificus magna eſt.Martia.li.10.2.Marmora Meſſalæ findit caprificus.Perſius Saty.1.3.

Caprifici,plurali numero.Horat.Epod.5.4.

Iubet ſepulcris caprificos erutas Flammis aduri Colchicis.

Caprificor,caprificaris,(ἐρινάζω,) caprificari.Palladius, Menſe Iunio circa ſolſtitiũ caprificandæ ſunt arbores fici,id eſt, ſuſpendi großi ex caprifico,lino uelut ferro pertuſi.ſi hoc deſit,abroteni uirga ſuſpẽditur, aut callũ quod in ulmeis folijs inuenitur,aut arietina cornua circa radices arboris obruũtur,uel truncus arboris, quo loco turget, ſcarificandus eſt,ut poßit humor effluere.Plin.lib.16.cap.27.1. Sunt & biferæ in eiſdem.In Cea inſula caprifici triferæ ſunt. Primo fœtu ſequens euocatur,ſequenti tertius. hoc fici caprificantur.Vide plura lib.15.cap.19.

Caprificari(inquit Sipontinus) eſt adhibita caprifico, ne fructus propinquæ ficus ante maturitatẽ decidant,prouidere.

Caprificatio,(ἐρινασμός,)Verbale.Vide Plin.lib.15.cap.19.& lib.16.cap.27.

Caprificialis,pen.prod.Adiect.ut Caprificiales dies,id eſt, caniculares:quòd eo ferè tempore mulieres Romanæ liberæ ſimul,atq; ancillæ ſub arbore caprifico ſacra faciebant. Erat aũt initiũ caprificorũ poſt exortum Canis,qui dies Vulcano ſacer erat.Plin.lib.11.cap.15.2. Huic uindemiæ Attici ſignũ dedere initium caprificialem diem Vulcano ſacrum.

Capria,Lacus eſt apud Strabonẽ in deſcriptione Pãphiliæ lib.14.

Caprigenus,Caprile,] Vide Caper.

Caprimulgus,] (αἰγοθήλης,) dicitur qui capras emulget.

Hæc quũ legas,tũ bellus ille,et urbanus (Catul.epig 19.2.
Suffenus unus caprimulgus,aut foſſor Rurſus uidetur.

Eſt & Caprimulgus,genus auis:de qua ſic ait Pli.li.10.ca.40.Caprimulgi appellãtur grandioris merulæ aſpectu fures nocturni:interdiu enim uiſu carent. Intrãt paſtorũ ſtabula,caprarumq; uberibus aduolant ſuctũ propter lactis: qua iniuria uber emoritur,capriſq; cæcitas,quas ita mulſere,oboritur.

Caprinus,] Vide Caper.

Caprius,Viri nomen de quo Horat.1.Serm.4.Saty.14. Sulcius acer Ambulat, & Caprius raucus malè, cumq; libellis Magnus uterq; timor latronibus.Vbi Acron,Sulcius & Caprius nomina fuerunt delatorum. Alij actores uolunt fuiſſe cauſarum:inde etiam rauci traduntur aßiduitate agendi.

Capronae,] capronarũ,(προκόμιον,) Nonius, Comæ quæ ante frontem ſunt,quaſi à capite pronæ. Feſtus, Capronæ, equorum iubæ in frontem deuexæ:dictæ quaſi à capite pronæ.Nonius. Lucilius Saty. lib. 7. Aptari caput atq; comas fluitare capronas Altas frontibus immiſſus,ut mos fuit illis.

Caprotina,pen.prod. (καπρωτίνη,)dicta eſt Iuno, quòd liberæ pariter,ancillæq; ſacrificabant illi ſub arbore caprifico, in memoriam uirtutis, quæ in ancillarum animis pro conſeruatione publicæ dignitatis olim apparuit. Macrobius lib.1.Satur.cap.11.ubi & de Nonis caprotinis.

Capſa,] capſæ,(κάψα,κιβωτός,θύλαξ,) dicta eſt quòd res in ea conditas capiat.Plin.lib.15.cap.17.5.Idem lib.8.c.30.3.Capſarum modo includitur.

Capſa.Cic.1.Verr.27.Cuſtodem inquit,Tullio me apponite. quid?mihi quàm multis cuſtodibus opus erit, ſi te ſemel ad meas capſas admiſero?

Anguſta capſa.Iuuen.Saty.10.12.

Operta capſa.Horat.2.Epiſt.1.54.

Capſæ à Græco appellantur:has illi κιβώτια,dicunt.Feſtus.

Capſula,pen.corr.(κιβώτιον,)Diminut.Plin.lib.30.ca.11.8.

Huc una è multis capſula me ſequitur. (Catul.Epig.63.8.

Capſarius,Qui portat libros,inquit Vlpianus.

Capſarij ſunt q nobiliorũ ciuiũ filijs ad ſcholas eũtib.lib.deferũt in capſula.Iuue.Sat.10.Quẽ ſequitur, cuſtos anguſtæ uernula capſæ.i.ſeruus capſarius. Suet.in Nerõe c.36.Cõſtat quoſdam cũ pædagogis & capſarijs uno prãdio pariter necatos.

Capſis,(λάμβανε ἐὰν βούλῃ,) Cicero dicit compoſitum eſſe ex cape ſi uis.Quintil.lib.1.cap.5.41.

Captatio,

Captatio,Captator,Captatorius,] Vide Capio.
Captio,Captiuncula,Captioſus,] Vide Capio.
Captiuus,Captiuitas,] Vide Capio.
Capto,Captura,Captus,] Vide Capio.
Capua,(κάπυα Steph. καπύη Ptol.)Clariſsima Cãpaniæ urbs, quæ Annibalem uictorijs fatigatũ, luxu atq; ocio perdidit. Eam Seruius grammaticus à Tuſcis,qui omnem penè Italiã ſubiugarint,conditam ſcribit, apud Virgilium lib. Aeneid. 8.quum hunc uerſum exponit,Et Capys:hinc nomen Cam= panæ ducitur urbi. Sueton.in Dictatore,cap.81. Capys cõ ditoris ſepulcrum Capuæ fuiſſe indicat, in quo à colonis de ductis tabula reperta fuit,quæ Cæſari mortem denunciarit. Ad id & Lucanus accedit lib. 2. Mœnia Dardanij tenuit Campana coloni.Plin.cap. 5.lib.3.Capua(inquit) ab unde cimo campo dicta.Quod quomodo intelligendum ſit,inibi Hermolâus adnotauit. De laudibus urbis Capuæ multa a= pud Ciceronem in Oratione contra Rullum.
Capua altera Roma. Cic. 12.Philipp.323.
Diues Capua.Virg.2.Georg. 45.
Capuanus,(καπυανός,)Stephanus.
Capula,] capulæ,(οἰνόχημα,)Vas uinarium,quo ueteres u= tebantur,quod fa ilè capi poſſet.Varro de Lingua Latina, Capis,et minores capulæ,à capiendo nominantur, quòd an ſatæ ſint,& prehendi poßint,id eſt,capi.
Capulator,pen prod.Qui capulis oleum deplet. Columel.lib. 12.cap.50.9.Quod deinde primum defluxerit in rotun= dum labrum(nam id melius eſt quàm plumbeum quadratũ, uel ſtructibile gemellar)protinus capulator depleat, & fi= ctilia labra huic uſui præparata defundat.Cato cap.66. ca pulatoris officia deſcribit.
Capulo,capulas,pen.corr.capulare.Cato cap. 67. Ligna in torculario ne cædat.Oleum frequenter capulet.
Capulus,] uel capulũ,capuli,pen.corr.(λαβή,κώπη,)A ca piendo dictũ,Eſt manubriũ gladij.Virg.2.Aeneid.111.Ca pulo tenus abdidit enſem.Cic.de Fato 9.Philippus haſce in capulo quadrigulas uitare monebatur, quaſi uerò capillo
Eburnus capulus gladij.Ouid.7.Metam.85. (ſit occiſus.
Capulũ dicitur quicquid intra ſe aliquid capit.nam ſarcopha= gũ,id eſt,ſepulcrũ,capulũ ueteres dici uolũt,quòd corpora capiat.Plaut Capulo proximus. Hæc Nonius.Plau.Aſi.16. 42.Perij miſera,ut oſculatur carnufex,capuli decus.
Capularis,pen.prod.(τυμβογέρων,)Adiectiuũ. Capularem di ci uoluerunt ſenem morti contiguum. Sed & reos dicebant capulares,qui capulo digni fuerant.Hæc Sipontinus.Plaut. Mil.10.34.Tam capulari ſtamine tibi diu uideor uiuere?
Capus,] capi.Sipontinus,Galli quibus teſtes auelluntur,libi dinis abolendæ cauſa,ut magis pingueſcãt, capi uocantur: quũ meritò galli à ſimilitudine ſacerdotũ Matris deûm dici poſſe uiderẽtur:itaq; à cõtrario ſenſu gallos appellatos qui dam exiſtimant. Varro 3.de Re ruſt.cap.9.2.Gallinæ,ma res galli,capi ſemimares,quod ſunt caſtrati. Gallos caſtrãt, ut ſint capi,candenti ferro, inurentes ad infima crura, uſq; dum rumpatur.at quod extat ulcus, oblinunt figlina creta.
Capo,caponis,Idem.Martialis lib.13.63.
Caput,] capitis,pen.corr.(κεφαλή, κεφάλαιον, κάρα, κά= ρηνον,)dicitur(ut Varro inquit) quòd inde initiũ capiant ſenſus & nerui.Terent.Adel.2.2.37.Colaphis tuber eſt to tum caput.Feſtus,Caput,ex Græco dictum, quod illi inter=
Cæſaries capitis.Ouid.1.Metam.37. (dum κάρα dicunt.
Dolor capitis.Horat.2.Serm.Saty.3.6.
Exuuiæ capitis.Seneca in Hippol.12.6.
Labore animi & capitis deuitare mala.Horat.1.Epiſt.1.9.
Motu capitis furens.Quint.lib.2.cap.12.6.
Niues capitis,Capilli cani.Horat.4.Carm.ode 13.3.

Obductio capitis.Vide Obduco.
Tegmina capitum.Ouid.3.Metam.22.
Vertex capitis.Ouid.3.Faſt.169.
Volubilitas capitis,id eſt,rotunditas.Ouid.12.Metam.87.
Hærens capiti corona.Horat.1.Serm.Saty.10.10.
Altum caput.Virg.5.Aeneid.74.
Anile caput.Ouid.Epiſt.18.10.
Ardua capita.Virg.5.Aeneid.85.Id eſt,alta & procera.
Argutum caput.Virg.3.Georg.16.Id eſt,breue.Seruius.
Breue caput.Horat.1.Serm.Saty.2.18. de equis, Quòd pul= cræ clunes,breue quòd caput,ardua ceruix.
Candidum caput,Vide Candidus.
Caput canum.Ouid.6.Faſt.12.
Magna fuit capitis quondam reuerentia cani,
Inq; ſuo precio ruga ſenilis erat.
Celſum caput.Seneca in Hippol.5.14.
Collo caput confine.Ouid.1.Metam.71.
Cornigerum caput Fauni.Ouid.Epiſt.5.28.
Decorum caput.Horat.Epod.2.4.
Denſum cæſarie caput.Ouid.3.Amor.eleg.1.7.
Dirum caput.Seneca in Octauia.5.2.
Dulce caput.Virg.4.Aeneid.99.
Feſſum caput.Lucan.lib.6.20.
Flauum caput efferre.Virg.4.Georg.71.
Fultum caput.Virg.11.Aeneid.8.
Furiale caput.Horat.lib.3.Carm.ode 11.4.
Grauatum demittere caput.Ouid.10.Metam.39.
Honeſtum caput.Virg.2.Georg.79.Id eſt,pulcrum. Seruius.
Humanum caput.Horat.in Arte 1.
Ignauum caput.Propert.lib.3.eleg.11.1.
Illiſum caput ſcopulis.Seneca in Hippol.10.21.
Illuſtre caput.Ouid.2.Metam.10.
Incomptum caput.Horat.Epod.5.4.
Indutum caput.Perſ Saty.3.11.
Infirmum caput.Horat.1.Epiſt.17.3.
Inſanabile caput.Horat.in Arte 61.
Intactum caput.Iuuenal.Saty.14.20.
Intonſis capillis caput.Ouid.1.Metam.114.
Lacerum caput.Seneca in Oedipo 11.13. De Oedipo cui ef=
Iuuenile caput.Ouid.2.Metam.114. (foßi erant oculi.
Lanigerum caput.Silius lib.3.139.
Laſſum caput.Seneca in Herc.furent.12.7.
Laxum caput.Perſ.Saty.3.6.
Leue caput.Iuuenal.Saty.10.20.
Magnum caput.Vide Magnus.
Mite caput,id eſt,molle.Ouid.1.Amorum 4.8.
Caput obſtipum.Vide Obſtipus.
Piniferum caput Atlantis.Virg.4.Aeneid.50.
Pinigerum caput Fauni.Ouid.3.Faſt.17.
Purpureum caput,Regium,& quod purpura tegi ſoleat. Sene
Semiferum caput.Lucret.lib.4.119. (ca in Thyeſt.8.13.
Sordidum caput.Senec.in Herc.fur.9.34.
Sublime caput.Claud.4.Paneg.34.
Suffixum caput.Lucan.lib.8.133.
Summiſſum caput.Seneca in Herc furent.11.31.
Summum caput.Lucret.lib.2.123.De Cybele.
Timidum caput fuga abdere dicitur ſerpens. Vir.3. Geor.83.
Turpe caput.Virg.3.Georg.10. Id eſt,magnum. Vt idem 4. Georg.97. -turpes paſcit ſub gurgite phocas.Seruius.
Vacuum caput,Caluariam intelligit.Silius lib.13.98.
Velatum ex parte caput.Quint.lib.6.cap.1.36.
Venerandum caput.Seneca in Thyeſte 6.11.
Vile caput aſelli coronati.Iuuenal.Saty.21.10.
Virgineum caput.Ouid.4.Metam.4.

Abdere

Abdere caput caßide,Induere caßidẽ ſeu galeã capiti.Ouid.8. Metam.5.Seu caput abdiderat criſtata caßide pennis, In galea formoſus erat.
Abducere caput ab ictu.Vide Abduco.
Abſcindere caput ceruicibus.Cic.11.Philip.192.
Agitare caput.Ouid.1.Metam.114.Vide Agito.
Alligare caput.Vide Alligo.
Amputatum caput.Seneca in Agamem.10.8.
Aperire caput.Vide Aperio.
Attollere caput.Ouid.5.Metam.101.
Auertere caput.Seneca in Oedipo 14.3.
Auferre caput alicui.Seneca in Oedipo 14.2.Vide Aufero.
Auulſum humeris caput.Virg.2.Aeneid.112.
Cinctum caput centũ luminibus.Ouid.1.Meta.62.de Argo.
Caput commitigare.Vide commitigo.
Comptum caput.Vide Como.
Concutere caput.Ouid.1.Metam.5.& 2.10.
Concutere caput ſono.Seneca in Herc.fur.9.34.
Contegere caput amictu.Virg.12.Aeneid.176.
Decutere caput alicui.Ouid.5.Metam.21.
Deducere de capite.Vide Deduco.
Demetere caput ferro.Seneca in Agamem.13.7.
Demittere caput.Virg.9.Aeneid.91.
Demulcere caput alicui.Vide Demulceo.
Deponere caput ſtrato.Ouid.11.Metam.130.
Caput diminuere.Vide Diminuo.
Diſcutere caput.Silius lib.6.56.
Diſtinguere caput acu.Claud. de Nup.Hono.& Mariæ 57. Id eſt,cæſariem aut capillos.
Efferre caput inter.Virg.1.eclog.5.De Roma.
Effundere caput.Celſus lib.7.cap.7.de pterygio.
Erigere caput.Stat.6.Thebaid.103.
Euincire caput folijs.Virg.5.Aeneid.154.
Exornare caput.Ouid.2.Amorum,eleg.7.4.
Expedire caput laqueis.Horat.3.Carm.ode 24.2.
Expergefactum erigere caput.Lucret.lib.5.243.
Extollere caput.Cicero pro Planco. (tem.Seruius.
Iactare caput utroq;.Virg.5.Aeneid.93.Id eſt,in utranq; par
Ictum caput.Horat.2.Serm.ſaty.1.5.
Ictum autem intelligitur à uino.Vide Ico.
Imminuere caput alteri.Vide Imminuo.
Impedire caput myrto,Cingere corona myrtea.Hor.1.Carm.
Impingere caput parieti.Vide Impingo. (ode 4.2.
Inuolutum caput.Vide Inuoluo.
Læditur in nobis caput.Lucret.lib.3.30.
Ligare caput uitta.Seneca in Thyeſte 8.13.
Limare caput cum altero.Vide Lima.
Obiectare caput fretis dicuntur aues, quæ his geſtibus pluuiã mox futuram præſagiunt.Virg.1.Georg.78.
Obnubere caput,Velare & tegere.Stat.11.Thebaid.117.
Obterere caput ſaxo.Lucan.lib.6.36.
Occulere caput.Ouid.2.Metam.51.De Nilo.
Offendit caput ad fornicem Fabij Memmius. Quint.lib.6.ca.
Opertum caput.Horat.2.Serm.ſaty.3.8. (3.46.
Operto capite eſſe.Cic.de Senect.30.
Ornare caput folijs oliuæ.Virg.3.Georg.5.
Caput fulmen percußit.Lucan.lib.1.107.
Permulcere caput alicui.Silius lib.1.21.
Præcinctus caput pinu Pan.Ouid.1.Metam.143.
Præfigere capita in haſtis.Virg.9.Aeneid.96.
Protegere caput ramo.Seneca,in Agamemn.12.4.
Pulſare caput dextera.Senec.in Troad.2.11.
Quaſſare caput.Senec.in Oedip.11.7.Lucret.lib.3.119.
Recidere caput.Lucan.lib.2.35.

Redimire caput coronis.Lucret.lib.5.281.
Reflectere caput.Catullus,epig.42.2.
Retorquere caput.Ouid.3.Metam.14.De ſerpente Cadmeo.
Reuulſum caput à ceruice.Virg.4.Georg.105.
Rotare caput enſe.Lucan.lib.8.131.Id eſt, rotato enſe ampu=
Ruptum caput.Seneca in Troad.12.13. (tare uno ictu.
Scabere caput in faciendo uerſu,& uiuos ungues rodere. Ho= rat.1.Serm.10.Saty.15.
Prouerbialis locutio ducta ab his geſtibus: hominis enim ſunt cogitabundi,& de mutando,cuius pœniteat,ſecum a= gitantis,moramq; ſtylo,& iudicium adhibentis.
Summittere caput.Seneca in Herc.fur.9.38.
Superare aliquem capite.Virg.2.Aeneid.44.
Supponere aliquid capiti.Quint.lib.1.cap.10.16.
Tegere caput.Ouid.9.Metam.72.
Teſtor utrunq; caput.Virg.4.Aeneid.72.
Velare caput.Ouid.1.Metam.39.
Velare capita amictu.Virg.3.Aeneid.109.
Vnctum caput.Catullus epig.10.3.
Caput,pro ipſo homine.Plaut.Moſtell.4.143.Triginta mnas pro capite tuo dedi.Sic & lepidum caput dixit Terentius, pro homine bellulo per ironiam.
Agreſte caput.Virg.10.Eclog.4.
Audax caput,Homo audax. Senec.in Agamemn.13.1.
Charum caput,pro chara(ut ita dicam) perſona.Virg.4.Ae= neid.71.de Aſcanio.
Dilectum caput.Valer.lib.4.Argon.8. De ijs quos plurimum
Impium caput,Senec.in Agamemn.13.1. (amamus.
Infeſtum caput.Seneca in Oedip.10.6.
Ingratum caput.Seneca in Medea 7.7. Sic Medea Iaſonẽ ap=
Inſuperabile bello caput.Ou.12.Met.123.de Achille.(pellat.
Noxium caput.Seneca in Medea 12.26.
Periurum caput.Iuuenal.Saty.10.18. (ty.1.6.
Quot capitũ uiuunt,totidẽ ſtudiorũ Millia.Horat.2.Serm. Sa
Exerere caput altius uitijs.Ouid.1.Faſt. 60. Id eſt, eſſe ſupra humanam naturam,quæ uitijs & uoluptatibus gaudet.
Inſultare capiti.Virg.8.Aeneid.112.
Obligare uotis caput.Horat.2.Carm.ode 8. 2. Significat diis ſemet uoto obſtringere,ita ut niſi quod pollicitus ſis præſti teris,liceat illis quocunq; uelint modo in te ſæuire.
Siquidem hoc uiuet caput:pro Si uixero.Plaut.Pſeud.11.33.
Caput fluminis,Quo flumẽ exoneratur in mare.Cæſ.li.4.bel. Gall.Multisq; capitibus in Oceanum influit de Rheno.
Capite cenſi,A cenſione capitum appellati ſunt, quòd ſolis ca= pitibus cenſerentur, non bonis ſiue pecunia,quibus care= bant.Saluſt.Ipſe interea milites ſcribere, non more maio= rum,neq; ex claßibus,ſed uti cuiuſq; libido erat capite cen= ſos pleroſq;.Gell.lib.15.
Capitis diminutio (inquit Caius Iuriſc.) eſt ſtatus mutatio Pau lus Iuriſc. Capitis diminutionis tria ſunt genera: maxima, media,minima. Tria enim ſunt quæ habemus,libertatem, ci uitatem,familiam. Igitur quum hæc omnia amittimus, hoc eſt, libertatem,& ciuitatem,& familiam:maximam capitis diminutionem. Quum uerò amittimus ciuitatem, & liber= tatem retinemus, mediam eſſe capitis diminutionem: Quũ autem & libertas & ciuitas retinetur, familia tũ mutatur: minimam eſſe capitis diminutionem conſtat.
Detrahere de capite eius.Cic.pro Domo ſua 27.
Caput,Sors.Liu.6.ab Vrbe,Creati Tribuni C.Licinius,& L. Sextius promulgauere leges omnes aduerſus opes patritio rum & pro cõmodis plebis,unam de ære alieno:ut deducto eo de capite,quod uſuris pernumeratum eſſet, id quod ſu= pereſſet,triennio æquis portionibus perſolueretur. Liuius eodem libro paulò pòſt,Sortem creditam ſoluere dicit.

Caput,pro uitâ.ut,Capitis res eſt:Id eſt, De uita periculum eſt.
Cauſam capitis orare.Cic.in Bruto 23. (Plau.Trinũ 13.117.
Capitis & famæ certamen habere cũ altero.Cic.1.Off.58.
Dimicatio capitis.Cic.de Prouin.Conſul.18.
Capitis iudicium.Cic.1.Tuſcul.112.
Pericula capitis.Ouid.4.Triſt eleg.1.13.
In ipſa capitis pericula aut fortunarũ irrupit uoluptas. Quint.
Pœnas capitis pendere.Ouid.3.Faſt.169. (lib.4.cap.2,86.
Accuſare capitis.Vide Accuſo.
Agitur de capite.Vide Ago.
Anquirere capite.Vide Anquiro.
Condemnare capitis.Cic.1.de Orat.119.
Dabitur caput unum pro multis.Virg.5.Aeneid.162.
Capite damnatus.Cic.1.Tuſcul.79.
Damnatos capite morte multare.Cic.1.Tuſcul.79.
Caput & famam alterius defendere.Cic.pro Quintio 4.
Dependere caput.Lucan.lib.8.21. -mallem felicibus armis
Dependiſſe caput.Id eſt,morti dediſſe.à dependo enim, non de
pendeo infinitiuus eſt,quod ſoluere ſignificat.
Deuouere caput alicuius.Ouid.13.Metam.66.
Capite pœnas expendere.Tacit.lib.12.
Caput inſidijs laceſſere.Catul.epig.15.4.
Capite luere.Vide Luo.
Obiectare periclis caput.Virg.2.Aeneid.144.
Caput leto offerre.Lucret.lib.3.212.
Paciſci pro capite.Cic.3.Off.145.
Perſoluere pœnas capite.Seneca in Agamemn.13.10.
Petere caput alicuius.Quint.lib.6.cap.3.19.
In caput noxiorum uertere.Tacit.lib.5.
Capita ſua uouere pro patria.Cic.5.de Finib.114.
Capitis centuriata habere comitia,Animare populum in mor=
tem alterius.Plaut.Pſeud.20.122.Pſeudolus mihi centu=
riata habuit capitis comitia.
Caput ſuũ offerre utilitati pro capite alterius.Plau.Capt.5.37.
Caput,pro periculo.Liu.2.ab Vrbe, Vt in ſingulas horas capi
te dimices tuo.Id eſt,periculo decertes.
Capite ſuo decernere aliquid.Cic.ad Atticum,lib.10.200.2.
Caput legis aut alicuius rei huiuſmodi.Cic. de Lege Agra.29.
atq; ego à primo capite legis, uſque ad extremum reperio
Quirites, &c.
Caput Epicuri hoc eſt.Cic.4.Acad.182.Ita nobis tacentibus,
ex uno Epicuri capite,altero ueſtro, perceptio & compre
henſio tollitur.Quod eſt caput Epicuri? &c.
Caput,pro ſumma.Ci.2.Phil.84.Caput aũt literarum, ſibi cũ
illa mima poſthac nihil futurũ. Idẽ ad Seruiũ.lib.3.20.7.
Rerum caput,pro ſumma rerum.Horat.1.Epiſt.18.9.
Capita in libris dicuntur,quibus diſtinguuntur res uariæ.Gel=
lius,Quod in capite ſuperiore à Critolao ſcriptum eſſe di=
ximus.Dicitur & capitulum à Cicerone.
Generale caput.Quint.lib.3.cap.6.3.
Prima duo capita epiſtolæ tuæ tacita mihi quodam modo relin
quenda ſunt.Cic.Appio,lib.3.8.3.Et ſecũdo pro Lege A=
graria 38.Qui quid ſecundo capite ſcriptũ eſt non memi=
Expoſita & explicata capita.Cic.in Bruto 85. (nit in tertio.
Capita rerum,Quæ uulgò principalia puncta alicuius mate=
riæ dicuntur.Cic.in Bruto 85. Ipſa illa cenſoria cõtra Cn.
Domitium collegam non eſt oratio,ſed quaſi capita rerum
& orationis commentarium paulo plenius.
Contraria capita conferre.Cic.2.de Orat.123.Vide Confero.
Caput,pro Exiſtimatione,fama,uel ſalute.Cic.1.de Orat.89.
Omitto iam plura exempla cauſarum ampliſsimarũ, quæ
ſunt innumerabilia: capitis noſtri ſæpe poteſt accidere, ut
cauſæ uerſentur in iure.Idem 4.Verr.68.
Caput & exiſtimatio.Cic.4.Verr.40.Qua in re ipſius Præ=

toris caput,exiſtimatioq; ageretur,&c.
A capite arceſſere.Vide Arceſſo.
A capite ducere diſputationem.Cic.5.de Finib.Id eſt,ab origi=
A capite ordiri.Vide Ordior. (ne eruere.
In capita.Vide In.
Caput,pro fonte & ſcaturigine,ut Caput Rheni, apud Hora=
tium 1.Serm.Saty.10.8.
Indomitum caput Rheni. Lucan.lib.2.11. Quia bellicoſiſsimi
ſunt populi qui ad Rhenum ſunt.
Sacrum caput.Virg.4.Georg.64.
Caput ſcelerum.Id eſt,author.Plaut.Curcul.5.19.83.Cic.pro
Summa & caput belli.Ouid.2.de Ponto,eleg.1.10.(Flac.33.
Caput proſcriptionis.Cic. poſt Reditũ in Senatu 3. Id eſt,ſum=
Fons & caput Socrates.Cic.de Orat.22. (ma proſcriptiõis.
Expugnare ipſum caput.Horat.2.Serm.ſaty.5.15.
-ſed uincit longè prius ipſum
Expugnare caput. Id eſt, longè melius eſt ipſum dominum
ædium beneuolum ſibi reddere.
Caput eſſe alicui rei.Terent.Adelp.4.2.30. Idem ſenſit quod
ego,te eſſe huic rei caput.
Caput eſt.Cic.2.de Orat.183.Ad conſilium autem de Repub.
dandum,caput eſt,noſſe Rempub. ad dicendum uerò pro=
babiliter,noſſe mores ciuitatis.
Quod caput eſt.Cic.ad Appium,lib.3.7.11. Deinde impera=
toris deinde more maiorum deinde,quod caput eſt,amico?
Idem Attico,lib.1.12.6. &c.
Caput illud eſt ſi,uel ut.Cic.2. de Inuent. 137.In hoc aũt loco
caput illud erit accuſatori,ſi demonſtrare poterit,etc. Idem
1.de Orat.43.Caput enim eſſe arbitrabatur oratoris,ut et
ipſis apud quos ageret,talis,qualem ſe ipſe optaret,uidere=
Caput eſt ad bene uiuendũ ſecuritas.Cic.de Amic.42. (tur.
Nec caput,nec pes ſermonis apparet:Id eſt,nec principiũ, nec
finis eſt uerbis tuis.Plaut.Aſin.12.139.
Nec caput,nec pedes.Cic.Curio,lib.7.32.3. Sulpitij tibi ope=
rã intelligo ex tuis literis nõ multũ opus fuiſſe,propter tuas
res ita cõtractas,ut,quemadmodũ ſcribis, nec caput,nec pe
des.Equidem uellẽ uti pedes haberent, ut aliquãdo redires.
Sine capite manare dicitur res,& ſine auth.Ci.pro Plan. 47.
Sine capite aliquid audire,& ſine authore.Cic.ad Caſsium,lib.
Caput Bithyniæ,&c.Plin.epiſt.298. (12.10.3.
Caput regni.Plin.lib.12.cap.14.1.
Caput frumenti,uectigalium,&c.Cic.3.Verr.7.In eundem 5.
70.Vulgò dicimus L'article.
Caput facere dicitur apoſtema uel furunculus aut abſceſſus, dũ
humor uel billioſus uel melancholicus totus in aliquem par
tem congreſſus eſt,& cutem diſtendit, atq; extuberantiam
facit.Plin.lib.26.cap.12.3. de Furunculis, Remedio ſunt
pycnocomi folia trita cum polenta, ſi nondum caput fece=
rint. Idem lib.22.cap.25.39. item furunculos, prius
quàm capita faciant.
Capita,pro ſummitatibus arborum.Seneca in Troade 3.3.
Mouere ſyluæ capita. (eſt,florentia,& non antè cæſa.
Inuiolata capita cupreſsi.Claud.3. de Raptu Proſerp. 74. Id
Capita tignorum.Cæſar 2.bel.Ciuil.30.
Caput uitis.Colum.lib.3.cap.10.1.
Capita habenæ,Celſ.lib.8.cap.7.
Capital,pe.cor.capitalis,pe. prod. Quod ſacerdotulæ etiã nũc
in capite ſolẽt habere. Hæc Varro de Lin.Lat.Feſt.aũt Capi
tal,inqt,linteũ quoddã quo in ſacrif.utebãtur. (luitur.Feſt.
Capital,Adiect. (θανατικός,) ut Capital facinus,quod pœna
Capital,Subſtantiuũ,dictũ eſt capitis periculum.Plaut. Menæ.
3.16.Nunquam ædepol fugiet,tametſi capital fecerit.
Capitalis,& hoc capitale,pen.pro.φονικός,θανατικός,Quod
capitis ſupplicium meretur,uel ciuitatis amiſsionem. Ci.4.
Verr.

Verr.123.Hoc erat etiam capitalior,quòd idem pecuniam
ijs,qui ab iſto aliquid mercabantur,fœnori dabat. Idem 5.
Philipp.188.capitalis homo.
Capitale crimen,uel facinus dicitur, nõ quod petat alterius ca=
put,ſed propter quod cõmittentis caput peti debeat ad pœ
nã.Ci.1.de Nat.deor.21.Nõ leuiſsima de re,ut queritur ille,
in ciuitate fieri facinora capitalia.Idẽ 7.Verr.18.Primũ in
ſimulatio eſt repentina,capitalis atq; inuidioſi criminis.Te
rent.Adelph.4.7.5.Sic Capitalis res, Capitalis noxa, Cic.
pro Cæcinna 18.Idẽ 4.Verr. 65. Steniũ rei capitalis reũ
facere uellet. Liu. Neue ea cædes capitali noxæ haberetur.
Capitalis locus,Vbi ſiquid uiolatum eſt, caput uiolatoris expia
tur. Feſtus. (Moſtel.7.44.
Capitalis ædis, In qua capitale crimen commiſſum eſt. Plautus
Capit.aduerſ.Qui caput et mortẽ alterius petit.Ci.4.de Fi.51.
Capitalẽ fraudẽ admittere.Eſt tale aliquid delinquere,propter
quod capite puniendus ſit.Vlpianus de Aedilitio edicto.
Capitalis iniuſtitia.Cic.1.Off.64.
Capitalis inſcitia.Plin.lib.29.cap.1.17.
Ira capitalis.Horat.1.Serm.Saty.7.3. Id eſt,uſq; ad capitis &
Capitalia iudicia.Quint.lib.4.cap.1.40. (uitæ ablationẽ.
Capitalis morbus,id eſt,grauiſsimus:in quo quis de capite,hoc
eſt de uita,periclitatur.Gellius lib.16.cap.13.
Nefas capitale,Quod capite puniri meretur.Oui.ad Piſonẽ 9.
Odium capitale.Cic.de Amicitia 2.
Capitalis oratio.Cic.2.Off.108.
Capitale periculum.Plaut.Trinum.14.77.
Capitalis peſtis uoluptas corporis.Cic.de Senect.36.
Reditus capitalis & peſtifer.Cic.4.Phil.154.
Rei capitalis quæſtiones.Cic.4.Verr.47.Rei capitalis accu=
ſare,Cic.4.Verr.47.Rei capitalis damnare,ſiue condem=
nare,Cic.pro Cluentio 24.& pro Domo ſua 21.Liu.3.ab
Vrbe 57.Cui rei capitalis dies dicta ſit.
Capitales Treuiri.Cic.ad Trebatium,lib.7.13.6.
Capitales Triumuiri,Ad quos capitalium cauſarũ animaduer=
ſio ſpectabat.Liuius Triumuiris capitalibus mandatum, ut
uigilias diſponerent per urbem.Hæc Budæus.
Capitale eſt.Ci.2.de Leg.35.Quiq; nõ paruerit,capitale eſto.
Capitale ingenium, Ingenium ſolers exponit Ouid.lib.3. Faſto
rum 168.ubi de templo loquitur Captæ Mineruæ,
Nominis in dubio cauſa eſt,capitale uocamus
Ingenium ſolers,ingenioſa dea eſt.
Cauſam inueſtigat cur Capta uocata ſit Minerua.uideturq;
& caput & Capta ab eodem fonte defluxiſſe,ſignificare.
Capitaliter,pen.corr.(φονικῶς,) Aduerbium.Plin.epiſt.5.b.
Præterea reminiſcebatur, quàm capitaliter meipſum apud
Centumuiros laceſsiſſet.
Capiſtrum,(καπίστριον,) Capitis uinculum,quod mulis,iumẽ
tis,bobus,& cuicũq; animali adhibetur ne fugiãt.Varro 2.
de Re ruſt.cap.6.4.Proximo anno noctibus patiuntur eſſe
cũ his,& leuiter capiſtris,aliáue qua re habent uinctos.
Ferratis capiſtris ora præfigere. Virg.3. Geo.80.Id eſt duris.
Maritale capiſtrũ.Iuue.Sat.6.5.i.cõiugale uinculũ. (Seruius.
Mollia capiſtra.Virg.3.Georg.38.purpureis capiſtris.Mart.
Frænare ora capiſtris.Ouid.10.Metam.25. (lib.1.
Capiſtrum,uinculum quo ligantur uites & ſimilia.Colum.lib.
4.cap.20.2. Quare quum ad ſummum palum recta uitis
extenta eſt capiſtro conſtringitur.
Capiſtro,capiſtras,(καπιστρόω,) capiſtrare, Capiſtro ligare,
ſiue uincire.Plin.lib.18.ca.19.3. fiſcellis capiſtrari boues
oportet.Col.lib.11.ca.2.74.Vt iuga uineis imponãtur,et
Capiſtratus,(καπιστρωτός,)Ouid.epiſt.2.26. (capiſtrẽtur.
Inq; capiſtratis Tygribus alta ſedet.
Capitatio,Tributum quod in capita ita conſtitutum erat, ut iu

gatio in iuga boum. in L. Immunitates. & in Leg. ſequẽti,
De agricol.& cenſo.lib.XI.C.Idem Capitatio pro annona,
in Titul.de Annonis & capitatione.Cod.Budæus.
Capitatus,ta,tum,pen.prod.(κεφαλωτός,)Adiectiuum, Dici=
tur quod caput habet:ut Capitatum porrum dicimus, quod
in caput latius creſcit.Martial.lib.13.19.Item Plin.li.20.
cap.6.Capitato porro maior eſt ad eadem effectus.
Capitatus clauus.Varro 2.de Re ruſt.cap.9.12.
Capitata uinea.Colum.lib.5.cap.5.8.
Capitellum,capitelli,(κεφάλιον,) Diminutiuum ab alio dimi=
nutiuo Capitulum,Paruum caput:hoc eſt, craſsiorem ſum=
mitatem cuiuſcunq; rei ſignificat.Plin.lib.24.cap.19.4.
Inde alij ramuli aſſurgunt ſua capitella gerentes.
Capitellum,ſignificat etiam caput columnarũ.Plin.lib.36.ca.
29.6.Quinetiam recentiores medici capitellũ ſumunt pro
illo uaſe duplici,in quo reponũtur herbæ,aromata,uel quid
dam ſimile, ut igni ſuppoſito ex eis aqua exprimatur.
Capitiũ,capitij,Capitis tegmẽ.Varro de Vita Pop.Rom.li.4.
Tunicas,neq; capitia,neq; ſtrophia,neq; zonas.Nonius.
Capito,capitonis,maſc.gen. Qui magnum habet caput. Cic.1.
de Natur.deor.107. Redeo ad deos, ecquos ſtrabones, ac
petulos eſſe arbitramur,ecquos næuum habere, ecquos ſi=
los,flaccos,frontones,capitones.
Duri capitones dicuntur, qui nunquã de ſua ſententia immu=
tantur. Plautus Perſa 3.6.
Capito,Piſcis genus,apud Catonem,cap.158.1.
Capitulatus,Adiectiuum,(κεφαλιωτός,) ut Capitulatæ coſtæ.
Celſus lib.8.cap.1.Hæq; primis partibus rotundæ, ac leui=
ter quaſi capitulatæ, uertebrarum tranſuerſis proceſsibus
ibi quoq; paulum inſinuatis inhærent.
Capitulata folia.Quæ ueluti capitulũ quoddã in ſummo habẽt.
Plin.Folia bouis linguæ ſimilia,minora, ſubcandida, & in
cacumine capitulata.Ita Calepinus habet. At nũc apud Pli.
lib.27.ca.8.6.pro capitulata,legimus capitula purpurea.
Capitulatim,Aduerbium,(κατὰ κεφάλαιον,) Plin.epiſt.22.
lib.6.Per capita.Plin.lib.2.cap.12.4.Nunc confeſſa de iiſ
dem breuiter atq; capitulatim attingam.
Capitulum,pen.corr.(κεφαλίδιον,) Diminutiuum, Paruum
caput.Plaut.Curc.7.14.Vbi quid ſurripuere,operto capi
tulo caldum bibunt.
Capitulum pro initijs rerum diuerſarum,quibus libri ſolent di
ſtingui.Cic.1.de Legib.31.Niſi capitulũ accipiat pro par=
ticula,quam quidam propoſitionem & propoſitum in ora
tione appellant.In emendatioribus codicibus legitur, pri=
mum caput libri optimi prodidiſſe. (pidiſsimũ.
Capitulũ,Vox blandientis.Terent.Eun.3.3.25. O capitulũ le
Capitulum,in columnis & ſimilibus etiam dicitur: nempe ſum
mitas & culmen.Varro 3.de Re ruſt. cap.5.9. Inter quas
locus qui eſt ornithonis,patet in latitudinẽ pedũ XLVIII.
deformatus ad tabulæ literariæ ſpeciẽ cum capitulo. Cato
c.18.3.Vitruuius li.3.c.3.Scapis colũnarũ ſtatutis,capitu
lorũ ratio,ſi puluinata erũt, his ſymmetrijs cõfirmabũtur.
Capys,Capyos,κάπυς,Filius Aſſaraci,et pater Anchiſæ:à quo
dicit Virg.conditã Capuã. Vide Capua.Virg.10.Aen.28.
Et Capys:hinc nomen Campanæ ducitur urbi. Seruius ait,
Liuium malle à locis campeſtribus ſic denominatam eſſe.
Carabi,Scythiæ flumen eſt apud Plinium lib.6.cap.17.
Carambis,(κάραμβις,)Promontorium magnum ad Septẽtrio
nem porrectum,arietinæ frontis habens formam: quod lon
go ſpacio pelago incumbens,Scythicæ obiectum peninſu=
ſulæ,Euxinum pontum bimarem uidetur efficere. Vide Pli
nium lib.4.cap.12.& lib.6.cap.2. Strabonem itẽ lib.7.
Carambis alta.Valer.5.Argonaut.22.
Nubifera Carambis.Valer.8.Argonaut.43.

Carãbucis, Scythiæ fluuius, ad mõtes Riphæos. Plin. li. 6. c. 13.

Carana, Ponti oppidum, à quo Caranenſia regio dicitur, Strabo lib. 12. (24.

Caranitis, Præfectura eſt Armeniæ maioris. Plinius lib. 5. cap.

Caranus, penu. corr. Macedoniæ rex, cuius hiſtoriam pluribus perſequitur Iuſtinus lib. 7. Eius etiam meminit Solinus cap. 12. Eſt item Caranus Aradiorum portus in Phœnicia prope Paltum urbem. Vide Strabonem lib. 16.

Caraſeni, Populi Tauriæ regionis, Plin. lib. 4. cap. 12.

Caraſtaſci, Plinio lib. 6. cap. 7. Populi ſunt circa Mæotin.

Caraxus, Frater fuit Sapphus, & amaſius meretricis quã Sappho Doricam appellat, alij Rhodopen. Perottus.

Carbania, Pomponio Melæ lib. 2. commemoratur inter paruas inſulas Italiæ adiacentes.

Carbas, (κάρβας,) Ventus Africus dicitur à Vitruuio: naturæ Carbinum nominant, quem Libycum hodie uocant.

Carbaſus,] carbaſi, pen. corr. fœm. gen. (ἄρμενον,) ſecundum Priſcianum, & gen. maſc. ſecundum Phocam: Probus uerò & Caper dicunt eſſe maſculini & fœminini in ſingulari, in plurali uerò neutri. Eſt autẽ genus lini miræ tenuitatis, in Hiſpania primùm repertum, teſte Plin. lib. 19. cap. 1.

Carbaſus, Velum ex carbaſo factum. Virg. 3. Aeneid. 72.
- & auræ Vela uocant, tumidoq́; inflatur carbaſus Auſtro.
Vbi Seruius, Carbaſus genus lini eſt quod abuſiue pro uelo ponitur. Sanè in numero ſingulari hæc carbaſus dicimus: in plurali hæc carbaſa. Lucret. lib. 6. 22. Carbaſus ut quondam magnis intenta theatris, &c.

Deducere carbaſa. Ouid. 11. Metam. 96.

Mota ſecundo flatu ſonant carbaſa. Ouid. 13. Metam. 14.

Præbere uentis carbaſa. Ouid. epiſt. 7. 34.

Torto ſubducere carbaſa lino. Ouid. 3. Faſto. 118.

Aura uentilantur carbaſa. Stat. 4. Sylu. 3. 22.

Vocat iam carbaſus auras. Virg. 4. Aeneid. 84.
Locutio poetica, tempus abeundi eſſe ſignificans.

Carbaſus, Pallium quo quis amicitur, opulentiæ cauſa, ut ex ſerico aut tenui lino. Virg. lib. 8. Aeneid. 7.
- cum tenuis glauco uelabat amictu

Carbaſus. Curtius de Indis loquens, Corpora uſq; pedes carbaſa uelant. Idem, diſtincta ſunt auro & argento carbaſa.

Carbaſa, pro ea tunicæ parte quæ ſinus fluentes habet in modum carbaſi ueli. Lucanus lib. 3. 48. Fluxa coloratis aſtringunt carbaſa gemmis.

Carbaſeus, Adiect. (ἀρμένινος,) Ex carbaſo factus. Cic. 7. Verr. 25. Tabernacula carbaſeis intenta uelis collocabat.

Sinus carbaſei crepantes. Virg. 11. Aeneid. 155.

Carbaſei uenti. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 5.

Carbaſinus, pen. corr. (ἀρμένινος,) Idem: ut Carbaſina uela. Plinius lib. 19. cap. 1. 14.

Carbaſineus, Idẽ. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 4. Eadẽ poſtea carbaſineo magis, ut pellibus tegerentur togæ. Ex Nonio.

Carbatina,] (καρβατίνη,) Calceamenti genus eſt ruſtici, ut habet Pollux lib. 7. Onomaſt. cap. 22. uocatum ſic à Caris populis. Catul. in epigrammatis uocat crepidas carbatinas 39. ad Victium.

Carbo, (κάρβων,) Orator Romæ, cuius meminit Cicero in Bruto 53. Ibidem. 117. In eodem igitur numero eiuſdem ætatis C. Carbo fuit, illius eloquentiſsimi uiri filius, non ſatis acutus orator, ſed tamen orator numeratus eſt. Valerius lib. 9. cap. 7. Cn. Carbo præterea, huius frater ſumma fuit authoritate in Rep. partes Marianas ſecutus. In tertio Conſulatu ſuo in Sicilia, iuſſu Pompeij dũ uentrem apud latrinã exoneraret, trucidatus eſt. Author idem Valer. lib. 9. c. 13.

Carbo,] carbonis, m. g. (ἄνθραξ,) Pruna extincta. Terẽt. Adel. 5. 3. 63. Tã excoctã reddã, atq; atram, quàm carbo eſt.

Carbo etiam dicitur quum eſt ignitus. Plin. lib. 18. Et quũ cinis in foco concreſcit, & quum carbo uehementer perlucet.

Candens carbo. Cic. 2. Off. 33.

Lentis urere carbonibus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 10.

Vis carbonum grauis. Lucret. lib. 6. 161.

Carbone notare, id eſt, damnare: cui contrarium eſt, Creta notare. propterea quòd Pythagoras aiebat, id quod eſſet colore candido, ad boni naturam pertinere: quod atro, mali. Perſius in quinta Satyra 11.
Quæq; ſequenda forent, & quæ uitanda uiciſsim,
Illa prius creta, mox hæc carbone notaſti. Horat. 2. Serm. 3. ſaty. 49. - creta an carbone notandi?

Picta carbone prælia. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 20.

Carbunculus, pen. corr. (ἄνθραξ,) Diminutiuum. Author ad Herennium lib. 4. 148. Ipſe à uicinis cum teſta ambulans carbunculos corrogaret.

Carbunculus, Genus terræ, ut ait Varro de Agricultura lib. 1. cap. 9. 2. quæ ſole perferuet, ita ut radices ſatorum comburat. Plin. lib. 17. cap. 4. 5. Et carbunculus, terra quæ ita uocatur, emendari uite macra putatur.

Carbunculus, in arboribus ea eſt corruptio quæ flores adurit. Vide Carbunculatio.

Carbunculus, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 7. 1. Principatum habent carbunculi, à ſimilitudine ignium appellati, quum ipſi non ſentiant ignes: ob id à quibuſdam apyroti uocati.

Carbunculus, etiam furunculum ignitum & ex bile aduſta inflammatum ſignificat apud medicos. Plin. lib. 23. cap. 4. 3. Nomas repurgant, carbunculos rumpunt.

Carbunculoſus, pen. prod. (ἀνθρακώδης,) Adiectiuum: ut Carbunculoſus ager. Col. lib. 3. cap. 11. 8. Nam carbunculoſum agrum, niſi ſtercore iuues, macras uineas efficere dixerunt.

Carbunculoſa arena, Hoc eſt, rubra & lapillis quibuſdam rubris ceu carbunculis plena. Plin. lib. 31. cap. 3. 17.

Carbunculo, carbunculas, pen. corr. (ἀνθρακοῦμαι,) carbunculare, uerbum ex eorum numero quæ ſub actiua uoce paſſiuè ſignificant: uel Carbunculor, carbuncularis, carbunculari, Deponens, Inflammatum eſſe uelut carbo. Plin. lib. 23. cap. 3. 1. Succus eorum carbunculantibus circa oculos ulceribus, & puſtulis, procidentiq; pupillæ efficax.

Carbunculantur ſemina. Plin. lib. 12. c. 7. 2. Id eſt, contrahunt uitium illud quod dicitur carbunculus.

Carbunculare etiam dicuntur uites. Plin. lib. 18. cap. 28. 12.

Carbunculatio, (ἀνθράκωσις,) & carbunculus, in arboribus eſt eiuſmodi corruptio, quam uulgari ſermone pruinã appellamus, quæ uerno tempore adurit lacteſcentes germinũ oculos: & quum flores aduſſerit, carbunculus tum uocatur. Plin. lib. 17. cap. 24. 6. Syderatio tota cœlo conſtat: quapropter & grando in his cauſis intelligi debet, & carbunculatio, & quod pruinarum iniuria euenit. Budæus.

Carbunculatio in uitibus, quæ circa Idus Auguſti in Italia accidit, uitiũ eſt quũ uuæ non ſatis folijs tectæ, præferuidis ſolibus interdum retorridæ fiunt & exuſtæ, ex quo tandẽ aceſcunt, ut quodã uredinis carbone exuſtæ, aciniq; tunc præcoquuntur in callũ, ut Plinius ait, lib. 18. cap. 29. 7. quod fit ad Canis ortũ interlunio accidente. Hæc Budæus. cui nõ conuenit cũ Plinio in hac dictionis ſignificatione. uide prolixam eius diſputationem in Annotationibus in Pandectas.

Carbonarius, (ἀνθρακεύς,) Qui carbones conficit. Plau. Caſi. (10. 2.
Sine modò rus eueniat, remittam ad te uirum
Cum furca in urbem tanquam carbonarium.

Carbonarius, (ἀνθράκειος,) Adiect. ut Fornax carbonaria.

Carbonariũ negotium exercere. Plin. de Viris illuſtribus 72.

Carcaſum, κάρκασον, Narbon. Galliæ urbs. Author Pli. li. 3. c. 4. in deſcriptiõe Narbon. puinciæ. Hodie uulgo Carcaſona.

Carcer,]

Carcer,] carceris, pen. corr. m. g. (δεσμωτήριον, φυλακή, εἱρκτή,) Locus inquit Seruius, in quo ſeruantur noxij: uel unde quis exire prohibetur: à coercendo dictus, ut ait Varro de Lingua Latina lib. 4. quod exire prohibentur. Liuius 1. ab Vrbe 150. carcer ad terrorem increſcentis audaciæ media urbe imminens foro ædificatur. Cic. 7. Verr. 18. Cur carcer ædificatus? cur tot ſupplicia ſint in improbos more maiorum conſtituta?

Scelerum uindex carcer. Cic. 2. in Catil. 46.

Ianitor carceris. Cic. 7. Verr. 92.

Inferorum carcer. Seneca in Hercule furente 13. 17.

Vincula carceris rumpere. Cic. 1. Tuſc. 116.

Aedificatus ad illius pœnam carcer. Cic. pro Sylla 52.

Aeolius carcer, id eſt, uentorũ carcer, quibus Rex præeſt Aeolus. Ouidius 2. Faſto. 92.

Ater carcer. Seneca in Hercule Oetheo 9. 3.

Cæcus carcer. Virg. 6. Aeneid. 147. Id eſt, tenebroſ. 15.

Dirus carcer. Seneca in Thyeſte 1. 4.

Carcerem in aliquem effundere. Cic. in Piſonem 12. quòd omnes undiq; perditos collegiſtis: quòd in me carcerem effudiſtis: quòd coniuratos armaſtis, &c.

Mœſtus carcer, ab effectu, quia mœſtos facit. Oui. ad Liuiã 56.

Niger carcer. Iuuen. Saty. 13. 26.

Reuulſus carcer, Apertus. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 9.

Ruſticus carcer, id eſt, carcer ruri ſeruos ad glebam aſtrictos continens. Iuuenalis Saty. 14. 3.

Sollicitus carcer. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6. 13.

Squallidus carcer. Ouid. 2. Amorum, eleg. 2. 9.

Tenebroſus carcer. Lucan. lib. 2. 16.

Vno carcere contenta Roma. Iuuen. ſat. 3. 31.

Aſſeruare in carcere. Vide Aſſeruo.

Carcere attineri. Tacit. lib. 5. 111. 10.

Condi in carcerem. Cic. 7. Verr. 61.

Conijci in carcerem. Cic. 1. Tuſcul. 153. Vide Conijcio.

Cubare in carcere. Vide Cubo.

Deducere aliquem in carcerem. Vide Deduco.

Duci in carcerem illos iubet. Cic. 7. Verr. 62.

Emiſſus è carcere rogatu hominis optimi. Cic. pro Plancio 25.

Carcere frænare. Virg. 1. Aeneid. 12.

Includere in carcerem. Vide Includo.

Laxari carcere, Liberari. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 35.

Mittere in carcerem. Cic. 4. in Catil. 85.

Carcer, homo, per metaphoram. Terent. Phorm. 2. 3. 26. Ain tandẽ carcer? Vbi Donatus, Nõ carcerariũ, ſed carcerẽ aſperius appellauit. Sic Lucilius, Carcer, uir carcere dignus.

Carceres, tantum pluraliter, (ἀφετήρια,) Locus in circo, unde emittũtur equi in ſpectaculis. Seruius in 1. Aeneid. 14. Carcer eſt undecunq; prohibemur exire. Dictus quaſi arcer, ab arcendo. Locum autem in quo ſeruantur noxij, carcerẽ dicimus numero tantum ſingulari: unde uerò erumpũt quadrigæ, carceres dicimus numero tantũ plurali. licet plerũq; uſurpet poeta, ut eſt 3. Aen. 20. Ruuntq; effuſi carcere currus. Cic. de Claris Orat. 90. Nec enim in quadrigis eum ſecundum numerauerim, aut tertium, qui uix è carcerib. exierit, quũ palmam iam primus acceperit: nec in Orationibus, qui tantũ abſit à primo, uix ut in eodẽ curriculo eſſe uideatur. In illa tamen ſignificatione nõnunquã etiã apud idoneos authores, frequẽter apud poetas ſingulariter profertur. Author ad Herenniũ, li. 4. 141. Impudẽtesq; illos dicit eſſe qui currere cœperint, ipſe intra carcerẽ ſtet, etc. Oui. 10. Met. 130. Signa tubæ dederant, quum carcere pronus uterq;
Emicat, & ſummam celeri pede libat arenam.

Soluti carceres. Stat. 6. Thebaid. 105.

Dimitti carceribus. Stat. 6. Thebaid. 105.

Effundere ſeſe carceribus. Virg. 1. Georg. 102.

Exire è carceribus. Cic. de Claris Oratorib. 90.

A carceribus ad calcẽ, id eſt, à principio ad finem. Cic. de Amicitia 84. Maximè quidem optandum eſt ut cum æqualibus poſsis uiuere: quibuſcum tanquam è carceribus emiſſus ſis, cum iiſdem ad calcem, ut dicitur, peruenire poſsis.

A carceribus ad metas. Varro 1. de Re ruſt. cap. 3.

Carcerarius, (εἱρκτικός,) Adiectiuum. ut Carcerarius quæſtus. Qui ad carcerem pertinet. Plaut. Capt. 4. 26.

Carchedon, pen. prod. (Καρχηδών,) Carchedonis, Carthago dicitur. Inde Carthaginenſes Carchedonij dicti. Plaut. Carchedonius uocatur hæc comœdia, Latinè Pœnulus. Et carbũculus authore Pli. li. 37. c. 7. uocauere Carchedonios propter opulentiã Carthaginis magnæ. Vide ſequentẽ dictionẽ.

Carchedonius,] Carbunculi genus, inter metalla æris repertum, uiliſsimũ, minimũq;: idem fragile, & colore incertum: ac uirentium in caudis pauonum, columbarumq; collo plumis ſimile. Vide Plinium lib. 37. cap. 7. & cap. 5. 10.

Carcheſium,] (καρχήσιον,) Poculi genus. Virg. 5. Aen. 16.
Hic duo rite mero libãs carcheſia Baccho. Idẽ 4. Geo. 76.
Et mater, cape Mæonij carcheſia Bacchi. Marti. lib. 8. 50.

Libare carcheſia. Stat. 2. Achil. 2.

Inuergere, uel Superinuergere carcheſia. Ouid. 7. Metam. 50.

Carcheſia, Summa pars mali, id eſt, foramina quæ à ſummo mali funes recipiunt. Lucilius, Tertius hic mali ſuperat carcheſia ſumma. Hæc Nonius. Catullus, Lucida qua ſplendent ſummi carcheſia mali.

Carcheſium, poculi genus) Eſt autem carcheſium, ait Macrob. lib. 5. Saturnal. cap. 21. poculum Græcis tantummodo notum. Meminit eius Pherecydes in libris Hiſtoriarum. aitq; Iouem Alcumenæ precium concubitus carcheſium aureum dono dediſſe. Sed Plautus inſuetum nomen reliquit, aitq; in fabula Amphitryone, pateram datam, quum longè utriuſq; poculi figura diuerſa ſit. Patera enim, ut & ipſum nomẽ indicio eſt, uas planum ac patens eſt: carcheſium uerò procerum, & circa mediam partem cõpreſſum, anſatum mediocriter anſis à ſummo ad infimum pertingentibus. Aſclepiades autem uir inter græcos apprimè doctus ac diligens, carcheſia, à nauali re exiſtimat dicta. Ait enim naualis mali (ſunt qui legant, ueli) partem inferiorem, paterã uocari: at circa mediam fermè partem τράχηλον dici: ſummam uerò partem carcheſium nominari: & inde diffundi in utrunq; ueli latus ea quæ cornua uocantur.

Carcinetron,] Herbæ genus, Græci Polygonon uocant: cuius ſuccus naribus infuſus, ſupprimit ſanguinem: & cum uino potus, cuiuslibet partis profluuiũ, excreationesq; cruentas inhibet. Plin. lib. 27. cap. 12. 8. Ruellius lib. 3. ca. 79. dicit à Latinis appellari ſanguinariam: Officinis autem noſtris & herbarijs corigiolam & centinodiam marem.

Carcinias,] Gemma marini cancri colore. Pli. li. 37. c. 11. 1.

Carcinites, pen. prod. Sinus eſt Scythiæ Europeæ apud Pliniũ lib. 4. ca. 12. & Pomponium lib. 2. In eodem ſinu urbs eſt, nomine Carcine, eodem Pomponio authore. Eſt & Carcinitus fluuius oppidum præterfluens, Ptolemæo.

Carcinodes,] Vide Carcinus.

Carcinoma,] pen. prod. Carcinomatis, pen. corr. n. g. (καρκίνωμα,) Cancer morbus. Plin. lib. 20. ca. 9. 3. Aqua quoq; eius decocta, neruos, articulosq; mirè iuuari: ſi foueantur uulnera & recentia & uetera, etiam carcinomata, quæ nullis alijs medicamentis ſanari poſsint. Cato cap. 157. 4.

Carcinus,] pen. corr. Id eſt, cancer animal, καρκίνος, à Græcis dicitur. Lucan. lib. 9. 108. Carcinus ardens. Hic pro Cancro ſydere accipitur.

Carcinodes, pen. prod. carcinodeos, n. g. (καρκινώδης,) A car-

cino dicitur,hoc eſt,cancro,quando uitium ſeu morbus can
cri naturã imitatur, & ſerpit quaſi cancer.Plin.lib.20.ca.
17.11.Narium quoq; carcinodes,conſumit illitũ ex aqua.

Cardamon,] pen.corr.n.g.(κάρδαμον,)Herba quæ ſylue
ſtre naſturtium dicitur Dioſcoridi & Galeno, unde prouer
bium Græcum ἔσθιε κάρδαμον,Ede naſturtium.Vide Chi=
liad.Eraſm.Vulgo appellatur Agretto.

Cardamomum,] pen.prod.(καρδάμωμον,) Genus her=
bæ odoriferæ.Plin.lib.12.cap.13.de azaro,amomo, amo=
mide,Simile his(inquit)& nomine & frutice cardamomũ,
ſemine oblongo.metitur eodem modo & in Arabia. Qua=
tuor eius genera. Viridiſſimum ac pingue, acutis angulis,
contumax fricanti,quod maximè laudatur.Proximũ è ruſo
candicans.Tertium breuius atq; nigrius.Peius tamen uariũ,
& facile tritu,odoriſq; parui:qui uerius, coſto uicinus eſſe
debet.Verum Cardamomum hodie non affertur ad nos.

Cardiacus morbus,(καρδιακὸς,) oris uentriculi affectus. cor
enim pro uentriculi ore ſumebant ueteres:de quo ſic Celſus
lib.3.cap.19.Huic morbo præcipuè contrarium eſt id ge=
nus,quod καρδιακὸν,à Græcis nominatur:quãuis ſæpe ad
eum phrenetici tranſeant.ſiquidem mẽs in illis labat,in hoc
conſtat.Id aũt nihil aliud eſt,quàm nimia imbecillitas corpo
ris,quod ſtomacho languente,immodico ſudore digeritur.
Licetq; protinus ſcire id eſſe,ubi uenarũ exigui, imbecilliq;
pulſus ſunt.Sudor aũt ſupra cõſuetudinẽ,& modo,& tẽpo
re,ex toto thorace & ceruicib. atq; etiã capite prorũpit:pe
dibus tantũmodo & cruribus ſiccioribus atq; frigentibus.

Cardiacus,penu. corr.pro illo qui Cardiaco morbo tentatur.
Horatius 2.Serm.ſaty.3.33.
Non eſt cardiacus,Craterum dixiſſe putato,
Hic æger.Ci.1.de Diuin.139.Ego aũt haud ſcio an nec car
diacis hoc tribuendum ſit nec phreneticis.

Cardinea dea,quæ cardinibus præerat.Vide Carna.

Cardo,] cardinis,pen.corr.m.g.(στρόφιγξ,στροφεύς,γίγγλυ
μος,)Dicitur quaſi cor ianuæ,quo ſcilicet illa mouetur: ut
ait Seruius.Virg.Aeneid.91.
– foribus cardo ſtridebat ahenis.

Celer cardo.Seneca in Hippol.9.1.
Facilis cardo.Iuuenal.Saty.4.7.
Horriſonus cardo.Virg.6.Aeneid.115.
Emouere à cardine.Virg.2.Aeneid.99.
Emotus cardo.Stat.1.Thebaid.69.
Stridet cardo.Virg.1.Aeneid.91.
Vellere à cardine poſtes.Virg.2.Aeneid.96.
Verſare cardinem.Ouid.4.Metam.19.
Verſus cardo.Virg.3.Aen.90. Verũ eadẽ,uerſo tenuis cũ car
dine uẽtus Impulit.i.aperta ianua,per Periphraſin.Seruius.
Cardines appellantur à Vitruuio,lib.6.cap.1.& lib.9.ca.4.
duo cœli uertices,alter Septentrionalis, alter Meridiona=
lis,Græcè πόλοι,dicuntur.Lucan.lib.4.15.
– & ſummus olympi Cardo tenet Tethyn.
Mundi cardo qui ſemper liquidis altior extat aquis.Periphra=
ſis eſt Septentrionalis,plagæ apud Ouidium lib.2.de Pon=
to,eleg.10.9. (1.Thebaid.32.
Eous cardo,Vnus è quatuor mundi cardinibus,Orĩetalis.Stat.
Cardo,pro opportunitate.Virg.1.Aeneid.Haud tanto ceſſabit
cardine rerum.Vbi Seruius,Aut λειπτικῶς,dixit,ne in tan
tum quidem:hoc eſt breui occaſione ceſſabit. Aut ſimplici=
ter intelligendum eſt,Non poterit in tanta rerum opportu
nitate ceſſare:ut ſit de prouerbio tractum, de quo dicitur,
Res in cardine eſt,hoc eſt,in articulo.
In eo cardo rei uertitur,dixit Cicero,pro eo quod eſt,ex hoc to
ta res pendet.Egregia translatio.
Cardinem cauſæ in aliquo ponere dicebant antiqui,quod nunc
dicimus,Accipere ius per hoc uel illud.Quint.lib.5.c.12.
3.Cædes à te facta eſt:cruentam enim ueſtem habuiſti.Non
eſt tam graue argumentum ſi fatetur, quàm ſi conuincitur.
Nam ſi fatetur,multis ex cauſis potuit cruenta eſſe ueſtis:ſi
negat,hic cauſæ cardinem ponit.in quo ſi uictus fuerit,etiã
in ſequentibus ruit.Budæus.
Cardo litium,Idem quod cardo cauſæ, ſiue ſumma totius litis.
Quint.lib.12.cap.8.1.Budæus.
Cardo,ſumma pars eſt iugamenti,quod in cauum inditur. Bu=
dæus de Aſſamentis loquens.
Cardines temporum à Plinio dicuntur Ver,Aeſtas,Autumnus,
& Hyems,lib.18.cap.25.
Extremus æui cardo.Seneca in Troade 1.11.Id eſt,exitus.
Cardo,eſt forma agri:quam exponit Plinius lib.18.his uerbis,
Solis ortu,quocunq; libeat die ſtantibus hora diei ſexta,ſic
ut ortum eum à ſiniſtro humero habeant, contra mediã fa=
ciem meridies,à uertice ſeptentrio erit. qui ita limes per a=
grum currit,cardo appellatur.Et Liu.7.bel.Maced.233.
Taurum montem à mari Euxino ad Cyprium excurrentẽ
Liuius cardinem à forma uocauit quaſi dicat, limitem im=
perij Romani à Septentrione ad Meridiem.Budæus.
Cardinatus,pen.prod.Adiectiuum,(ἠλωμένος,)ut Tignũ car=
dinatum:uulgus enclauatum uocat.Vitruuius lib.10.cap.
21.Coniuncta capitibus tranſuerſario cardinato tigno,&
altero mediano inter duos ſcapos cardinato.

Carduelis,] huius carduelis,(ἀκανθίς,) Auis dicta, quòd
carduorum ſemine paſcatur.Plin.lib.10.cap.42.1.Minĩ
mæ auium carduelcs,imperata faciunt,nec uoce tantũ, ſed
pedibus & ore pro manibus.Dicitur carduelus à Seruio.

Carduus,] cardui,maſc.gen.(σκόλυμος,) Herba eſt uulgo
nota.Virg.1.Georg.
Mox & frumentis labor additus:ut mala culmos
Eſſet rubigo,ſegniſq; horreret in aruis Carduus.
Col.lib.7.cap.8.1.Vide & Pliniũ de hoc abundè tractãtẽ.

Care,] Vide Carus.

Carectum,] Vide Carex.

Careo,] cares,carui,caritum,pen.corr.& contra regulam
caſſum,(ἀποστερέομαι,στέρομαι,ὑστερέω,)Priſcianus cen=
ſet dictionem caſſus,nomen eſſe potius,quàm participium,
ut uacuus.Virg.2.Aeneid.17. – nunc caſſum lumine
lugent.Id eſt,priuatum,uacuum.Seruius.
Carere quid ſignificet,declarat Cic.1.Tuſcul.137.his uerbis,
Triſte enim eſt nomen ipſum carendi: quia ſubijcitur hæc
uis,Habuit,non habet,deſiderat,requirit,indiget.Et paulò
pòſt 139.Carere igitur hoc ſignificat, egere eo quod habe
re uelis.Plura ibidem.
Careo,cum genitiuo.Terent.Heaut.2.4.19.
Nã dũ abs te abſum,omnes mihi labores fuere quos cepi, le
Præterquàm tui carendum quòd erat. (ues.
Cũ accuſatiuo.Plaut.Curc.3.43.Quia id quod amo careo.
Cum ablatiuo.Terent.Eunuc.2.1.17. Ego non illa caream,ſi
ſit opus uel totum triduum?
Caruitne febris te heri uel nudiuſtertius?Plaut.Curc.2.17.
Aditu carentia ſaxa.Ouid.3.Metam.46.
Ambitione caret pectus.Horat.2.Epiſt.2.42.
Anima carere.Quint.lib.3.cap.7.5.
Bono carere.Cic.1.Tuſcul.140.
Bonis morũ carere.Id eſt,carere bonis morib.Stat.5.Syl.2.11.
Commodis carere.Cic.pro Roſcio Amerino 25.
Crimine carere.Cic.pro Ligario.
Culpa carere.Terent.Hecyra 4.4.40.
Cenſen te poſſe reperire ullam mulierem
Quæ careat culpa?an quia non delinquũt uiri?hic uidetur
Terẽt.ponere Carere culpa,pro eo quod eſt,nõ delinquere.

Cura carens opera.Horat.de Arte Poetica 53.
Dolore carere.Cic.de Amicitia 21. Carere febri.Idem ad Tiro
nem lib.16.cap.13.1.
Carere ſenſu doloris.Cic.ad Brutum.
Dolis carere.Virg.2.Aeneid.9.
Carere domo.Cic.7.Verr.31.Patria.Terent. Heaut. 1.1.85.
Foro,publico,ſenatu.Cicer. pro Milone 14.
Exemplo carere nefas dicitur, quod ab alio nemine cõmiſſum
eſt.Seneca in Hippoly.4.4.
Fide carere dicitur res.Plin.lib.7.cap.1.2. Naturæ uerò rerũ
uis atq; maieſtas,in omnibus momentis fide caret.
Fide carent uerba.Ouid.epiſt.2.6.
Fine carere.Ouid.14.Metam.27.
Frigoribus carere.Horat.3.Carm.ode 19.2.
Grauitate carens,Non ponderoſus.Ouid.1.Metam.14.
Honore carere.Ouid.3.de.Arte Amandi 96.
Honore mortis carere.Virg.6.Aen.67.Id eſt ſepultura. Seru.
Inuidia carere.Ouid.13.Metam.28.
Labe uita carens.Ouid.1.Triſt.eleg.8.9.
Lacrymis caruere genæ.Virg.5.Aeneid.35.
Laude ſua carere.Quint.lib.2.cap.20.9.
Libertate carere,Non liberum eſſe.Horat.1.Epiſt.10.8.
Carere hac luce.Cic.1.Tuſc.20.Miſerum Cn.Pompeium, qui
tanta gloria,dignitate tanta ſit orbatus:omnes deniq; miſe
ros qui hac luce careant.Hoc eſt,his honoribus priuentur.
Carere forenſi luce.Cic.de Claris Orat.16.Id eſt cauſas nõ age
Luce carere.Id eſt,mortuum eſſe.Ouid.14.Met.45. (re.
Luxu carentes delitiæ.Stat.1.Sylu.3.19.
Malis carere.Lucret.lib.2.1.
Malo caret mors.Cic.1.Tuſcul.42.
Mente carere bona.Ouid.2.Amorum,eleg.8.2.
Metu alicuius carere.Seneca in Hippol.2.32.
Morte carentes diui.Horat.2.Carm.ode 8.3.
Munere carere.Virg.5.Aeneid.130.
Niuibus caritura Rhodope.Ouid.2.Metam.45.
Caret Creſſa nota.Horat.3.Carm.ode 36.2.
Oculis carere.Ouid.in Ibin 54.
Perturbatione animi carere.Cic.1.Off.142.
Peſte carere.Virg.9.Aeneid.111.Id eſt,incendio.Seruius.
Iura carentia pompa.Lucan.lib.2.71.
Rebus urbanis carere.Cic.4.Acad.1.
Reditu uela carent.Id eſt,non redeunt.Ouid.epiſt.2.6.
Rubigine dentes careant.Ouid.1.de Arte Amandi 104.
Senſu caret mors.Ouid.12.Metam.65.
Senſu & uita carere.Cic.pro Caio Rabirio 21.
Senſu carentia ſemina.Lucret.lib.2.197.
Carere ſepulcro patrio.Horat.2.Serm.ſaty.3.39.
Sole carens domus.Ouid.2.Metam.153.
Stultitia carere.Horat.1.Epiſt.1.9.
Virtus eſt uitiũ fugere:& ſapiẽtia prima, Stultitia caruiſſe.
Succeſſu carent doli.Ouid.epiſt.1.4.
Suſpicione carere.Cic.pro Roſ.Amer.33.
Terrore mortis carere.Iuuen.Saty.10.36.
Venia carere.Horat.in Arte 72.
Vino carere,Non bibere uinum.Hæc multa ei eſto,uino uigin
ti dies ut careat.Plaut.Aſin.13.57.
Virginitate carens.Ouid.9.Metam.67.
Virtute carentia uerba.Horat.2.Epiſt.2.25.
Vitijs carens.Horat.3.Carm.ode 27.8.
Voluptatibus carere.Cic.de Senect.7.
Non caret qui non deſiderat.Cic.de Senect.44. Cupidis enim
talium rerum,odioſum fortaſſe,& moleſtum carere.Satia=
tis uerò & expletis iucundius eſt carere, quanquam non ca
ret is qui non deſiderat.

Carendo,Gerundium.Ci. poſt Reditum in Senatu 2.Amicitiæ,
conſuetudines,uicinitates,clientelæ,ludi deniq;,& dies feſti
quid haberent uoluptatis, carendo magis intellexi, quàm
fruendo.Sic in Orat.88.

Cares,(κᾶρες,)populi Cariæ.Vide Caria.Virg.lib.8.
Hic lelegas,Caraſq; ſagittiferoſq; Gelonos.

Carex,] caricis,pen.corr.f.g.Herba acuta & duriſſima,ſi=
milis ſpartho.Virgil.3.Georg.46. Et carice paſtus acuta.
Hæc Seruius.Colum.lib.11.cap.2.46.Filix quoq; aut ca=
rex ubicunq; naſcitur,Auguſto menſe rectè extirpatur:me=
lius tamen circa Idus Iulias ante Caniculæ exortum.

Carectũ,carecti,Locus caricib.plenus.Vir.3.eclo.4.Tu poſt
carecta latebas.Col.li.6.c.22.2.Melius nemorib.herbidis,
& frutectis,et carectis,quã lapidoſis locis durãtur ungulæ.

Caria,(καρία,) Eius Aſiæ quæ minor dicitur, prima regio eſt.
Minorem autem Aſiam Plin.lib.3.cap.27.ab ortu Lycao=
nia,& Phrygia illa quæ Galatiã,& Piſidas attingit,ab oc=
caſu toto Aegæi maris excurſu,à meridie Aegyptio pelago,
à ſeptentrione Paphlagonia terminat. Huius Cariæ memi=
nit Cic.in Oratione pro Flacco 51.Quid de tota Caria?nõ=
ne hoc ueſtra uoce uulgatum eſt, Siquid cum periculo expe
riri uelis,in Caria id potiſſimum eſſe faciendum.

Caricus,pen.corr. (καρικός,) Adiectiuum. ut Charta Carica.
Stat.4.Sylu.9.6.Chartæ Thebaicæue,Caricæue.

Carius,(κάριος,)aliud adiectiuũ.ut Diana Caria.Stat.4.The=
baid.45.Plaudentiq; habiles Cariæ reſonare Dianæ.

Caryatis,Caryatidis,(καρυᾶτις,) Quæ eſt ex Caria,unde Ca=
ryatides,mulieres quæ antiquitus ab architectis columnis
inſculpebantur.de quibus ſic Vitruuius lib.1.cap.1.Carya
ciuitas Peloponneſi, cum Perſis hoſtibus contra Græciam
conſenſit.Poſtea Græci per uictoriam glorioſe bello libera
ti,communi conſilio Caryatibus bellum indixerunt.Itaque
oppido capto,uiris interfectis,ciuitate deleta, matronas eo
rum in ſeruitutem abduxerunt,nec ſunt paſſi ſtolas, neque
ornatus matronales deponere,uti non uno triumpho duce
rentur,ſed æterno ſeruitutis exẽplo graui contumelia preſ
ſæ,pœnas pendere uiderentur pro ciuitate. Ideo qui tũc ar
chitecti fuerunt, ædificijs publicis deſignauerunt earum
imagines oneri ferundo collocatas, ut etiam poſteris nota
pœna peccati Caryatium,memoriæ traderetur.

Carica,] caricæ,pe.corr.(ἰσχάς,) Genus fici,à loco ſic dictũ.
Plin.lib.13.cap.5.Syria præter hanc peculiares habet ar=
bores: In ficorum genere caricas: & minores eius generis
quæ coctana uocant.Cic.2.de Diuin.126.Quum M.Craſ
ſus exercitum Brunduſii imponeret,quidam in portu cari
cas Cauno aduectas uendens,Cauneas clamitabat.
Carica propriè eſt ficus ſicca.Ouid.1.Faſt.37.
Quid uult palma ſibi,rugoſaq; carica?

Caries,] cariei,f.g.(σαπρὼς,)Eſt uetuſtas uel putrilago:autho
re Nonio.Lucilius Satyr.lib.7.
Ne auriculam obſidat caries,ne uermiculiq;.
Tenera caries,Mollis.Ouid.5.Triſt.6.
Infeſtari carie.Colum.lib.11.cap.2.10.
Sentire cariẽ.Pli.li.16.c.39.9.Cedri oleo peruncta materies,
Trahere cariẽ.Pli.li.23.c.1.26. (nec tineã nec cariẽ ſentit.
Cariem uetuſtatis recipere.Colum.lib.3.cap.2.10.
Carie pruna rugoſa.Mart.lib.13.29.
Caries uini.Plin.lib.15.cap.2.1.de uino, Quinimmo inuĩ
tat ad ſeruandum blanda inueterati caries.

Carioſus,pen.prod.(εὐρώδης,)Adiectiuum, Quod carie infe
ſtatum eſt.Colum.lib.4.cap.26.2.Hæc, eorũq; ſimilia pe
damenta poſt putationẽ retractanda ſunt,parteſq; eorũ pu
tres dedolandæ:atq; alia cõuertẽda, quæ ſynceritatẽ habẽt:
alia ſummouẽda, quæ uel carioſa,uel iuſto breuiora ſunt.

Carioſa oſſa Celſo dicuntur, teſte Budæo.
Senectus carioſa. Ouid. 1. Amorum, eleg. 12. 6. in tabellas,
Carioſa terra. Colum. lib. 2. cap. 4. 4. Obſeruabimus ne lutoſus ager tractetur: néue exiguis nimbis ſemimadidus, quam terram ruſtici uariam carioſamq; appellant.
Carillæ, (Καρῖλλαι,) Carillarum Picentum, quod Annibal deleuit. Sil. li. 8. 116. – & exhauſtæ mox Pœno Marte Carillæ
Carina,] carinæ, pen. prod. (τροπίς, στεῖρα,) Infima pars nauis, authore Feſto Pompeio: ſiue ea trabes qua nauis fundatur. Cæſar 1. bel. Ciuil. 206. Carinæ primum, ac ſtatumina ex leui materia fiebant: reliquum corpus nauium uiminibus contextum corijs integebatur. Liu. 2. bel. Pun. 87. Inſecuti trepidam hoſtium claſſem, naues omnes, quæ non aut perfregerãt proras littore illiſas, aut carinas fixerant uadis, religatas puppibus in altum extraxere. Ouid. 14. Meta. 111. – Medijsq; carina Subdita nauigijs. Cice. 3. de Orator. 99. Quid tam in nauigio neceſſarium quàm latera, quàm carinæ, quàm prora, quàm puppis, &c.
Fida carinis ſtatio. Virg. 2. Aeneid. 5.
Audaces carinæ. Iuuen. Saty. 10. 27.
Celeri carina metiri aquas. Ouid. 9. Metam. 90. Sic 16. epiſt. 21. Tunc ego te uellem celeri ueniſſe carina.
Curuæ carinæ. Virg. 1. Georg. 72.
Feſſa carina. Ouid. 2. de Remed. Amor. 83.
Firma carina. Ouid. epiſt. 2. 10.
Impulſæ tonſis carinæ. Lucan. lib. 3. 106.
Incurua carina. Ouid. 15. Metam. 129.
Longæ carinæ. Virg. 5. Aeneid. 32.
Merſa carina. Lucan. lib. 3. 126.
Panda carina. Virg. 2. Georg. 89. Id eſt, curua. Seruius.
Pictæ carinæ innant fluuio, Virg. 8. Aeneid. 19.
Preſſæ carinæ. pro onerarijs ut ait Seruius. Virg. 1. Geor. 61.
Sicca carina. Horat. 1. Carm. ode 4. Id eſt, in littus propter intermiſſam ob temporis iniuriam, nauigationem, ſubducta.
Turrigera carina. Lucan. lib. 3. 103.
Velifera carina. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 14.
Facilis carina. Sil. lib. 17. 8.
Diſiectare carinas. Lucret. lib. 2. 112.
Carinæ ſine funibus uix durare poſſunt æquor. Horat. 1. Car. (ode 14. 2.
Emittere carinas. Lucan. lib. 3. 10.
Ferre carinas. Lucan. lib. 1. 81.
Iactare carinas dicitur Neptunus. Ouid. 18. epiſt. 23.
Inſultant carinæ fluctibus. Ouid. lib. 1. Metam. 27.
Metiri aquas carina. Ouid. 9. Metam. 90.
Rapiunt carinas uenti. Lucan. lib. 3. 10.
Rapi fugiente carina. Lucan. lib. 8. 129.
Rumpere carinam. Horat. Epod. 10. 4.
Sulcant uada carinæ. Virg. 5. Aeneid. 32.
Tetigere portum carinæ. Virg. 1. Georg. 61.
Texitur carina ſuis coſtis. Ouid. epiſt. 15. 22.
Carinæ putaminum bifidæ. Plin. lib. 15. cap. 22. 3. Solum hoc pomum natura compactili operimento clauſit. nanq; ſunt bifidæ putaminum carinæ.
Carinæ, Aedificia facta in carinarum modum, quæ erant intra templũ Telluris. Virg. 8. Aeneid. Romanoq; foro, & lautis mugire Carinis. Seruius. Cic. de Aruſp. reſp. 46. Quum in concionibus diceret uelle ſe in carinis ædificare alterã porticum, quæ palatio reſponderet. Idem in Parad. 64.
Carino, carinas, pen. prod. (τροπίζω,) carinare. Plin. lib. 9. ca. 33. 3. Saliunt pectines, & extrà uolitant, ſeq; & ipſi carinant. Id eſt, Sua ſibi concha inſtrumentum porrigunt ad nauigandum, & ceu carinam quandam ex teſta effingunt.
Carinare, Probra obijcere. Feſtus. Obſoletum.
Carinatus pen. prod. Participium, (τροπωειδής,) Concauus, & in modum carinæ formatus. Plin. lib. 11. cap. 37. 75. Pectus homini tantum latum, reliquis carinatum.
Cariota,] Vide Caryota.
Caritas,] Vide Carus.
Carius, (Κάριος,) Iouis filius & Danaes, qui diuinos honores in Lydia aſſecutus eſt.
Carmania, (Καρμανία,) ut Stephanus & Strabo tradunt, Regio Indiæ. Carmania autem duplex eſt, culta una, deſerta altera habitantes, ut docet Plin. lib. 7. cap. 34. Ii Ichthyophagi cognominati ſunt, quod ſolis piſcibus ueſcantur. de quibus Pomponius lib. 3. ſcribit, Carmani ſine ueſte ac fruge, ſine pecore, ac ſedibus: piſcium cute ſe uelant, carne ueſcuntur, præter capita toto corpore hirſuti. Hæc Pomponius, unde Carmani Populi. Lucan. lib. 3. 50.
Carmelum, uel Carmelus, penult. product. (Κάρμηλος,) Promontorium eſt Phœnices, & oppidum in monte ſitum. Author Plin. lib. 5. cap. 19.
Carmen,] carminis, pen. corr. n. g. (ἔπος, ἀοιδή,) A cano appellatum, quaſi canimen. Dicitur autem quicquid certa lege & menſuris, ſiue dimenſionibus compoſitum eſt: cuiuſmodi ſunt opera Virgilij: quæ magis cantui accommoda ſunt, quàm quæ proſa oratione ſcribuntur. Virg. 8. eclog. 2. Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno. Cicer. 2. de Diuinatione 166. Non autem eſſe carmen illud furentis, ipſum poema declarat.
Arma carminis. Id eſt, inſtrumenta & adminicula ad ſcribendũ carmen. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 12.
Hic mihi præbebit carminis arma locus.
Ars carminis. Horat. 1. Epiſt. 20. 6.
Scriptores carminum. Quint. lib. 1. cap. 5. 8.
Carmen & cantus. Cic. 3. de Orat. 109.
Carmen uirtutis. Id eſt, concentus. Cic. 5. de Fin. 77. Sunt enim prima elementa naturæ, quibus auctis, uirtutis quaſi carmẽ efficitur. Idem pro Rabirio 8. cruciatus carmina.
Abſurdum carmen. Cic. pro Muræna 23.
Aeolium carmen. Horat. 3. Carm. ode 30. 3.
– Aeolium carmen ad Italos Deduxiſſe modos. Aeolide dialecto Alcæus lyricus poeta uſus eſt. Porrò Alcæum imitatus eſt Horatius. Teſtatur ergo ſe Græci carminis modulationẽ primum in Latinam linguam contuliſſe. Porphyrius.
Alterna carmina, duo ſunt uerſuum genera quæ inuicem & alternis ſibi ſuccedunt. Sic uocantur elegi. Ouid. epiſt. 21. 1.
Forſitan & quare mea ſint alterna requiris Carmina.
Amabile carmen. Horat. 1. Epiſt. 3. 5.
Aptum carmen artificioſa uerborum concluſione. Ci. 2. de O- (rat. 19.
Blandiſsima carmina. Ouid. epiſt. 21. 6.
Cõnubiale carmen, Carmen nuptiale. Claud. 7. Paneg. 130.
Carmina iã moriẽs canit exequialia cycnus. Oui. 14. Met. 86.
Exorabile carmen, Quo aliquid exoramus. Valer. 1. Argona. (157.
Famoſum carmen. Horat. 1. Epiſt. 20. 7.
Feſtum carmen. Claud. 3. Paneg. 5.
Ficto carmine tenere aliquem. Virg. 2. Georg. 9.
– non hic te carmine ficto
Atq; per ambages, & longa exorſa tenebo. Id eſt, ſimpliciter uniuerſa deſcribam: neq;, ut in Aeneide, aliquibus figmẽtis, aut ullis utar ambagibus. Seruius.
Flebile carmen. Ouid. Epiſt. 21. 2.
Fœdum carmen. Horat. 2. Epiſt. 1. 48.
Felicia carmina, felici profecta ingenio & uena. Ouid. 2. Amorum, elegia 17. 6.
Grata fœminis carmina. Horat. 1. Carm. ode 15. 3.
Graue plenumq; carmen. Cic. 1. Tuſcul. 98.
Honorum carmen, quod honorem meretur & famam. Valer. 4. Argonaut. 69.

Ignobile carmen. Virg. 9. eclog. 8.
Illaudabile carmen. Stat. 5. Sylu. 5. 7.
Imbelle carmen. Stat. 10. Thebaid. 174.
Incondita carmina. Vide Inconditus.
Inerme carmen. Ouid. in Ibin 1.
Lacrymoſum carmen. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 7.
Læta carmina. Virg. 2. Georg. 78.
Lamentabile carmen. Stat. 5. Sylu. 3. 1.
Laudabile carmen. Horat. in Arte 83.
Lucida carmina. Lucret. lib. 4. 2.
Malefida carmina. Ouid. in Ibin 17.
Manſurum carmen. Stat. 4. Sylu. 2. 1.
Medicabile carmen. Id eſt, dolores & curas auferens. Valer. 4. (Argon. 18.
Miſerum carmen. Vide Miſer.
Molle carmen. Seneca in Agamemn. 5. 8.
Mordax carmen. Ouid. 2. Triſt. 113.
Mortale carmen, Non perpetuò duraturum. Ouid. 2. de Pon- (to, ele. 6. 7.
Nuptiale carmen. Catul. in epithalamio Iuliæ.
Obliquũ carmen. i. obliquè detortũ in aliquẽ. Stat. 1. Syl. 2. 6.
Operoſa carmina. i. multa opera & labore cõpoſita, nõ poetica quadam & diuina ingenij facultate. Horat. 4. Carm. ode (2. 7.
Oppreſſa carmina. Lucret. lib. 2. 102.
Pangere carmina. Lucret. lib. 4. 2.
Paruum carmen. Horat. 2. Epiſt. 1. 52.
Perpetuũ carmen dicitur quod ubiq; cohæret, argumento non interrupto. Ouid. 1. Metam. 1. – primaq; ab origine mũdi Ad mea perpetuum deducite tempora carmen.
Pierium carmen. Lucret. lib. 1. 190.
Plenum carmen. Cic. 1. Tuſcul. 98.
Carmina probroſa factitare. Tacit. lib. 16.
Puerilia carmina. Stat. 1. Achill. 48.
Reſonantia carmina chordis. Ouid. ad Piſonem 49.
Robuſtum carmen. Perſius Saty. 5. 1.
Socialia carmina. Ouid. epiſt. 12. 28. Tibiaq; effudit ſocialia carmina uobis. Id eſt, Hymenæum cecinit.
Solenne carmen. Stat. 4. Sylu. 6. 20.
Sublimia carmina. Iuuenal. Saty. 7. 3.
Tragicum carmen. Horat. in Arte poetica 45.
Triuiale carmen ferire. Iuuen. Saty. 7. 6.
Vocale carmen, Sonorum. Ouid. 11. Metam. 64.
Carmina incertis authoribus uulgata. Tacit. lib. 1.
Aſsignare carmen allectationi. Quint. lib. 1. cap. 10. 25.
Canere carmen. Cic. de Claris Orat. 35. Virg. 1. eclog. 16.
Sibi intus canere carmen. Cic. pro Lege Agrar. 70.
Cantare carmina uirginibus & pueris. Hora. 3. Carm. ode 11.
Cantitare carmina. Cic. de Claris Oratorib. 37.
Capi carmine, pro delectari. Virg. 4. Georg. 70.
Celebrare carminibus laudes alicuius. Ci. pro Rab. Poſthu. 26.
Certare carminibus. Ouid. ad Piſonem 45.
Cõponere carmen alicui. Cic. pro Muræna 23. Prætor interea, ne pulcrũ ſe ac beatũ putaret, atq; aliquid ipſe ſua ſponte loqueretur, ei quoq; carmen compoſitum eſt cum cæteris rebus abſurdum, tum uerò nulli uſui, utriſq; ſuperſtitib. præſentibus, iſtam uiam dico. inite uiam. Horat. 2. Epiſt. 2. 19.
Componere carmina ad lyram. Quint. lib. 1. cap. 10. 23.
Concordant carmina neruis. Ouid. lib. 1. Metam. 51.
Condere carmen. Cic. 4. Tuſc. 7. Horat. 1. epiſt. 3. 5. Virg. 10. (eclog. 10.
Contexere carmen. Cic. pro Cœlio 13.
Contingere carmina Muſæo lepore. Lucret. lib. 1. 191.
Dare carmina pleno ore. Ouid. 1. Faſtorum 95.
Deducere carmen. Ouid. lib. 1. Metam. 1.
Deductum dicere carmen. Virg. 6. eclog. 1. Id eſt, tenue. Tranſlatio à lana, quæ deducitur in tenuitatem. Seruius.
Delenda carmina. Horat. 2. epiſt. 1. 14.

Delinire aliquem carmine. Ouid. 11. Metam. 33.
Deſcribere carmina in folijs. Virg. 3. Aeneid. 89.
Deſcribere carmina in cortice fagi. Virg. 5. eclog. 3.
Dicere carmina. Virg. 6. Aeneid. 129. Pars pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. Id eſt, cantiones.
Dicere aliquem carmine. Virg. 2. Georg. 19.
Dictare carmina. Horat. 2. Epiſt. 1. 22.
Diſponere carmina. Lucret. lib. 2. 86.
Diſtringere aliquem carmine. Ouid. 2. Triſt. 113.
Exornare carminibus templorũ aditus. Cic. pro Archia poeta (20.
Explicare carmina. Catul. epig. 50. 78.
Facere carmen. Cic. 4. Tuſcul. 7.
Facere noua carmina. Virg. eclog. 3. 15.
Fingere carmina, Componere. Horat. 4. Carm. ode 2. 7.
Fingere carmina linenda cedro, & ſeruanda cupreſſo. Horatius de Art. poet. 67.
Flectere carmen. Seneca in Agamn. 5. 4.
Fundere carmina. Sil. li. 13. 109. Luca. li. 1. 89. Ci. 1. Tuſ. 98.
Gaudere carminibus. Hor. 4. Car. ode 10. 3. Et 2. Epiſt. 2. 12.
Habent carmen uerſus Saliorum. Quint. lib. 1. cap. 10. 18.
Inſerere carminibus. Quint. lib. 1. cap. 7. 10.
Intendere carmen alicui. Id eſt, carmen in aliquem ſcribere. Claudianus 7. panegy. 130.
Ludere carmina. Virg. 4. Georg. 113.
Mandare carmina folijs. Hoc eſt, In folijs deſcribere uelut in charta. Virg. 6. Aeneid. 15.
Modulari carmen. Virg. 1. Aeneid. 10. Vide Modulor.
Mulcere aliquem carmine. Ouid. 2. Faſtorum 24.
Grato carmine mulcere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11. 5.
Nectere carmina. Stat. 2. Sylu. 2. 23.
Sancire alicui carmina. Stat. 3. Sylu. 3. 43.
Scribere carmen in aliquem. Cic. 2. de Orat. 191.
Scribere mala carmina. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 15.
Sonare carmina dicuntur ripæ. Virg 5. eclog. 13.
Modum carminis ſtatuere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 9.
Tradere carminibus res geſtas. Lucret. lib. 5. 290.
Tradita carmine & fabuloſa. Quint. lib. 2. cap. 4. 14.
Vaticinar carminibus. Cic. de Amicitia 23.
Vincere aliquem carminibus. Virg. 4. eclog. 11.
Carmen, Oratio conceptis uerbis facta: cuiuſmodi ea quæ ad Deũ fit. Plin. lib. 18. ca. 2. 3. Duratq; immenſo exẽplo, Deciorum, patris filijq;, quo ſe deuouere, carmen. Extat Tucciæ Veſtalis inceſtæ precatio, qua uſa, aquam in cribro tulit. Liu. 1. ab Vrbe 142. Deinde iurare cogebãtur diro quodam carmine in execrationem capitis ac ſtirpis compoſito.
Carmine longo aliquid effari. Liu. 1. ab Vrbe 99.
Carmen meditatum. Plinius in Panegy. 6. Animaduerto enim etiam deos ipſos non tam accuratis adorantium precibus, quam innocentia & ſanctitate lætari: gratioremq; exiſtimari, qui delubris eorum puram, caſtamq; mentem, quàm qui meditatum carmen intulerit.
Purgans nefas carmen. Id eſt, expiatoriũ. Ouid. 14. Met. 202.
Placantur carmine dei ſuperi. Horat. 2. Epiſt. 1. 28.
Carmen, pro cantu bubonis auis. Virg. 4. Aeneid. 93.
Solaq; culminibus ferali carmine bubo Sæpe queri.
Lethale carmen. Ouid. 10. Metam. 90.
Miſerabile carmen. Virg. 4. Georg. 103.
Mœſtum carmen. Ouid. epiſt. 2. 24.
Carmen, pro uaticinio. Virg. eclog. 4. 1.
Vltima Cumæi uenit iam carminis ætas.
Fatidicum carmen. Claud. de bello Getico 47.
Immota carmina Sibyllæ, id eſt, rata. Claud. de bello Gildon. 6.
Diuino carmine dicere. Vir. 6. ecl. 14. Vt Linus hæc illi diuino carmine paſtor Dixerit. Diuino carmine, Vaticinãs. Seruius.

Mouere carmen ore. Ouid. 14. Metam. 5.

Carmen, pro incantatione, (ἐπῳδή,) Virg. eclog. 8. 14.

Carmina uel cælo poſſunt deducere Lunam.

Incantamenta carminum. Plin. lib. 28. cap. 2. 1. Ex homine remediorum primum maximæ quæſtionis, & ſemper incertæ eſt, ualeántne aliquid uerba & incantamenta carminum.

Magorum carmina. Quint. lib. 7. cap. 4. 5.

Auxiliare carmen. Ouid. 7. Metam. 28.

Magicum carmen. Vide Magus. Ouid. 2. Faſt. 86.

Obſcurum carmen. Ouid. 14. Meta. 12. Sic uocat carmen magicum.

Sacrum carmen. Ouid. 1. de Remed. Amoris 51.

Mouere carmine fila. Seneca in Agamemn. 5. 8.

Mutare carminibus, id eſt, incantatione. Virg. 8. eclog. 14.

Soluere mentes carminibus. Virg. 4. Aeneid. 98.

Carmenta, & carmentis, (καρμέντα,) Euandri mater: à carminibus quibus dabat reſponſa, quum propriè Nicoſtrata uocaretur. Author Seruius in 8. Aeneid. 13. Erat hæc rerũ futurarum admonitrix: quæ Phœbo dedicata, carminibus oracula dabat. Hinc Carmentalis porta. Virg. 8. Aeneid 68. Et Carmentalem Romano nomine portam. Poſtea uerò Scelerata dicta eſt, quòd per eam ſex & trecenti Fabij cum clientum quinq; millibus egreſſi, aduerſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſunt. Ouid. 2. Faſt. 41.

Carmenti portæ dextra eſt uia proxima Iano, &c. De hac Strabo li. 5. multis uerbis. & Solinus in deſcriptiõe Romæ.

Carmino,] carminas, pen. corr. (διαξαίνω, κτενίζω,) carminare, Eſt quaſi pectinare. Varro de Lingua Latina, Carminari lana tum dicitur, quum caret eo quod in ea hæret. Plin. lib. 9. ca. 38. 2. Quinis lana potat horis, rurſusq; mergitur carminata, donec omnem ebibat ſaniem.

Carminatio, Verbale, (διάξανσις,) Plin. lib. 11. cap. 23. 1. Hãc ab his cogi, ſubigiq; unguium carminatione, mox trahi inter ramos, tenuari ceu pectine.

Carna, (κάρνα,) ſiue Cardinea, Dea quæ uitalib. humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eademq; petebatur ut iecinora & corda & cætera quæ ſunt intrinſecus uiſcera, ſalua conſeruaret. Huic pulte fabacia & larido ſacrificabatur, quòd uires maximè his rebus corporis roborentur. Ex Macrobio lib. 1. Saturn. cap. 12. Vnde. Ouid. lib. 6. Faſt. 21.

Prima dies tibi Carna datur: dea cardinis hæc eſt:

Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo. Hæc ſtriges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſummouebat.

Carnarium, Carnarius, Carneus, Carnifex, Carnificum, Carniuora, Carnoſus,] Vide Caro.

Carneades, pe. corr. (καρνεάδης,) Cyreneus, nouæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itẽq; Plin. ait, quod ſcripturus aduerſus Zenonis Stoici libros, ſuperiora capitis helleboro candido purgauit, nequid ex corruptis in ſtomacho humoribus, ad domiciliũ uſq; animi redundaret, & conſtantiã uigorẽq; mentis labefactaret: tanta cura, tãtoq; apparatu, uir ingenio præſtãs ad cõfutanda ea quæ ſcripſiſſet Zeno, aggreſſus eſt. Hũc præterea memoriæ arte uſum fuiſſe Cic. de Orat. ſcribit. Gell. uerò li. 16. et Qu. li. 12. c. 1. de eo referũt quod miſſus Romã legatus ab Atheniẽſib. unà cũ Diogene Stoico, & Critolao Peripatetico, ſuſpectã fecit Romanis legationẽ, dicente M. Catone in Senatu, ab hoc uiro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem facilè quæcunq; uelit impetrare poſſet.

Carni, (κάρνοι,) Populi Plinio ponuntur in decima regione Italiæ, noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à ſe cognominatum inhabitant, Carnithiam & in Meridiẽ ſupra Tergeſtum regionem, quæ uulgò Carniola dicitur.

Carnutes, penult. product. (καρνοῦτες,) Populi inter Celtas, Andegauẽſib. Turõibusq; finitimi, ac Oceano proximi uulgò Chartres. Horum meminit Cæſar in ſuis Commentarijs.

Caro,] carnis, fœ. gen. (σάρξ, κρέας,) Propriè mortuorum dicitur: dicta quod careat anima, authore Donato. Plinius lib. 6. cap. 30. Agriophagi, pantherarum & leonum carnibus maximè uiuentes: Pamphagi, omnia mandentes: Anthropophagi, humana carne ueſcentes.

Artus carne ſpoliati. Quint. lib. 5. cap. 12. 5.

Emortua caro & nigra. Celſ. lib. 7. cap. 16.

Exedere carnem ſupercreſcentem. Celſ. lib. 5. 22.

Humana caro. Iuuen. Saty. 14. 10.

Inanima caro. Vide Inanimus.

Iners caro. Id eſt, inſipida. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 8.

Mutua carne inter ſe ueſcuntur. Vide Mutuum.

Putida caro. Cic. in Piſonem 14.

Caro ſubrancida. Cic. in Piſonem 54.

Toſta caro. Ouid. 12. Metam. 32.

Vipereæ carnes. Ouid. 2. Metam. 154. Id eſt, carnes uiperarũ.

Edere carnes. Ouid. 2. Metam. 154.

Replere corpora carne. Ouid. 12. Metam. 32.

Veſci carnibus. Iuuen. Saty. 15. 2.

Viua caro. Ouid. 15. Metam. 77.

Caro piſcium. Plinius lib. 9. cap. 17. de mulis piſcibus, & aliorum piſcium carne.

Caro arborum quæ ſit, docet Plinius lib. 16. cap. 38. Atq; in toto corpore arborum, ut reliquorum animalium, cutis, ſanguis, caro, nerui, uenæ, oſſa, medullæ. Et paulò pòſt, Proximi plerisq; adipes. Ii uocantur à colore alburnũ: mollis ac peſſima pars ligni, etiam in robore facilè putreſcens, teredini obnoxia, quare ſemper amputabitur. Subeſt huic caro: cui oſſa: id eſt, materiæ optimum.

Carnarius, (κρεωπώλης,) Qui carnem uendit.

Carnarius, qui in edenda carne delectatur. Martial. li. 11. 101. ad Flaccum, Carnarius ſum, pinguiarius non ſum.

Carnarium, carnarij (κρεωφυλάκιον,) Propriè dicitur locus, ubi ſalitæ carnes domi reponuntur. Colum. lib. 12. cap. 53. 3. A duodecima die ad lacum ſalſuram deferri oportebit, & ſalem prius excuti, deinde aqua dulci diligenter perlui, nec ubi ſal inhæreat & paululum aſiccatam in carnario ſuſpendi. Plaut. Capt. 15. 6. Aduenièns modò deturbauit totum cũ carne carnarium. Plin. lib. 19. cap. 4. 8. Quippe è carnario, aut macello uiuendum eſſe.

Carnarium, (κρεωπώλιον,) Locus ubi carnes tantummodo uẽduntur. Plautus Cœnam è carnario emit, iam factus ſatur. Varro tabernam carnariam uocat.

Carnariũ accipitur etiã pro ipſa carne, ſicut cibariũ pro cibo. Plautus, Qui mihi carnariũ parauit, ridiculus ad ientandũ.

Carneus, (σαρκινός,) Adiectiuum, Quod ex carne eſt.

Carnifex, pen. corr. huius carnificis, pen. corr. ma. ge. (δήμιος, βασανιστής,) Qui iuſſu magiſtratus hominem occidit: ideo dictus, ut ait Donatus, quòd carnes ex hominibus faciat. Ci. 7. Verr. 12. & 92. Aderat ianitor carceris, carnifex Prætoris, mors terrorq; ſociorum, & ciuium lictor.

Inter Carnifices inuentus. Iuuen. Saty. 8. 18.

Carnifex atrocior erat lictore. Cicer. pro Rabirio 7. Portia lex libertatem ciuium lictori eripuit, Labienus homo popularis carnifici tradidit.

Carnificis loco habetur is qui ſe uulneraſſet, ut moreretur. Feſt.

Carnifex, authore Donato, excarnificans dominũ: aut ipſe dignus carnifice, ut caro fiat, id eſt, ut lanietur. Terẽt. And. 4. 1. 27. Quãtasq; hic ſuis conſilijs mihi cõfecit ſolicitudines Meus carnifex. Vide Meus.

Carnifex, per metaphoram. Cicer. 3. Verr. 5. Non ſicarium, ſed crudeliſſimum carnificem ciuiũ, Idẽ pro Quintio 29. Sed bonorũ emptores, ut carnifices ad reliquias uitæ lacerãdas.

Carnifex & tortor. Cic. 11. Philipp. 293.

Epulæ carnifices, aut quæ comeſtæ aliquem affligunt, utpote ueneno cõditæ: aut à carnifice miniſtratæ & appoſitæ. Claudian. in bel. Gild. 36. Fixus quiſq; thoro tacita formidine libat Carnifices epulas.

Manus carnifices. Silius lib. 1. 35.

Carnifices pedes, apud Martialem, lib. 12. 44.

Carnifices ad reliquias uitæ lacerandas ac diſtrahẽdas. Cic. pro Qu. 29.

Carnificium cribrum legitur apud Plautum. Moſtell. 2. 52.

Carnificina, pe. prod. (κολαστήριον, βασανιστήριον,) Locus publicus, in quo iuſſu magiſtratus homines occiduntur. Plaut. Quid ſi deſperatis rebus carnificinam petat? Liu. 2. ab Vrbe 97. Ductum ſe ab creditore, non in ſeruitium, ſed in ergaſtulum & carnificinam eſſe. (28.

Carnificinam facere, Pro carnificis officio fungi. Plau. Capt. 4.

Carnificinam ſubire. Cic. 5. Tuſcul. 113. Aegyptiorum imbutæ mentes prauitatis erroribus, quãuis carnificinam prius ſubierint, quàm ibim aut aſpidem, aut felem, aut canem, aut crocodilum uiolent.

Carnificinas dixit Cato plurali numero pro tormentis & crudelitatibus. Vbi ſocietas, inquit, ubi fides maiorum. inſignitas iniurias, plagas, uerbera, uibices, eos dolores, atq; carnificinas per dedecus atq; ignominiam te facere auſum eſſe? Plaut. in Ciſtellaria, ſingulari eſt uſus, Credo ego amorẽ primum apud homines carnificinam commentum.

Carnificina & crudelitas. Cic. pro Seſtio 119. Non ea eſt medicina quum ſanæ parti corporis ſcalpellum adhibetur, atq; integræ: carnificina eſt iſta, & crudelitas.

Carnificina ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 47. Nam quum omnis perturbatio miſeria eſt, tum carnificina eſt ægritudo, quia inſtar carnificis cruciat, laniat præcordia, lacerat animum, excarnificatumq; conficit.

Carnificor, pen. corr. carnificaris (κρεουργοῦμαι,) carnificari, Pati ea quæ carnifices facere ſolent. Liu. 4. bel. Pun. 65. Quod ubi Tribuni militum Graccho nunciauerunt, neminem ſtantem iam uulnerari hoſtem, carnificari iacentes, et in dextris militum pro gladijs humana capita eſſe, ſignũ dari properè iuſſit. Paſſiue hic accipitur, teſte Budæo.

Carniuorus, pen. corr. (σαρκοφάγος,) Adiectiuum, Quod carne ueſcitur: ut Animalia carniuora. Plin. lib. 10. cap. 73. 1. Serratorum dentium carniuora ſunt omnia.

Carnoſus, pen. prod. (σαρκώδης, πολύσαρκος,) Pinguis: ut Carnoſus uenter. Plin. lib. 11. cap. 37. 71. Carnoſum palatum, Ibidem, cap. 37. 44.

Carnoſum ueſtigium. Plin. lib. 11. cap. 45. 7. Eſt enim biſulcus diſcrimine exiguo pes imus, ueſtigio carnoſo, ut urſi. Ibidẽ, cap. 52. 4. Qui carnoſos à naribus angulos habẽt, etc.

Carnoſus candor. Pli. li. 11. c. 37. 20. Claudio Cæſari ab angulis carnoſo cãdore, ſanguineisq; uenis ſubinde ſuffuſi oculi.

Carnoſum folium. Plin. lib. 16. cap. 24. 2.

Carnoſiſſimis oliuis, exiguum olei. Plin. lib. 15. cap. 3. 7.

Carnoſa radix. Plin. lib. 21. cap. 6. de uiolis.

Carnulentus, Adiectiuum, Idem quod carnoſus. Solinus cap. 62. Sunt enim illis reciprocis quibuſdam pulmunculis ueſtigia carnulenta. De camelis.

Caruncula, pen. corr. (σάρκιον, σαρκίδιον, κρεάδιον,) Diminut. Cic. 2. de Diuinat. 78. An tu, inquit, carunculæ uitulinæ mauis quàm Imperatori ueteri credere, &c. Celſ. Si urina craſſa carunculas quaſdã exiguas quaſi capillos habet.

Carodunum, pen. prod. (καρρόδουνον,) Ptolemæo Germaniæ urbs, hodie Cracouia. Vulgò Ctacauu, Poloniæ regia.

Caronium, (καρόνιον,) Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs Ptolemæo. Vulgò Cheroga.

Carpathos, ſiue Carpatus, pen. corr. (κάρπαθος,) Inſula eſt inter Aegyptum & Rhodum ſita, ducentorum ſtadiorum circuitum habens: quatuor olim inſignis urbibus, à qua mare ipſum Carpathium dictum. Colum. lib. 8. cap. 16. 8. Sola ex precioſis piſcibus muræna, quamuis Tarſenſis. Carpathijq; pelagi. Horat. 1. Carm. ode 35. 2. Pelagus Carpathium. Vide Plinium lib. 4. cap. 12.

Carpatus, (κάρπατος,) Mons Sarmatiæ in Europa Ptolemæo. Vulgo Crapalz.

Carpentoracte, Galliæ Narbonenſis ciuitas, apud Plin. lib. 3. cap. 4. Vulgò Carpentras.

Carpentum,] carpenti, (ἅρμα,) Genus uehiculi, dictũ quaſi carmentũ, à Carmenta Euandri matre. Ouid. 1. Faſt. 124.

Nam prius Auſonias matres carpenta uehebant,

Hæc quoq; ab Euandri dicta parente reor. Plin. de Viris Illuſt. 7. b. Aqua iuſſa turba recedere, quum domum rediret, uiſo patris corpore, mulionem euitantem ſuper ipſum corpus carpentum agere præcepit. Liu. 1. ab Vrbe 213.

Serica carpenta, Serico panno ornata. Propert. lib. 4. ele. 8. 5.

Voluere carpentum. Iuuenal. Saty. 8. 15.

Carpentarius, (ἁρματοπηγός,) Adiectiuum. ut Carpentarius equus, qui carpendum ducit. & Carpentarius faber, qui carpenta facit. Sipontinus.

Carphos,] Herbæ genus, quæ alio nomine buceras à ſimilitudine cornuũ bouis, nõnulli ægoceras, quòd ſemen eius capraũ cornibus ſimile ſit, Græci τῆλιν nominant. Plin. lib. 24. c. 19. 12. Nec fœno Græco minor authoritas, quod telin uocãt, alij carphos Galli (inquit Ruel.) ſenegrenẽ uocãt.

Carpi, Populi ſunt Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Author Plinius lib. 5.

Carpinus,] carpini pen. prod. f. g. Genus arboris notæ de acerũ genere, ex quo fiunt faces. Col. lib. 5. cap. 7. 1. Quin etiam cornus & carpinus & ornus, nonnunquam et ſalix à plerisq; in hoc ipſum diſponitur. Plin. lib. 16. cap. 18. Deſcendunt etiam in plana cornus, corylus, quercus, ornus, acer, fraxinus, fagus, carpinus. Idem lib. 28. cap. 12. 8.

Carpineus, Ex carpino factus. Pli. li. 16. c. 43. 4. Hyginus manubria ruſticis carpinea fieri iubet. Col. lib. 11. cap. 2. 71.

Carpio,] carpionis, pen. prod. m. g. καρπίων, Piſcis notus, qui capitur in Benaco lacu. Sipontinus.

Carpis, Fluuius eſt Scytharum, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

Carpo,] carpis, carpſi, carptũ, δρέπομαι, carpere. Propriè eſt molliter decerpere, & leniter auferre nulla uiolẽtia adhibita. Virg. 9. eclog. 10. Inſere Daphni pyros, carpẽt tua poma nepotes. Col. lib. 5. ca. 6. 6. Vbi deinde prorepſerint plantæ, ſtramenta colligemus, & manibus herbas carpemus. Plin. Herbasq; cum ſemine & radicibus carpunt.

Floſculos orationis carpere ac delibare. Cic. pro Seſtio 103.

Flores ab arbore carpere. Ouid. 9. Metam. 78.

Frumenta ſata carpere manu. Virg. 3. Georg. 35.

Poma carpere autumno. Virg. 4. Georg. 27.

Pomaria carpere. Ouid. epiſt. 4. 6.

Roſam uere carpere. Virg. 4. Georg.

Vindemiam carpere de palmite. Virg. 2. Georg. 18.

Carpere, Accipere. Virg. Et placidam carpebãt mẽbra quietẽ

Carpere & Colligere. Cic. 1. de Orat. 94. Vel paſſim licet carpentẽ & colligentẽ undiq; repleri iuſta iuris ciuilis ſciẽtia

Aera carpere. Virg. 4. Georg. 62.

Aera carpere alis. Ouid. 4. Metam. 124. de Mercurio.

Aetas carpitur. Catul. epig. 63. 7. Id eſt, uita agitur.

Aquam de mari carpere. Ouid. in Ibin 40.

Prouerbij ſignificationem habet, pro eo quod Horatius ait, Ex magno tollere aceruo. Aut inde unde ſemper magna ſuffectura ſit copia.

Carpere auras uitales, id eſt, uiuere. Poeticũ. Virg. 1. Aen. 79.
Cibum carpere. Varro. 3. de Re ruſt. cap. 16. 39.
Cibos digitis carpere. Ouid. 3. de Arte 150.
Cœnam carpere è rogo. Catull. Epig. 55. 1.
Dente carpere uiſcera alicuius. Ouid. in Ibin 93.
Carpere herbã oues dicũtur, id eſt, paſcere. Virg. 3. Geor. 59.
Ignauius carpere herbas. Virg. 3. Georg. 91. Id eſt, negligentius, ſine auiditate. Seruius.
Gramina carpunt armenta. Virg. 2. Georg. 41.
Gramen carpſere capellæ. Ouid. 1. Metam. 61.
Pabula carpſit ouis. Ouid. 4. Faſt. 151. Et 4. Metam. 44.
Thyma carpens apis. Horat. 4. Carm. ode 2. 6.
Carpere, Celeriter præterire. Virg. 3. Georg. 38.
Carpere mox gyrum incipiat. Valla lib. 6.
Aethera carpere equis, In æthere obequitare. Oui. 3. Faſt. 84.
Pede carpere campos. Ouid. 1. Triſt. eleg. 9. 5. (de Phœbo.
Fugam carpere. Sil. lib. 10. 13.
Carpere prata fuga. Virg. 3. Georg. 28.
Hic celeritas intelligitur, inquit Valla lib. 6. per hoc quod dixit Fuga, qui eſt celer curſus.
Iter, Ambulare. Martial. lib. 2. 14.
Siquis ibi ſerum carpat amicus iter.
Iter pede carpere. Ouid. 3. Faſt. 121.
Iter longum carpentes. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 19.
Iter ſupremum carpere. Horat. 2. Carm. ode 17. 3.
Vtcunq; præcedes, ſupremum
Carpere iter comites parati. Id eſt, ſeu ætate ſeu ſorte præcedet, in ſupremo mortis die comitari ſe aſſerit Mecœnatem.
Viam, Ambulare. Virg. 6. Aeneid. 1?6. (Acron.
Volatum carpere, Volare. Stat. 1. Theb. 62.
Lanam, linum, & c. Valla lib. 6. Vt carpimus linum uirens ex humo, quum uellimus: ita puellæ ſiniſtra manu de colo penſum trahentes, ſenſimq; uellentes, carpunt. Et ut decerpimus roſam primis digitis, ſic puellæ primis & ipſæ digitis decerpũt particulatim linũ lanamue. Celſ. lib. 6. cap. 6. Vbi facta unitas eſt, demitti debet lana mollis bene carpta.
Noctes carpere ſecuras. Valer. 5. Argonaut. 10.
Oſcula carpere. Ouid. epiſt. 11. 24.
Pecus carpere. Propert. lib. 2. eleg. 17. 2.
Penſum carpere. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.
Rura frigida. Virg. 3. Georg. 64.
Luciferi primo cum ſydere frigida rura
Carpamus, dum mane nouũ, dum gramina canent. Vbi Seruius, Rura carpamus, id eſt, carpere cogamus animalia. Donatus autem in Terentium, fruamur agris, interpretatur. Neuter uerò ſatis propriè: hic enim Virgilius ſignificat, Agamus oues in paſcua: ut ſatis oſtendit Columella hunc locum interpretatus lib. 7. cap. 3. 20.
Carpere ſoporem, dormire. Virg. 4. Aeneid. 105. Somnos. Virg. 4. Aeneid. 111. Poetica ſunt.
Carpere agmen, & ſimilia. Hoc eſt, aliquos ab agmine ſegregatos intercipere & occidere, & uelut agminis particulas decerpere. Liu. 7. bel. Pun. 253. Qui quum feſſum agmen carperent ab omni parte, incurſarentq; & iam omiſſo itinere, quod fugæ ſimile erat, caſtrametari Pœnus in tumulo ſuper fluminis ripam uellet, aduenit Liuius, & c.
Carpere exercitum in multas partes, id eſt, ſeparare. Liuius 6. bel. Pun. 189. Multorum Annibal Italiæ populorum animos auerterat, quos neq; omnes tenere præſidijs, niſi uellet in multas, paruaſq; partes carpere exercitũ, quod minimè tum expediebat, poterat.
Carpere orationẽ membris minutioribus. Cic. 3. de Orat. 105.
Carpere, Eligere. Terent. Adelph. 4. 2. 53.
Nam iam adibo: atq; unum quicquid, quod quidem erit belliſsimum, Carpam: & cyathos ſorbillãs, paulatim hunc producam diem. Donatus.
Carpere, Lædere. Virg. 3. Georg. 42. Carpit enim uires paulatim, uritq; uidendo Fœmina. Donatus in Terentium. Alij, attenuat, & diminuit interpretantur. Colum. lib. 6. cap. 7. 2. Aluus, corpus, ac uires carpit, operiq; inutilem reddit.
Forma capitur ſuo ſpacio, id eſt, quò longius durat, hoc magis corrumpitur. Ouid. 2. de Arte 23.
Carpere faciem, Laniare, lacerare. Seruius in illud. 12. Aeneid. 122. Et roſeas laniata genas, Moris (inquit) fuerat, ut ante rogos humanus ſanguis effunderetur uel captiuorũ uel gladiatorum: quorũ ſi fortè copia non fuiſſet, laniantes genas ſuũ effundebant cruorem, ut rogis illa imago reſtitueretur. Tamen ſciendum, cautum Lege duodecim tabularũ, ne mulieres carperent faciem, his uerbis, Mulier faciẽ ne carpito.
Carpere aliquẽ, pro Deſpoliare aliquẽ, & ut uocat Terentius, Emungere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 19.
Et ſoror, & mater, nutrix quoq; carpat amantem.
Opes alicuius carpere, Auferre. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 7.
Vitam carpere. Seneca in Hercule furente 9.
Aeſtu mens carpitur. Valer. lib. 3. Argonaut. 73.
– fiducia mœſtis Nulla uiris, ægro aſsiduè mens carpitur æſtu. Aeſtu ſcilicet curarum.
Auro pectus carpitur, id eſt, auaritia uexatur. Prop. 3. ele. 5. 1.
Cura alicuius carpi, Affici, conſumi. Ouid. 3. de Arte 136.
Igni cæco carpi. Virg. 4. Aeneid. 1. Alludit ad Cupidinis tela, nam ſagittarum uulnus eſt facis incendium. Seruius.
Carpere atq; Reprehendere, accuſare, & quaſi dentibus lacerare, (διασύρειν,) Martialis, Carpere uel noli noſtra, uel ede tua. Cic. ad Qu. Fratrem, lib. 2. 7. 5. Aut in Pompeio defendendo nam is carpebatur à Bibulo, Curione, & c.
Carpere maledico dente. Cic. pro Cor. Balbo 47. More hominum inuident, in conuiuijs rodunt, in circulis uellicant, nõ illo inimico, ſed hoc maledico dente carpunt.
Facta alicuius carpere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 13.
Libellos alicuius carpere. Ouid. 1. de Remed. amor. 73.
Impune carpere. Horat. 4. Carm. ode 9. 7.
Carpere, Frui. Perſ. Sat. 5. 16. Indulge genio, carpamus dulcia. Id eſt, fruamur rebus dulcib. Ita interpretatur Donatus in
Gaudia carpere. Ouid. 3. de Arte 132. (Terentium.
Honores uirtutis carpere. Valer. lib. 1. Argonaut. 36.
Iuuenta perpetua carpi. Virg. 4. Aeneid. 7.
Carptim, Aduer. (ἀφαιρουμένως,) Hinc atq; illinc ſiue aliquo ordine decerpẽdo. Sall. in Catil. Statui res geſtas Pop. Romani carptim, ut quæq; memoria digna uidebantur, perſcribere.
Carptim, breuiterq; perſtringere aliquid. Plin. in Paneg. 40.
Carptim dicere. Plin. Epiſt. 167. h.
Carptim, & κατὰ κεφάλαιον agere. Plin. lib. 6. Ep. 26.
Carptim, & Vniuerſi, oppoſita. Liu. 8. bel. Pun. 133. Edictum deinde propoſitum, ut ad ſtipendium petendũ conuenirent Carthaginem, ſeu carptim partes, ſeu uniuerſi mallent.
Carptim & ſinguli. Tac. Dimiſsi nõnulli ob culpã, ſeu carptim ac ſinguli, quo tutiſs. remedio cõſenſus multitud. extenuatur.
Carptura, pen. prod. (ἄρεψις,) Varro. 3. de Re ruſt. cap. 16. 20. Nec non etiã aliud diſcrimen ſequatur in carptura, etc. De apibus flores carpentibus.
Carptus, Participium, (ἀφαιρούμενος,) ut Carpta lana.
Flos carptus. Ouid. 3. de Arte 16.
Carptus, huius carptus, (ἄρεψις,) Idem quod carptura. Plin. lib. 24. cap. 10. 6. Flos cuiuſq; generis trium digitorũ carptu. Hoc eſt, quantum tres digiti decerpere poſſunt.
Carptor, Verbale, (διασυρτής,) Qui reprehendit. Gellius lib. 19. cap. 7. Quale illud eſt, quod uituperones ſuos ſubducti ſupercilij carptores appellauit.

Eſt & chamædaphne ſylueſtris frutex, eſt & Alexandrina quam aliqui Ideam, alij hippoglottion, alij daphnitin, alij carpophyllon, alij hypelaten uocant. Ruellius lib. 3. ca. 136 Plurima in Ida, & circa Heracleam Ponti. Nec niſi in montoſis uidimus hac effigie, folio paulo ruſci maiore, molli, nec rigido, ſemine inter folia rubro, ramulis in terram ſparſis, dodrantalibus, radice myrto ſylueſtri proxima, molli.
Carræ, carrarum (κάῤῥαι) Meſopotamiæ urbs, Craſsi clade nobilis. Author Plin. lib. 5. cap. 24. & Caracallæ Imperatoris etiam nece. Hic enim ut Rufus Conſularis ſcribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edeſſam perijt, quum leuandæ uiſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Lucan. lib. 1. 21.
Arma ducum dirimens miſerando funere Craſſus,
Aſsyrias Latio maculauit ſanguine Carras.
Dicuntur autem Carræ, ut inquit Stephanus, à Carra fluuio Syriæ. Huius incolæ Carreni aut Carræi uocantur. Eſt & urbs eodem nomine ad mare Erythræum.
Carraca (κάῤῥακα) Italiæ urbs ſub Venetia Ptolemæo. Vulgò dicitur Carauaggio.
Carrago] (σκευοφόρον) apud Pollionem in Claudium, pro impedimento accipi uidetur, ut uulgò noſtri Carriagium uocant. Budæus.
Carſeoli, penult. corr. (καρσέολοι) oppidum eſt in uia Valeria non longè à Pelignis, cuius meminit Strabo lib. 5. Vide Plinium lib. 3. cap. 12. Ouid. 4. Faſt. 137.
Frigida Carſeolis, nec oliuis apta ferendis,
Terra, ſed ad ſegetes ingenioſus ager. Videtur hic Carſeolos populos intelligere, non oppidum. Niſi quis putet ablatiuum eſſe loci, poſitum pro In Carſeolis, ut Venetijs, Pariſijs, & ſimilia. Poteſt etiam datiuus caſus eſſe.
Carſeolanus, pen. prod. Adiectiuum (καρσεολεὺς) ut Carſeolana lex apud Ouidium 4. Faſt. 142.
Factum abijt, monimenta manent, nam dicere certam
Nunc quoq; lex uulpem Carſeolana uetat.
Carrus] & Carrum, utroq; modo dicitur (ἅρμα, ἅμαξα) A cardine quatuor rotarum, uel quòd currendo ſonet. Hirtius lib. 6. 23. Ea die per uiarum anguſtias, carra complura multoſq; laniſtas retraxit. Cæſar bel. Gall. lib. 1. Alteri ad impedimenta & carros ſuos ſe contulerunt. Ibidem, Pro uallo carros obiecerant. Idem, Vix qua ſinguli carri ducerent. Liuius 10. ab Vrbe 137.
Carruca, penult. product. (ἁμαξίς) uidetur diminutiuum à carrus. Plinius libr. 33. cap. 11. 2. At nos carrucas ex argẽto cælare inuenimus. Martialis lib. 5. 104. Nec feriatus ibat ante carrucam. Paulus Iuriſconſultus in l. In commodato. §. duabus. ff. Commodati. Nam eum qui carrucam, puta uel lecticam commodauit, & c.
Carrucarius (ἁμαξηλάτης) qui carrucam legit. Vlpianus Iuriſc. in l. Itẽ quæritur, in princ. ff. Locati. Si ciſsiarius, id eſt, carrucarius, dum cæteros tranſire contendit, ciſsiũ euertit.
Carrucarius, Adiectiuum (ἁμάξειος) ut mula carrucaria. Vlpianus in l. Aediles aiunt. §. Iumentorum. ff. de Aedilitio edicto. ubi de mulis loquitur, Pleraſq; deniq; carrucarias tales eſſe, ut non poſsint tranſiungi.
Carteia (καρταία Stephan.) ciuitas Hiſpaniæ ad Calpen. Author Plinius lib. 3. cap. 1. Carteia à Græcis Carteſſos appellata, eodem authore.
Carthæa (καρθαία) urbs eſt in inſula Ceo, ut uult Strab. li. 10
Carthæus (καρθαῖος) Adiectiuum, ut Arua Carthæa. Ouid. decimo Metamorph. 22.
Namq; ſacer Nymphis Carthæa tenentibus arua
Ingens ceruus erat.
Carthæius, aliud adiect. (καρθαΐος) ut Carthæia mœnia. Oui. 7. Metam. 74. Tranſit et antiquæ Carthæia mœnia Cææ.
Carthago, pen. prod. huius Carthaginis (καρχηδών) urbs Aphricæ, celebris, quæ poſt Troianum bellum à Didone condita fuit, de qua rectè Salluſtius ait, ſatius eſſe ſilere, quàm pauca dicere. tanta enim eius potentia fuit, ut authore Polybio, & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hiſpania uerò ab Herculis columnis aduſq; Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauerit. Variante tandem fortuna, adeò defecit, ut ea diruta, circumiacẽs regio prouincia facta fuerit, & Maſiniſſæ, qui ob uirtutem & amicitiam plurimùm Romanis curæ fuit, commiſſa à Pop. Rom. Græci eam Carchedonem nominarunt: Adrianus autem Imp. Adrianopolim, & ridiculè perditiſsimus Imperator Cõmodus, quẽadmodum ſcribit Lampridius, Alexandriam Cõmodianam Togatam. Meminit huius urbis multis Iuſtinus lib. 18. & in Floridis Apuleius. Eſt & Carthago noua, quam dux Pœnorũ Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica. Author Pomponius Mela lib. 2. Hæc à Scipione expugnata eſt, Hannone, non ſine ſuorum clade ſe dedente. Liu. libr. 6. Decad. 3. Ad Carthaginem, inquit, nouam expugnandam, totis uiribus, & bono animo tranſeamus. Hæc ille. Fuit & alia Carthago, uetus cognominata, eodem in littore. Ci. de Lege Agraria 56. Poſt autem agros, inquit, in Hiſpania apud Carthaginem nouam, duorum Scipionum eximia uirtute poſſeſſos, tum ipſam ueterem Carthaginem uendunt. Meminit & 2. de Lege Agraria 85. & 3. Tuſcul. 91. Sita fuit haud procul Tarracone, & à Teucris cõdita, de qua Silius lib. 3.
Dat Carthago uiros, Teucro fundata uetuſto.
Carthago filia Herculis. Cic. 3. de Nat. Deor. 56. Quartus Hercules Iouis eſt, Aſteriæ Latonæ ſororis, qui Tyri maximè colitur, cuius Carthaginem filiam ferunt.
Terror imperij Carthago. Cicero pro Muræna 53. Bis conſul fuerat P. Africanus: & duos terrores huius imperij, Carthaginem, Numantiamq; deleuerat, & c.
Alma Carthago. Sil. lib. 13. 3.
Alta Carthago. Virgil. 4. Aeneid. 20.
Antiqua Carthago. Claud. de bel. Gildon. 104.
Diues opum Carthago. Virgil. 1. Aeneid. 4.
Impia Carthago. Horat. 4. Carm. 8. ode 4.
Inuida Carthago. Horat. Epod. 7. 1.
Magna Carthago. Horat. 3. Carm. 5. ode 8.
Noua Carthago. Virgil. 1. Aeneid. 74.
Perfida Carthago. Sil. lib. 13. 20.
Tyria Carthago. Virgil. 4. Aeneid. 45.
Carthaginienſis, & hoc Carthaginienſe (καρχηδόνιος) dictio ſex ſyllabarum, ut docet Priſcianus libro quarto. Dicitur qui eſt ex Carthagine.
Carthaginienſes multi Romæ ſeruierunt. Cic. 3. Tuſc. 89.
Carthaginienſes fraudulenti & mendaces. Cic. pro Lege Agraria 92. Carthaginienſes fraudulenti & mendaces, non genere, ſed natura loci, quòd propter portus ſuos, multis et uarijs mercatorum ſermonibus, ad ſtudiũ fallendi, ſtudio quæſtus uocabantur.
Cartilago] penult. prod. fœm. gen. (χόνδρος) pars ſimilaris corporis ex ſpermate genita, quæ tamen neque os eſt, neque caro, ſed quoddam inter medium, qualis eſt tota auris, & extremæ partes oſsium motoriorum. Plinius libro 11. cap. 4. 1. Inſecta non uidentur habere cartilaginem. Idem libr. 9. cap. 24. 1.
Cartilago mori. Plin. lib. 15. cap. 28. 7. Callo placent pyra & mala, corpore melimela, mora cartilagine, nuclei grano.
Cartilaginæus (χονδρώδης) Adiectiuum. Plin. lib. 11. cap. 37. 14. Sed auriculæ omnibus exceptis quæ cartilaginea appellauimus. Hoc eſt, ex cartilagine compoſita: ut neque oſſea, neq; carnea dici poſsint.

Cartilaginoſus,pen. prod. Adiectiuum (χονδρώδης) hoc eſt, mediam conſiſtentiam habens inter durum & molle,ut.
Cartiloginoſum galbanum.Plin.libr.12.cap. 25.11. Dat & galbanum Syria in eodem Amano monte è ferula, quam eiuſdem nominis reſinæ modo ſtagonitim appellant. Quod maximè laudant, cartilaginoſum, purum ad ſimilitudinem ammoniaci,minimeq́; lignoſum.
Caruncula] Vide Caro.
Carus] (τιμεὶς,τίμιος,πολύτιμος) Adiect. propriè dicitur quod uili contrariū eſt,ut cara annona.Et Terent.And. 4.5.7.Cic.2.de Diuin.88. Putarem annonam in macello cariorem fore.Idem pro Domo ſua 12. Subitò illo ipſo die cariſſimam annonam,nec opinata uilitas conſequuta eſt.
Carius facere aurum cælando.Plin.in proœ. 33.li. Acceſſit ars picturæ,& aurū argentumq́; cælando carius fecimus.
Non eſt trecentis minis cara.Plaut.Perſa.16.197.
Carè, Aduerbium (τιμίως) ut Carè æſtimare, carè uænire. Cicero ad Brutum 16. 12. Valde carè æſtimas tot annos, quot iſta ætas recipit.
Caritas,penult.corre.(ὑστέρησις,σιτοδεία) caritatis,f.g. Penuria. Deriuatur autem à Careo, quod ſignificat non habeo, deficio.Valla lib.4.Caritatem pro penuria accipimus. Sed frumenti quidem,& annonæ caritatem dicimus: Penuriam uerò,uini,aquæ,pabulæ,pecorum,pecuniæ, uirorū,cæterarumq́; huiuſmodi rerum. Vel penuria eſt,ut ſic dicam,carētia omnium rerum. Caritas uerò quæ cōtraria eſt uilitati. Ideoq́; Plin.Iunior ait acceſſiſſe agris ſuburbanis caritatem. Et Quintilianus quum ait,itaq́; caritas annonæ,rarum frumentum,cædes ac direptio pecorū.Idem eſt,ac ſi dixiſſet,caritas annonæ,penuria frumēti.Hactenus Valla. Cic. 5.Verr. 185.Caritas enim annonæ faciebat,ut iſtud quod re parum uidebatur,tempore magnum uideretur.
Vilitas & Caritas,contraria. Cicero quinto Verr.186. Biennio prouinciam obtinuit, quum alter annus in uilitate, alter in ſumma caritate fuerit.
In caritate,aſſe modium populo dedit M.Seius.Cic.2.Offi.85
In Rhodiorum inopia & fame, ſummaque annonæ caritate, magnum frumenti numerum aduexit Alexandria Rhodum Cicero 3.Offic.66.
Præſens caritas erat,& futura fames.Cic.pro Domo ſua 9.
Diuturna caritas.Cic.pro Domo ſua 10.
Huberiora cibaria facta ſunt caritate.Cic.5.Verr.186.
Inferre caritatem annonæ.Vide Infero.
Caritas nummorum.Cic.ad Atticum lib.9.180.12.
Caryca] Vide Carica.
Carytis] huius carytis,pe.prod.f.g.Plin.lib.26.cap.8.22 Alterum genus tithymalli,myſiniten uocant,alij caryten,folijs myrti acutis,& pungentibus,ſed mollioribus, & ipſum etiam in aſperis naſcens.Vide Ruellium lib.1.cap.11.
Caryon] caryi,neut. g.(κάρυον) Nucis iuglandis genus: de qua ſic Plin.lib.15.cap.22.2: Caryon à capitis grauedine,propter odoris grauitatem conuenit dictum.
Carynus,pen.corr.(κάρυνος) Adiectiuum,ut Carinum oleum: Plin.lib.23.cap.4.11.E nuce iuglande quod carynum appellauimus,alopecijs utile eſt, & tarditati aurium infuſum.
Caryopon] caryopi,penult.correp. Genus cinnami quod in Syria gignitur. Plinius libro 12.cap.28.3.In Syria gignitur & cinnamon,quod caryopon appellant. Hic eſt ſuccus nuci expreſſus,multùm à ſurculo ueri cinnami differēs, uicina tamen gratia.
Caryota] caryotæ,pen. prod. (καρυωτὸς) Palmæ fructus: Plin.lib.13.cap.4.14.de palmis, Ab his caryotæ maximè celebrantur,& cibo quidem:ſed & ſucco uberrimæ.Ex quibus præcipua uina Oriēti,iniqua capiti,unde poma nomen Varro 2.de Re ruſt.cap.1.Non ſcitis palmulas,caryotas in Syria parere in Iudæa,in Italia non poſſe? Martial. lib.13.27. Aurea porrigitur Iani caryota calendis.
Caryotæ optimæ quæ nunc cum ficis & boletis certamen habent. Plin.epiſt.8.lib.1.
Caryotis,pen.prod.huius caryotidis, pen.corr.f.g.Stat.1.Syl. 1.64. – & latēte palma Prægnantes caryotides cadebāt Martial.lib.11.32.de cucurbitis Cæciliani.
Caryſte,Caryſtes,uel Caryſtos,Caryſti (κάρυστος) inſula una ex Cycladibus ſita in Euboico mari: uarij marmoris ferax. Strabo lib.10.Lucan.lib.5.de inſula Eubœa loquens,Qua maris anguſtat fauces ſaxoſa Caryſtos. In hac teſte Solino cap.17.Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryſtij rem diuinam faciunt, ſicut Aegæoni Chalcidenſes. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum.
Ferax lapidis uarij Caryſtos. Seneca in Troade 9.5.An ferax uarij lapidis Caryſtos? Id eſt,maculoſis, & uelut picturati marmoris.
Vndoſa Caryſtos.Stat.1.Sylu.5.7.
Caryſtæus,Adiectiuum (καρύστιος)
Vada Caryſtæa.Ouid.4.Faſt.57.
Caryſtius (καρύστιος) aliud adiectiuum,ut Vinum Caryſtium apud Strabonem lib.10. Plin.epiſt.101.lib.5.ad Apollinarem,Vitem quatuor columellæ Caryſtiæ ſubeunt.
Caſa] caſæ (καλύβη,στέγη,σκηνὴ) à cauatione dicta,authore Feſto:quòd antiqui cauatas rupes inhabitarent. Alij à facilè cadendo dictam uolunt:quòd à Cado fiat Caſo caſas frequentatiuum. Varro 2.de Re ruſt. cap.10.5. Qui autem ſunt in ſaltibus,& ſylueſtribus locis paſcunt, & non uilla, ſed caſis repentinis imbres uitant. Virgil.in Buc.humiles caſas appellat tuguria.Cic.ad Tironem 16.18.4.Helico nequiſſimum H-S CC dabat nullo aprico horto, nullo emiſſario,nulla maceria,nulla caſa.Sic 5.Tuſc.138.Nec eſuriēs Ptolemæus ederat:cui quum peragranti Aegyptum, comitibus non conſecutis, cibarius in caſa panis datus eſſet, nihil uiſum eſt illo pane iucundius.
Tectum paſtorale caſæ. Stat.12.Thebaid.54.
Anguſta caſa.Claud.1.in Ruffin.41.
Candida caſa.Iuuenal.Saty.6.16.
Exigua caſa.Ouid.4.Faſt.106.
Frondea caſa.Ouid.3.Faſt.106.
Humiles caſas habitare.Virgil.2.eclog.6.
Sparſæ caſæ.Ouid.1.Faſt.100.
Stramineæ caſæ.Ouid.2.Amor.9.eleg.4.Et Proper.lib.2.eleg.17.4.
Aedificare caſas.Horat.2.Serm.3.Saty.50.
Contecta ſtramine caſa.Ouid.5.Metamorph.90.
Delitere in parua caſa.Ouid.2.de Arte amandi 48.
Facere caſas ſine arte.Quintil.lib.2.cap.17.7.
Iacere caſa.Lucret.lib.6.252.Id eſt,in caſa.
Integere habitabiles caſas.Vide Intego.
Parare caſas.Lucret.lib.5.202.
Ita fugias,ne præter caſam. Venuſtum adagium quo admonemur,ne ſic aliquod uitiū fugiamus,ut in aliud maius incauti deuoluamur.Terent.Phorm.5.2.3. Ita fugias, ne præter caſam,quod aiūt. Vbi Donatus,Prouerbiū,Ita fugito,ne præter caſam:hoc eſt,ne prætereas caſam tuā,quæ tibi ſit tutiſſimum receptaculum. Aut ita fugias,ne præter caſam: ubi cuſtodiri magis,& prehēdi fur,& mulctari uerberib.poteſt.
Caſabundus (πτώσιμος) Adiectiuum,Crebrò cadens. Feſtus. A uerbo antiquo Caſo,caſas,deducitur.
Caſula,pen.corr.(καλυβίδιον) Dimin.Plin.lib.35.cap.10. 50.Caſula Protogenes contentus erat in hortulo ſuo.
Ruſticus infans cum caſulis.Iuuenal.Saty.9.7.
Contentus caſulis.Iuuenal.Saty.14.18.

Deſiderare caſulam.Iuuenal.Saty.11.16.
Caſca,Viri proprium,is fuit Bruti armiger, de quo Silius li.7. 131. Nec damnata manus,medio ſed (flebile) mento
Armigeri Caſcæ penetrabilis hæſit arundo.
Quædam exemplaria legunt Caſæ.
Caſcum] (κρόνιον) antiquitus dicebatur, quod nos uetus appellamus. idq́; ut author eſt Varro, lingua Sabinorum, quæ in Oſcam uſq́; linguā radices egerit, qua Caſnar ſenex dicitur: eoq́; Ennium, ut Oſcæ linguæ peritum, ſcripſiſſe, Quamprimum Caſci populi genuere Latini. Caſcos Latinos priſcos appellat M.Tull.Tuſc.quæſt.libr.1.43. Citat autem Varro adagium,Caſcus caſcam ducit,tanquam à Manilio quodam profectum.qui dixerit non eſſe mirum, ſi caſcum caſca duxiſſet,quoniam is canoras faciebat nuptias. Videtur eſſe iocus in anum uetulo nuptam, alluſumq́; ad uocē Caſci,perinde quaſi deducatur à canendo. Refertur ibidem epigramma Papinij cuiuſdā, quod ſcripſit in adoleſcentem nomine Caſcam,Ridiculum eſt,quum te Caſcam tua caſca dicit.Opinor adoleſcentem duxiſſe uetulam, proinde abſurdum uideri quoties caſca,id eſt,uetula,maritum iuuenem ueluti ſuo ipſius nomine caſcam uocaret. Dicitur hoc prouerbium quoties ſimilis ſimilem delectat, uetulus uetulam, deformis deformem, barbarus barbarum, improbus improbum.Hæc Eraſmus in Chiliad.
Caſeale.Vide Caſus.
Caſellius Vindex (κασέλλιος) optimus habitus conſultus iuris.De cuius erroribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani temporibus.Hæc Ianus Parrhaſius in illud Horatij de Arte poet.75. – neſcit quantum Caſellius Aulus, Sed tamen in precio eſt.
Caſeus] caſei (τυρὸς) à coeundo dictus eſt, ut ait Feſtus. Virgil.in Bucol.Pinguis & ingratæ premeretur caſeus urbi.Cic.de Senect.52.Villa quæ tota locuples eſt, abundat porco,hœdo,agno,gallina,lacte,caſeo,melle.Caſeus Gallicus.Colum.lib.12.cap.57.2.Caſeus Lunenſis,&c. Marti. lib.13.epig.30.31.32.33. Vide Luna.
Caſeum,neutro ge.Næuius Macro,Pecunia quid bonum, quid bonum reſpondi Sardis:ueniens caſeum.Plaut.Medico,Paraſito cum uirgis caſeum radi poteſt.Nonius.
Caſeus muſteus.Plin.lib.11.cap.42.Vide muſtum.
Caſeus recens aut mollis.Plin.lib.28.cap.9.8. Caſeus recens cum melle,ſugillata emendat,mollis aluum ſiſtit,&c.
Candidus caſeus.Ouid.4.Faſt.75.
Ingrati ſaporis caſeus.Vide Ingratus.
Figurare caſeum.Plin.lib.16.ca.38.Ficis humor lacteus:huic ad caſeos figurandos coaguli uis.
Caſeale,caſealis,penul.prod.n.g.(τυρουργεῖον) Locus in quo & fiunt & reconduntur caſei.Colum.lib.2.cap.15. de generibus ſtercoris, quædam quotidie, ut culina, & caſeale: quædā pluuijs dieb.ut bubilia & ouilia debent emundari.
Caſearius,caſearia,caſearium (τυρουργικὸς) Adiectiuum à caſeus:ut Taberna caſearia. Vlpianus Iuriſconſultus in l.Sicuti.§.Ariſt.ff.Si ſeruitus uendicetur, Ariſto Cerelio Vitali reſpondit non putare ſe ex taberna caſearia fumum in ſuperiora ædificia iure immitti poſſe:niſi eius rei ſeruitutem talem admittat.
Caſia] caſiæ (κασσία,κασία) frutex eſt,ut ſcribit Plin.lib. 12.cap.19.9.Iuxtaq́; Cinnami cāpos naſcitur,ſed in montibus craſſiore ſarmento,tenui cute uerius quàm cortice.Columel.lib.3.cap.8.4.Plautus Curcul.3.6.
Humiles caſias miniſtrare apibus.Virgil.2.Georg.43.
Recentes caſiæ.Virgil.4.Georg.61.Id eſt,ſtatim carptæ.
Virides caſiæ.Virgil.4.Georg.6.
Intexere caſia.Virgil.2.eclog.10.Tum caſia,atq́; alijs intexēs ſuauibus herbis.Caſia, inquit Seruius, herba eſt ſuauiſſimi odoris:ut ſequentia indicāt:quam Græci caſiam dicunt.
Paſci caſiam.Virgil.4.Georg.37.
Caſilinum,pen.prod.(κασίλινον) Italiæ oppidum in Campania,authore Plin.lib.3.cap.5.In Campano agro,inquit,Stabiæ oppidum fuere:intercidit ibi,& Taurania: ſunt & morientis Caſilini reliquiæ. Hæc ille,de euerſis & intercidentibus urbibus intelligens. Cic.2.Philipp.103. Caſilino ſalutatum ueniebant,Aquino,Interamna,admiſſus eſt nemo.
Caſina,Caſinæ,penul.corr.(κασῖνα) fabula Plauti.Vide Caſſina,Scribendum tamen eſt Caſina,quia primā corripit.Plautus in argumento eius comœdiæ,Adoleſcēs ducit ciuem Caſinam cognitam.Verſus eſt Iambicus trimeter.
Caſinū(κασῖνον) Campaniæ oppidū in Italia. Plin.lib.5.ca.5.
Caſinum nebuloſum.Silius lib.4.46.
Caſius (κάσιον) Arabiæ mons eſt,iuxta quem delubrū eſt Caſij Iouis,quod Romanorum ambitio illuſtre fecit, & Pompeij tumulus multis pòſt annis ab Hadriano inſtauratus, ut Capitolinus tradit.Noſtri,Sinai montem eſſe aſſerunt,ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico decalogi tabulas nobilem,& clarum.Plin.lib.5.ca.11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montē nihil inſigne habentem indicat.At notādum obiter, alium ſuprà Seleuciam Caſium eſſe Plinio lib.5.ca.22. cuius altitudo in directum quatuor millium paſſuum eſt. Cuius,inquit, excelſa altitudo quarta uigilia orientem per tenebras ſolem aſpicit: breui circumactu corporis,diem noctemq́; pariter oſtendens.Hæc ille.Huius meminit Ammianus de Iulio Cæſare lib.22.
Caſnar,ſenex Oſcorum lingua.Feſt.& Quintil.lib.1.
Caſninum,oppidi nomen unum ex illis in quibus & ius dicebatur,& nundinæ agebantur,& erat quædam Reſp.neq́; tamen magiſtratus ſuos habebāt, in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis qui ius dicerent. Feſtus.
Caſo] caſas,caſare,Frequentatiuum à Cado. Vide Cado.
Caſos,inſula iuxta mare Carpathium,ambitu 80. ſtadiorum, in qua eſt oppidum eiuſdem nominis, à Caſo Cleomachi patre dicta,colonis eò deductis. Huius nominis prima breuis eſt,ab hac & Caſius mons in Syria. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum,à quibus ueſtimenti nomen Caſiaca,quod & nunc quoq́; durat,uulgare Græcis militibus. Euſtathius Caſianam appellat à monte Caſio.
Caſos,Inſula una ex Cycladibus,quæ & Aſtrabe dicitur, Plin. lib.4.cap.12.
Caſperia (κασπερία) nomen urbis in Italia. Virg.lib.7.143 Caſperiamq́; colunt,Foruloſq́;,& flumen Himellæ.
Caſperula,pen.corr.(κασπέρυλα) oppidū eſt Sabinorū, quod Silius Italicus à Caſpijs portis quæ in Oriente ſunt, ubi Bactriana eſt regio,accepiſſe nomen fingit,lib.8.83.Hunc Amiterna cohors,& Bactris nomina ducens Caſperula.
Caſpius,adiectiuum (κάσπιος)
Caſpium mare dicitur,quod inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt:à quibus nomen accepit,& immenſum occupat ſpacium. De hoc inter ſcriptores parum conuenit, ut diligentiſſimè adnotauit doctiſſimus Vadianus apud Pomponium Melam.Horat.2.Carm.9.1.
Regna Caſpia.Virgil.6.Aeneid.160. Id eſt,fines Aſſyriorum in quibus ſunt πύλαι Caſpiæ. Seruius.
Rupes Caſpiæ.Seneca in Herc.fur.13.14.
Tigris caſpia.Stat.lib.10.Thebaid.4.
Vada Caſpia.Claud.6.Paneg.15.
Caſpiacus,pen.corr.(κασπιακὸς) Aliud adiectiuum,ut Porta Caſpiaca. Statius 4.Sylu.4.13. Aut Iſtrum ſeruare latus metuendaq́; portæ, Limina Caſpiacæ.
Caſſabundus] Vide Caſſus.

Caſſandra (κασσάνδρα) filia fuit Priami regis, quam ab Agamemnone in Græciam abducta Clytemneſtra interemit. Author Homerus in Odyſſea.

Vates Caſſandra. Virgil. 3. Aeneid. 38.

Virgo Priameia Caſſandra. Virgil. 2. Aeneid. 81.

Aperit ora fatis futuris Caſſandra. Virgil. 2. Aeneid. 50.

Caſsia uia (κασσία ὁδὸς) à Caſsio ſtrata. Feſtus. Vide Caſsius.

Caſsida] caſsidæ, pen. cor. (κόρυς) Galea. Propert. Aurea cui poſt quam nudauit caſsida frontem.

Aurea Caſsida. Virg. 11. Aenei. 155. Aureus ex humeris ſonat arcus, & aurea uati Caſsida. Caſsida pro caſsis; nam accuſatiuum ponit pro nominatiuo. Seruius. Hoc eſt ex accuſatiuo Græco facit nominatiuum Latinum.

Caſsiodorus, penu. pro. Rauennas, præceptor Theodorici Gotthorum regis, primùm Senator, deinde Monachus factus, nonnullos ſcripſit pſalmorum locos apertius. Extant & eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volaterr. lib. 13.

Caſsiope, pen. corr. ſiue Caſsiopea, pen. prod. (κασσιόπη) Cephi regis Aethiopũ uxor, & Andromedes mater, quæ cum Nereidibus de pulchritudine certauit. Vnde & inter ſydera conſtituta fertur. Columel. lib. 11. cap. 2. 59 Dicitur & Caſsiopea. Cic. 2. de Nat. Deor. 162. Obſcura ſpecie ſtellarum Caſsiopea. Idem in Arato. 48. Eſt autem ſydus ita figuratũ, ut in ſella ſedeat. Conſtat ſtellis tredecim, occidens cum Scorpione, capite cum ſedili reſupina ferri proſpicitur, exoriri autem cum Sagittario. Perottus.

Caſsis] huius caſsis, m. g. (ἄρκυς) rete: quod uacuas habeat maculas: unde & à raritate, rete dictũ eſt. Ouid. 2. de Arte 1. Decidit in caſſes præda petita meos. Plin. lib. 19. cap. 1. 4. Cumanæ plagæ concidunt apros, & hæ caſsêſue ferri aciem uincunt.

Laxi caſſes. Virgil. 4. Georg. 50. de Aranea.

Caſsibus impoſitis uenor, ſed arundine ſumpta
Fauus, plumoſo ſum deus aucupio.

Propert. lib. 4. eleg. 2. 7. de Vertumno.

Caſsis] huius caſsidis, pen. corr. f. g. (κόρυς, κόρυθος, κορβασία) galea dicta, quòd uacua ſit ad caput recipiendum. Cæſar 7. bel. Gal. 180. Mulionesq; cum caſsidibus equitũ, ſpecie ac ſimulatione collibus circumuehi iubet.

Apex toruæ caſsidis. Stat. 8. Thebaid. 138.

Ahena caſsis. Stat. 6. Thebaid. 78.

Aurata caſsis. Stat. 7. Thebaid. 184.

Cælata caſsis. Iuuenal. Saty. 11. 11.

Criſtata pennis caſsis. Ouid. 8. Metamorph. 5.

De caſside fracta buccula pendet. Iuuenal. Satyra 10. 14.

Fulminea caſsis. Claud. 6. Paneg. 39.

Languida caſsis. Vide Languor.

Laxata caſsis, Aperta. Claud. de bello Gildon. 5.

Minax caſsis. Stat. 4. Thebaid. 41.

Torua caſsis. Stat. 8. Thebaid. 138.

Abdere caput caſside. Ouid. 8. Metamorph. 5.

Claudi caſside. Stat. 4. Thebaid. 41.

Crinitur claſsis frondenti oliua. Stat. 4. Thebaid. 44.

Caſsita] caſsitæ, pen. prod. (κορύδαλος) auis, quæ & galerita, & alauda dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 1. At quæ ab illo galerita appellata quondam, poſtea Gallico uocabulo etiam legioni nomen dederat alauda. Docet Plinius, galeritam ab apice, quem uelut galerum habet in capite, nomen ſortitam. Quemadmodũ igitur à galero galerita, ſic à caſside caſsita nuncupatur. De Caſsita, uide apologum feſtiuiſsimum apud Gellium lib. 2. cap. 29.

Caſsiterides, pen. corr. (κασσιτερίδες) inſulæ maris Atlantici de quibus Plin. lib. 4. cap. penul. ſic ſcribit, Ex aduerſo, inquit, Celtiberiæ cõplures ſunt inſulæ Caſsiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide Cattiterides.

Caſsius (κάσσιος) uiri proprium qui magiſter equitũ fuit. Sp. Caſsius regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici Cõſulatus, ac duo ſpecioſiſsimi triũphi profuerunt. Senatus enim Populusq; Rom. non cõtentus capitali eum ſupplicio afficere, interempto domum ſuperiecit. In ſolo aũt ædem Telluris fecit. Author Valerius lib. 6. cap. 3. Caſsius Cos. à Tigurinis Gallis pago Heluetiorũ, qui à ciuitate ſeceſſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæſus eſt: milites qui ex ea clade ſupererant, obſidibus datis, & dimidia rerum omnium parte, ut incolumes demitterentur, cum hoſtibus pacti ſunt, tempore quo Iugurtha pulſus eſt à Mario Liu. lib. 25. Cæſ. bel. Gall. lib. 1. L. item Caſsius Trib. pl. C. Mario, L. Flacco Coſs. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus, ut quem Pop. Rom. damnaſſet, cuiue imperiũ abrogaſſet, in Senatu nõ eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in Conſulatu. Author Pædianus. Cic. pro Roſc. Amer. L. Caſsius ille, quem Pop. Rom. ueriſsimum & ſapientiſsimum iudicem putabat, etc. L. Caſsius, dux Pompeianus, cũ decem nauibus ardente bello ciuili, tranſit ad Cæſarem. Caſsius item Longinus Iuriſc. quòd C. Caſsij percuſſoris Cæſaris nomen ac ſtemmata haberet, iuſſus eſt à Nerone mori: pronepos fuit Seruij Sulpitij, ac eques Romanus, ut ſcribũt Tranquillus & Põponius. Fuit & Caſsius Seuerus, de quo Quintilianus ſic ſcribit li. 10. ca. 1. Caſsius Seuerus, ſi cæteris uirtutibus colorẽ & grauitatem orationis adieciſſet, ponẽdus inter præcipuos foret. Nam & ingenij plurimum in eo, & acerbitas in ira, & urbanitas, & uis ſumma, ſed plus ſtomacho, quàm cõſilio dedit. Hæc ille. Huius Caſsij ſcripta ex Senatuſcõſulto abolita ſunt, ut autor eſt Tranquil. M. Auidius Caſsius, præfectus exercitus Antonini principis in Oriente, dum imperator ipſe res in Germania gerit contra Marcomãnos, defecit. Itaq; relicto bello, imperator eum cum exercitu petit ac ſuperat. Caput ei ablatum uidere noluit, recordatus antiquæ amicitiæ. Caſsius præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gotthorũ, cui occurrens, animum placauit, ne ciuitati noceret. Meminit huius Gregorius 3. Dialogorum Caſsius poeta Parmenſis, Hic aliquot generib. ſtylum exercuit, inter quæ opera elegiaca & epigrammata eius laudantur. Hic eſt qui in partibus Caſsij & Bruti Tribunus militũ militauit, quibus uictis Athenas ſe cõtulit. Quintus Varrus ab Auguſto miſſus, ut eum interficeret, ſtudentẽ reperit, & perempto eo ſcrinium cum libris tulit, unde multi crediderunt Thyeſtem Caſsij Parmenſis fuiſse. Scripſerat enim multas alias tragœdias. Acron in illud Horatij 1. Epiſtol. 4. 1. Scribere quod Caſsi Parmenſis opuſcula uincat. de Caſsio Horat. 1. Serm. Saty. 10.

Caſsianus, pen. prod. (κασσιανὸς) adiect. Cic. pro Mil. 25. Itaque illud Caſsianum, Cui bono fuerit in his perſonis ualeat, & ſi boni nullo emolumento impelluntur in fraudem, improbi ſæpè paruo. Idem 2. Philipp. 54.

Iudex Caſsianus. Cic. 5. Verr. 117. Idem 2. in Verr. 122. Non quæro iudices Caſsianos, ueterẽ iudiciorũ ſeueritatẽ non requiro.

Caſsius (κάσσιος) adiectiuum, ut.

Caſsia uia. Cic. 12. Philipp. 334. Tres ergo, ut dixi, uiæ, à ſupero mari Flamminia: ab infero, Aurelia: media, Caſsia.

Caſſus] (φροῦδος) Adiectiuum, dicitur inane, uacuum, quaſi omni re carens. Nonius, Caſſum ueteres inane poſuerunt. Virgil. lib. 11. Aeneid. Nullum cum uictis certamẽ & æthere caſsis. Caſſus pro uacuo, inquit Seruius. Arbitrandũ eſt eius uerbi proprietatem magis ab aranearum caſsibus dictam, quòd ſint leuis ac nullius ponderis.

Anima caſſum corpus. Lucret. lib. 3. 113.

Augur caſſa futuri. Id eſt, mendax. Stat. 9. Thebaid. 126.

Caſſa dote uirgo, atq; illocabilis. Plaut. Aulul. 7. 14.

Caſſus lumine, Vacuus, priuatus. Virgil. 2. Aeneid. Seruius.

Lumine caſſus aer. Lucret. lib. 4. 75.

Caſſa ſanguine cochlea. Cic. 2. de Diuinat. 197.

Senſu caſſa ſimulacra. Lucret. lib. 4. 26.

Conſilia caſſa, pro uanis. Seneca in Troade 33.

Verborum caſſa copia. Lucret. lib. 4. 104.

Formido caſſa. Lucret. lib. 3. 213.

Caſſa fraus. Lucan. Caſſa fraude parat. Id eſt, irrita. Budæus.

Ira caſſa, Valer. 6. Argon. 111.

Caſſus labor, Fruſtra ſumptus. Plin. epiſt. 176. b.

Nunquam caſſa manus, nullum ſine uulnere fugit Miſsile.
Nunquam caſſa, id eſt, nunquam aberrans.
Stat. 9. Thebaid. 154.

Nox caſſa. Valer. 4. Argon. 85.

Caſſa nux. Plau. Pſeu. 5. 136. Te amatorẽ inuentum eſſe inanẽ quaſi caſſam nucẽ. Sic apud eundẽ, Rud. 30. 36. Caſsa glãs.

Nuce caſſa pauperare. Horat. 2. Serm. 5. Saty. 8. id eſt, fracta. Acron.

Omen caſſum. Stat. 5. Theb. 64.

Preſidia caſſa. Seneca in Troad. 8. 12. Id eſt, uana & inania.

Via caſſa, id eſt, fruſtra ingreſſa. Stat. 11. Thebaid. 90.

Virtus caſſa. Stat. 5. Thebaid. 113.

Vota caſſa. Virgil. 12. Aeneid. 156.

Caſſum & inane. Plin. lib. 12. cap. 7. 2. Fiuntq; ſemina caſſa & inania. Cic. 5. Tuſcul. 167. Omne quod honeſtum nos & laudabile eſſe dicimus, id illi caſſum quiddam, & inani uocis ſono decoratum eſſe dicant.

Caſſum granum & inane. Plin. lib. 18. cap. 17.

In caſſum it uirtus. Lucan. lib. 2. 53.

Caſſum, caſsi, n. g. Fragmentũ. Solinus cap. 65. Aut Palearum caſſa, aut cartarum fila ad ſe rapit. De lychnite gemma.

Caſtalius (κασταλία) fons Caballinus & Libethris dicitur. Eſt autem in radicibus Parnaſsi, Muſis ſacer, à uirgine Caſtalia quæ Apollinem fugitans, præcipitata, & in fontẽ uerſa eſt: cuius aquam dicuntur bibere poetæ. Hunc fontem dicit Acron fuiſse in Lycia, ubi armenta Apollo fertur pauiſſe. Virgil. Caſtaliam uocat. lib. 3. Georg. 58.

– iuuat ire iugis, qua nulla priorum
Caſtaliam molli diuertitur orbita cliuo.

Aqua Caſtalia. Ouid. 1. Amorum, eleg. 15. 8.

Arbor Caſtalia, quæ eſt ad Caſtalium fontem. Propertius libr. 3. eleg. 3. 3.

Caſtalia gutta, apud Columellam libr. 10. 25.

Gurges Caſtalius. Claud. epigr. 31. 2.

Vmbra Caſtalia. Tibull. lib. 3. eleg. 1. 4.

Vndæ uocales Caſtaliæ. Statius 5. Sylu. 5. 1. Vocales uocat propter Muſarum illic habitantium perpetuos cantus.

Caſtalius. Caſtalides Muſæ nominatæ ſunt à Parnaſsi fonte Caſtalio, cuius aqua potu dulcis fuiſſe traditur: quanquam apud Stephanum Caſtalia eſt ciuitas Ciliciæ. Nicephorus in interpretatione Syneſij, fontem eſſe prope Antiochiam Syriæ, ubi oracula redderentur, teſtatum reliquit. Idem ſcribit multò ante Nicephorum Clemens, & alij. Mythologi tradunt Caſtaliam uirginem quampiam fuiſſe, quam quum ardentius Apollo deperiret, eiq; uim inferre ſtuderet, ſeſe in fontem ipſam præcipitaſſe: à cuius nomine Caſtalius fons cognominatus eſt. Idem ſcribit Lactantius grãmaticus. At uerò Probus, Caſtalius, inquit, fons eſt Delphis in Apollinis oraculo, qui abluit ipſam aram dei: dictus à Caſtalio Delphici Apollinis filio. alij à Caſtalio patre Thyiæ, unde Thyiades Bacchæ Nymphæ uocatæ ſunt. Panyaſis poeta Caſtaliã hoc uerſu Acheloida uocat, Caſtaliæ aduenit diuinã Acheloidos undã. quo fit ut nõnulli Caſtaliã Acheloi filiã exiſtimarint.

Caſtanea] caſtaneæ (διὸς βάλανος, κάστανα) è nucum genere, & tam fructum quàm ipſam arborem ſignificat. Plin. lib. 17. cap. 20. Caſtanea pedamẽtis omnibus præfertur facilitate tractatus, perdurandi peruicacia. Varro tertio de Re ruſtica cap. 15.

Nuces caſtaneæ. Virgil. 2. eclog. 11. Ipſe ego cana legam tenera lanugine mala, Caſtaneaſq; nuces. Bene ſpeciem addidit: dicens Caſtaneas. Nam, nuces generaliter dicuntur omnia tecta corio duriore, ut auelanæ, amygdalæ, iuglandes, caſtaneæ: ſicut cõtra dicuntur poma, omnia molliora. Seruius.

Hirſutæ caſtaneæ. Virgil. 7. eclog. 11. Adhuc intrà ſuos echinos locatæ. Seruius.

Molles caſtaneæ. Virgil. 1. eclog. 16. Id eſt, maturæ. Seruius.

Gerunt caſtaneæ fagos. Virgil. 2. Georg. 15.

Et ſteriles platani malos geſſere ualentes,
Caſtaneæ fagos. Dicit quid in quam arborem debeamus inſerere, in fago caſtaneam, non enim in caſtanea fertili infœcũda fagus inſeritur. Vnde aut hypallage eſt, ut caſtaneæ fagos ſit, pro fagi caſtaneas geſſere, aut mutãda diſtinctio, ut ſit
Et ſteriles platani malos geſſere ualentes
Caſtaneæ. Hoc eſt, Infœcundæ arbores platani fortes ramos caſtaneæ portauerunt. Seruius.

Legere caſtaneas. Virgil. 2. eclog. 11.

Caſtanetum, penult. produ. (καστανὼν) Locus caſtaneis conſitus. Columell. libro 4. cap. 33. Propter quæ ſæpè nouella caſtaneta caluescunt.

Caſtè] Vide Caſtus.

Caſtellum, Caſtellanus, Caſtellatim. Vide Caſtrum.

Caſteria] caſteriæ (καστερία) locus eſt, inquit Nonius, ubi quum nauigatio conquieſcit, remi & gubernacula conquieſcunt. Plaut. Aſin. 10. 16.

Quin pol ſi repoſui remum, ſola ego in caſteria
Vbi quieſco, omnis familiæ cauſa conſiſtit tibi.

Caſtigo] caſtigas, pe. prod. (παιδεύω, κολάζω, ἐπανορθόω) caſtigare, increpare, uel reprehendere, authoribus Nonio & Valla in Pogium. Terent. Heauton. 3. 3. 31. Niſi eum, quantum dij dant tibi opis, ſeruas, caſtigas, mones? Cæſar 1. bel. Ciuil. 9. Laudat Pompeius, atq; in poſterum confirmat, ſegniores caſtigat, atq; incitat.

Ad unguem caſtigare carmen. Horat. in Arte 60.

Caſtigare literis. Cæſar 3. bel. Ciuil. 99.

Caſtigare dictis. Virg. 5. Aeneid. Hic grauis Entellum dictis caſtigat Aceſtes. id eſt, increpat, obiurgat, inquit Seruius.

Punire, aut uerbis caſtigare aliquem. Cic. 1. Offic. 125.

Caſtigare ſegnitiem atque inertiam alicuius. Cicero primo de Oratore 91.

Dolorem immodicum caſtigare. Lucan. lib. 8. 15.

Caſtigatus animi dolor. Cic. 2. Tuſc. 87. id eſt, leuior factus.

Frons caſtigata. Stat. 2. Sylu. 1. 9.

Libertas iubarum caſtigata. id eſt, iubæ non luxuriantes. Stat. 9. Thebaid. 138. De equo quodam.

Pectus caſtigatum. Ouid. 1. Amorum eleg. 5. 5.

Metus caſtigare. Valerius 6. Argon. 132.

Caſtigare moras. Virgil. 4. Aeneid. Martial. lib. 10. 104.

– iam tumidus uocat magiſter,
Caſtigatq; moras, id eſt, obiurgat quòd nimis moretur.

Caſtigare ſe in aliqua re. Cic. 5. Tuſc. 5.

Rarius caſtigare. Quintil. lib. 2. cap. 2. 4.

Caſtigandi genus. Cic. 1. Offic. 190. Ad hoc genus caſtigandi raro inuitiq; ueniemus.

Caſtigare, punire, uendicare, authore Nonio. Plaut. Moſtel. 12 22. Mane caſtigabit eos exuuijs bubulis. Virgil. 6. Aeneid.

Caſtigatq; auditq; dolos, ſubigitq; fateri.

Cæſar 3. belli Ciuil. 22. illos ſecreto caſtigauit.

Caſtigare uerberibus. Cic. 3. Tuſcul. 108.

Caſtigare dolos. Virgil. 6. Aeneid. 114.

Caſtigare improbos. Cic. 2. de Legib. 93.

Caſtigator, (παιδευτὴς, σωφρονιστὴς) Verbale, qui reprehendit, & obiurgat. Plau. Trinũ. 9. 10, Ibo ad meũ caſtigatorẽ.

Caſtigator lacrymarũ, atq; inertiũ querelarũ. Liu. 1. ab Vrb. (259.

Minorum caſtigator. Horat. in Arte 36. de ſenibus.

Caſtigator ſerus. Colum. lib. 8. cap. 16. 5. Nos quoq; ne uideamur tot iam ſeculorum ſeri caſtigatores.

Caſtigatio (σωφρονισμὸς) Verbale. Cic. 4. Tuſcul. 68. Vt omnes caſtigationibus, reprehenſionibus, ignominijs affici ſe in delicto dolerent.

Caſtigatio uerborũ, ob errorem præteritũ. Liu. 7. bel. Pun. 84

Animaduerſio & caſtigatio omnis cõtumelia uacare debet. Cicero 1. Offic. 125.

Caſtigabilis, & hoc caſtigabile, penult. corr. (σωφρονιστικὸς) quod caſtigari debet. Plaut. Trin. 4. 5. – quid admiſit In ſe culpam caſtigabilem.

Caſtitas] Caſtimonia. Vide Caſtus.

Caſtor] caſtoris, pen. corr. maſc. gen. (κάστωρ) Animal ex eorum genere, quæ Græci amphibia uocãt, quòd tam in terra, quàm in aquis uiuant. Plin. lib. 32. cap. 3. 1. Spectabilis naturæ potentia in his quoque quibus & in terris & in aqua uictus eſt, ſicut & fibris, quos caſtores uocant, & caſtorea, teſtes eorum.

Caſtoreus (καστόρειος) Adiectiuum, ut Caſtoreus odor. Plin. libr. 12. cap. 24. 2. Aſpalati probatio eſt in colore rufo, uel igneo, tactuq; ſpiſſo, & odore caſtoreo. Hoc eſt, fœtido, & putri, uel acuto.

Caſtoreum (κάστορος ὄρχις) ſubſtantiuũ. Caſtorea, authore Plinio lib. 32. cap. 3. 1. uocantur teſtes caſtoris. Idem lib. 26. cap. 11. 2. Clauos pedum extrahit ladanũ cum caſtoreo, uerbenaca ex uino. Pharmacopolæ illud quoq; uocãt caſtoreũ, quod unguentũ compoſitũ eſt ex caſtoris teſtibus auulſis.

Graue caſtoreum. Lucret. lib. 6. 160.

Viroſa caſtorea. Virgil. 1. Georg. 12.

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi,
At Chalibes nudi ferrum, uiroſaq; Pontus
Caſtorea. Seruius, Fibri, canes ſunt Pontici, quorum teſtes apti ſunt medicaminibus, propter quos ubi ſe requiri ſenſerunt, eos ſecant: de his Cicero, Redimunt ſe ea parte corporis, propter quam maximè expetuntur. Caſtores autem à caſtrando dicti ſunt. Viroſa autem, uenenata: nam licet ſint multis remedio, tamen prægnantes eorum odore abijciunt & egerunt partum, et uiroſa dicta ab eo quod eſt uirus. alij fortia accipiunt, à uiribus. Hactenus Seruius.

Caſtor (κάστωρ) frater Pollucis, qui ambo poſt mortem inter ſydera relati ſunt, quorum ſignum Gemini dicitur: & à gentibus pro dijs habiti, atq; in prouerbiũ ſemper adducti pro conſtantiſſima & inuiolabili amicitiæ nota.

Arbitri & teſtes legum & iudiciorum Caſtor & Pollux. Cic. 7. Verr. 146. Caſtor, & Pollux, &c.

Gemellus caſtor. Catull. epigram. 4. 6.

Magnus Caſtor. Horat. Epod. 17. 9.

Caſtor in templa deorum receptus. Horat. 2. Epiſt. 1. 1.

Currere ad Caſtoris. Cic. pro Milone 70. id eſt, ad ædem ſeu templum Caſtoris.

Caſtor gaudet equis, ouo prognatus eodem Pugnis. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 6. Fabulantur Iouem in ſpecie cygni cum Læda Tyndari uxore concubuiſſe. Vnde illa ouum concepit, ſicut ex uiro alterum ouum. Secundum tamen hunc Horatij locum ex ouo eodem geniti ſunt & Caſtor & Pollux: ſecundum alios, ex ouo Iouis, Helena & Pollux immortales: & ex ouo Tyndari, Caſtor & Hermione mortales. Sed Pollux

mortuo Caſtore impetrauit, ut diuinitatem ſuam illi communicaret, & uiciſſim morerentur. Vnde Virg. 6. Aen. 25. Si fratrẽ Pollux alterna morte redemit, Itq; reditq; uiã toties. Quod ideo fingitur, ait in hunc locũ Seruius, quia horum ſtellæ ita ſe habent, ut occidẽte una oriatur altera. Fuit autẽ Caſtor egregius equorũ domitor, Pollux uerò pugil.

Caſtor, medicus antiquiſſimus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine ſiliquaſtrum nominãt, bibi cõtra morbos comitiales. Author Plin. lib. 20. cap. 17.

Caſtoreus (καστόρειος) Adiectiuum, à nomine proprio Caſtor, ut Manus Caſtorea, Seneca in Hippol. 6. 15. Frænis Caſtorea mobilior manu. Id eſt, ipſius Caſtoris, qui optimus domitor equorum erat.

Caſtritius, quum tempore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo Cos. Marianarum partium peteret obſides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, neganti Caſtritio dixit multos ſe habere gladios. At ego annos, inquit Caſtritius. Author Valerius. T. Caſtritius alter, Rhetoricæ doctor Romæ, de quo Gell. lib. 13. cap. 20. ſic ſcribit. T. Caſtritius, inquit, rhetoricæ diſciplinæ doctor qui habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, ſumma uir autoritate, grauitateq;, & à D. Hadriano ob mores, atq; literas ſpectatus, &c. Hactenus ille.

Caſtro] caſtras, caſtrare (ἐκτέμνω, εὐνουχίζω, ὀρχοτομῶ) propriè eſt uirilia amputare. Plin. lib. 18. cap. 32. Verres iuuencos, arietes, hœdos, decreſcente luna caſtrato. Vlpian. in l. Aediles aiunt. §. Iumentorum. ff. de Aedilitio edicto. Idem in l. Si ſerua. §. Si ſpadoni. ff. de Iure dotium.

Caſtrare arbores, in imo perforare. Plin. lib. 24. cap. 8. 6.

Caſtrare uites. Cato ca. 33. 1. Vites teneras quamprimum propagato, ueteres quamminimum caſtrato: potius ſi opus erit deijcito, bienniõq; poſt præcidito.

Caſtrare uina ſaccis. Plin. lib. 19. cap. 4. 4.

Caſtrare in ſterilitatem. Plin. lib. 18. cap. 14. 4.

Auaritiam caſtrare, id eſt, auferre uel coercere. Claudianus 1. in Eutrop. 39.

Caſtratus, (ἐκτομίας) Participium, ut caſtratus hæres. Claud. 2. in Eutrop. 110: – caſtratus proſilit hæres.

Caſtrata Reſp. Cic. 3. de Orat. 89.

Caſtratæ uires. Plinius lib. 11. cap. 18. de fucis, id eſt, adempta

Caſtrandus, (ἐκτμητέος) Aliud participium. Claudianus 1. in Eutrop. 9.

– rapitur caſtrandus ab ipſo Vbere.

Caſtratio (ἐκτομή) Verbale, uirilium amputatio. Columella lib. 6. cap. 26. 1. Id optimum genus caſtrationum, quod adhibetur teneræ ætati.

Caſtratio arborum. Plin. lib. 16. cap. 40. 6. Ramis ſæpè deputatis, caſtratio illa eſt. Colum. lib. 4. cap. 32. 2. de Arundinetis, Sed illud deintegro refodi debet, hoc poteſt intercidi & diſrarari: quod opus ruſtici caſtrationem uocant.

Caſtratura, caſtraturæ, penul. prod. (ὀρχοτομία) idem quod caſtratio. Plin. lib. 18. cap. 9. 1. de piſtorijs & molitura & farina loquens. Iuſtum eſt è grano Campanæ, quam uocant caſtratam, è medio redire ſextarios quatuor ſiliginis, uel è gregali ſine caſtratura ſextarios quinque.

Caſtrum] caſtri (πόλισμα) locus muris munitus, caſtello maius, & minus oppido. Cic. ad Catonem lib. 15. 4. 25. Vallo & foſſa circundedi: ſex caſtellis, caſtriſq; maximis ſepſi. Caliſtratus Iuriſconſultus in l. Non tantum inquilini. ff. de Excuſat. tutorum, Inquilini caſtrorum à tutelis excuſari ſolent, niſi eorum qui & ipſi inquilini ſunt, & in eodem caſtro, eademq; conditione ſunt.

Caſtra, caſtrorũ, pluraliter tantũ (στρατόπεδον, παρεμβολή) Locus eſt, ubi milites tentoria figunt, à caſtri ſimilitudine,

quòd foſſa ualloq;, quaſi muro, circundari ſolent. Græcè τὸ στρατόπεδον, tam pro exercitu, quàm pro caſtris. Cice. 7. Verr. Iſte nouo quodam ex genere imperator, pulcherrimo Syracuſarum loco ſtatiua ſibi caſtra faciebat.

Metator caſtrorũ. Cic. 11. Philipp. 297. Accedit Saxa neſcio quis, quẽ nobis Cæſar ex ultima Celtiberia Tribunũ pleb. dedit caſtrorum antea metator, nunc ut ſperat urbis.

Caſtrorum obſidium. Tacit. lib. 20. 384. 36.

Caſtris promptus. Tacitus lib. 1.

Confuſa fremunt caſtra. Lucan. lib. 7. 26.

Domeſtica caſtra. Iuuenal. Saty. 10. 10.

Fulgentia ſignis caſtra. Horat. 1. Carm. ode 7. 4.

Horrida caſtra. Virg. 10. eclog. 5.

Iniqua caſtra. Horat. 1. Carm. ode 10. 4.

Martia caſtra. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 14.

Mollia caſtra, caſtra Cupidinis uocat Ouid. li. 2. de Arte amãdi 48.

Caſtra naualia. Cæſar 5. bel. Gal. 80.

Profuga caſtra. Claud. de bello Get. 60.

Proſpera caſtra. Iuuenal. Saty. 16. 1.

Statiua caſtra. Cic. 7. Verr. 24.

Surda caſtra. Silius lib. 8. 69.

Trepidantia caſtra inuadere. Virg. 9. Aeneid. 31.

Turbata caſtra arripere. Virg. 9. Aeneid. 3.

Victricia caſtra. Claud. 5. Paneg. 28.

Vigilata caſtra. Stat. 10. Thebaid. 77.

Caſtris adequitare. Tacit. lib. 5. 116. 17.

Adpugnare caſtra. Tacit. lib. 4. 93. 30. Alij caſtra Romana adpugnarẽt, nõ ſpe capiendi, ſed ut clamore, telis, ſuo quiſq; periculo intentus, honorẽ alterius prælij non acciperet.

Adſultare caſtris. Tacit. lib. 2. 31. 36. Tertia fermè uigilia adſultatum eſt caſtris ſine coniectu teli.

In caſtris ſtationem agere. Tacit. lib. 17. 275. 3.

Caſtra cingere uallo. Vide Cingo.

In morem caſtrorum cingere. Virg. 7. Aeneid. 32.

Collocare inter caſtra. Cic. 13. Philipp. 338.

Conferre caſtra caſtris. Vide Confero.

Conferre caſtra: collata caſtra. Silius lib. 4. 12.

Conijcere in caſtra. Cic. Pæto 9. 20. 4.

Contrahere caſtra. Vide Contraho.

Caſtra caſtris conuertere. Vide Conuerto.

Dedita caſtra. Silius lib. 10. 75.

Differre caſtra. Tacit. lib. 21. Caſtraq; in plano ſita, ui fluminis differebantur. Hoc eſt, Iactabantur. Sic enim illic legendũ pro deferebantur. Hæc beatus Rhenanus in Tacitum.

Extructa caſtra. Tacit. lib. 4. 80. 3.

Euellere caſtra obſeſſa. Silius lib. 7. 68.

Exutus caſtris dux dicitur, cuius caſtra direpta ſũt. Sil. li. 16. 6

Facere caſtra. Cn. Magnus ad Domitium Procos, lib. Epiſto. ad Atticum 8. 163. 4. Nam neq; caſtra propter anni tempus & militum animos, facere poſſum.

Firmare robore caſtra. Silius li. 8. 89. Robore, id eſt, milite forti & robuſto. Sic enim hoc loco accipiendum eſt.

Habere caſtra. Cic. ad Catonẽ 15. 4. 27. His rebus ita geſtis caſtra in radicibus Amani habuimus apud Aras Alexandri (quatriduũ.

In caſtris & procinctu habiti. Tacit. lib. 19.

Imponere caſtra. Silius lib. 5. 33.

Inſiſtere caſtris, pro eſſe, et uerſari in caſtris. Ouid. 8. Metam. 11.

Locare caſtra aliquò. Lucan. lib. 4. 34.

Mouere caſtra. Virg. 3. Aeneid. 104. Vide Moueo.

Mouere caſtra in hoſtem. Silius lib. 7. 1.

Munire caſtra. Vide Munio.

Nudare caſtra. Vide Nudus.

Pellere caſtra. Ouid. Epiſt. 6. 11.

Perrumpere caſtra. Vide Perrumpo.

Ponere caſtra. Cn. Magnus ad Domitiũ Proconſ. lib. 8. ad Atticum 164. 1. Literæ mihi à te redditæ ſunt ad XIII. Calend. Mart. in quib. ſcribis Cæſarẽ apud Corfiniũ caſtra poſuiſſe

Campo caſtra præiacere. Tacit. lib. 12.

Relinquere caſtra. Silius lib. 7. 82.

Caſtris reſidere. Silius lib. 15. 100.

Seducere caſtra. Ouid. 13. Metam. 134.

Subire caſtra. Stat. 4. Thebaid. 2. Mox & caſtra ſubit.

In uſum caſtrorũ tondere ſetas hirci. Virg. 3. Georgic. 62. In uſum caſtrorum dixit, & quia de cilicijs poliuntur loricæ, & teguntur tabulata turrium, ne iactis facibus ignis poſſit adhærere. Seruius.

Vellere caſtris ſigna. Virg. 4. Georg. 22.

Caſtellum, caſtelli, (ἔρυμα, ἐπιτείχισμα, φρούριον, κώμη,) Diminutiuum, Paruum caſtrum, uel paruũ oppidũ ſignificat. Cice. pro Cæcinna 15. Ecce ipſe Ebutius in caſtellum uenit. Idem Philipp. 17. Additus hoſtium caſtellis & aggeribus prohibetur.

Caſtellorum ardua. Tacitus lib. 11.

Caſtellum forenſis latrocinij. Cic. in Piſonem 7. Cui templum illud fuit, te Conſule arx ciuium perditorum, receptaculũ ueterum Catilinæ militum, caſtellum forenſis latrocinij.

Caſtella philoſophiæ. Cic. 2. de Diuinat. 55.

Montana caſtella. Virg. 5. Aeneid. 87.

Turrita caſtella. Lucanus lib. 6. 8.

Caſtellum adſidere. Tacit. lib. 5. 119. 19. Adſidendo caſtellum, in quod pecuniam & pellices Artabanus contulerat, dedit ſpacium exuendi pacta.

Capere, & uaſtare caſtellum. Brutus Ciceroni 11. 4. 3.

Diſponere caſtella iugis. Lucanus lib. 6. 8.

Euertere caſtellum. Horat. 2. Epiſto. 2. 7.

Expugnare omnia caſtella. Cic. Attico, lib. 1. 11. 20.

Immunita caſtella. Vide Immunitus.

Munitum caſtellum. Cic. Cælio 2. 9. 7.

Caſtella, etiã ſunt deriuacula quædã laxiora certis ſpacijs emodulata, ex quibus aqua per fiſtulas in uaria loca diſtribuitur, id eſt, in uillas & prætoria nobiliũ, indultu principali: ut docet Frontinus in lib. de Aquæductibus. Paulus Iuriſconſultus in L. Fiſtulã. ff. de Seruitutibus urbanorũ prædiorũ. Fiſtulam iniunctam parieti cõmuni, quæ aut ex caſtello, aut ex cælo aquam capit, nõ iure habeo, Proculus ait. Et Celſus in L. Si uenditor. §. Firmius. ff. de Actionibus empti, Firmius à Proculo quæſiuit, ſi de plumbeo caſtello fiſtulæ ſub terram miſſæ, aquam ducerent in ſpecum conſtructum: an ædium eſſent. Vitruuius lib. 8. cap. 7. Ductus aquæ fiunt generibus tribus, riuis per canales ſtructiles, aut fiſtulis plũbeis, ſeu tubulis fictilibus, quorum hæ rationes ſunt. Si canalibus, ut ſtructura fiat quàm ſolidiſſima, ſolumq; riui libramẽta habeat faſtigiata ne minus in cẽtenos pedes ſemipede eæq; ſtructuræ confornicentur, ut minimè ſol aquã tangat, quũq; uenerit ad mœnia, efficiatur caſtellum, & caſtello coniunctum ad recipiendum aquam triplex immiſſarium, collocenturq; in caſtello tres fiſtulæ æqualiter diuiſæ intra receptacula coniuncta: uti quum abundauerit, ab extremis in medium receptaculum redundet. Budæus.

Caſtellanus, pen. prod. (φρουρεύς) Qui caſtellum habitat. Liu. 4. bel. Macedon. 102. Decem millia popularium cum caſtellanis agreſtibus in armis habuit. Ibidem li. 8. 197. Stipẽ à tyrannis, caſtellaniſq; deuijs colligens.

Caſtellanus triumphus. Id eſt, de caſtello capto actus. Cic. de Claris Oratoribus 138.

Caſtellatim, pen. prod. (κατὰ φρούρια,) Aduerbium, quaſi turmatim per caſtella. Liu. 7. ab Vrbe 174. Perpulit Cõſulẽ, ut hoſtes & nocturno pauore attonitos, et circa collẽ caſtel

larium diſsipatos aggrederetur.

Caſtellarium ſerere. Plin. lib. 19 cap. 6. 13.

Caſtrametor, pen. prod. caſtrametaris (ϛρατοπεδεύω, κατασκηνόομαι) caſtrametari, Caſtra locare ſiue ponere. Liu. 4. bel. Maced. 106. Vbi caſtrametātes Romanos, Quintiūq; ipſū cū eqtib. atq; expeditis, prægreſſū auxiliares tyrāni adorti.

Caſtrametator, (ϛρατοπεδευτής,) Vitruuius lib. 8. cap. 5. & lib. 10. cap. 7.

Caſtrenſis, & hoc caſtrenſe, (ϛρατιωτικός,) Quod ad caſtra pertinet. ut Caſtrenſis labor. Caſtrenſe latrocinium, Cic. 3. in Catil. 61. Caſtrenſia ſtipendia, Plin. epiſt. 167. b.

Arma caſtrenſia Propertius lib. 3. eleg. 9. 4.

Caſtrēſis corona, qua donabatur is qui primus hoſtium caſtra pugnando introijſſet: cui inſigne erat ex auro uallū. Feſtus.

Caſtrenſe peculium. Eſt quod à parentibus uel cognatis in militia agenti donatum eſt: uel quod ipſe filiusfamiliâs in militia acquiſiuit: quod niſi militaret, acquiſiturus non fuiſſet. Nam quod erat, & ſine militia acquiſiturus, id peculium eius caſtrenſe non eſt. Pomponius Iuriſconſ.

Penſa caſtrenſia. Propert. lib. 4. eleg. 3. 7. Noctibus hybernis caſtrenſia pēſa laboro. Verba ſunt Aretuſæ, quæ ueſtes cōficiebat & nebat marito ſuo, ut illis uteretur in caſtris noctibus hybernis.

Caſtrēſis ratio, & militaris. Cic. pro Cælio 7.

Caſtrenſis triumphus. Liu. 7. ab Vrbe 173.

Caſtrenſe uerbum. Plin. in Præfat. libri primi, Nāq; tu ſolebas meas eſſe aliquid putare nugas, ut obiter emolliam Catullū conterraneum meum agnoſcis & hoc caſtrenſe uerbum.

Caſtula.] caſtulæ, (περιζώνιον,) Palliolū quo puellæ nudæ infra papillas præcingebātur. Varro, Caſtulā mulier ſumpſerat pro ſuccula. Ex Nonio. Hæc & perizoniū, & præcinctorium dicitur.

Caſtulonenſes, (κασουλωνῖται,) Populi ſunt Hiſpaniæ Bæticæ apud Plinium lib. 3. cap. 3. Ex colonia (inquit) Salarienſe oppidani Latij ueteris Caſtulonenſes, qui Cæſari uenales appellantur. Hæc ille in deſcriptione Hiſpaniæ, Caſtulon, Vulgò Caslona.

Caſtus.] (ἁγνός, σώφρων,) Adiectiuum, dicitur ſine libidinis & turpitudinis nota, ut ait Nonius. Virg. 2. Georg. Caſta pudicitiam ſeruat domus. Cic. pro Roſcio Comœdo 12. Conſidera Piſo, quis, quem fraudaſſe dicatur. Roſcius Fannium? quid eſt hoc? Probus improbum, pudens impudentē, periurum caſtus, callidum imperitus, liberalis auidum?

Caſtus à rebus uenerijs ſit, neūe temulētus. Colum. li. 9. c. 14. 2

Caſtus moribus, integer pudore. Martialis lib. 10. 28.

Caſtus à culpa. Plaut. Pœnulo 18. 13.

– eo ſumus gnatæ genere, ut deceat à culpa eſſe nos Caſtas.

Parum caſtus. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.

Adoleſcens caſtus. Cic. 3. Philipp. 133.

Aduerſarius caſtus & integer. Autor ad Herennium 2. 35.

Agmen caſtum. Claudian. 2. de Raptu Proſerp. 65.

Amnis bibendus caſtior. Stat. 4. Sylu. 7. 3.

Amor caſtus. Ouid. epiſt. 1. 5. Intelligit amorem coniugalem.

Animus caſtus & purus. Cic. 1. de Diuin. 198. Caſtus animus purusq; uigilantis, & ad aſtrorum, & ad auium, reliquorumq; ſignorum, & ad extorum ueritatem eſt paratior.

Ardor caſtiſsimus. Stat. 5. Sylu. 1. 9. – quòd diligis umbrā,
Et colis exequias, hic eſt, caſtiſsimus ardor.

Aures caſtæ. Claudian. 2. Paneg. 62. Caſtas uocat quæ obſcœnis ſermonibus offenduntur.

Concio caſta. Cic. pro C. Rabiro 7. Qui caſtam concionē, ſanctum campum, inuiolatum corpus omnium Ciuium Romanorum, integrum ius libertatis defendo ſeruari oportere?

Coniux caſta. Seneca in Octauia 4. 19.

Corpus caſtum. Autor ad Heren. 4. 168.

Cruor caſtus. Ouid. 12. Metam. 6.

Cubile caſtum. Claudian. 3. de Raptu Proſerp. 56.

Domus caſta. Cic. pro Cælio 6.

Domus caſta ſeruat pudicitiam. Virg. 2. Georg. 105.

Donum caſtum. Cic. 2. de Leg. 72.

Ferrum caſtum. Claudian. 1 in Eutrop. 90.

Feſta caſta. Ouid. 3. Amorum, eleg. 12. 1.

Fide caſta thorum ſeruare. Seneca in Hercule furente 5. 1.

Fidem caſtam ſeruare. Silius lib. 13. 57.

Flumen caſtum. Claudian. 3. Paneg. 52. Caſtum uocat propter Nymphas, quæ fluuium incolunt.

Fœmina caſtiſsima. Cic. de Aruſp. Reſpon. 24.

Fræna caſta iuuentuti dare, Id eſt, ludos illos iuuenibus concedere, q bonis morib. & pudicitiæ nō obſint. Claud. 3. Pan. 25

Homo caſtiſsimus. Cic. 2. de Inuēt. 146. Hoc eſt innocētiſsimus

Iura caſta thori legitimi. Ouid. epiſto. 15. 58.

Iuuenis caſtus. Seneca in Hippoly. 12. 8.

Laurus caſta. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 5.

Lectulus caſtus. Catul. in Argonaut. 18.

Luci caſti. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.

Ludus caſtus. Claud. 3. de Raptu Proſer. 42. Cic. de Aruſp. Reſpon. 24. Quominus caſtiſsimos ludos omni flagitio pollueres.

Manus caſtæ. Ouid. epiſt. 19. 2.

Maritæ caſtæ, Caſtæ coniuges. Ouid. 2. Faſt. 28.

Matres caſtæ. Virg. 8. Aeneid. 131.

Mens caſta & integra. Cic. pro Fonteio 18.

Minerua caſta. Horat. 1. Carm. ode 13. 12.

Mores caſti. Claud. in lib. Epigram. 22. 6.

Pectus caſtum. Senec. in Hipp. 2. 10.

Preces caſtæ. Claud. de Nup. Hon. & Mar. 5.

Præmia caſta. Cic. 2. de Iuuent. 207.

Pudor caſtus. Ouid. 1. de Arte amandi 20.

Puellæ caſtæ. Ouid. 2. Metam. 143.

Sacris caſtis accedere. Stat. 1. Achil. 74.

Signa caſta, Id eſt, ſigna caſtitatis. Ouid. 7. Metam. 147.

Caſtis tædis adolere altaria. Virg. 7. Aeneid. 14.

Tempora caſta ſacerdotum. Ouid. 2. Faſt. 6.

Thorus caſtus. Claud. 1. Paneg. 7.

Turtur caſtus. Autor carminis de Philomela 4.

Venus non caſta. Senec. in Hipp. 2. 31.

Verbenis caſtis uincta ara. Horat. 4. Carm. ode 11. 2.

Veſtes caſtæ. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 2.

Vir integer & caſtus & grauis. Cic. ad Atticū, lib. 11. 114. 6.

Vita caſta. Cic. pro Roſcio Com. 9.

Vultus caſtus. Ouid. 4. Metam. 160.

Caſtum & integellum aliquid expetere. Catul. epig. 15. 1.

Seruare ſe integrum & caſtum. Cic. 1. Tuſcul. 114.

Caſtus, Religioſus, pius. Virg. 6. Aeneid. 133. Quiq; ſacerdotes caſti, dū uita maneret. Vbi Seruius, Caſti dū uita maneret, id eſt, qui fuerunt caſti dum in communione uitæ uerſarentur. Nam hi qui ſacra maxima accipiebant, renūciabāt omnibus rebus, nec ulla in his niſi numinum cura remanebat. Herbis etiam quibuſdam emaſculabantur: unde iā coire nō poterant. Hactenus Seruius. Idem Virgilius lib. 3. Aeneid. Hac caſti maneant in religione nepotes. Et lib. 6. Nulli fas caſto ſceleratum inſiſtere limen.

Sacer, religioſus, caſtus. Varro, Ergo tum ſacræ, religioſæ, caſtæq; fuerunt res omnes. Nonius.

Caſtus, Suauis, iucūdus. Varro Parmenone, Demittis acreis pectore luctus, cantu, caſtaq; poeſi. Nonius.

Caſtus, huius caſtus, (ἁγνότης,) Idem quod caſtitas. Varro, Et religiões, et caſtus id poſſunt, ut ex periculo eripiāt noſtro.

Caſtitudo, (ἁγνότης,) Idem ſimiliter quod caſtitas. Accius, Ibi fas, ibi cunctam antiquam caſtitudinem. Nonius.

Caſtè, (ἁγνῶς,) Aduerbium, Pudicè, honeſtè. 1. de Nat. deor. 5. Hæc enim omnia purè atq; caſtè tribuenda deorum numini ita ſunt.

Caſtè, & integrè uiuere. Cic. 4. de Finibus 104.

Caſtè integreq; uerſatus eſt labor meus in priuatorum periculis. Cic. pro Lege Manilia 1.

Radix caſtè pureq; collecta, diſcutit ſtrumas. Pli. li. 22. c. 10. 2.

Adire caſtè ad diuos. Cic. 2. de Leg. 30.

Caſtè perficere. Cic. pro Domo ſua 103. Certe nihil rite, nihil caſtè, nihil more inſtitutoq; perfecit.

Tueri caſtè. Cic. de Claris Orat. 185. Nos autē Brute, quoniā poſt Hortenſii clariſsimi oratoris mortem orbæ eloquētiæ, quaſi tutores relicti ſumus, domi teneamus, &c. tueamurq; ut adultam uirginē caſtè, & ab armatorum impetu quantū poſſumus prohibeamus. Idem, de Aruſp. Reſp. 25.

Caſtitas, pen. corr. caſtitatis, (ἁγνότης, σωφροσύνη,) Sipōtinus, Caſtitas & pudicitia paria putantur: quum ſit pudicitia ab iniuria turpium libidinum libera: Caſtitas & ab his continens & remota præterea & religioſa munditia et puritas. Cic. 2. de Leg. 49.

Metuēs alterius uiri certo fœdere caſtitas. Ho. 3 Car. od. 24. 5

Caſtimonia, (ἁγνότης,) Idem quod caſtitas. Cic. 6. Verrinarum 91. Per ſummam caſtimoniam uirorum atq; mulierum. Liuius 9. bel. Macedon. 33. Damnatam uoti deûm benignitate exoluere id uelle, decem dierū caſtimonia opus eſſe. Cice. pro Cælio 7.

Superſtitio caſtimoniarum. Plin. lib. 31. ca. 8. 3. Aliud uerò ad caſtimoniarum ſuperſtitionem, etiam ſacris Iudæis dicatū: quod fit è piſcibus ſquama carentibus.

Caſtificus, pen. corr. Adiectiuum: ut Mens caſtifica. Sene. in Hippol. 2. 17. Expelle facinus mente caſtifica horridum. Id eſt, quæ te caſtum faciat.

Caſuentū, Fluuius eſt in ſinu Tarētino, apud Pliniū li. 3. ca. 11.

Caſuentillani, Italiæ populi in ſexta regione apud Plinium libro 3. cap. 14.

Caſurgis, (κασουργίς,) Ptolemæo dicitur Praga regio Boemiæ.

Caſula.] Vide Caſa.

Caſurus, Caſus.] Vide Cado.

Catabathmus, (καταβαθμός,) Oppidum & Vallis repente cōuexa ad finem Cyrenaicæ regionis, ut ait Plin. lib. 5. cap. 5. Salluſt. in Iugurtha, In diuiſione orbis terræ, pleriq; in parte tertia Africam poſuere: pauci tantummodo Aſiā, & Europam eſſe, ſed Africam in Europa. Ea fines habet ab Occidente, fretum noſtri maris, & Oceani: ab ortu Solis decliuem latitudinem, quem locū Catabathmon incolæ appellāt. Et paulò pòſt, Nā de Carthagine ſilere melius puto, quàm parū dicere, quoniam aliò properare tēpus monet. Igitur ad Catabathmon, qui locus Aegyptum ab Africa diuidit, ſecundo mari prima Cyrene eſt, Colonia Thereon, ac deinceps duæ Syrtes, interq; eas Leptis, deinde Aræ Philenon, quem locū Aegyptum uerſus, finē imperij habuere Carthaginienſes. Hactenus Salluſtius. Tortellius docet ſcribendum eſſe cathabathynon, ſed falsò.

Cataceti, Aſiæ populi circa Mæotim, ut docet Plinius libro 6. cap. 7. 2.

Catachreſis.] pen. prod. (κατάχρησις,) Eſt uſurpatio nominis alieni: ut cum parricidam dicimus, qui occidit fratrē: & piſcinam, quæ piſces non habet. Hæc enim niſi extrinſecus ſumerent, ſuum uocabulum non haberent. Hæc Donatus. Virg. 7. Aeneid. Aut acres tendunt arcus. Vbi Seruius, Acres, fortes, & eſt Catachreſis: nam acrimonia mentis eſt. Feſtus, Catachreſis, tropus eſt, nos abuſionem dicimus: quū alienis abutimur perinde ac proprijs, quum propria deficiunt. Cice. in Orato. 50. Ariſtoteles autem translationi hæc

ipſa ſubiungit, & abuſionem, quam catachreſin uocant: ut quum minutum dicimus animum pro paruo.

Cataclyſmos.] ſiue cataclyſmus, (κατακλυσμός,) dicitur diluuium, ſiue inundatio. Varro 3. de Re ruſt. cap. 1. 2. Thebæ quæ ante cataclyſmon Ogygi conditæ dicuntur: eæ tamen circiter duo millia annorum & centum ſunt.

Catadromus.] penul. corr. (κατάδρομος,) Latinè decurſorium ad uerbum transferri poteſt. dromos enim curſum ſignificat. Tranquillus in Nerone, Nobiliſsimus eques Romanus elephanto ſuperſedens, per catadromum decurrit. Id eſt, per ſtadium in quo equites decurrere ſolebant imaginario prælio, ut fit ſepe in Gallia, principe ſpectante, licias uocāt. Hæc Budæus Labeo in L. Si ſeruus tuus &c. ff. de Actionibus empti. &c. uenditi, Nam etſi periculoſam rē ante uenditionē facere ſolitus eſt, culpa id tua factum eſſe uidebitur. Puta enim eum fuiſſe ſeruum qui per κατάδρομον γεράνου deſcendere, aut in cloacam demitti ſolitus eſſet. Hic deſcenſum ſignificat per gruem Machinam ex alto in imum.

Catadupa, Nomen loci. Cic. in Somn. Scip. 19. Nec eſt ullus hebetior ſenſus in uobis, ſicut, ubi Nilus ad illa quæ catadupa nominantur præcipitat ex altiſsimis montibus.

Catadupi, Plinio lib. 5. cap. 9. locus eſt Aethiopiæ, & gens Arabiæ eodem autore lib. 6. cap. 29.

Catagrapha.] penul. corr. catagraphorum, (κατάγραφα) quid ſignificent declarat Plin. lib. 35. cap. 8. 4. his uerbis. Hic Cimon Cleonæus catagrapha inuenit, hoc eſt, obliquas imagines, & uariè formare uultus, reſpicientes, ſuſpicientesue, & deſpicientes. Catul. epigram. 22. 2.

Remitte pallium mihi meum quod inuolaſti,
Sudariumq; ſetabum, catagraphosq; thynos
Inepte, quæ palàm ſoles habere tanquam auita.

Catalecticum.] (καταληκτικὸν,) Metrū dicitur cui una tantum deeſt ſyllaba, ut apud Horatium 2. Carm. ode 18. Mea renidet in domo lacunar. Eſt enim ſenarium iambicū perfectum una ſyllaba minus.

Catalepſis.] huius catalepſis, (κατάληψις,) Cognitio, perceptio, comprehenſio. Cic. 4. Acad. 260. Et lib. 3. de Finibus 27. Cognitiones autem, uel ſi hæc uerba aut minus placent, aut minus intelligūtur, καταλήψεις, appellemus licet.

Cataleptum, Idem. Cic. 1. Acad. 58. Viſis non omnibus adiungebat fidem, ſed his ſolum, quæ propriam quandam haberent declarationem earū rerū, quæ uiderentur. Id aūt uiſum quum ipſum per ſe cerneretur, cōprehenſibile. Feretis hæc? Nos uerò, inquit. Quonam enim modo κατάληπτον diceres? ſed quum acceptum iam, & approbatū eſſet, comprehenſionem appellabat, ſimilem ijs rebus quæ manu prenderentur, ex quo etiam nomen hoc duxerat.

Catalogus.] catalogi, pen. corr. (κατάλογος,) Oratio ſiue ſermo alicuius rei ordinem ac diſpoſitionem continens. Plautus Milite 10. 7. Si minus cum cura, aut catalogo loquendi lectum ſiet.

Catalyſis.] Latine diſſolutio dicitur.

Catamidiare.] (καταμωκίζειν,) Græca dictio, quæ deridere ſignificat. Spartianus de conſtitutionibus Hadriani loquens, Decoctores bonorum ſuorum, ſi ſuæ autoritatis eſſent, catamidiari in amphitheatro, & dimitti iuſsit. Id eſt, deridendos omnibus per theatrum præberi. A uerbo Græco Catamidio, quod deridere, & ludibrio habere ſignificat: ut id propemodum ludibrij genus eſſe ſuſpicer, quo polygami afficiuntur, id eſt, qui multis uxoribus abutuntur, quum mithellati in ſcalario ſuggeſtu laſciuientis plebeculæ ſcurrilitates obaudire perfricta fronte ad aliquot horas cogūtur. mithrare id appellant. Cui nō diſsimile eſt illud quod Thraducere Latinè dicitur. Budæus.

Catamitus.] *penul.prod.* (πόρνος,) *Puer meritorius, quo quis abutitur.* Cic. 2. Philipp. 84. *O hominem nequã? quid enim aliud dicam? magis propriè nihil poſſum dicere.* Ergo *ut te catamitum neq; opinato quum oſtendiſſes, præter ſpẽ mulier aſpiceret, idcirco, &c.* Auſonius in Epigram. de *Glaucia immatura morte præuento,* Aut Iouis Elyſii tu ca*tamitus eris.*

Catamitum dixerunt pro Ganymede qui fuit Iouis concubinus. Feſtus.

Catana, penult. correpť. (κατάνη,) *Siciliæ oppidum eſt apud Plinium lib. 3. cap. 5.* Eſt & *Catina in Sicilia. ab hac Catinenſes: ab illa Catanæi & Catanẽſes dicti.* Hermolaus apud *Plinium unam intelligit, quæ Græcis quidem frequẽtius Catana, Latinis ferè Catina dicitur. Catinæ ſimulachrum fuit Cereris, ut Cicero in actione cõtra* Verrem *ſeptima ſcribit, quod à uiro non modò tangi, ſed nec aſpici quidem fas fuit.* Vide *infrà in dictione Catina. Vulgò Catania dicitur.*

Cataphractus.] (κατάφρακτος,) *Circũquaq; munitus.* φράττειν *enim munire eſt. Vnde cataphracti equites (autore Seruio) dicuntur qui ferro circunquaq; muniti ſunt, & equos ſimiliter ita munitos habent.* Salluſtius, *Et ſequebantur milites cataphracti.* Liu. 5. bel. Maced. 182. *Equitum innumerabilem uim traijci* Helleſponto in Europam, *partim loricatos, quos cataphractos uocant: partim ſagittis ex equo utentes.*

Cataphractus, huius cataphractus, Subſtantiuum legitur apud Propertiũ, li. 3. eleg. 12. 3. *Niſi locus mẽdoſus ſit: his uerbis.*
Neue tua Medæ linientur cæde ſagittæ,
Ferreus aurato neu cataphractus equo. Niſi fortè adiectiuum eſſe malis, & ſubaudias miles.

Cataphracta, lorica, ſiue thorax militaris. Vnde Vegetius *ſcribit* Romanum *exercitum pedeſtrem cataphractis & galeis fuiſſe munitum.*

Cataphractarij, (κατάφρακτοι,) *Cataphracta muniti. Lãpridius de* Alexandro, *Cataphractarios, quos illi clibanarios uocant, decem millia in bello interemimus.*

Cataplaſma.] *cataplaſmatis, pen. corr. neut. gene.* (κατάπλασμα,) *Emplaſtrum, ſiue malagma dicitur uarijs rebus compoſitum in uſum medicinæ.* Plinius *libro* 20. *cap.* 17. 14. *Dalion herbarius parturientibus ex eo cataplaſma impoſuit cum opio.*

Catapotia.] *catapotiorum, n. g. plu. nu.* (καταπότια,) *Sunt quæ uulgò dicuntur pilulæ, quòd ſint ueluti exiguæ pilæ:* ἀπὸ τοῦ καταπίνειν, *quod eſt deuorare: quoniã neq; eſtur, neq; lingitur id genus, ſed deuoratur.* Hæc Sipontinus. Plin. lib. 26. cap. 8. 20. Eſt & *ſemen in uſu cum melle decoctũ ad catapotia, ſoluendæ alui gratia.*

Catapulta.] (καταπέλτης, καταπάλτης,) *A depellendo,* Genus *bellicæ machinæ, qua iaculum longius torquebatur.* Hirtius lib. 5. 120. *Scorpiorum, catapultarum, cæterorũq; telorum, quæ ad defendendum ſolent parari, magnam copiam habebat.* Liuius 4. bel. Punici 185. *Caſtris direptis, Apolloniatæ catapultas, baliſtas, tormentaq; alia, quæ oppugnandæ urbi comparata erant, ad tuenda mœnia, ſiquando ſimilis fortuna ueniſſet,* Apolloniam *deuexere.* Cæſar 2. bel. Ciuil. 33.

Catapultarium pilum, (καταπελτικός πῖλος,) *hoc eſt, ſagitta ſiue iaculũ quod catapulta emittitur.* Plaut. Curcul. 15. 11. *Ex te hodie faciam pilum catapultarium.*

Cataracta.] *cataractæ, fœ. ge. & hic Cataractes maſculino genere,* (καταῤῥάκτης,) *Cataractæ autẽ dicuntur fores pendulæ ex ligno ferroue, quæ demitti ac tolli pro uoluntate cuſtodum poſſunt.* Liu. 7. bel. Pun. 159. *Porta cataracta deiecta clauſa erat. Eã partim uectibus leuant: partim funibus*

ſubducunt in tantũ altitudinis ut ſubire recti poſſint. Dictæ cataractæ, quòd ex alto defluere uideantur, Græci *enim* καταῤῥάττειν *defluere dicũt. Vnde cataractæ etiã appellantur è terra exeuntes aquæ, et ita ex alto defluentes, ut ruere potius, quàm defluere uideantur, qualẽ* Tyburi *cernimus* Aniené, & *quales eſſe in* Aegypto Nili *cataractas legimus, apud* Pliniũ *lib. 5. ca. 9. 10. Itẽ loca ipſa è quibus exeũt, cataractæ dicũtur. Vnde in maximis imbribus apertas eſſe cæli cataractas dicere ſolemus.* Hæc Sipontinus.

Cataractæ Nili. Strabo *lib. ultimo.*

Cataractæ etiam uocantur obices, quibus aquæ curſus temperatur, ut ait Budæus.

Cataractæ aues quæ Diomedeæ *uocãtur.* Plin. lib. 10. ca. 44. Nec Diomedeas *præteribo aues:* Iuba *cataractas uocat, et eis eſſe dẽtes, oculoſq; igneo colore, cætero cãdidis tradẽs.*

Cataractes, Pãphiliæ fluuius, ſic ab impetu dictus, quia ſe præcipitat. Autor Põponius Mela *li. 1. in deſcriptiõe* Pamphiliæ.

Catari, Pannoniæ *populi ſunt apud* Plinium *lib. 4. cap. 25.*

Catarnia, Aſiæ regio eſt, cuius meminit Plin. *lib. 6. cap. 2. et 3. in deſcriptione Cappadociæ.*

Catarrhus.] Diſtillatio. nam ῥέω *fluo ſignificat.*

Cataſcopium.] (κατασκόπιον,) Nauiculæ *genus exploratoriæ, quòd circũquaq; ſpeculetur* σκοπεῖν *enim ſpeculari eſt.* Cicero Att. lib. 5. 98. 3. ἄφρακτα *Rhodiorum & dicrota, & Mytileneorũ habebã, & aliud cataſcopiũ. Emẽdatiores codices habent & aliquid* ἐπίκωπον. *Et re uera ita legendum eſſe arbitror.*

Cataſcopium) Verba Ciceronis *ſic legito,* ἄφρακτα, Rhodiorũ, & *dicrota Mityleneorum, &c.*

Cataſcopus, penul. correp. Hirtius *de bello Africano, Literiſq; celeriter in Siciliam ad* Allienum & Rabirium Poſthumiũ *conſcriptis, & per cataſcopũ miſſis, ut ſine mora, &c.* Hoc *eſt per exploratorem.*

Cataſta.] *cataſtæ,* Locus *ubi uendales ſerui exponebantur.* Tibul. lib. 2. eleg. 3. 13. *Nota loquor, regnum ipſe tenet, quem ſæpe coegit,*
Barbara gypſatos ferre cataſta pedes. Plin. lib. 35. cap. 18. 1. *Talem in cataſta uidere Chryſogonum Syllæ.*

Rigida cataſta. Perſius *Saty. 6. 9.*

Auara cataſta. Martialis *lib. 6. 29.*

Barbarica cataſta. Statius *2. Sylu. 1. 15.*

Cappadocæ cataſtæ. Martialis *lib. 10. 76.*

Cataſtroma.] *pen. prod. huius cataſtromatis, pen. corr. n. gen.* Locus *in naui è quo homines armati propugnare ſolẽt & certare. Sic enim interpretatur ex* Polybio Bayſius: *hoc amplius addens, in locũ cataſtromatũ ſucceſſiſſe, des ballestrieres: ſic enim uocãt* Veneti: *nõ quòd hæ ſint ea quæ* καταστρώματα, *dicũtur, ſed eorum uſum præſtãt. Et fortaſſe, ait, non ineptè dixerimus cataſtromata, quæ uulgò dicuntur garides.* Cœlius *lib. 5. cap. 11. In nauibus quæ cataphractæ uocantur, & cataſtromata habent, id eſt, pauimenta ſuperiora uel tabulata, ligna quibus tabulæ incumbunt, canonia nuncupantur, & ſtathmides.*

Cataſtrophe.] *caſtrophes, pen. corr.* (καταστροφή,) *Latinè dicitur ſubuerſio, deuaſtatio. Cataſtrophẽ aũt cuiuslibet rei exitũ, prouerbiali figura uocamus, quin etiã fabula omnis, ut oſtẽdit* Donatus, *in tres partes diſtribuitur, in protaſin, epitaſin, et cataſtrophẽ.* Protaſis, *eſt primus ille tumultus iã quaſi gliſcẽs.* Epitaſis, *turba feruidiſſima.* Cataſtrophe, *ſubita rerũ cõmutatio.* Vnde Lucianus *elegãter exitũ euentũq; negocij cataſtrophen appellat, cũ aliàs, tũ in cõmentario de Mercede ſeruientibus.* Ex Eraſmo. *Cataſtrophe (inquit* Budæus) *Eſt tertia pars Comœdiæ. Id eſt, conuerſio rerum ad iucundos exitus, patefacta cunctis cognitione geſtorum.*

Catecheſis.]

Catecheſis.] *huius catecheſis, pen prod.* (κατήχησις,) *Latinè inſtructio dicitur, à uerbo* κατηχέω, *quod eſt audio, erudio, inſtruo, eaq; doceo uoce, quæ ſcriptis tradere nolim. Si quidem olim qui baptiſmatis eſſent cãdidati, ijs tradebãtur fidei* Chriſtianæ *myſteria, ſed uiua uoce, citraq; ſcripta. Quemadmodum priſcis theologis mos erat apud* Aegyptios, *ut myſteria uoce duntaxat, ac ueluti per manus poſteris relinquerent, non etiam ſcriptis.* Id *erat initiari myſterijs: quod* S. Paulus, & S. Lucas *uocant* κατηχεῖν, *quaſi dicas ſono atq; uoce inſtruere.* ἠχεῖν *enim ſonare eſt.*

Catechizare, (κατηχίζειν,) *Eſt docere quocunque modo, ut ait* Eraſmus.

Catechumenus, penul. corr. (κατηχούμενος,) *Hoc eſt, nondum initiatus, ſed qui adhuc imbuitur elementis religionis, nondum ad ſacra ſpectãda introductus: cui myſteria fidei, uiuæ uocis miniſterio concredebantur.* Budæus.

Categoria.] (κατηγορία,) *Latine prædicamentum dicitur. ſignificat etiam accuſationem & crimen.*

Categoremata, pen. corr. (κατηγορήματα,) *Prædicamenta.* Cic. 4. Tuſcul. 33. *Diſtinguitur illud etiam, ut libido ſit earũ rerũ quæ dicuntur de quodã aut de quibuſdã, quæ* κατηγορήματα *Dialectici appellant: ut habere diuitias, capere* (honores.

Catella, *Diminutiuum à Catena.*] Vide Catena.

Catellus.] Vide Catulus.

Catena.] *catenæ, pen. prod.* (σειρά, ἅλυσις,) *Vinculum ferreum, quo uel ſeruos uel captiuos uel animalia irretimus ne effugiant.* Virg. 6. Aeneid. 112.
– tum ſtridor ferri, tractæq; catenæ.

Arcta ſeruari catena. Silius *lib. 7. 15.*

Auratæ catenæ. Silius *lib. 17. 128.*

Ferratæ catenæ. Claud. *2. Paneg. 76.*

Graciles ex ære catenæ. Ouid. *4. Metam. 36.*

Graues catenæ. Ouid. *15. Metam. 121.*

Multiſonæ catenæ. Stat. *8. Thebaid. 5.*

Teretes catenæ Lucan. *lib. 3. 112.*

Plena catenarũ quæſtio. Cic. pro Murǽna 39. *Quid tua ſors? triſtis, atrox, quæſtio peculatus, ex altera parte lacrymarũ & ſqualloris, ex altera plena catenarum atq; indicum.*

Compeſcere catena aliquem. Horat. *1. Epiſt. 2. 13.*

Conſtrictus catenis. Cic. pro Seſtio 12.

Domitus catena Cantaber. Horat. *3. Carm. ode 8. 5.*

Excuſſæ catenæ. Seneca in Thyeſte 8. 10.

Indere catenas captiuis. Vide Indo.

Inijcere catenas alicui. Liu. 1. ab Vrbe 226. Cic. 7. Verr. 83. *Iſte hominibus miſeris innocẽtibuſq; inijci catenas imperat.*

Inſertare colla uel manus catenis. Stat. *12. Thebaid. 92.*

Inabrupta iungi catena. Stat. *5. Sylu. 1. 9.*

Laxare catenas, Diſſoluere. Lucan. *lib. 10. 12.*

Nectere catenas alicui. Horat. *1. Carm. ode 29. 1.* *Significat aliquem catenis annectere.*

Nexæ per colla catenæ. Ouid. *2. Amorum, eleg. 2. 9.*

Perferre catenas. Silius *lib. 17. 75.*

Vaſtas catenas quaſſare. Seneca in Hercule furente *9. 40.*

Religari catena. Ouid. *epiſt. 10. 18.*

Ruptæ catenæ. Horat. *2. Serm. Saty. 7. 15.*

Soluere ex catenis. Autor ad Herennium, *lib. 4. 10.*

Valida teneri catena. Tibul. *lib. 4. eleg. 5. 3.*

Vincire aliquem catenis. Ouid. *15. Metam. 121.*

Catenо, catenas, pen. prod. (ἀλυσιδόω,) *catenare, Catenis uincire.* Cœlius ad Ciceronem, *lib. 8. 15. 7. Vellem quidem* Venere *prognatus tantum animi habuiſſet in ueſtro* Domitio, *quantum ipſe catenatus in hoc habuit.*

Catenatus ianitor, Portæ *adiacẽs canis.* Colum. in præfat. li. 1. 9

Catenata lagena. Martia. *lib. 7. 60.*

Catenati labores per translationem. Martialis *lib. 1. 99.*
Expectant *curæq;, catenatiq; labores.* Hoc *eſt, ſeſe mutuò & uiciſſim ſubſequentes, quaſi uerò concatenati eſſent.*

Catenatus hamus. In modũ catenæ factus. Plin. *lib. 9. cap. 15. 1.*

Verſus catenati. Quintil. *lib. 1. cap. 1. 27.*

Britannus catenatus. Horat. *Epod. 7. 2.*

Catenatio, (ἀλυσίδωσις,) *pro coniunctione & arctatione ſtricta trabium uel aliarum rerum inter ſe.* Vitruuius *lib. 2. ca. 9.* Et *in commiſſuris, & in coagmentationibus ab lentitudine firma recipiunt catenationes.*

Catenula, catenulæ, pen. corr. (ἀλύσιον) *Diminutiuũ à catena.*

Catenarius, Adiectiuum, (ἀλύσαιος) *ut Canis Catenarius, qui ad fores domus alligatur cuſtodiæ cauſa.* Seneca *lib. 3. de ira, Iraſceris catenario cani, & hic, quum multum latrauit, obiecto cibo manſueſcit.*

Catella, uel catellũ, aliud diminutiuũ, (ἀλυσίδιον,) Plaut. Curcul. 15. 13. *Delicatum te hodie faciam, cum catello ut accubes* Ferreo. Horat. 1. Epiſto. 18. 11.
Nota refert meretricis acumina, ſæpe catellam,
Sæpe periſcelidem raptam ſibi flentis.

Caterua.] *cateruæ,* (στῖφος, ἴλη,) Veget. *lib. 2. cap. 2.* Macedones, Græci, Dardani *phalanges habuerũt, ut in una phalange armatorum octo millia cenſerentur.* Galli *atq;* Celtiberi, *pluresq; barbaricæ natiões cateruis utebãtur in prælio: in quibus erant ſena millia armatorum.*

Quid cateruæ à turmis differant, uno uerſiculo apertè docet. Horatius 2. Epiſto. 1. 39. *Dum fugiunt equitum turmæ, peditumq; cateruæ.*

Aequales cateruæ. Virg. 10. Aeneid. 38. *Filius æquales comitatus claſſe cateruas.* Id *eſt, per naueis habens diſtributas æqualiter cateruas, ait* Seruius.

Armata cæterua. Cic. pro Domo ſua 85.

Armiferæ cateruæ. Stat. *lib. 5. Sylu. 1. 14.*

Fulgentes ære cateruæ. Virg. *8. Aeneid. 117.*

Populatrices cateruæ. Claudian. *3. de Raptu* Proſerp. 34.

Victrices cateruæ. Horat. *lib. 4. Carm. ode 4. 5.*

Agere cateruas, id eſt, impellere, urgere, & inſectari. Sen. in (Hipp. 4. 9.

Infernas ciere cateruas. Tibul. *lib. 1. eleg. 2. 10.*

Denſare cateruas. Virg. *12. Aeneid. 53.*

Glomerare cateruas. Claudian. *1. de Raptu* Proſerp. 35.

Magnas implere cateruas. Horat. *1. Serm. Saty. 10. 7.*

Infeſtare cateruas. Stat. *9. Thebaid. 163.*

Per obſtantes ire cateruas. Horat. *3. Carm. ode 20. 5.*

Proripere in cateruas. Horat. *1. Carm. ode 8. 4.*

Caterua, pro multitudine, & maximo numero. ut Cateruæ cõtradicentium. Cic. 1. Tuſcul. 120.

Cateruæ teſtium, Cic. 7. Verr. 89.

Iuuenum caterua. Virg. *1. Aeneid. 101.*

Cateruæ, atq; conuentus. Cicero 3. de Orato. 108. *Quid hoc, non idem ſit in uocibus? ut à multitudine & populo, nõ modo cateruæ atq; conuentus, ſed etiam ipſi ſibi ſinguli diſcrepantes eijciantur.*

Anguinea caterua. Id *eſt, anguium ſiue ſerpentium multitudo.* Tibul. *lib. 3. eleg. 4. 18.*

Cui tres ſunt linguæ, tergeminumq; caput. Cerberũ intelligit.

Comitum caterua. Lucret. *lib. 2. 127.*

Magna caterua. Cic. pro Muræna 63. Poſthumius *obuiam cũ bene magna caterua ſua uenit.* Idem 1. de Orato. 91. *Vagari magna cum caterua.*

Magna comitante caterua. Virg. *2. Aeneid. 8. & 74.*

Cateruatim, penult. prod. (ἰλαδόν,) *Aduerbium, Per diuerſas cateruas.* Virg. 3. Georgic. 110. *Iamq; cateruatim dat ſtragem.* Liu. 3. bel. Pun. 124.

Cateruatim uolare dicuntur ſturni. Plin. *lib. 10. cap. 24. 3.*

Confuſæ,

Confuſæ, & miſtæ cateruatim. Columel.lib.3.cap.19.3. Et lib.7.cap.9.7.

Cateruarius, Adiectiuum, (ἰλαῖος,) Tranquil. in Auguſto, Spectauit ſtudioſiſſimè pugiles, non ordinarios modò & legitimos: ſed cateruarios oppidanos inter anguſtias uicorum temerè ac ſine arte pugnantes. Cateruarios appellat uulgares & non diſpoſitos.

Catharmata.] penul.corr. (καθάρματα,) Erant homines, qui pro peſte, alioue morbo expiando immolabantur dijs: qui ritus expiationis à Romanis uſurpabatur. Budæus.

Catharticus.] penult.corr. (καθαρτικός,) Adiectiuum. ut Catharticum medicamentum, quod purgat. Celſus lib.20. Sed medicamenta ſtomachum ferè lædunt: ideoq; omnibus catharticis aloe miſcenda eſt.

Cathedra.] cathedræ, penul.corr. (καθέδρα,) Id eſt, ſedes. Græca enim uox eſt, ἀπὸ τοῦ κατὰ, καὶ τῆς ἕδρας, ἕδρα autẽ ſedes eſt. Martial.lib.11.93. De cathedra quoties ſurgis, &c. Horat.1.Sermo Saty.10.19. Diſcipulorum inter iubeo plorare cathedras.

Strata & longa cathedra. Iuuenalis Saty.9.6.

Molles cathedræ. Iuuenalis Saty.6.10.

Cathedralitius, Adiectiuũ, (καθεδραῖος,) ut Cathedralitius ſeruus, qui cathedra herum defert. Martialis lib.10.13.

Quum cathedralitios portet tibi rheda miniſtros,
Et Libys in longo puluere ſudet eques, &c. Hîc pro mollibus & deſidibus accipitur, teſte Budæo.

Cathedrarios Philoſophos uocat Seneca umbratiles illos quibus ſatis eſt de uirtute in cathedris garrire, Fabianus, inquit non ex his cathedrarijs philoſophis, ſed ex ueris et antiquis. De breuitate uitæ.

Catholicus.] pen.corr. (καθολικός,) Vniuerſalis, quaſi circa omnia uerſetur. Inde etiam catholicum medicamentum, quod omnibus humoribus ſimul uacuandis utile eſt. Item Præcepta uniuerſalia uel perpetualia, catholica uocant, ait Quintil.lib.2.cap.13.9.

Cathon, inſula à Pomponio inter Cyclades numerata, à Plinio tamen præterita: niſi quis Cathon, quam Plinius in Laconico ſinu eſſe ait, intelligere uelit. Ex Vadiano.

Cati, Fons, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluit, dictus quòd in agro cuiuſdam fuerit Cati. Feſtus.

Catilina, pen.prod. (κατιλίνας,) Ciuis Romanus nobilis et ſeditioſus, ingenio malo prauoq;, cui eloquentiæ ſatis ſapiẽtiæ parũ fuit. Ex Salluſtio notiſſimus eſt. Iuuen.Saty.10.29.
- & iacuit Catilina cadauere toto.

Catilinianus, pen.prod. Adiectiuum. Plin.lib.2.cap.51. In Catilinianis prodigijs, &c.

Catillus.] Vide Catinus.

Catillus, (κάτιλλος,) Filius fuit Amphiarai, frater Coracis & Tyburti. Hic Tybur condidit, & à fratris nomine ſic appellauit. Silius lib.8.73. Et Tybur Catille tuum. Horat.lib.1. Carm.ode 18.1. ablata cõſonãte Catilũ media breui extulit
Nullam Vare ſacra uite prius ſeueris arborem
Circa mite ſolum Tyburis, & mœnia Catili.

Catina, catinæ, uel Catine, catines, pen.corre. (κάτινα,) Vrbs Siciliæ. Silius lib.13. Tum Catine nimium ardenti uicina Typhœo, Strabo tamen, Diodorus, & Ptolemæus, non Catinã ſed Catanam ſcribunt: unde Catanæus Charundas.

Catinus.] & catinũ, neutro gen.pen.prod. (τρυβλίον) Vas immenſum eſcarium, ubi pultem, aut iurulenti quid ponebant: à capiendo nominauerunt antiqui, niſi quòd Siculi dicunt κάτινον, ubi aſſa ponebant. Hæc Varro de Ling. Lat. lib.4. Plin.lib.33.cap.4.4. Quæ è catino iactatur ſpurcitia, in omni metallo uocatur ſcoria. Varro 1. de Re ruſt. (cap.63.

Magnus catinus. Horat.2.Serm.Saty.2.10.

Algens catinus. Perſius Saty.3.12.

Anguſto piſces urgere catino. Horat.2.Serm.Saty.4.16.

Niger catinus. Iuuenalis Saty.6.35.

Ruber catinus. Perſius Saty.5.19.

Catillus, ſiue Catillum, (τρυβλίδιον,) Diminutiuum, Paruum uas eſcarium, Colu.lib.12.cap.57.1. Hanc miſturam quũ in catillo compoſueris, oleũ ſuperfundito. Plin.lib.30.cap.6.10. Verum terrenũ catillo ligneo antè fiſſo & ferro uincto impoſitum aqua excepta perfundere, & defodere unde effoderis magi iubent: mox aquam bibere catillo, mirè id prodeſſe iſchiadicis affirmantes. Vide Bayſium in libello de Vaſculis.

Catillus, Eſt ſuperior pars molæ molendinariæ, ut inquit Paulus in L. Quum de lanionis. §. Idem conſultus. ff. de fundo inſtructo & inſtrumento legato. Eſt autem meta inferior pars molæ: catillus ſuperior.

Catillones, penul.prod. (λιχνοί,) Guloſos dicebant antiqui, autore Feſto, A catinus, diminutiua forma. Macrob.lib.3. Saturnal.cap.16. ad finem Propriè Catillones dicebãtur, qui ad pollictũ Herculis ultimi quũ uenirẽt, catillos liguribãt.

Catillo, catillas, (λιχμάω,) catillare, Catinos lingere. Plau. Caſina 12.22.
- operam uxoris polliceor foras,
Quaſi catillatum.

Catillatio, (λιχνεία,) Graue opprobrium obijciebatur hominibus generoſis, ſiqui prouincias amicas Populi Rom. expoliaſſent, quòd eorum bona liguriſſe uiderentur. Feſtus.

Catizi, Pygmæorum gens à Barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin.lib.4.cap.11.

Catones, (κάτωνες,) ex oppido Tuſculo originem habuere, unde primum profectus M. Porcius Cato ſenex, perſuaſione atq; amicitia Valerij Flacci ſolicitatus. Hic Trib.mil. in Sicilia fuit. Prætor Sardiniam ſubegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus ætate iam grandis. Conſul deinde cum eodẽ Flacco creatus citeriorem Hiſpaniam ſortitus eſt, ubi rebus feliciter geſtis, omnium urbiũ muros quæ intra Bætim ſunt uno die ſolo æquari iuſſit. Autor Polybius. Plin.lib.7.cap.27. tribus eum laudibus cumulat, perfectum & Imperatorem, & Senatorem, & Oratorem nominando. Cuius ingenij etiã meminit Cice. de Claris Oratoribus 163. his uerbis, Orationes eius ut illis temporibus, ualde laudo. ſignificant enim formam quandam ingenij, ſed admodum impolitã & planè rudem, &c. Scripſit Origines, & paruum de Agricultura librum, de quo plura apud Ciceronem, Gelliũ, Plinium, Plutarchum. Catones item duo fuerunt ſuperioris filij, quorum alter in bello contra Perſeum ſub Aemilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Saloninus ex matre cognominatus, patre ſuperſtite ac Prætore deſignato extinctus eſt, & egregios in iuris diſciplina libros cõpoſuit. Autor Gellius ca.14. lib.2. Præterea, M. Cato Senioris nepos, cognomine Vticenſis, ſeueritate ac doctrina Stoica auum referebat: nudis interdum pedibus breuiq; toga in publicũ prodibat, ſeſe adſuefaciẽs nihilo, niſi obſcœnis rebus ac deteſtabilibus erubeſcere. Conſulatum fruſtrà petijt. Martiam coniugem roganti Hortenſio amico conceſſit, eandemq; poſtea Hortenſii hæredem recepit. Id quod ei Cæſar auaritiæ cauſa factum obijcit. Dimiſit (inquit) ut locupletem reciperet. Toto ciuilis belli tempore intonſus fuit. Poſt pugnam Pharſalicam, Vticam cum Scipione ſe recepit: ubi quũ mori ſtatuiſſet, nocte de Stoica philoſophia diſſeruit, ac Phædone Platonis de animi immortalitate perlecto libro, gladio incubuit. Ex Plutarcho. Fuit & Valerius Cato grammaticus Romæ, qui multos & nobiles docuit tempore Syllæ: cuius famam hi uerſus indicant,
Cato Grammaticus Latina Siren,

Qui

Qui ſolus legit, & facit poetas. Huius meminit Trãquillus. Cicero de Amicitia 6. Cato, quia multarum rerũ uſum habebat, multa eius & in Senatu & in foro uel prouiſa prudenter, uel acta conſtanter, uel reſponſa acutè ferebantur, propterea quaſi cognomen iam habebat in ſenectute ſapientis. Hæc Cic. de Catone Vticenſe.

In Catone perfectiſſimo Stoico ſummam eloquentiam non deſiderat Cic. de Claris Oratoribus 61.

Annos quinq; & LXXX. natus Cato exceſſit è uita. Cice. de Claris Orat.39.

Marcus Cato nullam adulteram non eandem eſſe ueneficã dixit. Quintilianus lib.5.cap.11.30.

Dat iura pijs Cato apud inferos. Virg.8. Aeneid.132. Secretoſq; pios his dantem iura Catonem. Vbi Seruius, Cenſoriũ (inquit) ſignificat, non Vticenſem, qui contra Cæſarem bella ſuſcepit. Et ſupergreſſus eſt hoc loco Homeri diſpoſitionem: ſiquidem ille Minoem, Rhadamantum, Aeacum de impijs iudicare dicit, hic Romanum ducem innocentibus dare (iura commemorat.

Durus Cato. Iuuenalis Saty.11.9.

Grandia Catonis morituri uerba. Perſius Satyra 3.5.

Intonſus Cato. Horat.2.Carm.ode 15.3.

Priſci Catones. Horat.2.Epiſto.2.24.

Rigidi catones. Claudian.2.Paneg.78.

Tertius Cato è cælo cecidit. Iuuen.Saty.2.4.

Catonis uirtus narratur ſæpe mero caluiſſe. Horat.3. Carm. ode 21.3.

Virtutẽ moreſq; Catonis repræſentare. Horat.1. Epiſt.20.3.

Catonianus, pen.prod. (κατώνειος,) Adiectiuum. ut Catoniana familia. Cic. ad Quin. fratrẽ, lib.2.10.5. Racilius qui unus eſt hoc tempore Trib.pleb. rem patefecit, eoſq; homines ſibi emptos eſſe dixit (ſic enim placuerat) et tabulam proſcripſit, ſe familiam Catonianam uenditurum.

Catoblepas.] catoblepæ, pen.corr. (κατοβλέπας,) Genus feræ eſt modicæ: cuius qui oculos uidere, ſtatim expirant: ut ſcribit Plin.lib.8.cap.21. κατῶβλεψ ſanè dicitur, qui capite eſt in terram demiſſo, ἀπὸ τοῦ κάτω καὶ βλέπω.

Catorthoma.] pen.prod. catorthomatis, pe.corr. (κατόρθωμα,) Rectè factũ interpretatur. Cic.3. de Finib.70. Quẽadmodum opportunitas (ſic enim appellemus (εὐκαιρίαν,) non fit maior productione temporis (habent enim ſuũ modum quæq; opportuna dicuntur) ſic recta effectio: κατόρθωσιν enim ita appello: quoniam rectũ factum κατόρθωμα recta igitur effectio, item conuenientia, deniq; ipſum bonũ quod in eo poſitum eſt ut naturæ cõſentiat, creſcendi acceſſionem nullam habet. Ibidem 38. Quæ nos aut recta, aut recte facta dicamus ſi placet, illi aũt appellãt κατορθώματα, oẽs numeros uirtutis cõtinent. Itẽ lib. Offic.1.14. Vbi de recto & æquo diſputat, Perfectum officium, rectũ opinor uocemus, quod Græci κατόρθωμα.

Catorthoſis, penul.prod. Vide in Catorthoma.

Catti, (κάττοι,) Germaniæ populi. Vide Catthi.

Cattiterides, (καττιτερίδες,) Ptolemæo lib.2. cap.6. Decem ſunt inſulæ in occidentali Oceano. Caſſiterides cæteri uocant à plumbi ſtanniq; copia, quod κασσιτερὸς, dicitur. Plin.lib.5. cap.22. Ex aduerſo Celtiberiæ complures ſunt inſulæ, Caſſiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Herodotus lib.3. Ne Caſſiteridas quidẽ noui inſulas, hoc eſt ſtannarias, unde ad nos uenit ſtannum.

Catularia, Porta dicta Romæ eſt, quia non longe ab ea ad placandum Caniculæ ſydus frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, ut fruges matureſcentes, ad maturitatem perducerentur. Feſtus.

Catullus, (κάτυλλος,) Poeta Veronenſis, natus anno ante Salluſtiũ, Syllæ, Marijq; tẽporibus in Poematis cũ laſciuus, tũ mordax, quippe qui Cæſari maximo tunc uiro minimè pepercit, Iambis eum criminatur: reconciliatus nihilominus, ac eodem die ab eo cœnæ adhibitus eſt, teſte Tranquillo.

Doctus Catullus. Ouid.3. Amorum, eleg.8.13.

Laſciuus Catullus. Ouid.2. Triſt.85.

Vrbanus Catullus. Iuuenalis Saty.13.12.

Veſanus Catullus. Catul.epig.7.11.

Cãtare Catullũ. Id eſt, opera Catulli. Horat.1. Serm.Saty.10.4.

Catulus, (κάτλος,) Simplici L etiã ſcribitur, corripitq; penultimam. Fuit autem hoc nomen multis. Q. Luctatius Catulus primo bello Punico, CCC nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas eorũ naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Aegades inſulas, inter Siciliam & Africam depreſſit, finemq; bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, ut Sicilia, Sardinia, cæteriſq; inſulis inter Italiam, Africamq; decederent, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent. Liuius.

Catulus item orator Conſul cum C. Mario quarto eius conſulatu Cimbros fudit: ab eodem poſtea urbe occupata per diſſenſionem mori iuſſus eſt, fruſtrà precantibus pro eo ciuibus. Itaq; in cubiculo incluſus, candentium carbonum uapore ſuffocatus eſt, teſte Valerio lib.9. Cuius manes ultus eſt poſtea Sylla interfecto Mario Iuniore. Lucanus lib.2.35.
- quid ſanguine manes
Placatos Catuli referam? De hoc Catulo Ci. de Claris Orat. 68. & 69. multa ſcribit. Catulus, alius ſororius Catilinæ, uir eques Romanus, partium nullarum, tantumq; quieti ſtudẽs, à Catilina iuſſu Syllæ interfectus eſt. Autor Pædianus.

Catulus.] pen.corr. (σκύλαξ,) Propriè ſignificat canis filiolum: dictus (ut ait Varro lib.4. de Lingua Latina) à ſagaci ſenſu & acuto. Virg.1.eclog.5. Sic canibus catulos ſimiles, ſic matribus hœdos, &c. Cice.3. de Finib.74. & 2. de Nat.deor.54. Bene igitur idem Chryſippus qui ſimilitudines adiungens, omnia in perfectis & maturis docet eſſe meliora, ut in equo quàm in equulo, in cane quàm in catulo, in (uiro q̃ in puero.

Acer catulus Moloſſus. Virg.3.Georg.81.

Fideles catuli. Horatius 1. Carm.ode 1.6. Seu uiſa eſt catulis cerua fidelibus. Id eſt, ſagacibus, uel ſilentium inueſtigando ſeruantibus, ut ait Acron.

Militat in ſyluis catulus. Horat.1.Epiſt.2.14.

Sagax catulus. Ouid.1. de Remedio amoris 41.

Veloces catuli. Virg.3.Georg.81.

Paſcere catulos ſero. Virg.3.Georg.81. Id eſt, aqua lactis, quæ pingues efficit canes. Seruius.

Catuli, (σκύμνοι,) non ſolum canum fœtus diminutiue, uerùm omnium animalium appellantur. Nonius.

Catuli aſpidis. Plin.lib.11.cap.74. ad finem capitis ſemel & (iterum.

Catuli canum. Plin.lib.29.cap.4.

Catuli murium. Plin. Murium quoq; catuli oſtentum faciunt.

Catuli ſerpentis. Virg.3.Georg.86.

Catuli delphinorum. Plin.lib.9.cap.8.2. Delphini agunt ferẽ coniugia, pariunt catulos decimo menſe æſtiuo tempore.

Catuli draconum. Plin.lib.10.cap.72.1.

Catuli lacertarum. Plin.lib.10.cap.45.3.

Leonis catuli. Claudian. de bello Get.65.

Leæna catulorum oblita. Virg.3.Georg.48.

Catuli ſimiæ. Plin.lib.8.cap.54.1.

Catuli tigridis. Plin.lib.18.cap.18.1.

Catuli uiperarum. Plin.lib.10.cap.62.1.

Catuli uulpium. Plin.lib.10.cap.74.3.

Catellus, (σκυλάκιον,) Martial.lib.1.79. Os & labra tibi lingit Manuella catellus. Cic.1. de Diuinat.167. Tum ille arctius puellam complexus, Accipio omen, inquit, mea filia erat autem mortuus catellus eo nomine.

X Rimari

Rimari extà catelli. Iuuenal. Saty. 6. 55.

Catulinus, pen. prod. Adiect. (σκυλακινός) Quod eſt ex catulo, ut Catulina caro. Plin. lib. 29. ca. 4. 1. Genito mane catulo res diuina fit: & in cœnis deûm etiãnũ ponitur catulina.

Catulio, catulis, (σκυζάω,) catulire, Dicitur de canibus, quando uenerem appetunt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 9. de canibus loquens, De fœtura, principium admittendi faciunt ueris principio: tunc enim dicũtur catulire, id eſt, oſtendere ſe uelle maritari. Plau. Quum meã uxorem uidi catulientẽ. Laberius ſcripſit catulientem lupã, id eſt, coitus appetentem.

Catulitio, (σκύζησις,) Verbale. Plin. lib. 16. cap. 25. 1. Catulitionem ruſtici uocãt, geſtiente natura ſemina accipere, eoq; animam inferente omnibus ſatis.

Caturactonium, (κατουρρακτόνιον,) Britanniæ inſulæ oppidũ, Ptolemæo. Vulgò Caerleril, Caerdulia.

Catus, pro homine cauto.] Vide Cautus in Caueo.

Cauædium.] cauædij, (κοιλόδομον,) Erat intra parietes locus tectus ac patulus ad communem omnium uſum, maximè ſalutantium relictus, nam & non inuitati illuc commeare poterant. Hæc Sipontinus ex Varrone de Lingua Latina. Plinius epiſt. 41. C. A tergo cauædium, porticum, areã &c. Caua ædium, diſiunctum protulere Vitruuius & Varro de Ling. Lat.

Cauares, (καούαροι,) Narbonenſis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas ſita eſt. Autor Pomponius Mela lib. 2. Cauares aũt Strabo Cataros nominat, Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentium, & Iſaram amnes ſitos.

Cauaticus, Cauator, Cauatus.] Vide Cauus.

Cauca, (καῦκα,) Ptolemæo urbs Hiſpaniæ, alio nomine Conca Vulgò Quenca.

Caucalis.] huius caucalis, uel caucalidis, f. g. (καυκαλίς.) Genus herbæ fœniculo ſimilis, breui caule, flore candido. Plin. lib. 22. cap. 22. 16. Vulgò il pitorſello ſaluatico.

Caucaſus, pen. corr. (καύκασος,) Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albaniã in Septentriones, Ptolemæo. Eſtq; pars Tauri montis: & totus Taurus Caucaſi nomine intelligi poteſt, ut per ſæpe partis uocabulũ toti figuratè tribuimus. Philoſtratus lib. 2. Caucaſus (inquit) Mediam atq; Indiam terminans, in mare rubrũ altero cubito deſcendit, &c. Vbi multa de Prometheo ad Caucaſum ligato. Caucaſi montes, etiam multitudinis numero dicuntur, autore Pomponio lib. 1. Idem alius bi (inquit) Taurici, Moſchi, Amazonici, Caſpij, Coraxinci, Caucaſi, ut alijs alijsue appoſitis gentibus, ita alijs alijsq; dicti nominibus.

Vrgetur arboribus Caucaſus. Propert. lib. 1. eleg. 13.

Horrens cautibus Caucaſus. Virg. 4. Aeneid. 74.

Ingens caucaſus. Seneca in Hippol. 11. 3.

Inhoſpitalis Caucaſus. Horat. 1. Carm. 22. ode 2.

Caucaſeus, Adiec. (καυκάσιος) ut Caucaſea rupes, Proper. li. 2 (eleg. 1. 14.

Antra Caucaſea. Ouid. 4. Metam. 67.

Pruinæ Caucaſeæ. Claudian. 1. in Eutrop. 50.

Iuga Caucaſea. Claudian. de bello Get. 12.

Rupes Caucaſea. Ouid. lib. 3. de Arte Amandi 39.

Vertex Caucaſeus. Virg. 2. Georg. 88.

Cauda.] caudæ, (οὐρά, κέρκος,) Pendens poſterior pars, quæ omnibus animalibus eſt præterquam hominibus & ſimijs. Plin. lib. 11. cap. 50. Caudæ præter hominem ac ſimias, omnibus ferè animalibus, et oua gignẽtibus, pro deſiderio corporum: nudæ hirtis, ut apris: paruæ uilloſis, ut urſis: prælõgis ſetoſæ, ut equis. Cic. 3. de Orat. 123. Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni ſetas, caudam, aures, ad motus animorum declarandos dedit. Idem 3. de Finib. 29.

Acumen caudæ ſcorpij. Ouid. 4. Faſto. 33.

Acuta cauda. Plin. lib. 9. cap. 19.

Biſulca cauda. Plin. lib. 9. cap. 29.

Pauonis cauda. Lucret. lib. 2. 16.

Serpentis cauda. Ouid. 9. Metam. 130.

Equina cauda. Horat. 2. Epiſto. 1. 9.

Extrema cauda. Virg. 3. Georg. 84. De ſerpente

Falcata cauda. Ouid. 3. Metam. 137.

Ima cauda. Virg. 3. Georg. 11.

Intorta cauda ſuum. Vide Intorqueo.

Lunata cauda delphini. Seneca in Oedipo 5. 13. Id eſt, in cornua fiſſa.

Nouiſsima cauda. Ouid. 3. Meta. 137. Id eſt, extrema pars caudæ inflexa eſt.

Picta cauda pauonis. Horat. 2. Ser. Sat. 2. 6.

Salax cauda. Horat. 1. Sermo Saty. 2. 9.

Summa cauda. Cic. in Arato 42.

Torta cauda. Seneca in Hercul. furen. 9. 35.

Turgens cauda. Horat. 2. Sermo Saty. 7. 10.

Vnca cauda ſcorpionis. Ouid. 15 Metam. 75.

Demetere caudam ferro. Horat. 1. Sermo. Saty. 2. 9.

Iactare caudam, pro Adulari, ſeu ſe oſtentare blandiendo, quod à canibus tractum uidetur. Perſ. Saty. 4. 2.

Blandas mouere per aera caudas. Ouid. 14. Metam. 52. De lupis, urſis, & leænis, qui aduenientibus blandiebantur.

Retorquere caudam. Claudian. 3. Panegy. 72.

Cauda, pro membro uirili. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 9.

– quinetiam illud
Accidit, ut quidam teſtes caudamq; ſalacem
Demeteret ferro. Hoc eſt, Virgam uirilis membri libidinoſam abſcinderet. Acron.

Caudam trahere, prouerbium inquit eſſe Acron, de illis dici ſolitum qui pro derĭdiculo habentur. Solent enim (ut addit Porphyrio) pueri deridẽtes neſciẽtibus à tergo caudã ſuſpẽdere, ut uelut pecus caudã trahat. Horat. 2. Serm. Sat. 3. 11.

– hoc te Crede modo inſanũ, nihilo ut ſapientior ille
Qui te deridet, caudam trahat.

Equinæ caudæ pilos uellere, prouerbiũ de illo dicitur, quod uiribus atq; impetu fieri nequit, id tempore atq; aſsiduitate conficit. Vſus eſt Horat. 2. Epiſto. 1. 9. his uerbis,

Vtor permiſſo, caudæq; pilos ut equinæ
Paulatim uello, & demo unum, demo etiam unum, &c.

Verrunt æquora caudis Delphines. Virg. 8. Aeneid.

Verrere ueſtigia cauda. Virg. 3. Georg. 11. De uacca.

Caudam Verris dixit Cicero, per trãslationem ab animalibus 4. Verr. 138. Videtis extremam partem nominis caudã illam Verris, tanquàm in luto demerſam eſſe in litura.

Caudex.] caudicis, pen. corr. maſc. gen. (κορμός, στέλεχος.) Ex quo cortex extrahitur. Virg. 2. Georgicorum 6.

Quin & caudicibus ſectis (mirabile dictu)
Truditur è ſicco radix oleagina ligno. Vbi Seruius, Caudicibus poſuit pro codicibus: ſicut caulem pro colem: ſauricẽ pro ſoricẽ dicimus. Plin. lib. 12. cap. 14. 5. Iuba tradit arborem thuris, contorti eſſe caudicis. Gel. lib. 5. cap. 3.

Caudex, Stirps arboris. Plin. lib. 16. Quædam arbores ſimplices, quibus à radice caudex unus, ut oliuæ, fico, uiti. Quædã fruticoſi generis: ut nux auellana, myrtus, &c. Budæus.

Intortus caudex. Vide Intorqueo.

Caudex, Plurium tabularum contextus. Vnde tabulæ caudices dicuntur: & naues quibus commeatus ſubuehũtur, caudicariæ ſiuæ codicariæ appellãtur. Vnde Appius Claudius, Caudex cognominatus eſt, quoniã primus perſuaſit Romanis nauẽ cõſcendere. Seneca de breuitate uitæ, Claudius is Caudex fuit ob hoc ipſum appellatus, quia plurimũ tabularum contextus, caudex apud antiquos uocabatur. Vnde tabulæ codices dicuntur: et naues nũc quoq;, quæ ex antiqua cõſuetudine cõmeatũ ſubuehũt, caudicæ uocãtur. Sic legit Bayſius

Caudex

Caudex, per metaphorã, p homine ſtulto. Terent. Heaut. 5. 1. 4 Quæ ſunt dicta in ſtultũ, caudex, ſtipes, aſinus, plumbeus.

Caudeus, adiec. (στελέχινος,) Quod eſt ex caudice. Plaut. Rud. 24. 65. Ciſtellam iſtic ineſſe oportet caudeã in iſto uidulo.

Caudicalis, & caudicale, pen. prod. (στελέχιος,) Quod pertinet ad caudicem. Plautus Pſeud. 4. 25. Te cum ſecuri, caudicali præficio prouinciæ. Id eſt, tua erit prouincia, ut caudices ſecuri findas.

Caudicarum nauium mentio eſt apud Gellium lib. 10. cap. 25. Loquitur aũt Seneca de Quin. Appio Claudio, Caudex cognomẽto, qui cũ Quin. Fuluio Flacco Cõſul fuit. Hermolaus & Cælius nõ caudicæ legũt apud Senecã, ſed caudicariæ.

Caudicarius, Adiectiuum, (κορμινός,) ut.

Caudicariæ naues, ex tabulis craſsioribus factæ. Feſtus.

Caudicatus, penult. produc. aliud adiectiuum, (κορμωτός,) ut Caudicatæ naues. Seneca de Breuitate uitæ, Nunc quoque naues, quæ ex antiqua conſuetudine commeatus ſubuehũt, caudicatæ uocantur.

Caudis, (καύδιον) ſiue Caudium, Oppidum Samnij. Vnde Caudinæ furcæ, & Caudinæ fauces, nobilitatæ inſigni clade & ignominia, quam Romani exercitus ſub Sp. Poſthumio à Samnitibus acceperunt.

Caudinus, pen. prod. Adiec. (καυδῖνος,) ut Caudinæ furcæ. Lucanus lib. 2. 28. Vltra Caudinas ſperauit uulnera furcas.

Fauces caudinæ. Sil. lib. 8. 113. – aut caudinis faucibus hærẽt.

Cauea.] Vide Cauus.

Caueo.] caues, caui, cautum, (εὐλαβοῦμαι, ἐξευλαβοῦμαι,) cauere, ſignificat uitare & ſibi prouidere ne aliquid præter ſpem accidat.

Caue in modo imperandi poſteriorem habet productã. Ouid. Metam. 18. Nate caue: dum resq; ſinit, tua corrige uota. Horatius uerò præter naturam corripuit lib. 2. Serm. Saty. 3. 8. dexter ſtetit, & caue faxis Te quicquam indignum.

Cauere cum datiuo: ut Cauere malo, Plau. Bacch. 2. 39. Omitte Lyde, ac caue malo. L. quid caue malo.

Cauere alicui, Cauere ſibi: Id eſt, puidere. Ci. ad Appiũ, li. 3. 1. 8 Melius enim ei cauere uolo, quàm ipſe alijs ſolet.

Cauere aliquid. Terent. Eunu. 4. 6. 23. Quod cauere poſsis, ſtultum eſt admittere. Cic. ad Brutum, lib. 11. 21. 7. Quãobrem nec metuã quicquã, & cauebo omnia.

Frigora cauere. Ouid. 2. de Arte, 61.

Iurgia caueto. Ouid. 1. de Arte 119.

Malum cauere. Cic. 1. de Oratore 128.

Cauere omnia. Cic. ad Brutum 11. 21. 7.

Cauere pietatem, pro fugere. Cic. 2. de Finib. 113. Nemo pius eſt, qui pietatem cauet. Caue quicquã putes eſſe uerius.

Tela cauere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 12.

Ventos cauere. Ouid. 2. de Arte, 13.

Acriter cauere aliquid. Horat. 2. Serm. 3. 19.

Cura cauere aliquid dicitur. Ouid. 2. Faſt. 12.

Cauere aliquem. Cic. ad Lentulum lib. 1. 7. 32. Vt cõſiderares in omni reliqua uita quibus crederes, quos caueres.

Cauere aliquem facere aliquid. Plaut. Epid. 8. 23. Is apud forũ manet me, quaſi qui Amare te caueat.

Cauere aliquid alteri. Plaut. Bacchid. 1. 8.

Id (amabo te) huic caueas. P. quid iſti caueam? Cato ca. 5. 5. Scabiẽ pecori et iumẽtis caueto: id ex fame, & ſi impluit, fieri ſolet. Id eſt. prouideto ne ſcabie corripiantur. Plin. li. 18. cap. 33. 3. de uentorum ratione loquens.

Cauere ſibi ab aliquo. Terent. Heaut. 5. 2. 44. Tũ pol tibi ab iſto hera cauendum intelligo. Cic. 5. de Finib. 114. Monuerunt, à ueneno ut caueret. Idem 12. Philipp. 336. Quòd ab homine impuro non cauerit.

Cauere in iure. Cic. 2. Offic. 95. & 96. Nam in iure cauere, conſilio iuuare, atq; hoc ſcientiæ genere prodeſſe quamplurimis, uehementer & ad opes augendas pertinet, &c.

Cauere alicui, Iuriſprudentis hominis eſt, qui conſultori ſuo rationem præſcribit; formulamq; dictat paciſcendi aut contrahendi: & monitis conſilioq; inſtruit, ne conditionem ſuã deteriorem faciat: ut apud Ciceronem in præfatione Topic. 3. qui ad Trebatium ſcribit Iuriſconſultũ, Etenim quum tu mihi meisq; multa ſæpe cauiſſes, ueritus ſum ne ſi ego grauarer, aut ingratũ id, aut ſuperbum uideretur. Budæus.

Cauere & ſancire. Cic. 2. de Finib. 161. Quæro autẽ quid ſit, quod quum, &c. tam accuratè, tamq; diligenter caueat & ſanciat ut Amynomachus & Timocrates hæredes ſui de Hermachi ſententia dent, &c.

Cauere conſulte. Vide Conſulo.

Melius cauere alicui. Cic. Appio, lib. 3. 1. 8.

Cauere ædificijs & ſepulchris. Cic. 2. de Legibus 96.

Hæredi cauere. Cic. 2. de Inuent. 212.

Cauere ſibi. Cic. pro Roſcio Comœdo 21. Quid ita? Flauio ſibi cauere non uenit in mentem?

Cauere ſibi ab aliquo, Eſt ſatis accipere. Cic. in Bruto 9. At uerò inquam, tibi ego Brute non ſoluam, niſi prius à te cauero, amplius eo nomine neminem, cuius petitio ſit, petiturũ. Id eſt, niſi à te ſpondente ſatis accepero. Idem 4. Verr. 39. Rogant eum ut id quod ab ipſis abiſſet pecuniæ, curet: ab ſeſe caueat quemadmodum uelit, de illa hæreditate cum Epicrate neminem eſſe acturum. Id eſt, arbitrio ſuo ab ſe cautionem exigat. Budæus.

Cauere obſidibus de pecunia. Cæſar. 6. bel. Gal. Id eſt, dare obſides, quoad pecuniam diſſoluant. Budæus.

Obſidibus, caſus eſt ablatiuus.

Cauere ſibi obſidibus ab aliquo, pro obſides exigere: & Cauere alicui obſidibus, pro obſides dare. Cæſar 7. bel. Gal. 6. Et quoniã in præſentia obſidibus cauere inter ſe nõ poſſent, ne res efferretur, ut iureiurãdo ac fide ſanciatur, petunt. Bud.

Per aliquem ſibi cauere. Cæcinna ad Ciceronem, lib. 67. 11.

Pecuniam alicui cauere. Scæuola in L. Si ex pluribus. ff. de Solutionibus, Si ex pluribus cauſis & chirographis creditor ita cauit, T. Meuius dico me accepiſſe, & habere, & accepto tuliſſe C. Titio reliquũ omne poſt rationẽ eius pecuniæ quam mihi Stichus C. Titij ſeruus cauerat. Quæſitum, &c.

Summam cauere. Scæuola in L. Quæ neptis. ff. de Acquirenda hæreditate, Cõdemnatiq; pro portionibus hæreditarijs ſinguli hæredes Sempronio cauerunt ſummam qua quiſq; cõdemnatus erat, cum uſuris, &c.

Cauere capite, Eſt capitis periculo ſe obſtringere, & alium ſibi eodem uinculo obligare. Plin. lib. 34. cap. 7. 5. Aetas noſtra uidit in Capitolio, prius quàm id nouiſsimè conflagrauit à Vitellianis incenſum, in cella Iunonis, canẽ ex ære, uulnus ſuum lambentem, cuius eximium miraculũ, & indiſcreta ueri ſimilitudo, non eo ſolum intelligitur, quòd ibi dicata fuerat: uerũ ex noua ſatiſdatione: nam ſumma nulla par uidebatur, capite tutelarios cauere pro ea inſtituti publici fuit. Budæus.

Scriptis aut tacitis exceptionibus cauere. Ci. 2. de Inuẽt. 226.

Cauere teſtamento. Cic. 2. de Finib. 163. Ibidem 165. Tantum dico magis fuiſſe uerum agere Epicuri diem natalem, quàm illum teſtamento cauere ut ageretur.

De euictiõe cauere. Vlpianus in L. Si duo. §. Siquis iurauerit. ff. de Iureiurando, Si quis iurauerit me ei uendidiſſe rẽ centum: ex empto agere poterit, ut ei cætera præſtentur, id eſt, ut ei res tradatur, & de euictione caueatur.

Defenſum iri aduerſus aliũ cauere. Vlpianus in L. Siquis à multis. ff. de Noxalibus actionibus, Si quidẽ unus occupauerit, an melior ſit eius conditio, ut ipſi ſoli dedatur. an uerò uel

X 2 omnibus

omnibus dedi debeat, uel cauere debeat defenſum iri aduer ſus cæteros?

Cauere,pro cautionem exigere. Vlpianus in L. Quod ad hæredē. ff. de Magiſtratibus cōueniēdis, Nā magiſtratus ſi tanta fuit negligentia ut omnē cautionē omitteret, æquū eſt haberi eū loco fideiuſſoris,ut & hæres eius teneatur. Si uerò cauit: & tūc idonei fuerūt,et poſtea deſierūt,ſicut ipſe magiſtratus ꝓbè recuſaret hāc actionē,ita et hæres multo iuſtius

Caue facias,faxis,reſponderis,& ſimilia, pro caue ne feceris ſiue facias aut reſpondeas. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 8. Caue faxis. Terent. Heaut. 5. 4. 8. Caue poſthac,ſi me amas,unquā iſtuc uerbum ex te audiam. Ci. de Amic. 8. Caue Catoni anteponas,&c. Idem ad Atticum,lib. 13. 288. 3. Caue facias, inquit:nam iſta lex perferetur. Idem Pæto, lib. 9. 14. 10. Sed caue,ſi me amas,exiſtimes me,quòd,&c.

Cauere ne. Terent. Heaut. 2. 2. 6. Etiam caues ne uideat fortè. Cic. 4. Acad. 242. Nónne caueā ne ſcelus faciā? Idem ad Atticum, lib. 3. 12. 12. Vt cauerem ne cui ſuſpicionem fictè reconciliatæ gratiæ darem.

Sed tamen ut monitus caueas,ne fortè negoti
Incuriat tibi quid ſanctarum inſcitia legum. Horatius 2. Sermo Saty. 1. 16.

Cauere ut. Plautus Bacch. 1. 10. Quid iſti caueam? B. ut reuehat domum.

Nunquam caui quid facerē: uix uiuus ſum miſer. Plaut. Merc. 23. 14. Quod Barbari dicunt reſpicere. & Cic. præcauere & conſiderare dicit. Virg. 9. eclog. 3.

– & inter agendum
Occurſare capro(cornu ferit ille)caueto.

Cōmiſiſſe cauet,quod mox mutare laboret. Horat. de Arte 34.

Caueri paſſiuè. Cice. ad Atticum, lib. 10. 207. 3. Cætera quæ quidem conſilio prouideri poterunt,cauebuntur. Idem pro Cæcinna 59.

Cauetur Pagana lege in pleriſq; Italiæ prædijs,ne,&c. Plin. li. 28. cap. 2. 18. Cic. de Lege Agra. 9. Cauetur ne Ianiculo coloniam conſtituatis.

Caueri etiā uult ijs qui ſecum ſunt, quicquid contra legē commiſerunt. Cic. 8. Philipp. 151.

Cautum eſt. Cice. 3. Verr. 101. Idem 4. Acad. 165. At uitioſi ſunt Soritæ. Frangite igitur eos ſi poteſtis,ne moleſti ſint: erunt enim,niſi caueatis. Cautum eſt,inquit.

Vt cautum ſit mihi. Cic. Salluſtio 2. 16. 7.

Cautum eſt de. Cice. pro Lege Agraria 6. Excipit in uectigali imponendo agrum & Recentoricum Sicilienſem: in uendendis agris eos agros,de quibus cautum ſit fœdere.

Cautum eſt lege XII. Tabularum. Plin. lib. 16. cap. 5. 1. Cic. 2. de Inuent. 211.

Verbis ſatis hoc cautum erat? minime. Cic. pro Cæcinna 39.

Cautum eſt illi. Cic. Attico, lib. 5. 95. 2. Vlpianus de Verb. ſignif. Cautū intelligitur,ſiue perſonis,ſiue rebus cautū ſit.

Cauto eſt opus, ut ſobriè, ſineq; arbitris accurate hoc agatur. Id eſt,cautè cauendum & prouidendum. Plaut. Capt. 5. 33.

Cauendus(εὐλαβηθησόμενος,)Participium. Cic. ad Sulpitium lib. 4. 3. 4. Quæ eſſet tua in hoc peſtifero bello cauendo et prædicendo ſententia.

Pœna cauenda. Propert. lib. 3. eleg. 14. 5.

Vitare malum cauendo. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 4.

Cauendum & prouidendum. Cic. 2. dr Orat. 162.

Cautio,cautionis,(εὐλάβεια, ῥᾳδιουργία, γράμμα,) Verbale. Præcautio, ſiue prouidentia quædam, qua auertimus & uitamus aliquid ne nobis accidat. Cic. 4. Tuſc. 22. Quoniāq; ut bona natura appetimus, ſic à malis natura declinamus: quæ declinatio, ſi cum ratione fiet, cautio appelletur, eaq; intelligatur in ſolo eſſe ſapiente. Idem 2. de Oratore 166.

Cautio & prouiſio. Cic. de Amic. 67. Omnino omniū horū uitiorū,atq; incōmodorū una cautio eſt,atq; una prouiſio,ut ne nimis citò diligere incipiamus,neúe non dignos.

Cautionem & diligentiam adhibere. Cic. ad Att. lib. 1. 14. 11.

Adiungere cautionem. Cic. 2. de Diuinat. 81.

Habere cautionem. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 5. quæ cautionē non habebunt,de his non ita ualde laboro.

Defendendi cautio facilis. Cic. pro Flacco 24.

Cautio eſt,id eſt,cautione eſt opus;autore Donato. Terentius And. 2. 3. 26. Puerum autem ne reſciſcat mihi eſſe ab illa, cautio eſt. Plaut. Pſeud. 4. 37.

Mea cautio eſt chartā tibi deeſſe. Ci. ad Att. lib. 5. 91. 5.

Tua enim cautio,noſtra cautio eſt. Cic. pro Marcello 12.

Cautio chirographi. Cic. ad Trebatium 7. 18. 4. Itaq; quū ueſtræ cautiones infirmæ ſunt, Græculam tibi miſi cautionem chirographi mei, Id eſt; ut exiſtimo, commendaui te Cæſari literis Græcè ſcriptis.

Pecuniarum cautiones. Cic. pro Domo ſua 99.

Infirmæ cautiones. Cic. ad Trebatium lib. 7. 18. 3.

Cautio,pro formula teſtamentorū,aut aliarū rerum, & conceptionibus uerborum. Vlpianus in L. Ita autē. §. Iulianus. ff. de Adminiſtratione tutorū, Nemo enim ius publicū remittere poteſt huiuſmodi cautionibus. Cic. pro Fonteio 1. Videte quo deſcendā Iudices, quàm longè uidear à conſuetudine mea, & cautione ac diligentia diſcedere.

Cautio,pro inſtrumento obligationis. Seneca de Benef. 7. Video iſtic diplomata & ſyngraphas, & cautiones, uacua habendi ſimulacra.

Proferre cautiones. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 7.

Cautionalis, & hoc cautionale, pen. prod. (εὐλαβητικὸς,) ut Cautionales ſtipulationes Prætoriæ; apud Vlpianū in L. prima, de Prætorijs ſtipulationibus, lib. 46. digeſtorū, Prætoriarū ſtipulationū tres uidētur eſſe ſpecies, Iudiciales, Cautionales, Cōmunes. Et paulò pòſt, Cautionales aūt ſunt quæ inſtar actionis habent, & ut fiat nouatio, intercedunt.

Cautus, Adiectiuum,(εὐλαβής, ἀπαραλόγιστος,) Prudens & qui ſibi probè & negocijs ſuis ſcit cauere. Terent. Phorm. 4. 5. 3. Vt cautus eſt, ubi nihil opus eſt.

Cautus & Tardus, contraria. Cic. 4. Acad. 173.

Diligens & cautus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 25.

Cauti ac diligentes prohibent. Quintil. lib. 4. cap. 1. 48.

Cautus & prouidus. Cic. pro Roſcio Amer. 69. Itaq; nunc illi homines honeſtiſsimi propter iſtius inſidias parum putātur cauti, prouidiq; fuiſſe.

Verbis ſerendis cautus. Horat. de Arte poet. 10.

Cautus in credendo. Cic. Attico, lib. 10. 200. 4.

In ſcribendo cautus. Cic. 3. ad Qu. frat. 24. 10.

In periculis cautus. Cic. 1. de Lege Agraria 17. Sequentur autoritatem Conſulis ſoluti à cupiditatibus, liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.

Intra ſpem ueniæ cautus. Horat. in Arte poet. 54.

Ars cauta. Ouid. 2. de Arte amandi 40.

Bellum cautum. Sil. lib. 8. 65.

Parum cauta dextra. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 1.

Dolus cautus. Seneca in Herc. Oeth. 5.

Formido cauta. Sil. lib. 16. 120.

Manus cautas præferre. Ouid. 2. Faſtorum 68. de Fauno qui noctu ad Herculis cubiculum accedebat.

Nauita cautus. Ouid. 2. de Remed. amoris 69.

Nummos cautos exponere, id eſt, nummos cautè exponere. Horat. 2. Epiſto. 1. 21.

Pectus parum cautum. Propert. lib. 3. eleg. 5. 2.

Timor cautus. Ouid. 3. Triſt. 4. eleg. 13.

Viator cautus. Ouid. 2. Triſt. 54.

Vulpes cauta. Horat. 1. Epiſt. 1. 15.

Cautior & moderatior liberalitas. Cic. ad Brutum 4. 6.

Nemo cautior. Cic. 12. Philipp. 336.

Conſilijs cautioribus uti. Cic. 13. Philipp. 346.

Iudices cautiores facere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 15.

Cautior labor. Claud. epigram. 42. 4.

Pars cautior. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 33.

Cautior res. Cic. pro Cæcinna 8.

Ad laqueos cautior. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 10.

Cautè,(εὐλαβῶς,) Aduerbium, Prudenter, callide. Plautus Curcul. 2. 32. Cautè ut incedas uia.

Cautè & cogitatè ſuam rem tractare. Plaut. Trinum. 6. 45.

Diligēter et cautè excogitare quid dicamus. Cic. 6. Verr. 129.

Cautè & diligenter facere iter. Cæſar 5. bel. Gal. 182.

Occultatè conari, & cautius efficere aliquid. Cicero pro Deiotaro 12.

Cautiſsimè aliquid tractare. Cice. 2. de Oratore 134. Et apud Plinium lib. 15. cap. 3. 3. Cautiſsimè agere.

Cautè & pedetentim dicere. Cic. pro Cluentio 93.

Abducere cautè. Cic. 2. de Diuinatione 19.

Amare cautè. Ouid. 2. de Arte 34.

Pugnare cautè. Ouid. Epiſt. 13. 30.

Tranſire limen cautius. Ouid. 1. Amorum, eleg. 12.

Scriptū cautè, ut cētū nūmi deducerētur. Cic. 2. de Legib. 83.

Cautim,(ἀπαραλογίστως,) Id eſt, cautè. Terēt. Heaut. 4. 8. 30

Sed hæc ita ut ſunt, cautim & paulatim dabis,
Si ſapies. Actius Alpheſibœa, Sed tibi cautim eſt adeundum ad uirum. Idem Philocteta, Contrà eſt eundum cautim, & captandum mihi.

Catus,(ἔμφρων, νουνέχων,) Antiquum uocabulum; Idem quod cautus. Cic. 2. Tuſcul. 78. Sed homo catus nunquam terminat nec magnitudinis, nec diuturnitatis modum. Legitur et cautus. Plaut. Di iſtam perdant, ita cata eſt & callida.

Catus Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 10. 1.

Catum conſilium. Plaut. Epid. 5. 74.

Prudens & catus. Cic. 1. de Legib. 67. Quis igitur prudentē, & (ut ita dicam) catum, non ex ipſius habitu, ſed ex aliqua re externa iudicet?

Iaculari catus. Horat. 3. Carm. ode 12. 2.

Catè(νουνεχῶς,) idē ſignificat quod cautè. Plaut. Menæ. 4. 20. Sic decet dari facetè uerba, cuſtodi catè. Catū enim ueteres, acutum dicebant, teſte Varrone de Ling. Latina.

Cautor,(εὐλαβητής, ἐγγυητής,) Verbale. Qui cauet & prouidet. Plautus Capt. 6. 6.

Qui cauet ne decipiatur, uix cauet, quem etiam cauet:
Etiam quum cauiſſe ratus eſt, ſæpe is cautor captus eſt.

Cautor alieni periculi, Qui ſolicitus eſt & prouidet ne quis incidat in periculum. Cic. pro Seſtio 12.

Cautor formularum, Iuriſperitus dicitur apud Ciceronē in tertio de Oratore. Budæus.

Cautela, cautelæ, pen. prod. (ῥᾳδιουργία) pro cautione. Paulus in L. Si defunctus. §. Qui ad cōmuni. ff. de Procuratoribus, Qui ad cōmmuni diuidūdo iudiciū datus eſt, ad agēdū idē, & defendendū uidebitur datus, duplici cautela interponenda. Pōponius in L. Quāuis cōuenerit. ff. de Pignorat. actiōe Prius idonea cautela à debitore ꝓ indēnitate ei præſtāda.

Cauerna.] Vide Cauus.

Cauilla.] cauillæ, & cauillum, cauilli, (σκωμμάτιον,) Cauillatio eſt, & irriſio, Autore feſto, ſiue iocus. Plaut. Aulul. 20. 10. Pone hoc ſis: aufer cauillam, nō ego nūc nugas ago.

Cauillatio, cauillationis,(σκῶμμα, σόφισμα, παραλογισμὸς,) Iocoſa criminatio, inquit Feſtus, ſiue ut Cicero ait, genus facetiæ, quod fit mentiendo. Ci. 2. de Orat. 120. Etenim quū duo genera ſunt facetiarum: alterum æqualiter in omni ſermone fuſum, alterum peracutum & breue: illa à ueteribus ſuperior, cauillatio: hæc altera, dicacitas nominata eſt.

Per cauillationem perduci. Liu. 8. bel. Maced. 57.

Cauillatio, eſt(inquit Valla lib. 6.) ſubdola ratio, quam conſcij nobis mendacij, uincendi tamen cauſa proferimus. Vlpianus in L. Natura. ff. de Verborum & rerum ſignifi. Natura cauillationis, quam Græci σωρίτην appellauerunt, hæc eſt: ut ab euidenter ueris, per breuiſsimas mutationes diſputatio ad ea quæ euidenter falſa ſunt perducatur.

Verborum cauillationes. Quintil. lib. 2. cap. 17. 5.

Ineptæ cauillationes. Quintil. lib. 1. cap. 7. 16.

Effugere omnem cauillationem. Quintil. lib. 1. cap. 5. 24.

Cauillor, cauillaris,(σκώπτω, σοφίζομαι, παραλογίζω,) Cauillari, Iocari, inquit Nonius, ſiue etiā irridere. Cic. 3. de Orat. 67. Vt ille in Gorgia Socrates cauillatur. Liuius 2. ab Vrbe 254. A. Centurionibus corruptū exercitum dicere, Tribunos plebeios cauillans, interdum & Volerones uocare.

Cauillari cum aliquo & iocari. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 10.

deridere. l. cōtemnere. l. cōuitioſè iocari. l. calumniari. l. argumentis [illegible] caute [illegible] inueniuntur Cauillo. as. ſunt diminutiua, à Caluo. is. por engañar

Cauillari in aliquo aliquid. Cic. 3. de Nat. deorum 120.

Verba patrum cauillari. Tacitus lib. 1. Quintil. lib. 1. Qui hanc artem ut ieiunam & tenuem cauillantur.

Cauillatio, onis,(σκῶμμα,) Quintil. lib. 1. Atq; ut omnem effugiā cauillationē, ſit aliquando, &c. & alibi ter uel quater.

Cauillator, Verbale,(σκώπτης,) Cic. ad Atticū. lib. 1. 8. 4. Cos. autem ipſe paruo animo, & prauo, tamen cauillator genere illo moroſo, quod etiam ſine dicacitate ridetur, facie magis quàm facetijs ridiculus.

Cauillatus, huius cauillatus, aliud uerbale. Apuleius in Aſino, li. 8. Sed ille cognito cauillatu, ſimilis indignāti, At te inqt, etc.

Caula.] caulæ,(ἔπαυλις,) à Cauum dicta, Stabulum in quo pecudes reconduntur: quòd antiquitus ante uſum tectorū, oues antris teneri ſolebant. Virg. 9. Aeneid. 12.

Ac ueluti pleno lupus inſidiatus ouili,
Quum fremit ad caulas. Vbi Seruius, Caulas, Munimēta & ſepta ouium. eſt enim Græcum nomen, c detracto. nam Græci aulas uocant animalium receptacula.

Caulas conſtat pro quocunq; receptaculo ſiue conceptaculo à ueteribus dictas fuiſſe. ut apud Lucretium lib. 3. 52.

uſq; adeò uitæ deſit locus, atq; animati
Diffugiunt partes per caulas corporis oēs. Idē lib. 4. 133. palati caulas dixit, id eſt, meatus & foramina.

Caulis] huius caulis, maſc. g. (καυλός,) In herbis dicitur ipſum robur, ſiue ſtipes: id eſt, ea herbæ pars, unde ſe producunt folia aut ramuſculi. Plin. lib. 18. ca. 7. 8. Fabæ in folia exeunt, ac deinde caulem emittunt nullis diſtinctum internodijs. Et paulò pòſt, Quorundam caules ſparguntur in terram, ſi non habeant adminiculum, ut piſorum.

Caules braſsici. Cic. 2. de Nat. deor. 179.

Teneri Caules. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 23.

Caulis palmeus. Colum. lib. 16. cap. 10. 2. Vide Orchis.

Caulis uitis. Virg. lib. 12. Puberibus caulē folijs. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 31. 1. Pampinare eſt ex ſarmento caules qui nati ſunt, de ijs qui plurimum ualent, primum ac ſecūdum, nonnunquam etiam tertiū relinquere, reliquos decerpere.

Caulis, pro braſsica. Plin. lib. 17. cap. 24. circa finem, Odit & caulem uitis & omne olus.

Vngere caules oleo. Horat. 2. Ser. Saty. 3. 26. Perſius Sat. 6. 8

Frangere caules. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 23.

Caulis ſuburbanus. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 3.

Caules pennarum auium. Plin. lib. 11. cap. 39. 3. Pennarū caules omnium auium præciſi nō creſcunt, uulſi autē renaſcuntur. Quidam hic legunt præciſæ & auulſæ, fœminino genere: &, ut opinor, corruptè: quū alijs locis legatur in maſculino genere apud eundem.

Caulis caudæ. Plin. lib. 11. cap. 50. Boum caudis lõgiſsimus caulis, atq; in ima parte hirtus.

Cauliculus, pen. corr. (καυλίσμος,) Diminutiuũ. Plin. Ipſorum caulium delicatior, teneriorq; cauliculus. Idem lib. 24. ca. 6. paruulus cauliculus.

Caulesco, cauleſcis, (καυλοῦμαι,) cauleſcere, Folia producere. A quo Decauleſco, Vide ſuo loco.

Caulum, ſiue Caulon, (καυλωνία,) Oppidum quod à Plinio libro 3. cap. 10. collocatur in prima regione Italiæ. Virg. 3. Aeneid. Caulonisq; arces & nauifragum Scyllacæum. Hanc Strabo lib. 6. uocat Cauloniam, dicens, Poſt Sagram Caulonia extat, prius Aulonia, quaſi Valonia, à uicina conualle nominata, ab Achiuis ædificata, nunc autem uacua eſt. Horat. 2. Carm. ode 6. 4. – & amicus Caulon fertilis Baccho.

Caunus, (καῦνος,) Cariæ oppidum ad Calbin fluuium. Meminit Calbis Strabo lib. 14. Et adiuncti oppidi Cauni æſtate & autumno, ut ipſe ait, ad inhabitandum grauis; ob calorẽ & pomorum copiã. Ob id Caunij peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos quum intuitus eſſet Stratonicus citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex. 6. Iliados uerſiculum in eos protulit. Tale quidem genus eſt hominũ, quale eſt foliorũ. Liuorem uidelicet, quo omnes pallebant, ſugillans. Caunij uerò quũ hominẽ inceſsiſſent acrius, quòd urbem ut morbidam carperet, Ego (inquit) eam morbidam dicere auſim, ubi mortui ambulant? Vrbanius multo acriusq; quàm prius illudẽs. Hactenus Strabo.

Cauneæ fici, à loco ſic dictæ. Cic. 2. de Diuinat. Quum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas uendens, Cauneas clamitabat. Plin. lib. 15. cap. 19. Ex hoc genere ſunt, ut diximus, coctana, & caricæ, quæq; conſcendenti nauim aduerſus Parthos omen fecere M. Craſſo, uænales prædicantis uoce Cauneæ.

Cauo, cauas, Cauatus] Vide Cauus.

Caupo] cauponis, pen. prod. (κάπηλος, οἰνοπώλης,) Dicitur ipſe tabernarius. Vlpianus in L. prima. §. Caupones autem ff. Nautæ, caupones, ſtabularij, ut recepta reſtituãt. Caupones autẽ & ſtabularios æquè eos accipiemus, qui cauponam uel ſtabulum exercẽt, inſtitoresúe eorum. Cic. 1. de Diuinat. 101. Quum duo quidam Arcades admodum familiares iter unà facerent, & Megaram uenissent, alterũ ad cauponem diuertiſſe, ad hoſpitem alterum, &c. Martial. lib. 1. 52. Non potes, ut cuperes, uendere caupo merum.

Perfidus caupo. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 6.

Maligni caupones. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 1.

Reperitur & Copo ſcriptum apud antiquos: ut apud Ciceronem pro Cluentio 131. ex antiquis codicibus. Atq; etiam, ut nobis renunciatur, hominem multorum hoſpitũ, A. Biennium quendam coponem de uia Latina, qui ſibi à Cluentio, ſeruisq; eius in taberna ſua manus allatas eſſe dicat.

Caupona, pen. prod. (καπηλεῖον,) Ipſa taberna uinaria. Cic. in Piſonẽ 41. Nonne tibi nox erat pro die? non ſolitudo pro frequentia? caupona pro oppido? Plin. lib. 16. cap. 36. 2.

Viuere in caupona. Horat. 1. Epiſt. 11. 3.

Cauponula, pen. corr. (καπηλείδιον,) Diminutiuũ. Cic. 2. Philipp. 84. Delituit in quadam cauponula: atq; ibi ſe occultans, perpotauit ad ueſperum.

Cauponius, (καπηλικός,) Adiect. Plau. Pœnulo 19. 19. Quis hic homo eſt cũ tunicis longis, quaſi puer cauponius? Iuſtinus lib. 1. Iuſsitq; cauponias & ludicras artes & lenocinia exercere. Martianus de Fundo inſtructo, & inſtrumento legato. L. Pictoris, Et inſtrumento cauponio inſtitorem.

Cauponor, pen. prod. cauponaris, (καπηλεύω,) cauponari, Eſt lucri cauſa, ceu caupones ſolent, aliquid uenditare.

Cauponari bellum, per metaphorã, Lucri cauſſa bellũ gerere. Ennius apud Ciceronem, lib. 1. Off. 59.

Nec cauponantes bellum, ſed belligerantes.

Caurio.] cauris, Verbum pantheribus proprium, ut latrare canibus, ut uult is qui conſcripſit librum Philomelæ, qui uulgò Ouid. tribuitur. 10. Panther caurit amans, pardus hiando felit.

Caurium, (καύριον,) Luſitaniæ oppidum Ptolemæo: alio nomine Caura. Vulgò Corra.

Caurus.] (ἀργέστης,) Ventus ab occaſu flãs, qui & Corus dicitur & Euronothus. Virg. 3. Georg. 71.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Cauſa.] (αἰτία, αἴτιον, δίκη, λάβη,) ſiue cauſſa (ut ſcripſeſerũt Virg. & Cicero, teſte Quintiliano) Dicitur id ex quo, uel per quod, uel à quo, uel propter quod aliquid fit. Differtq; cauſa à ratione: quòd cauſa eſt impulſus ipſe ad aliquid agendũ: Ratio uerò ordo gerendorum ex cauſa uenientiũ. Quidã cauſam à chaos detracta aſpiratione dictam eſſe exiſtimant: quòd confuſa illa materia prima omniũ rerum cauſa fuerit. Alij à Græco καῦσις, quod ardorem, ſiue incendiũ ſignificat: quòd cauſa ſit quæ nos accendit atq; inflammat ad aliquid agendũ. Nõnulli à cauendo: quòd ea ſit quæ cauet ut aliquid agatur, aut non agatur. Quidã à caſu: quòd initia & origines rerum quæ cauſæ ſunt, caſu eueniant.

Cauſa ea eſt, quæ id efficit cuius eſt cauſa: ut uulnus, mortis: cruditas, morbi: ignis, ardoris, Cic. de Fato, 50. Et paulò pòſt 5. Nulla igitur earum eſt cauſa, nulla earum rerum ſua ui efficit id cuius dicitur cauſa.

Nihil fieri ſine cauſa poteſt. Cic. 2. de Diuinat. 89.

Cauſa & ratio. Cicer. 1. Off. 96. Cauſa autem, & ratio efficiens magnos uiros, in priore eſt.

Semen & cauſa bellorum. Cic. 2. Off. 40.

Principium & cauſa philoſophiæ eſt ſcientia. Cicer. 1. de Natura deorum 2.

Ad eam cauſam ſcripta interpretari. Cic. 1. de Inuent. 83. Quã obrẽ igitur leges ſeruari oportet, ad eam cauſam ſcripta interpretari cõuenit, &c. Hoc eſt, quoniã Reipub. ſeruimus: ex Reipub. commodo atq; utilitate leges interpretamur.

Cauſa eſt faciendi. Cic. 1. de Aruſp. reſp. 40.

Cauſa eſt cur. Cic. 4. de Fin. 35. Qua expoſita, ſcire cupio quæ cauſa ſit, cur Zeno ab antiqua inſtitutione diſciuerit.

Erit cauſa qua, pro cur, uel quamobrẽ. Cic. pro Domo ſua 1. erit cauſa, qua conſilium maiorum in ampliſsimis uiris ad ſacerdotia deligendis iure ac meritò laudare poſsimus.

Cauſa eſt quo. Plaut. Aulul. 5. 14.

Ne cauſæ quid ſit, quo te quiſquam quæritet.

Hæc cauſa eſt, quòd ſic ſtatuo, &c. Cic. de Aruſp. reſp. 32.

Id erit cauſæ quòd. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 2.

Ea cauſa. Terentius Hecyra 3. 2. 13. Iam ea te cauſa maximè huc nunc introire nolo.

Ea cauſa eſt ut. Cic. Att. lib. 8. 160. 1.

His de cauſis credere. Cic. Attico, li. 6. 111. 127.

In cauſa damnationis fuiſti: multos offenderas, &c. Quintilianus lib. 7. cap. 2. 37.

Non eſt cauſa cur. Cic. pro Roſcio Amer. 86. Quòd ſi tibi cauſa nulla eſt, cur hunc miſerũ tãta calamitate affici uelis, etc.

Non ſine cauſa exquirere. Cic. Attico, lib. 13. 280. 1.

Nulla cauſa, uel Nunquid cauſæ quin, &c. Plautus Milit. Nunquid cauſæ eſt ilico quin te in piſtrinum dedam? id eſt, recuſáſne, aut renuiſne? Cic. 2. de Orat. 102. De me autẽ cauſa nulla eſt cur apud homines prudentiſsimos, atq; amiciſsimos mentiar. Idem pro Cœlio, Cauſa nulla eſt quin ad diem decedam ſublato metu Parthico.

Ob eam ipſam cauſam. Cic. de Claris Orat. 14. Grandes erant uerbis, crebri ſententijs, compreſsione rerum breues, & ob eam ipſam cauſam ſubobſcuri.

Per cauſam, id eſt, prætextu. Suetonius in Othone capite tertio. Quare diducto matrimonio, ſepoſitus eſt per cauſam legationis in Luſitaniam, &c.

Per cauſam inopum atq; imperitorum. Cic. pro Domo ſua 11.

Pro cauſa. Cæſar, At Cæſar biduum in ijs locis cõmoratus, pro cauſa ſupplementi, ab exercitu diſcedit.

Pro magnis cauſis. Cic. pro Sylla 17.

Qua de cauſa quis quid ſentiat. Cic. 1. Offic. 205.

Quidnam cauſæ cur. Cic. 3. Tuſc. 1.

Quid cauſæ eſt, quin. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 5.

Quin cauſæ eſt, meritò, quin illis Iuppiter ambas
Iratus buccas inflet?

Satis cauſæ. Cic. 2. de Inuent. 165. Iudicatio, Atrocitas iniuriarum ſatiſne cauſæ ſit, quare dum, &c.

Sine cauſa. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 41. Qui intelligũt neminem ne minimum quidem maleficium ſine cauſa admittere.

Sine multis cauſis. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 23.

Cauſa arborum eſt in ſeminibus. Cic. 2. Philipp. 69.

Libertatis cauſa fuit ciuitati. Ci. 2. de Fin. 106. Hic dolor Pop. Rom. duce & autore Bruto, cauſa ciuitati & libertatis fuit.

Malorum cauſa fuit adoleſcenti. Cic. pro Cœlio 13.

Mortis cauſa fuit. Cic. 9. Philipp. 261. Idem 2. Philipp. 69. Cauſa belli, cauſa peſtis atq; exitij fuit.

Ruinæ cauſa nota. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 20. de ſeipſo loquẽs.

Adipiſcendarum uoluptatum cauſa. Cic. 1. de Finib. 55.

Breuitatis cauſa. Cic. Attico lib. 8. 165. 1.

Contumeliæ cauſa. Terent. in Eunuch. 52. 38. Ci. in Piſonẽ 53. Non me hercule contumeliæ cauſa deſcribam quenquam, præſertim ingenioſum hominem atq; eruditum, &c.

Decoris cauſa. Quintil. lib. 3. cap. 8. 24.

Honoris cauſa facere. Cic. de Claris Orat. 43.

Cauſa mea, quod ad me attinet. Plaut. Rud. 4. 51. Mea quidem hercle cauſa ſaluos ſis licet.

Cauſa mea, cauſa tua, cauſa ueſtra, quod uulgus dicit, Amore mei, tui, ueſtri. Terent. in prologo Hecyræ 28. – mea cauſa æquo animo attendite. Cic. ad Atticum, Sin uellẽt noſtra cauſa, nihil poſſe illis inuitis. Idem ad Titium 13. 76. 1. Cuius cauſa omnia tum cupio, tum me hercule etiam debeo. Idem de Amicitia 51. Quàm multa enim, quæ noſtra cauſa nunquam faceremus, facimus cauſa amicorum.

Abeſſe te mea cauſa moleſtè fero, tua gaudeo. Cicero ad Caſſium lib. 15. 18. 3.

Mei cauſa dare. Papinianus in l. Si rem. §. Secundum hæc. ff. de Præſcrip. uerb. Si uerò mei duntaxat cauſa datum eſt, dolum ſolum: quia prope depoſitum hoc accedit.

Sui cauſa accipere. Vlpianus in l. Eum qui. §. Sed & ſi. ff. Commodati. Si uerò ipſe cui uoluit commiſit, æquè mihi culpam præſtabit, ſi ſui cauſa accepit.

Alicuius cauſa cupere. Cic. Attico lib. 15. 323. 3. Modò redditæ literæ ſunt, eius cauſa & cupio & debeo.

Tua cauſa uelim. Cic. ad Appium Pulchrum 3. 6. 18.

Sua aut Reipub. cauſa. Cic. Att. lib. 8. 145. 3.

Cauſa nummorum, cauſa temporis. Plaut. Moſtel. 6. 10 – qui trium nummorum cauſa ſubeunt ſub haſta. Cic. de Amicit. 26. Nam utilitates quidem etiam ab ijs percipiuntur ſæpè qui ſimulatione amicitiæ coluntur, & obſeruantur cauſa temporis. Pro hoc alibi idem dicit, Vt ut tempus eſt.

Salutis omnium cauſa decedere. Cic. Antequã iret in exiliũ 12

Inter cauſas timoris dicitur eſſe quippiam. Vide Inter.

Verbi cauſa. Cicero de Fato 18. Id eſt, exempli gratia. Vide Verbum.

Viæ cauſa. Ouid. lib. 2. Metamorph. 150.

Videndi cauſa. Virgil. eclog. 1. 6.

Et quæ tanta fuit Romam tibi cauſa uidendi? Plin. lib. 11. cap. 37. 56. Cauſa uidendi diſſecuere.

Vtendi cauſa. Lucret. lib. 4. 170.

Vtilitatis cauſa. Lucret. lib. 5. 174.

Abdita cauſa. Vide Abditum.

Apparentes cauſæ. Ouid. epiſt. 20. 20.

Certis de cauſis aliter exiſtimare. Cic. 1. de Orat. 91.

Conſimili cauſa moueri. Lucret. lib. 4. 47.

Dubiæ cauſæ. Ouid. 6. Faſtor. 1.

Fallaces cauſæ. Claud. 1. in Ruffin. 48.

Fortuita cauſa. Vlpianus in l. 1. §. Meritò. ff. Depoſiti, Meritò has cauſas deponendi ſeparauit Prætor, quæ continent fortuitam cauſam depoſitionis ex neceſsitate deſcendentẽ, non ex uoluntate proficiſcentem.

Graui de cauſa. Cic. Attico lib. 7. 127. 2.

Honeſta cauſa. Cic. 2. Offic. 38. Ergo in illo ſecuta eſt honeſtã cauſam non honeſta uictoria.

Inepta cauſa. Vide Ineptus.

Inualida cauſa. Lucan. lib. 7. 14.

Iuſta cauſa nulla cuiquam eſſe poteſt contra patriam arma capiendi. Cic. 2. Philipp. 58. Vide Iuſtus.

Iuſtis de cauſis rationes deferre. Cic. ad Rufum lib. 5. 20. 8.

Latens cauſa, ignota. Ouid. epiſt. 20. 39.

Leuis cauſa. Vide Leuis.

Leuiſsimæ & infirmiſsimæ cauſ. Vide Infirmus.

Cauſa leuis impulit me. Terent. Hecy. 3. 4. 12.

In ea cauſa res eſt, id eſt, talis & huiuſmodi. Vlpianus in l. 2. ff. de except. rei iudicatæ, At ſi non in ea cauſa ſint tabulæ teſtamenti, ut contra eas bonorum poſſeſsio dari poſsit.

Memorabili cauſa, ſed euentu miſero. Vide Memor.

Mutabilibus cauſis hoſtis non eſt, ſed natura. Vide Muto.

Nocens cauſa. Ouid. 7. Metamorph. 107.

Occultæ rerum cauſæ. Stat. lib. 6. Thebaid. 187.

Optima cauſa. Ouid. epiſt. 20. 5.

Paruula cauſa. Lucret. lib. 4. 39.

Peracuta cauſa. Vide Peracutus.

Pia cauſa coegit. Ouid. 6. Metamorph. 100.

Plurimis iuſtiſsimisq; de cauſis, Cic. 4. Verr. 2.

Pudenda cauſa, Non honeſta. Ouid. epiſt. 5. 20.

Recens accedit cauſa. Ouid. 3. Metam. 15.

Repens cauſa, pro repentina. Tacit. lib. 15. 244. 27.

Specioſas cauſas habere. Cic. Attico lib. 16. 334. 8.

Tenuis, inops, nec ſcriptione digna cauſa. Cicero ad Dolabellam lib. 9. 12. 2.

Teterrima belli cauſa. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 22.

Valentes cauſæ. Ouid. lib. 1. Triſt. eleg. 7. 6.

Victrix, & uicta cauſa. Lucan. lib. 1. 26.

Accipere cauſam quæſiti. Ouid. 4. Metam. 159.

Accumulare cauſas. Ouid. 23. epiſt. 13. Vide Accumulo.

Adijcere cauſam. Ouid. 1. Faſt. 38.

Probabilem cauſam afferre. Cic. 1. Acad. quæſt. 15.

Afferre cauſam conſilij. Cic. 2. Philipp. 68. Quam cauſam dementiſsimi ſui conſilij & facti afferebat.

Afferre cauſam faciendi aliquid dicitur res aliqua. Cicero ſecundo de Diuinat. 8.

Aperire cauſas. Propert. lib. 4. eleg. 11. 1.

Attribuere cauſam calamitatis. Vide Attribuo.

Valetudinis cauſas ſæpè attulerunt cibi. Quint. li. 2. ca. 16. 4.

Augere cauſas lacrymarum. Idem in prooem. lib. 6. 6.

Cauſa cadere. Idem lib. 5.

Cognoſcere cauſas. Perſ. Saty. 3. 7.

Cognoſcere cauſas rerum. Virgil. 2. Georg. 98.

Conferre cauſas. Cic. 2. de Diuinat. 223.

Congerere cauſas in aliquem. Vide Congero.

Conijcere cauſam in aliquem. Vide Conijcio.

Conſtat cauſa belli huius in tua perſona. Cice. 2. Philipp. 68.

Contrahere ſibi cauſam mortis. Vide Contraho.

Dare cauſas ad culpam. Virgil. lib. 2. Georg. 91.

Cauſa data, cauſa non ſecuta, id eſt, propoſita, nõ effectum ſortita. Vnde titulus eſt lib. 12. Digeſt. De condictione cauſa data, cauſa non ſecuta.

Deficiunt cauſæ. Ouid. lib. 1. Amor. eleg. 8.

Dicere cauſas alicuius rei, id eſt, rationes adferre, cur ita ſe res habeat. Lucret. lib. 6. 142.

Dicere cum cauſa aliquid. Cic. 2. de Orat. 136.

Luctus cauſam eſſe alicui. Ouid. 3. Metamorph. 28.

Exigere cauſam rei alicuius. Seneca in Thyeſte 5. 7.

Hortandi cauſas eximere. Tacit. lib. 3.

Expedire cauſam morbi. Virgil. 4. Georg. 80.

Explicandæ cauſæ. Cic. ad Lucceium lib. 5. 12. 13.

Explorare cauſas, inquirere. Stat. 12. Thebaid. 109.

Exponere cauſam. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 5.

Cæcas cauſas exponere, eſt cauſas occultas, obſcuraſq; explicare. Lucret. lib. 3. 64.

Expromere ueras cauſas. Lucan. lib. 1. 73.

Cum cauſa facere. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. 9. Vide Cum.

Fieri cauſam dolendi alicui. Ouid. 11. Metamorph. 70.

Fluunt cauſæ. Quintil. lib. 5. cap. 10. 17. Nam ſimiles parentibus, ac maioribus ſuis filij plerunq; creduntur: & nonnunquam ad honeſtè turpiterq; uiuendum inde cauſæ fluunt.

Celebritatis, aut nominis cauſam habere. Cic. 2. Offic. 62.

Iudicij corrumpendi cauſas habere. Cic pro Cluentio 66.

Veram & bonam cauſam habere. Cic. 9 ad Att. 188. 7.

Naturales cauſas habere. Cic. 2. de Diuin. 212.

Habere cauſam à natura. Cic. 2. de Diuinat. 88.

Non habent cauſam. Lentulus Ciceroni lib. 12. 14. 11.

Impellit cauſa aliquem ut, &c. Cice. 1. de Natu. Deorum 12. Sin autẽ quis requirit quæ cauſa nos impulerit, ut hæc tam ſerò literis mandaremus, &c.

Incidunt cauſæ. Vide Incido.

Inire cauſam alicuius rei. Vide Ineo.

Intelligere cauſam. Lucret. lib. 6. 4.

Inuenire cauſas. Cic. 1. de Orato. 61.

Quicquã aliud cauſæ inuenire. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 5.

Latet cauſa. Virgil. lib. 5. Aeneid. 1. Vide Lateo.

Retrò cauſas legere. Quintil. lib. 5. cap. 10. 60.

Manent cauſæ. Vide Maneo.

Memorare cauſas alicui. Virgil. lib. 1. Aeneid. 3.

Nactus cauſam moriendi. Cic. 1. Tuſc. 116.

Grauior cauſa obſtat. Cic. 2. de Diuinat. 6.

Patent cauſæ. Ouid. 4. Faſtorum 4.

Percipere cauſam. Ouid. 1. Faſt. 34. & lib. 4. 189.

Perſtare in cauſam damni. Ouid. lib. 2. de Arte amandi 113.

Probare cauſam. Ouid. 11. Metamor. 90.

Quærere cauſam. Cic. 1. de Orat. 61.

Reddere cauſas alicui. Horat. lib. 1. Serm. Saty. 4. 24.

Remota cauſa. Cice. de Vniuerſitate 4. Nullius enim rei, cauſa remota reperiri origo poteſt.

Requirere cauſas. Virgil. lib. 6. Aeneid. 142.

Cauſas ſequi. Lucanus lib. 3. 61.

Stetere cauſæ cur, &c. Horat. lib. 1. Carm. 16. ode 4.

Subijcere cauſam. Cic. 7. Verr. 114.

Subeſſe nullam grauem cauſam uideo. Cic. Att. lib. 1. 6. 4.

Hoc cauſæ ſumpſi. Cice. 1. ad Attic. 327. 8. Hoc cauſæ ſumpſi, quòd ex te ipſo coràm antea nihil potuiſſem cognoſcere.

Suſtollere cauſas rerum efficientium. Cic. 1. Acad. 9.

Tegere cauſam alicuius rei. Ouid. lib. 13. Metam. 161.

Tentare cauſas, hoc eſt, perquirere. Virgil. lib. 3. Aeneid. 7.

Ex qualitate cœli cauſas trahere. Quintil. lib. 5. cap. 10. 9.

Videre cauſas, id eſt, cognoſcere. Lucret. lib. 1. 31.

Cauſa, translatiuè dicitur omnis actio, quam in Senatu, ſiue in foro, & apud iudices, populumue habemus. Vnde tria eſſe cauſarum genera dicimus, Demonſtratiuũ, Deliberatiuum, quod & Concionale à quibuſdam uocitatur, & Iudiciale. Ex ijs tamen propriè Cauſa δίκη dicitur, quæ iudicialis eſt, unde cauſam pro lite et cõtrouerſia ponimus: quamuis nõnulli ita diſtinguant, ut Controuerſiam ſeu litem dici uelint poſtquam conteſtatum eſt: Cauſam autem, & ante, & poſt cõteſtationem. Hæc Sipontinus. Cic. M. Catoni li. 15. 4. 35 Cuius etiam interitũ, ut facilè intelligerem mihi quantũ tribueres, Milonis cauſa in Senatu defendenda, approbaris.

Cauſa & contentio. Cic. 1. de Orato. 89. Quam poſſumus reperire ex omnibus rebus ciuilibus cauſam contentionemq; maiorem, quàm de ordine, &c.

Cauſæ & diſceptationes. Cic. 2. de Orat. 24.

Defenſio & cauſa. Cic. 2. de Orat. 110.

Actor cauſæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. 4.

Cardo cauſæ. Quintil. lib. 5. cap. 12. 3.

Confirmatio, et inclinatio totius cauſæ. Quint. li. 5. ca. 13. 45

Prima conflictio cauſarum. Quintil. lib. 3. cap. 6. 8.

Congreſſus cauſæ. Quintil. lib. 3. cap. 6. 3.

Fides cauſarum. Quintil. lib. 1. cap. 8. 7.

Frons cauſæ. Quintil. lib. 4. cap. 1. 29. Inſinuatio ſurrepat animis, maximè ubi frons cauſæ non ſatis honeſta eſt.

Pars cauſæ. Quintil. lib. 3. cap. 5. 4.

Status cauſæ. Quintil. lib. 3. cap. 6. 7.

Varietas cauſarum, & multitudo litium. Cic. 1. de Orat. 5.

Varia ac noua cauſarũ ſemper eſt facies. Quint. li. 2. ca. 4. 21

Abſoluta & perfecta cauſa. Cic. in Partition. 50. Vlpianus abſolutam cauſam uocat, nihil difficultatis habentem in l. Carbonianũ. ff. de Carbon. edicto. Cui opponitur ambigua cauſa. Et ſi quidem, inquit, abſolutam cauſam inueniret, euidenterq; probetur filium non eſſe, negare ei debet bonorũ poſſeſſionẽ Carbonianã: ſi uerò ambiguam, &c. Idem in l. 1. ff. Vti poßidetis. Quoties inter litigatores eſt proprietatis cõtrouerſia: aut cõuenit uter poſſeßor ſit, uter petitor: aut non conuenit. Si conuenit, abſolutum eſt, &c.

Anceps cauſa & grauis. Cic. 2. de Orato. 100.

Aſſumptiua cauſa. Quintil. lib. 7. cap. 5. 6.

Cauſa bona. Vide bonus.

Coniecturales cauſæ. Quint. lib. 3. cap. 6. 12. et li. 2. ca. 4. 19

Dubia cauſa. Cic. pro Ligario 12.

Faciles cauſæ ad diluendum. Quint. lib. 4. cap. 2. 19.

Forenſes cauſæ. Quintil. lib. 2. cap. 10. 5.

Grauis cauſa. Idem lib. 1. cap. 2. 3.

Interuenientes cauſæ extrinſecus. Idem lib. 3. cap. 8. 13.

Inuidioſa cauſa. Ouid. epiſt. 2. 29.

Cauſæ iudiciales. Vide Iudico.

Lepida cauſa. Vide Lepidus.

Liberali cauſa manu aſſerere. Vide Liber.

Lucratiua cauſa. Triphonius in l. In bello. §. Si natum ex Pamphila. ff. de Captiuis & poſtliminio reuerſis, Non uidetur te partum ex cauſa lucratiua habere.

Mala cauſa. Iuuenal. Saty. 13. 11.

Naturales cauſæ. Quintil. in procem. primi lib. 13.

Obſcuræ cauſæ ac multiplices. Idem lib. 4. cap. 4. 3.

Par cauſa. Cic. pro Sylla 38.

Poſitas in affectibus cauſas proprijs perſonis debet induere declamaturus. Quintil. lib. 4. cap. 1. 32.

Simplices, perplexæ, ſuſpectæ, & infames cauſæ. Idẽ li. 4. ca. 1. 43.

Parum uerecunda cauſa. Idem lib. 4. cap. 5. 14.

Prior cauſa, qui inter duos meliorem cauſam obtinet. Horat. 2. Sermo. Saty. 5. 6.

Accedere ad cauſam. Vide Accedo.

Cauſam accipere dicitur patronus. Vide Accipio.

Cauſam aliquã accipere: Terent. in prol. Hecy. 55. metaphoricῶs uſus eſt, Mea cauſa cauſam hãc accipite, & date ſilentiũ.

Acuere linguam cauſis, id eſt, agendis cauſis ſe exercere. Horatius 1. Epiſt. 3. 5.

Ad cauſam adductus. Cic. in Piſonem 62. Nõ ſum ego propter nimiam fortaſſe conſtantiæ cupiditatem adductus ad cauſam. Pro, in eandem ſententiam, idemq; ſtudium rei defendendæ perlectus. Budæus.

Probationes cauſæ adhibere. Quintil. lib. 2. cap. 10. 6.

Admiſſus ad cauſam. Vide Admitto.

Adeſſe cauſæ. Quintil. lib. 4. cap. 13. 2.

Agere cauſam. Quintil. lib. 1. cap. 10. 2. Cicero 2. de Orato. 109. Vide Ago.

Amittere cauſam. Vide Amitto.

Cadere cauſa. Cic. 1. de Finib. 84. Idem 2. de Inuent. 163. Ita ius ciuile habemus conſtitutum, ut cauſa cadat is, qui non quemadmodum oportet, egerit.

Capere cauſam. Vide Capio.

Cognoſcere cauſam alicuius ab altero. Cic. ad Brutum 3. 5.

Cognoſcere cauſam. Cic. 1. Verr. 1. Vide Cognoſco.

Communita cauſa. Vide Communio.

Complecti cauſam. Cic. 5. Philipp. 199. Eam complexus eſt cauſam, quæ eſſet Senatui, quæ populo, quæ cunctæ Italiæ, quæ dijs omnibus gratißima.

Componere cauſam cum cauſa. Quintil. lib. 7. cap. 3. 17.

Conferre cauſam. Vide Confero.

Cauſæ confidere. Vide Confido.

Conflictio cauſarum. Quintil. lib. 3. cap. 6. 9.

Coniungere cum cauſa. Cic. pro Cluentio 82.

Conſiſtit cauſa. Vide Conſiſto.

Cauſa cum cauſa contendit. Vide Contendo.

Contendere cauſam contra aliquem. Lucret. lib. 4. 96.

Cauſa pecuniæ publicæ contẽpta & abiecta. Ci. pro Cluẽt. 75.

Contineri cauſis. Quintil. lib. 3. cap. 5. 8.

Ad cauſam animos iudicũ conuertere. Cic. 2. de Orato. 110.

Credere cauſam alicui. Lucan. lib. 7. 16. id eſt, Committere.

Damnare cauſam. Lucan. lib. 5. 50.

In cauſam deducere. Vide Deduco.

Defendere cauſas. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 7.

Cauſas defenſitare. Vide Defenſito.

Deferre cauſam ad. Cic. de Claris Orat. 43. Vide Defero.

Demittere ſe in cauſam. Cic. ad Att. lib. 7. 131. 3.

Deſcendere in cauſam. Cic. Att. lib. 8. 145. 4. Vide Deſcẽdo.

Deſerere cauſam amici. Ouid. lib. 1. Triſt. eleg. 8. 13.

Cauſam dicere, Eſt defendere uel per ſe uel per patronum. Curtius lib. 6. Amyntas uinculis exemptus ut defenſionem ordiretur, ita inquit, Sine præiudicio cauſam dicimus. Id eſt, liberati tantiſper uinculis, reſpondemus criminibus obiectis. Hæc Budæus. Cicero in Vatinium, Nemo appellare poterat ne cauſam diceret.

Cauſam dixiſſe quis dicitur, qui inter reos receptus eſt. Plin. li. 7. cap. 27. Cic. pro A. Cluent. 79. Quapropter hoc Bulbi iudicium non plus obeſſe huic cauſæ debet, quàm illa quæ cõmemorata ſunt ab accuſatore, duo iudicia, P. Popilij, & T. Guttæ, qui cauſam de ambitu dixerunt. Budæus.

Publicam cauſam dicere. Cic. pro Roſc. Amer. 35.

Veneficij cauſam dicere. Quintil. lib. 5. cap. 11. 30.

Dicere cauſam accuratè & eleganter. Cic. de Clar. Orat. 43.

Dicere cauſam apud aliquem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 13.

De capite ſuo cauſam dicere. Cic. pro Quintio 16.

De ambitu cauſam dicere. Cic. pro Seſtio 14.

Cauſam dicere ex uinculis. Liu. Decad. 3. lib. 9. 98. Sententiam deinde trucem orationi adiecit; Pleminium legatũ uinctum Romam deportari placere, & ex uinculis cauſam dicere. id eſt, interim dum quæſtio criminis peragitur, in carcere uinctum eſſe. Ex Budæo. Papinianus in l. 1. de Cuſtodia & exhibitione reorũ, et Caius in l. Cornelia ff. de Senatuſc. Syllaniano, Præterea cauetur, ut de ijs qui ante quæſtionẽ habitam fugerint, ſi aperto teſtamẽto liberi ſcripti inueniãtur, lege de ſiccarijs iudiciũ fiat, ita ut ex uinculis cauſam dicãt.

Cauſæ dictio, Apologia Græcè dicitur. Cæſ. 1. bel. Gal. 16. Die conſtituta cauſæ dictionis, Orgetorix ad iudicium omnem ſuam familiam ad hominum millia decem undiq; coegit: per eos ne cauſam diceret, ſe eripuit. Budæus.

Cauſam nullam dicere, pro renuere, recuſare, repugnare. Cice. pro Quintio 40. Nonis Febr. Romæ fui: cauſæ nihil dicimus quin tibi uadimonium promiſerit. Terent. Phorm. 2. 1. 42. Non cauſam dico quin quod meritus eſt, ferat.

Dißidere cum cauſa Cic. 11. Philip. 300.

In meliore cauſa eſſe. Vide melior in Bonus.

Excutere cauſas. Quintil. lib. 5. cap. 10. 25.

Exordiri cauſam. Quintil. lib. 4. cap. 1. 2.

Expendere cauſam meritis. Ouid. 13. Metam. 30. Hoc eſt, ſecundum merita cauſam iudicare.

Explicare totam cauſam. Quintil. lib. 4.

Exponere cauſas. Quint. lib. 5. cap. 7. 16. Idẽ lib. 2. cap. 5. 5.

Exudare cauſas, ridiculè dictũ ab Horatio de cauſidicis, qui nimia uerborũ cõtentione, & inquieta geſticulatione ſudorẽ ſibi prouocant; ita ut cauſas ſuas non orare, ſed ſudare uideantur. Horatij hæc ſunt uerba lib. 1. Serm. Saty. 10. 6.

Partium cauſam peiorem facere. Quintil. lib. 3. cap. 8. 39.

Peiorem cauſam meliorem facere. Quint. lib. 2. cap. 16. 2.

Suſpectam cauſam facere. Quintil. lib. 5. cap. 13. 40.

Fidere cauſæ: Cic. pro Ligario 8.

Habere cauſam. Quintil. lib. 7. cap. 3. 29.

Cauſa impugnans meritum & fidem, id eſt, ſuſcepta cauſa contra fidem & meritum. Ouid. 5. Metam. 31.

Incũbere in cauſam. Cic. 3. ad Att. 55. 5. Vide Incumbo.

Indicta cauſa damnari. Vide Indico, & Damno.

Indicta cauſa profugere. Cic. pro Sylla 15.

In integra cauſa quiſpiam eſſe dicitur, cui dubia opponitur. Vide Integer.

Indormire cauſæ. Vide Indormio.

Inedita cauſa. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 8.

Eſſent & iuuenes, quorum, quòd inedita cauſa eſt,
Appellãdorũ nil mihi iuris adeſt. id eſt, ſunt & alij iuuenes qui præclara poemata cõſcripſerunt: ſed quoniã edita nondum ſunt, nihil eſt cur uobis illa magnopere commendem.

Ingredi in cauſam, idem quod in cauſam deſcendere, & ad partes tranſire. Cic. ad Torquatum lib. 5. Epiſt. 1. 11.

Inſinuare ſe in cauſam. Vide Inſinuo.

Inuoluta obſcuritate cauſa. Vide Inuoluo.

Iuuat facundia cauſam. Ouid. 7. Metam. 102.

Cauſa laborare. Quintil. lib. 4. cap. 1. 30.

Ex cauſa cauſa naſcitur. Quintil. lib. 3. cap. 11. 5.

Obtinere cauſam, uincere in cauſa. Cic. ad Lentul. lib. 1. 4. 2. Vide Obtineo.

Orare cauſas. Virg. 6. Aeneid. 170. Terent. Phorm. 2. 1. 62. Seruum hominem cauſam orare leges non ſinunt.

Adire ad cauſas orandas. Vide Adeo.

Oſtendere cauſam lucidißimè. Quintil. lib. 4. cap. 5. 10.

Peragere cauſam rei. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 6.

Perdere cauſam. Vide Perdo.

Periclitari cauſa. Quintil. lib. 7. cap. 3. 10.

Perorare cauſam. Vide Peroro.

Pertinet ad cauſam. Quintil. lib. 4. cap. 1. 8.

Totam cauſam ponere ante oculos. Quintil.lib.6.cap.1.1.

Officium cauſæ ponendæ. Quintil.lib.4.cap.2.62.

Poſtulat cauſa. Cic.pro Qu.39.

Pugnare pro cauſa. Ouid.5.Metam 31.& 15.Epiſt.33.

Recipere cauſam. Cic.pro Sylla 15.

Remittere cauſam ad Senatum. Tacit.lib.3.56.40.

Remouere à cauſa aliquem. Cic.pro Muræna 8.

Ab ultimo cauſas repetere. Quintil.lib.5.10.59.

Plurimas lites cauſæ ſubiacere. Quintil.lib.3.cap.6.20.

Separare cauſas. Vlpian.in l.1.§. Merito.ff. Depoſiti, Meritò has cauſas deponendi ſeparauit Prætor.

In eadem cauſa ſiſtere. Vlpianus in l.1.ff.Si ex noxali cauſa agatur, In eadem cauſa ſiſtere quid ſit uideamus, & puto uèrius eſſe, in eadem cauſa eum uideri ſiſtere, qui ad experiendum non facit ius actoris deterius. Idem in l. Si quis quenquam.ff.Siquis cautionibus, Siquis quenquam in iudicio ſiſti promiſerit, in eadem cauſa eum debet ſiſtere, hoc eſt, ita ſiſtere, ut actori perſecutio loco deteriori non ſit.

Superior cauſa & inferior. Budæus, Superiorem cauſam dicebant pro eo quod nunc dicimus cauſam iure communi fundatam, uel ius apparentius: cuius contrarium inferiorẽ cauſam uocabãt. Ci.pro Quintio 40. At ſi in cauſa pari Quintius diſcedere inferior uideretur, tamen eſſet non mediocriter conquerendum: nunc in cauſa ſuperiore, ne ut par quidem ſit, poſtulat: inferiorem eſſe patitur, duntaxat uſq; eò, ne cum bonis, fama, fortuniſq; omnibus Neuij cupiditati crudelitatiq; dedatur. Idem in Bruto, de Leontino Gorgia, Protagora, Hippia, alijſq; ſophiſtis loquens, Hi (inquit) alijq; multi temporibus eiſdem docere ſe profitebantur arrogantibus ſanè uerbis, quemadmodum cauſa inferior, ita enim loquebantur, dicendo fieri ſuperior poßit.

Suſcepta cauſa contra aliquem. Quintil.lib.6.cap.1.9.

Suſcipere cauſam. Cic.pro Domo ſua 9.

Suſtinere cauſam, Græcè (αἰτίαν ὑπέχειν) ad uerbũ Cicero expreßit à Græcis, Suſpectum eſſe, crimine premi. Cice.ad Att.lib.13.268.3. Nunc uerò quũ de Magio conſtet, nónne furor eius omnem cauſam ſuſtinet?

Tenere cauſam, uincere iudicio. Tranquillus in Domitiano, Eáq; conditione permiſit, ut accuſatori, qui cauſam non teneret, exilium pœna eſſet. Liu.lib.9.Decad.4. Cic.pro Cæcinna 49. Et hoc loco Scæuolam dixiſti cauſam apud Centumuiros non tenuiſſe. Horat.1.Epiſt.17.9.

Tractata cauſa. Cicero ſecundo de Orat. 111. Omnis eſt à me illa cauſa tractata.

Tradere cauſam aduerſarijs. Terent.Phorm.2.1.7.

Valere cauſa dicitur, quæ eſt ſuperior. Ouid.8.Metam.13.

Verſare cauſas in iudicijs. Cicero in Orat.17. Non ut in iudicijs uerſaret cauſas, ſed ut in hiſtorijs bella narraret.

Vincere cauſam. Ouid.15.epiſt.16.

Cauſa, negocium, onus, prouincia. Plaut.Aſin.10.17.
– omnis familiæ cauſa conſiſtit tibi.

Mandata alicui cauſa. id eſt, commiſſa. Ouid.7.Metam.102.

Publica cauſa, id eſt, negocium publicũ. Ouid.12.Metam.6.

Ex cauſa exire. Cœlius Ciceroni lib.8.6.6. Sed expectes quemadmodum exeat ex hac cauſa.

Integra cauſſa. Cic.ad Lentulum lib.1.5.11. Vide Integer.

Depoſita cauſa. Cic.ad Lentulum lib.1.5.11.

Depoſita cauſa. Idem Ibidem.

Si tibi eadem cauſa eſt. Cic.Attico lib.8.145.6. Tu ſi tibi eadem cauſa eſt, me remunerere ſanè uelim.

Agere eandem cauſam, id eſt, rem eandem tractare. Cicero 2. de Natu.deorum 249.

Cauſa, pro excuſationibus, ut accipere cauſam, quod uulgus dicit Habere pro excuſato. Cic.ad Tironem lib.16.19.

Afferre cauſam. Vide Affero.

Cauſas colligere. Vide Colligo.

Cauſas fingere. Terent.Eunuch.1.2.58.

Inferre cauſam. Vide Infero.

Cauſas nectere, Idem. Virg.lib.9.Aeneid. Vide Necto.

Morandi cauſas innectere. Virgil.4.Aeneid.11.

Meditari cauſam. Vide Meditor.

Cauſa eſt tibi de hac re. Terent.Hecy.4.4.3. id eſt, habes quo te excuſes. In hunc locum Donatus dicit, Cauſam more ſuo pro defenſione poſuit.

Fugæ cauſas obtendere. Tacit.lib.15.227.2.

Cauſa, occaſio, ut cauſa adempta. Terent.And.5.1.18. Vbi ea cauſa, quamobrẽ hæc faciunt erit adempta his, deſinent.

Arripere cauſam ad. Vide Arripio.

Arripere cauſam & tempus. Cic.ad Luceium lib.5.12.8.

Capere cauſam. Terent.And.1.3.8.

Dare cauſam. Cic.2.de Ora.129. Vt ſi defugerim, tibi cauſam dem recuſandi. Idem de Amicit.74.

Dare cauſas. Ouid.2.Amor.eleg.17.7.

Auaritiæ cauſas dare. Tibul.lib.2.eleg.4.6.

Cauſa fit. Plaut.Merc.20.6.

Inuenire cauſam. Terent.Heaut.5.2.37. Vide Inuenio.

Quærere cauſam. Terent.Eunuch.5.6.30.

Quærere cauſam incendiorum & cædis. Cic.3.Philipp.143.

Quærere cauſas nouarum perturbationum. Cic.de Fato 3.

Struere cauſas, pro inſtruere. Tacit.lib.2.

Cauſa, ſtatus & cõditio. Cic.pro Marcel.1. Vehemẽter angebar quũ uiderẽ uirũ talem, qui in eadẽ cauſa, in qua ego fuiſſet, nõ in eadẽ eſſet fortuna. Idẽ 7.Verr.91. Paulus in l.In executione.ff.de Verb.oblig. In executione obligationis ſciendum eſt quatuor cauſas eſſe, id eſt, quadrifariã eſſe uerborum obligationẽ. Idẽ in l.Græcè.§.Illud cõmune.ff.de Fideiußoribus. Illud cõe eſt in uniuerſis qui pro alijs obligãtur quod ſi fuerint in duriorẽ cauſam adhibiti, placuit eos non obligari, in leuiorem planè cauſam accipere poſſunt.

In cauſam ſuam recidere. Põponius in l.Mulier.ff. de Captiuis & poſtliminio reuerſis, Mulier in opus ſalinarũ ob maleficiũ data, & deinde à latrunculis exteræ gentis capta, & iure commercij uendita ac redempta, in cauſam ſuam recidit. Id eſt, ſtatim, & conditionem in qua prius erat.

In eam cauſam uenire. Triphonius in l.In bello.§. Si deportatum.ff.de Captiuis & poſtliminio reuerſis, Si deportatum ab inſula hoſtes ceperunt: redemptus is, quibus caſibus redit, in eam cauſam ueniet, in qua futurus eſſet ſi captus non fuiſſet: deportabitur igitur.

Cauſa, pro partibus. Cic.pro Ligar. Vnà eſt profectus cum ijs, quorum erat una cauſa, id eſt, unum ſtudiũ, uel eiuſdem partis ſtudium, & eadem conditio. Budæus.

Inimicus huic cauſæ, pro huic parti. Cic.pro Ligario 15.

Cauſa, pro acceßione. Vlpianus in lege Sed & partus.ff.Quod metus cauſa, Sed & partus ancillarum, & fœtus pecorum, & fructus reſtitui, & omnem cauſam oportet. Idem in lege prima.§.Hanc actionem.ff.Depoſiti. Hanc actionem bonæ fidei eſſe dubitari non oportet: & ideo & fructus in hanc actionem uenire, & omnem cauſam & partum dicendum eſt, ne nuda res ueniat.

Cauſarius (ἀπόμαχος) adiect. ut Cauſarij milites, morbo aut debilitate affecti, ob idq; ceſſare coacti. Liu.6.ab Vrbe 29 Tertius exercitus ex cauſarijs ſenioribuſq; à L. Quintio ſcribatur, qui urbi mœnibuſq; præſidio ſit. Ex Budæo.

Cauſaria mißio. Vlpian.in l.2.§.Ignominiæ cauſa.ff. de Iis qui infamia notantur, Eſt enim honeſta mißio, quæ emeritis ſtipẽdijs, uel antè ab imperatore indulgetur. Eſt cauſaria, quæ propter ualetudines à laboribus militiæ ſoluit. Martianus in

in lege Milites agrum.§.Mißionem.ff.de Re militari. Cauſaria miſſio, quum quis uitio animi uel corporis minus idoneus militiæ renunciatur.

Cauſarij, metaphoricõs, pro ualetudinarijs. Plin. lib.25. cap. 5.22. Datur ſanguinem excreantibus, cauſarijs uel latere, uel faucibus. Seneca epiſt.69. Cauſariæ ſunt in animo noſtro partes, quibus adhibenda curatio eſt.

Cauſariè, Aduerbium (ἀπομάχως) Martianus in lege Milites agrum.§.Is etiam.ff.de Re militari. Ideo & ad eum qui cauſariè miſſus eſt, poteſt dici pertinere, quum huic quoque præmium præſtetur.

Cauſula, penult.correp. Diminutiuum (Αἰτίδιον) pro parua cauſa. Cicero in Orato.145. Sed quia & priuatas ille pleraſque, & eas ipſas alijs, & paruarum rerum cauſulas ſcripſit, uidetur eſſe ieiunior.

Cauſula paruula. Cæſar 5.bell.Ciuil.207. Paruulã modò cauſulam nactus Cæſar.

Cauſor, cauſaris (προφασίζομαι, προαιτιάομαι) cauſari, deponens, cauſam dicere uel defendere, autore Nonio. Valla lib. 5. Cauſari eſt cauſam rei geſtæ afferre. Sueton. Cauſatus in utroq; quòd hic ſe ingreſſum turbatius mare non eſſet ſecutus. Gellius, Negocium ſibi eſſe cauſabatur. Papinianus, Si hæres cauſabitur accipere rationes, nihilominus liberum fõre. Id eſt, ſi impedimenta prætendet. Virg.eclog.9.121 Cauſando noſtros in longum ducis amores. id eſt, impedimenti cauſas afferendo. Vlpian.in l.Sed & ſi pupillus.§.proſcribere palam.ff.de Inſtitor. actione, Ne quis cauſari poßit ignorantiã literarum. & in l.2.§.Quod diximus.ff. Siquis cautionibus, Cauſari tempeſtatẽ & uim fluminũ. Vbi liceat dicere, excuſare ignorantiã literarũ, & excuſare tẽpeſtatẽ ac uim fluminũ. Hæc Valla lib.5. Martial.lib.4.7. Sed iam cauſaris barbamq;, annoſq;, piloſq;. Horat.1.Epiſt.14.3.

Cauſari, Accuſationem intendere. Quintil.lib.11.cap.1. Nec cauſanti pupillo ſic tutor iraſcatur unquam, ut non remaneant amoris ueſtigia.

Cauſari, Renuere, detrectare. Cice.pro Roſcio Amerino 24. Nunquid cauſare, quin ab iudicio abeas turpißimè uictus? Id eſt, nunquid cauſam dicis.

Cauſificor, pen.corr. cauſificaris (προφασίζω) cauſificari, idẽ quod cauſari. Plaut.Aulul.26.25.
Ergo quia ſum tangere auſus, haud cauſificor, quin eam
Ego habeam potißimum. Hoc eſt, non obſto.

Cauſidicus, pen.corr. (ῥήτωρ, συνήγορος) Subſtantiuum, Qui cauſas agit, uel patronus: quòd in cauſis iudicijſq; uerſetur. Cic.1.de Orat.100. Non enim cauſidicum neſcio quem, neque proclamatorem, &c. Martial. lib.4.8. Raucus cauſidicus. Et lib.14.225. Pauper cauſidicus.

Amplus, grãdis, ſubtilis, elegãs cauſidicus. Cic.in Orato.16.

Puſillus cauſidicus. Iuuenal.Saty.10.13.

Cauſia] (καυσία) cauſiæ, Eſt pileus expaſſos margines habens, ad arcendum æſtum, quo meſſores utũtur. Plaut.Mili. 16.40. Facito ut uenias ornatu huc naucleriaco, cauſiam Habeas ferrugineam. Idem Perſa.4.73. Fuit etiam regum Macedonum inſigne. Valerius Maximus lib.5. Quemadmodum Antigonus caput Pyrrhi texit cauſia, qua uelatum caput more Macedonum habebat.

Cauſon] (καύσων) Aeſtus ſeu ardor. Vnde ab Hippocrate cauſon febris appellatur: quam ardentem & tertianam exquiſitam uocamus.

Cauſodes, febris ardens. Celſus lib.2.cap.8. Febrẽ aũt ardentẽ, quam Græci καυσώδην uocant, ſubitus horror exoluit.

Cauſtum] cauſti (καυστὸν) Latinè dicitur uſtile, quod exuri poteſt.

Cauſticus, pen.cor. Adiect. (καυστικὸς) ut cauſtica medicamen-

ta, quæ cauſticã uim habent, id eſt, uſtiuã. Plin.lib.20.cap. 9.11. Stirpium braßicæ aridorũ cinis, inter cauſtica intelligitur. Idẽ lib.25.cap.11.6. Perungũt & radice eius ſudoris cauſa eliciẽdi, quoniã cauſtica uis ei eſt. Martial.lib.14.
Cauſtica Teutonicos accendit ſpuma capillos. (26.

Curari cauſticis. Plinius libro 26.cap. 1.4. Cauſticis nanque curabatur: niſi, &c.

Cautela] Vide Caueo.

Cauterium] cauterij, (καυτήριον) inſtrumentum quo notæ imprimuntur, & morbi alioqui inſanabiles inuri ſolent. Plinius libro 22.cap.23.7. Tempeſtiuè enim datum, cauterij uim obtinet.

Cauterium in pictorum inſtrumentis continetur: ut colligere eſt ex Martiano Iuriſconſulto in tractatu de Fundo inſtructo, lib.33. Digeſt. leg. Pictoris, Pictoris inſtrumento legato, ceræ, colores, ſimiliaq; horum legato cedunt. Item penicilli, & cautheria, & chonchæ.

Cautes] cautis, f.g. ſiue cotes, aut cos (ῥαχία, πέτρα) propriè ſaxum dicitur aſperum atq; abruptum. Plin. lib.2.ca. 96. Iuxta Harpaſa oppidum Aſiæ, cautes ſtat horrenda, uno digito mobilis. Cæſar 3.bel.Gal.403. nihil ſaxa & cautes timerent. Virgil.6.Aeneid. Quàm ſi dura ſilex aut ſtet Marpeſia cautes. Qui uerſus in prouerbium aſſumitur de homine pertinacis ſententiæ. Vide Chiliadas Eraſmi.

Abrupta cautes. Seneca in Hercule Oetheo 7.25.

Altæ cautes. Virgil.3.Aeneid.139.

Ardua cautes. Valerius lib.4.Argonaut.34.

Dura cautes. Virgil.4.Aeneid.74.

Intractabilis cautes. Seneca in Hippol.4.45.

Niuoſæ cautes. Silius lib.4.14.

Obiectæ cautes. Silius lib.7.85.

Sæua cautes. Seneca in Troade 12.5.

Strictæ cautes. Valerius lib.2.Argon.91.

Terribiles cautes. Lucan.lib.6.6.

Concurrere cautes dicuntur, quum inter duos eminentes ſcopulos anguſta relinquitur uia, quæ nauigantes tranſmittit. Ouid.2.Amorum, eleg.11.1.

Cautes. Vide Cos, Cotis.

Cautio] Cautim, Cautor, Cautus. Vide Caueo.

Cauus] (κοῖλος) Adiect. propriè concauum & uacuum ſignificat, à chao, & eius inanitate dictũ, autore Feſto: quòd quaſi uorago quædam erat inanis & uacua.

Aedes cauæ. Virg.2.Aen.98. Seruius exponit tecta camerata.

Aes cauum, pro tuba. Virgil.3.Aeneid.48.

Aes cauum, pro æreo lebete. Ouid.4.Metamorph.111.

Ahena caua. Ouid.6.Metamorph.129.

Alueus cauus. Ouidius 2.Faſtorum 82.

Antrum cauum. Virgil.3.Aeneid.126.

Aures cauæ. Ouidius 12.Metamorph.9.

Buccina caua. Ouidius 1.Metamorph.68.

Buſta caua. Ouid.3.Amor.eleg.8.8.

Cauernæ cauæ. Virg.2.Aeneid.11. Cauas per pleonaſmum addidit. Inde enim cauernæ dictæ ſunt, quòd cauæ eſſent. Seruius ait Græcã eſſe figurã, ut uitam uiuere, mortem mori.

Ciſtæ cauæ. Catullus in Argonaut.52.

Colles caui. Virgil.8.Aeneid.117.

Conca caua. Virgil.6.Aeneid.34.

Conuallis caua. Virgil.2.Georg.38.

Cortices caui. Virgil.2.Georg.41.

Dolia caua. Tibullus lib.1.eleg.3.16.

Feneſtræ cauæ, id eſt, patulæ. Virg.9.Aeneid.110. Seruius.

Flumina caua. Virgilius primo Georgic.66. Seruius interpretatur Profunda & alta.

Fornaces cauæ. Lucretius lib.6.41.

Ilex caua. Horatius Epod.16.10.

Mella caua manant ex ilice. Virgil.eclog.9.3.

Imago caua. Virgilius ſexto Aeneidos 59. quaſi inani & corpore uacua.

Lacunæ cauæ. Virg.1.Georg.24.

Lacus caui. Ouid.3.Faſtor.112.

Latebræ cauæ. Virgil.2.Aeneid.8.

Latus cauum. Virgil.5.Aeneid.86.

Lintea caua. Valerius 4.Argonaut.17. Lintea, id eſt, uela. Caua autem propter uentum, qui quum uelis incumbit, ſinum quendam efficit concauum.

Lumina caua, id eſt, oculi propter maciem concaui. Ouid.8. Metamorph.162. in deſcriptione Famis.

Luna caua. Plin.lib.8.cap.54.

Machina caua. Ouid.6.Faſtor.77.

Manibus cauis plaudere. Virgil.12.Aeneid.18.

Mare cauum. Ouid.3.de Arte 19.

Mons cauus. Ouid.11.Metamorph.119. Virg.1.Aeneid.17.

Naris caua. Ouid.1.de Arte amandi 105.

Nubes caua. Virgil.5.Aeneid.161.

Nubila caua. Ouid.5.Metamorph.125.

Orbes caui. Senec.in Oedip.12.12. Orbes uocat ſinũ illum in quo oculi latẽt: cauos uerò inquit, quoniã euulſi erãt oculi.

Palmæ cauæ. Virgil.8.Aeneid.14. id eſt, manus.

Palus caua. Ouid.6.Metamorph.75.

Parma caua. Ouidius 12.Metamorph.18.

Pinus caua. Virgil.5.Aeneidos 89.

Pinus caua, pro naui. Valerius 1.Argon.128.

Pumices caui. Virgil.4.Georg.9.

Rates cauæ. Ouid.epiſt.17.2. Per rates autem naues intelligit, alioqui epitheton non quadrabit.

Receſſus luminum caui. Seneca in Oedipo 12.11. Id eſt, concauitates oculorum.

Robur concauum. Ouid in Ibin 98.

Rupes cauæ. Virgilius.3.Georgic.50.

Saxum cauum. Virgil.3.Aeneid.90.

Caua ſpecus. Plin.lib.12.cap.1.6.

Caua rupes. Liuius 9.ab Vrbe 7.

Tempora caua equi bellatoris. Virg.11.Aeneid.176.

Terra caua aliquem condere. Virgil.12.Aeneid.177. id eſt, ſepulcro.

Teſtudo caua. Virgil.4.Georg.93. Periphraſis eſt citharæ, ſecundum Seruium.

Tibia caua. Lucret.lib.2.125.

Trabs caua. Virgil.3.Aeneid.39. Periphraſis optima nauium. Seruius.

Trunci caui. Horat.2.Carm.ode 19.3.

Turres cauæ. Virgil.9.Aeneid.10.

Valles cauæ. Virgil.2.Georg.79.

Caua uena. Cic.2.de Nat. deor.208. In quem ſanguis à iecore per uenam illam cauam influit. A practicis concaua & chilis appellatur.

Vndæ cauæ. Catul.epigram.90.1.

Cauus, ſubſtãtiuum, ſiue Cauum (κοίλωμα, ὀπή, τρώγλη) pro loco cauato. Horat.1.Epiſt.7.7. Macra cauum repetes arctum, quem macra ſubiſti. Plin.lib.20.cap.6.8. Addaturq́; ipſum in caua dentium. Colum.lib.12. Deinde, cauũ quem feceris, ſurculo obturato.

Inuentus cauis bufo. Virgil.1.Georg.37.

Abſcondere cauis aliquid, id eſt, locis concauis. Horatius ſecundo Serm.Saty.3.35.

Cauaticus, penult.correp. (ὀπαῖος) adiectiuum ut Cauaticæ cochleæ. Plin.lib.30.cap.6.2. Sunt balearicæ, quas cauaticas uocant: quoniam in ſpeluncis naſcuntur.

Cauo, cauas (κοιλόω, κοιλαίνω) cauare, fodere, euacuare. Plinius lib.36.cap.22.3. In Siphno lapis eſt qui cauatur, torneturq́; in uaſa coquendis cibis utilia. Liu.1.bel.Pun.96. Itaq; ingens coacta uis nauium eſt, lintriumq́; temere ad uicinalem uſum paratarum, nouaſq́; alias primum Galli inchoantes cauabant ex ſingulis arboribus.

Ferro acuto cauare. Virgil.2.Georg.90.

Alni cauatæ. Virgil.1.Georgic.28.

Cortices cauati. Virgil.2.Georg.78.

Lapidem gutta cauat. Ouid.4.de Ponto, eleg.10.1.

Oculi cauati. Lucret.lib.6.240.

Parmam gladio cauare, id eſt, transfodere. Ouid.12.Met.26

Rupes cauata. Virgil.1.Aeneid.63.

Saxa cauantur aqua. Ouid.1.de Arte 96.

Tellurem cauare. Virgil.3.Georg.17. De equis.

Cauare Luna dicitur cornua, quando decreſcit. Plin.lib.8.cap.17.4.

Cauamen, nis. Vide Confligium.

Cauator, penul.prod. cauatoris (κοιλωτής) Verbale: ut Cauator arborum picus Martius. Plin.lib.10.cap.18.1.

Cauea, caueæ, (κύρτη) propriè ſignificat locum ſub terra uacuum atq; obſcurum.

Caueam, pro ferarum receptaculo frequẽter uſurpamus, quòd in huiuſmodi locis eſſe conſueuerunt ferarum cubilia. Apul. Beſtiam immittimus caueæ. Sueton. Beſtiarum more, quadrupedes cauea coercuit.

Cauea (οἰκίσκος) ſeptum ex ligno, ſiue ex ebore, aut aliquo metallo factum, in quo auiculas tenemus. Martialis de cauea eburnea lib.14.82. Cice.2. de Natu.deorum 11. Qui etiam per iocum irridens, quum cauea liberati pulli non paſcerentur, &c. Idem 2.de Diuinat.110.

Incluſus cauea. Ouid.in Ibin 104.

Emittere caueis. Virgil.4.Georg.12. id eſt, aluearibus. de apibus enim loquitur.

Clatri caueæ. Horat.de Arte poet.96.

Cauea (θεωρητήριον) Area in medio theatri, è qua populus ludos ſpectare ſolebat, Plaut.Amphit.3.68.

Vt conquiſitores ſinguli in ſubſellia
Eant per totam caueam, &c.

Cicero de Amicitia 24. Qui clamores tota cauea nuper in hoſpitis & amici mei Pacuuij fuerunt noua fabula, quum ignorante rege uter eorum, &c.

Conſeſſum caueæ implere clamoribus. Virgil.4.Aeneid.68. Per caueam, plebeam ſignificat. nam cauea, conſeſſus eſt populi, ut ait Seruius.

Subire per caueas. Stat.lib.1.Sylu.6.6.

Prima & ultima cauea. Cic.de Seneƈt.44. Vt Turpione Ambiuio magis delectatur, qui in prima cauea ſpectat: delectatur tamen etiam qui in ultima.

Cauea, pro quocunque loco interdum accipitur ab acceſſu undique munito. Statius circum ſic appellauit, & campum in quo equorum curſu certabatur. Carmina eius ſunt lib.1. Thebaid. 85.

– at hinc teneros caueæ diſſenſus ephœbos
Concitat, excluſæq́; expectant præmia matres.

Caueai legitur, pro caueæ apud Lucretium lib.4.16.
Nanque ibi conſeſſum caueai ſubter.

Cauerna, cauernæ, (κρύπτα, ἄντρον) Concauitas quædam terræ, uacua atque obſcura. Cice.2.de Natu.deorum 37. Quòd magna uis terræ cauernis contineatur caloris, caq́; hyeme ſit denſior.

Cauernæ, pro auribus. Plin.lib.11.cap.37.14. de uitulo marino & delphino, Hæc cauernas tantum habent auriũ loco.

Aetheriæ cauernæ. Lucret.lib.4.79.

Cæcæ cauernæ. Lucan.lib.5.18. id eſt, obſcuræ.

Cœli cauernæ. Lucret.lib.4.35.

Curuæ

Curuæ cauernæ. Virgil.3.Aeneid.134.

Ingentes Cauernæ. Virgil.2.Aeneid.4.

Elicere ex cauernis terræ ferrum. Cic.2.de Natu. Deor.226.

Cauernoſus, penult.prod. (ἀντρώδης) adiectiuum, Locus multis caueis plenus, aut uacuus.

Cauernoſa radix. Plin.lib.26.cap.8.15. Radix in uſu, piloſa, coloris intus herbacei, craßitudine digiti minimi, acetabulis cauernoſa ceu polyporum cirri, ſubdulcis, & in petris naſcens.

Cauernula, penult.correp. Diminutiuum (κρυπτάριον) Plin. lib.17.cap.11.5. Ipſi quà pediculis adhæreant, cauernulas habent & intus ſemen.

Caycus, fluuius Phrygiæ. Vide Caicus per I enim ſcribi debet.

Cayſter, ſiue Cayſtrus (κάυστρος) Aſiæ fluuius. Ouid.2.Metamorph.51. Flumineæ uolucres medio caluere Cayſtro. Virgil.1.Georgic.77.
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Cayſtrius (καυστριός) Adiectiuum, ut Ales Cayſtrius, id eſt, cycnus. Ouid.5.Triſt.eleg.1.3.

C E

Ce] Syllabica adiectio eſt, ſed cum ijs ferè iungitur, quæ in c, uel s, deſinunt: ut Hicce, ſiue hiccine, ſicce, ſiue ſiccine: Hiſce, hoſce, hæccine, & ſimilia.

Cea. Vide Cæa.

Cebes, huius Cebetis, penul.prod. (κέβης) Thebanus fuit philoſophus, ſcripſit dialogos tres, qui inſcribuntur Pinax, id eſt tabula, Septima, Phrynichus. Author eſt Diogenes Laertius libro 2.

Cebrenia, locus eſt Troadis regionis, cuius meminit Plinius li.5. cap. 30. Strabo lib.13. Cebriniam ſcribit pro regione & urbe. Et Cebrinij populi, regionis & urbis incolæ. Sunt Cebrenij & in Thracia, dicente eodem Strabone, Eſt fluuius quidam Ariſbris in Thracia, prope quẽ Cebrenij Thraces habitant. Cebrenia uel à Cebreno amne, uel à Cebrenio Priami filio nuncupata eſt. Hermolaus in Plinium, Herodianum citans & Didymum.

Cebrenia (κεβρηνία) regio Troadis. Steph.

Cebrenis, pen.prod. huius Cebrenidis, pen.corr. (κεβρηνίς) fœmininum patronymicũ. Ouid.lib.11.Metam.154.
Aſpicit Heſperien patria Cebrenida ripa. Statius in Syluis,
– uiduæ Cebrenidos arida luctu Flumina.

Cebrenus, pen.prod. (κεβρῆνος) Auſonius 3.Sectione, Ad amicum ut quamprimum ad ſe ueniat, Sic qui uænalis tam longa ætate Cebrenus non habet emptorem, ſit tibi pro precio. Eſt & nomen fluuij. Vide Cebrenia.

Cebriones, pen.cor. Troianus Priami regis filius nothus, apud Homerũ Iliad.π, κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος πριάμοιο. Id eſt, Cebrionem haud propria Priamo de coniuge natum.

Cecina, Fluuius eſt ad Volaterras, authore Pomponio lib.2. & Plinio lib.3.cap.5.

A. Cecina (A. κεκίνας) Volaterranus equeſtris ordinis, Quadrigariorum magiſter, Pompeianarũ partium tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ cõprehenſas nutriebat, quas poſtea nũcias belli mittebat amicis, uti Plinius refert lib.10.cap.24.1. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defenſus ab eo in quadam hæreditatis cauſa. Extant & inter eos epiſtolæ conſcriptæ. Scripſit & librum de Procurandis fulguribus, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicitq́; eum uirum facundum, niſi à Ciceronis rebus primò receßiſſet. Cecina alius, Octauiani Cæſaris ſcriba legitur in epiſtolis ad Atticũ. Cecinna alius uir Conſularis, ob coniurationis ſuſpicionem à Tito ad cœnam uocatus, ac per proditionem interfectus. Apud Tranquillum in Tito cap.6. Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriacum cum Othonianis congreſſus feliciter dimicauit. Tacitus lib.8.

Cecropia, oppidum à Cecrope conditore: nunc eſt arx Athenis Plin.lib.7.cap.56. Oppidum Cecrops à ſe appellauit Cecropiam, quæ nunc eſt arx Athenis.

Cecrops, huius cecropis, penult. corr. (κέκροψ) cõditor Athenarum: qui omnem eius regionis multitudinẽ in duodecim urbes digeßit. A quo Cecropidæ Athenienſes: & Cecropium mel. Ouid.2.Metamorph.157.
Infice tabe tua natarum Cecropis unam.

Cecrops Athenienſis. Tacit.li.11.138.8. Quidam Cecropem Atheniẽſem, uel Linũ Thebanum, & temporibus Troianis Palamedem Argiuũ memorant, ſexdecim literarũ formas, mox alios ac præcipuum Simonidem cæteras reperiſſe.

Cecropius, Adiectiuum (κεκρόπιος) ut Thymus Cecropius. Virgil.4.Georg.54.

Arx Cecropia. Ouid.6.Metamorph.14.

Minerua Cecropia. Lucan.lib.3.62.

Cecropis, Cecropidis, penult.correp. (κεκροπίς) fœmininum patronymicum.

Cedo] cedis, ceßi, ceſſum, (εἴκω, ὑπείκω, ὑποχωρέω, ἀναχάζω.) cedere, propriè ſignificat abire, & locum dare. Cæſar 2.bel.Ciu.173. Sabura copias equitum peditumq́; inſtruit atq; ijs imperat ut ſimulatione timoris paulatim cedant, ac pedem referant. Horat.1.Serm.Saty.1.24.
Inde fit, ut rarò, qui ſe uixiſſe beatum
Dicat, & exacto contentus tempore uitæ
Cedat uti conuiua ſatur, reperire queamus.

Introrſum cedere. Lucret.lib.4.191.

Cedere locum. Cic.de Claris Orator.160. Gratioſi ſcribæ ſint in dando & cedendo loco.

Locum dare & cedere. Cic.2.de Nat.deor.119.

Cedam, atq; abibo. Cic.pro Milone 72.

Cedere loco, patria, urbe, domo. Cæſar 3.bel.Ciuil.201. Italia. Cic.ad Atticum lib.7.131.4. Iuuenalis, Cedamus patria. Id eſt, migremus Roma. Vrbe. Cic.ad Octauium 3. Domo. Idem ad Atticum, lib.13.290.8.

Campis cedere. Horatius 3.Carm.ode 8.5.

Tellure cedere. Horatius 2. Carm.ode 1.6.

Cedere à coniuge. Ouid.2.de Remedio Amor.12.

A gladiatore cedere. Cic.pro Sext.Roſcio Amerino 70.

Ab oppido cedere. Cic.Attico lib.5.108.5.

Ab ordine cedere. Virgil.3.Aeneid.89.

Cedendum de oppidis ijs. Cic.ad Atticum lib.7.140.2.

Cedere de Republica. Cic. Ante quàm iret in exilium 4. Cedo inuitus de Repub. cedo oppreſſus de fortuna, de dignitate, diſcedo à Repub. uictus audacia malorum.

De ſede cedere. Horatius in Arte poet.52.

E corpore ceßit anima. Lucretius lib.3.44.

Ex ciuitate cedere. Cic.pro Milone 62.

Cedere retro. Liuius 5.bel.Punic.185. Retrò, quantum poſſet, cedere ſtatuit.

Quod aliàs uno uerbo retrocedere dicitur. Sil.libr.4.55. Vt iuſſæ ceſſere retro, ſpaciumq́; dederunt, &c.

Ad locum aliquem cedere. Ouid.1.de Ponto, eleg.4.15.

Quoquam cedere. Lucretius lib.5.169.

Cæſar ab humana ceßit in aſtra uia. Propert.lib.3.eleg.18.7.

In auras cedere. Ouid.14.Metamorph.170.

In nubila ceßit ſimulacrum. Silius lib.17.111. Id eſt, euanuit, in nubila conuerſum eſt.

Cedere uita. Cic.ad Octauium 3. Cedam uita, honeſtè dictum, pro eo quod eſt, ultrò ad mortem accedam, mortẽ mihi conſciſcam. Budæus.

Cedere è uita. Cic.de Claris Orato.3. Idẽ 1.Tuſcul.54. Quod

ad

ad eos pertineat, qui è uita ceſſerint.

Cedere fato, idẽ ſignificat quod mori. Liu. 6. bel. Pun. 71. Itaq; quibus ueſtrûm antè fato cedere, quàm hæc tot & tam acerba uideãt, in animo eſt, &c. Quod et fato cõcedere dicitur.

Cedere alicui, Non repugnare, & ei obedire. Virgil. 5. Aeneid. 93. Cede deo. Idem 3. Aeneid. 38. Cedamus Phœbo, & moniti meliora ſequamur.

Tibi ætas noſtra iam cederet, faſcesq; ſummitteret, &c. Cicero de Claris Oratoribus 11.

Minori cedere. Cic. de Claris Oratoribus 121.

Cedere alicui, inferiorem eo, neq; tanti eſſe. Virgil. 4. eclog. 5.

Cedere alicui in aliqua re, uel in agendo aliquid. Cic. pro Cecinna 1. Non minus in cauſa cederet A. Cecinna Sexti Ebutij impudentiæ, quàm tum in ui facienda ceſsit audaciæ.

Vltrò alicui cedere. Statius 3. Sylu. 4. 8.

Cedo tibi in laude. Gellius. lib. 20. cap. ult. Tantum cæteris omnibus in ipſius quoq; ſcriptionis laude cedentes, quantum ceſsimus in cura & elegantia ſcriptionis.

Cedere alicui. Eſt uictum abire. Cic. 2. Offic. 157. Cui quidem etiã exercitus noſtri, imperatoresq; ceſſerũt. Idẽ 2. de Fin. 77

Nihil cedere alicui. Cic. 1. de Legib. 7.

Actionibus cedere alicui. Paulus in lege Si à bonæ fidei. ff. de Rei uendicatione, Vt tamen ſi interim uſu ceperit, actionibus ſuis cedat petitori.

Actionibus cedere alicui aduerſus debitórem. Papinianus in l. Stichum. §. Si mandato meo. ff. de Solutionib. & liberationibus. Quinetiã dici ſolet, tutelæ contraria actione agendũ eſſe, ut ei pupillus aduerſus debitorẽ actionibus cedat

Actiones cedere. Vlpian. in l. Quòd ſi ſeruus. §. Idẽ Labeo ait. ff. de In rem uerſo, Si non putet ſibi expedire nomen debitoris habere, cedat creditori actiones procuratoremq; cum faciat.

Hæreditas alicui cedit. Virgil. 3. Aeneid. 67.

Ius cedere. Scæuola in l. Mulier. ff. Qui potiores in pignore habeantur. Quæro an ſi ei iuſtus poſſeſſor offerat, compellendus ſit ius nominis cedere.

Ius ſuum cedere alteri, id eſt, dare. Virgil. 11. Aeneid. 71.

De iure cedere. Cic. 2. Offic. 93. Conuenit autem cum in dando munificum eſſe, &c. multa multis de iure ſuo cedentem.

Litem cedere aduerſario. Marcell. in l. Si de cõmuni. ff. Si ſeruitus uendicetur. Sed ſi per colluſionem ceſsit litẽ aduerſario, cæteris quoq; dandam eſſe actionem de dolo Celſus ſcribit.

Marito uxorem cedere. Virgil. 3. Aeneid. 59. Secundum ius locutus eſt, ait Seruius, quia uxor uiri domicilium ſequitur. Nam & ceſsiſſe de iure eſt. Cedi enim hæreditas dicitur.

Aquæductum & uiam per locum cedere. Pomponius in l. Per quem locum. ff. de Seruitutibus ruſticorum prædiorum. Per quem locum uiam alij ceſſero, per eundem alij aquæductũ cedere non potero.

Amori turpi cedere, fœdæ libidini inſeruire. Valer. lib. 7. 64.

Authoritati cedere. Plinius lib. 15. cap. 22. de ſorbis loquens, & nuce iuglandæ, Ab his locum amplitudine uindicauerũt, quæ ceſſere authoritati, nuces iuglandes: quanquam & ipſe nuptialium Feſcenniorum comites, multum pineis minores. Id eſt, quum amplitudine præſtant, gratia tamen inferiores ſunt. Budæus.

Cœleſtibus, niſi immortalitate, non cedens. Cicero 2. de Natu. deorum 130.

Conſilijs cedere. Ouid. 13. Metamorph. 73.

Famæ cædere. Cic. ad Marium lib. 7. 3. 4. Pudori tamen malui, famæq; cedere, quàm ſalutis meæ rationem ducere, Id eſt, obſiſtere nolui, paſſus ſum me uinci. Veritus enim ſum, ſi ad Pompeium non tranſiſſem, ne exiſtimationem mei læderem & minuerem. Budæus.

Fortunæ cedere. Cic. 3. Tuſcul. 63.

Non cedere gratiæ alicuius rei. Plin. Iunior, Non cedit gratiæ marmoris ramos, inſidentesq; ramis aues imitata pictura. Id eſt, non minor eſt gratia picturæ. Budæus.

Non cedere honori. Virgil. 3. Aeneid. 97.

Fert picturatas auri ſubtegmine ueſtes
Et Phrygiam Aſcanio chlamydẽ, nec cedit honori. Vbi Seruius, Tanta dat munera, quãta merebatur Aſcanius: hoc eſt enim honori non cedere, parem eſſe meritis accipientis.

Cedere honore & nomine ſuo alteri. Plinius in Paneg. 152.

Hoſti cedere. Sil. lib. 15. 147.

Inſolentiæ alicuius cedere. Horat. Epod. 17. 17.

Interceſsioni cedere, id eſt, non ultra procedere: & quod uulgari lingua dicitur, deſiſtere ab oppoſitione. Sicut Cedere prouocationi; id eſt, relinquere appellationem. Item ſublata interceſsione, quod nunc dicimus, Non obſtante oppoſitione. Ex Budæo.

Cedere legibus. Cic. pro Milone 46. Cederet æquo animo legibus, ſecum auferret gloriam ſempiternam. Cederet legibus, id eſt, quamuis commendabili facinore edito, exilium tamen ſibi conſciſceret; ne leges uiolare uelle uideretur ſi in urbe maneret. Budæus.

Malis cedere, uinci malis, frangi reb. aduerſis. Virg. 6. Aen. 19

Tune cede malis: ſed contra audentior ito.

Malis alterius cedere. Alcmena miſeriarum ſuarum comparatione beatas eſſe alias miſeras matres oſtẽdit apud Senecam in Hercule Oetheo 14. 20. his uerbis.

Cedite his cunctæ malis. His malis, id eſt, meis.

Oneri, uel ponderi cedere, id eſt, ſuccũbere, non perferre. Plin. lib. 16. cap. 42. 1. Robur, olea incuruantur ceduntq; ponderi. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Operæ cedere. Quintil. lib. 2. cap. 1. Quæ dum operæ cedit, iam penè poſſeſsione depulſa eſt, id eſt, dum munus ſuũ & officium detrectat. Budæus.

Periculo cedere. Plin. epiſt. 136. b. Poſtremò nullã uocẽ cedentem periculo emiſit. i. qua uideretur uelle periculũ uitare.

Precibus cedere alicuius. Cic. ad Brutum 12. 2. Hoc eſt, obtemperare.

Religioni cedere. Cic. ad Lentulum lib. 1. 1. 7.

Remedijs cedere morbus dicitur à Celſo, quando uincitur & percuratur. Budæus.

Repugnanti cedere. Ouid. 2. de Arte amandi 40.

Spacijs cedere, ſignificat locũ alicui dare iuxta te uel eũti uel decũbenti, quod honoris gratia fieri ſolet. Claud. 1. Paneg. 10

Tempori cedere. Cic. 3. de Legib. 37. Quod barbari dicunt, Facere ſecundum tempus. Silius lib. 8. 1.

Timori cedere, Timidum eſſe, affici metu. Valer. Flac. li. 8. 88.

Cedo tibi conductione, ſignificat, per me licet, ut quod faciendum ſuſcepi, tu faciendum ſuſcipias: quia iam cõductionem locatori operis renunciaui. Ex Budæo.

Bonis cedere, diſcedere à bonis, & quicquid noſtrum erat, tradere creditori. Sipontinus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 15.

Cedere uilla creditoribus. Sueton. de Claris grammat.

Cedere alicui foro & curia. Cic. ad Octauium 2.

Cedere foro, uulgus, Fallire, ouer ſerrar il banco: quod & ſolum uertere dicitur. Iuuenal. Satyr. 11. 5.

Cedere namq; foro iam non tibi deterius, quàm
Eſquilias à feruenti migrare Suburra. Vlpianus in l. Si hominem. §. Quoties. ff. Depoſiti Quoties foro cedunt nummularij, ſolet primo loco ratio haberi depoſitariorũ. Iulianus in l. fin. ff. de Curatore bonis dando. Si debitor foro ceſſerit, & creditores priuato conſilio conuenerint, &c.

Poſſeſsione cedere. Liu. 4. bel. Pun. 100. Facile eſſe momento quo quis uelit, cedere poſſeſsione magnæ fortunæ. Cic. pro Milone 56. Quorum utriq; mortem eſt minitatus, niſi ſibi hortorum poſſeſsione ceſsiſſet.

Neſcit

Neſcit amor priſcis cedere imaginibus. Proper. lib. 1. eleg. 5. 5 id eſt, amor omnes ſuperat, ſine ulla exceptione nobilitatis.

Conſilium ceſsit malis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 10. id eſt, maiora erãt mala, quàm ut conſilio euitari potuiſſent.

Cedere dicitur dies quando incipit deberi pecunia, Authore Vlpiano.

Cedunt dies. Cic. de Seneɛt. 63. Horæ quidem cedunt & dies, menſes, & anni: nec præteritum tempus unquam reuertitur: nec quid ſequatur ſciri poteſt. Id eſt, licet mors non uenerit, tamen dies mortis cedit, etiam quacunque hora & menſe homo mori poteſt; & tempus fati ſemper procedit & inſtat. Ex Budæo.

Curæ cedunt. Stat. lib. 1. Sylu. 2. 6.

Non ceſsit illi fiducia. Virgil. 9. Aeneid. 27.

Cedit fortuna ſapienti. Cic. in Parad. 43.

Animo fiducia ceſsit. Stat. lib. 8. Thebaid. 107.

Furor ceſsit & quieuit. Virgil. 6. Aeneid. 21.

Furor non cedat ex animo. Seneca Hercule furente 6. 6.

Imperfectus deorum honos ceſsit. Silius lib. 15. 87.

Lumina cedunt ſomno, id eſt, à ſomno oculi uincuntur. Claudian. epigr. 22. 19.

Lux candida ceſsit nubibus. Stat. lib. 3. Sylu. 1. 15.

Mens duro nunquam ceſſura labori. Claud. 1. in Ruffi. 66.

Mores rebus ceſſere ſecundis. Id eſt, cũ fortuna boni mores immutati ſunt. Lucan. lib. 1. 33.

Natura ceſsit, mutata eſt. Seneca Hercul. Oetheo 1. 10.

Intraq; noſtras ſubſtitit metas dies,
Natura ceſsit, terra defecit gradum.

Poteſtas alicui cedere dicitur, quum eſt ſorte aut hæreditate data. Ouid. 4. Metam. 7.

Poteſtas cedebat uicta. Id eſt, ſuperabãtur uires & conatus illorum magnitudine operis. Lucret. lib. 5. 256.

Præda alicui cedit. Horat. 3. Carm. ode 20. 2.

Pudor ab ore ceſsit. Id eſt, impudens factus eſt, caret uerecundia. Valer. Flac. lib. 7. 93.

Quæſtus alicui cedit. Cic. 4. in Verrem 113.

Res alicui cedere dicitur. Id eſt, feliciter procedere. Virgilius 12. Aeneid. 30. Seruius.

Syluæ cedunt. Ouid. 5. Faſt. 75.

Tempus cedit. Vlpianus in l. Si maritus. ff. Ad legem Iuliam de Adulterijs, Si maritus præuenerit, accuſareq; inſtituerit: tempora non cedunt patri.

Vſumfructum cedere alicui. Vlpianus in l. Si mulier. §. Sed ſi habenti. ff. de Legatis tertio. Sed ſi habenti tibi proprietatem, uſumfructum mortis cauſa ceſſero, poteſt dici fideicommittere me poſſe.

Ceſſerunt nitidis habitandæ piſcibus undæ. Ouid. 1. Met. 16.

Feliciter cedit. Ouid. in Ibin 113.

Malè cedere res dicitur, quæ infelicem exitum ſortitur, & uoto noſtro non reſpondentem. Horatius ſecundo Sermon. Saty. 1. 7. de Lucilio.

Male cedere alicui. Ouid. 10. Metamorph. 16.

Voto res cedere dicitur, quæ uoto reſpondet. Ouidius 2. de Remedio amor. 34.

Lucro ei cedit ea res. Põpon. in l. Vel inutiliũ. ff. de Vſufructu, & quemadmodũ quis utatur & fruatur. Vt poſt ſubſtituta fiant propria uſufructuarij, ne lucro ea res cedat domino.

E pectore cedere dicitur res aliqua, quando illius obliuiſcimur Valerius Flaccus lib. 4. 18.

Et labor & dulces cedunt è pectore nati.

Senſus ceſſerunt pectore. Lucan. lib. 5. 152.

Cedere loco dicitur mutata ſententia. Virgil. 9. Aeneid. 46.

Ceſsit illi uictoria. Virg. 12. Aeneid.

Annis cedere dicũtur uina, quæ ætatẽ ferre non poſſunt, id eſt, fugiẽtia. Budæus.

Vultus ceſſere, id eſt, perierunt, perdita forma eſt. Seneca Hercul. Oeth. 4. 32.

Ceſsit in prouerbium. Plinius libr. 23. cap. 1. 8. Sic quoque in prouerbium ceſsit, ſapientiam uino obumbrari, id eſt, In prouerbium abijt.

Cedere ad factũ res dicitur. Plaut. Capt. 6. 102. Quàm citiſsimè poteſt, tam hoc cedere ad factũ uolo. Id eſt, uolo rem ſtatim fieri

In locũ exemplorũ cedere. Quint. li. 5. ca. 11. 28.

In partem cedere. Quintil. lib. 3. cap. 8. 37.

Pœna cedit in uicem fidei. Liu. 6. ab Vrbe 135. Itaq; quum ex re iam nihil dari poſſet, fame & corpore iudicati atq; addicti creditoribus ſatisfaciebant, pœnaq; in uicem fidei ceſſerat. Id eſt, pro fide habebatur.

In uſum alicui cedere res dicitur, quæ cõceditur nobis nõ tanquam propria, ſed utenda ſolũmodo. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 27.

In uulgus ſpolia cedere. Tacit. lib. 19.

Cedere pro. Columel. libr. 12. Nam pro pulmentario cedit. Id eſt, uice pulmentarij habetur.

Cedere in iure. Boetius in Top. Ciceronis.

Ceſſerit parũ gratus. Pli. in Paneg. 69. Donauit pater tuus multa: et ipſe donaſti, ceſſerit parũ gratus: manẽt tamẽ ij qui bonis eius fruantur, id eſt, fac parũ fuiſſe gratũ quod dederit.

Cedere, pro incedere. Plaut. Pſeud. 14. 50. Non prorſus uerũ ex trãſuerſo cedit, quaſi cãcer ſolet. Horat. 2. Ser. Sat. 1. 13.

Cedere, pro cenſeri. Paulus in l. penult. ff. de Flumi. Secundũ ripam fluminũ loca non omnia publica ſunt, quũ ripæ cedũt, ex quo primum à plano uergere incipiunt uſq; ad aquam, id eſt, pertinent ad ripam, & eius conditionis ſunt.

Legato cedere, pro comprehẽdi. Paulus in l. Nam quod. §. Item ſiquis. ff. de Penu legata. Quod ſi promiſcuè uti ſolebat, tunc quantũ ad annuum uſum ei ſufficeret, familiæq; eius, cæterorumq; qui circa eum ſunt, legato cedet.

Ceditur, Imperſonale. Cic. 1. Tuſcul. 9. Poſt uerò Lepidum, Carbonem Gracchos: deinde ita magnos noſtram ad ætatem, ut non multum, aut nihil omnino Græcis cederetur.

Cedetur tibi ab omnibus. i. omnes tibi locũ dabũt. Luca. li. 1. 11

Cedendum eſt bellis. Lucanus lib. 5. 149.

Cedendum eſt malis. Seneca in Troade 6. 20.

Cedendo uictor abibis. Ouid. 2. de Arte 40.

Cedens (ὑπείκων) Particip. ut cauſa non cedens priori, id eſt, ſimilis æque efficax, æque bona ac probãda. Ouid. 4. de Põto eleg. 9. 12. Altera lætitia eſt, nec cedẽs cauſa priori, etc.

Cedentes capilli. Plin. epiſto. 50. 4. Hoc eſt, cadentes, & abeuntes ac defluentes.

Cedentes in arcem Romani, pro eo quod eſt ſe recipientes. Liu. 5. bell. Pun. Vide Adire omnem fortunam in Adeo.

Vela cedentia, diſcedentia. Lucan. lib. 3. 1.

Arua cedentia retro, id eſt, quæ uidentur recedere nobis abeũtibus. Virgil. 3. Aeneid. 99.

Ceſſurus (ὑπείξων) Participium. Ouid. ad Piſonem 31.

Pomifer autumnus, nimbis ceſſurus & undis.

Ceſsio, ceſsionis (ὑποχώρησις uerbale. Cic. in Topicis 13. Abalienatio, eſt eius rei quæ mancipi eſt, aut traditio alteri nexu, aut in iure ceſsio, inter quos ea iure ciuili fieri poſsunt.

Ceſsim, Aduerb. ſignificat regrediẽdo, & retrocedẽdo. Iuſtinus lib. 2. Commiſſo prælio ite ceſsim, inhibete remos, & à bello diſcedite. Interim ſuperius plauſtrum ceſsim ire cœpit.

Redire ceſsim. Alphenus in l. Si ex plagis. §. Quod ſi neq; mulæ. ff. Ad leg. Aquiliam. Quod ſi neq; mulæ, neq; homines in ea cauſa eſſent, ſed mulæ retinere onus nequiſſent: aut cũ conarentur, lapſæ concidiſſent, & ideo plauſtrũ ceſsim rediſſet, atq; id conuerſum fuiſſet, &c.

Ceſſo, ceſſas (παύομαι, ἀναπαύομαι, διαλείπω, ὀκνέω, λοφέω) ceſſare. Frequẽtatiuũ, ab opere uacare. Virg. 7. eclog.

Et ſiquid ceſſare potes, requieſce ſub umbra. Id eſt, inquit Seruius, ſi potes breue ocium tibi perſuadere. Cic. 1. de Nat. deor. 142. At ipſi tamen pueri, etiam quum ceſſant, exercitatione aliqua ludicra delectantur.

Dies ceſſauit. Lucan. lib. 4. 5.

Officium ceſſat. Ouid. epiſt. 6. 4.

Opus ceſſat, id eſt, labores intermittuntur. Ouid. 6. Faſto. 70.

Pietas ceſſat. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 1. Pietas, officium pietatis.

Voluntas ceſſat. Horat. 1. Carm. ode 27. 3.

Nunquam ceſſauit hodie dicere. Terent. Phorm. 2. 3. 30.
Hoc eſt toto die nihil aliud quàm locutus eſt.

Non ceſſare apud aliquem. Cic. ad Q. fratr. lib. 3. 17. 20.

In pœnas furor ceſſat, id eſt, deſinit pœnas amplius inferre. Seneca Medea 6. 6.

Ceſſare in. Cic. de Seneẽt. 12. Nunquam in ſuo ſtudio atq; opere ceſſauit. Hoc eſt, nunquam ſtudium intermiſit.

Ceſſare à prælijs. Liu. 4. ab Vrbe 116.

Ceſſare cum alterius uerbi infinitiuo, ut ceſſare certare. Horat. 1. Epiſtol. 20. 2.
Nocturno certare mero, putere diurno.

Non ceſſat de nobis detrahere. Cic. Attico lib. 11. 219. 3. Idem Quinto fratri lib. 2. 6. 3. De ædificatione tua Cyrum urgere non ceſſo.

Ceſſare & nihil agere. Cic. 3. de Natu. deorum 135. Cur tam multos deos nihil agere & ceſſare patitur?

Ceſſando. Lucretius lib. 2. 17.
Si ceſſare putas rerum primordia poße,
Ceſſandoq; nouos rerum progignere motus.

Ceſſare, conſiſtere in loco. Plaut. Merc. 19. 2. Tarda nimiũ, aut lapis obriguit, aut angue demorſa ceſſauit turgida.

Ceſſare (βραδύνειν) tardare. Terent. And. 2. 2. 6. & 5. 2. 4. Ceſſas alloqui? Idem Eunuch. 4. 4. 5.
– paululum ſi ceſſaßem Pythia, Domi non offendiſſem.

Ceßare in uota. Virgil. 6. Aeneid. – ceſſas in uota preceſq;
Tros, ait, Aenea? Hoc eſt, tardus es in uota facienda? Seru.

Nunquid in principio ceſſauit uerbum doctè dicere? Plautus Perſa 16. 85.

Ceßare, Diutius immorari in re aliqua facienda, & eam negligentius agere. Terent. Adelph. 4. 2. 50. Aeſchinus odioſè ceſſat, prandium corrumpitur.

Multum ceſſare. Horatius in Arte 72.

Ceſſare (ἀργεῖν) otioſum eſſe. Cic. de Senectute 16. Niſi fortè ego uobis qui, &c. ceßare nunc uideor, quum bella non gero. Ouid. 5. Metamorph. 69.
Illam non udis ueniens Aurora capillis,
Ceſſantem uidit, non Heſperus. id eſt, nunquam quieuit. de Cerere loquitur filiam amiſſam quærente.

Ceſſare, & ſtrenuum eſſe, contraria ſunt. Horat. 1. epiſt. 2. 14
– quod ſi ceßas, aut ſtrenuus anteis,
Nec tardum opperior, nec præcedentibus inſto.

Ceſſare & laborem fugere. Cic. 1. de Nat. deor. 32.

Planè ceſſare. Cic. Attico lib. 2. 22. 1.

Hoc ceſſat ex reditu. Plin. epiſt. 28. 6. Sed quod ceßat ex reditu, frugalitate ſuppletur, id eſt, quod minus eſt, quod deeſt mihi ex annuis reditibus.

Ceßatum eſt, imperſonaliter. Teren. Adel. 4. 4. 22. Ceſſatũ uſque adhuc eſt, nunc iam Aeſchine expergiſcere, id eſt, negligens & ocioſus fuiſti. Virgil. 11. Aeneid.
Quicquid apud duræ ceſſatum eſt mœnia Troiæ.
Id eſt, tardatum eſt, inquit Seruius.

Ceßans, Participium (παυόμενος) pro eo quod eſt immorans. Virgil. 3. Aeneid. 86.
Præſtat Trinacrij metus luſtrare Pachyni
Ceßantem, longos & circunflectere curſus.

Vento ceßante, id eſt, non flante. Senec. Herc. Oeth. 4. 45.

Amphora ceßans, qua nemo utitur. Horat. 3. Carm. ode 28. 2.

Auſtri ceſſantes, id eſt, non ſpirantes. Lucan. lib. 3. 14.

Ceßantia fata. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 6. id eſt, ceßans mors.

Morbus ceſſans is dicitur, qui medicis cõmuni uocabulo chronicus uocatur. Horat. 1. Epiſt. 15. 2.

Solum ceßans (ἀργὸς γῆ) dicitur aruum aut ager qui non exercetur aut colitur. Lucan. lib. 3. 91.

Concitare ceßantes. Horat. 1. Carm. ode 35. 3.

Ceßaturus, Participium, ut Ceßatura caſa apud Ouid. 4. Faſt. 162. Mutanteſq; domum, tectis aggreſtibus ignem,
Et ceßaturæ ſuppoſuiße caſæ.

Ceßator (ἀργὸς, ὀκνηρὸς) aliud uerbale, Otioſus, qui ceßat, & nihil agit. Gellius, Amici iſti magnam in partem ceßatores ſunt. Columell. lib. 11. cap. 1. 15. In agreſti negocio uix dici poteſt quid gnauus operarius ignauo & ceßatore præſtet. Horat. 2. Sermo. Saty. 7. 20.
Nequam & ceßator Dauus.

Ceßator in literis. Cic. Pæto lib. 9. 17. 7.

Ceßatio (ἀργία, παῦσις, ἀνάπαυσις) uerbale. Plaut. Pœnulo 14. 104. Id negocium inſtitutum: non datur ceßatio.

Fœnus ceßationis. Colum. lib. 2. cap. 1. At è contrario ſeu ſponte, ſeu quolibet caſu deſtituta humus, quum eſt repetita cultu, magno fœnore ceßationis colono reſpondet.

Furtum ceßationis. Cic. Tironi lib. 16. 26. 3. Scribito tamen, ne furtum ceßationis quæſiuiße uidearis.

Ceſſatio, Otium. Cic. 1. de Natu. deor. 142. Profecto Epicurus quaſi pueri delicati, nihil ceßatione melius exiſtimat.

Ceßatio pugnæ pactitia. Vide Paciſcor.

Ceßatio aut legatio. Cic. 1. de Legib. 14.

Libera & otioſa ceßatio. Cice. 1. de Legib. 14.

Ceßatus. Adiectiuũ (διαλελειμμένος) ut Ceßata arua, id eſt, neglecta & non culta. Ouid. 4. Faſtor. 124.
Largaq; prouenit ceßatis meßis in aruis.

Cedo] (εἰπὲ) Verbum defectiuum, prima breui, accentum in ultima habens: in imperatiuo tantũ legitur, Cedo, id eſt, dic, uel da. Terent. Eunuch. 5. 5. 8. Aut quid factum eſt? cedo. Cic. 2. de Diuinat. 216. Cedo tandem qui ſit ordo, aut quæ concurſatio ſomniorum. Et 6. Verr. 38. Tabulas cedo. Sic de Claris Oratoribus 163. Cedo quæſo orationes, ſunt enim, & dic hunc, quem, &c.

Cedo plurali etiam numero iunctum. Cic. de Senect. 18. Cedo qui ueſtram Rempub. tantam amiſiſtis cam citò?

Cedo aquam manibus. Plaut. Moſt. 4. 150.

Cedo mihi pateram. Plaut. Amphit. 8. 144.

Cedo manum, uel dexteram. Plaut. Capt. 13. 90.

Cedo, dic mihi. Terent. And. 4. 4. 24. Cedo cuium puerum hic appoſuiſti, dic mihi. Cic. ad Att. lib. 9. 190. 6. Ingemuiſti? certè, cedo reliqua. id eſt, aſcribe. Idem 7.

Cedo alios, ubi centurio eſt Sanga, & manipulus furum? Terentius Eunuch. 4. 7. 6.

Cedo quemuis arbitrum. Terent. Adelph. 1. 2. 43. Poſtremò aut deſine, aut cedo quemuis arbitrum, id eſt, dic, Ac ſi diceret, Vincam quocunque iudice eorum qui harum rerum conſultiſſimi fuerunt. Budæus.

Cedo coram ipſo. Terent. Adelph. 3. 4. 38.
Poſtremò non negabit, coram ipſo cedo.

Cedo, pro date in plurali, uel quæro & expoſtulo à uobis. Cicero pro Seſtio 93. Cedo nunc eiuſdem illius inimici mei de me eodem, &c.

Cedratus] Vide Cedrus.

Cedrelate] cedrelates, f. g. (κεδρελάτη) genus cedri. Pli. lib. 24. cap. 5. 3. Cedrus magna, quam cedrelaten uocant, dat picem quæ cedria uocatur dẽtium doloribus utiliſſimã.

Cedria (κεδρία) Pix eſt quæ ex cedrelate defluit, ut uides in cedrelate. Plin. lib. 29. cap. 3. 8. Scabiem corporũ ac pruritum oleo, & cedria miſtis tollunt. Ruellius lib. 1. cap. 62. Cedria modò cedri pix, modò cedri reſina nominatur, è cedro magna quæ cedrelate dicitur emanans: ita ut ſi propriè ſit loquendum, nihil aliud ſit quàm cruda cedri lacryma.

Cedris] Vide Cedrus.

Cedroſtis] huius cedroſtis, fœm. gener. Vitis alba dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. 11. Vitis alba eſt quam Græci ampeloleucen, alij ophioſtaphylon, alij melothron, alij pſilothron, alij archezoſtin, alij cedroſtin, alij madon appellant. Hæc & bryonia à Dioſcoride appellatur.

Cedrus] cedri, f. g. (κέδρος) arbor notiſſima. Vide Plin. copioſè de ea tractantem lib. 13. cap. 5. & alijs locis.

Ardua cedrus. Ouid. 1. Amorum eleg. 14. 3.

Enodes cedri. Claud. de Raptu Proſerp. 3. 72.

Odorata cedrus. Virgil. 3. Georg. 82.

Cedrum incendere. Cicero 3. Tuſcul. 79. Collocemus in culcitra plumea, pſaltriam adducamus, cedrum incendamus, &c. In emendatioribus codicibus legitur Hedycrum incendamus. Vide Hedychrum.

Cedro digna dicuntur, quæ promerentur immortalitatem, & eiuſmodi iudicantur, ut poſteritati conſecrari debeant. Perſius Saty. 1. 9. Et cedro digna locutus. Sumptum à cedri natura, cuius ſucco illita, non ſentiunt cariem.

Carmina cedro linenda. Horat. in Arte 67.

Liber Flauus cedro. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 3.

Ex antiqua cedro effigies: Quæ cariem non ſentiunt. Virgilius 7. Aeneid. 37.

Cedratus, pen. prod. Adiect. Plin. lib. 13. cap. 13. 2. Et libros cedratos fuiſſe, propterea arbitrarier timeas non tetigiße. Id eſt, cedri ſucco, uel cedrino ungento illitos.

Cedrinus, pen. corr. (κέδρινος) aliud adiectiuum, quod eſt ex cedro. Plin. li. 13. cap. 5. Cedrinus eſt Romæ in delubro Apollo Soſianus, Seleucia aductus. Idem li. 32. cap. 7. 9. Cũ oleo cedrino perunctis pilis.

Cedris, cedridis, penult. correp. (κεδρὶς) Fructus cedri. Plin. libr. 24. cap. 5. 6. Cedrides, hoc eſt, fructus cedri tußim ſanant, urinam ciunt, &c.

Celadon, pen. corr. proprium uiri, ex illis qui in Perſei & Andromedes nuptijs perempti fuerunt. Dictus Celadon quaſi multum clamans, à uerbo κελαδέω quod reſono interpretatur. Ouid. 5. Metam. 29. Occidit & Celadon Mindeſius.

Celadon, Amnis eſt ignobilis, in Alpheum influens: apud Strabonem libr. 8.

Celaduſa, parua maris Adriatici inſula: authoribus Pomponio Mela lib. 2. & Plinio lib. 4. cap. 26.

Celæna. Vide Celena.

Celæno, cum diphthongo in ſecunda (κελαινώ) una ex Harpyis. Sipontinus, Celæno una fuit è ſeptem filiabus Lycurgi ex Naxo inſula: quæ quoniam Liberum educauerunt, à Ioue inter ſydera fuerunt relatæ.

Dira Celæno. Virgil. 3. Aeneid. 43.

Celæno infelix uates, id eſt, nũcia infelicitatis. Virg. 3. Aen. 40

Celarim] Celatus. Vide Celo.

Celebris] & hoc celebre, uel celeber, celebris, celebre, penul. corr. (θαμινὸς, θάμειος, ἀοίδιμος, κλυτὸς, περιβόητος, πολύφημος) ſemper paßiuè poſitum, tam ad rem, quàm ad perſonam relatum. Locus celebris, quòd celebratur. Homo celebris, quòd cum honore celebratur & colitur. Hæc Valla lib. 4. Plin. epiſt. 159. f. Delectus eſt celeberrimus locus, in quo legenda præſentibus, legenda futuris proderentur. Cic. Att. lib. 12. 244. 1. In Oſtienſi Cotta celeberrimo loco.

Certamen celebre. Ouid. 1. Metamorph. 90.

Circus pompa celebris. Ouid. 4. Faſtorum 79.

Conciones celeberrimæ & gratiſſimæ. Cic. in Piſonem 27.

Conuentus celeberrimus. Cic. 6. Verr. 96. Hoc eſt, maxima frequentia populi.

Forum celeberrimum. Cic. 5. Verr. 114.

Fori celeberrimum. Tacit. lib. 4.

Ludi celebres. Ouid. 1. de Arte 20.

Partes urbis celeberrimæ. Cic. pro Domo ſua 113.

Portus celeberrimus. Cic. pro lege Manilia 23.

Via celebris. Cato cap. 1. 2. Quam frequentatã barbari dicũt.

Vrbs celebris & copioſa. Cic. pro Arch. poeta 3.

Oraculum celebre & clarum. Cic. 1. de Diuinat. 69.

Celeberrimus arte grammatica, & in arte grammatica (πολυφημότατος) quod à barbaris diceretur, bene renominatus. Plinius lib. 24. cap. 17. 11. Et lib. 8. cap. 5. 4.

Nomine quàm precio celebratior. Ouid. 6. Faſtor. 70.

Deus celebris, id eſt, quẽ omnes colunt. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 17

Dies celeberrimus, id eſt, honoratiſſimus. Cic. de Amic. 11.

Fide celeberrimus, cuius fides & integritas omnibus in ore eſt. Statius 2. Achil. 13.

Gratulatio populi celeberrima. Cic. 14. Philip. 396.

Lux alicui celeberrima. Ouid. 3. Faſt. 143.

Monimentum illius celeberrimum in foro. Cic. pro Seſtio 123

Nomina celeberrima bello, id eſt, quorum ingens eſt fama ob res in bello præclarè geſtas. Sil. lib. 4. 38.

Vox celeberrima. Ouid. 1. de Ponto eleg. 10. 5.

Celeberrimus uir, pro multorum ſermone comprobato. Hermogenianus in l. Si res pupillaris. ff. de Adminiſtratione tutorum. Si res pupillaris incurſu latronum pereat: uel argentarius cui tutor pecuniam dederit quum fuißet celeberrimus, ſolidum reddere non poßit: nihil eo nomine tutor præſtare cogitur.

Ciuitas celebris eſt, quæ uulgò frequentata dicitur. Vlpian. in l. Si in aliquam. ff. de Officio Proconſulis & legati. Si in aliquam celebrẽ ciuitatẽ, uel prouinciæ caput aduenerit, pati debet commendari ſibi ciuitatem, laudeſq; ſuas non grauatè audire quum honori ſuo prouinciales id uendicent.

Frons tumuli celebris dicitur, quæ uiam ſpectat. Tibul. libro 3. eleg. 2. 6.

Rumor celebris. Liuius 7. bel. Maced. 196.

Celebre nomen laudibus. Liu. 4. ab Vrbe 232. de Menemo.

Hoc erat celeberrimum Menandri poetæ comici ætate. Plin.

Celebritas, penult. correp. celebritatis (ἑορτὴ, πανήγυρις) tum hominum cœtum honoratiorum declarat, tum dignationẽ ipſam atq; honorem. Cic. 3. Offic. 4. Ita qui in maxima celebritate, in oculis ciuium quondam uiximus, nunc fugientes conſpectum ſceleratorum, quibus omnia redundant, abdimus nos quantum licet, & ſæpè ſoli ſumus. Plinius libro 33. cap. 12. 2.

Solitudo & celebritas contraria. Cic. ad Att. lib. 12. 240. 1.

Audientium celebritate inſtinctus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 20.

Loci celebritas. Cicero ad Terentiam lib. 14. 1. 13.

Ludorum celebritas. Cic. 3. de Orato. 69.

Viæ celebritas. Cic. Attico lib. 3. 54. 2.

Refertiſſimum celebritate theatrum. Cic. ad Qu. fra. li. 1. 1. 62.

Habere maximam celebritatem dicitur locus aliquis. Cic. Attico lib. 13. 284. 2.

Odi celebritatẽ, fugio homines. Ci. ad Att. li. 3. 47. 1. & 60. 1

Celebritas & nomẽ. Cic. 2. Offi. 62. Nã ſiquis ab ineunte ætate habet cauſã celebritatis & nominis aut à patre acceptã, etc.

Diei ſupremi celebritas. Cic. pro Milone 66. id eſt, exequiæ.

Iudiciorum multitudo & celebritas. Cic. ad Mariũ li. 7. 2. 8.

Sermonis hominũ celebritatẽ conſequi. Cic. in Som. Scip. 20.

Celebritas uirorum ac mulierum. Cic. 2. de Leg. 102.

Plin.epiſt. 67.a. Conuenitur ad eum mira celebritate.
Domeſtica celebritas. Cic. in L. Piſonem 50.
Floret hominum celebritate locus ille. Cic. pro Domo ſua 58.
Honeſtare ſua celebritate aliquem dicitur populus. Cicero pro Domo ſua 59.
In maxima celebritate uiuere. Cic. 3. Offic. 4.
Limina celebrare. Propert. lib. 1. eleg. 15. 1.
Famæ celebritas. Cic. 1. Tuſcul. 45.
Celebritas ſentẽtiarũ priſtina manebat. Cic. de Clar. Orat. 182
Celebritatem addere ludis. Liu. 10. bel. Pun. 182. Ludis celebritatem addidit ſedes ſua ſolenni ſpectaculo reddita. Hoc eſt, celebriores & honoratiores ludi uiſi ſunt propter propriam ſedem ludis Apollinaribus redditam.
Celebro, celebras, pen. corr. (ἐπιφοιτάω, ἑορτάζω, πανηγυρίζω, θρησκεύω) celebrare, eſt frequentare. Varro, cui nõ tam cura erat ut templa deorum, quàm ut popinas celebraret.
Celebrare locum conuentu. Cic. pro Flacco 73.
Cœtus celebrare hominum. Cic. 1. Offic. 20.
Conuentus celebrantur. Cic. Attico lib. 1. 14. 12.
Domum alicuius celebrare. Cic. pro Muræna 64.
Fretum celebrant Naiades æquoreæ, id eſt, in æquore uiuũt Ouid. 14. Metamorph. 112.
Frequentia maxima ciuium, & ſplendore hominum ſummorum celebrare locum aliquem. Cic. 1. de Orato. 99.
Locum aliquem ludis celebrare. Virgil. 3. Aeneid. 56.
Miſsile celebratum, id eſt, frequenter coniectum in hoſtes. Silius libro 3. 65.
Syluas celebrare, In ſyluis uerſari. Ouid. 10. Metam. 140.
Templa celebrare. Plin. ad Traianum lib. 10. epiſt. 100.
Celebrantur uiæ multitudine legatorum. Cic. pro Seſtio 114.
Celebrare conuiuium ſermone & lætitia omnium. Cic. 3. Verr. 45. Liu. 5. bel. Pun. 128. Et quia alia in obſidione deſint, uino largius epulas celebrari. Sil. lib. 11. 55.
Certamina celebrare, ludos & ficta prælia ſolenniter obſeruare. Virgil. 5. Aeneid. 120.
Connubium celebrare. Claud. epigram. 4. 6.
Dapes celebrare canendo. Ouid. 5. Metamorph. 23.
Celebrare dies, ferias, ludos, &c. quod uulgus dicit, Facere feſtum, ferias & ludos. Cicero in Catilinam 67. Idem in Piſonem 40. Liu. 1. ab Vrbe 17. Plin. lib. 18. cap. 3. 3.
Diem mero celebrare. Ouid 3. Faſto. 132.
Religione debita diem celebrare. Plinius ad Traianum libro 10. epiſtol. 223.
Epulas celebrare uino. Liu. 5. bel. Pun. 128.
Exequias celebrare. Liu. 5. bell. Pun. 97. Funera. Ennius apud Ciceronem lib. 1. Tuſc. 192.

Mors mea ne careat lacrymis, linquamus amicis
Mœrorem: ut celebrent funera cum gemitu.

Honorem lætum celebrare. Virgil. 5. Aeneid. 12.
Limina celebrare. Propert. lib. 1. eleg. 15.

Cuius inaurati celebrarunt limina currus.

Ludos celebrare. Ouid. 5. Faſtor. 70.
Memoriam nominis alicuius celebrare. Cic. 2. de Finib. 164.
Mortem alicui celebrare. Cic. pro Muræna 69.
Natalem alicuius celebrare, Plin. epiſt. 234.

Horat. 2. Serm. Saty. 2. 13.
Ille repotia, natales, aliosq; dierum
Feſtos albatus celebret.

Ludis natalem celebrare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 24.
Natalis per multos annos celebrandus. Tibul. li. 1. eleg. 7. 13.
Nuptias celebrare, pro facere. Liu. 6. bel. Maced. 46.
Solennia nuptiarum celebrare. Tacit. lib. 12.
Sacra celebrare. Ouid. 6. Metamorph. 118.
Maledictis & uocibus celebrare. Cic. pro Cœlio 4.

Celebrare, (ἐπιφημίζειν,) Summo honore proſequi, laudare, habere in precio. Plin. lib. 12. cap. 4. 1. Vnam è peculiarib. Indiæ Virgilius celebrauit ebenum. Ibidem, cap. 12. 2. Gemina dote nardi ſpicas ac folia celebrant.
Iudicium eius innocentis celebratur & ornatur ſtudio et dignitate ſummorũ uirorũ & clariſsimorũ ciuiũ. Ci. pro Sylla 3.
Publicè priuatimq; celebrare aliquid. Cic. 1. de Diuin. 5.
Celebrari & ornari. Cic. pro Sylla 3.
Egreſſum alicuius frequẽtia ornare et celebrare. Cic. in Piſonẽ (24.
Senectutẽ celebrare & ornare. Cic. 1. de Orat. 98.
Carminibus aliquem celebrare. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 4.
Fama per orbem celebratus. Ouid. 2. de Arte 100.
Frequentia & plauſus me uſq; ad Capitoliũ celebrauit. Ci. Att. (li. 4. 70. 7.
Honoribus celebrari. Ouid. 1. Faſt. 121.
Honore aliquem celebrare, & donis. Virg. 8. Aeneid. 15.
Lyra uel tibia celebrare uirum aut heroem aliquem. Horat. 1. Carm. ode 12. 1.
Seipſum celebrare mero. Ouid. 3. Faſt. 132.
Carminibus & annalium monimentis celebratur laus alicuius, & extenditur. Cic. pro C. Rab. Poſth. 26.
Celebrare carmine ripas. Ouid. 2. Metam. 25.
Ingenio alicuius poetæ celebrari. Cic. pro Arch. poeta 15.
Laudibus celebrare. Plinius lib. 14. cap. 6. 2. Idem lib. 5. c. 1. 16. Miris laudib. celebrat. Hoc eſt, ſuo ſermõe celebrẽ facit.
Vir celebratus, (ἀνὴρ περιβόητος,) laude illuſtri. Cicer. pro Muræna 14.
Laudes alicuius celebrare. Cic. pro M. Marcello 5.
Iudicijs ampliſsimis laudes celebratæ. Cic. pro Plancio 76.
Celebrata Latinis literis. Hoc eſt, commemorata, & honorificè deſcripta. Cic. 4. Acad. 8.
Literis & memoria celebrare aliquem. Cic. pro Seſtio 125.
Nomine alterius celebrari. Quint. lib. 5. cap. 11. 15.
In prouerbium celebrari. Quint. lib. 1. cap. 10. 18.
Scriptis celebrari. Cic. ad Luceium lib. 5. 12. 2.
Sermone celebrari. Cic. pro Milone 75.
Celebrata res omnium ſermone. Cic. pro Cluentio 26. Hoc eſt Ita omnibus cognita, ut omnes de ea colloquerentur. Liuius 4. bel. Maced. 220. Et primò in circulis, conuiuijsq;, ſermonibus celebrata res eſt. Plin. epiſt. 153. b. Quæ uox & ſtatim excepta, & poſtea multo ſermone celebrata eſt.
Vt primum Aſiam attigiſti, conſtante fama, atq; omniũ ſermone celebratum eſt. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 35.
Nuncij, literæq; celebrant eum factum Conſulem. Cicer. pro Muræna 81.
Tritum atq; celebratum ſermone. Cic. pro Flac. 51.
Titulis celebrari. Sil. lib. 3. 30.
Artes celebrare & inter ſe recolere. Cic. 1. de Orat. 2.
Famã celebrare. Cic. pro Arch. poeta 16.
Famam alicuius celebrare omnibus in locis. Catu. epig. 63. 16.
Conſtantiam, fidem, grauitatem, præſtantiam, curam alicuius omnium fama celebrare. Cic. 9. Philip. 263.
Gloriã laudemq; alicuius celebrare. Cic. pro Archia poeta 15.
Gloriam celebrari in longo æuo. Sil. lib. 3. 30.
Nomen alicuius celebrari ſcriptis. Cic. ad Luceium li. 5. 12. 2.
Nomen celebratum in foro. Cic. de Claris Orat. 174.
Celebrare ſe & Rempub. Salluſt. in Iugurtha, id eſt, laudem ſibi & Reipub. comparare.
Studium agriculturæ celebrare. Colum. lib. 8. cap. 16. 1. Hoc eſt, probare, laudare, exercere.
Vatem celebrare. Ouid. lib. 2. de Arte amandi 148.
Celebratio, uerbale, ἑορτασις,) ut Celebratio ludorum. Cice. ad Att. lib. 15. 330. 5.
Celebrationem habere. Plin. lib. 34. cap. 5. 2. Hoc eſt, in honore & precio eſſe.

Celebratio, pro frequẽtia hominum, ut ait Budæus. Cicero pro Sylla. 54. Quæ domus, quæ celebratio quotidiana, quæ familiaris dignitas, quæ ſtudia amicorum, quæ ex quoque ordine multitudo?
Celebratus, pen. prod. Nomẽ ex participio. unde ſuperlatiuus Celebratiſsimus, (περιβοητότατος,) Ci. 2. Philipp. 76. Scio me in rebus celebratiſsimis ſermone omnium uerſari.
Celebrãdus (πανηγυριτέος) Participiũ. Claud. de bel. Get. 128

O celebranda mihi cunctis Pollentia ſeclis.

Celebranda uirtus. Cic. 2. de Inuent. 173.
Celeia, (κέλεια,) Noricorum oppidũ: autor Plin. lib. 4. ca. 24. in Noricorum deſcriptione. Vulgò Cilia.
Celena, Celenæ, pen. prod. (κελαιναί, Strabo.) Locus Cãpaniæ Iunoni ſacer. Virg. lib. 7. – atq; arua Celenæ. Celenæ Celenarum (inquit Liuius lib. 8. bel. Maced.) urbs caput quondam Phrygiæ fuit. Lucan. lib. 3. 42. Lugent damnatæ Phœbo uictore Celenæ.
Celenæ altæ. Ouid. 4. Faſt. 73.
Celendris, Samiorum colonia, in Cilicia, autore Pomponio Mela lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ. Celendræ etiam multitudinis numero dicimus, ut eſt apud Lucanũ lib. 8. 52. Ad profugum collecta ducem, paruiſq; Celendris.
Celer] celeris, & hoc celere, pen. corr. (ταχύς, ὠκύς) ab alis quidam dictum exiſtimant, & ſignificat uelocem. ut Celeri gradu ire. Plautus Trinum. 9. 21.
Celerem ſedato opponit Horat. lib. 1. Epiſt. 19. 19.

Oderunt hilarem triſtes, triſtemq; iocoſi,
Sedatum celeres, agilem gnauumq; remiſsi.

Celer Hebrus, Hoc eſt magno impetu fluens & rapidus. Virg. (1. Aeneid. 65.
Multum celer. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 30.
Appulſu celerrimum. Tacit. lib. 3. 54. 10.
Iaculo celer, id eſt, optimus iaculator. Virg. 9. Aen. 37. de Niſo
Metu celer. Ouid. 11. Metam. 155.
Pedibus celeres. Claud. 3. Paneg. 60. de canib. Virg. 4. Aen. 36
Agmen remorum celere. Virg. 5. Aeneid. 43.
Alas celeres commouere. Virg. 5. Aeneid. 44.
Animus celer. Virg. 4. Aeneid. 58.
Auræ celeres. Virg. 4. Aeneid. 40.
Brachio celeri contendere. Autor ad Heren. lib. 3. 120. Sin cõtendemus per cõtinuationem, brachio celeri, mobili uultu, acri aſpectu utemur. Canes celeres. Ouid. epiſt. 4. 8.
Cardo cæli celer. Seneca Hippoly. 9. 1.
Carina celeris. Ouid. 12. Metam. 90.
Commutatio Reipublicæ celeris & uaria. Cic. ad Octauiũ 11.
Conſilium celere. Terent. Phorm. 1. 4. 1.
Copia celeris. Plaut. Merc. 22. 9. Date di quæſo conueniendi mihi eius celerem copiam. Id eſt, ut citò eum conueniam.
Currus celeres, dicti quòd celeriter mouẽtur. Senec. Agamem. (11. 1.
Curſus celer. Seneca Hippol. 10. 3.
Deæ celeres uocantur Horæ ab Ouid. 2. Metam. 24.
Fata celerrima, Mors quæ celerius obitur. Virg. 12. Aen. 102
Fide celeri probare aliquid. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 23.
Flamma celeris. Lucret. lib. 2. 39.
Flammæ celeres. Tibul. lib. 4. eleg. 6. 4.
Fuga celeris. Virg. 3. Aeneid. 49.
Greſſus celeres. Senec. Medea 10. 22.
Ictu celeri præcidere aliquid. Lucret. lib. 3. 128.
Ignis celer. Horat. 3. Carm. ode 4. 16.
Lapſus celer. Valer. lib. 1. Argonaut. 19.
Diuerſas petiere uias. Ouid. 6. Metam. 44.
Letho celeri aliquem mittere. Cluaud. 1. in Ruff. 47.
Lingua celeri uti ad negandum. Plaut. Trucul. 2. 6.
Lunæ celeres. Horat. 4. Carm. ode 7. 3.
Manu celeri aliquid agere. Ouid. 3. de Arte 115.

Mente celeri circunſpicere. Ouid. 1. de Remed. amor. 18.
Mergi celeres. Virg. 1. Georg. 73.
Miniſtri celeres. Claud. 1. in Ruff. 69.
Mors celeris, Præmatura. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 3.
Operæ nimium celeris, & curæ carentis uerſus. Id eſt, carmen nulla cura, & opera compoſitum. Horat. in Arte 53.
Oratio celeris & concitata. Cic. 2. de Orat. 49.
Penna celer. Ouid. 8. Metam. 138.
Pennæ celeres. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.
Pes celer. Seneca in Medea 6. 1.
Pede celeri. Senec. Hippol. 8. 66. Vt celeri uelox pede laberis. Id eſt, breui momento.
Plantæ celeres. Virg. 7. Aeneid. 162.
Ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas. Senec. Hippol. (1. 1.
Puppe celeri auferre aliquem. Ouid. epiſt. 18. 36.
Facilis & celeris ratio, id eſt, prompta. Lucret. lib. 4. 29.
Ratione celeri res geritur. Lucret. lib. 4. 29.
Recurſus celer. Ouid. 6. Metam. 90.
Reditus celer. Cic. pro Domo ſua 56.
Riui celeres. Horat. 3. Carm. ode 11. 3.
Rotæ celeres. Senec. Hippol. 10. 22.
Sagittæ celeres. Virg. 1. Aeneid. 39.
Sagitta celeri certare. Virg. 5. Aeneid. 96.
Senſu celeri dolis occurrere. Claud. 4. Paneg. 48.
Somnus celer, Leuis, breuis. Senec. Hippol. 4. 33.
Telum celere. Valer. lib. 3. Argonaut. 37.
Turbo celer. Virg. 12. Aeneid. 170.
Venti celeres. Horat. 1. Carm. ode 12. 2.
Viæ celeres, id eſt, curſus ueloces. Senec. Hippol. 6. 12.
Virtus celeris. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 16.
Volumine celeri ſydera torquẽtur. Ouid. 2. Metam. 15. Id eſt, præcipiti motu circumaguntur.
Nihil celerius mente. Cic. in Orat. 116.
Facere celer, id eſt, celer ad faciendum. Et Celer excipere aprũ apud Horatium 3. Carm. ode 12. 3. Forma loquendi hæc Græcorum eſt. Idem 4. Carm. ode 6. 8. – celerẽq; pronos (Voluere menſes.
Iraſci celer. Horat. 1. Epiſt. 21. 5.
Tollunt ſe celeres. Virg. 6. Aeneid. 41. De auibus.
Venire celer dicitur aliquis, pro uenire celeriter. Ouidius 9. Metamorpho. 159.
Celeres antiqui dixerunt. quos nunc equites dicimus, à Celere interfectore Remi, qui initio à Romulo ijs præpoſitus fuit, qui primitus electi fuerũt ex ſingulis curijs deni. ideoq; omnino trecenti fuere. Hæc Feſtus. Plin. lib. 33. cap. 2. Quin etiam ipſum equitum nomen ſæpe uariatũ eſt, in his quoq; qui ad equitatum trahebantur. Celeres ſub Romulo, regibuſq; appellati ſunt, deinde flexumines, poſtea troſſuli.
Latini celeres. Virg. 11. Aeneid. 121. Vbi Seruius, Alludit ad militiam Romanam: nãq; & equites habuit Romulus, ut illo diximus loco, Tercentum ſcutati omnes Volſcẽte magiſtro: quos celeres appellauit: uel à celeritate, uel à duce Celere, qui dicitur Remũ occidiſſe, in cuius gratiæ uicem à Romulo fieri Tribunus equitum meruit.
Celero, celeras, penul. corr. (ταχύνω,) celerare, Celeriter aliquid facere. Cicero de Vniuerſitate 45. Dedit autem diuinis duo genera motus: unum genus motus, quod ſemper eſſet in eodem æquè, & idem in omnibus, atq; uno modo celeraret. De natura loquitur.
Aliquid celerare, id eſt, ut celeriter fiat meditari. Virg. 1. Aeneid. 133. Hæc celerans, iter ad naues tendebat Achates. Id eſt, celeriter facere cupiens. Seruius.
Caſum celerare, id eſt celeriter cadere. Lucret. lib. 2. 47.
Fugam celerare. Virg. 9. Aeneid. 73.
Gradum celerare, Sil. lib. 16. 16. Et Virg. 4. Aeneid. 129.

Iter incœptum celerare. Virg. 8. Aeneid. 18.

Quàm maximis itineribus celerare. Tacit. lib. 20. 384. 38.

Opem celerare, pro celeriter auxilium ferre. Valer. lib. 3. 50.

Viam celerans. Virgil. 5. Aeneid. 121.

Celeritas, pen. corr. (τάχος, ταχύτης) Velocitas. Cic. 7. Verr. 70. Hæc Cẽturipina nauis erat incredibili celeritate uelis. Idem 1. Acad. 29. In pedibus celeritatem, uim in manibus. Subaudi ponebant.

Celeritas ad diſcendum. Cic. 1. Acad. 30.

Celeritas in capiendis caſtris, in agẽdo. Cæſar 7. bel. Gal. 187.

Velocitas corporis celeritas appellatur. Cice. 4. Tuſc. 47.

Breuitas & celeritas ſyllabarum. Cic. in Orat. 111.

Celeritas & feſtinatio. Cic. pro Roſc. Amerino 59.

Actionum coniungendarũ celeritas. Vlpian. in L. Hæc ratio. §. Sed ſi debitorem. ff. de Donationibus inter uirum & uxorem, Celeritate coniungendarum inter ſe actionum unam actionem occultari.

Percipiendi celeritas. Quintil. lib. 1. cap. 10. 26.

Belli celeritatem morari. Cic. 5. Philipp. 182.

Verborum celeritas. Cic. 1. de Orat. 63.

Admirabilis celeritas. Cic. 1. de Nat. deor. 72.

Celeritas Cæſariana, in prouerbium abijt, quòd quum ſemel de expeditione quadam triumpharet, pro inſignibus haberet dictum illud, Veni, uidi, uici. Cice. 16. ad Atticum 336. 7. Aiunt enim eum Cæſariana uti celeritate. De Antonio.

Expedita & profluens celeritas uerborũ. Cic. de Claris Orat. (116.

Incredibilis celeritas. Vide Incredibilis.

Maxima celeritas. Cic. 2. de Nat. deor. 114.

Præceps celeritas dicendi. Cic. pro Flacco 38.

Adhibere celeritatem. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 21. 4.

Deſiderat celeritatem res. Vlpianus in l. prima. ff. de Damno infecto, Quum res damni infecti celeritatem deſiderat, & periculoſa dilatio Prætori uidetur ex hac cauſa ſibi iuriſdictionem reſeruare, &c.

Incitare celeritatẽ eloquendi dicitur conſuetudo, exercitatioq;. Cic. 1. de Orat. 45.

Incitatus celeritate & ſtudio. Vide Incito.

Indigere celeritatis. Vide Indigeo.

Opus eſt celeritate: quaſi eſſemus uſi, bellum, ut ſæpe dixi, nullum haberemus. Cic. 5. Philipp. 203.

Suſcipere nimias celeritates. Cic. 1. Offic. 182.

Celeritudo, pen. prod. (ταχύτης,) Idem quod celeritas. Varro 3. de Re ruſt. cap. 12. 5. Lucius Aelius putabat ab eo dictũ leporem, à celeritudine, quòd leuipes eſſet.

Celeripes, pen. corr. huius celeripedis, pen. corr. (ταχύπους,) Qui leuis eſt pedibus. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. 1. Venit autem eo ipſo die ille Celeripes, quem Saluius dixerat. Hoc loco proprium nomen eſt.

Celeriter, celerius, celerrime, pen. corr. (ταχέως, ὠκέως,) Aduerbium, Velociter. Cæſar 5. bel. Gal. 76. Illi imperata celeriter fecerunt. Cic. 2. de Finib. 75. Celerrimeq; multa ſimul agitantem.

Facere aliquid celeriter. Cic. ad Appium 3. 1. 7.

Celeriter & ſine cauſa agere aliquid. Paulus in l. Nequis. ff. de Cuſtodia & exhibitione reorum, Si quos ex ijs qui in carceribus ſunt, celeriter et ſine cauſa ſolutos à magiſtratibus cognoueris, eos uinciri iubebis: et ijs q ſoluerint, multã dices.

Futuri ſumus celeriter unà. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 11. 5.

Mittam celeriter tibi librum. Cic. Attico, lib. 15. 330. 2.

Nunciare celeriter. Cic. 1. de Diuinat. 106.

Proficiſci celeriter. Cic. Attico, lib. 15. 330. 2.

Succurrere celeriter. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 21. 6.

Celerius tranſigere. Cic. 5. Verr. 49.

Celeriter, pro breui, ſiue intra breue tempus. Cicero ad Appiũ Pulchrum, lib. 3. 11. 10. Lætor uirtute & officio cum tuorum neceſſariorum, meorum amiciſſimorum: tum alterius omnium ſeclorum, & gentium principis: alterius, iampridẽ iuuentutis, celeriter, ut ſpero, ciuitatis. De Pompeio & Bruto loquitur.

Celerius intelligere. Plin. Epiſt. 88. b. lib. 6.

Celeranter, (κατὰ τάχος.) Aduerb. pro celeriter. Accius, Sed quis hic eſt qui matutinũ curſum huc celeranter rapit? Nonius. Antiquum eſt.

Celeratim, pen. prod. pro celeriter: Aduerbium ſimiliter antiquum. Siſenna hiſt. lib. 5. Quo magis celeratim poterãt, in inſidijs ſuos diſponit.

Celer, (κέλερ.) Romuli præfectus. Ouid. 4. Faſt. 169.

Hoc Celer urget opus, quem Romulus ipſe uocarat.
Sintq; Celer curæ dixerat iſta tuæ. Budæus.

Celetes] Dicti ſunt à Græcis equites non bigis aut quadrigis in certamine utentes, ſed equo uno inſidentes, cuiuſmodi certamen hodie quoq; nonnullis in locis celebratur. Hæc Budæus. Plin. lib. 34. cap. 5. 2. Græci celetas tantum dicabant in ſacris uictores. Apud Homerũ uerò celes equus dicitur, qui ſolus agitatur, quaſi monampix: quod tam de agitatore, quàm de equo ipſo fortaſſe non ineptè dici poſſet.

Celes, celetis, pen. prod. (κέλης,) Equus celes, qui ab uno ſeſſore agitatur & regitur. Lexicon Græcum. Gellius lib. 10. cap. 25. Celoces, uel ut Græci dicunt, κέλητες. Dictum celetem putãt per metaphorã equi celetis, quòd unico tãtum per tranſtra remo agatur. κέλης enim equus dicitur qui ab uno ſeſſore agitatur & regitur. Palæphatus de Centauris, Iuuenes quidam è radice montis profecti à uico quodam uocato Nebula, excogitant equos celetas condocefacere, in ijsq; ſedere. Nam ante id tempus neſciebant in equis ſedere, ſed ſolum curribus utebantur. Quibus uerbis fit planum, quid ſit κέλης equus: ex quo κέλης dictus, quòd uno remo, & nõ binis, aut ternis per ſedilia ageretur: quum tamen plures remiges haberet. Ex Bayfio.

Celetizontes, (κελητίζοντες,) Participium Græcum, iuuenes dicebantur qui frequenti equorum ſingulariũ certamine delectarentur. Plin. lib. 34. cap. 8. 28. Hegiæ Minerua, Pyrrhusq; rex laudatur, & celetizontes pueri.

Celeus, duarum ſyllabarum, (κελεὺς,) Viri proprium. Virg. 1. Georg. 33. Virgea præterea Celei, uiliſq; ſupellex. Vbi Seruius, Virgea Celei, ſupellex, id eſt, uaſa de uimine facta, qualia Ceres Celeo aliquãdo monſtrauit, ut qualos, corbes, &c.

Celeuſma] celeuſmatis, penult. prod. (κέλευσμα,) uel celeuma, celeumatis, n. g. Clamor eſt nautarum, quũ uno aliquid iubente, omnes uniformiter reſpondent, quaſi ſibi inuicem iubentes, ἀπὸ τοῦ κελεύειν, quod eſt iubere. Hæc Sipontinus. Hoc uerò celeuſma, in nauibus claſſiarijs aſſa uoce interdũ, interdũ tibia canebatur, ita ut remiges pro modulorũ atq; harmoniæ ratione uel concitarent uel iuberent remos. Pædianus autor eſt, cani remigibus celeuſma per ſymphoniacos ſeruos ſolitum olim eſſe, & per aſſam uocem, id eſt, ore prolatam, & (ut in Argo naui) interdũ per citharã. Ex Budæo. Martialis lib. 3. 25.

Quorum per uada tarda nauigantes
Lentos figitis ad celeuma remos?

Celeuſtes, celeuſtæ, maſc. gen. (κελευστής,) Qui remiges hortatur, quaſi nauigationis moderator: qui à Plauto Latinè hortator appellatur, quòd ea hortamẽta faciat, quæ uerbo Græco celeuſmata dicuntur etiam à Latinis. Budæus.

Cella] cellæ, (ταμεῖον, ἀποθήκη,) dicta à celando, autore Seruio: quòd in ea celentur quæ eſſe uolumus occulta. Græci apothecam dicunt, in qua res eſculentæ & poculentæ reponuntur, quãuis propriè apotheca, cella uinaria ſit. Capit aũt cella ſignificationem ut illi adiectiua iunguntur: ut cella

uinaria, penaria, &c. Cic. de Senect. 52. Semper enim boni aſſiduiq; domini referta cella uinaria, olearia, mellaria, & penaria. Terent. Adel. 4. 2. 14. Nam me in cellam aliquã cum illa concludam. Vbi Donatus, Et cella & cellarium, à reponendis, celandiſq; rebus eſculentis & poculentis dicitur. Martial. lib. 5. 87. Vnde tibi togula eſt, & fuſcæ penſio cellæ?

Cellam atq; horreum Campani agri, Cicero Capuam appellauit pro Lege Agraria 87.

Cella uini & olei. Paulus in l. Nam quod. §. Item ſiquis. ff. de Penu legata, Quod ferè (inquit Sabinus) euenit in perſonis mercatorum, aut quoties cella eſt olei & uini, quæ uenire ſolebant in hæreditate relicta.

Cella olearia. Vide Olearius.

Cella uinaria. Cic. in Topic. 8. Cellis uinarijs, & olearijs plenis relictis. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 5. Nec uindemiam in cella, neq; in granario meſſem.

Cella penaria, In qua penus reponitur. Cic. 4. Verr. 4.

Cellam promptuariam uocauit Plautus Carcerẽ, ex qua promerentur uincti. In Amph. 4. 4. Inde cras è promptuaria cella depromar ad flagrum.

Cellæ anguſtæ. Horat. 1. Serm. Saty. 8. 2.

In cellam dare. Cic. 5. Verr. 175.

In cellam emere frumentum. Cic. 5. Verr. 175.

In cellam imperare frumentum. Cic. 1. Verr. 17.

In cellam ſumere frumentum. Cic. 5. Verr. 163. Idem paulo antè, Nam quum ex Sicilia, & ex legibus frumentum ei in cellam ſumere liceret, &c.

Cella, pro cubiculo aliquo ſecreto. Cic. ad Atticũ, lib. 14. 317. 6. Atticam meam gratias mihi agere de matre gaudeo: cui quidem ego totam uillam, cellamq; tradidi.

Strati in cellis lecti. Cic. 2. Philipp. 77.

Cella, (ἄδυτον,) Pars templi erat ſacratior, in quam ingredi fas non erat. Vnde apud Gellium legitur Scipionem in Capitolium ueniſſe: iuſsiſſeq; cellam Iouis aperiri, ibiq; ſolum demoratum fuiſſe. Liu. 5. bel. Maced. 161. De multa damnatorum quadrigæ inauratæ in Capitolio poſitæ in cella Iouis ſupra faſtigium ædiculæ. Cic. 2. Philipp. 42. In hac cella Concordiæ.

Cellas, Abuſiuè fauorum cauernas uocauit Virgilius lib. 1. Aeneid. 88. Seruius.

Cellula, cellulæ, penult. corr. Diminutiuum. Terent. Eunuch. 2. 3. 18. Quum in cellulam ad te patris penum omne congerebam clanculum.

Cellulæ columbarum cauatæ. Columel. lib. 8. cap. 9. 2. Receptacula non tanquam columbis loculamenta, uel cellulæ cauatæ efficiuntur, ſed, &c.

Cellaria, (ταμία,) Quæ præeſt cellæ. Plaut. Mil. 10. 181. Iãpridem, quia nihil abſtulerit, succẽſet cellaria. Plaut. in Mil. Ego eijciar cellaria. Id eſt, cella.

Cellarius, cellarij, (ταμίας,) Qui præeſt cellæ. Plaut. Capt. 13. 126. Sume, poſce, prome quid uis, te facio cellariũ. Colum. lib. 11. cap. 1. 17. Non minor habenda erit ratio, ut cibus & potio ſine fraude à cellarijs præbeatur.

Cellarius, cellarij, &c. Vlpianus in l. Quæſitum. §. Cellarium. ff. De fundo inſtructo & inſtrumẽto legato, Cellariũ quoq; id eſt, qui ideo præpoſitus eſt, ut rationes ſaluæ ſint: item oſtiarium, mulionemq;, inſtrumenti eſſe conſtat.

Cellarium, cellarij, (ταμιεῖον,) Idem quod cella. Seruius, Inter penum, & cellarium hoc intereſt: quòd cellarium eſt paucorũ dierum: unde & in cellam dicitur imperatum frumentum. Penus uerò eſt temporis longi. Plin. lib. 36. ca. 15. 12. Quorum agri quoq; minorem modum obtinuere, quàm cellaria iſtorum. Sic idem lib. 19. cap. 12. 5.

Cellaris, & hoc cellare, pen. prod. (οἰκηματικός,) Adiectiuũ: ut Colũbi cellares. Columella lib. 8. cap. 8. 1. Hac eadem ratione palumbos, columboſq; cellares pinguiſsimos facere contingit.

Cello] cellis, quo ueteres utebantur pro cedo: nunc compoſitis tantum utimur, Excello, Præcello.

Celmius, (κέλμιος,) Nutritius fuit Iouis, quẽ & paruulus adhuc Iupiter plurimum amauit. Cæterum quum aliquando mortalem eſſe Iouẽ dixiſſet, Iupiter iniuriæ memor, quũ expulſo Saturno rerum iam potiretur, in adamantem lapidẽ commutauit illum. Fabulã breuiter innuit Ouid. 4. Metam. 57

Te quoq; nũc adamas, quondã fidiſsime paruo Celme Ioui.

Celo] celas, (ἀποκρύπτω,) celare, Abſcondere, tegere. Ouid. (2. de Arte 82.

Quæ bene celaris, ſiqua tamẽ acta patebũt
Illa licet pateant, tu tamen uſq; nega.

Secreti calles celant. Virg. lib. 6. Aeneid. 89.

Celare & occultare. Cic. 3. Offic. 48. Atq; etiã ex omni deliberatione celãdi & occultandi ſpes opinioq; remouẽda eſt.

Celare, cũ accuſatiuo perſonæ uel rei. Cic. 1. de Nat. deor. 100 Neq; tu me celas, ut Pythagoras ſolebat alienos. Terẽt. Heaut. 4. 3. 27. – ut celet Senem. Cic. 1. Acad. 4. Nec tamen iſtũ ceſſare, ſed celare quæ ſcribat exiſtimo. Idẽ 3. Offic. 48 Si omnes deos homineſq; celare poſsimus.

Celare, cũ duobus accuſatiuis, perſonæ & rei. Terent. Adelph. 1. 1. 29. Ea ne me celet, conſueſeci filium. Idem And. Idq; adeò metuens uos celaui, quod nunc dicam. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 9. Non enim te celaui ſermonem. Idem in Orat. 135. Qui nos nihil celat.

Celare aliquem de re aliqua. Cic. pro Deiotaro, De armis, de ferro, de inſidijs celare te uoluit. Idem ad Metellũ lib. 5. 2. 24. Debes exiſtimare te maximis de reb. à fratre eſſe celatũ.

Celare aliquid alicui. Terent. Phor. Si hoc celetur patri, in metu ſum. Aemil. Prob. Id Alcibiadi celari diutius non potuit. Hirtius de bel. Alex. lib. 4. 23.

Celare ne. Plautus Aulul. 5. 35. Nam nunc, quum celo ſedulo, omnes neſciant, &c.

Celare ſe tenebris, id eſt, omnino ſe occultare, nec in medium proferre ſeſe. Virg. 9. Aeneid. 89. de Niſo.

Amorem celare. Ouid. 12. Epiſt. 8. ubi Medea Iaſonem ſic alloquitur, Perfide ſenſiſti: quis enim bene celat amorem.

Autorẽ celare, Tacere nomẽ autoris. Hora. 2. Serm. 2. Sat. 4. 3

Culpã celare ſub imagine falſa. Ouid. 2. Metam. 8. Idẽ 2. de Arte amandi 78. Ludite, ſed furto celetur culpa modeſto.

Damnum celare. Ouid. 9. Metam. 20.

Crimina ſua celare. Ouid. 2. de Arte 86.

Diem celare Sol dicitur, quum occidit: cui Promere diẽ, opponitur. Horat. in Carmine ſeculari 2.

Fugitiuum celare. Vlpianus in l. prima. ff. de Seruis fugitiuis, Is qui fugitiuum celauerit, fur eſt.

Furorem celare. Ouid. 15. Epiſt. 48.

Granum ſub cortice celant mala punica. Ouid. 10. Met. 146.

Hamos celare cibis, id eſt, hamũ in eſca abſcondere. Ouid. 15. (Meta. 96

Ignem celare. Ouid. 6. Faſt. 60.

Inane celare. Lucret. lib. 1. 107.

Ingeniũ celare, et Nudare, cõtraria. Horat. 2. Serm. Sat. 8. 15.

Numen Iouis celare non poteſt. Cic. pro Deiotaro 12. ſi ueneno Iouis illius quidem hoſpitalis numen nunquã celare potuiſſet, homines fortaſſe celaſſet.

Celare orata alicuius. Terẽ. Hecy. 4. 1. 61. Vide Oratũ in Ora.

Celare pudorem. Ouid. 2. Metam. 59.

Sententiam celare. Cic. 4. Acad. 109.

Vlcera incurata celare. Horat. 1. Epiſt. 17. 5.

Turpia celare. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 17.

Vultus timorem celans. Lucan. lib. 10. 3.

Vluam

Vluam celare. Ouid. 5. Faſt. 104.

Vultum celare manibus. Ouid. 4. Metam. 137.

Vultum prodentem gaudia celare. Horat. 2. Serm. Saty. 5.21.

Venditorem celare accipiemus (inquit Vlpianus in l. prima. §. Venditor. ff. de Actionibus empti & uenditi) non ſolùm ſi nõ admonuit, ſed etiam ſi negauit ſeruitutẽ iſtã deberi, quũ eſſet ab eo quæſitum. Et paulò pòſt, Et ſi id egit, ne agnoſceret emptor aliquam ſeruitutem deberi. Et iterum, Hæc ita uera ſunt, ſi emptor ignorauerit ſeruitutes, quia nõ uidetur eſſe celatus qui ſcit, nec certiorari debuit qui nõ ignorauit.

Celor, Paſsiuum. Terent. Eunuc. 2.3.3. Vbi ubi eſt, diu celari non poteſt. Cæſar 7. bel. Gal. 326. Neq; rectè aut turpiter factum celari poterat. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 14. Sed heus tu celari uideor à te.

Celari & excludi. Cic. de Lege Agr. 26.

Foribus opertis celari. Ouid. 2. Faſt. 113.

Foſſæ celãtur arũdine, id eſt, operiũtur. Ouid. 5. Triſt. ele. 7. 8

Celatus, pen. prod. (ἀποκεκρυμμένως,) Participium. Cice. pro Cluentio 150. Nõ eſt profectò de illo ueneno celata mater, nihil eſt ab Oppianico ſine conſilio mulieris cogitatũ. Idẽ 7. Verr. 54.

De aliquo celatus. Cic. pro Sylla 29.

Non gratam inuito ſeruat celata ſalutem. Silius lib. 17. 118. Vbi loquitur de Iunone, quæ in paſtoris formã cõuerſa, Hãnibalẽ ab exercitu abduxerat, ne hoſtes illũ interficerent.

Anni celati. Propert. lib. 3. eleg. 24. 7.

Fores celatæ. Ouid. 2. Metam. 164.

Ignes celati, Ignoti amores. Ouid. 9. Metam. 104.

Peccata celata. Lucret. lib. 5. 134.

Virtus celata. Horat. 4. Carm. 9. ode 6.

Celatim, (ἀποκεκρυμμένως,) Aduerbium, pro occulte. Siſenna lib. 6. Hiſtoriarum, Quãmaximè celatim poterat, in inſidijs duo diſponit. Ex Gellio, lib. 12. cap. 15.

Celox] celocis, pen. prod. fœ. ge. (κέλης,) Nauigium breue: dictum à celeritate, autore Nonio. Plaut. Capt. 13. 105. Vidi in publica celoce. Liu. 1. bel. Pun. 59. Naues ducentæ uiginti, quinqueremes, celoces uiginti deductæ. Varro in Marco apud Marcellum, Nautæ remiuagam mouent celocem. Phaleucius eſt uerſus.

Celſus, Plagiarius carmine Horatij notiſsimus 1. Epiſt. 3. 3. Quid mihi Celſus agit monitus, multumq; monendus, &c. Alter fuit Cornelius Celſus, cuius medicinam habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celſus] (ὑψηλὸς,) Adiectiuum, Altus, ſublimis, excellens: à Cello antiquo uerbo: unde cõpoſitum Excello. Feſtus, Celſus ex Græco κέλης dictus. Plin. lib. 13. cap. 24. 3. Firmiores, celſioresq; infantes fore. Cic. 2. de Nat. deor. 210. Quæ primum eos humo excitatos, celſos & rectos conſtituit.

Celſus & erectus. Cice. 5. Tuſcul. 60. Qui autem poterit eſſe celſus, & erectus, & ea quæ homini accidere poſſunt, omnia parua ducens, &c.

Status celſus & erectus. Cic. in Oratore 33. De geſtibus oratoris

Celſior armis, Superior & potẽtior. Valerius li. 2. 110.

Cunctis celſior. Claud. de bel. Get. 87.

Celſus corpore. Liu. 10. bel. Pun. 153.

Celſa criſtis auis. Plin. lib. 10. cap. 21. 2.

Honore celſus. Ouid. epiſt. 10. 26.

Vertice celſior. Claud. de bello Get. 16.

Arx celſa. Virg. 1. Aeneid. 12.

Caput celſum, Altiſsima pars corporis. Senec. Hippol. 5. 14.

Colles celſi. Seneca Agamemnone 2. 8.

Collum celſum. Ouid. 11. Metam. 72.

Corpus celſum, id eſt, magnum. Silius lib. 3. 47.

Eques celſus. Statius lib. 1. Sylu. 4. 9.

Os celſum dicitur reſpectu totius corporis, quaſi in alto poſitum. Claud. raptu Proſerpinæ 1. 17.

– tum talia celſo Ore tonat. Id eſt, clara uoce: quod irato maximè conuenit. uel ex alto loco. Parrhaſius. Idẽ 1. Paneg. 9.

Puppis celſa. Virg. 3. Aeneid. 105. Idem lib. 4. 80.

– littore celſas Deducunt ſcopulo naues.

Regia celſa. Ouid. epiſt. 1. 7.

Celſiſsima ſedes honoris & dignitatis. Cic. pro Sylla 3.

Sonipes celſus. Seneca Hippol. 10. 3.

Sylua celſa. Valer. lib. 6. 16.

Turres celſæ. Horat. 2. Carm. ode 10. 2.

Vertex montis celſus. Cic. 1. de Diuinat. 21.

Vrbs celſa. Virg. 3. Aeneid. 59.

Gradi celſa. Seneca Agamemn. 7. 26. Graditurq; celſa. Hoc eſt incedit erecta.

Celtæ, (κελτοὶ,) Populi ſunt Galliæ inter Sequanã & Garumnam amnes, ſic à Celto Polyphemi filio dicti, ut ſcribit Appianus. Celtarum autem clariſsimi ſunt Hedui, ut Aquitanorum Auſci, & Belgarum Treueri. Pomponius lib. 2. Vide Commentaria Cæſaris.

Celtiberi, (κελτίβηρες,) Populi Hiſpaniæ, qui à Celtis originẽ ducunt. Nam Celtæ Gallorum populi, relicta quondã prouincia, Iberiam Hiſpaniæ regionem habitauere. Vnde compoſito ex utraq; gente nomine, Celtiberi appellati ſunt. Horũ meminit Strabo lib. 3. & Plin. lib. 3. ca. 3. Lucan. li. 4. 2.

– profugiq; à gente uetuſta Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis. Silius lib. 3. Venere & Celtæ ſociati nomen Iberis. Martial. lib. 1. 17.

Celtiberia, (κελτιβηρία,) Regio Celtiberorum: & eſt propriè ea pars quæ intra Iberum continetur. Plin. lib. 4. cap. 22.

Celtiberia cuniculoſa. Catul. epig. 37. 3.

Celtibericus, pen. corr. (κελτιβηρικὸς,) Adiectiuum à Celtiberia deductum, unde Celtibericum bellum, & Celtibericam cladem dicimus. Vide Plinium, lib. 33. cap. 3. 2.

Celtiberius, aliud Adiectiuum. ut Celtiberia terra. Catul. epig. 37. 5.

Celtica, penult. correp. (κελτικὴ,) Tertia Galliæ pars. Plin. libro 4. cap. 17. Gallia (inquit) Comata uno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A Scalde, ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademq; Lugdunenſis: Inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitania, Aremorica antè dicta.

Celticus, (κελτικὸς,) Adiectiuum. ut Celticus cruor. Silius lib. 5. 29. Et li. 1. 10. Rura Celtica. Et li. 4. 38. Furor Celticus.

Cemeneleum, (κεμενέλεον,) Vrbs in Alpibus littoreis, autore Ptolemæo Vulgò Cemellio.

Cenchreæ, (κεγχρέαι,) Peloponneſi oppidum eſt prope Corinthum in Iſthmo ipſo, iuxta fanum Neptuni, quẽ Strabo ob id Iſthmium appellat. Autor Pomponius lib. 2. & Plinius libro 4. cap. 4. & 5.

Cenchreus, pen. prod. (κέγχρεος,) Adiectiuũ. ut Cenchreæ manus apud Statium 4. Thebaid. 12.

Cenchrias. Vide Ammodites.

Cenchris] huius cenchris, Genus ſerpentis ueneno ſi. Plin. lib. 20. cap. 22. 10. Aduerſus ſerpentes efficax, maximè cenchrin & ſcolopendras terreſtres ac marinas.

Cenchris, huius cenchridis, fœ. g. Genus accipitris. Plin. li. 29. cap. 6. 20.

Turturis fimum albugines extenuat: item cochlearum cinis fimum cenchridis: accipitrum generis hanc Græci faciunt.

Cenchrites] pen. prod. cenchritæ, maſc. gen. Gemmæ ſpecies, quæ ueluti ſparſa milij grana habere uidetur. Vide Plinium lib. 27. cap. 11. 3.

Cenchrius, (κέγχριος,) Ioniæ amnis eſt ad Epheſum, Cayſtro proximus. Tacitus lib. 3.

Cenchron] Adamantis genus eſt, quod fit milij magnitudine. κέγχρος enim milium dicitur. Plin. lib. 37. cap. 4. 3.

Cenæum, (κήναιον,) Eubœæ promontorium, autore Strabone lib. 10. Vbi Hercules à deuicta Oechalia reuerſus, Ioui arã extruxit. Hinc

Cenæus Iuppiter. Ouid. 9. Metam. 28. de Hercule.

Ceneia, (κενηίς,) Filia Cenei, quæ & Atalanta dicitur. Ouidius, Talia dicentem molli Ceneia uultu Aſpicit.

Ceneus] Vide Cæneus.

Cenina, Vrbs quæ fuit uicina Romæ, à Cenite conditore. Feſtus

Cenis] Vide Cænis.

Cenites, Viri propriũ, qui Ceninã urbẽ condidit. Feſtus.

Cenomanni, (κενομανοὶ,) Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi uulgò notiſsimi. Horum meminit Plin. lib. 4. cap. 18. fuerunt & Cenomanni Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia, eodem Plinio autore lib. 3. cap. 19. Cenomanni Galliæ, uulgò Le Maine.

Cenotaphium] cenotaphij, (κενοτάφιον,) Imaginariũ ſepulchrum: quale Virgilius deſcribit lib. 3. Aeneid. Solennes tũ fortè dapes & triſtia dona, & Quo loco Seruius tumulum inanẽ, cenotaphium eſſe dicit. Græcè κενὸς inanis dicitur: & τάφος ſepulchrum: unde nomen compoſitum. Suetonius honorariũ tumulũ appellat in Claud. Cæterũ (inquit) exercitus honorarium ei tumulum excitauit: circa quẽ deinceps ſtato die quotannis miles decurreret, Galliarumq; ciuitates publicè ſupplicarent. Quibus uerbis ſignificat cenotaphium Druſo in Germania extructum, quũ corpus eius Romam deuectum eſſet. Sic uocari poſſunt hodie, quas repræſentationes in anniuerſarijs exequijs uocamus. Hæc ex Budæo. Florentinus Iuriſconſultus in L. Monumentũ. ff. de Religioſis & ſumptibus funerum, Monumentũ generaliter res eſt memoriæ cauſa in poſterũ prodita: in qua ſi corpus, uel reliquiæ inferantur, fiet ſepulchrum. ſi uerò nihil eorũ inferatur, erit monumentum memoriæ cauſa factum: quod Græci cenotaphium appellant. Vlpianus eodem titulo. L. Vel quæ, idem uidetur innuere, Si adhuc monumentum purum eſt, poterit quis hoc & uendere & donare: ſi cenotaphium ſit. poſſe hoc uænire dicendum eſt. nec enim hoc eſſe religioſum Diui fratres reſcripſerunt.

Cenſeo] cenſes, cenſui, cenſum, (οἴομαι, νομίζω, ἀξιόω,) cenſere, Putare ſignificat, autore Feſto: ſiue arbitrari, ut uult Donatus. Terent. Adel. 4. 2. 4. 1. Cenſen' hominẽ me eſſe? Ibidem 4. 5. 23. Quid iſtas cenſes?

Cenſere, (ἀποφαίνεσθαι,) Eſt quod uulgò opinari uocãt. Id eſt, ſententiam ſuam explicata ratione approbare audientibus. Plinius in epiſtolis, Iã cenſendi tempus dixit Domitius Conſul deſignatus. Hæc Budæus. Iabolenus de Verb. ſignifi. Cenſere, eſt conſtituere & præcipere. Vnde etiã dicere ſolemus, Cenſeo ut hoc facias. Et Senatum aliquid cenſuiſſe. unde Cẽſoris nomen uidetur eſſe tractum. Hactenus Iabolenus & Modeſtinus in L. Cenſere. ff. de uerb. & rerum ſigni. Cice. 7. Verr. 137. Magnopere cenſeo deſiſtas. Idem Lẽtulo, lib. 1. 1. 8. Craſſus tres legatos decernit, nec excludit Pompeiũ: cenſet enim etiam ex ijs qui cum imperio ſunt: Bibulus tres legatos ex ijs qui priuati ſunt.

Magnopere cenſeo. Vide Magnus.

Sentire & cenſere. Cic. ad Brutum 15. 17.

Cenſeo ut. Cæſar 1. bel. Ciuil. 5. M. Calidius cẽſebat ut Põpeius in ſuas prouincias proficiſceretur. Cic. 4. Acad. 114. Illud uerò non cenſuerim, ut eius autoritate moueare. Idem 3. Philipp. 150.

Cẽſere dicitur Senatus, & populus iubere. Liu. 7. bel. Maced. Senatus eã pacẽ ſeruandã cenſuit: & paucos poſt dies populus iuſsit. Ci. in Catil. 58. Quid Senatus cẽſuerit exponam.

Cenſere, Decernere, inquit Feſtus: & eſt iudicum in conſeſſis ſententiam dicentium.

Pellendum cenſuerunt armis à ſuis mœnibus. Ci. pro Flac. 46.

Cenſere, pro Sententiam dicere, & opinari, inquit Budæus. In L. ultima. ff. de Senatoribus.

Territoriũ cẽſere, pro Imperare territorio cẽſum. L. prima. C. In quibus cauſis pignus uel hypotheca tacitè contrahitur.

Cẽſere, Dicere. Plaut. Stich. 8. 22. Nõ ædepol poſſum. G. quid grauare? cenſeas.

Cenſeri, (τιμᾶσθαι) In cenſum aſcribi à Cẽſoribus. Ci. 4. Verr. 67. Quinto quoq; anno Sicilia tota cenſetur. erat cẽſa Prætore Peduceo: quintus annus quum te Prætore incidiſſet, cenſa denuo eſt.

Ne abſens cenſeare, curabo edicendum & proponendum locis omnibus. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 11.

Sub luſtrum cenſeri. Cic. 1. ad Atticum 13. 11.

Prædia cenſeri. Cic. pro Flacco 62.

Modum agri cenſeri. Cic. pro Flacco 62.

Cenſeor, cenſeris, cenſus ſum, cenſeri, Verbum deponens, Idem quod Cenſere, profiteri, ſiue deferre in cenſum apud Cenſores. Cic. pro Flacco 62. Verùm eſto, glorioſus fuiſti, uoluiſti magnum agri modum cenſeri, & illius agri qui diuidi plebi Romanæ non poteſt. Cenſus es præterea numeratæ pecuniæ CXXX. eam opinor tibi numeratã non eſſe abs te. Sed hæc omitto. Cenſus eſt mancipia Amyntæ: neq; huic ullã in eo feciſti iniuriam: poſsidet enim ea mancipia Amyntas: ac primò qdẽ pertimuit, quũ te audiſſet ſeruos ſuos eſſe cẽſum.

Cenſendi cauſæ. Cic. 2. Verr. 32. Quæ conuenit uno tẽpore undiq;, comitiorũ, iudiciorum cenſendiq; cauſa.

Cenſere, pro non aſſentiri. Suetonius in Auguſto, cap. 35. Vt perinde quiſq; animum intenderet, ac ſi cenſendum magis, quàm aſſentiendum eſſet. Budæus.

Cenſeri, (σπουδάζεσθαι,) Aeſtimationem, autoritatẽq; aſſequi, in precio haberi. Cic. pro Archia poeta 10. Atq; hoc ideo mihi concedendum eſt magis, quòd ex his ſtudijs hæc quoq; cenſetur oratio & facultas, &c. Id eſt, precium & aſtimationem meretur, et in primis laudatur. A Græcis δοκιμάζεσθαι dicitur. Hæc Budæus. Legitur in emẽdatioribus codicibus, creſcit oratio. Plin. lib. 8. Animalia igitur quædã bruta naturali quadam intelligentia prædita propter ea cenſentur.

Cenſere atq; æſtimare. Cic. in Paradoxo ultimo 61.

Laude alicuius cenſeri, id eſt, probari. Claud. epig. 22. 14. De Serena regina.

Aetatem in cenſendo ſignificare neceſſe eſt. Vlpianus in L. Aetatem. ff. de Cenſibus.

Cenſere, Iraſci. Varro, Ne uobis cenſeam, ſi ad me referetis.

Cenſuus, Adiect. ut Cẽſui agri, à cẽſendo propriè dicti, qui emi & uænire iure ciuili poterant. Ex Feſto.

Cenſio, Verbale, (τίμησις) Aeſtimatio: unde Cẽſores. Feſtus, Cẽſionẽ facere dicebatur cenſor, quũ multã equiti irrogabat. Plaut. Rud. 28. 9. Aſſume quidẽ, ne cenſionẽ ſemper facias.

Cenſio haſtaria dicebatur, dum militi multæ nomine ob delictũ militare indicebatur, quòd haſtas daret. Feſtus.

Cenſitor pen. prod. cenſitoris, (τιμητής,) Verbale ab antiquo uerbo Cenſio quarti ordinis, Idem quod cẽſor. Vlpianus in L. Forma. §. Illam æquitatem. ff. de Cenſibus, Illam æquitatem debet admittere Cenſitor, ut officio eius cõgruat. Pomponius in Lege. Ergo. §. Alluuio. ff. de Acquir. rerum domi. Flumina enim cenſitorum uice funguntur: ut ex priuato in publicum addicant, & ex publico in priuatum.

Cenſor, cenſoris, (τιμητής,) à cenſendo dictus eſt. Feſtus, Cenſores dicti, quòd rem ſuam quiſq; tanti æſtimare ſolitus ſit, quantum illi cenſuerint. Varro de Lingua Latina, Cenſor, ad cuius cenſionem, id eſt arbitrium cenſeretur populus.

Aſconius in Diuinationem Ciceronis de notis cenſorijs loquens, ita inquit, Regendis moribus ciuitatis cenſores quinto quoq; anno creari ſolebãt. Hi prorſus ciues ſic notabãt, ut qui Senator eſſet, eijceretur Senatu: qui eques Romanus equum publicum perderet, qui plebeius in Ceritum tabulas referretur, & ærarius fieret. Hactenus Aſconius. Cice. 3. de Legibus 10. Cenſores, populi æuitates, ſoboles, familias, pecuniasq; cenſento, &c. Idem eodem lib. 67. Græci hoc diligentius apud quos νομοφύλακες creantur, nec ij ſolùm literas (nam id quidem etiam apud maiores noſtros erat) ſed etiam facta hominum obſeruabant, ad legesq; reuocabant. Hæc detur cura cenſoribus: quandoquidem eos in Repub. ſemper uolumus eſſe. Apud eoſdẽ, qui magiſtratu abierint, edant et exponant quid in magiſtratu geſſerint: deq; ijs Cẽſores præiudicent. Vide Liuium 1. Decad. lib. 4. ubi docet Cenſores ab agendo populi cenſu nomen fuiſſe ſortitos.

Cenſor & caſtigator. Horat. in Arte 36.

Minorum cenſor. Horat. in Arte 36.

Magiſtr diſciplinæ, & ſeueritatis Cẽſor. Ci. pro Cluent. 102.

Magiſter morũ Cenſor. Cic. ad Appium Pulchrum, li. 3. 1. 3. 7.

Præfectus moribus Cenſor. Cic. pro Cluentio 102.

Rigulus Cenſor. Iuuenal. Saty. 11. 10.

Sanctiſſimus Cenſor, Quintil. lib. 4. in prooemio 3.

Cenſoribus uectigalia locare niſi in conſpectu Populi Rom. nõ licet. Cic. 1. Verro 4.

Animum cenſoris ſumere. Horat. 2. Epiſt. 2. 22.

Cenſorius, (τιμητικός,) Adiect. Quod ad Cenſorem pertinet.

Cenſoria animaduerſio & autoritas. Cic. pro Cluentio 92. Cẽſoria caſtigatio. Plin. lib. 18. cap. 6. 1. Et paulò pòſt 94.

Grauitas cenſoria. Cic. pro Cælio 26.

Homo cenſorius, Qui cenſuram geſſit. Valla lib. 4. cap. 84. Cic. 2. de Oratore 198. Quid enim poterit dicere? Conſularem ſe eſſe hominem & Cenſorium?

Iudicium rationemq; cenſoriam tenere. Cic. in Piſonem 7.

Nota cenſoria. Quintil. lib. 5. cap. 11. 11.

Lex cenſoria. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 52.

Ratio cenſoria. Cic. in Piſonem 7.

Seueritas cenſoria. Cic. in Piſonem 6. Et pro Cluentio 102.

Subſcriptio cenſoria. Quintil. lib. 5. cap. 13. 26.

Cenſoriæ tabulæ. Cic. pro Cluentio 31.

Virgula cenſoria. Quintil. lib. 1. cap. 2. Veteres grammatici non uerſus modò cenſoria quadam uirgula notare, &c.

Cenſorium non eſt. Cic. pro Cluentio 102. Hominum delictũ, fortunæ iudicio committere, minimè cenſorium eſt.

Cenſura, ræ, pen. prod. (τιμητία,) Cenſoris officium, ad quem iura morum ſpectant. Plin. lib. 14. cap. 4. 1. Catonum ille primus, triumpho & cenſura ſuper cætera inſignis.

Annua & ſemeſtris cenſura. Liu. lib. 4. ab Vrbe 102.

Quinquennalis cenſura. Liu. lib. 4. ab Vrbe 101.

Agere cenſuram. Ouid. 6. Faſt. 130.

Peragere cenſuram. Vide Perago.

Cenſuræ lex. Propert. lib. 4. eleg. 12. 9.

Cenſuram uini facere. Plin. lib. 14. cap. 6. 11.

Cenſura, Reprehenſio, correctio. Plin. Paneg. 73. Nã uita principis, cenſura eſt, eaq; perpetua: ad hanc dirigimur, ad hãc (cõuertimur.

Cachinni cenſura. Iuuenal. Saty. 10. 4.

Vexat cenſura columbas. Iuuenal. Saty. 2. 7.

Cenſus, (τιμώμενος,) Participium, ſiue Nomen ex participio, pro diuite, ut ait Aſconius. Cic. 3. Verr. 73. Is quum haberet unicam filiam, neq; cenſus eſſet, quod eum natura hortabatur, lex una prohibebat, fecit ut filiam bonis ſuis hæredẽ inſtitueret. Ibidem 78. In his nuper Annia ea de multorum propinquorum ſententia, pecunioſa mulier, quòd cenſa nõ erat, teſtamento fecit hæredem filiam. Id eſt, neq; centũ millia ſeſtertiũm poſſideret. nam more ueterum Cenſi dicebantur, qui centum millia in profeſſione detuliſſent. huiuſmodi adeò facultates Cenſus uocabantur. Aſconius.

Cenſus, huius cenſus, (τίμημα, ὀυσία, ἐπιγραφή) dicebatur æſtimatio rerum ac bonorum facta: ſecundum quũ tributa pendebantur, unde cenſum agere eſt recenſere hominum facultates. Liu. lib. 1. ab Vrbe 185. Cenſum inſtituit, rem ſaluberrimam tanto futuro imperio. Valla in Raudenſem, Cenſus, eſt id quod principi per capita ſoluitur, ſiue per focos. unde quis dicitur ſoluiſſe aut non ſoluiſſe cenſum.

Cenſui cenſendo eſſe. Cic. pro Flacco 61. Illud quæro, ſuntne iſta prædia cenſui cenſendo?

Vitia cenſuum. Vlpianus in L. Vitia. ff. de Cenſibus, Vitia priorum cenſuum nouis profeſſionibus euaneſcunt.

Impudens locupletum cenſus. Cic. ad Brutum 18. 6. Idem pro Cluentio 112.

Habere cenſum. Cicero 4. Verr. 91. In cenſu habendo poteſtas omnis æſtimationis habendæ, ſummæq; faciundæ Cenſori permittitur.

Impendere cenſum. Cic. ad Att. lib. 4. 79. 1.

Liberari cenſu. Cic. pro Cecinna 71.

Seruare cenſus. Cic. Verr. 44. Cenſus, qui iſto Prætore ſunt habiti, non ſeruaturum ſe Metellus oſtenderat.

Cenſus, Quicquid fortunarum quis habet. Iuuenalis, Protinus ad cenſum, de moribus ultima fiet Quæſtio. Cic. 2. de Lege 106. A quo iterũ funerũ ſumptus præfinitur ex cẽſibus, etc.

Cenſus & fortunæ. Vlpianus in L. Cogi. ff. ad Trebellianum, Si patrimonium fuerit rogatus, & ſi facultates, & ſi quicquid habeo, & ſi cenſum meum, & ſi fortunas meas, & ſi ſubſtantiam meam, & ſi peculiũ meũ teſtator dixerit, &c.

Aeſtimatio cenſus. Cic. in Parad. 64.

Breuis cenſus, id eſt, tenuis. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Exiguus cenſus. Horat. 1. Epiſt. 1. 9.

Exuperans cenſus cuncta patrimonia. Iuuenal. Saty. 10. 2.

Indomitus cenſus. Iuuenal. Saty. 14. 18.

Intactus cenſus. Lucan. lib. 3. 32.

Magnus cenſus. Iuuenal. Saty. 14. 21.

Miſera eſt magni cuſtodia cenſus. Iuuenal. Saty. 14. 31.

Priuatus cenſus. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.

Tenuis cenſus, & Homo tenui cenſu. Horat. 1. Epiſt. 7. 11.

Diues antiquo cenſu. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 34.

Sine cenſu homo. Cic. pro Flacco 41. Nunc uerò quid putem, Trallianos Meandrio cauſam commiſiſſe, homini egẽti, ſordido, ſine honore, ſine exiſtimatione, ſine cenſu?

Germanicus agendo Galliarum cenſu intentus. Tacit. lib. 1.

Nobilitate cenſus non maior. Ouid. 9. Metam. 135. Id eſt, tam nobilis quàm diues.

Cultus maior cenſu. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 65.

Augere cenſus reditu quodam. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 9.

Omni cenſu maiorum carere. Iuuenal. Saty. 1. 7.

Ex cenſu tributa conferre. Cic. 4. Verr. 91.

Honores dat cenſus. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. 11.

Ianua pauperib. clauſa eſt, dat cẽſus honores. Idẽ 1. Faſt. 44

In precio precium nunc eſt. dat cenſus honores:
Cenſus amicitias: pauper ubiq; iacet.

In cenſu dedicauit prædia. Cic. pro Flacco 61.

Incenſum deferre. Vlpianus in L. Forma. §. Lacus. ff. de Cenſibus, Lacus quoque piſcarios, & portus in cenſum dominus debet deferre.

Demittere cenſum in uiſcera, Eſt abligurire bona. Ouidius 8. (Metam 171.

Eruitur cenſus. Lucanus lib. 3. 32.

In cẽſum irrepſiſſe. Cic. pro Cor. Balbo 3. Nõ enim furatus eſſe ciuitatẽ, non genus ſuum ementitus, non in aliquo impudenti mendacio delituiſſe, non irrepſiſſe in cenſum dicitur.

Partus

Partus per uulnera cenſus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 2. Id eſt, diuitiæ bello partæ.

Requirere cenſus. Cic. pro Archia poeta 7.

Cenſualis, & cenſuale, penu. prod. (τιμητικός,) Vlpianus in L. Forma. ff. de Cenſibus, Forma cenſuali cauetur, ut agri ſic in cenſum referantur.

Lex cenſualis. Alciatus in librum primum Taciti, Quæ regiones ius ciuitatis Romanæ non habebant, grauioribus tributis uexabãtur. cenſuali enim lege profiteri cogebãtur quot capita eſſent in qualibet familia, quot iugera terræ, quot ſeruos quis haberet. ſed & de lacubus piſcatorijs cenſus ſoluendus erat Vlpiano Pauloq; Iureconſulto.

Vincula cẽſualia. Vlpianus in L. Forma. §. Siquis inquilinum. ff. de Cenſibus, Siquis inquilinum uel colonũ non fuerit profeſſus, uinculis cenſualibus tenetur.

Centauri, qui & Hippocentauri, (κένταυροι,) Theſſaliæ populi, habitantes ſecundum Pelium montẽ. Author Plin. lib. 7. cap. 56. Fabulæ aiunt Centauros eſſe ſemiferos, hoc eſt, ſuperiore parte homines, inferiore autem equos, ita ut Centaurus nihil aliud ſit quàm homo ſine pedibus, & equus ſine capite, Quidã ioco dixit in natura Centauri equum eructare hominem, & hominem cacare equum. Veritas hiſtoriæ hoc habet, Centauri, populi ſunt Theſſaliæ, ſecundũ Pelium montem habitantes, dura ſanè et agreſtis natio. Hi primi ex equis pugnare inuenerunt: quum antè equis uehi Bellerophon, frænis & ephippijs uti Peletronius inueniſſent. Hinc igitur datus fabulæ locus, & à ſtimulando calcaribus equo, Centaurus appellatus eſt: propter quod & Hippocentaurus, hoc eſt, equi ſtimulator eſt dictus. Centaurorũ nomina qui magis inſignes fuerũt, hæc ſunt, Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medõ, Piſenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Luca. li. 6. 78. Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Bimembres Centauri. Gellius lib. 3. 9.

Feri Centauri. Lucret. lib. 2. 81.

Furentes Centauri. Virg. 2. Georg. 92.

Nubigenæ, & Bimembres Centauri. Virg. 8. Aeneid. 59.

Ixionidæ Centauri, Hoc eſt, Ixionis filij. Ixion enim amatã Iunonem de ſtupro interpellauit. Illa confeſſa Ioui eſt, & ex eius uoluntate nubem in ſuam formam conuerſam Ixioni obtulit. Vnde feruntur nati eſſe Centauri. Seruius in illud 6. Aeneid. Cẽntauri in foribus ſtabulant.

Sæuus Centaurus. Ouid. 12. Metam. 44.

Semiferi Centauri, id eſt, ſemiequi. Lucan. lib. 6. 78.

Semihomines Centauri. Ouid. 12. Metam. 109.

Truces Centauri. Seneca Hercule furente 9. 33.

Centaurus, Nomen nauis, apud Virg. lib. 5. Aeneid. 25.

Centaureus, (κενταύρειος,) Adiectiuum. ut Centaurea rixa. Horat. 1. Carm. ode 18. 2. (apud Stat. 1. Ach. 54.

Centauricus, (κενταυρικὸς,) aliud adiect. ut Luſtra Cẽtaurica

Centauria,] ſiue Centaurion, (κενταύριον τὸ μέγα, κενταύριον τὸ μικρόν,) Genus herbæ. Eſt aũt centaurion minus et maius. Plin. lib. 25. cap. 6. 3. Centauria dicitur curatus Chiron, quum Herculis excepti hoſpitio pertractanti arma, ſagitta excidiſſet in pedẽ: quare aliqui chironion uocant. Centauria maior eſt illa radix quæ à Pharmacopolis appellatur Reuponticũ, Centaurea autẽ minor à Senenſibus uocatur Biondella, Matthiolus Senenſis. Ruell. lib. 3. c. 6. & 7. dicit Centauriũ maius, eſſe eam herbã, quæ ab officinis (quã quam falſò) reuponticũ nominatur. Centaurium aũt minus (inquit) cognomine, quod aliqui Libadion uocant, quoniã ſecundũ fontes naſcitur: alij Limneſion, quòd propter lacus in riguis ubertim proſiliat: officinis hodie Centauria minor, Latinis fel terræ propter amaritudinem ſummam, non nullis febrifragia uocitatur, &c. Vide illis locis plura.

Centaurea, per ſecũdam uocalem e, in penultima legitur apud Virgilium lib. 4. Georg. 54. Cecropiumq; thymũ, & graueolentia centaurea. Lucret. lib. 4. 25. Abrotaniq; graues, & triſtia centaurea.

Cẽtenarius, Cẽtenus, Cẽteſimus, Cẽties,] Vide Cẽtũ.

Cẽtifolia,] ἑκατόνφυλλον, Roſa, de qua ſic Pli. li. 21. c. 4. 3.

Centigranũ,] pen. prod. Genus tritici. Plin. li. 18. c. 10. 5.

Centimanus,] (ἑκατόγχειρ,) pen. corr. Qui centum manus habet: cuiuſmodi fuiſſe Briareum gigantem refert. Virgil. 6. Aeneid. Ouid. 3. Metam. 30.
Nec quo centimanum deiecerat igne Typhœa.

Centimanus Gyges. Horat. 3. Carm. ode 4. 14.

Centum, (κέντινον,) Vrbs Vmbrorum in Italia, Ptolme. hodie Sentinum.

Centipeda,] pen. corr. Vermis, de quo ſic Plin. lib. 29. ca. 6. 27. Millepeda, ab alijs centipeda, aut multipeda dicta, Animal eſt è uermiculis terræ piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tactuq; contrahens ſe. Quidam eum uermẽ eſſe autumant, quem nos uulgò Clauiportam appellamus. Sed falluntur: piloſus enim non eſt. Rectius igitur Campen intellexeris: uulgò Chenille.

Centipellio,] centipellionis. Plin. lib. 28. cap. 9. 25. de hircis, Teſtes quoq; eius inueterati, uel genitale maris ſalutariter dantur in uino: Item uentres qui centipelliones uocãtur.

Cento,] centonis, m. g. (κέντρων,) Sipontinus, Centones à uillorum multitudine: quoniam finitus numerus pro infinito ponitur. Sunt enim ſtragula craſſiora uillis paſſim pendentibus, quibus & lecti uiliſſimarum perſonarum ſternuntur, & tabernacula, omniſq; caſtrenſis ſupellex pluuioſo tempore uelatur. Siſenna lib. 3. hiſtor. Aceto madefactis centonibus integuntur, quos ſupra perpetua claſſi ſuſpenſa cilicia obteguntur. Cæſar 2. bel. Ciuil. 33. Centoneſq; inſuper iniecerunt, ne aut tela tormentis miſſa contabulationẽ perfringerent, aut ſaxa in catapultis lateritium diſcuterent.

Cento, Genus ueſtimenti ruſtici. Colum. lib. 1. cap. 8. 6. Cultam ueſtitamq; familiam magis utiliter, quàm delicatè habeat, munitamq; diligenter à uento, frigore, pluuiaq;: quæ cuncta prohibentur pellibus manicatis, centonibus confectis, uel ſagis cucullis. Cato cap. 2. 2.

Centones, Veſtes è uarijs panniculis, ac diuerſis etiam interdũ coloribus conſarcinatæ. Iuuen. Saty. 6. 13. Intrauit calidũ ueteri centone lupanar. Ad harum ſimilitudinem centonem uocant carminis genus, ex diuerſis carminibus, & carminum fragmentis, hinc atq; illinc accerſitis, contextum, quaſiq; conſutum: Græci κέντρωνας, appellant addita litera, quam abijciunt Latini. Extant adhuc Homerocentones & Virgiliocentones Probæ mulieris. Ex Eraſmi Chiliadibus.

Centones farcire alicui, Prouerbium in Epid. 10. 19. Plaut. Quin tu, alium quæras, cui centones farcias. Id eſt, quem tu glorioſis mendacijs & conſarcinatis fabulamentis expleas. Solent enim homines glorioſi mendacium aliud ex alio connectere: nullum facientes, neq; finem, neq; modum. Eraſmus in Chiliadibus.

Centunculus, pen. corr. Diminutiuum, (κεντρώνιον,) Liu. 7. ab Vrbe 62. Mulis ſtrata detrahi iubet: biniſq; tantum centunculis relictis, &c.

Centunculus, Herba, de qua Plin. lib. 24. cap. 15. 8. Itali centunculum uocant roſtratis folijs ad ſimilitudinẽ capitis penularum iacentem in armis: Græci autem clematidem.

Centrines genus culicum. Plin. lib. 17. cap. 17.

Centrum,] centri, (κέντρον,) Punctus in medio circuli, à quo omnes lineæ ad circunferentiam ductæ, ſunt inter ſe æquales. ἀπὸ τοῦ κεντεῖν. Cic. 1. Tuſcul. 62. Perſuadent enim Mathematici terram in medio mundo ſitam ad uniuerſi cœli com-

Z

li cōplexū, quaſi puncti inſtar obtinere, quod κέντρον illi (uocant.
Centrum ſolis. Plin. lib. 18. cap. 29. 2.
Centra, in arboribus & in marmore quæ dicantur, declarat Plin. lib. 16. cap. 39. 10. Inueniuntur (inquit) in quibuſdam, ſicut in marmore, centra, id eſt, duritia clauo ſimilis, inimica ferris.
Centralis, & hoc centrale, pen. prod. (κέντριος,) ut Terra centralis, quæ eſt in medio mundi. Plin. lib. 2. cap. 23. 3. Quoniam terra centralis interueniat.
Centroſus, penu. prod. Adiectiuum, (κεντρώδης,) ut Centroſa ſcobs, id eſt, limatura admodum dura, ueluti centrum, quod in marmore uel iunipero inuenitur. Plin. lib. 37. cap. 7. 6. Adulterantur uitro ſimillimæ, ſed cote deprehenduntur, ſicut aliæ gemmæ factitiæ. mollior enim materia & fragilis, et cētroſa ſcobe deprehenduntur: & pondere, quod minus eſt uitreis, & aliquando puſtulis argenti modo relucentib.
Centum,] (ἑκατὸν,) Nomen numerale indeclinabile.
Centum dies. Cic. pro Milone 45.
Centum, indefinitè pro pluribus nonnunquam à poetis accipitur. Sic centum greges apud Horat. 2. Carm. ode 16. 7. & centum iuuenci apud eundem lib. Epod. 17. 8. & Centum puer artium 4. Carm. ode 1. 3.
Centies, (ἑκατοντάκις,) Aduerbium ut Centies circunſpicere prius, quàm, &c. Plaut. Rudente 24. 124.
Centies dicere. Plaut. Pſeud. 20. 117. Terent. Heaut. 5. 1. 8.
Centies facta ſyngrapha. Cic. 2. Philip. 96.
Centies H S. reliquit. Cic. ad Atticum, lib. 2. 35. 5.
Centies uicies prælatus. Plin. li. 7. c. 28. 1. (5. Verr. 140.
Centies & octogies, uel Centies & tricies. Cic. in Piſonē 68. et
Centenarius, (ἑκατόντειος,) & ſimilia in arius, denotant non multiplicationem ſui, ſed numerum aliarum rerum, quæ nō nominantur. ut Lapis cētenarius, nō quòd centuplus ſit, ſed centum librarum. Homo centenarius, non quòd ſit centum geminus, ſed quòd habeat centum annos. Sipontinus. Centenaria pondera. Plin. lib. 7. cap. 20. 2.
Centenarius numerus gregum. Varro de Re ruſt. li. 2. c. 5. 17.
Centenariæ cœnæ dicebantur, in quas lege Licinia non plus cētuſsibus præter terræ nata impendebantur, id eſt, centum aſſibus: qui erant brebes nummi ex ære. Feſtus.
Centenus, pen. prod. Adiectiuum, (ἑκατόν,) Plin. lib. 11. cap. 37. 65. Iecur maximè uetuſtatis patiens centenis durare annis, obſidionum exempla prodidere. Id eſt, centum. Centena ſeſtertia pendere, uel capere ex prædijs. Cice. ad Atticum, lib. 6. 112. 5. & in Parad. 62.
Centena pondo dicebant antiqui referentes ad libram. Feſtus.
Centeni uiceni quini homines. Plin. lib. 7. cap. 49. 5.
Centena uicies LXXXIII. M. hominum. Plin. lib. 7. ca. 26. 3.
Decies centena. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 3.
Decies centena milia. Plin. lib. 33. cap. 10. 1. Non erat apud antiquos numerus ultra centum milia, itaq; & hodie multiplicantur hæc, ut decies centena milia, ut ſæpius dicantur.
Centenos annos excedere. Plin. lib. 7. cap. 2. 19.
Arbore centena fluctus uerberare. Virg. 10. Aeneid. 41. Id eſt centum ingentibus remis. Eſt autem auxeſis ad amplificandam exprimendamq; nauis magnitudinem quæ plures habuit remorum ordines, ut ait Seruius.
Aſſes centenos uicenos quinos diuidere. Liu. 6. bel. Mac. 156.
Eques centenus. Stat. 6. Thebaid. 43.
Iudex centenus. Ouid. ad Piſonē 9. Id eſt, iudiciū centū uirorū.
Centenæ manus, pro centū manus apud Stat. li. 10. Theb. 58.
Seſtertia centena. Cic. in Parad. 62.
Centeſimus, pen. corr. (ἑκατοστὸς,) Adiectiuum. ut Centeſimū fructum ager attulit: hoc eſt, centies tantum, quantum ſemētis acceperat. Centeſima fruges, idem. Plin. lib. 5. cap. 4. Ita

appellatur regio CCL. M. paſſuum fertilitatis eximiæ, cum centeſima fruge, agricolis fœnus reddente terra.
Centeſima pars. Plaut. Capt. 7. 64.
Centeſimus dies. Plin. lib. 5. cap. 9. 14.
Centeſima, (ἑκατοστή, ἑκατοστιαῖος τόκος,) Genus uſuræ, de qua ſic Budæus. Atqui quū hæc ratio centeſimæ duodenos nummos annuos, in ſingulos cētenarios pariat, & mēſtruos ſingulos: facilè patet ideo centeſimā dictā, quòd centeſimo mēſe ſortem æquet. Vſurarū enim dies olim in ſingulos mēſes cedere exiſtimabantur, ut hodie moribus huius urbis tertio quoq; menſe cedunt earū penſitationū dies quæ precio legitimo accepto prædijs imponuntur, & mācipio dantur, & citra uitium, fœnoris inſtar habent. Dicitur etiā centeſima uſura, ideo (ni fallor) quia centeſimus nummus pro fœnore ſtatuitur. Centū enim nummi ſortis, pariunt ſingulos nummos menſtruos. Plin. ad Traianū, Pecuniæ publicæ domine prouidentia tua, & miniſterio noſtro & iam exactæ ſunt, & exiguntur: quæ uereor ne ocioſæ iaceant: nam & prædiorū comparandorū aut nulla, aut rariſsima occaſio eſt: nec inueniuntur qui uelint debere Reip. præſertim duodenis aſsibus, quanti à priuatis inueniantur. Diſpice ergo domine nunquid minuendā uſurā, ac per hoc idoneos debitores inuitandos putes. Duodenos aſſes appellat plenā centeſimā, eo modo loquendi, quo nunc in ea re utimur, duodenum denariū uel decimūquintum dicentes. Cicero in Frumentaria 5. Verr. 141. obijcit Verri quòd pecuniā ſibi attributā ad coemptionē frumenti publici, apud publicanos relictam, unde erat attributa, duabus centeſimis fœneratus ſit: duas centeſimas Cicero quatuor & uiginti aſſes in centenarios ſingulos dixit. Hactenus Budæus. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 5. Nam à Cæcilio, propinqui minore centeſimis nummum mouere non poſſunt.
Centeſimæ uſuræ. Plin. Epiſt. 205.
Obſeruare centeſimas. Cic. Attic. lib. 5. 110. 12.
Ducere centeſimas perpetuo fœnore. Ci. Attico, li. 5. 110. 17.
Centiceps, pen. corr. huius centicipitis, pe. cor. (ἑκατοκέφαλος,) dicitur qui centū habet capita. Hor. 2. Car. ode 13. 7. illis carminib. ſtupens Demittit atras bellua cēticeps Aures.
Centū geminus (ἑκατομπλασίων,) Briareus. i. centies duplex: ſecundū fabulas ipſe eſt Aegæon. Seruius. Virg. Aenei. 58.
Centumuiri, pluraliter. Quum eſſent Romæ XXXV. tribus, quæ & curiæ ſunt dictæ, terni ex ſingulis tribubus ſunt electi ad iudicandum, qui Centumuiri appellati ſunt. & licet quinq; amplius quàm centum fuerint, tamē quo facilius nominarentur, Centumuiri ſunt dicti. Feſtus. Cicero pro Cæcinna 49. Et hoc loco Scæuolam dixiſti cauſam apud Centumuiros non tenuiſſe: quem ego antea non commemoraui.
Ad Centumuiros delata res. Cic. 1. de Orat. 85.
Quid qua de re inter Marcellos & Claudios patricios Cētumuiri iudicarunt? Cic. 1. de Orat. 86.
Centumuiralis, & hoc centumuirale, pe. prod. (τῶν ἑκατὸν,) Quod pertinet ad Centumuiros: ut Centumuirale iudiciū. Cic. pro Cæcinna 39. Et 1. de Orat. 86. Quid quod item in Centumuirali iudicio certatum accepimus.
Centumuiralis haſta, dicta quòd Centumuiri, haſta in foro poſita iudicarent. Vnde Tranquillus in Auguſto, cap. 36. Author & aliarū rerū fuit, in queis ne acta Senatus publicarētur, &c. ut à cura ærarij à Quæſtoribus urbanis ad Prætorios Prætoresue tranſiret, ut Centūuiralē haſtā quam Quæſtura functi conſueuerant cogere, Decemuiri cogerent. Valer. lib. 7. Notæ inſaniæ Tuditanus teſtamento filium inſtituit hæredem. Quod T. Longus ſanguine ei proximus, haſtæ iudicio ſubuertere fruſtra conatus eſt. magis enim Centumuiri quid ſcriptum eſſet in tabulis, quàm quis eas ſcripſiſſet,

pſiſſet, conſiderandum exiſtimauerunt. Budæus.
Centumuiralium partes. Quint. lib. 5. cap. 2. 2.
Centuplex, pen. corr. centuplicis, pe. corr. (ἑκατομπλασίων,) ut Murus centuplex. Plautus Perſa. 16. 8. Hæc niſi undè aberunt, centuplex murus rebus ſeruandis paruu' eſt.
Centuplicato, pen. prod. Aduerb. (ἑκατομπλασίως,) ut Centuplicatò uæneunt. Plin. lib. 6. cap. 23. 11. Digna res, nullo anno imperij noſtri minus HS. quingēties exhaurēte India, et merces remittente quæ apud nos centuplicatò uæneant.
Centuſsis, huius centuſsis. Neptuni ſpecies ad centum aſsium ualorem, qui erant nummi breues ex ære. ut Centuſſe licetur, id eſt centum aſsibus uenditur. Perſius Saty. 5. Et centū Græcos curto centuſſe licetur.
Centuſsis, inquit Budæus, apud Lucilium, quadraginta ſeſtertij erant, qui legem ſumptuariam centuſſem uocitauit, ob cētum aſsium taxationem ut author eſt Macrobius in 3. Saturnalium. Idem Budæus alio loco, Centuſſem dicere poſſumus pro ea ſumma, quam alternis propè uerbis negociatores cētum ſolidos appellant, ut decuſſem pro decem.
Centumcapita,] pen. corr. Herba quam Græci hecatoncephalon nominant, ex aculeatarum genere, & alio nomine erynge alba, ſiue eryngium dicitur, caule & radice in cibos à Græcis recepta, ſiue coquere libeat, ſiue crudam ſumere. Vide Plinium abundè de ea tractantem lib. 22. cap. 8. 1.
Centumperanea Inſula, Paruum Italiæ oppidum, ab aquis undique circunfluentibus ſic nominatum. A quo & familia Perottorum traxit cognomen. Sipontinus.
Centumpondium,] (ἑκατόνλιτρον,) pro immani pondere legitur, etiam ſi centum pondo excedat. Plaut. Aſin. 7. 37. Ad pedes quando alligatus es, æquum centumpondiū. Cato cap. 13. Cellas duas, trutinam unam, centumpondiū incertum. Significare uidetur prægrande pondus incerti modi à centenario denominatum. Budæus.
Centunculus,] Vide Cento.
Centuplex,] Vide Centum.
Centuria,] centuriæ, (λόχος,) in agris ſignificat ducenta iugera: in re militari centum homines. Hæc Feſtus. Cice. 2. de Diuin. 113. Primùm uide ne in eum dixerint, qui rogator (centuriæ fuiſſet.
Modica centuria. Vide Modus.
Auſpicia centuriarum auguſta. Cic. pro Milone 32.
Vox una centuriarum. Cic. pro Domo ſua 110.
Equitum centuriæ. Cic. 7. Philipp. 227.
Seniorum & iuniorū centurijs honore aſſici. Ci. 7. in Verr. 31.
Ei paucæ centuriæ ad Conſulatum defuerunt. Cicer. de Claris Orator. 128.
Ornare centurijs. Cic. pro Lege Agraria 43. Deinde ornat apparitoribus, ſcribis, librarijs, præconibus, architectis: præterea mulis, tabernaculis, centurijs, ſupellectili.
Renunciatus Prætor centurijs cunctis. Ci. pro Lege Manilia 1.
Centurio, centurionis, (ἑκατόνταρχος, λοχαγός, ταξίαρχος,) A numero cui in militia præerat, dicebatur. Ab antiquis dicebatur centurionus, teſte Feſto, qui centuriæ præerat: quaſi ductor & primipilus. Cæſar 1. bel. Gal. 158. Horum uocibus ac timore, paulatim etiam hi qui magnum in caſtris uſum habebant, milites, centurionesq;, quiq; equitatui præerant, perturbabantur. Cic. pro Marcello 4. Nihil ſibi ex iſta laude Centurio, nihil Præfectus, nihil cohors, nihil tur- (ma decerpit.
Hircoſa gens Centurionū. Perſius Sat. 3. 8.
Magni Centuriones. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 13.
Centuriones uaricoſi. Perſius Saty. 5. 19. Quo in loco uaricoſos ponit pro duris & laborioſis.
In Centuriones inuadere. Tacit. lib. 1.
Centuriones, uite milites cædebant. Iuuenal. de Mario. Plinius lib. 14. cap. 1. 9. Centurionū in manu uitis, & opimo præ

mio tardos ordines ad lentas perducit aquilas, atq; etiam in delictis pœnam ipſam honorat.
Centurio, Centurias, (κατατάττομαι, καταγράφω, κατανέμω,) centuriare, In centurias diſtribuere. Cice. ad Quirites poſt reditum 10. Ego quum homines in tribunali Aurelio palàm conſcribi, centuriariq; uidiſſem. Liu. 5. bel. Pun. 82. Eam iuuentutem ex induſtria centuriauerat, armaueratq; ad tales caſus. Idem 6. ab Vrbe 8.
Centuriatus, pen. prod. (κατάτακτος,) Participium, In centuriam diſtributus. Cic. in Piſonem 69. Quid centuriatos palàm uenditos? Liu. 2. bel. Pun. 159. ſua uoluntate ipſi inter ſe equites decuriati, centuriati pedites coniurabant.
Centuriata comitia dicebantur, quum populus per cēturias ex cenſu & ætate diuiſus, ſuffragia ferebat: per centenos enim ordines diuiſus erat Populus Romanus in comitijs. Cice. 3. de Legib. 64. Idem Poſt reditum 24. Quo die nos comitijs centuriatis quæ maximè iuſta dici, haberiq; uoluerunt maiores, accerſiuit in patriam, ut eædem centuriæ, quæ me Conſulem fecerant, Conſulatum meum comprobarent. Feſtus, Centuriata comitia dicebantur, quia Populus Romanus per centenas turmas diuiſus erat.
Centuriata capitis comitia. Vide Caput.
Centuriatæ Leges, à centuriatis comitijs, id eſt, centuriatim ex cenſu & ætate diſtributis dicebantur. Erant autem centuriatæ Leges maioris authoritatis, quaſi plenis, iuſtisq; comitijs perlatæ. Ideoq; gloriatur Cicero centuriata ſe lege ab exilio reuocatum eſſe. Ex Budæo.
Lex centuriata, & curiata. Cicer. de Lege Agraria 39. Nam centuriata lex Cenſoribus ferebatur, quum curiata cæteris patritijs magiſtratibus.
Centuriatus ager in ducenta iugera definitus: quia Romulus cētenis ciuibus, centena iugera tribuit. Feſtus.
Centuriati manipulares. Plaut. Milite 11. 3.
Centuriatus, huius centuriatus, pen prod. m. g. (λοχαγίας,) Dignitas & officium centurionis. Cic. pro Lege Manilia 26. Quem enim poſſumus imperatorem aliquo in numero putare, cuius in exercitu uæneant centuriatus atq; uænierint? Liuius 2. bel. Pun. 159. Vbi ad decuriatum, aut centuriatum conueniſſent.
Venditi centuriatus. Cicer. in Piſonem 69.
Centuriatim, pen. prod. (κατὰ λόχους,) Aduerbium, Per centurias. Cic. pro Flacco 12. Diſtributis partibus tributim, et centuriatim deſcriptis ordinibus, claſsibus, ætatibus, &c. Liu. 6. ab Vrbe 73. Cæſar 1. bel. Ciuil. 281. Subſequuntur Tribuni militum, Centurionesq; centuriatim.
Centuriatim dictum eſt abundanter & copioſe, à cēturijs quæ ſuffragium in comitijs ferebant. Pomponius Proſtibulo, Cōtinuo ad te centuriatim current qui panē petent. Nonius.
Centurionatus, huius cēturionatus, (ἑκατονταρχία,) idē quod Centuriatus. ut Agere centurionatum. Tacit. lib. 1. 16. 17.
Centuripe, pen. corr. (κεντουριπή,) Dicitur Sicilia. Sil. lib. 13. —necnon è uertice largo Centuripe. Nonnulli ſcribunt Centurupe.
Centuripini, pen. prod. Siciliæ populi, Latinæ conditionis apud Plinium lib. 3. cap. 8. Et Centuripinum, eorum oppidū apud Pomponium lib. 2.
Centuſsis,] Vide Centum.
Cepe,] n. g. (κρόμμυον,) Indeclinabile: quod capitis ſimilitudinem habeat, uel quod in caput creſcat. Plin. li. 19. c. 6. 3. Ergo omnib. annis ſeparatim cepe ſemen cauſa ſeritur, ſe (paratim cepe ſeminis.
Tunicatū cepe. Perſ. Sat. 4. 37.
Cepa, cepæ, (κρόμμυον,) Idē. Plin. li. 19. c. 6. 8. Cætero cepas ter foſſo ſolo ſeri iubēt. Ouid. Cædēda eſt hortis eruta cepa meis. Mart. lib. 3. 35. —putri cepas alece natantes. Col.

lib.10.13. Atq; oleris pulli radix, lacrymoſaq; cepa Ponitur.

Cepas edere dicebantur ioco prouerbiali, qui lacrymari uiderentur. natum à Biantis apophthegmate. Is enim Alyattæ ſibi per nuncium miſſum denuncianti, ut quamprimum ad ſe ueniret, reſpondit ad hunc modum, ἐγὼ ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, Ego iubeo Alyattæ cepas edere, hoc eſt flere & eiulare, quibus uerbis extremum regis contemptū indicabat. Dictum eſt hinc prouerbium, quòd ceparū odor, ut eſt acris, conſueuerit lacrymas oculis excutere. Simili figura neq; diuerſa ſententia dicti ſunt cepas odorari uel olfacere, qui flerent. Eraſmus in Chiliadibus.

Cepetum, pen. prod. (κρομμυών,) Gellius lib. 20. cap. 7. Cepetum reuireſcit, & congerminat decedente Luna. Quo loco legitur & cepitium, id eſt, teſte Priſciano, cepe.

Cepina, pen. prod. Eſt locus cepis conſitus, uel ipſarum ceparū uno in loco conſitarum multitudo. Columella, Sed cepina uel ſæpius, certè non minus debet quàm quater ſarriri. Paulò pòſt, Thalli ceparum uentis proſternentur.

Cephalatomi, pen. corr. Colchicæ regionis populi. Author Pli. lib. 6. cap. 5. in deſcriptione regionis Colchicæ.

Cephale,] ſiue cephalis, pen. corr. ſignificat Caput.

Cephalea, (κεφάλαια,) Morbi quibus totum caput infeſtatur. Plin. lib. 20. cap. 13. 10. Lenit autem capitis dolores pota cum uino, aut cum aceto & roſaceo illita. Si uerò ſit cephalea, cum farina hordeacea uel aceto.

Cephalenia, (κεφαληνία,) Inſula eſt Ionij maris apud Pomponium lib. 2. Plinius tradit eam quondam dictam fuiſſe Melænam, lib. 4. cap. 12. Dicta Cephalenia, à Cephalo Amphitryonis ſocio: uel à Cephalo Deionei filio. De hac ſic Strabo lib. 10. Non dubitauere pleriq; Cephaleniam eandem et Dulychium appellare & Taphium. Alij Taphios et Cephalenios eoſdē dixere Teleboas, & aduerſus illos Amphitryonem exercitum ductaſſe, aſſumpto ſocio Deionei filio Cephalo, ex Athenis profugo. Inſula deinde Amphitryonē potitum, eam Cephalo tradidiſſe, ab eoq; nomen habuiſſe inſulam. Hinc populi Cephalenes, pen. prod. ut apud Homerum in Catalogo. Silius lib. 15. Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton aruis. Vulgus adhuc hodie uocat, la Cephalonia.

Cephaloedis, (κεφαλοιδὶς,) Siciliæ fluuius, cuius meminit Pli. lib. 3. cap. 8. in deſcriptione Siciliæ. Hodie Cephalodum.

Cephalus, pen. corr. (κέφαλος,) Aeoli filius, Auroræ dilectus. Ouidius de Arte.

Latmius Endymion non eſt tibi Luna pudori,
Nec Cephalus roſeæ præda pudenda deæ. Idē 7. Met. 99.

Cephalus,] (κέφαλος,) Piſcis à Græcis dicitur, quem Latini mugilem uocant: eo quòd caput in metu occultet, exiſtimans totum ſe abſconditum. A quo,

Cephaleus, Adiectiuum, (κεφάλινος,) ut Cephalea caro. Luci. lib. 1. Satyr. Ex Gellio lib. 10. cap. 20.

Cephenes,] pen. prod. maſ. ge. (κηφῆνες,) Imperfectæ apes ſunt, & inutiles operi, niſi quòd multitudine, quæ ad calorem multum confert, fœtus adiuuant. Hæc Sipontinus. Harum meminit Plinius lib. 11. cap. 16. & cap. 11. Sunt enim qui & Fuci dicuntur.

Cepheus, (κηφεὺς,) duarum ſyllabarum, teſte Euripide: rex Aethiopum Phœnicis filius, et Andromedæ pater, ſocerq; Perſei. Vide Ouidium lib. 4. Metam.

—conanti mittere Cepheus
Quid facis, exclamat. Ab eo autem Cepheni Aethiopes populi dicti ſunt, ut idem teſtatur lib. 4. Metam. 134.

Cepheius, (κηφήιος,) Adiectiuum. ut Arua Cepheia, apud eundem 4. Metamorph. 134.

Cephis, Statuarius nobilis, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

Cephiſia, Atticæ regionis fons, dicente Plinio lib. 6. cap. 7. In

Attica fontes, Cephiſia, Larine, Callirhoe enneacrunos.

Cephiſi, pen. prod. Lacus eſt iuxta Atlanticum mare, quē Mauri electrum uocant, quòd ſole calefactum, electrum è limo dare uideatur. Plin. lib. 37. cap. 2.

Cephiſodorus, pen. prod. Athenienſis tragicus antiquæ tragœdiæ ſcriptor, cuius fabulas enumerat Suidas. Cephiſodorus item Statuarius, Praxitelis filius. Alius præterea inter præcipuos pictores Plinio numeratur lib. 35. cap. 9.

Cephiſodotus, pen. corr. Statuarius apud Plinium lib. 34. Fuit item Cephiſodotus Athenienſium dux, qui rei malè geſtæ damnatus, in obſidione Alopeconneſi quinq; talentis multatus eſt. Author Suidas.

Cephiſus, pen. prod. (κηφισσὸς,) Fluuius Bœotiæ. ortum habet in radicibus Parnaſſi montis. In eius ripa fuit olim templū Themidis, ad quod acceſſerunt Deucalion & Pyrrha deā conſulturi ſuper humani generis reparatione: unde ab oraculo uocatur fluuius ille Fatidicus. Lucan. lib. 3. 35. Huius etiā meminit Plin. lib. 4. cap. 3. Oui. 3. Meta. 4. Iam uada Cephiſi, Panopesq; euaſerat arua. Hinc patronymicū fœmininum finxit idem poeta 1. Meta. 75. Nulla mora eſt, adeunt pariter Cephiſidas undas. Singulare eſt Cephiſis.

Cephiſias, Cephiſiadis, pen. corr. Patronymicum fœ. Ouid. 7. Metam. 88. Vidit & immitem Cephiſias ora Procuſten.

Cephus,] (κῆφος,) Animal eſt, quod apud Aethiopes reperitur. Plinius lib. 8. cap. 19.

Cepio, Conſul Romanus, Hiſpaniam duce Viriato rebellantem pacauit. Proconſul capta Toloſa in terra Gallia, è templo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe, & quicunq; ex ea direptione aurum attigiſſent, miſero cruciabiliq; exitu perierunt. Nā poſtea conſul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes miſſus, apud Rhodanum uictus, profligatusq; eſt. Iuſſu igitur Pop. Romani, Cepionis, cuius temeritate id acciderat, bona publicata, eiq; imperium primo poſt Tarquinium abrogatum: ipſe in publicis uinculis extinctus, inde tractus diſcerptusq; eſt ad ſcalas Gemonias. Ex Liuio.

Fuerunt plures Cepiones. Nam fuit Cepio Frater Catonis Vticenſis. Fuit & alius Cepio, qui cum Druſo inimicitias habuit: unde origo ſocialis belli, & exitia rerum, ut Plin. inquit lib. 33. c. 1. 17. & lib. 28. c. 9. 23. Meminit & Cepionis ſcriptoris tempore Tiberij Cæſaris, lib. 21. cap. 4. 4.

Cepionides,] cepionidæ, Gemma cryſtallini nitoris, quæ imagines reddit ut ſpeculum. Plin. lib. 37. cap. 10. 17.

Cepites,] ſiue cepocapites, Gemma candida, uenarum nodis coeuntibus candore imaginem referens. Plinius lib. 37. cap. 10. 13.

Cepoe, Oppidum eſt Boſphori Cimmerici, dicente Plinio lib. 6. cap. 6. Oppida in aditu Boſphori primò Hermonaſſa, dein Cepœ Mileſiorum. Mox Stratoclia & Phanagoria. Meminit & iiſdem penè uerbis Pomp. lib. 1.

Cepos,] Latinè hortus dicitur. Eſt & urbs iuxta Boſphorum, authore Suida.

Cepurica,] Græci appellant olera, quæ in hortis ſeruntur. Vnde Sabinus Tyrus, librum Cepuricōn inſcripſit, hoc eſt hortenſium.

Cera,] ceræ, (κηρός, κήρωσις,) Eſt quæ fit expreſſis fauis. Plinius lib. 21. cap. 14. 4. Cera fit expreſſis fauis, ſed antè purificatis aqua, & triduo in tenebris ſiccatis, quarto die liquatis igni in nouo fictili.

Cera nomen à Græco habet. κηρίον enim Græci fauum uocāt, κήρινον cereum. Tamen Apuleio teſte conſuetudo conuertit η, in æ, diphthongum.

Ceræ etiam uocantur tabellæ pictæ. Ouid. Per lege diſpoſitas generoſa per atria ceras. Sipontinus. Sed nimis ieiune. Intelligit enim poeta cereas imagines in atrijs nobiliſſimi cuiuſq; per

armaria diſpoſitas: quales ferè ſunt picturæ illæ, in quibus per uarios uelut ramorum ductus & orbiculos multiplices, utcunq; nobis exprimitur regum noſtrorum & eorum, qui ab ipſis propugnati ſunt ſeries & genealogia, ſi pro orbiculis illis tibi fingas armaria in atrij parietibus excauata. Vnde eſt illud Iuuen. Saty. 8.

Tota licet ueteres exornent undiq; ceræ
Atria, nobilitas ſola eſt atq; unica uirtus.

Vide Suetonium in Galba cap. 2. Plinium quoq; fuſiſſimè hac de re diſſerentem lib. 35. cap. 2. 3.

E cera etiam illinebantur & obducebantur pugillares, in quib. ſcribere mos erat. Vnde ceras aliquādo pro libellis ſiue epiſtolis capimus. Iuuenalis,

Nónne libet medio ceras implere capaces
Quadriuio? Pli. Iunior li. 1. Epiſt. Erat in proximo, nō uenabulū aut lācea, ſed ſtylus et pugillares. meditabar aliqua, enotabāq;: ut, ſi manus uacuas, plenas tamē ceras reportarē.

Primæ & ſecundæ ceræ teſtamenti, pro primis & ſecundis tabellis ſiue folijs teſtamēti. Suetonius in Nerone, Cautū ut in teſtamentis primæ duæ ceræ teſtamentorum modò nomine inſcripto uacuæ ſignaturis oſtenderētur. Hæc Budæus. Sueton. in Cæſare, Pedum ex quadrante hæredem inſtituit, reliquos in ima cera. Id eſt, in ultima parte tabulæ teſtamentariæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 11.

Parieti quoq; depicto, & armis, cera Punica cum oleo liquefacta, candens ſetis inducebatur, iterumq; admotis gallæ carbonibus adurebatur ad ſudorem uſq;: poſtea candelis ſubigebatur, deinde linteis puris, ut ſicut marmora niteſcerent. Hæc Sipontinus ex Vitruuio lib. 7. cap. 9. De minij temperatura. Plin. lib. 21. cap. 14. 7. Nigreſcit cera addito chartarū cinere, ſicut anchuſa admixta rubet. Varioſq; in colores pigmentis trahitur, ad reddendas ſimilitudines, et innumeros mortaliū uſus, parietumq; etiā, & marmorū tutelā.

Codicis cera extrema. Cic. 3. Verr. 65. Deinde codicis extrema cera nomen infimum in flagitioſa litura fecit.

Cera & creta. Cicero pro Flacco 29. Noſtra igitur laudatio, &c. datam quidem confitetur, conſignata creta eſt: in illo autem teſtimonio, quod accuſatori dicitur datum, ceram eſſe uidemus.

Cærite cera dignus, Homo nullius precij. Horatius 1. Epiſtol. 6. 13. Cærite cera
Digni remigiū uitioſum Itacenſis Vlyſſei. Vnde natū ſit prouerbiū docebunt te interpretes poetæ, & in Chiliadib. ſuis (Eraſmus.

Alba cera. Plin. lib. 22. cap. 24. 10.

Commutabilis cera. Cic. 3. de Nat. deor. 39.

Flaua cera. Ouid. 8. Metam. 40.

Flauens cera. Ouid. 8. Metam. 135.

Fragilis cera. Iuuen. Saty. 12. 9.

Impatiens caloris cera. Ouid. 2. de Arte 12.

Infamis ac nefaria cera. Vide Infamis.

Laboratæ ceræ. Stat. 10. Theb. 115. de apibus.

Legitima cera. Cic. 1. in Verrem 13.

Cera miniatula. Vide Minium.

Odoratæ ceræ. Ouid. 8. Metam. 46.

Puſilla cera. Iuuen. Saty. 14. 13.

Ceræ ſexangulæ dicuntur alueoli apium ab Oui. 15. Met. 77.

Solutæ igne ceræ. Ouid. 2. de Arte 10.

Tenax cera, quæ mel retinet. Virg. 4. Georg. 33. Seruius.

Tenues ceræ. Valer. lib. 1. Argonaut. 26.

Circunlinire cera. Cic. 1. Tuſcul. 174. Condiūt Aegyptij mortuos, & eos domi ſeruant. Perſæ etiam cera circunlitos cōdiunt, ut quam maximè permaneant diuturna corpora.

Ceræ credere. Vide Credo.

Calamos cera coniungere plures. Virg. eclog. 2. 3.

Nomen alicuius cera defigere, id eſt, in cera ſcribere. Ouidius 3. Amor. eleg. 6. 6.

Fingere in ceris aut fictilibus figuris. Cic. 1. de Natu. deor. 96. Quædam exempla legunt cereis.

Molliſſimā cerā ad arbitriū formare et fingere. Cic. 3. de Orat. (97.

Illita ceris pocula. Ouid. 8. Metam. 135.

Liqueſcit cera. Virg. 8. eclog. 16.

Mollire ceram digitis. Ouid. 8. Metam. 40.

Tabeſcere ceræ dicuntur, quum liquefiunt. Ouid. 8. Met. 46.

Cerula, cerulæ, pen. corr. (κηρίδιον,) Diminut. Cic. ad Att. lib. 16. 336. 1. Cerulas enim tuas miniatulas illas extimeſcebā.

Miniata cerula notare. Cic. ad Dolabellā li. 15. in Epiſtolis, ad Atti. 328. 4. His literis ſcriptis me ad συντάξεις dedi: quæ qdē uereor ne miniata cerula tua plurib. locis notādæ ſint.

Cero, ceras, (κηρόω,) cerare, Cera tegere. Colum. lib. 12. cap. 50. 14. Nam ferè ſexta quaq; oliuitate dolia cerari oportere antiqui dixerunt, &c.

Ceratus, pen. prod. Participium, (κηρωτὸς,) ut Tabella cerata. Cic. 1. Verr. 13. Ceratam unicuiq; tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria. Plaut. Aſinaria 13. 18. Nec cerata adeò tabula.

Puppes ceratæ, Cera illitæ. Ouid. 2. de Remedio amoris 11.

Rates, Idem epiſt. 5. 9.

Tedæ ceratæ. Ouid. epiſt. 7. 5.

Cerifico, cerificas, (κηροποιέω,) cerificare, Cerā facere: et de apibus dicitur. Plin. lib. 9. c. 38. 1. Quū cerificauere, fluxos habēt ſuccos. Quædā exēplaria hoc loco legūt fœtificauere.

Ceratura, ceraturæ, pen. prod. (κήρωσις,) Ipſa ceratio. Colum. lib. 12. cap. 50. 15. Nam quemadmodum noua uaſa ſi calefiant, liquidam ceram facilè recipiunt: ſic uetera non crediderim propter olei ſuccum, ceraturam pati.

Ceratum, ſiue cerotum, (κηρωτὸν,) nec emplaſtrū eſt propriè, nec paſtillus, ſed plerunq; ex paſtillis fit. conſtat ex reb. ſiccioribus: & igni appoſitum molleſcit: poſtea applicatū corpori dureſcit, ac pertinacius hæret. dictū à cera, quæ ferè ceratis omnib. adhiberi ſolet. Quidā hoc nō ceratū, ſed cerotū appellant à Græco quod eſt κηρωτὸν, Pli. li. 13. c. 22. 6. Faciemq; inuadunt ignes ſacri, ob id cerato prius illinunt. Martial. lib. 11. 92. Labra pingui delibuta cerato. Celſus lib. 4. cap. 4. de difficultate ſpirandi.

Factum ex roſa ceratum. Celſus lib. 4. cap. 24.

Cerata, malagmata, emplaſtra, collyria, antidota, non fecit parens diuina illa ac artifex rerum. Plin. lib. 22. c. 24. 10.

Cerarius, (κηρουργὸς,) Qui ceras tractat, & ex cera aliquid conficit. Cic. 5. Verr. 135. Ex omni pecunia, quam aratoribus ſoluere debuiſti, certis nominibus deductiones fieri ſolebant: primùm pro ſpectatione & collybo, deinde pro neſcio quo cerario. Colum. lib. 12. cap. 44. 1.

Cereus, (κήρινος,) Adiect. Quod ex cera factum eſt. ut Candela cerea ad differentiam eius, quæ ex ſebo fit. Cic. 3. de Nat. deor. 39. Vt enim ſi omnis cera cōmutabilis eſſet, nihil eſſe cereum quod commutari non poſſet.

Brachia cerea, Mollia. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.

Caſtra cerea. Claud. 2. de Raptu Proſ. 25. Alueari intelligit.

Cereus color. Plin. lib. 37. cap. 2. 20.

Effigies cerea. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 6.

Imago cerea. Horat. 1. Serm. ſaty. 8. 9.

Perſona cerea. Luc. li. 4. 60. Intelligit imagunculā hominis ce (ream.

Cerea pruna. Virgilius eclog. 2. Vbi Seruius, aut cerei coloris, aut mollia.

Regna cerea, Alueolos & cellulas apū uocat Virg. 4. Geo. 41.

Cereus, Mollem aliquando ſignificat, ac facilem & tanquam cera tractabilem. Horatius,

Cerea Telephi laudat brachia.

Cereus ille dicitur, qui parum animo conſtat, & cui nunc hæc, nunc illa ſententia potior uidetur. item ille qui aliorum conſilijs inſtigatus, quos antè laudabat, nunc uituperat, quos amore ſummo proſequebatur, nunc peſſimè odit. Horat. in Arte 33. Cereus in uitiũ flecti. Idẽ Cereũ uocat illum de quo uarius eſt rumor, & quẽ nunc bonũ, nunc malũ fama fingit lib. 2. Epiſt. 1. 53. Sumpta metaphora à cera, quæ manibus tractata, quancunq; formam facillimè recipit.

Cereus in uitium flecti. Horat. in Arte poetica 33.

Cereus, Pinguis. Accius, Pinguẽ turturem, cereamq; ficedulã. (Nonius.

Cereus, Vnctus. Martial. lib. 1. 88.

Cerea ſi pendet lumbis, & trita lacerna.

Cereus, Subſtantiuum, (κηρινός,) Feſtus, Cereos Saturnalibus muneri dabant humiliores potentioribus: quia cãdelis pauperes, locupletes cereis utebantur. Martialis lib. 14. 42. Hic tibi nocturnos præſtabit cereus ignes. Cicer. 3. Offic. 106. Et ea res (ſi quæris) ei magno honori fuit: omnibus uicis ſtatuæ ad eas thus & cerei.

Cerinus, pen. corr. Adiectiuum, (κηροειδής,) Quod ceræ ſimile eſt. ut Cerinus color. Plinius, Sunt & nigra ac laudatiora, cerina atq; purpurea. Plaut. Epid. 5. 50. Cumatile aut plumatile, aut cerinum? Sub. ueſtimentum: quod & melinũ ab eodem dicitur, à mellis colore.

Ceroſus, pen. corr. Adiectiuum, (κηρώδης,) Ceram habens admiſtam. unde Mel ceroſum, nondum deſpumatum & adhuc cera commiſtum. Sipontinus.

Ceramicus, pen. corr. (κεράμεικος,) Cariæ ſinus eſt non longè ab Halicarnaſſo nobiliſſima urbe. Authores Pomponius li. 1. in Cariæ deſcriptione. & Plinius lib. 5. cap. 29. Ceramici item duo fuerũt Athenis, de quibus Suidas ſcribit his uerbis, Athenis Ceramici, loci duo erant: unus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebantur, funebriq; oratione ornabantur. Superior fuit locus & certa conſtitutaq; ſedes meretricibus Cicer. 1. de Finib. 60. At etiam Athenis, ut è patre audiebã, facetè & urbanè Stoicos arridente, ſtatua eſt in Ceramico Chryſippi ſedentis, porrecta manu, &c.

Ceramium, (κεράμιον,) Locus Romæ, in quo Cic. & Milo domum habebant. Cic. ad Atticum, lib. 4. 72. 5.

Cerarius,] Vide Cera.

Ceras amaltheas,] (κέρας ἀμαλθείας,) Id eſt, copiæ cornu. Feſtus. Vide Copiæ cornu, in Copia.

Ceraſtes,] ceraſtæ, uel ceraſtis, huius ceraſtis, m. g. (κεράστης,) Genus ſerpentis. Plin. lib. 8. cap. 23. Stat. 1. Thebaid. 21. Centum illi aſtantes umbrabãt ora ceraſtæ. De Tiſiphone loquitur, cuius capillos ſerpentes eſſe poetæ fingunt. Vnde lib. 11. 13. crinalem uocat ceraſten, ubi de Megæra loquitur, Crinalem attollit magno ſtridore ceraſten.

Ceraſtis, Dicta eſt Cyprus inſula in Carpathio mari, ab ortu, occaſuq; Ciliciæ ac Syriæ obiecta, quondam nouem regnorum ſedes. Sipontinus. Plin. lib. 5. cap. 31.

Ceraſus, pen. corr. huius Ceraſuntis, (κερασοῦς,) Oppidum eſt Themiſcyræ regionis in Cappadocia. Plin. lib. 16. & Ceraſus uulgò Zeſano.

Ceraſus,] f. g. pen. corr. (κέρασος,) Arbor ſatis nota, à cera ſunte Ponti ciuitate ſic dicta: quam quum Lucullus deleuiſſet, inde illam tranſtulit, & à ciuitate cerarum appellauit. Plin. lib. 15. cap. 25. Ceraſi ante uictoriam Mithridaticam L. Luculli non fuere in Italia. Ouid. de Nuce 7.

Audiat hæc ceraſus, ſtipes inanis eram.

Dulces ceraſi. Propert. lib. 4. eleg. 2. 3.

Ceraſum, n. g. (κεράσιον,) Fructus ceraſi. Plin. lib. 15. cap. 25. Ceraſorum Aproniana maximè rubent, nigerrima ſunt ut Actia, Ceciliana uerò & rotunda. Ceraſium à Seruio dicitur, & Galeno lib. 2. de Alimentis.

Ceraſo peccant caſiæ. Perſius Saty. 6. 4.

Ceratia ſtella dicitur, ἀπὸ τοῦ κέρατος: hoc eſt, à cornu, quæ ſpeciem cornu habet. Sipontinus. Apud Plinium lib. 2. cap. 25. 2. ſic legitur, Ceratias cornu ſpeciem habet, qualis fuit quum Græcia apud Salamina depugnauit. De Cometis loquitur.

Ceratinæ,] penult. product. (κερατῖναι,) Ceratinarum, ſpecies eſt ratiocinationis implicitæ: dicta à cornibus, id eſt à materia ipſa, qua utuntur, qui hoc genere argumenti delectantur. Nihil enim quàm cornua aut crocodilos loquuntur, unde ceratinæ & crocodilinæ dictæ eorum argumentationes. Quintilian. lib. 1. cap. 10. 4. Sed per quædã parua ſanè ſi ipſa demum exiſtimes, ducunt, ſicut exquiſitas interim ambiguitates: non quia ceratinæ aut crocodilinæ poſſint facere ſapientem: ſed quia illum ne in minimis quidem oporteat falli. Vbi Raphael eiuſdem interpres, Ambiguitates, inquit, quædam ideo Ceratinæ uocantur, quia in illis multa de cornibus mentio habetur, κέρατα, nanque cornua dicuntur. Seneca lib. 5. Epiſt. Sederem ocioſus, & eiuſmodi quæſtiunculas ponerem, Quod non perdidiſti habes: cornua non perdidiſti: cornua ergo habes. Vide Politianum lib. Miſcellaneorum, cap. 54.

Ceratitis,] penult. product. Herba ſylueſtris. Plinius lib. 20. cap. 19. 1. Syluestrium unum genus, ceratiim uocant, nigrum, cubitali altitudine, radice craſſa & corticoſa, calyculo inflexo ut cornicula. Folia minora & tenuiora quàm cæteris ſylueſtribus, &c.

Ceratium,] Græce κεράτιον, Siliqua eſt Græca Colum. in libro de Arboribus, cap. 25. Siliquam Græcam, quam quidam κεράτιον uocant, deinde perſicum ante brumam per Autumnum ſerito. Eſt etiam pondus minimum, ut ait Politianus ad Franciotum Vrſinum lib. 10. Epiſt. 13. Minimũ pondus eſt, qui Latinè Scripulus, et idem Græcè dictus Obolus: pẽdere is putatur Siliquas omnino ſex, quæ Ceratia Græcè nominantur, hoc eſt, quantum lentis octo ſemina.

Ceratum,] Vide Cera.

Ceraunia,] Gemma eſt candida. Plin. lib. 37. cap. 9. 14. Eſt inter candidas & quæ ceraunia uocatur, fulgorem ſyderum rapiens. Ibidem cap. 10. 34. Ombria, quam aliqui notiam uocant, ſicut ceraunia & brontia, cadere cum imbribus & fulminibus dicitur.

Ceraunia, etiam ſiliqua eſt. Plinius lib. 13. cap. 8. 1. Similis his ſiliqua, quam Iones Cerauniam uocant: trunco & ipſa fertilis, ſed pomo ſiliquæ.

Ceraunii, qui & Ceraunia, (κεραύνια,) Epiri montes ad Ambraciam clariſſimam urbem: ideo ſic dicti: quòd fulminibus infeſtentur Seruio. Virgilius, Prouehimur pelago, uicina Ceraunia iuxta. Horum rurſus meminit Plin. lib. 6. cap. 9. & 10. Alio nomine dicuntur Acroceraunia Horatio.

Alta Ceraunia. Virg. 1. Georg. 67.

Scopuloſa Ceraunia. Lucan. lib. 5. 131.

Summa Ceraunia. Valer. lib. 3. 93.

Violenta Ceraunia. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 4.

Ceraunium,] Genus eſt tuberis. Plinius lib. 19. cap. 3. 1. Simile eſt quod in Cyrenaica prouincia uocant miſi, præcipuum ſuauitate, odore ac ſapore, ſed carnoſius: & quod in Thracia ceraunium.

Ceraunobolos,] pen. corr. Tabula Apellis, in qua tonitrua pinxerat. Plin. lib. 35. cap. 10. 30. Pinxit & quæ pingi nõ poſſunt tonitrua, fulgetra, fulguraq;: Bronten, Aſtrapen, Ceraunobolon appellant. De Apelle.

Ceraunus, Cognomen cuiuſdam Ptolemæi. Quo nomine ſignificatur etiam fulmen, Græcis dictum κεραυνός. Eſt & Ceraunus amnis clarus Cappadociæ. Pli. li. 6. in deſcriptione (Cappadociæ.

Cerbalus, Apuliæ amnis Pli. lib. 3. cap. 11.

Cerberus, pen. corr. (κέρβερος,) Canis triceps apud inferos fingitur, ſtupendæ immanitatis. Dictus Cerberus, quaſi κρεοβόρος, hoc eſt, carnẽ uorans. Vide eius deſcriptionẽ lib. 6. (Aeneid. 84.

Ater Cerberus. Seneca Hercul. Oetheo 1. 5.

Cuſtos, & limen obſidens Cerberus. Seneca Troade 5. 8.

Ianitor Orci Cerberus. Virg. 8. Aeneid. 60.

Immanis ianitor aulæ Cerberus. Horat. 3. Carm. ode 11. 4.

Ingens Cerberus. Virg. 6. Aeneid. 84.

Inhians Cerberus. Virg. 4. Georg. 97.

Latitans antro Cerberus. Senec. Hercul. fur. 12. 11.

Triceps cerberus. Cic. 1. Tuſc. 16.

Cerbereus, adiec. (κερβέρειος,) ut Cerbereus latratus apud Stat. (5. Sylu. 1. 50.

Os Cerbereum. Ouid. 4. Metam. 100.

Portæ Cerbereæ. Stat. 8. Thebaid. 12.

Rictus Cerbereus. Ouid. 14. Metam. 13.

Cercaphus, Viri propriũ, de quo Strabo lib. 14. Poſt Telchinas, inquit, dicunt Heliadas inſulã hãc habitaſſe, ex quorũ uno Cercapho ſcilicet ac Cydippe filij procreati ſunt, q urbes de ſuis nominib. condidere. De Rhodo inſula loquitur.

Cercaſorum, Oppidũ in Aegypto, iuxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canobum. Author Herodotus lib. 2.

Cerceis, Proprium nymphæ nomen, à texendo ſic dictæ: Oceani & Tethyos filiæ.

Cercetæ, Populi ſunt minoris Armeniæ Plinio. Pomponio uocantur Cercetici lib. 1.

Cerceti, Montes Theſſaliæ, dicente Plinio lib. 4. c. 8. In Theſſalia ſunt quatuor atq; triginta montes, quorum nobiliſſimi Cerceti, Olympus, Pierus, Oſſa: cuius ex aduerſo Pindus et Othrys, Lapitharum ſedes, ad occaſum uergentes, &c.

Cercina, Inſula eſt maris Mediterranei, cum urbe eiuſdem nominis ex aduerſo Africæ ad promontorium minoris Syrtis ſita. Author Pomponius. & Plinius lib. 5. cap. 7.

Cercinitis, Perparua inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem uerſus ponte iungitur. Hæc Plinius lib. 5. in deſcriptione inſularum, quæ ſunt ex aduerſo Africæ.

Cercion, Rex fuit Theſſaliæ, qui filiam habuit Alopen, à qua ciuitatem cognominauit.

Cercius,] (ἰάπυξ,) Ventus. Gellius lib. 2. cap. 22. Sed quod Phauorinus ait uentum, qui ex terra Gallia flaret, Circium appellari, M. Cato in libro Originum eum uentum Cerciũ dicit, non Circium: nam quũ de Hiſpanis Alpinis ſcriberet, qui citra Hiberum colunt, uerba hæc poſuit, Vẽtus Cercius, quum loquare, buccam implet. Hactenus Gellius. Vẽtus eſt autem in Narbonenſi prouincia frequenter ſæuiens, nulli uiolentia inferior: & ob id à turbine ac uertigine ita appellatus. Plin. hunc uentum appellat circum lib. 17. cap. 2.

Cercopithecus,] pen. prod. (κερκοπίθηκος,) Compoſitum nomen ex κέρκος, quæ dicitur cauda, & πίθηκος, ſimia: quaſi ſimia caudata, quam Cattum Maimonem uulgò dicimus. Plin. lib. 8. cap. 21. Cercopithecos nigris capitibus, pilo aſinino, & diſſimiles cæteris uoce. Martialis lib. 14. 207.

Callidus emiſſas eludere ſimius haſtas:

Si mihi cauda foret, cercopithecus eram.

Cercopitheci ſacri effigies. Iuuen. Saty. 15. 1.

Cercurus,] ſiue cercuron, (κέρκουρος,) Nauis Aſiana prægrandis, authore Nonio, Plautus, & Plin. huius meminerũt.

Cercyon, (κερκύων,) Arcas fuit quidã, latro inſignis, qui omnẽ Atticã regionẽ latrocinijs infeſtabat immani ferocia, & mẽbrorũ robore curuãs trabes, et altiſſimas pinus ad terrã trahens. Is à Theſeo iuxta Eleuſinẽ Cererẽ interemptus. Ouid. 7. Met. 88. Cercyonis lethũ uidit Cerealis Eleuſis. Hinc

Cercyoneus, penult. prod. (κερκυώνειος,) Adiectiuum. ut Corpora Cercyonea. Ouidius in Ibin 83.

Cerdo,] cerdonis, m. g. (βαύναυσος,) Quicunq; lucrum quærit ex re aliqua, & artes illiberales exercet, quæſtus gratia, qui Græcè κέρδος, dicitur. Nõnulli cerdonẽ uocant ſutorẽ ueterũ calceorũ, qui à Suetonio ueteramẽtarius appellatur. Mart. li. 3. 16. Ebrius es: nec enim faceres id ſobrius unquã,

Vt uelles corio ludere cerdo tuo. Cic. 1. de Natu. deor. 49. Orpheũ poetam docet Ariſtoteles nunquam fuiſſe, & hoc Orphicũ carmen Pythagorei ferunt cuiuſdam fuiſſe cerdonis.

Cerdoni turpia, Brutos decent. Iuuen. Saty. 8. 19.

Cerdonibus timendus. Iuuen. Saty. 4. 16. de Domitiano.

Cerealis,] Vide Ceres.

Cerealis, Oppidũ in Hiſpania nõ longè ab Oceani ora in Mediterraneo, Pli. li. 3. c. 1. 7. Celeberrima inter hũc et Oceani orã in Mediterraneo Segeda, quæ Augurina cognominatur, Iulia quæ Fidentia, Virgao quæ Alba, Ebura quæ Cerealis, etc.

Cerebrum,] cerebri, pen. corr. (ἐγκέφαλος,) Plin. lib. 11. cap. 37. 11. Cerebrum omnia habent animalia quæ ſanguinem: etiã in mari quæ mollia appellauimus, quãuis careãt ſanguine, ut polypi, Sed homo portione maximũ & humidiſſimũ omniumq; uiſcerũ frigidiſſimũ, duabus ſupra ſubterq; membranis uelatũ, quarũ alterutrã rumpi mortiferũ eſt. Cætero uiri quàm fœminæ maius. Hominibus hoc ſine ſanguine, ſine uenis, & reliqs ſine pingui. Aliud eſſe quàm medullã, erudit docent, quoniã coquendo dureſcat. Plura ibidẽ. Quod aũt dicit Plinius cerebrũ ſine uenis & ſanguine eſſe, id manifeſtè falſum eſt ex anatome, nequis putet: nã et uenas et arterias numeroſiſſimas habet in plexu quẽ retiformẽ practici uocant. Cic. 1. Tuſc. 30. Alijs pars quædã cerebri uiſa eſt animi principatũ tenere, Alijs nec cor ipſum placet, nec cerebri quandã partem eſſe animum, ſed alij in corde, alij in cerebro dixerunt animi eſſe ſedem & locum.

Felix cerebri. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 3. Interpretes hoc loco Felicem cerebri illum intelligi uolunt, quem cerebroſum alibi appellãt, id eſt, iracundum aliquantulum, & qui quod de unoquoq; ſentiat liberè pronunciet.

Sanies nigri cerebri. Stat. 5. Thebaid. 115.

Cerebrum arboris. Plin lib. 13. cap. 4. 8.

Effractum cerebrum. Stat. 6. Thebaid. 162.

Putidũ cerebrũ, pro inſano dictũ eſt ab Hora. 2. Ser. ſat. 3. 15.

Cerebrum palpitat. Vide Palpito.

Cerebro laborare. Vide Labor.

Cerebellum, (ἐγκεφάλιον,) Diminutiuum. Plin. lib. 29. cap. 5. 3. Cerebello gallinaceo occurritur.

Cerebroſus, pen. prod. (ὠθώδης,) Adiectiuum, Capitoſus, & qui habet durum & pertinax cerebrum. Plaut. Moſtel. 13. 14. Senex hic cerebroſus eſt certè. Hora. 1. Serm. ſat. 5. 6.

– donec cerebroſus proſilit unus.

Cerebroſus bos. Colum. lib. 2. c. 11. 9. Eruum pecori noxium, & præcipue bubus, quòd pabulo ſuo cerebroſos reddit. Id ad inſaniã faciles, et unde ipſis crebrò cerebrũ moueatur.

Ceres, Cereris; pen. corr. (δημήτηρ, δήμητρα, δηώ, κυρῆβα,) Saturni atq; Opis filia, quæ genuit ex Ioue Proſerpinam. Hæc, dea frugum putabatur. Ci. 2. de Nat. deor. 97. Mater aũt eſt à gerendis frugibus, Ceres tanquã geres, caſuq; prima litera itidẽ immutata, ut à Græcis. nã ab illis quoq; Δημήτηρ quaſi γημήτηρ nominata eſt. Cererẽ Virgilius pro Luna poſuit, ſicut Liberũ pro Sole in primo Georgicorũ,

– uos ô clariſſima mundi

Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,

Liber & alma Ceres. De Cereris templo in Sicilia, infrà in dictione Enna.

Terra Ceres. Ci. 1. de Nat. deo. 58. Idẽq; diſputat æthera eſſe eũ, quẽ homines Iouẽ appellarẽt: quiq; aer per maria manaret,

eum eſſe Neptunũ:terramq́; eam eſſe quæ Ceres diceretur.
Accola Cereris. Vide Accola.
Ceres Amæa. Vide Amæa Azeſiam reperit, In Chiliadibus E-
Antiqua Ceres. Virg. 2. Aeneid. 147. (raſmi.
Ennæa Ceres, quæ colebatur in Enna urbe Atticæ. Sil. li. 1. 43.
Frugifera Ceres. Seneca 1. Thebaid. 44.
Legifera Ceres. Leges enim ipſa dicitur inueniſſe. Nã & ſacra ipſius Theſmophoria uocantur. Sed ideo hoc fingitur, quia ante inuentum frumentum à Cerere, paßim homines ſine lege uagabantur: quæ feritas interrupta eſt, inuento uſu frumentorum, poſtquàm ex agrorum diuiſione nata ſunt iura. Hæc Seruius. Virg. 4. Aeneid. 12.
Magna Ceres. Virg. 1. Georg. 68.
Secreta Ceres, dicebatur Eleuſina, cuius ſacra nemini fas erat publicare, nec ijs intereſſe, qui non eſſent initiati. Seneca Hercule furente 10. 4. (1. Georg. 68.
Annua ſacra referre Cereri, Ambarualia ſacrificia facere. Vir.
Ceres, pro ipſo pane aliquando ponitur. Terent. Eun. 4. 5. 6.
Sine Cerere & Libero friget Venus. Virg. 1. Aeneid. 142.
Cereri nuptias facere, uel ſacrificare. Plaut. Aulul. 11. 5.
Cererin' Strobile has facturi nuptias?
Str. Qui? Sta. quia temeti nihil allatum intelligo. Quemadmodum Græci dicunt ἑϛίᾳ θύουσιν, id eſt, lari ſacrificant: ita Plautus propemodum indicat apud Latinos dici ſolere, Cereri ſacrificant, ſiquando in conuiuio uinum deeſſet: propterea quòd in huius ſacris nefas eſſet inferre uinum, ſicut apud Græcos in quarundam dearum ſacrificijs.
Ceres, pro frumento. Virg. 1. Aeneid. 37.
Tum Cererem corruptam undis, Cerealiaq́; arma
Expediunt, &c.
Larga Ceres, Magna frumenti copia. Lucan. lib. 3. 70.
Vocare clamore Cererem in tecta, eſt inuocare dari copiã frumentorum, ut inquit Seruius. Virg. 1. Georg. 70.
Fruges Cererẽ appellamus, uinũ aũt Liberũ. Ci. 2. de Nat. deo.
Rubicunda Ceres. Virg. 1. Georg. 60. (86.
Flaua Ceres. Virg. 1. Georg. 20.
Læſa Ceres ſterilẽ uaneſcit in herbã. Oui. 3. Amor. ele. 6. 7.
Cererem celebrare. Iuuen. Saty. 9. 3.
Nutrit rura Ceres. Horat. 4. Carm. ode 5. 4.
Facere uota Cereri. Virg. eclog. 5. 16.
Cererem coquere dicitur æſtiuus Leo. Senec. Hippol. 9. 3.
Terram denſam magis Cereri fauere dicit Virg. 2. Georg. 46. in qua frumentum felicius & melius naſcitur. Sic enim in-
Denſa magis Cereri, rarißima quæq́; Lyæo. (quit,
Iugera Cererem ferunt. Horat. 3. Carm. ode 24. 3.
Intercipere Cererẽ in ſpicis, id eſt, iã maturã. Oui. 8. Met. 59.
Tellus Cererem reddit. Horat. Epod. 16. 9. (pertinet.
Cerealis, & Cereale, pen. pro. (δημήτρειος,) Quod ad Cererẽ
Arma Cerealia, Inſtrumenta ad molendum frumentum conficiendosq́; panes. Virg. 1. Aeneid. 37.
Auræ Cereales. Plin. lib. 15. cap. 19. 1.
Cœna Cerealis. Plaut. Menæch. 3. 26. Prouerbialis loquutio, de qua Eraſmus in Chiliadibus.
Culmi Cerealis mergites, manipulos ſpicarũ uocamus. Vir. 2.
Dona Cerealia, Panes dicuntur. Sil. lib. 7. 37. (Geor. 104.
Herbæ Cereales. Ouid. 4. Faſt. 183.
Cereales ludi, In honorem Cereris facti. Liu. 10. bel. Pun. 185.
Munera Cerealia Ouid. 11. Metam. 25.
Cereale papauer. Virg. 1. Georg. Vbi Seruius, Cereale papauer, uel quòd eſt eſui, ſicut frumentum: uel quia eo Ceres uſa eſt ad obliuionem doloris. Colum. lib. 10. 30. Allia cum cepis, cereale papauer anetho iungite.
Sacrum Cereale. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 1.
Cerealis ſapor. Plin. lib. 19. c. 8. 35. Papaueris ſatiui tria ge-

nera: candidum, cuius ſemen toſtum in ſecunda menſa cum melle apud antiquos dabatur. hoc & panis ruſtici cruſtæ inſpergitur effuſo ouo inhærens, ubi inferiorem cruſtam apium, githeq́; Cereali ſapore condiunt.
Semina Cerealia. Ouid. 1. Metam. 25.
Solum Cereale uocat Virg. Aeneid. 7. 23.
Sulci Cereales. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 3.
Cerealia, cerealiorum, plur. num. n. gen. (δημήτρια,) Dicuntur ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta, quæ Plinius etiam lib. 24. Theſmophoria uocat à Cerere Theſmophora, hoc eſt, legum latrice. Plutarch. quoq́; adonia uocat. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 2. Emerſam commodè ex Antio in Appiam ad Tres tabernas, ipſis Cerealibus, quum in me incurrit Roma ueniẽs Curio meus, ibidem ilico puer abs te cũ epiſtolis.
Ceretani, pen. prod. (κεῤῥοιτανοί, Ptol.) Populi Hiſpaniæ, apud quos generoſa uina naſcebantur, quæ Ceretana dicebantur. Martialis, Ceretana Nepos ponat, Setina putabis.
Ceria,] huius ceriæ, (κηρία,) Genus potionis, quo utuntur Hiſpani. Plin. lib. 22. cap. 25. 42. Ex ijſdem fiunt & potus, zythum in Aegypto, celia & ceria in Hiſpania, ceruiſia & plura genera cum melle.
Cerinthe,] cerinthes, f. g. (κηρίνθη,) Genus herbæ. Plinius lib. 21. cap. 12. 1. Eſt autem cerinthe folio candido, incuruo, cubitali, capite concauo, mellis ſuccum habente. Ea autem apes maxime delectantur, ut idem author docet eodem loco. Virg. & cerinthæ ignobile gramen.
Cerinus,] Vide Cera.
Cerion,] quaſi ſuaue & iucundum. Græci enim κηρίον, uocant fauum. Plin. lib. 20. cap. 2. 3.
Cerites, penu. corr. Populi ſunt quos quum uiciſſent Romani, ſtatuerunt ut nunquam leges ederent, nec leges haberent, quod multum ignominioſum fuit. Hæc Acron in illud Horatij 1. epiſt. 6. 13.
- Cerite cera Digni. Prouerbialis ſententia. Id eſt, ſine lege, & ſuffragio nullo, inquit Budæus. De ijs ſic ſcribit Aulus Gellius lib. 16. cap. 13. Primos autem municipes ſine ſuffragij iure, Cerites eſſe factos accepimus, conceſſumq́; illis, ut ciuitatis Romanæ honorem quidem caperent, ſed negocijs tamen atq́; oneribus uacarent, pro ſacris bello Gallico receptis cuſtoditisq́;. Hinc tabulæ Cerites appellatæ uerſa uice in quas Cenſores referri iubebant, quos notæ cauſa ſuffragijs priuabant.
Ceritus,] huius ceriti, pen. prod. m. g. (νυμφόληπτος,) Cereris ira & indignatione uexatus. Nam in Cereris ſacris furore corripiebantur. Plaut. Rud. 23. 66. Elleboroſus ſum. G. at ego ceritus. Horat. 2. Serm. ſat. 3. 56. Ceritus fuit? an commotæ crimine mentis, &c.
Cerium,] huius cerij, (κηρίον,) Genus ulceris. Pli. li. 20. c.
Cermalus, Locus in urbe ſic nominatus, Feſtus. (2. 3.
Cermorum, Oppidum Macedoniæ apud Plinium lib. 4. cap. 10. in deſcriptione Macedoniæ.
Cerna, uel Cerne, Inſula eſt Aethiopici maris, de qua ſic Plinius ſcribit cap. 31. lib. 6. Contra ſinum Perſicum Cerne nominatur inſula aduerſa Aethiopiæ, cuius neq́; magnitudo, neque interuallum à continente conſtat. Aethiopas tantũ populos habere traditur. Hæc Plinius.
Cernetur oppidum Cernetanorum in Italia. Plinius lib. 3. cap. 5. Vulgò Corneto.
Cerno,] cernis, creui, cretũ, (βλέπω, ὀπτεύω,) cernere, Videre. Virg. Cernimus aſtantes nequicquã lumine toruo. Idem 4. Aeneid. 82. Quis tibi tunc Dido cernenti talia ſenſus?
Cernere ad Capitolia. Ouid. 1. Triſt. eleg. 30. 6.
E loco aliquo procul cernere. Virg. Aeneid. 3. 111.
Cerno, cum infinitiuo. Virg. 5. Aeneid. 6.

-fruſtrà

- fruſtrà cerno te tendere contra.
Cernere & uidere. Cic. 3. de Orat. 88.
Cernis & uides. Lucret. lib. 2. 108.
Ante oculos cernere. Lucret. lib. 2. 147.
Acutè cernere. Lucret. lib. 4. 163.
Acutum cernere, Idem quod acute. Horat. 1. Serm. ſat. 3. 6.
Quum tua peruideas oculis mala lippus inunctis,
Cur in amicorum uitijs tam cernis acutum?
Clarißimè cernere. Plin. lib. 11. cap. 37. 18.
Singillatim cernere aliquid. Lucret. lib. 4. 21.
Oculis cernere. Cic. pro Cluentio 52. Quæ in diuturna obſcuritate latuerunt, ſic aperiam, ut ea cernere oculis uideamini. Idem pro Roſcio Amerino 63.
Oculis cernere ea, quæ uidemus. Cic. 1. Tuſcul. 73.
Cernere obliquis oculis. Plin. lib. 11. cap. 37. 27.
Nati coram me cernere lethum Feciſti. Virg. 2. Aeneid. 108.
Cauſa cernendi in imaginibus eſt. Lucret. lib. 4. 48.
Cernere, Animaduertere, intelligere. Cic. 4. Academ. 29. Nihil eos ſentire, nihil cernere, nihil omnino quale ſit, poſſe reperire. Idẽ de Oratore, Neq́; tanta tamẽ in rebus obſcuritas, ut eas nõ penitus acri uir ingenio cernat, ſi modò aſpexerit.
Cernitur magnus animus duabus rebus. Cic. Off. 95. Et apud eundem 3. de Finib. 44. Cernitur honeſtate beata uita.
Cernere uerum. Cic. 4. Acad. 134. (2. Aeneid. 89.
Vltima cernere, Intelligere ſe uerſari in extremo periculo. Vir.
Cerneres, pro quiuis poſſet cernere. Terent. And. 1. 1. 108. Tũ illa, ut conſuetum facilè amorem cerneres. Virg. 4. Aeneid. Migrantes cernas, totaq́; ex urbe ruentes. Id eſt, quiuis cer-
Cernere eſt, Licet uidere. Virg. 6. Aen. 119. (nere potuiſſet.
Iam cernam, méne, an illum potiorem putes. Cic. 2. Tuſculan. 34. Hoc eſt, nunc experiar & uidebo. Vulgus barbarorum dicit, Ego bene uidebo nunc.
Quis eſt quin cernat quanta uis eſt in ſenſib. Cic. 4. Acad. 41.
Cernit animus, id eſt, præuidet. Cic. de Senect. 77. Animus uerò non me deſerens, ſed reſpectans, in ea profectò loca diſceßit, quò mihi ipſe cernebat eſſe ueniendum.
Cernere animo. Cic. in Catil. 83. Cerno animo ſepultam patriã, Idem 1. de Finibus 97. Quicquid porrò animo cernimus, id omne oritur à ſenſibus.
Cernere animo atq́; intelligere. Cic. in Topic. 12.
Animo uidere, Cernere mente. Cic. 1. de Natu. deor. 69.
Cernere de uarijs rebus, pro colloqui. Plaut. Trinum. 8. 61.
- uerecundari neminem
Apud mẽſam decet: nã ibi de diuinis atq́; humanis cernitur.
Cernere, Decernere, conſtituere, deliberare. Cic. 3. de Leg. 11. Quotcunq́; Senatus creuerit, populusue iuſſerit, tot ſunto. Regio imperio duo ſunto. Lucilius, Poſtquam præſidiũ caſtris educere creuit. (curanto.
Diuis cernere. Ci. 2. de Legib. 35. Quibus diuis creuerint, pro
Cernere, pro dirimere, ſeparare, & ſecernere, ut ait Budæus. Cic. Topic. 42. Cauſa certis perſonis, locis, temporibus, actionibus, negocijs cernitur, aut in omnibus, aut in plerisq́; eorum. Et 5. Tuſcul. 34. Deinde ex maiore parte pleraſq́; res nominari etiam, ſiqua pars abeſſet, ut uires, ut ualetudinem, ut diuitias, ut honorem, ut gloriam, quæ genere, non numero cernerentur.
Cernere, Pugnare. Plaut. Amphit. 2. 3. Pro patria Amphitruo dum cernit cum hoſtibus.
Cernere armis cum altero. Accius Epinauſimache, Primores procerum reuocarint nomina, niſi eſſet quis, qui armis ſecũ uellet cernere. Ex Nonio.
Cernere ferro, Idem. Virg. 12. Aeneid. 142.
Cernere uitam, De uita certare. Ennius, apud Cicer. 1. Off. 59. Ferro, non auro, uitam cernamus utriq́;.

Cernere falſam hæreditatem alienæ gloriæ. Id eſt, uſurpare ſibi gloriam alterius. Cicer. ad Dolabellam lib. 9. 14. 9. A te autem peto, ut me hanc quaſi falſam hæreditatem alienæ gloriæ ſinas cernere. Budæus.
Cernere hæreditatem, pro adire, authore Feſto. Cic. ad Atticũ, lib. 11. 210. 1. Literas tuas accepi pridie Non. Feb. eoq́; ipſo die ex teſtamẽto creui hæreditatem. Id eſt, adiui. Vtitur & Liu. 3. bel. Pun. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 20. eleganti metaphora eſt uſus, Quare adiunges Auſium noſtrum hominem ſemper amantem mei, nunc credo eo magis quòd debet etiam fratris Appij amorem erga me cum reliqua hæreditate creuiſſe. Budæus.
Iuſſu alicuius cernere. Cic. ad Atticum, lib. 13. 294. 2. Nunc mittendum eſt, ut meo iuſſu cernat. ſubaudi hæreditatem.
Cernere, Secernere, cribrare, quod & incernere dicitur. Plin. lib. 18. cap. 11. Poſteaquam gypſi pars inſpargitur, atque ut cohæſerit, farinario cribro ſubcernunt: quæ in eo remãſit exceptitia appellatur, & grandißima eſt. Rurſus quæ tranſit, arctiore cernitur, & ſecundaria uocatur.
Cerni, Paßiuum. Cic. in Topic. 12. Ea eſſe dico, quæ cerni tangiue poſſunt, ut fundum, ædes, parietem, &c.
In turba cerni. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 9.
Nulli cernendus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 10.
Cretio, Verbale, Solennitas, quæ adhibebatur in adeundis hæreditatibus. Cicero ad Atticum, lib. 11. 220. 6. Galeonis hæreditatem creui. Duco enim cretionem fuiſſe ſimplicem, quoniam ad me nulla miſſa eſt. Eidem lib. 13. 204. 2. Ex eo cognoui cretionem Cluuio, Veſtorium negligentem, liberam cretionem teſtibus præſentibus ſexaginta duobus: metuebam ne ille arceſſendus eſſet. Theodoſius Imperator lib. 6. Cod. Tit. de Iure deliberãdi, Cretionum ſcrupuloſam ſolennitatem hac lege penitus amputare decreuimus.
Cernuus, (πρηνής,) Adiectiuum, dicitur propriè inclinatus, quaſi quòd terram cernat, authore Nonio. Lucilius Saty. lib. 3. Cernuus extemplo plantas conueſtit honeſtas. Virgilius 10. Aeneid. 177.
- eiectoq́; incumbit cernuus armo. Vbi Seruius, Cernuus equus dicitur, qui cadit in faciem: quaſi in eam partem quã cernimus. Vnde & pueri quos in ludis uidemus, ea parte qua cernunt ſtantes, cernui uocantur: ut etiam Varro in ludis theatralibus docet.
Cernuus, Calceamenti genus. Feſtus.
Cernuatus: penult. prod. Adiectiuum. Inclinatus. Solinus cap. 57. Vide Lupatus. codice ſequenti proximum. Aliqui tamen legunt Curuatus.
Ceroma,] penult. prod. ceromatis, pen. corr. neut. gen. (κήρωμα,) Dicebatur quo athletæ ungebantur dum certaturi erant. Hoc uerò ex oleo terraq́; conſtabat: nec ex omni quidem terra, ſed ex quibuſdam eius generibus, quibus robuſtiora fieri corpora, & ad tolerandos æſtus atq́; algores firmiora arbitrabantur: ut erat albida quædam terra pertenuis ex Albano agro, & rubrica, ut Baianus puluis, & qui iuxta montem Veſuuium colligebatur, aliæq́; huiuſmodi terræ complures. Martial. lib. 14. 19. Seu lentum ceromate teris, tepidumue trigona. Plin. lib. 28. cap. 4. 17. Nam illa quæ ſunt è ceromate permiſto cœno, articulos tantum molliunt, calefaciunt, &c.
Ceroma, Locus ubi palæſtritæ ungebantur. Plinius, Iidem palæſtras athletarum imaginibus & ceromata ſua exornant.
Fœmineum ceroma. Iuuen. Saty. 6. 25. Dicitur aũt fœmineũ, quòd & mulieres eo, ſicut uiri, ungerẽtur palæſtrã inituræ.
Collum ceromaticũ. Iuuen. Sat. 3. 7. Id eſt ceromate perunctũ.
Ceroſtrotum,] penult. prod. (κερόστρωτον,) Compoſitum ex duobus Græcis nominibus κέρας: id eſt, cornu: &

στρωτὸς

στρωτὸς ſtratus.& eſt picturæ genus,quum ex cornibus ra=
menta tinguntur uarijs coloribus,deinde uermiculatim li=
gno inſeruntur.Principio hoc ex ligni bracteis fieri cœpitũ:
ſed nõ ſatis hoc fuit,cœpere pingi animaliũ cornua, dentes
elephantorum ſecari,lignumq; ebore diſtingui,mox totum
operiri.Plin.li.11.c.37.6.de cornibus urorũ, Apud nos in
laminas ſecta translucent,atq; etiam lumen incluſum latius
fundunt,multasq; alias ad delicias cõferuntur, nunc tincta,
nũc ſublita,nunc quæ ceroſtrota picturæ genere dicuntur.

Cerotum,] Vide Ceratum.

Cerrus,] cerri,f.ge.(ἄπαρις,) Arboris ſpecies ex glandium
genere.Plin.lib.24.cap.4.5.

Cerrinus,pen.corr.Adiectiuum,(ἀπαρινὸς,)ut Cerrinus calix.
Plinius lib.30.cap.10.10.Quidam pectus eius bibendum
cenſent,& in cerrino calice.

Cerreus,aliud Adiect.(ἀπαρινὸς,)ut Cerrea glans.Legitur aũt
ſine ſuo ſubſtantiuo.Plin.lib.16.cap.6.8.de glande pagina
loquens,Proximã huic cerream tradit Nigidius,nec ex alia
ſolidiorẽ carnem,ſed duram.Col.lib.9.c.1.5.Nã ut grami
nibus,ita frugibus roburneis opus habent,maximeq; laudã
tur qui ſunt feraciſsimi,querneæ glandis,& iligneæ,nec mi
nus cerreæ.Alia exemplaria pro cerreæ,habent acernæ.

Certe,] Vide Certus.

Certo,] certas,(ἀγωνίζομαι,ἁμιλλῶμαι,ἀθλέω,) certare,
Altercari,contendere.Varijs nominibus iungitur,conſtrui
turq; ut plurimum cum præpoſitionibus inter & Cum.
Certare clare.Vide Clare.
Acies certant.Vide Acies.
Ambiguè certare.Tacit.lib.21.415.30.
Aequore certare.i.in curſu & ſpacio currentiũ.Sil.li.16.78.
Téne Aſtur certante feret quiſquã æquore palmã Erepto?
Verba ſunt Iberi ad Pãchatẽ equũ, qui uenerat ex Aſturia.
Certare bello de re aliqua.Liu.3.ab Vrbe 305. (li.8.118.
Sic certare pugnis,calcib.unguib.&c.Ci.5.Tuſc.112.Sil.
Plus uno Marte cert.Diuerſ.prælijs hoſtẽ aggredi.Sil.li.8.71.
Animis iniquis certare,pro malignè diſsidere & aduerſari, a=
pud Virg.10.Aeneid.2.ubi Iupiter deos alloquitur.
Augendæ dominationi certare, Ad augendam dominationem
certare.Tacitus lib.2.
Benedictis uel maledictis certare. Terent.in prol.Phorm.21.
Liu.5.ab Vrbe 41.Sic certare minacijs cum aliquo.Plaut.
Carmine certare.Horat.in Arte 45. (Trucul.19.54.
Damnis certare.Plaut.Trucul.19.56.in Perſa 6.58.Malitia
certare tecum,miſeria eſt.
Dicacitate certare.Cic.de Claris Orat.89.
Dolis certare.Sil.lib.5.20.
Iocis certare.Horat.2.Carm.ode 12.4.
Legibus ſuis certare domi.Ci.4.Verr.21.Siculi hoc iure ſunt,
ut quòd ciuis cum ciue agat,domi certet ſuis legibus.
Manu certare.Valer.lib.6.63.
Mero certare.Horat.4.Carm.ode 1.7.
Multam certare.Vide Multam dicere,in Dico,dicis.
Muneribus certare,Contendere de munerũ præſtantia.Vir.2.
Nec ſi muneribus certes,concedat Iolas. (eclog.12.
Obſequijs certare.Claud.epig.20.3.
Certare officijs inter ſe.Cic.Curio.lib.7.32.1.
Priorem officio certare.Virg.1.Aeneid.111. –officio nec te
certaſſe priorẽ Pœniteat.Vbi Seruius, Nec tibi parũ uidea
tur prima beneficia præſtitiſſe,quũ poſsis maiora recipere.
Pietate certare.Claud.4.Paneg.20.
Pignore certare.Virg.3.eclog.7.
Sagitta celeri certare.Virg.5.Aeneid.96.
Omni ſcelere certare.Senec.Thyeſte 1.5.
Titulis alicuius certare.Claud.epig.22.7.Id eſt,cum titulis.

C E R

Vigilijs ac labore cum altero certare.Liu.4.bel.Maced.72.
Certare Virgiliana uirtute.Plin.in præfatione lib.9.
Vitijs certare cum aliquo.Cic.10.Philipp.276.
Secum certare.Plin.epiſt.119.a.
Certare cum alterius improbitate.Cic.7.Verr.90.
Certat Aegyptus cum feraciſsimis terris.Plin.in Panegy.48.
Tantis ſegetibus induebatur,ut cum feraciſsimis terris,qua
ſi nunquam ceſſura,certaret.
Cum uſuris & fructibus prædiorum certare.Cic.2.in Cat.38.
Imparibus certare,id eſt,cõtra uel maiores ſe uel minores. Ho
rat.Epod.11.4. (moſum eſſe.Sil.li.5.4.
Forma certare deis,pro Cũ deis,id eſt,nõ minus quàm deos for
Melioribus certare,id eſt,cum nobilioribus & potentioribus.
Horat.2.Serm.ſaty.5.4.
Certare de.Liu.4.ab Vrbe 160.Aut ijs,cũ quibus de imperio
certetur,nec uirtute,nec patiẽtia, nec diſciplina rei milita=
De imperio certare.Cic.2.de Orat.42. (ris cedẽdũ eſſe.
Pugnaciter certare de re aliqua.Cic.4.Academ.17.
In decus & famam lethi cum aliquo certare.Sil.lib.11.43. Id
eſt,quò mors glorioſior ſit.
In omne facinus certare,id eſt,ruere in omnem turpitudinem,
proiectum eſſe ad omne ſcelus.Seneca Thebaid.1.60.
Foro certare,id eſt,in foro.Horat.2.Serm.ſaty.5.6.
Certare,Inter ſe ſumma cura deliberare.Virg.6.Aeneid.36.
Haud mora,feſtinant flentes,aramq; ſepulcri
Cõgerere arboribus,cæloq; educere certãt.Id eſt (ait Seruius)
ut hoc faciãt,mẽte pertractãt.Nã adhuc ituri ſunt ad ſyluas.
Iure certare inter ſe.Cic.4.Verr.27.
Certare ob.Horat.in Arte 45.
Carmine qui tragico uilem certauit ob hircum.
Sub lege aliqua certare.i.ꝓpoſita cõditiõe.Clau.epig.22.29.
Certare agere quidpiam,Eſt certatim aliquid conari. Virg.2.
Aeneid.13.Certantq; illudere capto.
Non certare cum aliquo quidpiam facere.Virg.2.Georg.20.
Certo ſuperare,id eſt,ſtudeo & conor.Virg.5.eclog.2.
Certo uincere.Virg.5.Aeneid.39.
Honorem certare.Stat.lib.6.Thebaid.2.
Certare aliquid,id eſt,certãdo conari.Hor.2.Serm.ſat.3.63.
Certare, cum datiuo uſurpatiue.Virg.5.Eclog.
Montibus in noſtris ſolus tibi certet Amyntas.Vbi Seruius,
Vſurpatum eſt:nam hodie Certo tecum dicimus.
Laudibus alicuius certare.Virg.2.Georg.28.
Donaria alicui certare,id eſt,alicui dono certatim offerre.Va
lerius lib.5.129.
Certatur,Imperſonale.Liu.1.ab Vrbe 69.Inter ordines certa
batur.Idem 8.bel.Pun.135.certabaturq; ſententijs.
Certatum eſt.Lucan.lib.2.30.Idem lib.1.1. & rupto fœdere
Hic ſubauditur uerbum ſubſtantiuum. (regni Certatũ.
Certatum eſt in iudicio.Cic.1.de Orat.86.
Certans,(ἀγωνιζόμενος,)Participium.ut Crines auro certan=
tes,id eſt,auro intorti ac inter ſe ferientes.Sil.lib.4.41.
Cæſariem,crinemq; tibi Gradiue uouebat
Auro certantem,& rutilum ſub uertice nodum.
Animam ſuam certantem in hoſtis dextra ponere,Eſt ab hoſtis
forti dextra interfici.Sil.lib.10.61.de Paulo loquens.
Animis certantibus,id eſt,ſumma animorum contentione.Vir=
gil.12.Aeneid.116.
Remis certantibus æquora uerrere,Vehementer agitatis remis
nauem impellere.Virg.3.Aeneid.133.
Certamen,pen.prod.huius certaminis,pe.corr.(ἀγών,ἆθλος,
ἅμιλλα,ἁμίλλημα,) Eſt res ipſa de qua certatur,uter colũ
bam ſagitta feriat,uter prior decurrat ad metas. Vnde Vir.
2.Georg.106. Velocis iaculis certamina ponit in ulmo.
Donatus in Adelphos Terentij.

Certamen

Certamen etiam ipſa eſt certatio.
Lex certaminis.Ouid.10.Metam.114.de Atalanta,
Præmia ueloci coniux,thalamiq; dabuntur.
Mors precium tardis.ea lex certaminis eſto.
Precium certaminis ferre.Ouid.13.Metam.4.
Ludorum certamina.Ouid.1.Metam.90.
Certamen diſci.Ouid.10.Metam.36.
Iaculi certamina ponere in ulmo, Eſt ictus ſagittarum ad ſco=
pum aut columbam ulmo affixam (quod genus eſt ludicri
certaminis)dirigere.Virg.2.Georg.106.
Veneris certamina mutua.Ouid.2.Amorum,eleg.10.6.
Vini certamen,Compotatio.Tibul.lib.3.eleg.6.3.
Bijugum certamen,Concurſum celerẽ curruũ ſignificat. Virg.
Celebre certamen.Ouid.1.Metam.90. (5.Aen.29.
Feſta certamina.Stat.lib.6.Thebaid.185.
Impar certamen.Ouid.11.Metam.32. De Mida.
Ludicrum certamen,Ioculare et puerile.Seneca Agam.12.4.
Perpetua ſacri certaminis materia.Quint.lib.3.cap.7.3.
Quadrijugum certamen.Stat.lib.6.Thebaid.74.
Sacra certamina.Plin.lib.21.cap.2.1.
Valida certamina.Stat.lib.6.Thebaidos 141.
Celebrare certamina,id eſt,ludos certaminũ.Vir.5.Ae.120.
In certamen deſcendere.Cic.2.Tuſc.105.
Inire certamina prima.Virg.5.Aeneid.23.
Miſſum certamen,id eſt,peractũ & finitũ.Virg.5.Aene.108.
Præmia certamen mouent.Ouid.epiſt.15.75.
Certamina referre.Id eſt,innouare.Virg.5.Aen.118.de Aſca
Tollere dona certamine.Virg.5.Aeneid.77. (nio.
Certamen,pro tumultu ſiue ſtrepitu.Virg.5.Aeneid.26.
Nauticus exoritur uario certamine clamor.
Certamen,Contentionem,etiam ſignificat.Salluſt. Diu magnũ
inter mortales certamen fuit,uine corporis,an uirtute ani=
mi res militaris magis procederet.Cic.pro Roſc.Amer.81.
Quo in certamine ꝑditi ciuis erat,nõ ſe ad eos iungere,etc.
Summum certamen.Summus conatus.Virg.5.Aeneid.40.
Contentio & certamen.Cæſar 5.bel.Gal.168.
Honeſtum certamen,& diſputatio ſplendida. Cic.2.de Finib.
109.Pugnant Stoici cum Peripateticis,&c.Et certamẽ ho
neſtum & diſputatio ſplendida:omnis eſt enim de uirtutis
dignitate contentio.
Diuitiarũ certamina,id eſt,labores in cumulandis opibus. Ho
Aequo certamine bellũ geritur.Luc.li.2.116. (ra.1.ep.5.2.
Alacre certamen.Sil.lib.1.37.
Grande certamen.Horat.3.Carm.ode 20.2.
Magnum certamen.Virg.7.eclog.4.
Verum fictumq; certamen.Quint.lib.2.cap.4.26.
Certamen cum. Cicero 3.de Legib.37. Neq; nobis cum illa
tum peſte certamen fuit,ſed cum grauiſsimo Reipub.tempo
re cui ſi ceſsiſſem,&c.
In certamen uenire cum aliquo.Cic.de Claris Orat.177.
Adducere in certamen rem aliquam.Vide Adduco.
Inſtituere ſibi certamen cum aliquo.Cic.1.Acad.63.
Certamen inter. Salluſt. Sed gloriæ maximum certamen inter
ipſos erat.Plin.lib.15.ca.2.2. Reliquum certamen inter I=
ſtriæ terram & Bæticæ par eſt.
Inter quoſdam certamen de.Cic.pro Flac.49.Adſunt Atheniẽ
ſes,unde humanitas,&c.De quorũ urbis poſitiõe, propter
pulcritudinem etiã inter deos certamen fuiſſe proditum eſt.
Pro re aliqua certamen eſſe.Cic.3.de Nat.deor.137. Eſt enim
mihi tecum pro aris & focis certamen,& pro deorum tem
plis atq; delubris,proq; urbis muris,&c.
Honoris & dignitatis certamen eſſe cum aliquo.Ci.1.Off.58.
Certamen & diſcrimen ſalutis.Cic.1.de Diuin.155.
In certamẽ & diſcrimen rerũ omniũ deuenire.Ci.1.de Ora.2.

Certamen,Prælium.Virg.11.Aeneid.Quòd ſi me ſolum Teu=
cri in certamina poſcunt.Cic.4.de Finib.51.Sed ut magnũ
& difficile certamen iniens,&c.
Belli certamen.Plan.Cic.lib.10.18.6. Lucret.lib.1.97.
Clara accendiſſet ſæui certamina belli.
Conferre belli certamina.Vide Confero.
Pugnæ certamen.Sil.lib.17.111.
Gladiatorium uitæ certamen.Cic.2.de Orat.173.
Aeterno certamine prælia edere.Lucret.lib.2.24.
Certamen atrociſsimum.Vide Atrox.
Diſpar certamen inire, Eſt cum maiore contendere. Ouidius
2.Amorum,eleg.2.13.
Exacto lætus certamine uictor.Claud.5.Paneg.23.
Graue certamen.Sil.lib.16.106.
Lethiferum certamen.Catul.epig.59.79.
Longum certamen.Horat.1.Epiſt.10.7.
Martium certamen.Horat.4.Carm.ode 14.4.
Miſerandum certamen.Sil.lib.5.104.
Nauale certamen, Quod è nauibus in mari cõmittitur. Vir.5.
Rabidum certamen.Sil.lib.16.82. (Aeneid.98.
Sacra certamina fuerunt quatuor apud Græcos: Nemea dica=
ta Archemoro,Pythia Apollini,Iſthmia Palæmoni ſeu Me=
licertæ,Olympia Ioui. Lactantius tamen in principio ſextĩ
libri Thebaidos tradit Olympia in honorem Pelopis fuiſſe
inſtituta.cui ſubſcribit Solinus cap.2.his uerbis,Certamen
Olympicum,quod Hercules in honorem atani materni Pe=
lopis ediderat,intermiſſum Iphiclus filius eius inſtaurauit
poſt excidium Troiæ anno quadringenteſimooctauo.Stat.
quoq; in principio lib.6.Thebaid.2.
Hunc pius Alcides Pelopi certauit honorem,
Puluereumq; fera crinen detorſit oliua.In Nemeis uictores
apio coronabantur.Plin.lib.19.cap.8.28. Honos ipſi in
Achaia,coronare uictores ſacri certaminis Nemeæ. De a=
pio loquitur.In Pythijs lauro utpote quæ dicata eſt Apolli
ni.Teſtis Plin.lib.2.cap.1.1.Teſtis & Lactantius loco ſu=
prà citato.In Olympijs oleaſtro.Plin.lib.13.cap.4.ad fi=
nem,Athenæ quoq; uictores olea coronant, Græci uero o=
leaſtro Olympiæ.In Iſthmijs pinu.Plin.lib.15.cap.10. ad
finem, Pinea corona uictores apud Iſthmum coronantur.
Extat ſuper hac re Græcum epigramma Archiæ poetæ,
Quod ſic Latinitate donauit Volaterranus.
Græcia concelebrat duo bis certamina ſacra:
Quorum,hominum duo ſunt,& duo cœlicolum:
Sacra Iouis,Phœbiq;,Palæmonis,Archemoriq;.
Dona oleaſter erunt, mala,ſelina, pitys.Hoc eſt,oleaſter,
poma,apium,pinus.Primum (ait Volaterranus)Hercules
in Iouis honorem conſtituit in Olympia:ubi ſtadium fecit
tanto cæteris maius,quanto eius menſura pedis præpolle=
ret:ubi primus Olympionica fuit Corœbus Athenienſis,ut
author Euſebius.Vide Plinium lib.7.cap.56.15.& Dio
dorum Siculum lib.5.cap.2. Secundum Phœbo dicatum
Delphis,ob pythonem ſerpentem ab eo interfectũ, ubi cer
tamẽ erat muſicæ, in quo Chryſothemis primus uicit hym
norum cantu,deinde Thamyras,ut author Pauſanias. Co=
ronabantur lauro,quæ Delphis adeo magnas fert baccas,
ut mala uideri poſsint.Tertium Palæmonis Athemantis fi=
lij,ex cæde paterna ab Ino matre liberati, Neptuno apud
Iſthmũ.Quarta Nemea ſacra,ob Archemorũ puerum Ly=
curgi filium,ab Hypſipyle nutrice educatũ,& in ſylua Ne
mea defunctũ.Erat aũt conſuetudo hieronicarũ (ſic enim
uocabantur qui in ſacris certaminibus uiciſſent) ut domũ
redeuntes,diruptis de induſtria mœnib.à patria exciperen
tur, tanquã uiri fortiſsimi & ui ſuperantes. Coronas præ=
terea donabant patriæ.Hæc & multo plura apud Volate.
in Philo=

in Philologia lib.29. Vide Cœlium lib.13.cap. 17. Cic.2. Tuſcul.70.& pro Flacco 24.Plin.lib.34.cap.4.2. Effigies hominum non ſolebant exprimi,niſi aliqua illuſtri cauſa perpetuitatem merentium,primò ſacrorū certaminū uictoria,maximeq; Olympiæ:ubi omniū qui uiciſſent,ſtatuas dicari mos erat. Eorum uerò,qui ter ibi ſuperauiſſent,ex mēbris ipſorū ſimilitudine expreſſa,quas iconicas uocant. Meminit & horū agonū Alciatus non paucis uerbis in tres poſteriores libros Codicis. Plin.lib.16.cap.4.3.de coronis loquens, Nouiſsimè et in ſacris certaminibus uſurpatæ:in quibus hodieq; non uictori datur, ſed patriam ab eo coronari (pronunciatur.

Sæuum certamen. Sil.lib.1.29.

Sublime certamen. Claud.in Ruff.1.60.

Trepidum certamen. Horat.1.Epiſt.20.10.

Vaſtum certamen. Virg.12.Aeneid.111.

Minor in certamine,id eſt,uiribus inferior. Hor.1.Epi.10.7.

Studio certaminis in litem ire. Ouid.6.Faſt.18.

Accendere certamina. Luc.lib.1.97. Significat cauſam præbe (re litium.

Certamina impenſius accendi. Vide Accendo.

Multam certare. Vide Multam dicere,in Dico,dicis.

Celebrare certamina ſub nomine alicuius, Scæuola in L.Liberto.§.L.Titius.ff.de annuis legatis.

Conferre manu certamina. Lucret.lib.4.170.

Certamen conſerere. Vide Conſero.

Contrahere certamen. Vide contraho.

Duro certamine cadere. Claud.4.Paneg.63.

Differre certamina. Ouid.6.Metam.11.

Dirimere certamina. Ouid.5.Metam.63.

Excludere certamina, Remittere præliū,atq; interponere quietem bello. Sil.lib.15.162.

Certamen animis imbibere. Vide Imbibo.

Inceſsit certamen,pro ſubijt. Tacit.lib.2.

Increſcere dicitur certamen. Vide Increſo.

Inferre certamen alicui. Vide Infero.

Inijcere certamen aliquibus. Vide Inijcio.

Inire certamen. Ouid.10.Metam.36.

Inire certamina cum aliquo. Sil.lib.13.31.

Inſtituere ſibi certamen cum aliquo. Vide Inſtituo.

Inuadere certamina. Sil.lib.17.96. Id eſt, in certamina uade (re.

Miſcere certamina. Vide Miſceo.

Moliri certamen. Sil.lib.16.2.

Mouere certamen. Lucan.lib.3.25.

Occumbere certamine. Sil.lib.1.29.

Certamini auidè ſe offerre. Vide Auidus.

Ponere certamen. Id eſt,finire. Virg.8.Aeneid.126.

Ponere militibus certamina, Collocare aciem, inſtruere ordines militum. Virg.5.Aeneid.14.

Præparandus certamini. Quint.lib.2.cap.8.3.

Victus certamine. Ouid.6.Metam.19.

Equus primus certamine,id eſt,uictor in certamine curuli. Horatius de Arte Poetica 17.

Certatio,(ἀγώνισις,) Verbale, Ipſe actus,cōtentioq; certantiū. Cic.3.de Nat.deor.89. Sed nequaquā iſtuc ibit: magna eſt certatio. Liu.5.bel.Pun.19. Confeſtim Caruilij Tribuni plebis omiſſa multæ certatione, rei capitalis diē Poſthumio di (xerunt

Corporum certatio. Cic.2.de Legib.36.

Multæ certatio. Liu.5.bel.Pun.19.

Pœnæ certatio. Cic.3.de Legib.8.

Certatio iniquè comparata. Vide Iniquus.

Iniqua certatio. Cic.pro Quintio 49.

Certatio cum. Cic.2.de Finib.73. Non mihi cum Torquato, ſed uirtuti cum uoluptate certatio.

Parem certationem cum aliquo eſſe. Cic.pro Quintio 46.

Certatio inter. Cicer.de Amicitia 31. Atque hæc inter eos ſit honeſta certatio.

Certatim, pen.prod.(ἀγωνιστικῶς) Aduerbium, Cum contentione: quando alius,alium præire conatur in re aliqua. Plinius epiſt.33.b. Omnes me certatim,& tamen æqualiter amant. Liuius 6.bel.Pun.231. Itaque in uulnera ac tela ruunt neque illos muri,neq; ſuperſtantes armati arcere queūt,quin certatim aſcendant.

Certatim alter alteri obſtrepere. Liu.1.ab Vrbe 178.

Cantare certatim. Horat.1.Serm.Saty.5.3.

Conſtant inter nos certatim ſumma ſtudia. Lepidus ad Ciceronem,lib.10.34.6.

Certatim credere. Liu.1.ab Vrbe 235. Certatim ſummi, infimiq; Gabinorum Sext. Tarquinium dono deum ſibi miſſum ducem credere.

Certatim ad opus currere. Cic.2.Philipp.122. Hoc eſt ſumma cum diligentia.

Certatim de ſalute alicuius dicere. Cic.pro Seſtio 63. Virg.3. Aeneid.58. Certatim ſocij feriunt mare,& æquora uerrūt. Idem 7.Aeneid.30.

Certatim inſtaurant epulas,&c. Et 7.Aeneid.117. Certatim regis circunſtant tecta Latini. Idem 4.Georg.8.
Nequicquam in tectis certatim tenuia cera
Spiramenta linunt.

Loqui certatim. Ouid.12.Metam.49.

Certatim de his tradunt authores. Plin.lib.32.cap.5.7.

Hoc Cic.atq; Aſinius certatim uſi ſunt. Quint.lib.6.ca.1.17.

Certatus, (ἀγωνισθείς,) Adiectiuum. Tacitus lib.11. Et huic contra itum ad amnem Erindem, in cuius tranſgreſſu multum certato,peruicit Bardanes. Certato,id eſt,quum certaſſet. Paſsiuum pro actiuo.

Certatus,huius certatus,pen.prod.(ἀγώνισμα,) Idem quod certamen. Stat.lib.3.Sylu.13.1.
–ridetq; benigna
Parthenope Gentile ſacrum,nudoſq; uirorum
Certatus,& parua ſuæ ſimulacra coronæ.

Certus,] (ἀναμφίβολος, ἀναμφισβήτητος, ἀνεξέλεγκτος,) Adiectium à Cerno,ut ait Sipontinus,quando ſignificat uideo: & eſt Clarus,indubitatus: quia ea quæ cernimus, clara & indubitata ſunt.

Certus ſum ex hoc metu. Plaut.Merc.4.19. ex hoc ut ſim certus metu. Id eſt,ne quid ultra timeam de hac re.

Incertus & Certus,contraria. Terent.Eunuch.1.1.17.
–incerta hæc ſi tu poſtules
Ratione certa facere nihilo plus agas,&c. Pla.Pſeu.10.19.
Certa amittimus,dum incerta petimus.

Amor certus,id eſt,non ſimulatus. Ouid.2.de Arte 50.

Amor certior. Ouid.3.de Arte 114.

Animo certo & cōfirmato poſſe conſiſtere in cauſa. Cice.pro (Quintio 51.

Arboribus certis grauis umbra tributa eſt, id eſt, peculiariter priuatæ cuidam arborum ſpeciei. Lucret.lib.6.157.

Author certus. Vide Author.

Author certiſsimus.i.probatiſsimus & ueriſsimus. Vir.1.Geo. (87.

Auxilium certum. Cicer.pro Quintio 15. Appellantur Tribuni,à quibus quum eſſet certum auxilium petitum, ita tamen diſceditur,&c.

Certis de cauſis aliter exiſtimare. Cic.1.de Orat.91.

Cōſul certiſsimus,pro Nō dubiè futuro. Cic.pro Milone 19.

Crimen certum. Cic.pro Sex.Roſc.Amer.50.

Certa crux. Cic.pro Milone 44. Clodius inſidias fecit Miloni: fecit: certa crux nullas fecit: ſperata libertas.

Certos & conſtantes curſus habere. Cic.3.de Nat.deor.31.

Accipere damnum certum. Horat.1.Epiſt.10.6.

Deus certiſsimus. Cic.1.de Nat.deor.54. Cleantes autem qui, &c. tum ipſum mundū deū dicit eſſe, tū totius naturæ mēti atq; animo tribuit hoc nomen, tū ultimū & altiſsimū, atq; undiq; circunfuſum & extremū,omnia cingentē,atq; cōplexum ardorē, qui æther nominetur,certiſsimū deum iudicat.

Dextera certa, Certa manus,non aberrans,ut ait Budæus. Martial.lib.1.13. de ſue quæ ex uulnere peperit, O quàm certa fuit librato dextera telo.

Dies certa. Cic.Attic.lib.6.113.15. Statim dedi literas, ut ex Cypro equites ante certam diem decederent. Liu.ab Vrbe condita, Quum in diem certam ut ad lucum Ferentinæ conueniant,edicit. Id eſt,ad tempus conſtitutum.

Die certa promittere. Vlpianus in L.Stipulatio iſta.§.Inter certam.ff.de Verborum obligationibus, Inter certam incertāq; diem diſcrimē eſſe ex eo quoq; apparet, quòd certa die promiſſum uel ſtatim dari poteſt: totum enim medium tempus ad ſoluendum,liberum promiſſori relinquitur.

Diebus certis aliquid facere,id eſt,ſtatutis. Vir.2.Geor.56. Et uenerē certis repetunt armenta diebus. Seruius certis exponit ſtatutis,legitimis,à natura arcana quadā ratione diſpo (ſitis.

Diebus ac ſacrificijs certis libare. Cic.2.de Legib.32.

Dolor certus, Conſtans & obdurans. Horat.Epod.15.4.

Domus certa, Propria habitatio. Virg.6.Aeneid.135.

Familias certas duas habere. Cic.1.de Diuin.150.

Fides animis certa,id eſt,fiducia conſtans minimeq; anceps. Valer.lib.4.Argonaut.149.

Facti certa fides eſt,id eſt, certū eſt hoc ſic contigiſſe. Ouid.6. (Faſt.122.

Fides certa ſegetis. Horat.3.Carm.ode 16.6. Significat certum agri prouentum.

Fidei certæ res. Plin.Epiſt.286.

Finis certa. Lucret.lib.2.103.

Fines certi, conditio certa, exercitus certus. Cicer.10.Philipp. 276. certi fines Macedoniæ, certa conditio, certus erat illius exercitus.

Finē uoto petere certū.ſubaudi,Habendi. Hor.1.Epiſt.2.12.

Fines certi in rebus. Horat.1.Serm.Saty.1.21.
Eſt modus in rebus, ſunt certi deniq; fines,
Quos ultra citraq; nequit conſiſtere rectum.

Fines certos,terminoſq; ſibi conſtituere. Ci.pro Qu.19.

Fluitantia reddere certa, id eſt, incerta certa reddere. Horat. 2.Serm.ſatyr.3.54.

Fœdere certo, Certa lege,certo pacto. Virg.1.Aeneid.14.

Fructus certos ac deformatos oſtēdere. Qu.lib.6.8.in proœ.

Genus quæſtionum certum. Cic.2.de Orat.240.

Genere aliquo certo, curſuq; uiuēdi implicari. Ci.1.Off.164.

Hæres certus, Legitimus. Senec.Hippol.10.25.

Haſtam certam quatere,id eſt,ineuitabilē. Virg.11.Aen.153.

Certi homines, Notiſsimi,quaſi qui poſsint nominatim referri. Cic.ad Pontifices pro Domo ſua 23. Hanc iucundiſsimā uitæ atq; officiorū omniū ſocietatē, certi homines ficti ſermonibus & falſis criminib.diremerūt. Et paulò pòſt, Neq; tot ille ſuſpicionibus certorū hominum, et ſcelere exulceratus.

Ictus certus. Rectus,non fallax. Virg.12.Aeneid.99.

Inimicus certus, Quaſi ex profeſſo inimicus. Plaut.Perſ.16.

Certa & definita lex in carminibus. Cic.in Orat.115. (114.

Lege certa aliquid facere. Ouid.5.Metam.107.

Legem certam dicere teſtamento. Paulus.in L. Qui in domini teſtamento.ff.de Teſtamentis, Nam qui incertus eſt de ſtatu ſuo,certam legem teſtamento dicere non poteſt.

Lege tamen certa,ſi nullos contigit illic Ore cibos. Id eſt,certa conditione.

Liberi certi. Cic.1.de Inuent.3. Nondum diuinæ religionis nō humani officij ratio colebatur: nemo legitimas uiderat nuptias: non certos quiſquam inſpexerat liberos: nō ius æquabile quid utilitatis haberet,acceperat.

Loca certa, Diſtincta & determinata. Virg.1.Georg.12.

Certus & definitus locus. Cicer.de Somnio Scipionis 8. Omnibus qui patriam conſeruauerint, adiuuerint, auxerint, certum eſſe in cœlo, ac definitum locum, ubi beati æuo ſempiterno fruentur.

Loco certo cædere ſilicem. Cic.2.de Diuinat.128.

Loco certo dicere. Cic.4.Verr.9. Hoc eſt,ſuo loco apto & cō (modo.

Luminibus dicendi certis ornare. Cic.2.de Orat.65.

Magiſtratum certum præficere procurationi alicui. Cicer. 2.de Legibus 104.

Manus certa,id eſt,non aberrans. Quintil.lib.4.cap.5.11. Vt certa manus uno telo poſſet eſſe cōtenta, incertæ plura ſpargenda ſunt,ut ſit & fortunæ locus.

Manu certa telum miſſum librare, Manu rectè percutiente mittere. Seneca Hercule furente 12.15.

Matricida certiſsimus. Cic.ad Qu.Fratrem,lib.1.2.5.

Mente certa aliquid agere,id eſt,obſtinate. Ouid.epiſt.17.8.

Menſis certus. Cic.4.Verr.89.

Certa quadam moderatione. Cic.1.de Orat.132.

Matrimonij certa mulier. Tacit.lib.12.de Agrippina.

Motus cæli certi. Cic.2.de Nat.deor.140.

Nebulo certior nullus illo. Cic.Attico,lib.15.329.16. Scribit autem Statius illum cum patre habitare uelle: hoc uerò mirum,& id gaudet: quem tu illo certiorem nebulonem?

Certo nomine maleficij uocabitur in iudiciū. Ci.2.de Inu.176.

Nominibus certis cautos expendere nummos, id eſt, certa de cauſa. Horat.2.Epiſt.1.21.

Habere nomen certius. Ouid.3.Triſt.eleg.14.5.

Opes certæ. Plaut.Pœnulo 17.44.

Oratio certa. Plaut.Pœnulo 16.7. Id eſt,uerax.

Ordo certus. Lucret.lib.2.51.

Certas in partes diuidere. Cic.pro Quintio 19.

Patrisfamiliâs certi officia noſſe. Cic.pro Quintio 6.

Patre certo naſci. Cice. pro Sexto Roſcio Amerino 26. Si tibi fortuna nō dedit ut naſcerere certo patre. Vnde certi liberi.

Paſsibus non certis errare. Ouid.4.Metam.35.

Pectora certa, Fortia & firma. Virg.9.Aeneid.51.

Pede certo ſignare humum. Horat.in Arte 32.

Penates certi, Propria alicui deſtinata domus aut habitatio. Vir.8.Ae.8. Hic tibi certa domus, certi (ne abſiſte) penates.

Certæ deſtinatæq; perſonæ. Quint.lib.3.

Certas perſonas interpretatur Aſconius, eos qui iudices fieri poterant.

Pœnæ certiſsimæ in impios conſtitutæ. Cic.in Piſonem 36.

Progenies certa,id eſt,legitima. Seneca Troad.6.11.

Proles certiſsima. Virg.6.Aeneid.65.

Regio certa loci. Lucret.lib.2.59.

Requies certa laborum. Virg.3.Aeneid.79.

Res certas nunciare. Cic.Caſsio,lib.12.4.3.

Rebus certis ſigna certa præcurrere. Cice.1.de Diuinat.192.

Sagitta certa, Quæ nō aberrat à ſcopo. Hor.1.Car.ode 12.5.

Signum amoris certiſsimum. Cic.pro Seſtio 41.

Signis certis aliquid cognoſcere. Virg.1.Georg.79.& 88.

Signis certis diſcere. Virg.1.Georg.71.

Spes certa magis. Ouid.3.de Arte 95.

Spes certiſsima. Cic.ad Brutum,epiſt.10.4.

Stipulatio certa quando dicatur conſtat ex Paulo in L. Stipulationum quædā ſunt.ff.de Verborū obligationibus, Stipulationum,inquit,quædam certæ ſunt,quædam incertæ. Certum eſt quod ex ipſa pronunciatione apparet, quid, quale, quantumq; ſit. Et Vlpianus in L. Vbi autem,eodem titulo.

Studioſi certi alicuius. Cic.de Claris Orat.32. Sed ille Græcus ab omni laude felicior. habet enim certos ſui ſtudioſos,&c.

Bona & certa tempeſtas. Cic.Qu.fratri,lib.2.6.5.

Certum anni tempus. Plin.lib.7.cap.15.3.

Certum,dimenſumq; tempus. Plin.epiſt.213.

Tempore cœli certo. Virg. 4. Georg. 20.
Tempore certo accidere. Cic. de Somnio Scip. 24.
Tempore certo conuenire. Cic. 2. de Inuent. 120.
Teſtis certiſsimus. Sil. lib. 7. 91.
De tramite certo pelli. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 10.
Certior tranſitus. Plin. lib. 3. cap. 11. 6.
Tribu certa, numero certo. Cic. pro Corn. Balbo 22.
Vectigalia certiſsima. Cic. pro Lege Manilia 3.
Certis uerbis. Cic. 2. de Nat. deor. 14.
Verbis quibuſdam certis fieri diuortium. Cic. 1. de Orat. 91.
Vitia certa uocis. Cic. 3. de Orat. 23.
Voluntatem alicuius alteri certam eſſe, Alteri conſentire. Vir. 4. Aeneid. 25. Vbi Iuno Venerem alloquitur,
- adero: & tua ſi mihi certa uoluntas,
Cõnubio iungã ſtabili. Id eſt, ſi tuũ etiã officiũ ſubſequatur.
Voluptas certa & pura magis. Lucret. lib. 4. 217.
Certa res eſt, cui opponitur Opinor. Terent. And. 2. 2. 31.
Non opinor Daue. D. opinor narras? non rectè accipis: Certa res eſt.
Certa res eſt, pro deliberatũ & conſtitutũ eſt. Plaut. Capt. 13. 11. Nunc certa res eſt, eodem pacto, &c. Idẽ Amph. 8. 71.
Itaq; eum placaui: & quidem CCCC. certa, reliqua in ſpe. Cicero Attico, lib. 15. 329. 16.
Certus, pro ueloci aut fideli. Virg. 6. Aeneid. 116.
- equidem per littora certos
Dimittam, & Libyæ luſtrare extrema iubebo. Vbi Seruius certos interpretatur, aut ueloces, aut fideles. Vtrunq; enim, inqt, hoc loco ſignificat. Aliquãdo & firmos: ut Salluſt. Apud latera certos locauerat. Aliquãdo & deliberati iudicij.
Amici certi. Plaut. Pſeud. 5. 155. Ennius apud Cicer. in Lælio 57. Amicus certus in re incerta cernitur.
Amores certi, id eſt, fideles. Propert. lib. 1. eleg. 8. 9.
Homines certi, id eſt, fidiſsimi nuncij. Cice. ad Lentulum, lib. 1. 7. 3. Quoties mihi certorum hominum poteſtas erit, quib. rectè dem, non prætermittam. Idem 4. Verr. 67.
Homines certos habere. Cic. Attico, lib. 5. 105. 1.
Certus, cum præpoſitione In, uel Erga, interdũ idem eſt quod proſper, & de quo melius confidas. Valer. lib. 1. Argon. 4.
neq; enim in Tyrias Cynoſura carinas
Certior, aut Graijs Elice ſeruanda magiſtris.
Dubium & certum, contraria. Lucret. lib. 4. 97.
Notitiam ueri quæ res falſiq; crearit:
Et dubium certo quæ res differre probarit.
Statos æſtiuis flatibus dies & certa maris opperiebatur. Tacitus lib. 20.
Certum quiddam & breue exempli cauſa ponamus. Cice. 1. de Inuent. 80.
Certiora ſunt quàm quæ apud Sagrã. Prouerbialis locutio, cuius meminit Cic. 3. de Nat. deor. 17. Nã de Sagra, Græcorũ etiã eſt uulgare prouerbiũ: qui quæ affirmant, certiora eſſe dicunt, quàm illa quæ apud Sagrã. Vide Eraſ. in Chiliadib.
Certum eſt, id eſt, manifeſtum. Terent. Eunu. 4. 4. 37. Iam ſatis certum eſt uirginem uitiatam eſſe?
Certum eſt deliberatumq;. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 18.
Parum certum eſt mihi de hoc. Planc. Cic. lib. 10. 23. 10.
Certum eſt de iure. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 106.
Certum eſt de aliquo. Brutus & Caſſius Antonio, lib. 11. 2. 8. Quem enim impedimento futurum putas, quum de nobis certum ſit nos quieturos.
Certũ eſt, (δῆλον, δέδοκται,) nõ modò accipitur pro manifeſtũ eſt, ut apud Quintilianũ, Nempe legẽ eſſe certum eſt: ſed etiã pro deliberatũ & cõſtitutũ eſt. In quo ſecundo plerũq; adiungitur datiuus cũ infinitiuo: ut Certum eſt mihi ire in Hiſpaniã (δέδοκταί μοι,) Nõnũquã datiuus ſubintelligitur, ut apud Vir. 10. ecl. 11. Certũ eſt ſyluis inter ſpelæa ferarũ Malle pati. Hæc Valla li. 5. Virg. 9. Aeneid. 32. Luce palam certũ eſt igni circundare muros. Cic. Attico, lib. 1. 5. 3. Mi aũt abiurare certius eſt, quàm depẽdere. Eidẽ li. 15. 329. 9. Certum ſibi eſſe ad Brutum & Caſsium tranſire.

Certum eſt facere. Plaut. Amph. 4. 111. Certum eſt hominem eludere. Terent. Eun. 2. 3. 96. Si certum eſt facere, facias. Cicero pro Cecinna 17. Itaq; mihi certum eſt Recuperatores, antè quàm ad meam defenſionem, meoſq; teſtes uenio, illius uti confeſsione & teſtimonijs. Idem pro Sex. Roſc. Amer. 50. Certum eſt non facere.
Non certum eſt mihi quid agam. Terent. And. 1. 3. 4.
Mihi certum eſt ab. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 15. Mihi certũ eſt ab honeſtiſsima ſententia digitum nuſquam.
Certum eſt tibi ut. Terent. Eunuch. 3. 3. 30.
- ſi iſtuc ita certum eſt tibi,
Amabo, ut illuc tranſeas, ubi illa eſt, &c.
Certũ eſt, Pro tutum eſt. Cic. Attico, lib. 13. 265. 1. Veniſſe à Cæſare narrabat literas hoc ſcribere, ſibi certũ eſſe Romæ manere, &c.
Certũ atq; obſtinatũ. Liu. 2. ab Vrbe 68.
Certum eſt iſtuc? Terentius Hecyra.
Parum certum eſt. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 10. ſed tamen de hoc parum mihi certum eſt.
Definitum aut certum eſſe. Cic. Pulcro, lib. 3. 8. 3. nihil enim habent, quod definitum ſit, aut certum.
Audire certum, pro certò audire. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 21.
Et certum uigilans, quartæ ſit partis Vlyſſes
Audieris hæres. Poteſt etiam exponi Certum uigilans eadẽ ratione, pro Certò uigilans.
Clare & certum loqui, id eſt, apertè & diſtinctè, ut ab omnibus intelligatur. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 6.
Certum alicui facere. Plaut. Pſeud. 9. 4.
- nimis uelim qui certum mihi
Faciat, Ballion hic leno ubi habitet.
Certius alicui facere. Plaut. Menæh. 17. 9. - nec quid
Id ſit, mihi certius facit, quid uelit, quid me accerſit.
Certum facere aliquem. Plaut. Pſeud. 3. 16. Fac me certũ quid tibi ſit. Virg. 3. Aeneid. 36.
Anchiſen facio certum, remq; ordine promo.
Certum habere aliquid. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. 2. Neq; tamen id ipſum certũ habeo. Colum. in Præf. primi lib. 2. Quas ego cauſas Publi Siluine pcul à ueritate abeſſe, certũ habeo. Cic. Attico, lib. 9. 180. 10. Qui tranſierint Senatores ſcribam ad te, quum certum habebo. Luceius Cic. lib. 5. 14. 1.
Habere certum de aliquo quid agat. Cic. ad Caſsiũ, lib. 12. 5. 1.
Quid certi de quaq; re habere. Cic. 1. de Nat. deor. 10. Multũ autem fluxiſſe uideo de libris noſtris, quos plures breui tẽpore edidimus, uariumq; ſermonem partim admirantiũ unde hoc philoſophãdi nobis ſubitò ſtudiũ extitiſſet, partim, quid quaq; de re certi haberemus, ſcire cupientium.
Nihil certi de aliquo habere. Cic. Attico, lib. 6. 116. 6.
Mittere certa ad aliquem. Cic. Attico, lib. 16. 337. 4.
Inuenire certum. Vide Inuenio.
Ponere certum in aliquo. Cic. de Fato 19. Quoniam certum in Fabio ponitur, natum eſſe eum in Canicula oriente, &c.
Certa, clara ſcribere. Cic. Att. lib. 16. 337. 5.
Neſcire certũ. Cic. pro Sylla 28. Sed tamen quid reſpondit de Sylla Caſsius? ſe neſcire certum. Idem Attico, li. 12. 243. 3.
Certum ſcire. Terent. Phorm. 1. 2. 98. Non certum ſcio. Idem Eunuch. 5. 3. 12. Cic. ad Atticum, lib. 7. 132. 8. Idem 1. de Legib. 77. Certum ſciri nullo modo poteſt.
Certum non ſcimus. Terent. Eun. 1. 2. 31. Cice. Pæto, lib. 5. 23. 1. Sed quum certum ſciam, faciam te paulò antè certiorem.
Certo certius, Pro uerisſimo. Iuriſconſulti utuntur. Vlpianus in L. Ait Prætor. §. Si quum mulier. ff. Quæ in fraudem creditorum,

torum, Neq; enim dos in fraudem creditorum conſtituenda eſt. & hoc certo certius eſt, & ſæpiſsime conſtitutum. Idem in L. Stipulatio iſta. §. Sicut autem. ff. de Verborum obligationibus, Cæterum ſi alij habere non licuerit: certo certius eſt non committi ſtipulationem.
Pro certo creditur. Salluſt.
Pro certo dicere. Cic. 2. de Nat. deor. 69. Nec enim hũc ipſum mundũ pro certo rotundũ eſſe dicitis. Idẽ de Claris Ora. 6.
Pro certo habere. Cic. Bruto 5. 2. Neq; nunciabatur quicquam quod pro certo haberemus. Idem Attico lib. 10. 196. 2. Cælius Ciceroni lib. 8. 4. 15.
Pro certo habere de re aliqua. Cic. Attico, lib. 9. 188. 8.
Pro certo negare. Cic. Attico, lib. 5. 110. 3. Sed poſthac omnia quæ certa non erunt, pro certo negato.
Pro certo polliceri atq; cõfirmare aliquid. Cic. 2. pro Lege Agr. 100.
Pro certo putare aliquid. Cic. Att. lib. 9. 188. 8.
Pro certóne. Terent. Adel. 3. 4. 32. Pro certóne tu iſtæc dicis?
Certiorẽ facere aliquẽ (παραγγυᾶν, δηλοῦν, πληροφορεῖσθαι,) Cic. 6. Verr. 71. Adſunt Segeſtani clientes tui, ſocij Populi Romani, atq; amici, certiorem te faciunt, P. Africanum Carthagine deleta, etc. Idem 2. de Diuin. 69. Cæſar 1. bel. Gal. 84. Ab exploratoribus certior factus. Terent. Phormi. 4. 3. 69. Quantum potes, me certiorem, inquit, face. Africanus in L. Eum qui §. primo. ff. de Acquirenda hæreditate, Filiusfamiliâs hæres inſtitutus patrem ſuum certiorem fecerat uideri ſibi ſoluendo eſſe hæreditatem.
Quã diligentiſsimè facere aliquẽ certiorẽ. Cic. Att. lib. 1. 9. 11.
Per literas certiorem facere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 103. Tu me de tuis rebus omnibus, & Lentuli tui, noſtriſq; ſtudijs & exercitationibus uelim quamfamiliariſsimè certiorem, & quamſæpiſsimè facias.
Per notas certiorem facere. Cic. 2. de Diuinat. 69.
Fieri certiorem aduentu alicuius. Cic. 5. Verr. 158.
Certiorem fieri ſcripto alicuius. Ouid. epiſt. 6. 1.
Certioro, certioras, pen. prod. certioraui, certioratum, penult. prod. certiorare Pro præmonere. Vlpianus in L. prima. §. Sed utrũ. ff. De eo qui pro tutore uel curatore negocia geſſit, Sed ſi cognito quòd tutor non fuit, abſtinuit ſe ab adminiſtratione, uideamus an teneatur ſi neceſſarios pupilli nõ certiorauerit ut ei tutorẽ peterẽt. quod uerius eſt. Idẽ in L. Si fideiuſſor. ff. Mãdati, Potuit enim, atq; debuit reus pmittẽdi certiorare fideiuſſorẽ ſuũ, ne fortè ignarus ſoluat debitũ.
Certus cum genitiuo, & in nonnullis ablatiuo. ut Certus eundi, Indubitabiliter profecturus. Sic exponit Seru. in illud Virg. 4. Aen. 111. Aeneas celſa in puppi, iam certus eundi.
Certior, Comparat. (εἰδημονέστερος,) Peritior. Senec. Hippol. 2. 22. de Cupidine loquens,
Ipſumq; Phœbum tela qui neruo regi
Figit ſagitta certior miſſa puer.
Certioror, certioraris, (παραγγυᾶσθαι,) Certiorẽ fieri. Vlpian. in L. prima. §. Vẽditor. ff. de Actionib. empti et uẽditi, Hæc ita uera ſunt, ſi emptor ignorauerit ſeruitutes: qa nõ uidetur eſſe celatus q ſcit, nec certiorari debuit q nõ ignorauit.
Vtinã tui conſilij certior factus eſſem. Cic. ad Atticũ. lib. 3. 50. 5. Faciã te conſilij noſtri certiorẽ. Idẽ ad Cn. Magnum in Epiſt. ad Atticũ, lib. 8. 159. 1. Certior tui conſilij factus. Qu. lib. 4. ca. 2. Iudex quamprimum certus eſſe ſentẽtiæ cupit.
Deſciſcendi certus. Tacit. lib. 20.
Deſtinationis certus. Tacit. lib. 12.
Diſsidij certus. Tacit. lib. 20.
Exitij certus. Tacit. lib. 1. de Cn. Lentulo.
Futuri certus. Senec. in Hercule fur. 12. 4.
Matrimonij certa. Tacit. lib. 12. 150. 25. De Agrippina.
Mori certus. Virg. 4. Aeneid. 113.

Relinquendæ uitæ certus. Tacit. lib. 4.
Spei certus. Tacit. lib. 20.
Iaculis certus, Optimus iaculator. Valer. lib. 1. 75.
Laudis certus, Laudem ſperans. Sil. lib. 16. 89.
Necis certus, Certus mori. Sil. lib. 4. 40.
Sceleris certa mulier. Tacit. lib. 12. ad finem. Id eſt, quæ omnino decreuit patrare ſcelus. Budæus.
Certus cum infinitiuo. ut Certus ſuccurrere, id eſt, paratus. Valer. Flac. lib. 2. 93. Acrius hoc inſtare uiri, ſuccurrere certi.
Certus mori. Stat. 3. Thebaid. 76. Virg. 4. Aeneid. 113.
At Romana ratis ſtabilem præbere carinam Certior. Lucanus lib. 3. 111.
Certè, (ἀμέλει, νὴ δία,) Aduerbium confirmantis. Terent. Adelph. 3. 4. 42. Num nam illa quæſo parturit? G. certè Hegio. Cic. 3. de Fin. 42. Satiſne hoc cõcluſum uidetur? certe.
Certè, Ironicè dictum. Terent. And. 5. 6. 2. Neſcis quid mihi obtigerit. D. certè: ſed quid mihi obtigerit ſcio.
Certè captus eſt, id eſt, ſine dubio, ut ait Donatus. Terentius Andr. 1. 1. 55.
Certè is eſt. Plautus Trinum. 14. 63.
- éſtne ipſus, an non eſt? is eſt.
Certè is eſt, is profectò. Terent. And. 5. 4. 31.
Eueniet certè. Cic. 2. de Diuinat. 27.
Neſcio certè. Horat. 1. Serm. 9. 14.
Nam certè neq; tum peccaui, quum, &c. Cic. Att. li. 8. 160. 2.
Res fortaſſe ueræ, certè graues. Cic. 4. de Finib. 13.
Regium certè genus. Horat. 2. Carm. ode 4. 3.
Quanti certè facis. Cic. Attico, lib. 12. 251. 4.
Profectò certe. Cic. 1. de Nat. deor. 9. Quorum opiniones quũ tam uariæ ſint, tamq; inter ſe diſsidentes: alterum profectò fieri poteſt, ut earum nulla: alterum certè non poteſt, ut plus una uera ſit.
Vel certè. Cic. 1. Tuſcul. 191. Homines mortem optare incipiant, uel certè timere deſiſtant.
Certè, Concedentis. Græcè ναὶ, ut uult Budæus. Cic. in Oratore 80. At dignitatem docere non habet. Certè, ſi quaſi in ludo. Cicer. 2. de Finib. 145. Naturales diuitias dixit parabiles eſſe, quòd paruo eſſet natura contenta. certè, niſi uoluptatem tanti æſtimaretis.
Et certe. Cicer. pro M. Marcello 3. Et certè in armis, militũ uirtus, locorum opportunitas, auxilia ſociorum, claſſes commeatus, multum iuuant.
Certè, pro etiam, uel ſimili quadam particula, teſte Budæo. Cic. 3. de Finib. 15. Erat enim, ſi cuiuſquam, certè tuũ, nihil præter uirtutem in bonis ducere.
Certè, pro ſaltem, uel utcunq;. Cic. 4. de Finib. 11. Totum genus hoc & Zeno, & ab eo qui ſunt, aut non potuerunt, aut noluerunt, certè reliquerunt. Cicero Macello, lib. 4. 7. 5. Victi ſumus igitur: aut ſi uinci dignitas non poteſt, certè fracti atq; abiecti.
Certè, pro tamen. Cicer. Attico, lib. 16. 334. 3. Et ſi quamuis non fueris ſuaſor & impulſor profectionis meæ, approbator certè fuiſti.
Certè enim. Cicer. 1. Acad. 19. Certè enim recentiſsima quæq; ſunt correcta & emendata maximè. In hoc genere loquendi abundat Enim. Idem de Claris Orat. 63. Certè enim & boni aliquid attulimus iuuentuti.
Certè ſi. Terentius Andr. 3. 2. 14. Saltem accurate, ut metui uidear. certè ſi reſciuerim.
Certè hercle. Terent. And. 3. 2. 15. Certè hercule nunc hic ſeipſus fallit, haud ego.
Tam hercle certe. Plautus Merc. 4. 72. Certen' uidit? A. tam hercle certè, quàm ego nunc te, ac tu me uides. Hic ornatiuum quoq; eſt Hercle.
Certè quidem pol. Terent. Eunuc. 4. 5. 5. Certè tu quidem pol

multo hilarior. Enim, ædepol, hercle, quidem, & pol, quū poſt Certe ponuntur, ſunt ornatiuæ tantum particulæ.

Certè equidem. Virg. eclog. 9.2.

Quidem certè. Cic. Attico, lib. 16.333.20. ſed ita, ſi ante Kal. Ianua. redeam. quod quidē certè enitar. Idē quinto Tuſ. 36.

Certè igitur. Cic. 2. de Diuinat. 35. Certè igitur ignoratio futurorum malorum utilior eſt, quàm ſcientia.

Certè ſcio. Terent. Adelph. 2.3.3. Satis certè ſcio. Cic. 12. Philipp. 340. Nam Martiā & Quartā nihil præter dignitatē & decus cōprobaturas eſſe certè ſcio. Idē Attico, li. 1.7.8.

Certè ædepol ſcio. Plaut. Amphit. 4.117.

Atqui certè. Ci. Att. li. 7.127.1. Atq; certè ille agere debuit: etc.

Et certè. Terent. Eunuc. 5.6.4. Sed éſtne ille noſter Parmeno? & certè ipſus eſt. Idem Adelph. 1.1.53. Cic. Et certè contra Cæſarem eſt ingreſſus armatus. Valla lib. 2. Certè coniuncta cum coniunctione &, ſemper affirmat.

At certè. Balbus & Oppius Ciceroni in Epiſtolis ad Atticum lib. 9.179.1. De eo quod ad nos ſcripſiſti, tibi cōſiliū dabimus: quod ſi non fuerit prudens, at certè ab optima fide & optimo animo proficiſcetur.

Certò, Aduerbium confirmantis. Plautus Menæhmis 23.9. Liberum ego te iuſsi abire? Mes. certò.

Certò, (ἀναμφιλόγως,) Aduerbium ſimiliter affirmandi, quod etiam, pro certo, dicimus. Plaut. Amph. 4.215. At mentiris etiam, certo pedibus non tunicis uenis. Cic. 5. Tuſcul. 117. Nihil ita expectare quaſi certò futurum: nihil quum acciderit admirari.

Certò enim ego uocem hic loquentis modò me audire uiſus ſum. Plaut. Aul. 27.4.

Quidem certò. Plaut. Epid. 8.43. Me quidē certò ſeruauit con (filijs ſuis.

Quidem hercle certò. Terent. Phorm. 1.3.12. Nam tua quidē hercle certò uita hæc expetenda, optandáq; eſt.

Certò ſcire. Cic. pro Cecinna 40. Veniunt in mentem mihi permulta, uobis plura certò ſcio. Idem de Claris Orat. 83.

Et ea eſt certò. Plaut. Pœnu. 19.21.

Certò perij. Plaut. Pœnu. 11.42.

Certò comperi. Terent. Eun. 5.1.9.

Satin' hoc certò? G. certè hiſce oculis egomet uidi. Terent. A (del. 3.2.31.

Futurum certò. Cic. 5. Tuſc. 117.

Scire certò. Cic. ad Torquatum, lib. 6.4.2. Et ad Quint. frat. lib. 1.2.9. Idem ad Torquatum, lib. 6.1.7.

Videntur certò hæc erumpere aliquò. Cic. Att. lib. 2.37.6.

Cerua, Ceruarium,] Vide Ceruus.

Ceruaria, Locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. Author Pomponius lib. 2.

Ceruchus,] pen. prod. (κεροῦχος,) Latinè dicitur Cornutus: poniturq; pro cornibus naualibus, id eſt, extremis antennis, quæ in utrūq; ueli latus diffunduntur: de quibus Virgilius, Cornua uelatarum obuertimus antennarum. Quidā ceruchos accipiunt pro cauea illa, quæ in faſtigio nauigij ſuſtollitur, effigie corniculata. Valer. Flac. lib. 1. Argona. Temperet ut tremulos Zetes, fraterq; ceruchos. Luca. lib. 8.35. Surget, & inſtabit ſummis minor Vrſa ceruchis. De Polo Arctico loquitur, quo reguntur naues.

Ceruical,] Vide Ceruix.

Ceruiſia,] Genus potus. Plin. lib. 22. cap. 25.42. Ex iiſdē fiunt & potus, zythum in Aegypto, cælia & ceria in Hiſpania, ceruiſia & plura genera in Gallia. Quo loco quidā cereuiſiam legunt. Vlpianus in L. Siquis. §. 1. ff. De tritico, uino, &c. Certè zythum, quod in quibuſdam prouincijs ex tritico, uel hordeo, uel pane conficitur, non continebitur. Simili modo nec curmi, nec ceruiſia continebitur.

Ceruix,] huius ceruicis, penult. product. fœmin. gene. (αὐχήν,) Eſt poſterior colli pars, unde origo eſt omnibus neruis. Iugulus anterior, unde uox halituſq; procedit. Collum omnes partes in ſolidum complectitur. Hæc Valla, lib. 4. Plinius lib. 11. cap. 37.48. Ceruix nulli, niſi quibus utraque hæc cæteris collum quibus tantum gula. Sed quibus ceruix, è multis uertebratiſq; orbiculatim oſsibus flexilis ad circunſpectum, articulorum nodis iungitur. Idem lib. 14. cap. 22.3.

Ac pectoroſa ceruicis repandæ oſtentatio.

Et quoniam nerui qui corpus erectum, rigidumq; faciūt, in ceruice ſunt collocati: idcirco dicimus hominem duræ ceruicis, quaſi indomabilem more ferocium boum: uel qui ceruice erecta & rigida, contumaciam quandam & rigorem mentis præſefert, tanquam nemini caput inclinare uolens. Hæc Valla lib. 4.

Ceruices etiā dicimus pro ceruice: imò ſingulari numero neminem ante Hortenſiū dixiſſe Quintilianus eſt Author. Hæc Valla præſcripto loco. Ci. 2. Phil. 66. Ceruiceſq; ſuas ei obiecit ſecuri, qua multi in minoribus peccatis occiderunt. Idem in Vatinium 2. inflato collo, tumidis ceruicibus intuliſti. Cato, Si caput aut ceruices dolent, ea lotio calido lauito.

Ceruicum mollitia. Cic. in Orat. 33.

Redundare ceruicibus. Cic. 1. de Nat. deor. 137.

Tantis ceruicibus homo, qui. Cic. 5. Verr. 115.

Altæ ceruices. Virg. 2. Aeneid. 44.

Anguina ceruix. Pacuuius apud Cic. 2. de Diuin. 198. Capite breui, ceruice anguina, aſpectu truci. De teſtudine loquitur.

Candida ceruix. Horat. 2. Carm. ode 9.1. Iuuenal. Sat. 10.35.

Captiua ceruix, Quæ uinculis coercetur. Ou. 4. Triſ. ele. 2.5.

Dubia ceruice labare, Vacillanti neq; erecta ceruice eſſe. Seneca Agamemn. 8.2.

Eburnea ceruix. Ouid. epiſt. 19.12.

Fortiſsima ceruix, id eſt, ceruix uiri fortiſsimi. Sil. lib. 13.75.

Riget horrida ceruix. Ouid. 8. Metam. 57.

Intacta ceruix, quæ nondum iugū paſſa eſt. Virg. 4. Geo. 110.

Lactea ceruix, Alba. Virg. 10. Aeneid. 27.

Languida ceruix. Stat. 10. Thebaid. 69.

Molis ceruix, pro Defeſſa & laſſa. Lucret. lib. 6.150.

Marmorea ceruix, id eſt, pulcra. Virg. 4. Georg. 105.

Niueæ ceruices. Claud. epig. 22.24.

Plurima ceruix. Virg. 3. Georg. 10.

Prona ceruix. Seneca Herc. fur. 11.30.

Rebellis ceruix. Claud. de Rapt. Proſerp. lib. 1.32.

Roſea ceruix. Horat. 1. Carm. ode 13.1. Virg. 1. Aeneid. 82.

Teres ceruix. Lucret. lib. 1.7.

Toroſa ceruix. Catul. de Berecynthia & Aty. 58.17.

Abrupta cruor è ceruice profunditur. Ouid. 8. Metam. 155.

Abſcindere ceruicibus caput. Cic. 11. Phil. 292. De Trebonio.

Sub iuga ceruices adigere. Claud. epig. 22.24.

Applauſæ ceruicis ſonitum amare. De equis propriè dicitur. Silius lib. 16.72.

Aſtricta ceruix. Subau. ad catenam aut funē. Iuuen. Sat. 10.9.

Auulſa ceruix. Lucan. lib. 8.3.

A ceruicibus auertere aliquē. Cicer. Bruto 15.9. De Octauio Cæſare loquitur.

Ingenio manus eſt, & ceruix cæſa. Iuuen. Saty. 10.12. De Cicerone loquitur, cui ob ingenium ac ſummā eloquentiā Popilius Lenas manum & collum amputauit iuſſu M. Antonij.

In ceruicibus populi legiones collocare. Cicer. Cornificio, lib. 12.23.5. De Antonio loquitur.

Contenta ceruice boues plauſtra trahere dicuntur, id eſt, conſtanti & firma ceruice. Virg. 3. Georg. 106.

Coronant ceruicem plumæ. Lucret. lib. 2.161.

Curuata ceruix. Claud. de Nupt. Hono. & Mariæ 18.59.

Brachia ceruici dare. Horat. 2. Carm. ode 9.1.

Dare ceruices alicui. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 18. Idem 5. Philipp. 195. Nullum erat conſilium publicum, nulla libertas: dandæ ceruices erant crudelitati nefariæ.

Demittere à ceruicibus corpus. Author ad Herēniū, li. 3.120.

A ceruicibus depellere aliquem. Cicer. 3. Verr. 128. Idem 3. in Catil. 62. Tacit. lib. 17.

Detorquere ceruicem ad aliquid. Horat. 2. Carm. ode 12.5.

Rebelli ceruice onus detrectare. Claud. de Rapt. Proſ. li. 1.22.

Fluit ceruix, quæ feſſa uacillat & inclinatur deorſum. Virgilius 3. Georg. 103.

Frangere ceruicē. Cic. 7. Verr. 87. Prætorē tu accuſas? frange (ceruicem.

Impendet ceruici gladius. Cic. 5. Tuſcu. 87. De Dionyſio tyranno & Damocle loquitur.

Ceruici imponere, id eſt, quaſi iugum ſeruitutis iniungere. Curtius lib. 6. Ratus eā urbem, quam in ripa amnis Macedones condiderant, ſuis impoſitam eſſe ceruicibus. Idem, Defecere Bactriani, in quorum ceruicibus ſtamus. Budæus.

In ceruicibus imponere dominum. Cic. 1. de Nat. deor. 76.

Inclinare ceruicem ad aliquem. Stat. 6. Thebaid. 162.

Inclinata ceruix. Quint. lib. 1. cap. 11.5.

Inflexam ceruicem ponere. Virg. 3. Aeneid. 126.

Intenta ceruix. Seneca in Agamem. 13.5. Sub. ad ictum.

Iuncta eſt humero ceruix. Ouid. 12. Metam. 60.

Locata ceruix. Iuuen. Saty. 9.15. De ſeruis Mœſiæ regionis, quæ eſt Pannoniæ finitima, loquitur, qui ut fortiſsimi ad lecticam ferendam Romæ locabantur.

Natæ ad iugum boum ceruices. Cic. 2. de Nat. deor. 237.

Terram ceruice petere, In terram ceruicem inclinare. Seneca Hercule furente 9.42.

Portant funus ceruices. Iuuen. Saty. 10.26.

Præbere ceruices. Cic. antequam iret in exilium 13.

Receſsit caput ceruice, id eſt, auulſum aut abſciſſum eſt. Ouid. (epi. 15.31.

Reflectere ceruicem. Stat. lib. 1. Achil. 78.

Reflexa ceruix. Virg. 10. Aeneid. 107.

A ceruicibus repellere. Cic. pro Milone 57.

Reponere ceruicem. Quint. lib. 4. cap. 2.29.

In capite & ceruicibus alicuius reſtare. Cic. pro Muræna 72. non enim deſeruerunt, ſed ab illo in ſpeculis atq; inſidijs relicti, in capite atq; in ceruicibus noſtris reſtiterunt.

Rotare ceruicem, rotata ceruix. Ouid. ad Piſonem 11.

Soluta ceruix, Rupta. Seneca Herc. fur. 12.12.

Subacta ceruice iugum ferre. Horat. 2. Carm. ode 5.1.

Suſtinere collo & ceruicibus pœnam auaritiæ alicuius. Cicer. 7. Verr. 85.

Suſtinere ceruicibus Remp. Cic. pro Domo ſua 110. Idem pro (Seſtio 121.

Securim ceruice tingere dicitur, cui ceruix ſecuri amputatur. Horatius 3. Carm. ode 23.3. Victima pontificum ſecures Ceruice tinget.

Tollere ceruicibus. Quint. lib. 4. c. 2.87. Quæ tamen exanimatæ terrore, hoſtiū aductu percepto excitare Antoniū conabātur, nomē inclamabāt, fruſtra ceruicib. tollebāt, blāditus alia ad aurē inuocabat, uehemētius etiā nōnulla friebat.

Tutari ceruices. Cic. pro Seſtio 78. An qui ſua tecta defendit, &c. monetur ut aliquo præſidio caput, & ceruices, & iugulum, ac latera tutetur: hunc de ui accuſandum putas?

In ceruicibus bellum eſſe, pro Vicinum eſſe. Liuius.

In ceruicibus aliquos eſſe, pro In uicino. Iuſtinus lib. 29.

Plumæ ſitæ circum ceruicem. Lucret. lib. 2.161.

Ceruix uitis. Colum. lib. 4. cap. 7.

Ceruicem de arbore dixit Stat. lib. 6. Thebaid. 171.

Ceruices ligneæ, per metaphoram. Vitruuius lib. 10. cap. 13. E modiolis autem fiſtulæ ſunt cōtinenter coniunctæ ligneis ceruicibus, pertingenteſq; ad nares quæ ſunt in arcula, in quibus axes ſunt ex torno ſubacti, & ibi collocati.

Ceruical, pe. prod. uel ceruicale, ceruicalis, pe. prod. n. g. (προσκεφάλαιον,) Denominatiuum à ceruicibus: ſignificat ceruicis ſuſtentamentum. Iuuen. Saty. 6.26. Conducit comites, ſellam, ceruical, amicas. Martial. lib. 14.151. Tinge caput nardi folio, ceruical olebit. Plinius lib. 20. cap. 20.6. Sunt qui ante ſolis ortum ceruicalibus ſubijci efficaciter putent.

Ceruicula, pen. corr. (αὐχένιον,) Diminutiuū à ceruix. Cic. 5. Ver. 40. Taménne putamus patronum tuū in hoc crimine ceruiculā iactaturum, & populo ſe ad coronam daturum?

Cerula] Vide Cera.

Ceruſſa] ceruſſæ, (ψιμμύθιον,) Genus unguenti ex ramentis plumbi compoſiti: quod alio nomine pſimmythium uocatur. Plin. lib. 34. cap. 18.9. Pſimmythium, hoc eſt, ceruſſam plumbariæ dant officinæ. Laudatiſsimū in Rhodo. fit aūt ramentis plumbi tenuiſsimis ſuper uas aceti aſperrimi impoſitis, atq; iſta diſtillantibus. Quod ex eo cecidit in ipſum acetū, areſactum molitur & cribratur, iterumq; aceto miſto in paſtillos diuiditur, & in ſole ſiccatur æſtate. Et paulò pòſt, Vis eius eadem quæ ſuperdictis, læuiſsima tantum ex omnibus: præterq; ad candorem fœminarum. Eſt autem lethalis potus, ſicut ſpuma argenti: poſtea ceruſſa ipſa ſi coquatur, ruſeſcit. Plaut. Moſtel. 4.100.

Cedo ceruſſam. S. quid ceruſſa opus eſt? Phile. nā qui malas oblinā? S. Vna opera ebur atramento candefacere poſtules. Ea enim utuntur mulieres ad faciē dealbandā & illiniendā.

Ceruſſatus, pen. prod. Adiectiuum, (ψιμμυθιωτός,) ut Ceruſſatæ mulieres, quæ candoris comparandi gratia ceruſſa utuntur. Mart. lib. 2.41. Ceruſſata timet Sabella ſolem.

Ceruſſata cutis, ceruſſatæ buccæ. Mart. li. 7.24. Ci. in Piſ. 19.

Ceruus] cerui, (ἔλαφος,) Animal notum: dictū quòd τὰ κέρατα, id eſt, cornua gerat, authore Feſto. Varro de Lingua Latina, Cerui quòd magna cornua gerunt, Cerui, mutata g in c, ut in multis, quaſi geruli. Plin. lib. 8. cap. 32. Ceruis quoq; eſt ſua malignitas, quanquam placidiſsimo animaliū.

Cerua, fœmininū. Plin. li. 25. c. 8.11. Simplicius ceruæ mōſtrauere elaphoboſcon de qua diximus: Itē ſeſeli enixæ à partu.

Ventoſa ceruorū mens, id eſt, inſtabilis, trepida, & timida. Lucret. lib. 3.61.

Aeripes cerua. Virg. 6. Aeneid. 161.

Alatus ceruus. Ouid. 1. Metam. 62. Id eſt, uelociter currens.

Alba cerua Sertorius quidā uir acer, & egregius dux ad barbarorū militū ſuorū animos cōtinendos cōciliandoſq; utebatur. Siquidē hanc quæ à Luſitano quodā ſibi dono data eſſet, oblatā diuinitus, & inſtinctā Dianæ numine, colloqui ſecū monereq; & docere quæ utilia factu eſſent, mentiebatur. Ac ſiquid durius uidebatur, quod imperandū militibus foret, à cerua ſeſe monitū prædicabat. Vide Gellium (lib. 15. c. 22.

Alipedes cerui. Lucret. lib. 6.154.

Celeres cerui. Stat. lib. 6. Thebaid. 120.

Cornigeri cerui. Lucret. lib. 3.151.

Cretæa cerua, Cretenſis. nam Creta abundat ceruis. Senec. Hippol. 1.11.

Errantes cerui. Virg. 5. Aeneid. 38.

Formidantes cerui. Ouid. 15. Metam. 95.

Fugax ceruus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.3. Virg. 5. Georg. 106.

Imbelles cerui. Virg. 3. Georg. 52.

Inermes ceruæ. Stat. 6. Thebaid. 114.

Ingentem ceruū ad retia premere clamore. Virg. 3. Geor. 82.

Iugales cerui. Claud. 3. Paneg. 58.
Sic illos uocat qui Dianæ currum trahunt.

Leues cerui. Virg. eclog. 1.12.

Ocyor ceruis. Horat. 2. Carm. ode 16.6.

Pauidi formidine cerui. Ouid. 5. Faſt. 35.

Syluicultrix cerua. Catull. epig. 58.15.

Timidi cerui. Seneca Hipp. 3.14.

Tragica cerua, quæ in tragœdia Sophoclis dicitur pro Iphi-

genia ſuppoſita & mactata. Iuuen. Saty. 12. 12.
Veloces cerui. Virg. 5. Aeneid. 51.
Viuax ceruus. Virg. 7. eclog. 6.

Glocitare ceruorum eſſe uocẽ ait ille qui Philomelæ carmen cõpoſuit inter Ouidij opera repoſitum, Et barrus barrit, cerui glocitãt, et onagri. Tu uide an fides adhibẽda ſit authori.

Cerui etiã in ædibus ruſticis dicuntur, ubi ſingula extrema bacilla forcillata, habent figurã literæ u, à ſimilitudine cornuũ cerui. Hæc Varro de Lingua Latina. Virg. 2. eclog. 4. Atq; humiles habitare caſas & figere ceruos. Vbi Seruius, Aut furcas quæ figũtur ad caſæ ſuſtẽtationẽ: quæ dictæ ſint cerui, ad ſimilitudinẽ cornuũ ceruinorũ: Aut (quod melius eſt) figere ceruos, id eſt, uenari & iaculari, intelligamus: ut magis ad uoluptatẽ eũ, quàm ad laborẽ inuitare uideatur.

Ceruarius, (ἐλάφειος,) Adiectiuum. ut Ceruarium uenenum. Plin. lib. 27. cap. 11. 7. Limeum herba appellatur à Gallis, qua ſagittas in uenatu tingunt medicamento, quod uenenum ceruarium uocant.

Ceruarius lupus, Animal ex cerua & lupo, aut lupa & ceruo genitũ ac miſtũ: de quo ſic Pli. li. 8. c. 22. de lupis, Sunt in eo genere q̃ ceruarij uocãtur, qualẽ è Gallia in Põpeij Magni arena ſpectatũ diximus. Huic quãuis infame mãdẽti, ſi reſpexit, obliuionẽ cibi ſurrepere aiũt, digreſſũq; quærere aliud.

Ceruinus, pen. prod. (ἐλάφειος,) Adiect. aliud. ut Ceruinũ cornu, Quod pertinet ad ceruũ. Varro 3. de Re ruſt. ca. 9. 11. Plin. li. 28. c. 9. Sanguine quoq; ceruino, ſi unà urãtur, etc.

Ceruinus color, qualis eſt pellis cerui, uel caſtaneæ. Palladius li. 4. c. 13. Colores hi præcipui, badius, aureus, albineus, ruſſeus, murteus, ceruinus, gilbus, ſcutulatus, albus, guttatus, cã (didiſſimus, niger, preſſus.
Pellis ceruina. Hor. 1. Epiſt. 2. 14.
Vellera ceruina. Ouid. 6. Metam. 119.

Ceryx] (κήρυξ,) Latinè præco & caduceator. Vnde Euſebius ſcribit à Nerone cerycas fuiſſe certamine ſuperatos. Seneca apud Serenum, Non uis niſi Conſul, aut prytanis, aut ceryx, aut ſuffẽs adminiſtrare Rempub.

Ceſena, (καίσαινα,) Oppidum in Italia Plinio lib. 3. ca. 15. 2. Huius etiam & Cicero meminit ad Tironem, li. 16. 27. 4. Nam iſti uix ſunt digni, quibus alteri Ceſenam, alteri Coſſutianarum tabernarum fundamenta credas. quo loco Manutius in Scholijs putat legendum Ceſennia.

Ceſſero, (κεσσερώ,) Narbonenſis Galliæ oppidum ad Carpentoractem. Plin. lib. 3. cap. 4. in deſcriptione Narbonenſis prouinciæ. Vulgò Caſtres.

Ceſpes] Vide Cæſpes. Cæſar 5. bel. Gallici 155. Et de bello (Ciuili, li. 3. 376.
Ceſſa, (κέσσα,) Oppidũ in Iberia. Vnde fit,
Ceſſæus, (κεσσαῖος) Adiectiuum. Valer. lib. 6. Argonaut. 26.

Ceſsim, Ceſſo] Vide Cedo.

Ceſtrophendona] (κεστροσφενδόνη,) Teli genus. Liuius quinto Decad. lib. 2.

Ceſtron, ſiue ceſtros, (κέστρον,) Herba quæ betonica à Gallis dicitur. Plin. lib. 25. cap. 8. 5. Vetones in Hiſpania eam quæ betonica dicitur in Gallia, in Italia autem ſerratula, à Græcis ceſtron, aut pſychotrophon, ante cunctas laudatiſſima.

Ceſtus] huius ceſti, m. g. ſine diphthongo, (κεστός,) Cingulũ quo uxor à marito cingebatur in fide maritali: à uarijs punctis ſic dictum: κεντεῖν, enim pungere eſt, & picturare. Vnde cingulum illud Veneris quo ipſa Martem, & Iuno Iouẽ conciliabant, à poetis ceſtus dicitur. Martialis,

Vt Martis reuocetur amor, ſummiq; tonantis,
A te Iuno peto ceſton, & ipſa Venus.

Lorũ itẽ, aut opus interpunctũ, acuue pictũ, & Veneris itẽ ornamentũ, & in cõmune fœminarum, ceſton Græci uocant.
Collo necte puer meros amores, (Mart. li. 14. 211.
Ceſton de Veneris ſinu calentem.
Spirans blando numine ceſtus. Claud. de Nupt. Hon. & Mariæ
Soluere ceſton. Stat. 5. Thebaid. 13. (25.

Ceſtus, pro alio quouis cingulo, & ligamento, ut uinearum. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 8. 5. Sub eam, ubi naſcitur uua, ſubijciuntur circiter bipedales è ſurculis ſurcillæ, ne uindemia pereat, & uindemia facta deniq; diſcat pendere in palmã, aut funiculo, aut uinctu, quod antiqui uocabant ceſtum.

Cetarij, Cete] Vide Cetus.

Cethegus, pen. prod. (κέθηγος,) Conſul fuit, Cicerone teſte, cũ P. Tuditano bello Punico ſecundo, de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto, M. Cornelius Cethegus (inquit) cuius eloquentiæ eſt author, & idoneus quidem, mea ſententia Qu. Ennius, præſertim quum & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (ut opinor) annali,

Additur Orator Cornelius ſuauiloquente
Ore Cethegus. Fuit & Cethegus, qui in Catilinæ coniuratione Salluſtio cõmemoratur. Cuius etiam Cicero ſæpe meminit oratione in Catilinam tertia. Atq; interea (inquit) ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortẽ uirũ miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſiquid telorũ eſſet, efferret: ex quib. ille maximũ ſicarũ numerũ, & gladiorũ extulit. Hæc ille. Iuuenalis.
Clodius accuſat mœchos: Catilina Cethegum. (nalis.

Ennius M. Cethegũ Suadai medullã uocat. Quin. li. 2. c. 15. 4.
Cinctuti Cethegi. Horat. in Arte 10.
Cethegus audax. Sil. lib. 8. 115.

Integer Cethegus cecidit. Iuuen. Saty. 10. 29. De Caio Cethego Romano ciue intelligit, qui cum Lentulo Prætore & Catilina coniurauerat, dictus integer quod corpore integro & non mutilato in bello mortuus eſt.

Priſci Cethegi. Horat. 2. Epiſt. 2. 24.

Cetij, Populi ſunt inter Cilices & Pelaſgos, authore Strab. lib. 13. Horum meminit Homerus in Odyſſea. Sic dictos putat Strabo a Cetio fluuiolo quodam in eorum agro. Cuius etiã meminit Plin. lib. 5. cap. 30. (citur.

Cetius, (κέτιος,) Norici mons Ptol. hodie Calemberg uulgò di

Cetra] huius cetræ, (κέλτη,) Scutum breue loreum, quo, authore Seruio, utuntur Afri & Hiſpani. Virgilius, Læuas cetra tegit. Liu. 8. bel. Pun. 23. Pelta cetræ haud diſſimilis eſt. Ibidem, lib. 1. 98. Hiſpani ſine ulla mole in utres ueſtimentis coniectis, ipſi cetris ſuperpoſitis incubãtes, flumen trãſ (natauere.
Cetræ crepitantes. Sil. lib. 16. 6.
Reſona cetra. Sil. lib. 3. 70.
Verſicolor cetra. Sil. lib. 3. 56.

Cetræ reddere ſpeciem. Curtius non procul ab initio libri tertij, Barcanorum equitum duo millia fuere, armati bipennibus, leuibusq; ſcutis cetræ maximè ſpeciem reddentibus.

Cetratus, pe. prod. Adiectiuum, (πελταστής,) Qui cetra utitur. Liu. 1. bel. Maced. 140. Nocte cetratos (quos peltaſtas uocant) loco opportuno inter bina caſtra in inſidijs abdiderat. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Erãt, ut ſuprà demõſtratũ eſt, legiones Afranij tres, Petreij duæ præterea ſcutatæ citerioris prouinciæ, et cetratæ ulterioris Hiſpaniæ cohortes circiter 80.

Cetus] ceti, m. g. (κῆτος,) Belua marina. Feſtus, Balænam beluam marinam ipſam dicunt eſſe piſtricem, ipſam eſſe & cetum. Plin. lib. 32. cap. 1. 9. Cetos ſexcentorũ pedũ longitudinis & trecentorũ ſexaginta latitudinis, in flumen Arabiæ intraſſe tradit Iuba: pinguiq; eius negociatores, & omnium piſcium adipe camelos perũgi, in eo ſitu ut aſylos ab his fugent odore. Plaut. Aulul. 13. 5. Et Capt. 13. 82. Er.
- pernam atq; ophthalmiam
Horæum, ſcombrum, & trygona, & cetũ, & mollẽ caſeũ

Celſus cetos in recto dixit. Budæus.

Cete immania apud Virgiliũ 5. Aeneid. 163. Tum uariæ comitum facies, immania cete. Vbi Seruius, Græca declinatio τὸ κῆτος, κήτη, ut βέλος, βέλη. nam Latinè ſic declinari nõ poteſt.

Scopuloſa cete. Stat. 1. Achill. 11.

Coeunt cete. Plinius lib. 9. cap. 50. 1. Piſces attritu uentrium coeunt.

Cetarius, Adiectiuum: ut Cetarij fines, ubi capiuntur cete. Plin. lib. 31. cap. 8. 1. Nunc è ſcombro piſce laudatiſſimũ in Carthaginis ſpartariæ cetarijs: ſociorum id appellatur.

Cetariæ, cetariarum, (κητοτροφεῖα,) Loca iuxta mare, ſtagnãte lacu, in quibus thynni, & alij huiuſmodi piſces capiuntur & iuxta ſaliuntur. Plin. lib. 37. ca. 5. 5. Ferunt & in ea inſula tumulo reguli Hermiæ iuxta cetarias marmoreo leoni fuiſſe inditos oculos ex ſmaragdis. Idem lib. 9. cap. 30. 3.

Cetaria in neutro. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 9.
Plures annabunt thunni & cetaria creſcent.

Cetarius, cetarij, (κητοπώλας,) Qui cete, id eſt, magnos piſces uenditat, & bolonas exercet, authore Donato. Terẽt. Eun. 2. 2. 26. Cetarij, lanij, coqui, fartores. Cic. 1. Off. 209. Nec enim quicquam ingenuũ habere poteſt opificina, minimeq; artes eæ probandæ, quæ miniſtræ ſunt uoluptatum, cetarij, lanij, coqui, &c. Colum. lib. 8. cap. 17. 11.

Cette] (εἴπετε ἢ δότε,) ſignificat dicite uel date: ab eo quod eſt cedo. Næuius Lycurgo, Pro induſtria ne te regẽ ꝓgnatũ patre Lycurgũ cette. Ennius Medea, Saluete optima corpora, cette manus ueſtras, measq; accipite. Noni. Antiquũ eſt.

Ceu] (οἷον, ὡσανεί, ὥσπερ,) Aduerbium ſimilitudinis, magis eſt poetarum, quàm oratorum: ſed quo multi, & præſertim Plinius, utuntur. Virgilius 2. Aeneid.
Aduerſi rupto ceu quondam turbine uenti Confligunt.

Ceu, pro uelut. Plin. lib. 9. cap. 7. 2. Argumento animaliũ quæ ſemper defoſſa uiuunt, ceu talpæ.

Ceu, pro quaſi. Plin. lib. 8. cap. 16. Incremento terga, ceu quodam incitamento, flagellantur.

Ceu uerò, pro quaſi uerò, frequentiſſimè uſus eſt Plinius. ut in Præfatione ſui operis 12. ceu uerò neſciam aduerſus Theophraſtũ ſcripſiſſe etiã fœminã. Idem li. 7. c. 55. 2. Ceu uerò ullo modo ſpirãdi ratio homini à cæteris animalibus diſtet.

Ceua] ceuæ, (κέβα,) Genus uaccæ. Colum. lib. 6. ca. 24. 4.

Ceueo] ceues, (σαλακωνίζω,) ceuere, Clunes mouere: quod propriè eſt marium obſcœne ſe motantium.

Ceuere, (σαυλοπρωκτιᾶν,) per translationem pro adulari accipitur: quòd quum adulantur canes, clunes mouent & caudam. Perſius Saty. 1. An Romule ceues?

Ceuens, Participium, (σαλακωνίζων,) Iuuenal. Saty. 2. 3.
- ego te ceuentem Sexte uerebor

C H

Chaa, inquit Strabo lib. 8. Peloponneſi urbs Lepræo uicina, ubi Ephaſius campus iacet. Huius Chaæ cauſa, bellum inter Arcades & Pylios conflatum pleriq; aiunt.

Chaala, uicus eſt Aegypti Strabo lib. 16.

Chabria, uicus eſt Aegypti prope Arabiam. Strabo lib. 17.

Chabrias, Athenienſiũ philoſophus, dux clariſſimus. Author Suidas. Huius Demoſthenes cũ ſæpe in orationib. meminit, tum in oratione ad Leptinẽ, plurib. res geſtas perſequitur, & in eius laudes digreditur. Hic dicere ſolebat terribiliorẽ eſſe exercitũ ceruorum duce leone, quàm leonũ duce ceruo.

Chære] (χαῖρε,) id eſt, ſalue. Martial. lib. 5. 52.
Exprimere Ruffe, fidiculæ licet cogant,
Aue Latinũ, χαῖρε non poteſt Græcũ. Perſius in Prooemio,
Quis expediuit pſittaco ſuum χαῖρε?

Chæremon, Comicus poeta Græcus. Fuit item alter, qui ſcripſit ἱερογλυφικά. Author utriuſq; Suidas.

Chærephon, Athenienſis philoſophus, Socratis auditor. Huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium, οὐδὲν διοίσεις χαιρεφῶντος, Id eſt, nihil à Chærephonte differes. In macilentos pallẽtes, apud Ariſtophanẽ in Nubibus. Erat enim Chærephõ pallidus, ut qui magno ſtudio philoſophiæ operam daret, & in literas incumberet. Suidas.

Chærephyllon] (χαιρέφυλλον,) Herbæ genus. Colum. lib. 11. cap. 3. Vulgo Cerſoglio.

Chæris, citharœdus ineptus fuit, cuius meminit Ariſtophanes in Comœdia quæ inſcribitur ἀχαρνεῖς. Author Suidas.

Chæronea, (χαιρώνεια,) Bœotiæ uicus, Plutarchi Chæronei patria, clade Athenienſium memorabilis. Chæroneæ meminit Plinius lib. 4. cap. 7.

Chalæon, Locrorum portus, à quo VII. M. paſſuum introrſus liberum oppidum Delphi, ſub monte Parnaſſo clariſſimi in terris oraculi Apollinis. Plinius lib. 4. cap. 3.

Chalame, Ciuitas Perſidis, quæ nunc appellatur Aetiſiphon.

Chalaſsis] Tunicæ genus erat, ut quidã putant, quod Græci χάλασσαν uocant, à laxitate. Alij dicunt nodum eſſe muliebris tunicæ, quo connexa circa ceruicem tunica ſubmittitur. Sipontinus.

Chalaſtra, Vrbs ad Termeum ſinum, ut ait Strabo: à Chalaſtra proximo portu dicta. Hinc

Chalaſtricus, Adiectiuum.

Chalaſtricum] nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. 2. Optimum copioſumq; in Letis Macedoniæ, quod uocant chalaſtricũ, candidum, purumq;, proximum ſali.

Chalazias] chalaziæ, Gemma quæ grandinũ colorẽ habet & figuram adamantinæ duritiæ. Plin. lib. 37. cap. 11. 3.

Chalcanthum] (χάλκανθον,) Atramenti genus à ſimilitudine æris ſic dictum: quippe Græci æs χαλκόν. Vulgo hoc à uitri ſimilitudine uitriolum nominant. Fit multis in locis, præcipueq; in Hiſpania è puteis ſtagnisue habentibus id genus aquæ. Decoquitur ea admiſta pari menſura dulcis aquæ, & in piſcinas ligneas funditur. Immobilib. ſuper has tranſtris dependẽt reſtes, lapillis extentæ, quib. adhæreſcẽs limus uitreis acinis, imaginẽ quãdã uuæ reddit, exẽptũ ita triginta dieb. ſiccatur. Color eſt cæruleus, ſpectabili nitore, uitrũq; eſſe creditur. Diluẽdo fit atramentũ tingendis aptũ corijs, & hoc factitiũ uocant. Hæc Sipontinus ex Plin. lib. 34. c. 12. 9. Celſus lib. 5. cap. 1. Sanguinẽ ſupprimunt, inquit, atramentũ ſutoriũ, quod Græci χάλκανθον appellãt.

Chalce, Inſula eſt cũ oppido, circa Rhodũ. Auth. Pli. li. 5. c. 31.

Chalcedon, pen. prod. (χαλκηδών,) Oppidum eſt Thraciæ ad Boſphorum Thracium. non procul à Byzantio. Plin. lib. 5. cap. ultimo Chalcedonis meminit Pomponius li. 1. Europã (inquit) ab Aſia ſtadijs quinq; diſterminat Thracius (ut dictum eſt) Boſphorus. Ipſis in faucibus oppidũ in ore tẽpliũ eſt. oppidi nomen Chalcedon: author Argias Megarenſiũ princeps: tẽpli numen, Iupiter, cõditore Iaſone. Hæc Mela.

Chalceos] Genus herbæ. Plinius lib. 21. ca. 16. 1. Carduus & folio & caule ſpinoſas lanugines habet. Itẽ acorna, leucacanthos, chalceos, cnidos, &c.

Chalceritis, pen. prod. Inſula eſt in Ponto, alio nomine Aria appellata, Marti ſacra. Ex Plinio lib. 6. cap. 12.

Chalcetum] Herbæ genus. Plin. lib. 26. cap. 7. 81. Itẽ herba chalcetum è uineis contrita imponitur.

Chalceutice] penult. correp. (χαλκευτική,) Aeraria fabrica dicitur.

Chalceus] (χάλκεος,) Adiect. id eſt, æreus. Mart. li. 9. 99.
Tam ſtupidus nunquam nec tu puto, Glauce fuiſti,
Chalcea donanti chryſea qui dederas. Id eſt, quum dares aurea ei, qui tibi ærea dediſſet.

Chalcia, Inſula quã inter Cycladas Plin. enumerat lib. 4. c. 12.

Chalcidene, Fertiliſſima regio, ut ſcribit Plinius in deſcriptione Cœles Syriæ, lib. 5.

Chalcidica] *huius chalcidicæ,pen.corr.Genus terræ eſſe uidetur,quæ affriata triticum conſeruat.* Varro 1.de Re ruſt. *cap.*57.1.*de tritico condendo. Quidam ipſum triticum cõſpergunt,cum addant in circiter mille modium quadrantal amurcæ.Item alius aliud affriat,aut aſpergit, ut chalcidicam,aut caricam cretam,aut abſynthium.*

Chalcidica,Serpentis genus.Plinius lib.32.cap.3.4.Aduerſus chalcidicas cum myrtite. (Feſtus.

Chalcidium] *Genus ædificij ab urbe Chalcidica dictum.*

Chalcidix] *huius chalcidicis,uel chalcides,chalcidæ,* Genus lacertæ.Plin.lib.29.cap.5.6.*Lacerta quam hi ſepa,alij chalcidicen uocant,in uino pota,morſus ſuos ſanat.*

Chalciope,pen.corr.(χαλκιόπη,) Phryxi uxor, ſoror Medeæ Valer.li.6.Argon.96.*Cingitur arcanis Saturnia læta ue=*

Atq; hinc uirgineæ uenit ad penetralia ſedis, (nenis.

Chalciopen imitata ſono formaq; ſororem.

Chalcis,huius Chalcidis,pe.cor.(χάλκις,)*Eubœæ inſulæ urbs.*

Chalcidicus,pen.corr.(χαλκιδικός,) Adiectiuum, qui eſt ex Chalcide urbe, uel Chalcidia regione. Virg.Aeneid.6.*Chalcidicaq; leuis tandem ſuperaſtitit arce.*Idem in Bucolicis,*Ibo,& Chalcidico quæ ſunt mihi cõdita uerſu Carmina,etc.* Hoc eſt,ut interpretatur Seruius,Theocritio ſtylo.

Littora Chalcidica.Stat.4.Sylu.4.16.

Turres Chalcidicæ.Stat.2.Sylu.2.19.

Chalcis] Piſcis genus.Plin.lib.32.cap.11.4. *Chromborũ genera,cyprinus,chalcis,cobio.*

Chalcites] *penult. product. Gemma ærei coloris.* Plinius *lib.37.cap.11.6.*

Chalcitis] *huius chalcitis pen.prod.fœm.gen.*(χαλκῖτις,) *Lapis ex quo ipſum æs coquitur.Plin.lib.34.cap.12.2.*

Chalcitis,Inſula eſt contra fauces Rhindaci *fluuij in Aſia.* Plinius lib.5.cap.ultimo.

Chalcophonos] *Gemma nigra, quæ illiſa,æris tinnitum reddit.Plim.lib.37.cap.10.15.*

Chalcoſmaragdos] *Gemma è Cypro, turbida æneis uenis.Plin.lib.37.cap.5.12.*

Chalcus])χάλκος,) *Genus numiſmatis, quod denariolum ualebat.*Plinius lib.21.cap.34.1. *Eadem ſex obolos pondere efficit:obolus decem chalcos.*

Chaldæa,regio ad Orientem Iudææ, Arabiæ contermina, plana,fontium indiga,in qua eſt Babylon ciuitas magna. Vide Interpretationes nominum Hebraicorum.

Chaldæi,(χαλδαῖοι,)*(inquit Plinius lib.6.cap.28.)intra cõfluentem Euphratis & Tigris habitant. de quibus Strabo lib.17.ſic ſcribit,Conſtituta eſt habitatio quædam in Babylonia philoſophis indigenis plurimum circa philoſophiam uerſantibus,qui Chaldæi appellantur. Horum magna in ſacris literis memoria eſt. Cõſtat aũt nuſquã diligentius ſeueriusq; Mathematica ſtudia exculta fuiſſe q̃ apud Chaldæos.*

Chaldæi,Aſſyriorũ Magi ex gentis uocabulo dicuntur,qui diuturna obſeruatione ſyderũ ſcientiã putãtur effeciſſe, ut prædici poſſet quid cuiq; euenturum, & ex quo quiſq; fato natus eſſet. Vnde Chaldæum pro aſtronomo uel ariolo accepit Cato,quum inquit cap.5.3.Augurem,aruſpicem, ariolum,Chaldæum ne quem conſuluiſſe uelit.

Vnde dicti ſint Chaldæi,& quam ſcientiam profiteantur ſcribit Cic.1.de Diuinat.3.quum de Aſſyrijs loquitur, Qua in natione,inquit,Chaldæi non ex artis,ſed ex gentis uocabulo nominati,diuturna obſeruatione ſyderum, ſcientiã putãtur effeciſſe,ut prædici poſſet quid cuiq; euẽturum, & quo quiſq; fato natus eſſet.Idem pro Muræna 22. A quibus etiã dies tanquam à Chaldæis petebantur.

Carmina Chaldæa.Claud.4.Paneg.70.

Gens Chaldæa.Claud.1.in Ruff.30.

Monſtra Chaldæorum.Cic.2.de Diuinat.131.

Promiſſa Chaldæorum.Cic.1.Tuſc.152.

Ritus Chaldæus.Claud.1.Paneg.13.

Multos promiſsis ſuis ut fefellerunt Chaldæi. Cicer. oſtendit 2. de Diuinat. 148.

Quid polliceantur Chaldæi, Columella,lib.11.cap. 1. aperit.

Chaldaicus,pen.corr.(χαλδαϊκὸς,)*Adiectiuũ. ut Genus Chaldaicum.Cic.2.de Diuinat.132.Scylax* Halycarnaſſeus *familiaris Panætij,excellens in aſtrologia,idemq; in regenda ſua ciuitate princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiauit.*

Ratio Chaldaica.Cic.2.de Diuin.147.

Chalybes,pen.corr. (χάλυβες,) *Populi in Ponto iuxta Thermodoontem fluuium.Straboni & Plinio : qui ferro cæteris præſtare dicuntur.Virg.1.Georg.12.*

India mittit ebur,molles ſua thura Sabæi,

At Chalybes nudi ferrum.

Chalybs] *chalybis,pen.corr.m.g.*(χάλυψ,)*Genus ferri duriſsimi,à Chalybibus populis,ut antè dictum eſt.*

Candens chalybs.Silius lib.1.35.

Chalybs,aliquãdo accipitur pro ipſo opere ex huiuſmodi ferro facto.Lucan.Chalybẽ,frænoſq; momordit.Virg.Vulnificusq; chalybs.Vbi chalybem,pro chalybeo enſe poſuit.

Lethifer chalybs,Enſis.Valer.lib.6.Argonaut.69.

Strictus chalybs,id eſt,enſis.Seneca Thyeſte 4.6.

Chamæacte] *chamæactes,*(χαμαιάκτη,)*Ruellius lib. 1.c.139.Chamæacte ſambucus pumila eſt,Latinis ebulum dicitur.læto gaudet ſolo,ut teſtatur ſuo carmine Columella,*

Atq; habilis natura ſoli,quæ gramine læto

Parturit,& rutilas ebuli creat uuida baccas. Vulgo Ebolo.

Chamæceraſus] *pen.corr.Frutex eſt Plinio lib. 15. cap. 25.2. Sunt & Macedonica, parua arboris raroq; tria cubita excedentis, & minore etiamnum frutice chamæceraſi. Ruellius lib.1.cap.64.Chamæceraſus ut apud Athenæum Aſclepiades Myrleanus depinxit, pumila eſt Bithynorum agro frequens,radice parua:neq; arbos eſt, nec arbuſculis ceraſorum impar,baccis cætera omnia conſimilibus. Copioſe ueſcentibus caput uini modo grauant, & dolores cient. Hactenus Ruellius.*

Chamæciſſos] *Genus hederæ non attollentis ſe à terra,teſte Plinio lib.24.cap.10.9.Vnde uulgò hedera terreſtris dicitur.Matthiolus Senenſis ait hoc hederæ genus hodie in Italia non cognoſci.*

Chamæcypariſſos] *Herba,quæ ex uino pota, contra uenena ſerpentium omnium, ſcorpionumq; pollet. Plin. lib. 24.cap.15.6. Nonnulli eum eſſe putant,qui uulgò dicitur,cypres de iardins: quod quidam abrotonum mas eſſe credũt.Ruellius lib.3. cap.23.Qui chamæcypariſſum exiſtimant eſſe,quẽ uulgus ab odore formaq; foliorum eiuſdẽ nomẽclaturæ arboris cypreſſum appellat, falluntur:nã etſi coactæ ſit breuitatis, & uelut arboris cuiuſdam abortus, non tamen in genere pumilionum ſedem inuenit, nec in arborum, ſed fruticum cenſu conſtat haberi. Huc facit quod nihil apud claſsicum authorem de chamæcypreſſo leges.*

Chamædaphne] *chamædaphnes,*(χαμαιδάφνη,)*Genus herbæ quæ uinca peruinca dicitur Plinio libro 21. cap. 11. 8.*

Chamædrys] (χαμαίδρυς,) *Herba quæ Latine Triſſago dicitur* Plin.lib.24.*cap.15.1. Dicitur autem chamædrys quaſi humilis et terreſtris quercus.Vulgo appellatur Querciola aut Calamandrina.*

Chamælæa] *pe.prod.*(χαμαιλαία,)*Herba quæ ſimilitudinem foliorum oleæ habet.Plin.lib. 24.cap. 15.3. Vulgus uocat, pcuer montano. Matthiolus.*

Chamæ=

Chamæleon] *pen.corr.*(χαμαιλέων,) *Chamæleonis, m. gen.Cardui ſpecies.Plin.22.cap.18. Chamæleonem aliqui Ixiam uocant.duo eius genera,&c.* Idem lib.21. cap. 16. & lib.28.cap.8.*Carlinam uulgus uocat.*

Chamæleon,penult.correp.(χαμαιλέων,)*Chamæleontis,ma. gen.quaſi paruus leo.Animal eſt in* India *naſcens,figura et magnitudine lacertæ:coloris natura mirabilis: mutat nanque eum ſubinde & oculis,& cauda,& toto corpore:redditq; ſemper quem proxime attingit præter rubrum candidumq;.*Vide Plinium lib.8.cap.33.

Chamæleuce] *chamæleuces,* (χαμαιλεύκη,) *Herba quæ tuſsilago dicitur.naſcitur ſecus fluuios,folio populi, ſed ampliore.Plin.lib.24.cap.15.5.Matth.Senen. ait hanc herbam hodie eſſe ignotam.*

Chamæmelon] *penult.product.* (χαμαίμηλον,) *Herba uulgò nota, ab odore mali ſic dicta,* Leucanthemum *alij uocant.* Vide Plinium lib.22.cap.21.3. *Camomilla barbarè uocatur.*

Chamæmyrſine] (χαμαιμυρσίνη,) *ſiue* Oximyrſine,*Frutex ex quo ſcopæ fiunt apũd* Italos:*aliàs ruſcus:nonnulli ſylueſtrem myrtum uocant.* Vide Plin.lib.23.cap.9.6.

Chamæpitys] *penu.corr.huius chamæpityos,* (χαμαιπίτυς,)*Herba quæ* Latinè *aiuga dicitur.*Vide Plinium li.24. *cap.6.7.Iuam pharmacopolæ uocant.*

Chamærops] *Herba eſt de qua* Plinius lib.26.cap.7.10. *Eoſdem effectus lateris doloribus habet chamærops myrteis circa caulem geminis folijs,capitibus* Græculæ *roſæ,ex uino pota.Ibidem,cap.13.6.Eriſithales eſt flore luteo,folijs acanthi:bibitur è uino:item chamærops.*

Chamæzelon] *Herba quæ* Latinè *quinquefolium dicitur.* Plinius lib.25.cap.9.7.

Chametære] *chametære,*(χαμεταίρη,) *parua ſocia.* Plin. *lib.36.cap. 5.14. Is fecit* Venerem & Pothon & Phaethontem,*qui* Sanothraciæ *ſanctiſsimis cæremonijs coluntur.Item* Apollinem Palatinum, Veſtam *ſedẽtem laudatam in* Seruilianis *hortis,duasq; chametæras circa eam,quarum pares in* Aſinij *monumentis ſunt, ubi &* Canephorus *eiuſdem.de* Cephiſodoro Praxitelis *filio loquitur.* Budæus.

Chamus] *chami,*(χάμος,)*Genus fræni* 4.Reg.19.

Chaones,pen.corr.(χάονες,) *Populi* Epiri, *à quibus* Chaonia *regio dicta.*Plin.lib.4.Virg.lib.3.Aeneid.59.

Littoraq; Epiri *legimus, portuq; ſubimus*

Chaonio,*& celſam* Buthroti *aſcendimus urbem.*

Chaonia,(χαονία,)*Pars alpeſtris* Epiri, *licet quandoq; ſumatur pro tota* Epiro.Plinius *in prooemio lib.* 4. Epiros *in uniuerſum appellata,Acrocerauniis incipit montibus.* In ea *primi Chaones,à quibus Chaonia.*

Chaonius,(χαόνιος,)*Adiectiuum.*

Campi Chaonij.Virg.3.Aeneid.67.

Columbæ Chaoniæ dictæ ab Epiri *parte,in qua(ut poetæ fabulantur)columbæ olim reddebant oracula in* Dodona *ſylua* Virg.eclog.9.3. *–carmina tantum*

Noſtra ualent Lycida *tela inter Martia,quantum*

Chaonias dicunt aquila ueniente columbas.Quod autem in Epiri *illo nemore columbæ dare reſponſa dicuntur,Seruius ideo fingi putat, quia lingua* Theſſala Peliades & *Columbæ uaticinatrices uocantur.*

Frondes Chaoniæ. Stat.3.Thebaid.95.

Glans Chaonia.Virg.1.Georg.2.

Iupiter Chaonius.Valer.lib.1.Argonaut.62.

Nemus Chaonium.Stat.6.Thebaid.20.

Patris Chaonij glandes, id eſt, Iouis Epirotici, *ut ait Seruius.* Virgilius 2.Georg.14.

Sinus Chaonij.Ouid.13.Metamorpho.155.

Victus Chaonius, id eſt, glandium cibus. Claudian. *de* Raptu Proſerp. lib.3.10.

Chaonis] (χάονις,)*chaonidis,Fœmininum à Chao,id eſt,lupo ceruario.Vide Chaus.*

Chaos] *n.ge.* Indeclinabile, (χάος,)Feſtus,*Chaos appellat.* Heſiodus *confuſam quandam ab initio unitatem,biantem, patentemq; in profundum.* Ex eo & χαίνειν Græci, *id nos biare dicimus.*Ouid.1.Metam.

Ante mare & terras,& quod tegit omnia cælum,

Vnus erat toto naturæ uultus in orbe,

*Quẽ dixere chaos,rudis indigeſtaq; moles.*Virg. 4. Aen. 102.*Tercentũ tonat ore deos,Herebumq;, chaoſq;.* Idem 4.Georg.70.*Atq; chao denſos diuũ numerabat amores.* Vbi Seruius.*Id eſt,à chao narrabat crebros amores deorũ.*

Aeternæ noctis chaos. Seneca Medea 1.2.

Atrum chaos rebus induci,ſignificat ſummam confuſionem et perturbationem rerum. Seneca Agamem.6.20.

Auidum chaos. Seneca Herc.fur.9.12.

Cæcum chaos, Seneca Octauia 7.3. & Medea 10.1.

Cimmerium chaos. Stat.3.Sylu.2.18.

Deforme chaos. Seneca Thyeſt.9.9.

Denſum chaos.Id eſt,profundum. Seneca Herc.fur.10.7.

Horrendum chaos. Valer.lib.2.Argonaut.18.

Imum chaos.Sil.lib.13.88.

Extimuit natura chaos. Lucan.lib.5.127.

Chaos,pro inferno.Virg.6.Aeneid.53.

Dij quibus imperium eſt animarum,umbræq; ſilentes,

Et chaos,& Phlegeton,loca nocte ſilentia late.

Durum chaos.Claud.2.de Raptu Proſerp.3.

Tartareum chaos.Stat.12.Thebaid.5.5.& 5.Syl.1.42.

Chara] (χάρα,)*charæ,Genus radicis.Cæſ.3.bel.Ciui.193.*

Characatus] *pen.prod.* (χαρακωτὸς,) *Adiectiuum,deriuatum ſeu formatum à χάραξ,χάρακος, uallum, pedamentum.ut Characatæ uineæ.*Colum.lib.5.cap.4.1.

Characias] *huius characiæ,Genus tithymali.Plin.lib. 26. cap.8.19.enarrans tithymali genera, Primus cognominatur characias,qui & maſculus exiſtimatur, ramis digitali craſsitudine,rubris,rugoſis.*Ruellius li.3.145. *Characias* Gallis *nunc magna ex parte expurgia nominatur,* Ruſticis *euigilium matutinum,aut quia repurget,aut antelucano moliens deiectionem,expergiſcere ſumentem cogat.*

Character] *huius characteris,pen.prod.maſcul.gen.* (χαρακτήρ,) Latinè *dicitur ſignum,inſigne,ſiue figura & forma.*Colum. lib.11. cap.2. Nec *minus maiora quadrupedia charactere ſignari debent.*

Character,Genus & figura dicendi. Gellius lib.7.cap.14. *Et in carmine & in ſoluta oratione, genera dicendi probabilia ſunt tria,quæ* Græci χαρακτῆρας *uocant.*Cic.in Orat. 73. *Sed iam ipſa forma reſtat, & character ille qui dicitur:quæ,qualis eſſe debeat,ex ipſis quæ ſupradicta ſunt,intelligi poteſt.Idem ad* Qu.Fratrem,lib.3.16.15.*Dic mihi uerum,num aut res eum,aut χαρακτὴρ,non delectat.*

Character alicuius. Varro.3.de Re ruſt. ca.2.13. Nónne item L.Albutius,*homo,ut ſcitis,apprimè doctus, cuius* Luciliano *charactere ſunt libelli, dicebat in* Albano *fundũ ſuũ paſtionibus ſemper uinci à uillas.* Vlpianus in L. Ad teſtiũ.§. Signum autem.ff.de Teſtamentis,*Et magis eſt,ut tantũ annulo quis poſsit ſignare:dum tamen habeat characteres.*

Characteriſmos,(χαρακτηρισμός,)Latinè *deſignatio:ut eſt apud* Iuuenalẽ,*Et caluo ſeruiret* Roma Neroni.*i.* Domitiano.*Figura qua orator uitaseorũ de quib.loqtur,deformat.*

Charadrus,(χάραδρος,)*Lacus eſt,et nauiũ ſtatio propè* Ciliciã,*cõtermina* Aſiæ, *iuxta quã* Charadrus *eſt fluuius.* Hæc Steph.de Vrbibus.*Charadrij fluuij meminit.* Stat.li.4.10.

Quæq;

Quæq; pauet longa ſpumantem ualle Charadron Neris.

Charax, (χάραξ,) Straboni lib. 17. Locus eſt, quo Charthaginenſes emporio utebantur, aduehentes uinũ, & inde ſuccũ & ſilphium reportantes ab iis, qui id ex Cyrene clã exportabant. Plin. lib. 6. c. 27. Charax oppidũ Perſici ſinus intimum, à quo Arabia Eudæmon cognominata excurrit, habitatur in colle manu facto inter confluentes: dextra Tigrim, læua Eulæum trium milliũ paſſuũ laxitate. Conditũ eſt primum ab Alexandro Magno, qui colonis ex urbe regia Durine (quæ tum interijt) deductis, militumq; inutilibus ibi relictis, Alexandriã appellari iuſſerat: pagũq; Pellæũ, à patria ſua, quẽ proprie Macedonũ fecerat. Flumina id oppidũ expugnauere. Poſtea Antiochus reſtituit, quintus regũ & ſuo nomine appellauit. Iterumq; infeſtatũ Paſines Sogdonaci filius, rex finitimorũ Arabum, quẽ Iuba ſatrapẽ Antiochi fuiſſe falſò tradit, oppoſitis molibus reſtituit, nomenq; ſuum dedit emunito ſitu iuxtà in longitudinem trium millium paſſuum, in latitudinem paulo minus.

Charax, huius characis, pen. prod. Latinè dicitur uallum. Significat & pedamentum uitis, ſiue ridicã. unde apud Columellam uites characatæ. Meminit Cœlius.

Caraxes (χαράξυς,) Fuit teſte Herodoto lib. 2. Mitylenæus patria, & frater Sapphus. De quo ſic ipſa in epiſtola ad Phaonẽ apud Ouid. Gaudet, & è noſtro ſurgit mœrore Chara=(xes

Frater, & ante oculos itq; reditq; meos.

Chares, Charetis, pen. prod. χάρης, Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, χάρητος ὑποσχέσεις, id eſt, Charetis pollicitationes. Suidas.

Charidemus, pen. prod. Dux Cerſobleptæ Thraciæ regis militum, cuius multam mentionem facit Demoſthenes in oratione contra Timocratem.

Charientiſmos,] (χαριεντισμός,) Vrbanitas, lepos & uenuſtas ſermonis. Figura eſt, qua dura dictu, gratius proferuntur, ut ſi interrogantibus nobis nunquis nos quæſierit, reſponſum detur, bona fortuna. exinde intelligitur, neminẽ nos quæſiſſe. Hæc Donatus in libello de Barbariſmo.

Charillus, Dux Lacedæmoniorũ, Tegeates ſuperauit. Author Pauſanias apud Volaterranũ. Arbitror ſcribendũ Charilaus, cuius meminit Stra. li. 12. et Plutarchus in uita Lycurgi.

Charis,] huius charitos, pe. corr. Latinè dicitur feſtiuitas, beneficium, munus, gratia, remuneratio, uoluptas.

Chariſma, huius chariſmatis, pen. corr. n. g. Gratia, munus.

Chariſius, Atticus orator, cuius meminit Cic. in Bruto 157. Et quidẽ, inquit, duo fuerunt per idem tempus diſsimiles inter ſe, ſed Attici tamẽ: quorũ Chariſius multarũ orationũ, quas ſcribebat alijs, quùm cupere uideretur imitari Lyſiam: Demochares aũt, qui fuit Demoſthenis ſororis filius, & orationes ſcripſit aliquot: & earũ rerũ hiſtoriã, quæ erant Athenis ipſius ætate geſtæ, non tã hiſtorico, quàm oratorio genere perſcripſit. At Chariſii uult Hegeſias eſſe ſimilis, etc. Fuit & grammaticus quidam eo nomine, ut uult Priſcianus.

Chariſtia,] (χαρίστια,) apud ueteres feſta erant, ad quæ ſimul conueniebant omnes qui uel ſanguine, uel cognationis quocunq; gradu, inuicem iunctiores erant, & defunctis iam amicis, ut auis, atauis, abauis, ſacra faciebant, eoſq; thure et honoribus diuinis uenerabantur, qui & ipſi quoq; egreſsi ſepulchris, ſacris intereſſe credebantur. Meminit horum Ouidius 2. Faſtorum 124.

Proxima cognati dixere Chariſtia chari,

Et uenit ad ſocios turba propinqua deos.

Charites, (χάριτες,) ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt, alij ex Venere & Libero. Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primũ Thebai. Iouis & Autonoes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurymones Oceani filiæ, filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia, quæ alio nomine Paſythea dicitur. Thalia, Euphroſyne. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere. Dare autem, & accipere, & referre, tres actus ſunt inter ſe diſtincti. Alij ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptũ beneficiũ cũ fœnore reddi debet. Quapropter ſolebant ueteres ita Gratias pingere, ut una earũ auerſam faciẽ teneret, quaſi à nobis profectæ: duæ uerò nos aſpicerẽt, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderẽt. Nudæ etiã pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo uelamine obtegi. Item connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet: & beneficium, aliud ſemper beneficiũ parere, perpetuũq; eſſe amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias eſſe arbitrantur (è quibus eſt Seruius) hac mouẽtur ratione: quòd horũ præcipuè deorũ muneribus, gratiæ concilientur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui eſt Orchomeni Bœotiæ urbe, lauari, quoniã pura eſſe beneficia oportet: & nihil ſordidum, nullam ſpem retributionis habere.

Charitas,] Vide Charus.

Charitonius,] (χαριτώνιος,) Adiectiuum. Lucret lib. 4. 234. Paruula, pumilio: charitonia, tota, merum ſal. Epitheton eſt mulieris. Qua uoce ſignificatur gratia uænalis: quòd hæc puella ſe uendat gratia uerborum, quibus uelut pedicis animos amatorum illigat. χάρις gratia dicitur, ὤνιος, uænalis. Charitonia tota, quæ nihil feſtiuitatis, aut gratiæ non habet uænale.

Charmione, Cleopatræ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. Plutarchus.

Charmonia, Hiſpaniæ urbs Ptolemæo, Carmo Straboni dicta.

Charon, huius Charontis, (χάρων,) Charontem porthmea fingunt poetæ triente animas defunctorum per Stygem & Acherontem tranſuehentem ad inferos. Author Suidas. uide Virgilium 6. Aeneid. 60.

Dicitur per antiphraſim Acheron. Pleriq; Charontem, aiunt ſignificare aerem infernũ, quòd (ut uolunt) animæ ſunt aeriæ, ideo confictum ipſum à poetis portitorem animarum.

Dirus Charon. Seneca Hercule fur. 9. 3 1.

Portitor Charon. Virg. 6. Aeneid. 60. & 65.

Charonia, Regio eſt, ut ſcribit Strabo lib. 12. ad finem, Eiuſmodi, inquit, habitus regionis à campis incipiens uſq; in Charonia pertendit. Ea eſt regio circa Hierapolim & Characa Neſaidis & Magneſiam & Myuntem.

Charonium, Antrum, (χαρώνιον ἄντρον,) Strabo lib. 14. In uia inter Tralles atq; Nyſſam uicus eſt Nyſſaenſiũ nõ procul ab urbe nomine Acharaca, ubi Plutonium eſt, loco ſumptuoſo circundatũ. Itẽ Plutonis ac Iunonis delubrũ, & antrum Charonium natura admirabile, quod luco imminet.

Charondas, (χαρώνδας,) Thurius legem tulit nequis cũ ferro in concionem ueniret, alioqui continuò interficeretur. Quumq; poſt ea ipſe è rure ueniens, ex improuiſo, ut erat gladio accinctus, in concionem ueniſſet, admonitus legis ab eo qui proximè ſedebat, eidem gladio incubuit, quum lẽceret culpam diſsimulare, uel defendere. Ex lib. 6. ca. 5. Valerij. Ariſtoteles autem lib. 2. Politicôn, hunc Charondã dicit patria Catinenſem, qui ciuibus ſuis leges conſcripſit. Cicero 3. de Legib. 7. Nec uerò ſolum ut obtemperent obediantq; magiſtratibus, ſed etiam ut eos colant diligantq;, præſcribimus: ut Charondas in ſuis facit legibus.

Charopes, Homero lib. Iliad. 11. Vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambos uno die Vlyſſes interemit. Eſt & nomen cuiuſdã inter Epirotas primarij, qui Tito Quintio Flaminio Conſuli Romano contra Philippum bellũ gerenti fauit. Plutarchus in uita eiuſdem Flaminij.

Charta,]

Charta,] huius chartæ, (χάρτην,) Papyrus eſt appellata, quòd ſcilicet ex papyro fieret. Poſtea uerò id genus chartæ inuentum eſt, quo nunc paſsim utimur, fitq; ex linteolis cõtritis. Martial. lib. 6. 64. Miſeras & perdere chartas. Pli. lib. 13. cap. 11. 2. Chartæ uſu maximè humanitas uitæ conſtat & memoria. Et hanc Alexandri Magni uictoria repertam, author eſt M. Varro, condita in Aegypto Alexandria: antè non fuiſſe chartarum uſum. in palmarum folijs primò ſcriptitatum: deinde quarundam arborum libris. Poſtea publica monumenta plumbeis uoluminibus, mox & priuata linteis confici cœpta, aut ceris. uide Plinium lib. 13. ca. 12.

Chartas codicis explicare. Quint.

Inopia chartæ minus ſcribitur. Cic. Attico, lib. 5. 91. 5.

Fragilis ſonitus chartarum. Lucret. lib. 6. 23.

Anus charta, Nõ uictura diu, breui peritura. Cat. epig. 63. 10.

Charta bibula. Vide Bibo.

Dentata charta rẽ agere. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 6. Calamo & atramento tẽperato, charta etiã dentata res agetur. Dẽtata dicuntur mordacia, ut ait Eraſmus in Chiliadibus. Seneca etiam dentatos ſales eſſe nõ uult rurſus edentula, quæ morſu careant.

Doctæ & laborioſæ chartæ. Catul. epig. 1. 2.

Chartæ epiſtolares. Martial. lib. 14. 11.

Chartis ineptis amicire aliquid. Hora. 2. Epiſt. 1.

Charta plumbea. Sueton. in Nerone.

Puræ chartæ. Vlpianus in L. Librorum appellatione. §. Quod tamen. ff. De legatis tertio, Nam nec chartæ puræ debentur libris legatis, nec chartis legatis libri debebuntur.

Ad chartas parare papyrum. Vlpianus in L. Librorum appellatione. §. Chartis legatis. ff. de Legatis tertio, Chartis legatis, neq; papyrum ad chartas paratum, neq; chartæ nondum perfectæ continebuntur.

Chartæ quoq; quæ illam priſtinam ſeueritatem continebãt, obſoleuerunt. Cic. pro Cælio 21.

Delatæ chartis merces. Cic. pro C. Rab. Poſth. 24.

Explicare chartis. Catul. epig. 1. 2.

Illinere chartis aliquid. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 8. Eſt autẽ per contemptum dictum Illinere, quaſi dicat non ſcribere, ſed chartas commaculare tantummodo.

Impalleſcere nocturnis chartis. Perſius Saty. 5. 7.

Notata charta digitis, id eſt, ſcripta. Ouid. epiſt. 1. 13.

Ne nos prodat charta. Cic. Att. li. 2. 35. 2. De Repub. breuiter ad te ſcribã. iam enim charta ipſa ne nos prodat pertimeſco.

Promere chartis Hetruſcis. Cic. 1. de Diuinatio. 39.

Silere chartæ dicũtur, quũ nemo ſcribit. Hor. 4. Car. ode 8. 5.

Sileri chartis. i. nullius ſcriptis celebrari. Ho. 4. Car. ode 9. 7.

In charta auerſa ſcribere. Vide Auerſus. Martial. lib. 8. 56.

Ponere thura charta ſoluta. Iuuen. Saty. 13. 12.

Charta, pro libro. Ouid. 3. de Triſtibus.

Chartula, chartulæ, pen. corr. (χαρτίον,) Diminutiuum. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 18. 5. Miror quid in illa chartula fuerit quod delere malueris, quàm hæc ſcribere. Alibi chartula, pro ſcheda uel cõmentariolo ponitur, Inter chartulas cõfiſcati inuentus eſt breuis debitorũ nomina cõtinẽs. Budæus.

Chartularius, Officij nomen erat, cuius fit mentio in L. 3. de Cano. Largit. lib. 10. Cod. Budæus.

Chartaceus, Adiectiuum, (χάρτινον,) ut Codices chartacei. Vlpianus. ff. de Legatis tertio. Quòd ſi in codicib. ſint mẽbraneis, uel chartaceis, uel etiam eboreis, uel alterius materiæ.

Chartarius, ſimiliter adiectiuum. ut Chartariæ officinæ. Pli. li. 18. cap. 10. 1. Hoc ærariæ officinæ, chartariæq; utuntur.

Chartophylacium, (χαρτοφυλάκιον,) Græci uocant ſcrinium in quo libri & ſcripturæ reponuntur.

Charus,] (ἀγαπητός, προσφιλής, χαρίεις, θυμήρης,) Adiectiuum Gratus & amore deuinctus. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 14. Quẽ tibi charum eſſe gaudeo.

Amicis charus. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 14.

Charior, (προσφιλέστερος,) Cõparatiuũ. Valer. lib. 8. Argon. 3.

Ne crede pater: non charior ille eſt Quem ſequimur.

Charus animo meo. Terent. Andr. 1. 5. 38. Quam ego animo egregiè charam pro uxore habuerim. Idem Eunuch. 1. 2. 121. neque meo.

Cordi eſſe quenquam chariorem hoc Phædria.

Chariſsimus, (προσφιλέστατος,) Superlatiuum. ut Pignorũ ſuorum chariſsima. Tacit. lib. 13.

Dis charus ipſis. Horat. 1. Carm. ode 31. 3.

Mihi me charior. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 1.

Nec te mihi charior alter. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6. 1.

Vita charior. Cic. ad Quirites, Poſt reditum 1.

Aequè charus. Horat. 2. Carm. ode 17. 2.

Auro charior iuuenis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 7.

Luce charior. Claudian. de bello Get. 62.

Oculis charius. Catul. epig. 77. 1.

Chariſsimus & amantiſsimus. Cic. 4. in Catil. 75.

Chariſsimus & amiciſsimus. Cic. 2. de Orat. 9.

Charus comes atq; iucundus. Cic. 4. in Catil. 83.

Charus & iucundus uir. Cic. pro Cluent. 160.

Amici chari. Horat. 4. Carm. ode 9. 11.

Amplexus charus. Ouid. 9. Metam. 151.

Caput charum. Virg. 4. Aeneid. 71.

Coniux chariſsima. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 11.

Corpus charum. Senec. Hippol. 12. 19.

Corpora chariſsima. Ouid. in Ibin 63.

Dignitas & gloria liberorum nobis chara. Cic. 1. de Orat. 11.

Fratres chari. Senec. Hippol. 5. 9.

Genitor charus. Virg. 10. Aeneid. 156.

Genitrix chara. Virg. 10. Aeneid. 139.

Iuuenis charus. Tibul. lib. 2. eleg. 2. 1.

Labores uteri chari. Claud. 1. de Rapt. Proſ. 40. Ceres de ſua (filia.

Lux hæc chariſsima uenit. Ouid. ad Liuiam 29.

Mater chariſsima. Ouid. 4. Faſt. 90.

Natus charus magis. Virg. 5. Aeneid. 144.

Nepotes chari. Virg. 6. Aeneid. 137.

Nutrix chara. Virg. 4. Aeneid. 127.

Parens chara. Sil. lib. 13. 126.

Parentes chari. Lucret. lib. 3. 17.

Parentes chariſsimos habere. Cic. Poſt reditum in Senatu 1.

Pater charus. Virg. 1. Aeneid. 140.

Pignora chara. Ouid. 3. Faſt. 44.

Propinqui chari. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 17.

Res chara. Ouid. 2. Triſt. 97.

Societatum charior nulla, quàm. Cicer. 1. Off. 82. omnium ſocietatum nulla eſt gratior, nulla charior, quàm ea quæ cum Repub. eſt unicuiq; noſtrum.

Sodales chari. Horat. 1. Carm. ode 36. 1.

Patrij lares chara terra. Seneca Agamem. 8. 1.

Thorus charus. Ouid. epiſt. 8. 6.

Vbera chara. Seneca Hippol. 2. 33.

Vita chara. Ouid. 10. Metam. 122.

Charum ipſum uerbum eſt amoris, ex quo amicitiæ nomen eſt ductum. Cic. 1. de Nat. deor. 167.

Charum habere. Balbus Cic. in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 178. 4. Te tanti facio, ut paucos æquè ac te charos habeam.

Habere chariorem aliquem ſeipſo. Cic. Attic. lib. 10. 203. 2.

Amare, & charum habere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 37.

Diligere & charum habere. Cic. pro Cornelio Balbo 48.

Charum eſſe & diligi. Cic. 3. de Finib. 102.

Sibi charum eſſe, ſeſeq; diligere. Cic. 5. de Finib. 50.

Solum

Solum,id eſt,charum mihi.Terent.Adelph.1.1.24.

Nobis uiuere chari uolumus.Horat.1.Epiſt.3.6.

Charitas,pen.corr.huius charitatis,(ἀγάπη,) Dicitur amor, ſed tantum hominum in homines,& quidem ſecundum perſonarum dignitatem.Cic.de Amicitia 27.Primũ ex ea charitate quæ eſt inter natos & parentes:quæ dirimi, niſi deteſtabili ſcelere non poteſt.Idem.4.Acad.253.

Charitas beneuolentiæ.Cic.de Amicitia 31.

Parcendum charitati hominum.Cic.2.de Orat.132.

Liberorum charitas.Cic.Bruto 12.3.

Patriæ charitas.Cic.pro Seſtio 44.

Reipublicæ charitate facere.Cic.12.Phil.333.

Aptißima ad quiete uiuendum charitas.Cic.1.de Fin.81.

Mercedem charitatis exigere.Cic.de Amicitia 68.

Mutuæ charitatis pignus.Quint.lib.1.in procem.6.

Charitas & amicitia.Cic.1.de Nat.deor.167.hominũ charitas & amicitia gratuita eſt.

Charitas & amor.Cic.in Partitionibus 30. Nam aut charitate mouentur homines,ut deorum,ut patriæ,ut parentũ:aut amore,ut fratrum,ut cõiugum,ut liberorum, ut familiariũ.

Charitatem & beneuolentiam adimere.Cic.pro Seſtio 4.

Promptior filiæ,charitate.Tacit.lib.12.

Charitate complecti.Vide Complector.

Complectitur charitates omnes omniũ patria.Cic.1.Off.83.

Conciliare charitatem.Cic.2.de Orat.114.

Ciuium charitatem concupere.Cic.1.Philipp.21.

Exuere charitatem.Tacit.lib.16.

Charitas iuncta inter paucos.Vide Iungo.

Præſtare charitate officiũ alicui.Trebonius Cic.lib.12.16.6.

Retinere charitatem in aliquos.Cic.de Amic.61.

Charybdis,(Χάρυβδις,)Locus maris periculoſus nautis inter Calabriam & Siciliã quòd contrarios fluctuũ curſus facit, & rapta quæq; abſorbet, & reijcit.aqua enim nunc abſorbetur & tendit in profundũ,nũc eleuatur in altũ. Ouidius, Et uomit epotas ſæua Charybdis aquas.Fuit aũt Charybdis, fœmina uoracißima,quæ quia boues Herculis rapuit,à Ioue fulminata eſt,& in mare præcipitata.Vnde naturã priſtinam ſeruat:nam ſorbet uniuerſa. Author Seruius.Plinius lib.3.& 8.In eo freto eſt ſcopulus Scylla, item Charybdis, mare uorticoſum, ambo clara ſæuitia. Inde inter Scyllam & Charybdin nauigare dictum eſt, pro in periculo eſſe. Virgilius 3.Aeneid.111.

Auida Charybdis.Id eſt,rapax.Ouid.14.Metam.15.

Bonorum Charybdis.Cic.3.de Orat.89. Deinde uidendũ eſt, ne longè ſimile ſit ductum,Syrtim patrimonij,ſcopulum libentius dixerim:Charybdin bonorum, uoraginem potius: facilius enim ad ea,quæ uiſa, quàm ad illa quæ audita ſunt, mentis oculi feruntur.

Immanis Charybdis.Cic.de Aruſp.reſp.55.

Infeſta nautis Charybdis.Cic.7.Verr.114.

Irrequieta Charybdis.Ouid.13.Metam.158.

Panchæa Charybdis.Ouid.5.Triſt.eleg.3.6.

Rapax Charybdis.Senec.Thyeſt.7.8.

Sæua Charybdis.Iuuenal.Saty.15.2.

Vaſta Charybdis.Catul.Argonaut.31.

Vorax Charybdis.Cic.2.Philipp.76.

Zanclæa Charybdis.Ouid.4.Faſt.100.

Deuoret me Charybdis.Ouid.5.Triſt.eleg.3.6.

Euitata Charybdi,in Scyllam incidi, id eſt, dum uito grauius malum,in aliud rurſus incidi.Vide Eraſmi Chiliadas.

Sciſſa alternas Charybdis aquas.Propert.lib.3.eleg.17.6.

Charybdis,Pro malorum & curarum congerie, apud Horat. 1.Carm.ode 27.4. —ah miſer
Quanta laboras in Charybdi.

Chaſma,] chaſmatis,pen.corr.n.g.(χάσμα,) Latinè hiatus dicitur,fiſſura, dictus, uaſta uorago. Vlpianus Titulo De cenſibus.L.Forma.§.Quare ſi, Si agri portio chaſmate perierit,debebit per cenſitorem releuari.

Chaſma,Eſt etiam ſubita aeris diruptio, & quidã receſſus cæli ipſius.Plin.lib.2.c.26.3.Fit & cæli ipſius hiatus,quod uocant Chaſma.Seneca, Sunt & Chaſmata, quũ aliquod cæli ſpaciũ deſcendit,& flãmã uelut dehiſcens in abdito oſtẽtat.

Chaſma & uaſti hiatus.Senec.lib.6.Nat.quæſt.cap.9.

Perire chaſmate.Vlpianus in L.Quum res.§.Item ſi fundus.ff. de Legatis primo,Item ſi fundus chaſmate perierit, Labeo ait utiq; æſtimationem non deberi.

Chaſmaticus,(χασματικὸς,)terræ motus dictus, quũ mouente ſe terra huiuſmodi hiatus exiſtunt. Apud Ammianum.

Chatti,(χάττοι,)Germaniæ populi,ait Strabo li.7.ferè à principio.Hos iuxta Rhenum collocat Plinius lib.4.ca.14.2. Catti alijs dicũtur.Hos amplißimè deſcribit Tacitus in lib. de moribus Germanorum.

Chaus,] chai,(λύγξ,)Ceruarius lupus.Plin.lib.8.cap.19. 1 Pompeij Magni primum ludi oſtenderunt chaum, quem Galli raphium uocant,effigie lupi,pardorum maculis.

Chaonis,] chaonidis,fœm.gen.Hermolaus in Plinium lib. 8.cap.19.Ex hoc luporum genere conceptas canes fortaſſe quis intelligat,quæ chaonides,quaſi à chao nominantur: etiam ſi Iulius Pollux altiorem fabulam recenſuit.

Chelæ,] chelarũ,(χηλαὶ,)Scorpij brachia ſunt:id eſt,anterior pars Scorpij ſigni cæleſtis.Virg.1.Geor.3.Qua locus Erigonem inter,Chelaſq; ſequentes Panditur.Cic.in Arato 33 Et paucæ Chelis ſtellæ ſimul anguitenentis Sunt genua.

Scorpij Chelæ.Lucan.li.1.131.Scorpion incendis cauda, Chelaſq; peruris.Intelligit ſydus Scorpij.

Præcedere Chelas.Luc.lib.2.137. —iã cœperat ultima Virgo Phœbum laturas ortu præcedere Chelas. Quibus uerbis dicit Autumnale fuiſſe æquinoctium: quod fit octauo calẽdas Octobris,Sole in Libra poſito. Et ideo per Chelas Libram intelligit,quia occidente Virgine,oritur Libra.

Chelidon,] pen.prod.huius chelidonis,penu.corr.(χελιδών,)Latinè dicitur hirundo.

Chelidonia,] (χελιδόνια,)inter ficorum genera recenſetur Plinio lib.15.cap.18.3.à Chelidonijs populis in Britannia.Meminit & Colum.lib.10.uerſu 22.à fine.
—purpureæq; chelidoniæ,pingueſq; mariſcæ.

Chelidonia,(χελιδόνιον,)Herbæ genus.Pli.li.8.c.27. Chelidoniã uiſui ſaluberrimam hirundines monſtrauere,uexatis pullorum oculis illa medentes.Vide item lib.25.cap.8.9.

Chelidoniæ, Inſulæ contra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus,duæ ſunt:quarum una Corydela,altera Menalipea dicitur Stephano. Dionyſius trium meminit, & item Strabo lib.14.

Chelidonium,Eſt Tauri montis promontorium.Plin.lib.5.ca. 27.Taurus mons ab Eois uenićs littoribus,Chelidonio promontorio diſterminatur.Priſcianus in Perihegeſi,
Partibus extremis Pamphilia clauditur Iſtro,
Atq; Chelidoniæ rupes clauduntur eodem.

Chelonates, Promontorium eſt Achaiæ,quod Ptolemæo Chelonita dicitur.

Chelonium,] Tegumentum eſt teſtudinis animalis, quam tortuam uulgò uocant.Eius autem integumenti ſimilitudinem habent chelonia, id eſt, retinacula quibus intra tigna ſucula retinetur.Budæus.

Chelonia,Oculus eſt Indicæ teſtudinis, uel portentoſißima magorum mendacijs.Plin.lib.37.cap.10.15.

Chelonitides,Gemmæ teſtudinum ſimiles:ex quibus ad tempeſtates ſedandas multa uaticinantur.Plin.lib.37.c.10.16.

Chelonopha-

Chelonophagi,penul.corr.(inquit Plin.lib.6.cap.25.)in Carmaniæ angulo ſunt,teſtudinum ſuperficie caſas tegẽtes, carne ueſcentes.Nam χελώνη Græcè teſtudinem ſignificat.Hæ (ut inquit idem lib.9.)adeò in Indico mari magnæ ſunt,ut ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant. Strabo lib.16.adeò magnas alio in loco reperiri ſcribit,ut Chelonophagi in eis nauigent.

Chelydrus] penul.prod.(χέλυδρος,) Serpens non multũ aſpectu diſtans à cherſydro ſerpente,fumũ quà ſerpit emittens.Lucanus lib.9.142.
Natus & ambiguæ coleret qui Syrtidos arua
Cherſydros,tractiq; uia fumante chelydri.
Chelydri dicti ſunt Seruio,quaſi cherſydri,quia in aquis et in terris morantur.Nam χέρσον,dicimus terram,ὕδωρ autem aquã.ſunt aũt de genere ſerpentũ. Virg.3.Georg.83.
Diſce & odoratam ſtabulis accendere cedrum,
Galbaneoq; agitare graues nidore Chelydros.

Meduſei chelydri,Dicti à Meduſa, cuius crines ſerpentes erãt.

Nigri chelydri.Virg.2.Georg.43. (Sil.lib.7.64.

Nigri(ait Seruius)id eſt nocentes.

Chelys] (χέλυς)Teſtudo:capitur et pro cithara,quòd Mercurius citharam primus ex teſtudine fecerit:quam Nilo decreſcente in littore repererat.

Canora chelys.Senec.Troad.4.24.

Exuere chelyn,id eſt,deponere.Stat.4.Sylu.6.6.

Fatiſcit chelys.Stat.4.Sylu.4.7.

Intendere chelyn.Stat.1.Sylu.5.3.

Laxare chelyn.Stat.4.Sylu.4.7. Contrarium eſt illius quod alibi dicit,Intendere chelyn.

Pulſatur manibus Phœbea chelys.Ouid.ad Piſonem 35.

Verberare chelyn plectro.Senec.Troad.4.24.

Chemnys,Inſula in quodam lacu Aegypti, quæ lucos ſyluaſq; & Apollinis grande ſuſtinens templum natat,& quocunq; uenti agunt,pellitur.Verba Põponij Melæ ex lib.2. De hac Herodotus lib.2.ſcribit,quam Echemmin nominat.

Chenoboſcium] (χηνοβοσκεῖον,)Locus ubi anſeres aluntur.Columella lib.8.cap.14.1. Qui uerò greges nantium poßidere ſtudent,chenoboſcia conſtituant.

Chenomychon] Herba ad cuius aſpectum expaueſcunt anſeres.Plin.lib.21.cap.11.2.

Cheops,Aegypti rex,teſte Herodoto lib.2.

Chephren,Cheopis frater, Aegypti & ipſe rex poſt fratrem, autore Herodoto lib.2.

Cheramydes] Lapidis genus precioſi.Plin.li.37.ca.10. 12. Cheramydes eadem eſſet, quam oſtracitem uocant,niſi quòd hanc cæruleæ interdum bullæ cingunt.

Cherilus,pen.corr.(χοίριλος,) Malus poeta temporibus Alexandri Magni.Horat.2.Epiſto.1.47.
Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Cherilus incultis qui uerſibus,& male natis,
Rettulit acceptos regale numiſma Philippos. Idem in Arte Poetica 72.Dicitur enim hic omnem Alexandri hiſtoriam conſcripſiſſe:ſed ſeptem, nec plures uerſus in toto poemate qui probari poſſent,inuẽtos fuiſſe. Habuit pro bono uerſu numiſma aureũ,colaphum pro malo.Vnde ſunt qui eum colaphis enectum tradant.Vide Chœrilus.

Cherintus,(χήρινθος,) Puer admodum inſignis facie & candore,qui ſeipſum proſtituit.Horat.1.Serm.Saty.2.17.
(Sit licet hoc Cherinte tuũ)tenerũ eſt femur,aut crus Rectius

Chernites] Genus lapidis ebori ſimillimi,in quo condebantur corpora.Plin.lib.36.cap.17.2.Mitior eſt autẽ ſeruandis corporibus nec abſumendis chernites,ebori ſimillimus, in quo Darium conditum ferunt.

Cherroneſus,ſiue Cherſoneſus,pen.prod.(χερρόνησος,) (nihil enim differunt) peninſula eſt. Græcis enim χέρσος, terra: νῆσος autem inſula dicitur. Quatuor inſignes paßim Cherſoneſi memorantur:Taurica in Euxino & Mæotide: Thracia:aurea tertia, ſupra Gangem in ortum, iuxta ſinum qui Magnus Ptolemæo dicitur: Et Cimbrica Septentrionalis, quæ Daciam habet,quam Daniam Saxo grammaticus uocat.Pelopõneſus uerò maior celebriorq; eſt,quàm ut Cherſoneſi nomen admittat, quanquam & ipſam nominis etymo fretus,Cherſoneſum Strabo nominat: & minoris Aſiæ in noſtrum mare procurſus Cherroneſus dictus,bonis autoribus,ut ſcribit Vadianus.

Cherſidamas,penul.corr.Vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit,ut ſcribit Homerus lib.Iliad.11.

Cherſos] ſiue cherſon,(χέρσος,)Propriè terra inculta dicitur.Martial.lib.14.93.

Cheruſci,(χερουσκοι,)Populi Germaniæ circa fluuium Albim. Clau.7.Paneg.91.Et ingentes Albim liquere Cheruſci.

Chidmæi,Orpheo teſte in Argonauticis,Populi iuxta Pontũ.

Chidorus, Fluuius eſt Macedoniæ, qui per Mygdoniã fluens, in Axium Mygdoniæ fluuium intrat,Herodot.lib.7.

Chilias] chiliadis,penul.corr.(χιλιάς,)Numerus qui mille continet. Gel.lib.1.cap.16.Mille enim non pro eo ponitur quod Græcè χίλιοι dicitur,ſed quod chilias:et ſicuti una chilias, & duæ chiliades,ita unum mille,& duo milia,certa atque directa ratione dicitur.

Chiliarchus,Qui præeſt mille militibus.

Chilo,(χίλων,)Philoſophus Lacedæmonius,unus ex ſeptẽ ſapientibus Græciæ.Eius,Plinio teſte lib.7.cap.32.tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis conſecrata:Noſce teipſum,Nihil nimium cupias.Comes æris alieni atq; litis, eſt miſeria.Quin & funus eius,quum, uictore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet,tota Græcia proſecuta eſt.

Chilo] Dicitur cognomento à magnitudine labrorum. Feſtus.χεῖλος enim labrum ſignificat.

Chimæra,(χίμαιρα,)Homero animal eſt indomabile, inexpugnabile,neq; humano,ſed diuino genere ortum.Chimæram mõſtrũ triforme deſcribit Heſiod.in Theogonia,his uerſib.
Huic tria ſunt capita,& fertur primum eſſe leonis,
Pulchri oculi,capræq; ſimul,fortiſq; draconis:
Antè leo,retroq; draco,mediumq; capella eſt:
Pegaſus hanc uicit,& magnus Bellerophontes. Inde elegãs illa Horatij metaphora ad puerum obſoleti ſcorti amore captum,lib.1.Carminum, Vix illigatum te triformi
Pegaſus expediet Chimæra. Seruius explicans illum Virgilij locum 6.Aeneid.Flammiſq; armata Chimæra: Reuera (inquit)mons eſt Lyciæ,cuius hodie ardet cacumen, iuxta quod ſunt leones:media autem paſcua ſunt:ima uerò montis,ſerpentibus plena.Hunc Bellerophon habitabilem fecit, unde Chimæram dicitur occidiſſe.Plin.lib.2.cap.106.Flagrat,in Phaſelide mons Chimæra,& quidẽ immortali diebus & noctibus flamma.Ignem eius accẽdi aqua, extingui uerò terra, aut fœno Gnidius Cteſias tradit. Cicero lib.1. de Natura deorum 149. Quid quòd earum rerum quæ nunquam omnino fuerant, neque eſſe poterant, ut Scyllæ, ut Chimæræ?

Ingens Chimæra.Virg.5.Aeneid.24.

Ingenti mole Chimæra.Virg.5.Aeneid.45.

Flammis armata Chimæra.Virg.6.Aeneid.58.

Flammam ſpirantes ore Chimæræ.Lucret.lib.2.141.

Tremendæ flamma Chimæræ.Horat.4.Carm.ode 2.4.

Aetnæos efflãs faucibus ignes Chimæra.Virg.7.Aeneid.157.

Igneæ ſpiritus Chimæræ.Horat.2.Carm.ode 17.3.

Chimærifera Lycia.Ouid.6.Metam.68.

Chimærij,Populi Aſiæ Amazonibus proximi.Dicuntur etiam

Chimærij, quicunq; occupatas frigoribus incolunt terras.

Chimerinus] pe.corr.(χειμερινὸς,) non à Chimæra deducitur, ſed Græca uox eſt. χειμερινὸς enim hybernus dicitur. Eſt autem hyemalis circulus cœli qui Capricornum contingit, in quo quum Sol eſt, breuiſsimi ſunt dies. Martialis libro 9.13.de Earino,

Si daret Autumnus mihi nomen, Oporinos eſſem:
Horrida ſi Brumæ ſydera, Chimerinos.

Chione, Chiones, pen.corr.(χιόνη,) Nobile ſcortum fuit, nomẽ habens à candore niuis, quæ Græcè χιὼν dicitur: quum tamen fuſca eſſet. Martialis lib. 5.80.

Digna tuo cur ſis, indignaq; nomine, dicam:
Frigida es, & nigra es. non es, & es Chione.

Chios, (χίος,) Inſula eſt maris Mediterranei, ad oram Joniæ cũ oppido, poſita inter Samum & Leſbum, ex aduerſo maximè Erythrarum, quam Aethaliam Ephorus priſco nomine appellat. Metrodorus & Cleobulus Chiam, à Chione nympha: aliqui à niue: & Macrin, & Pityuſam. Verba ſunt Plinij, ca.31.lib.5. In hac templũ Apollinis, unde Chius Apollo, & Chij, in ea habitantes. Et promontorium Aruiſium, à quo Aruiſia uina: & penultimã correptã habet. Lucan.lib. 8.39. Quas Aſinæ cautes, & quas Chios aſperat undas. Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant: ut prima ſit Cios inſula: ſecũda Cariæ urbs ſub monte Pelleno: tertia in Eubœa: quarta in Cherroneſo Rhodiorum iuxta Triopiã. Horat. 1. Epiſt. 11. 5.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abſens.

Chius, (χίος, χιακὸς,) Adiect. priorẽ producit. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 23. Si poſitis intus Chij, ueteriſq; Falerni
Mille cadis, &c.

Ariſto Chius. Cic. de Seneƈt. 3. Omnem autem ſermonem tribuimus non Tithono, ut Ariſto Chius, ne parum eſſet autoritatis in fabula.

Cadus Chius. Horat. 3. Carm. ode 19.1.

Chiragra] huius chiragræ. pen. corr. (χείραγρα,) Dolor manuum ipſos articulos frigidò & lento quodam humore afficiens. Plin.lib.24.cap.19.16. Item parotidi, podagræ, chiragræ, articulis, &c. Martial.lib.1.93. Sed nil patrono porrigit, hæc chiragra eſt.

Lapidoſa chiragra. Perſius Saty. 5. 6.

Nodoſa chiragra. Horat. 1. Epiſt. 7.

Contundit articulos chiragra. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 3.

Chirembolon, (χειρέμβολον,) Vox Græca, qua utitur Vlpianus in l.prima. §. Qui ſunt igitur. ff. Nautæ, caupones, ſtabularij, et ſunt quidam qui in nauibus cuſtodiæ gratia præponũtur, ut ναυφύλακες. Siquis igitur ex his receperit, puto in exercitorem dãdam actionẽ: quia is, qui eos huiuſmodi officio præponit, committi eis permittit. quãquam ipſe uel nauicularius, uel magiſter id faciat, quod Græci χειρέμβολον appellant. Significat autem, ut Alciato placet in Parergis, hæc uox manus immiſsionem. Hic uerò dici ſignum, quod magiſter in prora ſedens dat, quum nautis imperat ut aliquid faciant, ſeu aliquem recipiant, uel non.

Chiridota] pen.prod.(χειριδωτή,) Veſtis dicitur quæ manicas habet lõgiores, & propè uſq; ad digitos. Vnde Scipio Gallo homini delicato obiectat, quòd cum chiridota tunica accubuerit. Has ueſtes Plautus uocat manuleatas. Vide Gellium lib. 7. cap. 12.

Chirocrates, pen. corr. Nomen architecti celebris, qui à quibuſdam Dinocrates dici ſolet. Plin.lib.34.

Chirographus] & Chirographum, pen.corr.(χειρόγραφον,) Eſt cautio manu alicuius ſubſcripta, annuloue obſignata, quam ipſe inficiari nequit. Iuuenal. Saty. 13. 14. Vana ſuperuacui dicunt chirographa ligni.

Officina chirographorum. Vide Officina.

Chirographi appellatione uti nos pro ipſis actionibus palàm eſt, quum uenditis chirographis intelligamus nomen uæniſſe. Hæc Iulianus Iuriſconſultus.

Commentarioli, chirographi, & libelli. Cic. 1. Philipp. 12.

Cautio chirographi. Cic. Trebatio, lib. 7. 18. 4. Itaq; quum ueſtræ cautiones infirmæ ſunt Græculam tibi miſi cautionem chirographi mei.

Exemplar chirographi. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 7.

Tributorum ſolutorũ chirographa Scæuola in l. Creditor. ff. de Action. empti, Cuius chirographa tributorum à debitore retroſolutorum apud ſe depoſita habebat.

Inane chirographum factum ſolutione. Vlpianus in l. Solutione. ff. Ad exhibendum, Solutione chirographo inani facto, & pignoribus liberatis: nihilominus creditor ut inſtrumenta ad eum contractum pertinentia, tam ab alio, quàm à debitore exhibeantur, agere poteſt.

Ligni ſuperuacui uana chirographa, Tabellæ ligneæ manu ꝓpria ſcriptæ nihil utilitatis afferẽtes. Iuuenal. Saty. 13. 14.

Conuincere chirographo. Cic. 2. Philipp. 35.

Credere, et fidem habere chirographis. Planc. Ciceroni, li. 10. 21. 7.

Defendere chirographa. Cic. Caſsio, lib. 12. 1. 8.

Deferre chirographa. Cic. de Claris Oratorib. 151. ſeſeq; chirographa, teſtificationes, indicia, quæſtiones, manifeſtam rẽ deferre diceret, &c.

In tabulis eſt chirographus. Quintil. lib. 6. cap. 3. 69.

Chirographum imitari. Cic. 3. de Natu. deor. 105. Suetonius in Tito, Per ludum, iocumq; certantem imitari chirographa quæcunq; uidiſſet.

Legare chirographum. Africanus in l. Seruum. §. Eum qui. ff. de Legat. 1. Eum qui chirographum legat, debitum legare, non ſolum tabulas, argumento eſt uenditio.

Mittere chirographo ſuo literas. Plãcus Ciceroni, li. 10. 21. 6

Pungere chirographo aliquem. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 8.

Vænire chirographa. Africanus in l. Seruum. §. Eum qui. ff. De legatis primo, Si chirographa uæneunt, nomen ſiue corpus uæniſſe uidetur.

Vti chirographo & ſigno. Cic. Attico, lib. 2. 35. 5.

Chirographarius, adiectiuũ: ut Debitor chirographarius. Vlpianus in l. Si ut certo. §. Idem deniq;. ff. Commodati, Si tibi codicem commodauero, & in eo chirographarium debitorem tuum cauere feceris, &c.

Creditor chirographarius. Paulus in l. Bonis uenditis. ff. de Priuilegijs creditorũ. Reſpublica creditrix omnibus chirographarijs creditoribus præfertur. Dicitur autẽ chirographarius creditor, ad differentiam hypothecarij creditoris. Vlpianus in l. 1. §. Sciendum eſt autem. ff. de Separationibus, Attamen, inquit, ſi hæreditaria fuerit, iure ſeparationis hypothecario creditore potiorem eſſe eum qui ſeparationem impetrauerit. etiã ſi chirographarius eſt, inquit Accurſius in l. Inciuile. C. de Bonis autoritate iudicis poſsidendis, Inciuile eſt quod poſtulas, ut unus ex chirographarijs creditoribus bona cõpellatur ſuſcipere. Et l. Sequente, ibidem. Eſt & Chirographaria pecunia: & chirographariũ debitũ l. Vnica. C. Etiã ob chirographariã pecuniã pignori teneri. Bud.

Chirogylium, Inſula Plinio lib. 5. cap. 31. 5. Sed contra Chimæram Dolichiſte, Chirogylium, Crambuſſa, Rhoge, Enagora. De inſulis ante Aſiam.

Chiromantia] pen prod.(χειρομαντία,) Dicitur diuinatio, quæ ex linearũ, quæ in manib. ſunt, inſpectiõe fieri ſolet.

Chiromantis, (χειρομάντις,) qui lineis manuum inſpectis futura noſcere ſe profitetur.

Chiron, huius Chironis, pen. prod (χείρων,) Saturni et Phillyræ filius. Lactantius tamen dicit eum ex Pelopea conceptũ.

Dum enim, ut autor eſt Seruius in 3. Georgic. 19. cum amica Phillyra Saturnus coiret, Ops uxor eius aduenit, cuius præſentiam ueritus, ſe in equum conuertit. exinde natus eſt Chiron, dimidia parte homo, dimidia equus. Qui quũ excreuiſſet, in ſyluas abijt, eaſq; coluit. Huic autem à Thetide Achilles puer commendatus, quem ipſe, ſimul & Aeſculapium nutriuit & docuit. Hic enim, ut autor eſt Plin. lib. 7. ca. 56. Herbarum uires atq; medicamenta reperit. Poſtremò quum eum uiſitaſſet Hercules, caſu factum eſt, ut una ſagittarum eius Lernæo ueneno perlita, ſuper pedem eius caderet. Attamen quum à parentibus fuiſſet genitus immortalis ut Ocyroes uaticiniũ impleretur, quo prædixerat eũ optaturum eſſe mortalem, graui uexatus morbo mori cupiens, orauit ſuperos ut illi mori concederent. Quo conceſſo, ab eiſdem in cælum translatus eſt, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appellatus. Ex Bocatio.

Geminus Chiron. Ouid. 2. Metam. 127.

Phillyrides Chiron, Phillyræ ex Saturno filius, medicinæ inuẽtor. Virgil. 3. Georg. 109.

Semifer Chiron. Stat. 2. Sylu. 1. 18.

Chironeon] uel chironion herba eſt, tertium genus panaces, Plinius lib. 25. cap. 4. 5. Tertium, panaces, chironeon cognominatur ab inuentore. folium eius lapatho ſimile, maius tamen & hirſutius. flos aureus, radix parua. naſcitur in pinguibus locis. Ibidem, cap. 6. 5. Cẽtaurea curatus dicitur Chiron quum Herculis excepti hoſpitio pertractanti arma ſagitta excidiſſet in pedem: quare aliqui chironion uocant. Vide Ruellium lib. 3. cap. 6.

Chironia] Genus uitis, quæ ampelos dicitur: à Chirone inuenta. Plin. lib. 25. cap. 4. 7.

Chironomus] penul. corr.(χειρονόμος,) Qui manibus geſticulatur, & ludit. Budæus, Chironomi ſunt geſticulatores: & Chironomia, ſaltatio geſticulatrix: qualis eſt quam Moreſcam uocamus. Iuuenal. Saty. 6. 7.

Chironomon Ledam molli ſaltante Batillo,
Tuſcia ueſicæ non imperat. Leda aũt chironomica erat ſaltio. Alioqui Chironomia, lex geſtus à Quintiliano dicitur in primo, Ab heroicis ipſa temporibus orta, & à ſummis Græciæ uiris atq; ab ipſo etiam Socrate probata, à Platone quoq; in numero ciuilium poſita uirtutum, à Chryſippo in præceptis de Liberorum educatione compoſitis nõ omiſſa. Quam artem oratori neceſſariam eſſe idem latè in undecimo docet. Hæc etiam palæſtra uocatur: & qui eam docent, palæſtrici dicti ſunt. Ab his enim præceptoribus motus, geſtuſq; formãtur, ut recta ſint brachia, ne indoctæ ruſticæue manus, ne ſtatus indecorus, nequa in proferendis pedibus inſcitia, ne caput oculiq; ab alia corporis parte diſsideant. Quæ omnia antiqui ingenuis pueris & liberaliter educatis neceſſaria cognitu exiſtimauerunt. Noſtras uulgus uno uerbo continentiæ hæc omnia ſignificat. Hæc Budæus propè ad uerbum ex Quintiliani lib. 1. ca. 11. Iuuenal. Saty. 5. 13. Saltantem ſpectas, & chironomonta uolanti Cultello.

Chirotheca] chirothecæ, pen.prod.(χειροθήκη,) Manuum tegmen, quod & dactylothecam Græci uocant.

Chirurgus] (χειρουργος,) Medicus uulnerarius, à manuum operatione ita uocatur. Martialis li. 1. 114. Chirurgus fuerat, nunc eſt ueſpillo Diaulus.

Chirurgia, (χειρουργία,) ipſa ars, quæ à Græcis chirurgice dicitur. Cic. ad Atticũ lib. 4. 72. 4. Sed ego diæta curari incipio, chirurgiæ tædet.

Chlamys] chlamydis, pen. corr. (χλαμὺς,) Propriè ueſtis militaris quæ & paludamentum dicitur, autore Nonio. Virgilius 8. Aeneid. 115.
– ipſe agmine Pallas
In medio chlamyde & pictis conſpectus in armis.

Similis chlamydi terra habitabilis, Macrobius, Veteres, inquit omnem habitabilem terram extentæ chlamydi ſimilem eſſe dixerunt. Hoc dicit ſignificans ſimilitudinem eius arctam eſſe. Budæus.

Statua Scipionis cum chlamyde. Cic. pro C. Rab. Poſth. 16.

Aurata chlamys. Virg. 5. Aeneid. 50.

Crocea chlamys, Virg. 11. Aeneid. 155.

Purpurea & uarijs coloribus intexta chlamys. Autor ad Herennium, lib. 4. 226.

Color purpureus chlamydis. Ouid. 14. Metam. 79.

Phrygia, chlamys dicta quod Phrygiones acu pingendi periti ſunt. in Phrygia enim (ait Seruius) ipſa inuenta eſt ars. Virgilius 3. Aeneid. 97.

Sidonia chlamys, Purpurea. Virg. 4. Aeneid. 28.

Spartana chlamys, Veſtis militaris ex purpura Laconica tincta. Iuuenal. Saty. 8. 10.

Chlamys circundata limbo. Virg. 4. Aeneid. 28.

Collocare chlamydem ut aptè pendeat. Ouid. 2. Metam. 147.

Diffibulare chlamydem. Id eſt, fibulis ſuis ſoluere. Stat. 6. Thebaid. 114.

Indutus chlamydem Tyriam. Ouid. 5. Metam. 11.

It tergo demiſſa chlamys. Statius 1. Sylu. 1. 9. It, id eſt, recedit ab humeris.

Sinuatam implere chlamydem re aliqua. Stat. 10. Thebai. 27.

Texere chlamydes. Claud. epigram. 20. 2.

Chlamys, inter puerilia ueſtimenta numeratur ab Vlpiano in L. Veſtis. ff. de Auro et argento legatis, Puerilia ſunt quæ ad nullũ aliũ uſum pertinent, niſi ad puerilẽ: ueluti togæ prætextæ, aliculæ, chlamydes, pallia quæ filijs noſtris cõparamus.

Chlamydatus, pen.prod.(χλαμυδωτὸς,) Adiectiuũ, Chlamydem indutus. Cic. pro Rab. Poſth. 16. Sed Neapoli in celeberrimo oppido cum mitrella ſæpe uidemus chlamydatum L. Syllam imperatorem.

Chlamydula, pen.corr.(χλαμύδιον,) Diminutiuum. Plaut. Tu ſume chlamydulam.

Chlorion] Genus auis, Plin. lib. 10. cap. 29. 10. Chlorion quoq; q totus eſt luteus, hyeme nõ uiſus, circa ſolſtitia ꝓcedit.

Chloris, (χλωρὶς,) Filia Amphionis, Nelei uxor, cui peperit Neſtorem & alios filios: ut in Odyſſea teſtatur Homerus. Altera ab Ouidio dea florum ponitur: quæ quum nympha eſſet non ignobilis, & Zephyro nuberet, quaſi dotis loco id muneris à marito accepit, ut florum omnium poteſtatẽ haberet. unde inquit ipſa apud Ouidium lib. 5. Faſtorũ. Chloris eram, quæ Flora uocor, corrupta Latino
Nominis eſt noſtri litera Græca ſono.

Chlorites] penul.prod. Gemma herbacei coloris, quam dicũt magi inueniri in ſcyllæ auis uẽtre. Plin. li. 37. c. 10. 16.

Choa] (χόα,) Nomen menſuræ eſt: eadem dicitur & Chus. Vide ſuo loco.

Choa in triclinio. Quintil. lib. 8. cap. 6. Aenigma meo quidem iudicio, eſt uitium: quo tamen oratores nonnunquam utuntur: ut Cæcilius, Quadratariam Clytemneſtram: & in triclinio Choam: et in cubiculo Nolam. Quas quidem allegorias intellectu ſanè quàm difficiles tribus diuerſis locis pro uiribus explicans Ludouicus Cælius lib. 29. cap. 1. de Choa ſic dicit, Aenigma in bibacem concinnatum arbitramur cuius in hauriendo auiditas uel ſpiritu uno choam perſiccaret. De hac re fuſius Quintiliani interpres ibidem.

Choaſpites] pen.prod. Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. 17. Choaſpites à flumine dicta eſt uiridis, fulgoris aurei.

Choatræ, (χοάτραι,) Inter gentes quæ circa Mæotim habitant, Plinio numerantur, cap. 7. lib. 6.

Diri magico terrore Choatræ, Valer. lib. 6. Argonaut. 30.

Choenicion] Græcè, Modiolus eſt Latinè, & ferramentũ medicinale eſt. Celſus lib. 8. cap. 3. Exciditur uerò os duobus modis. Si paruulum eſt, modiolo, quem χοινίκιον Græci uocant: ſi ſpacioſum, terebris.

Chœnix.] chœnicis, penult. prod. f. g. (χοίνιξ,) Demenſum & cibus diurnus. eo pacto Laertius & Suidas interpretantur. Porrò ſeruis olim cibus diurnus chœnice diſtribuebatur, ut illi uiciſſim operis penſum perſoluerent.

Chœnix, ut uideri poteſt apud Budæũ de Aſſe, Semodius erat. modius autem Romanus non diſpar erat ei menſuræ, quam Bœotium noſtrates uocant.

Chœnici ne inſideas, Pythagoricum eſt ſymbolum, quo ſignificatur non oportere per inertiam, ocium & cibum alienum ſectari, ſed ſua quenq; induſtria ſibi parare facultates, quibus munditiem uitæ ſuſtineat. Paraſiticum enim ac fœdum aliena uiuere quadra, nec ullam artem callere qua poſſis οἰκόσιτος, uiuere. Ex Chiliadibus Eraſmi.

Cholera] choleræ, pen. corr. (χόλερα,) Cõmune ſtomachi atque inteſtinorũ uitium et morbus uideri poteſt. nã ſimul & deiectio & uomitus eſt, præterq; hæc inflatio eſt: inteſtina torquentur: bilis ſuprà infraq; erumpit: primùm aquæ ſimilis, deinde ut in ea recens caro lota eſſe uideatur, interdum alba, nonnunquam nigra & uaria. Ergo eo nomine morbũ hunc χόλεραν Græci nominarunt. Præter ea uerò quæ ſuprà cõprehenſa ſunt, ſæpe etiam crura, manuſq; contrahuntur, urget ſitis, anima deficit: quibus concurrentibus, nõ mirum eſt ſi ſubitò quis moritur. Hæc Celſus lib. 4. cap. 11.

Morbus acutus cholera. Celſus lib. 2. cap. 13.

Laborare cholera. Celſus lib. 2. cap. 13.

Sedare choleram clyſteribus. Plin. lib. 31. cap. 6. 10.

Cholericus, pen. corr. (χολερικὸς,) Adiectiuũ, qui cholera affectus eſt. Plin. lib. 20. cap. 14. 3. Mentaſtrũ torminibus, cholericis efficaciſſimum.

Choliambus] (χωλίαμβος,) Verſus claudicãs, aliàs Scazõ

Choma] chomatis, pen. corr. n. g. (χῶμα,) Budæus, Chomata, ſunt aggeres, qui terra aggeſta facti ſunt: quibuſq; Nili aqua coercetur. Vlpianus. ff. de Extraordinarijs criminibus. L. Saccularij, In Aegypto qui chomata rumpit.

Choragium, Choragus, Choraula.] Vide Chorus.

Choraliſtria, Choraules.] Vide Chorus.

Chorda] huius chordæ, (χορδὴ,) alio uocabulo dicitur fides fidis. Cic. 3. de Orat. 119. Nã uoces ut chordæ ſunt intentæ, quæ ad queq; tactum reſpõdeant, acuta, grauis, cita, tarda, magna, parua.

Querelæ dulces chordarum. Lucret. lib. 4. 118.

Soni chordarum. Lucret. lib. 4. 111.

Magicæ chordæ. Iuuenal. Saty. 15. 1.

Querulæ chordæ. Ouid. 2. Amorum, eleg. 4. 6.

Tinnulæ chordæ. Seneca Troad. 9. 4.

Experiri chordas, id eſt, tentare ſonum chordarum. Statius 1. Achil. 38. de Chirone.

Impulſæ chordæ. Ouid. 10. Metam. 29.

Prætentare chordas, Eſt chordarum conſonantiam explorare leui quodam procœmio, priuſquam carmen ſubijcias. Ouidius 5. Metamorpho. 68.

Alio loco tentare uocat eadem ratione, lib. 10. Metam. 29.

Oberrare eadẽ chorda. Horat. in Arte 72. Accipitur loco prouerbij, pro rem eandem identidem repetere: cui conuenit Terentianum illud, Cãtilenã eandẽ canere. Vide prouerbia Eraſmi.

Sonum chorda reddit. Horat. in Arte 71.

Verba ſocianda chordis, id eſt, cantanda ad ſonũ citharæ. Horatius 4. Carm. 9. 1.

Tangere chordas, pro Pulſare chordas. Ouid. 1. de Remedio amorum 68.

Chordapſon] (χόρδαψον,) Morbus tenuioris inteſtini, quem iuniores Iliacum nominant. Celſus lib. 4. cap. 13. Diocles Caryſtius tenuioris inteſtini morbũ χόρδαψον, plenioris εἰλεὸν nominauit.

Chordi] (χόρδοι,) agni qui dicantur, declarat Varro li. 2. de Re ruſt. cap. 1. 19. his uerbis, Dicuntur agni chordi qui poſt tempus naſcuntur, & remanſerunt in uoluis intimis: uocant χόριον: à quo chordi appellati.

Chorda, n. g. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 1. 19. Quæ nata ſunt matura, et chorda, ut purè et molliter ſtent uidendũ & ne obterantur.

Choreæ, Chorearum] Vide Chorus.

Choreus] (χορεῖος,) Pes eſt duabus ſyllabis cõſtans, prima longa, breui altera: qui & trocheus, & chorius dicitur. Cicero in Orat. 123. Dichoreus eſt, quum duo extremi chorei ſunt, id eſt, è ſingulis longis & breuibus. Ibidẽ 112. Trochæum autẽ qui eſt eodem ſpacio quo choreus, cordacẽ appellat: quia contractio & breuitas dignitatem non habeat.

Choriambus] (χορίαμβος,) Pes ex prima & ultima productis, duabus medijs breuibus: ut filiolis. Dictus choriambus, quòd iambicam deſinentiam habeat, et in choris apud ueteres celebratiſſimus fuerit.

Chorineus, pen. prod. Peritus iaculator apud Virgilium lib. 9.

Aemathiona Liger, Chorineum ſternit Aſylas:

Hic iaculo bonus, hic longè fallente ſagitta.

Chorobates] chorobate, pen. corr. (χωροβάτης,) Organum librandis aquis accommodatum. Vitruuius, lib. 8. cap. 6. Libratur autem dioptris aut libris aquarijs, aut chorobate, ſed diligentius efficitur per chorobatem, quòd dioptræ libræq; fallunt. Chorobates autem eſt regula longa circiter pedũ uiginti. ea habet ancones in capitibus extremis æquali modo perfectos, inq; regulæ capitibus ad normã coagmẽtatos: & inter regulam & ancones, à cardinibus compacta tranſuerſaria, quæ habent lineas ad perpendiculũ rectè deſcriptas, pendentiaq; ex regula perpẽdicula in ſingulis partibus ſingula. Hactenus Vitruuius.

Chorocithariſtæ.] Vide Chorus.

Chorodidaſcalus.] Vide Chorus.

Chorœbus, (Χόροιβος,) Athenienſis, qui figlinam primus inuenit. Autor Plin. lib. 7. cap. 56. Fuit & adoleſcens apud Virgilium 2. Aeneid. Iuueniſq; chorœbus.

Chorographus] pen. prod. (χωρόγραφος,) Locorum deſcriptor. Vitruuius, lib. 8. cap. 2. Hæc autem poſſunt eſſe capita fluminum, quæ orbe terrarum chorographis picta, itemq; ſcripta plurima, maximaq; inueniuntur egreſſa ab Septentrione.

Choroſtates.] Vide Chorus.

Chorus] (χορὸς,) Propriè conuentus & ueluti corona eorũ qui ad ludos cõueniunt, ſiue ſaltantium, ſiue canentium. nã multorum uocibus & concentu conſtat, ut Seneca & Macrobius tradũt. Virg. 6. Aeneid. Illa chorum ſimulãs, Euantes orgia circum Ducebat Phrygias. Vbi Seruius. Chorum ait multitudinem in ſacra collectã. Idem 1. Georg. Omnis quã chorus, & ſocij comitantur ouantes. Vbi Seruius, Chorus, propriè eſt coæuorum cantus atq; ſaltatio. Suetonius in Caligula, cap. 37. Fabricauit & de cedris liburnicas, etc. quibus diſcumbens de die inter choros ac ſymphonias littora Campaniæ peragraret. Colum. lib. 12. cap. 2. 3. Nã ubi chorus canentium non ad certos modos, neq; numeris præeuntis magiſtri conſenſit, diſſonum quiddam, ac tumultuoſum audientibus canere uidetur. Vulgò Capellam uel copulam uocant. Budæus.

Senior Glauci chorus, id eſt, dij marini. Glaucus piſcator fuit, qui quum captos piſces ſupra herbam abieciſſet, & eos recepiſſe uidiſſet quã amiſerant uitam: intellecta herbarũ potentia decerptã herbam guſtauit, & ſe præcipitauit in maria, & in deum marinum cõmutatus eſt. Cuius chorum, ſenem Virg. 5. Aeneid. 164. ideo dixit, aut quòd ipſe etiã ſenex fuerat, aut quòd ſenes penè omnes dij finguntur marini, fortaſſis propter ſpumarum colorem. Hæc Seruius.

Iuuentutis choro ſtipari. Cic. pro Muræna 46.

Philoſophorum è choro aliquem tollere. Cic. 1. de Finib. 40.

Phœbi chorus, per antonomaſiam, Muſæ dicuntur. Virgil. 6. ecloga 14.

Scriptorũ chorus omnis amat nemus, & fugit urbes. Horat. 2. Epi. 2. 16.

Virtutum chorus. Cic. 3. Offic. 158.

Amicus choris. Horat. 3. Carm. ode 4. 5. ad Muſas loquens.

Aequalis chorus, Aequalium chorus. Virg. 4. Georg. 92.

Canorus. Iuuenal. Saty. 11. 17.

Chori circulares dicuntur, qui in orbem ſaltantes canunt, qui reſtim ducere dicuntur. huiuſmodi choros ſcenicos fuiſſe apparet ex Luciano. Budæus.

Fœminei chori. Ouid. 3. Faſt. 153.

Idæi chori, per antonomaſiam uocantur Galli Cybeles ſacerdotes. Virg. 9. Aeneid. 23.

Leues Nympharum cũ Satyris chori. Horat. 1. Carm. od. 1. 6.

Plaudens chorus. Stat. 1. Sylu. 2. 51.

Plebeius chorus. Ouid. 5. Faſt. 71.

Sacer chorus. Ouid. 2. Faſt. 32.

Semiuiri chori, Dicuntur Galli ſacrifici Cybeles, qui oẽs ſunt caſtrati. Silius lib. 17. 4.

Virgineus chorus. Ouid. 2. de Arte 34.

Votiui chori, Chorus ſeu numerus illorum, qui uota faciunt. Stat. 4. Thebaid. 42.

Agitare choros. Virg. 4. Georg. 107.

Celebrare choros. Senec. Herc. Oeth. 5. 3.

Ducere choros. Horat. 4. Carm. ode 7. 2.

Exercere choros. Virg. 1. Aeneid. 101.

Pedem ferre choris, pro Saltare uel accedere ad choros. Horat. 2. Carm. ode 12. 4.

Indicere choros Bacchi. Virg. 11. Aeneid. 148.

Inſerere aliquem choro alicui. Horat. 2. Carm. ode 5. 5.

Inſtaurare choros. Virg. 4. Aeneid. 29.

Laſciuit chorus, Petulanter ſalit. Senec. Agam. 6. 13.

Ludere in ſpeciem chori. Ouid. 3. Metam. 137. De Delphinis.

Oſtentare choros. Stat. 2. Achill. 30.

Ponere aliquẽ inter choros quorũdã. Horat. 4. Carm. ode 3. 3

Chorus, aliter. Cic. Attico, lib. 14. 305. 2. Ego, ut poſtulas, Baiana negocia, chorumq; illum, de quo ſcire uis, quum perſpexero, tum ſcribam, nequid ignores.

Vænit chorus. Africanus in L. Quum eiuſdem. ff. de Aedilitio edicto, Quum eiuſdem generis plures res ſimul uæneant: ueluti comœdi, uel chorus: referre ait, in uniuerſos, an in ſingulos precium conſtituatur: ut ſcilicet interdum una, interdum plures uenditiones contractæ intelligantur.

Chori, pro Aciebus. Virg. 5. Aeneid. 115.

Olli diſcurrere pares: atq; agmina terni

Diductis ſoluere choris. Seruius.

Choragium, (χοράγιον,) Scenicum inſtrumentum, quo ſcena inſtruitur & apparatur: cuius præfectus dicitur Choragus. Hæc Feſtus. Vitruuius lib. 5. Poſt ſcenam porticus ſunt conſtituendæ, ut quum imbres repẽtini ludos interpellauerint, habeat populus quò ſe recipiat ex theatro, choragiaq; laxamentum habeant ad comparandum. Choragia, pro inſtrumento ludorum poſuit, ſimul & pro ipſis choragis: ut ſit Choragium locus, unde omnia promuntur ad ludos neceſſaria. Ex Budæo. Plin. lib. 36. ca. 15. 15. Valerius Max. lib. 2. cap. 1.

Fragile choragium. Autor ad Herennium, li. 4. 231.

Choragus, pen. prod. (χορηγὸς,) Ad uerbum eſt dux chori, & ſuppeditator inſtrumenti ludicri, & expenſarũ, inquit Budæus. Plaut. Perſa. 4. 77. Sed πόθεν ornamẽtas? T. abs chorago ſumito. Suetonius in Auguſto, ca. 70. de cœna Auguſti

Choraula, uel choraules, huius choraulæ, uel choraulis (χοραύλης) Qui in choro tibia canit. Plin. lib. 37. ca. 1. 3. Præterquã Iſmeniã choraulẽ, multis fulgẽtibuſq; uti ſolitũ. Martia. li. 5. 57. Fac diſcat citharœdos aut coraulas. Iuuẽ. Saty. 6. 8

Aut Glaphyrus fiat pater, Ambroſiuſq; choraules.

Choraliſtria, (χοραλίστρια, Phyllis, Amica Propertij, ab eo ſic dicta, ob ſaltandi in choris, ſiue canendi peritiam. Propertius li. 4. eleg. 9. 3. Nile tuus tibicẽ erat choraliſtria Phyllis

Chorea, huius choreæ, (χορεία,) Vſurpatur pro ipſa ſaltatione. Virg. 5. Aenei. Pars pedibus plaudũt choreas, & carmina dicũt.

Aptus choreis, & iocis. Horat. 2. Carm. ode 19. 5.

Cantatrices choreæ. Claud. de bello Gildon. 90.

Duras choreas ruſticorum & plebis, uocat Ouid. 3. Faſt. 108. ut opinor, quòd à ciuilitate morum alieni, motus quoſdam & ſaltus impotentes exercent, magnoq; impetu terram feriunt, illũ nimirum uiciſſe exiſtimantes, qui quammaximum puluerem excitarit. Ouid. 3. Faſt. 108.

Feſtæ choreæ. Ouid. 8. Metam. 117.

Nocturnæ choreæ. Propert. lib. 3. eleg. 10. 5.

Pernix chorea. Lucret. lib. 2. 128.

Ducere choreas. Ouid. 8. Metam. 117.

Choreis indulgere. Vide Indulgeo.

Plaudere pedibus choreas. Virg. Aeneid. 6. 129.

Choreutes, (χορευτὴς,) Quilibet ex choro uocatur. Budæus.

Chorocithariſtæ, (χοροκιθαρισταὶ,) Qui in choro citharizant: ſicut pſallocithariſtæ, qui pſallunt: id eſt, canunt ad citharã. Suetonius in Domiciano, Certabatur etiã & proſa oratione, Græcè Latineq;: ac præter citharœdos chorocithariſtæ quoq; & pſallocithariſtæ.

Chorodidaſcalus, Magiſter eſt chori, Platoni et Ariſtoteli. Bud.

Choroſtates, Præceptor eſt chori, & ut Columella ait lib. 12. cap. 2. 3. præiens magiſter. Budæus.

Chors] chortis, f. ge. (ἔπαυλις,) Villarum intra maceriam ſpacium autore Nonio. Varro. 1. de Re ruſt. cap. 13. Chortes in fundo magno duæ aptiores: una ut interius compluuium habeat lacum, ubi aqua ſaliat. Et paulò pòſt, Chors exterior crebrò operta ſtramẽtis ac palea, occulcata pedibus pecudum, fit miniſtra fundo, ex ea quod euehatur. In emendatis ex uetuſto exemplari codicibus legitur ubiq; cohors.

Dicitur & cohors. Ouid. 4. Faſt. 141. Abſtulerat multas illa cohortis aues. De uulpe.

Chortalis, & hoc chortale, pen. prod. (ἐπαύλαιος,) ut Gallina chortalis, in chorte nutrita. Colum. in præfatione, Et ut à pecoribus recedam, quorum in parte auium chortalium & apium cura poſita eſt.

Choſroes, Perſarũ rex, maximo in honore habitus, non apud Perſas modò, ſed etiam Romanis ipſis: ut qui literarum ſtudioſiſſimus fuerit, et ad ſummum Græcæ Philoſophiæ peruenerit, Græcorum libris uſus à quodam in linguam Perſicam conuerſis. Atq; adeò dicitur Ariſtotelem ipſum magis imbibiſſe, exactiuſq; tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animũ expleuit atq; excoluit. Huius uitam & ſtudia pluribus perſequitur Suidas.

Chremes, (Χρέμης,) nomen ſenis apud Terentium.

Auarus Chremes. Horat. epod. 1. 7.

Iratus Chremes. Horat. in Arte, 20.

Chremeta, Accuſatiuus. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 8.

Chreſton] cichorium herba ab aliquibus uocatur. Plinius lib. 20. cap. 8. 5. Quod quidẽ propter ſingularem ſalubritatem aliqui creſton appellant, alij pancratiũ. De cichorio.

Chreſtus Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui uino quanquam deditus, cæteris in rebus continenter uixit, ac in primis uigilanter. Nã quum ad galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non prius tamen ſomno ſe, quàm ſtudio dabat. Autor Philoſtratus. Meminit & Columella.

Chria] (χρεία,) eſt dictum breue, concinnum, & opportunum, ad autorem relatum, hoc eſt, cum autoris allegatione. Iſocrates ex diſcipulis ingenio præſtãtes, deorum filios eſſe prædicabat. Diogenes diuitem conſpicatus imperitum, Hic eſt, inquit, equus undiq; argento litus. Chriæ ſunt. Sententia eſt idem omnino quod chria, ſed ſine autoris allegatione. Graue quidem eſt, paupertate premi, grauius autem ditari non bene. Cuiuſmodi ſunt principes, & ſubditi ferè tales eſſe ſolent. Sententiæ ſunt.

Chryſes, Sacerdos, etc. Pater fuit Antimones), ſiue Aſtymones. Vide Aſtymone.

Chriſis] Latinè unctio dicitur. unde Chriſtus, unctus.

Chriſtodorus, pen. prod. è Copto Aegypti urbe poeta Anaſtaſii Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, ubi deſcribit Iſauricã ab Anaſtaſio captam. Fuit alter Thebanus ſcriptor haud ignobilis qui de Coſmo & Damiano ſcripſit. Autor utriuſque Suidas.

Chromaticus] pen. corr. Qui nulla uerecundia colorem mutat ad uerbum, coloratus dici poteſt.

Chrombus] Genus piſcis. Plin. lib. 32. cap. 11. 4.

Chromis] Piſcis nidificans in aquis, Plinius libro 32. capita 11. 11.

Chromis, (χρόμις,) Herculis Filius, ut Lactantius. Cõſtat Chromin Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat humanis carnibus ueſci conſuetos. Huius meminit & Statius dum ait, It Chromis Hippodamusq; alter ſatus Hercule magno. Eſt et puer Satyrus apud Virgilium ecloga ſexta.

Chromius, Vir Argiuus. Herodotus lib. 1.

Chroniſcare] (κορύπτειν,) Lucret. lib. 2. 65. Et ſatiati agni ludunt, blandeq; chroniſcant. Sunt qui coniſcant legunt. Vide ſuo loco.

Chronos] (χρόνος,) Latinè tempus dicitur. Cic. 2. de Natura deorum 92. Saturnum autẽ eum eſſe uoluerũt, qui curſum & conuerſionem ſpaciorum ac temporum contineret: qui Deus Græcè idipſum nomẽ habet. κρόνος enim dicitur, qui eſt idem χρόνος, id eſt, ſpacium temporis.

Chronica, chronicorum, (χρονικὰ,) Dicuntur ea quæ de tẽporib. ſcribũtur. Plin. lib. 35. ca. 9. 1. Quod & ipſius Timagoræ carmine uetuſto apparet, chronicorũ errore nõ dubio.

Chronicus, pen. corr. (χρονικὸς,) Adiectiuũ. Gellius lib. 17. ca. 21. Excerpebamus ex libris, qui chronici appellantur, quibus temporibus floruiſſent Græci ſimul atq; Romani uiri.

Chryſa, Ciuitas Phrygiæ. Eſt & inſula Indiæ, quam aureum ſolum habere proditum eſt, et in qua Apollinis Sminthei delubrũ fuit. Strabo lib. 13. & Plin. lib. 5. ca. 30. Eſt et Chryſa, fluuius agri Syracuſani.

Chryſalis] Vermis, qui ab Ariſtotele xylotrophos uocatur. Sipontinus.

Chryſaor, Neptuni filius, quem ex capite Meduſæ, ut & Pegaſum, natum ſcribit Heſiodus in Theogonia.

Chryſas, Fluuius eſt. Cic. 6. Verr. 86. Chryſas, eſt amnis, qui per Aſſorinorum agros fluit: is apud illos habetur deus, & religione maxima colitur. Fanum eius eſt in agro propter ipſam uiam, qua Aſſoro itur Ennam. in eo Chryſæ eſt ſimulacrum præclarè factum è marmore.

Chryſe, (χρύση,) Inſula eſt extra oſtia Indi. Plin. lib. 6. cap. 21. Extra oſtiũ Indi Chryſe, & Argyræ fertiles metallis, ut credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteumq; iis ſolum eſſe, haud facilè crediderim.

Chryſe, urbs eſt Apollinis propè Lemnũ. Ouid. 13. Metam. 35

– me credite Lesbon,
Mẽ Tenedon, Chryſenq;, & Cillan Apollinis urbes,
Et Syron cepiſſe. Verba ſunt Vlyßis.

Chryſendeta] (χρυσένδετα,) Adiectiuum, pen. corr. dici poſſunt auro ligata. Martial. lib. 14. 102.

Grandia ne uiola paruo chryſendeta mulſo. Idẽ lib. 11. 30.
Accipe uina, domum, pueros, chryſendeta, menſas.

Chryſes, (χρύσης,) Sacerdos Apollinis apud Homerum lib. 1. Iliad. Pater fuit Antinomes, à quo etiam Chryſeis dicta eſt. de hac & Briſeide apud Homerum, lib. 1. Iliad.

Chryſippus, (χρύσιππος,) Philoſophus Aſianus, Stoicorum cũ Zenone princeps. Hic Zenonis diſcipulus fuit, acutus ſanè, ut qui multis præceptoribus repugnauerit. ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In dialectica clarißimus fuit: ita, ut non illepidè dicerent quidam: Si apud deos dialectica haberetur, nõ temerè alia eſſet, quàm quæ à Chryſippo inuenta fuit. Scripſit librorum uolumina ſupra quinq; & ſeptuaginta. Ferunt Carneadem philoſophum Cyreneũ, perlectis Chriſippi libris, ita dixiſſe, Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem. Apollonidæ filium fuiſſe, Solenſem uel Tharſenſem philoſophum, diſcipulũ Cleanthis, Stoicæ ſcholæ principem poſt Cleanthem. Horat. 2. Serm. Sat. 3. 9.

Quem mala ſtultitia, & quemcunq; inſcitia ueri
Cæcum agit, inſanũ Chryſippi porticus & grex Autumat.

Chryſippus fulcire putatur porticum Stoicorum. Cicero 4. Acad. 134.

Cædi diſcipulos non improbat Chryſippus. Quintil. libro 1. cap. 3. 8.

Sapientes nutrices optabat Chryſippus. Quintil. lib. 1. ca. 1. 3.

Nullum tempus uacare cura uoluit Chryſippus. Quintilianus lib. 1. cap. 1. 12.

Chryſites] pen. prod. Gẽma oſtreæ Atticæ aßimulata. Plin. lib. 37. cap. 10. 37.

Chriſitis] huius chryſitis, pen. prod. Auri ſpuma. Plin. lib. 33. ca. 6. 10. Vide Pſegma. Eſt et herba. Vide Chryſocome.

Chryſoberyllus] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 5. 14. Probatißimi ſunt ex iis, qui uiriditatem puri maris imitantur. Proximi qui uocantur Chryſoberylli, & ſunt paulo pallidiores, ſed in aureum colorem exeunte fulgore.

Chryſoceras, pen. corr. Thraciæ promontorium eſt ad Byzantiũ liberæ conditionis oppidum. Ex cap. 11. lib. 4. Plinij.

Chryſocolla] (χρυσοκόλλα,) quaſi auri glutinum, Humor eſt (ut ait Plin. lib. 33. cap. 5.) in aurariis puteis per uenam auri defluens, craſſeſcente limo rigoribus hybernis uſq; in duritiam pumicis. Laudatiorem eandẽ in ærariis metallis, & proximam in argentariis fieri compertum eſt. Inuenitur & in plumbariis, uilior etiam auraria. Ibidem plura. Vulgò appellatur, Borace.

Chryſocolla duplex eſt: foßitia, & factitia. Eſt autem auri glutinum. Vulgò Boracem appellant aurifices. Plin. lib. 33. ca. 5. 7. Chryſocollam & aurifices ſibi uendicant agglutinando auro, & inde oẽs appellatam ſimiliter utentes dicunt.

Chryſocome] chryſocomes, pen. corr. Herba. Plin. lib. 21. cap. 8. 5. Chryſocome, ſiue chryſitis, non habet Latinã appellationem. Palmi altitudine eſt, comantibus fulgore aurii corymbis, radice nigra, ex auſtero dulci in petroſis opacisque naſcens. Ruellius lib. 3. cap. 101. Proximè ad eam accedit quam herbarij noſtri Pulegium montanum uocitant.

Chryſogonus, pen. corr. Syllæ libertus, ſector Roſcij Amerini, ut eſt apud Ciceronem in oratione pro Roſcio Amerino. Fuit & Chryſogonus martyr, nobili genere ortus Romæ, qui

qui quando nec Cõſulatus, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volaterranus.

Chryſolampis,] Gemma in Aethiopia naſcens, quæ pallidi eſt coloris die, noctu ignei. Plin. lib. 37. cap. 10. 17.

Chryſolectrum,] Gemma in colorẽ electri declinans, cui matutinus aſpectus iucundior. Plin. lib. 37. cap. 9. 9.

Chryſolithus,] pen. corr. (χρυσόλιθος.) Iaſpidis genus, de quo Plin. lib. 37. cap. 9. 29. Hyacinthos Aethiopia mittit chryſolithos & aureo colore translucentes. Ouid. 2. Metam. 22. de curru Solis,

Per iuga chryſolithi, poſitæq; ex ordine gemmæ.

Chryſomallon,] (χρυσόμαλλον,) Græci appellant arietẽ illum, qui, ut eſt in fabulis, lanam auream habuit.

Chryſomela,] penultima prod. (χρυσομῆλα.) Poma aurea, quæ Armeniaca alio nomine dicuntur. Columel. libro 5. capite 10. 13.

Chryſoplyſium,] Eſt auri lauandi officina. Huius eſt id artificium, ut ui aquæ medicatæ quam chryſulcam appellant, quantulancunq; auri partem argento aut cuiuis metallo illitam aut confuſam, nullo diſpendio abſtrahat, ita ut inauraturis nihil iam depereat, niſi quod uſu interteritur. Chryſoplytes autem eſt qui huiuſmodi artificium exercet. Budæus in libro de Aſſe.

Chryſon,] Piſcis genus, apud ſolum Ouidium lectum, teſte Plinio lib. 32. cap. 11. 10. Fortaßis is eſt, quem auratam Romani nunc appellant.

Chryſopolis, penult. corre. Bithyniæ urbs. Plin. lib. 5. cap. ult.

Chryſopragus,] pen. corr. Ex auro & porraceo colore lumen miſtum trahens: nam πράσον porrum ſignificat. Fortaßis is eſt, qui uulgò chryſolithos dicitur. Budæus.

Chryſorrhoas, Syriæ fluuius eſt in Decapolitana regiõne Damaſcum urbem præterfluens. Author Plinius libro 5. cap. 18. Chryſorrhoas etiam dictus eſt Pactolus, propter aureas arenas. Plin. lib. 5. cap. 29.

Chryſoſtomus, pen. corr. (χρυσόστομος,) Vir ſanctus, ita dictus propter eximiam doctrinam: quaſi os aureum haberet.

Chryſothemis, Filia Agamemnonis, ut ſcribit Homerus libro nono Iliados.

Chryxus, Dux Boiorũ fuit, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Silius lib. 4. 30.

Ipſe tumens, ataui Brenni ſe ſtirpe ferebat
Chryxus, & in titulos Capitolia Capta trahebat.

Chus,] ſiue choa, (χοῦς,) Genus menſuræ humidorum apud Atticos Romanum congium capiens, nempe ſex ſextarios, ſiue cotylas Atticas duodecim. Budæus.

Chus, ſiue choa, ἀπὸ τοῦ χέειν, quod eſt fundere, Vaſis genus quo aqua hauſta fundebatur.

Chutra,] (χύτρα,) Idem ſignificat quod chytra, y in u conuerſo. Cato cap. 157. 10. Vbi in chutra ferueſceris id lotium, ſub ſellam ſupponito pertuſam.

Chytra,] & chytron. (χύτρα,) Latinè olla dicitur. Inde chytrapus, pen. corr. chytrapodis, pen. corr. Inſtrumentum ferreum ſupra quod chytra apud ignem collocatur, ut in ea cibi coquantur.

C I

Cibale, Cibarium, Cibo,] Vide cibus.

Ciboria,] (κιβώρια,) Folia dicuntur colocaſiæ. Horat. 2. Carm. 7. 5. pocula quædam ciboria uocat, Obliuioſo læuia Maßico Ciboria exple. Quo loco Porphyrio pocula fuiſſe dicit in foliorum illorum ſimilitudinem facta. Sed ſatius erit Plinij nos opinionem ſequi, apud quem libro 21. cap. 15. hæc uerba eguntur, In Aegypto nobilißima eſt colocaſia, quam cyamon aliqui uocant. Hanc è Nilo metunt, caule quum coctus eſt araneoſo in mandendo, thyrſo autem qui inter folia emicat ſpectabili, foliis latißimis, etiam ſi arboreis comparentur ad ſimilitudinem eorum, quæ perſonata in noſtris amnibus uocamus. Adeoq; Nili ſui dotibus gaudent, ut implexis colocaſiæ foliis in uariam ſpeciem uaſorum potare gratißimum habeant. Secundum igitur hanc opinionem Ciboria non ſunt pocula ad foliorum colocaſiæ ſimilitudinem facta: ſed folia ad poculorum ſpeciem complicata. Legimus tamen apud Athenæum à principio libri 3. Ciborium poculorum genus eſſe. Dioſcorides uerò lib. 2. cap. 97. Ciborium longè aliter interpretatur: ſic enim inquit quo loco de faba Aegyptia agit, Caulem cubitalem, craßitudine digitali, florem roſeo colore dupla ad papaueris florem magnitudine: qui quum defloruit, ueſparum fauis ſimiles urticulos profert, in quibus fabæ ſunt paululum bullarum modo ſupra operculum emergentes. Vocatur id ciborium, ab aliquibus autem cibotium, quaſi ſcriniolum: propterea quòd ſeritur faba hæc indito in madente glebæ ſemine eius, ſicq; in aquam proiecto. Meminit & Cælius libro 9. cap. 12.

Cibus,] cibi, (σιτίον, ἔδεσμα, ἐδωδὴ, βρῶμα, θοίνη,) quid ſignificet notum eſt. Cibum à uictu ſic ſeparat Donatus, ut Cibus ſit qui etiam delicatis præbetur, Victus uerò in paruis, aridisq; alimoniis ſit conſtitutus. Feſtus, Cibus appellatur ex Græco, quòd illi peram, in qua cibum recondunt, κιβώτιον, appellant.

Fames uetitorum ciborum. Ouid. 15. Metam. 28.

Nõ eadẽ uini atq; cibi gaudia torpẽte palato. Iuue. Sat. 10. 21.

Hora cibi, Id eſt, edendi tempus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 2.

Nouitate cibi capi, Id eſt, delectari nouo aliquo ciborum genere. Lucret. lib. 5. 186.

Penuria cibi. Lucret. lib. 5. 202.

Satias cibi. Lucret. lib. 5. 279.

Cibi uarietas & copia. Cic. 2. de Nat. Deor. 225.

Diſciplinæ cibo ſatiari. Quint. lib. 2. cap. 4. 4.

Mali cibus, Id eſt, nutrimenta & fomenta malorum. Ouid. 1. de Remedio amoris 28.

Cibi auidus. Vide Auidus. Terent. Eunu. 5. 4. 16.

Contenti cibis nullo cogente creatis. Ouid. 1. Metam. 21.

Expers cibi, Qui non comedit. Ouid. 4. Metam. 53.

Cibi acres. Vide Acer.

Cibi acuti. Vide Acuo.

Cibus alienus. Terent. Eunc. 2. 2. 34. Viden' ocium, & cibus quid faciat alienus.

Anceps cibus. Vide Anceps.

Aridus cibus, & tener humor. Lucret. lib. 1. 166. Per cibum aridum panem intelligi potißimum crediderim. Ponitur autem & panis non rarò pro cibo indifferenter. Cibus aridus, & tener humor, Hoc eſt cibus & potus.

Cibus conditiuus. Vide Condo.

Cibus crudus. Vide Crudus.

Diurnos cibos apud Claudianum de bello Gildon. 15. illos intelligimus, qui dies ſingulos apponuntur, & ex quibus in ſequentem nihil reſeruare liceat.

Dulcis cibus. Virg. 2. Georg. 44.

Exiguus cibus ſufficit rate merſa. Iuuenal. oſtendit dementiam auarorũ, qui præuiſa pericula nõ euitarent, Saty. 14. 30.

Faciles cibi. Seneca Hippol. 4. 32.

Fallaces cibi. Ouidius 15. Metamorphoſ. 96. eſca qua piſces capiuntur.

Frigidi & repoſiti cibi faſtidium mouẽt. Quin. li. 2. ca. 4. 22.

Grauis cibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 35.

Idonei conſeruandis uiribus cibi. Quintil. lib. 2. cap. 10. 5.

Cibus illiberalis. Vide illiberalis.

Inanes cibos uocat Claudianus, qui magis oculos quàm uentrẽ paſcunt luxus tantum & nimiæ uoluptatis cauſa comparati, lib. 1. In Ruff. 42.
Indiſcretus cibus. Vide indiſcretus.
Inuiſus cibus. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 11. 2.
Lautus cibus. Vide Lautus.
Lenes cibi. Vide Lenis.
Lentus cibus. Ouidius epiſt. 15. 46.
Leues cibi. Celſus lib. 3. cap. 7.
Operoſus cibus. Plin. lib. 15. cap. 23. 2. De caſtaneis.
Optimus cibus. Plin. lib. 22. cap. 22. 24.
Perpetuus cibus. Vide Perpetuus.
Solitus cibus, Quo quis uti conſueuit. Ouid. 1. de Arte 19.
Robuſtus cibus. Celſus lib. 2. cap. 18.
Summus cibus, Extremus. Plin. lib. 20. cap. 4. 7.
Suauiſſimus & facillimus ad concoquendum cibus. Cicero 2. de Finibus 103.
Tetri cibi. Claudianus 4. Paneg. 49.
Vilis cibus, Qui non magno conſtat. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 3.
Vtilis ægro cibus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 2.
Ad cibos. Vide Ad.
Abdicare cibum aliquem. Vide Abdico.
Abigere à cibo. Vide Abigo.
Cibo abſtinere. Vide Abſtineo.
Accedit ſtomacho cibus. Horatius 2. Serm. ſaty. 3. 31.
Tantum cibi & potionis adhibendum, ut reficiantur uires, non opprimantur. Cic. de Senect. 32.
Adijcere cibo. Vide Adijcio.
In cibos admitti. Vide admitto.
Admouere cibum. Vide Admoueo.
Cibus aduſtus. Vide Aduro.
Afferre ad os cibum. Vide Affero.
Allicere beneuolentiam cibo. Cic. pro Muræna 67.
Cibis aliquid apponere. Vide Appono.
Aſpernari cibos. Quintil. lib. 2. cap. 16. 4.
Capere cibum. Cic. Tironi. 2. Vide Capio.
Cibum capere cum aliquo. Terent. Eunu. 2. 3. 76.
Digitis alienis cibum capere. Iuuenal. Saty. 10. 23.
Cibum capeſſere. Vide Capeſſo.
Capeſſere, arripere, ſugere, carpere, uorare, & mandere cibũ. Cic. 2. de Nat. deorum 182.
Carpere cibos digitis. Ouid. 3. de Arte 151.
Concoquere cibum. Cic. 2. de Nat. deor. 35.
Cibos conficere. Vide Conficio.
Coquere cibum. Lucret. lib. 5. 222. Vide Coquo.
Inter molares difficilis creſcit cibus. Iuuenal. Saty. 13. 23.
Tecta cibumq; dare. Ouid. 2. de Arte 125.
Cibum deducere. Vide Deduco.
Deficiente cibo perire, id eſt fame & inedia. Oui. in Ibin 105.
Defectus cibo. Quint. lib. 3. cap. 8. 16.
Depulſus cibus de pectore. Cic. 2. de Diuinat. 84.
Depulſa fames cibo. Cic. 1. de Finib. 57.
Diuiſus cibus in omne corpus. Cic. 2. de Diuinat. 84.
Diditur cibus in uenas. Lucret. libro 2. 225. pro Diuiditur, id eſt digeritur.
Exercere guttur cibo. Ouid. 8. Metam. 167. de dormiente.
Exprimere cibum mandendo. Lucret. lib. 4. 125.
Cibum facere, pro Cibos parare. Plau. Truc. 10. 11.
Ferre cibum liberis ſuis parentes prohibentur. Cic. 7. Ver. 91.
Fulcire cibis corpora, id eſt corroborare. Lucret. lib. 2. 230.
Habet magnam inflationem cibus. De faba loquitur. Cicero 1. de Diuinat. 111.
Imperfectus cibus. Id eſt, indigeſtus. Iuuenal. Saty. 3. 23.
Ingerere cibum ægroto. Vide Ingero.
Ingurgitare ſe cibis. Vide Ingurgito.
Interminatus cibus. Horat. Epod. 5. 8.
Introferre cibum alicui. Cic. 7. Verr. 92.
Iuuare cibo. Iuuenal. Saty. 2. 21.
Cibos lambere. Vide Lambo.
Libare cibum digitis. Ouid. 1. de Arte 116.
Libare cibos ore. Ouid. 1. Amorum, eleg. 4. 7.
Mandere cibum. Celſus lib. 4. cap. 3.
Minuere cibum. Celſus lib. 5. cap. 29.
Mendicato cibo paſci. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 3.
Miniſtrare cibos. Seneca Hippoly. 4. 32.
Mitificare cibum. Vide Mitis.
Mitigare cibum. Vide Mitigo.
Odorari cibum. Horat. Epod. 6. 2.
Onuſtus cibo. Cic. 1. de Diuinat. 107.
Languorem parit cibus imperfectus. Iuuenalis Satyr. 3. 23. id eſt, indigeſtus.
Aues teneris infirmisq; fœtibus cibos ore ſuo collatos partiuntur. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5.
Peragere cibo. Vide Perago.
Perficere cibum. Vide Perficio.
Cibum petere è flamma. Terent. Eunuch. 3. 2. 37.
Præbere cibum de proprio corpore. Lucret. lib. 3. 202.
Prægustare cibos. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 7.
Proijcere cibum. Horat. Epod. 6. 2.
Quærere cibum. Lucret. lib. 4. 178.
Natura corporis cibum quærit. Lucret. lib. 4. 173.
Ad quærendum cibum fames ducit canes. Varro de Re ruſtica, libro 2. cap. 9. 8.
Redire ad ſimilem cibum. Celſus lib. 3. cap. 7.
Recuperatæ cibo ſomnoq; uires. Tacit. lib. 19.
Cibi repoſiti. Quintil. lib. 2.
Secretus cibo, id eſt à cibo ſecretus, quòd eſt ſeiunctus & ſemotus à cibo & qui non edit. Lucret. lib. 1. 39.
Cibo ſuo ſeruire. Id eſt, quod uulgò dicitur pro impenſis ſuis. Plaut. Rud. 7. 18.
Simplex cibus. Plin. lib. 11. cap. 53. 5.
Suffulcit cibus artus. Lucret. 4. lib. 175.
Suggere cibos alicui. Stat. 9. Theb. 149.
Sumere cibum. Plin. epiſt. 5. lib. 3.
Sumere minimum cibum. Ouid. Epiſt. 11. 6.
Suppeditat cibos terra. Cic. 2. de Legib. 105.
Cibus cibis ſuſtentat, aut fulcit corpus. Lucret. lib. 2. 230.
Præcluſæ cibum fauces tenere dicuntur quæ non demittunt in aluum. Seneca Thyeſt. 8. 32.
Vacare cibo. Celſus libro 3. capite 15. Poſtero die, quo cibo uacat, & ab exercitatione, unctioneq;, aqua tantum contentus conquieſcat.
Vincuntur cibi præcipuè peruigilio. Plin. li. 11. ca. 53. ad finẽ.
Vti cibis. Claud. 7. Paneg. 69.
In cibo eſt homini. Plin. lib. 18. cap. 14. 4. Maceratum calida aqua, homini in cibo eſt. Id eſt homo utitur eo pro cibo.
Cibus humanitatis. Cic. quinto de Fin. 97. Sed animi cultus ille erat ei quaſi quidam humanitatis cibus. Per metaphoram.
Cibo, cibas, (σιτίζω,) cibare, Alere, ſiue nutrire. Columel. libro 9. Atq; ea genera quæ intra ſepta uillæ cibantur, ferẽ perſecuti ſumus.
Cibaria, cibariorum, plu. nu. n. g. Subſtantiuum, pro alimentis. Cic. ad Atticum, lib. 6. 114. 10. Vnde, inquit, me iubes petere cibaria. Colum. lib. 8. cap. 17. in fine.
Cibaria menſtrua. Cic. 5. Verr. 60. Vide Menſis.
Inopia cibariorum. Cæſar 6. bel. Gal. 37.
Boum cibaria. Cato ſexto de Re ruſt. cap. 60.
Congeſta cibaria. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 7.

Dare

Dare cibaria alicui. Cic. ad Atticum lib. 6. 114. 11.
Facta ſunt huberiora cibaria caritate. Cic. 5. Verr. 86.
Militum cibaria detrahere. Quintil. lib. 5. cap. 13. 14.
Cibaria publicè locare. Cic. pro Roſc. Amer. 33.
Præbere cibaria alicui. Cic. pro Roſc. Amer. 34.
Quærere ex agris cibaria. Varr. de Re ruſt. lib. 2. cap. 9. 6.
Reportare ex cibarijs permagnam pecuniam. Cic. 5. Ver. 187
Tractatus liberaliter ex cibarijs alicuius. Cic. 4. Verr. 8.
Cibarius (ἐδωδιμαῖος, τρώξιμος, ἐδώδιμος) Adiectiuum, Quod pertinet ad cibum. Plautus Capt. 14. 1. Mihi rem ſummam credidit cibariam.
Cibarius alicuius. Varro ὄνος πρὸς λύραν. Tuus autem ipſe frater cibarius fuit Ariſtoxenis. Ex Nonio.
Lex cibaria. Macrobius 3. Saturn. cap. 17. Sylla mortuo Lepidus Conſul legem tulit & ipſe cibariam. Cato enim ſumptuarias leges, cibarias appellat.
Cibarium oleum. Colum. lib. 12. cap. 50. 17.
Cibarius panis. Cic. 5. Tuſc. 138. Vide Panis.
Cibarium ſaporem habere. Colum. lib. 12. cap. 11. 2.
Cibarium uinum. Varro Modio in cubiculo dormire mallem ſcilicet, potius uinum meum cibarium, quàm ego dominus cubarem. Ex Nonio.
Vtilitas cibaria. Plin. lib. 14. cap. 2. 13.
Vua cibaria. Plin. lib. 14. cap. 3. 2.
Cibarium, ſiue ſecundarium. Plin. lib. 18. cap. 9. uocat farinam poſt pollinem uel florem excuſſam, quam furfures ſequuntur. Iuſtum eſt, inquit, è grano Campanæ quã uocat caſtratam, è modio redire ſextarios quatuor ſiliginis, uel è gregali, ſiue caſtratura ſextarios quinque, præterea floris ſemodium & cibarij, quod ſecundarium uocant, ſextarios quatuor, furfuris ſextarios totidem. Et paulò pòſt, Si uerò pollinem facere libeat, 16. pondo panis redeunt, & cibarij tria, furfurum ſemodium. Et ibidem cap. 10. Budæus.
Cibatus, huius cibatus, pen. prod. (τροφὴ) idem ferè quod cibus. Varr. 2. de Re ruſtica cap. 9. 7. Cibatus canis propior hominis quàm ouis: paſcitur enim è culina & oſſibus, non herbis, aut frondibus. Lucretius lib. 1. 217.
– niſi à terris paulatim cuiq; cibatum Terra det.
Cibatus & commeatus. Plaut. Milit. 5. 69.
Cibatus gratiſſimus. Plin. lib. 8. cap. 10. 2.
Cibatu lõgiore ſuſtentare ſues. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 4. 14
Ad uſus cibatus expedire & promere far. Varro de Re ruſtica lib. 1. cap. 63.
Obijcere cibatui triticũ. Varr. 3. de Re ruſt. ca. 8. de turturibus
Cicada] cicadæ, pen. prod. (τέττιξ) Plin. lib. 11. cap. 26. Cicadarum duo genera: minores quæ primæ proueniũt, & nouiſſimæ pereunt. Sunt autem multæ. Sequens eſt uolatu rara. Quæ canunt uocantur achetæ, & quæ minores ex eis ſunt, tettigoniæ: ſed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere, fœminæ ſilent. Gentes ueſcuntur ijs ad Orientem, etiam Parthi opibus abundantibus. Vide plura ibidem, & capite ſequenti.
Cicada auenaria. Vide Auena.
Querulæ cicadæ. Virgil. 3. Georg. 65.
Raucæ cicadæ. Virgil. 2. eclog. 3.
Fritinire dicuntur cicadæ cantantes, authore illo cuius de Philomela carmen extat 7.
Rore paſcuntur cicadæ. Virgil. eclog. 5. 15.
Tunicas ponunt Cicadæ. Lucret. lib. 4. 12.
Cicadæ prius æſtate taceant. De re quæ fieri non ſolet. Ouid. 1. de Arte 54.
Cicadas Philoſtratus in Apollonij Tyanei uita, et Plato in Phædro, à Muſis cantum habuiſſe ſcribunt, dicente ſic Socrate, Fertur autem olim cicadas homines fuiſſe ante Muſas: natis deinde Muſis, cantuq; monſtrato, illorum nõnullos uoluptate cantus uſq; adeò delinitos fuiſſe, ut canentes cibum potumq; negligerent, imprudenterq; perirent: ex quibus deinceps cicadarum genus ſit natum, cui Muſæ hoc munus dederũt, ut alimonia non indigeat, ſed abſq; cibo potuq; quandiu uixerit cãtet: poſtea uerò ad Muſas proficiſcatur, quam quis hominum Muſam hic colat renunciaturum: illasq; gratas reddit mortalibus, prout huius uel illius fuerint ſtudio mancipati. ſicut amantes Erato, ſaltatores Terpſichoræ, philoſophos Vraniæ, & ſic deinceps. Meminit Cœlius libro 17. cap. 6.
Cicatrix] pen. prod. cicatricis, pen. etiam prod. fœm. gene. (οὐλὴ, ὠτειλὴ, μώλωψ) dicta quaſi circa cutem ſit: Eſtq; ſignum quòd ex uulnere ſiue ulcere remanet. Terent. Eunuc. 3. 2. 29. Neque pugnas narrat, neque cicatrices ſuas Oſtentat. Cicero 7. Philipp. 228. Luculentam ipſe plagam accepit ut docet cicatrix.
Veſtigia pugnæ cicatrices. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. 4.
Aduerſas cicatrices oſtendere. Cic. 2. de Orato. 67.
Cicatrix corporea. Vide Corpus.
Fœda cicatrix. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 12.
Non una cicatrix, id eſt, multiplex. Iuuenal. Saty. 3. 16.
Malè ſana cicatrix, id eſt, nondum curata probè. Ouidius 2. de Remed. amoris 46.
Marcidæ cicatrices. Plin. lib. 23. in Prœmio 8.
Numeroſa cicatrix. Claud. de bello Get. 96.
Coit cicatrix. Vide Coco.
Cicatrices contrahere. Vide Contraho.
Declarat cicatrix, Cic. 7. Philipp. 28. Luculentam tamen ipſe plagam accepit, ut declarat cicatrix.
Ducitur cicatrix. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 43.
Exceptæ aduerſo corpore cicatrices. Cic. 7. Verr. 3.
Fallit cicatrix, non apparet. Plin. lib. 26. cap. 12. 6.
Indere cicatrices in ſcapulas alicuius. Vide Indo.
Mederi cicatricibus. Cic. 3. Tuſc. 92.
Obducta cicatrix. Cic. 3. de leg. Agrar. 3.
In uulnus redijt cicatrix. Ouid. 2. de Remed. amoris 46.
Recipere cicatricem. Celſus lib. 4. cap. 9.
Reſricare cicatricem. Cic. 3. de lege Agrar. 3.
Suſcipere cicatrices. Quintil. lib. 2. cap. 15. 5.
Suſceptæ bello cicatrices. Quintil. lib. 6. cap. 1. 16.
Tendere ad cicatricem. Celſus libro 7. cap. 27. Ergo quum iam ad cicatricem uulnus tendit, extentis iacere feminibus, & cruribus oportet.
Cicatrix in arbores quoque cadit. Virg. 2. Georg. 76.
– admorſo ſignata in ſtirpe cicatrix.
Pati cicatricem. Quintil. lib. 2. cap. 4. 8.
Cicatricula (οὐλίδιον) Diminutiuum. Valens cicatricula. Celſus lib. 2. cap. 10. Ideoq; protinus brachium deligandum, habendumq; ita eſt, donec ualens cicatricula ſit, quæ celerrimè in uena confirmatur.
Cicatrico, cicatricas, pen. prod. (οὐλόω) cicatricare, cicatricem ducere. Feſtus.
Cicatricoſus, penult. prod. (οὐλώδης) Adiectiuum, plenus cicatricibus. Plaut. Amphit. 4. 292.
Facies cicatricoſa. Quintil. lib. 4. cap. 1. 43.
Cicatricoſa uitis. Colum. de Arboribus, cap. 11. Vide eundem lib. 4. cap. 27. 3.
Ciccum] (μυνίγγιον) dicebant antiqui membranam tenuem, quæ eſt, ut in malo punico diſcrimen. Feſtus.
Cicer] ciceris, pen. corr. neut. gen. (ἐρέβινθος) leguminis genus. Plin. lib. 18. cap. 12. 6. de leguminibus, Ciceris natura eſt gigni cum ſalſilagine, ideo ſolum urit. Nec niſi madefactum pridie, ſeri debet. Vide ibidem ciceris plura genera.

Cicer

Cicer madidum. Martial. lib. 1. 125.

Cicer tepidum. Martial. lib. 1. 98.

Cicer Arietinum. Vide Aries.

Sepoſitum cicer. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 17.

Catinus ciceris. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 24.

Grana ciceris. Quintil. lib. 2. cap. 20. 3.

Cicera, pen. corr. (ὤχρος) genus pabuli apud Columel. lib. 2. cap. 7. quam & circerculam appellat ibidem cap. 13. 4.

Cicercula, penul. corr. Diminutiuum (λάθυρος) quaſi minutum cicer. Plin. lib. 18. cap. 12. eſt & cicercula minuti ciceris, inæqualis anguloſi, ueluti piſum. Columel. lib. 2. cap. 10 15. Cicercula, quæ piſo eſt ſimilis, menſe Ianuario aut Februario ſeri debet, læto loco, cœlo humido.

Cicerculum, neutro genere, genus ſinopidis. Plin. lib. 35. cap. 6. 3. Species ſinopidis tres, rubra, & minus rubens, & inter has media. Precium optimæ in libras 13. denarij. Vſus ad penicillum, aut ſi lignum colorare libeat. Eius quæ ex Africa uenit, octoni aſſes, cicerculum appellant.

Cicero, penul. corr. (κικέρων) cuius uitam Tiro Tullius eius libertus tribus uoluminibus ſcripſit, teſte Pædiano: præceptores ſe habuiſſe fatetur, in philoſophia quidem Philonem Academicum tunc Romæ commorantem, in iure ciuili Scæuolam, in dialectica Diodorum Stoicum, in dicendo Apollonium Molonem. S. Roſcium Amerinum parricidij reum, natus annos 23. ut tradit Nepos, ut alij 27. defendit. Metuẽs deinde Syllam, quem in ea cauſa offenderat, in Græciam abijt, Aſiamq; ſimulata ualetudinis cauſa adijt, ubi ſe, ut ipſe ait, recoquendũ præceptoribus dicendi dedit, Xenoclemq; Adramytinum, Dionyſium Magneſium, & Menippum Carem, Rhodium Apollonium Molonem magiſtrum dicendi habuit: feruntq; Poſidonium tunc Athenis eum Græcè declamantem audiuiſſe, ac protinus exclamaſſe, quòd ſolam Græcis dicendi relictam gloriam, uideret ad Latinos per eum transferri. Poſteaquam multis muneribus in Repub. functus eſſet, Conſul coniurationem Catilinæ repreſſit, legem Agrariam repulit, Murænam defendit. Cuius uitã omnem, & uitæ ſtudia uide apud Plutarchum. Eius laudes uide apud Plinium libro 7. cap. 30. 6. Cicero eius filius inter eos, qui à parentibus degenerauerunt, ponitur Valerio. Binos eũ congios haurire ſolitum ſcribit lib. 14. cap. 22. 8. Plin. per temulentiamq; M. Agrippæ ſcyphum impegiſſe. Quintus Cicero, frater Ciceronis, legatus Cæſaris in Gallia primùm, deinde ad regẽdam Aſiam Proconſul miſſus, admonetur à fratre per epiſtolam totius officij. Duxit uxorem Pomponij Attici ſororem. Miſerandus demum eius exitus: proſcriptus enim unà cum filio, quando & Cicero frater rogauit percuſſorem, ſe ante filium interfici: filius contrà, ſe ante patrem. Vterq; igitur ſimul interfectus. Author Appianus.

Cicero primo tempore ætatis ſtuduit iuri ciuili, ut recenſet Atticus, quem ipſe introduxit in Dialogo lib. 1. de Legib. 18.

Primus homo ſuorũ & nouus Conſul. Cic. 2. de lege Agrar. 19

Cicero equeſtri loco natũ ſe dicit. 1. pro lege Agraria 17.

Cicerones à ciceribus optimè ſerendis nuncupatos putat Plinius lib. 18. cap. 3. 2.

A Demoſthene deſciuit Cicero. Quint. lib. 9. cap. ult. in fine.

Ciceronianus, penul. prod. (κικερωνιανὸς) quod eſt Ciceronis, uel accedit ad Ciceronem, ut Ciceroniana ſimplicitas. Plin. in præfat. totius operis.

Cichorea] & cichoreum, neut. gen. (κιχώριον) herba ſatis nota. Horat. 1. Carm. ode 31. 4. — me paſcunt oliuæ Me cichorea, leueſq; maluæ. Quidam ſcribunt cicoria.

Cichoreum, alio nomine etiam intubus ſiue intybus dicitur. Plin. lib. 20. cap. 8. 4. Intubi quoq; non extra remedia ſunt Et paulò pòſt, Erraticum apud nos quidam ambugiam appellauere. In Aegypto cichorium uocant, quod ſylueſtre ſit Virgilius 1. Georgic.

— & amaris intyba fibris. i. cichorea, ut Seru. interpretatur.

Cilindrum. Plaut. Pſeud. 13. 42. Genus herbæ, uel leguminis. ſunt qui legant cicilindum.

Cicindela] pen. prod. (λαμπουρὶς) genus muſcarũ, quod noctu lucet, uidelicet à candela. Hæc Feſtus. Plin. lib. 18. ca. 26. 18. de milij ſatione, Eſtq; ſignum illius maturitatis, & horum ſationis commune, lucentes ueſpere per arua cicindelæ. Ita appellant ruſtici ſtellantes uolatus, Græci uerò lãpyridas, incredibili benignitate naturæ.

Cicinũ oleum. Plin. li. 23. ca. 4. 6. Ex ricini herbæ baccis factũ.

Cicones, pen. corr. (κίκονες) populi Thraciæ ad Hebrum fluuium habitantes, de quibus Ouid. 15. Metamorph.

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera: quod tactis inducit marmora rebus. Illius populi mulieres ab Orpheo ſpretas eum diſcerpſiſſe per Liberi ſacra ſimulata Virgilius oſtendit 4. Georg. 104.

— ſpretæ Ciconum quo munere matres
Inter ſacra deũm nocturnaq; orgia Bacchi
Diſcerptum latos iuuenem ſparſere per agros.

Ciconia] (πέλαργος) Auis quæ ſerpentibus pullos nutrit. Vide Plin. lib. 10. cap. 23. Iuuenalis Satyra 14. — ſerpente ciconia pullos Nutrit, & inuenta per deuia rura lacerta. Vbi Iuuenalis Romanos arguens, quorum liberi tales euadebant, quales à parentibus inſtituebantur, alludit ad naturam ciconiæ eiuſq; pullorum: Hi enim à teneris aſſuefacti colubris ueſcuntur.

Candida pennis ciconia. Ouid. 6. Metamorph. 20.

Ianum nulla ciconia pinſit à tergo. Id eſt, nemo digitis dextræ manus in unum collectis ad inſtar roſtri ciconiarum, ridet. Perſius Satyra 1. 6.

Ciconia, genus menſuræ apud Columel. libr. 3. cap. 13. 9. Sed huic operi exigendo quaſi quandam machinam commenti maiores noſtri regulam fabricauerunt: in cuius latere uirgula prominẽs ad eam altitudinem, qua deprimi ſulcum oportet, contingit ſummam ripæ partem. Id genus menſuræ ciconiam uocant ruſtici.

Cicur] cicuris, pen. prod. om. g. (τιθασσὸς) quod à fero diſcretum eſt, ut ait Varro de Lingua Latina, propriè dicitur animal ferum, ſed manſuefactum. Cic. 5. Tuſcul. 54. Earum ipſarum partim ſoliuagas, partim congregatas, immanes alias, quaſdam autem cicures, nonnullas abditas, terraq; tectas. Idem 2. de Nat. deo. 142. Quæ uerò & quàm uaria genera beſtiarum, uel cicurum uel ferarum.

Cicur ingenium, manſuetum. Varro de Ling. Lat. lib. 6.

Cicur ſus, ex apro & ſcropha domeſtica. Feſtus.

Cicuro, cicuras, pen. prod. (τιθασσεύω) cicurare, manſuefacere, ut ait Varro de Lingua Latina.

Cicuta] huius cicutæ, pen. prod. (κώνειον) herba uenenoſa, caule uiridi & geniculato. Plin. lib. 25. cap. 13. 7. Cicuta quoq; uenenum eſt, publica Athenienſium pœna inuiſa, ad multa tamen uſus non omittendi. Semen habet noxium. Caulis autẽ & uiridis eſtur à pleriſq; & in patinis. Leuis hic et geniculatus, ut calami nigricans, altior ſæpè binis cubitis, in cacuminibus ramoſus: folia coriandri tenuiora, graui odoratu: ſemen aniſo craſſius, radix concaua, nullius uſus.

Fragilis cicuta. Virgil. eclog. 5. 8.

Gelida cicuta, Venenum ex cicuta factum. Iuuenalis Satyra 7. 21. Huiuſmodi autem uenenum gelidum appellatur, quòd qui eo necantur, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.

Mala cicuta, id eſt, noxia. Horat. 2. Sermon. Saty. 1. 12.

Tritis cicutis miſta aconita. Ouid. 3. de Arte 92.

Viridis

Viridis cicuta. Ouid. 4. Metamorp. 101.

Accepta inter uincla cicuta. Iuuenal. Saty. 13. 19. De Socrate qui hauſto cicutæ poculo interijt.

Cicutam Horatius pro helleboro poſuit, ut interpretes exponunt, lib. 2. Epiſt. 2. 11.

Cicuta, etiam dicitur illud ſpacium, quod inter cannarum nodos eſt. Virgil. 2. eclog. 7. Eſt mihi diſparibus ſeptem compacta cicutis Fiſtula. Seruius.

Cicuta (κικούτας) Nomen proprium fœneratoris cuiuſdam maximè auari. Hora. 2. Sermon. Saty. 3. 14. — adde Cicutæ Nodoſi tabulas centum, mille adde catenas. &c.

Cidaris] huius cidaris, uel etiã citaris ex Polluce, f. g. pen. corr. Tegumentum capitis regum inſigne, quod quidam regum Perſarum, alij regum Armeniæ eſſe dicunt. Hæc Bayſius. Budæus, Cidarus non multum differt à Tiara. Curtius lib. 3. Cidarim, regium capitis uocãt inſigne. Plutarchus in Antonio. quidam ſcribunt cum y.

Cieo] cies, ciui, citum (σεύω, κίνυμαι) ciere, teſtibus Diomede & Phoca: item cio, cis, ciui, citum, cire, idem ſunt. Sed in hoc differunt tantùm, quòd Citum à Cieo priorem corripit, hinc frequentatiua excito, concito, recito. Citum à cio, producit. unde accitus, & excitus, penult. prod. Compoſita utriuſque ſemper ſunt quartæ, ut accio, concio, excio. Diomedes per ſecundam accieo etiam dicendum credit. Eſt autem prouocare, & quaſi cis, hoc eſt, citrà mouere. Seruius, Ciere propriè eſt alteri aut dolorem aut lacrymas commouere: interdum tamen ſignificat dare.

Aequora cies Nereus imo fundo. Virgil. 2. Aeneid. 84.

Aura ciet horrorem membris. Lucret. lib. 3. 59.

Fontes, & ſtagna ciere dicuntur ranæ. Cic. 1. de Diuin. 25.

Ciere ad coitum fœminas. Plin. lib. 11. cap. 37. 45.

Ad arma ciere. Silius lib. 7. 9.

Acies ſtragemq; ciere. Virgil. 6. Aeneid. 166.

Ciere bellum. Virgil. 1. Aeneid. 10. Prælium. Liu. 2. ab Vrbe 83. Pugnam. Ibidem lib. 1. 49. Virgil. lib. 6. Aeneid. Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.

Stragem ciere. Virgil. 6. Aeneid. 166.

Vulgus æquoreum ciere. Senec. Hippol. 8. 20.

Belli ſimulacra ciere, bellum fingere, ſpeciẽ belli præbere. Virgilius 5. Aeneid. 134.

Ciere cruciatus. Cic. 2. de Finib. 151. Et apud Plautum in Amphit. Turbas uxori ciet Amphitruo.

Fletus ciere. Virgil. 3. Aeneid. 69.

Ciere gemitus & lacrymas. Virg. 3. Georg. 102. Extremoſq; ciet gemitus. i. ultimũ gemuit, inquit Seruius. De tauro moribundo loquitur. Idem 3. Aeneid. Lacrymaſq; ciebant.

Ciere motus. Cic. 1. Tuſcul. 32.

Ciere aliquid motibus, & mutationibus. Cic. 3. de Nat. deo. 37

Mugitus ciere. Virgil. 12. Aeneid. 21.

Vnda murmur ciet. Virgil. 1. Geor. 22.

Terrores ciere. Seneca Oedip. 4. 12.

Tonitru cœlũ ciere dicitur Iuno. Nam eſt aeris Dea. Virgil. 4. Aeneid. 25.

Ciere aliquem, pro commouere, & irritare. Plau. Bacch. 8. 11. Quid negotij hoc eſt, Piſtoclerũ Lydus quòd herũ tam ciet?

Ciere aluum. Columel. lib. 6. cap. 5. 1.

Ciere urinam. Plin. lib. 20. cap. 5. 4.

Menſes ciere, hoc eſt, menſtrua. Plin. lib. 21. cap. 20.

Frigus ciere. Lucret. lib. 5. 164.

Singultus ore ciere. Catul. epigram. 59. 26.

Cietur. Cicero 1. Tuſcul. 86. Quod autem eſt animantium, id motu cietur interiore & ſuo.

Cietur & agitur. Cic. 2. de Nat. deor. 34.

Modo eodem cieri. Cic. de Vniuerſit. 32.

Ciere, pro remouere & repellere. Valer. Flac. lib. 7. 116.

Quaſſat, & errantem dextra ciet obuius ignem.

Ciere, Nominare. Feſtus.

Numina ciere, inuocare. Valer. Flacc. lib. 4. 116.

Verba ciere, proferre. Valer. lib. 3. Argonaut. 31.

Ciere, uocare. Valer. lib. 1. Argon. 151.

— iam te in lucos pia turba ſilentum,
Secretiſq; ciet uolitans pater Aeolus aruis.

Nomen alicuius ciere, id eſt, uocare aliquẽ. Ouid. 4. Faſt. 97.

Ciere nomina ſingulorum. Tacit. lib. 1. 8. Hoc eſt, ſingulos nomine proprio uocare.

Nocturnos manes carminibus ciere. Virgil. 4. Aeneid. 98.

Vox remos ciet. Stat. lib. 6. Thebaid. 160.

Magna ſupremum uoce ciere, ſolenni more extremum uale dicere, ut Seruius exponit Virgil. 3. Aeneid. 14.

Agmen ciere ab aliqua natione. Virgil. 10. Aeneid. 39.

Auxilia ciere. Valer. Flacc. lib. 3. 113.

Ciens (σεύων) participiũ. Liu. 5. ab Vrbe 166. Terrarumq; ultimis oris bellum ciente. Idem lib. 4. 143.

Citus, particip. (σεσευμένος) prouocatus, incitatus, cõmotus.

Citus (ταχὺς, ὠκὺς) Adiectiuum, Celer. Cic. 1. de Diuinat. 118 Iam mari magno claſſis cita texitur. Virgil. 4. Aeneid 115 Soluite uela citi.

Cita aluus. Cornelio Celſo lib. 2. cap. 3. Eſt liquida aluus: cui cõtraria eſt coacta aluus apud eundem eodem loco.

Axis citus. Ouid. 2. Metamorph. 15.

Bigæ citæ, Celeriter motæ. Catul. epig. 51. 6.

Canes citi. Ouid. epiſt. 5. 4.

Claſſis cita. Horat. 1. Carm. ode 37. 5.

Currus citi. Seneca Hippol. 10. 17.

Curſibus citis. Seneca Hippol. 4. 8.

Inceſſus citus & tardus, contraria. Salluſt. in Catilina.

Mercurius citus dicitur, quòd quum alia ſigna tardè ad ortus ſuos recurrent, Mercurius decimo octauo die in ortu ſuo inuenitur. Seruius Virgil. 1. Aeneid. 61.

Mors cita. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 2.

Mundus citus, citò motus, uolutus, acceleratus. Sene. Hipp. 9. 8.

Nauis cita. Ouid. 15. Metamorph. 147.

Paſſu cito aliquem petere. Ouid. 2. Faſt. 149.

Pede cito labitur ætas. Ouid. 3. de Arte 13.

Quadrigæ citæ. Virgil. 8. Aeneid. 126.

Ratis cita. Ouid. epiſtol. 5. 14.

Tramite cito decurrere. Virgil. 5. Aeneid. 121.

Venator citus. Horat. 1. Carm. ode 37. 4.

Vox acuta, grauis, cita, tarda, magna, parua. Ci. 1. de Orat. 19

Citus ad ſcribendum. Plaut. Bacchid. 15. 88.

Citior, citiſſimus. Plaut. Nullam ego rem citiorem apud homines eſſe, quàm famam reor. Afranius, Citior abijt ancilla, citiſſima omnium redijt.

Dies citior brumali tempore. Ouid. 2. de Ponto 4. 5.

Citiſſimum factum. Quintil. lib. 6. cap. 4. 11.

Citò (ταχέως) aduerbium. Terent. And. 1. 5. 20. Abi citò. Idem Eunuch. 3. 3. 32. Citò hunc deduce ad militem.

Citò & curſim aliquid agere. Plaut. Pœnul. 7. 64.

Tam citò? Terentius And. 5. 4. 25. CH. eius nomen? CR. nomen tam citò tibi? Haud citò mali quid ortum ex hoc ſit publicè. Idem Adelph. 3. 3. 89.

Non citò dixerim. Cic. de Clar. Orat. 144. Quem tu non tam citò Rhetorem dixiſſes, etſi non deerat oratio, quàm ut Græci dicunt πολιτικόν. Citò, id eſt facilè, inquit Budæus.

Citò nimis. Vide Nimis.

Citius. Terent. Hecy. 3. 3. 4.

Noto uolucriq; ſagitta citius. Virgil. 5. Aeneid. 49.

Citius ſuprema die. i. ante diẽ ſupremã. Hora. 1. Car. ode 13. 4.

Citius dicto. Virgilius.

Citiſſimè

Citiſſimè aſcias retundit. Plin. lib. 16. cap. 40. 7.

Cito, citas, citare, (καλέω) propriè eſt uocare. Plin. epiſt. 190. g. Hæc illi quo quiſq; ordine citabantur.

Citare per præconem in curiã ad regem Liu. 1. ab Vrbe 208.

Citare Senatum in forum. Liuius 7. bel. Punic. 137.

Citare aliquos per nomina. Columel. libro 11. cap. 1. 19. Itaque mancipia uincta, quæ ſunt ergaſtuli, per nomina quotidie citare debebit: atque explorare ut ſint compedibus diligenter innexa.

Citare iudices. Cicero 3. Verr. 12. Quo quidem die primùm Iudices, citati in hunc reum conſediſtis. Nam ut teſtis eſt Aſconius, & iudices, & reus, & teſtes per præconem Prætorium citari ſolebant, id eſt, ad Prætoris tribunal, ſiue ad iudicium uocari. Budæus.

Citare re aliqua. Plaut. Curcul. 4. 16. Vbi tu es qui me libello Venerio citaſti? ecce me ſiſto, ades contrà.

Citare aliquem teſtem in aliquam rem, id eſt, in teſtimoniũ adducere & aduocare. (προφέρειν, ἐπάγειν, παρέχεσθαι) Vide Teſtem citare.

Citare teſtem in aliqua re. Cic. pro Quintio 20.

Citare teſtes alicuius rei. Cic. 1. Offic. 106. Citeturq; Salamis clariſſimæ teſtis uictoriæ.

Citare reum. Cic. 4. Verr. 68. Citat reum, non reſpondet: citat accuſatorem, &c. citatus accuſator M. Paſilius, neſcio quo caſu non reſpondit, non affuit. Martial. lib. 4. 5. Nec pauidos triſti uoce citare reos.

Ad ſuum munus citarier. Catul. epigr. 56. 9.

Citare de tribunali. Cic. 7. Verr. 13. Quem is, uti Panormum uenit, ad ſe uocari, & de tribunali citari iuſſit, concurſu magno, frequentiaq; conuentus.

Citare authores. Liu. 4. ab Vrbe 88.

Citare, pro recitare, aut nominare. Cic. 2. de Finib. 31.
Omnes Danai aut Mycenenſes, Attica pubes,
Reliquiq; Græci qui hoc anapæſto citantur, &c.

Ore alicuius citari, id eſt, nominari. Ouid. epiſt. 7. 20.

Citare, incitare, prouocare, (παρορμᾶν) ut citare equum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 378. Protinusq; equo citato, Lariſſam contendit. Liu. 1. ab Vrbe 151. Age ſanè omnes citatis equis aduolant Romam.

Citare humorem illuc. Celſus lib. 4. cap. 6. Id eſt, efficere, ut illuc humor confluat.

Citare pus. Celſus lib. 5. cap. 27.

Citare urinam, cui tardare opponitur. Celſ. lib. 2. cap. 19.

Citare aliquem ad aliquid faciendum. Plin. lib. 11. ca. 37. 45.

Gradum citare, id eſt, uelocius ingredi. Claud. 4. Paneg. 102.

Ad fræna citauit olores. Stat. 1. Sylu. 2. 29. de Venere, id eſt, properè illis fræna induit.

Citare palmitem aut radiculas dicuntur arbores, Columel. libro 4. cap. 24. 16. Idem lib. 5. cap. 5. 5.

Citare, pro enarrare aliquid. Horat. 1. Sermo. Saty. 3. 2.
Si collibuiſſet, ab ouo Vſq; ad mala citaret.

Citatus, penult. prod. (ὁρμηθεὶς Participium, ut Citato uadere equo. Liuius 10. bel. Punic. 51. Et lib. 8. 77. Citato gradu in hoſtem ducebant.

Citatus (ὡρμημένος) nomen ex participio, pro celeri. Liu. 7. bel. Pun. 26. 9. Nero ea nocte, quæ ſequuta eſt pugnam, citatiore quàm inde uenerat agmine, die ſexto ad ſtatiua ſua, atque ad hoſtem peruenit. Ibidem lib. 2. 29. Quàm citatiſſimo poterant agmine ſeſe abripuerunt.

Citatus arteriarum pulſus, aut tardus. Plinius libr. 11. cap. 37. 84. Vide Pulſus.

Rhenus citatus fertur. Cæſar 4. bel. Gal. 493.

Currus citatus, celeriter tractus. Silius lib. 8. 132.

Curſus citatus. Senec. Herc. furente 3. 4.

Flumen citatum. Senec. Hercul. furente 4. 10.

Gradu citato. Seneca Hippol. 9. 7.

Turba mundi citati, qui incolunt cælum mobile. Seneca Hercul. Oetheo 15. 8.

Nautæ citati. Propert. lib. 1. eleg. 8. 5.

Paſſibus citatis. Senec. Hippol. 10. 3.

Pede citato tangere aliquam regionem, id eſt, curſu aſſequi. Catullus epigram. 58. 1.

Rates citatæ. Naues citæ & agitatæ. Senec. Hippol. 10. 12.

Tripudijs citatis celerare ubi tibicen canit. Catul. epig. 58. 6.

Turmas citatas agere. Senec. Troad. 8. 9.

Vultus citatus ira, commotus ira. Senec. Medea 11. 1.

Lapſis citatior aſtris. Stat. 1. Thebaid. 19.

Euro citatior. Silius lib. 4. 2.

Penna citatior. Silius lib. 10. 3.

Citatim (ὡρμημένως) Aduerbium: id eſt, celeriter. Hirtius de bello Africano 317. Ipſe cum expedita copia in eum locum citatim contendit.

Cilicia (κιλικία) Regio eſt, ut Plin. lib. 5. teſtatur, in minori Aſia, Syriæ proxima, plurima iacens campo, Tauro monti ſubiecta, quæ à Cilice nomen ſortita eſt, quem priſtina ætas penè ultra æuum memoriæ abſcondit Phœnice ortum, qui apud Gentiles antiquior Ioue de primis terræ alumnis habebatur. Hæc regio ab Oriente Amano clauditur, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphilia. Huius metropolis eſt Tarſos, quam interſecat Cydnus amnis. A Cilicia, Ciliciæ portæ. Pomponius lib. 1. ſcribit Ciliciam, locum eſſe magni aliquando diſcriminis fuſorum ab Alexandro Perſarum, fugientiſq; Darij ſpectatorem ac teſtem. Strabo lib. 14. Ciliciam diuidit in Campeſtrem & Tracheam, id eſt, aſperam. Fuit olim opulentiſſima Pop. Rom. prouincia, & Cicerone Proconſule memorabilis.

Cilix, huius Cilicis, pen. corr. (κίλιξ) Adiectiuum, dicitur homo, qui è Cilicia eſt ortus. Cilices piratæ fuerunt quos Cn. Pompeius funditus deleuit.

Crocus Cilix. Lucret. lib. 2. 84.

Flores Cilicum. Stat. 2. Sylu. 1. 32.

Meſſes Cilicum Stat. 3. Sylu. 3. 7. Intelligit Spicas nardi, amomum, thus, & hoc genus alia.

Pirata Cilix. Lucan. lib. 3. 46.

Vagi Cilices. Lucanus lib. 1. 69.

Cilicas, Accuſatiuus pluralis. Lucretius libro 1. 69.
Poſt Cilicáſne uagos.

Cilicenſis (κιλικήσιος Cice. ad Quintum fratrem lib. 1. 2. 12. Nam ſi te interioribus uicinis tuis Cilicenſi, & Syriaco anteponis, ualde magnum facis.

Ciliſſa (κίλισσα) Adiectiuum, ut terra Ciliſſa, Cilicia. Ouidius in Ibin 41.
Quótue ferat dicam terra Ciliſſa crocos.

Cilicium] cilicij, (κιλίκιον) Veſtis, quæ ex hircorum, ſeu capellarum pilis fit, uel etiam pro textura ipſa accipitur: ſic dicta, quòd uſus eius in Cilicia ortus ſit. Varro 2. de Re ruſtica cap. 11. 9. Tondentur, quòd magnis uillis ſunt in magna parte Phrygiæ, unde Cilicia, & cætera eius generis fieri ſolent. Sed quòd primùm ea tonſura in Cilicia ſit inſtituta, nomen id Cilicas adiecisse dicunt. Cic. 3. Ver. 67. Quum iſte ciuitatibus frumentum, coria, Cilicia ſaccos imperaret.

Cilium] (βλεφαρὶς) eſt folliculus quo oculus tegitur: unde ſupercilium, authore Feſto. Plin. lib. 11. cap. 37. 30. Extremum ambitum genæ ſuperioris antiqui cilium uocauere: unde & ſupercilia. Genam ſuperiorem uocat Plinius, folliculum ſuperiorem quo tegitur oculus.

Cilla (κίλλα) urbs propè Thebas, ubi Cillei Apollinis templũ eſt, ut habet Strabo li. 13. Ouid. 13. Metamorph. 35.
-Cryſenq;

-Cryſenq; & Cillan Apollinis urbes.

Cillere,] (κινεῖν,) Mouere: unde Furcillæ dictæ, quibus frumenta cillentur. Seruius in ſecundum Georgicorum.

Cilo,] ſine aſpiratione, (μετωπίας,) Cui frons eſt eminentior, ac dextra, ſiniſtraq; uelut reciſa uidetur. Feſtus.

Cilones, impudici, parricidæ, ſacrilegi. Cic. in Salluſt. 11. Cælius libro 21. capite 22. Cilones, inquit, apud Ciceronem in Salluſtium, cinædi ſunt, ac turpiter ceuentes: quia cellere motitare eſt.

Cimbri, (κίμβροι,) Populi Germaniæ, de quibus uideto Plin. lib. 4. cap. 13. & 14. & Lucanum in primo. Quidam eos hodie Zelandos appellari putant. Feſtus aſſerit eos Lingua Gallica, Latrones uocari.

Cimbricus, (κιμβρικὸς,) Adiectiuũ. Claud. de bell. Getico 129.
Illic Oceani ſtagnis excita ſupremis
Cimbrica tempeſtas.

Cimex,] cimicis, pen. corr. maſc. gen. (κόρις,) Vulgò dictus uermiculus odore fœdus, è ligno naſcens, chartiſq; & paleis. Martial. lib. 11. 33. Nec toga, nec focus eſt, nec tutus cimice lectus. Idem lib. 11. Epigram. 57.

Cimex animal fœdiſſimum. Plin. lib. 29. cap. 4. 4. Veluti Cimicum animalis fœdiſſimi, & dictu quoq; faſtidiendi natura, cõtra ſerpentiũ morſus, & præcipuè aſpidũ ualere dicitur.

Cimmerij, (κιμμέριοι,) (inquit Feſtus Põpeius) dicuntur populi, qui occupatas frigoribus terras incolunt, quales fuerunt inter Baias & Cumas in regione, in qua cõuallis iugo ſatis eminenti circundata eſt, quæ neq; matutino, neq; ueſpertino ſole contegitur. Conſtat igitur Cimmerios in Italia fuiſſe ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domicilijs habitãtes, & per cuniculos cõmeare ſoliti, toto in illis die delituerunt, noctu tantũ ad latrocinia egreſſi, quũ uictũ ex metallorum alioqui effoſſione, diuinationũ mercede, & prouentibus ab rege deſignatis quærerẽt, ut ex Ephoro ſcribit Strab. Penes hos ingens quondã ſuperſtitio increbruit, loci natura erroribus ſuffragante. Ibi ſacra nemora uenerata, fluminibus etiã & fontibus ſuus horror fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, niſi dijs Manibus prius, quò auſpicatior deſcenſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſeæ lib. 2. cõminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgilij li. 6. Sunt & Cimmerij Boſphorani, quos Herodotus lib. 4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scytis pulſos magis occidua tandẽ petiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus: & Cimmerij montes ſupra Albaniã, apud Ptolomæũ tabula Aſiæ ſecũda. Vide Pli. li. 6. c. 6. Cic. 4. Acad. 111. Et Cimmerijs quidẽ, quibus aſpectũ ſolis, ſiue deus aliquis, ſiue natura ademerat, ſiue eius loci, quẽ incolebant ſitus: ignes tamẽ aderãt, quorũ illis uti lumine licebat.

Cimmeriæ tenebræ, prouerbiũ, pro multa obſcuritate, & animi caligine. Feſtus.

Cimmerius: (κιμμέριος,) Adiectiuum.

Cimmerios Lacus, infernos & caliginoſos uocat Tibullus lib. 3. eleg. 5. 5.

Paludes Cimmeriæ. Claud. 1. in Eutrop. 50.

Pontus Cimmerius. Claud. 1. Panegy. 26.

Cimmeris, Troadis urbs: Edonis prius uocata, ut tradit Plin. li. 5. ca. 30. Rurſus in littore, inquit, Antandros: Edonis prius uocata, deinde Cimmeris & Aſſos, eadem Appollonia.

Cimolis, urbs Paphlagoniæ, authoribus Pomponio lib. 1. & Plinio libro 6. cap. 2. Cimolis item urbs Galatiæ. Ptolemæo. Vulgò Quinoli.

Cimolius, (κιμώλιος,) Adiectiuum, Quod ex Cimolo inſula eſt, Vnde terra cimolia & creta cimolia apud Medicos.

Cimolus, li, (κιμῶλος,) inſula in mari Aegæo. Plin. lib. 4. cap. 12. Ouidius Metamorph. lib. 7. Hinc humile Myconem cretoſáq; rura Cimoli.

Cimon, (κίμων,) Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificentiaq; domi magis, quàm militiæ clarus, quapropter Lucullo ex noſtris comparatur. Nam quũ hoſtiũ ſpolijs militia partis locuples eſſet, ea ciuibus ſuis diſtribuit. Primùm amoris undiq; agrorum ſuorum ſeptis, e= genis peregriniſq; poma, frugesq; ſumendas impune dabat. Parabatur quotidie ingens domi conuiuiũ, quo undiq; confluentes pauperes ueſcebantur. Ex Plutarcho.

Cinaedi,] (κίναιδοι, κατάπυγοι,) Dicti ſunt apud ueteres ſaltatores, uel pantomimi: ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὸ σῶμα. Plaut. Anlul. Ita fuſtibus ſum mollior magis quàm ullus cinædus. Idẽ in Milit. Tum ad ſaltandum non cinædus magis uſq; ſaltat quàm ego. Hæc Nonius. Capitur etiam in malam partem pro puero meritorio.

Improbi cinædi. Catul. epigram. 52. 1.

Cinædus mollior cuniculi capillo, uel anſeris medulla, uel inula mollicella. Catul. epigram. 22. 5.

Cinædior, Comparatiuum. Id eſt mollior & fœda libidine inſignior. Catul. epigram. 10. 5.

Cinara,] cinaræ, pen. corr. fœ. ge. (κίναρα,) Carduus eſt altilis nunc uulgò notus, inter menſarum delicias plurimum expetitus. Artico clum uocant. Columella lib. 10.
Hiſpida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho
Potanti ueniat, nec Phœbo grata canenti. &c.

Cinaræ radix ex aqua decocta, ſitim potatoribus facere narratur. Proinde grata Baccho potanti, ingrata Phœbo canẽti. Colum. lib. 11. cap. 3. Cinaræ ſobolem melius per Autumni æquinoctiũ diſponẽmus: ſemen cõmodius circa calend. Martij ſeremus, eiuſq; plantam circa calendas Nouembris deprimemus, & multo cinere ſtercorabimus. Id enim genus ſtercoris huic oleri uidetur aptiſſimũ. Propter hæc Columellæ uerba putauit Pomponius Fortunatus Cinarã à cinere nomen ſortitã, quòd eo maximè gaudeat. Ruellius tamẽ lib. 1. cap. 20. huic ſententiæ nõ accedit, hinc dictã tradens, quòd eius nominis puellam in hanc herbam fingant conuerſam.

L. Cincius, Prætor Siciliam per ſecundum bellum Punicũ adminiſtrauit, ut ſcribit Liuius. Cincius alter Senator Romanus ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſæculo ſuo, quòd porcum Troianũ menſis inferrent, quẽ illi ſic uocabant, quaſi alijs incluſis animalibus grauidũ, ut ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Author Macrob.

Cincia, Locus Romæ ubi Cinciorum monumentũ fuit. Feſtus.

Cincinnus,] cincinni, (κίκιννος,) Cincinni, authore Feſto, ſunt crines intorti. Cic. in Piſonem 19. Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ. Qui etiam calamiſtrati dicuntur. Varro lib. 1. de Re ruſt. ca. 31. Is eſt colicu= lus uiteus intortus ut cincinnus.

Cincinni oratoris. Cic. 3. de Oratore 56.

Cincinnatus, pen. prod. Adiectiuum, (κικιννωτὸς,) Cui intorti ſunt capilli. Cic. poſt reditum in Senatu 10. Quo uultu cincinatus ganeo non ſolum ciuium lachrymas, uerumetiã patriæ preces repudiauit? Quint. li. 1. ca. 9. Pelia cincinnatus, hoc eſt cirratus, cincinnis et cõtortis capillis ornatus.

Cincinnatus, (κικιννᾶτος,) Viri proprium. Cic. lib. 2. de Finib. 19. Itaq; ut maiores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut Dictator eſſet. Plin. lib. 18. cap. 3. 10. Aranti quatuor ſua iugera in Vaticano, quæ prata Quintia appellantur, Cincinato uiator attulit Dictaturam, & quidem (ut traditur) nudo, plenoq; pulueris etiamnum ore. Cui uiator, Vela corpus, inquit, ut proferam Senatus populiq; Romani mandata. Valerius Maxim. lib. 4. cap. 4. Septem iugera agri poſſedit L. Quintius Cincinnatus. Ex his tria, quæ

pro amico ad ærarium obſignauerat, multæ nomine amiſit. Pœnam quoq; pro filio Cæſone, quòd ad cauſam dicendam non occurriſſet, huius agelli reditus ſoluit. & tamen ei quatuor iugera aranti non ſolũ dignitas patrisfamiliæ conſtitit, ſed etiam Dictatura delata eſt. Hanc hiſtoriam pulchrè narrat Liuius 1. Decad. lib. 3.

Cinctus,] Vide Cingo.

Ciner, Ciniflones,] Vide Cinis.

Cineſias, Thebanus Dithyramborum ſcriptor compoſuit Pyrrhichiam, ut eſt in prouerbio, πυῤῥίχίλω ἔμαθε κινησίας, id eſt Pyrrhichiam didicit Cineſiæ. uel quòd in choris multo motu uteretur cõtra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cineſias corpore pigro & fracto crure, uulgoq; malè audiebat impietatis, & improbitatis nomine, ut ſcribit Suidas.

Cinga, (κίγγα,) Fluuius in confinio Hiſpaniarũ, ex Pyreneis montibus in Iberum influens, ubi & nomen amittit. Luca.

-campoſq; coercet Cinga rapax. (lib. 4. 5.

Cingo,] cingis, cinxi, cinctum, (ζωννύω, κυκλόω,) cingere, propriè circuire: dictum quaſi circum agere. Sipontinus.

Cingere, Circundare: ut Amne cingi. Virg. 9. Aeneid. 97. Ouidius 5. Faſt. 25. de Capella Olenia.

Suſtulit hoc Nymphæ, cinxitq; decentibus herbis.

Ab armis cingi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 14.

Auxilio cingi. Claudianus in Gigantomach. 9.

Excubijs cingi. Claud. 4. Paneg. 9.

Milite cingi. Claudian. 2. in Ruffin. 3.

Odijs cingi. Claud. in præfat. ſecundi libri in Eutrop. 7.

Periculis cingi. Cic. pro Lege Manilia 20.

Telis cingi. Virg. 2. Aeneid. 104.

Acies cingere diſcordibus armis. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 9.

Nymbi æthera cingunt. Virg. 5. Aeneid. 3.

Ara coronis cingitur. Ouid. 3. Triſt. eleg. 13. 3.

Caput de flore cingere. Ouid. 3. Faſt. 51.

Cingere caſtra uallo. Liuius 7. ab Vrbe 190.

Comas cingere diademate. Claud. 4. Paneg. 14.

Comam lauro cingere. Horat. 3. Carm. ode 30. 4.

Vitta comas cingit. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 16.

Corpore externo cingi. Cic. 1. de Nat. deorum 40. De mundo loquens. Budæus.

Tenebræ cingunt diem, quum dies eſt caliginoſus. Seneca Hercule furente 11. 10.

Muris cingere domos, Vrbẽ cõdere. Valer. li. 4. Argonau. 21.

Flumina ripis cingere. Ouid. 1. Metam. 8.

Forum iure cingere. Claud. 3. Paneg. 40.

Foſſas manimine cingere. Ouid. 13. Metam. 43.

Iudicium cingere corona. Lucan. lib. 1. 66.

Mare latus terræ cingit. Ouid. epiſt. 10. 13.

Turba latus tibi cingit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 4.

Pennæ cingunt utrunq; latus. Ouid. 6. Metam. 144.

Cingere modum obſidij ſtationibus. Tacit. lib. 13. Id eſt modo, ſeu per modum, uel in modum obſidij.

Flammis mœnia cingere. Virgil. 10. Aeneid. 23.

Milites rara muros cinxere corona. Id eſt pauci erant ad mœnia. Virgil. 10. Aeneid. 24.

Aggere arenæ cingere nauem. Id eſt in uado impingere. Virg. 1. Aeneid. 24.

Foſſæ cingebant oppida. Ouid. 1. Metam. 20.

Oppida muris cinguntur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 21.

Aues cœtu cingere polum dicuntur, quæ recto ordine & longo ambitu uolant. Virg. 1. Aeneid. 81.

Stellæ cingunt polos. Ouid. 6. Faſtorum 144.

Portas aggere cingere. Stat. 2. Thebaid. 140.

Cingitur & concluditur urbe portus. Cic. 7. Verr. 76.

Rura fluuio cinguntur. Senec. Hercul. Oetheo 5. 9.

Saltus indagine cingere. Virg. 4. Aeneid. 25.

Saltus uenatu cingere. Claud. de bello Gildon. 72.

Seges altis ſepibus cingenda. Ouid. 3. de Arte 112.

Sinus mucrone cingere. Claud. 2. in Eutrop. 90.

Syluam cingere. Alphenus in L. In lege locationis. ff. Locati, In lege locationis ſcriptum erat, Redemptor ſyluam ne cædito, néue cingito, néue deurito, néue quem cædere, cingere, urere ſinito. Quærebatur, &c. Quo in loco cingere accipitur pro Deglabrare, ſeu corticem detrahere. In eadem ſignificatione uſus eſt Paulus in L. Cædere. ff. Arbor. furtim cæſ. Cingere, inquit, arborem, eſt illam deglabrare.

Cingere ſyluas. Senec. Hippol. 1. 1.

Tempora floribus cingere. Catul. epigram. 56. 2.

Lauro cinguntur tempora. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 11.

Cingere tempora uiridanti lauro. Virg. lib. 5. Aeneid. 170.

Tempora myrto cingere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 1. 7.

Ramis tempora cingere, Componere ſe ad aſpectandos ludos ex more Romano, ait Seruius. Nam feſtis ludis omnis ætas coronata ſpectabat. Virgil. 5. 15.

Spicis tempora cingere dicitur Ceres. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 1.

Cingit urbem Alduabis fluuius. Cæſar 1. bel. Gal. 152.

Cingere urbem copijs & militibus. Liu. 4. bel. Maced. 149.

Vrbem mœnibus cingere. Cic. 3. de Nat. deor. 137.

Vrbem muris cingere. Ouid. 4. Metam. 12.

Vrbem obſidione cingere. Virg. 3. Aeneid. 11.

Pinnis atq; aggere urbem cingere, id eſt muro, in quo pinnæ ſunt, & foſſa urbem circundare. Virg. 7. Aeneid. 32.

Vrbem religione cingere. Cic. 3. de Nat. deor. 137.

Cingere inſignibus fortunæ principalis aliquem. Tacit.

Aonium nemus Marte cingere, Literis & militiæ ſimul operã dare. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 9.

Cingitur, certè expedit ſe. Plaut. Amphit. 4. 154.

Armis cingi. Virg. 2. Aeneid. 144.

Enſe latus cinxit. Ouid. 2. Faſtorum 157.

Enſe cingi. Ouid. 2. Faſt. 3.

Ferrum cingere, Accingere ſe enſe. Virg. 2. Aeneid. 2. 120.

Latus ferro cingere. Stat. 4. Thebaid. 9.

Cingere ſe gladio. Liu. 7. ab Vrbe 38.

Cingi uenenis, Inſtrui, muniri. Valer. Flac. lib. 6. Argonau. 95.

Flamma cingere, Accendere, incendere. Virg. 1. Aeneid. 136.

Cingere, pro Veſte tegere. Silius lib. 3. 48.

-ueſtigia nuda, ſinuſq;
Cingere inaſſuetum, & rubræ uelamine ueſtis.

Cingere, Circum habitare. Valer. lib. 6. Argonaut. 14.

Quiq; lacum cinxere Bicen.

Cingi cum aliquo, id eſt coniungi. Claud. 2. Panegy. 22.

Cingens, (ζωννύων,) Participium. Catul. epigram. 59. 37.

Nec patet egreſſus pelagi cingentibus undis.

Cinctus, (ζωσθεὶς,) Participiũ. Cic. pro Flacco 21. Equidem exiſtimo in eiuſmodi regione atq; prouincia, quæ mari cincta, portibus diſtincta, inſulis circundata eſſet.

Altè cinctus puer. Horat. 2. Sermo. ſaty. 8. 2.

Humus æquore cincta eſt. Ouid. 2. de Arte 94.

Agminibus comitum cinctus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 6.

Caterua matrum cincta uirgo. Ouid. 12. Metam. 44.

Comis ora cincta. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Corona cinctus. Cic. pro Milone 1.

Cinctus corona hoſtium. Liu. 3. bel. Pun. 125.

Latus enſe cinctum. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. 3.

Bella cincta ferro. Senec. Hercul. furente 9. 16.

Cinctus freto. Seneca in Thyeſt. 1. 18.

Cinctus gladio Hiſpanienſi. Liu. 8. bel. Maced. 94.

Hedera cincta anus. Ouid. 3. Faſt. 154.

Caput

Caput honore nauali cinctus, Id eſt nauali corona. Ouidius 3. de Arte 79.

Caput luminibus cinctum, Id eſt oculis. de Argo Ouidius 1. Metamorph. 126.

Cincta mari prouincia. Cic. pro Flacco 21.

Montis caput cinctum nubibus. Virg. 4. Aeneid. 50.

Vitijs cinctus. Claud. de bello Gildon. 33.

Locus ab hoſte cinctus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 4.

Veſtes ad pectora cinctæ. Ouid. 6. Metamorph. 12. id eſt ſuccinctæ, ſuffarcinatæ.

Cinctus. Marcellus in L. Titius. ff. de Teſtamẽto militari, Titius prius quàm Tribunus legionis factus eſſet, teſtamentũ fecit, & poſtea cinctus, manente eodẽ defunctus eſt. Quæro, &c.

In alia militia cinctus. Paulus in L. Quod dicitur ff. de Teſtamento militari, Miles teſtamentum fecerat. deinde non ignominiæ cauſa miſſus, rurſus cinctus eſt in alia militia. Quærebatur, &c.

Cinctus, (διάζωμα,) Subſtantiuũ, Idem quod cingulum. Plin. lib. 24. cap. 9. 7. Virgam qui in manu habeant, aut cinctu, negantur intertriginem ſentire. Idem lib. 27. cap 5. 4. Sed ad inguinũ medicinã ſiniſtra manu decerpi iubent, & iuxta cinctus alligari. Varro de Lingua Latina, Cinctus & Cingulum à cingendo: alterũ uiris alterũ mulieribus attributũ.

Cinctus Gabinus. Virgil. 7. Aeneid. Vbi Seruius, Gabinus cinctus, Eſt toga ſic in tergum reiecta, ut una eius lacinia à tergo reuocata hominem cingat. Hoc autem ueſtimenti genere utebatur Conſul bella indicturus, ideo quia quum Gabij Campaniæ ciuitas ſacris operaretur, bellum ſubitò euenit, tunc ciues cincti togis ſuis, ab aris ad bella profecti ſunt, & adepti uictoriam. Vnde hic ortus eſt mos.

Gemmatus cinctus. Claud. 4. Paneg. 112.

Sonantes cinctus. Stat. 6. Thebaid. 16.

Cinctu cingere, & Cinctu ſoluere. Plin. lib. 28. cap. 4. 10.

Cincticulus, pen. corr. (ζώνιον, διαζωμάτιον,) Diminutiuum. Plaut. Bacchid. 8. 28. Cincticulo præcinctus in ſella apud magiſtrum aſſideres.

Cinctutus, Adiectiuũ, (διεσκευασμένος,) ut Cinctutis nõ exaudita Cethegis, Horat. in Arte 10. antiquè dixit: Id eſt militaribus uiris, & quaſi ad militiam accinctis. Contrà, Diſcinctos Mulciber Afros, dixit Virgilius: Id eſt ad pugnam imbecilles atq; imparatos.

Cingulus, & cingulũ, cinguli, pe. corr (ζώνη) Quo quis cingitur. Cic. in Sõnio Scip. 21. Cernis aũt terrã eandẽ, quaſi quibuſdã redimitã et circundatã cingulis, è quib. duos maximè inter ſe diuerſos uides, etc. De quinq; zonis terræ loquitur.

Cingulo noua nupta præcingebatur: quod uir in lecto ſoluebat, factũ ex lana ouis: quòd ſicut illa in glomos ſublata, coniũcta inter ſe ſit: ſic uir ſuus ſecũ cinctus, uinctuſq; eſſet. Feſt.

Dignitatis cingulum. in L. Omnes. Vt dignitatum ordo ſeruetur lib. 12. C, Tertium uerò, inquit, ordinem eorum proſpicimus, quibus abſentibus cingulum illuſtris mittitur dignitatis. Quartum honoratiorum qui præſentes à noſtro numine ſine cingulo codicillos tantum honorariæ dignitatis adepti ſunt. Quintum eorum quibus abſentibus ſimiliter ſine cingulo mittuntur illuſtris inſignia dignitatis. Sine cingulo, ſine adminiſtratione dixit, authore Accurſio. Budæus.

Sub cingulo delata illuſtris dignitas dicitur, quãdo iuſta & plena eſt, & re uera delata: Citra cingulũ uerò, quando honoris tantũ gratia, hoc eſt honoraria. L. Omnes. de Metatis et epidemicis, li. 12. C, Cæteris uerò, inquit, quibus illuſtris dignitas ſub cingulo uel citra cingulũ pro ſolo honore delata eſt, excuſandarũ ædiũ licentiã penitus denegamus. Budæus.

Spoliare cingulo. L. 3. de Domeſticis et protectoribus, lib. 12. C, Quinquennium aũt ſi fuerit diuagatus, ipſe iam cingulo ſpoliandus eſt. Id eſt dignitate & magiſtratu priuandus & deijciendus, hoc eſt, quod alibi legitur, diſcingere. Budæus.

Cingula, Plurale. Stat. lib. 6. Thebaid. 46.

-ſeu fræna libet ſeu cingula flammis Mergere.

Aurea bullis cingula. Virg. 9. Aeneid. 76.

Fulgent bullis cingula. Virg. 12. Aeneid. 187.

Subnectere cingula. Virg. 1. Aeneid. 100.

Cingula, pro Veneris cæſto ponit Valerius li. 6. Argonau. 94.

Cingula, cingulæ, (ζῶμα,) Qua cinguntur equi. Ouid. 1. de Remed. amoris 48. Et noua uelocem cingula lædat equum.

Cingulum, & Cingulus,] Vide Cingo.

Cingulum, (κίγγυλον,) Ciuitas Piceni notiſſima: unde hodie muli Cingulani optimi ueniunt. De Cingulanis meminit Plinius lib. 3. cap. 5. Cic. Attico, lib. 7. 130. 1.

Cinis,] huius cineris. pen. corr. maſcul. gen. (τέφρα, σποδιὰ σποδὸς, Puluis eſt in quem materia uſta redigitur. Fœminino genere uidetur protuliſſe Catullus, quum inquit, Troia, uirum & uirtutum omnium acerba cinis.

Cineres & flamma extrema. Virg. 2. Aeneid. 86.

Cinis ater. Virgil. lib. 4. Aeneid.

Aridus cinis. Horat. Epod. 17. 7.

Cinis Auſonius Silius lib. 17. 72.

Compoſitus cinis. Ouid. 3. Faſt. 110.

Doloſum cinerem uocat Horatius, qui prunas contegit: quem qui tangunt, cinerem merum & frigidum iam eſſe rati, manus comburere ſolent. Sic enim ille inquit 2. Carm. ode 1. 2.

Periculoſæ plenum opus aleæ
Tractas: & incedis per ignes
Suppoſitos cineri doloſo.

Deterret hac oda Aſinium Pollionem à ſcribenda hiſtoria belli ciuilis.

Feruidus cinis. Senec. Troad. 2. 7.

Frigidus cinis. Ouid. epiſt. 18. 19.

Fulmineus cinis. Stat. lib. 3. Thebaid. 37.

Immundus cinis. Virg. 1. Georg. 1. 17.

Miſerandus patriæ cinis. Author ad Heren. lib. 4. 152.

Patrij cineres. Horatius in Arte 95.

Supremi cineres. Virg. 10. Aeneid. 12.

Tepentes cineres. Stat. lib. 3. Sylu. 3. 37.

Tepidus cinis. Ouid. 8. Metam. 129.

Aura aufert cineres. Lucan. lib. 8. 153.

Candet in igne cinis. Ouid. 2. de Arte 88.

Collapſi cineres, Quum ſubſidunt, & ignis eſt extinctus. Virg. (6. Aen. 45.

Dimouere cinerem foco. Ouid. 8. Metam. 129.

Diripitur cinis uentis. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 11.

Euerberare cineres. Ouid. 14. Metam. 115. de ardea aue.

Excitare ruinas urbis in cinerem datas. Seneca Troad. 8. 1.

Miſcere cineri urbem aliquam. Stat. lib. 12. Thebaid. 17.

Obrutus cinere latet ignis. Lucret. lib. 4. 187.

Spargere cinerem. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 10.

Vertere omnia in fumum & cinerem. Horat. 1. Epiſt. 16. 2.

Ars in cineres uerſa. Ouid 5. Triſt. eleg. 13. 15.

Cinis, pro manibus, & reliquijs funerum, uel memoria. Cic. 3. Verr. 79. Homo importuniſſime, cur tantam iniuriam P. Annio mortuo feciſti? cur hunc dolorẽ cineri eius, atq; oſſibus inuſſiſti, ut liberis eius bona patria, uoluntate patris, iure, legibus tradita eriperes, & cui tibi eſſet commodum, condonares? Perſius Saty. 1. 4.

-nunc non cinis ille poetæ Felix? Budæus.

Manes & cinis. Virg. 10. Aeneid. 164.

-teq; parentum
Manibus & cineri (ſiqua eſt ea cura) remitto.

Nunc ultrò ad cineres ipſius & oſſa parentis Adſumus. Virgil. Aeneid. 5. 11.

Dare pœnas cineri, atq; oſſibus alicuius. Cic. 13. Philipp. 360.

Reportare ſolatiũ cineri atq; oſſibus alicuius. Ci. 7. Ver. 100.

Cinis extinctus. Ouid. lib. 5. Faſt.
Ingratus cinis, Id eſt triſtis. Seruius. Virg. 6. Aeneid. 43.
Maternus cinis. Ouid. 13. Metam. 151.
Operti cineres. Horat. 2. Carm. ode 8.2.
Sepultus cinis. Ouid. 13. Metam. 135.
Triſtes cineres. Seneca Troad. 5. 1.
Suprema ferre cineri, Exequias & funus celebrare. Virgilius 6. Aeneid. 43.
Haurire cinerem, pro accipere, & Hauſtus cinis, pro accepto cinere legitur apud Ouidiũ li. 13. Met. 87. & 8. Met. 108.
Inſidere cineres alicui loco, Id eſt condi ipſos & ſepeliri. Virgilius 10. Aeneid. 12.
Inurere dolorem cineri, atq; oſsibus alicuius. Cic. 3. Verr. 79.
Libare cineri. Virg. 3. Aeneid. 6.
Munera cineri alicuius mittere, Honore proſequi funus illius. In honorẽ mortui aliquid facere. Virg. 4. Aeneid. 4. 125.
Obſecrare per cinerem. Cic. pro Quint. 65.
Rigare cineres. Senec. Troa. 4. 18.
Suſcitare cinerem & ſopitos ignes. Virg. 5. Aeneid. 148.
Cineres ideo pro morte ponimus, quia ueteribus mortuorum corpora cremare, & in cinerẽ redigere mos fuit. Martial. lib. 1. 31. Rari poſt cineres habent poetæ.
Cinis metonymicῶs, pro homine mortuo. Virg. 5. Aeneid. 17.
-ſaluete recepti
Nequicquam cineres, animæq;, umbræq; paternæ. Id eſt ſalue pater de Troia fruſtra liberate. ut Seruius exponit.
Fidem ſeruare cineri, Mortuo uota perſoluere quæ uiuo exhibita fuerunt. Virg. 4. Aeneid. 111. (14.15.
Cinis, pro Cremato corpore defunctorũ. Senec. Hercu. Oeth.
Haud cinerem quæritant iſti ſermones, Id eſt debet eorum eſſe perpetua memoria. Plaut. Milit. 14. 10.
Cineraceus, Adiectiuum, (τεφρὸς,) Cineris colorem referens. Plin. lib. 33. Terra eſt alia rufa, alia cineracea.
Cinereus, aliud Adiectiuum, (τεφρωειδὴς,) Quod cineris eſt. ut Cinereus color. Plin. de uite, lib. 14. cap. 3. 7. Cõtra damnantur etiã uiſu cinerea & rabuſcula, & aſiniſca, minus tamen caudam uulpiũ imitata alopecis. Col. lib. 2. cap. 2. 12.
Cinerarius, pro ciniflone. Catul. epigram. 56. 28.
Nunc tuum cinerarius Tondet os.
Cinefacio, (τεφρόω,) ueteres uſurparunt, pro eo quod eſt in cinerem redigo. Lucretius lib. 3. 186. At nos honorifico cinefactum te propè buſto Inſatiabiliter deflebimus.
Ciniflones, pen. prod. à cinere dicti ſunt paraſiti, ab officio calamiſtrorum in cinere calefaciendorũ, quibus matronæ capillos criſpabãt. Plaut. Aul. 15. 36. Ciniflones, patagiarrij. Hora. 1. Ser. ſaty. 2. 20. Cuſtodes, lectica, ciniflones, paraſitæ.
Cinna, (κίννας,) Trib. pleb. quũ pernicioſas leges de reuocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octauio collega, magiſtratuq; exutus, ex Vrbe profugit, & bellũ urbi intulit accerſito C. Mario cũ alijs exulibus ex Africa: in quo bello duo fratres, alter ex Pompeij, alter ex Cinnæ exercitu ignorantes concurrerũt. Et quum uictor mortuũ ſpoliaret, cognito fratre, ingenti edita lamentatione, ac rogo extructo, ſe inſuper cremauit. Tandẽ Cinna, & Marius in urbẽ recepti, cædibus omnia cõpleuere: inter quos Cn. Octauiũ Conſulẽ, M. Antoniũ oratorẽ, & L. Cæſarẽ iugularunt, eorũq; capita pro Roſtris poſuerũt. Ex Liuio. Cinna itẽ alius, qui per errorẽ necatus à Pop. Ro. fuit, foro medio in funere C. Cæſaris, quum unus ex interfectoribus fuiſſe creditur. Præterea L. Cinna, res nouas affectans, quẽ ex hoſte Octauius amicũ fecerat, & uſq; ad iudicũ dignitatem euexerat, aduerſus ſe inſidias moliri cognouit, & iratus noua in eum exempla meditabatur. Liuiæ tandem conſilio uſus, mitior eſt factus, eumq; ſeparatim in cubiculum uocauit: ubi eius ingratitudinem exprobrando, Vitam (inquit) Cinna tibi iterum do, prius hoſti, nunc inſidiatori: & pariter contendamus, utrũ ego melius iterum tibi uitam dederim, an tu debeas. Seneca de Clementia. Fuit & Cinna poeta optimus, qui ſcripſit Smyrnam, quem libellum decẽ annis elimauit. Author Seruius. Huius meminit & Virgilius in Bucolicis,
Nam neq; adhuc Varo uideor, nec dicere Cinna
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.
Smyrna Cinnæ. Catul.. epigram. 90. 1.

Cinnabaris,] huius cinnabaris, fœ. ge. (κιννάβαρις,) Color quidam minio accedens. Plin. lib. 33. cap. 7. 9. Milton uocant Græci minium: quidam cinnabarim. Vnde natus error Indico cinnabaris nomine. ſic enim appellant illi ſaniẽ draconis eliſi elephantorum morientiũ pondere, permiſto utriuſq; animalis ſanguine, ut diximus. Neq; alius eſt color, qui in picturis propriè ſanguinẽ reddat. Dioſcorides lib. 5. ca. 63. Falſò exiſtimãt quidã minio eandẽ cinnabarim eſſe: Minium enim in Hiſpania ex lapide quodã argentariæ arenæ miſto cõficitur. In fornace ſiquidẽ excoctũ minium, floridũ & fulgentiſsimũ colorem contrahit. Et paulo pòſt, Cinnabaris cõtra ex Libya affertur: preciũ illi ingens eſt, tamq; exiguum affertur, ut uix uariandis in pictura lineis pictoribus ſufficiat. Profundi coloris eſt: eamq; ob cauſam crediderunt multi draconis ſanguinem cinnabarim eſſe. Matthiolus Senenſis ait uerum cinnabari Dioſcoridis eſſe gummi arboris in Africa naſcentis, & noſtrum hoc cinnabari nihil aliud eſſe, quàm minium uerum.
Cinnamomum,] pen. prod. (κινάμωμον,) Frutectum eſt in Aethiopia, quod ſitu breui naſcitur, fiſtulæ duplo duorũ cubitorum altitudine. Vide Plin. lib. 12. cap. 19. Huius autem lignum inter aromata delicatiſsima annumeratur, uulgus Cannellam uocat. Neſtor contendit Cinnamomũ prima utiq; ſyllaba correpta ſcribendum, affertq; Græcũ uerſum ex Dionyſio in Perihegeſi, ubi producitur tertia, cæteris correptis. Poetæ uerò ubi cinamomũ dicere non potuerunt, Cinnamomum gemino n dixere.
Cinnamum, pen. corr. (κίνναμον,) Similis eſt arbuſcula, eadẽ. Martial. lib. 4. 15. Tam bene rara ſuo miſcentur cinnama nardo. Plin. lib. 10. cap. 22. 4. Adipem eorum in uaſe æreo cum cinnamo niue multa obrutum.
Panchæa cinnama. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 19.
Quaſſa cinnama. Ouid. 15. Metam. 80.
Cinnara,] cinnaræ, f. g. Nomẽ herbæ, qua reſiſtit uenenatis pabulis ceruus. Plin. lib. 8. cap. 27. 5. Emendati codices ſic habent, Ceruus herba cinare uenenatis pabulis reſiſtit. Cinare ablatiuus eſt, ſcribiturq; unico n. Quidam dicunt eam eſſe maioris cardui ſpeciem, quam Dioſcorides chamelæona appellat, uulgus Articocalon. Sed qui hoc dicunt, toto errant cælo. Vide Cinara.
Cinnus,] cinni, maſc. ge. Plurium cõmiſtio, authore Nonio. Cic. in Orato. 11. Eſt aũt quidam interiectus inter hos medius & quaſi temperatus, nec acumine poſteriorum, nec fulmine utens ſuperiorum, ut cinnus amborum neutro excellens, utriuſq; particeps uel utriuſq; (ſi uerum quærimus) expers. Emendatiora exemplaria habent, uicinus amborum, neutro excellens. & re uera ſyncerior uidetur lectio.
Cinnus, pro capillo. Plaut. Trucul. 6. 32. Compoſitos, criſpos, cinnos tuos unguentatos.
Cinnyphus, cinnyphi, pen. corr. & aſpiratione aſſumpta, (κίνυφος,) Libyes, fluuius inter duas Syrtes in mare per Macas populos fluit, ait Herodotus. Silius lib. 3. 55.
Tum primùm caſtris Phœnicum tendere ritu
Cinyphij didicere Macæ, ſqualentia barba
Ora uiris, humeroſq; tegunt uelamina capri.

Cinyphius,

Cinyphius, Adiectiuum, (κινύφιος.)
Hircij Cinyphij. Virgil. 3. Georgic. 62.
Seges Cinyphia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 5.
Cinyras, Phœniciæ rex, cuius regia fuit Byblos ciuitas, ut ſcribit Strabo lib. 16.
Cinyras, pen. corr. (κινύρας,) Alius rex Cypri, Cilicis filius Beti filij, qui cũ Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concubuit, à quo & Cinyreia dicitur ipſa. Ouid. 10. Metamor. 74. -at uirgo Cinyreia peruigil igne Carpitur indomito. Fabulam horum omnẽ fuſiſsimè tractat idem poeta, hoc quem iam indicauimus libro.
Cio,] cis, ciui, citum. Vide Cieo.
Cios, Emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxtà fluuius eiuſdem nominis. Palæmon ex Dionyſio, Qua Cius egregius decurrens murmurat unda. Plin. lib. 5. cap. 32. 4 Cios cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium nõ procul accolentis Phrygiæ, à Mileſijs quidem conditum, in loco tamen qui Aſcania Phrygiæ uocabatur.
Ciperum,] Eſt radix plantæ, ſimilis porro, quod miſtum cum croco, abradit pilos, extrahit lapidem, & frangit, & conſolidat ea, quæ ſunt difficilis conſolidationis. Ex Calepino. Scribi debet Cyperum. Vide ſuo loco.
Cippus,] (στήλη,) quid ſit, ſatis apertè declarat Cæſar 7. bel. Gal. 291. Quini erant ordines coniuncti inter ſe atq; implicati, quo qui intrauerant, ſe ipſi acutiſsimis uallis induebant. hos Cippos appellant.
Cippus, Terra in tumulũ congregata. Hora. 1. Serm. ſaty. 8. 3. Mille pedes in fronte trecentos cippos in agrũ Hic dabat.
Cippi, Lapideæ cruces uel huiuſmodi monumenta, quæ in militaribus uijs extructa uidemus, literis interdum inſculptis ad memoriam alicuius rei prodendam. Budæus.
Leuior cippus. Perſius Saty. 1. 4.
Circa,] (περὶ, πέριξ,) Præpoſitio, quæ accuſatiuo caſui iungitur: id eſt iuxta & propè. Locum & tempus ſignificat. ut Circa forum. Quintil. lib. 6. cap. 14. Tabernæ autem erant circa forum. Apuleius de Aſino, Aliquantiſper uigilo, deim circa tertiam uigiliam conniueo. Plin. lib. 9. cap. 18. Nec amplius quàm circa eum menſem uiſuntur.
Sæuit amor circa iecur. Horat. 1. Carm. ode 25. 3.
Circa latus ſalire. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 7.
Lucos circa, ὕστερον πρότερον. Virg. 3. Georg. 29.
Vir circa decem luſtra, Id eſt, annorum quinquaginta. Horat. 4. Carm. ode 1. 2.
Circa patrem. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Circa regem. Virgil. 4. Georg. 15. De apibus.
Circa occultandam eloquentiam. Quintil. lib. 4. & lib. 6.
Circa res aliquas ſperare gratiã ingenij. Quin. in Proœ. lib. 1. 4. Et lib. 1. Similis circa authoritatem ratio.
Circa, circiter. Sueton. in Claudio Cæſare, cap. 6. Qui tamen moriens, & in tertijs hæredibus eum ex parte tertia nuncupatum, legato etiam circa ſeſtertia uicies proſequutus.
Circa ſingulas heminas. Celſus lib. 7. cap. 15.
Circa, Aduerſus. Plin. epiſto. 9. lib. 3. Circa Hiſpanum & Probum multum ſudoris.
Circa, pro Apud. Curtius lib. 3.
Circa regem erat & Phrygum turba & Macedonum.
Circa, pro De. Plin. lib. 8. cap. 16. Varia circa hæc opinio.
Circa, Iuxta. Plin. lib. 8. cap. 33. Circa caprificos ferus, innoxius alioqui.
Circa, pro In. Liuius 9. ab Vrbe 120. Nam & circa omnia defecerunt, &c. Quin. in Proœmio lib. 8. Præcipuè circa partis huius præcepta elaborauit.
Animus eſt circa campos. Horat. 2. Carm. ode 5. 1.
Circa ima ſubſiſtere. Quint. in Proœm. lib. 1. 16.

Circa Demetriũ, pro circa Demetrij tẽpora. Quint. li. 1. ca. 4.
Circa, pro Circum. Cic. Att. lib. 4. 79. 4. Noſtram ambulationem, & Laconicũ, eaq; quæ circa ſint uelim, quum poteris, inuiſas. & 1. de lege Agraria, quũ Rullus Capuã, & urbes circa Capuam occuparit?
Circe (κίρκη,) (inquit Cic. 3. de Nat. deo. 65.) Solis filia, è Perſide Oceani filia. Hæc ueneficijs dedita, multarũ herbarum ac radicũ uarias uires, mirabileſq; inuenit: quamuis à matre prius in ijs eſſet inſtructa. Itaq; Sarmatarum regi connubio iũcta, uirũ mox ueneficio peremit, & ipſa regno potita, ſæuè nimium ac crudeliter adminiſtrabat imperiũ, quamobrem regno ab incolis pulſa, in Italiam uenit, & in promontorio Latij conſedit, quod ex eius nomine Circeiũ uocatur: ubi homines ad ſe uenientes carminibus & ueneficijs mutabat in uarias beſtias, ut teſtatur Virg. 7. Aeneid. 4.
Abundat hoc multis ac uarijs herbis, quibus ad ueneficia abutebatur. Fingitur à poetis ſocios Vlyſsis, quem hoſpitio exceperat, mutaſſe in porcos. Virg. 8. eclog. 13. Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyſsis. Cicero libro primo Offic. 178. Quàm multa paſſus eſt Vlyſſes in illo errore diurno, quum & mulieribus (ſi Circe & Calypſo mulieres appellandæ ſunt) inſeruiret.
Medicamina Circes. Carmen de publice inter Ouidij opera re (poſitũ 5.
Pocula Circes. Horat. 1. Epiſt. 2. 5. de Vlyſſe.
Aeæa Circe. Ouid. 4. Metam. 41.
Aeæam uocat ab Aea Colchorum urbe, non ut Seruius ſcribit, à uocibus eorum, quos in bruta animalia conuertebat. Hæc Raphael Regius.
Calida Circe. Claud. 1. in Ruff. 31.
Titania Circe, Titanis aut Solis filia. Valer. lib. 7. Argon. 70.
Vitrea Circe, Horat. 1. Carm. ode 17. 4.
Circe Picum quem equorum domitorem Maro uocat, mutauit in auem. Virg. 7. Aeneid. 39.
Circes, genit. Ouid. 4. Meta. 50. -moneo fuge littora Circes.
Circæus, (κιρκαῖος,) Adiectiuum. Virg. 7. Aeneid. 3.
Proxima Circææ raduntur littora terræ.
Agri Circæi. Valer. lib. 16. Argonaut. 85.
Campi Circæi. Valer. lib. 6. Argonaut. 66.
Fraudes Circæ, id eſt Circææ. Propert. lib. 3. eleg. 12. 6.
Gramen Circæum, Herba uenenata. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.
Littus Circæum. Ouid. 14. Metam. 50.
Mœnia Circæa. Horat. Epod. 1. 6.
Tellus Circæa. Ouid. 15. Metam. 144.
Circeium, (κιρκαῖον uel κιρκέιον,) Mons eſt Campaniæ nomine Circes percelebris, qui (Seruio teſte) dicebatur Aeæus ab horrore tranſeuntiũ, quo homines mutabantur in feras. In hoc ſummo oppidum fuit, quod & Circeum dictum & Circæi. Nam utrunq; Liuius dicit. Circa huuc tractum Campaniæ colebatur Iupiter, qui Anxurus dicebatur, & Iuno uirgo, quæ Feronia uocabatur. Virg. 7. Aene. 260. Circæi uerò, ut Plin. author eſt lib. 3. quondam inſula immenſò quidẽ mari circundata, ſi Homero creditur, ubi Latium antiquũ terminabatur. Strabo lib. 5. Poſt Antium Circeium eſt ſtadiorum ducentorum & nonaginta, mons mari & paludibus inſtar inſulæ. Habet etiam caſtellum, & Circes ſacellũ, & Mineruæ aram. Virg. lib. 4.
Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Diues inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſsiduo reſonat cantu. Homerus lib. 10. Odyſs. copioſius.
Circeienſes (κιρκειήσιοι,) Qui Circeium inhabitant. Cic. 3. de Nat. deor. 65. Circen quoq; coloni noſtri Circeienſes religione colunt.
Circenſes,] Ludi, (ἱπποδρομίαι,) dicti ſunt, quòd in circo fierent, ſiue quaſi circum enſes, propterea quòd rudis uetu

ſtas quū nondum loca huiuſmodi ludis apta ædificaſſet, interenſes & flumina eos celebrabant, ut ab utraq; parte eſſet ignauiæ præſens periculum. Diſponebatur autem circus in forma ſpacij oblongi: & in ſummitate circi carceres erant, unde equi curribus iuncti ad curſum mouebantur: & quum ad ſummū deueniſſent, reuoluebantur, donec ad priorem metam deuenirent. In circuitu uerò ſpectacula ædificabantur, è quibus proſpectare patres atq; equites poſſent. ſpectacula ipſa, fori appellabantur. Liuius, Tum primū circo, qui nunc maximus dicitur, deſignatus eſt locus, diuiſa loca Patribus Equitibusq; urbis, ut ſpectacula ſibi quiſq; faceret. Hæc Sipontinus. Seruius in illud Virg. 8. Aeneid. 125.
Nec procul hinc Romam, & raptas ſine more Sabinas
Conceſſu caueæ magnis Circenſibus actis
Addiderat. Circenſes, inquit, ſine ludorum adiectione, dicti uel à circuitu, uel quòd ubi nunc metæ ſunt, olim gladij ponebantur quos circumibant. Hi in honorem Conſi dei conſiliorum celebrantur.

Circenſium ludorum ſeptem erant curricula ſolennia. Gell. lib. 3. cap. 10. Ex Varrone.

Circenſe tomentum dicitur, quod fit ex ſummitatibus paluſtriū arundinum mollibus lanæ ſimilibus. Mart. lib. 14. 159.
Tomentum conciſa palus Circenſe uocatur.

Incurrere Circenſibus. Vide Incurro.

Circinus,] circini, pen. corr. (διαβήτης,) Inſtrumentū quo circuli uertendo deſignantur. Plin. lib. 2. cap. 15. 6. Omnia autem hæc conſtant ratione circini ſemper indubitata.

Circino, circinas, pen. corr. (γυρόω) circinare, Circino circulū facere, uel rotundum facere. ut Circinata rotunditas, pro abſoluta & plena. Budæus. Plin. lib. 16. cap. 23. 1. Ibidem, cap. 38. 4. Cætera menſarum genera fiſsis arboribus circinantur in pulpam.

Circinare in orbem ramos. Plin. lib. 17. cap. 12. 1.

Circinare, Circumire etiam ſignificat. Vt circinare auras apud Ouid. 2. Metam. 145.
Inclinat curſus, & eaſdem circinat auras. de Cyllenio.

Circiter,] pen. cor. (περίπου, ὡς,) Præpoſitio quæ accuſatiuo caſui iungitur. Et ad tempus numerumq; refertur: interdum ad locum. Significat autem idem quod ad, non multò ſecus, propè, ferè.

Ad tempus Cic. ad Atticum, lib. 2. 19. 4. Nos circiter Calendas aut in Formiano erimus, aut in Pompeiano. Cæſar 1. bel. Gal. 215. Circiter meridiē. Ci. Appio Pulch. li. 3. Epi. 5. 11. Octauam circiter horam. Horat. 1. Epiſt. 7. 10.

Ad numerum. Cæſar 1. bel. Gal. Ita dies circiter XV. iter fecerunt. Plautus Milit. 6. 76. Nam illic noſter eſt fortaſſe circiter triennium.

Ad locum. Plaut. Ciſtel. 10. 8. Loca hæc circiter excidit mihi.

Circiter, Aduerb. Cic. ad Att. li. 2. 32. 2. Verū hæc in Arpinati ad ſextum circiter idus Maias non defleamus.

Circites,] (κύκλοι,) Circuli ex ære facti. Feſt.

Circius,] (ἰάπυξ,) Ventus à turbine ac uertigine dictus. Vide Cercius.

Circius, Inſula fuit in Myſia, quingentorum ferè ſtadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti. Quæ iuxta pontem eiuſdem nominis urbem habuit, & portus duos clauſos, & naualia.

Circos,] Accipitris quoddam genus, claudum altero pede. Plin. lib. 10. cap. 8. 1.

Circos, Gemma pyris ſimilis. Plin. lib. 37. cap. 10. 14.

Circuitor, Circuitio, Circuitus,] Vide Circumeo.

Circulator, Circulo, Circulus,] Vide Circus.

Circum,] (περὶ) Præpoſitio, accuſatiuo caſui ſeruiens, tam in appoſitione, quàm in compoſitione, περὶ Græcam præpoſitionem ſignificat: ut Circunfero, περιφέρω. Terentius Heauton. 2. 3. 49.
Capillis paſſus, prolixus, circum caput
Reiectus. Cic. pro Quintio 13. Tum Neuius ipſe pueros circum, amicos dimittit.

Pugnare circum aliquem. Virg. 6. Aeneid. 33. Id eſt alicui pugnæ ſocium eſſe.

Purpura circū chlamydem, Id eſt in parte extrema, ut inquit Seruius. Virgilius 5. Aeneid. 50.

Circum clauſtra. Virg. 1. Aeneid. 12.

Errare cirum littora. Virg. 3. Aeneid. 15.

Errare maria omnia circum. Virg. 1. Aeneid. 8.

Circum oras & limina. Virg. 4. Georgic. 38.

Turba ſtans circum te, Id eſt circunſtans te. Horat. 1. Sermo. ſat. 3. 27. Virg. 8. eclog. 3.
-atq; hanc ſine tempora circum
Inter uictrices hederam tibi ſerpere lauros. Allegoricōs dicit, Debet etiam carmen meum florere inter tuos plures triumphos. Seruius.

Curſare circum tribus. Cic. 2. Verr. 16.

Circū, Aduerb. Virg. Anna uides toto properari littore circū.

Collo dare brachia circum. Virg. 3. Aeneid. 157.

Nubes circū caligat & hebetat uiſus tuenti. Virg. 2. Aen. 121.

Circum late. Virg. 7. Aeneid. 21.

Circumq;, infraq;. Stat. lib. 1. Achil. 11.
Tyrrheniq; greges circumq; infraq; rotantur.

Circum ſub. Virg. 4. Georgic. 39.
Sed circum tutæ ſub mœnibus urbis aquantur.

Circum ſupraq;. Stat. lib. 9. Thebaid. 23.

Agere circum, Circumagere, iactare, uoluere. Virg. 1. Aen. 25.

Amplecti circum, Circundare. Virg. 3. eclog. 9.

Claudi circum. Circundari. Virg. 3. Aeneid. 46.

Circū, pro circa, aduerbialiter. Tacit. lib. 4. Itaq; quanquā diuerſis ſuper rebus cōſulerentur, aram Clementiæ, arā Amicitiæ, effigiesq; circū Cæſaris, ac Seiani cenſuere. Apud Liuiū tamen motū ſignificat lib. 2. Dec. 5. Inde legatio ſub idē tēpus in Aſiam circum inſulas miſſa. Idem tamen Circa frequentius in hunc modum uſurpat. Virg. 9. eclog. 8.
-uarios hic flumina circum
Fundit humus flores.

Circumcirca, Compoſitū ex duabus præpoſitionibus, quod ſignificat ἀμφὶ, περὶ. Sulp. ad Ciceronē, lib. 4. Epiſt. 5. 11. Ex Aſia rediens, quū ab Aegina Megarā uerſus nauigarē, cœpi regiones circumcirca proſpicere. Id eſt ab omni parte.

Circumaggero,] circūaggeras, pen. corr. circumaggerare (περιχωννύω,) Plin. li. 19. ca. 5. 4. Terra minuta, fimoq; circumaggeratas reſiſtere frigori radices.

Circumago,] circumagis, pen. corr. circumegi, circumactum, (περιάγω, περιάγομαι,) circumagere, Circumducere. Liuius 1. ab Vrbe 61. Prius penè quàm Romulus, quiq; cum eo equites erāt, circumagerent frænis equos, terga uertunt. Plin. lib. 14. ca. 3. 4. Mirum ubiq; cū Sole circumagi uuam. Idem lib. 2. cap. 3. 31. Circumagitur orbis XXIIII. horarum ſpacio.

Circumagere ſe. Liu. 4. ab Vrbe 120.

Circumagit ſe annus. Liuius 9. ab Vrb. 98.

Circumagere, Inſequi. Curtius, Nec uulneratum & ferè ſeminecem circumagere deſtiterunt.

Circūagere aliquando eſt Liberare, manumittere. Seneca, Philoſophiæ ſeruias oportet, ut tibi contingat uera libertas. Nam qui ſe illi ſubiecit, ſtatim circumagitur: nam philoſophiæ ſeruire libertas eſt. Circumagebantur autem olim ſerui, id eſt, uertebantur à lictore, quum uindicta apud prætorem manumitterentur. Perſius Saty. 5. 8.

Circumactus in uulnus. Plin. lib. 28. cap. 4. 14.

Circumactus, huius circumactus. ut Circumactus rotarū. Plin. lib. 28. cap. 9. 28. Ad faciliorem circumactum rotarū. Idē libro 8. cap. 30. 1. Flectiq;, niſi circumactu totius corporis nequit.

Circumambulo] circumambulas, penul. corr. (περίειμι,) In circuitu ambulare. Paulus in l. Poſsideri, in principio. ff. de Acquirenda poſſeſsione, Vt qui fundum poſsidere uelit, omnes glebas eius circumambulet.

Circumarare] (περιαρόω,) Plin. lib. 18. cap. 3. 1. Quantum quis uno die plurimum circumarauiſſet.

Circumaſpicio] circumaſpicis, circumaſpexi, circumaſpectum, (περιβλέπω,) circūaſpicere. Plin. lib. 8. cap. 33. Nec pupillæ motu, ſed totius oculi uerſatione circumaſpicit.

Circumeo] (περιπορεύομαι, περίειμι,) circumis, uel ablato m, circueo, uel circuo, circuis, circumiui, circumitū, pen. corr. circumire, uel circuire. Cæſar 7. bel. Gal. 348. Equitum ſe partem ſequi, partē circuirier. Vbi nunc legitur, partem circumire exteriores munitiones. Liu. 1. ab Vrbe 40. Sed ipſe Romulus circumibat. Cælius Ciceroni, li. 8. epiſto. 11. 4. quaſi res coram eſſet; unà nobiſcum circumierunt.

Circuncido] penul. prod. circuncidi, circunciſum, (περικόπτω, περιτέμνω,) circuncidere. Hoc eſt, Circum uel per circuitum incidere & amputare. Columel. lib. 3. Eiuſdem ſpacij corticem circuncidito. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 54. Quum deſiit uinum fluere, quidam circuncidūt extrema. Cæſar 5. bel. Gal. 155. Gladiis cæſpites circuncidere.

Circuncidere aciem oculi. Lucret. lib. 3. 84.

Circuncidere arbores. Plin. lib. 16. cap. 40.

Circuncidere cogitationem. Celſus lib. 4. cap. ult. Deinde delectationis cauſa quantum iuuat ambulare circunciſa omni negocioſa cogitatione uel actione. Id eſt, auocato animo à cogitatione negocij.

Circuncidere uinū, pro Abſtinere à uino. Celſus lib. 4. ca. 20. circuncidendum uinum eſt in totum annum. Budæus.

Circuncidere uinum ex toto. Celſus lib. 6, cap. 9. Id eſt, uinum non omnino bibere.

Circuncidere, abſolutum. Cic. 5. de Finib. 70. Quæ ſit ſcientia atq; ars agricolarum, quæ circuncidat, amputet, erigat.

Circuncidere atq; amputare alicunde. Cic. 1. de Oratore 34.

Circuncidere & amputare multitudinem ſententiarum. Cice. 4. Acad. 249.

Circunciſus, pen. prod. (περικοπείς,) Participiū. Plin. lib. 14. cap. 19. 1. Quod circunciſis uinaceis profluxerit.

Circunciſa inanitate & errore. Cic. 1. de Finib. 70.

Circunciſæ & breues orationes. Plin. epiſt. 20. a.

Circunciſum & breue. Plin. epiſto. 51. c.

Circunciſa atq; dirempta aditu planities. Cic. 6. Verr. 95.

Circuncidaneus, Adiectiuum, (περικοπτικός,) ut Circuncidaneum muſtum. Cato cap. 23. 2. Tortiuum muſtum circuncidaneum ſuo cuiq; dolio diuidito, additoq; pariter.

Circunciſitius, Adiectiuum, (περιτμητικός,) ut Circunciſitiū uinum. Idem. Varro 1. de Re ruſt. cap. 54. Quum deſiit ſub prælo fluere, quidam circuncidunt extrema, & rurſus premunt: & rurſus, quum expreſſum, circunciſitium appellāt: ac ſeorſum quod expreſſum eſt ſeruant, quod reſipit ferrū. Legitur & circunciſitum.

Circunciſe, pen. prod. (ἀποτόμως,) Aduerbium. ut circunciſe agere. Sueton. de Claris Rhet. 5. Tum ne uſquequaque ſcholaſticus exiſtimaretur, circunciſe ac ſordide, & tantummodo triuialibus uerbis egit, uerum rarius. Id eſt, abiectis uerborum ornamentis, & quaſi amputatis de ſermone.

Circunciſio, (περιτομή, περικοπή,) Verbale. Lactan. lib. 4. ca. 17. Sed iræ, atq; inuidiæ ſuæ alias cauſas præferebāt, quòd circunciſionem uacuefaceret. Frequentiſsima dictio eſt in diuinis literis, ſacrisq; autoribus. Significatq; præputij amputationem.

Circunciſura, pen. prod. (περικοπή,) aliud uerbale, Inciſio circum facta. Plin. lib. 16. cap. 40. 16. Stantesq; à circunciſura ſiccatæ fideliores. Id eſt, poſtquam circunciſæ fuerint.

Circuncingo] circuncingis, (περιζωννύω,) circuncingere, Circundare. Silius lib. 10. 1. Ceu fera quæ telis circuncingentibus ultrò
Aſsilit in ferrum, & per uulnera colligit hoſtem.

Circuncirca] (πέριξ,) Vide Circun.

Circunclaudo] circunclaudis, circunclauſi, circūclauſum circunclaudere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 120. Cuius aduentu cognito Pompeius, ne duobus circuncluderetur exercitibus, ex eo loco diſceſsit.

Circuncludo] circuncludis, pen. prod. circuncluſi, circuncluſum, (περικλείω,) circuncludere, Vndiq; claudere. Plin. lib. 18. cap. 35. 4. Si nubes Solem circuncludent.

Circuncludere uas argento ab labris. Cæſar 6. bel. Gal. 100.

Circuncludere aliquem. Cic. in Catilinam 5.

Circuncluſus, pen. prod. (περικλειστος, περιληφθείς) Cic. 2. in Catil. 35. Nunc ſi L. Catilina conſilijs, laboribus, periculis meis circuncluſus.

Circuncolo] circuncolis, pen. corr. circuncolui, circuncultum, (περιοικέω,) circuncolere. Liu. lib. 1. bel. Maced. 161. Is timor omnes qui circuncolunt Bœben, paludem, relictis urbibus montes coegit petere.

Circuncolens, (περιοικῶν,) Participium. Vlpianus in l. prima. ff. de Fluminibus; Flumen à riuo magnitudine diſcernendū eſt; aut æſtimatione circuncolentium.

Circuncolumnium] (περιστύλιον,) dici poteſt Latinè quod Græci uocant periſtylium. Eſt autē locus, circunquaque porticum habens, uel ſaltem à tribus lateribus, qualia fieri in ruſticanis domibus ſolent. Sipontinus.

Circunculcare] (περικαταπατεῖν,) Columel. lib. 5. cap. 6. 18. Si minus terra ſubacta, operiamus, & circunculcemus ipſum ſeminis codicem. Alia exēplaria habent circuncalcemus. Ibidem 7. Ac diligenter circunculcari.

Circuncurro] circuncurris, (περιτρέχω,) Vnde Circuncurrens, Participium.

Circuncurrens ars. Quintil. lib. 2. ca. 22. 5. Hanc autē quam nos materiam uocamus, id eſt, res ſubiectas, quidam modò infinitā, modò nō propriā Rhetorices eſſe dixerūt, eāq; artē circuncurrētē uocauerūt, quòd in omni materia diceret.

Circuncurſare] (περιτρέχεσθαι,) Plaut. Rud. 6. 4.
Omnia iam circuncurſaui, atq; in latebris omnibus
Perreptaui quærere conſeruam.

Hac illac circuncurſa, inueniendum eſt tamen Argentū. Terēt. Heaut. 3. 2. 1. Lucret. lib. 4. 81.
Atria uerſari, & circuncurſare columnæ
Vſqueadeò fit uti pueris uideantur, &c.

Circundo] circundas, circundedi, circundatū, (περιλαμβάνω, περιτίθημι, περιβάλλω,) circundare, Notæ ſignificationis, ablatiuo poſt accuſatiuum iungitur. Cice. ad Catonē, lib. 15. 4. 28. Vallo & foſſa circundedi. Cæſar 3. bel. Ciuil. 31. Octauius quinis caſtris oppidum circundedit.

Hic ablatiuus ſæpe in accuſatiuum conuertitur, & accuſatiuus in datiuum. ut Circūdedit noua mœnia oppido. Colum. lib. 5. cap. 6. 19. Ipſosq; coles in modum coronæ contortos arbori circundari. Cic. pro Quintio 19. Si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipſe circundedi. Idē 3. Verr. 48. Ligna & ſarmēta circundare, ignē ſubijcere. Subaudi domui.

Finibus aliqd circūdare. Cic. li. 1. de Orat. 138.

Fraude inſidiarum circundare. Iuſtinus, Inſidiarum fraude circundedit. Id eſt, obſedit, ambiuit. Budæus.

Inſulis circundatus. Cic. pro L. Flacco 21.
Nube circundari. Virg. 4. Georg. 99.
Obſidione arcta circundatus. Lucan. lib. 6. 22.
Ingenti turba circundatum eſſe. Propert. lib. 3. eleg. 14. 6.
Vlnis circundare aliquem, Amplexari. Stat. 5. Sylu. 3. 54.
Agmen foſſa circundare. Lucan. lib. 4. 6.
Animum circundedit corpore Deus. Cic. de Vniuerſit. 26.
Roma arces ſeptem muro circundat. Id eſt, *ſeptem arces intra mœnia continet.* Virg. 6. Aeneid. 157.
Argentum auro circundare, Cælare. Virg. 1. Aeneid. 120.
Argento circundatum aurum. Cic. lib. 2. de Diuinat. 199.
Arma circundare nequicquam humeris, dicitur qui non aptè ſibi cohærere facit, ſed potius oneri ſumit, ut inquit Seruius in Virgilij 2. Aeneid. 102.
Comitem lateri circundare. Ouid. ad Piſonem 25.
Cuſtodias circundare. Cic. 4. in Catil. 80.
Exercitum *circundare caſtris.* Liu. li. 3. ab Vrbe 118. *Tũ quo fuerunt ordine in uia, exercitum omnem longo agmine circundat hoſtium caſtris.* Budæus.
Figuram leuitate circundare. Cic. de Vniuerſit. 23.
Foſſam circundare. Cic. lib. 5. Tuſcul. 83.
Ignes circundare. Cic. in Piſonem 73.
Ignes circundati. Cic. 3. in Catil. 49.
Igni muros circundare. Virg. 9. Aeneid. 32.
Ignibus circundare. Ouid. in Ibin 127.
Saltus canibus circundare. Virg. 1. Georg. 28.
Circundare uallum. Curtius lib. 1.
Vincula collo circundare. Ouid. 1. Metam. 63.
Vincula et neceßitates circundare aliquibus. Liuius, *Ac neſcio an maiora uincula maioreſq́; neceßitates nobis fortuna, q̃ captiuis ueſtris circundederit.*
Infula uitta circundatur. Virg. 3. Georg. 96.
Flammis urbem circundare. Virg. 10. Aeneid. 14.
Circundare, pro Ambire. Curtius, *Lecto circundederat aulæa purpura auroq́; fulgentia.* Budæus.
Lana ſulfurata latus circundare. Celſus lib. 4. cap. 6.
Racemiferis frontem circundatus uuis. Ouidius 3. Metamor. 134. de Baccho.
Circundare, Implicare. Virg. 8. eclog. 14.
Terna tibi hæc primùm triplici diuerſa colore Licia *circũdo.*
Circundatus, (περιβληθείς,) Participium. ut
Circundata palla. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 20.
Virtus circundata. Sil. lib. 15. 72. *Metonymia, pro hominibus uirtute præditis.*
Armis circundatus, Armatus. Virg. 9. Aeneid. 96.
Circundandus, (περιβλητέος,) *aliud participiũ. ut* Ferulæ *circundandæ.* Celſus lib. 8. ca. 10. *Quinto die idem faciendũ: ferulæq́; circundandæ.* De *ferulis autem chirurgorum uide in dictione* Accommodo.

Circundolo] *circundolas, penul. corrept.* (περιπελεκέω,) *circundolare.* Plinius libro 16. cap. 32. 2. *Sed maximè mirum,* Antandri *platanus etiam circundolatis lateribus reſtibilis ſponte facta.*

Circunduco] *circunducis, pen. prod. circunduxi, circunductũ,* (περιάγω,) *circunducere,* Notæ *ſignificationis.* Plautus Milit. 5. 66. *Aliquos mitte, circunduce exercitum.* Plin. *lib.* 22. *cap.* 25. 14. *Si furunculum quis circunducat.* Liu. 8. ab Vrbe 69.
Telis circunducere aliquem. Curtius lib. 4.
Aratrum circunducere. Cic. 2. Philipp. 101.
Circunducere, cum duobus accuſatiuis. Plaut. Moſtel. 10. 44. Eho *iſtum puer circunduce haſce ædes.*
Circunducere, per translationem, pro Abolere, *delere, & abrogare.* Paulus de Re iudicata, *in l.* Acta. *Acta apud ſe habita ſi partes conſentiant, poteſt iubere iudex ea die circunduci, niſi uel negocium, uel lis terminata eſt.* Vlpianus de Iudicijs in l. Et poſt editum. *Quòd ſi is qui edictum peremptorium impetrauit, abſit die cognitionis, tunc circunducendũ erit edictum peremptoriũ.* Budæus. Iulianus *in l.* Tribunus. *ff.* de Teſtamento *militari. Si tabulas inciderit, & legerit teſtamentum, ac rurſus ſuo ſigno ſignauerit. Amplius & ſi aliquid interleuerit, circunduxerit, perduxerit, adiecerit, emendauerit, &c.*
Cognitionẽ *circunducere.* Vlpianus *in l.* Diui *fratres. ff.* de Liberali *cauſa,* Rectè *atq; ordine iudices puto facturos, ſi hãc formã fuerint ſecuti, ut ubi deeſt is, qui in ſeruitutem petit, electionẽ aduerſario deferant, utrum malit cognitionẽ circunduci, an audita cauſa ſententiam proferri.*
Circunducere aliquem per dolos. Plaut. Pſeud. 7. 115.
Circunducere aliquem argento. Plaut. Pſeud. 7. 16. *Te uelle amantem argento circunducere.* Idem Pœnul. 19. 8.
Circunductus, Participiũ, (περιαχθείς,) Plaut. Pœnul. 16. 15. Numnam *it à balneis, circunductus pallio?*
Circunductio, (περιαγωγή) *Verbale,* Actus *ipſe circunducẽdi.*
Circunductio, (ἀπάτη,) Deceptio. Plaut. Capt. 20. 3. Nec *pueri ſuppoſitio, nec argenti circunductio.*
Aliquem circumire. Cic. Attico, lib. 14. epiſt. 319. 2.
Orbe *ſpacioſo circumire aliquid.* Ouid. 3. Amorũ, eleg. 2. 14.
Rota *circumire aliquid.* Ouid. 2. de Arte 80.
Cornu circuire. Galba Ciceroni, libro 10. epiſto. 30. 7. Itaque *quum equites noſtrum cornu circuire uellent, recipere me cœpi.* Ibidem 10.
Hederæ *circumiere caput.* De eo *dici ſolet, qui eſt poeta doctus* Propertius lib. 2. eleg. 5. 6.
Prædia circumire. Cic. pro Cecinna 68.
Sonus circuit aures. Stat. lib. 4. Sylu. 4. 6.
Belli fluctibus circumiri. Cic. 13. Philipp. 358.
Circumeunda meta. Ouid. 3. de Arte 80.
Circũire per. Plau. Aſin. 12. 152. Illac *p hortũ circumit clàm.*
Circuitus, pen. corr. (περιχθείς,) Adiect. Circunductus. Seneca Med. 2. 9. *Orbem circuitis cornibus alligat.*
Circuitus, huius circuitus, pen. corre. (περίοδος, περιδρομή, περιβολή,) *Verbale.* Cic. 2. de Natu. deor. 71. *Circuitus enim Solis orbium quinq; diebus* LX, *&* CCC, *quarta ferè diei parte addita, conuerſionem conficiunt annuam.* Plin. lib. 2. cap. 5. 2.
Febrium circuitus. Celſus lib. 3. cap. 5.
Longiore circuitu redeunt febres. Celſus lib. 3. cap. 2.
Orationis circuitus. Cic. in Orat. 118. *In quo quæſitum eſt, in totóne circuitu illo orationis, quem Græci* περίοδον, *nos tũ ambitũ, tum circuitũ, tum cõprehenſionem, aut cõtinuationem, aut circunſcriptionem dicimus: an in principijs ſolùm: an in extremis, an in utraq; parte numerus tenendus ſit.*
Orbium Solis circuitus. Cic. 2. de Nat. deor. 71.
Orbis circuitus ſapiẽtißimus & optimus. Cic. de Vniuerſ. 41.
Verborum circuitus. Cic. lib. 3. de Orat. 106.
Circuitus, conglutinatioq́; uerborum. Cic. in Orat. 42.
Verborum circuitus breuior aut lõgior. Cic. 3. de Orat. 106.
Naturalis circuitus. Cic. de Somnio Scip. 7.
Circuitu claudi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 33.
Conficere circuitum uerborum. Cic. lib. 3. de Orat. 110.
Pererrare circuitum. Virgil. 11. Aeneid. 153.
Circuitu ad aliquid peruenire. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Circũitio, uel circuitio, (περιτροπή,) *Verbale.* Liu. 3. ab Vrbe 27. *Circuitio ac cura* Aedilium *plebis erat, ad eos ſumma rerum ac maieſtas conſularis imperij uenerat.*
Circuitio uerborum. Terent. And. 1. 2. 31. *Ita apertè ipſam rẽ modò locutus, nihil circuitione uſus es.* Ci. 2. de Diuinat. 59
Circuitio in oratione. Autor ad Heren. li. 4. 198. *Circuitio eſt oratio rem ſimplicem aſſumpta circunſcribens elocutione.*
Circuitor, pen. corr, κάπηλος, *Aliud uerbale. Circuitores (ut ait* Vlpianus de Inſtit. act. L. Quicunque. §. Sed & eos) *Vulgò appellati, quibus ueſtiarij, uel lintearij ueſtẽ dant circũferendam, & diſtrahendam.* Circitores *erant, qui à* Triumuiris, *aut à* Præfecto *uigilũ conſtituti urbẽ noctu circumibant, ad extinguenda incendia, & arcendos fures. Sunt & circitores, de quibus li. 3.* Vegetius Idoneos, *inquit, & probatißimos* Tribuni *eligunt, qui uigilias circumeant, ut renuncient ſi emerſerit culpa, quos circuitores appellant. nũc militiæ factus eſt gradus, & circitores uocantur.* Alciatus.

Circumequito] *circumequitas; pen. corr.* (περιϊππεύω,) *circumequitare.* Liu. 10. ab Vrbe 164. *Ne quã occultam in fraudem incautus rueret, duas turmas ſociorũ* Latini *nominis circumequitare mœnia, atq; explorare omnia iubet.* Idem 9. bel. Pun. 37. *Cum equitibus* Numidis *circumequitabat urbem.*

Circunfero] *circunfers, circuntuli, circunlatũ,* (περιφέρω) *circunferre,* Circum portare. Cic. 4. Verr. 72. *Quæſo* co*dicem circunfer, oſtende.* Plin. lib. 34. cap. 8. 1. *Siquis quæ uocant* Corinthia, *pleriq; intantum capiuntur, ut ſecum circunferant.*
Inſpiciendi cauſa circunferre aliquid. Cic. pro Corn. Balbo 8.
Acies oculorũ huc atq; huc circunferre. Virg. 12. Aeneid. 113
Ars circunfertur. Quintil. lib. 1. cap. 15. 3.
Lumina alicubi circunferre. Sil. lib. 17. 105.
Circũferre oculos. Liu. 1. bel. Pun. 162. Ouid. 6. Metam. 34.
Oculos circuntulit alta ſuperbos. De Niobe.
Oculos circunferre rebus aliquibus ſpectãdis. Sil. lib. 11. 53.
Oſcula circunferre alicui. Valer. lib. 7. Argon. 25.
Pauimenta circunferre. Suetonius in Cæſare, cap. 46. *In expeditionibus teſſellata & ſectilia pauimenta circuntuliſſe.*
Querelas circunferre. Liuius, *Hæ querelæ domos primùm nobilium circunlatæ, celebratæq́; ſermonibus.*
Circunferre ſe. Plaut. Merc. 17. 16.
Circunferre uultus. Ouid. 3. Metam. 24.
Circunferre, pro Purgare. Virgil. 6. Aeneid. *Idem ter ſocios pura circũtulit unda.* Vbi Seruius, *Circuntulit, purgauit. Antiquum uerbum eſt.* Plaut. *Pro laruato te circunferam.* Id eſt, *purgabo.* Nam *luſtratio à circunlatione dicta eſt, uel tædæ uel ſulfuris.* Iuuenl. Saty. 2. 16.
–ſiqua darentur Sulfura cum tædis. Hactenus Seruius.
Circunferre prædicatione. Plin. iunior lib. 3. epiſt. 11.
Circunfert fama. Plin. lib. 3. epiſt. 16.
Sol circunfertur. Cic. 3. de Orat. 98.
Ad nutum aliquorũ circunferri, pro Nunc huc, *nunc illuc inclinare.* Curtius lib. 5.
Circunferri cum auorum memoria. Colum. lib. 8. cap. 16.
Circunlatus, pen. prod. (περικομισθείς,) *Participium.* Plin. lib. 29. ca. 4. 23. *Quòd ſi ter ſit circunlatus domui uiuus, etc.*
Circunlata & deducta oratio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.

Circunfirmare] (περιερείδειν,) Colum. lib. 4. cap. 17. 6. Nam *ubi magna uis & incurſus eſt pluuiarum, procellarumq́;, ubi frequentibus aquis uitis labefactatur, ubi præcipitibus cliuis uelut pendẽs plurima præſidia deſiderat, ibi quaſi quadrato circunfirmanda eſt agmine.*

Circunflecto] (περιγνάμπτω,) *circunflectis, circunflexi, circunflexum, circunflectere.* Virg. lib. 5. Aeneid. 26.
Conſtituit *ſignum nautis pater, unde reuerti*
Scirent, *& longos ubi circunflectere curſus.* Vbi Seruius, Bene *uno ſermone, & ꝓfectionẽ cõplexus eſt et reuerſionẽ,*
Circunflexus, (περικαμπείς,) Adiectiuum. ut Secula *circunflexa.* Claud. 4. Paneg. 79.
Circunflexus, huius circunflexus, (περίκαμψις,) Plin. lib. 8. *cap.* 11. 1. Vt *& ipſos circunflexu facili ambiant.* Idem *libro* 2. *cap.* 1. 1.

Circunflo] *circunflas.* (περιπνέω,) *circũnflare,* Vndiq; *flare, & ab omni parte.*
Circunflari à uentis inuidiæ. Cice. 5. Verr. 81. *Sic eſt hic ordo quaſi propoſitus atq; editus in altum, ut ab omnibus uentis inuidiæ circunflari poſſe uideatur.*
Circunflantibus Auſtris. Stat. lib. 11. Thebaid. 9.

Circunfluo] *circunfluis, circunfluxi, circunfluxum,* (περιῤῥέω,) *circunfluere,* Circum *aliquid decurrere.* Plin. *Id oppidum circunfluit amnis.*
Agrum circunfluit amnis. Pomponius in L. Ergo. *ff.* de Acquirendo *rerum dominio, Tribus modis inſula in flumine fit.* Vno *modo, quum agrum qui aluei non fuit; amnis circunfluit.* Altero *modo, quum locum qui aluei eſſet, ſiccum reliquit, & circunfluere cœpit, &c.*
Ignis frontem circunfluit, Id eſt, *rubor, qui pudoris ſignum eſt, frontem occupat,* Claud. 2. Paneg. 67.
Robora circunfluunt dracones. Lucanus lib. 3. 85. Id eſt, *circunreptant.*
Circunfluere, per tranſlationem, pro Accurrere *undiq;.* Plin. Poſtquã *uariæ undiq; gentes circunfluxere.*
Circunfluere, Circundare. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 9. 2. Idem *lib.* 3. *cap.* 13. 2. Vbi *tanta circunfluxit nos ceruorũ, aprorum, et cæterarum quadrupedum multitudo.*
Mare circunfluere aliquid aut aliquem dicitur. Valer. libro 2. Argon. 130.
Circunfluere, (εὐπορεῖν,) Abundare. Cic. in Parad. 7. Quippe *quum uiderem homines his rebus circunfluentibus, ea tamẽ deſiderare maximè quibus abundarẽt.* Curt. lib. 10. Secun*dis rebus quæ circunfluunt, uos inſanire cœpiſtis, obliti ſtatus eius, quem beneficio exuiſtis meo:*
Circunfluere omnifariam. Vide Omnifariam.
Copijs omnibus circunfluere. Cic. de Amicitia 48.
Circunfluere atq; abundare. Cic. 5. Verr. 8.
Circunfluere, per metaphoram, transfertur ad animum. Curtius lib. 8. *Inſatiabilis autem auaritiæ eſt, adhuc implere uelle, quod iam circunfluit.*
Circunfluens, (περιῤῥέων,) *Participium. ut* Circunfluens *amnis oppidum.*
Circunfluens exercitus. Cic. pro Muræna 46. de Catilina.
Circunfluens gloria. Cic. ad Atticum, lib. 2. 36. 3. *Itaq; ille amicus noſter inſolens infamiæ, ſemper in laude uerſatus, circunfluens gloria, deformatus corpore, fractus animo, quò ſe conferat neſcit.*
Circunfluens & redundans oratio. Cic. de Claris Orat. 106.
Circunfluus, (περιῤῥέων,) Adiectiuum. Plin. lib. 2. ca. 66. Tel*lus medio ambitu præcincta circunfluo mari.*
Amnis circunfluus. Ouid. 15. Metam. 148.
Humor circũfluus. Ouid. 1. Meta. 6. de Oceano, q̃ terrã ambit.
Circunflua inſula, ſignificatione paßiua, id eſt, quam aqua circunfluit. Ouid. 15. Metam. 125.
Mens circunflua luxu. Claud. 5. Paneg. 8.
Vrbs circunflua ponto. Valer. lib. 5. 89.

Circunfodio] *circunfodis, pen. corr. circunfodi, pen. prod. circunfoſſum,* (περισκάπτω,) *circunfodere.* Notũ *eſt uerbũ.* Plin. lib. 17. cap. 18. 6. *Circunfodi aũt omnibus annis à ſolſtitio diuũm cubitorum, ſcrobe bipedali altitudine.*
Circunfoſſor, (περισκαπτός,) Verbale. Plin. lib. 17. cap. 24. 11. *Aut circunfoſſor iniurioſo ictu uerberauit.*
Circunfoſſura, pen. prod. (περισκαφή,) Verbale. Plin. lib. 17. *cap.* 26. 2. *Cupreſſus aſpernatur circunfoſſuram.*

Circunforaneus] (περιαγοραῖος,) *Qui circum forũ ſpaciatur uenditans aliquid, aut emens, aut ſciſcitans, aut tempus inaniter terens.* Ita Sipontinus. Cice. pro Cluentio 30. *Tum repentè* Ariconitanum *quendam* L. Clodium *pharmacopolam*

copolam circunforaneum,qui caſu tum Latium ueniſſet,aggreditur. Et apud Tranquillum, Circunforaneus laniſta,id eſt qui in foris uerſatur & diſcurrit. Circunforaneus, ut Gellius uertit ἀγοραῖος,id eſt, uulgaris,uilis, ſordidus, ut uerba circunforanea.

Circunforaneum æs,pro Fœneratitio. Vide Aes,æris.

Homines circunforaneos Græci ἀγοραίους appellant, à Græca dictione ἀγορὰ,quod forũ ſignificat:unde Latini huiuſmodi leues homines,ſcurriles,circulatores,et ridiculos,circunforaneos uocant. Moſellanus in Annotationibus quas in ca. 3.lib.17.Noctium Atticarum Gellij ſcripſit.

Circunforo] circunforas,pen.corr.(περιτρύπάω,) circunforare,Inde Circunforatus, pen.prod.Plin.lib.17.cap.27.2.Stipite ab ima parte circunforato.

Circunfrico] circunfricas,pen.corr.(περιτρίβω)Cato ca. 26.Prius ſcopulas in dolia facito habeas illi rei,quæs labia doliorum circunfrices.

Circunfulgeo] circunfulges,circunfulſi,ſine ſupino (περιστιλβίζω,) circunfulgere. Plinius lib.2. cap.37.2. Hominum quoque capita, ueſpertinis horis magno præſagio circunfulgent.

Circunfundo] circunfudi, circunfuſum, (περιχέω,) circunfundere,Circũcirca aſpergere. Ouid. 5.Faſt. 116.

Genus fuit & campis,& equis,& tuta ſagittis,
Et circunfuſis inuia fluminibus.

Imber circunfuſus.Claud.de Nilo 6.

Nubes circunfuſa.Virg.1.Aeneid.119.

Pruinis,aut niuibus circunfuſa corpora.Virg.3.Georg.74.

Tempeſtas circunfundit terram.Silius lib.7.145.

Terra circunfuſa mari Atlantico:hoc eſt,quam circunfluit mare.Cic.in Somnio Scipionis 22.Et apud Liuium 8.bel.Punici 169.Circunfuſa Oceano inſula.

Super circunfuſa,Lucret.lib.1.8.

Hunc tu diua tuo recubantem corpore ſancto
Circunfuſa ſuper,&c.

Circunfundi dicitur lac.Plin.lib.28.ca. 9. 4. Quũ feruet, ne circunfundatur præſtat cyathus argenteus cum frigida aqua demiſſus.

Circunfundere ad aliquid. Cato cap. 93. Olea ſi fructum non fert,ablaqueato:poſtea ſtramenta circũponito:poſtea amurcam cum aqua commiſceto æquas partes: deinde ad oleam circunfundito. Plin. lib. 5. cap.27.12. Circunfunditur ad mare utroq; latere ambiens.

Circunfundit aer terram.Cic.2.de Nat.deor.26. Id eſt, ambit & circundat.Ouid.1.Metam.3.

Nec circunfuſo pendebat in aere tellus.

Anima circunfuſum aliquid.Cic.de Vniuer.23.Neq; erant anima circunfuſa extrema mundi, ut reſpirationem requirerent.Aliàs,aere.

Luce circunfuſus.Cic.lib.4.Acad.85.

Amictu nebulæ circunfundere.Virg.1.Aeneid.84.

Corona circunfundi,Circundari hominum multitudine. Silius lib.7.62.

Libris circunfuſus.Cic.3.de Finib.10.

Circunfunditur exercitus.Cæſar.1.bel.Ciui.248.

Circunfundere hoſtes,pro Sternere et ad terram ruere, ſiue occidere.Liu.4.ab Vrbe 199.Poſtero die circunfuſis iã magna ex parte hoſtibus,&c.

Armis denſis circunfundi.Virgil.2.Aeneid.77.

Circunfuſus caligine.Cic.1.Tuſcul.72. Idem 4.Acad. 217. Craſsis occultata & circunfuſa tenebris.

Circunfuſi corona chori.Claud.in procem.li.3.de Raptu Proſ.

Flore alicuius ordinis undiq; circunfuſus. Plin.in. Paneg.37.

Circunfuſi omnis generis hominum frequẽtia.Liu.7.bel.Pun. 273.Et Cice. 3. Tuſcul. 112. Quòd ſe claſſe hoſtium circunfuſos uiderent.

Copijs præſidiorum circunfuſus.Cic.pro Milone 53.

Tenebris circunfuſus.Stat.lib.10.Thebaid.111.

Circunfuſa arma.Quintil.lib.2.cap.20.7.

Circũfuſæ undiq; moleſtiæ,circũfuſi pauores.Ci.5.Tuſc.170. Liu.4.bel.Maced.150.

Multitudo circunfuſa.Virg.2.Aeneid.13.

Multitudo alicui circunfunditur.Liu.2.bel.Pun.67. Hæc uelut concionanti Minutio circunfundebatur Tribunorum, equitumq; Romanorum multitudo,&c.Sic idẽ,Et circunfuſa Conſuli multitudo,& conſul multitudine circunfuſus.

Satelles circũfuſus. Ouid.14.Metam.71.Id eſt,circũfuſi ſatellites.

Turba circunfuſa Duci.Lucan.lib.5.136.

Incluſus & Circunfuſus uidetur tanquam contraria poſuiſſe Liu.3.belli Pun.197.non tantum eo iniquam,quòd incluſi aduerſus circunfuſos,ſed etiam quòd feſſi cum recentibus ac uegetis pugnabant.

Circunfundere aliquẽ.Ouid.3.Metam.36.De Nymphis,quæ uiſo Actæone,circunfuderunt Dianam.

Circunfundi alicui.Ouid.4.Metam.72.

Et nunc hac iuueni, nunc circunfunditur illac.

Circungelatus] (περιπηχθείς,)Participium.Plin.lib.13. cap.22.2.Sed qui circungelatus uideri poſsit.

Circungemo] circungemis, pen. corr. (περιστενάζομαι,) circungemui,circungemitum,circungemere. Horat.Epod. 16.11.Nec ueſpertinus circungemit urſus ouile.

Circungeſtare] (περιβαστάζειν,) Cic.ad Qu. fratrem, lib. 1.2.10.Nã eã quoq; epiſtolam T.Catienus circungeſtabat.

Circunglobo] circunglobas,pen.corr.(περισφαιρόω,circunglobare. Plin.lib.9.ca.47. Adeoq; nihil non gignitur in mari,ut cauponarum etiam æſtiua animalia,pernici moleſta ſaltu,aut quæ capillus maxime celat, exiſtant: & circunglobata eſcæ ſæpe extrahũtur.Id eſt.collecta circũ eſcã. Pulices & pediculos intelligit.

Circuniaceo] circũniaces, pen. corr. (περικατάκειμαι,) circuniacui,circuniacere.Liu.7.bel.Maced.229.Nam & Licaonia,& Phrygia utraq;,& Piſidia omnis, & Cherſoneſus,quæq; circuniacent Europæ,in ueſtra ſunt poteſtate.

Circunijcio] circunijcis,(περιβάλλω,)circunieci, circuniectum,circunijcere,A iacio compoſitum. Quod et Circuniacio dicitur.Liu.3.bel.Maced.9. Poſtquã læuo latere nudato circuniacere haſtas in uenientem ex tranſuerſo hoſtem conati ſunt.

Circunijcere,pro circunædificare,ut circunijcere uallum.Liu. 5.bel.Maced.12.Totius agminis ſarcinas in medium cõijci iuſsit,& triarios uallum circunijcere.

Circunijcere,Circundare,& amplecti,autore Budæo.

Extremitatem cœli circunijcere.Cic.de Vniuer.34.

Circuniectus,Participium,(περικείμενος,)Circũ poſitus.Plin. lib.23.cap.1.23.Hoc quoq; diſtat orbis medius,& mitior plaga à circuniectis.

Circuniecta muris ædificia.Liu.9.ab Vrbe 148.Et circuniecta urbi loca.Liu.4.bel.Maced.110.

Campi circuniecti, pro Circuniacentes. Curtius in principio libri 3.

Circuniectus,huius circuniectus,m.g. (περιπλοκὴ,) Cic.2.de Nat.deor.94.Qui terram tenero circũiectu amplectitur. Aliàs,circunuectu.Plin.lib.11.cap.51.6.In theatrorũ orcheſtris ſcobe aut arena ſuperiecta deuoratur, & in rudi parietum circuniectu,dolijs etiam indicibus.

Circunlambo] circunlambis,(περιλείχω,)circunlambere.Plin.lib.11.ca.37.44. Sed ſupradictis capillamenti tenuitate.Cæteris ad circunlambenda ora.

Circunligo] circunligas,pen.corr.(περιδέω,)circunligare.Plin.lib.17.cap.11.10. Proderit totas cæſpite circunligari.

ligari.Liu.1.bel. Pun.31. Id ſicut in pilo quadratum ſtupa circunligabant, linebantq; pice.

Circunligare aliquem.Stat.8.Thebaid.132.

Vlnis circunligare aliquam.Stat.1.Achil.35.

Angui circunligatus.Cic.2.de Diuinat.101.

Circunlinio,circunlinis,pen.corr.circunliniui, circunlinitum,(περιχρίω,) circunlinire, circum ungere, uel fricare, aut aliquid leuiter digito, aut aliquo inſtrumento alicui rei circum inducere,& molliter,ac tenuiter circum imprimere,non autem craſſe.Per translationem utitur Quintil.lib. 12.Inſtitutionum,cap.9.6.At quidam etiam ſi fortè ſuſceperint negocia paululum ad dicẽdum tenuiora,extrinſecus adductis ea rebus circunliniunt:ac ſi defecerint alia,&c.Et lib.1.ſimplicem uocis naturam pleniore quodam ſono, circunlinire, quod Græci κατεπεπλασμένον dicunt.] Vnde ducta ſit hæc translatio intelligi poteſt ex eodem lib.8.Nec pictura in qua nihil circunlinitum eſt, eminet. Budæus.

Circunlino] circunlinis,pen.corr. circunliui, circunleui, circunlini,pen.prod.circunlitum,pen.corr,(περιχρίω,)circunlinere, Circumcirca leuiter inducere.Colum.lib.12. ca. 43.1.Et circunlinito luto paleato.Plin. lib.21.cap.14.1. Circunlini alueos fimo bibulo, utiliſsimũ.

Circunlinere oculum.Plin.lib.6.epiſt.88.6.

Circunlitus,pen.corr.à ſupino circunlitum, (περιχρισθεὶς)Plinius lib.29.cap.4.29.Sed & alios ad hunc ſeruant uſum in oleo,aut luto circunlitos.

Auro circunlitus.Ouid.11.Metam.28.de Mida,Cera circunlitus.Cic.1.Tuſ.174.

Corpora nullo circunlita fuco.Lucret.lib.2.149.

Saxa muſco circunlita.Horat. 1.Epiſt.10.2.

Circũlitio,Verbale,(περίχρισις)Plin.li.35.ca.11.11.Hic eſt Nicias, de quo dicebat Praxiteles interrogatus quæ maximè opera ſua probarit in marmoribus, quibus Nicias manũ admouiſſet: tantum circunlitioni eius tribuebat. Idem lib.24.cap.7.4.Ad aurium dolores, claritatem oculorũ, oris circunlitiones.

Circunluo] circunluis,circunlui,(περικλύζω,)circunluere.Liu.5.bel.Pun.52. Quo in peninſulæ modum pars maior circunluitur.

Circunluuio,Verbale,(περικλυσμὸς,)Ci.1.de Orat.84.Gentilitatũ,agnationum,alluuionum,circunluuionum,&c.

Circummittere] (περιπέμπω,) Liu.4.ab Vrbe 80. Veiens multitudine abundãs, qui inter dimicationẽ caſtra Romana aggrederentur,poſt montes circummiſit. Sic 9. bel. Pun.129.Et lib.6.222.

Circummiſſus,Participium.Cæſar 1.bel.Ciuil.49.Quod oppidum Actius cohortibus introductis tenebat, delectumq; toto Piceno circummiſsis Senatoribus habebat.

Circummulcere] (περιθέλγειν,)Plin.lib.28.cap.3.2.Ex qua familia legatus Hexagon nomine, à Conſulibus Romæ in dolium ſerpentium coniectus,experimenti cauſa, circũmulcentibus linguis miraculum præbuit.

Circummunio] circummunis,pen.prod. (περιφράττω,) circummunire.Colum.de Arboribus,cap. 18. Prius quàm pomarium conſtituas,quàm magnum habere uoles, circũmunito materia aut foſſa.Plaut.Capt.6.4. Ita uinclis cuſtodijsq; circummuniti ſumus.

Circummunitus,(περιφραχθεὶς,)Participium.Cæſar lib.1.belli Ciuil.320. Nunc uerò penè ut fœminas circummunitos prohiberi aqua,prohiberi ingreſſu.

Circummunitio,(περίφραξις,)Verbale.Cæſar, Id ne fieri poſſet,obſidione,oppidiq; circummunitione fiebat.

Circumnaſcor] (περιγεννῶμαι,) circumnaſci. Plin. lib. 2. cap.103.ij.Lacus Sinnaus in Aſia,circumnaſcente abſynthio inficitur.

Circumobruere] (περικαταχωννύειν,) Plin.lib.19.cap. 5.17.Confert alterna folia circumobruere.

Circumpadanus] pen.prod. Adiect.à Padus, Qui habitat in circuitu Padi.Liu.1.bel.Pun.131.Conſiſtere iuſsis militibus Italiã oſtentat, ſubiectosq; Alpinis montibus circũpadanos campos.Plin.lib.14. cap.20.3. Liguriæ maximè,circumpadanisq; muſtis utilitas.

Circumpango] circumpegi,circumpactum, (περιπήγνυμι,)circumpangere. Plin. lib.17. cap.13.4. ramis terra circumpactis.

Circumpauio] circumpauis, pen.cor.(περιπαίω,περιαράσσω,)circumpauire.Plin.lib.12.cap.14.6.Aliubi area circumpauita.

Circumpedes] pen. corr.(πρὸς τοῖς ποσί,) Iidem qui & A pedibus dicuntur. Cic.3.Verr. 65. Seruos artifices pupilli quum haberet domi,circumpedes autem homines formoſos & literatos ſuos eſſe dicebat.

Circumplector] circumplecteris,pen.corr.circumplexus ſum,(περιπτύσσω,)circumplecti. Cic.de Vniu.32. Vndiq; eſt eos circumplexus.Plin.lib.13.cap.10.1.Tam uaſtis arboribus,ut terni nequirent circumplecti.

Opes circumplexus.Stat.1.Sylu.5.9.

Circumplecti patrimonium alterius. Cic.13.Philipp.351.

Circũplexus,(περιπτυχθεὶς,)Participiũ.Gellius lib.15. Noct. Attic.cap.1.In eo igitur libro ſcriptum inueni,&c.turrim ligneam defendendi gratia ſtructa, quum ex omni latere circumplexa igni foret,ardere non quiſſe, quòd ab Archelao alumine oblita fuiſſet.

Circumplexus,huius circumplexus,(περίπτυξις,)Plin.lib.10. cap.63.4.Lacertæ,ut ea quæ ſine pedibus ſunt,circũplexu Venerem nouere.

Circumplico] circumplicas,pen.corr.(περιπλέκω,) circumplicare, Circũnectere.Cic.1.de Diuinat. 134. Experrecta nutrix animaduertit puerũ dormientem circũplicatũ ſerpentis amplexu.Ibidem 89. Tum uiſam belluam uaſtam & immanem circumplicatam ſerpentibus.

Anguem circumplicare.Cic.2.de Diuinat.91.

Circumpono] circumponis,pen.prod. (περιτίθημι)circumponere, notæ ſignificationis.Plin.lib.17.ca.28.3.Stramentis antea circumpoſitis.

Piper circumponere catillis.Horat.2.Serm.Saty.4.15.

Circumpotatio] (περίποσις,)Verbale à Circũpoto, pen. prod.Cic.2.de Legib.95.Hæc præterea ſunt in legib.de unctura,quæ ſeruilis unctura tollitur, omniſq; circũpotatio.

Circunrado] circunradis,circunraſi,circunraſum,penul. prod.(περιξέω,)circunradere. Plin.lib.17.cap.26.1. Veluti detractio ſanguinis circunraſi corticis.Columel.lib.4. cap.29.11. Huius traducis ſi non eſt facultas, tum detractum uiti quàm recenſiſsimum eligitur ſarmentum, & leuiter circunraſum.

Circunretio] circunretis,pen.prod.(περιδικτυόω,) circũretire,Impedire & implicare.Lucret.lib.5.232.

Circunretit enim ius,atq; iniuria quenq;.

Circunretitus,pen.prod.(περιδεδικτυωμένος,) Participium. Cic.7.Verr.117.Num ego tibi ullam ſalutem, ullum perfugium putem, quum te implicatum ſeueritate iudicum, circunretitum frequentia Po.Rom.eſſe uideam?

Circunrodo] circũrodis,pe.prod.(περιβρώσκω,)circũroſi,circũroſum,circũrodere.Pli.li.32.ca.2.2. Polypũ hamos appetere,brachijsq; cõplecti,nõ morſu, nec prius dimittere, q̃ eſcã circunroſerit.Idem lib.22.cap.22.23.Condrillon ſiue condrille,folia habet intubi circunroſis ſimilia.

Circunrodere,per tranſlationem.Cic.ad Atticũ,lib.4.74.1.

Quid?

Quid? etiam (dudum enim circunrodo quod deuorandum eſt) ſubturpicula mihi uidebatur eſſe παλινῳδία.

Dente circunrodi. Horat. 1. Epiſt. 19.18. Dēte Theonino quũ circunroditur. Vide Theon.

Circunſcalpo] circunſcalpſi, circunſcalptum, circunſcalpere, (περικολάπτω,) Plin. lib. 20. ca. 5.3. Radice eius circunſcalpti dentes dolore liberantur.

Circunſcarifico] circunſcarificas, penul. corr. (περιξύω,) circunſcarificare. Plin. lib. 22. cap. 23. 6. Pedum clauos circunſcarificatos ferro, miſtum ceræ extrahit. Idē lib. 30. ca. 3. 3. Caninus deus ſiniſter maximus, circũſcarificato eo qui doleat, aut draconis os è ſpina. item enhydridis: Eſt autem ſerpēs maſculus et albus. Huius maximo dēte circũſcarificāt

Circunſcindo] circunſcindis, circũſcidi, pen. corr. (περιαμύσσω,) circunſciſſum, circunſcindere. Liuius 2. ab Vrbe 240. Quò ferocius clamitabat, eò infeſtius circunſcindere, & ſpoliare lictor.

Circunſcribo] penul. prod, circunſcripſi, circunſcriptum, (περιγράφω,) circunſcribere, Verbum notæ ſignificationis.

Orbem circunſcribere. Cic. 5. de Finib. 39.

Circunſcribere terram ſurculo, gladio, &c. Plin. lib. 22. cap. 21. 9. Et ſi terram ſurculo heliotropij circunſcribat aliquis negant ſcorpionem egredi. Idem lib. 25. ca. 5. 11. Primùm enim gladio circunſcribitur: dein qui ſucciſurus eſt, ortum ſpectat.

Circunſcribere, Conſtituere. ut Circunſcribere locum habitandi alicui. Cic. in Parad. 21. Exilium autem illis quibus quaſi circunſcriptus eſt habitandi locus.

Curriculũ uitæ circũſcripſit nobis natura. Ci. pro C. Rab. Perduel.

Circũſcribere terminis & definire. Ci. 1. de Orat. 35.

Spacium uitæ circunſcriptum. Cic. pro Archia poeta 21.

Circunſcribens circuitio. Autor ad Heren. 4. 198.

Sententiam mente circunſcribi. Cic. in Orat. 116.

Regionibus modicis circunſcripta pars. Cic. 2. de Orat. 37.

Sciētia circũſcripta cācellis rerũ certarũ. Cic. 1. de Orat. 28.

Definiri & circunſcribi genus poteſt. Cic. pro Seſtio 84.

Circunſcribere luxuriã utilitate. Plin. lib. 22. cap. 2. 2.

Demus operam Quirites ne omnino P. C. circunſcripti putentur. Ad Herennium lib. 4.

Circunſcribere, Decipere, circunuenire. Plin. lib. 7. cap. 40. Vana mortalitas, & ad circunſcribendum ſeipſam ingenioſa, &c. Cic. 14. Philipp. 389. Aut eijciunt uicinos, aut adoleſcentulos circunſcribunt.

Circunſcribere atq; decipere. Cic. 4. Acad. 86.

Ab aliquo circunſcribi. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 14.

Circunſcribere, Tollere, et expungere. Cic. 4. Verr. 106. Itaq; uno genere opinor circunſcribere habetis in animo genus hoc aratorũ. Idē 3. de Fin. 49. circunſcriptis igitur his ſententijs, quas poſui, & his quæ ſimiles earum ſunt. Idem 3. Verr. 29.

Aliquem circunſcribit Senatus. Cic. pro Mil. 68.

Circunſcribere Senatum, aut aliquem priuatum. Cic. ad Octauium 9. Cur aut ut ingratum, ingratus crudeliter, aut immemorem beneficij ſui ſcelerate circunſcribis Senatum? Id eſt, aufers ei autoritatem ſtatuendi de ſumma Reipub. & quaſi Senatum è medio Reip. tollis. trāſlatio eſt à fabris aut chirurgis, qui ea quæ ſerra amputaturi ſunt, circunſcribũt, & præcidunt. Dicitur & Circunducere. Idem 13. Philipp. 257. Senatus in Capitolium parata de circunſcribendo adoleſcente ſententia Conſularis. Hoc eſt de eijciendo magiſtratu Octauio, & imperio ei abrogando. Budæus.

Virgula circunſcribere aliquem. Cic. 8. Philipp. 249.

Fluuio circunſcriptus. Cic. 6. Philipp. 208.

Senatuſcõſulto circũſcriptus aliquis. Cic. Att. li. 7. 128. 9.

Circunſcriptus, (περίγραπτος,) Adiect. Breuis. Plin. in epiſt. Nihil circunſcriptius. Alibi, Crebri ſyllogiſmi circunſcripti, et effecti. Budæus.

Circunſcriptè, (περιγεγραμμένως,) Aduerb. Cic. in Ora. 128 Sed quoniam non modò non frequenter, uerumetiam raro in ueris cauſis aut forenſibus nõ circunſcriptè numeroſeq; dicundum eſt, ſequi uidetur, etc. Idem 2. de Nat. deor. 221. Idq; ratione concludimus, ſingulasq; res diffinimus, circunſcripteq; complectimur.

Circunſcriptor, Verbale, (περιγραφεύς,) Deceptor. Cicero in Catil. 30. quis tota Italia ueneficus, quis gladiator, quis latro, quis ſicarius, quis parricida, quis teſtamentorum ſubiector, quis circunſcriptor, quis ganeo?

Circunſcriptor, Qui fraude priuat aliquem bonis. Iuuenal. Saty. 15. — pupillum ad iura uocantem
Circunſcriptorem.

Circunſcriptio, (περιγραφή,) Aliud uerbale. ut Circunſcriptio terræ. Cic. 1. Tuſcul. 73. Quum totam terram contueri licebit, eiusq; cum ſitum, formam, circunſcriptionem, tum & habitabiles regiones.

Circunſcriptio orationis, pro Periodo. Cic. in Orat. 118.

Temporis circunſcriptio. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 32.

Verborum circunſcriptione quadam comprehendere concludereq; ſententiam. Cic. de Clar. Orat. 16.

Circunſcriptio, pro deceptione & fraude. Paulus in L. Hæc actio. ff. Si menſor falſum modum dixerit, hæc actio perpetua eſt: quia initium rei, non à circunſcriptione, ſed à ſuſcepto negocio originem accipit.

Aperta circunſcriptione aliquid facere. Cic. pro Flac. 7.

Circunſcriptio adoleſcentium. Cic. 3. Offic. 89.

Excedere circunſcriptione. Cic. 8. Philipp. 149.

Circunſeco] circunſecas, pen. corr. (περικόπτω,) circunſecui, circunſectum, circunſecare, Eſt circuncidere. Colum. libro 7. cap. 5. 11. Tuberculum cui ſubeſt uermiculus, ferro quàm cautiſſimè circunſecari oportet. Sic Cicero pro Cluentio 143.

Circunſecus] Aduerbium. Apul. lib. 5. Quiq; circunſecus uenantur.

Circunſedeo] circunſedes, pen. corr. (περικαθέζομαι,) circunſedi, circunſeſſum, circunſedere. Dicimus etiam Circunſideo, circunſides, pen. corr. ſignificatq; Contraſedere, circundare, obſidere. Cic. Att. lib. 9. 184. 3. Pop. Rom. exercitus Cn. Pompeium circunſidet, foſſa & uallo ſeptum tenet, fuga prohibet. Liuius 9. ab Vrbe 5. Vt idem omnibus ſermo conſtet legiones Samnitium in Apulia eſſe, Luceriã omnibus copijs circunſidere, nec procul abeſſe quin ui capiāt.

Circunſedere & obſidere. Cic. 10. Philipp. 275. Vt intelligat nõ D. Brutũ, quē uallo circũſedet, ſed ſeipſum obſideri.

Aliquem circunſedere. Cic. 3. Verr. 59. Qui te circunſedit.

Oppidum circunſedere. Liu. 1. bel. Pun. 35. Cic. 6. Phil. 206. Brutum oppugnet, Mutinam circunſedeat.

Dies paucos circunceſſum oppidum. Liu. 1. ab. Vrbe 276. Idē alibi, Decem æſtates hyemes continuas circunceſſa plus aliquanto intulit cladium quàm accepit.

Circunſedent, qui aſſidēt utrinq; alicui. Cic. 4. in Catilinã 75. Nec tamen ego ſum ille ferreus, qui fratris chariſſimi atq; amantiſſimi præſentis mœrore non mouear, horumq; omnium lacrymis à quibus me circunſeſſum uidetis. Budæus.

Circunſederi, Paſſiuum. Cic. Att. lib. 9. 190. 5. Quòd in his caſtris fuerunt quibus Pompeius circunſederetur? Eidem libro 15. 325. 8. Ita circunſedemur copijs omnibus. Idem ad Auguſt. 11.

Ab quibuſdam circunſederi. Cic. 3. Verr. 56.

Propter ſcelus atq; flagitiũ circũſederi ab Aliquo. C. 3. Ver. 57

In caſtello circunſederi. Cic. pro Deiotaro 17.

Circunſeſſus, (περικαθεζόμενος,) Participium. Cic. 3. Ver. 55. Intelligo, in qua ciuitate, non modò legatus Populi Romani circunſeſſus, nõ modo igni, ferro, manu, copijs oppugnatus, ſed aliqua ex parte uiolatus ſit. Ibidē 59. Legatus quũ eſſes circunſeſſus.

Circunſeſſio, (περικάθησις,) Verbale. Cic. 3. Verr. 58. Te huius circũſeſſionis tuæ cauſam, & culpã in alios trāſtuliſſes?

Iniuria circunſeſſus. Cic. 3. Verr. 58.

Viribus hominum circunſeſſus. Cic. 12. Philipp. 336.

Circunſepio] circunſepis, pen. prod. circunſepſi, circunſeptum, (περιφράττω,) circunſepire. Liuius 1. ab Vrbe 214. Conſcius deinde malè quærendi regni ab ſe ipſo aduerſus ſe exemplum capi poſſe, armatis corpus circunſepſit. Cice. ad Auguſtum 1. Sed quoniã cohortibus armatis circunſeptus Senatus. Sic idem de Aruſp. reſp. 42.

Syluæ circunſeptæ. Paulus in l. Poſſideri. §. Item feras beſtias. ff. de Acquirenda poſſeſſione, Sed eos piſces qui in ſtagno ſunt, aut feras quæ in ſyluis circunſeptis euagantur, à nobis poſſideri.

Circunſero] circunſeris, pen. corr. circunſeui, circunſatũ, (περιφυτεύω,) circunſerere. Plin. lib. 21. ca. 12. 2. At geniſtas circunſeri aluearijs gratiſſimum.

Circunſido] pen. prod. (περικαθέζομαι,) Idem quod circunſedeo. Liu. 9. ab. Vrbe 112. Fuſi in caſtra Samnites extinctis nocte ignibus tacito agmine abeunt: & ſpe abiecta Satriculæ tuēdæ, Pliſtiam ipſi ſocios Romanorũ, ut parē dolorem hoſti redderent, circunſidunt. Budæus.

Circunſignare] (περισημειοῦσθαι,) Colum. lib. de Arboribus, cap. 26. 7. Ex qua arbore inſerere uoles, in ea quæſito nouellos & nitidos ramos. in his deinde obſeruato gemmam, quæ bene apparebit, certamq; ſpem germinis habebit. eam duobus digitis quadratis circunſignato ut medio gemma ſit.

Circunſiſto] circunſtiti, circunſtitum (ἀμφίστημι, ἀμφιβαίνω,) circunſiſtere, Inuadere, irruere, & quaſi terrificatione aggredi, autore Valla lib. 5. Cæſar 5. bel. Gall. 166. Impeditumq; hoſtes circunſiſtunt. Cic. 7. Verr. 111. Hæc quum maximè loqueretur, ſex lictores circunſiſtunt ualentiſſimi. Cæſar 1. bel. Ciuil. 78. Itaq; uno omnes conſilio Domitium productum in publicum circunſiſtunt & cuſtodiunt.

Circunſono] circunſonas, pen. corr. (περιηχέω,) circonſonare, Vndiq; ſonare.

Circunſonare undiq;. Liu. 7. bel. Punici 110. Inde primo turbata eſt acies, dum ad circunſonantem undiq; clamorem flectere cornua, & obuertere ordines uolunt.

Circunſonant aures meæ his uocibus. Cic. 3. Offic. 7. Conducere arbitror talibus aures tuas uocibus undiq; circunſonare. Id eſt, frequentiſſimè tibi hæc inculcare, & te hæc à præceptoribus alijs audire. Budæus.

Vlulatibus cantuq; ſymphoniæ circunſonat locus. Liuius 9. belli Maced. 37.

Circunſonat hoſtes clamor. Liu. 3. ab Vrbe 119.

Orbem circunſonat Nereus, id eſt, æquor. Ouid. 1. Metam. 38.

Armis circunſonari. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 23.

Ore circunſonari. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14. 10.

Circunſpecto] Vide Circunſpicio.

Circunſpergo] circunſperſi, circunſperſum, (περιπάσσω) circunſpergere. Colum. lib. 11. cap. 2. 66. Et ſi ſunt parum fructuoſæ, uel cacuminibus retorridæ frondis, magnis arborib. quaternos modios ſtercoris caprini circũſpergere, etc.

Circunſpicio] circunſpicis, circunſpexi, circunſpectum, (περιβλέπω, περισκοπέω, περισκέπτομαι,) circunſpicere, ex circum & ſpecio antiquo uerbo compoſitum, quod aſpicere ſignificat. Eſt autem Circunſpicere, huc atq; illuc oculos uertere, & circũferre. Cic. pro Roſcio Comœdo 25. Circũſpicit, æſtuat. Terent. And. 2. 2. 20. Circũſpicio. nuſquã.

Nec ſuſpicit, nec circunſpicit. Cic. 2. de Diuin. 109.

Circunſpicere, Prudentis eſt aliquando. Cic. in Parad. 37.

Fragorem circunſpicere. Stat. 8. Thebaid. 3.

Omnes circunſpicere. Ouid. 5. Triſt. 4. 11.

Circunſpicere, pro Animaduertere, & diligenter uidere, ſiue conſiderare. Cic. 4. Acad. 69. Deinde quũ dicant poſſe accidere ſapienti, ut quum omnia fecerit, diligentiſſimeq; circunſpexerit, exiſtat aliquid quod et ueriſimile uideatur. Idē pro Cluentio 117. Circunſpicite omnes Reip. partes.

Omnia circunſpicere, Cic. pro Quintio 64. Omnia circunſpexit Quintius, omnia periclitatus eſt. Hoc eſt, in omnes partes ſe uerſauit, & omnem (quod aiunt) lapidem mouit. Idem 1. de Lege Agraria 14.

Auxilia externa circunſpicere. Liu. 1. ab Vrbe 132.

Caſus alicuius circunſpicere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 10.

Membra Reip. circunſpicere. Cic. Luceio, lib. 5. 13. 2.

Procellas circunſpicere. Cic. 4. in Catil. 76.

Circunſpicere animo. Cæſar 6. bel. Gal. 15. Mentibus. Cic. pro Sylla 51.

Circunſpicitur. Cic. in Orat. 43. quid deceat circunſpicietur.

Diligenter circunſpiciendum. Cic. Qu. fratri lib. 1. 1. 14.

Circunſpicienda hæc in omni officio. Cic. 1. 75. Hæc igitur & talia circunſpicienda ſunt in omni officio, &c.

Circunſpicere & proſpicere. Terent. Adelph. 4. 5. 55.

Per multa ſunt in omni oratione circunſpicienda. Cicero lib. 2. de Orat. 166.

Circunſpicere ſe, pro Gloriari. Cicero, Vſq; eóne te diligis, & magnificè circunſpicis, ut, &c.

Circunſpectus, (περίβλεπτος,) Participium, ſeu potius Nomen ex participio, Eſt non qui circunſpicitur, quem ſolemus appellare conſpicuum: ſed qui circunſpicit, & in omnem partem, more Iani ſpectat, hoc eſt, prudens & ſagax. Hæc Valla lib. 1. Colũ. lib. 1. ca. 8. Nã illa ſolennia ſunt omnibus circũſpectis

Circunſpecti canes. Colum. lib. 7. cap. 12. 5.

Circunſpectum iudicium. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Circunſpectiſſimus & prudentiſſimus princeps. Suetonius in Tiberio cap. 21.

Circũſpectare, (παπταίνειν,) Frequētatiuũ. Liu. 4. bel. Maced. 153. Quanam ipſe euaderet, circunſpectabat. Terēt. Eunu. 3. 554. Et ſimul alia circunſpecto.

In paſtu circunſpectant beſtiæ. Cic. de Nat. deor. 188.

Alius alium circunſpectat. Liu. 2. ab. Vrbe 45.

Vultus circunſpectare aliquorum. Liu. 3. ab Vrbe 151.

Circunſpectare rem aliquam, pro Diligenter conſiderare, & magna animi intentione. Cic. in Piſonem 79. Idē 1. Tuſcul. 116. Itaq; dubitans, circunſpectans, heſitans, multa aduerſa reuertēs, tãquã ratis in mari immēſo noſtra uehitur oratio.

Circunſpectans, (παπταίνων,) Participium. ut Huc et illuc circunſpectans. Autor ad Heren. lib. 4. 229. Iſte quotidie per forum medium tanquam iubatus draco ſerpit, dentibus aduncis, aſpectu radibo, ſpiritu uenenato, circunſpectans huc & illuc, ſiquem rapiat.

Circunſpectus, (περισκεμμένος,) Qui circunſpicitur, utiq; in paſſiua ſignificatione. ut Verba non circunſpecta, id eſt, nõ conſiderata & perpēſa. Ouid. 5. Faſt. 108. Verba mouent iras non circunſpecta deorum.

Vires non circunſpectæ. Ouid. 5. Metam. 35.

Circunſpectus, huius circunſpectus, (περίσκεψις,) Cic. 12. Philipp. 337. facilis eſt circunſpectus, unde exeam, quò progrediar: quid ad dexteram, quid ad ſiniſtram ſit.

Mali circunſpectus, Conſideratio malorum & intuitus. Ouid. 4. Triſ.

4.Triſ.eleg.5.16.

Ad circunſpectum.Plin.lib.11.cap.37.49.Ceruix flexilis ad circunſpectum,articulorum nodis iungitur.

Circunſpicientia,(περισκοπή,)Idē.Gellius lib.14.cap.2.Multa & anxia cura,& circunſpicientia indigens.

Circunſpectio,(περίσκεψις,)Verbale,Idem.

Circunſpectio & accurata conſideratio. Cic.4.Acad.69.Sin ex circunſpectione aliqua & accurata conſideratiõe, quod uiſum ſit,&c.

Circunſpectè,(περισκεμμένως.)Aduerbium. Quintil. lib.9. cap.2.Hoc parcius & circunſpectius faciendum.Id eſt,conſideratius & diligentius.

Circunſpectator,pen.prod.(περισκεπτής,)Cuius fœmininum circunſpectatrix,penul.prod.Quæ huc & illuc aſpicit,& ſingula conſiderat.Plaut.Aulul.4.2.

Exi inquam,age exi,exeundum hercle tibi hinc eſt foras.

Circunſpectatrix cum oculis emiſsitijs.

Circunſtipor] pen.prod.(περιπυκνοῦμαι,)circunſtipari. ut Amores nurum circunſtipantur.Claud.2.Paneg.73.

Circunſto] circunſtas, circunſtiti,circunſtitũ, (ἀμφίστημι, περίσταμαι,)circunſtare,Circundare.Ci.ad Atticum, lib.1. 11.7.Vt me circunſteterint,ut apertè iugula pro meo capite P.Clodio oſtentarint.Idem in Catil.16. Fortiſsimi ciues, qui circunſtant Senatum.

Tribunal Prætoris circunſtare.Cic.1.in Catilinam 23.

Omnia nos circunſtant.Ci.10.Philipp.284.

Autoritates aliquem circunſtant.Cic.2.Verr.3.

Circunſtans,(περιεστώς,)Participium.Liu.Tamē in tot circunſtantibus malis manſit aliquandiu immota acies.

Homines circunſtantes.Quintil.lib.4.

Res circunſtantes.Autor ad Herennium lib.4.240.

Syluæ circunſtantes.Ouid.3.Metam.89.

Circunſtantia,circunſtantiæ,(περίστασις,)Gellius lib.3.ca.7. De loci importunitate,& loci circunſtantia.

Circunſtantiæ dictæ quæ in unaquaq; cõtrouerſia quæri ſolēt, & quaſi quæſtionem circunſtant.Sipõtinus.

Ex circunſtantia dicere argumentũ.Quintil.lib.5.ca.10.72.

Circunſtatio,Verbale, (ἀμφίστασις,) Gellius lib.7.cap.4. Ea circunſtatio militum,corona appellata ſit.

Circunſtrepo] Circunſtrepis,pen.corr. (περικτυπῶ,)circunſtrepui,circunſtrepitum,circunſtrepere,In circuitu ſtrepitum facere.Seneca,lib. de Vita beata ad Gallionem, cap. 11.Non uoco autem ſapientem,ſupra quem quicquam eſt, nedum uoluptas. Atqui ab hac occupatus, quomodò reſiſtet labori,ac periculo,egeſtati,& tot humanam uitam circunſtrepentibus minis? Tacitus, Tũ certatim cæteri circunſtrepunt.Budæus.

Circunſtruo] circunſtruxi, circunſtructum, (περικατασκευάζω,)circunſtruere.Plin.lib.11.cap.6.3.His deinde fores quoq; latiores circunſtruunt.

Circunſtruere undiq; lapidibus.Plin.lib.19.cap.8.31.

Circunſudo] pen.prod.(περιϊδρόω,)circunſudare.Plin. lib.14.cap.1.7.Stipatæ uinaceis circunſudantibus.

Circunſuo] circunſuis,circũſui,circunſutũ, (περιρράπτω,) circunſuere.Plin.lib.34.cap.16.1. Vtilibusq; nauigijs circunſutis corio aduehi.Sic idem lib.4.cap.16.4.

Circuntego] penul.corr.circuntexi,circuntectũ,(περισκεπάζω,)circuntegere,Circũ circa operire. Plaut. Mil.5.80. Meus herus elephanti corio circuntectus,non ſuo eſt.

Cælum circuntegit omnia. Lucret.lib.1.217.

Circuntexo] circuntexui,circuntextum, (περιυφαίνω,)circuntexere.Virg.1.Aeneid.144.

Et circuntextum croceo uelamen achanto.

Circuntextum,Amictus genus,quòd purpuram circum habeat. Feſtus.

Circuntondeo] circuntondes, circuntondi, circuntõſum, (περικείρω,)circuntondere,à circum & tondeo.Sueton.in Auguſto cap.45.Stephanionem togatarium, cum in puerilem habitum circuntonſam matronam miniſtraſſe comperet,per trina theatra uirgis cæſum relegauerit.

Circuntono] pen.corr.(περιβροντάω,)circuntonas,circuntonui,circuntonitum,circuntonare.Horat.2.Serm.Saty.3.45. -quem cepit uitrea fama,

Hunc circuntonuit gaudens Bellona cruentis.

Strepitu circuntonare aliquem locum.Silius lib.6.44.

Circuntremo] pen.corr.circuntremui,(περιτρέμω,)circuntremere.Lucret.lib.1.216.

Atq; ideo totum circuntremere æthera ſignis.

Circunuado] circunuadis,pen.prod.circunuaſi, circunuaſum,περιεσβάλλω,)circunuadere,Inuadendo circundare. Liu. 9. ab Vrbe 212. Is nouus additus terror quum ex utraq; parte circunuaſiſſet aciem,&c. Plin.lib.9.cap.30. Hi redeuntem circunuaſere noctu. De polypo.

Circunuaſit urbem terror.Liu.4.bel.Maced.150.Ibidem,Repentè anceps terror hinc muros aſcendentibus Romanis, illinc arce capta,barbaros circunuaſit.

Circunuagus] pen.corr.((περιπλάνης,)ut Oceanus circunuagus.Horat.Epod.16.4.

Aethereæ moles circunuaga flammæ. Ouidius ad Piſ.4. Periphraſis eſt Solis.

Circunuallare] (περιβάλλεσθαι,) compoſitũ ex Vallo uallas quod firmare ſignificat:hoc eſt,quaſi uallo munire. Cæſar 7.bel.Gal.36. Oppidum oppugnare inſtituit, idq; biduo circunuallauit.Liu.10.ab Vrbe 171.Nec dubium eſſe quin caſtra circunuallaturi ſint. Cic.ad Att.lib.9.184.1. Legebam tuas literas XIII.Cal.quum mihi epiſtola affertur à Lepta,circunuallatum eſſe Pompeium.

Aciem denſo orbe circunuallare.Sil.lib.7.118.

Circunuallant me res.Terent.Adel.3.2.4.Tot res repentè circunuallant,unde emergi non poteſt.Vbi Donatus,Circunuallant ſe circa nos,& ſtipant ſe inuicem.nam circunuallamus nos & alios.tamen rara locutio eſt. Et circunuallant dixit,uelut inimica acies contra nos.& ideo addidit, Vnde emergi non poteſt.Quum impreſsio eſt hoſtium,ſic dicitur.

Circunuallatus,(περιβεβλημένος,)Participium. Liu.3.ab Vrbe 120.Luce prima iã circũuallati ab Dictatore erãt,&c.

Bellona circunuallata Senata Senatu.Claud.7.Paneg.3.

Circunueho] circunuehis, circunuexi, circunuectum, (περιάγω,)circunuehere, Circunportare. Liu.3. ab Vrbe 118.Ibi Dictator quantũ nocte proſpici poterat, equo circunuectus, contemplatusq; qui tractus caſtrorum, quæq; forma eſſet.

Circunuehi claſſe.Liu.8.ab Vrbe 132.

Circunuectio,Verbale,(περιαγωγή,)Cic.ad Att.lib.2.31.7. Illud tamen quod ſcribit,animaduertas uelim, de portorio circunuectionis.

Solis circunuectio.Cic.de Vniuer.37.

Circunuectare, Frequentatiuum, (περιάγεσθαι,) Plaut. Rud. 22.25. Oppida circunuectabor. Subaudi, Per. Sic apud Virg.3.Georg.Singula dum capti circunuectamur amore. Vbi Seru.Dum ſpeciatim ſingula deſcribimus.

Circunuenio] circunuenis,pen.corr.circunueni, circunuentum,(κυκλόω,)circunuenire, Circundare, ſepire Salluſt.Vallo.foſſaq; mœnia circunuenit.

Circunuenire hoſtem.Salluſt.Pro loco et tẽpore paratis rebus cuncta mœnia exercitu circunuenit. Idem de Coniurat.Catil.in Oratione Catilinæ ad milites,Nam multitudo hoſtium ne nos circunuenire queat,prohibent anguſtiæ.

Incommoda multa circunueniunt ſenem.Horat.in Arte 36.

Circunuenire,Opprimere,decipere.Cic.2.Offic.73. Eoq; maior ſiquando accidit,ut ei ſubueniatur, qui potentis alicuius opibus circunueniri urgeriq; uidetur. Terent. Phorm. 4.3.9. -tune dixeras huic? facinus indignum Chreme Sic circunueneri.

Aliquem circunuenire.Cic.3.Verr.66.Iam te non Siculi, non oratores(ut dictitas)circunueniunt.

Ignorantiam circunuenire.Vlpianus in l.Si fideiuſſor.§.Si quũ debitor.ff.Mandati, Debuit enim debitor notum facere fideiuſſori iã ſe ſoluiſſe:ne forte creditor obrepat,& ignorantiã eius circũueniat, & excutiat ei ſummã in quã fideiuſsit.

Per arbitrum aliquem circunuenire.Cic.pro Qu. Roſcio Comœdo 15.

Circunuenire & opprimere.Cic.6.Verr.14. Quid te à Centuripina ciuitate, à Catinenſi, ab Haleſina, Tyndaritana, Aethnenſi, Agyrinenſi, cæteriſq; Italiæ ciuitatibus circunueniri atq; opprimi dicis?

Acerbum eſt ab aliquo circunueniri: acerbius à propinquo. Cicero pro Qu.64.

Circunueniri niſi ſubueniatur. Cic.de Claris Orat.141. Tum C.Ruſcius,Circunuenior,inquit,Iudices,niſi ſubuenitis.

Circunuentus & ſpoliatus à latronibus.Salluſt.in Iugurtha.

Iudicio circunueniri.Cic. de Cla.Orat.24.Idem 1.Tuſc.157. Quanta delectatione autẽ afficerer,quum Palamedem,quũ Aiacẽ,quũ alios iudicio iniquorũ circũuẽtos cõuenirẽ.Hoc eſt(inquit Budæus) inuidia conflata & factione oppreſſos.

Iudicio capitis circunuenire & opprimere.Cic.

Periculo circunueniri.Cic.Antequam iret in exilium 6.

Circunueniri in colloquio.Cæſar 1.bel.Gal.201.

Circunueniri per inſidias.Cæſar 1.bel.Gal.178.

His difficultatibus circunuentus.Salluſt.

Circunuenire,pro Circunfluere.Virgil.6.Aeneid.27.

Cocytuſq; ſinu labens circunuenit atro.

Circunuenio.Circunuoluo.Valer.lib.1.81.

- uacua nam lapſus ab arbore paruum

Ter quater ardenti tergo circunuenit anguis.

Circũuẽtus,Particip.ut Cerua lupis circũuẽta.Sta.6.Theb.34

Circunuentus pecunia innocens.Cic.pro Cluent.5.

Circunuentus neceſsitudinibus.Salluſ.in Catil.

Circũuentus morbo,exilio,atq; inopia.Cice.4.de Finib.103.

Circunuertere] (περιστρέφειν)Notæ ſignificationis.Plau. Perſa.12.36.Iam à foro argentarij abeunt, quàm in curſu rotula circunuertitur.

Circunuertere aliquem argento.Plaut.Pſeud.7.126.Id eſt dolis auferre argentum.

Rota circunuertitur axem.Ouid.15.Metam.105.

Circunuerſari] (περιφλεῖσθαι,)Lucret.lib.6.41.

- de uentis

Nunc hinc,nunc illinc fremitus per nubila mittunt

Quærenteſq; uiam,circunuerſantur,&c.

Circunueſtire] (ἀμφικαλύπτειν) Plin.lib.17.ca.23.10. Vernacula putatio deiectis per ramos uitium crinibus circunueſtit arborem.

Circunueſtire dictis.Cic.3.de Orat.87.Vt ille qui occultantem conſultò,ne id quod ageretur,intelligi poſſet,duobus tranſlatis uerbis ſimilitudine ipſa indicat: quandoquidem iſte circunueſtit dictis,ſepit ſedulò.

Circunuincio] circunuincis,circunuinxi,circunuinctum (περιπεδάω,)circũuincire.Plau.Rud.18.25.Quaſi murteta iuncis,item ego uos uirgis circunuinciam.

Circunuiſo] circunuiſis,pen.prod.(περισκέπτομαι,)Frequentatiuum à Circũuideo.Plaut. Sed angues oculis omnibus circunuiſere.Budæus.

Circunuolo] pen.corr. (περιπτῆναι,)circunuolare,Ex Volo,uolas compoſitum,notæ ſignificationis.

Iaculo circunuolat alite campum. Silius lib.17.84.

Locus circunuolat Venerem.Horat. 1.Carm.ode 2.7.

Mors atris circunuolat alis.Horat. 2.Serm.Saty.1.12.

Nox atra caua circunuolat umbra.Virg.2.Aeneid.72.

Circunuolatus, (περιπτυθείς,) Partic. à paſsiuo circunuolor. Plin.lib.10.ca.32.1. Halcyonem uidere rariſsimũ eſt, nec niſi Vergiliarũ occaſu,et circa ſolſtitia brumamue,naue aliquando circunuolata,ſtatim in latebras abeuntem.

Circunuolito, penul. correp. (περιίπταμαι,) circunuolitare, Frequentatiuum. Virgil.1.Georgic. Aut arguta lacus circunuolitauit hirundo.

Circũuolitare limina potẽtiorũ. Colũ.in præfat. totius operis.

Circunuoluere] (περιειλεῖν,)Plin.lib.10.cap.62.1.Serpentes coeunt complexu, adeò circũuolutæ ſibi,ut una exiſtimari biceps poſsit.

Circũuoluere ſeſe ſpinis,arborib.et herba.Plin.li.16.c.44.9

Magnum ſol circunuoluitur annum, Annus labitur, incidit in hyemem.Virg.3.Aeneid.57.

Circunuolutor] pen.prod.circunuolutaris,(περικυλίνδομαι,) Plin. lib.8.cap.17.1. Feram uerò circunuolitari non dubiè blandientem,ſeſe conflictantẽ mœrore,qui etiam in panthera intelligi poſſet. De panthera.

Circuo,circuis,circuire.] Vide Circumeo.

Circus] circi,m.ge.(κίρκος,ἱππικὸν θέατρον)Dicitur(inquit Nonius) omnis ambitus uel gyrus. Hoc autẽ intereſt inter circũ & globum: quòd Circus planities eſt rotunda: ut circuitus.Globus,ſoliditas undiq; uerſum rotunda, ut eſt ſphæra,& ſtaminum glomera.

Circus,Locus erat muris ſeptus,in quo equi pugileſq; exercebantur.Plin.lib.16.cap.40.2.Obeliſcum in Vaticano circo ſtatutum.

Circus & cauea,ludorũ publicorũ partes. Ci.lib.2. de Legib. 61.Iã ludi publici,quoniã ſunt cauea,circoq; diuiſi,ſint corporum certationes curſu,& pugilatione,luctatiõe,curriculiſq; equorũ uſq; ad certã uictoriã circo conſtitutis.Virg.5. Aenei.57.-mediaq; in ualle theatri Circus erat.Vbi Seru. Media in ualle erat circus theatri,id eſt, ſpaciũ ſpectaculi.

Campus circi patens.Virg.5.Aeneid. 110. - ipſe omnem longo decedere circo Infuſum populum, & campos iubet eſſe patentes.Id eſt,(ut ait Seruius)diſceſſu populi iubet fieri circi campos patentes.

Ludi ſolennes circi.Ouid.5.Faſt.119.

Ludi in circo.Cic.3.Philipp.107.

Apertus circus,id eſt,ſpacioſus.Ouid.12.Metam.21.

Capax populi circus.Ouid.1.de Arte 28.

Fallax circus.Horat.1.Serm.Saty.6.23.Fallacẽ circũ, ueſpertinũq; pererro Sæpe forũ.Videtur Suburrã dicere,quòd ſere hora ſera furtiuas res ſolent uænum deferre.Porphyr.

Circus Flaminius.Cic.Att.lib.1.9.2.

Longo decedit circo infuſus populus.Virg.5.Aeneid.110.

Rapidus circus.Statius 3.Sylu.5.3. - laſciuia cordi.

Rapidum uocat propter equorum curſus.

Locum dare alicui in circo & in foro.Cic.pro Muræna 66.

Comparare tabernas in circo.Cic.pro Muræna 66.

Duci per circum.Cic.lib.1.de Diuinat.97.

Candens circus,id eſt,orbis lacteus.Cic.in Arato.28.

Elucens circus candore.Cic.de Somnio Scipio.12. Quo loco Macrobius lib.1.cap.15.Orbis hic,inquit,idem quod circus in Lactei appellatione ſignificat.Eſt autẽ Lacteus unus è circulis, qui ambiunt cœlum.

Circulus,pen.corr.(κύκλος,)Diminu.Cic.2.de Nat.deor.68. Quumq; duæ formæ præſtantes ſint, ex ſolidis globus (ſic

enim ſphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, κύκλος Græcè dicitur.

Circulis uaſa cingere. Plin. lib. 14. cap. 21. 1.

Circulus, inquit Sipontinus, Eſt figura plana, una tantum linea contenta: in cuius medio punctus eſt, à quo omnes lineæ ad circunferentiam ductæ, ſunt æquales.

Flexilis circulus auri. Virg. 5. Aeneid. 111.

Lacteus circulus. Vide Lac.

Circulos ſuos orbesq; conficiunt celeritate mirabili ſtellæ. Cic. de Somnio Scipionis 11.

Subnectere circulum alicui rei. Virg. 3. Georg. 33.

Circulus, per translationem. Cic. 5. de Finib. 100. Quinetiam inertiſsimos homines uidemus, quũ non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos, aut ſemicirculos cõſectari. Circulos appellat cœtus hominũ in orbẽ collectorum, & inter ſe fabulantium. Semicirculos, ſeſsiones colloquentiũ, capitaq; conferentiũ. Hæc Budæus. Quintil. lib. 2. cap. 13. Mirè ad circulum pullatum facit. Id eſt, coronã & multitudinem pullatorum circunfuſam. Idem lib. 6. cap. 4. In ſermonibus, circulis, conuiuijs. Liu. lib. 4. Decad. 5. In omnibus circulis, atq; etiam (ſi dijs placet) in conuiuijs ſunt, qui exercitus in Macedoniam ducant.

In circulis & in cõuiuijs ſermo liberior. Cic. Atti. lib. 2. 33. 3.

Arripere aliquem ex circulo. Cic. lib. 1. de Orat. 77. ſi quemcunq; patremfamiliâs arripuiſſetis, ex aliquo circulo, eadẽ nobis percontantibus reſpondiſſet.

Decipi in circulo. Cic. lib. 1. de Orat. 85.

De circulo ſe ſubducere. Cic. ad Qu. Fratrem, lib. 3. 20. 2.

Circlus per ſyncopen, pro circulo. Virg. 3. Georg. 33.

Ac primum laxos tenui de uimine circlos Ceruici ſubnecte.

Circulo, circulas, pen. corr. (κυκλέω,) circulare, Circundare. Colum. lib. 12. Isq; debebit antè circulari foſſula, quæ repleatur lapidibus & calce.

Circulare, per translationem. Cic. de Claris Orat. 104. Videt oſcitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquã etiam circulantem, mittentem ad horas quæſitorem ut dimittat rogantem: intelligit oratorẽ in ea cauſa non adeſſe. Circulantẽ dixit, pro in circulo caput cõferẽtẽ, quod indiciũ eſt auditoris oratori nõ auſcultãtis, nec animũ orationi aduertẽtis. Bud.

Circulãte, pro circulatore utitur Senec. Budæus.

Circulares, (κυκλωτερεῖς,) magiſtratus Demoſthenes uocat, qui in orbem deferuntur. Budæus.

Circulator, pen. prod. (ἀγύρτης,) Verbale, (inquit Paulus Iuriſc.) qui ſerpẽtes circũfert ac proponit. Celſus lib. 5. ca. 27 Ideoq; colubra ipſa tutò eſtur, ictus eius occidit: & ſi ſtupente ea (quod per quædã medicamenta circulatores faciunt) in os digitum quis indidit, neque percuſſus eſt, nulla in ea ſaliua noxa eſt.

Actionũ circulator. Aſinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. 8.

Equeſtris circulator. Apuleius de Aſino aureo, lib. 1. in principio, Circulatorem aſpexi equeſtrem ſpatam præacutã mucrone infeſto deuoraſſe.

Circulator, Circunforaneus, qui ſua carmina coronæ recitat. Is ab Horatio Cyclicus dicitur.

Circulatrix, penul. prod. (ἀγυρτίς,) Fœmininum. Martial. lib. 10. 3. Et fœda linguæ probra circulatricis.

Circulatorius, (ἀγυρτικὸς,) Adiectiuum, Quod ad circulatorem ſpectat. ut Sermo circulatorius. Vnde Quintilianus præcipit nobis parandam uim orandi, non circulatoriã uoluptatem ſpectantibus. Hoc eſt, ijs qui garrula quadam circulatorum feſtiuitate gaudent.

Circulatoria iactatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Circulatim, penult. prod. (κύκλῳ,) Sueton. In ſummo publico luctu externarum gentium multitudo circulatim ſuo quæque more lamentata eſt.

Ciris, (κίρις,) Dicitur Scylla, Niſi regis filia, mutata in auẽ cirim, id eſt, alaudam. Vide Scylla.

Cirnea] cirneæ, Vas uinarium, patens ac rotundum, quo uinum è cado hauritur, ut feratur ad menſam. Plaut. Amphit. 4. 276. Cadus erat uini, inde impleui cirneam.

Cirrha, (κίῤῥα,) Vrbs Phocidis: & Cirrhæi campi, quorũ meminit Demoſthenes in oratione pro Ctheſiphonte. Plin. libro 4. cap. 3.

Cirrhæus (κιῤῥαῖος) cognominatus eſt Apollo à Cirrha oppido

Templa Cirrhæa, Aedes Apollinis. Senec. Hercul. Oeth. 1. 19.

Cirrus] cirri, (βόστρυχος,) Capitis crinis. Varro Cato, uel de Liberis educãdis, Itaq; Ambraciæ primũ capillũ puerilẽ dẽptum, item cirros ad Apollinem ponere ſolent. Nonius.

Cirri, (πλεκτάναι,) oſtreorum, ſiue polyporum capillamenta. Plinius, Græci plantagini ſimilem eſſe dixerunt, caule quadrato, folliculis cum ſemine inter ſe implexis, ueluti in polyporũ cirris. Martial. li. 7. Et oſtreorũ rapere liuidos cirros.

Cirri in capite quorundam animalium à quibuſdam appellantur capilli contorti ac perinde criſpati, quales picus Martiũs & alauda & galeritæ in capitibus gerunt. Plin. lib. 11. cap. 37. 2. Et fulicarum generi dedit cirros: picos quoque Martio, & grui Balearicæ.

Cirratus, Adiect., (βοστρυχωτός,) Capillatus. Martial. li. 9. 31. Nec matutini cirrata caterua magiſtri. Perſius Saty. 1. 3.

Cirta, Numidiæ urbs, ex Salluſtio nota. Strabo libro ultimo munitiſsimam fuiſſe ait, & optimè ſtructã, Micipſæ potiſsimũ opera, qui Græcos in eam habitatũ deduxit, & tantũ effecit, ut decem equitum millia, & peditum uiginti emitteret.

Cirtiſcus, Fluuius eſt memorãdus in Scythia, teſte Herodoto.

Cis] (ἐπίταδε, ἐντός,) Præpoſitio, quæ idẽ quod Citra ſignificat: ſed ferè montiũ & fluminũ nominibus iungitur. Liu. 4. ab Vrbe 76. Hic enim primus cis Anienẽ cum rege Veientium ſecundo prælio cõflixit. Cic. ad Atticũ lib. 7. 122. 7. Quoad hoſtis cis Euphraten fuit.

Cis paucos dies. Plaut. Trucul. 7. 18. Id eſt, intra paucos dies. Idem Moſtel. 2. 17.

Cis hercle paucas tẽpeſtates Tranio Augebis ruri numerum.

Cis, pro Vltra. Salluſt. Cis Rhenum atq; intra mare noſtrum et Oceanum, niſi qua in paludibus uia fuit perdomita. Varro lib. 20. Rhetor. Eo die cis Tyberim redeundũ eſt. Nonius.

Cis Taurum. Cic. Appio, lib. 3. cap. 8. 16. Paulo ante, trãs Taurum dixerat.

Cis undiq;. Plaut. Merc. 3. 73. Atq; ea ſeſe cis uectatũ undiq;.

Cis, citra, citimus facit, inquit Feſtus. De quibus uide infra ſuo ordine.

Ciſalpina Gallia, (γαλλία ἡ τογάτα,) quæ ab uſu togæ, Togata Gallia dicitur. Cic. pro lege Manilia 24. Inde quum ſe in Italiã recepiſſet, duabus Hiſpanijs & Gallia Ciſalpina præſidijs ac nauibus confirmata, &c.

Ciſalpini Galli. Liu. 5. ab Vrbe 158. Et lib. 7. bel. Pun. 268. Gallos Ciſalpinos, Liguresq;.

Ciſamus (κίσαμος) Vrbs Cretæ apud Ptolemæũ, hodie Ephitiſa

Ciſapennina, Italia & Tranſapennina dicitur in Antiquitatibus Catonis & Sempronij. Ex Budæo.

Ciſium] ciſii, (δίτροχος,) Genus uehiculi biroti, inquit Nonius. Cic. 2. Philipp. 84. Inde ciſio celeriter ad urbẽ uectus, domum uenit capite inuoluto. Idem pro Sex. Roſcio 11. Decem horis nocturnis ſex & quinquaginta millia paſſuum ciſiis peruolauit.

Ciſiarius, Qui ciſiũ agit. Vlpianus Iurecõſultus li. 19. digeſt. titulo Mãdati. l. Itẽ quæritur, in principio. Si ciſiarius, id eſt, carrucarius, dũ cæteros trãſire cõtẽdit, ciſiũ euertit, & ſeruũ quaſſauit, uel occidit, puta ex locato in eũ eſſe actionem.

Exemplaria alia legunt & Caſsium & Ciſſarius duplici ſſ.

Ciſpello] ciſpellis, ciſpuli, ciſpulſum, ciſpellere. Citra pellere. Plaut. Amphit. 12. 17. Inde optimè ciſpellam uirũ. Antiquum uocabulum.

Ciſpius, (κίσπιος,) Mons eſt in Vrbe, Exquiliæ regionis, de nomine cuiuſdam hominis dictus. Hæc Feſtus. Gel. li. 15. ca. 1.

Ciſſa (κίσσα) Fluuius põti Cappadocis, Ptolemæo, uulgò Quiſa

Ciſſanthemos] pen. corr. Herba quæ & cyclaminos dicitur: uide Plinium lib. 25. cap. 9. 12. Ruellius lib. 2. ca. 95. Hanc herbam medicis incognitam eſſe ait, eamq; eſſe quam nunc herbarij Sigillum Mariæ uocant.

Ciſſeus, (κισσεὺς) Rex Thraciæ, pater Hecubæ uxoris Priami: à quo Ciſſeis Patronymicum fœmininum.

Ciſsites] ciſsitæ, pen. prod. Gemma candore inſignis. Plin. lib. 37. cap. 10. 14. & cap. 11. 3.

Ciſſybium] Ligneũ poculũ ex hedera, quã. Græci κισσὸν, appellant, inquit Sipontinus. Pollux autem dictũ ait, quòd id poculum paſtorale hedera circundatum ſit. Meminerũt Theocritus & Homerus.

Ciſta] ciſtæ, (κίστη, κιστίς,) Genus uaſis uiminei. Colum. lib. 12. cap. 54. 2. Si multũ liquoris fuerit, muriam durã adijcito, & ita eluito, & poſtea in quadratam ciſtam uimineã, quæ neq; ſpiſſe, ſolidè tamen, & craſsis uiminibus contexta ſit, rapta componito. Plin. lib. 5. cap. 17. 2. Singula mala conuolui, ciſtis uitilibus condi.

Ciſta texta de uimine. Ouid. lib. 2. Metam. 111.

Effracta ciſta. Horat. 1. Epiſt. 18. 1.

Caua ciſta. Catul. epigram. 59. 52.

Ciſtas deijcere. Autor ad Herennium, lib. 1. 22.

Ciſta etiam ex aſſeribus cõſtruitur, in qua pecuniæ, libri, & alia reponuntur: eſtq; ceu capſa quædam. Cic. 5. Verr. 170. Quaternos HS. quos mihi Senatus decreuit, & ex ærario dedit, ego habebo, et in ciſtã trãsferã ex fiſco. Iuuen. Sat. 3. 1. Nanq; uetus Græcos ſeruabat ciſta libellos.

Ciſta in iudicijs erat, intra quam tabulæ ceratæ ponebantur inferendis ſuffragijs, ut inquit Aſconius in illud Ciceronis in Diuinatione, In Diuinatione, et in alijs cauſis maioribus uniuerſi iudices in ciſtam tabulas ſimul conijciebant ſuas, easq; inſculptas literas habẽtes abſolutiõis, ſiue cõdẽnatiõis

Ciſtæ ſuffragiorum in comitijs erant. Plin. lib. 33. cap. 2.

Ciſtula, pen. corr. (κιστίον,) Diminutiuum. Martial. lib. 1. 152. Parcæ ciſtula non capax oliuæ. Vulgò bulgeta dicitur. Bulga uiatoria. Budæus.

Ciſtella, (κιστίδιον,) Diminutiuũ à Ciſtula diminutiuo. Terẽt. Eunuch. 4. 6. 15. Ciſtellã Pythia domo effer cũ monumẽtis.

Ciſtellam ſuffragiorum, Autor ad Herennium lib. 1. 22. poſuit pro uaſe, quo ſuffragia populi in creandis magiſtratibus legibusq; ferendis colligebantur.

Ciſtellatrix, ciſtallatricis, pe. prod. (κιστοφόρος,) Plaut. Trinummo, 5. 23. Nox datur, ducitur familia tota, Cantrices, ciſtellatrices, nũcij renũcij, raptores panis et peni. Significare uidetur ancillã ciſtophorõ, quæ caniſtrũ fert heræ. Budæ.

Ciſtellula, pen. corr. (κιστίδιον,) Diminutiuũ ex ciſtella. Plaut. Rud. 10. 59. Vbi nam eã fuit ciſtellula?

Ciſtifer, pen. corr. ciſtifera, ciſtiferũ, pen. corr. (κιστοφόρος,) Qui fert ciſtã. Martial. lib. 5. 17. Nupſiſti Gellia ciſtifero.

Ciſtena, Vrbs eſt Aeolidis, de qua Pomponius lib. 1. ſic ſcribit; Iſthmus ille qui inter Elaiticũ & Idæum ſinũ prominet, paruis urbibus aſperſus eſt: quarũ clariſsima eſt Ciſtena. Apud Plinium lib. 5. cap. 30. Ciſthene ſcribitur.

Ciſterna] (δεξαμενή, ὑδροδοχεῖον,) Locus in quo colligitur aqua pluuia. Feſtus, Ciſterna dicta eſt quòd eſt cis, id eſt, infra terram. Vlpianus in l. 1. ff. De riuis, Ciſternæ autẽ imbribus concipiuntur. Plin. li. 15. ca. 17. 6. Colum. autor in puteos ciſternasúe in fictilib. uaſis pice diligẽti cura illitis mergi

Vini ciſterna. Vlpianus in l. Vulgaris. §. Sed & ſi de naui. ff. de Furtis, Et quid ſi ciſterna uini ſit, qd dices? aut aquæ ciſternas?

Ciſterninus, pen. prod. Adiect. (δεξαμενινὸς,) ut Ciſternina aqua. Colum. lib. 12. cap. 43. 6. Tota deinde uaſa in aqua fontana uel ciſternina ponderibus impoſitis mergi.

Ciſthum] (κίστος,) Genus fruticis. Plin. lib. 24. cap. 10. 7. Græci uicino uocabulo ciſthon appellant fruticem maiorẽ thymo, folijs ocimi.

Ciſthus] arbuſcula in Cypro inſula. Plin. lib. 24. cap. 10. 7. Græci uicino uocabulo cyſthon appellant fruticem maiorem thymo folijs ocimi. Duo eius genera, Flos maſculo roſaceus, fœminæ albet. Vide Ruellium lib. 1. cap. 66.

Ciſrhenanus] pen pro. Adiectiuum, Qui citra Rhenũ habitat. Cæſar li. 6. bel. Gal. 6. Neruios, Aduaticos, ac Menapios, adiũctis Ciſrhenanis omnibus Germanis, eſſe in armis

Ciſtophorus] pen. corr. (κιστοφόρος,) Nummi ſpecies à Canephoris Palladis Atticæ uirginibus miniſtris dicti. Ci. Attico, lib. 11. 209. 2. Ego in ciſtophoro in Aſia habeo ad ſeſtertia bis & uicies. Huius pecuniæ permutatione fidẽ noſtram facile tuebere. Idem pro Domo ſua 42. Vt in Aſia ciſtophorum flagitaret. Liu. 7. bel. Maced. 190. Ciſtophori ducenti quadraginta octo. Bap. Pius.

Ciſtula] Vide Ciſta.

Citariſta, uel citariſtes, Promontorium eſt Narbonẽſis prouinciæ, non procul à Maſsilia, Plin. cap. 4. lib. 3. & Pomponius lib. 2.

Citatus] Vide Cito, citas.

Citeria] (κιτερία,) appellatur effigies quædam arguta et loquax ridiculi gratia, quæ in pompa uehi ſolita ſit. Cato in M. Cælium, Quid ego cũ illo diſſertem amplius, quem ego deniq; credo in Pompa uectitatum ire ludis pro citeria, atq; cum ſpectatoribus ſermocinaturum? Feſtus.

Citerior, Citerius] Vide Citra.

Cithæron, (κιθαιρών,) Mons Libero ſacer. De quo Seruius Aeneid. 10. Parnaſus, mons eſt Theſſaliæ iuxta Bœotiam, qui in duo finditur iuga. Cithæronem Liberi, et Heliconẽ Apollinis & Muſarũ. Hunc Lactantius lib. 1. cap. 22. Diuinarũ inſtitutionum, quia ſuper ipſo frequenter Orpheus citharæ cantu perſonaret, Cithæronem appellatum ſcribit. Ouid. li. 2. Metam. 45. Dindymaq;, & Mycala, natusq; ad ſacra Cithæron. Ibi enim ſanctè colebatur Bacchus. Seruius alibi cenſet eſſe partem montis Parnãſsi refertam animalibus, ex illo Virgilij 3. Georg. 8.

uocat ingenti clamore Cithæron, &c.

Scelerum capax Cithæron. Seneca Oedip. 12. 4.

Feſtus Cithæron. Ouid. 3. Metam. 141.

Nocturnus Cithæron, Nocte celebratus. Virg. 4. Aeneid. 61.

Noxius Cithæron dictus à Seneca in Thebaid. 1. 55. Aut propter turpitudinem celebrantium illic orgia Baccharũ, aut propter Penthea & Orpheum ibidem dilaniatos.

Cithara] pen. corr. (κιθάρα) Inſtrumentum muſicum, quod lyra alio nomine dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56. 14. Citharã Amphion, ut alij Orpheus, ut alij Linus inuenit.

Cithara, pro Ipſa muſica & harmonia. Virg. 12. Aeneid.

Augurium, citharamq; dabat, celeresq; ſagittas.

Citharæ ſonus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 3.

Strepitus citharæ. Horat. 1. Epiſto. 2. 7.

Imbellis cithara. Horat. 1. Carm. ode 15. 3.

Cithara perfecta. Quintil. lib. 2. cap. 8. 10.

Pectere citharam. Vide Pecto.

Laqueata citharis reboant. Lucret. lib. 2. 6.

Tacentem cithara ſuſcitare Muſam. Horat. 2. Carm. od. 10. 4.

Citharœdus, (κιθαρῳδός,) Qui cithara ludit, & peritus eſt eius generis inſtrumenti. Varro 2. de Re ruſt. ca. 1. Sed non

omnes qui habent citharam ſunt citharœdi. Cic. 5. Tuſculan. 163.

At uocem citharœdi non audiunt. Horat. in Arte 72.
– & citharœdus
Ridetur chorda qui ſemper oberrat eadem.

Citharœdicus, pen. corr. (κιθαρῳδικός,) Adiectiuum. ut Citharœdicus habitus. Sueton. in Nero. Item ſtatuas ſuas citharœdico habitu. Apud Pliniũ lib. 9. cap. 8. 9. Citharœdica ars.

Citharista, (κιθαριστής,) Qui citharã tantùm pulſat, non etiam accinit, inquit Budæus. Cic. 3. Verr. 36. At etiã illum aſpendium citharistam, de quo ſæpe audiſtis id quod eſt Græcis hominibus in prouerbio, quẽ omnia intus canere dicebãt, ſuſtulit. Idem 5. Philipp. 174. Saltatores, citharistas, totum deniq; comeſſationis Antonianæ chorum, &c.

Citharistria, (κιθαρίστρια.) Quæ cithara canit. Terẽt. Phorm. 1. 2. 32. Continuò quandam nactus eſt puellulam
Citharistam. Ibidem 59. eandem Terent. uocat fidicinã, Ille qui illũ amabat fidicinã. Ergo indifferẽter, inquit Donatus.

Citimus] Vide Citra.

Cito, citas, Citatim, Citatus, Cito. Aduerbium] Vide Cieo.

Citra] (ἐπίταδε,) Præpoſitio, accuſatiuo caſui ſeruiens: cui opponitur Vltra, à cis deriuatur. Cæſar 6. bel. Gall. Qui ſunt citra Rhenum.

Citra flumen educere exercitum. Cic. 6. Philipp. 208.

Citra Leucadem. Cic. Tironi, lib. 16. 4. 1. Quum ueniſſem Veliam, Brutus audiuit. erat enim cũ ſuis nauibus apud Haletẽ fluuiũ citra Veliã millia paſſuũ III. pedibus ad me ſtatim.

Natus citra mare. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 7.

Vltra citraq;. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 22.
Quos ultra citraq; nequit conſiſtere rectum.

Citra, pro Sine. Colum. lib. 2. cap. 2. 16. Sed citra hoc experimentum multa ſunt quæ & dulcem terrã, & frumentis habilem ſignificent, ut iuncus & calamus. Plin. lib. 35. ca. 11. 18. Citra pulueris iactum.

Citra accuſationem crimen in aduerſarium uertere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 18.

Citra Senatus populiq; autoritatem. Sueton. in Cæſare.

Citra codicillos, pro Sine codicillis. Hermogenianus in l. Adminiſtrantes. ff. de Excuſationibus tutorum, Adminiſtrantes res principum, ex indulgentia eorum, licet citra codicillos, à tutela itemq; à cura tempore adminiſtrationis delata excuſantur. Budæus.

Citra commoda emeritorum præmiorum exautorare legiones Sueton. in. Auguſto, cap. 24.

Citra complexum cauſæ laudabilis. Quintil. lib. 8. cap. 5. 3.

Citra denunciationem. Quintil. lib. 3. cap. 8. 14.

Citra æmulum aliquid facere. Quintil. lib. 12. cap. 10. 7.

Citra faſtidium nominentur. Plin. lib. 3.

Citra honorem uerborum proſequi aliquem. Suetonius in Auguſto, cap. 66.

Citra inuidiam. Plin. lib. 7. cap. 29. 1. Et apud eundem, lib. 11. cap. 49. Citra perniciem.

Citra muſicem. Quintil. lib. 1. cap. 4. 3.

Citra morſum exanimat. Plin. lib. 8. cap. 38. 1.

Citra perſonam argumenta ducere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 11.

Citra ſatietatem data glans. Colum. lib. 7. cap. 6. 5.

Peccare citra ſcelus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 9. 5.

Citra ſcientiam. Colum.

A poſtrema ſyllaba citra tertiam nõ poſuit natura uocem acutam. Cic. in Orat. 32.

Citrà, pro Ante. Sueton. in Auguſt. Solebat etiam citra ſpectaculorum dies ſiquando, &c.

Citrà, Aduerbium, in eadem ſignificatione, ſed ſine caſu. Liuius 10. ab Vrbe 118. Paucis citra millibus lignatores ei cũ præſidio occurrunt.

Citrà, aliter. Plin. lib. 17. cap. 22. 12. Quoniam & ſic coercetur impetus materiæ, denſioreſq; citrà pampini exultant.

Citerior, Comparatiuus: quòd à Citer uocabulo obſoleto quidam deducunt. Cice. Attico lib. 12. 252. 6. Hirtius ad me ſcripſit Sex. Pompeium Corduba exiſſe, & fugiſſe in Hiſpaniam citeriorem. Idem lib. 10. epiſt. 4. 8.

Aetas citerior Valer. lib. 8. titul. de Studio & induſtira.

Dies citerior. Caius in l. Si ſeruus. §. Quum mihi aut Titio. ff. de uerborum obligationibus, Tempora uerò diuerſa deſignari poſſe, ueluti, mihi Calend. Febr. imò etiam citeriorem diem in Titij perſonam conferri poſſe. Citeriorẽ dixit, pro Breuiore & proximiore. Paulus in l. Sed & ſi. ff. de Conſtituta pecunia, Sed et ſi citeriore die conſtituat ſe ſoluturum, ſimiliter tenetur. Budæus.

Citeriora nondum audiebamus. Cic. ad Cælium, lib. 2. 11. 1.

Conſiderare humana ac citeriora. Hoc eſt, terrena ac terrenis proxima. Cic. 5. Tuſculan. 101.

Citimus, penul. correp. Superlatiuum. Citima nobis ſecula ſunt recentiſsima, quæ enim nobis proxima ſunt, citima appellantur. Cice. de Vniuerſit. 33. Eamq; quæ erat eiuſdem, detorſit à latere in dextram partem: hanc autem citimam, à mediana linea direxit ad læuam, ſed principatum dedit ſuperiori.

Citima terris. Cic. in Som. Scip. 13. Ex quibus erat ea minima quæ ultima cælo, citima terris, luce lucebat aliena.

Citorus. Vide Cytorus.

Citro, Non ſimplex reperitur.] Vide Vltro.

Citreus] Vide Citrus.

Citriũ, trij. Pomũ citri arboris, Dioſco. in capite Mali Medici.

Citrus, citri] (κίτρος) Arbor quæ medica fert mala. Dioſcorides lib. 1. ca. 136. Poſtremò quæ medica, Perſicaue, aut citromela, à Romanis uerò citria uocantur, omnibus nota, arborem habent toto anno fœcundam & ſuperfœtantem. Pomum oblongum eſt, rugoſum, colore ad aurum inclinato, cum grauitate, odoratum. Semen habet pyrorum ſeminibus ſimile. Plinius lib. 13. cap. 1. 1. Cedri tantum & citrõ ſuorum fruticum in ſacris fumo conuolutum nidorem uerius quàm odorem nouerant. Idem ca. 3. toto. Vulgò appellatur cedro aut citrone.

De citro ſic ſcribit Calepinus ex uarijs autoribus, Citrus arbor nobiliſsima, quæ ſola apud Atlantem montem in Mauritania naſcitur, Romanis quondam gratiſsima. nam afferebatur ad ornamenta menſarum & lectulorum. Non multum creſcit, & folia maiora habet quàm laurus. Hinc Citreus, adiectiuum. ut Citreæ menſæ. Apud Dionem, cedron, & poma cedria, pro citro & citrijs appellata inueniunt. Alterius tamẽ generis ſunt citri Atlanticæ, ex quibus menſæ fierent, quàm noſtrates citri, unde mala medica naſcũtur. Hæ folio ſpectantur arbuti ferè aut lauri: Atlãticæ, cupreſſo fœminæ ſylueſtri, folio, odore, caudice.

Citrum, neu. gen. pro Ligno. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 3. Nuncubi hic uides citrum aut aurum? Martial. lib. 10. 80.
– nobiliusue citrum.
Inſpicit, aut pueros, nobiliusue citrũ. Ibidem 27. Et citrum uetus, Indicoſq; dentes.

Citreus, Adiectiuum, (κίτρεος, κίτρειον,) ut Citrea mala. Plinius lib. 15. cap. 28. 2. Citreis odor acerrimus, ſapor aſperrimus. Ibidem lib. 23. cap. 6. Citrea contra uenenum in uino bibuntur, uel ipſa uel ſemen. faciunt oris ſuauitatem, decocto eorum colluto, aut ſucco expreſſo.

Menſa citrea. Cic. 6. Verr. 32.

Citreum oleum Plin. lib. 23. cap. 4. 11.

Citrinus, penult. corrept. (κιτρώδης,) aliud Adiectiuum: ut Color

Color citrinus. Plin. lib. 19. cap. 5. 2. de cucumere. In Italia uirides, & quamminimi, in prouincijs quammaximi & citrini aut nigri. Id eſt citri ſiue auri colorem habentes.

Citroſa ueſtis, (κιτρώδης,) à ſimilitudine citri appellata eſt. Hæc Feſtus. Meminit & Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 19.

Citta,] (κίττα,) Auis quaſi pica: quoniam ut Galenus ait, terram mandit, aut quia colores habet, ut pica, diſpares.

Ciuis,] huius ciuis, com. gen. (πολίτης, ἀστὸς, πολῖτις,) Ciues dicti (inquit Cicero) à coeundo: quòd uinculo quodam ſocietatis in unum coeãt cœtũ, & ſub legibus uiuant. Plaut. Ru. 18. 34. Obſecro defende ciues tuas ſenex. Ci. li. 3. Offi. 61. Nam eſſe pro ciue, qui ciuis non ſit, rectũ eſt, nõ licere.

Ciuis meus, ciuis tuus dicitur, pro Conciui, quem barbari uocant compatriotam. Cic. 1. de Finib. 17. Debeo profectò, quantumcũq; poſſum, eo quoq; elaborare, ut ſint opera ſtudio, labore meo, doctiores ciues mei. Idẽ in Catil. oratione prima 12. Serui me hercle mei ſi me iſto pacto metuerent, ut te metuunt omnes ciues tui.

Noſtri ciues. Cic. 2. de Diuinat. 10.

Ciuis eſt, qui eiuſdem eſt patriæ. Curtius lib. 9. in fine, Simplicius tamen famam æſtimabat in hoſte, quàm in ciue.

Ciuis & Peregrinus opponuntur. Cic. 6. Verr. 68. Apud Segeſtanos repertum eſſe Iudices, ſcitote neminem, neq; liberũ, neq; ſeruum, neq; ciuem, neq; peregrinum, qui illud ſignum auderet attingere.

Ciuis & aduena. Cic. 6. Verr. 66. Colebatur à ciuibus, ab omnibus aduenis uiſebatur.

Mundi ciuis. Cic. lib. 2. de Legib. 91. De animo huius corporis uinculis iam abſoluto.

Solus liber, ſolus ciuis. Cic. 4. Academ. 247. Poſtremò ſolum ciuem, ſolum liberum: inſipientes omnes peregrinos, exules, ſeruos, furioſos.

Libertas ciuium. Cic. pro Rab. Poſth. 20.

Parricida ciuium. Cic. 1. in Catil. 21.

Ciues clari. Quintil. lib. 5. cap. 11. 28.

Summi uiri & clariſsimi ciues. Ci. 1. in Catil. 21.

Serui, & egentes ciues. Cic. pro Milone 28.

Infimus ciuis. Vide Inferus.

Inſitus urbi ciuis. Vide Inſero.

Perditus ciuis. Cic. 2. in Catil. 34. & Attico, lib. 7. 132. 2.

Potentiorum ciuium ſuperba limina. Horat. Epod. 2. 2.

Romanus ciuis. Cic. 7. Verr. 115. ut etiam illa uox & illa imploratio, Ciuis Romanus ſum, quæ ſæpe multis in ultimis terris opem inter barbaros & ſalutem tulit.

Romana ciuis. Cic. pro Corn. Balbo 45. Sic apud Terentium, And. 1. 3. 16. Ciuis Attica.

Trepidi ciues. Virg. 13. Aeneid. 118.

Aſciſcere ciuem. Cic. pro Corn. Balbo 23.

Romana ſuos egit diſcordia ciues, Bellum Romæ inteſtinũ fuit. Propert. lib. 1. eleg. 21. 1.

A uita fortuniſq; ciuium arcere aliquem. Cic. 1. in Catil. 24.

Clamare ſe ciuem Romanum. Cic. 7. Verr. 130.

Ciues eadem æquitate continere. Vide contineo.

Dare ciuem populis. Silius lib. 8. 82.

Dare ciuibus urbem, Ciuitatem condere. Virg. 5. Aeneid. 125.

Ciuem à periculo defendere. Vide Defendo.

Inferre famem ciuibus. Cic. Attico, lib. 9. epiſt. 181. 5.

Salutem ciuium negligere. Cic. 1. Catil. 20.

Relinquere incolumes ciues. Cic. 2. in Catil. 26.

Tenere iura ciuium. Cic. 1. in Catil. 20.

Tradere uias optimarũ artium ciuibus. Cic. lib. 2. de Diuin. 1.

Ciuis hinc eſt. Terent. And. 5. 1. 14.

Ciuitas, penul. corr. (πόλις,) A ciuibus appellata eſt, quaſi ciuium multitudo, Ci. 5. Verr. Huic homini Iudices, honeſtiſsimæ ciuitatis honeſtiſsimo, &c. Inter Ciuitatem & Vrbem hoc intereſt. Ciuitas, dicuntur incolæ: Vrbs autem complectitur ipſa ædificia. Nonius.

Quid ſit ciuitas, ſuccinctè & eleganter deſcribit Cic. de Somnio Scipionis 8. Nihil enim eſt illi principi Deo, qui omnẽ hunc mundum regit, quod quidem in terris fiat acceptius, quàm conſilia, cœtuſq; hominum iure ſociati, quæ ciuitates appellantur. Idem pro Seſtio 79. Tum conuenticula hominum, quæ poſtea ciuitates nominatæ ſunt.

Ciuitas, pro Vrbe, aut oppido. Liuius 9. bel. Pun. 2. Eadem æſtate in Brutijs iam Petitia à Conſule deuicta, Conſentia, & Pandoſia, & ignobiles aliæ ciuitates uoluntate in deditionem uenerunt.

Vrbs & ciuitas. Cic. 4. Acad. 247. Deniq; ſcripta Lycurgi, Solonis XII. tabulas noſtras nõ eſſe leges, ne urbes deniq; aut ciuitates, niſi quæ eſſent ſapientium. Idem pro P. Sylla 20. Etenim in qua ciuitate res tantas geſſerim, memini: & in qua urbe intelligo.

Ciuitates, & municipia. Cic. pro Muræna 45.

Patria Ciuitatis. Cic. 2. de Leg. 8. Ego mehercule & illi & omnibus municipibus duas eſſe cenſeo patrias: unam naturæ, alteram ciuitatis.

Clades ciuitatis importuna. Cic. de Claris Oratorib. 186.

Commemoratione ciuitatis omnia uerbera depulſurũ, cruciatumq; à corpore deiecturũ arbitrabatur. Cic. 7. Verr. 126.

Deſiderium ciuitatis. Cic. pro Domo ſua 68.

Diſsimilitudo enim ciuitatum uarietatem iuris habeat neceſſe eſt. Cic. pro Cornel. Balb. 23.

Homo multarum ciuitatum. Cic. pro Corn. Balbo 22.

Ius ciuitatis honore digniſsimo. Cic. pro Corn. Balb. 33.

Largitio & communicatio ciuitatis. Cic. pro Corn. Balb. 24.

Nomẽ ciuitatis nobile & illuſtre apud oẽs. Cic. 7. Verr. 130.

Nomen ciuitatis apud aliquem ualere. Cic. 7. Verr. 130.

Nomen ciuitatis implorare & uſurpare. Cic. 7. Verr. 127.

Salus ciuitatis nititur in aliquo. Cic. de Somnio Scip. 7.

Ciuitatum ſtatus. Quint. lib. 2. cap. 16. 3.

Ciuitatis uires, & mores. Quint. lib. 3. cap. 8. 10.

Vſurpatiõe et mẽtione ciuitatis aſſequi aliquid. Ci. 7. Ver. 131.

Ex ciuitate aliqua ampliſsimus aliquis. Cic. pro Corn. Bal. 39.

Honeſtiſsimus ciuitatis honeſtæ. Cic. 5. Verr. 46.

Beata ciuitas. Cic. lib. 1. de Finib. 89. Neq; enim ciuitas in ſeditione poteſt eſſe beata.

Ciuitas bellicoſa. Vide Bellum.

Ciuitates clariſsimæ. Quintil. lib. 1. cap. 2. 2.

Commendatior ciuitas ſtudio, cura & diligentia alicuius. Cic. pro Corn. Balbo 34.

Fœderata ciuitas. Cic. 7. Verr. 104.

Graues ciuitates. Cic. 7. Verr. 105.

Honeſtior ciuitas, quàm &c. Cic. pro Flacco 58. Num honeſtior eſt ciuitas Pergamena, quàm Smyrnæ?

Humilis ciuitas, Vrbs in imo ſita. Seneca Thyeſt. 5. 11.

Ciuitates immunes & liberæ. Vide Immunis.

Lauta ciuitas. Vide Lautus.

Locuples copijs ciuitas. Vide Locuples.

Maledica ciuitas. Vide Malus.

Optimè merita ciuitas. Cic. pro Corn. Bal. 26.

Bene morata, & bene conſtituta ciuitas. Vide Mos.

Bene moratæ ciuitates. Cic. 1. de Orat. 42.

Ciuitas prudentiſsima. Quint. lib. 5. cap. 11. 29.

Sine lege ciuitas. Quint. lib. 5. cap. 11. 20. Vt corpora noſtra ſine mẽte, ita ciuitas ſine lege, ſuis partibus, ut neruis ac ſanguine, & membris uti non poteſt.

Abſtrahere ciuitatem. Vide Abſtraho.

Ciuitatem adminiſtrare. Vide Adminiſtro.

Adminiſtrari ciuitas ſine ſeueritate nō poteſt. Ci. 1. Offi. 125.
Ciuitatem adoriri. Vide Adorior.
Ciuitatem augere. Vide Augeo.
Augere ciuitatem hoſtibus recipiendis. Cic. pro Cor. Bal. 24.
Conciliare ciuitatem. Vide Concilio.
In ciuitatem ſtudia & beneficia cōferre. Cic. pro Cor. Bal. 34.
Ciuitas officijs coniuncta. Vide Coniungo.
In ciuitate cōſtituere legibus aliquē. Cic. pro Archia poeta 17.
Ciuitatem in officio continere. Vide Contineo.
Ciuitas legibus continetur. Vide Contineo.
Ciuitas rabie contacta. Vide Contingo.
Conuertet ſe ciuitas in aliquem. Cic. in Somnio Scip. 7. pro Homines ciuitatis.
De ciuitate eijcere. Cic. pro Archia poeta 17.
Eijcere aliquem è ciuitate. Cic. pro Domo ſua 68.
Euertere funditus ciuitatem. Cic. 6. Verr. 67.
Execrata Phocæorum ciuitas. Horat. Epod. 16. 4.
Expetitus multis ciuitatibus homo. Cic. pro Archia poeta 17.
In oculis ciuitatis aliquid eſſe extructum, ac poſitum. Cic. pro Domo ſua 77.
Suffragium ferre non de ciuis, ſed ciuitatis ſalute. Cicero pro Domo ſua 70.
In ciuitate rem pernicioſiſſimam inducere. Cic. 1. Offic. 121.
Inſtituere ciuitates. Cic. 1. de Orat. 43.
Ciuitatem inuadere. Quint. lib. 1. cap. 6. 29.
In largienda ciuitate parcus. Cic. pro Corn. Bal. 40.
Munita iure ciuitas, & libertas, Cic. pro Domo ſua 63.
Perſequi ciuitatem bello. Cæſar lib. 5. bel. Gal. 5.
Sancire iura de ciuitate, & libertate. Cic. pro Domo ſua 63.
Suſpenſa ac ſolicita ciuitas. Cic. pro Domo ſua 73.
Ciuitas dicitur etiam ius ciuium, unde.
Ciuitatē adimere alicui. Vide Adimo. Ci. pro Domo ſua 62.
Ademptio ciuitatis. Cic. pro Domo ſua 61.
Adipiſci & perdere ciuitatem. Cic. pro Corn. Bal. 23.
Ciuitatem amittere. Cic. pro Cæcinna 73. Vide Amitto.
Aſciſcere in ciuitatem. Vide Aſciſco.
Aſcribere ciuitati & in ciuitatem. Vide Aſcribo.
Aſcribi ciuitatibus. Cic. pro Archia poeta 7.
Conſequi ciuitatem beneficio aliquorū. Cic. pro Corn. Bal. 24.
Dare ciuitatem. Cic. pro Corn. Bal. 45.
Dare ſe in ciuitatem. Cic. pro Corn. Balbo 23.
Donare ciuitate aliquem. Cic. pro Corn. Bal. 23.
Eripere alicui ciuitatem. Cic. pro Domo ſua 62.
Ereptor ciuitatis. Cic. pro Domo ſua 63.
Habere ciuitatem. Cic. 2. de Leg. 8.
Impertiri ciuitatem gratuito alicui. Cic. pro Archia poeta 7.
Largiri ciuitatem. Vide Largior.
Mutari ciuitate. Vide Muto.
Recipere ciuitate. Cic. pro Corn. Bal. 25.
In ciuitatem recipere. Cic. pro Archia poeta 17.
Retinere ciuitatem. Cic. pro Corn. Balb. 23.
Retinere in ciuitate, & Exterminare ex ciuitate aliquem: contraria. Cic. pro Ligario 20. Aut tres Ligarij in ciuitate retinendi ſunt, aut tres ex ciuitate exterminandi.
Libera ciuitas. Cic. 1. Philipp. 2.
Princeps ciuitas. Cic. 1. Philipp. 1.
In ciuitatem ſuſcipere. Cic. 2. de Leg. 8.
Tribuere ciuitatem. Cic. pro Corn. Bal. 30.
Ciuilis, & hoc ciuile, pen. prod. (πολιτικὸς,) Quod ad ciues pertinet. ut ciuile odium: ciuile bellum, Cic. 1. Tuſculan. 144. Ciuile ius, Idem 3. de Fin. 103.
Actio ciuilis. Cic. 1. Verr. 10.
Amor ciuilis. Gell. lib. 12. cap. 1. ad finem, magnam ferè partē non naturalis ille amor eſt, ſed ciuilis & opinabilis.

Arma ciuilia. Claudian. 2. Panegy. 18.
Bellum ciuile. Cic. Attic. lib. 7. 132. 1.
Bella pluſquam ciuilia. Lucan. lib. 1. 1.
Belli ciuilis, æſtus. Horat. 2. Epiſt. 2. 10.
Buſta ciuilia. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6.
Id eſt campos Philippicos, in quibus & occiſa ſunt, & ſepulta Romanorum multa millia bello Ciuili inter Cæſarem & Pompeium.
Curæ ciuiles, Id eſt cura de ciuibus, aut quæ ciuem decent. Horat. 3. Carm. ode 8. 4.
Ciuilis dies. Plin. lib. 2. cap. 77.
Diſſidium ciuile. Claud. de bel. Gild. 49.
Furor ciuilis. Horat. 4. Carm. 15. 4.
Ciuilem furorem uocat ſeditiones ciuium.
Ciuilis & humanus ingreſſus orationis. Quin. lib. 3. ca. 8. 41.
Iura ciuilia. Horat. 1. Sermo. Saty. 9. 8.
Lex ciuilis ac publica. Cic. pro Cæcinna 34.
Mars ciuilis, Bellum inter ciues. Ouid. epiſt. 6. 7.
Ciuilem Martem uocat illorū, qui ex eadem terra geniti erant.
Mos conſuetudoq; ciuilis. Cic. 1. Offic. 205.
Nefas ciuile, Nefas ciuiū. Stat. 1. Syl. 1. 16. Intelligit bellū ciuile.
Odia ciuilia. Claudian. de bello Get. 114.
Ciuilia officia. Quint. lib. 2. cap. 15. 24.
Pax ciuilis. Cic. 7. Philipp. 211.
Quercus ciuilis, Quercea corona ciuica, quam (ut refert Seruius) qui in bello ciuem liberaſſent, accipiebant, ideò quia antè cauſa uitæ in hac arbore hominibus fuit, qui glandibus ueſcebantur. Virg. 6. Aeneid. 155.
Sanguis ciuilis. Lucret. lib. 3. 14. Id eſt bella ciuilia, ſiue ciuium interfectiones.
Ciuilis ſcientia. Quint. lib. 2. cap. 15. 23.
Strages ciuilis. Claud. 4. Panegy. 24.
Studia ciuilia. Cic. pro Fonteio 14.
Ciuilis uir. Quint. in Procēm. lib. 1. 8.
Vndæ ciuiles, id eſt curæ & ſolitudines omnium quæ ad Rempub. pertinent. Horat. 1. Epiſt. 1. 4.
Agere ſe ciuilem. Suetonius in Tiberio cap. 26.
Ciuilitas, pen. corr. ciuilitatis, (πολίτευμα,) quaſi ciuilis mos: qui & urbanitas dicitur.
Clementia & ciuilitas. Sueton. in Auguſto, cap. 51.
Iactator ciuilitatis. Sueton. in Claudio, cap. 35.
Ciuilitatis partes. Quintil. lib. 2. cap. 15. 17.
Ciuilitatis particulæ. Quintil. lib. 2. cap. 15. 17.
Ciuiliter, pen. corr. (πολιτικῶς,) Aduerbium.
Ciuiliter, Id eſt ex inſtituto Iuris ciuilis. Iabolenus in L. Quum hæredes §. Item quæro. ff. de Acquirenda poſſeſſione, Si uinxeris liberum hominem, eum à te poſſideri non puto, quod quum ita ſe habeat, multominus à te per illum res eius poſſidebuntur. neq; enim rerū natura recipit, ut per eum aliquid poſſidere poſſim, quem ciuiliter in mea poteſtate nō habeo. Idem in L. Quod ſeruus, eodem titulo, Per ſeruū dominus quoq; poſſidere dicitur, ſumma ſcilicet cum ratione: quia quod ex iuſta cauſa corporaliter tenetur, id in peculio ſerui eſt: & peculiū quod ſeruus ciuiliter poſſidere non poteſt, ſed naturaliter tenet, dominus creditur poſſidere. Alioquin Ciuiliter, ex ciuilitatis præſcripto, Id eſt non tyrannicè ſignificat, uel monarchicè. Iuuen. Saty. 5. 12. -ſolū Poſcimus, ut cœnus ciuiliter. Id eſt non tibi ſit panis lautus, & cæteris conuiuis uulgaris, ut non ſit inter nos delectus ferculorum. Budæus.
Contendere ciuiliter. Cic. 1. Offic. 58.
Plus quàm ciuiliter. Ouid. 12. Metam. 117. Id eſt nō ciuiliter, non ut ciuem decuit. De Neptuno.
Ciuilior, & Ciuilius, (πολιτικώτερος,) Comparatiua. Ouid. 4. Triſt. ele. 4. 3. Ipſa pater patriæ, quid enim ciuilius illo? &c.

Ciuicus. pen. corr. Adiectiuum. (ἀστικὸς,) Cic. pro Plancio 59. At id etiā gregarij milites faciunt inuiti, ut coronam dent ciuicam, & ſe ab aliquo ſeruatos eſſe fateantur.
Idem in Piſonem 4. Mihi hic uir clariſſimus, qui propter te ſedet, L. Gellius his audientibus ciuicam coronam deberi à Repub. dixit.
De ciuica corona. Plinius lib. 16. cap. 4. 1. Hinc ciuicæ coronæ, militum uirtutis inſigne clariſſimum. Iampridem uerò & clementiæ imperatorum, poſtquam ciuilium bellorum profana meritum cœpit uideri ciuem non occidere. Cedunt ijs murales uallareſq;, & aureæ, quanquam precio antecedentes. Cedunt & roſtratæ, quamuis in duobus maximè ad hoc æui celebres: M. Varrone è piraticis bellis, dante Magno Pompeio: itemq; M. Agrippa, tribuente Cæſare è Siculis, quæ & ipſa piratica fuere. Ibidē 5. Ciuica iliginea primò fuit, poſtea magis placuit ex eſculo Ioui ſacra. Variatūq; & cum quercu eſt, ac data ubiq; quæ fuerat cuſtodito tantum honore glandis.
Ciuica donare aliquem. Quintilian. lib. 6. cap. 4. 55.
Ciuicam coronam ciuis ſalutis ſuæ cauſa, ſeruatus in prælio dabat, quæ erat iliginea, frondem habens perennem. Hæc Feſtus. Gel. lib. 5. cap. 6. Ciuica corona appellatur, quā ciuis ciui, à quo ſeruatus eſt in prælio, teſtem uitæ ſalutiſq; perceptæ dat. Ea fit è fronde querna: quoniam cibus uictuſq; antiquiſſimus querceus capi ſolitus ſit. Fit etiam ex ilicea quod genus ſuperiori proximum eſt.
Arma ciuica apud Ouidium lib. 1. Faſt. 5. intelliguntur Peritia dicendi in iudicio, qua uel accuſamus uel defendimus reos.
Bella ciuica. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 12.
Hoc eſt ciuilia, ſiue inteſtina.
Ciuica iura. Horat. lib. 1. epiſt. 3. 6.
Modus ciuicus. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.
Rabies ciuica. Horat. 3. Carm. ode 24. 6.
Cius, Fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope monte profluens. Eſt & urbis nomē, quam, ut teſtatur Strabo lib. 12. Demetrius euertit, deditq; Pruſiæ Zelæ, qui hāc euertit, & Myrleam Pruſiæ uicinam. Is à ruinis eas excitās, Cium, à ſe Pruſidam: Myrleam uerò, ab uxore Apamiam nominauit.

C L

Clabula,] uel ut quædam habent exemplaria, Clauola, ſciſſio lignorum uel præſegmina, authore Nonio. Varro 1. de Re ruſtic. cap. 40. 4. Demum in oleagineis ſeminibus arbores uidendum, ut ſit de tenero ramo ex utraq; parte æquabiliter præciſum, quas alij clauolas, alij taleas appellant, ac faciunt circiter pedales.
Clades,] cladis, f. g. (ἧττα, λύμη, πῆμα,) conflictus & mutua profligatio: à κλαδεύω, quod eſt Amputo, frango. Pli. lib. 16. cap. 32. 1. A quo deinde tempore maieſtas Populi Rom. reſurrexit, quæ antè uaſtata cladibus fuerat.
Contagia cladis ſubitæ. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 7.
Cladis origo. Ouid. lib. 2. de Ponto, eleg. 3. 13.
Turbo ſæuus uenientum cladum. Sil. lib. 1. 9.
Clades dexteræ manus. Liu. 2. ab Vrbe 57.
Libyæ clades, Scipiones uocantur Virg. 6. Aeneid. 169.
Aſper cladibus. Ouid. 14. Metam. 97. de Agmone.
Clades aſpera. Senec. in Hippol. 10. 1.
Funeſta clades. Seneca Thyeſt. 3. 3.
Importuna clades ciuitatis. Cic. de Claris Oratorib. 186.
Miſeranda clades. Seneca Medea 4. 6.
Recēs clades exijt à partibus ijſdē. Clau. 1. in Eutrop. 10.
Sæua clades. Seneca Hercul. furen. 13. 6.
Subita clades. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 7.
Triſtis clades. Horat. 3. Carm. ode 3. 13.

Cladem accipere. Vide Accipio. Liu. 3. ab Vrbe 111.
Afferre magnam cladem populo. Cic. de Nat. deor. lib. 2. 11.
Contrahere cladem. Vide Contraho.
Dare cladem. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 40.
Opprobria ueterum cladum delere, Gloriam cladibus ſuperioribus amiſſam recuperare. Sil. lib. 16. 135.
Deriuata clades fonte aliquo. Horat. 3. Carm. ode 6. 4.
Diuidere cladem in orbem, Id eſt ſpargere in totum orbem. Claudian. 2. in Ruffin. 5.
Efficere cladem aliquam. Lucret. lib. 5. 10.
Erumpit clades in aliquem. Ouid. 7. Metam. 115.
Cladem peſtem & contagia uocat.
Clades exigere. Lucanus lib. 8. 138.
Inferre cladem. Vide Infero.
Importat clades diſcordia ciuilis. Vide Importo.
Importare cladem periculi. Lucretius lib. 3. 166.
Leuare cladem. Ouid. 2. Metam. 57.
Metuere cladem. Ouid. 5. Metam. 72.
Metuenda clades. Claud. 2. in Eutrop. 61.
Minari cladem. Lucanus lib. 3. 8.
Obrui clade. Seneca Medea 4. 6.
Obſeſſus cladibus. Seneca Troiad. 10. 26.
Paſci cladibus alicuius. Ouid. 9. Metam. 36.
Clades uocat ingentem dolorem & tormentum ex peſte.
Piare clades, De cladibus ſeſe purgare, & placare deos. Propert. lib. 3. eleg. 4. 2.
Repetita clades. Claud. de bel. Get. 57.
Turbare hoſtes ſubita clade. Virg. 12. Aeneid. 115.
Cleon, Fons in Phrygia Plin. lib. 31. cap. 2. Theophraſtus dit Marſiæ fontem in Phrygia ad Celenarum oppidum ſaxa egerere. Non procul ab eo duo ſunt fontes, Clæon & Gelon ab effectu Græcorum nominum dicti παρὰ τὸ κλαίειν καὶ γελᾶν, quæ uerba lugere & ridere ſignificant.
Clam,] (κρύφα, λάθρα,) Præpoſitio ablatiuo caſui ſeruiēs, & nonnunquam accuſatiuo, ſignificat occulte. Plaut. Amphit. 3. 107. Is amare occœpit Alcumenam clam uiro.
Clam, à clauibus dictū, quòd his quæ celare uolumus, claudimus. Feſtus.
Clam me, clam te eſt. Plaut. Rud. 4. 45. Terent. Heaut. 1. 1. 46. Hæc clam me omnia. Id eſt nihil ſciebam de his omnibus. Idem Hecy. 4. 1. 54. Idem And. 1. 5. 53.
Paulo clam ijs eam uidi. Cic. Att. lib. 15. 321. 7.
Clam, accuſatiuo iunctum. Plaut. Caſin. 10. 32. Bona multa faciam clam meam hanc uxorem.
Clam alter alterum. Plaut. Caſin. 2. 50.
Nunc ſibi uterq; contra legiones parat,
Pater, filiuſq; clam alter alterum.
Clam aliquem aliquid habere. Terent. Hecy. 4. 4. 35.
Non me clam haberet quæ celaſſe intelligo. Vbi Donatus, Id eſt non tacuiſſet, partumq; celaſſet.
Clam uos ſunt facinora eius. Cic. in Salluſtium.
De clam ſic docet Priſcianus libro 14. Clam, magis aduerbium eſt, quum nec localem habeat ſignificationem, quam plerunq; præpoſitiones poſſident: & qualitatem demonſtret, quæ in aduerbijs inueniri ſolet: & diminuatur, quod nulla præpoſitio habet, ut Clanculum: & poſſit etiam abſq; caſu proferri, ut Bona apertè facit, mala autem clam: & quòd apud Græcos abſq; ulla dubitatione aduerbium eſt. nihil mirum tamen quòd præponatur caſui, quum multa aduerbia, & maximè localia, & apud Græcos, & apud nos ſoleant caſibus præponi.
Clàm, (λάθρα,) Aduerbium. Terent. Eunuch. Et cum eo clàm ſubduxti te mihi? Cæſar 4. bel. Gal. 575. ac ſuos clàm ex agris deducere cœperunt.
Clàm furtim alicubi eſſe. Plaut. Pœnul. 9. 49.

At enim clàm furtim hic eſſe uult, nequi ſciant.
Clàm & occulte. Cic. 6. Verr. 19. Per iſtos quæ uolebat, in nauem clàm imponenda, occulte exportanda curabat.
Clàm, Ex inſidijs. Virg. 1. Aen. 71. Clã ferro incautos ſuperat.
Clàm & palàm, contraria. Cic. pro Sex. Roſcio 14. Multa palàm domum ſuam auferebat: plura clàm de medio remouebat. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 17.
Clàm erit. Terent. Adel. 1. 1. 46. Si ſperat fore clàm, rurſum ad ingenium redit. Id eſt ſi ſperat non reſcitum iri.
Non clàm. Vide Non.
Clanculum pen. cor. (λεϱυφῆ.) Diminutiuum. Terent. Eunuch. 3. 5. 41. Veniſſe clanculum per impluuium.
Clanculum dicta. Plaut. Pœn. 14. 92.
Clanculum, accuſatiuo iunxit Terentius Adelph. 1. 1. 28.
-poſtremò alij clanculum
Patres quæ faciunt, &c.
Clancularius, (κρύφιος,) Adiectiuum: ut Poeta clancularius: ſuppreſſo nomine ſuo, dicta quædam & fœda probra ſcribit: quæ mauult alterius uideri. Martial. li. 10. Epigram. 3.
Vatiniorum proxeneta fractorum,
Poeta quidam clancularius ſpargit.
Clãdeſtinus, pe. cor. (κρυφαῖος,) Occultus. Plau. Amph. 5. 28.
Et clandeſtina ut celetur ſuſpicio.
Colloquia clandeſtina cum hoſtibus. Cic. de Senect. 36.
Clandeſtina conſilia. Cæſar 7. bel. Gal. 4. Cic. in Orat. 130.
Denunciatio clandeſtina. Liu. 4. ab Vrbe 157.
Clandeſtinum fœdus. Liu. 3. ab Vrbe 150. Sil. lib. 7. 54.
Clandeſtinus introitus. Cic. 2. Offic. 118.
Motus clandeſtini. Lucret. lib. 2. 2.
Clandeſtinum ſcelus. Cic. pro Sylla 24.
Clandeſtino, (κρυφίως,) Aduerbiũ. Id eſt Abſcondite, ut ait Nonius. Plautus Milit. 13. 10. Nam hoc negocij clandeſtino ut agerem, mandetur mihi. Lucil. lib. 26. At enim dicis clandeſtinò tibi quod commiſſum foret, &c.
Clamor,] clamoris, (κραυγὴ, βοὴ,) Propriè eſt calamorũ ſonus, quaſi calamor. etenim uento agitatæ arundines, non paruam uocem emittũt. Plin. epiſt. 196. b. Ac primis quidẽ diebus redditæ libertatis pro ſe quiſq; inimicos ſuos duntaxat minores incondito, turbidoq; clamore poſtulauerat ſimul & oppreſſerat.
Clamos ueteres dicebant pro Clamor.
Gruum clamor. Lucret. lib. 4. 184.
Montium clamor. Horat. 3. Carm. 29. 8. Montes illos intelligit, per quos torrens aliquis decurrit, aut impotentior fluuius aliquis præterlabitur.
Clamores & admirationes. Cic. 1. de Orat. 73. Hæc ſunt quæ clamores & admirationes in bonis oratorib. efficiũt, &c.
Clamor abſonus. Vide Abſonus.
Acutiſſimus clamor. Cic. 3. de Orat. 126.
Blandus clamor. Ouid. 3. Faſt. 45. Sic uocat uagitũ puerorũ.
Cæcus clamor, De re incerta nec ſatis explorata. Valer. 2. Argonaut. 94.
Clarus clamor. Vide Clarus.
Concionalis clamor. Vide Concionor.
Dirus clamor. Sil. lib. 7. 66.
Diſſonus clamor. Stat. 6. Thebaid. 125.
Ferus clamor. Stat. 6. Thebaid. 26.
Flebilis clamor, Eiulatus. Senec. Troad. 6. 54.
Fœmineus clamor. Sil. lib. 15. 93.
Horrendus clamor. Virg. 2. Aeneid. 45.
Horrido clamore complere cælum. Senec. Hercu. Oeth. 7. 12.
Immenſum clamorem tollere. Virg. 3. Aeneid. 134.
Immodicus inſolitusq; clamor. Plin. Maximo, lib. 2. epiſt. 38.
Impius clamor. Horat. ode 1. Carm. 27. 2. clamor eorum, qui inter pocula litigant & tumultuantur.

Infeſtus clamor, Minitans cædem & exitium. Valer. libro 8. Argonaut. 66.
Ingens clamor. Senec. Octau. 6. 10. Virg. 9. Aeneid. 8.
Inimicus clamor. Vide Infeſtus.
Inſolitus clamor. Stat. 1. Thebaid. 86.
Iuuenilis clamor. Ouid. 4. Metamorph. 6.
Lætus clamor. Virg. 3. Aeneid. 105.
Longus clamor. Stat. 5. Thebaid. 111.
-magno læti clamore reportant. Virgil. 1. Georg. 75.
Vndæ malis clamoribus plenæ. Valer. lib. 1. Argonaut. 130.
Merus clamor. Vide Merus.
Clamores mœſti. Ouid. lib. 8. Metam. 90.
Nauticus clamor. Virg. 3. Aeneid. 26.
Nefandus clamor. Valer. lib. 4. 103.
Nouus clamor accidit. Liu. 4. ab Vrbe 146.
Propinquus clamor. Sil. lib. 13. 30.
Rapidis clamoribus urbem exagitat. Stat. 5. Thebaid. 10.
Repens clamor quatit caſtra. Sil. lib. 3. 45.
Secundo clamore exit. Id eſt excitatur uocibus multorũ, ſublatis in ſpem felicis ſucceſſus. Virg. 5. Aeneid. 98.
Supremus clamor. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 9.
Teneri clamores. Plin. Maximo, lib. 2. Epiſt. 38.
Varius clamor, Id eſt cõfuſus. Clau. in Epithalamio Palladij & Serenæ 5.
Magnis clamorib. actus aliquis. Virg. 2. Aen. 26.
Adijcere clamorem. Vide Adijcio.
Affligi clamore. Vide Affligo.
Circũſonat hoſtes clamor. Liu. 3. ab Vrbe 119. Vide Circunſono.
Conſonat clamor. Vide Conſono.
Dare clamorem. Virg. 3. Aeneid. 113.
Ter ſcopuli clamorẽ inter caua ſaxa dedere. Sil. lib. 7. 66.
Datus ad aſtra clamor. Sil. lib. 6. 51.
Edere clamorẽ maiorem cũ admiratione. Cic. 2. de Diuin. 75.
Clamorem efficere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. 17. 10.
It clamor cælo, Ad cælum. Virg. 5. Aeneid. 90.
Erumpere ſubito clamore. Virg. 11. Aeneid. 122.
Sublatus ad æthera clamor, Ingens clamor. Virg. 2. Aen. 68.
Excipere clamore aliquem. Cic. 7. Verr. 74.
Excipere teneris clamoribus aliquid. Plinius Maximo, libro 2. Epiſtol. 38.
Excipere clamorem alicuius. Virg. 9. Aeneid. 11.
Exoritur clamorq; uirum, clangorq; tubarũ. Virg. 2. Aen. 63.
Fatiſcere clamore. Stat. 5. Sylu. 5. 5.
Ferit aurea ſydera clamor. Virg. 2. Aeneid. 98.
Ferre clamorem ad littora. Virg. 1. Georg. 73.
Fieri concurſum ad clamorẽ alicuius. Liu. lib. 3. ab Vrbe 183.
Cum clamore fit ad aliquem locum concurſus atq; impetus. Cicero 7. Verr. 74.
Magno clamore fremere. Virg. 6. Aeneid. 35.
Fremendus clamor. Stat. 12. Thebaid. 151.
Furit undiq; clamor. Stat. 6. Thebaid. 125.
Clamore, conuicioq; iactari. Vide Iacio.
Cum clamore inuolare. Vide Cum præpoſitionem.
Implere clamore locum aliquem. Virg. 4. Georg. 92.
Magnis clamoribus implere aliquem hominum conſeſſum. Virgilius 5. Aeneid. 68.
Incœptus clamor fruſtratur hiantes. Decipit clamare cupientes. Virg. 6. Aeneid. 99. Seruius.
Incendere cælum clamore, Id eſt implere, quanquam abuſiuè. Virgilius 10. Aeneid. 177.
Incendit clamore nemus. Stat. 5. Thebaid. 111.
Ingeminat clamor. Virg. 5. Aeneid. 46.
Inſequi clamore ac minis. Vide Inſequor.
Inſequitur clamor. Virg. 1. Aeneid. 195.
Integratus clamor. Stat. 6. Thebaid. 9.

It clamor ad alta atria. Virg. 4. Aeneid. 133.
Laceſſere clamore ſydera. Sil. lib. 17. 79.
Lenire clamorem. Horat. 1. Carm. 27. 2.
Miſcetur æquor clamoribus. Virg. 4. Aeneid. 83.
Miſſus ad ſydera clamor uulgi. Stat. 12. Thebaid. 105.
Clamore obſtrepi. Vide Obſtrepo.
Clamor oritur. Vide Orior.
Percrebruit fama ex clamore. Cic. 6. Verr. 85.
Perfertur clamor. Vide Perfero.
Peruenit clamor ad aures. Virg. 9. Aeneid. 82.
Petere locũ aliquẽ clamore, Cum clamore. Virg. 1. Aen. 105.
Premere clamorem. Ouid. 1. Metam. 42.
Premere clamore ad retia ceruum. Virg. 3. Georg. 82.
Premere curſum animalis clamore. Virg. 1. Aeneid. 66.
Profari aliquem magno clamore, Increpare. Sil. lib. 11. 42.
Profundere clamorẽ multitudinis concitatæ. Cic. pro Flac. 11.
Sermo profuſus cum clamore. Lucret. lib. 4. 110.
Feroci clamore prouocare hoſtem, & noua prælia poſcere. Sil. libro 17. 106.
Redintegratus clamor. Liu. lib. 4. ab Vrbe 147.
Reſonare clamore. Senec. Hercu. furen. 12. 11.
Reſonat clamoribus æther. Virg. 5. Aeneid. 46.
Accenſæ reſultant clamore fores. Stat. 6. Thebaid. 9.
Reſultant clamore pulſati colles. Virg. 5. Aeneid. 30.
Cum clamore reuocare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 34.
Ruit ad aliquẽ clamor, Quũ eſt turbulentus & præfeſtinus. Valer. lib. 3. Argonaut. 12.
Læto clamore ſalutare aliquã regionẽ, Gratulari alicui regioni, & gaudere nouo ad illam aduentu. Virg. 3. Aen. 105.
Italiam læto ſocij clamore ſalutant.
Significari aliquid clamore. Liu. lib. 3. ab Vrbe 119.
Sonant clamore uiri. Ouid. 11. Metam. 100.
Sopor clamore ſolutus. Ouid. 3. Metam. 126.
Sublatus clamor. Liu. lib. 3. ab Vrbe 119
Subſiſtit clamor. Ouid. 1. Metam. 42.
Tollere clamorem. Liu. lib. 3. ab Vrbe 119.
Tollitur clamor. Cic. 6. Verr. 84. Clamor à uigilibus, fániq; cuſtodibus tollitur.
Tollitur in cœlum clamor. Virg. 11. Aeneid. 149.
Tonuere feris clamoribus aſtra. Sil. lib. 16. 20.
Magno clamore trahere aliquem. Virg. 2. Aeneid. 12.
Vocare clamore. Virg. 4. Aeneid. 61.
Vocare clamoribus hoſtem, Prouocare. Virg. 4. Georg. 16.
Vocari clamore ad locum aliquem. Virg. 2. Aen. 88.
Clamore, bellico ſcilicet. Seruius.
Clamo, clamas, (κράζω, βοάω, βοηϑέω,) clamare, A nomine clamor deductum, & eſt uociferari. Terent. Adelph. 1. 2. 11.
-clamant oẽs indigniſſimè Factũ eſſe. Cic. ad Att. li. 5. 110. 16. Id clamare omnes qui aderant nihil impudentius, &c.
Clamare, ferè pro dicere accipitur. Cic. 3. Verr. 103. Quum tutores HS. LXXX. millibus id opus ad illius hominis iniquiſſimi arbitrium ſe effecturos eſſe clamarent.
Aliquid clamare, Alta uoce proferre. Silius lib. 6. 50.
Multum clamare. Ouid. epiſt. 23. 6.
Clamare, Contentè dicere. Cic. de Fin. lib. 1. 89. Clamat Epicurus, is quem uos nimis uoluptatibus eſſe deditũ dicitis, &c.
Clamabat porrò, ipſe Quintius, ſeſe idcirco nolle ſatiſdare, Cicero pro Quintio 16.
Clamare aquas, Clamore poſcere. Propert. lib. 4. eleg. 9. 6.
Clamo atq; obteſtor. Cic. pro Muræna 71. tum meæ pacis, ocij, concordiæ, libertatis, ſalutis, uitæ deniq; omnium ueſtrum cauſa facere clamo atq; obteſtor.
Clamare alicui de uia. Terent. And. 3. 2. 11.
Lingua clamat. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6, 10.

Veritas clamat. Cic. 4. de Fin. 89.
Virtus clamat. Cic. de Fin. lib. 2. 105. de M. Regulo.
Clamare, tranſlatum ad inanimata. Catul. Epigram. 6. 2.
-Nam te non uiduas iacere noctes
Nequicquam tacitum cubile clamat.
Clamare, pro Conqueri. Terent. Adel. 3. 3. 46. -mihi quidẽ non placent: Et clamo ſæpe. Liuius lib. 3. ab Vrbe 101. Clamant, fraude fieri, &c.
Conteſtãs deos hominesq; clamare cœpit. Cic. 6. Verr. 58.
De re aliqua clamare. Cicero 7. Verr. 14. Quum maximè, ut dico de pecunia clamaret, in uincula coniectus eſt. Idem pro Cluen. 23.
Ciuem ſe clamare Romanum. Cic. 7. Verr. 130.
Clamare ad. Catul. Epigram. 62. 3.
Ad me omnes clamant, ianua culpa tua eſt.
Ad undas clamare. Ouid. 2. de Remed. 41.
Clamare aliquem, pro Vocare. Vnde Clamatus conuiua apud Martialem, lib. 1. 46.
Clamare aliquem. Virg. 6. eclog. 9. Per uices clamare modò hoc, modò illud nomen. Ouid. 4. Faſt. 97.
Clamare nomine aliquem. Virg. 4. Aeneid.
Nomen alicuius extremo puluere clamare, Eſt conclamare, & mortuo extremum uale dicere. Propert. lib. 1. eleg. 16. 5.
Clamare, ſine uerbo, hiſtoricorum more apud Ciceronem ad Atticum, libro 5. 110. 15. Refero ad Scaptium homo clamare. Et 16. Clamare omnes qui aderant. nihil impudentius Scaptio, qui, &c.
Clamãs, (κράζων,) Particip. ut Os clamans. Oui. 8. Meta. 46.
Clamito, pen. corr. Frequentatiuum, (κράζομαι,) Terent. And. 4. 6. 19. -clamitent Me ſycophantam hæreditatem perſequi. Cicero 2. Tuſculan. 101. Nam quum ex renibus laboraret, ipſo in eiulatu clamitabat falſa eſſe quæ antea de dolore ſenſiſſet ipſe.
Clamitare, Conqueri. Terent. And. 1. 1. 117.
Venit Chremes poſtridie ad me clamitans,
Indignum facinus comperiſſe ſe.
Caricas Cauneas clamitare. Cic. li. 2. de Diuin. 126. Quidã in portu caricas Cauno aduectas uendẽs, Cauneas clamitabat.
Sæpe clamitare. Terent. Adelph. 1. 1. 35.
Clamitare, pro Præ ſe ferre. Cic. pro Roſcio Comœdo 11. Nõne ipſum caput, & ſupercilia illa penitus abraſa, olere malitiam & clamitare calliditatem uidentur? Budæus.
Clamitãs, Participium, (κραζόμενος,) Liu. lib. 3. ab Vrbe 57. Hæc Volſcio clamitãte, adeò cõcitati homines ſunt, ut, &c.
Clamator, pen. prod. Verbale, (κραϰτὴς,) Qui clamat. Cic. 3. de Orat. 3. 46. Quare coracem iſtum ueſtrum patiamur nos quidem pullos ſuos excludere in nido, qui euolent clamatores odioſi ac moleſti. Idem de Claris Orat. 94.
Clamator, Qui uocat. Martial. lib. 12. 25.
Non uenit ablatis clamator uerna lacernis.
Clamatus, pe. prod. aliud participiũ, (κεκραϰμένος,) Ouid. 2. Metam. 89. Aſpicit hanc, uiſamq; uocat, clamata refugit.
Vlulatibus clamatus. Stat. 9. Thebaid. 87.
Clamatorius, Adiectiuum, (κραυγικὸς,) ut Clamatoria auis, quæ à Labeone prohibitoria dicitur. Plin. lib. 10. cap. 14.
Clamatorium genus. Cic. ad Qu. Fratrem, lib. 3. 19. 5.
Clamoſus, pe. prod. (κραυγώδης,) Adiectiuum, à nominatiuo clamos clamore obſtrepens, uociferator. Mart. lib. 5. 135.
Clamoſo reuocatur à magiſtro.
Clamoſi ferè ſunt qui literas neſciunt. Quint. lib. 4. cap. 5. 12.
Acceleratio clamoſa. Author ad Herennium, lib. 3. 116.
Clamoſa actio. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Altercator clamoſus & turbidus. Quint. lib. 5. cap. 5. 12.
Clamoſus circus. Iuuenal.

Forum clamoſum. Seneca Hercule furente 3.3.
Theatrum clamoſum. Stat. 3. Sylu. 5.4.
Clanculum, Clandeſtinus,] Vide Clam.
Clango,] clangis, clanxi, (κλάγγω,) clangere, Tuba ſonare, uel canere.
Clangere dicuntur aquilæ, ut inquit author Philomelæ apud Ouidium, Dum clangunt aquilæ.
Tuba clangens. Valer. lib. 3.70.
Clangor, clangoris, maſc. ge. (κλαγγὴ,) Sonus tubæ. Virg. 2. Aeneid. 63. Exoritur clamorq; uirum, clangorq; tubarũ.
Clangor aquilæ. Cic. 2. Tuſc. 141. Liuius 1. ab Vrbe 154. Aquila magno clangore uolitans.
Clangor anſerum. Colum. lib. 8. cap. 13. 1. Nam clangore prodit inſidiantem. de Anſere.
Clangor fulicæ. Plin. lib. 18. cap. 35. 19.
Blandus clangor. Claud. de Phœnice 9.
Fugax clangor gruum. Stat. 5. Thebaid. 3.
Fugacem uocat, quia uolando clangunt.
Hilari clangore ſonant grues. Stat. 12. Theb. 104.
Luctifici clangores tubæ. Stat. 10. Thebaid. 110.
Raucus clangor. Sil. lib. 16. 20.
Sæuus clangor. Valer. lib. 4. Argonaut. 116.
Tremulus clangor. Cic. 2. de Diuinat. 96.
Dare clangorem. Sil. lib. 4. 24. de Aquila.
Increpuit clangor murmure. Sil. lib. 16. 20.
Mugire per æthera tubæ clangor dicitur, qui eſt uehemens & altè ſonans. Virg. 8. Aeneid. 103.
Quatere magnis clangoribus alas: de auibus dictum. Virgilius 3. Aeneidos 45.
Clangularius, Adiectiuum. ut Clangularius poeta. Martialis lib. 10. 13. Vide Clangularius in Clam. Sic enim ſcribunt & legunt alij.
Clanius, (κλάνης,) Fluuius Campaniæ iuxta Acerras urbem. Virg. 2. Georg. 45. — & uacuis Clanius non æquus Acerris. Seruius, Acerræ ciuitas eſt Campaniæ, haud longe à Neapoli: quam Clanius præterfluit fluuius, cuius frequens inundatio eam exhaurit. Vnde ait uacuis, id eſt infrequentibus.
Clareo, Clarifico, Clarigo, Claritas,] Vide Clarus.
Clarium, (κλάριον,) Colophoniorum oppidum, à quo Clarius Apollo dictus eſt, ut inquit Seruius in illud Virgilij lib. 1. Aeneid. 72. Qui tripodas, Clarij lauros, qui ſydera ſentis. Ibi enim ſpecus fuit & lacuna, cuius potu mira oracula reddita ſunt, breuiore tamen uita bibentium. Huius Plin. lib. 2. & Macrobius lib. 1. Satur. cap. 18. meminerunt.
Clarius deus, Apollo. Valer. lib. 3. Argon. 30. Ouid. 1. Faſt. 4.
Claros, (κλάρος,) Ioniæ ciuitas, Apollinis oraculo nobilis iuxta Colophonem, eam Manto Tireſiæ filia condidit, fugiens Thebanorum uictores Epigonos. Quæ quum patriæ cladẽ lugeret & ſuam, manantibus ubertim lachrymis fontem fecit: unde Claros ἀπὸ τοῦ κλαίειν locus appellatus. Nearchus dicit id nomen datũ, quòd Apollini per ſortem Claros obtigit, quã κλῆρον, Græci nominant. Hinc κλάριος, dictus eſt, & illic fanũ habuit, quo reſponſa, epota aqua, èdebãtur.
Clarus,] (λαμπρὸς, φαιδρὸς, φανὸς, ὀνομαστὸς, περίφαντος,) Adiectiuum, propriè dicitur lucidus: ut Clara dies.
Aquilo clarus. Virg. 1. Georg. 91. id eſt ſerenificus. nam eſt & nubilus, ſicut ferè omnes uenti. Seruius.
Colore claro ſplendere. Lucret. lib. 5. 253.
Dea clara mũdi obſcuri, Luna præfecta nocti. Sene. Hipp. 3. 8.
Clarus dies. Horat. in Carm. ſecul. 5.
Dies clara. Virg. 5. Aeneid. 9.
Incendia clara dant lucem. Virg. 2. Aeneid. 114.
Lacerna clara. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 10.
Lapides clari. Horat. 4. Carm. 13. 3. Intelligit gemmas.

Illuſtris, & clarus locus. Cic. in Somnio Scip. 5.
Lumina oculorum clara. Lucret. lib. 4. 166.
Lumen clariſſimum præferre menti. Cic. pro Sylla 30.
Lumina mundi clariſſima. Virg. 1. Georg. 1.
Refulgere in luce clara homo dicitur, qui eſt nimiæ pulchritudinis, cui nec lucis claritas derogat, qualem dicit Aeneam Virgil. 1. Aeneid. 119.
Reſtitit Aeneas, claraq; in luce refulſit.
Hæc ferè Seruius.
Olympus clarus. Virg. 4. Aeneid. 54.
Pater omnipotens clarus intonuit ab alto cœlo. Id eſt in ſerenitate. Virg. 7. Aeneid. 29. Seruius.
Pectus clarum. Cic. in Arato 1.
Et propè conſpicies paruũ ſub pectore claro
Andromedæ ſignũ. Clarũ pectus, quòd in eo ſtellæ ſitæ ſint.
Piſcis rutilis clarus ſquamis. Virg. 4. Georg. 19.
Sol clariſſimus. Quintil. lib. 5. cap. 12. 7.
Stellæ lumine claræ. Cic. in Arato. 21.
Sydus clarum, Lucidum. Senec. Hipp. 4. 110.
Tedæ claræ coruſcis fulgoribus. Lucret. lib. 5. 60.
Vitrum clarum, Id eſt pellucidum. Ouid. 3. Metam. 7.
Clariora luce conſilia. Cic. in Catil. 4.
Clariora ſole. Idem 1. de Finib. 107.
Quod eſt luce clarius. Cic. 1. Tuſc. 143.
Syderè clarior. Horat. 3. Carm. ode 1. 9.
Clarus, Clarè ſonans, ut Clara lamenta. Senec. Hipp. 12. 25.
Clarus clamor. Plaut. Pœn. 17. 26. Id eſt qui facilè exauditur.
Latratus clari. Ouid. 13. Metam. 173.
Cõpoſitiſſimæ, & clariſſimæ literulæ. Cic. Att. li. 7. epiſt. 20. 1.
Plangor clarus. Ouid. 4. Metam. 28.
Clarus plauſus. Plaut. Aſin. 17. 6.
Clarum ſignum dare. Plaut. Caſin. 2. 3. Id eſt plaudere: ut in comœdijs ſolitũ eſt fieri. Virg. 3. Aen. 104. Dat clarũ è puppi ſignũ: nos caſtra mouemus. Vbi Seru. Dat clarũ ſignum, Faculã eleuauit: ut — flammas quũ regia puppis Extulerat.
Claræ ſyllabæ. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Sonus, uel antiquè Sonor clarus. Lucret. lib. 4. 116.
Tuba clara, Altè ſonans. Virg. 5. Aeneid. 28.
Clara uoce. Cic. pro Cæcinna 16. Seruumq; ſuum nomine Antiochum ad ſe uocauit, & clara uoce imperauit, ut eum, &c. Idem pro Sylla 25. Atq; ut idem omnes exaudiant, clariſſima uoce dicam.
Voce clariſſima dicere. Cic. pro Sylla 25.
Voce clariſſima profiteri. Cic. 5. Tuſc. 45.
Res clara, (σαφὴς,) Cic. 7. Verr. 79.
Idem 4. Verr. 72. Vt in re tam clara, tam teſtata.
Res clara, celeberrima & notiſſima. Cic. 5. Verr. 49.
Conſuetudine clarum aliquid. Cic. pro Qu. Roſc. Comœdo 4.
Clarus, (ἐπίσημος, γνώριμος,) figuratè pro Inſigni atq; excellenti accipitur, & eo qui ueluti fulgore quodam famæ reſplendet. Cic. 1. de Fin. 56. Claris & fortibus uiris commemorandis. Plaut. Trinum. 10. 38.
Ampliſſimus & clariſſimus uir. Cic. 1. de Orat. 98.
Clariſſimorum & fortiſſimorum uirorum authoritates. Cicero pro L. Manil. 35.
Viri clari & honorati. Cic. de Seneſt. 20.
Clara & illuſtria. Cic. 7. Verr. 19.
Exempla clara & illuſtria. Cic. lib. 2. de Diuinat. 12.
Parentes ingenui clariq;. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 19.
Virtus clara & inſignis. Cic. de Senec. 85.
Clarus & nobilis uir. Cic. pro Rabirio Poſth. 14.
Clari & præpotentes uiri. Cic. pro Rab. Poſt. 27.
Cauſis agendis clarus. Horat. 1. epiſt. 7. 10.
Decore clarus. Ouid. 12. Metam. 38.

Ex doctrina clarus & nobilis uir. Cic. pro C. Rab. Poſt. 14.
Forma clariſſimus. id eſt clariſſimus ob formã. Oui. 4. Metam. (159.
Clarus genere & factis. Liu. 9. ab Vrbe 31.
Gloria clarus, authoritate grauis, humanitate politus. Cic. 2. de Oratorib. 84.
In gradu equeſtri clarus. Plin. Priſco, Epiſt. lib. 2. 37.
Hoc uno magnus & clarus. Plin. Attio Clementi, lib. 1. 10. Socer Pompeius Iulianus, cũ cætera uita, tum uel hoc magnus, quòd ipſe prouinciæ princeps.
Nobilitate ſua clara domus. Ouid. epiſt. 16. 11.
Origine clarus. Ouid. epiſt. 18. 30.
Ab aliquo ſanguine clarus, Genere non obſcuro natus. Virgilius 1. Aeneid. 111.
Clarus Socrates ſapientia. Plin. lib. 7. cap. 19. 1.
Clariſſimi in ea ſcientia. Plin. lib. 36. cap. 5. 1.
Clariſſimus medicinæ ſciẽtia Hippocrates. Pli. li. 18. ca. 7. 24.
Achilles clarus. Vide Achilles.
Adoleſcens clariſſimus. Cic. 4. Verr. 71.
Author generis clariſſimus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 5.
Multæ, & claræ lugubres domus. Liu. lib. 3. ab Vrbe 133.
Dux clarus. Horat. 3. Carm. ode 14. 2.
Facta clara. Claud. 4. Paneg. 87.
Genere claro tumens. Senec. Octauia. 8. 12.
Gloria clara. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 8.
Honor clarus. Lucret. lib. 3. 16.
Lucifer albo clarus equo. Ouid. 15. Metam. 38.
Lumen clarum extollere è tenebris. Lucret. lib. 3. 1.
Claræ mortes pro patria oppetitæ. Cic. 1. Tuſc. 189.
Clara nobilitas. Plaut. Rud. 22. 25.
Nomen clarum. Ouid. 11. Metam. 58.
Magnum & clarum nomen. Cic. in Arat. 4.
Opus clarius nullũ extat. Oui. 3. de Arte 68. De Aen. Virgilij.
Patre claro natus. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 11.
Clariſſimo patre natus, auis, maioribus. Cic. in Catil. 2.
Pietas in hoc clara, & omnibus grata. Cic. pro Seſtio 4.
Progenies clara. Virgil. 5. Aeneid. 112.
Proles clariſſima. Lucan. lib. 10. 18.
Propago clara. Lucret. lib. 1. 9.
Clara & cõmemorabilis pugna. Plaut. Pſeud. 7. 111.
Rumore claro apud uulgum eſſe. Tacit. lib. 15.
Sanguine claro genitus. Senec. Octauia 3. 6.
Senatus clarus. Claud. 5. Paneg. 4.
Splendor clarus ueſtis purpureæ. Lucret. lib. 2. 11.
Viri clari. Horat. 2. Epiſt. 1. 51.
Vir clariſſimus. Cic. pro Lege Manilia 35.
Vrbs clari cognominis. Virgil. 8. Aeneid. 10.
Clarior, (λαμπρότερος,) Senec. Hippol. 6. 2.
Pulchrior tanto tua forma lucet
Clarior, quanto micat orbe plena.
Clariſſimus, (λαμπρότατος,) Hæc uox honorificentior fuit apud antiquos, quàm apud recentiores, qui illuſtres, ſpectabiles & clariſſimos dicũt. Lampridius Præfectos Prætorio clariſſimos fuiſſe ſub Alexandro dixit. Vide L. primam. C. de ſententiã paſſis. Clariſſimos ciues Scipiones, maximos appellauit Cic. pro Seſtio 125. Quare imitemur noſtros Brutos, Camillos, Halas, Decios, Curios, Fabricios, Maximos, Scipiones, &c. Et paulo pòſt 126. Sed me repentè Iudices, de fortiſſimorum & clariſſimorũ ciuium dignitate, & gloria dicentem & plura dicere parentem, horum aſpectus in ipſo curſu orationis repreſſit. Budæus.
Clariſonus, pe. corr. (λαμπρόφωνος,) Catul. epiſt. 59. 25. Clariſonas imo fudiſſe è pectore uoces.
Auræ clariſonæ. Cic. in Arat. 32.
Claritas, pen. corr. (λαμπρότης, σαφήνεια,) claritatis, Luciditas. ut Claritas ſolis. Plin. lib. 2. cap. 8. 8. Claritatis tantæ eſt (Veſper.
Claritas oculorum. Plin. lib. 18. cap. 11. 11.
Et apud eundem, lib. 5. cap. 1. 16. Claritas uiſus.
Claritas uocis. Cic. 1. Acad. 29.
Claritas, (εὔκλεια,) Excellentia & ſplendor. Cic. ad Seruiliũ lib. 13. 69. 2. Quæ quanquam ex multis pro tua claritate audiam, &c. Quint. lib. 3. cap. 9. Quæ reſponſis uel augurijs futuram claritatem promiſerunt.

Claritas & amplitudo. Cic. 1. Offic. 101.
Naſcendi claritas. Quint. lib. 5. cap. 11. 4.
Eſſe in claritate. Plin. lib. 14. cap. 14. 1. De uinis.
Excellere claritate naſcendi. Quint. lib. 5. cap. 11. 4.
Perſonarum claritate inſignis. Plin. Maximo, lib. 2. epiſt. 38.
Oſtendunt claritatẽ hominibus dij. C. 2. de Diuinat. 101.
Claritudo, claritudinis, (λαμπρότης,) Idẽ, teſtibus Feſt. & No.
Claritudo, Nobilitas, fama. Salluſt. Quũ præſertim tam multæ, uariæq; ſint artes animi, quibus ſumma claritudo paratur.
Adiumentum claritudinis grande. Tacit. lib. 16.
Familiæ claritudo. Tacit. lib. 15.
Virtutum claritudine ad ſummum faſtigium deligere aliquem. Tacitus libro 15.
Vocis claritudine cæteris anteſtare. Gel. lib. 7. cap. 5.
Ad omnem claritudinem ſublatus aliquis. Tacit. lib. 15.
Plus claritudinis in fine ſit. Taci. li. 15. Sit huius tam fortis exitus cõſtantia penes utroſq; par, claritudinis plus in tuo fine.
Claro, claras, (σαφηνίζω,) clarare, Clarum oſtendere. Cic. 1. de Diuinat. 42. ex antiquo poeta, Iuppiter excelſa clarabat ſceptra columna. Hoc eſt clara & conſpicua faciebat. ſed antiquum eſt.
Iter longæ clarauit limite flãmæ, Id eſt fulſit. Stat. 5. Theb. 58.
Labor clarat pugilem. Horat. 4. Carm. ode 3. 1.
Multa nobis clarandum eſt. Lucret. lib. 4. 157. Id eſt aperienda & declaranda.
Clareo, clares, clarui, (εὐδοκιμέω, φαίνομαι,) clarere, Nobilẽ & inſignem atq; illuſtrẽ eſſe. Ennius apud Cic. lib. 1. Offic. 120. Ergo poſtq; magiſq; uiri nunc gloria claret.
Familiæ clarent. Sueton. in Nerone, cap. 1.
Claret lumen. Ennius Telamone, Nam ita mihi Telamonis patris, atq; facies prodì Iouis gratia ea eſt, atq; hoc lumẽ candidum claret mihi. Nonius.
Ad primordia æſtatis clarere. Cic. in Arato. 4. Id eſt initio æſtatis apparere.
Figura nota clarere. Cic. in Arat. 19.
Forma ſimili clarere. Cic. in Arato 1.
Claret, pro clarum eſt. Lucre. lib. 6. 188. quod in primo quõque carmine claret.
Claret, cum datiuo. ut Claret mihi, id eſt intelligo. Claud. 7. Paneg. 39. — uentura poteſtas
Claruit Aſcanio, &c.
Clareſco, clareſcis, (περιφαίνομαι,) Quint. lib. 6. cap. 4. 7. Neq; tantum hoc ipſis monitoribis clareſcit, quidam faciunt apertè quòd rixenur.
Aliud ex alio clareſcit. Lucret. lib. 1. 220. Idem lib. 5. 292.
Dies clareſcit. Seneca Hercule fur. 1. 18.
Obſcurum clareſcit. Stat. 3. Sylu. 3. 24.
Sonitus clareſcunt. Virg. 2. Aeneid. 61.
Luminibus clareſcere. Tacit. lib. 15.
Plauſu clareſcere uulgi. Claud. 8. Paneg. 1. Id eſt uulgi laudibus celebrari.
Clarifico, pen. corr. (λαμπρύνω,) clarificare, Clarum reddere. Plin. lib. 20. cap. 13. 3. Alterum eſt nigrius, quod capitis uitia purgat, uiſum clarificat. De naſturtio.
Clarè, (λαμπρῶς,) Aduerbium. ut Clarè lucere.
Clarè crepitare dentibus. Plaut. Rud. 13. 52.
Gemere clarè. Cic. Att. lib. 2. epiſt. 35.

Clarè & certum loqui. Horat. 2. Serm. ſaty. 6. 6.

Clarè oculis uidere. Plaut. Milit. 10. 36. Plin. lib. 10. cap. 69. 1. Aquilæ clarius cernunt.

Clarè dicere. Terent. And. 4. 5. 15. Vnde eſt: dic clarè. Sic Clarè certare, apud Plautum in Perſa 15. 33.

Nihil clarius, nihil nobilius illo. Cic. 2. de Diuinat. 101.

Nil indole clarius illa. Stat. 2. Thebaid. 127.

Apparere clarius. Cælius Ciceroni, lib. 8. 14. 4.

Audire clarius. Lucret. lib. 1. 188.

Indicare clarius aliquid. Horat. 4. Carm. ode 8. 4.

Nitere clarius aſtris. Stat. 4. Sylu. 1. 1.

Clarißimè audire. Plin. lib. 10. cap. 70. 1.

Clarigo, clarigas, pen. corr, (ἐπαγγέλλομαι,) clarigare, Bellum indicere. Verbum eſt ad Romanum morem pertinens. Seruius in illud Virgilij ex 9. Aeneid.

– & iaculum intorquens emittit in auras,

Principium pugnæ. Hoc de Romana ſolennitate tractum eſt. Quum enim uolebant bellum indicere, Paterpatratus, hoc eſt princeps fecialiũ proficiſcebatur ad hoſtium fines: & præfatus quædam ſolennia, clara uoce dicebat ſe bellum indicere propter certas cauſas, Aut quia ſocios læſerant, aut quia nec abrepta animalia, nec obnoxios reddiderãt. Et hæc clarigatio dicebatur à claritate uocis. Poſt quam clarigationẽ haſta in eorum fines immiſſa, indicabatur iam pugnæ principium. Idem in principium 10. Aeneid Clarigatio, inquit, dicta eſt à clara uoce, qua utebatur Paterpatratus. Plin. lib. 22. cap. 23. Ac ſemper & legati, quum ad hoſtes, clarigatumq; mitterentur, id eſt res raptas clare repetitum, unus utiq; Verbenarius uocabatur. De uerbena loquitur.

Clarigatio, (ἐπάγγελσις,) Verbale. Ipſa belli denũciatio. Quintil. lib. 7 cap. 4. 10.

Clarigatio, (ἀνδρολη‍ψία,) præter dictã ſignificationẽ accipitur pro exactione nummaria, maximè quæ principis aut Reip. edicto conceditur. Liu. 8. ab Vrbe 75. In Veliternos ueteres ciues Romanos, quòd toties rebellaſſent, grauiter ſæuitum, & muri deiecti, & Senatus inde abductus, iußiq; trãs Tyberim habitare: ut eius qui cis Tyberim deprehẽſus eſſet, uſq; ad mille paſſuũ pondo clarigatio eſſet, nec prius q̃ ære perſoluto, is q cepiſſet, extra uincula capitũ haberet.

Claſsis,] huius claßis, (στόλος, ναυτιλὸν, ἐλώλιον,) Nauiũ multitudo. Cic. 3. Verr. 33. Et mille numero nauiũ claſſem ad Delum appuliſſent. Idem 2. de Fin. 177. Cũ tantis claßibus tantisq; equeſtribus & pedeſtribus copijs, Helleſponto iuncto, Athone perfoſſo, maria ambulauiſſet.

Claßis, pro Naui, aut nauali exercitu. Cic. pro Lege Manil. 5. Qui poſteaquam maximas ædificaſſet, ornaſſetq; claſſes. Virg. 6. Aen. 67. –Lyciæ ductorẽ claßis Orontẽ. Vbi Seruius, Apertũ eſt exemplũ, claſſem dici etiam unam nauẽ. Legimus enim, Vnã quæ Lycios fidumq; uehebat Orontẽ. Cæſar 3. bel. Gal. 404. Neq; ſatis Bruto, q claßi præerat, etc. Virg. 6. Aen. 1. Sic fatur lachrymans claßiq; immittit habenas. Claßi, ut inquit Seruius, Nauib. ſuis, ſiue naui quæ claſſis dicitur: uel q fiat de fuſtibus. Calas enim dicebãt maiores noſtri, fuſtes quos portabãt ſerui ſequentes dominos ad prælium: unde etiã calones dicebantur. Nam cõſuetudo erat militis Romani, ut ipſe ſibi arma portaret, & uallũ: uallũ aũt dicebãt calas: ſic Lucius, Scinde calã & caleas. Id eſt ô puer, frange fuſtes, & fac focũ. Inde ergo claſſem dictã dicunt. Alij hinc claſſem dictã uolunt: apud maiores noſtros ſtipendiũ terreſtri prælio miles pedeſter dabat: equites uerò dabãt in nauali certamine. nam adhuc pauper fuerat populus. Exinde iam quod ab equitibus dabatur ſtipendiũ tractũ eſt ut diceretur claßis. Propriè enim claſſes equitum dicimus. Claſſiq;, aut ſuæ naui, quæ claßis dicta eſt ἀπὸ τῶν κάλων, id eſt à lignis. Hactenus Seruius. Immittere habenas claßi, eſt funes nauium extendere & apparare ad nauigandum.

Etymon claßis ponitur à Quintiliano lib. 1. cap. 6. 21. Iam ſit & claßis à calando: & lepus, leuipes, &c.

Imperator claßis. Lucret. lib. 5. 247. Sed ob legem carminis, Induperatorem ponit.

Mora claßis, Pro eo qui facit morã claßis, Sen. Troade 8. 16.

Retinacula claßis ſoluere. Ouid. 8. Metam. 21.

Potens claſſe uiriſq;. Ouid. epiſt. 13. 12.

Cætera claßis. Liu. lib. 4. bel. Pun. 182.

Funeſta claßis. Stat. 1. Achil. 7.

Claſſem Græcorum uocat contra Troiam euntium.

Glorioſißimæ Carthaginienſium claſſes. Cic. 7. Verr. 76.

Inops & infirma claßis. Vide Infirmus.

Lunata claßis, id eſt inflexa in modũ lunæ. Lucan. lib. 3. 107.

Modica claßis. Vide Modus.

Profuga claßis. Ouid. 13 Metam. 137. De Aenea.

Romana claßis. Liu. lib. 4. bel. Pun. 186.

Socia claßis, id eſt ſociorum claßis. Ouid. 13. Metam. 71.

Volucri freta claſſe pererrat. Ouid. 7. Metam. 92.

Aduectus claſſe. Virg. 8. Aeneid. 3.

Aedificare & ornare claſſes. Vide Orno.

Agere claſſes. Seneca Hercul. furent. 1. 2.

Agere claſſem Euris rapidis. Silius lib. 8. 23.

Huc illuc agitata claßis. Seneca Troade 11. 7.

Amittere claſſem. Virg. 5. Aeneid. 158.

Appellere claſſem. Cic. 7. Verr. 69.

Aptare claſſem. Virg. 4. Aeneid. 60.

Velis aptare claſſem. Virg. 3. Aeneid. 94.

Neptunus claſſes Aquilonibus arcet. Horat. in Arte 13.

Armare claſſem, Inſtruere. Virg. 4. Aeneid. 60.

In claſſem cadit omne nemus, id eſt ad parandam claſſem omnes ceduntur arbores. Lucan. lib. 1. 63.

Capta nauis ex claſſe. Cic. 7. Verr. 51.

Capta & incenſa claßis. Cic. 7. Verr. 107.

Nomine claſsis pecunias cogere. Cic. 7. Verr. 106.

Comparare claſſem. Cic. pro Flac. 25.

Conſcendere claſſem. Virg. 10. Aeneid. 31.

Currit iter tutum æquore claßis. Virg. 5. Aeneid. 171. Id eſt tutò & ſine periculo nauigatur.

Dare claßib. Auſtros. Hypallage eſt, pro Dare claſſes Auſtris.

Deducere claſſem. Hora. 2. Ser. Saty. 3. 38. (Virg. 3. Aen. 13.

Armatas claſſes deducere. Virg. 1. Georg. 51.

Deuincere claſſe aliquos. Cic. in Oratore 85.

Diſiecta toto æquore claßis. Virg. 1. Aeneid. 27.

Diſponere claſſem in ora maritima. Cæſar 3. bel. Ciuil. 18.

Diſtribuere claſſem. Cic pro L. Flacco 24.

Ducere claſſem multo pulcherrimũ. Quint. lib. 1. cap. 2. 16. de declamationibus, Id eſt principem eſſe claßis. Bud.

Ducere in ſaxa claſſem. Seneca Agamem. 6. 36.

Expellere & eijcere claſſem in littus. Cic. 7. Verr. 72.

Explere claſſem quinquaginta nauiũ. Liu. li. 1. bel. Pun. 202.

Ferunt ipſa æquora claſſem. Virg. 5. Aeneid. 168.

Ferunt ſua flamina claſſem. Proſpera ſcilicet, & à puppi uenientia, ut inquit Seruius. Virg. 5. Aeneid. 165.

Fertur cita gurgite claßis. Virg. 5. Aeneid. 7.

Formidatus claſſe. Horat. 3. Carm. ode 6. 3.

Habere claſſem. Cic. pro Flac. 23.

Impellere remige claſſem. Ouid. epiſt. 3. 31.

Inceſtare funere claſſem. Virg. 6. Aeneid. 30.

Inferre claſſes Oceano. Lucan. lib. 10. 8.

Claßis innat mare. Seneca Thyeſte 3. 2.

Inſtruere atq; ornare claſſem. Cic. 7. Verr. 105.

Inſtruere & parare claſſem. Liu. lib. 3. de bel. Pun. 119.

Claßis

Claßis laniata, Id eſt diſſoluta. Ouid. epiſt. 7. 33.

Latet ſub claßibus æquor. Virg. 4. Aeneid. 117.

Littora deſeruere latet ſub claßibus æquor. Latet, inquit, ob ingentem nauium numerum, qui æquor totum contegit.

Anchoras claßis legere, Soluere è portu. Seneca Troade 8. 5.

Linquere claſſem in aliquo littore. Virg. 1. Aeneid. 105.

Mergere claſſem. Statius 1. Achil. 16.

Moliri claſſem, Apparare naues. Virgilius 4. Aeneid. 62. Vide Molior.

Nauigat claßis. Cic. pro L. Flacco 24. Reliquum eſt, ut quæratur utrum noſtra iſta claßis curſu & remis, an ſumptu tantum & literis nauigarit.

Nauigare claſſe & nauibus. Cic. pro Flacco 24.

Ornare claſſem. Cic. 7. Verr. 64.

Permetiri claßibus æquor. Virg. 3. Aeneid. 32.

Petere claßibus urbem uel regionem aliquã. Virg. 4. Aen. 63.

Piſcari claßibus, dicuntur præpotentes & maximè diuites. Seneca. Thye. 5. 12.

Præeſſe claßi. Cic. 7. Verr. 102.

Procedit claßis æqualis uelis. Virg. 4. Aeneid. 118.

Procincta claßis, Exercitus inſtructus. Feſtus, Vt quũ exercitus cinctus erat Gabino cinctu (id indumenti genus eſt) confeſtim pugnaturus: Nam uetuſtius fuit, multitudẽ hominũ, quàm nauiũ, claſſem appellari.

Prodere claſſem prædonibus. Cic. 7. Verr. 83.

Auſter claſſem propellit ſedentibus uelis. Lucan. lib. 3. 1.

Prouehi dicitur & appelli claßis. Ci. 7. Verr. 69. Poſtea quàm paulùm prouecta claßis eſt, & Pachynũ quinto die deniq; appulſa eſt, &c.

Quaſſatam uentis claſſem ſubducere. Virg. 1. Aeneid. 111.

Recepta claßis. Virg. 1. Aeneid. 118.

Amiſſam claſſem reducere, Renouare. Virg. 4. Aen. 76. Seru.

Relata claßis, Reducta. Virg. 1. Aeneid. 79.

Religare claſſem ab aggere ripæ. Virg. 7. Aeneid. 22.

Sequi aliquem ferro & claſſe. Stat. lib. 2. Achil. 73.

Siſtere claſſem. Virg. 3. Aeneid. 24.

Soluere claſſem de littore. Stat. lib. 1. Achil. 4.

Stare claſſes in mari dicuntur, quæ ceſſant in portu. Virgilius 6. Aeneid. 140.

Subducere claſſem, In terram trahere: Deducere autem, In mare mittere. Virgil. 1. Aeneid. 111. Seruius.

Tegere claßibus freta. Seneca Octau. 2. 2.

Tenere iam medium iter claſſe. Virg. 5. Aeneid. 1. Interea mediũ Aeneas iam claſſe tenebat Certus iter. Vbi Seruius, Aut medium eſt quicquid à principio recedit, & necdum finem ſortitur: aut mediũ, ſic altum ut medium putares: ut Graditurq; per æquor Iam medium. Nam uerè medium ſequenti indicat loco: Vt Pelagus tenuere rates, nec iam amplius ulla Occurrit tellus.

Tranſmiſſæ trans æquora claſſes. Virg. 3. Aeneid. 81.

Vehere claſſe aliquos. Virg. 1. Aeneid. 77.

Veniens claßis ad littora. Virg. 3. Aeneid. 130.

In quinq; claſſes (εἰς πέντε τιμήματα,) diſtribuit Pop. Romanum Seruius Tullus, ut docet Liuius li. 1. ab Vrbe 185. pro modo cenſus: ita ut prima claßis primum octoginta centuriarum fuerit: ex ijs conſtans qui in cenſu centũ M. æris aut eo amplius habebant, permixtim ex ſenioribus & iunioribus: reliquæ ex minoribus deinceps cenſibus uſq; ad quintam claſſem. Quemadmodũ Solon Athenienſes in quatuor τιμήματα diſtribuiſſe dicitur, ut author eſt Ariſtoteles. Vide Budæum in Pand.

Tributim & centuriatim, deſcriptis ordinibus, claßibus, ætatibus, &c. Cicero pro Flacco.

Prima claßis, ſecunda claßis, &c. Cic. 1. Philip. 87.

Primæ claßis homines. Gellius lib. 7. cap. 13.

Infra claſſem autem appellatos inquit Gellius, lib. 7. cap. 13. qui in ſecunda & ſequentibus claßibus erant: id eſt qui minore ſumma cenſi erant.

Quintæ claßis homines dicebantur infimi & pauperiores homines, nullius authoritatis. Cic. 4. Acad. 130. de Democritoſ qui mihi cum illo collati, quintæ claßis uidentur.

Denum hominum claſſes, Decurias appellauerunt antiqui. Columella, lib. 1. cap. 9. 50.

Deducere claſſes in regiones. Colum. lib. 1. cap. 2. 6. Itaq; ſi latior eſt ager, in regiones deducendæ ſunt claſſes, &c. De uinitorum & agricolarum claßibus loquitur.

In claſſes diſtribuere pueros. Quint. lib. 2. cap. 2. 16.

Claßis dicitur etiam multitudo equitum. Virg. 3. Aenei. 120. Scio me Danais è claßibus unum. Seruius.

Claſſes clypeatas antiqui dixerunt, quos nunc exercitus uocamus. Feſtus.

Claßicula diminutiuum, (στόλιον,) Cic. ad Attic. lib. 16. 332. 5. Caßius cum claßicula ſua uenerat.

Claßicum, claßici, pen. corr. (σάλπισμα,) Subſtantiuũ, Sonus tubarum & ipſa tuba. Virg. 7. Aeneid. Claßica nanq; ſonant. Vbi Seruius, Claßicum dicimus & ipſam tubam & ſonum. Claßicum autem eſt flexibilis tuba. Liuius 5. ab Vrbe 210. Vocatis claßico ad conſilium militibus.

Claßicũ (inquit Valla in Raudenſem) proprie eſt ſonus tubæ: quod Priſcianus etiã ait, & Vegetius, alijq; teſtantur. Quintilianus, Ad primum obſcœnæ libidinis ſermonem non aliter quàm ſi in hoſtem claßicum cecinißet, gladiũ illum, quẽ à te pro pudicitia noſtrarũ coniugũ acceperat, per pectus infandi corruptoris exegit. Vegetij uerba hæc ſunt, Claßicũ item appellatur quod buccinatores per cornu dicunt. Hoc inſigne uidetur imperij: quia quum claßicum canit, imperator eſt præſens: uel quum in militẽ capitaliter animaduertitur. quia hoc ex imperatoris legibus fieri neceſſe eſt.

Ciuilia claßica. Claudian. 2. in Ruffin. 24.

Martia claßica pulſare. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 1.

Matura claßica dicuntur, quum in tempore & omnibus quibus opus eſt apparatis ad conflictum conuocantur milites. Lucanus lib. 2. 119.

Aduocare claßico ad concionem. Liuius.

Canere claßicum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 297.

Concinere claßicum. Lucan. lib. 1. 48.

Exordiri claßicum. Sueton. in Cæſare, cap. 32.

Claßico facere ſilentium. Liu. 2. ab Vrbe 197.

Flere claßica. Propert. lib. 3. eleg. 3. 9.

Inflare claßica. Virg. 2. Georg. 108.

Murmur graue claßicorum ſilet. Seneca Thyeſte 7. 6.

Claßicus, Adiectiuũ, (στολικὸς,) Quod eſt claßis, uel quod ad claſſem pertinet. ut Claßica bella. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6. Et canerem Siculæ claßica bella fugæ. Id eſt bella naualia.

Horror claßicus nocte dieq; gemit. Ouid. ad Piſonem 29.

Claßici qui in nauibus rebus incumbebant apud Curtium lib. 4. Tandem remis pertinacius euerberatum mare, ueluti eripientibus nauigia claßicis, ceſsit, appulſaq; ſunt littori lacerata pleraq;.

Claſsici dicebantur nõ omnes qui in claſsibus erant, ſed primæ tantum claſsis homines, qui centum & uigintiquinq; millibus æris, ampliúsue cenſi erãt. Græci πρῶτον τίμημα, uocant. Liu. 6. bel. Pun. 246. Socijs C. Lælius claſsicis, Legionarijs M. Sempronius Tuditanus aderat. Ex Budæo.

Claſsici authores. Vide Author.

Claſsicus ſcriptor. Gel. lib. 19. cap. 8. Claſsicus aſsiduuſq; aliquis ſcriptor, non proletarius. De coborte illa antiquorum loquitur. Budæus.

Claßici teſtes dicebantur, qui ſignandis teſtamentis adhibebantur:

tur: hoc eſt primæ claßis homines quaſi primæ authoritatis & idonei ueritatis ſponſores.

Claßiarius, Qui in claſſe pugnat. Cæſar 3. bel. Ciuil. 391. Itéq; per equites diſpoſitos aqua prohibere claßiarios inſtituit. Suetonius in Galba, cap. 12. Nam quum claßiarios, quos Nero ex remigibus iuſtos milites fecerat, redire ad priſtinum ſtatum cogeret, &c.

Primores claßiariorum. Tacit. lib. 15.

Claßiarius, pro Diligenti. Apuleius, Et laudum eius claßiarius atq; aßiduus præco. Ita dicti ſunt autem, quòd omnium claßium ciues ſemper parati erant ad omnem Reipublicæ neceßitatem.

Clathrum,] clathri, (κλεῖθρον,) in plurali, hi clathri & hæc clathra, clathrorum: uel hic clathrus, hi clathri: & hoc clathrum, hæc clathra, cuius tamen nullum extat exemplũ. Dicuntur autem ligna quibus trãſuerſis aliquid munimus, ſæpimusúe, ut feneſtras: quæ ob id clathratæ, nunc uulgò ferratæ dicuntur. A Græcis dicitur κλεῖθρον, quod dictum eſt quaſi clauſura, ab eo quod eſt κλείω quod ſignificat Claudo, per ſyllabæ mutationem ει in diphthongum abuſiuam Horatius in Arte 69. Obiectos caueæ ualuit ſi frãgere clathros. Columel. lib. 8. cap. 17. Spißi deinde clathri marginibus infiguntur, qui ſuper aquam ſemper emineant etiam, quum maris æſtus intumuerit.

Clathrare, (κλειθρῶν,) Clathris claudere. Col. lib. 9. cap. 1. 4. Satis eſt aũt Vacerras inter pedes octonos defigere, ſeriſq; tranſuerſis ita clathrare, ne ſpaciorum laxitas, quæ foraminibus interuenit, pecudi præbeat fugã. Plaut. Milit. 7. 26. Nam certò neq; ſolariũ apud nos eſt, neq; ortus ullus, neq; Feneſtra niſi clathrata. Budæus ſine aſpiratione ſcribit.

Claua, (κορύνη, ῥόπαλος, Propriè eſt fuſtis teres ex una parte capitatus ad claui ſimilitudinem. Feſtus, Claua, teli genus qua Hercules utebatur. Cic. 6. Verr. 84. Qui primò quum obſiſtere ac defendere conarentur, malè multati clauis ac fuſtibus repelluntur. Idem de Senect. 53. Sibi igitur habeant alij arma, ſibi equos, ſibi haſtas, ſibi clauam, ſibi pilam, &c.

Pondus clauæ, pro claua ponderoſa. Sen. in Herc. Oeth. 7. 10.

Domitrix ferarum claua Herculis. Ouid. epiſt. 9. 24.

Grauis claua. Seneca Herc. furente 12. 7.

Irraſa claua, Rudis, impolita. Silius lib. 8. 117.

Trinodis claua. Ouid. 1. Faſt. 115.

Conſectari aliquẽ magno pondere clauæ. Lucret. lib. 5. 194.

Domare hoſtem claua. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 16.

Inſtruere manum claua. Ouid. epiſt. 9. 24.

Clauator, (κορυνήτης,) Qui claua utitur, inquit Feſtus. Plaut. Merc. 22. 11. Egomet mihi comes, clauator, eques, agaſo, armiger. Idem Rud. 19. 24.

Clauiger, clauigera, clauigerum, (κορυνοφόρος,) Qui clauam fert. Hinc Clauiger Hercules. Ouid. 15. Metam. 57.

Proles clauigera Vulcani. Ouidius 7. Metamorph. 88. Geryonen intelligit.

Clauarius,] Vide Clauis.

Clauatus,] Vide Clauus.

Claudia, (κλαυδία,) Nomen uirginis Veſtalis, quæ quum in ſuſpicionem ſtupri ueniſſet, & ſimulachrum matris Ideæ in uado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuam fertur cingulo duxiſſe nauem, quam multa hominum millia trahere nequiuerant.

Claudia gens, Romæ Patricia è Sabinis uenit, cognomina ſibi Neronis & Druſi uſurpauit, quòd Nero lingua Sabina, uir ſtrenuus & fortis dicatur: Druſi uerò, à Claudio Druſo qui hoſtium duce Gallorum Drauſo cominus trucidato, ſibi ac poſteris nomen indidit. Hæc Tranquillus in Tyberio. De Claudia gente Seruius. Clauſus Sabinorum dux, poſt exactos reges, cum quinq; millibus clientum & amicorum Romam uenit, & ſuſceptus habitandam partem urbis ſuſcepit: ex quo Claudia & tribus, & familia nominata eſt. Virg. 7. Aeneid. 142.

Claudia nunc à quo diffunditur & tribus, & gens. Claud. 1. in Eutrop. 92.

-gens Claudia ſurgat, Et Curij ueteres.

Proles Claudia. Seneca Octau. 6. 2.

Intelligit Octauiam filiam Claudij Cæſaris.

Huius meminit Propertius lib. 4. eleg. 12. 11.

Vel tu quæ tardam mouiſti fune Cybellen
Claudia turritæ rara miniſtra deæ.

Claudico,] Vide Claudus.

Claudiuium, (κλαυδιόνιον,) Ptolemæo: Claudia Plinio, urbs in Norico, Vulgò Cloſterneuuburg.

Ap. Claudius Cæcus, (ἄππιος κλαῦδος,) Orator Romæ, cuius oratio uolubilis, ſed paulo feruidior erat. Is Senatum iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit, nec dubitauit illa dicere quæ uerſibus perſecutus eſt Ennius, Quò uobis mentes, rectæ quæ ſtare ſolebant Antehac, dementi ſeſe flexere ruina? Ab hoc Appia uia dicta eſt, quam Brunduſium uſq; lapidibus ſtrauit, ut eſt apud Liu. lib. 9. Claud. Nero, & Claudius Pulcher fratres Cæci filij quorũ meminit Tranquillus: & Liu. lib. 19. Præter hos Claudius cognomento Caudex, à nauium Caudicibus ſic dictus. Is Carthaginienſes Meſſana expulit, Hieronem prælio ad Syracuſas in deditionem accepit. Author Cæcilius.

Ap. Claudius Regillianus Decemuir legibus ſcribendis ſumma inter collegas authoritate, poſtremò ob Virginij iudicium in carcerem coniectus, ſibi manus attulit. Ex Liuio.

Claudius Centianus, quem nonnulli centimalum, alij Centimanum minus rectè ſcribunt. Is librum in Iure ciuili tertium à P. Papyrio ſcripſit & R literã introduxit, quũ prius Fuſij, deinde Furij dicerentur. Valerius.

Claudius Nero Conſul Liuij ſalinatoris collega, quia aduenientem ex Hiſpania cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Claudius Nero præterea, Tyberij principis pater, Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, & deinde Pontifex Max. in P. Scipionis locum ſuffectus.

Claudius Nero, Latiæ telluris imago & Clauſorum decus à Silio uocatur lib. 15. 108. quod originem à Clauſo Sabino duxit, unde Clauſij prius. Claudij poſtea dicti ſunt.

Claudi uirtute Neronis Armenius cecidit. Hor. Epi. 1. 2. 6.

Claudius Auguſti priuignus. Horat. 1. Epiſt. 3. 1.

Claudianus,] Poeta inſignis Arcadij & Theodoſij temporibus floruit: patria fuit Alexandrinus nobilißima urbe Aegypti. Quidam Florentinũ faciunt, ſed falſò. Authores Græci qui de poeta Claudiano ſcripſerunt, Alexandrinum appellant: & author ipſe Nilum ſuum uocat. Ingenio excellenti fuit, maximeq; apto ad carmen componendum. Nam & aſſurgit feliciter, uarijſq; figuris, ac ſententijs mirifice delectat. Hi eius uerſus præcipuam laudem meruerũt, quos de laude & uictoria principis Theodoſij contra Eugenium Gallorũ regẽ ſcripſit. Claudiani poetæ Alexãdrini meminit Suidas. Fuit et Claud. Cæſar, qui interfecto Caligulæ ſucceſſit in imperio, uir inauditæ crudelitatis, ut ſcribit Sueton.

Claudiana tonitrua, appellabantur, quia Claudius Pulcher inſtituit, ut ludis poſt ſcenã factis lapidum coniectus ita fieret, ut ueri tonitrui ſimilitudinem imitaretur. Feſtus.

Claudo,] claudis, clauſi, clauſum (κλείω, κατακλείω,) claudere, ſignificat includere, inquit Nonius. Virg. 3. Georg.
Aut intus clauſos ſatura ad præſepia ſeruant.

Claudere & Reſerare, contraria. Plin. lib. 10. cap. 22. 3. domoſq; ipſi ſuas claudunt aut reſerant.

Externis

Externis ab oris claudi. Lucan. lib. 1. 102.

Ad exitus aliquid clauſum eſſe. Cic. 7. Verr. 55.

Clauſus ex omni aditu. Cic. pro Lege Manilia 14.

In anguſtum claudi. Ouid. 13. Metam. 82.

In antra claudi. Ouid. 14. Metam. 58.

In arca clauſus. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 12.

In tectis claudi. Ouid. 3. Metam. 140.

Carcere claudi. Ouid. 4. Metam. 133.

Vinculis & carcere clauſus. Valer. lib. 1. Argon. 121.

Carcere uentorum clauſus. Virg. 1. Aeneid. 29.

Muris clauſa iuuentus. Lucan. lib. 3. 90.

Pelago clauſus, Id eſt mari impeditus, ne poßit ulterius progredi. Ouidius 8. Metam. 37.

Clauſus terra mariq;. Virg. Hirtius lib. 5. 373.

Aditus claudere. Cic. 1. Philipp. 19.

Aditus ad uulnera claudere. Stat. 6. Thebaid. 150.

Claudere aditus omnes. Vide Aditus.

Dolor animam clauſit. Lucanus libro 8. 12. Id eſt præ dolore exanimis cecidit.

Animæ clauſæ tenebris, & carcere cæco. Id eſt incluſæ corporibus. Virg. 6. Aeneid. 147.

Tanquam enim clauſa ſit Aſia, ſic nihil perfertur de oppreſſo Dolabella. Cic. Caßio, lib. 12. 9. 1.

Campus clauſus. Catullus epig. 63. 14.

Ceræ clauſere domum. Ouid. 8. Metam. 127.

Domus clauſa. Virg. 3. Aeneid. 43.

Clauſa domus pudori & ſanctimoniæ. Cic. pro Quintio 63.

Domus clauſa contra cupiditatẽ & audaciam alicuius. Cic. 7. Verr. 32.

Enſis clauſus, reconditus. Lucan. lib. 5. 49.

Claudere exitum, Cic. Att. lib. 9. 188. 1. tranſitum. Liu. 7. bel. Pun. 245. uiam. Liu. lib. 9. 14.

Feneſtræ pars adaperta, pars clauſa. Oui. 1. Amorũ, eleg. 5. 1.

Flamma clauſa, Quæ eſt in clibano. Valer. lib. 2. Argon. 68.

Fores cubiculi claudere. Cic. 5. Tuſc. 83.

Claudere fugam alicui. Liu. 7. bel. Pun. 107.

Cuſtodia fugam claudit. Ouid. 6. Metam. 115.

Hœdos claudere. Ouid. 4. Faſt. 176.

Ianua ſera clauditur. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 2.

Ianua belli claudenda. Silius lib. 17. 73.

Iter alicui claudere. Ouid. 8. Metam. 110.

Claudere lumina alicui, Superuiuere. Martialis lib. 10. 63. Clauſerunt omnes lumina noſtra manus. Niſi forte legendum manu. Hoc eſt Mortui dum eſſemus, nobis clauſerunt oculos, & ſuperuixerunt.

In æternam clauduntur lumina noctem, Dictum ubi quis moritur. Virg. 10. Aeneid. 148.

Dextra clauſura oculos morti. Lucan. lib. 5. 56.

Mare clauſum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 9.

Non iam tegere aliquos mœnia clauſa dicuntur, quũ adempta eſt ara miſericordiæ, nec eſt ullum perfugium in caſtris, ſiquidem intra muros hoſtis inſultat. Ex Seruio. Virgil. 10. Aeneid. 4. non clauſa tegunt iam mœnia Teucros.

Olympus clauſus dicitur quũ eſt nox. Nam dicunt poetæ cælũ per noctem claudi, & aperiri per diem. Virg. 1. Aen. 76. Antè diem clauſo componet Veſper Olympo. Seruius.

Aquæ clauſerunt ora loquentis. Ouid. 2. de Arte 19.

Orbis terrarum claudi ijs dicitur, qui toto pelluntur orbe, hoſpitijſq; omnibus prohibentur. Virg. 1. Aeneid. 48.

In clauſo ore tenere linguam, Silere. Catull. epig. 51. 4.

Oſtia claudere. Catul. epig. 56. 47.

Patria clauſa eſt miſero. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 17.

Pecus claudere textis cratibus. Horat. Epod. 2. 9.

Claudere in aliquo loco pecudes. Virg. 3. Aeneid. 128.

Innumeras claudere pecudes, apes, greges dicitur, qui harum rerũ multitudine eſt adprime diues. Valer. lib. 1. Argo. 80.

Penates clauſi, Id eſt ædes clauſæ. Sil. lib. 11. 46.

Portæ clauſæ. Ouid. 3. Metam. 90.

Diræ ferro & cõpagibus arctis Claudentur belli portæ. Virg. 1. Aeneid. 60. Id eſt quod idẽ paulò antè dixit, Aſpera tum poſitis miteſcent ſecula bellis.

Ad claudendas pupulas aptißimè factæ palpebræ. Cicero 2. de Nat. Deorum 214.

Ramum aut arborem umbræ conuallibus obſcuris claudunt. Virg. 6. Aeneid. 28. -hunc tegit omnis
Lucus: & obſcuris claudunt conuallibus umbræ.

Riuos claudere. Virg. 3. eclog. 22.

Rura gelu claudit hyems. Virg. 2. Georg. 64.

Sepulchrum clauſum. Ouid. 15. Metam. 27.

Taberna clauſa. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 26.

Tecta claudere. Ouid. 5. Metam. 58.

Thalamos clauſit nox atra. Silius lib. 15. 107.

Incendia uias claudunt. Stat. 2. Thebaid. 2.

Vteri clauſi ſoluere moras, Edere partũ. Seneca Thebai. 1. 50.

Tenere ſe clauſum loco aliquo. Silius lib. 5. 25.

Clauſa tenere armenta. Virg. 3. Georg. 71.

Clauſus aduerſum. Tacitus lib. 15. Allatumq; hauſit fruſtra, frigidis iam artubus & clauſo corpore aduerſum uim ueneni. De morte Senecæ.

Claudere cœnam dicitur cibus, qui ſumitur in fine cœnæ. Martialis libro 13. 14.

Opus aliquod claudere, Id eſt finire. Ouid. 3. Faſt. 77.

Bella claudere, Id eſt, perficere. Stat. 11. Thebaid. 12.

Aetas claudit octauum luſtrum, id eſt iam annum quadrageſimum ferè egit. Horat. 2. Carm. ode 4. 5.

Animam laqueo claudere. Ouid. 7. Metam. 123.

Via animæ laqueo clauſa. Ouid. in Ibin 11.

Epiſtolã claudere paruo mandato, Id eſt exiguum aliquid mandare in fine literarum. Ouid. epiſt. 13. 33.

Ius noſtrum exhauſto clauditur anno. Lucan. lib. 5. 9. Id eſt poteſtas noſtra & magiſtratus anno abſoluto iam finitur.

Labores claudere, Quieſcere, ut Labores claudere ingẽtis belli, pro Finem belli facere. Silius lib. 15. 129.

Numeris ſententias claudere. Cic. in Orat. 134.

Pedibus ſenis claudere aliquid. Id eſt hexametris aliquid deſcribere. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 12.

Species orationis clauſa & terminata. Cic. in Orat. 115.

Verba claudere pedibus, ſignificat uerſus facere. Horatius 2. Serm. ſaty. 1. 6.

Claudere ſanguinẽ, Cõprimere & cohibere, ne effluat. Plin. li. 26. cap. 13. 4.

Aquas claudere. Propert. lib. 4. eleg. 10. 9.

Flatus claudere alicui, ſignificat Iactantiam alicuius coercere. Silu. lib. 17. 24.

Hiatus claudere. Propert. lib. 3. eleg. 11. 3.

Lethalis hyems clauſit illi reſpiramina. Ouid. 2 Metam. 166. Hyemẽ uocat ingentem horrorẽ, quo corpora omni ſubducto colore in ſaxa mutabantur.

Claudit aqua locũ illũ. Id eſt cingit. Var. 3. de Re ruſt. ca. 14. 1.

Aquæ clauſæ riparum margine. Ouid. 2. Faſt. 45.

Speluncis lacus clauſi. Virg. 4. Georg. 73.

Orbis fluctibus clauſus. Seneca Oedipo. 5. 21.

Claudere rem familiarem. Cic. 2. Offic. 78. Benignitatem. Terent. Eunuch. 1. 2. 82.

Claudere oppidum portu, uel mari. Cicero 7. Verr. 76. Idem 4. Verr. 3.

Valles inſidijs claudere, In uallibus retia circum ponere. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 10.

Muros obſidione claudere. Lucan. lib. 3. 69.

 Arboribus

Arboribus atq; umbris clauſi circum. Virg. 3. Aeneid. 46.

Inſtruimus menſas. Idem 1. Aeneid. 63.

Aciem claudere. Silius lib. 7. 119.

Clauſos ipſe tenet. Vide Acies.

Clauſa habere ſua conſilia. Cic. 5. Verr. 52.

Pauor clauſus, Diſsimulatus. Silius lib. 10. 76.

Clauſit pudor meus mihi conſuetudinem illius. Cic. ad Figulũ, libro 4. 4. 13. 17.

Claudere aures ad uoces doctiſsimas. Cic. 4. Tuſc. 4.

Claudere, Circũuenire. Virg. 6. eclo. 12. –claudite nymphæ Dictææ, Nymphæ nemorum iam claudite ſaltus. Nonius.

Claudere, Obſiſtere. Virg. in. 10.
Ecce maris magna claudit nos obice pontus. Nonius.

Clauditur tibi in me commodum. Terent. And. 3. 3. 42.
Nolo tibi ullum commodum in me claudier. Id eſt nolo obſiſtere, aut obeſſe, quominus tuum commodum fiat.

Claudere & reſerare, contraria. Cic. 2. Offic. 78. Nec ita claudenda eſt res familiaris, ut eam benignitas aperire nõ poſſit: nec ita reſeranda, ut pateat omnibus.

Clauſus, (κλεισθεὶς,) Participium. ut Clauſum oſtium.

Clauſus à Pœnis in anguſtijs. Plin. de Viris illuſt. 39.

Clauſum & reconditum, cui opponitur Apertiſsimum promptiſsimumq;. Cic. 7. Verr. 37.

Clauſus, Vinctus. Vlp. Clauſos pro uinctis accipit, ſi modo ita uincti ſint, ut omni modo erumpere non poſsint. L. Si quis graui §. Subuenitur autem. ff. de Senatuſc. Syllaniano.

Clauſurus, (κλείσων,) aliud participiũ. Ouid. 14. Meta. 157.
Sola Venus portæ cecidiſſe repagula ſenſit,
Et clauſura fuit, niſi quod, &c.

Clauſum (κλεῖθρον,) Subſtantiuum, pro Tecto. Colum. lib. 7. cap. 6. 6. Sed numerum generis huius maiorem, quàm centum capitum ſub uno clauſo non expedit habere. Virg. 4. Georg. 61. Sic poſitum in clauſo linquunt.

Domorum clauſa. Lucret. lib. 1. 72.

Clauſtrũ, clauſtri (κλεῖθρον,) id eſt Clauſura, ſiue quo aliquid clauditur. Mart. lib. 10. 18. Ferrea perpetua clauſtra tuere (ſera.

Ianuæ clauſtra pandere. Catul. epigram. 56. 16.

Clauſtrum loci. Cic. 7. Verr. 68. ijs clauſtra loci committenda non exiſtimauit.

Clauſtra locorum. Cic. de Leg. Agrar. 86.

Montium clauſtra, Curuaturæ montium quæ clauſæ uidentur anguſtiæ: ut ait Seruius. Virg. 3. Aeneid. 82.

Portarum ingentia clauſtra. Virg. 7. Aeneid. 38.

Pudoris & reuerentiæ clauſtra. Plin. Maximo, lib. 2. epiſt. 38.

Regni alicuius clauſtra. Liu. 9. ab Vrbe 165. Vulgò clauem regni dicimus.

Viarum clauſtra. Lucret. lib. 4. 124.

Arcta clauſtra. Lucret. lib. 1. 14.

Cohibentia clauſtra. Horat. 2. epiſt. 1. 52.

Dædalea clauſtra, Labyrinthus à Dædalo extructus. Seneca Hippoc. 12. 4.

Duriſsima clauſtra congeſtis ſcopulis. Claud. Paneg. 22.

Ferrea clauſtra, Vectes & repagula ferrea. Sen. Thyeſt. 7. 5.

Ille certabat. Stat. 10. Thebaid. 105.

Nocturna clauſtra, Antra. Valer. lib. 3. Argon. 11.

Pinea clauſtra, Oſtia quæ ſunt facta ex pino. Virg. 2. Aen. 52.

Naturæ clauſtra confringere apud Lucretiũ, lib. 1. 14. ſignificat naturæ ſecreta reuelare.

Clauſtris imperij contineri. Cic. pro L. Flacco.

Sub ſigno clauſtriſq; Reip. poſitũ uectigal. Cic. de Lege Agraria contra Rullum 13.

Refringere clauſtra nobilitatis. Cic. pro Muræna 15. Quũ uerò ego tanto interuallo clauſtra iſta nobilitatis refregiſſem, ut aditus ad Conſulatum poſthàc.

Relaxare clauſtra. Ouid. 1. Amorum eleg. 6. 4.

Reſerare clauſtra. Silius lib. 7. 67.

Aera clauſtris reſtantia, Id eſt obices & peſſuli. Lucre. li. 2. 91.

Reuellere clauſtra. Cic. 6. Ver. 46.

Obſtantia rumpere clauſtra. Horat. 1. Epiſt. 14. 2.

Intra clauſtra tenere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11. 9.

Clauſtrarius, (κλειδοῦχος,) dicitur is qui claues & cætera quæ ad claudenda oſtia pertinent, facit. Sipontinus.

Clauſula dicitur id quod claudit, (πέρας, ἀνάπαυσις,) Plinius lib. 11. cap. 45. 1. Vngues clauſulæ neruorũ ſummæ exiſtimantur omnibus his, quibus & digiti.

Imponere clauſulam uitæ. Sen. Epiſt. lib. 9. 67. ad finem. Clauſulam uitæ, mortem uocat. Budæus.

Clauſula, quæ Græce ἀνάπαυσις dicitur, proprie eſt ultima pars membri in oratione, ſed pro extrema cuiuſq; rei parte metaphoricὼs accipitur.

Claudæ atq; pendentes clauſulæ. Quintil. lib. 9. cap. 4. 50.

Firmiſsima clauſula. Quint. lib. 9. cap. 4. 65.

Addere clauſulam. Cic. 2. de Orat. 133.

Clauſula numeroſè & iucundè cadens. Cic. in Orat. 124.

Interpunctæ clauſulæ in orationibus. Cic. 3. de Orat. 95.

Clauſulas atq; interpuncta uerborum animæ interclusio atq; anguſtiæ ſpiritus attulerunt. Cic. 3. de Orat. 100.

Clauſula epiſtolæ, Ciceroni eſt concluſio epiſtolæ, hoc eſt extrema uerba, quibus epiſtolam claudimus. Nam 13. Philipp. 382. poſtquam ſingula epiſtolæ, quam Antonius ad Hircium & Cæſarem miſerat, coram Patribus Conſcriptis explicaſſet, & ſola concluſio ſupereſſet, ſubdidit, Veniamus aliquando ad clauſulam, &c.

Loci clauſula, pro Concluſione ſermonis. Quintil. in Peroratione libri 11. Budæus.

Operis peracti clauſula. Col. in Peroratiõe librorũ de Re ruſt.

Imponere clauſulam diſputationi. Vide Impono.

Clauſula edicti. Cic. 5. Verr. 27.

Clauſula, pro parte edicti. Vlp. in L. Sed & ſi §. Hæc clauſula. ff. Ex quibus cauſis maiores, Hæc clauſula ad eos pertinet, quos more maiorum ſine fraude in ius uocare nõ licet, &c.

Generalis clauſula. Vlpian. in L. Sed & ſi. ff. Ex quibus cauſis maiores. Aduerſus relegatum reſtitutionem faciendam ex generali clauſula Pomponius ait.

Clauſula fabulæ, pro Exitu. Cic. pro Cælio 52.

Difficilis clauſula. Cic. Att. lib. 6. 114. 5.

Claudus,] (χωλὸς, κυλλὸς) Qui altero pede infirmus ac debilis eſt. Plaut. Aulul. 4. 34. Quaſi claudus ſutor domi ſedet totos dies. Cic. in Piſonem 55. Iſte claudus (quomodo aiunt) pilam retinere.

Carmina clauda elegias ſuas uocat. Ouid. lib. 3. Triſt. eleg. 1. 3.

Deus claudus Vulcanus. Cic. 1. de Nat. deor. 113.

Fides clauda. Id eſt non recta, non firma, ſed ueluti qui claudi ſunt, modò in has, modo in illas inclinãs partes. Sil. li. 13. 7.

Pars corporis uulnere clauda, Membrũ mancũ ac debile. Vir. (5. Aen. 55.

Pes claudus. Horat. 3. Carm. ode 2. 7.

Claudico, claudicas, pen. corr. (σκάζω, χωλαίνω, μετοκλάζω,) claudicare. Altero tantum pede incedere, uel alterum pedẽ infirmum & inſtabilem aut curtũ habere ac uacillare. Cic. lib. 2. de Orat. 138. Num claudicat? at hic clodicat.

Genu percuſſo claudicat. Ouid. 3. Faſtorum 152.

Ex uulnere accepto claudicare. Cic. lib. 2. de Orat. 138.

Niſus pennarũ inanis claudicat. Lucre. lib. 6. 168. de Auerno.

Claudicare, per metaphoram. Liuius 2. bel. Pun. 163. Si altera parte claudicaret Reſpub. malis conſilijs idem ac bonis iuris & poteſtatis erit.

Ex aliqua parte claudicare. Cic. 5. Tuſcul. 34.

In re aliqua claudicare. Cic. de Claris Orat. 113.

Actio claudicat. Cic. de Claris Orat. 120. Id eſt, tenorem non ſeruat æquabilem. Budæus.

Claudicat amicitia. Cic. 1. de Finib. 105.

Claudicat fructus. Columel. lib. 4. cap. 2. 1.

Ingenium claudicat. Lucret. lib. 3. 92. de ætate confectis.

Claudicat oratio. Cic. 3. de Orat. 109.

Oratio claudicat, & inſiſtit. Cic. in Orat. 97.

Vacillat & claudicat res. Cic. 1. de Nat. deor. 148.

Claudicare in aliquo officio. Cic. 1. Offic. 167.

Claudicans, (σκάζων,) Participium, Oratio claudicans, & fluctuans, cui opponitur Oratio æqualiter cõſtanterq; ingrediens. Cic. in Orat. 115.

Claudicatio, (χωλότης,) Verbale. Colum. lib. 6. cap. 12. 1. Sanguis demiſſus in pedes, claudicationẽ affert. Cice. 1. de Nat. deor. 113. In quo ſtante atq; ueſtito, leuiter apparet claudicatio non deformis. Idem 2. de Oratore 138.

Claudita s, (χωλότης) Idẽ Plin. lib. 28. ca. 4. 1. Clauditates, oculorumue orbitatẽ, ac ſimiles caſus dextris aſsignare partibus

Clauditatem affert hæc res. Plin. lib. 8. cap. 43. 4.

Clauicula, & Clauiculus.] Vide Clauus.

Clauis] huius clauis, fœminini generis, (κλεὶς,) Qua oſtia, arculæ, & id genus multa clauduntur & aperiũtur. Feſtus, Clauis ex Græco κλεὶς deſcendit. Accuſatiuum facit clauem & clauim. Plaut. Moſtel. 6. 56.
Clauim mihi harunce ædium nunc iam
Iube efferri intus. Cato de Re ruſt. cap. 13. Seriam uinariam unam, clauem torculario unam.

Trochi clauis adunca. Propert. lib. 3. eleg. 14. 2.

Adultera clauis. Ouid. 3. de Arte 128.

Aptare fores clauibus. Vide Apto.

Imponere claues portis. Vide Impono.

Magiſtratus poſcit claues portarũ. Liu. 7. bel. Pun. 2.

Senſit clauem ianua. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 7.

Seruari centum clauibus. Horat. 2. Carm. ode 14. 5.

Sub claui eſſe, pro Occludi. Varro 1. de Re ruſt. cap. 22. 5.

Horreorum claues tradere. Cic. pro Domo ſua 21.

Clauiger] (κλειδοῦχος,) Qui clauem fert. Sic uocatur Ianus ab Ouidio, lib. 1. Faſt. 46. quia clauẽ gerebat, ut paulo antè dixerat.

Clauarius] Nomen eſt officij quo appellatus eſt Suetonij pater, ab eo quòd præfectus fuerit donatiuo imperatorio inter milites diſpertiendo. Cornelius Tacitus, Seditioſæ militum uoces terrebant clauarium: donatiui nomen eſt.

Clauola] clauolæ, quid ſignificet, declarat Varr. li. 1. de Re ruſt. cap. 40. 4. his uerbis, Demum in oleagineis ſeminibus, arbores uidendum, ut ſit de tenero ramo ẽx utraq; parte æquabiliter præciſum, quas alij clauolas, alij taleas appellant, ac faciunt circiter pedales.

Clauſtrarius, Clauſtrum, Clauſula.] Vide Claudo.

Clauus] claui (ἧλος, γόμφος,) A claudendo dicitur. ob id enim figitur ut claudat, ſiue contineat aliquid. Plin. lib. 16. cap. 10. 12. Si in ipſam arborem clauus æreus adigatur. Cæſar 1. bel. Ciuil. 142. & lib. 3. bel. Gal. 399. Tranſtra ex pedalibus in altitudinem trabibus, confixa clauis ferreis, digiti pollicis craſsitudine.

Claui adamantini. Vide Adamas.

Clauus capitatus. Vide Capitatus.

Cupidinis clauus. Plaut. Aſin. 5. 4.

Figere clauum. Horat. 3. Carm. ode 24. 2.

Claui, Annales appellabantur, qui figebantur in pariete templi per annos ſingulos, ut per eos numerus annorum colligeretur. Erat enim lex priſcis literis ac uerbis ſcripta, ut qui prætor maximus eſſet, Idibus Septẽbris clauũ pangeret. Nã quia raræ per ea tẽpora literæ erãt notæ, numeri annorum claui fuere. Feſtus.

Pangere clauum. Vide Pango.

Claui caligares, A caligis militaribus quibus ſuffigebantur. Plin. lib. 9. cap. 18. 2. In quibus piſces omnibus annis Vergiliarum ortu exiſtunt, ſquamis cõſpicui crebris atq; præacutis, clauorum caligarium effigie: nec amplius quam circa eum menſem uiſuntur.

Clauus trabalis. Cic. 7. Verr. 43. Vt hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeret. Id eſt, ut perpetua & indelebilis beneficij memoria eſſet.

Clauus, (πηδάλιον,) Gubernaculũ nauis. Plaut. Amphit. 16. 38. Parata naui, clauo hæreres ſedulo. Cice. de Senect. 16. Ille autem clauum tenens, quietus ſedeat in puppi. Hic per metaphorã. Lucan. lib. 3. 110. Nec tardè flectenti cedere (clauo.

Moderamen claui. Stat. 10. Thebaid. 36.

Viduus clauus, id eſt, relictus à gubernatore. Sta. 10. Thebaid. (36.

Puppis clauo paret. Claud. 1. in Eutrop. 12.

Regere clauum & miniſtrare uelis. Virg. 10. Aeneid. 43.

Vendicare ſibi regendum clauũ. Claud. in Laude Serenæ 41.

Clauus, Fuſtis gubernaculi. Virg. 5. Aeneid. 36. Clauumq; ad littora torquet. Seruius.

Clauum pro ratione uiuendi poſuit Horat. 2. Serm. Saty. 7. 2.
Vixit inæqualis, clauum ut mutaret in horas. de Priſco quodam.

Clauũ imperij tenere, pro Gubernare. Cic. pro Seſtio 15.

Dum clauum rectum teneam. Id eſt, dum meo fungar officio. Significat non imputandum euentum parum proſperũ artifici, modo is præſtiterit quod artis eſt. Quintil. lib. 2. prouerbiale fuiſſe demonſtrat, Nam & gubernator, inquiens, uult ſalua naue in portum peruenire: etſi tamen tempeſtate fuerit abreptus, nõ ideo minus erit gubernator, dicetq; notũ illud, Dum clauũ rectũ teneã. Vide Eraſmũ in Chiliadibus.

Clauus, Genus tuberculi, quod furunculum quidã uocant. Græci phygethla phymata et bubones uocant. Plin. epiſt. 51. a. Erat illi natus inſanabilis clauus. Idem lib. 21. cap. 20. 6. Cum uino ad Clauos uel uerrucas, triduoq; non ſoluitur.

Clauũ etiã patiuntur arbores. Plin. li. 17. ca. 24. 7. Olea præter uermiculationẽ, quã æque ac ficus ſentit, clauũ etiã patitur, ſiue fungũ placet dici, uel patellã. Hæc eſt ſolis exuſtio.

Claui, dicebantur in tunicis Senatorũ purpurei quidam nodi, capitis clauorum inſtar, quibus tunica uniuerſa diſtinguebatur. Varro de Analogia, lib. 2. Siquis tunicam in uſu ita cõſuit, ut altera plagula ſit anguſtis clauis, altera latis: utraque pars in ſuo genere caret analogia. Sueton. in Auguſto, cap. 73. Veſte non temerè alia quàm domeſtica uſus eſt, ab uxore & ſorore & filia neptibusq; confecta: togis neq; reſtrictis neq; fuſis: clauo nec lato, nec auguſto. Ex quo factum eſt, ut tunica Senatoria uno uerbo Latuſclauus diceretur à clauis illis purpureis latè, non anguſtè intertextis. Cœpitq; poſtremo et pro dignitate Senatoria accipi. Ouid. 4. Triſt. (eleg. 9. 7.
Curia reſtabat, claui menſura coacta eſt:
Maius erat noſtris uiribus illud onus. Quibus uerbis oſtendit ſe Latumclauum, hoc eſt Senatoriam dignitatẽ non aſſecutum eſſe.

Latuſclauus, quod & Laticlauium dicitur, (πλατύσημος,) Tunica purpura prætexta, latior tunica uulgari, longiorq; ac diſcincta, cui toga ſuperinduebatur ut tunicæ. Herodianus de Plautiano, lib. 3. Siquidem Latumclauũ perpetuo habebat, atq; in ſecundis Conſularibus numerabatur: enſem prætereà geſtabat, cæteraq; omnia ſupremæ dignitatis inſignia Budæus.

Hæc autem inſignia in luctu publico deponebantur. Liu. lib. 9. 33. de Caudina pace loquẽs, Extẽplo ſine ulla publica autoritate cõceſſum in omnem formã luctus eſt: tabernæ circa

forum clauſæ: iuſtitiumq; in foro ſua ſponte cœptum prius quàm indictū. Laticlaui, annuli aurei poſiti, penè mœſtior exercitu ipſo ciuitas eſſe. Budæus.

Tunica laticlaui in modum gauſape texi nunc primū incœpit. Plin. lib. 8. cap. 48. 3.

Purpura cum latoclauo. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 6.

Prætexta & latusclauus. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 8.

Demittere pectore latumclauum. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 6.

Latior clauus. Plinius lib. 9. cap. 39. 1. Toga prætexta & latiore clauo Tullum Hoſtilium è regibus primum uſum Hetruſcis deuictis ſatis conſtat. Id eſt, latoclauo.

Latuſclauus, Senatoria dignitas. Plin. in epiſt. Ego Latumclauum à Cæſare noſtro, ego Quæſturam impetraui.

Laticlauius, pro Senatore ipſo. Sueton. in Nerone, cap. 26. A laticlauo, cuius uxorem attrectauerat, penè ad necē cæſus.

Laticlaui, pro latoclauo inſignibus. Sueton. in Auguſto, ca. 38. Binos plerunq; laticlauos præpoſuit ſingulis alis.

Claui maioris munere. Stat. lib. 3. Sylu. 2. 25.

Clauicula] clauiculæ, dicitur capreolus ſiue pampinus in uite, ut ait Hermolaus. Cic. de Senect. 48. Vitis quidē quæ natura caduca eſt, & niſi fulta ſit, fertur ad terram: eadem ut ſe erigat, clauiculis ſuis, quaſi manibus quicquid eſt nacta, cōplectitur. Plin. lib. 23. in prooemio 6. Clauiculæ ipſæ quibus repunt uites, tritæ & ex aqua potæ ſiſtunt uomitionum conſuetudinem. Cic. 2. de Nat. deor. 79.

Clauulus] Diminutiuum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 12. Ne uulnerentur à beſtiis imponuntur ijs collaria, id eſt, cingulum circum collum ex corio firmo, cum clauulis capitatis. Cato cap. 21. 2. Imbrices medias clauulis figito.

Clauatus] adiectiuum. Clauata dicuntur uel ueſtimenta clauis intexta uel calceamēta clauis confixa. Hæc Feſtus. Idem ſentit Nonius.

Clauata ſunt ueſtimenta etiam ſi non ex auro, ſed aut ex cocco, aut alijs coloribus uerrucas habeant. Lāpridius in Alexandro, conuiuium neq; opimum, neq; nimis parcum, ſed nitoris ſummi fuit: ita tamen ut pura mantilia mitterentur ſæpipius cocco claua, aurata uerò nunquam.

Clazomenæ] pen. correp. (κλαζόμεναι,) Vrbs Ioniæ Aſiaticæ, quam condidit Paralus. Hæc prius Grynia nominabatur, uicina Colophoni: unde & Apollo Grynæus dictus eſt. Pomponius in Ioniæ deſcriptione lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 29. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 1. Perſius hic permagna negocia diues habebat Clazomenis. Hoc loco ablatiuus eſt aduerbialiter poſitus, ut Athenis.

Cleanthes] (κλεάνθης,) Philoſophus, Stoicus. Cratetis primum diſcipulus, deinde Zenonis, cuius etiam ſucceſſor fuit, præceptor Chryſippi philoſophi Solenſis, & Antigoni regis. Suidas.

Clearchus] Solenſis ſenior, ſcripſit de uaria hiſtoria. Clearchus item iunior, Fonticus, Athenas profectus ut operā daret Platoni, in ſomnis admonitus, à ſtudijs literarum receſſit. Autor utriuſq; Suidas. Clearchus dux Lacedæmoniorū, qui dictitabat imperatorem plus quàm hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortē expaueſcerent, certum ſibi, ſi deſeruiſſent, manere ſupplicium. Autor Frontinus lib. 4. Tradunt illum quæ à Zenone audierat, oſsibus boum & teſtis fictilibus perſcribere ſolitum: quum pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas.

Clematis] huius clematidis. f. g. Herba cuius duæ ſpecies ponuntur à Dioſcoride, earum prima uulgò appellatur prouenca, altera Vitalba. Sic enim dicit Matthiolus Senenſis in commentarijs ſuis in Dioſcoridem.

Clemens] huius clementis, om. gen. (ἀνεξίκακος, συγγνωμονικὸς, ἐπιεικής,) Dicitur autore Donato, qui non iraſcitur, qui colit mentem ſuam, nec eam uexat iraſcendo. Terent. Adelph. 5. 4. 10. Clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus.

Aditu clemens dicitur quem omnibus familiariter conuenire licet. Claudian. 4. Panegy. 110.

Clemens in diſputando. Cic. 2. de Finib. 18.

In cæde clementior. Cic. Attico, lib. 7. 127. 9. (Ame. 52.

Clemētiſsimus ab innocētia. Id eſt, erga innocētes. Ci. pro Roſc.

Alueus clementior. Curtius lib. 5. de Phaſi. accipiunt deinde eū campi, quos clementiore alueo præterit.

Amnis clementiſsimus ea parte dicitur, ubi minimum impetuoſus eſt. Ouid. 9. Metam. 24.

Clementi animo ignoſcere. Plaut. Milit. 18. 38.

Aures clementes. Claudian. 6. Panegy. 33.

Auſter clementior uela uocat. Stat. 5. Thebaid. 94.

Caſtigatio clemens. Cic. 1. Offic. 191.

Crudelitas & Clementia, contraria. Cicero pro Deiotaro 30. Quorum alterum optare, illorum crudelitatis eſt: alterum conſeruare, clementiæ tuæ.

Monimentum clementiæ. Cic. pro Deiotaro 28.

Admirabilis clementia. Cic. pro Ligario 4. O clementiam admirabilem, atq; omni laude, prædicatione, literis, monimentiſq; decorandam.

Confugere ad clementiam alicuius. Cic. pro Ligario 19.

Impedire clementiam alicuius. Cic. pro Ligario 9.

Acceptū referre aliquid clemētiæ alterius. Ci. pro Deiotaro 27.

Vndæ pulſæ flamine clemēti, Miti aura. Catul. epigrā. 59. 55.

Ratibus clemens inſula. Id eſt, quæ portum habet applicandis nauibus commodum. Claudian. de bello Gildon. 3.

Clementes iudices & miſericordes. Cic. pro Plancio 26.

Clemens rumor. Salluſt. in Iugurtha.

Clemens ſeruitus. Terent. And. 1. 1. 9.

Sydus clemens. Claudian. in epithal. Palladij 24.

Clemens uita urbana. Terent. Adelph. 1. 1. 17.

Primo clementior æuo. Claudian. 2. de Raptu Proſerp. 11.

Clementia] (ἀνεξικακία, ἐπιείκεια,) eſt illius qui nunquam iraſcitur. Cic. 2. de Inuentione 243. Clementia eſt, per quā animi temerè in odium alicuius inuectionis concitati comitate retinentur. Terent. Adel. 5. 4. 7. Facilitate nihil homini eſſe melius, neq; clementia.

Lenitas & clementia. Cic. Attic. lib. 14. 317. 3.

Clementia & manſuetudo. Cic. 7. Verr. 9.

Clementia in crudelitatem conuerſa, Vide Conuerto.

Magnum timoris remedium clementia eſt. Senec. Octauia 8. 2.

Ducis clementia. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 8.

Clementia æſtatis. Plin. epiſt. 101. b. lib. 5.

Clementia hyemis. Columel. lib. 2. cap. 9. 15.

Clementia in ſupplices. Plin. lib. 8. cap. 16. 7.

Plena omnia clementiæ, manſuetudinis, humanitatis. Cice. ad Quintum fratrem, lib. 1. 1. 38.

Fœcunda placidi clementia Nili. Stat. 3. Thebaid. 105.

Mitis clementia. Stat. 12. Thebaid. 97.

Popularis clementia. Cic. Attico, lib. 10. 195. 11.

Iudicis clementiam expectare. Tacit. lib. 15.

Magna eſt in illo clementia. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 13.

Vti clementia. Cic. Att. lib. 14. 320. 2.

Clementer] (ἐπιεικῶς,) Aduerbium, Sine ira. Hoc eſt modeſte uel moderate. Cic. 6. Verr. 78. Leuiter hominē, clementerq; accepit.

Clementer admouere conſolationes. Plin. epiſt. 111. c. lib. 5.

Clementer ambulare. Plaut. Merc. 22. 111.

Clementer audire. Cic. Antequam iret in exilium 17.

Clementer & moderatè ius dicere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 80.

Clementer tractare liberos. Plin. epiſt. 177. 4.

Clementer

Clementer uolo. Plaut. Sticho 9. 26. Quod uulgus barbarorū dicit, Ego ſum bene contentus.

Cleobis] Argiæ ſacerdotis filius. Cic. in Tuſcul. quæſtio. Primum Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filij prædicantur. Nota fabula eſt. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru uehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarenturq; iumenta: tunc iuuenes ij quos modo nominaui, ueſte poſita, corpora oleo perunxerunt, ad iugum acceſſerunt. Ita ſacerdos aduecta in fanum, quum currus eſſet ductus à filijs, precata à Dea dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximū homini dari poſsit à Deo. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, mane inuentos eſſe mortuos.

Cleobulus] (κλεόβουλος,) Euagoræ filius Lyndius, unus è ſeptem Græciæ ſapientibus, robore, & pulchritudine corporis eximius, è Lyndo Aegyptum Philoſophandi gratia, petiſſe fertur, extat eius breuis ad Solonem epiſtola. Filiam habuit Cleobulinam, uirginem doctā: quæ hexametris ænigmata quædam perſcripſit. Deceſsit Cleobulus annos natus LXX. Hic dixit amicos atq; inimicos beneficijs proſequi oportere: hos ut amicos, illos ut amiciores reddamus. Autores, Diogenes Laertius, & Suidas. Dicitur & Cleobolus.

Cleocritus] apud Comicos taxatur ut mulieroſus, & cinædus, & obſcurus, & ut Cybeles filius. Nā in myſterijs Rheæ molles tantum interſunt. Hæc Suidas.

Cleodamas] Achnæus (Achne autem ciuitas eſt Theſſaliæ) ſcripſit de cura equorum. Autor Stephanus. Alius Cleodamas Thaſius philoſophus, qui Platonis tempore in Geometria floruit.

Cleomachus] Magneſius pugil, qui in Cinædi cuiuſdam & ancillæ amorem incidens, quæ à cinædo alebatur, cinædorum & orationem & mores eſt imitatus. Nam cinædicæ orationis primus inuentor fuit Sotades, poſtea Alexander Aetolus, ſed in pura oratione Lyſis etiam adhibito cantu. Autor Strabo.

Cleombrotus] (κλεόμβροτος,) Fuit adoleſcēs Ambraciota, cui quum nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mare abiecit, lecto Platonis libro de Animorum immortalitate. Hæc Cicero in Tuſculanis.

Cleomedes] Aſtypalæenſis, cuius portēta quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidauriū pugil interfeciſſet, uictoriæ præmijs fraudatus, præ dolore inſanus effectus, ex Olympia Aſtypalæam reuerſus, quūq; ibi multa temerè ac uiolenter feciſſet, poſtremò ludū puerorū ingreſſus, apprehenſam manu columnā, quæ tectum ſuſtentabat, cōcutiens, mediam fregiſſe, ac tectū deieciſſe dicitur. Interfectis autē pueris, quum quæreretur ad ſupplicium, in ſepulchrum magnum ſe conieciſſe, et clauſum intus, adiectum deſuper operculum adeo tenuiſſe, ut ne à multis quidem ſimul adnitentibus, ui ulla euelli poſſet. Cōciſo igitur circà loco, neq; uiuum hominem, neq; mortuum eſſe compertum. Quare miſsis Delphos legatis reſpondiſſe Pythiam, Vltimus heroum Cleomedes Aſtypalæus.

Hæc partim è Suida, partim è Plutarcho. Fuit et Cleomedes, Græcus autor, qui ſcripſit de Circulis celeſtibus, quod opus elegans admodum adhuc extat. Suidas.

Cleomenes] Lacedæmoniorum dux qui ab Antigone rege in prælio uictus, ad Ptolemæū ſe recepit, benigneq; primum exceptus mox Nicagoræ cuiuſdam calumnia apud regem ſuſpectus, cuſtodiæ cum alijs quibuſdam traditus, qui omnes ſe mutuis uulneribus necauere. Rex Ptolemæus Cleomenem mortuum pelle nudauit, cruciq; adfixit. Ex Plutarcho. Fuit et Cleomenes Siculus, qui luxuria, nequitiaq; Verrē referebat. Cic. actione decima in Verrem lib. 7. Cleomenes autem qui alterum ſe Verrem luxuria atq; nequitia, tū etiam imperio putaret, ſimiliter totos dies in littore tabernaculo poſito portabat.

Cleon] Dux Athenienſium in Reipublicæ adminiſtratione aduerſari ſolitus Niciæ Nicerati filio, miſſus deniq; in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum inſectatur Ariſtophanes in Comœdia quæ inſcribitur ἱππεῖς, id eſt, equites. Fuit & Cleon poeta, qui Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, ut eius enarrator ſcribit. Fuit itē Cleō Halicarnaſſeus orator, qui Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. Autor Suidas.

Cleonæ] pen. prod. (κλεωναί,) Cleonarum, & Cleone ſingulari numero, Mediocre oppidū in uia ſitū, quæ ex Argo Corinthū ducit: diſtatq; ab Argo ſtadijs CXX. à Corintho uerò LXXX. Ibi Hercules leonem occidit prope Nemæam ſyluam, ut ait Suidas. Senec. in Herc. Oeth. 15. 6.

Flete Argolicæ, flete Cleonæ, &c.

Humiles Cleonæ. Ouid. 6. Metam. 84.

Cleonæus] (κλεωναῖος,) Adiect. ut Leo Cleonæus, Silius libro 3. 7.

In foribus labor Alcidæ Lernæa reciſis

Anguibus hydra iacet, nexuq; eliſa leonis

Ora Cleonæi patulo celantur hiatu. Huius meminit Seneca etiam in Hercule furente 9. 37.

Hiatu Cleonæo tempora cluſus Alcides. Valer. li. 1. Argon. 7. Leonis autem caput aut pellem ſynecdochicè deſignat, quā pellem corpori tegmentum ad futura pericula Hercules circundedit, ut ait Diodorus lib. 5.

Sydus Cleonæum, Id eſt, ſydus Leonis. Stat. lib. 4. Sylu. 4. 6.

Cleonymus] ῥίψασπις, Id eſt, deſertor ordinis, & qui abiecto clypeo fugit, dictus eſt. Vnde prouerbium Cleonymo timidior. Hunc inſectatur ut timidum & fugacem Ariſtophanes in Nubibus. Fuit & Cleonymus unus ex imperatoribus externis, quos ſibi accerſierunt Tarentini. De quibus Strabo lib. 6. Inde poſterioribus annis, inquit, illecebroſæ inualuere deliciæ propter fortunas nimium ſecundas, adeo ut plures totius populi ludos, feſtasq; celebritates quotannis agerent, quàm reliquos anni dies. Eam ob rem in deterius urbanū regimen ferebatur. cuius flagitiorum unū illud documētum eſt, quòd externis uti imperatoribus coacti ſunt. contra Meſſapios enim & Lucanos, Alexandrum Moloſſorum regem accerſierunt, antea quoq; Archydamū Ageſilai filium, & poſtea Cleonymum & Agatoclem, dein Pyrrhū, quo tempore aduerſus Romanos bellum conflauere.

Cleopatra] pen. corr. (κλεοπάτρα,) Aegypti regina, quæ Antonio perſuaſit, ut ſe uxorem ſortiretur, derelicta ſorore Auguſti. quo facto Auguſtus uehementer accenſus, cōtra eū cœpit bella moliri. Antonius re comperta collectis Orientis uiribus prior cum uxore Cleopatra uenit ad bellum. Conflictum eſt nauali certamine circa Actiuum Epiri promontoriū, ubi uicti ſunt Antonius & Cleopatra, et in fugā coacti. Poſtea occiſo Antonio, illa ſibi ſerpētes adhibuit. Hæc Seruius. Hāc pugnā Actiacā pulchrè depinxit Virg. lib. Aenei. 8.

Cleopatra, caſu uocandi. Lucan. lib. 9. 215.

Cleopatrus] Præfecti nomen apud Corinthios, cuius Plutarchus in Arato mentionem facit.

Cleophanes] Orator ex Myrlea, Straboni lib. 12.

Cleophantus] Medicus, cuius meminit Plin. lib. 24. cap. 16. Fuit & Cleophantus pictor Corinthius, ut ſcribit idem Plin. lib. 35. cap. 3.

Cleophon] Poeta Tragicus Athenienſis, cuius nonnullæ fabulæ à Suida commemorantur.

Cleoſtratus] Antiquiſsimus philoſophus. Primus ſcripſit de ſignis cæleſtibus, atq; in primis de ſignis Arietis & Sagittarij. Author Plinius libro 2. cap. 8. de natura ſyderum

errantium

errantium & eorum ambitu.

Cleoxenus & *Democlitus hiſtoriā de rebus* Perſicis *ſcribere aggreſsi, quam inchoatam ſe in hiſtorijs fatetur abſoluiſſe* Polybius Megalopolytanus. Ex Suida.

Clepo] *clepis, clepſi, cleptum, clepere, Eſt furari* Nonio. *à* κλέπτω *uerbo Græco.* Plaut. Pſeud. 4. 6. *ubi data occaſio eſt, rape, clepe, tene, harpaga.* Liu. *Siquis clepſit, ne populo ſcelus eſto, neúe cui cleptum, erit.* Ex Nonio. *Varro de* Ling. Lat. *Clepere, id eſt, corripere: cuius origo à clam. poteſt & à Græco dictum uideri* κλέπτειν. Cice. 2. Tuſc. 40. *Eum prometheus doctus clepſiſſe dolo, pœnasq; Ioui fato expendiſſe ſupremo.*

Aliquid ab aliquo clepere. Cic. 3. de Nat. deor. *Agnum inter pecudes aurea clarum coma*

Quendam Thyeſtam clepere auſum eſſe è regia. Ex poeta.

Rapere & clepere ſacrum. Cic. 2. de Leg. 36. *Sacrum, Sacroq; commendatum qui clepſerit, rapſeritq;, parricida eſto.*

Rapere, & clepere. Cic. 4. de Rep. 27.

Clepſydra] (κλεψύδρα,) *fontem ſignificat, & horologiū aquarium, horas aqua dimetiens.* Erat Præterea *uas quoddam uitreum graciliter fiſtulatum, quod æqualibus dimēſionibus ſignatas horas oſtenderet. ad cuius etiam fundum erat foramen quod aquam guttatim emitteret. & ita horæ per aquæ diminutionem, quot eſſent, uideri poterant. Conſimilia ſunt hoc tēpore clepſydris uaſcula illa uſitatiſsima, quæ in medio inſtar duorum turbinum, coarctantur: ex quibus puluiſculum per foramē minutum ſenſim delabitur ex parte ſuperiore in inferiorem, atq; ita legitimum horæ tempus metitur.* Apud ueteres *oratoribus acturis cauſas forenſes præſcribebatur tempus dicēdi, datis clepſydris: quibus exhauſtis amplius dicere uetabantur.* Cic. 3. de Orat. 76. *At hunc non declamator aliquis ad clepſydram latrare docuerat: ſed &c.* Martial. lib. 6. 31.

Septem clepſydras magna tibi uoce petenti

Arbiter inuitus Ceciliane *dedit.* Plin. in epiſto. *Dixerā horis pene quinq;, nam tribus clepſydris, quas ſpacioſiſsimè acceperam, ſunt additæ quatuor. Clepſydra aūt dicta eſt à* κλέπτω, Furor, et ὕδωρ, Aqua: *quòd aquā celet, aut furetur*

Clerus, eſt uermiculus aluearibus noxius. Ariſtoteles *de Animalibus, lib. 9. cap. 40. Morbo examina ualentiora potiſsimū infeſtantur clero (ſic enim uocant uermiculos qui in pauimento naſcuntur) è quibus creſcentibus uelut aranea aluco toti obducitur, & faui carie pereunt.* Plin. lib. 11. ca. 19. 1. *Sunt & operis morbi, quū fauos nō implēt: cleron uocant.*

Clibanus] *clibani. m. gen.* (κλίβανος,) Plin. *lib. 19. cap. 1. 10. Cortices quoq; decuſsi clibanis & furnis præbēt uſum.* Columel. *lib. 5. cap. 10. 2. Sed ſcrobis clibano ſimilis fiat: cuius imum ſummo patentius eſt: ut laxius radices uagētur. Clibanus (inquit Sipōtinus) mobilis eſt, & quaſi paruus furnus: textuq; aliquando tegitur, et fere è metallo fit: interdū tamen & lapide conſtat, non tam pani, quàm alijs dapibus coquendis ſeruiens.* Huius *opinioni facile aſſenſerim. nam et* κλίβανος *Græcis furnus eſt: atque hinc* Clibanitæ *panes, in mobili quodam furno cocti dicuntur,* Galeno *in libris de Alimentis.*

Cliens] *clientis, com. gen.* (πελάτης, θεραπευτής,) *Moris fuit apud antiquos ut prouinciales & ſocij* Populi Romani *in clientelam ſeſe darent proceribus* Romanis, *quos patroni ſibi adoptabant, non modo publicè, ſed etiam priuatim ijq; ut clientes eorum dicerentur, inter ſe uerò hoſpites. Ferebat autem id huiuſmodi neceſsitudo, ut clientes perpetuo patronorum ſuorum patrocinio caput ac fortunas ſuas tuerentur, uiciſsimq; ipſi patronos ſuos omni obſeruantia atq; obſequio colerent & uenerarentur.* Cice. in Diuina. *Clariſsimi uiri noſtræ ciuitatis tēporibus optimis hoc ſibi ampliſsimum pulcherrimumq; ducebant, ab hoſpitibus clientibusq; ſuis, ab exteris nationibus quæ in amicitiam* Popu. Romani *ditionemq; eſſent, iniurias propulſare, eorūq; fortunas defendere,* M. Catonem *illum ſapientem, clariſsimum uirum & prudentiſsimum, cum multis graues inimicitias geſsiſſe accepimus, propter* Hiſpanorum *apud quos Conſul fuerat, iniurias.* Ex Budæo. *Quos itaq; uaſſalos (inquit* Budæus) *uocant,* Clientes *Latinè appellare ſoleo: & Clientelā obſeruantiam ipſam, & obſequium, quod homagium dicūt clientelaris officij ſponſionem, agnitionemq;.*

Honeſtæ clientes. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.

Iuuenum nobilium cliens. Horat. 4. Carm. ode 12. 3.

Negocia longa clientum. Horat. 3. Carm. ode 5. 11.

Cliens, ponitur etiam pro ſectatore, & qui ſub tutela alterius & quaſi famulus eſt. Plaut. Menæh. 14. 3.

Clientes ſibi omnes uolunt eſſe multos. Cæſar 1. bel. Gal. 16. *Et omnes clientes, obæratosq; ſuos, quorum magnum numerum habebat, eodem conduxit.* Cic. lib. 4. de Finib. 90. Poſtea *tuus ille* Pœnulus. *ſcis enim citius clientes tuos à poetica profectos.*

Cliens & familiaris. Cic. pro Sext. Roſcio.

Cliens, per tranſlationem pro Litigatore *ponitur, cuius cauſam defendit patronus.*

Cliens & Patronus, *contraria.* Ouid. 1. de Arte 17.

Qui modò patronus, iam cupit eſſe cliens.

Innexa fraus clienti. Virg. 6. Aen. 122. *Id* Seruius *exponēs, Ex lege (inquit) duodecim* Tabularū *uenit, in quibus ſcriptū eſt,* Patronus *ſi clienti fraudem fecerit, ſacer eſto. Si enim* Clientes, *quaſi colentes ſunt,* Patroni, *quaſi patres, tantundem eſt clientem, quantum filium fallere.*

Deiectus cliens, id eſt, contemptus. Claud. 6. Panegy. 14.

Queruli clientes. Stat. lib. 4. Sylu. 4. 9.

Deuotus alicui cliens. Iuuenalis Saty. 9. 8.

Clienta, *huius clientæ,* (θεραπίς,) *Fœmininum.* Plautus Mil. 10. 193. *Habeo eccillam clientem meam meretricem adoleſcentulam.* Idem Rud. 21. 2. *Iam clientas reperi.*

Clientela] πελατεία,) *Clientum multitudo.* Cic. ad Atticū, lib. 14. 308. 1. *Scis quàm diligam Siculos, & quàm illam clientelam honeſtam iudicem.* Idem 4. in Catil. 94. *Quæ ſunt à me propter urbis ueſtræq; ſalutis cuſtodiam repudiata, pro clientelis, hoſpitijsq; prouincialibus.* Valla in Raudenſem, *Clientela, Eſt eorum multitudo, qui potentem aliquem ciuem principemúe fauore proſequuntur, & cuius dignitatem, factionemq; tutantur, ducti aliqua mercede uel beneficio.*

Eſſe in fide & clientela alicuius. Cic. pro Sext. Roſcio.

Clientela, eſt etiam quam Saluagardiam dicimus. unde Committere, uel conferre ſe in clientelam alterius à quibuſdam dicitur. Terent. Eunuch. 5. 9. 9. *Thais patri ſe commendauit in clientelam & fidem.* Cic. pro Roſcio Amer. 63. *Nam quum multos ueteres à maioribus Roſcij patronos hoſpitesq; haberent, omnes eos colere atq; obſeruare deſtiterūt, ac ſe in Chryſogoni fidem ac clientelam contulerunt.*

Confirmare ampliſsimas clientelas acceptas à maiorib. Cic. Silio lib. 13. 65. 7.

Commendare ſe in clientelam alicuius. Vide Commendo.

Clima] *huius climatis, n. g.* (κλίμα,) *Græca dictio, quæ ſpacium amplum uel cæli uel terræ ſignificat: quod etiam tractus dicitur.* Vitruuius lib. 1. cap. 1. *Diſciplinam uerò medicinæ nouiſſe oportet propter inclinationes cæli, quæ Gæci* κλίματα *dicunt.* Columella libro 5. cap. 1. 5. *Clima quoquouerſus pedum* LX. *eſt.*

Clima, Spaciū apud aſtronomos inter duos paralellos, à cuius principio uſq; ad finē dimidiatæ horæ uariatio eſt. Budæus.

Climax] *Mons eſt.* Strab. lib. 14. *Eſt etiam, mons nomine Climax,* Pamphilio *pelago adiacens: is tranſitum arctum in littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur adeò, ut iter facientibus peruius ſit, pelago aūt affluente undis contegitur.* Tranſitus *per montem tum arduus eſt, tum etiam prolixus, quapropter in tranquillatibus littore utuntur.*

Climax] *huius climacis, f. g.* (κλίμαξ) *Latinè dicitur Scala.* Eſt *& figura quæ dicitur gradatio, ut apud* Ouidium, *Viderat hanc, uiſamq; cupit, potiturq; cupita.*

Climacteras] *Chaldæi uocant pericula uitæ, fortunarūq; hominum: quæ* Marcus Varro *grauiſsima fieri affirmat ſeptenarijs, teſte* Gellio, *lib. 3. cap. 10. Alij autem* LXIII. *anno.* D. Auguſtus *in epiſtola ad* C. nepotem *ſuum: Aue mi Cai meus ocellus iucundiſsimus, quem ſemper mediusfidius deſidero, quum à me abes. Sed præcipuè diebus talibus qualis eſt hodiernus, oculi mei requirunt meum Caium: quē, ubicunq; & hoc die fuiſti, ſpero lætum, & bene ualentem celebraſſe quartum & ſexageſimum natalem meum: nam ut uides,* κλιμακτῆρα *communē ſeniorū omniū, tertiū & ſexageſimum annum euaſimus.* Ex Gellio lib. 15. cap. 7.

Climacteras appellat Plinius *Legem ſcanſilem, lib. 7. cap. 49. 2. Rara autem eſſe dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum inſignibus lunæ dierumúe ſeptem atq;* IX. *(quæ nocte ac die obſeruantur) ingens turba naſcatur, ſcanſili annorum lege occidua, quam climacteras appellant, non ferè ita genitis* LXIIII. *annum excedentibus.*

Climactericus] (κλιμακτηρικός,) *Adiectiuum. ut Climactericus annus.* Gellius lib. 15. cap. 7. *Obſeruatum in multa hominum memoria, expertumq; eſt, in ſenioribus pleriſq; omnibus ſexageſimum tertium uitæ annum cum periculo & clade aliqua uenire, aut corporis, morbiq; grauioris, aut uitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum uerborumq; iſtiuſmodi ſtudio tenentur, eum ætatis annum appellant* κλιμακτηρικόν.

Climactericū tēpus, pro arduo, difficili, contrario, autore Suida Plin. epiſt. 44. a, *Habes climactericū tēpus, ſed euades.*

Clinamen] Vide Clino.

Cline] κλίνη, *Latinè lectus, lectica uel menſa dicitur. unde* Hexaclinos, *thorus diſcubitorius, q ſex capiebat. apud* Martialem. Vide *loco ſuo. Hinc etiam triclinium dicitur.*

Clinias] *Muſicus & philoſophus ſectæ* Pythagoreæ, *ſiquando ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cithara, motus animi lenibat haud aliter quàm* Achilles, *qui iratus ſtare ad littus ſolebat, eodem fermè modo dolorem leniens.* Autor Aelianus *de* Varia *hiſtoria.*

Clinice] *clinices, fœ. g.* (κλινική,) *Medicina, quæ uictu & pharmacis corporibus medetur.* Plin. lib. 29. cap. 1. 4. *Is quum fuiſſet mos, liberatos morbis ſcribere in tēplo eius dei quid auxiliatū eſſet, ut poſtea ſimilitudo proficeret exſcripſiſſe ea traditur: atq; (ut* Varro *apud nos credit) iā templo cremato, inſtituiſſe medicinā hāc, quæ clinice uocatur.*

Clinicus] (κλινικός) *Medicus, ab inuiſendis ægrotorum lectis, quaſi lecticularius. Martialis, Sote filia clinici.*

Clinicus, etiam dicitur, qui ita affectus eſt, ut ſurgere è lecto nō poſsit, & de cuius ſalute nulla amplius ſpes eſt. Plin. lib. 25. cap. 5. 21. *Medetur ita morbis comitialibus, ut diximus, uertigini, melancholicis.* Et *paulo pòſt, Stomachicis ſpaſticis, clinicis, &c.*

Clinopodion] (κλινοπόδιον,) *Herba quæ ſpeciem lecti pedum habet, ſerpillo ſimilis, ſurculoſa, palmi altitudine: de qua* Plin. lib. 24. cap. 15. 7. Ruellius lib. 3. cap. 56. *Potius ad eam clinopodium accedere uidetur, quam officinæ uocant* Montanum *pulegium.*

Clino] *clinas,* (κλίνω,) *Verbum Græcum quod inclino ſignificat, non eſt in uſu, ſed tantum eius compoſita, Acclino, declino, inclino, reclino.*

Clinamen] *pen. prod. clinaminus, neu. gen.* (ἔκκλισις,) Lucretius *lib. 2. 59. De inclinatione elemētorū & primorū* (corporū, *Id facit exiguum clinamen principiorum.*

Clio] (κλειώ,) *Vna ex muſis, à gloria & celebritate rerū geſtarum quas canit, nomē habet à uerbo Græco* κλείω, *quod eſt laudo. Vel à nomine Græco* κλέος, *quod eſt gloria, fama: propter gloriam quā habent poetæ erga doctos, ut ait* Cornutus. *Vel propter gloriam quæ ex poetarum laudibus oritur, ut ait* Diodorus *lib. 5. cap. 1.* Fulgētius *tamen, Clio, inquit, prima Muſarum appellata eſt. id eſt, cogitatio quærendæ ſcientiæ. Quidam hanc hiſtorijs præeſſe exiſtimāt, quod* Apollonij *expoſitores in tertio* Argonauticōn *affirmāt.* Ialemi *quoq; mater Clio fuiſſe perhibetur, &* Hymenæi. *In* Adonidis *hiſtoria legitur, & ex* Magnete *Clio genuiſſe* Linum, *quem alij* Vraniæ *filium prodiderunt.*

Clius, Genitiuus. Ouid. 1. de Arte 6. *Non mihi ſunt uiſæ Clio, Cliusq; ſorores.*

Clitarchus] *hiſtoricus, qui &* Alexandri *comes fuit in expeditionibus, & eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, ut ſcribit* Quintil. *Huius meminit &* Plin. lib. 3. cap. 5.

Clitellæ] *clitellarum,* (ἐπίσαγμα,) *Dicuntur* Feſto, *quibus ſarcinæ colligatæ mulis portantur.* Plaut. Moſtel. 9. 82. *Vehit clitellas.* Horat. 1. Sermo Saty. 5. 10. *Hinc muli clitellas tempore ponunt.* Cice. in Topic. 18. *Mulus clitellarius.*

Perferre clitellas aliquò. Horat. 1. Epiſto. 13. 2.

Impingere clitellas, pro Impingendo *illidere, apud* Horatium *lib. 1. epiſ. 13. 2.*

Clitellæ boui ſunt impoſitæ. Cic. Att. lib. 5. 103. 3. *Id eſt, prouincia hæc mihi non conuenit, non magis quàm boui clitellæ.* Vide Eraſmi Chiliadas.

Clitellæ, Locus Romæ, *propter ſimilitudinem clitellarum. & in uia* Flaminia *loca quædam deuexa ſubinde & accliuia. Eſt etiam tormenti genus eodem nomine appellatū.* Feſtus.

Clitellarius] (σαγματοφόρος,) *Qui clitellatus fert onera. ut Mulus clitellarius.* Colum. lib. 2. cap. 22. 3. *Collo uel mulo clitellario afferre.* Cato cap. 10. 1. *Aſinos inſtratos, clitellarios, qui ſtercus uectent, tres.* Plaut. Moſtel. 9. 84.

Ego homines habeo clitellarios:

Magni ſunt oneris, quicquid imponas uehunt. Hinc aſinum clitellatum dicere poſſumus, clitellis oneratum.

Cliternia] (κλίτερνον,) *Italiæ oppidum eſt ad montē* Garganum Pomponio Melæ *lib. 2. in deſcriptione Italiæ.* Ptolemæo *dicitur Cliternum.* Vulgò Celano.

Clitoris] (κλιτόριον, κλείτωρ,) Ptolem. *ſiue Clitorium, Ciuitas eſt* Arcadiæ *apud quam ſpelunca eſt, ex qua profluit aqua, quā ſiquis biberit, protinus fit abſtemius, teſte* Ouidio *lib. 15. Metam. 65.*

Clitorio quicunq; ſitim de fonte leuarit. Vide Plinium lib. 32. cap. 2. *de lacu Clitorio tractantem.*

Clitumnus] (κλίτουμνος,) *Fluuius eſt in* Meuania, *quæ pars eſt* Vmbriæ *partis* Tuſciæ: *de quo fluuio, animalia quæ potauerint, albos fœtus creant. Hæc ex* Plinio. Seruius *ait in illud* Virgilij 2. Georg. 30.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima Taurus

Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro

Romanos ad templa deûm duxere triumphos.

Noualia Clitumna, quæ ſunt iuxta amnem Clitumnum. Stat. 1. Sylu. 5. 26. *Clitumnū uerò amnē potatū candidos boues facere (ut dictū eſt) apud* Pliniū *legitur lib. 2. cap. 103. quæ tamē uerba quaſi ab imperito quodā deprauata correxit alius*

alius quidam, & pro illo quod legebatur, In Phaliſco Clitumni amnis aqua potata candidos boues facit: repoſuit, In Faliſco omnis aqua potata candidos boues facit. Clitumnũ uidelicet in Vmbria, Faliſcum uerò in Hetruria eſſe dicens. Hæc tamen ſiquis diligentius cõſiderabit, nihil opinor abſurdum deprehendet: præſertim quum tota Vmbria Hetruriæ finibus circunſcribatur.

Cliuus] *& cliuum,* (γεώλοφον,) Eſt *procliuitas illa & pronitas à uertice collis.* Valla, *Collis eſt (ut ita dicam) monticulus, ſiue per ſe, & à monte ſeparatus, ſiue pars montis.* Iugum *(ut etiam ita dicam) ipſa arduitas montis, & procliuis ac prona ſupinitas: cui ſimilis eſt in colle cliuus: tamen mollis magis eſt & clemens: ut Cliuus Capitolinus, cliuus qui ducit ad* Ianiculum. *Hactenus* Valla, *lib. 4.* Cicero *ad Attic. lib. 2. 16. 13. Quem ego in cliuo Capitolino te ſignifero ac principe collocaram.* Nonius, *Cliuum neutro genere. Cato in Tribunis militum, Loca ardua & cliua depreſſa.*

Aquæ cliuus. Ouid. *epiſt. 17. 25.*

Menſæ cliuum ſuſtollere. Ouid. *8. Metam. 133.*

Tabulæ cliuus. Ouid. *de* Nuce *16.*

Aequatus cliuus. Ouid. *8. Metam. 133.*

Arduus cliuus in ualles. Ouid. *1. Faſt. 53.*

Mollis cliuus. Virg. 9. eclog. 2. Id eſt, facili itinere et deſcẽſiõe.

Deſcendere per cliuum. Ouid. *1. Faſt. 53.*

Facere cliuos. Paulus *in l. Seruitutes. §. Si domo mea. ff. de Seruit. urban. prædior.* Vel *gradus, uel cliuos propius ianuam meam iure facere poſſum.*

Sudamus in uno cliuo, pro In *uno negocio laboramus, prouerbij ſpeciem habet apud* Ouidium *epiſt. 19. 9. Mille modi reſtant, cliuo ſudamus in uno.*

Cliuulus] (γεωλοφία) *Diminutiuum. Colum. lib. 6. ca. 37.* Duos *parietes aduerſo cliuulo inædificatos habet.*

Cliuoſus] *adiectiuũ,* (λοφώδης,) *ut Cliuoſus locus. Colum. de* Arboribus, *cap. 4. 3. Curandum autem eſt, ut locis aridis & cliuoſis altius uites deponantur, quàm ſi humidis & planis.* Virg. *2.* Georg. *43.*

Nam *ieiuna quidem cliuoſi glarea ruris, &c.*

Trames cliuoſus. Virg. *1.* Georg. *22.*

Cliuoſa Ida. Ouid. *1.* Amorum, *eleg. 14. 3.*

Olympum cliuoſum ſcandit Phœbus. Ouid. *3.* Faſt. *83.*

Cloaca] *cloacæ, penul. prod.* (ἐκδοχεῖον, δεξαμενή) Locus *cauus, per quem colluuies quædam fluit.* Cice. *pro* Cecinna *26. Qui de foſsis, de cloacis, de miminis aquarum, itinerũq; controuerſiis interdicit.* Idem *pro* Plancio *77.* Me *arcem facere ex cloaca, lapidemq; è ſepulchro uenerari pro deo.* Plin. *lib. 36. cap. 15.*

Cloacæ, à cluendo, id eſt, purgando dictæ, inquit Feſtus.

Cloacam translatiuè, pro uentre anus edacis & bibacis dixit Plautus *in* Curcul. *3. 27.*

Propere *prolue cloacam.*

Refercire cloacas corporibus ciuium. Cic. *pro Seſtio 65.*

Cloacale flumẽ, dixit Cato, *pro cloacarũ omniũ colluuie.* Feſtus

Cloacare, Inquinare. *Vnde cloacæ.* Feſtus.

Clodia, Romana, *(à qua Cicero prædium emere uolebat) copioſa & locuples fœmina fuit.* Cic. *ad* Atticũ, *lib. 12. 158. 3. Sed quando* Clodia *Romæ futura eſt, & quanti rem æſtimas, eo prorſus expecto: non quin illud malim, ſed & magna res eſt, & difficile certamen cum cupido, cum locuplete, cum hærede.*

Clodia, Mulier *Romana, quæ* CXV. *annos exceſsit, enixa etiam quindecies.*

Clodicare] (κωλεύειν,) *Veteres dixerunt pro* Claudicare. Cic. *2. de* Oratore *138. Præclarum & graue eſt quod* Canino Glaucia *claudicanti,* Vbi *eſt uetus illud? Num claudicat? at hic clodicat.* Hoc *ridiculum eſt: & utrũq; ex eo quod in claudicatione animaduerti potuit, eſt ductum.*

Clodius] (κλώδιος,) *Inimicus Ciceronis, quem ut expellere ab urbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandum dedit. mœchus fuit notiſsimus, deprehenſus in ſacris* Bonæ *deæ muliebri ueſtitu indutus, unde* Iuuenalis, *Clodius accuſat* Mœchos. *Catilina Cethegum.*

Clodo] (κλείω,) *pro Claudo.* Plin. *lib. 18. cap. 33. 4. Clodunt ita, lippiuntq;. Inde fortaſsis Clodij dicti.*

Cloelia] (κλοίλια,) *Virgo, obſes* Romanis Porſenæ Hetruſcorum *regi data.* Hæc, *quum caſtra Hetruſcorũ fortè haud procul ripa Tyberis locata eſſent, fruſtrata cuſtodes, dux agminis uirginum inter tela hoſtium Tyberim tranauit, ſoſpitesq; omnes* Romam *ad propinquos reſtituit. Quod ubi regi nunciatum eſt, primò incenſus ira, oratores Romã miſit ad* Clœliam *obſidem depoſcendam, alias haud magni facere. Si non dedatur obſes, pro rupto ſe fœdus habiturum. Si uerò dedatur, intactam inuiolatamq; ad ſuos remiſſurũ.* Itaq; *reddita, apud Hetruſcorum regem, non tuta ſolum, ſed honorata etiam uirtus fuit, eamq; partem obſidũ quos uellet donare ſe dixit.* Pace *ſic redintegrata,* Romani *nouam in fœmina uirtutem nouo genere honoris, ſtatua equeſtri donauere: in ſummo ſacra uia fuit poſita uirgo inſidens equo.* Autor Liu. *lib. 2.* Decadis *primæ.* Huius *& meminit* Vale. Max. *li. 3. c. 2. de* Fortitudine. Virg. *quoq; circa finẽ libri 8*

Clonius] Vnus *è quinq; ducibus* Bœotorum, *qui cum quinquaginta nauibus ad* Troiam *nauigauerunt, ut ſcribit* Homerus *lib.* Iliad. *2.*

Cloſtrum] (κλεῖθρον,) *Idem quod Clauſtrum.* Cato *ca. 13.* Trullas *ligneas duas, claues cum cloſtris.*

Cloſtrum eſt contignatio trabium in ligneis ædificijs, qua nõnunquam in parietibus domorum utimur, nõnunquã aliàs dum locum aliquem ſepimus. Seneca *de ſutoria taberna loquens libro de* Beneficijs *7. Deinde per cloſtrum, inquit, quà ſe cõmiſſura laxauerat, quatuor denarios in tabernam inſeruit.* Et *ludi* Romani *primùm cloſtris circundabantur ad tempus prætentis, quæ amoueri poſſent: quorũ loco foſſæ poſtea factæ ſunt, quas euripos uocant.* Plin. *lib. 10. cap. 33. de hirundinibus uerba faciens,* In Aegypti *Heracleotico oſtio molem cõtinuatione nidorũ euaganti* Nilo *inexpugnabilem opponunt ſtadij ferè unius ſpacio, quod humano opere perfici non poſſet.* In *eadem* Aegypto *iuxta oppidum* Copton *inſula eſt ſacra* Iſidi, *quam ne laceret amnis idem, muniunt opere, incipientibus diebus, palea & ſtramento (cloſtrum eſt) firmantes, continuatis per triduum noctibus tanto labore, ut multas in opere emori conſtet. Sic enim repoſuit* Beatus Rhenanus *ad exemplaris* Murbacẽſis *recognitionem. Quo in loco per cloſtrũ ſignificatur ſeptũ trãſuerſum ex cõpactilibus poſtibus cõſtans, extructũ ad arcẽdũ frãgendũq; fluuij impetũ.* Id *hirũdines palea ſtramẽtoq; firmant, alioquin opera earũ uana et inutilia, ſi non adeſſet materia ſolidior, quæ lutum ab eis confectum contineret.* Alij *tamen roſtrum legunt apud* Plinium.

Clotho] (κλωθώ,) Vna *eſt trium* Parcarum. Vide *Parcæ.*

Ferrea Clotho. Stat. *libro 3.* Thebaid. *111. Altera eſt Clotho* Nerei *filia, dea maris, & à* Virgilio Nerea *Clotho dicitur 9.* Aeneid. *22.*

Cludidatum] Antiquis *dulce & ſuaue dicebatur.* Feſtus.

Cludo] *cludis, cluſi, cluſum,* (κλείω,) *cludere, indifferenter ſumptum pro* Claudere. Cicero *2. de* Nat. deorum *145.* Ipſum *autem mare ſic terram appetens littoribus cludit.* Martia. *lib. 11. 85. Sed mors uocis iter properauit cludere blãde.* Varro *3. de* Re ruſt. *cap. 3. 4. Quæ maceriæ ad uillã uenatiõis cauſa cluduntur.* Valer. Flac. *li. 7.* Argonaut. *47.*

Vias alicui cludere. Senec. *1.* Thebaid. *30.*

Cludere arborem reſtibus. Columel. *lib. 12. cap. 44. 2.*

Axem cludere nox dicitur, quemadmodũ eundẽ aperire dies. Seneca Hercul. Oeth. *11. 5.*

Cludere auro. Plin. *lib. 33. cap. 1. 17.* Idem *eodem loco cludere uenena in annulis, ſub gemmis ab antiquis ſolere dixit.*

Cludi minaci caſside. Stat. *lib. 4.* Thebaid. *41.*

Libellos cludere. Iuuenal. *Saty. 7. 3.*

Cluſus] (κλεισθείς,) *Participium,* Circundatus. Valer. Flac. *libro 1.* Argonaut. *7. Cleonæo iam tempora cluſus hiatu* Alcides. *Id eſt, habens tempora circundata pelle hiantis leonis Cleonæi.*

Cluſilis] *& hoc cluſile,* (κλείσιμος,) *Quod facile clauditur.* Plin. *lib. 9. cap. 37. 2.* Ineſt *ijs eſca, cluſiles mordacesq; conchæ, ceu mitulos uidemus.*

Cluentius] (κλυέντιος,) Ex *municipio* Latino *accuſatus à matre* Saſsia, *quòd* Oppianicum *uitricum interfeciſſet: defenſus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat longè optima oratio pro* Cluentio.

Cluentiorum familiam à Cloantho *dictam affirmat* Virgil. *5.* Aeneid. *25.*

Clueo] *clues,* (κλονέω,) *cluere,* Nominari, *perhiberi, putari.* Plautus Trinum. *8. 73.* Ita *ſis ut nomen cluet.* Idem Epid. *5. 6.* Senati *qui columen cluent.* Idem Pœnulo *180. 20.* Vt *uo lupe eſt homini mea ſoror, ſi quod agit cluet uictoria.* Id *eſt uictoriæ tribuatur.*

Cluere, Purgare. Plin. *lib. 15. cap. 29. 2. Depoſitis armis in eo loco, qui nunc ſigna* Veneris Cluacinæ *habet. Cluere enim antiqui purgare dicebant.*

Cluere, Apparere *etiam ſignificat.* Lucret. *lib. 1. 91.*

Nam *quæcunq; cluent, aut his coniuncta duabus*

Rebus *ea inuenies: aut horum euenta uidebis.* Idem *libro 2. 106. & 159.*

Clunia] Oppidũ Hiſpaniæ, *Celtiberiæ finis.* Plin. *lib. 3. ca. 3.*

Clunienſis] Hiſpaniæ *conuentus.* Sunt *enim ſeptem (inquit* Plin. *lib. 3.) Carthaginienſis,* Tarraconenſis, *Cæſarauguſtanus, Clunienſis, Aſturum, Lucenſis,* Braccharum.

Clunis] *huius clunis,* (πυγή,) *ſæpius in* Plurali *clunes, clunium. maſ. & fœ. g.* Nates, *ſiue natium tumor.* Iuuen. *Saty. 11. 17. Ad terram tremulo deſcendunt clune puellæ.* Plaut. *Quaſi lupus ab armis ualeo: clunes infractos fero.* Horat. *1. Ser. Saty. 2. 18. Quod pulchræ clunes, breue quod caput ardua ceruix.*

In clunes extremas deſiliunt. Plin. *lib. 8. cap. 8. 2.*

Cluniculus] Diminutiuum, (πύγιον,) Gellius, *Cæterarum auium atq; altilium, niſi tantum apponatur, ut à cluniculis inferiore parte ſaturi fiant, conuiuiũ putãt inopia ſordere.*

Clupea] *quæ & Clypea dicitur, oppidum Africæ minoris, quæ alio nomine Zeugitana prouincia dicitur.* Hermolaus *Clypeam & Aſpidem idem oppidum eſſe annotauit: cui & Solinus accedit, & Silij uerſus ſuffragatur lib. 3.* In *clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.*

Clupea] Piſciculus *qui uenam quandam thynni in faucibus mira cupidine appetens, ipſum thynnum exanimat.* Plinius *lib. 9. cap. 15. 1.*

Cluſios] Galli *nominant dæmones quoſdam: quos nonnulli exiſtimant ſpiritus eſſe elemento aerio compoſitos.* Sipontinus.

Cluſium] (κλούσιον,) Oppidũ *eſt mediterraneũ in* Tuſcia, *ſub quo ſepultus eſt* Porſena. Plin. *lib. 36. cap. 13.*

Cluſinus] Adiectiuum, (κλούσινος,) *ut Cluſinum uulgus.* Silius *lib. 8. 95.*

Fontes Cluſini. Horat. *1.* Epiſto. *15. 3.*

Clymene (] κλυμένη) *Oceani et* Thetyos *filia, teſte Heſiodo in* Theogonia, *de qua* Virg. *lib.* Georgic. *4.* Inter *quas Clymene curam narrabat inanem.* Fuitq; *mater Phaethontis, ut ſcribit* Ouidius *lib. 2.* Metamorpho. *66. Altera fuit miniſtra* Helenæ, *decoris oculis prædita, ut eſt apud* Homerum, *lib.* Iliad. *3.*

Clymeneis] *Clymeneidis,* (κλυμενηίς,) *Patronymicum.*

Clymeneides, uocantur ſorores Phaetontis, *à matre Clymene ſic dictæ.* Ouid. *ad* Liuiam *23.*

Sic fleuit Clymene, ſic & Clymeneides altæ, &c. Altas *uocat, quia in populos arbores mutatæ fuerunt.*

Clymeneus] *pen. prod.* Adiect. (κλυμένειος,) *ut Germina Clymenea, id eſt, populorũ germina.* Stat. *lib. 1.* Sylu. *2. 25.*

Clymeneius] (κλυμενήιος,) *quinq; ſyllabarum, adiectiuum aliud. ut* Proles *Clymeneia, id eſt,* Phaeton. Ouid. *2.* Metamorpho. *5.*

Clypeus] *uel clypeum,* (ἀσπίς,) Dicitur *id quo milites tegunt corpus aduerſus ictus.* Virgil. *7.* Aeneid. Nec *Clypei, curruſue ſonant.* Vbi Seruius, *Clypei, ſcuta maiora: dicti ab eo quòd celent corpus, id eſt,* ἀπὸ τοῦ κλέπτειν. Idem Seruius *alio loco, Clypei, peditum ſunt: Scuta, equitum.* Liu. *6. ab* Vrbe, *Clypeis antè* Romani *uſi ſunt: deinde poſtquam ſtipendiarij facti ſunt, ſcuta pro clypeis fecere.* Virg. *2.* Aeneid. *146.* Ardentes *clypeos atq; ora micantia cerno.* Idẽ *9.* Aeneid. *144.* Et *clypeum ſuperintonat ingens.*

Clypeum, ἀπὸ τοῦ γλύφειν, *hoc eſt ſculpendo, cælandoq; deducit* Plin. *lib. 35. ca. 3. 2. Scutis enim (inquit) qualibus apud* Troiam *pugnatum eſt, continebantur imagines, unde et nomen habuere clypeorum: non (ut peruerſa* Grammaticorũ *ſubtilitas uoluit) à cluendo.* Liu. Duo *clypea inaurata.*

Aeratus clypeus. Silius *lib. 15. 148.*

Aereus clypeus. Virgil. *12.* Aeneid. *109.*

Aerè cauo clypeus, Id eſt, æris caui. Virg. *3.* Aeneid. *5.* Seruius.

Ardentes clypei, Micantes, *fulgentes.* Virg. *2.* Aeneid. *146.*

Argolicus clypeus, Ingens *clypeus, quales ſunt Argiuorum.* Virgil. *3.* Aeneid. *127.*

Detritus clypeus. Silius *lib. 10. 80.*

Fulgens ære clypeus. Ouid. *8.* Metam. *6.*

Paſſus prælia clypeus. Ouid. *13.* Metam. *24.*

Saluus clypeus. Cic. *2. de* Finib. *155.* De Epaminonda.

Septẽplex clypeus, Aiacis Telamonij *clypeus erat ſeptẽ corijs boum tectus.* Virgil. *ſimilẽ* Turno *tribuit 12.* Aeneid. *184.*

Curuamen clypei. Ouid. *12.* Metam. *19.*

Inſigne clypei decorum. Virg. *2.* Aeneid. *79.*

Vmbo clypei ſummus, Media *clypei pars extans.* Virgilius *2.* Aeneid. *109.*

Auro clypeum accendere, Id *eſt, tegere auro ſplendidiſsimo inſtar ignis ardentis.* Silius *lib. 15. 134.*

Cauare clypeũ alicuius, id eſt, perforare. Stat. *9.* Thebaid. *26.*

Efferre clypeum ſiniſtra. Virg. *10.* Aeneid. *52.*

Excipere ictus clypeo. Ouid. *12.* Metam. *75.*

Ferendo clypeo manus apta. Ouid. *1. de* Arte *139.*

Flagrare ſydereo clypeo, Fulgentem *clypeum geſtare.* Virgilius *12.* Aeneid. *34.*

Fixos ſubmittere clypeos. Silius *lib. 5. 44.* Id *eſt, humeros & caput clypeis tegere.*

Inſertare ſiniſtram clypeo. Virg. *2.* Aeneid. *134.*

Obijcere clypeos ad tela. Virg. *2.* Aeneid. *89.*

Opponere clypeum. Ouid. *13.* Metam. *15.*

Reſoluere clypeum. Ouid. *epiſt. 13. 30.*

Subligare clypeum ſiniſtræ. Virg. *11.* Aeneid. *2.*

Sumere clypeum. Ouid. *8.* Metam. *6.*

Veſtire clypeos cæſis iuuencis, id eſt, corijs iuuencorum contegere. Stat. *lib. 1.* Achil. *84.*

Clypeum antiqui ob rotunditatem etiam corium bouis appel-

larunt, in quo fœdus Gabiorum cum Romanis fuerat deſcriptum. Feſtus.

Clypeatus] (ἀσπιστής,) Clypeo munitus. Plautus Curcul. 8.53. *Clypeatus elephantū ubi machæra diligit.* Sic Agmina clypeata, Silius lib. 8. 87. & Virg. 7. Aeneid. 159.

Clypeatum incedere. Claud. 7. Paneg. 105.

Clyſter] *huius clyſteris, pen. prod. m. g.* (κλυστήρ,) *Medicamentum quod per inferiorem partem, purgandi gratia, in uentrem immittitur.* ἀπὸ τοῦ κλύσειν, *quod eſt abluere.* Plinius lib. 20. cap. 2. 3. *Vrinam mouet in uino dulci, & in renum dolore clyſteribus ſimul cum cumino infunditur.* Idē, *Cucurbita infuſa clyſterib. inteſtinorū omniū uitijs medetur*

Purgare clyſtere & uomitu. Sueton. in Nerone, cap. 20.

Oricularius clyſter. Celſus lib. 5. cap. 28. de fiſtulis. Idem lib. 7. cap. 27. *Idem humor roſa miſtus in ipſum uulnus oriculario clyſtere agendus eſt.*

Clytemneſtra] (Κλυταιμνήστρα,) Tyndari filia ex Leda, *uxorq́; Agamemnonis, & mater* Oreſtis: *quæ quum* Agamemnonem *ab* Aegiſtho *adultero interfici curaſſet, interfecta eſt & ipſa ab* Oreſte *filio.* Ouid. in Elegijs,

Et uindex in matre, patris malus ultor Oreſtes.

Vide Agamemnon.

Clytia] *uel* Clytie, (Κλυτία,) Puella *fuit ab* Apolline *adamata quondam: ſed quia concubitum* Apollinis *cū* Leucothoe, *Orchamo patri* Leucothoes *prodidiſſet, paterq́; iratus uiuam defodi natam iuſsiſſet: iratus* Apollo *à conuerſatione* Clyties *in poſterum ſe continuit.* Illa *uerò dolore ob id nimio conſumpta, dum cibo potuq́; ſibi temperat, & perpetuo reſpicit ad* Orientem & Occidentem Apollinem, *in heliotropium herbam mutata fuit. Fabula eſt apud* Ouidium *lib. 4. Metamorpho. 42.*

Clytius] *Iuuenis quidā à* Cydone *adamatus.* Virgilius Aeneid. 10. 65.

Dum ſequeris Clytium infelix noua gaudia Cydon. Eſt & Homero lib. Iliad. 20. filius Laomedontis, et frater Priami.

C N

Cnemides] (*inquit* Strabo *lib. 9.*) *in* Thracia *ſunt ſecundum* Daphnuntem, *locus munitiſsimus, in quem ex* Eubœa *Cæneum è regione conſiſtit promontorium, in* Occidentem *ſpectans, ſinumq́;* Maliacum, *&c. Vide tabulam decimā* Europæ *apud* Ptolemæum.

Cneus] (γναῖος,) *Cognomen apud Romanos: quod quidam à næuo deducūt, præpoſita* C *litera. Quum aūt id proferebant antiqui, inquit* Priſcianus, G *pro* C *efferebant.*

Cnicos] *uel* Cnicus, (κνῖκος,) *herba quam nonnulli cartamum uocant.* Dioſcorides *lib. 4. cap. 182. Folia habet cnicos oblonga, inciſuris diuiſa, aſpera, aculeataq́;, &c. Vulgò appellatur* Zafarano Sarraſineſco, & dalli Speciali Cartamo. *Syluestrē cnecon, cuius caule pro colu priſcæ mulieres utebantur, cartamum ſylueſtrem oſtendimus appellari, qui hirſutior, toroſiore caule ſerpit humi,* Carduus benedictus *nunc nominatur. Satiuus, de quo nunc agitur,* Cartamus *uocatur. Omnes diuulſis ramulis cruentum fundunt liquorē, præſertim meſsibus. Semine cneci ſatiui pſittaci nunc aluntur. Cnecon melius quàm cnicon dicitur. nam cnacon, à ſeminis colore,* Theocritus *pro candido, uel flauo uſurpat:* Democritus & *omnino chymici, florem cneci echumenion appellant. Cnecum officinæ norunt cartami, aut croci hortenſis nomine.*

Cnidos] Herba *eſt* Plinio, *lib. 21. cap. 16. 1. Vnde Cnidium oleum, quod fit è grano cnidi.*

Cnidos] *uel* Gnidos, Vrbs Cariæ, *ubi* Venus *colebatur, & promontorū ibidē.*

C O

Coaccedo] *coaccedis, penult. prod. coacceſsi, coacceſſum,* συνεπιτίθεμαι,) *coaccedere, Simul accedere, addi.* Plautus Curcul. 7. 65.

- quia de illo emi uirginem

Triginta mnis, ueſtem, aurum, & decem pro his coaccedūt minæ. Id eſt, ſimul dedi.

Coaceruo] *coaceruas* (σωρεύω, συσσωρεύω) *coaceruare, cumulare, congerere, addere.* Cic. pro Lege Agraria 68. *Habes tantum pecuniam, qua hoſce oēs agros, & cæteros horum ſimiles non modò emere, uerumetiam coaceruare poſſis.* Cæſar 2. bel. Gal. 328. *His deiectis & coaceruatis cadaueribus.* Liu. 2. bel. Puni. 32. *Segregata ex hoſtium coaceruatorum cumulis corpora.*

Coguntur & coaceruātur pecuniæ. Ci. 2. pro Lege Agrar. 72

Conſtruere & coaceruare omnibus modis pecuniam. Cicero pro Lege Agrar. 8.

Summas maiores & minores coaceruare. Iabolenus in L. ita ut. ff. Mandati, *Ita ut omnes ſummas, maiores & minores coaceruet, &c.*

Coaceruatus] (σωρευθείς,) Participium. Cic. in Partition. 23. *Veriſimilia autē partim ſingula mouent ſuo pondere, partim etiam ſi uidentur eſſe exigua per ſe multum: tamen quum ſunt coaceruata, proficiunt.*

Multitudo ciuiū indigniſsimo loco coaceruata. Ci. 7. Verr. 116

Coaceruatio] (σώρευσις,) Verbale. Cice. in Partitionibus 67. *Atq́; hæc quidem utriq́; maximè in peroratione facienda: alteri frequentatione argumentorum, & coaceruatione uniuerſa.*

Actionum omniū coaceruatio. Caius in L. Si idem cum eodem. ff. de Iuriſdictione omnium iudicum, *Si idem cum eodē pluribus actionibus agat, quarum ſingularum quantitas intra iuriſdictionem iudicantis ſit, coaceruatio uerò omnium excedat modum indictionis eius: apud eum agi poſſe Sabino, & Caſsio, & Proculo placuit.*

Coaceſco] *coaceſcis, coacui,* (ὀξύνομαι,) *coaceſcere, Acidū fieri.* Cic. de Senectute 60. *Vt enim non omne uinum, ſic nō omnis ætas uetuſtate coaceſcit.* Celſus lib. 4. cap. 5. *Sed ſi coacuit intus cibus, aut computruit, &c.*

Coacto, *Coactura, Coactor, Coactus.*] Vide Cogo.

Coaddere] (συμπροστιθέναι) *Simul addere.* Cato cap. 40. 2. *Sumito tibi ſurculū durum, eum peracuito, ſalicem Græcam diſcindito, argillam uel cretam coaddito.*

Coadunare] (συνενοῦν,) *In unum cogere.* Plin. de Viris illuſtrib. 1. *Ipſi coadunatis paſtoribus, ciuitatem cōdiderūt.*

Brachium ſtatuæ coadunare. Iulianus in l. Tigni appellatione. §. Idem eſt. ff. ad Exhibendum.

Coædificare] (συνοικοδομεῖν,) *Arctè ædificare. ut Coædificatus locus, cui opponitur Vaſtus.* Ci. in Partitionibus 21. *Culti an inculti: celebres an deſerti: coædificati an uaſti.*

Coæquus] (συμπάρισος,) *Adiectiuum, pro* Aequus. *ut Coæqua pars.* Plinius lib. 6. cap. 28. 26. *Alijs & hæc intonſa: mirumq́; dictu, ex innumeris populis pars coæqua in commercijs aut latrocinijs degit. Legitur in emendatioribus codicibus æqua.*

Coæquare] (συμπαρισοῦν,) *Idem quod æquare.* Colum. lib. 3. cap. 13. 2. *Duabusq́; gemmis ſupra terram eminere paſsi, repoſita humo cætera coæquant.*

Coæquare gratiam omnium difficile eſt. Salluſt.

Coæquare omnia ad ſuas iniurias et libidines. Cic. 5. Verr. 79.

Coæquare leges, Id eſt, ius æquabile omnibus ſtatuere. Liuius 3. ab Vrbe 238.

Coæqualis] (πάρισος,) *Idem quod æqualis.* Columella lib. 8. cap. 14. 8. *Atq́; ubi ſe paulum confirmauit, in gregem coæqualium compellitur, & hordeo alitur. De anſeribus.*

Coætaneus] (ἧλιξ, ὁμῆλιξ, ἡλικιώτης,) *Eiuſdem ætatis.*

Portius Latro *in declamatione in* Catilinam, Marco *ſiquidem* Catoni, *aut* Scipioni *Coætaneo ſuo.*

Coæuus] (ὁμῆλιξ,) *Eiuſdem æui.* Cic. in Vatinium 24. *Hūc tumorem ignorabas? nunquam epulum uideras? nunquam puer aut adoleſcens inter coæuos fueras?*

Coagito] *coagitas, penul. corr.* (συνελαύνω,) *coagitare. Simul agitare. A quo uerbale.*

Coagitatio] (συνελασία.) Cic. 2. de Natura deorum 207. *Nam quæ ſpiritu in pulmones anima ducitur, ea caleſcit primum ab ipſo ſpiritu, deinde coagitatione pulmonum.* Ita legit Budæus.

Quædam exemplaria legunt contagione.

Coagmento] *coagmētas,* (συναρμόσσω, συνάπτω,) *coagmētare, Coniungere.* Cice. de Seneēt. 66. *Sed uiuendi eſt finis optimus, cum integra mente, cæteriſq́; ſenſibus, opus ipſa ſuum eadem quæ coagmentauit, natura diſſoluit.* Idem 3. de Orato. 94.

Compoſitum, Compactum & coagmentatum. Cic. 3. de Finib. 112. *Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcriptius: aut in operibus manufactis tam compoſitum tāq́; compactum & coagmentatum inueniri poteſt?*

Coagmentare pacem. Cic. 7. Philipp. 230.

Componere & coagmentare uerba. Cic. de Claris Oratoribus 34. *Ipſa uerba componere & quaſi coagmenta.*

Verba uerbis quaſi coagmentare. Cic. in Orato. 42.

Coagmentatus] (συναφθείς) Participium. Quintil. lib. 8. cap. 6. *Non enim recidere ea nec polire poſſumus, quæ coagmentata ſe magis iungant.*

Concretum, coagmentatum, copulatum, admiſtum, duplex. Ci. lib. 1. Tuſculan. 111. *In animi autem cognitione dubitare (niſi planè in phyſicis plumbei ſumus) quin nihil ſit admiſtum, nihil concretum, nihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex.*

Coagmentum] (συναφή,) *coniunctio.* Plaut. Moſtel. 10. 58. *Vidén' coagmenta in foribus?*

Coagmentum ſyllabarum. Gellius lib. 17. cap. 9.

Coagmentatio] (συνάφεια) *Verbale, Idem.* Cic. de Vniuerſitate 21. *Omnis enim coagmentatio corporis uel caloris, uel frigoris, uel aliqua impulſione uehementi labefactatur & frangitur.* Idem 1. de Natu. deorum 30. *Quæ eſt enim coagmentatio non diſſolubilis?*

Copulatio rerum, & quaſi coagmentatio naturæ. Cic. lib. 2. de Natu. deorum 178.

Coagulum] *coaguli, pen. corr.* (πυτία,) *Ea pars uiſcerū qua ad denſandum lac utimur.* Plin. lib. 8. cap. 32. 8. *de hinnulo, Contra morſus uerò præcipuum remedium ex coagulo hinnuli in utero occiſi.*

Miſcere coagula nouo lacte. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 4.

Liquefacta coagula. Ouid. 13. Metam. 178.

Coagulum, etiam metaphoricè uocatur quicquid coniungit. Gel. libro 12. cap. 1. *Vinculum illud, coagulumq́; animi atq́; amoris.*

Coagulo] *coagulas, penul. correp.* (πήσσω, πηγνύω) *coagulare, Conſtringere, denſare: cuius paſsiuum eſt coagulor.* Plin. lib. 12. ca. 25. 9. *Summa probatio eſt, ut lac coagulet.*

Coagulare aquam. Plin. lib. 20. cap. 23. 7.

Coagulatio] (πῆξις,) Verbale. Plin. lib. 28. cap. 10. 7. *Nā id quoq́; uenenum eſt in prima lactis coagulatione.* Idem li. 23. cap. 118. *Contra meconium, lactis coagulationē, &c.*

Coaleo] *coales, penul. correp. coalui,* (συναύξομαι,) *coalere, Cohærere, concreſcere.* Plinius lib. 14. cap. 2. 5. *Vt niſi pinguiſsimo ſolo coalere non poſsit.* Liu. 3. bel. Pun. 168. *Concordia coaluerant omnium animi. Id eſt, aucti erant.*

Coalitus] (συναυξηθείς,) Participium. Gellius lib. 12. cap. 1. *Cuius in corpore, cuiuſq́; ex ſanguine concretus homo, & coalitus ſit.*

Irreuerentia coalita. Tacitus lib. 15. *Coalitam libertate irreuerentiam eo prorupiſſe frementibus.* Idem, *Vetuſtate imperij coalita audacia.* Ex Budæo.

Coaleſco] *coaleſcis, coalui, coalitum,* (συμφύομαι,) *coaleſcere, Idem.* Columel. de Arboribus, cap. 27. 3. *de ſurculo oliuæ fiſſuræ fici aptato, Sic interpoſito triennio coaleſcet ficus oliuæ.*

Coaleſcere diuerſi populi in unum corpus dicuntur. Liu. 1. ab Vrbe. Idem lib. 4. 25. *Si coaleſcere, ſi iungi, miſceriq́; uobis priuatis neceſsitudinibus poſſunt.*

In unum ſonū coaleſcere & confundi dicuntur uocales. Quintil. lib. 1. cap. 7. 13.

Coaleſcit uulnus. Plin. lib. 9. cap. 51. ad finem.

Autoritas coaleſcit. Tacit. lib. 17.

Libertas coalita. Tacit. lib. 20. *ſi Alpes præſidijs firmentur, coalita libertate diſpecturas Gallias, quem uirium ſuarum terminum uelint.*

Coamicus] (ὁμόφιλος,) *coamici. penult. prod.* Cicero de Amicitia 82.

Hodie me ante omnes coamicos ſtultos ſenes

Verſaris, atq́; luſeris lautiſsimè. Ex quadam comœdia.

Coanguſto] *coanguſtas,* (συστενόω,) *coanguſtare.* Varro 3. de Re ruſtica, cap. 16. 13. *de alueis apum, Sed ita uti quum parum ſit qua compleant, eas coanguſtent, ne in uaſto loco & inani deſpondeant animum.*

Coanguſtare legem. Cic. 3. de Leg. 47.

Aditum ædium coanguſtare. Vlpianus in l. Sed addes. §. Si inquilinus. ff. Locati, *Si inquilinus arcam cameratam in ædes contulerit, & ædium aditum coanguſtauerit dominus: uerius eſt ex conducto teneri, & ad exhibendum actione, ſiue ſcit, ſiue ignorauerit.*

Coanguſtor] *coanguſtaris,* (συστενοῦμαι,) Paſsiuum. Celſus lib. 7. cap. 27. ad finem, *Quòd ſi fiſtulæ metus ex his cauſis quas propoſui, ſubeſſe uidebitur, quo facilius claudatur ea, uel certè coanguſtetur, in anum quoq́; danda plumbea fiſtula eſt.*

Coarcto] *coarctas,* (στενοχωρέω, συστενοχωρέω,) *coarctare, Aſtringere, coniungere. Scribitur & coartare ſine c.*

Coarctare iter. Liu. 8. bel. Pun. 22.

Coarctare & Dilatare, contraria. Cic. 1. de Orato. 77. *Sed tu hoc nobis da Scæuola & perfice, ut Craſſus hæc quæ coarctauit & peranguſtè referſit in oratione ſua, dilatet nobis atq́; explicet.*

Nox coarctat iter. Ouid. 5. Faſt. 109.

Coarctatus in oppido. Cic. ad Attic. lib. 7. 129. 1.

Coarctatio [στενοχώρησις,) Verbale. Liu. 7. bel. Pun. 244. *Coarctatio pluriū in anguſto tendentiū facilior futura erat.*

Coarguo] *coarguis, coargui, coargutum,* (κατελέγχω,) *coarguere, Redarguere, reprehendere, peccatum alicuius oſtendere & prodere.* Cic. 2. de Inuent. 224. *Aut alijs quoque conſtitutionibus factū coarguetur.* Liu. 2. ab Vrbe 17. *Sed eam occaſionē, ut literæ legatis darentur, quæ deprehenſæ rem coarguere poſſent, expectabat.*

Deſidiam, ſuperbiam, improbitatem alicuius coarguere. Cice. pro Muræ. 8.

Coarguere, & cōuincere. Cic. 6. Verr. 94. *Omnibus in rebus coarguitur à me, conuincitur à teſtibus.* Idem pro Sylu. 33.

Refellere & coarguere mendacium. Cic. pro Ligario 9.

Coarguere reum teſtibus. Cic. 7. Verr. 60.

Coarguere ſuam culpam. Cic. ad Atticum, lib. 9. 173. 8. *Errorem alterius.* Cic. 1. Acad. 20.

Coargui criminibus. Cice. 6. Verr. 93.

Coarguere auaritiæ. Cic. 7. Verr. 119. ſceleris. Plin. lib. 11. cap. 37. 517.
Coarguere aliquid ſuſpicionibus & cõiectura. Cic. de lege A=
Lituris coargui. Cic. pro Cluent. 30. (graria 10.
Turpitudine uitæ coarguitur improbitas. Cice. Antequam iret in exilium 10.
Vinci, refelli, coargui putant eſſe turpiſſimũ. Cic. pro Flac. 8.
Coarguit eum res. Cic. pro Milone 27.
Coaſpernor, coaſpernaris, coaſpernatus ſũ, coaſpernari, depon ẽs. Tacit. li. 17. Laudata olim et militari fama celebrata ſeueritas eius, angebat coaſpernantes ueterem diſciplinam.
Coaſpis] Fluuius Medorũ, qui apud Perſas in Tigrim decurrit: cuius aqua tã dulcis eſt, ut Perſici reges quãdiu intra ripas Perſidis fluit, ſolis ſibi ex ea aqua pocula uẽdicauerint
Coaſſo] coaſſas, (σανιδόω, σανιδῶμαι,) coaſſare, Contabulare ſignificat.
Coaſſatio] (σανίδωσις,) Verbale, Contabulatio. Plinius lib. 36. cap. 25. 3. Neceſſarium binas per diuerſum coaſſationes ſubſterni.
Coaſtræ] (κοάστραι,) Populi ſunt Indiæ, apud quos arbores uſq; adeo proceræ naſcuntur, ut ne ſagittæ quidẽ iactu ſuperari poſſint. Lucan. lib. 3. 50. Aethera tangentes ſyluas liquere Coaſtræ.
Coaugmentare] Inde coaugmentatio uerbale. Cic. 2. de Natu. deor. 178. Quæ copulatio rerum, & quaſi conſentiens ad mundi incolumitatem, coaugmentatio naturæ, quẽ non commouet, hunc horum nihil unquã reputauiſſe certò ſcio. In emendatioribus codicibus legitur coagmentatio. Vide Coagmento.
Coaxo] coaxas, coaxare, Idem quod Coaſſare.
Coaxare] (κοαξεῖν,) etiam dicuntur ranæ quum uocem emittũt, quam probè effingit Ariſtophanes in ea comœdia quæ inſcribitur Ranæ.
Cocalus] (κώκαλος,) Siciliæ rex, ad quem Dædalus ex Creta aufugit: inſequente Minoe Cretenſium rege, quem tandem à Cocali filiabus interfectum eſſe refert Ariſtoteles. Ouidius 8. Metam. 53.

Ianiq; fatigatum tellus Aetnæa tenebat
Dædalon, & ſumptis pro ſupplice Cocalus armis
Mitis habebatur.

Cocanicus] Siciliæ lacus, ex quo ſalẽ Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7. 6. Adulteratur Siculo, quẽ Cocanicum appellauimus, necnon & Cyprio maximè ſimili.
Coccetum] Genus edulij ex melle et papauere factũ, quòd ad ignem coquatur. Feſtus.
Coccinatus, Coccinus] Vide Coccum.
Coccum] cocci, (κόκκος βαφική,) Eſt ueluti granum quod ex frutice, qui coccus dicitur, ilici ſimili, uel ex rubenti gramine naſcitur: uulgò granum dicitur. Plin. lib. 21. cap. 8. 1. & lib. 9. cap. 41. 2. Coccum Galatiæ rubens granum, aut circa Emeritam Luſitaniæ in maxima laude eſt. Coccum autem à Dioſcoride κόκκος βαφική dicitur. Hoc eſt, granũ tinctorium. Frutex eſt fullonius cui adhærent grana, quibus fit color ille lanarum præcipuus, cuius copia ſumma in ea parte Hiſpaniæ quæ Tudertania appellatur, ut eſt autor Strabo in decimo. Quidã id eſſe putant quod nos crameſinũ di
Madidus cocco. Vide Coccus. (cimus. Bayſius.
Coccus, pro Panno coccineo. Plin. lib. 9. ca. 38. 2. de purpuris, Buccinum per ſe damnatur, quoniam fucum remittit. Pelagio admodum alligatur, nimiæq; eius nigritiæ dat auſteritatem illam nitoremq; qui quæritur cocci.
Ardẽti cocco radiare, Splẽdida ueſte indutũ eſſe. Silius li. 17. 8
Coccineus] (κόκκινος,) Adiectiuũ. ut Coccinei acini. Plin. lib. 21. cap. 31. 1.

Cóccinus] (κόκκινος,) aliud adiectiuũ. ut Coccinus color, qui exuberantiam quandam ac ſplendorem ruboris oſtendit. unde Coccina ueſtis, cocco infecta.
Cóccinum] (κοκκοποιόν,) Subſtantiuum, pro coccina ueſte. Martialis lib. 2. 16. Si fuerit ſæuus, coccina quid faciẽt? Idem, Coccina famoſæ donas, & ianthina mœchæ.
Coccinatus] (κοκκινωτός,) Coccina ueſte indutus. Martialis lib. 5. 36. Clamat coccinatus Euclides.
Coccyx] coccygis, pen. corr. (κόκκυξ,) Auis quã Latini cuculum uocant. Plin. lib. 10. cap. 9.
Cochlea] (κοχλίας, κόχλος, φερέοικος,) Propriè teſta limacis: licet quandoq; pro ipſo limace, qui teſtam habet, accipiatur. Eſt autem propriè limax, qui ſine teſta eſt: Cochlea uerò quæ teſtam habet. Plaut. Pœn. 7. 29. Viciſtis cochleã tarditudine. Vide Plinium. Cic. 2. de Diuinat. 197.
De cochleis quomodo ali debeant in uilla, Vide Varronem lib. 3. de Re ruſt. cap. 14.
Serpere in cochlea. Celſ. lib. 8. cap. 10.
Caſſa ſanguine cochlea. Vide Caſſus.
Altiles cochleæ. Vide Altilis in Alo.
Cauaticæ cochleæ. Vide Cauus.
Curuarum domus cochlearum. Stat. 4. Sylu. 9. 7.
Cochlea, in torculari lignum eſt erectum clauiculatim, id eſt, ſpirulatim, & capreolatim ſtriatum, quod per mediũ prælum ſtriatum & ipſum, tranſactum, uertigine ſua tollendo, demittẽdoq; prælo inuentum eſt. Vulgò uiſa torcularis dicitur. Vnde in cochlea in ædificijs dicta, quæ ſcalæ cochlides etiam dicuntur, ob id ſic dictæ quòd anfractuoſæ ſint in modum cochlearis teſtæ, & quòd clauiculata & tortili ſtructura à triclinijs in cœnacula euadant. cuiuſmodi ferè ſunt in ædificijs Gallicis ſcalæ. Budæus.
Cochlea. Hauſtorium organum quod uulgus pombã appellat. In medio rota eſt: quæ dum à calcantibus uerſatur machina introrſus clauiculatim detorta, inter ſtrias et ſtrigles aquas exorbet ex aquario ſepto & retrorſus emittit. Huius autẽ machinæ conficiendæ ratio, à Vitruuio, decimo lib. cap. 11. deſcribitur, Eſt aũt, inquit, etiam cochleæ ratio, quæ magnã uim haurit aquæ, ſed tã altè tollit quàm rota. Ibidem, paulò à fine cap. Et ita cochlea hominibus calcantibus facit uerſiones. Vide & lib. 5. cap. ultimo.
Cochlea, etiam eſt genus oſtij. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 5. Oſtiũ habere humile, & anguſtum, & potiſſimum eius generis quod cochleam appellant, ut ſolet eſſe in cauea in qua tauri pugnare ſolent.
Cochlearium] cochlearij, (κοχλιοτροφεῖον,) Locus quo reponuntur cochleæ. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14. 1. Nam & idoneus ſubdio ſumendus locus cochlearijs, quem circum totum aqua claudas, ne quas ibi poſueris ad partum, non liberos earum, ſed ipſas quæras.
Cochleare] pe. prod. uel cochlear. pe. corr. neu. g. (κοχλιάριον, λίσθυξ,) Inſtrumentum notũ. Martialis lib. 14. 126. de cochlearijs.
Sum cochleis habilis, ſed nec minus utilis ouis.
Nunquid ſcis potius cur cochleare uocer? Colum. lib. 12. cap. 21. 3. Idq; quum eſt aridum factum, molitur, & ex eo molito poſt ſaliturã muſti cochlear cumulatũ, uel ſimile genus poculi eius q eſt quarta pars cyathi, adijcitur in binas urnas
Cochlearis] & hoc cochleare, pen. prod. Plin. lib. 21. cap. 27. 1. Tuſa hydropicis datur in aqua, cochleari menſura. Niſi fortè ſcriptum ſit cochleari, pro cochlearij.
Cochlearium] huius cochlearij, Menſura quædam qua medici in potionibus ægrorum utuntur. erat autem cochlearium maius, & cochlearium minus. Plin. li. 20. ca. 22. 7. Cũ addito mellis ſextario rurſus decocto ad ſextarios duos, ſi
cochlearij

cochlearij mẽſura in die ſorbeatur in aquæ cyatho. Plin. li. 28. cap. 17. 2. Duorum cochleariorum menſura.
Cochlidium] (κοχλίδιον,) Scala rotundã. Strabo lib. ultimo, Altitudo quædam manu facta, turbinea, petroſæ ripæ perſimilis, in quam per cochlidium aſcenditur.
Cocinthum] Longiſſimum Italiæ promontorium, ut eſt apud Plinium lib. 3. cap. decimo.
Cocles] huius coclitis, pen. corr. (μονόφθαλμος,) Luſcus ab antiquis dicebatur, hoc eſt, qui unũ tantum oculũ habebat. Plau. Curcul. 8. 23. Vne ocule ſalue. c. quæſo derideſne me?
Cocles] (κόκλης,) Vir Romanus, qui Porſenæ regi, ut docet Liu. lib. 2. Decad. 1. per ſublicium pontem tranſire conãti, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſocijs frangeretur: quo fracto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet læſus in coxa fuerit, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum, quum ei in comitijs coxæ uitium obijceretur, Per ſingulos gradus admoneor triũphi mei. Huius meminit Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Virgil. quoq; Aeneid. 8. Cic. 2. de Legibus 17.
Nec quia nuſquã erat ſcriptum, ut contra omnes hoſtiũ copias in ponte unus aſſiſteret, à tergoq; pontẽ interſcindi iuberet, idcirco minus Coclitem illam rem geſſiſſe tantam, fortitudinis lege atq; imperio putabimus.
Coctibilis, Coctilis, Coctiuus] Vide Coquo.
Coctiæ] Dictæ ſunt Alpes à Coctio rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octauij receptus eſt.
Alpes, de quibus meminit Alciatus in lib. 15. Corn. Taciti: ubi uaria genera Alpium attingit, in hunc modum, Coctias autem exiſtimauerim: quà à Seguſio oppido per Centronas itur: tametſi recentiores, ut Paulus Diaconus & Georgius Merula Coctias eſſe exiſtiment in quibus Bobium urbs eſt: quod antiquis autoribus non eſt probabile. Sed & Coctias appellatas, quandoq; etiam Iulias non falſò fortaſſe aliqui tradunt, quòd in eas per Tricaſpinos eatur.
Coctona, aut Coctana] Vide Cotona. Martialis lib. 13. 28. Si maiora forent coctona, ficus erat.
Coctus, & Cocus] Vide Coquo.
Cocula] pen. corr. Vaſa ænea coctionibus apta. Feſtus.
Cocytus] (inquit Seruius) Fluuius inferorum, dictus ἀπὸ τοῦ κωκύειν, id eſt, lugere. Nam Homerus ſic poſuit. Eſt aũt locus uicinus Acheronti. Virg. lib. 6. Aeneid.

– tenent media omnia ſyluæ,
Cocytuſq; ſinu labens circumuenit atro.

Fremitus Cocyti. Cic. 1. Tuſcul. 16.
Ater Cocytus errãs lãguido flumine. Horat. 2. Carm. od. 14. 4
Inamœnus Cocytus. Stat. lib. 1. Thebaid. 18.
Iners Cocytus. Senec. Herc. furen. 9. 14.
Rigens Cocytus. Senec. Herc. Oeth. 16. 5.
Cocyti amnis ſeuerus. Virg. 3. Georg. 7.
Acheron omnem Cocyto eructat arenam. Virg. 6. Aeneid. 60.
Ad phyſiologiã hoc figmentum pertinere Seruius ait, quòd qui caret gaudio, ſine dubio triſtis eſt. triſtitia autẽ uicina luctui eſt, qui ex morte procreatur. rectè ergo in Cocytum per ſtygem arenas eructare ſuas Acherontem fingit Maro.
Cocyti ſtagna alta. Virgil. 6. Aeneid. 65.
Cocyti limus niger & deformis arundo. Virgil. 4. Georg. 96.
Fluere dicitur apud inferos Cocytus. Cic. 3. de Nat. Deor. 58.
Cocytia] (κωκύτια,) Sacra erant, quæ fiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto rapuit.
Codam [(οὐρὰν,) Veteres dicebant pro Cauda. Varro, Sed ut canis ſiue coda. Nonius.
Codanonia] inſula una eſt ex Hemodibus in Germania. de qua ſic Pomponius Mela lib. 3. ſcribit, Septem Hemodes contra Germaniam proiectæ in illo ſinu, quẽ Codanũ dixi

mus. Ex ijs Codanonia, quã adhuc Theutoni tenent, ut magnitudine alias, ita fœcunditate anteſtat.
Codanus] (κόδανος,) Super Albim fluuium ingens ſinus magnis, paruiſq; inſulis refertus in Germania, de quo Plinius lib. 4. cap. 13.
Codex] huius codicis, pen. corr. (κορμός,) Id eſt, caudex ex quo cortex extrahitur. Vide Caudex. Columel. lib. 4. cap. 8. 4. Nec tã celeriter radiculæ inueterato iã codice enaſcũtur. Ouid. 12. Metam. 87. Codice qui miſſo, quem uix iuga bina mouerent
Iuncta, Phonoleniden à ſummo uertice fregit.
Codex robuſtus, pro Supplicij genere apud Plautum in Pœn. 17. 33. Locus dicitur Feſto Pompeio, quo præcipitabatur malefactorum genus.
Codex] (βίβλος,) etiam dicitur liber. Cic. 3. Verr. 84. Itaq;
L. Piſo multos codices impleuit earum rerũ, in quibus ita interceſſit, quòd iſte aliter atq; ut edixerat, decreuiſſet. Seneca de Breuitate uitæ, Caudex apud antiquos plurium tabularũ contextus uocatur: unde et tabulæ Codices appellãtur.
Extrema cera codicis. Ci. 3. Verr. 65. Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in flagitioſa litura fecit. in extrema cera eſt. Perinde ac in ultima tabula, ultima parte tabu=
Litura codicis. Cic. 5. Verr. 33. (læ. Aſconius.
Accepti & expenſi codex. Cic. pro Roſc. Comœ. 2.
Chartaceus codex. Vide Charta.
Falſus codex. Cic. 3. Verr. 112.
Interlitus codex. Cic. pro Cluent. 73.
Habere nomina digeſta in codicem accepti & expenſi. Cicero pro Roſc. Com. 5.
Habere nomen relatum in codicem accepti & expenſi. Cicero pro Roſc. Com. 3.
Habere ſubſortitionem in codice. Cic. pro Cluent. 73.
Inſtituere codicem. Cic. pro Roſc. Comœ. 3.
Legere codicem. Cic. in Vatin. 3.
Obſignare codicem. Cic. 3. Verr. 106.
Proferre codicem. Cic. pro Roſc. Comœ. 4.
Recitare codicem. Cic. in Vatin. 3.
Recitare ſuũ codicem teſtis locò arrogantiæ eſt. Cic. pro Roſc.
Recognoſcere codicem. Cic. in Vatin. 3. (Com. 3.
Referre in codicem. Cic. pro Sylla 33.
Acceptum, & expenſum in codicem referri debuit. Cicero pro Roſc. Com. 4.
Referre falſum in codicem. Cic. pro Roſc. Comœd. 1.
Referre nomina in codices. Cic. pro Roſc. Comœ. 2.
Scribere codicem. Cic. pro. Roſc. Com. 3.
Codicillus] (βιβλάριον,) Diminutiuum, Paruum codicem ſignificat: Codicilli uerò numero plurali propriè epiſtolas ſignificant. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 13. 1. Epiſtolam hanc cõuicio efflagitarũt codicilli tui. Idẽ Leptæ, li. 6. Epiſt. 18. 1
In codicillis exarare exemplum. Cic. Pæto, lib. 9. 26. 1.
Cũ codicillis obuiã uenire alicui. Seruius Ciceroni, li. 4. 12. 6.
Perferre codicillos ad aliquem. Sueton. in Caligula, cap. 55.
Codicilli, ſunt etiam diplomata, id eſt, chartulæ complicatæ, & lino traiectæ, obſignatæq;. Sueton. in Claud. cap. 29. Suppoſitos, aut etiam palàm immutatos datorum officiorũ codicillos. Hermogenianus in l. Adminiſtrantes. ff. de Excuſationibus tutorum, Adminiſtrantes res principum, ex indulgentia eorũ, licet citra codicillos, à tutela itemq; à cura tempore adminiſtrationis delata excuſantur.
Faſta codicillorũ. Cic. Att. lib. 4. 77. 4. Vt non minus longas iam in codicillorum faſtis futurorum Conſulum paginulas habeat, quàm factorum.
Inſignia codicillorum auferre, pro Munere publico, honore, et dignitate priuare. Conſtantinus & Iulianus Imperator in l.

Iudices

Iudices,de Dignitatibus,lib.12.C.

Codicilli, ſunt libelli, in quibus quum quis impeditur neceßitate aliqua,ne faciat teſtamentum, de rebus ſuis diſponit in ultima uoluntate.quo autem tempore,& qua ratione ius eorum introductum ſit,declaratur titulo de Codicillis, in Inſtitutionibus ciuilibus. Ante Auguſti tempora, inquit, conſtat codicillorū ius in uſu non fuiſſe:ſed primus Lucius Lentulus,ex cuius perſona etiam fidei commiſſa eſſe cœperunt, codicillos introduxit,&c.

Legare codicillis. Marcellus in l.Diui.§. Si poſt teſtamentum. ff.de Iure codicillorum.

Codicillaris] & hoc codicillare,Adiectiuū,(βιβλάριλιος,) ut Poteſtas codicillaris Lāpridio,id eſt,quæ beneficio principis et diplomate regio obtinetur.uel quo mādatur munus publicū.in l.Iudices,de Dignitatibus,lib.12.C.Budæus.

Codicariæ] (κόρμιοι,)Naues dictæ ſunt, quæ & caudicariæ,quòd è caudicibus, id eſt, lignis craßioribus factæ ſint. Varro de Vita Populi Romani. Quòd antiqui plures tabulas coniunctas codices dicebant,à quo in Tyberi naues codicarias appellamus. Salluſt.Hiſt. lib. 4. Et quanquam ad id naues codicariæ occultò per hyemem fabricatæ aderant. Sipontinus ex Nonio.

Codones] pen.prod.(κώδωνες,)ſunt tintinabula,& quos ſonalios uocant.

Codonophori] pen.corr.(κωδωνοφόροι,) interpretātur tintinnabula geſtantes: quos Anteambulones atratos, & Ferales præcones Latine appellare poſſumus. Sunt autem funerum indictores,& qui funebres pompas cum tintinnabulis crepitantibus antecedunt.Budæus.

Codion] Genus lactucæ, à corij ſimilitudine, in petris naſcens:comoſißimum inter omnes.Sipont.Eſt & Ruellio Codion bulbi,ſylueſtriū bulborū flos.ait enim lib.2.cap.100. Sylueſtrium bulborum florem coronis inſeruere ueteres, anemonem uocantes,poſt narciſſum, ut Theophraſtus inquit, exeuntem uere, ſed aliam quàm quæ dicitur in phœnij mentione.Græci florem hunc codion bulbi uocant.

Codrus] (κόδρος,) Dux Athenienſium fuit, qui orto bello inter Laconas & Athenienſes, quum reſpondiſſet oraculū, illos poſſe uincere quorū dux periſſet:habitu humili profectus eſt ad hoſtium uicina tentoria,& illic iurgio eos in ſuā cædem inſtigauit, & à nullo cognitus fecit locum oraculo. Hæc Seruius explicās illud Virgilij,eclog.5. Incipe Mopſe prior,ſiquos aut Phyllidis ignes,
Aut alconis habes laudes,aut iurgia Codri.Idem teſtatur Cicero li.1.Tuſc.189.Horat.3.Carm.ode 19.1.Codrus pro patria non timidus mori.

Conſeruator ciuitatis Codrus. Cic.5.de Finib.111.

Codrus, fuit etiam uir quidam pauperrimus: cuius paupertas prouerbio locū fecit,ut dicamus,Codro pauperior.Iuuen.Saty.3.21.Tota domus Codri rheda cōponitur una.Vide Eraſ.

Cœcinum] Oppidum in ſinu Scyllaceo Pomponio Melæ lib.2.in deſcriptione Italiæ.Secūdus, inquit,Scyllaceus inter promontoria Lacinium & Zephyrum, in quo eſt Petilia,Cœcinum,Scyllaceum,Miſtræ.

Cœle Syria] (κοίλη συρία,)Strabo lib.16.Tota regio ultra Seleucidem in Aegyptum & Arabiam recedens. Cœle Syria appellatur,ſed propriè quæ Libano terminatur, & Antilibano.Hactenus Strabo. Nomen ſortita eſt à cōcauitate, quam Græci κοιλότητα,nominant.Nam & κοῖλος, omnis locus cauus dicitur. Populi autem appellantur Græce κοιλόσυροι.Strab.

Cœliacus] (κοιλιακὸς,)Morbus inteſtinorū,uel portæ inferioris, & extremi uentriculi ſtomachi qui pylorus Græcis dicitur.Celſus lib.4.cap.12.In ipſius uerò uentriculi porta conſiſtit is,qui et longus eſſe conſueuit:κοιλιακὸς, à Græcis nominatur. Sub hoc uenter indureſcit, dolorq; eius eſt. Aluus nihil reddit,ac ne ſpiritum quidem tranſmittit.Extremæ partes frigeſcunt.Difficulter ſpiritus redditur.

Cœliacus,etiā dicitur is qui cœliaco morbo laborat, cuius exempla creberrima ſunt apud Plinium, ut lib.23.cap.1.5. Decoctum eorum ueteres dyſentericos & cœliacos iuuat. De nucleis acinorum.

Cœlos] Thraciæ portus eſt,Athenienſibus & Lacedæmonijs(inquit Mela lib.2.) nauali acie decernentibus Laconicæ claßis ſignatus excidio. Thucydides lib. 8. pugnam naualem iuxta Abydum Athenienſibus cum Syracuſanis, & Lacedæmonijs fuiſſe ſcribit,Thraſyllo uidelicet & Thraſibulo ducibus,inſigni parta uictoria. Sunt qui ad Alcibiadē referre malint,quem Lacedæmonios uiciſſe,octoginta nauibus amißis,& propè omnibus eorum ducibus cæſis,Plutarchus,& Iuſtinus ſcribunt. Ad hunc quoq; portū,Milciadis, et Thucydidis hiſtorici mōſtrari tumulos Ammianus ſcribit

Cœmeterium] (κοιμητήριον,)Latinè dicitur Dormitorium:Locus ubi mortuorum corpora conduntur.Sic dictum quòd hæc mors corporis temporaria ſit, ſinusq; omnes re ſurrecturi. Non inſcite à quibuſdam recentioribus dictum eſt ſepulchretum:quo & Catullus utitur.

Coemo] coemis,penul.corr.coemi,pen. prod. coemptum, (συνωνέομαι,)coemere,Idem quod emere ſignificat,uel ſimul emere.Terent.Adelph.2.2.17.Coemiſſe,hinc quæ illuc ueheres multa.Cic.lib.15.Epiſt.19.6.Omnia bona coemit.Idē 5.Verr.151.Deinde ipſos ſibi frumentū coemiſſe.

Merces coemptas ſupprimere.Vlpian.in l.Annonā. ff.de Extraordinarijs criminib. Præterea debebis cuſtodire ne Dardanarij ullius mercis ſint:ne aut ab ijs qui coemptas merces ſupprimunt,&c.annona oneretur.

Rerum coemptarum precijs fraudare aliquem.Sueton.in Nerone,cap.5.

Coemere & uendere aliquid,contraria. Cic.6.Verr.117.
Quæ tū non modò nō uendebāt,uerùm etiā coemebant.

Coemptio] (συνώνησις)Verbale.Cic.1.de Orat.122. Nā neq; illud eſt mirandum, qui quibus uerbis coemptio fiat, neſciat,eundem eius mulieris quæ coemptionē fecerit,cauſam poſſe defendere.

Vſus,coemptio.Cic.pro Flacco 65. Nunc audio:ſed quæro utrum uſu,an coemptione?

Facere coemptionem.Cic.pro Muræna 24.

Cœneum] Promontorium Eubœæ Pomponio Melæ lib.2. in deſcriptione inſularum maris Mediterranei, Eubœa ad Meridiem promontoriū Gereſton & Caphareū,ad Septentrionem Cœneum extrudit,& nuſquam lata.

Cœna] cœnæ,(δεῖπνον,δόρπος,)& in plurali cœnæ, cœnarum,notū eſt.Feſtus,Cœna apud antiquos dicebatur, quod nunc eſt prandium. Veſperna, quam nūc cœnam dicimus. Plaut,Caſina.16.17.Martialis, Claudere quæ cœnas lactuca ſolebat auorum.

Deum cœnæ, pro Dulcibus & gratis dicuntur, quòd illi ambroſia uictitare crediti ſint.Horat.2.Serm.Saty.6.13.

Lautiores cœnæ.Vide Lautus.

Pontificum cœnæ,Sumptuoſæ dicuntur & opiparæ.Horat.2. Carm.ode 14.6.Prouerbium eſt apud Eraſmum, Pontificalis cœna.

Caput cœnæ.Id eſt,principium.Cic.5.Tuſcul.137.

Fūdus et fūdamētū cœnæ.Id eſt,totus apparatus.Gel.li.17.c.8

Impēſis cœnarū ſuffragia plebis uenari. Horat.1.Epiſt.20.8.

Pater cœnæ. Conuiuator,hoſpes.Horat.2.Serm.Saty.8.2.

Cœnarum magiſter. Martial.lib.12.44.

Tempus cœnandi,Gel.lib.17.cap.8.

Abundan=

Abundantißima cœna. Sueton. in Nerone,cap.42.

Ambulans cœna.Vide Ambulo.

Antelucanæ cœnæ.Vide Antelucanus.

Aſpera cœna.Vide Aſper.

Breuis cœna.Horat.1.Epiſt.14.7.

Centenariæ cœnæ.Vide Centenarius.

Cœna dubia.Vide Dubius.

Magna cœna.Horat.2.Serm.ſaty.6.21.

Mundæ cœnæ paruo ſub lare pauperū. Hor.3.Car.ode 29.3.

Cœna nitida & frugi.Plin.epiſt.45.c.

Cœna opima.Vide Opimus.

Prior cœna me detinet,id eſt, Apud illū cœno, qui prior me uocauit. Horat.1.Epiſt.5.6.
Poteſt & prior exponi,quaſi melior & lautior.

Subita cœna.Seneca Thyeſte 9.3.

Ad cœnam aliquem adducere.Cic.5.Tuſcul.131.

Itare ad cœnas.Cicero Pœto, lib.10.24.6.

Inuitare ad cœnam. Vide Inuitare.

Ad cœnam mittere. Vide Mitto.

Redire à cœna.Cic.pro Cælio 14.

Reuocare aliquem ad cœnas.Cic. Pæto,lib.10.24.10.

Venire ad cœnam.Cic.ad Quintum fratrem lib.3.17.24.

Vocare aliquem ad cœnam. Cic.ad Atticum,lib.6.114.13.

Dare cœnam alicui.Cic. Pæto,lib.9.20.6.

In cœnam. Vide In.

In cœnas ſingulas.Vide In.

In cœna imitari aliquid. Cic.Pæto,lib.9.20.7.Tamē in ea cœna cocus meus præter ius feruens nihil potuit imitari.

Inter cœnam. Vide Inter.

Inter cœnam ludere.Sueton.in Auguſto,cap.71.

Poſt cœnam uomere.Cic.pro Deiotaro 13.

Super cœnam cantare.Sueton.in Nerone,cap.22.

Super cœnam ſumere cibum. Sueton.in Domitiano,cap.21.

Super cœnam tranſigere multa.Sueto.in Veſpaſiano,cap.22.

Accipere aliquem cœna. Gell.lib.17.cap.8.

Adhibere cœnæ.Vide Adhibeo.

Adhibere cœnæ aliquem. Sueton.in Claud.cap.32.

Apparare cœnam.Vide Apparo.

Apponere cœnam.Vide Appono.

Capere cœnam è rogo. Catul.de Ruſa.55.1.

Claudere cœnas dicitur cibus,qui in cœna poſtremus apponitur, ut lactuca ſolebat apud ueteres, teſte Martiale. Vide Claudo.

Condicere cœnam,& ad cœnam.Vide Condico.

Cœnam dare. Plaut.Capt.8.34.

Comitatis exquiſitißimæ cœnam dare alicui. Suetonius in Othone,capite 3.

Ducere cœnā.Id eſt deducere,perficere, tranſigere. Horat. in Arte 76.

Cœnam imperare.Vide Impero.

Indicere cœnam. Vide. Indico.

Largiri cœnam.Vide Largior.

Oleribus cœnam inſtruere. Vide Inſtruo.

Miniſtratur cœna pueris.Horat.1. Serm.Saty.6.24.

Obire cœnas.Vide Obeo.

Parare cœnam.Vide Paro.

Præbere cœnam aliquot ferculis. Sueton.in Auguſto,cap.74.

Producere cœnam iucunde. Horat.1. Serm.Saty.5.14.

Quærere cœnas,id eſt appetere.Cic.Pæto,lib.9.16.22.

Cœna, pro loco in quo cœnatur. Plin.lib. 12. cap.1.8. Aliud exemplū Caij principis in Veliterno rure mirati unius tabulata,laxiſq; ramorū trabibus ſcāna patula,& in ea epulati quū ipſe pars eſſet umbræ,quindecim conuiuarū ac miniſterij capace triclinio,quam cœnam appellauit ille nidum.

Recta cœna ſportulæ oppoſita erat. Liberaliores enim diuites

ciuiloreſq; ſalutatoribus ſuis legitimum conuiuium exhibebant, quæ recta cœna dicebatur: Sordidi autem & maligniores, rectæ cœnæ loco ſportulam tantum præbebant. Suet.in Domit.cap.7. Multa etiam in communi rerum uſu nouauit, ſportulas publicas ſuſtulit, reuocata cœnarum rectarum conſuetudine. Idem in Veſpaſiano, cap.19. Sed & conuiuabatur aßiduè ac ſæpius rectè, ac dapſile,ut macellarios adiuuaret. Interdum nummi ſportulæ loco cedebant. Iuuenalis Satyra 1.12.
Sed quum ſummus honor finito computet anno,
Sportula quid referat,quantum rationibus addat:
Quid facient comites, quibus hinc toga, calceus hinc eſt,
Et panis fumuſq; domi?Budæus.

Cœnula,] (δειπνίδιον,) Diminutiuum. Cicero 5. Tuſcul. 132. Quid uos heſterna, inquit, cœnula, non intellexiſtis me pecunia non egere?

Parua cœnula.Martialis lib.5.129.

Ad cœnulam inuitare aliquem.Sueton.in Claud.cap.21.

Facere cœnulas.Cic.Pæto,lib.10.Epiſt.24.6.

Cœno,] cœnas,& cœnaui,atus ſum,cœnatum, (δειπνέω,) cœnare.Cic.ad Qu.fratrē lib. 2. Epiſt. 8. 5.Eo die cœnauì apud Craßipedē. Ibid. epiſt. 9. 2. Cœnabis quum ueneris.

Apud aliquem cœnare.Cic.Lent.epiſt.2.8.

Bene cœnare.Horat.1.Epiſt.6.12.& Catul.epig.13.1.

Melius cœnare.Cic.5.Tuſc.137.

Ciuiliter cœnare.Vide Ciuiliter.

Libenter cœnare.Vide Libet.

Simul cœnare.Cic.lib.2.de Inuent.131.

Atratum cœnare.Cic.in Vatinium 23.

Cœnare cum aliquo.Horat.1.Epiſt.7.14.

Cum toga pulla cœnare.Cic.in Vatin.24.

In triclinio cœnare.Cic. Attico,lib.13.298.2.

Cœnare in odorem culinæ.Plaut. Pſeud.13.53.

Cœnare alienum.Plaut.Perſa.15.4.

Aprum cœnare. Horat.2.Serm. Saty.3.47.Sic apud Senecā, de Prouidentia,Cœnare herbas.

Olus cœnare.Horat.2.Epiſt.2.34.

Patinas cœnabat omaſi Vilis,& agnini.Horat.1.Epiſt.16.2.

Pulmenta cœnare.Horat.1.Epiſt.19.10.

Cœnare malum,per metaphoram.Plaut.Aſin.16.86.Ecaſtor cœnabis hodie,ut dignum eſt,magnum malum.

Cœnans] (δειπνῶν,)Participium,Cic.Attic.lib.15.Epiſt. 330.3.Aduentabat autem βυλήσει cœnantibus nobis.Idem F.Tironi,lib.16.Epiſt.21.7.

Cœnatus,] (δεδειπνηκὼς,) ut pranſus, ut potus, ut lotus, id eſt confecta cœna, inquit Nonius. Cicero ad Atticum,libro 2.31.1.Cœnato mihi,& iam dormitanti prid.Cal.Maias epiſtola eſt illa reddita.Idem 1.de Diuin.101. Qui quū cœnati quieſcerent.

Cœnatum eſt apud Vitellios. Liu.2.ab Vrbe 17.

Cœnaturire,Cupere cœnare.Martial.lib.11.in Vacerram,Cœnaturit Vacerra,non cacaturit.

Cœnito] cœnitas,cœnitare,Frequenter cœnare.Cicero Varroni, libro 9.7.3. Itaq; non deſino apud iſtos qui nunc dominantur,cœnitare.

In publico cœnitare.Sueton.in Nerone,cap.27.

Eodem argento cœnitare.Plin.lib.33.cap.11.4.

Cœnitare foris.Cic.Trebatio,lib.7.16.2.

Sedentem cœnitare cum aliquibus.Valer.Max.lib.2.titulo de Inſtitutis antiquis.

Cœnaculum] (ἀνώγεων,)Locus ad cœnandū in ſuperiori domus parte,ut ait Valla lib.4.

Cœnaculum, inquit ibidem Valla, non tam pro loco cœnandi, quàm pro parte domus ſuperiore accipitur, quæ frequēter

hoſpitibus ad habitandum locari ſolet, qui totam domũ conducere non poſſunt: & parte inferiore, ſiue illa taberna, ſiue officina ſit, non habent opus. Varro, Vbi cœnabant, cœnaculum uocitabant. Poſtquã in ſuperiore parte cœnitare cœperunt, ſuperioris domus uniuerſa, cœnacula dicta. poſtquam ubi cœnabant, plura facere cœperunt. Vitruuius lib. 2. Quum enim aucto mirum in modum Pop. Rom. neceſſe fuiſſet in cœnaculis habitare (nam antea quum per urbis laxitatem licebat, unius tantum cõtignationis erant ædificia) ad ædificiorũ altitudines deuentum, & ædium frequentiã. Cic. de Lege Agraria 93. Romam in montibus poſitam, & cœnaculis ſublatam atq; ſuſpenſam, &c. Budæus, Cœnacula ſunt loca altiora domus, ad quæ ſcalis aut cochleis aſcenditur. Hæc autem incolebant tenuiores & inquilini, ut Iuuenalis Satyra decima docuit.

-Lateranorum obſidet ædes
Tota cohors, rarus uenit in cœnacula miles. Id eſt ad inquilinos & pauperes, qui in conducto habitant.

Medianum cœnaculum. Vlpianus in Lege Si uerò. §. Sed & ſiquis cœnaculariam exercens. ff. De his qui deiecer. uel effuder. Quòd ſi ex mediano cœnaculo quid deiectum ſit, uerius eſt omnes teneri.

Meritorium cœnaculum. Vide Mereo.

In aliena cœnacula ſe dirigere. Vlpianus in L. Saccularij. ff. de Extraordinarijs criminibus, Item qui diætarij appellantur, hoc eſt ij qui in aliena cœnacula ſe dirigunt furandi animo, pluſquam fures puniendi ſunt.

Per cœnacula domum diuidere. Vlpianus in L. Aequiſſimum. §. Item ſi domus. ff. De uſufructu & quemadmodum quis utatur & fruatur.

Diuiſo cœnaculo habitare. Vlp. in L. Si uerò. ff. De his qui deiecer. uel effuder.

Mutare cœnacula. Horat. 1. Epiſt. 1. 19.

Cœnatiò,] (δειπνοτήριον,) Locus (inquit Valla lib. 4.) ad cœnandum, in imo potius. Erat aũt potentiorũ, authore Budæo. Iuuenalis, Et algentem rapiat cœnatio ſolem. Colu. lib. 1. cap. 6. Vrbana rurſus in hyberna & æſtiua ſic dirigatur, ut ſpectent hyemalis temporis cubicula brumalem orientẽ: cœnationes, æquinoctialem occidentem. Rurſus æſtiua cubicula ſpectẽt meridiem æquinoctialem: ſed cœnationes eiuſdem temporis proſpectent hybernum orientem. Sueton. in Nerone, cap. 31. Præcipua cœnationum rotunda, quæ perpetuo diebus ac noctibus uice mundi circumageretur. Martialis lib. 2. 56. Quid ſim cernis? cœnatio parua.

Laqueatæ cœnationes. Sueton. in Nerone, cap. 31. Cœnationes laqueatæ tabulis eburneis uerſatilibus, ut flores ex fiſtulis, & unguenta deſuper ſpargerentur.

Cœnatiuncula,] Diminutiuum, (δειπνοτηρίδιον,) Plin. epiſt. 95. a. Fons oritur in monte, per ſaxa decurrit, excipitur cœnatiuncula manufacta: ibi paulum retentus in Larium lacum decidit.

Cœnacularius,] (ἀνωγεώνιος,) Vlpian. de Pignorat. act. in L. Solutum. §. Plane, Videtur autem tacitè & cum domino ædium hoc conueniſſe, ut non pactio cœnacularij proficiat domino, ſed ſua propria.

Cœnacularia, huius cœnaculariæ, (ἀνωγεωνίας,) Vnde cœnaculariam facere ſiue exercere dicebatur, qui domus totas conductas per ſingula cœnacula inquilinis locabant, ut inde quæſtum facerent pluris in ſummam locando Vlpianus in L. Si uerò. §. Sed & ſiquis. ff. de his qui deiecerũt uel effuderunt, Si quis cœnaculariam exercens, modicum ſibi hoſpitium retinuerit, reſiduum locauerit pluribus, omnes tenebuntur quaſi in hoc cœnaculo habitantes, unde eiectum effuſumúe eſt.

Cœnatorium,] (δειπνεῖον,) pro Veſte cœnatoria, cũ qua diſcumbere in conuiuijs ſolebant, quæ & alio nomine triclinaris toga dicebatur. Mart. lib. 10. 87. -ebriæq; noctis
Cœnatoria mittat aduocato.

Cœnatus,] (δείπνειος,) Ad cœnam pertinens. ut Spes cœnatica. Plaut. Capt. 8. 37. Nunc ibo ad portum hinc, eſt illic mihi una ſpes cœnatica.

Cœnobiũ,] (κοινόβιον,) Locus ubi cõmunis uita ducitur.

Cœnum,] cœni, (βόρβορος,) Lutum dicitur. Cic. 4. Tuſc. 84. Sic ſe dicere omnes ſtultos inſanire, ut malè olere omne cœnum. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 6. -& hæres
Nequicquam cœno cupiens euellere plantam.

Odor cœni grauis. Virgil. 4. Georg. 10.

Ineluctabile cœnum. Statius 9. Thebaid. 101.

Tenax cœnum. Claud. 2. in Eutrop. 89.

In tenebris & cœno uolui, pro Vitam degere humilem & ſordidam. Lucretius lib. 3. 16.

Ipſi ſe in tenebris uolui, cœnoq; queruntur.

Cœnum per metaphoram. Cic. ad Atticum, lib. 2. 36. 4. Idem pro Domo ſua 38. O cœnum, ô portentum, ô ſcelus.

Labes atq; cœnum. Cicero pro Seſtio 15. Habeo quem opponã labi illi, atq; cœno.

Cœnoſus, (βορβορώδης,) Adiect. Plenus cœno. ut Lacus cœnoſus. Colum. lib. 7. cap. 105. Nec ulla re magis gaudet, quàm riuis, atq; cœnoſo lacu uolutari.

Cœnoſus,] Portus eſt. Strabo lib. 7. Poſt Orchimium, extat Poſidonium ac Buthrotum in portus ore conditum, quẽ Cœnoſum appellant.

Cœnœnum,] (κοινόνυον,) Germaniæ urbs Ptolemæo. uulgò Loubenburg.

Coeo,] (σύνειμι, συνήκω, σύστίνομαι, συνέρχομαι) cois, coiui, coitum, coire, Simul ire, conuenire. Teren. Eunuch. 3. 4. 1. Heri aliquot adoleſcentuli coimus in Piræo.

Coire & diſſultare. Lucr. lib. 3. 81.

In aliquem locum coire. Cic. ad Attic. lib. 7. Epiſt. 123. 14.

In idem coire. Seneca lib. 2. de Benef. cap. 29.

Coire in unum. Virg. 10. Aeneid. Non aliter ſocium uirtus coit omnis in unum. Vbi Seruius, Vnanimiter omnes fortiter faciunt. Liu. 6. ab Vrbe 14. Neq; ſe conglobandi, coeundiq; in unum, aut arma capiendi datur ſpacium.

Gratia non coit. Horat. 1. Epiſt. 3. 7.

Millia crabronum coeunt. Ouid. 3. Faſt. 151. de Sileno.

Par pari coeat, iungaturq;. Horat. 1. Epiſt. 5. 5.

Coit pus. Celſus lib. 2. cap. 8.

Regna bina cum populis coiſſe. Id eſt ex regnis duobus unum eſſe factum. Ouid. 6. Faſt. 19.

Coit gelidus formidine ſanguis. Virg. 3. Aeneid. 6

Terra coit frigore. Lucret. lib. 6. 170.

Vndæ coeunt. Stat. 6. Thebaid. 9. 101.

Coeunt uerba, Mutuis uerbis inter aliquos cõuenitur. Proper. lib. 3. eleg. 15. 2.

Coeunt inter ſe. Cæſar 1. bell. Ciuil. 278.

Pectinatim coire. Vide Pectinatim.

Cornu curuata capita inter ſe coeũt, Arcus tenditur. Virgilius 11. Aeneid. 172.

Cornua Lunæ coeunt, Plenilunium fit. Ouid. 7. Metam. 36.

Coire ad. Plin. li. 11. ca. 28. 2. Cornua prælonga biſulcis dentata forcibus, in cacumine quũ libuit ad morſum coeuntibus.

Coire in porticum. Plin. epiſt. 5. d.

Coire, pro glutinari, apud Celſum lib. 2. cap. 10. At arteria inciſa, neq; coit, neq; ſaneſcit.

Cicatrix coit. Plaut Amphit. 16. 64.

Vulnera coeunt. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 18.

Vulnera coeuntia rumpere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 9.

Coire

Coire in denſitatem. Plin. lib. 35. cap. 15. 5.

Coire in membra. Propert. lib. 3. eleg. 2. 2.

Facies in monſtrum coit, In monſtri ſpeciem cõponitur. Seneca Hippol. 10. 12.

Coire cum aliquo & coniungi, Concordare. Cicero ad Atticum, libro 1. 12. 15.

Cum hoc coire auſus es? Cic. Poſt reditum in Senatu 14.

Ius coeundi lege permiſſum. Calliſtratus in L. Semper. §. Diuus quoq; Pius. ff. de Iure immunitatis, Quibuſdam collegijs uel corporibus quibus artificij ſui cauſa ius coeundi lege permiſſum eſt, immunitas tribuitur, &c.

Coire in fœdera. Virg. 11. Aeneid.

Societatem cum aliquo coire. Cic. pro Sexto Roſcio 58.

Societatem coire & dirimere. Cic. 2. Philipp. 46.

Societatem uoluntariam cum aliquo coire. Cic. pro Quin. 51.

Societatem ad emendum coire. Papinianus in L. Si fratres. §. Si quis ſocietatem. ff. pro Socio, Siquis ſocietatem ad emendum coierit, deinde res alterius dolo, uel culpa empta non ſit: pro ſocio eſſe actionem conſtat.

Coire ſocietatem ad obligationem innocentium. Martianus in principio legis Corneliæ.

Coire ſocietatem de, &c. Cic. pro Roſcio Amer. 52. Auaritiam præfers, qui ſocietatem coieris de municipis cognatiq; fortunis cum alieniſſimo. Vlpianus in L. Actione. §. Item ſi alicuius. ff. pro Socio.

Ex partibus ſocietatem coire. Celſus in L. Si ita. ff. pro Socio, Si ita coita ſit ſocietas, ex ijs partibus quas Titius arbitratus fuerit, ſi Titius anteq̃ arbitraretur deceſſerit, nihil agetur.

In rem certam emendam, aut conducendam coire ſocietatẽ. Vlpianus in L. Actione. §. Si in rem. ff. pro Socio.

In tempus ſocietatem coire. Vlpianus in L. Actione. §. Item qui ſocietatem. ff. pro Socio.

Ea conditione coire ſocietatem. Pomponius in Lege Si ſocietatem. ff. pro Socio, Si ſocietatem mecum coieris ea conditione, ut partes ſocietatis conſtitueres: ad boni uiri arbitratum ea res redigenda eſt.

Societatem alicuius rei coire. Vlpianus in L. Actione. §. Item ſi alicuius. ff. pro Socio, Item ſi alicuius rei ſocietas coita ſit, & finis negocio ſit impoſitus, finitur ſocietas. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo 16. An cum Mario, Scauro, Catulo, Metello, Scæuola, cum bonis deniq; omnibus coire non modo ſalutis, uerumetiam periculi ſocietatem.

Societatem omnium bonorum coire. Paulus in L. Ea uerò. ff. pro Socio, Quum ſpecialiter omnium bonorũ ſocietas coita eſt, tunc & hæreditas, &c.

Lucri quæſtus, & compendij ſocietatẽ coire. Paulus in L. Duo ſocietatem. §. Duo colliberti. ff. Pro Socio.

Vniuerſarum fortunarum ſocietatem coire. Vlpianus in L. Si ſocietatem. ff. pro Socio. Si ſocietatem uniuerſarum fortunarum coierunt, id eſt earum quoque rerum quæ poſtea cuiq; acquirentur, hæreditatem cuiuis eorum delatam in commune redigendam.

Societatem periculi uel laboris coire. Cic. Ruffo, lib. 5. 19. 6.

Re, uerbis, & per nunciũ coitur ſocietas. Modeſtinus in L. Societatem. ff. Pro ſocio.

Res coeuntium ſocietatem communicantur. Paulus in L. prima. ff. pro Socio.

Coire & congredi dicuntur milites, Donato, quum ueniunt, (ad manus.

Ad arma coire. Ouid. 11. Metam. 76.

Sine more, & arte coire. Stat. 11. Thebaid. 105.

Agmina coeunt. Valer. lib. 8. Argonaut. 86.

Immitia placidis coeunt. Horat. in Arte poet. 3.

Rates coeunt. Valer. lib. 1. Argon. 137.

Coeunt in prælia. Valer. lib. 5. Argon. 127.

Coitur, Paſſiuum. Lucanus in 2. - multumq; coitur
Humani generis maiore in prælia damno.

Societas coitur. Cic. pro Sex. Roſc. 12.

Societas coita. Vlp. in L. Vt in conductionibus. ff. Pro ſocio.

Societas maleficij coita. Vlpianus in L. Nec prætermittendum. ff. Pro ſocio.

Contractu habito coita ſocietas. Vlpianus in. L. Nam quum. ff. Pro ſocio.

Coire,] de re Venerea, (βινεῖν, ὀπύειν,) Plin. lib. 10. ca. 51. 1. Quædã omni tẽpore coeunt, ut gallinæ. De Auium coitu.

Aues coeunt. Ouid. 9. Metam. 147.

Cum pare ſuo coire. Ouid. 3. Faſt. 39.

Toro coire. Ouid. 1. de Arte 114.

Furtim coire. Ouid. 1. de Remed. 7.

Coire, (συνίστασθαι,) apud Priſcos uerbum criminoſum erat. Lege enim Cornelia conſtituta erat accuſatio aduerſus eos qui in accuſationes condemnationesq; coierant. quo capite legis Corneliæ à Sylla ſic appellatæ nec plebs nec equeſter ordo tenebatur: ſed Senatores tantum, & qui magiſtratus geſſerant. Verba legis in oratione Ciceronis pro Cluentio 118. hæc extant, Qui tribunus militum legionibus quatuor primis: quiue Quæſtor, Trib. Plebis (& deinceps omnes magiſtratus enumerantur) quiue in Senatu ſententiam dixit, dixerit: qui eorum coit, coierit: conuenit, conuenerit: quo quis iudicio publico condemnaretur, &c.

Coire in accuſationẽ alicuius: quod etiam ſubſcribere alicuius accuſationi dicitur Iuriſconſ. Pœna legis Corneliæ teneri iubentur, qui in accuſationem innocentium coierint.

Coire in lites. Plin. epiſt. 109. b.

Coire de. Cic. pro Domo ſua 37. Collegia mediusfidius Tribunus plebis tota reperientur hoc iure firmato, quæ coeant de hominum locupletiſſimorum bonis, præda præſertim populari & ſpe largitionis oblata. Id eſt qui in abdito conſilia agitent de euertendis locupletum fortunis. Budæus.

In coeundo. Lucret. lib. 6. 170.

Coiens,] coeuntis, Participiũ, (συνερχόμενος,) ut Ripæ uadi coeuntes, id eſt uadum anguſtum. Silius lib. 1. 11.

Specum coeunte terra iungere. Senec. Troad. 3. 8.

Coibilis,] & hoc coibile. Gell. li. 17. ca. 19. Celeri admodũ & coibili oratione, uocũq; filo tereti, & cãdido fabulã ſcripſit Herodotus ſuper fidicine illo Ariõe. Legitur & coibili.

Coitus,] coita, coitum, Particip. Vide ſuprà Coitũ paſſiuũ.

Coitio,] (σύστασις) Verbale. Cic. de Aruſp. reſponſis 52. Veruntamen nocturnis uigilijs & coitione hominum iuſtitiũ illud conceptum ac meditatum eſt. Liuius 3. ab Vrbe 277. Quum & per coitiones potentiorũ iniuria fieret. Puto ſignificare hîc cõiurationẽ & conſpirationem. Cic. pro Plancio 43. Dubitatis quin coitio facta ſit?

Societatis coitio. Paulus in L. Nulla. ff. Pro ſocio, Nulla ſocietatis in æternum coitio eſt.

Coitio, pro pactione arcana & factioſa. unde Coitiones candidatorum. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 21. Quod ſcribis te audiſſe in candidatorum Conſulariũ coitione me interfuiſſe, id falſum eſt. Eiuſmodi eſt enim pactiones in ea coitione factæ, quas poſtea Memmius pateſecit, ut nemo bonus intereſſe debuerit: & ſimul mihi cõmittendum non fuit, ut his coitionibus intereſſem, quibus Meſſula excluderetur.

Coitio militum & congreſſio pro ipſa pugna. Terent. Phorm. 2. 2. 32. Senex adeſt, uide quid agas: prima coitio eſt acerrima. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 9. Id Quint. fœnus fuit (Z ex Z Z coitione Memmij eſt quo cũ domitio. hanc Scaurus unum uincere.

Coitus,] huius coitus, (συνουσία, συνάφεια, μῖξις, ὀχεία) Pli. lib. 10. cap. 52. 1. Coitus auibus duobus modis, &c.

Monſtri-

Monſtrifer coitus. Stat. lib. 10. Thebaid. 158.
Nefandi coitus. Senec. Hippol. 2. 16.
Venerius coitus. Gel. lib. 19. cap. 2. Hippocrates autem diuina uir ſcientia de coitu Venerio ita exiſtimabat: partem eſſe quandam morbi teterrimi, quem noſtri comitialem dixere. nanq; ipſius uerba hæc traduntur, τὴν συνουσίαν εἶναι μικρὰν ἐπιληψίαν.
Coitus humoris. Celſus lib. 5. cap. 18.
Coitus Lunæ, pro eclypſi quando ſcilicet Soli opponitur. Plinius lib. 2. cap. 13. 1.
Coiturus,] (συνουσιάσων,) Participium. Ouid. epiſt. 4. 26.
Nec quia priuigno uidear coitura nouerca.
Coeos. Vide Caea.
Cœpio,] (ἄρχομαι, ἐπιβάλλομαι, ἐνίσταμαι,) Verbum, quo ueteres utebantur pro Incipio. Plaut. Menæh. Neq; pugnas uelitis cœpio Cato, Cœpiam ſeditioſa uerba loqui. Plautus Trucul. 5. 23.
- ubi nihil habeat,
Alium quæſtum cœpiat.
Nunc præteritum eius uerbi tantum eſt in uſu, cœpi, cum ſuis deriuatis, cœperã, cœpiſſem, cœpero, cœpiſſe, cœptum ire. Terent. Adelph. 3. 3. 43. Prius olfeciſſem quàm ille quicquam cœperit. Salluſt. in Catil. Sed ea tempeſtate cœpere ſe quiſq; magis extollere.
Melius cœpiſti, quàm deſinis. Ouid. epiſt. 9. 5.
Cœpit eſſe primus dies mœnibus. Propert. lib. 4. eleg. 4. 15.
Id eſt eo die primum cœperunt ædificari mœnia.
Arma cœptare. Tacit. lib. 12.
Exordium cœpit. Ennius apud Ciceronem de Fato 52.
Expugnatio cœpta patrataq́; Tacit. lib. 12.
Libertas cœpta. Tacit. lib. 20.
Lingua cœpit eſſe in quæſtu. Quintil. in Proœm. lib. 1. 10.
Morbus cœpit crudeſcere. Validior fieri. Virg. 3. Georg. 99.
Cœpit odium glandis. Lucret. lib. 5. 284.
Obſidium cœpit. Tacit. lib. 4.
Cœpta eſt oratio fieri, pro Cœpit. Cic. de Claris Orat. 13.
Rebellionem cœptare. Tacit. lib. 3.
Cœpere urbem nouam mapalibus Tyrij. Id eſt incœperunt urbem nouam condere mapalibus. Sil. lib. 15. 83.
Abundare cœpit. Cic. Attico, lib. 1. 2. 3.
Deficere cœpit aliquos fides & res. Cic. 2. in Catil. 32.
Pœnitet cœpiſſe. Cic. pro C. Rab. Poſth. 3.
Recipere ſe cœpit in aliquẽ locũ. Planc. Ciceroni, li. 10. 15. 9.
Reſpondere impudenter cœpit. Cic. 3. in Catil. 57.
Ruere cœpit. Cic. Attico, lib. 7. 138. 4.
Sentire cœpi me nocentem eſſe. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7. 12.
Tractare atq; agere cauſas cœpit. Cic. 1. de Orat. 83.
Cœpi cum uerbo inchoatiuo. Virg. 3. Georg. 47.
Fluctus ut in medio cœpit quum albeſcere ponto.
Cœpit, pro Incœpit loqui. Virg. 1. Aeneid. 105. Maximus Ilioneus placido ſic pectore cœpit.
Cœptus ſum, pro Cœpi. Cicero de Claris Orat. 166. Hortenſius igitur quum admodum adoleſcens orſus eſſet in foro dicere, celeriter ad maiores cauſas adhiberi cœptus eſt. Ibidẽ 127. de eodem Hortenſio, Is quũ ſatis floruiſſet adoleſcẽs, minor haberi cœptus eſt poſtea. Budæus.
Cœptus,] Participium. (κατταρχθεὶς,) ut bellum cœptum. Virgilius 2. Aeneid. 33.
-cœpti fiducia belli Palladis auxilijs ſemper ſtetit.
Amicitiæ cœptæ perenne fœdus. Stat. 4. Sylu. 6. 19.
Cœpta carmina tuis iuſsis. Virg. eclog. 8. 3.
Iter cœptum peragere. Ouid. 1. Faſt. 38.
Limite cœpto tendere. Stat. 5. Sylu. 1. 38.
Opus cœptum perficere. Ouid. 4. Faſt. 4.

C O E

Opus cœptum reuocare, id eſt iterare, & rurſus incipere. Ouid. epiſt. 22. 11.
Ora cœptis tranſitum uerbis negant. Sen. Hippol 5. 3.
Cœptus, Actiuè ſonans. Virg. 6. Aeneid. 51. Sub pedibus mugire ſolum, & iuga cœpta moueri Syluarum.
Pecunia cœpta deberi. Cic. 1. de Orat. 82.
His cœptis, Participialiter, id eſt quũ hæc incœpta erũt. Virg. 8. Aeneid. 3. Quid ſtruat his cœptis. Seruius.
Cœpturus,] (ἀρξόμενος,) Quintil. lib. 10. cap. 1.
Nos rite cœpturi ab Homero uidemur.
Cœptum,] cœpti, (καταρχθέν,) pro Principio. Oui. 1. Metã. 1.
-Di cœptis (nã uos mutaſtis & illas) Aſpirate meis.
Audax cœptum. Virgil. 1. Georg. 8.
Ferox cœptum. Sil. lib. 11. 41.
Immanibus cœptis efferus, Furiatus ſæuis cogitationibus. Virgil. 4. Aen. 129. Seruius.
Ingentia cœpta. Virg. 9. Aeneid. 62.
Inuida nox cœptis. Ouid. 9. Metam. 98.
Fremitus uaniq; inſania cœpti. Valer. lib. 2. Argon. 105.
Adeſſe cœptis alicuius dicitur Deus, Ouid. 6. Faſt. 131.
Annuere cœptis alicuius. Virg. 1. Georg. 8.
Aſpirare cœptis alicuius. Ouid. 1. Metam. 1.
Tædia cœpti capere. Ouid. 9. Metam. 124.
Deeſſe cœptis dicitur qui incœptum non perficit. Statius 10. Thebaid. 45.
Manus ultima cœpto defuit. Ouid. 2. Triſt. 111.
Deficere cœptis. Valer. lib. 2. Argon. 120.
Deſiſtere cœpto. Senec. Theb. 1. 21.
Differre cœpta. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 27.
Exequi cœpta. Senec. Hippol. 5. 2.
Expugnare cœpta, id eſt perficere. Ouid. 9. Metam. 124.
Fauere cœptis. Seneca Hippoly. 4. 11.
Manus ultima cœpto impoſita eſt. Ouid. 8. Metam. 40.
Haud ſegnem cœptis ire, Diligenter cœpta peragere. Silius libro 7. 70.
Mentem cœptis inſumere, Eſt diligenter ad id reſpicere, quod præ manibus habes. Stat. 12. Thebaid. 129.
Maturare cœpta. Vide Maturus.
Occulere cœpta, Celare deliberationem. Seneca Thyeſt. 3. 32.
Exitum cœptorum opperiri. Sueton. in Nerone 34.
Peragere cœptum facinus. Seneca Medea 12. 28.
Pertexere dictis cœptum. Lucr. lib. 1. 85.
Prohibere cœpta. Silius lib. 16. 127.
Referre cœpta, Differre. Valer. lib. 3. Argon. 101.
Tenere cœpta, Eſt ab incœpto non deſiſtere. Ouidius 2. de Ponto eleg. 7. 17.
Cœptus,] huius (καταρχή,) Idem. Gell. lib. 2. cap. ultimo, nos uerò, ut cœptus noſter eſt.
Appetendi cœptus. Ci. 4. de Fin. 67. Atq; ipſa inſtitutio hominis, ſi loqueretur, hæc diceret, primos ſuos quaſi cœptus appetẽdi fuiſſe, ut ſe cõſeruaret in ea natura, in qua ortus eſſet.
Cœpto,] ceptas, (ἄρχομαι,) cœptare, Idem quod incipere. Terent. Eunuch. 5. 8. 1. Quid cœptas Thraſo?
Conſtringere portus cœptant nautæ. Cic. in Arato 15.
Cœptare ſub. Plin. lib. 36. cap. 25. 5. Lithoſtrota cœptauere iam ſub Sylla paruulis certè cruſtis, &c.
Cœptans,] Participium, (ἀρχόμενος,) Silius libro 15. 137. Haſdrubal & cœptantem Atabum raptare per empto, &c.
Coequitare,] (συνιππεύω,) Simul equitare. Liui. 7. bel. Macedo. 76. Coequitauerant autem ſex millia equitũ.
Coerceo,] coerces, coercui, coercitum, (εἴργω, συνείργω, ἀναχαιτίζω, περισφίγγω,) coercere, Ex con, & arceo compoſitum, Obſtare, impedire ne quid fiat. Cicero de Senect.

nect. 48. Quã ſerpentẽ multiplici lapſu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarũ, ne ſylueſcat ſarmentis.
Aquam coercere. Vlpian. in L. Vnica §. Deinde. ff. de Fonte.
Aquam pluuiam coercere. Cic. in Topic. 20.
Coercere carnem ſupercreſcentem. Celſus lib. 5. cap. 19.
Coercere inflammationem. Celſus lib. 7. cap. 7.
Nauſeam coercere. Horat. Epod. 9. 7.
Nimis redundantes, & ſuperfluẽtes, & quaſi extra ripas diffluentes coercere. Cic. de Claris Orat. 175.
Coercere, Refrænare, reprimere. Liu. 2. ab Vrbe 100. Iã propè erat, ut ne Cõſulũ quidẽ maieſtas coerceret iras hominũ.
Coercere & reſecare. Cicero ad Atticum lib. 1. 13. 5. In qua ego nactus (ut mihi uidebar) locum reſecandæ libidinis & coercendæ iuuentutis.
Coercere & refrænare. Cic. 11. Philip. 291. à progreſſu coercuit, à reditu refrænauit, etc. Quædã exẽplaria legũt arcuit.
Coercere & reprimere. Cic. 1. de Fin. 4.
Animos coercere, Moderari impetus animi. Sen. Hippo. 2. 35.
Animus coercens uitæ clauſtra. Lucret. lib. 3. 81.
Cupiditates coercere. Cic. lib. 1. de Orat. 96.
Improbitatem coercere. Cic. 5. Verr. 179.
Interpellatorem coercere. Cic. in Orat. 77.
Iram promptam coercere. Stat. 11. Thebaid. 134.
Vi oppreſſos imperio coercere. Cic. 2. Offic. 32.
Ora coercere frænis. Ouid. 5. Metam. 129.
Dicitur etiam de inanimatis, ut Pudorem, modeſtiam, pudicitiam, & temperantiam pœnæ aut infamiæ metu coercere. Cic. 2. de Finib. 117.
Terras coerceat omnes Cæſar. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 13.
Temeritatem coercere. Cic. 2. Tuſcul. 83.
Edicto coercere aliquem. Sueton. in Nerone, cap. 4.
Pignoribus ablatis coercere aliquẽ. Cic. 3. de Orat. 3. id eſt, reprimere uel corrigere captis eius bonis.
Aliquos coercere per. Cic. Attico, lib. 5. 110. 11. Appius noſter turmas aliquot equitum dederat huic Scaptio, per quas Salaminios coerceret.
Animaduertere ſeuerè, & coercere multa. Suet. in Nerone, ca. 16.
Coercere rapidam orationem. Cic. 2. de Finib. 5.
Dextra coercet fures. Horat. 1. Serm. Saty. 8. 1.
Hoſtem coercere armis. Ouid. 1. Faſt. 143.
Coercere aliquem ſupplicijs & uerberibus, pro Punire, & caſtigare. Cic. 1. in Catil. 2. Idem 3. de legib. 8.
Delicta coercere ſupplicijs. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 16.
Fuſte coercere aliquem. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 27.
Morte, exilio, uinculis, dãno coercere aliquos. Cic. 3. Offi. 29.
Terga equorum uerbere torto coercere. Seneca Hippoly. 10. 18. Virgil. 9. Aeneid. 6.
Coercere, Cogere. Author ad Herennium, Quum alterũ ſequi, alterum uitare coercemur.
Non ſolum ſupplicem, ſed & poſtulantes coercere. Brutus Ciceroni 16. 15.
Coercere, cum uerbo addito, ut coercere aliquem finiri iras. Ouid. 14. Metam. 116.
Coercere, pro Imperio agere. Pomponius in L. 2. §. Exactis deinde regibus. ff. de Origine iuris, Solum relictum eſt eis, ut coercere poſſent: & in uincula publica duci iuberent. De Conſulibus loquitur.
Reprehendere & coercere. Cic. 4. Acad. 117. Nam ſi in minimis rebus pertinacia reprehẽditur, calũnia etiã coercetur.
Litura coercuit carmen. Horat. in Arte 60.
Coercere, Colligare, ſtringere. Ouid. 1. Metam. 47. Vitta coercebat poſitos ſine lege capillos. Liu. 1. ab Vrbe 178.
Spacio arcto coercere aliquem. Ouid. 2. Triſt. 106.
Coercere & continere complexu. Cic. 2. de Nat. Deor. 82.

Complexus cœli coercens omnia. Cic. 2. de Nat. Deor. 146.
Vitta coercuit capillos. Ouid. 2. Metam. 83.
Bella numeris coercere. Id eſt, belli hiſtoriam carmine componere. Ouid. 4. de Pon. eleg. 8. 15. Nam modò bella geris, numeris modò bella coerces.
Crines coercere nodo. Horat. 2. Carm. ode 19. 4.
Modico ſe coercere, Modica re contentũ eſſe. Sene. Hip. 2. 26.
Coercere, pro conſeruare, cuſtodire. Plin. lib. 10. cap. 50. 3. Ex eo cœpimus carcere coercere animalia, quibus natura cœlum aſsignauerat.
Coercitus, Participium (συνειργμένος,) Plinius. lib. 12. cap. 1. Prodũt Alpibus coercitas, & tum inexuperabili munimento Gallias hanc primum, &c.
Vinclis coercita. Ouid. 14. Epiſt. 1.
Coerctio,] & Coertio, Verbale, f. g. (σύνειρξις,) Imperiũ & authoritas qua quis in ſubditos utitur. Paulus in L. final. ff. de Officio eius cui mãdata eſt iuriſdictio, Mãdata iuriſdictione priuato, etiã imperiũ quod non eſt merum uidetur mandari: quia iuriſdictio ſine modica coerctione nulla eſt.
Interpellantis coertio. Quint. lib. 9. cap. 2. 2.
Onerare coertionibus aſperioribus. Celſus lib. 3. cap. 18.
Coercitio,] aliud uerbale, (ἀναχαίτισις,) Liuius 4. ab Vrbe 229. Pronunciauerũtq; ex collegij ſententia, C. Valerio Cos. ſe damnum, aliamq; coercitionẽ, aduerſus interceſſionem collegæ delectus cauſa detrectantibus militiam inhibenti, auxilio futuros eſſe.
Cœtus,] huius cœtus, m. g. (χορὸς, χοροστασία, χοροτυπία, ὅμιλος,) Id eſt conuentus & congregatio. A coeo quidam deduci uolunt.
Cœtus ſcholarum. Quintil. lib. 2. cap. 9. 2.
Concilium cœtuſq; animorum. Cic. de Senect. 76. O præclarum diem, quum ad illud diuinum animorum concilium cœtumq́; proficiſcar, &c.
Dulces comitum cœtus. Catul. epig. 43. 2.
Deorum cœtus. Stat. 11. Thebaid. 92.
Vitiorum cœtus. Cic. in Salluſt. 11.
Fœmineis cœtibus extat. Id eſt inter fœminas eminet. Claudia. 5. Paneg. 40.
Cœtus functi. Stat. lib. 8. Thebai. 3. Hoc eſt multitudo, & mortuorum hominum numerus.
Læto cœtu complere aliquem locum. Virg. 5. Aeneid. 22.
Monſtrifer cœtus. Claud. in Gigant. 1.
Sanctus cœtus. Claud. 2. Paneg. 61.
Solennis cœtus. Cic. 7. Verr. 146.
Supplex cœtus. Stat. 10. Thebaid. 117.
Virginei cœtus. Stat. 1. Achilei. 42.
Viriles cœtus. Ouid. 3. Metam. 81.
Vulgares cœtus, id eſt turba uulgi. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.
In cœtum matronarum meretricem adducere. Cicero 2. de Finib. 18.
Agitare cœtus. Vide Agito.
Hominum cœtus celebrare. Vide Celebro.
Aues cœtu cingunt polum. Virg. 1. Aeneid. 81.
Colere cœtus ciuium. Senec. Hippol. 4. 25.
Committere cœtum alicui. Cic. lib. 3. de Orat. 38.
Dimittere cœtum. Cic. 1. in Catil. 7.
Inire cœtus. Cic. 7. Verr. 146.
Obſcurare cœtus tenebris. Cic. 1. in Catil. 4.
In cœtu concilioq; proferre aliquid. Cic. 2. de Finib. 124.
Cõcilia, cœtuſq; hominũ iure ſociati. Ci. de Somnio Scipiõis 8.
Soluto cœtu diſcedunt. Ouid. 13. Metam. 190.
Dicendo tenere hominum cœtus. Cicero primo de Orator. 16. & 2. 128.
Cœtum uocat Lucretius connexionem & copulam membrorum, cũ humoribus, & ſpiritibus, omnibuſq; ex quibus humanum

manum corpus compactũ & conſtitutũ eſt:ut lib.2.199.
Nec ſic interimit mors, ut materiai.
Corpora conficiat: ſed cœtum diſsipat ollis. & lib.1.208. elementorum quoq; coniunctionem, cœtum uocat,
Omne genus motus, & cœtus experiundo, &c.

Cœus, (Κοῖος,) Nomen Gigantis, quem pariter & Iapetum & Typhœũ quinta luna natos eſſe dicit Virgilius, quo tempore uetat ſumere ullius operis initium. 1. Georg. 56.
Ipſa dies alios alio dedit ordine Luna
Felices operum quintam fuge: pallidus Orcus
Eumenideſq; ſatæ: tum partu terra nefando
Cœumq;, Iapetumq; creat, ſæuumq; Typhœa,
Et coniuratos cœlum reſcindere fratres.

Coexercitatus,] (συνδιατετριμένος,) à con & exercitatus. Quin.lib.2.cap.17. Artẽ conſtare ex præceptionibus conſentientibus & coexercitatis ad finem utilem uitæ.

Cogito,] cogitas, pen. corr. (ἐννοέω, διανοοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐπινοέω,) cogitare, Eſt mente agitare, & ueluti in mora eſſe conſilij explicandi. Cic. 5. Tuſcul. 156. Viuere docto uiro, eſt cogitare.
Inter cogitare & deliberare hoc intereſt: Cogitare, eſt dubitare: Deliberare, confirmare. Hæc Nonius. Non eſt perpetua hæc Nonij differentia, neq; in uno, neq; in altero. nam deliberatum ſæpe dicitur pro decreto. Et cogitat de profectione, qui proficiſci iam antè conſtituit.
Labor cogitandi. Cic. de Claris Orat. 146.
Animus cogitat. Lucret. lib. 4. 159.
Mens cogitat. Lucret. lib. 4. 157.
Aliquid cogitare. Cic. pro Milone 41.
Acutiſsimè cogitare. Cic. 1. Offic. 219.
Commodè cogitare. Vide Commodus.
Dies et noctes aliquid reputare et cogitare. Ci. pro Deiot. 27.
Multum & diu cogitare. Vide Multus.
Mecum cogitare. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 12. Cœpi egomet mecum ſic cogitare, &c. Cic. 2. de Legibus 1.
Cogites hæc tecum, Tu illos, &c. Terent. Adelph. 5. 3. 22.
Cogitare in animo. Terent. Adelph. 1. 1. 5.
Cogites hoc tu mecum animo. Terent. Adelph. 3. 4. 55.
Toto animo cogitare de aliquo. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 11.
Cogitare cum animo. Cic. 2. de Lege Agraria 66. uos tamẽ id poteſtis cum animis ueſtris cogitare.
Cogitare ad uerbum. Plin. epiſt. 213. a. Cogito ſiquid in manibus, cogito ad uerbum, ſcribenti emendãtiq; ſimilis.
Inſtituere animum ad cogitandum. Terent. Phorm. 2. 1. 10.
Grauiores partes ad cogitandum. Cic. pro Fonteio 10.
Sumere ſpacium uel tempus ad cogitandum. Cicero libro 1. de Orat. 72. Et lib. 2. de Orat. 58.
Nec æquum, ánne iniquum imperet cogitabit. Plautus Amphit. 4. 21.
Cogita etiam atq; etiam. Terent. Eunuch. 1. 1. 11.
Quanto magis, magiſq; cogito. Terent. Eunuch. 3. 3. 1.
Cernunt, cogitant, ſentiunt omnia certiora animi. Cicero 2. de Diuinat. 206.
Cogitare aliam rem ex alia. Terent. Eunuch. 4. 2. 3.
Nulla ſpecies cogitari poteſt, niſi impulſu imaginum. Cicero 2. de Diuinatione 204.
Cogitare, ſentire, opinari, expectare aliqd. Ci. 1. de Ora. 113.
Cogitare de aliquo, Eum in memoria habere. Terent. Eunuch. 1. 2. 114. Me expectes, de me cogites.
Cogitare de re aliqua. Cic. de Amicitia 25.
Vigilantem cogitare de re aliqua. Cic. 2. de Diuin. 206.
Aliquid de re ſua cogitare. Cic. lib. 2. de Orat. 57.
Toto pectore cogitare de re aliqua. Cic. Attic. lib. 13. 270. 1.
Nullũ tẽpus agendi & cogitandi de re aliqua prætermittitur.

Cicero Lentulo, lib. 1. 5. 9.
De aliquo & ornamentis eius & commodis cogitare. Cicero Lentulo lib. 1. 7. 11.
Spe, atq; animo de ſe, & gloria ſua cogitare. Cicero pro Rabirio perduel. reo. 21.
Cum ſolicitudine cogitare de aliquo. Cic. 2. de Diuin. 207.
De conſciſcenda morte cogitare. Suet. in Claud. cap. 31.
De pernitie alicuius cogitare. Cic. pro Flacco 1.
Cogitare de exeundo. Cic. ad Atticum, lib. 7. 132. 4.
Humaniter, & ſapienter, & amabiliter cogitare in aliquo. Antonius Ciceroni, in Epiſt. ad Att. lib. 14. 310. 2. Sed mehercule ſi humaniter, & ſapienter & amabiliter in me cogitare uis facilem te profectò præbebis, &c.
Britanniam cogitare. Cic. Caſsio, lib. 15. 16. 5.
Saxa & montes cogitare. Cic. 2. de Legib. 3.
Quid cogitet humidus Auſter Sol tibi ſigna dabit. Id eſt in quam partem ſe flectat, utrum ad pluuiam, an ad ſerenitatem. Virg. 1. Georg. 92. Seruius.
Fraudem cogitare alicui. Horat. 2. Epiſt. 1. 25.
Proſcriptiones & dictaturas cogitare. Cic. 2. in Catil. 40.
Cogitare ſuſpendium. Martial. lib. 1. 186.
Cogito in Tuſculanum: Hoc eſt quod barbari dicunt, Exiſtimo & delibero ire in. Cic. ad Att. lib. 2. 23. 3. Idem ad Tironẽ, lib. 16. 17. 3. Ego hinc perendie mane cogito.
Cras cogitare, Subaudi, ire aut diſcedere. Cic. Att. lib. 9. 170. 3. Hinc uerò uulgò uadunt, etiam M. Lepidus, quo cũ diem conterere ſolebam, cras cogitabat, &c.
Tu de tuo itinere quid & quando cogites, uelim me certiorem facias. Cic. Attico, lib. 10. 195. 19.
Curare aliquid aut cogitare. Cic. 1. de Orat. 50.
Cogitare male. Plin. lib. 18. cap. 5. 1.
Malè cogitare, Id eſt inuidere, & propè minitari. Cic. de Senectu. 17. Vide Malus.
Incondite aliquid cogitare. Vide Inconditus.
Libidinosè cogitare. Cic. 1. Offic. 23.
Cogitare curas. Plautus Milite 5. 46.
In cogitando mœrore angor. Plaut. Sticho 2. 39.
Cogitatum eſt mihi quid loquar. Plaut. Merc. 7. 8.
Acer & acutus homo in cogitando. Cic. lib. 2. de Orat. 71.
Alicuius uultum, obtutumq; oculorum in cogitando noſſe. Cic. lib. 3. de Orat. 10.
Cogito pugnare, &c. Terent. Eunuch. 4. 7. 7. Cic. 1. Offic. 36. Qui alteri nocere cogitat. Hoc eſt dat operam ut alteri noceat. Horat. in Arte 30.
Non fumum ex fulgore, ſed ex fumo dare lucem Cogitat.

Cogitans,] (ἐννοῶν,) Participium. ut Cogitanti aſsiſtere. Quint. lib. 1. cap. 2. 9.

Cogitatus,] (ἐννενοημένος.) Participium.
Parricidium cogitatũ, non perfectũ. Suet. in Caligula, cap. 12.
Meditatum & cogitatum ſcelus. Cic. 2. Philipp. 89.
Multum & diu cogitatas res afferre. Cic. de Senect. 35.
Bene cogitata reſpiciat Deus, meditata atq; deliberata ſecundet. Seneca Thyeſte 5. 18.

Cogitatum,] Subſtantiuũ, (διανενοημένον,) Cic. 1. de Lege Agraria. Vtrum cogitata ſapientum, an optata furioſorum uidentur.
Ex cæteris dictis, factis, cogitatiſq; Sex. Neuij, quiuis poteſt intelligere. Cic. pro Quintio 61.
Perficere cogitata. Cic. pro Deiotaro 13.

Cogitatio,] (ἔννοια, ἐνθύμησις, ἐπιλογισμὸς,) Verbale. Feſtus, Cogitatio dicta uelut coagitatio, id eſt longa eiuſdẽ rei agitatio in eadem mora conſilij explicandi. Plin. lib. 11. cap. 37. 22. Sic magna cogitatio obcæcat.
Cogitatione nulla homo. Cic. 4. Verr. 93.

Sapientis cogitatio. Cic. 5. Tuſc. 156.
Cogitatio motuſq; animi. Cic. 1. Off. 31.
Tranſuolans ſubitò animum cogitatio. Plin. lib. 7. cap. 12.
Motus cogitationis celeriter agitatus, per ſe ipſe delectat. Cicer. in Orat. 74.
Species & cogitatio. Cicer. Attico, lib. 14. 320. 3. Hæc me ſpecies cogitatioq; perturbat.
Acerrima, atq; attentiſsima cogitatio. Cic. 3. de Orat. 10.
Percutere aliquem inani cogitatione. Cic. pro Milone 60.
Petere ueniã errato ex intimis cogitationib. alicuius: Cice. pro
Liberæ cogitationes. Cic. pro Milone 59. (Sylla 48.
Molliſsimæ cogitationes. Vide Mollis.
Proponere ſibi exercitationẽ in quotidianis cogitationibus. Ci
Tacita cogitatio. Cic. 3. Off. 6. (ce. 1. de Orat. 74.
Cogitationes tacitæ iudicum. Quin. lib. 6. cap. 1. 33.
Tacitas cogitationes extimeſcit. Cic. pro Ligario 4.
Vigilantes cogitationes inſunt in animis. Ci. 2. de Diuin. 207.
Manifeſtus cogitationis magnæ. Tacit. lib. 15.
Abijcere cogitationes ſuas in rem humilem & contemptam. Cic. de Amic. 31.
Abijcere cogitationem in rem uilem. Vide Abijcio. (6
Abſtrahi cogitatione à ſolitudine ad ſcribẽdi operã. Cic. 3. Of.
Accipere cogitationes alicuius: Participem fieri cogitationum aut conſiliorum ipſius. Catul. Epig. 33. 2.
Res ad ſenſum cogitationemq; acerba. Id eſt, ſi probè perpendas & conſideres. Cic. 3. Verr. 39.
Cogitatio afficit ſenſus. Quint. lib. 2. cap. 12. 9.
Attingere aliquem cogitatione. Vide Attingo.
Auertere cogitationem à miſerijs. Vide Auerto.
In cogitationem belli regem auertere. Vide Auerto.
Ad cogitationẽ aliquã ab aliqua re animum auocare. Seruius
In cogitationem cadere. Vide Cado. (Cic. lib. 4. 5. 15.
Colligere cogitatione & cogitationem. Vide Colligo.
Complecti cogitatione abſentem. Cic. Pulcro, lib. 3. 11. 4.
Comprehendere cogitatione. Vide Comprehendo.
Complecti cogitatione. Vide Complector.
Cõprehẽdere aliquid animis, & cogitatione. Cic. pro Flac. 52.
Cõprehẽdere rationẽ ſenſu, aut cogitatione. Ci. li. 3. de Ora. 12.
Intelligere & cogitatione comprehendere. Cic. 1. Tuſcul. 79.
Omnes curas cogitationeſq; in rẽ aliquã cõferre. Cic. 2. Off. 3.
Conquirere aliquid cogitatione. Cic. lib. 2. de Orat. 71.
Nihil conſequi cogitatione. Cic. de Senect. 37.
In ſtudijs cogitationis continere aliquem. Cic. 1. Off. 31.
Conuertere ſe animo, & cogitatione aliquò. Ci. li. 1. de Ora. 4.
Deducere ad cogitationem. Vide Deduco.
Ad aliquam cogitationem ſpe deduci. Cic. Cæſari, in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 183. 1.
Aliquem defixum eſſe in cogitatione. Cic. lib. 3. de Orat. 10.
Depingere cogitatione. Cic. 4. Academ. 88.
Depingit cogitatiõe quiduis mẽs noſtra. Ci. 1. de Nat. deo. 57.
Tacitis cogitationib. uolutare animũ. Liu. 9. ab Vrbe 86.
Excitare memoriã ad timoris prætenti cogitationẽ. Cic. pro Se
Exigere cogitationẽ. Quint. lib. 5. cap. 10. 88. (ſtio 8.
Cogitatio expectata. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
Explicare cogitationes. Cic. Attico, lib. 10. 196. 1.
Fallere ſpem cogitationũ & conſiliorũ. Cice. lib. 1. de Orat. 2.
Cogitatione ſuſcepti muneris fatigari. Qu. in procœ. lib. 4. 6.
Fingere aliquid cogitatione. Cic. pro Milone 59.
Fingere ſibi aliquid cogitatione. Cic. 3. de Nat. deor. 63.
Habere cogitationem alicuius rei ad. Cic. in Parad. 10. Quæro enim à uobis, num ullam cogitationem habuiſſe uideantur hi, qui hanc Rempub. tam præclarè fundatam nobis reliquerunt, aut auri, aut argenti ad auaritiam: aut, &c.
Immorari honeſtis cogitationibus. Vide Immoror.

Impertiri aliquid temporis alicui cogitationi. Cic. Cæſari, in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 183. 4.
Inducere animũ in ſpẽ, cogitationẽq; meliorẽ. Ci. de Amic. 52.
Inijcere cogitationem alicui. Vide Inijcio.
Iniecta cogitatio de re aliqua. Cic. Attico, lib. 7. 123. 3.
Cogitationẽ luctibus inſerere. Quint. in procœmio lib. 6. 12.
Inſidet alicui cogitatio. Vide Inſideo.
Intendere cogitationes. Vide Intendo.
Interuenit maiori minor cogitatio. Vide Interuenio.
Labefactata & conuulſa cogitatio. Vide Conuello.
Morari cogitationem. Quint. lib. 1. cap. 1. 21. Tardior ſtylus cogitationem moratur.
Cogitationis pœnam nemo patitur. Vlpianus in L. Cogitationis. ff. de Pœnis.
Percipere cogitatione aliquid. Cic. 1. de Nat. deor. 145.
Percurrere multa animo, & cogitatione. Ci. li. 1. de Ora. 110.
Ponere tempus in cogitatione. Cic. lib. 3. de Orat. 10.
Seiungere cogitatione aliud ab alio. Cic. 4. Tuſcul. 44.
Curam & cogitationem ſuſcipere. Balbus Ciceroni, in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 168.
Suſcipere cogitationem. Cic. Attico, lib. 14. 318. 6. Quæris ut ſuſcipiam cogitationem, quidnam iſtis agendum putem.
Suſtentare mentes cogitationeſq;. Cic. pro Flac. 2.
Ad cogitationem ualere. Cic. 1. de Nat. deor. 145. Nam ſi tantummodo ad cogitationem ualent, nec ullam habent ſoliditatem, nec eminentiam, &c.
Vt aſpectus, ita cogitatio minus ualet; ſiue nimis procul amoueris, ſiue uehementer propè admoueris id quod oportet uideri. Author ad Heren. lib. 3. 126.
In cogitationẽ aliquã uenire & incidere. Seruius Ci. li. 4. 5. 6.
In aliqua cogitatione, ac cura uerſari. Cic. 2. de Orat. 100.
Verſari in auditione & cogitatione. Cic. lib. 2. de Orat. 71.
Cogitatio in uero exquirẽdo maximè uerſatur. Cic. 1. Off. 183.
Verſantur in animo meo multæ & graues cogitationes. Cice. 2. de Lege Agrar. 21.
Cogitatio in ſe ipſa uertitur. Cic. 1. Off. 219.
Commentationem & cogitationem uincere ſubitam, & fortuitam orationem. Cic. lib. 1. de Orat. 73.
Vti cogitatione ad res quàm optimas. Cic. 1. Off. 184.

Cogitabilis] & cogitabile, (ἐννοητός,) Seneca epiſt. 59. Cogitabile eſt, quod eſt generale.

Cogitate] Aduerbium, (ἐννενοημένως,) ut Cogitatè uerba facere. Hoc eſt, præmeditate. Plaut. Pœnul. 18. 49. Vt pudicè uerba fecit, cogitatè & commode.
Cogitate rem ſuam tractare. Plaut. Trinum. 6. 45.
Accurate & cogitate ſcribere. Cic. pro Archia 13.

Cogitato] Aduerbium, (διανενοημένως,) Idem. Cic. 1. Off. 40. Sed in omni iniuſtitia permultum intereſt utrum perturbatione aliqua animi, quæ plerunq; breuis eſt & ad tempus, an conſultò & cogitatò fiat iniuria.

Cognatus] pe. prod. (συγγενής, συγγενικός, συμφυής,) Adiectiuum, quaſi unà natus. Plin. lib. 11. cap. 37. 24. Ea cauſa eſt ut pleræq; alituum è manibus hominum oculos potiſsimum appetant, quòd effigiem ſuam in ijs cernẽtes, uelut ad cognata ſua deſideria tendũt. Hoc eſt, ſibi proxima, & ſuæ naturæ quodam modo ſimilia.
Cognatum cælum telluri. Ouid. 1. Metam. 17.
Acies cognatas uocat Lucanus à principio libri primi acies Cæſaris & Pompeij. i. ſoceri & generi, quaſi cognatorũ acies.
Caput cognatum. Ouid. 3. Faſt. 86.
Cineres cognati. Catul. Epig. 63. 20. Id eſt, cognatorũ cineres.
Freta cognata. Stat. 1. Achil. 19.
Mœnia cognata. Ouid. 15. Metam. 91.
Pectora cognata. Ouid. 2. Metam. 133.

Cognata calci res, gypſum eſt. Plin. lib. 36. cap. 24. 2.

Sanguis cognatus. Virg. 12. Aeneid. 6.

Terræ cognatæ. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 30. Sic Italiam & Siciliam uocat, ut quæ olim coniunctæ fuerint.

Vires cognatæ. Claud. 4. Paneg. 45. Id eſt, cognatorum.

Vocabula cognata rebus. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 56.

Vrbes cognatæ, Quæ incoluntur à ciuibus eiuſdem nationis. Virg. 3. Aeneid. 100.

Mentibus noſtris aliquid eſſe cognatū. Cic. li. 3. de Orat. 109.

Maximè cognata. Vide Magis.

Cognati appellantur, quaſi unà communiterue nati, uel ab eodem orti progenitore. Terent. Eun. 2. 3. 35. Patris cognatum atq; æqualem Archidemidem. Donatus in Terentium.

Vxoris cognati ſunt: Affines, mariti. Terent. And. 5. 4. 23.

Affines atq; cognati alicuius. Cic. Poſt red. 4.

Amici, & cognati alicuius. Cic. pro Cæcinna 11.

Cognati qui ſint, deſcribit Vlpianus in L. prima. ff. Vnde cognati, Cognati autem, inquit, appellati ſunt quaſi ex uno nati: ut Labeo ait, quaſi cōmune naſcendi initium habuerint.

Voluntarius cognatus. Cic. 4. Verr. 98.

Inter agnatos & cognatos hoc intereſt, quod in agnatis & cognati continentur: in cognatis nō utiq; agnati, uerbi gratia, Frater patris, id eſt, patruus, et agnatus & cognatus eſt. matris autem frater, id eſt, auunculus cognatus eſt, agnatus nō eſt. Modeſtinus in L. Inter agnatos. ff. Vnde legitimi.

Propinqui, cognatiq; optimè couenietes. Ci. pro Sex. Roſ. 59.

Gradatim admittuntur cognati ad bonorum poſſeſſionem. Vlpianus in L. 1. §. Gradatim. ff. Vnde cognati.

Cognatus, Qui eiuſdem eſt generis, etiam ſi diuerſæ ſint ætates interiectæ. Sil. lib. 11. 36. — ille

Dardanius, cui ſacra pater, cui nomina liquit

A Ioue ducta Capys, magno cognatus Iulo.

Cognatio] huius cognationis, (συγγένεια,) Cicer. 7. Verr. 138. Nulla tibi Quinte cum iſto cognatio eſt.

Dedecus familiæ, cognationis, nominis. Cic. pro Cluent. 11.

Officium cognationis. Quint. lib. 4. cap. 1. 5.

Ampliſſima cognatio. Cic. 4. Verr. 73. (73.

Ampliſſima cognatione, & plurimis amicitijs uir. Ci. 4. Verr.

Multis officijs aliquorum uſurpata & comprobata cognatio. Cicer. 7. Verr. 97.

Materna cognatio Tranſalpini generis. Cic. Poſt red. in Senat.

Naturalis cognatio rerum diſtantium. Cic. 2. de Diuin. 50.

Patruelis cognatione, amore germanus. Cic. 5. de Fin. 1.

Propinqua cognatio. Cic. pro Ligario 5.

Propinqua cognatione coniunctus. Sueton. in Nerone, cap. 3.

Cognationem facit etiā adoptio. Vlpianus in L. 1. §. Cognationem. ff. Vnde cognati.

Capitis diminutione perimūtur cognationes, quæ per adoptionem acquiſitæ ſunt. Iulianus in L. Capitis. ff. Vnde cognati.

Per cognationē uerbis agere cū aliquo. Cic. Att. li. 12. 259. 1.

Gratam, amicitiā, cognationēq; cōmemorare. Ci. 4. Verr. 45.

Coniunctum eſſe cognatione cum aliquo. Cic. 6. Verr. 63.

Habere cognationem cum. Quint. lib. 1. cap. 10. 28. Sed habet maiorem quandam aliam cum arte Oratoria cognationem.

Habere aliquam neceſſitudinem, aut cognationem cum aliquo. Cicer. in Orat. 108.

Cum prædijs alicui eſſe cognationem. Cic. pro Sylla 44.

Iunctus alicui cognatione. Vide Iungo.

Iungi cognatione naturali cum re aliqua. Ci. 2. de Diuin. 211.

Cognatio & affinitas. Cic. 4. Verr. 16. Quo quiſq; te maximè cognatione, affinitate neceſſitudine aliqua attingebat, ita.

Serpit foras cognationibus domus & affinitatibus. Cicer. 5. de Finib. 116. (Vnde cognati.

Iura cognationis retinere. Vlpianus in L. 1. §. Cognationē. ff.

Deorum cognationem agnoſcere. Cic. 1. de Nat. deor. 124.

Deorum cognatione tenetur animus. Cic. 1. de Diuina. 113.

Literarum cognatio. Quint. lib. 1. cap. 10.

Cognatio ſtudiorum. Cic. 6. Verr. 73.

Cognatio Peripateticis cum oratoribus. Cic. 4. Acad. 204.

Cognitor] Vide Cognoſco.

Cognomen] pen. prod. huius cognominis, pen. corr. (ἐπίκλησις, ἐπωνυμία, φερώνυμον,) Dicitur quod ab euentu aliquo imponitur alicui. Cic. 1. de Finib. 34. Neq; quum Torquatum, qui hoc primus cognomen inuenerit, aut torquem illum hoſti detraxiſſe, &c. Idem 7. Verr. 13.

Gradus cognominis. Ouid. 1. Faſt. 221.

Hæres cognominis. Ouid. 1. Faſt. 123.

Paternum cognomen. Horat. 1. Epiſt. 13. 2. (4. 196.

Extraneo cognomine aliquid demōſtrare. Auth. ad Heren. lib.

Optiuum cognomen, pro adoptiuo per aphæreſin dixit. Horat. lib. 2. Epiſt. 2. 21.

Priſcum cognomen, id eſt, uetus. Claud. 2. in Eutrop. 49.

Priſca cognomina locorum. Propert. lib. 4. eleg. 1. 14.

Clari cognominis urbs. Virg. 8. Aeneid. 10.

Accipere cognomen. Plin. lib. 33. cap. 10. 1.

Cognomen addere alicui. Liuius 1. ab Vrbe 44.

Aſciſcere cognomen alicuius rei. Sil. lib. 1. 31.

Collocare cognomen pro certo nomine. Author ad Herennium, lib. 4. 196.

Conſeneſcit cum huius cognomine cognomen Craſſi. Cice. Att. lib. 2. 28. 2.

Dare cognomen. Plin. lib. 12. cap. 13. 4.

Tardo cognomen pingui damus, id eſt, pinguem uocamus tardum. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 11.

Deligere cognomen ex imaginibus. Cic. pro Cluentio 57.

Dicere cognomine. Virg. 3. Aeneid. 33.

Dicere cognomine à. Virg. 3. Aeneid. 67.

— Chaonios cognomine campos,

Chaoniamq; omnem Troiano à Chaone dixit.

Alicuius cognomine dici. Virg. 3. Aeneid. 140.

Nomen autem quum dicimus, cognomen quoq;, & agnomen intelligatur oportet. Cic. lib. 2. de Inuent. 140.

Sapientis cognomen habere. Cic. de Amic. 6.

Imponere cognomen alicui. Horatius 2. Sermo. ſaty. 3. 6. Vide Impono.

Inuenit cognomen torque detracta Manlius. Cic. 3. Off. 154.

Manet cognomen alicui. Vide Maneo.

Partum cognomen hæreditarium erit. Cic. de Somnio Scip. 6.

Præ ſe ferre laudem ipſo cognomine. Cic. pro Muræna 29.

Alteri Capitoni cognomen eſt. Cic. pro Sex. Roſc. 10.

Sumere cognomen ex aliqua re. Cic. 6. Phil. 211.

Trahere cognomen ex contumelia. Cic. 3. Phil. 135.

Vti cognomine generis. Cic. pro Cluentio 57.

Cognomen, Pro epitheto. Suetonius in Caligula, cap. 22. Compluribus cognominibus aſſumptis: nam & Pius, & Caſtrorum filius, & Pater exercituum, & Optimus maximus Cæſar uocabatur. Budæus.

Cognomen etiam herbæ additum. Plin. lib. 25. cap. 9. 12.

Cognominis] huius cognominis, com. gen. (ὁμώνυμος,) Feſtus, Cognomines, qui eiuſdem ſunt cognominis. Plautus Bacc. 1. 5. Quid agunt germanæ duæ meretrices cognomines. Plin. lib. 6. cap. 2. 1. Quo loco Henetos adijcit Nepos Cornelius, à quibus in Italia ortos cognomines eorum Venetos credi poſtulat. Sueton. in Vitellio, ca. 2. Vir. 6. Ae. 77.

Cognomentum] huius cognomenti, (ἐπώνυμον,) Plautus Milite 14. 46. Pulcher ſalue PY. meum cognomentū commemorauit. Cic. 2. de Fini. 24. Si aut de induſtria facias, ut Heraclitus cognomēto qui σκοτεινὸς perhibetur, etc.

Accipere cognomentum alicuius. Tacit. lib. 15.

Augeri

Augeri cognomento. Tacit. lib. 12.

Cognomino] cognominas, (ἐπονομάζω,) cognominare. Plin. lib. 21. cap. 3. 4. Suario cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarij cuiuſdam negociatoris. Idem lib. 29. c. 1. 5. Alia factio ab experimentis ſe cognominans, empiricen cœpit in Sicilia.

Cognominatus] (ἐπονομαστός,) Participium. Cic. Particip. 29. Verba ponenda ſunt, quæ uim habeant illuſtrandi, nec ab uſu ſint abhorrētia, grauia, plena, ſonātia, iuncta, facta, cognominata, nō uulgata, ſuperlata, in primiſq; trāslata.

Diuites cognominati. Plin. lib. 33. cap. 10. 1.

Cognoſco] cognoſcis, cognoui, cognitum, (γινώσκω, γνωρίζω, διαγινώσκω, ἐπιγινώσκω,) cognoſcere, Eſt (inquit Donatus) diligenter & attentè conſiderare. Terent. And. 3. 4. 7. Tandem cognoſti qui ſiem. Cæſar 5. bel. Gal. 27. Nihilo tamen ſecius omnia eius conſilia cognoſceret.

Cognoſcere rectè bonitatem atq; prudentiam alicuius. Cicer. pro Quintio 31.

Promptum eſt cognoſcere, id eſt, facile eſt. Ouid. 3. Meta. 20.

Vox ſubitò audita eſt, neq; erat cognoſcere promptum

Vnde, ſed audita eſt, &c.

Facilè cognoſcere. Lucret. lib. 2. 93.

Memoriter cognoſcere. Vide Memor.

Penitus cognoſcere. Vide Penitus.

Corde cognoſcere. Lucret. lib. 4. 11.

Animus cognoſcit hæc. Lucret. lib. 2. 168.

Perdiſco, cognoſco. Cic. 1. de Orat. 76. Perdiſcendum ius ciuile, cognoſcendæ leges, percipienda omnis antiquitas, &c.

Scire, cognoſcere, & percipere aliquid. Cic. 1. de Orat. 113.

Studium cognoſcendæ, percipiendæq; uirtutis. Cicer. lib. 1. de Orator. 102. (7. 35.

Experiēdo magis, quàm diſcēdo cognoſcere. Cic. Lentulo lib. 1.

Perſpicere & cognoſcere rerum naturam. Cic. 1. Off. 214.

Cognoſcere, pro Iuriſdictionem exercere. Sueton. in Claudio, Cognoſcens in Auguſti foro, tactus nidore prandij, quod in maxima Martis æde Salijs apparabatur, deſerto tribunali, conſcendit ad ſacerdotes, &c.

Cognoſcere de actis alicuius, Quod uulgus Informare ſe dicit. Cic. ad Att. lib. 16. 342. 1. Lege & Senatuſconſulto permiſſum erat, ut de actis Cæſaris cognoſcerent, ſtatuerent, iudicarent. Cæſar 7. bel. Gal. 1. Italiam ad conuentus agendos proficiſcitur. Ibi cognoſcit de Clodij cæde.

Cognoſcere de re aliqua. Cic. 4. Verr. 13.

De aliquo cognoſcere. i. de rebus alicuius. Ci. Att. li. 5. 110. 9.

De ſalute alicuius cognoſcere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 7.

Ex aliquo cognoſcere aliquid. Cic. Cœlio, lib. 2. 10. 6.

De toto ſtatu rerum communium ex aliquo cognoſcere. Cicer. Lentulo, lib. 1. 8. 2.

Optimè cognoſcere ex aliquo aliquid. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 1.

Cognoſcere cauſas. Virg. 3. Georg. 98.

Cauſas diligenter, penituſq; cognoſcere. Cic. lib. 2. de Ora. 56.

Cognoſcere cauſas alicuius. Cic. ad Att. lib. 11. 215. 2.

Cognoſcere cauſas cum aliquo. Cic. 2. Off. 121.

Conditionem ſocietatis diligenter cognoſcere. Cicer. pro Roſco. Comœ. 18.

Tenues curas cognoſcere, Diſcere res minutas & leues. Vir. 1. Geo. 36.

Domi ius ciuile cognouerat. Cic. de Claris Ora. 50.

Rationem cognoſcere. Cic. Att. lib. 5. 91. 5.

Ritum ſacri cognoſcere. Ouid. 6. Faſt. 103.

Cognoſcere, Verbum pertinens ad iudicem, ut dictum eſt. Sen. Medea 4. 4. Si iudicas, cognoſce: ſi regnas, iube.

Cognoſcere inſtrumenta, Eſt relegere & recognoſcere. Vlpia. in L. Cognoſcere. ff. de Verborū & rerum ſignificatione.

De cauſa cognoſcere. Vlpian. in L. Et poſt edictū. ff. de Iudicijs.

Non utiq; iudex qui de iudicato cognoſcit, debet de prætoris ſententia cognoſcere. Iulian. in L. Si Prætor. ff. de Iudicijs.

De ui & proprietate rei cognoſcere. Calliſtratus in L. Si de ui. ff. de Iudicijs.

Cognoſcere & pronunciare. Vlpi. in L. In peremptorio. ff. de Iudicijs, In peremptorio aūt comminatur is qui edictū edit, etiā abſente diuerſa parte cogniturum ſe & pronūciaturū.

Cognoſcere qualis natura ſit montis. Cæſar 1. bel. Gall. 84.

Cognoſcere ex literis, nuncijs, & ſimilibus, pro Intelligere & certiorē fieri. Ci. ad Terēt. li. 14. 5. 4. Idē ad Lēt. li. 1. 5. 10.

Cognoſcere ex annalibus. Cic. in Hortenſio.

Ex libris alicuius aliquos cognoſcere. Cic. Luceio, li. 5. 12. 34.

Aliquid ex re, ex factis alicuius, decretiſq; cognoſcere. Cice. 7. Verr. 7.

Cognoſcere caſus. Virg. 2. Aeneid. 2.

Clamore aliquid cognoſcere. Tacit. lib. 21.

Cognoſci in optimā partē. Cice. 2. Off. 66. Facillimè aūt & in optimam partem cognoſcuntur adoleſcentes, qui ſe ad claros & ſapientes uiros bene cōſulētes Reipub. contulerunt.

Cognoſcere, pro Agnoſcere. Terent. Eun. 5. 2. 8.

— ita miſerrimus

Fui fugitando nequis me cognoſceret. Donatus.

Amores ſuos cognoſcere. Ouid. 4. Metam. 28. de Tisbe quæ Pyramum inueniebat gladio peremptum. (1. 7. 36.

Humanitatē alicuius, quòd gratulatus ſit, cognoſcere. Ci. Lent.

Vice ſermonis cognoſcere aliquem. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 16. Hoc eſt, ex uerbis cognoſcere.

Tellus cognoſcit alumnos. Stat. 4. Thebaid. 30.

Os non cognoſcendum. Ouid. 12. Metam. 51.

Virum cognouiſſe dicitur illa, quæ cum uiro rem habuit. Ouidius epiſtol. 27.

Cognoſcere, Experiri. Cic. ad Seruiū, li. 13. 21. 2. Hominē prudentē & officioſum cognoſces, & dignū qui à te diligatur.

Virum optimum gratiſſimumq; cognoſcere aliquem. Cic. Seruio, lib. 13. 20. 7. (clog. 9.

Diuos præſentes cognoſcere, Auxiliū diuorū ſentire. Vir. 1. e=

Res humanas contemnentem, & optimè contra fortunā paratum armatumq; cognoſcere aliquem. Cic. Lucei. li. 5. 13. 2.

In cognoſcendo. Vide In.

Peranguſto freto diuiſa, ſeruitutis, ac libertatis iura cognoſcere. Cic. 7. Verr. 133.

Signum cognoſcere. Cic. 3. in Catil. 55.

De re aliqua cognoſcere & ſtatuere. Cic. de Claris Orat. 43.

Cognoſcere, Inſpicere & æſtimare. Ci. pro Quintio 2. Temporis quidem certè uix ſatis habui, ut rem tantam, tot controuerſiis implicatam, poſſem cognoſcere. Budæus.

Cognoſcite, pro Attentè audite. Cic. 4. Verr. 23. Quātam poteſtatem habuerit, uidetis: quas res geſſerit, cognoſcite.

In cognoſcendo. Vide In præpoſitionem.

Ad cognoſcendum uenire. Cic. 1. de Orat. 39. (Cecin. 75.

Virtute cognita, & ſpectata fide homo ampliſſimus. Cicer. pro

In utraq; fortuna homo cognitus multis ſignis, & uirtutis, & humanitatis. Cic. pro. Cecinna 75.

Habere cognitum aliquid. Cic. in Orat. 66.

In perfacili cognitione uerſari. Cic. in Orat. 66.

Fieri cognitorem pro aliquo. Cic. 4. Verr. 73.

Dare cognitorem. Cic. 4. Verr. 74.

Cum cognitoribus eſſe. Cic. 7. Verr. 131.

Cognitus] Participium, (ἐγνωσμένος,) ut Cognitus alicui.

Cognitus nomine tantū. Pli. lib. 12. c. 21. 1. (Pli. li. 12. c. 4. 2.

Armis cognitus, Bello exploratus. Valer. lib. 5. 71.

In multis iudicijs cauſiſq; cognitus. Cic. de Claris Orat. 54.

In promptu cognita. Lucret. lib. 2. 174.

Acta coniugis cognita Vulcano, id eſt, adulterium Veneris. Ouid. 2. de Arte 115.

 Vſu non

Vſu non longo cognitus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 2.
Idq; recens præſtas, nec longo cognitus uſu.
Cauſa liquidò cognita. Ouid. 5. Faſt. 1.
Cauſa cognita excuſationẽ accipere. Vlp. in L. Licet. ff. de Arbi (tris.
Cauſa cognita iudicium dare. Paulus in L. Sed & ſi. §. Sed & ſi dies. ff. de Iudicijs.
Cauſa cognita æſtimare. Scæuola in L. Tutor. ff. de Minorib.
Cauſa cognita probare. Marc. in L. De ætate. ff. de Minoribus.
Cauſa cognita ſtatuere. Vlp. in L. 1. §. Sed & ſi agant. ff. de Iu (dicijs.
Bene cognitus enſis. Sil. lib. 17. 80.
Fœmina uni uiro bene cognita, cui cum ſolo uiro firmum coniugium fuit. Catul. epig. 56. 38.
Homo per ſe cognitus. Cic. de Clar. Orat. 49.
Puer puero mihi cognitus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 4.
Indicio alicuius cognita res. Ouid. 2. de Arte 115.
Perſpecta & cognita res. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 4.
Penitus perſpectæ planeq; cognitæ res. Cic. 1. de Orat. 54.
Virtus cognita. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 1.
Cognitus, Auditione perceptus, ut apud Virg. 2. Aen. 126.
Tempore iam ex illo caſus mihi cognitus urbis, &c.
Error cognitus. Propert. lib. 3. eleg. 15. 7.
Cognitus, Adiectiuum, (γνωστός,) ut Incognita pro cognitis ne habeamus, uitandum. Cic. 1. Off. 29.
Cognitior] (γνωστότερος,) Id eſt, magis notus. Oui. 4. Triſ. (eleg. 5. 13.
Nec tam nota mihi, quàm ſunt mala noſtra fuerunt:
Sed magis hæc, quò ſunt cognitiora, grauant.
Cognitiſsimus] Superlatiuũ, (γνωστότατος,) Ca. epi. 4. 3.
Tibi hæc fuiſſe & eſſe cognitiſsima Ait Phaſellus.
Cognitio] (γνῶσις, γνώρισις, ἐπίγνωσις,) Verbale. Ci. 1. Acad. 22. Cœleſtia aũt uel pcul eſſe à naturæ cognitiõe cẽſeret.
In cauſæ cognitione uerſari. Vlpianus in L. Hæredibus. ff. de Dolo. Idem in L. In cauſæ 1. & 2. ff. de Minoribus.
Deorum cognitionem capere. Cic. 2. de Nat. deor. 209.
Manca cognitio naturæ. Vide Mancus.
Cognitio contemplatioq; naturæ manca quodãmodo atq; inchoata ſit, ſi nulla actio rerum conſequatur. Ci. 1. Off. 215.
Gratior cognitio poetarum. Quint. lib. 1. cap. 1. 26.
Neceſſaria cognitio rerum occultarum, aut admirabilium ad beatè uiuendum. Cic. 1. Off. 21.
Attingere cognitionem rerum. Cic. 1. Off. 220.
Multa cognitio rerum inde uenit. Quint. lib. 2. cap. 4. 16.
In rerum cognitione uerſari. Cic. 1. Off. 217.
Cognitio & iudiciũ. Ci. Capitõi, in Epiſt. ad Att. li. 16. 343. 4.
Genus cognitionum labefactatum. Cic. Capitoni, in Epiſt. ad Atticum, lib. 16. 343. 5.
Imago cognitionis, Tacit. lib. 3. Id eſt, ſpecies.
Studium cognitionis uincit conſociatio hominum atq; ſocietas. Cic. 1. Off. 220.
Vis mirabilis rationis, & cognitionis, & ſcientiæ, uirtutumq; omnium eſt in mente. Cic. 5. de Finib. 60.
Prætoria cognitio. Quint. lib. 3. cap. 6. 51.
Soliuaga cognitio & ieiuna. Cic. 1. Off. 220.
Adducere in cognitionem. Vide Adduco.
Accipere cognitionem. Vide Accipio.
Cognitionem amplexari. Vide Amplexor.
Capere cognitionem. Cic. 2. de Nat. deor. 209.
Cognitione & ſciẽtia cõtinetur officiũ aliquod. Ci. 1. Off. 221.
Dare cognitionem aliquarum rerum aliquibus. Cic. Capitoni, in Epiſt. ad Atticum, lib. 16. 343. 3.
Ex cognitione dicuntur officia naturæ. Cic. 1. Off. 213.
Habere cognitionem faciliorem. Cic. 5. de Finib. 60.
Inſerere cauſæ cognitionẽ. Vlpia. in L. Si oleũ. §. Marito. ff. De (dolo.
Dignũ cognitione. Cic. 1. Off. 213. & 214. & li. 2. 6.
Cognitionẽ prudẽtiãq; ſeqtur cõſiderata actio. Ci. 1. Of. 322.

Dies cognitionis, quo iudex aliquos in ius uocat, uulgò aſsignationis dicitur: quandoquidem eo ipſo debet de cauſa cognoſci. Vlpianus in L. Et poſt edictum. ff. de Iudicijs, Quod ſi is qui edictum peremptorium impetrauit, abſit die cognitionis, &c. Cic. de Clar. Orat. 44.
Suſtinere cognitionem, Vide Suſtinere pro differre.
Cognitor] (γνωστής, γνώμων, διαιτητής,) olim dicebatur, qui nunc procurator iudicialis. Cic. 1. Verr. 7. Me defenſorem calamitatum ſuarum, me ultorem iniuriarũ, me cognitorem iuris ſui, me actorem cauſæ totius eſſe uoluerunt. Idẽ 4. Verr. 73. Aſconius in Diuinationem, Qui defendit (inquit) alterum in iudicio, aut patronus dicitur, ſi orator eſt: aut aduocatus, ſi aut ius ſuggerit, aut præſentiam ſuam commodat amico: aut procurator, ſi negocium ſuſcipit: aut cognitor, ſi præſentis cauſam nouit, & ſic tuetur ut ſuam. Ergo cognitorem Cicero appellauit familiariſsimum defenſorem. Hactenus Aſconius. Cicero pro Roſcio Comœdo 31. Quid intereſt inter eum qui per ſe litigat, & qui cognitorem dat? qui per ſe litem conteſtatur, ſibi ſoli petit: alteri nemo poteſt, niſi qui cognitor eſt factus. Itáne uero? cognitor ſi fuiſſet tuus, quod uiciſſet iudicio, ferres tuum. ſuo nomine petijt, quod abſtulit, ſibi, non tibi exegit. Ibidem 33. Quòd ſi ad Roſcium nihil perueniet quod tu à Flauio abſtuliſſes, niſi te in ſuam litem dediſſet cognitorem: ad te peruenire nihil debet, quod Roſcius pro ſua parte exegit: quoniam tuus cognitor non eſt factus. Budæus.
Aſcribere cognitorem alicui. Cic. 4. Verr. 73.
Cognitorem eſſe. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 8. – ſis cognitor ipſe
Cum cognitore ſponſionem fieri. Cic. 5. Verr. 117.
Fieri cognitorem pro aliquo. Cic. 4. Verr. 73.
In aliquam rem cognitorem dare. Cice. pro Roſcio Comœ. 19.
Cogo] cogis, coegi, coactum, (συνάγω,) cogere, A con & ago compoſitum, ſignificat in unũ colligere. Terent. Heaut. 1. 1. 94. Quaſi talenta ad quindecim Coegi.
In unum aliquid cogere. Quint. lib. 1. cap. 5. 15.
Nodo comas coegit. Senec. Hippol. 4. 9.
Diductos cogere. Horat. 3. Carm. ode 9. 4. Id eſt, diſcordes reducere in gratiam.
Diſperſa cogere. Cic. 1. de Orat. 94.
Ius ciuile in certa genera cogere. Cic. 2. de Orat. 78.
Nubes coguntur ad montes. Lucret. lib. 6. 148.
Cogere oues intro. Plaut. Bacch. 23. 11. Virg. 3. eclog. Cogite (oues pueri.
Pecus cogere. Virg. 3. eclog. 4.
Pecudes cogere ſtabulis. Virg. 6. eclog. 17.
Voces in nodum cogere, ſignificat orationem ſyllogiſmo uel enthymemate includere. Ouid. ad Piſonem 12.
Cogere agmen. Cic. ad Attic. lib. 15. 327. 1. Plaut. Mil. 3. 77. Vt ſibi latrones cogerem & conſcriberem.
Acies in prælia cogere. Virg. 9. Aeneid. 95.
Vndiq; auxilia cogere. Virg. 8. Aeneid. 2.
Cohortes Luceriam coegi. Cic. Mag. Domitio, in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 163. 5.
Coegerat uiginti cohortes ex finitimis regionib. Cæſ. 1. bel. Ci (ui. 62.
Cogere copias in unum locum. Cæſar 2. bel. Gal. 251.
In unum locum cogere exercitum. Cic. Catoni, lib. 15. 4. 6.
Conſilium cogi de aliquo. Quint. lib. 7. cap. 3. 15.
Milites cogere. Cæſar 5. bel. Gal. 173.
Copias parare, multitudinem hominũ cogere, armare, inſtruere. Cicer. pro Cecinna 23.
Socios ad locum aliquem cogere. Virg. 4. Aeneid. 58.
Cogere ad uerba, Conuocare ad colloquiũ. Prop. li. 4. ele. 1. 3.
Cogere Senatum. Cic. 3. de Finib. 11. Dum Senatus cogeretur nihil operæ Reipub. detrahens.
Cogere pecuniã à ciuitatibus ſtatuarũ nomine. Cic. 4. Ver. 98.

Pecuniam

Pecuniã cogere ex decumis imperatorũ. Cic. pro R. Poſth. 19.
Aurum cogere in uſus humanos. Horat. 3. Carm. ode 3. 11.
Cogere ſtipem. Cic. 2. de Leg. 36.
Cogere ſtipendium. Cic. 3. Verr. 48.
Cogere aliquid ad. Seneca lib. 1. de Ira. Quod exundat, ad ſalutarem modum cogere.
Tumultus cogere. Ouid. 24. epiſt. 15.
Vites cogendæ in ſulcum, id eſt, in ordinem componendæ, aut certè arandæ. Virg. 2. Georg. 13. Seruius.
Cogere in ordinem. Budæus, Antiqui quum ſignificare uolebant hominem inter ſuæ conditionis homines retinendum continẽdumq;, id eſt, (ut uulgò loquimur) ſuo ſtatu contentum eſſe cogendũ: in ordinem eum redigendũ, uel etiam cogendũ dictitabant, hoc eſt, inter uulgares, & gregarios annumerandũ. Plin. ad Falconẽ epiſt. 23. 4. Conſulis an exiſtimem te in tribunatu cauſas agere decere. Plurimum refert quid eſſe Tribunum putes. Inanem umbram, & ſine honore nomen? an poteſtatem ſacroſanctam, & quã in ordinem cogi ut à nullo, ita ne à ſe quidem deceat? Idem lib. 2. epiſt. Frugalitatem enim ſuam oſtendere uolens, & in uictu parſimoniã, eleganter hoc uerbo uſus eſt. Liberti (inquit) mei non idem quod ego bibunt, ſed idem ego quod liberti. & mehercule ſi gulæ temperes, non eſt oneroſum quo utaris, cõmunicare cum pluribus. Illa ergo reprimenda, illa quaſi in ordinem redigenda eſt ſi ſumptibus parcas. Huic autem opponitur, Eximere numero. Hactenus Budæus. Liuius 3. ab Vrbe 144. Nimium in ordinem ſeipſum cogere. Idem Decad. 5. lib. 3. 60.
Cogere, (ἀναγκάζειν, βιάζεσθαι, ἀγγαρεύειν,) Compellere. Terent. Adelph. 3. 4. 44. Quod uos ius cogit, id uoluntate impetret. Virg. 7. Aeneid. 25.
Mori me deniq; cogis. Virg. 2. eclog. 2.
Quid non mortalia pectora cogis,
Auri ſacra fames? Virg. 3. Aeneid. 12.
Audaces cogimur eſſe metu. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 22.
Si res coget. Cic. Lentulo, lib. 1. Epiſt. 5. 5.
Acerbè cogi. Cic. 1. Phil. 8.
Conuicio aliquorum cogi. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 14. 1.
Fame cogi. Cic. 7. Verr. 69.
Prece cogere aliquem. Horat. 1. Epiſt. 9. 1.
Ratione aliquem cogere. Cic. de Amic. 25.
Cogere arua ut pareant colono. Virg. 1. Aeneid. 17.
In ſemihoræ curriculum cogere. Cic. pro Rab. 3.
Aliud quàm cogebatur illatum eſt. Cic. 1. de Inuent. 100.
Cogere ui & minis. Cic. 2. de Leg. 24.
Ad arma cogere aliquem. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 2.
Ad munera cogi. Ouid. 2. de Arte 84.
Ad prælia cogi. Virg. 12. Aeneid. 117.
Cogere ad lacrymas. Plaut. Bacch. 20. 56.
Cogere in cruciatum. Plaut. Perſa 13. 10.
In lacrymas cogi. Ouid. in Ibin 42.
Vis uentorũ in portum nauim coegit. Cic. 2. de Inuent. 194.
In Senatum cogi. Cic. 1. Phil. 8.
Cogitur mulier in thalamos alicuius, cui inuita nubit. Valerius lib. 7. Argonaut. 48.
Cogi aliquò, id eſt, neceſsitate adigi, aut compelli ad locum aliquem. Horat. 2. Carm. ode 3. 5.
Omnes eodem cogimur.
In tenues cogi lares, Anguſtam habere domum, non abundare diuitijs. Propert. lib. 4. eleg. 1. 26.
Hortari & cogere, diuerſa. Cic. 3. Off. 71. Num te emere coegit qui ne hortatus quidem eſt?
Cogere in mollitiẽ lanæ. Plin. li. 19. in proœ. 5. de lini natura.
Apes bis grauidos cogunt fœtus, Apibus gemina eſt fœcunditas mellis. Virg. 4. Georg. 47. Seruius.

Verba cogere in pedes, Cõponere uerſus. Oui. 3. Triſ. ele. 6. 4.
Cogitur in curſum uerberibus. Plin. lib. 8. cap. 43. 2.
Cogũtur carnes, Cõglutinãtur, cohæreſcũt. Pli. lib. 27. c. 10. 8.
Agminis coactor. Tacit. lib. 18.
Cogere, (σφηνοῦν,) Spiſſum facere. Vir. 4. Geor. – nam frigore (mella
Cogit hyems, eademq; calor liquefacta remittit.
In nubem cogitur aer. Virg. 5. Aeneid. 4.
In nubes cogitur aer concretus. Cic. 2. de Nat. deor. 145.
Cogere, Eſt quod Gallicè dicitur, faire prendre, & faire tenir, et quod uulgus pharmacopolarũ dicit, dare corpus medicamento. Celſus lib. 5. cap. 18. Quibus adijcitur unguẽti irini quantum ſatis eſt ad ea mollienda atq; cogenda.
Cogere lac in duritiam. Plin. lib. 23. cap. 7. 12.
Cogere cuneos, Impellere. Virg. 7. Aeneid. 112.
Equum cogere uerbere. Claud. 4. Paneg. 45.
Cogũtur uiolẽter aſsiduo uerbere fumãtes equi. Sil. li. 16. 77.
Vnda plurima cogitur uento in aliquẽ locũ. Virg. 4. Geor. 9.
Cogere, pro Concludere & conuincere. Cice. 3. de Natu. deor. 44. Innumerabilia ſunt ex quibus effici cogiq; poſsit, nihil eſſe quod ſenſum habeat, quin id intereat.
Cogi in anguſtum. Terent. Heaut. 4. 2. 2.
Cogi in magnitudinẽ milij. Pli. li. 11. c. 32. Multa aũt inſecta et aliter naſcuntur, atq; in primis ex rore. Inſidet hic raphani folio, primo uere, & ſpiſſatus ſole in magnitudinẽ milij cogitur. Inde porrigitur uermiculus paruus, & triduo mox eruca.
Cogens] (ἀναγκάζων,) Participium. ut
Arbores aliæ nullis hominũ cogentibus ſponte ſua ueniũt. Vir. (2. Georg. 2.
Cogens & uetans deus. Cic. 2. de Leg. 14.
Re cogente profectus eſt. Ouid. epiſt. 16. 31.
Coactus] (συναχθείς,) Parti. ut Coactæ naues, apud Cæſarẽ (1. bel. Ciu. 115.
Coacta pecunia ad agros emendos. Cic. pro Leg. Agra. 9.
Coactus, (ἀναγκασθείς,) & Sponte cõtraria. Sen. Troa. 6. 33.
Coacta dices, ſponte quod fari abnuis.
Coactum & expreſſum auſpicium. Cic. 2. de Diuin. 111.
Lacrymis oculi maduere coactis. Ouid. 6. Metam. 126.
Lacrymæ coactæ, Vi expreſſæ. Virg. 2. Aeneid. 40.
Diſcunt oculi lacrymare coacti. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
Scelus coactum, Impulſu alterius cõmiſſum. Sene. Troa. 10. 3.
Thalamus coactus, id eſt, Venus uiolenta, & uitium per uim oblatum uirgini. Stat. 5. Thebaid. 93.
Coacto uertice humũ attingere. i. inflexo. Sen. Hippol. 12. 14.
Coacti, qui dicantur. Cicer. pro Cecinna 43. Certè cogit is qui congregat homines & conuocat. Coacti ſunt ij qui ab aliquo ſunt unum in locum congregati.
Multa arte coactum ebur. Valer. lib. 2. Argonaut. 93.
Fabris publicè coactis, operisq; imperatis exædificare aliquid. Cicer. 7. Verr. 138.
Operis publicè coactis ædificare nauem. Cic. 4. Verr. 8.
Coacti & armati homines. Cic. pro Cecinna 23.
In unũ locũ coactæ copiæ. Cn. Magnus Domitio, in epiſt. ad Atticum, lib. 8. 162. 13.
Gladij coacti. Lucan. lib. 3. 65.
Coacta alui, excrementa apud Celſum ſunt, quæ Hippocrates li. 2. Prognoſt. συνεστηκότα dicit. Id eſt, ut enarrat Galenus μὴ ὑγρὰ τελέως, ὡς δύνασθαι διαρρεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ μένειν συνεστηκότα, Id eſt, non multum liquida, ut diffluere poſsint, ſed quatenus ceu colligata manent. Celſus li. 2. c. 8. Aluus in hac ualetudine ea tuta eſt, quæ quotidie coacta, eaq; conuenientia his quæ aſſumuntur, reddit.
Lactis maſſa coacti. Ouid. 8. Meta. 134. periphraſis eſt caſei.
Ferro coactus. Propert. lib. 3. eleg. 24. 3.
Ira coactus. Seneca Octau. 2. 3.
Coactus legibus. Terent. And. 4. 5. 41.
Coactus neceſsitate. Cæſar 8. bel. Gal. 153.

gg 3 Coactus

Coactus pudore. Cæſar 8.bel.Gal.51.Vide Neceſſe.
Terrore coactus.Lucret.lib.3.14.
Tempore atq; officio coactus ad aliquid agendũ. Cic. 1. Verr.3.
Coactus ui.Terent.Phorm.1.4.38.Cæſar 1.bel. Gal. 124.
Vi & neceſſario ſumus in portum coacti.Cic.2.de Inue.194.
Coactum ac neceſſario dicere.Cic.pro Domo ſua 72.
Vi morbi coactus incidit.Lucret.lib.3.99.
Regio ſub arma coacta.Virg.7.Aeneid.9.
Coactus, huius coactus,(ἀνάγκασμα,)Cic.4.Verr. Eũ quoq;
oſtendam,ſiquando ſit datus,coactu iſtius,quod non ſenſe=
rit iudicaſſe.Idem 7.Verr.60.Coactu atq; efflagitatu meo.
Coactura] coacturæ,penu.prod. (συναγωγή,)Colum. lib.
12.cap.50.3.Vt ſeparetur, & ſeorſum reponatur uniuſ=
cuiuſq; diei coactura.Hoc eſt, quãtum oliuarum unoquoq;
die collegeris,ſiue congregaueris.
Coactio] Verbale,(ἀγγαρία,εἴσπραξις,) ut Coactio argen
taria, Munus ipſum cogendi pecunias. Sueton.in Veſp.Au=
guſt.cap.1.Vbi deinde uenia & miſsione impetrata,coactio
nes argentarias factitauit.
Coactor] Verbale,(εἰσπράκτωρ,)Coactores(inquit Budæ=
us)dicebantur qui nunc Receptores particulares. Cice.pro
Cluentio 143. Ne multa. perquiritur à coactoribus: inue=
nitur ea ſerrula ad Stratonem perueniſſe. Idem pro Ra=
birio Poſth. 19.
Coactor, aliter.Catili. cap. 150. Menſes x.ab coactore rele=
get porcos ſectarios.
Coactor,pro Impulſore.Seneca epiſt.53. Quibus non duce tã
tum opus eſt,ſed adiutore, & (ut ita dicam) coactore.
Coacto] coactas,coactare,(ἀναγκάζομαι,)Frequẽtatiuũ.ut
Singultus membra coactans. Lucret.lib.6.233.
Cohæreo] cohæres,cohæſi,cohæſum,(συνάπτομαι, συμ=
φύομαι,συνέχομαι,) cohærere,eiuſdem ferè ſignificationis
cuius eſt Adhæreo.Cic.1.Acad.36. Neq; enim materiam
ipſam cohærere potuiſſe,ſi nulla ui contineretur: neq; uim
ſine aliqua materia.
Cohærere alicui rei.Cic.1.de Legib.35.
Ad cohærendum omnia duo aliquid tertium anquirunt. Cicer.
de Vniuerſit.17.
Cohærens & continuata natura cum omnibus ſuis partibus.
Cicer.1.Acad.42.
Aptæ res inter ſe & cohærentes.Cic.3.de Nat.deor.4.
Aptè cohæret mundus.Cic.de Vniuerſit.20.
Implicita cum illis ratio, & cohærens.Cic.pro Lege Man. 12.
Cohærere res aliqua dicitur,quando negocio conuenit & con
cordat.Terent.And.2.2.24. –hem,
Paululũ obſoni. ipſus triſtis. de improuiſo nuptiæ. Non co=
Vix cohæret oratio.Cic.pro Cœlio 11. (hærent.
Congruunt & cohærent cum cauſa.Cic.1.de Inuent.28.
Cohærent dicta inter ſe.Cic.5.de Finib.138.
Non cohæret ſermo.Cic.pro Cecinna 38.
Aptiſsimè cohærent inter ſe.Cic.in Orat.83.
Præclarè inter ſe cohærere.Cic.5.de Finib.138.
Cohærentia inter ſe dicere.Cice.2.Philipp.42. Vulgus uocat
Loqui ad propoſitum.
Cohærere dicuntur aliqui.Plin.epiſt.127.a.lib.7.Hoc eſt,qui
ſunt coniuncti & confœderati inuicem. (rarius.
Cohærere in alia ſignificatione & ius cohærendi.Vide Cohæ=
Cohæreſco] cohæreſcis,(συνέχομαι,)cohæreſcere. Cice.1.
de Nat.deor.75.Quæ interiecto inani cohæreſcunt tamen
inter ſe: & De atomis.Idem 1.de Finib.27.
Cohærentia] cohærentiæ,(συναφή,) Cic.2.de Natu.deor.
232.Iam uerò circuitus Solis & Lunæ, reliquorumq; ſyde
rum,quanquam etiam ad mundi cohærentiam pertinent,ta
men & ſpectaculum hominibus præbent.

Cohærentia mortis & uitæ. Gel.lib.6.cap.13.Et lib.15.ca.3.
Cohærentia uocis.Gel.lib.15.cap.3.
Cohæres] huius cohæredis,pen.prod.com.gen. (συγκληρο
νόμος,)Qui ſimul hæres inſtitutus eſt.Plin.epiſt.116.b. Li
bertos eius,eoſdemq; cohæredes ſuos falſi, ut ueneficij reos
detulerat ad principem.
Multis cohæres.Horat.2.Serm.ſaty.5.11.
Cohærarius] cohærarij,(συναπτικός,) uidetur pro eo ac
cipi poſſe,quẽ lingua Francica appellat adioinct. Cic.3.de
Leg.14.At ſiquid erit quod extra magiſtratus, cohærario
uſus ſit,qui cohæret, popul. creato eiq; ius cohærẽdi dato.
Cohibeo] cohibes,pen.corr.cohibui,cohibitum, (ἐπέχω,
κατέχω,συνείργω,ἀνακατίζω,)cohibere,Ex con et habeo,
Quaſi ſecum habere ſignificat, & retinere apud ſe.Cice. de
Senect.47.de terra loquens,Primum id occatum ſemen co
hibet,ex quo occatio,quæ hoc efficit,nominata eſt.
Auro cohibere lacertos.Ouid.epiſt.9.12.
Auro,id eſt,armillis aureis.
Cohibere in ſe.Cice.de Fato 30. Sed intereſt inter cauſas for=
tuitò antegreſſas, & inter cauſas cohibentes in ſe efficien=
tiam naturalem.
Sydera in ſe cohibent nitorem.Lucret.lib.2.207.
Cohibere latebris aliquid.Virg.3.Aeneid.85.
Ventos carcere cohibens Aeolus.Ouid.14.Metam.45.
Venti cohibentur in antris.Ouid.15.Metam.70.
Cohibere ſe intra locũ aliquẽ, pro Secedere.Plaut.Mil.10.1.
Cohibere ſe, pro Reprimere, & refrænare animum. Terent.
Heaut.5.1.46.Non te cohibes? non te reſpicis?
Cohibere iracundiam,Idem.Cic.pro Marcello 4.
Aſſenſionem cohibere à rebus incertis.Cic.1. de Natu.deor.2.
Crinem cohibere nodo.Horat.3.Carm.ode 14.5.
Fugam cohibere.Sil.lib.15.147.
Furorem alicuius cohibere.Cic.5.Phil.191.
Gaudia cohibere.Propert.lib.2.eleg.26.6.
Iras cohibere.Virg.12.Aeneid.63.
Libidines effrænatas à cõiugib. cohibere.Cic. pro Milone 57.
Manum alicui cohibere.Stat.6.Thebaid.163.
Motus animi turbatos cohibere.Cic.2.Off.24.
Cohibere & continere ab omni lapſu temeritatem. Cicer.
1.Acad.65.
Cohibere animum,manus,oculos ab alieno, Nõ concupiſcere,
non furari aliena.Cic.pro Lege Manil.46.
Cohibere pari ſeueritate fiſcum atq; ærarium.Plin.in Panegy.
57.Id eſt,Cauere ne præter ius & rationem creſcat priua=
torum diſpendio. Laudat enim Plinius Traiani continen=
tiam,quòd non exhauriret ciues improbis cõfiſcationibus.
Cruentas epiſtolas armis cohibere.Tacit.lib.3.
Cohibere filium.Plaut.Merc.3.64.
–neque deſidiæ in ocio
Operam dediſſe,neq; poteſtatem ſibi
Fuiſſe,adeò arctè cohibitum ſe eſſe à patre.
Cohibent pugnare leges. Id eſt, prohibent. Cicer. pro Roſc.
Amerino 54. In emendatioribus codicibus legitur Pro=
hibebant.
Ceruos cohibens arcu.Horatius 4. Carm.ode 6.7.
Clauſtra cohibentia cuſtodem pacis.Horat.2.epiſt.1.52.
Cohibere aliquem in uinculis.Curtius lib.6.
Cohibitio] (ἐποχή,) Verbale. Cicer. 5. Verr.29. Sic
deportandi dies præſtituta tollere cogebat ex area: cohi=
bitio tollendi, niſi pactus eſſet, uim adhibebat pactioni,
non uoluntatem.
Cohoneſto] cohoneſtas, (σεμνύνω,καλλύνω,τιμάω,) co
honeſtare,Idem quod Honeſtare: niſi aliquid ornatus ad=
ferre dicamus ipſam compoſitionem.Plin.lib.22.cap.13.
4 De=

4.Defluuia capitis ſemine illito cohoneſtari.
Cohoneſtare,Honoribus afficere.Cic. Antequàm iret in exiliũ
20.Tantum à uobis illud Equites Romani peto & rogo,ut
quem ſæpenumero ueſtra laude cohoneſtaſtis, &c.
Statuas alicuius cohoneſtare.Cic.4.Verr.122.
Quem ueſtra laude cohoneſtaſtis.Cic.Antequam iret 20.
Exequias alicuius cohoneſtare.Cic.pro Quintio 29.
Cohoneſtare uictoriam.Liu.8.bel.Maced.204.
Cohorreo] cohorres,cohorrui, (συμφρίττω,) Cohorrere:
uel Cohorreſco,cohorreſcis,cohorreſcere, Magno horro=
re affici.Sueton.in Tiberio,cap.21.dij me perdant,niſi co=
horreſcit corpus meũ.Hoc eſt,niſi totus horreo.Cic.in Som
nio Scip.5.Quem ut agnoui,equidem cohorrui.
Aliquem cohorruiſſe,quòd.Cic.Attico,lib.7.121.2.
Cohorrere ex re aliqua.Cic.3.de Orat.4.ex quo quum cohor
ruiſſet, cum febri domum redijt,dieq; ſeptimo eſt lateris do
lore conſumptus.Poſſet hæc particula, Ex quo,etiã ad tem=
pus referri:quaſi diceret,poſt ſudorem quum refrixiſſet.
Cohors] huius cohortis,f.g.(σπεῖρα,τάγμα,) Idem ſignifi
cat quod chors chortis:locum nempe in uilla,tectis circun=
datum,in quo paſcuntur gallinæ & huiuſmodi. Varro lib.
3.de Re ruſt.ca.3.5.Primus enim ille gratus antiquus maio
rum noſtrorum erat,in quo eſſent auiaria,duo duntaxat,in
plano cohors,in qua paſcebãtur gallinæ, & earum fructus
erant oua & pulli.Vide Chors.
Cohors.Sipontinus,Cohors milliaria,quæ & prima cohors di
cebatur,conſtabat mille centum & quinq; peditibus, & e=
quitibus loricatis centum quadraginta duobus: tenebatq;
aquilam,quod præcipuum ſignum erat in Romano exerci
tu,habebat præterea Imperatorũ imagines.Varro de Ling.
Lat.Cohors quòd ut in uilla ex pluribus tectis cõiungitur,
ac quiddam fit unum:ſic his ex manipulis pluribus copula=
tur cohors:quæ in uilla dicta, quòd circa eum locum coer=
cetur pecus.
Acies cohortium.Tacitus lib.21.
Caſtra cohortium,alarumq; inuadere.Tacit.lib.21.
Præſidia cohortium,alarum,legionum inuadere.Tacit.li. 21.
Robora claſsium,alarum,cohortium.Tacit.lib.18.
Cohors & turma.Cic.pro Marcello 4.Nihil ſibi ex iſta laude
Cẽturio,nihil Præfectus,nihil cohors,nihil turma decerpit.
Armigera cohors.Sil.lib.10.20.
Cohors auxiliaria.Vide Auxilior.
Bellatrix cohors.Stat.6.Thebaid.53.
Denſæ cohortes.Claud.7.Paneg.18.
Impia Gigantum cohors.Horat.2.Carm.ode 19.5.
Impura cohors.Cic.in Orat.95.
Inhonora cohors.Stat.10.Thebaid.2.
Innumeræ cohortes.Stat.5.Thebaid.5.
Legionariæ cohortes.Vide Legio.
Montana cohors Cappadocum.Lucan.li.7.45.
Sociæ cohortes.Tacit.lib.21.
Cæſa cohors.Tacit.lib.19.
Expedire cohortes.Tacit.lib.1.
Corrumpere cohortem.Cic.5.Verr.135.
Cohortes ex præſidijs deducere.Vide Deduco.
Educere cohortes.Cæſar 2.bel.Gal.451.
Exarmare cohortes.Tacit.lib.18.
Explicare cohortes.Virg.2.Georg.56.
Firmare cohortes.Tacit.lib.11.
Cohortes inducere in prælium.Vide Induco.
Cohors,Congregatio quoruncunq; hominum.Suetonius in Ne
rone,Quòd quantum potare iubebatur,recuſaret,dimiſſus
è cohorte amicorũ nihilo modeſtius uixit.Hor.1.Epiſt.3.2.
Quid ſtudioſa cohors operum ſtruit?

Famula cohors,id eſt,famularum cohors. Stat. 11. Theb.59.
Innuptæ cohortes,id eſt,cohortes uirginũ. Stat. 12. Theb.37.
Cohors,pro Comitatu & ſatellitio, & familia magiſtratus qui
ibat in prouinciam.Vnde cohors Prætoria, quæ Cõſuli aut
Prætori in prouincia præſto ſemper erat, quaſiq; latus eius
cingebat.Cic.in Verrem.Quæ cohors & qui comitatus fue
rit,me miniſtis.Horat.Laudat Brutũ, laudatq; cohortẽ. Ca
tullus,Piſonis comites cohors inanis.Cice. ad Quint.fratrẽ
Aſiæ Proconſulem,lib.1.1.15. Quos uerò aut ex domeſti=
cis coniunctionibus, aut ex neceſſarijs apparitionibus tecũ
eſſe uoluiſti,qui quaſi ex cohorte Prætoris appellari ſolent:
horum non modò facta, ſed etiam dicta omnia præſtanda
nobis ſunt.Itaq; quod Cicero cohortem Prætoriam in præ=
tura urbana dixit, Aſconius Conſulares comites interpre=
tatur. Budæus.
Prætoria cohors ſcortatorum.Cic.2.in Catil.43.
Prætoriæ cohortes.Tacit.lib.11. & lib.3.
Laborioſa cohors Vlyſſei.Horat.Epod.16.13.
Cohors uaga.Catullus de Berecynthia.
Dare cohortem in præſidium.Tacit.lib.15.
Vallatum cohortibus ire.Stat.12.Thebaid.37.
Cohors ad res inanimatas etiam transfertur. ut Febriũ cohors.
Horat.1.Carm.ode 3.7.
Cohortalis] pen.prod.(ταγματικός,)Adiectiuũ à cohor=
te uillæ:ut Cohortalis auis.Colum.lib. 1. in proœm.22.Et
ut à pecoribus recedam, quorum in parte, auium cohorta=
lium, & apium cura poſita eſt,quis, &c.
Cohortor] cohortaris,(παρεγγυάω,)cohortari, Simul aut
uehementer hortari.Cic.2.de Nat.deor.222. Deinde hac
cohortamur, hac perſuademus.
Deterrere & Cohortari opponuntur.Cic. 1. de Orat.135.Il=
lud uerò fuit horribile,quod mehercule uereor ne maiorem
uim ad deterrendum habuerit, quàm ad cohortandum.
Cohortari ad pacem. Cic.ad Atticum,lib.15.321.4.
Ad ſtudiũ ſummæ laudis aliquẽ cohortari.Cic.Curioni, li.2.3.
Cohortari ad uirtutem ardentius.Cic.2.de Orat.20. (5.
Cohortari inuicem.Sueton.in Sergio Galba,cap.10.
Cohortandus] Participium,(παρεγγυαστέος,) Ci.1.de O=
rat.16.Non ſibi cohortandum Sulpitium & Cottã,ſed ma
gis utrunq; collaudandum uideri. Cohorto ueteres etiam di
xerunt.Quadrig.lib.5.Annal.Atq; hos cohortarent.
Cohortatio] (παρεγγυή,)Verbale.
Iudicũ cohortatio ad honeſtè iudicãdum.Cic.pro Cluen. 109.
Inanis & ſine cauſa ſuſcepta cohortatio.Cic. Lent.li. 1.7.31.
Incredibiliter me cõmouet tua cohortatio.Ci.At.li.16.337.5.
Concitatũ eſſe cohortatione alicuius ad aliquid. Cic. 1.de Ora.
Excitari cohortationibus.Cic.Brut.10.2. (102.
Cohum] cohi,Lorum quo temo buris cum iugo colligatur,
à cohibendo dictum.Hæc Feſtus.
Coinquino] coinquinas,pen.corr.(μολύνω,) coinquina=
re,Idem quod ſimplex Inquinare.Colum.lib.8.Totam pro
geniem coinquinat: ſiquidem celeriter tum alia pecora,tũ
præcipuè oues contagione uexantur.Martialis,
–merdiſq; coinquiner albis.
Coinquinare,per metaphoram.Cic.3.de Nat.deor.94. Peri=
culum matres coinqinari regias.
Cois] (κῶϊς,)Veſtis genus,à Coo inſula nominatum.Plinius
lib.11.cap.22.2. Telas araneorum modo prima redordi=
ri,ruſuſq; texere inuenit in Ceo mulier Pamphila Latoi fi
lia.Horat.1.Serm.ſaty.2.21.Altera nil obſtat cois tibi: pe
nè uidere eſt Vt nudam.
Coitus] Vide coeo.
Coix] coicis, Genus ſtirpis, cuius folia ad textum ſunt uti=
lia.Strabo.

Colaicum] Taprobanæ inſulæ promontorium, ut eſt apud Plinium in ipſius inſulæ deſcriptione, lib. 6. cap. 22.

Colaphus] huius colaphi, pen. corr. (κόλαφος,) Latinè dicitur alapa. Terent. Adelph. 2.2.37. Colaphis tuber eſt totum caput.

Ducere colaphum alicui. Quint. lib. 6. cap. 3. 57. id eſt, infringere.

Incutere colaphum. Vide Incutio.

Colaphum infligere. Vide Infligo.

Infringere colaphum. Vide Infringo.

Infringere colaphos. Terent. Adelph. 2. 1. 46.

Colax] huius colacis, penult. correp. (κόλαξ,) Latinè aſſentator dicitur. Eſt autem nomen paraſiti, ab aſſentando. De hoc apud Terentium.

Colaxes] (κολάξης,) Iouis & Oræ filius: cuius pariter & matris meminit Valerius Flac. lib. 6. Argonaut. 10.

Proxima Biſaltæ regio, ductorq; Colaxes
Sanguis & ipſe deûm: De Ora matre eius fabulantur eam fuiſſe ancipiti forma, humana & ſerpentina.

Colchi] ſiue Colchis, Colchidis, & Colchos, (κολχίς, κόλχοι,) Regio iuxta Pontum, regnum Aeetæ regis. In qua fuerunt ueneficij maximi authores. Habet in ſe iuga Caucaſi, atque hinc Caſpium, & Hircanũ habet mare, hinc Mæotim. Ferũt Iaſonem Theſſalum cum Argonautis eò nauigaſſe, ut uellus aureum raperet. In ea Sibaris Colchorum regia eſt. Hæc (ut Ptolemæus ait) monte Corace à Septentrione clauſa eſt, qui eſt Caucaſi pars, & Nomades excludit: ab Oriente, Hyberia: à Meridie Phaſide, & Armeniæ montibus: ab Occidente, Euxino ponto. Ammianus lib. 22. Colchos antiquam Aegyptiorum ſobolem eſſe refert. Nam linificium adeò apud eos uulgatum eſt, ut in peregrina quoq; loca exportetur. unde quidam cognationem Colchorũ cum Aegyptijs oſtendere uolentes, fidem ex his capiũt, inquit Strabo. Horat. Epod. 5. 5. -plumamq; nocturnæ ſtrigis,
Herbasq;, quas & Colchos, atq; Iberia
Mittit uenenorum ferax.

Colchis] (κολχίς,) Horatio dicitur illa quæ in Colcho nata eſt, quo nomine Medeam ſignificat in Epodis 16. 12.
Neq; impudica Colchis intulit pedem.

Colchis torua, Medea. Iuuen. Saty. 6.

Turbida Colchis. Valer. lib. 7. Argonaut. 120.

Gens Colchis, Gens Colchorum. Valer. lib. 5. Argonaut. 84.

Colchi, populi Phaſim fluuium incolunt, dictiq; ſunt à Colcho Phaſidis filio.

Phryxæi Colchi, à Phryxo filio Athamantis, qui inſidias nouercæ fugiens, nauigauit Colchos, ibiq; uellus aureum monimentum periculorum Marti, aut (ut alij dixerunt) Ioui Phryxio dicauit. Valer. lib. 1. Argon. 80.
Tu quoq; Phryxæos remo Pæantie Colchos
Bis Lemnum uiſure petis.

Sæui Colchi. Valer. lib. 3. Argonaut. 141.

Truces Colchi. Valer. lib. 1. Argonaut. 149.

Auratus aries Colchorum. Cic. in Orat. 93. & ad Heren. 69.

Colchus] (κόλχος,) Adiect. Qui ex Colcho eſt. Hora. in Arte 24.
Colchus an Aſſyrius: Thebis nutritus, an Argis.

Domus Colcha. Ouid. 3. Faſt. 170.

Colchus Phaſis. Seneca Hippoly. 8. 9.

Colchicus] pen. corr. (κολχικός,) Adiectiuum. ut Venena Colchica. Horat. 2. Carm. ode 13. 2.

Colchiacus] pen. corr. (κολχιακός,) aliud Adiect. Prop. li. 2. ele. 1. 11.
Seu mihi Circæo pereundum eſt gramine, ſiue
Colchis Colchiacis urat ahena focis.

Coles] colis, uel colis, colis, (καυλός,) penis, ſiue membri uirilis quaſi haſta uſq; ad glandem. Celſus lib. 7. cap. 25. Ab his ad ea tranſeundum, quæ in cole ipſo fiunt.

Coleus] (ὄρχις,) Teſtis aliàs dicitur, ſiue teſticulus, per diminutionem. Sipontinus. Cic. Peto, li. 9. 22. 14. Teſtes, uerbum honeſtiſsimum in iudicio: alio loco non nimis: at honeſti, colei Lanuini: Cliternini, non honeſti.

Coliculus] Vide Colis.

Colicus] Vide Colon.

Colidos] pen. corr. Inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra, quæ tantæ altitudinis eſſe fertur, ut illuc aues nõ aduolent.

Colina] pen. prod. à colendo, quæ poſtea Culina dicta eſt, deinde à coquendo Coquina: quòd ibi colebant ignem locupletiorem. Sipontinus.

Coliphium] coliphij, (κωλίφιον,) Panis quo utebantur athletæ, ἀπὸ τοῦ κώλου καὶ τοῦ ἶφι, hoc eſt, robore membrorũ. Iuuen. Sat. 2. Luctantur paucæ, comedũt coliphia paucæ. Hæc Bud. Pla. Perſ. 4. 12. -coliphia mihi Ne incocta detis.

Colis] huius colis, m. g. (κλῆμα,) ſignificat Pampinum. Varro de Re ruſt. lib. 1. ca. 31. 1. Pampinare eſt ex ſarmento coles, qui nati ſunt, de ijs qui plurimum ualent, primũ ac ſecũdum, nonnunquam etiam tertiũ relinquere, reliquos decerpere: ne relictis colibus ſarmentũ nequeat miniſtrare ſuccũ.

Colis, etiã eſt exiguus ac tener braſsicæ, fabæ, & ſimiliũ caulis.

Coliculus, pe. corr. (κλημάτιον,) Dimin. Varr. li. 1. de Re ruſt. c. 31. 4. Ex altera parte caprea dicta, quod parit capreolũ. Is eſt coliculus uiteus intortus ut cincinnus. Col. li. 11. c. 2. 7.

Colla] huius collæ, (κόλλα,) à Græcis dicitur quã nos glutinũ dicimus, quo ligna ferruminantur. Sipont. Vtimur autẽ tãtũ eius cõpoſitis: ut Sarcocolla, Ichthiocolla, Chryſocolla.

Collabor] pe. prod. collaberis, collapſus ſum, (κατολισθαίνω,) collabi, Labi, uel ſimul cũ aliquo labi. Oui. 6. Met. 59.
Hæc fruſtrà fugiens collabitur.

Faſtigium domus collabi. Suet. Cæſare, cap. 81.

Collabi ruina. Liu. 9. bel. Pun. 95.

Collapſus] (συνωλισθημένος,) Participiũ. Celſus lib. 7. ca. 26. 1. Res uerò interdũ cogit emollire manu urinã, quũ illa non redditur, aut quia ſenectute iter eius collapſum eſt.

Collapſus is dicitur, cui præ dolore concidit animus. Virgil. 8. Aeneid. 15. famuli collapſum in tecta ferebant.

Dolore ſubito collapſa. Ouid. 7. Metam. 168.

Ferro collapſus. Virg. 4. Aeneid. 133.

Saxo collabitur ingens Centaurus. Stat. 1. Achil. 40.

Aedes uetuſtate collapſæ. Sueton. in Auguſto, cap. 30.

Collapſus excipit artus. Ouid. 10. Metam. 38.

Ceruix collapſa. Virg. 9. Aeneid. 91.

Cineres collapſi dicũtur, quũ eſt omnino extinctus ignis. Virgil. 6. Ae. 45.

Membra collapſa. Virg. 4. Aeneid. 79. Per hyperbolen totum hominem ſignificat. Virg. 3. Georg. 95.
Rurſus abundabat fluidus liquor: omniaq; in ſe
Oſſa minutatim morbo collapſa trahebat. Seruius.

Ruina collapſa. Sil. lib. 7. 146.

Collabaſco] collabaſcis, (καταφέρομαι, ὑποφέρομαι,) collabaſcere, Ruinã minitari. Plaut. Stich. 9. 17. -ſi labant
Res laſſæ, itidem amici collabaſcunt. Per translationem.

Collabefio] collabefis, (καταλύομαι,) collabefieri. Cæſ. 2. bel. Ciuil. 23. Illæ adeò grauiter incitatæ conflixerunt, ut uehementiſsimè utræq; ex concurſu laborarent: altera uerò perfracto roſtro tota collabefieret.

Collabefacto] collabefactas, (λυμαίνομαι,) collabefactare. Idem quod Labefactare. Ouid. 1. Faſt. 113.
Et uaſtum motu collabefactat onus.

Collachrymo] collachrymas, pe. cor. (ἐπιδακρύω,) collachrymare, Idẽ quod ſimplex Lachrymare. Cice. in Somnio Scip. 1. Ad quẽ, ut ueni, cõplexus me ſenex collachrymauit.

Collachrymare caſum. Cic. pro Seſtio 106.

Collachrymatio] ἐπιδάκρυσις, Verb. Ci. 2. de Ora. 102. Signa doloris tui uerbis, ſententijs, uoce, uultu, collachrymatione deniq; oſtendens.

Collactaneus] (ὁμογάλακτος,) Qui eiſdẽ mãmis eſt nutritus.

Collacteus, (συγγάλακτος,) Idem Iuuen. Saty. 6.
-quid dicat notæ collactea mammæ. Alia exemplaria habent, Collocia Mauræ. Martialis, Sed quod ſororis eius amica indiſcreto fœdere collactea uideretur.

Collare] huius collaris, pen. prod. n. g. (περιδέραιον,) Vinculi genus quo collum aſtringitur. Lucilius lib. 9. Cum manicis Catulo, collareq; ut fugitiuum Deportẽ. Hæc Nonius. Vel ut ait Budæus, Cingulum ex corio firmo cum clauis capitatis. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. 12. Ne uulnerentur à beſtijs, imponuntur his collaria.

Collaria] huius collariæ, Ferrum rotundum quo conſtringuntur colla malefactorum. Plaut. Capt. 6. 107. Hoc quidẽ haud moleſtu'ſt iam, quòd collus collaria caret.

Collatia] (κολλατία,) Oppidum iuxta Romam, eo quòd ibi opes aliarum ciuitatum fuerint collatæ: à qua porta Romæ Collatina dicta eſt. Hæc Feſtus.

Collatiuũ] Sacrificiũ dicitur quod ex collatione offertur.

Collatiuum uentrem, magnum & turgidum dicit Plautus, Curcul. 5. 16. quia in eum omnia edulia congeruntur. Feſtus.

Collato] collatas, pen. prod. collataui, collatatum, (συμπλατύνω,) collatare, Idem quod ampliare. Cicer. in Orat. 108. Quòd ſi & anguſta quædam atq; conciſa, & alia eſt collatata & diffuſa oratio, neceſſe eſt id non literarum accidere natura, ſed interuallorum longorum & breuium uarietate.

Collatio, Collatus] Vide Confero.

Collaudare] (συνεπαινεῖν,) Eiuſdem ſignificationis cũ ſuo ſimplici. Terent. Eun. 5. 9. 60. Et collaudaui ſecundum facta & uirtutes tuas. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 5. 5. Orationem meam collaudauit ſatis multis uerbis. Ouid. 10. Meta. 73.
Non intellectam uocem collaudat.

Beneuolentiam diligentiamq; aliquorum collaudare. Cic. ultima actione in Verrem.

Clementiam alicuius per literas collaudare. Cic. Att. li. 9. 18. 1.

Factum alicuius collaudare. Cic. 5. Phil. 185.

Memoriam collaudare. Cic. Antequam iret in exilium 1.

Ab omnibus collaudari. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 18.

Non cohortandus, ſed magis collaudandus aliquis. Ci. 1. de Ora. 16.

Collaudatus] (συνεπῃνημένος,) Stat. 6. Theb. 98.
-uictorq; & collaudatus abiſſet.

Collaudatio, Verbale, (συνεπαίνεσις,) Cic. 2. de Inuen. 215. Primum ſcriptoris collaudatione, & loco communi, nihil eos qui iudicent, niſi id quod ſcriptum ſit ſpectare oportere.

Collecta] huius collectæ. Vide Colligo.

Collectanea] collectaneorum, n. g. plur. nu. (συλλογή,) Scripta, quæ ex pluribus excerpta locis, in unum lecta ſunt. Sipontinus. Vide Colligo.

Collega] collegæ, pen. prod. maſc. gene. (συνάρχων, σύνδικος,) Collegæ (inquit Varro de Lingua Latina) dicũtur qui unà lecti ſunt. Vlpianus, Collegarum appellatione hi continentur qui ſunt eiuſdem poteſtatis. Sipontinus, Collegæ ſunt in legatione aut magiſtratu ſocij. Plin. lib. 19. cap. 8. 26. Inuenio muſtum rutatum populo datum à Cornelio Cethego, in Conſulatu collega Quint. Flaminini. Cicero ad Brutum, lib. 11. 15. 1. Planco collegæ mandaſti, ut te mihi per literas excuſaret.

Collega & ſocius alicuius. Cic. 4. Verr. 75.

Regni collega. Cic. 2. Phil. 89.

In cenſura collegæ. Cic. de Amicit. 37.

Poteſtatem collegæ abrogare. Cic. 3. de. Legib. 35.

Inter collegas diſcrepare iudicia. Cic. pro Cluent. 96.

Facere collegã in quodam munere. Cic. de Claris Orat. 56.

Habere collegam in quodam munere. Cic. 1. Off. 199.

Libidinẽ leuitatemq; collegæ uultu frangere. Cic. pro Seſt. 15.

Numerare alicui collegam. Cic. 4. Verr. 75.

Cenſoris mores etiam collega timeret. Iuuenal. Satyr. 11. 10.
Cui ſimul cum alio legatum relictum eſt. Digeſt. De uſufructu accreſcendo.

Collegium] (συνέδριον, σύλλογος,) Propriè ſignificat ſocietatem ipſam collegarum. Tres numero collegium facere exiſtimauit Horatius Priſcus: quod magis ſequendum affirmat Marcellus, quàm quod pleriq; ſcripſerunt, maiorem ad id numerum neceſſarium eſſe. Cic. 6. Verr. 97. Tum ex ampliſsimo collegio Decemuirali, &c. Idem ad Cælium Aedilem, lib. 2. 12. 5. Gellius lib. 11. cap. 3. 1. Aliter enim dicẽ uidebam, Pontifices pro collegio decreuiſſe. Id eſt, ex authoritate & ſentẽtia collegij pontificum, inquit Volaterranus.

Collegium, Congregatio & ſocietas quoruncunq; hominum. Plinius epiſt. 250. Tu domine diſpice an inſtituendum putes collegium fabrorum duntaxat hominum CL.

Ambubaiarum collegia. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 1.

Collegium naturæ. Plin. lib. 10. cap. 17. Auxiliatur accipiter, collegio quodam naturæ, bellumq; partitur.

Pontificum collegium docere. Cic. pro Domo ſua 26.

Prætorum collegium. Cic. 3. Off. 105.

Sacerdotum collegium. Cic. de Claris Orat. 65.

Ampliſsimi ſacerdotij collegiũ. Cic. Appio Pulcro, li. 3. 10. 31.

Tribunorum plebis collegium. Cicer. pro Domo ſua 37. Idem 4. Verr. 69.

Apud collegium Tribunorũ plebis cauſam alicuius agere. Cic. 4. Verr. 69.

Sodales eiuſdem collegij. Caius in Lege ultima. ff. de Collegijs & illicitis corporibus.

Deſperatum collegium. Cic. 3. de Legib. 34.

Illicita collegia coercentur Senatuſconlto. Martianus in L. prima. ff. de Collegijs & illicitis corporibus.

Sodalitia collegia. Martianus in L. prima. ff. de Collegijs & illicitis corporibus, Mandatis principalibus præcipitur Præſidibus prouinciarum, ne patiantur eſſe collegia ſodalitia.

Adhibere collegium. Vide Adhibeo.

Celebrare collegium. Martianus in L. Collegia. ff. de Collegijs & illicitis corporibus.

Coire collegium. Martianus in L. Collegia. ff. de Collegijs & illicitis corporibus.

In collegium cooptare. Vide Coopto.

Deferre ad collegium. Cic. 2. Phil. 88.

Diſſoluere collegia. Suetonius in Auguſto, cap. 32. Martianus in L. Collegia. ff. de Collegijs & illicitis corporibus.

Vſurpare collegium. Vlpianus in L. Qui illicitum. ff. de Collegijs & illicitis corporibus.

Collegium, pro Conſortio officij, ſiue ſocietatis. Tacit. lib. 3. Cõſulatus patris, atq; filij collegio inſignis.

Collegium, de Conſulibus dixit Liuius lib. 10. ab Vrbe, Scire ſe nihil concordi collegio firmius ad Remp. tuendã eſſe. Idem tria collegia uocat tres Cõſulum duorum uices. Ex Budæo.

Colleuo] colleuas, pen. corr. (ἐπικουφίζω,) colleuare, uidetur id ſignificare quod uulgus alleuiare dicit. Plin. lib. 23. cap. 1. 17. Prodeſt renibus, iocineri, & interaneis ueſicæ: colleuat enim ea. De muſto loquitur.

Collibertus] (συναπελεύθερος,) Qui ab eodem patrono libertate donatus eſt. Plaut. Pœnu. 14. 89. Quin hercle collibertus meus faxo eris, ſi di uolent.

Inter collibertos matrem & filium, pietatis ratio ſecundum naturam eſſe ſalua debet. Vlpianus in L. prima. ff. de Obſequijs à liberis & libertis parentibus & patronis præſtandis. Paulus in L. Duo. §. Duo. ff. Pro ſocio, Duo colliberti ſocietatem coierunt, &c.

Colli-

Collibet] *uel collubet,pe.corr.collibuit,collibitum eſt,(συνδοκεῖ,Collibere,Idẽ quod* Libere,*&* placere. Terent. Eun. 5.9.26. *- ſiquid collibuit,noui te.Salluſtius in Cice.* 1. *An non ita à pueritia uixiſti, ut nihil flagitioſum corpori tuo putares,quod alteri collibuiſſet?*

Nihil non æquum ac uerum duxerit, quod ipſi facere collibuiſſet.Cic.in Salluſtium 10.

*Collibitum eſt mihi.Cic.ad Caßium,lib.*15.16.4. Vt ſimul ac *mihi collibitum ſit de te cogitare,illud occurrat.*

Colliciæ] *colliciarum,*Maiores *ſulci,in quibus aqua ſi redũdat,excolatur.Dicuntur & elices.Colum.lib.* 2. *colliquias uocat.Feſtus,Colliciæ,tegulæ per quas aqua in uas defluere poteſt.Plin.lib.*18.*cap.*19.*ad finem,* In *uſu eſt & collicias interponere,ſi ita locus poſcat, ampliore ſulco, quæ in foſſas aquam deducant.*

Colliculus] Vide *Collis.*

Collido] *collidis, pen. prod. colliſi, colliſum, (συνηρούω, συναράττω,συμβάλλω,) collidere,Simul percutere,conterere,& frangere.Cic.*3.*de Nat.deor.*14. *Humor ita mollis eſt,ut facile premi collidiq; poßit.*

*Aurum colliditur,ut fiat anulus.Ouid.*3.*de Arte* 45.

*Confligunt & colliduntur leges.Quint.lib.*7.*cap.* 3.9. Id eſt, *contrariæ ſunt.Budæus.*

*Acer concurſus uiros colliſerat.Sil.lib.*7.114.

Gloria collidit fratres. Stat.lib. 6.87.

*Collidere manus,*pro Complodere.*Quint.lib.*2.*cap.*13.

Colliſus] *(συγκρουσθείς,)*Adiect.pen.prod.*Sil.li.*3. 141.
- alta ſonoro
Colliſis trabibus uoluuntur murmura luco.

*Græcia colliſa bello.Horat.*1.*Epiſt.*2.2.

Colliſus] *huius colliſus,pen.prod.m.g. (συγκρουσμὸς,)*Idẽ *quod colliſio.Plin.lib.*9.*cap.*35. *Ceu ſono quoq; & colliſu ipſo margaritarum.*

Colliſio] *(σύγκρουσις,)*Verbale,*Eſt duorum aut pluriũ corporum mutua(ut ita dicam)confricatio.*

Colligo] *colligas,pe.cor.colligare,(συνδέω,συνδεσμεύω,) Simul ligare.*Terent.Eun. 5.5.13. Colligauit primum eum *miſeris modis.Cic* pro Rab.perduel.reo.8. I *lictor,colliga* (*manus.*

Sententias uerbis colligare.Cic.in Orat.96.

*Vnum interiectum medium,& ſeipſum,& ea quibus eſt inter poſitum colligat.Cic.de Vniuerſit.*18.

*Colligare in faſciculos manuales.Plin.lib.*19.*cap.*1.8.

Colligare ſe cum aliјs,per tranſlationem.Cic.ad Pætum, *lib.*9. 17.6.*Quid faciat tamen non habet, ita ſe cum multis colligauit.Id eſt,impediuit & irretiuit.*

*In Græciam colligare aliquem.Cic.*11.*Philip.*309.

Colligare uno libro omnia.Cic.in Orat.65.*Id eſt complecti.*

*Colligata,& implicata inter ſe.Cic.*1.*Off.*25.

*Apta & colligata inter ſe.Cic.*1.*de Nat.deor.*15.

*Colligare impetum furentis.Cic.*11.*Phil.*290.

*Colligare uulnera.Plin.lib.*35.*cap.*15.9.*Sanguinẽ ſiſtit:uulnera colligat:glutinat neruos.*

Colligatio] Verbale,*(σύνδεσμος,)* Cic. 1. de Diuin.205. *Quin colligationem cauſarum omnium perſpiciat animo.*

*Colligatio ſocietatis.Cic.*1.*Off.*79.

*Ex colligationibus ſumere interualla.Cic.de Vniuerſit.*31.

Colligatus] *(συνδεδεμένος,)* Participium.*ut* Vinculis col*ligati ſumus,quum gignimur.Cic.de* Vniuerſit. 57.

Colligatum] *Subſtantiuum,(συνδεδεμένον,)ut* Omne col*ligatum ſolui* poteſt.*Cic.de* Vniuerſit.57.

Colligo] *colligis,pe. corr.collegi,collectum,(συλλέγω,συναθροίζω,ἀθροίζω,ἀγείρομαι,ἀγυρτεύω,) colligere,* In *unum redigere,ut ait* Nonius.*Virgilius,*Collige *uirgo roſas.*

*Carpere & colligere undiq;.Cic.*1.*de* Orat.94.

In unum locum colligere.Cic.de Petit.*Conſul.*37.

*Colligere in uas.*Varro 3.*de* Re *ruſt.c.*16.29.*Colligendũ eas in uas aliquod,& reponendũ in tecto loco, ac tepido.Pli.li.* 12.*cap.*25.4. *Tenui gutta,ploratu lanis parua colligitur in cornua.*

*Arma nauis colligere,id eſt,*Vela *contrahere , non penitus deponere,ut inquit.Seruius.Virg.*5.*Aeneid.*3.

*Capillos colligere in nodum.*Ouid.3.*Metam.*34.

Equos *colligere.*Ouid.2.*Metam.*80.

Exercitum *colligere ex ſenibus deſperatis. Cic.* 2. *in Catil.*28.

Fontes *colliguntur anguſtis fiſtulis.* Quint.*lib.* 5.*ca.*14.14.

Fructus *colligere.*Horat.1.*Epiſt.*12.1.

Gradum *colligere.Silius lib.*7.140.

Hoſtem *colligere,*In *anguſtum cogere.Sil.lib.*10.1.

Librũ *aut aliud aliqd colligere,*pro Subleuare.*Pli.epiſt.*25.6.

*Milites,uel exercitum colligere.Cic.*7.Verr.104.*uti Pachyno,è terreſtri præſidio milites colligeret.*

*Miles in mœnia colligit ſeſe,*Milites *ſeſe recipiunt in urbem. Silius lib.*10.78.

*Ingentẽ numerũ perditorũ hominũ colligere.Ci.*2.*in.Cat.*30.

*Stipem colligere à tyrannis.*Liuius 8.*bel.Maced.*197.

*Vaſa colligere.Cic.*6.*Verr.*36.

Veſtigia Pythagoreorum *colligere.Cic.* 4.*Tuſc.*5.

Veſtem colligere,pallium,&c. Plaut. *Capt.* 13. 20. *Collecto quidẽ eſt pallio,quidnam acturus eſt? Marti.lib.*7.32.*Collige Cinna togam,calceus ecce perit.Ouid.*1.*de Arte* 31.

*Colligere annos.Plin.lib.*13.*ca.*13.1. *Ad quos à regno* Numæ *colliguntur anni* DXXXV.

*Colligere,*Enumerare.*Ci.de Cla.Orat.*146.*Putarẽ te(inquit) ambitioſum eſſe ſi(ut dixiſti) ij quos iãdiu colligis,uiuerent.*

*Colligere peccata & uitia alterius.Cic.*3.*de* Legib.33.*Idem* 1. (*de Fin.*94.

*Colligere naufragia fortunæ.Cic.*7.*Verr.*102.

Naufragium Reipublicæ *colligere ac ſalutem communem reficere.Cic.pro* Seſtio 11.

*Dolor rabiem collegerat omnem.*Ouid.9.*Metam.*43.

Colligere omnium laudes.Cic.ad Qu.*frat.lib.*1.1.61.

*Nullã memoriã antiquitatis collegerat.Cic.de Clar.Ora.*112.

Colligere breuiter quæ acta ſunt.Cic.ad Att.*lib.*1.13.4.

*Argumenta cauſarum colligere.Cic.*2. *de* Orat.170.

*Aliquorum facetè dicta colligere.Cic.*1.*Off.*146.

Colligere rationes.Cic.ad Brutũ 9.1. *Me quidẽ cùm rationes, quas collegeras,tũ authoritas tua à nimio mœrore deterruit.*

*Colligere rationes,aliter.*Plaut.*Amph.*15.26.
Neſcio quid ſecum ſolus:puto
Rationes colligit:quid memoret,hinc excipiam.

Quid ſingula conſector & colligo? Plin.in Paneg.125.

*Colligere cauſas.Plaut.Trinum.*11.45.

*Colligere teſtes.Cic.*2.*de* Orat.48.

*Colligere uitia in aliquem.Cic.*4.*Tuſc.*131.

*Vocem ab acutißimo ſono uſq; ad grauißimum ſonũ recipere, & quaſi quodam modo colligere.Cic.*1.*de* Orat.131.

Colligere LX.*pedes orbe,pro* Complecti.*Plin.lib.*12. *cap.*5. 2.*Idem lib.*36.*cap.*12.3.*Capitis monſtri ambitus per frontem centum duos pedes colligit.*

*Colligere, tanquam ſubducta ratione aliquid ita eſſe aſſerere, & comprobare.Plin.lib.*11.*cap.*37.49. *Eandem eſſe & naturam quam cerebro colligunt, quoniã prætenui eius mẽbrana modo inciſa ſtatim expiretur.De ceruice.*

*Acutè colligere.*Vide *Acuo.*

Apertißimè colligit.Cic. Quint.*in procem.lib.*1.10.

Bene colligit hæc pueris & mulierculis eſſe grata. Cice.2.Off. (83.

*Memoriter colligere.*Vide *Memor.*

*Mendoſè colligis.*Vide *Menda.*

Colligere exemplo. Plin.*lib.*11.*cap.*39.4.

Colligere omnia,id eſt,omnium ſimul collectorum ſummam facere.Cic.ad Metellum,*lib.*5.2.12.*Poſtea uerò quàm profectus es,uelim recordere quæ ego de te in Senatu egerim: quæ in cõcionibus dixerim, quas ad te literas miſerim : quæ quum omnia collegeris,tu ipſe uelim iudices.*

*Colligere animo.Cic.*1.*de* Inuent.39.*Quare hoc in genere, ut cõmodius quid euenturũ ſit, antè animo colligi poßit, quid.*

*Conſiderare,& animo colligere.Cic.*1.*de* Inuent.1.

*Ex animo ſuo colligere.*Ouid.*epiſt.*11.18.

*Ex re aliqua colligere.Cic.*Attico,*lib.*2.38.1.

*Colligere cogitatione & ratione.Cic.*3.*de Finib.*33.

*Aliquos erga nos amicè et beneuolè colligere.Ci.*1. *de Fin.*53.

Colligere beneuolentiam alicuius.Cicer.in Partit. 67.*Idem de Amicitia* 55.*Nec mediocre telum ad res gerendas exiſtimare oportet beneuolentiam ciuium,quam blanditijs & aſſentationibus colligere turpe eſt.*

Ab auditorum perſona beneuolentiam colligere. Author *ad* (Herenn.*lib.*1.8.

*Beneuolẽtiæ colligẽdæ artificio uincere.Ci.*Qu.*frat.li.*1.2.12.

*Beneuolẽtiã aliquorũ cõciliare et colligere.Ci.Pap.li.*9.16.4.

*Colligere exiſtimationẽ & famam uigilijs & ſudoribus.Cic.*1. *Verr.*39.&40.*Et apud eundẽ,Colligere bonum rumorẽ.*

Colligere gratiam ex æquo labore. Vide *Gratia.*

*Gaudia colligere.Propert.lib.*2.*eleg.*15.2.

Aer humorẽ colligens terrã auget imbrib. Cic.2.*de* Nat.*deor.* 145. *Ignes blandos colligere,* Amore *incaleſcere.*Valer. *Flacco lib.*2.71.

Luna reuertẽtes ignes colligit,renaſcitur ac fit noua. Virgil.1. (*Georg.*86.

Colligere inimicos.Cic.ad Atticum,*lib.*19.197.4.

Iniurias alicuius colligere.Cic. 6.*Verr.*33.

*Colligere crudelitatis inuidiam.Cic.*7.*Verr.*15.

Iram colligere,& ponere contraria.Horat.in Arte 33.

*Iras colligere.Valer.lib.*7.*Argonaut.*67.

*Nox pluuiam colligit.Virg.*9.*eclog.*13.

*Os rabiẽ colligit.*Ouid.1.*Meta.*48.*De Lycaone in lupũ mutato.*

*Vitioſum ſanguinẽ colligere.Cic.de Claris Orat.*155.

*Colligere ſitim.Virg.*3.*Georg.*65.

*Colligere uentos rumorum & concionum.*Vide *Ventus.*

*Colligere uires ad aliquid agendum.Liu.*9. *bel.Pun.*149.*Ci. ad* Brutum,*lib.*11.18.5.

*Vires ſibi colligere uſu.Ouid.*2.*de Arte* 8.*Id eſt,acquirere quale eſt illud Virgilij de Fama lib.* 4.*Aeneid.*35.
- uireſq; acquirit eundo.

*Vſum colligere patiendi.Ouid.*1.*Amorum,eleg.*8.15.

*Colligere animos.Liu.*3.*ab Vrbe* 256. *Retulere primò pedẽ hoſtes:deinde quum animos collegiſſent,& undiq; duces uictis ne ceſſuri eſſent,increparent,reſtituitur pugna.*

*Colligit,& recreat ſe animus.Cic.*1.*Tuſc.*91.

*Colligere animum & cogitationem.Plin.epiſt.*35.*e.Vtcũq; tamen animum cogitationemq; collegi.*

*Mentem colligere cum uultu,id eſt, mentem & uultum ad hilaritatem componere.Ouid.*1.*Amorum,eleg.*14.11.

*Mentem colligere ab æſtu.Ouid.*14.*Metam.*70.
Aeſtus *hoc loco amorem ſignificat.*

Colligere ſe,Vulgus dicit Reſumere *animum.Cic.* 1. *de* Diuin. 101.*Eum primo perterritum ſomnio ſurrexiſſe : dein quũ ſe collegiſſet,idq; uiſum pro nihilo habendum eſſe duxiſſet, recubuiſſe.Idem ad* Fabium,*lib.*5.18.2.*Te colligas, uirũq; præbeas.*

Colligere ſe & confirmare.Cæſar 1.*bel.Ciuil.*55.

*Colligendi ſui cauſa ſe in locũ aliquẽ conferre.Ci.*1.*de Ora.*13.

*Seipſum colligere.Cic.*4.*Tuſ.*127.*Quid eſt aũt ſeipſum colligere.niſi dißipatas animi partes rurſum in ſuũ locũ cogere.*

*Colligere ſe ad aciem.Hirtius lib.*5.276.

*Ex ſomno ſe colligere.Lucr.lib.*3.189.*i.à dormiendo ſe retrahere.*

Colligere ſe ex timore. Cæſar 3. *bel. Ciuil.*274. *Id eſt, nihil amplius timere.*

*Colligere ſe,*Contrahere *ſe.Virg.*2.*Geo.*31. *- neq; tanto*
Squameus in ſpiram tractu ſe colligit anguis.

*Colligere ſe in arma.Virg.*12.*Aeneid.*99.
Subſtitit Aeneas,*& ſe collegit in arma.*

Poplite ſubſidens.i.ita ſe texit,ut nulla parte poſſet feriri.Seru.

*Se colligere in tenues umbras,*Tenui *ſua fortuna contentũ eſſe, intra ſuam fortunam ſe continere.Propert.lib.*3.*eleg.*9.6.

*Me ipſe collegi,id ueritus.Ci.Brut.*9.2.*Idẽ Lentu.li.*1.9.27.

*Me collegi,uerens nequid mihi ille iratus,tibi noceret.Cic.Attico,lib.*15.329.16.

Ipſi ſe collegerũt admiratione uitæ integritatis meæ.Ci. Att. *li.* (7.123.11.

Ex alicuius regno ſe colligere.Cic.pro Lege *Manil.*16.*Mithridates autem & ſuam manum iam confirmarat : & eorum qui ſe ex eius regno collegerant, & magnis aduentitijs multorum regum & nationum copijs iuuabatur.*

Colligere bonos de omni loco. Cic.2.*de Fin.*19.

Colligor,pro Iudicor *& habeor.* Ouid. 2. *Amor. eleg.* 6.13.
Colligor ex ipſo dominæ placuiſſe ſepulcro.

*Collectus,*Participium,*(συλλεγμένος,)Cic.ad Atticum,lib.* 8. 155.5.*Ab utriuſq; mancipijs ex omni genere collectis.*

*Agmina militũ collecta in alitis paruæ figurã.Vir.*12.*Ae.*171.

*Aquis collectis multiplicãtur flumina.*Oui.1.*de Rem. am.*20.

Exercitus collectus ex ſenibus deſperatis,ex ruſticis mendiculis, ex decoctoribus. Cic.2.*in Catil.*28.

*Famam collectam conſeruare.Cic.*1.*Verr.*39.

*Flamma collecta.*Oui.3.*Amor.eleg.*5.9.*Flamma pro amore.*

*Flores collecti.*Ouid.5.*Metam.*80.

*Ignes collecti.Sil.lib.*17.19.

Equus collectum premens uoluit ſub naribus ignem. Virgil.3. *Aen.*17.*Id eſt,flatu indicat magnanimitatẽ ſuam.* Seruius.

*Imbres collecti.*Horat.1.*Epiſt.*15.4.

*Miles collectus,*Milites *collecti.Sil. lib.*7.62.

*Nubes ex alto collectæ,*Ab Aquilone,*qui de alto,id eſt, à Septẽtrione flat.Virg.*1.*Georg.*65.*Seruius.*

*Obliuia collecta dannis,id eſt,cõiuncta dãnis.*Oui.5.*Faſt.*63.

*Pecunia collecta.*Horat.1.*Epiſt.*10.10.

*Collecta exilio pubes miſerabile uulgus.Virg.*2.*Aen.*158.

*Puluis collectus turbine.*Horat.1.*Serm.ſaty.*4.7.

Collecta fatigat edendi Ex *longo rabies.Virg.*9. *Aeneid.*13.

*Collectæ,arceßitæ,& comportatæ res.Cic.*3.*de* Orat.52.

Robur collectum. Virg.3.*Georg.*47.

*Sanguis collectus.*Id *eſt,collectæ uires & robur.Stat.*6.*Theb.* (136.

*Collecta nodo ſinus fluentes.Virg.*1.*Aeneid.*65.

*Sorde collecta dolentes auriculæ.*Horat.1.*Epiſt.*2.11.

*Viatica collecta multis ærumnis.*Horat.2.*Epiſt.*2.6.

*Vires collectæ.Claud.*7.*Paneg.*16.

Collectum] *collecti,n.g.ut* Viuere *collecto.Plin.lib.*11.*ca.* 37.33. *Cornea & acuta uolucribus roſtra.Eadẽ rapto uiuentibus adunca:collecto,recta.*

Collectio] *(συλλογή,)*Verbale.*Cic.de Claris* Orat.167.

*Collectiones aliter,uidentur eſſe humores in mẽbris ex pituita collecta:quas catarrhos dicere ſolẽt.Pli.li.*20.*c.*8.4.*In cibo ſumptũ,et illitũ,collectiões,ſuccuſq; decocti uẽtrẽ ſoluit. Idẽ li.*27.*c.*8.2.*Præcipua ſiccãdi ei ſpiſſandiq; uis, et collectiones oẽs inflãmationeſq; cohibẽdi.De bryo herba.Et lib.* 22.*c.*22.2.*Illinitur & ſedis collectionibus.i.apoſtematib.*

Diſperſa collectio.Cic.pro Lege *Manilia* 15. (*Bud.*

Collectio,pro Cõgerie *noxiæ materiæ.Sen.epiſt.* 69. In *pectore tuo collectio & uomica eſt.*

*Collectio detractioni oppoſita.Sen.epiſt.*75. *Non facit collectio amici ſapientiorem,nec detractio ſtultiorem.*

Collectio,pro Illatione *in argumẽtis.Sen.epiſt.*86. *Huic collectioni Peripateticorũ quidã reſpondent.Idẽ epiſt.*48.

Collecta] collectæ (σύμβολον,) Quæ ex pluribus locis in unum lecta eſt, inquit Varro de Lingua Latina.

Collecta, Symbolum. Cic. 2. de Orat. 129. Ego uerò, inquit ille, quoniam collectam à conuiua Craſſe exigis, non cõmittã, ut ſi defugerim, tibi cauſam aliquam dem recuſandi.

Collectaneus] Adiectiuum (συλλεκτικὸς,) ut Aes collectaneum: hoc eſt, miſtum, & ex diuerſo uſu conflatũ. Plin. lib. 34. c. 9. 1. Maſſa proflatur in primis, mox in proflatũ additur tertia portio æris collectanei, hoc eſt, ex uſu coempti.

Collectitius] Adiectiuum, (συλλεκτικός,) Cic. Mario, lib. 7. 3. 7. Signa tyrone & collectitio exercitu cum robuſtiſſimis legionibus contulit.

Collectiuus] penu. prod. Adiectiuum, (συλλέγων,) Quod colligit. Quintilianus lib. 7. cap. 2. Ratiocinatiua atq; collectiua quæſtio orietur.

Collimitor] pen. corr. collimitaris, collimitari. Solinus ca. 25. Gelonis Agathyrſi collimitantur.

Collimitatus] pe. prod. Adiect. Solinus c. 53. Ipſa Phrygia Troadi ſuperiecta eſt, Aquilonia parte Galatiæ collimitata.

Colliminium] colliminij, n. g. Coitio limitũ. Solinus c. 62. Hoc eſt colliminiũ, in quo limes Perſicus Scythis iungitur.

Collimo] collimas, pen. prod. (στοχάζομαι,) collimare, A liminis oculis deductum eſt: & ſignificat id quod nunc Figere album dicunt. Cic. 2. de Diuin. 181. Quis eſt enim qui totũ diem iaculans, non aliquando collimet? Solent enim intendentes in ſcopum limis aſpicere, alteroq; oculo nictare. In emendatioribus exemplaribus legitur conlineet.

Collimare manũ, et oculos ad aliquid percutiẽdũ. Gel. li. 9. c. 1.

Collina] pe. prod. (κολλῖνα,) Porta Romæ, à colle Quirinali ſic appellata. Eadẽ nunc Salaria dicitur. Ci. 2. de Leg. 92.

Turris Collina. Claud. de bello Gildon. 18.

Collineo] collineas, (στοχάζομαι, κατατοχῶ,) collineare, Idem ſignificat quod collimare. Cic. 3. de Finib. 35. Vt enim ſicui propoſitum ſit collineare haſtam aliquò, aut ſagittam, ſicut, &c. Hic etiam legi poteſt collimare.

Collino] collinis, pen. corr. collini, colliui, colleui, collitum, (καταχρίω, συναλείφω,) collinere, Idem quod linere. Colu. lib. 6. cap. 17. 6. Paſtinacæq; agreſtis ſemina, & ſuccus armoraceæ cum melle collinita, oculorum ſedant dolorẽ. Quo in loco legitur conlimita, quæ uox eſt à Conlinio, conlinis, pen. corr. conliniui, conlinitum, conlinire. Siquidem à Collino, collitum eſſet.

Collinere, Coinquinare. Plaut. Moſtel. 4. 233. Pulcrum ornatum turpes mores cœno collinunt.

Crines puluere collinere. Horat. 1. Carm. ode 15. 4.

Collinus] Vide Collis.

Colliqueſco] colliqueſcis, (συντήκομαι,) colliqueſcere, Idem quod Liqueſcere. Colum. lib. 12. ca. 22. 2. Vſq; eo dũ ea quæ addideris, in pice colliqueſcant.

Colliquefacere] (συντήκειν,) Cicero pro Cluentio 138. In pane datum uenenum faciliúſne potuit, quàm in poculo? latentius potuit additum in aliqua parte panis, quàm ſi totum colliquefactum in potione eſſet.

Colliquiæ] colliquiarum, ab eliquando, ſunt ſulci maiores amplioresq;, & quaſi loculamenta, quibus humor agrorũ noxius ex minoribus ſulcis deriuatur extra ſegetes. Vitruuius appellat colluuiaria, omnis colluuiei & purgamentorum receptacula. Dicuntur & collicæ, ab humore colligendo. Colum. lib. 2. cap. 8. 3. Sed quãuis tempeſtiuè ſementis confecta erit, cauebitur tamen ut patentes lyras, crebroſq; ſulcos aquarios, quos nõnulli elices uocãt, faciamus, & omnẽ humorẽ in colliquias, atq; inde extra ſegetes deriuemus.

Collis] huius collis, m. g. (βουνός, λόφος,) Eſt exiguus & leuiter aſſurgẽs monticulus, ſiue per ſe ſit à monte ſeparatus, ſiue pars montis: ita uocatus, quia colles poſt campos cœperunt colere, ut ait Sipontinus ex Varrone de Lingua Latina. Cic. pro Cluent. 130. Quum quædam in collibus (ut ſolet) controuerſia paſtorũ eſſet orta. Idẽ 5. Verr. 37. Quos ego campos antea, colleſq; nitidiſſimos, uiridiſſimoſq; uidiſſem. Plin. lib. 12. cap. 14. 2. Attolluntur colles alti.

Anguſtus. Claud. in epiſt. ad Hadrian. 8.

Aperti. Virg. 2. Georg. 23.

Aprici. Virg. 9. eclog. 10.

Arduus. Tacit. lib. 2.

Cani niue. Seneca Hippol. 1. 2.

Caui. Virg. 8. Aeneid. 117.

Celſus. Virg. 8. Aeneid. 119. & Seneca Agamem. 2. 8.

Curui. Virg. 6. Aeneid. 58.

Deruptus. Tacit. lib. 2.

Fœcundi. Ouid. 14. Metam. 69.

Frondoſus. Sil. lib. 15. 93.

Herbiferi. Ouid. 14. Metam. 2.

Incurui. Stat. 6. Thebaid. 51.

Latebroſi. Sil. lib. 5. 39.

Maligni colles, Infœcundi. Virg. 2. Georg. 36.

Nitidi & uirides colles. Vide Niteo.

Obſcuri. Virg. 3. Aeneid. 104.

Pulſati. Virg. 5. Aeneid. 20.

Rupti. Seneca Hippol. 10. 14.

Scopuloſi. Sil. lib. 7. 55.

Spacioſi. Lucan. lib. 6. 22.

Supini. Virg. 3. Georg. 110. & 2. 56.

Viridis. Lucret. lib. 2. 65.

Vmbroſus. Ouid. 2. de Arte 84.

Heliconij collis cultor à Catullo dicitur Hymen Vraniæ Heliconis deæ filius, epig. 56. 1.

Montani colles. Plin. lib. 6. cap. 20. 4.

Aſcendere collem. Virg. 1. Aeneid. 85.

Aer diſſepit colles, id eſt, Cingit & circundat. Lucr. li. 1. 203.

Exercere uomere colles, Arare. Virg. 7. Aeneid. 160.

Ingredi colles. Ouid. 14. Metam. 170.

Summa collium inſidere. Tacit. lib. 21.

Collibus prohiberi. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.

Scandere colles. Senec. Hippol. 1. 2.

Subducũt ſe colles, Ex alto in cãpos diſſoluũtur. Virg. 9. eclog. (2. Seruius.

Collinus] pen. prod. (βουνώδης,) Adiectiuum ut Collina uinea, quæ in colle plantata eſt. Colu. lib. 12. cap. 21. 1. Eius defruti ſextarius in duas urnas muſti adijcitur, ſi muſtũ ex uineis collinis eſt: ſed ſi ex campeſtribus, &c.

Collina uina. Colum. lib. 12. cap. 21. 4. & lib. 3. cap. 2. 3.

Collina aqua. Colum. lib. 1. cap. 5. 2.

Herbæ collinæ. Propert. lib. 4. eleg. 5. 3.

Colloco] collocas, pen. corr. (τίθεμαι, καθίζω, τάττω,) collocare, Ponere. Cic. 7. Verr. 75. Vbi iſte per eos dies tabernaculis poſitis caſtra luxuriæ collocarat.

Chlamydemq;, ut pendeat aptè, Collocat. Ouid. 2. Metam. 14.

Suo quidq; loco collocare. Cic. 1. de Orat. 79.

In animis aliud condi & collocari. Cic. 4. in Catil. 70.

Acutarum grauiumq; uocum iudicium, ipſa natura in auribus noſtris collocauit. Cic. in Orat. 100.

Collocauit in campo Martio tabernaculum. Cic. in Piſonẽ 48.

Collocare in collo, pro Applicare humeris ad portandum. Catullus de baiulis lecticæ, epig. 10. 5.

In cubili collocare. Cic. 2. Tuſc. 67.

In hac cuſtodia tanquã in ſpecula collocati ſumus. Cic. 7. Phil. (219.

Collocare aliquẽ in lecto. Terent. Eun. 3. 5. 45.

Manibus alicuius in naui tuta collocatũ eſſe. Ci. pro Plãcio 79.

Collocare multa in pectore, p Varia cogitare. Plaut. Perſ. 2. 8.

Colloca-

Collocaui me in arborem. Plaut. Aulul. 24. 6.

Collocare in mediam aciem auxilia. Cæſar 3. bel. Gal. 445.

Collocare aliquẽ in ſoporẽ, ioco dixit Plaut. Amp. 4. 150. pro (Occidere.

Collocare in ſolitudine. Cic. de Amic. 73.

Collocauit in tabernam uaſa. Plaut. Menæh. 21. 21.

In thalamo collocare. Ouid. 2. Metam. 52.

In tuto collocare. Cic. de Aruſp. Reſpon. 49.

Collocare beneficium. Cic. 2. Off. 100. Itaq; uulgò loquuntur, ſe in beneficijs collocandis mores hominũ, nõ fortunã ſequi.

Collocare beneficium apud aliquem. Cic. 2. Off. 104. Plau. Trinum. 4. 8. dixit Collocare conditionem in aliquem.

Aedilitas rectè collocata, & iudicio populi digno in loco poſita. Cic. 7. Verr. 30.

Gloria & quærenda & collocanda ratione eſt. Cic. 2. Off. 60.

Male collocare horas. Martial. lib. 1. 184.

Collocare inſidias. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 147.

Collocare inſidias alicui. Cic. pro Mil. 20.

Legiones in populi ceruicib. collocare. Ci. Cornif. li. 12. 23. 5.

Ad aliquem interimendum collocatũ eſſe. Cic. in Piſonem 22.

Bene collocare. Cic. Seruio, lib. 13. 7.

Collocare bene pecuniam. Cic. pro Cecinna 11.

Pecuniam in prædijs collocare. Cic. pro Cecinna 12.

Dotem in aliquo fundo collocare. Cic. pro Cecinna 8.

Patrimonium in ſalutem Reipub. collocare. Cice. 3. Phil. 125.

Præſidium collocare. Cæſar 1. bel. Gal. 154.

In præſidijs Reipub. aliquẽ collocare. Cic. de Claris Orat. 118.

Suum præſidium in capite atq; ceruicibus populi collocare. Cicero de Lege Agraria 74.

Bene apud aliquem multa precia ac munera collocare. Cice. 7. (Verr. 45.

Militarẽ rem collocare. Cic. Cœlio, lib. 2. 12. 10.

Spem in aliquo collocare. Hirtius, lib. 4. 120.

Dignitatis ſuæ ſpem in aliquibus collocare. Cic. 1. de Ora. 14.

Spem alicuius rei præſentis in incerto reliqui tẽporis euentu collocare. Cic. pro Quintio 56.

In alicuius eloquentia aut gratia ſpẽ aliquam collocare. Cic. 2. (Verr. 6.

Statũ aliquem ciuitatis collocare. Cic. Bruto 15. 18.

Studium ſuum in doctrina ac ſapientia collocare. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 43.

Collocare ſe palàm in meretricia uita. Cic. pro Cœlio 38.

Propoſitũ aliquid & propalàm collocatũ: cui opponitur Conſtructũ ac reconditũ. Cic. 1. de Orat. 78. Neq; propoſito argento, neq; tabulis & ſignis propalàm collocatis, ſed his omnibus multis magnificiſq; rebus conſtructis ac reconditis.

Totum ſe in cognitione & ſcientia collocare. Cic. 1. Off. 221.

Collocare ſe totum in exquirendo uitæ ſtatu. Cic. 5. Tuſc. 3.

Collocare ſe in ocium. Plaut. Merc. 10. 10.

Collocare filiam ſuam alicui. Cic. de Claris Orat. 50.

Collocare nuptum, pro Dare nuptui. Cæſar 1. bel. Gal. 72. Atque huius potentiæ cauſa, matrem in Biturigibus homini illic nobiliſſimo ac potẽtiſſimo collocaſſe, ipſum ex Heluetijs uxorem habere, ſororem ex matre, & propinquas ſuas nuptum in alias ciuitates collocaſſe.

Nuptui collocare. Vide Nubo.

Collocare filiam nuptui in parte agri. Colum. lib. 4. cap. 3. 5.

Collocare in matrimonium filiam. Cic. 1. de Diuin. 167.

Collocare familiam ſuam in poſſeſſione prædiorum alicuius. Cic. pro Flacco 56.

In ſuis agris & ſedibus collocare aliquid. Cic. 5. Verr. 109.

Sedes & domicilium collocare. Cic. 4. Verr. 5.

In conſpectu aliquid collocare. Quint. lib. 7. cap. 2. 3.

Collocare in luce benefacta. Cic. 2. Tuſcul. 108.

Tabulas bene pictas collocare in bono lumine. Cicer. de Claris Orator. 141.

Collocare in ſedili. Celſus lib. 7. cap. 7.

Collocata in uſu quotidiano. Cic. 1. de Orat. 95.

Collocata bene eſt res noſtra iſthoc matrimonio. Plau. Moſtel. (11. 12.

Collocare aliquem in aliquo gradu. Cic. 4. Acad. 12.

In ampliſſimo conſilio, & in altiſſimo gradu dignitatis collocari. Cic. Poſt reditum 1. (lib. 4. 169.

Fortuna te collocauit in ampliſſimo ſtatu. Author ad Heren.

Aliquem in ædibus ſuis collocare. Id eſt, reſtituere. Cicer. pro Domo ſua 76.

Collocare in deorum numero. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 46. Id eſt, pro deo habere.

Herculem hominum fama beneficiorum memor in concilio cœleſtium collocauit. Cic. 3. Off. 31.

Idoneis in locis & contra ſuſpicionem periculi aliquos collocare. Cicer. 2. de Lege Agra. 74.

In eo loco eſſe, in quo honores populi collocauerunt. Cicer. pro Domo ſua 64.

In regno maiorum ſuorũ aliquẽ collocare. Cic. 3. de Orat. 69.

In Repub. collocare. Cicer. Parad. 30. Violatur is qui procreauit, is qui aluit, is qui erudiuit, is qui in ſede ac domo atque in Repub. collocauit.

Subſellio ſecundo ſuper ſe collocare aliquẽ. Sueton. in Auguſto 43. Quædam exemplaria legunt ſupra ſe.

Collocare ſextãtes in capita. Liu. 2. ab Vrbe 144. Extulit eum plebs ſextãtib. collocatis in capita. Galli dicũt, impoſez par (teſte.

Diligentia collocare aliquid. Cic. in Orat. 28.

Collocare uſuris. Suet. in Auguſto, cap. 39. Quòd pecuniam leuioribus uſuris, grauiore mutuati fœnore, collocaſſent.

Coxa parum aptè collocata. Plinius epiſt. 26. b. Male repoſitam uulgus uocat.

Collocatio] (σύνθεσις, συνθήκη,) Verbale. ut Collocatio ſyderum. Cic. de Vuniuerſit. 38.

Collocatio uerborum. Cic. 3. de Orat. 93.

Collocationis eſt componere et ſtruere uerba ſic, ut nèue aſper eorum concurſus, nèue hiulcus ſit, ſed quodammodo coagmentatus & leuis. Cic. 3. de Orat. 94.

Compoſiti oratoris bene ſtructam collocationẽ diſſoluere permutatione uerborum. Cic. in Orat. 136.

Collocatio filiæ. Cic. pro Cluent. 250. Et 2. Off. 80.

Collocupleto] collocupletas, pen. prod. (πλουτίζω,) collocupletare. Idem quod ſimplex Locupletare. Terentius Heaut. 2. 3. 17.

Dum ego propter te errans patria careo demens, tu interea loci Collocupletaſti te Antiphila.

Honeſtare & collocupletare rem exornatione. Author ad Herennium, lib. 2. 61.

Colloquor] pen. corr. colloqueris, collocutus ſum, (συνομιλέω, ἐντυγχάνω,) colloqui, Simul loqui. Terent. Eunuch. 2. 3. 75. Videbit, colloquetur, aderit unà in unis ædibus. Cice. 1. de Ora. 17. Hoc uno præſtamus uel maximè feris, quòd colloquimur inter nos, & quòd exprimere dicendo ſenſa (poſſumus.

Colloqui alicui. Plaut. Merc. 19. 30.

Colloqui aliquem. Plaut. Milite 14. 17. Quid ergo hanc dubitas colloqui?

Colloqui cum aliquo. Cic. 1. Tuſ. 157. Vt uerò colloqui cũ Orpheo, Muſæo, Homero liceat, quanti tandem æſtimatis?

Dij cum dormientibus colloquuntur. Cic. 1. de Diuin. 113.

Cum ipſa Repub. colloqui. Cic. Lent. lib. 1. 9. 27.

Colloqui cum aliquo per literas. Cic. ad Atticum, li. 6. 112. 3.

Colloqui ſimul. Plaut. Amph. 4. 70.

Colloquuntur inter ſe. Cæſar 4. bel. Gal. 573.

Inter ſe multum colloqui de Rep. Cic. 1. de Orat. 14.

Collocutio] (συνομιλία,) Verbale. Cic. 1. Tuſc. 48. Nec uerò id collocutio hominum aut conſenſus efficit.

Sermones & collocutiones. Cic. Lent. 1. 9. 13.

Familiariſſimæ collocutiones cum aliquo.Cic.11.Phil.230.
Venire cum aliquo in collocutionẽ.Author ad Heren.li.2.27.
Colloquium] colloquij,Idem,(ὁμιλία,ἔντευξις,) Liu.1. ab Vrbe 93.Prius quàm dimicent,opus eſſe colloquio.Varro de Lingua Latina,Colloquium, quum conueniunt in unum locum loquendi gratia.
Amicorum abſentium colloquia,epiſtolæ.Cic.2.Phil.34.
Colloquium auium.Plin.lib.10.cap.49.3.
Colloquia perſonarum.Cic.in Partit.19.
Perſonarũ colloquia habeat narratio.Quint.lib.4.ca.2.77.
Rerum colloquia leuiorum.Cic.4.Acad.11.
Tempus colloquij,id eſt,Occaſio & opportunitas. Ouid.1.de Arte.
Vices colloquij.Ouid.epiſt.204.
Colloquium cum aliquo pro re nata non incommodum.Cicero Attico,lib.14.304.2.
Clandeſtina colloquia cum hoſtibus.Cic.de Senect.36.
Solantia colloquia.Stat.5.Theb.17.
Abigere aliquem colloquio alicuius.Ouid.3.Faſt.69.
En quibus adſum colloquijs?Valer.lib.3.Argonaut.59.
In ſolitudine carcere omniũ colloquio.Cic.Att.lib.12.241.5.
Amputare longa colloquia.Seneca Medea 7.20.
Contrahere ad colloquium linguas diſcordes & feras.Plin.lib.3.cap.5.2. Vide Contraho.
Facere colloquium.Planc.Cic.lib.10.23.10.
Fugere colloquium.Ouid.2.de Remed.amoris 39.
Frui colloquio aliquorum.Virg.7.Aeneid.18.
Sperato colloquio frui.Ouid.1.de Ponto,eleg.5.11.
Immiſcere colloquijs.Vide Immiſceo.
Colloquia interrumpere.Vide Interrumpo.
Petere colloquium.Ouid.13.Metam.112.
Serere colloquia cum aliquo.Vide Sero,ſeui.
In alicuius congreſſum colloquiumq; uenire.Ci.12.Phil.337.
Colloquium cum aliquibus.Cic.12.Phil.338.
Colluceo] colluces,pen.prod.(συναμαρύσσω,) collucere, Simul lucere.Plin.lib.10.cap.47.2. Quarum plumæ ignium modo colluceant noctibus.
Faces collucent.Virg.4.Aeneid.114.
Collucet flammis tota acies.Liu.8.bel.Maced.22.
Agri collucent floribus.Ouid.5.Faſt.73.
Ignes collucent.Virg.9.Aeneid.34.
Polus collucet ignibus.Stat.1.Sylu.6.18.
Lampades undiq; collucent.Ouid.epiſt.14.5.
Collucet ſol mundo.Cic.2.de Nat.deor.56.Idem de Vniuerſit.40.Vt quammaximè cœlum omnibus colluceret.
Collucent omnia luminibus.Liu.4.bel.Pun.96.
Collucet mare à ſole.Cic.4.Acad.189.
Collucet atq; illuſtratur candelabri fulgore Iouis tẽplũ. Cic.6. Verr.62.
Vrbs collucere flammis alicuius dicitur,quæ longo ordine flãmarum in funere alicuius magni uiri lucet undiq;. In honorem enim potentiſſimorum hominum, præſertim regũ cum facibus per urbem à populo procedebatur,quemadmodum uult Seruius in illud Virg.5.Aeneid.1. Mœnia reſpiciens, quæ iam infelicis Eliſæ Collucent flammis.
Faces collucentes.Tacit.lib.3.
Furtis alicuius omnia collucere.Cic.3.Verr.39.
Colluco] collucas,pen.prod.(κλωνοτομέω,)collucare,Ramos lumini officientes amputare.Colum.lib.2.cap.22.3. Neq; arborem collucare.Cato de Re ruſt.cap.139.1.Lucũ collucare Romano more ſic oportet.
Colluctor] colluctaris,(συμπαλαίω,)colluctari,Simul luctari.Plin.lib.27.cap.2.2. Cum eo ſolo colluctatur, uelut pari intus inuento.
Colluctatio] Verbale,(συμπάλαισμα,)Colum.lib.6.cap.2.3.Ne in colluctatione alter alteri noceat.

In colluctatione occidere aliquem. Vlpianus in L. Qua actione.ff.Ad Legem Aquiliam.
Colludo] colludis,pe.prod.colluſi,colluſum,(συμπαίζω,) colludere,Simul ludere,Moueri, et ueluti quodammodo inter ſe colluctari.Virg.1.Georg.74.
Sæpe leuem paleam,& frondes uolitare caducas,
Aut ſumma nantes in aqua colludere plumas.Seruius.
Colludere cum aliquo.Cic.4.Verr.41.
Colludere,(συναποκρίνεσθαι,) apud Iuriſconſultos dicitur inter ſe litigatores,quum actor & reus litẽ ſimulãt,& ab altero cauſa proditur.Vlpianus in L.Et eleganter.§.Si dolo malo procurator.ff.de Dolo malo.Idem in L. Si libertinus.ff.de Colluſione detegenda. Et Hermogenianus eodem titulo L.Vltima.
Colludium] colludij,n.g.Solinus,ca.22. Apud Iaſſum Vrbem Babyloniæ puerum delphinus adamauit,quẽ dum poſt aſſueta colludia recedentẽ impatientius ſequitur, arenis inuectus hæſit.Idẽ c.14.Nã quũ nuptias ageret,acciti tibicines carmẽ Cyclopeũ quaſi de colludio cõcinuiſſe tradũtur.
Colluſio,Verbale,(συναπόκρισις,)Cic.5.Verr.26.Quum uerò uerbo iudicium ſit in edicto, re quidem uera tuorum comitum hominum nequiſſimorum colluſio cum Decumanis ſocijs tuis, atq; adeò procuratoribus:tamen audes illius iudicij mentionem facere?
Detegere colluſionem.Vlpian.in L.Adoptiuum.§.Patronũ.ff.de In ius uocando.Caius in L.1.ff.de Colluſione detegenda.
Per colluſionem quicquam facere.Caius in L.1.ff.de Colluſione detegenda.
Retractare colluſionem alicuius. Vlpianus in Lege, Colluſionem.ff.de Colluſione detegenda.
Prætextu colluſionis ſententiam retractare permittitur. Hermogenianus in L.Sententiam.ff.de Colluſione detegenda.
Colluſor] pen.prod.aliud uerbale,(συμπαίκτωρ,)Plinius epiſt.210. Delphinum geſtatorem colluſoremq; puerorũ in terram quoq; extrahi ſolitum,&c.
Compranſores & colluſores alicuius.Cic.2.Phil.100.
Conſeſſor & colluſor.Cic.5.Phil.173.
Si rapinam fecerint inter ſe colluſores, ui bonorum raptorum non denegabitur actio.Vlpianus in L.1.§.Si rapinam.ff.de Aleæ luſu & aleatoribus.
Colluſor] (συναποκριτής,)etiam aliter apud Iuriſperitos. Cicer.2.Phil.69.Licinium Lenticulam de alea condemnatum colluſorem ſuum reſtituit.
Colluſorie] (συναποκριτῶς,)Aduerb.qualitatis. Vlpianus in Lege.Si ſeruus plurium.ff.de Legatis primo,Si hæreditatis iudex contra hæredem pronunciauerit non agentẽ cauſam,uel colluſorie agentem,nihil hoc nocebit legatarijs.
Litigare colluſorie.Vlpianus in Leg. Si ſeruus plurium.§. Siquis.ff.de Legatis primo.
Collum] huius colli,(τράχηλος,αὐχήν,δέρη,)à colo,colis, inquit Sipõtinus:quia hæc præcipuè pars corporis torquibus,ac monilibus coli,id eſt,ornari conſueuit.Plin.lib.11.ca.37.49.Cæteris collum,quibus tantũ gula.Vide ceruix.
Collum gallinaceorum.Col.lib.8.cap.2.8.Iubæ deinde uariæ, uel ex auro flauæ per colla ceruiceſq; in humeros diffuſæ.
Collus,m.g.apud Plaut.Capt.6.107.Collus collaria caret.Ibi Vt ego collos detrũcabo tergorib.Sed antiquũ eſt.(dẽ 14.2.
Spacium colli.Ouid.2.Metam.135.
Aureolum collum.Vide Aurum.
Cærula ſerpentis colla.Virg.2.Aeneid.76.
Cærulea tauri colla.Senec.Hipp.10.10.
Candida colla.Ouid.2.de Arte 92.Virg.4.Georg.8.
Crinita colla.Stat.6.Theb.84.de equis.
Eburnea colla.Ouid.3.Metam.85.

Ferocia colla ſerpentis reſecare.Senec.Herc.fur.7.2.
Inſignia colla frænis.Ouid.4.Metam.5.
Iucundum collum.Catul.epig.9.2.
Lactea colla.Sil.lib.16.104.
Lactea colla auro innectuntur.Virg.8.Aeneid.130.
Languido collo trahere uomerem, dicuntur defatigati boues. Horat.Epod.2.13.
Laſſo papauera collo Demittunt capri.Virg.9.Aeneid.90.
Libera colla iugo.Claud.epig.10.2.
Libera colla ſeruitio aſſueſcere.Virg.3.Georg.33. De iuuẽcis dictum.
Liuida colla.Ouid.1.Amor.eleg.8.20.
Lubrica colla draconis.Ouid.4.Metam.120.
Molle collum.Vide Mollis.
Molli collo eſſeda ferre dicitur equus domitus.Vir.3.Geo.40.
Iugum famulare ſubit nobili collo, dicitur de uiro nobili redacto in ſeruitutem.Senec.Troad.8.3.
Pendulum ab arbore collum.Horat.3.Carm.ode 27.12.
Procerum & tenue collum.Cic.de Claris Orat.173.
Sibila ſerpentis colla.Virg.3.Georg.83.
Splendida colla.Senec.Hippol.6.13.
Superba colla excuſſis iubis.Clau.epig.18.2. De quo Honorij.
Teres collum.Ouid.10.Metam.23.
Tetra monſtri colla.Senec.Herc.fur.1.13.
Trepidum collum.Senec.Herc.Oetheo 12.8.
Trigemina colla Cerberi.Senec.Agamem.1.3.
Acclinare collum, id eſt, admouere collum.Ouid.10.Metam.54.acclinataq; colla
Mollibus in plumis tanquam ſenſura reponit.
Adducere colla lacertis,id eſt,attrahere ad ſe.Ouid.6.Metam. 125.
Amplecti colla alicuius.Sil.lib.15.71.
Angere colla alicuius,id eſt,ita conſtringere ut ſpiritus intercludatur.Stat.lib.4.Thebaid.186.
Aptare uincula collo.Ouid.10.Metam.77.
Auerſum collum.Vide Auerto.
Captare colla lacertis.Ouid.epiſt.8.19.
Cingere colla lacertis.Ouid.2.de Arte 92.
Circundare brachia collo,Amplecti collũ.Virg.6.Aen.140.
Comere colla genaſq;.Stat.lib.1.Sylu.2.25.
Committere alicui collum ſuum.Vide Committo.
Complecti colla lacertis.Ouid.1.Metam.148.
Conijcere in collum.Vide Conijcio.
Conjecta uincula collo.Ouid.4.Triſt.17.
Contrahere collum.Vide Contraho.
Pluma collum coronat.Lucret.lib.2.161.
Dare colla lacertis.Stat.lib.2.Achil.54.
Dare colla triumpho alicuius imperatoris, Bello uictum eſſe. Prop.lib.2.eleg.11.3.
Demergere colla humeris,ſignificare uidetur humeros contrahere apud Statium,lib.6.170.
Ducere iuga collo.Ouid.3.de Arte 161.
Ducta per uias colla regum.Horat.2.Carm.ode 12.3.
Eripe colla iugo,prouerbialiter dictum, ſignificat libertati ſe uendicare.Horat.2.Serm.Saty.7.19.
Per colla mœſta fluunt capilli.Senec.Troad.2.4.Id eſt,mœſtæ mulieres paſſis capillis incedunt.
Fouere colla.Virg.12.Aeneid.166. -ipſe æger anhelans
Colla fouet,fuſus propexam in pectore barbam.Suſtinens ſcilicet,ut inquit Seruius,ſe arboris trunco.
Frænata colla.Ouid.7.Metam.44.
Fumantia colla equorum ſoluere.Virg.1.Georg.109.
Gerere colla uincta catenis.Senec.Herc.fur.12.11.
Horrent Cerbero colla colubris.Virg.6.Aeneid.84.
Iactare colla, Significat collum repentè huc illuc uertere & circumagere.Ouid.3.Metam.146.

Implicare colla laqueis.Ouid.epiſt.2.29.
Infixa collo mariti.Id eſt,tenaciſſimè inhærens.Ouid.11.Metam.78.De Halcyone & Ceyce.
Inflata colla tumeſcunt. Oui.6.Metam.76.de Lycijs in ranas mutatis.
Inijcere collo brachia.Ouid.3.Metam.78.
Iniectæ collo iacent comæ.Ouid.2.Faſt.155.
Innectere colla lacertis.Ouid.11.Metam.49.
Inſerere collum in laqueum.Vide Inſero.
Inſerere colla laqueis,Strangulare. Senec.Thebaid.1.30.
Intendere uincula ſtupea collo,Alligare collo funem. Virg.2. Aeneid.48.
Labans collum.Senec.Hippol.4.3.
Lædere collum.Horat.3.Carm.ode.27.12.
Languentia colla leuare.Lucan.lib.3.147.
Liuentia colla catenis.Ouid.ad Liuiam,55.
Luctantia colla equi.Ouid epiſt.4.16.
Marcentia colla.Stat.2.Thebaid.127.
Mœſta colla.Senec.Troad.2.4.
Mulcenda colla præbere.Ouid.10.Met.23. De ceruo quodã.
Nodatus collum laqueo.Ouid.1.de Remed.amo.4.
Collum obſtrictum,ſeu collum obtortum, uerbum eſt iuris.nã in ius collo obſtricto rei trahebantur.Plaut.Curcul.Collum obſtringe,abduce iſtum in malam crucem.
Obtortum collum.Cic.pro Cluent.45.
Pendere collo complexuq; alicuius.Virg.1.Aeneid.144.
Pendentia colla,dicuntur quaſi ebriorum.Virg.9. Aenei.70.
Percutere colla ſecuri.Ouid.15.Metam.26.
Perfundunt colla iactæ comæ.Senec.Hipp.4.8.
Permulcere manu collum.Senec.Herc.fur.9.39.
Amplexu collum petere.Quint.lib.4.c.2.88.Sil.li.13.131.
Plauſa colla,id eſt,palma leuiter percuſſa.Oui.1.de Arte 127.
Porrigere collum longe à pectore.Ouid.2.Metam.37.
Præbere colla iugo.Stat.1.Achil.56.
Præbere colla nectenda lacertis.Ouid.epiſt.2.29.
In collum præbere.Cic.5.Verr.64. Solere aiunt barbaros reges Perſarum ac Syrorum,plures uxores habere:his autem uxoribus ciuitates attribuere hoc modo, Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat,hæc in collum,hæc in crines. Hoc eſt,pecuniam unde ſibi emat colli monilia.
Reflectere mollia colla,id eſt,domita,domitorum ſcilicet equorum.Virg.11.Aeneid.124.Seruius.
Reſoluta colla,id eſt,languida.Stat.10.Thebaid.29.
Retorquere colla equi.Id eſt,fræno reflectere.Oui.epiſt.4.16.
Rumpere colla ſecuri.Ouid.12.Metam.50.
Medius collo Herculeo polus ſedit.Senec.Herc.furen.1.15.Id eſt,ceruix Herculis tulit cœlum.
Secare colla.Cic.pro Roſc.Amer.49.
Nullo iugo ſignatum iuuencæ collum.Senec.Agamem.5.9.
Stridentia colla dicuntur ſerpentis.Claud.2.de Raptu Proſer.5.de Gorgone dixit.
Subdere colla iugo.Stat.1.Thebaid.35.
Subdere colla uinculis Veneris, Libidini ſeruire. Tibul.lib.1. eleg.2.10.
Subiecta colla trophæis ferre.Senec.Troad.3.17.Id eſt,catenatum in triumphum ducere.
Subiecta colla nobilium,id eſt in ſeruitutem redacta.Claud.1. in Eutrop.35.
Summittere colla,Permittere ferienti.Senec.Hippol.4.29.
Summittere colla iugis.Claud.1.in Eutrop.9.
Supponere colla iugis.Ouid.3.Amor.eleg.9.3.De Cerere.
Suſpendere aliquid collo.Virg.11.Aeneid.3.
Auaritiæ pœnam collo et ceruicibus ſuſtinere.Cic.7.Ver.85.
Tenere colla lacertis.Ouid.2.Metam.20.
Timent boues aratrum collo.Virg.6.eclog.10.
Tritum collum,dicitur quod circundatur aſpera copula.Sene. Hippol.1.7.De canibus Cretenſibus.

Turgentia colla alicuius diripere enſe. Sil.lib.15.143.

Tubæ uelant colla. Ouid.10.Metam.139.

Colla] abuſiue de montibus dicuntur partes illæ quæ infra ſummum uerticem, & ſupra medium montis apparent. Stati.lib.9.Thebaid.129.

Iamq; ferè mediũ Parnaſſi frõdea præter Colla tenebat iter.

Colluo] colluis, collui, collutum, pen.prod. (συμπλύνω, λαπαπλύνω,) colluere, Lauare: ſed hoc ferè ad os, et ea quæ in ore ſunt pertinet. Plin.lib.20.cap.6.8. Dentium dolorẽ tribus capitibus in aceto tritis imminuit, uel ſi decocta aqua colluantur, addaturq; ipſum in caua dentium. Ibidem, cap.13.11. Sic & collutis dentibus prodeſt.

Colluere amphoram. Cato, cap.88.

Colluſtrare] (περισκέπτεσθαι,) Circunſpicere. Virgil.3. Aeneid.130. Omnia colluſtrans, hanc primùm in littore claſſem Conſpexi uenientem.

Colluſtrare oculis. Cic.5.Tuſcul.92.

Colluſtrare lumine, (καταλάμπειν, λαμπρύνειν,) pro Illuſtrare & clarum lumine reddere. Cic.2.de Nat.deor.133. Ex æthere igitur innumerabiles flammæ ſyderum exiſtunt: quorum eſt princeps Sol, omnia clariſſima luce colluſtrans.

Luna ſolis lumine colluſtrari putatur. Cic.2.de Diuinat.137.

Vias colluſtrare. Ouid.5.Faſt.21.

Colluſtratus] Participium, (λαμπρυνθείς,) Illuſtratus.

Colluſtrata pictura. Cic.in Orat.20. In picturis alios horrida, inculta, abdita, & opaca: contra alios nitida, læta, colluſtrata delectat.

Collutulo] collutulas, (πηλόω,) collutulare, Verbum quod ueteres pro Dedecorare uſurparunt. Plaut.Trinũ.10.66. Hæc famigeratio te honeſtet, me collutulet.

Collutus] Vide Colluo.

Colluuies] huius colluuiei, f.g. (χλίδος,) Labes aut immunditia quæ ex concurſu alicuius rei contrahitur. Plin.li.24. cap.19.6. Medetur & ſuibus hæc effoſſa ſine ferro, & addita in colluuiem poturis, uel ex lacte & uino.

Colluuies turbida nigro limo. Lucan.lib 4.64.

Ab omni colluuie peregrini ac ſeruilis ſanguinis incorruptum ſeruare populum. Sueton.in Auguſto, cap.40.

Colluuies, per translationem. Cic.ad Atticum, lib.9.181.13. Et te in certamine uinci cum illo facilius patiaris, quàm cũ hoc in ea, quæ perſpicitur, futura colluuie regnare.

Colluuio] colluuionis, Idem. (χλίδος,)

Colluuio, per translationem. Cic.de Senect.76. O præclarum diem, quum ad illud diuinum animorum concilium, cœtũq; proficiſcar, quumq; ex hac turba & colluuione diſcedam? Idem de Aruſp.reſp.51.

Ferocitas, audacia, colluuio alicuius. Cic.in Vatinium 17.

Ille nefarius ex omniũ ſcelerũ colluuione natus. Ci.pro Seſt.12.

Colluuio rerũ, pro Permiſtione uel confuſione. Liu.lib.3.

Colluuiaris] (χλιδοφάγος, porcus dicitur, qui cibo permiſto & colluuione nutritur. Feſtus.

Collybus] collybi, pen.corr.m.g. (κόλλυβος,) Id detrimentum pecuniæ eſt, quod in ratiocinijs emptionem auri appellant, & uulgò cambium dicitur, quum pecunia ad exteras nationes exportanda eſt, & apud nummularios alijs nummis commutanda. Vt ſi argẽtea moneta, aurea mutetur, aut genera quædam pecuniæ abrogata & antiquata, aut quouis modo repudiabilia in una prouincia, alio quo genere permutanda ſint, rato, receptoq; & promulgato in ea prouincia. Id enim quod ex ſumma apud nummulariũ decidit, & ueluti deperit, Collybus uerbo Græco appellatur. Cic.5. Verr.155. Ex omni pecunia quam aratoribus ſoluere debuiſti, certis nominibus deductiones fieri ſolebant. Primum pro ſpectatione & collybo. deinde pro neſcio quo cerario. Hæc omnia Iudices, non rerũ certarum, ſed furtorũ improbiſſimorũ ſunt uocabula. Nam collybus eſſe qui poteſt, quũ utantur omnes uno genere nummorum? Collybum appellat pecuniæ permutationẽ, & nummorum quaſi intertrimentum. Sueton.in Auguſt. Manibus collybo decoloratis, Neruloneſis menſarius. Hoc in loco pro cõtrectatione pecuniæ ponitur, qua nummularij liuentes manus habere ſolent. Collybus, inquit Pollux, ἀργυρίου ἀλλαγή, id eſt, pecuniæ permutatio. Hactenus Budæus. Cic.ad Atticũ, lib.12.236.1. De Cœlio uide quæſo nequa lacuna ſit in auro, ego iſta non noui, ſed certè in collybo eſt detrimẽti ſatis, huc aurũ ſi accedit.

Collybiſtes] collybiſtæ, m.g. Nummularius.

Collyra] collyræ, pen.prod. (κολλύρα,) Genus panis, Polluci. Plaut.Perſa.4.12. Collyræ facite ut madeant.

Collyrium] collyrij, (κολλούριον,) Medicamentum oculorum. Celſus lib.5. Nec ignoro multis placuiſſe linamentum in modum collyrij compoſitum, tractum melle demitti. Ibidem, Collyrium ex eo emplaſtro fieri debet, altera parte tenuius, altera plenius, idq; ea parte qua tenuius eſt antecedẽte demitti in fiſtulam, donec ſanguis purus ſe oſtendat.

Nigra collyria. Horat.1.Serm.ſaty.5.6.

Collyrium. Medicamentum etiam quod aluo ſubijcitur in cura equorum & boum. Colum.lib.7. Salis ſextans, cum decem cepis conteritur, & admiſto melle decocto, collyria immittuntur aluo, atq; ita citatus bos agitur. Idem; Melle decocto & ſale, collyrium tenue inditur foramini quo meat urina. Plin.lib.20.cap.18.5.

Colo] colas, priore prod. (ἠθέω,) colare, Pauxillatim liquorem aliquem, ſtillatimq; per aliquod uas uel linteolum exprimere. Plin.lib.13.cap.2.1. Regale unguentum colato melle conſtat. Colum.lib.12.cap.11.1. Expreſſa deinde aqua coletur, & in uas plumbeum defuſa decoquatur. Apuleius libro Florid.de Gymnoſophiſtis, Non illi norunt aruũ colere, uel aurum colare, uel equum domare.

Colo] colis, colui, cultum, (σέβομαι, λατρεύω, θεραπεύω,) colere, Venerari, adorare. Terent.Adel.3.2.54. Et nos coluit maximè. Idem Heau.2.4.9. Forma impulſi noſtra nos amatores colunt. Cæſar 6.bel.Gal.65. Deũ maximè Mercurium colunt.

Mirificè aliquẽ & colere, & amare. Cic.ad Att.li.16.344.1.

Colere & diligere. Cic.3.de Legib.7.

Nõ ſolũ colere inter ſe ac diligere, ſed etiã uereri. Cic. de Amic.69.

Colere & obſeruare aliquẽ. Cic.ad Atticũ, lib.2.34.9.

Simulatione amicitiæ coli & obſeruari. Cic.de Amic.26.

Colere, obſeruare, & diligere. Cic. Allieno, lib.13.79.1.

Summa obſeruantia aliquem colere. Cic. Seruio, lib.4.4.15.

Colere & ornare. Cic. Licinio, lib.5.8.2. Neq; me hercule unquam mihi tui aut colendi aut ornandi uoluntas defuit.

Officijs & probitate colere aliquem. Oui.3.de Pont.ele.1.15.

Suauiſſimè, diligẽtiſſimeq; colere aliquẽ. Cic. Att.lib.10.197.13.

Aliquẽ ſanctiſſimũ colere. Cic.3.de Nat.deor.61.

Doctiſſimos uiros colere. Cic. Seruio, lib.4.1.6.

Deos colere. Ouid.1.de Ponto, eleg.10.8.

Venerari, & coli in deorum numero. Cic.de Leg.Agraria 92.

Templis coli. Ouid.15.Metam.164.

Colere, precari, uenerariq; deos. Cic.1.de Nat.deor.161.

Ritè coli dicuntur diui. Ouid.13.Metam.138.

Per aras coli. Ouid.6.Metam.35.

Colebantur dij aris, puluinaribus, flumine. Plin.in Paneg.20.

Colere principem donis. Liu.10.bel.Maced.220.

Lyra coli. Stat.1.Syl.4.8. Sperne coli tenuiore lyra.

Memoria abſentem colere. Cic. Trebonio, lib.15.21.13.

Summa religione colere. Cic.de Aruſp.Reſp.25.

Secubitu coli dicitur deus ille uel dea, in cuius honorem uir ab

uxore uel amans ab amica, noctibus aliquot ſibi temperat. Ouid.3.Amor.eleg.9.4. De Cerere.

Templis & effigie numinum aliquem colere. Tacit.lib.1. De Liuia loquitur.

Tholo coli dicuntur diui, quorũ imagines tholis inſculptæ pro ipſis diuis uenerantur. Stat.3.Sylu.1.1.

Magna cura cæremonias ſepulcrorum colere. Cic.1.Tuſ.44.

Feſta colere cæſasue. Ouid.6.Faſt.36.

Sanctos focos uirginitate colunt. Ouid.4.Faſt.60. De uirginibus Veſtalibus.

Poetarũ nomen & Muſarũ delubra colere. Cic.pro Arch.20.

Numina colere. Virg.1.Georg.6.

Numina colere pietate. Ouid.4.de ponto, eleg.15.5.

Sacra Muſarum colere. Ouid.4.de Ponto, eleg.2.10.

Templa colere. Ouid.11.Metam.110.

Templum miro honore colere. Virg.5.Aeneid.92.

In æde ſacra coli. Ouid.14.Metam.63.

Colere in loco parentis. Cic.de Claris Orat.2. Loco patris. Idem 2.Philipp.98.

Colere, Ornare. Tibul.lib.1.eleg.8.2. Quid tibi nunc molles prodeſt coluiſſe capillos?

Corpus colere. Ouid.3.de Arte 22.

Colere agrum, (ἀσκεῖν τὸν ἀγρόν, γεωργεῖν,) terram, &c. Cic.2.Tuſc.19. Nam ut agri non omnes frugiferi ſunt qui coluntur. Colum.lib.2.cap.2.4. Neq; enim aliud eſt colere, quàm reſoluere & fermentare terram.

Arare aut colere agrum. Cic.de Lege Agraria 69.

Præeſſe agro colendo. Cic.pro S.Roſcio 30.

Arua colere. Ouid.1.Amor.eleg.13.3.

Fruges colere. Ouid.15.Metam.27. de iuuenco, ſeu uictima.

Fundum colendum in plures annos locare. Iulianus in L. Qui fundum. ff. Locati.

Glebam colere. Ouid.1.de Ponto, eleg.9.10. Id eſt minimum agellum.

Colere hortos. Virg.4.Geor.24.

Rura colere. Valer.lib.5.Argonaut.81.

Colere uitem. Cic.4.de Finib.63.

Colendo. Virg.2.Georg.8.

Colere urbem. Habitare. Cic.ad Cælium, lib.2.11.4. Vrbem mi Ruſe cole. Virgilius in Bucolicis.

– Pallas quas condidit arces

Ipſa colat. Sic colere domũ, Plaut.Aulul.3.4. Cic.7.Verr.147. Quæ illos Ennenſes lacus, lucoſq; colitis.

Colere regiones Acheronticas. Plaut.Bacchid.4.21.

Colere & habitare. Cic.6.Verr.106. Coliturq; ea pars & habitatur frequentiſſimè.

Arua colere, pro Inhabitare. Ouid.2.Metam.136.

Elyſium colere. Virg.5.Aeneid.146.

Helicona colere, Verſari in poeticæ ſtudio. Propert.lib.3.eleg.5.5.

Hortos colere. Ouid.14.Metam.124.

Prædia colere ſtudioſè. Cic.pro S.Roſcio 29.

Dulces ſuorũ reliquias colere, Habitare in patria, in qua maiores occubuerunt. Virg.4.Aeneid.69.

Colere rus. Virg.2.Georg.83.

Syluas & rura colere. Ouid.11.Metam.30.

Studium colendi rura. Ouid.1.de Remed.34.

Colere Athenas, pro Attica eloquentia uti, uidetur accepiſſe Plautus in Sticho 12.17. Peregrina omnia relinque, Athenas nunc colamus.

Colere æquum & bonum. Plaut.Menæh.14.7. Vide Aequũ.

Colere & negligere ſunt contraria. Cic.1.Offic.7. in eoq; colendo ſita uitæ eſt honeſtas omnis, & in negligendo turpitudo. de Officio.

Colere & efficere. Cic.1.de Legib.23. Cuius muneris colendi efficiendiq; cauſa nati & in lucem editi ſumus.

Aeuum colere, id eſt, ætatem agere. Lucret.lib.5.231.

Colere amicitias. Cic.2.de Finib.128.

Vtilitatibus amicitias colere. Cic.2.de Finib.133.

Veritate amicitia, fide ſocietas, pietate propinquitas colitur. Cic.pro Quintio 13.

Colendus amor. Tibul.lib.2.eleg.4.11.

Aurum colere, Pecuniæ ſtudioſum eſſe. Proper.li.3.ele.13.10.

Colere, tueri, ſeruare communem conciliationem & conſociationem generis humani. Cic.1.Off.208.

Diligentia præcipuè colenda eſt nobis. Cic.2.de Orat.80.

Diſciplinam colere. Cic.de Claris Orat.60.

Colere fidem, & iuſtitiam retinere. Cic.1.de Inuent.4.

Fidem, rectumq; colere. Ouid.1.Metam.19.

Genus orationis æquabile & temperatũ colendũ. Cic.1.Off.5.

Hoſpitia, clientelæ, cognationes, affinitates caſtè colendæ. Author ad Herennium lib.3.95.

Iura colere. Tibul.lib.2.eleg.3.16.

Ius religioſe colere. Author ad Heren.lib.3.95.

Ius & fas colere. Liuius 7.bel.Pun.102. Iuſtitiam colere. Cic.3.de Finib.111.

Iuſtitiam & liberalitatem colere. Cic.1.Off.9.

Sequi & colere leges. Cic.in Parad.41.

Martem colere, Studio belli deditum eſſe. Sil.lib.8.92.

Memoriam alicuius colere. Cic.2.de Finb.162.

Memoriam ueſtri beneficij colam beneuolentia ſempiterna. Cic.poſt Reditum 19.

Militiam colere. Ouid.2.Faſt.102.

Morem colere & uſurpare. Plin.in Paneg.

Mores populi alicuius colere. Plaut.Caſin.25.1.

Piè ſancteq; colere naturam excellentem atq; præſtantem. Cic.1.de Natura deorum 77.

Officium ſuum colere. Plaut.Sticho 2.23.

Pectus colere per artes. Ouid.2.de Arte 25.

Pietatem colere. Plaut. Aſin.10.7. Hoccine eſt pietatem colere, imperium matris minuere? Terent.Hecy.3.4.33.

Quod potero faciam: tamen ut pietatem colam:

Nam me parenti potius quàm amori obſequi Oportet. Hic declarat Terentius, pietatem colere, eſſe parẽtibus obſequi.

Pudorem & pudicitiam colere. Cic.5.Verr.5.

Quæſtum ſuum colere. Plaut.Pœnulo 16.133.

Religionem colere. Cic.pro Fonteio 18.

Nunquã colunt religionẽ teſtimoniorũ. Cic.pro Flac.7. Id eſt, nunquã ſunt ueraces in teſtimonijs reddendis. Vide Religio.

Seditiones colere. Plinius de Viris Illuſtribus 19. ut hac iniuria plebs, agros, non ſeditiones coleret.

Seruitutem apud aliquem colere. Plaut.Pœnulo 14.7.

Societates atq; amicitias ſtudioſe colere, Author ad Herennium lib.3.95.

Studia colere. Id eſt, labore atq; exercitatione ea conſectari. Cicer.5.de Finibus 93.

Ad percipiendam colendamq; uirtutem literis adiuuari. Cicero pro Archia 12.

Vitam colere, (διάγειν τὴν ζωήν,) Viuere. Plaut.Rud.7.17. Vix colo uitam. Author ad Heren.lib.4.164. Qui nihil habet in uita iucundius uita, is cum uirtute uitam nõ poteſt colere. Colere uitam uino & uictu. Plaut.Moſtell.9.35.

Inter ſe colere. Cic.Attico, lib.13.268.5. Poſthac enim poterimus commodius colere inter nos in Tuſculano.

Victum colere. Cic.Attico, lib.12.246.2.

Colens] om.gen. (σεβόμενος,) Nomen. ut Colens religionũ. Cicero pro Plancio, Qui ſancti, qui religionum colentes, niſi qui meritam dijs immortalibus gratiam iuſtis honoribus & memori mente perſoluunt?

Cultus] (κεκαλλωπισμένος,) Participium.

Cultus ueſte candida ſacerdos.i.ornatus.Plin.li.16.c.44.15.

Cultus Nomen adiectiuum,(γεώργητος,) Colum.lib. 8.cap.8. 5.Nam quãto eſt cultior,tanto lætior auis cõſpicitur. Idem lib.1.cap.1.1.Nam is demum cultiſsimum rus habebit, qui & colere ſciet,& poterit,& uolet.

Incultus & Cultiſsimus,contraria. Cic. pro Qu.Roſc. 20. Tũ erat ager incultus ſine tecto,nunc eſt cultiſsimus cũ optima uilla.

Ager nulla ex parte cultus. Cic.pro Qu.Roſc.19.

Animus cultus.Cic.2.Tuſc.19.& de Claris Orat.174.

Dea culta uirginibus miniſtris.Ouid.6.Faſt.57.

Culta fides.Valer.lib.1.Argonaut.169.

Arborum confectio omniſq; materia & culta & ſylueſtris. Cicer.2.de Nat.deor.227.

Prædia culta.Claud.1.in Ruff.38.

Segetes cultæ.Claud.4.Paneg.60.

Veſtes cultæ.Claud.2.de Raptu Proſerp.65.

Cultus,huius cultus,(ἐργασία,γεωργία,σκευή, καλλώπισμα,) Cic.1.Off.20.Ob eaſq; cauſas ſtudeat parare ea,quæ ſuppeditent & ad cultum & ad uictum.

Agricolarum cultus elaborat.Cic.de Lege Agraria 69.

Cultus agrorum.Plin.lib.15.cap.1.

Biuius agrorum cultus.Vide Biuius.

Aratores cultu agrorum defeſsi.Cic.de Lege Agraria 87.

Accuratus cultus.Vide Accuratus.

Agreſtis cultus.Stat.lib.6.Thebaid.12.

Amœnior cultus.Vide Amœnus.

Crinalis cultus,id eſt, cultus circa crines & capillos. Claud.5. Paneg.17.

Cultus gemmati.Claud.6.Paneg.41.

Læto cultu conuiuia. Lautè apparata cõuiuia.Valer.lib.5.Argon.114.

Modicus cultu.Vide Modus.

Luxurioſus cultus.Vide Luxus.

Molliſsimus cultus.Vide Mollis.

Mundior iuſto cultus.Vide Mundus.

Preſſus & uelut applicitus rei cultus. Quint.lib.4.ca.2.83.

Purpurei cultus.Stat.lib.6.Thebaid.17.

Cultus regales.Claud.epig.21.2.

Simplex cultus.Claud.1.in Ruff.44.

Affectare cultum effuſiorem in uerbis.Quint.lib.3.ca.8.40.

Eniteſcet clarius hic noſter cultus.Quint.lib.2.cap.5.15.

Tribuere diligentem cultum alicui.Cic.2.de Inuent.241.

Cultus hominis.Cic.4.de Fin.58.id eſt,educatio et diſciplina.

Hominum cultus & curatio.Cic.2.de Nat.deor.235.de Ouibus,quæ quidem neq; ali, neq; ſuſtentari, neq; ullum fructũ edere ex ſe ſine cultu hominum & curatione potuiſſent.

Omnis cultus & curatio corporis erit eadem adhibenda Deo, quæ adhibetur homini.Cic.1.de Nat.deor.

Cultus uitæ.Cic.5.de Fin.95.Quos cura liberatos, nullum neceſſarium uitæ cultum,aut paratum requirentes.

Delectant etiã magnifici apparatus, uitæq; cultus cum elegantia & copia.Cic.1.Off.37.

Humanus ciuiliſq; cultus.Cic.1.de Orat.18.

Deſiſtere à cultu uictuq; beſtiarum.Cic.2.Off.20.

Cultu humili aliquem educare.Liu.1.ab Vrbe 173.

Hominum cultus,alia ſignificatione.Tacit.lib.2. Mileſq; nullo illic hominum cultu,fame abſumptus.Subauditur, exiſtente.Significat autem inſulas illas cultoribus, habitatoribuſq; uacuas fuiſſe.Idem lib.3.

Cultu uacantes regiones propter uim frigoris aut caloris. Cicer.1.Tuſcul.73.

Cultus patrius.Virg.1.Georg.12.

Cultus animi.Cic.5.de Finib.97.

Cultus Deorum,(σέβασμα,)Adoratio.Cic.1.Tuſcul.99.Hæc nos primum ad illorum cultum,deinde ad ius hominum erudiuit,&c.De philoſophia.

Religio Deorum cultu pio continetur.Cic.2.de Nat.deo.161.

Cultu & honore dignari.Cic.de Inuent.lib.2.241.

Cultio] (γεώργησις,)Verbale,Idẽ.Cic.5.Verr.194.Quid eſt enim Sicilia,ſi ei agri cultionem ſuſtuleris?

Agri cultione ſe oblectare.Cic.de Senect.52.

Cultum] culti,(γεγεωργημένον,) Subſtantiuum.ut Pinguia culta.Claud.in laude Serenæ 14.

Cultor] (γεωργός,) Verbale.ut Cultor agrorum & terræ. Liu.4.ab Vrbe 105.

Cultor uineæ.Cic.5.de Finib.71.

Cultor terræ,Inhabitator.Cic.2.de Nat.deor.143.

Cultor,(λατρευτής,)Mineruæ. Martialis lib.5.5.

Sexte Palatinæ cultor facunde Mineruæ.

Cultor ueritatis.Cic.1.Off.153.

Cultrix] huius cultricis,pen.prod. (θεραπευτίς,) Verbale fœmininum. Cic.5.de Finib.70.Ex quo non eſt alienum,ut animantibus, ſic illis & apta quædam ad naturam aptare, & aliena, earumq; augendarum & alendarum quandam cultricem eſſe, quæ ſit ſcientia,&c.

Cultura] culturæ,penul. prod. (ἐργασία,)Idem quod cultus ſubſtantiuum.Cicer.5.Verr.99.Deinde quum audierit eas res, quibus fundi, fructus & cultura continentur, amotas & uenditas,&c.

Agri natura perboni, & diligentia culturaq; meliores.Ci. pro Flac.56.

Agros deſertos à plebe atq; à cultura hominum liberorum eſſe non oportere.Cic.de Leg.Agrar.83.

Ager, quamuis fertilis ſine cultura fructoſus eſſe non poteſt.Cicer.2.Tuſcul.19.

Nihil fert ager niſi multa cultura & magno labore quæſitum. Cic.de Leg.Agrar.93.

Fundi cultura.Paulus in L.Si in Lege.§.Si domus.ff.Locati.

Vitium cultura.Cic.4.de Finib.62.

Intẽpeſtiua cultura. Caius in Lege Si merces.§. Conductor.ff. Locati.

Adhibere culturam.Cic.5.de Finib.70.

Hominũ generi uniuerſo cultura agrorũ eſt ſalutaris. Ci. de Sene.52.

Noua ſarmenta cultura excitãtur.Cic.2.de Ora.49.

Colonus] colini,pen.prod.(γεωργός,)à Colo,colis,Agrorũ cultor dicitur.Cic.pro Cecinna 68. Qui colonus habuit cõductum de Ceſennia fundum.

Colonum catenarum,ioco dixit Plautus in Aſin.7.32. pro eo qui uinctus detinetur carceribus.

Colonus & Inquilinus. Paulus in L. Si in lege.§. Si domus.ff. Locati,Poteſt dominus,ſi deſeruerit habitationem, uel fundi culturam colonus,uel inquilinus,cum eis ſtatim agere.

Auidus colonus.Virg.1.Aeneid.1.

Optimus,parciſsimus,modeſtiſsimus,frugaliſsimus colonus.Cicer.2.de Orat.159.

Errantes coloni.Senec.Hipp.3.4.

Fortes coloni.Virg.3.Georg.57.

Inopes coloni.Horat.2.Carm.ode 14.3.

Lacertoſi coloni.Ouid.11.Metam.7.

Latini coloni.Cic.de Claris Orat.88.

Operoſus colonus.Ouid.de Nuce 12.

Pauper ruris colonus.Horat.1.Carm.ode 35.2.

Veteres coloni.Virg.9.eclog.1.

A colono rationes accipere.Cic. pro Cecinna 68.

Dare colono remiſsionem ob ſterilitatem. Papinianus in L. Si uno anno.ff.Locati.

Modicum damnum æquo animo ferre debet colonus,cui immodicum lucrum non aufertur. Caius in L. Si merces.§. Vis maior. ff. Locati.

Habet conductũ de aliquo fundũ colonus.Cic.pro Cecinna 68.

Diſſenſionem colonorũ deferre ad patronos. Cic.pro Syl.45.

Colona.Ouid.4.Faſt.139. -habebat

Rus breue cum duro parca colona uiro.

Coloni] (ἄποικοι,οἰκήτορες,) etiam dicebantur ciues Romani ad aliquã urbem habitandã miſsi:qui nõ proprijs, ſed Pop.Rom.legibus uiuebant.Cic.3.de Nat.deor.65.Quanquam Circen quoq; coloni noſtri Circeiẽſes religioſe colũt.

Aſcribere colonos nouos.Cic.2.Phil.101.

Aſsignare agros colonis.Cic.1.de Lege Agr.10.

Collocare colonos in aliqua ciuitate.Cic.de Lege Agrar.11.

Dare colonis agrum.Cic.2.de Lege Agrar.75.

Deducere colonos.Cic.de Lege Agrar.10.

In colonias alicuius regionis colonos deducere.Cic.de Lege Agrar.75.

Deligere ad omne facinus colonos.Cic.1.de Lege Agrar.11.

Diuidere agrum colonis.Cic.1.de Lege Agrar.12.

A colonis urbes occupatæ per Decẽuiros.Cic. 1.de Lege Agr.12.

Numerũ colonorũ ſcribere in aliquã ciuitatẽ.Ci.de L.Ag.77.

Colonus] pen.prod.Adiectiuum.(οἰκήσιμος,)Cicer.5.Philipp.202.Vtiq; C.Panſa,A.Hircius Cõſules, alter amboue cognoſcerent, qui ager colonus eſſet, quò milites ueterani deducti eſſent,&c.

Colonia] coloniæ, (ἀποικία,)Dicebantur coloniæ, minores urbes,ad quas habitandas ex maioribus urbibus; quaſi quædam examina populorum mittebantur.Cic.1.Off.80. In alias domos tanquã in colonias exeunt. Idem de Lege Agraria contra Rullum 74. Hoc in genere, ſicut in cæteris Reipub.partibus,eſt operæprecium diligentiã maiorum recordari,qui colonias ſic idoneis in locis contra ſuſpicionem periculi collocarunt,ut non oppida Italiæ, ſed propugnacula imperij eſſe uiderentur.Et pro Fonteio 2.de Gallia prouincia loquens,Eſt in eadem prouincia Narbo Martius, colonia noſtrorum ciuium, ſpecula Pop.Rom.ac propugnagnaculum iſtis ipſis nationibus oppoſitum & obiectũ. Cic. 2.Philipp.101.Conſuluiſti me per literas de Capua tu quidem:ſed idem de Caſilino reſpõdiſſem, poſsésne ubi colonia eſſet,eò coloniam nouam iure deducere,negaui in eam coloniam,quæ eſſet auſpicatò deducta,dum eſſet incolumis, coloniam nouã iure deduci:colonos nouos aſcribi poſſe reſcripſi. Erat & aliud genus coloniariũ, quales olim Pompeius Strabo Tranſpadanas colonias traduxerat. non enim nouis colonis eas inſtituit,ſed ueteribus incolis manentibus,ius dedit Latij,ut poſſent habere ius quod cæteræ. Latinæ coloniæ,id eſt,ut ius petẽdi magiſtratus in ciuitate Romana adipiſcerentur.Erant præterea coloniæ,quibus ius Italiæ dabatur.Erant & Latinorũ,& quæ Latij ueteris appellabãtur, quales in Hiſpania multas fuiſſe refert Plinius. Quum enim in urbe Roma multos ex ueteribus nouiſq; incolis paupertate premi,intellectum erat, adeò ut cenſui ſoluendo nõ ſufficerent,Triumuiri à Senatu creabantur, qui locis primùm conſideratis,in quibus Reip.expediret propugnaculum cõſtitui, noua edicta proponebant danda eſſe nomina ab illis qui in nouam coloniam deduci uellent. ſicq; urbs pauperibus exonerabatur,& rei familiaris pondere grauati ad nouas,quibus indigerent, diuitias gratis datas cũ familia accedebant. accipiebant enim duo quatuor, ſex aut ſeptem agri iugera,& quandoq; plus.Budæus, Colonia, ciuitas eſt à matrice ciuitate deducta,id eſt,metropoli:quomodo Ionicæ ciuitates deductæ erant & propagatæ.

Ciuium colonia.Cic.pro Fonteio 2.

Municipia & coloniæ.Cic.de Lege Agrar.96.

Quid Colonia à Municipio differat,Gellius lib.15.cap.13.tractat,Municipia,inquit,quid & quo iure ſint, quantumq; à colonia differant,ignoramus,exiſtimamuſq; meliore conditione eſſe colonias quàm municipia.

Florens colonia.Cic.2.Phil.101.

Immunes coloniæ.Plin.lib.3.cap.1.11.

Collocare colonias idoneis in locis & contra ſuſpicionem periculi.Cic.2.de Lege Agra.74.

Commutare coloniam.Vide Commuto.

Complere colonijs regionem aliquam. Cic. de Lege Agra. 10.

In aliam coloniam ſe conferre.Paulus in L.Si in Lege.§.Colonus ſi ei.ff.Locati.

Conſtituere colonias in aliqua urbe. Cic. de Lege Agra.10.

Deducere colonias.Cic.de Lege Agra.9.

Deducere colonias nouas,ueteres renouare.Cic.de Leg. Agra. 45.& 74.

Imponere coloniam in agro.Vide Impono.

Imprimere municipia, præfecturas, & colonias ueſtigijs flagitiorum.Cic.2.Philipp.171.

Luſtrare coloniam.Cic.1.de Diuinat.165.

Mittere coloniam in aliquam regionem.Cic.1.de Diuina.5.

Municipia & colonias ſuis colonis occupare.Ci.de Leg.Agra. 85.

Veteranorũ colonias peragrare.Cic.2.Phil.100.

Primores coloniarum.Sueton.in Claudio,cap.1.

Libertatem populi præſidijs & colonijs intercluſam tenere. Cicer de Lege Agrar.76.

Obire colonias.Vide Obeo.

Occupare colonijs regionem aliquam.Cic.de Lege Agrar.10.

In colonias proficiſci.Cic.pro Cecinna 71.

Renouare ueteres colonias.Cic.2.de Lege Agrar.45.

Colonia,interdum agricolationis locum, aratoriſq; officinam & domicilium ſignificat.Paulus in L.Quæro.§.Paulus reſpondi.ff.Locati,Seruius,qui coloniæ aſcriptus eſt, ad periculum coloni pertinebit.Idem in L.Si in lege.§.Colonus.ff. Locati, Nam & qui expulſus à conductione in aliam ſe coloniam contulit non ſuffecturus duabus,neq;,&c. Sic Cice. 5.Verr.96. Siculos colonos & aratores Populi Romani uocauit γεωργοὺς.Budæus.

Colonia,per metaphoram,pro loco ubi quis habitat.Plaut.Epid.8.7.Sed ego hinc migrare ceſſo,ut importem in coloniam hunc,hunc auſpicio meo commeatum?

Colonicus] pen.corr.Adiectiuum,)ἀποικικός,) ut Colonicæ leges.Varro 1.de Re ruſt. cap. 2.5. Atq; etiam leges colonicas tollis,in quibus ſcribimus, Colonus in agro ſurculario ne capra natum paſcat.

Cohortes colonicæ.Cæſar 2.bel.Ciuil.78. Cohortes duas quæ colonicæ appellabantur,quum eò caſu ueniſſent,tuendi oppidi cauſa apud ſe retinuit.

Decuriones colonici, Qui coloniarũ ſunt.Suet.in Auguſto,ca. 46.

Colonica ouis.Plin.lib.26.cap.10.3. Superioris radix in lacte ouis colonicæ data,neruos intendit.Sipontinus, Colonicum genus ouium delicatius,in paſcuis paſcẽs,& loca magis culta appetens: unde habet nomen ut colonicum dicatur.Vide Plinium lib.8.cap.47.3.

Colonarium, Cælius lib.11.cap.55.In epiſtolis(inquit)ad Atticum,Colonarium eſſe arbitror uectigal, quod pro re penderetur ruſtica.De aquæ ductu,inquit Cicero, probè feciſti:colonarium uide ne ullum debeamus, quanquam audio, eam illic commutatam eſſe legem. In eundem ſenſum dixit Cæſar lib.3.de bel.Ciuil.Eſt autem is locus lib.13.264.1. Verba autẽ Cæſaris ex tertio libro de bello Ciuili,hæc ſunt, In capita ſingula ſeruorum ac liberorum tributum imponebatur:colonaria,oſtiaria,frumentum,milites, remiges, arma,tormenta, uecturæ imperabantur. Sciendum tamen à pleriſq; ſcribi columnaria,quod Cælius ipſe ſcribit colonarium:nempe qui uideatur à nomine colonus deriuare.

Colobium] Genus tunicæ, quo antiqui Romanorum utebantur:ſic dictum,quòd manicis eſſet mutilatum.Nã Græci κολοβόν,truncum ac mutilatum dicunt.Sipontinus.

Colocaſia] (κύαμος αἰγύπτιος,) Genus herbæ, quæ fabæ Aegyptiæ nomen habet.Plinius lib.21.cap.15.2.In Aegy

pto nobiliſsima eſt colocaſia, quam cyamum uocant aliqui.

Colocaſium, neut. gen. Virgil. in Pollione, Miſtaq; ridenti colocaſia fundet acantho. Ruellius dicit Colocaſion eſſe radicem fabæ Aegyptiæ.

Colocynthis] colocynthidis, f. g. (κολοκυνθίς,) Genus cucurbitæ. Plin. lib. 20. capit. 3. 1. Colocynthis uocatur alia, ipſa plena, ſed minor quàm ſatiua. De cucurbita ſylueſtri loquitur.

Colon] uel colum, (κῶλον,) Eſt craſsius inteſtinum tubulatum, ex quo excrementa eam accipiunt formam qua egerũtur, plurimas cellulas atq; cauernas habens, ad renemq; ſiniſtrum religatur. Vnde uerbum κολάζεσθαι, pro eo quod eſt torqueri, cruciariq;. Gellius lib. 17. cap. 11. Aluum uocat, Ac deinde (inquit) aridiora ex ijs recrementa in aluum conuenire, quod Græcè κῶλον, dicitur. Celſus libro 1. cap. 8. Latinè ſic uertit, Et ſi, inquit, laxius inteſtinum dolere conſueuit, quod κῶλον nominant, &c. Dicitur & κῶλον, ile. Hermolaus in 37. caput Plinij, libro 11. Nam ile, quod infima parte collocatum eſt in homine, κῶλον Græcè dicitur. Vnde autem ile dicatur, paulo antè declarat, Eſt autem ila, ſiue à Græco dicta, unde gracilioris inteſtini morbus appellatur ileos, id eſt, εἰλεός: ſiue ab ina, quo uerbo (ut eſt apud Feſtum) tenuiſsima pars rei ſiue pellicula ſignificatur. Hæc ille, Is morbus & chordios, & chordapſos quoq; dici ſolet eidem Hermolao in gloſſematibus, in uerbo Colici.

Coli uitium efficaciſsimè ſanatur aue galerita aſſa in cibo ſumpta. Plin. lib. 20. cap. 7. 7.

Colon] eſt, etiam membrum orationis. Commata Cicero uocat inciſa: Sunt enim imperfectæ orationes: cola, membra ſunt, & in longa circunductione penè perfectæ orationes. ut colon eſt, Quum multa pontifices, à maioribus noſtris diuinitus, inuenta atq; inſtituta ſunt. Aliud colon, Tum nihil præclarius, quàm quòd uos eoſdem & religionibus deorũ immortalium, & ſummæ Reipub. præeſſe uoluerunt. Sed partes colorum ſunt commata: ut, Inuẽta atq; inſtituta ſunt. & religionibus deorum immortalium.

Κῶλα, quid ſint, dignoſci poteſt ex Cicerone de Claris Orato. 84. Comprehenſio, inquit, & ambitus ille uerborum (ſi ſic periodum appellari placet) erat apud illum contractus & breuis, & in membra quædam quæ κῶλα, Græci uocant, diſpertiebat orationem libentius.

Colicus] pen. corr. (κωλικός, Galen.) Adiectiuum. ut Colicus dolor, qui in colo, hoc eſt craſſo & maximo inteſtino flatibus oppleto, generari ſolet. Inde etiam colicum hominẽ dicimus. Plin. lib. 20. cap. 4. 5. Praxagoras & ilioſis dandos cenſet, Pliſtonicus & colicis.

Colici (ut ait Hermolaus in gloßematibus in Pliniũ, ſuper uerbo Colici) à colo breui prima, Iulio Polluci, Eſt autem colon, inteſtinum laxius, unde uerbum κολάζεσθαι, pro eo quod eſt torqueri cruciariq;.

Colicon medicamentũ ad dolorẽ inteſtini plenioris. Celſus lib. (4. cap. 14.

Coloneus] Locus eſt cuius incolam fuiſſe Sophoclem dicit Cicero; unde & Oedipus Coloneus, teſte eodem, cognominatus, qui Tragœdiæ nomen dedit 5. de Fin. 4. Tum Quintus, Eſt planè Piſo ut dicis, inquit. Nam meipſum huc modò uenientem conuertebat ad ſeſe Coloneus ille locus, cuius incola Sophocles ob oculos uerſabatur, quem ſcis quàm admirer, quamq; eo delecter. Me quidem ad altiorem memoriam Oedipodis huc uenientis, & illo molliſsimo carmine, quænam eſſent ipſa hæc loca requirentis, ſpecies quædam commouit. Idem de Senect. 20. Sophocles ad ſummam ſenectutem tragœdias fecit: quod propter ſtudium, quum rem familiarem negligere uideretur, à filijs in iudicium uocatus eſt, ut quemadmodum noſtro more malè rem gerentibus patribus, bonis interdici ſolet: ſic illum quaſi deſipientem, à re familiari remouerent iudices. Tum ſenex dicitur eam fabulam quam in manibus habebat, & proximè ſcripſerat, Oedipum Coloneum recitaſſe iudicibus, quæſiſſeq; num illud carmen deſipientis uideretur: quo recitato, ſententijs iudicum eſt liberatus.

Colonus, Coloniæ] Vide Colo.

Colophon] pen. corr. huius colophonis, pen. prod. (κολοφών,) Ioniæ urbs clariſsima, quæ equeſtribus tantum excelluit, ut ubicunq; difficulter bella componi poterant, Colophonij equitatus auxilijs dirimerentur. Vnde natum prouerbium, κολοφῶνα ἐπέθηκε, id eſt, Colophonem addidit, quum ſumma operi manus imponitur.

Colophonij, Colophoniorum, (κολοφώνιοι,) Populi ſunt Colophonem urbem habitantes. Cic. pro Archia poeta 14. Homerum Colophonij ciuem eſſe dicunt ſuum.

Colops] magnus, (κολώψ,) Ptolemæo Zeugitanæ prouinciæ urbs, hodie Giger, regia ciuitas.

Color] huius coloris, m. gen. (χρῶμα, χροιά, χρώς) A colo colis, inquit Sipontinus, deductum: quia coloribus faciem, ueſtes, domos, ac reliqua omnia ornamus. Terent. Eunuc. 2. 3. 26. Color uerus, corpus ſolidum, & ſucci plenum. Cicer. 3. Verr. 99. Iſti color immutatus eſt, uultus, oratio, mens.

Colos ab antiquis dicebatur. Plin. lib. 12. cap. 19. 9. Colos triplex. De Caſia loquitur. Lucret. lib. 6. 42. Flammeus eſt plerunq; colos & ſplendidus ollis. De nubibus.

Bonitas coloris. Cic. 1. Off. 182.

Crebra coloris mutatio. Cic. pro Cluentio 42.

Aureus color barbæ. Ouid. 12. Metam. 79.

Aureus color ignis. Lucret. lib. 6. 42.

Color croci. Lucret. lib. 6. 239.

Lucis color, Splendor. Seneca Agamemn. 9. 11.

Operum colores. Horat. in Arte 18.

Veritatis color. Cic. de Claris Orat. 84.

Vrbanitatis color. Cic. de Claris Orat. 88.

Albus color præcipuè decorus Deo eſt. Cic. 2. de Legib. 77.

Amethyſtinus. Vide Amethyſtus.

Ardentiſsimus. Vide Ardeo.

Aridus. Vide Aridus.

Ater. Ouid. 4. Metam. 22.

Aureus. Vide Aurum.

Auſterus. Vide Auſter.

Blandus. Vide Blandus.

Bonus. Vide Bonus.

Buxeus. Vide Buxus.

Candens. Vide Candeo.

Corneus color. Plin. lib. 37. cap. 2. 14.

Candidus. Vide Candeo.

Cereus. Vide Cera.

Ceruinus. Vide Ceruus.

Cinereus. Vide Cinis.

Citrinus. Vide Citrus.

Coracinus. Vide Corax.

Crocinus. Vide Crocus.

Cymatilis. Vide. Cyma.

Decens. Horat. 4. Carm. ode 13. 4.

Deterrimus color alicui rei dicitur eſſe, quæ non ita bonum colorem habet. Virg. 3. Georg. 17.

Dilutus color. Plin. lib. 37. cap. 5. 6.

Diuerſi mille nitent colores. Ouid. 6. Metam. 13. de Iride.

Elegantioris coloris gratia. Plin. lib. 15. cap. 8. 2.

Exanguis. Ouid 3. Triſt. eleg. 1. 11.

Flammeus color. Plin. lib. 35. cap. 6. 10.

Floridi

Floridi colores. Plin. lib. 35. cap. 6. 1.

Fucatus. Horat. Epod. 12. 3.

Fuſcus. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 8.

Hyalis. Virg. 4. Georg. 67.

Igneſcens, Igneus. Vide Ignis.

Langueſcens. Vide Languor.

Melleus color. Plin. lib. 36. cap. 8. 2.

Languidus. Vide Languor.

Lentus. Vide Lentus.

Liquidus. Horat. 4. Carm. ode 8. 2.

Luridus. Vide Luridus.

Luteus. Vide Luteus.

Marmoreus. Lucret. lib. 2. 155.

Melior. Vide Bonus.

Memnonius color, Niger intelligitur apud Ouidum lib. 3. de Ponto, elegia 3. 20.

Miſti colores, Celſus lib. 2. cap. 8.

Murrhinus. Vide Murrha.

Natiuus. Vide Naſcor.

Niueus. Horat. 2. Carm. ode 4. 1.

Nubilus color. Vide Nubes.

Obſoletus. Vide Obſoleo.

Olorinus. Vide Olor.

Omnigenus. Vide Omnis.

Phœniceus. Lucret. lib. 2. 166.

Pulcer. Lucret. lib. 4. 208.

Puniceus. Lucret. lib. 5. 188.

Purpureus quondam color ora reliquit. Virg. 11. Aene. 164.

Sanguinolentus color. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 3.

Satur color, Abundans, largus. Vir. 4. Geor. 67.

Morti ſimilis color. Senec. Hipp. 4. 46.

Spumeus color. Plin. lib. 37. cap. 2. 14.

Surdus color. Plin. li. 37. ca. 5. 6. Paulò pòſt 14.

Suauis color, Cic. 5. Tuſcul. 66.

Tetri colores fœda ſpecie. Lucret. lib. 2. 85.

Theſſalicus color. Lucret. lib. 2. 101.

Turpes colores. Lucret. lib. 2. 85.

Tyrius color, id eſt, purpureus. Horat. 1. epiſt. 6. 4.

Validus color. Plin. lib. 20. cap. 5. 11.

Varians color. Plin. lib. 14. cap. 2. 8.

Verecundus color. Horat. Epod. 17. 5.

Verni colores. Valer lib. 6. Argonaut. 99.

Viridis color. Ouid. 10. Metam. 28.

Colores qui aciẽ cõpungunt. Id eſt, qui oculos offendũt, qualis eſt color albus lucidior. Lucret. lib. 2. 84.

Colores qui lacrymare cogunt. Lucret. lib. 2. 8.

Colores qui oculos paſcunt. Lucret. lib. 2. 84.

Mille coloribus arcus, Iris quæ eſt multorũ colorũ. Virg. 5. Ae. (121.

Conſpicuus colore albo. Vide Conſpicuus.

Nitidus ſuo colore. Quint. lib. 2. cap. 5. 8.

Accipere colorem. Vide Accipio.

Amittere colorem. Ouid. 6. Metam. 65.

Accõmodare cuiq; colori actum ſuũ. Quint. lib. 2. cap. 12. 7.

Rebus nox aufert colorem. Virg. 6. Aeneid. 55.

Commutare colorem. Vide Commuto.

Sine colore conſiſtere. Cic. de Aruſp. Reſp. 1.

Conſtat color & uultus. Vide Conſto.

Cõtactus colore aliquo. i. tinctus & depictus. Lucr. li. 6. 239.

Non credendũ colori. Virg. 2. eclog. 4. Id eſt, nõ confidendum.

Dare colorem rei. Quint. lib. 6. cap. 2. 23.

Deformibus dandus color. Quint. lib. 3. cap. 8. 30.

Diſtincti colores. Catul. Argonaut. 18.

Colorem ducere. Quint. lib. 10. Id eſt, phraſeos genus comparare. Budæus. Virg. 9. eclog. 10.

Aſtrum, quo ſegetes gauderent frugibus, & quo
Duceret apricis in collibus uua colorem.

Eluere colores. Quint. lib. 1. cap. 1. 4.

Errant uarij colores in uultu. Virg. hoc de Sole dicit 1. Georg. (90.

Euaneſcit color. Lucret. lib. 2. 166.

Excidit color alicui. Ouid. 2. Metam. 59.

Eo colore & ijs oculis in ædes exiſſe ut. Ci. de Claris Ora. 44.

Fuſcare colorem. Ouid. 2. Triſt. 97.

Imbutus colorẽ aliquẽ. i. tinctus aliquo colore. Lucr. li. 2. 147.

Incurſat color alter colori. Vide Incurro.

Inducere colorem alicui picturæ. Vide Induco.

Venuſtatis non fuco illitus, ſed ſanguine diffuſus inſidere debet color. Cic. 3. de Orat. 110.

Mentiri colorem fuco. Vide Mens. Virg. 4. eclog. 9.
Nec uarios diſcet mentiri lana colores. Nam quod tingitur, mentitur alienum colorem, ut inquit Seruius.

Migrare in alium colorem. Lucret. lib. 2. 155.

Mutare colorem. Vide Muto.

Nectere colores. Id eſt, res coloratas. Virg. 8. eclog. 15.

Percoctum colorem, in homine colorem nigrum uocamus, & à ſole aduſtum. Lucret. li. 6. 145. Inter nigra uirum percocto ſecla colore. Periphraſis eſt Aethiopum.

Perdere colorem. Ouid. 3. Metam. 20. Id eſt, expallere.

Recipere colorem. Quint. lib. 4. cap. 2. 70.

Rubent prata nouis coloribus. Virg. 4. Georg. 61.

Spargere coloribus aliquid, Varie tingere. Virg. 7. Aene. 39.

Claro ſplendere colore. Lucret. lib. 5. 253.

Sumere colorem. Ouid. 13. Metam. 133.

Tueri colorem exercitatione corporis. Cic. 1. Off. 182.

Color, per translationem pro Prætextu & obtentu. Quint. li. 11. cap. 1. Quòd ſi nulla contingit excuſatio, ſola colorem habet pœnitentia. De eo qui alterum accuſat, quum de ſe fateatur. Marcellus de Donationibus inter uirum & uxorẽ. L. Sulpitius. Si color uel titulus, ut ſic dixerim, donationi quæſitus eſt. Budæus. Vlpianus in L. ſed Iulianus. ff. ad Senatuſconſul. Macedonianum.

Color, Species. Virg. 2. Georg. 36.
Nunc locus aruorum ingenijs, quæ robora cuiq;,
Quis color, & quæ ſit rebus natura ferendis. Seruius.

Flos & color pigmentorum. Cic. de Claris Orat. 165.

Color ciuitatis. Cic. Att. lib. 4. 85. 13. Amiſimus mi Pomponi omnem ſuccum ac ſanguinem, ſed etiam colorem & ſpeciẽ priſtinam ciuitatis. Lucanus lib. 9.
– non iam regnare pudebit,
Nec color imperij, nec frons erit ulla Senatus. Budæus.

Dicendi color. Quint. lib. 6. cap. 3. 74.

Somniorum, & ſuperſtitionum colores ipſa iam facilitate authoritatem perdiderunt. Quint. lib. 4. cap. 2. 67.

Vitæ color. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 12.

Colores rhetorici, (χρώματα,) apud Ciceronem uocantur ornamenta orationis, hoc eſt figuræ, quæ à Græcis ſchemata appellantur: ut quum de Pompeio loquens ad Atticum, lib. 2. ita inquit, Sic ego hunc omnibus à me pictum artis coloribus, ſubitò deformatum, non ſine magno dolore uidi. Colores autem illos intelligit, quibus uſus eſt in oratione de imperio Cn. Pompeij. ſic enim uocat orationis ornamenta & lumina, quibus detractis, res ſimpliciter indicata nõ magnopere ſuapte natura uel conditione placeret. Budæus.

Tragicus color. Horat. in Arte 48.

Dicere aliquid loco coloris. Quint. lib. 7. cap. 2. 37.

Ornatur oratio genere primùm, & quaſi colore quodam, & ſucco ſuo. Cic. 3. de Orat. 53.

Habitum orationis, & quaſi aliquem colorem requirere. Cic. 3. de Orat. 110.

Colores

Colores, Quæ media defenſionũ uocãtur à forenſibus. Quint. lib. 12. de litigatoribus loquens, qui libellos patronis ſuis conſcribunt, Hi porrò non tantum nocerent, ſi omnia ſcriberent, uti geſta ſunt, nunc conſilium & colores adijciunt, & omnia peiora ueris, quæ pleriq; quum acceperunt, mutare nefas habent. Budæus.

Coloro] coloras, pen. prod. (χρωννύω, χρωματίζω, ἐπιχρωματίζω, χρώζω, χρόομαι,) colorare, Colorem inducere. Cic. 1. de Natur. deorum. 152. Formare, figurare, colorare, animare non poſſent.

Colorare & roborare. Cicer. in Orat. 25. ipſa ſe poſtea colorat & roborat.

Colorare magis eſt quàm inficere. Senec. epiſt. 72. animum nõ colorauit, ſed infecit.

Colorare, pro Inducere prætextum. Valer. Max. lib. 8. cap. 2. Libidinoſam liberalitatem debiti nomine colorando.

Colorari, de homine & oratiõe. Cic. 2. de Orat. 32. Fatebor aliquid tamen: ut quũ in ſole ambulem, etiam ſi ob aliã cauſam ambulem, fieri natura tamẽ ut colorer: ſic quum iſtos libros ad Miſenum (nam Romæ uix licet) ſtudioſius legerim, ſentio orationem meam illorum cantu quaſi colorari. Budæus.

Coloratus arcus ex nubibus. Cic. 3. de Nat. deor. 69.

Indi colorati. Virg. 4. Georg. 59.

Seres colorati. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 2.

Coloratæ & perlucidæ uuæ. Colum. lib. 11. cap. 2. 50.

Colorata oratio, Coloribus oratorijs decorata & ornata. Cic. de Claris Orat. 88.

Coloratus, pro Fucato. Senec. epiſt. 16. Quæ ſcribis, unde ueniant, ſcio. non ſunt ficta, nec colorata.

Coloratus, pro Fuſcato. Seneca de Vita beata, uirtutem reperies puluerulentam, coloratam, calloſas habentem manus, quaſi ſole deformatam.

Coloratior] (χρωστότερος,) Plin. lib. 16. c. 12. 3. Quidã arbitrãtur in mõtuoſis copia præſtãtiorẽ fieri ac coloratiorẽ.

Colorius, Adiectiuum. ut Coloriæ ueſtes, quæ ex lana non tincta, hoc eſt natiuo colore factæ ſunt. Ex Valla lib. 6. ca. 53.

Colorbaſus] Nomen hæretici, qui uitam omnium hominũ in ſeptem ſyderibus conſiſtere affirmabat.

Coloſſe] Straboni lib. 12. Oppidum Phrygiæ prope Laodiceam: quod, teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laudicea & Hierapoli, terræ motu cecidit.

Coloſtrum] coloſtri, uel Coloſtra, coloſtræ, (τροφαλίς,) Dicitur lac primum poſt partum in omnibus animalibus, quod in pumicis modum coit: ideo infantibus, nutricis, non matris lac exhibere conuenit: quia matris pernicioſum eſt. Martialis lib. 13. 38. De primo matrum lacte coloſtra damus. Plinius lib. 28. ca. 9. 1. Sicuti de lactis uſu. Vtiliſſimum cuiq; maternum. Concipere nutrices exitioſum eſt. Hi ſunt enim infantes, qui coloſtrati appellantur, denſato lacte in caſei ſpeciem. Eſt autem coloſtra prima à partu ſpongioſa denſitas lactis. Plautus Pœnulo 4. 145. Meum cor, mea coloſtra, meus molliculus caſeus.

Coloſtratus] pen. prod. Adiectiuum, (τροφαλιστός,) ut Coloſtrati infantes, qui coloſtrum biberunt. Plin. li. 28. c. 9. 1.

Coloſtratio] (τροφαλισμός,) Malum illud quod infantibus atq; adeò animalibus ex nimia coloſtri potatione euenire ſolet. Plin. lib. 11. cap. 41. 2. Pullis earum, ubi pingue pabulum, biduo à partu maternum lac guſtaſſe lethale eſt. Genus mali uocatur coloſtratio. De pullis aſinorum.

Coloſſus] coloſſi, (κολοσσός,) quid ſignificet, declarat Plinius lib. 34. cap. 7. 6. his uerbis, Moles quippe excogitatas uidemus ſtatuarum, quas coloſſos uocãt, turribus pares. Feſtus, Coloſſus à Coloſſo artifice, à quo deformatus eſt, dictus. Martialis lib. 8. 38. Aedemq; Martis, & coloſſon Auguſti.

Erant autem coloſſi, grandes & corpulentæ ſtatuæ, quæ antiquitus dijs erigebantur. Præcipuæ autẽ magnitudinis fuerũt apud Rhodios, apud quos maxime celebratus eſt is, qui Soli ſacer habitus eſt. Quintianus, Clara Rhodos proprium non omiſſura coloſſon.

Enormes coloſſi. Stat. lib. 1. Sylu. 3. 11. propter nimiã magnitudinem.

Coloſſeus] Adiectiuum, (κολόσσειος,) In modum ſiue formam coloſſi. Plinius lib. 34. cap. 8. 28. Fecit & quadrigas, bigasq;, & Cliduchon eximia forma: & Virtutem & Græciam, utraſq; coloſſeas.

Coloſſeum ſe pingi iuſſit. Plin. lib. 35. cap. 7. 3. de Nerone.

Coloſsicus] pe. corr. (κολοσσικός,) Adiectiuũ, Idem. Plin. lib. 34. cap. 8. 7. Item duo ſigna quæ Catulus in eadem æde poſuit, palliata: & alterum coloſſicon nudum.

Coloſſica onera, magnæ molis, quales ſunt coloſſorum. Eſt & cõparatiuus Græcus coloſſicotera, pen. corr. pro grandiora, uaſtiora, coloſſi inſtar habentia. Vitruuius lib. 10. c. 4. Sin aũt coloſſicotera amplitudinibus & ponderibus onera in operibus fuerint, nõ erit ſucculæ committendũ. Budæus.

Colotes] pen. prod. Vir Teius, pictor, cuius meminit Quintilianus lib. 2. cap. 14.

Colpe] Ciuitas eſt Ioniæ regionis, ut eſt apud Pli. li. 5. c. 29.

Colubæ] Populi Plinio inter gentes Indicas numerantur, cap. 19. lib. 6.

Coluber] colubri, m. g. pen. corr. (ὄφις,) Serpens qui umbras nemorum incolit. Plin. lib. 32. cap. 5. 9. Coluber eſt in aqua uiuens, huius adipem & fel habentes, &c.

Tecto aſſuetus ſuccedere coluber. Virg. 3. Georg. 83.

Breues colubri. Ouid. epiſt. 2. 24.

Longi colubri. Virg. 2. Georg. 64.

Niuei colubri. Ouid. 15. Metam. 143.

Venenati colubri. Lucret. lib. 5. 6.

Virides colubri. Horat. 1. Carm. ode 17. 2.

Paſtus mala gramina coluber. Virg. 2. Aeneid. 94.

Crinita colubris Meduſa. Ouid. 6. Metam. 24.

Torquata colubris Alecto. Id eſt, torquem habens ex colubris. Ouid. epiſt. 2. 24.

Vallata colubris hydra. Lucret. lib. 5. 6.

Villoſa colubris guttura. Ouid. 10. Metam. 5. De Meduſa.

Colubrã in fœminino probat Nonius ex Lucilio, lib. 20. Saty. - ut Marſus colubras Diſrumpit cantu. Ouid. in Ibin, Pectoraq; unxerunt Erebeæ felle colubræ.

Mutilatæ cauda colubræ. Ouid. 6. Metam. 112.

Colubrifer] pen. corr. Adiectiuum, (ὀφιφόρος,) ut Colubriferum monſtrum. Ouid. 5. Metam. 49.

Colubraria] Inſula maris Mediterranei. quæ Græcè Ophiuſa dicitur, à multitudine ſerpentium quibus abundat, cognominata. Plin. lib. 3. cap. 5. Ebuſi terra ſerpentes fugat, Colubrariæ parit. Ideo infeſta omnibus, niſi Ebuſitanam terram inferentibus.

Colum] coli, (ἠθμός, ἠθάνιον,) Vas ad colandum aptũ. Virg. 2. Georg. 49. Colaq; prælorum fumoſis deripe tectis. De colo epigramma eſt apud Martialem lib. 14. 108.

Colum niuarium, Vas quo aqua ex niuibus colari ſolebat. Martial. lib. 14. 104. Pomponius in L. In argento. ff. de Auro & argento legato, In argento potorio utrum id duntaxat ſit in quo bibi poſſit, an etiam id quod ad præparationẽ bibendi comparatum eſt, ueluti colum niuarium & urceoli, dubitari poteſt. Sed propius eſt, ut hæc quoq; inſint.

Colum, eſt etiam genus morbi, quẽ primus in Italia ſenſiſſe Tiberius princeps dicitur, quum antea eſſet ignotus. Plin. lib. 26. cap. 1. 8. Idipſum mirabile, alios deſinere in nobis, alios durare, ſicuti colum. De nouis morbis.

Colum pro Membro orationis. Vide Colon.

Colum-

Columbus] columbi, m. g. & columba, columbæ, f. g. (περιστερά,) Auis omnibus nota. In plurali magis fœminino genere utuntur authores. Virg. 2. Aeneid 104. Præcipites atra ceu tempeſtate columbæ. Martialis, Nec uiolas teneras præ duro dente columbas. Varro de Re ruſt. lib. 3. ca. 7. Duo genera earum in περιστεροτροφείῳ, eſſe ſolent: unum agreſte, ut alij dicunt ſaxatile, quod habetur in turribus ac columinibus uillæ, à quo appellatæ columbæ: quæ propter timorẽ naturalem, ſumma loca in tectis captant. Quo fit, ut agreſtes maximè ſequantur turres, in quas ex agro euolant ſuapte ſponte, ac remeãt. Alterum genus illud columbarum eſt clementius, quod cibo domeſtico contentum, intra limina ianuæ ſolet paſci. Hoc genus maximè eſt colore albo. Illud alterum agreſte ſine albo, uario.

Par columbarum. Ouid. 13. Metam. 178.

Blanda columba. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 12.

Cellares columbi. Colum. lib. 8. cap. 8. Columbos cellares pinguiſſimos facere contingit.

Chaoniæ columbæ. Vide Chaonia.

Cithereiades columbæ. Ouid. 15. Metam. 78. Sic uocantur, quòd in tutela Veneris eſſe creditæ ſunt.

Dionææ columbæ, id eſt, Dionæ uel Veneri ſacræ. Stat. lib. 3. (Syl. 5. 16.

Imbellis columba. Horat. 4. Carm. ode 4. 7.

Molles columbæ. Horat. 1. Carm. ode 37. 4.

Pauidæ columbæ. Valer. lib. 8. Argonaut. 7.

Placida columba. Ouid. 7. Metam. 74.

Plaudens alis columba. Virg. 5. Aeneid. 103.

Præcipites columbæ, Feſtinæ. Virg. 8. Aeneid. 103.

Sedẽs columba, prouerbialis locutio dici ſolita de ſupra modũ manſuetis. Suidas. Poteſt etiam dici & in eos qui ſimplicitatem ſimulant, quo magis imponant. ſolent enim aucupes ex oculatam columbam in reti ponere, quæ ſubſultans cæteras columbas alliciat. Vide Eraſmum in Chiliadibus.

Sine labe columbæ. Ouid. 2. Metam. 108.

Sublimis in nube columba, Altè uolans. Virg. 11. Aenei. 145.

Volucris columba. Virg. 5. Aeneid. 97.

Plumæ uerſicolores columbis à natura ad ornatum datæ. Cicero 3. de Finib. 29.

Farcire columbos. Colum. lib. 8. cap. 8. 1.

Columbarius] columbarij, (περιστεροκόμος,) Qui columbas curat. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. 5. Quos columbarij interficere ſolent duabus uirgis uiſcatis, defixis in terram inter ſe curuatis, quũ inter eas poſuerit obligatum animal, quod item petere ſoleant accipitres, qui ita decipiuntur, quum ſe obleuerunt uiſco.

Columbarium] columbarij, n. g. & columbaria, columbariæ, f. g. (περιστερεών,) Locus eſt propriè ubi habitant columbæ agreſtes. nam domeſticarũ Periſtereones uocamus. Col. lib. 9. Qualia columbariæ tectis ſuperponuntur. Varro de Re ruſt. li. 3. c. 7. Axius. Si poſſem emere, inquit, περιστερῶνα, factũ, quemadmodũ in ædibus quũ habere uellem, emi fictilia columbaria. iam ijſſem emptum & miſiſſem ad uillam. Quaſi uerò inquit Pica, non in urbe quoq; ſint multi. An tibi columbaria qui in tegulis habent, non uidentur habere περιστερῶνας? Ibidem 3. Ne mus, aut lacerta quà adrepere ad columbaria poſſit.

Columbariũ, eſt etiã loculamentũ in periſterotrophio ſingulis columbarũ paribus præparatũ. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. 4. Singulis parib. colũbaria fiũt rotunda, in ordinẽ crebra. Ordines quàm plurimi poſſũt à terra uſq; ad camerã. Colũbaria ſingula eſſe oportet, ut os habeant quò introire et exire poſſint.

E colũbarijs egerere ſtercus. Col. lib. 2. cap. 15. 1.

Columbaris] & hoc columbare, pen. prod. (περιστερινός,) Quod eſt colũbi. Col. li. 9. Cæterũ cibos iuxta parietẽ cõuenit ſpargi: quoniã ferè partes hæ columbari carẽt ſtercore.

Colũbar apud Plautũ in Rudẽte 20. 50. Genus uinculi eſt, teſte Priſciano. Illic in columbam credo leno uortitur: Nam in columbari collum haud multo pòſt erit.

Columbinus] Adiectiuum, pen. prod. (περιστερινός,) Idem quod Columbaris. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 7. 8. Qui ſolent ſaginare pullos columbinos, quo pluris uendant, ſecludunt eos, quum iam pluma ſunt tecti. Plin. lib. 17. cap. 7. 1.

Ouum columbinum. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 12.

Pulli columbini. Cic. Papirio Pæto, lib. 9. 18. 6.

Stercus columbinum maximè probatur. Col. lib. 2. cap. 15. 1.

Columbina terra. Plin. lib. 17. cap. 7. 1.

Colũbatim] (περιστερηδόν,) id eſt, ad ſimilitudinẽ columbi. (Catul.

Columbulus, columbuli, pen. corr. m. g. (περιστερίδιον,) Diminutiuum. Plin. epiſt. 202. Tu paſſerculis & columbulis noſtris inter aquilas ueſtras dabis pennas. Catul. epig. 26. 2. Vt albulus columbulus Dionæus.

Columella] (κολουμέλλα,) Nomẽ authoris qui de agricultura, tã uerſu, quàm proſa elegantiſſimè & doctiſſ. ſcripſit.

Columella] Vide Columena.

Columellares] (γόμφιοι,) Dentes uocantur, qui caninis proximi ſunt. Plin. lib. 11. c. 27. 41. Amittit triceſimo menſe primores utrinq; binos: ſequẽti anno totidem proximos, quum ſubeunt dicti columellares. De equorũ dentibus. Varro 2 de Re ruſt. cap. 7. 2. Aetas cognoſcitur equorũ, & ferẽ omniũ, qui ungulas indiuiſas habẽt, et etiã cornutarũ, quòd equus trigintamenſiũ primum dẽtes medios dicitur amittere, duos ſuperiores & totidẽ inferiores. Incipiẽtes quartum agere annũ, itidẽ eijciunt, & totidẽ proximos eorũ quos amiſerunt, & incipiunt naſci quos uocant columellares.

Columen] Nomen loci, ad quem Cornelius Conſul uictoria de Thuſculanis habita caſtra locauit. Liuius 3. ab Vrbe 100. Victor ad Columen (id loco nomen eſt) exercitu relicto caſtra locat. De Cornelio Conſule.

Columen] pen. corr. huius columinis, à columus, id eſt, culumus, (ἔρεισμα,) Significat culmẽ uel columnam, idq; quo aliquid fulcitur in ædificijs. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. 1. Quod habetur in turribus ac columinib. uillæ. Catu. de Berecynthia, ego uitam agam ſub altis Phrygiæ columinibus.

Columen in ſummo faſtigio culminis ponitur. Vitruuius li. 4. cap. 2. Ea eſt trabs quæ tecti faſtigium ſuſtinet. Budæus.

Alta columina, Vertices montium. Catul. Epig. 58. 15.

Amicorum alicuius columen. Cic. 13. Phil. 364.

Columen familiæ. Terent. Phor. 2. 1. 57. Bone cuſtos ſalue, columen noſtræ familiæ. Vbi Donatus, Columen, culmẽ, an columen, columnas: unde Columellæ apud ueteres, dicti ſerui maiores domus. Luci. 22. Seruus neq; infidus domino, neq; inutilis cuiquã. Lucilij columella, hic ſitus eſt Tubero. Hinc in milleſimũ annũ eorũ columine ciuitas continebitur. Horat. contrà pro columine columnã, Iniurioſo ne pede proruas ſtantẽ columnã. Ennius decimo, Regni uerſatũ ſummã uerò columnã. Columẽ uerò familiæ, Suſtentatio, uel decus. Vnde columnæ dictæ. Hactenus Donatus. Cic. 5. Verr. 151. Timarchides aũt columen familiæ ueſtræ, premit fauces deſenſionis tuæ.

Columen Aſiæ, Troia. Senec. Troad. 1. 2.

Columen Theſſaliæ Peleum uocat Catullus epig. 59. 6. & 65.

Columen nauis. Valer. lib. 1. Argonaut. 24.

Columen Reipublicæ. Cic. pro Seſtio 14.

Rerũ mearũ columẽ. Horat. 2. Carm. ode 17. 1. ad Mecœnatẽ.

Columen actionis. Cic. pro Flacco 32.

Columen impenſarum. Colum. lib. 3. cap. 4. 3.

Partium columen, gaza, Tacit. lib. 5.

Columen Senati. Plaut. Caſina, Sed eccum egreditur. Senati columen, præſidium populi.

Exciſum

Exciſum columen. Cic. 1. de Diuin. 40.

Ad magnum columen uolare. Cic. 1. de Diuin. 34.

Columis] & hoc colume, penult. correp. (σῶος,) Sanus. Plautus. Trinum. Neq; ita ut ſit data, columem te ſiſtere illi, & detraxiſſe autument. Inde incolumis pro eodem: quod eſt uſitatius.

Columna] Regia ciuitas in Brutio. Pomp. Mela, lib. 2. In Brutio ſunt Columna regia, Rhegyum, Scylla, Taurianum & Metaurum. Hunc locum Græci στυλίδα, uocant: id eſt, columnellam. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerſo turrem in Peloro ſitã reſpicit. Hodie à multis appellatur Stylarion.

Columna] huius columnæ, (στήλη, στῦλος,) id eſt, quod à noſtris pilare dicitur. Eſt autem hæc differentia inter columnas quæ à Græcis κίονες, & pilas quæ στῆλαι, dicũtur: quòd Columnæ uno ſcapo conſtant, id eſt, lapide oblongo perpetuo: Pilæ autem ſtructura conſtant aut lapidea, aut cæmentitia, aut lateritia. Budæus.

Columnæ partes ſunt, Scapus quaſi colũnæ corpus. Supra ſcapum, capitulum: infra ſcapum, ſpira, quæ baſis ſæpe appellari ſolet: infraq; ſpiram, ſtylobates. Budæus.

Albanæ columnæ. Quint. lib. 5. cap. 13. 33.

Excelſa columna. Cic. 1. de Diuin. 42.

Columnæ Herculis duæ eſſe perhibentur in Occidente: quia ex Oceano, mare noſtrum intrantibus, duo montes occurrũt, quorum alterum in Africa Abylam uocant, alterum in Europa Calpen. Hos quondã iunctos perpetuo iugo fuiſſe finxerunt, ſed Herculem diremiſſe colles. Aliqui tamen hos mõtes procul ſpectantibus geminas columnas uideri dicunt. Alij dicunt Colũnas Herculis in Gaditana inſula fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant qui nauigationem abſoluiſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

Immanes columnas rupibus excidere. Virg. 1. Aeneid. 87.

Marmoreæ columnæ. Cic. pro Domo ſua 49.

Menia columna. Cicer. 1. Verr. 27. Vobis autem tanta inopia reorum eſt, ut mihi cauſam præripere conemini potius, quàm aliquos à columna Menia ueſtri ordinis reos reperiatis: Menius (ut ibi ait Aſconius Pædianus) quum domum ſuam uenderet Catoni, & Flacco Cenſoribus, ut ibi baſilica ædificaretur, exceperat ius ſibi unius columnæ, ſuper quam tectum proijceret ex prouolantibus tabulatis: unde ipſe, & poſteri eius ſpectare munus gladiatorium poſſent, quod etiam tum in foro dabatur, ex illo igitur columna Menia uocitata eſt, cauſis eiuſmodi. Et paulo antè dixerat, Veſtri ordinis reos, Reos ueſtra defenſione condignos uel fures, & ſeruos nequam, qui apud Triumuiros Capitales, apud columnam Meniam puniri ſolent.

Nobiles uarijs maculis columnæ. Sene. Thyeſt. 8. 5.

Purpureæ columnæ. Claud. 2. in Ruff. 27.

Rigidæ columnæ. Ouid. 3. Faſt. 106.

Iouis ſimulacra truncæ columnæ. Valer. Flac. lib. 6. Argo. 19.

Vaſtis innixa columnis templa. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 10.

Columnis tectum ſublime. Virgil. 7. Aeneid. 35.

Ad columnam adhæreſcere. Cic. pro Seſtio.

Rectas columnas è regione collocare. Cic. Qu. frat. li. 3. 17. 4.

Commotæ columnæ. Vide Commoueo.

Dealbatæ columnæ. Vide Dealbo.

Dealbare tanta pecunia columnas. Cic. 3. Verr. 103.

Deiectæ, eiſdemq; lapidibus repoſitæ colũnæ. Ci. 3. Verr. 103.

Aedificare columnas. Cic. 3. in Verr. 109.

Efficere columnam ab integro nouam. Cic. 3. Verr. 104.

Effulta columnis atria. Claud. in Ruff. 2. 27.

Ad perpendiculum columnas erigere. Vide Ad.

Euerſio execratæ columnæ. Cic. 1. Phil. 3.

Extrinſecus inaurata columna. Vide Inauro.

In columnas incurrere. Cic. in Orat. 130.

Inſculptum in columna. Vide Inſculpo.

Locare columnas. Cic. 3. Verr. 105.

Ad columnam peruenire. Cic. pro Cluentio 29.

Politæ columnæ. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 17. 2.

Reciſæ columnæ. Horat. 2. Carm. ode 18. 1.

Sublimes columnæ. Ouid. 2. Metam. 1.

Tollere columnam de ſaxo in crucem. Cic. Atti. li. 14. 313. 2.

Columnella] columnellæ, (στυλίδιον,) Diminutiuum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 39. Duæ primum trabes in ſolo æquè longæ, diſtantes inter ſe pedes quatuor collocantur, inq; eis columnellæ pedum in altitudinem quinq; defiguntur, &c. Plinius epiſt. 101. Alia tum Cæſaris tum Plinij exemplaria habent columellæ, non columnellæ.

Columella, (κίων,) Dimin. aliud. Cic. 2. de Legib. 103. Nam ſic per terræ tumulum noluit quid ſtatui, niſi columellam trib. digitis. Cato cap. 20. Trapeti columellam ferream.

Eminens columella. Cic. 5. de Nat. deor. 92.

Columella, etiam ſignificat maiorem ſeruum in familia. Martial. lib. 11. 84.

Lucili columella hic ſitus Metrophanes. Vide Columen.

Columella eſt etiam oris particula. Budæus.

Columnatus] (ἐστυλωμένος,) Adiectiuum, Columna ſuſtentatus. Varro 3 de Re ruſt. cap. 5. 10. Inter eas piſcinas, tantummodo acceſſus ſemita in tholum, qui eſt ultra rotundus columnatus, ut eſt in æde Catuli, ſi pro parietibus feceris columnas.

Columnaria, Cæſar lib. 3. de bello Ciuil. 169. In capita ſingula ſeruorum ac liberorum tributum imponebatur, columnaria, oſtiaria, frumentum, milites, remiges, arma, tormenta, uecturæ imperabantur, & Cic. in epiſt. ad Att. 105. a.

Colurnus] Adiectiuum, (κρανεινός, uel λεπτοκαρυϊνός, ex corno factum, ut feſtus docet his uerbis, Colurna haſtilia, ex corno arbore facta, potius quàm ex corylo. Seruius autem à corylo deducere uidetur, quum ſic ait in hunc locum Virgilij 2. Georg. 80. Pinguiaq; in uerubus torrebimus exta colurnis. Nã ut etiã caper uitibus eſt inimicus, ita eis nocet & corylus. Vnde & ait ſupra, Neue inter uites corylũ ſere.

Colus] coli, f. ge. uel Colus, huius colus, quartæ declinationis, (ἠλακάτη,) Inſtrumentum muliebre quod penſa continet: à quo fuſo fila ducuntur: habetq; primam correp. Ouidius 4. Metamorpho. Et colus & fuſus digitis cecidere remiſſis. Cicer. 2. de Orat. 153.

- quin tu Egilia mea,
Quando ad me uenis cum tua colu & lana.

Colus, maſculino genere legitur apud Catullum in Argon. 52. Læua colum molli lana retinebat amictum. Idem apud Propertium lib. 4. eleg. 10. 10. - uerba ſunt Herculis.
Idem ego Sidonia feci ſeruilia palla
Officia & Lydo penſa diurna colo.

Decreta colus Parcarum. Senec. Oedip. 13. 2.

Parcarum coli irreuocabiles. Senec. Herc. fur. 7. 8.

Seuera colus Parcarum. Claud. epig. 5. 18.

Ambitioſa colus. Claud. 7. Paneg. 119.

Rumpit Atropos ſupremas colus, Vitã ſoluit. Valer. lib. 6. Ar-
Plenas exonerare colos. Ouid. 3. Faſt. 164. (gon. 129.

Extendere colum. Stat. lib. 3. Syl. 1. 35.

Colũ pro lana poſuit. Lana enim extẽditur quũ deducitur filũ.

Colutea] (κολούτεα,) Arbor ſylueſtris apud Theophraſtũ in 3. de Plantis, fructum ferens in ſiliqua magnitudine lentis. Vnde Coluteum, fructus coluteæ. Plaut. Perſa. 4. 7. Cõmiſce mulſum, ſtruthea, coluteaq; appara.

Colycæ] colycarum, Specus quædam in quibus aphronitrũ inuenitur teſte Plinio lib. 31. cap. 18. 7.

Colym-

Colymbades] pen. corr. (κολυμβάδες,) Dicebantur oliuæ quæ frangebãtur, & herbarum uiridium condiebantur ſapore, ἀπὸ τοῦ κολυμβᾷν, quod eſt innatare. nam propter leuitatem urinabant. Plin. lib. 23. cap. 3.

Coma] comæ, (κόμη ἔθειρα,) Cæſaries eſt, & à Græco deducitur. Nam quemadmodum nos Cæſariẽ à cædendo, ita Græci comam appellant ἀπὸ τοῦ κομεῖν, quod cædere eſt. Feſt. Comæ dicuntur capilli cum aliqua cura compoſiti. Cice. 3. Tuſc. 105. Scindens dolore identidem intonſam comam.

Eumenidum comæ, Serpentes. Valer. lib. 7. Argonaut. 11.

Ambroſiæ comæ diuinum odorem ſpirant. Virg. 1. Aeneid. 82.

Anguineæ comæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Aureæ comæ. Catul. epig. 56. 20.

Breuior coma. Seneca Hipp. 6. 14.

Calamiſtrata coma. Vide Calamiſtrum.

Cana coma Neptunij iuuenis, id eſt, Cygni filij Neptuni; cuius coma uerſa eſt in plumas. Seneca Troad. 3. 5.

Criſpa coma. Sil. lib. 16. 25.

Diuidua coma, id eſt, diſcreta, & ab utraq; parte dependens. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 2.

Fera coma Orionis. Senec. Herc. fur. 1. 3. Fera coma hinc exterret Orion deos. Id eſt, crinibus minantibus tempeſtatẽ. Nam Orion tres ſtellas habet in capite, horribili nitentes fulgore.

Flaua coma. Horat. 1. Carm. ode 5. 1. Valer. lib. 8. Argon. 48.

Flauentes comæ, id eſt, flauæ. Oui. epiſt. 5. 25. Vir. 4. Ae. 118.

Flexilis coma. Valer. lib. 5. Argonaut. 118.

Formoſæ pereunt comæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 7.

Hirſutæ comæ. Ouid. 1. de Arte 22.

Hirtæ comæ. Seneca in Herc. fur. 9. 35.

Horrentes comæ. Seneca in Herc. furen. 6. 27.

Nulla lege iacens coma, id eſt, incompta. Seneca Hipp. 6. 14.

Crinis tractus & laceræ comæ. Seneca Hippol. 5. 29.

Leuis coma pectine. Ouid. 12. Metam. 82.

Lanea coma. Stat. 5. Sylu. 3. 37.

Libera nodo coma, Reſoluta. Seneca Troad. 2. 7.

Longæ comæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.

Madens coma. Cic. Poſt red. in Senatu 11.

Mœſtæ ſqualore comæ. Claud. de bel. Gild. 82.

Mollis coma. Seneca Agamemn. 7. 25.

Natiua coma, id eſt, non fucata, aut non aliunde comparata. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 12.

Odoratæ comæ. Ouid. 2. de Arte 145.

Populeæ comæ, Comæ populi arboris. Oui. 1. Amor. ele. 7. 11.

Promiſſæ, & rutilatæ comæ. Liuius lib. 8. Decad. 4. De Gallis.

Recta coma, Erecta. Seneca Hipp. 6. 20.

Reſupinæ comæ. Stat. 1. Thebaid. 109.

Rigidæ comæ. Seneca Hipp. 6. 5.

Sibila coma, Sibilans, ſpirans, agitata uento. Valer. lib. 3. Argo-
Sparſa coma. Sil. lib. 8. 28. (naut. 11.

Spiſſa nitidus coma. Horat. 3. Carm ode 19. 5.

Splendidæ comæ ſenectæ, id eſt, candentes. Senec. Hippo. 2. 13.

Squalens coma. Stat. lib. 3. Thebaid. 27.

Squalida coma. Seneca Troad. 6. 9.

Abſciſſæ comæ. Virg. 4. Aeneid. 118.

Arrectæ horrore comæ. Virg. 12. Aeneid. 172.

Aſtrictæ comæ. Ouid. 3. de Arte 30.

Attollere comas, Arrigere comas. Seneca Herc. fur. 9. 35.

Cinctum eſſe comis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6. 3.

Cogere nodo comas, Comprimere & conſtringere. Seneca Hip-
Compoſitæ comæ. Ouid. epiſt. 12. 32. (pol. 4. 9.

Comas comere. Ouid epiſt. 20. 18.

Comptæ comæ. Virg. 6. Aeneid. 10.

Culta coma. Valer. lib. 5. Argonaut. 119.

Decidunt comæ. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.

Defluxere comæ tactæ medicamine. Ouid. 6. Metam. 29.

Deprimere comas horrentes; Incultos crines pectere. Seneca
Diffundere comas. Virg. 1. Aeneid. 65. Troad. 10. 5.

Inornatas comas dilaniata. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 11.

Diriguere comæ. Ouid. epiſt. 5. 25.

Diſiecta comas fœmina. Id eſt, diſiectis comis. Ouid. epiſt. 12.
Effuſæ comæ. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9. 8. (13.

Horror comas erexit. Ouid. epiſt. 15. 14.

Expedire comas, id eſt, reſoluere, explicare. Stat. lib. 3. Sylu. 4.
Exornare comas. Senec. Herc. fur. 11. 4. (18.

Exuere comam uittis. Stat. lib. 11. Thebaid. 92.

Fingere comas. Vide paulò pòſt, Soluere comas.

Frangere comam in gradus. Quint. lib. 1. cap. 6. 29.

Iactæ temere comæ colla perfundunt, id eſt, ſine ordine ſparſæ. Seneca Hippol. 4. 8.

Implicare comam manu, id eſt quod Barbari dicunt capere ad crines. Virg. 2. Aeneid. 111.

Implicare comas ſertis, Circundare. Tibul. lib. 4. eleg. 7. 7.

Intonſa perpetuum coma iuuenis Bacchus. Senec. Hipp. 6. 4.

Inuolitant humeris comæ. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.

Inuoluere comam. Sil. lib. 15. 25.

Honor comæ nunquam labentis. Stat. lib. 3. Syl. 4. 2.

Lacerare comas. Senec. Octau. 6. 11.

Flamma innoxia lambit comas. Virg. 2. Aeneid. 136.

Laniare comas. Lucan. lib. 2. 8.

Laniata comas. Ouid. 4. Metam. 28.

In patulas luxuriare comas. Ouid de Nuce 4.

Nectere comam myrto. Ouidius primo Amorum, elegia 2. 5. Myrto, Corona myrtea.

Nexæ comæ. Id eſt, connexæ. Ouid. epiſt. 18. 27.

Neglecta coma. Ouid. 3. de Arte 31.

Nigrantes comæ. Senec. Herc. fur. 9. 15.

Nodare comas. Claud. 1. in Ruff. 24.

Nutrire comas. Valer. lib. 6. Argonaut. 142.

Ornare comas fuco. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 3.

Obnubere comas, id eſt, uelare comas. Virg. 11. Aeneid. 16.

Pectere comas. Ouid. epiſt. 13. 8.

Permulcere comas. Ouid. 2. Metam. 147.

Ponere comas in ſtatione. Id eſt, componere & adornare. Ouidius 1. Amor. eleg. 7. 14.

Ephebi nondum poſitis comis. Senec. Herc. fur. 10. 5.

Premunt uittæ comam. Senec. Hippol. 5. 13. 1.

Preſſare comas. Stat. lib. 3. Thebaid. 26.

Prominet coma in uultus. Ouid. 13. Metam. 180. De Polyphe-
Radiante coma ſurgit Titan. Senec. Octau. 1. 1. (mo.

Raptari comis. Ouid. 12. Metam. 45.

Recidere comã, Reuocare comã, contraria. Sene. Herc. Oeth.
Recompoſitæ comæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 14. (12. 12.

Reddita comis ſua cura. Valer. lib. 8. Argonaut. 48.

Religare comam. Horat. 1. Carm. ode 5. 1.

Renodare comam. Id eſt, in nodũ colligere. Horat. Epod. 11. 6.

Rigent comæ terrore. Ouid. 3. Metam. 10.

Ruptæ comæ. Ouid. epiſt. 21. 23. (99.

Sciſſa coma, ſignificat habitũ fœminæ mœrentis. Virg. 9. Aen.

Soluere comas, Fingere comas, id eſt, cõponere, contraria. Seneca Hippol. 4. 3.

Sparguntur comæ per caput. Ouid. 3. de Arte 16.

Steterunt comæ. Virg. 2. Aeneid. 154.

Stringere comas uittis. Virg. 2. Georg. 74.

Ligatas comas auro ſubſtringere. Lucan. lib. 3. 57. id eſt, aureo nodo colligare.

Succincta comas, hirſutaq; uertice pinus. Ouid. 10. Meta. 21.

Tonſa coma. Virg. 5. Aen. 111. Id eſt, cõpoſita, ut inquit Seru. Nam proprie comæ ſunt non cæſi capilli. Idẽ 4. Georg. 28.

Trahere alicui comam.Virg.1.Aeneid.97.
Variare comas poſitu.Ouid.1.Met.83. id eſt uariè diſponēdo.
Velare comas.Virg.3.Aeneid.81.
Velatæ comæ.Virg.3.Aeneid. 35. Vbi Seruius comas uittatas (exponit.
Vincti comas fronde.Horat.2.Epiſt.1.22.
Coma,per Metaphoram etiam de arboribus,fruticibus, arundinibus,atq; etiam herbis dicitur.Plinius lib.12.cap.25.2. Foliū balſami proximū rutæ perpetua coma.Virg.4. Geo. (28.
Ille comam mollis iam tum tondebat achanti.
Arborum comæ.Horat.4.Carm.ode 7.1.
Arboreæ comæ.Ouid.2.Amor.eleg.16.8.
Nemorum comæ.Horat.1.Carm.ode 21.1.
Papauereæ comæ.Id eſt,comæ papauerum.Ouid. 4. Faſt. 88. Videtur intelligere per comas capita ipſa ſeu ſcapos. neque enim habent comas papauera.
Sacra lauri coma.Virg.7.Aeneid.12.
Damnare comam cupreſſo.Stat.lib.5.Sylu.1.28.
Decutere comas,ut Bruma decuſsit comas arborum. Sene.Hercul.Oeth.4.30.
Poſuit arbor comas,Nudata eſt folijs.Virg.12.Aeneid.42.
Tonſa comas arbos.Ouid.11.Metam.10.
Tremefacta coma arboris concuſſæ.Virg.2.Aeneid.126.
Comans] Comantis,(κομῶν,)Participium ſine uerbo,Qui longiorem comam habet.Plin.lib.10.cap.63.9.Equæ comantes gloria ſuperbiunt. Gellius, Equum fuiſſe dicunt flaua & comanti iuba.
Equorum colla comantia.Id eſt,iubæ.Virg.12.Aeneid.18.
Crines comantes.Sil.lib.16.12.
Criſtæ galeæ comantes.Virg.3.Aeneid.34.
Comans galea.Virg.2.Aeneid. Vbi Seruius, Comantem, aut criſtatam:quia de caudis animaliū habebant criſtas.ut Criſtaq; hirſutus equina.Aut comas habentem:ut Statius, Non ego in terga comantes Abantiadas.
Comās humus,id eſt graminea,ſiue herboſa.Stat.5.Theb.101.
Iugum ſyluæ comans,Frondes & folia arborum dicuntur.Valerius lib.3.Argonaut.81. (25.Seruius.
Narciſſus ſera comans.Id eſt,ſero flores habens.Virg.4.Geor.
Ore comanti ruere ſupra quidpiam, id eſt, ore comis tecto dū inclinatur.Valer.lib.3.Argonaut.28.
Pectora comantia,Piloſa.Valer.lib.5.Argon.119.
Pellis uillis comans.Valer.lib.8.Argon.25.
Setæ hircorum comantes.Virg.3.Georg.63.
Comans ſtella.Ouid.15.Metam.150.
Syluæ comantes.Valer.lib.1.Argon.87.
Tori ceruicis leonis comantes.Virg.12.Aeneid.2.
Aſtro comantes,dicti ſunt Caſtor & Pollux, ex quorum fronte plurimus manat fulgor, & fit alluſio ad aſtra. Valer. lib. 5.Argonaut.74.
Comatus] pen.prod.(τριχολιόμος,) Participium ſine uerbo,Qui longiorem comam habet.Vnde comata Gallia (inquit Plinius lib.4.cap.17.) omnis Gallia uno nomine appellata,in tria populorum genera diuiditur amnibus maximè diſtincta.A Scalde ad Sequanam Belgica:ab eo ad Garūnam Celtica,eademq; Lugdunenſis.Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania,Aremorica antè dicta. Videtur igitur Comatæ nomen reliquæ Galliæ conuenire ſecluſa Prouincia.Ptolemæus eam totam Celtogalliam uocat. Cicer.8. Phil.252.Galliam, inquit,Togatam remitto, Comatā poſtulo.Plin.lib.11.cap.37.9.In capite cunctorum animaliū homini plurimus pilus, iam quidem promiſcuè maribus ac fœminis apud intonſas utiq; gentes: atq; etiam nomina ex eo capillatis Alpium incolis,Galliæ comatæ.Martial.lib.1. 68.Caluus quum fueris,eris comatus. Hic cōtraria ſunt caluus & comatus.

Sylua comata.Catul.epig.4.3.
Comoſus] pen.prod.Adiectiuū,(τριχώδης,) Pli.li. 16.c. 6.5.Hemeris uocatur, breuior & in orbem comoſa. Idē li. 26.c.8.26.Comoſiſsimum ex omnibus maximè cauliculis.
Como] comis,compſi,comptum,(κοσμέω,)comere,tam apud Græcos,quàm apud Latinos ſignificat Componere, ornare:quoniam in capillo præcipuus hominum ornatus eſt. Terent.Heaut.2.2.11,Dum moliuntur,dum comuntur,annus eſt.Ouid.2.Amorum,eleg.8.1.
Pectine aurato comere aliquem.Sil.lib.13.25.
Capillos comere.Sil.lib.7.90.
Capillis comendis perfecta.Ouid.2.Amor.eleg.8.1.
Caput comere.Tibul.lib.1.eleg.8.4.
Comptum caput.Plaut.Milite 10.195.
Colla genasq; comere.Stat.1.Sylu.2.23.
Comere comas.Ouid.2.Faſt.112.
Comas inuſtas acu comere.Quint.lib.2.cap.5.8.
Criſtas comere.Stat.3.Thebaid.85.
Equos comit auriga.Stat.4.Thebaid.9.
Opus comptum.Tibul.lib.3.eleg.1.3.
Viri compti.Ouid.de Medicamine faciei 5.
Vultum comere.Stat.6.Thebaid.47.
Comere ſe.Tibul.lib.4.eleg.6.1.
Comptus] (κεκοσμημένος,)Part.Ornatus,cōpoſitus.Vir. 10.Aen.165.Sanguine turpantē cōptos de more capillos.
Dolorem ſimulatum compta Cleopatra.Id eſt,comptum habēs dolorem,ſiue dolorem ſimulans.Lucan.lib.10.17.
Comptus,huius comptus,(κόσμημα,)Nomen.ut Virginei comptus.Lucret.lib.1.18.Id eſt,cultus puellares, quibus uirgunculæ comi conſuerunt.
Comagenum] Medicamentū,uel unguentū quod κομμαγηνὸν uocat Galenus in tertio de Sanitate tuenda:à Comagene Syriæ parte dictū Authore Pli.de Anſerib.li.10.c.22.5.
Comani] pen.prod.(κομανοὶ) Valer.lib.7.Argon.128. -exectos lacerat Bellona Comanos. Sacri ſerui ſunt Bellonæ,dicti ab ipſius deæ fano,quod illi Comana uocant,aut ab eiuſdē nominis ciuitate,in qua illud fanū eſt ſitū. Strabo lib. 12. In Antitauro(qui mōs eſt Cataonū in Cappadocia maiore)conualles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanū,quod illi Comana uocant.Ea ciuitas clariſsima eſt, maximamq; numinæ afflatorū,& ſacrorū ſeruorū multitudinē habet.Eam Cataones incolunt,qui quanquā regi ſubditi ſint, parent tamen ſacerdoti,qui fani,& ſacrorum ſeruorū magna ex parte dominus eſt,qui tempore quo nos peregrinati ſumus ſupra ſex millia erant,uiri ſimul ac mulieres.Fano,regio adiacet non parua, cuius fructum ac prouentum ſacerdos accipit.In honore ſecundus eſt in Cappadocia poſt regem. Reges ac ſacerdotes frequentius ex eadē eſſe progenie ſolebāt. Hoc ſacrorū genus Oreſtes cum ſorore Iphigenia è Scythia Taurica huc uidētur attuliſſe, quæ Dianæ Tauropolæ erāt, lugubrem comam hic depoſuiſſe, ex qua urbi nomen datū eſt.Idem de ſacerdotio Comanorum eodē lib. paulo pòſt, Intra loci ſacri ambitū utriuſq; ſacerdotis maris ſcilicet ac fœminæ habitatio eſt.Fanum quoq; præter cæteram religionē expreſſè uetat ſuillarum carniū eſum: unde nec in totā urbē ſus infertur.Idem paulo antè, Alia ſunt Comana Pontica eodem nomine quo maioris Cappadociæ Comana, & eidem deæ conſecrata:& inde ædificij exemplum ſumptum eſt:& ferè ſimili ritu utuntur & ſacrorum, & diuinationum, & cultus erga ſacerdotes,& ijs maximè,quæ ante reges fiebāt, quando bis in anno diebus feſtis (quæ Deæ exitus appellantur) ſacerdos diadema geſtabat,& ſecundus erat in honore poſt regem.

Execti

Execti Comani dicuntur à Valerio lib.7.Argon.128. quòd ſe gladijs petant mutuis,ſanguinem in honorē Deæ fundentes.
Comari] Aſiæ populi ſuper Scythas, Scytharumq; deſerta, ac ſuper Caſpium ſinum.Ex Pomponio Mela lib.1.
Comarus] Pomi genus,quòd Latinè Vnedo dicitur, & arbutum alio nomine.Sipontinus ex Plin.lib.15.cap.24.3.
Comatus] Vide Coma. Comata proprium nomen uide Muſartanes.
Combennones] dicti ſunt in eadem benna ſedentes.Benna autem lingua Gallica eſt uehiculi genus.Sipont.
Combibo] combibis,pen.corr.(συμπίνω,)combibi, combibitum,combibere,Simul bibere,compotare, uel totum bibere.Plin.lib.17.cap.11.4.Vt ſolem pluuiasq; combibāt. Colum.lib.12.cap.10.2.Quæ quum ius combiberit,ſimili miſtura uas ſuppleatur.Sic Cato cap.91.
Ara cruorem combiberat.Ouid.13.Metam.83.
Lacrymas combibere.Ouid.epiſt.11.11.
Luxus combibere.Sil.lib.11.81.
Venenum combibere.Horat.1.Carm.ode.37.6.
Combibere artes,per translationem.Cic.3.de Fin. 14. Video equidem,inquam,ſed tamen infici debet his artibus, quas ſi dum eſt tener,combiberit,ad maiora ueniet paratior.
Os combibit maculas.Ouid.5.Metam.91.
Combibor,Paſsiuum.Ouid.15.Metam.55.
Sic modò combibitur,tecto modò gurgite lapſus,&c.
Combibo] combibonis,m.g.(συμπότης,) Compotor. Lucil.lib.26. Quandoquidem reperi magis combibonum ex copijs.Cic.Pæto, li. 9.cap.25.4.In his controuerſiis,quas habeo cum tuis combibonibus Epicureis.
Combinare] Eſt multos ita diuidere ut bini ſint,id eſt,duo ſimul coniuncti.Sipontinus.
Combinatio] Verbale,Duorum coniunctio dicitur. Hinc combinatio etiam figura appellatur,quam Græci Epizeuxin uocant,quum in oratione eadem dictio ſine medio duplicatur.Virgilius,Meme adſum qui feci.Sipont.
Combretum] Genus herbæ.Plin.lib.21. cap.6.3.Similli mum ei combretum appellatur, foliorum exilitate uſq; in fila extenuata,& procerius quàm baccar.
Comburo] comburis,penul.prod.combuſsi, combuſtum, (συγκαίω,πυρπολέω,)comburere,ab Vro compoſitum,idē ſignificat.Sulpitius ad Ciceronem,lib.4.12.10. Ibiq; eum combuſsimus.Cic.ad Qu.fratrem,lib.1.2.9.Te curaturum fumo ut combureretur,plaudente tota prouincia. Idem 2. Tuſc.89.Viuus combuſtus eſt.
Annales comburere.Cic.1.de Diuinat.61.
In foro combuſtus,laudatusq; miſerabiliter.Cic.Attico, li.14. 306.2.De Cæſare.
Iudicio comburere aliquos.Cic.Qu.frat.lib.1.2.10.
Impetu magno comburere aliquid.Lucret.lib.6.31.
Subſellia comburere.Cic.pro Roſc.Amer.55.
Viuos aliquos comburere.Cic.Qu.frat.lib.1.2.10.
Comburere,per translationem.Plaut.Milite 11.22.
-nam mihi nimius calor
Comburebat gutturem.Id eſt,uehementer exiccabat.
Come] Herba eſt quam Barbam hircinam uocant,à comæ ſimilitudine:folia habet inſtar croci in rotundum ſparſa,radicem dulciſsimam.Vulgo Barba petræ appellatur. Plinius lib.21.cap.15.4.& lib.27.cap.13.9.
Comedo] pen.corr.comes,comeſt:uel comedis, comedi,coſum,uel comeſtum,(ἐσθίω,φάγω,βρώσκω,)comedere uel comeſſe,Eiuſdē cū ſuo ſimplici eſt ſignificationis.Plau. Moſt. 8.21.Tam facilè uinces quàm pyrum uulpes comeſt. Martial. Scæuola tu comedis apud omnes,nullus apud te.
Lacertum comedere.Cic.2.de Orat.133.

Comedere aliquem, bona alicuius,nummos,rem ſuā, Per trāslationem dictum,pro Conſumere.Terent.Eun.5.9.57.Hūc comedendum & deridendum uobis propino. Cic.ad Atticum,lib.6.112.4.Putat enim ſuos nummos uos comediſſe.Cicer.pro Seſtio 95.Vſq; eo non fuit popularis, ut bona ſolus comeſſet.
Patrimonium comedere.Cic.pro Seſtio 96.
Comedere beneficia alicuius.Cic. 13.Phil.316. Comites uerò Antonij,qui poſtquam beneficia Cæſaris comederunt,Conſulem deſignatum obſederunt.Hoc eſt,obliti ſunt beneficiorum Cæſaris,uel neglexerunt.
Comeſſe,pro Comedere. Cice.pro Flacco 70. Quaſi bona comeſſe Romæ non liceret.Idem 2.de Nat.deor.92.
Comeſſem,pro Comediſſem.Catul.epig.27.3.
Comeſt,pro Comedit.Varro Margopoli,Piſces ut ſæpe minutos magnus comeſt.Nonius.
Comedim, pro comedam ueteres dixerunt. Cicer. ad Pætum, lib.19.20.7.Cura,ſi me amas, ut ualeas:ne ego te iacente, bona tua comedim.Pomponius in Proſtibulo, Ego quæro quod edim.Nonius.
Comeſus] pen.prod.(βεβρωμένος,)Participium.ut Comeſum patrimonium.Cic.in Salluſt.12.Et pro Cluentio 138.
Comedendus] (βρωθησόμενος,) Horat.1.Epiſt.7.4. Vt libet,hæc porcis hodie comedenda relinques.
Comeſtura] pen.prod. huius comeſturæ, (ἐδωδή,) Cato cap.157.1.Sed quæ uocatur σελινοειδής,hæc ſeptem habet bona in comeſtura.De braſsica loquitur.
Comedo] huius comedonis,(φάγος,) Qui bona ſua conſumit,inquit Feſtus.Varro Modio,Putat fore hoc quod hinc comedonibus conuenit, uſu quibus nota uoluntate comedunt,duntaxat gula gaudet.
Comeſſor] comeſſaris,(κωμάζω,)comeſſari. Quod Græci dicunt κωμάζειν,Poſt cœnam epulari.Suet.in Domitiano, Conuiuabatur frequenter & large, ſed penè raptim, certe nō ultra Solis occaſum,nec ut poſtea comeſſaretur.Li.10. bel.Maced.23.refert Demetriū poſt cœnā qua ſodales acceperat,dixiſſe, Quin comeſſatū ad fratrē imus? Pro eo conuiuio accipit,quod ad multam noctem agitatur poſt cœnā.
Intromittere comeſſatum.Cic.Lentulo lib.1.9.73. Ex Eunuc. Terentij 3.1.52.
Comeſſatio] Verbale, (κῶμος,)Cibus qui poſt cœnam ſumitur.Feſtus.Comeſſatio à uicis,quos Græci κώμας dicūt, appellatur.in his enim habitabant prius quàm oppida conderentur:quibus in locis alij alios conuictus cauſa inuitabant.Suet.in Vitellio, Epulas trifariam ſemper, interdum quadrifariam diſpertiebat,in ientacula,prandia, cœnas,et comeſſationes.Cic.in Cati.32.Quòd ſi in uino & alea comeſſationes ſolū & ſcorta quærerent,eſſent illi quidē deſperandi,ſed tamen eſſent ferēdi.Legitur hic & comeſſatores.
Libidines,amores,adulteria,conuiuia, comeſſationes, cantus, ſymphoniæ.Cic.pro Cælio 27. (12.
Turpe cōuiuiū,amor,comeſſatio,libido,ſumptus.Ci.pro Mur.
Tempeſtas comeſſationis,aut comeſſatio tempeſtatis. Cicer.3. de Orator.90.
Comeſſator] Verbale,(κωμαστής,) Qui nocturnis atq; intempeſtiuis conuiuijs indulget.Terent.Adel.5.2.8. Cicer. ad Atticum,lib.1.11.19. Caius in L. Siquid.ff.de Aedilitio edicto,Et is ex diuerſo leuis,proteruus,deſidioſus, ſomniculoſus,piger,tardus,comeſſator inueniatur.
Alia ſubſelliorum ratio, alia lectorum:non idem iudicum comeſſatorumq; conſpectus.Cic.pro Cælio 54.
Comeſſabundus] (κωμαστώδης,) Liu. 9.ab Vrbe 92. Temulento agmine comeſſabundus inceſsit.Plin.li.22. Athenis comeſſabundi iuuenes ante meridiem conuentus ſapientum

pientum

picientum frequentabant. Id eſt, comeſſatũ euntes, hoc eſt per potatũ, uel madidi et uinolenti. Curtius lib. 9. ad finem, Ibat uehiculis pro copia cuiuſq; adornatis, comeſſabundus exercitus, armis quæ maximè decora erant circumpendentibus.

Comeſſans] comeſſantis, (κωμάζων,) Idem quod comeſſator. Curtius lib. 9. ad finem, Siquid uictis ſaltem aduerſus comeſſantes animi fuiſſet mille hercle uiri modo, & ſobrij ſeptem dierũ crapula graues in ſuo triũpho capere potuerũt.

Modo comeſſantium aliquid agere. Liu. 3. ab Vrbe 124.

Comedum] (φάγον,) bona ſua conſumentem, antiqui dixerunt. Feſtus.

Comes] huius comitis, com. g. (ἀκόλουθος, σωαλιόλουθος, σωοδοιπόρος, σώοπαδός, πομπός,) Qui cum aliquo it, & tanquam ducem ſequitur. Vlpianus in L. Item apud Labeonem. 9. Siquis uirginis. ff. De iniurijs & famoſis libellis, Comitẽ accipere debemus eum qui comitetur eã, & ſequatur: & ut Labeo ait, ſiue liberũ, ſiue ſeruũ, ſiue maſculũ, ſiue fœminam. Et ita comitẽ Labeo definit, qui frequentandi cuiuſque cauſa ut ſequeretur deſtinatus in publico priuatoùe abductus fuerit. Inter comites, utiq; & pædagogi erunt. Terẽ. Eun. 2. 3. 54. Comites ſecuti ſcilicet ſunt uirginẽ? Idẽ Heau. 3. 1. 46. Nam ei unã cœnã, atq; eius comitibus Dedi. Luca. Scire Senatus auet, miles te Magne ſequatur,

An comes. Plin. epiſt. 176. Quem legatũ Tribunus ita dilexit & excepit, ut ex Germania in Pannoniam tranſeuntem, nõ ut commilito, ſed ut comes aſſectatorq; ſequeretur.

Belli comes. Stat. lib. 6. Thebaid. 163. (11.

Multarum deliciarũ comes eſt extrema ſaltatio. Cic. pro Mur.

Fatorum comites. ſic ſuos penates uocat Aeneas alloquens patrem apud Virg. 2. Aeneid. 59.

Frigida aura comes formidinis. Lucret. lib. 3. 59.

Fortunæ comes. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 3.

Comes fugæ paternæ. Liu. 1. ab Vrbe 10.

Vſquequaq; fugæ parẽtũ comes Tiberius. Sue. in Tiberio, c. 6.

Fugæ comitem aliquem habere. Senec. Medea 7. 23.

Heliconiadum comites dicuntur poetæ. Lucret. lib. 3. 211.

Socius atq; comes tum honoris, tũ etiã calamitatis. Cic. pro Syl

Imperij alicuius comes. Sene. Hipp. 10. 24. (la 48.

Comes itineris. Plaut. Epid. 13. 26. Comes generaliter dicitur de ijs omnibus, qui nobiſcum iter faciunt.

Itinerũ, nauigationum, laborũ, et periculorũ omniũ alicuius tẽpore miſerrimo comes & ſocius. Cic. Seruilio, li. 13. 72. 2.

Comes largitionis. Plin. Epiſt.

Laborum comites. Ouid. lib. 8. Metam. 114.

Patriæ laudis comites. Similes uirtuti paternæ, imitatores gloriæ maiorum. Senec. Herc. fur. 12. 14.

Mortis comites & funeris atri. Lucret. li. 2. 117. Sic uocat ploratus & fletus. Virg. 4. Aeneid. 136.

Operis comites. Ouid. 3. Metam. 26.

Omnes artes, comites ac miniſtras oratoris eſſe. Cic. 1. de Orat.

Pauoris comes. Cic. 4. Tuſcul. 291. (38.

Sedendi comes. Cic. Attico, lib. 5. 98. 2.

Veris comites, animæ Thraciæ, id eſt, Eteſii uenti. Hor. 4. Car.

Viæ comes. Seneca Oedipo 11. 6. (ode 12. 1.

Virginitatis comites, Qui caſtitatẽ cuſtodiũt. Oui. 6. Faſt. 59.

Angor aſsiduè comes malis. Lucret. lib. 6. 233.

Diſcordia comes regnis ſocijs. Stat. 1. Thebaid. 26.

Genius comes. Horat. 2. Epiſt. 2. 38.

Dira fortunæ comes, libido. Senec. Hippol. 2. 25.

Pœna comes premit culpã, id eſt, pœna culpã tam ſtrictè ſequitur, ut etiam premat præcedentẽ. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Cateruæ comitum. Lucret. lib. 2. 127.

Manus comitum. Id eſt, cohors comitum. Stat. 5. Sylu. 3. 54.

Pars una comitum. Ouid. 2. Metam. 86.

Princeps comitum. Ouid. 2. Metam. 32.

Strepitus comitum. Virg. 6. Aeneid. 173.

Turba comitum. Seneca Herc. Oeth. 5. 1.

Aſsiduus comes. Senec. Hippol. 16. 18.

Atra comes cura. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 23.

Exterior comes. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 4.

Fidus comes. Tib. li. 1. ele. 5. 13. Sen. Theb. 1. 21.

Impiger comes. Stat. 3. Sylu. 2. 19.

Gratiſsimus comitum. Ouid. 14. Metam. 45.

Noui comites. Virg. 2. Aeneid. 158.

Officioſa comes. Ouid. epiſt. 17. 12.

Abiegare aliquem comitẽ. Hor. 1. Car. ode 35. 5.

Addere ſeſe comitem alicui. Virg. 6. Aenei. 156.

Adiungere ſe comitem fugæ. Vide Adiungo.

Circundare lateri comitem. Ouid. ad Piſonem 25.

Complecti aliquem comitem in caſus omnes. Virg. 9. Aen. 58.

Deſtituere comitem. Ouid. 8. Metam. 35.

Ducere comites. Horat. 3. Carm. ode 11. 3.

Educere comites aliquò. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 3.

Gradi comitem alteri. Virg. 9. Aeneid. 46.

Ire comitem alicui. Virg. 6. Aeneid. 90.

Mittere aliquò quempiam comitem alij. Virg. 2. Aeneid. 18.

Negare comitẽ, id eſt, nolle comitatũ ire. Ouid. 1. de Arte 26.

Mirificum ſe comitem præbere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 7.

Comitem ſe præbere furoris alterius. Cic. de Amic. 35.

Terga ſequentes comites. Ouid. 3. Metam. 5.

Spernere aliquem comitum. Virg. 4. Aeneid. 136.

Venire alicui comitem. Ouid. epiſt. 13. 32.

Comes, uſurpatum ironice. Catul. in Camerum, epig. 51. 4.
Tanto te in faſtu negas amice?
Dic nobis ubi ſis futurus, ede
Audacter, comiti licenter ede.

Comes relatũ ad Ducẽ. Cic. pro Marcello 6. ubi de rebus geſtis Cæſaris, Huius autẽ rei idem es dux & comes. Idẽ de Amic. 35. Eſt ergo comes qui ſequitur, et ducẽ habet, inquit Valla.

Ipſe caſus, euentuſq; rerum, non duces, ſed comites conſiliorũ alicuius. Cic. pro Corn. Balbo 6. De Pompeio loquens.

Ducem nõ comitem aliquorum dicere. Cic. de Amic. 78.

Comes relatum ad principem. Cicero, Neq; enim princeps tuæ ad ſalutem eſſe potuiſſem, ſi eſſe alij comites noluiſſent.

Comitem Platonis ſe profitetur. Id eſt, ſectatorẽ. Pli. in Præf. 9.

Comes cum genitiuis mei, tui, ſui. Senec. Thebaid. 1. 11.
Nemo me comitem tui Eripiet unquam.

Comes conſilijs alicuius. Plaut. Pſeud. 3. 15. tu me antehac
Supremum habuiſti comitem conſilijs tuis.

Dulcis ſecretorum comes. Quint. lib. 1. cap. 4. 5.

Comites iudicum, erant legati, præfecti, quæſtores, ſcribæ, qui cum magiſtratibus in prouincias mittebantur. Cic. 4. Verr. 16. Nego tibi ipſi ullum nummum eſſe numeratum: ſed quũ ob tua decreta, ob imperata, ob iudicata pecuniæ dabantur non erat quærendum cuius manu numerarentur, ſed cuius iniuria cogerentur. Comites illi tui dilecti, manus erant tuæ: præfecti, ſcribæ, medici, accenſi, aruſpices, præcones, manus tuæ erant. Ex Budæo.

Comites iudicum etiam erant adiutores & miniſtri imperij. Cicer. ad Qu. frat. Atq; inter hos, eos quos tibi comites & adiutores negociorum publicorum dedit ipſa Reſpub. duntaxat finibus his præſtabis, quos antè præſcripſi.

Comitor] pen. corr. comitaris, (σωακολουθέω, παραπέμπομαι, παρομαρτέω, παρακολουθῶ,) comitari, Proprie eſt minorũ erga maiores. Suet. de Claris gram. 23. Rhemmius Palæmon Vicetinus mulieris uerna, primò, ut ferunt, textrinũ, deinde herilẽ filiũ dũ comitatur in ſcholas, literas didicit.

Fuga aliquem comitari. Virg. 4. Aeneid. 109.

Ferre

Ferre greſſus cum aliquo & eum comitari. Sil. lib. 3. 37.

Comitari currum. Sueton. in Tiberio cap. 6.

Comitari exequias. Plin. lib. 11. cap. 18. 4.

Mortuum honore comitari, Facere ei funus. Virg. 11. Ae. 11.

Superbia comitatur honores. Claud. 8. Paneg. 49.

Iter alicuius comitari. Virg. 6. Aeneid. 23.

Oues comitantur paſtorem. Virg. 3. Aeneid. 132.

Comitari cum datiuo. Cic. 5. Tuſc. 142. Cæteraq; quæ comitãtur huic uitæ, in qua ſapiens nemo efficitur unquam.

Comito] comitas, (ἀκολουθέω,) comitare. Actiuum: unde Comitor paſsiuum, Idem. Ouid. de Ponto lib. 2. Quẽ pia nobiſcum proles comitauit euntem. Plin. lib. 9. cap. 35. 7. de margaritis & earum cõchis, Sed in alto quoq; comitantur marinis canibus. Proper. lib. 2. eleg. 8. 1. Quòd ſi uera meæ comitarem caſtra puellæ, &c.

Gradus alicuius comitare. Ouid. 8. Metam. 139.

Veſtigia alicuius comitare. Ouid. 14. Metam. 52.

Comitare aliquem ad locum aliquẽ. Ouid. 2. de Ponto, ele. 3. 9.

Non æquo ordine comitantes. Sil. lib. 4. 7.

Turba comitantum. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 8.

Nimbi comitantes. Ouid. 3. Faſt. 173.

Armis comitantibus, id eſt, auxilio belli. Virg. 4. Aeneid. 10.

Comitans] (παρομαρτῶν,) Participium. ut Nullo latus comitante. Seneca Hippol. 4. 14.

Comitatus] (παρηκολουθημένος,) Partic. Cic. 2. in Catil. 18. Illud etiã moleſtè fero, quòd ex urbe parũ comitatus exierit. Martial. lib. 5. 9. Comitatus centum diſcipulis.

Dolore comitatus. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 3.

Bellum comitata fœmina. Stat. 8. Thebaid. 118.

Pecudes fœtæ comitatæ paruis gregibus. Senec. Hipp. 1. 4.

Lacrymis comitata ſororum. Id eſt, lacrymantibus comitata ſororibus. Stat. 2. Achil. 62. De Thetide.

Militibus & armis comitatus. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 7.

Comitatus, pen. prod. (παρακολούθητος,) Nomen. unde Comitatior. Cic. 5. Tuſcul. 159. Reſpondiſſe, puero ut uno eſſet comitatior. Plin. lib. 10. cap. 37. 2. Eſt enim ars illis inter ſe blandiri, & corrũpere alias, furtoq; comitatiores reuerti. De colũbis loquitur. Secundũ hoc comitatiſsimũ hominẽ dicemus Latinè, quem uulgò bene aſſociatũ dicunt. Budæus.

Comitatus, huius comitatus, (συνοδία,) dicitur Clientela ſequẽs dominum. Cic. ad Lepidum, lib. 6. 19. 1. Eius Falernum mihi ſemper idoneum uiſum eſt diuerſorio: ſi modò tecti ſatis eſt ad comitatum noſtrum recipiendum. Plin. Vidit hoc Licinius Syllanus Procõſul cum comitatu ſuo. Comitatus, pro Curia principum in iure ſubinde legitur, teſte Budæo.

Societas atq; comitatus alicuius. Cic. 7. Verr. 44.

Aſsiduus comitatus. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.

Hecates comitatus, Proſerpinæ famuli. Val. lib. 6. Argon. 23.

Muliebris & delicatus ancillarum puerorumq; comitatus. Cicer. pro Mili. 21.

Semiuir comitatus, id eſt, uirorum effœminatorum. Iarbas de Aenea loquitur ironicè apud Virg. 4. Aeneid. 43. Seruius.

Comitatus optimorum ciuium. Cic. ad Atticum, lib. 8. 147. 2.

Comitatus uirtutum. Cic. 2. de Finib. 177. Idem in Parad. 18.

Abſtrahere ſe ex comitatu ampliſsimorũ uirorũ. Vide Abſtra(ho.

Recipere comitatum aliquorum. Cic. Leptæ, lib. 6. 19. 1.

Comitatus ad alia tranſlatũ. Plin. lib. 17. c. 23. 12. de traducibus loquens, Inter ſe obuij miſcentur, alligantúrq; unà conciliati uirgultorum comitatu obiter rigorati qua deficiunt.

Comeſſor, comeſſaris, Comeſſatio, Comeſſator, Comeſſabundus, Comeſſans] Vide Comedo.

Cometes] pe. prod. Pater Aſterionis qui unus ex Argonautis fuit. eũ autẽ genuit (ut author eſt Apollonius) ad Apidani ripã, in quẽ fluuiũ delabitur Enipeus. Val. lib. 1. Argo. 73.

– celer Aſterion quem matre carentem
Clenæus gemino fouit pater amne Cometes:
Segnior Apidani uires ubi ſentit Enipeus. Clenæus autẽ Cometes à Valerio dicitur, quòd Clenæũ promõtoriũ ſit Theſſaliæ, in qua regione ſunt Apidanus & Enipeus.

Cometes] uel cometa, cometæ, m. g. pen. prod. (κομήτης,) Eſt ſtella crinita, quæ æſtate non ſine magno portento apparere ſolet. Lucan. lib. 1. 105. Et terris mutantem regna cometen. Cic. 2. de Nat. deor. 21. Tum facibus uiſis cœleſtibus, tum ſtellis his, quas Græci cometas, noſtri cincinnatas uocant: quæ nuper bello Octauiano magnarum fuerunt calamitatum prænunciæ. Plin. lib. 2. cap. 25. 1. Cometas Græci uocant, noſtri crinitas, horrentes, crine ſanguineo, & comarum modo in uertice hiſpidas. Virg. 1. Georg.
– nec diri toties arſere cometæ.

Belli mala ſigna cometes. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 7.

Diri cometæ, Criniti & peſsimi. Virg. 1. Georg. 97.

Fatales cometæ. Valer. 6. Argonaut. 122.

Mutans regna cometes. Lucan. lib. 1. 105.

Rubeſcentes cometæ. Claud. epig. 4. 1.

Tremuli claro ardore cometæ. Cic. 1. de Diuinat. 32.

Triſtis cometa. Claud. 8. Paneg. 23.

Comicus] Vide Comoedia.

Cominus] pen. corr. (ἐγγύθεν, αὐτοσχεδὸν,) Aduerbium, ſcribitur & duplici mm. non eſt idem quod propè: ſed (ut ſic dicam) à propè: ut Cominus te inceſſabant lapidibus: hoc eſt, è propinquo loco. ſicut è cõtrario, eminus è longinquo: ſed ita tamen longinquo, propinquoq;, ut propè intra iactum teli eſſe poſsit, aut quod ſit id genus. non enim rectè dicas, cominus ueni: eminus redeo. Hæc Valla in Raudenſem. Cic. 2. de Diuinat. 38. Nunc cominus agamus: experiamurq;, etc. Idem pro Cecinna 32. Neq; conflictu corporum, neq; ictu cominus, neq; coniectione telorum. Cæſar 1. bel. Ciui. 218. Itaq; dum locus cominus pugnandi daretur.

Cominus iudicari. Plin. lib. 11. cap. 42. 1.

Pugnare cominus cum hoſte. Cic. pro Cornel. Balbo 17.

Tendere cominus. Suet. in Cæſare, cap. 67.

Accedere cominus ad aliquem. Cic. Attico, lib. 2. 17. 2.

Recipere cominus pecuniam. Pomponius in L. Si quaſi. ff. de Pignoratitia actione, Si quaſi recepturus à debitore tuo cominus pecuniam, reddidiſti ei pignus.

Cominus, Statim, ſine intermiſsione. Virg. 1. Georg. 21.
Quid dicã iacto qui ſemine cominus arua Inſequitur? Seru.

Aer cominus æſtuat. Stat. 12. Thebaid. 50.

Cominus & eminus. Ouid. 3. Metam. 12.
– rigido de fratribus unum
Cominus enſe ferit, iaculo cadit eminus ipſe. Liuius cominus, eminuſq; rem gerere.

Lateq; & cominus. Catul. epig. 59. 22.

Comis] & hoc come, (φιλόφρων, εὐπροσήγορος, εὐτράπελος,) Benignus homo, & facilis, qui alij non grauate inſeruit, inquit Valla lib. 4. Cic. 2. de Finib. 129. Quaſi quis illum neget & bonum uirum & comem, & humanũ fuiſſe.

Amica comis & blanda. Ouid. 2. de Arte 36.

Comis & humanus erga aliquem. Cic. de Senec. 55.

Comis, urbanus, & liber. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 19.

Anus comis. Ouid. 3. Faſt. 137.

Ingenium come. Tacit. lib. 5.

Oculi comes. Ouid. 3. de Arte 101.

Sermo & congreſſus comis. Tacit. lib. 15.

Comis, pro Indulgenti. Liuius, Nunc patres comes, & ſenes facilè de alieno imperio ſpreto gratiam facere. Budæus.

In uxorem comis. Horat. 2. Epiſt. 2. 27.

Comior] (φιλοφρονέστερος,) Comparatiuum. Cic. pro Mur.

60. Quis uerò C. Lælio comior: quis iucundior eodem ex ſtudio iſto?

Comitas] pen.corr.(φιλοφροσύνη, συμπροσηγορία,) Denominatiuum. Id eſt, benignitas, facilitas. Cic. 5. de Finib. 117. Iuſtitia dicitur, cui ſunt adiunctæ pietas, liberalitas, benignitas, comitas, quæq; ſunt generis eiuſdem.

Comitas & affabilitas ſermonis. Cic. 2. Off. 68.

Comitas & beneficentia. Cic. 2. de Orat. 187.

Comitas coniunctioq; humana. Cic. 1. Off. 220.

Comitas & facilitas. Cic. de Amic. 59. Et ad omnem comitatem facilitatemq; procliuior.

Obſequium & comitas adoleſcentis. Cic. Att. lib. 6. 117. 1.

Comitas & Seueritas, contraria. Cic. in Orat. 18. Quid enim tam diſtans, quàm à ſeueritate comitas?

Verborum comitas. Cic. 2. de Orat. 97.

Exquiſitiſſimæ comitatis cœnam dare. Suet. in Othone, cap. 3.

Summa comitate cœnam præbere. Suet. in Auguſto, cap. 74.

Erat in illo uiro comitate grauitas condita. Cic. de Senect. 9.

Summa alicuius grauitas cum ſingulari comitate coniuncta. Cicer. Quint. fratri lib. 1. 1. 33.

Aſpergere grauitati comitatem. Vide Aſpergo.

Comitate inuitandi conciliare ſibi aliquem. Liu. 1. ab Vrbe.

Conciliat animos comitas affabilitasq; ſermonis. Ci. 2. Off. 67.

Diſſoluta comitas. Quint. lib. 2. cap. 2. 3.

Nullam comitatem habere ſermonis. Cic. 1. Off. 154.

Comitas ingenijs illucet. Vide Illuceo.

Comiter] (φιλοφρόνως,) Aduerbium. Hilarè ac libenter, inquit Varro de Lingua Latina.

Comiter ac benigne appellare aliquem. Liu. 2. ab Vrbe 189.

Comiter accipere aliquem. Plaut. Amph. 16. 18.

Factum à uobis comiter. Plaut. Pœnul. 12. 9.

Comiter adiuuare. Terent. Phorm. 3. 3. 4.

Adminiſtrata comiter prouincia. Tacit. lib. 17.

Salutare benignè, comiter appellare unumquenq;. Cicer. 13. Philipp. 345.

Comiter cõſeruare maieſtatẽ Pop. Ro. Ci. pro Corn. Balbo 38.

Excipi comiter. Ouid. 2. Faſt. 158.

Comiter habitare. Plin. lib. 17. cap. 1. de Craſſo Domitium alloquente, Vtrúmne igitur ego ſum, inquit, quæſo Domiti, exemplo grauis & ab ipſa mea cenſura notandus, qui in domo, quæ mihi hæreditate obuenit, comiter habitem: an tu, qui ſex arbores æſtimes?

Comes, benigni, faciles, ſuaues homines eſſe dicuntur, qui erranti comiter monſtrant uiã, benignè non grauatè. comiter quidem certe, nõ cõmuniter conuenit. Ci. pro Corn. Balbo 29.

Solari comiter aliquem. Cic. Attico, lib. 3. 55. 13.

Comitia] comitiorum, (ἀρχαιρεσία,) Erant conuentus Populi Romæ, à ſimul itando ita appellata, ubi creabantur magiſtratus & eligebantur per ſuffragia: ubi etiam leges approbabantur. Cic. Venio ad comitia, ſiue magiſtratuum, ſiue legum. Plaut. Aul. 23. 19. Ibo intro, ubi de capite meo ſunt comitia. Id eſt, ubi de capite meo agitur.

Comitia calata. Vide Calo, calas.

Centuriata comitia. Liu. 3. ab urb. 152. Vide Centuria.

Conſulum comitia. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 6. 3.

Conſularia comitia. Cic. pro Muræna 36.

Curiata comitia. Vide Curia.

Gratuita comitia. Cic. Attico, lib. 4. 84. 8.

Quæſtoria comitia. Cic. Curio, lib. 7. 31. 2.

Recentibus comitijs in Senatum introducere aliquem. Cicer. 1. de Diuinat. 62.

Tribunitia comitia. Cic. Attico, lib. 1. 1. 3.

Tributa, curiata, centuriata comitia. Cic. 2. de Leg. Agra. 39.

Tributa capitis comitia. Cic. 3. de Leg. 65.

Vera comitia & adumbrata. Cic. 2. de Lege Agra. 42. Sint igitur Decemuiri neq; ueris comitijs, hoc eſt, populi ſuffragijs, neq; illis ad ſpeciem atque ad uſurpationem uetuſtatis per XXX. lictores auſpiciorum cauſa adumbratis conſtituti.

Abſtinere comitijs. Vide Abſtineo.

Nullis comitijs magiſtratus alicui datus. Ci. 2. de Leg. Agr. 38.

Edicere comitia. Liu. 3. ab Vrbe 152.

Facere comitia. Cic. Attico, lib. 4. 84. 8.

Gerere comitia. Cic. 3. de Leg. 64.

Habere comitia. Cic. pro Mur. 48. Et 4. Verr. 89.

Ioue tonante, fulgurante, comitia populi habere nefas. Cicer. 2. de Diuinat. 62.

Comitia indicere plus eſt quàm concilium. Gellius lib. 15. cap. 27. Is qui non uniuerſum populum, ſed partem aliquam adeſſe iubet, non comitia, ſed concilium indicere iubet.

Inquinata largitione comitia. Cic. de Petit. Conſulatus 37.

Obire comitia. Vide Obeo.

Obnunciare comitijs. Cic. Põſt reditum in Senatu 9.

Comitiorum quotidie ſinguli dies tolluntur obnunciationibus, magna uolũtate bonorũ omniũ. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 19. 3.

Peragere comitia. Vide Perago.

Tota comitia perſcribere. Cic. Att. lib. 4. 84. 8.

Iuſtus rogator comitiorum. Cic. 1. de Diuinat. 62.

Comitia etiam de reis habebantur. Liu. 3. ab Vrbe, In mora Tribuni erant, qui comitia Quæſtores de reo habere, niſi prius de lege habita eſſent, paſſuros ſe negabant. Budæus.

Comitium] Locus ubi coitur ad litiũ & ſuffragiorum cauſas. dictum ut ait Feſtus, à coeundo, quòd in eum locum populus conueniebat ad ſuffragium ferendum. Liuius, Perfugæ uirgis in comitijs cæſi omnes, ac de ſaxo deiecti. Cic. pro Seſtio 64. Quum forum, comitium, curiam, multa de nocte armatis hominibus ac ſeruis plerisq; occupauiſſent. Gellius lib. 4. cap. 5. Statua Romæ in comitio poſita Horatij Coclitis fortiſſimi uiri de cœlo tacta eſt. Aſconius in 3. Contra Verrem, Comitium, inquit, locus propter Senatum, quò coire equitibus & Populo Rom. licet.

In comitium afferre aliquid. Cic. 1. de Diuinat. 60.

In comitio defoſſa nouacula. Cic. 1. de Diuinat. 61.

Comitialis] & hoc comitiale, pen.pro. (ἀρχαιρεσιακός,) & à comitijs, & à comitio dicitur, ut inquit Budæus, Quod ad comitiũ pertinet. Dies comitiales, qui comitijs habendis dicati erant: in quibus cum populo agi licebat, ut ait Macrobius, & quibus Pop. Rom. conuenire ſolebat ad ſuffragiũ ferendũ. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 6. 4. Conſequuti ſunt dies comitiales, per quos Senatus haberi nõ poterat. Liu. 3. ab Vrbe 48.

Comitiales homines, Litigioſi dicũtur. Plau. Pœ. 8. 7.

Menſis comitialis. Cic. 4. Verr. 90.

Comitialis morbus, uulgò Caducus dicitur, aliàs Sacer: & morbus Herculeus, quod Hercules eum morbum paſſus ſit. Dictus comitialis, quòd comitia uitiare diceretur. interrumpebantur enim comitia quo die aliquis cõcidiſſet. Cato, Quod comitia prohibere ſolet, nec id quidem mihi uitium fuit. Pli. lib. 10. ca. 23. Coturnicibus ueratri ſemen gratiſſimus cibus: quam ob cauſam eas damnauere menſæ, ſimulq; comitialem propter morbum deſpui ſuetum, quem ſolæ animalium ſentiunt præter hominem.

Comitialis homo, Qui eo morbo laborat. Plin. lib. 20. cap. 5. 2. Plaut. Bacch. 20. 51.

Comitiarius] (ἀρχαιρεσιακός,) Adiectiuum: ut Comitiaria ſtatio: quæ in modum comitiorũ celebratur. Liu. 3. bell. Pun. 71. In hac comitiaria iam duorum exercituum ſtatione, principes Nolanorum nunciãt Marcello, nocturna colloquia inter plebem & Pœnos fieri.

Comitiatus] Adiectiuum, (ἀρχαιρεσίαρχος,) Suffragio populi in comitijs electus. Cicero ad Atticũ, lib. 4. 84. 7. Ex comitiatis puto fore ut ducantur Tribunitij. In emendatioribus tamen codicibus ſic legitur, Sed comitia puto fore ut ducantur. Tribunitij candidati iurarunt. Primæ tamen lectioni ſuffragari uidetur Aſconius, quum dicat Tribunitios fuiſſe alterum genus comitiatorum.

Comitiati Tribuni militares, (ἀρχαιρεσίαρχοι,) Aſconius Pæd. in 2. contra Ver. Tribunorum militarium duo genera, Primum eorum qui Rufuli dicuntur. Hi in exercitu creari ſolent. Alij ſunt Comitiati, qui Romæ comitijs deſignantur.

Comitiatus, (ἀρχαιρεσιασμός,) Subſtantiuum. Ci. 3. de Legib. 63. Tum leges præclariſſimæ de 12. Tabulis tralatæ duæ, quarum altera priuilegia tollit: altera de capite ciuis rogari, niſi maximo comitiatu uetat.

Per maximum comitiatũ. Cic. 3. de Leg. 16. Ibidẽ 63. dixit maximo comitiatu.

Comitialiter] Aduerbium, (ἀρχαιρεσιακῶς,) Plin. lib. 22. cap. 21. 8. Item contractionibus, etiãſi id comitialiter accidat. Id eſt, etiam ſi contractiones fiant ex morbo comitiali.

Comito, & Comitor] Vide Comes.

Comma] commatis, ne.g. (κόμμα,) Latinè inciſio dicitur, Eſt autem inciſum, quæ pars eſt periodi. Vide Colon.

Comma, Cæſura. Priſcianus de duodecim carminib. Cõmata autẽ ſunt tria, trochaica, ſemiquinaria, et ſemiſeptenaria. Bud.

Commata etiam ſunt aquarum emiſſaria, & incilia, ad hoc inuenta ſtructaq;, ut pro arbitratu Aegyptiorum Nilus uiciſſim admittatur in campos aruales, aut intra alueum contineatur. Vlpianus de Extraordinarijs criminibus, Lege Saccularij, Commata etiam & diacopi qui in aggeribus fiunt. Budæus. Eſt & monetæ ſpecies.

Commaculo] cõmaculas, pen.corr. (καταμιαίνω, καταρυπόω,) commaculare, Idem ſignificat quod maculare.

Commaculare ſe ambitu, per metaphoram. Cice. pro Cælio 11.

Manus maculare ſanguine alicuius. Virg. de Medea 8. ecl. 10. Id eſt, polluere internecione.

Commadeo] commades, pen.corr. (διαίνομαι,) commadere, Idem quod ſimplex madere. Cato cap. 156. 4. Coquito uſq; dum ea commadebit bene, aquam defundito.

Commagene] (κομμαγηνή,) Aſiæ regio ſupra Ciliciam in ortum ſita trans Amanum montem, excurrit ad uſq; Meſopotamiam Euphrate inter medio. Ptolem. Tab. Aſiæ. 4. Vnde Commageni dicti. Iuu. Vel Commagenus Aruſpex.

Commanduco] commanducas, pe.prod. (διαμασσάω,) commanducare. Id eſt, dentibus molere & in ore tenere. Cic. mandere dicit. Pli. lib. 19. c. 8. 4. Quum priores ob religionẽ eã minimè cõmanducarent. Valer. Protinusq; dentibus abſciſſam, & commanducatam linguam in eum expuit.

Cõmanducatur, Deponens apud Luciliũ lib. 4. legitur, pro Comedit uel deuorat. Aſſequitur (inquit) nec opinantem, in caput inſilit, ipſum cõmanducatur totũ cõplexum. Idẽ lib. 25. Villicum Ariſtocratem mediaſtinum, atq; bubulcum Commanducatur, corrupit, ad incita adegit. Nonius.

Commanducatus] ta, tum, (διαμεμασσημένος,) Pli. li. 22. c. 22. Soncho oris graueolẽtia cõmãducato corrigitur.

Commanducatus, huius commanducatus, (διαμάσσησις,) Pli. lib. 24. cap. 4. 5. Vlcera commanducatu impoſituq; efficaciſſimè ſanari. In emendatioribus codicibus legitur commãducato, impoſitoq;.

Commanipulo] pen.corr. commanipulonis, (ὁμολόχος,) Miles eiuſdem manipuli, apud Spartianum. Ex Budæo.

Commaritus] commariti, pen.prod. (συνάλοιτης,) Vice mariti. Plautus Caſina 18. 18. Meus ſocer, compar, commaritus uillicus.

Commeatus] Vide Commeo.

Commeditor] pen.corr. commeditaris, (φροντίζω, μελετάω,) commeditari. Author ad Herenniũ, lib. 3. 125. Quare placet & ex ordine locos comparare, & locos quos aſſumpſerimus, egregriè commeditari oportebit, ut perpetuò nobis hærere poſſint. Id eſt, meditari, & cogitatione memoriaq; complecti. Lucret. lib. 6. 23. de Carbaſo.

Et fragiles ſonitus chartarum commeditatur. Hoc eſt, exercet, facit, reddit.

Commemini] pen.corr. (μέμνημαι,) Simul memini, uel idem quod memini ſimplex. Cic. 1. Tuſ. 21. Ego autem non commemini, ante quàm ſum natus, me miſerum. Idem 1. de Orat. 122. Idem Quint. Seruium Galbam, quem hominem probe noſſe & commeminiſſe ſe aiebat, pergrauiter reprehendere ſolebat.

Commemoro] commemoras, pe.corr. (ἀπομνημονεύω,) commemorare, Commonefacere, in memoriam reducere. Terent. Phorm. 4. 5. 3. Et quamobrem dem commemorabo. Cic. 4. Acad. 24. Tum & illa dixit Antiochus, quæ heri Catulus commemorauit à patre ſuo dicta Philoni. Cic. 5. de Fin. 13. Studet enim meus audire Cicero, quænam ſit, iſtius ueteris, quam commemoras, Academiæ de finibus bonorũ, Peripateticorumq; ſententia.

Monimenta clementiæ commemorantur in regibus. Cicer. pro Rege Deiota. 29.

Commemorare de. Cicer. pro Fonteio 25. Idem 4. Verr. 71. De cuius uirtute antea commemoraui.

De memoria alicuius commemorare. Cic. 3. de Orat. 43.

Commemorare, Aliter. Cic. de Senec. 34. Pythagoreorum more, exercendæ memoriæ gratia, quid quoq; die dixerim, audiuerim, egerim, commemoro ueſperi.

Commemorare, pro Admonere. Ppmponius in L. In uendendo. ff. de Contrahenda emptione & uenditione, Siquum ſeruitus uẽditis prædijs deberetur, nec cõmemorauerit uẽditor, ſed ſciens reticuerit.

Damna commemorare. Stat. 9. Thebaid. 39.

Cõmemorare officia quæ cõtulimus in alterũ. Cic. de Ami. 62.

Pericula exhauſta commemorare. Ouid. 12. Metam. 33.

Prælia ſua commemorare. Ouid. 9. Metam. 1.

Commemorare uerbis. Cic. 7. Verr. 97.

Repetam commemorare. Id eſt, denuo commemorabo, & iterum dicam. Lucret. lib. 6. 188.

Sed quid ego plura commemorem? Oratio tranſitioni ad narrationis finem apta. Catul. epig. 59. 24.

Dici aut commemorari. Cic. pro Quint. 4. Nam quid hoc iniquius aut indignius C. Aquili dici aut cõmemorari poteſt?

Commemorando. Lucret. lib. 1. 81.

Multaq; præterea tibi poſſum commemorando
Argumenta fidem dictis contradere noſtris.

Cõmemorandus. Cic. 2. Verr. 26. O Cõmemorãda iudicia, etc.

Cõmemoranda & diuina liberalitas. Cic. Lent. lib. 1. 9. 66.

Commemoratio] (ἀπομνημόνευμα,) Verbale. Terent. And. 1. 1. 16.
—nam iſthæc commemoratio,
Quaſi exprobratio eſt immemoris beneficij.

Obliuio et Cõmemoratio, cõtraria. Ci. 3. Ver. 71. Abſens nõ in obliuione iacuiſſet, ſed in aſſidua cõmemoratione omnibus omnium flagitiorum fuiſſet.

Antiquitatis commemoratio. Cic. in Orat. 66.

Popularis cõmemoratio. Qu. li. 4. c. 3. 9.

Nõ cũ uitæ tẽpore eſſe dimittẽdã cõmemorationẽ nominis noſtri. Ci. pro Arc. 21.

In aſſidua commemoratione omnibus eſſe. Cic. 3. Verr. 71. Opponitur autem ei quod dicitur, In obliuione iacere.

Cõmemorabilis] & hoc cõmemorabile, pe.cor. (ἀπομνημονευτέος,) Dignus q cõmemoretur. Pla. Pſeu. 7. 111. Dabo aliã pugnã clarã & cõmemorabilẽ. Cic. 2. de Nat. deo. 197. Multaq; alia in alijs locis commemorabilia proferre poſſum.

Vir optimus & commemorabili pietate ac uirtute prӕditus. Cic. pro Marcello 6.

Commendo] commendas, (συνίστημι, συστατέω,) commẽdare, Compoſitum à Mando: quòd ſi cum datiuo iungatur, ſignificat Committo. ut Commendo te regi. Si uerò accuſatiuo cum Apud, uel ablatiuo cum In, ſignificat laudo: ut Cõmendo te apud regem. Ex Vallæ lib. 3. Vlpianus de Verb. ſignif. Commendare nihil aliud eſt quàm deponere.

Cõmittere & cõmendare aliquid alicui. Cic. 11. Phil. 305.

Commendare plus eſt quàm cõmittere. Ci. pro Domo ſua 110. Omne uobis erga meam dignitatem, ſtudium, & iudicium non modò commiſſum, uerumetiam commendatum eſſe arbitrabantur. Terent. Eun. 5.2.46. Ego me tuæ commendo & committo fidei.

Commendare & concredere. Cic. pro S. Roſc. 66.

Rem & famam ſuam commendare & concredere alicui. Cice. pro Quintio 42.

Se totũ cõmendare atq; tradere alicui. Cic. Curioni, lib. 2.5.15.

Quàm diligentiſſimè commendare. Cic. Caninio, li. 2.16.10.

Intimè commendare aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 2.5.

Commendare aliquid alicui, aut aliquem alteri. Cic. ad Lentulum, lib. 1.3.3. Commendo tibi eius omnia negocia, liberos, procuratores, &c. Idem ad Brutum 6.2. Tibi Gliconã medicum Panſæ diligentiſſimè commendo.

Commendo tibi me ac meos amores. Catul. epig. 15.1.

Habenas rerum commendare alicui. Claud. 6. Paneg. 17.

Commendare alteri ſuam iuſtitiã humanitate. Plin. epiſt. 182.

Commendare alteri liberos ſuos teſtamento. Cic. 3. de Fin. 13.

Omnia negocia, libertos, procuratores, familiam alicui commendare. Cic. Lentulo, lib. 1.3.3.

Ita commendare negocia, ut maiore ſtudio, magiſue ex animo commendare non poſſit. Cic. Cornificio, lib. 12.26.2.

Oẽs opes fortunaſq; ſuas alicui cõmendare. Cice. pro Qu. 65.

Omnem rem atq; cauſam meq; totum commendo, atq; trado. Cic. Curioni, lib. 2.5.15.

Salutem alicuius alicui commendare. Cic. in Parad. 36.

Curæ alicuius commendare aliquem. Ouid. 3. Faſt. 156.

Pontificum authoritati, fidei, prudentiæ, ſacra religioneſq; & priuatas & publicas, maiores commendabant. Cicer. de Aruſp. reſpon. 12.

Commendare aliquẽ fidei alterius. Ci. ad Proconſ. li. 15.2.22.

Fidei aliquorum commendare quem antea dijs commendauit. Cic. pro Muræna 1.

Fidei, uirtuti, felicitati alicuius Galliam commendare. Cicero de Prouinc. Conſul. 28.

Totum me tuo amori fideiq; cõmendo. Cic. Attico, lib. 3.61.3.

Tutelæ aliquorum filios ſuos commendare. Ci. 1. de Ora. 116.

Adoleſcentiam alicuius ad opinionem aliquam commendat domus alicuius. Cic. 2. Off. 60.

Commendare ſe alicui in clientelam. Terent. Eun. 5.9.9.

Commendare de meliore nota. Curius ad Ciceronem, li. 7.30.1. Quare Cicero mi, perſeuera conſtanter nos conſeruare, & Sulpitij ſucceſſori nos de meliore nota commenda.

Commendare aliquid ſempiternæ gloriæ, aut immortalitati. Cice. ad Luceiũ, lib. 5.13.22. Idẽ ad Planciũ, li. 10.12.13. Perge igitur, ut agis, nomenq; tuum commenda immortalitati.

Immortalitati cõmẽdatur hiſtoria uoce orator. Ci. 2. de Or. 20.

Iudicio omnium commendari ab aliquo. Caſſius Cic. li. 12.13.

Monumentis alicuius cupere res ſuas quàm celerrimè commendari. Cic. Luceio, lib. 5.12.3.

Multis monimentis ad omnem memoriam commendari. Cicer. 9. Philipp. 263.

Commendare memoriæ. Cic. 3. de Fin. 62.

Cõmendare ſe fugæ. Hirtius de bello Africano, lib. 5.122. Paruulum nauigium nactus conſcendit, ac ſe fugæ commendat.

Cõmendare, (ἐπαινεῖν,) pro Laudare. Cic. 7. Verr. 141. Qui quum ſe uirtute, non genere Pop. Rom. cõmendari putaret.

Commendare literis. Brutus ad Ciceronem, lib. 11.10.4.

Nulla re una magis orator commendatur quàm uerborũ ſplendore & copia. Cic. de Claris Orat. 113.

Memoria uiuorum & præſentium teſte commendare aliquos. Cic. 2. de Orat. 6.

Cõmendare halitũ ſuũ re aliqua. Plin. lib. 12. cap. 3.3. Hoc eſt, ad optimum & odoratum halitum conciliare & facere.

Commendat res illa uirum. Ouid. de Triſtibus.

Commendat hæc res uina ſuo ſucco. Plin. lib. 13. cap. 19.1. de loto arbore loquens.

Eloquentiam uox maxime commendat. Cic. 1. de Orat. 131.

Cura commendat faciem. Ouid. de Medicamine faciei 1.

Iuuenem commendare amicæ dicitur uinũ. Horat. Epiſt. 15.5. Inter omnia quæ uino accidunt, & illud eſt maximũ, quòd uires præſtat in Venerem. Hoc eſt, ergo quod dixit, Quod iuuenem commendet amicæ. Id eſt, fortem & amabilem amicæ reddat, ut iuuenem. Porphyr.

Nitorem commendare oleum amygdalinum dicitur. Plinius lib. 23. cap. 4.8.

Reos maxime commendat placida, ſummiſſa, & lenis oratio. Cicero 2. de Orat. 98.

Commendatus, Participium. Cic. pro Roſ. Amer. 67. Cui fama mortui, fortunæ uiui cõmendatæ ſunt, atq; concreditæ.

Sacrum ſacróue commendatum qui clepſerit, rapſeritq;, parricida eſto. Cic. 2. de Leg. 36.

Non modò commiſſum, uerum etiam cõmendatum iudiciũ aliquibus erga dignitatem alicuius. Cice. pro Domo ſua 110.

Spes à uiro in aluo commendata. Cic. pro Cluentio 26. Spem illam, quam in aluo commendatam à uiro continebat, uicta auaritia ſceleri Oppianici uendidit.

Dono aliquo deorum & munere commendati nobis poetæ uidentur. Cic. pro Archia 114.

Ex utilitate ſua commendatæ nobis res, id eſt, quas amamus ob utilitatem quam ex eis percipimus. Lucret. lib. 5.172.

Fauore alicuius commendatũ eſſe. Oui. 4. de Ponto, ele. 4.15.

Commendatus literarum honore. Plin. lib. 35. cap. 18.1.

Sibi cõmendatus. Cic. 4. de Fin. 31. Omne animal ipſum ſibi cõmendatũ, ut ſe & ſaluum in ſuo genere incolumeq; uellet.

Commendatum habere aliquid. Plancus Cic. lib. 10.21.15.

Habere aliquos cõmẽdatos. Trebonius Ciceroni, li. 12.16.12.

Dignitatem alicuius commendatam habere. Caſſius Ciceroni, lib. 12.12.5.

Commendatus] Nomen, (σύστατος,) Cicero pro Cornel. Balbo 34. Quis eſt enim noſtrum, cui non illa ciuitas ſit huius ſtudio, cura, diligentia, commendatior?

Memoriæ hominũ ſempiternæ cõmendatiores. Cic. 2. Phil. 53.

Commendatioris eſſe famæ. Plin. lib. 25. ca. 10.9. Similiter eã quam eupleam uocant: traduntq; ea perunctos commendatioris eſſe famæ.

Omnibus rebus commendatiſſimos aliquos habere ab aliquo. Cic. Cornificio, lib. 12.25.19.

Commendatio] (σύστασις,) Verbale. Cic. ad Lent. lib. 1.3.1. Noſtra, cæterorumq; amicorum commendatione gratiſſimus in prouincia fuit.

Caput cõmendationis alicuius. Cic. Cornificio, lib. 12.25.19.

Ad cæteros contempti hominis commendatio non defuit. Cice. Attico, lib. 8.148.2.

Exequi ambitione quadam commendationes alicuius. Cicero Acilio, lib. 13.33.1.

Intelligere commendationem maximo uſui eſſe ſibi. Cice. Cornificio, lib. 12.28.7.

Commen-

Commẽdatio, (αἴνεσις,) Laus. Cic. ad Lentulũ, lib. 1.7.29. Magna eſt hominum opinio de te, magna commendatio liberalitatis, magna memoria Cõſulatus tui. Cæſ. 8. bel. Gall. 18.4.

Commendatio ac iudicium. Cic. pro Cælio 4.

Honoris petitio & commendatio. Cic. Bruto 6.2.

Ingenij commendationem euertere. Cic. de Claris Orat. 128.

Liberalitatis commendatio. Cic. Lent. lib. 1.7.29.

Oculorũ cõmendatione aliquid animis tradi. Ciceri 2. de Orat. (194.

Accurata commendatio. Vide Accuro.

Breuis commendatio. Vide Breuis.

Vulgaris commendatio. Cic. Lent. lib. 1.3.4.

In uulgus commendatio. Cic. 5. Tuſc. 145.

Oratio probitatis commendatione, boni uiri ſpeciem debet tueri. Cic. 2. de Orat. 117.

Homo per ſe cognitus nulla commendatione maiorum. Cicer. 1. in Catil. 20.

Ad gloriam cõmendatio prima eſt adoleſcenti. Cic. 2. Off. 64.

Prima commendatio quæ à natura noſtri facta eſt, nobis incerta & obſcura eſt. Cic. 5. de Diuin. 74.

Prima commendatio proficiſcitur à modeſtia, cùm pietate in parentes, tum in ſuos beneuolentia. Cic. 2. Off. 65.

In prima commendatione dicere aliquid uel ponere. Cice. 2. de Finib. 61. Id eſt, in primis laudare.

A prima cõmẽdatione naturæ rationẽ ducere. Ci. 5. de Fin. 82.

Commendatio accerſita. Vide Accerſo.

Commendationem ineuntis ætatis ab impietate & ſcelere ducẽre. Cic. pro Deiotaro 1.

Gratiarum actione magis quàm commendatione egere. Cicero Cornificio, lib. 12.25.18.

Valere communi ſenſu omnium, & dulciſſima commendatione naturæ. Cic. pro Plancio 26.

Obrepere ad honores errore hominum, cõmendatione fumoſarum imaginum. Cic. in Piſonem 1.

Commendator] pen. prod. Verbale, (συστάτης,) Qui cõmendat aliquem alteri, uel laudat.

Commendatrix [pen. prod. Verbale, fœ. (συστάτειρα,) Cicer. 1. de Leg. 87. Sed profectò ita ſe res habet, ut quoniam uitiorum emendatricem legem eſſe oportet, commendatricemq; uirtutum, ab ea uiuendi doctrina ducatur.

Commendatrix regio. Plin epiſt. 173.4.

Commendatitius] (συστατικός,) Adiectiuum. ut Commẽdatitiæ literæ, In quibus aliqui commendantur. Cice. Antonio, lib. 5.5.1. Idem 6. Verr. 130. Quod ubi intellexi, multum apud illum recentes nuncios, multum tabulas non commendatitias, ſed tributarias ualuiſſe: admonitu, &c.

Commendabilis] & hoc cõmendabile, pen. corr. (αἰνετέος,) Dignũ quod laudetur. Plin. lib. 13. c. 9.2. Cõmendabilis ſucco ex auſtero dulci. Col. lib. 5. c. 6.30. Sed ut dẽſum arbuſtum commendabile fructu & decore eſt, ſic ubi, &c.

Commenſus] Vide Commetior.

Commentitius, Commentum] Vide Comminiſcor.

Commeo] commeas, commeare, (μεταβαίνω,) Ex con & meo, as, compoſitũ. Eſt animo redeundi abire. Col. li. 1. c. 3.3. Multũ conferre agris iter cõmodũ: primùm, quod eſt maximũ, ipſam præſentiã domini qui libentius cõmeaturus ſit, ſi uexationẽ uiæ non reformidet. Plaut. Rud. 9.17. Eum ad carnificẽ eſt æquius, quàm ad Venerẽ cõmeare. Terent. Hecyra 1.2.100. Rus abdidit ſe: huc raró in urbem commeat. Vbi Donatus, Cõmeare; eſt abeſſe inde ubi te eſſe oporteat.

Commeare dicuntur aues, anniuerſario, aduentu diſceſſuq; notæ. Plin. lib. 10. cap. 23.5.

Aliquò commeare. Tacit. lib. 1.

Commeare ab aliquo. Cæſar 7. bel. Gall. 147.

Ab ortu ad occaſum commeat ſol. Cic. 2. de Nat. deor. 70.

Commeare ad aliquem. Cic. 7. Verr. 37.

In uia commeare. Vlpianus in L. 1. §. Summa. ff. de His qui deiecerunt uel effuderunt, Cæterum ſiquando uulgus in illa uia non commeabat.

Vndiq; cum mercibus & oneribus in locum aliquem commeant omnes. Cic. pro Lege Manilia 38.

Per itinera commeari. Vlpianus in L. 1. §. Summa. ff. de His qui deiecerunt uel effuderunt, Publicè enim utile eſt, ſine metu & periculo per itinera commeari.

Commeare præter ſtatuam. Plin. epiſto. 31. Erit ergo pergratũ mihi, hanc effigiem ſubinde intueri, ſubinde reſpicere, ſub hac conſiſtere, præter hanc commeare.

Commeare uiam ſcrupulóſam. Plaut. Capt. 4.82. Nam meus ſcrupuloſam uictus commeat uiam. Id eſt, aſperrimus eſt uictus meus. Iotus Plautinus per metaphoram.

Cõmeare ultrò citroq;. Liu. 5. bel. Pun. 170. Var. 3. de Re ruſt.

Viciſſim retrò cõmeant omnia. Ci. 3. de Nat. deo. 41. (c. 2. 14.

Commeant literæ. Cic. ad Atticum, lib. 8.153.5. Crebro enim illius literæ ab alijs ad nos commeant.

Commeant libidines. Cic. pro Cœlio 30. Quæ haberet palàm decretum ſemper aliquem, cuius in hortos, domum, Baias, iure ſuo libidines omnium commearent.

Sermones commeant. Tacit. lib. 2. Cæſar iudicium haud aſpernatus, congreſſus abnuit. poſſe enim eodem Flacco internũcio ſermones commeare.

Commeare, abſolutè. Scæuola in L. Seiæ. §. Item quæſiit. ff. de Fundo inſtru. & inſtru. legato, Reſpondi non legatos eos fore, qui ueluti commeãtes tranſiſſent. De ſeruis loquitur qui animo redeundi tranſiſſent.

Intentus & commeans animus. Cic. 1. de Nat. deor. 40.

Commeatus] huius commeatus, pen. prod. (ἐξουσία,) Eſt (inquit Donatus) ex aliqua cõmemoratione temporalis abſceſſus. Valla autem, Commeatus (inquit) in ſingulari tantũ pro facultate, ad tempus, à militia, ab alioue miniſterio recedendi, quam præbet militi imperator, præpoſitusue inferiori, eundiq; quò uelit ad præſcriptum diem reuerſuro. Licet Liuius lib. 33. ait, Magna pars ſine commeatibus dilabebatur. Hactenus Valla lib. 3. Feſtus, Commeatus dari dicitur, id eſt, tempus quo ire & redire quis poſſit.

Argentarius commeatus. Vide Argentum.

Commeatum accipere. Vide Accipio.

Commeatũ liberũ impetrare. Vlpian. in L. Filium. ff. ad Municipal. Senatores, inquit, qui liberũ commeatũ, id eſt, ubicunq; uelint morandi arbitrium, impetrauerũt, domicilium in urbe retinent. Idem in L. Secunda. ff. Nequid in loco publico.

Commeatum petere. Traianus Plinio 226.

Commeatus in utroq; numero, (τροφή,) pro Cibarijs ad alimoniam Reip. aut exercitus, aut alicuius multitudinis ſumitur. Interdum etiã priuati hominis. Cic. pro Lege Manilia 37. Cõmeatu & priuato et publico prohibebamur. Hæc Valla lib. 3. Cic. 7. Verr. 42. Te igitur authore & interprete, ne foro quidem & commeatu Mamertini Pop. Rom. iuuare debuerunt. Cæſar 1. bel. Ciuil. 143. Reliquas merces commeatuſq; ad obſidionem urbis, ſi accidat, reſeruant.

Intercludere hoſtes commeatibus. Vide Intercludo.

Intercludere inimicis commeatum. Vide Intercludo.

Prohiberi cõmeatu & priuato & publico. Cic. pro Lege Manilia 37.

Remanere in commeatu. Cic. 7. Verr. 87.

Ad diem commeatus uenire. Author ad Heren. lib. 1.25.

Commercor] commercaris, commercatus ſum, (ἐμπορεύομαι,) commercari, Idem quod mercari, uel multas res ſimul mercari. Plaut. Capt. 1.3. Pater captiuos commercatur alios, tantum ſtudens, ut natum recuperet.

Commercium] cõmercij, (συνάλλαγμα, ἀλλαγή,) Quaſi

contrecta-

contractatio quædam mercium, inquit Sipontinus. Plin. in Paneg. 47. Diuerſaſq; gentes ita cõmercio miſcuit, ut, &c. Vide Miſceo. Plin. lib. 12. cap. 14. 2. Commercium thuris primi Minæi fecere.

Honorum commercia. Claud. Paneg. 2. 23.

Commercia belli. Virg. 10. Ae. 10. Id eſt, uiciſsitudines, inquit Seruius. Tacitus, Sabini cæde, dirempta belli commercia.

Commercio ſermonis feras linguas contrahere ad colloquia. Plinius lib. 3. cap. 5. 2.

Terræ geminæ commercia. Id eſt, concertatio duarum inter ſe regionum. Stat. Achill. 8 1.

Facere commercia. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 18.

Hoc eſt mutuam conſuetudinem. Eſt autem commerciũ, libera commeandi contrahendiq; facultas, ab ijs qui merces ultrò citroq; conuehunt, appellata. Hactenus Parrhaſius.

Commercium rei habere quid ſit, apparet ex uerbis Vlpiani in L. Multum intereſt. ff. de Verborum obligationibus, Res enim in commercio hominum dicuntur, & homines rerum habere commercium, quum uulgò emi uendiq; poſſunt: cuiuſmodi ſunt res profanæ: nam ſacræ non ſunt in commercio hominum. Interdum ſinguli non habent commercium, ut Iudæus Chriſtiani mancipij.

Locũ eſſe commercio. Brutus Cic. in Epiſt. ad Brutum 68.

In agro Segeſtano Panormitanis cõmerciũ eſt. Cic. 5. Ver. 77.

Alicui ne commercium quidem eſſe oportet. Cic. 4. Verr. 86.

Miſcere commercio diuerſas gentes. Vide Miſceo.

Commercium, Vſus & conſuetudo. Et tunc præpoſitioni Cũ iungitur. Cicero de Senect. 38. Nec habet ullum cum uirtute commercium. Idem 5. Tuſc. 93. Qui modò cum muſis, id eſt cum humanitate, & cum doctrina habeat aliquod commercium. Et 6. Verr. 117.

Non habet commercium cum uirtute uoluptas. Cic. de Sen. 38.

Exercere commercia linguæ. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 7.

Perdere linguæ cõmercia, id eſt, uſum. Ouid. 5. Triſt. ele. 8. 13.

Commereo] commeres, pen. corr. commerui, & commeritus ſum, (ἀξιοῦμαι, διαπράττομαι,) commerere, neutrum: uel commereri deponens, Idem ſignificat quod mereri. Cice. 1. de Orat. 119. Interrogabatur reus, quam quaſi æſtimationem commeruiſſe ſe maximè confiteretur.

Commerui ut. Terent. Hecyra 4. 2. 4. Vt nunquam ſciens commerui meritò ut caperet illa odium mei.

Commerere, aliquid malè agere, delinquere, peccare, ut aiunt Donatus & Seruius. Tametſi, authore Donato, Commereri, maioris culpæ ſit: Peccare, multo minoris uel leuioris.

Commereri & peccare. Teren. And. 1. 1. 112. Quid feci? quid commerui, aut peccaui pater?

Commereri aliquid erga alterum. Terent Hecyra 3. 5. 36.

Commereri culpam aut noxiam. Terent. Phorm. 1. 4. 30.
- arbitrabitur Commeruiſſe culpam. Vbi Donatus. Commeruiſſe, commiſiſſe. Plaut. Aul. 26. 8. Fateor me peccauiſſe, & me culpam commeritum ſcio. Author ad Here. li. 2. 71.
Nam ego amicum hodie meum (ex Plauto,
Non caſtigabo pro commerita noxia.

Commerere culpam in ſe. Plaut. Merc. 20. 12.

Commerere culpam de aliqua re. Terent. Hecyra 4. 4. 9.

Pœnam commeruiſſe. Ouid. 2. Triſt. 1.

Commetior] commetiris, commenſus ſum, (μετρέω,) commetiri, Idem quod Metiri. Plaut. Moſtel. 11. 7.
- omnes porticus
Commenſi ſumus. Col. lib. 5. cap. 1. 3. Quum de commetiendis agris rationem M. Trebellius noſter à me requireret.

Commetiri numero. Cicer. de Vniuerſitate 41. Cæterorum autem ſyderum ambitus ignorantes homines præter admodum paucos, neque nomen appellant, neque inter ſe numero commetiuntur.

Commetiri cum tempore negocium. Cic. 1. de Inuent. 59.

Commenſus] huius commenſus, (συμμετρία,) Symmetriam ſignificat, Vitruuio lib. 3. cap. 1. Reliqua quoq; membra ſuos habent commenſus proportionis, quibus etiam antiqui pictores & ſtatuarij nobiles uſi, magnas & infinitas laudes ſunt aſſecuti: ſimiliter uerò ſacrarum ædium membra ad uniuerſam totius magnitudinis ſummam ex partibus ſingulis conuenientiſsimum debent habere commẽſuum reſponſum.

Commetare] Verbum obſoletum, pro Commeare. Nonius. Bubulco cerdone, Quum ad lupam noſtram tam multi crebro commetant lupi. Afranius Virgine, Quò tu commetas? ubi confixus deſides? Nonius.

Commictilis] compoſitus. Pomponius Præcone poſteriore, Si ſciam quid uelis quaſi ſerui comici commictilis. Nonius.

Commigro] commigras, penult. correp. (μετοικίζω, μεταβάλλω,) commigrare, Idem quod migrare. Terentius Adelph. 4. 5. 15. Neque enim diu huc commigrarunt. Idem Andr. 1. 1. 43. Ex Andro commigrauit huc uiciniæ. Plinius libro 35. cap. 11. 12. Captoq; rege Perſeo Athenas commigrauit.

Commigrauit habitatum. Plaut. Trinum. 14. 74.

Commigrare in domum ſuam. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 2. 7. 11.

Commiles] penu. product. huius commilitis, penult. corr. maſcul. gene. (συστρατιώτης,) Cæſar bel. Ciuil. lib. 2. Commilitesq; nonnulli grauiores ſermones militum uulgò durius accipiebant. Plinius libro 37. cap. 2. 4. Reipublicæ datum mille talentum. Legatis & Quæſtoribus, qui oras maris defendiſſent, H-S bina millia: commilitibus ſingulis quinquaginta.

Commilito] penul. correp. commilitonis, (συστρατιώτης,) Qui ſimul militat, hoc eſt ſocius in bello. Dux autem in bello, non commilitones, ſed milites ſuos appellabit. Licet Cæſar, & quidam alij appellauerint milites, ſuos commilitones, comparandæ beneuolentiæ gratia. Sueton. in Cæſare, cap. 67. Nec milites ſuos pro concione, ſed blandiore nomine commilitones appellabat, tanquam & ipſe unus eſſet ex numero militum. Liu. 3. ab Vrbe 206. Supinas deinde tendens manus, commilitones appellans orabat.

Miles & commilito. Cic. pro Deiotaro 19. Hic uerò adoleſcẽs, qui meus in Cicilia miles, in Græcia commilito fuit.

Commilitium] (συστρατεία,) Ipſa belli ſocietas. Plinius epiſtol. 243. Parciorem me in laudando facit, quòd ſpero tibi & integritatem eius, & probitatem, & induſtriam, non ſolum ex eius honoribus, quos in urbe ſub oculis tuis geſsit, uerumetiam ex commilitio eſſe notiſsimã. Id eſt, ex militia eius, uel ex tempore diuturno quo militauit. Cornel. Tacit. lib. 1. Chanci quum auxilia pollicerentur, in commilitium adſciti ſunt.

Vti commilitio alicuius. Quint. lib. 5. cap. 10. 77.

Comminiſcor] comminiſceris, penu. correp. (συμπλάττω, πορίζομαι,) commentus ſum, comminiſci, dictum à con & mente, quum finguntur in mente quæ non ſunt: inquit Varro de Lingua Latina. Terent. Heaut. 4. 6. 8. Huiuſmodi mihi res ſemper cõminiſcere. Cic. 4. de Fin. 71. Ille enim occurrentia neſcio quæ comminiſcebatur.

Comminiſci, Excogitare. Liuius 7. bell. Macedon. 21. Nihil aduerſus tale machinationis genus parare aut comminiſci oppidani conabantur. Columel. lib. 8. cap. 17. 6. Inuenire Plaut. Aulul. 4. 30.
- quid hero ego dicam meo
Malæ rei eueniſſe, quamue inſaniam
Queo

Queo comminiſci, ita me, &c.

Confingere & comminiſci. Author ad Herennium, lib. 2. 43.

Comminiſci aliquid de ſua ſententia. Plaut. Capt. 2. 48.

Ad comminiſcendum ingenioſus. Author ad Heren. lib. 2. 42.

Commentus] (πεπορισμένος,) Parti. actiuæ ſignificatiõis. Monogrammos deos & nihil agentes cõmentus eſt Epicurus. Cic. 2. de Nat. deor. 85.

Commentus, (συμπλασθείς,) Partic. paſsiuæ ſignificationis.

Sacra commenta. Ouid. 1. de Arte 64. Id eſt, ficta.

Funera commenta. Ouid. 6. Metam. 113.

Commentum] commenti, (πλάσμα,) Fictio. Terent. And. 1. 3. 20. atq; ipſis commentum placet.

Retegere commenta alicuius. Ouid. 13. Metam. 8.

Opinionum commenta delet dies. Cic. 2. de Nat. deor. 8.

Commentitius] (πλασματώδης, πλαστός,) Adiectium, Idem quod fictitius. Cic. 1. de Orat. 117. Vt ſi in illa commẽtitia Platonis ciuitate res ageretur.

De commentitijs rebus inaudita ac noua, quæ aliquis obijcit, diluere. Cic. pro Roſc. Amer. 50.

Crimen commentitium confirmare. Cic. pro Roſc. Amer. 24.

Commentitij & ficti dij. Cic. 2. de Nat. deor. 101.

Ficta & commentitia fabula. Cic. 3. Off. 50.

Futiles commentitiæq; ſententiæ. Cic. 1. de Nat. deor. 27.

Commentitium ſignificat etiam nouum & recens excogitatũ, Hoc eſt, non translatitium, non aliunde ſumptum. Sueto. in Claud. cap. 21. Spectacula quoq; complura magnificaq; edidit, non uſitata modò, ac ſolitis locis, ſed etiam commentitia, & ex antiquitate repetita. Budæus.

Noua & commentitia. Cic. 5. de Finib. 155. Hæc igitur quũ ego tot nominibus à Stoicis appellata, partim nouis & commentitijs, ut iſta producta & reducta, &c.

Ius commentitium. Plaulus in L. Si Pœna. ff. de Pœnis, Si pœna alicui irrogatur, receptum eſt commentitio iure ne ad hæredem tranſeat.

Commentor] commentoris, (ποριστής,) Verbale. ut Vuæ commentor dicitur Bacchus ab Ouidio 3. Faſt. 157. Id eſt, inuentor.

Commentor] commentaris, commentatus ſum, (πανουργέω, συμπλάττω, μελετάω, πραγματεύομαι,) commentari, Frequẽtatiuum à Comminiſcor, ſignificat confingere fallaciam, authore Donato. Plaut. Caſin. 5. 27. Vt citò commẽtatus eſt: ecquid te pudet?

Commentari aliquem. Plaut. Pœnulo 2. 1. Achillem Ariſtarchi mihi commentari lubet.

Commentari, Cogitare, agitare, tractare, mentionem facere, Cicero ad Atticum, lib. 4. 75. 3. Veruntamen idipſum mecum in his locis commentor, ut iſta improbem. Cic. 5. Verr. 76. Cupiunt commentari aliquid & diſcere. Idem 3. Tuſcu. 51. Futuras mecum commentabar miſerias.

Commentari, Diſputare. Cicer. 5. de Finib. 130. Satisne uobis uideor pro meo iure in ueſtris auribus commentatus? Idem de Amicitia 7.

Commentari & meditari de aliqua re. Cic. 3. Phil. 149.

Plures dies in uilla commentari. Cic. Caſsio, lib. 12. 2. 5.

Commentandi cauſa atq; inter ſe colloquendi congregantur in templo magi. Cic. 1. de Diuinat. 149.

Multos annos aliquid commentari. Cic. Mario, lib. 7. 1. 18.

Inter ſe commentari qua ratione traducendum ſit eis tempus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 12.

Quotidie commentari. Cic. 3. de Orat. 49.

Cum aliquo quotidie declamitantem commentari. Cicer. de Claris Orat. 171. (Orator. 44.

Cum literatis, omnibus excluſis, commentari. Cicer. de Claris

Commentari, (πορίζεσθαι,) pro Inuenire. Cice. 11. Phil. 298.

Quorũ alter commentatus eſt Mimos, alter egit Tragœdiã.

Agere cauſam & commentari. Cic. de Claris Orato. 44. Quũ eſſet ei nunciatum tempus eſſe, exiſſe in ædes eo colore et ijs oculis, ut egiſſe cauſam, non commentatum putares. Hoc eſt in Senatu oraſſe, non domi meditatum.

Orationem in aliquem commentari. Cic. pro Roſ. Amer. 50.

Commentari, Quicquam ſcribendo componere. Plin. lib. 18. c. 25. 3. Id eo ipſo anno quum commentaremur hæc, notatum eſt, prouentum eorum ter repetito frigore extinctum. Idem in præfatione totius operis 12.

Θέσεις, meas commentari non deſino. Cic. Attico, li. 9. 180. 2.

Commentatus] (μεμελετημένος,) Participium. Cic. ad Teronem, lib. 16. 26. 1. Iſq; diu, & multis lucubrationibus cõmentata oratione, uide ut probare poſsit te non peccaſſe.

Satisne uobis uideor pro meo iure in ueſtris auribus commentatus? Cic. 5. de Finib. 130.

Commentata & ſcripta alicuius. Cic. in Bruto 16. Id eſt, cogitata. Legitur & commerita.

Commentatio] (μελέτη, πραγματεία,) Verbale. Id eſt, meditatio atq; contemplatio. Plinius lib. 18. cap. 25. 4. Et Soſigenes ipſe trinis commentationibus non ceſſauit addubitare ipſe ſemet corrigendo.

Meditatio & commentatio rei alicuius. Cic. 3. Tuſcul. 60.

Multa commentatione atq; meditatione paratos atq; expeditos locos habere. Cic. 2. de Orat. 65.

Cogitatio & commentatio. Cic. 1. de Orat. 71. Nam ſi ſubitam & fortuitam orationem cõmentatio & cogitatio facile uincit, hanc ipſam profectò aſsidua ac diligens ſcriptura ſuperabit.

Cauſarum commentatio. Cic. Pæto, lib. 9. 20. 4.

Mortis commentatio. Cic. 1. Tuſcul. 116.

Incluſa commentatio in ueritatis lucem proferenda eſt. Cicer. 1. de Orator. 76.

Commentatio, pro deſcriptione. Plin. lib. 6. cap. 17. 12. Seneca etiam apud nos, tentata Indiæ commentatione ſexaginta amnes eius prodidit.

Accuratæ & meditatæ commentationes. Cic. 1. de Orat. 135.

Quotidianis commentationibus ſeſe exercere. Cicer. de Claris Oratoribus 134.

In exercitationibus & commentationibus multum operæ ponere. Cic. de Claris Orat. 54.

In luſtris & in uino commentatio. Cic. Caſsio, lib. 12. 2. 5.

Commentarius] m. g. uel cõmentarium, cõmentarij, n. g. (πραγματεία, ὑπόμνημα, ἀπομνημόνευμα,) Liber eſt quẽ ſibi quiſq; noſtrũ priuatim facere conſueuit, quaſi quoddã memoriæ promptuarium corũ quæ agimus, id eſt, diarium & ephemeris actionum noſtrarum. Regiſtrũ uulgò uocatur. Quod Latinè regeſtũ dici poteſt, quũ Quintilianus regerendi uerbo utatur. Huiuſmodi autem librum factitaſſe ſibi principes Romanos multis authoritatibus probari poteſt. Sueton. in Tiberio, Cõmentario quẽ de uita ſua ſummatim breuiterq; compoſuit, auſus eſt ſcribere Seianum ſe puniſſe. De cõmentarijs Claudij & Neronis loquitur. Plin. epiſt. 108. Corrupto enim ſcribæ ſeruo, interceperat commentarios, intercideratq;, ac per ſummum nefas utebatur aduerſus amicum crimine ſuo. Hæc Budæus. Vide Vallam lib. 4. cap. 21.

Commentarius igitur & commentarium dicitur quicquid ita conficimus, ut memoriæ tantum gratia, non plenæ narrationis facere uideamur, in quo ſcilicet capita tantum & ſummas rerum annotare ſolemus. Inde commentarij Cæſaris dicti, in quibus res eius in Gallia & bello Ciuili geſtæ, non latè et plenè enarrãtur, ſed ueluti perſtringũtur. Cœlius Cic. lib. 8. 11. 12. Quã quiſq; ſentẽtiam dixerit, in cõmentario eſt rerũ urbanarũ: è quo tu quæ digna ſunt, ſelige. Budæus.

Commen-

Commentarij authorum. Plin.lib.37.cap.12.5.

Diurni commentarij. Suet.in Auguſto,cap.64.

Grammaticorum commentarij. Quint.lib.1.cap.8.13.

Pontificum commentarij. Cic.de Claris Orat.27.

Prætoris commentarium. Cic.7.Verr.43.

Puerorum commentarij. Quint.lib.2.cap.11.5.

Rerum urbanarum commentarium. Cælius Cic.lib.8.2.7.

In Rhetorum commentarijs conſeneſcere. Quin.li.3.c.9.46.

Commentarium paulo plenius. Id eſt, quòd uulgò dicunt memorias bene amplas. Cic.de Claris Orat.85. Ipſa illa cenſoria contra Cn. Domitiũ collegam non eſt oratio, ſed quaſi capita rerum & orationis commentarium paulo plenius. Budæus in L. Abeſſe.ff. Ex quibus cauſis maiores.

A commentarijs. Vide A.

Summatim breuiterq; de uita alicuius commentarium componere. Suet.in Tiberio,cap.61. Quint.lib.1.cap.8.13.

Conficere commentarios dixit Cicero ad Luceiũ,lib.5.12.35. Hoc uulgò memorias & memoriale uocant.

Publicis commentarijs conſignati fundi. Cic.2.de Orat.123.

Breuiores commentarios facere. Quint.lib.3.cap.8.40.

Ex commentario dictaturam gerere. Cic. Auguſto 6. Antonius uir animi maximi &c. publicam dilapidabat pecuniam, ærariũ exhauriebat, minuebat uectigalia, donabat ciuitates, ex commentario dictaturam gerebat, leges imponebat, &c.

In commentarijs antiquis inuenire aliquid. Ci.de Cla.Ora.36.

Lege commentarios Ariſtotelicos. Cic.3.de Fin.15.

Ex commentarijs quærere aliquid. Cic.pro Sylla 32.

Recitare commentarium. Cic.7.Verr.44.

Referre in commentarios. Traianus ad Plinium. Budæus.

Manu ſua referre in cõmentariũ aliquid. Cic.Att.li.7.123.10.

In commentarium referre ſcripta alicuius. Cicer.3.Tuſcul.91. Idem 1 de Orat.104.

In commentarium principis referre aliquem. Modeſtinus in L. Abeſſe.ff. Ex quibus cauſis maiores, Abeſſe Reipublicæ cauſa dicitur & is qui ab urbe profectus eſt, &c. pertinet et ad Tribunos militum, & præfectos, & comites Legatorũ, qui ad ærarium delati, aut in commentarium principis relati ſunt. Senſus eſt, ut uult ibi Budæus, Tribunos, Præfectosq; militũ, eorumq; omnium comitatum, non aliter Reipub. cauſa abeſſe cẽſeri, quàm ſi in acta ærarij quæ publica ſunt, aut priuatum commentarium principis referendos ſe curarint: id eſt, regiſtrandos ut uulgò dicimus.

Regerere aliquid in commentarios. Quint.lib.2.cap.11.5. Et lib.3.cap.6.43.

Rerũ ſuarũ cõmentarios relinquere. Suet.in Cæſare, cap. 56.

In cõmentarijs alicuius reperire aliquid. Cic.1.Philipp.2.

Scribere cõmentarios, Idem quod conficere. Plin.epiſt.139.b.

Scribere commentarios rerum ſuarũ. Cic.de Claris Ora.142.

Superare memoriam aliquorũ cõmentario. Cic. pro Sylla 34.

In cõmentarijs breuiter tangere locum aliquem. Cic.3.Off.11.

Voluere commentarios alicuius. Liuius 3.ab Vrbe 37.

Commentarius, pro eo quod inſtructiones uocamus. Liuius, quæri iuſsit ab eo ecquem de ijs rebus à patre commentarium accepiſſet. Budæus.

Commentarius, Pro compendioſa hiſtoria, quales ſunt Commẽtarij Cæſarijs. Cic. Attico,lib.1.14.13. Commentariũ Conſulatus mei Græcè compoſitum miſi ad te, &c. Budæus.

Ex annalium monumentis, atq; ex regum commentarijs conquirere aliquid. Cic.pro Rab.perduel.reo 10.

Commentarium] rij, (ὑπόμνημα,) Pro actorum perſcriptione. Antonius Ciceroni, in Epiſt.ad Atticũ,lib.14.310. 2. Quòd ſi duriorem te eius miſeræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego aduerſus te: quanquam uideor debere tueri commentarium Cæſaris. Budæus.

C O M

Commentariolum] commentarioli, pen.corr. (ὑπομνημάτιον,) Diminutiuum. Cic.1.Phil.12. An in cõmentariolis & chirographis et libellis ſe uno authore prolatis, ac ne prolatis quidem, ſed tantummodo dictis, acta Cæſaris firma erũt? quæ ille in æs incidit, in quo populi iuſſa, perpetuasq; leges eſſe uoluit, pro nihilo habebuntur? His uerbis Cicero ſignificat Commentarios priuatam eſſe memoriam: Acta autem debere eſſe memoria publica teſtata, quæ in ærario eſſe ſolebat. Budæus.

Perfectũ omni ratione cõmentariolum. Cic.de Pet. Conſul.37.

Profitentium cõmentariolis aliquid uulgatum eſſe. Quintil. lib.1. cap. 5. 5.

Commentarienſis] Qui in commentarium cuſtodias refert, & ueluti diarium cuſtodiarum conficit. Budæus. Aſconius in eum locum Cicer 3.Verr. Accenſus Neronis, Accenſus (inquit) nomen eſt ordinis, & promotionis in militia, ut nunc dicitur Princeps uel Commentarienſis aut Cornicularius. Hæc enim nomina de Legionaria militia ſumpta ſunt. Paulus in L. In fraudem. §. A debitore.ff. de Iure fiſci, Quoties apud fiſcum agitur, actorum poteſtas poſtulanda eſt, ut meritò his uti liceat: eaq;, manu commentarienſis adnotanda ſunt. Secundum hoc commentarienſes ſunt quibus commentarij Imperatoris commiſsi ſunt, ut eſt hodie theſaurus chartarum. In L. Ad commentarienſem. C. de Cuſtodia reorum, pro eo accipitur qui cuſtodiam & periculum reorum præſtat, ita ut reo elapſo talione ipſe puniatur. Et in L. Finali, Commentarienſis ſingulis menſibus, de perſonis reorum & numero, de qualitate delictorum, de clauſorum ordinibus, ad iudicem referre debet.

Commeo] &c. Ex con & eo, is, uel ex con & meo meas compoſitum.

Comminiſtro] comminiſtras, (ὑπουργέω, ὑπηρετῶ,) comminiſtrare, Idem quod miniſtrare. Plin. lib. 28.cap. 8. 18. Super omnia eſt, quòd extremam fiſtulam inteſtini contra ducum ac poteſtatum iniquitates comminiſtrant. Emendatiores codices legunt commonſtrant.

Comminor] pen.corr. (ἀπειλέω,) comminaris, comminari, Idem quod minari, uel ualde minari. Suet.in Cæſare, cap. 62. Vt aquilifero moranti cuſpide ſit comminatus.

Comminatio] (ἀπείλησις,) Verbale. Plinius lib.8.ca.45. 6. ſed tota comminatio prioribus in pedibus ſtat, ira gliſcẽte alternos replicans, ſpargensq; in altum arenam, & ſolius animalium eo ſtimulo ardeſcens. de Tauris.

Orationis comminatio tanquam armorum ad uſum eſt. Cicer. 3. de Orat. 114.

Comminuo] comminuis, comminui, comminutum, penu. prod. (συντρίβω, μειόω,) comminuere, idem quod minuere ſignificat. Plin.lib.20.cap. 4.2. Satiui uerò decocti manu poti ad ternos cyathos, comminuunt & eijciunt calculos.

Deturbare, affligere, cõminuere, diſsipare aliquid. Cic. in Piſonem 74.

Frangere & cõminuere aliquẽ. Cic.2.Off.57.

Auaritia, cõminuit atq; uiolat officium. Cice.pro Quintio 13.

Pondus argenti comminuere. Horat.1.Serm.ſaty.1.9.

Vires ingenij comminuere. Ouid.3.de Ponto, eleg.3.7.

Lacrymis cõminui, id eſt, frangi, flecti, mitigari. Ouid. epiſt.3. 27

Cõminuti re familiari. Cic.ad Atticum,lib.4.72.10.

Comminutæ opes & depreſſæ. Cic.7.Verr.77.

Comminuendus] (συντριπτέος,) Particip. Oui.de Medicamine faciei 15. Vtraq; da nigris comminuenda molis.

Comminus] Vide Cominus.

Commiſſus, Commiſſuræ] Vide Committo.

Commiſceo] commiſcui, commiſtum, (συγκεράννυμι, συμμίγνυμι,) commiſcere. Idem quod Permiſcere. Plautus Perſa 4.7. Cõmiſce mulſum, ſtruthea, colluthea q; appara. Cicer.2. de Nat.deo.192. Deinde partes corporis & ad procreandum, & ad concipiendum aptiſsimæ, & in mare, & in fœmina cõmiſcendorum corporum miræ libidines.

Commiſcere aliquid cum altero. Plaut. Rud.13.3.

Nam ſi quis cum illos quid rei commiſcuit,
Id eſt ſiquid negocij eſt alteri cum eo.

Commiſcere conſilium cum al quo. Plaut. Mil.8.66.

Ius accuſatoris cum iure teſtimonij commiſcere. Author ad Herennium,lib.4.204.

Commiſtus,] (συμμιχθείς,) Participium. & ut Commiſta gemitu querela. Lucret.lib.6.233.

Commiſtus alieno ſanguine. Virgil.6.Aeneid.153.

Fumus in auras commiſtus tenues fugit diuerſa. Id eſt per diuerſa. Virg.4. Georg.100. Seruius.

Commiſtus cum ablatiuo loco datiui. Virg.2.Georg.66.

Magnus alit magno cõmiſtus corpore fœtus. Pro corpori. Ser.

Commiſcendo. Lucret.lib.4.243.

Et commiſcendo quum ſemen forte uirile
Fœmineum mulſit ſubita ui. Id eſt dum commiſcentur.

Commiſereſco,] cõmiſereſcis, (κατοικτείρω,) cõmiſereſcere, Idem quod miſereſcere. Terent. Hecy.1.2.54.

Ibi demum ita ægrè tulit, ut ipſam Bacchidem
Si adeſſet, credo ibi eius cõmiſereſceret.

Ennius Hectoris Lytris, Seruos & ueſtrum imperium, & fidem Myrmidonum uigiles commiſereſcite.

Commiſeror,] pen.corr. commiſeraris, (κατελεέω,) commiſerari. Idem quod Miſeror. Cic.1.Verr.24. Quid quum cõmiſerari, cõqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traijcere cœperit? Idem Antequam iret in exilium 13. Conqueri, commiſerari, dicere, expurgare, ſuſpicionem dimouere, crimen diluere non licere. Gel.lib.7.cap.5.

Commiſerans,] (κατοικτείρων,) Participium Gel.lib.5. cap.14. Ad eandem ſpecũ uenit hic leo debili uno & cruento pede, gemitus edens, & murmura dolorem cruciatumq; uulneris commiſerantia.

Commiſeratio,] (κατοίκτειρσις,) Verbale. Cic.2. de Orato.68. Quid de Quin. Regis cõmiſeratione dicam?

Commiſerationem breuem eſſe oportet: nihil enim lachryma citius areſcit. Author ad Herennium lib.2.89.

Commiſſum, Commiſsio, Cõmiſſura, Commiſſus,] Vide Committo.

Commitigo,] cõmitigas, pen.cor. (κατηπιάω, καταπραΰνω,) commitigare. Idem quod mitigare.

Cõmitigare ſandalio caput alicuius. Terent. Eunu.5.8.4. Vbi Donatus, Cõmitigari, eſt tundendo deprimi atq; deponi.

Committo,] cõmittis, cõmiſi, commiſſum, (συνάπτω, γομφόω, ἐπιτρέπω, πιστόω, πλημμελέω,) committere, Propriè (inquit Feſtus) eſt inſimul mittere. nunc eo utimur & pro facere, aut pro delinquere, aut pro incipere. Plinius epiſto.258. Sed incertum utrum ad colligendum humorem circumiacentium agrorum, an ad committendum flumini lacum. Id eſt coniungendum.

Animos cõmittere, Coniungere. Catul. epigram.57 4.

Committitur ceruix per uitalia uincula primo artu. Valerius libro 4. Argonau.63.

Noctes duas cõmittere, Id eſt coniungere, excluſo die. Ouid.1. Amor.eleg.13.10. De Iouis trinoctio quo Herculẽ genuit.

Furta cõmittere latebris, id eſt Abſcondere. Stat.2.Achil.65.

Gemmas cõmittere mero, pro Merum cõmittere gẽmis, id eſt gemmatis poculis. Hypallage eſt apud Statiũ 1. Theb.30.

Committere alicuius plagæ oras ſuturis, uulgus chirurgorum dicit coniungere labra ſuturis. Eo facto, teſticulus intus reponendus eſt, oræq; ſcroti ſuturis inter ſe committendæ, &c. Celſus lib.7.cap.19.

Committere ſemen ſolo. Colum.lib.2.cap.8.4.

Sulcis committere ſemina. Virg.1.Georg.45.

Terræ ſemina committere. Tibul.lib.1.eleg.7.7.

Stirpes committere ramis. Lucret.lib.5.274.

Vinum committere uenis. Horat.2. Sermo.ſaty.4.5.

Vitem tenui cõmittere ſulco, Id eſt foſſa, ut ait Seruius. Virgilius 2. Georg.58.

Committere ſe in conclaue. Cic.pro Roſc.Amer.39.

Tecto ſe committere. Ouid. 2.de Ponto, eleg.2.8.

Vrbi ſe committere. Cic. Attico,lib.15.326.3.

Committere, (ἐπιτρέπειν, πιστεύειν,) Tradere. Donatus, Committimus quæ cũ magno periculo uolumus eſſe ſeruata. Terent. And.1.5.61. Bona noſtra hæc tibi committo, & tuæ mando fidei. Cic.2.Offic.47. Itaq; his ſalutem noſtram, his fortunas, his liberos rectiſsimè committi arbitramur.

Committere & commendare. Vide Commendo.

Committere & commendare. Cic. Appio,lib.3.10.34.

Quid mihi ille non cõmiſit? quid non mecum cõmunicauit?

Committere & credere. Cic pro Domo ſua 1.

Committere & credere honorem alicui. Cic.7.Verr.29.

Rectè committere aliquid alicui. Cic. Lentulo,lib.1.9.99.

Alendum aliquem committere alicui. Ouid.13.Metam.87.

Regendum aliquem committere alicui. Ouid.de Arte 3.105.

Arbitrio alicuius aliquid cõmittere. Hora.2.Serm ſaty.5.22.

Cõmittere ſe in fidem alicuius. Terent. in prolog. Hecyræ 53. In tutelam. Plaut.Rud.16.11.

Commendare & committere ſe fidei alicuius. Terentius Eunuch.5.2.46.

Ingenijs coniecturæq; aliquorum aliquid committere. Cicero pro S. Roſc.73.

Populo ſe committere. Cic.pro Domo ſua 39.

Poteſtati alicuius Rempublicam & arma populi committere. Cic. pro Milone 46.

Publicis præſidijs & armis ſe cõmittere. Cic.pro Milone 45.

Cauſam committere alicui. Cic.1.de Orat.85.

Conſilia ſua alicui committere. Cic.5.Verr.5.

Curas ſuas committere auribus alterius. Senec. Hippol.5.4.

Delictum hominum fortunæ iudicio committere. Cicero pro Cluent.102.

Epiſtolam alicui committere. Cic. Attico,lib.1.8.8.

Exiſtimationem ac ſpem reliquæ uitæ alicui committere. Cic. pro Quintio 65.

Habenas committere, Permittere regendi poteſtatem. Seneca Medea 1.7.

Honores committere alicui, Id eſt officina honorata. Claudia. in laudibus Serenæ 39.

Incommoda ſua legibus & iudicijs committere. Cicero 3. Verr. 57. hoc eſt iudicium de incommodis ſecundum leges expectare.

Literas alicui committere. Cic.ad Att.lib.1.8.3.

Magiſtratibus aliquibus committere. Cic.pro Plancio 50.

Oſcula committere linguæ. Ouid.epiſt.21.26.

Rem magnam difficilemq; alicui committere. Cicero Valerio, libro 13.5.2.

Rem & uitam cõmittere alicui. Horat.2.Serm.ſaty.7.14.

Suffragium & iuriſdictionem alicui committere. Seneca de Benef.libro 2.cap.35.

Vices ſuas alicui cõmittere, Id eſt partes ſuas cum alio cõmutare. Seneca Hercule Oetheo 2.10.

Caput committere tonſori. Horat.in Arte 61.

Committere collum ſuum alicui. Cic.5.Tuſc.82.

Crus commiſit laqueo uolucris. Ouid.11.Metam.15.

Literis committere aliquid. Cic. Attic.lib.4.70.11.

Amores ſuos committere tabellis. Ouid.1.Amor.eleg.12.5.

Committere gnatam ſuam uxorem alicui. Terent.And.1.5.6.
Committere in diſcrimen. Liu.8.ab Vrbe 159.
Committere ſe in præcipitem locum. Hoc eſt exponere & cõmittere ſe periculo. Cic.4.Acad.123.
Auſis magnis ſe committere. Claud.2.in Eutrop.110.
Fortunæ ſe committere. Cic.ad Atticum, lib.9.173.10.Et 7. Verr.103.
Frigori committere aliquid. Celſus lib.6.cap.18.
Se hyemi & fluctibus committere. Cic.4.Verr.64.
Se labori committere. Celſus lib.1.cap.2. Si quis interdiu ſe implebit: poſt cibum neq; frigori, neq; æſtui, neq; labori ſe debet committere.
Mari aliquem committere. Lucan.lib.5.139.
Nauigationi ſe committere. Cic.Tironi, lib.16.6.2.
Nocti ſe committere. Ouid.13.Metam.69.
Periculo ſe committere. Cic.ad Att.lib.1.8.3.
Committere ſe periculo mortis, aut ſeruitutis. Cicero pro Lege Manilia 21.
Ponti ſeſe committere. Per pontem tranſire. Virg.3.Geor.16.
Ponto ſe committere, Id eſt mari. Cic.In Arato 7.
Pugnæ ſe committere. Ouid.14.Metam.92.
Ratem committere pelago. Horat.1.Carm.ode 3.3.
Ratem committere uento. Ouid.3.Faſt.116.
Rixæ ſe committere. Ouid.ad Piſonem 40.
Longius portibus committere ſe non audebant. Cæſar 3. belli Ciuil. 100.
Soli ſe committere. Celſus lib.1.cap.2.
Vitam committere uentis. Virg.10. Aeneid. 13. Id eſt incertis & inanibus rebus. Seruius.
Vnda ſe commiſit uentis. Ouid.11.Metam.103.
Miſce uijs non ſe committere, quibus ire non auſus ſis. Cic.13. Philip.335. Ibidem, paulo pòſt, Poßúmue igitur ſatis uideri cautus, ſatis prouidus, ſi me huic itineri tam infeſto, tamq; periculoſo commiſero?
Committere, (λαβίγασθαι, συμβάλλειν,) Eſt ad pugnam & ad concertationem exhibere. Vnde cõmitti gladiatorum paria dicebantur in ſpectaculis & Athletarum certaminibus, id eſt ad digladiandũ copulari compararíq;. Sueton.de Claris Gram.17. Ad exercitãda diſcentium ingenia æquales inter ſe committere ſolebat. Budæus.
Committere, Mutuo irritare, & ad diſsidium impellere. Sueto. in Calig. Non ceſſauit ex eo criminari alterum alteri, & inter ſe omnes committere.
Fratres committere odijs. Claud. in Eutrop.57.
Committere bellum, Suſcitare bellum inter duos populos. Inde bellum commiſſum apud Liuium, id eſt (ut uulgò dicunt) guerra aperta: quum aliqua iniuria laceſſente bellum inter duos populos irritatur, quaſiq; re ipſa inducitur. Liu. lib. 1. ſecundi bel.Pun. Sed ita forſitan decuit cum fœderum ruptore duce, deos ipſos ſine humana ope cõmittere, ac profligare bellum: nos autem qui ſecundum deos uiolati ſumus, commiſſum ac profligatum conficere. Ex Budæo.
Committere certamen. Liu.3.bel.Pun.191.
Iudicium cõmittitur inter Sicarios. Cic.pro Sexto Roſc.7.
Committere manum alicui. Virgilius lib.12. Aeneid. Id eſt, bellum inferre.
Multam committere. Cic.pro Cluentio 83.
Prælium committere, pro Incipere. Cæſar 2. bel. Gal. 297. Idem lib.1.bel.Ciuil.262. Cum equitatu Heluetiorum prælium commiſerunt.
Prælia committere. Valer.lib.6. Argonaut.7.
Prælia committere uerſu. Ouid. in Ibin 9.
Pugnam committere. Silius lib.8.123.& Virg.5. Aenei.14.
Ludos committere. Cic.ad Qu. Fratrem, lib.3.20.7. Hæc ſcripſi ad VIII. Cal. Nouem. quo die ludi cõmittebantur. Suet. in Claud. Circenſes etiam frequenter in Vaticano cõmiſit.
Spectaculum committere. Liu.2.ab Vrbe 153.
Verba cõmittere cæcis modis, Aenigma proponere, obſcurè loqui. Seneca Thebaid.1.27.
Cõmittere aliquid, (πλημμελεῖν,) Peccare, Malè agere. Cic.1. Verr.19. Ego etiam quæ tu ſine Verre cõmiſiſti, Verri crimini daturus ſum. Virg.1.Aen. Quid meus Aeneas in te cõmittere tantum, Quid Troes potuere?
Non timent qui nihil commiſerunt. Cic.pro Milone 46.
Non impulſione, uerùm ratiocinatione aliquid cõmittere. Cic. 2.de Inuentione 135.
Committere contra legem. Cic.pro Cluent.73.
Committere multa in deos, & homines. Cic.3.Verr.4.
Adulterium committere. Quint.lib.7.cap.3.9.
Cædem committere. Ouid.epiſt.14.12.
Committere multam, Aliquid facere, quod multæ ſoluendæ ſit obnoxium. Varr.lib.2.de Re ruſt. Vide Multa multæ.
Culpam committere. Cic ad Tironem, lib.16.12.2.
Delictum committere. Cæſar 7.bel. Gal.15. Facinus, Cæſar 3. bel. Ciuil.231.
Flagitium. Cic.de Claris Oratorib.115.
Fraudem committere. Horat.1. Carm.ode 28.7.
Iurgia committere, Rixam. Plaut. Menæch.17.15.
Maleficium committere. Cic.pro Sexto Roſcio 37.
Nefandum aliquid cõmittere. Ouid.9. Metam.126.
Multas nefarias res committere. Cic.6.Philip.205.
Rixam committere. Liu.5.ab Vrbe 113.
Magnum ſcelus cõmittere. Cic.pro Sylla 4. Sen. Thebaid.2.2.
Impulſu ſimili aliquid committere. Cic.2.de Inuent.135.
Non committere ut, uel quamobrẽ. Cic.1.Offic.114. Nec committere ut aliquando dicendum ſit Non putaram. Conſiderare debes nihil tibi eſſe cõmittendum, quamobrem eorum quos laudas, te non ſimillimum præbeas. Brutus Ciceroni, lib.11.20.2.
Non committam poſthac, ut me accuſare de epiſtolarũ negligentia poßis. Cic. Att.lib.1.4.1.
Quia commiſi ut me defrudes, ad eam rem affectas uiam. Plautus Menæch.15.12.
Non committam, ut ſi defugerim, tibi cauſam aliquam dem recuſandi. Cic.2.de Orat.129.
Nolle quenquam ciuem committere, ut morte multandus ſit. Cic.8.Philipp.244. Id eſt ſordidum ad famam, committere ut accuſator nominere. Cic.2. Offic.71. Vereor committere ut, &c. Cic.1.de Leg.54.
Alicuius conſilio commiſſum eſſe ut, &c. Cic. Att.lib.1.11.4.
Cõmittere ſe in aciem. Liu.7. ab Vrbe 119. Ibi quia res trahi ſegnitia Græcorum non committentium ſe in aciem uidebantur, Dictatorem, &c.
Committere ſe in conſpectum populi. Cic.6.Verr.22.
Committere ſe in Senatum. Cic.ad Qu.fratrem, lib.3.18.2.
Committere de exiſtimatione ſua alicui. Cic.5.Verr.117.
Committere, Vulgò confiſcare. Cic.3.Verr.18. Calumniatores ex ſinu ſuo appoſuit, qui illam hæreditatẽ Veneri Erycinæ commiſſam eſſe dicerent. Idem 4. Verr.25.
Committere, Confiſcare, Fiſco attribuere. Paulus in L. Debitor meus ff. Negot. geſt. Veluti ſi periculum erat, ne prædia in publicum cõmitterentur, ne pœna traiectitiæ pecuniæ augeretur, aut ex compromiſſo committeretur.
Committi] (ποτ…θαι,) Paßiuum. ut Mucronib. ſtrictis committi. Ouid.3.Faſto.47.
Infirmo iudicio Committi. Cic.Att.lib.1.11.4. Id eſt corã infirmis iudicibus habere litem.
Commiſſus] Participiũ, (…,) Ci.pro Fonteio 25. Atq; ita ut commiſſus ſit fidei, permiſſus poteſtati.

Bella commiſſa alicui. Cic.pro Domo ſua 15.
Deuotio capitis conuicta & cõmiſſa. Cic.pro Domo ſua 112.
Lætitia commiſſa. Propert. lib.1.eleg.10.3.
Ludi commißi. Virg.5. Aeneid.23.
Piacula commiſſa. Virg.6.Aeneid.114.
Pugna non mediocri certamine, nec parua dimicatione cõmiſſa. Cic.pro Muræna 32.
Res inter ſe commiſſæ. Quintil.lib.7.cap.1.2.
Stipulatio cõmiſſa. In Titul. Iudicatum ſolui, per totum titulũ.
Vt tutela, ſic procreatio Reipub. ad eorum utilitatem qui commißi ſunt, non ad eorum, quibus commiſſa eſt, gerenda eſt. Cic.1.Offic.121.
Commiſſus, Fidei traditus. Catul.epigram.97.
Commiſſus, Coniunctus & coagmentatus. Virg.3.Aen.86. piſtrix. Delphinum caudas utero commiſſa luporum. Seru.
Dextra commiſſa dexteræ. Ouid.epiſt.2.7.
Noctæ commiſſa, Gemina. Senec.Hercul. Oeth.13.19.
Diſpoſitio digeſtas res atq; inter ſe commiſſas deuicit. Quintil.libro 7.cap.1.
Soluere cõmiſſas acies, Dirimere bellũ. Proper.li.4.ele.4.12.
Committendus particip. Cic.Att.lib.10.193.2. Fortunæ ſunt cõmittenda omnia, ſine ſpe conamur ulla.
Commiſſum, (πλημμέλεια,) Subſtantiuum. Cicero pro Sylla 53. Ecquod huius factum & commiſſum, non dicam audacius, ſed quod, &c.
Sacrum cõmiſſum, quod neq; expiari poterit, impiè cõmiſſum eſt. Cic.3.de Leg.36.
Turpe commiſſum. Horat.3.Carm.ode 27.8.
Enunciare commiſſa. Cic.2.Tuſcul.55.
Fateri commiſſa. Stat.5.Sylu.5.1.
Luere commiſſa. Virg.1.Aeneid.28. Pòſt mihi non ſimili pœna commiſſa luetis. Id eſt perſoluetis. Et hic ſermo (ait Seruius) à pecunia deſcendit: antiquorum enim omnes pœnæ, pecuniariæ fuerunt.
Negare commiſſa. Claud.2.Panegy.13.
Plorare commiſſum. Horat.3. Carm.ode 27.8.
Prodere commiſſa. Horat.1. Sermo. Saty.3.19.
Punire commiſſa. Sil.lib.13.74.
Tacere commiſſa. Horat.1. Sermo ſaty.4.17.
Tegere commiſſa, Id eſt tacere ſibi credita. Horat. in Arte 41.
Commiſſa dicuntur, inquit Aſconius, quæ contra uoluntatem teſtatoris facta aut non facta ab hærede, multa aliqua pœnaq; plectuntur. Cic.4.Ver. Si cõmiſſum quid eſſet.
Commiſſum] cõmißi, Confiſcatio, quæ fit ob illicitas merces nauigio aut alio modo aduectas, aut propter uectigal non ſolutũ, multaſq; alias eiuſmodi ob cauſas. Hinc Commiſſo tollere, uendicare, in commiſſum cadere, incidere, & in cauſam commißi incidere, uſitatæ apud Iuriſconſultos loquendi formulæ.
Commißio,] (συμβολή,) Verbale. Ea ſignificat quæ uerbum à quo deriuatur.
Commißio, Exhibitio erat binorum poetarum uel oratorũ ad ingenij oſtentationem. Has cõmißiones, ſcenicas ſcilicet & poeticas & etiam ludicras, Prætores ludis præſidentes faciebant. Suetonius in Auguſto, Componi tamen aliquid de ſe, niſi & ſerio, & à præſtantißimis offendebatur: admonebatq; Prætores, ne paterentur nomen ſuum cõmißionibus obſoleſieri. Plinius epiſt.144.b.
Cõmißio Græcorũ. Cic. Att. lib.16.333.12. Rumoris neſcio quid afflauerat, cõmißione Græcorũ frequentiã non fuiſſe.
Commißio ludorum, &c. Cic.ad Att. lib.15.329.23.
Commiſſorius] Adiectiuũ, (πλημμελητικός,) ut Lex cõmiſſoria. Hoc eſt exceptio adiecta actioni, contra quam ſiquid commiſſum fuerit, cõuentio reſcinditur. Paulus Aemylius, De minoribus XXV. annis, Aemylius Largianus ab Ouinio fundum Puteolanum lege cõmiſſoria emerat, data parte pecuniæ, ita ut ſi intra duos menſes ab emptione eius reliqui precij partem dimidiam nõ ſoluiſſet, inemptus eſſet: item ſi intra alios duos menſes reliquum precium nõ numeraſſet, ſimiliter eſſet inemptus. Vide Vlpianum in L. Si fundus ff. De lege commiſſoria.

Lege cõmiſſoria emere. Paulus in L. Aemilius. ff. de Minorib.
Lege cõmiſſoria fundum uænire quid ſit, apparet ex uerbis Vlpiani in L. Si fundus. ff. de Lege commiſſoria, Si fundus, inquit, lege cõmiſſoria uænierit, hoc eſt, ut niſi intra certum diem precium ſit exolutum, inemptus fieret, &c. Et paulo pòſt. §. eleganter, Papinian.lib.3. Reſponſorum ſcribit, ſtatim atq; cõmiſſa lex eſt, ſtatuere uenditorem debere, utrum cõmiſſoriam uelit exercere, an potius precium petere: nec poſſe ſi commiſſoriam elegerit, poſtea uariare.
Commiſſura] cõmiſſuræ, pen.prod. (συναφή, γόμφωσις,) Iunctura tabularum, & aliorum huiuſmodi. Cic.de Vniuerſitate 32. Deinde in orbem torſit, ut & ipſe ſecum, & inter ſe ex commiſſura quæ è regione eſſet, iungerentur. Idem 2. de Nat.deor.209.
Molles digitorum cõmiſſuræ. Cic.2.de Nat.deor.223.
Commiſſura uerborum. Quint.lib.9.cap.4.
Cõmoditas, Cõmodo, Cõmodas.] Vide Cõmodũ.
Commodũ] commodi, pen.prod.corr. (ὠφέλεια, σύχρημα,) fit à modo, & ſignificat utilitatem, & emolumentũ. Cic.4.Verr.107. Vtrum tibi commodum eſt elige.
Valetudinis commodum, cui opponitur Incommodum morbi. Cic.pro Muræna 44.
Vitæ commoda. Lucret.lib.3.1.
De cõmunibus cõmodis. Id eſt ob cõmunia cõmoda. Tacit.li.1.
Publica commoda. Horat.2.Epiſt.2.1.
Vtile & cõmodis meis aptum. Cic.Appio, lib.3.10.28.
Accedit illud incommodum. Vide Accedo.
Capere commodum de re aliqua. Vide Capio.
Carere commodis. Vide Careo.
Conſequi commodum. Vide Conſequor.
Creare alicui commoditatem. Vide Creo.
Nil commodi capere. Catul.epigram.56.13.
Comparare ſua commoda ex incommodis alterius. Terentius And.4.1.4.
Demere cõmoda aliqua alicui, Id eſt priuare aliquem commodis quibuſdam. Ouid.1.Amorum, eleg.2.8.
Expectare commodum alicuius. Cic.Att.lib.12.152.7.
Multa ferunt anni uenientes cõmoda ſecũ. Horat. in Arte 36.
Habent paruæ commoda magna moræ. Ouid.3. Faſt.79.
Inhibere cõmoda alicuius. Ouid.3. Amorum eleg.9.1.
Inſeruire ſuis commodis. Vide Inſeruio.
Labefactare atq; oppugnare commoda alicuius. Vide Labes.
Limare commoda alicuius, Id eſt detrahere cõmodis alicuius, aut inuidere. Horat.1. Epiſt.14.8.
Commodis metiri. Vide Metior.
Natus ſuis commodis. Vide Naſcor.
Non licet ſui commodi cauſa nocere alteri. Cic.3.Offic.28.
Officere commodis alicuius. Vide Officio.
Amicitiam referre ad illius commoda quem diligimus. Cic.2. de Natura deorum 167.
Seruire commodis utilitatiq; alicuius. Cic.Qu.fratri, lib.1.35.
Commoda, pro Stipendijs. Frontinus de aquæductibus. Vnde commoda militiæ, Iuuenali & ueteranorum commoda.
Quum, uel quando commodum eſt. Cicero 3.de Orat.49.
Quum eſt commodum, cantat. Aſconius in eum locum Ciceronis 4. Verr. aut cum iudicem quem commodum erat, &c. Ve-

&c. Vetuſtè poſuit, inquit, pro eo quē uolebat. Sic Terent. Adel. 1.2.38. Amati dabitur à me argentum, dum erit commodum. Nam meretrici dare, quando eſt commodū: ſed eſt poſitum pro eo, quandiu libuerit.

Quantum commodum eſt. Cic. 5. Verr. 141.

Si cōmodum eſt. Terent. Eunuch. 3.2.47.
Cic. 1. de Diuinat. 182. Oſtenderet etiam philoſophum, ſi ei cōmodum eſſet, pecuniam facere poſſe.

Cōmodum eſt illi. Terent. Phorm. 5.9.42. Quibus eſt cōmodum ire iam tempus eſt. Idem Heaut. 1.1.109.

Commodius eſſe, & commodiſſimum eſſe aliquid agere. Cic. Attico, lib. 12.248.2.
Quæ mater, qui cognata tibi ſit, omnia hæc
Confingā: quod erit mihi bonum atq; commodum. Vbi Donatus, εὐφημία, Quod mihi, inquit, fauſtum ac felix erit: hoc eſt confingere atq; mentiri. Sic enim ueteres, Quod fauſtum felixq; ſit, dicebant aliquid aggreſſuri. Terentius Phorm. 1.2.81.

Commodo quæ cupio, eueniunt. Plaut. Trinum. 15.18.

Dicere ſuo commodo. Cic. 2. Verr. 34.

Quod cōmodo Reipub. facere poſſis: uel Commodo tuo; id eſt facilè, & ſine moleſtia. quæ clauſula ferè ſemper ueluti per parentheſin profertur & includitur. Cic. ad Lentulū, lib. 1. 1.8. Sed ex illo S.C. quod te referente factum eſt, tibi decernit ut regem reducas, quod commodo Reipub. facere poſſis. Idem Sulpitio, lib. 4.2.10. Tu, quod commodo tuo fiat, quamprimum uelim uenias. Idem ad Atticū, lib. 14.314. 4. Et ipſe, quo cōmodo fiat, cum eo colloquere.

Commodus, pen. corr. (πρόσφορος, ἐπιτήδειος, δεξιὸς, λυσιτελὴς,) Adiectiuum, Vtilis, ſiue aptus.

Sodalibus cōmodus. Horatius 4. Carm. ode 8.1. pro Benigno & humano. Acron.

Commodus capillus. Plaut. Moſtel. 4.97.

Commodus conuiua, Facilis & tractabilis. Plaut. Mil. 10.47.

Exilium commodius. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.15.

Cōmodus homo, ut Commodus conuiua. Terent. in And. 5.2. 3. Ego cōmodiorem hominem, aduentum, tempus nō uidi.

Literæ commodæ. Cic. Quin. fratri, lib. 3.17.30.

Locus commodior. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9.8.

Cōmoda & faceta eſt hæc meretrix. Terent. Heaut. 3.2.10.

Cōmoda Baccho ſeges. Virg. lib. 4. Georg. 26.

Stella homini commoda. Propert. lib. 2. eleg. 28.1.

Non commoda terra Baccho. Nō opportuna uitibus ſerendis. Virg. 4. Georg. 26.

Commoda ualetudo. Celſus lib. 8. cap. 1.

Veſtis commoda ad curſum. Ouid. 2. Faſto. 58.

Cōmodior, Comparat. Plin. epiſt. 69.a, quinimò & quoties cubiculum eius intraret, uiuere filium, atq; etiam commodiorem eſſe ſimulabat.

Commodior mitiorq; homo. Cic. Quin. Fratri, lib. 1.1.59.

Commodior ualetudo. Quintil. lib. 5.

Inhumano cōmodus, Barbaro diſertus opponitur. Cic. 5. Verr. 8. alijs inhumanus ac barbarus, iſti uni commodus ac diſertus uideretur.

Cōmodis moribus homo. Cic. de Amicitia 49. Idem 4. Verr. 139. At mores cōmodi. quis contumacior? &c.

Commoda ſtatura homo. Plaut. Aſin. 8.20.

Commodius eſt, uel Cōmodius uiſum eſt, ſiue commodiſſimum ſcribere, mittere, &c. Terent. Phorm. 4.2.13. Cic. ad Attic. lib. 5.98.6. Cæſar 1. bel. Gal. 204.

Commodum & aptum. Cic. Attico, lib. 13.289.1. Nihil poteſt fieri nec cōmodius nec aptius, quàm ut ſcribis.

Commodum] Aduerbiū, (εὐκαίρως,) Opportunè. Plaut. Merc. 4.101. ſi iſthac ibis.

Commodum obuiam uenies patri.

Cōmodum. Aliter. Plaut. Rud. 30.31. Talentum argenti commodum magnum inerat in crumena.

Commodum, Ipſo eodemq; tempore, Eodem tempore quo hoc agebatur, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 2.3.51. Cicero Attic. lib. 13.267.1.
Commodum diſceſſeras heri.

Commodum obſonare. Plaut. Milit. 10.154.

Commodum, ſequente, Quum, ſignificat uix, uel tantum. Cicero Attico lib. 10.207.1. Commodum ad te dederam literas de pluribus rebus, quum ad me bene mane Dionyſius fuit. Eidem, lib. 13.267.1. Commodum diſceſſeras heri, quum Trebatius uenit.

Commodum, Tantum quod. Terent. in Phorm. 4.3.9.
G. Tūne dixeras huic? facinus indignum Chreme,
Sic circumiri? D. quum id agebam commodum. Donatus.

Commodè] (εὐκαίρως,) Idem quod Commodum. Plautus Bacch. 2.22.
Magis unum in mente eſt mihi nunc, ſatis commodè
Pro dignitate obſonij hæc concuret coquus.

Commodè, (ὀρθῶς, προσφόρως,) in exemplis ſequentibus ſignificat Bene, uel potius Optimè, uel Aptè.

Cōmodè adminiſtrare Remp. Brutus ad Ciceronē, li. 11.10.3.

Commodè agere. Cic. 2. de Finib. 4.

Commodiſſimè per eum agi poteſt. Cic. Attic. lib. 12.248.5.

Minus commodè audire. Vide Audio.

Commodè cadit. Cic. 2. Verr. 4.

Scitè & cōmodè capere tempus. Cic. Bruto, lib. 11.13.6.

Commodè cogitare. Terent. in prolog. Heaut. 14.

Commodè dicere. Terent. Hecy. 1.2.33.
Nunquam dices tam commodè, ut tergum meum
Tuam in fidem committam. Id eſt tam blandè & aptè.

Commodè dicere Latinè. Cic. 1. Acad. 21.

Commodè diſſerere. Cic. de Fin. 95.

Facis cōmodè. Cic. Att. lib. 11.215.9.

Commodè res gerere. Cic. 7. Verr. 102.

Commodè loqui. Terent. Heaut. 3.2.48.

Commodè ſcribere. Plin. epiſt. 9.b.

Oratio commodè ſcripta. Cic. 1. de Orato. 128.

Commodè tractare. Plin. epiſt. 39. Me prædia materna parum cōmodè tractant, delectant tamen ut materna. Id eſt Parum fructus & commodi reddunt.

Cogitatè & commodè uerba facere. Plaut. Pœn. 18.49.

Commodius] (προσφερεστέρως,) Comparat. aduerb. Cic. Att. lib. 13.268.5. Poſthac enim poterimus cōmodius colere inter nos in Tuſculano.

Elimare aliquid commodius. Quint. lib. 2. cap. 7.4.

Commodule] pen. cor. Aduerbium diminutiuum à commodè. Plaut. Rud. 12.11. Commodulè melius, tandem uerò ſerio. Idem Stich. 14.8.

Commoditas] pen. cor. (ἐπιτηδειότης,) Interdum aptitudinē quandā cōuenientiamq; ſignificat. Cic. 4. de Fin. 48. Sed non ſunt in eo genere tantæ commoditates corporis, tamq; productæ temporibus, tamq; multæ.

Orationis cōmoditas & dicendi copia. Author ad Her. li. 1.1.

Vitæ commoditas iucunditasq;. Cic. 1. Offic. 16.

Commoditas proſperitasq; uitæ. Cic. 3. de Nat. deor. 125.

In occaſione commoditas ad faciendum idonea. Cic. 2. de Inuent. 148.

Commoditas, (ὠφέλεια,) Vtilitas. Terentius And. 3.3.38.
At ſi corrigitur, quot commoditates uide.

Externæ commoditates, uineta, ſegetes, olieta, ubertas frugū, &c. Cic. 3. de Nat. deor. 125. Vocantur bona fortunæ.

Commoditas hominis. Terent. Adel. 4.5.77. Itaq; adeò magnam

mihi iniecit ſua cōmoditate curam. Id eſt Sua facilitate erga me, & manſuetudine. Verba ſunt Aeſchini de Mitione legitimo patre indulgentiore.

Frui commoditate alicuius. Ouid. 15. epiſt. 63.

Vti cōmoditate alicuius. Ouid. epiſt. 16.38.

Commodo] commodas, pen. corr. (συνωφελῶ,) commodare, Beneficiū alicui impertire. Cic. ad Rufum, lib. 13.49. 1. Omnes tibi cōmendo Cyprios, ſed magis Paphios: quibus tu quæcunq; commodaris, erunt mihi gratiſſima. Idem ad Cæſarem, lib. 13.17.9.

Publicè commodare. Cic. 6. Verr. 17.

Omnibus rebus, quod ſine moleſtia tua facere poſſis, his cōmodes. Cic. Acilio, lib. 13.36.2.

Quantum tua fides dignitasq; patietur, ijs cōmodes omnibus in rebus. Cic. Acilio, lib. 13.33.2.

Ob ſuam cauſam alicui commodare. Cic. 2. de Fin. 185.

Studium commodandi alicui. Cic. 2. de Orat. 114.

Cōmodare alicui in re aliqua. Cic. ad Caninium, lib. 2.16.8.

Perquàm cōmodatus ſtomacho ſuccus. Plin. lib. 22. cap. 22. 16. Id eſt admodum utilis & ſanus.

Commodare ſe, (ἐφαρμόζειν,) pro Accommodare. Col. lib. 4. cap. 22.4. Quoniā ferè plurimarū ſtirpiū natura ſic ſe cōmodat, ut iuxta cicatricē nouellis frondibus repullulaſcant.

Omnibus in rebus ſe alicui commodare, quoad fides noſtra dignitasq; patitur. Cic. Thermo lib. 13.54.1.

Commodare, (ἐπικοσμεῖν,) capillum, pro Componere. Plaut. Moſtel. 4.97. Suo cuiq; loco uide an capillus compoſitus eſt commode.
S. Vbi tu commodes, capillum commodum eſſe creditò.

Commodare, (κιχράναι,) Eſt alicuius rei uſum ad tempus concedere. Cic. 6. Ver. 5. Vt illis benignis uſus eſt ad cōmodandum, ſic ipſe diligens fuit ad reportandū. Plaut. Aſin. 9.39.

Quicquid ſine detrimento poſſit commodari, id tribuatur uel ignoto. Cic. 1. Offi. 78.

Commodare argentum & triticum, impropriè dictū eſt pro eo quod eſt mutuò dare uel mutuum dare. Nam propriè commodamus ueſtes, libros, uaſa, equos, & ſimilia, quæ eadem redduntur: mutuò autem damus ea, pro quibus alia redduntur eiuſdem generis: ut nummos, frumentum, uinum, oleum, & ferè cætera quæ pondere, numero uel menſura dari ſolent. Hæc eſt Iuriſconſultorum ſententia. At Plautus dixit in Aſin. 12.134.
Quid ego aliud exoptem amplius, niſi cuius inopia eſt,
Viginti argenti commodes minas huius quidem matri?
Idem Rud. 11.21.

Aurum alicui cōmodare. Cic. pro Cælio 23.

Inter cōmodatum & Vtendum datum, Labeo quidem ait tantum intereſſe, quantum intereſt inter genus & ſpeciem. Commodari enim rem mobilem, non etiam ſoli: Vtendum dari, etiam ſoli. ſed (ut apparet) propriè cōmodata res dicitur & quæ ſoli eſt, idq; Caſſius exiſtimat. Viuianus etiā habitationem commodare poſſe ait. Hæc Vlpianus titulo Commodati, uel contra. Idem titulo de Precario, Commodat & qui rem ſic commodat, ut non faciat rem facientis, ſed ut ei uti re commodata permittat.

Commodare poſſumus & alienam rem quam poſſidemus, tametſi ſcientes alienam poſſideamus. Paulus in L. Commodare. ff. Commodati.

Aurem cōmodare alicui. Oui. 5. Triſt. ele. 13.12. Id eſt audire aliquē.

Aurē patientē cōmodare culturæ. Hora. 1. Epiſt. 1.8.

Iras commodare alicui. Stat. 4. Thebaid. 15.

Commodare loquelam, ioco dixit Plautus in Ciſtel. 10.84. pro Loqui.

Commodare operam ſuam alicui, pro Iuuare opera. Plautus

Rud. 11.22. Cur tu operam grauare mihi, quam ciuis ciui commodat? Plin. epiſt. 35.2.

Scelera commodare, Alicuius cauſa ſcelus admittere. Seneca Medea 12.6.

Seueritatē peccatis magnis cōmodare. Tacit. in uita Agricolæ.

Veniam paruis peccatis cōmodare. Tacitus in uita Agricolæ.

Commodatarius] Cui aliquid commodatum eſt.

Commodito] commoditas, penul. corr. cōmoditare, Frequentatiuum. Catul. de Varro & ſua amica 10.6.
Quæſo, inquit, mihi mi Catulle paulùm Iſtos commodita.

Commœreo] commœres, cōmœrui, (συστέλλομαι,) commœrere, pro mœrere probat Calepinus ex corrupto Plauti loco, in Epidico 1.50. ubi ſic nunc legimus,
–neſcio ædepol
Quid tu timidus es: trepidas Epidice, ita uoltum tuum
Videor uidere commeruiſſe hic me abſente aliquid mali.

Commolior] commolitus ſum, (μηχανῶμαι,) commoliri, Idem quod moliri, Cic. 3. de Nat. deor. 104.
Nec quem dolum ad eum, aut machinam commoliar,
Scio quicquam.

Commolo] commolis, pen. cor. commolui, cōmolitum, penul. corr. (συναλέω,) commolere. Colum. lib. 12. cap. 50. 17. Cauendum eſt itaq;, ne ex ea fiat oleum cibarium, quod uno modo uitari poterit, ſi protinus illata de agro bacca, cōmolita & expreſſa erit. Hoc eſt mola cōculcata & ſubacta.

Commoneo] commones, penul. correp. commonui, commonitum, (ὑπομιμνήσκω,) Commonere, Notæ ſignificationis. Terent. And. 4.6.17. Aliorum exempla commonent.

Amicè aliquid commonere. Quintil. lib. 6. cap. 1.37.

Commoneri aliquem ſuarum miſeriarum. Plaut. Rud. 18.35.

Commonere aliquem officium ſuum. Plautus Pſeud. 4.17. Id eſt de officio.

Commonere aliquem de re aliqua. Cic. 3. Verr. 110.

Commonere aliquem ut ſeruet fidem. Terent. And. 1.5.45.

Commone tamen nequis quotidianum hoc habeat. Celſus.

Commonere translatum ad inanimata. Cic. 6. Verr. 50. Hoc modo me commonuit Piſonis annulus. Author ad Herennium, libro 4.199.

Commonitus] pen. corr. (ὑπομνησθεὶς,) Particip. Liu. 4. bel. Maced. 189. Commonitosq; in quo ſtatu rerum accepiſſet eos, & in quo relinqueret dimiſit.

Manes commoniti. Seneca in Hercule Oetheo 8.7.
De Orpheo, qui manes inferni, dulcedine citharæ mouiſſe à poetis traditur.

Commonitio] (ὑπόμνησις,) Verbale. Quint. lib. 4. cap. 2.37. Non inutilis erit in extrema parte commonitio.

Commonefacio] commonefacis, commonefeci, commonefactum, (ἀναμιμνήσκω,) commonefacere, Idem quod admonere. Metellus ad Ciceronem, lib. 5.3.3. Vt is uos doceret & commonefaceret. Cic. 4. Verr. 28.

Commonefacere alicuius rei. Gellius, Nunc utilitatis publicæ commonefacit.

Amicitiæ ueteris aliquem commonefacere. Author ad Heren. lib. 4.183.

Commonefacere rem aliquam, pro Commemorare. Cicero 6. Verr. 127. Vt Budæus.

Commonefio] pen. prod. (ἀναμιμνήσκομαι,) commonefieri, Neutro paſſiuum. Cic. 7. Verr. 88. Quin tui ſceleris & crudelitatis ex illa oratione commonefiat.

Commonſtrare] (δεικνύναι,) Idem quod monſtrare. Terent. Heaut. 5.4.4. Parentes meos ut commonſtres mihi. Cic. 2. de Orat. 89. Et illi ſedes & tanquam domicilia omnium argumentorum commonſtret, emendatiores codices legunt qui monſtret.

Aurum deſoſſum commonſtrare. Cic. 2. de Orat. 93.
Leges fatales ac neceſſarias cõmonſtrare. Cic. de Vniuerſit. 60.
Viam cõmonſtrare. Cic. 1. de Orat. 102.

Commordere (δάκνειν,) Idem quod mordere. Plin. li. 24. cap. 11. 9. Nomen accepit, quòd à cane commorſos rabiem ſentire non patitur.

Commorior] commoreris, commortuus ſum, (συναποθνήσκω,) cõmori, Simul mori. Plin. lib. 27. cap. 2. 3. Mirumq́; exitialia per ſe ambo quum fuerint duo uenena, in homine commoriuntur, ut homo ſuperſit. Vlp. in L. Quum hic ſtatus. §. Si ambo. ff. de Donat. inter uirum & uxorem. Rectiſsime (inquit) dicetur utraſq; donationes ualere, ſi fortè inuicem donationibus factis ſimul deceſſerint: quia neuter alteri ſuperuixerit: licet de commorientibus oratio non ſenſerit.

Commorientes] (συναποθνήσκοντες,) Nomen fabulæ Plauti. Terent. in prolog. Adelph. 7.
Synapothneſcontes Diphili Comœdia eſt,
Eam Commorientes Plautus fecit fabulam.

Commoro] commoras, pen. correp. commorare, Tardare. Plinius libro 19. cap. 6. ad finem, Statimq́; quæ deuorauere aues ſtupentes manu capiuntur: & ſi paulum commorauere, ſopitæ.

Commoror] pen. cor. commoraris, (διατρίβω, συνδιατρίβω, χρονίζω,) cõmorari. Simul morari, uel morari ſolum. Cic. ad Appium, lib. 3. 5. 15. Fuitq́; mecum familiariter triduum illud quod ego Epheſi commoratus ſum. Idem de Senect. 76. Et ex hac uita ita diſcedo tanquam ex hoſpitio, nõ tanquam è domo. commorandi enim natura diuerſorium nobis, non habitandi dedit.
Tardare & commorari. Cic. ad Brutum 18. 2.
Cõmorari pauliſper dum. Cic. pro Milone 20. Pauliſper, dum ſe uxor (ut fit) comparat, commoratus eſt.
Commorari ad aliquem locum. Cic. 7. Verr. 75.
Commorari apud aliquem. Cic. pro Lege Manil. 8.
Nos apud Alyziam, ex quo loco tibi literas antè dederamus, commorati ſumus. Cic. Tironi, lib. 16. 5. 1.
Circum aliquem locum commorari. Cic. Att. lib. 8. 163. 1.
Conſiſtere & commorari. Cic. pro Qu. Roſc. 28.
Cõmorari uerbis pluribus in re aliqua. Cic. pro Cluent. 40. Id eſt, diutius de hac re diſputare, & multis uerbis cõtendere.
In armis ciuilibus commorari. Cic. Trebatio lib. 6. 10. 2.
Commorari, Habitare, & hærere in re aliqua. Cicero ſecundo de Orat. 161.
Hærere & commorari in eadem ſententia. Cic. in Orat. 75.
In uita miſera commorari. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 9.
Commorari aliquem, Detinere & in mora tenere. Plaut. Pſeu. 20. 24. Idem Merc. 22. 32.

Commoratio] (διατριβή,) Verbale. Cic. ad Leptam, lib. 6. 19. 2. Nam & uilla & amœnitas illa, commorationis eſt, non diuerſorij.
Commoratio, Mora, tarditas. Cic. Quin. fratri, lib. 3. 17. 27. Quòd multos dies epiſtolam in manibus habui, propter cõmorationem tabellariorum, ideo, &c.
Commoratio una in re. Cic. 3. de Ora. 112.
Commoratio, Figura eſt Rhetorum. Author ad Heren. lib. 4. 222. Cõmoratio eſt, quum in loco firmiſsimo, quo tota cauſa continetur, manetur diutius, & eodem ſæpius reditur.

Commortalis] pen. pro. (συνθνητὸς,) Adiect. ut Cõmortalis natura. Colum. lib. 3. cap. 20. 4. Sed interdum quod ait diuinus author Plato rei non pulchritudo trahit, uel ea conſectandi, quæ propter infirmitatem commortalis naturæ conſequi nequeamus.

Commoueo] commoues, pen. cor. commoui, commotum,

(διακινέω,) commouere ſimul mouere. Cic. 7. Verr. 75. Poſteaquã inanem locum offenderunt, & Prætorem commouiſſe ex eo loco caſtra ſenſerunt.
Corpus commouere. Lucret. lib. 3. 30.
Oculos commouere. Cic. 4. Verr. 58.
Theatrum commouere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 39.
Auis commouet alas. Virg. 5. Aen. 44.
Commouere ſedibus. Colum. lib. 9. cap. 12. 10.
Commouere ab aliquo loco. Cic. ad Attic. lib. 2. 35. 2. Idem ad Toranum, lib. 6. 26. 6.
Nec me Theſſalonica commoui. Cic. ad Attic. lib. 3. 53. 1.
Aes alienum commouere. Tacit. lib. 5.
Commouere (μετακινεῖν,) cornua diſputationis alicuius, per metaphoram. Ci. 2. de Diuin. 38.
Commouere contra Rempub. Cic. in Catil. 5.
Commouere aliquem, Excitare aliquem ad aliquid agendum. Cic. ad Tironem lib. 16. 18. 4. Parhedrum excita, ut hortum ipſe conducat: ſic olitorem ipſum cõmouebis, Terentius And. 2. 6. 25. Liu. 10. bel. Pun. 83. Poſteaquam nihil commouebant. Id eſt nihil proficiebant ſuis uerbis.
Aliquem percunctantem commouere. Tacit. lib. 5.
Languentem cõmouere. Cic. 2. de Orat. 100. Facilius eſt enim currentẽ (ut aiunt) incitare, quàm cõmouere languentem.
Commouere expectationem ſui. Cic. ad Attic. lib. 1. 2. 1.
Iudices commouere. Cic. 2. de Orat. 102.
Diſcendi aut ſcribendi ſtudiũ cõmouere. Cic. 1. de Nat. deo. 13.
Commouere, Rapere in ſtuporem. Teren. Phorm. 1. 2. 51.
Virgo ipſa facie egregia: quid uerbis opus eſt?
Commorat omnes nos. Pro commouerat.
Commouere (συνταράττειν,) Conturbare, irritare. Terentius And. 11. 66.
Neq; commouetur animus in ea re tamen, &c. Cic. Appio, lib. 3. 10. 1. Etſi grauiter primo nuncio commotus ſum.
Commouere, & Conſolari, oppoſita. Cic. pro Rab. 12. Nihil me clamor iſte commouet, ſed conſolatur.
Animus uehementer commouetur. Cic. 1. de Inuent. 119.
Animus ſe commouet. Lucret. lib. 4. 179.
Commoueri perleuiter. Vide Perleuis.
Accendi aut commoueri re aliqua. Cic. 1. de Orat. 56.
Commoueri animo, Corpore perhorreſcere. Cic. 6. Verr. 99.
Conqueſtione commoueri. Cic. 1. de Inuent. 117.
Deſideriorum ſuorum commoueri. Cic. pro Lege Manil. 16.
Magno alicuius honore commoueri. Valer. lib. 4. Argon. 16.
Miſerijs ac periculis alicuius commoueri. Cic. pro Fonteio 30.
Commoueri miſericordia. Cic. 4. Tuſcul. 28.
Ad turpe compendium aliquem cõmouere. Author ad Heren. lib. 4. 212. Duæ res ſunt quæ poſſunt homines ad turpe compendium cõmouere, inopia, atq; auaritia.
Prora fretum commouet. Hoc dicitur quum linquitur portus. Valer. lib. 5. Argonautic. 15.
Commouere dolorem, (ἐγείρειν,) Cic. 6. Verr. 42. Sed magnũ & acerbum dolorem commouent, mulierculis præſertim.
Bilem. Cic. ad Attic. lib. 2. 22. 3.
Aeſtus belli commouere. Lucret. lib. 5. 288.
Arma commouere. Sil. lib. 8. 80.
Bellum. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 13. 2.
Indignationem commouere. Author ad Heren. lib. 4. 212.
Inuidiam. Cic. 3. Verr. 107. Id eſt ciere. ut uult Budæus.
Memoriam alicuius rei commouere. Cic. 2. de Orat. 12.
Miſerationem commouere. Quint. lib. 6. cap. 1. 34.
Miſericordiã, inuidiã, iracundiã cõmouere. Ci. 2. de Ora. 118.
Odium in aliquem commouere. Cic. 1. de Inuent. 115.
Suſpicionẽ in aliquem cõmouere. Cic. pro Cluen. 143.
Tumultum aut bellum cõmouere. Cic. 7. Verr. 16.

Commoſſem, pro Commouiſſem: & commorat, pro commouerat. Cic. pro Plancio 74. Cælius ad Ciceronẽ, lib. 8. 15. 1.
Cõmorũt æquora uẽti. Lucret. lib. 2. 154. Id eſt, cõmouerunt.

Commotus] pen. prod. (διακινηθείς,) Participium. ut Cõmotæ columnæ. Cic. 3. Verr. 103.
Litera commota ex uocabulis. Cic. 4. de Finib. 86.
Commota acies. Vide Acies.
Puluere commoto. Silius lib. 4. 19.
Sacris commotis. Virg. 4. Aeneid. 61.
Tripodes cõmoti dicuntur, propterea quòd Phœbades in templo Apollinis ſupra tripodem recepturæ ſpiritum, ſtrepitus ſentiebant aduenientis dei. Seneca Medea 10. 10.
Cõmotus, Perturbatus. Ter. Phor. 1. 4. 6. Quidnã ille cõmotus
Grauiter cõmotus, Iratus. Virg. 1. Aeneid. 26. (uenitſ
Commotus mente. Plin. lib. 23. cap. 1. 12.
Precibus commotus. Stat. lib. 9. Thebaid. 102.
Promiſsis dtibus commotus. Silius lib. 3. 104.
Vultu commotus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 29.
Ira commota. Ouid. 6. Metam. 110.
Mens commota metu. Lucret. lib. 3. 31. Cic. in Partit. 61.
Pectoris commoti ignis. Claud. 1. in Ruff. 37. Ignis, pro ira.
Commotum reddere. Vide Reddo.
Commotus, Adiect. (κίνητος,) ut Animus commotior. Cice. 1. de Diuinatione 137.
Feruidior atq; cõmotior patronus. Cic. de Claris Orat. 67.

Commotio] (κίνησις, σάλος,) Verbale. ut Commotio animi. Cic. 3. Tuſc. 13.
Alicui rei commotionem adijcere. Quintil. lib. 5. cap. 10. 20.
Cõmotiuncula, Diminutiuum. Cic. ad Atticum, lib. 12. 238. 3.

Commulceo] commulces, (καταθέλγω,) cõmulcere, pen. prod. Tiro libertus Ciceronis in quadam epiſtola ad Axiũ familiarem patroni ſui, apud Gellium, lib. 7. cap. 3. In principijs autem inquit, patroni qui pro reis dicunt, conciliare ſibi & complacare iudices debent: ſenſusq́; eorum expectatione cauſæ ſuſpenſos rigentesq́; honorificis uerecundisq́; ſententijs commulcere, non iniurijs atq; imperioſis comminationibus confricare.

Communico, Communio] Communionis. Vide Cõmunis.

Communio] communis, pen. prod. communiui, communitum, (ὀχυρόω,) Communire, Circum munire. Cæſar, Præſidia diſponit, caſtella communit, quo facilius, ſi ſe inuito trãſire conarentur, prohibere poſsit.
Communire aulæ autoritatem, per translationem. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 17.

Communitus] pen. prod. (ὠχυρωμένος,) Participium, ut Ius parum communitum. Cic. pro Cecinna 54. Quæ quum omnia tua iure mancipij ſint, ea poſsiſne retinere, ſi parum ſit communitum ius, &c.
Communita cauſa Roſcij firmiſsimis & ſanctiſsimis teſtimonijs uirorum. Cic. pro Roſcio Comœdo 26.

Communis] & hoc commune, pen. prod. (κοινός, ξυνήιος ξυνός, πάνδημος,) Quod omnium eſt, quaſi omnibus conſentiens. ut Communis hoſtis gentium & nationum. Cic. ſeptimo Verr. 61.
Tribus dominis communis. Lucan. lib. 1. 17.
Vulgare, & commune. Cic. 3. de Finib. 5. Cuius uſus uulgaris, communisq́; non ſit.
Commune & uulgare. Cic. 1. de Orat. 129.
Aequabilitas communis iuris. Cic. 2. de Orat. 115.
Amicitiæ communes. Id eſt, uulgares. Cic. 3. Offic. 58.
Amicus ſimplex & communis, & conſentiens, & qui rebus iiſdem mouetur. Cic. de Amicit. 58.
Amicus cõmunis. Proculus in l. Societatẽ mecũ. ff. Pro ſocio.
Animo ac uoluntate communi aliquid defendere. Cice. de Prouin. Conſul. 17.

Aura communis dicitur, quòd omnes illa ex æquo fruamur. Ouid. 7. Metam. 26.
Auram communem haurire. Quintil. in proœm. lib. 6. 11.
Bonum commune. Lucret. lib. 5. 192.
Communis utriusq; noſtrum calamitas. Cice. ad Terentiam, libro 14. 3. 2.
Ciuitas communis deorum atq; hominum, Mundus uniuerſus. Cic. de Legibus 34.
Conditio communis. Horat. 2. Epiſt. 1. 31.
Crimen commune. Cic. in Orat. 19.
Dolor communis. Cic. de Prouinc. Conſul. 1.
Emolumentum & damnum commune Papinianus in Lege, Si fratres. ff. Pro ſocio.
Fama atq; ſermo communis. Cic. 4. Verr. 12.
Filia communis. Quintil. lib. 3. cap. 11. 5.
Fortuna nobis cũ propinquis cõmunis plerũq; eſt. Cic. 1. Offi. (84.
Fuga communis. Senec. Med. 12. 25.
Gaudia communia. Ouid. Epiſt. 15. 64.
Hæreditas communis. Paulus in l. Ea uero. §. De illo quæritur. ff. Pro ſocio.
Hoſtis & prædo communis omnium. Cic. 4. Verr. 11.
Humanitas communis. Cic. pro Flac. 18. Idem pro Qu. 29.
Intellectus communis. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Intelligentia communis. Cic. 1. de Orat. 129.
Iudicatum commune eſt, quod omnes uulgò probarunt & ſecuti ſunt. Cic. 1. de Inuent. 64.
Iudicium commune, intelligentiaq́; popularis. Ci. in Orat. 63.
Ius commune. Cic. 2. de Orat. 115.
Iura communia regni. Lucan. lib. 10. 19.
Laus communis cum aliquo. Cic. 3. Verr. 12.
Lecti communes. Cato cap. 10. 4.
Legem omnium communem leuiter adornabit. Quintilianus, lib. 7. cap. 2. 33.
Literæ communes. Cic. 2. de Orat. 40.
Locos communes dicere. Quintil. lib. 2. cap. 1. 7.
Loca communia, id eſt, publica. Cic. 4. Verr. 77.
Lucrum & compendium commune. Vlpianus in l. Si ſocietatem. ff. Pro ſocio.
Lux communis. Cic. pro Quint. 49.
Mare commune omnibus. Plaut. Rud. 23. 35.
Communis belli Mars. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 4. 3.
Mens communis. Cic. 3. de Orat. 63.
A communi more uerborum diſcedere. Cic. in Orat. 19.
Omni ætati mortem eſſe communem. Cic. de Senect. 62.
Mundus communis. Cic. 3. de Finib. 104.
Natus cõmunis, id eſt, utriusq; coniugis. Virg. 2. Aeneid. 157.
Nati apum cõmunes. Virg. 4. Georg. 31. Solæ cõmunes natos, cõſortia tecta Vrbis habent. De Apibus loquitur: ubi Seruius, Plato in libris (inquit) quos περὶ πολιτείας ſcripſit, dicit amori Reipublicæ eſſe nihil præponendũ. Omnes præterea & uxores & liberos ita nos tanquã communes habere debere, ut caritas ſit non libido confuſa. Quod præceptũ dicit nullum præter apes ſeruare potuiſſe.
Nomine communi comparare aliquid. Vlpianus in l. Quum duobus. §. Quidam ſagariam. ff. Pro ſocio.
Odium alicui cum populo cõmune. Seneca Hercule fur. 6. 10.
Opinio communis. Cic. 2. Offic. 49.
Opinio imbecilla & cũ falſo incognitoq́; cõmunis. Ci. 1. Acad.
Pactum cõmune. Paulus l. Si ſocius. ff. Pro ſocio. (59.
Periculum commune. Vlpianus in l. Plane. ff. Pro ſocio.
Periculum commune propulſare. Tacit. in uita Agric.
Vnum & commune periculũ ambobus. Virg. 2. Aeneid. 141.
Cõmunis pernicies adoleſcẽtium leno. Terẽt. Adelph. 2. 1. 34.

Peſtis communis. Cic. 1. de Orat. 2.
Pignus commune. Ouid. 5. Metam. 105. Sic uocat Proſerpinã Iupiter ad Cererem loquens, quoniam amborum erat filia.
Populus communis, Qui principum coniunctione in unũ coit. Virgil. 4. Aeneid. 21.
Omnium communia et contrita præcepta. Cic. 1. de Orat. 68.
Prudentia communis. Cic. 5. de Finib. 124.
Res cõmunis, id eſt, negociũ cõmune. Horat. 2. Serm. Saty. 6, 8
Salus communis. Cic. Poſt red. ad Quir. 13.
Saluti communi deeſſe. Lucret. lib. 1. 9.
Coniuncta atque communia ſcelera alicui cum aliquo. Cicero pro Seſtio 23.
Senſus communes. Cic. 5. de Orat. 107.
Senſu communi carere. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 14. Vide Sẽtio.
Sepulchrum commune plebi. Horat. 1. Serm. Saty. 8. 2.
De cõmuni ſententia aliquid conſtituere. Cic. 3. Offic. 105.
Sermo communis. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9.
Spiritus communis uiuis. Cic. in Orat. 57.
Communi ſtatione locum aliquem tenere. Virg. 9. Aeneid. 38.
Studia communia. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 3. Claud. epig. 45. 1.
Superos communes uocare. Valer. Flac. lib. 4. 151.
Improbis & probis commune ſupplicium legis ac iudicij. Cic. in Piſonem 79.
Graues caſus communium temporum. Cic. 1. de Orat. 1.
Tempus commune, eſt quod accidit omnibus eodem ferè tempore, ut meſſis, uindemia, &c. Cic. 1. de Inuent. 57.
Terror communis. Seneca Troad. 6. 6.
Thorus communis. Seneca Medea 12. 25.
Cõmunia uincla uocat Lucret. cõplexus amãtiũ, lib. 4. 242.
Cõmunis & remiſſus uir, pro Nõ ſingulari & exquiſito. Suet. in Claudio, cap. 21.
Vita communis. Cic. 1. Offic. 14.
Vita, uictusq; communis. Cic. 1. Offic. 85.
Amici quos nouit uita communis, id eſt, qui uitæ conſuetudine noti ſunt. Cic. de Amicitia 36.
In communi uita & uulgari hominum conſuetudine nec hebetem nec rudem eſſe. Cic. 1. de Orat. 129.
In uſu uitaq; communi. Cic. de Amicitia 17.
Vitium commune. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 5.
Vitium commune & peruagatum. Cic. 2. de Orat. 116.
Imbecillitas non proprium ſenectutis eſt uitium, ſed commune ualetudinis. Cic. de Senect. 31.
Voluptas cõmunis Lucretio, dicitur uoluptas ex re uenerea, li. (4. 243.
Vſus cõmunis aquarũ. Ouid. 6. Metam. 70.
Vſus rerum aliquibus communis. Senec. Octau. 7. 6.
Vſus omniũ artiũ uulgaris cõmunisq; nõ eſt. Ci. 3. de Finib. 5.
Oẽs res ad cõem hominũ uſum natura genuit. Cic. 1. Offic. 77.
Vtilitas communis. Cicero 3. Offic. 68. Vt utilitas tua, communis utilitas ſit.
Semper aliquid ad cõem utilitatẽ adferendũ. Cic. 1. Offic. 77.
Publicum, commune, ſingulare. Cic. 1. de Inuent. 57.
Amicorum eſſe communia omnia. Cic. 1. Offic. 77.
Vtẽdũ cõmunibus pro cõmunibus, priuatis ut ſuis. Ci. 1. Offic.
Commune eſt cum ſupradictis. Plin. lib. 2. cap. 8. 9.
Vtriq; parti commune. Quintil. lib. 4. cap. 1. 11.
Occupare communia. Ouid. 13. Metam. 55.
Cõmunis meus & tuus beneuolens: antiquũ, pro Cõis amicus noſter. Plaut. Trinum. 17. 24. Et in Pſeud. 8. 11.
Communi animo eſſe & leui. Terent. Heaut. 5. 1. 39.
Communis, pro Vniuerſo. Cic. 4. Verr. 78. Cui ſtatuæ Romæ ſtant inauratæ à communi Sicilia, quemadmodum inſcriptũ uidemus, datæ.
Commune omnium uitium, quòd nimium ad rem attenti ſunt ſenes. Terent. Adelph. 5. 8. 31. Et Ci. 1. Acad. 38. Et id quidem commune omnium fere eſt artium. Et 5. Verr. 139.
Communis omnium inimicus. Cic. 3. Verr. 26.
In communibus prouerbijs uerſari. Cic. 3. Verr. 85.
Commune mihi eſt cum illo. Cic. de Amicit. 14. Idem ad Pætũ, lib. 9. cap. 15. 3.
Communia inter nos. Terent. Adel. 5. 3. 18. Communia eſſe amicorum inter ſe omnia. Idem 4. Acad. 126.
Etenim de cæteris ſunt inter illos nonnulla communia.
In commune metuere. Plaut. Aſin. 7. 20.
In commune conferre. Cic. pro Qu. 7.
In commune congredi. Tacit. lib. 18.
In commune conſulere. Tacit. lib. 12.
In commune agrum colendum dare. Vlpianus in l. Quũ duobus. §. Si in coeunda. ff. Pro ſocio.
In commune aliquid derogare. Tacit. lib. 13.
In commune dicere de pluribus rebus. Plin. lib. 17. cap. 1. 9.
In cõmune emere. Vlpian. in l. Et in conditionibus. ff. Pro ſocio
In commune aliquid profuturum. Quintil. lib. 6. cap. 1. 6.
In cõe redigere aliquid. Vlpian. in l. Si ſocietatem. ff. Pro ſocio.
In commune uocare honores. Vide In.
Nomen imperij in commune odium orbis terræ uocabatur. Cicero 1. de Lege Agraria 1.
Cætera in communi ſita ſunt. Tacit. lib. 20.
Cõmunia principis ueſtigia & cõfuſa. Plin. in Paneg. 39. Te fama, te gloria, te ciuiũ pietas ſuper ipſos principes uehũt, te ad ſydera tollit humus, ita cõmunia & cõfuſa principis ueſtigia. Id eſt, adeò incedis more plebeio & omnibus cõmuni: nempe non equo, ſed pedibus, idq; ſine ullo faſtu.

Commune] Subſtantiuum, pro Communi Repub. inquit Aſconius. Cic. 3. Verr. 67. Pro Quæſtore uerò quõ iſte cõmune Meliadũ uexarit, quomodo, &c. Idẽ 4. Verr. 121.

Communiter] pen. corr. (κοινῶς,) Aduerb. Cic. de Senect. 2. Quò uterq; noſtrum communiter uteretur. Liuius 1. ab Vrbe 42.
Communiter & Separatim, oppoſita. Cic. Bruto, lib. 13. 13. 1.
Admirari communiter. Cic. 2. Offic. 50.
Apti communiter ad uirtutes. Cic. 4. de Finib. 6.
Promiſcuè & communiter ſtultis ac ſapientibus ab natura datum aurium iudicium. Cic. pro Fonteio 11.
Communiter commendare. Cic. ad Brutum lib. 13. 13. 1.
Conſcripſerunt communiter edictum cum pœna atq; iudicio. Cic. 3. Offic. 105.
Conſolari communiter. Cic. Att. lib. 3. 55. 130.
Deberi communiter. Papinianus in l. Militis. ff. de Teſtamento militari, Legata autem teſtamento data communiter debebuntur.
Literas cõmuniter cum alijs ſcribere. Ci. Attico lib. 11. 213. 3.
Vendere communiter cum aliquo aliquid. Pomponius in Lege Si Titius. ff. Pro ſocio.
Ira utrunq; communiter urit. Horat. 1. Epiſt. 23.

Communitas] pe. corr. cõmunitatis, (κοινότης) Denominatiuũ. ut Cõmunitas uitæ & uictus. Ci. ad Pætũ, li. 9. 24. 9.
Conſociatio hominum atq; communitas. Cic. 1. Offic. 121.
Communitas & ſocietas hominis. Cic. 3. de Finib. 103.
Communitas & ſocietas cum hominibus eſt. Cic. 1. Offic. 122.
Societas hominum inter ipſos, & uitæ quaſi communitas continetur ratione. Cic. 1. Offic. 31.
Communitas & ſocietas uitæ. Cic. 1. Offic. 69.
Communitas ciuilis. Cic. 3. de Finib. 102.
Cõmunitas cõditionis illi cũ gladiatore. Cic. 6. Philipp. 206.
Communitas homini cum deo. Cic. 1. de Nat. deor. 160.
In eo ſi erit communitas cum falſo. Cic. 4. Acad. 66.
Communitas cũ improbis. Matius Ciceroni, lib. 11. 28. 13.
Magna eſt etiam illa communitas, quæ conficitur ex beneficijs

ultro

ultro citroq; datis, acceptiſq;. Cic. 1. Offic. 81.
Maximè apta naturæ communitas. Cic. 1. Offic. 122.
Ex cõmunitate ducũtur officia aptiora naturæ. Ci. 1. Off. 213.
Ad naturalẽ cõmunitatem nati ſumus. Cic. 3. de Finib. 100.
Seruanda communitas omnium rerum. Cic. 1. Offic. 77.

Communio] communionis, (κοινότης,) Aliud denominatiuũ. Cic. pro Corn. Balbo 22. Ita mihi maximè cõmunionẽ beneficiorum, præmiorum, ciuitatis continere uidetur.
Legis & iuris communio. Cic. 1. de Legib. 33.
Literarum & uocum cõmunione homines inter ſe iunxit philoſophia. Cic. 5. Tuſcul. 17.
Sanguinis communio. Cic. pro Roſc. Amer. 38.
Sermonis communio, pro Communi confabulatione. Sueton. in Auguſto, cap. 74.
In communionem tuorum temporum bona ac fortunas meas contuli. Cic. pro Milone 76.
Acquirere cõmunioni. Paulus in l. Ea uerò. ff. Pro ſocio, Quũ ſpecialiter omnium bonorũ ſocietas coita eſt, &c. quacũq; ratione acquiſitum, communioni acquiritur.
Impediri communione uiſorum. Cic. 4. Acad. 81.
In cõmunionẽ incidere. Vlpianus in l. Vt ſit. ff. Pro ſocio, Cõmuniter aũt res agi poteſt etiã citra ſocietatẽ, ut puta quũ non affectione ſocietatis incidimus in communionem.
In priſtina communione manere. Cic. 3. de Orat. 41.

Communico] cõmunicas, pen. cor. (κοινόω, ἀνακοινονέω) communicare. Cicero pro Roſcio Amerino 68. Propterea quòd auxilium ſibi ſe putat adiunxiſſe qui cum altero rem communicauit.
Partiri & communicare. Cic. de Amic. 22.
Acta ſua communicare cum aliquo. Ouid. 13. Metam. 48.
Cauſam cum aliquo communicare. Cic. pro Roſc. Amer. 84.
Communicare ciuitatem. Liuius.
Commodũ cõicare. Paulus in l. Act. §. Diximus. ff. Pro ſocio.
Curã doloris ſui cũ aliquo cõmunicare. Ci. Titio, li. 5. 16. 11.
Furtum communicare cum aliquo, Partiri. Cic. 1. Verr. 18.
Gloriam uictoriæ cum aliquo communicare. Cic. 7. Verr. 4.
Gloriam facti alterius cum laude ſua communicare. Cice. Caſſio, lib. 12. 2. 31.
Honores ſiue magiſtratus communicare cum plebeijs. Plin. de Viris Illuſtribus 34. Id eſt, ex plebe creare magiſtratus.
Inimicitias cõicare cũ altero. Cic. ad Treboniũ, lib. 15. 21. 3.
Laborem communicare. Plin. lib. 11. cap. 30. 1.
Laudem cum altero communicare. Cic. 7. Verr. 97.
Non partiendæ inuidiæ, ſed communicãdæ laudis cauſa loqui. Cic. pro Sylla 6.
Communicare aliquid cum ſua laude. Cic. 4. Acad. 8. Id eſt laudi ſuæ aliquid admiſcere.
Lucrum communicare, pro Commune facere. Sueton. in Auguſto, cap. 75.
Menſa ſua communicare aliquem. Plaut. Milite 3. 52.
Pericula communicare. Cic. de Amicit. 24.
Communica mecum hanc prouinciam, pro Adiuua me. Plau. Trinum. 4. 112. Ci. in Piſonem 3.
Impertire alicui & cõmunicare cũ eo aliquid. Ci. de Amic. 61.
Ad participandum alium ab alio, communicãdumq; inter omnes iuſti natura facti ſunt. Cic. 1. de Legib. 48.
Communicare cum altero, pro Loqui. Cæſ. 5. bel. Gall. 136. Cic. ad Atticum, lib. 11. 229. 1. Quod ad te ſcripſeram ut cum Camillo communicares: de eo Camillus mihi ſcripſit, te cum eo locutum.
Vnà cum aliquo communicare omnia quæ cura aliqua afficiunt. Cic. Attico, lib. 1. 13. 1.
Benigniſſime communicare aliquid cũ aliquo. Cic. 1. Verr. 18.
Iudicia alicui communicare. Cic. pro Cluent. 103.

Cõmunicare de re aliqua. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 8. Etenim Pompeium, qui mecum ſæpiſſimè non ſolum à me prouocatus, ſed etiam ſua ſponte de te communicare ſolet, ſcis temporibus illis non ſæpe in Senatu fuiſſe.
De officio utriuſq; noſtrũ cõmunicare. Cic. Sulpitio li. 4. 1. 2.
Communicare inter ſe aliquid. Cic. ad Caſſium, lib. 15. 14. 4. Idem ad Matium lib. 11. 27. 5. Multa prætereo, quæ temporibus illis inter nos familiariſſimè dicta, ſcripta, communicata ſunt.
Multa de re aliqua inter ſe communicare. Cic. pro Qu. 8.
Communicare & peruulgare. Cic. 2. de Inuent. 207.

Communicari] in actiua ſignificatione. Liuius 4. ab Vrbe, Nec aduerſarum rerum quærere ſocios, cum quibus ſpẽ integram communicati non ſint.
Præmia uirtutis et officij non oportere cum improbis communicari, aut in mediocribus hominibus peruulgari. Cic. 2. de Inuen. 207. Sed hic paſſiue.
Communicato inter ſe conſilio. Liu. 8. ab. Vrbe 129.
Res aduerſas cõicans amicitia leuiores facit. Cic. de Amic. 22.

Communicatio] (κοινωνία, ἀνακοίνωσις,) Verbale. Cice. ad Atticum, lib. 1. 12. 8. Quin mihi nunc te abſente non ſolum conſilium, quo tu excellis, ſed etiam ſermonis communicatio, quæ mihi ſuauiſſima tecum ſolet eſſe, maximè deeſt.
Communicatio ciuitatis. Cic. pro Corn. Balbo 24. Nunquã eſt intermiſſa à maioribus noſtris largitio et cõicatio ciuitatis.
Societas & communicatio utilitatum. Cic. 5. de Finib. 116.
Cõmunicatio nominum. Plin. lib. 24. cap. 14. 8. His ſubteximus ea quæ Græci cõmunicatione nominũ in ambiguo fecere, anne arborũ eſſent. Id eſt, quòd iiſdẽ nominib. uocabãtur.
Suauiſſima ſermonis communicatio. Cic. Att. lib. 1. 12. 8.
Communicatio, eſt figura, Græcè ἀνακοίνωσις dicta: qua Oratores inter orandũ utuntur. Cic. 3. de Oratore 113. Communicatio, eſt quaſi cum iis ipſis apud quos dicas, deliberatio. Vos interrogo, quid tandem fieri oportuit? & ſimilia.

Commurmuro] penul. correp. (μορμύρω,) commurmurare, Idem quod murmurare. Plin. lib. 10. ca. 23. 4. Pythonos comen uocant in Aſia patentibus campis, ubi congregatæ inter ſe commurmurant.
Clauſo commurmurant ore. Silius lib. 15. 162.

Commurmuror] (μορμυρίζω,) Deponens, Idem. Cice. in Piſonem 49. Ita enim ſunt præſcriptæ ſcitè & literatè, ut ſcriba ad ærariũ qui eas retulit, perſcriptis rationibus ſecũ ipſe caput ſiniſtra manu perfricans, commurmuratus ſit.

Commuto] commutas, pen. prod. (συμμεταβάλλω,) commutare, id eſt, mutare, uel ſimul mutare. Cic. 5. Verr. 12. Vt non modò eorum agris uectigal nouum nullum imponerẽt, ſed ne legem quidem uenditionis decumarum, neue uendundis aut tempus aut locum commutarent.
Commutare & corrigere. Cic. 1. de Inuent. 114.
Ex ueris in falſa commutare. Cic. de Fato 26.
Scriptis, aſſiduitate orationis, & præceptis commutare aliquẽ ut. Cic. Attico, lib. 16. 333. 13.
Animum commutare. Lucret. lib. 3. 104.
Animos commutare & omni ratione flectere. Cicero 2. de Orat. 117.
Captiuos commutare. Cic. 1. Offic. 61.
Commutare coloniam, per translationem dixit Plautus Aulul. 16. 40. Vt me deponat uino, eam affectat uiam:
Poſt hoc quod habeo ut commutet coloniam. Id eſt, ea mihi auferat, & deportet in domum ſuam.
Commutauit colorem hoc caput. Plaut. Moſtel. 4. 44.
Compendium leue maxima fraude commutarunt. Autor ad Heren. lib. 2. 63.
Cõmutare conſiliũ. Cæſar 1. bel. Gall. 92. Et. 3. bel. Ciuil. 142.

Commutare

Commutare fidem & religionem pecunia. Cice. pro Cluentio 101. Id eſt, uendere.
Frons, uultus, & ſermo petitoris ad eorum, quoſcunque conuenerit, ſenſum & uoluntatem commutandus eſt. Cicero de Petit. Conſul. 28.
Gloriã cõſtantiæ cũ patriæ charitate cõmutare. Cic. pro Seſtio 29. Deniq; uidebatur ea conditione tam fortis fuiſſe, ut cũ patriæ charitate, conſtantiæ gloriam commutaret. Id eſt, ut pro patria relicta gloriam aſſequeretur. Budæus.
Inuidiã poſſeſſiõis pecunia cõmutare. Ci. 1. de Lege Agraria 8
Iura omnia, & omnium conſuetudinem cum uituperatione ſine quæſtu commutare. Cic. 5. Verr. 41.
Locum commutare. Lucret. lib. 3. 215.
Naturam commutare. Varro 2. de Re ruſt. cap. 40. 2.
Nomen commutare. Plaut. Amphit. 4. 151.
Rempublicam commutare. Cic. 3. in Catil. 68.
Sententiam commutare. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. 3.
Signa earum rerum quas ceperunt, commutant fures. Cice. 5. de Finib. 129.
Veſtem commutant inter ſe & nomina. Plaut. Capt. 2. 37.
Viam commutare. Lucret. lib. 2. 26.
Vitã cõmutare cũ morte. Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 7.
Vitam priorem commutare nouis rebus. Lucret. lib. 5. 223.
Vxores commutare. Plaut. Trinum. 4. 16.
Commutare in horas. Cic. ad Atticum, lib. 14. 318. 6. Sic Commutari tempore. Cic. 1. Offic. 46.
Commutare quædam in libris. Plin. Epiſt. 140. a. Librum tuũ legi, & quàm diligentiſſimè potui, annotaui quæ commutãda, quæ eximẽda arbitrarer. Cic. 1. de Nat. deor. 99. etc.
Verbum proprium proprio ornandi cauſa commutare. Cicero 3. de Orat. 91.
Commutare alicuius contumeliam uita ſua. Salluſt. in oratione ad Cæſarem, de Repub. ordinanda.
Commutare uerba cum aliquo, Litigare & iurgare. Terent. Ana. 2. 4. 7. – crede mihi hoc inquam Pamphile,
Nunquam hodie tecum commutaturum patrem
Vnum eſſe uerbum, ſi te dices ducere. Vbi Donatus, Commutaturum uerbum, Altercaturum: ſicut in Phorm. 4. 3. 33.
Vt eſt ille bonus uir, tria non commutabitis
Verba hodie inter uos. Id eſt, dabis atque accipies, id eſt, non iurgabis.
Ego puto commutare uerba hoc eſſe, pro nobis dictis mala ingerere: hoc eſt, iracundia in maledicta compelli.
Commutari & contrarium fieri. Cic. 1. Offic. 45.
Animo commutari. Cic. 4. de Finib. 13.
Iudicio commutari non poteſt res quæ ſemel ſit iudicata. Cicero 1. de Inuen. 114.

Commutatus] Participium. ut Commutata ſententia. Cicero 4. Acad. 128.
Commutato genere uitæ. Cic. 1. Offic. 169.
Commutato tempore. Cæſar 3. bel. Ciuil. 106.
Ratio commutata. Cic. Pulchro, lib. 3. 5. 10.
Commutatus, huius commutatus, pen. prod. Verbale. Id eſt, cõmutatio ſeu alteratio. Lucret. lib. 1. 163.
Quapropter quoniam quæ paulo diximus antè,
In commutatum ueniunt, id eſt, commutantur. Loquitur de elementis.

Commutatio] aliud uerbale (μεταβολή) Cæſar 5. bel. Gal. 2. Propter crebras commutationes æſtuum.
Annuæ commutationes. Cic. 1. de Diuin. 74.
Commutationes ciuiles. Cic. ad Lucilium, lib. 5. 12. 13.
Cõmutatio dominorũ reformidãda. Cic. ad Att. lib. 2. 52. 1.
Morum aut ſtudiorum commutatio. Cic. de Amic. 66.
Conuerſiones commutationesq; tempeſtatum cœli fiunt acceſſu ſtellarum & receſſu. Cic. 2. de Diuin. 134.
Cõmutationes temporũ quadripartitæ. Cic. 1. Tuſc. 106.
Commutatio uitæ. Cic. 1. Tuſcul. 44.
Voluntatis commutatio. Cic. Att. lib. 1. 12. 2.
Commutatio uoluntatum & animorũ. Cæſar 1. bel. Gall. 205.
Ex uero in falſum fit commutatio. Cic. de Fato 27.
Commutatio, eſt Rhetorũ figura, autor ad Heren. lib. 14. 19.
Commutatio eſt, quum duæ ſententiæ inter ſe diſcrepantes ex tranſiectione ita efferuntur, ut à priore poſterior contraria priori proficiſcatur, hoc modo: Eſſe oportet ut uiuas, non uiuere ut edas.

Commutabilis] & hoc commutabile, pen. corr. (μεταβλητικός,) Quod facilè mutatur. Cic. de Amicitia 77. Nã quũ amicitiæ uis ſit in eo, ut unus quaſi animus fiat ex pluribus: quî fieri poterit, ſi ne in uno quidem quoq; unus animus erit, idẽq; ſemper, ſed uarius, cõmutabilis, multiplex?
Cera commutabilis. Cic. 3. de Nat. deor. 39.
Exordium commutabile. Cic. 1. de Inuent. 38.
Imbecilla & commutabilia pecuniæ membra. Cic. in Parad. 8.
Si cõmutabilis eſſet natura argẽti et æris. Ci. 3. de Na. deor. 39
Varia & commutabilis uitæ ratio. Cic. pro Milone 51.
Infirma, miſera, & commutabilis Reſp. Cic. ad Att. li. 1. 12. 11.

Como, Comoſus] Vide Coma.

Comœdia] huius comœdiæ, (κωμῳδία,) Poema in quo humiles ferè perſonæ inducuntur, & amores, uirginumq; raptus deſcribuntur. Feſtus, Comœdias cõſtat appellari ex eo quod initio in uicis iuuenes cantare ſoliti eſſent crebro conuenientes. De comœdijs uide præfationem Donati in Terentij comœdias.
Comœdia dicta eſt ἀπὸ τῆς κώμης, id eſt, à uico: et ᾠδή, cãtilẽa
Actores comœdiarum. Quintil. lib. 3. cap. 8. 36.
Priſca comœdia. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 1.
Iocorum referta comœdia. Cic. 1. Offic. 146.
Agere comœdiam. Vide Ago.
Vetus comœdia. Horat. 1. Arte 57.
Eius improbitatem ueteres Atticorum comœdiæ notauerunt. De Seruilio Glaucia. Cic. de Claris Orat. 119.
In comœdijs placere. Cic. in Orat. 59.

Comœdus] (κωμῳδός,) Qui repræſentat comœd. ſiue comœdiarum actor.
Facere comœdum in pronunciãdo. Quintil. lib. 2. ca. 12. 10.
Fieri comœdũ ex peſſimo hiſtrione. Cic. pro. Roſc. Comœdo.

Comicus] pen. corr. (κωμικός,) Adiectiuũ. ut Comicus uerſus. Plin. lib. 14. cap. 14. 1.
Actores comici. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9.
Artificium comicum. Cic. pro Roſc. Comœd. 16.
Dauus comicus. Id eſt, qui à comicis poetis deſcribitur. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 19.
Comicus poeta, Comœdiarum autor. Cic. in. Orat. 35.
Res comica. Id eſt, res quæ in comœdijs tractatur. Horatius in Arte 19.

Comœdice] pen. corr. (κωμῳδῶς,) Aduerbiũ à comœdo, inquit Feſtus. Plaut. Euge, euge, aſtitiſti et dulce et comœdice.

Comoſis] pen. prod. Primũ fundamẽtũ operis apũ dicitur, teſte Plin. lib. 11. ca. 7. 1. Id eſt, excrementum ceræ in alueo.

Compactus, Compactio, Compactilis.] Vide Compingo.

Compago] (ἁλυσιχία,) & Compages, pen. prod. in genitiuo compagis, non compaginis. Seruio. Hoc eſt, coniunctio, compoſitio, confixio. Seruius, Ambages, & compages antiqui tantum dicebant. Poſteritas admiſit ut eam compago dicatur: ſed non quia uarius eſſe poteſt nominatiuus, debet etiam declinatio mutari. quemadmodum nec in iſtis nominibus arbor arbos, uomer uomis: nã & arboris & uomeris tãtũ facit. Ergo cõpages compagis: quoniam compago

uſurpatum

uſurpatum eſt. compaginis enim nemo penitus dicit. Hactenus Seruius in illud 1. Aeneid. 60. – cõpagibus arctis
Claudentur belli portæ. Ouid. tamen ita ait,
Atq; ita diſparibus calamis compagine ceræ
Inter ſe iunctis, nomen tenuiſſe puellæ. Cice. de Senect. 70.
Nam dum ſumus in his incluſi compagibus corporis, munere quodã neceſſitatis & graui opere perfungimur. Virg. 1. Aeneid. 26. – laxis laterum compagibus, &c. Vbi Seruius, Compagibus: id eſt, cõmiſſuris. De nauibus loquitur.
Compages lapidum. Ouid. 3. Metam. 3.
Arctæ compages. Virg. 1. Aeneid. 60.
Diſcuſſa compages. Lucan. lib. 2. 98.
Humana compages, Lucan. lib. 5. 24.
Laxæ compages. Virg. 1. Aeneid. 26.
Aluus curua compagibus. Virg. 2. Aeneid. 11.
Validis hærere compagibus. Lucret. lib. 4. 243.
Hærere compagibus Veneris, id eſt, in amplexu amicæ. Lucretius lib. 4. 224.
Reuulſæ compages. Seneca Thyeſte 12. 9.
Compagibus ruptis, Senec. Herc. Oeth. 9. 1.
Muri compagem ſoluere. Lucan. lib. 3. 99.

Compar] comparis, pen. corr. om. g. (πάρισος, σύζυγος,) Idem ſignificat quod par. Liu. 1. ab Vrbe 36. Id enim demũ compar connubium fore.
Compar conſilium. Liu. 8. bel. Pun. 230.
Funus compar morti. Liu. 8. ab. Vrbe 53.
Compar, exornatio Rhetorica. Autor ad Heren. lib. 4. 135.
Compar appellatur, quod habet in ſe membra orationis, quæ conſtant ex pari numero ſyllabarum.
Cõpar modus, id eſt, par & æqualis mẽſura. Celſus li. 4. ca. 5.
Viri natura cõpar uxori. Lucret. li. 4. 253. Id eſt, cõueniens.
Compar, cum genitiuo. Gellius lib. 6. cap. 11. Quia tantiſper ſimilis & compar eorum fides.
Compar, pro Socio ſeu cõiuge. Plaut. Caſin. 18. 18. Meus ſocer, compar, commaritus uillicus. Id eſt, ſocius uel æqualis. Plin. lib. 8. cap. 23. 2.
Coniuga fermè uagantur: nec niſi cum compare, uita eſt.
Aequare munia comparis. Horat. Carm. ode 5. 1.

Comparatiuus] Vide Comparo.

Comparco] comparſi, comparſum, (φείδομαι,) comparcere, Idem quod parcere. Terent. Phorm. 1. 1. 10.
Quod ille unciatim uix de demenſo ſuo
Suum defrudans genium, comparſit miſer, &c.

Compareo] compares, pen. prod. comparui, (φαίνομαι,) comparere, Idem quod Apparere. Plaut. Aulul. 20. 2. Qui modo nuſquam comparebas, nunc quum compares, peris. Cic. 7. Verr. 116. Quærite nunc ueſtigia prius quibus exitus illorum, ex illo loco compareant. Ouid. ad Liuiã 82.
Lucifer in toto nulli comparuit orbe.
In multitudine bonorũ cõparere, Ci. pro Rab. perduel. reo 17
Aliquem non comparere. Cic. Attico, lib. 12. 232. 4.
Omnis ſuſpicio in eos ſeruos qui non cõparebant, mouebatur. Cic. pro Cluen. 143.
Inchoata à natura comparent. Cic. pro Sylla 54.
Comparent leges. Liu. 6. ab Vrbe 4. In primis fœdera ac leges (erant autem eæ duodecim Tabulæ, & quædam regiæ leges) conquiri quæ comparerent, iuſſerunt.
Comparent officia in actione. Cic. 3. Offic. 18.
In turba nouorum uoluminum uix comparet hæc oratio. Cic. de Cla. Orat. 63.
Orationis ornamenta comparent. Cic. in Orat. 138.
Nulla ſcintilla comparet incẽdij. Cic. Antequam iret in exil. 9.
Signa & dona comparere omnia. Cic. 3. Verr. 94.
Comparebunt quæ imperas. Plaut. Amphit. 7. 72. Et memor ſum, & diligens, ut quæ imperes compareant. Id eſt, ea quæ tu imperas fient.
Non comparet argenti ratio. Plaut. Trinum. 8. 13.
Comparere, pro Extare. Liuius, Viſebantur enim excellentia eius generis ornamenta à Marcello conſecrata, quorũ exigua pars comparet.

Comparo] comparas, pen. corr. (σκευάζομαι, παρασκευάζω.) comparare, propriè eſt parare. Cice. 3. Verr. 45.
Magnifice & ornate (ut erat in primis inter ſuos copioſus) comparat conuiuium. Plin. lib. 11. cap. 10. 2. Aliæ cibũ cõparant ex eo quod allatum eſt.
Accuſatorem alicui comparare. Cic. pro Cluent. 151.
Cõparare accuſatores in aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. 18.
Aditum comparare. Vide Aditus.
Cõparare ſibi aditũ ad aliquã rẽ. Cic. ad Att. lib. 2. 32. 2.
Bellum non comparare, ſed iam gerere. Cic. 3. Philipp. 123.
Comparare canem ad rixam, ad pugnam, ad curſum. Colum. lib. 7. cap. 12. 3.
Copias contra aliquem comparare. Cic. in Orat. 130.
Comparare copiam hominum. Cic. ad Att. lib. 8. 161. 3.
Conuiuium comparare. Cic. 3. Verr. 45.
Domicilium comparare. Liu. 1. ab Vrbe 155.
Dolum comparare ad aliquem capiendum, per tranſlationem Liu. 3. bel. Pun. 163.
Comparare & confingere dolum alicui. Plaut. Capt. 2. 47.
Exercitum comparare. Cic. 3. Philipp. 133.
Ferrum cõparare in tutelam ſui. Quintil. lib. 3. cap. 2. 2.
Annus hybernus Iouis imbres niuesq; cõparat. Hor. Epod. 2. 6
Inſidias alicui comparare. Cic. pro Cluent. 35.
Laudationes per uim & metum ab aliquibus alicui comparare. Cic. 6. Verr. 130.
Laudes artibus comparare. Cic. Curioni, lib. 2. 3. 6.
Ludos magna pecunia cõparare. Cic. ad. Qu. frat. li. 3. 24. 10.
Malum alicui comparare. Plaut. Caſina 10. 69.
Periculum alicui comparare. Cic. pro Flac. 74.
Comparare & conſtituere ſpacium defenſionis. Cic. pro Rab. perduel. reo.
Sortitio cõparata ne, &c. Id eſt, conſtituta. Ci. pro Cluẽt. 101.
Tumultus domeſticos & inteſtinos comparare. Autor ad Heren. lib. 4. 190.
Comparare, cum infinitiuo. Comparare tecta urere. Ouidius 2. Triſt. 54.
Ad arbitrium ſuum aliquid comparare. Cic. Mario, lib. 7. 1. 4.
Ad delectationem comparatum aliquid. Cic. in Orat. 120.
Delectationis cauſa comparatum aliquid. Cic. in Orat. 21.
In oſtẽtationẽ cõparare declamationẽ. Quintil. li. 2. ca. 10. 7.
Grauiſſimus autor ad inſtituendam, fideliſſimus ſocius ad comparandam, fortiſſimus adiutor ad rem perficiendam fuit. Cicero pro Domo ſua 25.
Maiores noſtri hoc comparauerunt ut, &c. Cicero ad Herennium, lib. 4. 168.
Comparare ſe. Terent. Eunuch. 1. 1. 2. Cice. de Nat. deorum, Ego me ita comparaui.
Alicui ſe ita comparare. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.
Comparare ſe, pro Se diſponere & cauere. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1. epiſt. 1. Sed te illud admoneo, ut te antè cõpares quotidieq; meditere reſiſtendum eſſe iracundiæ. Cic. Qu. fratrẽ lib. 2. 7. 7.
Dum ſe uxor, ut fit, comparat, pauliſper commoratus eſt. Cicero pro Milone 20.
Comparare ſe ad reſpondendum. Cic. 3. de Nat. deor. 25.
Comparare ſe ad iter. Liu. 8. bel. Pun. 171.
Cõparare ſibi remediũ ad uim tempeſtatum. Vide Remedium.
Sic Cõparare ſubſidia ad oẽs caſus. Cæſar. 4. bel. Gall. 576.

Comparare

Comparare uultum ſuũ è uultu alterius. Plaut. Amphit. 11. 5.

Comparare, (πορίζειν,) Acquirere. Ter. And. 4. 1. 3. – Atq; ex incommodis Alterius ſua comparent ut commoda? Vbi Donatus, Comparent, id eſt acquirant, uel æſtiment. Id eſt, non intelligunt commoda ſua, niſi ex alterius incommodis ea æſtimauerint. Idem Heaut. 2. 4. 17.

Amicitias comparare ratio monet. Cic. 1. de Finib. 102.

Amicitiæ comparantur, ut commune commodum mutuis officijs gubernetur. Cic. pro Roſcio Amerino 66.

Comparare argentum. Plaut. Aſin. 6. 2.

Optimas artes comparare. Cic. 2. de Finib. 177.

Comparare ſibi autoritatẽ re aliqua bene geſta. Cæſar 5. bel. Gall. 209.

Comparare ſibi populorum liberorum, regumq; auxilia uoluntaria. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 7.

Comparare ſibi delectationes ad arbitrium ſuum. Cice. ad M. Marium, lib. 7. 1. 4.

Diſcipulum comparare. Cic. in Piſonem 56.

Gloriam ex bellicis rebus comparare. Cic. 2. Offic. 64.

Ius à maioribus noſtris ita comparatum eſt. Cicero pro Domo ſua 61.

Comparare diligentiam. Cic. pro Quintio 2.

Aere comparare homines ad aliquid. Catul. epig. 10. 4.

Improbiſsimè prædam comparare. Vide Improbus.

Optimam uiuendi rationem comparare. Cic. 5. Tuſcul. 52.

Subſidium aliquod ab adoleſcentia ſibi comparare. Cice. 1. de Orat. 98.

Syluam rerum ac ſententiarum comparare. Ci. 3. de Orat. 58.

Conquirere & comparare uoluptates. Cic. 1. de Finib. 67.

Ad beatè uiuendum res nobis comparat ſapientia. Cice. 1. de Finib. 100.

Virtutẽ induſtria cõparat alicui. Autor ad Heren. lib. 4. 175.

Comparare, Coniungere. ut Comparare labella cum labellis. Plaut. Aſin. 12. 78.

Comparare, Emere, (ἀντικαταλλάττεσθαι,) Terent. Eunuch. 2. 3. 63. Si ſcias quod donum huic dono contra comparet. Vbi Donatus, comparet pro emat, aut comparandum putet. Cato de Re ruſt. Prædium cum cõparare cogitabis. Liu. 2. ab Vrbe 40.

Animoſiſsime comparare aliquid. Sueton. in Cæſare, cap. 47.

Carius comparare aliquid. Sueton. in Calig. cap. 27.

Magiſteria ſacerdotij comparare. Sueton. in Calig. cap. 22.

Comparare, (συγκρίνειν, παραβάλλειν,) Aſsimilare. Plin. lib. 12. cap. 14. 8. Ruſum thus exit, nec comparandum priori. Idem lib. 7. cap. 36. 1.

Conferre pugnantia, comparare contraria. Cic. in Orat. 21.

Similitudines comparare. Cic. 1. Offic. 19.

Dicendi ratio cum imperatoris laude, aut cum boni ſenatoris prudentia comparanda. Cic. 1. de Orat. 5.

Comparare aliquorum ætatem. Liu. 1. ab Vrbe 20.

Alterum alteri comparare. Cic. de Amicitia 8.

Comparare alterum cum altero & cõferre. Cic. 6. Verr. 107. Conferte Verrem, non ut hominem cum homine comparetis, ne qua tali uiro mortuo fiat iniuria: ſed ut pacem bello, leges cum ui. Idem de Senectu. 59.

Hominem cum homine, & tempus cum tempore, & rem cum re comparare. Cic. pro Domo ſua 100.

Comparare ſe gratia cum aliquo. Cic. pro Quintio 62.

Comparare aliquem ad alium. Terent. Eunuch. 4. 4. 14.

Factũ unius cũ alterius facto cõparare. Cic. Pulchro, li. 3. 6. 1.

Longior oratio cum magnitudine utilitatis comparetur. Cice. 2. Offic. 28. Id eſt, quaſi compenſetur.

Perſonam cum perſona comparare. Quintil. lib. 7. cap. 3. 18.

Solitudinem cum ſolitudine comparare. Cic. 3. Offic. 3.

Comparare ſe alicui. Ouid. 13. Metam. 68.

Nullo modo cum cæteris cõpara idus uir. Cic. 2. Philipp. 121.

Aequalitate comparantur multa. Cic. Topic. 37.

Numero comparare. Cic. Topic. 35.

Specie comparare. Cic. Topic. 36.

Comparari cum aliquo. Catul. epig. 40. 2.

Quis huic deo compararier auſit? Catul. epig. 56. 13. de Hymenæo.

Diuinis auſis aliquod factum comparare. Silius lib. 15. 100.

Aliqua inter ſe comparare. Cic. 1. Offic. 213.

Argumenta utriuſq; partis inter ſe comparare. Quintilianus lib. 7. cap. 3. 11.

Comparatum eſt ita, (οὕτω πέφυκε,) Id eſt, conſtitutum Terent. Phorm. 1. 1. 7. Quàm iniquè comparatum eſt, hi qui minus habent,
Vt ſemper aliquid addant diuitioribus?

Iniquè comparatum quippiam. Vide Iniquus.

Iniquiſsime comparatum eſt quòd, &c. Cic. pro Cluent. 44.

Comparatum eſt præclarè legibus. Cic. ad Brutũ 12. 3. More maiorum. Idem pro Roſc. Amer. 62.

Natura ita comparatum, ut. &c. Liu. 3. ab Vrbe 291.

Cõparata eſt ita hominũ natura, ut, &c. Terẽt. Heau. 3. 1. 93.

Ratio ita comparata eſt uitæ naturæq; noſtræ, ut alia ætas oriatur ex alia. Cic. de Amicit. 84.

Cõparare inter ſe, pro Cõſtituere. Liu. Cũ. Tribuni ſpleb. actũ, ut compararent inter ſe, qui duo cum legatis irent.

Sortiri & comparare inter ſe. Liu. lib. 4. ſecundi belli Punici 44. Decretumq; omnium primum, ut Conſules ſortirẽtur compararentq; inter ſe, uter Cenſoribus creandis comitia haberet, priuſquam ad exercitum proficiſceretur.

Comparatio] (σύγκρισις, παραβολή,) Verbale, Idẽ quod apparatus. ut Cõparatio noui belli. Cic. pro Lege Manil. 5.

Nihil ſua cõparatione diminuere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 26.

Comparatione diſciplinaq; dicẽdi in patronorũ numerũ peruenire. Ci. de Claris Orat. 143. paulò antè apparatũ dixit.

Comparatio, Acquiſitio. ut Comparatio uoluptatis. Cice. 2. de Finibus 146. Idem pro Muræna 42. Non placet mihi inquiſitio cãditati prænuncia repulſæ: nõ teſtiũ potius, quàm ſuffragatorum comparatio. Budæus.

Comparatio criminis quid ſit, declarat Cice. 1. de Inuent. 23. Comparatio eſt, inquit, quum aliud aliquod factum rectũ, aut utile contenditur, quod ut fieret, illud, quod arguitur, dicitur eſſe commiſſum.

Cõparatio Latinè, analogia Græcè dicitur. Ci. de Vniuerſ. 17.

Criminis comparatio inuenta & adornata ab aliquo. Cic. pro Cluent. 152.

Conſtringi comparatione. Cic. de Vniuerſit. 20. Id eſt, coniunctione, uel proportione. Sic enim ipſe Cicero docet paucis antè uerſibus.

Comparatio, Aſsimilatio. Plin. epiſt. 150. Sed quum lego, ex comparatione ſentio quàm malè ſcribam.

Contentio & comparatio de duobus honeſtis. Cic. 1. Offic. 83. Ibidem 212.

Parium comparatio nec elationem habet, nec ſubmiſsionem: eſt enim æqualis. Cic. Topic. 37.

Similium comparatio. Quintil. lib. 1. cap. 6. 3.

Vtilitatum comparationes. Cic. 2. Offic. 130.

Cum ſcriptis alienis comparatio orationis alicuius. Cicero 1. de Orat. 135.

Difficiles ad iudicandum comparatione res. Cicero Planco, libro 10. 5. 1.

In comparatione uis rerum cernitur. Cic. Topic. 36.

Ducere comparationem una uia. Quintil. lib. 7. cap. 3. 17.

De comparatione aliquarum rerum diſſerere. Cic. 1. Offic. 18.

Ad

Ad eandem inter ſe comparationẽ conficiunt ſpacia ſtellæ. Cic. 2. de Nat. deor. 74.

Comparatio, Conſtitutio. Liu. His Volſcis ſine ſorte, ſine comparatione prouincia data eſt.

Comparatè, Aduerb. (συγκριτικῶς,) Cic. in Topic. 45. Quum autẽ quæritur quale quid ſit, aut ſimpliciter quæritur, aut comparatè, &c.

Comparabilis, & hoc comparabile, pen. corr. (συγκριτικός,) Cic. 1. de Inuen. 65. Comparabile autem eſt, quod in rebus diuerſis ſimilem aliquam rationem continet.

Simile & comparabile. Cic. 1. de Inuent. 58.

Species comparabilis. Cic. 1. de Inuent. 58.

Comparatiuus] pen. prod. (συγκριτικός,) Adiectiuũ, Dicitur quod æquat. Vnde dicimus Comparatiuum gradũ, cuius propriũ eſt ſuperare poſitiuũ in ea qualitate, quã obtinet, licet quandoq; pro poſitiuo ponatur, nõnunquã etiam ſuperlatiuũ excedit, ut apud Liuiũ 4. ab Vrbe, Rem utilem peſsimo exemplo, peiore conſilio eſt aggreſſus. De hoc conſule Grammaticos, maximè autẽ Priſcianum & Vallam.

Iudicatio comparatiua, Vox rhetorum. Cic. 2. de Inuent. 178.

Compaſco] compaui, compaſtum, (συννέμομαι) compaſcere, propriè dicitur de gregibus, aut armentis, dum ſimul paſcunt. Varro primo de Re ruſt. cap. 2. 5. Colonus in agro ſurculario ne capras compaſcat. In emendatioribus codicibus legitur, Ne capra natum paſcat. Plin. lib. 9. cap. 54. 2. Nondum Britannica ſeruiebant littora, quũ orata Lucrina nobilitabat: poſtea uiſum tãti in extrema Italia petere Brunduſium oſtreas: ac ne lis eſſet inter duos ſapores, nuper excogitatum, famem longæ aduectionis à Brunduſio, cõpaſcere in Lucrino.

Compaſcor] (συννέμομαι,) Paſsiuũ Varro 1. de Re ruſt. ca. 53. Meſſe facta, ſpicilegium uenire oportet, aut domi legere ſtipulã: aut ſi ſunt ſpicæ raræ, & operæ caræ, cõpaſci.

Ius compaſcendi habere. Scæuola in l. Teſtatrix. §. Plures. ff. Si ſeruitus uendicetur, Plures ex Municipib. qui diuerſa prædia poſsidebant, ſaltum communem, ut ius compaſcendi haberent, mercati ſunt.

Compaſcuus] (σύννομος,) Adiect. ut Cõpaſcuus ager, Relictus ad paſcendũ communiter uicinis, inquit Feſtus. Cic. in Tropic. 7. Si compaſcuus ager eſt, ius eſt compaſcere.

Ius compaſcuũ, pro Cõpaſcendi. Scæuola in l. Teſtatrix. §. finali. ff. Si ſeruitus uendicetur. Item quæro, an quũ pars illorũ propriorum fundorum legato ad aliquem tranſmiſſa ſit, aliquid iuris ſecum huiuſmodi compaſcui traxerit.

Compello] compellas, (κοινολογοῦμαι, ἐντυγχάνω,) compellare, Alloqui. Cic. poſt reditum in Senatu 10. Neq; ſolum id dixit, ſed quos ei commodum fuit, compellauit.

Compellare & loqui. Cic. ad Atticum, li. 13. 281. 3. Quare da te in ſermonem, & perſeca, & confice, excita, compella, loquere, ut te cum illo Scæuola loqui putes.

Blandè compellare uirum. Plaut. Pœnul. 9. 72.

Magnificè compellare aliquem. Vide Magnus.

Nominatim compellare. Cic. pro Domo ſua 29.

Vltrò uerbis amicis compellare. Virg. 2. Aeneid. 75.

Carmine compellare. Catul. epig. 59. 5.

Dictis compellare aliquem. Ouid. 8. Meta. 159.

Multo honore compellare aliquem. Id eſt, honorifice. Virg. 3. Aen. 45. Lege cõpellare aliquẽ. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6.

Cõpellari nomine. Liu. 10. ab Vrbe 139. Idẽ 3. bel. Pun. 216. Taureã nomine cõpellauit, congrediq; ubi uellet, iuſsit.

Queſtu aliquem compellare. Valer. lib. 2. Argon. 81.

Voce compellare. Virg. 5. Aeneid. 33.

Notis uocibus aliquem compellare. Id eſt (ait Seruius) amicabilibus. Virg. 6. Aeneid. 100.

Compellare in concione, Obiurgare & accuſare apud populum. Cic. ad Atticum, lib. 2. 17. 2.

Compellare, (προσκαλεῖσθαι,) pro Probroſe appellare, inceſſere, euocare. Cic. 3. Philipp. 136. Item etiam Qu. Ciceronem fratris mei filium compellat edicto: nec ſentit amens cõmendationem eſſe compellationem ſuam. Cõpellat edicto, id infamando cauſam appellat.

Compellari iniurijs. Cic. Lent. lib. 1. 9. 8.

Non ſatis dignè ab aliquo compellari. Gellius lib. 19. cap. 1.

Compellatio [Verbale. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 5. Itaque crebras uel potius quotidianas compellationes meas non tulit, ſeq; in urbem recepit inuitus. Id eſt, obiurgationes & conuicia.

Compello] compellis compuli. penul. correp. compulſum, (συνάγω, κατείργω, βιάζομαι, συνελαύνω, συνωθέω,) compellere, Propriè eſt in unum locum, uel diuerſa, uel diuerſorum animalia cogere, inquit Seruius.
Compulerantq; greges Corydon, & Thyrſis in unum. Virgil. 7. eclo.

Diſpellere, & Compellere, contraria. Plaut. Aſin. 12. 148.
– qui hoſce amores Noſtros diſpulſos compulit.

Cõpellere & Expellere, contraria. Cic. in Piſonẽ 11. Me domo mea expuliſtis, Cn. Pompeium domum ſuam compuliſtis.

Domũ aliquẽ ui & armis compellere. Cic. pro Milone 54.

Compellere in lethargũ. Id eſt, cauſam eſſe lethargi. Celſus lib. 3. cap. 18. Aſclepiades ea ſuperuacua eſſe dixit; quoniam in lethargum ſæpe compellerent. Intelligit autem Celſus decoctos papaueris cortices creare lethargũ, ſi ex ea aqua ſubinde ſpongia os & caput foueantur.

Compellere in plagas. Plaut. Pœnul. 9. 35.

Compellere oſſa in ſuam ſedẽ. Celſus lib. 8. cap. 1. Id eſt, quod uulgus chirurgorum dicit reponere in ſuum locum.

Cõpellere & congregare in unum locũ. Cic. 1. de Inuent. 4.

Compellere lanam in auram. Celſus lib. 6. cap. 7.

Compellere, Cogere, uim facere. Plaut. Bacch. 15. 5. Compuli, & perpuli, mihi omnia ut crederet.

Gregem compellere uiridi hibiſco. Virg. 2. eclog. 5.

Ad bellum nos compulit regni cupido. Ouid. 5. Metam. 44.

Compellere aliquem ad laqueum. Plin. lib. 36. cap. 5. 2.

Ad mortẽ tyrannum cõpellere. Quintil. lib. 7. cap. 4. 6. & 8.

Ad rapinas agmina compulimus. Lucan. lib. 7. 20.

Cõpellere in anguſtia et Stoicorum dumeta orationem. Cic. 4. Academ. 200.

Compellere in oppida, uel intra mœnia. Liu. 3. ab Vrbe 13. Idem 4. ab Vrbe 247.

Compellere in eundem metum. Liu. 5. bel. Pun. 167.

In mortem aliquem compellere. Quintil. lib. 7. cap. 4. 5.

Compellere in ſocordiam. Colum. lib. 11. cap. 1. 10.

Compulſus] Participium, (συνωθισμένος,) Cic. pro Marcel. 8. Omnes enim qui ad illa arma fato ſumus neſcio quo Reip. miſero funeſtoq; compulſi.

Ventis compulſus. Virg. 1. Aeneid. 116.

Compulſo] compulſas, Frequentatiuũ probat Calepinus ex Columellæ loco, lib. 1. cap. 5. 4. de aqua, Eandẽq; ſemper mare cõſpicit, compulſatur, ac fluctu cõſpergitur. Vbi nunc ſic legimus, Eademq; ſemper mare rectè conſpicit quũ pulſatur, ac fluctu reſpergitur.

Compelluceo] (συνδιαφαίνομαι) cõpellucere. Vnde cõpellucidus, pen. corr. Plaut. Perſa. 3. 40. Nihil eſt macrum nihil è nigro compellucidum.

Compendium] huius cõpẽdij, (ἐπιτομή, σύνοψις, συντομία) appellamus quod parſimonia quadam ſeruamus: ſicut econtrario Diſpendium, quod uel incuria, uel negligentia, uel immoderatione diſpendimus. Budæus.

Compendium] (ὠφέλημα,) Lucrum eſt temporis,pecuniæ,& operæ.Plin.lib.17.cap.22.5. Subtilitas parſimoniæ compendia inuenit,quũ uinea in paſtinato ſeritur obiter ſeminarium faciendi. Cic.pro Flac.5. Id eſt,reus auaritiæ, qui in uberrima re turpe compendium effugit. Cicero 3.Offic.83.

Quæſtus & cõpẽdiũ.Cic.4.Verr.4.Illa partim mercibus ſuppeditandis cum quæſtu,compendioq́; dimittit.Idem 5.Verr. 90.In quæſtu ſunt,compendioq́; uerſati.

Compendium pro Itinere abbreuiato.Plin.lib.5.cap.5.8.Compendium uiæ quatridui deprehenſum eſt.

Compendium operæ.Plin.lib.17.cap.23.15.Pampinari eam non eſt moris:& hoc compendium operæ eſt.

Syllabis nullum compendium eſt. Quintil.lib.1.cap.1.21.

Timidæ compendia uitæ.Stat.lib.2.132.

Durum,arduumq́; compendium. Quintil.lib.4.cap.2.34.

Addere uel ponere aliquid ad compendium.Vide Addo.

Conferre uerba ad compendium,Idem.Plaut.Mil.

Ductus compendio iter deſerit.Quintil.lib.2.cap.13.11.

Compendium dictis facere,Idem.Plaut.Capt.17.12.

Compendio uerba multa iam faciam tibi.Plaut.Bacchid.4.6.

Compendium errationis facere.Plaut.Rud.4.89.

Compendium pultandi facere.Plaut.Pſeud.9.12.

Subtilitas parſimoniæ cõpẽdia inuenit.Plin.lib.17.ca.22.4.

Breuia docendi cõpendia mõſtrare. Quintil.lib.1.cap.1.18.

Morari aliquem compendio.Quintil.lib.1.cap.4.17.

Eſſe compendio pro Eſſe lucro.Africanus in l.Videlicet.ff. Ex quibus cauſis maiores,Videlicet ne cui officium publicũ uel damno uel compendio ſit.

Cõpẽdij facere, pro Breuiter dicere,uno uerbo abſoluere, uel tacere.Auſonius Symmacho,nõ procul à fine ſectionis tertiæ,Hæc ad literas tuas reſponſa ſint,cætera quæ noſcere habes,compendij faciam.Budæus.

Compendifacio] (κερδαίνω,) Verbum apud Plautũ Perſa.15.2.Nam ego hodie compendifeci duos panes in dies. Idem Moſtel.2.57.Orationis operam compendifacito.

Compendioſus] pen.prod. (λυσιτελής,) Vtilis.Colum. lib.1. Quod & per partes nonnunquam damnoſum eſt in ſumma tamen fit compendioſum.

Compendioſum iter,id eſt,breuis uia.

Compendiarius] (σύντομος) Adiectiuũ,Breuis,quòd ea quæ ſimul penduntur,celerius expediãtur.Cic.2.Offi.60. Quanquã præclarè Socrates hanc uiã ad gloriã proximã, et quaſi cõpendiariam dicebat eſſe,ſiquis ita ageret,ut qualis haberi uellet,talis eſſet.Sic apud Pliniũ,li.35.c.10.43

Compendiario] (συντόμως) Aduerbium,uel ſubintellecto ſubſtantiuo Itinere.Seneca epiſt.120.Ad maximas diuitias te compendiario ducam.Item 74. Te in cœlum compendiario uoco.

Compenſo] compenſas,compenſare, (ἀνταμείβομαι, ἀνταλλάσσομαι,) Quaſi ſimul ponderare,retribuere.Cic.pro Muræna 65.Atq; hæc à nobis petũt omnia: neq; ulla re alia,quæ à nobis conſequuntur,niſi opera ſua cõpenſari putant eſſe. Id eſt,quaſi remunerari. Sic idẽ 2. de Finib.154.

Diſſoluere & compenſare damna.Cic.7.Verr.27.

Compenſare grauitatem ſupplicij. Valer. Max. lib.1. tit.22. De Dionyſio tyrãno.Lento enim gradu ad uindictã ſui diuina procedit ira,tarditatẽq; ſupplicij grauitate cõpenſat.

Paucitatem pedum grauitatis ſuæ tarditate compenſat.Cicero in Orat.125.

Ocio compenſare Reip.turpitudinem.Cice.Att.lib.7.136.3.

Vitium compenſare uel facultate,uel copia.Cic.in Orat.136.

Compenſare cum. Cic. in Piſonem 58. Sed ſit offenſus primo, nonne compenſabit cũ uno uerſiculo tot mea uolumina laudum ſuarum?

Rationes ſuas compenſare cũ re aliqua.Cice.2.de Finib.158.

Voluptatem cum maximis curis & laboribus compenſare. Cicero 5.de Finib.87.

Cõpẽſabatur cũ ſummis dolorib.lætitia. Cic.2.de Finib.156.

Pedibus compenſari pecuniam.Cic.pro Flac.56.

In cauſam iudicati compenſari. Vlpianus in l.Eleganter. §. Si poſt rem.ff.de Condictione indebiti, Retineri tamen atque compenſari in cauſam iudicati,quod ob talem tranſactionẽ ſolutum eſt,poteſt.

Dolus compenſandus ab utraq; parte.Vlpianus in l.Ex hoc edicto.§. Sed etſi ſtipulator. ff. De eo per quem factum erit, quominus in iudicio ſiſtat,Si ſtipulator dolo promiſſoris,et promiſſor dolo ſtipulatoris impeditus fuerit quominus ad iudicium ueniet: neutri eorũ Prætor ſuccurrere debebit ab utraq; parte dolo compenſando.

Labores compenſati gloria.Cic.3.de Orat.8.

Vitia ſenectutis diligentia compẽſanda ſunt.Cic.de Senect.32.

Compenſare,Contrahere,abbreuiare,ut annotant interpretes in Senecæ illud Hippol.1.14.Hac hac pergam,quà uia lõgum compenſat iter.

Compenſatio,(ἀνταλλαγή,) Verbale.Eſt(inquit Modeſtinus) in l.prima.ff.de Compenſationibus, debiti & crediti inter ſe contributio.Cic.5.Tuſcul.135.Itaq; hac uſurum compẽſatione ſapientem,ut uoluptatem fugiat.

Comperendino] comperendinas,pen.corr.(ἀναβάλλομαι,) cõperendinare,Procraſtinare,differre in longum, & diem de die ducere.Cic.2.Verr.21.Tua ratio eſt,ut ſecũdum binos ludos mihi reſpondere incipias:mea, ut ante primos ludos comperendinem.

Comperendinare reum,id eſt,differre ſententiam rei.Budæus. Cõperendinati rei dici poſſunt in cauſis criminalibus,quos curia dimiſſos fide ſua eſſe uoluit, hoc eſt, quos ſuæ ipſorũ cuſtodiæ commiſit, ut aut urbem carceris loco iuſti habeãt, aut priuatã aliquã domũ:ut fit interdum ex perſonarũ dignitate,& genere cauſarum. Comperendinati aũt ideo dicĩ poſſunt, quia non planè abſoluti ſunt,ſed ueluti uadimonio quodã obſtricti,uel quia nondum cõperta ſatis crimina,uel quia nondũ ſe innocentes approbauerũt.Cic.6.Verr.29. Videre hominis amentiã. Poſtea quàm eſt cõperendinatus, quũ iã pro damnato,mortuoq́; eſſet,ludis Circẽſibus mane apud Siſennã uirum primariũ quũ eſſent triclinia ſtrata,argentũq́; expoſitũ,& contẽplari unumquodq́; ocioſe,& cõſiderare cœpit. Mirari ſtultitiã alij,&c.alij amentiam. Cui comperendinato quum tã multi teſtes dixiſſent, quicquam illorũ ueniret in mentẽ?Comperendinatum Verrem,id eſt, qui in ſecundam actionem impetrauerat iudicium differri, Cicero damnatum inuidioſe appellat, propter ingentia crimina teſtimoniaq́; prementia,& præiudicia ab ipſo multis rebus de ſe facta:utpote qui accuſatus Repetundarũ, quòd Siciliam prouinciã argẽteis uaſis cælatiſq́; ſpoliaſſet: tamẽ temperare ſibi apud Siſennam nequiuiſſet, quin cupiditatẽ illã prænimiã cælatæ ſupellectilis ingenitam ſibi proderet. Hactenus Budæus.Cic.3.Verr.57.Verum ut opinor Glaucia primus tulit,ut comperendinaretur reus.

Comperendinatio] (ἀναβολή, ὑπερημερία,) Verbale, Eſt mutua denunciatio (inquit Aſconius in 3.cõtra Verrẽ) in perendinum diem: uidelicet ne alter litigatorum fugitator fortaſſe cauſari poſſit, quum in rem præſentem uentum eſt, ſe imperatum ueniſſe. Cuiuſmodi eſt illa denunciatio, qua litigatores in parlamento noſtro utuntur,quum audientiam à præſidibus impetrarunt, ne alter ignorantiã excuſare poſſit,ſi ex tẽpore reſpondendũ ſit. Hæc Budæus. Appellatur etiam apud Iureconſultos Condictio.Plin.epiſt. lib.6.

lib.6.88.b.Nos legib. ipſis iuſtiores,quæ tot horas,quæ tot dies, tot comperendinationes largiuntur? Gellius lib.14. cap.2.1.atq; in rerũ quidẽ diffuſionibus cõprehendinationibusq́;, & alijs quibuſdã legitimis in rebus ex ipſa lege Iulia,& ex Sabini Maſſurij,& ex quorundã aliorũ Iuriſperitorum commentarijs commoniti & adminiculati ſumus.

Comperendinatus] huius cõperendinatus, (ἀναβέβλησις,) Cic.3.Verrin.17.Adimo enim cõperẽdinatum, quod habet lex moleſtiſſimũ, bis ut cauſa dicatur. Vbi Aſconius. Cõperendinatum, inquit, pro comperendinatione poſuit. Et eſt ſenſus,Aufero uobis moleſtiam bis dicendi, &c. Cice. de Claris Oratorib.43.

Comperio] comperis,comperi,pen.corr.cõpertum, (καταλαμβάνω, πληροφοροῦμαι, φωράω.) comperire,à Pario compoſitum, ſignificat inuenire.Terent.And.1.1.63. -item alio die Quærebã: comperiebã nihil ad Pamphilũ, &c.Ouid.epiſto.5.26.

Vnde hæc compererim tam bene quæris? amo.

Horam ſuam genitalem comperire.Tacit.lib.5.

Comperi certò.Terent.Eunuch.5.1.9.

Reperire aliquid certi & comperire.Cic.4.Academ.115.

Manifeſto cõperire et manu tenere.Cic.de Claris Orato.152.

Ex multis audiui: nam comperiſſe me non audeo dicere. Cice. Antonio,lib.5.5.4.

Certis autoribus aliquid comperire.Cic.Att.lib.14.305.2.

Cõperire de re aliqua. Terent.And.1.3.6.Primũ iam de amore hoc comperit.Id eſt, certum habet Chremes Pamphilum amare Glycerium.

De eo tibi compertum erat.Salluſtius in Ciceronem 2.

Comperire ex. Teren. Heau.1.1.69.Vbi cõperi ex ijs, qui ei (fuere cõſcij

Comperire per aliquẽ Cæſar 4.bel.Gal.531.

Comperire certis indicijs rẽ nõ eſſe uanã.Liu.4.bel.Pun.110

Comperire teſtibus.Cic.pro Cluentio 99.Nihil ſe teſtibus, nihil tabulis,nihil graui aliquo argumento comperiſſe, nihil deniq; cauſa cognita ſtatuiſſe dicent.

Diſpicere & comperire rem aliquam dicitur,qui primus obſeruauit.Catul.epig.61.2.

Cõpertũ eſt mihi,& exploratũ eſt mihi,idẽ eſt quod Scio per inueſtigationẽ.Similiter Cõperi,et explorauí.Hæc Valla li.5

Afferre compertum.Vide Affero.

Non bene compertum eſt.Lucan.lib.2.65.

Habere compertum de re aliqua.Cic.pro Cluent.100.

Compertum aliquid habere.Cic.pro Fonteio 16.

Compertũ oculis.Liu.9.bel.Pun.111.Id eſt,quæ ipſi uidimus.

Compertũ,id maxime radicibus prodeſſe.Plin.lib.12.ca.1.5.

Compertus] (φωραθείς,) Participiũ, ſiue Nomen ex participio.ut cõpertus in ſtupro,Sueton.in Tib.Cæſare ca.35.

Manifeſto cõpertũ atq; deprehẽſum facinus. Vide Manifeſtus.

Cognitum & compertum habere.Cic.pro Cluent.103.

Fine comperto Auguſti,id eſt,perſpecta & cognita morte Auguſti.Tacit.lib.2.

Iniuria comperta.Stat.lib.2.Achill.48.

Vtilitas comperta.Ouid.1.Faſt.55.

Compertus ſtupri.Liu.2.bel.Pun.233.Tum quòd duæ Veſtales eo anno Opimia atq; Floronia ſtupri cõpertæ. Idẽ,Quũ ſacrilegij compertos in uinculis Romam miſiſſet. Idem, Iuuenem nullius probri compertum.

Flagitij compertus homo.Tacit.lib.1.

Compertus,cum infinitiuo apud Suetoniũ in Auguſt. Proculũ ex acceptiſſimis libertis mori coegit,compertum adulterare matronas.

Comperto] abſolute,id eſt quũ cõpertũ eſſet.Tacit.lib.3. Neq; dum cõperto,quos illa uis perculiſſet. Liu.lib.1.Dec. 4. Satis comperto Herduæam petituros Romanos. Labolenus in Leg.Pãdonius.§.Pro hærede.ff.De acquirenda hæreditate,Pro hærede geſſiſſe filium placuit,qui moriens, cõperto matrem ſuam inteſtatam deceſſiſſe,&c.

Comperior] comperiris,(εὑρίσκω,) comperiri,Deponens autore Diomede.Eſt ex opinione colligere,& pro explorato cõpertũ habere. Salluſtius in Iugurtha,Sed ego cõperior Bocchum magis Punica fide, quàm ob ea quæ prædicabat, ſimul Romanos & Numidam ſpe pacis detinuiſſe. Quæ lectio hodie quoq; manet integra.

Compernis] huius compernis,m.& f.gen.dicitur,autore Pompeio,homo qui longis eſt pedibus,& genubus plus iuſto coniunctis.Nonius,Compernes,dicuntur lõgis pedibus. Luci.li.17. Saty. Compernem aut uaram fuiſſe Amphitryonis coniugem Alcmenam.Plaut.Milit.10.127.Aut uarũ, aut ualgum,aut compernem,aut Petum.

Compes] compedis,pe.corr.fœ.gen.(πέδη, ποδοκάκη) Inſtrumentum quo pedes uinciri ac irretiri ſolent. Plautus Capt.12.64.Vbi ponderoſas,craſſas capiat cõpedes.Ibidẽ 19.28.Terent.Phorm.2.1.19.Molẽdum uſq; in piſtrino, uapulandum,habendæ cõpedes.Martial.lib.5.75.in Zoilum,Has cum gemina compede dedicat catenas.

Cõpedes corporis.Cic.1.Tuſcul.118.Nam qui in compedibus corporis,ſemper fuerũt,etiã quũ ſoluti ſunt,tardius ingrediuntur.

Craſſæ compedes.Vide Craſſus.

Dura compede peruſtus crura.Horat.Epod.4.1.

Grata uinctus compede.Horat.4.Carm.ode 11.5.

Per compedem amplexus intelligit,& amoris uincula.

Niuali compede uinctus Hebrus.Id eſt,aſtrictus glacie.Horat, 1.epiſt.3.1.

Exoluta compede Saturnus,id eſt,liber & uacuus omnibus curis.Stat.1.Sylu.6.1.Per Saturnũ, intelligit feſta Saturnalia

Impingere compedes alicui.Vide Impingo.

Tenere aliquem in compedibus.Horat.1.Epiſto.17.16.

Ex Compedibus atq; ergaſtulo.Cic.pro Rabirio 14.

Compedes,faſces laureati. Cic. Attico.li.8.147.9.Age iã has cõpedes,faſces inquã hos laureatos ecferre ex Italia, quàm moleſtũ eſt? Ecferre, uetuſta eſt orthographia, pro efferre.

Compedes,etiã geſtamina muliebria.Plin.lib.33.cap.12.1. Argentum ſuccedit ex re aliquando & auro, luxu fœminarũ plebis compedes ſibi ex eo facientium, quas induere aureas mos triſtior uetat.Budæus.

Compeda] compedæ,(πέδη,) Antique.Varro Pharmenone, Lepuſculi timentes hoc quadrangulum dedit Diana rete,nexile,aut uiſcum fugæ,lineamq́; compedam.

Compedio] compedis,pen.corr.compediui,compeditum, (πεδάω,) Compedire,Pedes ligare,& uincire. Varro Flexabulis,Domo eo intro,& pedes corrigijs compedio.

Compeditus(πεδήτης) Participiũ.pen.prod. Plaut.Capt. 16.22.In lapidicinas compeditũ condidi.Cato cap.56.

Compeſco] compeſcis,compeſcui, (συστέλλω, συνείργω,) compeſcere,Eſt,inquit Feſtus, unà paſcere, & in uno loco ac uelut in eodem paſcuo continere.

Compeſcere,Coercere,quaſi intra paſcua continere,nec uagari permittere.Cui opponitur Diſpeſco, pro Gregem diduco.Plin.lib.14.cap.20.3.Ediuerſo crapula compeſci feritatem nimiam.Idem.lib.20.cap.7.9.

Ira leonum compeſcitur.Ouid.4.Triſt.eleg.5.8.

Auro aliquem compeſcere, Prohibere muneribus ab inſtituto. Valer.lib.1.Argonaut.69.

Catenis compeſcere aliquem.Ouid.epiſt.19.17.

Animum compeſcere catena.Horat.1.Epiſt.2.13.

Compeſcere aliquem compedibus.Ouid.epiſt.14.17.

Pœnis compeſcere aliquem.Horat.1.Serm.Saty.8.7.

Culpã ferro compeſcere.Virg.de ouibus loquẽs 3.Georg.92.

Continuò culpam ferro compeſce: priuſquam

Dira per incautum ſerpant contagia uulgus.

Curas compeſcere. Ouid. 1. de Remed. Amo. 14.

Damna compeſcere cantu. Stat. lib. 3. Sylu. 3. 9.

Impiam dextram compeſcere. Senec. Herc. fur. 6. 37.

Dolores compeſcere. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 1.

Equum celerem arcto fræno cõpeſcere. Tibul. li. 4. eleg. 1. 19.

Famem compeſcere. Senec. Hippol. 4. 32.

Veneris faſtus compeſcere. Propert. lib. 3. eleg. 17. 1.

Flammam mero compeſcere, id eſt, ebrietate uenerẽ extinguere. Ouid. epiſt. 15. 47.

Flammas amoris, nefaſq; compeſcere. Senec. Hippol. 2. 17.

Fluctus compeſcere dicitur Neptunus, et Dij Marini. Ouid. 1. Triſtium eleg. 2. 18.

Ripis compeſcere Fluuium. Silius lib. 3. 121.

Frondes uere nouo compeſcere, Remorari, retardare. Valer. lib. 6. Argon. 31.

Fugam alicuius compeſcere. Claud. de bello Get. 64.

Furores compeſcere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 9.

Gaudia compeſcere lacrymis. Claud. 2. in Eutrop. 29.

Gemitus compeſcere. Stat. lib. 12. Thebaid. 73.

Ignes compeſcuit igne Iuppiter, id eſt, incendium fulmine ſedauit. Ouid. 2. Metam. 63.

Compeſcere incendia. Plin. epiſt. 250.

Digito compeſce labellũ, Prouerbium apud Iuuen. Saty. 1. 17.

Luxuriantia compeſcere. Horat. 2. Epiſt. 2. 25.

Mentem compeſcere, id eſt coercere cupiditatem. Horatius 1. Carm. ode 16. 5.

Minas cõpeſcere. Silius lib. 4. 26. Valer. lib. 1. Argonaut. 22.

Mores rabidos compeſcere. Ouid. 3. de Arte 100.

Timor compeſcit officiũ, id eſt, Timor in cauſa eſt quo minus liberè fungar meo officio. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 13.

Pennas alicuius compeſcere, id eſt, uolatum inhibere. Ouid. 2. de Arte 20.

Cõpeſcere tumẽtes populos. Plin. in Panegy. 133.

Querelas compeſcere. Lucret. lib. 3. 194.

Ramos fluentes compeſcere. Virg. 2. Georg. 74.

Riſum cõpeſcere. Hora. 2. Serm. Saty. 8. 13. Ouid. epiſt. 16. 33

Sitim compeſcere unda. Ouid. 4. Metam. 21.

Triſtitiam compeſcere. Ouid. 9. Metam. 80.

Verba compeſcere. Senec. Medea 3. 12.

Compeſcere uitem. Columella lib. 4. cap. 17. 4.

Vndas compeſcere remo. Lucan. lib. 1. 75.

Voces compeſcere. Senec. Herc. Oeth. 11. 2.

Compeſce in illum iniuſtè dicere. Plaut. Bacchid. 8. 59.

Competo] competis, pen. corr. competiui, competitũ, pen. prod. (μετίημι,) competere, Eſt ſimul petere uel, ut autor eſt Nonius, honorem uel coniugium, uel quiduis aliud aduerſus aliquem petere. Plin. de Viris Illuſt. 59. Et unam ſpecioſam duobus competentibus pater puellæ cõditionẽ tulit.

Si uillæ ſitus ita competit, non eſt dubitandum. Columel. lib. 9. cap. 5. 1. Hoc eſt ſi ita poſtulare & requirere uidetur.

Aliquid cum exitu alicuius competere. Tacit. lib. 18.

Competere, (συνάπτειν,) pro Concurrere. Sueton. in Cæſare, cap. 40. Faſtos correxit, iampridem uitio pontificũ per intercalandi licentiam adeò turbatos, ut neque meſſiũ feriæ æſtate, neq; uindemiarum autumno competerent. Budæus.

Competere, pro Simul contingere ſeu accidere. Seneca epiſto. 76. Non quærit æger medicum eloquentem, ſed ſanantem. ſi tamen ita competit, ut idem ille qui ſanare poteſt, comptè de ijs quæ facienda ſunt, diſſerat, boni conſulet.

Competere, Conuenire, & par eſſe. Colum. lib. 4. cap. 10. 2. At ſi cuncta competunt uoto, iuſta eſt altitudo uineæ pedũ quinq;. Idem lib. 2. cap. 19. Inde in rerum æſtimatione (inquit Nonius) hoc illi competit, dicimus.

Actio competit. Paulus in l. Vſufructuario. ff. de Vſufructu & quẽadmodum quis utatur & fruatur, Vſufructuario non ſolùm legis Aquiliæ actio competere poteſt: ſed & ſerui corrupti, &c.

Competo, Conuenio. Plin. lib. 2. cap. 18. Præterquam ubi recti angulorum competunt ictus, Id eſt, coeunt. Budæus.

Competere, pro Deberi. Scæuola in l. Qui habebat. §. Scripti teſtamento. ff. de Manumiſſis teſtamento, Quæro an libertates in teſtamento datæ cõpetierint. Reſpondi ſi teſtator fraudandi conſilium nõ habuiſſet, competere libertates.

Competo, pro in articulum temporis incurro. Trãquil. in Auguſto, Adiurauit ſi cuiuſquam neptium ſuarum competeret ætas, oblaturum ſe fuiſſe. Budæus.

Competere, Valere & quaſi cõpotem eſſe. Salluſt. Si uerò quaſi formidine attonitus, neq; animo, neq; auribus, aut lingua competeret. Nonius.

Competit in hanc rem. Colum. lib. 2. cap. 2. 7. At ubi ſolutior humus eſt, aliquæ fiunt patentes, quædam etiam obcæcantur: ita ut in patentes ora hiantia cæcarum competant. Hoc eſt ita ut foſſarum cæcarum & uelut ſubterranearum ora pertingant perueniantq; in foſſas patentes atq; apertas, & ita uligo humorq; agri per foſſas cæcas in patentes defluat.

Competit in eum actio. Quintil. lib. 3. cap. 6. 8.

Iudex competens. Vlpianus in l. Quum quædam puella. ff. de Iuriſdictione omnium iudicum, Quum quædã puella apud competentem iudicem litem ſuſceperit, &c. Et Tribunal competens, Vlpianus in l. Sed & hæ. §. Non ſolum. ff. de Procuratoribus.

Competitor] pen. prod. (μετίων,) Verbale. Competitores dicuntur, qui in magiſtratibus, officijs, & honoribus petendis concurrunt. Cic. ad Atticum, lib. 1. Epiſt. 1. Competitores qui certi eſſe uidebantur, Galba & Antonius, & Q. Cornificius. Idem 1. Offic. 58.

Competitrix] pen. prod. (μετίουσα,) Verbale fœm. Cice. pro Muræna 38. Nam nos quoq; habuimus ſcenam competitricem.

Competentia] (ἀναλογία,) pro Conuenientia. Gellius lib. 1. Comprehenſa autem menſura Herculani pedis, ſecundũ debitam membrorum omnium competentiam modificatus eſt. Idem lib. 14. cap. 1.

Compilo] compilas, pen. prod. (συλάω, περισυλάω,) compilare, fit à pilo, quod eſt cogo, & in unum condo, inquit Feſtus. Cõpilare hæreditatẽ, hoc eſt fraudare, diripere. Plau. Aſin. 7. 8. Illic homo ædes compilauit. Cice. 1. de Nat. deor. 118. Tot millia latrocinantur morte propoſita: alij omnia quæ poſſunt, fana compilant. Idem 2. de Orat. 149. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 16.

Formidare malos fures, incendia, ſeruos,

Ne te compilent fugientes.

Oſtiatim compilare. Vide Oſtium.

Aerarium exhaurire, Rempub. compilare. Cic. in Vatinium 3.

Compilare ſapientiã alicuius, per translationem. Cic. pro Muræna 22. Inuentus eſt ſcriba quidem Cn. Flauius qui cornicum oculos confixerit, & ſingulis diebus ediſcendos faſtos populo propoſuerit, et ab ipſis cautis Iuriſconſultis eorum ſapientiam compilarit.

Scrinia alicuius compilare. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 24.

Compilatus] (σεσυλημένος,) Qui furtũ paſſus eſt, inquit Nonius.

Compilatio] (σύλησις,) Verbale. Cice. Cælio, lib. 2. 7. 1. Quid? tu me hoc tibi mandaſſe exiſtimas, ut mihi gladiatorum compoſitiones, ut uadimonia dilata & Chreſti compilationem mitteres?

Compingo] compingis, compegi, compactum, (συνάπτω, συμπήγνυμι,) compingere, Cõponere. Cic. de Vniuerſ. 35. Alteraq; natura adiuncta materia temperatione trium partium proportione compacta ſe ipſe conuerſans, quũ materiam mutabilem arripuiſſet.

Componere & compingere. Cic. 3. de Finib. 112. Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcriptius, aut in operibus manufactis tam compoſitum, tamq; compactũ & coagmentatum inueniri poteſt?

Compingere ſolum axibus. Columel. lib. 6. cap. 19. 1. Roboreis axibus compingitur ſolum.

Cõpingere, (συνωθεῖν,) Cõpellere, detrudere. Plaut. Menæh. 20. 38. Et ob eam rem te in carcerem eſſe compactũ ſcio. Plinius de Viris illuſtrib. Amulius ipſam in uincula compegit. Sic Compingere in nauem, Plautus Milit. 4. 33.

Detrudere & compingere in piſtrinum. Cice. 1. de Orato. 25.

Compegerat ſe in Apuliam. Cic. ad Attic. lib. 8. 152. 1. Quaſi in anguſtias compulerat.

Compingere in oculos. Plaut. Menæh. 15. 17.

Compactus] (συμπεπηγμένος,) Participium. Plin. epiſt. 144. a. Vſq; ad nouiſſimam ætatem uiridis, atq; etiam ultra matronalem modũ compacto corpore & robuſto. Vulgus, Bene formatum uocat.

Crura compacta. Varro 2. de Re ruſt. 5. 7.

Fiſtula cõpacta ſeptẽ cicutis. Virg. 2. eclog. 8. Id eſt, cõiũcta, ut Turrim compactis trabibus quam eduxerat ipſe. Seruius.

Membra compacta. Lucret. lib. 5. 184.

Cõpactũ, pro Cõuento uel cõpromiſſo. Sueton. in Iulio, Productusq; pro Roſtris autores ex compacto nominare.

Compacto, uel de compacto aliquid agere, id eſt, ex compoſito. Plaut. Capti. 8. 25. Liu. 5. ab Vrbe 52. Vt multo ueriſimilius ſit, cõpacto eã rẽ et cõmuni fraude Patriciorũ actã.

Ex compacto. Vide Ex.

Compactio] (σύμπηξις,) Verbale. Cic. 5. de Finib. 58. Videamus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus ualida ſeruari: quod contingit animalibus ſenſuum diſtributione, & quadam compactione membrorum.

Compactilis] & hoc compactile, pen. corr. (συμπηκτός) Quod compactum eſt, Plin. lib. 8. cap. 16. 4. Idem lib. 11. cap. 18. 1. Optimæ apes breues, uariæq;, & in rotunditatem compactiles.

Trabes cõpactiles Vitruuius lib. 4. cap. 7. appellat ſubſcudibus cõpactas. Et lib. 10. ca. 17. Cõpactiles poſtes. Budæus.

Compitum] compiti, pen. corr. (σύνοδος,) Idem quod quadriuium. Virg. 2. Georg. Præmiaq; ingentes pagos, & compita circum. Vbi Seruius, Cõpita, id eſt, per quadriuia, quæ compita appellantur, ab eo quòd multæ uiæ in unam confluunt. Liui. 7. bel. Pun. 18.

Compitus] maſculino genere, apud Varronẽ de Scenicis originibus lib. 3. Vbi cõpitus erat aliquis. Cæcilius Tyche, ubi adijcientem compitum. Nonius.

Frequentia compita, id eſt, referta frequenti populo. Horat. 2. Ser. Sat. 3. 5.

Secta cõpita in ternas uias. Ouid. 1. Faſt. 29.

In compitis auctionari. Cic. 1 de Lege Agraria 4. Vt in atrijs auctionarijs potius quàm in triuijs aut in cõpitis auctionentur.

Verbenis compita uelare. Propert. lib. 4. eleg. 3. 12.

Circum compita currere. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 56.

Circum pagos & compita. Virg. 2. Georg. 77.

Compitalis] Adiect. Sueton. in Auguſt. ca. 31. Cõpitales lares ornare bis anno inſtituit uernis floribus & æſtiuis.

Compitalia, cõpitaliorũ, Subſtantiuũ. Feſta quæ in cõpitis peragebantur, inquit Feſtus: quæq; Conſules uel Prætores pro arbitrio indicebant. Hinc Cõpitalitius dies, in quo huiuſmodi feſta peragebantur. Varro de Lingua Latina autor eſt, Compitalia eſſe dies attributos laribus. Cato cap. 5. 2. Rem diuinã niſi cõpitalibus in cõpito aut in foco ne faciat. Cic. ad Att. lib. 2. 18. 5. Tu pridie compitalia memento.

Compitalitius] aliud adiectiuum. ut Cõpitalitius dies. Cic. ad Att. lib. 7. 127. 3. Ego quoniã IIII. Nõ Ianuar. cõpitalitius dies eſt, nolo eo die in Albanũ, uenire moleſtus familiæ.

Compitalitiæ ambulationes. Cic. ad Atticum, lib. 2. 18. 5.

Ludi compitalitij. Cic. in Piſ. 5.

Compitalitia, compitalitiorum, Subſtantiuum. Cice. in Piſo. 5. Tu quum in Calendas Ianuarias compitalitiorum dies incidiſſent, Sext. Claudium, &c.

Complaceo] complaces, pen. corr. complacui, complacitum, (ἀρέσκω, εὐδοκέω,) complacere, Idem quod bene uel uehemẽter placere. Terent. And. 4. 1. 21. Poſtquã me amare dixi, complacita eſt tibi.

Complacitum eſt. Plaut. Amphit. 3. 104. Idem Ruden. 5. 2. Hoc deo complacitum eſt.

Conſilium complacitum & acceptum. Gellius lib. 18. cap. 3.

Complaco] complacas, pen. prod. (ἐξιλάσκω,) complacare, Idem quod placare. Cato apud Gellium lib. 7. cap. 3. In principijs autem, inquit, patroni, qui pro reis dicunt, conciliare ſibi & complacare iudices debent.

Complaudo] complaudis, complauſi, complauſum, (ἐπικροτέω,) complaudere, Plauſu certatim comprobare. Cice. de Amicitia 24. Stantes complaudebant in re ficta. Hoc eſt fauebant, ut ſpectatores in theatro ſolebant. Quædam uerò exemplaria legunt plaudebant.

Complano] complanas, pen. prod. (ὁμαλύνω,) complanare, Idem ſignificat quod planare. Cato cap. 151. 2. Id bene tabula, aut manibus, aut pedibus complanato.

Complanare domum alicuius, pro deſtruere & ſolo æquare. Cic. pro domo ſua 77.

Complanare opus, Perficere. Extremam manum operi imponere. Cæſar.

Complector] complecteris, complexus ſum, (συμπλέκομαι, ἀμφιπλέκω, περιέχω,) complecti, Simul uel totũ brachijs uel alia quauis re includere. Teren. And. 1. 1. 102. Accurrit: mediam mulierem complectitur.

Floribus & umbra dulci eum complectitur amaracus. Virg. 1. Aeneid. 140.

Dextram complecti alicuius. Virg. 8. Aeneid. 100.

Gremio aliquid complecti. Virg. 5. Aeneid. 7.

Hoſtis hoſtem complectitur. Lucan. lib. 3. 138. Id eſt, complexu forti tenet.

Iuſtum, pium, religioſum, cæteraq; his ſimilia honeſto complectimur. Quintil. lib. 2. cap. 4. 27.

Lacertis complecti membra alicuius. Ouid. 10. Metam. 82.

Manibus complecti aliquem. Ouid. 1. Amorum, eleg. 13. 8.

Mediam mulierem complecti. Vide Medius.

Oẽs omniũ charitates patria una complexa eſt. Ci. 1. Offic. 83

Nexu complecti omnia. Lucan. lib. 4. 39.

Pedes alicuius complecti. Lucan. lib. 10. 18.

Arctius puellam complecti. Cic. 1. de Diuinat. 167.

Complectitur uitis ſuis clauiculis quicquid eſt nacta. Cice. de Seneſt. 48.

Se concordi quadam amicitia & charitate complectitur mundus. Cic. de Vniuerſ. 20.

Complexus eſt me ſomnus. Vide Somnus.

Stellas ui ſua cõplectitur natura ætheris. Ci. 2. de Nat. deo. 79

Complecti ſinu. Columel. lib. 8. cap. 17. 9.

Nos inter nos ſumus complexi. Cic. 1. de Diuin. 103.

Complecti animo, (περιβάλλειν τῷ νῷ, περιέχειν τῷ νῷ,) Cic. de Senectu. 14. Etenim quum complector animo, quatuor cauſas reperio, &c.

Animo rei magnitudinem complecti. Cic. 1. de Orato. 11.

Aliquid carmine complecti. Quintil. lib. 3. cap. 1. 4.

Cogitatione complecti. Cic. 1. Tuſcul. 81.

Cogitatiõe cõplecti abſentẽ. Cic. ad Appiũ Pulchrũ li. 3. 11. 4.

Memoria complecti. Cic. 2. de Diuinat. 216.

Mente complecti aliquid. Cic. 2. de Finib. 177.

Sententiam numero quodam cõplecti. Cic. 3. de Orat. 96. 12.

Oratione complecti non poſſum magnitudinem animi tui. Cic. ad Quirites, poſt reditum 4.

Vno crimine omnia complecti. Cic. 4. Verr. 87.

Vno uerbo omnia complecti. Cic. 5. de Finib. 104.

Complectitur uerbis quod uult. Id eſt, facundus eſt, quod uult enunciat. Cic. 1. de Finib. 24.

Sententiam aliquam uerbis cõplecti. Quintil. lib. 3. ca. 6. 10.

Cõplecti preces, id eſt, preces cõcipere. Ouid. 10. Metam. 96.

Complecti conſenſum alterius et tenere et in dies augere. Plin. in Paneg. 153. Id eſt, aſſentiri.

Effigiem alicuius in auro complecti. Ouid. 1. Triſt. eleg. 6. 2.

Aſtra complexus eſt, Verſatur in cœlis. Senec. Octau. 8. 9.

Ampliſſimos uiros ad ſuum ſcelus cõplecti. Cic. in Piſonẽ 59.

Complecti aliquid, pro Tractare, & deſcribere paucis. Cicero 1. Tuſcul. 8. At contrà oratorem celeriter complexi ſumus, nec eum, &c.

Omnem rerum memoriam breuiter & perdiligenter complecti. Cic. de Claris Oratorib. 7.

Complecti aliquem, pro Amare, tueri, defendere, & officiorũ exhibitione demereri. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 13. De ipſo T. Annio tãtum tibi polliceor, te maioris animi, grauitatis, cõſtantiæ, beneuolentiæq; erga te, ſi complecti hominem uolueris, habiturum eſſe neminem.

Complecti & oſculari aliquem. Cic. Attico, lib. 16. 333. 14.

Amore complecti aliquem. Claud. in laudibus Serenæ 27.

Aequo iure aliquem complecti. Tacit. lib. 2.

Beneficio complecti aliquem. Cic. pro Plancio 66.

Comitate complecti aliquem. Cic. Cæſari, lib. 7. 5. 7.

Omnibus ſtudijs, laboribus, uitæ periculis complecti aliquem. Cic. in Piſonem 62.

Ex literis alicuius complecti aliquem. Cic. Bruto 12. 5.

Cum ſua ſalute complecti aliquem. Cic. pro Planc. 82.

Complecti aliquem beneuolentia. Cic. ad Ligarium, lib. 6. 14. 2. Item charitate. Liu. 7. ab Vrbe 194. Idẽ, Quibus ſtudijs proſequemur? qua beneuolentia complectemur?

Complecti arcta familiaritate. Plin. epiſt. 55.

Da te homini, complectetur, crede mihi. Cic. Cælio lib. 2. 7. 6.

Aliquẽ comitẽ in omnes caſus cõplecti. Virg. 9. Aeneid. 58.

Cõplecti et augere bonitatẽ inuſitatã. Cic. pro Rab. Poſth. 27.

Bona fide cõplecti artes ingenuas. Ouid. 1. de Põto, eleg. 7. 2.

Philoſophiam complecti. Cic. de Claris Oratorib. 179.

Vitam beatam complecti. Cic. 3. de Finib. 65.

Complecti intra ſe. Plin. lib. 18. cap. 29. 1. Intra ſe meſſes, uindemiaſq; & omnium maturitatem complexæ.

Complector] Paſſiuè etiam legitur. Scæuola in l. Si ſic ſtipulatus ſim. ff. de Verb. obligationibus, Nam ſicut & ipſius & hæredis caput, ita & ipſius uis & hæredis uel ſæpius facta complectitur, ut condemnetur quanti intereſt.

Complectens] (περιβάλλων,) Participium. Cic. 4. Acad. 204. Perficies, ut ego iſta innumerabilia cõplectens, nuſquam labar, nihil opiner?

Complexus] (περιβεβλημένος,) Participij paſſiuæ ſignificationis. Cic. pro Roſc. Amer. 21. Quo uno maleficio ſcelera omnia complexa eſſe uideantur.

Complexus cum Alcmena cubat. Plaut. Amphit. 4. 136.

Res altera alteri complexa dicitur, apud Senec. 1. Natural. quæſt. pro Implicita.

Cõplexus, (περιπεπλεγμένος,) Participiũ actiuæ ſignificationis. ut Maritũ cõplexa, telo incubuit. Ouid. 12. Metam. 86

Gremio puerum complexa fouebat. Stat. lib. 2. Sylu. 1. 25.

Centum complexa nepotes, dicitur magni generis procreatrix de Cybele matre deorum. Virg. 6. Aeneid. 157.

Oceanus uagis complexus undis. Senec. Hippol. 12. 2.

Inter ſe complexi. Virg. 5. Aeneid. 152.

Complexus, huius complexus, (περιβολή.) Nomen uerbale. Cicero pro Fonteio 30. Num etiam de matris hũc complexu lectiſſimæ miſerrimæq; fœminæ uobis inſpectantibus auellet atq; abſtrahet?

Complexus & oſculatio. Cic. pro Cælio 38.

Complexus ac ſinus. Cic. 2. in Catil. 42.

Arcti complexus. Lucan. lib. 8. 14.

Auidus complexus. Lucret. lib. 2. 214.

Tenax complexus. Ouid. 4. Metam. 76.

Villoſi complexus urſi. Stat. lib. 6. Thebaid. 174.

Abripere à complexu, uel ex complexu. Vide Abripio.

Abſtrahere de complexu. Vide Abſtraho.

Accipere complexum. Vide Accipio.

Ambire aliquem complexibus. Ouid. 12. Metam. 66.

Arcere hominem cõplexibus alicuius. Virg. 5. Aeneid. 147.

A cõplexu matris auellere & abſtrahere filiũ. Ci. p Fõteio 30.

Auulſum eſſe complexu alicuius. Virg. 4. Aeneid. 124.

A cõplexu ſuorum diſtrahere aliquem. Cic. pro Domo ſua 75.

Coercet & continet omnia complexu ſuo mundus. Cicero 2. de Natu. deorum 82.

Ad cõplexũ & oſculũ alicuius currere. Ci. Att. lib. 12. 232. 1.

Dare complexus alicui. Ouid. 10. Metam. 78. Et 3. 58.

E complexu dimittere aliquem. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 5.

Artus alicuius complexu fouere. Claud. de bello Gildon. 46.

Lætis complexibus implere aliquem. Stat. 10. Thebaid. 92.

Implicari in complexum alicuius. Catul. epig. 56. 22.

Venereo complexu iungi. Cic. 2. de Diuinat. 211.

Complexu luctari. Plin. lib. 9. cap. 30.

Alicuius complexu colloq; pendere. Virg. 1. Aeneid. 144.

Sinu complexuq; recipere aliquem. Cic. 13. Philipp. 349.

Expetitos complexus reddere. Seneca Thyeſte 6. 4.

Vi & complexu retinere aliquem. Cic. pro Plancio 81.

Tenere complexu aliquem. Virg. 8. Aeneid. 114.

Tepefacere uapore & complexu aliquid. Cice. de Senect. 47.

In complexu liberorum & coniugum trucidare aliquos. Cicero pro Flacco 73.

In ſinum & complexum alicuius uenire. Cic. 2. Philipp. 72.

Complexus ſæpe apud Fabium, pro cõprehenſione & circunſtantia, ut lib. 4. cap. 4. 26. Sunt hæ citra complexum perſonarum, temporum, cauſarum.

Complexu totius gentis humanæ, Id eſt, cum toto genere humano, cum uniuerſis hominibus. Cic. 5. de Finib. 116.

Collocutiones familiariſſimæ, cõplexuſq; ſummæ beneuolẽtiæ. Cic. 11. Philipp. 191.

Complexio (σύμπλεξις, συμπλοκή,) Verbale, Idẽ quod Cõplexus, pro Ambitu ſententiæ & periodo. Budæus. Cice. in Orat. 47. Nec aceruatim multa frequentans, una complexione deuinciet.

Cõplexiones, copulationes, et adhæſiones. Cic. 1. de Finib. 29.

Breuis complexio totius negocij. Cic. 1. de Inuent. 54.

Longiſſima eſt igitur complexio uerborum, quæ uolui uno ſpiritu poteſt. Cic. 3. de Orat. 100.

Vna complexione deuincire multa. Cic. in Orat. 47.

Complexionem oratoriam Cic. definit, lib. 1. de Inuent. 58. Cõplexio eſt, in qua utrum conceſſeris, reprehẽditur, ad hunc modũ: Si improbus eſt, cur uteris? ſin probus, cur accuſas?

In complexionem inferre aliquid. Cic. 1. de Inuent. 87.

Superſederi

Superſederi cõplexione poſſe nonnunquã. Cic. 1. de Inuen. 86.

Complexionem uocat Quintilianus concluſionẽ in argumento, lib. 5. cap. ult. Epichirematum quatuor & quinq;, ſex etiam factæ ſunt partes à quibuſdam. Cic. quinq; maximè defendit, Vt ſit propoſitio, deinde ratio eius, tum aſſumptio & eius probatio, quinta complexio.

Conficitur complexio ex propoſitione & aſſumptione. Cicero 1. de Inuent. 99.

Infirmare complexionem. Cic. 1. de Inuent. 100. Pro concluſione dixit complexionem.

Compleo] comples, compleui, completum, (ἀναπληρόω, συμπληρόω, συναναπλήθω,) cõplere, Notæ ſignificationis Cæſar 5. bel. Gal. 148. Caſtra oppugnant, foſſam cõplent.

Orbem complet gloria. Ouid. 12. Metam. 124.

Complere uſq; ad ſummum. Colum. de Arbor. cap. 4. 5.

Complet aures ſonus. Cic. in Somnio Scip. 16. Sic complere cuncta ſono. Liu. 5. ab Vrbe 169.

Aequora fremitu complere. Propert. lib. 2. eleg. 17. 8.

Atria complere ululatibus. Ouid. 5. Metam. 31.

Auras complere ululatibus. Ouid. 6. Faſt. 103.

Aures complere ſermonibus. Claud. 5. Paneg. 7.

Cœlum complere clamore. Seneca Herc. Oetheo 7. 12.

Lunæ ſe cornua lumine complent. Virg. 3. Aeneid. 129. Vbi Seruius, Ideo ſe cornua Lunæ complent (inquit) quia ſuum non habet lumen, ſed accipit à Sole.

Plangore & lamentatione complere forum. Cic. in Orat. 72.

Horrea complere meſſibus. Lucan. lib. 3. 14.

Littora complentur bello, Ad littora committitur prælium. Valerius lib. 8. Argonaut. 28.

Læto complerant littora cœtu. Virgil. 5. Aeneid. 22.

Locum aliquem complere dicitur, quæ locum occupat ingens multitudo. Virg. 3. Aeneid. 135.

Magno agmine complere locum aliquẽ. Virg. 6. Aeneid. 143.

Latè loca milite complent. Id eſt militibus. Virg. 2. Aeneid. 99.

Querelis complere locum. Lucret. lib. 2. 72.

Vagitu complere loca. Lucret. lib. 5. 46.

Ingenti clamore mœnia complere. Virg. 9. Aeneid. 8.

Nemus uoce complere. Horat. Epod. 6. 2.

Sedilia complere. Claudian. 1. in Eutrop. 94.

Flatu cõplere ſedilia. Hora. in Arte 42. id eſt inflatiõe tibiarũ.

Vox complet ſpacium antri. Lucan. lib. 5. 31.

Sydera et manes & undas ſcelere cõpleui meo. Sen. Hippo. 12.

Terras larga luce Sol complet. Cic. 2. de Nat. deor. 70.

Luſtrat & cõplet ſua luce cuncta Sol. Cic. de Somnio Scip. 15.

Renouatione ſtirpium complentur terræ. Cic. 2. de Nat. deorum 191. De baccis.

Complere aliquem coronis & floribus. Cic. 6. Verr. 69.

Clamoribus omnia complere. Lucre. lib. 4. 205.

Complere omnia fletu. Cæſar 5. bel. Gal. 127.

Complere omnia corporis odore, uini atq; unguenti. Cicero 5. Verr. 25.

Vitam beatam corporis cõmodis complere. Cic. 3. de Fin. 67.

Completur animus uoluptate. Cic. 4. Acad. 230.

Compleuit annos centum, Id eſt uixit. Cic. de Senect. 12.

Cõplere atq; ad exitũ perducere aliquid. Ci. 2. de Inuen. 147.

Compleuiſſe fata ſua dicitur, qui moritur, uel mortuus eſt. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 16.

Orbem Sol compleuit. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 4.

Seculum complere uitæ, Id eſt centum annos ætatis ſuæ peragere. Ouid. 15. Metam. 79. de Phœnice aue.

Complere tempus. Ouid. 3. Metam. 31.

Venter maturus ſua compleuit tempora. Oui. 11. Metam. 63.

Tẽpora ſua cõpleuiſſe. Id eſt mortuũ eſſe. Oui. 15. Meta. 164.

Parcæ debita tempora complerant. Virg. 9. Aeneid. 23.

Illuſtrationem Solis menſtruo ſpacio Luna complet. Cic. 1. de Natura deor. 120.

Annuus exactis completur menſibus orbis. Virg. 2. Aenei. 10.

Complere tres, Id eſt tantum præſtare, quantum tres alij. Claudian. de bel. Getico 29.

Complere conuiuiũ uicinorum, hoc eſt, adire ordine cœnas omnium uicinorum. Cic. de Senect. 43.

Complere paginam. Cic. ad Atticum, lib. 13. 288. 6.

Complere promiſſum. Cic. 5. Verr. 96.

Summam complere. Cic. pro Flacco 25.

Complere hominem bona ſpe. Cæſar 2. bel. Ciuil. 88.

Complere aliquem terrore uel gaudio. Liu. 9. bel. Pun. 18. Et Cic. 5. de Fin. 123.

Complere cum genitiuo, ut Complere aliquem flagitij & formidinis. Plaut. Menæch. 20. 3.

Compleuit illos erroris & dementiæ. Plaut. Amphit. 5. 9.

Completus] (συμπεπληρωμένος,) Participium. Cic. 4. Acad. 224. Túne aut inane quicquã putes eſſe, quin ita completa & conferta ſint omnia, &c.

Perfectus completuſq; uerborum ambitus. Cic. in Orat. 96.

Humano genere completum cœlum. Cic. 1. Tuſc. 46.

Domus completa. pro Plena. Cic. Att. lib. 1. 13. 3.

Legio completa per maniplos. Silius lib. 8. 93.

Multitudine conſentientium completus mundus. Cicero 2. de Diuinat. 178.

Complementum] (ἀναπλήρωσις,) Tacit. lib. 1. 3. Cic. in Oratore 135. Inculcata reperias inania quædam uerba, quaſi complementa numerorum.

Complexus] Vide Complector.

Complico] complicas, pen. corr. (συμπλέκω,) complicare, notum. Plaut. Rud. 23. 2. Dum hanc tibi rudentem quã trahis, complico.

Complicare, Euoluere, contraria. Cic. 3. Offic. 200. At uerò ſiquis uoluerit animi ſui complicatam notionem euoluere, iam ſe ipſe doceat, eum uirum, &c.

Complicare epiſtolam. Cic. ad Att. lib. 12. 232. 2.

Complodo] complodis, pen. prod. comploſi, comploſum, (συγκροτέω,) complodere, Aduerſas manus inuicem collidere: quòd fieri pluribus de cauſis ſolet: uel ad teſticandum more fœminarum dolorem: uel præ gaudio, uel per ſubitam admirationem, uel ſi quæ ſunt aliæ cauſæ. Hæc Valla. Quintilianus libro 11. cap. 3. Complodere manus, ſcenicum eſt, & pectus cædere.

Comploſæ ſæpius manus. Senec. lib. 1. de Ira.

Comploro] comploras, pen. prod. (κατακλαίω, ὀλοφύρομαι,) complorare, Siuml plorare. Liu. 5. ab Vrbe 175. Cõplorati omnes pariter uiui, mortuiq;, totam prope urbem lamentis impleuerunt.

Mortem complorare. Cic. pro domo ſua 75.

Comploratus] huius cõploratus, pen. pro. (ὀλοφυρμός,) Verbale, ut Comploratu iuſto proſequi mortuos, Liuius 5. bel. Pun. 152.

Comploratus familiarum coercere. Liuius 2. ab Vrbe 228.

Comploratio] (ὀλόφυρσις,) aliud uerbale. Id eſt lamentatio. Liuius 6. belli Pun. 149. Comploratio eorum, flebileſq; uoces.

Lamentabilis comploratio. Vide Lamentor.

Complures] penult. prod. & compluria, caret ſingulari, (πλείονες, συχνοί,) idem eſt quod multi: eſt poſitiui gradus, non comparatiui: ut docet Gellius, libro 5. cap. 21. ubi etiam ſcribit dicendum eſſe compluria, per i, ante a, & cõplura. Cæſar 8. bel. Gal. 170. Quod ubi accidit, cõplures hoſtium magno noſtrorum impetu pulſi uulnerantur. Cic. 4. Verr. 33. Dicebant ſyphorum paria compluria, hydrias

argenteas. Terent. Hecyra 1.2.110. Vbi illic dies eſt, complures accerſi iubet.
Complures Græcis inſtitutionibus eruditi. Cicero 1. de Natura deorum 13.
Complures alij. Horat. 1. Sermo ſaty. 10.18.
Conplures in perturbatione Reipub. Conſules. Cicero Planco, libro 10.6.6.
Dies complures cũ aliquo uerſari. Cic. Curioni, lib. 2.6.5.
Vulcani complures. Cic. 3. de Nat. deor. 75.
Compluria. Terent. Phorm. 4.3.6. Noua hic compluria. Vbi donatus, Secundũ regulam locutus eſt Terentius. nam hoc complure, & hæc compluria dicitur. Sic ueteres, quod noſtri dempta ſyllaba complura dicunt. Sic Cato Originum ſecundo, Fana hoc loco compluria. Cic. in Protagora, Confirmandi genera compluria. Credo quia ueteres hoc plure, non hoc plus dicebant.
Sed tamen ego quidem me ſuſtinui, multa minui, multa ſuſtuli, complura ne poſui quidem. Cæcinna Ciceroni, lib. 6.7.8.
Compluſculi, pen. corr. compluſculorũ, Diminutiuum. Terentius Hecyra 1.2.102.
-dies compluſculos Bene conueniebat ſanè inter eas.
Compluries] (πλεονάκις,) Aduerbiũ. Plaut. Perſa 15.68.
Mutuo Hercle uerò: ſenſi ego iam compluries. Cato, Contumelias mihi dixiſti compluries. Idem Originũ lib. 4. Vide Gellium lib. 5. cap. ultimo.
Compluuium] Compluuij, (σύρροια, σύῤῥους,) Eſt (inquit Feſtus) quò de diuerſis tectis aqua pluuialis confluit in eundem locum. Colum. lib. 4. cap. 24.12. At ſi longius quàm ritus agricolarum permittit, & à capite uitis emicuerit, & brachijs in aliena iugorum compluuia perrepſerit, &c.
In compluuium transferre. Sueton. in Auguſto, cap. 92.
Compluuius] Adiectiuum. Varro. de Re ruſt. cap. 13. Vina, ut interius, compluuium habeat lacum, ubi aqua ſaliat, qui intra ſtylobatas quum uenit, ſit ſemipiſcina.
Compluuiatus] adiect. ut Cõpluuiata uinea. Plin. lib. 17. cap. 21.12. Compluuiata copioſior uino eſt, dicta à cauis ædium compluuijs. Varro 1. de Re ruſt. cap. 8.1.
Complutus] pen. prod. Participiũ, à Compluo, compluis. Solinus cap. 15. De gruibus, Quum trans medium alueum aduentaſſe ſe ſciunt, ſcrupulorũ ſarcino pedes liberant: ita nautæ prodiderunt, cõpluti ſæpe ex illo caſu imbre ſaxatili.
Compono] componis, pen. prod. compoſui, compoſitum, (συντίθημι, σκευάζω, ἀρτίζω, περιστέλλω,) cõponere, Propriè eſt diſponere, conſtituere, ſimul ponere. Terent. Hecy. 4.3.51. I ergo intrò, & compone quæ ſimul tecum ferantur. Plautus Milit. 19.21.
Diligenter componere aliquid. Cic. de Claris Oratorib. 125.
Aciem componere. Vide Acies.
Aciem per cuneos componere. Tacitus de Moribus German.
Manipulatim leniter componitur amomum. Vide Lenis.
Antidotum ex uarijs & inter ſe contrarijs effectibus componere. Quintil. lib. 1. cap. 10.5.
Singula argumẽta cũ ſingulis cõponere. Quin. li. 7. ca. 3.17.
Cognoſcere & componere cauſas. Cic. in Orat. 79.
Conſiderare componereq; cauſam. Cic. de Claris Orator. 44.
Componere & delibuere capillos. Cic. pro Roſc. Amer. 79.
Comas componere. Ouid. 2. de Remed. Amor. 57.
Crines componere, Id eſt ornare: quia ordo & compoſitio rerum ornatum facit. Virgilius 4. Georg. Plautus Trucul. 6. 32. Compoſitos, criſpos, cinnos tuos. Cicero poſt Reditum in Senatu 11.
Exercitum pugnæ componere. Tacit. lib. 13.
Labra labellis compono. Lucilius Saty. lib. 8.
Latus ſuum alicui componere, pro Concumbere cum uiro. Propertius libro 2. eleg. 2.3.

Leges componere. Lucretius lib. 4.295.
Manus manibus atq; ora oribus componere. Virg. lib. 8. Aen.
Manus alicui componere, Id eſt manus cum aliquo conſerere & congredi. Silius lib. 6.40.
Mẽbra defeſſa cõponere. Virg. 4. Geor. 38. Id eſt reficere, recreare.
Mores componere. Ouid. 3. de Arte amand. 74.
Oculos componere, Claudere ſomno. Valer. lib. 7. Argon. 50.
Puluinar componere. Ouid. 1. de Arte Amand. 32.
Componere res ſuas. Salluſt. in epiſt. Mithridatis ad Arſacem.
Componere & conſtituere Rempub. (συστάττειν, κατακοσμεῖν,) Cic. 3. de Legib. 60.
Thalamis ſe cõponere apes, allegorice dicit. Virg. 4. Geor. 38.
Se componere mediumq; locare in aliquo loco. Virgilius primo Aeneid. 141.
Componi ad Senatus reuerentiam. Id eſt cogi uel per ſimulationem accommodari. Plin. in Paneg. 127.
Componere ſe alicui, Id eſt, cum illo congredi. Sil. lib. 17.111.
Signa componere. Cic. Attic. lib. 4.79.2.
Togam componere. Horat. 2. Sermo. ſaty. 3.16.
Componere uitem in brachia. Colum. lib. 5. cap. 5.8.
Vultus componere. Ouid. 13. Metam. 165. de Polyphemo.
Componere uultus ſuos ad alium, Id eſt obſeruare & inſpicere alium. Ouid. 5. Faſt. 6. de Maieſtate dea.
Ad exemplum ſe componere. Quintil. lib. 2. cap. 6.4.
Ad eorum, quos probant, mutationem ſe componere. Quintilianus lib. 2. cap. 8.2.
Ad imitationẽ ueritatis ſe cõponere. Quint. lib. 5. cap. 12.16.
Aliquem componere, pro Sepelire. Tacit. lib. 17. Piſonem Verania uxor, ac frater Scribonianus. T. Iunium Criſpina filia compoſuere.
Lachrymis aliquem componere. Tacit. in uita Agricolæ.
Toro componere mortuum. Ouid. 9. Metam. 102.
Tumulo componi. Ouid. 4. Metam. 32.
Componere, Finire, (συναλλάττειν, καταρτίζειν,) ut Componere bellũ, contentiones, controuerſias. Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10.33.9. Cæſar 3. bel. Ciuil. 428. Liu. 5. bel. Pun. 224. Dum hæc in Hiſpania geruntur, Marcellus, captis Syracuſis, quum cætera in Sicilia tanta fide atq; integritate compoſuiſſet, ut non modò, &c.
Bellum componere. Virg. 12. Aeneid. 22. Id eſt finire. Seruius.
Componere diem dicitur Veſper. Virg. 1. Aeneid. 76. id eſt finire. Seruius.
Diſcordias componere aduerſus aliquem. Tacit. lib. 15.
Lites componere inter aliquos. Virg. 3. eclog. 22.
Libra parem diem componit, Id eſt æqualem facit nocti: quando enim Sol eſt in Libra, fit æquinoctium Autumnale. Seneca Hippol. 7.1.
Curas componere, Id eſt ſedare. Virg. 4. Aeneid. 69.
Fluctus componere. Virg. 1. Aeneid. 28.
Rite componere penates. Tacit. lib. 15.
Pugnantia componere. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.21. Hoc eſt ad concordiã reducere.
Ratione componere & finire uerba. Cic. in Orat. 93.
Cõponere & perficere callide aliquid. Cic. 2. de Diuin. 166.
Cum bona gratia aliquid componere inter aliquos. Terentius Phorm. 4.3.17.
Amicos auerſos componere. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.6.
Gentem componere. Sil. lib. 17.72.
Componere pacem alicui cum altero. Plaut. Merc.
Tumultum componere. Lucan. lib. 1.61.
Componere, & tranſigere. Plinius epiſt. 96.c. Cohæredes mei componere & tranſigere cupiebant, non diffidentia cauſæ, ſed metu temporum.

Sentẽtia cõponere aliquid inter aliquos. Plaut. Curcul. 15.23.
Compone hoc de argento, de reliquo uidero. Cic. 6. Verr. 31.
Componere animos dicitur ratio. Cic. 1. Offi.
Animum componere ad aliquos caſus. Valer. lib. 1. Argo. 65.
Componere mentem. Celſus lib. 3. cap. 18.
Componere dicta cũ factis, pro Conferre. Salluſtius in Iugurt.
Cauſam ſuam cum cauſa aduerſarij componere. Quintilianus libro 7. cap. 3.17.
Componere, (συμβάλλειν,) pro Comparare. Virg. 1. eclog. 5.
-ſic paruis componere magna ſolebam. Actius, Quid eſt cur componere auſis mihi te, aut me tibi?
Componi cum altero. Lucilius Saty. lib. 4.
Vide Ciceronem de Opt. gen. orat. 150.
Aliquos inter ſe componi. Quintil. lib. 2. cap. 17.21. Sæpe gladiatores ſub eodem magiſtro eruditi inter ſe componũtur. Id eſt committuntur inuicem pugnaturi.
Componere ſocietatem cum latronibus. Salluſt.
Componere precio, pro Redimere. Salluſt. in bel. Catil. Quin lenones & uinarij lanijq;, quorum præterea uulgus in dies uſum habet, precio compoſiti. Hoc eſt facta precij compoſitione redempti, inquit Sipontinus ex Nonio.
Componere, (συγγράφειν, συντάσσεσθαι,) ſicut uulgò uſurpatur pro Scribere. ut Componere hiſtoriã. Plin. epiſt. 137.a.
Condere & componere. Horat. 1. Epiſt. 1.3.
Componere & deſcribere iura & iuſſa populorum. Cicero 1. de Legibus 25.
Inuenire & componere res. Cic. de Claris Orat. 128.
Aliquid de ratione dicendi cõponere. Quint. in proœm. li. 1.1.
Actiones componere. Cic. Attico, lib. 6.111.18.
Amores componere, Eſt laſciua carmina ſcribere apud Ouid. 2. Triſ. 72.
Argumentum componere. Cic. Attic. lib. 15.323.8.
Artem componere. Quintil. lib. 3. cap. 1.8.
Artes componere. Cic. de Claris Orat. 24.
Artificium de iure ciuili componere. Cic. 2. de Orat 46.
Cantus componere, Id eſt incantationes. Tibul. lib. 1. ele. 2.11.
Carmina componere. Horat. 2. Serm. ſaty. 1.13. Cicero pro Muræna 22.
Carmina ad lyram componere. Quintil. lib. 1. cap. 10.23.
A componendo carmine teneri. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13.13.
Caſus alicuius componere. Ouid. 2. Amorum, eleg. 1.2.
Commentarium componere. Cic. Attic. lib. 2.14.13.
Edictum componere. Cic. Pulchro, lib. 3.11.
Elegos componere. Ouid. 3. Amorum, eleg. 14.1.
Exemplum literarum componere. Cic. 2. de Leg. Agrar. 57.
Exordium nimium apparatis uerbis componere. Author ad Heren. lib. 1.12.
Cõponere certã quandam formulã diſciplinæ. Cic. 1. Aca. 25.
Libellos conficere, aut formas iudiciorum & ſtipulationum componere. Cic. 1. de Legib. 21.
Interdictum aliquorum cauſa componere. Cic. pro Cecinna.
Laudes alicuius componere. Tibul. lib. 4. eleg. 1.8.
Librum componere ex alienis orationibus. Cic. 1. Verr. 25.
Libros componere. Cic. ad Tironem, lib. 16.20.1.
Sic componere poemata. Cic. ad Quint. Fratrẽ, lib. 3.17.16.
Literas alieno nomine componere. Liu. 7. bel. Pun. 156.
Opus cõponere ad aliquorũ utilitatẽ. Quin. lib. 3. cap. 6.46.
Orationẽ cõponere ad aliorũ iudicia. Quint. lib. 5. ca. 14.23.
Ordinem rei gerendæ componere. Liu. 9. bel. Pun. 31.
Rationes familiares componere. Taci. lib. 5.
Res geſtas componere. Horat. 2. Epiſt. 1.51.
Teſtimonium componere. Cic. Dolabellæ, in Epiſt. ad Atticum, lib. 15.328.4. Quædam exemplaria legunt teſtamentum.
Verba componere manu. Ouid. 9. Metam. 105.

Verba ad religionem deorum immortalium componere. Cic. pro Domo ſua 94.
Componere & coagmentare uerba. Cic. de Claris Orato. 34.
Componere & conſtruere uerba. Cic. 3. de Orat. 94.
Verſus cõponere. Hora. 1. Ser. ſaty. 4.2. Tibul. li. 4. ele. 1.4.
Verſus in oſſa cõponere, Epitaphiũ ponere. Tibul. li. 3. el. 2.6.
Viã cõponendi facilè efficiet exercitatus ſtylus. Cic. in Ora. 83
Componere pocula de luto. Tibul. lib. 1. eleg. 1.8.
Componere itinera. Cic. ad Attic. lib. 15.329.24.
Componere urbem, Aedificare. Virg. 3. Aeneid. 78.
Componere fallacias, pro Meditari & comminiſci. Plaut. Pœnulo 11.29. Sic componere mendacia. Plaut. Amphit. 4. 212. Liu. 6. bel. Pun. 61. Indicatq; imperatori Rom. Numidam fraude compoſita tranſiſſe, &c.
Blanditias componere. Tibul. de Sene amatore lib. eleg. 2.19.
Inſidias alicui componere. Tibul. lib. 1. eleg. 6.1.
Non bene mendaci riſus cõponitur ore. Tibul. lib. 3. eleg. 7.1.
Componere, quod Galli confrontare dicunt. Tacitus lib. 15. Accita quippe Epicharis, & cum indice compoſita, nullis teſtibus inuiſum facilè confutauit.
Compoſitus] pen. corr. (συντεθειμένος, συνηρτημένος,) Participium. Propertius lib. 1. eleg. 19.5. Mollia compoſita littora fronde tegit.
Compoſitus in oſtentationem. Liu. 6. bel. Pun. 68.
In rationem annorum compoſitus. Quintil. lib. 3. cap. 8.38.
In ſecuritatem compoſitus. Tacit. lib. 3.
Compoſitum, compactũ & coagmentatũ. Cic. 3. de Fin. 112.
Compoſiti acie. Vide Acies.
Numero compoſiti in turmas. Virg. 11. Aeneid. 120. Vbi Seruius. Numero exponit, Rationabiliter: Vnde, inquit, & ſæpenumero dicimus, id eſt frequẽter & rationabiliter. Hinc eſt, Tum uerò in numerum, id eſt in rationem & rhythmũ.
Somno compoſitus. Ouid. 1. Amorum, eleg. 4.11.
Aceruo compoſito deſpicere dites & famem. Tibul. libro 1. eleg. 1.16.
Affectus mites, atq; compoſiti. Quintil. lib. 6. cap. 2.8.
Agger tumuli compoſitus. Virg. 7. Aeneid. 2.
Compoſitum agmen ad pugnam. Liu 7. bel. Maced. 86.
Compoſitum ad omnes caſus agmen. Liu. 4. bel. Pun. 162.
Aquæ cõpoſitæ, Id eſt ſedatæ, nõ tumeſcẽtes. Oui. epiſt. 13.27.
Arma compoſita. Horat. 4. Carm. ode 14.11.
Auſpicia ad utilitatem Reipublicæ cõpoſita. Cic. 2. De leg. 52.
Buſtum compoſitum. Lucan. lib. 8.147.
Cinis compoſitus. Ouid. 3. Faſtorum 110.
Comæ compoſitæ. Ouid. epiſt. 12.32.
Controuerſiæ ex hiſtorijs compoſitæ. Quint. lib. 3. cap. 8.36.
Crines compoſiti. Virg. 4. Georgic. 84. Id eſt compti.
Diſcrimen compoſitum. Ouid. 2. de Arte 61.
Diſcrimen capillorum intelligit hoc loco.
Gradibus cõpoſitis, Paßib: moderatis eundo. Virg. 3. Geor. 38.
Compoſita hora, pro Condicta apud Horat. 1. Carm. ode 9.4.
Leges compoſitæ. Virg. 12. Aeneid. 64.
Mare compoſitum. Ouid. 8. Metam. 73.
Nomẽ quaſi terrori cõpoſitũ Vertingentorix. Lucius Florus.
Compoſita, ornata, & artificio quodam & expoſitione diſtincta oratio. Cic. 1. de Orato. 27.
Poema craſſe & illepidè compoſitum. Horat. 2. Epiſt. 1.16.
Palàm compoſitus pudor. Tacit. lib. 4.
Torus bene compoſitus. Id eſt coniugium pacificum. Ouidius 3. Faſto. 97.
Cõpoſita uenena pro fuco muliebri. Oui. 1. de Reme. amor. 71.
Compoſita uerba. Id eſt culta & ornata. Salluſt. in Iugurt.
Vox compoſita. apud Senecam 2. de Clementia.
Vultus compoſitus. Tacit. lib. 1.

Vt compoſitum fuerat cum eo, pro Vt conuenerat alijs cum eo. Liu.2.ab Vrbe 157.

Compoſitus] (σκευαστὸς, σύνθετος,) Nomen ex participio. Liu.8.bel.Pun.117. Acrior impetu atq; animis, quàm compoſitior ullo ordine pugna fuit.

Omnia erunt compoſitiora. Quintil.in procem.lib.1.7.

Compoſitus ad. Cic.2. Verr.20. Et ex accuſatione perficiam, ut nemo unquam poſt hominum memoriam paratior, uigilantior, compoſitior ad iudicium uideatur.

Compoſitiſſimæ & clariſſimæ literæ. Cicero ad Atticum, libro 6.120.1.

Compoſtus, per ſyncopen. Virgilius 1.Aeneid.51.
-nunc placida compoſtus pace quieſcit.

Compoſito, (κατὰ συνθήκην, ἀπὸ συνθήματος,) Ablatiuus uice aduerbij. Teren. Phorm.5.1.29. Compoſito factum eſt quomodo hanc amans habere poſſet Sine dote. Veterum locutionem eſſe Donatus admonet.

Ex compoſito, Idem Plin. Nihil non ex compoſito fecimus, pactum ſeruauimus.

Compoſitè, Aduerbium, ut compoſite dicere. Cic.1.de Orato. 26. Sin oratoris nihil uis eſſe niſi compoſite, ornate, copioſe eloqui: Id eſt eleganter.

Compoſite ambulare. Colum.lib.6.cap.2.4. Sin autem placidi & quieti boues erunt, uel eodem die quo allegaueris, ante licebit producere, & docere, per mille paſſus compoſite & ſine pauore ambulare.

Compoſite & apte ſine ſententijs dicere, inſania eſt. Cicero in Orato.130.

Agere aliquid compoſitius, quàm feſtinantius. Tacit.lib.15.

Compoſitor, pen.cor. Verbale, (συγγραφεὺς,) Cic.in Orato. 33. Non enim inuentor, aut compoſitor, aut actor, hæc complexus eſt omnia: ſed & Græcè ab eloquendo rhetor, & Latinè eloquens dictus eſt. Ouid.2. Triſt.71.

Compoſitio] (σύνθεσις,) Verbale. ut Compoſitio unguentorum. Plin.lib.20. cap.24.1. Sed diſceſſuri ab hortenſibus rebus, unam compoſitionem ex his clariſſimam ſubtexemus. Vulgus confectionem uocat.

Vnguentorum compoſitiones, conditiones ciborum, corporũ lenocinia. Cic.2.de Natu.deorum 219.

Ordo, compoſitio rerum aptis & accommodatis locis. Cicero 1. Offic.198.

Modeſtia compoſitionis. Quintil.lib.4.cap.1.39.

Diſciplinæ compoſitio. Cic.3.de Fin.111.

Pontificalis compoſitio iuris. Cic.2.Legibus 86.

Magiſtratuum compoſitio. Cic.3.de Legibus 18.

Compoſitio membrorum, cõformatio lineamentorum, figura, ſpecies humana. Cic.1.de Nat.deor.67.

Sermonis compoſitio. Quintil.lib.1.cap.5.23.

Varia cõpoſitio ſonorũ harmonias efficit plures. Cic.1. Tuſc. (64.

Verborum compoſitio. Cic.2.de Orat.32.

Verbis uti ad aptam compoſitionem & condecentiam. Cic.3. de Oratore 111.

Diſſimulata compoſitio. Quintil.lib.4.cap.2.83.

Lenis, quadrata, uirilis compoſitio. Quintil.lib.2.cap.5.6.

Oratoria compoſitio. Quintil.lib.1.cap.8.9.

Peccator compoſitione. Quintil.lib.1.cap.5.23.

Compoſitio tota ſeruit grauitati uocum aut ſuauitati. Cic. in Oratore 106.

Compoſitio, Diſcordiarũ pacificatio. Cæſar 1.bel. Ciuil.130. Legatos ad Pompeium de compoſitione mitti oportere. Ibidem, libro 3.60.

Per compoſitionem ſeruare. Cic.pro Roſc.Amerino 26.

Pacis concordiæ, compoſitionis autor eſſe non deſtiti. Cicero 2.Philip.46.

Compoſitiones gladiatorum. Cic.ad Cælium, lib.2.7.1.

Compoſitura] pen.prod. uel detractione literæ i, compoſtura, (σύνθεσις, συγγραφή,) Cato cap.25.2. Trapetus emptus eſt in Sueſſano nummis quadringentis, & olei P.L. cõpoſturæ nummis ſexaginta, uectura boum.

Oculorum compoſituræ. Lucret.lib.4.62.

Cõpoſitura orationis. Aſinius Capito apud Gell.lib.5. ca.20.

Comporto] comportas, (συγκομίζω,) comportare, Simul portare, uel idem tantum quod portare ſignificat: ut Comportare aquam in arcem. Cæſar 3.bel.Ciuil.46. Cic.in Piſonem 17. Quum ſeruorum delectus haberetur in foro, arma in templo Caſtoris luce & palàm comportarentur.

Comportare frumentum ex agris in loca tuta. Cicero ad Atticum, lib.5.106.5.

Comportare frumentum in aceruum. Hirtius lib.5.269.

In unum comportare. Horat.2.Serm.ſaty.3.21.

Rebus comportatis bene uti. Horat.1.Epiſt.2.10.

Res exquiſitæ, undiq; & collectæ, arceſſitæ, comportatæ. Cicero 3.de Orato.52.

Compos] compotis, pen.cor.com.gen. (ἐπιτυχὴς, ἐγκρατὴς, ἐπίβολος,) Compos mentis, compos animi, compos rationis, compos ſanitatis, quòd hæc habeo. At compos uoti, compos uictoriæ, compos optati, quòd hæc opera mea & labore obtinui, obtineoq;. Hæc Valla lib.3.

Compos animi. Terent. Adelph.3.2.12. Vbi Donatus, Compos animi, id eſt competentis animi, uel animi ſani. cui contrarium eſt impos animi. Alij compotem animi compoſitum animo intelligunt.

Compos mentis. Cicero ad Atticum libro 9.173.10. Vide Mens.

Mentis uix compos. Ouid.8.Metam.8.

Compotem ſui eſſe. Liuius 5.bel. Pun.209. Celſus lib.5.cap. 26. Quædam obmuteſcunt, quædam mente labuntur, quædam ſui compotes neruorum oculorumq; dolore urgeri ſe confitentur, &c

Compos, ſine adiecto. Liu.4.ab Vrbe 170. In ſuos quæq; ſimul corpore atq; animo uix præ gaudio compotes, effuſæ. Id eſt uix animi uel mentis compotes. Idem 1.ab Vrbe 44.

Compos & particeps animus ſempiternarum rerum. Cic. de Vniuerſitate, 35.

Compotem gratulationis facere. Plin.epiſt.221.

Laudis compos. Plaut.Amphit.8.12.

Libertatis compos. Plaut.Cap.2.41.

Compotem patriæ facere aliquem. Liuius 1.ab Vrbe, 142. Cicero ad Atticum, Si me aliquando ueſtri & patriæ compotem fortuna fecerit.

Regni compos. Silius lib.8.15.

Rationis & conſilij compos. Cic.2.de Nat.deor.51.

Compos ſcientiæ. Cic.4.Acad.261.

Compos uictoriarum. Valer. Max.lib.1.

Compos uirtutum. Cic.5.de Finib.124.

Facere aliquem compotem uoti. Seneca Hippol.5.25. Liuius 7.ab Vrbe, 195.

Compotem urbis facere. Cic.pro Seſtio 129.

Compos miſeriarum. Plautus Epid.11.31.

Compos culpæ. Plautus Trucul.17.58.

Compos, ablatiuo iunctum. Salluſt. Neq; animo, aut lingua ſatis compos. De amente Septimio loquitur.

Compos præda exercitus. Liu.3.ab Vrbe, 303.

Compos earum rerum animo. Cic.1.de Orat.105.

Compos, neutro generi iunctum aliquando legitur, Seneca Agamemnon.5.11.
Tibi grandæui, laſſiq; ſenes Compote uoto reddũt grates.

Compoſitio] Vide Compono.

Compo-

Compoto] compotas, pen. prod. (συμπίνω,) compotare, Simul potare.

Compotatio] compotationis, (συμπόσιον,) Conuiuium. Cicero de Senectu.42. Conuiuium nominarunt melius quàm Græci, qui hoc idem tum comparationem, tum concœnationem uocant.

Compotor] compotoris, pen.prod. (συμπότης,) Verbale. Cic.2.Philip.60. Tum uerò adhibes ioci cauſa magiſtrũ ſuffragio tuo, & cõpotorũ tuorũ rhetorẽ. Idẽ in Piſonẽ 52.

Compotrix] (συμπότρια,) Verbale fœmi. Teren.And.1. 4.5. Quia compotrix eius eſt.

Compraes] comprædis, pen.prod. (συνέγγυος,) Eiuſdem rei populo ſponſor. Feſtus.

Compranſor] compranſoris, (συναριστῶν,) Qui ſimul prandet. Cic.2.Philip.100. Hunc tu agrum compranſoribus tuis & colluſoribus diuidebas.

Comprecor] pen. corre. comprecaris, comprecatus ſum, (εὔχομαι,) comprecari, Idem quod precari. Terentius Adelph.4.5.66. Abi domum, ac deos comprecare, ut uxorem accerſas: abi.

Fidem cœleſtum comprecari. Catul.epig.59.38. Hoc eſt deorum auxilium.

Comprecatio] (εὐχὴ,) Verbale. Liuius 9.bel.Maced.53. Nulli unquam concioni Quirites, tam non ſolum apta, ſed etiam neceſſaria hæc ſolennis deorũ comprecatio fuit, quæ uos admoneret, &c.

Comprecatio, uerbum erat ſacrorum. Gellius libro 13.cap. 21. Comprecationes deorum immortalium, quæ ritu Romano fiunt, expoſitæ ſunt in libris ſacerdotum Populi Romani, &c. Budæus.

Comprehendo] comprehendis, comprehendi, comprehenſum, (συλλαμβάνω,) comprehendere, ſiue Comprendo, comprendis, comprendi, comprenſum, cõprendere, Simul capere. Plaut. Aulul.10.20. Teren.Eunuch.5.1.20.
-comprehendi iube quantum poteſt.

Manu comprehendere. Cic.in Orat.54.

Comprehendere breui. Cic.1.de Ora.18.

Generaliter aliquid cõprehendere. Quintil.lib.4.cap.1.30.

Firme grauiterq; comprehendere. Cic.2.de Fin.108.

Comprendere crinibus ignem. Virg.7.Aeneid.15. Hypallage eſt, quum ignis crines comprehendat. Seruius.

Emittere & Comprehendere, contraria. Cicero 2. in Catil. 16. Quòd tam capitalem hoſtem non comprehenderim potius quàm emiſerim.

Cõprehendere aliquem in fuga. Cæſar 5.bel.Gal.79. Et lib.7.

Fures comprendere. Catul.epig.57.7. 352.

Comprehendere hoſtem. Cic.in Catil.26.

Comprehendit forfex dentem. Celſus lib.7.cap.12.

Crmprehendere dicuntur plantæ quæ terræ hærent. Colum. Ita quod poſueris, cito comprehendet.

Comprehendere numero aliquid. Colum.lib.11.cap.1.9. Virgil.2.Georg.21.

Numerum uirorum comprendere. Oui.5.Triſt.eleg.12.4.

Comprendere aliquid, Dicendo conſequi. Virg.6.Aen.125.

Dictis comprendere aliquid. Ouid.13.Metam.32.

Comprehendere uerbis. Hoc eſt complecti. Cicero ad Atticum, libro 12.242.2.

Diuerſis uerbis idem comprehendere. Quint.lib.7.cap.4.9.

Cõprehendere pro Intelligere uel ſcire. Cic.4.Aca.259. Nos enim defendimus, etiam inſipientẽ multa comprehendere.

Comprehendere & percipere. Cic.4.Acad.265.

Comprehendere ſignis aliquem. Colum.lib.6.cap.24.2.

Animo comprendere intelligentiam alicuius rei. Cic.3.de Natura deorum 87.

Celeriter animo comprehendere. Cic.2.de Orat.74.

Comprehendere contemplationem rerum naturæ. Celſus lib. 1.in procemio. Id eſt quæ ad phyſicen pertinent, tenere.

Memoriã rei alicuius comprehendere. Cic.de Claris Ora.10.

Intelligere & comprehendere cogitatione. Cic.1.Tuſc.79.

Comprehendere animis & cogitatione. Cic.pro Flacco 52.

Comprehendere memoria. Cic.5.Tuſc.169.

Memoria cõſequi, aut oratione cõprehendere. Cic.6.Ver.50.

Mente comprehendere. Cic.3.de Nat.deor.27.

Comprehendere mentibus aliquã opinionem. Ci.pro Cluen.3.

Viſu comprehendere aliquid. Silius lib.3.83.

Adulterium alicuius comprehendere. Id eſt deprehendere. Ci. pro Milon.54.

Officijs aliquem per ſe & per alios comprehendere. Id eſt deuincire. Cic.pro Plancio 37.

Amicitia multos cõprehẽdere, tueri obſequio. Cic.pro.Cæl.9.

Comprehendere aliquem humanitate. Cicero ad C. Cæſarem, libro 13.16.6.

Agger ignibus comprenditur. Ouid.9.Metam.47.

Elementis aliquid comprehendi. Quintil.lib.3.cap.6.22.

Comprehenſus] (συνειλημμένος,) Participium. ut Comprehenſam in animo habere ſententiam. Cic.4.Acad.213.

Imago comprenſa. Virg.6.Aenei.140.

Comprehenſa ea in terra in nominando. Var.1.de Re ruſt. ca. 9.1.de terra, In ea enim & lapis, & arena, & cætera eius generis ſunt in nominando comprehenſa. Id eſt appellatione terræ ea comprehenduntur.

Captum & comprehenſum aliquẽ tenere. Cic.3. in Catil. 60.

Linguã forcipe comprenſam abſtulit. Ouid 6.Metam.111.

Res penitus perſpectæ planeq; cognitæ, atq; ab opinionis arbitrio ſeiunctæ, ſcientiaq; comprehenſæ. Cic.1.de Orat.54.

In animo & memoria ſibi diſtributum atq; comprehenſum aliquid habere. Cic.de Petit.Conſul.20.

Firmè conceptum animo atq; comprehenſum. Cic.2.de Fin.9.

Tenere aliquid animo comprehenſum. Cic.4.Acad.43.

Senſu comprehenſum. Cic.1.Acad.59.

Comprehenſus, pro concluſo. Cic.2.de Fin.34. Breuiter comprehenſis grauiſſimis ſententijs quaſi oracula edidiſſe ſapientiæ dicitur. Budæus.

Concluſum & comprehenſum. Cic.pro Qu.Roſc.8.

Comprehenſum, Subſtantiuũ, (συνειλημμένον,) Cic.4.Acad. 48. Quum quamobrem ita oporteret; nihil haberet comprehenſi, percepti, cogniti, conſtituti.

Comprehenſe] Aduerbium. Cic.2.de Fin.29. Rhetoricã palmæ, Dialecticã pugno ſimilem eſſe dicebat; quòd latius loquerentur Rhetores, dialectici autem comprehenſius. In emendatioribus codicibus legitur compreſſe.

Comprehenſibilis] & hoc comprehenſibile, pen. corre. (καταληπτὸς,) Cic.1. Acad.58. Id aũt uiſum quum ipſum per ſe cerneretur, comprehenſibile.

Comprehenſio] (κατάληψις) Verbale. Latior comprehenſio, Quint.lib.2.cap.5.10.

Comprehenſio facta ſenſibus. Cic.1.Acad.60.

Perceptio & comprehenſio. Cic.4.Acad.181.

Certæ ſententiæ comprehenſio. Quint.lib.5.cap.10.4.

Cogitationes comprehenſioneſq; rerum. Cic.3.de Fin.76.

Verborum comprehenſio. Cic.de Clar.Orat.17.

Comprehenſio & ambitus ille uerborum (ſi ſic periodum appellari placet) &c. Cic.de Claris Orat.84.

Aliqua comprehenſione diſſentire. Quintil.lib.7.cap.4.9.

Comprehenſio, pro Indicatione uel manifeſtatione. Cic.2.Philip.42. Nam quum comprehenſio ſontium, mea animaduerſio, Senatus fuerit; &c.

Comprehenſio, aliter. Cic.1.Academ.58. Sed quum acceptum

iam

iam & approbatum eſſet, comprehenſionem appellabat: ſimilem ijs rebus, quæ manu prenderentur, ex quo etiam nomen hoc duxerat. Idem 4. Academ. 260.

Deuincire comprehenſione uerba. Cic. de Claris Orat. 72. Legitur compreſsione in quibuſdam codicibus.

Comprimo] comprimis, pen. cor. compreſsi, compreſſum, (συμπιέζω, συνέχω, ἐφίστημι, καταστέλλω, συστέλλω,) comprimere, Simul premere. Plaut. Pſeud. 12.20. Comprimere dentes uideor poſſe aliquo modo. Cic. 4. Acad. 260.

Comprimere aliquem. Plaut. Rud. 24.29.

Authoritate adulta aliquem comprimere. Tacit. lib. 1.

Aluum comprimere. Celſus lib. 6. cap. 18.

Arenam ſaxo compreſsit. Lucan. lib. 8. 154.

Greſſus comprimere. Virgilius 6. Aeneid. 78. Hoc eſt gradum ſiſtere.

Comprimere linguam alicui. Plaut. Amphit. 4.194.

Cõprimere animalis dorſum manibus. Colum. lib. 2. cap. 3.1.

Manu compreſſum aliquid exprimere. Lucret. lib. 6.174.

Os comprimere. Ouid. 6. Metam. 59.

Pina morſu comprimit conchas. Cic. 2. de Nat. deo. 184.

Comprimit roſa florem ſuum, id eſt quaſi intus premit & recondit. Plin. lib. 12. cap. 11.2.

Stomachum comprimere, Eſt ſic contrahere ſtomachum, ut ne euomat quicquam. Celſus lib. 4. cap. 5. ad finem capitis.

Comprimere per translationem, pro Cohibere, compeſcere. ut Comprimere audaciam alicuius. Cicero ad Catonem libro 15. cap. 4.28.

Conatus & furores cõprimere. Cic. 2. Offic. 86. Et in Catil. 8.

Seditionem comprimere. Liu. 2. ab Vrbe 98.

Aliquem comprimi, ac ſedari. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Animam comprimere. Id eſt anhelitum. Teren. Phor. 5.6.28.

Reſtinguere & comprimere cupiditatem. Cic. in Piſonem 46.

Famem comprimere. Liu. 6. bel. Pun. 263.

Ferocitatem alicuius comprimere. Cic. in Vatin. 1.

Fletus comprimere. Ouid. ad Liuiam 94.

Fluctus inſanos irarum comprimere. Sil. lib. 8.7.

Iram comprimere. Stat. 6. Thebaid. 80.

Exultantem lætitiam comprimere. Cic. in Topic. 46.

Lachrymas comprimere. Silius lib. 15.162.

Manus comprimere, pro abſtinere à furto, dixit Terentius Heaut. 3.29.

Cõpreſsis manib. ſedere, Eſt ocioſum eſſe. Liu. 7. ab Vrbe 56. pro eodem Lucan. lib. 2.59. Manus cõpreſſas tenere dicit.

Murmura comprimere uoce manuq́;, Eſt ſilentium indicere. Ouid. 1. Metam. 42.

Oculos comprimere. Ouid. 1. epiſt. 21.

Plauſum comprimere. Cic. pro Deiotaro 24.

Præſidium comprimere. Tacit. lib. 3.

Neptunus comprimit rabiem cœli mariſq́;. Virg. 5. Aen. 159.

Comprime tela manu, Id eſt noli iaculari. Stat. 11. Thebai. 73.

Audacia timorem comprimit. Cic. pro Domo ſua 108.

Tumultum comprimere, id eſt opprimere. Tacit. lib. 20.

Comprimere ſe. Plaut. Caſin. 5.34.

Vix comprimor quin inuolem illi in oculos ſtimulatrici. Plautus Moſt. 4.46.

Comprimere ſe, aliter. Plaut. Trucul. 6.6. At uolo ſcire, quid debetur hic noſtræ domi. A. Comprime.

Vocem & orationem comprimere. Plau. Pſeud. 6.16. & 12.22. Sed comprimenda eſt mihi uox atq; oratio.

Verſus cõprimere ordinibus, & uerſus coniungere anguſto ordine, & q̃ minimo interiecto ſpacio. Oui. 1. Amor. ele. 11.5.

Terra quæ comprimitur fretis, Inſula. Sen. Hipp. 10.7.

Comprimere, pro Supprimere. Cic. Att. lib. 3.52.2. Scripſi equidem olim ei iratus, quod ille prior ſcripſerat: ſed ita cõpreſſeram, ut nunquam manaturam putarem. Budæus.

Comprimere uirginem, Violare. Liu. 1. ab Vrbe 14.

Cõpreſſus] Particip. (συνεσταλμένος,) ut Cõpreſſa manus.

Compreſſus atq; illiſus. Cic. de Aruſp. reſp. 51.

Annonam compreſſam. Liu. lib. 8. Decad. 4. eleganter uocat, quum precium per coemptionem eſſe intentum actumq́;.

Certamina compreſſa. Virg. 4. Georg. 18.

Manu compreſſa cæſaries. Lucan. lib. 8. 132.

Clauſum & cõpreſſum frumentũ poſsidere. Cic. 5. Ver. 154.

Tenere aliquod frumentũ compreſſum. Cic. pro Domo ſua 12.

Impetus compreſſus. Virg. 2. Aeneid. 15.

Labris cõpreſsis agitare ſecũ aliquid. Hora. 1. Ser. Saty. 4.29.

Compreſſa in pugnum manus. Quintil. lib. 2. cap. 21.

Motus animorum compreſſus. Virg. 4. Georg. 18.

Nares compreſſæ. Lucret. lib. 6.240.

Naribus cõpreſsis oſcula eripere alicui. Tibul. li. 2. ele. 6.11.

Vitioſam alicuius naturam edomitam & compreſſam eſſe doctrina. Cic. de Fato 15.

Compreſsi oculi. Colum. lib. 6. cap. 9.2.

Compreſſum atq; tacitum odium. Cic. pro domo ſua 50.

Compreſſa palma aut porrecta ferire. Plaut. Caſin. 8.52.

Seditio compreſſa. Tacit. lib. 3.

Voluptates incluſæ cõpreſſæ & cõſtrictæ. Cic. Pro Cælio 59.

Compreſsi Celſo dicuntur, quibus fluentes opponuntur, id eſt aſtricti. Budæus.

Cõpreſſus] (σύσταλτος,) Nomẽ ex participio. Plin. li. 16. cap. 10.10. In eadem nucamenta cõpreſsiora maribus ſunt.

Compreſſus, huius compreſſus, (μίξις,) Terent. Adelph. 3.4. -uirgo ex eo Compreſſu grauida facta eſt.

Compreſſe] Aduerbi. (συνεσταλμένως,) Cic. 2. de Fin. 29. Rhetoricam palmæ, Dialecticam pugno ſimilem eſſe dicebat, quòd latius loquerentur Rhetores, Dialectici autẽ compreſsius, legitur & comprehenſius.

Cõpreſsio] Verbale, (σύσταλσις,) Cic. de Claris Orat. 14. de Alcibiade & Critia loquens, Grandes erant uerbis, crebri ſententijs, cõpreſsione rerũ breues, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.

Compreſsiuncula] pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Compreſsiunculæ amantium dulces.

Comprobo] comprobas, pen. corr. (ἐπιδοκιμάζω, συνδοκιμάζω,) cõprobare, Idem quod Approbare. Cæſar 5. bel. Gal. 220. Comprobat hominis conſilium fortuna. Cicero 4. Verr. 122.

Laudare & uehementiſsimè cõprobare aliquid. Cic. pro L. Manil. 48. Liu. lib. 10. ſecundi bel. Pun.

Studioſe libenterq; comprobare. Cic. Attic. lib. 16.345.2.

Deus numine ſuo comprobare aliquid dicitur. Cicero pro Domo ſua 12.

Authoritatẽ decreti alicuius cõprobare. Cic. 14. Philip. 403.

Fama comprobat. Catul. epig. 56.13.

Factum comprobare alicuius. Liu. 4. bel. Pun. 218.

Legem comprobare. Liu. 4. bel. Maced. 11.

Mores comprobare factis. Plaut. Pœnul. 4.85.

Re aliquid comprobare. Terent. And. 5.1.5.
Vt beneficium uerbis initum dudum, nunc re comprobes.

Sententia ſua aliquid comprobare. Cic. pro Corn. Balbo 33.

Comprobare ſilentio honorẽ alicuius. Liu. 8. bel. Mace. 204.

Teſtimonio alicuius rem aliquã comprobare. Cic. 4. Ver. 82.

Vita & moribus comprobare. Cic. 1. de Fin. 99.

Comprobare, Ratum facere & uerum eſſe dicere. Cic. 1. de Diuin. 84. Quod matris ſomniũ immanis filij crudelitas comprobauit. De Phalaridis matre. Budæus.

Perceleri interitu alicuius cõprobatũ uenenũ. Ci. pro Cæl. 46.

Cõprobator] (δοκιμαστὴς,) Verbale. Cic. 1. de Inuen. 59.

Deinde eius facti qui ſunt principes et inuentores, q̃ deniq; authoritatis eius & inuentionis cõprobatores atq; æmuli.

Comprobatio] (δοκιμὴ,) Aliud Verbale. Cic. 5. de Fin. 110. Quis eſt tam diſsimilis homini, qui non moueatur & offenſione turpitudinis, & comprobatione honeſtatis?

Compromitto] compromittis, compromiſi, compromiſſum, (ἐπιτρέπω,) compromittere, Litem ad boni uiri arbitrium mittere. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 2.16.10. Tribunitij candidati compromiſerunt (H S quingenis in ſingulos apud M. Catonẽ depoſitis) petere eius arbitratu, ut qui contrà feciſſet, ab eo condemnaretur.

Compromiſſum] compromiſsi, (ἐπιτροπὴ,) Dicitur ipſa facultas arbitro data: tractũ ab eo quòd uterq; litigãs ſimul promittat ſe arbitri ſentẽtiæ pariturum. Cic. ad Cornificiũ, lib. 12.29.11. Sed à magiſtris quũ contenderem de proferendo die, probarunt mihi ſeſe, quo minus id facerent, compromiſſo & iureiurando impediri.

Compromiſſum facere, arbitrum ſumere de re aliqua. Cic. pro Roſc. Comœdo 6.

Ex compromiſſo ad arbitrum ire. Proculus in L. Societatem. ff. Pro ſocio.

Compromiſſarius] (ἐπίτροπος,) Adiect. Calliſtratus in L. Quum ex Lege Iulia. ff. de Receptis arbitris, Nemini licere minorem uiginti annis compromiſſariũ iudicem eligere.

Comptus] Vide Como.

Compugno] compugnas, (ἀντιμάχομαι,) compugnare, Contendere uerbis, per metaphoram. Gel. lib. 14. cap. 5. Eaq́; inter eos contentio quum longius duceretur, non arbitratus ego operæprecium eſſe eadem hæc iſta diutius audire, clamantes compugnanteſq; illos reliqui.

Congredientes, compugnanteſq; philoſophus & dolor. Gel. libro 12. cap. 5.

Compulſo] Compulſus. Vide Compello.

Compungo] compungis, compupugi, compunctũ, (κατανύττω, κατακεντίζω,) compungere, Idem quod pungere. Colum. lib. 8. cap. 14.7. Cauendumq́; ne aut aculeis urticæ cõpungatur. Plin. lib. 30. cap. 4.2.

Aciem oculorum compungere dicuntur colores, qui uelut æs perpolitum, fulgorem quendam remittunt offendentem oculos. Lucr. lib. 2.85.

Senſus compungere dicuntur, quæ ſenſus offendunt, ut ſplendor oculos, guſtum amaritudo, tactum res uel calidæ nimis, uel frigidæ uel aſperæ, &c. Lucret. lib. 2.88.

Compungere ſe ſuis acuminibus. Cic. 2. de Orat. 86. de Stoicis. Per metaphoram.

Compunctus notis Treicijs. Cic. 2. Offic. 34.

Compunctio, (νυγμὸς,) Verbale. Plin. lib. 21. cap. 19.10. Hæc potio, mulieres ex abortu purgat: laterum compunctiones tollit, & ueſicæ calculos.

Computo] computas, pen. corr. (λογίζομαι, συμψηφίζω, ψηφίζω, συλλογίζω,) computare, Simul putare. Quod & ad arbores, & ad mentem referri poteſt. Quum ad mentem refertur, exiſtimare ſiue iudicare ſignificat. Plautus Merc. 1.6. Illum computat uxor domum Obduxiſſe ſibi ſcortum. Plin. lib. 9. cap. 35.15. Cõputet nunc aliquis ex altera parte, quantum Curius aut Fabritius in triumphis tulerint, imaginetur eorum fercula.

Computare, Connumerare, ſiue quod uulgò dicitur, Computum facere, ſiue calculare. Plin. epiſt. 89. Si cõputes annos, exiguum tempus. Plin. lib. 18. cap. 6.7. Si computetur impendium operæ. Cic. 2. Philip. 95. Compellarat hoſpitem præſens, computarat, pecuniam imperarat.

Articulis cõputare. Oui. 2. de Ponto, ele. 3.4. (Cat. ca. 14.

Delitiares tegulæ quæ erunt, pro binis integris cõputabuntur.

Computare digitis. Plin. lib. 34. cap. 8.38. Plau. Milit. 5.49.

Annos computare. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 16.

Computatio] (λογισμὸς, συλλογισμὸς,) Verbale. Plin. lib. 17. cap. 22.22. Operarum iſta computatio eſt.

Computationem expoſtulare. Plin. lib. 9. cap. 35.17.

Venire in computationem. Plin. lib. 6. cap. 33.4.

Computatio Romana. Plin. lib. 2. cap. 108.9.

Computabilis & hoc cõputabile, pen. corr. (λογιστὸς,) Quod computari poteſt & numerari. Plin. lib. 19. cap. 8.13. Tritianũ hoc genus uocatur, bis cõputabili impẽdio, tædioq́;.

Computreſco] computreſcis, cõputrui, (κατασήπομαι,) putreſcere, Idem quod ſimplex: uel quum uariæ res mutuo cõtactu putreſcunt ſimul. Plin. lib. 13. ca. 13.2. Propterea arbitrarier eos nõ cõputruiſſe. Colum. lib. 5. cap. 10.5. Quoniam mutuo contactu aut computreſcent, aut uermibus interibunt. Plin. lib. 32.7.1.

Comum] Comi, (κῶμον,) Ciuitas Galliæ Ciſalpinæ, iuxta Larium lacũ. Hæc mediocris erat colonia trans Padum, ſed Pompeius poſt Scipionem, ac poſtea Cæſar eam auxerunt. Hinc Comenſes dicti ſunt eius incolæ: atq; hinc etiã Comenſis lacus dictus. Vide Plin. lib. 3. cap. 17. Dicitur etiam Nouocomum, teſte Strab. lib. 5. Poſtquã inquilinorum tribus millibus Scipio, quinq; millib. Cæſar eã coloniã auxit, quos ciuitate donatos Nouocomenſes uocauit. Catul. epig. 33.1.

Comus] (κῶμος,) Deus apud ueteres habitus, comeſſationum nocturnarumq́; ſaltationum præſes, in cuius militia auctorabantur iuuenes, qui coronati noctu cũ facibus muſiciſq; inſtrumentis ad amicarũ fores ſaltandi canendiq; gratia cõcurrebant, procaciterq́; laſciuiebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optimè deſcribit Philoſtratus imagine tertia. Hinc Comeſſari uerbũ, & comeſſatio, ut inquit M. Varro, unde etiam Crepalocomus, pen. prod. uinolentorum hymnus apud Ariſtophanem in Ranis.

Con] & Cum, idem ſignificant. (σὺν,) Sed cum, ferè ſeparata: con uerò, ſemper compoſita repetitur, & ſignificat ſimul, ut Coniungo. Interdũ contrà, ut Cõtendo. Interdum ualidè, ut Concrepo.

Conamentum, Conari, Conatus] Vide Conor.

Concaco] concacas, pen. corr. (συγχέζω,) concacare. Seneca, Puto concacaui me. Quid autẽ fecerit neſcio: omnia certè concacauit.

Concædes] Videtur Tacitus uocare cæſas arbores, lib. 1. Romanus agmine propero ſyluam cæſiam limitamq́; à Tiberio cœptum ſcindit, caſtra in limite locat, frontem ac tergum uallo, latera concædibus munitus. tamen poteſt intelligi de fragmentis cuiuſuis materiæ quam excidiſſent. Ergo concædes erunt fragmenta ex rebus exciſis.

Concaleo] concales, pen. corr. concalui, (θέρομαι,) concalere, Idem quod caleo. Plaut. Amph. 6.15. Prius abis, quàm lectus ubi cubuiſti, concaluit locus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16.29. Concaluit ſtomachus, ut digerat multo facilius. Cic. ad Attic. lib. 4.85.15.

Concalere, (συνθέρεσθαι,) Cõmotum eſſe. Terent. Heaut. 2.3.108. Syre, Syre inquam, heus heus Syre.
S. Concaluit. quid uis?

Concalefacio] concalefacis, pe. cor. cõcalefeci, cõcalefactũ, (θερμαίνω, θέρω,) cõcalefacere, uel expuncto e inter l & f, concalfacio, concalfacere. Cic. 2. de Orat. 173. Et ait idem, quum brachium concalefecerit, tum ſe ſolere pugnare. Hoc eſt quum frequenti circumuolutione uel agitatione calorem brachio excitarit.

Cõcalefacere, pro inflammatũ & excitatũ eſſe. Cic. ad Panſam, lib. 3. Nos Venditanis rumoribus cõcalefecimus. ex Nonio.

Cõcalefio] pe. pro. Neutropaſsiuũ, (θερμαίνομαι,) Varro

3.de Re ruſt.ca. 9.8. Curator oportet circumeat diebus interpoſitis aliquot, ac uertere oua, ut æquabiliter cõcaleſiãt.

Concalefactus] (θερμανθεὶς,) Particip. Ci.1.Tuſc.66. Illã uerò funditus eijciamus indiuiduorũ corporũ leuium & rotundorum concurſationem fortuitã, quam tamen Democritus concalefactã & ſpirabilem, id eſt animalem eſſe uoluit.

Concalefactorius] (θερμαντικὸς,) Adiect. Plinius libro 21.cap.20.5. Vis ei concalfactoria. Hoc eſt excalfaciens, & nata calorem excitare.

Concaleſco] concaleſcis, (θέρομαι,) concaleſcere, Calidum fieri, uel calidũ eſſe. Cic.1.Tuſcul. 68. Calidior eſt enim, uel potius ardentior animus, quàm eſt hic aer, quem modo dixi craſſum atq; concretum: quod ex eo ſciri poteſt, quia corpora noſtra terreno principiorum genere confecta ardore animi concaleſcunt.

Concalleo] concalles, concallui, (τυλλόομαι,) concallere, Idem quod Callere, obductum eſſe callis. Cic. 3. de Natura deorum 33. Verſutos eos appello quorum celeriter mens uerſatur: Callidos autem, quorum tanquam manus opere, ſic animus uſu concalluit.

Concamero] concameras, pen.corr. (καμαρόω, ὀροφόω,) concamerare, Idem quod Camerare ſignificat, confornicare. Plinius libro 34. cap.14.10. de magnete lapide. Vide Camera. Idem lib. 11.cap.24.4. Specus ipſe qua concameratur architectura, Vitruuius, Interualla aut concameranda, aut ſolidanda fiſtucationibus.

Concameratio] Verbale, (καμάρωσις,) Budæus, Concamerationes ſunt, quæ arcuato opere conſtant. Vitruuius, lib.6.cap.10. Aedificia quæ plano pede inſtituuntur, ſi fundamenta eorũ facta fuerint, ita ut in prioribus libris de muro & theatris à nobis eſt expoſitum, ad uetuſtatẽ ea erunt ſine dubitatione firma. Sin autem hypogea concamerationesq; inſtituentur, fundationes eorum fieri debent craſſiores, quàm quæ in ſuperioribus ædificijs ſtructuræ ſunt futuræ, Sabinus in L. Sicui ædes. ff. de Legatis tertio, Conclaue quod ſupra concamerationem alterarum ædium eſſet.

Concameratio, Opus ad ſimilitudinem pergularum hortenſium factum quæ iunipero conflectuntur ad ambulationes opacandas, nomen lingua noſtra à cunabulis infantium habet. Budæus.

Concana] (κάγκανα,) Ciuitas eſt mediterranea Cantabrorum in Tarraconenſi Hiſpania. Ptolemæus lib. 2. Huius incolæ Concani dicuntur. Horat. 3. Carm. ode 4.7. Et lætum equino ſanguine Concanum.

Concani] Gens Hiſpaniæ dicebantur: uel, ut quidam uolunt Thraciæ, quibus dum uinum deeſſet, lacte & ſanguine utebantur. de quibus ait Virgilius, Et lac concretum cum ſanguine potat equino. Acron.

Concaſtigo] concaſtigas, pen.prod. (ἐπανορθόω,) concaſtigare, Idem cum ſimplici. Plautus Trin. 3. 3. Nam ego amicum hodie meum concaſtigabo pro commerita noxia. Idem Bacch.23.55.

Concauus] (κοῖλος,) Adiect. pen. corr. à cauo, Id eſt Vacuus, ſinuoſus. Cic.2.de Nat.deor. 143. Adde huc ſpeluncarum concauas altitudines, ſaxorum aſperitates.

Aera concaua. Ouid. 4. Metam. 10.

Aqua concaua. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10.4.

Brachia concaua Cancri. Ouid. 15. Metam. 74.

Cymbala concaua. Lucret. lib. 2. 125.

Concaui dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.35.

Concaua folia buxo. Plin. lib. 16. cap. 24. 4.

Genæ concauæ. Senec. Herc. furent. 9.31.

Iugula concaua. Cic. de Fato 16.

Concauæ poſitionis campus. Colum. lib. 2. cap. 17.3.

Concaua puppis. Ouid. 1. de Arte amandi 81.

Saxa concaua. Virg. 5. Aeneid. 134. Id eſt ſpeluncæ.

Vela concaua dicuntur, quum uento intenduntur & ſinum faciunt. Ouid. 6. epiſt. 14.

Concaua, pro Foſſis dixit Claud. 6. Paneg. 10.
-aſcenſu uincere montem,
Planitiem curſu, ualles, & concaua ſaltu.

Concauo, uas, pe.cor. (κοιλόω,) concauare, Idem quod Cauare.

Concauare brachia in duos arcus, Id eſt inflectere & ſinuare brachia, ut formã imitentur duorũ arcuũ. Oui.2. Meta.39.

Concedo] concedis. pen. prod. conceſſi, conceſſum, (παραχωρέω, ὑφίεμαι, προσέρχομαι, ἀπέρχομαι,) concedere, pro Cedere, Hoc eſt dare locum. Terent. Hecy. 4.2.21. Hîc uideo me eſſe inuiſam immeritò: tempus eſt concedere. Virg. 10. eclog. 13. ipſæ rurſus concedite ſyluæ.

Concedamus huc. Plautus cap. 5.21. Terent. Heaut 1.1.122 Hinc à me quiſnam egreditur? huc conceſſero. Et Eunuch. 5.9.37. Concede iſtuc.

Concedere à uel ab, ſiue ab. Plaut. Epid. 14.16.
-num ab oculis conceſſi tuis? Idem Perſa. 2.52. At pol ego abs te conceſſero.

Concedere à uel ab, huc, illuc, aliquò. Plaut. Moſtel. 6.81. Concedam à foribus huc. Teren. Heau. 3.3.11. -at certè concedas aliquò ab eorum ore aliquantiſper. Cic. in Catil. 12. Ab eorum oculis aliquò concederes.

Concedere ad ianuam. Plaut. Aulul. 21.6. Terent. And. 4.4.12. Concede ad dexteram.
Vita per auras Conceſſit mœſta ad manes, corpuſq; reliquit. Virg. 10. Aeneid. 162.

Retrò ad aliquem concedere. Tacit. lib. 13.

Concedere ex ædibus. Terent. Hecy. 4. 4. 57.

Concede hinc à foribus paululum iſtorſum ſodes. Terentius Phorm. 5. 1. 14.

Concede hinc intrò, uel domum. Terent. Eunuch. 1. 2. 126. Idem Heaut. 3. 1. 85.

Concedere ſolum biduum. Terent. Eunuch. 1. 2. 102.
Ego impetrare nequeo hoc abs te, biduum
Saltem ut concedas ſolum?

Concedere in uoluntarium exilium. Plin. de Viris illuſt. 49. In hyberna. Liu. 2. bel. Pun. In tecta. Ibidem 101.

In altum contruſus conceſſit. Lucret. lib. 4. 186.

In ius, ditionemq; alicuius concedere. Liu. lib. 6. Decad. 4.

In turbam concedere. Horat. 1. Serm. Saty. 4.29.

Concedere aliquò. Cic. 2. de Diuinat. 66.

Concedere in ditionem uel deditionem alicuius. Liu. 9. bel. Punici 147. Idem lib. 8.34.

Concedere in ſententiam alterius. Liu. 2. bel. Maced. 103.

Concedere abſolutè, pro Vita decedere, ſeu mori. Tacit. lib. 4. Vt quandocunq; conceſſero.

Concedere fato, pro Mori. Plin. in Paneg. 20.

Fatis magnis concedere. Valer. lib. 1. Argon. 2. 11.

Superis conceſſit ab oris, Mortem obijt. Virg. 2. Aeneid. 19.

Veneno uita concedere. Tacit. lib. 14.

Vita concedere. Tacit. lib. 5.

Concedit nox diei. Plaut. Amphit. 4. 122.

Dies concedit cœlo, Nox eſt. Virg. 10. Aeneid. 43.

Concedere (διδόναι, ἀντιτιθέναι,) Permittere. Cic. ad Lent. lib. 1. 9. 29. Collegi ipſe me, & cum ipſa quaſi Rep. ſum collocutus, ut mihi tam multa pro ſe perpeſſo atq; perfuncto concederet, ut officium meum, memoremq; in benemeritos animum, fidemq; fratris mei præſtarem.

Concedere in iras. Virg. 7. Aeneid. 62.

Dare & concedere pudori. Cic. 3. Verr. 22.

Pati atq; concedere fieri aliquid. Cic. 5. Verr. 53.

Tribuere & concedere alicui multa. Cic. 1. de Orat. 75.

Rectè aliquid cõcedere, Id eſt merito. Horat. in Arte 75.

Amores ſuos cõcedere, Rem amatã donare. Catul. epig. 59.6.

Animam concedere alicui. Ouid. 5. Metam. 45.

Dolorem atq; inimicitias ſuas alicui concedere. Cicero de Prouin. Conſ. 36.

Falſum concedere alicui. Id eſt permittere alicui falſa dicere, contráq; illa arguere, ac ſi uera eſſent. Lucret. lib. 3. 109.

Concedere impunitatẽ, pro Non punire. Cæſar 1. bel. Gal. 56.

Id laudis alicui concedere, Eo afficere honore. Propertius lib. 3. eleg. 9. 12.

Libertatem concedere. Cæſar 4. bel. Gal. 513.

Libertatem alicui in aliqua re concedere. Cic. pro Plancio 28.

Ludum pueris concedere. Horat. 2. epiſt. 2. 29.

Materiam alicui concedere ad aliquid faciendum. Tacit. lib. 1.

Concedere nauigia mari. Colum. in præfat. 4. Id eſt nauigare. Quædã exemplaria legunt concredere, & fortaſſe rectius.

Partem octauam precij concedere. Plin. epiſt. 155.

Peccaſſe ſemel concedere. Id eſt ſemel cõmiſſum peccatum. Ouid. 2. Amorum, eleg. 14. 9.

Roganti aliquid concedere. Ouid. 2. Faſt. 125.

Tempus ad aliquam rem concedere. Cic. pro Archia 9.

Veniam concedere alicui. Stat. 5. Sylu. 3. 53. Luca. lib. 3. 148.

Victoriam concedere. Tacit. lib. 5.

Vitam concedere, & ignoſcere peccata. Hirtius lib. 5. 118.

Concedere de iure ſuo. Cic. 2. Offic. 93. Alij legunt cedere. Terent. Adelph. 2. 2. 9.
-ſi nunc de tuo iure conceſſiſſes paululum.

Conceſſit Senatus petitioni tuæ. Cic. pro Muræna 44.

Concedere alicui, (ὁμοδοξεῖν, ὁμολογεῖν,) pro conſentire. Cic. 4. Verr. 55. Concedo, forſitan aliquis aliquando eiuſmodi quippiam fecerit. Quintil. lib. 1.

Remittere atq; cõcedere alicui ut. Cic. pro Plancio 60. Sic mecum ſemper egiſti, te mihi remittere atq; concedere, ut omne ſtudium meum in Cn. Plancij honorem conſumerem.

Concedere aliquid. Cic. 4. Acad. 129.

Concedere amicis, quicquid uelint. Cic. de Amicit. 36.

Concedere ut. Cic. pro Roſcio Amerino 32. Verum concedo tibi ut ea prætereas, quæ quum taces, nulla eſſe concedis.

Concedere alicuius facto uel dicto, pro Ignoſcere. Cic. pro Roſcio Amerino in principio.

Cõcedere alicui, pro Cedere. Teren. Hecy. 2. 1. 27. Ib. 3. 5. 28.
Sed quando ſeſe indignam deputat matri meæ,
Cui concedat, cuiuſq; mores toleret ſua modeſtia. Virg. 2. eclog. 12. Nec ſi muneribus certes, concedet Iolas. Nempe ditior ut ait Seruius.

Ictibus ſaxorum concedere. Tacitus lib. 19.

Magnitudini medicinæ doloris magnitudo concedit. Cic. 4. (Tuſc. 103.

Obſidioni concedere. Tacit. lib. 13.

Solio cõcedere, pro Aſſurgere, honoris gratia. Sil. lib. 3. 127.

Veris concedere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 61.

Tempus puerile conceſſit iuuentæ. Id eſt pueritia diſceſſit ueniente iuuenta, ſiue iuuenili ætate. Ouid. 6. Metam. 144.

Voluptas concedit dignitati. Cic. 3. de Fin. 1.

Nemini concedere de re aliqua. Cic. pro Roſcio Amer. 70. Idẽ ad Atticum, lib. 12. 258. 4.

De gloria alicui concedere. Tacitus lib. 19.

Nemini concedere in re aliqua ſtudio & cupiditate. Cicero pro Deiot. 20.

Nemini concedo, qui maiorem ex pernicie & peſte Reip. moleſtiam traxerit. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 2. Id eſt maximè omnium moleſtia afficior.

Audaciæ petulantiæq; alicuius nihil concedere. Cic. pro Cecinna 74. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 10. Non enim concedo tibi, plus ut illum ames, quàm ego ipſe amo.

Non conceſſum, Non licuit aliquid facere, &c. Sil. lib. 11. 52.

Concedere alicui primas in dicendo partes. Cic. 1. Verr. 27.

Concedere alicui artem aliquam. Cic. pro Quin. 62.

Concedere cum gerundiuo. Cic. 3. Verr. 27. Bona quædã proſcriptorum in agro Beneuentano diripienda conceſſit.

Conceditur ut. Cic. de Amicitia 46. Concedatur profectò uerũ eſſe, ut bonos boni diligant.

Conceditur enim ſimiles eſſe, quo contentus eſſe potueras. Cic. 4. Acad. 100.

Concedens] (ὑφιέμενος,) Particip. pe. pro. Cic. Plãco, lib. 10. 3. 5. Nunc me amantiſſimum tui nemini concedentẽ, qui tibi uetuſtate neceſſitudinis potior poſſit eſſe, ſi audies, &c.

Conceſſus] (διδομένος,) Participium. Plinius libro 12. cap. 25. 1. Omnibus odoribus præfertur balſamum, uni terræ Iudææ conceſſum.

Iure conceſſum. Quintil. lib. 3. cap. 6. 60.

In accuſatores aliquid conceſſum eſt. Quint. lib. 5. cap. 13. 32.

Legibus conceſſum. Lucret. lib. 5. 231.

Munere diuûm conceſſum aliquid. Virg. 1. Georg. 48.

Amor conceſſus. Ouid. ad Liuiam 61.

Furta conceſſa. Ouid. 1. de Arte 7. Furta pro furtiuo coitu.

Res conceſſæ. Cic. 2. de Diuinat. 155.

Venus conceſſa, Amor licitus. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 24.

Via conceſſa ire, Id eſt facere quod rectum eſt, & omnibus licitum. Lucan. lib. 2. 90.

Conceſſum] (διδομένον,) Subſtant. Cice. pro Cælio 37. Sed abhorret non modo ab huius ſeculi licentia, uerumetiam à maiorum cõſuetudine atq; conceſſis. Id eſt permiſſionibus uel conſtitutionibus.

Amare conceſſa. Ouid. 9. Metam. 92.

Petere cõceſſa. Id eſt quæ concedi poſſint. Virg. 5. Aenei. 158.

Cõceſſus] huius cõceſſus, (δῶσις,) pro Permiſſu. Ci. de Vniuerſit. 66. Neq; datũ eſt mortaliũ generi deorũ cõceſſu atq; munere, neq; dabitur. Sic 2. de Legib. 21. Et in Orat. 122.

Conceſſu & beneficio alicuius. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 14.

Conceſſus, pro Conceſſione. ut Alicuius conceſſu aliquid adipiſci, augere, & eius generis alia permulta Tacitus libro 3. & libro 12.

Conceſſio] Verbale. (δόσις,) Id eſt conceſſus. Cic. ad Attic. lib. 3. 66. 2. Nam ſi Trib. plebis nobis ſuccenſent, quæ poteſt ſpes eſſe? ac uidentur iure ſuccenſere, quum & expertes cõſilij fuerint, & qui cauſam noſtrã ſuſceperant, & noſtra conceſſione omnem uim ſui iuris amiſerint.

Conceſſo] conceſſas, (παύομαι,) conceſſare, Frequentatiuum, Idem quod ceſſare, & ab opere uacare. Plaut. Poſtquam aurora eſt, nunquam conceſſauimus lauari, aut fricari, aut ornari. Idem Aſi. 7. 24.

Conceſſatio (παῦσις) Verbale. Colum. libro 11. cap. 1. 14. Nam ut in itinere conficiendo ſæpe dimidio maturius peruenit is, qui gnauiter & ſine ullis conceſſationibus permeabit, quàm is qui, &c.

Conceſſiuus] Adiectiuum. ut Conceſſiuus modus: de quo ſic Seruius in illud Virgilij 10. Aeneidos, -neq; illos Iuueris auxilio. Conceſſiuus eſt (inquit) iſte modus ſecundum Probum: nanq; in artibus non inuenitur. Fit autem quoties tædio contentionis quaſi uidemur concedere, quod tamen nolumus fieri. nam id agit hoc loco Venus, ut Iupiter magis præſtet auxilium.

Concelebro] concelebras, pen. cor. (συνεπιφημίζω, συνεπιφοιτάω,) concelebrare, Idem quod ſimplex. ut Concelebrare natalem ſuum apud Plin. in epiſt.

Carmina celebrare cantu. Lucret. lib. 5. 277.

Cõniuia cõcelebrare & paſſim & tributim. Cic. de Petit. Cõſul (29.

Dapes concelebrare. Ouid. 4. Faſt. 71.

Funus concelebrare. Liu. 8. ab Vrbe 36.

Loca aquarum concelebrare circum ripas fonteſq́; . Lucretius libro 2. 70.

Ludos geniumq́; choreis cõcelebrare. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 10.

Mercatus concelebrare. Plin. lib. 34. cap. 2. 7.

Spectaculum concelebrare. Liu. 1. ab Vrbe 37.

Studia concelebrare. Cic. 1. de Inuent. 7.

Terras concelebrare. Lucret. lib. 1. 1. ad Venerem.

Victoriam concelebrare. Cæſar 3. bel. Ciuil. 256.

Plateam Hymenæo concelebrare. Plaut. Caſina 19. 2.

Concelo] concelas, (συγκρύπτω,) concelare, pen. prod. Idẽ quod Celare. Gel. lib. 15. cap. 2. Quos aliquis pudor reuerans concelaret. Idem lib. 11. cap. 9. Non id poſtea concelauit, quin gloriæ quoq; hoc ſibi aſsignauit.

Concenturio] cõcenturias, (συγκατατάττομαι,) cõcenturiare, Colligere. Dictum à centurijs quæ ad ſuffragia conueniebant. Plautus Pſeud. Concenturio in corde ſycophantias. Ex Nonio.

Concentus] huius concentus. Vide Concino.

Conceptio, Conceptus.] Vide Concipio.

Concerno] concernis, concreui, concretũ, (συνειδέω,) concernere. Idem quod cerno. Ci. de Petit. Cõſulatus 14. Quòd ſi ſatis grati homines eſſent, hæc tibi omnia parata eſſe debebant, ſicut parata eſſe concerno.

Concerpo] concerpis, concerpſi, concerptum, (διασπαράσσω) concerpere, Ex con & carpo compoſitum, Idem quod diſcerpere ſignificat, & dilacerare. Liu. 8. bel. Maced. 245. Librumq́; rationis eius quum Lucium fratrem afferre iuſsiſſet, inſpectante Senatu ſuis ipſum manibus concerpſiſſet, indignatum, &c. Plin. lib. 10. ca. 18. 2. Et ille auem protinus concerpſit.

Concerpere epiſtolas. Cic. ad Atticum, lib. 10. 204. 4.

Feruentiſsimè concerpi. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 11.

Concerptus] (διεσπαραγμένος,) Participiũ. ut Concerpta linteola. Plin. lib. 28. cap. 15. 6. Et lib. 21. cap. 3. 7.

Concerto] certas, (συναγωνίζομαι,) concertare, Simul certare, & contendere. Cicero Antequam iret in exil. 8. Nunc. igitur ſi lingua eſt concertandum, innocentiæ uirtute fretus ſupero.

Concertare uelocitate nandi. Colum. lib. 8. cap. 15. 43.

Concertare cum inimico, Confligere cum hoſte. Cicero pro Leg. Manil. 19.

Concertare cum aliquo de re aliqua. Cic. 3. de Nat. deor. 55.

Concertare cum aliquo, pro Litigare & rixari. Terentius Adelph. 2. 2. 3.

Concertare cum aliquo uerbis. Cic. ad Att. lib. 3. 52. 2.

Concertatus] (συνηγωνισμένος,) Participium. Cic. in Partitionibus 53. Quæ etiam ſi antè quàm res in iudiciũ uenit, aut cõcertata, aut dijudicata, aut confecta nõ ſunt: tamẽ, etc.

Concertatio] (ἀγώνισις,) Verbale. Plin. lib. 20. ca. 18. 4. Qua de cauſa magna concertatio extitit.

Studium concertationis. Cic. 1. de Diuinat. 109.

Concertatio animorum. Cic. pro Seſt. 66.

Concertationes ſententiarum, nullo idem cenſente. Plinius libro 29. cap. 1. 11.

Concertatio, captatioq́; uerborum. Cic. in Partit. 43.

Concertatio in diſputando pertinax, Cic. 1. de Finib. 41.

Concertatio, Aliter. Terent. Adelph. 2. 2. 4. -nunquam uidi iniquius concertationem comparatam, quàm quæ hodie inter nos fuit: Ego uapulando, ille uerberando uſq;, ambo defeſsi ſumus.

Diſputationes plenæ concertationum. Cic. 1. de Orat. 96.

Concertatorius] (ἀγωνιστικὸς,) Adiectiuum. Cic. de Claris Orat. 158. Thucydides enim rerum geſtarum pronunciator ſyncerus & grandis etiam fuit: hoc forenſe concertatorium iudiciale non tractauit genus.

Concertatiuus] penul. prod. Quint. lib. 7. cap. 3. Mutua accuſatio quã Græci ἀντικατηγορίαν, uocant, noſtri quidam concertatiuam.

Conceſſo] Vide Concedo.

Concha] conchæ, (κόγχη,) Genus piſcis teſtã contectũ. Concharum genera enumerat Plin. lib. 9. cap. 33. Et earum naturam explicat cap. 35. In conchis naſcuntur margaritæ, ut ibidem docet Plinius.

Conchæ dicuntur, quæ teſtam læuem habẽt, ac politã, ſiue uniformiter rugatã, ſiue denticulatã: Oſtrea uerò, quæ aſperã ſcabramq́;, quamuis generali nomine oſtrea quoq;, conchæ uocentur. Item quæ ex uno tantum latere teſtam habent, altero ſcopulis aut lapidibus, aut alteri materiæ adhærent.

Conchæ genus imbricatum. Vide Imbrex.

Theſſalicus concharum color. Lucret. lib. 2. 101.

Concharum pectunculi. Vide Pectunculus in Pectus.

Erycina concha, dicta ab epitheto Veneris, uel quòd ipſa eſt Veneri Erycinæ ſacra, uel quòd dicitur Venus è concha marina prodijſſe. Propert. lib. 3. eleg. 13. 2.

Marinæ conchæ. Ouid. 15. Metam. 53.

Patula concha. Vide Patulus.

Tenues conchæ. Ouid. 2. Amorum, eleg. 11. 3.

Viles conchæ. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 6.

Inda concha. Propert. lib. 1. eleg. 8. 8.
Id eſt margarita, Nam Oceanus Indicus maximè mittit margaritas, quæ ex rore conceptæ in conchis oriuntur.

Diues concha. Claud. epig. 19. 1.

Precioſæ conchæ. Claud. 6. Paneg. 42.

Complere ſe conchis. Cic. 2. de Nat. deor. 186.

Legere conchas. Cic. 2. de Orat. 13.

Piſciculi parui in conchã hiantẽ innatãt. Ci. 2. de Na. deo. 183.

Teſtæ ipſæ duriores, proprie conchæ dicuntur, quales ſunt cochlearum. Colum. lib. 10. Implicitus teſtæ limax, hirſutaq́; campe. Ouidius: Oſtreaq; in conchis tuta fuere ſuis. Cic. 3. de Finibus 97.

Salis cõcha, Id eſt concha quæ ſal cõtinet. Hora. 1. Ser. Sat. 3. 3.

Capaces conchæ. Horat. 2. Carm. ode 7. 5.

Squalentes conchæ. Id eſt ſordidæ. Virg. 2. Georg. 70. Seruius cochleas intelligit.

Detritis conchis læuior. Ouidius 13. Metam. 170.

Pina duabus grandib. paruula cõchis. Cic. 2. de Nat. deo. 183.

Infodere conchas. Virg. 2. Georg. 70. Vbi Seruius Cochleæ propter admittenda ſpiramina infodiuntur.

Conchæ inter inſtrumenta pictorum numerantur à Martiano Iuriſconſulto in L. Pictoris. ff. De fundo inſtructo & inſtrumento legato, Pictoris inſtrumento legato, ceræ, colores, ſimiliaq; horum legato cedunt, item peniculi, & canteria, & conchæ. Sanè pictores hodieq; ſuos colores in conchis macerant.

Concha, Vaſis genus concauum, ac ſuperius patulum, ab huius conchæ ſimilitudine. Cato de Re ruſt. cap. 13. In cellam oleariam hæc opus ſunt. Dolia olearia opercula, labra olearia XIIII. conchas maiores duas, & minores duas. Plinius libro 33. cap. 5. 3. Iuuenalis Saty. 6. Quũ bibitur concha, quum iam uertigine tectum Ambulat. Cato cap. 66.

Ferrea concha. Plin. lib. 33. cap. 8. 1.

Concha, prò Tuba ponitur. Virg. 6. Aeneid. 35. Sed tum forte caua dum perſonat æquora. Ouid. 1. Metamorph. Seruius hoc nomen à κόγχη, deducit. Alij Latinum putant, à concauitate deductum, itaq́; ſine aſpiratione ſcribunt.

Conchatus] pen. prod. Adiectiuũ, In morem conchæ curuatus.

uatus. Plinius lib. 10. cap. 20. 1. de pauone. Simul umbræ quoſdam repercuſſus cæteris qui in opaco clarius micant, conchata quærit cauda.

Conchis] huius conchis, f. g. (κόγχις,) Fabæ genus, ſiue edulium ex faba. Iuuen. Saty. 3. Cuius conche tumes? quis tecum ſectile porrũ Sutor, & elixi ueruecis labra comedit? Sipontinus dicit eſſe fabam cum cortice ſuo elixam, ad differentiã fabæ freſſæ, quæ ſine cortice coquitur, à ſimilitudine uidelicet concharũ, quòd confracto cortice uelut implicita conchis ſuis caruncula uideatur. Martial. lib. 13. 7. Si ſpumet rubra conchis tibi pallida teſta,
Lautorum ſenis ſæpe negare potes. Idem lib. 5. 40.

Conchylium] (κογχύλιον,) Latinè murex dicitur, Genus piſcis ex concharum genere, ut docet Plin. libro 9. cap. 35. & 36. Cic. in Piſonem 53. Extructa menſa non conchylijs aut piſcibus, ſed multa carne ſubrãcida. Idẽ 2. de Diui. 49.

Lubrica conchylia. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 6.

Ex conchylij concha inciſa colligitur ſuccus tingendis ueſtibus expetitus. ex eo enim inficitur purpura, qui color auſterus in glauco eſt, & iraſcenti ſimilis mari. Plin. lib. 9. cap. 36. Reduuiæ conchyliorum. Vide Conchylium.

Conchylium, Ipſe color. Plinius lib. 9. 36. 4. Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem eſt materia, ſed diſtat temperamento.

Poſcere conchylium. Quintilian. lib. cap. 2. 6. de pueris nimis molliter educatis.

Conchyliatus] Adiect. (κογχυλιωτὸς,) ut conchyliata ueſtis, quæ murice tincta eſt. Plin. lib. 9. cap. 39. 2. In conchyliata ueſte cætera eadem ſine buccino: præterq; ius temperatur aqua pro inuiſo humani potus excremento.

Conchyliata periſtromata, quæ infecta ſunt ſucco conchyliorum. Cic. 2. Philipp. 77.

Conchylium, nonnunquam eſt nomen generale ad omnes conchas. Plin. lib. 9. cap. 36. 3. Lingua purpuræ longitudine digitali, qua paſcitur, perforando reliqua cõchylia: tanta duritia aculeo eſt.

Conchyta] conchytæ, pen. prod. m. g. Qui conchylia conquirit in mari. Plaut. Rud. 9. 5. Saluete fures maritimi, conchytæ atq; hamiotæ. Conchyliarij etiam dicuntur.

Concido] concidis, penul. prod. concidi, conciſum (συγκόπτω,) concidere, Ex con & cædo compoſitum, ſignificat minutatim cædere. Plin. Caro eius conciſa ac decocta adhibenda eſt. Colum. lib. 12. cap. 8. 2. Conciſiq; ſectiui porri, quantum uidetur adijcito.

Concidere minute. Col. lib. 12. ca. 22. 1. Cic. 4. Acad. 79. Hæc aũt uniuerſa concidunt etiam minutius.

Concidere uſq; ad ſanum corpus. Celſus lib. 5. cap. 27.

Decretis aliquem concidere. Cic. 5. Philipp. 184.

Concidere uirgis aliquem. Cic. 3. Verr. 85.

Totis uoluminibus concidere aliquẽ. Cic. 1. de Nat. deor. 129.

Authoritatem Senatus concidere. Cic. Att. lib. 1. 11. 13.

Cõcidere exercitũ Cæſar 2. bel. Gal. 273. Cic. 1. de Diuin. 131. Itaq; tribus hic horis cõciſus exercitus, atq; ipſe interfectus.

Pugnis conciſus. Plaut. Amphit. 15. 9.

Magnos ſcrobibus concidere montes. Virg. 2. Georg. 52.

Neruos concidere. Cic. pro Flacco 57.

Concidere nucleum dentibus. Plin.

Numeros concidere, ſententias delumbare. Cic. in Orat. 136.

Rationem dicendi per tam minutas rerũ particulas concidere, ſimplicius inſtituendi nõ eſt neceſſe. Quint. lib. 3. ca. 11. 15.

Frangere, atq; concidere quicquid eſt in oratione generoſius. Quintil. in proœm. lib. 1. 18.

Conciſus] Participium (συγκεκομμένως,) Cic. 11. Philip. 326. Nondum erat ueſtris tam grauiſsimis, tamq; multis iudicijs, ignominijſq; conciſus.

Anguſtis & cõciſis diſputationibus illigari. Cic. 2. de Ora. 33.

Conciſum & laceratum uarijs affectibus. Quintil. in 12.

Diſtinctè conciſa breuitas. Cic. 3. de Orat. 112.

Exercitus tribus horis conciſus. Cic. 1. de Diuin. 131.

Ligna conciſa. Ouid. 2. Faſt. 130.

Oratio conciſa dialectices. Quintil. lib. 2. cap. 21. 9.

Sententiæ conciſæ. Cic. de Claris Orat. 33.

Conciſe,] Aduerb. (συγκεκομμένως,) Quin. Quanq̃ ea nõ eſt tam minutè ac conciſe in orationibus utendum, quam in diſputationibus. De arte diſſerendi loquitur.

Conciſura] (διακοπὴ,) Sen. epiſt. 101. Deſit ſanè uarietas marmorũ & conciſura aquarum è cuniculis interfluentiũ.

Concido] concidis, pen. cor. concidi concaſum, (καταπίπτω, concidere, Ex con & cado compoſitum, ſimul cadere. Cic. 1. Tuſc. 85. Vel concidat omne cœlum, omniſq; natura conſiſtat neceſſe eſt.

Grauiter concidere. Lucret. lib. 6. 152.

Grauiter ad terram concidere. Virg. 5. Aeneid. 89.

Ad aliquem concidere, Ad ſupplicandum procidere in terram. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 13.

Concidere ex animi terrore. Lucret. lib. 3. 32.

Concidere in aliquo loco. Propert. lib. 1. eleg. 3. 2.

In humo concidit ſanguinolentus. Ouid. 6. Faſt. 121.

In ipſo ſolo concidit pronus. Virg. 5. Aeneid. 66.

Concidere ſub onere. Liu. 8. bel. Pun. 38.

Repentè concidere. Stat. 6. Thebaid. 37.

Repentè equus concidit. Cic. 2. de Diuinat. 102.

Concidere, Mori. Colum. lib. 8. Solæ capellæ, quamuis opimæ, atq; hilares, ſubitò concidunt. Seneca Troade 12. 23.

Arcu concidere. Claud. 1. in Eutrop. 67.

Armis concidere. Valer. lib. 4. 25.

Ictu fulminis concidere. Lucret. 3. 99.

Macie concidere. Ouid. epiſt. 20. 43.

Iuuencæ ictæ conciderant. Ouid. 10. Metam. 55.

Concidere uulneribus. Cic. 3. Tuſc. 112.

In prælio concidere. Cic. 1. Tuſc. 14.

Corpus concidit magna ruina. Lucret. lib. 3. 118.

Animus concidit alicui ſimul cum re. Cic. 3. Tuſc. 69.

Mens debilitata metu concidit. Cic. pro Domo ſua 104.

Vita concidit. Id eſt perit. Lucret. lib. 4. 104.

Animo uel animis concidere. Cæſar 8. bel. Gal. 73.

Concidere mente, Idem. Cic. 3. Philip. 140.

Exanguis atq; mortuus concidit. Cic. in Piſonem 70.

Cõcidere in optima cauſa. Cic. ad Att. lib. 7. 143. 1. Eidẽ li. 3. 50. 2. Ecquis unquã ex tam amplo ſtatu, in tam bona cauſa, tantis facultatibus ingenij, conſilij, gratiæ tantis præſidijs bonorum omnium concidit?

Per ſe concidere. Cic. Attic. lib. 10. 197. 9.

Motu labefactata concidũt. Cic. pro Lege Manilia 12.

Lapſi conciderunt. Ouid. 5. Metam. 16.

Artes forenſes & actiones publicæ concidũt. Cic. in Orat. 82.

Concidũt artificia, ſi nihil cõprehendi poteſt. Ci. 4. Aca. 261.

Auxilium concidit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 3.

Bellum concidit morte illius. Tacitus lib. 18.

Cœlum occidere dicitur Ciceroni in Somnio Scipionis 31.

Concidit & extinguitur crimen. Cic. pro Roſcio Comœdo 9.

Domus concidit, Perijt. Senec. Herc. Oetheo 3. 10.

Fides concidit. Cic. pro Lege Manil. 12.

Gentes concidunt. Ouid. 15. Metam. 85.

Concidere opes. Cic. 4. Verr. 3.

Concidit Troia. Ouid. 2. Triſt. 64.

Venti concidunt. Id eſt quieſcunt. Horat. 1. Carm. ode 12. 6.

Concidere uenas Celſus dixiſſe uidetur, ut uerbum ξυμπίπτειν,

& ξυμπίωσίαν, uocem Hippocrati familiarẽ quæ (ut enarrat Galenus) τὴν κένωσιν, ſignificat, exprimeret. Nam συμπίπτειν uel ξυμπίπτειν eſt ſi uerbum è uerbo exprimas, concidere: & ut annotat Budæus, συνιζάνειν, id eſt coſidere & conſtringi. Inanitæ enim uenæ conſidunt & aſtringuntur.

Vrbs acerbiſſimo conflagrata incendio concidat. Author ad Heren. 152.

Concieo,] concies, conciui, pen. prod. concitum, pen. corr. (συγκαλέω, συγκινέω,) conciere, uel Concio, concis, concinui, concitum, penult. prod. concire. eiuſdem ſignificationis, Cõuocare. Liuius 1. ab Vrbe. Deinde ne uana urbis magnitudo eſſet, aciendæ multitudinis cauſa, uetere conſilio condentium urbes, qui obſcuram atq; humilem conciendo ad ſe multitudinem, natam è terra ſibi prolem ementiebantur. idem lib. 4. 237.

Concire, ſiue conciere, Commouere. Terent. Hecy. 3. 1. 33. Forſan unum aliquod uerbum inter eas iram hanc conciuerit. Liu. 1. ab Vrbe 259. Elatum domo Lucretiæ corpus in forum deferunt, cõcientq; miraculo (ut fit) rei nouæ, atq; indignitate homines. Plau. Merc. 22. 36. Hic facit tranquillitatem, iſte omnes fluctus conciet.

Magno molimine conciere aliquam regionem aut populum. Valer. Flac. lib. 6. 7.

Aeſtum conciere. Lucret. 6. 166.

Lites alicui concire. Plautus Aſina. 14. 13. Sic concire hoſtes, aut malum alteri. Plau. Merc. 16. 56. Et in Menæh. 20. 4.

Seditionem concire. Liu. 4. ab Vrbe 209.

Turbas uxori concire. Plaut. Amphit. 5. 14.

Concitus] (ὡρμημένος,) Participium, ſi eſt à Concieo, penultimam corripit: ſi à Concio producit. Id eſt commotus. Quint. lib. 11. cap. 1. Vt fraude aliquorũ concita credatur.

Concitus ad rixam. Cic. pro Cecin. 10.

Aeſtu concitus. Valer. lib. 1. 60.

Curſu concitus. Virg. 12. Aeneid. 179.

Ira concitus. Stat. 12. Thebaid. 118.

Motu diuino concita. Ouid. 6. Metam. 32.

Multa ui concitus. Virg. 11. Aeneid. 149.

Aequora concita uentis. Ouid. epiſt. 2. 8.

Amnis concitus imbribus. Ouid. 3. Metam. 16.

Arma concita furoribus. Valer. lib. 5. 118.

Dolor concitus amore læſo. Ouid. 2. Triſt. 78.

Flumina concita. Ouid. 7. Metam. 31.

Freta concita. Virg. 3. Aeneid. 26.

Globus concitus. Sil. lib. 11. 46.

Pericula concita toto mundo. Id eſt ab omnibus mundi partibus conuocata. Lucan. lib. 5. 120.

Puppis concita rapida aqua. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 2.

Saxa murali tormento concita fremũt. Virg. 12. Aeneid. 183.

Tympana concita pulſu. Horat. 3. Carm. ode 15. 2.

Veterani per largitionem conciti. Tacit. lib. 1.

Concitum ferri. Id eſt concitate & uiolenter raptum ferri. Lucret. lib. 2. 48.

Concitor, (ὁρμητὴς,) Verbale. ut Belli cõcitores. Taci. li. 4.

Concito] concitas, pen. corr. (παροξύνω, παρορμῶ, (concitare, Frequentatiuum, Valde cõmouere. Cic. 4. Academ. 259. Quò enim ſpectat illud, quum artificia tolli quereris à nobis, niſi ut opifices concitentur?

Concitari in aliquem, pro Iraſci. Cic. 5. Verr. 6.

Concitare ſe in hoſtem. Liu. 8. ab Vrbe 201. & lib. 7. 158.

Fuga ſe in aliquem locum concitare. Valer. lib. 7. Argon. 117.

In arma concitare aliquem. Ouid. 3. Faſt. 166.

In iram concitare. Quint. lib. 6. cap. 2. 23.

Clamore concitare aliquem. Ouid. 2. Faſt. 170.

Agmẽ cõcitare. Id eſt urgere & impellere. Oui. 14. Meta. 48.

Auis concitat alas. Valer. lib. 6. Argon. 53.

Eurus aquas concitat. Ouid. epiſt. 7. 8.

Venus arma aliquibus concitat. Proper. lib. 3. eleg. 20. 4.

Aura frigida concitat artus. Lucret. lib. 3. 59.

Aures concitare. Propert. 3. eleg. 159.

Concitare bellum alicui populo, & gerere. Cæſar 8. bel. Gal. 83. Liu. 5. bel. Maced. 45.

Diſcordiam concitare. Cic. pro Muræna 73.

Equum contra aliquem concitare. Liu. 1. ab Vrbe 82.

Concitare equum in hoſtes. Virg. 11. Aen. 149.

Concitare equum calcaribus. Liu. 2. ab Vrbe 37.

Expectationem ſui concitare. Cic. ad Curionem, lib. 2. 1. 6.

Feras concitare, Agitare feras, uenari. Ouid. 2. Faſt. 57.

Concitare flammas. Seneca Hippol. 3. 4.

Concita grauedines & deſtillationes. Celſus lib. 1. cap. 2.

Inuidiam in aliquem concitare. Cic. 2. Philip. 53.

Miſericordiam populi concitare. Cic. 1. de Orat. 115.

Miſille concitare. Valer. lib. 6. Argon. 69.

Concitare morbos. Celſ. lib. 2. cap. 13.

Motum animis hominum concitare. Cic. 1. Offic. 104.

Nationes & ſeruitia cõcitare. Pollio Ciceroni, lib. 11. 33. 23.

Concitare odium in aliquem. Vide Odium.

Grauẽ offenſionẽ cõcitare in aliquã rem. Cic. 1. de Inuen. 112.

Concitare pituitam. Celſus lib. 6. cap. 6.

Aether concitat pluuias. Ouid. 2. Faſt. 15.

Riſum concitare. Cic. 2. de Orat. 130.

Somnum concitare herba dicitur. Plin. lib. 20. cap. 18. 13.

Vrinam concitare. Plin. lib. 20. cap. 4. 2.

Vires ſuas concitare dicuntur regiones & oppida, quũ aduerſus hoſtẽ armati conuocantur ciues. Ouid. epiſt. 15. 69.

Animi motu concitari. Cic. 2. de Orat. 103.

Animi perturbantur & cõcitantur re aliqua. Cic. in Ora. 70.

Diuino inſtinctu concitatur animus à corpore abſtractus. Cic. 1. de Diuinat. 115.

Concitatus] pen. prod. (παρορμηθεὶς,) Particip. ut Concitatus ardore animus. Cic. 2. de Finib. 97.

Admirabili quodam ad philoſophiam ſtudio concitatus. Cic. de de Clar. Orat. 170.

Cohortatione alicuius concitatum eſſe ad ſtudium cognoſcendæ, percipiendæq; uirtutis. Cic. 1. de Orat. 102.

Concitatus calcaribus equus. Liu. 8. ab Vrbe 150.

Erroribus concitatis animum hilarare. Catul. epig. 58. 4.

Animi quodam impetu concitatum eſſe. Cic. pro Muræna 59.

Ratis remige & uento concitata. Senec. Thyeſte 5. 7.

Concitatus terrore & metu. Cic. pro Lege Manilia 16.

Mundus concitatus, Mobiles orbes cœli. Senec. Agamem. 9. 4.

Concitatus] (παρόξυντος,) Nomen ex participio. ut Concitatior curſus. Liu. 4. bel. Maced. 108. Id eſt celerior.

Concitatiſſimi equi apud Liu. 5. bel. Maced. 15.

Motus corporis concitatiſſimus. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.

Concitator] pen. prod. (παρορμητὴς,) Verbale, Qui commouet. Cæſar 8. bel. Gal. 81. Quod Corbeus author belli concitator multitudinis eſſet interfectus. Et apud Ciceronẽ pro Domo ſua 9. Concitator & ſtimulator ſeditionis.

Tabernariorum concitator. Cic. pro Domo ſua 11.

Concitatrix] pe. pro. (παρορμήτρια,) Verbale fœmininũ. ut Cõcitatrix uis. Plin. lib. 26. ca. 10. 2. Et li. 19. ca. 8. 25.

Concitatio (παρόρμησις,) Verbale, Cõmotio: ut Concitatio multitudinis. Cic. pro Cluen. 107. Concitatio animi. Cicero 1. de Diuinat. 65.

Vehementiores animi cõcitationes. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 59.

Mentis concitatio. Cic. 2. de Diuin. 40.

Plebis contra patres concitatione & ſeditione nunciata. Cic. de Cla. Orat. 27.

Adiuuandã concitationem docẽdo exiſtimauit Iſocrates. Quintil. lib. 2. cap. 8. 7.

Modulatione collocationis & uocis, concitationem iudicũ petere. Quint. lib. 1. cap. 10. 21.

Concilium] concilij, pen. corr. (συνέδριον, σύλλογος, σύνοδος,) Conuentus populi, & multitudo populorum diuerſorum in unum locum conſulendi gratia congregata. Deriuatur autem non à conſilio, ſiue à conſenſu, ut Feſtus exiſtimat: ſed à concalando, hoc eſt, conuocando: quod oẽs in unum locum conuocentur. Virg. Conciliumq; uocat diuûm pater atq; hominum rex.

Concilium Deorum, Concilium Ducum. Cic. 1. Tuſc. 114. Et Plin. lib. 28. cap. 6. 2. Salluſt. in Ciceronem 2.

Cœtus & concilium. Cic. 2. de Finib. 18. Quid enim neceſſe eſt tanquã meretricem in matronarum cœtum, ſic uoluptatem in uirtutum concilium adducere?

Concilia cœtusq; hominum iure ſociati, ciuitates appellantur. Cic. de Somnio Scip. 8.

In cœtu concilioq; proferre opiniones. Cic. 2. de Finib. 124.

Concilia & conuenticula. Cic. pro Domo ſua 58.

Animarum concilia. Stat. 3. Thebaid. 29.

Horrendum Cyclopum concilium. Virg. 3. Aeneid. 135.

Ferarum concilium. Ouid. 10. Metam. 29.

Iouis cõciliũ, Id eſt, deorũ qui circa Iouẽ ſunt. Horat. 3. Carm. (25. 2.

Nobile concilium Muſarum. Stat. 6. Thebaid. 71.

Sanctum concilium patrum. Horat. 4. Carm. ode 5. 1.

Amœna piorum concilia. Virg. 5. Aeneid. 146.

Infauſtum concilium. Stat. 3. Thebaid. 36.

Inuiolabile concilium. Claud. 3. Paneg. 49.

Coire in concilium. Lucret. lib. 2. 114.

Coactum concilium. Vide Cogo.

Concilia colere. Virg. 5. Aeneid. 146.

Conuocare concilium. Vide Conuoco.

Concilia uel inſtituta dimittere, uel habita reſcindere. Cic. 2. de (Leg. 51.

Indicere concilium. Vide Indico.

Habere concilium. Cic. 2. de Inuent. 157.

Habere aliquem deorum concilia dicitur, qui inter deos eſt relatus. Virg. 1. Georg. 5.

Peragere concilium. Vide Perago.

In diuinũ animorũ conciliũ cœtumq; proficiſci. Cic. de Senect. (76.

Vocare concilium. Ouid. 1. Metam. 34.

In concilium deorum uocari. Cic. 1. de Diuinat. 88.

Conciliũ, pro Coagmento; ut notat Budæus. Lucret. lib. 1. 97.

Corpora ſunt porrò partim primordia rerum,
Partim concilio quæ conſtant principiorum.

Concilium genitale. Lucret. lib. 1. 37. Id eſt, generationis conciliatio, coadunatio. De elementis.

Conciliabulum, pen. corr. (συνόδιον,) Diminutiuũ. Plaut. Bacchid. 1. 47. Vt ſolet in iſtis fieri conciliabulis. Liu. Qui nundinas & conciliabula obire ſolent.

Concilio] cõcilias, (συναλλάττω, διαλλάττω, προξενέω, διαλύω,) conciliare, Amore coniungere. Plaut. Epid. 10. 36. – iſtis legibus habeas licet. M. Conciliauiſti pulchre.

Conciliare & commendare aliquid alicui. Cic. 3. De Finib. 25.

Cõciliat & coniungit inter ſe homines ratio & oratio. Cic. 1. (Offic. 76.

Conciliare & conſeruare. Cic. de Amicitia 83.

Animos hominum conciliare, & ad uſus ſuos adiungere, proprium uirtutis eſt. Cic. 2. Offic. 23.

Conciliare aliquem ad alterum. Plaut. Mil. 10. 205.

Conciliare aliquẽ alteri. Plin. de Viris illuſt. 74. Cæſar 5. bel. Gal. 17.

Parentibus & dijs immortalibus, & patriæ nos primùm natura conciliat. Cic. de Aruſp. reſpon. 53.

Conciliare, Eſt contrahere, uel cõparare. Cic. de Amicitia 82.

Virtus inquã, C. Fanni, & tu Q. Muti, et cõciliat amicitias, (et cõſeruat.

Auro cõciliatur amor. Proper. li. 3. eleg. 13. 10.

Pecunia cõciliare ſibi legiões. Cic. ad Cornificiũ, lib. 12. 23. 5.

Conciliauit has res homini natura. Cic. 4. Acad. 237.

Conciliat eos hæc res inter ſeſe. Cic. pro Roſcio Amer. 38.

Amorẽ ſibi conciliare ab aliquibus. Cic. pro Archia poeta 13.

Amor conciliandus. Ouid. epiſt. 6. 19.

Animum alicuius conciliare ſibi. Liu. 1. ab Vrbe.

Animos cõiugũ conciliat partus. Seneca Herc. Oetheo 4. 35.

Iudicum animos ſibi conciliare. Quintil. lib. 4. cap. 1. 2.

Affinitatem inter aliquos conciliare. Plaut. Trinum.

Arma conciliare alicui. Virg. 10. Aeneid. 30.

Artes ſuas cõciliare dictis, Eſt uerbis alicui commendare artẽ ſuã, aut opus aliquod artis ſuæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 9.

Autoritatem conciliare rei alicui. Plin. lib. 33. cap. 1. 3.

Conciliare alicui beneuolentiam alterius. Cic. ad Nig. Figulum, lib. 4. 13. 6.

Ad beneuolentiam animos aliquorum erga alios conciliare. Cicero 2. de Orato. 197.

Charitatem ſibi conciliare. Cic. 1. de Finib. 81.

Ciuitatẽ aliquã, puinciæ alicui cõciliare. Cæſar 7. bel. Gal. 22.

Conciliare ciuitatem aliquã amicitia. Cæſar 3. bel. Ciuil. 215.

Conciliare coniunctionem cum aliquo: cui Dirimere opponitur. Cic. ad Appium lib. 3. 10. 16. Ego autem citius cũ eo, qui tuas inimicitias ſuſcepiſſet, ueterem coniunctionem diremiſſem, quàm nouam conciliaſſem.

Fidem in dicendo conciliat amplificatio. Cic. in Partit. 28.

Fidem alicuius conciliare famæ. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 3.

Gloriam conciliat magnitudo negocij, gratiam æquitatis largitio. Cic. pro Muræna 39.

Conciliare ſibi gratiã per rem aliquã. Cic. pro Leg. Mani. 49.

Incommoda alicui conciliare. Lucret. lib. 3. 177.

Laudem maiorem conciliare. Quintil. lib. 2. cap. 7. 4.

Miſeros magis fortuna conciliat ſuis. Senec. Thebaid. 2. 14.

Conciliare nugas. Plaut. Trinum. 13. 12. Eo conductor melius de me nugas conciliauerit. Id eſt (ut ait interpres) ob iſta nugatoria ſuam rem melius egerit.

Odium re aliqua conciliare. Plin. lib. 28. cap. 8. 29.

Opem potentium conciliare. Cic. Octauio 15.

Pacẽ cõciliare. Terẽt. Heaut. 5. 5. 2. Exeo ergo ut pacẽ cõciliẽ

Conciliare pacẽ ab aliquo, pro cũ aliquo. Plaut. Moſtel. 16. 6.

Pacem inter ciues conciliare. Cic. Lepido, lib. 10. 27. 1.

Pecuniam conciliare uel cogere. Cic. 4. Verr. 95.

Somnũ conciliare, cui opponitur Fugare ſomnũ. Plin. lib. 14. cap. 18. 1. Thaſios duo genera uini facere proditur, unum quo ſomnus concilietur, alterum uerò quo fugetur.

Toros conciliare. Stat. 3. Sylu. 5. 14. (uires alicuius.

Vires conciliare alicui. Stat. 9. The. 90. Significat adiuuare

Voluntatẽ alicuius cõciliare ſibi. Cic. ad Atti. lib. 1. 1. 12.

Voluptas eorum, quibus probari uolumus, concilianda. Cice. in Orat. 92.

Conciliare ſuperiorem inferiori, per Hyſteron proteron, apud Virgiliũ 1. Aeneid. 17. Tu mihi quodcunq; hoc regni, tu ſceptra Iouẽq; Concilias. Verba Aeoli ad Iunonẽ. Vbi Seruius, Hyſteron proteron in ſenſu eſt. Non enim Iupiter conciliatur Aeolo, ſed Aeolus Ioui, quaſi ſuperior conciliatur. Conciliantur autem noui, Reconciliantur antiqui.

Amicè conciliari alicui. Horat. in Arte.

Concilia eum huc. Plau. Capt. 4. 28. Id eſt, ut huc ueniat, & nobiſcum moretur effice.

Surſum aliquid conciliare, apud Lucretiũ lib. 6. 179. ſignificat in altũ eleuare aliquid, ac ſi diceres, altitudini cõciliare.

Agere partes conciliantis. Ouid. de Remed. Amor. 2. 26.

Conciliatus] penul. prod. (συναλλαγμένος,) Participium.

Plin.lib.17.cap.23.12.de ratione arbuſtorum loquẽs, Inter ſe obuij miſcentur, alliganturq́; unà conciliati, uirgultorum comitatu obiter rigorat quà deficiant.

Fœmina conciliata uiro. Catul.epigram.63.26.

Conciliatũ mancipiũ. Id eſt, emptũ. nã omnis cõuentio, cõciliatio nominatur. Terẽt. Eunuch. 4.4.2. Fugitiue prodi, malè conciliate. Id eſt, magno empte, Donatus Vide. Malus.

Conciliatus, (συναλλακτος, ἐνήλακτος,) Nomen adiectiuum. Quintil.lib.4.cap.2.17. Ad rem accipiendam iudicẽ fieri conciliatiorem, dociliorem & intentiorem.

Conciliatus, huius conciliatus, (σύμφυσις,) Verbale. Lucretius libro 2.188.

Nec quicquã commutari ſine conciliatu. Id eſt, ſine congregatione & coagmento ſeminis.

Dẽſus, uel (ut legũt alij) condenſius cõciliatus. Lucret.li.2.20.

Paruus conciliatus. Lucret.lib.2.27.

Conciliator] uerbale, penul.prod. συναλλάκτης, διαλλάκτης, interpres conciliationis.

Conciliator ſuillæ carnis datus eſt populo lanius. Varro 2.de Re ruſt.cap.4.8. Hoc dicit, quòd caro ſuilla cibus ſit populi & uulgi, non etiam nobilium.

Conciliatrix] pen.prod. (συναλλακτρίς,) Verbale fœmininum, Ea dicitur (inquit Feſtus) quæ uiris cõciliat uxores, & uxoribus uiros. Cic.1.de Natu.deorũ 104. Non uides quàm blãda cõciliatrix, & quàm ſui ſit lena ipſa natura?

Conciliatrix amicitiæ, uirtutis opinio. Cic.de Amic.36.

Oratio cõciliatrix eſt humanæ maxime ſocietatis. Ci.1.de Leg.

Conciliatricula] pen.corr. Diminutiuũ, (συναλλακτρίδιον,) Cic.pro Seſtio 15. Erat enim hominum opinioni nobilitate ipſa blanda conciliatricula commendatus.

Conciliatio] Verbale (συναλλαγὴ, διαλλαγὴ, καταλλαγὴ) Cic.4.Acad.238. Honeſtum autem quod ducatur à conciliatione naturæ.

Conciliatio & Conſociatio, ſiue ſocietas hominũ. Cic.1.Offic.208. Idem 2.de Natu.deor.112. Inter ſeq; quaſi ciuili conciliatione & ſocietate coniunctos.

Conciliatio gratiæ. Cic.pro Cluen.67.

Conciliatio ad. Cic.3.de Finib.32. Prima eſt enim conciliatio hominis ad ea, quæ ſunt ſecundũ naturã. Id eſt, coniunctio.

Conciliatura] pen.prod. (συνάλλαξις) pro conciliatione. Senec.epiſt.98. Quũ Clodius iiſdẽ uitijs gratioſus quibus nocens, conciliaturas exerceret in ipſa cauſæ dictione.

Concinnus] Adiectiuum, (εὔθετος, ἐμμελής, εὐσυνθετός, εὔρυθμος,) Compoſitus & ornatus. Ex con, & cinnus compoſitum, quod eſt genus potionis ex multis liquoribus confectum, autore Nonio. Plaut.Perſa 15.81. Sat. ædepol concinna facie. Plin.lib.16.cap.34.4. Parua ſunt & anguloſa, concinnioraq́;.

Amicis concinnus. Horat.1.Serm.Saty.3.10.

Concinnæ acutæq́; ſententiæ. Cic.de Claris Oratorib.148.

Aptus & concinnus ad rem reditus. Cic.3.de Orato.112.

Concinnus, & elegans. Cic.5.de Fin.23.

Concinna & lepida citò ſatietate afficiunt aurium ſenſum faſtidioſiſsimum. Autor ad Heren.lib.4.181.

Concinnæ & uenuſtæ ſententiæ. Cic.de Claris Oratorib.181.

Helluo concinnus. Cic.in Piſonem 16.

Concinna, diſtincta, ornata, feſtiua oratio. Cic.3.de Orato.56.

Sermo concinnus utraq; lingua. Horat.1.Sermo.Saty.10.5.

Tectorium concinnum. Cic.ad Quin.fratrem, lib.3.17.2.

Verſus concinnus. Horat.2.Epiſto.1.15.

Ad perſuadendum concinnus, perfectus & politus homo. Cic. in Piſonem 47.

Concinnior, Comparatiuum, (ἐμμελέστερος) Ci. in Orato.11. Alij in eadem ieiunitate concinniores, id eſt, faceti, florentes etiam & leuiter ornati.

Venus concinnior. Lucret.lib.4.257.

Concinno, concinnas, (εὐθετέω, συντίθημι, σκευάζω,) concinnare, Aptè cõponere, inquit Feſtus. Plaut. Aſin.5.64. Auceps quando concinnauit aream, effundit cibum.

Vides ut hæc concinnant? Cic.5.de Finib.143.

Lutum concinnare. Plaut.Rud.4.8.

Concinnare ſtruices patinarias. Plaut.Menæh.3.26.

Veſtem concinnare. Plaut.Menæh.16.33. Et 11.2.

Viam concinnare. Plaut.Stich.5.13.

Vinum concinnare. Plin.lib.14.cap.20.7.

Concinnare etiam pelles dixit Plinius.

Concinnare, Facere, autore Nonio. Plaut. Amphit.8.94. Nulla res tam delirantes homines concinnat cito.

Concinnare ſe leuem ſuis. Plaut.Trinum.10.58.

Concinnare uxorem lacrymantem. Plaut.Amph.6.31.

Munuſculũ alicui cõcinnare. Trebon. ad Ciceronẽ, li.12.16.8

Concinnator] pen.prod. (σκευαστής,) Verbale. ut Concinnator cauſarum, Vlpianus in l. Nec quicquã ff. de Officio Proconſulis, Circa aduocatos patientẽ eſſe proconſulẽ oportet, ſed cum ingenio, ne contemptibilis eſſe uideatur: nec adeò diſsimulare, ſiquos cauſarum concinnatores, uel redemptores deprehendat.

Concinnatorem capillorum dixit Columella lib.1.in præf.5.

Concinnatorius] Adiectiuum, (σκευαστικός) Paulus in l. Inſtrumentũ. ff. de Penu legata, Inſtrumentum piſtrini, itẽ uniuerſa uaſa concinnatoria penu non continentur.

Concinnitas] pen.corr. huius concinnitatis, (ἐμμέλεια, εὐρυθμία,) Ornatus, elegantia. Cic.de Clar.Orat.158. Atquid eſt tam fractum, tam minutum, tam in ipſa, quã tamen conſequitur, concinnitate puerile?

Ornata ſententiarum concinnitas. Cic.de Clar.Orat.182.

Verborum concinnitas. Cic.in Orat.83. Ibidem 45.

Conſequi concinnitatem. Cic.de Clar.Orat.158.

Aliquid concinnitatis efficere. Cic.in Orato.44.

Concinnè] Aduerbium, (ἐμμελῶς,) Compoſite, eleganter, ut Concinnè ueſtitus, Plaut.Epid.5.39.

Concinnè dicere uel ſcribere. Cic.2.de Orat.100.

Concinnè diſtribuere rem aliquam. Cic.2.de Orat.45.

Concinnè & blandè rogare. Cic.pro Roſc.Comœdo 28.

Concinnitudo] pen.prod. huius concinnitudinis, (ἐμμέλεια,) Idem. Cic.1.de Inuent.37. Splendoris & feſtiuitatis concinnitudinis minimum in ſe continere debet.

Concinnatio] (σκευασία) Verbale. Cato ca.106. Aquæ marinæ concinnatio.

Concino] concinis, pen.corr. concinui, concentũ, (συνᾴδω, ὁμολογέω,) concinere. Ex con, & cano cõpoſitum, Simul canere Cic.1.Tuſcul.170. Hæc quum preſsis & flebilib. modis, qui totis theatris mœſtitiã inferant, cõcinuntur, etc.

Ad fores alicuius concinere. Ouid.3.Faſt.22.

Olor concinit. Ouid.Epiſt.7.1.

Concinunt ſigna & tubæ, Cæſar 3.bel.Ciuil.361. Liu.9.ab Vrbe 167. Concinuntq́; tubæ, & ſigna inferuntur.

Lyra concinere. Ouid.lib.3.eleg.8.

Modis quibuſdam concini. Ouid.lib.1.de Arte 102.

Ore pio concinere. Stat.lib.5.Sylu.3.41.

In modum concinere. Catul.epigram.56.25.

Voce tinnula carmina concinere. Catul.epigram.56.3.

Claſsica concinere rauco cornu Lucan.lib.1.48

Dies lætos cõcinere. Id eſt, laudibus extollere. Horat.4.Carm. ode 2.9.

Feſta concinere. Tibul.lib.2.eleg.6.10.

Laudes alicui concinere. Tibul.lib.2.eleg.5.2.

Omnia triſtia concinuerunt aues. Ouid.3.Amor.eleg.11.1.

Plectro aliquem concinere. Horat.4.Carm.ode 2.7.

Lætis

Lætis fauoribus omni cõcinitur uulgo. Stat.10.Thebaid.157

Concinere, inquit Feſtus, Conuenire eſt. Cic.1.de Natu.deor. 25. Antiocho enim Stoici cum peripateticis re concinere uidentur, uerbis diſcrepare.

Concentus] huius concentus, (συνῳδία, συμφωνία,) Virgil.1.Georgic. – hinc ille auium concentus in agris. Cic. in Somnio Scip.17. Qui acuta cum grauibus temperans, æquabiliter concentus efficit.

Rauci concentus. Stat.6.Thebaid.46.

Vehementior concentus. Quintil.lib.1.cap.10.13.

Seruare concentum. Cic.4.de Finib.121.

Concentus & conſenſus. Cic.2.de Diuin.50.

Volucres aera mulcent concentibus. Ouid.1.Faſt.31.

Concentus in ſermonibus etiam & colloquijs dicitur, quũ duo uel plures inter ſe conſentiunt, & idẽ pronunciant. Horat. 1.epiſt.14.7. Nunc age quid noſtrum concentum diuidat, audi. Id eſt, nunc dicam tibi quid obſtet quo minus mecum tibi conueniat.

Concentus, Concordia. Plin.in Paneg.74. Neq; enim à te minore concentu, ut tolleres pantomimos, quàm à patre tuo, ut reſtitueret exactum eſt.

Concentio] concentionis. (συμφώνησις,) Verbale. Cic.pro Seſtio 102. Nam quum ageretur Togata, ſimulans, ut opinor, caterua tota, clariſsima concentione in ore impuri hominis imminens concionata eſt.

Concio, concis.] Vide Concieo.

Concio] concionis, f.g. à concio, concis, (ἐκκλησία, ἀγορά, δημηγορία, ῥήτρα,) Eſt (inquit Valla) populi multitudo cõgregata uel ex magiſtratus iuſſu, uel ex publici ſacerdotis, uel interdum ſua autoritate & ſpõte propria ad audiendũ oratorem concionantem in bonum publicũ: cuius etiã oratio uocatur concio. In priore ſignificato eſt Græcè ἐκκλησία, quã nos pro Latina uoce habemus. Feſtus, Concio, Conuentus, dicta quaſi conuentio. Cic.de Amicit.78. Cõcio quæ ex imperitiſsimis conſtat, tamen, &c. Liu.2.ab Vrbe 96.

Concio, & conuentus ciuium. Cic.6.Verr.99.

Principum conciones. Cic.in Piſonem 27.

Celeberrimæ conciones. Cic.in Piſonem 27. Idem ibidem.

Orba ab optimatibus concio. Vide Orbus.

Aduocare concionem. Cæſar 2.bel.Ciuil.130. Vide Aduoco.

Aſcendere in concionem. Liuius 2.ab Vrbe 31. Hoc eſt, in locum ſuggeſtumq́; unde uerba fiunt ad populum: ut exponit Gellius lib.18.cap.7.

Auocare concionem. Vide Auoco.

Conuocare ad uel in concionem. Vide Conuoco.

Pro concione populi deierare. Sueton.in Caligula, cap.24.

Produci in concionem. Cic.poſt reditum 11.

Summouere concionem. Cic.pro Flacco 12.

Vocare in concionem. Cic.4.Acad.258. Quid me igitur Luculle in inuidiam, & tanquam in concionem uocas?

Vocata concione uirtutẽ militũ laudibus cumulat. Tacit.li.18.

Clamor concionis. Cic.2.de Finib.121.

Concio legitima, dicitur quũ populus legitimè conuocatus eſt, id eſt, ab eo qui uocandi poteſtatẽ habet. Cice.de Opt.gen. Orat. Eaq; donatio fieret in theatro populo conuocato: qui locus non eſt concionis legitimæ.

Concio, (δημηγορία,) Ipſa oratio. Cic.Dolabellæ, lib.9.14.6. Legi concionem tuam: nihil illa ſapientius.

Intermortuæ conciones. Vide Intermorior.

Turbulentæ conciones. Quintil.lib.5.cap.13.32.

Argumẽtũ ſententiãq; concionis audire. Cic.de Aruſp.reſp.7.

Concionem habere, Eſt (inquit Gellius lib.13.cap.14.) uerba facere ad populum ſine ulla rogatiõe. Plaut.Menæh.10.7. Vt illum di omnes perduint, qui primus commentus eſt

Concionẽ habere, quæ homines occupatos occupat. Gellius lib.18.ca.7. ſatis multis uerbis probat concionẽ tria ſignificare: locum, ſuggeſtumq́; unde uerba fierent: item ſignificare cœtum populi aſsiſtentis: itẽ orationem ipſam quæ ad populum diceretur. Sicut M. Tullius in oratione quæ conſcripta eſt contra concionem Q. Metelli, Aſcẽdi (inquit) in concionem, concurſus eſt populi factus. Vide Habeo.

Poteſtate cõciõis habẽdæ priuare aliquẽ. Ci.Metello, li.5.2.13

Conciuncula] pen.corr. Diminutiuum, (δημηγορίδιον,) Cic.ad Atticum, lib.2.31.3.

Concionor] pen.prod. concionaris, (ἐκκλησιάζω, δημηγορέω, ἀγοράομαι,) concionari, Idem ſignificat quod cõcionẽ habere. Ci.1.Tuſcul.191. Quæ quũ ita ſint, magna tamẽ eloquẽtia eſt utẽdũ, atq; ita uelut ſuperiore è loco cõcionãdũ

Concionari apud populum. Cæſar 1.bel.Ciuil.26.

Concionari de aliquo, aut de re aliqua. Cicero ad Cornificium, lib.12.22.1.

De religionibus ſacris, & cæremonijs eſt concionatus: Cic.de Aruſp.reſp.6.

Ex turri alta concionari. Cic.5.Tuſcul.84.

Concionans] (δημηγορῶν,) Participiũ. Plin.lib.34.cap.8.36. Fecit & concionantem manu elata.

Concionator] pe.prod. Verbale, (ἐκκλησιαστής, δημηγόρος,) Qui cõcionatur. Ci.4.in Catil.81. Intellectũ eſt quid interſit inter leuitatẽ cõcionatorũ et animũ uerè popularẽ.

Concionabundus] Qui concionatur. Liu.5.ab Vrbe 138. Hæc propalàm concionabundus in dies magis augebat iras hominum. Idem 3.ab Vrbe 194.

Concionalis] pen.prod. (δημηγορικός,) Adiect. ut Cõcionalis ſenex, Qui concionatur & docet, ſiue concionari conſueuit. Liu.3.ab Vrbe 309.

Concionalis clamor, Qualis in concionibus eſſe ſolet. Cice.ad Quint.fratrem, lib.2.11.1.

Concionalis hirudo. Vide Hirudo.

Concionale genus cauſarum, quod & deliberatiuum dicitur. Quintil.lib.9.cap.4.

Concionarius] Adiectiuum, (ἀγοραστικός,) Cic.ad Qu. fratrem, lib.2.7.7. Vehementer eſſe prouidendum ne opprimatur concionario illo populo à ſe propè alienato.

Concionatorius] Adiectiuum, (ἐκκλησιαστικός,) Gellius Ecce autem pro tibicina Laconica, tibia quoq; illa cõcionatoria in mentem uenit, &c.

Concipilare] (συναρπάζειν,) Dictũ à Næuio, pro corripere, & immolare: inquit Feſtus. Plaut.Trucul.11.61. – quem ego Affatim iam iam concipilabo?

Concipio] concipis, pen.corr. concepi, conceptũ, συλλαμβάνω, κυέω, concipere, Simul capere, apprehendere.

Concipere mulieres dicuntur, quum utrunq; genitale ſemen in earum utero coit ad fœtum faciendum. Aues etiam concipere dicuntur. Plin.lib.10.cap.33.9. Perdices concipiunt ſic peruolantium afflatu.

Concipere ex aliquo. Cic.pro Cluent.23.

Oua concipere dicuntur piſces. Plin.lib.9.cap.51.7.

Animo ſeruili aliquid concipere. Tacit.lib.2.

Alicuius rei imaginẽ animo cõcipere. Quintil.lib.2.ca.20.4

Auribus cupiditatem concipere. Cic.6.Verr.90.

Ingenio concipere aliquid. Ouid.1.de Remed.Amor.72.

Mente concipere. Ouid.2.Metam.63.

Verbis concipere aliquid. Cic.3.Offic.145.

Buccina aerem concipit. Ouid.1.Metam.68.

Aethera concipere mente. Ouid.1.Metam.156.

Amorem concipere rei alicuius. Ouid.10.Metam.50.

Aquas concipit Iris. Ouid.1.Metam.55.

Bella concipere cum aliquibus. Silius lib.13.150.

Concipere calorem. Celſ.lib.5.cap.6.

Curam

Curam concipere.Virg.11.Aeneid.
Dedecus concipere.Cic.1.Offic.173.
Dolorem concipere à ſeipſo.Cic.3.de Natu.deor.131.
Flagitia animo concipere.Cic.1.de Natu.deor.90.
Flagitium cum aliquo concipere.Cic.pro Sylla 11.
Flammam cõcipere dicũtur tormenta. Cæſar 2.bel.Ciuil.54. Id eſt,inflammantur.Ouid.1.Metam.52.
Fœdus concipere.Virgil. 12. Aeneid.
Fraudes concipere in. Cic.1.Tuſcul.114.
Furias concipere.Virg.4.Aeneid.95.
Furorem concipere.Sil.lib.5.37.
Furores mente concipere,Furijs agi. Ouid.2.Metam.129.
Habitus in pronunciando concipere.Quintil.lib.3.cap.8.36.
Ignem concipere.Lucret.lib.6.177.Cic.2.de Orato.103.
Irarum ſæuos ignes concipere.Valer.lib.1.150.
Ignem concipere.Ouid.9 Metam.105.Id eſt,amorem.
Imperium concipere, Eſt ex deſtinato ſuſcipere. Rhenanus in Caſtigat.in Tacitum lib.18.
Concipere inimicitias cum aliquo ex re aliqua. Cæſar 3. bel. Ciuil.63.
Intelligẽtias adumbratas animo mẽteq; cõcipere. Ci.1.de Leg.(89.
Iras ingentes animo cõcipere.Ouid.1.Metam.34
Irã acerbiorẽ intimo odio & corde concipere.Ci.4.Tuſc.32.
Iuſiurandum concipere, quid ſit, ex uerbis Taciti intelligere poſſumus,lib.2.Sic enim inquit de delatoribus,Signo ultionis in accuſatores dato,petit à Cæſare Iunius, ut commentariorum principalium poteſtatem Senatui faceret, per quos noſceret quem quiſq; accuſandum popoſciſſet. Conſulendũ tali ſuper re princeps reſpondit.Senatus inchoantibus primoribus iuſiurandum concepit, quo certatim oẽs magiſtratus cæteri,ut ſententiã rogabantur,deos teſtes aduocabant, nihil ope ſua factũ, quo cuiuſquam ſalus læderetur: neq; ſe præmiũ aut honorẽ ex calamitate ciuiũ cepiſſe:trepidis & uerba iuſiurandi per uarias artes mutantibus quis flagitij conſcientia inerat.Id eſt ijs qui delationũ conſcientia urgebantur,conceptionem, hoc eſt formulã iuramenti mutantibus,ut ſolent qui fallaciter iurant.Idẽ alibi, Auxilia è Gallia hortantibus præfectis ſtatim à Vitellio deſciſcunt,uetus miles cunctabatur,ſed adigente Flacco dixit ſacramentum,nõ uultu neq; animo ſatis affirmans. Et quum cætera iuſiurandi uerba conciperent, Veſpaſiani nomen hæſitantes aut leui murmure,& plerunq; ſilentio tranſmittebant. Conciperẽt (inquit)id eſt,exprimerent,& integram ſacramenti formulam pronunciarent:ut illi qui aſſeuerãter,& præſidẽter iurant cõſcientiæ fiducia.Eſt ergo cõcipere,ad certam formulã exprimere.Hæc Budæus.Liu.1.ab Vrbe 143.
Concipere lucem diei dicitur locus,quicunq; à Sole illuminatur.Lucret.lib.17.
Maculam concipere.Cic.pro Roſc. Amer.40.
Metum in ſe concipere.Plaut. Amph.4.147.
Morbum concipere.Columel.lib.7.cap.5.12.
Mortem concipere.Cic.1.Tuſcul.154.
Nefas aliquod mente concipere. Ouid.10.Metam.81.
Noxam concipere.Columel.lib.12.cap.3.6.
Odium in bonos concipere.Cic.ad Quirites poſt reditum 1.
Opinionem concipere.Columel.lib.9.cap.14.10.
Periculum conceptum parturire. Cice. pro Muræna 76. Hoc quod conceptum Reſp.periculum parturit, conſilio diſcutiam & comprimam.
Preces concipere.Senec.Herc.fur.11.7.
Concipere radices dicitur arbor,quum agit radices.Vlpian.in l.Vitem Parag.1.ff.Arborum furtim cæſarum.
Cõceptio uerborũ.Põponius lib.5.Parag.1.ff. De uerb.oblig.
Scelus magnum concipere.Cic.pro C.Rabirio.

Concipere in ſe ſcelus.Cic.3.Verr.6.
Scelus concipi dicitur, quod ſuſcipitur.Rhenanus in Caſtig. in Tacitum,lib.18.
Semina concipit terra.Cic.2.de Natu.deor.37.
Sitim concipere.Ouid.5.Metam.90.
Spem concipere.Ouid.6.Metam.111.
Spem alicuius regni concipere.Colum.lib.3.cap.9.4.Liu.4. ab Vrbe 69.In ea Sp.Melius ſpem regni conceperat.
Spem de aliquo cõcipere.Plin.epiſt.10.
Summas concipere.Liu.3.ab.Vrbe 22.
Summa de aliquo concipere.Quintil.in procem.lib.6.
Superſtitioſa concipiunt animi imbecilli. Cic.2.de Diuin.123.
Triſte aliquid concipere pectore.Ouid.2.de Ponto,eleg.7.4.
Vadimonium concipere.Cic.ad Quin. Fratrem,lib.2.16.4. Id eſt,uadimonij formulam dictare. Inde conceptum iuſiurandum,quod certa formula delatum eſt.Budæus.
Ventum concipere.Plin.lib.16.cap.31.5.Platani plurimum uentorum concipiunt propter denſitatem ramorum.
Concipere uerba.Liu.7.ab Vrbe 18.
Conceptis uerbis iurare,Id eſt,dictatis à deferente iuramentũ, et ex arbitrio adiurantis:hoc eſt, adigentis ad iuſiurandum pernotatis.Plaut.Pſeud.5.118.
Iuraſtin' te illam nulli uenditurum,niſi mihi?
Bal.Fateor.Cal.nempe conceptis uerbis. Bal.etiam conſultis quoq;.Id eſt, nõ modò dictatis à te uerbis,ſed etiam cogitatis,animaduerſis,præmeditatis.Hæc Budæus.
Conceptis uerbis peierare.Cice.pro Cluent.105.Id eſt,inexpiabili periurio ſeſe contaminare,inquit Budæus.
Vires concipere.Plin.lib.17.cap.22.6.
Siue inde occultas uires & pabula terræ Pinguia concipiunt.Virg.1.Georg.18.De agris.
Vitium concipere. Cice.3.de Leg.47.Quo pernicioſius de Repub.merentur uitioſi principes,quòd non ſolũ uitia concipiunt, ſed ea infundunt in ciuitatem.
Voces alicuius mente concipere.Ouid.1.Faſt.21.
Concipere & comprehendere animo uoluptatem. Cice.2.de Finib.9.
Vota concipere.Ouid.7.Metam.121.
Pars concipitur cordis parte quadam,quam uentriculum cordis appellant.Cic.2.de Natu.deor.208.
Concipiens] (συλλαμβάνων,) Participium.ut Concipiẽs & comprehendens natura.Cic.2.de Natu.deor.116.
Spiritus plura iuſto concipiens.Quintil.lib.2.cap.4.4.
Conceptus] (συνειλημμένος, κυηθείς,) Participiũ.ut Concepta æſtu peſtis.Columel.lib.7.cap.5.2.
Conceptum aliquid ac meditatum.Cic.de Aruſp.reſp.52.
Concepta è leone.Plin.lib.8.cap.16.
Ex uirginis furtiuo ſtupro conceptus.Senec.Troad.4.29.
Furto cõceptus dicitur, qui nõ legitimo matrimonio natus eſt. Ouid.2.Faſt.37.
Crimen conceptum. Id eſt, conceptus fœtus ex impio quodam & nefario concubitu.Ouid.10.Metam.93.de Cinyra.
Infans malè conceptus,id eſt, non ex legitimo uiro. Ouid 10. Metamorpho.100.
In bonum & æquum concepta actio.Papinianus in l. Quæſitum eſt.ff.de Sepulchro uiolato, Dixi eum rectè ea actione experiri in quæ bonum & æquum concepta eſt,id eſt,qua actione qui experitur, ita intendere petitionem poteſt, ut non ultra petat,quàm quod præſtari & æquum & bonum eſt.Budæus.
Dulcedinem alicuius conceptã animo incluſam continere.Cic. Antequam iret in exilium 1.
Conceptum fœdus excutere. Virg.12.Aeneid.32.Id eſt,placitum animo fœdus prædeſtinatumq; ut fiat, Seruius.
Furor conceptus.Senec.Hippol,314.

Furor

Furor ex maleficijs conceptus.Cic.7.Verr.59.
Conceptum ferens Mænas Lyæum.Senec.Herc.Oeth.4.
Numen conceptum uirgineo pectore.Lucan.li.5.20.Id eſt,diuinus et fatidicus ſpiritus ingreſſus pythiæ uirginis pectus.
Semen conceptum.Cic.2.de Diuin.103.
Turpitudo atq; infamia aliquot iam per annos alicui cõcepta. Cice.2.Verr.29.
Conceptus,huius conceptus,(κύημα,)pro ipſo fœtu. Plin.lib.20.cap.22.12.Non edendum grauidis, niſi mortuo conceptu.Senec.Oedip.4.17.
Conceptus] (κύησις,) Actus ipſe concipiendi. Cic.1.de Diuin.153.Quædam etiam ex hominum pecudumúe conceptu & ſatu,oſtentorũ exercitatiſsimi interpretes extiterũt.
Terræ conceptu generari & edi. Cic.de Vniuerſ.56.
Conceptio] (σύλληψις,) Verbale.Idem.Plin.li.22.ca.22.16.Chryſippus & conceptionibus eã putat conferre multum. De caucalide herba.
Contra naturam conceptio.Cic.2.de Diuin.74.
Formularum conceptio. Paulus in l.Actio negociorum.ff.de Negocijs geſtis,In extraordinarijs iudicijs,ubi cõceptio formularum non obſeruatur,hæc ſubtilitas ſuperuacua eſt.
Conceptaculum] cõceptaculi,pen.corr.(συλληπτήριον) Vbi quid cõcipitur.Plin.lib.11.ca.37.16.Superbia aliubi conceptaculum,ſed hic ſedem habet.Id eſt in ſupercilijs.
Conceptiuæ feriæ,Feſta dicuntur, quæ certis diebus quotannis obſeruabantur,ut Sementinæ & Compitalitiæ.
Concito,concitas,concitare.] Vide Concio,concis.
Conclamo] conclamas,pen.prod.(καταβοάω,) conclamare,Simul clamare.Cic.6.Philipp.205. Quum uos uniuerſi una mente atq; uoce iterum à me conſeruatam eſſe Rẽp. conclamaſtis.
Conclamant ſocij lætum Pæana ſecuti.Virg.10. Aeneid.147. Id eſt,præ gaudio efferuntur clamore.
Conclamare cum gerundio.Virg.2.Aeneid.47. Ducendũ ad ſedes ſimulacrum,orandaq; diuæ Numina conclamant.
Cum indecora exultatione conclamãt. Quintil. lib.2.ca.2.7.
Conclamare iterum altiore uoce.Catul.epig.39.6.
Conclamare ad arma.Liu.3,ab Vrbe 209.
Socios conclamare.Ouid.13.Metam.15.
Conclamare uictoriam.Cæſar 5.bel.Gal.138.
Conclamare,pro Clamare.Cæſar 1.bel.Gal.206. Quos quũ apud ſe in caſtris Ariouiſtus conſpexiſſet,exercitu ſuo præſente,conclamauit,quid ad ſe uenirent? Virg.6.Aen.52.
– procul ô procul eſte profani Conclamat uates.
Planctu conclamat uterq; Iſthmos.Stat.6.Thebaid.3.
Conclamari.Imperſonale.Plaut.Menæh.24.96. Vis conclamat auctionem fore quidem.
Conclamatum eſt.Terent.Eunuc.2.3.56.Deſine,iam conclamatum eſt.Vbi Donatus, Conclamatum eſt, tranſactum ac finitum.ut Cõclamata corpora,quæ nihil reliqui iã habent ad uitæ officia.Lucanus. – corpora nondũ Conclamata iacent. Aut Conclamatum,ſatis deploratum,ſatiſq; uociferatum eſt:quia dixerat,O infortunatum ſenem,ſi & hic amare cœperit.Tanquã dicat,Iam occiſum patrem,tandem ſcimus,iamq; deflemus. Sipontinus aũt,Conclamatum eſt(inquit)inde dici conſueuit,quia quum ſpiritus uitalis aliquando interclusus fallere homines ſoleret, mortui aqua calida ablui cõſueuerant,& per interualla cõclamari. In quo quũ liberari nequirẽt, poſt ultimã cõclamationẽ quaſi reb. deſperatis urebãtur,& cineres eorũ condebantur ſepulchris.
Conclamare uaſa,Exercitu caſtra moturo,conclamari ſolet ut uaſa colligant.Cæſar 1.bel.Ciuil.244.Quo cognito ſignũ dari iubet, & uaſa militari more conclamari. Idem 3.bel. Ciuil.244.

Corpora conclamata.Lucan.lib.2.5.
Conclamatio] (καταβόησις,) Verbale, Multorũ clamor. Seneca 17.Quum aliqua cõclamatio eſt, quomodo exeat, non quid efferat,quærit.Idem 1.de Clementia.
Lamenta,conclamationes.Tacitus lib.20.
Conclamito] conclamitas,pen.corr.(καταβοάομαι,) conclamitare,Frequentatiuum.Plaut.Merc.3.51.Conclamitare tota urbe,& prædicare.
Conclaudo] conclaudis,cõclauſi,conclauſum,(συγκλείω) conclaudere,Simul claudere,concludere. Vnde Conclauſæ ſemina apud Columellam,libro 3.cap.12.3. Eademq; uelut cõclauſa et coarctata ſemina cõprimere atq; ſtrãgulare.
Conclaue] conclauis,neu.gen.uel hæc conclauis,huius conclauis,pen.prod. (μυχός, τρικλίνιον, δίαιτα,) Eſt (inquit Donatus) ſeparatior locus in interioribus tectis: uel quòd intra eum loca multa & cubicula clauſa ſint adhærẽtia triclinio.Terent.Heaut.5.1.29.Eſt mihi ultimis conclaue in ædibus quoddam retro.Sic Cic.1.de Diuinat.51.
Committere ſe in conclaue.Vide Committo.
Conclaue Cice. pro Triclinio uſus eſt, licet Triclini uocabulo utatur 6.Verr.51.Nam ut in ſingula cõclauia, quæ iſte nõ modò Romæ, ſed omnibus in uillis habet, tricenos lectos optimè ſtratos cum cæteris ornamentis conuiuij quæreret, nimium multa comparare uideretur.Budæus.
Conuertere conclaue in uſum ædium.Neratius in l. Quod conclaue.ff.de Damno infecto, Quod conclaue binarum ædiũ dominus ex alijs ædibus in aliarum ædium uſum conuertit, &c. Vbi conclaue cubiculum,uel quancunq; ædificij partẽ uocare uidetur,ad quod duabus clauibus acceditur, id eſt, duobus hoſtijs.Budæus.
Currere per totum conclaue.Horat.2.Serm.Saty.6.23.
Inferior porticus & eius conclauia fiunt rectè. Cic. Qu.fratri lib.3.24.13.
Cõclauia,dicũtur loca,quæ una claue claudũtur,inquit Feſtus.
Conclauium] conclauij,(μυχός,) Idem. Plaut.Aulul.12.83.Et conclauium mihi peruium facitis?
Concludo] concludis,concluſi,concluſum, penul.produc. (συγκλείω, συμπεραίνω, συγκατακλείω, κατακλείω, συμφράττω, συνείργω,) concludere,Simul claudere.
Auras concludere follibus.Horat.1.Sermo.Saty.4.4.
Concludere in cauea, naui, &c. Plautus Cur.8.79. Idem. Rud.10.59.
Intelligentiam in animo, animum concluſit in corpore deus.Cicero de Vniuerſ.12.
Concludere ſe in cellam.Terent.Adelph.4.2.14.Plaut.Caſina 2.43.Concludere in feneſtram firmiter.
In paruũ quendã & anguſtũ locũ cõcludere ius ciuile. Cice.1.de Leg.25.
Concludere aliquò.Terent.Eunuch.4.3.25.
Concludar huc. Terent.And.2.3.12. Vt ab illa excludar,huc concludar.Legitur & hac concludar.
Concludere res multas in unũ diem.Terent.Eunuch.5.9.17.
An fortunam collaudem,quæ gubernatrix fuit,
Quæ tot res,tantas, tam opportunè in unum concluſit diẽ?
Concludere aliquem in anguſtiſsimam formulam ſponſionis.Cicero pro Roſc.Comœdo 7.
Orator concluditur in ea,quæ ſunt in uſu ciuitatum uulgari ac forenſi.Cic.1.de Orato.136.
Cingitur atq; concluditur ipſe portus urbe.Cice.7.Verr.76.
Sulco concludere locum tecto. Virgil.1.Aeneid.86. Id eſt, ad tectum.Seruius.
Domo aliquem concludere.Senec.Hippol.2.8.
Concludere,pro obturare.Valer.Flac.lib.1.Argonaut.98.
Concludere, Finire. Cice.de Amic.82. Quamobrem ad illam primam redeamus, eamq; ipſam concludamus aliquando.

Idem

Idem ad Lucceium, lib. 5.12.20. Si uerò in exitu notabili concluduntur, expletur animus iucundiſſima lectionis uoluptate. Budæus.
Verborum deſcriptus ordo aliàs alia terminatione concluditur. Cic. in Orat. 116.
Concludere atq; perorare. Cic. 2. de Orato. 169.
Concludere ac definire orationem. Cic. 6. Verr. 103.
Concludere multa uno fine. Cic. 4. de Finib. 65.
Argumẽtationẽ cõcludere. Cic. in Orato. 67. & 4. Acad. 53.
Argumentum ratione concludere. Cic. in Orato. 76.
Concluſurũ me eſſe crimẽ decumarũ dixerã. Cic. 5. Verr. 139.
Concludere epiſtolam. Cic. Attico, lib. 9.181.10.
Concluditur extremum. Cic. ad Atticum, lib. 11.222.4.
Perorationem concludere. Cic. in Orato. 67.
Circunſcriptione quadam comprehendere ac concludere ſententiam. Cic. de Claris Oratorib. 16.
Explere atq; concludere ſententias. Cic. in Orato. 135.
Verſum concludere. Eſt uerſum perficere ſuis numeris & pedibus, nulla etiã adhibita elegãtia. Horat. 1. Ser. Saty. 4.8.
Concluditur uerbis interdicti, pro comprehenditur. Cice. pro Cecin. 47.
Laus æquitatis, integritatis, facilitatis, ad extremum ludorum uoluptate concluditur. Cic. pro Muræna 39.
Concluſus, pen. prod. (συγκεκλεισμένος,) Participium, ut Concluſa aqua. Cic. 2. de Natu. deor. 30.
Corio concluſæ res. Lucret. lib. 4.189.
Locus cõcluſus. Lucret. lib. 4.94. Horat. 1. Ser. Saty. 4.16.
Circunſcriptio concluſa. Cic. in Partit. 11.
Concluſum & comprehenſum. Vide Comprehenſum.
Concluſum opponitur ei quod dicitur Diſperſum aut diſſipatũ. Cic. 1. de Orato. 92. Omnia ferè, quæ ſunt concluſa nũc artibus, diſperſa & diſſipata quondam fuerunt.
Perfectum atq; concluſum. Cic. 4. Verr. 58.
Concluſe] Aduerbiũ, (συγκεκλεισμένως) Cic. in Ora. 102. Quum, ut fit, fortuitò ſæpe aliquid concluſe, apteq; diceret.
Concluſio] Verbale, (συμπέρασμα, ἐπίλογος,) Finis & perfectio.
Vocis moderatio, & uerborum concluſio. Cic. 3. de Orat. 96.
Concluſio dicitur, quàm Græci ἐπίλογον, noſtri modò perorationem, modo cumulum uocãt. Nam cumulus propriè aceruus eſt: & in concluſione omnia quaſi in unum aceruũ colliguntur. Sipont.
Extrema pars & concluſio muneris & negocij. Cic. ad Quin. Fratrem, lib. 1.1.67.
Acutæ concluſiones. Quintil. lib. 2. cap. 20.4.
Certæ & crebræ concluſiones. Quintil. lib. 5. cap. 14.23.
Subtilis, & ad morem Dialecticorum formata cõcluſio. Quintil. lib. 7. cap. 4.10.
Nulla cõcluſio eſt aſſumptione nõ cõceſſa. Ci. 2. de Finib. 163.
Vna concluſione finiri. Quintil. lib. 3. cap. 3.2.
Cõcluſio, pro Argumẽtatione & ratiõe. Cic. 4. Acad. 121.
Concluſiuncula, penul. corr. Diminutiuum. Cic. 4. Acad. 134.
Concœnatio] Vide Compotatio.
Concolor] pen. corr. concoloris, om. g. (ὁμόχροος,) Eiuſdẽ coloris: ut Concolor cicatrix. Plin. lib. 28. ca. 9.16. Et lib. 10. cap. 29.5. Turdis color æſtate circa collum uarius, hyeme concolor. Concolor ueſtis, Idem lib. 9. cap. 59.1.
Flos de ſanguine concolor ortus. Ouid. 11. Metam. 146. de Adonide. Concolor eſt ei. Colu. lib. 7. cap. 3.1. Virg. 8. Aeneid. 17.
Concoquo] concoquis, penul. corr. concoxi, concoctum, (συμπέπτω, πέπτω) cõcoquere. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 10.6. Vel ad focum afferre ligna, ac cibum concoquere.
Concoquere cibos. Martial. lib. 1.75. Bene concoquit Charinus, & tamẽ pallet. Cic. 2. de Natu. deor. 186. Eadẽq; hæc auis ſcribitur conchis ſe ſolere complere, eaſq; quum ſtomachi calore concoxerit, euomere. Catul. epigram. 20.2.
– bene nam ualetis omnes Pulchrè cõcoquitis. Plin. lib. 11. cap. 53.5.
Ad concoquendum facillimus cibus. Cic. 2. de Finib. 103.
Mutari & concoqui ut poſſit quod aluus recipit, arcet id & continet. Cic. 2. de Nat. deor. 203.
Κρίσιν, concoquere. Cic. Varroni, lib. 9.4.1. Nunc uide utra te κρίσις, magis delectet, χρυσιππεία ne an hæc quã noſter Diodorus non concoquebat.
Concoquere, per translationem, pro Ferre & pati. Liu. 4. ab Vrbe 70. Vt quem Senatorem concoquere ciuitas uix poſſet, regem ferret.
Diu deliberare & concoquere utrum, &c. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 26.
Concoquere odium. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 3.24.12. De epiſtola Vatinij riſi. ſed me ab eo ita obſeruari ſcio, ut eius iſta odia non ſorbeam ſolum, ſed etiam concoquam.
Concoctus, (πεπεμμένος,) Participium, ut
Odores concocti. Lucret. lib. 2.171.
Concoctus, pro Cocto. Celſus lib. 3. cap. 22. De tabe.
Concoctio] Verbale, (πέψις, πέπανσις,) Plin. lib. 11. cap. 37.69. Aues quoq; geminos ſinus habent, quædam unum quo merguntur recentia, ut guttur: alterum in quem ex eo dimittunt concoctione maturata. Idem lib. 20. cap. 5.7.
Concordia] Italiæ urbs Carnorum, Plinio lib. 3. cap. 1. & itẽ Melæ & Ptolemæo nomine adhuc durante. Eſt & Concordia, Hiſpaniæ ciuitas Ptolemæo: & Concordienſes, Bæticæ populi. Idem lib. 4. cap. 22.
Concordia, dea apud Romanos: cuius ædem C. Flauius, Cn. filius dedicauit in area Vulcani, ſumma inuidia nobilium. Liuius lib. 9. ab Vrbe 248. Cic. pro Domo ſua 100. Si ſedem ipſam ac templum publicè cõſilij religione Concordiæ deuinxiſſet.
Cella Concordiæ. Cic. 2. Philipp. 42.
Concorporo] concorporas, pen. corr. (συσσωματόω) concorporare, Simul corporare, & ex pluribus miſtis unum facere. Plin. lib. 22. cap. 24.7. Semper mulſum ex uetere uino utiliſſimum, facillimeq; cum melle concorporatur. Idẽ lib. 27. cap. 12.7. Eadẽq; uitiligines cõcorporat.
Concors] concordis, om. g. (ὁμογνώμων, ὁμόφρων, ὁμόνους, ὁμονοητικός,) Qui unius mentis, ſiue unius animi eſt. Plaut. Aulul. 15.7. Et multo fiat ciuitas concordior. Cic. 1. Tuſc. Alijs cor ipſum animus uidetur, ex quo excordes, uecordes, concordeſq; dicuntur.
Amicitia & charitate cõcordi ſe cõplecti. Cic. de Vniuerſ. 20.
Animæ concordes. Virgil. 6. Aeneid. 166.
Concordes aquæ. Plin. lib. 5. cap. 9.10.
Vnanimo niſu & concordibus auſis. Silius lib. 5.43.
Concors figura. Plin. lib. 7. cap. 12.7.
Aequata fronte & concordi currere fræno. Silius lib. 16.77.
Fræna iugo cõcordia ferre. De equis dictũ. Virg. 3. Aen. 108.
Concordiſſimi fratres. Cic. pro Ligario 3.
Fuga concors. Silius. lib. 16.14.
Inſania concors. Sil. lib. 4.20.
Menſæ concordes. Lucan. lib. 4.41.
Miles concors. Id eſt, milites concordes. Sil. lib. 8.2.
Parcæ concordes. Virgil. 4. eclog. 10. Talia ſecla ſuis dixerũt currite fuſis, Concordes ſtabili fatorum numine Parcæ. Nã & quod una dixerit, duæ ſequuntur: & fixa ſunt ſtatuta fatorum. Horatius, Quod ſemel dictum, ſtabiliſq; rerum terminus ſeruet. Seruius.
Pars concors & ſine lite. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.18.

Pax concors. Ouid. 1. Metam. 5.
Præſidijs concordibus cingere aliquem. Claud. 2. Panegy. 42.
Simulacra concordia. Sil. lib. 13.131. id eſt, æqualia. De Scipionibus.
Cõcors ſibi dicitur, qui bene ſibi conſtat. Senec. 1. de uita beata.
Sonus concors. Ouid. 5. Metam. 133.
Moderatus & concors ciuitatis ſtatus. Cic. 3. de Leg. 41.
Torus concors. Propert. lib. 4. eleg. 5.2.
Concordia] (ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, ἁρμονία,) A corde cõgruente dicitur. Sal. Concordia paruæ res creſcunt, diſcordia maximæ dilabuntur. Cic. 7. Verr. 7.
Coniunctio & concordia. Cic. 5. Verr. 18.
Concordia & conſpiratio, omniũ ordinum ad defendendã libertatẽ facta. Lentulus Cõſulibus et Senatui, lib. 12.15.12.
Pax & cõcordia extraneis gignetur. Ci. Antequã iret in exil. 5
Reconciliatio concordiæ. Cic. 3. in Catil. 69.
Flendi concordia. Ouid. ad Liuiam 41.
Veneris concordia. Ouid. 13. Metam. 187.
Diſcors concordia dicitur rerum quæ quum inter ſe diuerſæ ſint, tamen cõmiſtæ unũ quoddã corpus cõficiunt, dum una alterius uires temperat & coercet. Ouid. lib. 1. Metam. 88.
Et diſcors concordia fœtibus apta eſt. Horat. 1. Epiſt. 12.4.
Diſcordem cõcordiam uocat Lucanus ſimulatam amicitiã, ut quũ illum amplecti & colere uidemur, quem tamen tacito odio proſequimur lib. 1.20. de Cæſare & Pompeio.
Mitis concordia. Ouid. 3. Faſt. 177.
Sociata neruorum concordia. Quintil. lib. 5. cap. 10.87.
Sociata tradẽtis, accipiẽtiſq; cõcordia. Quintil. lib. 2. ca. 9.2.
Nummarius interpres pacis et concordiæ. Ci. pro Cluent. 81.
Alicui concordia coniunctiſſimũ eſſe. Cic. pro Cluent. 122.
Confirmare concordiam cum aliquo. Cic. 13. Philipp. 343.
Ad concordiam rem adducere. Cic. Attico, lib. 7.123.2.
In priſtinã concordiã reducere aliquos perfidia hominũ diſtractos. Balbus Ciceroni, in Epiſto. ad Atticum, lib. 8.168.1.
Concorditas] pen. corr. (ἀρθμός,) pro Concordia, apud Pacuuiũ, alioſq; ueteres, Concorditatẽ, inquit, hoſpitio adiunctã, perpetem probitatem conſeruetis.
Concorditer] pen. corr. (ὁμονοητικῶς,) concordius, concordiſſimè, Aduerbium. Cic. pro Rab. 9. Et tibi acerbior patrui mors eſt, quem nunquam uidiſti, quàm illi eius fratris, qui cum concordiſſimè uixerat.
Congruere concorditer inter ſe. Plaut. Curcul. 6.
Concordo] cõcordas (συμφρονέω, ὁμογνωμονέω, ἀρθμέω) Concordare, Conuenire. Terent. Phorm. 2.3.86.
Si concordabis cum illa, habebis quæ tuam
Senectutem oblectet. Ouid. 10. Metam. 30.
Et ſenſit uarios, quãuis diuerſa ſonarẽt, Cõcordare modos.
Sanitas animi dicitur, quum eius iudicia opinioneſq; concordant. Cic. 4. Tuſc. 46.
Concratitius] (ταρρωδής,) Adiectiuum à Crates, cratis: ut Paries concratitius, qui cratibus inſertis fit. Papinianus in l. Si fratres. §. Item Mela. ff. Pro ſocio, Item Mela ſcribit, ſi uicini ſemipedes inter ſe contulerint, ut ibi concratitium parietẽ inter ſe ædificarẽt, ad onera utriuſq; ſuſtinẽda, &c.
Concredo] concredis, pen. prod. concredidi, cõcreditum, pen. corr. (παρακατατίθεμαι,) concredere, Idẽ quod credere. Id eſt, ſeruandum dare, et fidei alicuius tradere. Plaut. Aul. 3.6. Sed mihi anus huius obſecrans concredidit theſaurum auri. Propert. lib. 1. eleg. 10.3.
Concreduo, per u inter d et o, dixere ueteres. Plaut. Aulul. 16.49. Ne tu in me mutaſſis nomen, ſi hoc concreduo. Idem (Caſin. 10.42.
Concredere mari nauigia. Vide Concedo.
Cõcredere aliquid taciturnitati alterius. Plaut. Trinum. 4.76
Ventis aliquid concredere. Catul. epig. 59.43.
Nugas alicui ſuas concredere. Horat. 2. Serm. Saty. 6.9.
Concredere uites teneriores calido ſolo. Colum. lib. 3. cap. 1.6.
Concredere aliquem in cuſtodiam alterius. Plaut. Merc. 5.9.
Commendare & concredere fortunas ſuas alicui, famam, &c. Cic. pro Roſc. Amer. 67. Idem pro Quintio 43.
Concremo] concremas, pen. corr. (συγκαίω) concremare, Idem quod cremare. Plin. lib. 12. cap. 18.1. Periti rerũ aſſeuerant, non ferre tantum Arabiam annuo fœtu, quantũ Nero princeps nouiſſimo pompæ ſuæ die concremauit. Idem libro 7. capit. 25.3. Concremaſſe ea optima fide. Liuius 5. ab Vrbe 187.
Concremare igni. Liuius 6. ab Vrbe 130.
Vrbs concremetur. Seneca Thebaid. 2.6.
Concrepo] concrepas. pen. corr. concrepui, concrepitum, (ἐπικτυπέω,) concrepare, à Crepo deducitur, eiuſdem cum eo ſignificationis, niſi quòd con auget, teſte Donato. Terẽt. Hecyra 4.1.6. Sed oſtium concrepuit. Idem And. 4.1.59.
Concrepant arma, per translationem. Liu. 6. ab. Vrbe 90.
Cymbala Thebano cõcrepuere deo. Propert. lib. 3. eleg. 18.2.
Scabella concrepant. Cic. pro Cœlio 52.
Concrepare, aliter. Cice. pro Lege Agra. 81. Qui ſimul ac Decemuiri concrepuerint, armati in ciues, & expediti ad cædem eſſe poſſint.
Concrepare digitis. Plaut. Milit. 5.51. Cõcrepuit digitis, laborat cerebro, commutat ſtatus.
Concrepare digitis, aliter. Cice. 3. Offic. 98. Itaq; ſi uir bonus habeat hanc uim, ut ſi digitis concrepuerit, poſſit in locupletum teſtamenta irrepere, hac ui non utatur, &c.
Concrepare gladijs ad ſcuta. Liu. 8. bel. Pun.
Manus concrepuere. Ouid. 3. Faſt. 148.
Concrepare actiuè poſitum. Ouid. 5. Faſt. 88.
Rurſus aquam tangit Temeſæaq; concrepat æra.
Concreſco] concreſcis, concreui, concretum, penul. prod. (ἐπισυνδίδωμι, πήγνυμαι, συμπήγνυμαι,) concreſcere, à Creſco componitur, ſimul creſcere ſignificat: aliquãdo etiã coniungi & conglutinari. Cice. 2. de Natura deorum 38. Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque niue, pruinaq; concreſceret.
Induratus & concretus alta glacie. Liu. 1. bel. Pun. 136.
Vis concreſcendi & liquendi, contraria. Cic. de Vniuerſit. 63. Has ipſas eſſe omnium cauſas, quæ uim habeant refrigerandi, calefaciendi, concreſcendi, liquendi.
Concreſcunt ſubitæ currenti in flumine cruſtæ. Virg. 3. Georg. 72. Id eſt, aquæ congelaſcunt fluentes. Seruius. De frigida Scythiæ regione.
Putres fungi concreſcunt. Virg. 1. Georg. 79. Nam (ut dicit Plinius) quum aer humidus eſſe cœperit, fauilla quæ cum fumo ſolet egredi, prohibita aeris craſſitate in lucernis reſidet, & quaſdam uelut fungorũ imitatur imagines. Seruius.
Mare concreſcit glacie. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.6.
Nubes concreſcunt in alto. Lucret. lib. 4.27.
Mundi orbis concreuit primis ſeminibus. Id eſt, quatuor elementis. Virg. eclog. 6.7.
Radice concreta tenacius hærere. Claud. Paneg. 4.16.
Illud funeſtũ animal ex nefarijs ſtupris, ex ciuili cruore, ex omnium ſcelerum importunitate & flagitiorum impunitate concretum. Cic. in Piſonem 16.
Sanguis concreuit frigore. Virg. 12. Aeneid. 180. De Turno loquitur. Id eſt, coagulatus eſt & congelatus.
Terra concreſcit frigore. Lucret. lib. 6.170.
Concreſſe, pro Concreuiſſe. Ouid. 6. Metam. 84.
Concretus] penul. prod. (συμπεπηγώς, συμπεπηγμένος,) Participium. Cicero 1. Tuſcul. 67. Craſſus hic & concretus aer.

Aer concretus in nubem cogitur. Cic. 2. de Natu. deor. 145.
Cœlum craſſum atq; concretum, & Aer purus & tenuis uelut oppoſita ponit Cice. 2. de Natu. deor. 60. Etenim licet uidere acutiora ingenia, & ad intelligendum aptiora eorum qui terras incolũt eas, in quib. aer ſit purus ac tenuis, quàm illorum qui utantur craſſo cœlo atq; concreto.
Pingue & concretum cœlum. Cic. 1. de Diuinat. 211.
Terrena concretaq; corpora. Cic. 1. Tuſcul. 76.
Concretũ corpus ex elementis. Cic. 3. de Natu. deor. 40.
Dolor concretus uocatur ab Ouidio, quo ita obſtupeſcimus, ut nec gemitum edere, nec lacrymas emittere queamus, tãquã horrore nimio cõgelatas et cõcretas li. 2. de Põto, eleg. 11. 2
Lumen concretum. Cic. 1. de Diuinat. 33. ex quodam poeta.
Minus breuiter cõcretus in artus ſuos. Propert. li. 4. eleg. 9. 3.
Ex terrena mortaliq; natura & caduca concreta uis. Cice. 1. Tuſcul. 96.
Concretus, Coniunctus, conglutinatus. Virg. 6. Aeneid. 148.
Multa diu cõcreta modis molleſcere miris. Plin. li. 17. c. 21. 1
Concretus, & coalitus. Gel. lib. 12. cap. 1.
Aqua frigore concreta. Mart. lib. 4. 3.
Barba concreta ſanguine. Ouid. 14. Metam. 41.
Crines ſanguine cõcreti. Virg. 2. Aen. 56. Valer. Flac. li. 3. 57.
Frigora concreta. Virgil. 2. Georg. 76.
Imbres concreſcunt uentis. Ouid. 9. Metam. 45.
Concreta labes, Affixa & inhærens. Virg. 6. Aeneid. Seruius.
Lac concretum. Virg. 3. Georgic. 91.
Nix concreta. Lucret. lib. 3. 4.
Concretius ſemen. Lucan. lib. 4. 250.
Zonæ glacie concretæ. Virg. 1. Georg. 48.
De Septentrionali & Brumali parallelis loquitur.
Concretum, & Reſolutum, contraria. Claud. epigram. 24. 2.
Concretum] concreti, pen. prod. (συμπεπηγός) coniunctũ & conglutinatum. Cic. 1. de Natu. deor. 100. Quæ nil cõcreti habeat, nil ſolidi, nil expreſſi.
Concretum & corporeum. Cic. de Vniuerſ. 34.
Satum & concretum. Cic. 1. Tuſcul. 94.
Orta, generata, concreta. Cic. 5. Tuſcul. 98.
Nihil eſt animis admiſtum, nihil concretum, nihil copulatũ, nihil coagmentatum, nihil duplex. Cic. 1. Tuſcul. 111.
Concretus] huius concretus, pen. prod. (σύμπηξις,) Idem Plin. lib. 12. cap. 16. 2. In plenum autem probatio eſt minutis glebis, nec rotundis, in concretu albicantis ſucci.
Concretio] (σύμπηξις,) Verbale. Cic. 1. de Natu. deor. 95. Idem facit in natura deorum, dum indiuiduorum corporũ concretionem fugit. Gel. lib. 12. cap. 1.
Mortalis concretio. Cic. 1. Tuſcul. 104.
Concriminor] pen. corr. concriminaris, (διαβάλλω,) cõcriminari, Idẽ quod criminari. Plaut. Mil. 5. 87. Vt ſic illic concriminatus ſiet aduerſus militem meus Conſeruus.
Concrucior] concruciaris, (τιμωρέομαι,) concruciari. ut Concruciari omni corpore. Lucret. lib. 3. 30. Et quaſi quũ caput, aut oculus tentante dolore Læditur in nobis: non omni concruciamur Corpore. Id eſt, non omnibus ſimul affligimur membris.
Concubo] concubas, pen. corr. & Concumbo, concumbis, concubui, concubitum, (συνευνάω,) concumbere, ſimul cubare, Coire. Terent. Hecy. 3. 3. 33. Nã aiunt tecum pòſt duobus concubuiſſe eam menſibus.
Cõcumbere cũ uxore. Cic. de Fato 45. Ouid. 3. de Arte 104.
Credere uix poſſum, niſi cogat credere partus,
Vos ego cum ueſtris concubuiſſe uiris.
Concumbere, datiuo iunctum. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 8. At Venus inuenit puero concumbere furtim.
Concubitus] huius concubitus, maſ. ge. pen. corr. (συνουσία, μῖξις,) Coitus. Plin. lib. 10. cap. 63. 1. Cæteris animalibus ſtati per tempora anni cõcubitus, homini omnibus horis dierum noctiumq;.
Nefandi concubitus. Senec. Agamem. 1. 6.
Noui concubitus. Horrendi & inuſitati. Senec. Hippol. 2. 118.
Vagus concubitus. Horat. in Arte 81.
Vetitus concubitus. Ouid. 10. Metam. 71.
Concubitus neq; nimis cõcupiſcendus, neq; nimis pertimeſcendus. Celſus lib. 1. cap. 1.
Fugere concubitus. Ouid. 14. Metam. 134.
Indulgere concubitu, pro Concubitui. Virg. 4. Georg. 40.
De apibus.
Pati concubitus. Ouid. 3. de Arte 153.
Petere concubitus. Ouid. 4. Metam. 42.
Turpes pecudum concubitus ſequi. Virg. 6. eclog. 10.
Voluptas ſolicitat concubitus. Virg. 3. Georg. 25.
Concubinus] concubini, (ὁμευνέτης,) Quintil. lib. 1. cap. 3. Noſtras amicas, noſtros cõcubinos uident. Plin. lib. 8. ca. 45. 5. Catul. epigram. 56. 26. Neu nuces pueris neget Deſertum domini audiens Concubinus amorem.
Iners concubinus. Catul. epigram. 56. 27.
Miſer concubinus. Catul. epigram. 56. 28.
Concubina] concubinæ, (ὁμευνέτις) Cic. 1. de Orato. 90. In concubinæ locum duceretur.
Concubinatus] huius concubinatus, pen. prod. (συνουσιασμός,) Plaut. Pœ. 2. 102.
Illa minorem in concubinatum ſibi
Vult emere miles quidam. Sueton. in Nerone, cap. 28.
In concubinatum dare ſororem. Vide In.
Concubium] (μεσονύκτιον) Quũ tẽpus agendi eſt nullũ, dixerunt ueteres, quòd oẽs ferè tũc cubarent. Alij intẽpeſtã noctem uocãt: alij à ſilere, ſilentium. Plaut. Trinum. 13. 41.
Si ante lucem ire occipias à meo primo nomine, concubium
Sit noctis, prius quàm ad poſtremum perueneris.
Concubia nox, Sæpius apud Valerium noctem profundã ſignificat. Siſenna lib. 4. hiſt. Plin. li. 29. cap. 6. 5. Alij excoquũt ipſum, & nocte concubia in plumbeũ uas cõdunt. Cic. 1. de Diuin. 101. Qui ut cœnati quieſcerent, concubia nocte uiſum eſſe in ſomnijs ei qui erat in hoſpitio, &c.
Conculco] conculcas, (συμπατέω,) cõculcare, Idem quod calcare, niſi Con augeat. Cic. ad Atticũ, lib. 8. 155. 5. Cõculcari, inquã, miſerã Italiã uidebis proxima æſtate ab utriuſq; municipijs ex omni genere collectis. Id eſt, Vaſtari, deſtrui.
Pedibus conculcare aliquem. Ouid. 12. Metam. 75.
Proterere & conculcare aliquem. Cic. pro Flac. 43.
Conculcatio] πάτησις,) Verbale. Plin. lib. 8. cap. 18. Obturbata conculcatione prius aqua, aliter potu nõ gaudent.
Concupiſco] concupiſcis, concupiui, concupitum, (ἐπιθυμέω,) concupiſcere. Valde cupere. Cic. 4. de Fin. 11. Vt ſi quis obmuteſcere concupierit, nihil aliud legere debeat. Idẽ 1. Acad. 54. Et 1. de Finib. 81.
Cõcupiſcere & Appetere, Idẽ. Plin. lib. 3. epiſt. 2. Quãuis enim iſta nõ appetat: tã gratè tamen excipit, quàm ſi concupiſcat.
Mortem concupiſcere. Cic. 1. de Diuinat. 92. Cic. pro Quint. 46. Sicut tu ſemper ſumme concupiſti.
Quid concupiſcas, tu uideris: quod concupiueris, certè habebis. Cic. 5. Philipp. 188.
Res magnas & magnopere expetendas concupiuerunt. Cicero in Orato. 1.
Non pecuniam, non opes uiolentas, ſed charitatem ciuium & gloriam concupiſſe. Cic. 1. Philipp. 21.
Nihil tam efficere concupiſcebat, quàm quod poſſe effici negaretur. Sueton. in Caligula, cap. 37.
In matrimonium ducere illam concupiuit. Cic. pro Cluent. 18.
Concupiui

Concupiui, præteritum. Horat. Epod. 3. 4.
At ſiquid unquam tale concupiueris Iocoſe Mecœnas, &c.
Honos non nimis concupiſcendus. Cic. Catoni lib. 15. 6. 5.
Concupiſcor] Paſſiuum, (ἐπιθυμοῦμαι,) Plin. lib. 11. cap. 6. 3. Id ſe facturas conſciæ, quod concupiſci poſſit.
Pecunia concupita. Cic. 4. Tuſcul. 37.
Concupitum adipiſci. Cic. 4. Tuſcul. 20.
Concuro] cõcuras, pen. prod. (ἐπιμέλομαι,) cõcurare, Simul curare. Plau. Bacchid. 2. 23. Pro dignitate obſonij hæc concuret coquus.
Concurro] concurris, concurri, concurſum, (συντρέχω,) concurrere, Simul currere, confluere. Cice. 4. Verr. 33. Tantus in curia clamor factus eſt, ut populus concurreret.
Vndiq; concurrere. Lucan. lib. 3. 65.
Tota Italia concurrit. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 25.
Concurrere alicui obuiam. Terent. Eunuch. 2. 2. 25.
Concurrere domum. Cic. 3. Verr. 55.
Concurrere ad aliquem. Cic. pro Quintio 30.
Ad aliquem meritò concurrere. Quintil. lib. 1. cap. 2. 13.
Concurrere ad arma. Cæſar 5. bel. Gal. 145. & lib. 7. 11.
Aequore, id eſt, mari cõcurrere. Valer. lib. 1. Argonaut. 127.
Cõcurrere dicuntur milites, quum irruũt in hoſtem. Cic. ad Appium, lib. 10. 29. 6. Antonius in aciem ſuam copias de uico produxit, & ſine metu concurrrit. Liu. 6. bel. Pun. 197.
Concurrunt equites inter ſe, neq; uerò primum impetũ noſtrorum Numidæ ferre potuerunt. Cæſar.
Concurrere alicui. Virg. 1. Aeneid.
Cõcurrere animis quãtis cõfligere par eſt. Silius lib. 15. 106.
Frontibus aduerſis concurrere. Lucret. li. 6. 24. De nubibus.
Forti concurrere campo, Fortiter in campo pugnare. Proper. lib. 4. eleg. 11. 7.
Bello concurrere alicui. Virg. 10. Aeneid. 2. Id eſt, contra aliquem bella ſuſcipere. Seruius.
Concurrere dicitur quis alteri, quum ambo idem ius prætendunt. Hinc concurſus in eadẽ ſignificatione, in l. 1. Parag. Interdum, in duobus locis. & l. 2. ff. de uſufruct. accre. & ij quoq; concurrere dicuntur in l. 2. Parag. ult. ff. Qui mo. uſuf. amitt. &c.
Ferro cõcurrere. Statius 6. Thebaid. 182. Ouid. epiſto. 13. 17.
Furtis concurrere. Valer. lib. 2. 133.
Hoſti concurrere. Ouid. 12. Metam. 119.
Monſtris concurrere. Id eſt, inire certamen cum monſtris. Valer. lib. 3. 103.
Imparibus concurrere fatis. Virg. 12. Aeneid. 30.
Aduerſis ſignis concurrere. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 20.
Paribus telis inter ſeſe concurrere. Virg. 1. Georg. 97.
Prælia concurrunt. Lucanus lib. 1. 8.
Cõcurrere cũ. Salluſt. Maximo clamore cũ infeſtis ſignis cõcurrunt.
Nudos concurrere armatis. Ouid. 3. de Arte 1.
In ſua funera concurrere, cum fortiſſimis & crudeliſſimis hoſtibus congredi. Valer. Flac. lib. 6. 83.
Sydera concurrunt ſyderibus. Lucanus lib. 1. 15.
Concurrrunt uenti in meſſem. Plin. lib. 18. cap. 35. 1.
Ventorum prælia concurrunt. Virgil. 1. Georg. 64.
Concurrere, ad inanimata translatum. Terent. Heaut. 2. 2. 3. Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animum exaugeant. Id eſt cõueniũt et cõgruũt. Cic. ad Atticũ, li. 14. 302. 1
Cyaneæ inſulæ ponto concurrere dicuntur. Valer. lib. 2. Argonaut. 133.
Credas montes concurrere montibus altos. Virg. 8. Aen. 136.
Nomina concurrunt. Cic. Attico, lib. 16. 333. 6.
Orbis Europæ atq; Aſiæ concurrit. Virg. 7. Aeneid. 45.
Cõcurrit os ad rogãdũ. Senec. de Benef. li. 2. ca. 1. Quia quũ homini probo ad rogãdũ os cõcurrat, & ſuffundatur rubor.
Concurrere ad auxilium. Lucan. lib. 3. 132.
Obſcœnè literæ concurrunt. Cic. in Orat. 86.
Res contrariæ concurrunt. Cic. 5. de Finib. 48.
Verba extrema cum cõſequentibus primis ita iungere, ut neue aſperè cõcurrãt, neue uaſtius diducãtur. Cic. 3. de Orat. 95.
Cõcurrere in ſententiam aliquã. Cic. ad Atticũ, lib. 1. 15. 6.
Concurrunt plebei philoſophi, pro Cõſentiunt & conueniunt. Cic. 1. Tuſcul. 86.
Statim concurrere de iure. Cic. pro Quintio 54. Deijcitur de ſaltu C. Aquila pridie Cal. intercalares biduo pòſt, aut ut ſtatim de iure aliquis concurrerit, non toto triduo DCC millia paſſuum conficiuntur.
Concurrere cum ſumma, cui opponitur Excedere. Vlpianus in l. Quid ergo ſi maiorem. ff. de Legatis primo, Quid ergo ſi maiorem quantitatem à ſubſtituto reliquit? quod excedit, hoc erit quod à ſubſtituto relictum eſt: quod uerò concurrit cum ſumma ſuperioribus inſcripta, inde debebitur.
In hæreditatem legitimam fratri concurrere. Papinianus in l. Filio qui. ff. de inofficioſo teſtamento, Filia quæ nõ egit, aut quæ egit, & non obtinuit, in hæreditatem legitimam fratri non concurrit.
In pignore concurrere. Vlpianus in l. Idemq;. §. Si tibi. ff. Qui potiores in pignore habeantur, Si tibi quæ habiturus ſum obligauerim, & Titio ſpecialiter fundum, ſi in dominiũ meum peruenerit, mox dominium eius acquiſiero: putat Marcellus concurrere utrunq; creditorem in pignore.
Per plures emptores mancipium concurreret. Paulus in l. Si quis. ff. de contrah. empt.
Concurrere, Confluere. Celſus lib. 2. cap. 12.
Si in ſtomachum quædam klioſa concurrunt.
Cõcurrit materia. Celſus lib. 3. ca. 10. At ſi in præcordijs inflãmatio et dolor eſt, primò ſuperimponẽda ſunt cataplaſmata reprimẽtia, ne ſi calidiora fuerint, plus eò materiæ cõcurrat.
Concurrens materia, id eſt, influens ſanguis. Celſus lib. 7. cap. 2. Et ut aliàs ſcripſi, uel auertenda, concurrens eò materia, uel digerenda, &c.
Concurrere, Euenire, contingere, cõſequi. Propert. lib. 3. eleg. 9. 4. Sunt quibus Eleæ concurrit palma quadrigæ, Id eſt, qui palmam cõſequuntur in Elidenſium certamine curuli.
Somnia concurrunt. Cic. 2. de Diuinat. 208.
Concurritur, Imperſonale. ut Cõcurritur undiq; ad commune incendium reſtinguendum. Cic. 10. Philipp. 284.
Concurritur, pro Cõmittitur præliũ. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 2.
Militia eſt potior. quid enim? concurritur, horæ
Momento aut cita mors uenit, aut uictoria læta.
Concurrens] (συντρέχων,) Participium. ut Concurrẽtes cautes. Vide Cautes. Ouid. 2. Amorum, eleg. 11. 1.
Concurſus] huius concurſus, m. g. (συνδρομή,) Cic. ad Brutum 3. 3. Concurſus eſt ad me factus.
Non poſſe ſuſtinere concurſum aliquorum. Cic. 4. Acad. 126.
Conflictio & concurſus. Cic. in Partit. 56.
Ingens concurſus. Virg. 9. Aeneid. 94. & 5. 121.
Ex agris concurſus fiunt. Cic. Attico, lib. 5. 104. 3.
Quinq; artium concurſus maximarũ. Cic. de Claris Orat. 13.
Calamitatũ cõcurſu labefactata cogitatio. Cic. Luc. lib. 5. 13. 3
Gratantum concurſus. Tacitus lib. 5.
Municipiorum concurſus. Cic. pro Domo ſua 110.
Occupationum concurſus. Cic. ad Volum. lib. 7. 34. 4.
Honeſtiſſimorum ſtudiorum concurſus. Cic. 2. de Finib. 177.
Aſperi, diſiuncti et hiantes cõcurſus uerborũ. Cic. in Partit. 12.
Aſper & hiulcus concurſus uerborũ. Cic. 3. de Orat. 94. Huic opponitur Coagmentatus & læuis.
Ne extremorum uerborum cum inſequentibus primis concurſus aut hiulcas uoces efficiat aut aſperas. Cic. in Orat. 83.

Subit

Subiti concurſus. Ouid. 14. Metam. 109.
Facere concurſum. Cic. 6. Verr. 46.
Clamor, concurſusq́; maxima cum laude alicuius fiunt. Cicero Attic. lib. 1. 11. 1.
Concurſio] concurſionis, fœm. gen. (συνδρομὴ,) Verbale. Cic. 1. de Finib. 26. Vt concurſionibus inter ſe cohæreſcāt.
Fortuitarum rerum concurſio. Cic. in Topicis 39.
Fortuita concurſio corpuſculorum. Cic. 1. Acad. 9.
Vocum crebra concurſio. Cic. in Orat. 84.
In eadem uerba impetus & concurſio, & adiunctio, & progreſſio. Cic. 3. de Orat. 114.
Concurſo] concurſas, concurſare, Frequentatiuum. ut Concurſare uillas, prouinciam. Cicero ad Marium, lib. 7. 1. 19. Et 7. Verr. 64.
Huc illuc caſu & temerè concurſare. Cic. 2. de Nat. deor. 172.
Concurſare nunc hinc, nunc illinc. Lucret. lib. 2. 44.
Concurſare circum tabernas. Cic. in Catil. 89.
Omnes omnium domos concurſare. Cic. pro Muræna 42.
Lectica uillas cum aliquo concurſare. Cic. Mario, lib. 7. 1. 19.
Lectos mortalium, & grabatos, deos concurſare utrum probabilius. Cic. 2. de Diuinat. 193.
Concurſare & Diſſultare, contraria. Lucret. lib. 3. 81. Concurſare, coire, & diſſultare uiciſſim. Alia exemplaria habent Concuſſare. quod exponit interpres, Frequenter ſe concutere. Sed puto rectius legi Concurſare.
Concurſare ultrò citroq́;. Hirtius lib. 5. 322.
Cōcurſans, cōcurſantis, Participiū. Plin. lib. 37. cap. 9. 15. Habere intus cōcurſantē ſtellā. De ceraunia gemma loquitur.
Concurſator] Verbale. Liuius 1. bel. Maced. 139. Ita nec eques regius equiti par erat, inſuetus ad ſtabilem pugnam, nec pedes concurſator.
Concurſator hoſtis. Liu. 7. bel. Pun. 109.
Concurſatio] Verbale. Cic. pro Leg. Agra. 4. Quàm acerba, quàm formidoloſa, quàm quæſtuoſa concurſatio?
Perturbationum concurſatio. Cic. 11. Philipp. 310.
Concurſatio ſomniorum. Cic. 2. de Diuin. 218.
Cōcurſatio & cōtentio. Cic. ad Lent. lib. 1. Libonis & Hipſei, nō obſcura cōcurſatio, & cōtentio, omniumq́; Pompeij familiariū ſtudium, in eam opinionem rem adduxerunt, &c.
Concuſſus] Vide concutio.
Concutio] concutis, pen. corr. cōcuſſi, cōcuſſum (συσσείω, διασείω, ἀνασείω, κατασείω, συγκλονέω,) concutere, Commouere. Terent. Eunucho 3. 5. 42. At quem deum? qui templa cœli ſummo ſonitu concutit.
Arcu aliquem concutere. Propert. lib. 1. eleg. 7. 3.
Balliſta concutit arces. Ouid. 11. Metam. 102.
Arma concutere. Ouid. 12. Metam. 44.
Sonitus ruinæ, et fragor cōcuſſit aures Cæſaris. Lucan. li. 6. 33
Cæſariem concutere. Ouid. 1. Metam. 37. de Ioue.
Caput concutere. Ouid. 2. Metam. 10.
Concutere corpus multa geſtatione. Celſus lib. 3. cap. 21.
Acres equos concutere. Virg. 8. Aeneid. 1. Hoc ad equites pertinet, inquit Seruius.
Fræna concutere furenti. Virg. 6. Aeneid. 20.
Boreas freta concutit. Ouid. 6. Metam. 138.
Haſtam concutere. Sil. lib. 10. 22.
Aurigæ lora concutiunt. Virg. 5. Aeneid. 30.
Mentes concutere. Venus Iunoni apud Valer. Flac. lib. 6. 96.
Monſtrū belli cōcutere, Belli ſignū efferre. Valer. Flac. lib. 6. 2
Orbem nutu concutit Iuppiter. Ouid. 2. Metam. 170.
Metus oſſa concutit. Ouid. epiſt. 3. 17.
Pectora planctu concutere. Stat. lib. 5. Sylu. 1. 36.
Hyems concutit plebem grandine. Stat. lib. 1. Sylu. 6. 5.
Rempub. concutere. Cic. 2. Philipp. 105.

Tumultu bellorum ingenti cōcutitur Roma. Lucan. lib. 1. 62.
Serena cæli concutere ſonitu dicitur deus. Lucret. lib. 2. 221.
Tela concutere. Ouid. 12. Metam. 16.
Fortuna luctu concutit urbem. Virg. 12. Aeneid. 120.
Concutiens] (διασείων,) Participiū. ut Cōcutientes ſe corui. Plin. lib. 18. cap. 35. 19.
Sceptra concutiens, Obtinens regnum. Senec. Herc. fur. 5. 5.
Singultu concutiente ora ſonant. Ouid. lib. 3. eleg. 8. 3.
Concuſſus] (διάσειστος,) Participium. ut
– furit mugitibus æther Concuſſus. Virg. 3. Georg. 30.
Animus concuſſus caſu amici. Virgil. 5. Aeneid. 173.
Animi concuſſi fletu. Virg. 9. Aeneid. 103.
Crina concuſſa. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 12.
Cautes cōcuſſæ. Virg. 5. Aen. 41. ubi de naui cautibus illiſa loquitur.
Coma concuſſa. Ouid. 2. Faſt. 169.
Corpus concuſſum uulnere. Stat. lib. 3. Sylu. 4. 14.
Fides concuſſa, id eſt, labefacta aut inuerſa. Lucan. lib. 1. 37.
Fores concuſſæ patuere. Ouid. 2. Metam. 154.
Inhorruit concuſſus undarum globus. Senec. Hipp. 10. 9.
Humo concuſſa ſaxum moliri. Valer. lib. 6. Argon. 131.
Nec de concuſſa tātum pluit ilice glandis. Virg. 4. Georg. 17.
Licentia hominum concuſſa. Cic. pro Milone 58.
Mens concuſſa metu. Virg. 12. Aeneid. 94.
Mons concuſſus ſpargit niues. Propert. lib. 3. eleg. 13. 11.
Ora concuſſa riſu. Lucret. lib. 1. 188.
Pectus concuſſa crebris uerberibus. Lucan. lib. 2. 68.
Concuſſaq́; famem in ſyluis ſolabere quercu. Virg. 1. Georgic. 32. Id eſt, glandibus. Eſt autem Metalepſis.
Remo concuſſo ratem tollere. Valer. lib. 1. Argon. 69.
Tonitru concuſſa tremunt omnia. Lucret. lib. 6. 25.
Agmine uirorum concuſſa tellus. Silius lib. 8. 70.
Concuſſa motu terra. Liu. 3. ab Vrbe 43.
Vndas concuſſas exaſperare. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 6.
Vrbs concuſſa. Virg. 4. Aeneid. 134.
Concuſſus] huius concuſſus, (σεισμός) Commotio. Plin. lib. 35. cap. 16. 2. Coquitur in calicibus crebro concuſſu.
Condalium] Annuli genus, teſte Feſto: dictum ab eo quòd digitum concludat. Plaut. Trinum. 14. 6.
– ſat in thermopolio condalium Es oblitus.
Condate] (κονδάτη,) Rhedonū urbs in Gallia, Ptolemæo, Vulgò Rhenes en Bretaigne.
Condecet] pen. corr. condecebat, condecuit (πρέπει) condecere, A decet componitur. Plaut. Pſeud. 14. 28.
– ſed uide an ornatus hic
Me ſatis condecet? Idem Amphit. 8. 88. Ob iſtuc omen ominator capies quod te condecet.
Condecentia] condecentiæ, (τὸ πρέπον, εὐπρέπεια,) Cic. 3. de Orat. 111. Sic uerbis quidem ad aptam compoſitionem & cōdecētiā: ſentētijs uerò ad grauitatē orationis utatur.
Condecenter] (πρεπόντως,) Aduerbiū. Gellius lib. 6. cap. 12. Commodè hæc quidem omnia, & condecenter.
Condecoro] condecoras, pen. corr. (ἐπικοσμέω,) condecorare, Idem quod exornare, & expolire. Plin. lib. 35. ca. 10. 47. Dignis digna loca picturis condecorauit.
Condecorare ludos. Terent. in prol. Hecyræ 45.
Condecore] (εὐπρεπῶς) Aduerbiū, Gellius lib. 14. cap. 4. Cōdignè mehercule, et cōdecorè Chryſippus, etc. depinxit.
Condemno] condemnas, (καταγινώσκω, κατακρίνω, καταδικάζω, καταδικαιτέω,) condemnare, Verbū notæ ſignificationis: quod nunc genitiuo, nunc ablatiuo ſine præpoſitione, nunc cum præpoſitione iungitur. aliquando etiam ſine ijs ponitur. Cice. 2. de Natu. deorū 105. Cæteris cauſa incognita condemnatis.
Genitiuo & ferè ſubauditur ablatiuus crimine, ſcelere, & ſimilia.

Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 2. Tamen in hoc te deprecor, ne meum hoc officium arrogantiæ condemnes. Cicero Terentiæ, lib. 14. 14. 5. Et ſceleris condemnat generū ſuū.
Iniuriarum condemnatus. Cic. 4. Verr. 14.
Sponſionis condemnari. Cic. pro Cecin. 67. Huic opponitur Vincere ſponſione.
Ablatiuo. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 3. Quare ſi iniquus es in me iudex, condemnabo eodem ego te crimine.
Ablatiuo cum præpoſitione De. Cic. 2. Philipp. 69. Licinium Lenticulam de alea condemnatum, colluſorem ſuum reſtituit. Ibidem 32.
Aliter cum de. Cic. 7. Verr. 90. Sed de latronum, hoc eſt de comitū ſuorum ſententia condemnat omnes. Ibidem 89.
Condemnare dicitur accuſator reum, pro Vincere, ſiue cōdemnari facere, inquit Eraſmus. Sueton. in Tib. Cæſare, cap. 8. Fannium Cepionem qui cū Varrone Muræna in Auguſtū conſpirauerat, reum maieſtatis apud iudices fecit, & condemnauit. Vlpianus in l. 2. ff. de Adminiſtratione tutorum, Si tutor condemnauerit, ſiue ipſe condemnatus eſt pupillo & in pupillum potius actio iudicati datur.
Sibi condemnare aliquem. Cic. 4. Verr. 14.
Condemnare ex reliqua pecunia, id eſt, in reliquam pecuniam. Paulus in l. 1. ff. Arborum furtim cæſarum. Vbi in quibuſdā exemplaribus legitur, & ſine præpoſitione.
Arbitrium pro ſocio condemnari. Cic. pro Quint. 7.
Condemnare, pro Liberare. Titinnius Veliterna, Fortaſſe notū fuiſſe quo die liber foret, nunc eius uoti comdemnatus eſt, immolauit hoſtiā. Sic Nonius, Potius dicitur condĕnatus uoti, qui obligatus eſt ad ſoluēdū quod ſub cōditione uouerat.
Condemnatus] pen. prod. (κατάκριτος,) Participium. ut Furti condemnatus. Vlpianus in l. Furti. ff. De his qui notantur infamia.
Mandati condemnatus. Vlpianus in l. Furti. §. Mandati. ff. De his qui notantur infamia, Mandati condemnatus uerbis edicti notatur.
Pecuniæ publicæ eſt condemnatus. Cic. pro Flacco 34.
Nomine alieno condemnatur. Vlpia. in l. Furti. §. Si quis. ff. De his qui notantur infamia, Si quis alieno nomine condemnatus fuerit, non laborat infamia.
Summa condĕnatus alicui. Scæuola in Leg. Titius Seiæ. ff. Qui potiores in pignore habeantur. Titius Seiæ ob ſummā qua ex tutela ei condemnatus erat, &c.
Condemnator] pen. prod. (κατακριτής,) etiam pro accuſatore, qui reum peregit apud Tacitum lib. 4. Vbi Domitiū Afrum uocat condemnatorem Claudiæ pulchræ, quum ante retuliſſet, fuiſſe ab eo accuſatam.
Condenſo] condenſas, (πυκνόω,) cōdenſare, Cogere, ſpiſſare. Colum. lib. 7. Torrido ſale contingitur, rurſusq́; ponderibus condenſatur. Cato, cap. 40. 2. Hæc una bene condenſato, quammaximè uti lutum fiat.
Cōdĕſant ſe in unū locū oues. Varro li. 2. de Re ruſt. cap. 3. 7.
Condenſeo, condenſes, (πυκνοῦμαι,) cōdenſere, ſignificat Denſum facere. Lucret. lib. 1. 80.
Quòd ſi fortè aliquis, quum corpora diſſiluere,
Tum putat id fieri, quia ſe condenſeat aer, Errat, &c.
Condenſus] (πυκνός,) Adiectiuum, ex con & denſus compoſitum. Plin. lib. 10. cap. 73. 3. Inſidunt in eadem Africa pardi condenſa arbore.
Condenſa acies, Condenſa turma. Liu. 6. bel. Pun. 26.
Condenſæ columbæ. Virg. 2. Aeneid. 103.
Corpus condenſum. Lucret. lib. 2. 20.
Condenſa arboribus uallis. Liu. 5. bel. Pun. 218.
Condepſo] condepſis, condepſere, Commiſcere, à Græco tractum δέψω, Pomponius Nuptijs, Partem inſipui, concluſi, condepſui. Hæc Nonius, Cato, capit. 76. 3. Poſtea farinæ L. 11. conſpergito, condepſitoq́;.
Condico] condicis, pen. prod. cōdixi, condictum, (τάττω, συντάττω, ἐπαγγέλλομαι,) condicere, Eſt duorum aut plurium inuicem denunciantium aliquid. Iuſtinus, Hi per epiſtolas inuicem ſe confirmantes, locum, tempusq́; coeundi condicunt, bellum communibus uiribus inſtruunt.
Condicere ad cœnam, Idem. Plautus Sticho 7. 38.
Condicere cœnam, eſt conuiuatoris. Sueton. in Tib. cap. 42. Cœnā ea lege condixit, nequid ex conſuetudine immutaret. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 82.
Condicere ſymbolum ad cœnam. Plaut. Sticho 7. 28.
Condicere alicui, abſolute. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 82. Nam quum mihi condixiſſet, cœnauit apud me.
Condicere operam. Plin. in præfat. 3. Quū hanc operā condicerē, non eras in hoc albo. Id eſt, quū hanc cauſam agendam recepi, quum hoc opus ſuſcepi nō prouidebā te futurū eius iudicē, non enim erat in albo nomen tuum, cum aliorū qui ſortitione exierunt ex Decurijs. Budæus.
Condicere, Verbum eſt Iuriſconſultorū. Vnde Condictio, uocabulū apud eos frequentiſſimum, pro denunciatione, quæ fiebat ab actore, qui intendebat reum ſibi dare, facere, præſtare aliquid oportere. Cœpit eius ipſius conditionis appellatio ad eas actiones, quas in perſonam uocāt, porrigi. Iuſtin. lib. 4. Inſtitut. §. Appellamus titulo de Action. Appellamus aūt, inquit, in rem quidem actiones, uendicationes: In perſonā uerò actiones, quibus dare aut facere oportere intenditur, Cōdictiones. Condicere enim eſt denunciare priſca lingua. Nūc uerò abuſiuè dicimus condictionē actionē in perſonā eſſe, qua actor intendit dari ſibi oportere: nulla enim hoc tēpore eo nomine denunciatio fit. Iulianus in l. Si alienū ff. De mortis cauſa donat. Paulus in l. Si is cui. ff. de Mortis cauſa donat. Vlpianus in l. Si non ſortē. §. Si quis falſo. ff. de Condictione indebiti. Budæus. Gellius lib. 6. cap. 2. Peccata quoq; hominum & delicta non ſubſiſtenda neq; condicenda ſunt ipſis uoluntatibusq́; eorum, ſed neceſſitati cuidā & inſtantiæ quæ oritur ex fato. Id eſt non repetenda delictorū ratio uel pœna.
Nummos tibi cōdicere, pro Repetere abs te. Vlpianus in l. Rogaſti. §. Si fugitiuus. ff. Si certū petatur. Et paulo pòſt, Quòd ſi ſine dolo malo conſumpſiſti, condicere tibi potero.
Condicere aliquarum rerum, litium, aut cauſarum alicui. Eſt ei denunciare eas res, lites, aut cauſas. Liu. 1. ab Vrbe 144.
Condictus] Participium, (ἐπηγγελμένος,) Suet. Velut ad ſubitam, condictamq́; cœnulam inuitaret populum.
Status condictus dies cum hoſte. Plaut. Curcul. 2. 5. Gellius lib. 16. cap. 4.
Condictio] Verbale, (ἐπαγγελία,) Eſt eius rei qua de agitur, in diē tertiū denunciatio, autore Feſto. Vide in Cōdico.
Actio in perſonā, condictio appellatur. Vlpian. in l. Actionum genera. ff. de Actionibus, & obligationibus, Actionū genera duo ſunt. In rem quæ dicitur Vendicatio, & in perſonam quæ Condictio appellatur.
Condictitius] Adiectiuum, (ἐπαγγελτικός,) ut Actio condictitia, qua aliquid condicimus & repetimus. in iure ciuili condictio uocatur. Vlpianus in l. Si duo. §. Idem Iulianus. ff. de Iureiurando, Idem Iulianus ſcribit eum qui iurauit furtum ſe non feciſſe, uideri de toto iuraſſe, atq; ideo neq; furti, neq; condictitia tenetur: quia cōdictitia, inquit, ſolus fur tenetur. De condictione furtiua intelligit.
Condignus] (ἄξιος,) Adiectiuum, pro Dignus. Plaut. Amphitr. 6. 39.
Ecaſtor condignum donum, qualis eſt qui donum dedit.
M. Imò ſic condignum donum, qualis eſt cui dono datū eſt.

Pulchrum facinus, Græcarumq́; facundiarum magniloquentia condignum. Gellius lib. 3. cap. 7.

Condigne] (ἀξίως,) Aduerbium. Plaut. Caſin. 17. 14. Cõdignè autem nimis lepidè hûc conducti coqui. Ibidẽ 2. 42.

Condignè & condecore. Gellius lib. 14. cap. 4.

Condio] condis, condiui uel condij, conditum, penul. prod. (ἀρτύω, ἡδύνω, ταριχεύω,) condire, ex Do compoſitũ eſſe quidam uolunt, ſignificatq́; ſapidũ facere, cõponere. Plaut. Pſeud. 13. 21. Non ego item cœnam condio, ut alij coqui. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 5. Herbas omnes ita condiunt.

Labore in uenatu, ſudore, curſu, fame, ſiti cõdiebant epulas Lacedæmonij. Cic. 5. Tuſcul. 139.

Condire mortuos. Cic. 1. Tuſcul. 174.

Mortuos cera circunlitos condiunt Perſæ. Cic. 1. Tuſcul. 174.

Condire per tranſlationem. Cice. ad Atticum, lib. 12. 255. 2. Hilaritatem illam, qua hanc triſtitiam temporum condiebamus, in perpetuum amiſi.

Ambiguitate condire urbanitatem. Quintil. lib. 6. cap. 3. 66.

Aſperitas contentionis oratoris ipſius humanitate conditur. Cic. 2. de Oratore 117.

Voluptatibus aliquid condire. Quintil. lib. 5. cap. 14. 27.

Condire uitia naturæ, ſtudio malitiæ atq; artificio. Cicero pro Cluent. 57.

Conditus] pen. prod. (ἡδυντός,) Nomen ex participio. ut Condita oratio, per metaphoram, Salibus quibuſdam aſperſa. Cic. 2. de Orat. 125. Nec enim concio maior unquã fuit, nec apud populum grauior oratio, quàm huius contra collegam in Cenſura nuper, neq; lepore & feſtiuitate conditior. Idem de Claris Orat. 57.

Ius malè conditum. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 14.

Bene coctus & conditus ſermo. Cic. Attico, lib. 13. 298. 4.

Nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate conditior. Cic. de Claris Orat. 92.

Faciũt cõditiora cibaria aucupiũ & uenatio. Ci. de Senect. 53.

Conditio] (ἄρτυσις,) Verbale. ut Conditio ciborum. Cic. 2. de Nat. deor. 120. Perſpicuum eſt enim quò compoſitiones unguentorum, quò ciborum conditiones, quò corporum lenocinia proceſſerint.

Conditus] huius conditus, penul. prod. (ἄρτυσις,) Aliud uerbale. Colum. lib. 2. ca. 22. Vuas itemq; oliuas conditui legere licet.

Conditor] pen. prod. (ἡδυντής, ὀψαρτυτής) Verbale. Cic. Poſt reditum 13. Hi ſunt conditores inſtructoresq; conuiuij, ijdem expendunt atque æſtimant uoluptates. Idem pro Cluentio 56.

Condimentum, (ἄρτυμα, παρόψημα,) Quod ad cõdienda obſonia fit. Plaut. Caſin. 5. 4. - coquos equidẽ nimis
Demiror; qui tot utuntur condimentis: eos eo
Condimento uno non utier quod præſtat omnibus. Cice. 2. de Finib. 144. Audio dicentem, Cibi condimentum eſſe famem: potionis ſitim.

Condimentum uoluptatis. Cic. 3. Offic. 165.

Condimentum humanitatis mitigare ſeueritate. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 32.

Condimentum amicitiæ, ſuauitas morum & ſermonum. Cicero de Amic. 59.

Sapientiæ ætas condimentum eſt, ſapiens ætati cibus eſt. Plautus. Trin. 6. 80.

Facetiæ omnium ſermonum condimenta. Cic. 2. de Orat. 150.

Interponere condimentis quipipam. Vide Interpono.

Condimentarius] (ἀρτυματικός,) Adiectiuum. ut Condimentarium genus. Plinius, lib. 19. cap. 8. 33. Hæc apud nos habet uocabulum & aliud, ſatureia dicta, in condimentario genere. Ibidem, cap. 6. 6.

Conditaneus] (ἀρτυσιμός, Aliud adiectiuum, autore Nonio, eſt quod condi, uel condiri rectè poteſt. Varro 1. de Re ruſt. cap. 24. 1. In agro craſſo & calido oleam conditaneam, radium maiorem, &c.

Condititius] a, um, (ἀρτυτός,) Colum. lib. 8. cap. 8. Condititia cibaria.

Conditura] conditurę, pen. prod. (σκευασία,) Idem quod condimentum. Columel. lib. 12. cap. 4. 4. Vaſa autem fictilia uel uitrea plura potius, quàm ampla, & eorum alia rectè picata, nonnulla tamen pura, prout conditio conditurę exegerit. Seneca lib. 3. de Ira, Liberos illi epulandos appoſuit, & ſubinde interrogauit, an placeret conditura.

Condiſco] condiſcis, condidici, pen. corr. (συμμανθάνω,) condiſcere, Idẽ quod diſcere ſignificat. Plaut. Pſeu. 14. 40. Ego iſtuc alijs dare condidici, mihi obtrudere nõ potes Palpum. Plin. epiſt. 141. Paulatim lucem ferre condiſco. Cicero pro Plancio 11. Condiſcas cenſeo, mihi paulo diligentius ſupplicare.

Crimen condiſcere. Ouid. epiſt. 4. 5.
Ars fit ubi à teneris crimen condiſcitur annis.

Condiſcens] (συμμανθάνων,) Participium. Plin. lib. 21. ca. 5. 2. Ac ueluti rudimentũ naturæ lilia facere condiſcẽtis.

Condiſcipulus] pen. corr. (συμμαθητής,) Qui cum alio diſcit. Cic. 1. Tuſcul. 64. Dicæarchum uerò cum Ariſtoxeno æquali & condiſcipulo ſuo doctos ſanè homines omittamus. Idem pro Sylla 12.

Condiſcipula] (συμμαθητρία,) Fœmininum, apud Martialem, lib. 10. 35.
Hac condiſcipula uel hac magiſtra
Eſſes doctior, & pudica Sappho.

Condiſcipulatus] huius condiſcipulatus, pen. prod. (συμμαθητεία,) Iuſtinus lib. 12. Multum profuere & Calliſthenis philoſophi preces, condiſcipulatu apud Ariſtotelem familiaris illi. De Alexandro.

Conditio, Conditiuus, Conditor, Conditura] Vide Condo.

Condo] condis, condidi, conditum, pen. corr. (ἀποκρύπτω, ταμιεύω, ἀποτίθημι,) condere, Abſcondere, quaſi in interiorem locum dare, & ferè cum præpoſitione in, uel ſub, conſtruitur. Plaut. Truc. 13. 7. Condo in crumenam. Virg. 2. Aeneid. Et nota conduntur in aluo. Plin. Si libeat credere, ut ſub una ficu turmæ condantur equitum.

Seponere & condere. Cic. 2. de Diuinat. 167.

Arca condere aliquid. Cic. 2. de Diuinat. 129.

Condere humo. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 7.

In humo condi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 2.

Condêre Acherontis plagis, Imprecatio eſt & execratio qua Phædra Theſeum deuouet apud Senecã in Hippolyto 12. 9. Condêre, futurum eſt Indicatiui.

In ſepulchro condere aliquem. Cic. 2. de Legib. 87.

Tonantis ſinu condi. Senec. Herc. furent. 11. 24.

Quàm multa in ſyluis auiũ ſe millia cõdũt. Virg. 4. Geor. 95

Rupta condi tellure premiq;. Valer. lib. 7. Argon. 60.

Terra condere. Plin. lib. 7. cap. 54.

Oſſa terræ condere. Virg. 5. Aeneid. 10.

Condere aliquem in piſtrinum. Plaut. Pſeud. 7. 120.

Condere captiuos in cuſtodiam. Liu. 1. bel. Maced. 86. Item in carcerem uel carcere. Liu. 6. bel. Pun. 84. & lib. 9. 113.

In aliquam materiam aliqua cõdere. Quintil. lib. 3. cap. 1. 13.

In uiſceribus & medullis condidit bonum omne Metrodorus. Cic. 5. Tuſcul. 41.

Furto aliquid condere. Horat. 1. Carm. ode 10. 2.

Cœlum conditur umbra. Virgil. 6. Aeneid. 55.

Fama caput inter nubila cõdit. Virgil. 4. Aeneid. 36. Ingrediturq́; ſolo, & caput inter nubila cõdit. Hoc (inquit Seruius) uult oſtendere, nec humili eã fortunæ parcere, nec ſuperiori.

Orion

Orion caput inter nubila condit. Virg. 10. Aeneid. 152.

Cibos condunt formicæ. Plin. lib. 11. cap. 30. 1.

Condere corpora. Plin. lib. 26. cap. 17. 1.

Corpus condere ſepulchro. Ouid. 8. Metam. 47.

Stymphalides pennis cõdũt obductis diẽ. Senc. Herc. fur. 4. 8.

Vota diem condiderant, Id eſt conſumpſerant diem uotis & precibus. Stat. 10. Thebaid. 11.

Referre diem, & cõdere relatũ, Sol dicitur. Virg. 1. Geor. 91.

Digitos condere in lumina alicuius, Eſt oculos eruere alicui. Ouid. 13. Metam. 114.

Enſem in alicuius ore aduerſo condere. Virg. 9. Aeneid. 92.

Ferrum condere ſub aduerſo pectore, Aduerſarium interficere. Virg. 12. Aeneid. 189.

Condere fructus, & Promere, contraria. Varro de Re ruſt. libro 1. cap. 62.

Triticum condere. Cic. de Senect. 21.

Condere fructus in cados. Plin. lib. 13. cap. 4. 17.

Condere & reponere fructus, hominum nõ pecudum eſt. Cic. 2. de Nat. deor. 234.

Frumentum conditum dicitur, quod in horreis repoſitum eſt. Horat. 2. epiſt. 2. 1.

Vuæ ſuccos condere. Id eſt uinum. Tibul. 1. eleg. 10. 10.

Semina arroſa condunt formicæ. Plin. lib. 11. cap. 30. 1.

Nox condit lucem. Seneca Medea 11. 6.

Scuta latentia condere. Virgil. 3. Aeneid. 48. ſcuta condendo latere faciunt. Seruius.

Longos ſoles condere. Virg. 9. eclog. 11. Id eſt æſtiuos dies finire, & uſq; ad occaſum ducere. Seruius.

Vocem condere auribus. Ouid. epiſt. 19. 20.

Vultus condere Sol dicitur. Ouid. 2. Faſt. 157.

Luna condit uultus. Valer. lib. 7. Argon. 79.

Seſe condere in aliquid. Virg. 4. Georg. 14. De Apibus.

Imis aquis ſe condere. Valer. Flac. lib. 2. 62.

Lacu fluuius ſe condidit alto. Virg. 8. Aeneid. 13.

Ferro & ære ſe condere, Armis ſe circundare. Propert. libro 3. eleg. 18. 5.

Portu ſe condidit alto. Virg. 5. Aeneid. 49. Id eſt uſq; ad interiora peruenit. Seruius.

Vmbris noctis ſe condere. Virg. 2. Aeneid. 124.

Sol condit ſe in undas. Virg. 1. Georg. 87. Dicitur enim occidens Sol ſe in mare tingere. Seruius.

Cõdere in animũ aliquid. Sen. epiſt. 7. pro Memoriæ mãdare.

Iram condere. Tacit. lib. 2.

Stimulos alicui condere in pectore, Id eſt inſtigare aliquem. Ouid. 1. Metam. 146.

Mente aliquid conditum tenere. Virg. 3. Aeneid. 78.

Mentem condunt obliuia. Claud. 5. Paneg. 34.

Condere monumento corpus apud Plinium.

Condere, (κτίζειν, δημιουργεῖν,) Aedificare, conſtruere, quaſi ſimul dare. Cic. 2. de Diui. 58. Nẽpe eò Romulus regiones direxit tum, quum urbem condidit. Idem 1. Tuſc. 5.

Pallas condidit arces. Virg. 2. eclog. 12.
- Pallas quas condidit arces, Ipſa colat. Vbi Seruius, Ideo dea arcium Minerua dicitur, quia de capite Iouis nata eſt. ſed quia dea eſt artium & ingenij, ideo iſta finguntur. Nihil enim eſt excellentius ingenio: quippe quo reguntur uniuerſa. Idem 7. Aeneid. 13.

Apes examina condunt. Virg. 2. Georg. 91.

Mauortia mœnia condere, Ciuitatem fortium uirorum. Virgilius 1. Aeneid. 56.

Muros condere. Ouid. ad Piſonem 19.

Nouam urbem condere. Virg. 1. Aeneid. 106.

Noua fata condere. Virg. 10. Aeneid. 7.

Gentem condere, Propagare. Virg. 1. Aeneid. 8.

Iura condere. Ouid. 2. de Remedio amo. 14.

Luſtrum condere. Cic. 2. de Orat. 149.

Nomen memorandum condere. Silius libro 4. 8. Id eſt gloriam comparare.

Rempublicam condere, cui opponitur Occidere. Cicero pro Domo ſua 74. Remq; publicam condere unius diſceſſu, quam interitu occidere malui.

Aurea ſecula condere, Orbi felicitatem afferre. Virgilius 6. Aeneid. 159.

Auguſtus Cæſar diuum genus aurea condet Secula.

Secula multa condere uiuendo, Eſt uiuere multa ſecula. Lucret. lib. 3. 221.

Condere, (συντάσσεσθαι,) Componere. ut Condere carmen. Liu. 7. bel. Pun. 202. Horat. in Arte 90.

Numeris aliquid condere, Eſt carmine aliquid conſcribere.

Condere bella. Virgilius 6. eclog. 2. (Oui. 6. Faſt. 5.

Carmen cõdere. Cic. 4. Tuſc. 7. Hiſtoriã, Plin. lib. 12. ca. 4. 1.

Laudes alicuius, Plin. lib. 22. cap. 13. 4.

Omen condere. Propert. lib. 2. eleg. 29. 8.

Poema. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 24.

Præcepta medendi. Plin. lib. 26. cap. 2. 1.

Prælia condere, Deſcribere. Stat. 1. Thebaid. 2.

Condere iuſiurandum. Plaut. Rud. 31. 18. Hoc eſt inſtituere.

Condens] (ἀποκρύπτων,) Particip. ut Nubila condentia cœlum tenebris. Claud. epig. 6. 1.

Conditus] (ἀποκείμενος, ἀπόθετος,) Adiect. pen. cor. Abſconditus. Plaut. Pſeud. 14. 35.
- teneo, omnia in pectore condita ſunt.

In alta caligine conditus. Senec. Herc. furent. 1. 19.

Antro conditus. Ouid. 3. Metam. 7.

Memori tibi cõdita corde Hæc uigeant mandata, nec ulla oblitteret ætas. Catul. Argonaut. 47.

Domi conditus Conſulatus. Cic. pro Murena 47.

Tumulo conditus. Valer. lib. 5. Argon. 40.

Enſis conditus. Horat Epod. 7. 1. Subaudiendum, uagina.

Iurgia ſub tacita condita lætitia. Propert. lib 2. eleg. 6. 7.

Conditæ in ærario ſanctiore literæ. Cic. 6. Verr. 123.

Meſſis cõdita. Tibul. lib. 1. eleg. 19.

Præcordia condita aperit Liber. Horatius 2. Serm. Saty. 4. 18. Liber, uinum.

Telũ patenti iugulo conditũ imprimere. Senec. Oedip. 14. 8.

Carmina condita, Compoſita. Virg. 10. eclog. 10.

Fila condita à dextro colo. Propert. lib. 4. ele. 1. 15. Non ſunt à dextro condita fila colo. Id eſt res eſt difficilis contextu.

Aliquid conditũ mandare uetuſtati. Cic. 2. de Nat. deor. 225.

Conditum aliquid ſeruare. Virg. 3. eclog. 8.

Conditor] pen. cor. (κτίστης, δημιουργός, ἀρχηγός,) Verbale, Qui aliquid componit, uel rei alicuius author. ut Conditor legum, Plaut. Epid. 10. 86.

Aeui redeuntis conditor CHRISTVS. Claud. epig. 9. 1.

Argumenti alicuius conditor. Ouid. 2. Triſt. eleg. 1. 2.

Artis alicuius conditor. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 11. 1.

Conditor diſciplinæ militaris. Plin. epiſt. 246.

Hiſtoriæ alicuius conditor. Ouid. 2. Triſt. 83.

Conditor Peripateticæ ſectæ Ariſtoteles. Colum. lib. 9. ca. 3. 1.

Conditor totius negocij, In malam partem. Cicero pro Cluentio 56.

Conditorius] Adiect. (ἀπόκρυφος,) Quintil. declam. 8. Non quidem licuit mihi in illud cubiculum conditoriũ tuæ mortis irrumpere. Niſi accipias per appoſitionem, ut ſit Subſtantiuum, ſignificetq; arcanum receptaculum, quod magis placet.

Conditoriũ] (θήκη,) Subſt. id eſt ſepulchrũ. Plin. epi. 96. Tã parata obliuio mortuorũ, ut ipſi nobis debeamus cõdito-

ria extruere,omniaq; hæredum officia præſumere. Plin.li. 7.cap. 16.7. Senecæ etiam conditiuum dicitur epiſt. 8.3. Multum intereſt inter ocium & conditiuũ. Item epiſt. 61.

Condititius] Adiect.(ἀποθετικὸς,) Quod abſcõditur & ſeruatur in aliquo loco.Colum.lib.8.cap.8.2.de columbis. Duobus tamen aut tribus menſibus acceptant condititia cibaria,cæteris ſe ipſas paſcunt ſeminibus agreſtibus.

Conditiuus] Adiect.(ἀπόθετος,) Quod ſeruari poteſt ſine læſura.Cato de Re ruſt. cap. 9.2 .cõditiua mala muſtea, & punica,&c. Sic Varro de Re ruſtica,lib.1.cap.59.1.

Conditiuus cibus. Colum.lib.8.

Conditiuum, Subſtantiuum, pro Sepulchro . Vide Conditorium.

Conditio] Verbale,Ipſe condendi actus.

Conditio(κατάστασις,τύχη,)Eſt diſpoſitio quædam ac ueluti ſors fortunarum,temporum,rerum.Cic.3.Tuſc.60. meditatio conditionis humanæ.

Fortuna atq; conditio.Cic.4.in Catil.70.

Communitas conditionis cum aliquo.Cic.6.Philip.206.

Imago conditionis.Cic.pro Milone 60.

Multi laquei legum & conditionum propoſiti. Cicero pro Cluentio 121.

Frugum conditiones. Cic.1.de Diuinat.189.

Infimi generis hominũ cõditio atq; fortuna.Cic.p Milite 71.

Iuris conditio.Cic.1.de Lege Agra.31.

Legum,iudiciorum,temporum conditio impendet.Cicero Fabio,libro 5.18.3.

Loci alicuius conditio.Ouid.2.de Ponto,eleg.5.4.

Metri conditio.Quintil,lib.1.cap.5.18.

Adempta mortis conditio.Vide Adimo.

Naſcendi incerta conditio.Cic.3.in Catil.1.

Perſonarum conditio.Quintil.lib.3.cap.10.3.

Conditio regionis,hoc eſt temperatura & diſpoſitio ſeu habitus aut conſtitutio.Colum.lib.11.cap.12.34.

Seruiendi conditio.Cic.Bruto 16.7.

Tolerabilis conditio ſeruitutis.Cic.4.in Catil.89.

Non communi conditione ſeruitutis uti.Cic.pro Cœlio 45.

Sortis conditio.Ouid.3.Triſt.eleg.14.11.

Temporũ conditione aliquid mutari. Quint.lib.4.ca.1.40.

Victoriæ conditio.Cic.pro Marcel.7.

Conditio uitæ.Cic.3.Offic.114.

Mortalis conditio uitæ.Cic.14.Philip.407.

Eaſdem uitæ conditiones non perferre.Cic.pro Cluentio 121.

Sequi aliquam uitæ conditionem.Cic.pro Rab.Poſthu.10.

Viuendi conditio.Horat.2.Serm.ſaty.8.13.

Attalicæ conditiones.Vide Attalus.

Bona conditio.Vide Bonus.

Communis conditio.Horat.2.Epiſt.1.31.

Dulcis conditio.Horat.1.Epiſt.1.11.

Fœda conditio.Horat.3.Carm.ode 5.3.

Humana conditio.Cic.1.Tuſc.24.

Infima conditio & fortuna ſeruorum.Cic.1.Offic.62.

Vis & fortunæ conditio infima aliquorum. Cic. pro Cornelio Balbo 18.

Iniqua conditio.Vide Iniquus.

Inſidioſiſsima conditio.Vide Inſideo.

Triſtis conditio.Claud.Paneg.7.123.

Aequa uel iniqua cõditione cauſam dicere.Cic.pro Cluen.75.

Meliore iure, meliore in cauſa, commodiore conditione eſſe. Cic.2.de Lege Agra.6.7.

Meliore conditione eſt ſenex quàm adoleſcens, quum id quod ille ſperat,hic conſecutus eſt.Cic.de Senect.6.

Longè alia conditione eſſe ac cæteri. Vatinius Ciceroni, libro 5.10.11.

In ſuperiori conditione cauſaq; poſitum eſſe. Cicero pro Cornel.Balbo 29.

Conuellere conditionem amicitiæ. Vide Conuello.

Excutere conditionem alicuius . Id eſt expendere & conſiderare penitus.Ouid.3.Triſt.14.11.

Facere diſparem conditionem.Cic.de Prouincijs Conſul.13.

Mortali conditione generari.Cic.de Vniuerſit.58.

Habere naturam & conditionem ut.Cic.pro Marcello 4.

Inſtituere legem iniquam & miſeram conditionẽ periculis hominum.Cic.pro Muræna 55.

Eadem conditione naſci.Cic.2.de Diuinat.140.

Ea cõditione nati ſumus, ut nihil quod homini accidere poſsit, recuſare debeamus. Cic.ad Atticum,lib.15.321.2.

Qua nati ſumus conditione uiuamus.Cic.Titio,lib.5.16.4.

Immortalium conditionem poſtulare.Cic.3.Offic.65.

Prouidere conditioni ciuium contra perículoſiſsimas hominũ potentias.Cic.pro Cœlio 16.

Conditio, (αἵρεσις,) Eſt oblata poteſtas aliquid eligendi. Terent. Heaut.2.3.85.

Harum duarum conditionum nunc utram malis,uide.

Ea conditione dare aliquid.Cecinna Ciceroni,lib.6.7.13.

Sub ea conditione.Cic.pro Archia 19.

Optima conditione prædia.Vide Ius.

Valde bona conditio ſi fuerit, fortaſſe non omittam. Cic. Qu. fratri, libro 2.6.3.

Controuerſiæ conditio.Quintil.lib.4.cap.1.18.

Pacis conditio cum aliquo.Cic.4.Philip.160.

Præſentis diſcriminis conditio.Quintil.lib.2.cap.13.3.

Petitionum conditio.Quintil.lib.3.cap.10.5.

Nulla conditione.Cic.pro Corn.Balbo 17.

Accedere ad conditionem & pactionem, pro Conſentire. Vide Accedo.

Accipere conditionem. Vide Accipio.

Ea conditione accipere.Cic.1.Tuſc.148.

Ad aliquam conditionem adducere aliquem. Balbus Ciceroni, in Epiſt. ad Attic.lib.8.168.2.

Aſtringere aliquem ſuis conditionibus. Cic.pro Quintio 10.

Audire conditionem, & Audita conditio.Oui. epiſt.20.27.

Capere conditionem,& In conditionem.Vide Capio.

Dare alicuius rei conditionem alicui.Cic.4.in Catil.1.

Defendere ſe alicuius rei conditione. Cic.1.de Lege Agra.61.

Alterã utrã ad cõditionẽ deſcendere.Cæl.Ciceroni,li.8.8.30.

Ferre conditionẽ,Id eſt offerre.Terent. Phorm.4.1.13.Nam hanc conditionem ſicubi tulero extrario . Cicero pro S. Roſc. Ameri. 18. Hanc conditionem miſero ferunt , ut optet utrum malit.

Ferre conditiones,eſt uictoris & ſuperioris: Accipere conditiones,uicti.Cic.ad Tironem,lib.16.11.4.Feruntur omnino conditiones ab illo . Et paulo pòſt 6. Accepimus conditiones. Vide Fero.

Conditiones ferre,leges imponere.Cic.7.Philip.210.

Manere in conditione.Vide Maneo.

Manet conditio.Cic.Curioni,lib.2.6.11.

Mutare conditionem. Quintil.lib.1.cap.5.

Offerre conditionem pacis,apud Liuium.

Perducere aliquem ad ſuas conditiones.Cic.pro Qu.14.

Perducere aliquem conditionibus.Cic.pro Quintio 15.

Proponere conditionem ſupplicij alicui.Cic.pro Cluent.102.

Iniquam conditionem recipere. Quintil.lib.5.cap.6.2.

Conditionibus accipere populos in ſocietatem.Liu.

Repudiare æquiſsimam conditionem. Cic.pro Quintio 26.

Reſpuere conditionem aliquam.Cic.pro Cælio 10.

Stare conditionibus, Eſt tenere pacta. Cicero ad Tironem, libro 16.11.8.

Fugere

Fugere à conditionibus, Superiori contrarium. Cic. ad Tironem,lib.16.11.8.

Statuere conditionem ſibi.Cic pro Rabirio Poſthu.10.

Conditio eſt poſſe,etc. Cic.pro Plancio 8.Eſt enim cõditio liberorum populorum, præcipueq; huius principis populi & omnium gentium domini, atq; uictoris,poſſe ſuffragijs uel dare uel detrahere quod uelit cuiq;.

Eſt conditio , ut. Cicero pro Rabir. Poſthum . Iſta conditio eſt teſtium,ut quibus creditum nõ ſit negantibus, iiſdem credatur dicentibus?

In conditionem uocari.Cælius Ciceroni,lib.8.9.5.

Vti conditione alicuius.Cic.Attic.lib.9.188.1.

Conditione tua nõ utar: Verba ſunt repudium mittentis.Caius in L.2. ff.de Diuortijs & repudijs, In ſponſalibus quoq; diſcutiendis placuit renunciationẽ interuenire oportere : in qua re hæc uerba probata ſunt Conditione tua non utar.

Conditionem pro creatura ſæpe uſurpauit Tertullianus de Corona militis.ea eſt quam κτίσιν appellant.

Conditionalis] & hoc conditionale,pe.pro.(αἱρετικὸς,) Adiect. à Conditio. ut Pars conditionalis, Martianus in L. Quum hæres.ff.de Acquirenda hæreditate.

Conditionaliter] pen.cor.(αἱρετικῶς,)Aduerb.In Inſtitutionibus titulo de Legatis.§.Longè magis,Sed ſi conditionaliter enũciata fuerit cauſa,aliud iuris eſt, &c.Paul.in L. Qui ſtipulator.ff.De uer.oblig.

Condus, condi, maſc.gen. Qui condit, & ſeruat bona domini ſui : ſicut Promus qui promit. Plaut. Pſeud. 9.16.Condus, promus,procurator peni.

Condoceo] condoces, penul. corr.condocui,condoctum, (συμπαιδεύω,)condocere.Hirtius lib.5.67.Equoq; frænato,uti condocuerat.

Condocefacio] condocefeci,condocefactum,(διδάσκω,) cõdocefacere,Inſtruere,docere. Ci. 5.Tuſc.126.Nemo eſt enim qui eorum bonorum,animum putet eſſe iudicẽ,eumq; condocefaciat,ut ea quæ bona,maláue uideantur,poſsit contemnere.Idem 2.de Nat.deor.240.Et utamur domitis,& condocefactis,ut elephantis,&c.

Condoleo] condoles,penul.corr.condolui,(συνάχθομαι, συναλγέω,) condolere. Plaut.Trucul.10.2. Nam mihi de uento miſere cõdoluit caput. Cic.3.de Orat.4. Nanq; tum latus ei dicenti condoluiſſe , ſudoremq; multum conſequutum eſſe audiebamus.

Caput condolet.Tibul.lib.1.eleg.6.8.

Condoluit caput de uento. Plaut.Trucul.10.2.

Corpus condoluit tentatum frigore.Hora.1.Serm.Saty.1.16.

Si pes condoluit,ſi dens,ferre non poſſumus. Cic.2.Tuſc.90.

Condoleſco] condoleſcis,(καταλγύνομαι,) cõdoleſcere. Cic.1.Academ.54.Quumq; perturbationem animi illi ex homine non tollerent , naturaq; & condoleſcere & concupiſcere & extimeſcere,& efferri lætitia dicerent.

Condono] condonas,pen.prod.(δωρέομαι, χαρίζομαι,) cõdonare,Idem quod donare ſignificat.Plaut.Menæh.14.83.Ego illam non condonaui,ſed ſic utendam dedi.

Dare & condonare.Cic.pro Plancio 62.

Condonare alicui munuſculum.Cic.5.Verr.73.Et ad Philippum Proconſulẽ,lib.13.74.3. Vt eius filios qui in tua poteſtate ſunt,mihi potiſsimũ cõdones.Plaut.Amphit.6.38.

Condono te. Plaut.Perſa 13.37. -ne tibi hoc

Scipione malum magnum dem.P. te condono.

Condonare aliquem pecuniam, debitum &c. Terent.Phorm. 5.8.54.Argentum quod habes condonamus te.

Condonare pecunias debitoribus.Cic.2.Offic.115.

Condonare peccatum, (συγγινώσκειν,) Salluſt.Haud facilè alterius libidini malefacta condonabam.Hirtius lib.4.287.

Remittere alicui & condonare animaduerſionẽ & ſuppliciũ, quo uſurus erat in ipſum . Vatinius Ciceroni,lib.5.10.4. Condonatus eſt hæc.Terent.in prol. Eunuch.17.

Habeo alia multa quæ nunc condonabitur.

Quidam hîc legunt Condonabuntur,plurali numero.

Condonatus] pen.prod.(συνεγνωσμένος,) Participium à Condonor.

Condonatum iudicium alicui, quo reus abſolutus,aut condemnatus eſt in gratiam alicuius. Cic.Att.lib.2.18.1.

Condonatus,pro eo cui parcitum eſt.Plin. de Viris Illuſt. 4.b. Qui apud Duumuiros condemnatus, ad populum prouocauit: ubi patris lachrymis cõdonatus, ab eo expiando gratia ſub Tigillum miſſus,Id eſt patri lachrymanti.De Horatio loquitur,qui ſororem occiderat.

Condonatio] Verbale,(συγγνώμη,)Cic.2.Verr.7.Cuius prætura urbana ædium ſacrarũ fuit, publicorumq; operũ depopulatio:ſimul in iure dicendo bonorum,poſſeſsionũq; contra omnium inſtituta addictio,& condonatio.

Condormio] condormis,condormiui,condormitũ,(συγκαθεύδω,) condormire,Simul dormire.Plau.Moſt.7.55. Abimus omnes cubitum:condormiuimus.

Condormiſco] condormiſcis(συγκαθεύδω,)condormiſcere.Plaut. Rud.14.13. Obſecro hoſpes, da mihi aliquid loci ubi condormiſcam parum.S.Iſtuc ubi ubi uis, condormiſce:nemo prohibet,publicum eſt.

Condryllon] ſiue condrylle, (χονδρύλλη,) Herba de qua ſic Plin.lib.22.cap.22.23.Condryllon,ſiue condrylle folia habet intubi circunroſis ſimilia , caulem minus pedalẽ, ſucco madentẽ amaro,radice fabæ ſimili,aliquando numeroſa. Theophraſt.lib. 7. cap.7. Et Dioſcorides lib.2.cap. 148.Genus autem eſt intubi agreſtis.

Conduco] conducis,pen.pro.conduxi,conductum,(ἐπάγω,) conducere, Simul ducere. Plautus Menæh. 4. 13. Hodie ducam ſcortum ad cœnam , atq; aliò conducam foras.Idem Epid.

Conducere,(συνάγειν,)Cogere,congregare. Cic.2.de Inuent. 123. Tunc Crotoniatæ , publico de conſilio uirgines in unum locum conduxerunt : & pictori quas uellet , eligendi poteſtatem dederunt.

Diſperſas cohortes in una caſtra conducere, Tacit. lib. 4.& libro 20.

Exercitus in unum conducere. Tacit.lib.4.

Partes conducere in unum,Id eſt contrahere in unum corpus. Lucret.lib.1.81.

Conducere,pro Emere.Plau.Amphit.14.53. Credo iam quæ uolebat ſacrificia ad epulum conduxit . Idem, Cædendum conduxi ego illum.

Nimium magno conducere.Cic.Attico,lib.1.12.12.

Conducere aliquẽ,(μισθῶσαι,) Precio accipere. Plaut.Aulul. 9.1.Poſtquam obſonauit herus,& conduxit coquos.Idem. Pſeud. Quantulo argenti te conduxit Pſeudolus?

Aliquem ad cædem faciendam conducere . Cicero de Prouin Conſul. 8.

Conducere nauem.Plaut.Rud.2.57.

Conductus mercede diurna,Periphraſis pro mercenario.Horat.2.Serm.Saty.7.4.

Hortum conducere.Cic.Tironi,lib.16.18.3.

Domum conducere. Cic. Qu.fratri,lib.2.7.11.

Alicui locum proximo conducere.Cic.Tironi,lib.16.21.10.

Nauigium conducere.Horat.1.Epiſt.1.19.

Conducere mercede. Cic.2.Offic.30.

Conducere,(ἐργολαβεῖν, ἐξωνεῖσθαι,)etiã dicitur is qui preciũ accipit pro re aliqua facienda:quod & Redimere etiã dicitur.Iulianus Iurecõſult. Siquis uitulos paſcẽdos,uel ſarciendum

dum quid, poliendúmue cõduxit, culpam eum præſtare debere. Vlpianus, Siquis ſeruum docendum cõduxerit, eumq́; peregrè duxerit, &c.

Ad pecuniam numeratam conducere. Caius in L. Si merces. §. Vis maior. ff. Locati, Apparet autem de eo nos colono dicere, qui ad pecuniam numeratam conduxit. Alioquin partiarius colonus, quaſi ſocietatis iure, & damnum, & lucrum cum domino fundi partiatur.

Conducere de. Cic. 2. de Diuinat. 70. Et redemptor qui columnam illam de Cotta & de Torquato cõduxerat faciendam, non inertia, aut inopia tardior fuit, ſed, &c.

Multitudo conducta. Cic. 1. Philip. 16.

Conducit (συμφέρει, συμβάλλεται,) in tertijs perſonis, pro Vtile. Colum. lib. 1. Nam id minimè conducit agricolæ. Cic. 1. de Repub. Facillimam autem in ea Rep. eſſe poſſe concordiam, in qua idem conducat omnibus.

Ea maximè cõducũt, quæ ſunt rectiſſima. Cic. Ruſo, li. 5. 19. 8.

Neq; homini infanti aut impotenti iniuſtè facta conducũt. Cic. 1. de Finib. 81.

Conducit hoc tuæ laudi. Cic. ad Ruſum, lib. 13. 49. 2.

Propoſito conducere res dicitur, quæ conuenit cum propoſito. Horat. in Arte 40.

Rationibus noſtris conducit id fieri. Cic. Attico, lib. 1. 1. 4.

Conducit hoc Reip. rationibus. Cic. ad Lent. lib. 1. 9. 89.

Saluti tuæ conducere, & non aliena eſſe à dignitate. Cic. Marcel. lib. 4. 7. 2.

Conducunt hæc ad uentris uictum. Plaut. Capt. 14. 6.

Conducit in rem tuam, &c. Plautus Capt. 7. 26. Idem Ciſtel. 8. 4. Vt illud, quod tuam in rem bene conducat, conſulam.

Conduci non poſſum, &c. Plaut. Aſina. 16. 36. Non ædepol conduci poſſum uita uxoris annua. Id eſt non poſſum adduci, ut credam uxorem meam poſſe uiuere intra annum.

Conductus, Participium. Plau. Aulul. Nummo ſum conductus.

Conductus ſum coctum. Plaut. Aulul. 13. 8.

Auxilia regum in unum conducta. Tacit. lib. 15.

In unum conducti, Id eſt coacti & congregati. Tacit. lib. 2.

Bella cõducta, dicũtur bella militũ mercenariorũ. Sil. li. 5. 39.

Conducta nauis. Terent. Adelph. 2. 2. 17.

Nummi conducti. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 2.

Conducta opera alicuius. Plaut. Aulul. 13. 6.

Operæ conductæ. Cic. pro Seſtio 30.

Telæ conductæ. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 16.

Serere tellure conducta. De paupere dictum. Virgilius 12. Aenid. 105.

Teſtes conducti. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 8.

Torus conductus. Ouid. 1. Amorum eleg. 10. 9.

Conducta dicta ad fallaciam. Plaut. Pœnulo 8. 3.

Conductum, Subſtantiuum. ut Habere aliquid conducti. Cic. pro Cluent. 139.

Conductor, Verbale, Qui pecuniam alicui dat, ut aliquid fiat.

Conductor] etiam is dicitur qui pecuniam accipit. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 8. Tum is mihi reſpondit, ſeipſum eius operis H-S XVI. conductorem fuiſſe: Cato cap. 14. 2. Conductor uerò lapidem, calcem, arenam, aquã, paleasq́; parabit. Oui. 1. Amorũ, eleg. 10. 9. Omnia cõductor ſoluit.

Conductio] (μίσθωσις,) Verbale. Cic. pro Cecin. 68. Qui colonus habuit conductum de Ceſennia fundum, quum idẽ ex eadem conductione fuerit in fundo.

Conductio, Aliter. Cic. 1. de Inuent. 88. Quare in longis argumentationibus, ex conductionibus, aut contrario complecti oportet, &c.

Conducibilis] & hoc cõducibile, pen. cor. (συμφέρων,) Id eſt utile. Plautus Epid.

Reperiamus aliquid callidi conducibilis conſili.

Vtile & conducibile. Author ad Heren. lib. 2. 70.

Conductitius] (μισθωτὸς) Adiectiuum, Quod conductũ eſt. ut Fidicina conductitia. Plaut. Epid. 6. 8.

Conductitiæ operæ. Varro 1. de Re ruſt. cap. 17. 2.

Conduplico] conduplicas, pen. corr. (ἐπιδιπλασιάζω,) conduplicare, Quaſi ſimul duplicare, & duplicem facere. Cicero 1. de Diuinat. 49. Tenebræ conduplicantur. Et 3. de Orat. 86.

Conduplicare beneficium. Terent. Phorm. 3. 2. 31.

Diuitias conduplicare. Lucret. lib. 3. 15.

Conduplicatio] (ἐπιδιπλασιασμὸς,) Verbale. Plautus Pœnul. 19. 18. Quid hoc eſt cõduplicationis? quæ hæc congeminatio?

Cõduplicatio, Figura Rhetorũ. Author ad Heren. lib. 4. 190. Conduplicatio eſt, cum ratione amplificationis, aut cõmiſerationis, eiuſdem unius, aut plurium uerborum iteratio.

Condus] Vide Condo.

Condyloma] pen. prod. condylomatis, neu. ge. (κονδύλωμα,) Tuberculum (inquit Pollux) quod ex inflammatione præſertim circum ſedem, anumq́; conſiſtit. Latini reſolutionem anus uocant, quia reſoluitur ille muſculus aſſurrectorius, quem ſphinctera Græci nominant. Plin. lib. 20. uocat ſedis uel ani procidentiam, quum de uiolarum medicinis loquitur: quemadmodum alio loco uteri procidentiam in mulieribus appellat. Plin. lib. 21. cap. 20. 6. Sedis rimas & condylomata, omniaq́; in corpore excreſcentia ſanat.

Condylus] condyli, pen. cor. (κόνδυλος,) Iunctura & nodus articulorum in digitis, & eminens ac ſtricta in pugnũ palma. Nam quatuor digiti (ut ſcribit Ariſtoteles) ternos habent condylos & tuberculum. Martial. libro 5. 129. Parui tibia condyli ſonabit.

Confabulo] confabulas, pen. corr. (συμμυθολογέω,) confabulare: & Confabulor, confabularis, confabulari. Plaut. Moſt. 7. 77. Hiſce hodie hanc confabulabunt fabulam. Vſitatius eſt Fabulor.

Confabulari, Colloqui. Plautus Ciſtel. 10. 88.

Saluam eccam: ſed ego rem meam magnam tecum
Confabulari uolo, ſociam te mihi opto ad meam ſalutem.

Confarcio] confarcis. Vide Confercio.

Confarreo] confarreas, confarreare. A quo Confarreatus, & Confarreatio, Genus ſacrificij quod fiebat inter uirum & uxorem, in ſignum coniunctionis: ſicut Diffarreatio in ſignum diſſolutionis. Plin. lib. 18. cap. 3. 2. Quin & in ſacris nihil religioſius confarreationis uinculo erat: nouæq́; nuptæ farreum præferebant. Corn. Tacitus lib. 4. Nam Patritios confarreatis parentibus genitos tres ſimul nominari, ex queis unus legeretur uetuſto more, neq; adeſſe ut olim, eam copiam, omiſſa confarreandi aſſuetudine, aut inter paucos retenta.

Aſſuetudo confarreandi. Tacit. lib. 4.

Confatalis] & hoc confatale, pen. pro. (συνειμαρμένος,) Quod eadem fati neceſſitate tenetur. Cicero de Fato 45. At ſi ita fatum ſit, naſcetur Aedipus Laio, non poterit dici, ſiue fuerit Laius cum muliere, ſiue non fuerit: copulata enim res eſt, & confatalis. Sic enim appellat, quia ita fatum ſit, & concubiturum cum uxore Laium, & ex ea Oedipum procreaturum.

Confercio] confercis, conferſi, confertum, (συναθροίζω, συστρέφω,) confercire, Ex con & farcio compoſitum, ſignificat denſare. Varro de Re ruſt. Quo facto non modò deſiſtunt pugna, ſed etiam cõferciunt ſe lingentes. Plin. lib. 12. cap. 15. 3. Myrrham paſſim à uulgo coemptam in ſoles conferciunt. Lucret. lib. 6. 32.

Ventus enim quum confercit, franguntur in unum

Concreti montes nimborum, & grandine miſti. Legunt quidam conuertit.

Confertus] (ἀθρόος,) Partic. Cæſar, Neq; à tanta multitudine cõiecta tela cõferti uitare poterãt. Liu. de bel. Pun. Virg. 1. Aen. 70. Quos ubi confertos audere in prælia uidi, &c.

Conferti & Rari, contraria. Cæſar, Vt nunquam conferti, ſed rari, magniſq́; interuallis præliarentur. Liu. de bel. Pun.

Acies conferta. Vide Acies.

Agmen confertum. Virg. 3. Georg. 74. –confertoq́; agmine cerui Torpent, &c. Id eſt agmine cõiuncto: Cerui enim congregatione gratulantur. Seruius.

Arma conferta. Silius lib. 4. 32.

Legio conferta maniplis. Silius lib. 7. 79.

Liber confertus uoluptatibus. Cicero 3. Tuſcul. 74. Id eſt refertus, plenus.

Conferta uita uoluptatũ omniũ uarietate. Cic. 2. de Fin. 104.

Ocioſa uita plena & cõferta uoluptatibus. Cic. pro Seſtio 17.

Confertus cibo. Cic. in Catil. 32. Vino languidi, conferti cibo, ſertis redimiti, unguentis obliti. Emendatiora exemplaria legunt confecti.

Confertior, confertiſſimus. Liu. 9. ab Vrbe 144. Præterquam quòd confertiores ſteterant. Ibidẽ, lib. 2. 53. In confertiſſima turba prope regium tribunal conſtitit.

Cõfertim] (ἀθρόως) Aduer. Liu. Quũ cõfertim Romani, ut ſolent, dẽſatis excepiſſent ſcutis. Idẽ de bel. Pun. Quo acrius & cõfertim magis utrinq; pugnabatur. Idẽ de bel. Maced.

Confero] pe. cor. confers, contuli, collatũ, (συμφέρω, προσανατίθεμαι, συγχορηγέω, συμβάλλομαι, συντείνω, ἀποτίνω, ἐκτίνω,) cõferre, Ex con & fero cõpoſitũ, ſignificat Simul ferre. Plaut. Capt. 13. 26. Neu quis in hac platea negocij cõferat quicquam ſui. Colum. lib. 1. Sitq́; utriq; proximũ horreum, quò conferatur ruſticum inſtrumentum. Plinius de Viris Illuſtribus 70.

Conferre, Dare. Plaut. Moſtel. 16. 39. Nos dabimus; nos conferemus noſtro ſumptu, nõ tuo. Plin. lib. 6. epiſt. 118. Et tanquam parens alter, puellæ noſtræ confero quinquaginta millia nummûm. Hîc quiddam expreſſius ſignificat conferre, nempe portionem ſuam cum altero dare. Cæſar 2. belli Gallici 285.

Conferre ad aliquem. Cic. pro Lege Manil. 34.

Conferre, Colloqui. Plaut. Rud. 10. 7. Melius ominare: uerum omnes ſapientes decet conferre, Et fabulari.

Cõferre ſtudia ad arbitriũ alterius. Cic. ad Lent. lib. 1. 9. 200. Quod quidam dicunt, Referre & remittere negocium ad alterius cenſuram. Brutus Ciceroni, lib. 11. 20. 4.

Conferre ad aliquem ſiniſtram diligentiam. Plin. epiſt. 148. Diligentiã accepit quomodo Terentius, Quorum negligentiam æmulari exoptat potius, quàm iſtorum obſcuram diligentiam: hoc eſt curioſam indagationem. Ita Diligens etiam in malam partem à Cicerone uſurpatur, pro Lege Manilia In hoc uno, inquit, ſunt tam diligentes.

Conferre cum aliquo, pro Certare. Id eſt uires ſuas cum alterius conferre uiribus. Ouid. 10. Metam. 120. Quid facilem titulum ſuperando quæris inertes? Mecum confer, ait.

Conferre, pro Mutare. Ouid. 4. Metam. 56.

Vulgatos taceo, dixit, paſtoris amores
Daphnidis Idæi, quẽ Nymphæ pellicis ira Cõtulit in ſaxũ.

Aes conferre. Ouid. 4. Faſt. 71.

Falſo conferre aliquid in aliquem. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 4.

Amorem conferre. Plaut. Curcul. 2. 28.

Conferre ſe in fugam. Cic. pro Cecinna.

Amorem conferre alicui. Propert. lib. 2. eleg. 25. 10.

Animum aliò. Teren. Heaut. 2. 4. 10. Id eſt alias amare.

Animum ad fodiendos puteos. Hirtius de bel. Alex. lib. 4. 30.

Beneuolentiã erga aliquem conferre. Cic. Plancõ, lib. 10. 5. 3.

Benignitatem in aliquem conferre. Cic. 1. Offic. 75.

Capita, pro Cõgregari & cõſultare de re aliqua, (συνάγειν,) Cic. 5. Verr. 24. Conferrent uiri boni capita: de comeſſatione loquereitur inter ſe, ac de mulierculis.

Caſtra caſtris, pro E regione caſtrametari. Cæſar. Cic. 2. de Diuinatione 170.

Cauſam in aliquẽ. Cic. ad Attic. lib. 12. 248. 2. Id eſt reijcere.

Cauſas conferre, & quid in quanq; ſententiam dici poſſit, expromere. Cic. 2. de Diuinat. 223.

Certamina belli inter ſeſe conferre. Virg. 10. Aeneid. 29.

Certamina pugnæ manu conferre. Id eſt manu certare. Lucret. lib. 4. 170.

Ore ſuo cibos cõferre. Quin. li. 2. ca. 6. 5. Aues cernimus, quæ teneris, infirmiſq́; fœtibus cibos ore ſuo collatos partiũtur.

Conſilia. Terent. Heaut. 3. 1. 64. conferũt. Conſilia adoleſcentes. Cic. 2. Philip. An ille quenquã plus dilexit? cum ullo aut ſermones, aut conſilia contulit ſæpius?

Omne conſilium, ſtudium, officium, operam, laborem, diligentiam, ad amplitudinem alicuius conferre. (μετάγειν,) Cic. Planco, lib. 10. 1. 7.

Conſilium uiuendi omne ad naturam ſuam. Cic. 1. Offi. 168.

Conſolationes in rem aliquã. Cic. ad Atticum lib. 12. 256. 2.

Conſulatum in eundem annum. Plin. in Paneg. 149.

Copiam uerborum conferre. Quintil. lib. 1. cap. 8. 6.

Crimen conferre in aliquem. Cic. 2. de Orat. 93.

In puriſſimam & caſtiſſimã uitam alicuius falſum crimẽ conferre. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 9.

Culpam in aliquem conferre. Terent. Eunuch. 2. 3. 96. Cic. ad Atticum, lib. 9. 171. 3.

Curas ſuas, & quicquid nobis eſt à Deo datum, in Rempub. conferre. Cic. 2. Offic. 3. Idem pro Lege Manilia 35.

Curas ad dignitatẽ alicuius cõferre. Cic. Plãco, lib. 10. 12. 16.

In medium ſingulos denarios in ſingulos talos conferre. Suetonius in Auguſto, capit. 71.

Omnia omnium dicta in aliquem conferre. Cic. Volumnio, libro 7. 33. 2.

Diem ſoluendæ pecuniæ pacto conferre. Papinian. in L. Quũ ſoluendæ ff. de Diſtractione pignorum. Quum ſoluendæ pecuniæ dies pacto confertur: conueniſſe uidetur, ne prius uendendi pignoris poteſtas exerceatur.

Diligentiam in ualetudinem alicuius conferre. Cicero Tironi, lib. 16. 6. 8.

Diſputationem conferre in aliquos, pro Inducere eos loquentes. Cic. ad Attic. lib. 4. 85. 3.

Dona conferre alicui. Plautus Menæb. 4. 18.

Exempla aliorũ conferre. Plaut. Pœn. 4. 75. Terent. Adelph. 1. 2. 14. -deniq;
Si conferendum exemplum eſt, non fratrem uidet
Rei dare operam, ruri eſſe parcum ac ſobrium?

Faciem & mores cõferre duarum, Id eſt inuicem comparare. Ouid. 7. Metamorph. 142.

Fructum aliò. Terent. Eunuch. Metuet ſemper quem ipſe nunc capit fructum, nequando iratus tu aliò conferas.

Gradum conferre, Conuenire. Virg. 6. Aeneid. 98.

Gradum. Plaut. Menæb. 12. 30. Propera Menæhme fer pedẽ, confer gradum. Idem 6. Aeneid. -iuuat uſq; morari,
Et conferre gradum, & ueniendi diſcere cauſas.

Gradum conferre cum hoſte, Hoſtiliter inuadere, & pedem conferre infeſtis armis. Liuius 7. ab Vrbe, primus omnium Conſul inuadit hoſtem, & cum quo fortè contulit gradum obtruncat. Budæus.

In carmen rem aliquam, pro Carmine componere. Columel. lib. 9. cap. 16. 2.

In commune. Cic. pro Quintio 7. Poſteaquam neſcio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quæſtu cõtentus eſſe non poterat. Idem 4. Verr. 102.

In educationem aliquid conferre. Quint. lib. 1. cap. 17.

In pauca uerba, id eſt paucis dicere. Plaut. Aſin. 3. 76. Idem Menæch. 2. 6. Quàm potero in uerba conferam pauciſsima.

In pauca, pro Concludere dixit Cicero lib. 3. Offic.

In quæſtũ uocem. Cic. pro Quintio 6. Quum ei natura nihil melius quàm uocem dediſſet, pater nihil præter libertatem reliquiſſet, uocem in quæſtum contulit. Id eſt uoce quæſtum fecit, Præco enim fuerat Sex. Næuius.

In tempus ambulationis aliquid. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 19. 1.

In unum conferre plurium inuenta. Quintil. lib. 3. cap. 1. 16.

Inter ſe. Cic. 2. de Finib. 7. Quærimus enim finem bonorũ, poſſumúsne ſcire hoc quale ſit, niſi contulerimus inter nos? Idẽ ad Att. lib. 15. 3. Coràm inter nos conferemus.

Quotidie inter nos ea, quæ audiebamus, conferebamus. Cic. 1. de Finibus 25.

Ingenium ad rem aliquam. Cic. ad Tironem, lib. 16. cap. 13. 3.

Iter. Cic. ad Attic. lib. 3. 44. 1. Illò quum peruenire non liceret, ſtatim iter Brunduſiũ uerſus cõtuli ante diẽ rogationis.

Lites conferre, Rixari cum aliquo. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 11.

Maledicta in aliquem. Cic. ad Attic. lib. 11. 216. 3.

Manum cum aliquo conferre. Virg. 12. Aeneid. 97.

Fiſus manus conferre. Sil. lib. 7. 121.

Manum, uel manus. Cic. pro Fonteio 2. Partim qui cũ ipſo M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt. Virg. lib. 9. 9.
-etſi conferre manum pudor, iraq; monſtrat.

Munera conferre. Propert. lib. 2. eleg. 3. 5.

Munera alicui conferre. Claud. epig. 20. 3.

Nutus conferre. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 5. De Venere loquens, Illa uiro coram nutus conferre loquaces. ſubaudi, docet.

Officia in aliquẽ. Cic. de Amicitia 62. Odioſum ſanè genus hominum officia exprobrantium: quæ meminiſſe debet is in quem collata ſunt: non commemorare qui contulit.

Officia conferre in eos, quos ſperamus nobis profuturos, non dubitamus. Cic. 1. Offic. 173.

Quicquid in eum iudicij officijq; cõtuleris, id ita me accipere, ut in me ipſum putem contuliſſe. Cic. Planco, lib. 10. 1. 9.

Operam ad aliquid. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 14.

Plurimum operæ, ſtudij, diligentiæ, laboris, ad conficiendum reditum alicuius conferre. Cic. Att. lib. 4. 1. 2.

Orationem ad rem aliquã. Cic. pro Ligario 1. Omiſſa controuerſia, omnis oratio ad miſericordiam tuam cõferenda eſt.

Conferre magnam partem. Celſus lib. 6. cap. 6. Ingentibus uerò & uarijs caſibus oculi noſtri patent, qui quum magnam partem ad uitæ ſimul & uſum & dulcedinem conferant, ſumma cura tuendi ſunt.

Pacem conferre. Vide Pax.

Permulta in aliquem, quæ ab eo nunquam dicta ſunt, conferre. Cic. pro Plancio 28.

Pecuniam in opus. Plin. epiſt. 240. Cic. 4. Verr. 102.

In uſus ſuos pecuniã ab aliquo collatã habere. Ci. p Flac. 44.

Pecuniam, aliter. Cic. 3. Offic. 126. Niſi fortè eam pecuniam in Reipub. magnũ aliquod tempus contulerit. Id eſt reſeruarit.

Pedem, pro Accedere. Plaut. Merc. 22. 41.

Pedem conferre cum ſingulis. Quintil. lib. 5. cap. 13. 10.

Collato pede præliari. Liuius. 6. bel. Pun. 198.

Conferre pedem antiqui dicunt, quod nos ad punctum uenire dicimus & iungere. Cic. pro Plancio 38. Nõ poſſum magis pedem conferre (ut aiunt) aut propius accedere. quid taces? quid diſsimulas? quid tergiuerſaris? Budæus.

Conferre pedem dicuntur Oratores, quum argumenta aduerſariorum confutare aggrediuntur. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Peſtem hominibus hæc conferunt. Colum. lib. 1. cap. 5. 4.

Pietatem ſtudio conferre. Quint. lib. 2. cap. 9. 1.

Rationem belli aliquo. Cæſar 3. bel. Ciuil. 342.

Rationes conferre. Cic. ad Attic. lib. 5. 110. 5.

Rem in pauca, pro Rem accelerare. Plaut. Pœnulo 18. 52.

Conferre ſe dicuntur, qui ſe conglomerãt, uel in cumulum Colligunt. Plin. epiſt. 159.

Seria conferre cum aliquo. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 2.

Seditionem in tranquillum. Plaut. Amphit. 5. 16.

Sermonem, pro Colloqui. Plaut. Amphit. 10. 25.

Conferre ſermonem cum aliquo. Cic. 2. de Inuent. 131.

Conferunt ſermones inter ſe. Plautus Curcul. 7. 11.

Signa. Liu. 1. ab Vrbe 148. Aliquoties Latinus exercitus cominus cum Romanis ſigna contulerat. Id eſt cõgreſsi fuerãt Latini cum Romanis. Cic. pro Lege Manil. 46.

Conferre ſigna, per translationem. Cic. ad Attic. lib. 7. 125. 4. Reliquum eſt iocari ſi hic ſignat: nam ego is ſum qui illi concedi putem utilius eſſe quod poſtulat, quàm ſigna conferri, id eſt litigare.

Studia ſua omnia in aliquem. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 3.

Omne ſtudium atq; omne ingenium conferre Ad alicuius gloriam laudemq; celebrandam. Cic. pro Archia 15.

Studium in rem aliquam. Cic. 1. Offic. 43.

Inter ſe ſtudia conferre. Quint. in Procem. lib. 4. 1.

Suſpicionem in aliquem. Cic. pro Roſcio Amer. 60.

Stipendium ſtudio alterius. Colum. lib. 1. cap. 1. 8.

Tempus in rem aliquam. Plin. Paneg. 1. 136. ad rem aliquam. Cic. pro Lege Manil. 5.

Tributum in militare ſtipendium. Liu. ab Vrbe 261.

Ex cenſu quotannis tributa conferre. Cic. 4. Verr. 91.

Verba ad rem cõferre, eſt, ut ait Donatus, Aggredi agere quod dicebamus. Terent. Eunuch. 4. 6. 4.

Verbum in aliquem. Cic. C. Antonio, lib. 5. 5. 4.

Vires in unum. Liu. 7. bel. Pun. 211.

Vitam inter ſe utriuſq; conferre. Id eſt comparare. Cicero pro Quin. Roſc. Comœdo 11.

Vitia ſua in ſenectutem. Cic. de Senect. 13.

Voluntatem conferre in aliquem. Cic. Sulpitio, lib. 13. 18. 4.

Conferre nouiſsima primis. Id eſt coniungere. Cic. ad Octauiũ.

Conferre ſe totum ad amicitiam alicuius. Cicero ad M. Appium, libro 11. 29. 7.

Ad aliquem. Cic. de Amic. 1. Quo mortuo me ad Pontificem Scæuolam contuli.

Ad authoritatem alicuius. Cic. 4. Acad. 18.

Ad curam aliquam ſe conferre. Cic. Attico, lib. 7. 1. 21. Legitur conuertere in quibuſdam.

Ad inueſtigationem naturæ. Cic. 1. Acad. 49.

Ad Rempub. Cic. de Amicitia 72. Id eſt Reipub. adminiſtrationem ſuſcipere.

Ad Senatus authoritatem, ad libertatem ciuium, ad Remp. ſe conferre. Cic. 4. Philipp. 155.

Ad ſtudia. Suet. de Claris Gram. 24. Cic. 2. de Fin. 85.

Ad uirtutum ſtudium ſe conferre. Cic. pro Archia 12.

Conferre ſe ad umbram arboris, pro Ire. Ouid. 4. Metam. 24.

In amicitiam & fidem alicuius ſe conferre. Cicero Trebatio, libro 7. 17. 4.

In fidem & clientelam alterius. Cic. pro Roſc. Amer. 63.

In ſocietatem aliquorum. Cic. Deinde quòd mature ſe contulit in ſocietatem publicanorum.

In alicuius infamiam aliquid conferre. Cic. in Piſonem 51.

Ad hoſtes. Cic. de Amicitia 36. Itaq; hac amentia quæſtione noua perterritus, in Aſiam profugit, ad hoſtes ſe cõtulit, pœnas Reip. graues, iuſtaſq; perſoluit. Id eſt profectus eſt, iuit.

In pedes ſe conferre. Plaut. Bacch. 6. 7.

Conferre

Conferre ſe in fugam. Cic. pro Cecinna 16.

Conferre, (συμβάλλειν,) Comparare. Dicimus autem, Confero te iſti, & cum iſto. Cic. 6. Verr. 39. Tu dignior Verres quàm Callidius? qui, ut non conferã uitam atq; æſtimationẽ tuam cum illius (neq; enim eſt conferenda) hoc ipſum conferam, quo tu te ſuperiorẽ fingis. Idem 4. Acad. 130. Quid loquar de Democrito, quem conferre cum eo poſſumus nõ modò ingenij magnitudine, ſed etiam animi?

Illa quæ natura non literis aſſecuti ſunt Romani, neq; cũ Græcia, neq; ulla cum gente ſunt conferenda. Cic. 1. Tuſc. 4.

Præſentia conferre præteritis. Lucret. lib. 2. 234.

Vitam alicuius cum alterius uita conferre. Cic. pro Sylla 53.

Nominibus magnis ſe conferre, Id eſt cum uiris magnis ſe conferre. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 5.

Non illi quiſquam bello ſe conferet heros. Catul. Argon. 69.

Ne minima quidẽ ex parte cõferẽdi alij alijs. Cic. 1. Offi. 108.

Conferre, (ἀναβάλλειν,) Pro differre. Cic ad Att. Quæ omnia in Martium menſem ſunt collata.

Conferre timorẽ ſuum, aut rem aliam in aliquid. Cæſ. Qui ſuũ timorem in rei frumentariæ ſimulationem anguſtiaſq; itineris conferrent. Id eſt cauſam timoris eam afferrent.

Confero me in campum, uel ad campum: in urbem, uel ad urbem, id eſt, uado, Quæ locutio eleganter etiam poteſt poni ſine particula IN & AD. Si autem perſonam dicas, non locum, neceſſario particula AD, utendum eſt: ut Contuli me ad patrem, non in patrem. Quoties autem ſignificatur donatio, IN utendum eſt: ut Multa in Ioannem contuli beneficia. Quicquid in ingratos confertur, planè perditur. Non autem ad ingratos tam eleganter dixeris.

Romam ſe contulit. Cic. pro Flac. 39.

Retro ſe conferre. Claud. 7. Panegy. 80.

Confert ſe pituita in ſtomachum. Celſ. lib. 2. cap. 12.

Confert] (συμφέρει,) in tertijs perſonis, pro Conducit, uel prodeſt, & utile eſt. Cic. 1. Academ. 22. Cœleſtia autem uel procul eſſe à naturæ cognitione cenſeret: uel ſi maximè cognita eſſent, nihil tamen ad bene uiuendum conferre. Legitur & deferre.

Comœdia plurimũ ad eloquentiã confert. Quin. lib. 1. ca. 8. 5.

Collatus] pen. pro. Particip. (μετηγμένος,) ut Collata omnium uota in unius ſalutem. Plin. in Panegy.

Caſtris collatis. Silius lib. 4. 12.

Curſibus collatis, Commiſſa acie. Valer. lib. 6. Argon. 55.

Collata dextra mouere prælia. Ouid. 1. Faſt. 114.

Marte collato interimere aliquem, aut letho dare, Id eſt cominus interficere aliquem. Ouid. 12. Metam. 76.

Collatis uiribus. Plin. epiſt. 167. h. Sic collato pede præliari, Liu. 6. bel. Pun. 198.

Arma undiq; collata. Lucan. lib. 5. 145.

Color roſeo collatus Eoo. Propert. lib. 3. eleg. 24. 2.

Pecunia ad alicuius honores collata. Cic. pro Flac. 46.

Puella leuibus collata figuris. Id eſt aliarum comparatione nõ egregia forma. Propert. lib. 1. eleg. 4. 2.

Non ſimilis alijs collatus. Propert. lib. 1. eleg. 5. 2.

Cum Democrito Cleanthes et Chryſippus collati, quintæ claſſis uidentur. Cic. 4. Acad. 131.

Dolere aliquem ſibi collatum. Propert. lib. 2. eleg. 29. 2.

Collatus, huius collatus, pen. prod. (συμβολή,) Hirtius de bel. Hiſpan. lib. 6. 129. In collatu pari erant conditione.

Collatio] Verbale, (εἰσφορά,) Budæus, Collationẽ antiqui uocabant, quæ indictio aliàs Latinè dicitur: uulgus taleam uocat. Plin. in Paneg. 66. Nam mihi cogitanti eundẽ te collationes remiſiſſe, donatiuũ reddidiſſe, congiariũ obtuliſſe, &c. Liu. 4. ab Vrbe 261. Patres bene cœptam rem perſeueranter tueri: cõferre ipſi primi: & quia nondum argentũ ſignatum erat, æs graue plauſtris quidam ad ærarium conuehentes, ſpecioſam etiam collationem faciebant.

Exercitus, caſtra, agmina, ſignorum collationes, &c. Cic. 1. de Oratore 102.

Collatio, Comparatio. Plaut. Milit. 12. 67.
Vbi facta erit collatio noſtrarum malitiarum, &c.

In collatione. Plin. lib. 37. cap. 99.

Collatio, oratio eſt apud Rhetores. Cic. 1. de Inuent. 65. Collatio, eſt oratio rem cum re ex ſimilitudine conferens.

Collator] pe. pro. (εἰσφορος, ὑπόφορος,) Verbale. Plaut. Curcul. 9. 13. Symbolorum collatores apud forum piſcarium.

Collatitius] Adiect. (εἰσφορικός,) ut

Collatitia inſtrumenta. Seneca in conſolatione ad Martiam, uocat ea quæ à pluribus cõmodantur. Collatitijs & ad dominum redituris inſtrumentis ſcena adornata eſt. Sic Quint. decla. 6. Collatitiã uocat ſepulturã, quæ à plurib. cõfertur.

Confectus] Vide Conficio.

Confeſsio, Confeſſor, Confeſſus.] Vide Cõfiteor.

Conferrumino] conferruminas, pen. cor. (συνάπτω,) conferruminare, Idem quod ferruminare ſignificat.

Confertus] Vide Confercio.

Conferueo] conferues, conferbui, (βράσσω,) cõferuere, Idẽ quod Feruere, uel ſimul feruere.

Conferuere ira Celſo lib. 8. pro Oſſa fracta conſolidari, Et ſi oſſa conferbuerint. Budæus.

Conferuẽt oſſa, id eſt quod uulgus Chirurgorũ dicit, glutinantur per porum. Celſus lib. 8. cap. 10. Siquando uerò oſſa non conferbuerunt, quæ ſæpe ſoluta, ſæpe mota ſunt, &c. Hoc ab Hippocrate dicitur κρατύνεσθαι.

Ira conferbuit. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 15.

Conferueſco] conferueſcis, (ἐπιζέω,) conferueſcere. Col. lib. 12. cap. 23. 2. Et tunc demum prædictæ picis ſextans, & ſemuncia in ſextarios quinq; & ſexaginta adijcitur, & rutabulo ligneo permiſcetur, nec poſtea tangitur dum conferueſcat. Plin. lib. 18. cap. 30. 6.

Confeſtim] (παραχρῆμα,) Aduerb. id eſt Eueſtigio, ſubitò, mox, continuo. Cic. ad Att. lib. 4. 302. 2. Hæc ego ad te: ut ſiquid noui (nam quotidie aliquid expecto) confeſtim ad me. Cæſar 5. bel. Gal. 69. Cæſar promiſſo æquitatu, confeſtim legiones ſubſequi iuſsit.

Confeſtim aut ex interuallo. Cic. 1. de Inuent. 60. Quæ factum aliquod ſimiliter confeſtim aut ex interuallo ſolent conſequi. Idem libro 2. 149.

Sine ulla mora & confeſtim rem gerere. Cic. 5. Philip. 187.

Confibula] pen. cor. (περόνη,) Cato cap. 12. Fibulas quadraginta, uectes quadraginta, confibulas ligneas, quæ arbores comprimat, ſi dehiſcent, & cuneos ſex.

Conficio] conficis, pen. cor. confeci, confectum, (συμπράττω, διαπράττομαι, περαίνω,) conficere, Ex con & facio, idem quod facere uel perficere. Cicero ad Vatinium, lib. 5. 11. 5. De Dionyſio, ſi me amas, confice: quancunq; ei fidem dederis, præſtabo. Terent. Adel. 4. 5. 59. Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos?

Conficere exercitatione. Cic. 1. de Inuent. 8.

Magna cura, multa opera, & labore conficere aliquid. Cic. Planco, in Epiſt. ad Att. lib. 16. 342. 2.

Vi manuq; conficere aliquid. Cic. 1. Offi. 109.

Amanter diligenterq; conficere aliquid. Cic. Atti. lib. 2. 19. 2.

Conficere nucem. Plinius Nucem dentibus conficere, ac plagas imponere. Hoc eſt maſticando conterere, & comminuere.

Conficere hominem, Eſt ſauciando uulnerare, ut ait Valla. Et Donatus in Eunuchum Terentij, Propriè (inquit) hoc uerbum conuenit gladiatoribus iis, qui grauiſsimis uulneribus occubuerunt. Sic Cic. in Catil. 43. Gladiatori illi confecto

Qo & ſaucio

& ſaucio. Cic.7.Verr.110. Plagis confectum dico à lictoribus tuis ciuem Roman. ante oculos tuos concidiſſe. Liuius 1.ab Vrbe 105.

Ignes conficiunt ſyluas, Id eſt conſumunt. Lucret.lib.1.185.

Pauor attonitos confecerat hoſtes. Lucan.lib.6.27.

Sica conficere aliquem. Cic.pro Milone 28.

Conficere per tranſlationem, pro Grauare, opprimere, & uehenienter afficere. Plin.epiſt.169. Confecerunt me infirmitates meorum. Cic.ad Atticũ, lib.3.48.2. Itaq; quum meus me mœror quotidianus lacerat, & conficit, tum uerò hæc addita cura uix mihi uitam reliquam facit.

Quos in foro, quos in ambitione, quos in Repub. quos in amicorum negocijs res ipſa antè confecit, quàm poſſemus. Cic.1.de Orat.39.

Conſectatus eſt & confecit. Cic.2.de Inuent.204. Quòd tamen excurſionibus & latrocinijs infeſtam prouinciam redderent, conſectatus eſt & confecit.

Conficere aliquam uirginem. Terent.in Eunuch.5.4.6. -uirginem Quam amabat, eam confeci ſine moleſtia. Vbi Donatus, Si dixiſſet, Amorem confeci, poſſet intelligi, confeci, expediui, perfeci. At uerò uirginem cõfeci quid intelligemus, niſi hoc unum quod inſultat Parmeno, confectã uirginem, quaſi dicat ſuperatam, atq; deuictam?

Angore confici. Vide Angor.

Confici curis. Cic.1.de Finib.89.

Dolore & pudore confici. Cic. Terentiæ, lib.14.3.3.

Summis doloribus confici. Cic.5.de Finib.138.

Fame confici. Cic.3.Offic.36. Ouid.in Ibin 80.

Frigore confici. Cic.3.Offic.36.

Se ualetudine conficere. Plancus Ciceroni, lib.10.17.4.

Me conficit ſolicitudo. Cic. Attic.lib.11.212.2.

Ipſum corpus tenuiſſima de cauſa ſæpe conficitur. Cic. de Aruſp.Reſpub.36.

Conficere uarijs nominibus iungitur, ut cõficere ambulationẽ pomeridianam in aliquo loco. Cicero 5.de Finib.1. Hoc eſt deambulare.

Abſolutionem, Abſoluere. Cic. pro Cluentio 58.

Aequor ſpacijs immenſum conficere. Virg.2.Georg.109.

Annos aliquot conficere. Cic.1. Tuſc.146.

Propè centum confecit annos. Cic.in Orat.102.

Annulum, pallium, ſoccos conficere. Cic.3.de Orat.70.

Argentum alicuius. Teren. Phorm.5.5.11. Ne quum hic non uideant me, conficere credant argentum ſuum.

Bellum, Pugnare. Plin.lib.16.cap.36.3. Cicero pro Cornelio Balbo 37.

Conficere bellum, pro Finire pugnam & abſoluere. Vatinius Cic.lib.5.10.7. Nam ſi hoc expectandum eſt, dum totum bellum conficiam. Cic.ad Plancum, lib.10.19.4.

Bibliothecam. Cic.ad Attic.lib.1.4.3.

Cibos. Id eſt concoquere, & quod uulgò dicunt Digerere. Plinius, lib.11.cap.37.51. Poſtea arteria & ſtomachus denticulatus callo in modum rubi ad conficiendos cibos. Idem lib.26.cap.8.1.

Conficere etiam cibos, pro Commanducare, uel ſubigere. Liuius libro 2.

Curſum. Cic.ad Attic.lib.5.99.1. Hinc Scyrum, deinde Delum, utroq; citius quàm uellemus, curſum confecimus.

Curſum uitæ, & curriculum uiuendi. Cic.3.Tuſc.2.

Curſus annuos Sol conficit. Cic.1.de Nat.deor.118.

Cum aliquo conficere, pro Tranſigere. Cicero ad M.Marium, libro 7.2.2.

Cõficere de re aliqua cum aliquo. Cic.ad Att.lib.12.241.16.

Diẽ. Plau.Trinũ.11.57. Lõgo ſermone utimur, diẽ cõficimus.

Diem extremum morte. Cic.3.de Finib.114.

Eſcas, dicuntur dentes intimi. Cic.2.de Nat.deor.202.

Exercitum. Cic.ad Atticum, lib.8.155.3.

Exercitum difficili Reipub.tempore conficere. Cicero pro Lege Manil.42.

Facinus conficere. Cic.pro Sex.Roſcio Amer.45.

Famam. Cicero de Claris Oratoribus 140. Sed tamen ſuauitas uocis, & lenis appellatio literarum bene loquendi famam confecerat,

Flagitium. Terent.Phorm.5.2.5.

Funera iuſta. Cæſar 6.bel.Gal.74.

Iter. Cæſar 4.bel.Gal.477. Cic.ad Att.li.5.101.1. Nunc iter conficiebam æſtuoſa & uirulenta uia.

Iuriſdictionem. Cic.M.Cœlio, lib.2.12.19. Quoniam iuriſdictionem confeceram, ciuitates locupletaram.

Legationem & mandata conficere. Cic.Plancio 23.

Librũ, pro Scribere & cõponere. Cic.in procem. de Senect.2.

Ligna ad fornacem. Cato cap.16.

Mandata. Cic.9. Philipp.2.60.

Digerere, perſequi, conficere mandata alicuius. Cic.Quin.fratri, lib.2.15.7.

Malum alicui. Terent.Heaut.5.3.1.

Motus animorum conficere. Cic.2.de Orat.176.

Munus annuum conficere. Cic.Cœlio, lib.2.11.2.

Munus ſuſceptum conficere. Cic.2.de Orat.7.

Negocium. Cæſar 3.bel.Gal.411. Cic.Attico, lib.7.125.4.

Per aliquem negocium conficere. Cic.Attico, lib.1.11.9.

Ex ſententia negociũ conficere. Planc.Ciceroni, lib.10.17.2.

Nuptias. Terent.Phorm.2.1.18. Bonas me abſente hic confeciſtis nuptias. Idem Heaut.5.1.22.

Officium legationis. Cæſar 3.bel.Ciuil.408.

Vetuſtas omnia conficit & conſumit. Cic.pro Marcello 7.

Ornamenta conficere. Cic.pro Seſtio 95.

Perpolire ac conficere partem aliquam orationis. Cicero 2. de Oratore 66.

Patrimonium. Cic.pro Flacco 70. Quàm non amicus ſuis ciuibus, qui patrimonium ſatis lautum, quod hic nobiſcum conficere potuit, Græcorum conuiuijs maluit diſſipare?

Pacem. Cic.pro Flacco 21.

Pacem alicuius in leges ſuas. Terent.Heaut.5.2.45.

Namq; adoleſcens quàm minima in ſpe ſitus erit,
Tam facillimè patris pacem in leges conficiet ſuas.

Peculium grande. Plaut.Merc.3.9.6.

Pecuniam ex re aliqua, pro Curare & parare. Cic.3.Ver.97.

Penſum. Plautus Merc.7.75. Ea molet, conficiet penſum, pinſetur flagro.

Penſum aliter. Plautus Perſa 8.1. Penſum meum quod datum eſt, confeci: nunc propero domum. Sic Conficere opus, Idẽ Capt.12.67.

Paſſus uel ſtadia uario ſermone. Cic.5.de Finib.2. Itaq; ad tempus ad Piſonem omnes: inde uario ſermone ſed illa à Dypilo ſtadia confecimus.

Pactiones. Cic.ad Att.lib.5.100.2.

Porticum mille paſſuum conficere. Cic. Att.lib.4.86.6.

Prandium. Plaut.Menæh.11.4.

Rationes conficere. Cic.Attic.lib.6.118.2.

Reditum alicui, pro Impetrare & efficere, ut redeat aliquis. Cic.Dolabellæ, lib.9.13.8.

Rem. Cæſar 1.bel. Ciuil.264. Cæſar in eam ſpem uenerat, ſe ſine pugna & ſine uulnere ſuorum rem conficere poſſe.

Rem conficere, Id eſt patrimonium conſumere. Cic.poſt Reditum 9. Qui quum ſuam rem non minus ſtrenuè quàm poſtea publicam confeciſſet, egeſtatem & luxuriam domeſtico lenocinio ſuſtentauit.

Sacra. Cic.ad Brut.lib.13.12.2.

Sermonem. Cic.1.de Orat.14.

Exclamatio, eſt quæ conficit ſignificationem doloris. Author ad Heren.lib.4.166.

Solicitudines alicui. Terent.And.4.1.26.

Spacia eadem conficere. Cic.1.de Nat.deor.119.

Vario ſermone ſtadia aliquot conficere. Cic.5.de Fin.1.

Tabulas. Cic.3. Ver.40. Audimus aliquem tabulas nunquam cõfeciſſe quæ eſt opinio hominum de Antonio falſa. Plinius epiſto.10.c.

Tempus annuum conficere. Cicero Dolabellæ, in Epiſt.ad Atticum, lib.15.328.7.

Tunicas hybernas. Plau.Milit.10.93. Veſtem. Colum.lib.12.cap.3. Cic.6.Verr.52.

Longam uiam. Cic.de Senect.6.

Celeritate incredibili longiſſimas uias conficere. Suetonius in Cæſare cap.57.

Vim diuinam conficere. Cic.2.de Diuinat.176. Quæ uetuſtas eſt, quæ uim diuinam conficere poſſit? Hoc eſt omnino perdere, & in nihilum redigere, atq; conſumere. De oraculo Delphico, ubi iam deſierant reſponſa dari.

Vulnus acerbum conficere. Virg.11.Aeneid.165.

Ex quo cõficitur, ut ſi leges duæ, aut ſi plures, &c. Cic.2.de Inuen.229. Id eſt ex quo concluditur.

Confectum eſt. Cic.in Top.14. Nondum eſt ſatis: adde, nec ea aut legata teſtamento, aut poſſeſſione retenta, confectum eſt.

Confectus] Participium, (κατειργασμένος, κατaπεπονημένος,) Cicero 2. Offic.3. Nec me angoribus dedi, quibus eſſem confectus.

Confectus cæde, Interfectus. Seneca Hercul.furen.13.5.

Confectus ac trucidatus. Cic.de Aruſp.reſp.1.

Confectis æſtiuis. Cic. Appio, lib.3.9.14.

Aeuo confectus. Virg.11.Aeneid.17.

Confectus cibo. Cic.in Catil.32.

Calore & ſpiritu cocta & confecta quæ in aluo ſunt, in reliquum corpus diuiduntur. Cic.2.de Nat.deor.205.

Corpore & animo confecta mulier. Cic. Teren.lib.14.4.6.

Confectus cruciatu maximorum dolorum. Cicero ad Atticum, libro 11.219.1.

Incendi & confici deſiderio alicuius. Cic.in Oratore 18.

Dolore aſſiduo confectus. Catul.epigram.60.

Animi dolore confectus. Cic.pro Muræna 78.

Fame, frigore, inopia rerũ omniũ confectus. Cic.1.in Catil.19.

Flammis confecta. Valer.lib.6.Argonaut.77.

Aſſiduis laboribus, concurſationibusq; confectum grauiter ſe habere. Plancus Ciceroni, lib.10.17.3.

Senecta confectus. Ouid.6.Metam.8.

Summa ſenectute confectus. Cic.in Piſonem 66.

Senio confectus. Claud.de bel.Gild.90.

Squallore ſordidus, confectus morbo, lachrymis ac mœrore perditus. Cic.pro Muræna 78.

Vino, luſtriſq; confectus. Cic.2.Philip.33.

Vino, ganeis, lenocinijs, adulterijſq; cõfectus. Ci.pro Seſt.15.

Vulneribus confectus. Cic.poſt Reditum 12.

Confecta annis ætas. Colum.lib.1.cap.8.15. Et Cæſar 6.bel.Gal.111. Confectus ætate.

Artus confecti languent. Lucret.lib.3.193.

Bellum affectũ, & penè confectũ. Cic.de Prouinc. Conſul.16.

Conſilio togatorum ſuſcepta ſæpe & confecta bella. Cicero 1.Offic.112.

Cibus confectus coactuſq; in iecore per uenam cauam ad cor perlabitur. Cic.2.de Nat.deor.207.

Ciuitas ab aliquo cõfecta, Id eſt euerſa. Cic.de Aruſp.Reſp.38.

Tota ciuitas confecta ſenio eſt. Cic.pro Milone 15.

Curſus confecti. Virg.5.Aeneid.72.

Fata confecta. Stat.lib.9.Thebaid.28.

Forma confecta macie. Virg.3.Aeneid.118.

Eadem ratio, quum eſt in hominis mente, confirmata & confecta lex eſt. Cic.1.de Legib.27.

Munus confectum carmine. Catul.epigram.63.30.

Magno confecta labore pectora. Tibul.lib.1.eleg.7.8.

Confecta res eſt. Cic. Attico, lib.8.148.4.

Stipendia confecta. Cic.pro Lege Manil.17.

Victoria confecta. Cic.14. Philipp.1. Paulo antè dixit, uictoriam quæ parta eſt.

Conficiens] (διεργαζόμενος, διαπονούμενος,) Nomen ex participio, Qui conficit. Cõficientiſſima literarum ciuitas, Quæ omnia ſcribit quæ agit. Cic. pro L.Flacco 34. Cum ciuitate mihi res eſt acerrima, conficientiſſima literarum, in qua nummus moueri nullus poteſt ſine quinq; Prætoribus, tribus Quæſtoribus, quatuor menſarijs, qui apud illos à populo creantur.

Conficientes cauſæ & efficientes pro ijſdem. Cic.in Partit.50.

Bonorum conficientia, pro ijs quæ bona conficiunt. Cic.5.de Fin.139. Sed hæc quum corporis bona ſint, eorum conficientia certè in bonis numerabis amicos, liberos, propinquos, diuitias, honores, opes.

Confectio] Verbale, (εἰσπραξις, διάπραξις,) Cic.pro Flacco 13. Nec tabulæ creditoris proferuntur, nec tributi confectio ulla recitatur.

Annalium confectio. Cic.2.de Oratore 28.

Belli confectio. Cic.14.Philipp.1.

Eſcarũ confectio à lingua adiuuari uidetur. Cic.2.de Nat.deo.202. Id eſt ciborum comminutio.

Confector] (λυμαντὴς, διαπράκτωρ,) aliud Verbale. Cic.2.de Nat.deor.57. Atq; hic noſter ignis, quem uſus uitæ requirit, confector eſt & conſumptor omnium: idemq; quodcunq; inuaſit, cuncta diſturbat ac diſſipat.

Belli confector. Cic.Planco, lib.10.20.5.

Nogociorum confector. Cic.2.Verr.75.

Confectura] confecturæ, pen.prod. (σκευασία,) Plin.lib.13.cap.12.1. Proximum amphitheatricæ datum fuerat à confecturæ loco. Col.lib.9.cap.14.5. Confectura mellis.

Confido] confidis, pen.prod. confiſus ſum, (πείθομαι, θαῤῥέω,) cõfidere, ſignificat Credere & exiſtimare, tum in præterito, tum in præſenti, tum in futuro: authore Valla lib.5. Habet etiam præteritum actiuæ terminationis confidi. Liuius lib.4.Decad.5. Nec tum mœnia modo, ſed agros etiã confiderunt ſe à populationbus tueri poſſe.

De præterito. Cic.7.Verr.139. Ego mei iam rationem officij confido eſſe omnibus iniquiſſimis meis perſolutam.

De præſenti. Cic.3.Offi.7. Quanquã à Cratippo noſtro, principe huius memoriæ philoſophorum, hæc te aſſidue audire atq; accipere confido.

De futuro. Cic. Ita fore confidimus. Idem ad Brutum, lib.11.8.3. Ita enim ſperant atq; confidunt, ut antea rege, ſi hoc tempore regno te Remp. liberaturũ. Idem 2.de Fin.128.

Confidere & Metuere, contraria. Ouid.epiſt.16.35.

De facie metuit, uite confidit, & illum
Securum probitas, forma timere facit.

Num confidit? Plaut.Pſeud.20.98.

Nũ cõfidit? ſycophãta hic nequã eſt, nugis meditatur male.

Nihil nimis oportet confidere. Cic.1.Tuſc.122.

Confidere alicui. Cic.3.de Finib.46.

Timide confidere alicui, Id eſt non tuto. Ouidius de Arte Amandi 29.

Mihi ipſe confido. Cic.de Amicitia 15.

Sibi confidere. Cic.pro Flacco 4.

Arcæ alicuius confidere. Cic. Attico, lib.1.6.2.

Bono fragili confidere. Senec. Hippol. 6. 8.

Bonis ſuis confidere. Cic. 5. Tuſc. 57.

Confidere cauſæ. Cic. 1. de Finib. 48.

Ferocius cauſæ ſuæ confidere. Cic. Attico, lib. 8. 153. 3.

Parum conſtantiæ alicuius confidere. Cic. Planco, in Epiſt. ad Atticum, lib. 16. 341. 3.

Figuræ ſuæ cõfidere, Id eſt pulchritudini. Oui. 10. Metam. 14.

Formæ ſuæ confidere. Lucan. lib. 10. 17.

Optimatibus nihil confidere. Cic. Attico, lib. 9. 173. 5.

Rebus afflictis cõfidere. Virg. 1. Aen. 92. Id eſt de afflictis reb.

Suis regnis confidere. Iuppiter de Colare mortuo apud Valerium lib. 6. 126.

Confidere uirtuti. Cæſar 3. bel. Ciuil. 93.

Virtuti conſtantiæq; alicuius confidere. Cic. 5. Philip. 164.

Confidere cum ablatiuo poſuit. Cic. 5. Tuſc. 12. Cuius ingeniũ & eloquentiam quum admiratus eſſet Leon, quæſiuiſſe ex eo qua maximè arte confideret.

Corporis firmitate & fortunæ ſtabilitate confidere. Cicero 5. Tuſculan. 57.

Voluntate aliquorum confidere. Cn. Magnus in Epiſt. ad Atticum, libro 8: 164. 2.

Confidere animo. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 2. 25.

Confidere animo & ſpe. Cæſar, Tamen nõ deterrebantur, animo & ſpe confidebant.

Confidere de ſalute, &c. Cæſar 2. bel. Ciuil. 18.

Confidere in aliquo. Hirtius de bel. Africano, lib. 5. 65.

Confidens] pen. prod. (θάρσυνος, θαῤῥαλέος,) Nomen ex participio, Audax, nihil timens: tam in bonum, quàm malum accipitur.

In bonum. Plaut. Merc. 22. 15. —Cupido quantus es?
Nam quemuis confidentem facilè tuis factis facis?
Eundem ex confidente actutum diffidentem denuo. Idem

In malum. Teren. Phorm. 1. 2. 72. (Capt. 12. 8.
Homo confidens, qui (illum dij omnes perduint)
D. Quid is fecit? G. hoc conſilium, quod dicam, dedit. Vbi Donatus, Hîc confidens pro improbo, audace, & temerario poſuit: ut, O ingentem confidentiam? Plaut. Amph. 4. 1. Qui me alter eſt audacior homo? aut qui confidentior? Cic. 3. Tuſcul. 23. Qui fortis eſt, idem eſt confidens: quoniã confidens mala conſuetudine loquendi in uitio ponitur.

Homo durus, confidens, tumidus, amari ſermonis. Horatius 1. Serm. ſaty. 7. 2.

Nequam eſt homo ille atq; confidens. Cic. 7. Philipp. 219.

Confidens, Conſtans, inquit Donatus. Terent. And. 5. 2. 14.
Neſcio quis ſenex modò uenit. ellum confidens, catus.

Confidentiſsimus. Virg. 4. Georg.
Nam quis te iuuenum confidentiſsime, noſtras
Iuſsit adire domos? Hoc eſt audaciſsime.

Confidentia] (θάῤῥος, θάρσος,) Plaut. Mil. 5. 74.
Tutè unus ſi hoc recipere ad te dicis, confidentia eſt
Nos inimicos profligare poſſe.

Afferre confidentiam. Vide Affero.

Amittere confidentiam. Vide Amitto.

Confidentiam habere in uentre. Plaut. Capt. 13. 43.

Confidentia] ſæpius in malam, Fiducia in bonam partem accipitur authore Donato. Terent. Eunuch. 5. 1. 22.
Vide amabo, ſi non quum aſpicias, os impudens
Videtur. T. non eſt P. tum quæ eius confidentia eſt?

Improbitas & confidentia. Cic. pro Cecinna 1. quaſi uerò aut in iudicio poſsit idem improbitas, quod in ui confidentia.

Confidentia & temeritas. Cic. 2. Philip. 102.

Ingens confidentia. Vide Ingens.
Videte quo uultu, qua confidentia dicat. Cic. pro Flacco 7.

Confidentia ſcapularum, id eſt duritia. Plaut. Aſin. Nonius.

Confidentia, Conſtatia. Cic. 3. de Rep. Duas ſibi res quo minus in uulgus & in foro diceret, confidentiam & uocem defuiſſe. Nonius.

Confidentiloquius] (θαρσυνολόγος,) Dictio à Plauto conficta in Trinum. 4. 121.
—nihil eſt profectò ſtultius,
Neq; ſtolidius, neq; mendaciloquius, neq; argutum magis,
Neq; confidentiloquius, neq; periurius, quàm, &c.

Confidenter] Aduerb. (θαῤῥαλέως,) Plau. Capt. 12. 6. At ut confidenter mihi contrà aſtitit. Idem Pſeud. 7. 44.

Spurcè, ſuperbè, perfidioſe, crudeliter, confidenter, malitioſe, flagitioſe factum. Author ad Herennium, lib. 1. 7.

Confidenter facere. Plaut. Milit. 8. 53.

Confidenter colloqui. Cic. 2. de Orat. 16.

Confidenter reſtare in aliqua re. Terent. Heaut. 5. 3. 6.

Dicere confidentius de re aliqua. Cic. pro Cœlio 34.

Loqui confidentius. Cic. 2. de Orat. 16.

Reſiſtere confidentiſsimè. Author ad Herennium, lib. 2. 40.

Confiſus] pen. prod. (τεθαῤῥηκώς,) Participium ut Ruſticus confiſus plenis agris. Tibul. 2. eleg. 1. 5.

Nimium cœlo ſereno cõfiſus, Cœli deceptus fraude ſereni. Virgil. 5. Aeneid. 173.

Copia & facultate cauſæ confiſus. Cic. pro Roſcio Comœ. 2.

Flore primæuæ iuuentæ confiſus. Silius lib. 16. 82.

Pelago ſereno confiſus. Virg. 5. Aeneid. 173.

Cymba confiſa remis minutis. Propert. lib. 1. eleg. 11. 2.

Vrbe confiſus. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 12.

Confiſus amari, Credens ſe amari. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 9.

Confiſio] confiſionis, (θάῤῥη,) Verbale. Cic. 4. Tuſc. 130. Et ſi fidentia, id eſt firma animi confiſio, ſcientia quædam eſt, & opinio grauis, non temerè aſſentiens.

Confideiuſſor] Vlpian. in L. uidelicet. ff. De pactis.

Configo] configis, pen. prod. confixi, confixũ, (συμπήγνυμαι, καθηλόω, προσαλίζω,) configere, Idem quod figere. ut Configere tabulam aculeis. Columel. libro 7. cap. 3. 5. Liuius 4. bel. Punici 191.

Configere ſagittis aliquem. Cic. 4. Acad. 157.

Configere tabulas inter ſeſe Cato. cap. 21. 2.

Configere cornicum oculos. Cicero pro Muræna 22. Vide Cornix.

Configere ſuas curas in Reip. ſalute. Cic. 7. Philip. 220.

Confixus] (σύμπηκτος,) Participium ut confixus cuſpide. Lucan. libro 3. 123.

Pereunt confixi à ſocijs. Virg. 2. Aeneid. 86.

Sagittis confixus. Seneca Herc. Oeth. 7. 33.

Telis confixus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 3.

Ferrea ſeges telorum confixum tegit. Virgilius 3. Aeneid. 9. de Polydoro.

Confixus ſententijs. Cic. 12. Philip. 331.

Senatuſconſultis confixus. Cic. de Aruſp. reſpon. 73.

Confixus, huius confixus, (σύμπηξις, καθήλωσις,) Verbale, ut Facere confixum. Id eſt configere. Cic. 2. de Orato. 140. Quid Decius Nuculam an confixum uis facere? inquit. Hic autem eſt uſus ambiguo. Nam ſermone confixum facimus, quemadmodum mucrone aut alia re. Significat autem uerbis aliquem exagitare.

Configuro] configuras, pen. pro. (σχηματοποιοῦμαι,) configurare. Columel. lib. 4. cap. 20. 1. Ne prauitas ſtatuminũ ad ſimilitudinem ſui uitem configuret.

Confingo] confingis, confinxi, confictũ, (συμπλάττω,) confingere, Nihil amplius ferè quàm Fingo ſignificat, præterquam quòd compoſitio nonnihil addit uehementiæ, quemadmodum in pleriſq; alijs. Plin. lib. 10. cap. 33. 2. Hirundines eadem materia nidos confingunt. Idem libro 11. cap.

capite 5. 1. Apes fauos, confingunt & ceras. Id eſt formant uel componunt.

Confingere, ſignificat etiam Comminiſci & commentari. ut Confingere rationes, Columel. libro 1. cap. 8. 3. Terentius Phormio. Omnia hæc confingam quod erit mihi bonum atq; commodum.

Confingere & cõminiſci aliquid. Author ad Heren. lib. 2. 43.

Crimen in aliquem. Cic. 5. Verr. 134.

Dolum inter ſeſe. Plaut. Capt. 2. 35.

Inſidias alicui paratas confingere Iuſtinus lib. 32. De Perſeo.

Rumorem. Author ad Heren. lib. 2. 44.

Confingere aliquid ab alio cogitatum eſſe. Cicero pro Rege Deiotaro 10.

Confictus] Particip. (συμπεπλασμένος,) ut confictæ lachrymæ, Terent. And. 3. 3. 27.

Confictio] confictionis, Verbale, (σύμπλασμα,) Cic. pro Roſcio Amer. 21. Criminis confictionem Erucius ſuſcepit.

Confinis] & hoc confine, penult. prod. (ὅμορος, σύνορος,) Qui eodem loco finit. Liuius 4. ab Vrbe 212. Excurſiones inde in confinem agrum Labicanum factæ erunt. Plinius lib. 12. cap. 20. 2. Tarum inuehitur per Nabathæos, Troglodytaſq; confines.

Caput confine collo. Ouid. 1. Metam. 145.

Confinibus oris. Valer. lib. 2. Argonaut. 128.

Confinis meus. Martialis lib. 2. 32.

Cõfinis genitiuo iungitur. Author ad Heren. lib. 4. 157. Qui in mediocre genus orationis profecti ſunt, ſi peruenire eò non potuerunt, errantes perueniunt ad confine genus eius generis, quod appellamus fluctuans & diſſolutum.

Confinis, datiuo iungitur. ut Confinis Aethiopiæ eſt. Plin. lib. 8. cap. 10. 5. & lib. 6. cap. 53. Confines ſunt ijs.

Confinis, per translationem, Quod propè idem eſt & ſimile. Quintilianus libro 6. cap. 4. Ei confine eſt quod dicitur per ſuſpicionem.

Confine] huius cõfinis, (μεθόριον,) Valer. li. 6. Argo. 75. Heu pudor: inde Lycen ferit ad cõfine papillæ, Inde Thoen.

In confinibus hoſtis arcendus eſt. Sen. lib. 1. de Ira.

Confinium, huius confinij, (μεθόριον,) Terminus agrorum. Colum. lib. 3. cap. 5. Mediocritas in lectione loci maximè probatur: quoniam in confinio boni maliq; poſita eſt. Plin. lib. 6. cap. 9. 3. Confinium Caſpij maris.

Vicinitates & confinia. Cic. 2. Offic. 93.

Confinium artis & falſi apud Tacitum lib. 4. pro ſimilitudine uel affinitate.

Terræ alicuius confinia, Id eſt loca, uel oppida adiacentia. Lucanus libro 3. 55.

Ad confinia alicuius loci. Valer. lib. 8. Argon. 38.

Ponere in confini arbores. Vlpian. in L. 2. ff. De iudicio finiũ regundorum, Neq; enim multum intereſt, arbores quis in confinio, an ædificium ponat.

Confio] pen. prod. confis, (διαπεράττομαι,) confieri, paſsiuam habet ſignificationem. Cæſar 7. bel. Gal. 227. Poſtquam id difficilius confiteri animaduertit. Balbus & Oppius Ciceroni, in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 179. 2. Te hortari deſineremus, ut uelles his rebus intereſſe: quo facilius, & maiore cum dignitate per te, qui utriq; es coniunctus, res tota confieret.

Res confit utroq; modo. Lucret. lib. 4. 59.

Confore, pen. cor. (συντελεσθήσεσθαι,) Futurum tempus infinitiui modi. Terent. And.
—Reſtat Chremes
Qui mihi exorandus eſt: & ſpero cõfore. Vbi Donatus Cõfore, ab eo quod eſt confit, id eſt perficitur: futurum tempus infinitiui modi confore facit, id eſt perfectũ iri. Sic in Adel.

Verum quid ego dicam? hoc confit quod uolo. Confieri, id eſt perfici. Vnde Confectum negocium dicitur, uel confecta res, quæ ad plenum perficitur. Virg. 4. Aeneid. 24.
—nunc qua ratione quod inſtat
Confieri poſsit, paucis (aduerte) docebo. Donatus.

Confirmo] confirmas, (βεβαιόω, κατασκευάζω, στηρίζω, δυναμόω, κραταιόω,) confirmare, Firmum facere. Cicero pro Lege Manil. 16. Mithridates autem & ſuam manum iam confirmarat, &c.

Erigere ſe & confirmare. Cic. Quin. fratri, lib. 1. 3. 7.

Confirmare & excitare aliquem. Cic. Att. lib. 1. 11. 13.

Ad uoluntatem alterius ſe confirmare. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 4.

Senſum rectum & confirmatum in Republica deponere, difficile. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 4.

Confirmatur cicatricula. Celſus lib. 2. cap. 10.

Confirmare corpus. Celſus lib. 4. cap. 4.

Educare & confirmare. Cic. 2. de Orat. 193.

Inteſtina confirmare. Celſus lib. 4. cap. 19.

Membrum confirmare. Celſus lib. 8. cap. 10.

Confirmare ſe dicuntur qui ex morbo cõualuerunt. Cic. ad Tironem, & lib. 16. 2. 2. Cura igitur te, & confirma: & quũ commodè poteris, &c. ad nos ueni.

Planè ſe confirmare alicubi. Cic. Tironi, lib. 16. 1. 1.

Confirmata ualetudo à morbo. Cic. ad Att. lib. 10. 208. 2.

Cõfirmata ætas. Cic. de Fin. 110. In his uerò ætatibus quæ iam confirmatæ ſunt, quis eſt, &c.

Corroborata & confirmata ingenia. Cic. de Amicit. 63.

Nondum ſatis confirmatus ad ſcribendum. Cicero ad Dolab. libro 9. 11. 5.

Confirmant ſe, qui animũ ſumunt excuſſo timore. Cic. 7. Ver. 75. Cõfirmãt ipſi ſe, quũ is etiam tum ſemiſomnis ſtuperet.

Confirmare ſe ad omnia. Cic in quadam oratione.

Confirmare aliquem. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 4. Plancum quoq; confirmetis oro, quẽ ſpero pulſo Antonio, Reipub. non defuturum. Cæſar 5. bel. Gal. 195. Milites conſolatur & confirmat. Cic. pro Quintio 21.

Alterum confirmare, non eſt ex cauſa atq; fortuna eius, cui omnia deſunt. Cic. Torquato, lib. 6. 3. 1.

Dictis confirmare aliquem. Claud. de bello Gildon. 85.

Confirmare animum. Plaut. Aulul. 13. 1.

Sapientiſsimi & amiciſsimi hominis authoritate confirmare animum alicuius. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 3.

Confirmare animos uerbis. Cæſar 1. bel. Gal. 133.

Mores confirmare. Cic. 4. de Finib. 7.

Cõfirmare amicitiã uel pacem cũ aliquo. Cæſar 1. bel. Gal. 11.

Cum proximis ciuitatibus pacem & amicitiam confirmare. Cicero 1. Philip. 1.

Confirmata amicitia, & perſpecta fide, cõmemoratio officiorum ſuperuacanea eſt. Cic. Appio, lib. 3. 5. 3.

Confirmare opinionem. Plin. lib. 37. cap. 1. 5.

Confirmare, Aſſeuerare, corroborare. Cic. 4. Academ. 47. Maximè uerò uirtutũ cognitio confirmat percipi & comprehendi multa poſſe. Idem de Amicitia 9. Nemo unquam erit, &, ut confirmare poſſum, nemo certe fuit.

Plus eſt perſuadere, quàm cõfirmare. Cic. Att. lib. 16. 333. 13. Hoc quum mihi non modò confirmaſſet, ſed etiam perſuaſiſſet, egit mecum accuratè, &c.

Confirmare & comprobare. Cic. Cupiennio, in Epiſt. ad Atticum, libro 16. 344. 2.

Confirmare & Infirmare, contraria. Cic. 2. de Diuina. 57. Tu quidem non hoſtiarum caſum confirmas ſortium ſimilitudine, ſed infirmas ſortes collatione hoſtiarum.

Promittere atq; confirmare. Cic. Appio, lib. 3. 10. 4.

Cõfirmare & refellere. Cic. 1. de Orat. 45. Et id quod intenderemus

rentus confirmare, & id quod contrà diceretur, reſellere.
Confirmare & refutare. Cic. 2. de Oratore 45. Noſtra confirmare argumentis ac rationibus, deinde contraria refutare.
Confirmare & ſancire. Cic. 10. Philip. 282.
Auſim confirmare. Id eſt affirmare. Lucret. lib. 2. 36.
Otij cauſa aliquid confirmare. Cic. Capitoni, in Epiſt. ad Atticum, lib. 16. 343. 5. De actis Cæſaris.
Authoritatib. cauſam aliquā cōfirmare. Ci. pro L. Manil. 48.
Exquiſitis rationibus confirmare aliquid. Cic. 1. de Finib. 46.
Aliquid confirmare de re aliqua. Cic. pro Archia 11.
De reditu alicuius confirmare. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 5.
Ex rationibus confirmare aliquid. Lucret. lib. 5. 40.
Sine ulla dubitatione cōfirmare aliquid. Cic. de Clar. Orat. 11.
Omni ratione confirmare. Cic. de Lege Agrar. 28.
Confirmari omnium ſermone. Cic. 7. Verr. 79.
Suffragijs aliquid confirmare. Cic. pro Domo ſua 38.
Confirmare commentitium crimen. Cic. pro Roſc. Amer. 24.
Diuinationem confirmare. Cic. 1. de Diuinat. 123.
Facinus obiectum confirmare. Iuſtinus lib. 32. De Perſeo.
Confirmare periurium. Cic. Verr. 17.
Pœnæ metu confirmare religionem. Cic. 2. de Legib. 41.
Confirmare ſpem temporis reliqui. Cic. 1. Verr. 39.
Confirmare aliquem libertati. Cæſar, Gladiatoresq́; quos ibi Cæſar in ludo habebat, in forum productos, Lentulus libertati confirmat, atq; ijs equos attribuit.
Confirmatum eſt. Cic. 4. Verr. 15.
Confirmatus] pen. pro. Participium, (κατεϱατωμένος,) ut Confirmata acies. Vide Acies.
Aetas confirmata. Cic. 5. de Finib. 110.
Corpus confirmatum. Cic. Tironi, lib. 16. 3. 2.
Certus & confirmatus animus. Cic. pro Quint. 51.
Nondum confirmato conſilio, ſed ineunte ætate curam aliquā ſuſcipere. Cic. 5. Verr. 2.
Incommodum in aliquo confirmatum. Cicero antequam iret in exilium 10.
Ingenia confirmata. Cic. de Amicitia 63.
Ratio confirmata. Cic. 4. Academ. 51.
Valetudo confirmata. Cic. ad Attic. lib. 10. 208. 2.
Confirmator] penul. prod. Verbale, (βεβαιωτὴς,) Cicero pro Cluentio 57. Vnus & alter dies interceſſerat, quum res parum certa uidebatur: ſequeſter & confirmator pecuniæ deſiderabatur.
Confirmatio] Verbale, (κατασκευὴ, βεβαίωσις,) Cicero 5. de Finibus 26. Inuenta uitæ uia eſt confirmatioq́; omnium officiorum.
Teſtimonium & grauior confirmatio. Cic. 1. de Inuent. 64.
Animi confirmatio. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 6. 2.
Non eget confirmatione uirtus. Cic. Torquato, lib. 6. 3. 1.
Confirmatio, Pars orationis Rhetoricæ. Cic. 1. de Inuent. 50. Confirmatio eſt, per quam argumentando noſtræ cauſæ fidem & authoritatem & firmamentum adiungit oratio.
Confirmitas] penult. corr. confirmitatis, (κρατταίωσις,) Plaut. Milite 5. 34.
Os habet, linguam, perfidiam, malitiam atq; audaciam,
Confidentiam, confirmitatem, fraudulentiam.
Confiſco] confiſcas, (δημοσιεύω,) confiſcare, A fiſcus deriuatur. Aſconius, Quia maior ſumma eſt pecuniæ publicæ, quàm priuatæ, factū eſt ut Fiſcus pro pecunia, & inde Confiſcare dicatur. Sueton. in Auguſto, Deuictis his & confiſcatis, promiſſa ueteranis præmia ſoluerentur. Idem in Cæſare Caligula, cap. 16. Multis incendiorum damna suppleuit, ac ſi quibus regna reſtituit, adiecit & fructum omnē uectigalium & redituum medij temporis, ut Antiocho Comageno H-S. millies confiſcatum. Eraſmus.

Hæreditates confiſcare. Sueton. in Domitiano, cap. 12. Confiſcabantur alieniſsimæ hæreditates, uel exiſtente uno qui diceret audiſſe ſe ex defuncto quum uiueret, hæredem ſibi Cæſarem eſſe.
Confiſcare, etiam ad homines relatū, non ſolum ad rem. Sueto. in Cæſare Caligula, cap. 41. Et quondam proximo colluſori, demandata uice ſua, progreſſus in atrium domus, quum præfereūtes duos equites Ro. locupletes ſine mora corripi, confiſcariq; iuſsiſſet, exultans redijt, glorianſq;, nunquā ſe proſperiore alea uſum. Idē in Tib. Cæſare, ca. 49. Eraſmus.
Pecunia confiſcata. Sueton. in Octau. Auguſto, cap. 101.
Confiteor] confiteris, confeſſus ſum, (ὁμολογέω, ὁμολογέομαι, ἐξομολογέομαι, σύμφημι,) cōfiteri, Idem quod fateri: niſi quòd compoſitio aliquid augere uidetur: ut ſit cōfiteri, ſponte quodammodo fateri, uel alio ſuadente aut cum alio fateri. Donatus, Indicat is qui de ſe uolens aliquid, & de alijs etiam prodit: ſed cōfitetur, qui de ſe tantum, & inuitus. Terent. Heaut. 5. 3. 13. Egóne confitear meum non eſſe filium qui ſit meus? Idem Phorm. 5. 9. 45. Ignoſce, orat, confitetur, purgat, quid uis amplius?
Confiteri & profiteri. Vide Profiteor.
Confiteri, interdum profiteri ſignificat. Sueto. in Auguſt. Decedens prouincia, priuſquam confiteri ſe Conſulatus candidatum poſſet, morte obijt repentina.
Apertè atq; ingenuè confiteri aliquid. Cic. Metello, lib. 5. 2. 6.
Quæſtione adhibita confiteri. Cic. 1. de Diuinat. 96.
Tacendo loqui, nō inficiando cōfiteri uideri. Cic. pro Seſt. 33.
Deos eſſe confitendum eſt. Cic. 1. de Nat. deor. 63.
Deuinctum ſe eſſe officijs alicuius, confiteri non ſolùm, ſed etiam gaudere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 67.
Confiteri aliquod crimen. Cic. in Salluſt. 9.
Iram uultu confiteri. Ouid. 6. Metam. 7.
Motum animi ſui lachrymis cōfiteri. Quint. lib. 6. cap. 1. 18.
Peccatū ſuum, quod celari poſſet, uir ſapiens confiteri mauult. Cic. 2. de Nat. deorum 17.
Religiones confiteri. Cic. 2. de Legib. 48.
Timorem confiteri pallore. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 23.
Verum confiteri. Ouid. 1. de Remedio amoris 54.
Confiteri de maleficio. Cic. pro Roſcio Amer. 71.
De obiectis non confiteri. Cic. pro Domo ſua 72.
De re confiteri. Cic. in Partit. 70.
Vt de me confitear. Cic. 2. Verr. 3.
Summam uidebantur metu infirmitatem de ſe confiteri. Quintil. lib. 2. cap. 4. 21.
Confitens] pen. corr. (ὁμολογῶν,) Particip. ut Audire confitentem. Cic. 2. de Finib. 36.
Confeſſus] Particip. (ὁμολογούμενος,) Qui (ut ait Varro) faſſus eſt quod ab eo quæſitum eſt.
Amorem confeſſus. Ouid. 14. Metam. 141.
Manus confeſſas alicui tendere. Ouid. 5. Metam. 43.
-atq; ita ſupplex Confeſſaſq́; manus, obliquaq́; brachia tendens. Id eſt quæ ſuo geſtu uelut confitebantur Phineum à Perſeo uictum.
Propoſitio confeſſa. Quintil. lib. 5. cap. 14. 11.
Confeſſa res, Clara, manifeſta, & de qua nulla eſt cōtrouerſia. Plin. lib. 10. cap. 49. 4. De confeſsis diſſeruiſſe præſtiterit. Et Quintil. lib. 1. Et confeſsis quoq; Græcis utimur uerbis.
Confeſſa res & manifeſta. Cic. 5. Verr. 110.
Reus confeſſus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 11.
Rubor confeſſus ſecreta. Claud. in Nuptijs Honorij 2.
Confeſſa de ijſdem breuiter atq; capitulatim attingam. Plinius lib. 2. cap. 12. 4.
Probare confeſſa. Quintil. lib. 5. cap. 14. 26.
Confeſſa & non dubia ſigna. Colum. lib. 2. cap. 2. 11.

Ex confeſſo. Quintil. lib. 3. cap. 5. Quibus contineatur omnis ratio dicendi: niſi fortè laudare quæ conſtet eſſe honeſta, & uituperare quæ ex confeſſo ſint turpia, non eſt oratoris officium. Id eſt, quæ conſtet eſſe turpia.
In confeſſo eſt. Plin. lib. 17. cap. 22. 20. Pampinatio uerna in confeſſo eſt, ab Idibus Maijs, &c. fieri intra dies X. Sic lib. 8. cap. 32. 8. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 11. Horum in confeſſo merita ſunt.
In confeſſum uenire. Plin. epiſt. 302. Quum alioqui magna ſit expectatio: ut neceſſe ſit in ea re quæ & in confeſſum uenit, & exemplis defenditur, deliberare. Id eſt, quam omnes fatentur ſic ſe habere.
Confeſsio] Verbale, (ὁμολογία, ἐξομολόγησις,) Ci. 7. Verr. 81. Vbi hoc uidet illorum confeſsionē, teſtificationem ſuā, tabellas ſibi nullo adiumento futuras, init conſilium.
Vultus ac uocis confeſsio. Quintil. lib. 6. cap. 3. 6.
Periculoſa confeſsio. Vide Periculoſus.
Verecūdior eſt cōfeſsio, quàm expoſitio. Quint. li. 4. ca. 2. 6.
Sit erranti medicina, confeſsio. Cic. Octauio 12.
Confeſsione illius æui, optimus & ſine æmulo agricola Cato. Plin. lib. 14. cap. 4. 1.
Ad ignoratiōis confeſsionē adducere aliquē. Cice. 1. Acad. 63.
Arguere aliquem ſua confeſsione. Tacit. lib. 1.
Indubitatas confeſsiones habere. Plin. lib. 22. cap. 23. 7.
Nefarias confeſsiones audire. Cælius Ciceroni lib. 8. 8. 8.
Errati ſui confeſsione comprobare autoritatem alicuius rei. Cice. 1. de Diuinat. 62.
Conuictum eſſe confeſsione aliquorum. Cic. poſt Reditum 1.
Deferre cōfeſsiones alicuius rei ad iudices. Cic. pro Seſtio 128.
Ex confeſsione inſcitiæ ſuæ elabi. Quint. lib. 2. cap. 11. 2.
Culpæ confeſsionem exigere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 52.
Taciturnitas imitatur confeſsionem. Cic. 1. de Inuent. 70.
Indui ſua confeſsione. Vide Induo.
Solet nonnunquam mouere lacrymas ipſa confeſsio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 55.
Indicijs & cōfeſsionibus ſuis patefactū eſſe. Cic. 3. in Catil. 60.
Premere confeſsionem, & partiēdo multiplicare. Quintil. lib. 7. cap. 2. 20.
In confeſsione facti, iuris tamen defenſionem ſuſcipi poſſe. Cice. pro Milone 11.
Vrgeri confeſsione ſua. Cic. 6. Verr. 94.
Conflagro] conflagras, pen. corr. (φλέγομαι) conflagrare, Ardere. Plin. de Viris Illuſtrib. 4. a, Fulmine ictus cū regia conflagrauit. Plin. lib. 18. cap. 28. 5. Mox Sole accendi, & conflagrare certum eſt.
Conflagrare flammis. Liu. 10. bel. Pun. 28.
Inuidiæ incendio conflagrare. Cic. 1. in Catil. 21.
Ardore flammæ conflagrare. Cic. Antequam iret in exil. 1.
Terræ conflagrant. Cic. 2. de Natu. deor. 134.
Conflagrare amoris flamma. Cic. 7. Verr. 72.
Conflagrare inuidia. Cicero 3. Verr. 112. Nam qua inuidia C. Iunius cōflagrarit, ea, niſi prouidiſſes, tibijpſi tū pereundum fuiſſet. Idem pro Milone 56.
Conflagrare incendio inuidiæ. Cic. in Catil. 21.
Conflagratus] pen. prod. (πεφλεγμένος,) Participiū. Autor ad Herenn. lib. 4. 152. Vrbs acerbiſsimo concidat incendio conflagrata.
Conflecto] conflectis, conflexi, conflexum, (συγκάμπτω,) à quo Participium Conflexus. Plin. lib. 2. cap. 44. Montium uerò flexus, crebriq; uertices, & conflexa cubito, aut confracta in humeros iuga.
Confligo] confligis, penul. prod. conflixi, conflictum, (συμβάλλω, συνάπτω, συμπίπτω, συῤῥάπτω,) confligere, Dimicare, ſimul pugnare, prælio congredi. Salluſtius. Optimum factu ratus, in tali re fortunam belli tentare, ſtatuit cum Antonio quamprimum confligere. Cæſar 7. bel. Gal. 132. Fore uti pars cum ciuitatis parte confligat.

Confligere manu cum hoſte. Cic. 1. Offic. 114.
Cum Erymanthio apro conflixit Hercules. Cic. 4. Tuſcul. 77.
Confligere acie. Liu. 6. bel. Pun. 93.
Armis confligere. Cic. in Piſonem 15.
Pro ſalute contra ſceleratiſsimam conſpirationem hoſtiū confligere. Brutus Ciceroni, lib. 11. 13. 12.
Agmina confligunt collatis ſignis. Claud. epigram. 37. 6.
Venti confligunt. Virg. 2. Aeneid. 83.
Confligunt leges & colliduntur. Vide Collido.
Cauſæ inter ſe cōfligunt. Cic. 2. in Cati. 44.
Ad confligendum ueniunt Pœni. Lucret. lib. 3. 171.
Confligere, pro Cōmittere & cōiungere. Lucret. lib. 4. 245.
Semina quum Veneris ſtimulis excita per artus
Obuia conflixit conſpirans mutuus ardor.
Confligere, per translationem. Cice. pro Cecinna 6. Potuiſti enim leuiori actione confligere.
Confligere ratione. Cic. 4. de Finib. 6.
Confligere de re aliqua. Autor ad Heren. lib. 1. 16.
Confligitur magna ira, Imperſonale. Claud. 2. in Eutrop. 72.
Conflicto] conflictas, (συναράσσομαι, συγκρούω,) cōflictare: & Conflictor, conflictaris, conflictari, cōmune, Frequentatiuum. Terent. Phor. 3. 2. 20. Nec cum huiuſmodi unquā uſus uenit ut conflictares malo.
Remp. conflictare. Tacit. lib. 5.
Conflictari & dimicare cū aliquo. Cice. de Aruſp. reſpon. 37.
Homines magnis & multis incōmodis conflictantur, propter immenſam pecuniæ cupiditatē. Autor ad Heren. lib. 2. 73.
Conflictari honeſtiore iudicio. Cic. pro Quintio 24.
Conflictari turpibus iudicijs. Cic. ad Papirium Pætū, lib. 25. 7.
Conflictari ſuperſtitione. Cic. 1. de Legib. 46. Qui canem & felem ut deos colunt, non eadem ſuperſtitione, qua cæteræ gentes conflictantur.
Conflictari iniquiſsimis uerbis. Cic. 5. Verr. 57.
Conflictari, pro Atteri, interprete Donato. Terent. And. 1. 1. 66. Nam qui cum ingenijs conflictatur eiuſmodi.
Conflictari iniqua ualetudine. Plin. epiſto. 12. b, epiſt. 44. b. Nouiſsima ualetudine conflictabatur.
Doloribus conflictari. Celſ. lib. 2. cap. 7.
Moleſtijs diuturnioribus conflictari. Cic. Ligario, lib. 6. 13. 6.
Conflictari morbo. Plin. lib. 29. cap. 3. 17.
Conflictari graui annona. Cæſar.
Siti conflictari. Celſ. lib. 3. cap. 7.
Conflictatus] penul. prod. (συγκεκρουσμένος,) Participiū ut Conflictatus graui morbo, Plinius lib. 23. capit. 1. 44. Sueton. in Claud. Cæſare, cap. 2. Varijs & tenacibus morbis conflictatus eſt.
Conflictatæ ſæuiſsima hyeme uolucres. Plin. lib. 18. cap. 25. 3.
Difficultatibus conflictatus. Liu. lib. 10. Decad. 4.
Fortuna florentiſsima illi, nos duriore cōflictati uidemur. Cic. Attic. lib. 10. 195. 4.
Tempeſtatibus conflictatus. Tacit. in uita Agricolæ.
Conflictatio] (σύγκρουσις,) Verbale, Eſt (ut ait Donatus) tactus corporum inuicem, & colliſio.
Totius exercitus conflictatione oppugnatus ſerpens inuſitatæ immanitatis. Gellius lib. 6. cap. 3.
Conflictio] (σύῤῥαξις,) Aliud uerbale, ſed à Confligo, non à Conflicto. ut Sonus eſt duorum inter ſe corporū conflictio. Quintil. lib. 3. cap. 6. 5.
Conflictio & quaſi concurſus rationis & firmamenti. Cicero in Partit. 56.
Primus ille ſtatus et quaſi conflictio cū aduerſario. Ci. in Parti. 55.

Conflictio cauſarum. Cic. 1. de Inuent. 15.
Contrariarum & diſsimilium & inter ſe pugnantium rerum conflictio. Cic. in Partit. 30.
Conflictus] huius conflictus, (σύγκρουσμος,) Idẽ quod colliſio. ut conflictus corporum. Cic. pro Cecinna 32.
Lapidum conflictu atq; tritu elici ignem uidemus. Cicero 2. de Natu. deorum 36.
Conflictus nubium. Cic. 2. de Diuinat. 64.
Confligium] confligij, neu. gen. Solinus cap. 14. Nã in latebroſis rupium cauaminibus, quæ fluctuum cõfligijs tunc adeſa ſunt, reduuiæ cõchyliorũ reſederũt, & alia multa.
Conflo] conflas, (χωνεύω,) conflare, Simul flare, quod à uentis fieri uidemus, quum maximo impetu perflant.
Tempeſtas conflata uentis. Stat. 9. Thebaid. 105.
Conflare. Sufflare. Plin. lib. 35. cap. 11. 21. Philiſcus officinam pinxit pictoris, ignem conflante puero.
Conflare propriè dicimus metallũ liquefacere. Senec. Thebaid.
Templis deos obruite, maculatos Lares (2. 6.
Cõflate, &c. Id eſt, Statuas deorũ fundite et igni conſumite.
Lancem conflare. Marcellus in l. Si duo. ff. Depoſiti, Quòd ſi lancẽ cõflauerint, aut cõflari ab aliquo paſsi fuerint, &c.
Statuas argenteas conflare. Suetonius in Auguſto, cap. 52.
Vaſa aurea aſsiduiſsimi uſus cõflare. Sueton. in Auguſt. ca. 71.
Conflari, Fabricari. Virg. 1. Georgic. 101.
Et curuæ rigidum falces conflantur in enſem.
Conflare, per tranſlationem. ut Conflare æs alienum, id eſt, contrahere debitum, & facere ſe debitorem alienæ pecuniæ. Salluſt. Quæq; alienum æs grande conflauerat, quo flagitiũ aut facinus redimeret.
Bellum conflare. Cic. ad Metell. lib. 5. 2. 21.
Bellũ natũ, conflatũ, ſuſceptũ opera alicuius. Cic. 2. Philipp. 7.
Crimen conflatum. Cic. in Partit. 67.
Exercitum. Cic. pro Sylla 24.
Familiaritas conflata. Terent. Eunuch. 5. 2. 36.
- ſæpe ex huiuſmodi re quapiam
Et ex malo principio, magna familiaritas
Conflata eſt.
Iniuria conflata. Cic. pro Roſcio Amer. 1.
Inuidiã alicui conflare. Cic. in Catil. oratione prima 17. Quãobrẽ, ut ſæpe iã dixi, proficiſcere: ac ſi mihi inimico, ut prædicas, tuo conflare uis inuidiã, rectà perge in exilium.
Inuidia aliquid conflare dicitur. Cice. pro Cluent. 6. Faciamq;, ut intelligatis in tota illa cauſa, quid res ipſa tulerit, quid error affixerit, quid inuidia conflarit.
Accuſationem & iudicium conflare. Cic. 4. Verr. 80. Liuius 3. ab Vrbe 150. de Decemuiris, Iudicia domi conflabant, pronunciabant in foro.
Conflari & effici. Cic. 1. Offic. 23. Quibus ex rebus conflatur & efficitur id, quod quærimus honeſtum.
Malum ab aliquo conflatũ & perfectũ. Cic. pro Cluent. 12.
Manum improborum conflare. Cic. 1. in Catilin. 18.
Mendacium, Coitione & conſenſu multorum adornare mendacium. Cic. pro Q. Roſc. 28. Vnde hoc totum ductum & conflatum mendacium eſt.
Negocium alicui, id eſt, aliquem moleſtia laboreq; afficere, ut interpretatur Valla. Cic. 4. Verr. 94. Quod cuiq; negocij conflari uolebat, nullo labore faciebat.
Nouitatem conflare. Lucret. lib. 4. 188. Sed quibus hæc rebus nouitas conflatur, &c.
Pecuniam conflare. Cic. pro Seſtio 55.
Periculum alicui. Cic. pro P. Sylla 9.
Rem & diuitias conflare. Lucret. lib. 3. 14.
Seditionem. Cic. pro Cluentio 86.
Societatem cum aliquo. Cic. de Aruſp. reſpon. 39.

Suſpicionem conflare. Autor ad Herennium lib. 2. 39.
Tumultus gladiatorum conflatus. Cic. pro Sylla 10.
Conflatus ex. Cic. pro Cælio 8. Neq; ego fuiſſe unquam tale mõſtrum in terris ullum puto, ex contrarijs diuerſiſq; inter ſe pugnantibus naturæ ſtudijs, cupiditatibuſq; conflatum. De Catilina loquitur.
Conflatus ex duabus naturis. Cic. 2. de Natu. deor. 145.
Conſenſus aliquorum conſpirans & penè conflatus. Cice. pro Ligario 21.
Conflati teſtes, id eſt, ſubornati. Quintil. lib. 5. cap. 7. 15.
Ignis cõflatus amore alicuius. Lucret. lib. 1. 96. Id eſt, incẽſus.
Conflatio] (χώνευσις,) Verbale, pro Conflatura. Senec. 3. Natur. quæſt. Et illa quæ in conflatione noſtris placet, huc transferenda puto.
Conflatura] huius conflaturæ, pen. prod. (χώνευσις,) Plin. lib. 7. cap. 56. 7. Argentum inuenit Erichthonius Athenienſis ut alij, Aeacus: Auri metalla & conflaturam. Cadmus Phœnix ad Pangæum montem.
Confluo] cõfluis, pen. corr. cõfluxi, cõfluxũ, (συῤῥέω, συμβάλλω,) confluere, Simul fluere. Plin. lib. 13. cap. 22. 6. Et in ipſa excauant radice, quò ſuccus confluat.
Coniungi & confluere. Cic. 6. Verr. 104. Portus habet propè in ædificatione aſpectuq; urbis incluſos, qui quũ diuerſos inter ſe aditus habeãt, in exitu cõiunguntur & cõfluũt.
Pontus confluit in orbem curuum. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 4.
Vndæ confluunt. Lucret. lib. 1. 76.
Confluere, per tranſlationẽ, pro cõuenire. Cic. de Claris Orat. 140. Confluxerunt enim & Athenas & in hanc urbẽ multi inquinatè loquentes ex diuerſis locis.
Confluebat ad eum magnus numerus. Cæſar 7. bel. Gal. 177.
Confluere ad aliqua ſtudia. Cic. 2. Tuſcul. 9.
Confluere in unum locum. Cic. 2. de Legib. 11.
Ad nos pleræq; cauſæ confluunt. Cic. pro Plancio 68.
Confluere cruciatus dixit Plaut. Aſin. 7. 48.
Laus, honor, dignitas cõfluit ad aliquẽ. Cic. 1. de Inuentione 8.
Sentina Reip. confluit aliquò. Cic. in Salluſt. 10.
Solertia confluit ex toto orbe. Ouid. 9. Metam. 149.
Confluens] Partic. (συῤῥέων,) Lepidus Ciceroni, lib. 10. 34. 1. Cũ exercitu meo ab cõfluente Rhodano caſtra moui.
Confluens, (ὁμόῤῥοια, σύῤῥους,) Subſtantiuum, m. g. Eſt alueus in quem duo flumina conueniunt. Plin. lib. 6. cap. 26. 8. Cætero circuitu in ſolitudinẽ redijt, exhauſta uicinitate Seleuciæ ob id conditæ à Nicatore intra nonageſimum lapidem, in confluente Euphratis foſſa perducti atque Tigris. Liuius 1. ab Vrbe.
Confluctuari] (κυμαίνεσθαι,) Imperſonale. Senec. Medea.
- haud aliter metu (12. 13.
Confluctuatur: ira pietatem fugat, Iramq; pietas.
Confodio] confodis, penul. corr. confodi, confoſſum, (διορύττω,) cõfodere, Idẽ ferè quod Fodere ſignificat. Plin. lib. 17. cap. 20. 2. Cõfodi iubent menſe Aprili. Cato cap. 129. Confodiatur minutè terra, & amurca bene conſpergatur.
Hortum confodere. Plaut. Aulul.
Confodere atq; comprehendere aliquẽ. Cic. pro P. Sylla 24.
Confodere & lacerare. Sueton. in Auguſto, cap. 91.
Tela confodiunt hoſtes. Valer. lib. 6. Argonaut. 84.
Vineam confodere. Plin. lib. 17. cap. 22. 19.
Iugulum alicuius confodere. Lucan. lib. 3. 148.
Confodere aliquem uulneribus. Liu. 4. bel. Pun. 29. Plin. lib. 32. cap. 1. 3. Et Liu. 1. bel. Maced. 147.
Confoſſus] (διαπεπαρμένος) Adiec. Vulneratus. Virg. 9. Aen. 92. Tũ ſuper exanimẽ ſeſe proiecit amicũ Cõfoſſus, etc.
Confœta] ſus, (συντοκάς,) dicebatur, quæ cum omni fœtu adhibebatur ad ſacrificium. Feſtus.

Conſore]

Confore] Vide Confio.
Conforio] conforis, pen. corr. (μινθόω,) conforire, Eſt ſtercore liquido fœdare, quod Plautus concacare dicit. Pompon. Conforiſti me Diomedes.
Conformo] conformas, (διασχηματίζω, διαμορφόω,) cõformare, Notæ ſignificationis uerbum. Gellius lib. 2. Hippocrates in eo libro, de quo ſupra ſcripſi. Cum & numero dierum quibus conceptum in utero coagulum cõformatur. Colum. lib. 9. Diebus quibus animantur oua, in ſpeciem uolucrum conformantur.
Genuit & cõformauit nos natura ad maiora. Ci. 1. de Fini. 34
Sibi & poſteris filios conformare. Tacit. lib. 4.
Conformare ſe ad alicuius uolũtatem. Cic. ad Lent. lib. 1. 8. 4. Quidam legunt Confirmare.
Animum & mentem meam ipſa cogitatione hominum excellentium conformabam. Cic. pro Arch. 11.
Conſilium alicuius nonnulla in re conformare & leuiter emendare poſſe. Ci. pro Muræna 55.
Imaginem rei totius primo loco conformare. Autor ad Herennium, lib. 3. 128. De arte memoriæ.
Mores conformare. Cic. 4. de Finib. 7. Legitur & cõfirmare.
Orationẽ cõformare. Cic. de Orat. 9. Et ipſa oratio cõformãda eſt nõ ſolũ electione, ſed etiã conſtructione uerborum.
Vocem conformare hortatu & præceptis alicuius. Cicero pro Archia 1.
Conformatio] Verbale. Ci. 1. Tuſcul. 80. Quaſi uerò intelligant qualis ſit in ipſo corpore quæ conformatio, quæ magnitudo, qui locus.
Conformatio, imago, & figura. Cic. 2. de Orat. 194.
Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. Cice. 1. de Orat. 57.
Animantis figura, conformatioq; membrorum tantam naturæ ſolertiam ſignificat. Cic. 2. de Nat. deor. 121.
Animi conformatio. Cic. 1. de Natu. deor. 146.
Conformatio & moderatio continentiæ & temperantiæ. Cic. 3. Offic. 130.
Compoſitio membrorum, & conformatio lineamentorũ. Cic. 1. de Natu. deor. 67.
Ornamẽta & cõformationes ſententiarũ. Ci. de Claris Ora. 73
Verborum & ſententiarũ cõformatio. Cic. 3. de Orat. 111.
Cõformatio, Color rhetoricus. Priſcianus in præexercitamẽtis Rhetorices, Conformatio, quã Græci προσωποποιΐαν nominant, eſt quando alicui rei contra naturam datur perſona loquendi, ut Cicero patriæ & Reipu. in Inuectiuis dat uerba. Eſt præterea ſimulacri fictio, quã Græci εἰδωλοποιΐαν: quando mortuis uerba dantur. quod facit Cice. pro Cœlio, uerba dans Appio cæco contra Clodiam. Autor ad Herennium, lib. 4. 237. Conformatio, eſt quum aliqua quæ non adeſt, perſona confingitur, quaſi adſit, aut quum res muta, aut informis ſit eloquens & formata, & ei oratio attribuitur ad dignitatem accommodata, aut actio quædam.
Conformatus] (διεσχηματισμένος,) Participium. ut Effigies conformata caminis Siculis, Statius lib. 1. Sylu. 1. 1.
Mundus à natura conformatus. Cic. 3. de Natu. deor. 36.
Confornico] confornicas, pen. corr. (καμαρόω, ὀροφόω,) confornicare, In fornicem formare. Vitruui. lib. 4. cap. 5.
Confoueo] cõfoues, pen. corr. cõfoui, cõfotum, (περιέπω) confouere, Simul fouere. Cato, capit. 5. 5. Circum oleas autumnitate ablaqueato, & ſtercore addito confoueto. Alij legunt Stercus addito.
Confragoſus] Vide Confringo.
Confremo] confremis, pen. corr. confremui, confremitũ, (φριμάσσω,) confremere, Idem quod Fremo. ut Agmina cõfremunt. Stat. lib. 1. Sylu. 6. 15.

Cælum confremit. Silius lib. 16. 80.
Omnes confremuere. Ouid. 1. Metam. 41.
Confrico] confricas, pen. corr. confricui, cõfrictũ, (ψώχω,) confricare, Valde fricare. Plaut. Aſin. 12. 80. Atqui pol hodie non feres, ni genua confricantur. Columel. lib. 2. cap. 3. 1. Boues quum ab opere diſiunxerit, ſubſtrictos confricet, manibuſq; comprimat dorſum, & pellem reuellat. Plinius lib. 32. cap. 10. in fine.
Confringo] confringis, confregi, confractũ, (συῤῥήγνυμι) cõfringere, A Frango compoſitum, idẽ ferè ſignificat quod Effringo uel infringo. Plaut. Capt. 15. 8. Aulas, caliceſq; omnes confregit.
Clauſtra confringere. Lucret. lib. 1. 14.
Dens ſub forfice confringitur. Celſus, lib. 7. cap. 12.
Digitos confringere. Cic. pro Flacco 57.
Sceptra confringere. Senec. Herc. furent. 4. 14. Ac ſæua iuſta ſceptra cõfregit manu. Id eſt, ui uſurpauit regnũ. De Lyco.
Cõfringere teſſerã hoſpitalitatem apud aliquem. Vide Teſſera
Turres confringere. Lucan. lib. 6. 25.
Cõfringere rẽ, pro Diſsipare & conſumere. Plaut. Sticho 10. 49. Dum paraſitus mihi fratriq; fuiſti, rẽ confregimus.
Confringere conſilia. Cic. 3. Verr. 8.
Confringere iura. Cic. 2. de Legib. 87.
Præturam confringere. Cic. pro Milone 26.
Confractus] (συνεῤῥηγμένος,) Partic. ut Confracta nauis eſt illis, Id eſt, naufragiũ fecerũt. Plaut. Rud. 2. 73. & 4. 64
Confragoſus] pen. prod. Adiec. (ἀπότομος,) Quod diſruptum & rude atq; incultum eſt. Columel. lib. 2. cap. 2. 6. Incultum igitur locum cõſideremus, ſiccus an humidus, nemoroſus arboribus, an lapidibus confragoſus. Liuius 8. bel. Pun. 5. confragoſa loca, & obſita uirgultis tenebant colles.
Argumẽta uelut horrida & cõfragoſa. Quintil. lib. 5. ca. 8. 1.
Verſus confragoſi. Quintil. lib. 1. cap. 1. 27.
Euecti confragoſis, atq; aſperis, tota pandere poſſumus uela. Quintil. lib. 6. cap. 1. 39.
Confragoſum] per tranſlationem, Rude, quod uix poteſt intelligi. Plaut. Ciſtel. 7. 71. - teneo iſtuc ſatis:
Sed ego illud quæro confragoſum, quomodo
Prior poſterior ſit: poſterior ſit prior.
Confragus] pen. corr. (ἀδιόδευτος,) aliud Adiectiuũ. Lucan. lib. 6. 26. - & confraga denſis Arboribus dumeta tegunt. Id eſt, aſpera & inacceſſa.
Confugio] confugis, confugi, pen. prod. confugitum, (καταφεύγω,) confugere, Idem quod Fugere. Cic. 4. Verr. 110. Quid te futurũ eſt? quò confugies? ubi niteres? Sic pro Sex. Roſcio, Romam confugere.
In agros confugere. Cic. Attico, lib. 3. 55. 11.
Quò confugere habebã, ubi conquieſcerẽ. Cic. Sulpitio, lib. 4. (6. 8.
Confugere in arcem. Cic. 2. Tuſcul. 98.
Confugere in naues. Cæſar 3. bel. Ciuil. 34.
Confugere ad aliquem auxilij gratia. Liu. 1. Decad. lib. 1. Terent. Hecy. 3. 3. 24. Nunc huc confugit, te atq; alios partũ ut celaret ſuum.
Ad te cõfugio, & ſupplex tua numina poſco. Virg. 1. Aen. 135
Supplicem confugere ad aliquem. Ouid. 7. Metam. 66.
Ad aliquem uirtute præſtantem confugere. Cic. 2. Offic. 18.
Ad opem iudicum afflicti iniurijs ſupplices inferioreſq; confugiunt. Cic. pro Fonteio 19.
Ad aram uel in arã cõfugere. Cice. pro Cecinna 72. Vide Ara.
Ad artes confugere. Ouid. 1. Faſt. 114.
Ad rem publicam confugere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 10.
Ad uota preceſq; confugere. Plin. epiſt. 268.
Ad fidem alicuius confugere. Cic. 1. Verr. 7.
Aeger confugit ad opem medicam. Ouid. 3. de Põto, eleg. 4. 7.

Lu

In miſericordiam alicuius confugere. Cic. pro Quint. 5.

Confugere ad aliquid, ſe excuſandi gratia. Terent. Heaut. 4. 5.
Id nunc reddendum eſt illi: neq; tu ſcilicet (44.
Eò nūc cōfugies, quid mea? nū mihi datū eſt? Id eſt, non erit quod excuſatiōs cauſa hæc dicas, quid mea? Ci. 5. Ver. 166.

Confugium] (καταφυγὴ,) Ouid. 4. Triſt.
Qui ueritus non es portus aperire fideles
Fulmine percuſſæ confugiumq́; rati.

Confugium & portus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 1.

Cōmune confugiū ægris animantibus. Stat. 12. Thebaid. 101.

Confulcio] confulcis, confulſi, confultum, (ἐρείδω,) cōfulcire, Idem quod Fulcire, unde Participium Cōfultus, ut Corpora confulta exiguis interuallis. Lucret. lib. 2. 20. Nonnulli conflicta legunt, cuius eadem ferè ſignificatio eſt apud hunc poetam. Vtrunq; enim connexum ſignificat, & cōpactū uel cōmiſſum. Si conflicta legis, rectè expoſueris colliſa.

Confulgeo] confulges, confulſi, (σελαγίζω,) cōfulgere. Notum uerbū. Plaut. Amphit. 17. 44. Totæ ædes confulgebāt tuæ, quaſi eſſent aureæ, id eſt, undiq; ſulgebant.

Confundo] confundis, cōfudi, cōfuſum, (συγχέω, συγχωνεύω, συνταράττω,) confundere, Perturbare, commiſcere. Plinius. Et ſi noſcantur, facilè confundunt colorē. Plau. Moſt. 4. 12.
Quaſi quum unà multa iura confundit coquus.

Cum igne ſe confundit ignis. Cic. de Vniuerſit. 55.

Confundere aliquem dolore. Plin. epiſt. 100.

Confundere in unum corpus. Liu. 4. bel. Maced. 41.

In unum ſonum coaleſcere, & confundi. Quint. li. 1. ca. 7. 13.

Confundere ſermones in unum. Liu. 7. ab Vrbe 53.

Fœdus confundere. Virg. 12. Aeneid. 59.

Iter confundere. Silius lib. 3. 134.

Ius omne confundere. Lucan. lib. 1. 133.

Lacrymas confundere. Ouid. 2. epiſt. 19.

Particulas ſimiles inter ſe confundere. Cic. 4. Acad. 211.

Prælia confundere cum Marte. Horat. 1. Carm. ode 17. 5.

Sacra confundere prophanis. Claud. 7. Paneg. 48.

Senſus animi confundere. Lucret. lib. 2. 190. Id eſt, turbare.

Venerem confundere cū multo uino. Id eſt, libidinem cū ebrietate confundere. Ouid. 2. Triſt. 73.

Confundere uera falſis. Cic. 4. Academ. 111.

Verba confunduntur. Lucret. lib. 4. 114.

Arethuſa Siculis confunditur undis. Virg. 3. Aeneid. 134.

Confundi, pro Erubeſcere uſus eſt Cyprianus in tractatu De lapſis, Chriſtus in Præceptis ſuis dicit, Qui cōfuſus me fuerit, confundet illum Filius hominis. Et Chriſtianum ſe putat, qui Chriſtianus eſſe aut cōfunditur, aut ueretur? Quomodo poteſt eſſe cum Chriſto qui ad Chriſtum pertinere, aut erubeſcit, aut metuit?

Confuſus] penul. prod. (αἰσχυνθείς, συγχυθείς,) Participiū. Perturbatus. Liu. 6. ab Vrbe 138. Confuſam eam ex recenti morſu animi, quū pater fortè uidiſſet, percontatus, Satin ſaluæ? Idem 6. ab Vrbe 27. Confuſus animo.

Confuſus gaudia fletu. Stat. 5. Sylu. 3. 44.

Pudore confuſus. Ouid. epiſt. 20. 23.

Turba querelarum confuſus adoleſcens repentè obticuit. Iuſtinus lib. 32. de Demetrio.

Caſtra confuſa tumultu. Lucan. lib. 7. 26.

Licentia confuſa. Claud. 1. in Eutrop. 100.

Olympus confuſus, Cœlum nubilum. Stat. 5. Thebaid. 85.

Pectora confuſa. Valer. lib. 1. Argon. 16.

Prolem confuſam utero capere, Ex adulterio neq; ex uno uiro concipere. Seneca Hippol. 2. 18.

Rebus confuſis opem tribuere. Claud. de bel. Getico 87.

Confuſa rubore roſa. Colum. lib. 10. 24.

Strages confuſa. Virg. 6. Aeneid. 101.

Turba confuſa. Ouid. 12. Metam. 43.

Verba confuſa. Ouid. 2. Metam. 43.

Voluptas iā cōfuſa. Id eſt turbata & iā ceſſans. Ouid. epiſt. 21. (10.

Vox confuſa. Lucret. lib. 4. 114.

Vultus confuſus. Id eſt, perturbatus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 3.

Perturbata & confuſa cernere. Cic. 1. de Diuinat. 107.

Confuſum ſuffragium inire. Liu. 6. belli Pun.

Confuſus, (ἀσχύντος,) Nomen ex participio. ut Confuſior pauor. Plin. lib. 7.

Confuſurus] pen. prod. (συγχύσων,) Partic. Ouid. 6. Metam. 117. —ſed faſq;, nefaſq; Confuſura ruit, pœnæq; in imagine tota eſt.

Confuſio] (σύγχυσις,) Verbale. Vt Confuſio omnium rerū. Cic. 2. de Finib. 185.

Religionum confuſio. Cic. 2. de Legib. 42.

Temporum confuſio. Cic. 2. Offic. 96.

Coniunctio confuſioq; uirtutum à philoſophis ratione quadā diſtinguitur. Cic. 5. de Finib. 119.

Perturbatio uitæ & magna confuſio. Cic. 1. de Nat. deor. 7.

Confuſio, pro Animi perturbatione. Plin. epiſt. 22. in fine.

Confuſe] pen. prod. (συγκεχυμένως,) Aduerb. Plin. lib. 34. cap. 2. 3. Quondam æs confuſe auro argētoq; miſcebatur.

Confuſe & permiſtè, cui contrariū Deſcriptè & electē. Cic. 1. de Inuent. 66. In præſentia tantum modo numeros & modos & partes argumentandi confuſe & permiſtè diſperſimus, poſt deſcriptè & electè.

Agere confuſe. Cic. 3. de Natu. deor. 25.

Confuſe loqui. Cic. 2. de Finib. 47.

Confuſim (χύδην,) Aliud aduerbiū, Idē. Plin. lib. 18. ca. 16. 4. Vnū de ea & cytiſo uolumē Amphilochus fecit cōfuſim.

Confuto] confutas, pen. prod. (ἀνασκευάζω,) cōfutare, Notum uerbum. Plaut. Trucul. 7. 19. Ego iſtos, qui nūc me culpant, confutauero.

Verbis confutare iratum. Terent. Phorm. 3. 1. 13.

Dictis confutare. Terent. Heaut. 5. 1. 76.

Affectus inuentorum ſuorum memoria & recordatione confutare. Cic. 5. Tuſcul. 127.

Argumenta confutare. Cic. 1. de Diuinat. 14.

Audaciam alicuius confutare. Cic. in Partit.

Confutare, Confundere, commiſcere, commouēre. Varro Manio, Harum ædium ſumma atria confutabant architecti omnes. Titinnius Setina, Coquus magnum ahenum, quando feruit, paula confutat trua. Nonius.

Confutatio] (ἀνασκευὴ,) in oratione, eſt contrariorum locorum diſſolutio. Autor ad Herenn.

Congelidus] pe. corr. Adiec. (ψυχρός,) ut Cōgelida aqua apud Celſum, li. 4. ca. 24. Cōgelidā uerò putāt, eſſe quæ ab ipſo Celſo capite eodē egelida nuncupatur, hoc eſt, tepida.

Congelo] congelas, pen. corr. (συμπήγνυμαι, πήγνυμαι,) congelare, Idem quod gelare & concreſcere. Et raró præterquam in tertijs perſonis reperitur. Colum. lib. 1. Oleum quod minus prouenit, ſi congelatur, flacceſcet. Plin. lib. 18. cap. 28. 17, Infinitum quantum illo tempore cadentes pruinas cōgelat. Colum. lib. 7. cap. 8. 5. Ipſos quidam uirides cōterunt nucleos, & lacti permiſcent, atq; ita congelant.

In lapidem congelare. Ouid. 11. Metam. 13.

Lacrymas congelare. Ouid. ad Liuiam 23.

Fluuius congelat latices ſuos. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 6.

Pectora nautis cōgelat hyberni uultus Iouis. Valer. li. 3. Argō. (116.

Congelat uxor anus uirū. Martial. lib. 14. 152.

Cōgelauit ocio. Cic. Cœlio, li. 2. 12. 8. Gaudebā ſanè, & cōgelaſſe noſtrū amicū lætabar ocio. Hoc eſt, uelut congelatum eſſe.

Congelatio] Verbale, (σύμπηξις,) Plin. lib. 31. cap. 3. 3. Minui certe liquorem omnem congelatione deprehenditur.

Congemino] congeminas, (διπλασιάζω,) congeminare, Idem quod Geminare. Virg. 11. Aeneid.
Tum ualidam perq; arma uiro, perq; oſſa ſecurim,
Altior inſurgens, oranti & multa precanti
Congeminat. Id eſt, bis eum ſecuri percutit.

Congeminauimus omnes. Plaut. Amphit. 8. 152.

Crebros enſibus ictus congeminant. Virg. 12. Aeneid. 143.

Sonitus congeminare. Silius lib. 3. 40.

Vocem per aures congeminare. Valer. lib. 2. Argonaut. 40.

Cōgeminās] Partic. (διπλασιάζων) Valer. Flac. li. 6. 76.

Congeminatio] Verbale, (διδυμότης) Plaut. Pœnul. 19. 18. Quid hoc eſt cōduplicationis? quæ hæc cōgeminatio?

Congemo] congemis, pen. corr. congemui, congemitum, (στενάζω,) congemere, Vnà & ſimul gemere, & condolere. Cic. pro Muræna 48. Congemuit Senatus frequens, neq; tamen ſatis ſeuerè pro rei indignitate decreuit.

Congemere ac flere mortem. Lucret. lib. 3. 190.

Poſitum feretro congemuere. Valer. lib. 5. Argonaut. 3.

Congemere, ad arbores translatum. Virg. 2. Aeneid. 126. De orno arbore loquens, Vulneribus donec paulatim euicta, ſupremum Congemuit.

Congenero] congeneras, pen. corr, (συγγεννάω,) congenerare, Adiungere, aſſociare. Accius Fidicinis, Quā uehat grato tibi congenerat gentiū, aut generū affinitas. Ennius, Quē mihi congenerat affinitas. Nonius. Obſoletum.

Congener] pen. corr. huius congeneris, Adiec. (ὁμόγονος,) ut Degener. Plin. lib. 15. cap. 24. 2. Aliud corpus eſt terreſtribus fragris, aliud congeneri eorum unedoni.

Congenitus] pen. corr. (ὁμογενής,) Participium à Congigno. Plin. lib. 11. cap. 39. 4. Pili congeniti non deſinunt. Idem, lib. 16. cap. 2. 1.
Congenita mundo uaſtitas roborum.

Congenulo] congenulas, pen. corr. (γονατίζω,) congenulare, Flecti genibus. Siſenna lib. 3. hiſt. Multi plagis aduerſis icti & congenulati Romani præcipitatis, ipſi ſupra uoluit in caput. Cæcil. Annal. lib. 6. Ipſe regis ferit pectus, aduerſum congenulat, percuſſu deijcit dominum. Nonius.

Conger, piſcis.] Vide Congrus.

Congermino] congerminas, pen. corr. (συνθάλλω,) congerminare, Coaleſcere, coniungi uel conſociari. Varro Rerum humanarum lib. 3. Poſtea cum his unam Rempub. coniuncti & congerminati tenuere. Nonius.

Congerminaſcere, (βλαστάνειν,) Vide Germen.

Congero] congeris, pen. corr. congeſſi, congeſtum, (συμφορέω, συναθροίζω,) congerere, Congregare, coadunare, accumulare.

Simul omnia congerere. Cicero Bruto 16. 14.

Congerere in. Cic. pro Lege Manil. 15. Quas & à maioribus acceperat, & ipſe bello ſuperiore ex tota Aſia direptas in ſuum regnū congeſſerat. Sic 4. Tuſcul. 127. Congerere in ſuum locum.

Cuncta monumenta in pyram congerere. Silius lib. 8. 21.

In caput alicuius ſaxa congerere. Seneca Oedip. 10. 6.

Congerere in cellulam ad aliquem. Terent. Eunuc. 2. 3. 7.

Turbā cōgerere in ſermonē. Cic. de Claris Orat. 187. Vt te eripias ex ea, quā ego congeſſi in hūc ſermonē, turba patronorū. (rū.

In unum omnia congerere. Cic. 5. Tuſcul. 164.

Congerere cauſas in aliquē. Liu. lib. 3. Id eſt, culpā transferre.

Crimen in aliquem congerere. Cic. pro Milone 47.

Maledicta in aliquem congerere. Cic. 3. Philipp. 132.

Ornamenta in aliquem congerere. Cic. pro Rege Deiotaro 7.

Congerere alicui, pro in aliquem. Seneca 1. de Clement. Ambitioſæ maieſtati quicquid potuimus titulorum congeſſimus.

Ictus crebros alicui congerere. Valer. lib. 4. Argon. 62.

Cōgerere, De auibus quum nidos cōſtruūt. Virg. in Palæmone
—aeriæ quo congeſſere palumbes. (14.

Amnes congerere. Valer. lib. 4. Argon. 143.

Congerere aram arboribus. Virg. 6. Aeneid. 36. Hoc eſt, pyram. Seruius.

Diuitias auro congerere. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 1.

Funus alicui cōgerere, ac tumulū ſtruere. Senec. Medea 12. 24.

Honores ſupremos alicui congerere, Alicuius obitum honeſtare. Valer. lib. 6. Argonaut. 126.

Laticem congerere in uas pertuſum. Lucret. lib. 3. 205.

Oſcula congerere. Ouid. epiſt. 17. 22.

Syluas congerere. Id eſt, magnam uim lignorum. Seneca Hercul. fur. 6. 34.

Congerere tela. Cic. ad Brutum 16. 14.

Terram congerere in. Iabolenus in l. Qui domum. ff. Locati, Terram in eam aream amplius, quàm fundamenta cæmentitia locatoris erant, congeſſit.

Viaticum alicui congerere. Cic. pro Plancio 21.

Ne plus æquo quid in amicitia congeratur, non uerendum eſt. Cice. de Amic. 52.

Congeſtio, in l. Qui demum. ff. Locati.

Congeſtus] Participium, (συμπεφορημένος,) ut Pindo cōgeſtus Athos. Seneca Herc. Oeth. 9. 5.

Artus temerè congeſti, Sine ordine diſſecta mēbra. Senec. Hip. (12. 19.

Cibaria congeſta. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 7.

Culmen tugurij congeſtum cæſpite. Virg. 1. eclog. 14.

Congeſtis undiq; donis creſcunt opes. Silius lib. 13. 18.

Congeſta aceruatim funera honori cadauerum. Plinius, lib. 12. capit. 18. 2.

Grana tritici in os pueri Midæ cōgeſta. Cice. 2. Diuinat. 109.

Congeſti honores. Liu. 9. bel. Maced. 205.

Montes congeſti, id eſt, comportati. Ouid. 1. Metam. 31.

Monumenta opibus alicuius congeſta. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 12.

Nemore cōgeſto ſtructū aggerē aceruare. Sene. Her. fur. 13. 16

Opes congeſtæ. Ouid. 4. Faſt. 124.

Oppida congeſta manu præruptis ſaxis. Virg. 2. Georg. 32.

Diſſoluta atq; ex diuerſis cōgeſta oratio. Quint. lib. 2. c. 11. 5.

Pondus auri congeſtum. Ouid. epiſt. 10. 44.

Puluis congeſtus. Propert. lib. 4. eleg. 10. 7.

Spes congeſta in aliquem. Ouid. 8. Metam. 23.

Turba congeſta. Senec. Thyeſt. 9. 11.

Congeries] huius congeriei, (σωρεία, συναθροισμὸς,) Coadunatio, agger, cumulus. Plin. lib. 10. cap. 43. 5. Vbi de coruo loquitur, qui congeſſerat lapides in ſitulam, ut biberet commodius. Ita, inquit, deſcendere pauentem expreſſiſſet tali congerie quantum potuero ſufficeret.

Bonorum congeries. Claud. 8. Paneg. 27.

Pulueris congeries. Lucan. lib. 8. 170.

Syluæ congeries. Ouid. 9. Metam. 48.

Rudis congeries. Claud. 2. Paneg. 2.

Sæua congeries, Strages. Valer. lib. 6. Argon. 103.

Congeſtus] huius cōgeſtus, (συνάθροισις,) Verbale. Cic. 2. de Diuinat. 103. Herbā aūt aſperā credo auiū congeſtu, nō humano ſatu. Id eſt, quam aues congeſſerunt. Columel. lib. 9. cap. 14. Congeſtu culmorum & frondiū ſupertegenus.

Congeſtus arenæ. Lucret. lib. 6. 146. Tacit. lib. 15.

Copiarum congeſtus. Tacit. lib. 18.

Congeſtitius] Adiectiuum, (συλλόγιμος,) Quod cōgeſtū eſt. Colum. lib. 2. cap. 10. 14. Non deterius tamen etiā pinguibus arenis, uel congeſtitia humo proueniunt.

Locus congeſtitius, Non ſolidus ad iacienda fundamēta. Vitruuius lib. 3. cap. 3. Si autem ſolidus non inuenietur, ſed locus erit congeſtitius, &c. Budæus.

Congerro] huius cōgerronis, m. g. (συμφλύαρος,) Cū quo

familiariter uerſamur, & facetè confabulamur, Eraſmus. Plaut. Moſtel. 11.27. Nunc ego me illac per poſticũ ad congerones conferam. Idem Trucul. 4.6. Nequam ueniunt ad ſcorta cõgerrões. Hoc eſt, Quaſi ſimul cũ ſcortis garriẽtes.

Congiarium] huius cõgiarij, (ἐπίδοσις,) Munus quod à principe exhibetur populo. Sene. li. 4. de Benef. Hoc donabatur populus, ſicut donatiuo milites donabantur. Sic Plinius in Paneg. laudat Traianum, quòd congiarium populo dediſſet, quo locupletatæ ſunt tribus, quum donatiuum milites accepiſſent. Cic. ad Atticum, lib. 10.196.5. Vehementer auaritiam uideo fuiſſe, & ſpem magni congiarij. Eidem lib. 16.335.3. Et Sueton. in caligula cap. 17. Tiberius enim congiarium populo trecentos nummos uiritim dedit. Caligula congiarium populo bis dedit tricenis ſeſtertijs.

Exiguitas congiariorum. Quint. lib. 6. cap. 3.36.

Dare populo congiaria. Sueton. in Aug. cap. 41.

Multitudinẽ imperitã congiarijs lenire. Cic. 3. Philipp. 121.

Congiarium, eſt etiam donum quod princeps priuatim dat alicui. Suet. de Clar. Rhet. 4. Nec eo minus, imò uel magis ob hoc Antonio gratus: à quo mox Conſule ingens etiam congiarium accepit. Idem pro priuato dono, dixit uberrimum congiarium, teſte Budæo.

Congius] congij, ((χόα,) Menſuræ liquidorum genus eſt, ſex ſextarios continens. Plin. lib. 14. cap. 9.5. Diſtat à mulſo quod fit è muſto, cum quinq; congijs auſteri muſti. Idem lib. 14. cap. 16.3. Libram & quadrantem in congios duos muſti macerãt. Colum. lib. 5. ca. 9.12. Vide Budæũ de Aſſe.

Congialis] & hoc congiale, pen. prod. (χοαῖος,) Fidelia cõgialis, quæ congium capit. Plaut. Aulul. 18.15. Mulſi congialem plenam faciam tibi fideliam.

Congiarius] Adiectiuum, (χοαῖος,) ut Congiarius cadus, qui congium continet. Plin. Ipſe quum redijt ex Aſia, millia cadûm congiariûm diuiſit amplius cẽtum. Ita legit Budæus Sunt autem (inquit idem) congiarij cadi, qui congium tantum capiunt: id eſt, ſenos ſextarios Italicos.

Conglacio] conglacias, (συμπήγνυμαι,) cõglaciare, In glaciem conuerti. Cic. 2. de Nat. deor. 38. Atq; aquæ etiam admiſtum eſſe calorem, primum ipſe liquor aquæ declarat effuſæ, quæ neq; conglaciaret frigoribus, neq; niue pruinaq; concreſceret. In quibuſdam exemplaribus legitur neque conglaciaretur.

Conglaciat tribunatus Curioni. Cæl. ad Ciceronem, lib. 8.6.8. Curioni noſtro Tribunatus conglaciat: Id eſt, prorſus nihil agit Curio.

Conglaciatus] pen. prod. Participium. Plin. lib. 2. cap. 6. Grandinem conglaciato imbre gigni.

Conglobo] conglobas, pen. corr. (συναθροίζω,) conglobare, A globo deductum ſignificat Coadunare. Liu. 8. ab Vrb. 56. Qui Latinorum pugnæ ſuperfuerãt multis itineribus diſsipati, quum ſe in unum conglobaſſent, Veſcia urbs eis receptaculum fuit. Idem 10. bel. Pun. 86.

Sors conglobat. Liu. 2. bel. Pun. 25. Sors conglobabat, & animus ſuus cuiq; antè aut pòſt pugnandi ordinem dabat. Subaudi, milites.

Conglobatur undiq; mare. Cic. 2. de Nat. deor. 174.

Conglobatus] pen. prod.) συναθροισθείς,) Participium. ut Conglobatum corpus in pilæ modũ. Plin. lib. 9. ca. 46.3.

Conglobata corpuſcula. Lucret. lib. 2.31. De atomis.

Definitiones conglobatæ. Cic. in Partit. 29.

Figura conglobata neq; natum uſquam quicquam & ſempiternum. Cic. 4. Academ. 211.

Extrema, & conglobata inter ſe pars concionis. Tacit. lib. 1.

Conglobatum ſanguinem diſcutere. Plin. lib. 23. cap. 1.42.

Terra undiq; in ſeſe nutibus ſuis conglobata. Cicero 2. de Natura deorum 142.

Conglobatio] Verbale, (συνάθροισις,) Senec. Nat. quæſt. 1. Multa conglobatione ignium indigens, quum ingens eorum orbis matutini amplitudine Solis interdum exuberet.

Conglobatim] pen. prod. Aduerb. apud Liu. 5. bel. Pun.

Conglomero] conglomeras, penul. corr. (συνειλίττομαι, συσπείρω,) conglomerare, A glomus, glomeris, Inuoluere, ſuperaddere. Ennius Thyeſte, Heus mea fortuna, ut omnia in me conglomeras mala? Vide Glomero.

Conglomerari, Paſsiuum. Lucret. lib. 3.42.
Quàm tenui conſtet textura quamq; loco ſe
Contineat paruo, ſi poſsit conglomerari.

Conglutino] conglutinas, pen. corr. (συγκολλάω,) conglutinare, Ex glutino componitur, & ſignificat Coniungo & ferrumino. Cic. 1. de Oratore 91. Quæ rem diſſolutam diuulſamq; conglutinaret, & ratione quadam coniungeret.

Conglutinare. Diſſoluere, contraria. Cic. de Amic. 32. Nam ſi utilitas amicitias conglutinaret, eadẽ cõmutata diſſolueret.

Conglutinantur conſuetudine uoluntates. Cicero ad Matium, lib. 11.27.4.

Conglutinare amicitias teſtimonijs. Cic. ad Atticũ, lib. 7.128.1. Et ad eundem, lib. 1.12.14. Conglutinata concordia.

Meretricios amores nuptijs cõglutinare. Terent. And. 5.4.10

Vulnus conglutinant folia uitium. Plin. lib. 23. in proœ. 5.

Ex libidine, crudelitate, petulantia conglutinatus. Cicero 3. Philipp. 143.

Conglutinatio] Verbale, (συγκόλλησις,) ut Conglutinatio uerborum. Cic. in Orato. 43.

Congræco] (οἰνοφλυγῶ, κωμάζω,) Actiuũ, uel Congræcor deponens, congræcari, Compotationibus indulgere. Plaut. Bacchid. 15.93. Quodq; in luſtris comedam & congræcẽ pater. Tractum eſt ex more Græcorum, qui compotationibus ac delicijs plus æquo indulgent. Vnde congræcari & pergræcari, id eſt, genialem uitam agere.

Congratulor] pen. corr. congratularis, (συγχαίρω, συνήδομαι,) cõgratulari, Gaudere. Cic. pro Seſtio 15. Mihi deniq; homines præcipuè congratulabantur. Emendati codices legunt gratulabantur. Idem pro Plan. 53.

Congratulatio] Verbale, (συνευφρασία,) Cicero ad Brutum 3.3. Sed tamen omnium ordinum conſenſus, gratiarũ actio, cõgratulatioq; me commouet. Liu. 4. ab Vrbe 102.

Congredior] congrederis, penul. correp. congreſſus ſum, (συνέρχομαι, σύνειμι,) congredi, Simul iungi & cõuenire. Varro, Omneſq; in unam domũ cõgreſsi, ſimul diſcubuere.

Acie congredi. Vide Acies.

Congredere actutum. Terent. Phorm. 5.6.12.

Congredi coram. Cic. in Piſonem 46.

In aliquo loco congredi. Cic. Bruto 6.1.

Congredi aliquem, pro accedere ad aliquem colloquendi gratia. Plaut. Amphit. 15.35.

Congredi alicui quotidiana conſuetudine. Cæſar 1. bel. Ciuil.

Luctari & congredi cum aliquo. Cic. pro Sylla 35.

Criminibus cum aliquo congredi. Cic. pro Muræna 61.

Congredi, Inire certamen cum hoſte. Virg. 12. Aeneid. 47.
Vix hoſtem alterni ſi congrediamur, habemus.

Congredi cum hoſte. Plaut. Pſeud. 8.8.

Congredi cum rhetore. Cic. 2. de Nat. deor. 1.

Congredi contra aliquem. Cic. pro Ligario.

Congrediens] (συνερχόμενος,) Partic. cui Digrediens opponitur. Cic. 2. de Nat. deor. 147. Sed tum congrediens cũ ſole, tum digrediens. De Luna.

Congreſſus] (συνεληλυθώς,) Participium. ut Defenſio cõgreſſa ad repugnandum. Cic. in Topicis 50.

Pede

Pede congreſſus, & equo congreſſus. Virgil. 12. Aeneid. 94.
Nec pede cõgreſſos, nec equo, nec tela ferẽtes Inſequitur. Id eſt, nec fugientes, nec cõtra ſtãtes dignatur occidere. Seruius

Congreſſus, cũ datiuo. Virg. 1. Aeneid. 96. Infelix puer, atq; impar congreſſus Achilli. Vbi Seruius. Congredior tibi antiqui dicebant, ſicut pugno tibi, dimico tibi. Hodie dicimus cõgredior tecum, dimico tecum. Idem 5.161.
– Pelidæ tunc ego forti
Congreſſum Aeneam nec dijs nec uiribus æquis
Nube caua eripui. Hoc eſt, dijs aduerſis. Seruius.

In commune congreſsi quiſq; ſibi conſuluere. Tacit. lib. 18.

In prælia congreſsi. Virg. 11. Aeneid. 126.

Congreſſus huius congreſſus, (συνέλευσις,) Cic. de Amicit. 73. Vt congreſſus hominum fugiat atq; oderit. Idẽ 2. de Orat. 173. Ante congreſſum multa fiunt, quæ non ad uulnus, ſed ad ſpeciem ualere uideantur.

Materiæ congreſſus, Id eſt, coniunctio. Lucret. lib. 1.213.

Clarorũ uirorũ tacitos congreſſus eſſe oportet. Cic. 4. Aca. 12

Iniquo congreſſu aliquem ſubire, Hoſte ſuperiorem eſſe. Valerius lib. 6. Argonaut. 65.

Congreſſus quotidianus. Cic. ad Torquatum, lib. 6.4.16.

Tres uno congreſſu mittere neci. Virg. 12. Aeneid. 104.

Optare congreſſum. Cic. Attico, lib. 8.167.

Aſpectu congreſſuq; aliquorum inter ſe omnia placari. Cicero Attic. lib. 1.12.3.

Petere cõgreſſus alicuius, Cõuenire aliquẽ. Virg. 5. Aen. 146.

Congreſſu fœminarum pollui. Plin. lib. 12. cap. 14.3. In malam partem.

Reſeruare aliquid in congreſſum. Cic. Att. lib. 1.15.6.

In cõgreſſum & colloquiũ alicuius uenire. Ci. 12. Philip. 337.

Congreſſus, Conflictus ſeu prælium. Salluſtius, Multi in eo congreſſu perierunt. Cæſar 1. bel. Ciuil. 182.

Congreſsio] Verbale, (συμβολή,) Idem. Cic. 2. Philip. 63. Eumq; à tua non modo familiaritate, ſed etiam congreſsione patrio iure & poteſtate prohiberet. Idem 1. Offic. 184.

Congrego] congregas, penul. correp. (ἀγείρω, συναγείρω, ἀθροίζω, συνάγω, ἀλίζω, ἀολλίζω,) congregare, Verbum notæ ſignificationis, A grege deriuatum.

Ab ortu naturæ congregari. Cic. 2. de Natu. deor. 184.

Congregare ad. Plin. lib. 10. cap. 70. Cum plauſu congregari feros ad cibum in quibuſdam uiuarijs conſuetudine ſpectetur. Liuius 1. ab Vrbe 41.

Congregare ſe ad alterũ, & cõiungere. Cic. pro Quintio 30.

Libenter ſe cum æqualibus congregant homines. Cicero 5. de Finib. 76.

Se cũ aliquo & cæteris alicubi cõgregare. Ci. pro Rabirio 16.

Congregare unum in locum. Cic. 1. in Catil. 23.

Ciues unum ſe in locum ad curiam congregabant. Cicero 14. Philipp. 394.

In eundem numerum congregare aliquem. Cic. in Vatiniũ 20.

Diſsipatos homines congregare, et ad uitæ ſocietatem conuocare. Cic. 1. Tuſcul. 96.

Multitudinem fugitiuorum ac latronum in unum locum congregare. Cic. in Parad. 33.

Turbam ignotorũ deorũ congregare. Ci. 1. de Nat. deor. 56.

Virus congregare. Seneca Herc. Oetheo 4.67.

Congregatus] penul. prod. (συναθροισμένος,) Participiũ. ut Multitudo hominum ex ſeruis conductis congregata. Cicero pro Domo ſua 70.

Nix ex aqua congregata. Cic. 4. Acad. 179.

Homines natura congregati adhibent agendi congregandiq; ſolertiam. Cic. 1. Offic. 219.

Vis oriens & congregata, cui opponitur Vis diſtracta & extincta. Ci. pro Domo ſua 53. Ex quo iudicare poteſtis quanta uis illa fuerit oriens & congregata, quum hæc Cn. Pompeium terruerit iam diſtracta & extincta.

Congregatio] (συνάθροισις,) Verbale. Cic. 4. de Finib. 7. Natoſq; eſſe ad congregationem hominum.

Congregabilis] & hoc congregabile, penult. corr. (συναθροιστός,) Quod facilè cõgregari poteſt. Cic. 2. Offic. 219. Atq; ut apum examina non fingendorũ fauorũ cauſa cõgregantur, ſed quum congregabilia natura ſint, fingunt fauos.

Congruo] congruis, pen. corr. congrui, (ἁρμόω, ἁρμόττω, ἁρμόζω, ἐναρμόζω, συμπίπτω, ἐπιβάλλω, ἐφαρμόττω,) congruere, Conuenire: dictum (ut ait Feſtus) à gruibus, quæ nõ ſe ſegregant, ſiue quum uolant, ſiue quum paſcuntur. Sueton. de Claris Gramm. 7. Quod equidem non temerè crediderim, quum temporum ratio uix congruat.

Congruere & Differre, contraria. Cic. 1. de Leg. 55. Siue Ariſtotelem et Theophraſtum cum illis congruentes re, genere docendi paulum differentes, ſecuti ſunt.

Diſsidere & Congruere, contraria. Cic. 2. de Legib. 80.

Congruere & conuenire decretis alicuius. Ci. 2. de Finib. 158.

Congruit mulier mulieri magis. Terent. Phormi. 4.5.14.

Congruunt extrema primis. Plin. in Paneg. 111.

Congruunt literæ literis aliorum. Cicero ad Papirium Pætum lib. 9.24.3.

Noſtri ſenſus congruunt. Cic. pro Marcello 9.

Aptũ & cõgruens noſtris ſtudijs. Cic. ad Gallum, lib. 7.24.6.

Congruere ad. Plin. lib. 11. cap. 37.64. Murium iecuſculis, fibræ ad numerum lunæ in menſe congruere dicuntur.

Congruit tempus ad illud. Liuius 1. ab Vrb. 19. de Fauſtulo. Id eſt, competit. Budæus.

Congruit dies cum ſolis & lunæ ratione. Cic. 4. Verr. 90.

Congruit eius ſermo cum tuis literis. Cic. Attico, lib. 2.23.2.

Vehementer congruere & cohærere cum cauſa. Cicero 1. de Inuent. 28.

Lex quæ congruit cũ iudicio Senatus. Cic. de Aruſp. Reſp. 26.

Congruere cum moribus alterius. Cic. de Amicitia 27.

Sydera cœlo inhærentia cum ipſius motu congruunt. Cicero 5. Tuſcul. 97.

Congruunt dicta cum ſcriptis. Liu. 3. bel. Pun. 178.

Cum uirtute congruere ſemper. Cic. 3. Offic. 16.

Congruit ſermo tibi cum illa. Plaut. Milit. 15.23.

Congruunt illi commoda multa. Terent. Eunuch. 5.9.3.

Cõgruere cum aliquo natura & ſermone. Cic. 2. de Finib. 76.

Re congruere cum aliquo. Cic. 1. de Legib. 55.

Congruunt in eum morem. Liu. 9. bel. Pun. 30.

Congruunt in unum ſententiæ. Liu. 5. bel. Pun. 179.

Congruunt inter ſe. Terent. Heaut. 3.1.86.

Multæ cauſæ conueniſſe unum in locum, atq; inter ſe congruere uidentur. Cic. pro Roſc. Amer. 37.

Ea inter ſe congruunt, è quibus cõſtamus. Cic. 4. de Legib. 46

Congruunt cõcorditer inter ſe. Plaut. Curcul. 6.14. De dijs.

Hæc inter ſe congruere nõ poſſent, ut, &c. Cic. 3. de Finib. 95.

Solinus in proprio ſignificatu uſus eſt cap. 15. de gruibus, Cõcors cura omnium pro fatigatis, adeò ut ſiquæ defecerint, congruant uniuerſæ, laſſaſq; ſuſtollãt, uſquedum uires ocio recuperentur.

Congruens] huius congruentis, (ἐναρμόζων,) Participum. Plin. in Paneg. 148. Ita charitas mutua, ita congruens tenor uitæ.

Aptum & congruens. Cic. 3. de Orat. 30.

Actio uocis, uultus, & geſtus, cõgruẽs et apta. Ci. in Partit. 29

Actiones uirtutibus congruentes. Cic. 5. de Finib. 104.

Congruens homo hominibus natura, ſermone & uſu. Cicero 2. de Finib. 76.

Oratio uerbis diſcrepãs, ſentẽtijs cõgruẽs. Ci. 1. de Legib. 45.

Pro congruentibus ſumere tam uehementer repugnantia. Cicero

cero 4. Acad. 83.

Congruentia] congruentiæ, (ἐφαρμογή, ὁμολογία,) Conuenientia, ſimilitudo. Morum congruentia apud Suetoniũ, in Othone, cap. 2. Plin. epiſt. 29. Etenim ſi auulſum ſtatuæ caput inſpiceres, non tu quidem ex illo poſſes congruentiã æqualitatemq́; deprehendere, &c.

Congruenter] Aduerbium, (ὁμολόγως, ἐναρμόςως,) Cic. 3. de Orat. 22. Quinam igitur dicendi modus eſt melior (nã de actione pòſt uidero) quàm ut Latinè, ut planè, ut ornate, ut ad id quodcũq; agetur, aptè congruẽterq́; dicamus.

Congruentius, in l. Congruentius. C. de patr. pot.

Congruus] Adiectiuum, (ἁρμόδιος,) ut Congrua tempora. Claud. 1. in Ruff. 64.

Congrus] uel conger, congri, (κόγγρος,) Genus piſcis, de quo Plin. lib. 9. cap. 62. Mugil & lupus mutuo odio flagrant: conger & muræna, caudas inter ſe prærodentes. Terent. Adelph. 3.3.23.

Congylis] huius congylis, pen. corr. f. g. Græcè γογγυλίς, Latinè rapum dicitur. Colum. lib. 10. 40.

Quin & tardipedi ſacris iam rite ſolutis
Nube noua ſeritur, cœli pendentibus undis
Congylis, illuſtri mittit quàm Nurſia campo.

Coniecto, Coniector, Coniectura] Vide Conijcio.

Conifera] (κωνοφόρος (Arbor quæ conos, hoc eſt, nuces pineas fert. Ouid. – & coniferæ cypariſſi.

Conijcio] conijcis, penul. corr. conieci, coniectum, (βιάζομαι, ἐμβάλλω, καταβάλλω,) conijcere, A iacio compoſitũ, Simul iacere ſignificat.

Domum conijcere aliquem. Cic. pro Domo ſua 53.

Flabra conijciunt nubila in alias partes. Lucret. lib. 6. 147.

Flammam conijcere in aliquem. Cic. de Aruſp. reſp. 42.

In collum palliolum conijcere. Plaut. Epid.

Pila uiribus contorta cõijcere in aliquẽ. Cic. 5. bel. Ciuil. 275.

In medium conijcere ſarcinas. Liu. 1. bel. Maced. 105. Et 3. ab Vrb. 118. Conijcere ſarcinas in unum.

In medium conijcere ſaxa. Virg. 4. Georg. 5.

Conijcere ſuccum in uaſa. Plin. lib. 19.3.

Tela conijcere. Liu. 2. ab Vrb. Clamore ſubito undiq; in unum hoſtem tela cõijciunt. Cic. pro Cluen. 38. Virg. 10. Aeneid. 158. Telaq́; conijciunt, proturbantq́; eminus hoſtem Miſſilibus. Sic conijcere ferrum. apud eundem lib. 9.

Telum ſine ictu coniecit. Virg. 2. Aeneid. 109.

Conijcere aliquem in amorem. Plaut. Merc. 23.5.

In arcas conijci. Cic. pro Milone 45.

Conijcere ſe in ignem. Plaut. Rud. 18. 61. Conijcere calculos in os. Cic. 2. de Orat. 137.

In catenas, in carcerem, in uincula. Liu. 9. bel. Pun. 107. & Cicero 2. de Nat. deor. 9. Idẽ 7. Verr. 14. & 1. Tuſcul. 152.

In caſtra. Cic. Pæto, lib. 9.20.4.

In fugam ſe conijcere. Cic. pro M. Cælio 50.

Hoſtes in fugam conijcere. Cæſar 2. bel. Gal.

In intimum domus. Cic. pro Cælio 49.

Intro. Terentius Heaut. 2.3.36. Cõtinuò hic ſe coniecit intrò: ego conſequor.

In lætitiam conijcere aliquem. Terent. Heaut. 2.3.51.

In latebram. Cic. 2. de Diuinat. 67.

Conijcere aliquem ex inſidijs in apertum latrocinium. Cicero in Catil. 25.

In malum. Terent. Hecy. 1.2.57. Perij, quid ego egi? in quod me conieci malum?

In metum. Liu. 9. bel. Maced. 96.

In morbum. Plaut. Pœnulo 2. 69. Conijcitur ipſe in morbum ex ægritudine.

In nuptias. Terent. And. 3.5.14. Qui me hodie ex trãquilliſſima re coniecisti in nuptias.

In ordinem. Cic. in Piſonem 74. Nulli conijcientur in illum ordinem, nulli eximentur.

In pedes ſe conijcere. Teren. Phorm. 1.4.13.

In perturbationes. Cic. Caſſio, lib. 12.1.5.

In plagas. Plaut. Trinum. 5.12. Cic. ad Cornificiũ, lib. 12.25 10. Quem ego ructantem & nauſeantem conieci in Cæſaris Octauiani plagas. De Antonio.

In Plauſtrum. Cic. 1. de Diuinat. 102.

In ſaginam ſe conijcere. Plaut. Trinum. 10.95.

In tricas aliquem conijcere. Plaut. Perſa 13.21.

In tumultum. Liu. 4. bel. Maced. 106.

In uincula. Cic. 7. Verr. 14.15.

Conijcere ſe in familiam. Cic. pro Seſt. 6.

In ultimam prouinciam ſe coniecit, ut audiuit nos uenire. Cicero Attic. 5. 104. 4.

In turbam ſe conijcere. Cic. 6. Philipp. 211.

Maledicta in alicuius uitam. Cic. pro Plancio 25.

Oculos conijcere in aliquem. Cic. pro Cluent. 41.

Conijciebantur omnium oculi in eum. Cic. 2. Offic. 63.

Omen conijcere in aliquam prouinciam. Cic. 4. Verr. 12.

Pecuniam in ædificium. Cic. 2. Offic. 88.

Querelas abſenti conijcere. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 11.

Sortes in hydriam. Cic. 4. Verr. 88. Iubet ille ſibi legem legi. recitatur: in qua ſcriptum erat, ut quot eſſent renunciati, tot in hydriam ſortes conijcerentur.

Verba in interdictum cõijcere. Cic. pro Cecinna 46.

Vocem illam in diſputando coniecit Cn. Pompeius, Oẽs oportere Senatui dicto audiẽtes eſſe. Cælius Ciceroni, li. 8. 4.13.

In uultũ alicuius cõijcere quidpiam. Propert. 4. eleg. 9.6.

Conijcere cauſam in aliquem. Cæſar. In gregem locupletum ſimultatum cauſæ tenues conijciebantur.

Cauſam in locos conijcere. Cic. pro Plancio 67.

Culpam in aliquem. Cæſar 4. bel. Gall. 55.

In faſciculum ſuas literas conijcere. Cic. Att. lib. 2.28.1.

In tempora conijcere crimen. Liu. 3. ab Vrbe 103.

In uerſum ſe mente ac uoluntate cõijcere. Cic. 3. de Orat. 107. Hoc eſt, ad uerſus faciendos animum intendere.

Conijcere in librum. Cic. ad Atticum, lib. 16.33.23.

Libellum in epiſtolam conijcere. Cic. Attico, lib. 9.185.7.

In eandẽ epiſtolã plura præterea conieci. Cic. Att. li. 7.135.1.

In locos communes. Cic. in Parad. 4.

Procœmium in librum cõijcere. Cic. Att. lib. 16.333.23.

Sub ſcalas tabernæ librariæ ſe conijcere. Cic. 2. Philipp. 44.

Conijcere ſuper. Virg. 6. Aeneid. 44.

Conijcere, (συμβάλλειν, στοχάζεσθαι,) Habere opinionem de re aliqua. Terent. Heaut. 1.1.11.

– annos ſexaginta natus es,
Aut plus eo, ut cõijcio. Idem Eunuch. 3.4.9. Quid illud mali eſt? nequeo ſatis mirari, neq; conijcere.

Acutè arguteq́; conijcere. Vide Acuo.

Aliud alio tempore conijcere. Cic. Qu. fratri, lib. 3.17.28.

De ſe conijcere. Cic. 3. de Orat. 29.

Ex oraculo acutè arguteq́; conijcere. Cic. de Claris Orat. 26.

Conijciendus] (ἐμβλητέος) Particip. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.10.

Aſpicis à dextra latus hoc adapertile tauri?
Hac tibi quem perdis conijciendus erit.

Conicio, cum ſimplici. Virgil. Aeneid. 86. Dixerat, & toto connixus corpore ferrũ, Conicit. Vbi Seruius, Conicit, pro Coicit, Nam Coicit antiquum eſt.

Coniecto] coniectas, (στοχάζομαι, εἰκάζω, ὑποτοπάζω, τεκμαίρομαι, συμβάλλω,) coniectare, Frequentatiuum. Terent. Eunuch. 3. 4. 5. Neq; ſcio quid dicam, aut quid coniectem. Plin. lib. 8. cap. 28.2.

Coniectare

Coniectare craſſitudinem gelu.

Vtrum ſit in re, coniectat. Quintil. lib. 7. cap. 4.4.

Coniectare aliquid argumento. Plin. lib. 2. cap. 42.

Coniectare aliquid euentu. Liu. 5. ab Vrbe 101.

Vultu offenſionem coniectare. Tacit. lib. 1.

Coniectare opiniones. Liu. lib. 9. bel. Pun.

Coniectatio] Verbale, (στοχασμός,) Plin. lib. 10. cap. 75. 1. Somni quæſtio non obſcuram coniectationem habet. Idẽ lib. 28. cap. 2. 4.

Coniectio, Verbale, (βολή,) à Conijcio, cõijcis, pro Cecinna 32. Neq; ictu cominus, neq; coniectione telorum.

Coniectus] (ἐμβεβλημένος,) Participiũ, à Conijcio. ut Cõiecti ignes. Cic. ad Atticum, lib. 4.72.2.

Ferrum in guttura coniectum. Ouid. 3. Metam. 18.

Coniecta cerua ſagitta uagatur. Virg. 4. Aeneid. 14.

Coniecti omnium in te oculi. Cic. de Amicitia 5.

Improbè in clariſſimos uiros cõiecta oratio. Cic. pro Seſt. 32.

Vincula coniecta collo. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1.17.

Non tam mirabilia quàm coniecta bellè. Cic. 2. de Diuin. 100. Id eſt, diuinata.

Malè coniecta, maleq́; interpretata falſa ſunt, non rerum uitio ſed interpretum inſcientia. Cic. 1. de Diuin. 192.

Coniector] huius coniectoris, (ὀνειροπόλος,) Verbale, dicitur (ut ait Feſtus) interpres ſomniorum. Eſt etiam is quem uulgus Diuinatorem uocat. Quintil. lib. 3. cap. 7. ad finem, Somniorum atq; omnium interpretes, coniectores uocamus. Cic. 2. de Diuinat. 199. Defert ad coniectorem quidã ſomniaſſe ſe ouum pendere ex faſcia lecti ſui cubicularis.

Aruſpex, augur, coniector in genere diuinandi numerantur. Cic. 1. de Diuinat. 124.

Vaticinationes & reſponſa ſacerdotum, aruſpicum, coniectorum. Cicero Partit. 4.

Coniector & interpres portentorum. Cic. 2. de Diuinat. 90.

Coniectura] coniecturæ, pen. prod. (στοχασμός, εἰκασμός, συμβολή,) Coniectio ſiue coniectatio, dicta à cõiectu, Id eſt directione quadam ad ueritatem, ut ait Quintil. lib. 3. cap. 7. ad finem. Plin. lib. 2. cap. 11. Mundi extera indagare, nec intereſt hominum, nec capit humanæ coniectura mentis.

Coniectura & cogitatio. Cic. pro Fonteio 11.

Futuri coniectura. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 11.

Interpretum coniecturæ magis ingenia eorum, quàm uim conſenſumq́; naturæ declarant. Cic. 2. de Diuinat. 212.

Conſtant ex leuiſſimo & indoctiſſimo genere coniecturæ ſomniorum. Cic. 2. de Diuinat. 194.

Bona coniectura. Cic. 7. Verr. 52.

Vera coniectura. Cic. 2. de Diuinat. 194.

Aberrare coniectura. Cic. Attico, lib. 14.320.1. Cupio enim antè quàm Romam uenio, odorari diligentius quid futurũ ſit: quanquam uereor ne nihil coniectura aberrem. Idem 1. de Natu. deorum 139.

Accipere coniecturam. Quintil. lib. 3. cap. 6.32.

Adhibere coniecturam. Cic. 2. de Diuinat. 219.

Afferre coniecturam. Vide Affero.

Aſſequi coniectura aliquid. Cic. 4. Verr. 120.

Coniectura augurari, Idem quod Conijcere, ſiue coniectari. Cicero ad Atticum, lib. 2.24.2.

Capere coniecturam. Cic. pro Roſcio Amer. 60.

Coargui coniectura. Vide Coarguo.

Suſpicionibus & cõiectura coargui. Cic. 1. de Lege Agrar. 10.

Quantum animi mei coniectura colligere poſſum. Quintil. libro 1. cap. 2.17.

Coniectura conſequi. Cic. ad Cornifi. lib. 12.19.3.

Ducit coniectura aliquem. Cic. Varroni, lib. 9.2.10. Quanquam quo me ducat coniectura, habeo.

Ducere coniecturam in uarias partes, & nonnunquam etiam in contrarias. Cic. 2. de Diuinat. 219.

Explicare coniectura aliquid. Cic. 1. de Diuinat. 124.

Coniecturam facere. Terent. And. 3.2.32.

Coniecturam facere de moribus alicuius. Plin. in Paneg. 33.

De ſe coniecturam facere. Cic. 2. de Orat. 164.

De ſuo ſtomacho coniecturam facere. Cice. Mario, lib. 7.1.5. Omnino ſi quæris, ludi apparatiſſimi, ſed non tui ſtomachi, coniecturam enim facio de meo.

Coniecturam facere ex ipſa re. Terent. Heaut. 2.3.25.

Ex uultu coniecturam facere. Cic. pro Muræna 42.

Inductus coniectura. Vide Induco.

Informare coniectura aliquid. Cic. 1. de Natu. deor. 56.

Iudicare coniectura aliquid. Cic. pro Flacco 5.

Mouere coniecturam. Quintil. lib. 3. cap. 6.

In coniectura niti. Vide Nitor.

Leui coniectura res non penditur. Cic. pro Roſ. Amer. 37.

Percipere coniectura aliqua. Cic. pro Lege Manil. 18.

In coniectura poſita. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 10.

Profiteri coniecturam ſomniorum. Cic. 2. de Diuinat. 194.

Proſpicere coniectura. Cic. pro Domo ſua 9.

Coniectura prouidere. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 1.

Quærere coniectura aliquid. Cic. in Orat. 69.

Coniectura reperire. Plaut. Trinum. 13.74.

Ad coniecturam aliqua interpretatione reuocare. Cicero 2. de Diuin. 100.

Ad coniecturam alieni ſenſus, non ad iudicium ſuum ſcribere. Vide Ad.

Trahere coniectura. Cic. 2. de Diuinat. 181.

Coniecturam Rhetores accipiunt, pro eo ſtatu quum facti eſt controuerſia: quoniam coniecturis cauſa confirmatur: & conſtitutionem coniecturalem.

Ab argumentis, à coniectura, à ſignis cauſa traducitur. Cicero pro Cælio 53.

Coniecturalis] & hoc coniecturale, pen. prod. (στοχαστικός,) Quod coniectura colligitur. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Cauſæ coniecturales. Quintil. lib. 3. cap. 6. 11.

Cauſæ coniecturales uerſantur in iudicijs. Cic. Topic. 25.

Conſtitutio coniecturalis. Cic. 2. de Inuent. 130.

Coniecturalis ſtatus. Autor ad Herennium, lib. 1. 19. Coniecturalis eſt, quum de facto controuerſia eſt. Porrò conſtitutionem & ſtatum idem eſſe teſtatur Quintil. lib. 3. cap. 6. Cic. 2. de Diuin. 40. Omneq; genus coniecturale in hoc ferè genere ponebas. Idem lib. 1. de Inuent. 21.

Coniecturo] Verbum, pen. prod. (στοχάζομαι,) Senec. lib. 9. Natur. quæſt. Nobis coniecturare tantum illa in occulto licet, nec cum certa inueniendi fiducia, nec ſine ſpe.

Coniectus] huius coniectus, (βολή, ῥιπή,) Verbale à Conijcio. Plin. lib. 26. cap. 4.1. Aethiopide herba amnes ac ſtagna ſiccari coniectu, tactu clauſa omnia aperiri. Idẽ lib. 2. cap. 39.5. Coniectus radiorum.

Lapidum & ſpiculorum coniectus. Lucret. lib. 3.40.

Lapidum coniectu fracta domus. Cic. Attico, lib. 4.72.2.

Coniectus oculorum. Cic. pro Plancio 17.

Coniectu oculorum aliquem ut furem deſtinare. Curtius lib. 9.

Oculorum coniectu motus animorum ſignificamus. Cicero 3. de Orat. 123.

Coniectus, pro Directione. Quintil. lib. 3. cap. 7. ad finem.

Coniſcare] Vide Conus.

Coniugo] coniugas, pen. corr. (συζεύγω,) cõiugare, Quaſi ad unum iugum alligare. Cic. 1. Offic. 85. Eſtq́; ea iucundiſſima amicitia, quam ſimilitudo morum coniugauit.

Coniugata apud Rhetores Ciceroni in Topicis 7. Dicuntur quæ ſunt ex uerbis generis eiuſdem. Eiuſdem autem uerba

uerba ſunt, quæ orta ab uno uariè cõmutantur:ut ſapiens, ſapienter, ſapientia. Hæc uerborum coniugatio, (συζυγία,) dicitur, ex qua huiuſcemodi eſt argumentum, Si cõpaſcuus ager eſt, ius eſt compaſcere. Idem in Partit. 4.

Coniugator] pen.pro. (συζευκτὴς,) Verbale. ut Boni amoris cõiugator de Hyeme dictũ à Catullo in epithalamio 9.

Coniugatio] Verbale, (συζυγία,) Cic. de Senect. 49. Cuius quidem non utilitas me ſolum, ut antè dixi, ſed etiam cultura & natura ipſa delectat adminiculorum ordines, capitum coniugatio, religatio, propagatio uitium.

Coniugatio apud Grãmaticos, eſt conſequens uerborũ declinatio. Coniugatio autem nominatur, uel propter coniugatas conſonantes: hoc eſt cognatas, ex quibus pleræq; apud Græcos coniugationes regulam ſumunt, uel quòd una eademq; ratione declinationis plurima coniugantur uerba, quod ad Latinorum nominationem aptius eſt.

Coniugus] pen.cor. Adiect. (σύζυγος,) Quod coniugatum eſt. Plin. lib. 8. cap. 23. de aſpidibus, Coniuga fermè uagantur, nec niſi cum compare uita eſt. Id eſt coniugata & iuncta quaſi matrimonio.

Coniugulus] pen.cor. Adiect. ut Coniugula myrtus apud Catonem, cap. 133. 1. Plin. lib. 15. cap. 29. 4. his uerbis; Cato tria genera myrti prodidit: candidam, nigram, coniugulam, fortaßis à coniugijs ex illo Cluacinæ genere.

Coniugium] (συζυγία,) Matrimoniũ. Cic. 4. de Fini. 28. Primiq; ex omnibus philoſophis à natura tributum eſſe docuerunt, ut hi qui procreati eſſent, à procreatoribus amarentur, & id quod temporum ordine antiquius, ut coniugia uirorum & uxorum à natura coniuncta eſſe dicerent, qua ex ſtirpe orirentur amicitiæ cognationum.

Dos coniugij. Ouid. 14. Metam. 60.
Fides ſacrata coniugij. Senec. Agamem. 2. 5.
Sponſor & obſes coniugij. Ouid. epiſt. 2. 7.
Tempus coniugij. Id eſt dies nuptiarum. Ouid. epiſt. 20. 9.
Felix coniugio. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 11. 5.
Rudis coniugij. Ouid. 4. Faſt. 68.
Coniugium filiæ. Cic. Att. lib. 6. 119. 1.
Antiquum coniugium. Virg. 4. Aeneid. 87.
Dira coniugia. Valer. lib. 2. Argonaut. 35.
Fortunatum coniugium. Ouid. 2. Metam. 161.
Liberale coniugium. Vide Liber.
Maritale coniugium. Vide Maritus.
Solennia coniugia. Tacit. lib. 15.
Superbum coniugium. Virg 3. Aeneid. 95.
Abruptum coniugium. Vide Abrumpo.
Adepta coniugium regium. Vide Adipiſcor.
Deſpondere ſibi coniugia alterius. Senec. Troad. 1. 12.
Differre coniugium. Propert. lib. 2. eleg. 10. 1.
Fraudata coniugio ſponſa. Ouid. 6. Epiſt. 33.
Frui coniugio. Ouid. 5. Faſt. 106.
Petere coniugium. Ouid. 10. Metam. 122.
Potiri cõiugio alterius. Alterius uxorẽ ducere. Vir. 3. Ae. 59.
Prodere coniugiũ. Virg. 4. Aenei. 87. Id eſt decipere. Seru. 1.
Promittere coniugium. Ouid. epiſt. 20. 28.
Solutum coniugium. Iuuenal. Saty. 9. 8.
Timere ſuo coniugio. Senec. Hippol. 3. 14.

Coniugium, pro Coniugatis. Plin. lib. 10. cap. 12. 2. Itaq; paruis in uicis non plus bina coniugia ſunt, circa cranonem quidem Theſſaliæ ſingula perpetuò: genitores ſoboli loco cedunt. Bina coniugia uocat Bina paria, duos mares, ac totidem fœminas.

Coniugium, pro Coitu. Virg. 3. Georg. 54.
-ſæpe ſine ullis Coniugijs uento grauidæ. De equabus.

Coniugalis] & hoc coniugale, pen.pro. (σύζυγος,) Quod ad coniugium pertinet: ut Coniugalis torus.

Dij coniugales dicuntur, qui coniugijs præſunt, Iuno, Venus, Hymen. Seneca in Medea 1. 1.

Coniugialis] & hoc coniugiale, pe.pro. (σύζυγος,) Quod ad coniugium pertinet.

Feſta coniugialia. Ouid. 5. Metam. 1.
Fœdus coniugiale. Ouid. 11. Metam. 149.
Iura coniugialia. Ouid. 6. Metam. 107.

Coniux] coniugis, pen.corr. com.gen. (ὁμόζυγος,) A coniugo, coniugas, ut ait Phocas grammaticus. Coniuges (inquit Feſtus) eiuſdem iugi pares. Priſcianus per n ante x ſcribit: Veteres modò coniux, modò coniunx ſcripſerũt, detracto uel addito n. Ci. ad Qu. fra. li. 3. 3. 6. Fideliſſima cõiũx.

Coniux interdũ dicitur, nõ quæ eſt, ſed quæ fore ſperatur. Vir. 8. eclog. 4. Coniugis indigno Niſæ deceptus amore. Seru.

Coniux, pro ſponſa. Virg. 9. Aeneid. 29.
-ferro ſceleratam excindere gentẽ Coniuge prærepta. Verba Turni. Inuidioſe aũt ſponſam coniugem uocat, ait Seru.

Amor perennis coniugis caſtæ manet. Senec. Octa. 4. 19.
Obſequium coniugis. Senec. Octau. 4. 23.
Conciliat animos coniugum partus ferè. Senec. Med. 4. 35.
Felix coniuge. Ouid. 9. Metam. 67.
Adultera coniux. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 8.
Antiquus coniux. Virg. 4. Aeneid. 92. Id eſt aut prior aut charus. Seru.
Aurea Pici coniux. Virg. 7. Aeneid. 39.
Boni coniuges. Catul. 1. epithalamio 47.
Chariſſimus coniux. Ouid. 11. Metam. 146.
Chariſſima coniux. Stat. 3. Sylu. 5. 23.
Debita coniux, Id eſt promiſſa & ſponſa. Ouid. epiſt. 7. 21.
Rege coniux digna. Senec. Herc. fur. 6. 16.
Dulcis coniux. Virg. 2. Aeneid. 154.
Effræna coniux. Senec. Medea 2. 10.
Egregia coniux. Virg. 6. Aeneid. 105.
Fida coniux. Horat. 2. Epiſt. 1. 29.
Fidelis coniux. Ouid. in Ibin 72.
Fidiſſimus coniux. Valer. lib. 8. Argonaut. 84.
Fœcunda coniux. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 7.
Imperioſa coniux. Ouid. in Ibin 108.
Infamis coniux. Seneca Medea 7. 15.
Irrequieta coniux. Sil. lib. 3. 72.
Iuxta coniux, Legitima. Senec. Octau. 4. 7.
Legitima coniux. Ouid. 10. Metam. 88.
Lepidiſſima coniux. Catul. epig. 73. 1.
Leuis coniux. Senec. Herc. Oeth. 4. 59.
Lignea coniux, dicitur à Catullo epig. 20. 2. quæ corpore eſt arido & ſicco ob famem. ſic enim ad Furium ſcribit,
Noua coniux. Senec. Octau. 6. 1.
Domina cupida coniugis noui. Catul. epith. 7.
Optata coniux. Stat. 1. Sylu. 2. 4.
Orbatus cõiux dicitur, cui mortua eſt uxor. Stat. 5. Sylu. 1. 4.
Perfida coniux, atq; impos ſui amore cæco. Senec. Agam. 3. 2.
Pia coniux. Senec. Troad. 6. 19.
Priſtinus coniux. Virg. 6. Aen. 95. Id eſt prior, quod difficile inuenitur, inquit Seruius. Nam de hoc ſermone quærit & Probus, & alij.
Pudica coniux. Horat. 3. Carm. ode 5. 9.
Rariſſima coniux. Stat. 5. Sylu. 1. 3.
Regia coniux, Regina. Virg. 7. Aeneid. 12. & 2. 155.
Ruſtica coniux. Ouid. epiſt. 1. 16.
Sanctæ coniugis torus. Senec. Troad. 6. 59.
Sceleſtus coniux. Senec. Octau. 5. 1.
Tenera coniux. Horat. 1. Carm. ode 1. 6.
Auertere ſenſus ſanos coniugis. Virg. 8. eclog. 14. Coniugis ut magicis ſanos auertere ſacris Experiar ſenſus. Sanos ſenſus Seruius exponit nõ amãtes, unde cõtrà amãtes inſanos uocamus

Captus alia coniuge. Ouid. epiſt. 23. 1.
Deiectã cõiuge eſſe, Maritũ amiſiſſe. Virg. 3. Aeneid. 63.
In coniugis gremium deſcendere. Virg. 2. Georg. 66.
Tum pater omnipotens fœcundis imbribus æther
Coniugis in gremium lætæ deſcendit, & omnes
Magnus alit magno commiſtus corpore fœtus. Dicit uerno tempore eſſe pluuias, quibus fœcundatur terra ac omnia naſcuntur, ut exponit Seruius.
Amata coniux. Iuuenalis Saty. 10. 25.
Dotata coniux. Ouid. 2. de Remed. amor. 34.
Furens feſtinaq; coniux. Valer. lib. 2. Argon. 39.
Inuiſa coniux. Senec. Octau. 8. 7.
Prætendere tædas cõiugis, Animum ad coniugium applicare. Virgil. 4. Aeneid. 68.
Viduata tædis coniux ardet. Seneca Medea 8. 1.

Coniungo] coniũgis, coniunxi, coniunctum, (συζεύγνυμι, συνάπτω, συνοχόω,) coniungere, Copulare: A iugo deductũ uerbũ. ut Coniungere boues ferijs, apud Catonem, ca. 138.

Calamos cera coniungere. Virg. 2. eclog. 7.
Dextras coniungere. Virg. 1. Aeneid. 104.
Dextram coniungere dextræ. Ouid. 8. Metam. 85.
Manus alicuius coniungere. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 12.
Aliquot prouinciæ uno imperio coniunctæ. Cice. de Prouin. Conſ. 2.
Coniuncti inter ſe atq; implicati. Vide Implico.
Capere ſocium & coniungere. Virg. 5. Aeneid. 141.
In negocio ſe coniungere. Cic. pro Qu. Roſcio Comœ. 9.
Conciliare & coniungere. Cic. Pompeio, lib. 5. 7. 4.
Amicitias coniungere. Cic. pro Cluent. 34.
Amor fœdere coniungit amantes. Catul. Argonaut. 67.
Amantes diuiſos coniungere. Propert. lib. 1. eleg. 10. 3.
Amor princeps eſt ad beneuolentiam coniungendam. Cicero de Amicitia 26.
Coniungere domum coniugio & ſtirpe. Cice. 5. de Finib. 116.
Coniungere ſibi fœminam matrimonio. Liu. 9. bel. Pun. 148.
Coniungere connubia, pro Matrimonio iungere. Cicero 1. de Orat. 19.
Fœdere aliquibus coniungi. Virgil. 10. Aeneid. 20.
Cõiungi hoſpitio & amicitia. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 24.
Honorem aliquorum coniungere. Cic. 14. Philipp. 403.
Coniũgere datiuo iungitur. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 11. 3. Cui me cum ſtudia communia, beneficia paterna, tuaq; iam antè coniunxerant: tum, &c.
Caſtris ſe coniungere. Claud. 1. in Ruffin. 65.
Aetas hunc mihi coniungit ſtudijs communibus. Claudian. in præfatione epithal. Palladij 1.
Homo alicui fidiſſima gratia coniunctus. Cic. pro Milone 56.
Propinquitate atq; natura alicui coniunctum eſſe. Cicero de Amicitia 46.
Eiuſdẽ linguæ ſocietate cõiunctũ alicui eſſe. Ci. 3. de Orat. 123
Non ſolum perpetua ſocietate atq; amicitia, uerumetiã cognatione alicui coniunctum eſſe. Cic. 6. Verr. 63.
Coniuncta uirtuti fortuna. Cic. de Senect. 56.
Philoſophia oratori coniuncta maximè. Cic. 3. de Orat. 37.
Coniuncta atq; communia ſcelera alicui cum aliquo. Cice. pro Seſtio 23.
Coniungere cum. Cic. pro Fontei. 18. Cum his uos teſtibus ueſtram religionem coniungetis?
Somnos cum aliquo coniungere. Catul. in Argonaut. 66.
Coniungere ſe cum aliquo dicitur ſponſa, Hoc eſt, nubere. Ouidius epiſt. 20. 50.
Cauſa tua coniuncta cum clariſſimis uiris. Cic. in Vatinium.
Cõiũgere imperij dedecus cũ probro priuato. Ci. de Senect. 39

Coniuncta & ſociata cum altera. Cic. de Amicitia 70. Sic. Cõiunctus ſocietate cum altero. Cic. 1. Acad. 32.
Hominem eſſe coniunctum cum hominibus humana quadam ſocietate. Cic. 1. Acad. 32.
Cõiunctum conſilium. Cic. In quo non ſit coniunctum conſiliũ cum tuo. Id eſt, ſi in aliquo diſſentimus.
Coniuncta mihi cura de Repub. cum illo. Cic. de Amicitia 14.
Vita ruſtica maximè diſiuncta à cupiditate, & cum officio coniuncta. Cic. pro Roſcio Amer. 23.
Salutem alicuius cum communi ſalute coniungere. Cice. Poſt Reditum 4.
Coniungere aliquem cum alterius laude. Cic. in Piſonem 15.
Aetate coniunctus. Cic. de claris Orat. 176. Itaq; cum Hortenſio mihi magis arbitrabar rem eſſe, quòd & dicendi ardore eram propior, & ætate coniunctior.
Vſu cum aliquo coniungi. Cic. de Amicitia 28.
Coniuncta officijs cũ Pop. Romano ciuitas. Cic. 4. Verr. 118.
Coniungere, pro Committere inter ſe, ut
Bellum coniungere. Cic. pro Lege Manilia 18.
Martem coniungere & duplicare acies. Silius lib. 15. 102.
Coniungere nationes. Cæſar 3. bel. Gal. 393.
Vires coniungere. Valer. Flac. lib. 6. 148.

Coniunctus] Participium, (συνεζευγμένος,) ut Homines beneuolentia coniuncti. Cic. de Amicitia 69.

Summa miſeria, ſummo dedecore cõiũcta. Cic. 3. Philip. 140.
Puella digno coniuncta uiro. Virg. 8. eclog. 7.
Coniunctis ſententijs decernere. Cic. 6. Verr. 128. Id eſt, omnibus ſententijs.
Tempus coniunctũ, hoc eſt, inſequẽs. Quintil. lib. 7. ca. 3. 36.
Dicendi uis egregia, ſumma feſtiuitate & uenuſtate coniuncta Cice. 1. de Orat. 126.
Coniuncta multis uitijs uita. Cic. in Verrem.
Vitis ulmo coniuncta marito. Catul. in Carmine nuptiali 11.
Coniunctus, (σύζευκτος,) Nomen ex participio. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 24. 5. Sed primũ quòd ita meritos iudicabam: deinde quod ad omnes caſus coniunctiores Reipub. eſſe uolebam. Id eſt, magis amicos Reipub.
Coniunctior illo nemo mihi eſt. Ouid. 15. Metam. 120.
Vir coniunctiſſimus atq; amantiſſimus. Cic. de Amic. 86.
Coniunctiſſimi inter ſe. Cic. de Amic. 37.
Par amicitiæ coniunctiſſimum. Cic. pro Domo ſua 22.
Concordia coniunctiſſimum alicui eſſe. Cic. pro Cluent. 122.

Coniunctio] Verbale, (σύζευξις, συναφὴ, σύναψις, σύνδεσμος, ἕνωσις,) Plin. lib. 15. cap. 29. 3. Ideo tum electa, quoniam coniunctioni & huic arbori Venus præeſt.

Coniunctio, confuſioq; uirtutum, tamen à philoſophis ratione quadam diſtinguitur. Cic. 5. de Finib. 118.
Coniunctio & Diſiunctio, contraria. Cic. 4. Acad. 162.
Negationes coniunctionum. Id eſt, negatiuæ præpoſitiones hypotheticæ. Cic. de Fato 23. Si Chaldæi ita loquẽtur, ut negationes infinitarum coniunctionum potius, quàm infinita cõnexa ponant, &c. Ibidem 24.
Coniunctio, pro mutua amicitia & concordia. Cic. ad Brutũ, lib. 11. 15. 2. Coniunctio tua cum collega, cõcordiaq; ueſtra quæ literis communibus declarata eſt. Idem ad Lentulum, lib. 1. 7. 36.
Amicitiæ coniunctioniſq; neceſſitudo. Cic. de Amic. 62.
Societas coniunctionis humanæ. Cic. 5. de Finib. 117.
Affinitatis coniunctio. Cic. pro Cluent. 151.
Beneuolentiæ coniunctio. Cic. de Amic. 22.
Sanguinis coniunctio & beneuolentia deuincit charitate homines. Cic. 1. Offic. 80.
Coniunctio & familiaritas. Cic. 14. Philipp. 395.
Conciliare coniunctionem. Vide Concilio.

Coniunctio & conſpiratio. Cic. pro Domo ſua 23. Hāc noſtrā coniunctionem, hanc conſpirationem in Repub. bene gerenda, hanc iucundiſſimam uitæ atq; officiorum omnium ſocietatem, certi homines fictis ſermonibus & falſis criminibus diremerunt.

Conuenientia & coniunctio naturæ quam uocāt συμπαθείαν, quòd cuiq; rei conueniat. Cic. 2. de Diuinat. 185.

Neceſſitudo & coniunctio paterna. Cic. 13. Philipp. 350.

Hominum inter homines coniunctio & quaſi quædam ſocietas & communicatio utilitatum. Cic. 5. de Finib. 115.

Inoffenſa, atq; indubitata literarum inter ſe coniunctio. Quintil. lib. 1. cap. 1. 23.

Coniunctè] Aduerbium (συνημμένως,) Cice. 2. de Orato. 86. Et ſi coniunctè ſit elatū, & adiuncta ſint alia, iudicēt recténe adiūcta ſint, et uerāne ſumma ſit uniuſcuiuſq; ratiōis

Coniunctè amare. Plin. epiſto. 94. a. lib. 6. Huius eſt hæres maximus noſter, quem & ipſe amo, ſed coniunctius tu.

Coniunctiſſimè uerſati ſumus. Cic. de Clar. Orato. 186.

Cōiunctiſſimè et amātiſſimè cū aliquo uiuere. Cic. de Amicit. 2.

Coniunctim] Similiter aduerbium, (συνεζευγμένως,) Liu. 6. ab Vrbe 165. Cæſar 6. bel. Gal. 71. Huius omnis pecuniæ coniunctim ratio habetur, fructuſq; ſeruantur.

Coniunx, Coniugis] Vide Coniugo.

Coniuro] coniuras, pen. prod. (συνόμνυμι, συνίσαμαι,) cōiurare, Simul iurare, et alterum alteri promittere fidē. Vir. 8. Aeneid. –ſimul omne tumultu
Coniurat trepido Latium. Vbi Seruius, Nota de re bona cōiurationem dici poſſe. Nam coniuratio τῶν μεσῶν eſt.

Couiurat amicæ dixit Horatius.

Coniurant inter ſe. Plaut. Merc. 9. 38. Inter nos coniurauimus, ego cum illo, & ille mecum.

Coniurare, pro Iurare. Gellius, Age malitiam ſaltē defende, tu uerbis conceptis coniuraſti ſciens, ſcienti animo tuo.

Coniurare, etiam conſpirare eſt, id eſt, in alicuius perniciē iurare. Cic. ad Atticum, lib. 2. 17. 2. Cōiuraſſe mallem, quàm reſtitiſſe coniurationi. Acron in Horatium, lib. 1. Carm. ode 15. 2. Inter Coniurare & Conſpirare hoc intereſt, quòd Conſpirare interdum bonorum eſt, Coniurare malorum. Vide Vallam lib. 5. cap. 21.

Coniurare de interficiendo aliquo. Cic. pro Milone 48.

In arma coniurare. Lucan. lib. 2. 10.

In ruinas noſtras cōiurauere ſorores. Clau. 3. de Rapt. Proſ. 40

Coniurare contra aliquē. Cæſar 2. bel. Gal. 240. Cic. pro Sylla 52. Catilina contra Rempub. coniurauit.

Contra Tonantem coniurant furiæ. Claud. 1. de Rapt. Proſ. 8.

Coniuratus] Participium, (συνομωθείς,) ut Agmina coniurata. Ouid. 5. Metam. 30.

Arma coniurata mouentur. Ouid. 15. Metam. 153.

Coniuratus cum infinitiuo. ut

Fratres coniurati cœlum reſcindere. Virg. 1. Georg. 56. Othū & Ephialtem dicit (ut ait Seruius) qui fuerunt filij Neptuni, & nouem digitis ſingulis creſcebant menſibus, qua freti altitudine cœlum uoluerunt euertere: ſed confixi ſunt ſagittis Apollinis & Dianæ.

Græci coniurata rumpere nuptias Paridis. Horatius 1. Carm. ode 152.

Socij coniurati. Claud. 2. in Eutrop. in præf. 2.

Venti coniurati. Claud. 6. Panegy. 20.

Coniurati, coniuratorum, (συνωμόται,) Qui inter ſe coniurauerunt. Cic. in Catil. 92. Ego quanta manus eſt coniuratorum, quam uidetis eſſe permagnam, tantam me in inimicorum multitudinem ſuſcepiſſe uideo. Sic pro Fonteio 10.

Coniuratio] Verbale, (συνωμοσία,) Terent. Hecy. 2. 1. 1. Cic. 2. de Diuinat. 66. Mirabile aūt illud, quòd eo ipſo tempore quo fieret iudiciū coniurationis in Senatu, ſignū Iouis biennio poſtquā erat locatum, in Capitolio collocabatur.

Adulta coniuratio. Vide Adoleo.

Manifeſtus coniurationis. Tacit. lib. 15.

Cœpta ſimul, & aucta coniuratio. Tacit. lib. 15.

Cœpta, adulta, & reuicta coniuratio. Tacit. lib. 15.

Miſta inter patrem, filiumq; coniurationis ſcientia fingitur. Tacit. lib. 16.

Facere coniurationem. Cic. in Catil. 29.

Integrum eſſe à coniuratione. Rhenanus in caſtigat. in Tacitū, lib. 15.

Prodere cōiurationē alicui. Tacit. lib. 16

Conlatro] conlatras, pen. corr. (συνυλακτέω,) conlatrare. Senec. de Vita beata. Siquis ex his qui philoſophiam conlatrant, quod ſolent dixerit. Cur ergo melius loqueris quàm uiuis? Id eſt, qui philoſophiæ detrahunt & obtrectant.

Connato] connatas, pen. corr. (συννήχομαι,) connatare, Simul natare.

Cōnatat nobiſcū, dixit Plaut. per translationē, pro Riualis eſt.

Connecto] connectis, connexui, connexum, (συμπλέκω, συνείρω,) connectere, Simul nectere. Plin. lib. 16. cap. 40. 3. Rates uerò connecti quadraginta ſeſtertijs pleraſq;.

Aliquid inexplicabili ſerie cōnectere. Quint. lib. 5. ca. 14. 26

Falces, ſcalaſq; connectere. Tacit. lib. 19.

Tempora lauro connectere. Valer. lib. 4. Argonaut. 67.

Veſtem connectere, id eſt, cingere. Claud. 1. in Ruff. 24.

Connectere cum. Cice. 1. de Fin. 103. Amicitia cum uoluptate connectitur.

Connectere alicui rei aliquid. Cic. in Piſonem 7.

Connectere aliam inſaniam. Plin. lib. 36. cap. 15. 16.

Connectuntur Adiabenis Cadurci, præfluente Tigri. Plin. lib. 6. cap. 15. 1.

Connexo uiſu. Plin. lib. 2. cap. 18. 2. His cauſis connexo uiſu et earum quæ cælo continentur.

Connectere, pro Orationem perpetuā cōcatenare dixit Quintil. lib. 2. Nonnulli certa ſibi initia, prius quàm ſenſum inuenerint, deſtinant: eaq; clare ſecum diuq; meditati, deſperata connectendi facultate deſerunt.

Connexus] Participiū, (συμπεπλεγμένος,) Cic. 2. de Natu. deor. 164. Inde fides leuiter poſita, connexaq; uidetur.

Amore magno connexus alicui. Stat. 1. Achill. 35.

Pedibus connexæ apes. Virgil. 4. Georg. 52. Aut illæ pedibus connexæ ad limina pendent. Vbi Seruius, Hinc multi dictas apes uolunt, quòd ſe pedibus inuicem tenent: licet crebrior ſit illa opinio, quòd ſine pedibus primò eſſe dicūtur. ut Trunca pedum primo.

Crines connexi. Propert. lib. 2. eleg. 5. 5.

Nodi connexi. Ouid. 12. Metam. 86.

Rami connexi. Lucan. lib. 3. 80.

Subtiliter connexæ res. Lucret. lib. 3. 149.

Connexum & aptum. Cicero in Partit. 76. Idem 2. de Natura deorum 140.

Connexus, huius connexus, (συμπλοκή,) Lucret. lib. 2. 146.
- differre neceſſe eſt interualla, uias, connexus, pōdera, plagas.

Cōnexu corpus adhæret. Lucret. lib. 3. 113.

Connexum] connexi, (σύμπλεκτον,) pro concluſione. Cice. 4. Acad. 171. Ipſa enim ratio connexi quum conceſſeris ſuperius, cogit inferius concedere.

Connexio] Verbale, (σύμπλεξις, συναφή.)

Connexio, pro Concluſione, apud Quintilianum libro 5. capit. 14.

Connexiuus] penul. produ. (συμπλεκτικός,) Adiectiuū. ut Connexiua coniunctio, pro copulatiua, apud Gellium lib. 10. cap. 29.

Connitor] penul. produ. conniteris, connixus, uel conniſus ſum,

ſum, (πειράομαι,) conniti, Simul uel uehementer niti, & dare operam. Cic. 5. de Finib. 76. Quum autem paulum firmitatis acceſſerit, & animo utuntur, & ſenſibus, connitunturq; ut ſeſe erigant.

Ad aliquem conuincendum conniti. Tacit. lib. 15.

Cornibus conniti. Cic. 1. de Diuin. 80. De ariete.

Connixus omnibus copijs Ancus aciem primam uicit. Liuius 1. ab Vrbe 148.

Conniti uirtute in aliquem locum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 181. Etſi deiectis atq; inferioribus locis conſtiterat, tamen in ſummū iugum uirtute connititur. Id eſt aſcendit.

Conniti animo, & labore contendere. Cic. 3. Offic. 8.

Vno animo conniti. Liu. 9. ab Vrbe 162.

Conniti, (ἀποτίκτειν, διατείνεσθαι,) pro Eniti & parere. Virgil. eclog. 1. 3.
Hic inter denſas corylos modò nanq; gemellos
Spem gregis, ab ſilice in nuda connixa reliquit.

Dextra ſublata connixus. Virgil. 5. Aeneid. 127. Vbi de Caſſandra loquitur.

Vix humeris connixi ferebant, &c. Virg. 5. Aeneid. 53.

Toto corpore connixus. Virg. 9. Aeneid. 86.

In haſtam connixus. Sil. lib. 10. 51.

Aduerſis haſtis connixi incurrunt. Virg. 11. Aeneid. 123.

Manib. cōnixis agere aut mouere aliqd. Clau. de bel. Gig. 14.

Conniueo] conniues pen. pro. uel conniuo, conniuis, conniui, & connixi, connictum, (μύω, καταμύω, νυστάζω,) conniuere. Dicuntur oculi quando clauduntur uel aperiuntur, authore Valla lib. 4. Nam Cōniuere, eſt palpebras oculorum alternatim mouere. Plin. lib. 10. ca. 3. 5. Haliæetus tantum implumes etiamnum pullos ſuos percutiēs, ſubinde cogit aduerſos intueri ſolis radios: & ſi conniuentem, humectantemq; animaduertit, præcipitat è nido uelut adulterinum atq; degenerem. Cic. 1. Tuſc. 191. Quid melius, quàm in medijs uitæ laboribus obdormiſcere, & ita conniuentē ſomno conſopiri ſempiterno?

Conniuere caua uentris & ſtomachi dixit Gellius lib. 15. pro Stipari, claudi & contrahi.

Conniuere in re aliqua, per translationem, Eſt quaſi non uidere quod uideas, ſeu uiſum diſſimulare, oculos claudere, patienter ferre. Cic. 1. Philip. 13. Idem pro Cælio 46. Prò dij immortales cur interdum in hominum ſceleribus maximis aut conniuetis, &c.

Virtus conniuet ſopita blandimentis. Cic. pro Cælio 32.

Pacem conniuere oculis ſerenis. Sil. lib. 7. 93.
Videtur ſignificare, pacem geſtu oculorum ſimulare.

Conniuens] pen. prod. Particip. (νυστάζων,) Cic. pro Milone 24. Quibus ſi nō adiuuantibus, at cōniuentibus certè ſperaſſet ſe poſſe Remp. eludere. Conniuentibus, id eſt patientiam adhibentibus. Budæus.

Oculi ſomno conniuentes. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Conniuentia] conniuentiæ, (νυσταγμός,) Eſt patientiam accōmodantium, ac uidere ſe diſſimulantium. ut Conniuentia procuratorum principis, in L. 1. de Fundis & ſaltibus rei domeſticæ, lib. 11. C, Quòd ſi uenalis procuratorū conniuentia ut id deinceps tentetur admiſerit, eos grauiſſimo iubemus ſupplicio ſubiacere.

Cōniuentia & diſſimulatio. in L. Vſus aquæ, de Fundis rei priuatæ, & ſaltibus diuinæ domus, lib. 11. C, Vſus aquæ quæ fundorum utilitatibus ſeruiebat, plurimorum dicitur uſurpatione ſublatus, idq; procuratorum conniuentia uel diſſimulatione perfectum, ut agrorum fertilitas deſtituta, nullos fructus cultoribus præſtet.

Conno] connas, (συννήχομαι,) connare, Simul nare, Propriè eſt piſcium.

Connatio] Verbale. Plaut. Connationis noſtræ conſcius. Id eſt quòd eādem adiremus mulierem. Sipontinus.

Connubo] connubis, penult. prod. connupſi, connuptum, (συνοικέω,) connubere, Matrimonio iungi. Apul. Neſcientibuſq; parentibus, puellari ætate connupſeramus.

Connubiū] (συνοικέσιον, ἐπιγαμία,) Ius legitimi matrimonij, inquit Seruius. Virg. 1. Aenei. Connubio iungā ſtabili, propriamq; dicabo. Cic. 1. Offic. 80. Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus etiam plures propinqui.

Connubia Hymenæi. Virg. 4 Aeneid. 64.

Fulſere ignes & conſcius æther Connubij. Virg. 4. Aenei. 34. Vbi Seruius, Varro dicit, Aqua & igni mariti uxores accipiebant. Vnde & hodie & faces prælucent, & aqua petita per feliciſſimum puerum uel aliquam puellam de puro fonte, intereſt nuptijs, de qua nubentibus ſolent pedes lauari.

Particeps connubij Regina Iuno. Cic. Antequā iret in exil. 15.

Connubia patrum & plebis. Liu. 4. ab Vrbe 1.

Læta connubia. Catul. Argonaut. 28.

Par connubium. Catul. in Carmine nuptiali 12.

Stabile connubium. Virg. 4. Aeneid. 26.

Connubia cum finitimis. Liu. 1. ab Vrbe 35.

Connubium adipiſcitur uirgo, Catul. in Carmine nuptiali 12.

Celebrare connubium. Claud. epig. 4. 6.

Coniungere connubia. Vide Coniungo.

Deſponſa connubia. Catul. in Carmine nuptiali 6.

Donare muneribus connubia alicuius. Ouid. epiſt. 11. 20.

Firmare connubia. Catul. in Carmine nuptiali 6.

Fugere connubia. Ouid. 14. Metam. 14.

Inire connubium. Ouid. 2. Amorum, eleg. 7. 5.

Iungere connubio. Virg. 1. Aeneid. 16.

Morari in connubio natæ thalamoq;. Virg. 7. Aeneid. 51.

Connubijs, aruiſq; nouis operata iuuentus. Virg. 3. Aenei. 28. Id eſt (ait Seruius) perfecit ſacrificia propter connubia & nouas ſedes, quia apud ueteres neq; uxor duci, neq; ager arari ſine ſacrificijs peractis poterat.

Petere connubia alicuius. Virg. 4. Aeneid. 107.

Connubio permiſta Troglodytis Aethiopia. Plinius libro 12. capite 19. 2.

Repetere connubia alicuius. Virg. 4. Aeneid. 43.

Sancire connubia. Claud. epig. 46. 26.

Seruare connubia alicuius. Virgilius 3. Aeneid. 64. Id eſt tenere, ait Seruius, ut, Et nunc ſeruat honos ſedem tuus, oſſaq; nomen.

Sociare connubijs. Virg. 7. Aeneid. 20.

Subire connubia. Claud. de bello Gildon. 39.

Vitare connubia. Sene. Hippol. 2. 30. Id eſt cælibē uitā agere.

Connubium, NV ſyllabam natura longam habet ab eo quod eſt nubere: ut Virg. 4. Aeneid. 43. –connubia noſtra
Reppulit. Sed alio loco metri cauſa corripuit Virg. li. 4.
Connubio iungam ſtabili. Ex Seruio.

Connubialis, & hoc connubiale, (ἐπιγαμικός,) Adiect. ut Carmen connubiale, Epithalamium. Claud. 7. Paneg. 130.

Vincla connubialia. Stat. 5. Thebaid. 23.

Connudo] connudas, pen. pro. (ἀπογυμνῶ,) connudare. Plin. lib. 28. cap. 7. 7. Iam primum abigi grandines turbineſq;, contra fulgura ipſa in menſe connudata, ſic auerti uiolentiam cœli.

Conoides] (κωνοειδής,) dicitur quicquid eſt tali forma qualis eſt illa creatura in ſummitate galeæ, ſuper qua criſtæ ponuntur: ut ait Sipontinus. Eſt etiam (eodem authore) cupreſſus fœmina, quæ in faſtigium conuoluitur.

Conon] huius Cononis, pen. prod. (κόνων,) Dux Athenienſis, acceptæ cladis à Lyſandro Lacedæmonio dolore, ſponte abijt in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, in Cy

prum.cuius auxilio libertati patriam reſtituit,cui prius ſeruitutem attulerat. Author Plutarchus & Demoſthenes in oratione ad Leptinem.Propert.lib.4.

-& à proauo ducta Conone domus. De hoc intellexiſſe Virgilium author eſt Seruius eclog. 3. In medio duo ſigna, Conon:& quis fuit alter? Fuit & alter eiuſdē nominis Mathematicus,quem Catullus in elegia quadam introduxit.

Conopeum] huius conopei, pen.prod.(κωνωπεῖον,)Tentorium ſeu uelum, & papilio ille lineus uel laneus ſeu bombycinus, qui thoro circundatur ad arcendos culices, ut ait Valla in Raudenſem:quo maximè utūtur Alexādrini,quòd ex Nilo culices confluant,quos Græci κώνωπας dicūt.Iuuenal.Saty.6.8. Vt teſtudineo tibi Lentule conopeo. Verſus eſt ſpondaicus.Dicitur & Conopeū,pen.cor.Horat.Epod. 9.3.Interq; ſigna turpe militaria Sol aſpicit conopeū.Propert.lib.3.Fœdaq; Tarpeio conopea tendere ſaxo.

Conor] conaris,conatus ſum,(πειρῶμαι, ἐπιχειρέω,)conari, Leuius eſt quàm facere, authore Donato. Eſt enim niti & dare operam ut aliquid fiat. Terent. And. 1.5.35.

-tum autem hoc timet,
Ne deſeras ſe. P. hem,egóne iſtuc conari queam?

Scio quid conere. Terent. And. 4.2.20.

Conari manibus,pedibus.Terent.And.5.4.10.

Occultè aliquid conari.Cic.pro Deiotaro 12.

Perditè aliquid conari.Quintil.lib.2.cap.12.4.

Aliquid per ſe conari, & quærere. Quint.lib.2.cap.6.4.

Fruſtra conari. Virg.9.Aeneid.82.

Conari aliquid fallaciæ in re aliqua,quo fiat minus. Terentius And.1.2.25.

Magnum opus & arduum conari.Cic.in Orat.18.

Spem aliquorum quam habent in aliqua re poſitam,ui extorquere conari.Cic.1.Verr.12.

Conari alicui obuiam.Terent.Phorm.1.2.2.

Conari cum infinitiuo.Cic.2.de Ora.33.Poetas omnino quaſi aliena quadam lingua locutos non conor attingere.

Conatus] huius conatus,pen.prod.(πεῖρα, ὁρμή, ἐπιχείρησις,)Cic.2.de Nat.deor.181.Dedit aūt eadē natura beluis & ſenſum & appetitū,ut altero conatū haberēt ad naturales paſtus capeſſendos, altero ſecernerēt peſtifera à ſalutaribus.

Primus cuiusq; operis conatus.Quint.lib.2.ca.10.5.

Conatus & apparatus alicuius gratus.Cic.Plāco,li.10.10.3.

Generoſi conatus.Quint.lib.2.cap.4.4.

Impetus & conatus. Cic.pro Sylla 56.

Capti conatus fruſtra.Vide Capio.

Comprimere conatus.Vide Comprimo.

Conatum longius petere.Quint.lib.10.cap.3.

Conatus contra aliquem.Cic.2.in Catil.46.

Magno conatu ſtudioq; agere aliquid. Cic.pro Quintio 27.

Nudis conatibus haſtam uibrabat.Sil.lib.13.32.

Infringere conatus aduerſariorum.Vide Infringo.

Obſtare conatibus alicuius.Ouid.2.de Remedio Amor.58.

Omnes alicuius motus,conatusq; phibere.Cic.2.in Catil.45.

Sedare conatum ſuum.Cic.de Clar.Orat.20.

Conamen] huius conaminis,pe.cor.(πεῖρα,)Oui.4.Faſt.
Dixit,& exiguo funem conamine traxit.

Alarum conamen perditur.Lucret.lib.6.168.

Conamen ſumere ab aliquo.Ouid.8.Metam.74.

Magno conamine aliquid agere.Ouid.3.Metam. 12.

Primæ pugnæ conamine contuſo,fractisq; cœptis.Sil.lib.1.7.

Conamentum] conamenti,(ἐπιχείρημα,) Plin. lib. 19. cap.2.2.de Sparto loquens, Ad reliquos uſus laborioſe euellitur,ocreatis cruribus,manibusq; tectis manicis,conuolutum oſſeis ligneisúe conamentis.Hoc eſt,ut opinor adiumentis & fulcimentis ligneis.

Conquadrare] (τετραγωνίζειν,) Colum. lib.8.cap.3.6. Ea pernicies ut euitetur,perpetuum dolantur in quadrum, ne teres leuitas earum ſuperſilientem uolucrem non recipiat: conquadratæ deinde foratis duobus aduerſis parietibus induuntur,ita:&c.

Conquaſſare] (κακκασείσειν,)Cato cap.52.Qualum incidito ex una parte perpetuū.Si uerò calix erit,conquaſſato:cum eo qualo,aut calice in ſcrobem ponito.

Corpus conquaſſatum.Lucret.lib.3.90.

Conquaſſare nationes,per translationem,pro Vaſtare,& conterere.Cic.pro Seſtio 47.

Conquaſſata terræ motibus Apulia.Cic.1.de Diuinat.158.

Mons conquaſſatur.Lucret.lib.3.121.

Conquaſſatio] Verbale,(κατάσεισμα,)Cic.4.Tuſc.43. Itaq; illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius ualetudinis corporis conquaſſatione & perturbatione gignuntur.

Conqueror] pen.corr.cōquereris, conqueſtus ſum,(μέμφομαι,) conqueri, Compoſitum à Queror, eiuſdem eſt cū ſimplici ſuo ſignificationis.

Deplorare & conqueri de re aliqua. Cic.5.Verr.37.

Cōqueri fortunā aduerſam,nō lamētari decet.Cic.2.Tuſc.88.

Nequicquam conqueri auris ignaris.Catul.Argonaut.33.

Conqueritur tibi.Sil.lib.8.19.

Conqueri aliquid.Liu.1.ab Vrbe 232.

Libidines,uim,contumelias alicuius conqueri.Cic.6.Ver.99.

Fallacia uerba alicuius conqueri.Tibul.lib.3.eleg.7.4.

Conqueritur mecum mulier fortunas ſuas. Plaut. Mil.4.46.

Multa conqueſtus, &c.Ouid. Metam.51.

Conqueri de re aliqua.Sueton.in Auguſto.

De iniuria alicuius cū aliquo cōqueri.Cic.Metel.lib.5.2.14.

Conqueri pro.Cic.pro Seſtio 2.Nihil ab eo prætermiſſum eſt, quod aut pro Rep.cōquerendū fuit,aut pro reo diſputādū.

Conqueſtus,huius conqueſtus,(μεμψιμοιρία,) Verbale.Liu. 8.ab Vrbe 35.Tum libero conqueſtu coortæ uoces ſunt.

Conqueſtio] (μέμψις,)Aliud Verbale.Cic.ad Qu.fratrē, lib.1.1.33.Vbi nullum auxilium,nulla conqueſtio.

Conqueſtionē exprimere.Plin.lib.10.cap.23.8.Hinc uolantium illa conqueſtio labore expreſſa.Id eſt,uelut extorta.

Conquieſco] cōquieſcis,cōquieui,conquietū,(ἡσυχάζω,) conquieſcere.idem quod Quieſcere.Cic.5.de Fin.99.Videmus igitur ut conquieſcere ne infantes quidem poßint.

Ab armis conquieſcere.Cic.pro Milone 51.

Conquieſcere ab execrationibus.Plin.in Paneg.88.

Conquieſcere à re aliqua.Cic.pro Corn.Balbo 2.Qui tantum potuit impertire huic ſtudio tēporis,quantū ipſe à pueritia uſq; ad hanc ætatē à cōtinuis bellis & uictorijs cōquieuit.

Cōquieſcere ad.Cic.pro Roſc.Amer.43.Ita poſtremò eijciuntur,ut ne ad ſaxa quidem mortui conquieſcant.

Cōquieſcere de aliquo.Cic.ad Lentulum,lib.1.1.2.Id eſt propter aliquem non eſſe ſolicitum.

Conquieſcere in loco.Cic.ad Att.lib.1.3.6.

Cōquieſcere in eadē menſura honorū.Sen.de Benef.li.2.ca.2.

Conquieſcere in ſtudijs,pro Oblectari.Cic.ad Att.lib.1.15.9. Idē de Amic.20.Principio cui poteſt eſſe uita uitalis, ut ait Ennius,qui non amici mutua beneuolentia conquieſcat?

Aetas noſtra iam ingraueſcens in amore atq; in adoleſcentia tua conquieſcat.Cic.Curioni,lib.2.1.7.

Hyeme omnia bella iure gentium conquieſcunt. Cicero pro C.Rab.Poſt.26.

Calor conquieſcit.Celſus lib.6.cap.6.

Febris conquieſcit.Celſus lib.2.cap.8.

Inflammatio conquieſcit.Celſus lib.7.cap.19.

Conquieſcent literæ, niſi quid noui extiterit. Cic. ad Atticum, libro 12,253.2.

Conquie=

Conquieſcit mercatorum nauigatio.Cic. pro Lege Manil.10.

Conquieſcit ſanguis, Id eſt ſiſtitur hemorrhagia. Celſus libro 5.capite 26.

Conquiniſco] conquiniſcis,conquexi,(ὑποκύπτω,)conquiniſcere,Inclinare ſe ſignificat,Nonio.Plaut. Ciſtel.9.5. Faciundum'ſt puerile officium, conquiniſcam ad ciſtellam. Idem,Conquiniſce ſi iſtic te ueto ſimul.

Conquiro] conquiris,pen.prod.conquiſiui,conquiſitum, (συζητέω,)cōquirere,Simul uel diligenter quærere & inueſtigare.Cæſar 3.bel. Ciuil.168. Itē Lyſſo,Partinisq;,& omnibus caſtellis,quod eſſet frumenti,conquiri iußit.

Studioſè omnia conquirere. Cic. 4.Acad.154.

Conquirere undiq;.Cic.ad Cornificium,lib.12.29.9.Idem 5. Verr.17.Quum undiq; nequißimos homines conquiſiſſet.

Terra mariq; cōquirere aliquē.Vatinius Ciceroni,lib.5.9.5.

Ad uoluptatem aliquid conquirere.Cic.2.de Finib.177.

Conquirere & comparare uoluptates.Cic.1.de Finib.67.

Conquirere atq; eligere colonos.Cic.pro Leg.Agra.94.

Amantes conquirere.Proper.lib.1.eleg.2.5.

Conquirere hiſtoriam regionum.Cic.2.de Fin.172.

Conquirere opes meretricio quæſtu. Plin.lib.36.cap.12.8.

Conquiſitis rationibus diſputare. Cic.1.de Fin.49.

Conquirere, Coercere,ſiue conſtringere,authore Feſto. Vnde Carmina conquiſita & dulci reperta labore.Lucre.lib.3.86.

Fictis cōquiſitisq; uitijs deformatū eſſe.Cic.de Aruſp.reſp.53.

Conquiſitores] (συζητηταί,) Satellites,uel lictores:& ut uulgò dicuntur Commiſſarij, Budæo.Cic.pro Milone 50. Si Italiæ delectus ut nonnulli conquiſitores cui dictitāt,contra Milonis impetum armatus eſt.Eos intelligit quibus mandauerat Pompeius curam colligendi ac deſcribendi exercitus.Plaut.Amph.3.65.

Vt conquiſitores ſinguli in ſubſellia
Eant per totam caueam ſpectatoribus, &c. Significare uidetur eos, quos Inquiſitores dicimus & in ludis literarijs obſeruatores uel notatores. Liu.1.bel. Pun.44. Qui duo populi delectus acerbitate conſternati,retentis conquiſitoribus,metum defectionis quum præbuiſſent oppreßi celeritate Annibalis,omiſerūt,mota arma.Eos uocat qui delectui habendo erant præfecti.Cic.ad Att.lib.7.139.2.

Conquiſitus] pen.prod.(ἐξηκριβωμένος,) Nomen ex participio.ut Menſæ conquiſitißimis epulis extruebantur.Cicero 5.Tuſculan.87.

Conquiſite,pe.pro.(ἀκηκριβωμένως,) Aduerb. pro Docte & diligenter.Gel.lib.3.cap.10.Hæc Varro de numero ſeptenario ſcripſit admodum conquiſite.

Conquiſitio] Verbale.(συζήτησις,)Ci.de Vniuerſ.8. Difficillimum autem eſt in omni conquiſitione rationis exordiū.

Conquiſitio piaculorum.Liu.7.ab Vrbe 10.

Exercitus conquiſitione collectus.Cic.de Prouinc.Conſ.3.Iam uerò exercitus noſter ille ſuperbißimo delectu & durißima conquiſitione collectus omnis interijt.

Conreus] (συνένοχος,) Qui cum alio in ius uocatus eſt.Vlpianus in L.Liberationem.§. Nunc effectu.ff. de Libera legata,Si cum alio ſim debitor, puta duo rei fuimus promittendi,& mihi ſoli teſtator conſultum uoluit:agendo conſequar,non ut accepto liberer,ne etiam conreus meus liberetur contra teſtatoris uoluntatem:ſed pacto liberabor.

Conſaluto] conſalutas,pen.pro.(ἀσπάζομαι,) conſalutare,Idem quod Salutare,Feſtus.Liu.3.ab Vrbe 115.Dictatorem eum legati gratulantes conſalutant.

Conſalutare inter ſe.Cic.2.de Ora.8.qui quū inter ſe,ut ipſorum uſus ferebat,amicißimè conſalutaſſent,&c.

Conſalutare,Salutem precari.Vide Salutare,ſalutem precari, in Salus.

Conſalutatio] (ἀσπασμός,) Cic. ad Atticum,lib.2.33.2. Hinc plauſus maximi,conſalutatio forenſis perhonoriſica.

Conſanguineus] (ὁμογενής, ὅμαιμων, συγγενής,) Qui ſanguine coniunctus eſt cum altero. Plaut. Pœn. 16.74. Meis conſanguineis nolo te iniuſtè loqui.Cic.ad Att.lib.2. 38.3. Sed βοώπιδης, noſter conſanguineus non mediocres terrores iacit atq; denunciat.Cæſar 7.bel.Gall.311.

Parentes,liberi,coniuges,conſanguinei. Cic.1.de Inuent.115.

Conſanguinei arietes, apud Ciceronem lib.1.de Diuin.79.ex antiquo poeta.

Conſanguinei dicuntur fratres ex eodem patre nati, lib.3. Inſtit. titulo De legitima agnatorum ſucceßione.§ 1.Itaq; ex eodē patre nati fratres,agnati ſibi ſunt,qui & cōſanguinei uocantur,nec requiritur,an etiā eandem matrē habuerint.

Arma conſanguinea.Claud.in bello Gildon.58.

Sopor conſanguineus lethi. Virg.6.Aeneid.56.

Thalami conſanguinei.Claud.6.Paneg.31.

Turba conſanguinea.Ouid.epiſt.14.25.

Conſanguinitas] pen.corr.(συγγένεια,)Ipſa coniunctio. Liu.7.ab Vrbe 85.Ceritem populum miſericordia conſanguinitatis Tarquinienſibus adiunctum fama ferebat.

Propinquus conſanguinitate alicui. Virg.2.Aeneid.18.

Conſano] conſanas,pen.prod.(ἰάομαι, ὑγιόω,)conſanare. Colum.lib.4. cap.24.20. Quo plerūq; fit,ut quod præcidi debeat,præfringatur,& ſic uitis laniata,ſcabrataq; putreſcat humoribus, nec plagæ conſanentur.

Conſanare,pro Conſaneſcere.Vlpian.in L.Idem.ff.de Aedilitio edicto, Idem Offilius ait, ſi homini digitus ſit abſciſſus, membriúe quid laceratum,quamuis conſanauerit,ſi tamen ob eam rem eo minus uti poßit,non uideri ſanum eſſe.

Conſaneſco] conſaneſcis,conſanui,(ὑγιόομαι,) conſaneſcere:uel conſanaſco,conſanaſcere,Sanum fieri.Cic. Sulpitio,lib.4.6.9. Nunc autem hoc tam graui uulnere, etiam illa quæ conſanuiſſe uidebantur, recrudeſcunt. Colum.lib. 4.cap.27.3. Celſus lib. 7.cap. 12. de lingua, Et pleriq; quidem ubi conſanuerunt,loquuntur.

Conſarcino] cōſarcinas,pen.cor.(συσκευάζω, συρράπτω,) conſarcinare.Gel.lib.13.cap.23.In quo uerſu non oportet alterum uideri uerbum,idem quod ſuperius ſignificās, ſupplendi numeri cauſa extrinſecus additum & conſarcinatum.Eſt enim hoc inane admodum & futile.

Conſarrio] conſarris,(σκαλεύω,) cōſarrire,Idē quod Sarrire.Col.lib.11.ca.3.37.Deinde ſulci omnes cōſarriendi.

Conſaucio] conſaucias, (τραυματίζω,) Actiuū à quo Conſaucior, conſauciaris, Paßiuum. Author ad Heren. lib.4. 174. In hoc autem crebro & celeri uulnere corpus conſauciari uidetur.

Conſcelero] cōſceleras,pen.cor.(καταμιαίνω,)cōſcelerare,Scelere implere.Liu.10.bel.Maced.32.Agite,cōſcelerate aures paternas,decernite criminibus,mox ferro decreturi.

Domum conſcelerare. Catul.epig.62.5.

Oculos conſcelerare dicitur,qui nefarium facinus aliquod perpetrari uidet, quod uel auertere poterat & inhibere,uel à quo ipſe auerti,& ſubducere ſe. Ouid.7.Metam.7.

Cur non & ſpecto pereuntem,oculosq; uidendo
Conſcelero? cur non tauros exhortor in illum?

Conſceleratus] pen.prod.(μιανθείς,) Participium.

Conſceleratus & contaminatus.Liu.2.ab Vrbe.

Conſcelerata mens.Cic.in Catil.39.Et pro Cluentio 151.Conſcelerata exectio linguæ.

Nomen nobile conſceleratū impudicitiæ dare.Cic.Octau.15.

Pirata conſceleratus.Cic.3.Verr.64.

Nefarius & conſceleratus uultus.Cic.pro Cluen. 21.

Conſceleratus] (μιαρός,)Nomen ex participio, ut

A filijs

A filijs cõſceleratiſsimis furiæ domeſticæ & aſsiduè pœnas parentũ dies nocteſq; repetũt. Ci. pro Sex. Roſcio Amer. 40.

Conſcendo] conſcendis, conſcendi, conſcenſum, (ἐπιβαίνω, ἀναβαίνω,) cõſcendere, De nauigantib. propriè dicitur.

Claſſem conſcendere. Virg. 10. Aeneid. 31.

Nauem conſcendere. Cic. 4. Acad. 179.

In nauem conſcendere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 7. 3. Nauim ſpero nos ualde bonam habere: in eam ſimul atq; conſcendi, hæc ſcripſi.

Puppim conſcendere. Ouid. 2. Faſt. 19.

Aequor nauibus conſcendere. Virg. 1. Aeneid. 77.

Conſcendere, abſolutè aliquando ponitur. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 6. 5. Tu, ſi ita expedit, uelim bona & certa tẽpeſtate conſcendas, ad meq; uenias. Liu. Cõſcendũt alacres copiæ, Sub. (nauim.

Aethera conſcendere. Stat. 3. Sylu. 1. 2.

Sol æthereas medius cõſcenderat arces. Valer. li. 2. Argo. 89.

Culmẽ ſummũ cõſcendere, & Mœnia cõſcẽdere. Sil. li. 3. 103.

Currum conſcendere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 1.

Equum conſcendere. Liu. 5. bel. Pun. 160.

In equum conſcendere. Ouid. 6. Metam. 45.

Montes conſcendere. Catul. Argonaut. 25.

Scopulum conſcendere. Virg. 1. Aeneid. 37.

Tecta conſcendere. Seneca Medea 12. 19.

Tribunal conſcendere. Claud. 2. Paneg. 54.

Conſcenſio] Verbale (ἐπίβασις,) Cic. 1. de Diuin. 119. Eumq; dixiſſe remigẽ quendã ex quinqueremi Rhodiorũ uaticinatũ, madefactũ iri minus XXX. diebus Græciã ſanguine, rapinas Dyrrhachij, & cõſcẽſionẽ in naues cũ fuga.

Conſcientia] Vide Conſcius.

Conſcindo] conſcindis, conſcidi, penult. corr. conſciſſum, (διατέμνω, διαχίζω,) conſcindere, In multas partes ſcindere. Terent. Eunuch. 4. 3. 4. Veſtem omnem miſerè diſcidit, tum ipſam capillo conſcidit.

Curæ conſcindunt hominem ſolicitum. Lucret. lib. 5. 10.

Epiſtolam innocentẽ conſcindere. Cic. Trebatio, lib. 7. 18. 9.

Conſcindere ſibilis, per translationem, pro Exibilare & explodere. Cic. ad Att. lib. 2. 34. 4. Nã gladiatoribus qua dominus, qua aduocati, ſibilis conſciſsi. (Att. li. 8. 169. 2.

Cõſcindere aliquẽ, pro Criminari & alicui conuiciari. Cic. ad

Conſciſſus] Particip. (διεσχισμένος,) ut Conſciſſa pallula, Plaut. Truc. 3. 22.

Epiſtola conſciſſa. Cic. Gallo, lib. 7. 26. 1

Nubibus cõſciſsis orbẽ Luna protulit. Stat. 12. Theb. 12. 62.

Pugnis & calcibus conſciſſus aliquis. Cic. 5. Verr. 46. Quædam exemplaria legunt Conſciſus.

Conſciſſura] huius conſciſſuræ, pen. pro. (διαῤῥογὴ,) Ipſa ruptio. Plin. lib. 34. cap. 8. 16. Dein quum precio periſſet gratia artis, detractum eſt aurum, precioſiorq; talis exiſtimatur, etiam cicatricibus operis atq; conſciſſuris, in quibus aurum hæſerat, remanentibus.

Conſcio] conſcis, conſciui, conſcitum, (σύνοιδα,) conſcire, Nullius rei ſe conſcium ſuſpicari. Horat. 1. Epiſt. 1. 12.

-hic murus aheneus eſto

Nil conſcire ſibi, nulla palleſcere culpa.

Conſcitus] pen. pro. Participium à Conſciſcor uerbo paſsiuo. Plin. lib. 36. cap. 15. 8. Paſsim conſcita nece Quiritibus tædium fugientibus.

Conſciſco] conſciſcis, conſciui, cõſcitum, (ψηφίζομαι, προαίρομαι, ἐπισπῶμαι,) (cõſciſcere, Statuere apud ſe, & decenere, ut Sciſcere, unde Scitum dictũ. Liuius, Quod Senatus Populi Romani Quiritium cenſuit, conſenſit, conſciuit, ut bellum cum priſcis Latinis fieret, &c. Alibi, itaq; conſentio, conſciſcoq;. Budæus.

Exilium ſibi conſciſcere. Liu. 3. bel. Pun. 184.

Facinus conſciſcere. Brutus ad Ciceronem 16. 11. Neq; incolumis Cæſare uiuo fui, niſi poſtquam illud conſciui facinus.

Fugam ſibi conſciſcere ex aliquo loco. Liu. 5. ab Vrbe 239.

Conſciſcere (inquit Valla) ferè ad mortem pertinet. Plerũq; enim ſic legimus, Mortem ſibi ipſe conſciuit, Mortẽ tibi ipſe conſciſcis, Mortem mihijpſi conſciſcam, Cogam te ad mortem tibi per teipſum conſciſcendam. Hactenus Valla, lib. 5. Nunc cum datiuo, nunc ſine datiuo. Cic. ad Marium, lib. 7. 39. Aut capiendus tanquam exilio locus, aut conſciſcenda mors uoluntaria. Idem 2. de Nat. deor. 12. Iunius necem ſibi ipſe conſciuit.

Veneno mortem ſibi conſciſcere. Cic. de Claris Oratorib. 21.

Conſcius] (συνειδὼς, συνεπιστάμενος,) Adiectiuum, modo is dicitur qui cum alijs aliquam rem cognitã habet, modo idem quod ſcius.

Conſcius & ſcius in hoc differunt, quòd Scius ſecum, Conſcius cum alio ſcius eſt: licet conſcium indifferenter poſitum legerimus. Nonius.

Conſcius, inſtar participij uſurpatum. Oui. 5. Triſt. eleg. 5. 3.

Nec fore perpetuam ſperat ſibi numinis iram,

Conſcius in culpa non ſcelus eſſe ſua.

Conſcius, translatum ad inanimata. Senec. Hippol. 2.

Iactare tacitis conſcias ſacris faces.

Conſcius, translatũ ad locum. Valerius lib. 3. Argonaut. 118.

-tali ſe concitat ardens In iuga ſenta fuga: pauet omnis cõſcia latè Sylua, pauent montes.

Amor conſcius. Ouid. epiſt. 4. 11.

Sydera conſcia. Virg. 9. Aeneid. 89.

Virtus conſcia. Virg. 10. Aeneid. 173. & 5. 90.

Occultè ſine teſte, ſine ullo conſcio fallere. Cic. 2. de Fin. 86.

Teſtẽ & cõſciũ eſſe rei alicuius. Author ad Heren. lib. 3. 128.

Conſcius genitiuo aliquando iungitur, frequentius datiuo.

Genitiuo. Plau. Merc. 23. 11. Quum amico homini, tuiq; conſcio, ita ſuccenſeas miſere. Cic. 14. Philip. 395. Itaq; P. Apuleius Trib. plebis, meorũ omnium conſiliorum periculorumq; iam inde à conſulatu meo teſtis, cõſcius, & adiutor.

Aether conſcius connubij. Virg. 4. Aeneid. 34. De connubio Aeneæ & Didonis.

Curarũ cõiugaliũ interpretes et cõſcia Iuno. Vir. 4. Aen 122.

Fibra conſcia deorum, Extipicium, diuinatio quæ fit inſpectis animalium cæſorum inteſtinis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 1.

Futuri conſcius. Lucan. lib. 5. 18.

Religio alicuius conſcia ſacri pacti. Valer. lib. 8. Argon. 81.

Signa conſcia alicuius rei. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 2.

Multarum rerum conſcij ſerui. Cic. pro Cælio 55.

Homo omnium meorum ſtudiorum & officiorũ maximè conſcius. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 2.

Numina conſcia ueri. Virg. 2. Aeneid. 20.

Datiuo. Virg. 1. Aen. 122. -& mens ſibi cõſcia recti. Teren. Phor. 1. 3. 4. Rogitas, q tã audacis facinoris mihi cõſcius ſiſ?

Mihi conſcius ſum, nunquã me nimis cupidum fuiſſe uitæ. Cic. 2. Tuſc. 14. Terent. Adel. 3. 2. 50. Poſtremò quando ego conſcia mihi ſum, à me culpam eſſe hanc procul.

Temeritati & mẽdacio alicuius conſciũ eſſe. Cic. 6. Ver. 110.

Verbis conſcius. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 9.

Mens bene conſcia. Horatius in Odis.

Conſcium facere aliquem. Plaut. Trucul. 3. 28.

Conſciam facere rem aliquam. Plaut. Ciſtel. 7. 47.

Conſcius, Contagione criminis aſtrictus. Tacitus, Accenſis iudicibus ad prodendum ſenem Rufium, quem eundem conſcium conquiſitoremq; non tolerabant.

Animus conſcius. Plaut. Moſtel. 8. 12. Nihil eſt miſerius, quàm animus hominis conſcius. Iuuenal. Saty. 3.

Animus conſcius remordet. Lucret. lib. 4. 229.

Mentis cõſciæ pauor, animuſq; culpa plenus & ſemel timens. Seneca Hippoly. 2. 16.

Vultus conſcius. Senec. Herc. furen. 9. 15.

Commiſsi alicuius conſcius. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 6.

Conſcius ſibi culpæ, maleficij, aut noxæ. Cic. 3. Offic. 96. Idem pro Cluent. 46. Liu. 3. ab Vrbe 282.

Mens alicui facinori conſcia. Cic. pro Cælio 40.

Facinori alicui conſcium eſſe. Cic. pro Cluent. 43.

Audacis facti conſcius. Virg. 11. Aeneid. 162.

Manus conſcia facti. Ouid 8. Metam. 107.

Peccati conſcius. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 2.

Pectus conſcium ſcelerum omnium. Senec. Thebaid. 1. 44.

Conſcius alicui in priuatis rebus. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 2. Qui mihi & in publica re ſocius, & in priuatis omnibus conſcius, & omniũ meorum ſermonũ & conſiliorũ particeps.

Conſcientia] huius cõſcientiæ, à nomine Conſcius, (συνείδησις,) Eſt certiſsima ſcientia, & (ut ſic dicam) certitudo eius rei quæ animo noſtro ineſt: ſiue bonũ ſit, ſiue malũ. Cic. pro Milone 45. Magna uis eſt conſcientiæ Iudices, & magna in utranq; partem: ut neq; timeant qui nihil commiſerint, & pœnam ſemper ante oculos uerſari putent qui peccarint. Idem ad Appium, lib. 3. 7. 19. Hæc ad te ſcripſi liberius, fretus conſcientia officij mei, beneuolentiæq;, &c.

Conſcientia benæ actæ uitæ, & recordatio benefactorum. Cicero de Senect. 8.

Animi cõſcientiã nõ curat callidè improbus. Cic. 2. de Fin. 88.

Animi cõſcientia ſuſpicari de aliquo. Cic. Att. lib. 13. 296. 4.

Conſcientia animi, pro Animo religione obſtricto. Cicero pro Roſc. Amer. 40. Suum quenq; ſcelus agitat, amentiaq; afficit: ſuæ malæ cogitationes, conſcientiæq; animi terrent.

Optimæ mentis cõſcientia conſolari ſe. Cic. de Clar. Ora. 135.

Conſiliorum meorum conſcientia me conſolatur. Cicero Sulpitio, libro 4. 3. 3.

Conſilia, conſcientiæq; facinorum. Cic. pro Cluentio 43.

Aſcitus in conſcientiam facinoris. Tacit. lib. 17.

Maleficiorum conſcientiæ ſtimulant. Cic. in Parad. 21.

Officij ſui conſcientia frui. Cic. Appio, lib. 3. 7. 19.

Ex conſcientia peccatorum timor exoritur. Cic. Parad. 51.

Conſcientia ſceleris, auaritiæq; ſuæ. Cic. 5. Verr. 111.

Sceleris conſcientiã ferre non poſſe. Sueto. in Nerone, ca. 34.

Opprimi conſcientia ſcelerum ſuorum. Cic. in Piſonem 30.

Angore conſcientiæ, fraudiſq; cruciatu agitãt & inſectantur furiæ ſcelerum homines. Cic. 1. de Leg. 58.

Contagio conſcientiæ. Cic. 7. Verr. 143.

Conſcientiæ fide nõ commoueri. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 27.

Labes conſcientiæ in animo habere. Cic. 3. Offic. 113.

Pondus conſcientiæ graue eſſet ſine ulla uirtutis & uitiorum diuina ratione. Cic. 3. de Nat. deor. 123.

Signa conſcientiæ deſcribit Author ad Herennium, libro 2. 40. Accuſator dicet, ſi poterit, aduerſarium, quum ad eum uentum ſit erubuiſſe, expalluiſſe, titubaſſe, inconſtanter loquutum eſſe, concidiſſe, pollicitum eſſe aliquid: quæ ſigna conſcientiæ ſunt.

Abeſſe à conſcientiæ ſuſpicione. Cic. pro Cælio 17.

Suſpicionem conſcientiæ alicui præbere. Tacit. lib. 17.

Conſcientia bona. Plin. epiſt. 229. Quæ bonam conſcientiam ciuiũ tuorũ ad uſum indulgentiæ tuæ prouocat & attollit.

Infelix conſcientia. Quinti. in Procemio, lib. 6. 8.

Abolere conſcientiam humani generis. Vide Aboleo.

Adhibere conſcientiam. Vide Adhibeo.

Adiuuare conſcientiam omnium. Vide Adiuuo.

Afferre conſcientiam. Vdie Affero.

Arguere conſcientiam. Tacit. lib. 19. & 20.

Comprimere conſcientiam animi. Cic. 2. de Finib. 88.

Debilitatus atq; abiectus conſcientia, repentè conticuit. Cic. 3. in Catil. 55. Idem 2. in eundem 34. Quum ille homo audaciſsimus conſcientia conuictus primò reticuiſſet.

A recta conſcientia transuerſum unguem non oportet quenq; in omni uita ſua diſcedere. Cic. Att. lib. 13. 277. 2.

Cõſcientia eminet in uultu. Sene. de Beneficijs, lib. 2. cap. 25.

Conſcientiam habere conditionis ſuæ. Plin. epiſt. 247.

Exonerare conſcientiam ſuam. Curtius lib. 6.

Ex conſcientia infirmitatis ſuæ hærere. Quint. lib. 1. cap. 2. 8.

Impeditur & opprimitur mens conſcientia. Cic. in Piſonẽ 22.

Ad fatendum conſcientia impelli. Quint. lib. 5. cap. 13. 37.

Implorare conſcientiam aliquorũ. Cic. pro Flacco 29. & 30.

Hominum conſcientia remota. Cic. 2. de Fin. 49. Vt hominũ conſcientia remota, nihil tam turpe ſit, quod uoluptatis cauſa nõ uideatur eſſe facturus. Id eſt ſi exiſtimaret, rem ab omnibus ſciri non poſſe. Budæus.

Simulata conſcientia adeant. Id eſt ſimulato, ſiue poſtquam ſimulauerint ſe conſcios eius rei eſſe. Tacit. lib. 2.

Spreta conſcientia. Tacit. lib. 15.

Mea mihi conſcientia pluris eſt, quàm omnium ſermo. Cicero Att. lib. 12. 246. 2.

Teneri conſtrictum cõſcientia alicuius facti. Cic. 1. in Catil. 2.

Contra conſcientiam opibus hominum ſepti & muniti, deorũ numen horrent tamen. Cic. 1. de Finib. 79.

In conſcientiam aſſumere aliquẽ. Tacit. lib. 13. Id eſt, facere participem conſiliorum, & conſcium. Budæus. Dicitur & Sumere ab eodem, lib. 4.

Ob conſcientiã ſtupri accipere aliquid. Marcellus in L. Mariti lenocinium. §. Quod ait. ff. Ad legem Iuliam de adulterijs, Plectitur & qui precium pro comperto ſtupro acceperit: nec intereſt utrum maritus ſit qui acceperit, an alius quilibet: quicunq; enim ob conſcientiã ſtupri acceperit aliquid, pœna erit plectendus.

Conſcribellare] (συγγράφειν,) pro Conſcribere ueteres dixerunt. Varro Columnas, Itaq; eas in ceram conſcribellauit Herculis ad litem. Idem Marcipore, Aſtrologi non ſunt, qui conſcribellarunt pingentes cœlum. Nonius. Quo loco quidam legendum putant Cõſcribillare. Catullus epig. 22. 3. Inuſta turpiter tibi flagella conſcribillent.

Conſcribo] cõſcribis, pen. pro. cõſcripſi conſcriptũ, (συγγράφω,) conſcribere, Multa ſimul ſcribere, inquit Sipontinus, aut ſcribere ſolum ſignificat, hoc eſt cõponere. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 1. 2. 20. Literas ad te parum fraternè conſcripſeram. Legitur in uetuſto exemplari ſcripſeram.

De aliquo ad aliquem conſcribere. Cic. Att. lib. 12. 241. 17.

De aliquib. uiris cõſcribere, audire, legere. Cic. de Senect. 75.

De Lingua Lat. aliqua conſcribere. Cic. Att. lib. 13. 260. 6.

Epiſtolã de aliqua re alicui cõſcribere. Cic. Att. li. 13. 297. 1.

De ratione dicendi cõſcribere. Author ad Herennium, lib. 1. 1.

Legem conſcribere. Cic. ad Att. lib. 4. 70. 9. Legem COSS. conſcripſerunt, qua Pompeio per quinquenniũ omnis poteſtas rei frumentariæ toto orbe terrarum daretur.

Librum conſcribere. Cic. de Claris Orat. 68.

Parietes conſcribere. Plin. lib. 28. cap. 2. 10. Etiam parietes incendiorum deprecationibus conſcribuntur.

Fictam quæſtionem conſcribere. Cic. pro Cluen. 147.

Syngraphum. Plaut. Aſin. 13. 1.

Mortuorum teſtamenta conſcribere. Cic. de Aruſp. reſp. 39.

Volumen conſcribere. Cic. pro Roſcio. Amer. 61.

Milites, uel legiones. hoc eſt Cogere, & in certum numerum ac ſcriptum redigere. Plaut. Milit. 3. 77. Lentulus Senatui, lib. 12. 15. 25. His literis ſcriptis milites circiter XXX. quos Dolabella ex Aſia conſcripſerat, è Syria fugientes, in Pamphiliam uenerunt. Cæſar. 2. Bel. Gal. 236.

Veteranos celeriter conſcribere, pro Cogere. Cic. Trebonio, libro 10.28.8.

Palàm conſcribere & centuriare aliquos. Cic Poſt reditũ 10. Ego quum homines in Tribunali Aurelio palàm conſcribi centuriariq́; uidiſſem, &c. Idem. pro Domo ſua 43.

Vicatim cõſcribere, Decuriare aliquos. Ci. pro Seſtio 27. Quũ uicatim homines conſcriberentur, decuriarentur, ad uim, ad manus, ad cædem, ad direptionem incitarentur.

Cõſcribere, abſolute. Cic. pro Plancio 36. Hæc doce, hæc profer, huc incumbe Laterenſis, decuriaſſe Plancium, conſcripſiſſe ſequeſtrem fuiſſe, pronunciaſſe, diuiſiſſe.

Conſcriptus, Particip. (συγγεγραμμένος,) ut Conſcriptæ literæ. Plautus Pſeud. 3.26.

Epiſtolium conſcriptum lachrymis. Catul. epig. 63.1.

Fortunas alterius literis conſcriptas in iudicium afferre. Cic. pro Cluent. 147. Tu periculum capitis, tu indiciũ ſceleris, tu fortunas alterius literis conſcriptas in iudiciũ afferas?

Menſa conſcripta uino. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.4.

Tela conſcripta imagine quadam. Stat. 3. Sylu. 1.24.

Conſcripti milites. Cæſar 3. bel. Ciuil. 235.

Conſcripti] (προσεγγεγραμμένοι, ἔγγραπτοι,) inquit Feſtus, dicebantur qui ex equeſtri ordine patribus aſcribebantur, ut numerus Senatorum expleretur. Liuius 2. ab Vrbe 5. Deinde quo plus uirium in Senatu frequentia etiam ordinis faceret, cædibus regis diminutum patrum numerũ, primoribus equeſtris gradus electis, ad trecentorum ſummam expleuit. Traditumq́; inde fertur, ut in Senatum uocarentur qui patres, quiq́; conſcripti eſſent: conſcriptos uidelicet in nouum Senatum appellabant lectos.

Officium cõſcripti, Id eſt Senatoris officiũ. Hora. in Arte 64.

Virorum ueterum conſcripta. Ouid. 5. Triſt eleg. 4.11.

Conſcriptio] (συγγραφή, Verbale. Cic. pro Cluentio 151. Eiuſdem amentiæ falſæ cõſcriptiones quæſtionum, ex eodẽ furore etiam illa conſcelerata exectio linguæ.

Conſeco] conſecas, pen. cor. conſecui, conſectũ, (διατεμέω,) conſecare, Idem quod ſecare. Plin. lib. 36. cap. 26.4. Acies tanta quacunq́;, ut citra ullum ſenſum ad oſſa conſecet quicquid afflauerit corporis.

Membra conſecare. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9.7.

Conſecare minutatim. Varro 3. de Re ruſt. cap. 10.5.

Conſecare in tenues membranas. Plin. lib. 30. cap. 4.2.

Conſectio] Verbale, (διατέμησις,) ut Conſectio arborum, Cic. 2. de Nat. deor. 227. Arborum autem conſectione, omniq́; materia & culta, & ſylueſtri, partim ad calfaciendum corpus igni adhibito, & ad mitigandũ cibum utimur, &c. Idem 1. de Diuin. 189.

Conſecro] conſecras, pen. cor. (καθιερόω, ἐνθειάζω,) conſecrare, eiuſdem ſignificationis cum ſacro, quod eſt deo, dico, & ſacrum facio. Plin. de Viris illuſtrib. 2.b, Spolia opima Ioui Pheretrio in Capitolio conſecrauit. Cic. 2. Tuſcul. Quaſi addicti & conſecrati. Horat. 4. Carm. ode 8.6.

Conſecrare & publicè dedicare. Cic. 2. de Nat. deor. 113.

Dare, donare, dicare, cõſecrare Ioui Opt. Max. Ci. 6. Ver. 59.

Nomine alicuius dei aut deæ aliquid conſecrare. Cicero 2. de Natura deor. 95.

Aedes, terram, aram conſecrare. Cic. de Aruſp. reſp. 97.

Conſecrabantur ædes, non priuatorum domicilia, ſed quæ ſacræ nominantur: cõſecrabantur agri, nõ ita ut noſtra prædia, ſiquis uellet ut, ſed Imperator agros de hoſtibus captos conſecraret. ſtatuebantur aræ quæ religionẽ afferrent, ipſo ſi loco eſſet conſecratæ.

Ars curandi tuendiq́; corporis, atq́; eius utilitas, deorũ immortalium inuentioni cõſecrata. Cic. 3. Tuſc. 1. Id eſt adſcripta.

Bellum nullam niſi ob aliquam utilitatẽ quam ex ea caperent, conſecraſſe irridentur Aegypti. Cic. 1. de Nat. deor. 140.

Propter beneficium conſecrarunt belluas barbari. Cicero 1. de Natura deorum 141.

Bona alicuius cõſecrare, foculo poſito in roſtris, adhibitoq́; tibicine. Cic. pro Domo ſua.

Verbis ſolennibus bona cuiuſdam conſecrare. Idem ibidem.

Cõſecrare delubra alicui deo, aut deæ. Ci. 3. de Nat. deor. 127.

Domum Cereri conſecrare. Cic. de Aruſp. reſp. 96.

Martis manubias Muſis conſecrare. Cic. pro Archia 20.

Simulachra conſecrare. Cic. 3. de Nat. deor. 83. Ibid. lib. 1.83.

Conſecrare ſtatuã alicui. Cæſar 3. bel. Ciui. 416.

Conſecrare, deo dedicare, atq́; ob id inuiolatum manere, duraréq́; perpetuum. Cicero ad Atticum, libro 12.24.16. Sed ineunda nobis ratio eſt quemadmodum in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate (ſi modo extabunt) illud quaſi conſecratum remanere poßit.

Auguſtè ſanctéq́; aliquem conſecrare. Cic. 2. de Nat. deor. 89.

Ex hominum genere aliquos conſecrare. Cic. 2. de Legib. 44.

Conſecrare aliquem, omnium genere monimentorum. Cic. ad Atticum, lib. 12.241.10.

Ad immortalitatem, & religionem, & memoriã carmina conſecrare. Cic. pro Milone 61.

Conſecrare memoriã nominis, pro Immortalem reddere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1.165. Quum amplißimis monimentis conſecrare uoluiſſes memoriam nominis tui.

Virorum fortium memoriam honore deorum immortalium conſecrare. Cic. 3. de Nat. deor. 67.

Pro patria mori, ei nos totos dedere, & in ea noſtra omnia ponere, & quaſi conſecrare debemus Cic. 2. de Legib. 9.

Origines ſuas conſecrare. Liuius in præfatione, Et ſicui populo licere oportet conſecrare origines ſuas, & ad deos referre authores, &c.

Virtutes alicuius conſecrare, & in numero deorum collocare. Cic. Quin. fratri, lib. 1.1.46.

Vocabula conſecrare. Cic. 2. de Nat. deor. 88.

Memoria & literis magnitudinem ingenij alicuius conſecrare. Cic. 5. Tuſc. 16.

Addictus & conſecratus certis & conſtitutis ſententijs. Cicero 2. Tuſculan. 8.

Alicui conſecratum eſſe, Id eſt deuotum eſſe. Cicero de Aruſp. reſpon. 6. Budæus.

Campus Conſularibus auſpicijs cõſecratus. Cic. 4. in Catil. 73.

Delubra ſanctißimis religionibus conſecrata. Cic. 2. Verr. 9.

Honorem hominis deorum religione conſecratum non uiolare. Cic. 4. Verr. 36.

Locus conſecratus cui opponitur Locus profanus. Cicero in Part. 21.

Inſtituto maiorum mens, fides, uirtus, concordia conſecratæ. Cic. 2. de Nat. deorum 113.

Opinio in aliquo conſecrata. Cic. pro Seſtio 126.

Solennis comitiorum precatio Conſularibus auſpicijs conſecrata. Cic. pro Muræna 1.

Conſecrata omnium religione. Cic. 1. Tuſc. 51.

Tempeſtates ritibus Populi Romani conſecratæ. Cicero 3. de Natura deorum 70.

Conſecratio] Verbale, (καθιέρωσις,) Cic. pro Domo ſua 82. Quæ tua fuit conſecratio?

Legitima bonorum conſecratio. Cic. de Aruſp. reſp. 95. Sin iſta conſecratio legitima eſt, quid eſt quod profanum in tuis bonis eſſe poſſet? An conſecratio nullum habet ius, dedicatio eſt religioſa?

Conſecraneum] (συνιέρωτον,) idem quod cõſecratum, Vocabulum in caſtris repertum, qualia ſunt conterraneũ, commilitaneum, militaneum, ſuffaraneum, limitaneum. Iulius Capitolinus in concione quadam Maximini Cæſaris, Cõmilitones, inquit, ſacrati, imò uerò conſecranei. Alio loco, Nullam ciuitatem æquè militaneam eſſe dixit.

Conſectarium, Conſector] Vide Conſequor.

Conſemineus] Adiectiuum, (ὁμόσπορος,) ut Conſemineæ uineæ, in quibus aceruatim multa ſemina uitiũ cõfuſa ſunt, nec proprijs generibus diſtincta. Colum. lib. 3. cap. 21. Idq́; in uineis non conſemineis obſeruari difficile eſt. Idem li. 11. cap. 2.63. Syluam ſiquis barbaricam, id eſt, conſemineã uelit facere. Hoc eſt, uarijs arborum generibus conſitam.

Conſeminalis] & hoc conſeminale, penu prod. (ὁμόσπορος,) Idem. Colum. lib. 12. cap. 45.5. Propter quod etiam conſeminalium uinearum non tam eſt firmum uinũ, quàm ſi per ſe ſyncerum amineum, uel apianum, aut etiam fecinũ condideris. Conſeminales uineas appellat, quæ ex uarijs ſurculorum & plantarum generibus conſitæ ſunt, nempe acidas, acerbas, dulces uuas ferentibus.

Conſeneſco] conſeneſcis, conſenui, (γηράσκω,) conſeneſcere, Senem fieri. Plaut. Capt. 4.31. Maceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer. Idem Rud. 30.15. Cic. 2. Tuſcul. 8. Atq́; oratorum quidem laus ita ducta ab humili uenit ad ſummũ, ut iam (quod natura fert in omnibus ferè rebus) cõſeneſcat, breuiq́; ad nihilum uentura uideatur.

Cum cognomine conſeneſcere. Cic. Attico, lib. 2.28.2.

Carina conſenuit. Propert. lib. 3. eleg. 7.8.

Nemus conſenuit. Claud. epig. 2.4.

In armis conſeneſcere. Horat. 3. Carm. ode 5.2.

In cõmentarijs Rhetorum conſeneſcere. Quint. lib. 3. c. 8.46.

Conſeneſcere in exilio. Liu. 5. bel. Maced. 133. Sic apud Plinium, lib. 33. cap. 1.15.

In patria conſenuiſſe placuit. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7.3.

Conſeneſcere ſub armis. Liu. 2. bel. Maced. 9.

Conſeneſcere mœrore & lacrymis. Cic. pro Cluentio 10.

Conſenuerunt uires atq́; defecerunt. Cic. de Senec. 26.

Nullo aduerſario conſeneſcere. Cic. Attico, lib. 2.38.2.

Conſentio] conſentis, conſenſi, conſenſum, (ὁμονοέω, συμφωνέω, σύμφημι,) conſentire, Conuenire. Cice. 7. Verr. 15. Seruos, quos ipſe cum cõſilio belli faciendi cauſa conſenſiſſe iudicauit, eos ſine cõſilij ſententia, ſua ſponte, omni ſupplicio liberauit.

Conſentire & Pugnare, contraria. Cic. 3. de Finib. 15. Ratio enim noſtra conſentit, oratio pugnat.

Omnes honeſtates ciuitatis, omnes ætates, omnes ordines unà conſentiunt. Cic. pro Seſtio 94.

Vna & mente & uoce conſentire. Cic. 1. Phil. 16. Idẽ 4.156.

Vno ore omnes de utilitate amicitiæ conſentiunt.

Conſentio tibi. Cic. 4. Acad. 96.

Conſentire ſibiipſi. Cic. 1. Off. 9.

Superioribus iudicijs conſentire. Cic. pro Cluent. 46.

Naturæ conſentire, finis bonorum eſt Stoicis. Ci 2. de Fin. 60.

Perſonis, tẽporibus, locis quæ narrantur, conſentiunt. Cicer. in Part. 19.

Principijs cõſentiant exitus. Cic. Bruto lib. 11.5.6.

Conſenſit Senatus bellum, pro Sciuit. Liuius.

Studijs alicuius conſentire. Horat. 1. Epiſt. 19.13.

Conſentire ad. Cic. ad Atticum, lib. 5.106.4. Expedito ad mutandum locum paruo exercitu, ſed ut ſpero, ad beneuolentiam erga nos conſentiente.

Conſentire cum. Cic. in Academ. Apparet enim iam cor cum oculis conſentire.

Mentes atq́; ſententiæ aliquorum cum uoluntate alicuius conſentiunt. Cic. pro Muræna 1.

Conſentit uultus cum oratione. Cæſar.

Conſentire cum aliquo de re aliqua. Cic. 4. Acad. 236.

Secum conſentire & ſibi conſtare, Idem. Cic. de Vniuerſit. 10.

Conſentire de. Cic. de Amic. 71. Vna eſt enim amicitia in rebus humanis, de cuius utilitate omnes uno ore conſentiunt.

De laudibus alicuius omnium fama conſentit. Cic. de Sene. 57.

De aliquo aliquid conſentire. Cic. 2. de Fin. 184.

Eis quæ de Fabio Caninioq́; acta ſcribis, ualde conſentiunt. Cic. Attico, lib. 7.123.5.

In eum omnes illud conſentiunt elogium. Cic. de Senect. 57.

Conſentire inter ſe. Cic. 1. Off. 139. Et delectat hoc ipſo, quòd inter ſe omnes partes cum quodam lepore conſentiunt.

Conſentire magna conſpiratione amoris. Cic. 1. de Fin. 100.

Aſtrum noſtrum conſentit incredibili modo. Horat. 2. Carm. ode 17.5. Horoſcopos ſuos ſimiles eſſe, & inter ſe aſſerit conuenire. Acron.

Conſentio, cum infinitiuo. Cic. 1. de Lege Agraria 9. Si conſenſerint poſſeſſores non uendere, quid futurum eſt?

Conſenti in imperatiuo. Cic. Attico, lib. 16.339.10. Conſenti in hac cura, ubi ſum, ut me expediam.

Conſenſum eſt. Quint. lib. 9. cap. 1. Inter plurimos, quod ſciam conſenſum eſt, duas eſſe eius partes.

Conſentiens] Participium. (ὁμονοῶν,) Cicer. de Diuinat. 178. Animorum conſentientium multitudine completum eſſe mundum.

Hominum conſentiente authoritate contenti ſimus. Cicer. 1. de Diuinat. 142.

In retinenda libertate conſentiens ciuitas. Cic. Bruto 15.6.

Ad incolumitatem mundi conſentiens coagmentatio naturæ. Cic. 2. de Nat. deor. 178.

Conſentiens, conſpirans, continuata tanta rerum cognatio. Cicer. 2. de Nat. deor. 29.

Conſiliũ uitæ conſentiens & penè conſpirans. Cic. 5. Tuſ. 103.

Coniunctũ aliquid & conſentiẽs habẽt ſtellæ. Cic. 2. de Diuin. 133.

Conſentiens fama de aliquo. Cic. de Senect. 57.

Motus cũ uerbis ſententijsq́; cõſentiẽs. Cic. de Claris Orat. 73.

Tam conſentientibus mihi ſenſibus nemo eſt in terris. Cice. Attico, lib. 4.85.15.

Conſentiens uirtutibusq́; reſpondens uita. Cic. 5. de Finib. 118.

Conſenſus] Participium, (ὁμολογηθείς,) Gellius lib. 15. c. 26. Syllogiſmus eſt oratio, in qua ſenſis quibuſdam & conſeßis, aliud quid, quàm quæ conceſſa ſunt, per ea quæ conceſſa ſunt, neceſſario conficitur.

Conſenſus, huius conſenſus, (ὁμόνοια,) Cic. 3. de Natur. deorum 37. Itaq́; illa mihi placebat oratio de conuenientia conſenſuq́; naturæ.

Conſenſus æui. Plinius lib. 14. cap. 6.11.

Conſenſus & diſſenſus. Claud. de bello Gildon. 61.
- diſſenſus acerbus, Et grauior conſenſus erat.

Concentus atq́; conſenſus. Cic. 2. de Diuinat. 50. Qua ex coniunctione naturæ, & quaſi concentu, atq́; conſenſu, quam συμπάθειαν Græci appellant, &c.

Mirus quidam omnium quaſi conſenſus doctrinarum concentusq́;. Cic. 3. de Orat. 13.

Conſenſus in eo mortalium. Plin. lib. 2. cap. 2.

Omnium conſenſus, naturæ uox eſt. Cic. 1. Tuſ. 54.

Diuulſus ordinum conſenſus. Cic. de Aruſp. reſp. 56.

Omniũ ordinũ cõſenſus, gratiarũ actio, gratulatioq́;. Cic. Bruto 3.3.

Se tueri conſenſu ſignantiũ. Quint. lib. 5. cap. 7.23.

Conſpiratio conſenſuſq́; uirtutum. Cic. 5. de Finib. 118.

Magnus inter aliquos conſenſus. Cic. 4. Phil. 160.

Pius conſenſus. Seneca Octau. 8.10.

Omniũ cõſenſu ad eũ defertur imperiũ. Cæſ. 7. bel. Gal. 14.

Vno conſenſu iuncta & continẽs natura. Cic. 2. de Diuin. 48.

Defendere aliquid conſenſu. Quint. lib. 1. cap. 5.10.

Complecti alterius conſenſum. Vide Complector.

Merere omnium conſenſum. Quint. lib. 5. cap. 1. 4.

In conſenſum uertere. Tacit. in lib. de German. moribus.

Conſenſio] (σύμφρασις, συμφωνία, ὁμολογία,) Verbale. Cic. de Reditu ſuo, Tanta conſenſione Italiæ. Idem ad Caßium, lib. 12. 5. 8.

Aperta conſenſio ciuitatum. Tacit. lib. 3.

Omnium gentium conſenſio in omni re lex naturæ putãda eſt. Cic. 1. Tuſcul. 48.

Conſenſio Magiſtratus de aliquibus. Cic. Poſt reditum 34.

Omnia hæc quæ ſuprà & ſubter, unum eſſe, & una ui atq; una conſenſione naturæ conſtricta eſſe ueteres dixerunt. Cicer. 3. de Orator. 12.

Vniuerſorum nec uoluntatis nec ſermonis conſenſionem maiorem unquam fuiſſe. Cic. Attico, lib. 2. 38. 2.

Voluntatum, ſtudiorum, ſententiarum ſumma conſenſio. Cicer. de Amicitia 4.

Conſenſiones factæ. Cic. 7. Verr. 7. Quid igitur? nulline motus in Sicilia ſeruorum Verre Prætore? nullæ ne cõſenſiones factæ eſſe dicuntur?

Conſenſio firma. Cic. 1. de Nat. deor. 63.

Societatis & ſceleratæ conſenſionis aliquorum fides quò eruperit uides. Cic. Attico, lib. 10. 195. 2.

Conſentaneus] Adiectiuum, (σύλογος,) Conueniens. Cic. 5. de Finib. 108. Itaq; omnis honos, omnis admiratio, omne ſtudium ad uirtutem, & ad eas actiones, quæ uirtuti ſunt cõſentaneæ refertur.

Actiones conſentaneas motibus uoluntarijs, conatibus, & appetitionibus mundi adhibet natura. Cic. 2. de Nat. deor. 83.

Argumenta conſentanea & diſſentanea. Cic. in Partit. 5.

Diuiſio conſentanea. Quint. lib. 6. 3. 73.

Conſentaneum his temporibus literarum genus. Cicer. ad Nigidium, lib. 4. 13. 2.

Leges dare conſentaneas. Cic. 2. de Legib. 38.

Conſentaneus ſibi. Cic. 1. Off. 10.

Excellentiæ hominis conſentaneum, in eo, quo natura eius à reliquis animantibus differt, id decorum eſt. Cice. 1. Off. 135. Definitio Decori.

Obſcura ſomnia minimè conſentanea ſunt maieſtati deorum. Cic. 2. de Diuinat. 200.

Naturæ conſentaneum. Cic. 1. Off. 136.

Aptum eſſe conſentaneumq; tempori & perſonæ. Cic. in Orat. 40. Definitio eſt uerbi Decere.

Conſentanea mors uitæ ſanctiſsimè actæ. Cice. 9. Philipp. 267.

Cum re aliqua conſentaneum. Cic. Appio, lib. 3. 6. 6.

Conſentaneũ cuiq; & conſequẽs quid ſit, perſpicere. Ci. 2. Off. (24.

Ex conſentaneis, & præcurrentibus, & repugnantibus argumenta ducuntur. Cic. 2. de Orat. 92.

Conſentaneum eſt, abſolutè. Cic. 2. de Natur. deor. 59. Quare quũ in æthere aſtra gignantur, conſentaneum eſt in his ſenſum ineſſe & intelligentiam.

Non id ſpectandum eſt quid dicat, ſed quid conſentaneum ſit ei dicere. Cic. 3. Off. 161.

Non eſt conſentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui inuictum ſe à labore præſtiterit, uinci à uoluptate. Cic. 1. Off. 97.

Conſepio] conſepis, penult. product. conſepſi, conſeptum, (συμφράττω,) conſepire, Idem quod ſepire. Cic. 2. de Senec. 54. Cæteris in rebus comem erga Lyſandrum atq; humanum fuiſſe, & ei quendam conſeptum agrum & diligenter conſitum oſtendiſſe.

Conſeptum] huius conſepti, (φράγμα, περίφραγμα,) Colum. lib. 1. cap. 4. Difficiliora enim conſepta, non ſolum pluris ædificabimus, ſed etiam impenſis maioribus, tuebimur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 13. 2. Conſeptum etiam fori dixit Quint. lib. 8. 12. pro ipſis cancellis.

Conſequor] pe. corr. conſequeris, conſequutus ſum, (σωνέπομαι, συνακολουθέω,) conſequi, Cominus ſequi, quod Barbari dicunt à prope. Cæſar 8. bel. Gal. 101. Conſequuntur equites noſtri, ut erat præceptum. Terent. Heaut. 2. 3. 36.

Maiores conſequi non poſſe. Cic. de Claris Orat. 121.

Rem res conſequitur. Cic. de Fato 14.

Cauſam plerunq; conſequitur res. Cic. 1. de Diuinat. 205.

Continuò conſequi. Plaut. Amph. 9. 20.

Conſequi propè. Plaut. Rud. 23. 11.

Conſequi, datiuo iunctum. Plaut. Pœn. 16. 19. Idem Amph. 8. 4. Ita dis placitum, uoluptati ut mœror comes cõſequatur.

Aetate aliquem conſequi. Cic. de Claris Orat. 30.

Conſequi gradu uocem. Plaut. Rud. 6. 18. Conſequamur gradu uocem, ubi es? P. ecce me, adi contra.

Conſequi aliquem, pro eo, quod eſt Inſequendo ad eum peruenire. Cic. ad Atticum, Quamobrem te oro des operam, ut me ſtatim conſequare. Idem 2. in Catil. 29. Aurelia profectus eſt: ſi accelerare uolent, ad ueſperum conſequentur.

Curſu feras conſequi. Senec. Hipp. 2. 6.

Cõſequi aliquẽ itinere. Cic. ad Attic. lib. 8. 161. 4. Non eſt nobis cõmittendũ, ut ad has XIIII. cohortes, quas dubio animo habeo, hoſtis accedere, aut in itinere me conſequi poſsit.

In itinere aliquem conſequi. Cn. Magnus Marcello & Lentulo, in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 161. 4.

Ad ueſperam aliquem conſequi. Cic. 2. in Catil. 29.

Pedibus aliquem conſequi. Ouid. 9. Metam. 26.

Aliquem certamine conſequi, Vincere. Virg. 5. Aeneid. 98.

Cõſequi, (ἐκβαίνειν,) Sequi, id eſt, euenire & procedere. Terẽt. Heau. 1. 2. 34. Verùm ubi animus ſemel ſe cupiditate deuinxit mala, Neceſſe eſt Clitipho conſilia conſequi cõſimilia.

Annus qui conſequitur. Cic. pro Muræna 79.

Conſequi uidetur ut doceamus, etc. Author ad Heren. li. 2. 60.

Proximo, altero, tertio, deniq; reliquis conſequutis diebus. Cic. 1. Philipp. 23.

Conſequuntur magni dolores eos, qui ratione uoluptatem ſequi neſciunt. Cic. 1. de Finib. 49.

Libertatem pax conſequebatur. Cic. 1. Philipp. 23.

Cõſequuta eſt mors matrẽ ex ægritudine. Terẽt. Phor. 5. 1. 23.

Silentium conſequutum orationẽ alicuius. Cic. 1. de Orat. 77.

Conſequuta tempora. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 1.

In tabulam magni riſus conſequebantur. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 6. Idem lib. 5. 2. 6. Mediocris quidem eſt riſus conſequutus, non in te, ſed magis in errorem mihi.

Conſequi, (τυγχάνειν, ἐπιτυγχάνειν,) per translationem, Adipiſci, & conficere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2. 11. Quod ad popularem rationem attinet, hoc uidemur eſſe conſequuti, ut nequid agi cum populo, aut ſaluis auſpicijs, aut ſaluis legibus, aut deniq; ſine ui poſsit.

Inueſtigare & conſequi aliquorum conatus. Cic. 2. Verr. 29.

Natura conſequitur ut communem utilitatem noſtræ anteponamus. Cic. 3. de Finib. 98.

Cum aliquo & ſine aliquo conſequuti aliquid. Cice. 1. Off. 85.

Per aliquem aliquid conſequi. Cic. Lent. lib. 1. 7. 34.

Animo aliquid conſequi. Cic. de Vniuerſit. 9.

Coniectura. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 4. Vide Conijcio.

Conſequi dicendo. Cic. pro Lege Manil. 1. Certè & ſiquid etiã dicendo conſequi poſſum, iis oſtendam potiſsimum, qui ei quoq; rei fructum ſuo iudicio tribuendum eſſe cenſuerunt.

Dictis omnia conſequi. Ouid. 15. Metam. 84.

Conſequi aliquid diligentia. Cic. 1. Verr. 21.

Intellectu conſequi. Vide Intelligo.

Memoria conſequi aliquid. Cic. 6. Verr. 50.

Conſequi aliquid nutu ab aliquo. Cice. Memmio, lib. 13. 1. 14.

Studio aliquid conſequi. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.

Aliquid uerbis, Exprimere. Cic. Cæſari iuniori, Extra uerò quãta & qualia ſint, uerbis conſequi non poſſunt.

Commodum. Quint. lib. 7. cap. 3.

Commodũ exercitatione corporis laborioſa. Cic. 1. de Fin. 50.

Dignitatem & gloriam conſequi. Cic. Lent. lib. 1. 5. 16.

Famam conſequi. Cic. Cælio, lib. 2. 10. 2.

Famam malignitatis conſequi. Plin. epiſt. 182.

Ampliſsimum fructum. Cic. pro Lege Manil. 1.

Omni cura & induſtria gloriã cõſequi. Cic. Lent. lib. 1. 7. 28.

Gratiam. Cic. 2. Off. 116.

Laudem. Plin. epiſt. 82. c. Cic. 2. Off. 64. Cõſequebare magnã laudem à ſummo uiro. Et ad Plancum, lib. 10. 10. 2.

Neminem ſapientiæ laudem & eloquentiæ ſine ſummo ſtudio, & labore & doctrina conſequi poſſe. Cic. 2. de Ora. 197.

Magiſtratum aliquem conſequi. Cic. pro Plancio 49.

Magnitudinem, multitudinemq; beneficiorum alicuius enumerare, aut conſequi non poſſe. Cic. Poſt reditum 3.

Opes quammaximas conſequi. Cic. 1. Off. 93.

Gratia non modò referẽda, ſed ne cogitanda quidẽ, nullã partẽ tuorum meritorum conſequi poſſum. Cic. Lent. lib. 1. 8. 13.

Potentiam conſequi. Cic. 3. Off. 109.

Præmium aliquod ſtudio conſequi. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 14.

Præſtantiam uirtutis, ingenij, fortunæ cõſequi. Cic. de Ami. 61.

Quæſtum. Cic. pro Lege Manil. 24.

Scientiam conſequutum eſſe. Cic. pro Domo ſua 90.

Erga ſe ſtudium alicuius, alterius commendatione conſequi. Cicero Bruto, lib. 13. 13. 5.

Glorioſam uictoriã ex Reip. cauſa conſequutus. Cice. pro Cæl. (13.

Vitium. Quint. lib. 8. cap. 2.

Voluptates conſequi. Cic. 1. de Fin. 52.

Conſequi aliquem in Prætura. Plin. epiſt. 136. Ille me in tribunatu liberorum iure præceßit: ego illum in Prætura ſum conſequutus.

In libro ſuo aliquem conſequi. Cic. 1. de Nat. deor. 60.

Inſtitutum ſuum conſequi. Cic. 1. Off. 163.

Morem aliquem. Cic. 2. de Leg. 30.

Conſequens] pe. cor. (συνακολουθῶν,) Part. Cic. de Senè. 17. Sed memoriã illius uiri excipient oẽs anni conſequẽtes.

Spe eriguntur cõſequẽtis ac poſteri tẽporis. Cic. 1. de Fi. 102.

Rerũ conſequentium ſignificationẽ quærere. Ci. 2. de Diu. 65.

Conſequens apud Ciceronem in Partit. Rhetor. 11. pro eo quod bene cohæret, Vt in ſimplicibus uerbis, quod non eſt Latinum: ſic in coniunctis, quod non eſt conſequens, uituperandum eſt.

Eſt conſequens. Vlpianus in L. Huic ſcripturæ. ff. Ad Legem Aquiliam, Huic ſcripturæ conſequẽs eſt dicere, ut ſi ante, etc. Africanus in Lege, Qui uſumfructum. ff. De uſufructu, & quemadmodum quis utatur, & fruatur, Cui illud quoq; cõſequens eſt, ut ſi ipſe, &c.

Hoc probato conſequens eſt, &c. Cic. 5. Tuſcul. 29.

Quoniã ſcriptũ eſt à te de optimo Reip. ſtatu conſequens eſſe uidetur, ut ſcribas tu idem de legibus. Cic. 1. de Leg. 21.

Conſequens, abſolutum. Cic. 1. Off. 19. Homo autem qui rationis eſt particeps, per quam conſequentia cernit.

Conſequentia & conſentanea ſuperiobus. Cic. 3. de Fin. 100.

Conſequentia & repugnantia uident philoſophi acuti. Cic. 2. de Diuinat. 222.

Contrariorum contraria ſunt conſequentia. Cic. 5. Tuſcul. 72.

Argumenta ex conſequentibus. Cic. in Partit. 4.

Declarantibus conſequentia ſignis futura præſentit homo. Cicero 1. de Diuinat. 206.

Reprehendere conſequentia, quum prima conceſſeris, placere non ſolet. Cic. 5. Tuſcul. 36.

Conſequens, Nomen, (ἑπόμενον,) Cic. 4. de Finib. 111. Quum conſequens aliquod falſum ſit, illud cuius id conſequens ſit, non poſſe eſſe uerum.

Conſequentia] conſequentiæ (συνέπεια,) Cic. 1. de Diuin. 208. Qui curſum rerum euentorumq; conſequentia diuturnitate pertractata notauerunt, &c.

Per conſequentiam ſignificatio fit, quum res quæ ſequuntur aliquam rem dicuntur, ex quibus tota res relinquitur in ſuſpẽcione. Author ad Herennium, lib. 4. 239.

Per cõſequẽtias aliquid facere. Vlpian. in L. Quod dicimus. ff. de auth. et cõſ. tut. Et L. Moris, poſt principiũ. ff. De pœnis.

Conſequenter] Aduerbium, (συνακολούθως,) Vlpian. in L. Sed & ſiquid. §. ultimo. ff. De uſufructu & quemadmodũ quis utatur & fruatur, Quibus conſequẽter fructuarius quidẽ acquirere fundo ſeruitutẽ nõ poteſt, retinere aũt põt.

Conſector] conſectaris, (διώκω, προσδιατρίβω,) conſectari, Frequentatiuum. Plaut. Pſeud. 20. 129. Angiporto hoc certum eſt cõſectarier. Pro conſectari. Cæſ. 6. bel. Gal. 221. Redeuntes equites, quos poſſunt, conſectantur, atq; occidũt.

Conuitijs conſectari aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 33. 2.

Debita conſectari. Cic. Attico, lib. 13. 181. 3.

Amare, conſectari & adipiſci qui uelit dolorem, neq; quiſquã eſt. Cic. 1. de Finib. 50.

Hoſtes conſectari & conficere. Cic. 2. de Inuent. 204.

Opes aut potentiam conſectari. Cic. 1. Off. 122.

Riuulos conſectari. Vide Riuulus.

Conſectari ſylueſtria ſecla ferarum. Lucret. lib. 5. 194.

Conſectari alicuius beneuolentiã largitione. Cic. 2. Off. 76.

Conſectari etiam minutiſsima. Plin. lib. 5. epiſto. 101. Vides ut Aratus minutiſsima etiam ſydera conſectetur, & colligat: modum tamen ſeruat.

Conſectari ſingula & colligere. Plin. in Paneg. 125.

Ac ne plura, quæ ſunt penè innumerabilia, conſecter, comprehendam breui. Cic. 1. de Orat. 18.

Conſectari aliquid. Plin. in Paneg. 71. Eadem iſta, quibus alios artibus aſſequutos uident, conſectantur.

Imitando conſectari aliquid. Cic. 2. de Orat. 51.

Puerile quiddam in hiſtoria conſectari. Cic. 1. de Legib. 11.

Vbertatem orationis conſectari. Cic. 3. de Finib. 29.

Tam uerè uerba conſectari, quàm rem. Cic. pro Cecinna 4.

Vitium aliquod de induſtria conſectari. Cic. 3. de Orat. 24.

Vmbras falſæ gloriæ conſectari. Cic. in Piſonem 44.

Conſectari aliquem. Terent. Eun. 2. 2. 18. Eſt genus hominum qui eſſe primos ſe omnium rerum uolunt, Nec ſunt: hos conſector, hiſce ego, &c.

Conſectari, Paßiue. Laberius, Vxorem tuam, & meam nouercam à populo lapidibus cõſectari uideo. Ex Priſciano, li. 8.

Conſectatio] Verbale, (δίωξις,) Pli. li. 14. c. 16. 10. Manifeſtum eſt ſuperuacuã generum conſectationem in numerũ.

Concinnitatis conſectatio. Cic. in Orat. 94.

Conſectator] à quo conſectatrix, pen. prod. (διωκτής,) Cicer. 3. Off. 161. Eſt enim temperantia libidinum inimica: libidines autem conſectatrices uoluptatis.

Conſectarius] Adiect. (συνεπόμενος,) Cic. 4. de Fin. 82. Illud uerò minimè cõſectariũ, ſed in primis hebes, illorũ ſcilicet nominum gloriatione dignam eſſe beatam uitã, quæ non poßit ſine honeſtate cõtingere, ut iure quiſquam glorietur.

Conſectarium] conſectarij, (συνεπόμενον,) Eſt argumentũ breuiter aſtrictum, ut ait Budæus. Cic. 4. de Fin. 79. Nunc uenio ad illa tua breuia, quæ conſectaria eſſe dicebas: & primum illud quo nihil poteſt eſſe breuius.

Stoicorũ conſectaria breuia & acuta. Cic. 3. de Finib. 41.

Conſecutio] (συνέπεια,) Verbale à conſequor. Cic. 1. de Finib. 58. Vt enim quum cibo & potione fames, ſitiſq; depulſa eſt,

ſa eſt, ipſa detractio moleſtiæ conſecutionem affert uoluptatis: ſic in omni re doloris amotio, ſucceſsionem efficit uoluptatis. Idem in Partit. 11. Conſecutionem uerborum, pro bene ordinato contextu, & collocatione poſuit.

Simplex concluſio ex neceſſaria conſecutione conficitur. Cice. 1. de Inuentione 61.

Afferre conſecutionem. Vide Affero.

Conſequuta, pro Impetrata, paſsiue. Varro, Veſtales inceſti cõpertas anſa petuntur incognita, conſequuta negliguntur. Ex Priſciano, lib. 8.

Conſero] conſeris, pen. corr. conſeui conſitum, (φυτεύω,) conſerere, Plantare ſiue ſeminare. Virg. 1. eclog. 15.
– en queis conſeuimus agros. Cic. 2. de Nat. deor. 197. Indus uerò, qui eſt omnium fluminum maximus, non aqua ſolùm agros lætificat & mitigat, ſed eos etiam conſerit.

Cõſerere agrũ generibus pomorũ, aut oleis. Col. lib. 2. c. 2. 20.

Conſerere agrum lupino aut faba. Col. lib. 2. cap. 2.

Sol lumine conſerit arua. Lucret. lib. 2. 43. Id eſt perfundit.

Baccho aliquem locum conſerere. Virg. 2. Georg. 7.

Conſerere leges, per tranſlationem. Cic. 1. Tuſc. 50. Ergo arbores feret diligens agricola, quarũ aſpiciet baccam ipſe nunquam. Vir magnus leges, inſtituta, Remp. conſeret.

Conſitus] pen. corr. Participium, (πεφυτευμένος,) ut Cæca mentis caligine conſitus. Catul. Argonaut. 42.

Conſitus ſenectute, per metaphoram pro Sene. Plaut. Menæch. 17. 3. Nam pernicitas deſerit, conſitus ſum ſenectute.

Conſitio] Verbale, (φύτευσις, φυτούργημα,) Ipſe conſerendi actus. Colum. lib. 5. cap. 3. 8. Quòd ſi inter quinos pedes conſitio fuerit, per longitudinem ordinis habebit ſemina XLIX. Idem lib. 4. cap. 3. de Vitibus, A primo ſtatim die conſitionis formanda.

Nec conſitiones modò delectant, ſed etiam inſitiones, quibus nihil inuenit agricola ſolertius. Cic. de Senec. 50.

Conſitor] pen. corr. Verbale, (φυτευτής,) Ouid. 4. Metam. Et cum Lenæo genialis conſitor uuæ.

Conſitura] conſituræ, pen. prod. (φυτεία,) Idem. Cic. de Repub. Quæ uidelicet ille non ex agri conſitura, quam cernebat, ſed ex doctrinæ indicijs interpretabatur. Ex Nonio.

Conſero] conſeris, pen. corr. conſerui, conſertum, (συμπλέκω,) conſerere, Miſcere. ut Conſerere prælia, id eſt, præliari & exercitus committere. Virg. 2. Aeneid. Multaq; per cæcam congreſsi prælia noctem Conſerimus. Liuius 5. ab Vrbe 162. Accenſis utrinq; animis, ad arma diſcurritur, & prælium conſeritur.

Bella conſerere. Valer. lib. 3. Argonaut. 7. Liuius. Et haud ignotas belli artes inter ſeſe, ſed expertas primo Punico conſerebant bello.

Conſerere certamen, pro Certare. Liuius 5. bel. Maced. 11.

Dextras conſerere. Stat. lib. 1. Syl. 6. 12. Val. li. 6. Argo. 108.

Diem nocti conſerere. Ouid. 3. Amorum, eleg. 5. 2.

Femur femori conſerere. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 6.

Latus lateri conſerere. Ouid. epiſt. 18. 28.

Manum conſerere, Pugnare. Cic. pro Muræna 17. Qui in legatione duxit exercitum, ſigna contulit, manum conſeruit, magnas copias hoſtium fudit.

Manum uel manu (ut nonnullis placet) cum hoſtibus cõſerere, quaſi manui manum admouere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 138. 2. Plin. de Viris Illuſt. 31.

Socias manus conſerere. Valer. lib. 3. Argonaut. 7.

Pugna conſeritur. Valer. lib. 6. Argonaut. 71.

Conſerere pugnam inter ſe. Liu. 2. bel. Maced. 38.

Conſerere pugnã ſeni, per tranſlationẽ. Plaut. Bacch. 20. 45.

Puppes conſertæ. Lucan. lib. 5. 142.

Tela conſerere. Valer. lib. 3. Argonaut. 25.

Telis conſertis agmina iungere. Valer. lib. 6. Argonaut. 37.

Verba conſerere. Stat. lib. 2. Syl. 1. 2.

Cunſertus] Participium, (συμπλεκόμενος,) Fab. lib. 5. cap. 10. Vt ſunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis conſertus eſt. Id eſt, contextus.

Conſertus & intextus alicui rei. Liuius 1. Decad. lib. 7.

Ex iure manu conſertus. Cicer. 1. de Orat. 22. Multisq; præeſſem, qui aut interdicto, tecum contenderent, aut te ex iure manu conſertum uocarent, quòd in alienas poſſeſsiones tam temerè irruiſſes.

Arua cõſerta gentibus, Culta & habitata. Val. lib. 2. Arg. 125.

Bella conſerta bellis. Lucan. lib. 2. 89.

Hoſtes conſerti. Claud. 8. Paneg. 39.

Tegmen conſertum ſpinis. Virg. 3. Aeneid. Id eſt, illigatũ. Seru.

Conſerte] Aduerbium, (συμπεπλεγμένως,) Cicero de Fato 47. Si omnia antecedentibus cauſis fiunt, omnia naturali colligatione conſertè contexteq; fiunt.

Conſertor] Verbale, (συμπλεκτής,) Pli. li. 33. c. 1. 8. Quòd ſi impedimentũ potuit in ea aliquod intelligi, etiã conſertoris uſu argumẽtũ eſt, maius in læua fuiſſe, qua ſcutũ rapitur.

Conſerratus] pen. prod. (πριονωτὸς,) Adiectiuum à ſerra deductum. Plin. lib. 11. cap. 37. 2. Sed ſpectatiſsimum inſigne gallinaceis, corpore conſerratum: nec carnem id eſſe, nec cartilaginem, nec callum iure dixeris, ſed peculiare. Id eſt, in modum ſerræ factum. In emendatioribus codicibus legitur corporeum ſerratum.

Conſeruo] conſeruas, (διασώζω, συντηρέω,) conſeruare, Notæ ſignificationis. Plin. lib. 15. ca. 30. 9. Conſeruari alitem & ſobolem iuſſere Aruſpices.

Conſeruare & retinere Reipub. cauſa ius Augurum. Cicer. 2. de Diuinat. 114.

Tueri & conſeruare. Cic. 6. Verr. 124.

Conſeruare incolumem. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 13. 6.

Conſeruare fidem. Cic. 5. de Finib. 113.

Ordinem conſeruare. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 1.

Conſeruare iuſiurandum, apud eundem de Off. lib. 3. 136.

Erga aliquem uoluntatem priſtinam conſeruare. Metellus Ciceroni, lib. 5. 3. 3.

Mortui uoluntatem conſeruare. Cic. 3. Verr. 87.

Conſeruare & notare tempora. Cic. in Orat. 65.

Conſeruare aliquem quod uulgus Præſeruare dicit. Cic. ad Brutum, lib. 11. 22. 2. Peto à te maiorem in modum, uel humanitatis tuæ, uel mea cauſa, ut eum authoritate tua quæ plurimum ualet, conſeruatum uelis.

Ab omni periculo conſeruare. Cic. Antequam iret in exiliũ 8.

Beneuolentiam conſeruare. Cic. Appio, lib. 3. 7. 19.

Genus conſeruare. Lucret. lib. 2. 142.

Libertatem populi conſeruare. Cic. ad Brutũ, lib. 11. 7. 2.

Maieſtatem Pop. Romani comiter conſeruare. Vide Comis.

Patriam cõſeruare, Defendere & tueri. Cic. in Somnio Scip. 8.

Pudice conſeruare puerum alicui. Catul. epig. 15. 1.

Conſeruare ſe. Terent. Heaut. 4. 1. 45.

Memoriam alicuius rei conſeruare. Cic. Figulo, li. 4. 13. 22.

Memoriæ teſtimonio cõſeruare aliquid. Cic. 11. Phil. 315.

Vires conſeruare. Plin. li. 11. c. 54. 1. Hoc eſt, integras ſeruare.

Voluntatem alicuius conſeruare. Cic. 3. Verr. 87.

Conſeruare rem ſuam. Terent. Adelph. 5. 3. 27.
Eandem illam rationem antiquam obtine:
Conſerua, quære, parce. Cic. 2. Off. 127. Res autem familiaris quæri debet ijs rebus, à quibus abeſt turpitudo: conſeruari autem diligentia & parſimonia, ijſdem etiã rebus augeri.

Saluum conſeruari. Cic. 3. in Catil. 69.

Conſeruatus] pen. prod. Participium, (διασωθεὶς,) Cicer. Lentulo, lib. 1. 9. 45. Illud quidem certè noſtrũ conſiliũ in re laudan-

re laudandũ eſt, quòd meos ciues, & à me cõſeruatos, & me ſeruare cupiẽtes, ſpoliatos ducib. ſeruis armatis obijci noluerim.

Salus populi cõſeruata per aliquẽ. Cic. Poſt red. 25.

Nomen aliquod retentum atque conſeruatum. Cicer. pro Rege Deiot. 26.

Conſeruator] pen. prod. (σωτήρ,) Verbale. Cic. pro Seſtio, Optimatũ principes, authores & conſeruatores ciuitatis.

Conſeruator & Oppugnator, contraria. Cic. Antequam iret in exil. 6. Vtrum ut cuſtos accipiar, an ut proditor excludar? ſi ut conſeruator, ueſtra erit ignominia: ſi ut oppugnator, præciſa erunt omnia.

Cuſtos & conſeruator imperij. Cic. pro Seſtio 45.

Conſeruatorem & parentem urbis Ciceronem nonnulli dixerunt. Cic. Attico, lib. 9. 181. 5.

Patriæ conſeruator. Cic. de Aruſp. Reſp. 54.

Reip. conſeruator. Cic. pro Domo ſua 21.

Conſeruatrix] pen. prod. (σώτειρα,) Verbale. Cic. 4. de Finib. 25. Omnis natura uult eſſe conſeruatrix ſui, ut & ſalua ſit, & in genere conſeruetur ſuo.

Conſeruatio] (συντήρησις,) Aliud uerbale. Ci. 1. Of. 183. Et ſi attentos animos ad decori conſeruationem tenebimus.

Aequalitatis conſeruatio. Cic. 1. de Orat. 93.

Bonorum conſeruatio. Quint. lib. 5. cap. 10. 24.

Perceptio & conſeruatio fructuum ſine hominum opera nulla eſſe potuiſſet. Cic. 2. Off. 15.

Conuenientia conſeruatioq; naturæ. Cic. 1. Off. 140.

Conſeruatio officiorum. Cic. 2. de Finib. 159.

Conſeruus] conſerui, (σύνδουλος,) Qui cum alio eidem domino ſeruit. Terent. Adelph. 3. 3. 70. Conſeruis ad eundem illis præcipio modum. Cic. ad Caſsium, lib. 12. 3. 6. O rem miſeram: dominum ferre non potuimus, conſeruo ſeruimus? Vlpianus in L. Sed ſi damnum titulo de peculio, Planè ſi conſeruus dederit damnum, uel ſurripuerit, in peculium uidebitur haberi.

Princeps conſeruorum. Cic. in Parad. 46.

Conſerui & diſcipuli. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 7.

Conſerua] huius conſeruæ, (συνδούλη,) Terent. Eunu. 2. 3. 74. – ſumma forma ſemper conſeruam domi Vidcbit. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 5.

Conſeruabus. Scæuola in L. prædia. §. 1. ff. de inſtr.

Conſeruitiũ] huius conſeruitij, (συνδουλεία,) Plau. Capt. 5. 52. Perq; cõſeruitiũ cõmune, quod hoſtica euenit manu.

Conſeſſus] Vide Conſideo.

Conſideo] conſides, pen. corr. conſedi, conſeſſum, (συγκαθέζομαι,) conſidere, à con & ſedeo, Significat ſimul ſedere. ſine motu eſt. Virg. eclog. 9. 37. Dicite, quandoquidem in molli conſedimus herba. Cic. de Senec. 59. Qui legati quum eſſent, certo in loco conſederant.

Tuto conſidere in aliquo loco. Cic. Attic. lib. 5. 106. 4.

Iudices conſederunt. Cic. Attico, lib. 1. 11. 5.

Conſidere apud aliquem locum. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 4.

Quum quinq; cohortes ſine legato, ſine Tribuno militum, deniq; etiam ſine Centurione ullo apud Philomelum conſediſſent, reliquus exercitus eſſet in Lycaonia.

In pratulo conſidere. Cic. de Claris Orat. 12.

Eodem in ſpacio conſidere. Cic. 4. Acad. 19.

Conſidere in ſolitudinibus. Cic. M. Cælio, lib. 2. 15. 18.

Conſidere inter ulmos. Virg. eclog. 5. 1.

Conſidere ſub ilice. Virg. 7. eclog. 1.

Conſedit in mente iuſtitia. Cic. 1. de Finib. 78.

In mediocritate conſidere. Cic. in Orat. 51. Vbi de mediocri genere quodam orationis loquitur.

Conſidere in ocio. Cic. ad Attic. lib. 2. 19. 2.

Conſedit utriuſq; in quæſtura nomen. Cicer. pro Muræna 16.

Cõſedit utriuſque nomen in quæſtura. Nullum enim nobis ſors campum dedit, in quo excurrere uirtus, cognoſciq; poſſet.

Conſedit terra. Liuius de bello Maced. In Veliterno agro terra ingentibus cauernis conſedit, arboresq; in profundum exhauſtæ. Conſedit dixit, pro Deſedit.

Conſeſſor] Verbale, (σύνεδρος,) Qui unà cum alio ſedet. Liuius 4. bel. Maced. 198. Cur diues pauperem conſeſſorem faſtidiret. Cic. 2. ad Atticum, lib. 2. 30. 2. Præclarum ſpectaculum mihi propono, modò te conſeſſore ſpectare liceat.

Conſeſſor, conuiua, contubernalis alicuius. Cic. pro Flacco 19. Ne accuſatoris conſeſſoribus, cõuiuis, contubernalibus, etc. ciuem ac ſupplicem ueſtrum dederitis.

Conſeſſor & colluſor. Vide Conluſor.

Conſeſſus] huius conſeſſus, (συνεδρία, συνέδριον,) Non eſt conſeſsio, ſed homines uno in loco conſidentes, inquit Valla lib. 4. cap. 2. Cic. de Senec. 59. Quibus quum à cuncto conſeſſu plauſus eſſet multiplex datus, dixiſſe ex eis quendam, Athenienſes ſcire quæ recta eſſent, facere nolle. Idem 1 Tuſcul. 56. Frequens enim conſeſſus theatri, in quo ſunt mulierculæ & pueri.

Frequentia & conſeſſus aliquorum. Cic. pro Flac. 31.

Caueæ conſeſſus. Virg. 5. Aeneid. 67.

Implere conſeſſum clamoribus. Virg. 5. Aeneid. 67.

Luſtrare conſeſſum in equis. Virg. 5. Aeneid. 115.

Conſpectu conſeſſuq; iudicum commoueri. Cic. 3. Verr. 12.

Corona conſeſſus iudicum cinctus. Cic. pro Milone 1.

Populus uinctus ipſo conſeſſu, conſtrictus ſpectaculis, impeditus turba & anguſtijs. Cic. de Aruſp. reſpon. 20.

Conſidero] Vide Conſydero.

Conſido] conſidis, penul. prod. (ἐπικαθέζομαι, συνιζάνω,) præteritum à Sedeo mutuatur, conſedi, conſeſſum, conſidere, Cum motu eſt, de loco ad locum. Colum. li. 8. Neq; aut recumbat, aut conſidat. Plin. lib. 34. cap. 10. 6. Vſtum teritur mortario Thebaico, aqua pluuia lauatur, minore effectu: iterumq; adiecta largiore teritur, & dum conſidat, relinquitur. Cic. ad Atticum, lib. 5. 101. 1. Ante quàm alio loco conſedero, neq; longas à me, neq; ſemper mea manu literas expectabis.

Alpes conſidunt. Cic. de Prouin. Conſ. 27. Alpibus Italiã munierat antè natura, non ſine aliquo diuino numine, &c. quæ iã licet cõſidant, nihil eſt enim ultra illam altitudinem montiũ uſq; ad Oceanum, quod ſit Italiæ pertimeſcendum.

Conſidere & regnare in aliqua regione. Sil. lib. 15. 104.

Aruis aliquorum conſidere. Virg. 4. Aeneid. 8.

Ignis conſedit. Ouid. 13. Metam. 82.

Aliquo loco conſidere. Cic. Attico, lib. 5. 100. 1. 1.

Ardor animi conſedit. Ci. de Claris Ora. 47. Id eſt, ſedatus eſt.

Conſedit cura. Cic. de Claris Orat. 5.

Furor alicuius conſedit. Cic. 4. Acad. 155.

Vbi ira conſedit. Liu. 8. bel. Maced. 71.

Conſidere aula, pro In aula. Valer. lib. 8. Argon. 34.

Conſidere Cretæ, pro In Creta. Virg. 3. Aeneid. 33.

In labellis Platonis conſederunt apes. Cic. 1. de Diuinat. 133.

Perpetuis menſis conſidere. Virg. 7. Aeneid. 36. Id eſt (inquit Seruius) longis menſis ad ordinem exæquatis ſedentium.

Portu conſidere. Virg. 3. Aeneid. 75.

Regno conſidere. Stat. 11. Thebaid. 31.

Regnis cum aliquo conſidere. Virg. 1. Aeneid.

Saxo conſidere. Ouid. 1. Metam. 137.

Scamnis conſidere. Ouid. 6. Faſt. 61.

Sedibus conſidere. Virg. 4. Georg. 13.

In ſedibus conſidere. Cic. 1. de Orat. 15.

Solio medius conſedit auito. Virg. 7. Aen. 35. Oui. 3. Faſt. 72.

Diui conſidunt tectis bipatentibus. Virg. 10. Aenei. 1. Vbi Seruius, Bipatentibus, phyſicè dictum, Nam cœlum patet ab ortu & occaſu.

Terra, id eſt, in regione aliqua conſidere. Virg. 4. Aeneid. 70.

In theatro conſidere. Cic. pro Flacco 12.

Conſidere tranſtris. Virg. 4. Aeneid. 115.

Conſidere in aliam partem dixit Seneca epiſt. 118. pro Deſcēdere in diuerſam opinionem.

Regia tota conſedit in cinerem. Id eſt, conflagrauit. Stat. 3. The

In ignes conſidere. Virg. 2. Aeneid. 125. (baid. 37.

Omnia autem talia ſenſum mouent, ſenſusq́; mouētia quæ ſunt, eadem in opinatione conſidunt, quæ ortum habere gigniq́; diximus. Cic. de Vniuerſit. 6.

In umbra conſidere. Ouid. 5. Metam. 68. Cic. 2. de Legib. 12.

Verborum coniunctio uariè diſtincteq́; conſidat. Cicer. 3. de Orator. 106.

Conſiditur, Imperſonale, (ἐπιμαθέζεται,) Cicer. 3. de Orat. 11. Quum placuiſſet idem cæteris, in ſyluam uenitur, et ibi magna cum audiendi expectatione conſiditur.

Conſignifico] pen. corr. conſignificas, (συσσημαίνω,) conſignificare, A ſignifico, ſignificat exprimere, uel idem quod aliud ſignificare.

Conſignificatio] Verbale, (σημασία,) Apuleius, Ea furoris conſignificatione perterriti omnes.

Conſigno] conſignas, (σφραγίζω, ἀποσημειοῦμαι,) conſignare, Eiuſdem ſignificationis cum ſuo ſimplici: & ſignificat aliquam rem ſigno notare, quod barbari Sigillare dicūt. Plaut. Trinum. 11.32. Epiſtolas duas, eas nos conſignemus, quaſi ſint à patre. Idem Perſa. 13.12.

Conſignatæ in animis notiones. Cic. 1. Tuſcul. 90.

Legem conſignare. Vlpianus in L. Iulianus. §. Idem Iulianus. ff. de Actionibus empti, Si quum uenditor ſciret fundum pluribus municipijs legata debere, in tabula quidē conſcripſerit uni municipio deberi: uerùm poſtea legē cōſignauerit, &c.

Conſignare pecuniam inter aliquos. Suet. in Claud. Quā quum comperiſſet ſuper probra et flagitia. C. etiam Silio nupſiſſe, dote inter auſpices conſignata, ſupplicio affècit.

Tabulæ maximæ ſignis hominum nobilium conſignantur. Cic. pro Quint. 13.

Conſignare literis. Cic. 4. Acad. 5. Itaq́; ut literis conſignamus, quæ monumentis mandare uolumus: ſic ille in animo res inſculptas habebat.

Vim priuilegij authoritate honeſtiſsimorum hominum, & publicis literis conſignare. Cic. Poſt reditum 26.

Senatus iudicia de aliquo publicis literis monimentisq́; conſignata. Cic. pro Deiot. 26.

Conſignata publicis literis memoria. Cic. 3. de Legib. 66.

Conſignata literis Quæſtura. Cic. 1. Verr. 16.

Ratio aliquorum & publicis & priuatis literis conſignata. Cicer. 5. Verr. 89.

Motus tēporis cōſignandus. Cic. de Vniu. 39. De motu ſyderū.

Conſignatus] penu. prod. Participium, (ἐσφραγισμένος,) ut Teſtata & conſignata monumentis antiquitas. Cicer. 1. de Diuinat. 145.

Authoritates conſignatæ. Cic. pro Cluentio 110.

Fundi publicis commentarijs conſignati. Cic. 2. de Orat. 124.

Laudatio alicuius conſignata creta. Cic. pro Flacco 29.

Conſignatio] (σφράγισις,) Verbale.

Conſignationes, quas uocamus documenta, uel chirographa. Quint. lib. 12. cap. 8. Promittit enim litigator omnia, teſtē, populum, paratiſsimas conſignationes.

Conſileo] conſiles, pen. corr. conſilui, (κατασιγάω,) conſilere, pro Conticere poſuit Ennius, teſte Feſto Pompeio.

Conſileſco] conſileſcis, (κατασιωπάω,) conſileſcere. Gell. lib. 12. cap. 1. Nam ubi infantis aliorſum dati facta ex oculis amolitio eſt, uigor ille maternæ flagrantiæ ſenſim ac paulatim reſtinguitur, omnisq́; impatientiſsimæ ſolicitudinis ſtrepitus conſileſcit.

Conſiligo] pen. prod. conſiliginis, f. g. (κονσιλίγω,) Herbæ genus. Colum. lib. 6. cap. 5.3. Plin. lib. 25. cap. 8.7. Noſtra ætas meminit herbam in Marſis repertam. Naſcitur & Aequiculis circum uicum Nemeſiæ, uocatur conſiligo. De hac herba abundè Ruellius lib. 2. ca. 134. Vbi dicit eā quæ pulmonaria apud nos demonſtratur, à uulgo Gallico Pomeleam uocari, quaſi pulmoneā: ab herbarijs quibuſdā Leonis patā, paſtorib. bubulcis, equiſonibus, totiq́; ruri præclarè cognitā, quā ad eoſdē quos ueteres conſiliginē, uſurpāt effectus. Conſiliginē aūt ruſtici ueteres (inquit idem) olim uocarūt, quòd in cāpis inter ſiliginē triticumq́; ſæpius emicet.

Conſilinum] Italiæ oppidum, Tarento uicinum, ut ſcribit Pomponius Mela lib. 2. in deſcriptione Italiæ.

Conſilio] conſilis, pen. corr. conſilui, (ἐπιπηδάω,) conſilire, Idem ferè quod Inſilire, & inſultare. Iungitur autem datiuo & accuſatiuo. Tacit. lib. 3. Paucæ huius ipſius exercitus turmæ profligauere Sequanos quanto pecunia dites, & uoluptatibus opulentos, tanto magis imbelles Aeduos, euincite, & fugientibus conſilite. Idem lib. 5. non ita procul à fine, Igitur Sinnaces, quem antea infenſum memoraui, patrē Abdagaſem, aliosq́; occultos conſilit, & tunc continuis cladibus promptiores ad defectionem trahit.

Conſilium] (βούλευμα, βουλή, συμβούλιον,) à con & ſalio, quòd in unam ſententiam plures rationes conſiliant, Sipontinus. Eſt autem Conſilium (ut ait Cicer. lib. 2. de Inuent. 142.) aliquid faciendi, non faciendiue excogitata ratio. Feſtus, Conſilium uel à conſulendo dicitur, uel quòd in unā ſententiam plurium mentes in unum conſiliant & conueniant. Sed à ſilentio credibilius dictū putatur, quo max. inuenitur.

Cōſilium, quod quis propoſuit animo ſuo faciēdū. Ci. 12. Phil. 322. Quòd ſi eſt erratum. P. C. ſpe falſa atq́; fallaci, redeamus in uiam: optimus eſt portus pœnitenti, mutatio cōſilij.

Conſilium, Animus, Mens, eadem ſunt. Lucret. lib. 3.28.

Iudicium & conſilium alicuius. Cic. Appio, lib. 11.29.1.

Tuum conſilium, meum conſilium. Cic. ad Tironem, lib. 16.3.3. Idem Terentiæ lib. 14.14.1. Veſtrum iam conſilium eſt, non ſolum meum, quid ſit uobis faciendum.

Caſus & Conſilium, oppoſita. Cic. Metello, lib. 5.2.22. Quis eſſet qui me in Conſulatu non caſu potius exiſtimaret quàm conſilio fortem fuiſſe?

Conſilium & Fortuna, opponuntur. Virg. 2. Aeneid. 131. Nā quod conſilium, aut quæ iam fortuna dabatur.

Voluntas & conſilium. Cic. Planco, lib. 10.10.1.

Conſcientia conſiliorū meorū me conſolatur. Cic. Sulp. lib. 4.

Gubernatio conſilij. Cic. 2. de Inuent. 243. (3.3.

Mutatio conſilij. Cic. Attico, lib. 16.334.5. Nemo doctus unquam (multa autem de hoc genere ſcripta ſunt) mutationem conſilij, inconſtantiam dixit eſſe.

Penuria conſilij. Vide Penuria.

Ambiguus conſilij. Tacit. lib. 20.

Vis conſilij expers mole ruit ſua. Horat. 3. Carm. ode 4.13.

Fortis conſilio. Cicero Metello, lib. 5.2.2.

Improuidus conſilij. Tacit. lib. 19.

Inopes conſilij. Ouid. 9. Metam. 150.

Opportunus conſilijs, & Aduerſus, ſunt contraria. Quintilianus lib. 5. cap. 10.27.

Viridis conſilio. Sil. lib. 3.52.

Intelligenti conſilium. Cic. 7. Phil. 229.

Conſilia temporum ſunt, quæ in horas commutari uides. Cice.

Acre conſilium. Vide Acer. (Attico, lib. 14.318.6.

Amens. Vide Amens.

Arcanum. Horat. 2. Carm. ode 21.3.

Bonum. Vide Bonus.

Calidum. Vide Calidus.

Callidum. Vide Callidus.

Celere. Vide Celer.

Clandeſtinum. Vide Clandeſtinus.

Clariora luce. Vide Clarus.

Compar. Vide Compar.

Fidele. Cic. 2. de Lege Agr. 21.

Grandæuum. Valer. Flac. lib. 7.70.

Immaturum. Vide Immaturus.

Incertum. Vide Incertus.

Inconſultum. Vide Inconſultus.

Intimum conſiliorum pro Intimum conſilium. Tacit. lib. 15.

Lene conſilium dare alicui. Horat. 3. Carm. ode 4.9.

Libera conſilia dicuntur, quibus ſine adulatione, ſyncere, et audacter monemus aliquem. Horat. Epod. 11.6.

Melius conſilium. Vide Melior in Bonus.

Ordinaria conſilia. Vide Ordinarius.

Prudentiæ & fidelitatis plena conſilia, Planc. Cic. li. 10.4.3.

Præſentiſsimum conſilium. Quint. lib. 2. cap. 13.10.

Prima conſiliorum, id eſt, prima conſilia. Tacit. lib. 18.

Prudens conſilium. Balbus & Oppius Ciceroni, in Epiſtolis ad Atticum, lib. 9.179.1.

Sana conſilia expetere. Senec. Hippol. 2.20.

Sapiens conſilium. Ouid. 13. Metam. 87.

Turbidum conſilium. Curtius lib. 7.

Conſilium ad facinus. Cic. 3. in Catil. 61. Erat ei conſilium ad facinus aptum: conſilio autē neq́; lingua, neq́; manus deerat.

De conſilij ſententia aliquid facere. Ci. Att. li. 2.31.7. Vide De.

Ex conſilio alicuius aliquid facere. Cic. Lentulo, lib. 1.7.19.

Abdita conſilia. Vide Abditum.

Abijcere conſilium, Reſpuere, reijcere, repudiare. Cicer. Attic. lib. 5.98.6. Idem in Catil. 39. Dimiſſo atq́; ablegato conſilio. Sic 4. Verr. 52.

Accipere. Vide Accipio.

Accommodare. Vide Accommodo.

Adhibere conſilium, uel ad, uel in conſilium. Vide Adhibeo.

Adiuuare. Vide Adiuuo.

Adminiſtrare. Quint. lib. 5. cap. 14.8.

Admiſceri ad. Vide Admiſceo.

Admittere in. Vide Admitto.

Admitti ad. Vide Admitto.

Afferre conſilium alicui. Cic. Attic. lib. 15.321.6.

Afferre in templum conſilium furti. Quint. lib. 4. cap. 2.50.

Agere. Vide Ago.

Amittere. Vide Amitto.

Amouere conſilia caſſa. Senec. Troad. 6.33.

Amplecti. Vide Amplector.

Aſſumere. Vide Aſſumo.

Capere. Vide Capio.

Capere conſilium de ſententia alicuius. Vide Capio.

Capere conſilium ex tempore. Cic. 2. Off. 47.

Capere conſilium, cum infinitiuo. Cic. 4. Verr. 28. Capit conſilium de amicorum & propinquorum ſententia non adeſſe ad iudicium. Idem Attico, lib. 14.309.2. Nec alia cauſa profectionis mihi ulla fuit tum, quum conſilium cepi legari ab Cæſare.

Pernicioſa alicuius rei conſilia capere. Cic. pro Domo ſua 87.

Capeſſere. Vide Capeſſo.

Captare. Vide Capto.

Clauſa habere conſilia. Vide Claudo.

Cogere. Quint. lib. 7. cap. 3.15.

Commiſcere cum. Vide Commiſceo.

Communicatum. Vide communico.

Commutare. Vide Commuto.

Conferre. Vide Confero.

Confringere. Vide Confringo.

Coniunctum. Vide Coniungo.

Conſilium unius cum alterius conſilio coniungere. Cic. Sulpit.

Conſociare. Vide Conſocio. (lib. 4.2.9.

Inire & conſtituere. Vide Conſtituo.

Conſultare. Vide Conſulto.

Conſumere. Vide Conſumo.

Conuocare in animum conſilia. Vide Conuoco.

Coquere conſilia. Vide Coquo.

Corrumpere. Vide Corrumpo.

Credere alicui ſua conſilia. Vide Credo.

Minus fidele conſilium alicui dare. Cic. pro Cluen. 68.

Dare conſilium ſecundum mores. Quint. lib. 3. cap. 8.9.

Aliquid loci rationi & conſilio dare. Cic. pro Quint. 31.

Dictare conſilia. Senec. Agamem. 4.13. Id eſt, exponere.

Conſilium dominatur in toto corpore. Lucret. lib. 3.28. (4.

Egere cōſilio et Abūdare cōſilio, cōtraria. Cic. Planc. li. 10.16.

A conſilio publico ſpē pacis excludere. Cic. de Clar. Ora. 184.

Eximere conſilium, hoc eſt adimere, & ueluti differre. Rhen. in Caſtig. in Tacitum, lib. 11.

In rebus magnis, memoriaq́; dignis conſilia primùm, deinde acta, poſtea euentus expectantur. Cic. 2. de Orat. 34.

Expeditum conſilium. Tacit. lib. 18.

Animus conſilia expedit. Senec. Agamem. 3.1.

Tuta conſilia expetere. Senec. Agamem. 3.1.

Explicare conſilium. Cic. Terent. lib. 14.12.1. Metuo ne id cōſilij ceperimus, quod non facilè explicare poſsimus.

Exquirere conſilium. Cic. Sulpit. lib. 4.2.3. Idem de Fat. 3.

Facere aliquem certum ſui conſilij. Ouid. 11. Metam. 84.

Fracta, & impulſa fatis conſilia. Stat. 4. Theb. 1.

Gerere aliquid conſilio. Quint. lib. 5. cap. 14.8.

Habere conſilium de. Virg. 9. Aeneid. 46.

Conſilium ſummis regni de rebus habebant. Id eſt, conſultabāt.

Habere ſatis conſilium de re aliqua. Cic. Attic. lib. 12.260.2.

Scelera non habere cōſilium uulgò dicitur. Qu. lib. 7. c. 3.34.

Inclinare. Vide Inclino.

Inire. Vide Ineo.

Inſperatum conſilium. Vide Inſperans.

Inſtruere. Vide Inſtruo.

Intendere. Vide Intendo.

Interponere. Vide Interpono.

Ire in conſilium. Cic. pro Quintio 18.

Iuncta conſilia. Senec. Agamem. 4.17.

Iuuare aliquem conſilio. Vide Iuuo.

Labare conſilium dicitur, cui opponitur Fixum eſſe. Cic. Attic. lib. 8.166.4.

Labi conſilio. Cic. 7. Phil. 229.

Manant conſilia. Vide Mano.

Minuere. Vide Minuo.

Miſcere cum aliquo. Tacit. lib. 15.

Miſcere ſe conſilijs. Stat. 12. Theb. 95.

Mittere in conſi. Vide Mitto.

Mouere. Valer. lib. 6. Argon. 5.

Muſſare. Stat. 3. Theb. 19.

Mutare conſilium itineris. Cic. Attic. lib. 15.330.2.

Mutuari. Vide Mutuum.

Occultare. Vide Occulto.

Occupare. Vide Occupo.

Omittere. Vide Omitto.

Parere conſilijs. Virg. 5. Aeneid. 145. Cic. Curioni, lib. 2.1.7.

Perferre. Vide Perfero.

Petere. Cic. Planco, lib. 10.16.4.

Quærere. Catul. Argon. 35.

Referre conſilia in melius. Virg. 1. Aeneid. 57.

Regere conſilia. Quint. lib. 1. cap. 10.3.

Seneſcunt conſilia. Liu. lib. 5. Decad. 4. Agitandum aliquid, miſcendumq; rati ne cunctando ſeneſcerent conſilia.

Tegere uultu conſilium. Virg. 4. Aeneid. 96.

Tenere obſtinatum conſilium alicuius rei. Seneca Hipp. 7.4.

Valet conſilium. Cic. Cn. Magno Proconſuli, in Epiſtolis ad Attic. lib. 8.159.9.

Venire in conſilium alicuius. Cic. Attic. lib. 10.192.5.

Verſare pectore conſilia. Virg. 1. Aeneid. 133.

Regnum uiget conſilijs. Virg. 2. Aeneid. 18.

Conſilium eſt ita facere, expectare, &c. Plaut. Milite 6.70. Id eſt propoſui & decreui. Cic. ad Atticũ, lib. 5.92.2. Ibi enim Pomptinum ad eam diem, quã tu ſcripſiſti, expectare conſilium eſt. Quod alio loco dicit deliberatum eſt apud me.

Eſt noſtri conſilij, in poſterum quàm longiſsimè prouidere. Cicer. 7. Philipp. 229.

Magni conſilij eſt quid faciendum ſit. Cic. Attic. li. 15. 327.9.

Eo conſilio ut. Cic. 1. de Fin. 109. Explicaui, inquit, ſententiã meam & eo quidem cõſilio, tuum iudicium ut cognoſcerẽ.

Conſilio, in ablatiuo, pro Arte, uel De induſtria. Liu. li. 4. bel. Maced. Sequutum tamen ſua ſponte eſt, uelut conſilio petitum eſſet, ut uilior ob ea regi Annibal ſuſpectiorq; eſſet.
Conſilio uerſare dolos ingreſſus & aſtu. Virg. 11. Ae. 141.
Conſilio hanc omnes animiſq; uolentibus urbem Afferimur. Virg. 7. Aeneid. 43.

Cõſilium, pro iudicibus deſignatis. Cic. pro Roſc. Amer. 5. Qui ex ciuitate in Senatum propter dignitatem, ex Senatu in hoc conſilium delecti eſtis propter ſecuritatem. Ibidem 90. Idem 2. Verr. 30.

Sapiens conſilium. Cic. 2. de Orat.

Conſilio] conſilias, (βουλεύω,) conſiliare. Conſilium dare uel petere. Hirtius Ciceroni, in Epiſt. ad Attic. lib. 15. 325. 8. Tu quid egeris tua cum triſti tum etiam difficili ad conſiliandum legatione uehementer expecto. Hora. 3. Carm. ode 3.4. — hac Quirinus Martis equis Acheronta fugit
Gratum elocuta conſiliantibus Iunone diuis.

Conſiliator] Verbale, (βουλευτής,) Plin. epiſt. 82. Ille in gerendis meis honoribus conſiliator & rector.

Conſiliarius] (σύμβουλος,) Qui dat conſilium. Cic. Lent. lib. 1.2.7. Perſpicio id quod iam omnibus eſt apertum, totã rem iſtam iampridem à certis hominibus non inuito rege ipſo, conſiliarijſq; eius eſſe corruptam.

Conſiliarius atq; adminiſter. Cic. 3. de Legib. 62.

Amici & conſiliarij alicuius. Cic. 4. Verr. 28.

Conſiliarius & author. Cic. Attic. lib. 14.6.4. Sed tamen ea ratio ædificandi initur, conſiliario quidem & authore Veſtorio. Idem Lentulo, lib. 1.9.4. Sed certè & ego te authore amiciſsimo ac ſapientiſsimo, & tu me conſiliario fortaſſe nõ imperitiſsimo, fideli quidem & beneuolo certè uſus eſſes.

Conſiliarium in corde conuocare. Vide Conuoco.

Conſiliarius, Adiectiuum, (βουλευτικός,) Plaut. Trucul. 5.6.
— magiſq;
Adeò ei conſiliarius hic amicus eſt, quàm auxiliarius. Idẽ Epid. 3.5.56. Iam Senatum conuocabo in corde conſiliariũ.

Conſilioſus] penult. product. à Catone dictum, teſte Gellio, lib. 4. cap. 9.

Conſulo] conſulis, pen. corr. conſului, conſultum, (βουλεύομαι, συμβουλεύω, συμμηνιάομαι, συμφράζομαι,) conſulere, Dare aut petere conſilium, pro uaria conſtructione.

Conſulere, ſine adiecto, idem quod Conſultare. Cæſar 7. bell. Gall. 335. Bis magno cum detrimento repulſi Galli, quid agant conſulunt. Terentius Adelph. 5.9.25. Age pater. M. pòſt conſulam.

In longitudinem conſulere. Terent. Heaut. 5.2.10. Id eſt, prouidere in poſterum.

In commune conſulere. Id eſt, in publicam utilitatem & aduocato publico conſilio, deq; publicis negocijs. Terent. Andr. 3.3.16. Oro te in commune ut conſulas.

In publicum conſulere, Idem. Plin. epiſt. 190.g.

In medium conſulere. Lucan. lib. 5.10.

Conſulitur in medium. Liu. 6. bel. Pun. 58. Id eſt, in commune.

In unum conſulere. Tacit. lib. 20.

Conſulere de. Propert. lib. 4. eleg. 5.4.
Conſuluitq; ſtriges noſtro de ſanguine.

Conſulere de aliquo bene uel male, Eſt bene uel ſecus eum accipere & tractare, & cum eo agere commodè aut incommodè. Liuius. De perfugis grauius quàm de fugitiuis conſultũ. Id eſt, malos acerbius acceperunt & tractarunt, uel cogitauerunt, & tractare ſtatuerunt. Budæus.

Acerbè de aliquo conſulere. Liuius, De nullis enim quàm de uobis acerbius conſuluerunt.

Conſulere de ſalute ſuorum, & Relinquere communem, contraria. Cic. pro Sylla 47. Neq; ego tantum fraterno amori dandum arbitror, ut quiſquam de ſalute ſuorum conſulat, communem relinquat.

Conſulere de ſe grauius. Cic. ad Atticum. Id eſt, noxium & exitioſum ſibi conſilium capere. Cælius Cicer. lib. 8.16.2. Per fortunas tuas Cicero, per liberos oro, obſecro, nequid grauius de ſalute & incolumitate tua conſulas.

Conſulere ſibi de ſeipſo. Cic. Attico, lib. 7.132.5. Aliter enim mihi de illis ac de me ipſo conſulendum eſt.

Ex re conſulere. Hoc eſt, prout occaſio tulerit. Tacit. lib. 1.

Conſulere in aliquem, Idem quod malè eum accipere & tractare. Liu. In humiliores crudeliter, libidinoſeq; conſulebatur.

Conſulere aliquid in ſe & in alterum. Terent. Heaut. 3.1.28.
Quia peſsimè iſtuc in te atq; in illum conſulis,
Si te tam leni & uicto eſſe animo oſtenderis.

Malè conſulere in aliquem. Vide Malus.

Boni conſulere. Vide Bonus. Plin. in proœmio lib. 33.4. Id eſt, bonum iudicare, ut exponit Quint. lib. 1. cap. 10.

Boni conſulere aliquid. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1.21.

Laborem alicuius boni conſulere. Quint. in proœm. li. 6.14.

Conſulere aliquid mali quod facias alteri. Plautus Perſa. 23. 65. Certo illi homines mihi neſcio quid mali conſulunt
Quod faciant.

Conſulere. (προορᾶν,) alicui, Prouidere etiã ſignificat. Terentius Heaut 4.3.36.

Tu fortaſſe quid me fiat paruipendis, dum illi conſulas. Cice. ad Senatum, lib. 15.1.10.

Conſulere & prouidere. Cic. 2. Verr. 27.

Conſulere, & Negligere, pugnãtia. Ci. 1. Off. 121. Qui aũt parti ciuium conſulunt, partem negligunt, rem pernicioſiſsimam in ciuitatẽ inducunt, ſeditionem atq; diſcordiam.

Proſpicere & conſulere aliquid. Cic. Attico, lib. 11.222.3.

Longè conſulere. Virg. 9. Aeneid. 68.

Omnibus conſulere, mederi incommodis hominum, prouidere ſaluti. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.46.

Conſulere alicui optime. Cic. de Amic. 46. Non eſt enim inhumana uirtus, neq; immunis, neq; ſuperba, quæ etiam populos uniuerſos tueri, eiſq; optimè conſulere ſoleat.

Conſulere malè alicui. Plaut. Aſin. 16.88. (147.

Optimè illi cõſultũ uult eſſe. Terent. Phor. 1.3.1. Cice. pro Syl.

Commodis & utilitati aliquorum conſulere, ſalutiq; ſeruire. Cic. Qu. fratri, lib. 1.1.41.

Concordiæ

Concordiæ conſulere. Liu. 4. bel. Maced. 185. Concordiæ in ciuitatibus principes & ordines inter ſe, & in commune omnes ciuitates conſulerent.

Coniectorem conſulere. Vide Conijcio.

Dignitati alicuius conſulere. Cic. Appio. lib. 11.29.4.

Exiſtimationi conſulere. Cic. 5. Verr. 111.

Famæ conſulere. Cic. 3. de Fin. 87.

Latè conſulere famæ alicuius. Vide Latus.

Conſulere fidei. Cic. pro Cælio 15.

Fortunis conſulere. Cic. ad Marcel. lib. 4.9.15. Tuum eſt conſulere tẽporibus, & incolumitati, & uitæ, & fortunis tuis.

Conſulere infirmitati. Plin. epiſt. 141.

Conſulere ius, pro Petere conſilium de iure. Liuius 9. bel. Maced. Idem in pace, ſi ius conſuleres, peritiſsimus: ſi cauſa oranda, eloquentiſsimus.

Labori alicuius conſulere. Quint. lib. 3. cap. 1.15.

Natis conſulere, & thalamis conſulere. Seneca Medea 7.3.

Vitare inimicitias, & poſteritatis ocio cõſulere. Ci. Thermo. li. (2.17.7.

Paci ſemper eſt conſulendum. Cic. 1. Off. 5.

Pudori conſulere. Cic. 2. de Fin. 97.

Proſpicere & conſulere rationibus alicuius. Cic. Appio lib. 7. 2.4. Idem 3. Ver. 108. Quibus uiui conſulere ac proſpicere debemus.

Saluti conſulere ſuæ. Cæſar 5. bel. Gal. 104. Cic. Attico. lib. 2. 34.2. Saluti, ſi me amas, conſule. (lib. 15.

Supremis ſuis conſulere, hoc eſt, Ad finẽ uitæ reſpicere. Tacit.

Conſulere tempori, id eſt, Habere rationem temporis. Cice. ad Marcellum, lib. 4.9.15.

Conſulere, accuſatiuo perſonæ iunctũ, ſignificat petere cõſiliũ. Cic. pro Quint. 30. Sed ne ipſe quidem te cõſuluiſti.

Iã uos conſulo Iudices, quid mihi faciẽdũ putetis. Ci. 2. Ver. 20.

Ego pro te hoc cõſulo quod tu cõſulere oblitus es. Cic. pro Qu.

Coniectorem conſulere. Plaut. Amph. 7.76. (31.

Nec te id conſulo. Cic. Attico, lib. 7.138.2.

Conſulere aliquid alterum. Plaut. Menæch. 15.26. Ibo, & conſulam hanc rem amicos, quid faciendum cenſeant.

Per literas conſulere aliquem. Cic. Appio, lib. 11.29.4.

Conſuluit Apollinem de bello. Id eſt, interrogauit an deberet bellare. Plin. De uiris illuſt. 35.

Deos conſulere. Ouid. 2. Faſt. 48.

Conſulere deum augurijs. Liuius 1. ab Vrbe 84.

Spirantia exta conſulere. Videre quid ipſa portendant. Nam ex uictimarum quoque extis augures futura diuinabant. Virg. 4. Aeneid. 13.

Lucos cõſulere. Virg. 7. Aeneid. 17. de Latino rege, id eſt, Faunum in lucis conſulere.

Oracula Phœbi conſulere. Ouid. 3. Metam. 2.

Speculum conſulere. Ouid. 3. de Arte 28.

Viam conſulere, Inire rationem uiæ. Tibul. lib. 2. eleg. 6.5.

Conſultum non eſt. Plaut. Rud. 6.7.
Neq; eam uſquam inuenio, neq; quo eam,
Neq; qua quæram, conſultum eſt.

Conſulens] penult. corr. Participium, (μητιζόμενος,) Cice. in Orat. 79. Eodem tempore & diſcentibus ſatisfacerent, & conſulentibus.

Conſulor] conſuleris, (μητιάομαι,) conſuli. ut Conſulor de hac re. Id eſt, conſilium à me petitur. Ci. 3. Verr. 84. Quàm inanes domus eorũ omniũ, qui de iure ciuili conſuli ſolent.

Senatus nihil cõſulitur. Cic. 8. in Epiſt. ad Qu. frat. lib. 3.25.2.

Conſul] conſulis, pen. corr. maſc. gen. (ὕπατος,) Maior magiſtratus erat Romæ, inquit Feſtus.

Conſules quare dicerentur, oſtendit Varro de Vita Pop. Rom. lib. 2. Quòd ijdem dicebantur Conſules, & Prætores: quòd præirent populo, Prætores: quòd conſulerent Senatui, Conſules. Cic. in Piſonem 17. Animo Conſulem eſſe oportet, cõſilio, fide, grauitate, uigilantia, cura, toto deniq; munere Cõſulatus, omni officio. Quint. lib. 1. cap. 10. Dubitari poſſe dicit, à conſulendo an à iudicando dicantur, qui ueteres hoc quoq; conſulere uocabant.

Aequus Conſul. Sil. lib. 13.54.

Imperioſus Conſul. Cic. Poſt red. in Sen. 10.

Maior Conſul. Vide Magnus.

Popularis Conſul. Cic. 2. de Lege Agr. 22.

Accipere de plebe Conſulem. Vide Accipio.

Agere Conſulem. Vide Ago.

Declarare aliquem Conſulem. Cic. 2. de Lege Agra. 11.

Deſignatus in ciuitate Conſul. Cic. pro Muræna 8.

Iunoni Soſpitæ Cõſules oẽs facere neceſſe erat. Cic. pro Muræ-

Sine repulſa facti Conſules. Cic. 2. de Lege Agra. 19. (na 81.

Imponere Conſulem populo. Vide Impono.

Renunciare aliquem Conſulem. Cic. pro Muræna 1.

Relatio Conſulum. Tacit. lib. 1.

Syluæ ſint Conſule dignæ. Virg. 4. eclog. 1.

Quinquies Conſul. Cic. 2. de Diuinat. 116.

Sextum Conſul Marius. Cic. in Piſonem 15.

Septimum Conſul Marius. Cic. 3. de Nat. deor. 116.

Conſulem, pro anno poetæ dicebant, quoniam ſingulis quibuſque annis noui Conſules creabantur. Mart. lib. 1.99.
Bis iam penè tibi Conſul triceſimus inſtat,
Et numerat paucos uix tua uita dies.

Conſule primum, facto Conſule iterum. Catul. epig. 108.

Te Conſule, Temporibus Conſulatus tui. Virg. 4. eclog. 3.

Conſulatus] huius conſulatus, pen. prod. (ὑπατεία,) Officium uel dignitas, ſiue tempus quo Conſul in officio eſt. Pli. lib. 14. c. 15, 1. Epulo uerò in tertio Cõſulatu ſuo Falernũ.

Honorum populi finis eſt Conſulatus. Cic. pro Planco 49.

Abdicare ſe Conſulatu. Vide Abdico.

Abire Conſulatu. Vide Abeo.

Adipiſci Conſulatum. Cic. pro Mur. 19.

Capere Conſulatum. Vide Capio.

Comprobare Conſulatum. Cic. poſt red. in Sen. 24.

Communicare Conſulatum. Vide Communico.

Conferre Conſulatum. Vide Confero.

Conſequi Conſulatum. Cic. pro Muræna 21.

Exploratus & domi conditus Conſulatus. Cic. pro Mur. 47.
Vultus erat ipſius plenus furoris, oculi ſceleris, ſermo arrogantiæ: ſic ut ei iam exploratus & domi conditus Conſulatus uideretur. De Catilina.

Grandiorem ætatem ad Conſulatum conſtituebant, adoleſcentiæ temeritatem uerebantur. Cic. 5. Phil. 198.

Gerere Conſulatum. Cic. 2. de Lege Agra. 22.

Ingredi Conſulatum. Quint. lib. 6. cap. 1.27.

Inire Conſulatum. Vide Ineo.

Inuadere Conſulatum. Vide Inuado.

Obtinere Conſulatum. Cic. pro Muræna 1.

Aditum ad Conſulatum non magis nobilitati quàm uirtuti patere. Cic. pro Muræna 15.

Perfunctus Conſulatu. Vide Perfungor.

Petere Conſulatum. Cic. 2. de Lege Agra. 20.

Suſcipere Conſulatum cum Tribunatu. Ci. 2. de Lege Agr. 29.

Titulum Conſulatus ſuſtinere. Cic. in Piſonem 14.

Conſularis] & hoc Conſulare. pen. prod. (ὑπατικός,) ut Cõſularis uir, Qui Cõſ. fuit. Cic. 8. Phil. 255. Pli. li. 7. c. 44.1.

Conſularis ætas, In qua Conſulem eſſe licebat. Cic. 5. Phil. 198.
Quid Macedo Alexander, quum ab ineunte ætate res maximas gerere cœpiſſet, nónne in tertio & triceſimo anno mortem obijt? quæ eſt ætas noſtris legibus decem annis minor quàm Conſularis.

Auſpicia

Auſpicia Conſularia. Cic. pro Muræna 1.

Conſularis cognitio, ſumma cognitio uocabatur, apud. Qu. li.

Conſularia comitia. Cic. ad Atticum lib. 9. 180. 8. (3. Bud.

Familia Conſularis. Cic. pro Planc. 48.

Fœmina Conſularis. Tranquillus in Auguſto, Obiecit ei Conſularem fœminā è triclinio uiri coràm in cubiculum abductā.

Imperium Conſulare. Cic. pro Rab. 20.

Lictor Conſularis, Lictor Conſulis. Horat. 2. Carm. ode 16. 2.

Libidini Conſularis reſtitit uis Tribunitia nonnunquam. Cice. 2. de Lege Agrar. 29.

Loco Conſulari ſententiam dicere. Cic. 1. Phil. 11.

Numerus Conſularis. Cic. 2. Phil. 38.

Officium Conſulare. Cic. pro Rab. perd. reo. 1.

Prouinciæ Conſulares. Cic. pro Domo ſua 19.

Conſulariter] Aduerbium, (ὑπατικῶς,) Vide Honorabilis in Honor.

Conſulto] conſultas, (βουλεύομαι,) conſultare, Eſt quū aut plures de re uel rebus deliberant, aut unus ſecum de duabus aut pluribus deliberat rebus, ut Senatores conſultant. Cæſar 5. bel. Gall. 199. Omnes ferè Galliæ ciuitates de bello conſultabant.

Conſultare aliquid & procurare. Liu. Ad hæc conſultāda procurandaq; multitudine omni à ui & armis conuerſa.

Deliberare & conſultare de re aliqua. Cic. 3. Off. 10.

De tempore futuro conſultare. Quint. lib. 3. cap. 8. 4.

Conſultare Reip. Salluſt. Id eſt, Beneficium in Remp. conferere.

Conſultare ex re ſua. Plaut. Aſin. 10. 35.

Conſultare conſilio. Plaut. Trucul. 4. 7.

Male corde conſultare. Plaut. Turcul. 5. 15.
– blandè alloqui, malè corde Conſultare, bene loqui lingua.

Conſultare aliquem. Plaut. Milit. 15. 4. Id eſt, conſiliū petere.

Conſultare aues. Plin. in Paneg. 128. Vna erat in limine mora, conſultare aues, reuereriq; numinum monitus: nemo perturbabatur, nemo ſubmouebatur.

Deliberationes conſultare. Author ad Heren. lib. 3. 92.

Conſultare cū infinitiuo. Sil. lib. 6. 70. Conſultāt mādare duci.

Conſultatio] Verbale, (συμβουλή, συμβουλία,) Terent. Hecyr. 4. 4. 28. Nulla tibi Pamphile hic iam conſultatio eſt. Cic. ad Atti. lib. 8. 148. 4. Ego nauem paraui: tuas litteras tamen expecto, ut ſciā quid reſpondeant cōſultationi meæ.

Deliberatio & cōſultatio. Cic. 3. Off. 66. Sapientē & bonū uirū fingimus: de eius deliberatiōe et cōſultatione quærimus.

Quæſtionem infinitā, quæ Græcè θέσις dicitur, Cicero uocat conſultationē, & à controuerſia diſtinguit in Partit. Rheto.

Apud C. Cæſarem conſultatio de pœna Theodori ponitur. Qu. lib. 3. cap. 8. 38.

Propoſita conſultatio. Quint. lib. 3. cap. 8. 40.

Conſultus] (βουλευθείς,) Participium, à Conſulor, Interrogatus, à quo conſilium petitum eſt: ut, Conſulti medici reſpōderunt nihil periculi eſſe. Cic. pro Domo ſua 56. Senatus quidem cuius grauiſſimum eſt iudicium de iure legum, quotieſcunq; de me conſultus, &c. Idem pro Milone 12. Nihil de eius morte populus conſultus.

Re conſulta atq; explorata. Cic. Attico, lib. 2. 31. 7.

Conſultum ac prouiſum eſt mihi, ut. Cic. 2. in Catil. 45.

Conſultum & exquiſitum. Cic. 1. de Orat. 130.

Conſultus] (βουλευτής, βουληφόρος,) Nomen adiectiuum, ſignificat ſcientem & peritum, à quo iure conſilium petas. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 4. – eris tu qui modò miles,
Mercator: tu conſultus, modò ruſticus.

Conſultus eloquentiæ, Eloquens. Liuius lib. 10. Callidos, ſolerteſq; iuris, atq; eloquentiæ conſultos. Plinius de Viris illuſtrib. 72.

Conſultus iuris & iuſtitiæ. Cic. 9. Phil. 264.

Natura aut diſciplina cōſultus. Cic. pro Cecinna 57. Ita iuſtus et bonus uir eſt, ut natura nō diſciplina cōſult. eſſe uideatur.

Conſultus iuris, & actor cauſarū mediocris. Hora. in Arte 75.

Conſultus uniuerſæ diſciplinæ. Col. lib. 11. cap. 1. 11.

Conſultiſſimus iuris. De Numa Pompilio loquitur. Plin. de Viris illuſt. 44. Eloquentia primus, iuris ſcientia conſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit. Cic. de Claris Orat. 75. Nā ut paulo antè dixi, conſultorum alterum diſertiſſimum, diſertorum alterum conſultiſſimum fuiſſe.

Cōſulta uerba, Prudēter et cōſultè dicta. Oui. 1 de Arte amādi.

Conſultum] conſulti, (βούλημα,) Decretum, ſtatutum. Horat in Epiſt. Qui conſulta patrum, qui leges iuraq; ſeruat. Cic. 2. de Leg. 93. Factaq; & conſulta fortium ac ſapientiū ſempiternis monumētis prodere. Salluſtius, Oportere quinquennij conſulta & decreta reſcindi. Sic Conſulta Senatus, Cic. 14. Phil. 407.

In manibus conſulta alicuius eſſe. Sil. lib. 7. 7.

Petere conſulta. Virg. 6. Aeneid. 30.

Belli conſulta non ſtant. Sil. lib. 4. 9.

Conſultor] (μηνυτής,) Verbale à uerbo Conſulo, Qui conſilium capit. Cicero pro Corn. Balbo 36. Idem pro Muræna 19. Vigilas tu de nocte, ut conſultoribus tuis reſpōdeas.

Conſultor etiam ille dicitur, qui dat conſilium. Salluſtius in Iugurtha, Simul ab eo petijt, ut fautor, conſultorq; ſibi adſit. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 1. Opinor, inquam, non ſolùm quod dicitur, Malum conſilium conſultori eſſe peſſimum: ſed etiam bonum conſilium, qui conſulit & qui conſulitur, bonum habendum.

Conſultrix] (προμηθής,) Verbale fœmininum. ut

Conſultrix & prouida utilitatum opportuni tantumq; omniū natura. Cic. 2. de Nat. deor. 82.

Conſulte] Aduerbium, (βεβουλευμένως,) Prudenter. Plaut. Rud. 27. 14. Ille qui conſulte, doctè, atq; aſtutè cauet.

Conſulto] (ἐξεπίτηδες,) Aliud aduerb. hoc eſt cum cōſilio, & non temere. Plaut. Pœnu. 11. 43. Conſulto hoc factum eſt, mihi ut inſidiæ fierent. Pro eodem Gellius dixit, Conſulta opera, lib. 6. cap. 17. Non ſponte, neq; conſulta opera.

Conſulto, & Fortuitò, cōtraria. Cic. 3. de Leg. 37. ut ea quæ gignuntur, donata conſulto nobis, non fortuito nata uideātur.

Conſulto, Ablatiuus qui uice infinitiui uſurpatur. ut, Opus eſt conſulto, id eſt, conſulere. Salluſtius, Nam & priuſquā incipias, cōſulto: & poſtquā conſulueris, maturè facto opus eſt.

Conſimilis] & hoc conſimile, pen. corr. (ὅμοιος,) cui contraria ſunt Diſſimilis atq; abſimilis, quæ ſunt eiuſdem ſignificationis. Plaut. Amph. 4. 289. Tam cōſimilis eſt atq; ego.

Carmen conſimile. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 1.

Cauſa conſimilis. Lucret. lib. 4. 47.

Color conſimilis. Lucret. lib. 148.

Conſimilis ludus. Terent. Eun. 3. 5. 38.

Ratio conſimilis. Lucret. lib. 1. 169.

Conſimilis, genitiuo iunctum. Terentius Heaut. 2. 4. 13. Cuius mos maximè eſt conſimilis ueſtrum. Cic. 1. de Orator. 72. Cauſa aliqua poſita conſimile cauſarum earum, quæ in forum deferuntur.

Conſimilis, datiuo. Terentius Heaut. 2. 4. 2. Iſti formæ, mores ut conſimiles forent. Cic. 2. Philipp. 49. Quòd quum rem geſſiſſet, conſimilem rebus ijs, quas ipſe geſſeram, me

Conſimilis moribus. Terent. Heaut. 5. 3. 16. (potiſſimum, &c.

Conſiſto] conſiſtis, conſtiti, conſtitum, (στατίζω, ὑφίσταμαι,) conſiſtere, A con, & ſiſto compoſitum, ſignificat ſtare. Plaut. Aulul. 14. 15. Iam nunc nō auſim præterire quin conſiſtam & colloquar. Terentius Adelph. 2. 1. 2. Ocioſè nunc iam illico hìc conſiſte. Vbi Donatus, conſiſtere, eſt audacter & conſtanter ſtare.

Conſi-

Conſiſtere & commorari. Cicer. pro Roſc. Comœd. 28. Vide Commoror.

Conſiſtere & Cadere, ſunt pugnātia. Cic. in Ora. 53. Minimeq; in lubrico uerſabitur, & ſi ſemel conſtiterit, nunquā cadet.

Vires prohibent conſiſtere me, id eſt, ob uirium imbecillitatem ſubſiſtere non poſſum. Ouid. 7. Metam. 117.

Obuia duci conſtitit. Lucret. lib. 3. 17.

Conſtitit nuſquam. Brutus ad Cic. lib. 11. 13. 4.

Conſtitit cum altero hoc loco. Plaut. Ciſtel. 10. 31.

Conſtitit triduum Romæ. Cic. 3. Verr. 71.

Ante oculos conſtitit. Ouid. epiſt. 15. 13.

Ante pedes alicuius conſiſtere. Lucan. lib. 2. 102.

Ante uultus alicuius conſiſtere. Ouid epiſt. 19. 14.

Propius conſiſtere. Ouid. 3. de Arte Amandi 93.

Contrà conſiſtere. Virg. 12. Aeneid. 55.

Ex diuerſo conſiſtere. Quint. lib. 4. cap. 1. 29.

Conſiſtere in aliquo loco. Cæſar 4. bel. Gal. 562. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 9. 2. Ne conſiſtere poſſit in Italia Antonius, dabo operam.

In acie conſiſtere. Tacit. lib. 2.

Conſiſtere in choro aliquo. Senec. Medea 2. 8.

In medio conſpectu conſiſtere. Virg. 2. Aeneid. 14.

In humo quadam conſiſtere. Ouid. 1. Faſt. 98.

Oris placidis conſiſtere. Propert. lib. 1. eleg. 19. 5.

Pontibus crebris conſiſtere. Virg. 4. Georg. 6.

Tectis conſiſtere. Stat. lib. 1. Thebaid. 56.

Terra aliqua conſiſtere. Virg. 1. Aeneid. 6. 127. & 6. 162. et 8. 2. Latio conſiſtere Teucros. Vbi Seruius, Cōſiſtere, ſignificat iam conditos eſſe, id eſt, fundaſſe ciuitatem.

Prima conſiſtere terra. Virg. 1. Aenei. 109. Id eſt, littore. Seru.

Patria conſiſtere terra. Virg. 10. Aeneid. 15.

In thalamo conſiſtere. Propert. lib. 1. eleg. 14. 4.

Super ripam conſiſtere. Ouid. 6. Metam. 75.

Conſiſtere ad anchorā, uel in anchoris. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 401. Idem libro eodem.

Ad terga alicuius conſiſtere. Ouid. 5. Faſt. 106.

In ſuo conſiſtere. Cic. 3. de Orat. 68. (109.

In poſſeſſione iudicij ac defenſionis ſuæ cōſiſtere. Ci. 2. de Orat.

Intra ea quæ profitentium commentariolis uulgata ſunt, conſiſtere. Quint. lib. 1. cap. 5. 5.

Inter ſe conſiſtere diſſimili ſumma. Lucret. lib. 2. 140.

Acies conſiſtit in agmen quadratum. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 21.

Vertice celſo aeriæ quercus conſiſtunt. Virg. 3. Aeneid. 135.

Conſiſtere, Quieſcere. Brutus ad Caſſium, Quia ubi conſiſtamus, non habemus.

Conſiſtere ad aliquam rem dicitur, qui eius inſpiciendæ cauſa moratur. Seneca de Vita beata.

Conſiſtere ad ſonitum. Seneca Herc. fur. 7. 11. De Orpheo.

Beſtiæ ſæpe immanes cantu flectuntur atq; conſiſtunt. Cicer. pro Archia 14.

Conſiſtere, aliter. Cic. Gallo, lib. 7. 27. 6. In eas quum incidiſſem in cœna augurali apud Lentulum tāta me διάῤῥοια arripuit, ut hodie primùm uidear cœpiſſe conſiſtere.

Aluus conſiſtit. Cato cap. 125. Hoc eſt, compreſſa eſt.

Morbus conſiſtit, cui opponitur Increſcit. Celſus lib. 3. Videndus eſt etiam morbus an increſcat, an cōſiſtat, an minuatur.

Curſus pituitæ conſiſtit. Celſus, lib. 6. cap. 6.

Stomachus conſiſtit. Celſus lib. 4. c. 5. Id eſt, tenet, nec amplius

Conſiſtit aqua. Varro 1. de Re ruſt. cap. 51. 1. (euomit.

Frigore conſiſtere dicuntur fluuij. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 1. Id eſt, glacie aſtricti & congelati.

Mare conſtitit undis. Tibul. lib. 4. eleg. 26.

Pontus conſiſtit glacie. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 8.

Vento conſiſtere. Virg. 4. Georg. 97.

Cauſa conſiſtit in crimine. Cic. 1. de Orat. 89.

In hoc ſumma iudicij cauſaq; tota conſiſtit. Cic. pro Quin. 17.

Cauſam belli in perſona alicuius conſiſtere. Cic. 2. Philip. 68.

Fides conſtitit utrinq;. Liuius 2. ab Vrbe 61. Vtrinq; conſtitit fides: & Romani pignus pacis ex fœdere reſtituerunt, & apud regem Hetruſcum non tuta ſolum, ſed etiam honorata uirtus fuit.

Rempub. in unius anima conſiſtere. Cic. pro Marcello 13.

Conſiſtit ſpes eorum in ea re. Cæſar 3. bel. Gal. 407.

Salus conſtitit. Cæſar 3. bel. Ciuil. 55. Ita exiguo tempore magno caſu totius exercitus ſalus conſtitit. Id eſt, uicerunt.

Suſpicio in aliquo conſiſtit. Cic. pro Cluent. 63. Idem pro Roſcio Amer. 90.

Victoria conſiſtit in hoc. Brutus ad Cic. lib. 11. 13. 8.

Rhetorica in actu conſiſtit. Quint. lib. 2. cap. 18. 2.

Conſiſtere cum aliquo. Cic. 2. Verr. 12. Cum hoc conſiſtit, hūc amplexatur, hunc iubet ſine cura eſſe.

Verbis cū aliquo cōſiſtere, & re diſſidere. Cic. 4. de Fin. 116.

In ſententia conſiſtere. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. 1.

Ira infracta conſtitit. Ouid. 6. Metam. 126.

Mente conſiſtere, id eſt mente eſſe compoſita, non furere. Cicer. 2. Philipp. 78. Budæus.

Mens cōſiſtit. Ci. pro Domo ſua 108. Præſertim quū iſte impurus, &c. ageret illā rē ita raptim & turbulēte, ut neq; mens neque uox, neq; lingua conſiſteret. Virg. 1. Aeneid. 130.

Non conſiſtere mente, lingua, oratione. Cicer. ad Quint. fratrem, lib. 2. 7. 5.

Conſiſtere tranquillo animo. Cic. de Senec. 67.

Conſiſtere pectore nequit cōſilium, pro In pectore. Terent. Adelph. 4. 4. 4. Vulgus dicit, Neſcio quid debeo facere.

Conſiſtit authoritas Ceretano uino. Plin. lib. 14. ca. 6. 8. Id eſt, uinum Ceretanum apud Gallos magis in precio eſt.

Conſiſtit tibi omnis cauſa familiæ. Plaut. Aſin. 10. 16.

Cauſidicus ſubtilis & elegans, & qui in forenſibus cauſis poſſit præclarè conſiſtere. Cic. in Orat. 16.

Legatum conſiſtere, pro Valere. Africanus in L. Seruum filij. ff. de Legatis primo, Seruum filij ſui caſtrenſis peculij legare pater poteſt. Et ſi uiuo patre mortuus ſit filius, & apud patrem peculium remanſit, conſiſtit legatum. Et paulo poſt in. §. Si pocula, Iulianus li. 22. Digeſtorum ſcribit legatum in omnibus ſupraſcriptis conſiſtere, & deberi quod extat.

Sine rè aliqua non conſiſtere. Papinianus in L. Denique. ff. Ex quibus cauſis maiores, Placet interruptam poſſeſſionē poſtliminio non reſtituit: quia ſine poſſeſſione non conſiſtit. Id eſt, non procedit.

Vſura conſiſtit, quum non procedit. Cic. Attico, lib. 6. 111. 14.

Conſiſtere uſura debuit quæ erat in edicto meo, deponere uolebant. Budæus.

Conſiſtere cum aliquo in iudicio. Martianus in L. Nullo modo. ff. Ad L. Corn. de falſ. Nullo modo ſerui cum dominis conſiſtere poſſunt. Plautus Curcul. 10. 16. Nec uobiſcum quiſquam in foro frugi conſiſtere audet. Papinianus in L. Si bonæ fidei poſſeſſor. ff. De petitione hæreditatis.

Aduerſus aliquem conſiſtere ex re aliqua. Hermogenianus iuriſconſultus in L. Vix certis ex cauſis. ff. De Iudicijs, Vix certis ex cauſis aduerſus dominos ſeruis cōſiſtere permiſſū eſt.

Legitimè cōſiſtere aduerſus aliquē. Martianus in L. Grege. §. Et in ſuperficiarijs. ff. De pignoribus, Et in ſuperficiarijs legitimè cōſiſtere creditor poteſt aduerſ. quēlibet poſſeſſorē.

Ex utraq; parte conſiſtere. Vlpianus in L. Athletas. §. Item præuaricator. ff. De his qui notan. infam. Nam qui præuaricatur, ex utraq; parte conſiſtit, quinimmo ex aduerſa.

Conſiſtere in haſta, id eſt, niti ac ſuſtentare ſe haſta. Valerius lib. 8. Argonaut. 27.

Conſiſtere,

Conſiſtere, Actiuè poſitum. ut Conſiſtere uitam tutam, id eſt, parare & conſtituere uitam tutam, Lucret. lib. 6. 3.

Conſobrini] pen prod. (ἀνεψιοί,) Dicuntur qui ex duabus ſororibus editi ſunt, quaſi conſororini, de quibus exempla multa ſunt in antiquis authoribus, & maximè in Afranio, & iuris uetuſtiſsimis ſcriptoribus. Hæc Nonius. Cic. ad Cælium, lib. 2. 18. 5. Nã quòd ad me Curius conſobrinus tuus, ut ſcis, mihi maximè neceſſarius. Terent. Hecyra 3. 5. 9.
– cedo quid reliquit Phania
Conſobrinus noſter? Vbi Donatus, Conſobrinus, quaſi ſororinus. Sobrini enim ſunt ex duabus ſororibus. Conſobrini ex fratre & ſorore, ac propinquitatis frequentatæ Terentius monet. Idem ſtatim pòſt, Quum de fratre natus eſt alter & alter ex ſorore, conſobrini: quum ex fratribus, patrueles dicuntur. Cic. pro Ligario 7.

Sobrinorum conſobrinorumq́; coniunctiones. Cic. 1. Off. 79.

Conſobrina, conſobrinæ, (ἀνεψιά,) Cic. pro Quintio 9. Quintij conſobrinam habet in matrimonio. Næuius.

Conſocer] pen corr. huius cõſoceri, (ὁμοπένθερος,) Vlpianus, Donec ſocer nurui, uel contra, uel gener ſocero, uel ſocer genero, uel conſocer conſocero, qui copulatos in matrimonio in poteſtate habent.

Conſoceri dicuntur, quorum alter filium alterius filiæ maritũ dedit Suet. in Claud. Appium Syllanum conſocerum ſuum crimine incerto nec data defenſione, occidit.

Conſocio] conſocias, (συναγελάζω,) conſociare, Simul ſociare. Plaut. Rud. 13. 67.
Vel conſociare mihi quidem tecum licet:
Aequas habemus partes. Lucret. lib. 2. 23.

Conſociare arma cum populo aliquo. Liu. 8. ab Vrbe 76.

Conſociare conſilia cum aliquo. Cic. Poſt reditũ in Senatu 14. Liu. 5. bel. Pun. 145. Patria quid de uobis meruerat quã cũ Mandonio & Indibili conſociando conſilia prodebatis?

Conſociare, aut coniungere cum amicis iniuriã. Cice. 3. de Fin. 108. Nec uerò rectum eſt, cum amicis aut benemeritis conſociare, aut coniungere iniuriam.

Conſociare imperium Liu. 8. ab Vrbe 16.

Rem inter ſe conſociarent, hoc eſt Societatem rei contraherẽt, & communicarent. Apud Liuium, teſte Budæo.

Conſociatus] pen. prod. Participium. Cicer. in Parad. 58. Qui uidet domi tuæ pariter accuſatorum atq; iudicium conſociatos greges, qui nocentes & pecunioſos reos, &c. Ouid. ad Liuiam 6.

Conſociatus uehementer cum Senatu. Cic. 4. Phil. 160.

Inter nos natura ad ciuilem communitatem coniuncti & conſociati ſumus. Cic. 3. de Finib. 102.

Lege cõſociati homines cũ dijs putãdi ſumus. Ci. 1. de Leg. 33.

Conſociatio] Verbale. Cic. 1. Off. 141. Sequemurq́; & id quod acutum & perſpicax natura eſt, & id quod ad hominum conſociationem accommodatum eſt.

Conciliatio & conſociatio totius generis hominũ. Cice. 1. Off.

Conſociatio hominum & communitas. Cic. 1. Off. 220. (208.

Diſſoluere conſociationem humanam. Cice. 3. Off. 33. Aliqua aliqua exemplaria legunt conſortionem.

Conſolido] conſolidas, pe. corr. conſolidaui, (ὁλοκληρόω,) conſolidare, Redintegrare, & in unum congerere, quod prius ruptum aut diuiſum fuerat. Cic. ad Ruffum, lib. 5. 20. 8. Illud quidem certè factum eſt quod lex iubebat, ut apud duas ciuitates &c. rationes confectas & conſolidatas deponeremus. In emendatioribus ex uetuſto exemplari codicibus legitur conſolutas. Vlpianus, De uſufrum. accreſc. L. Idem Neratius, Nam amittente uſumfructum altero, cui erat legatus, magis iure accreſcendi ad alterum pertinet, quàm redeat ad proprietatem. Nec nouum, nam etſi duobus uſu-

fructus legetur, & apud alterum ſit conſolidatus, ius accreſcendi non perit: nec ei apud quẽ conſolidatus eſt, nec ab eo: & ipſe quibus modis amittere ante conſolidationem, iiſdẽ & nũc amittit. Vſufructus conſolidatus, id eſt, cõfirmatus.

Conſolidatio] Verbale, (ὁλοκλήρωσις,) Cuius propria ſignificatio dignoſcitur ex. §. Item finitur, de Vſufructu, in Inſtitutionibus ciuilibus, Itẽ finitur uſufructus, ſi domino proprietatis ab uſufructuario cedatur (nam cedendo extraneo nihil agitur) uel ex contrario, ſi uſufructuarius proprietatẽ rei acquiſierit, quæ res conſolidatio appellatur. In alia autẽ ſignificatione uſus eſt Vlpianus in L. Idem Neratius. §. Non ſolum. ff. de Vſufruc. accreſc. Et ipſe quibus modis amitteret ante conſolidationem, iiſdem & nunc amittit.

Conſolor] peñ. prod. conſolaris, conſolatus ſum, (παρηγορέω, παραμυθέομαι, ψυχαγωγέω, παρακαλέω,) cõſolari, Verbum deponens notæ ſignificationis. oratione ferè fit, ut ait Valla lib. 4. Cic. 2. de Nat. deor. 222. Hac conſolamur afflictos. (lib. 2. 12. 5.

Conſolari aliquem, & omnem abſtergere dolorẽ. Cic. Qu. fra.

Amore fido alicuius ſeſe conſolari. Catul. Argonaut. 37.

Conſcientia optimæ mentis, tum etiã uſurpatione & renouatione doctrinæ in malo ſe conſolari Cic. de Claris Orat. 135.

Eloquentia conſolamur afflictos. Cic. 2. de Nat. deor. 222.

Exemplo alicuius ſe conſolari. Cic. de Prouinc. Conſul. 13.

Seipſum conſolari ſolatio aliquo. Cic. de Amic. 9.

Malo ſolatio conſolari. Cic. Attico, lib. 4. 75. 1.

Bona ſpe poſteritatis conſolari aliquem. Cic. Octauio 3.

Conſolari aliquem ſpe Cic. pro Roſc. Comœdo 25. Inani & tenui ſpe te conſolaris.

Per literas ſe conſolari. Cic. Attico, lib. 12. 241. 2.

Verbis alterius conſolari aliquem. Cic. Attico, lib. 5. 98. 7.

De re aliqua conſolari. Cic. Attico, lib. 1. 11. 13.

De morte alicuius aliquem conſolari. Cic. 3. Tuſc. 119. Conſolatur me hæc res. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 3. 7. (330. 2.

Spes animos conſolatur. Cic. 1. Verr. 10. Idem Attico, lib. 15.

Memoria poſteritatis breuitatem uitæ conſolatur gloria. Cice. pro Milone 74.

Deſiderium alicuius ſpe commodorum conſolari. Cice. Treb. lib. 7. 11. 3.

Gratulari magis uirtuti debeo, quàm conſolari dolorem meũ. Cic. Marcello, lib. 48. 1.

Nec eum dolorem quem à Repub. capio, domus iam conſolari poteſt, nec domeſticum Reſpub. Cice. Sulpitio, lib. 4. 6. 10.

In miſerijs ſola ſpes homines conſolari ſolet. Cic. 4. in Catil. 8.

Luctum conſolari. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 6.

Humilitatem conſolari. Cic. pro Quint. 3.

Iacentem conſolari. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 16.

Incommodum conſolantur quotidianæ damnationes inimicorum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 10. 8.

Conſolari miſeriam & calamitatem, pro Solatium afferre in miſeria. Senec. 3. de ira.

Inquirendo, ſcribendoq́; talia, conſolemur ocium noſtrũ. Quintil. lib. 2. cap. 12. 8.

Conſolando leuare dolorem. Cic. Torquato; lib. 6. 4. 5.

In conſolando detrahere mali opinionem mœrenti. Cicero 3. Tuſcul. 129.

Genera conſolandi omnia in unam conſolationem conijcere. Cic. 3. Tuſcul. 130.

Ad conſolandum uir minimè accõmodatus. Cic. Tit. li. 5. 16. 1.

Conſolo] Actiuum, (παραμυθέω,) Varro Oedipo Thyeſte, Per idem tempus Oedipus Athenas exul uenire dicebatur, qui conſolaret. Nonius.

Conſolans] pe. prod. cõſolantis, Part. (παραμυθούμενος,) Cice. 3. Tuſcul. 128. Hæc igitur officia ſunt conſolantium.

Verba

Verba conſolantia. Ouid. 15. Metam. 99.

Conſolor] (παρηγορῶμαι,) paſsiuè. Aſinius, Sed quum ob ea quæ ſperaueram, dolebam, conſolabar ob ea quæ timui.

Conſolabilis] & hoc cõſolabile, pe. corr. (παρηγορητός,) Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 3. 7. Eſt omnino uix conſolabilis dolor, tanta eſt omnium rerum amiſsio.

Conſolatorius] Adiectiuum, (παρηγορικός,) Quod conſolatur. Cic. ad Atticum, lib. 13. 277. 1. A Cæſare literas accepi conſolatorias.

Conſolatio] (παρηγορία, παραμυθεία, παράκλησις,) Verbale, uerbis fit. Cic. ad Appium, lib. 3. 2. 2. In multis & uarijs moleſtijs, cogitationibuſq́; meis hæc una conſolatio occurrebat, quòd neq; tibi amicior, quàm ego ſum, quiſquam poſſet ſuccedere.

Ad hæc omnia una conſolatio eſt. Cic. Attico, lib. 15. 321. 2.

Conſolatio miſerorum eſt habere pares, uulgus dicit. At Portius Latro apud Salluſtium, ſic, Voluptatem capiunt miſeri ex mœrore ſociæ calamitatis.

Grata conſolatio. Cic. Attico, lib. 1. 12. 8.

Peruulgata conſolatio eſt, ut homines nos eſſe meminerimus. Cic. Titio, lib. 5. 16. 3. & 4.

Adhibere alicui literis conſolationem. Cic. de Claris Ord. 185. Idem Titio, lib. 5. 16. 2.

Egere conſolatione. Cic. Titio, lib. 5. 16. 1.

Non eget conſolatione ſapiens. Ci. 3. Tuſcul. 131.

Habent nonnullam in ſe conſolationem pœnæ quæ uirtute ſuſcipiuntur. Cic. Antequam iret in exil. 14.

Malorũ conſolationẽ nullã inuenire. Cic. Torquato, li. 6. 4. 6.

Lenire ſe conſolatione. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 21. 7.

Leuat dolorem conſolatio. Cic. Titio, lib. 15. 16. 2.

Medetur conſolatio. Cic. 2. de Diuinat. 5.

Nulla cõſolatione permulcere poſſe ſtultã ſenectutẽ. Cic. de Se-

Suſtentat me conſolatio una. Cic. pro Mil. 76. (nec. 5.

Suſtentari conſolatione. Cic. de Claris Orat. 185.

Conſcientia rectæ uoluntatis maxima eſt conſolatio rerum incommodarum. Cic. Torquato, lib. 6. 4. 7.

Vincit omnem conſolationem dolor. Cic. Attico, li. 12. 241. 2.

Vti conſolatione aliqua. Cic. de Prouinc. Conſul. 12.

Conſolator] pen. prod. (παράκλητος, παρήγορος,) cõſolatoris, Verbale. Cic. 3. Tuſc. 124. Conſolatores ipſos confiteri ſe miſeros, quum ad eos impetũ ſuũ fortuna cõuerterit.

Conſomnio] conſomnias, (ὀνειρώττω,) cõſomniare. Plaut. Moſtel. 9. 61. Quid is conſomniauit? TR. Ego dicam tibi.

Conſono] conſonas, pen. corr. (συμφωνέω, συνηχέω,) conſonare, Reſonare ſignificat. Plaut. Amph. 4. 74.
Poſtquam id actum eſt, tubæ utrinq; canunt: contrà
Conſonat terra, clamorem utrinq; efferunt.

Conſonat clamor. Liu. 6. bel. Maced. 132. Id eſt, concordat.

Nemus conſonat. Virg. 5. Aeneid. 30. Ideo (inquit Seruius) cõſonat, propter Echo. Noſtræ enim uocis eſt æmula.

Conſonare ſibi, pro Conſtare. Senec. epiſt. 31. Vt perfecta uirtus ſit æqualitas ac tenor uitæ per omnia conſonans ſibi.

Sibi conſonare in faciendis, ac nõ faciendis. Qu. li. 2. c. 20. 4.

Conſonat moribus oratio, id eſt, concordat, conſentit. Cicer. in Salluſtium 1.

Reſcripto conſonare. Vlpianus in L. Si peculium legetur. §. ultimo. ff. de Peculio legato, Attilicinus exiſtimat legato non cedere: quod uerum eſt: quia conſonat reſcripto.

Conſonans] Adiectiuũ, (σύνηχος,) Cic. in Partitionibus 10. Atq; etiã eſt hæc diſtinctio in uerbis, altera natura, tractatione altera. Natura: ut ſint alia conſonantiora, grauiora, &c.

Eſſe conſonans. Vlpianus in L. Iuſiurandum & ad pecunias. §. Non ſemper. ff. de Iureiurando, Non ſemper autem conſonans eſt, per omnia referri iuſiurandum tale, quale defertur.

Conſonantes literæ à Grammaticis dictæ, quòd non per ſe, ſed ſimul cum uocalibus ſonent. Priſcianus.

Aſpirari conſonantibus. Quint. lib. 1. ca. 5. 14. Diu deinde obſeruatũ, ne cõſonãtib. aſpiraretur, ut in Græcis & triũpis.

Frangere conſonantem. Quint. lib. 1. cap. 4. 9.

Conſonus] pen. corr. (σύμφωνος, σύλλογος,) Aliud adiectiuum. ut Plangor conſonus. Ouid. 13. Metam. 134.

Vox conſona. Silius lib. 5. 40. Idem lib. 17. 90. Armorumq́; habitus noti, & uox conſona linguæ.

Conſonum] huius conſoni, ſubſtantiuum. Cic. ad Atticum, lib. 4. 85. 5. Credo Platonem uix putaſſe ſatis conſonũ fore ſi hominem id ætatis in tã lõgo ſermone diutius retinuiſſet.

Conſopio] conſopis, pen. prod. conſopiui, conſopitum, (κατακοιμάω,) conſopire, Eſt ſomnum inducere. Cic. 1. Tuſc. 147. Num igitur eum curare cenſes, quum Luna laboret, à qua conſopitus putatur, ut eum dormientem oſcularetur? Ibidem 191. Quid melius, quàm in medijs uitæ laboribus obdormiſcere, & ita conniuentem ſomno conſopiri ſempiterno? Lucret. lib. 6. 159.
Nocturnumq́; recens extinctum lumen, ubi acres
Nidore offendit nares, conſopit ibidem.

Conſors] huius conſortis, om. gen. (κοινωνός, ὁμότιμος,) Conſortes dicuntur, quorum fines contigui ſunt. Cic. 5. Ver. 46. Soſtratus & Numenius, & Nymphodorus eiuſdem ciuitatis, quum ex agris tres fratres conſortes profugiſſent, quòd ijs plus frumenti imperabatur, &c.

Conſors, per metaphoram, id eſt, particeps. ut Conſors conſilij publici, Plinius epiſt. 167. b. Inde honores petituri, aſsiſtebant curiæ foribus, & conſilij publici ſpectatores antẽ quàm conſortes erant.

Generis conſortes, id eſt, conſanguinei & propinqui. Ouid epiſtol. 3. 10.

Imperij conſors. Claud. in Nupt. Honorij 56.

Socius & conſors laboris. Cic. de Claris Orat. 2.

Conſortes mendicitatis. Cic. pro Flac. 27.

Operum conſortes. Ouid. 1. Faſt. 135.

Conſortes periculorum. Plin. in Paneg. 101. Senec. Agamemn. 13. 6. Conſors pericli pariter ac regni mei Aegiſthe gaudes? Verba Clytemneſtræ.

Temporum cum aliquo conſors. Cic. pro Mil. 78.

Thalami conſors. Ouid. 10. Metam. 50. Id eſt uxor.

In lucris atq; furtis conſors. Cic. 5. Verr. 131.

Accire conſortem. Silius lib. 8. 67.

Conſors caſus, pro Simili. Propert. lib. 1. eleg. 20. 1.

Fratres conſortes. Cic. 5. Verr. 40.

Conſortium] conſortij, n. gen. (κοινωνεία,) Societas. Celſ. lib. 7. Cum eo ne ignoremus orto in ueſica cancro, affici ſtomachum, cui quum ueſica quoddam conſortium eſt.

Initum conſortium. Papinianus in L. Si fratres. §. Idem Papinianus. ff. Pro ſocio, Si inter fratres uoluntarium conſortiũ initum fuerit, &c.

Sarcire conſortio collationis, damnum nauis amiſſæ. Hermog. in L. Amiſſæ nauis. ff. Ad legem Rhodiam de Iactu, Amiſſæ nauis damnum collationis conſortio non ſarcitur per eos, qui merces ſuas ex naufragio liberauerunt.

Conſortio] conſortionis, Verbale, Idem. Liu. lib. 6. Quænam iſta ſocietas? quænam conſortio eſt? Cic. 3. Off. 33. Diſſoluetur omnis humana conſortio.

Conſortio ſociabilis. Liu. 10. bel. Maced. Meliora quoq; exempla parte altera poſui, ſociabilẽ conſortionẽ inter binos Lacedæmoniorũ reges ſalutarẽ ꝑ multa ſecula ipſis, patriæq́;.

Conſpergo] conſpergis, conſperſi, conſperſum, (καταπάσσω,) conſpergere, Idẽ quod Spargere. Plau. Cur. 2. 80.
– ubi uino has conſperſi fores. (Stich. 6. 30.

Cõſpergere ante ædes, ſubaudi iuncũ, aut herbã uiridem. Plaut.

Tempora conſpergunt uiridantes floribus herbas. Luc. li. 2. 7.

Conſpergere aliquem lacrymis. Cic. pro Plancio 80.

Conſpergere hilaritate. Cic. 1. Acad. 13.

Aras conſpergere ſanguine. Lucret. lib. 4. 249.

Conſperſus] Part. (κατατεπασμένος,) Ci. 3. de Orat. 54. Vt porrò conſperſa ſit quaſi uerborum ſententiarumq́; floribus, id non debet eſſe fuſum æqualiter, &c. De oratione.

Conſperſum ſtellis caput. Cic. 2. de Nat. deor. 161.

Conſpicio] conſpicis, pen. corr. conſpexi, conſpectũ, (προσβλέπω, προσορῶ, καθοράω,) conſpicere, Ex con & ſpecio uerbo antiquo compoſitum, ſignificat Cernere. Plaut. Amphit. 8. 121. Qui ipſus equidem nunc primum iſtanc tecum conſpicio ſimul.

Lumine cupido aliquem conſpicere. Catul. Argon. 17.

Imaginem parentis laureatam in ſua gratulatione conſpicere. Cicero pro Muræna 79.

Conſpicere ex monte. Cic. 2. de Nat. deor. 127.

Conſpicere aliquem mente. Cic. pro Corn. Bal 37.

Conſpicere corde. Plaut. Pſeud. 12. 3.

In iure te conſpicio. Cic. pro Cecinna 40. Actio eſt in actorem præſentem his uerbis, Quandoquidem te in iure conſpicio.

Conſpicere, pro Attendere. Cic. pro Muræna 11. Nõ debes M. Cato arripere maledictũ ex triuio, aut ex ſcurrarũ aliquo conuitio: neq; temerè Conſulem Populi Romani ſaltatorem uocare: ſed conſpicere quibus prætereà uitijs affectum eſſe neceſſe ſit eum, cui uerè illud obijci poßit.

Conſpicere ſibi quæ ſint in rem ſuam. Plaut. Trinum. 10. 11.

Locum inſidijs conſpicere, Obſeruare locum ad collocandum inſidias. Virg. 9. Aeneid. 49.

Conſpicere etiam res inanimatæ dicuntur. Cic. in Catil. 64. De ſimulacro Iouis.

Conſpicere, cum infinitiuo. Catul. Argonaut. 78.
Conſpexit terra centum procurrere currus.

Conſpiciens] (προσβλέπων,) Participium. Cic. Attico, lib. 5. 106. 4. Ciliciam propè conſpiciente, expedito ad mutandum locum, paruo exercitu, &c.

Conſpicior] conſpiceris, pen. corr. (προσορῶμαι,) conſpici. Plaut. Pſeud. 7. 130. —ſi ſumus Conſpecti.

Bonis animi conſpici. Id eſt, uirtute & ſcientia illuſtrem eſſe. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5. 7.

Conſpici infeſtis oculis omnium. Cic. in Catil. 12.

Velle conſpici. Cic. in Piſonem 47. Inania ſunt iſta mihi crede, delectamenta penè puerorum: captare plauſus, uehi per urbem, conſpici uelle.

Chlamyde & pictis conſpectus in armis. Virg. 8. Aeneid. 116.

In oſtro Tyrio conſpectus. Virg. 3. Georg. 4.

Conſpiciendus] (περιβλεπτέος,) Participium. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 15. Inſideat celeri conſpiciendus equo.

Aurato conſpicienda ſinu. Ouid. 2. Faſt. 62.

Signa ueteri conſpicienda metallo. Valer. lib. 1. Argon. 54.

Conſpectus] (περίβλεπτος,) Nomen ex participio. Liuius 6. ab Vrbe 70. Sed quid ego uos de ueſtro impendatis hortor? ſortem aliquam ferte, de capite deducite quod uſuris pernumeratum eſt: iam nihilo mea turba, quàm ullius conſpectior erit. Ibidem, lib. 2. 20.

Mors conſpectior. Tacit. lib. 20. Iuſſu Mutiani cuſtodia militari cinctus, ne in ipſa urbe conſpectior mors foret, ad quadrageſimum ab Vrbe lapidem uia Appia fuſo per uenas ſanguine extinguitur.

Pars nulla conſpectior capillis. Ouid. 4. Metam. 59. 1.

Turba, quàm dignitate conſpectior plebs. Liuius libro 2. belli Punici 172.

Platano conſpectior. Ouid. 13. Metam. 170.

Conſpectus, huius conſpectus, (πρόσοψις,) Verbale, Significat

aſpectum. Virg. 1. Aeneid. 8.
Vix è conſpectu Siculæ telluris in altum
Vela dabant læti.

In conſpectu. Virg. 1. Aeneid. 38.

In conſpectum aſpicere. Vide In.

In conſpectu alicuius aſtare. Cic. 4. in Catil. 75.

In conſpectum animus cadit. Cic. 1. Tuſcul. 80.

In conſpectu conſedimus omnes. Cic. 1. Acad. 21.

In medio conſpectu conſiſtere. Virg. 2. Aeneid. 14.

In conſpectum ſe dare. Cic. 7. Verr. 69. Ennius apud Ciceronem 1. de Diuinat. 75.

E conſpectu euolare. Cic. 7. Verr. 70.

Conſpectus fit, ſub. ab hominibus. Cic. Attico, lib. 7. 129. 1. Subito conſilium cepi, ut antequàm luceret, exirem, ne qui conſpectus fieret, aut ſermo, lictoribus præſertim laureatis.

Frui conſpectu alicuius rei tranquillo animo & quieto. Ci. pro (Sylla 19.

Fugatus ex hominum conſpectu. Lucret. lib. 3. 10.

Fugere conſpectum aliquorum. Cic. 2. de Lege Agra. 22.

Ingredi in conſpectum populi. Vide Ingredior.

Ire ad cõſpectũ chari genitoris & ora Contingat. Virg. 6. Ae.

In conſpectu aliquorũ aliquid locare. Cic. 1. de L. Agr. 4. (22.

In conſpectu legum, libertatiſq́; mori. Cic. 7. Verr. 134.

In conſpectu alicuius aliquid ponere. Cic. 5. de Finib.

In conſpectu fundi uillæq; poſita religio. Cic. 2. de Leg. 44.

Suorũ conſuetudine, cõſpectuq́; aliquẽ priuare. Cic. pro Mur(na 80.

Prodire in conſpectum alicuius. Plaut. Moſtel. 16. 33.

Reddere conſpectum alicuius, Reuocare ac reducere in conſpectum. Virg. 9. Aeneid. 55.

In conſpectu relinquere. Cic. 5. de Finib. 160.

Sequi conſpectum aliquorum. Cic. 2. de Lege Agra. 22.

Stare cum gladijs in conſpectu Senatus. Cic. 2. Philip. 34.

Quæ eſt in oppidi conſpectu. Varro 1. de Re ruſt. cap. 7. 4.

Procul à conſpectu alicuius rei eſſe. Cic. de Lege Agra. 8.

In conſpectum alicuius uenire. Cic. 1. de Fin. 36. Vide Venio.

Conſpectum alicuius uereri. Terent. Phorm. 2. 2. 1.

Venire in conſpectum. Celſ. lib. 7. cap. 26.

Vno in conſpectu omnia uidere. Cic. de Claris Orat. 8.

Vitare alicuius conſpectum. Quint. lib. 6. cap. 3. 64.

Conſpectum tumulum, pro Conſpicuo, niſi mendum ſit, poſuit Liu. 2. belli Macedonici.

Conſpicuus] (περιφανής,) Adiectiuum, Quod ab omnibus conſpicitur: uel, ut ait Valla, lib. 1. quod circunſpicitur. Martial. lib. 1. 2.
Hic ubi conſpicui uenerabilis amphiteatri Erigitur moles.

Occultus & Conſpicuus, contraria. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 22.

Præſens & Conſpicuus. Ouid. 2. Triſt. 11.

Decus conſpicuum. Ouid. ad Liuiam 68.

Loci conſpicui. Ouid. 3. de Arte amandi 79.

Opus conſpicuum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 15. 5.

Venuſtas conſpicua. Author ad Herennium lib. 3. 119.

Vertex latè conſpicuus. Horat. 3. Carm. ode 16. 4.

Conſpicuus alicui. Plin. lib. 36. cap. 12. 2. Reliquæ tres quæ orbem terrarum impleuere fama, ſanè conſpicuæ undiq; adnauigantibus, ſitæ ſunt in parte Aphricæ, monte ſaxeo. De Pyramidibus Aegyptijs loquitur.

Conſpicuus albo colore. Colum. lib. 7. cap. 12. 3.

Conſpicuus longè fulgentib. armis. Oui. 4. de Ponto, ele. 7. 7.

Inſignis clara conſpicuuſq́; domo. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 1.

Manu conſpicuus. Tacit. lib. 19.

Toris conſpicuus, Lacertoſus & toroſus: qualem fuiſſe Herculem dicit. Valer. lib. 1. Argonaut. 51.

Conſpicuus fons in planicie. Plin. lib. 6. cap. 27. 1.

Conſpicuus forma. Plin. epiſt. 144. a. Ac primum conſpicuus forma, oẽs ſermones malignorũ & puer & iuuenis euaſit.

Conſpi-

Conſpicuus homo, Quem omnes admirantur & reuerentur. Liuius 1. ab Vrbe 156.

Fide conſpicuus. Ouid. epiſt. 5. 28.

Conſpicuus laude. Plin. epiſt. 37. a.

Conſpicuus magnitudine Lunenſis caſeus. Plin. li. 11. c. 42. 2.

Conſpicor, pen. corr. conſpicaris (προσοράω,) conſpicari, Deponens, Idem quod Conſpicio. Terent. Eunuc. 5. 9. 32. Cur ergo in his ego te conſpicor regionibus? Idem Heaut. 1. 1. 16. Quin ego te in fundo conſpicer, &c. Cæſ. 2. bel. Ciuil. 93. Hunc conſpicatæ naues.

Conſpicilium] (περιωπή,) authore Nonio, eſt unde conſpicere poßit. Plaut. Medico, In conſpicilio obſeruabam.

Conſpicilium, etiã dicitur quod adhibemus oculis, ut res maiores uideantur. Plaut. Vitrũ cedo, neceſſe eſt conſpicilio uti.

Conſpicillum, conſpicilli, Idem. Plaut. Ciſtel. 2. 82.
—dum redeo domum
Conſpicillo conſecutus eſt clanculum me uſq; ad fores.

Conſpiro] conſpiras, pen. prod. (συμπνέω, συνίστημι,) conſpirare, Simul ſpirare, uel flare.

Conſpirare omnibus partibus ad aliquid faciendum. Columel. lib. 3. cap. 13. 6. de paſtinato, Neq; enim parum refert ſuſpẽſißimum eſſe paſtinatum, & ſi fieri poßit, ueſtigio quoq; inuiolatum, ut mota æqualiter humus nouelli ſeminis radicibus quancunq; in partem prorepſerint, molliter cedat, ne incrementa duritia ſua reuerberet, ſed tenero uelut nutritio ſinu recipiat, & cœleſtes admittat imbres: eoſq́; alendis ſeminibus diſpenſet, ac ſuis omnibus partibus ad educandã prolem nouam conſpiret.

Conſpirare pugnam concentu, per translationem, pro Commouere. Gellius lib. 1. cap. 11. Sed enim Achæos Homerus pugnam indipiſci ait, non fidicularum, tibiarumq́; concentu conſpiratam. Id eſt, accenſam & inflammatam. In caſtigatioribus codicibus legitur non fidicularum tibiarumq́; concentu, uerum conſpiratu tacito nitibundos.

Conſpirare item, pro Coniurare & conſentire, & ferè in malum accipitur. Plaut. Merc. 18. 28. Mirum ni ſenes uicini in unum nidum conſpirauerint.

Conſpirare in commune in malum. Colum. li. 12. in præfat. 7.

Conſpirare & conſentire cum aliquo: idq́; in bonum. Cic. 2. de Lege Agraria 16. Quamobrem per deos immortales colligite uos Tribuni plebis: deſerite eos, à quibus niſi proſpicitis, breui tempore deſeremini: conſpirate nobiſcum: conſentite cum bonis, communem Rempub. communi ſtudio atq; amore defendite.

Conſpirare ad liberandam Rempub. Cic. Planco li. 10. 12. 12.

Ad maieſtatẽ aliquorũ defendendã conſpirare. Ci. 3. Phil. 132.

Conſpirare dicitur oratio. Cic. 3. de Nat. deor. 37. Itaq; illa mihi placebat oratio de conuenientia conſenſuq; naturæ, quã quaſi continuatam conſpirare dicebas.

Conſpiratum eſt in eum à LX. amplius Suetonius in Cæſare, cap. 80.

Conſpirans] pen. prod. (συμπνέων,) Participium. Cic. 2. de Nat. deor. 29. Quid uerò, tanta rerum conſentiens, conſpirans, continuata cognatio, &c.

Ardor mutuus conſpirans. Lucret. lib. 4. 245.

Conſpirans & pene conflatus conſenſus. Cic. pro Ligario 21.

Conſpiratio] (σύστασις, συμπνοία,) Verbale, tam in bonũ, quàm in malum accipitur.

In malum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 11. Vt quam paratißimi ab exercitu, reliquiſq́; rebus pro ueſtra ſalute contra ſceleratißimam conſpirationem hoſtium confligamus.

Certorum hominum contra dignitatem alicuius conſpiratio. Cicero pro Deiotaro.

Conflata conſpiratio. Cic. Antequam iret in exil. 9.

Inceſſere conſpirationem. Quint. lib. 5. cap. 7. 15.

Conſpiratio in bonũ, pro Vnanimitate. Cic. pro Domo ſua 23. Hanc noſtram coniunctionem, hanc conſpirationem in Repub. bene gerenda; hanc iucundißimam uitæ atq; officiorũ omnium ſocietatem, certi homines fictis ſermonibus & falſis criminibus diremerunt.

Bonorum uirorum conſpiratio. Cic. 4. Catil. 94.

Concordia & conſpiratio omnium ordinum ad defendendã libertatem. Lentulus Senatui, lib. 12. 25. 12.

Conſpiratio & conſenſus hominũ. Ci. 2. Off. 22. uirtutum, Idẽ 5. de Finib. 118.

Amoris conſpiratione conſentire. Cic. 1. de Finib. 101.

Conſpirati] conſpiratorum, (συνωμόται,) Qui conſpirauerunt & coniurarunt. Suetonius in Cæſare, cap. 82. Aßidentem conſpirati, ſpecie officij circunſteterunt.

Conſpiratæ res, quæ uelut conflatæ ſunt in unum corpus. Seneca epiſt. 85. Talem eſſe animum noſtrum uolo, ut multæ in illo artes ſint, multa præcepta, multarum ætatum exempla, ſed omnia in unum conſpirata.

Conſpiratus] huius conſpiratus, pen. prod. maſ. gen. (σύμπνευσις,) Id eſt, concentus. Gellius lib. 1. ca. 11. Sed enim Achæos Homerus pugnam indipiſci ait, non fidicularum, tibiarumq́; concentu, uerum conſpiratu tacito nitibundos.

Conſpiro] conſpiras, (συσπειράω,) conſpirare, à ſpira ſpiræ: Conſpirare ſe dicuntur ſerpentes, id eſt, cõuoluere. Plin. de Viris illuſt. 22. Anguis è ſedibus eius elapſus, uenerabilis, nõ horribilis, per mediam urbem cum admiratione omniũ ad nauem Romanorum perrexit, & ſe in Volumnij tabernaculo conſpirauit.

Conſpiſſare] (πυκνοῦν,) Plinius lib. 35. cap. 6. 7. Adulteratur Romæ creta cimolia, decocta, conſpiſſataq́;. Columel. lib. 2. cap. 18. 5. Prius quàm conſpiſſatum, & herbis colligatum ſit ſolum.

Conſpondeo] conſpondes, conſpondi, cõſponſum, (συνεγγυῶμαι,) conſpondere. Conſponſos ueteres dicebant, fide mutua colligatos, inquit Feſtus.

Conſponſor] (συνεγγυητής,) Verbale, Conſponſores, qui ſimul pro aliquo ſpoponderunt. Cic. Leptæ, lib. 6. 18. 5. De tuo negocio quòd ſponſor es pro Pompeio, ſi Galba conſponſor tuus redierit. Idem ad Atticum, lib. 12. 241. 8.

Conſpuo,] conſpuis, conſpui, conſputum, pen. prod. (καταπτύω,) conſpuere, ſputo aliquem fœdare: cuius paßiuum eſt Conſpuor. Plaut. Ab omnibus deriſus, atq; conſputus.

Conſputo] conſputas, pen. prod. (καταπτύω,) cõſputare, Frequentatiuum. Plaut. Curcul. 10. 17. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 2. 7. 4. Hora ferè nona, quaſi ſigno dato, Clodiani noſtros conſputare cœperunt.

Conſpurco] conſpurcas, conſpurcare, (καταῤῥυπόω,) Cõmaculare. Colum. lib. 8. cap. 3. 8. Nam ſuperſiliens auis proluuie uentris cibos & aquam conſpurcat.

Sapore tetro conſpurcare, omnia. Lucret. lib. 6. 5.

Conſtabilio] conſtabilis, pen. corr. conſtabiliui, conſtabilitum, (βεβαιόω, στηρίζω, ἀσφαλίζομαι,) conſtabilire, Stabile & firmum facere. Terent. Adelph. 5. 1. 9.
—dis quidem eſſes Demea,
Ac tuam rem conſtabiliſſes.

Subſidijs alicuius conſtabilitus. Lucret. lib. 2. 9.

Cõſterno] cõſternas, cõſternare, (ἐκπλήττω, καταπτήσσω, συστέλλω,) cõſternare. Cõſternere, inquit Valla li. 5. eſt corporis: Conſternari autem, animi: quum mens turbata eſt, & de ſtatu mota, & quaſi humi ſtrata: ideoq́; ſæpe coniungi animum uidemus. ut Conſternatus animo. Salluſtius tamen primo hiſtor. inquit, Equi ſine rectoribus exterriti, aut ſaucij conſternantur. Liuius 6. ab Vrbe 10. Itaq; non

aperuit ſolum incendio uiam, ſed flammis in caſtra tendentibus uapore etiam ac fumo, crepituq; uiridis materiæ flagrãtis ita conſternauit hoſtes, ut minor moles ſuperantibus uallum in caſtra Volſcorum Romanis fuerit, quàm tranſcendẽtibus ſepem incendio abſumptam fuerat.

Conſternare animos. Liu. 8. ab Vrbe 138.

Pauida & conſternata multitudo. Liu. 3. ab Vrbe 65.

Conſternari animo. Salluſt. Qua uictoria elati hoſtes noſtri territi, atq; animis conſternati diſceſſere. Cæſ. 7. bel. Gal. 124.

Conſternati etiam dicuntur, non qui deiecti ſunt animis, ſed cõmoti & perturbati atq; tumultuantes. Liu. lib. 4. Deca. 4. in Catonis oratione, Volo tamen audire quid ſit, propter quod matronæ conſternatæ procurrant in publicum. Tumultuabantur enim matronæ pro abroganda Lege Oppia.

Equi conſternantur. Ouid. 2. Metam. 63. Et Equi conſternati, Idem 5. Faſto. 62.

Mœnia conſternata. Sil. lib. 13. 27.

Timores conſternati. Ouid. 12. Metam. 12.

Conſternatio] (ἔκπληξις,) Verbale. Liu. 7. bell. Maced. 172. Auxilia enim ſubſidiaria quæ proximè locata erant, pauore & conſternatione quadrigarum territa, &c. Idem 9. bel. Pun. 33.

Conſternatio dicitur à Valerio lib. 9. cap. 7. pro Seditione uel tumultu, Creditorum quoq; conſternatio aduerſus Sempronij Aſſellionis Prætoris Vrbani caput exarſit.

Conſterno] conſternis, conſtraui, conſtratum, pen. produ. (στρώννυμι,) conſternere, Idem quod Sternere. ut Virg. 4. Aeneid. 89. -it ſtridor, & alte
Conſternunt terram concuſſo ſtipite frondes.

Terram corpore conſternere. Cic. in Arato 47.

Terrã conſternere tergo, Supinum iacere. Virg. 12. Aen. 110.

Campi conſternuntur milite. Lucan. lib. 1. 25. Sil. lib. 1. 25.

Cõſternere contabulationem lapidibus lutoq;. Cæſ. 2. bel. Ciui. (33.

Conſternere cubilia gallinarũ. Colum. lib. 8. cap. 5. 9.

Conſternere ſcrobes perticis ſaligñis & lapide. Plin. lib. 17. c. 11. 6. Area optima eſt ſilice conſtrata. Columel. lib. 1. Idem lib. 7. cap. 6. 5. Ipſum uerò caprile uel naturali ſaxo, uel manu conſtratum eligi debet.

Conſternit uias frumentum. Cic. 1. de Diuina. 120. Nam & ex horreis direptum, effuſumq; frumentum, uias omnes, angiportusq; conſtrauerat.

Conſternere cubicula uiatoria unionibus. Plin. lib. 37. cap. 2. 5. In emendatioribus codicibus legitur conſtruere.

In fugam conſternere. Vide Fuga.

Conſtratus] pen. prod. (ἐστρωμένος,) Participium. Cic. pro Seſtio 73. Forum corporibus ciuium Romanorum conſtratum cæde nocturna.

Conſtratæ naues, quæ cataſtromata habebant, quas Cæſar tectas ſæpe uocat. Cic. 7. Verr. 82. Poterone in eos eſſe uehemens, qui naues inanes non modò habuerunt, ſed etiã apertas: in eum diſſolutus, qui ſolus habuerit conſtratam nauẽ, & minus eximanitam? His opponuntur Apertæ, ut hinc intelligas conſtratarũ nomine non alias intelligi, quàm tectas. Hirtius de bello Alexandrino, Magnoq; impetu quatuor ad eam conſtratæ naues & complures apertæ contenderunt.

Conſtratæ naues tempeſtatibus. Cæſar 3. bel. Ciuil. 166. Itaque tempore commutato, tempeſtas & noſtros texit, & naues Rhodias afflixit: ita ut ad unam conſtratæ omnes numero XVI. eliderentur, & naufragio interirent.

Conſtrata pontium. Liuius lib. 10. bell. Pun. Speculatoriæ naues ac minora nauigia, quæ ſub conſtratis pontium excurrebant, &c.

Conſtipo] conſtipas, pen. prod. (στύφω,) conſtipare, ſignificat Condenſare. Cæſar 5. bel. Gal. 180. Hic dies noſtris longè grauiſſimus fuit: ſed tamen hunc habuit euentum, ut eo die magnus numerus hoſtium uulneraretur atq; interficeretur, ut ſe ſub ipſo uallo conſtipauerant, receſſumq; primis ultimi non dabant. Cicero 2. de Lege Agraria 79. Sed ne conſtipari quidem tantum numerum hominum poſſe in agrum Campanum intelligetis.

Conſtituo] conſtituis, conſtitui, conſtitutum, penult. prod. (συντάσσω, καθίστημι, διατάττω, τάττομαι, τίθεμαι, βουλεύομαι,) conſtituere, Collocare. Cæſ. 2. bel. Gal. 299. Intra ſyluam aciem ordinesq; conſtituerant.

Conſtituitote uobis ante oculos huius etiam miſeri ſenectutem. Cic. pro Cælio 62.

Taurum ante aras conſtituere. Virg. 5. Aeneid. 48.

Conſtituere coràm. Vlpianus in L. prima. §. 1. ff. De procuratoribus, Conſtituitur autem uel coràm, uel per nuncium, uel per epiſtolam.

Conſtituit in ordinem elephantes. Hirtius lib. 5. 102.

Conſtituit horrea certis locis, uecturasq; frumenti finitimis ciuitatibus deſcripſit. Cæſar 3. bel. Ciuil. 168.

In locum alicuius aliquem conſtituere. Cic. 3. Verr. 53.

In aliquo munere conſtituere aliquem. Cic. de Petit. Conſ. 25.

Conſtituere, Statuere, proponere, decernere. Terent. Phorm. 4. 3. 71. Nam illi mihi dotem iam conſtituerunt dare. Virg. 1. Aeneid. Qui teneant (nam inculta uidet) homineſne, feræne, Quærere conſtituit.

Conſtituere & deſignare. Cic. 1. de Diuinat. 140.

Conſtituere ſibi aliquod genus ætatis degendæ. Ci. 1. Of. 164.

Nec ſatis conſtituere poſſum quid, &c. 4. Acad. 62.

Serius quàm conſtituerat. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 12.

Futura præcipere cogitatione, & ante conſtituere quid accidere poſſit. Cic. 1. Off. 114.

Ex re & ex tẽpore conſtituere aliquid. Ci. Cornif. li. 12. 19. 4.

De re aliqua aliquid cõſtituere. Balbus Ciceroni, in Epiſt. ad Atticum, lib. 9. 178. 5.

Communiter conſtituere de reditu alicuius. Brutus Cic. li. 6. 2.

Conſtitutum ex omnium ſententia. Cic. pro Cluentio 141.

Habere conſtitutum de re aliqua. Cælius Cic. lib. 8. 5. 4.

Omnia quæ ſibi conſtituta ſunt exponere. Cic. 3. Verr. 29.

Conſtitutum eſt mihi, Deliberatum eſt mihi, decretum eſt mihi, ſtatutum eſt mihi, id eſt, apud me cogitando firmatum eſt. Cic. Attico, lib. 7. 127. 4.

Conſtitutum, pro Certo, ſtabilito, non controuerſo. Cic. 5. de Finib. 25. Hoc enim conſtituto in philoſophia, omnia ſunt cõſtituta. Ibidem, lib. 2. 74.

Optimè conſtituere. Cic. Cælio, lib. 2. 7. 7. Quod quando, & quomodo & per quos agendum ſit, tu optimè conſtitues.

Conſtituere alicui ſe uenturum. Cic. 1. de Orat. 139. Sanè (inquit) uellem non conſtituiſſe in Tuſculanum me hodie uenturum eſſe Lælio. Terent. Eunc. 1. 2. 125.

Dixit, & conſtituit ſe uenturum. Terent. Heaut. 4. 4. 4.

Conſtitueram ut irem rus. Plaut. Pſeud. 7. 137.

Conſtituere inter ſe ut. Cic. 5. de Finib. 1. Cõſtituimus inter nos ut ambulationem pomeridianã conficeremus in Academia.

Conſtituere cum. Terent. Heaut. 1. 2. 120.
-nam conſtitui cum quodam hoſpite Me eſſe illum conuenturam. Hic promiſi ſignificat, nempe dum præpoſitionem coniunctam habet. Cicer. ad Marium, lib. 7. 4. 2. Quare ſiquod conſtitutum cum podagra habes, fac ut in alium differas diem.

Conſtituere, quod Aſſignare uulgus dicit. Terent. Eun. 3. 4. 3. Dati annuli: locus, tempus conſtitutum eſt.

Pactam & conſtitutam eſſe cum aliquo diem. Cic. 1. in Cat. 17.

Ad conſtitutum uenire. Sub. diem. Varro 2. de Reruſt. Cicer. pro Cecinna 24. Homines inermes qui ad conſtitutum experiundi

periundi iuris gratia ueniſſent.

Conſtituere in diem. Salluſt. in Iugurtha, Deinde compoſitis inter ſe rebus, in diem conſtituunt: quòd is feſtus, celebratusq; per omnem Africam, ludum & laſciuiam magis quàm formidinem oſtentabat.

Conſtituere, Siſtere. Cic. pro Cluent. 28. Et hominem ante pedes Qu. Manilij, qui tum erat Triumuir, conſtituunt.

Conſtituere, pro In unum conciliare, & conſociare. Cicer. 1. de Orat. 18. Vt uerò iam ad illa ſumma ueniamus, quæ uis alia potuit aut diſperſos homines unum in locum congregare, aut à fera agreſtiq; uita ad hũc humanum cultum ciuilemq; deducere, aut iam conſtitutis ciuitatibus leges, iudicia, iura deſcribere? Budæus.

Conſtituere aliquem magna gratia apud regem. Cic. ad Catonẽ 15. 4. 15. maxima apud regem authoritate, gratiaq; conſtitui. Videtur ſubaudiendum In.

Conſtituere in uel cum re præſenti dicebant ueteres, quũ quid ſtatui, tranſigiq; non poſſe, niſi in loco ipſo ſignificabant. Quint. lib. 7. Illa enim potentiſſima eſt, quæq; uerè dicitur totius cauſæ diſpoſitio, quæ conſtitui, niſi uelut in re præſenti non poteſt. Traianus ad Plin. epiſt. 257. Quid oporteat fieri circa theatrum, quod inchoatũ apud Nicenſes eſt, in re præſenti optimè deliberabis & conſtitues. Budæus.

Accuſatorem conſtituere. Cic. 1. Verr. 6. Vt in conſtituendo accuſatore quod ſequi poſſitis habeatis.

Actionem conſtituere, Quòd Vulgò Euacuare finem non procedendi dicunt. Cic. in Partit. 54. Quare de conſtituendis actionibus, accipiendis ſubeundisq; iudicijs, de excipienda iniquitate actionis, &c. Budæus. Vide paulo pòſt, Conſtituere iudicium.

Inire & conſtituere conſilium. Cic. 2. Verr. 16.

Conſtituere æra militantibus. Liu. 5. ab Vrbe 10.

Conſtituere uectigal. Cic. ad Atticum, lib. 2. 31. 4.

Amicitiam cũ aliquo conſtituere. Qu. Cic. de Petit. Conſul. 18.

Conſtituit utilitas amicitiam. Cic. 2. de Fin. 126.

Aequitatem conſtituere. Cic. 2. Off. 58. æquitate conſtituenda ſummos cum infimis pari iure retinebat.

Aeſtimationem conſtituere. Cic. 5. Verr. 175.

Bene morata & bene conſtituta ciuitas. Cic. de Claris Orat. 4.

Controuerſiam conſtituere. Cic. 1. de Orat. 68.

Crucem ſibi conſtituere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 9.

Delectum rerum conſtituere. Cic. 1. de Fin. 56.

Conſtituere diem alicui. Cic. ad Atticum, lib. 12. 232. 5.

Conſtituere diem colloquio, nuptijs, aut alicui alij rei. Plautus Trinum. 8. 139. Cæſar 1. bel. Gal. 203.

Titan medium conſtituit diem, Meridies eſt. Seneca Hipp. 6. 9.

Diſceptationem conſtituere, id eſt, quod Accordare ſcripturas dicunt. Cicero in Partitionibus 56. Ex rationis autem et ex firmamenti conflictione, & quaſi concurſu quæſtio exoritur quædam quam Diſceptationem uoco: in qua quid ueniat in iudicium, & de quo diſceptetur, quæri ſolet. Hæc uerba, quid ſit Diſceptatio, oſtendunt. Deinde ſubijcit 60. Diſceptatio autem, quum eſt conſtituta, propoſitum eſſe debet oratori quo omnes argumentationes repetitæ ex inueniendis locis conijciantur. Budæus.

Documentum conſtituere. Cæſar.

Domos conſtituere, id eſt, ædificare. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 1.

Finem rei conſtituere, pro Imponere finem. Cic. 3. Verr. 3.

Fines in amicitia conſtituere. Cic. de Amic. 50.

Firmamenta Reip. conſtituere. Cic. Attico, lib. 1. 13. 6.

Honores conſtituere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 45.

Iudices de quaq; re conſtituere. Cic. pro Domo ſua 27.

Conſtituere iudicium in ſenſibus & in rerum notitijs. Cicer. 4. Acad. 256.

Iudicium conſtituere dicebant, & conſtituere quæſtionem, pro eo quod eſt Conſtituere actionem. Cicero in Partitionibus 53. Atq; etiam ante iudicium de conſtituendo ipſo iudicio ſolet eſſe contentio, quum aut ſitne actio illi qui agit, aut iámne ſit, aut num iam eſſe deſierit, aut illáne lege, hiſne uerbis ſit actio, quæritur: quæ etiam ſi antequam res in iudiciũ uenit, aut concertata, aut dijudicata, aut confecta non ſunt: tamen ipſis iudicijs, permagnum ſæpe habẽt pondus. Quintilianus quæſtionem pro iudicio dicere ſolet. Budæus.

Iudicium conſtituere, Eſt etiam id quod nunc Recipere in proceſſum dicimus. Quint. lib. 3. cap. 12. Rarum eſt autem ut in foro iudicia propter id ſolum conſtituantur: ſicut diuinationes, quæ fiunt de accuſatore conſtituendo, & nonnunquam inter delatores, uter præmium meruerit. Forum appellat Quintilianus, in quo publica iudicia exercebantur. Cicero in Verrem, act. 4. 42. Amici recuſare nequod nouũ iudicium, nequa ipſius cognitio illo abſente, de exiſtimatione eius conſtitueretur. Budæus.

Iudicium de pecunijs repetundis conſtitutum. Cic. 1. Verr. 6.

Conſtituta & Diſſoluta iudicia, contraria. Cic. pro Cecinna 5. Cuius rei cauſa maximè iudicia conſtituta ſunt, id iàm mala conſuetudine diſſolutum eſt

Iudicium capitis in aliquem conſtituere. Cic. 7. Verr. 110.

Iura conſtituere. Lucret. lib. 5. 230.

Ius conſtituere, hoc eſt Statuere, & exemplum prodere iuris dicendi, ut ait Budæus. Cic. pro Cecinna, 29. Videte per deos immortales quod ius nobis, quã cõditionem uobiſmetipſis, quam deniq; ciuitati legem conſtituere uelitis.

Ius conſtituere in uerbis. Cicer. pro Cecinna 40. Ibidem 59. Quid eſt Piſo? placet tibi pugnare uerbis? placet cauſam iuris & æquitatis, & non noſtræ poſſeſſionis, ſed omnino poſſeſſionem omnium conſtituere in uerbo?

Ius quidpiam agendi alicui conſtituere. Cic. pro Cecin. 29.

Cauſam iuris & æquitatis in uerbo conſtituere. Cic. pro Cecin. (59.

Conſtituere legem ciuitati. Cic. pro Cecin. 29.

Locum reo conſtituere. Cic. pro Cluent. 43.

Maieſtatem conſtituere. Vide Maieſtas.

Malum alicui conſtituere. Cic. 3. Verr. 44.

Mercedulas prædiorũ conſtituere. Cic. ad Attic. li. 13. 268. 4.

Mercedem funeris ac ſepulturæ conſtituere. Cic. 7. Verr. 105.

Metam conſtituere. Virg. 5. Aeneid. 26.

Conſtituere modum rebus infinitis. Cic. 1. de Fin. 5.

Conſtituere ſibi aliquem uitæ modum. Cic. pro Sylla 34.

Mœnia conſtituere, Aedificare urbem. Virg. 12. Aeneid. 39.

Nummariam rem conſtituere. Cic. 3. Off. 105.

Neceſſitudinẽ cõſtituere cũ aliquo. Cic. ad Plancum, li. 10. 3. 3.

Conſtitutæ nuptiæ in hunc diem. Terent. And. 1. 5. 34.

Conſtituere oppidum, & exædificare. Cæſar 1. bel. Ciuil. 57. Cic. de Aruſp. reſp. 13.

Patronum alicui cauſæ conſtituere. Cic. pro Muræna 3.

Pax tota prouincia conſtituta. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 1. 1. 36.

Pœnam aut ſupplicium in aliquem conſtituere. Id eſt, animaduertere. Cæſar 5. bel. Gal. 6. Cicer. 7. Verr. 91.

Conſtituere præſidia defenſionis ſuæ in arce legis. Cic. pro Cluentio 126.

Preciũ frumento conſtituere. Cic. 5. Verr. 147.

Prouinciam alicui conſtituere. Cic. 3. Verr. 30.

Quæſtionem nouam conſtituere, Eſt decernere ut uindicetur, ut ait Budæus. Cic. pro Milone 9. Hanc uerò quæſtionem, etſi non eſt iniqua, nunquam tamen Senatus conſtituendã putauit: erant enim leges, erant quæſtiones uel de cæde uel de ui: nec tantum mœrorem Senatui mors P. Clodij afferebat, ut noua quæſtio conſtitueretur.

Quæſtus magnos atq; uberes ſibi conſtituere ex quibuſdam cauſis. Cic. 4. Verr. 20.

Reditũ ex mari cõſtituere,piſcinas faciẽdo.Col.lib.8.c.16.6.

Conſtituere regem populis.Cæſar 4.bel.Gal.541.

Rem familiarem conſtituere.Cic.11.Philip.291.

Sacra conſtituere.Cic.de Aruſp.reſpon.11.

Patriam mihi ſanctitatem in illo colendo conſtitui. Plancus ad Ciceronem,lib.10.4.3. perſuade tibi te unum eſſe,in quo ego colendo patriam mihi conſtituerim ſanctitatem.

Seminaria conſtituere.Colum.de Arboribus,cap.1.3.

In foro ſpectaculum conſtituere.Cic.3.Verr.53.

Spem in aliquo conſtituere.Cic.pro Lege Manil.43.

Spes in eo conſtituebatur.Cic.pro Lege Manil.43.

Statum cauſæ conſtituere Iudex dicitur, quum aut iuris diſceptationem eſſe pronunciat,aut facti.Hæc Budæus.

Stipendium militi conſtituere.Quint.lib.3.cap.8.13.

Summam totius litis in re aliqua conſtituere, Idem quod Cardinem cauſæ ponere.Budæus.Quint.lib.7.cap.5.

Supplicium in aliquem conſtituere.Cic.7.Verr.91.

Templum conſtituere.Ouid.1.Faſt.130.

Tempus alicui rei conſtituere.Cæſar 3.bel.Ciuil.76.

Teſtem aliquem in alium conſtituere.Cic.pro Cluent.134.

Teſtes conſtituere.Cic.2.Verr.33. Illud à me nouum Iudices, cognoſcetis,quòd ita teſtes conſtituam, ut crimen totum explicem,ubi id interrogando,&c.

Tumulum conſtituere.Virg.6.Aeneid.101.

Vadimonium conſtituere.Vide Vadimonium.

Vectigal conſtituere.Cic.Attico,lib.2.31.4.

Victoriam conſtituere.Cic.pro Roſc.Amer.9.

Vrbem conſtituere.Ouid.epiſt.7.24.

Per exordium animus auditoris aut iudicis conſtituitur, uel apparatur ad audiendum.Author ad Heren.lib.1.4.

Conſtituere & regere inſcitiam iuuenum.Cic.1.Off.172.Ineuntis enim ætatis inſcitia ſenum conſtituenda & regenda prudentia eſt.

Conſtituere in digitis ſingulas cauſæ partes.Cic.1.Verr.24.

Conſtituere,Erigere.Virg.lib.6.44.

– & ferales antè cupreſſos Conſtituunt.

Conſtitutus] pen.prod.(διατεταγμένος,) Participum.ut Cõſtituta in menſem Ianuariũ auctio.Cic.de Lege Agra.2.

Conſtitutus locus à iudicibus.Cic.pro Cluent.74.

Conſtituta præclariſſimè Reſp.dilabitur.Cic.2.Off.118.

Conſtitutus rerum omnium delectus.Cic.1.de Fin.56.

Conſtitutus ad cædem.Cic.in Catil.12.Quid,quòd omnes Conſulares,qui tibi perſæpe ad cædem conſtituti fuerunt,ſimul atq; aſſediſti, partem iſtam ſubſelliorum nudam atque inanem reliquerunt?

Publicè conſtitutum eſſe ad rem aliquam.Cic.2. de Leg. 102.

Conſtituta pax.Cic.ad Qu.fratrem,lib.1.1.36.

Conſtituta diuinitus res militaris.Cic.4.Tuſcul.2.

Conſtitutum patrimonium.Cic.ad Lentulum lib.1.9.102.

Conſtitutum bene corpus,(εὔκρατον,)Cic.2.Tuſc.25. Metrodorus quidem eum perfectè putat beatum, cui corpus bene conſtitutum ſit & exploratum ita ſemper fore.

Conſtitutus bene de rebus domeſticis.Cic.pro P.Seſtio 84. Eſto igitur ut ij ſint,quam tu nationem appellaſti:& qui integri ſunt & ſani,& bene de rebus domeſticis conſtituti.

Conſtituta,conſtitutorum,Subſtantiuum,(διατάγματα,)pro Actis uel ſtatutis.ut

Conſtituta & acta alicuius tollere.Cic.Attico lib.6.111.5.

Conſtitutio] Verbale.(πρᾶξις,διάταξις,) Cice.4.de Fin. 25.Itaq; ab ijs conſtitutio illa prima natura. Vulgus Complexionem uocat.

Firma conſtitutio corporis.Cic.3.Off.159.

Religionum conſtitutio.Cic.2.de Leg.38.

Conſtitutio in oratione.Cic.1.de Inuent. 15. eſt prima conſtitutio cauſarum,ex depulſione intentionis profecta, hoc modo:Feciſti,non feci,aut iure feci.

Conſtitutor] pen.prod.conſtitutoris,(διατακτήρ,) Verbale Qui ſtatuit aliquid.ut Legis conſtitutor,apud Quintilianum lib.3.cap.6.32.

Conſtitutorius] Adiectiuum, (διατακτικός,) ut Actio conſtitutoria,L.Neq; enim.ff.de conſtituta pecunia,Neque enim quod creſcit peculium,aut decreſcit,pertinet ad conſtitutoriam actionem.

Conſto] conſtas,conſtiti conſtitum & conſtatũ,(τιμῶμαι,) Lucanus lib.2.4. Ergo ubi cõcipiũt quãtis ſit cladib. urbi.

Conſtatura fides ſuperum.Martial.lib.12.41.Conſtatura fuit Megalenſis purpura centum.

Conſtare,Simul ſtare.Plaut. Capt. 7.11. Conſtant,conferunt ſermones inter ſe.

Per ſeipſum conſtare.Cic.3.de Orat.12.

Nõ cõſtat ei color neq; uultus. Liu.9.bel.Maced.140.hoc eſt ſubinde mutatur & color & uultus.

Non conſtare auribus & oculis.Liu.5.ab Vrbe 188. Romani ex arce plenam hoſtium urbem cernentes, uagosq; per uias omnes curſus, quum alia atq; alia parte noua aliqua clades oriretur,non mentibus ſolum concipere,ſed ne auribus quidem atq; oculis ſatis conſtare poterant.

Conſtat mens,cui opponitur Mens labat.Celſus lib.3.cap.19. Huic morbo præcipue contrarium eſt id genus quod παράληρον,à Græcis nominatur,quamuis ſæpe ad eum phrenetici tranſeunt: ſiquidem mens in illis labat, in hoc conſtat.

Mente uix conſtat.Cic.4.Tuſcul.59.

Conſtare ſibi,(ἐμμένειν,) Conſtantem eſſe & perſeuerantem. Cic.1.Tuſcul.15.Et quidem ſi tibi conſtare uis,omnes quicunq; nati ſunt eruntue,non ſolum miſeri, ſed etiam ſemper miſeri.Plin.lib.35.cap.8.1. Non conſtat ſibi in hac parte Græcorum diligentia.

Ille ſibi conſtat, id eſt,conſtans permanet, ac ſui ſemper eſt ſimilis.Horat.lib.1.Epiſt.13.

Sibi conſtare & ſuperioribus conſentire iudicijs. Cicer. pro Cluentio 46.

In uitæ perpetuitate conſtare ſibi.Cic.1.Off.167.

Conſtare in ſententia.Cic.Lentulo,lib.1.9.46.

Vt tota oratio ſibi conſtet, & ut ex omni parte ſecum ipſa conſentiat.Cic.de Vniuerſit.10.

Reliqui ſibi conſtiterunt, ut extrema cum initijs conuenirent. Cic.2.de Fin. 61.

Conſtant ſententiæ.Plin.lib.23.cap.1.20.

Conſtare ſuæ humanitati.Cic.ad Atticum,lib.1.7.3.Id eſt,non diſcedere ab humanitate ſua.

Conſtitit fides. Vide Fides.Liuius,Fides cõſtitit Prætoris. Id eſt, conuentis ſtetit,ait Budæus.

Conſtant officia tua in me.Cic.ad Atticum,lib.11.220.3.Nequid exiſtimes ab illo factum eſſe, quominus mea in te officia conſtarent.Idem ad Appium,lib.3.5.13. Mea tamen in te omnia officia conſtabunt,nõ ſecus ac ſi te uidiſſem. Id eſt, ut ait Budæus, accurate extabunt.

Militibus etiam pietatis ratio in parentes conſtare debet. Vlpianus in L.1.ff.De obſequijs à liberis & libertis parentibus & patronis præſtandis.

Conſtare,(τιμᾶσθαι,)Valere.Plin.lib.33.Et omnibus penè annis mutari, prout nauigationes conſtiterint, aut ut quiſq; mercatus ſit,aut,&c.Varro 2.de Re ruſt.cap.1.14. Conſtat quadringentis milibus.

Conſtat auro.Plaut.Trucul.10.57.

Care conſtat. Cicero, Quod mihi conſtat carius, quàm ſi in foro emiſſem.

Gratis conſtat.Cic.7.Verr.39.

Minoris conſtat dimidio. Cic.ad Atticum,lib.13.284.2.Quã ut tantam faciamus,quantam in Tuſculano fecimus, propè dimidio minoris conſtabit iſto loco.

Viliſſimè conſtat.Col.lib.9.cap.1.6.

Tanto nobis deliciæ & fœminæ conſtant.Plin.lib.12.cap.18.

Conſtaturus,Participium.ut Conſtaturus minimo impẽdio fructus.Plin.lib.18.cap.5.4.& Lucan.lib.2.4.

Conſtare,(συγκεῖσθαι,συντίθεσθαι,) Compoſitum eſſe & factum.Cic.4.Acad.210.Tantum de principijs rerum,è quibus omnia conſtant,uideamus quem probet. Et de amicitia 78.Concio quæ ex imperitiſſimis conſtat.

Ex fraude,fallacijs,mendacijs conſtare totus uidetur.Cice. pro Roſcio Comœdo 11.

Conſtat experimentis medicina.Quint.lib.2.cap.17.7.

Conſtat prouincia Galliæ ex his generibus hominum & ciuitatum.Cic.pro Fonteio 2.

Conſtare,(εἶναι,)Eſſe.Cic.de Amicitia 24. Agrigentinum quidam doctum quendam uirum carminibus Græcis uaticinatum ferunt, quæ in rerum natura, totoq; mundo conſtarent,quæq; mouerentur, ea contrahere amicitiam, diſſipare diſcordiam.

Agri conſtant campis,uineis,ſyluis. Plinius in Epiſtolis.Id eſt, ſunt in agris campi,&c.

Conſtare ex multis & magnis rebus.Cic.1.de Inuent.9.

Conſtant è principijs omnia.Cic.4.Acad.210.

Conſtat temporis modus.Plin. epiſt. 56. Noſtræ tamen cœnæ ut apparatus & impendij,ſic temporis modus conſtet.

Ratio conſtat.Plin.epiſt.5.g.Mihi & tentandi aliquid, et quieſcendi illo authore ratio conſtabit.Idem ad Minutium,Mirum eſt quàm ſingulis diebus in urbe ratio aut conſtet, aut conſtare uideatur.Id eſt,mirũ eſt quàm officio quiſq; in urbe præclare fungi uidemur,beneq; operas collocare,ſingulisq; horis ciuiliter ſeruire,id eſt, nihil temporis hominibus deperire: eo modo quo dicitur, Rationem alicui conſtare, quando acceptorum ratio non ſuperat impenſorum rationem & reliquorum.Paulus Iuriſconſultus in L.Ex cauſa.ff. de Re militari,Quòd ſi ratio conſtiterit,neq; deſertorẽ fuiſſe apparuerit, omnia ſtipendia circa temporis finem reddũtur.Id eſt, Quod ſi ille qui deſertionis ſuſpectus eſt,rationem aliquam cauſamq; iuſtam fuiſſe docuerit, quamobrem abeſſe ſibi contigerit. hoc enim ſignificat rationem conſtare.Ex Budæo.Vide Vallam,lib.5.cap.18.

Si cõſtat principib.gratia,manet pax incruenta.Col.li.9.9.6.

Conſtat magiſtratibus reuerentia.Plin.in Paneg. 10.1.Id eſt, permanet.

Conſtat tibi fructus ocij tui.Cic.Mario,lib.7.1.2.

Quæ animo ſententia conſtet.Virg.5.Aeneid.149.

Vita conſtat ſine crimine.Ouid.ad Piſonem 24.

Conſtant omnia.Virg.3.Aeneid. 104.Id eſt,ſuppetunt(ait Seruius)ut Iuuenalis Saty.6.17.

Quis feret uxorem,cui conſtent omnia?

Conſtat,ſub.Inter omnes, Manifeſtum eſt.Cice.ad Cæſarem Iuniorem,Quum conſtet Lupercis id uectigal dediſſe,qui antè poterat id conſtare?Idem 6.Verr.127. Cuius omnes uigilias in ſtupris conſtat,adulterijsq; eſſe conſumptas.

Non ſatis certum conſtat apud animũ.Liu.10.bel. Pun. 124.

Non ſatis conſtat animis.Liu.7.bel.Pun.235.

Conſtat planè.Cic.5.Verr.44.

Conſtat de hac re.Plin.lib.11.cap.5.2.Non ſit de anima quæſtio,conſtet & de ſanguine.Quint.lib. 7. cap.3.1. De facto conſtat. (de Inuent.233.

Id de quo quæritur,& Res de qua cõſtat,oppoſita ſunt. Cic.2.

Conſtat de eius innocentia.Id eſt,manifeſta eſt.Quintil.lib.7. Cic pro Cluent.99.Dum hæc de Oppianico conſtabunt.

Conſtat inter omnes, Loquendi modus apud Iuriſconſultos frequentiſſimus,quo ſignificant rem non fuiſſe opinionibus agitatam.Cic.2.Verr.30.Conſtat inter omnes,poſt hæc conſtituta iudicia,quib.nũc utimur,nullũ,etc.Idẽ 5.de Fin.28.

Perſpicuum eſt,conſtatq; inter omnes.Cic.3.de Nat.deor. 13.

Hæc res nõ perſpicua eſt,neq; cõſtat inter oẽs.Cic.1.de Inuẽt.

Conſtat hoc mihi tecũ.Author ad Heren.lib.1.16. (80.

Conſtans] (εὐσταθής,ἐμμενής,) Adiectiuum, Tenax propoſiti,ac firmus.Cic.ad Lent.lib.1.7.13. Tantam uim habet,ut magis iratorum hominum ſtudium, quàm conſtantis Senatus conſilium eſſe uideatur.

Leuis & Conſtans,contraria.Cic.de Amic.78. Quid interſit inter popularem,id eſt, aſſentatorem & leuem ciuem: & inter conſtantem,ſeuerum & grauem.

Mobilis & Conſtans,contraria.Cic.pro Roſc. Com. 28. Quẽ hominẽ?leuem?imò grauiſſimũ.mobilẽ?imò conſtantiſſimũ.

Aequabilis,conſtans,& moderata ratio uitæ.Ci.pro Clu. 34.

Certos & conſtantes curſus ſtellæ habent. Cic.3. de Nat.deor.

Firma & conſtans aſſenſio.Cic.1.Acad.61. (31.

Fortis animi & conſtantis eſt, non perturbari in rebus aſperis.Cicero 1.Off.113.

Grauem,conſtantem, ſtabilem ſe in amicitia præſtare. Cicer. 1.de Amic.57.

Perpetua & conſtans uoluntas in Remp.Cic.13.Phil.352.

Conſtans,perpetua,fortis,inuicta defenſio ſalutis alicuius.Cicero Poſt reditum in Senatu 26.

Stabiles & conſtantes amici eligendi.Cic.de Amic. 55.

In leuitate conſtans,id eſt,perpetuo leuis,& nunquam cõſtãs. Ouid.5.Triſt.eleg.9.4.de Fortuna.

Ciuis in rebus optimis conſtantiſſimus. Cic.de Claris Ora.48

In uitijs conſtantior.Horat.2.Serm.Sat.7.4.

Fidei conſtans.Tacit.lib.19.

Animus conſtans.Ouid.2.de Remed.amoris 65.

Animus conſtantior annis,id eſt animus conſtantior & maturior,atq; adeo prudentior quàm pro ætate.Oui.ad Piſ.53.

Fama uel rumor conſtans.Cic.ad Qu.frat.lib.1.1.35.

Faſtus conſtans.Propert.lib.1.eleg.1.1.

Fides conſtans.Ouid.2.de Ponto,eleg.4.7.

Manere conſtantem in amore.Ouid.epiſt.16.40.

Mente conſtanti tenere aliquid.Catul.Argon.42.

Motus Lunæ conſtantiſſimus.Cic.2.de Diuin.25.

Pectore conſtanti corpus.Sil.lib.11.49.

Pietate cõſtanti tueri aliquem. Ouid.4.de Ponto,eleg.12.9.

Voce conſtanti negare aliquid.Ouid.1.Amor.eleg.4.14.

Conſtantia] (εὐστάθεια,) Animi firmitudo.Cic.2.Verr.31. Si ſoceri Scauri conſtantiam, ut nequis te de uera & certa poſſit ſententia dimouere.

Admirabili incredibiliq; conſtantia ſunt curſus ſtellarum.Cicero 3.de Nat deor.31.

Amicitiæ conſtantia.Ouid.2.de Ponto,eleg 3.14.

Animi conſtantia.Ouid.11.Metam.59.

Augurij conſtantia.Cic.2.de Diuin.121.

Promiſſi conſtantia & fides mira.Cic.Attic.lib.4.86.1.

Conſtantia & æquabilitas.Brutus Ciceroni 16.18.

Conueniẽs & coniuncta conſtãtia inter aliquos.Cic.2.de Diu. (123.

Cõſtantia & firmitas animi.Cic.Attc.lib.12.255.2.

Ex perpetuitate atq; cõſtantia ſpectandi philpſophi.Cic.5.Tu (ſc.47.

Notabilis conſtantia.Hoc eſt,inſignis.Tacit.lib.19.

Perpetua conſtantia roborare grauitatem.Cic.1.Off.157.

Summa grauitate,ſummaq; cõſtantia homo. Cic.pro Seſt.76.

Conſtantia & ueritas dictorũ cõuentorũq;,fides.Cic.1.Of.35.

Robuſti animi eſt,magnæq; conſtantiæ,acerba ita ferre, ut nihil à ſtatu naturæ diſcedas, nihil à dignitate ſapientis. Cicer.1.Off.97.

Stabilitate & conſtantia,non ardore amoris, more adoleſcentulorum,beneuolentiam iudicemus Cic. 1.Off.71.
Stabilitatis conſtantiæq; firmamentum in amicitia,fides. Cice. de Amic.58.
Eximere conſtantiam,pro Adimere.Tacit.lib.1.
Perſeuerare in conſtantia.Vide Perſeuero.
Conſtantia,grauitas,et perſeuerãtia retinẽda.Ci.7.Phil.125.
Seruare conſtantiam in omni re gerenda,conſilioq; capiendo. Cic.1.Off.175.
Satis animi cõſtantiæq; eſſe in aliquo.Ci.pro Lege Manil.49.
Rationi & conſtantiæ nihil eſt tam contrarium, quàm fortuna.Cic.2.de Diuinat.27.
Conſtanter] Aduerbium,(ἐυσαθῶς,) Cic. de Amicitia 6. Multaq; eius & in Senatu,& in foro, uel prouiſa prudenter,uel acta conſtanter,uel reſponſa acutè ferebantur.
Conſtanter iniquus.Ouid.3.Triſt.eleg.2.6.
Aequaliter cõſtanterq; ingrediens oratio.Cic.in Orat.115.
Iudicio cõſyderatè cõſtanterq; deferre beneficia.Ci.1.Off.74.
Conſtanter conuenienterq; dicere.Cic.1.Tuſc.39.
Conſtantiſsimè exquirere quod dicatur.Cic.4.Acad.18.
Facere conſtanter aliquid.Cic.Attico,lib.16.333.15.
Conſtanter & ſedate ferre.Cic.2.Tuſc.80.
Firmius & conſtantius in perſpicuis manere.Cic.4.Aca.84.
Gerere ſe conſtanter & libere.Cic.Attic.lib.4.83.12.
Conſtanter laudari ab aliquo.Ouid.epiſt.16.34.
Manere conſtanter in ſtatu ſuo.Cic.de Vniuerſit.53.
Conſtanter & perpetuo placebit hoc conſilium. Brutus Ciceroni 16.16.
Studium aliquod conſtanter ſeruare.Ouid.de Ponto,ele.6.9.
Conſtrepo] conſtrepis,pen.corr.conſtrepui,conſtrepitum (ψοφέω,) conſtrepere, Idem quod Strepere. Gellius libro 4.cap.1.Atq; omnium horum & teſtimonijs & exemplis conſtrepebat.
Conſtringo] cnoſtringis, conſtrinxi,conſtrictum, (ἐπισφίγγω,)conſtringere,Arctare.ut,Conſtringere ſarcinam, Plaut.Trinum.10.92.
Diſſoluere,& Conſtringere,contraria.Cic.1.de Orat.93.
Galeam conſtringere,Capiti aptare.Valer.lib.3.Argon.16.
Conſtringere manus.Plaut.Milit.10.11.
Conſtringere quadrupedem.Terent.And.5.2.24.
Conſtringere catenis.Cic.pro Seſt.12.Sic conſtringere laqueis, Ibidem 77.
Vinciri & conſtringi amicorum propinquorumq; cuſtodijs. Cicer.2.Tuſcul.84.
Mentem conſtringere, Eſt coercere affectus, & comprimere cupiditates.Lucan.lib.5.52.
Pectora conſtringere.Stat.2.Sylu.1.26.
Zona expeditos conſtringit ſinus.Senec.Hipp.4.7.
Supplicio conſtringere.Cic.1.de Orat.100.
Neceſsitate conſtringi.Cic.2.Tuſcul.8.
Conſtringendum ſe tradere libidinibus.Cic.1.de Fin.72.
Voluptas ſe cõſtringendam uirtuti tradat.Cic.2.de Fin.100.
Scelus & fraudem nocentis ſupplicio conſtringere. Cicer.1. de Orator.101.
Conſtrictus] ςυνεσφιγμένος,)Participium.ut Ora conſtricta frænis,Seneca Hippol.10.18.
Habere aliquem conſtrictum in ſuis uinculis. Quint.lib.7.ca. 4.11.de Dialectica.
Pedes conſtrictos aluta cogit.Tibul.lib.1.eleg.8.3.
Ira cæca conſtricti.Valer.lib.6.Argon.85.
Apertis uerbis conſtricta oratio.Cic.de Claris Orat.16.
Conſtruo] conſtruis,conſtruxi,conſtructum, (συντάττω, συνίςαμαι,συναρμολογέω,)conſtruere,Simul ſtruere, aggerare,accumulare,coaceruare.Cic.1.de Orat.78.Similiter nunc petes à Craſſo, ut eam copiam ornamentorum ſuorum, quam conſtructam uno in loco quaſi per tranſennam prætereuntes ſtrictim aſpeximus,in lucem proferat.
Conſtruere & recondere res magnificas.Cic.1.de Orat.78.
Acerui nummorum conſtruuntur apud eum.Cic.2.Phil.97.
Conſtruere,(κατασκευάζειν,)pro Aedificare,ut Conſtrui à deo atq; ædificari mundum facit.Plato.Cic.1.de Nat.deor.29.
Aggerem conſtruere.Lucan.lib.2.50.
Cubilia ſibi,nidoſq; aues conſtruunt.Cic.2.de Nat.deor.195.
Delubra.Cic.2.de Leg.31.
Fauos.Plin.lib.11.cap.6.2.
Nauem & ædificium.Cic.de Senect.66.
Fingere & conſtruere nidos.Cic.2.de Orat.14.
Nidum ſibi conſtruit ore.Ouid.15.Metam.60.de Phœnice.
Vias conſtruere.Lucan.lib.2.133.De ponte, quo Xerxes urbi Seſto iunxit Abydon.
Vocabula rerum conſtruere.Cic.3.de Fin.5.
Conſtructus] (κατασκευαςὸς,)Participium, ſiue Nomen ex participio.ut Arces conſtructæ.Sil.lib.8.29.
Aceruus conſtructus. Horat.1.Serm.Sat.1.9.
Dentes in ore conſtructi.Cic.2.de Nat.deor.201.
Conſtructior & apparatior domus.Cic.1.de Inuen.74.Quidam exemplaria legunt Inſtructior.
Menſæ conſtructæ dape multiplici.Catul.Argon.61.
Pecunia conſtructa & coaceruata.Cic.1.de Lege Agr.8.
Conſtructio] Verbale,(σύνταξις,σύςασις,) Plinius epiſt. 257.Conſtructionem eius aggreſsi ſunt.
Conſtructio hominis.Cic.4.Acad.152.
Conſtructio uerborum.Cic.1.de Orat.9.Et ipſa oratio cõformanda,non ſolũ electione, ſed etiã conſtructione uerborũ.
Apta & quaſi rotõda uerborũ cõſtructio.Ci.de Cla.Or.148.
Magna & ornata conſtructio uerborũ.Author ad Herẽ.li.4.
Conſtupro] conſtupras,penult.corr.(μοιχεύω,) conſtuprare.Idem quod Stuprare.ut Conſtuprare matronas.Liu. 9.bel.Pun 86.
Liberos conſtuprare.Cic.de Petit.Conſul.7.
Matremfamiliás conſtuprare.Author ad Heren.lib.4.15.1.
Conſtupratum iudicium.Cic.ad Atticum,lib.1.13.5. Afflicta Reſp.eſt, empto conſtupratoq; iudicio. In emendatioribus codicibus legitur ſtuprato.
Conſtuprator] pen.prod.(μοιχευτής,) Verbale. Liuius 9.bel.Maced.56.
Conſuadeo] conſuades,penul.prod. conſuaſi,conſuaſum, (ἐγκελεύω,)conſuadere,Idem quod Suadere.Plautus Merc. 4.32.Sin ego ſaluti quod tibi eſſe cenſeo,id cõſuadeo.Hoc eſt uehementer ſuadeo.
Conſuaſor] pen.prod.cõſuaſoris,Verbale, (ἐγκελευςής,) Cic.pro Quintio 9. Hæc omnia Quintius agebat authore conſuaſore Næuio.
Conſualia] conſualiorum, neut.gen.plur.neu.(κωνσουάλια,)Ludi dicebantur,inquit Feſtus,quos in honorem Conſi,quem deum conſilij exiſtimabant, faciebant antiqui. Pli. de Viris Illuſt.2.a. Quibus negatis, ludos Conſualia ſimulauit:ad quos quum utriuſq; Sexus multitudo ueniſſet, dato ſuis ſigno,uirgines raptæ ſunt. Varro de Lingua Latina, Conſualia dicta à Conſo,quod tum feriæ publicæ ei deo, & in circo ad aram eius ab ſacerdotibus fiunt ludi illi, quibus uirgines Sabinæ raptæ.
Conſudo] conſudas,pen.prod.(ἰδρόω,) conſudare, Idem quod Sudare.Plaut.Pſeud.9.73.Iube ſis te operiri: beatus ſi conſudaueris.Colum.lib.12.cap.7.2. Et ſale conſperſa, biduo ſub umbra, dum conſudant, reponuntur. Cato cap. 96.Sinito biduum aut triduum conſudent.
Conſudaſco] conſudaſcis,(ἰδρίω,) conſudaſcere,Idẽ. Col. lib.12.

lib.12.cap.48.2.Sicq; triginta dies pati conſudaſcere.
Conſuefacio] conſuefacis,pen.cor.conſueſeci, (συνεθίζω,) conſuefacere.Vſu docere. cuius contrarium eſt Diſſuefacere Terent.Adelph.3.3.60.Nihil prætermitto, conſuefacio. Ibidem 1.1.29. Varro 2.de Re ruſt.cap.9.10. Conſuefaciũt quoq; ut poſsint alligari primùm leuibus numellis.
Conſueſco] conſueſcis,conſueui,& conſuetus ſum,conſuetum,(συνεθίζομαι,)cõſueſcere,Quaſi applicari ad aliquid, & tam frequenti uſu aliquid agere,ut conſuetudinem faciamus.Cicer.1.de Orat.49. Poteſt id facere quod requiris, & conſueuit.
Conſueſcere pronunciare:hoc eſt,Frequentem operam dare,ut pronunciemus.Cic.1.Orat.137.
Conſueſcere mori.Cic.1.Tuſcul.118. Quare hoc commentemur,mihi crede,diſiungamusq; nos à corporibus,id eſt cõ-(ſueſcamus mori.
Conſueſcere parere alijs.Cic.1.de Inue.4.
Conſueſcunt libero uictu aues.Col.lib.8.cap.15.6.
Conſueſcere alicui.Terent.Adelph.4.5.32.
Adeò in teneris conſueſcere multum eſt. Virg.2.Georg.55.
Conſueſcere dolori.Plin.epiſt.176.b.
Conſueſcere ſtagno.Colum.lib.2.Nec magis humo quàm ſtagno conſueuerant.
Conſueſcere cum aliqua muliere dicitur uir,uel mulier cum uiro.Terent.Hecy.4.1.41.
Nam ſi is poſſet ab ea ſeſe derepentè auellere,
Qui cùm tot conſueſſet annos,non eum hominem ducerem.
Donatus,Conſueſſet,propriè in ſtupro.Cicer.7.Verr.25. huc omnes mulieres, quibuſcum ipſe conſueuerat, conueniebant.Id eſt,concubuerat.
Conſueſcere iuuencum aratro.Colum.lib.6.cap.2.7.Nam ubi plauſtro aut aratro iuuencum conſueſcimus, ex domitis bubus ualentiſsimũ,eundemq; placidiſsimum cum indomito iungimus,qui & procurrentem retrahat, & cunctantẽ producat.Conſueſcimus actiuè dixit,pro conſuefacimus.
Conſuemus,pro Conſueuimus.Propert.lib.1.eleg.7.1. Nos ut conſuemus,noſtros agitamus honores.
Conſuetus] pen.prod.(συνήθης,)Participium ſiue Nomen ex participio.ut Conſuetus puer.Plaut.Capt.13.98.
Conſueta petens è fluctibus antra.Virg.4.Georg.87.
Conſuetus amor.Terent.And.1.1.108.
Fata conſueta.Valer.lib.4.Argonaut.89.
Lectus conſuetus.Ouid.3.Triſt.eleg.3.8.Et 11.Metam.52. Cubile conſuetum.
Vigor conſuetus.Sil.lib.6.55.
Conſuetiſsimus] (συνηθέςατος,)Ouid.11.Metam.128. Adijcit,& ueſtes,& conſuetiſsima quæq; Verba.
Conſuetudo] pen.prod.conſuetudinis,(συνήθεια,) Plaut. Merc.24.41.Conſuetudine animus rurſus te huc inducet.
Conſuetudo & inſtitutum.Cic.1.Verr.37. Cuius conſuetudinis atq; inſtituti patres maioreſq; noſtros non pœnitebat.
Diſciplina,conſuetudoq; ciuitatis.Cic.pro Rab.perd.reo.21.
Conſuetudo exercitatioq;,& intelligendi prudentiam acuit,et eloquendi celeritatem incitat.Cic.1.de Orat.45.
Vetuſtatis & conſuetudinis uis maxima.Cic.de Amic.60.
Conſuetudine & exercitatione adiuuari.Cic.2.de Ora.194.
Ad Græcorum conſuetudinem diſputare.Cic.2.de Orat.8.
Ad exercitationem conſuetudinemq; patiendi remedia comparare.Cic.5.Tuſc.207.
Contra morem conſuetudinemq; ciuilẽ facere.Ci.1.Off.206.
Si præter conſuetudinem extiterit quod oritur, præter naturã tamen non poteſt exiſtere.Cic.2.de Diuinat.88.
Pro mea conſuetudine dixi.Cic.pro Archia 23. (epiſt.299.
Secundum conſuetudinem præcedentium temporum. Plinius
Supra conſuetudinem aliquid facere.Celſ.lib.2.cap.2.

Conſuetudo epiſtolarum.Cic.Nigidio,lib.4.13.1.
Conſuetudine uitæ ſermoniſq; interpretari uirtutem. Cicer. de Amic.20.
Studiorũ ſimilitudo, ſuauitas cõſuetudinis, delectatio uitæ atq; uictus,ſermonis ſocietas,literæ interiores,uincula ſunt quibus libẽtiſsimè aſtringimur.Cic.Appio Pulcro,li.3.10.10.
Victus alicuius conſuetudo.Cic.Att.lib.12.244.6.
Cognoſendi & ignoſcendi conſuetudo.Cic.pro Roſc.Amer.2.
Conſuetudo eſt iſta doctorũ,ut ijs id ponatur,&c.Cic.de Ami. (16.
Conſuetudo peccandi.Cic.4.Verr.37.
Conſuetudine aliquid facere.Cic.pro Roſc.Amer.
Conſuetudo morbi facta eſt.Celſ.lib.4.cap.ult.
Conſuetudine quaſi altera natura efficitur.Cic.5.de Fin.129.
Officijs,uſu,conſuetudine cõiunctiſsimus homo. Cic. pro Sylla (43.
Aſsidua conſuetudo.Quint.lib.1.cap.1.10.
Communi conſuetudine ſermonis abutimur,quum ita dicimus uelle aliquid quempiam,aut nolle ſine cauſa.Ci.de Fat.37.
Incondita conſuetudo dicendi. Vide Inconditus.
Indocta conſuetudo.Cic.in Orat.92.
Immanis ac barbara conſuetudo hominum immolandorum. Cic.pro Fonteio 18.
Interrupta conſuetudo.Vide Interrumpo.
Inuerſa conſuetudo.Vide Inuerto.
Lapſa conſuetudo.Vide Labor.
Libera peccandi conſuetudo.Vide Liber.
Longa conſuetudo.Quint.lib.2.cap.5.2.
Mala conſuetudo.Horat.1.Ser.Sat.3.8. Et Cic.1.de Leg.48.
Mirifica alicuius conſuetudo.Cic.1.de Orat.137.
Parua conſuetudo.Vide Paruus.
Vitæ perpetua conſuetudo.Cic.pro Rab.perd.reo.1.
Quotidiana conſuetudine augetur familiaritas.Cicer.Seruio, lib.13.20.1.
Vetus cõſuetudo fori & priſtinus mos iudiciorũ.Cic.pro Mil. (1.
Vulgaris conſuetudo.Quint.lib.2.cap.15.7.
Cõmunis uita & uulgaris hominũ cõſuetudo.Ci.1.de Or.129.
Abhorrere à conſuetudine cõmunis ſenſus. Cic.1.de Orat.7.
Abſtrahere à conſuetudine.Vide Abſtraho.
Accedere conſuetudinem ad neceſsitudinem, magni uidebatur intereſſe.Cic.Cælio,lib.2.18.1.
Adducere ad,uel in conſuetudinem.Vide Ad.
Adhibere conſuetudinem.Vide Adhibeo.
Adimere conſuetudinem.Vide Adimo.
Afferre conſuetudinem.Vide Affero.
Alere conſuetudinem.Vide Alo.
Aſciſcere conſuetudinem.Vide Aſciſco.
Cadit in conſuetudinem.Vide Cado.
Conſuetudinem exercitationemq; capere. Cicer.1.Offic.86. Vide Capio.
A conſuetudine ſubitò conuertit homines ſapientia dicendi. Cicer.1.de Inuent.4.
Conſuetudo maiorũ deflexit de curriculo.Cic.de Amic.38.
Non eſt meæ conſuetudinis,initio dicendi rationẽ reddere qua de cauſa quenq; defendam.Cic.pro Rab.perd.reo.1.
Ex exercitatione conſuetudo gignitur.Cic.2.de Orat.195.
Imitari aliquorum conſuetudinem.Cic.1.Off.116.
Increbruit conſuetudo.Vide Incerbreſco.
Inſtituere conſuetudinem.Vide Inſtituo.
Intermittere conſuetudinem.Vide Intermitto.
Introducere conſuetudinẽ.Cic.5.Verr.164. Vide Introduco.
Inualeſcit quotidie magis conſuetudo.Quintilianus,lib.2.ca. 1.1. Vide Inualeo.
Inueterauit conſuetudo.Vide Inuetero.
Conſuetudinem alicuius rei nanciſci. Cicer. ad Quintum fratrem,lib.2.15.6.

Patitur

Patitur conſuetudo. Vide Patior.
Veterem conſuetudinē longo interuallo referre. Ci. 3. Ver. 10.
Maiorum conſuetudo longo interuallo repetita atq; relata. Cicer. 1. Verr. 37.
Retinere conſuetudinem. Lepidus S.P.Q.R. lib. 10.35.3.
Serpit ac prodit conſuetudo. Cic. 1. Verr. 37.
Seruare conſuetudinem. Vatinius Ciceroni, lib. 5.9.1.
Orthographia conſuetudini ſeruit. Quint. lib. 1. cap. 7.6.
Tenere conſuetudinem. Cic. 1. Philip. 20.
Tenuit conſuetudo. Quint. lib. 2. cap. 1.1.
Conſuetudini Latinæ tradidit Cicero Oeconomicum Xenophontis. Colum. in præf. lib. 12.6.
A conſuetudine ſcribendi ad dicendū uenire. Ci. 1. de Orat. 73.
Vſurpari ab aliquibus, & in prouerbij conſuetudinem aliquid uenire. Cic. 2. Off. 79.
In conſuetudinē ex utilitatis ratione uenire. Ci. 2. de Inu. 169.
In conſuetudinem uertere. Tacit. in Dialogo de Orat.
Conſuetudo (συνουσία,) Conuerſatio, familiaritas. Terent. Andr. 3.3.29. – ſpero conſuetudine & Coniugio liberali deuictum Chreme. Cic. ad Curionem, lib. 2.1.1. Ego te abfuiſſe tandiu à nobis & dolui, quòd carui fructu iucundiſſimæ conſuetudinis: & lætor, quòd, &c.
Amicitiæ, conſuetudines, uicinitates. Cic. Poſt reditum 2.
Inductus conſuetudine & familiaritate. Vide Induco. Cicer. pro Quintil. 5.
Conſuetudo quotidianæ uitæ. Terent. Heaut. 2.3.42.
Conſuetudo & familiaritas. Cic. Planco, lib. 10.3.2.
Hoſpitium non modo, uerum etiam domeſticum uſum & conſuetudinem cum aliquo eſſe. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 9.
Clauſit mihi conſuetudinem pudor. Cic. Figulo, lib. 4.13.17.
Congredi quotidiana conſuetudine cū aliquo. Vide Cōgredior.
Deuincire domū aliquorū cōſuetudine. Cic. pro Arch. poet. 4.
In conſuetudinem ſe dare. Cic. in Piſ. 54.
Conſuetudinē facere alicui cum altero. Ci. ad Sulp. li. 13.24.1.
In conſuetudinem alicuius, blanditijs & aſſentationibus ſe penitus immergere. Cic. pro Cluentio 26.
In alicuius conſuetudinē ſe inſinuare. Cic. Figulo, lib. 4.13.17.
Conſuetudines, amicitias, res, rationesq; cum aliquibus iungere. Cic. pro Deiot. 18.

Conſul, Conſulo, conſulis.] Vide Conſilium.

Conſummo] conſummas, primæ coniug. & gemino mm ſcriptum, (συντελέω, ἀποτελέω, περαίνω,) ſignificat Perficere. Plin. epſt. 156. Cogor petere à te, non ſolum ob theatrum, uerumetiam ob hæc balinea mittas architectum diſpecturū, utrū ſit utilius, poſt ſumptū qui factus eſt, quoquo modo cōſummare opera ut inchoata ſunt: an quæ uidētur, etc.
Munus conſummare, Exequi. Senec. Hipp. 8.18.
Sacrum conſummare, Peragere ſacrū. Senec. Herc. fur. 11.29.
Conſummatus, pen. prod. (τετελεσμένος,) Participium Perfectus, abſolutus, ut
Conſummata ars. Plin. lib. 14. cap. 4.3.
Geſta & conſummata bella. Cic. 11. Phil. 301.
Conſummata eloquētia. Qu. li. 1. & alibi. Cōſummatus undiq;.
Conſummatus homo. Martial. Quod magni Thraſeæ, conſummatiq; Catonis.
Prælia conſummata. Lucan. lib. 1.69.
Conſummata ſapientia. Colum.

Conſummatio] (συντέλεια, τελείωσις,) Verbale, Perfectio. Colum. lib. 2. Hac conſummatione operum, colligitur poſſe agrum, &c. Plin. lib. 26. cap. 8.2.
Conſummatio profeſſionis. Colum. lib. 9. cap. 2.1.
Conſummationem, Singulorum preciorum collectam ſummā uocat Pomponius in L. Si plura. ff. de Aedil. edicto, Quòd ſi ſingulorum mancipiorum, inquit, conſtituto precio, uniuerſa tanti uenierunt, quantum ex conſummatione ſingulorum fiebat, tūc cuiuſcunq; mancipij precium (ſeu pluris, ſeu minoris, id eſt,) conſequi debebit.

Conſumo] conſumis, pen. prod. conſumpſi, conſumptum, (δαπανάω, καταναλίσκω,) conſumere, In nihilum redigere. ut Conſumere patrimoniū. Cic. 2. de Fin. 40.
Effundere & cōſumere per luxuriam bona omnia. Ci. pro. Roſ. Amer. 4.
Interficiūt & cōſumunt ſerpentes, ibes aues. Cic. de Nat. deor. 141.
Hoſtem conſumere plagis. Horat. 2. Epiſt. 2.20.
Conſumere aliquid uetuſtas dicitur, hoc eſt, In nihilum redigere, & eius rei memoriam abolere. Cic. 1. de Leg. 4.
Vetuſtas conſumit ferrum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.10.
Aeſtatem conſumere in loco aliquo. Cæſar 5. bel. Gall. 15. Hoc eſt, æſtiuare.
Aetatem conſumere in ſtudio. Cic. 1. Off. 4.
Aeuum in curis conſumere. Lucret. lib. 5.287.
Aeuum bellis conſumere. Lucan. lib. 5.56.
Aurum omne conſumere in ludos. Liu. 9. bel. Maced. 17.
Conſilium conſumere. Terent. And. 1.1.133.
Curas conſumere in aliquo. Cic. ad Brutum 18.1.
Curam conſumere in re una. Horat. 2. Serm. Saty. 4.10.
Curā omnē in dialecticis conſumere. Cic. de Clar. Orat. 61.
Diē conſumere cum aliquo. Sulpit. ad Cic. lib. 4.12.2.
Diem in apparando. Terent. Adelph. 5.7.2.
Cōſumere omnē noſtrā diligentiā in re aliqua. Cic. 7. Ver. 78.
Famem tenera conſumere in agna. Stat. 8. Theb. 116.
Fidem. Salluſt. Ego non rem familiarem modo, uerumetiam fidem conſumpſi.
Horas multas ſuauiſſimo ſermone. Ci. ad Matiū, lib. 11.27.11.
Duas horas in ſilentio conſumere. Cic. lib. 3. de Orat. 11.
Ingenium in muſicis. Cic. 5. de Fin. 92.
Iter in rebus geſtis legendis conſumere. Cic. 4. Acad. 4.
Manus in laudando conſumere. Cic. Att. lib. 16.332.4.
Menſas conſumere. Virg. 7. Aeneid. 24. & 25.
Nocte conſumpta, Mane. Virg. 3. Aeneid. 158.
Nox tota exinanienda naui conſumitur. Cic. 7. Verr. 52.
Operam in re aliqua conſumere. Terent. Heaut. 1.1.21. Cice. Qu. Ligario, lib. 6.14.1. Me ſcito omnem meum laborē, omnem operam, curam, ſtudium in tua ſalute conſumere.
Operam in Græcis legendis. Cic. 1. de Fin. 3.
Operā curāq; in aliquo ſtudio cōſumere. Ci. 1. de Nat. deo. 11.
In prædijs colendis operæ plurimum ſtudijq; conſumere. Cic pro Sext. Roſc. Amer. 25.
Ocium ſuum in hiſtoria ſcribenda. Cic. 2. de Orat. 31.
Pecuniā cōſumere in agrorū coemptionib. Cic. 1. de L. Agr. 8.
Preces conſumere. Eſt fruſtrà diu precari. Ouid. 7. Meta. 21.
Ita ſum ab hominibus deſtitutus, ut tantum requietis habeam, quantum cum uxore & filiola, & Mellito Cicerone conſumitur. Cic. ad Atticum, lib. 1.13.2.
Riſum. Cic. Trebonio, lib. 15.21.7.
Studium ſuum conſumere in uirorum fortium factis memoriæ prodendis. Cic. Appio, lib. 6.12.14.
Tempus ſalutationibus. Cic. de Vniuerſit. 43.
Tempus in poetis euoluendis. Cic. 1. de Fin. 108.
Multum temporis in iſta una diſputatione conſumpſimus. Cicer. 4. Acade. 25.
Longa tempora conſumere. Propert. lib. 1. eleg. 3.8.
Vbera conſumere in dulces natos. Virg. 3. Georg. 35.
Verba in diſſuadenda rogatione. Liu. 4. bel. Maced. 21.

Conſumor] (λυμαίνομαι,) Paſſiuum: hoc eſt, Areo & exiccor uel abſumor. ut Cōſumor ſiti, Cæſ. 8. bel. Gal. 147.
Conſumi incendio. Liu. 7. bel. Pun. 65.
Conſumi ſenio & mœrore. Liu. 10. bel. Maced. 209.
Ab annis longis conſumi. Ouid. in Ibin 30.
Hîc ipſo tecum conſumerer æuo. Virg. 10. eclog. 9.

Dolus

Dolus conſumitur in pecuniam, pollicitationes, diſſimulationes, maturationes, &c. Author ad Herennium, lib. 3.93.

Conſumptus] Participium, (λυμανθείς, δαπανηθείς,) ut Conſumptus à peſte. Plin. lib. 11. cap. 18.4.
Morte conſumptus. Tibul. lib. 1. eleg. 3.11.
Confectus & conſumptus cibus. Cic. de Vniuer. 24.
Dolore lateris conſumptus Craſſus. Cic. 3. de Orat. 4.
Conſumpti iniuria, fame, morbo, uaſtitate. Ci. de Prou. Conſ. 4.
Viuus & Conſumptus, contraria. Cic. de Vniuer. 59.
Annus conſumptus. Sil. lib. 15.81.
Conſumpta oratio. Salluſt. in Iugurt.
Conſumpta & exhauſta actio. Cic. de Orat. 57.
Conſumptio, Verbale, (κατανάλωσις,) Cic. de Vniuerſit. 24. Itaq; ſeipſe conſumptione & ſenio alebat ſui.
Elaboratio & conſumptio operæ. Author ad Heren. li. 4.180.

Conſumptor] (λυμαντής,) Verbale. Cic. 2. de Nat. deor. 57. Atq; noſter ignis, quem uſus uitæ requirit, cōfector eſt, & conſumptor omnium.

Conſuo] conſuis, pen. corr. conſui, conſutum, penult. prod. (συῤῥάπτω,) conſuere, Simul ſuere. Plaut. Pſeud. 4.14. Conſutaq; tapetia. Plin. lib. 20. cap. 9.16. Conſutum ſuſpēditur lino modicis interuallis.
Conſuere dolos. Plaut. Amphit. 4.212. Huc adueniſti audaciæ columen, conſutis dolis.
Conſutura, conſuturæ, pen. prod. (συῤῥαφή,) Tranquil. in Vitellio, cap. 2.
Cuius filius ſectionib. & cōſuturis huberius cōpendiū nactus.

Conſurgo] conſurrexi, conſurrectū, (ἀνίστημι, ἐγείρομαι,) conſurgere, Simul ſurgere. Salluſt. Conſurrexere omnes, ſimulq; in eum impetum fecerunt.
Conſurgit Senatus. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3.18.3.
Conſurgunt geminæ quercus, intonſaq; cœlo
Attollunt capita. Virg. 9. Aeneid.
Charybdis fluctu imo ſublimis conſurgit. Tibul. li. 4. ele. 1.15.
Stratis conſurgere. Sil. lib. 13.84.
Languida cōſurgit. Oui. 3. Faſt. 5. De Syluia Veſtali loquitur.
Conſurgere ex inſidijs. Cæſar 3. bel. Ciuil. 148.
Conſurgere in altitudinem. Colum. lib. 7. cap. 9.10.
Conſurgere ad bellum. Liu. 3. bel. Maced. 13.
In arma conſurgere. Virg. 10. Aeneid. 18.
In iras truces conſurgere. Valer. lib. 1. Argon. 135.
Conſurgere in uenerationem. Plin. in Paneg. 89.
Conſurgere carmine Mæonio. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.7.
Bellum conſurgit. Virg. 8. Aeneid. 125.
Fama alicuius operis magni conſurgit in aliqua regione. Valerius lib. 10. Argon. 15.
Conſurgit ingens pontus in uaſtum aggerem. Id eſt, cumulatione aquarum turget. Senec. Hipp. 10.5.
Terno conſurgunt ordine remi. Virg. 5. Aeneid. 4.
Venti conſurgunt. Virg. 5. Aeneid. 4.
Conſurgitur, Imperſonale, (συνανίσταται,) Cic. 6. Verr. 121. Itaq; in curiam uenimus, honorificè ſanè conſurgitur. Idem pro Cluentio 59. Conſurgitur in conſilium.

Conſurrectio] Verbale, (συνανάστασις,) Cic. de Aruſp. Reſpon. 1. Cepi equidem fructum maximum & ex conſurrectione omnium ueſtrum, &c.

Conſus] Deus conſilij putabatur: cui ludi fiebant, qui Conſualia dicta ſunt. Feſtus.

Conſydero] conſyderas, pen. corr. (σκέπτομαι, σκοπέω, ἐπισκοπέω, κατανοέω, λογίζομαι,) conſyderare, A ſyderum contemplatione uidetur appellari, inquit Feſtus. Cicer. de Planc. lib. 10.16.3. Ille ait conſyderare ſe uelle. Idem Terentiæ, lib. 14.14.2.
Contēplari unumquodq; ocioſè, & cōſyderare. Ci. 6. Ver. 29.
Circunſpicere ſe, & quid fiat aut loquatur conſyderare. Cicer. in Parad. 37.
Videre etiā atq; etiā, & cōſyderare quid agendū. Cic. 7. Verr. 137.
Conſyderandū eſt ut ſolū pingue ſit. Colum. lib. 2. c. 2.
Coràm conſyderare aliquid quale ſit. Cic. Attic. lib. 7.123.4.
De aliquo & de ſe conſyderare aliqua. Cic. Att. lib. 7.132.6.
De aliquibus rebus cum aliquo conſyderare. Cicer. Terentiæ, lib. 14.14.4.
Factum aliquorum ex iudicio alicuius conſyderare. Cicer. pro Roſc. Amer. 64.
Ex ſe, & ex ſua natura ſimpliciter conſyderare aliquid. Cicer. 1. de Inuent. 20.
Caſus ſuos ſecum conſyderare. Cic. 5. Tuſc. 4.
Conſyderare ſecum in animo uitā ſuam. Terent. Heaut. 2.4.5.
Conſyderate cum animis ueſtris uoſmetipſi. Cic. 5. Verr. 23.
Suum quiſq; opus à uulgo conſyderari uult. Cic. 1. Off. 205.

Conſyderatus] pen. prod. (περιεσκεμμένος,) Participiū, ſiue Nomen ex participio. ut Factum paulo minus conſyderatum. Cic. pro Sylla 54.
Ratio bene conſyderata. Cic. lib. 2. de Inuent. 242.
Conſyderatum & meditatum. Cic. de Aruſp. Reſp. 2.
Ratiocinatio autē, eſt diligens & conſyderata faciendi aliquid aut non faciendi cogitatio. Cic. 2. de Inuent. 133.
Tarditas conſyderata. Cic. de Claris Orat. 79.
Viuendi uia conſyderata & prouiſa. Cic. in Parad. 42.
Conſyderatus homo, Qui agenda conſyderat, non qui conſyderatur, inquit Valla lib. 1. Cic. pro Cecinna 1. Verū & illud conſyderati hominis eſſe putauit.
Minus conſyderatus in re aliqua. Cic. pro Quint. 6.
Dare conſyderatius conſilium. Cic. Att. lib. 9.171.6.
Conſyderatiſſimum uerbum. Cic. pro Font. 16. Credo hæc eadem Induciomarum in teſtimonio timuiſſe aut cogitaſſe, qui primum illud uerbum conſyderatiſſimum noſtræ conſuetudinis, Arbitror (quo nos etiam tunc utimur, quum ea dicimus iurati quæ comperta habemus, quæ ipſi uidimus) ex toto teſtimonio ſuo ſuſtulit, atq; omnia ſe ſcire dixit.

Conſyderatio] (σκέψις, ἐπινόησις, λογισμός,) Verbale. Ci. 4. Acad. 229. Conſyderatio contemplatioq; naturæ, eſt animorum ingeniorumq; naturale quoddam quaſi pabulum.
Circunſpectio & accurata conſyderatio. Cic. 4. Acad. 69.
Intendere conſyderationem. Vide Intendo.
Conſyderantia, cōſyderantiæ, Idem, (περίσκεψις,) Cic. ad Qu. frat. lib. 3.24.10. Cuius in hoc uno conſyderantiam & ego ſuſtinebo, ut potero.
Conſyderatè, cōſyderatius, cōſyderatiſſimè, (περιεσκεμμένως,) Cic. pro Qu. 29. Prætores. ut conſyderatè fieret, conſyderauerunt. Ibidē, epiſt. 181.3. Quid feci non conſyderatiſſimè?
Conſyderatè agere. Cic. ad Caſſium, lib. 12.
Iudicio, cōſyderatè, conſtāterq; delata beneficia. Ci. 1. Of. 74.

Contabeſco] contabeſcis, contabui, (μαραίνομαι,) contabeſcere, Idē quod Tabeſcere. Author ad Heren. lib. 4.166.
O perfidioſæ Fregellæ, quam facilè ſcelere ueſtro contabuiſtis. Cic. 3. Tuſc. 128. Vt Artemiſia illa Mauſoli Cariæ Regis uxor, quæ nobile illud Halicarnaſſi fecit ſepulcrum, quandiu uixit, uixit in luctu, eodemq; etiam confecta contabuit.

Contabulo] contabulas, pen. corr. (σανιδόομαι,) contabulare, à Tabula ductum uerbum. Plin. lib. 15. cap. 16.1. Pomaria in loco frigido ac ſicco contabulari præcipitur. Suet. in Cal. ca. 19. Aemulatione Xerxis, qui non ſine admiratione aliquanto anguſtiorem Helleſpontum contabulauerit.
Contabulare murum turribus. Cæſar 7. bel. Gal. 84.
Contabulare turres. Cæſar 5. bel. Gal. 149. Liu. 4. bel. Pun. 154. Turres contabulatas, machinamentaq; alia quatiēdis muris portabant. Id eſt, factas & compactas ex tabulis.

Contabu-

Contabulatio] Verbale, (σανίδωσις,) Cæſar 2.bel.Ciuil. 29. Vbi turris altitudo perducta eſt ad contabulationem, &c. Et paulo pòſt 32. apertè declarat quid ſignificet Contabulare.

Contagium] Vide Contingo.

Mala contagia. Virg. 1. eclog. 10.

Ignaua contagia. Claud. 1. in Eutropium 98.

Contamino] contaminas, penu. corr. (σπιλέω, βεβηλόω,) contaminare, Propriè, Donatus, eſt manibus luto plenis aliquid attingere & polluere.

Contaminare ſe uitijs, per translationem. Cic. 1. Tuſc. 113.

Manus contaminare, Manu ſcelus aliquod perpetrare. Senec. (Oed. 4. 20.

Contaminare ſe ſtupro. Senec. Hipp. 5. 21.

Non modo non contaminare, ſed etiam honeſtare, contraria. Cic. 1. in Catil. 21.

Veritatem mendacio. Cic. pro Sylla 33.

Contaminatur multis flagitijs homo. Cic. pro Cluent. 78.

Contaminare fabulas. Terent. in prologo Andr. 16. Id eſt, ex multis Græcis unam Latinam facere. Idẽ in prologo Heau. (17.

Culpa contaminari. Author ad Heren. lib. 2. 57.

Torum alicuius contaminare. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 4.

Contaminatus] (βεβηλωτός,) Participium ſiue Nomẽ ex participio. Cic. 12. Philip. 329. Quos nondum tantis parricidijs contaminatos uix ferebamus, hos nunc omni ſcelere coopertos tolerabiles cenſes ciuitati fore?

Grex morbo contaminatus. Horat. 1. Carm. ode 37. 2.

Integra contaminatis opponuntur. Cic. in Top. 36.

Iudicia corrupta ac contaminata. Cic. 1. Verr. 38.

Homo turpiſſimus, ſceleratiſſimus, contaminatiſſimus. Cicer. pro Domo ſua 18.

Contechnor] contechnaris, (τεχνάζω,) contechnari, Commachinari, & fallaciam aliquam componere. Plaut. Pſeud. 19. 34. Vide modo ne illic ſit contechnatus quidpiam.

Contego] contegis, pen. corr. contexi, contectum, (σκεπάζω,) contegere, ferè à ſimplici non differt. Plinius lib. 15. ca. 18. 5. Paruarum genus arborum poſt Autumnum fimo cõtegunt. Cic. pro Seſtio 70. Meſſoria ſe corbe contexit.

Contegere tumulo. Liu. 6. bel. Pun. 132.

Tumulus contegit corpus. Cic. pro Arch. 18.

Humo contegi, id eſt, ſepultum eſſe. Ouid. epiſt. 15. 58.

Membra ſepulcro contegere. Valer. lib. 1. Argon. 164.

Oſſaq; nec tumulo, nec ſepare contegat urna. Valer. lib. 5. Argonaut. 12. Separe, id eſt ſeparata.

Amictu contegere caput. Virg. 12. Aeneid. 176.

Iniuriam factam contegere. Terent. Hecy. 3. 3. 41.

Libidines tenebricoſas pudore & temperantia contegere. Cicero de Prouincijs Conſul. 7.

Contectus] Participium, (ἐσκεπασμένος,) ut Caſa contecta ſtramine, Ouid. 5. Metam. 90.

Contemero] contemeras, pen. corr. (καταμιαίνω,) contemerare, Polluere. Martial. lib. 1. 10.

Læſerat ingrato leo perfidus ore magiſtrum:
Auſus tam notas contemerare manus.

Contemno] contemnis, contempſi, contemptum, (ἐξουθενέω, ὑπερόπτομαι, καταφρονέω, ὑπεροράω, ἐξουδενέω, ἀπεύχομαι,) contemnere, Deſpicere, ſpernere. Plaut. Aſin. 9. 10. Tu uerbero imperium meum contempſiſti?

Contemnere, & Admirari, contraria. Cic. in Orat. 72.

Contemnere & Efferre, contraria. Cic. pro Muræna 13. Contempſiſti L. Murænæ genus, extuliſti tuum.

Contemnere & Deſpicere, eò diſtant, quòd deſpicere eſt grauius, quàm contemnere. Cic. ad Cæſarem, lib. 3. Amici nonnulli te contẽni ac deſpici, & pro nihilo haberi Senatus uoluit. Idem de Senec. Contẽni ſe putãt, deſpici, illudi. Hæc. Nonius.

Contemnere & pro nihilo putare. Cic. 1. Off. 42.

Contemnere & abijcere. Cic. pro Muræna 21.

Conterere atq; contemnere aliquid. Cic. 5. Tuſc. 123.

Voluptatem contemni & reijci oportere. Cic. 1. Off. 148.

Non curare, atq; contemnere. Cic. 3. de Fin. 45.

Irridere & contemnere. Cic. 2. de Lege Agr. 94.

Per riſum ac per iocum cõtẽnere aliquid, Ci. 2. de L. Agr. 94.

Contemnere aliquem præ ſe. Terent. Eun. 2. 2. 8.

Honores contemnere. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 17.

Laborem bene dicendi contemnere. Quint. in procem. li. 1. 11.

Famam contemnere. Senec. Hipp. 2. 38.

Murmura famæ contemnere. Propert. lib. 2. eleg. 5. 6.

Ventos contemnere. Virg. 2. Georg. 72.

Vitam contempſit, mori Qui concupiſcit. Senec. Theb. 1. 40.

Apes contẽnũt fauos, quæ facere mel ceſſant. Virg. 4. Geor. 21.

Pinus undas contemnit. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 8. Nondum cæruleas pinus contempſerat undas. Id eſt, nondum erant naues. De Saturni temporibus.

Contemptus] (ὑπερεωραμένος,) Participium. ut Dolor cõtemptus. Propert. lib. 1. eleg. 12. 2.

Contritum & contemptum præmium. Cic. pro Seſt. 74.

Contemptus, (ἄτιμος, ἀπότιμος,) Nomen ex participio. Plau. (Pœn. 6. 15.

Contemptiores mage erunt, atq; auidi minus.

Contemptiſſimi philoſophi. Cic. 2. de Diuinat. 222.

Tenuiſſimus uictus, atq; cõtẽptiſſimæ eſcæ. Cic. 2. de Fin. 144.

Contemptus & abiectus. Cic. 2. de L. Agr. 91.

Deſpicatiſſimus & contemptiſſimus. Cic. pro Seſt. 29.

Homo uita contempta ac ſordida. Cic. pro Plancio 10. (tur

Contẽpta relinquor. Ouid. epiſt. 3. 17. Ad Achil. Briſeis loqui-

Contemptus, huius contemptus, (ὀλιγωρία, ἐξουδένημα,) Liu. 6. ab Vrbe 7. Appareretq; omnib. nõ odio ſolum apud hoſtes, ſed cõtemptu etiã inter ſocios nomẽ Romanũ laborare.

Corporis & formæ turpitudinem, quibuſdam contemptum adferre. Quint. lib. 3. cap. 7. 14.

Turpis famæ contemptus. Lucret. lib. 3. 13.

Armat mentem contemptu necis. Sil. lib. 4. 50. (5. 257.

Exire è contemptibus, Eſt paulatim in precio haberi. Lucr. lib.

Contemnendus] Aliud Participium, (ὀλιγωρητέος,) ut Defenſiones non contemnendæ, ſaneq; tolerabiles. Cicer. de Claris Orat. 149.

Ne Titus quidem Poſthumius contemnendus in dicendo. Cice. de Claris Orat. 146.

Orator non contemnendus. Cic. de Claris Orat. 25.

Contemptor] Verbale, (ὑπερόπτης,) ut Contemptor gratiæ, diuitiarum. Liu. 9. bel. Maced. 170.

Aequi contemptor. Ouid. 3. Faſt. 10.

Animus lucis contemptor. Id eſt, uitæ. Virg. 9. Aeneid. 42.

Deûm contemptor Mezentius. Virg. 8. Aeneid. 2.

Famæ contemptor. Claud. in Eutrop. 87.

Contemptrix] (ὑπερόπτις,) Verbale fœ. Plin. lib. 19. cap. 8. 25. Eruca præcipuè frigorum contemptrix. Idem li. 37. cap. 4. 5. Ferri igniſq; contemptrix.

Pericli contemptrix turba. Sil. lib. 17. 83.

Contemptio] Verbale, (ἐξουδένησις, καταφρόνησις,) ut Contemptio mortis. Cic. de Finib. 179.

Fortunæ contemptio. Cic. in Parad. 33.

Contemptio uoluptatum. Cic. 1. Acad. 34.

Adducere aduerſarios in contemptionem. Cic. 1. de Inuẽt. 32.

Animi magnitudo humanarũq; rerũ cõtemptio. Cic. 1. Off. 21.

Contemptio ac deſpicientia rerum humanarum. Cicer. 1. Tuſcul. 152.

Contemptim] Aduerbium, (ὑπερόπτα,) Plaut. Pœ. 7. 32. – ne nos tam contemptim conteras. Liu. 2. ab Vrbe 150.

Contemptim deijcere aliquem. Lucret. lib. 5. 227.

Vagari contemptius. Tacit. lib. 19.

Contem-

Contemplor] contemplaris, (θεωρέω, κατανοέω,) cõtemplari, Deponens, dictum (ut ait Feſtus) à templo, id eſt loco qui ab omni parte aſpici, uel ex quo omnis pars uideri poteſt, quam antiqui templum nominabant. Eſt autem contemplari, Conſpicere, & diligenter intueri. Non deſunt qui contemplari dictum putent à templis, & quæ Aruſpices in cœlo conſtituebant, & ſuis uirgis deſignabant per uarias cœli regiones, ac ſecundum ea quæ in his templis, hoc eſt interuallis inter unam, & alteram cœli regionẽ ab ijs deſignatã apparebãt, futura prædicebãt. Teren. Phor. 1. 4. 34. – uoltum contemplamini.

Contemplari animo quod oculis non cernitur. Cicero pro Deiotaro 28.

Contemplari lituras codicis. Cic. 5. Verr. 33.

Secum conſiderare & contemplari aliquid. Cic. 2. Offic. 213.

Omnia acie ingenij contemplari. Cic. 1. de Orat. 73.

Cæleſtia contemplari. Cic. 2. de Nat. deor. 5.

Cõtemplor, pro Circunſpicio, perſpicio. Cic. pro Flac. 20. Totam cauſam quàm maximè intentis oculis (ut aiunt) acerrimè contemplemini.

Intueri & contemplari. Cic. pro Plancio 1.

Nummos contemplari. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 14.

Contemplo] contemplas, (θεωρέω, (Actiuum, ab antiquis dicebatur, & ſæpius apud Plautum legitur: ut in Amphit. 4. 287. – quum illum contemplo, & formam agnoſco meam. Idem in Perſa 16. 97.

Contemplans] Partipium. (θεωρῶν,) Cic. de Senect. 51. Cuius quidem ego uillam contemplans (abeſt enim non longè à me) admirari ſatis non poſſum.

Contemplatio] (θεώρησις,) Aliud uerbale. ut Contemplatio rerum occultiorum, Cic. 4. de Finb. 29.

Conſideratio contemplatioq; naturæ. Cic. 4. Acad. 229.

Frui ſui contemplatione. Quintil. lib. 2. cap. 18. 3.

Dare pecuniam, alicuius contemplatione. Iulianus in L. Si pupilli. §. Item ſi procuratori. ff. de negocijs geſtis, Itẽ ſi procuratori tuo mutuam pecuniam dedero, tui contemplatione, ut creditorem tuum uel pignus tuum liberet, &c.

Gerere negocia alicuius non contemplatione eius, ſed ſui lucri cauſa. Iulianus in L. Si pupilli. §. Sed & ſi quis. ff. de Negocijs geſtis.

Arborum contemplatione fundum comparare. Papinianus in L. Arboribus. ff. de Contrahen. empt. & uendit. Arboribus quoq; uento deiectis uel aſſumptis igne, dictum eſt emptionem fundi non uideri eſſe non contractam, ſi contemplatione illarum arborum ueluti olіueti, fundus comparabatur.

Contemplatio, pro intenta cogitatione. Plin. epiſt. 25. Volui tibi multa alia ſcribere, ſed totus animus in hac una contemplatione defixus eſt.

Contemplator] pen. prod. (θεωρητής,) Verbale. ut Contemplator cæli, Cic. 1. Tuſcul. 109.

Contemplatus,] pen. prod. (θεωρία,) Aliud uerbale. Oui. 5. Triſt. A contemplatu ſummoueoq; mali.

Contemplatiuus] pen. prod. (θεωρητικός,) Adiect. Seneca epiſt. 96. Ars nulla contemplatiua ſine decretis ſuis eſt, philoſophia autem contemplatiua ſimul eſt & actiua.

Contemporaneus] (σύγχρονος,) Adiect. à Temporario dicimus eiuſdem temporis: quem nonnulli Græca uoce Synchronum uocant. Sipontinus.

Contendo] contendis, contendi, contenſum & contentum, (συντείνομαι, διατείνομαι,) contendere, Idem quod Intendere.

Contendere poplitem, id eſt Intendere, uehementer extendere. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.

Contendere uincla. Virg. 4. Georg. 83.

Contendere tormenta. Cic. 2. Tuſc. 97. Baliſtæ lapidum & reliqua tormenta telorũ eo grauiores emiſſiones habent, quò ſunt contenta atq; adducta uehementius.

Ilia riſu contendere. Ouid. 3. de Arte 57.

Contendere animũ, pro Intendere. Oui. 1. de Ponto, eleg. 6. 3.

Cõtendere, (πορεύεσθαι,) Proficiſci, & ferè cum AD conſtruitur. Cic. 3. Ver. 46. Hæc ubi filio nunciata ſunt, ſtatim exanimatus, ad ædes contendit, ut & uitæ patris, & pudicitiæ ſororis ſuccurreret.

Contendere curſum aliquò. Plaut. Ciſtel. 5. 58.

Contendere curſum ad aliquem. Virg. 5. Aeneid. 166.

Contendere iter conſtitutum. Cic. pro Roſc. Amer. 59.

Contendit Romam. Saluſt. in Iugurt.

Contendere in Aegyptum. Cic. 4. de Rep. 4.

Contendere magnis itineribus in Italiã. Cæſar 1. bel. Gal. 37.

Magnis itineribus ad exercitum Afranij contendit. Cæſar 1. bel. Ciuil. 146.

Contendere agmen, pro Feſtinanter ducere. Curt. lib. 3. At Darius, nuncio, de aduerſa eius ualetudine accepto, celeriter quanta poterat, tam graue agmen ad Euphratẽ contendit.

Contendere, Vehementer niti. Virg. 1. Aenei. 33. – quæ proxima littora curſu Contendunt petere. Cæſar 1. bel. Gal.

Animo contendere, Eſt ad uim animi adhibendam ſe comparare. Cic. pro Muræna 59.

Eniti & contendere quammaximè. Cic. 3. Offic. 55.

Labore contendere. Cic. 3. Offic. 8.

Dyrrhachium petere contendit. Cic. pro Plancio 79.

Contra uim grauitatẽq; morbi cõtendere. Cic. 9. Philip. 267.

Cõtendere ut. Cic. pro Seſt. 3. Cõtendamq; (ſi modo id cõſequi potero) ut in hac cauſa atq; uniuerſa defenſione nihil à me quod, &c. prætermiſſum eſſe uideatur.

Contendit ut ad caſtra perueniat. Cic. 9. Philip. 267.

Viribus contendere. Lucret. lib. 3.

In orbem diuerſum fama contendere, Id eſt nomen ſuum apud exteras nationes propagare. Oui. de Ponto, li. 1. ele. 6. 14.

Maximis laboribus & periculis ad ſummã laudem gloriamq; contendere. Cic. 14. Philip. 406.

Contendere omnibus neruis. Cic. 5. Verr. 110. Omnibus enim neruis mihi cõtendendum eſt, atq; in hoc elaborandum, ut omnes intelligant.

Contendere neruos in re aliqua. Cic. ad Caſſiũ, lib. 15. 14. 10. Id eſt omnes tuas uires impendas.

Contendere neruos ætatis induſtriæq; ſuæ in re aliqua. Cicero. 2. Verr. 22.

Contendere rectis ſtudijs ad magna. Cic. 2. Offic. 63.

Fruſtra contendere. Virg. 7. eclog. 14.

Contendere aliquid ab aliquo, Vehementer petere. Cic. Cluuio, lib. 13. 8. 6. Non erat cauſa cur à te hoc tempore aliquid contenderem.

Contendere ab aliquo de proferendo die. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 29. 11.

Contendere omni ſtudio. Cic. ad Brutum 14. 3.

Contendere ab altero, ut aliquid faciat. Cic. 2. Verr. 29.

Valde contendere ab aliquo. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 20.

Plurimis uerbis aliquid ab aliquo cõtendere. Ci. 1. de Ora. 81.

Verecũde aliquid ab aliquo cõtẽdere. Ci. Curioni, li. 2. 5. 3.

Contendere uoce. Cic. pro Ligario 4. Quantum potero, uoce contendam ut hoc Pop. Ro. exaudiat.

Contendere, pro Defendere, & affirmare. Celſus in præf. lib. 1. Si manantia corpuſcula per inuiſibilia foramina ſubſiſtendo iter claudunt, ut Aſclepiades contendit. Idem paulò pòſt, Sed ne ad hæc quidem aditũ fieri potuiſſe, niſi ab aliqua ratione contendunt.

Contendere, (ἐρίζειν, ἀμφισβητεῖν, φιλονεικεῖν,) Certare. Cic.

ad Att.lib. 14.310.2. Quòd ſi duriorē te eius miſeræ & afflictæ fortunæ præbes, non contendam ego aduerſus te.

Certare ingenio, contendere nobilitate. Lucret.lib.2.3.

Pugnare & contendere. Cic.pro Cluen.39

Contendere aliquid contra æquitatem. Cic. 2.pro Offic.105.

Contendunt uerbis inter ſe, non pugnis. Cic.in Parad.27.

Contendit cauſa cum cauſa. Cic.pro Quintio 62.

Cauſam contendere contra aliquem. Lucret.lib.4.96.

Contendere ciuiliter. Cic. 1.Offic.58.

Contendere de honre aut de dignitate. Cic. 3. Tuſc.85. Cæſar 5.bel. Gal. 163. Omnibusq; annis de loco ſummis ſimultatibus contendebant.

Palam uehementerq; de re aliqua contendere. Cice. 1. Ver 12.

Humilitas cum dignitate de amplitudine contendit. Cic. pro Roſcio Amer.81.

Contendere armis. Cic.pro Cecinna 1. Qua de re decertari oporteret, non contendere armis.

Armis cum aliquo contendere. Cic. Att.lib.7.128.8.

Contendere bello cum aliquo. Virg. 4. Aeneid.

Curſu contendere. Ouid. 4. Metam. 61.

Inimiciſsimè atq; infeſtiſsimè contendere. Cic.pro Quintio 45.

Contendere ſummo iure. Cic.ad Atticum, lib.16.339.1.

Iure contendere cum aliquo. Cic.pro Quintio 64.

Contendere iurgio cum aliquo. Cic.de Clar.Orat.133.

Lite de re aliqua contendere. Quint.lib.3.cap.4.5.

Ludo contendere cum aliquo, Id eſt ludendo certare. Virgilius 6. Aeneid. 129.

Marte contendere. Virg. 9. Aeneid. 109.

Contendere muneribus cum aliquo. Martial.lib.7.41.

Pedibus contendere cum aliquo. Ouid. 10. Metam. 114. Hoc eſt curſu certare. de Atalanta.

Pignore aliquo contendere. Catul.epig. 41.1.

Sacramento contendere. Cic Volumnio, lib.7.33.5.

Verbis contendere. Ouid. 13. Metam. 2.

Verſibus alternis contendere. Virg.eclog.7.4.

Summa ui impetuq; contendere contra aliquem. Cicero 3. de Finibus 101.

Contendere omnia. Cic. 4. Verr. 37. Iam in tanta iſtius impudentia remittendū aliquid uidetur, ne omnia contendamus, ne omnia cum dolore agere uideamur.

Amori alicuius contendere. Græca locutio, pro Cū amore contendere. Propert.lib.1.eleg.13.2.

Hirundo contendit cycnis, Id eſt indoctus cum docto. Prouerbialis eſt locutio. Lucret.lib.3.2.

Contendere duos, pro Componere ad certamen. Tacit.lib.4. Nemo noſtros Annales cum ſcriptura eorum contenderit, qui ueteres Pop. Romani res compoſuere.

Magiſtratus à populo ſumma ambitione contenditur. Cicero 4. Verr. 91.

Cōtentus, Partic. (συντεταμένος,) Intētus: cuius cōtrariū Remiſſus. ut Cōtenti nerui, per cōuulſionē, uel ex cōuulſione.

Contentū corpus & Remiſſum, contraria. Cic. 2. Tuſc. 93. ut onera contentis corporibus facilius ferūtur, remiſsis opprimunt.

Arcus contentus. Ouid. 6. Metam. 59.

Tela contenta arcu parato. Virg.lib. 5. Aeneid. 102.

Contentus & laxus, contraria. Horat. 2. Serm. Saty. 7.4.

Ceruix contenta. Virg. 3. Georg. 106. Legitur & extenta.

Contentus, à contineo. Vide Contineo.

Contentio] (διάτασις,) Verbale, Conatus ad aliquid agendum. Cicero 1. Offic. 123. Miſerrima eſt omnino ambitio, honorumq; contentio.

Impetus dicendi contentioq;. Cic.pro Deiotaro 3.

Labor & contentio. Cic. de Senect. 74.

Vehementiſsima cōtentio animi, ingenij, uiriū. Ci. 3. de Ora. 3.

Animi magna, uocis parum contentio. Cic.de Clar.Orat. 125.

Animi contentio, cui opponitur Relaxatio. Cic.2.de Orat.13.

Animorum contentione diſcrepare, non opinionum diſſenſione. Cic.Cælio, lib.2.12.7.

Contentionem animi adhibere. Cic. in Hortenſio, Magna etiā animi contentio adhibenda eſt explicando Ariſtotelem, ſi leges. Hoc eſt intendendæ ſunt ingenij uires.

Contentio, Continuatio, intentio, perſeuerantia. ut Contentio uocis. Cic.3.de Orat.124. Nihil perniciosius, quàm effuſa ſine intermiſsione uocis contentio. Ibidem, lib. 1.136.

Contentio orationis plurimum ualet, & maiorem uim habet ad gloriam. Cicero 2.Offic.67.

Vocis contentio, & uocis Remiſsio pugnant. Cic. 2.de Orat. 136. Et. 1. Offic.203.

Ad populum ſumma contentione dicere. Cic.de Clar.Ora.39.

Oratio non magnæ in dicendo contentionis. Cic.pro Cluen. 1.

Pugna ſumma contentione pugnata. Cic.pro Muræna 32.

Summa uis & contentio ſermonis, cui opponitur Lenitas ſermonis. Cicero 1.de Orat.133.

Cōtentio, (ἀμφισβήτησις, ἔρις,) Concertatio. Cic. 4. Aca. 138. Hæc autem eſt una contentio, quæ adhuc permanſerit.

Belli contentio. Cic. pro Seſtio 49. Antiochum illum magnū maiores noſtri magna belli cōtentione terra mariq; ſuperatum intra montem Taurum regnare iuſſerunt.

Grauitatis & ponderum cōtentio. Cic. 2.de Nat.Deor.174.

Decertare cum aliquo contentione dicendi. Cic. 2. Philip. 30.

Honoris contentio. Cic.pro Muræna 7.

Meritorū in Remp. contentio. Cic.de Opt.gen. Orat. 152. Habet enim & legum interpretationem ſatis acutā in utranq; partē, & meritorum in Remp. contentionem ſanè grauem.

Accurata & inimicitijs incenſa contentio. Cicero de Opt. genere Orat. 152.

Acerrima contentio. Cic.in Orat.58.

Contentio inter aliquos de poſſeſsione. Cic. 4. Acad.239.

Impendet ſumma inter eos contentio. Cic. Att.lib.7.121.5.

Non mediocris contentio. Quint.lib.5.cap.13.45.

Fortunarum contentionem facere. Cic. in Piſonem 40.

Manet contentio. Vide Maneo.

Venire in contentionem. Id eſt contendere de accuſando. Cicero 1. Verr. 34.

Res etiam dicitur uenire in contentionē. Cic.pro Quintio 12.

Contentio, (σύγκρισις,) pro Comparatione & æſtimatione. Cic.pro Lege Manil. 26. Summa enim omnia ſunt Quirites, ſed ea magis ex aliorum cōtentione, quàm ipſa per ſeſe cognoſci atq; intelligi poſſunt. Ex Budæo.

Vitiorum contentio. Plin. in Paneg. 136. An non pleriq; principes, &c. quum feriarum laxamenta curarum, uitiorum contentione ſupplerent?

Contentio ipſorum hominum facienda. Cic.pro Plancio 4.

Contentio, apud Rhetores, ut diffinit Cicero, Eſt quum ex contrarijs rebus oratio conficitur, hoc pacto, Habet aſſentatio iucunda principia: eadem exitus amariſsimos affert. De Oratore & in Topicis. Idem Author ad Heren.lib.4.165.

Aſperitas contentionis Oratoris ipſius humanitate conditur. Cic.2.de Orat.117.

Contente] (συντεταμένως,) contentius, & contentiſsimè, Aduerb. Cic. 5. Tuſc. 138. Socratem ferunt, quum uſq; ad ueſperum contentius ambularet.

Contente pro ſe dicere. Cic. 2. Tuſc. 97. Ibidem, Plaga hoc grauior, quo eſt miſſa contentius.

Contentè, Aduerbium. Plaut. Aſin. 3.60. Quanquā illum mater arctè, contenteq; habet.

Contentioſus] (ἐριστικός,) Adiect. Plin. Iunior lib. 2. epiſt. 19. Oratio de qua loquor, pugnax & contentioſa eſt.

Conten-

Contentioſus, Qui lites & iurgia ſeminat.

Contentioſus paſsiue, Quod fit pertinaciter. Quint. 5. Declamat. non procul ab initio, Auidiſsimā moriendi cupiditatē contentioſa mendicitate fallebam. Hac forma poterimus dicere, Contentioſum ſtudium, pro Intento.

Contentioſè] Aduerb. (ἐριστικῶς,) ut Contentioſè agere, id eſt pertinaciter.

Contenebrare] (σκοτίζεσθαι,) Neutrum uerbum. Varro 2. de Re ruſt. cap.2.9. Ab occaſu paruo interuallo interpoſito ad bibendum appellunt, & rurſus paſcunt, quoad contenebrauit. Id eſt uſq; ad ueſperum.

Conterminus] pen.corr. (ὅμορος,) Finitimus & uicinus: quaſi eundem terminum inhabitans. Colu.lib.1.cap.3.6. Niſi Autolicus ille cuiquam potuit tolerabilis eſſe conterminus, aut Auentini montis incola, Palatinis ullum gaudiū finitimis ſuis Cacus attulit.

Pellere conterminos. Plin.lib.2.cap.68.

Contermina Indis gens Ariana. Plin.lib.12.cap.8.1. Et lib.3. cap.26.1. His contermini Rheti.

Stabula ripæ contermina. Ouid. 8. Metam. 111.

Contero] conteris, pen.corr. contriui, contritum, (συντρίβω,) conterere, In puluerem redigere. Varro 2.de Re ruſt. cap. 7.7. Si faſtidium ſaliendi eſt Scyllæ modicum conterunt cum aqua.

Conterere radicem in puluerem. Plin.lib.26.cap.11.8.

Conterere, (καταναλίσκειν,) pro Conſumere, ut

Aetatem in piſtrino. Plaut. Bacch. 17.11.

Aetatem in litibus. Cic. 1.de Leg. 79.

Boues. Id eſt conſumere laboribus. Lucret.lib.2.233.

Diem conterere. Hoc eſt conſumere, & impendere quod dicitur. Terent. Hec. 5.3.17. Ita curſando, atq; ambulando totum hunc contriui diem. Cic.ad Att.lib.4.77.3.

Diem conterere in arte aliqua. Propert.lib.2.eleg.1.10.

Conterere diem & noctē conuiuijs & ſtupris. Cic. 7. Ver. 21.

Ferrum uſu. Ouid. 3. de Arte 19.

Maiorem partem æui ſomno conterere. Lucret.lib.3.213.

Operam. Plaut. Moſtel. 8.56. Quid ego huc recurſem, aut operam ſumam, aut conteram? Id eſt perdam.

Operam fruſtra. Terent. Phorm. 1.4.33.

Ocium & tempus in ſtudijs. Cic.de Amic.85.

Quæſtum. Plaut. Moſtel. 13.46.

Tempus fruſtra. Cic.pro Roſc.Comœd.24.

Vitam in quærendo. Ter. Adel. 5.4.15.

Apud pauperes ambitioſos pluribus, & diuerſis officijs ſupellex conteritur. Quintil.lib.2.cap.4.22.

Conterere ſe in muſicis. Cic. 1.de Finib.108.

Conteri in cauſis & foro. Cic. 1.de Orat.136.

Conterere aliquem oratione. Plaut. Ciſtel. 5.58.

Conterere obliuione uoluntaria iniurias, Id eſt ſponte obliuiſci. Cic.ad Lentulum lib.1.9.76.

Conteri, pro Contriui apud Ouidiū de Medicamine faciei 18. Hæc ubi contereris, per denſa foramina cerne. Sic legit Aldus. Alij contriueris legunt, ſed lectionem illam conſtitutio ſyllabarum non admittit. Ego libenter Contrieris legerem ut Audieris, quum Aldi lectio alienior paulo uideatur ab uſu communi.

Contritus] pen.pro. (συντετριμμένος.) Particip. Plin.lib. 20.cap. 13.13. Datur & dyſentericis cum caſeo in uino contrita. Hoc eſt commacerata & comminuta ac piſta.

Communia & contrita præcepta. Cic.1.de Orat.68.

Contritum uetuſtate prouerbiū. Cic.2.de Finib.85. Id eſt uulgatum apud antiquos.

Contritor] pen.prod. (συντρίπτης,) Verbale. Plaut. Perſa 12.15. Contritor compedum. Id eſt frequenter ob malefacta compedibus detentus.

Conterraneus] (πατριώτης,) Qui ex eadē terra eſt, quapropter Catullum cōterraneum ſuū Plin. in præfatione 1. uocat, qui non Veronæ, ſed in Benaci inſula natus erat.

Conterreo] conterres, conterrui, conterritū, (φοβέω,) conterrere, Notæ ſignificationis. Liu. 10. ab Vrbe 137. Nouū pugnæ conterruit genus.

Conterret latratu canis aduenientem. Colum.lib.7.cap.12.7.

Cōterrere uultu, aſpectuq; loquacitatē alicuius. Cic. 1.de Ora. 115.

Pectora conterrere metu. Lucret.lib.2.126.

Aſpectu conterritus hæſit. Virg. 3. Aeneid. 119.

Cōterritus corporis cruciatu. Vlp. in l. 3. ff. Ex quib. cau. maio.

Conteſtor] (διαμαρτύρομαι) conteſtaris conteſtatus ſum, conteſtari, Idē quod Obteſtari, implorare, precari. Cic. 6. Verr. 58. Deos, hominesq; conteſtans, clamare cœpit. Idem pro Flac.78. Quum ego te Flacce, cœlum, terramq; conteſtans flens flentem obteſtabar.

Conteſtari litē, Feſto, dicuntur duo, aut plures aduerſarij, quòd ordinato iudicio, utraq; pars dicere ſolet, teſtes eſtote. Cic. pro Qu. Roſc. Comœdo 31. Qui per ſe litem conteſtatur, ſibi ſoli petit, alteri nemo poteſt, niſi qui cognitor eſt factus. Vide Lis.

Lis conteſtata in aliquem. Paulus in L. Seruus. ff. De his qui notantur infamia, Non ſuo nomine condemnatur, quippe quū in initio lis in eum conteſtata non ſit.

Conteſtatā litem cū aliquo habere. Cic.pro Roſ.Comœdo 21.

Conteſtatus] pen.prod. (διαμεμαρτυρομένος,) Participium. Cic.pro Flac. 19. Quumq; ab hac perenni, conteſtataq; uirtute maiorum non modo non degenerauit L. Flaccus, ſed id &c.

Conteſtata antiquitas. Cic.lib. 1. de Diuinat. 145. Clariſsimis monumentis conteſtata, conſignataq; antiquitas. Alia exemplaria habent teſtata.

Contexo] (συνυφαίνω συμπλέκω,) contexis, cōtexui, contextum, contexere, Simul texere. Cic. 2.de Nat. deor.236. Quid enim oues aliud afferunt, niſi ut earū uillis confectis, atq; contextis, homines ueſtiantur?

Lilia contexere amaranthis. Tibul.lib.3.eleg.4.7.

Contexere, Coniungere. Plinius libro 5. epiſto. 101.b. Sub his per latus omne, uineæ porriguntur, unamq; faciem longè lateq; contexunt.

Amores contexere. Catul.in Argon.67.

Puppes contexere cannis. Antequam in nauium uſus arbores ferrumq; acceſsiſſent, antiqui cymbas papyro cāniſue paluſtribus conſtruxerunt. Vnde apud Lucanum, Conſeritur bibula Memphitis cymba papyro. Valer. lib. 2. Argon. 22.

Contexere interrupta. Cic. 1.de leg.14.

Contexere cum aliorum negocijs noſtra. Cicero Luceio, libro 12.15.6.

Contexere carmen. Cic.pro Cœlio 13.

Contexere crimen, hoc eſt Componere, aſtutè cōflare. Cic.pro Deiotaro 12. At quàm feſtiuè crimen contexitur?

Contextus] (συνύφαντος,) Participium. ut

Argento & auro cōtextus uir, Id eſt, ueſte indutus auro & argento contexta. Tibul.lib.1.eleg.2.15.

Contextus equus trabibus acernis. Virg. 2. Aeneid. 23.

Contextus, huius contextus. (συνύφανσις.) Cic. 5.de Fin. 57. Pennarūq; contextu corpori tegumēta faciebat. Ex Accio.

Contextu longiore loqui. Plin.lib.10.cap.42.5.

Contextus rerum. Cic. 5.de Fin. 143.

Contextus & continuatio ſermonis. Quint.lib.8.cap.2.

Contextum aliquem diſſoluere. Lucret.lib.1.50.

Recto contextu ſcribere. Quint.lib.1.cap.19. & lib.1. Complexus uel contextus orationis.

Vno contextu, pro Vno temporis articulo, non diuertendo ad alios actus. Vlpian. in L. Hæred. palam, in fine. ff. De teſtamentis, Vno contextu actionis teſtari oportet. Eſt autem uno contextu, nullum alienũ actum teſtamento intermiſcere.

Contextè] (συνυφασμένως,) Aduerb. ut Omnia naturali colligatione conſerte contexteq; fiunt. Cic. de Fato 47.

Contextim, Aliud aduerbium. Plin. lib. 10. cap. 53. 2. Turdi in cacuminibus arborum luto nidificantes, penè contextim in ſeceſſu generant.

Conticeo] contices, pen. corr. conticui, conticitum, (κατασιγάω,) conticere. Omnino tacere. Virg. 2. Aenei. Conticuere omnes intentiq; ora tenebãt. Cic. 3. in Catil. 55. Recitatis literis debilitatus atq; abiectus cõſcientia, repentè cõticuit.

Repentè conticere. Sil. lib. 1. 28.

Hiatu muto conticuit. Lucan. lib. 5. 27.

Conticuerunt literæ forenſes & ſenatoriæ. Cic. 2. Offi. 5. Id eſt deſij collocare operam in forenſibus cauſis.

Molæ uacuæ conticuere. Ouid. 6. Faſt. 70.

Cõticere, de re inanimata. Cic. de Cla. Orat. 181. Paulò antè q̃ perterritum armis hoc ſtudiũ Brute noſtrum conticuit ſubitò, & obmutuit. Quum obmutuiſſet Senatus, iudicia conticuiſſent. Cic. in Piſonem 20.

Conticeſco] conticeſcis, (κατασιωπάω,) conticeſcere. Idẽ quod conticere. Cic. Poſt reditũ in Senatu 15. Saltem dum cõticeſceret illa lamẽtatio & gemitus urbis.

Conticeſcebatq; paulatim tumultus. Liu. 5. bel. Pun. 51.

Aetas nulla de tuis laudibus conticeſcet. Cic. pro Marcello 5.

Ad caſus aliquos conticeſcere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 32.

Conticeſcunt artes. Cic. pro Muræna 20.

Conticiniũ] (κατασιωπὴ,) puto (inquit Varro de Lingua Latina) à conticendo dictum: ſiue ut Opilius ſcribit, ab eo quod conticuerunt homines. Nonius autem, Conticiniũ noctis primum tempus, quo omnia quieſcendi gratia conticeſcunt. Plaut. Aſin. 12. 95. Redito huc conticinio.

Contigno] contignas, (συνδοκόω,) contignare, Tigna coniungere. Plin. lib. 9. cap. 3. 3. Gedroſos qui Arbin amnẽ accolunt. Alexandri Magni claſsium præfecti prodidere, in domibus fores maxillis belluarũ facere, oſsibus tecta contignare, ex quibus multa quadragenũ cubitorũ longitudinis reperta. De belluis Indici maris. Cæſar 2. bel. Ciuil. 60. Et quicquid eſt contignatum, cratibus conſternitur.

Contignatio] (συνδόκωσις,) Verbale. Id eſt textura trabium ac tignorum. Contignationes (inquit Budæus) uulgò eſtagia dicuntur: quarum ſupremæ, aut etiã ſuperiores, cœnacula dicuntur. στέγαι Græcè dicuntur. Valla autẽ in Raudenſem. Contignatio dicitur ſolarium domus, ſiue ſtratum ſit cæmento, lateribúſue, ſiue non ſtratum: qualia ferè ſunt ſolaria domorum Apuliæ, eoq; apud Liuium miraculo refertur, bouem in tertiam contignationem cõſcendiſſe. Id eſt in tertium ſolarium. Colum. lib. 1. cap. 6. 2. ut & contignatio careat incendij periculo.

Tegere una cõtignatione binas ædes. Papinia. in l. Binas quis, ff. de Seruitutibus urbanorum prædiorum. Binas ædes habebat una contignatione tectas.

Contineo] contines, pen. corr. continui, contentum, (συνέχω, ἐπέχω, κατέχω, ἐπισχέω, περιέχω,) cõtinere, Idẽ quod tenere, & quodammodo arripere. Plau. Rud. 13. 26. Perij animo maleſit, contine quæſo caput.

Coercet & continet mundus omnia ſuo complexu. Cic. 2. de Natura deorum 82.

Adiungi & contineri. Cic. 6. Verr. 105.

Continere, pro Retinere, conſeruare. Cic. 2. Offic. 24. Nec enim ulla res uehementius Rempublicam continet, quàm fides. Idem de Amic. 19. Sed hæc ipſa uirtus amicitiam & gignit, & continet.

Continere, pro Cohibere. Traianus Plinio 237. Nihil opus ſit mi Secunde chariſsime ad cõtinendas cuſtodias plures commilitones conuerti.

Belluas immanes ſeptis continere. Cic. 13. Philip. 346.

Continere canes catenis per diem. Colum. lib. 7. cap. 12. 10.

Continere ciuitatem in officio. Cæſar 5. bel. Gal. 14.

Clauſtris aliquem continere. Claud. 7. Paneg. 47.

Equos frænis continere. Senec. Hippo. 10. 13.

Cõtinere exercitũ uel equitatũ caſtris. Cæſar 2. Bel. Gal. 271. Et libro 1. 209.

Continere oppida metu. Liu. 10. bel. Pun. 95.

Continere ſuos ſilentio. Liu. 7. bel. Pun. 89.

Continere ciues eadem æquitate. Cic. 2. Offic. 122.

Aluum cõtinere. Plin. lib. 14. cap. 6. 6. Hoc eſt aſtringere & comprimere aluum.

Animam. Cic. 1. de Orat. 136.

Regere ac continere appetitiones animi. Cic. 4. Tuſc. 33.

Audita. Terent. Eun. 1. 2. 23. Quæ uera audiui, taceo, & contineo optime.

Corpus profluuio laborans continere. Celſus lib. 1. in prooem.

Dicta in aliquẽ. Cic. 2. de Ora. 122. Nam ea dicta appellãtur proprio iam nomine. Sed ut in Scæuolã continuit ea Craſſus, &c.

Dolorem continere. Cic. 3. de Nat. deo. 131.

Tacitũ dolorẽ. Liu. 10. bel. Mac. 8. Id eſt diſsimulare dolorem.

Gaudium. Liu. lib. 10. bel. Pun. 78.

Gradum, Id eſt ſubſiſtere. Virg. 3. Aeneid. 119.

Impetum militum. Liu. 7. ab Vrbe 179.

Iracundiam. Brutus ad Antonium, lib. 11. 3. 4.

Lachrymas. Plaut. Moſtel. 10. 37.

Linguam, pro Refrænare. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 58.

Manus. Terent. Adel. 4. 2. 27.

Manus continere ab aliquo. Ouid. epiſt. 11. 16.

Continere manus alicuius ab aliquo. Cic. 1. in Catil. 16.

Odium in aliquem conceptũ iandiu continere. Cic. poſt red. 1.

Riſum. Cic. 4. de Fin. 114.

Vocem non poteſt cõtinere parietibus domus. Cic. in Catil. 4. Nec priuata domus parietibus continere uocem coniurationis tuæ poteſt. Id eſt, non poteſt tacere.

Vocem non continere. Plin. lib. 14. cap. 22. 4. De temulentis.

In ieiunio continere aliquem. Celſus lib. 7. cap. 26.

Continere ſe, Idem quod Abſtinere ſe. Teren. Eunuch. 5. 2. 20. uix me contineo, quin inuolem in capillum. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 6. 7. Quum præſertim is ſit, qui ſi pernicioſum ſciret eſſe loqui de hac re, uix tamen ſe contineret.

Male ſe continere, Id eſt uix ſe cõtinere. Ouid. 4. Metam. 71.

Continere ſe à ſupplicio, & reprimere. Cic. 7. Verr. 59.

Continere ſeſe in occulto. Cæſar 2. bel. Gal. 296.

Continere ſe finibus rerum ſuarum. Cic. 1. de Fin. 130.

Continere ſe in aliqua libidine, & in alia ſe effundere. Cicero in Parad. 25.

Continere ſe domi aut ruri. Terent. Phorm. 2. 3. 13. Sic Continere ſe tectis. Plin. lib. 11. cap. 10. 1.

Mœnibus urbis ſe continere. Ouid. 13. Metam. 42.

Domi atq; intra priuatos parietes aliquem continere. Quint. lib. 1. cap. 2. 1.

Continere animo ac memoria fontes omnium rerum, quæ ad dicendum pertinent. Cic. 1. de Orat. 47.

Continere aluo dicitur mulier prægnans. Cic. 1. de Diuin. 71.

In aluo ſpem à uiro commendatam continet mulier. Cic. pro Cluentio 26.

Continet me tempeſtas. Plaut. Amphit. 8. 56. -an tempeſtas cõtinet, Qui &c. Id eſt detinet, impedit, & remoratur. Cæſar 1. bel. Ciuil. Hos omnes flumina continebant.

Continet

Continet epiſtola tertia, eſſe tibi redditam orationem pro Clario. Plinius epiſt. 205.

Magnum mendum continere. Cic. Att. lib. 14. 320. 3.

Continetur publica ſalus incolumitate illius. Plin. epiſt. 252. Id eſt retinetur & conſeruatur.

Salute alicuius alterius ſalutem contineri. Cic. pro Marcel. 13.

Continetur honeſtas ex quatuor uirtutibus. Cic. 2. de Fin. 79.

Cõtinentur artes cognatione quadã inter ſe. Cic. pro Archia 1.

Contineri nomine familiæ. Cic. pro Cecinna 43.

Philoſophorũ libris aliquid cõtinetur. Quin. in prooe. li. 1. 9.

Atq; hæc omnia uno uerbo continentur. Cic. 2. de Orat. 143.

Continens] pen. cor. (συνεχὴς,) Adiect. Idẽ eſt quod Contiguus, coniunctusq;. Liu. Continens imperium uſq; ad nos habebitis. Id eſt ſine ullo interuallo.

Continentia fundo alicuius prædia, atq; adiuncta mercari. Cic. pro Cecinna 8.

Continẽs ſpiritus, & intermiſſus, cõtraria. Ci. 3. de Ora. 120.

Longum agmen, nec continens. Liu. 10. ab Vrbe 173.

Labore continenti omnia ſuperare. Cæſar 7. bel. Gal. 100. Id eſt continuo, nec interrupto.

Biduo continenti. Sueton. in Caligula, Per hunc pontem ultrò citroq; commeauit, biduo continenti.

Curſu continenti ſequi fugientem. Liu. 2. bel. Pun. 70.

Imber continens. Liu. 3. bel. Pun. 206.

Velut continenti incendio omnia ardere uiſa. Curtius.

Iuga continentia. Liu. 7. bel. Pun. 99.

Continentia ædificia. in L. Eo iure. §. 1. ff. in quib. cau. pig. uel hypo.

Oratio continens. Cic. 1. Tuſc. 27.

Punicum bellum continenti ſcriptura expoſitum diuiſit in ſeptem libros. Suetonius de Claris Grammat. 2. De Cratete Mallote loquitur.

Somnus continens. Celſus lib. 3. cap. 20. de Lethargo.

Continens, pe. cor. (ἐγκρατὴς,) Qui abſtinet, maximè à mulieribus. Terent. Eunuch. 2. 1. 21. -hoc nemo fuit Minus ineptus, magis ſeuerus quiſquam, nec magis continens.

Continentiſsimus, pro Homine minime auaro. Cic. in Parad. 8. In quo equidem continentiſsimorum hominum maiorum noſtrorum ſæpe requiro prudentiam.

Parcus & continens. Plin. lib. 5. epiſt. 114. b.

In continenti, Sub. tempore. Vlpianus in L. Quod ait lex. ff. Ad legem Iuliam de Adulterijs, Quod ait lex, In continenti filiam occidat, ſic erit accipiendum, ne occiſo hodie adultero reſeruet, & poſt diem filia occidat, & contra. debet enim propè uno ictu, & uno impetu utrũq; occidere, æquali ira aduerſus utrunq; ſumpta. Quòd ſi non affectauit, ſed dum adulterum occidit, profugit filia, & interpoſitis horis deprehenſa eſt à patre qui perſequebatur, in continenti uidebitur occidiſſe. Sunt qui coniunctim legunt, Incontinenti.

Continens, & firmamentum cauſæ dicitur Latinè, quod Punctum litis deciſorium uocant, inquit Budæus. Cic. in Topicis, 51. Quibus autem hoc, qua de re agitur, cõtinetur, hæc Continentia uocentur, quaſi firmamenta defenſionis: quibus ſublatis, defenſio nulla ſit.

Continentia cum ipſo negocio, ſunt ea, quæ ſemper affixa eſſe uidentur ad rem, neq; ab ea poſſunt ſeparari. Cicero 1. de Inuent. 54.

Continens. (ἤπειρος,) Subſtant. fœ. ge. Eſt terra quæ non eſt inſula. Plin. lib. 5. cap. 29. 13. Alexander idem per duo ſtadia continenti adnexuit.

Continentia] fœ. ge. ſin. nu. (ἐγκράτεια,) Vide Abſtinentia. Cic. 2. Offic. Et continentia in omni uictu, omniq; cultu corporis tuendi cauſa, & in prætermittẽdis uoluptatibus.

Continenter] Aduerb. (ἐγκρατῶς, καθεκτῶς,) Id eſt coniunctè continueq;. Cæſar 1. bel. Gal. 3. Belgæ cum Germanis continenter bellum gerunt.

Continenter uiuere. Cic. 1. Offic. 149. Atq; etiam ſi conſiderare uolemus, quæ ſit in natura hominis excellentia & dignitas, intelligemus quàm ſit turpe defluere luxuria, & delicate ac molliter uiuere: quamq; honeſtum parce, continenter, ſeuere, ſobrie.

Contentus] (ἀρκούμενος, ἀγαπῶν.) Nomen adiectiuum potius quàm participiũ, dicitur (inquit Valla lib. 1.) qui continet quod animo ſatisfacit, nõ qui continetur. Plaut. Merc. 28. Nam uxor cõtenta eſt, quæ bona eſt, uno uiro. Cic. pro Quintio 7. Poſteaquã neſcio quid impendit, & in commune contulit, mediocri quæſtu contentus eſſe non poterat.

Contentus ad. Cic. in Parad. 54. Opinor in eo cui tanta poſſeſsio eſt, ut ad liberaliter uiuendum facilè contentus ſit.

Contentus de. Cic. in Lælio, De his cõmunis uita contenta eſt.

Contentus eſt paruo. Cic. 1. de Amic. 72.

Honeſto paruo contentus. Claud. 1. in Ruffinum 41.

Modico contentus. Iuuenalis Satyra 9. 1.

Paucis contentus. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 4.

Viuit ſua ſorte contentus. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 1.

Contentus hac iniquitate non fuit. Cic. 4. Verr. 65. Sic Contentus libertate. Cic. 1. de Finib. 70.

Contentus fuerã hoc ſolũ ſcribere tibi. Plin. epiſt. 223. Quint. lib. 5. cap. 12. Hæc breuiter demonſtraſſe contentus.

Contentum abire. Virg. 5. Aeneid. 63.

Continuus] (διηνεκὴς, συνεχὴς, ἐχόμενος,) Adiectiuum. ut Continuus ſpiritus. Plin. lib. 10. cap. 29. 5.

Dentes cõtinui, quibus opponuntur Serrati. Plin. lib. 10. cap. 73. 2. In potu quibus ſerrati dentes, lambunt: quibus continui dentes, ſorbent, ut equi, boues.

Continuatum & Interruptum, contraria. Cic. 3. de Ora. 115.

Iunctum, & continuatum. Cic. 2. de Nat. deo. 175.

Continuus & Intermiſſus, contraria. Plin. epiſt. 41. b.

Amor continuus. Proper. lib. 1. eleg. 19. 1.

Continuum triduum, continuus dies. Plaut. Mil. 10. 146. Idẽ Stich. 4. 61. Quæ inter continuum perdidi triennium? Idem Ciſtel. 5. 15.

Dies continuos complures in littore cõuiuijſq; iacuiſti. Cicero 1. Verr. 107.

Humum continuum diducere. Ouid. 8. Metam. 118.

Ictu continuo uulnerari. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 19.

Labor continuus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 2.

Continuos labores dare deſidiæ. Plin. in Paneg. 132.

Montes continui. Horat. Epiſt. 17. 1.

Continua laus. Plin. epiſt. 151. a.

Continui Conſulatus, continua Prætura, continuum regnum. Plinius in Paneg. 97. Cicero pro Fonteio 26. Liuius 1. ab Vrbe 206.

Continuo] continuas, continuare. (διατελέω, συνείρω, συνάπτω,) Plin. lib. 14. cap. 22. 7. Biduo duabuſq; noctibus perpotationem continuauit.

Venti continuant. Celſus lib. 2. cap. 1.

Continuare agros. Liu. 4. bel. Maced. 16. Qui legem Licinam excitauit de quingentis iugeribus, niſi ingens cupido agros continuandi? Cic. de Leg. Agr. 78.

Continuantur anni. Plin. lib. 17. cap. 2. 3.

Pleno fauore gaudia continuare. Claud. 1. Paneg. 1.

Continuare domos mœnibus, pro Coniunctim extruere. Liu. lib. 2. Deca. 1. Sic apud Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 4. Domus continuata foro.

Cohærere & continuari. Cic. 1. de Nat. deo. 75.

Continuare nocte & die iter. Cæſar 3. bel. Ciuil. 42.

Cõtinuare diẽ & noctẽ opus aliquod. Cæſar 1. bel. Ciuil. 231.

Hyems continuatur. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 6.

Latus lateri continuare. Ouid. 1. de Arte 100.

Dapes continuare, Ordine continuo apponere. Horat. 2. Ser. (Sat. 6.22.

Somnos continuare. Ouid. 21. epiſt. 18.

Fletus continuati. Celſus lib. 6. cap. 6.

Singula uerba, Continuatis & coniunctis opponuntur apud Cic. 3. de Oratore 83.

Continuari pro finitimum eſſe, Tacit. Sictionibus Sitonum gens continuatur.

Continuatio] (συνέχεια, συνάφεια,) Verbale. Cic. 1. Aca. 43. Intra quaſi fatalem & immutabilem continuationem ordinis ſempiterni. Cæſar 3. bel. Gal. 461.

Continuatio & ſeries rerum. Cic. 1. de Nat. deor. 15. Eſt mira bilis quædam cõtinuatio ſeriesq; rerum, ut alia ex alia an= nexa, & omnes inter ſe aptæ colligatæq; uideantur.

Continuò] (παραχρῆμα,) Aduerb. Id eſt cõfeſtim, uel ſta tim. Virg. 4. Georg. 110. -continuò matris præcepta fa ceſſit. Cic. Terent. 14. 3. 7. Vt ad me continuò initia rerum & rationem totius negocij poſſes ſcribere.

Continuò & ſine fruſtratione in acum inſerebat. Quintilian. libro 2. cap. 21.

Continuò exeo. Terent. Eunu. 3. 2. 40.

Continuò hîc ero, uel adero. Terent. Heaut. 3. 1. 91.

Haud mora continuò perfectis ſanguine uotis, &c. Virgil. 3. Aeneid. 110. Pleonaſmus eſt, ut annotat Seruius.

Continuò, aut interrogatiue, aut negatiue ponitur: & idem eſt quod Non ideo, uel Num ideo: ut Continuòne ſi ille ſtulte di xit, tu ſtultius facies? Cic. pro Roſc. Amer. 57. Non conti= nuò ſi me in gregem ſicariorũ contuli, ſum ſicarius. Idem 2. de Orat. 109. Citra negationem aut interrogationem non eleganter hoc modo uteremur. Hæc ex Valla libro ſecun= do. Vide Non.

Continue] pro aſsidue. Quint. lib. 2. cap. An uirtus ſit Rhe torica. Qui grana ciceris ex ſpacio diſtante miſſa in acum continue & ſine fruſtratione inſerebat.

Continuitas] (συνέχεια, συνάφεια,) Idem quod Continua tio. Plin. lib. 8. cap. 30. 1. Collum & iuba continuitate ſpi= næ porrigitur, flectiq; niſi circumactu totius corporis ne= quit. Hinc dicimus uiſcoſum illud eſſe quod continuitatem ſeruat. Hoc eſt quod cõtinuo quodã filo ac ordine cohæret.

Contingo] contingis, contingi, pen. cor. contactum, (ἅπτομαι, ἔχομαι) contingere, Ex tango compoſitum: Idem quod ſimplex. Virg. 2. Aeneid. 48. -funemq; manu continge re gaudent. Col. lib. 5. cap. 6. 6.

Contingere ſe inter ſe, uel Contingere inter ſeſe. Plin. lib. 17. cap. 10. 11. Col. lib. 5. cap. 10. 5. contingant. Vide Inter.

Heluij, fines Aruernorum contingunt. Cæſar 7. bel. Gal. 25.

Infamia temporis contigerat noſtras aures. Ouid. 1. Metam. 43. Verba Iouis.

Cibũ roſtris cõtingũt animalia quædã. Ci. 2. de Nat. deo. 182.

Contingere dextras uictrices cupiunt. Liu. 8. bel. Pun. 46.

Contingere quenquam calce. Colum. lib. 6. cap. 2. 7.

Auem contingere ferro, Id eſt telo ferreo. Virg. 5. Aenei. 101.

Limen contingere alicuius, Id eſt peruenire uſq; ad domum. Ouid. 4. de Ponto 5. 4.

Metam contingere. Horat. in Arte 37.

Nox mediam cœli metam contigerat. Virg. 5. Aen. 166.

Pietas contingit finem ſuum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 8.

Portum contingere. Ouid. 3. Metam. 127.

Saltu terram contingere. Stat. 5. Thebaid. 35.

Contingere terram oſculo. Liuius 1. ab Vrbe 248.

Viſu contingere aliquid. Silius lib. 13. 102.

Contingere alicui rei, pro Contiguum eſſe. Cæſar lib. 1. Ita ut radices montis ex utraq; parte ripæ fluminis contingant.

Contingunt corpus amurca, Id eſt ungunt, tingunt. Virgi= lius 3. Georgic. 89.

Sale aliquid contingere, Salire. Virg. 3. Georg. 80.

Pocula circum oras contingere melle. Lucret. lib. 4. 3.

Contingi crimine. Vlpian. in L. 1. Paragr. Hoc autem. ff. De ſer. fug. quum dicitur, puniantur ſi crimine contingantur.

Contingere exiſtimationem. Vlp. in L. Abſentem. Parag. Ad= uerſus. ff. De Pœnis.

Contingere regiam propinquitate. Liu. 4. bel. Pun. 103.

Contingere aliquorum familias. Sueton. in Nerone, cap. 32.

Nullo gradu contingere aliquem. Sueton. in Galba, lib. 2.

Propius contingere aliquem, pro Cognatione propiore ali= cui iunctum eſſe, uel etiam amicitia & familiaritate. Ho= rat. 2. Serm. Sat. 6. 11.

Contingere authoritatem loci alicuius. Cic. pro Leg. Manil. 1.

Animum cura contingere, Afficere ſolicitudine. Valerius lib. 7. Argon. 35.

Cõtingit aliquid, (συμβαίνει, γίνεται,) pro Euenit, accidit. Cic. 5. Tuſc. 23. Quod nõ modo ſingulis hominibus, ſed poten tibus populis ſæpe contigit.

Connubia contigerant illi tuæ matris, Neſtor ad Achillem a= pud Ouidium 12. Metam. 3.

Gaudia contingunt mihi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 2.

Honor contigit tibi ex merito. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 4.

Abundè cõtigit illi ualetudo, fama, gratia. Hora. 1. Epiſt. 4. 2.

Si mihi uita contigerit. Plancus Ciceroni, lib. 10. 24. 2.

In magnis animis contingit. Cic. 1. Offi. 106.

Quod uix euenit, Contigiſſe dicitur, inquit Donatus. Teren= tius And. 4. 2. 13. Hanc mihi expetiui: contigit: con= ueniunt mores.

Contigit ut. Cic. 5. Philip. 199. Vtinam C. Cæſari, patri dico, cõtigiſſet adoleſcenti, ut eſſet Senatui chariſsimus.

Nihil contingitur eo facto cauſa mea. Liu. 10. bel. Maced. 61.

Crimine contingi. Vlpian. in L. 1. §. Hoc autem Senatuſconſul tum. ff. de Seruis fugitiuis, Et ij apud quos deliteſcant, pu= niantur, ſi crimine contingantur.

Contingens] (ἁπτόμενος,) Particip. Cic. 2. de Diui. 137. Docet enim ratio Mathematicorum, &c. quanta humilita= te Luna feratur, terram penè contingens.

Pars precij contingens alicui. Caius in L. Domino. ff. de Sena= tuſconſulto Sylleiano, Precij autem partem ſibi contingen= tem ſocium conſequi oportet.

Contingens, (συμβεβηκός,) Nomen adiect. Contingentia dicun tur, quæ in utranq; partem accidere poſſunt, & quæ acci= dere æquè ac non accidere natura comparata ſunt, hoc eſt quæ ſunt ancipitis euentus. Bud.

Contactus] (ψαυστός,) Participium. ut

Colore croci contactũ aliquid, Id eſt tinctũ. Lucre. lib. 6. 239.

Sale modico contactum. Celſ. lib. 2. cap. 24.

Contacta halitu animalis res. Plin. lib. 11. cap. 53. 1.

Cupidinibus nullis contactus. Propert. lib. 1. eleg. 1. 1.

Contacta ciuitas rabie. Liu. 4. ab Vrbe 44.

Contactus ſocietate. Liu. lib. 1. Decad. 4. Idem lib. 8. eiuſd. De= cad. Vt omnia contacta ſocietate peculatus uiderentur, Id eſt uelut contagione infecta.

Contactus religione dies. Liu. 6. ab Vrbe 112.

Contactus, huius contactus. (συναφή,) Colum. lib. 11. cap. 3. 41. Contactu eius langueſcunt incrementa uirentiũ. Plin. lib. 10. cap. 59. 3. Pullis anſerũ urtica contactu mortifera.

Viriles contactus refugere dicuntur fœminæ, Id eſt uirorũ con tactus. Ouid. 7. Metam. 50.

Dominationis contactus. Tacit. in Vita Agric.

Immundo contactu fœdare aliquid. Virg. 3. Aeneid. 46.

Infecti quaſi ualetudine & contactu. Tacit. lib. 5.

Contagium] cõtagij, pro Cõtacta. Plin. epi. 76. 6. Quũq; ei carnifex manum daret, auerſata eſt, & reſiluit: fœdumq; contagiũ quaſi planè à caſto puroq; corpore nouiſsima ſan ctitate reiecit.

Contagium, Genus morbi, qui ex cõtactu contrahitur. Virg. 1. Eclo. 10. Ne mala uicini pecoris contagia lædant. Id eſt (ut ait Seruius) ne morbi uel peſtilentiæ corrumpant. unde con tingit ut una aliquo morbo moriente, omnes idem morbus corruptas interimat.

Lucri contagia. Horat. 1. Epiſt. 12. 3.

Scelerum contagia. Lucan. lib. 3. 65.

Fugere contagia. Ouid. 15. Metam. 39.

Vitare contagia. Ouid. 2. de Remed. amor. 44.

Contagio] contagionis. Idem Plau. Amphi. 3. 31. Contagio ne meæ matris metuo malum.

Somno ſeuocatus animus à ſocietate & contagione corporis. Cice. 1. de Diuin. 111.

Contagio cum corporibus. Cic. 1. Tuſcul. 114. Qui autem ſe integros caſtosq; ſeruauiſſent, quibusq; fuiſſet minima cum corporibus contagio, &c.

Cõtagio aſpectus. Cic. pro Cluen. 153. Hoc eſt, cõtagioſus aſpe ctus translatitie, pro ueneno ſo & lubrico ac pernicioſo.

Contagio belli dicitur, Quum ex uno bello, uel uno bello cõfe cto, ſubinde alia belli occaſio oritur. Liuius 1. ab Vrbe 61. Cicero 7. Verr. 5.

Contagio cõſcientiæ. Cic. 7. Verr. 143. Deliberatum aũt eſt, ſi res opinionẽ meã, quam de uobis habeo, fefellerit, nõ modo eos perſequi, ad quos maximè culpa corrumpendi iudicij, ſed etiã illos, ad quos cõſcientiæ cõtagio pertinebit. Hoc eſt qui eius culpæ cõſcij erũt, et eo crimine quodãmodo infecti.

Malorum contagiones. Cic. 2. Offic. 118.

Morbi contagia penetrant in aliquem. Lucret. lib. 3. 96.

Naturæ contagio. Cic. de Fato, 8.

Sceleris contagio. Cic. pro Muræna, 71.

Terrena contagio. Cic. 2. de Diuin. 86.

Turpitudinis. Cic. Atti. lib. 1. 11. 6.

Cõtaminare ſe cõtagione alicuius rei. Cic. pro Domo ſua, 83.

Importare contagionem. Vide Importo.

Contages] contagis, penul. prod, fœ. gen. pro Contagio di xerunt ueteres. Lucret. lib. 4. 64.

Multaq; ſunt oculis in eorum deniq; miſta,

Quæ contage ſua palloribus omnia pingunt. Idẽ lib. 6. 250.

Qui fuerant autem præſto, contagibus ibant.

Contagioſus] Adiect. ut contagioſa febris, cõtagioſus mor bus, & peſtis contagioſa à Celſo dicuntur, quibus qui labo rant, ſolo contactu alios inficiunt.

Contiguus] Adiect. (ἐχόμενος,) Quod contingit. Gellius lib. 9. cap. 1. Vſu uenit, ut cõtigui magis, directioresq; ictus fiant ſi. Plin. li. 2. ca. 9. 2. Sed aliâs admota cælo, aliâs cõti= gua mõtibus.

Contiguæ domus. Ouid. 4. Metam. 12.

Contiguus loco mihi erat, Id eſt, iuxta me erat uel ſtabat. Oui= dius 4. Faſt. 76.

Continuo] continuas, & contines.

Continuus] Vide Contineo.

Contollo] cõtollis, contollere. Plau. Aulul. 27. 6. Contollã gradum. Id eſt, conferam gradum.

Contor] contaris, (ἐρωτάω,) contari. Verbum à Contus, conti deriuatum, ſignificat Interrogare. Cic. ad Atti. lib. 11. 218. 1. Quumq; ex eo de me contaretur, eum ſibi ita dixiſ= ſe narrabat, ſe mihi eſſe inimiciſsimũ. Huius cõpoſito Per= contor, frequentior eſt uſus.

Contorqueo] contorques, contorſi, contortũ, (συστρέφω) contorquere. Idem quod circum torquere, uel in ambitum & gyrum. Plin. lib. 11. cap. 14. 5. Iuba tradit arborẽ thu= ris, contorti eſſe caudicis. Virg. 1. Georg. 97.

Proluit inſano contorquens uertice ſyluas

Fluuiorum rex Eridanus. Hoc eſt, tantum excreuit, ut eti= am ſyluas moueret, & erueret arbores. Cic. 2. de Nat. deor. 79. Non eſt enim ætheris ea natura, ut ui ſua ſtellas comple xa contorqueat.

Currum cõtorquere. Cic. 2. de Nat. deo. 166. De Capricorno.

Fræna contorquere. Valer. lib. 1. Argon. 2.

Freta contorquet Nereus. Sil. lib. 3. 10.

Gubernaculum contorquere aliquo. Lucret. lib. 4. 183.

Haſtam contorquere. Virg. 2. Aeneid. 11.

Ea celeritate contorquetur, cui par nulla ne cogitari quidẽ poſ ſit. Cic. 1. de Natu. deor. 35. De mundo.

Proram contorſit ad læuas undas. Virg. 3. Aeneid. 112.

Spicula lacertis contorquent. Virg. 7. Aeneid. 33.

Verba cõtorquere. Cic. 3. de Natu. deor. 105. At quàm Rheto ricè, quàm copioſe, quas ſententias colligit? quæ uerba con= torquet? ut liceret cuiuis rhetori intelligas. (70.

Cõtorquere in aliũ curſum amnes, & deflectere. Ci. 1. de Diu.

Contorquere aliquem tum ad triſtitiam, tum ad lætitiam. Cice. 2. de Orat. 40.

Contortus] (συνεστραμμένος,) Participiũ. ut Contorta cor nua. Cic. 2. de Natu. deor. 163.

Crinis contortus. Senec. Hipp. 5. 24.

Cuſpis contorta lacerto. Ouid. 8. Metam. 70.

Contortæ res. Dicũtur perplexæ et perturbatæ, & ſibijpſis mi nimè cohærentes. Cic. 1. de Oratore 130.

Cõtorta & aculeata ſophiſmata. Cic. 4. Acad. 134. Vide So= phiſma.

Contortulus] pen. corr. Diminutiuũ. Ci. 2. Tuſc. 73. Sitne igitur malum dolere, necne, Stoici uiderint, qui contortulis quibuſdam ac minutis concluſiunculis, nec ad ſenſus perma nentibus, effici uolunt, non eſſe malum dolorem.

Contorſio] (συστροφή,) Verbale. Cice. de Fato 25. Maius eſt enim has contorſiones orationis, quàm ſignorum ortus, obitusq; perdiſcere.

Contorte] (συνεστραμμένως) Aduerbiũ. Cic. 1. de Inu. 39. Hîc conſiderandum erit nequid perturbate, nequid contorte dicatur.

Contortius concludere. Cic. 3. Tuſc. 37.

Contorquendus] (συστραπτέον,) Participium. Cic. 2. de Orat. 40. Qui tanquam machinatione aliqua tum ad ſeue ritatem, tum ad remiſsionem animi, tum ad triſtitiam, tum ad lætitiam eſt contorquendus.

Contortuplicare] (διπλοῦν,) Plaut. Perſa, 18. 25.

Ita ſunt Perſarum mores, longa nomina

Contortuplicata habemus. Hoc eſt, adeò dura, & quaſi confra goſa, ut uix efferri poſsint. Verbum eſt decompoſitum ex contorqueo & plico.

Contra] (ἐναντίον, κατὰ, ἀντὶ,) Præpoſitio accuſatiuo ca= ſui ſeruiens. Virg. 8. Aeneid. 138. Contra Neptunum & Ve nerem, contraq; Mineruam.

Contra diſciplinam meam te geſsiſti. Id eſt, aliter quàm te docu iſſem. Apud Plautum.

Facere contra aliquem. Cælius Ciceroni in Epiſtolis ad Atticũ, lib. 10. 201. 3. Nunc te contra uictorem Cæſarem facere, &c. ſummæ ſtultitiæ eſt.

Contra me eſt hæc res. Cic. pro Cluentio, 82.

Contra expectationem omnium. Cæſar 8. bel. Gall. 138.

Contra opinionem omnium. Cæſar 6. bel. Gall. 105.

Contra ſpem. Liu. 4. bel. Pun. 202.

Contra legem aliquid accipere. Cic. 7. Verr. 47.

Secundum naturã & Contra naturã, pugnãt. Cic. 4. de Fi. 17.

Contra officium. Cic. 1. Offic. 30.

Obniti contra aliquid. Virg. 5. Aeneid. 5.

Contra aliquẽ ſtare, id eſt, è regione. Plaut. Perſa, 6. 27. Quid agis?

agis? P. fœminam ſceleſtam te aſtans contra contueor.
Aſpice contra me. Plaut. Moſtell. 15.55.
Contendere contra aliquem. Virg. 5. Aeneid. 73.
Stare contra aliquem. Virg. 5. Aeneid. 82.
Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1. 14.
Munire ſe contra pudorem. Tacit. in Vita Agric.
Contrà, (ἐξεναντίας,) Aduerbiũ, id eſt, Viciſsim, autore Donato, & graui accẽtu notatur in fine. Terent. Adelph. 1.1.25. Ille ut itẽ contrà me habeat, facio ſedulo. Plaut. Mercatore, 22.41. Sapis ô Charine: contrà pariter fer gradum.
Contrà, Ex aduerſo. Terent. Eunuch. 2.3.63. Imò enim ſi ſcias quod domum huic dono cõtrà cõparet, &c. Cic. 4. Acad. 184. Vt aliæ probabiles uideantur, aliæ contrà.
Contrà tibi euenit. Horat. 1. Serm. Saty. 3.6.
Contrà, E regione. Iuuenalis Stat. contrà, ſtariq; iubet. Virg. 6. Aeneid. 5. Contrà elata mari reſpondet Cnoſia tellus.
Cõtrà ac, uel cõtrà atq;, pro Aliter quàm. Cic. 1. de Diuin. 79. Idẽ pro Cornelio Balbo, 5. Si deniq; aliquid nõ cõtrà ac liceret factũ diceretur, ſed contrà atq; oporteret. Ci. p Sylla, 51.
Contra quàm. Cic. pro Cluentio 9. Generi ſui, contrà quàm fas erat, amore capta. Idẽ in Piſonẽ 13. Vt Senatus cõtrà quàm ipſe ſenſuiſſet, ad ueſtitum rediret.

Contractus] Vide Contraho.

Contradico] contradicis, pen. prod. cõtradixi, cotradictũ, (ἀντιλέγω,) contradicere. Cic. 1. Tuſc. 13. Vt quũ is qui audire uellet, dixiſſet quid ſibi uideretur, tum ego contradicerem. Idem 7. Verr. 33. Quàm palàm principes contradixerint. Legi poteſt ſeparatim, contradixerint.
Contradicere aliquid. Cic. pro Roſc. Amer. 56.
Contradicuntur hæc. Cic. 3. Tuſc. 119. Ex quo intelligitur nõ in natura, ſed in opiniõe eſſe ægritudinẽ. Cõtradicũtur hæc. Quis tam demens ut ſua uoluntate mœreat?
Contradictum, contradicti, (ἀντελεγόμενον,) ut apud Quintilianum, in procœm. lib. 4.5. Diſſoluere contradicta.

Contradictio] Verbale, (ἀντιλογία,) Quintil. lib. 2. cap. 18. Ponuntur hæ quandoq; in ſecundo Ciceronis de Oratore libro contradictiones. Id eſt, quod dicunt, Inſtantiæ & obiectiones. & Quintil. lib. 3.

Contrado] contradis, pen. prod. contradidi, contraditum, (παραδίδωμι,) contradere, Idẽ quod Tradere. Lucr. li. 1. (82.
Multaq; præterea tibi poſſum commemorando
Argumenta, fidem dictis contradere noſtris.

Contraho] contrahis, pen. corr. cõtraxi, contractũ, (συλλέγω, συστέλλω, ἐπισπάω,) contrahere, Colligere. Virg. 3. Aeneid. 1. - contrahimusq; uiros. Põpeius Marcello & Lentulo in Epiſtolis ad Atticum, lib. 8. 161.5. Vos hortor ut quodcunq; militũ cõtrahere poteritis contrahatis. Sic apud Liu. 8. bel. Pun. 68. Contrahere auxilia. Et apud Plinium epiſt. 311. Contrahere pecuniam.
Contrahere perſonas ad aliquod negociũ. Plin. Epiſt. 305.
In unum locum contrahere. Cic. Attico, lib. 8. 157.4.
In unum omnes contrahere. Liu. 6. bel. Pun. 220.
In aceruum contrahere. Plin. lib. 10. cap. 20.1.
Crura contrahere. Ouid. 3. Amorum, eleg. 2.5.
Flectit, contorquet, porrigit, contrahit quocunq; uult membra ſua, omne animal. Cic. 1. de Diuinat. 196.
Dilatare & contrahere, contraria. Cic. 2. de Natu. deor. 203.
Contrahere & Diſsipare, contraria. Cic. de Amic. 23. Quæ in rerũ natura, totoq; mundo conſtarent, quæq; mouerentur, ea contrahere amicitiam, diſsipare diſcordiam.
Cõtrahere collum. Cic. 2. Tuſcul. 71. Et Virg. 1. Georg. 7. Brachia contrahere.
Cõtrahere ſe. Cic. 2. de Nat. deor. 205. de pulmonibus, Tum ſe cõtrahunt aſpirantes, tũ in reſpiratu dilatant, ut frequenter

ducatur cibus animalis. Ibidem. 203.
Contrahere ad colloquium. Liu. 8. bel. Pun. 94.
Contrahere ad colloquia gentes feras. Plin. lib. 3. cap. 5.2. Vide Colloquor.
Contrahi in cõmodis amici, pro Cõtriſtari. Cice. in Læl. 45. Vt ex bonis amici quaſi diffundatur, et incõmodis cõtrahatur.
Contractum eſt illud eius culpa, pro Peccauit in hoc. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 1.14.
Cõtrahere, (ἐπισπᾶσθαι,) æs alienũ. Ci. Qu. fratri, lib. 1.1.35. Conſtare inter oẽs uideo, abs te ſummã adhiberi diligentiã, nullũ æs alienũ nouum contrahi ciuitatibus, uetere aũt magno & graui multas abs te eſſe liberatas urbes. Vide Aes.
Aeruginem. Plin. lib. 34. cap. 11.5. Ocyſsime uerò contrahit Coronariũ æruginẽ. Sic contrahere mucorẽ, Columel. lib. 12. cap. 4.3. Et ibidem cap. 17.1. Contrahere ſitum.
Amicitiam uirtus contrahit. Cic. de Amic. 45.
Animum contrahit muſica: cui opponitur Remittit. Cice. 2. de Legib. 62. Nanq; & incitat languentes, & languere facit excitatos: & tum remittit animos, tum contrahit.
Animũ demittere & cõtrahere. Cic. Qu. fratri, li. 1.1.6. Qua propter hoc te primũ rogo, ne cõtrahas aut demittas animũ.
Animus contrahitur formidine. Lucret. lib. 5.245.
Bellum temeritate. Liu. 5. ab Vrbe, 166. Tribuni quorũ temeritate bellũ contractum erat, ſummæ rerum præerant.
Beneuolẽtiã à perſona noſtra cõtrahere. Autor ad Her. li. 1.7.
Cauſam mortis ſibi contrahere. Plin. lib. 11. cap. 19.2.
Certamen. Liu. 7. ab Vrbe 116. Ibi circa iacentis Galli corpus contracto certamine pugna atrox concitatur.
Cicatrices uulnerũ. Plin. lib. 12. cap. 17.6. In Arabia & olea dotatur lacryma, qua medicamẽtũ cõficitur ſingulari effectu cõtrahẽdis uulnerũ cicatricibus. Cicatricẽ inducere dicit Celſus.
Cladem. Liu. 5. bel. Pun. 109.
Culpam. Pomponius in l. Liberto. §. Vltimo. ff. de Nego. geſt.
Cõtrahere culpã. Pap. in l. Liberto. Parag. Litẽ. ff. De neg. geſt.
Culpam contraxiſſe non uidetur, quòd à ſententia cõtra abſentem dicta ipſe non prouocauit. Cice. Attico, lib. 11.230.2. Ea enim eſt à nobis contracta culpa, ut omni ſtatu, &c.
Damnum. Cic. 5. de Finibus 156.
Frõtẽ, Quod ſolẽt facere ſubirati, & quibus aliquid nõ placet. Plaut. Amphit. 3.52. Quid cõtraxiſtis frõtẽ? Plin. Epiſt. 55. b. Tũc enim frõs corrugatur, id eſt, in rugas cõrahitur. Cice. pro Cluen. 57.
Inimicitias. Quintil. lib. 7. cap. 2.37.
Inuidiam in uita. Autor ad Heren. lib. 4.209.
Iram alicuius ſibi contrahere. Ouid. 2. Metam. 132.
Iter contrahere, id eſt, breuius facere, aut properare. Proper. lib. 3. eleg. 20.3.
Iura contrahere, Significat auſteritatem legum temperare, & minus quàm pro imperio agere, ne ſummum ius ſumma ſit iniuria. Stat. 11. Theb. 137.
Lites. Cic. 3. de Leg. 9.
Litigium inter aliquos. Plaut. Caſin. 13.31.
Malum contrahitur. Celſus lib. 2. cap. 1.
Moleſtias liberalitate ſua contrahere. Cic. Cælio, lib. 2.15.16.
Morbũ. Plin. lib. 30. cap. 8.1. Sic Contrahere aduerſam ualetudinem ex re aliqua. Plin. Epiſt. 139. a. & 154.
Nefas. Liuius 5. ab Vrbe, 73. Sic Contrahere piaculum ſibi & Reipublicæ, Liu. 5. ab Vrbe, 235.
Noxã. Colum. lib. 6. cap. 27.8. Id eſt, morbum. De equis.
Odium contrahere. Autor ad Heren. lib. 4.209.
Offenſionem. Cic. 1. de Inuen. 34. Si turpitudo cauſæ contrahet offenſionem.
Opus ingens contrahere in minores gyros, Stat. 4. Sylu. 7.1.
Orationẽ cõtrahere, & Dilatare, contraria. Cic. in Partit. 14.
Quæ

Quæ ſimplicibus uerbis ita tractatur, ut aut ex uerbo dilatetur, aut in uerbum cõtrahatur oratio.
Periculum. Liu. 2. ab Vrbe, 100.
Pituitam contrahere. Celſus lib. 4. cap. 5. Id eſt, gignere uel augere.
Pœnam ſibi. Cæſar 8. bel. Gall. 83.
Præcepta in unum contrahere. Ouid. 2. de Remed. amor. 6.
Rationem contrahere cum aliquo. Cic. pro Cluen. 31.
Tempus. Plin. in Paneg. 80. Num ipſum tempus epularum tuarum quum frugalitas contrahat, extendit humanitas?
Terrã cõtrahere dicitur Sol, cui Lætificare opponitur. Cic. 2. de Nat. deor. 147.
Triſtitia contrahitur largiore potu. Plin. lib. 24. cap. 6.3.
Triſtitiam contrahere dicitur bilis atra. Celſus lib. 3. cap. 18.
Vela, pro Reprimere ſeſe, & cautius agere. Cic. ad Atticũ, lib. 1.11.3. Contraxi uela perſpiciens inopiã iudicũ, &c. Horat. 2. Carm. Ode 10.5. ſapienter idem
Contrahes uento nimium ſecundo.
Turgida uela. Sumptũ eſt à nautis, qui uehementius ſpirante uento uela contrahunt, quo tutius nauigent: uento languidiore pandunt, captantes auram. Eraſmus in Chiliad.
Ventrem. Plin. lib. 22. cap. 10.1. Ipſi nucleo uiuunt, panem facientes prædulcem, & qui contrahat uentrem.
Dies medius rerũ contraxit umbras. Ouid. 3. de Arte 144.
Vultũ cõtrahere. Eſt auſterius intueri. Oui. 4. de Põto. eleg. 3.2
Contrahere, Coagulare. Plin. lib. 23. ca. 7.2. Itaq; coaguli modo lac contrahit.
Contrahere, (συμβάλλειν, συναλλάττειν,) Paciſci: ut fit in emẽdis, uendendisq; mercibus. Cic. 3. Offic. 81. Tollendum eſt igitur ex rebus contrahendis omne mendacium.
Contrahere cum aliquo. Cic. 1. Offic. 8. Idẽ 4. Verr. 123. Nã quas pecunias ijs ferebat expẽſas, quibuſcũ cõtrahebat, etc.
Quantis moleſtijs uacant, qui nihil omnino cum populo contrahunt? Cic. 5. Tuſcul. 146.
Cõtractus, Partic. (συνειλεγμένος) ut Cõtractus exercitus, Liu. 7. bel. Pun. 221. Plin. li. 18. ca. 2. Cõtractis ad mediũ digitis.
Contracta breuitas ad uerbum unum. Cic. 3. de Orat. 86.
Geſta & contracta res. Cic. pro Quintio 6.
Contractæ res. Cic. 1. Offic. 24.
Contractus, (συνεσταλμένος,) Compreſſus. Horat. 2. Serm. - an turpi clauſus in arca Contractũ genibus tangas caput.
Contracta res eſt & adducta in anguſtum. Cic. de Amic. 19.
Bellũ contractũ degunt cum uentis nautæ. Lucret. lib. 4.196.
Cupido contracta. Id eſt, temperata cupiditas, compreſſa auaritia. Horat. 3. Carm. Ode 16.8.
Piger cõtracto frigore, id eſt, ob frigus cõtractũ. Virg. 3. Geor.
Frõs cõtracta, id eſt, rugoſa. Horat. 2. Ser. Saty. 2.25. (52.
Paupertas contracta. Horat. 1. Epiſt. 5.4.
Culpa cõtractũ malũ ægritudinẽ acriorẽ facit. Cic. 3. Tuſc. 89.
Conſuetudines & familiaritates, multæq; cum multis res rationesq; contractæ. Cic. 1. Offic. 79.
Veſtigia cõtracta alicuius ſequi, id eſt, difficilẽ uiuendi rationẽ, aut mores, aut ſtudia alicuius imitari. Hora. 2. Epiſt. 2.16.

Contractus] contractus, (συνάλλαγμα,) Quint. lib. 4. Dicam quæ acta ſunt ante ipſum rei contractum.
Contractus, (σύσταλτος,) Nomen ex participio. ut Contractior introitus. Cic. 2. de Natu. deor. 217.
Exiguus atq; contractus locus. Virg. 4. Georg. 59.
Spacioſum & Cõtractũ, cõtraria. Columel. lib. 5. cap. 5.3.
Spacio breui contracta. Ouid. 6. Faſt. 99.
Contractiores noctes. Cic. in Parad. 5. Hoc eſt, breuiores.
Studia contractiora in ſenectute eſſe debẽt. Cic. pro Cælio, 60.
Contracta & aſtricta eloquentia putanda eſt, dialectica. Cice. de Claris Oratoribus, 171.
Contractus & breuis ambitus uerborum. Cicero de Clar. Orato. 84. De Periodo.

Contractio] Verbale, (συστολή,) ut Contractio neruorum. Plin. lib. 20. cap. 14.9.
Contractio frontis. Cic. pro Seſtio 14.
Digitorum contractio facilis, facilisq; porrectio propter molles commiſſuras. Cic. 2. de Nat. deor. 124.
Contractio & Productio, contraria. Cic. 3. de Orato. 108.
Proiectio, & Contractio, contraria. Cic. in Oratore, 33.
Superciliorum remiſsio & contractio. Cic. 1. Offic. 203.
Contractio paginæ. Cic. ad Atticum, lib. 5.91.5.
Effuſio animi, & Contractio, contraria. Cic. 4. Tuſc. 108.

Contractiuncula] pen. corr. (συστόλιον,) Diminutiuum. Cic. 3. Tuſc. 140. Hoc detracto, quod totum eſt uoluntariũ ægritudo erit ſublata illa mœrens, morſus tamen & contractiunculæ quædam animi relinquentur.

Contrahendus] Adiectiuum, (συναλλακτικός,) ut Negocijs contrahendis implicari. Cic. 2. Offic. 15.

Contrecto] contrectas, (μεταχειρίζω, ἅπτομαι, ψηλαφέω,) contrectare. Frequentatiuum à Contraho, Frequenter tangere. Plin. lib. 18. cap. 1.15. Tabesq; animi contrectata aduerit culpantium omnia. Columella lib. 12. cap. 4.
Ne contrectentur pocula.
Oculis uulgi aliquid contrectandum permittere. Tacitus lib. 3. Item Lactantius de Opificio Dei, Quæ à nobis longè remotæ, neq; oculis contrectari, neq; tangi manu, neq; percipi ſenſibus poſſunt.
Contrectare mente uarias uoluptates. Cic. 3. Tuſcul. 59.
Contrectare, pro Tractare. Cic. de Fato 5. Idẽ 3. de Orat. 14. Hæc facilius diuulſa & quaſi diſcerpta contrectant.
Liber manibus contrectatus. Horat. 1. Epiſt. 21.3.

Contrectatio] Verbale, (ψηλάφησις,) Cic. 1. de Nat. deor. 104. Quod ni ita eſſet, cur non geſtiret taurus equæ contrectatione, equus uaccæ?

Contrectabiliter] (ψηλαφωμένως,) Aduerb. Lucret. li. 4. 133. - læuiſsima corpora debent Contrectabiliter caulas intrare palati. Alij legunt contrectabilis in caula, &c.

Contraliceor] contraliceris, (ἀντωνοῦμαι,) contraliceri. Cæſar 1. bel. Gal. 70. Propterea quòd illo licente cõtraliceri audeat nemo. Fortaſſe duæ ſunt dictiones, contra liceri.

Contrapoſitus] pen. corr. (ἀντίθετος,) Adiectiuum, pro oppoſito. Quintilianus, De æquo, uero, iuſto, bono, deq; ijs quæ ſunt contrapoſita, diſputat.

Contrarius] (ἐναντίος,) Adiectiuum, à Contra præpoſitione, ſignificat Oppoſitum et repugnantẽ. Cic. Vniuerſi. 47. Eos qui prope copulentur contrariaq; regione, aut pone quos, aut ante labantur, &c.
Contrarium, eſt quod poſitum in genere diuerſo, ab eodem, cui contrarium eſſe dicitur, plurimum diſtat: ut frigus calori, uitæ mors. Cic. 1. de Inuent. 58.
Arma contraria. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4.9.
Flumina contraria claſsi. Ouid. lib. 13.37.
Humor ignibus contrarius. Ouid. in Ibin 7.
Ictus contrarius. Liu. 2. ab Vrbe, 27.
Verba rebus cõtraria. Brutus Attico, in Epiſt. ad Brutũ, 17.7
Vitia uirtutum contraria. Cic. 4. de Finib. 109.
Voluptas honeſtati contraria. Cic. 3. Offic. 163.
In contraria uitia currere. Horat. 1. Serm. Saty. 2.5.
Ire uitæ priori contrarium. Iuuenalis. Saty. 9.3.
Decernit contrariũ ac paulo antè decreuerat. Cic. 3. Verr. 84.
Cõtrarius atq;. Cic. in Somnio Scipionis, 15. Qui ſubiecti ſunt ſeptem, qui uerſantur retrò contrario motu atq; cælum.
Conferre pugnantia, Comparare contraria. Cic. in Orat. 21.
Paria paribus referre, aduerſa contrarijs. Cic. in Orat. 35.
Diſiuncta maximè & contraria dicere. Cic. 2. Philipp. 42.
Scinditur

Scinditur incertũ ſtudia in cõtraria uulgus. Virg. 2. Aeneid. 8.

Contrarijs, diuerſis, & pugnãtibus ſtudijs & cupiditatibus cõ flatum monſtrum. Cic. pro Cælio, 8.

Ex cõtrario Cõferre aliqua in aduerſarios. Cic. 2. de Orat. 98.

E contrario confiteri. Autor ad Herennium 17.

Ex contrario contendere aliquid. Cic. pro Qu. Roſ. Com. 27.

Ex contraria parte dicere. Cic. 1. de Inuent. 38.

In contrarium cadere. Plin. in proœm. lib. 14. 5.

In contrariam partem afferre aliquid. Cic. 2. de Orat. 119.

In contrariam partem conſilium pium alicuius rapere. Pollio Ciceroni, lib. 10. 33. 6.

In contrarias partes de omni re diſputare. Cic. 1. de Orat. 76.

In contrarias partes flumina fluunt. Cic. 1. de Diuinat. 132.

Inter ſe cõtraria capita Reipub. conferre. Cic. 2. de Orat. 123.

Nihil eſt tam contrarium rationi et conſtantiæ, quàm fortuna. Cic. 2. de Diuinat. 27.

Contrariè] Aduerbium (ἐναντίως,) Cic. 1. de Oratore, 69. In quo aut ambigue quid ſit ſcriptum, aut contrarie. Idem de Vniuerſitate 40. (Orat. 146.

Relata contrarie uerba ornant in primis orationem. Cic. 2. de

Contraſcriptum] contraſcripti. (ἀναντιόγραφον,) Cice. Attico, lib. 16. 334. 9. Antonij edictũ legi à Bruto, & horũ cõtraſcriptũ præclare. Legitur & ſeiunctũ à nõnullis.

Contraſto] contraſtas, (ἀντίκειμαι,) cõtraſtare, Repugnare. Næuius, Contraſtat ſemper, nec me ſinit loquier.

Contrauenio] contrauenis, pen. corr. contraueni, contra= uentum, (ἀπαντῶ) cõtrauenire. Cæſar 7. bel. Gallici, 114. Hoc animo, ut ſiqua ex parte contraueniretur, acie inſtru= cta depugnaret.

Cõtrauenire, Aliter. Cic. 1. Tuſcul. 87. Ego uero facile ſum paſ ſus, ne in mentem quidẽ aliquid contraueniret, ita iſti faueo ſententiæ. Id eſt, quod contrarium eſſet, & repugnaret.

Contrauenire de. Cic. 4. Verr. 74. Si de literis corruptis con= trauenit. Id eſt, eum accuſauit corruptarum literarum.

Aliquem contrauenire. Cic. pro Muræna, 8. Si turpe exiſtimas te aduocato illũ ipſum, quẽ contraueneris, cauſa cadere. Legi poteſt, quẽ contra ueneris, diſiunctim, et fortaſſe rectius.

Contrauerſum] Aduerbiũ, E cõtrario, è diuerſo. Solinus cap. 15. Deniq; recentem natum fletu parens excipit: contrauer ſum læta ſunt funera. De Thracibus.

Contrecto] Vide Contraho.

Contremo] contremis, pen. corr. contremui, (τρομέω,) con tremere, Idẽ quod tremere. Ci. 3. de Orat. 86. Cælũ tonitru

Aequora cõtremuerunt. Catull. in Argonaut. 41. (cõtremit.

Timore perterritus contremuit. Cic. 1. de Diuinat. 103.

Periculum contremuit domus. Horat. 2. Carm. Ode 12. 2.

Contremuit fides ac uirtus. Cic. pro Seſtio, 57.

Contremiſco] contremiſcis, contremui, (τρομέω,) con= tremiſcere, Idem quod contremere. Cic. 1. de Oratore 60. Et tota mente atq; omnibus artubus contremiſcam. Cecin= na ad Ciceronẽ, li. 6. 7. 9. Toto corpore cõtremiſco, nõ pœnæ metu, ſed illius iudicij. In uetuſtioribus ſcriptis codicibus legitur Contremeſco.

Contremiſcere, cum accuſat. Horat. 2. Carm. Ode 12. 2. - unde periculũ Fulgẽs cõtremuit domus Saturni ueteris. Seneca epiſt. 66. Fortes ſimus aduerſus fortuita, non con= tremiſcamus iniurias, non uulnera, non egeſtatem.

Contribuo] contribuis, cõtribui, pen. corr. cõtributũ, pen. prod. (συνεισφέρω, συμπαρέχω,) cõtribuere, Simul tribuere et cõferre. Cic. 14. Philipp. 410. Vrbẽ ad eã rẽ pecuniã dare, cõtribuere, ſoluere iubeant. Ouid. 7. Metam. 47. Tryphonius in l. Si uero. ff. de Teſtamẽto militari, Et quoniam ſi adhuc miles hæc quoq; legaſſet, contribuebantur omnia, & pro rata ex omnibus decedebat, &c.

Contribuere alterum alteri, pro alterum altero penſare. Seneca De Benefic. 6. De Beneficio & iniuria loquens.

Contribuere laudem alicui. Cic. pro Milone 62.

Contribuere, pro Attribuere. Colum. lib. 2. cap 2. 12. Quibus ferè contribuuntur prædicti colores. Plin. lib. 32. cap. 4. 11. Sed hoc utilius eſt uitæ contributa habere remedia.

Contribuere medicam leguminibus. Columella. Idẽ lib. 2. cap. 9. Inter frumenta etiam panicum & milium ponenda ſunt, quamuis iam leguminibus ea contribuerim.

Contribuere in regna, id eſt, diuidere. Plin. lib. 5. cap. 18. 2.

Contribuuntur in eam oram Ilici. Plin. lib. 3. cap. 3. 3. Et Con= tributi Megarenſibus, Plin. lib. 4. cap. 7. 1.

Contribuere ſe alicui. Liu. 8. bel. Maced. 13.

Contributio] Verbale, (συνεισφορά) Papinianus in l. 1. ff. ad leg. Rhod. de Iactu. leg. Rhod. cauetur, ut ſi leuandæ na uis gratia, iactus mercium factus eſt, omnium contributione ſarciatur, quod pro omnibus datum eſt.

Contriſto] contriſtas, (καταλυπέω,) contriſtare. Columel. lib. 5. cap. 9. 14. Nonnunquam etiam in oleo unus ramus cæteris aliquanto eſt lætior: quem niſi recideris, tota arbor contriſtabitur. Hoc eſt, male afficietur. Cælius Ciceroni, lib. 8. 9. 13. Contriſtauit hæc ſententia Balbum Cornelium.

Auſter contriſtat cœlum frigore pluuio. Virg. 3. Georg. 55.

Iuppiter mœſto cõtriſtat ſydera uultu. Valer. li. 6. Argon. 125.

Controuerſus] (ἀμφισβητήσιμος,) Adiect. De quo cõtro uerſia eſt, quod in cõtrouerſiã uenit. Cic. pro Muræna 26. Etiam controuerſum ius noſſe & tractare uideare.

Res cõtrouerſa & plena diſſẽſiõis inter doctos. Ci. 1. de le. 78.

Gens controuerſa natura. Id eſt, omnia ad controuerſiam re= uocans, inquit Budæus. Cic. de Claris Oratoribus 22.

Dubium & controuerſum. Cic. 2. de Diuin. 156.

Controuerſia] cõtrouerſiæ, (ἀμφισβήτημα,) Eſt certariũ perſonarum de re propria contentio. Plaut. Rud. 19. 45.

Controuerſia huius rei nulla eſt. Cic. 4. Verr. 31.

Adducere in controuerſiam. Cic. 1. de Orato. 90.

Conſtituere controuerſiam. Cic. 1. de Orat. 70.

In cõtrouerſia inuẽtionis deducta herba. Plin. li. 25. ca. 4. 6.

Dicere controuerſias. Quintil. lib. 3. cap. 8. 35.

Dirimere controuerſiam. Cic. 3. Offic. 164.

Ducere aliquid in controuerſiam. Quintil. lib. 3. cap. 8. 36. Id eſt, in controuerſia. Autor ad Heren. lib. 1. 17.

Controuerſia uerborum eſt inter aliquos. Cic. 2. de Finib. 65.

Controuerſia mihi eſt tecum. Plaut. Aulul. 7. 83.

Cõtrouerſia mihi eſt tecũ de. Cic. 5. Verr. 68. Si mihi tecũ neq; de annona, neq; de æſtimatiõe tua poteſt eſſe cõtrouerſia, qd

Controuerſia eſt de eo. Cic. 4. Acad. 124. (ſedes?

Cõtrouerſia nõ erat, quin uerũ dicerent. Cic. pro Cecinna 22.

Exiſtunt controuerſiæ ex hac re. Cic. 1. de Orat. 69.

Facere controuerſiam. Cic. in Orat. 66.

Multæ quæſtiones habent cõtrouerſiã, Quint. li. 3. cap. 11. 2.

Controuerſias habere de re aliqua inter ſe. Cic. 4. Verr. 84.

Minuere controuerſiam. Vide Minuo.

Mouere cõtrouerſiã, eſt quãdoq; ſe defendere, et quòd uulgò dicitur regulariter agere. Paulus in l. Ex ſextãte. Paragr. Lati= nus. ff. de excep. rei iud. Quũ de hæreditate inter Mæuiũ, ad quẽ pertinebat, & Titiũ qui cõtrouerſiã mouebat, trãſigere tur, &c.

Sedare controuerſias. Cic. pro Corn. Balbo, 34.

Tollere cõtrouerſias et cõſtituere lites, cõtraria. Cic. 9. Philip. (264.

Venire in controuerſiã. Ci. 1. de Orat. 68. Vide In.

Verſari in cõtrouerſia aut cõtẽtiõe dicitur res. Ci. in Orat. 26.

Vocari in cõtrouerſiã dicitur res. Ci. ad Sulpitiũ, li. 13. 27. 5. Idẽ 2. de Orat. 161. Nulla enim ferè res poteſt in dicẽdi diſceptationem aut controuerſiam uocari, quæ non habeat, &c.

Omnem eſſe contentionem inter homines doctos in uerbi controuerſia

controuerſia poſitam. Cic. 1. de Orat. 53.

Sine controuerſia, Hoc eſt facile & ſine dubio, uel abſq; ulla differentia. Terent. Phorm. 5. 6. 14. Nam ſine controuer= ſia à Dis ſolus diligere Antipho. Cic. 3. Offic. 9. Qui ſine cõ trouerſia de officijs accuratiſſimè diſputauit. Idẽ 3. Ver. 89

Controuerſioſus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀμφισβητήσιμος,) Idem quod Controuerſum. Liu. 3. ab Vrbe 310. Quẽ enim hoc priuatæ rei iudicem feciſſe, ut ſibi controuerſio= ſam adiudicaret rem?

Controuerſor] controuerſaris, (ἀμφισβητέω,) cõtrouer= ſari, Deponens, contendere. Cicero in Protagora, Nũc à uo bis ô Protagora & Socrate poſtulo, ut de iſto concedatis al ter alteri, & inter uos de huiuſmodi non controuerſemini, non concertetis. Ex Priſciano, libro 8. De ſignificationibus uerborum.

Contrucido] contrucidas, pen. prod. (κατακόπτω,) cõtru cidare, Idem quod Trucidare, hoc eſt cum ſæuitia perime= re. Ci. pro Seſtio, 68. A quibus hic multis uulnerib. acceptis, ac debilitato corpore, & cõtrucidato, ſe abiecit exanimatus.

Contrudo] penul. prod. contruſi, contruſum, contrudere, (συνωθέω,) Simul trudere, cõpingere. Cic. 7. Verr. 55. Et quòd eodẽ cæteros piratas cõtrudi imperarat, intellexit, etc.

Raptim contrudere corpus in flumen. Lucret lib. 4. 86.

Contrudere in naues, uel alium locum. Cic. in Salluſtium 11. Idẽ pro Cælio 50. Sed non dubito quin ſint pergraues, qui pri mùm ſint talis fœminæ familiares: deinde eam prouinciam ſuſceperint, ut in balneas contruderentur.

Contrudi in dolia plena uinaceorum. Varro 1. de Re ruſt. cap. (54. 2.

In unum contrudere. Lucret. lib. 6. 43.

Contruſus] pen. prod. (συνωθισμένος,) Participiũ, ut Nu= bes contruſæ coguntur ad altos mõtes. Lucret. lib. 6. 148.

Contruncare] Idem quod Truncare. Plaut. Sticho, 9. 48. Dum equidem hercle quod edant, addas, meum ne contrun cent cibum. Id eſt, ne imminuant.

Contubernium] (ὁμοσκηνία, συσκηνία, κοινόβιον,) Ver= bum caſtrenſe: uocabatur Vegetio, lib. 2. cap. 13. Manipu lus, ab eo quod coniunctis manibus pariter dimicabãt. Pro= prie decem milites ſub uno papilione degentes, dicebantur contubernium: quibus præerat Decanus, qui caput erat cõ= tubernij. Feſtus, Contubernium dicitur contubernalium ha bitatio. Cæſar 3. bel. Ciuil. 272. Depoſitis in contubernio armis, uallum relinquebant. Cic. ad Atti. lib. 13. 288. 2.

Inire contubernium alicuius philoſophi. Suetonius in Augu= ſto, cap. 89.

Contuberniũ, Cohabitatio, conuictus & ſodalitas. Cic. 7. Verr. 82. Vbi illud contubernium muliebris militiæ in illo delica tiſſimo littore? Plinius iunior lib. 3. Epiſto. 3. Adhuc filium pueritiæ ratio intra contubernium tuum tenuit.

Neceſſitudo contubernij. Cic. pro Plancio, 21.

Cõturbernalis] pe. pro. com. gen. (ὁμορρόφιος, σύσκηνος,) Feſtus, Cõtubernales dicũtur à tabernis quæ fiebant ex ta= bulis, unde & tabernacula ſunt dicta: licet ex tentorijs & pellibus fiant. Hactenus Feſtus. Contubernalis igitur, eſt do meſticus & familiaris. Cice. ad Papirium, li. 9. 20. 2. Habuiſſes enim non hoſpitem, ſed cõtubernalem. Et pro Ligario 13. Domi unà eruditi: militiæ, contubernales. Plin. lib. 36. cap. 12. 7. Aeſopi fabularum philoſophi conſerua quondã & contubernalis hæc fuit. (pro Flac. 19.

Teſtes accuſatoris conſeſſores, conuiuæ, contubernales. Cice.

Contubernalis alicui in Conſulatu. Cic. de Claris Orat. 54.

Contubernalis, pro Hoſpite. Cice. pro Flacco 32. Facis iniuſtè Læli, ſi putas periculo noſtro uiuere tuos cõtubernales, etc.

Præclaræ contubernales. Quintil. lib. 4. cap. 2. 87.

Contueor] contueris, pen. prod. cõtuitus uel contutus ſum (προσβλέπω, ἀτενίζω,) contueri, Eſt fixo obtutu aſpicere. Cice. 3. Tuſc. 62. Nã reuocatio illa quã affert, quũ à contu endis nos malis auocat, nulla eſt. Ibidẽ, li. 1. 73. Quod tãdẽ ſpectaculũ fore putamus, quũ totã terrã contueri licebit?

Oculis contueri. Cic. 4. de Natu. deor. 11. Similiter facis ac ſi me roges, cur te duobus contuear oculis, & non altero con tuear: quum idem uno aſſequi poſſim.

Contuens] huius contuentis, (ἀτενίζων) Participium, Qui aſpicit. Plin. lib. 29. cap. 6. 24. Scarabei uiridis natura cõ= tuentium uiſum exacuit. Idem lib. 7. cap. 1. 12. Contuentes Solem immobilibus oculis.

Contuitus] huius contuitus, pen. corr. (ἀτενισμός,) Aſpe= ctus. Plin. lib. 11. cap. 37. 21. Oculi contuitu multiformes Cice. pro Seſtio 99. Facit enim Iudices, ueſter iſte in me ani= morum oculorumq; contuitus, ut mihi iam licere putem re miſſiore uti genere dicendi.

Contumax] pen. corr. cõtumacis, pen. prod. om. gen. (ἀπειθής, αὐθάδης,) Propriè (inquit Donatus) dicitur cõtẽptor potiorũ. Martialis lib. 2. 67. me ne dixeris eſſe cõtumacẽ.

Contumax amomũ fricanti, Quod non facilè fricando commi= nuitur, et fricãti reſiſtit. Plin. lib. 12. cap. 13. 3. Dicitur etiã triticũ fractu contumax, quod ungui uel dẽti difficilè cedit.

Contumaces boues. Colum. lib. 6. cap. 2. 8. Hoc eſt reluctantes.

Populus contumax regibus ſuis, id eſt, rebellis aduerſus reges. Seneca in Thyeſte 8. 5.

Contumax in alios. Cice. ad Atticum, lib. 15. 328. 5. Autor ad Herennium lib. 4. 213.

Contumax emori, Quod non facilè moritur. Plin. lib. 16. cap. 10. 5. Quinto generi ſitus idẽ, eadẽ facies, Larix uocatur: materies præſtãtior longè, incorrupta uis, emori cõtumax.

Contumax etiam in bonum, Fortis & patiens. Corn. Tacitus, Contumax etiam aduerſus tormenta ſeruorum fides, ſupremæ clarorum uirorum neceſſitates.

Contumacia] (ἀπειθία, αὐθάδεια,) Inobedientia. Cic. pro Roſc. Com. 26. Eſt tuæ contumaciæ, arrogãtiæ, uitæq; uni= uerſæ uox. Idem de Amic. 49. Itaq; illi efferũtur faſtidia & contumacia.

Inſolẽtia, ſuperbia, cõtumacia. Ci. 6. Verr. 80. An uerò ex hoc illa tua ſingularis ſignificatur inſolẽtia, ſuperbia, cõtumacia?

Abrupta contumacia. Vide Abrumpo. Tacit. lib. 4.

Reſpõſi cõtumacia. Ci. in Piſonẽ 61. Id eſt, arrogãtia. Budæus.

Contumacia in uultu. Liu. 2. ab Vrbe. 263. Idem habitus oris, eadem contumacia in uultu, idem in oratione ſpiritus erat.

Cõtumacia, pro Feritate. Cic. 5. Verr. 4. Vt iſti nõ modò dictis factiſq; omnibus, ſed etiam oris oculorumq; illa cõtumacia ac ſuperbia quam uidetis, diſſimillimus eſſe uidear.

Cõtumacia, in bonũ, pro Libertate & cõſtãtia nõ obtẽperãtis iniuſto imperio. Cic. 1. Tuſc. 112. Adhibuitq; liberã contu= maciã, à magnitudine animi inductam, non à ſuperbia.

Contumaciter] pen. corr. (αὐθαδῶς, ἀπειθῶς,) Aduerbiũ. Liu. 2. ab Vrbe 253. Nec ulla ui domari poterant, tantum certamen animis imbiberat: ſegniter, ocioſe, negligenter, cõ tumaciter omnia agere.

Contumaciter, arroganter, (ἀκοινωνήτως,) Cic. Attico, lib. 6. 111. 15. Ad me autem, etiam quum rogat aliquid, contuma citer, arroganter, (ἀκοινωνήτως,) ſolet ſcribere.

Et ſatis grauiter, & nõ cõtumaciter. Ci. Attico, lib. 16. 333. 8.

Cõtumaciter ſpernere imperia ualidiorũ. Colum. lib. 6. ca. 2. 8.

Cõtumaciter urbaneq; uexari. Cic. ad Qu. fratrẽ. lib. 2. 5. 5.

Contumaciter repudiare morem patriũ. Cic. 2. de Diuin. 108.

Contumaciter reſiſtere ſcalpturæ dicitur lapis uel gemma. Plinius lib. 37. cap. 7. 12.

Contumelia] contumeliæ, (ὕβρις,) à Contumeo uerbo, uel ut uult Vlpianus) à Contemnendo, ſignificat Conuitium. Terentius

Terent.And. 1.5.2.Prò deûm atq; hominum fidẽ, quid eſt, ſi non hoc contumelia eſt?

Cõtumelia plus eſt, quàm iniuria. Cic. 5. Verr. 86. Retinere ſolitus erat aratores, atq; ab ijs non modo per iniuriam, ſed etiam per contumeliam tantum exprimere frumenti, quantum Apronius imperaſſet.

Verborum contumelia. Suetonius. Omnibus uerborum contumelijs mortuũ inſectatus eſt. Cæſar 3.bel. Ciuil. 252. Quo maior perfugis fides haberetur, commilitones appellans & magna uerborum contumelia interrogans, ſolerẽtne ueterani milites fugere, in omniũ conſpectu interficit.

Aculei contumeliarum. Cic. 2. de Orat. 122.

Graues contumeliæ. Horat. Epod. 11.6.

Inſignis contumelia. Vide Inſignis.

Contumeliam accipere in ſe. Vide Accipio.

Arcere ferro contumeliam. Vide Arceo.

Commutare ſua uita contumeliam. Vide Commuto.

Dicere contumeliam. Plaut. Pſeud. 20.68. Contumeliam ſi dices, audies.

Contumeliã iacere in aliquẽ. Vide Iacio.

Imponere plurimas iniurias cõtumeliasq;, alicui. Ci. 6. Verr. 17

Incendere aliquem contumelia. Tacit. lib. 1.

Grauiſsimas contumelias intorquere. Cic. 4. Tuſcul. 125.

Seruire & pati contumelias. Brutus Ciceroni, 16.11.

Perferre contumelias. Vide Perfero.

Vexare aliquem contumelijs. Cic. 1. de Natu. deor. 97.

Contumeliæ debilitatis. Plin. epiſt. 171.d.

Contumelioſus] pen.prod. Adiect. (ὑβριστής, ὑβριστικός,) Qui cõtumeliam facit. Quintil. lib. 10. cap. 7. Tam contumelioſos in ſe ridet inuicem eloquentia.

Iniurioſum & contumelioſum eſt. Cic. pro Corr. Balbo 17.

In edictis contumelioſus. Cic. 3. Philipp. 133. At quàm contumelioſus in edictis, quàm barbarus, quàm rudis?

Beneficium alicuius cõtumelioſum. Cic. Attico, lib. 15.326.8.

Cõtumelioſæ in aliquem literæ. Cic. ad Qu. fratrẽ, lib. 1.2.14.

Oratio contumelioſa. Cic. pro Plancio 4.

Verbum contumelioſiſsimum. Quintil. lib. 2. cap. 12.8.

Contumelioſæ uoces. Cæſar 1. bel. Ciuil. 253.

Partim ſuperbus, partim cõtumelioſus. Cic. Valerio, li. 1.10.2

Contumelioſe] pen.prod. (ὑβριστικῶς,) Aduerbium. Cice. 2. de Orat. 43. Dimitto autem eos non tam contumelioſe, quàm Philoſophum illum, &c.

Contumelioſe aliquid dicere de abſentibus. Cic. 1. Offic. 188.

Cõtumelioſe lædere aliquẽ in concionibus. Cic. ad Atticũ, lib. 1. 9.9. Et lib. 1. de Natu. deor. 128. Cõtumelioſiſsime uexare.

Contumelioſiſsime alicui maledicere. Cic. in Vatinium 23.

Contumelioſe facere iniuriam. Terent. Phorm. 2.3.1.

Contumulo] contumulas, pen.corr. (θάπτω,) contumulare, Tumulo uel terra tegere. Martial. lib. 8.51.

Collegitq; ſinu fragmenta nouiſsima fracti
Oris, & aggeſta contumulauit humo.

Humo patria contumulari. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3.7.

Contumulare, datiuo iunctum. Plin. lib. 10. cap. 33.7. Perdices ouis ſtragulum molli puluere contumulant.

Contundo] contundis, contudi, pen. corr. contuſum, pen. prod. (συγκόπτω, φλάω,) contundere, Frangere, percutere, friare. ut Cõtundere in pila, Varro 3. de Re ruſtica, cap. 16. 11. Et apud Columellam, lib. 7. cap. 7.12. Contundere ferreis pilis.

Aſper equus duris contunditur ora lupatis. Ouid. 1. Amorum eleg. 2.3.

Contundi cæſtibus. Id eſt, percuti & cõminui. Cic. 2. Tuſc. 70.

Chiragra contudit articulos. Horat. 2. Serm. Saty. 7.4.

Nares contundere alicui. Ouid. 14. Metam. 20.

Contundere aliquem pugnis. Plaut. Amphit. 4.253.

Contundere & comprimere cor alicuius. Cic. 3. de Orat. 121.

Animum contundere. Cic. ad Atticum, lib. 12.257.5. Contudi enim animum, & fortaſſe uici, ſi modo permanſero.

Contundere & frangere exultantis prædonis audaciam. Cice. 13. Philipp. 367.

Obterere atq; contundere calumniam. Cic. pro Cecinna 13.

Facta alicuius contundere, pro Superare & uincere. Plautus Stic. 5.30.

Hydram contundere, pro Domare, debellare. Hora. Speratum meritis, duram qui contudit hydram.

Impetum alicuius contundere. Horat. 2. Carm. ode 6.2.

Contudit ingenium patientia longa malorũ. Ouid. 5. Triſt.

Iras contundere. Columel. lib. 6. cap. 2.3.

Populos feroces contũdere. Virg. 1. Aeneid. 54.

Sæuitiam contundere alicuius. Propert. lib. 1. eleg. 1.2.

Contundere uirtutẽ, Cõminuere, frangere, comprimere. Valer. lib. 3. cap. de fortitudine, ubi de Epaminunda loquitur.

Crebro ictu contundi. Claud. 3. de raptu Proſer. 86.

Contuſus] pe.prod. (συγκεκομμένος,) Participiũ, Salluſt. Noſtræ opes contuſæ, hoſtiumq; auctæ erunt.

Animi contuſi. Id eſt, confracti. Virg. 4. Georg. 48.

Corpora contuſa labore. Lucret. lib. 4.191.

Contuſio] Verbale. (σύγκοψις,) Plin. lib. 17. cap. 24.11. Eſt et quædam contuſio falcis hebetioris. Colu. lib. 12. cap. 47.3. Quia hæc candidior eſt oliua, quã ea quæ contuſione liuorẽ contrahit. Hinc per translationẽ Celſus uocat Cõtuſionẽ, quũ pars aliqua ferro uel baculo cõtuſa & læſa, liuorẽ acquiſiuit, nec ulcus contraxit, ſed tantum inflata eſt.

Contuor] contueris, pen. corr. contuitus uel contutus ſum, ἐμβλέπω,) contui. Diligenter uidere & aſpicere. Plaut. Aſin. At hercule ipſum adeò contuor, quaſſanti capite incedit. Idem Merc. 17.15. Quid Periſtratam hic Demiphonis contuor? Sed Contueor frequentiori eſt in uſu.

Figuras miras contuimur in ſomnis. Lucret. lib. 4.7.

Contuoſi, oculi dicuntur in anguſtum coacti cõtinẽtibus palpebris, à cõtuendo, hoc eſt, ſimul aſpiciendo appellati. Feſtus.

Conturbare] notæ ſignificationis, (διαταράττειν,) Cælius ad Ciceronem, lib. 8. cap. 12.8. Cõturbat me mora ſerui huius, qui tibi literas attulit. Cic. pro Cluent. 106.

Animos conturbare. Cic. 3. Offic. 53.

Baſia conturbare. Catul. epigram. 5.3.

Corpora conturbare magno labore. Lucret. lib. 4.194.

Vox conturbatur. Lucret. lib. 4.114.

Conturbare, (χρεωκοπεῖν,) (inquit Budæus) eſt etiam decoquere, & pecuniam ſuam diſsipare: & propriè de ſeruis dicitur, qui cum rationibus dominicis paria non faciunt. Cicero ad Atticum, lib. 4.76.1. Idem pro Plancio 55. Verùm fac me multis debere, & in ijs Plancio. Vtrum igitur me conturbare oportet, an cæteris quum cuiuſq; dies uenerit, hoc nomen, quod urget, nunc quum petitur, diſſoluere? Vlpianũs de Inſtitoria actione. L. Quicunq;. Deinde pecunia accepta præſenti, ut per dies ſingulos ei panes præſtaret, cõturbauerit. Sic Alphenus in L. Quidam. ff. de in rem uerſo.

Sic intelligi debet, Cõturbabit Atlas, apud Martialem in nono epigram. 4. Id eſt, cœlum totum ipſe tibi decoquet. Sic in decimo 96. Hîc precioſa fames, conturbatorq; Macellus, & in 7.26. -noſter te non capit ignis.

Conturbare fortunas, Cic. dixit ad Cælium, lib. 8. Et Conturbare rem, Salluſt. in Iugurtha.

Conturbatus] penul. prod. (διαταραγμένος,) Nomen ex participio. Cic. ad Atti. lib. 1.7.8. quod præterea ad te ſcribam, non habeo: & me hercule erã conturbatior.

Triſtis & conturbatus. Cic. 6. Verr. 27.

Ludi deformati, inquinati, peruerſi, conturbati, Cic. de Aruſp. Reſp.

Reſp. 22. Ludos eſſe pollutos ſignificaſtis, ac planè dicitis. quid magis inquinatum, deformatum, peruerſum, conturbatum dici poteſt?

Conturbatio] Verbale. (διατάραξις) Ennius apud Ciceronem 4. Tuſcul. 30. Conturbationem, metum excutientẽ cogitata. Sub. expectorat. Sic. Cic. in Topicis 26.

Conturbator] pen.prod. Verbale, (ταρακτής,) Qui conturbat. Significat etiam decoctorem. Vide in præcedẽtibus.

Conturbator aper, uilius eſurio. Qui enim ex macello uiuebãt Romæ, & cupedijs menſas & apro onerabant, ad extremũ patrimonia uorabãt, & decoctores, uel inopes certe fiebãt. Iuuen. Saty. 7. Sic Pedo conturbat, Matho deficit. Budæus.

Contus] huius conti, m.g. (κόντος,) Sudes eſt ſiue haſta longior, duriorq;, & acuta ſine ferro, ad percutiendũ apta.

Duris contis detrudere aliquid. Virg. 9. Aeneid. 106.

Contus, Pertica oblonga in capite ferrum habens, qua nautæ (inquit Donatus) utuntur ad exploranda loca nauibus opportuna: à quo Percontor deducitur.

Acuta cuſpide conti. Virg. 5. Aeneid. 42.

Ratem regere longo conto. Seneca in Hercul. fur. 9.31.

Ratem ſubigere conto. Virg. 6. Aeneid. 61.

Contutor] pen.pro. contutoris, maſc. gen. (συνεπίτροπος,) Quaſi cũ alio tutor. Iulian. in l. Ex facto. ff. de Nego. geſt. Valerius Seuerus reſpondit, aduerſus contutorem negociorum geſtorum actionem tutori dãdam. Vlpianus in l. Si pro curatorem. §. Si tutores. ff. mandati, Si tutores mandauerint contutori, &c.

Conuador] pen.corr. conuadaris, (ἐκλητεύω,) conuadari, Idem quod Vadari, id eſt, Vadimonio obſtringere. Plautus Curcul. 4.6.

Vbi tu es qui me conuadatus es Venerijs Vadimonijs?

Conualeo] conuales, pen. corr. ſiue Conualeſco, cõualeſcis, conualui, (ὑγιάζω, ῥαΐζω,) conualere ſiue conualeſcere, Salutem recuperare. Cic. ad Cornificium, lib. 12.22.3. Hircius noſter tardius conualeſcit. Martial. lib. 10.96. Hæredẽ me ſcripſit Numa, conualuit. Cic. 3. Tuſc. 9.

Ex morbo conualeſcere. Cic. de Fato 43. Si fatũ tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, ſiue tu medicum adhibueris, ſiue non adhibueris conualeſces.

Magis indies conualeſcere. Cic. pro Milone 18.

Conualeſcere & ſanari ciuitas dicitur. Cic. pro Sylla 57.

Ne rei crudelitas experrecta in me, in uos conualeſcat. Cicero Antequam iret in exilium 9.

Conualuit flamma. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Ignis cõualuit, id eſt, uires aſſumpſit, apud Ouid. 8. Metam. 96

Incommodum ad perniciem aliquorum conualeſcit. Cic. Antequam iret in exilium 10.

Mala conualuere per longas moras, id eſt, cõfirmata ſunt. Ouidius 1. de Remed. amor. 19.

Mens conualuit. Ouid. Epiſt. 15.15.

Conualeſcunt opes. Liu. 1. ab Vrbe 58.

Conualuit opinio. Colum. lib. 3. cap. 7.2.

Pignus conualeſcit. Marcellus in l. Sicut. §. Vẽditionis. ff. Quibus modis pignus uel hypotheca ſoluitur, Quod ita intelligemus, ut et ſi legatum repudiatũ fuerit, cõualeſcat pignus.

Senſus mei conualuere. Ouid. 1. Triſti. eleg. 3.3.

Conualeſcere particulatim. Vide Particulatim.

Conuallis] huius conuallis, fœm. gen. (συνάγκεια,) Planities ex omni parte montibus collibuſq; comprehenſa dicta: (ut inquit Varro) quaſi cauata uallis. Liu. 1. ab Vrbe, 171. Et infima urbis loca circa forum, aliaſq; interiectas collibus conualles. Ibidem, 53. Romani Sabiniq; in media conualle duorum montium redintegrant prælium.

Roma in mõtibus poſita & cõuallibus. Ci. 2. de Lege Agr. 93.

Abrupta conuallis. Lucanus lib. 7.36.

Caua. Virgil. 2. Georg. 38.

Depreſſa. Virgil. 3. Georg. 56.

Obſcura. Virgil. 6. Aeneid. 28.

Virens. Virgil. 6. Aeneid. 136.

Conuaſo] conuaſas, penul. prod. (συσκευάζομαι,) conuaſare, Verbum à Græcorum imitatione tractũ: ſignificat Furtim colligere. Figuratum à colligendis uaſis, ut ait Donatus Terentius Phormione 1.4.13.

Aliquid conuaſaſſem, atq; hinc me conijcerem protinus in pedes. Nonius, Conuaſare, dicitur Furtim omnia colligere.

Cõuecto, Cõuectas, et Cõuector, cõuectaris] Vide Cõueho.

Conueho] conuehis, pe. corr. cõuexi, cõuectũ, (συνοχέω,) conuehere, Comportare. ut Conuehere æs plauſtris ad ærarium, Liu. 4. ab Vrbe, 261.

Conuehere camelis aliquid. Plin. lib. 12. cap. 14.10.

Conuehere lintribus. Cic. pro Milone 55.

Conuehere ex diuerſo. Plin. lib. 11. cap. 30.2. de formicis, Et quoniam ex diuerſo conuehunt, altera alterius ignara.

Conuehere ex Hiſpania merces, id eſt, apportare, aduehere. Plinius, lib. 8. cap. 14.17. & 57. Et apud Liuium 3. ab Vrbe 99. Conuehere prædam ex caſtris.

Conuecto] conuectas, conuectare, Frequẽtatiuum, (συνοχοῦμαι,) Virg. 9. Aeneid. Conuectare iuuat prædás, & uiuere rapto. Idem de formicis, 4. Aeneid. 81.

Conuector] (συνάκτης,) Verbale, Qui in eadem nauigat naui. Cic. ad Atticum lib. 11.208.2. Quinetiam naui eius me, & ipſo conuectore uſurum puto.

Conuello] conuellis, cõuelli & cõuulſi, cõuulſum, σπάω,) ἐλαυνάω,) conuellere, Idem quod Vellere uel auellere. Plaut. Amphit. 14.2. Quis tam uaſto impete has fores toto conuulſit cardine? Id eſt, concuſſit?

Conuulſa ſedibus domus. Plin. epiſt. 139.b.

Clauſtra portarum conuellere. Stat. 11. Theb. 59.

Glebam conuellere uomere. Catull. in Argon. 8.

Conuellere repagula, atq; effringere ualuas. Cic. 6. Verr. 84.

Conuellere fundamenta. Colum. lib. 1. cap. 4.9.

Conuellere ac remouere gradus. Cic. pro Domo ſua 43. Et apud Cæſarem 2. bel. Ciuil. 44. Cõuellere ſaxa infima quibus fundamenta continentur.

Cõuellere ea quæ non poſſunt moueri. Cic. 2. de Orat. 113.

Dapes conuellere auido dente. Ouid. 11. Metam. 25.

Diſcordia aliquem conuellere. Tacit. lib. 4.

Turres & culmina domorum conuellere. Virg. 2. Georg. 89.

Ferro conuellere aliquid. Virg. 6. Aeneid. 30.

Flabra & imbres conuellunt æſculum. Virg. 2. Georg. 59.

Syluam uiridem ab humo conuellere. Virg. 3. Aeneid. 5.

Vexilla conuellere. Tacit. lib. 1.

Opinionẽ mẽtibus cõprehenſam cõuellere. Cice. pro Cluent. 3.

Pectus alicuius uerbis conuellere. Ouid. Epiſt. 16.23.

Cõuellere uires, id eſt, eas infirmas facere. Celſus lib. 3. cap. 4.

Labefactantur & conuelluntur auxilia. Cic. pro Rab. perdu. reo. 1.

Conuellere, pro Auferre, abolere, abrogare, deſtruere. Cic. pro Corn. Balbo 49. Cur ea, quæ mutare nõ poſſumus, cõuellere malumus quàm tueri?

Conuellere acta alicuius. Cic. 2. Philipp. 88.

Cõuellere, quod uulgus Cõfutare uocat. Cic. 1. de Diuina. 191 Hæc ſi tenemus, quæ mihi quidem non uidentur poſſe conuelli, profectò hominibus à dijs futura ſignificari neceſſe eſt.

Cõuellere atq; auferre aliquẽ ex ſuis ſedibus. Cic. 7. Ver. 146.

Penè conuellit me ex hortulis meis. Cic. 1. de Legib. 81.

Cõuellere aliquẽ de priſtino ſtatu. Cic. ad Atticũ, lib. 8.167.2.

Conuellere iuſtitiam utilitate aliqua: cui opponitur Conſtituere. Cic.

re.Cic.1.de Legibus 63.

Conuellere gratiam alicuius.Cæſar 4.bel.Gall.178.

Conuellere & commutare conditionem amicitiæ, & ius ſocietatis.Cic.5.Verr.12.

Conuellere ſtatum Reip.Cic.in Piſonem,2.

Conuellere funem à terra.Virg.1.Georg.91.

– non illa quiſquam me nocte per altum
Ire,neq; à terra moneat conuellere funem.Id eſt,nemo mihi ſuadeat nauim tunc è portu ſoluere.Periphraſis poetica.

Cõuellere aliquid alteri,Subducere ſuffurari.Plau.Curcul.8.5

Labefactata atq; cõuulſa cogitatio.Cic.ad Luceiũ, lib.5.13.3.

Conuulſus] Participiũ:(σπασθείς, ἐκσπασθείς,)ut conuulſus muſculus, Hoc eſt cuius fibræ contractæ ſunt uerſus ſuã originẽ,& cõuulſi nerui, & cõuulſi tendones dicũtur: hoc eſt,retracti,& ueluti cõplicati.Plin.lib.20.cap.7.Cõuulſa & luxata caulibus tritis cũ polẽta ex aqua frigida leniunt.

Aequor conuulſum remis.Virgil.5.Aeneid.29.

Domus conuulſa.Tacit.lib.12.

Loca conuulſa uaſta ruina.Virgil.3.Aeneid.83.

Conuulſa penitus Reſpublica.Cic.de Claris Orat.75.

Roma conuulſa ſedibus ſuis.Cic.in Piſonem,40.

Vi dominationis conuulſus.Tacit.lib.5.

Conuolſum dixerunt ueteres pro Conuulſum, ut Artus conuolſi pereunt,apud Lucretium lib.3.69.

Conuulſio] (σπάσμα,)Verbale.Plin.lib.20.cap.15.6.Liguſticum aliqui panacem uocant,ſtomacho utile eſt,item cõuulſionib.et inflãmationibus.Cõuulſionibus,hoc eſt, quod uulgus retractiones uocat.Quæ fiunt uel in muſculis uel in tendonibus propter intemperiem humorum inflammatoriũ aut fluxionem frigidam in partem neruoſam. Cuius ſpecies uideto apud Galenum in lib.de Locis affectis.

Conuelo] conuelas,pen,prod.(σκεπάζω,)conuelare, Idem quod Velare.Plin.lib.17.cap.22.23. Plagam omnẽ obliquã fieri,ut facile decidant imbres,& ad terrã uerti, quàm leuiſſima cicatrice acie falcis exacta,plagáq; conuelata.

Conuena,Conuenientia] Vide Conuenio.

Conuenio] conuenis,pen.corr. conueni,cõuentum,(συνέρχομαι, συνάγω,)conuenire,Simul uenire,congregari. Plautus Pſeud.4.45.

Facite hodie ut mihi munera multa huc ab amatoribus
Conueniant.Cic.4.Verr.111.Huc conueniunt cum literis,ueniunt cũ mandatis.

Ambo conuenimus.Virg.Eclog.5.1.

Multa conuenerunt,quæ mentem exturbarent meã,ſubita defectio Pompeij,alienatio Coſſ.Cic.ad Qu.fratrem,li.2.4.3.

Conuenire undiq;.Cic.2.Verr.23.

Conuenire in unum,Cic.ad Atticũ,lib.8.150.2.

In ædem conueniunt.Ouid.3.Faſt.41.

Conuenire ad aliquẽ.Cæſar 1.bel.Ciuil.49. Aduentu Cæſaris cognito,decuriones Auximi,ad Actiũ Varũ frequentes conueniunt.Cic.pro Sexto Roſc.7.Quanta multitudo hominũ conuenerit ad hoc iudicium,uides.

Ad dapes conuenire.Ouid.6.Faſt.135. Conueniuntq; ex alto etiã ad quoſdã odores.De piſcibus.Plin.lib.10.cap.70.2.

Conuenire,pro uenire.Plautus Trucul.14.10. In urbem crebro conuenio.

Conuenire aliquo ad exequias.Cice. 2.Verr.10.Et pro Quintio 29.

Conuenire,de re Venerea etiam dicitur. Plin.lib.11. cap.24.6.Coniugio aranei conueniunt clunibus.

Conuenire,Concordare,& ſine controuerſia eſſe.Valla, Conuenit inter nos,id eſt,conſtat,& controuerſia caret. Conuenit mihi hoc tecum.Conuenit tibi mecum,id eſt,ſine controuerſia eſt inter nos quod tu dixiſti. Nonnunquam ſine ſuppoſito,ut Conuenit inter nos.Nonnunquam ſine appoſito, ſed tamẽ ſubintellecto:ut Hoc conuenit. Nonnunquam ſine utroq; : ut Conuenit.Hactenus Valla lib.3. De his omnibus exempla ſubiecta ſunt.

Conuenit inter nos.Cic.4.de Finib.52.Liu.2.ab Vrbe 101. Non modo inter patres, ſed ne inter Cõſules quidẽ ipſos ſatis conueniebat.

Conuenire optimè cum aliquo.Cic.6.Verr.129.

Cõuenit inter eos ratio accepti et expẽſi.Plau.Moſtel.4.147

Conuenit inter eos quid ſit.Cic.2.de Finib.6.

Inter aliquos conuenire,ne.Vlpianus in l.Si conuenerit.ff.pro Socio,Si cõuenerit inter ſocios, ne intra certũ tẽpus cõmunis res diuidatur,nõ uidetur cõueniſſe ne à ſocietate abeatur

Conuenit inter nos,ut.Plaut.Capt.7.18.

Nunc ita conuenit inter me,atq; hunc Tyndare.
Vt te æſtumatum in Aulidem mittam ad patrem.

Inter utrunq; conuenit.Horat.1.Serm.Saty.7.2.

Conuenit hoc fratri mecum.Terent.Adelph.1.1.34.Hæc fratri mecum non conueniunt,neq; placent.

Conuenit hoc mihi cum tuo fratre.Cic.5.de Finib.

Nec locus nec ſermo conuenit mihi cum eo.Plaut.Pſeud.20.8.

Conuenit mihi cum hoc de hac re.Plaut.Capt.7.36.

Conuenit mihi cum aduerſarijs , matrẽ eſſe interfectam à filio. Cic.1.de Inuent.46.Et 3.Offic.82. Si quid eſſet prodeſſe, mihi cum Ennio conueniret.

Conuenit mihi cum eo,ut ille eſſet in meis caſtris. Cic. ad Atticum,lib.6.111.24.

Poſterius priori non conuenit.Cic.3.de Finib.112.

Conuenire ſibi.Cic.2.de Finib.141.Quî ſibi is cõueniet,ſi negabit uoluptatem creſcere longinquitate?

Si tibi ita conueniat.Cic.Dolabellæ,lib.9.Epiſt.12.1.

Pulchrè conuenit illis.Catul.epigram.53.1.

Conueniebat mulier uiro in manum quando bonorum ſocietatem inibat.Cic.in Topicis 10. Quum mulier uiro in manũ conuenit,omnia quæ mulieris fuerunt, uiri fiunt, dotis nomine.Ibidem 7. Si ita Fabiæ pecunia legata eſt à uiro , ſi ea uxor mater familiâs eſſet, ſi ea in manum uiri non conuenerat,nihil debetur.Quintil.lib.5.cap.10.44.

Conuenit,abſolutè poſitũ,pro eo quod eſt Pacto firmatum eſt. Plaut. Amphit.4.71.Conuenit:uicti utri ſint eo prælio.

Vrbem,agrum,aras,ſocos,ſeq; uti dederẽt. Subaudi, inter eos: ut ſit,Conuenit inter eos.

Terent.Heaut.4.8.23.Dic conueniſſe,egiſſe te de nuptijs.

Pacto conuenit,ut.Liu.4.bel.Pun.26.Pacto conuenit, ut quũ Romanos Sicilia expuliſſent,&c.

Conuenit parum de hoc.Quintil.Cic.4.de Finib.117.Cur igitur,quum de re conueniat,non malumus uſitatè loqui?

De facto conuenit.Cic.1.de Inuent. 16.

Conuenit inter.Iuuenalis Saty.15.non procul à fine,

– ſæuis inter ſe conuenit urſis.

Id conuenerat ſignum.Liui.9.ab Vrbe 122.In tempore poſtquam ardentia procul uidit caſtra magiſter equitum (id cõuenerat ſignum)hoſtium terga inuadit.

Conuenit pax.Liu.10.bel.Pun.204.Nunciarẽtq; ei,ut ſi pax conueniſſet,ſine precio eos Carthaginenſibus redderet.

Conuenit ita pax,ut.Liu.1.ab Vrbe 12.Pax ita conuenerat,ut Hetruſcis,Latiniſq; fluuius Albula , quem nũc Tyberim uocant,finis eſſet.

Conuenit pax in has conditiones.Liu.9.bel.Pun.61.

Cõuenire de re aliqua.Plaut.Pſeud.7.131.Cic.1.Offic.200. Bene Pericles quum haberet collegam in Prætura Sophoclem poetam,hiq; de communi officio conueniſſent,&c.

De precio conuenire.Quintil.lib.4.cap.2.30.In portum ueni , nauim proſpexi,quanti ueheret interrogaui , de precio conueni.

Conueniunt

Conueniunt mores.Terent.And.4.2.13.

Non conuenit nomen.Terent.And.5.4.37.

Nomen non conuenit.Cr.fuit hercle aliud huic paruæ.

Factum conuenit.Autor ad Herennium lib.1.24. Iuridicialis conſtitutio eſt,quum factum conuenit,ſed iure an iniuria factum ſit,quæritur.

Tempus & locus conuenit.Liu.1.ab Vrbe 97.

Conuenit numerus quantum debui.Teren.Phor.1.2.3.

Conueniunt utriuſq; uerba.Plaut.Trucul.17.17.

Non conueniunt hæc nuptijs.Terent.And.2.2.29.

Somnium cum re conuenit.Cic.lib.1.de Diuinat.160.

Voto conuenit res.Ouid.2.Amor.eleg.4.8.

Conuenit hæc ætas ludo.Plaut.Bacchid.2.21. Cic.in Hortenſio,Nam quid uereris ne non cõueniat noſtris ætatibus oratio,quæ ſpectat ad hortandum?

Conuenit aliam ætatem aliud factum.Plaut.Merc.24.24.

Conuenit in eum hæc ſuſpicio. Cice. pro Roſcio Amerino 39. Erat porrò nemo in quem ea ſuſpicio conueniret. Id eſt, de nemine poterat eſſe ſuſpicio,quàm de illo.

Hoc maledictum in illam ætatem nõ conuenit.Cicero pro Deiotaro 19.

Conuenit hoc in te uno, non in alium quenquam. Cicero 2. de Natu.deor.107.

Hoc conuenit in omnes luſcos.Cic.2.de Oratore 136.

Conuenit in me quiduis harum rerum.Terent.Heaut.5.1.3. Cicero 5. Verr.178. Sunt quædam omnino in te ſingularia, quæ in nullũ aliũ hominẽ dici , neq; conuenire poſſint.

Cõuenit ad eũ hæc cõtumelia.Ci.pro Sylla,17.Id eſt,pertinet.

Magna petis,quæ non conueniunt iſtis uiribus. Ouid.2.Metamorpho.11.

Conueniunt hæ uites ad uel in quemuis agrum. Cato. ca.6.4. Varro 1.de Re ruſt.cap.19.1.

Conuenit in eam rem.Cato cap.21.1.Eo fiſtulam ferream indito,quæ in columnellã cõueniat & in cupã.Sic Plau.Pſeud. 20. 76. Conueniebátne in tuã uaginam machæra militis?

Conuenit optimè ad pedem cothurnus. Cic.3.de Finib.75.

Aliquem conuenire,pro In ius uocare.Vlpianus in l.Neratius. ff.De religioſis & ſumptibus funerum,Si uerò alius funerauerit,poſſe eum maritum conuenire.

Conuenire aliquem in ius.Plaut.Moſtel.15.39.

Conueniri,In ius uocari,Papinianus in l,capitis.ff.De fideiuſſ.

Actione conueniri. Vlpianus in l.3.§. Quacunq;. ff. de Iureiurando.

Teſtato conuenire debitorem. Vlpianus in l. ſi procuratorẽ.§. ſi ignorantes.ff.Mandati,Sed & ſi teſtato conuenerunt debitorem,ut ſi ipſe putaret,appellaret,puto rationem excuſationis eis conſtare.

Pro re aliqua conueniri.Paulus in l.Si mandato. §. Paulus reſpondi unum.ff.Mandati.

Conuenire aliquem,pro alloqui.Cic.Vatinio,lib.5,11.3. Eáq; ſi opus eſſe uidebitur,conueniam.Idem 1.Tuſc.156. Conuenireq; eos qui iuſte & cum fide uixerint. Nonius,Interpellare interpretatur.

Conuenire & colloqui.Terent.Eunucho,3.2.14.

Cõueniũt multi populi Carthaginẽ.Budæus, apud Pliniũ,li.3. Conuentus legimus pro ijs, quos dies magnos noſtri uocãt: & uerbũ Conuenire eodẽ pertinens Carthaginem (inquit) cõueniunt populi LX. exceptis inſularũ incolis.Id eſt,iura Carthagine petũt.quod nũc reſortiri dicimus,uernaculo uocabulo nõ temere prolato.eſt enim à cõſuetudine Græcorũ qui λαγχάνειν δίκας , dicunt , & Romani ſortes iudiciorũ dicebant:ut Virgilius in ſexto,Nec uerò ſine ſorte datæ , ſine iudice leges. Et iuuenalis Satyra 13. ubi urnæ Prætoriæ meminit.Cicero 4.in Verrem 26.Aduerſarij poſtulant, ut in eam rem iudices dentur, ex ijs ciuitatibus quæ in id forũ conuenirent.

Cõuenibo iſtũ in futuro antiquè dictũ.Plaut.Caſina.12.18.

Conueniri, Paſſiue.Cic.Attico, lib.8.155.7.Verùm quum habeo rationem dierum , antè puto tranſmiſſurum , quàm potuerit Conueniri.De Lentulo.

Conuenit,(συνήκει, πρέπει, καθήκει,) Imperſonale, id eſt, decẽs & conueniens eſt.Terent.Eunuch.3.2.41.

– haud conuenit
Vnà ire amica cum imperatorem in uia.Brutus ad Ciceronem,lib.11.3.5.Neq; enim decet aut conuenit nobis periculo ulli ſubmittere animum noſtrum.

Non conuenit enim quum ego ad promerendum officium tam fuerim expeditus, uos ad referẽdam gratiam eſſe tardiores. Cic.Antequam iret in exil.2.

Quî enim cõuenit,ut qui in rebus improbis populares fuerint, ijdem,&c.Cic.7.Philipp.219.

Conueniendo] Gerundiũ,(ἐν τῷ συνιέναι,)ut Inter ſe cõueniẽdo gignunt armenta.Lucret.li.2.182.Id eſt coeundo.

Conueniens] Participiũ,(συνερχόμενος,)ut Copia agricolarum conueniens ex omni parte.Lucret.lib.6.254.

Bene conuenientes propinqui.Ci.1.Offic.84.Id eſt,cõcordes.

Conueniens ad.Cic.de Amicitia 16.Nihil eſt enim tam naturæ aptum, tam conueniens ad res uel ſecũdas uel aduerſas.Hoc eſt, proprium,aptum accommodatum.

Somnus conueniens ad formam.Ouid.in Ibin 88.

Tempus operi conueniens.Ouid.3.de Ponto,eleg.9.8.

Aptum & inter ſe conueniens.Cic.1.Offic.199.

Conueniens,(πρεποῦν,)Nomen ex Participio.ut Conuenientiſſima nemora,Columel.lib.7. cap.4.5. Et Plin.in Paneg. 142.Ciuile hoc erat,& conuenientiſſimum, nihil cogere, &c. Plin.lib,34.cap.7.3. Similitudines exprimendi quæ prima fuerit origo,in ea quam plaſticen Græci uocant,dici conuenientius erit.

Conuenienter] Aduerbiũ,(προσηκόντως,)Cic.4.Acad. 196.Nõ enim poteſt cõueniẽter dici,nihil cõprehẽdi poſſe.

Viuere conuenienter naturæ.Cic.3.Offic.16.

Cõgruenter naturæ cõuenienterq; uiuere.Cic.3.de Fin.40.

Cõuenienter rationi & ſentẽtiæ ſuæ dicere.Cic.2.de Fin.134.

Conuenienter loqui ad ſtatum præſentem.Liu.3.bel.Pun. 17.

Mores conuenienter eunt ſtudio.Id eſt,tales ſunt mores tui,quale eſt ſtudium in quo exerceris.Ouid.3.de Arte 109.

Conuenientia] cõuenientiæ,(ὁμολογία, ἐφαρμογή,) Proportio quædam.Cic.1.Offic.23. Nullum aliud animal pulchritudinem,uenuſtatem, cõuenientiã partium ſentit. Idem 2.de Natu.deor.78.

Rerum conuenientia in amicitia eſt,in ea ſtabilitas , in ea conſtantia.Cic.de Amic.83.

Conuenientia conſeruatioq; naturæ.Cic. 1. Offic.140.

Conuenientia coniunctioq; naturæ.Cic.2.de Diuinat.185.

Naturæ conuenientia cum extis.Cic.2.de Diuinatione 51.De extis hoſtiarum.

Conuenæ] pen.corr.(σύγκλυτοι,)conuenarum, dicuntur, qui ex diuerſis populis gentibuſq; in una mœnia conueniunt,ſimulq; coaleſcunt,inquit Valla in Raudenſem. Cic. 1. de Oratore 19.An uerò tibi Romulus ille, aut paſtores & conuenas congregaſſe,aut Sabinorum,etc.Et Plin. de Viris illuſt. 2.a,Romulus aſylũ conuenis patefecit.Plin.lib.5.ca. 17.1.In diem ex æquo conuenarum turba renaſcitur.

Conuentio] Verbale,(σύλλυσις, συνθήκη,) Vlpianus de Pactis,Lege 1.Cõuentiõis uerbũ generale eſt ad omnia pertinẽs,de quibus negocij cõtrahẽdi traſigẽdiq; cauſa cõſentiunt,quũ inter ſe agũt. Adeò aũt cõuentionis nomen generale eſt , ut eleganter dicat Pædius, nullum eſſe contractum,

tt 2 nullam

nullam obligationem, quæ non habeat in ſe conuentionem, ſiue re, ſiue uerbis fiat.

Conuentus] Participium, (συνηλυμένος,) Salluſtius, in Iugurtha, Sæpè antea cum imperatoribus Romanis pacem cōuentam fruſtra.

Conuentus eſt à me. Cic. Attico, lib. 15.321.2.

Conuento aliquo homine opus eſt. Cic. ad Atticū, lib. 10.195.16. Sed opus fuit Lurtio conuento. Id eſt, Lurtium conuenire, ſiue alloqui.

Conuenta] conuentorum. Subſtantiuum, (συνθήματα, τὰ συνδόξαντα,) Cic. 2. de Orat. 56. At uerò in foro, tabulæ, teſtimonia, pacta conuenta, ſtipulationes, cognationes, affinitates, decreta, reſponſa, uita deniq; eorū qui in cauſa uerſantur, tota cognoſcenda eſt. De Formula cauſarum.

Dictorum conuentorumq; conſtantia & ueritas, fides eſt. Cicero 1. Offic. 35.

Conuenta frangere. Silius lib. 1. 2.

Pacta conuenta. Vlpianus in l. Iuris gentium. §. Quinimo. ff. de Pactis, Solemus enim dicere, pacta conuenta ineſſe bonæ fidei iudicijs.

Conuento] conuentas, conuentare, Frequenter conuenire. Soli. cap. 40. Externos in ea plurimos, conuentaſſe, argumentum de urbibus & locis dabimus.

Conuentus] huius conuentus, (συνέλευσις, σύνοδος) Sunt (inquit Valla lib. 4.) homines qui in unum locum conuenerunt, Cic. 3. Verr. 67. Cur prudentiſsimas lectiſsimasq; fœminas in tantum uirorum conuentū inſolitas inuitasq; prodire cogis?

Cōuentus (inquit Feſtus) quatuor modis intelligitur. Vno, quū quemlibet hominē ab aliquo conuentū eſſe dicimus. Altero quū ſignificatur multitudo ex compluribus generibus hominum contracta in unū locū. Tertio, quū à magiſtratibus, iudicij cauſa, populus cōgregatur. Erāt enim in prouincijs ſtatuti cōuētus per rectores earū ad iudicia faciēda. Quarto, quū aliquem in locū frequentia hominū, ſupplicationis aut gratulationis cauſa colligitur. Hactenus Feſtus. De tertia ſignificatione exempla ſunt apud Ciceronem, 3. de Legibus 4. Et 5. Verr. 116.

Conuentus & frequentia. Cic. pro Deiotaro, 2.

Conuentus & turba. Virg. 6. Aeneid. 151.

Senatorum conuentus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1. 6.

Meretricius conuentus. Cic. 3. Verr. 97.

Inter conuentum matronarum. Vide Inter.

Celeberrimo uirorum mulierumq; conuentu dies feſtos anniuerſarios agere. Cic. 6. Verr. 96.

Honeſtiſsimus conuentus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 8.

In medios conuentus trahere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 151.

Conuentus agere. Cæſar 6. bel. Gall. 162. Cic. 7. Verr. 23. Ex ijs oppidis in quibus Prætores conſiſtere & conuentū agere ſolent, &c.

Celebrare conuentus. Cic. Attico, lib. 1. 14. 12.

Indicere conuentus. Liu. 8. bel. Mac. 127. Aegium à principio Achaici concilij ſemper conuentus gentis indicti ſunt, ſeu dignitati urbis id, ſeu loci opportunitati datum eſt.

Inſtituere conuentus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 7.

Vitare conuentum. Cic. 7. Verr. 23.

Conuentus Pro eo quod reſortitum uocāt. Plin. lib. 5. cap. 29. 1. Conueniunt eò XXV. ciuitates, celeberrima urbe Laodicea. Impoſita eſt.

Lyco flumini, latera alluētibus Aſopo & Capro, appellata primo Dioſpolis, dein Rhoas. Reliqui in eo cōuētu, quos nominare nō pigeat, Hydrelitæ, Themiſones, Hieropolitæ Alter conuentus à Synnada accipit nomen. Conueniunt Lycaones, Appiani, Cercopeni, Dorylæi, Midæi, Iulienſes, & reliqui ignobiles populi XV.

Conuentus, pro Conuentione etiam legitur. Iuuen. Saty. 6. 3.

Conuentum tamen, & pactum, & ſponſalia, noſtra
Tempeſtate paras, &c.

Ex conuentu pacta obſeruātur. Autor ad Herenniū lib. 2. 53. De quibus pactis Prætor edixit, apud Vlpianū in l. Iuris gētium. §. Prætor ait. ff. de Pactis, Pacta conuenta, quæ neq; dolo malo, neq; aduerſus leges, &c. ſeruabo. Ex quibus apparet pactorū duo eſſe genera, Legitima, & Conuenta.

Ex pacto et cōuētu diſcedere ab aliquo. Ci. Attico, li. 5. 114. 2.

Conuenticulum] pen. corr. Diminutiuum. Cic. pro Seſtio 79. Conuenticula hominum quæ poſtea ciuitates nominatæ ſunt. Idem pro Domo ſua 58. Quoniam plebi quoq; urbanæ maiores noſtri conuenticula & quaſi concilia quædā eſſe uoluerunt.

Conuerbero] conuerberas, pen. corr. (τύπτω,) conuerberare, Idem quod uerberare. Plin. lib. 13. cap. 22. 7. Nocturnis graſſationibus conuerberatam faciem illinens.

Conuerro] conuerris, conuerri & conuerſi, conuerſum, (σαίρω, καλλύνω,) conuerrere. Idem quod uerrere. Plautus Sticho 64. -reuerram hercle hoc, quod conuerti modò. Columel. lib. 7. cap. 6. 5. Diligens paſtor quotidie ſtabulum cōuerrit, nec patitur ſtercus aut humorem conſiſtere.

Conuerrere aliquem, pro Percutere. Plaut. Rud. 20. 7. Cōuerret iam hic me totum cum puluiſculo.

Conuerritor] pen. corr. (καλλυντής,) Verbale, tanquā ſupinum ſit conuerritum, apud Apuleiū in apologia pro Magia, Conuerritorem pridianæ reliquiæ.

Conuerſe] Aduerſarium, pro Nitide. Cato cap. 143. 1. Villam conuerſe mundeq; habeat. Quidam legunt Villam conuerſam muudamq; habeat.

Conuerſor, & Conuerſatio] Vide Conuerto.

Conuerto] conuertis, conuerti, cōuerſum, (στρέφω, ἐπιστρέφω,) conuertere, Verbum notum: de re & homine dicitur.

Conuertere ſe domum, pro Reuerti. Plaut. Sticho, 7. 1. Quum bene re geſtà ſaluus conuortor domū, &c. Terent. Adel. 2. 4. 22. Ego iā trāſacta re cōuortam me domū cum obſonio.

Conuertemus nos in Aſiam. Cic. ad Atticum, lib. 3. 54. 3.

Conuerſa ad Aquilonem ſpelunca. Cic. 6. Verr. 95.

Conuertere ad, uel in locum aliquem. Cic. 3. Offic. 49.

Conuertere aſpectum aliquò. Cic. 2. de Natu. deor. 213.

Conuertere ſe aliquò mente & cogitatione. Cic. 1. de Orat. 4.

Ad ſe cōuertere & rapere dicitur res aliqua. Cic. 2. Offic. 52.

Conuertere homines in admirationem. Liu. 2. bel. Pun. 131.

Conuertit ætas tua ſeptenos octies ſolis anfractus, Figurata loquutio. Cic. in Somnio Scipionis 7. Hoc eſt, ſex & quinquaginta annos natus eſt.

Conuertere in amicitiam. Plaut. Sticho, 7. 13.

In amicitiam atq; in gratiam conuortimus. Sub. nos.

Ne in graueis inimicitias conuertant ſe amicitiæ, cauendū. Cic. de Amicitia 67.

Conuerſa in crudelitatem clementia. Cic. 7. Verr. 90.

Permouere & conuertere animos. Cic. in Orat. 10.

Cōuertere animū ad crudelē ſuperbāq; uim. Liu. 3. ab Vr. 182.

Conuertere animos ad agrum colēdum. Liu. 6. bel. Pun. 207.

Animos imperitorum ad deorum cultum à uitæ prauitate conuertere. Cic. 1. de Natu. deor. 103.

Animos in hilaritatem riſumue conuertere. Cic. Orat. 76.

Animū cōuertere ad labores alicuius. Valer. li. 4. Argon. 107

Cōuertere animū ad negocia urbana. Liu. 1. ab Vrbe 239.

Conuertere animum alicuius in ſe. Liu. 4. bel. Pun. 22.

Conuertere auxilium in perniciem. Cic. in Piſonem 14.

Periculoſiſsimū ciuile bellū maximūq; humanitate & ſapientia ad pacē cōcordiamq; conuertere. Cic. 5. Philipp. 193.

Conuertere

Conuertere caſtra caſtris. Id eſt, commutare. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 307.

Ad periculū patriæ conuertere copias, quas ſimulatione Reip. comparabant. Brutus Ciceroni, lib. 11. 13. 12.

Conuertere crimen in laudem. Cic. pro Flacco, 54.

Cōuertere hominē à cōſuetudine. Cic. 1. de Inuēt. 4. Id eſt, auertere.

Conuertere ſe ad dolos. Plin. de Viris Illuſt. 14.

Exercitū cōuertere, Quod uulgus dicit Facere monſtrā. Gellius lib. 5. cap. 5. Oſtendebat ei Antiochus in cāpo copias ingentes, quas bellū Pop. Romano facturus, cōparauerat, conuertebatq; exercitū inſignibus argenteis & aureis florentē.

Ferrum conuertere in aliquem. Virg. 9. Aeneid. 88.

Fortunam in culpam conuertere. Cic. pro Rab. Poſthu. 18.

In fugam conuerſus. Liu. 10. bel. Pun. 87.

Conuertunt clamore fugam. Virg. 12. Aeneid. 51. Id eſt, redeunt cum clamore, ſicut in exercitu ſolet fieri. Seruius.

Conuertere gaudia in diuerſum. Plin. Epiſtō. 176. b.

Greſſus cōuertere, Retrò cedere, pedē referre. Silius li. 13. 50.

Conuertit ad eos fortuna impetum ſuum. Cic. 3. Tuſc. 124.

Cōuertere in ſeriū quod per iocū dictū eſt. Plaut. Pœnulo 19.

In iram ſubitam conuerti. Ouid. 10. Metam. 136. (41.

Iter conuertere ad urbem. Lucanus lib. 3. 75.

Conuertere iter in prouinciam. Cæſar 7. bel. Gall. 221. Et ad Atticum, lib. 3. 43. 1. Omittitur & dictio iter. Cæſar, Ipſe rurſus unde pridie uenerat, Ruſpinam cum reliquis copijs conuertit. Subaudi, iter.

Conuertere iter ad fugam & in exilium. Cic. in Catil. 35.

Conuertere malum aliquod ad ſalutem. Terent. And. 4. 1. 48.

Martem conuertere ad aliquos. Lucan. lib. 2. 125.

Conuertere mentes hominū oratione. Cæſar, 1. bel. Gall. 172.

Conuertit mentes militum terror & crudelitas ſuppliciorum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 283.

Minas in melius conuertere. Seneca Hippol. 4. 11.

Nauē remigatiōis ad puppim cōuertere. Cic. Att. li. 13. 278. 5

Traducere & conuertere orationem in fugam alicuius increpandam. Cic. 2. de Oratore 109.

Conuertere ordinem. Plin. in Paneg. 121. Nam quod precatus es, ut illa ipſa ordinatio comitiorum bene ac feliciter eueniret nobis, Reipublicæ, nonne tibi tale eſt, ut nos hunc ordinem uotorum conuertere debeamus? deos deniq; obſecrare, ut omnia quæ facis, quæq; facies, proſpere cedant tibi, Reipub. nobis?

Conuertere os ad aliquem. Cæſar 6. bel. Gall. 143.

Conuertere ora & oculos in aliquem. Cic. in Catil. 73.

Conuertere pecuniam, aut rem aliam, domum ſuam, uel in rem ſuam, aut ad cōmodum ſuum. Cic. 5. Verr. 162. Et 2. Verr. 26. Et pro Roſcio Amerino, 66. Et 1. Offic. 66.

In melius conuertere querelas. Propert. lib. 1. eleg. 16. 2.

Rationē bono cōſilio à dijs immortalibus datā, in fraudem malitiamq; conuertunt homines. Cic. 3. de Nat. deor. 111.

Conuertere ſe ad ocium & pacē. Cic. ad Qu. fratrē, li. 3. 21. 8.

Ad timorem ſe conuertere. Cic. pro Sylla 12.

Conuertere ſe ad uerum. Plaut. Rud. 24. 107.

Ad ſapientiora ſe conuertere. Tacit. lib. 3.

Conuertitur animus ad ſenſum & nutum alterius. Cicero de Amicitia 77.

Conuertere ſigna. Cæſar 1. bel. Gall. 99. Romani cōuerſa ſigna bipartito intulerunt.

Conuertere ſpem in fidem alicuius. Cic. pro Seſtio, 59.

Conuertere ſtudium ad ſcribendi operam. Cic. 3. Offic. 6.

Conuertere terga, Fugere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 305.

Conuertit aculeum teſtimonij eodem. Cic. pro Flacco 66.

Verum futurū in falſum cōuertere non poſſe. Cic. de Fato 31.

Viam conuertere, Eſt uiam repetere, per quam nunc primum ueneras. Virg. 5. Aeneid. 116.

Cōuertere alicui uitiū in bonum. Cic. de Claris Orat. 73.

Ad ſe conuerti. Cic. Appio, lib. 4. 12. 1.

Ad alicuius uoluntatem & nutum ſe totum conuertere. Cicero Appio, lib. 3. 10. 38.

Conuertere ſe ad aliquem philoſophum legendum. Cice. 5. de Finib. 12.

Conuertere ſe totam in aliquem dicitur ciuitas. Cic. in Somnio Scipionis 7.

Conuertere in belluam, Hoc eſt tranſmutare, et transformare. Terent. Eunuch. 3. 5. 40. Deum ſeſe in hominem conuertiſſe, &c. Cic. 3. Tuſc. 107. Idē 3. Offic. 108. Quid enim intereſt utrum ex homine ſe conuertat quis in belluam, an hominis figura immanitatem gerat belluæ?

In aliam naturam conuerti. Cic. 3. de Natu. deor. 41.

Conuertere, pro ex una lingua in aliam uertere. Cic. de Opt. genere Oratorum 148. Cōuerti enim ex Atticis duorum eloquentiſsimorum nobiliſsimas orationes inter ſe contrarias. Sic 3. Tuſc. 51. Et 1. de Finib. 9. Conuerſa de Græcis, Hoc eſt translata.

E Græco in Latinum conuertere. Cic. 2. Offic. 128.

Conuerſus] Participium, (ἐπιστραφείς,) Cic. in Som. Scipio 26. Huius quidem anni nondum uigeſimam partem ſcito eſſe conuerſam.

Ad cædē & funus ciuitatis cōuerſi ludi. Cic. de Aruſp. reſp. 21.

Lintea conuerſa domum, dare non pigeat. Id eſt redire. Horatius Epod. 16. 6.

Numina conuerſa, id eſt, contraria. Virg. 5. Aeneid. 93.

Studia conuerſa. Horat. in. Arte 34.

Timor conuerſus in iram. Lucan. lib. 4. 54.

Via uitæ conuerſa. Horat. 1. Epiſt. 18. 6.

Orbis Reip. conuerſus. Cic. Attico, lib. 2. 36. 2.

Conuerſus, pro Emendatus. Quintil. lib. 11. Poteſt enim uideri emendatus, qui in odium eorum in quibus errauerat ipſe conuerſus eſt.

Conuerſus in pœnitentiam, pro Tactus pœnitentia. Sueton. in Claudio Cæſare, cap. 13.

Conuertor, pro Conuerto dici apud Plautum Amphi. 4. 84. Fugam in ſe tamen nemo conuertitur, admonet Nonius.

Conuerſio] Verbale, (ἐπιστροφή, ἀνακύκλωσις,) ut Conuerſio ueſicæ, hoc eſt inuerſio & reuolutio. Plin. lib. 8. cap. 42. 13. Et uuluarum conuerſio, Idem lib. 20. cap. 22. 2.

Incitatior conuerſio curſus cæli ſtelliferi. Cic. in Som. Scip. 17.

Incitatiſsima conuerſio. Vide Incito.

Menſium annorumq; conuerſiones. Cic. de Vniuerſ. 66.

Conuerſio rerum ac perturbatio. Cic. pro Flacco 73.

Cōuerſio ſuppurationis. Colum. lib. 6. ca. 17. Vel ſi antè, quàm tumor diſcutiatur, in ſuppurationē cōuertitur, optimū eſt in ea lamina cōuerſionē reſecare, et quicquid uitioſi eſt, inurere.

Conuerſio uerborum. Cic. 3. de Oratore 105. Et efficiendū eſt illud modò uobis, ne fluat oratio, ne uagetur, ne inſiſtat interius, ne excurrat longius: ut membris diſtinguatur, ut conuerſiones habeat abſolutas. Neq; ſemper utendum eſt perpetuitate & quaſi conuerſione uerborum, ſed ſæpe carpenda membris minutioribus oratio eſt.

Conuerſio malorum. Quintil. lib. 5. cap. 10. Malorum euitationem, liberationem, imminutionem, conuerſionem.

Conuerſo] conuerſas, cōuerſare, (ἀνακυκλοῦμαι) Frequentatiuum. Cic. de Vniuerſitate 35. Quippe qui ex eadem uinctus, alteraq; natura adiuncta materia temperatione trium partium proportione compacta, ſe ipſe conuerſans quum materiam mutabilem arripuiſſet.

Conuerſatio] Verbale, (συνουσία,) Conſuetudo. Plin. lib. 10. cap. 33. 7. Neue cui frequentior cōuerſatio ſit ſuſpecta.

tt 3 Tutior

Tutior conuerſatio. Quintil. lib. 1. cap. 2. 5. conuerſatio inter ſeruos malos.

Conuerſatio, pro Cõuerſione. Senec. epiſt. 75. Sciatq́; illa ipſa quibus lædi uidetur, ad conuerſationem uniuerſi pertinere: & ex iis eſſe, quæ curſum mundi conſumant.

Conueſtio] conueſtis, conueſtiui, conueſtitum, (καταλαλύπτω,) conueſtire, Idem quod Veſtire & exornare. Lucre.
Quam ſubitò ſoleat Sol ortus tempore tali (lib. 2. 30.
Conueſtire ſua perfundens omnia luce.

Conueſtiuntur herbis prata. Cic. 1. Tuſcul. 108.

Conueſtire locum aliquem dicitur hedera, quæ ſe expandit. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 9.

Cõueſtita lucis domus. Cic. pro Domo ſua 78. Hoc eſt offuſcata & adumbrata atq; ſepulta.

Conuexo] conuexas, (ὠθίζω,) conuexare, Idem quod Vexare. Appia Cæſaris filia apud Gellium, Sed utinam reuiuiſcat frater, aliamq́; claſſem in Siciliam ducat, atq; iſtã multitudinem perditũ eat, quæ me malè tunc miſeram conuexarunt.

Conuexus] Adiectiuum, (περιπερυνής, συγκλινής,) quod Concauo oppoſitum eſt, quemadmodum ſpecula, quæ neq; plana neq; concaua ſunt, conuexa dicũtur. Feſtus, Conuexũ eſt ex omni parte declinatum, qualis eſt natura cœli, quod ex omni parte ad terram uerſus declinatũ eſt. Virg. in Buc. - nutantem conuexo cardine mũdum. Idem 4. Aeneid. 91. - tædet cœli conuexa tueri. Id eſt, cœlum conuexum.

Cœlum conuexum. Ouid. 1. Metam. 6.

Pondere conuexo nutans mundus. Virg. 4. Eclo. 10. Conuexo Id eſt, Curuo, inclinato. Seruius.

Supera conuexa. Virgilius 6 Aeneid. 48. Id eſt, cœli curuitas. Seruius.

Conuexa ſydera. Virg. 1. Aeneid. 123. Vbi Seruius, Alij conuexa ſydera uolunt, id eſt, pendentia: ut, Et cœli conuexa per auras, id eſt, ſuſpenſa: planetasq́; intelligunt, qui non ſunt fixi, ſed in aere feruntur.

Conuexum nemorum. Virg. 1. Aeneid. 63.

Conuexæ in maria terræ. Plin. lib. 12. cap. 22. 4. Diſceſſimus à terris Oceanum ſpectantibus ad conuexas in noſtra maria. Hoc eſt, uicinas noſtro mari.

Conuexitas] pen. corr. (συγκλινία,) Denominatiuũ. Plin. lib. 18. cap. 25. 4. Super omnia eſt mundi conuexitatis, terrarumq́; globi differentia. Idem lib. 31. cap. 3. 13. Reperiuntur in conuallibus maxime, & quodam conuexitatis cardine, aut montium radicibus.

Conuictus, Participium] Vide Conuinco.

Conuictor, Conuictus.] Vide Conuiuo.

Conuinco] conuincis, conuici, conuictũ, (ἐπικρατέω, διελέγχω,) conuincere, eiuſdem cum ſuo ſimplici ſignificationis. Cicero 5. Verrinarum 31. Sui quæſtus cauſa irrupiſſe conuincam.

Conuincit ratio ipſa ueritas, eum eſſe liberũ. Cic. in Parad. 53.

Conuincere aduerſarium autoritatibus & teſtibus. Cic. 7. Ver. 81. Et 1. de Finib. 21.

Conuincere facta alicuius turpia. Plaut. Amphit. 15. 43.

Argumentis peccata conuincere. Cic. in Partition. 64.

Chirographo conuincere aliquem. Cic. 2. Philipp. 35.

Opinione hominum conuinci & condẽnari. Cic. pro. Cluẽt. 4.

In pari peccato conuictus. Cic. 2. de Inuent. 143.

A teſtibus conuinci, & urgeri confeſſione. Cic. 6. Verr. 94.

Redargui & conuinci. Cic. de Vniuerſ. 9.

Errores alicuius conuincere. Cic. 2. de Nat. deor. 4.

Falſum conuincere refutatu ancipiti. Lucret. lib. 3. 106. Cice. 2. de Natu. deor. 125.

Teſtimonia aliquorum conuincere. Cic. pro Fonteio, 20.

Voce conuincere inauditum facinus. Cic. pro Quint. 53.

Conuincere aliquem non inhumanitatis tantum, ſed & amentiæ. Cic. 2. Philipp. 35.

Conuincere falſi, leuitatis, maleficiorum. Plaut. Trucul. 10. 5. Qui & conuicti & condemnati falſi de pugna ſient. Cic. de Amicitia 57. Et 7. Verr. 109.

Deuotionis conuinci, iudicio deorum, teſtimonio Senatus, confeſſione inimicorum. Cic. Poſt red. ad Quirites 1.

Summæ negligentiæ conuinci. Cic. pro Sylla 33.

Conuictus] (διελεγχθείς,) Participium. ut Manus conuictas dare. Ouid. Epiſt. 16. 81.

Iudicio turpi conuictus. Cic. pro Quintio 28.

Fracta & conuicta ſecta. Cic. 1. de Leg. 55.

Reprehenſus, cõuictus, fractusq́; Mithridates. Ci. pro Flac. 32.

Conſcientia conuictus homo. Cic. 2. in Catil. 34. &c.

Conuiſo] cõuiſis, pen. prod. (συνορῶ,) cõuiſere. Lucret. lib. 5. 29. Rex quibus occultas penitus conuiſere poſſis. Cic. in Arato. 39. Et loca conuiſit cauda tenus infera piſcis.

Loca omnia oculis conuiſere. Lucret. lib. 2. 72.

Conuitium] huius conuitij, (λοιδορία,) Eſt maledictum cũ contumelia. Cic. pro Cælio 4. Maledictio autem nihil habet propoſiti, præter contumeliam: quæ ſi petulantius iactatur Conuitiũ: ſin facetius, Vrbanitas nominatur. Idem pro Muræna 11. Scurrarum conuitium.

Conuitium, per c literam ſcribunt nonnulli. Vlpianus de iniurijs & famoſis libellis l. Item apud Labeonem, Conuitium aũt iniuriam eſſe Labeo ait. Conuicium dicitur à cõcitatiõe, uel à cõuentu, hoc eſt, à collatione uocũ. Quũ enim in unũ plures uoces cõferuntur, Conuiciũ appellatur, quaſi cõuotium. Hæc Labeonis uerba reprehẽduntur à Valla lib. 6. Feſtus, Conuiciũ, à uicis, in quibus primũ habitatũ eſt, uidetur dictum: uel immutata litera, quaſi conuocium.

Conuitium (autore Nonio) dictum eſt quaſi uitijs locum, qui ſecundum ignobilitatem loci, maledictis, et dictis turpibus cauilletur. Quæ uerba Nonij corrupta ſunt.

Conuitiũ, inquit Valla, à uitium, uel potius à Vito deſcendit, ut uitupero: tametſi nõ omnino repugnẽ ſcribi per c, ut quibuſdã placet, nõ per t. Et eſt cõuitiũ, maledictũ cõtumelioſum.

Anteactæ uitæ conuitium. Quintil. lib. 7. cap. 3. 28.

Aurium cõuitio extorquere ueritatem alicui. Cic. in Orat. 91.

Linguæ ſtolidæ conuitia. Ouid. 13. Metam. 62.

Quotidianum conuitium. Quintil. Tryphon. 1.

Ruſtica conuitia. Ouid. 14. Metam. 104.

Stridula conuitia cicadarum. Ouid. ad Piſonem 16.

Defeſſæ conuitio aures conquieſcant. Cice. pro Arch. poeta 8.

Abſtinere conuitio. Quintil. lib. 7. cap. 3. 18.

Addere conuitia. Ouid. 6. Metam. 73.

Adijcere conuitia facto. Id eſt, ultra illud quod malè aliquem tractaueris, etiam conuitijs & contumelijs inceſſere illum. Ouid. 6. Metam. 42.

Conuitijs & ſibilis conſectari aliquem. Cic. Attic. lib. 2. 33. 2.

Dicere conuitium. Plaut. Aſina. 16. 49.

Efflagitare conuitio aliquid. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 13. 1.

Facere conuitium. Terent. Adelph. 2. 1. 26. Vide Facio.

Deformia conuitia facere ac mereri. Quintil. lib. 6. cap. 4. 8.

Graue conuitiũ alicui facere. Cic. Attic. lib. 16. 335. 3.

Honeſtus uir inferioris conuitium fert. Quintil. li. 6. ca. 2. 13.

Fundere conuitia in aliquem. Ouid. 13. Metam. 62.

Clamore conuitioq; iactari. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 10.

Ingerere conuitia alicui. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 3.

Proſcindere aliquem conuitijs. Plin. lib. 33. cap. 1. 1.

Reſpondere conuitio. Cic. pro Domo ſua 2.

Suſtinere quotidianum conuitium. Cic. pro Quintio 42.

Verberare conuitio os alicuius. Cic. in Piſo. 50.

Vrgeri conuitio alicuius. Cic. 4. Academ. 2. 24.

Conuitior] cõuitiaris, (λοιδορέω,) conuitiari, Deponens, Conuitium dicere. Quintil. lib. 3. Contrà ſentientibus inhumanè conuitiabantur.

Conuitiator] pen. prod. Verbale, (λοίδορος,) Qui conuitium dicit uel facit. Cic. in Salluſt. 1. Si de mea uita atq; actibus huic conuitiatori reſpondero.

Maledicus conuitiator. Cic. pro Muræna 11.

Conuiuo] conuiuis, pen. prod. conuixi conuictum, (συμβιόω, συνδιάγω,) conuiuere, Viuere, uel ſimul uiuere & comeſſari. Plaut. Amph. 15. 45. Miſiſti ad nauim Soſiam, ut hodie tecum cõuiueret? Quint. lib. 1. cap. 12. Lauamur, & tondemur, & conuiuimus ex conſuetudine.

Conuiuere cum adoleſcentibus. Quintil. lib. 5. cap. 9.

Conuiuere alicui. Quint. lib. 19. cap. 1.

Conuiuor] pen. pro cõuiuaris, (συνωχέομαι, ἑστιάω, συμποσιάζω,) cõuiuari, Deponẽs, Conuiuiũ facere. Teren. Heaut. 1. 2. 32. Scortari crebrò nolunt, nolunt crebrò cõuiuarier.

Conuiuari de publico. Cic. 5. Verr. 86. Quotidie ſolitum eſſe non ſolum in publico, ſed etiam de publico conuiuari.

Conuiuare, pro Conuiuari. Ennius Saty. lib. 1. Magno hercle ſuo malo conuiuat ſine modo. Nonius.

Conuiuium] conuiuij, (συνωχία, ἑστίασις, συμπόσιον,) Cic. de Seneſt. 42. Bene enim maiores accubationem epularem amicorum, quia uitæ coniunctionem haberet, conuiuiũ nominarunt, melius quàm Græci, qui hoc idem tum compotationem, tum concœnationem uocant.

Arcta cõuiuia dicũtur ubi arctè diſcũbitur. Hora. 1. Epiſt. 5. 6.

Fœda. Ouid. 1. Metam. 34.

Inſtructa. Vide Inſtruo.

Lautiſſima. Vide Lautus.

Moderata. Cic. pro Muræn. 12.

Oppiparè apparata. Cic. 3. Offic. 76.

Regalia. Quint. lib. 1. cap 10. 11.

Tempeſtiua Cic. pro Archia 9.

Vinoſa. Ouid. 3. Amorum Eleg. 1. 4.

Accerſere in conuiuium. Terent. Eunuch. 4. 1. 12.

Conuiuij ſat eſt, modò noſtra huc amica accedat. Plautus Sticho 14. 25.

Agere conuiuia. Cic. pro Cœlio 27. Baijs acta cõuiuia, comeſſationes, cantus, ſymphonias, nauigia iactant.

Agitare conuiuia. Ouid. 7. Metam. 89.

Celebrare conuiuia. Silius lib. 11. 55.

Concelebrare conuiuia. Cic. de Petit. Conſul. 28.

Conditor inſtructorq́; conuiuij. Vide Condio.

Mutua inter ſe conuiuia curare. Virg. 1. Georg. 61.

Ducere conuiuia Baccho, Id eſt multo uino. Tibul. li. 1. Ele. 9.

Ducere aliquẽ in conuiuia. Oui. 3. de Arte aman. 149. (13.

Facere lauta conuiuia. Catul. Epigr. 44. 2.

Fiunt conuiuia plena menſa. Propert. lib. 2. Eleg. 17. 1.

Hilarare conuiuia Baccho. Virg. 5. Eclog. 14.

Implere conuiuia dictis, Id eſt narratiunculis uel confabulationibus conuiuium abſoluere. Ouid. 13. Metam. 147.

Inire conuiuium, hoc eſt Ingredi. Tacit. lib. 15. Vide Ineo.

Inter ſecreta conuiuij. Tacit. lib. 18.

Miſſum conuiuium. Vide mitto.

Obſcœnis canticis cõuiuium obſtrepit. Quint. lib. 1. cap. 2. 7.

Ornare & apparare conuiuium. Cic. 6. Verr. 39. Vide Orno.

Parare conuiuia. Virg. 1. Aeneid. 125.

Retrahere ſe à conuiuio. Celſus lib. 5. cap. 9.

Repetita conuiuij lætitia. Tacit. lib. 13.

Ad conuiuium ruere, pro Irruere. Tacit. lib. 18.

Struere conuiuia. Tacit. lib. 15.

Turbare conuiuia. Ouid. 12. Metam. 45.

Verſari in conuiuijs. Cic. pro Quintio 40.

Conuiua] conuiuæ, pen. pro. com. gen. (σύσσιτος, συμπότης, δαιτυμών, συνθοίνιος,) Qui ad cõuiuium uocatus eſt. Terent. Heaut. 1. 1. 120. -egomet conuiuas moror.

Auidi conuiuæ. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 15.

Comis conuiua. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 16.

Ebrius conuiua. Ouid. 5. Faſt. 68.

Frequens conuiua. Ouid. 2. Amorum Eleg. 5. 5.

Gratus conuiua. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 24.

Hilari & bene accepti conuiuæ. Cic. Att. lib. 16. 333. 2.

Plenus conuiua. Lucret. lib. 3. 191.

Satur conuiua. Horat. 1. Serm. Saty. 1. 24.

Abducere ſibi aliquem conuiuam. Terent. Eunu. 3. 1. 17. Tum me conuiuam ſolum abducebat ſibi.

Agere conuiuam lætum. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 23.

Soluere conuiuas. Id eſt dimittere. Ouid. 6. Faſt. 125.

Vocare conuiuam. Plaut. Aſin. 13. 23.

Conuiuis immines annotator. Vide Immineo.

Conuiuator] pe. pro. Verbale (συμποσιαστής, ἑστιάτωρ,) Qui ad conuiuium inuitat, uel qui conuiuium facit & apparat. Liu. 5. bel. Maced. 188. Eſt autẽ res ſimillima cœnæ Chalcidenſis hoſpitis mei, hominis & boni, & ſciti conuiuatoris, apud quẽ Solſtitiali tempore comiter accepti, &c. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 15.

Conuictor] conuictoris, (ὁμόσιτος) Qui comedit & bibit nobiſcum familiariter. Sueto. in Tiberio, cap. 56. Nihilo lenior in conuictores Græculos.

Conuictorẽ eſſe alicui. Hora. 1. Serm. Saty. 6. 10. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 3. Ille ego conuictor, denſoq́; domeſticus uſu.

Familiares & quotidiani cõuictores. Ci. Tironi li. 16. 21. 10.

Conuiualis] & hoc cõuiuale, pe. pro. (συμποτικός) Quod pertinet ad cõuiuium. Liu. 9. bel. Mace. 23. Tunc pſaltriæ, ſambuciſtriæq́;, & conuiualia ludionũ oblectamenta addita epulis. Idẽ, Multaq́; conuiualia ex auro & argento uaſa.

Fabulæ conuiuales. Tacit. lib. 5.

Conuictus] huius conuictus, maſ. ge. (συσσιτία) Conuerſatio & commercium: quòd qui unà uerſantur, ſæpe etiã unà uiuant & epulentur. Col. lib. 11. cap. 1. 12. In primis conuictum domeſticum, multoq́; etiam magis externum uitet.

Conuictus & conſuetudo. Lucceius Ciceroni lib. 5. 14. 6.

Conuictus humanus, & ſocietas. Cic. 3. Offic. 26.

Conuictus, pro Ipſo uiuendi & epulandi ritu. Mart. lib. 10. 47. Conuictus facilis, ſine arte menſa. Hoc eſt, nihil habet in communi ritu deliciarum.

Conuictus habere cum aliquo. Colu. lib. 1. cap. 8. Hoc eſt cum aliquo commercium habere.

Conuoco] cõuocas, pen. cor. (συγκαλέω) cõuocare, Simul uocare, congregare. Plaut. Moſt. 15. 8. Capio conſilium, ut Senatum congerronem conuocem.

Conuocare ad ſe. Cic. 3. Offic. 76.

Conuocare ad ſocietatem uitæ. Cic. 1. Tuſc. 96. Aut qui diſſipatos homines cõgregauit, & ad ſocietatẽ uitæ conuocauit?

Conuocare in animum conſilia. Plaut. Milit. 5. 43.

Cõuocare in corde cõſiliariũ de re argẽtaria. Plau. Epi. 3. 56.

Conuocare concilium. Cæſar 3. bel. Gal. 363. Concilio celeriter conuocato, ſententias exquirere cœpit.

Conuocare populum in tribus. Cic. 3. de Legib. 64.

Conuocare in concionem, & ad concionem. Cic. 3. de lege Agrar. 110. Et Liu. 7. ab Vrbe 173. Cæſar 7. bel. Gal. 48.

Conuocatio] Verbale. (σύγκλησις,) Cic. Poſt reditũ in Sena. 34. Nulla ad Remp. defendendã Pop. Rom. cõuocatio.

Conuolo] conuolas, pen. cor. (συμπέτομαι) conuolare, Simul uolare.

Conuolare, pro Feſtinare per tranſlationem. Cic. 3. Tuſc. 86. Et illi quidem pugnant, & quidem uicinorum fidem implo-

plorant:multi autem ſunt qui ſtatim cõuolent. Idem ad Att. lib. 10. 206. 2. Terent. in prol. Hecy. 40.

Conuolare ad Roſtra. Cic. pro Rabi. Poſth. 11.

Conuolarunt ex Italia ad me reuocandum. Cic. pro Domo ſua ad Pontific. 46.

Conuoluo] conuoluis, conuolui, conuolutum, (συνελίττομαι,) conuoluere, Simul uoluere. Plin. lib. 12. cap. 17. 4. atq; attractis funiculis herbam eam conuolui, atq; ita offas fieri. Cic. 2. de Nat. deor. 167. Quem propter nitens pennis conuoluitur ales.

Conuoluere in offas. Plin. lib. 12. cap. 9. 1.

Conuoluuntur in ſemet dracones. Plin. lib. 10. cap. 72. 1.

Serpens conuoluit lubrica terga. Virg. 2. Aeneid. 95.

Mare conuoluit gentes. Lucan. lib. 5. 125.

Conuoluere uerba magno curſu, Eſt profundere, ita ut conglomeres. Seneſt. epiſt. 40.

Conuoluens] Particip. (συνελίσσων,) Cic. 1. de Diuinat. 84. Quum ſe conuoluens Sol elaberetur & abiret.

Conuoluolus] pen. cor. (ἴψ,) Vermiculus corrodens uites, qui & Volux etiam dicitur. Plin. lib. 17. cap. 28. 3.

Conuoluolus, Eſt etiam herba. Plin. lib. 21. cap. 5. 2. de lilio loquens, Eſt flos non diſsimilis illi in herba, quam in conuoluolum uocant, naſcens per frutecta, nullo odore, nec crocis intus, candorem tantum referens, ac ueluti rudimentum naturæ lilia facere condiſcentis.

Conuoti] Dicebantur iiſdem uotis obligati. Feſtus.

Conus] coni, m. g. (κῶνος,) Dicitur curuatura quæ in ſummitate galeæ prominet, ſuper quam criſtæ ſunt, inquit Seruius. Virgilius 3. Aeneid. 94. Et conum inſignis galeæ, criſtaſq; comantes.

Acumen coni. Lucret. lib. 4. 87.

Decus coni. Silius lib. 4. 3.

Picto cono nutantia capitum tegmina. Ouid. 3. Metam. 22.

Anguſtus conus. Lucret. lib. 4. 87.

Gloria ardua coni. Stat. lib. 8. 138.

Conus, Fructus pini arboris in acumen deſinens, Strobilos aliàs dicitur. Ruellius lib. 1. cap. 112. Græci, ut teſtatur Galenus, pineas nuces, conos & ſtrobilos appellant. Seruius ſic ait, Conus dicitur fructus cupreſsi: & ipſa, conoides eſt.

Conus à Græcis dicitur uel pyramis, uel meta ſiue inuerſus turbo. Cic. 2. de Nat. deor. 67. Conum tibi ais & cylindrum, & pyramidem pulchriorem quàm ſphæram uideri.

Conifer] Adiectiuum, (κωνοφόρος,) ut Conifera arbor, quæ conos fert. Virg. 3. Aeneid. 136. Conifera cypariſſus.

Apices coniferi. Claud. 3. de Raptu Proſerpinæ 80.

Coniger] Aliud adiectiuum, (κωνοφόρος,) ut Pinus conigera, Cat. in Argon. 21.

Conoides] conoidis, (κωνοειδὴς,) Quicquid eſt coni figura. Vnde cupreſſus fœmina, conides dicitur: nam à rotunditate in acumẽ leuatur, ut ait Seruius. Mas uerò ſpargit extra ſe ramos, deputaturq;, & uitem accipit.

Coniſco] coniſcas, (κορύπτω,) coniſcare, Frontẽ fronte percutere, arietare: quaſi conis conuerſis capita quatere. Quintil. lib. 8. cap. 3. Caput opponis cum eo coniſcans. Lucret. lib. 2. 65. Et ſatiati agni ludunt, blandeq; coniſcant.

Conuulnero] conuulneras, pen. cor. (τραυματίζω,) conuulnerare, Hoc eſt multis uulneribus afficere. Pli. in Pane. 56. Neq; ut antea, exanguẽ illam & ferream frontem nequicquam conuulnerandã præbeant punctis, & notas ſuas rideant. Plin. lib. 11. cap. 37. 55. Ipſe conuulneratus, & captus ſemel per cauernam latomiarum euaſit. Idem lib. 28. cap. 17. 8. Et Colum. lib. 4. cap. 24. 16.

Conyza] huius conyzæ, (κόνυζα,) Herba quæ & cunilago dicitur. Plin. lib. 21. cap. 9. 3. Vulgo appellatur pulicaria.

Coons] Homero lib. Iliad. 11. primogenitus filiorum Antenoris qui quum Iphidamantis fratris mortẽ ab Agamemnone illatã uindicare uellet, mediã Agamemnonis manũ ſubter cubitũ lancea transfixit, quã rem indignatus, eum confodit, moribundoq; caput ſupra corpus fratris præcidit.

Cooperio] cooperis, pen. cor. cooperui, coopertum, (συγκαλύπτω,) cooperire, Tegere. ut

Coopertum telis corpus. Liu. 8. ab Vrbe 53.

Coopertus terra. Plin lib. 10. cap. 54. 3.

Pannis cooperta membra. Lucret. lib. 6. 255.

Cooperire aliquem lapidibus, pro Lapidare. Liu. 4. ab Vrbe 220. Sic Cic. 3. Verr. 84.

Coopertus ſceleribus. Cic. 3. Ver. 6. Qui iſtum tot, tantis, tam nefarijs ſceleribus coopertũ iurati ſententia ſua liberarent.

Coopertus miſerijs. Salluſt. in Iugurtha, Sicuti uidetis, extorrem patria, domo, inopem, & coopertum miſerijs, effecit, ut ubiuis tutius quàm in meo regno eſſem.

Coopertus famoſis uerſibus. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. 14.

Coopercụlum] pen. cor. (πῶμα,) Quo quid cooperitur. ut Coopercụlum doliorũ. Plin. lib. 14. cap. 21. 3. Legitur & operculum ex uetuſto exemplari.

Coopto] cooptas, (προσαιρέομαι,) cooptare, Eſt eligere inter pares aut ferè pares, authore Valla lib. 5. ut Milites cooptant quem uolunt ducem. Cic. pro Lege Agraria 32. Ab ea parte qui eſſet factus, is à collegio cooptaretur. Liuius lib. 6. Decad. 1.

Cooptare in collegium & in ordinem. Cic. de Claris Oratoribus 1. Et 4. Verr. 83. Et pro Cœlio 3.

Cooptari in locum alterius. Liuius 10. belli Macedon. 173. Triumuir epulo Q. Fuluius M. F. in locum eius Triumuir cooptatus. Hoc eſt ſuffectus & quodammodo receptus, ac comprobatus.

Cooptare Senatores, & cooptare Senatum. Cic. 4. Verr. 82. Et 2. de Diuin. 84.

Cooptare ſibi collegam. Sueton. in Auguſto.

Cooptatio] Verbale, (προσαίρεσις,) Cic. 3. de Legibus 41. Neminẽ in ſummum locum niſi per populum uenire, ſublata cooptatione Cenſoria.

Cooptatio in patres. Liu. 4. ab Vrbe 20.

Coorior] cooriris, pen. prod. uel cooreris, pen. corr. coortus ſum, (ἐμφύομαι,) cooriri, Simul oriri. ut Coorta tempeſtas. Cæſar 1. bel. Ciuil. 186. Cic. 3. Verr. 31. Tum ſubitò tempeſtates coortæ ſunt maximæ.

Bellum coortum. Liuius 9. bel. Pun. 7.

Febris coorta eſt ſuperante bili. Lucret. lib. 4. 134.

Fulgore coorto fulſerunt flammæ. Lucret. lib. 1. 184.

Mare coortum ſæuit. Lucret. lib. 5. 201.

Coorta peſtilentia. Liuius 4. ab. Vrbe 225.

Seditio coorta eſt in populo. Virg. 1. Aeneid. 31.

Ventis coortis commiſerat ſe unda. Ouid. 11. Metam. 103.

Cooriri, Inuadere in hoſtem. Plin. lib. 8. cap. 16. 9. Generoſitas maxime in periculis deprehenditur: non in illo tantummodo, quòd ſpernens tela, diu ſe terrore ſolo tuetur, ac uelut cogi teſtatur, cooriturq; nõ tanquam periculo coactus, ſed tanquam amentiæ iratus. De leone.

Procella cooritur. Plin. lib. 11. cap. 10. 4.

Coorti ad bellum. Liu. 4. ab Vrbe 241.

Coorti in pugnam. Liu. 1. bel. Pun. 119.

Coos] ſiue Cos, ſiue Coum, ſiue Co, (κόως, κῶς,) Inſula in mari Aegæo, ſeu, ut quidam aiunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aſpectu iucundiſsima ijs qui eò nauigabant. Ambitus eius quingẽtis, & quinquaginta ſtadijs clauditur, toto fertilis, & optimo uino abundãs. Eſt & urbs eo nomine antiquitus Aſty-

palea uocata. Dicta à Coo Meropis filia quæ ibi regnauit. Strabo ſcribit nouem gentes & quinq; millia oppidorum eſſe, quorum nullum ſit minus Coo Meropide.

Cous] (κῶος,) Adiectiuum, priore ſyllaba prod. unde Hippocrates Medicus diuinus, & Appelles pictor egregius, Coi dicti ſunt, quum in ea nati perhibeantur. Ouid. in Arte, Si Venerem Cous nunquã pinxiſſet Apelles. In primitiuo prima corripitur. Papinianus.

-hunc ipſe Coo prudente Philetas.

In ſuburbano Coi, Aeſculapij templum fuit ualde inſigne, & multis donis opulentum, inter quæ nuda Venus erat, quæ poſtea Iulio Cæſari Romæ dicata eſt. Sunt qui dicant apud inſulam fieri ueſtes tenuiſsimas ad fœminarum ornamentum, unde Ouidius te Arte,

Siue erit in Cois, Coa decere puta.

Siue erit in Tyrijs, Tyrios laudabis amictus.

Vide Plinium lib. 5. ca. 31. 8. Et lib. 29. cap. 1. 3.

Copæ] Coparũ, Vrbs Beotiæ. Stra. lib. 9. Indicio huic rei eſt Cephiſus maximè lacũ Copacidẽ implens. Nam quum lacus ipſe creſcit, ne Copæ urbs demergantur diſcrimen ingruit: quod & poeta nominatim ait. Et ab ea ciuitate lacus ipſe nomen adipiſcitur. Iuxta lacum terræ hiatu facto penes Copas alueum ſub terra ad ſtadia XXX. reſerauit, quo receptus eſt fluuius. De hoc meminit & Plinius lib. 4. cap. 7.

Cophantus] Mons eſt ſemper ardens apud Bactros Indiæ populos, ut eſt apud Plinium lib. 2. cap. 106.

Cophes] Aſiæ fluuius eſt in India. Pomponius lib. 3. Indus ex monte Paropamiſo exortus, & alia quidẽ flumina admittit: ſed clariſsima Cophen, Aceſinen, Hydaſpem, conceptamq; pluribus alueis undam lato ſpacio trahit.

Cophinus] cophini, pen. cor. (κόφινος,) Vas ruſticum uimine contextum, à leuitate dictum à Græcis, Priſcianus corbẽ interpretatur. Iuuenalis Saty. 6. Quum dedit ille locũ cophino, fœnoq; relicto. Idem Saty. 3. Columella libro 11. cap. 3. 42. Confecta bruma ſtercoratam terram inditam cophinis obſcrat.

Copia] copiæ, (εὐπορία,) Abundãtia. Cic. in Paradox. 60. Etenim diuitiarum eſt fructus in copia: copiam autem declarat ſatietas rerum atq; abundantia.

Abundantia & copia. Cic. de Amicitia 73.

Circunfluere omnibus copijs, atq; in omnium rerum abundantia uiuere. Cic. de Amicit. 48.

Locuples & pecunioſus copijs rei familiaris. Cic. pro Quint. (Roſc. 26.

Opes copiæq;. Cic. Caſsi, lib. 12. 7. 5.

Opibus & copijs maximeq; uirtute præditum eſſe. Cicero dè Amicitia 47.

Ingurgitare ſe in copias alicuius. Vide Ingurgito.

Rationes & copias in aliquam prouinciam conferre. Cic. pro Lege Manil. 11.

Vbertas in dicendo & copia, cui opponitur Exilitas. Cic. 1. de Oratore 27.

Vbertas, uarietas, copia dicendi. Cic. pro Corn. Balbo 2.

Omnium rerum affluentibus copijs. Cic. 2. Offic. 213.

Copijs locuples Reſp. Cic. Att. lib. 8. 155. 2. Moderatori Reipub. ciuium uita propoſita eſt, ut opibus firma, copijs locuples gloria ampla, uirtute honeſta ſit.

Pro copia. Plaut. Trucul. 4. 44.

-nunc uiciſsim uolo habere

Aratiunculam pro copia apud uos.

Pro copia, Quod uulgus ſecundum poſsibilitatem dicit. Plaut. Merca. 9. 8. facere certum

Pro copia & ſapientia, quæ te uelle arbitrabor.

Copia agri, Vectigalium, pecuniæ, cui opponitur Penuria. Cic. 2. de Inuent. 208.

Copiæ amicorum. Cic. pro Quintio 2. Cui tenues opes, nullæ facultates, exiguæ amicorum copiæ ſunt. Id eſt paucos habet amicos: uel amici eius non ſunt admodum diuites.

Argumentorum copia. Lucret. lib. 1. 85.

Auxilij copia. Terent. And. 2. 1. 22.

Cauſæ copia. Cic. pro Roſc. Comœd. 2. Sed ego copia & facultate cauſæ confiſus, uide quò progrediar.

Cordis copia. Plaut. Epid. 9. 4.

Frugum copia, & inopia, contraria. Cic. pro Domo ſua 14.

Lactis copia. Virg. eclog. 1. 16.

Orationis copia abundare. Cic. 2. de Orato. 82.

Rei frumentariæ copiam aduectare. Tacit. lib. 5.

Rerum copia, uerborum copiam gignit. Cic. 3. de Orat. 68.

Vitæ copia deſit illis. Lucret. lib. 6. 164.

Ex copia rerum conſilium trahere. Salluſt. in Iugurth.

Beata Copia pleno cornu. Hora. in Carm. ſecul. 12. Quaſi corporalem deam hîc accipe Copiam utiq; rerum omniũ abundantiam. Porphyr.

Bona copia librorum. Horat. 1. Epiſt. 19. 22.

Caſſa copia uerborum. Lucret. lib. 4. 104. Id eſt uana.

Facilis copia. Propert. lib. 1. eleg. 9. 3.

Faſtidioſa copia. Horat. 3. Carm. ode 29. 2.

Feſtiua copia librorum. Cic. Att. lib. 2. 21. 1.

Mala copia, Id eſt nimia & noxia. Horat. 2. Sermo. ſaty. 2. 9.

Mirabilis copia dicendi. Cic. in Topic. 35.

Opulenta copia manabit benigno cornu. Hora. 1. Car. ode 17. (4.

Stipata copia rei alicuius. Lucret lib. 2. 60.

Copia, (τροφὴ,) pro Cõmeatu ſeu annona. Tacit. lib. 15. Contraq; prodiderit Corbulo Parthos inopes copiarum, & pabulo attrito, relicturos oppugnationem.

Copia, (πλῆθος, δύναμις,) uel Copiæ tam in ſingulari, quàm in plurali ſignificat Multitudinem uel exercitum. Teren. Eunuch. 4. 6. 16. Militem ſecum ad te quantas copias adducere? Sic Liu. 1. ab Vrbe 9. Copias in aciem educere. Et Cic. 1. Tuſc. 157. Copias maximas duxit ad Troiã. Cn. Magnus, Marcello & Lentulo COSS. in Epiſt. ad Att. lib. 8. 161. 1. Idcirco ad L. Domitium literas miſi, primùm ut ipſe cum omni copia ad nos ueniret. Pompeius ad Domitiũ, in Epiſt. ad Att. lib. 8. 165. 3.

Copiæ in arctum coarctæ. Terent. Heaut. 4. 2. 2.

Copiæ pedeſtres. Vide Pedeſter.

Naualis copia. Tacit. lib. 4.

Comparare copias. Cic. Caſsio, lib. 12. 5. 6.

Diſpoſita claſsiariorum copia. Tacit. lib. 4.

Expedire copias. Tacit. lib. 13.

Imminuere copias. Cic. Appio, lib. 3. 3. 6.

Inſtructiores peditum copiæ. Vide Inſtruo.

Parare copias. Tacit. lib. 19.

Copia, pro Multitudine hominum. Cic. pro Muræn. 64.

Tenuiorum, & amicorum nõ occupatorum eſt iſta aſsiduitas, quorum copia bonis & beneficis deeſſe non ſolet.

Copiæ, pro Rebus neceſſarijs. Plin. epiſt. 41. Suggerunt affatim ligua proximæ ſyluæ cæteras copias Oſtienſis colonia miniſtrat.

Copiã aliam quærere. Terent. Heaut. 5. 1. 54.

Nequam aliam quærat copiam, ac te deſerat. Hîc uidetur ſignificare facultates & neceſſaria ad ſumptum faciendum. Dicit enim paulò pòſt, Nam ſi illi pergam ſuppeditare ſumptibus, etc.

Hoc copiarum, pro Hæ copiæ. Liu. lib. 2. Decad. 5. Hoc copiarum cum Præt. nouis in Hiſpanias portatum eſt.

Copia, Facultatem etiam ſignificat, & poteſtatem aliquid faciendi, & iungitur plerunq; cum hoc uerbo facio uel do.

Copiam dare alicuius rei. Terent. in prol. Heaut. 24.

Tacit.lib.14. de Nerone loquens, Vetus, inquit, illi copia erat curriculo quadrigarum inſiſtere.
Dicendi facultas & copia. Cic.2.Verr.6.
Data copia fandi. Virg.1.Aeneid.105.
Dare copiam exiſtimandi aliquid. Terent.Heaut.2.3.41.
Copia eſt quæ uolumus. Sub.eorum. Plaut. Capt.5.25. Id eſt habemus quæ cupiebamus.
Copia eſt, ut pedem efferamus ex ædibus. Plaut. Bacch.8.19. Et apud Terentium in Heaut. 2.3. 87. Nam apud patrem tua amica tecum ſine metu ut ſit, copia eſt. Id eſt tu potes, paterq; ſinet,ut, &c.
Copia eſt illi in ocio uiuere. Salluſt.in Catil.
Copia uix fuit eum adeundi. Plaut.Milit.18.10.
Copia eſt mihi. Terent.Phor.1.3.24. Vt neq; mihi eius ſit amittendi,nec retinendi copia. Plaut. Trinum.17.7.
Rara copia uidendi aliquem. Tibul.lib.2.eleg.3.17.
Cunctandi copia non eſt. Plaut.Epid.3.59.
Copiã facere conueniendi alterũ. Plau. Capt.12.90. Sic apud Liu.lib.4.ab Vrbe 80. Poſtero die iam militibus caſtra urbemq; ſe oppugnaturos frementibus, ni copia pugnæ fiat.
Copiam facere conſilij ſui. Cic.3.de Orato. 37. Sic apud Plinium, epiſt. 147.f, Ne ego quidem indignus, cui copiam ſcientiæ tuæ facias.
Copiam facere argenti. Plaut.Cur.7.51.
Copiam efficere alicui ad aliquã amicam. Plaut.Mil.10.173.
Copi] pro Copioſo, à ueteribus dictum, ut annotat Nonius ex Plauti Pſeudolo, Atq; ego nunc ut glorioſum faciam & copi pectore. Idem Bach. 5. 115. Vt amantem herilem copem facerem filium. Pacuuius Peribœa, O multimodis uariè dubium & proſperum copem diem. Qui loquendi modus à communi uſu iam receſſit.
Copiola] pen.corr. (δυναμύδιον,) Diminutiuum. Brutus ad Ciceronem, lib.11.13.3. Recurri ad meas copiolas: ſic enim eas uerè appellare poſſum. ſunt enim extenuatiſſimæ, & inopia rerum omnium peſſimè acceptæ.
Copioſus] pen. pro. (εὔπορος,) Adiect. Abundans, diues. Cic.3.Ver.45. Magnificè & ornatè, ut erat in primis inter ſuos copioſus, conuiuium comparat.
Vrbs celebris & copioſa. Cic.pro Archia 3.
Amplum & copioſum patrimonium. Cic.pro Sex.Roſc.
Lautum & copioſum patrimoniũ. Ci.pro Rabirio Poſth.23.
Copioſa planè, & locuples mulier. Cic.1.Ver.30.
Copioſum Senatuſconſultum. Plin.epiſt.159.a. Tenuis & Copioſus uictus, contraria. Cic.3. Tuſc.84.
Doctus & copioſus homo, & paratus. Cic.4.Acad.116.
Copioſus homo ad dicendũ, & in dicendo. Cic.pro Cecin.47.
Rebus omnibus ornatus & copioſus. Cic.2.in Catil.38.
Copioſa diſputatio. Cic.4.Acad.58.
Copioſa & elegans oratio. Cic.1.de Fin.16.
Multa, uaria, & copioſa oratio. Cic.2.de Orat.118.
Fieri copioſiorẽ legendo aliquid. Cic.Att.lib.13.294.2.
Copioſiſſimum ingenium. Plin.epiſt.179.
Copioſus caprarum. Solinus.
Copioſus re cibaria. Gel.lib.7.cap.1.
Copiosè] Aduerb. (ἀφθόνως,) Abũdanter. Cic.de Senect. 54. Quàm copiosè ab eo agricultura laudatur in eo libro qui eſt de tuenda re familiari.
Copiosè & abundanter loqui de re aliqua. Cic.2.de Orat.82.
Largè & copiosè. Cic.2.de Nat.deor.180.
Neq; ſententijs ſolum copiosè, ſed uerbis etiam ornatè dicere. Cic.1.de Nat.deor.80.
Subtiliter & copiosè diſſerere. Cic.pro Flacco 33.
Compoſitè, ornatè, copiosè eloqui. Cic.1.de Orat.26.
Grauiſſimè & copioſiſſimè dicere. Cic.1.Offic.6.

Copioſe aliquò proficiſci. Cic.3.Verr.64. Id eſt cũ opulentia.
Copiosè ornatus, & honorificè acceptus. Cic.6.Verr.54.
Copiosè reorum cauſas defendere. Cic.4.Verr.139.
Copioſiſſimè cauſam defendere. Cic.pro Cluent.115.
Copioſiſſimè naſci dicitur herba. Plin.lib.19.cap.5.26.
Copior] copiaris, copiari, Caſtrenſe uerbum eſt, pro Copia inſtrui & augeri. Gell. lib.17.cap.2.de uerbis Quint. Claudij annalium primo curſim in legendo notatis, Et Romani multis armis & magno commeatu prædaq; ingenti copiantur: quod uerbum haud facilè reperias apud ciuiliũ cauſarum oratores: exq; eadem figura eſt qua lignantur, & pabulantur, & aquantur.
Copo] coponis, poſtea dictus eſt caupo, (κάπηλος,) Vide ſuo loco. Martial.lib.13.11. Hæc ego coponi, non tibi dona dedi. Cic.pro Cluent.131. Atq; etiam, ut nobis renunciatur hominem multorũ hoſpitum, A. Binnium quendam coponẽ de uia Latina, ſubornatis qui ſibi à Cluentio, ſeruiſq; eius in taberna ſua manus allatas eſſe dicat.
Copona] huius coponæ, penult. prod. (καπηλεῖον,) Taberna, inquit, Feſtus: à copijs dicta. Item ipſa mulier quæ tabernæ præeſt.
Copta] huius coptæ, (κόπτα,) uidetur eſſe genus placentæ. Martial.lib.14.73.
Peccantis famuli pugno ne percute dentes:
Clara Rhodos coptam quam tibi miſit, edat.
Copula] huius copulæ, pe.cor. (σύνεξις, συμπλοκή,) ſignificat Nexum ſiue uinculum. Plaut.Epid.13.11. Quæritant me, in manibus geſtant copulas ſecum, ſubueni. Ouid. Copula detrahitur canibus. Id eſt uinculum colli. Copula, quæ copulat, id eſt coniungit: quales ſunt apud Grammaticos, &, que, & huiuſmodi encliticæ, quæ idcirco copulatiuæ coniunctiones dicuntur.
Dura copula. Ouid.5.Triſt.eleg.10.6.
Copulo] copulas, pen.cor. (συμπλέκω, συνείργω,) copulare, Colligare, uincire, coniungere. Plin. lib.17.cap.19.1. Plautus Pœnu.4.121. Quid ais tu, quando mecum caput & corpus copulas?
An hæc inter ſe iungi copulariq; poſſint. Cic.1.de Orat. 113.
Copulando uerba iungere. Cic.in Ora.86. Libenter etiã copulando uerba iungebant: ut ſodes, pro ſi audes: ſis, pro ſi uis.
Coniunctionibus copulari, Diſſolutionibus relaxari, contraria. Cic.in Partit.13.
Copulare uno uinculo. Liu.8.bel.Pun.63.
Honeſtatem cum uoluptate tanquam hominem cum bellua copulare. Cic.4.Academ.253.
Copulare cum præſentibus futura. Cic.2.de Fin.75.
Copulare concordiam. Liu.4.ab Vrbe 186.
Copulare ſermonem cum alijs. Plaut.Pœn.9.42.
Societatem copulare cum deo. Plin.lib.2.cap.7.12.
Voluntates copulare. Cic.Appio, lib.3.4.5.
Copulor] copularis, (συζεύγνυμι,) Copulari, Deponens, Idem. Plaut.Epid.9.21.
-caueſis cum filia mea Hanc copulari, neq; conſpicere.
Copulari dexteras. Plaut.Aulul.5.38. Adeunt, cõſiſtunt, copulantur dexteras.
Copulatus] pen.prod. (συμπεπλεγμένος,) Particip. Cic. 4.Tuſc.36. Hæc quæ dico, cogitatione quidẽ inter ſe differunt: re uerò copulata ſunt.
Copulata res & confatalis. Cic.de Fato 45.
Simplicia, & Copulata, oppoſita. Cic.de Fato 45.
Admiſtũ, copulatum, cõcretũ, coagmentatũ. Cic.1.Tuſc.110.
Naturæ copulatum, Id eſt conſentaneum naturæ. Cicero 2.de Diuinat.211.
Copulatus, (σύμπλεκτος,) Nomen ex participio. Cic.1.Offic.
81.Nihil

81. Nihil autem eſt amabilius, nec copulatius, quàm morum ſimilitudo bonorum.
Copulatio] (σύμπλεξις,) Verbale, Coniunctio. Cic.1.de Finib.29. Ita effici complexiones, & copulationes, & adhæſiones atomorum inter ſe.
Copulatio rerum, & quaſi conſentiens ad mundi incolumitatem coagmentatio naturæ. Cic.2.de Nat.deor.178.
Congreſſus copulationeſq; cõſuetudinum. Cic.1.de Fin.105.
Copulatiuus] pen.prod. (συμπλεκτικός,) Adiectiuum fictum à grammaticis, Quod copulat, uel copulare poteſt. unde Coniunctio copulatiua.
Copulatè] (συμπλεκτικῶς,) Aduerbium. Gellius lib.10. cap.24. Die quinti, pro aduerbio copulatè dictum eſt.
Coquina, coquinarius] Vide Coquo.
Coquo] coquis, coxi, coctum, (ἕψω, ἑψάω, ἑφθόω, πεπαίνω,) coquere, Notæ ſignificationis Coquere cœnam, prandium, cibum, &c. Plin.lib.3.cap.1.10. Huius proprietas, ut uentiletur in coquendo, donec deſinat olere.
Cibum coquere. Lucret.lib.5.222.
Coquere ex oleo. Celſus lib.5.cap.17. Id eſt in oleo.
Coquere lateres in fornacem. Cato cap.39.
Coquere cibum, pro Concoquere in uentriculo. Cic.2.de Nat. deor.35. Negat enim ullum eſſe cibum tam grauem, quin is coquatur die & nocte. Legitur & concoquatur.
Coquere fructus dicitur Sol. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14.2. Plin.lib.12.cap.27.1.
Coquuntur fructus, quando perfectè matureſcũt. Plin.lib.15. cap.24.3. Idem, Ante quàm fici coquantur autumno.
Aeſtas coquit glebas. Virg.1.Georg.14.
Radij Solis coquebant caua flumina. Virg.4.Georg.86.
Coquere bellum & conſilia, Parare & moliri clanculum. Liuius 8. ab Vrbe 10. Omnibus conſultationibus inter ſe principes occultè Romanum coquebant bellum. Idem 3. ab Vrbe 147.
Coquit me illud. Cic. ad Att. lib.5.91.2. Tua profectio ſpem meam debilitat, ac me illud quidem modò coquit. Locus corruptus annotatur à Victorio.
Coquit me cura, Hoc eſt conſumit. Ennius apud Cic.de Senect.
O Tite, ſiquid ego adiuto, curámue leuaſſo,
Quæ nunc te coquit, & uerſat ſub pectore fixa.
Iras coquere. Silius lib.7.82.
Coquito] coquitas, pe.cor. (ἕψομαι,) coquitare. Feſtus, Coquitare, p coctitare, id eſt frequẽter coquere Plaut. poſuit.
Coquinor] pen. prod. (μαγειρεύω,) coquinaris, coquinari. Vnde Coquinatum, pro ad coquendum, legimus apud Plautum in Aulul.
Coctus] Participium, (πεπεμμένος, ἑψητός,) ut Coctus ſolibus fructus, Plin.lib.12.cap.5.2. De fructu ficus Indicæ. Hinc cocta poma, matura dicimus.
Gramina cocta per manus medeæ. Propert.lib.2.eleg.4.2.
Agger coctus. Propert.lib.3.eleg.11.5.
Poma matura & cocta, cui cõtrariũ Cruda. Cic.de Senect.65.
Bene coctus, & cõditus ſermo bonus. Cic.Att.lib.13.298.4.
Coctio] Verbale, (πέπανσις, ἕψησις,)
Coctionem facere, pro Concoquere & cõficere cibũ in uentriculo, quod uulgus Digerere uocat. Plin.lib.20.cap.9.19.
Coctor] coctoris, (ἑψητής,) Verbale, Qui coquit.
Coctor pro decoctore, (ἄσωτος,) Senect.de Benefic.4. Quis coctori pecuniam credet.
Coctura] cocturæ, pen.prod. (ἕψημα,) Idem quod coctio. Col.lib. 12.ca.18.5. Si quinta pars picis Brutiæ in uniuerſam cocturam adijciatur, utiliſſimum ſit omni uindemiæ.
Coctura, dicitur cœli temperies, à perfecta fructuum decoctione. Plin.lib.14.cap.4.10. Quum C. Gracchus Tribunus

plebem ſeditionibus agitans interemptus, ea cœli temperies fulſit, quam cocturam uocant, Solis opere.
Coctiuus] pen.pro. Adiect. (πέπαμος,) Quod facilè uel coquitur, uel maturatur, ut Coctiua poma, coctiuum legumẽ.
Coctiuæ caſtaneæ, dicuntur nigræ, quæ magis in uſu ſunt. Plin. lib.15.cap.23.3. Laudatior Corelliana, & ex ea facta Meterana, quam rubens cortex præfert triangulis, & popularibus nigris, quæ coctiuæ uocantur.
Coctilis] & hoc coctile. pen.cor. (ἑφθός,) Quod coquendo fit. ut Coctiles tegulæ. Coctilia uaſa, figulina. Valla lib.1.
Muri coctiles. Ouid. 4. Metam.12.
Coctibilis] & hoc coctibile, pen.cor. (εὐέψητος,) Quod facilè coquitur. Plin.lib.16.cap.6.7. Glans fagea ſuem hilarem facit, carnẽ coctibilem ac leuem, & utilẽ ſtomacho.
Coquina] pen.pro. (μαγειρεῖον.) Locus in quo dapes coquuntur. Nonius, Culinam ueteres, coquinam dixerunt, nõ ut nũc uulgus putat. Plau. Moſtel. Exi è culina. Donatus in primo actu Andriæ, Coquina, medicinæ famulatrix eſt.
Coquinarius] (μαγειρικός,) Adiect. ut Coquinaria uaſa, Plin.lib.33.cap.11.1.
Coquinus] pen. prod. Adiectiuum. ut Coquinum forum. Plaut.Pſeud.13.2.
Coquus] coqui: uel Cocus, coci, (μάγειρος,) Qui cibos coquit & uendit. Feſtus, coquum & piſtorem apud ueteres eundem fuiſſe accepimus. Næuius, Coquum, inquit, edit Neptunum, Venerem, Cererem. Significat per Cererem, panẽ: per Neptunum, piſces: & per Venerem, olera. Cicero pro Sex. Roſc.79. Mitto haſce artes uulgares, coquos, piſtores, lecticarios.
Cor] cordis.n.g. (καρδία,) Cor animalibus cæteris in medio pectore eſt: homini tantum infra læuã papillam ita palpitat, ut admota manu duo eſſe uideantur. Hoc primum naſcentibus formari in utero tradunt, deinde cerebrum, ſicut tardiſſime oculos, ſed hos primum mori cor nouiſſimè. Hæc Pli.lib.11.cap.37.52. Quicquid autem dicat conſtat cor exactiſſimè in medio thorace & corpore ſitum eſſe, ſecundum omnem ſui dimenſionem: ſed fibram ſiue extremitatẽ, eius uerſus ſiniſtrum latus uergere. Primum autem omniũ membrum in corpore hepar gignitur, non autem cor.
Curæ cordis. Lucret.lib.3.24.
Globus cordis. Lucret.lib.4.24.
Stupor cordis. Cic.3.Philip.135.
Acria corda. Lucret.lib.3.60.
Acri corde tumere. Valer.lib.6.Argonaut.1.
Aegrum cor. Valer.lib.6.Argon.27. Senec.Oedip.4.14.
Aliena corda, Id eſt dura, & nullis precibus flectenda. Statius lib.3.Theb.56.
Alto de corde, hoc eſt Ex imo pectore. Ouid.2.Metam.
Alto corde uri. Stat.lib.11.Thebaid.39.
Anhela corda. Senec.Agamem.7.25.
Anxia corda. Lucret.lib.6.3.
Aſpera corda. Virg.10.Aeneid.17.
Attonito gemitus à corde trahuntur. Ouid.11.Metam.42.
Capax cor multorum ſcelorum. Sen.in Thebaid.1.32.
Cupidum cor. Lucret.lib.4.229.
Diſcordantia corda. Silius li.16.4.
Effera corda. Valer.lib.1.Argon.160.
Exatiata corda cruore. Silius lib.16.109.
Sacra fides agitat uirum fallacia corda. Silius lib.13.57.
Ferrea laſciuis molleſcant corda ſagittis. Claud. lib. 1. de raptu Proſerpinæ.
Ferum cor ſatiare. Ouid.6.Metam.57.
Equi fera corda fatigare. Silius lib.13.29.
Flammatum cor. Virg.1.Aeneid.11.

Fortiſſima corda. Virg. 5. Aeneid. 145.

Hebes cor. Lucret. lib. 4. 11.

Importuna corda luxu. Silius lib. 11. 78.

Inertia corda. Virg. 9. Aeneid. 11. Vide Iners.

Monſtris languida corda. Sil. lib. 3. 102.

Leuiſomna corda canum. Lucret. lib. 5. 173.

Libero corde fabulari. Vide Liber.

Maculoſa bidentum corda. Stat. 3. Theb. 92.

Noxia corda. Ouid. 10. Metam. 71.

Patrio corde dolorem ferre. Ouid. 11. Metam. 66.

Perfida corda. Ouid. in Ibin 35.

Purum cor uitio. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 43.

Ruſtica corda. Propert. lib. 4. eleg. 1. 3.

Sagax cor. Silius, lib. 8. 93.

Sedatum cor. Virg. 12. Aenei. 4.

Triſte cor. Virg. 6. Aeneid. 37. & 8. 102.

Tumefactum cor. Seneca in Agamem. 13. 2.

Tumidum cor. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 43.

Acuere curis corda mortalia. Virg. 1. Georg. 25.

In imo corde pudor æſtuat. Virg. 10. Aeneid. 172.

Concipere metus corde. Stat. 3. Theb. 62.

Cor cumulatur ira. Vide Ira.

Domare dura corda. Ouid. epiſt. 4. 31.

Cordi eſſe, id eſt curæ eſſe. Horat. 1. ode 17. 3.

Cordi eſt mihi, id eſt placet uel delectat. Terent. Phorm. 5. 3. 17. Quia uterq; utriq; eſt cordi. Idem And. 2. 1. 30. Aut tibi ſi nuptiæ hæ ſunt cordi. Cic. ad Att. lib. 5. 90. 2. Dionyſius nobis cordi eſt. Liu. 3. bel. Pun. 148. Id deis cordi non eſſe. Ducta metaphora ab ijs quæ ſtomacho grata ſunt: os enim ſtomachi antiquitũ Græci, tum Latini cor appellabãt.

Forma cordi eſt uirginibus. Ouid. de Medicam. faciei 7.

Ex corde exceſſit cura. Vide Excedo.

Exulantia corda pauor pulſans haurit. Virg. 3. Georg. 21.

Cor meum cœpit artem facere ludicram, iocus eſt Plautinus in Aulularia 19. 3.

Longo ſudore corda fatiſcere. Stat. lib. 11. Theb. 19.

Non habere cor. Cic. 2. de Finib.

Pacem indignantia corda. Stat. 3. Thebaid. 120.

In corde inſtituere aliquid. Plaut. Moſtel. 3. 2.

Labant corda. Vale. lib. 3. Argon. 15.

Paruo cor uulnere læſum. Ouid. 12. Metam. 85.

Corde & animo atq; uiribus aliquid perſequi. Plaut. C. 7. 27.

Neſciaq; humanis precibus manſueſcere corda. Virg. 4. Geor. (94.

Micat cor timore. Ouid. Faſt. 3. 8.

Oblita corda laborum. Virg. 9. Aeneid. 49.

Permulcere corda. Sil. lib. 13. 69.

Pauor corda raptat. Valer. lib. 1. Argonaut. 160.

Riguerunt corda. Lucanus lib. 8. 12.

Cor ſapit. Cic. 2. de Finib. 42.

Sepulta corda multo mero. Ouid. 2. de Remed. amor. 82.

Metum corde ſoluere. Virg. 1. Aeneid. 114.

Stupefacta corda. Virg. 5. Aeneid. 128.

Trepidare corde. Cic. 3. de Orat. 92.

Bello trepidantia corda. Virg. 4. Georg. 14.

Rabie fera corda tument. Virg. 6. Aeneid. 10.

Cordis copia, & cor ſapientiæ. Plaut. Epid. 9. 3.

Corculum] pen. corr. (κάρδιον,) Diminutiuum. Plautus Meum corculum, meus molliculus caſeus. Blandientis uox. Sic in Caſina, 20. 15.

Corculum (inquit Feſtus) à corde dicebant antiqui ſolertem & acutum. Cic. 1. Tuſc. 30. Alijs cor ipſum animus uidetur: ex quo excordes, uecordes, concordeſq; dicuntur, & Naſica ille prudens bis Conſul, Corculum. Plin. lib. 7. cap. 31. Catos, Corculos, apud Romanos cognominatos eſſe refert, qui

ſapientia præſtiterunt.

Cordatus] pen. prod. (νουνεχὴς,) Adiect. Qui optimo corde præditus eſt, id eſt ſolers & ſapiens: antiqui enim philoſophi quidam in corde ſapientiã conſtituebant. Cic. 1. Tuſc. 30. Et egregiè cordatus homo Catus Aelius Sextus.

Cordax] (κόρδαξ,) trochæus quare ſit dictus, uide in Oratore Ciceronis 112. Cordax ſaltatio, obſcœna & comica. Budæus

Cordatè] Aduerb. (νουνεχῶς,) Sapienter, prudenter. Plaut. Pœnulo 3. 3. Quas tu ſapienter, doctè, & cordatè, & catè Mihi reddidiſti certas, &c.

Cordolium] (καρδιαλγία,) Cordis dolor. Plaut. Ciſtel. 2. 56. At mihi cordolium eſt. Idem Pœnulo 6. 476.

Coracinus] Adiect. à Corax. Vide Corax.

Coralium] Coralij, (κοράλλιον, κωράλιον,) Lapis eſt rubri coloris. Plin. lib. 32. cap. 29. Quantum apud nos Indicis margaritis preciũ eſt, tantum apud Indos in coralio. Gignitur quidem & in rubro mari, ſed nigrius. Quo in loco & curalium legitur, & etymon à præcidendo ducitur. Vide item Plinium, lib. 36. cap. 19. 1. Coralium unico l ſcribitur. Oui. 15. Metam. 83. Sic & coralium quo primum contigit auras Tempore, dureſcit mollis fluit herba ſub undis. Interdum tamẽ productionis cauſa ll geminat. Auſonius in Moſella, Quum uirides algas, & rubra corallia nudat Aeſtus. Claudianus in nuptijs Honorij & Mariæ Mergit ſe ſubitò, uellitq; corallia Clotho. Corallum quoq; nonnunquam legitur. Sidon. in epithal. Ruricij, Lactea puniceo ſinuantur colla corallo.

Coram] (ἐνώπιον, ἄντικρυς, ἔμπροσθεν,) Præpoſitio ablatiuo caſui ſeruiens: ut Coram Senatu orationem habui. Cic. in Piſonem 8. Coram genero meo.

Coram, Præpoſitio ſuo caſui aliquãdo poſtponitur. Tacit. lib. 1. Multaq; eo coram. Idem libro 3. Senatu coram. Ibidem, Patribus coram.

Coràm aliquando eſt aduerbium. Cic. ad Brutum, lib. 11. 16. 2. Nam quemadmodum coràm qui ad nos intempeſtiuè adeunt, moleſti ſæpe ſunt. Idem Attico, Sed hæc coràm: nam iſta multi ſermonis ſunt.

Corã & Abſens, contraria. Cic. Octauiano 4. Nõ prætermittã quin, quoniã coràm id facere prohibebor, abſens poſſim.

Coràm etiam ex ipſo audiebamus. Cic. 1. Acad. 20.

Diſputare coràm cũ aliquo de re aliqua. Ci. 2. de L. Agra. 78.

Coràm inter nos conferemus. Cic. ad Att. lib. 1. 15. 2.

Coràm præſens. Plau. Pſeu. 20. 35. Quia tu ipſus coràm præſens præſentem uides.

A præſentibus coràm ſermo habetur. Cic. de Amicit. 3.

Coràm præſente aliquo dicere. Cic. 3. de Lege Agrar. 1.

Coràm ante oculos. Terent. Eunuch. 4. 7. 24.

Quæ mihi ante oculos amatorem coràm adduxti tuum?

Coràm in os aliquem laudare. Terent. Adelph. 2. 4. 5.

Adeſſe coràm. Virg. 1. Aeneid. 120.

Aliquid coràm agnoſcere. Virg. 3. Aeneid. 35.

Cernere coràm. Virg. 2. Aeneid. 108.

Oſtendere coràm. Virg. 6. Aeneid. 143.

Recitare coràm quibuslibet. Horat. 1. Serm. ſaty. 4. 15.

Tenetur coràm. Cic. pro Cluentio 29.

Venire coràm. Horat. 1. Serm. ſaty. 6. 12.

Coràm huc adducere aliquem. Teren. Adel. 5. 3. 29.

Coràm, pro Hîc, hoc loco, interprete Donato. Terent. Phorm. 5. 8. 22. -fermè eadem omnia,

Quæ tute dudum coràm me incuſaueras.

Corambe] corambes: uel corambla, coramblæ, (κοράμβλη,) Herba quæ oculorum aciem retundit, & hebetem facit: ideoq; dicta. nam κόρα, pupillam ſignificat: ἀμβλὺς, uerò retu=

rò retuſum & hebes. Col. in horto, lib. 10. 18. Nunc ueniat quamuis oculis inimica coramble. Sunt qui contendant omnino legendum Corymbe.

Corax] (κόραξ,) Antiquus rhetor Siculus, primus artem dicendi & præcepta conſcripſit, authore Ariſtotele. Cic. in Bruto 22. Itaq; ait Ariſtoteles, quum ſublatis in Sicilia tyrannis, res priuatæ longo interuallo iudicijs repeterentur, tum primum (quod eſſet acuta illa gens & controuerſa natura) artem & præcepta Siculos Coracem & Tiſiam cõſcripſiſſe. Coracis item meminit lib. 1. de Orat. 45. Et Quint. lib. 3. cap. 1. 6. Eſt item Corax montis nomen in Sarmatia Europæ apud Ptolomæum. Eſt præterea Corax, fluuius in Caucaſeis montibus originẽ habens, ut Glaucus, Phaſis, Hippus. Fuit & Corax, ſiue Coras, qui cum fratre Catillo oppidum Tybur in Italia conſtituit authore Seruio apud Virgilium in illud Aeneid. 7.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt,

Fratris Tiburti dictam cognomine gentem,

Catilluſq;, acerq; Coras, Argiua iuuẽtus. Cõſtat etiã Archilochum interfectũ fuiſſe in bello à quodam cui nomen erat Corax. Hic quum fortè ſciſſitatum Apollinis oraculum ueniſſet Delphos, ab eo tanquam impius ac ſceleratus eſt reiectus. Verùm quum ille multis uerbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam, & uarios bellorum euentus reieciſſet, ueniãq; à deo imploraſſet, flexit numẽ: acceptoq; ab Apolline reſponſo, iuſſu eius Tænarum profectus eſt, ac manibus Archilochi parentauit: tanta erat eo tẽpore uatũ & poëtarum authoritas atq; maieſtas. Hæc Sipontinus.

Corax] coracis, (κόραξ) Coruus Latinè dicitur. Ci. 3. de Orato. 46. Quare coracẽ iſtum ueſtrum patiamur nos quidem pullos ſuos excludere in nido, qui euolent clamatores odioſi ac moleſti.

Coracinus] (κορακινὸς,) Adiect. pen. pro. Id eſt coruinus.

Coracinus color. Id eſt niger, qualis eſt, coruorum, quem tamẽ à pullo diſtinxiſſe uidetur Vitruuius lib. 8. cap. 3. Per id tempus, inquit, adiguntur eò quotidie potum: ex eoq; quamuis ſint alba proceant alijs locis leucophea, alijs locis pulla, alijs coracino colore.

Coracinus, Genus piſcis Nilo peculiaris, ut teſtatur Plinius lib. 32. cap. 5. 11. Mart. lib. 13. 85. Princeps Niliacis raperis coracine macellis.

Coraxi] Colchidis regionis populi. Plinius cap. 5. lib. 6. Et Pomponius lib. 1.

Coraxicus] mons, Tauri montis pars eſt. De Tauro ſic Plinius cap. 27. libri 5. Quinetiam (inquit) confractus, effugiens quoq; maria, plurimis ſe gentium hominibus, hinc & illinc implet: à dextra, Hyrcanus, Caſpius: à læua Pariedrus, Moſchicus, Amazonicus, Coraxicus, Scythicus appellatus. In uniuerſum uerò Græcè Ceraunius. Pomponius Mela lib. 1. multitudinis numero ſcripſit, Ceraunij, Taurici, Moſchi, Amazonici, Caſpij, Coraxici, Caucaſi.

Corbis] huius corbis, f. g. (κόφινος) & ſecundum Priſcianũ, maſculini, dicitur Græcè Cophinus: Vas eſt uiminibus contextum. Plaut. Bach. 15. 63. -geritote amicis noſtris aurum corbibus. Cic. pro Seſtio 70. Meſſoria ſe corbe contexit. Propertius lib. 4. eleg. 2. 6. Corbis & impoſito pondere meſſor eram.

Corbis pabulatoria, In qua reponebantur pabula armentorũ. Col. lib. 6. cap. 3. 4.

Corbis dicta, ut inquit Varro de Lingua Latina, quod ſpicas, aliudue quid eo corruebant.

Corbula] corbulæ pen. corr. Diminutiuum à Corbis, teſte Varrone de Lingua Latina. Varro 1. de Re ruſt. cap. 15. 1. Cogit aliquot corbulas uuarum, & frondem iucundiſſimã

miniſtrat ouibus. Col. lib. 12. cap. 50. 7. Et Cato cap. 11. 4. & 23. 1. Plaut Aulul. 12. 4.

Corbulum] in neutro poſuit Sueto. in Nerone ca. 19. Primus raſtello humum effodit, & corbulo congeſtam humeris extulit.

Corbita] corbitæ, pen. prod. Feſtus, Corbitæ, dicuntur naues onerariæ, quòd in malo earũ ſummo, pro ſigno corbes ſolerẽt ſuſpendi. Nonius, Corbita, genus nauigij tardum & grãde. Plaut. Pœn. 7. 4. Tardiores multo, quàm corbitæ in ſunt tranquillo mari. Cic. ad Att. li. 16. 333. 19. Corbitáne Patras, an actuariolis ad Leucopetram Tarentinorũ: et ſi oneraria, ſtatim'ne freto, an Syracuſis.

Corbitam dare, uidetur Plautus uice prouerbij protuliſſe, pro negligenter aliquem iuuare. Is enim in Pœnulo 7. 40. ſic ait, Obſecro hercle opera hac celocẽ mihi, nõ corbitã date.

Corbito] Corbitas, (καταπίνω) corbitare, In corbitam immittere. Plautus Caſina, 17. 21. Ego noui illas ambas eſtrices: corbitant,

Vbi comeſſe poſſunt. Per translationem dixit, pro uentrem implẽt, ſeſe ad ſummum replent, quaſi nauigium onerẽt. Videmur ab hoc uerbo noſtrum Corbiner deriuaſſe.

Corchorus] uel Corchoron, pen. corr. (κόρχορος) Herba paſſim creſcens. Plin. lib. 25. cap. 13. 1. Anagallida aliquẽ corchoron uocant.

Corchorus inter olera. Prouerbium in homines nullius precij, qui tamen in numero aliquo ſtudeant haberi. Eraſmus in Chiliadibus.

Corculum] Vide Cor.

Corcyra] pen. prod. prod. (κέρκυρα) Maris Adriatici inſula inter Epirum & Calabriam ſita, Alcinoi & Phæacum memoria, tum & Vlyſſis naufragio, & hortorum Alcinoi fama clariſſima. Venetorum eſt hodie. Huius meminit Virgilius lib. 3. Aeneid.

Protinus aerias Phæacum abſcondimus arces,

Littoraq; Epiri legimus, &c. Aerias arces Phæacum, Corcyram (inquit Seruius) inſulam dicit, ſitam inter Epirũ & Calabriam, ubi regnauit Alcinous. Lucanus lib. 9. 7. Corcyræ ſecreta petit, ac mille carinis Abſtulit. Eſt & Corcyra Nigra cognominata, ab illa ſuperiore diuerſa, quam inter Electridas enumerat Pompon. Mela lib. 2.

Corcyræus] Adiect. (κερκυραῖος) Cic. Att. lib. 6. 113. 17. συνθεσιν Sempronij Rufi cognoui ex epiſtola Corcyræa.

Cordatus, Cordi eſt, Cordolium] Vide Cor.

Cordilio] Philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis in Macedoniã cum exercitu miſſus, precibus exoratã in caſtra ſecũ duxit, magnã ſe putãs adeptus palmã, qui hominẽ ſeueriſſimum è ſententia dimouiſſet. Volaterran. lib. 14.

Cordilla] uel Cordila. Vide Cordyla.

Corduba] pe. cor. (κορδύβα) Bæticæ Hiſpaniæ urbs clariſſima, utriuſq; Senecæ & Lucani patria. Martialis ad Licianum lib. 1. 57. Duoſq; Senecas, unicumq; Lucanum Facunda loquitur Corduba. A Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur, Plinio, ut Aſtigitanus & Hiſpalenſis, à clariſſimis oppidis, & quartus Gaditanus. Cordubenſis agri fertilitas, & diues cultus ſcriptoribus laudatur. Silius lib. 3. Nec decus auriferæ ceſſauit Corduba terræ.

Cordus] inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur. Cordus item Cremutius declamator nobilis fuit, cuius meminit Tranquillus in Caligula, cap. 16. Fuit & Cordus hiſtoricus, qui Imperatorum uitas conſcripſit cui uitio uertitur, quòd eorum qui obſcuriores eſſent, minima etiã perſequeretur. Nam quando proceſſerit, & quando cibos uariauerit, aut quoties ueſtem mutauerit, ſanè de clariſſimis uu notiſq;

notiſq; uiris commemorandum eſt. Author Capitolinus.

Cordus] Adiect. (ὀψιγενής,) Feſtus, Corda frumenta dicta ſunt, quæ ſerò matureſcunt: ut Fœnum cordum. Col. li. 12. cap. 13. Sunt etiam quædam herbæ, quas appropinquante uindemia condire poßis, ut portulaca, & olus cordũ, quod quidam ſatiuũ battim uocant: hæ herbæ diligenter purgantur, & ſub umbra expanduntur. Plin. lib. 18. ca. 28. 5. Rurſus rigari defecta oportet, ut ſecetur autumnale fœnum, quod uocant cordum.

Cordi agni, Qui poſt tempus debitum naſcuntur. Plin. lib. ca. 47. 1. de natura pecorum loquens, Gerunt partum diebus CL. poſtea concepti inualidi cordos uocabant antiqui, poſt id tẽpus natos. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 1. 20. per aſpirationem ſcribit Chordum, & à χορίε, deriuat, quod ſignificat uoluam intimam, ſiue inuolucrum quo fœtus in utero matris inuoluitur.

Cordyla] pen. prod. ſiue Cordylla, (κορδύλη,) Piſcis minutus, qui partus thynnorũ dicitur. Plin. lib. 9. cap. 15. 3. Limoſæ cordylæ à luto pelamides incipiunt uocari: & quum annuum exceſſere tempus, thynni. Martial. lib. 13. 1. Ne toga cordylis, & penula deſit oliuis, &c. Idem lib. 3. 2.

Coreſa] Helladis, id eſt Græciæ inſula. Plin. lib. 4. cap. 12. At in Hellade etiamnum in Aegæo Lichades, Scarphia, Coreſa, Phocaria, cõpluresq; aliæ, ex aduerſo Atticæ ſine oppidis, & ideo ignobiles.

Corfinium] (κορφίνιον,) Pelignorum metropolis Straboni lib. 5. Silius lib. 8. 104.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes

Corfini populos, manumq; Theate trahebat. Pro Corfinij.

Corfinienſes] (κορφινιεύς,) Pelignorum populi, quorum meminit Plin. lib. 2. cap. 12.

Coriago] pen. prod. huius coriaginis, fœ. ge. (μαρασμὸς,) Morbus eſt quo boues laborãt. Col. lib. 6. cap. 13. 2. Eſt & infeſta peſtis bubulo pecori: coriaginem ruſtici appellant: quũ pellis ita tergori adhæret, ut apprehenſa manibus deduci à coſtis non poßit: ea res non aliter accidit, q̃ ſi bos aut ex languore aliquo ad maciẽ perductus eſt: aut ſudãs in opere faciẽdo refrixit, aut ſi ſub onere pluuia madefactus eſt.

Coriandrum] huius coriandri, (κόριον,) herbæ genus. Plinius lib. 20. ca. 20. 5. Coriandrũ inter ſylueſtria nõ inuenitur. Et Plau. Pſeu. 13. 25. Corianon uel Corion aliàs dicitur.

Coriarius] Vide Corium.

Corias] huius Coriæ, genus piſcis. Plin. lib. 32. cap. 11. 4. Corias ſiue parianus, ſiue ſaxitanus à patria Bætica, lacertorum minima. Caſtigatiora exemplaria habent Colias.

Coricæ] inſulæ duæ ſunt ante Peloponneſum, ut ſcribit Plinius lib. 4. cap. 12.

Coricus] Vide Corycus.

Corigia] Vide Corrigia.

Corinium] (κορίνιον,) Ptolemæo Dalmatiæ urbs, hodie Corninium. Eſt & Corinium, eodem authore, Britanniæ urbs, alio nomine Claudiana caſtra. Hodie uulgò Claudiceſtria, Clouceſtre.

Corinna] Thebana mulier Lyrica, uicit quinquies, ut meminit Pindarus: ſcripſit libros quinquaginta & epigrammata. Suidas & Pauſanias authores. Corinna altera apud Ouidium poetam notißima.

Corinnus] Ilienſis uerſificator ante Homerũ, qui primus, ut quidam uolũt, ſcripſit Iliada, uigente adhuc bello Troiano. Scripſit autem literis Græcis inuentis tunc primum à Palamede, cuius fuit diſcipulus: ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas bellũ. Ex quo putatur Homerus hauſiſſe omnem operis materiam. Author Suidas.

Corinthas] huius corinthadis, Herba quæ menais alio nomine dicitur. Plin. lib. 24. cap. 17. 1.

Corinthus] (κόρινθος,) Achaiæ caput (inquit Florus) Græciæ decus, inter duo maria, Ionium & Aegæum, quaſi ſpectaculo expoſita. Corinthum (inquit Strabo, lib. 8.) ſanè locupletißimam aiunt quum Iſthmo immineat emporiũ, locus negociatoribus frequentatus, & duorũ dominus portuum exiſtat: quorum quidem alter Aſiæ, alter autem propinquus eſt Italiæ: utroq; ex loco faciles inuicem mercium commutationes faciens, tantundem remotus utrinq; gentibus. Cic. in oratione contra Rullum ſecunda 86. Corinthi (inqt ueſtigiũ uix relictũ eſt: erat enim poſita in anguſtijs, atq; in faucib. Græciæ, ſic ut terra clauſtra locorũ teneret, & duo maria maxime nauigationi diuerſa penè coniungeret, quum pertenui diſcrimine ſepararentur. Potentißimã ac ditißimam hanc urbem fuiſſe antequam à Populo Rom. caperetur, teſtis eſt Florus, dum eius urbis ruinas percurrit. Strabo ſcribit Corinthios, Populi Romani legatos, quũ forte tecta quædam magnifica præteriſſent, ſordibus effuſis commaculare auſos. Cuius gratia quum alia quoq; ſuperbiæ atq; inſolentiæ eorum haud obſcura extarent argumenta, ingenti comparato exercitu, L. eam Mumius imperator ſolo æquauit (id enim ſuperbia meruerat) ſignis, tabuliſq; precioſißimis in urbem aſportatis. Vide Ciceronẽ pro Lege Manilia 6. Porrò Corinthus propter utrunq; mare, Ionium ſcilicet, & Aegæum, à poetis Bimaris dicitur. Ouidius Faſt. libro 4. Adriacumq; patens latè bimaremq; Corinthum. Horat. 1. Carm. ode 7. 1. Quin & Iſthmũ ipſum eo cognomine Ouid. donat lib. Metam. 7.

Qui uirtute ſua bimarem pacauerat Iſthmum. Et lib. 6.

Corinthus à Siſypho latrone Aeoli filio condita fertur: deinde euerſa, & inſtaurata à Corintho Oreſtis filio. Author Strabo. Non cuiuis homini contigit adire Corinthum. Horat. 1. Epiſt. 18. 8. Adagium de rebus arduis & aditu periculoſis, quaſq; nõ ſit cuiuslibet hominis affectare, uel efficere. Vide Eraſmi Chiliadas.

Corinthius, Adiectiuum, (κορίνθιος,) ut Corinthia uaſa, ex ære Corinthio facta, cum quo auri argentiq; portio quædam commiſta erat. Nam æs Corinthium maximè laudabatur. unde factum ut omnia uaſa ex ære elegantia, Corinthia ſint appellata. quæ Strabo in octauo, (χαλκώματα κορινθιουργῆ,) appellare uidetur. Cicero pro Sexto Roſcio 79. Plinius lib. 34. cap. 2. 5. Sunt ergo uaſa tantum Corinthia, quæ iſti elegantiores nunc æs ſculpendo transferunt modò in lucernas, modò in trullas. Cic. 2. Tuſculan. 56. Scis igitur, ſiquid de Corinthijs tuis amiſeris, poſſe habere te reliquam ſupellectilem ſaluam.

Iſthmus Corinthius. Sene. in Thyeſte 2. 1. Iſthmi ſiquis domat regna Corinthij. Verſus eſt Aſclepiadæus.

Veſtis Corinthia. Claud. lib. 2. de Raptu Proſerpinæ 7.

Corinthiacus] pen. cor. (κορινθιακὸς,) Aliud adiectiuum, ut Pontus Corinthiacus, Ouid. 15. Metam. 102. Et terræ Corinthiacæ apud eundem lib. 1. Triſt. eleg. 9. 5.

Coriolanus] pen. prod. (κοριολανὸς,) Vir illuſtris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Nam bellum (inquit in libro de Claris Orat. 20) Volſcorũ illud grauißimum, cui Coriolanus exul interfuit, eodem ferè tempore quo Perſarum bellum fuit, ſimiliſq; fortuna clarißimorum uirorum. Rurſumq; paulo pòſt 21. Quare quoniam tibi quadrat omnia fuiſſe in Themiſtocle paria, & Coriolano, pateram quoq; à me ſumas licet: præbebo etiã hoſtiam, ut Coriolanus ſit planè alter Themiſtocles. Idem de Amicitia 40. Quis clarior in Græcia Themiſtocle? quis potentior? qui quũ imperator bello Perſico ſeruitute Græciam liberaſſet, propterq; inuidiam in exilium miſſus eſſet,

ingratæ patriæ iniuriam non tulit, quam ferre debuit. Fecit idem quod uiginti annis antè apud nos, fecerat Coriolanus. His adiutor contra patriã inuentus eſt nemo. itaq; mortem ſibi uterq; conſciuit. Coriolani uitam pluribus perſequitur Plutarchus.

Corioli] Oppidum in Latio: & Coriolani, populi Coriolorum incolæ, apud Plinium lib. 3. cap. 4.

Corion] Herba quæ & chamæpitys dicitur. Plin. lib. 26. cap. 8. 38. Ruellius lib. 3. cap. 74. Hypericon, Plinio authore, quod alij chamæpityn, alij corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali, rubente, folio rutæ, odore acri, ſemine ſiliquæ nigro matureſcente cum hordeo. Nomen in officinis ſeruat. Rura Herbam perforatam, aut mille perforatam, appellant, quòd folia ſoli obiecta innumeris foraminibus ſcatere, & omni ex parte punctis quibuſdam pertundi uiſantur. Vide plura ibidem.

Coriſcus] Leue mißile in modum ſagittarũ. Virg. 10. Aeneid. 33. Coriſciſq; leues humeris, & lethifer arcus. Sic Nonius. Verùm apud Virgilium legimus, Coritiq; leues humeris, & lethifer arcus. Vbi Seruius, Coriti propriè ſunt arcuum thecæ. Dicuntur tamen etiam ſagittarum, quas & pharetras uocamus.

Coritus] pen. corr. (κόριτος,) Rex Aboriginum, nam omnes Aboriginum reges Coriti appellabantur, ut ex Beroſo apertißimè cõſtat, atq; hinc apud eum ſæpe legas ita. Italus filium ſuum Morgeten creauit Coritum, & Morges Corbo blaſconẽ Coritum creat. hoc eſt regem. & de hoc Rege intelligendum eſt in locis illis Virgilij cum ait. Venerat antiquis Coriti de finibus Acron, & ibi. Nec ſatis extremas Coriti penetrauit ad urbes. Quibus in locis ualde deceptus eſt Seruius, qui putauit Coritum fuiſſe non ſolum Regem, ſed etiam ciuitatem & Montem Thuſciæ, cum nec apud Ptol. nec apud Stra. nec apud Pli. nec apud quenquã antiquorũ (quod ſciam) talis ciuitatis aut montis nomen reperiatur.

Corium] corij, (σκῦτος, βύρσα,) Propriè animalium eſt, præſertim eorum quæ craßiorem pellem habent, ac duriorem: quod & Scorium dicitur. Ponitur tamen Corium pro quacũq; pelle, etiam rerum inanimatarũ. Hæc Sipontinus. Cæſar 2. bel. Ciuil. 41. Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immiſſa lateres diluere poſſet. Ci. 2. de Nat. deor. 180. Quarum aliæ corijs tectæ ſunt, aliæ uillis ueſtitæ, aliæ ſpinis hirſutæ. Plin. lib. 28. cap. 16. 4. Perniones uerò corium combuſtum. Sub. ſanat.

Coria, cilicia, ſaccos imperare. Cic. 3. in Verrem 67.

Canis aſſuetus corio, Prouerbium eſt apud Horatium, & illis qui quum ſemel illecebras uitiorum deguſtarint, nullo modo auocari amplius poſſunt. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 17.

Corium hominis. Plaut. Ciſtel. 10. 38.

Corium piſcium. Plin. lib. 6. cap. 24. 2.

Corius] maſc. gen. apud Plautum in Pœnulo 3. 11. Tres facilè corios contriuiſti bubulos. Idem alibi, Iam tibi tuis meritis craſſius corius redditus eſt.

Coria in ſtructuris. Budæus, Coria ſunt in architectura ſinguli ductus ſtructuræ, qui uno tenore ducuntur aut in altitunem, aut in craßitudinem. Vitruuius, Itaq; tres ſuſcitantur in ea ſtructura cruſtæ, duæ frontiũ, & una media farcturæ. Græci non ita: ſed plana collocantes corijs alternis in craßitudinem inſtruentes, non media farciũt, ſed è ſuis frontatis perpetuam, & in unam craßitudinẽ parietum conſolidãt. Cato cap. 18. 5. Fundamenta primum feſtucato, poſtea cæmentis minutis, & calce arenato ſemipedem unumquodq; corium ſtruito.

Perficere coria. Plin. lib. 13. cap. 9. 3. Semen in ſiliquis, quo coria perficiuntur gallæ uice. Sic lib. 16. cap. 6. ad finem, Sed gallam hemeris optimam & corijs perficiendis aptißimã.

Corium caſtaneæ. Plin. lib. 15. cap. 28. 4. Putamine clauduntur nuces, corio caſtaneæ.

Corium nubium. Vide Nubes.

Coriarius] (βυρσοδέψης,) Qui coria concinnat. Plin. lib. 17. cap. 9. 3. In coriariorum officinis pilo madefacto.

Coriarius, Frutex eſt rhuis herbæ. Plin. lib. 24. 11. 6. Nam & herba eſt ſylueſtris, folijs myrti, caulicis breuibus, quæ uenena & tineas pellit: & frutex coriarius appellatur, ſubrutilus, cubitalis, craßitudine digitali: cuius aridis folijs. ut malicorio corio perficiuntur.

Cornelij] Cornelius Coſſus Tribun. militum in exercitu Tolumnium Lartem Veientium regem occidit, ſecundaq; opima ſpolia Ioui Feretrio retulit. Teſtis Liuius 1. Decad. libro 4. Coſſos autem eos qui rugoſi ſunt, & aſpera facie, à ſimilitudine uermium, qui in ligno nutriuntur, Feſtus dicit uocari.

Cornelius Aſina, quum fundum emiſſet, ſponſorq; precij ab eo expeteretur, poſtera die aſinã ſacculis pecunia plenis in forum adduxit pro ſponſore, unde cognomenũ accepit. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 6.

Cornelius Centimalus, & Sulp. Galba C O S S. quum Annibal mœnibus appropinquaret, occurrentes magna urbis trepidatione extra urbem caſtra habuere. Plutarchus. Cornel. Merula Conſul, contra Boios in Galliam miſſus, duodecim millia hoſtium cecidit. Liuius de bello Macedonico lib. 5. Cornel. Merula ſuperioris nepos, flamen Dialis, partium Syllanarum, ingreſſo urbem Mario, in Iouis æde, uenis ſuccifis, ſe necando mortis cõtumelioſæ damnationẽ effugit. ſacerdotiſq; ſui ſanguine foci uetuſtißimi maduere. Valer. de Morte, lib. 9. cap. 12. Cornelius Balbus, genere Gaditanus, Cæſaris familiaris, ut ſcribit Cicero ad Atticum. Fuit Cornelius à Pompeio Magno ciuitate donatus: deinde accerſitus, quòd per legis ignorantiam Pompeius eam donauerit, quẽ Cicero defendit. Cornelius Nepos, Ciceronis tempore, uir diſertus, uitas illuſtrium uirorum ſcripſit, quarum tantum Pomponius Atticus extat. Huic Catullus opus ſuum dedicat. Cornel. Epitadius. L. Cornelij Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliliquit, ſuppleuit. Tranquillus. Cornel. Gallus, ante omnes (inquit Seruius) primus Aegypti præfectus, fuit poeta eximius. Nam & Euphorionem tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum de Cytheride ſcripſit libros quatuor. De quo multa Seruius in Bucolicis Virgilij: de quo & illud diſtichon extat:

Gallus & Heſperijs, & Gallus notus Eois,

Et ſua cũ Gallo nota Lycoris erit. Cornelius Seuerus inter poetas epicos ab antiquis autoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis uerſibus facili. Conſtat eundẽ fuiſſe uerſatum in declamationibus, qua in re ingeniũ ſuum atq; eruditionem maximè probauit: quum in eodem officio eſſent alij complures, ut Aſinius Pollio, Pompeius Silo, Porcius Latro, & Aufidius Baſſus. A Fabio Quintiliano ita cõmendatur, ut uerſificator quàm poeta melior habitus ſit. Scripſit inter alia multa opus de bello Siculo, quod ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortem. Quod opus ſi abſoluere potuiſſet, merito ſibi ſecundum locum uendicaſſet, Quintilianus autor eſt libro 10. capite 1. Extat eius carmen illud quo eleganter defleuit Marci Ciceronis interitum, quod etiam ab Anneo Seneca magnopere commendatum eſt,

Oraq; magnanimûm ſpirantia penè uirorum

In Roſtris iacuere ſuis, ſed enim abſtulit omnes,

Tanquam ſola foret, rapti Ciceronis imago, &c.

Cornelij, (κορνήλιοι,) multi Romæ fuerunt. & Corneliorum domus nobiliſſima.

Cornelia] ſoror Africani, mater Gracchorum, epiſtolas reliquit elegantiſſime ſcriptas. Cicero in Bruto 110. Legimus epiſtolas Corneliæ matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quàm in ſermone matris. Quintilianus item Corneliæ eloquentiam commendat, lib. 1. cap. 1. 5. Eloquentiæ Gracchorum mater Cornelia pro illo tempore plurimum contulit. Fuit & Cornelia P. Seſtij uxor. Cic. lib. 5. Epiſt. familiari. 6. 2. Nō ſatis credidi homini prudenti tam ualde eſſe mutatam uoluntatē tuam: ſed poſteaquam & Cornelia tua Terentiā conuenit, & ego cum Qu. Cornelio loquutus ſum, adhibui diligentiam quotieſcunq; Senatus fuit, ut adeſſem.

Corneſco, Corneus] Vide Cornu, & Cornus arbor.

Cornicen] Vide Cornu.

Cornicor, Cornicula] Vide Cornix.

Cornicularius] Ordinis nomen in militia. Aſconius, Accenſi dicebantur attributi Decurionibus, hoc eſt miniſtri eorum, quaſi ad cenſum additi, quos nunc Commentarienſes & cornicularios appellant. Valer. Maximus lib. 6. Cui Cominius Trib. plebis diem ad populum dixit, quòd cornicularīū ſuum ſtupri cauſa appellaſſet. Dicitur aūt cornicularius in bello, accenſus Decurionis: in quo ſignificatu capitur etiam apud Frontinum, lib. 3. Tribuni cornicularius uigiles quoſdam excitauit. Vide Alciatum in tres poſteriores libros Codicis.

Corniculo, Corniculum] Vide Cornu.

Cornificius] iiſdem temporibus in poetica floruit, quibus in ſcribenda hiſtoria Salluſtius, Luceius, & Cornelius Nepos in Vrbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti, & lepido, atq; in ſcribendis epigrammatis uerſatus eſt. Sororem habuit Cornificiā, ut ſcribit Euſebius, cuius carmen in magno precio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quā multæ extant ipſius Ciceronis epiſt. (lib. 12.

Corniger, Cornipes] Vide Cornu.

Cornix] cornicis, pen. prod. f. g. (κορώνη,) Auis inauſpicatæ garrulitatis, quæ aliarum auium dux eſſe dicitur. Plaut. Aſin. 6. 12. Picus & cornix eſt ab læua, coruos porrò ab dextera. Cornicis naturam abundè deſcribit Plinius.

Annoſa cornix. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.

Cornix garrula. Ouid. 2. Metam. 54.

Improba cornix. Virg. 1. Georg. 78.

Raucæ cornices. Lucret. lib. 6. 151.

Siniſtra cornix. Virg. 9. eclog. 2.

Vaga cornix. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.

Vetula cornix. Horat. 4. Carm. ode 13. 5.

Cornicum oculos configere, Prouerbium eſt, inquit Valla in Raudenſem, Quaſi configere oculos eorum qui ſe ſapientiores uideri uolunt, & duces. nam cornix dux auium eſſe dicitur. Cic. pro Flac. 37. Hic Hercule cornici oculū, ut dicitur: nam hūc Hermippum hominē eruditum, ciuē ſuum, cui debebat eſſe notiſſimus, percuſſit. Idē pro Muræna 22. Inuentus eſt ſcriba quidam Cn. Flauius, qui Cornicū oculos confixerit, & ſingulis diebus ediſcendos faſtos populo propoſuerit, & ab ipſis cautis Iureconſultis eorum ſapientiam cōpilarit. Quod prouerbiū (inquit Eraſmus) an natū ſit ex apologo quopiā, an ex euentu, an ex metaphora ſumptū, non ſatis liquet. Vndecūq; fluxerit, perinde ualere uidetur, Cornicum oculos configere, quaſi dicas, nouo quodā inuento ueterū eruditionē obſcurare, efficereq;, ut ſuperiores nihil ſciſſe, nihil uidiſſe uideantur. Effertur aūt per ironiam.

Cornicibus ſuperſtes, & Cornicibus uiuacior, de uehementer annoſis, prouerbialis hyperbole: ab auis eius prodigioſa uiuacitate ſumpta. Martial. lib. 10. 67. Et cornicibus omnibus ſuperſtes. De anu nimiū uiuace. Hora. 1. Car. ode 13. 5.

Cornicula] pen. corr. (κορωνὶς,) Diminutiuum. Horat. 1. epiſto. 3. 4.

Ne ſi fortè ſuas repetitum uenerit olim
Grex auium plumas, moueat cornicula riſum
Furtiuis nudata coloribus. Ex apologo Aeſopi.

Cornicor] pen. prod. cornicaris, (κρώζω,) cornicari, Ineptè garrire. Perſius Satyra 5. 2. Neſcio quid tecum graue cornicaris ineptè.

Cornu] (κέρας) Indeclinabile, & hoc cornum, & hic cornus, huius cornus ſecundum Priſcianum. Plin. lib. 28. cap. 11. 14. Dentes mobiles cōfirmat ceruini cornus cinis. Idē lib. 11. 37. 6. Omnibus autem caua, & in mucrone demū concreta ſunt cornua: ceruis tantum ſolida, & omnibus annis decidua. Horat. 1. in Sermo.

Fœnum habet in cornu, longè fuge. Vide Adagia Eraſmi.

Cornibus armata beſtia. Cic. 2. de Nat. deor. 180.

Aeria cornua. Ouid. 5. Faſto. 24.

Arborea cornua. Virg. 1. Aeneid. 39.

Camura cornua, Seruio, curua. Vnde & Cameræ appellātur. Virg. 3. Georgic. 10.

Flexū circum caua tēpora cornu. Oui. Metam. 63. De ariete.

Latis cornibus uri. Seneca Hippol. 1. 12.

Prælonga cornua. Lucret. lib. 3. 122.

Cornua ramoſa dedit natura capreis, ſed parua, nec decidua: Conuoluta & in anfractum arietum generi: rupicapris in dorſum adunca, damis in aduerſum: Erecta autem rugarumq; ambitu contorta, & in leue faſtigium exacuta (ut lyras diceres) Strepſiceroti. Hæc ex Plinio, lib. 11. cap. 37. 2. ubi multa cornuum genera uideto.

Ramoſa cornua cerui. Virg. 7. eclog. 6.

Recurua cornua. Ouid. 5. Metam. 66.

Rigidum cornu. Ouid. 9. Metam. 17.

Summis cornibus extare. Virg. 3. Georg. 74.

Terribili cornu petit irritamina ſua taurus. Ouidius 12. Metamorph. 21.

Frons hœdo turgida cornibus primis. Horat. 3. Car. ode 13. 1.

Curuare bima cornua fronte. Virg. 4. Georg. 60. De uitulo.

Flexile cornu curuare. Ouid. 5. Metam. 77. De arcu.

Decernere inter ſe cornibus. Virg. 3. Georg. 43. De tauris.

Ductus cornu hircus. Virg. 2. Geor. 79.

Exectum cornu. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 12.

Explorare cornua in truncis. Lucan. lib. 2. 120.

Lenta flectere cornua. Ouid. 5. Metam. 12.

Gerere cornua fronte. Ouid. 15. Metam. 120.

Incurſare aduerſis cornibus. Vide Incurro.

Inflexa in ſe cornua. Vide Inflecto.

Lacerare cornua. Horat. 3. Carm. ode 27. 13.

Inter ſe aduerſis luctantur cornibus hœdi. Virg. 2. Geor. 106.

Mutilus cornibus. Vide Mutilus.

Profert iam cornua uultur. Claud. lib. 2. in Eutrop. 71. De re minimè ueriſimili.

Trahere taurum prenſis cornibus. Stat. 2. Thebaid. 124.

Taurum cornu tenere. Virg. 5. Aeneid. 76.

Verſa in obnixos urgentur cornua. Virg. 3. Georg. 44. De iuuenca.

Vires in cornua ſumit taurus. Ouid. 8. Metam. 178.

Sicciora corpora cornu. Catul. epig. 20. 3.

Coactum cornu Phœbes. Lucan. lib. 1. 107. Id eſt coniunctum Lunæ cornu: utpote in plenilunio.

Circuitis cornibus orbem alligat Phœbe. Sene. in Medea 2. 9.

Aurata cornua Tauri ſyderis. Virg. 1. Georg. 44.

Cornua lunaria. Ouid. 2. Metam. 45.

Lunata cornua. Vide Luna.

Obtuſa

Obtuſa Lunæ cornua dicuntur, quando Luna pura non eſt. Virg. 1. Georg. 87.

Obſcurum Lunæ cornu. Virg. 1. Georg. 86.

It Luna rupta nube cornibus puris, Seneca Hippol. 4. 13.

Tenuius Lunæ cornu. Stat. 12. Thebaid. 1.

Velatis cornibus Luna. Valer. lib. 8. Argonaut. 7.

Coeunt tota cornua, efficiuntq; orbem. Ouid. 7. Metam. 36.

Tertia iam Lunæ ſe cornua lumine complent. Virg. 3. Aeneid. 129. Id eſt iam tertium eſt plenilunium.

Euaneſcunt cornua Lunæ. Ouid. 2. Metam. 24.

Iunctis cornibus implerat orbem Luna. Ouid. 2. Metam. 69.

Luna ſuos ignes coeunte cornu iungit. Seneca Hipp. 6. 3.

Reparat noua cornua Phœbe. Ouid. 1. Metam. 3.

Cornua fluminum, dicuntur flexus, & coruitates alueorum, quòd multis in locis ad cornuum ſimilitudinem flectantur. Sipontinus. Eadē & brachia quibuſdam dicuntur. Cic. Att. lib. 9. 187. 2. Ab utroq; portus cornu moles iacimus.

Anguſtis incluſum cornibus æquor. Ouid. 5. Metam. 82.

Gemina cornua. Virg. 4. 74. De Eridano loquitur.

Elatis cornibus amnes. Valer. lib. 1. Argon. 22.

Terrificis undans cornibus Hebrus. Valer. 6. Argon. 124.

Truncatum cornu. Claud. de Laude Serenæ 36.

Cornua in prælio, pro utraq; parte exercitus. In exercitu enim eſt dextrum & ſiniſtrum cornu: & quod inter utrūq; eſt, dicitur medium. Terent. Eunuch. 4. 7. 5.

-in medium huc agmen cum uecti, Donax:
Tu Simalio in ſiniſtrum cornu, tu Syriſce in dextrū. Cæſar 1. belli Gallici 221.

Cornua addere pauperi. Vide Addo.

Cornua commouere. Vide Commoueo.

Equites pro cornibus locare. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.

Vtrinq; cornua promouere. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.

Equites cornibus affundi. Tacit. in Vita Agricolæ.

Acies inclinato cornu ruebat. Sil. lib. 10. 7.

Quaſi cornua duo. Cic. 13. Philip. 382. Deinde Panſa & Hirtius? qui quaſi cornua duo tenuerunt Cæſaris, tum quum illæ uerè partes uocabantur.

Cornua diſputationis alicuius cōmouere. Cic. 2. de Diuin. 37.

Cornua antennarum, pro Vtraq; parte antennæ. Virgilius 3. Aeneid. 110.

Ardua cornua, pro Antēnarū extremitatib. Virg. 5. Aen. 165.

Ardua cornua demittere. Ouidius 11. Metam. 97. De cornibus antennarum.

Extendere cornua. Lucan. lib. 4. 109.

Cornua obuertere alicui in re ſecunda. Plaut. Pſeud. 16. 5. Hoc eſt uelut cornibus impetere & nocere alicui.

Lycium cornu, Arcus Lycius. Virg. 11. Aeneid. 155. Spicula torquebat Lycio Cortynia cornu. Vbi Seruius, Cretenſes ſagittas Lycio arcu dirigebat. quod ut ſupra diximus, ad ornatum poni conſueuit.

Parthum cornu. Virg. 10. eclog. 12.

Lentare cornua. Stat. 3. Thebaid. 117. De arcu.

Vngula ſolido cornu. Virg. 3. Georg. 17.

Cornua dicebantur quæ nunc Tubæ uocātur, eo quòd ea quæ iam ſunt ex ære, tunc fiebant ex bubulo cornu. Varro de Lingua Latina.

Rauco ſtrepuerunt cornua cantu. Virg. 8. Aeneid. 1.

Inflexo tibia cornu. Ouid. 4. Faſt. 36.

Tibia inflato cornu. Ouid. 11. Metam. 4.

Torua cornua. Perſ. Saty. 1. 10.

Magna cornua ſonare ac uincere tubas. Hora. 1. Ser. Sat. 6. 9.

Occanere cornua, ac tubas Sentius iuſſit. Tacit. lib. 2.

Cornua dicuntur à curuore, quòd pleraq; curuamus. Varr. de Lingua Latina.

Benignum cornu. Horat. 1. Carm. ode 17. 3.

Pro Copioſo & diuite poſuit, ſumpta metaphora à cornu Fortunæ, quo diuitiæ ligari dicuntur. Acron.

Cornucopiæ, Indeclinabile, (κέρας ἀμαλθείας,) Quum affatim omnia ſupereſſe ſignificamus, copiæ cornu dicimus. Plaut. Pſeud. 10. 5. Nam hæc illa ea cornucopiæ eſt, ubi ineſt quicquid uolo. Plin. in præfatione 10. Alij κέρας ἀμαλθείας libros ſuos inſcripſerunt, quod eſt copiæ cornu, uelut lactis gallinacei ſperare poſſis in uolumine hauſtum. Ouidius, Cornucopiæ dicit id fuiſſe, quod Hercules cum Acheloo in ſpeciem tauri mutato congreſſus, ei detraxit: hoc Naiades acceptum, & omnium fructuum primitijs refertum, Copiæ conſecrarunt. Ouid. 9. Metam. 17. Vide Eraſmi Chiliadas.

Copia diuite cornu. Seneca Medea 2. 2.

Aurea fruges Italiæ pleno diffudit Copia cornu. Hora. 1. Epiſt. 12. 6. Idem in Carm. ſecu. 12.

-apparetq; beata pleno Copia cornu.

Corneſco] corneſcis, (κερατοῦμαι,) corneſcere, Dureſcere in cornua. Plin. lib. 11. cad. 49. 1. Vrſo quoq; ſimul ut expirauerit, corneſcere aiunt genitalia.

Corniculum] pe. cor. (κερατίδιον,) Dimin. Plin. lib. 11. cap. 28. 5. Alijs cornicula ante oculos prætendunt ignaua.

Corniculis armilliſq; argenteis donari. Liu. 10. ab Vrb. 220.

Cornicen] pen. corr. cornicinis, (κεραταύλης,) Qui cornu ſonat. Iuuenal. Saty. 2. 12. Quadringenta dedit Gracchus ſeſtertia dotem
Cornici, ſiue hic recto cātauerat ære. Liu. 2. ab Vrbe 272.

Cornicines atq; tubarum concentus. Iuuenal. Saty. 10. 22.

Corniger] pen. cor. (κερασφόρος,) Qui cornua gerit. Plin. lib. 11. cap. 37. 37.

Camelus una ex ijs quæ non ſunt cornigera.

Cerui corniger i. Ouid. 7. Metam. 143.

Caput cornigerum. Ouid. epiſt. 5. 288.

Caput Liberi cornigerum, quòd uinum inermi cornua & audaciam det. Senec. Hippol. 6. 5.

Fluuius corniger. Virg. 8. Aeneid. 16. Vbi Seruius, Flumina ideò cum cornibus pinguntur, ſiue quod mugitum boum imitatur murmur undarum, ſiue quòd plerunq; in cornuū ſimilitudine curuatas cernimus ripas.

Corniger taurus apud Ciceronem 2. de Nat. Deor. 161. Ex antiquo poeta.

Cornipes] penult. corr. cornipedis, om. gen. (κερατόπους,) Quod pedes corneos habet, ueluti equus & capra. Ouid. 2. Faſt. 73. Cornipedi Fauno cæſa de more capella. Faunus enim caprinos pedes habere fertur. Et 1. de Arte 55. Equus cornipes. Virg. 7. Aeneid. 156.

Cornipedes ſubſtātiuè, etiā dicūtur equi tantū. Sil. lib. 7. 138.

Cornutus] pen. pro. Adiect. (κεραστὴς,) Quod cornua habet. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. 2. Aetas cognoſcitur equorum, & ferè omnium qui ungulas indiuiſas habent, & etiā cornutarum, quòd, &c.

Cornutam beſtiam petis, inquit Plaut. Id eſt laceſſis eum qui paratus ſit retaliare iniuriam, quemq; non, niſi tuo malo, prouoces. Eraſmus.

Corneus] (κερατινὸς,) Quod ex cornu eſt. Cic. 1. de Nat. Deor. 140. Velut ibes maximā uim ſerpentū conficiūt, cū ſint aues excelſæ, crurib. rigidis, corneo proceroq; roſtro.

Arcus corneus. Ouid. 1. Metam. 140.

Corneus homo. Plin. lib. 7. cap. 19. ad finem, Quibus naturæ concreta ſunt oſſa, qui ſunt rari admodū cornei uocantur.

Corneus color, Qui cornu uel corni ſimilitudinē refert. Plin. lib. 36. cap. 8. 2.

Ora cornea. Ouid. 8. Metam. 110. Sic roſtra uocat auium.

Porta Somni cornea. Virg. 6. Aeneid. 179. Vbi Seruius, per portam corneam, inquit, oculi ſignificantur, qui & cornei ſunt coloris & duriores cæteris membris. nam frigus non ſentiunt. Sicut etiã Cicero ait in libris de Deorum natura.

Corneolus] pen. cor. Diminutiuum. Cic. 2. de Nat. deor. 217. de auribus loquens, Sed duros & quaſi corneolos habent introitus, multisq; cum flexibus: quòd his naturis relatus amplificatur ſonus.

Cornus] huius cornus uel corni, f. g. quartæ & ſecundæ declinationis (κράνεια,) Arbor ramos habens duritie & rigiditate cornibus ſimiles: fructum circa ſolſtitia reddit, primo candidũ, poſtea ſanguineũ. Hæc Sipontinus ex Plinio. Vir. 2. Georg. 90. & bona bello Cornus. Id eſt apta haſtilibus.

Cornus Itala, pro Telo ex cornu facto. Virg. 9. Aeneid. Seru.

Leuis cornus, Sagitta ex corno arbore. Senec. Hipp. 4.38.

Armata ferro gracili cornus, Haſtile aut ſagitta quæ fiebat de cornu arbore. Senec. Hipp. 4.38.

Sonans cornus, Sagitta ex cornu arbore. Sil. lib. 13.47.

Validam cornum torquere. Sil. lib. 13.41.

Cornum] corni, n. gen. (κράνεια,) Fructus Corni.

Autumnalia corna. Ouid. 8. Metam. 134.

Lapidoſa corna. Virg. 3. Aeneid. 129. & 2. Georg. 7.

Rubicunda corna. Horat. 1. Epiſt. 17.2.

Sylueſtria corna. Horat. Saty. 2.12.

Corneus] Adiect. (κρανέϊνος,) Quod eſt ex corno. Plaut. Duram ac corneam uirgam.

Cornea pyxis. Plin. lib. 21. cap. 20.2.

Venabula cornea. Ouid. epiſt. 4.17.

Virgulta cornea, Quæ ſunt cornus arboris. Virg. Aeneid. 5.

Cornetum] pen. prod. (κρανιών,) Locus ubi ſunt frequentes corni: ſicut à pino pinetum.

Rami corniferi. Claud. lib. 1. de raptu Proſerp. 41.

Cornutus] Leptites genere (eſt autem Leptis Africæ ciuitas) emicuit Romæ ſub Nerone, interfectus demum ab eo unà cum Muſonio Philoſopho. Multa eius ſcripta tam in philoſophia, quàm rhetorica feruntur. natura magis, quàm ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis: humanitate alioqui tanta, ut diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe non minus quàm doctrina alliceret. Author Suidas. Fuit & Cornutus, Prætor urbanus Romæ Cicerõis tẽporibus: de quo lib. 10. Epi. 12.7. Idem ad Atticum, lib. 1. Epiſt. 9.10. Bonis utimur Trib. pleb. Cornuto uerò Pſeudocatone.

Corœbus] Vide Coræbus.

Corolla, Corollarium] Vide Corona.

Corona] pen. prod. (στέφανος,) Dictio omnibus nota: A noſtris olim Strophia, à στροφεῖν, quod eſt uertere. Meminit Plin. lib. 21. ca. 2.1. Plau. Aſin. 13.58. Tum ſi coronas, ſerta unguenta iuſſerit Ancillã ferre Veneri, aut cupidini. Cic. 6. Verr. 69. Vnxiſſe unguentis, cõpleſſe coronis & florib.

A choro, Perotti ſententia, Corona originem traxit: quòd coronas geſtare in choris ac ſaltationibus mos erat. propterea cum aſpiratione apud ueteres ſcribebatur. Sed hanc aſpirationis adiectionẽ reprehendit Quint. lib. 1.

Coronæ floreæ et roſeæ. Plau. Aul. 13.15. Martia. li. 13.127.

Coronæ diuerſorũ generũ fuerunt apud Romanos in magno precio, qualis erat triũphalis, obſidionalis, ciuica, muralis, uallaris, quæ & caſtrenſis, naualis, oualis. De quib. ſuis locis abundè. Vide Gel. lib. 5. ca. 6. & Plin. lib. 21. ca. 2. & 3.

Aurea corona. Cic. Att. lib. 14.314.2.

Duplex gemmis auroq; corona. Virg. 1. Aeneid. 132.

Feſta corona. Ouid. 10. Metam. 119.

Florente corona cinctus. Ouid. 2. Metam. 6.

Gemmifera corona. Valer. lib. 5. Argon. 90.

Graciles coronæ. Iuuenal. Saty. 12.9.

Herculea corona. Virg. 2. Georg. 14. Vbi Seru. Ipſe alibi,
-Herculea bicolor quum populus umbra.

Hybernæ coronæ. Plin. lib. 21. cap. 2.3.

Corona iligna, Vide Ilex.

Inſignis gemmis corona. Virg. 7. Aeneid. 15.

Marcentes coronæ. Claud. in Epid. 20.

Muralis corona. Silius lib. 13.73. Huiuſmodi autẽ corona dabatur ei, qui primus murum conſcendiſſet. Vide Murus.

Muralis corona cybeles. Lucret. lib. 2.123.

Naualis corona. Virg. 8. Aen. 135. De Agrippa. Vide Nauis.

Nexæ uel nexiles coronæ. Horat. 1. Carm. ode 38.1. Senec. Agamem. 6.11.

Obſidionalis corona. Vide Obſidionalis.

Oleaginea corona. Vide Oleagineus.

Oualis corona. Vide Oualis in Ouo.

Pactilis corona. Plin. lib. 21. cap. 3.5.

Populea corona. Horat. 1. Carm. ode 7.5.

Querna corona. Ouid. 1. Faſt. 123.

Roſeæ coronæ. Claud. 1. Paneg. 18.

Roſacea corona. Plin. lib. 21. cap. 3.3.

Socia corona. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 12.

Spiſſa corona mœnia uallata. Id eſt multis cauſis circundata. Silius lib. 13.28.

Spiſſa corona. Horat. in Arte poet. 77.

Sutiles coronæ. Ouid. 5. Faſt. 67. & Plin. lib. 2. cap. 3.5.

Virides Coronæ. Virg. 5. Aeneid. 22.

Capere coronam inſigni cum laude. Lucret. lib. 6.20.

Coronam ciuicam dare. Cic. pro Plancio 59. Vide Ciuicus.

Iam ipſæ defluebant coronæ. Cic. 5. Tuſc. 87.

Detracta capillis corona. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.14.

Donari corona. Horat. in Arte 57.

Donare Cererem ſpicea corona. Horat. in Carm. ſecul. 6.

Exornare aliquem tenui corona. Iuuenal. Saty. 9.14.

Fuſæ per colla coronæ. Ouid. 2. Faſt. 148.

Habere coronam honoris alicuius cauſa, ponere luctus gratia. Cic. Att. lib. 14.317.3.

Habere coronam in capite, in collo. Cic. 7. Verr. 22.

Imponere coronam alicui. Vide Impono.

Puppibus coronas imponere. Virg. 4. Aeneid. 84. Vbi Seru. Aut re uera coronas inquit, aut ſpiras funium accipimus.

Induere cratera corona. Vir. 3. Aen. 105. Id eſt (inquit Seru.) Aut uſq; ad ſummum implere, aut re uera coronare.

Inumbrare ora coronis. Lucret. lib. 3.187.

Primam coronam laude merere. Virg. 5. Aeneid. 70.

Regni coronam cum ſceptro mittere. Virg. 8. Aeneid. 100.

Nectere alicui coronam. Horat. 2. Epiſt. 2.20.

Inſignem coronam petere ſuo capiti, Lucret. lib. 4.1. Significat magnum nomen & honorem ſibi comparare.

Pingere tempora coronis. Ouid. 5. Faſt. 67.

Premere crinem corona. Stat. 1. Sylua. 2.46.

Plexis coronis redimere caput. Lucret. lib. 281.

Scindere hærentẽ coronam crinibus. Horat. 1. Car. ode 17.6.

Vincire tempora corona. Horat. 1. Carm. ode 7.5.

Corona, (ἄγυρις, ἄγυρμα,) Conuentus hominum circunſtantium, & ueluti in circulũ congregatorũ. Cic. 5. Verr. 40. Tamẽne putamus patronũ tuũ in hoc crimine ceruiculã iactaturũ, et populo ſe ad coronã daturũ? Pli. ep. 19. a. li. 6.

Corona & turba. Cic. pro Flacco 54.

Clamor coronæ. Horat. 1. Epiſt. 19.11.

Muros rara corona cingere. Virg. 10. Aeneid. 24. Id eſt circundare pauca multitudine militum.

Corona cingere aliquem, pro Circunſtare aliquem. Lucan. libro 1.66. Vide Cingo.

Interlucet corona ſpiſſa uiris. Virg. 9. Aeneid. 105.

Corona, Circulus eſt circa lunam.

Corona, Signum erat ſeruorum uænalium: ideoq; ſub coronis uænire dicebantur. Cæſar 3. bel. Gal. 414. Itaq; omni Senatu necato, reliquos ſub corona uendidit.

Corona, pro Signo cæleſti ponitur, nempe Ariadne Minois filia, quæ in ſydus conuerſa eſt à Baccho. Virg. lib. 1. Georg. 45. Gnoſiaq; ardentis decedat ſtella Coronæ. Hæc Cancro & Leone exoriente occidit, exoritur cum Scorpio nonis Octobris, habet ſtellas nouem in orbem diſpoſitas. Autor Hyginus lib. 3. Plin. lib. 18. cap. 31.4. Cæſari corona exoriri incipit. Et Colum. lib. 11. cap. 2.38.

Dictæa corona. Claud. 7. Paneg. 42. Seu tibi dictææ placuerũt aſtra Coronæ. Hoc eſt, ſyderis Coronæ ſimillimi. alludit autem ad Ariadnem Dictæam, id eſt, Cretenſem.

Dotalis corona. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 45.

Gnoſiaca corona. Id eſt Ariadnes corona, ſydus cæleſte. Statius 1. Sylu. 7.18.

Coronæ, ſunt Prominentiæ & ueluti ſupercilia quædam parietum, arcendis ſtillicidijs inuenta, fabri Cornices appellant et intabulamenta: ſiue ſtructura, ſiue inteſtino opere conſtant. Vitruuius lib. 2. Summis parietibus ſtructura teſtacea ſub tegula ſubijciatur, altitudine circiter ſeſquipedali, habeatq; proiecturas coronarum: ita uetari poterunt quæ ſolent in ijs fieri uitia. Budæus.

Corolla] Diminutiuum, (στεφάνιον,) Feſtus, Corollam noua nupta de floribus, uerbenis, herbisq; à ſe lectis ſub amiculo ferebat. Plin. lib. 21. cap. 2.3. Paulatimq; & Romæ ſubrepſit appellatio, corollis inter initia propter gracillitatem nominatis: mox & corollarijs, poſtquã è lamina ærea tenui inaurata & inargentata dabantur. Plaut. Pſeud. 22.16. - corollas dari dapſiles.

Indiſtinctis corollis flores plexos ferre. Catul. in Argon. 57.

Floridis corollis redimita domus. Catul. de Berecyn. et Aty. 14.

Soluere de ſua fronte corollas. Propert. lib. 1. eleg. 3.5.

Corollarium] (ἐπιφορά,) autore Varrone, lib. 1. de ling. Lat. ſignificat id quod additum eſt præterquam quod debitum. tanquam auctariũ quoddam, & id quod ſupra menſuram uel pondus iuſtum adijcitur. A corollis nomen deductum, quòd hæ, quum placuerant actores, in ſcena dari ſolitæ ſint. Plin. epiſt. 144.c. Ac deinde ſingulos geſtus dominæ cum canticis reddebant: qui nũc exiguiſſima legata theatralis operæ corallarium accipient ab hærede, qui non ſpectabat. Cic. 5. Verr. 98. De uiuo igitur erat aliquid reſecandum: ut eſſet unde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur. Plin. lib. 9. ca. 35.17.

Corollaria, etiam dicebantur præmia quæ corollarum uice populo qui ludis aſtabat & conuiuis, donabantur. Sueto. in Auguſto, cap. 45. Itaq; corollaria & præmia alienis quoq; muneribus ac ludis, ac crebra & grandia de ſuo offerebat. Cic. 5. Verr. 158. Noli hos colligere, qui nummulis corrogatis de nepotum donis ac de ſcenicorum corollarijs quum decuriam emerunt ex. Idem 6. Verr. 43. Hic quaſi feſtiuum acroama, ne ſine corollario de conuiuio diſcederet, ibidem conuiuis inſpectantibus emblemata auellenda curauit.

Corono] coronas, pen. prod. (στεφανόω) coronare. Plin. lib. 15. cap. 4.1. Athenæ quoq; uictores olea coronant. Ibidem cap. 29.8. Laurea coronatus inceſſit. Cic. 2. de Legib. 100. Sequebantur epulæ, quas inirent propinqui coronati.

Aditum cuſtode coronare. Id eſt, cuſtodibus circundare. Virgil. 9. Aene. 8. Vbi Seruius, Melior (inquit) lectio Abitũ, quàm Aditũ. Cingunt enim ſyluã ne abeant, non, ne adire poſſint.

Cratera coronare. Virg. 2. Georg. 106.

Collum coronat pluma. Id eſt, inſtar coronæ collum circundat Lucret. lib. 2.161. Vide Collum.

Pyram fronde funerea coronare. Virg. 4. Aeneid. 102. Id eſt, circundare cupreſſo.

Sylua coronat aquas cingens latus omne. Ouid. 5. Metam. 78.

Victoria coronat fronde aliquem. Horat. 1. Epiſt. 19.13.

Vina coronare. Virg. 1. Aeneid. 146. Et 7.30. Vbi Seruius, Vina, pro Poculis poſuit, & eſt tropus ſynechdoche, ut Cererem dicimus pro frumento. Sic Plautus, Vinũ precemur. Nam hic Deus præſens adeſt. Coronant autem eſt, aut implent uſq; ad marginem, aut quia antiqui coronabant pocula, & ſic libabant. Vnde eſt, - magnum cratera corona Induit impleuitq; mero.

Coronare, In coronamenta uenire, Coronis faciendis adhiberi. Plinius lib. 21. cap. 9.3. Folio coronat & trifolium. Ibidem cap. 10.4.

Coronans] penul. prod. (στεφανῶν) Participium. Horat. 3. Carm. ode 23.3.
- te nihil attinet Tentare multa cæde bidentium
Paruos coronantem marino
Rore deos, fragiliq; myrto.

Coronatus] pen. prod. (ἐστεφανωμένος,) Participiũ. ut Amantes coronati. Propert. lib. 3. eleg. 3.10.

Aurum coronatũ uocat aureã pyxidẽ. Statius lib. 3. Sylu. 4.1.

Capilli coronati. Ouid epiſt. 20.33.

Coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos. Horat. 2. Car. (ode 7.2.

Boues capite coronato. Tibul. lib. 2. eleg. 1.2.

Frons coronata. Ouid. 5. Faſt. 69.

Ignes coronati. Stat. 10. Theb. 120.

Manes coronati. Claud. 2. de Rapt. Proſerp. 66. Hoc eſt, dij inferni. Tractum à ueterum more, qui ſertis ornati conuiuia agitabant, ut docet Plutarchus in Sympoſiis.

Nauis coronata. Ouid. 15. Metam. 140.

Coronarius] uel coronaria, (στεφανόπλοκος,) coronariæ, Qui coronas cõficit, à Græcis Stephanoplocos appellatus. Plin. lib. 21. cap. 2.2. Florum inuicem odores coloresq; accedere Sicyonij, ex ingenio Pauſiæ pictoris, atq; Glyceræ coronariæ dilectæ admodum illi.

Coronarius, Adiectiuum (στεφανωματικός,) Quod ad coronas attinet. Cic. pro l. Agra. contra Rullum 7. Quod ad quenq; peruenit, peruenerit ex præda, ex manubijs, ex auro coronario. Ibidem Coronarium abſolutè ponitur 62. Ex præda ex manubijs, ex coronario, &c. Sub. auro.

Coronariæ herbæ. Plin. lib. 21. cap. 23.1.

Coronarium opus, In modum coronæ factum. Plinius lib. 15. cap. 30.4.

Coronamentum] (στεφάνωμα,) Violæ, roſæ, & alij flores, quibus corollæ fiunt et ſerta nectũtur. Plin. lib. 21. cap. 1.1. In hortis ſeri & coronamenta iuſſit Cato inenarrabili florum maximè ſubtilitate. Cato cap. 8. Coronamenta omne genus.

In coronamenta folio uenere melothron, ſpireon, &c. Plin. lib. 21. cap. 9.2. Hoc eſt, ex eorum folijs fiunt coronæ.

Coronæa] Bœotiæ oppidum, autore Plinio, lib. 4. cap. 7. Iuxta Cephiſum, inquit, amnẽ, Lamia, & Anichia, Medeon Phligone, Grephis, Coronæa, Chæronia.

Coronæ] Plin. lib. 4. cap. 5. oppidum Achaiæ, à quo Coronæus ſinus. Strabo, lib. 8. eam Coronam appellat, de qua ſic refert, Corona, urbs eſt mari uicina, & hanc nonnulli Pedaſum à poeta nominatam eſſe inquiunt.

Coronis] (κορωνίς) Nympha Theſſalica Leucippi Lacedæmonij filia, ex Apolline concepit Aeſculapium. Poſtea quia cum Iſchye Elati filio clàm rẽ haberet, ſimul cum Iſchye ſagittis à Diana rogatu Apollinis confecta fuit. Sed prius coruũ qui crimẽ indicauerat, ex albiſſimo in atrum conuertit

Apollo: & puerum è uentre matris exciſum Chironi enutriendum & erudiẽdum tradidit. Hæc Pindari ſcholia. Ouid.
Pulchrior in tota, quàm Lariſſæa coronis, (2.Meta.
Non fuit Aemonia. Quo in loco fabulā & fuſiſſime & elegantiſſime deſcribit, ſed paulo aliter. Vide Seruium in 6. Aeneid.124.Et rurſus in 7.154.

Coronis] pen.prod.coronidis.f.g.(κορωνίς,)Summitas ſeu apex alicuius rei, uelut montis, aut ſtructuræ alicuius.

Coronis, ſignificat & nauis puppim, quod ſit in eius apice curuatum roſtrum.

Vſq; ad coronidem dicimus, quum extremum finem rei cuiuſpiam ſignificamus. A nauibus tractum putāt literatores, quibus aliquid roſtri ſpeciem gerens ſolet addi. Nam coronæ, Græcis cornicen ſonat: coronis, corniculam. Apud Homerum κορώνη uſurpatur pro annulo, aut ſiquid aliud apponitur oſtio. Idem uelut ornamenti gratia perfectis omnibus additur. Quanquam coronis dicitur interdum quod accedit abſoluto operi: ut Martial.lib.10.1. Sed nimius uideor, ſeraq; coronide longus Eſſe liber: legito pauca, libellus ero. Idem, Et mage principio grata coronis erit. Poſtremò Grāmatici quoties perſona actoris eodē metri genere finit quo cœperat, coronidem uocant, eamq; notant ueluti roſtri figuram exprimentibus lineis.

Coronopus] pen.corr.(κορωνόπους,) Oblonga herba eſt cum fiſſuris, ſeritur interim: quoniam radix cœliacis præclarè facit in cinere toſtā. Plin.lib.22.cap.19. Matthiolus Senenſis putat Coronopum eſſe eam herbam, quæ uulgo dicitur Herba Stella.

Corporatio, Corporatura, Corporeus] Vide Corpus.

Corpus] corporis, pen.corr.n.gen.(σῶμα, χρώς,) Maſſa cōpacta ex artubus et membris. Cic.2.de Orat.194. Etenim corpus intelligi ſine loco non poteſt.

Corpus, pro Sola carne, ut ait Sipontin. Cic. Gallo, lib.7.27.7. Ego hic cogito cōmorari quoad me reficiam: nam & uires & corpus amiſi. Idem 2.de Natu.deor.209. Quid dicam de oſſibus quæ ſubiecta corpori mirabiles commiſſuras habent, & ad ſtabilitatem aptas, & ad artus finiendos accommodatas & ad motum, & ad omnem corporis actionem? Quintil.lib.1.in proœm.18.

Vtranq; ſignificationē expreſſit Martialis unico uerſu, li.1.7.
Viuebant laceri membris ſtillantibus artus,
Inq; omni nuſquam corpore corpus erat.

In corpus ire. Quintil.lib.2.cap.10.4. Quid ergo? Nunquā hæc ſupra fidē, & poetica (ut uerè dixerim) themata iuuenibus pertractare permittemus: ut expatientur, & gaudeant materia, & quaſi in corpus eant erit optimum.

Formæ & corpora. Cic.2.de Orat.194. His autem formis atque corporibus ſicut omnibus rebus quæ ſub aſpectum ueniunt, ſede opus eſt.

In ſpeciē unius corporis res diuerſiſſimas colligere. Quintil.libro 4.cap.1.53.

Vnum corpus defenſionis. Cic.de Claris Orat.109.
Artus corporis. Horat.in.Carm.ſecul.13.
Auctus corporis. Lucret.lib.2.97.
Augmen̄ corporis. Lucret.lib.2.100.
Caulæ corporis. Vide Caula.
Compagibus corporis includi. Cic.de Senect.70.
Cura corporis. Sueton.in Domitiano, cap.16.
Formæ corporum. Quintil.lib.2.cap.8.1.
Habitus corporis. Quintil.lib.5.cap.10.18.
Inclinatio corporis. Quintil.lib.1.cap.11.9.
Infirmitas corporis. Vide Infirmus.
Nixus corporis. Quintil.lib.2.cap.12.2.
Niſu corporis, & impetu equi peruaſit. Tacit.lib.2.
Neq; adſultibus, et uelocitate corporum uteretur. Tacit.lib.2.
Vitium corporis abdere. Ouid.3.de Arte am.53.
Vmbra corporis. Ouid.3.de Ponto, eleg.3.1.
Aquæ corpus. Lucret.lib.2.47.
Neptuni corpus acerbū, id eſt, ſalſum eſt mare. Lucret.li.2.95
Condenſa corpora lapidum. Lucret.lib.6.21.
Corpus mali habitus dicitur, quod Græcè κακόχυμον dicunt. Celſus, lib.5.cap.28. Vtrunq; ſicut omnis cancer, ſit maximè in ſenibus, uel his quorum corpora mali habitus ſunt.
Abundans corporis. Vide Abundo.
Aegrū uel ægrotū corpus. Iuuenal.Saty.9.2.Horat.1.epiſt.2.
Aequæuo corpore fratres. Sil.lib.13.39. (10.
Albū corpus. Horat.2.Carm.ode 2.3. Sic uocat corpus hydro
Anile corpus. Ouid.1.Amor.eleg.8.3. (pici.
Cæca corp ora uentos appellat Lucret.lib.1.60. Hoc eſt corporeos quidem, ſed inuiſibiles: ſiue corpora inuiſibilia.
Caſſum anima corpus. Lucret.lib.3.113.
Caſtum diu, uulgare populis corpus. Senec.Hipp.8.10. Id eſt, uulgo proſtituere corpus ſeruatum diu.
Celeri corpore elapſus. Virg.5.Aeneid.88.
Charum corpus. Seneca Hippol.12.19.
Clarum corpus, id eſt, nobile. Seneca Troad.12.12.
Conſortia corpora pœnæ. Ouid.13.Metam.144.
Craſſi corporis humor. Lucret.lib.6.172.
Debile corpus. Lucret.lib.4.192.
Deforme corpus. Senec.Troad.12.13.
Denſiſſima ſetis corpora. Ouid.3.Metam.181.
Dira corpora. Ouid.1.Metam.32.
Diuino corpore Luna. Lucret.lib.5.24.
Durum corpus. Claud.2.Paneg.22.
Effœtum corpus. Ouid.7.Metam.51.
Egenum corpus decoris & frontis. Sil.lib.6.61.
Egregiū corpus, Formoſum. Horat.1.Ser.Saty.6.14.Iuu.Sa-
Corpus exangue. Ouid.2.Meta.64.Et li.5.28. (ty.10.30
Exangue corpus reddere ſepulchro. Virg.2.Aeneid.109.
Exanime uel exanimum corpus. Quint.lib.4.cap.2.9. Virg.1.Aeneid.98.& 6.30. Lucret.lib.6.142. Senec.Hippol.4.46. Repente terræ corpus exanimū dedit. Id eſt, ipſum corpus cecidit tanquam exanimum.
Homo exigui corporis. Horat.1.Epiſt.21.5.
Laborum ferentia corpora. Tacit.lib.21.
Feſſa corpora carpunt ſoporem. Virg.4.Aeneid.105.
Fidele corpus ſenectæ. Perſius Saty.2.5.
Fluido corpore liquidæ res. Lucret.lib.2.91.
Formoſi corporis ſpolium dies aufert, Forma paulatim dilabitur & perit. Seneca Hippol.6.8.
Fortia corpora. Virgil.1.Aeneid.21. Hoc eſt, uirorum fortiū corpora, nulla enim eſt in mortuis fortitudo. Seruius. Idem 8.Aeneid.106.
Fortiſſimorum corporum educatio. Quintil.lib.1.cap.1.16.
Frigidum & exangue corpus alicuius complecti. Quintil.in proœm.lib.6.11.
Gelidum corpus. Iuuen.Saty.10.22.Ouid.56.
Genitalia corpora. Lucret.lib.1.34. Ouid.15.Metam.48. Hoc eſt, elementa unde gignuntur cætera.
Globoſa corpora. Lucret.lib.2.95.
Graue corpus. Horat.Epod.2.12.
Horridum corpus. Senec.Hercul.Oetheo 7.18.
Id ætatis corpora. Tacit.lib.5.
Immani corpore piſtrix. Vir.3.Aen.85. Vide Immanis.
Puer, impube corpus. Horat.Epod.5.3. Eſt appoſitio.
Corpus inane animæ. Ouid.2.Metam.60.
Inane corpus, id eſt, mortuum. Ouid.epiſt.21.24.
Incolume corpus. Lucret.lib.1.50.

Incultum corpus. Vide Incolo.
Indomitum corpus. Senec.Herc.Oeth.2.11.
Inertia corpora. Stat.5.Thebaid.77.
Infirmum corpus. Ouid.epiſt.19.48.
Informe corpus. Stat.6.Thebaid.164.
Ingenti corpore cunctis præſtare. Ouid.4.Metam.127.
Ingenuum corpus. Ouid.epiſt.5.29.
Inſecabilia corpora. Quintil.lib.2.cap.17.24.
Intactum à uexatione corpus. Vide Intactus.
Intolerantiſſima laboris corpora. Vide Intolerabilis.
Inualidum corpus. Ouid.epiſt.20.42.
Inuiſum corpus. Senec.Hippol.12.1.
Inutile corpus letho dare. Ouid.12.Metam.69.
Irriguum mero corpus habere. Horat.2.Serm.Saty.1.2.
Iuuenile corpus. Virg.12.Aeneid.45.
Lacerum corpus. Ouid.6.Metam.113.
Læta corpora. Lucret.lib.1.53.Virg.9.Aeneid.57.
Lethata corpora. Vide Lethum.
Luce carentū corpora exportare tectis. Virgil.4.Georg.52.
Magnum corpus. Virg.2.Georg.66.
Meretricia corpora. Ouid.2.Triſt.62.
Minuta corpora atomos uocat Lucret.lib.2.24.
Miſerabile corpus. Ouid.3.Metam.80.
Moribundum corpus. Lucret.lib.3.210.
Mortale corpus. Horat.1.Carm.ode 35.1. Cic.de Senect.73.
Natiuum corpus. Lucret.lib.5.48.
Naufraga corpora. Virgil.3.Georg.107.
Niuei corporis fœmina. Senec.Medea, 2.2.
Nudum corpus. Ouid.4.Faſtorum 30.
Obeſum corpus. Vide Obedo.
Obnoxia corpora, pro Valetudinarijs. Vide Obnoxius.
Obſcœna uiſu corpora. Claud.1.in Ruff.66.
Onuſtum corpus uitijs. Horat.2.Serm.Saty.2.16.
Orbum luminibus corpus. Vide Orbus.
Parua corpora neruorum. Lucret.lib.1.173.
Paruiſſima corpora. Vide Paruus.
Perfectum corpus. Id eſt, fœtus iam conſummatus & maturus. Lucretius, lib.3.136.
Perfracta arma cædibus corporaq;. Valer.li.6.Argonaut.37.
Pigrum corpus. Stat.10.Thebaid.21.
Plenum corpus, Repletum cibo. Horat.1.Epiſt.7.7.
Plenius corpus. Quintil.lib.2.cap.4.4.
Prædura corpora. Virg.2.Georg.107.
Præſtanti corpore taurus. Virg.4.Georg.108.
Magnitudine, uiribus, firmitate, patientia, uelocitate præſtātiora corpora in illis mutis uidemus. Quintil.lib.2.ca.16.8.
Prima corpora, elementa uocantur Lucretio lib.1.19.
Procerum corpus caudæ. Lucret.lib.3.132. De ſerpente.
Prodigioſa, & monſtris inſignia corpora. Quintil.li.1.c.1.2.
Prona corpora. Stat.12.Thebaid.58.
Protecti corpora ſcutis. Virg.8.Aeneid.130.
Pulchrum corpus. Virg.5.Aeneid.69.
Quaſſatum corpus uiribus æui. Lucret.lib.3.91.
Rarū corpus dicitur, cui cōtrariū eſt Dēſum. Lucre.li.2.172.
Rectum corpus. Quintil.lib.2.cap.13.6.
Reſolutum corpus. Ouid.7.Metam.66.
Reſupinum corpus. Ouid.2.Metam.26.Et lib.12.28.
Rigens metu corpus. Senec.Thyeſte 8.3.
Salubria corpora. Tacitus lib.21.
Sancta diuûm corpora. Lucret.lib.1.202.
Sanum corpus. Iuuenalis Satyra 10.36.
Semianimum corpus. Lucret.lib.6.255.
Semifero corpore mater Colaxis, quæ ancipiti erat forma, humana & ſerpentina. Valer.lib.6.Argonaut.11.

Semimarinum corpus dicitur, quod naturam habet duplicem, ab una parte aquis, ab altera terris conueniētem, qualis eſt caſtorum. Lucret.lib.5.178. De Scylla.
Senex corpore, nunquam animo. Cic.de Senect.34.
Sicciora cornu corpora. Catullus epig.20.3.
Simulatum corpus, id eſt, imago corporis alicuius. Ouid.10.Metamorph.51.
Sine nomine corpus, id eſt, ſine agnitione. Vir.2.Aen.112.Ser
Solidum corpus. Lucret.lib.1.101. (uius.
Sparſum corpus Senatus. Lucan.lib.7.59.
Spacioſum corpus. Ouid.3.Metam.12.
Spirantia corpora. Lucanus lib.1.74.
Spiſſum corpus. Lucret.lib.6.26.
Spoliatū lumine corpus, id eſt, occiſum. Virg.12.Aene.185.
Subductū corpus, id eſt, attenuatū. Ouid.1.Amorū, eleg.6.2.
Subtile corpus uentorum. Lucret.lib.4.182.
Superbum corpus. Horat.2.Serm.Saty.2.22.
Syncerum corpus & ſine uulnere. Ouid.12.Metam.20.
Tenerum corpus. Virg.2.Georg.5.
Terrenum corpus. Lucret.lib.2.223.
Transformia corpora, Quæ in uarias figuras mutari poſſunt. Ouid.8.Metam.176.
Tenue corpus. Celſus lib.2.cap.8.
Truncum corpus. Seneca Hercule furente 11.27.
Tuta corpora, & Periculis opportuna, contraria. Celſus in Præfat.lib.2.
Vaſtum corpus, Procerum. Seneca Hippol.6.14.& 10.9.
Veſcum corpus. Plin.lib.7.cap.20.1.
Violatum crimine corpus. Silius lib.17.8.
Vitioſum corpus. Horat.2.Serm.Saty.7.22.
Vulſum corpus. Quintil.li.5.ca.9.9. Id eſt, abs quo euulſi ſunt
Abiecta corpora oſtentui. Tacit.lib.1. (pili.
Abit ferrum in corpus. Vide Abeo.
Abſcedere à corpore. Tacit.lib.1.& 3.
Abſtrahere ſe à corpore. Vide Abſtraho.
Abſumpti corporis ignes. Id eſt, corporis cremati. Sil.lib.13.
Affectū corpus, Hoc eſt, læſum. Liu.lib.9.Decad.1. (90.
Labore & uigilijs affecta corpora. Liu.lib.6.Decad.4.
Agitare corpus. Ouid.3.de Arte 146.
Procul impudicos tactus corpore à caſto amouere. Sen.Hipp.
Applaudere corpus. Ouid.4.Metam.71. (5.23.
Auellere corpus truncis. Ouid.2.Metam.36.
Concruciari omni corpore. Vide Concrucior.
Corpora condire. Vide Condio.
Condere corpus ſepulchro. Ouid.8.Metam.47.
Conficere corpus ſuum in labore. Vide Labor.
Corripere è ſtratis corpus. Virg.3.Aeneid.36.
Corripere è ſomno corpus. Virg.4.Aeneid.115.
Morbi corripiunt corpora. Virg.3.Georg.93.
Dare tumulo corpora fumantia. Ouid.2.Metam.32.
Dare corpus ſomno. Ouid.2.Faſt.66.
Decedunt corpore febres. Lucret.lib.2.7.
Decorare corpora. Quint.lib.5.cap.12.16.
Deflectere corpus prono pondere. Catul.in Carm.Nupt.11.
Defuncta corpora uita. Virg.4.Georg.95.
Delecta uirûm ſortiti corpora. Virg.2.Aeneid.4.
Demittere corpus morti. Ouid.3.Metam.130.
Deponere corpus, id eſt, proſternere, aut in terram ſubmittere Lucul.lib.1.52.
Deponere corpora ſub ramis arboris, Sedere in umbra. Virg.
Depreſſum corpus. Ouid.3.Metam.135. (7.Aen.22.
Deſerere corpora boū luco. Id eſt, boues ipſos. Vir.4.Georg.
Deuoluere corpus in humū. Ouid.7.Metam.117. (109.
Tela manusq; dirigere in corpus alicuius. Virg.6.Aeneid.12.

Diſtorta, & quocũq; modo prodigioſa corpora. Quint.li.2.
Diſtrinxit ſummũ corpus arũdo.Oui.8.Meta.77. (ca.5.8.
Diuellunt corpora leones.Ouid.4.Metam.23.
Diuellere corpus.Virg.4.Aeneid.120.
Debitoris corpus inter creditores diuidere. Quint.li.3.ca.6.
Diuiſum corpus in mẽbra ſecare.Senec.Thyeſt.8.28. (60.
Educere corpore telum.Virg.10.Aeneid.148.
Pictores corpora quàm ſpecioſiſsima pingendo, fingendoúe eſ fingere.Quintil.lib.5.cap.12.15.
Effringere corpus alicui.Senec.Thebaid.1.39.
Eiurare corpus.Catul.de Berecynthia.
Elidunt corpus trunci.Lucan.lib.2.42.
Exanimatum corpus.Ouid.2.Metam.27.
Exercendi corpora peritus.Quintil.lib.2.cap.8.8.
Exercita curis corpora.Ouid.7.Metam.129.
Exhauſtum corpus.Stat.6.Thebaid.134.
Alicuius corpus experiri.Quintil.lib.2.cap.8.3.
Excitare corpus.Celſus lib.1.cap.1.
Excedere.Celſus lib.5.cap.6.
Explere.Senec.Hippol.10.24.Id eſt,recuperare.
Extenuare fame.Celſus.lib.8.cap.9.
Extenuatur corpus longo morbo.Celſus,lib.2.cap.6.
Fera corpora ferri.Lucret.lib.2.21.
Fera uocat,quod ad feritatem eo utamur.
Fingere corpus, Formare, inſtaurare, redintegrare. Seneca Hipp. 12.22.
Fingere corpora lingua.Virg.8.Aen.125.Id eſt,tergere. Cic. in Feſtiana,Spõgijs ſanguis effingebatur, id eſt,tergebatur.
Firmare corpus athletico uictu.Celſus li.4.ca.6. (Seruius.
Formare corpora ad quoſdã mẽbrorũ flexus. Quint.li.1.ca.
Frangere corpora.Virg.3.Aeneid.125. (1.17.
Frigent effœtæ in corpore uires.Virg.5.Aeneid.78.
Fũdare corpora humi,id eſt,proſternere.Virg.1.Aeneid.40.
Vino ſomnoq; per herbam corpora fuſa.Virg.9.Aeneid.66.
Late fuſum corpus.Tacit.lib.13.
Glomeratur corpus niuiũ ſpiſſa grãdine.Ouid.9.Metam.45.
Corpus hebet ſomno.Valer.lib.4.Argon.9.
Humare corpus.Virg.6.Aeneid.32.
Iactare corpus in toto cubili.Lucan.lib.5.163.
Immittere corpus in undas.Ouid.Epiſt.2.27.
Implicare corpus cadens laqueo.Senec.Hippol.10.19.
Flammis imponere corpus.Sil.lib.13.93.
Lecto.Quintil.lib.6.cap.1.24.
Imprimere corpus.Vide Imprimo.
Incondita corpore,id eſt,non ſepulta.Lucan.lib.6.21.
Inflãtur corpora nõ robore,ſed ualetudine. Quint.lib.2.cap.
Infodere corpora terræ.Vide Infodio. (3.7.
Inhumana corpora.Virg.11.Aeneid.5.
Inſcribere corpus uulneribus.Vide Inſcribo.
Inſueſcere corpori meretricis.Vide Inſueſco.
Iungere corpus cum corpore.Lucret.lib.4.240.
Lãguẽt corpora triſti morbo.Virg.4.Georg.51.Lucret.li.4.
Laſciua iactare corpora.Ouid.3.Metam.138. (188.
Laniatus toto corpore.Virg.6.Aeneid.99.
Leuare corpus,pro Recreare et reficere.Horat.2.Epiſt.1.29.
Librare corpus in alas.Ouid.8.Metam.41.de Dædalo.
Feſſum corpus mandare quieti.Lucret.lib.4.171.
Marcet annis corpus.Lucret.lib.3.193.
Mouere corpus ex ſtatu quo detinetur.Celſ.lib.3.cap.16.
Ex ſomno corpora moliri.Liu.lib.6.Decad.4. Vide Molior.
Obiectare corpus bello. Virg.4.Georg.44.
Obruta corpora mole aliqua.Ouid.1.Metam.32.
Obſeſſum frigore corpus.Ouid.9.Metam.117.
Pauefacta corpora.Ouid.5.Metam.128.
Pendet corpus in aquis,id eſt,natat.Ouid.Epiſt.18.30.
Perfuſum corpus æterno frigore lethi,id eſt,mortuum.Lucret. lib.4.187.
Præbere corpora plagis.Ouid.de Nuce 35.
Procurare corpora,id eſt,conuiuari.Virg.9.Aeneid.33.
Proijcere corpus, pro Obijcere periculis, & quaſi deuouere.
Pungere corpus.Lucret.lib.2.93. (Catul.Arg.
Reddere corpus expeditius.Celſ.lib.2.cap.1.
Reddere corpus morbo dicitur quies & ſomnus, quum diſcedentibus illis, ad curas & dolores noſtros reuertimur. Senec.in Herc.Oeth.11.3.
Relaxatum corpus.Celſus,lib.2.cap.1.
Releuare corpus è terra.Ouid.9.Metam.64.
Replere corpora carne.Ouid.12.Metam.32.
Rodere corpus.Celſus lib.5.cap.6.
Satiare corpora.Lucret.lib.4.222.
Secuerunt corpora uepres.Virg.3.Georg.87.
Sinuare corpus in orbes.Ouid.9. Metam.13. De Acheloo in anguem mutato.
Soluere corpus in uenerem.Virg.4.Georg.40.
Sternere corpus.Virg.12.Aeneid.20.
Subeſſe corpori.Celſus in præfat.lib.1.
Superinducti corporis ſpeciẽ adijcere. Quintil.lib.5.ca.8.2.
Suſtentare corpora epulis.Lucan.lib.4.63.
Tegere corpus abſtruſum denſa ſepe.Senec.Thebaid.2.9.
Tegere corpus terra,Sepelire.Senec.in Thebaid.1.20.
Tenent corpus febres.Celſus lib.3.cap.9.
Tentatum frigore corpus.Horat.1.Serm.Saty.1.17.
Tenuatum corpus recreare.Horat.2.Serm.Saty.2.17.
Tingere corpus lymphis.Ouid.2.Metam.46.
Aegrum corpus trahere.Virg.3.Aeneid.28.
Velare corpus.Ouid.3.Metam.20.
Verberata corpora nudantur.Quintil.lib.6.cap.1.24.
Violare corpus uulnere.Virg.11.Aeneid.170.
Vorare corpus uſq; ad oſſa.Celſus lib.5.cap.28.
Vulnerare corpus.Tibul.lib.1.eleg.2.6.
Corpus arboris.Plin.lib.12.cap.5.2. Superiores rami in excelſum emicant,uaſto matris corpore.
Corpus,pro Opere aliquo ſcripto & uolumine.Cic.ad Luceium, lib.5.12.13. A principio enim coniurationis uſq; ad reditum noſtrum,uidetur mihi modicum quoddam corpus confici poſſe,in quo &c.Idem ad Qu.frat.lib.2.15.4.Sed utros eius habueris libros (duo enim ſunt corpora) an utroſq;, neſcio.
Corpus, pro Parte & tribu ac multitudine populi. Liu.1.ab Vrbe 69.Inter ordines certabatur, oriundi ab Sabinis,ne, quia poſt P.Tatij mortẽ ab ſua parte non erat regnatum,in ſocietate æqua poſſeſsionem imperij amitterent,ſui corporis creari regi uolebant.Id eſt,Sabinum.
Corpus ciuitatis.Liu.6.bel.Pun.2.
Collegiorum corpus.Caius in l.prima.§.in Collegia.ff. Quod cuiusq; uniuerſitatis,Item collegia Romæ certa ſunt,quorũ corpus Senatuſconſultis, atq; cõſtitutionibus principalibus confirmatum eſt.
Reipublicæ corpus totum curare.Cic.1.Offic.120.
Vnũ eſſe Reip.corpus,atq; unius animo regẽdũ.Tacit.lib.1.
Vt corpus unũ,et cõciliũ totius Pelopõneſi eſſet.Liu.li.9.Dec.
Vnius corporis eſſe.Liu.lib.8.Decad.4. (4.
Defenſor corporis.Vlpianus in Leg.Iuſiurãdum & ad.§.Defenſor.ff.de Iureiurando.
Cõceſſa corpora.Caius in l.1.§.Paucis.ff.Quod cuiuſq; uniuerſitatis,Paucis admodũ in cauſis cõceſſa ſunt huiuſmodi cor-
Conclamata corpora.Vide Conclamo. (pora.
Concuſſum corpus uulnere.Stat.3.Syllu.4.14.
Riſu

Riſu totum corpus concutere.Quintil.lib.6.cap.3.8.
Contuſa corpora magno labore. Lucret.lib.4.149.
Cremare corpus.Lucan.lib.8.146.
Curare corpus.Virg.8.Aeneid.119.
Curare corpora ſomno.Vide Curo.
Corpuſculum] pen.corr.Diminutiuum:unde atomos corpuſcula uocat. Cic.1.Acad.19.& li.4.217.Et.1.Tuſ.37.
Paruum corpuſculum.Plin.lib.10.cap.29.5.
Hominum corpuſcula.Iuuenal.Saty.10.18.
Corpulentus] Adiectiuum,(ἐύσαρκος,)Corpulẽtus, Obeſi corporis homo,inquit Feſtus.Plaut.Epid.2.8.
Euge, corpulentior uidere,atq; agilior. Quem Græci ἐυσαρκον uocant,hoc eſt,bene carnoſum.
Corpulentum pecus.Colum.lib.6.cap.3.4.
Litigator corpulentus.Quintil.lib.6.cap.1.35.
Corpulentia] corpulentiæ,(ἐυσαρκία,)Carnoſitatẽ ſignificat.Plin.lib.11.cap.53.5.Somno concoquere, corpulentiæ,quàm firmitati utilius.
Corporalis] & corporale,pen.prod.(σωματικὸς,)ut Corporalia bona apud Gellium,lib.18.cap.1.Id eſt, corporis. Et apud Quintil.lib.5.cap.10.Incorporale legitur.
Corporale,pro Corporeo.Seneca,epiſt.59.Dicimus quædam corporalia eſſe,quædam incorporalia. Item, Quod eſt,aut corporale eſt,aut incorporale.
Corporalis poſſeſsio.Papinianus in l. Debitor.§.ultimo. ff. de Pignorat.actione.Soluta pecunia,creditor, poſſeſsionẽ pignoris,quæ corporalis apud eum fuerat,reſtituere debet.
Corporeus] Adiectiuum,(σωματώδης,(Quod eſt ex ſubſtantia materiaq; carnea & ſolida. Cic.2.de Nat.deor.57. Contrà ille corporeus, uitalis, & ſalutaris omnia conſeruat, alit, auget,ſuſtinet, ſenſuq; afficit. De igne elementari loquitur.
Corporeum, & aſpectabile, itemq; tractabile omne neceſſe eſt eſſe quod natum eſt.Cic.de Vniuerſit.16.
Artus corporei.Claud.1.de Rapt.Proſerp.13.
Corporea cicatrix.Plin.lib.11.cap.37:10.
Dapes corporeæ.Ouid.15.Metam.21.
Vox corporea.Lucret.lib.4.106.
Corporo] corporas,penul.correp.(σωματοποιέω, σωματοῦσθαι,)corporari,pro Corpus effici.Plin.lib.7.ca.15.3. Quĩbuſdã uerò ſæpius menſe,ſicut aliquibus nunquã,ſed tales nõ gignunt,quando hæc eſt generando homini materia, ſemine è maribus coaguli modo hoc in ſeſe glomerante, quod deinde tempore ipſo animatur, corporaturq;. Hoc eſt in unum corpus ipſa materia animalis coaleſcit, & formam accipit.
Corporatus] pen.prod.(σωματωθείς,)Participium.Cice. de Vniuerſ.6 de mundo,quandoquidem cernitur, & tangitur,& eſt undiq; corporatus.
Corporatura] pen.prod,(σωμάτωσις,)Colum,lib.6. ca. 2.12. Humilis enim & modica corporatura pecoris operarij debet eſſe,neruiſq; & muſculis robuſta,non adipibus obeſa.Vide Modus. Vitruui.li.6.Sed ex cœlo roſcidus aer in corpora fundẽs humorẽ, ampliores efficit corporaturas
Corporatio] Idem,(σωμάτωσις,)Colum.lib.6.cap.2.11. Item cuſtodiendum eſt, ne in corporatiõe,uel ſtatura,uel uiribus impar cum ualentiore iungatur.
Corrado] corradis,pen.prod.corraſi,corraſum,(συγχφαιρῶ)corradere,Totũ radere,auferre,colligere. Teren.Adel. 2.2.34.Minas decẽ corradet alicunde.Idẽ Heaut.1.1.89.
- nihil relinquo in ædibus:
Nec uas,nec ueſtimentum:corraſi omnia.
Corradere aliquid alicui.Teren.Phor.1.1.6.
Correpo] correpis,pen.prod.correpſi,correptum,(ἕρπω) correpere,Idem quod repere.Ci.1.de Nat.deor.92.Quod quũ efficere uultis,in dumeta correpitis.Lucan.li.8.8. Exiguam uector pauidus correpſit in alnũ. Lucret.li.5.245. cui non correpunt mẽbra pauore? Id eſt,ſternũtur corpore prolapſo,more reptilium.
Correpere intra murum.Varro in proœm.lib.2.de Re ruſt.3. Igitur quod nũc intra murũ ferè patresfamiliæ correpſerũt relictis falce & aratro,& manus mouere maluerunt in theatro,ac circo,quã in ſegetibus.Per translationem.
Correpere in nauem.Cic.ad Atticum,lib.10.204.2.
Corrideo] corrides,pen.prod.corriſi,(συγγελάω,) corridere,Simul ridere.Lucret.lib.4.17.Omnia corrident cõcepta luce diei.
Corrigia] corrigiæ,(ἱμάς,)à Corrigo deductum eſſe nomẽ uidetur:& eſt lorum quo uerberabantur ſerui,ut corrigerentur & emendarentur.Quidam deducunt à Corio,quòd corrigiæ corio fierent.
Corrigia canina.Plin.lib.30.cap.4.9. Id eſt,lorum ex pelle canina.
Corrigia calceamenti.Cic.2.de Diuin.127.
Corrigo] corrigis,pen.corr.correxi,correctum(διορθόω, κατορθόω, ἐυθύνω,) corrigere. Ex con, & rego, ſignificat Tortuoſum uel inclinatum dirigere. Plin.lib.7.cap.20.3. Crotoniatam Milonẽ athletã,quum conſtitiſſet, nemo ueſtigio educebat:malum tenenti nemo digitum corrigebat.
Corrigere,per translationem,pro Emendare.ut Corrigere mẽdum,Cic.4.Verr.72.Terent.Adelph.4.7.22.
Corrigere & coercere præſentia exercitus aliquos. Plancus. Cice.lib.10.15.6.
Corrigere & Deprauare opponit Cic.1.de Fin.26.
Corrigi nõ poſſe neq; doceri ab aliquo.Cic.de Clar.Orat.172.
Perſpicere,corrigere, tum deniq; edere epiſtolas. Cicero Attico,lib.16.333.18.
Corrigere aliquem. Terent.And.3.4.17.
Corrigere aliquem ad frugem.Plaut.Trin.4.60.
Aliquem corrigere potius,quàm leuiter inflectere.Cicero pro Murænа 55.
Diligentia alicuius quod minus ſapienter ab alio prouiſum eſt corrigere.Cic.Q. fratri,lib.1.1.5.
Mores ciuitatis corrigere.Cic.3.de Leg.47.
Noſmetipſos quaſi reprehendentes corrigere. Cic.in Orat.
Orationem aliquam corrigere. Cic.Attico,lib.15.321.8.
Peccatum alicuius corrigere. Ouid.19.Epiſt.25.
Sententiam alicuius corrigere. Cic.8.Philipp.255.
Se ipſe correxit Iſocrates.Cic.in Orat.102.
Tarditatem curſu corrigere. Cic.ad Qu.fratrem, lib.2.16.3. Curſu corrigam tarditatem cùm equis,tum uelis.
Corrigere uina.Plin.lib.15.cap.29.6.
Vitiũ legis,nõ iudicũ ſentẽtiã corrigere.Cic.pro Sylla 47.
Vota ſua corrigere.Ouid.2.Metam.18.
Ambitioſe corrigere aliquid.Cic.Attico,lib.15.321.8.
Facillimè corriguntur in diſcendo, quorum uitia imitantur emendandi cauſa magiſtri.Cic.1.Offic.204.
Corrigere atq; emendare.Cic.1.Acad.19.
Corrigor] Paſsiuum,(διορθοῦμαι)Terent.And.3.3.38.At ſi corrigatur,quot commoditates uide.
Correctus] Particip.(διορθωθείς)Ci.1.Academ.19.Certè enim recẽtiſsima quæq; ſunt correcta & emẽdata maximè.
Laudatio correcta.Cic.Attico,lib.13.296.1.
Correctio] Verbale, (διόρθωσις, κατόρθωσις,) Cice.4.de Finib.37.Hæc uidelicet eſt correctio philoſophiæ ueteris & emendatio,&c.
Adhibere correctionem.Cic.3.Offic.9.
Correctio, Figura eſt apud Rhetores: author ad Herennium, lib.4.

lib.4.186.Correctio eſt quæ tollit id quod dictum eſt, & pro eo id quod magis idoneum uidetur,reponit,hoc pacto, Quòd ſi iſte ſuos hoſpites rogaſſet,imò innuiſſet modò,hoc facilè perfici poſſet.Item, Nam poſtquam iſti uicerunt, atq; adeò uicti ſunt,eam quomodo uictoriam appellẽ,quæ uictoribus plus calamitatis,quàm boni dederit?

Corrector] Verbale, (διορθωτής,) Terent. Adelph. 4.7.24.Illud quod cecidit fortè, id arte ut corrigas. D. corrector. Ironia.

Corrector atq; emendator.Cic.pro Corn.Balbo 14.

Inuidiæ corrector.Horat.2.Epiſt.1.26.

Aſperitatis corrector.Horat.2.Epiſt.1.26.

Corripio] corripis,penul,corr.corripui,correptum, (ἐπιλαμβάνομαι,)corripere.Ex con & rapio,ſignificat Rapere,ſiue capere.Virg.1.Aeneid.39.Conſtitit hic, arcũq; manu,celereſq; ſagittas Corripuit.

Corripere aliquem in neruum.Plaut.Rud.20.34.

Corripere morſu.Plin.lib.10.cap.40.1.

Corripere ſeſe intrò:Id eſt, celeriter ingredi, inquit Donatus Teren.Hecyra 3.3.5.

Corripere ſe repentè.Plaut.Merc.12.76.

Corripere ſeſe ad aliquem. Terentius Hecyra 4.1.3. Ita corripuit de repentè tacitus ſeſe ad filiam.Id eſt,raptim intulit, ut ait Donatus.

Capũ corripere certamine bijugo.Virg.5.Aenei.29.de equis.

E ſomno,uel ſtratis corripere corpus. Virg.4.Aeneid.115.

Curſum corripere.Liu.6.bel.Pun.139.

Gradum corripere,accelerare.Horat.1.Carm.ode 3.7.

Haſtam ui corripere.Virg.12.Aeneid.19.

Hominem corripi,ac ſuſpendi iuſsit.Cic.5.Verr.47.

Locum corripere.Valer.lib.4.Argon.131.

Extremus horror corripit lumina,de eo qui moritur.Valer. libro 6. Argon. 56.

Manu aliquid corripere.Virg.1.Aeneid.39.

Membra corripere,id eſt,contrahere.Lucret.lib.5.246.

Moras corripere.Ouid.9.Metam.57.

Morbi ſingula corpora corripiunt.Virg.3.Georg.95.

Spacium corripere.Virg.5.Aeneid.63.Vbi Seruius,Corripiunt ſpacia,id eſt raptim eunt,ut lib.6.

- & pariter greſsi per opaca uiarum,

Corripiunt ſpacium medium.Id eſt,raptim peragunt.

Viam corripere.Virg.1.Aeneid.85.Corripuere uiam interea quà ſemita monſtrat.Vbi Seruius, Officium eundi celeriter arripuerũt:neq; enim uia corripitur.Hactenus Seruius. Metaphorica loquutio:quia qui feſtinant,uidentur raptim legere iter quod faciunt. Vtitur & Plinius Epiſto. 66. Subſiſtemus fortaſſe & ſequenti die: ſed tanto celerius uiam ipſam corripiemus.

Corripi aliquo dolore.Plin.Epiſt.12.b. Sic Corripi comitiali uitio & dolore podagræ,Plin.lib.20.cap.17.14.

Amore correptus.Ouid.3.Faſt.137.

Cupidine correpta fratris.Ouid.9.Metam.92.

Corripi flamma.Liu.8.bel.Pun.121.Ouid.2.Metam.20.

Imagine formæ correptus.Ouid.3.Metam.84.

Morbis corripi.Celſus,lib.6.cap.18.

Corripere,Abbreuiare, & contrahere: unde correptas ſyllabas dicimus.

Corripere,(παιδεύειν,) pro Reprehendere.Plin.Epiſt.3.Repeto me correptum ab eo cur ambularem. Corripimus uerò magis uerbis, quàm uerberibus.

Clamoribus iudices corripere.Cælius Ciceroni,lib.8.2.3.

Animum dolentem corripere.Lucan.lib.7.38.

Peccata alicuius corripere.Ouid.2. de Ponto,eleg.6.1.

Verbis corripere aliquem.Ouid.18.Epiſt.5.

Voce magiſtri correptus.Horat.2.Serm.Saty.3.54.

Corripere,pro Caſtigare.Sueton.in Auguſto, cap.53. Quum ſpectante eo ludos,pronũciatum eſſet à mimo, ô dominum æquum & bonum & uniuerſi quaſi de ipſo dictum exultantes comprobaſſent,ſtatim manu uultuq; in decoras adulationes repreſsit, & inſequenti die grauiſsimè corripuit edicto, &c.

Correptus] Participium,(ἐπιληφθείς,)Cicero, Antequam iret in exil.11.Ego repentè ui Tribunitia correptus,nõ modò loquendi liberè in iudicio, ſed ne conſiſtendi quidem in ciuitate habeo poteſtatem.

Correptum manibus tenere. Virg.4.Georg.81.

Correptor] Verbale,(παιδευτής,)Seneca 2.de Ira, Placidus itaq; ſapiens & æquus erroribus, non hoſtis, ſed correptor peccantium.

Corriuor] pen.prod.corriuaris, (συνοχετεύομαι,) corriuari,Riuum ducere, ſeu facere.Plin.lib.6. cap.14.2. Anguſtias impedit corriuatus ſalis è cautibus liquor. Hoc eſt, permultis ueluti riuis fluens ſal liquidus. Idem,lib.31.cap.4.7.Plerunq; uerò damnoſi torrentes corriuantur detracta collibus ſylua, continere nimbos, ac digerere conſueta. Plin.lib.36.ca.15.8. Per meatus corriuati ſeptem amnes.

Corriuatio] Verbale, (συνοχέτευσις,) Plin.lib.31.cap.3.14.Salix enim erratica,& alnus,aut uitex,aut hedera,ſpõte proueniunt, & corriuatione aquæ pluuiæ in locum humiliorem è ſuperioribus defluentis, augurio fallaci.

Corriuales] pen.prod.(ἀντερασταί,)Qui eandem amicam habent:uel quòd ad eundem riuum accedere uideantur: uel quòd inuicem contendant,ut ferè qui ex eodem riuo hauſtũ petunt, Sipontinus. Vide Riualis.Quintil.14.Declamat. Si patior miſer illas lupanarium inſultationes, illa corriualiũ maledicta,conuitia.

Corroboro] corroboras,pen.corr.(κατισχύω,κραταιόω) corroborare,Robuſtum & fortem reddere. Sueton. in Galba,cap.6.Veteranum ac tyronem militẽ opere aſsiduo corroborauit.

Se corroborare,& uirum inter uiros eſſe.Cic,pro Cælio 8.

Corroborare ſtomachum.Plin.lib.20.cap.20.3.

Se corroborat uox.Cic.pro Seſtio 7.

Corroborare,per tranſlationem.Cic.in Catil.2.2.Qui ſpẽ Catilinæ mollibus ſententijs aluerunt,coniurationemq; naſcentem non credendo corroborauerunt.

Manabat illud malum urbanum, & ita corroborabatur quotidie.Cic.Caſsio,lib.12.1.2.

Corroboratus] pen.prod.Participium,(κατισχυθείς,)Cicero pro Cælio 32.Multarum rerum iucundiſsimarũ uarietatem dedit,qua non modò hæc ætas,ſed etiam iam corroborata caperetur.& 5.de Fin.104.

Corroboratis iam confirmatiſq; & ingenijs & ætatibus iudicandæ ſunt amicitiæ.Cic.de Amic.63.

Vetuſtate,corroborata hominis ſceleratiſsimi audacia. Cicero pro Milone 24.

Virtus Lacedæmoniorum non ſolùm natura corroborata, uerùm etiam diſciplina.Cic.pro Flacco 49.

Corrodo] corrodis,pen.prod.corroſi, corroſum, (διαβιβρώσκω,)corrodere,Simul rodere. Cice.2.de Diuinat.86. Nos autem ita leues atq; inconſyderati ſumus, ut ſi mures corroſerint aliquid,quorũ eſt opus hoc unum, monſtrũ putemus.

Corroſæ inſulæ. Varro 3. de Re ruſt. cap.17.5.

Oſſa corroſa.Iuuenal.Saty.15.8.

Corrogo] corrogas,pen.corr. (ἐρανίζω,) corrogare, Idem quod rogare multis precibus,addere,aſciſcere.Cice.3.Philipp.138.Conuenerunt corrogati, & quidam ampli homines.Idem pro Quintio 13.Ipſe ſuos neceſſarios ab atrijs Licinijs,

& à faucibus macelli corrogat, ut ad tabulam Seſtiã ſibi adſint.Liuius 3.bell.Macedonici 113.Magiſtratos nauium,mercatoreſq; inuitare iuſsit,& uela cum antennis ex nauibus corrogari iuſsit, ut umbra cœnantibus in littore fieret.Id eſt colligi.

Corrogare nummos de nepotum bonis.Id eſt colligere & congregare,& quaſi corradere. Cic.5. Verr.158.Vaſa,ueſtimenta corrogare. Author ad Heren.lib.4.233.

Corrogati auditores dicuntur, quos ambitione recitator ſibi conciliat.Quint.lib.10.cap.9.

Corrogata ad neceſſarios uſus pecunia.Cæſ.3.bel.Ciuil.401.

Corrotundo] corrotundas, (συσφαιρόω,) corrotundare. Senec.li.4. Natural.quæſt.Præterea poteſt etiã, ſi non fuerit grando,talis quum defertur,corrotundari.

Corruda] pen.pro.(ὅρμινον ἄγριον,)corrudæ,Syluestris aſparagus uocatur. Colum.lib.10.36.Prodit & aſparagi corruda ſimillima filo. Var1. de Re ruſt. cap.23.4.Sicut umbroſis locis alia ſeras, ut corruda, quod ita petit aſparagus. Plin.lib.20. cap.10.2. Syluestrem aſparagum aliqui corrudã,aliqui Libycum uocant,Attici orminium.Colum. lib.11.cap.3.34.

Corrugo] corrugas,pen.prod. (ῥυσσόω,) corrugare,In rugas contrahere.ut Corrugare frontem, apud Plautũ, quod ſolent qui ſunt triſtes.

Nares corrugare.Horat.1.Epiſt.5.5.

Corrugatum acinum.Colum.lib.12.cap.39.3.

Corrugus] (συνοχέτευσις,) quid ſignificet, declarat Plinius his uerbis lib.33.cap.4.8. Alius par eſt labor,uel hoc maioris impendij,flumina ad lauandum hanc ruinam iugis montium ducere obiter à centeſimo plerunq; lapide:corrugos uocat,à corriuatione credo:nimirum & hic labor eſt.

Corrumpo] corrumpis,corrupi, pen. pro. (φθείρω, διαφθείρω,στρεύγω,)corrumpere,Vitiare,tam ad animũ,quàm ad corpus refertur. Plin.lib.13.cap.22.2.Quæ nec aqua, nec igni poſſet corrumpi.

Corrũpere & interlinere tabulas publicas. Cic.4.Verr.72.

Corrumpere & deprauare. Cic.pro Muræna 24.

Delinere & corrumpere. Cic.1.de Finib.51.

Corrumpere aliquẽ. Paulus in L. ut tantum.§. Si ſeruus.ff.de ſeruo corrupto,Perinde atq; ſi proprius meus ſeruus corrupiſſet conſeruum.

Corrumpere aliquẽ blanditijs, largitionibus,pecunia,precio. Cic.1.de Finib.51. Idem 3. de Legib.57. Et 2. Offic.76. Et pro Cecinna 53.

Corrumpere aliquem ex optimo.Plaut.Moſtel.2.80.

Animum & mores alicuius corrumpere. Cic.3. de Leg. 47. Terent. Hecy.2.2.6.

Concluſa aqua facile corrumpitur.Cic.2.de Nat. Deor.30.

Artus corrumpere febribus.Ouid.epiſt.19.24.

Fontes corrumpere. Salluſt.in Iugurt.

Fructum corrumpere, Africanus in Leg. Et hæc.§.Quum fundum.ff.Locati, Tu quum annus tuus exiturus eſſet,conſultò fructum ſequentis anni corrupiſti.

Chirographa debitorum corrumpere. Vlp.in L. Neratius. ff. De ſeruo corrupto, Si ſeruo perſuaſi,ut chirographa debitorum corrumpat uidelicet tenebor.

Conſilium publicum corrumpere. Salluſt. in Oratione quam habuit in Senatu.

Ocia corrumpunt corpus.Ouid.1.de Ponto eleg.6.1.

Curam comitum corrumpere.Ouid.6.Metam.93.

Corrumpere igni.Salluſt.in Iugurtha.

Literas corrumpere.Cic.4.Verr.63.

Catena corrumpit manus.Propert.lib.3.eleg.15.4.

Mentes corrumpere.Ouid.2.Triſt.60.

Ocellos corrumpere lachrymis.Ouid.3.Amor.eleg.5.12.

Oculos corrumpere. Plaut.Merc.9.3.

Prauis opinionibus corrumpi.Cic.in Partit.49.

Opportunitates corrumpere.Salluſt.in Catil.

Piſces corrumpuntur.Terent.Adelph.3.3.67.

Pollicitis corrumpere aliquem.Ouid.1.de Arte am.72.

Rem familiarem corrumpere.Salluſt.in Iugurth.

Corrumpere ſeipſum.Plaut.Merc.10.1.

Seruum hæreditariũ corrumpere. Vlp.in L. Hæc actio.§.Sed & ſi quis.ff.de Seruo corrupto, Sed & ſi quis ſeruum hæreditarium corruperit,hac actione tenetur.

Corrumpi ſitu.Plaut.Trucul.19.21.

Solicitare uerbis,ſpe,premiſsq; corrumpere aliquem. Cic.pro Deiotaro 1.

Spem corrumpere fraude. Ouid.epiſt.20.26.

Corrumpitur ſtipulatio.L.2.ff.De ſeruit.leg.

Vitio corrumpi.Lucret.lib.6.4.

Vngues corrumpere dentibus.Propert.lib.2.eleg.4.1.

Corruptus] (διεφθαρμένος,)Participium:ſiue Nomen ex participio. ut Corruptum iudiciũ, Cic.pro Cluentio 2.Idẽ lib.13.ca.3.2. Quando etiã corruptiſsimo in genere,&c.

Corruptus & perditus.Cic.2.in Catil.30.

Corrupta ſum atq; abſumpta.Plaut.Amph.17.6.

Corruptus & ab hominibus nequam inductus adoleſcẽtulus. Cic.pro Roſc.Amer.22.

Aetas corruptior.Luca.lib.10.23.

Animus corruptus.Brutus Ciceroni 4.4.

Ceres corrupta undis. Virg.1. Aeneid.37.Ceres,frumentum.

Ciuitas in barbarum corrupta.Tacit.lib.5.de Seleucia.

Conſuetudinem uitioſam & corruptam pura & incorrupta conſuetudine emendare.Cic.de Clar.Orat.141.

Corporis corrupti humor ater.Lucret.lib.3.102.

Corrupti macie equi.Cæſar 3.bel.Ciuil.225.

Filius et filia corrupti.Pau.in L.Vt tãtũ.ff.de Seruo corrupto, De filio filiaue familiâs corruptis huic edicto locus non eſt.

In eloquendo nihil corruptũ, obſcurũq; ſit. Quintilianus lib.6.cap.5.3.

Ingenio corruptus ac tumidus.Quint.lib.2.cap.8.5.

Iter factum corruptius imbri.Horat.1.Serm.ſaty.5.19.

Corrupta & contaminata paucorum uitio ac turpitudine iudicia.Cic.1.Verr.138.

Iudex corruptus.Horat.2.Serm.ſaty.2.2.

Largitionibus corruptus eſt populus Romanus,ut ſeſe ac fortunas ſuas uenales habeat.Salluſt.in Ciceronem 1.

Litera Græca corrupta ſono Latino. Ouid.5.Faſt.39.

Mores corupti deprauatiq; admiratione diuitiarum. Cic.2. Offic.104.

Os,ſermoq; corruptus in peregrinũ ſonũ. Quin.li.1.ca.1.10.

Sanguis corruptus.Lucret.lib.6.242.

Secula corrupta.Claud.2.in Eutrop.23.

Senatus corruptus.Cic.pro Rab.Poſth.4.

Tractus cœli corruptus.Virg.3.Aeneid.28.

Victoria toties corrupta. Tacit.lib.20.

Virgo corrupta. Ouid.3.Amorum,eleg.7.6.

Voluptas corrupta dolore.Horat.1.Serm.ſaty.2.

Corrupte] Aduerb.(διεφθαρμένως,)Cic.1.de Finib.107. De quibus neq; deprauatè iudicant,neq; corruptè.

Corruptor] Verbale, (διαφθαρτής,) Qui corrumpit. ut Corruptor iuuentutis.Cic.in Catil.30.

Animoſus corruptor.Tacit.lib.17.

Tribus uenditor & corruptor & ſequeſter.Cic.pro Plan.31.

Corruptor & adulter.Cic.5.Verr.4.

Nurus corruptor auaræ.Iuuenal.Saty.1.8.

Corruptrix] Verbale fœm. (διαφθαρτρίς,)Cic.ad Quint.

ſratrem,lib.1.1.28. Tam deprauatis moribus, tam corru= ptrice prouincia.

Corruptio] Verbale,(διαφθορὰ)Cic.4.Tuſcul.43.Morbum appellant totius corporis corruptionem.

Corruptela] corruptelæ,penul.prod. (φθορὰ,)Quod corrumpit & cōtaminat.Terent.Adelph.5.3.7. Cōmunis corruptela noſtrum liberûm.Sub.adeſt.Cic.2.Offic.77.Melius etiam,quod largitionem,corruptelam dixit eſſe.

Dulcedine corruptelaq́; deprauari.Cic.2.de Leg.62.

Moliri corruptelam iudicij.Cic.in Parad.58.

Malæ conſuetudinis corruptela.Cic.1.de Leg.48.

Corruptelæ mulierum.Cic.4.Verr.93.

Corruo] pen.cor.corrui, corrutū,pen.cor. (καταπίπτω,) corruere,Idem quod ruere,ſiue ſimul ruere.Liu.1.ab Vrbe Duo Romani ſuper alium alius, uulneratis tribus Albanis, expirantes corruerunt.Cic.ad Qu. fratrem,lib.2.12.3. Et ille penè timore,ego riſu corrui.

Arbor corruit.Ouid.8.Metam.157.

Equus corruit.Sil.lib.17.28.

Oppida corruerunt.Cic.1.de Diuin.132.

Corruit igne rogus.Ouid.13.Metam.132.

Saucius enſe corruit.Propert.lib.2.eleg.9.5.

Tabernæ mihi duæ corruerunt,reliquæ rimas agunt.Cic.Atti. lib.14.305.4.

Vrbs tota Lacedæmoniorum corruit.Cic.1.de Diuin.183.

Frangi & corruere.Cic.3.de Orat.4.

Corruere,pro Labi & errare.Cic.de Senect.59. Nec tanquā inexercitati hiſtriones in extremo actu corruiſſe.

Corruiſſe opes dicūtur,quæ corruptæ ſunt.Cic.1.Offic.119.

Corruere aliquem.Catull.ad Mallium 63.11.

Cors,cortis] Vide Chors.

Corſica] pen.corr.(κύρνος,κόρσικα,) (inquit Plin.li.3.ca. 6.Inſula in mari Liguſtico, quàm Græci Cyrnon appellauere,ſed Tuſco propior, à Septentrione in Meridiem proie= cta,&c.Iuuenal.Saty.5.

Mulus erit domino,quem miſit Corſica, uel quem
Tauromimitanæ rupes.

Notiſſima eſt uino præſtante,durante etiamnum nomine:inter quàm, & magis Meridianā Sardiniam anguſtum mare interfluit. De qua ſic Ptolemæus li. 3. cap. 2. Cingitur ab Occaſu quidem & Septentrionibus Mari Liguſtico:ab Ortu autem Tyrrheno mari, à Meridie pelago quod inter ipſam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corſicā malignè coli,aſperā, & plurimis in parti= bus inacceſſibilē,adeò,ut qui eius montes habitant,ex latrocinijs uitam degant, immanitateq́; feras ipſas ſuperāt. Hinc factū eſſe dicit, ut quū Romani Imperatores in eos irruant, magnū ſeruorū gregem captū aduehant. Corſicæ forma a= pud Ptolemæū 6.Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo lōgæuos eſſe, quòd mellis cibo quo plurimū abundant,utantur aſſidue.Quod mirū uideri po= teſt,quum eius inſulæ mel,ob taxi copiā,uenenatū ſit,ut eſt teſtis Ouid.Elegiarū primo 12.Melle ſub infami Corſica miſit apis.Præterea Seruius grammaticus Corſicana mella eſ= ſe amara ſcribit,in Virg.Georgic.lib.4.

Corſicus] pen.corr.(κυρναῖος,)Adiectiuum,ut

Apis Corſica.Ouid.1.Amorum,eleg.12.2.

Mare Corſicum.Senec.Octau.7.2.

Cortex] maſc.& fœm.gen.(φλοιός,κέλυφος, λέπος,)ueluti corium & operculum, ac cruſta quædam ipſarū præcipuè arbor & plantarū,qua ueluti cute & corio contegūtur & cōmuniūtur aduerſus aeris externi iniurias. Vir.li.7.Aen. –raptus de ſubere cortex. Idem in Bucol. eclog.6.13. Tū Phaetontiadas muſco circundat amaræ Corticis. Ouid. 1. Metamorpho.

Sentit adhuc trepidare nouo ſub cortice pectus. Cice. 5. de Finib.57.

Denudat folijs ramos & cortice truncos.Cic in Arato 14.

Obducuntur libro aut cortice trunci, quo ſint à frigoribus, & caloribus tutiores.Cic.2.de Natu.deor.179.

Cauati cortices.Virg.2.Georg.78.

Decepto cortice nuda ligna.Ouid.de Nuce 8.

Direpto cortice cedrus.Ouid.1.Amorum,eleg.15.3.

Diſcuſſus cortex.Ouid.8.Metamorph.151.

Sectus cortex.Ouid.9.Metam.132.

Sciſſus cortex.Ouid.10.Metam.103.

Amara cortex.Virg.6.eclog.13.

Cauus.Virg.2.Georgic.91.

Exilis.Claudian.epigram.5.10.

Lentus.Ouid.9.Metam.71.

Rugoſus.Ouid.Epiſt.5.6.

Siccus.Ouid.8.Metam.129.

Viridis.Ouid.2.de Arte 130.

Leuior cortice,id eſt, leuis admodum & inconſtans.Horat.3. Carm.ode 9.5.

Cortex,alijs tenuis:ut lauro,tiliæ: alijs craſſus,ut robori: alijs læuis:ut malo,fico.Idem ſcaber robori palmæ. Omnibus in ſenecta rugoſior. Quibuſdam rumpitur ſponte,ut uiti:qui= buſdam etiā cadit,ut malo,unedoni:carnoſus ſuberi,popu= lo:mēbranaceus, ut uiti, harundini:libri ſimilis,ceraſo:multiplex tunicis,ut uitibus,tiliæ, abieti. Quibuſdam ſimplex: ut fico,harundini.Plin.lib.16.cap.31.

Corticula] huius corticulæ.pen.corr. (φλοιάριον,) Dimi= nutiuum. Colum. lib.12.cap.47.9.Tum reſolutis corticulis eximinus eum.

Corticatus] pen.prod. (φλοιοδωτός,) Quod corticem habet. Colum.lib.12.cap.23.1.Pix corticata appellatur,qua utuntur ad condituras Allobroges.

Corticoſus] pen.prod.Adiectiuum,(φλοιώδης,) Plin.lib. 20.cap. 19.1. Syluestrium unum genus ceratitin uocant, nigrum,cubitali altitudine,radice craſſa & corticoſa.Id eſt quæ corticem habet.

Cortina] pen.prod.(γόρτινα,)Cretæ inſulæ urbs,ut ſcribit Pomponius Mela,lib.2. Et Plin.lib.4.cap.12.à qua Cortinia tela Silius dixit lib.1. Et Cortiniam ueſtem,pro uenato= ria Claudianus lib.2.de Rapt.Proſerp.poſuit. Vide illic Ia= num Parrhaſium. Sed in primis aduerte apud Plinium,Pō= ponium, & alios, legi Gortyna,& Gortinia: quæ uera eſt orthographia.

Cortina] huius cortinæ,pen.prod.(τρίπους,) Vas rotundū tres pedes habens ad coronæ ſimilitudinem.In hoc uaſis genere aqua calefieri ſolebat.Dicta cortina, uel à corio,quaſi corina, quòd quæ nunc ex ære, apud uetuſtiſſimos è corio bubulo fiebant, uel quòd hoc uaſe in cortibus uillaticis ad calefaciendas aquas uterentur,& uina decoquenda,& reliquos uillæ uſus.Plin.lib.27.cap.2.2. Aquæ marinæ ſexta= rios quinq; pariter decoquebant, decies deferueſcente cortina,atq; diffundebant,inueterabantq́;. Hæc Sipontinus. Vi= de ſequentia.

Cortinæ ſunt uaſa ex ære uel plumbo,in quibus pigmenta,co= loresq́; coquuntur,quibus lanæ tinguntur, & uellera pin= guntur immerſa. Plin. lib. 35. cap. 6. 16. Fit etiam apud infectores ex flore nigro, qui adhæreſcit æreis cortinis. Idē li.15.c.6.2.Præterea cōchas et plūbeas cortinas ære uitiari

Cortinam plumbeam Cato cap.66. accipit pro eo uaſe in quo oleum fluit è torculari,Cortinam (inquit) plumbeam in la= cum ponito,quo oleum fluat.

Cortinæ apud Plautum in Pœnul.19.12. pro uaſe à nonnullis accipitur. Suntq́; qui uerba Plauti ad ſeruituti manci= patos

patos homines referant, qui turpes humillima etiam exer= cebant officia. Ait enim Plautus,Ita replebo atritate, ut atrior multo ſiet,quàm Aegyptij,aut qui cortinā ludis per cir= cum ferunt.

Cortinam Seruius accipit pro tripode uel cauerna Apollinis, unde reſponſa dabātur, uel quòd Apollinis tripus corio Pythonis ſerpentis tectus ſit, uel certa illic reſponſa fundātur, quaſi certina.Virg.6.Aeneidos, –neq; te Phœbi cortina fefellit. Vel,quod uerius eſt,quia illic cor uatis tenetur,illuc enim raptæ Phœbades uaticinabantur. Quum autē hæ cortinæ Apollini Delphico antiquitus dicarentur,alio nomine Delphicæ ſunt nuncupatæ.Plin.lib.34.cap.3.4.Ex ære factitauere & cortinas tripodum nomine Delphicas,quoniā donis maximè Apollinis Delphici dicabantur. Sipontinus hanc Seruij interpretationē ridet,his uerbis,Erant nūc Seruius et qui eum ſequuntur, cortinamq́; locū,ſiue cauernam eſſe dicant,in qua oraculum dabatur,diciq́; uel quòd, &c. & paulò pòſt, Nam quod apud Varronem cortinam ſcri= ptum eſt à corde dictā,manifeſtus librarij error eſt, & pro corde,corte ſcribendum.

Auernalis cortina Sibyllæ.Propert.lib.4.eleg.1.10.

Cortinale] huius cortinalis, pen.prod.n.g.(τριποδεῖον,) Locus in quo ſunt cortinæ,hoc eſt, uaſa quibus ſapa deco= quitur.Colum.lib.1.cap.6.12.Cortinale ubi defrutum fiat nec anguſtum nec obſcurum ſit, ut ſine incommodo mini= ſter,qui ſapam decoquet,uerſari poſſit.

Cortona] (κόρτωνα,) Ciuitas Tuſciæ, à qua Cortonenſes. Dionyſius uocat eam Cortoniam: & inde Cortonienſes formauit.Hæc autem Corton dicebatur.Liuius lib.9. ab Vrbe 197.Itaq; à Peruſia & Cortona & Arretio,quæ ferme capita Hetruriæ populorum ea tempeſtate erāt, legati pacem fœduſq́; ab Romanis petentes,&c.

Cortyna ſiue Gortyna urbs Cretæ, unde Cortynius,Virgil. Stabula Cortynia.

Coruncanus] pen.prod.(κορουγκανός,)Primus de plebe Pontifex Max.factus, teſte Liuio.Eius meminit Cic.in ora= tione Pro domo ſua ad Pontifices, & peritiſſimū Pontificē fuiſſe dicit.Is quum legatus ad Teucā Illyricorū reginā miſ= ſus eſſet,in reditu contra ius gentium interfectus eſt.

Corus] (ἀργέστης,) Ventus (ut ait Plin. lib.2.cap.47.2.) ab occaſu ſolſtitiali flans.Zephyron & Argeſten uocant. Iuuen.Saty.14.Atq; habitas Coro ſemper tollēdus et Auſtro.

Feriens pontum Corus.Seneca Thyeſt.7.7.

Cœli fuſcator Eoi Corus.Lucan.lib.4.14.

Hyberni Cori.Virgil.5.Aeneid.26.

Imbrifer Corus.Seneca Hippol.11.2.

Corus mouens æſtus.Lucan.lib.5.120.

Ocyor nubes glomerante Coro.Seneca Hippol.6.1.

Violentus Corus.Lucan.lib.7.25.

Corus,aliàs Caurus dicitur.Virg.3.Georg.71.& 56.

Corus,Menſuræ genus, & uox Hebraica eſt, quæ medimnos Atticos unum & quadraginta capit,ut Ioſephus lib.3.An= tiquitatum ſcribit.

Coruſco] coruſcas,(ἀστράπτω,στιλβόω,)coruſcare,Splendere.Cic.3.de Orato.86.Flamma inter nubes coruſcat,cœlū tonitru contremit.Virg.Pœnuſq́; coruſcat.

Flammæ coruſcant apices,Stat.12.Thebaid.87.

Fulgore quodam coruſcare.Virg.4.Georg.20.de Apibus.

Ignis coruſcat.Virg.5.Aeneid.128.

Pennis coruſcant apes.Virg.4.Georg.15.

Telis facibuſq́; coruſcare.Valer.lib.Argonaut.141.

Clypeus coruſcans.Claud.6.Panegy.6.

Coruſcare mucronē,Vibrare. Sil.li.17.93.Et Virg.10.Aen. (130.

Haſtam coruſcare.Virg.12.Aeneid.87.

Telum coruſcare.Virg.12.Aeneid.178.

Coruſcare pro Criſpare.Virgilius 11. Aeneid. & Iuuen.Saty. 3.25. Seruius.

Coruſcus] (ἀστράπτων,)Adiect.Reſplendens.Virg.2.Aen. Stat.ferri acies mucrone coruſco Stricta.Ibidem 25.

Vix poſitum caſtris ſimulacrum,arſere coruſcæ
Luminibus flammæ arrectis.

Auro coruſcus.Virg.9.Aeneid.33.

Capitis inſigne coruſci.Stat.li.5.Theb.115.de ſerpēte quodā

Fulgura coruſca.Lucret.lib.5.60.

Ignis coruſcus.Horat.1.Carm.ode 34.2.

Lampadibus coruſcis denſum funale. Ouid.12.Metam.50.

Exultat telis,& luce coruſcus ahena.Virg.2.Aeneid.94.

Radij coruſci.Ouid.1.Metam.155.

Sol coruſcus.Virg.1.Georg.47.

Tela coruſca.Seneca Oedip.14.7.

Tractus coruſci flammarum.Lucan.lib.2.54.

Viri ferroq́; auroq́; coruſci.Stat.lib.4.2.

Coruſca uis fulminis.Cic.2.Tuſc.36.

Coruus] corui,(κόραξ,)Auis nota,quæ Græcè κόραξ,dici= tur.Vide Pliniū.Cic.1.de Natu.deor.186.Miluo eſt quod= dam bellum quaſi naturale cū coruis.Cice.1.de Diuin.43. Quid auguri cur à dextra coruus,à ſiniſtra cornix faciat ra (tūs

Loquax coruus.Ouid.2.Metam.52.

Coruus crocitat.Autor Philomelæ apud Ouidium 6.

Coruos in cruce paſcere,eſt ſuſpendi.Horat.epiſt.7.10.

Coruus ridetur inter Ledæos olores.Martial.li.1.49.Prouer.

Exercitus coruorum.Virg.1.Georg.77.

Hiantē coruū deludere. Horat.2. Ser.ſat.5.12. Vide Adagia (Eraſmi.

Oſcen coruus.Horat.3.Carm.ode 27.3.

Ouantes gutture corui.Virg.1.Georg.85.

Coruus,piſcis.Plin.lib.32.cap.11.4.

Corybas] Corybantis,(κορύβας,) Iaſonis,ſeu Iaſionis uel Iaſii, et Cybeles filius.à quo Corybātes dicti ſunt.Claudianus,

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Luſtrauit Corybas.

Sic lib.1.de Raptu Proſerp.43.

Corybantes,Cybeles ſacerdotes,qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant,capitaq́; ſaltando iactantes,alios in ſimilem rabiem agebant.Homerus βητάρμονας,uocat.Hinc(inquit Strabo lib.10.)qui capita ſaltādo iactant, & numinis aſpiratione furiiſq́; agitantur,corybantas dicimus. Sunt qui Curetas & Corybantas, & Caberos & Idæos dactylos eoſdē eſſe putent.Dictos uolunt à κορύπτειν,quod eſt caput ſaltando iactare:uel(ut Herm.in Caſt.ſentit) à pupillis oculorum & genis, quas Græci κόρας, uocant. quippe qui quum Io= uis cuſtodes eſſent, non modò excubare,ſed etiā apertis oculis dormire cogerentur.Inde κορυβαντιᾶν eſt inſanire:κα= κοδαιμονᾶν, eſt malo quodam genio agi. Diodorus Corybantū ſcribit Iaſonis ſiue Iaſionis & Cybeles filiū fuiſſe, ac ſimul cū Dardano ſacra Matris deûm in Phrygiā detuliſſe eoſq́; qui in ſacrificijs eius deæ incumbere uoluerunt,de ſuo nomine appellaſſe. Alij à galea dictos uolunt, quæ Græcè κόρυς dicitur,quòd galero quodam capita tecti inſaniendo luderent.Horat.1.Carm.ode 16.2.

non acuta
Sic geminant Corybantes æra.

Corybantius,Adiectiuum,(κορυβάντιος,)ut

Aera Corybantia.Virgil.3.Aeneid.23.

Corycus] pen.prod.(κώρυκος,)Mons eſt Pamphyliæ præ= celſus,ac portuoſus,atq; ob id piratarū inſidijs opportunus quos ab eo monte Corycæos uocabant. Hi nouam inſidiādi rationem excogitarant. ſiquidem diſperſi per portus Coryci montis,miſcebant ſe negociatoribus,ut quiſq; forte appulerat,ſubauſcultantes,& quid rerum portarent, & quò nauigare deſtinaſſent, deniq; quo tēpore decreuiſſent ſoluere.

Quæ ſimul atq; cognouerant, renunciabant piratis, cũ qui bus ſocietatem maritimorum latrociniorũ exercebãt. Atq; ita per occaſionẽ ſimul adorti nauigantes ſpoliabant. Quæ res ubi mercatoribus eſſet comperta, pleraq; occultabãt, ac diſsimulabant, inſidiarũ metu. Sed quum ne ſic quidem late rent, ſubodorantibus omnia Corycæis, res in prouerbium abijt, Hũc Corycæus auſcultauit: de re uehementer diſsimu lata, deprehenſa tamen. Vſurpat hoc adagiũ M. Tullius lib. ad Atticum 10. epiſtola ultima, Itaq; poſthac non ſcribam ad te quid facturus ſim, ſed quid fecerim. omnes κωρυκαῖοι, uidentur auſcultare quæ loquor. Eraſmus in Chiliadibus.

Corycus] uel Corycos, pen. corr. (κώρυκος,) Oppidum eſt Ciliciæ, à quo non longè abeſt ſpecus Corycius, præter alia mirabilia multa, etiã croci prouentu nobilis. Meminerunt huius Pomponius Mela, Solinus, Plinius, Strabo, alij.

Crocus Corycius. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 14.

Corycides] appellatæ ſunt Muſæ à colle, uel antro potius Corycio in Parnaſo Delphis proximo, cuius meminit & Laertius in uita Pherecydis, & Apollonij Rhodij expoſito res, qui nuncupatũ illud aiunt à Nympha Corycia, cuius & Apollinis Lycoreus filius fuit, à quo Delphici incolæ Lyco res nuncupati ſunt. Laertij uerba de Pherecydis morte ſunt hæc. Quidã profectum Delphos, è monte ſeipſum deieciſſe aiunt. Alterum præterea antrum Corycium & urbs in Cili cia fuit, uel croco nota.

Corydalus] (κορυδαλλός,) Nomen eſt auis Seruio in 2. ec= log. Virgilij. Sunt qui Alaudam interpretentur.

Corydon] pen. corr. Corydonis, penul. prod. (κορυδών,) Paſtor Theocrito & Virgilio. Corydoni putant nomẽ indi= tũ ab aue corydalo. Vide Seruiũ in principio 2. eclo. Virgilij

Corylus] coryli, pen. corr. f. g. (ἡρακλεωτικὴ κάρυα, ποντικὴ κάρυα,) Arbor & fructus, à noſtris auellana dicitur. Virg. 2. Georg. 13. Plantis eduræ coryli naſcuntur.

Denſæ coryli. Virg. 1. eclog. 3.

Duræ coryli. Virg. 2. Georg. 13. Duras autem dixit non ad li= gnum, ſed ad fructum ipſarum referens. Seruius.

Fragiles coryli. Ouid. 10. Metam. 19.

Coryletum] pen. prod. (τῶν καρύων πλῆθος,) Locus ubi coryli naſcuntur. Ouid. 2. Faſt. 118. Illa modò in ſyluis in= ter coryleta iacebat, &c.

Corymbus] corymbi, m. g. (κόρυμβος,) Racemus hederæ, quo coronabatur Bacchus. Tibullus, Sed uarij flores, et frõs redimita corymbis. Plin. lib. 16. ca. 34. 3. de hedera loquẽs Racemis in orbem circumactis, qui uocantur corymbi.

Diffuſos corymbos ueſtit hedera. Virg. 3. eclog. 8.

Grauidi corymbi. Ouid. 3. Metam. 133.

Corymbus aut corymbum, Roſtrum nauis, & quoduis ſummũ Valer. lib. 1. Argon. 56. - Phryxi promittitur abſens Vellus, & auratis Argo reditura corymbis.

Corymbus, eſt etiam fructus chryſocomæ, ſiue chryſitis herbæ. Plin. lib. 21. cap. 8. 5. Chryſocome ſiue chryſitis non habet Latinam appellationem palmi altitudine eſt, comãtibus ful gõre auri corymbis, radice nigra.

Corymbifer] pen. corr. (κορυμβοφόρος,) Qui corymbos ſiue hederæ ſimiles racemos fert. Ouid. 1. Faſt. 79. Feſta co rymbiferi celebrabat Græcia Bacchi.

Coryphæus] (κορυφαῖος) eſt cuiuſq; ordinis caput et præ cipuus. Cic. 1. de Natu. deor. 80. Zenonem, quẽ Philo noſter coryphæum appellare Epicureorum ſolebat, quum Athenis eſſem, audiebam frequenter.

Corytus] coryti, pen. prod. (γωρυτός,) Theca ſagittarum Leues coryti. Stat. 12. Thebaid. 106. Virg. 10. Aeneid. Co rytiq; leues humeris, & letifer arcus.

Cos, inſula] Vide Coos.

Cos] cotis, fœm. gene. (ἀκόνη,) dicitur ſaxum aſperum atq; abruptum. Item lapis quo cultri acuuntur. Liu. 1. ab Vrbe 163. Atqui hoc animo agitaui, inquit, te nouacula cotem diſciſſurũ. Plin. lib. 18. ca. 28. 4. Italia aquarias cotes dedit.

Duræ cotes. Virg. eclog. 8. 9. Propert. lib. 1. eleg. 3. 1.

Vice cotis fungi. Horat. in Arte 72.

Cotes oleares. Vide Oleum.

Scrupuloſæ cotes. Cic. 4. Tuſcul. 50.

Cos fortitudinis. Cic. 4. Acad. 245.

Coticula] coticulæ, pen. corr. (βάσανος,) Diminutiuum: li= cet non ſeruet ſignificatũ primitiui: non enim eſt parua cos: ſed lapis quo fit auri uel argenti experimentum. Plin. li. 33. cap. 8. Auri argentiq; mentionem comitatur lapis, quem co ticulam appellant: quondam non ſolitus inueniri, niſi in flu mine Tmolo, ut autor eſt Theophraſtus: nunc uerò paſsim, quem alij heraclium, alij Lydium uocant.

Coticula, uidetur genus eſſe uaſis cote factum, apud Plinium, lib. 31. cap. 9. 3. Contraq; ſuffuſiones oculorum cum lacte in coticulis teritur.

Cotaria] cotariæ, Locus unde eruũtur cotes. Alphenus l. Cæ ſar. ff. de Publicanis, Cæſar quũ inſulæ Cretæ cotarias loca ret, legẽ ita dixerat, Nequis præter redẽptorẽ poſt Id. Mar tias cotẽ ex inſula Creta fodito, neùe eximito, néue auellito.

Coſmeta] coſmetæ, pen. prod. Græcè, (κοσμητής,) Latinè ornator ſiue ornatrix interpretatur. Vlpianus De legatis tertio. l. Item Legato, Item mancipia alia, puellæ fortaſsis, quas ſibi coſmetas mulieres exornant. Legitur &, Quæ ſci licet coment & exornent. Iuuenal. Saty. 6. 48. ponunt Coſmetæ tunicas, tarde ueniſſe Liburnus Dicitur.

Coſmicus, Adiectiuum] Vide Coſmus.

Coſmographia] pen. corr. (κοσμογραφία,) Mundi deſcri ptio interpretatur.

Coſmus] (κόσμος,) Latinè dicitur ornatus, quo nomine uo catus eſt mundus. Cice. de Vniuerſitate 45. Hunc uarietate diſtinctum bene Græci κόσμον, nos lucentem mundum no minauimus. Sic Plin. lib. 2. cap. 4. Vide Mundus.

Coſmicus, pen. corr. (κοσμικός,) Adiectiuum, id eſt, mũdanus. Mart. li. 7. 40. Coſmicos eſſe tibi Semproni Tucca uideris: Coſmica Semproni tam mala quàm bona ſunt.

Coſmus] (κόσμος,) Vnguentarius fuit optimus, à quo Co= ſmiana unguenta dicta ſunt Iuuenali,

- & Coſmi mergatur aheno.

Coſmus pro ipſo unguento aliquando ponitur. Martial. lib. 11. epigram. 9. Quod Coſmi redolent alabaſtra, fociq; deorũ. Rectius unguentarium ipſum intellexeris, non unguentum.

Coſſa] (κόσσα,) Vmbriæ oppidum, ut ſcribit Plin. cap. 5. li= bri tertij. Orbitellum hodie.

Coſſus] (κόσσος,) Tribunus militaris fuit, qui Lartem To= lumnium à loco dictum occidit: & opima ſpolia reuocauit. Hæc Seruius. Virg. 6. Aeneid. 168. Quis te magne Cato ta citum, aut te Coſſe relinquat? Vide Cornelius Coſſus.

Coſſus] (τερηδών,) Vermis qui in ligno naſcitur. Apud Phryges & in Ponto pro delicatiſsimis cibis ſumitur. Plin. lib. 17. cap. 24. 5. Iam quidem & in hoc luxuria eſſe cœ= pit, prægrandeſq; roborum delicatiore ſunt in cibo (coſſos uocant) atq; etiam farina ſaginati, hi quoq; altiles fiunt.

Coſſes nominatiuus pluralis, m. g. etiam apud Plinium legi= tur lib. 30. cap. 13. 4. Coſſes, qui in ligno naſcuntur, ſa= nant ulcera omnia.

Coſsi (inquit Feſtus) ab antiquis dicebantur natura rugoſi cor= poris homines, à ſimilitudine uermium ligno editorum, qui coſsi appellantur. Vnde & Coſſutiorum familia apud Romanos dicta eſt.

Coſta] coſtæ, (πλευρά,) Nota dictio. Plaut. Pſeud. 4. 4. Ita

plagis

plagis coſtæ callent. Vbi Seruius, Aut reuera coſtas, aut clitellas.

Coſtæ nauium. Plin. lib. 13. cap. 9. 3. Id eſt, latera.

Coſtæ aheni. Virg. 7. Aeneid. 93.

Tergora diripere coſtis. Virg. 1. Aeneid. 43.

Ruptæ coſtæ. Virg. 4. Georgic. 111.

Fricat arbore coſtas. Virg. 3. Georgic. 62. de ſue.

Enſis tranſabijt coſtas. Stat. 2. Thebaid. 2.

Enſis adactus tranſadigit coſtas. Virg. 9. Aeneid. 90.

Vellere exuta coſtis leonis. Ouid. 9. Epiſto. 23.

Onerare coſtas aſelli. Virg. 1. Georgic. 55. Seruius, Aut re ue= ra coſtas aut clitellas.

Coſtatus] pen. prod. Adiectiuum, (πλευρωτός,) ut Coſtatũ corpus. Varro 2. de Re ruſtica 5. 6. Corpore amplo, bene coſtatos, latis humeris, bonis clunibus, &c. De pecudibus.

Coſtum] uel coſtus, (κόστος,) Herbæ genus Plin. lib. 12. ca. 12. 1. Radix coſti guſtu feruens, odore eximio, frutice aliàs inutili. Idem Thure ſupplicamus & coſto. Martialis li. 11. epigram. 19.

Achæmenium coſtum. Horat. 3. Carm. ode 1. 9. Id eſt. Perſicũ. Achæmenij enim Perſæ dicti, ab Achæmene rege. Vnde Co= ſtum uenit. Acron.

Coſyra] pen. prod. uel Coſura, (κόσυρα,) Inſula eſt maris Mediterranei propè Africã, cui uicina eſt Gaulos, et Melitã Autor Põponius li. 2. & Plin. li. 5. ca. 7. Ouid. 3. Faſt. 114.

Fertilis eſt Melite ſterili uicina Coſyræ
Inſula, quam Lybici uerberat unda freti.

Cotana] Vide Cotones.

Cotaria] Vide Cos.

Cothurnus] cothurni, (κόθορνος,) Cothurni ſunt calceamẽ ta uenatoria, crura quoq; uincientia quorum quiuis aptus eſt utriq; pedi. Cic. 3. de Finib. 71. Vt ſi cothurni laus illa eſ ſet, ad pedem aptè conuenire, neq; multi cothurni paucis anteponerentur, nec maiores minoribus. Idem 3. Philipp. 135. Qui cum palla & cothurnis nummos populo de Ro= ſtris ſpargere ſolebat.

Herculis perſonam, & cothurnos infantibus aptare. Quintil. lib. 6. cap. 1. 28.

Puniceo ſtabis ſuras euincta cothurno. Virg. eclog. 7. 7.

Purpureoq; altè ſuras uincire cothurno. Virg. 1. Aeneid. 69.

Cothurnus, Calceamentum ſubleuatum ſubere: quò mulieres grandiores appareant. Iuuen. Satyra 6. breuiorq; uidetur Virgine Pygmæa, nullis adiuta cothurnis.

Cothurnos inducebant tragœdi quum in theatro dicturi erãt. Vnde pro ipſis tragœdis; & pro alto dicendi genere accipi untur. Virgil. 8. eclog. Sola Sophoclæo tua carmina digna cothurno. Horat. in Arte,

Hunc ſocci cepere pedem, grandeſq; cothurni. de Iambo.

Cecropius cothurnus. Horat. 2. Carm. ode 1. 2.

Tragici cothurni. Horat. 1. Sermo ſaty. 5. 13.

Duro cothurno reſerare aliquid, id eſt, Tragœdiam compone re de re aliqua. Ouid. 3. Amorum, eleg. 1. 9.

Muſa innixa tragicis cothurnis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6

Magnum loqui, nitiq; cothurno. Horat. in Arte 57.

Sophoclæus cothurnus. Vide Sophocles. Martia. lib. 3. 20.

Cothurnatus] penul. prod. (κοθορνωτός,) Adiectiuũ. Mar tialis lib. 5. 5. Grande cothurnati pone Maronis opus. Hoc eſt grandia & alta loquentis.

Dea cothurnata. Ouid. 5. Faſto. 70.

Vates cothurnatus. Ouid. 2. Amorum, eleg. 18. 4.

Cotiæ Alpes, (κότιαι ἄλπεις,) Graiæ & Pœninæ dictæ, per quas & Hercules, & Annibal tranſmiſere, in quibus duo= decim fuiſſe ciuitates Plinius teſtatur, regnum quondã Cotij regis, qui perdomitis Gallis eas cõſtruxit, militib. uiatorib. accõmodas. Is Cæſaris Auguſti amiciſsimus fuit. Autor. Mar= cellinus.

Coticula] Vide Cos.

Cotona] uel Coctona, ſiue Cottona: ut alij uolũt, Cotana uel Coctana, ſiue Cottana, pen. corr. Ficus paruæ genus. Plin. lib. 13. cap. 5. 1. Syria in ficorum genere habet caricas, & minores eius generis, quæ cotona uocant. Martialis lib. 7. 52. Paruaq; cũ canis uenerunt cotana prunis. A Cotone ur be ſic appellata. Scribendum igitur Cotona ſimplici t. Idem Martialis, lib. 13. 28.

Hæc tibi quæ torta uenerunt condita menta,
Si maiora forent, coctana ficus erat.

Cotoneum] contonei, (κυδώνιον,) Genus pomi. Plin. lib. 15. ca. 11. 1. His proxima amplitudine mala quæ uocamus cotonea, & Græci cydonea, ex Creta inſula aduecta in cur= uatos trahunt ramos: prohibentq; creſcere parentem. Plu= ra eorum genera. De hoc plura uide apud Ruellium lib. 1. cap. 72. Vide Struthia.

Cotta] Orator, qui cum Sulpitio æquali diſſerit apud Cice= ronem in dialogis de Oratore, Legem tulit, ut liceret Trib. pleb. alios accipere magiſtratus, quod lege Syllæ ijs erat a= demptum. Huius paſsim meminit Cicero in libris de Orato re, & in Bruto, quũ multis in locis, tũ præſertim ijs uerbis 106. Inueniebat (inquit) acutè Cotta, dicebat purè ac ſolu= tè: et ut ad infirmitatẽ laterũ perſcienter contentionẽ omnẽ remiſerat, ſic ad uiriũ imbecillitatẽ, dicẽdi accõmodabat ge nus. Nihil erat in eius oratione niſi ſyncerũ, nihil niſi ſiccũ, atq; ſanũ, &c. Fuerunt eodẽ tẽpore & alij Cottæ duo: Vnus contra Mithridatẽ infeliciter pugnauit, Syllã Cæſari con= ciliauit. Alter Legatus Cæſaris in Gallia, inſidijs circumuen tus ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pedianus.

Cottabus] cottabi, pen. corr. (κότταβος,) Fictitia uox, pro Sono qui redditur quũ quis percutitur. Plaut. Trinum. 14. 4. Caueſis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent.

Cotula] ſiue Cotyla, pen. corr. (κοτύλη,) Menſuræ genus, quæ hemina aliàs dicitur. Italica eſt uox, qua & græci uſi ſunt. Martial. lib. 65. Poſt hunc in cotula raſa ſelibra data eſt. Cato cap. 146. 1. Modio oleario menſum dato ungui= nis pondo x. Ponderibus, modijſq; domini dato iri primæ cotulas duas.

Coturnix] coturnicis, pen. prod. f. g. (ὄρτυξ,) A ſono uocis ſic appellata, inquit Feſtus: parua auis, ſemper ante ueniẽs quàm grues: & quum ad nos uenit, terreſtris potius, quàm ſublimis. Vide Plinium lib. 10. cap. 23. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6. 6. Ecce coturnices inter ſua prælia uiuunt.

Cotyla] Vide Cotula.

Cotyledon] pen. prod. (κοτυληδών,) Paruula herba cauli culo tenero, puſillo, pingui folio, & concauo, ut coxendi= ces, naſcitur in maritimis, petroſiſq;, uiridis radice, oliuæ modo rotunda. Eſt aliud genus eiuſdem, ſordidis folijs, latio ribus, denſioribuſq; circa radicẽ, uelut oculũ cingentibus, aſperrimi guſtus, longiore caule, ſed pergracili. Hæc Plin. lib. 25. ca. 13. 14. Ruellius lib. 3. cap. 117. Cotyledon Græ cis, Romanis Vmbilicus Veneris, foliũ habet acetabuli figu ra, &c. Officinis hodie dicitur Vmbilicus Veneris, herba non adeò magna, cauliculo puſillo, etc. Non eſt hæc ut qui= dam rentur, ea quæ cymbalaris uulgò dicitur.

Cotys] Thracum rex, qui, ut eſt ſcriptũ apud Cæſarẽ in Cõ= mentarijs, Pompeianas partes fouit. Plutarchus in Apoph= thegmatis, Cotys ei qui ſibi pardalim largitus erat, leonem cõtra dono dedit. Sed quũ natura eſſet iracundior, & aſper eorum qui miniſterijs deliquiſſent, caſtigator, uaſa fictilia tenuia quidẽ & fragilia, ſed cælaturis quibuſdã & ſculptu, ris politè eleganterq; elaborata, ſibi ab hoſpite allata, quũ hoſpiti ipſi dona dediſſet, ſimul omnia confregit: ne in eos

qui illa fregiſſent, aſperius animaduerteret.

Couinus] couini, m. g. penul. prod. Vehiculi genus notum non Britannis ſolum, ſed Belgis etiam & Germanis. Pōponius Mela, Dimicant non equitatu modo aut pedite, uerùm & bigis & curribus Gallicè armati. Couinos uocant, quorum falcatis axibus utuntur. Luca. lib. 1. 86. Et docilis rector monſtrati Belga couini.

Falcifer couinus. Sil. lib. 17. 85.

Couinarius] Qui couinum regit. Tacit. in uita Agric. Media campi couinarius eques ſtrepitu ac diſcurſu complebat.

Cous] (κῷος,) Denominatiuum à Co inſula Hippocratis patria. Vnde & Coum uinū. Coi populi. Cic. 6. Verr. 118.

Artifex Cous, dicitur Apelles, (κατὰ ἐξοχήν,) Ouid. 4. de Ponto eleg. 1. 6.

Album Coum Horat. 2. Serm. Saty. 4. 6. Sub. uinum.

Purpura Coa. Horat. 4. Carm. ode 13 3.

Cous Græcè ſenio Latinè, in talo, id eſt, taxillo, numerus cani cōtrarius: et is qui talorum iactu hunc numerū reddidiſſet, ſex lucri faciebat: & qui canem, unum tantū. Sipontinus.

Coxa] coxæ, (ἰσχίον,) (inquit Valla lib. 4.) pars ſupra femora, uertebrumq; ipſum, quoties uitiatū eſt, aut os illud quod in uertebro uoluitur, fractum, coxa uitiata fractaue dicitur. Plin. iunior Fallente ueſtigio cecidit, coxamq; fregit. Celſus lib. 4. Coxis proxima ſunt genua. De oſſe dixit.

Coxendix] coxendicis, pen. corr. f. g. (μηρός,) Eiuſdem ſignificationis cum coxa. Varro de Re ruſt. Lata fronte, naribus ſimis, lato pectore, craßis coxendicibus. Plaut. Bacchid. 23. 37. Cato incantamētum docet ad ſanandas coxendices luxas cap. 169. Serenus, Clauſa acies inter geminæ coxendicis umbras.

C R

Crabro] crabronis, m. g. (ἀνθρηνός,) inſecti genus affine ueſpis, pertinacißimum, aculeoq; peſtilentißimo, inquit Eraſmus. Plin. lib. 11. cap. 21. 1. Veſpæ in ſublimi è luto nidos faciunt, & in ijs ceras. Crabrones in cauernis ac ſub terra. Et paulò pòſt, Ictus eorum haud temerè ſine febri eſt. Autores ſunt, ter nouenis punctis interfici hominem.

Spicula crabronum. Ouid. 11. Metam. 68.

Aſper crabro. Virg. 4. Georg. 49.

Irritare crabrones. Plaut. Amphit. 8. 73. Id dictum eſt à poetà in mulierum ingeniū, quibus iratis ſi repugnes, magis prouoces, neq; ſine tuo malo diſcedas.

Cragus] (κράγος,) Mons eſt Lyciæ, Apollini ſacer: qui promontoria octo habere ſcribitur, ac eiuſdem nominis urbem Ouid. 9. Metam. 130. Iam Cragon, & Lymirem, Xanthiq; reliquerat undas.

Crambe] crambes, f. g. (κράμβη,) Braßicæ ſpecies eſt. Plin. lib. 20. cap. 9. 1. de Braßica loquens, In tres ſpecies diuiſere eam Græci antiquißimi: Criſpam, quam ſelinada uocauerunt, à ſimilitudine apij foliorum, ſtomacho utilem, aluū modicè mollientem. Alteram, leam, latis folijs è caule exeuntibus, unde caulodem quidam uocauere: nullius in medicina momenti. Tertia eſt propriè appellata crambe, tenuioribus folijs, & ſimplicibus, denſißimisq;, amarior, ſed efficacißima. Cato criſpā maximè probat, dein leuem, grandibus folijs, caule magno. Vide Catonem de Re ruſtica, cap. 163.

Crābē repetitā Iuuenalis ſatyra ſeptima, appellat declamationem maximo cum tædio iterum atq; iterum audiendā. Hinc prouerbiū, Crābe repetita mors eſt. Vide Eraſ. in Chiliadib.

Craneus, primus Macedonum rex: cuius ſucceſſores uſq; ad Alexandrum uiri XXXVII. annis ferè quingentis ut ſcribit Volater. lib. 13.

Crantor] Solenſis Xenocratis auditor, (κράντωρ) Scripſit commentarios & nonnulla poemata: admirabatur præ cæteris Homerum & Euripidem: deceßit intercutis morbo. Autor Diogenes Laertius.

Crantoris meminit & Horatius, lib. 1. Epiſt. 2. 1.

Crapula] crapulæ, pen. corr. (κραιπάλη,) ubi uinum intemperantius hauſtum, capiti detrimenta adfert: capitis lucta, fluctusq; & agitatio, quādo ex uinolentia caput tremit. Galenus in Aphoriſmos Hippocratis ſcribens, annotat omnē noxam ex uino factam, à Græcis, (κραιπάλην,) nominari, (παρὰ τὸ κάρηνον,) caput, (καὶ πάλλεσθαι,) concuti. Plin. lib. 23. cap. 1. 32. Nouitium reſinatū nulli conducit. Capitis dolorem & uertigines facit: ab hoc dicta crapula eſt. Liuius, lib. 9. ab Vrb. 154. Nec prius ſenſere, quàm plauſtris in foro relictis, plenos crapulæ eos lux oppreßit.

Diſcutere crapulas. Plin. lib. 21. cap. 20. 6. Vide Orthopnœa.

Exhalare crapulam. Vide Exhalo.

Edormiſcere crapulam. Plaut. Rud. 14. 28. Cic. Philipp. 51. Edormi crapulam inquam, & exhala.

Obdormire crapulam. Vide Obdormio.

Crapula, Aliter. Plin. lib. 14 cap. 20. 3. Ratio autem condiendi muſtà, in primo feruore, qui nouem diebus ut plurimum peragitur, aſperſu picis, ut odor uino contingat, et ſaporis quædam acumina. Vehementius id fieri arbitrantur crudo flore reſinæ, excitariq; lenitatem. E diuerſo crapula cōpeſci feritatem nimiā, frangiq; uirus: aut ubi pigra lenitas torpeat, uirus addi. Liguriæ maximè, circumpadanisq; muſtis utilitas diſcernitur hoc modo: pugnacibus muſtis crapulæ plus inditur, lenibus parcius. Sunt qui ex utroq; condiri uelint. Hoc in loco Plinio crapulā uocari quidam putant medicamēta, quibus uini lenitas excitatur. Alij uerò reſinæ florem eſſe dicūt id quod in reſina ſupernatat: quod autem ſidit in fundo, crapulam. ut ſit crapula uelut fæx reſinæ.

Crapulor] crapularis, (κραιπαλέω,) crapulari, Deponēs, Vino & cibo ſeſe ingurgitare.

Cras] (αὔριον,) Aduerbium ſignificans die proximè futuro. Terent. Adelph. 2. 1. 50. -mox cras redi. Cic. ad Atticū lib. 12. 275. 5. Scies igitur fortaſſe cras, ad ſummum perendie. Hora. 1. Carm. ode 9. 3. Quid ſit futurū cras, fuge quærere. Martia. in Poſthumum, lib. 5. 59.

Cras te uicturum, cras dicis Poſthume ſemper.
Dic mihi, cras iſtud Poſthume quando uenit?

Cras mane ſurgendum. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 24.

Heſternum cras. Perſius Saty. 5. 7.

Craſtinus] Adiectiuum, pen. corr. (ἐπιούσιος,) ut Plaut. Menæch. 4. 60. Inde uſq; ad diurnā ſtellā craſtinam potabimus.

Aetas craſtina. Stat. 3. Theb. 113. -quid craſtina uolueret ætas Scire nefas homini.

Craſtinus dies. Hirtius Ciceroni, lib. 15. 325. 6.

Craſtinus fructus, Eſt nouus & recens. Plin. lib. 13. cap. 9. 1.

Craſtina hora, pro ſequēti et proximo die. Virg. 1. Georg. 86.

Titan craſtinus. Virg. 4. Aeneid. 24. Id eſt, craſtina dies.

In craſtinum differre. Cic. 2. de Orato. 201.

Iu craſtinum uocare. Vide In.

Craſtino, Aduerbium, (αὔριον,) Idem quod cras. Gell. lib. 2. cap. 29. Si dominus, inquit, meßē ad amicos reiecit, craſtinò ſeges non metetur.

Craſtini, ueteres uſi ſunt in tertia declinatione, ablatiuoq; caſu, pro craſtino, ſic proximi pro proximo. Sipontinus.

Craſis] fœm. gen. (κρᾶσις,) Latinè temperamentum dicitur. Id eſt, complexio, miſtio.

Craſſamentum. Craſſeſcere] Vide Craſſus.

Craſsitius, genere Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Paſides, Romæ ludum Grammaticæ aperuit: docuitq; inter alios Iulium Antonium Antonij Triumuiri filium. Trāquillus in lib. de Illuſtribus Grammaticis.

Craſſus] (κράσσος,) P. Licinius, ante ætatem Pontifex Max. factus: quod nunquam antea contigit. Vide Valer. Max. lib. 3. cap. & lib. 8. cap. 7. Oros quoq; lib. 5. cap. 10.

L. Craſſus orator, ſuperioris filius, qui cū Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore. in eo mirificus quidam pudor fuit, qui tamen non modò non obeſſet eius orationi, ſed etiam probitatis cōmendatione prodeſſet. Accuſauit C. Carbonem eloquentißimum hominē admodum adoleſcens: ſummam ingenij non laudem modò, ſed etiam admirationē eſt cōſequutus. Defendit poſtea Liciniam uirginē, quum annos XXVII. natus eſſet. Hæc ex libris de Oratore, & Bruto Ciceronis, in quo libro eſt elegantißima ipſius Craßi cū Antonio & Scæuola cōparatio. Deploratur multis uerbis Craßi mors à Cicerone in exordio libri tertij de Oratore.

P. Craſſus, oratoris frater, iuris peritißimus, fuit in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium: ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit. Huius filius M. Craſſus Romanorum ditißimus, cum Pompeio à Cæſare Triumuiratū inijt. Ad bellum miſſus gladiatorum, qui duce Spartaco in Campania inſurrexerant, uictoria potitur. ex quo urbem ouans ingreſſus eſt. Vide Valerium Max. lib. 1. cap. 6. Plinium quoq;, lib. 15. cap. 19. 5. & Paulum Oroſium lib. 6. cap. 13. Solebat autem dicere, Neminē eſſe diuitem, niſi qui exercitum alere poſſet ſuis fructibus. Author Cicero in Paradoxis 57. Alter M. Craßi filius, Cæſaris Legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit. Fuit aūt diſcipulus Ciceròis. De quo in Bruto 154.

Craſſus] Adiectiuum, (παχὺς, παχυλὸς,) Modô pingue ſignificat, modò denſum & ſpiſſum.

Aer craſſus & concretus. Cic. 1. Tuſc. 67. Sic unguentū craſſißimum, Plin. Et Craſſum lutum apud Catonem, cap. 92.

Craſſa & Liquida, contraria ſunt. Lucret. lib. 4. 153.

Aer craßißimus. Cic. 2. de Nat. deor. 26.

Natus in craſſo aere. Horat. 2. Epiſt. 149. Bœotum in craſſo iurares aere natum. Id eſt ita ſtultū, ut eum diceres natū in Bœotia. Craſſo, id eſt craſſos, & hebetes faciente. Porphyr.

Agri Craßi. Cic. pro Flacco 56.

Aquæ Craſſæ. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.

Arbores pedes duos craſſæ. Cato cap. 18. 1. Sic Craßi poſtes, Plaut. Moſtel. 10. 34. Craßißima buxus in Corſica, Plin. lib. 16. cap. 16. Craſſa radice frutex, Plin. lib. 12, ca. 12. 1.

Aurum Craſſum. Lucan. lib. 10. 23. Id eſt laminæ aureæ.

Craſſum cœlum & Tenue, contraria. Cic. de Fato 12.

Caligo craſſa. Cic. 1. Tuſc. 57.

Caligine craſſus. Virg. 2. Georg. 62.

Compedes craſſæ. Plaud. Pſeud. 20. 71.

Corpus craſſum. Lucret. lib. 172.

Cruor craſſus. Virg. 5. Aeneid. 93.

Farrago craſſa. Virg. 3. Georg. 40.

Flumina craſſa. Stat. lib. 1. Achil. 18.

Craſſus homo. Terent. Hecyra 3. 4. 26.

Infortunium craſſum. Plaut. Rud. 19. 52.

Maceria craſſa. Craſſus paries. Cato cap. 15.

Leo mole craſſa, Id eſt pinguis. Claud. 2. in Eutrop. 76.

Craßis paludibus alni naſcuntur. Virg. 2. Georg. 22.

Puluis craſſus. Stat. 6. Thebaid. 164.

Sanguis craſſus. Plin. lib. 11. cap. 38. 1.

Sanies craſſa. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 43.

Telum craſſum ſanguine. Stat. 2. Thebaid. 132.

Craſſæ tenebræ. Cic. 4. Acad. 219.

Terra, craßißima regio mundi. Cic. 2. de Nat. deor. 26.

Toga craſſa. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 3.

Venenum craſſum. Sil. lib. 13. 115.

Vmbra craſſa. Silius lib. 7. 140.

Vnguentum craſſum. Horat. de Arte Poet. 76.

Craſſus, pro Stulto & hebeti. Varro Sexageſi. Senibus craßis humili non uidimus quid faciat.

Craſſa Minerua dicitur aliquid fieri, quod inconditius, ſimpliciusq;, quaſiq; indoctius ſit, non autem exquiſita arte, nec exactißima cura. Quintilianus lib. 1. de Muſice, & eius laudibus, Liber propter quoſdam imperitiores, etiam craßiore (ut uocant) muſa dubitationem huius utilitatis eximere. Horat. 2. Sermo. ſaty. 2. 1.

Craſſum, Subſtantiuum. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 11.

Nocturnā, ſiquid craßi eſt, tenuabitur aura.

Craſſamen] pen. prod. craſſaminis, n. ge. (πάχος,) Colum. lib. 12. cap. 25. 2. Semper requieta aqua craſſamē aliquod in imo reperitur.

Craſſamentum] (πάχος,) Gellius libro 17. cap. 9. Surculi duo erant teretes, oblonguli, pari craſſamento, eiuſdemq; longitudinis.

Craſſamentum, pro Craſſamen. Columel. libro 12. capite 12. 1. Nam quoties etiam per longum tempus diffunditur, aliquod craſſamentum in imo ſimile fæci reperitur. Ibidem cap. 46. 3.

Craſsitudo] pen. prod. craßitudinis, (παχύτης,) Plinius libro 11. cap. 39. 1. Hippopotami corij craßitudo talis, ut inde tornentur haſtæ.

Aeris craßitudo. Cic. 1. de Diuinat. 153.

Mellis craßitudo. Celſus.

Craßitudo parietum quinq; pedum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 29.

Craßitudine ab ſummo præacuti ſtipites teretes. Cæſar 7. bello Gallico 292.

Punctus, in quo nulla omnino craßitudo ſit. Cic. 4. Aca. 208.

Referre craßitudinem mellis. Celſus lib. 5. cap. 28.

Craſſeſco] craſſeſcis, craſſeſcere, (παχύνομαι,) Pingueſcere, Col. lib. 8. cap. 9. 2. de turturibus, Nec quia tritico, uel alijs frumentis minus craſſeſcant, &c.

Craſſeſcere, Craßiorem fieri, aut denſiorem. Plinius libro 2. capite 43. 4. Qui neq; in nebulam denſetur, nec craſſeſcat in nubes.

Craſſeſco, craſſeſcis, &c. Plin. li. 13. cap. 18. ad finē, Nec alium de magis, quàm purgamentis eius ſues craſſeſcunt.

Craſſe] Aduerb. (παχυλῶς,) Col. lib. 12. cap. 43. 5. Lata uaſa in modum patinarū fieri iubebat: eaq; intrinſecus & extrinſecus craßè picari. Id eſt ſpiſſe.

Craßè compoſitum aliquid. Horat. 2. Epiſt. 1. 16.

Craſtino, Craſtinus] Vide Cras.

Cratægonon] ſiue Cratæogonon, pen. prod. (κραταιόγονον,) Genus herbæ. Plin. lib. 27. cap. 8. 6. Cratæogonon ſpicæ tritici ſimile eſt, multis calamis ex una radice micantibus multorumq; geniculorum. Naſcitur in opacis, ſemine milij, uehementer aſpero guſtu. Et paulo pòſt, Theophraſtus arboris genus intelligi uoluit cratæogonon, ſiue cratægona, quam Itali aqui folium uocant. Ruellius libro 3. cap. 64. Cratæogonon folium habet melampyro ſimile. Et paulo pòſt, Sunt qui ſecundum perſicariæ genus eſſe credant, quam Curagen genus uocat melampyri ſimilitudine. De hac multo plura ibidem & alijs locis.

Crater] crateris, pen. prod. maſc. ge. in accuſatiuo craterē, uel cratera, (κρατὴρ,) Vnde nominatiuus cratera, crateræ, ἀπὸ τοῦ κρατεῖν, quod eſt tenere, uel capere. Vel potius ἀπὸ τοῦ κέκραται, id eſt miſtum eſt. Vas quo bibitur uinum: quo etiam dijs libabatur. Virgil. 7. Aeneid. 30. Crateras magnos ſtatuunt, & uina coronant. Cicero 6. Verr. 115. Ideo prӕteribo, quòd iſte menſas Delphicas è marmore, crateras ex ære pulcherrimas, uim maximam uaſorum Corinthiorum, ex omnibus ædibus ſacris Syracuſis abſtulit.

Bacchus in altos crateras, paterasq; redit. Stat.10. Theb.62.
Crater ahenus.Virg.9.Aeneid.35.
Crater antiquus.Virg.9.Aeneid.56.
Argenti crateres,Id eſt argentei crateres.Perſius ſaty.2.6.
Capax urnæ crater.Iuuenal.Saty.12.5.
Delicatus crater.Cic.Att.lib.2.23.3.
Crater fractus in hoſtes. Stat.1.Achill.23.
Crater impreſſus ſignis. Virg.5.Aeneid.107.
Inauratus crater. Ouid.2.Faſt.51.
Magnus crater.Virg.2.Georg.92.
Sodalis Veneris cratera.Horat.3.Carm. ode 18.2. Crateram Veneris ſodalem dixit, quia ſine Cerere & Libero friget Venus.Porphyr.
Crater auro ſolidus.Virg.2.Aeneid.152.
Vacui mero crateres. Stat.2.Thebaid.16.
Vetus cratera.Horat.2.Sermo.ſaty.4.16.
Induere magnum cratera.Virg.3.Aeneid.105.
Magno cratere laceſſere aliquem.Valerius lib.5.Argon.115.
Siſtitur argento crater.Ouid.8.Metam.135.
Crater in monte Aetna appellatus eſt, foramen per quod ignis cinisq; euomitur.quod quum aliquando duobus in locis fieri uideatur, duos eſſe huiuſmodi crateres dixere. Strabo, Ipſa uerò montis Aetnæ cacumina flagrantibus incendijs multipliciter mutari manifeſtum eſt.nunc quidem in craterem collabitur ignis, nunc diuiſus egreditur, modo igniti defluũt riui, modo flammæ aut fumus, fuligóue conſurgũt. Hæc Sipontinus.Plin.lib.3.ca.8.3. Mons Aetna nocturnis mirus incendijs:crater eius patet ambitu ſtadiorum uiginti.
Crater,Eſt quam uulgò peluim appellant in fontibus manufactis, id eſt ſalientis aquæ cõceptaculum. Plin.lib.5.epiſt.ad Apollinarem, Hîc iuxtà fonticulus. In hoc crater,circa ſiphunculi plures qui miſcent iucundiſsimum murmur.
Crater, pro Vaſe in quo cibus concoquitur, uel menſæ apponitur.Ouid.5.Faſt.104.
Nunc dape,nunc poſito menſæ enituere Lyæo:
Terra rubens crater,pocula fagus erant. Craterẽ refert ad dapes,pocula ad Lyæum.
Craterites] crateritæ,m.g. Gemma eſt inter chryſolithi & electri colorem. Plin.lib.37.cap.10.14.
Craterra] Vaſis genus, quod nunc ſitulam uocamus,authore Nonio. Næuius Lycurgo, Nam ut ludere lætanteis inter ſe uidimus præter amnem cæteris ſumere aquam ex fonte. Varro de Vita Pop.Rom.lib.3.ad Sibaritanam prædam,in qua ſunt tripodes, craterræ, anaucea populo nobilium Tarentinarum. Cic.2.de Nat.deorum,In medioq; ſinu fulgens craterra relucet.
Craterus] pen.corr. Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam res eius geſtas ſcripſit, cuius meminit in Ariſtide Plutarchus. Perſius Satyra 3. Et quid opus Cratero magnos promittere montes?
Crates] Thebani philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus,qui ut Suidas, Itemq; Diogenes ſunt authores, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud trapezitam depoſuit hac lege,ut ſi filij philoſophi eſſent,eam indigentibus ciuibus diſtribueret,nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet:ut uacuis uirtute,ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autẽ in Vita Apollinij,& Diocles ſubſtantiam aiunt in mare proieciſſe, ut liberius philoſopharetur.Emicuit autem Demetrij Poliorcetæ temporibus,ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus,ſua authoritate, ab obſidione patriæ remouit. Author Plutarchus. Item Crates, Athenienſis, poeta comicus antiquæ Comœdiæ,auditor Polemonis philoſophi,ut tradit Suidas.Crates Mallotes grammaticus, ſub Ptolemæo Philometore æqualis Ariſtarchi grãmatici,cognominabatur Criticus,ſiue Homericus.ſcripſit in Iliada & Odyſſeam libros IX.cõmentariorum. Author Suidas. Hic, ut ait Tranquillus in libro de Illuſtribus Grammaticis, ſtudium grammaticæ primus Romam intulit.miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege ſub ipſam Ennij mortem, plurimas acroaſes fecit, aſsdueq; per omne tempus legationis diſſeruit: noſtris quoq; exemplum fuit ad imitandum. Hæc ille.

Crates, quum indoctum puerũ uidiſſet, pædagogum eius percuſsit. Quintil.lib.1.cap.9.4.
Crates] cratis,fœ.ge.(ταῤῥὸς,) Tabula uiminibus cõtexta. Plaut. Pœnulo,16. 62. Sub cratim ut iubeas ſeſe ſupponi. Liu.10.ab Vrbe 188.Ibi medijs ferè caſtris locus eſt conſeptus cratibus,pluteiſq; & linteis contextus.Cæſar 7.bel. Gal.322.Proximam foſſam cratibus integunt.
Crates ficariæ,Cato cap.40.2.
Crates ſtercorariæ.Cato cap.10.2.
Cratibus tecta facta.Liu.7.bel.Pun.12.
Crates pro occa etiam accipitur.Virg.1.Georg.19.
Multum adeò,raſtris glebas qui frangit inertes,
Vimineaſq; trahit crates, iuuat arua. Plinius libro 18. cap. 18. ad finem, Semen protinus inijciunt, crateſq; dentatas ſuper trahunt.
Aeratæ crates.Stat.4.Thebaid.22.
Arbuteæ crates.Virg.1.Georg.34.
Rara crates. Iuuenalis ſaty.11.9.
Textæ crates.Horatius Epod.2.9.
Vimineæ crates.Virg.1.Georg.19.
Fauorum crates ſoluere. Virgil.4.Georg.43.
Spinæ crates.Ouid.8.Metam. 163.
Craticula] pen.corr. (ταῤῥύδριον,) Diminutiuum.In qua cibi torrentur.Cato ca.13.1. Et Martial.lib.14.227.Parua tibi curua craticula ſudet ofella. Cato Craticulas duas.
Cratitius] Adiect. ut Cratitij parietes,qui cratibus inſertis fiebant,ſeu aſſeribus arrectis, tranſuerſiſq; in modum cratis:uocãturq; alio nomine intergerini,ut etiam Feſtus oſtendit: quòd uidelicet uicinorum cœnacula his dirimerentur. Vitru. lib. 2. Cratitij uerò parietes uelim quidem ne inuenti eſſent, quantum enim celeritate & loci laxamento proſunt, tanto maiori & cõmuni ſunt calamitati, quod ad incendia uti faſces,ſint parati.
Cratio] cratis,cratire, Occare.Plin.lib.18.cap.28.1. Vtiliſsimum ſimul & herbæ arare,deinde cratire,ſerere,florẽ ex fœnilibus, atq; ex præſepibus fœno delapſum ſpargere prius,quàm cratiantur.
Craticula] Vide Crates.
Cratinus] pe.pro.(κρατῖνος,) Athenięſis comicus antiquæ Comœdiæ,uir uoluptati deditiſsimus,puerorumq; amator. docuit fabulas XXI.uicit IX.Author Suidas.Huius etiam meminit Horatius in Epiſt.lib.1.20.1. Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratino.
Audax Cratinus.Perſ.ſaty.1.13.
Cratio] cratis,cratire.Vide Crates.
Cratippus] (κράτιππος,) Mitylenæus, quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius: ut eſt in proœmio librorũ De officijs. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientẽ apud Mitylenen, occurrens ultro ſolatus eſt uerbis philoſophicis,ad ſpemq; hortatus,quum quædam de prouidentia diſſeruiſſet, reſq; Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret.Plutarchus in Pompeio.
Crathis] cum th aſpirato, Herodoto lib.1. Achæorum fluuius, à quo qui in Italia ſic cognominatur, nomen accepit. De quo Ouid.15. Metam.63.
Crathis,& hinc Sybaris ueſtris conterminus oris
Electro

Electro ſimiles faciunt auroq; capillos.Hunc & lapidoſum eſſe ait 3.Faſtorum 117.
Hic, ut ait Strabo lib.6.multis medetur morbis homineſq; in eo lotos, cæſarie candidos & flauos efficit.
Cratylus] Athenienſis philoſophus, Heracliti diſcipulus, & Platonis mortuo Socrate præceptor: ex cuius nomine dialogum de Significatiõe nominum, Cratylum inſcripſit.
Creber] crebra,crebrum,(συχνὸς, θαμινὸς,) frequens, quaſi creſcens numero. Virg.3.Georg.92.
Non tam creber, agens hyemem, ruit æquore turbo.
Crebri ad terram decidunt. Plaut. Pœn. 6.36. Et Amphit. 4. 81.Crebri hoſtes cadunt. Liu.1.ab Vrbe 134.Crebri è cœlo cecidere lapides.
Africus creber procellis.Virg.1.Aeneid.18.
Agmen crebrius.Ouid.1.de Arte Amandi 14.
Crebri amplexus.Ouid.9. Metam.108.
Anhelitus creber.Virg.5.Aeneid.40.
Auſter creber.Virg.5.Aeneid.152.
Crebra diluuia,& aſsiduæ tempeſtates.Plin.epiſt.170.
Gemitus crebri.Ouid.10.Metam.101.
Ictus crebri.Horat.1.Carm.ode 25.1.
Creber,aut languidus ictus.Plin.lib.11.cap.37.85.
Congeminare ictus crebros.Virg.12.Aeneid.143.
Crebræ literæ.Cic.ad Tironem,lib.16.13.
Ilicibus crebris ſacra nemus accubet umbra. Vir.3.Geor.66.
Mobilitas crebra. Ouid.21.epiſt.10.
Mortes crebræ.Tacit.lib.18.
Nuncius creber recurrit.Claud.2.in Eutrop.65.
Pericula crebra.Seneca in Hercul.furente 5.4.
Petere aliquid crebro quæſtu. Tacit.lib.3.
Pocula crebra.Lucret.lib.4.228.
Pulſus creber.Virg.12.Aeneid.108.
Repulſus creber.Lucret.lib.4.22.
Rumore crebro uulgi lacerari.Tacit.lib.15.
Salicto crebro oppletus locus.Plaut.Aulul.22.9.
Sermo creberrimus.Cic.14.Philip.393.
Sonus creber.Plin.lib.10.cap.29.6.
Sylua crebra.Lucret.lib.6.28.
Tela crebra.Virg.11.Aeneid.122.
Terræ crebræ.Virg.3.Aeneid.26.
Vocibus crebris petere aliquid.Claud.3.Paneg.11.
Venæ & arteriæ crebræ, multæq; toto corpore intextæ. Cic. 2.de Nat.deor.209.
Crebræ uel potius quotidianæ compellationes.Cic.Cornificio, libro 12.25.5.
Creber in eo fuiſti:Hoc eſt frequens & aſsiduus.Cic.pro Plancio 67.Sic ad Atticum,lib.1.14.1.Et in ſcripto multo eſſem crebrior quàm tu.
Frequentia rerum creber.Cic.2.de Orat.30.de Thucydide.
Crebro] Aduerb.Frequenter,(συχνῶς,) Terent. Heaut.1. 2.32.Scortari crebrò nolunt. Cic.de Senect.41. Delectabatur crebrò fundi & tibicine.
Crebrò & Interdum,contraria.Cic.1.de Legib.22.
Studioſius & crebrius aliquid agere.Cic.1.de Diuin.153.
Creberrimè.Cic.1.de Diuinatio.99.Quæ creberrimè commemorantur à Stoicis.
Quod crebrò certior per me fias. Cic.ad Lentulum,lib.1.7.1.
Crebritas] pen. corr. crebritatis, (συχνότης) Frequentia, pro quo ueteres etiam crebritudinem uſurparunt. Cic. ad Appium,lib.3.1.4.Vt longi temporis uſuram qua caruimus,intermiſſa noſtra cõſuetudine,& gratia,& crebritate & magnitudine officiorum meorum ſarciam. Idem ad Atticum,lib.13.375.1.tanta erat crebritas literarum.
Concinnitas crebritaſq; ſententiarum. Cicero de Claris Oratoribus 183.

Crebreſco] crebreſcis, crebrui, (συχνοῦμαι,) crebreſcere, Crebrum fieri. Plin.lib.7.epiſt.147.tum crebreſcere fragor,aduentare etiam,&c.
Optatæ auræ crebreſcunt.Virg.3.Aeneid.106.
Sermonem crebreſcere.Virg.12.Aeneid.45.
Famam Germanicæ cladis crebreſcentem nequaquam mœſta ciuitas excipiebat.Tacit.lib.20.
Credo] credis,credidi,creditum,pen.corr. (πιστεύω,) credere, Eſt dictis uel factis fidem habere. Virgilius 2. Aeneid. 50. De Caſſandra, Ora dei iuſſu non unquam credita Teucris.
Credo illum iam affuturum eſſe. Terent.Eunu.4.6.1.
Credam fore,dum quidẽ ipſe in manu habeo.Plau.Aſin.9.58.
Credo te credere. Terent.And.5.4.45.
Magis credo. Vide Magis.
Credere obſtinatè. Vide Obſtinatus.
Tardè credere. Ouid.epiſt.2.2.
Temere credere. Ouid.ad Liuiam 66.
Non temerè credere.Cic.de Petit.Conſ.26.
Si credere dignum.Virg.3.Georg.78.
Sic credidit alta uetuſtas. Silius lib.1.6.
Vix credere poſsis quàm non ſibi ſit amicus.Horat.Serm.ſaty. 24. Credo addimus, inquit Donatus, ad ea quæ apud nos parum certa ſunt, ut dubitationem potius quàm certitudinem ſignificet.Teren.Adel.1.2.70.
-credo iam omnium Tædebat.
Credere, Putare, inquit Donatus. Terentius Adelph. 4. 5. 58. Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos? Idem 4.4.48.
Non te credas Dauum ludere.
Inhoneſtam ſibi credidit orationem Socrates, quam ei Lyſias reo compoſuerat. Quintil.lib.2.cap.15.21.
Credo Ironice dictum,inquit Donatus.Terent.Eunu.5.2.23.
Abi hinc inſana.P.quid ita uerò? debeam
Credo iſti quicquid furcifero, ſi id fecerim. Cic. 1. de Nat. deor.119.de latronibus & ſacrilegis loquens,Credo aut illos mortis timor terret, aut hos religionis. Idem 3. Verr. 56.Circunſeſſus es,à quibus? à Lampſaſenis:Barbaris hominibus credo.
Credere,Verè ſcire.Teren.Phorm.1.1.6.Ei credo manus hoc corraditur. Cicero 5.Verr.186. At uberiora cibaria facta ſunt caritate. credo: neq; id eſt nouum, neq; reprehendendum.Donatus.
Credere,dubitantis: Certũ eſſe,fidentis.Teren.Eun.4.7.42.
-quin redeamus.iam hæc tibi aderit ſupplicans
Vltro.THR.credin'? G.imò certe.
Credere alicui.Plaut.Bacchid.4.6.
Venire tu me gaudes:ego credo tibi.
Credere alicui quod dicit.Terent.Eunuch.4.4.38.
Credóne tibi hoc nunc, peperiſſe hanc è Pamphilo? Terentius And.3.2.17.
Nimium credere unicuiq;. Author ad Herenniũ, lib.4.207.
Chirographis alicuius credere.Plãcus Ciceroni,lib.10.21.3.
Famæ credere. Ouid.epiſt.9.24.
Blandis uerbis credere. Ouid.2.epiſt.10.
Precio credere iubemus illũ cui rem uel magni, uel exigui momenti eſſe perſuadere uolumus, ex eo quòd uel magno, uel paruo precio comparata eſt.Claud.epigram.28.
Si mihi nulla fides, credite uel precio.
Credere alicui de. Cic.ad Att.lib.8. 168.3. Quòd ſi uoluerit tibi obtemperare, & nobis de Cæſare credere,&c.
De ſe alicui credere. Ouid.1.de Ponto,eleg.9.3.
Temere alicui de re aliqua credere. Quint. lib.2.cap.14.4.
Sententiæ

Sententiæ alicuius de utilibus,atq; honeſtis credere. Quintil. lib.3.cap.8.9.

Citò credere de aliquo.Cic.Appio lib.3.11.15.

Rectè credere de aliquo.Cic.Att.lib.9.180.3.

Credere pro Confidere.Ouid.epiſt.16.35.

Moribus & uitæ credidit ille meæ.Virg.eclog.2.4.

O formoſæ puer, nimium ne crede colori. Id eſt ne confide.Seruius.

Credere fidei alterius.Cicero pro Flac.36. Qui tamen credidit.P.Fuluij Verratij lectiſsimi hominis fidei.Plautus in Amphitrione 4.237. Terent.Eunuch.5.2.59.

-crede hoc meæ fidei,

Dabit hic aliquam pugnam denuo.

Credere ſe alicui, hoc eſt fidei committere. Plautus Trinum. 4.75. Crede huic tute, iam ſuam rem melius geſſerit. Per ironiam dictum.

Cauſam dijs credere.Lucan.lib.7.16.

Committere & credere aliquid fidei & poteſtati alicuius.Cic. ad Qu. fratrem,lib.1.1.41.

Rectiſsimè & credere & committere omnia alicui. Cic. Qu. fratri,lib.1.1.12.

Credere ſe Neptuno,pro ſe cōmittere mari. Plaut. Rud.13.2.

Credere ſe cœlo præpetibus pennis,pro Volare. Vir. 2. Geor.

Credunt ſe gramina in nouos ſoles.Virg.2.Georg. Id eſt terrā egrediuntur & creſcunt.

Hoſtibus perfidis ſe credere.Horat.3.Carm.ode 5.7.

Pecuaria præſidio canum credere. Author ad Herennium,libro 4.202.

Pignora ſua alicui credere.Ouid 3.de Arte amandi 97.

Summam belli puero credere.Virg.10.Aeneid.14.

Malè credere,id eſt Diffidere.Ouid.12.Metam.23.

Credere aliquid alicui, pro Communicare ſecretum, conſilia, & huiuſmodi. Terent. Adel. 4.5.6. Quandoquidem hoc nunquam mihi ipſe uoluit credere. Idem Heaut.1.1.104. Nec tibi ille credere auſus quæ eſt æquum patri.

Credere ſuum animum alicui.Terent.And.1.5.37.

Credere ſua conſilia alicui.Terent.Eunuch.3.1.12.

Credere facinus magnum timido pectori ſtultum eſt. Plautus Pſeud.8.4.

Rem tanti ſceleris,ignotis alienisq; ſeruis non eſſe credendam. Cic.pro Cœlio 41.

Credere uerba alicui.Terent.Phorm.1.2.11.

Credere ſe tectis alicuius.Cic.ad Att.lib.3.55.13.Id eſt diuerſari apud aliquem.

Credere uni omnia.Cic.pro Lege Manilia 47.Sic apud Terent.Eunuch.3.1.12.Credere exercitum alicui.

Credere alicui argentum,& ſimilia:Id eſt ſeruandum committere,(παρακαταθέσθαι,) Plautus Aſin.9.88. Nunquam hodie induces,ut tibi credam hoc argentum ignoto.Cic.3. Verr.71.Sic Credere aurum fidei alicuius,Plautus Aulul. 18.8.Vnde Creditores dicti.

Credere pecuniā.Aliter.Liu.7.bel.Pun.276.Vendendo,emēdo,mutuū dando,argentū creditū ſoluēdo. Plau.Rud.14. 23.Ego nunquam hodie quicquam credam,niſi accepto pignore.Cic.2.Offic.115.Aut pecunias creditas debitoribus condonandas putant.

Credere mutuitanti.Plaut.Merc.3.5.2.

Credere alicui malè.Plaut.Curcul.9.20.Vide Malus.

Per ſyngraphā credere quidpiā alicui.Cic.de Aruſp.reſp.26.

Exegit quod credidit.Cic.pro Rab.Poſth.24.

Credere ceræ aliquid.Plaut.Perſa 15.62.

Liberis arcana credere.Horat.2.Serm.ſaty.1.7.

Credere campo aciem.Virg.9.Aeneid.9.

Veritus ſe credere nocti.Ouid.4.Metam.126.

Altæ paludi cancros non credere.Virg.4.Georg.10.

Pedibus ſe credere.Sil.lib.4.61.

Pugnæ ſe credere.Virg.5.Aeneid.76.

Auidiſsimè credere.Plin.lib.5.cap.1.4.

Credo,interpoſitum.Cic.Lentulo,lib.1.9.78.Exarſi non ſolùm præſenti(credo)iracundia.

Credo,In reſponſione. Terentius Eunucho 2.2.41. Nunquid nam hic quod nolis uides? P.te.G. credo.at nunquid aliud? Idem And.5.1.21.

Satis credo.Terent.And.4.1.49.

Idem Eunu.5.9.21.Gaudeo.C.ſatis credo, nihil eſt Thaide tua dignius Quod ametur.

Mihi crede.Cicero 6.Verr.24.Fuit tanti,mihi crede:haberes quod defenderes.Et pro Deiotaro 25.Hîc Mihi Crede.uel utiq; ſignificat.Cic.Attico,lib.10.173.10.Non ſum(mihi crede)mentis compos.

Credo qui,pro Nimirum qui. Cic.6.Verr.29.Pueri aūt Siſennæ, credo qui audiuiſſent quæ in iſtum teſtimonia eſſent dicta.Et pro Roſ.Amerino 65. Credo propterea quòd quibus in rebus ipſi intereſſe non poſſumus, Pro utiq;.

Creduis,pro credas,frequens apud Plautum. ut in Amphit. 8. 38.Nunquā ædepol tu mihi diuino quid creduis poſt hunc diem.Idem alibi,Ipſus nec amat,nec tu creduas.

Creditur] Imperſonale,(πιστεύεται,) pro Fides adhibetur. Plau.Sticho 9.5.Nunc quia te amicum mihi experior eſſe, creditur tibi.Liu.1.ab Vrbe 211.

Non temere creditur.Cic.pro Sexto Roſcio 37.

Creditur mihi apud illum.Plaut.15.25.Neq; domi,neq; apud amicam mihi iam quicquam creditur.

Creditur,pro Commodatur.Plautus Perſa 9.19.

Habe animum bonum.creditur,commodabo.

Creditum eſt.Terent. Adel.3.4.28. Ignotum eſt,tacitum eſt, creditum eſt.

Credens] credentis,Participiū,(πιστεύων,)ut Fallere credentem,Ouid.epiſt.2.13.

Creditus] pen. corr.Particip.(πεπιστευμένος,) Horat.1. Carm.ode 3.1.

-quæ tibi creditum Debes Vergilium,finibus Atticis

Reddas incolumem precor.

Cuncta(ut mos famæ)in maius credita.Tacit.lib.3.

In deterius credita.Tacit.lib.3.

Soluere pecunias creditas.Cic.in Piſonem 68.

De pecunijs creditis ius dicere.Cic.de Prouinc.Conſul.6.

Creditum] crediti, Subſtantiuū, (δάνεισμα,) Quod nobis debetur.Seneca de Benef.lib.2.cap.20.Accipiam ergo tanquam creditum,non beneficium.

Publicum creditum.Quintil.lib.5.cap.10.81.

Ire in creditum.Paulus in L. Multum. Paragra. Mutui datio. ff.de rebus creditis, Quoniam earum rerum datione poſſumus in creditum ire.

Soluere creditum.Sen.de Benef.lib.2.cap.34.Pòſt deinde aliter beneficium,aliter creditum ſoluitur.

Creditor] pen.cor.Verbale,(δανειστὴς,χρήστης,) Caius de Verbo. ſignifica. Creditorum appellatione non ij tantùm accipiuntur, qui pecuniam crediderunt, ſed omnes quibus ex qualibet cauſa debetur. ſicuti ex empto, uel ex locato, uel ex ullo alio contractu debetur.Liu.2.ab Vrbe 97.Cic. 3.Ver.51.Erant nonnulli togati creditores Græcorū,quibus ad exigendas pecunias improbiſsimi cuiuſq; legati,plurimum prodeſt gratia. Vide Vallam. Horat.2. Serm.ſaty. 3.13.Integer eſt mentis Damaſippi creditor?eſto. Hoc eſt qui Damaſippo credidit pecuniam.

Totius ſummæ creditor.Quint.lib.5.cap.82.

Inter creditores debitoris corpus diuidere. Quintilianus libro 3.capite 6.60.

Sponſores & creditores. Cic.pro Qu.49.Idem 6. Philipp. 211. Quod etiam uidere potuiſtis, quotidie ſponſores & creditores L.Trebellij conuenire.

Creditrix] pen.cor.Verbale fœmininū. Paulus in L.Claudius Felix. §. Aut contra. ff. Qui potior. in epigr. uel hyp. Poterit uti exceptione rei iudicatæ aduerſus primam creditricem.

Credulus] pen.cor.(πιστευτικὸς,εὔπιστος,)Qui quæcunq; dicūtur facilè credit. Cic.de Amic.82. Hæc enim in fabulis ſtultiſsima perſona eſt, improuidorū & credulorū ſenum.

Credulus illis.Virg.9.eclog.7.

Credulo opponitur Religioſus.Cic.pro Fonteio 11.

Animus credulus. Seneca Troade 1.1.

An poſtquam homines minus creduli eſſe cœperunt? Cic. 2.de Diuin.176.

Præbere ſe credulum.Cic.Attico,lib.15.329.1.

Res credula.Ouid.6.epiſt.5.

Rates credulæ dicuntur,quibus qui ſe committunt creduli,qui ſe poſſe omnia pericula uitare credunt.Senec.Hipp.4.35.

Senes creduli.Cic.de Senec.32.Et de Amicit.82.

Spes credula.Horat.4.Carm.ode 1.6.

Credulitas] pen.corr.(ταχυπειτία,πιθανότης,)Facilitas ipſa credendi. Plancus Ciceroni, lib.10. 23.1. Credulitas enim error eſt magis,quàm culpa eſt.Mart.lib.5.1.Et tumidus Galla credulitate fruar.

Damno eſſe ſolet puellis credulitas. Ouid.16.Epiſt.8.

Capi credulitate.Ouid.1.de Ponto,eleg.1.9.

Credibilis] & hoc credibile, pen. cor. (πιθανὸς,) Quod ita ueriſimile eſt,ut credi facilè poſsit. Cic. 4. Verr. 130. Multa enim quæ ſcio abs te eſſe commiſſa, quòd aut nimiū turpia, aut parū credibilia ſunt prætermittā. Ibid.64:Credibile eſt,inquit,quod ſine ullo teſte,auditoris opinione firmatur.

Sermo credibilis.Ouid.1.de Arte am.94.

Credibile eſt.Ouid.2.Triſt.15.

Stoicum eſt quidē, nec admodum credibile. Cic. 4. Acad.50.

Fortior credibili.Oui.3.Faſt.124.Hoc eſt Dido in morte ſibi conſciſcenda fuit fortior,quàm cuiquam fuiſſet credibile.

Coniectura rei alicuius credibilis.Cic.2.de Diuin.82.

Credibiliter] pe.cor.Aduerb.(πιθανῶς,) Cic.pro Deiot. 10. Id uos & à uiro optimo, & ab homine minimè ſtulto cogitatum eſſe confingitis:at quàm non modo non credibiliter,ſed non ſuſpicioſe quidem.

Cremaſteres] (κρεμαστῆρες,)Nerui à quibus teſtes dependent. Colu.lib.6. cap.26. Deinde prius quàm ferrum admoueas,duabus anguſtijs ligneis regulis(ueluti forcipibus) apprehendere teſtium neruos,quos Græci κρεμαστῆρας ab eo appellant,quòd ex illis genitales partes dependent.

Cremera] pen.cor.(Κρεμέρα,)Fluuius apud quem Fabij à Veientibus occiſi fuerunt. Iuuen. Saty.2.16. Quid Cremeræ legio,& Cannis conſumpta iuuentus

Tot bellorum animæ?

Cremium] (φρύγιον,) Colum.lib.12. cap.19.3. ruſticos dicit ita nominare ſurculos aridos & minutos: quanquam ſcriptum eſt gremia.Hermolaus in Plinium.

Cremia cinnamomi.Plin.lib.12.cap.19.5.

Cremo] cremas,cremare,(καίω,)Comburere.Plin.lib.17. cap.1.5. Ad Neronis principis incendia,quibus cremauit urbem.Plin.de Viris illuſt.

Cremare equos.Plin.lib.7.cap.30.5.

Faces cremare.Ouid.8.Metam.169.

Cremari igni.Cic.2.de Legib.88.Cæſar 1.bel.Gall.16.

Cremata in cinerem purgamenta.Plin.lib.20.cap.5.10.

Leni tepore cremari.Ouid.2.Metam.163.

Humili ſepultura cremari.Cic.14.Philip.408.

Cremandus] Particip. (καυστέος,) ut membra cremanda. Ouid.104.in Ibin.

Dare artus cremandos.Senec.Octau.4.15.

Crematus] (καυστεὶς,)Aliud Particip.Cic.1.de Diuin.85. O præclarum diſceſſum (inquit) è uita, quum (ut Herculi contingit)mortali corpore cremato,in lucē animus exceſſerit.de Calano Indo.

Flammis cremata Corinthus.Senec.Medea 1.8.

Crematio] Verbale,(καῦσις,)Plin.lib.23.cap.2.5.

Cremona] pe.pro.(Κρεμωνία,) Italiæ ciuitas:de qua Stra. lib.5.ſic ſcribit,Cis Padum uero,circumq; Padum celeberrimæ ſunt ciuitates,Placentia & Cremona,media in regione propinquiſsimæ: inter has, & Ariminum ſunt Parma, Mutina,Bononia.Virg.9.eclog.6.

Mantua uæ miſeræ nimium uicina Cremonæ.

Cremor] cremoris,m.g.(χυλὸς,) Id quod exprimitur ex grano aliquo aqua macerato.Cato de Re ruſt.86. Vbi coctum erit, lacte addat paulatim, uſq; adeo donec cremor craſſus erit factus. Hinc cremorem ptiſanæ Galenus, atq; adeò Medici omnes uocant ſuccum ex hordeo cocto percolatum & expreſſum,quod uulgò dicitur hordeum mundatum.Celſus lib.3.cap.7.Ducenda aluus,uel aqua uel ptiſanæ cremore.

Infundere cremorem.Ouid.19.de Medic.fac.

Crena] crenæ (κρήνη,) Hermolaus in Plin.lib.11. cap.37. Crenæ ſunt inciſuræ, à quibus crenata herbarum folia uocantur, hoc eſt ſerrata, ſectaq; per ambitum. Hodie quoq; multis locis ſigna quibus agreſtes numerum aliquem in ſērulis deſcriptū habent,crenæ appellantur.In ſagitta quoq;, partis extremæ ſectio,in quā neruus inſeritur,arcum tendere uolētibus,Crena dicitur.Sed & in ipſo arcu ſumma cornua,crenas ſuas habēt,in quibus collocatur,ſedetq; neruus. Hactenus Hermolaus.Pli.lib.11.ca.37.51. Poſtea arteria & ſtomachus denticulatus callo in modū rubi ad cōficiēdos cibos, decreſcētibus crenis quicquid appropinquat uentri.

Creo] creas, creare, (κτίζω,γεννάω,ποιέω, δημιουργέω,) A carne deriuatur, inquit Sipontinus, & producere ſignificat.Cic.5. de Fin. 68. Etenim omniū rerum quas & creat natura,& tuetur,quæ aut,&c.Idem 1.Tuſc.quæſtio.85.

Natura enim fingit homines & creat imitatores & narratores facetos.Cic.2.de Orat.121.

Creare & gignere artis maximè proprium eſt. Cic.2. de Natura Deor.81.

Genitore dubio creatus.Ouid.lib.5.Metam.29.

Terra creauit genus humanum.Lucret.lib.5.164.

De ſtirpe humili creatus.Ouid.14.Metam.140.

Aerumnas creare alicui.Plaut.Mil.3.33.

Arbores creare.Virg.2.Georg.2.

Carmina creata de aliquo.Ouid.3.Triſt.eleg.14.3.

Commoditates alicui.Plaut.Pœnulo 14.95.

Conſules creare.Cic.Att.lib.9.180.9.

Diſſolutionem ſtomachi creare.Plin.lib.9.cap.48.1.

Duritiem.Cel.lib.2.cap.13.

Errorem creare.Cic.2.de Diuin.83.

Faſtidium creare dicitur mel.Plin.22.cap.24.3.

Fraudem ſuis cruribus capitiq; ſuo.Plaut.Milit.6.23.

Fruges creare.Lucret.lib.2.35.

Lites creare & ſerere.Plaut.Pœn.8.9.

In urbe luxuries creatur, ex luxuria exiſtat auaritia neceſſe eſt.Cic.pro Sext.Roſc.Amer.45.

Magiſtratum.Cæſar 7.bel.Gall.130.Cic.2.de Diuinat.112. Quod quidem inſtitutū Reip. cauſa eſt, ut comitiorum uel in iudicijs populi, uel in iure legum, uel in creandis magiſtrati-

giſtratibus, principes ciuitatis eſſent interpretes. Sic Creare ducem gerendo bello. Liu. 1. ab Vrbe 95.

Pecus creare dicitur ager. Ouid. 3. Faſt. 49.

Periculum alicui. Cic. pro Corn. Balbo 33. Idem 4. Verr. 62. Itaq; hortari homines cœpit, ut aliquid Stenio periculi crearent criminiſq; confingerent.

Portenta creare. Lucret. lib. 5. 167.

Tribunum aliquem ritè creare. Quintil. lib. 2. cap. 4. 26.

Valetudinem aduerſam. Cel. lib. 1. in procem.

Creare uoluptatem inimicis. Plaut. Caſin. 9. 3.

Vomitum creare. Plin. lib. 9. cap. 48. 1.

Fortes creantur fortibus. Horat. 4. Carm. ode 6.

Quæritur uxor pueris creandis. Horat. 1. Epiſt. 2. 9.

Creator] pe. pro. Verbale, (κτίστης) Cic. 2. de Diuinat. 98.
Nobis hæc portenta deûm dedit ipſe creator.

Creator urbis Romæ Romulus. Cic. pro Corn. Balbo 24.

Creatrix] pen. prod. creatricis, (κτίστις) Verbale fœmininum. ut Rerum creatrix natura. Lucret. lib. 2. 224.

Manum Chalybum belli creatrix. Valer. lib. 5. Argon. 29.

Creatio] Aliud Verb. (κτίσις) ut Creatio magiſtratuũ. Cic. 3. de Leg. 14.

Creon] huius Creontis, (κρέων) Corinthiorum Rex, prædonis Siſyphi filius, Creuſam filiam Iaſoni, Medea repulſa, in matrimonium dedit. De quo Tragœdia eſt apud Senecã. Creon, alter Rex Thebanorum pater Iocaſtæ uxoris Oedipi, poſt Polynicem & Etheoclem interfectos, ſumpſit imperium, filiamq; ſuam Megaram Herculi iunxit, ut eſt apud Senecã in Hercule furente. Creon item, Lesbi inſulæ mons eſt, ut ſcribit Plin. lib. 5. cap. 32. Montes habet Lepethymum, Ordynum, Maciſtum, Creonem, Olympum.

Immanſuetus Creon. Stat. 12. Thebaid. 96.

Infeſtus Creon. Senec. Medea 7. 12.

Magni Creontis filia. Hora. Epod. 5. 14.

Creophilus] pen. cor. Samius, quem aliquando tradunt ſuſcepto in hoſpitium Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis, quod Oechaliæ captiuitatem uocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium oſtendit, quòd quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamẽ dicatur propter dictum hoſpitiũ. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt: quidam non hunc, ſed Ariſtæũ Præconneſium. Author Strabo lib. 14.

Crepæ] à principio capræ ſunt appellatæ: quòd cruribus crepent, Authore Feſto.

Creperus] pen. corr. Adiect. (ἀμφίβολος) Anceps & dubius, inquit Feſtus cum Nonio. Lucret. lib. 5. Exæquataq; ſunt creperi certamina belli. Accius Phœnices, Quæ ego cuncta eſſe fluxa in meare crepera comperi. Lucilius libro 5. Satyr.
In ſummo crepera iuuentus ſalutis.

Crepida] crepidæ, pen. corr. (κρηπὶς) Gel. lib. 13. cap. 20. Omnia fermè id genus quibus plantarũ calces tantum infimæ teguntur, cætera propè nuda, & teretibus habenis iuncta ſunt, ſoleas dixerunt: nonnunquam uoce Græca crepidulas. Et paulo pòſt, Sed (ut dixi) crepidas crepidulas, prima ſyllaba correpta, id genus calceamentum appellauerũt, quod Græci κρηπῖδας uocant. Eiuſq; calceamenti ſutores, crepidarios dixerunt. Sempronius Aſellio in libro Rerum geſtarum 14. Crepidarium, inquit, cultellum rogauit à crepidario ſutore. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 26.
Chryſippus dicat: ſapiens crepidas ſibi nunquam,
Nec ſoleas fecit. Cicero pro Rab. Poſthumo 16. Non ſolum cum chlamyde, ſed etiam cum crepidis in Capitolio ſtatuam uidetis.
Quidam hoc nomen à crepitu, hoc eſt ſono quem reddunt ambulando, dicunt appellatam crepidam.

Crepidæ Carbatinæ. Catul. epig. 93. 1. Vide Carbatina.

In crepidis, pro Crepidatus. Vide In.

Crepidatus] pen. prod. Adiectiuum, (κρηπιδωτὸς) Cic. in Piſonem 73. Inde nocte intempeſta crepidatus, ueſte ſeruili nauem conſcendit.

Crepidula] pen. corr. (κρηπίδιον,) Diminut. & Crepidarius. Vide Gellij exemplum in Crepida.

Crepido] pen. pro. crepidinis, f. g. (κυματωγὴ,) Eſt, inquit Valla in Raudenſem, ora terræ, quã aqua alluit: ex hoc appellata, quòd ibi aqua alluens crepat crepitátue quum currit, aut undas appellat. licet Græci ſibi huius nominis originem uendicẽt. Cic. 7. Ver. 76. Vſq; ad forum, & ad omnes urbis crepidines acceſſit. Colum. lib. 8. cap. 17. 9. Sic enim maris atrocitas obiectu crepidinis frangitur. Plin. lib. 36. cap. 9. 1. Cic. in Orat. 130. Deinde omnia tanquam crepidine quadam comprehenſione longiore ſuſtinentur.
Per metaphorã uerò & putei extremam oram, quæ ad puteum reſpicit, quod uulgò dicitur os putei, & omnẽ extremitatẽ, ſolemus crepidinẽ appellare. Hæc Valla in Raudenſem. Var. 3. de Re ruſt. ca. 11. 1. Circum totũ parietẽ intrinſecus crepido lata, in qua ſecundũ parietẽ ſint tecta cubilia.

Ripæ crepido. Stat. 9. Thebaid. 99.

Crepido, Abrupti ſaxi altitudo & moles etiam dicitur, ut ait Seruius: uel ora præcipitij. Virg. lib. 10. Aeneid. 131.
Fortè ratis celſi coniuncta crepidine ſaxi
Expoſitis ſtabat ſcalis, & ponte parato.

Dorſi crepido. Statius 1. Achilleid. 90.

Graminea crepido. Statius lib. 1. Sylu. 3. 9.

Crepido, etiam editioris cuiuſq; loci altitudo & extremitas, quam mendici inſidere ſolebant, inquit Merula. Iuuena. Satyra 5. Nulla crepido uacat, nuſquam pons? Seneca, Quis crederet iacentem ſuper crepidinẽ Marium, aut fuiſſe, aut futurum Conſulem? Budæus.

Crepitaculum, Crepito, Crepitus] Vide Crepo.

Crepo] crepas, crepui, crepitum: raro crepaui, crepatum, (ψοφέω,) crepare, Propriè ſonare ſignificat. Plau. Menæh. 20. 27. Dic mihi, en unq̃ inteſtina tibi crepant, qd' ſentias? Men. Vbi ſatur ſum, nulla crepitant: quando eſurio, crepãt.

Crepuit foris, Id eſt inſonuit, inquit Donatus. Terent. Adel. 2. 3. 11. Sed quidnam foris crepuit? Idem Eunu. 5. 8. 5. Sed fores crepuere ab ea, perij.

Crepuit clarè foris. Plaut. Pœnulo.

Arma ciuilis crepuere belli. Seneca in Thyeſte 7. 4.

Dentes crepuere retecti. Perſius Saty. 2. 11.

Sonabile ſiſtrum crepuit. Ouid. 9. Metam. 157.

Pede crepante deſilire. Horat. Epod. 16. 10.

Crepare, Prædicare: tumq; accuſatiuo iungitur. Horat. 1. Carminum ode 18. 1. Quis poſt uina grauem militiã aut pauperiem crepet? Alij legunt increpet. Lucret. lib. 2. Et crepat antiquum genus & pietate repletum.

Crepare, Rumpi. Virg. 5. Aeneid. 42.
-& acuto murice remi Obnixi crepuere.

Crepito, crepitas, pen. cor. crepitare, Frequentatiuum, Eſt proprium cymbalorum, tympanorum, & aliorum huiuſmodi. Ad alia tamen etiam transfertur. Plin. lib. 12. cap. 17. 6. Myrtata deprehenduntur, crepitantq; in igne.

Aera crepitantia. Virg. 4. Georg. 31.

Arma crepitantia. Ouid. 10. Metam. 29. Idem 15. 157.

Auſter crepitans. Virg. 3. Aeneid. 14.

Bractea crepitat leni uento. Virg. 6. Aeneid. 42.

Meſſis crepitantibus culmis aret. Sil. lib. 13. 136.

Crepitare dentibus. Plaut. Rud. 13. 52.

Flammis crepitare. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 9.

Multa grandine nimbi Culminibus crepitãt. Virg. 5. Aen. 91. Vbi Seruius dicit eſſe Hypallagen. nam debuiſſet dicere, Multo nimbo grando crepitat.

Lamina crepitans. Senec. in Agamemn. 9. 10.

Duro crepitant ſub uulnere malæ. Virg. 5. Aeneid. 87.

Roſtro crepitans. Ouid. 6. Metam. 20.

Sinus carbaſei crepitantes. Virg. 11. Aenei. 155.

Squamæ crepitantes. Ouid. epiſt. 12. 21.

Crepitat mihi uenter. Plaut. Amphit. 15. 12.

Crepitus, huius crepitus, pen. corr. (ψόφος, βρόμος,) Eſt ſonus uiolentus ex impulſu reſultans, qualis eſt oſtij pulſati, cymbalorum, tympanorum, tubarum, cornuum.

Armorum. Plin. lib. 2. cap. 57.

Dentium. Cicero. 4. Tuſc. 30.

Forium. Plaut. Curcul. 4. 1.

Frænorum. Varro lib. 2. cap. 7. 10.

Gladiorum. Hirtius lib. 6. 131.

Imbrium. Plin. lib. 12. cap. 1. 7.

Pedum. Cic. in Topicis 25.

Plagarum. Cic. 7. Verr. 126.

Teſtarum. Iuuenal. 11. 17.

Viridis materiæ. Liu. 6. ab Vrbe 10.

Crepitus diſſonus. Plin. lib. 2. cap. 12. 3.

Dare crepitum, Crepitare. Iuuenal. Saty. 3. 11.

Crepitus] (κορκορυγμὸς,) Eſt etiã eruptio uentris. ut Stoici putabant non minus honeſtos crepitus eſſe, quàm ructus. Ex Cicerone ad Pætum, lib. 9. 22. 16. Et apud Pliniũ, Crepitum reddere, libro 27. cap. 12. 6. βόμβος, Græci appellant. Vide Reddo.

Crepitaculum] pen. cor. (κρόταλον,) Inſtrumentum quod manibus percuſſum reddit ſonum. Col. lib. 9. cap. 12. 1. Crepitaculis æreis, aut teſtarum plerunq; uulgò iacentium ſonitu terreatur fugiens iuuentus. Martialis epigr. de Crepitaculo lib. 14. 54.

Puerilia crepitacula. Quint. lib. 9. cap. 4.

Crepitacillum] (κροταλίδιον,) Diminut. à crepitaculo. Lucretius libro 5. 46. Nec crepitacillis opus eſt. Aliàs legitur Crepitacula eis.

Crepax] crepacis, pen. pro. à Crepando. In uerſibus Mecœnatis quos refert Sen. epiſt. 115. Vbi uocat crepacẽ malam.

Crepundia] crepundiorum, n. g. plu. nu. (γνωρίσματα παιδικά,) Sunt nõ modò ueſtes, ſed bullæ, enſiculi, ſecuriculæ, crepitacula, & purilia ornamenta: à crepando, hoc eſt tinniendo dicta: quoniam infantes huiuſmodi crepitaculis maximè gaudent. Plaut. Ciſtel. 8. 5. Nam hîc crepundia inſunt quibuſcum te illa olim ad me detulit. Idem Rud. 24. 110. multis uerbis declarat quæ uocentur crepundia.

Crepuſculum] pen. cor. (ἀμφιλύκη, δείλης, δείλη,) Extremum diei tempus, inquit Feſtus. Nonius uerò, Crepuſculum inquit, dicitur lux dubia. Colum. lib. 6. cap. 23. 2. Id quoq; ſemper crepuſculo fieri debet. Plin. lib. 18. cap. 25. 11. Oriente ſole uel occidente matutini ueſpertiniue cognominati, prout alterutris eorum mane uel crepuſculo contingit. De ſtellarum ortu & occaſu duplici loquitur. Seru. De crepuſculo quod eſt dubia lux (nam creperũ, dubiũ eſt) quæritur. Et licet utriq; tempori poſſit iungi, uſus tamen ut matutino iungamus obtinuit. licet Lucanus dixerit, Longa repercuſſo nituere crepuſcula Phœbo.

Crepuſculo primo. Plaut. Caſin. 2. 39.

Lucis dubiæ crepuſcula. Ouid. 11. Metam. 120.

Opaca crepuſcula. Ouid. 14. Metam. 25.

Sera crepuſcula noctem trahunt. Ouid. lib. 1. 45.

Facta crepuſcula. Ouid. 14. epiſt. 5.

Creſco] creſcis, creui, etum, (αὐξάνω, προάγομαι, ἐπιδίδωμι, ἀδρύνομαι,) creſcere, Augeri eſt. Plaut. Merc. 19. 29.
Par eſt ætas unà creuimus.

Creſcere, & Decreſcere, contraria. Cic. 2. de Diuin. 50.

Lacte quis infantes neſcit creuiſſe ferino? Ouid. 3. Faſt. 11.

In domo alicuius creuiſſe, pro Nutritũ ab infantia fuiſſe. Suet. in Othone, cap. 1.

De tenui origine creſcere. Ouid. 3. Faſt. 87.

Creſcere ad plenitudinem, & in longitudinem. Plinius libro 11. cap. 37. 82.

Molem maris in aſtra creſcere. Lucan. lib. 5. 125.

Creſcere in altitudinem. Liu. 5. ab Vrbe 69.

In immenſum creſcere. Ouid. 4. Metam. 133.

Immenſum creſcere. Ouid. 5. Faſt. 107.

Creſcere in latitudinem. Colum. de Arborib. cap. 17. 2.

In mores patrios creſcere. Stat. lib. 4. Sylu. 7. 9.

Creſcere in multas opes. Liu. 1. bel. Pun. 25.

Creſcere in aduncos ungues. Ouid. 2. Metam. 48.

In unum creſcere. Catul. epigram. 108.

Super ora, caputq; Creuit onus. Ouid. 12. Metam. 105.

Paulatim creſcere. Lucret. lib. 1. 38.

Malè creſcere. Ouid. 3. Faſt. 90.

Aequor creſcit aquis. Lucan. lib. 5. 68.

Amor creſcit. Stat. 3. Thebaid. 111. Iuuen. Satyr. 14.

Audacia creuit. Ouid. 8. Metam. 17.

Barbam creſcere. Lucret. lib. 5. 190.

Cupido furioſa opum creuit. Ouid. 1. Faſt. 43.

Labor creſcit. Sil. lib. 3. 107.

Mare creuit in aſtra, Altè intumuit. Senec. Hippol. 10. 4.

Mœnia creſcunt. Ouid. 15. Metam. 91.

Mea nomina creſcunt. Ouid. epiſt. 5. 5.

Creſcebat in eos odium. Cic. de Aruſp. Reſp. 42.

Opes creuerunt. Ouid. 1. Faſt. 43.

Creſcit amor nummi, quantũ ipſa pecunia creſcit. Iuu. Sat. 14.

Turbidam ſeditionem fauore creſcere. Ouid. 9. Metam. 86.

Strages in cumulum creſcunt. Claud. 5. Paneg. 22.

Virtus animo creſcit. Claud. 8. Paneg. 3.

Vis animi pariter creſcit cũ corpore quoq;. Lucre. li. 3. 154.

Voluptas creſcit. Senec. in Medea 12. 23.

Auditæ creſcunt in pectore uoces. Valer. lib. 7. Argon. 62.

Creſcere, pro honoratiorem & ornatiorem fieri, uel etiam diteſcere. Cic. pro Cluentio 61. Condemnato Oppianico, ſtatim L. Quintius homo maximè popularis, qui omnes rumorum & concionũ uentos colligere conſueſſet, oblatã ſibi facultatẽ putauit, ut ex inuidia Senatoria poſſet creſcere, q eius ordinis iudicia, minus iã pbari populo arbitrabatur.

Factis alicuius creſcere. Claud. 4. Paneg. 21.

Creſcere ex accuſatione aliquorum. Cic. pro Sex. Roſc. 50.

Creſcere de re aliqua. Cic. 7. Verr. 136.

Creſcit in dies ſingulos hoſtium numerus. Cic. in Catil. 3.

Creuerunt animi. Cic. pro Lege Manil. 31.

Creſcit mihi materies ſcribendi. Cic. ad Att. lib. 2. 27. 4.

Finis creſcendi. Lucret. lib. 2. 224.

Nec noua creſcendo reparabat cornua Phœbe. Ouidius primo Metamorph. 3.

Creſcens] Particip. (ἐπιδιδόμενος,) Martial. lib. 1. 84.
-raptum domino creſcentibus annis.

Anni creſcentes. Ouid. 10. Metam. 5.

Opus creſcens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9. 4.

Creſcentem ſequitur cura pecuniam. Hora. 3. Car. ode 16. 4.

Segetes creſcentes. Ouid. 8. Metam. 58.

Ventus creſcens. Catul. in Argon. 59. 55.

Creſcentes & aduenientes morbi. Cic. 2. de Diuin. 210.

Poeta creſcens. Virg. eclog. 7. 5.

Cretus] Particip. (κτιστὸς,) Virg. 2. Aeneid. 15. Hortamur

ſari quo ſanguine cretus.Id eſt quibus ſit parentibus natus, ait Seruius.Sic lib.3.121.

Sanguine cretus Syſiphio.Ouid.13.Metam.

A ſanguine Troiano cretus. Virg.1.Aeneid.39.

Ab origine cretus eadem Acriſius,&c.Ouid.4.Metam.122.

Corpore mortali cretus. Lucret.lib.5.2.

Cretio] Pro aditione hæreditatis. L. Cretionum. C. de Iure deliberandi.

Cres,pro Cretenſi. Vide Creta.

Creta] Cretæ,& Crete Cretes,(κρήτη,)Inſula in medio ponto,centum urbiũ fama clara:quæ(ut ſcribit Strabo lib.10.) à Septentrione, Aegæo alluitur ſimul & Cretico pelago: Ab Auſtro,Aphro: ad Occidentẽ Aegilam & Cytheraſpectat,ad Orientem Carpathon. Habet in longitudine ducenta ſeptuaginta millia paſſuum: in latitudine quinquaginta millia.Circuitus eius quingentorũ octoginta octo mil.paß. complectitur. Inſignes in ea urbes ſunt Gortyna,Cydonia, Gnoſus Minois regia, & Strabonis coſmographi patria. Nullũ in Creta animal noxiũ eſt: optimiq; uini fertiliſſima eſt.de qua Virgil.lib.3. Aeneid.21. Creta Iouis magni medio iacet inſula ponto,&c.

Mons Idæus ubi,& gentis cunabula noſtræ

Centum urbeis habitant,magnas uberrima regna.Dicta eſt Cureta,ab habitãtibus Curetibus: & per ſyncopam Creta. Alij dicunt Cretam dictam, à Crete quodam Iouis filio,Curetũ rege.Alij à Crete Nympha, Heſperidis filia. Arrianus non à Crete, ſed à Cres, Cretis genitiuum faciente,nominatam dicit, ab eo qui Iouem abſcondit in monte Lycæo.Vnde Creſſa,tantũ fœ. gen.id eſt Cretenſis. Similiter Creſſeus, & Creßius. Sunt autem hæc nomina quæ ex maſculino fœmininum ad ſimilem formã mittunt: ſcilicet Cres Creſſa:Libys,Libyſſa:Phœnix,Phœniſſa:Magnes,Magneſſa:Thrax, Threſſa,& Threiſſa. Tibullus.

-etiam Phœbo gratiſſima dona Cres tulit.Auſonius,

Præpetibus pennis ſuper aera uectus homo Cres. De hac Diodorus lib.6.& Plin.lib.4.cap.12.

Alta Creta.Virg.6.Aeneid.117.

Cærula Crete.Senec.in Herc. Oetheo 15.3.

Cærulam uocat,quoniam in mari eſt ſita.

Dominatrix freti Creta.Senec.Hippol.2.1.

Exeſa Creta nigris chelydris.Virg.2.Georg.43.

Humida Creta.Horat.Epod.12.2.

Nobilis centum urbibus Creta.Horat.Epod.9.6.

Potens centum oppidis Crete.Horat.3. Carm.ode 27.7.

Spacioſa Crete.Senec.Troade 9.2.

Cres] Cretis,(κρὴς,)Qui eſt ex Creta.Cic.pro Muræn.68. Neq; uerò Cretes,quorum nemo guſtauit unquam cubans, &c.Vide Creta.

Epimenides Cres.Cic.1.de Diuinat.63.

Puella Creſſa,(κρῆσσα,)Ouid.epiſt.2.16.

Pugnaces Creſſæ, Canes de Creta dicuntur.Sene. Hippol.1.7.

Nota Creſſa.Id eſt ſignum candidum. Horat.1.Carm.ode 36. 3. Alludit ad morẽ illum à Thraciæ populis prius defluxũ, quo dierum ſingulorum fortunas notare ſolebant ueteres, aduerſas quidem lapillo atro, felices autem candido.Hunc morem Acron & Porphyrion etiam Cretenſibus communem fuiſſe uolunt. Vide prouerbium Creta notare.

Creſsius] (κρήσιος,) Adiectiuum ut Nemora Creßia. Virgil.4.Aeneid.14.

Cretis] cretidis, pen.corr. (κρῆτις,) Patronymicum,f.g.ut Nymphæ Cretides,quæ Cretam incolunt.Ouid.3.Faſt.89.

Cretæus] Adiect.(κρηταιὸς,)ut Cretæa humus,apud Ouid.

Iuuencus Cretæus. Id eſt Minotaurus. Proper.lib.3.ele.19.3.

Ceruæ Cretææ, quæ in Creta plurimæ ſunt, in qua inſula naſcitur dictãnus, quo uulnerati cerui ſanantur.Sen.Hip.1.11.

Vrbes Cretææ.Ouid.9.Metam.134.

Cretenſis] & hoc Cretenſe, Idem, (κρηταῖος,) ut Cretenſis homo.Vide prouerbiũ,Cretizare cum Cretenſi,apud Eraſmum in Chiliadibus.

Tertius Iupiter Cretenſis Saturni filius. Cicero 3. de Natura deorum 72.

Creticus] pen.cor.Adiect.(κρητικὸς,)Quod ex Creta eſt. ut Creticum mare.Horat.1. Carm.ode 26.1.

Cretæ] cretæ,(κρήτη,κιμωλία,)Terra alba & tenax, à creſcẽdo dicta, ut uult Sipontinus: quoniã proprietas eius eſt, ut in macerãdo creſcat:quod in primis cretæ Vmbricæ accidit.Cretæ genera uide apud Plin. lib.35.cap.17.1.

Creta Aſiatica.Cic.pro Flacco 29. Hæc quæ eſt à nobis prolata laudatio,obſignata erat creta illa Aſiatica,quæ ferè, &. Inter Aſiaticas cretas,Galenus laudat cretam Cymoliam.

Tenax creta.Virg.1.Georg.36.

Creta aut carbone notare.Perſius Saty.5.11.

Solidare aream creta.Virg.1.Georg.36.

Cretula] pen.corr. Diminut. Cic.6.Verr. 51. Quum Valentio eius interpreti epiſtola Agrigenti allata eſſet,caſu ſignum iſte animaduertit in cretula.

Cretula,Genus coloris.Plin.lib.35.cap.7.1.Ex omnibus coloribus cretulam amare, udoq; illini recuſant purpuriſſum, Indicum,&c.

Cretaceus] Adiectiuum,(κρητινὸς,)Quod eſt ex creta.

Cretacea ſiligo,Quæ creuit in loco cretoſo.Plin.li.18.ca.9.1.

Cretatus] pen.prod. (κρητωτὸς) Aliud Adiect.Creta infectus.Plin.lib.35.cap.18.2.Cretatis pedibus homines intelligit Plinius uenales,qui ex ſummis diuitijs in paupertatem redacti eſſent.Idem lib.35.cap.17.4.Eſt & uiliſſima,qua circum præducere ad uictoriæ notã, pedesq; uenaliũ trans mare aduectorum denotare inſtituerunt Maiores. Iuuenal. Saty.1. in eandem ſententiam dixit, Nuper in hanc urbem pedibus qui uenerat albis.

Cretatæ caligæ.Vide Caliga.

Cretatæ faſciæ.Cic.Attico,lib.2.18.1.

Cretoſus] pen.prod.(κρητώδης,) Aliud Adiect.Quod creta abũdat.Plin.lib.15.ca.18.4. Cato de ficis ita memorat, Ficos mariſcas in loco cretoſo aut aperto ſerito. Et Ouid. 7. Metam.95. Cretoſa rura.

Cretheus] Diſſyllabum, huius Cretheos, Filius fuit Aeoli, Iouis filij,qui ex Tyro Salmonei fratris filia Aeſonẽ genuit, Alcimedontem & Amytaonem,ut eſt apud Homerum,lib. Odyſſeæ 11.Valer.Flac.lib.1.Argon.9.

-noſtri de ſanguine Phryxus

Cretheos,ut patrias,audis,effugerit aras. Verba ſunt Peliæ ad Iaſonem nepotem.

Cretheius] Adiectiuum.ut Virgo Cretheia,Helle Cretheos neptis dicitur quæ Helleſponto dedit nomen. Valerius libro 2. Argonaut.124.

Crethon] & Orſilochus,filij fuere Dioclis.Hi unà cum reliquis Græcorum principibus ad Troiam profecti ſunt ex Pheris ciuitate. Author Homerus lib.Iliad.3.

Creticus] Oratoris nomen, cuius meminit Iuuenalis Satyra 2.8. Acer & indomitus,libertatiſq; magiſter Cretice pelluces.

Creticus] Qui ex Creta eſt.Vide Creta.

Creticus,Subſtantiuum, (κρητικὸς,) Genus pedis eſt,quod ex prima & tertia longis conſtat.Alio nomine Amphimacrus dicitur,Cic.in Oratore 126.Idem lib.3.de Orat.101.Creticus pes eſt ex longa, & breui & longa: ut Quid petam præſidij,aut exequar, quóue nunc.

Cretio] Vide Cerno.

Creui] Præteritum, Modo ſignificat hæreditatem adij: modò maior ætate uel ſenſu ſum: modò iudicaui: modò diuiſi. quæ omnia à duobus uerbis creſco & cerno ueniunt. Feſtus.Vide Creſco,& Cerno.

Creuſa] pen.prod.(κρέουσα,)Creontis Corinthiorum regis filia,quã Iaſon,repudiata Medea,uxorẽ duxit.Ei indignata Medea,ſcriniola quædã dono miſit,quibus apertis flamma protinus exijt, quæ Creuſam cum tota regia combußit. Propertius libro 2.

Aſpice quid donis Eryphila inuenit amaris,

Arſerit & quantis nupta Creuſa malis.Fuit & Creuſa,Aeneæ uxor,apud Virg.2.Aeneid.130.

Nos contra effuſi lachrymis coniuxq; Creuſa.

Cribrum] (κόσκινον,λίκμος,σινιατήριον,) Piſtorium uas. Plaut. Rud.4.14.

Villam integundam intelligo totam mihi:

Nam nũc pellucet ea,quàm cribrũ crebrius. Id eſt plurimis locis ac paßim.Cic.2.de Diuinatione 87.Quaſi uerò quicquam interſit, mures diem noctem aliquid rodentes, ſcuta an cribra corroſerint.

Rarum cribrum.Ouid.12. Metam.88.

Cribro incernere, uel Succernere. Col.lib.5.cap.6.5. Hoc eſt Cribrare. Plin.lib.18.cap 11.12.

Cribro aquam haurire,uel gerere,Prouerbium in eos qui operam perdunt.Plaut.Pſeud.3.100.Videto Eraſ.in Chiliad.

Cribro, cribras] (σήθω, κοσκινίζω, σινιάζω,) cribrare.

Cribro incernere. Plin. lib.25.ca.5.19. Præterea mirum inuentum eſt, quòd inciſum forficulis, ut diximus, cribrant, cortex remanet.Col.lib.12.cap.23.1.

Cribrarius] Adiect.(κοσκινικὸς)Plin.lib.18.cap.11.12. de alica loquens, Poſteaq; gypſi pars quarta inſpargitur, atq; ut cohæſit, farinario cribro ſuccernunt. Item cribraria, quæ ſimili modo in tertio remanſit cribro anguſtiſſimo,& tantum arenas tranſmittente.

Crimen] criminis,n.g.(ἔγκλημα,αἰτίαμα,)Delictũ.propriè dicitur id quod factum eſt,ut ait Donat.Ouid.in epiſt.

Crimine te potui demeruiſſe meo. Cic.ad Mariũ,li.7.3.17.

Sunt enim qui, quum meus interitus nihil fuerit reipublicæ profuturus, criminis loco putant eſſe quòd uiuam.Idem 3. Verr.29. Idẽ enim certis proprijsq; criminibus accuſabo.

Scelus & crimen.Cic.pro Cœlio 48.

Crimen etiam dicitur Ipſa criminatio, ſiue criminum accuſatio.Cic.in Philip. Hæreditatem mihi negaſti obueniſſe:utinam hoc tuum uerum crimen eſſet. Idem 3.Verr.13. Deinde reliquis diebus his criminibus, his teſtibus & urbanis et prouincialibus ſic obrutus & oppreſſus eſt.Ibidem 7.

Ambitus crimen.Cic.pro Muræna 50.

Facti crimen.Cic.pro Milone 74.

Fortunæ crimen appellatur,quum quis caſu,non dedita opera peccat,Ouid.3.Metam.29. -de Actæone.

Quint. in procem. lib.6.12. Nam fruſtra mala omnia ad crimen fortunæ relegamus.

Maleficij crimen.Cic.pro Roſc.Amer.43.

Neceßitatis crimen,non uoluntatis. Cic.pro Ligar.3. Quod ſi criminoſum eſt,neceßitatis crimen eſt non uoluntatis.

Proditionis crimen inferre alicui.Cic.7. Verr.84.

Veneni crimen.Cic.pro Deiot.11.

Crimen perpetuæ poſteritatis.Ouid.4.Triſt.eleg.8.6.

Infamia criminum. Quintil.lib.5.cap.7.18.

Inuidia criminum. Quint.lib.4. cap.3.5.

Acerba crimina alicui obijcere.Quint.lib.6.cap.3.69.

Aſperum crimen. Quint.lib.5.cap.13.14.

Credibile crimen.Quint.lib.7.cap.3.32.

Commune crimen.Virg.12. Aeneid.4.

Inane crimen.Vide Inanis.

Inuidioſum crimen.Vide Inuideo.

Natum crimen.Cic.7.Verr.84.

Nauale crimen.Vide Nauis.

Nefanda crimina.Seneca Hippol.6.18.

Nefarium crimen & fraus capitalis. Cic.2.de Orat.109.

Nobile crimen.Ouid.2. Amor.eleg.18.8.

Noxia crimina.Sil.lib.16.106.

Patens crimen & ſine teſte probatum.Ouid.15.Metam.8.

Diu tacitum crimen.Senec.Hippol.5.21.

Tributarium crimen.Cic.pro Plancio 37.

Turpe crimen.Horat.in Arte poet.53.

Abſcondere crimen face iugali, Matrimonij prætextu adulterinum partum celare.Senec.Hippol.5.2.

Acerbare crimen alicuius.Claud.de Raptu Proſerp.2.42.

Veſtitus crimen afferre alicui. Cic.pro Rab.Poſth.17.

Falſi criminis reum agi.Ouid.1.de Remed.amoris 78.

Auertere crimen in aliquem. Quint.lib.7.cap.39.

Adducere in crimen. Plin.lib.22.cap.22.24.

Carere crimine turpitudinis.Quint.lib.2.cap.2.9.

Conferre crimen cum uita. Cic.pro Syl.56.

Manifeſtis criminibus conuinci.Cic.3.Verr.17.

Damnari crimine mortis. Virg.6.Aeneid.86.

Dare crimini.Vide Do. Cic.7.Verr.59.

Deducere crimen ad ipſos oculos. Ouid.3.Amor.ele.13.7.

Defendere crimen aliquod. Ouid.13 Metam.61.

Atrocitatis crimina defendere.Quint.lib.7.cap.3.26.

Variè crimen defendere. Quint.lib.4.cap.5.7.

Cauſæ criminum plerunq; inficiatione defenduntur.Cicero 2. de Oratore 58.

Sine crimine uitam degere.Virg.4.Aeneid.110.

Ad crimen defenſionem quærere. Cic.5.Verr.134.

Differre crimen.Quint.lib.7.cap.2.9.

Paucorum crimen in omnes diffundere. Ouid.3.de Arte 2.

Diſcere crimen alicuius, pro cognoſcere crimen. Virgilius 6. Aeneid.87.

Diſſoluere crimina.Ci.pro Sylla 51.& de opt.ge.Ora.149.

Dotata crimine uirgo.Ouid.epiſt.6.28.

Ducere aliquem in crimen.Tacit.lib.5.

Suſpicionẽ & crimen quædam efficiunt.Cic.2.de Orat.179.

Ineptiarum crimẽ effugere. Cic.3.de Ora.104.

Eleuare crimen.Quintil.lib.7.cap.3.32.

Eluere crimen.Ouid.11.Metam.29.

Fraudi aut crimini eſſe alicui aliquid.Cic.pro Muræna 67.

Excuſare crimen lachrymis.Stat.6.Thebaid.9.

Excutere aliquod extrinſecus crimen. Quint.lib.4.ca.2.12.

Exhibere tacitum crimen aliqua nota.Id eſt patefacere. Seneca Hippol.5.21.

Expiare crimen.Senec.Medea 8.14.

Facere crimen.Cic.pro Flac.25.Qui igitur probari poteſt in ea pecunia non referenda, crimen ſibi ipſum facere, in qua crimen eſſet nullum ſi referret?

Ferre crimen in aliquem.Tacit.lib.12.

Fingere crimen. Cic.pro Cælio 43.Idem pro Deiot.11.

Habere crimen ab aliquo, & eundem eius criminis teſtem, dicuntur accuſatores.Cic.pro Cælio 38.Sed ex te ipſa requiro,quoniã & crimen accuſatores abs te, & teſtem eius criminis te ipſam dicunt ſe habere: ſiqua mulier,&c.

De aliquo crimen habere uirgo dicitur, quæ compreſſa eſt ab aliquo.Ouid.2.Faſt.33. de Caliſto Hamadryadæ.

Falſum crimẽ, quaſi uenenatum aliquod telum iacere. Cicero pro Quintio 5.

Incurrere in crimen.Vide Incurro.

Inducere crimen alicui.Stat.1.Sylu.4.4.

Ineſſe crimen alicui. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3.14.
Inferre alicui crimina. Cic. de Amic. 58. Vide Infero.
Inferre crimina, accuſatoris officium eſt: defenſoris, diluere & propulſare. Author ad Heren. 204.
Inſequi crimen alicuius. Ouid. 8. Metam. 26.
Inſidet crimen in animo. Vide Inſideo.
Intendere crimen in aliquem. Vide Intendo.
Intentare crimen inuicem. Vide Inuicem. Quintilianus libro 3. cap. 10.5.
Falſo crimine læſus. Silius lib. 15.118.
Ficto crimine liberari. Cic. pro Roſc. Amer. 76.
Maculare crimine nomen alicuius. Virg. 10. Aeneid. 168.
Maculatæ crimine mentes. Silius, lib. 11.40.
Manifeſtus criminum. Tacit. lib. 13.
Metuere crimen. Vide Metuo.
Molitur crimina, & accuſatorem, qui obijceret Chaldæos, &c. Tacit. lib. 12.
Notare libidinis crimine aliquem. Cic. pro Corn. Balbo 46.
Obijcere melius crimina, q̃ defendere. Quint. lib. 6. ca. 3.48.
Crimini obnoxius. Vide Obnoxius.
Obteritur laus imperatoria criminibus auaritiæ. Ci. 7. Ver. 2.
Grauibus criminibus oneratus. Quintil. lib. 4. cap. 2.20.
Patrocinari crimini. Quint. lib. 2. cap. 4.18.
Penſare crimina una laude. Vide Penſo.
Peracta crimina. Iuuenal. Saty. 13.25.
Perorare crimen. Vide Peroro.
Ponderare crimina rerũ ipſarũ magnitudine. Cic. 3. Ver. 29.
Premere crimen. Quint. lib. 7. cap. 3.32.
Premere aliquem crimine ignoratæ artis. Horat. in Arte 53.
Proferre crimen ex libidinoſa domo. Cic. pro Cælio 43.
Præponere & explicare crimina in teſtibus interrogandis. Cicero 3. Verr. 20.
Anteactæ uitæ crimina purgare. Quint. lib. 7. cap. 2.9.
Loco criminis putare aliquid. Cic. Mario, lib. 7.3.17.
Refellere crimen gladio. Virg. 12. Aeneid. 4.
Regerere crimen alicui. Sene. Hip. 5.27. Alicui pro in aliquẽ.
Repellere crimen. Quint. lib. 4. cap. 2.19.
Exitum criminis reperire. Cic. pro Cælio 53.
Reſcindere crimina alicuius, Eſt oblitum peccatum alicuius in memoriam reuocare, & uelut refricare uulnus. Ouidius 3. Triſt. eleg. 11.13.
Reſeruare iudicio crimen. Cic. pro Mil. 10.
Reſpondere criminibus. Cic. pro Planc. 3.
Reticenda crimina. Stat. 1. Thebaid. 46.
Reus criminis. Ouid. epiſt. 15.66.
Simulare crimen. Ouid. 13. Metam. 60.
Nefario crimine ſolui, & culpa liberari. Ci. pro Roſ. Ame. 85.
Struere crimina & accuſatores. Tacit. lib. 11.
ἀχαριστίας crimen ſubire. Cic. Att. lib. 9.175.6.
In crimine eſſe. Cic. 6. Verr. 89.
Eſſe probro & crimini. Cic. pro Sex. Roſc. Amer. 28.
Crimen culpæ alicuius ſuſcipere. Cic. 7. Verr. 28.
Suſcipere crimen facinorum tantorum & tam atrocium. Cicero pro Sylla 51.
Capitalium criminum ſuſpecti. Tacit. lib. 3.
Trahere crimen in ſe. Ouid. 10. Metam. 14.
Trahere in crimen, Id eſt inter conſcios deferre. Tacit. lib. 15. ut annotat Budæus.
Transferre crimen in aduerſarium. Quint. lib. 6. cap. 5.7.
Transferre crimen à ſe in alium. Cic. 2. de Inuent. 140.
Fama noſtra uacat crimine. Ouid. epiſt. 4.4.
Nox uacua eſt crimine. Ouid. 4. Faſt. 117.
Venire in partem criminis, Eſt participem fieri ſceleris alicuius. Ouidius in Arte 79.

Vertere crimen in aduerſarium. Quint. lib. 7. cap. 3.18.
In crimẽ uocare aliquid, pro Crimini dare. Cic. pro Rab. perduel. reo. 17. Hoc tu in crimen uocas, quòd cum ijs fuerit C. Rabirius, &c. Vide Voco.
Vulnerari crimine aliquo. Ouid. epiſt. 18.21.
Crimen, Falſa ſuſpicio. Terent. Hecyra 5.2.13. Nam ſi comperit crimini tua ſe falſo uxor credidiſſe, Miſſam irã faciet. Vbi Donatus, Crimen nunc, pro falſa ſuſpicione. Virgilius 11. Aeneid. 250.

-ſemperq; odijs, & crimine Drances
Infenſus iuueni Turno. Id eſt, & quòd eum odiſſe, & quòd ſe illi odio eſſe ſuſpicaretur. Sic Donatus. At Seru. aliter.

Crimen, pro Cauſa. Virg. 2. Aeneid.

-hinc ſemper Vlyſſes
Criminibus terrere nouis. Seruius.

Criminoſus] pen. prod. Adiect. (ἐγκληματικὸς, συκοφάντης,) Qui crimen infert. Cic. pro Cluent. 75. Hic Tribun. pleb. modeſtus, prudens, non modò non ſeditioſus, ſed etiã ſeditioſis aduerſarius: ille autem acerbus, criminoſus, popularis homo ac turbulentus. Idem in Partit. 2.
Iambi criminoſi. Horat. 1. Carm. ode 16.1.
Nomine criminoſo inquinare officioſam amicitiam. Cicero pro Planco 37.
Criminoſa oratio. Liu. 8. ab Vrb. 65.
Tempus criminoſum. Cic. pro Ligar. 7.
Criminoſum hoc ei eſt, Id eſt hæc res inferet ei crimen, crimine damnabitur propter hoc. Cic. 4. Verr. 117. Ille hoc putabat Verri criminoſum fore, ſi eius ſtatuæ eſſent deiectæ. Idẽ pro Sylla 28. Ne ſi argueret quidẽ tum deniq;, quum eſſet interrogatus, id mihi criminoſum uideretur.
Criminoſe] Aduerb. (ἐγκληματικῶς,) Cic. pro Roſ. Amer. 33. Quum enim aliquid habeat quod poßit criminosè, ac ſuſpiciosè dicere, apertè ludificari, & calumniari ſciens nõ uideatur. Idem de Cla. Orat. 68. Qui ſuſpicioſius aut criminoſius diceret.
Criminor] pen. cor. criminaris, (ἐγκαλέω, αἰτιάομαι, διαβάλλω,) criminari, Cõtumeliosè reprehendere. Cic. ad Att. lib. 1.9.9. Meſſalam Conſulem contumeliosè lædebat, me tantum comperiſſe omnia criminabatur.
Criminari aliquem alteri. Terent. Eunuch. 5.2.16.
Criminari apud. Cic. 3. Offic. 104. Apud pop. Ro. criminatus eſt bellum illum ducere.
Criminari aliquid. Cic. 6. Verr. 52.
Inuidiosè potentiam alicuius criminari. Cic. pro Mil. 9.
De aliquo aliquid criminari. Cic. pro Planc. 31.
Criminat, pro Criminatur apud Ennium libro 3. Satyr. Nam is non bene uult tibi, qui falsò criminat apud te. Ex Nonio. Obſoletum.
Conſuetudo criminandi. Cic. pro Deiot. 11.
Criminatio] (διαβολὴ,) Ipſa, ut ita dicã, contentioſa contumelia. Liu. 10. ab Vrbe 126. Adiecerint & Appij criminationes de Fabio abſente ad populũ. Cic. pro Leg. Agr. 103.
Indignatio & criminatio. Cic. 1. de Inuent. 116.
Allatas criminationes repellere. Cic. de Amic. 59.
Falſa criminatio. Cic. 2. de Orat. 175.
Crinis] huius crinis, maſc. gen. (πλόκαμος, θρὶξ,) Crines (inquit Feſtus) à diſcretione dicti ſunt, ἀπὸ τοῦ κρίνειν, Cic. 5. Verr. 64. Hæc ciuitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines.
Adulteri crines. Horat. 1. Carm. ode 15.4. ad Paridem.
Adulti. Stat. 2. Sylu. 1.15.
Apollinei. Claud. de Raptu Proſerp. 3.62.
Candidi. Valer. lib. 6. Argon. 13.
Compti. Horat. 4. Carm. ode 9.3.

Decori

Decori. Stat. 2. Sylu. 1.23.
Erecti horrent. Senec. Herc. Oeth. 6.1.
Flaui. Virg. 4. Aeneid. 140.
Hirſuti. Ouid. 12. Metam. 56.
Hirti. Ouid. 8. Metam. 162.
Ingenui. Stat. 12. Sylu. 9.
Intonſi. Tibul. lib. 1. eleg. 4.8.
Intorti. Vale. lib. 6. Arg. 113.
Laceri. Senec. Troad. 8.13.
Longi. Virg. 7. Aeneid. 15.
Madidi. Valer. lib. 5. Arg. 83.
Mœſti, Ad mœſtitiam compoſiti. Virg. 11. Aeneid.
Nigro crine decori. Horat. 1. Carm. ode 32.3.
Paßi. Virg. 2. Aeneid. 81.
Purpurei. Ouid. 2. Metam. 19.
Roſei. Claud. de nuptijs Honorij 4.
Simplices. Ouid. 8. Metam. 64.
Sordidi puluere. Senec. Herc. Oeth. 2.4.
Sparſi. Valer. lib. 1. Argon. 51.
Splendidi oſtro. Ouid. 8. Metam. 2.
Vagi per colla. Ouid. 2 Metam. 135.
Virginei. Ouid. 3. Amorum, eleg. 13.5.
Acciſis crinibus nudatã, coram propinquis expellit domo maritus. Tacit. de Morib. German.
Auferre crinem alicui. Virg. 4. Aeneid. 140.
Colligere incertos, & in ordine ponere crines. Ouid. 1. Amorum, eleg. 11.1.
Collectus crinis in unum nodum. Ouid. 8. Metam. 64.
Comere crinem. Stat. 2. Sylu. 1.25.
Comantes crines. Silu. lib. 16.12.
Compoſiti crines. Virg. 4. Georg. 84.
Deducere crines pectine. Ouid. 4. Metam. 63.
Demiſſus crinis. Ouid. 6. Metam. 58.
Propexum, rutilatumq; crinem deponere. Tacit. lib. 20.
Deſecare crinem. Ouid. 2. Triſt. 79.
Diſijcere crines. Sil. lib. 16.12.
Diſponere crines. Tibul. lib. 1. eleg. 9.14.
Dißimulare crinem. Ouid. 2. Amorum, eleg. 7.2.
Diſtinguere crinem docta manu. Senec. in Troad. 10.5.
Impexos certo domat ordine crines. Stat. lib. 1. Achill. 66.
Crinem uolantia ducunt ſydera. Virg. 5. Aeneid. 105.
Effundere crines. Lucanus lib. 1.38.
Effuſis ſtellatus crinibus æther. Valer. lib. 6. Argonaut. 9.
Effuſus crines. Virg. 4. Aeneid. 102.
Emißi crines, Id eſt laxati aut ſparſi. Stat. lib. 8. Thebai. 149.
Euinctus uita crines albente ſacerdos. Oui. 1. Metam. 136.
Exutus canos lacero diademate crines. Stat. 9. Thebaid. 33.
Flauens crinis. Seneca Oedipo 5.4.
Frangere crinem corona. Stat. 2. Syl. 1.23.
Fuſi crines. Virg. 10. Aeneid. 27.
Iacens in collo crinis. Ouid. epiſt. 21.28.
Iactare crinem per auras. Ouid. 11. Metam. 2.
Impexi crines. Claud. 2. de Raptu Proſ. 72.
Aurum implexum crinibus. Plin. lib. 33. cap. 1.8.
Implicare crinem auro. Virg. 4. Aeneid. 30.
Innectere crinem lauro. Ouid. 6. Metam. 33.
Intorti crines. Silius lib. 3.58.
Inuoluere crinem. Silius lib. 7.93.
Irrorare crinem aquis. Ouid. 7. Metam. 40.
Lacerare crinem. Seneca Hipp. 6.18. In ſcelere quærit crine lacerato fidem.
Laniare crinem arreptum. Ouid. 4. Metam. 112.
Ligare crines. Claud. de Nuptijs Honorij 25.
Madens crinis. Virg. 4. Aeneid. 44.

Mouere per aera crinem. Ouid. 3. Metam. 146.
Roſeos nectere pectine crines. Claud. de Nuptijs Honorij 4.
Nitens crine. Vide Niteo.
Crines nodantur in aurum. Virg. 4. Aeneid. 28.
Ornatus crines apio. Virg. eclog. 6.14.
Perdere miſeros crines. Valer. lib. 1. Argonaut. 81.
Perfundere crinem amomo. Sil. lib. 11.81.
Premere crines mitra. Seneca Herc. Oeth. 4.29.
Promittere crinem barbamq;. Tacit. lib. 2.
Inornatos redimitus arundine crines. Ouid. 9. Metam. 1.
Repexo crine flaua Gallia. Claud. 2. Paneg. 49.
Reſolutus crinis. Ouid. 3. Faſt. 52.
Retuſo crine languida ſtella. Claud. 7. Paneg. 37.
Scindere crines. Ouid. 11. Metam. 137.
Secare crinem. Virg. 4. Aeneid. 141.
Soluere crines. Ouid. 11. Metam. 137.
Soluti crines. Sil. lib. 12.120.
Sparſus crinis. Senec. Hipp. 4.7.
Spiranti crine odoratus. Valer. lib. 6. Argon. 26.
Subnixus crinem mitra. Virg. 4. Aeneid. 44.
Summittere crinẽ ac barbam. Tacit. de Moribus Germanorũ.
Supplice crinem humum uertere. Claud. in laude Serenæ 45.
Toſti crines. Ouid. 2. Metam. 57.
Tractus crinis. Senec. Hippol. 5.29.
Vibrati crines calido ferro, Id eſt criſpati calamiſtro. Virg. 12. Aeneid. 20. Seruius.
Crinis, etiam piſcium. Plin. lib. 9. cap. 30.4. de polypo piſce, Nanq; & afflatu terribili canes agebat, nunc extremis crinibus flagellatos, &c.
Crinis, Genus uinculi eſſe uidetur apud Plin. lib. 17. cap. 21.12. Iugum fit pertica, aut arundine, aut crine, funiculóue, ut in Hiſpania, Brunduſioq;.
Crinis uitium. Plin. lib. 13. cap. 23.10. Vernacula putatio deiectis per ramos uitium crinibus circumueſtit arborem, crinesq; ipſos uuis.
Crinem fœmininum fuiſſe probat Nonius ex Plauto & alijs.
Crinalis] & crinale, pen. prod. (τριχινὸς,) Quod pertinet ad crines. ut Vitta crinalis. Ouid. 9. Metam. 155.
Aurum crinale. Stat. lib. 2. Achill. 20.
Cultu crinali cæſariem ſtringere. Claud. 5. Paneg. 17.
Hedera crinalis Bacchi. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 4.
Murus crinalis Cybeles. Claud. 2. in Eutrop. 57.
Crinale, Subſtantiuum, n. g. (τριχινὸν,) ut
Curuum crinale. Ouid. 5. Metam. 11.
Criniger] pen. cor. (πλοκαμοφόρος,) Adiectiuum dicitur, qui multos habet crines. Lucan. lib. 1.92.

Et uos crinigeros bellis arcere Caicos, &c.

Crinitus] pen. prod. (τριχωτὸς,) Adiect. Quòd crines habet. ut Crinita ſtella. Cic. 2. de Natu. deor. 21. Tum ſtellis his quas Græci Cometas, noſtri Crinitas uocant. Legitur in emendatis codicibus cincinnatas. Virg. 1. Aeneid.

-cithara crinitus Iopas Perſonat aurata.

Crinitis arbuſculis apices ſunt pauonibus. Plin. li. 11. ca. 37.1.
Collatoris crinita tument. Stat. lib. 6. Thebaid. 84. de equis.
Galea crinita triplici iuba. Virg. 7. Aenei. 157.
Malè crinita mulier. Ouid. 3. de Arte 49.
Mißile crinitum multa flamma. Stat. lib. 5. Thebaid. 78.
Nox crinita facibus luciferis. Valer. lib. 5. Argon. 74.
Vertex crinitus. Stat. lib. 9. Thebaid. 26.
Crinor] criniris, (τριχόομαι,) crinitur, apud Statium legitur 4. Thebaid. 44.

-uatem cultu Parnaſia monſtrant
Vellera, frondenti crinitur caßis oliua.

Criſis (κρίσις,) Latinè dici poteſt iudicium. Vnde dies critici

yy 3 dicti

dicti:hoc eſt Iudiciales & decretorij,de quibus poſtea.

Criſpus] Adiectiuum,(οὖλος,) ut Criſpus capillus, id eſt intortus. Plautus Trucul. 6.32. Compoſitos, criſpos,cinnos tuos unguentatos. Sub. expellam. Sic Terentius Hecyr. 3. 4. 26.

Folium criſpum. Plin.lib.12.cap.15.2. Folium oliuæ,uerum criſpius, & aculeatum. De myrrha loquitur. Apud Columellam autem lib.11.cap.3.21.Criſpiſsimum folium.

Criſpa abies. Cic. 3. Trucul. 76.ex antiquo poeta.

Coma criſpa. Silius,lib.16.25.

Criſpiores iubæ leonum,apud Plin.lib.8.cap.16.5.

Criſpioris elegantiæ materies,& ob id Perſis gratiſsima.Plin. lib.13.cap.9.3.de Perſica Aegyptiaca loquens.

Criſpulus] pe.cor.Dimin.(οὐλονόμος,) Martial.lib.5.62. ad Marianum,Criſpulus iſte quis eſt?

Criſpo] criſpas,(οὐλόω,) criſpare. Plin.lib.28.cap.8.4.Fimi cinere criſpari capillum cum oleo.Sub.aiunt.

Criſpari terra herbis dicitur, per tranſlationem. Columella libro 10.17.

Aurora criſpat pelagus nouo Phœbo. Valer.lib.1.Argo.64. Id eſt oriente Sole ſplendere facit.

Miſtum cono criſpauerat aurum. Stat.lib.8.Thebaid.114.

Criſpans] criſpantis, Particip. (οὐλῶν,) Plin. lib. 16. cap. 16.2.In primis uerò materies honorata buxo eſt,raro,criſpanti,nec niſi radice,cætero lenis.Legitur in uetuſtioribus exemplaribus criſpicanti. Virg. 1. Aeneid.64.Bina manu lato criſpans haſtilia ferro.

Crepitus criſpans. Plin.lib.2.cap.82.2.

Naſus criſpans.Perſius Saty.3.

Criſpatus,pen.prod.(οὐλωτὸς,)Particip.ut

Buxus criſpata cacumine. Claud.2.de Raptu Proſerp.22.

Criſpiſulcans] Adiectiuum,(οὐλοπάλλων,)Cic.in Topic. 31. At quum in Aiacis nauium criſpiſulcans igneum fulmẽ iniectum eſt,inflammatur nauis neceſſario.

Criſpus Salluſtius, (κρίσπος ὁ σαλλούστιος,) de quo Martialis, lib.14.190.Criſpus Romana primus in hiſtoria, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano elegantia dicendi, Attica breuitate,ſententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, ut nimis antiquarius, & ex Catonis originibus uerba mutuatus:Trogo autem,quòd orationibus nimis longis utatur,ſicuti & Thucydides. Ciceronis acerrimus inimicus fuit,ut ex utriuſq; inuectiuis orationibus cõſtat.Eius de auaritia ſẽtẽtiã laudat Gell.ca.1.li.3.Auaritia(inquit) pecuniæ ſtudiũ habet:quã nemo ſapiens cõcupiuit.ea quaſi uenenis malis imbuta, corpus animumq; uirilẽ effœminat: ſemper infinita & inſatiabilis eſt: neq; copia, neq; inopia minuitur.Idem lib.17.cap.18.de eodẽ Salluſtio ſic ſcribit, Marcus Varro(inquit)in literis,atq; uita, fide homo multa,& grauis,in libro quẽ ſcripſit Pius,aut De pace,Criſpũ Salluſtium ſcriptorẽ ſeriæ illius,& ſeueræ orationis,in cuius hiſtoria notiones Cenſorias fieri,atq; exerceri uidemus, in adulterio deprehenſum ab Annio Milone loris bene cæſum dicit: & quum dediſſet pecuniam,dimiſſum. Hactenus Gell.Fuit & Criſpus, Conſtantini Cæſaris filius, à patre interfectus.Criſpus itẽ Vibius, cõpoſitus,& iucundus: priuatis tamen cauſis,q̃ publicis melior,ut ait Quin.li.10.ca.1.

Criſſa] Nomẽ oppidi quod Criſſus Phoci filius cõdidit.Hinc Criſſæus ſinus, Strabo,lib.9.

Criſſor] criſſaris, (σαυλοπρωκτιῶ,) ceueo, impudice nates moueo.Iuuen.Et frictum criſſantis adorat.

Criſta] criſtæ,(λόφος,) Nota uox.Plin.lib.10.cap.29.10. Vpupa obſcœna aliàs paſtu auis,criſta uiſenda plicatili.

Criſta galeæ. Virg.7.Aeneid.Et criſtæ capitum.Liu.10.ab Vrbe 196.Non enim criſtas uulnera facere, & per picta atq; aurata ſcuta tranſire Romanum pilum.

Galea decora criſtis.Virg.12.Aeneid.76.

Decus ſuperbum criſtarum.Sil.lib.10.80.

Cumulata fercula criſtis. Stat.lib.12.Thebaid.105.

Comantes criſtæ.Virg.7.Aeneid.37.

Equina criſta.Virg.10. Aeneid.172.

Geminæ ſtant uertice criſtæ.Virg.6.Aeneid.156.

Hoſtiles criſtæ.Claud.1. Ruffin.70.

Puniceæ criſtæ.Stat.4.Thebaid.44.

Roſeæ criſtæ.Claud.1.de Raptu Proſerp.3.

Rubentes criſtæ.Virg.9.Aeneid.56.

Rubra criſta.Virg.9.Aeneid.10.

Capitum criſtæ.Virg.7.Aeneid.37.

Comere criſtas.Stat.3.Thebaid.85.

Summas excuſsit uertice criſtas.Virg.12.Aeneid.99.

Inſurgens nitenti cono criſta.Sil.lib.16.112.

Terrificas capitum quatere criſtas.Lucret.lib.2.128.

Altæ ſcintillant criſtæ. Sil.lib.7.120.

Criſta,Herbæ ſpecies:de qua ſic Plinius,libro 27.cap.5.7.Alectorolophos, quæ apud nos criſta dicitur, folia habet ſimilia gallinacei criſtæ,plura,caulem tenuem, & ſemen nigrum in ſiliquis.

Criſtula] pen.corr. (λοφίδιον,) Diminutiuum.Colum.lib. 8.cap.2.6.Rectis rutiliſq; criſtulis.

Criſtatus] pen.prod. Adiect. (λόφον ἔχων,) Quod criſtas habet:ut Criſtatæ aues: & periphraſis eſt gallorum gallinaceorum. Martial.lib.14.229.

Criſtata galea.Liu.9.ab Vrbe 208.

Fulmine criſtatum galeæ iubar.Stat.3.Thebaid.45.

Ales criſtati oris,gallus.Ouid.11.Metam.120.& 1.Faſt.91.

Angues criſtati.Senec.Herc.furen.4.3.

Apex criſtatus.Claud. de Phœnice,epig.3.4.

Caſsis criſtata.Ouid.8.Metam.5.

Draco criſtatus.Ouid.4.Metam.120.

Critæ(κριταὶ,) Latine dicuntur iudices omnes.unde qui muſicis agonibus, id eſt ſcenicis præerãt, critæ dicti. A quibus

Critici] pen.cor.(κριτικοὶ,) poematum iudices,quales Ariſtarchus & Ariſtophanes Grammatici fuerunt: de quibus Fabius lib.10.cap.1.Cic.ad Dolabellam,lib.9.10.3.Ego tanquã criticus antiquus iudicaturus ſum, utrum ſint, &c. Horat.2.epiſt.1.11. Ennius & ſapiens, & fortis, & alter Homerus,Vt critici dicunt.

Critici olim uocabantur, qui poſtea Grãmatici appellati ſunt.

Critici dies,(κρίσιμοι,)uocãtur à Medicis iudiciarij,in quibus de ægritudinibus ratione fieri iudiciũ poteſt. Celſus,lib.3. ca.4.Eſt aũt alia etiã de diebus ipſis dubitatio: quoniã antiqui potiſsimũ impares ſequebantur,eoſq; tanquã tũc de ægris iudicaretur, κρισίμους nominabãt. In his erat dies tertius,quintus,ſeptimus,nonus, undecimus,quartuſdecimus, unus & uiceſimus: ita ut ſumma potentia ſeptimo, deinde quartodecimo,deinde uni et uiceſimo daretur.Igitur ſic ægros nutriebant,ut dierum imparium acceſsiones expectarent: deinde poſtea cibum quaſi leuioribus acceſsionibus inſtantibus darent.

Crithe] (κριθὴ,) Tuberculum paruulum in palpebra ſuper pilorum locum, quòd à ſimilitudine hordei. Celſus, lib.7.cap.7.

Critias] Vnus è triginta tyrannis,Athenienſibus à Lacedæmonijs impoſitis. Cuius mentionẽ facit Cic.lib.2. de Orat. 52.Cõſecuti ſunt hos(inquit)Critias, Theramenes,Lyſias: multa Lyſiæ ſcripta ſunt, nonnulla Critiæ, de Theramene audiuimus.Rurſum idem,li.3.76. Quid Critias? quid Alcibiades? ciuitatibus ſuis quidem nõ boni, ſed certè docti atq; eloquentes, nónne Socraticis erãt diſputationibus eruditi? Critiæ

Criticus] Vide Critæ.

Crito] Athenienſis,Socratis familiaris,quẽ et opibus iuuit, & cũ quo uſq; ad extremũ uitæ eſt philoſophatus.Crito itẽ Pieriota(Pieria aũt urbs eſt Macedoniæ)hiſtoricus fuit,ſcripſitq; res Perſicas,Siculas,Macedonicas.Fuit præterea alius,Naxius genere,hiſtoricus & ipſe.Autor Suidas.

Critobulus] pen.prod.Fuit Medicus,de quo Plin.lib.7.ca. 37.2.Magna & Critobulo fama eſt, extracta Philippi Regis oculo ſagitta,& citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolaus] pen.prod.(κριτόλαος,)Athenienſis,nobilis Peripateticus Romam ab Athenienſibus miſſus Legatus cum Carneade,& Diogene Stoico,ut ſcribit Cic.lib.2. de Orat. De huius libra idẽ Tuſcul.quæſt.lib.5. Quo loco, quæro quã uim habeat libra illa Critolai,qui quum in alterã lancẽ animi bona imponat,in alteram corporis & externa,tantũ propendere illam boni lancem putet,ut terrã & maria deprimat. Alter Critolaus, Achæorum Dux, qui Corinthum euertit.Cic. lib.3.de Nat.deor. Critolaus euertit Corinthũ, Carthaginem Haſdrubal.Hi duo illos oculos oræ maritimæ effoderunt. Is ſororem interfecit,quòd ſibi è uictoria redeunti non gratularetur,quum tamen cæteri omnes ei applauderent,ut eſt autor Demaratus apud Plutarchum in Parallelis. Poſtremò Qu. Cæcilio Metello uictus apud Thermopylas,ueneno ſibi mortem conſciuit. Autor Liuius.

κριοῦ μέτωπον, Criumetopõ,id eſt, arietis frons, Cretæ inſulæ promontorium eſt ad occidentem uerſus Cyrenas, ut ſcribit Rufus ex Dionyſio,

- hic procul ingens

Inclinat rupes ſeſe,obuia fluctibus altis. Et alibi. - ut ferus ora Eſt aries,ultroq; minax petit obuia fronte. Vide Põponium Melam,lib.2.in deſcriptione Cretæ inſulæ: & Plinium lib.4.cap.12.

Crobialon] Oppidum non longè à Seſamo in Paphlagonia, quod abluit Parthenius amnis Dianæ uirgini admodũ gratus.Huius oppidi meminit Apollonius lib.2.Valer.lib. 5.Argon.21. - fugit omne

Crobiali latus, &c.

Crocallis] huius crocallis,Gemma,quæ ceraſum, uel ut alij legunt,ceram repræſentat,Autore Plinio,li.37.ca.10.14.

Crocilus] Nomen Paſtoris,apud Theocritum.

Crocinum] crocini.pen.corr.(κρόκινον,)Genus unguenti: cuius oleum eſt ex croco:de quo Plin.lib.13.cap.13. Vnguentis cognomina dedere alijs patriæ, alijs ſucci, alijs arbores,alijs cauſæ, primumq; id ſcire conuenit,mutatam autoritatem,& ſæpius tranſiſſe gloriam. Laudatiſsimum fuit antiquitus in Delo inſula,poſtea Mendeſium. Crocinum in Solis Ciliciæ diu maximè laudatum. Propert.lib.3.eleg.10. 5.Et crocino nares myrrheus ungat onyx.

Crocinus color.Vide Crocum.

Crocio] crocis,(κρώζω,)crocire,dicitur Coruus, ut ait autor Philomelæ inter opera Ouidij.

Crocito] crocitas, pen.corr. (κρώζομαι)crocitare,Frequentatiuum.Plaut.Aulul.19.2.Nõ temere eſt quod coruus cantet mihi nunc ab læua manu, Simul radebat pedibus terrã, & uoce crocitabat ſua.Sipontinus crocibat legit.

Crocitum] (κρωγμὸν,) propriam coruorum uocem ueteres eſſe uoluerunt,inquit Nonius.

Crocatio] ſiue crocitatio,(κρῶξις,)Coruorum uocis appellatio. Feſtus.

Crocodilus] pen.prod.(κροκόδειλος,)animal quadrupes, hominibus terra pariter atq; aquis infeſtum. Dictus crocodilus,ut nonnulli uolunt, quod crocum ac eius odorem refugiat.Vide Pliniũ lib.8.cap.25.Cic.1.de Nat.deor.111.

Color fucatus ſtercore crocodili.Horat.Epod.12.3.

Crocodilinus] pen.prod.(κροκοδείλινος,κροκοδειλέα,) Adiectiuum,Quod ad crocodilum pertinet.

Ambiguitates Crocodilinæ.Quintil.lib.1.cap.10.4.

Crocodilea] Animal ſimile crocodilo. Plin.lib.28. cap.8. 20.de Crocodilo loquens, Alter illi ſimilis, multum infra magnitudinem,in terra tantum, odoratiſsimiſq; floribus uiuit. Ob id inteſtina eius diligenter exquiruntur iucundo nidore farcta,crocodileam uocant.

Crocodilium] Herbæ ſpecies. Plin.lib.27.cap.8.8. Crocodilion chamæleontis herbæ nigræ figuram habet, radice longa,æqualiter craſſa,odoris aſperi. Ruellius lib.3.ca.10. dicit ad hanc herbã proximè accedere eã, quæ carlina dicitur:non audet tamẽ eandem eſſe aſſerere. Vide ibidẽ plura.

Crocomagma] huius crocomagmatis,n.gen. (κροκόμαγμα,)Vnguentum quo Cilices utuntur. id ita fiebat. Terebant crocum, & uino præcipue dulci miſcebatur. Plinius lib.21. cap.20.3. Crocomagma uerti poteſt, crocini olei fex.Cælius lib.9.cap.4.

Crocotillum] Veteres ualde exile dicebãt.Plautus.Extortis cum crocotilis craſculis.Feſtus.

Crocota] pe.pro.(κροκωτὸ,) Veſtis muliebris eſt crocei coloris.Cic.de Aruſp.Reſponſis, 40.P. Clodius à crocota, à mitra,à mulieribus ſoleis,purpureiſq; faſciolis, à ſtrophio, ab pſaltrio,à flagitio,à ſtupro eſt factus repentè popularis.

Crocotula] pe.cor.(κροκώτιον,)Diminutiuũ.Plaut. Epid. 5.48.Induſiatã,patagiatam,caltulam,aut crocotulam.

Crocotularius] (κροκωτεὺς,) Crocotarũ ueſtiũ infector. Plaut. Aulul.15.49.Quũ incedũt infectores crocotularij.

Crocum] uel crocus,croci.(κρόκον, κρόκος,) Plin.lib.21. cap.7.1.Hos certe flores Homerus tres laudat,loton, crocon,hyacinthon. Idem cap.6.4. Crocum ſylueſtre optimũ. ſerere in Italia minime expedit,ad ſcrupula uſq; ſingula areis decoquentibus. Seritur radicis bulbo:ſatiuum latius,maiuſq; & nitidius, ſed multo leuius degenerans,ſed nec ubiq; fœcundum, etiam Cyrenis,ubi ſemper flores laudatiſsimi. Plaut.Curcul.3.6.Tu crocum & caſia es.Virg. 4. Georg. 37.Et glaucas ſalices,caſiamq; crocũq; rubentem.

Colore croci contactum.Lucret.lib.6.230.

Cilix crocus.Lucret.lib.2.84.

Corycius.Horat.2.Serm.Saty.4.14.

Liquidus.Ouid.1.de Arte,21.

Pallens.Stat.6.Theb.42.

Puniceus.Ouid.4.Faſt.64.

Rubens.Virg.4.Georg.34.

Ruber.Ouid.2.Amor.eleg.6.5.

Sicanius.Statius lib.2.Syl.3.9.

Solennis.Propert.lib.4.eleg.1.4.

Spirans. Iuuenal.Saty.7.21.

Tyrius.Claud.epig.18.2.

Croci in plurali,apud Iuuenalem & Ouidium.

Olere crocum.Propert.lib.4.eleg.1.4.

Crocum in medio lilij.Plin.lib.21.cap.5.1.De lilio.

Croceus] Adiectiuum.Plin.lib.22.cap.13.2. Mutat enim cum terra colores,hic niger,illic uiridis, alibi cyaneus, aliubi croceus. Virgilius 1. Aeneid. 144. Et circuntextum croceo uelamen acantho.

Amictus croceus.Ouid.3.de Arte,36.

Chlamys crocea.Virg.11.Aeneid.155.

Dies croceus.Claud.2.in Eutrop.106.

Flores crocei.Virg.4.Georg.22.

Frondes croceæ.Valer.lib.4.Argonaut.5.

Honor croceus.Silius.lib.8.88.

Ignes crocei.Claud.2.in Eutrop.94.

Lutũ croceũ. Virg. Eclo. 4.9. Hypallage eſt, pro croco luteo. Seruius.

Odores crocei. Virg. 1. Georg. 12.

Prata crocea. Claud. 5. Paneg. 54.

Crocatus] pen. prod. Aliud adiectiuũ. Plin. lib. 16. ca. 34. Alicui & ſemen nigrum, alij crocatum.

Crocinus] pen. corr. Adiectiuum ſimiliter: ut Crocinũ ſemen. Plin. lib. 21. cap. 19.2.

Tunica crocina. Catul. 63.27.

Crocus] à quibuſdã ſagittarius dicitur, Euphemes Muſarũ nutricis filius. Hunc dicũt domiciliũ in monte Helicone habuiſſe, & cum Muſis cantu ac cithara delectari ſoliũ: ſæpe etiam ſtudio uenationis exerceri: quapropter magnam laudem & laboris & ingenij aſſecutum. Sed hunc non Crocũ, ſed Crotum, & interdũ Crotonẽ uocant Hyginius in fabula 224. & Soſitheus apud eũ qui Latinos cõmẽtarios edidit in Aratũ interprete Germanico Cæſare. Hic in Muſarũ gratiã ab Ioue collocatus inter ſydera, Sagittarij nomẽ obtinuit

Crocuta] crocutæ. pen. prod. (κροκοῦτα,) Fera naſcens in Aethiopia, de qua Plin. 8. cap. 21.1. & cap. 30.2.

Crœſus] (κροῖσος,) Lydorum rex Halyattis filius, primus Græcos partim tributis impoſitis ſubegit, partim ſocios atque amicos ſibi adſciuit: tantũq; imperio & opibus creuit, ut ſe feliciſſimum dicere non dubitaret. Paulò pôſt debellatus à Cyro, quũ pyræ cremandus imponeretur, magna uoce ter, ô Solon, exclamauit. Admiratus igitur Cyrus, miſit qui rogarent, quiſnã hominũ, aut deorũ is eſſet, quẽ in dubijs caſibus ſolũ imploraret. Cuius rei quũ rationẽ reddidiſſet Crœſus, nõ ſolũ dimiſſus eſt, ſed ſummo etiã in honore quoad uixit, apud Cyrũ habitus. Ex quo uiſus eſt Solon eadẽ oratiõe alterũ ſeruaſſe è regibus, cautiorẽ et prudẽtiorẽ alterũ reddidiſſe. Plutarchus in Solone. Cremãdus aũt Crœſus propterea Solonẽ inclamabat quòd ab eo fuerat admonitus, neminem tãtiſper dũ uiueret, felicẽ dici poſſe.

Crolla] plectilis, detractione ſecundæ literæ ô, pro corolla, (στεφάνιον,) parua corona: apud Plautũ in Bacchid. 1.37.

Chromna] Paphlagonum oppidũ, cuius Homerus in Paphlagonibus inſtruendis meminit lib. 2. Iliad. & Strabo lib. 12. & Valerius lib. 5. Argon. 21. & Apollonius lib. 2.

Cronciades] Vnus ex præſtãtioribus Herculis filijs ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia. Perottus.

Cronius] Vnus ex Centauris.

Cronos] (κρόνος) Saturnus & temporis ſpaciũ Latine dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. 92. Saturnũ aũt eum eſſe uoluerũt, qui curſum & cõuerſionẽ ſpaciorũ ac temporũ cõtineret: qui Deus Græce idipſum nomẽ habet. κρόνος enim dicitur, qui eſt idem χρόνος,) id eſt, ſpacium temporis. Vide Macrobium lib. 1. Satur. cap. 8. Et rurſum cap. 22. ad finem.

Cronia] croniorum, (κρόνια,) Feſta Saturni, qui à Græcis κρόνος dicitur. In his feſtis mittebant ſibi inuicẽ xenia, remittebanturq; apophoreta, ut uiderentur Saturno gratias agere, quòd fruges, fructusq; ad uitæ cultus neceſſarios percepiſſent. Sipont. Hæc feſta, Latine Saturnalia dicuntur. Vide Macrobium lib. 1. Saturnal. cap. 7. ad finem.

Crotalum] crotali, pen. corr. (κρόταλον,) Eſt inſtrumentũ quod manu pulſatur, laminis quibuſdã ex ære rotundis, ſonum ex colliſione reddentibus, dictũ à pulſatione, κρότον enim Græci plauſum uocant, & κροτεῖν dicunt pulſare atq; percutere. Vtebantur hoc inſtrumento Aegyptij in deorum ſolennitatibus. Virg. in Copa, Copa Syriſſa caput Graia redimita mitella,

Criſpũ ſub crotalo docta mouere latus. Hactenus Sipont. Cic. in Piſonẽ, 15. Quos neq; hercule ego, neq; ſuperciliũ tuũ, neq; collegæ tui cymbala ac crotala fugi. Vide Cæliũ li. 19. ca. 4.

Crotalia appellari margaritas quaſdã reſonãtes, docet Plin. libro 9. cap. 35. 10. quarũ ſono gaudebant Græci. Subeunt (inquit) luxuriæ eius nomina & tædia exquiſita perditiõe portatu: ſiquidẽ quũ id fecere, crotalia appellant, ceu ſono quoq; gaudeant, & colliſu ipſo margaritarum.

Croto] ſiue Croton, f. g. (κρότων,) Ciuitas Italiæ in Sinu Tarentino, Milone athleta memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima aũt rei bellicæ fuit: nec paruã operã exercendis athletis dedit. In uno enim Olympico certamine uictores oẽs, Crotoniatæ fuerunt. Iure itaq; dici uiſum eſt. Qui Crotoniatarũ poſtremus eſt, is reliquorũ Græcorum primus eſt. Vetus quoq; Prouerbiũ alterum, Crotone ſalubrius. Quod inde ortũ eſſe aiunt: quia locus ipſe ad ſalubritatẽ, & bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimum cõferat. Plurimos enim Olympionicas habuit. Ad eius gloriã accedit ingens Pythagoreorum numerus. Hæc ex Strabonis lib. 6. Silius lib. 11.

= pateſecit amicas Alta Croton portas.

Crotonem tradit Ouid. lib. 15. Metam. à Mycilo Alemonys filio iuſſu Herculis cõditã, habereq; nomen à Crotone ipſius Herculis hoſpite ibi ſepulto.

Croton] Crotonis, Nomẽ uiri, cuius meminit Ouid. 15. Metam. 11. his uerbis.

Inuenit Aeſarei fatalia fluminis ora,

Nec procul hinc tumulum, ſub quo ſacrata Crotonis

Oſſa tegebat humus, iuſſaq; ibi mœnia terra

Condidit, & nomen tumulati traxit in urbem.

Crotus] ſiue Croton, Euphemes Muſarum nutricis filius. Vide Nyginium.

Cruciatus, Cruciamentum, Cruciabiliter, Crucio, Crucifigo, Vide Crux.

Crudus] Adiectiuũ, (ὠμός, ἄπεπτος,) Quidam à cruore dictũ putant, quod proprie recens atq; acerbum ſignificat: ut crudũ uulnus, hoc eſt recens, & quaſi adhuc cruentũ. Hinc crudũ, quod nondũ eſt coctum, à ſimilitudine crudæ carnis, quæ adhuc cruenta eſt. Plin. epiſt. 111. cap. lib. 5. Vt enim crudum adhuc uulnus medentiũ manus reformidat, deinde patitur, atq; ultro requirit: ſic recens animi dolor conſolationes reijcit ac refugit, mox deſyderat, & clementer admotis acquieſcit.

Crudum, Nondum coctum: ut Cruda caro.

Aluus cruda, Quæ crudum adhuc & inconcoctum cibum egerit, ut in lienteria. Cato cap. 125.

Cæſtus crudus, pro Duro, uel crudeli. Virg. 5. Aeneid. Seruius.

Cibi crudi. Qui indigeſti & nondum concocti ſunt. Iuuenalis Satyra 1.

Cortex crudus, pro Viridi. Virg. 9. Aeneid. Seruius.

Enſis crudus, pro crudeli uel cruẽto. Virg. 10. Aeneid. Seruius.

Equa cruda marito proteruo. Horat. 3. Carm. Ode 11.3.

Exordia cruda. Stat. 1. Achil. 55.

Fatum crudum. Silius lib. 13.45.

Homo crudus, Qui crudũ habet ſtomachũ, id eſt, qui cibũ non cõcoxit. Cic. 2. de Finib. 40. Crudiq; poſtridie ſe rurſus ingurgitẽt. Idẽ pro Cluẽt. 134. Idẽ apud Celſum, li. 2. ca. 10.

Crudus etiam homo dicitur qui truci eſt aſpectu.

Honor crudus. Stat. 10. Thebaid. 68.

Indoles cruda. Claud. 6. Paneg. 9.

Iuuentus cruda. Silius lib. 3.62.

Mens cruda. Silius lib. 4.7.

Nomen crudum Marte uiri. Silius lib. 7.23.

Cruda poma, nondum matura. Cic. de ſenect. 55.

Prælia cruda. Stat. 12. Theba. 153.

Robur crudum. Stat. 2. Thebaid. 142.

Rudimenta cruda. Stat. 1. Achil. 96.

Saxum crudum. Valer. lib. 2. Argonaut. 109.

Viridis & cruda ſenectus. Virg. 6. Aeneid. 61.

Seruitium crudum. Tacit. lib. 1.

Solum crudum & immotum. Colum. lib. 2. cap. 2. 21. ſed ita necubi crudum ſolum & immotum relinquat, quod agricolæ ſcamnum uocant.

Sudores crudi. Stat. 1. Thebaid. 85.

Taurus crudus. Valer. li. 4. Argonaut. 50. Id eſt, taurinum corium durum.

Terra cruda. Lucan. lib. 3.78.

Vellus crudum. Valer. lib. 6. Argonaut. 17.

Virdgo cruda. Stat. 11. Thebaid. 83.

Virginitas cruda. Claud. 3. Paneg. 50.

Vulnera cruda. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.4.

Crudus, Crudelis. Senec. Hip. 12.13. – crudus, & leti artifex.

Ructare crudum. Celſ. lib. 1. cap. 2.

Cruditas] pen. corr. huius cruditatis, (ἀπεψία, ἀπεψία,) Affectus ſtomachi qui naſcitur ex ægra concoctione. Cic. de Senect. 40. Caret ergo etiã uinolentia & cruditate & inſomnijs. Idem ad Caſſium, lib. 15.17.3.

Contrahere cruditatem. Quint. lib. 7. cap. 4.25.

Cruditas cauſa eſt morbi. Cic. de Fato, 50.

Signa cruditatis. Quintil. lib. 2. cap. 21.12.

Cruditas arborum. Plin. lib. 17. cap. 24.4.

Subſtat cruditas. Celſus lib. 2. cap. 12.

Crudeſco] crudeſcis, (ὠμοῦμαι,) crudeſcere, Crudũ fieri.

Iræ crudeſcunt. Stat. lib. 2. Theb. 136.

Crudeſcit morbus, Validior fit. Virg. 3. Georg. 99. Seruius.

Morbus crudeſcere incipiens. Claud. 1. in Ruff. 61.

Crudeſcit pugna, Crudelior fit cæde multorum. Virgilius 11. Aeneid. Seruius.

Pugnæ ſanguine effuſo crudeſcunt. Virg. 7. Aeneid. 158.

Crudelis] & hoc crudele, penul. prod. (ὠμός, ἀπηνής, ἀνηλεής,) Aſper, immitis. Cice. Pro Deiotaro, Crudelis Caſtor, ne dicam ſceleratum & impium, qui nepos auum in diſcrimen capitis adduxerit.

Crudelis atq; importunus. Vide Importunus.

In hominis alicuius calamitate crudelẽ eſſe. Ci. 2. de Orat. 107

Crudelis in liberos & in ſanguinẽ ſuũ. Cic. 1. de Finib. 53.

In ira crudelis. Ouid. 5. Faſt. 65.

Amor crudelis. Virg. Eclog. 10.6.

Animus ferus, crudelis, atq; inhumanus. Autor ad Heren. li. 2. 63.

Aræ crudeles. Ouid. 13. Metam. 91.

Auſa crudelia. Ouid. Epiſt. 14.10.

Bellum crudele & exitioſum. Cic. Attico, lib. 10.173.14.

Conſilia crudeliſſima. Cic. 4. Philipp. 154.

Conuiuium crudele. Ouid. 10. Metam. 123.

Egeſtas crudelis. Valer lib. 4. Argonaut. 91.

Epiſtola crudelis. Ouid. Epiſt. 21.44.

Funus crudele. Virg. Eclog. 5.4.

Crudelia gaudia. Ouid. 6. Metam. 131.

Hoſtis crudelior. Ouid. 2. Triſt. 16.

Ianua uel domina penitus crudelior ipſa. Propert. lib. 2. eleg. 15.4.

Ignis crudelior. Catul. Carm. 57.4.

Lethum crudele. Virg. 12. Aeneid. 128.

Luctus ubiq; crudelis. Virg. 2. Aeneid. 74.

Mens crudelior. Ouid. 11. Metam. 141.

Odium crudele tyranni. Virg. 1. Aeneid. 73.

Pabula crudelia. Propert. lib. 3. eleg. 7.1.

Pœnæ crudeles, Sæuæ, nimiæ. Virg. 6. Aeneid. 100. Seruius.

Sacra crudelia. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4.17.

Scelus crudele artificis. Virg. 2. Aeneid. 25.

Somnia crudelia. Tibul. lib. 3. eleg. 4.19.

Sors crudelis. Senec. in Octau. 3.2.

Superi crudeles. Sili. lib. 8. 132.

Terræ crudeles, id eſt, crudelium et auarorum. Virg. 3. Aeneid. 9. Seruius.

Lacerauit terga uerbere crudeli. Ouid. 2. Faſt. 139.

Virtus crudelis. Stat. 6. Theb. 147. Virtus, Fortitudo.

Vita crudelis. Virg. 9. Aeneid. 103.

Vulnus crudele. Virg. 2. Aeneid. 12.

Crudelis, inexorabilis, qui nõ flectitur precibus. Virg. 2. Eclo. O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas. Seruius.

Crudelitas] penul. corr. huius crudelitatis, (ὠμότης, ἀπήνεια,) Cic. pro Roſc. Amer. 92. Veſtrũ nemo eſt quin intelligat populũ Romanũ (qui quondã in hoſtes leniſſimus exiſtimabatur) hoc tẽpore domeſtica crudelitate laborare. Sic Audacia & crudelitas ſingularis. Cic. 5. Verr. 42.

Carnificina atq; crudelitas. Cic. pro Seſtio, 119.

Adhibere crudelitatẽ in aliquem. Cic. pro Domo ſua, 47.

Anhelare ex infimo pectore crudelitatem. Autor ad Heren. libro 4. 241.

Inſatiabilem crudelitatem ſuam exercere in aliquo. Cicero 11. Philipp. 194.

Quorum crudelitas noſtro ſanguine non poteſt expleri. Cice. 1. de Orat. 114.

Omni crudelitate lacerare aliquem Cic. pro Domo ſua, 47.

Inimicorum crudelitas nondum noſtra calamitate ſatiata. Cic. Quint. fratri, lib. 1.3.7.

Homo crudelitate barbarus. Cic. pro Flacco, 19.

Importuna crudelitas. Vide Importunus.

Inhumana crudelitas. Vide Inhumanus.

Hominum naturæ maxime inimica crudelitas. Cic. 3. Offic. 61.

Nobilitata crudelitas. Vide Nobilis.

Crudeliter] pen. corr. (ὠμῶς,) Aduerbium. Cice. 1. Offic. 115. De euertendis autem, diripiendisq; urbibus ualde conſyderandum eſt, nequid temere, nequid crudeliter fiat.

Acerbe & crudeliter. Cic. 4. in Catil. 82.

Vti crudeliter. Ouid. 3. de Pont. eleg. 7.4.

Crudeliſſime interficere. Cic. 1. Philipp. 25.

Crudeliſſime perire. Cic. pro Sylla, 56.

Vrere crudelius. Tibullus lib. 1. eleg. 8.2.

Cruentus] Vide Cruor.

Cruma] Vide Cruſma.

Crumena] pen. prod. (βαλάντιον,) A κρούω, hoc eſt ferio, loculus dicitur, quod è brachio pendens huc atq; illuc feriat. Alij ἀπὸ τοῦ κρεμᾶν deducũt, quòd plerũq; ſuſpẽſa geſtetur. Plautus Aſin. 12.67. Hîc pone, hîc iſtam colloca crumenam in collo planè.

Deficiens crumena. Horat. 1. epiſt. 4.3. Et mundus uictus non deficiente crumena. Sic Iuuenal. Saty. 11.4.

Crunos] Thraciæ portus. Autor Pomponius lib. 2. Dionyſiopolis, inquit Plinius cap. 11. lib. 4. ante Crunos. Portus autem à ſalientibus aquis nomẽ habet, qui Græce Cruni appellantur. Autor Hermolaus.

Cruor] huius cruoris, m. g. (αἷμα, ἰχώρ, λύθρον,) Sãguis qui ex aliquo uulnere ſpargitur. Virg. 8. Aeneid.

– tepidusq; cruor fumabat ad aras.

Ferarum cruor. Ouid. 3. Metam. 30.

Atri cruores. Virg. 4. Aeneid. 138. ubi Seruius, Cruores uſurpatũ. nã nec ſanguines dicimus numero plurali nec cruores.

Caſtus cruor. Ouid. 12. Metam. 6.

Craſſus cruor. Virg. 5. Aeneid. 93.

Diri cruores draconis. Valer. lib. 7. Argonaut. 111.

Flebilis cruor. Senec. Troad. 4.20.

Fœdo cruore ſparſa ora. Seneca Octa. 1.4.

Inſyncerus cruor. Virg. 4. Georg. 57.

Largus cruor inundat locum aliquem. Senec. Hippol. 4.29.

Obſcœnus cruor. Virg. 4. Aeneid. 92.

Puniceus cruor. Ouid. 13. Metam. 188.

Sacer cruor. Virg. 5. Aeneid. 66.

Viperinus cruor.Horat.Epod.Ode 3.2.
Virgineus cruor.Virg.11.Aeneid.161.
Vndans cruor.Stat.5.Thebaid.47.
Feritas ſitiſq; immenſa cruoris.Ouid.13.Metam.165.
Stultitiæ cruorem addere.Horat.2.Serm.Saty.3.55.
Affectare cruorem.Stat.11.Thebaid.108.
Animare cruorem calidum.Ouid.1.Metam.32.
Arentem cruorem ferro detergere.Sil.lib.8.69.
In arma undanti cruore animã diffundit. Virg.10. Aen.179.
Diffuſus cruor.Lucan.lib.1. 62.
Effuſus cruor.Ouid. 6.Metam.51.
Manantem ex ore cruorem eiectare.Sil.lib.10.56.
Largus cadentem it cruor.Valer.lib.6.Argonaut.146.
Expiati cruores.Horat.2.Carm.Ode 1.1.
Fuſus cruor inficit terram.Senec.Hipp.4.39.
Haurire cruorem.Ouid.13.Metam.67.
Lauare fluidum cruorem.Virg.3.Aeneid.132.
Libare cruorem.Senec.Herc.fur.11.6.
Manans cruore culter.Vide Mano.
Oblitus faciem cruore.Tacit.lib.2.
Cruorẽ inimici quã recẽtiſſimũ oſtẽdere.Cice.pro S.Roſc. 11.
Perfuſus cruore,Vide Perfundo.
Rorans cruore.Silius lib.10.53.
Sitire cruorem.Seneca in Thyeſte,1.21.
Sparſus cruor.Virg.12.Aeneid.62.
Cruentus] Adiectiuum,(αἱματώδης,)Sanguinolentus: ut Cruenta urina.Plin.lib.20.cap.13.12.
Cruentus ſanguine ciuium.Cic.4.Philipp.154.
Arma cruenta.Ouid.epiſt.5.32.
Bello cruentior ipſo.Ouid.12.Metam.119.
Cruentum cadauer.Cic.pro Milone,25.
Cædes cruenta.Senec.in Herc.fur.13.5.
Cauſa cruenta.Ouid.3.Triſt.eleg.5.9.
Dapes cruentæ.Virg.3.Aeneid.123.
Dolor cruentus.Lucan.lib.3.148.
Facinus cruentum,Propter quod funditur multum cruoris. Seneca Hip. 4.38.
Facta cruenta exigere.Ouid.2.de Arte,26.
Fatum cruentum.Ouid.ad Liuiam,81.
Cruentæ guttæ.Cic.2.de Natu.deor.20.
Hoſtis cruentus.Stat.9.Theb.136.
Humus cruenta.Virg.11.Aeneid.134.
Ira cruenta.Horat.3.Carm.Ode 2.3.
Mars cruentus.Horat.2.Carm.Ode 14.3.
Mors cruenta.Ouid.epiſt.2.28.
Morſus cruentus.Senec.Agam.7.31.
Cruentus mucro.Cic.in Catilinam,25.
Nota cruenta,Veſtigium cruoris effuſi. Senec.Hipp.10.24.
Noctes cruentæ.Claud.de bel.Gildon.17.
Palma cruenta.Ouid.Amor.2.eleg.5.3.
Præda cruenta.Ouid.Faſt.5.36.
Spolia cruenta.Virg.10.Aeneid.173.
Spuma cruenta.Virg.3.Georg.40.
Tempeſtas cruenta campi.Claud.6.Paneg.16.
Thalami cruenti.Ouid.10.Metam.123.
Cruenta atq; luctuoſa uictoria,In qua multi occiſi.Salluſt.
Virtus cruenta.Stat.lib.1.Sylu.13.
Vmbra cruenta.Ouid.5.Faſt.91.
Cruenta uox,& cruenta oratio,id eſt,ſæua & crudelis.
Cruento] cruentas,(αἱματόω)cruentare, Cruore inficere. Cic.1. de Diuina. 108. Itaq; huic omnia uiſa obijciuntur à mente ac ratione uacua,ut aut cum matre corpus miſcere uideatur,aut cum quouis alio uel homine, uel Deo ſæpe bellua,atq; etiam trucidare aliquem,& impie cruentari.

Prata cruentantur.Propert.lib.3.eleg.15.9.
Late cruentare arua.Hyperbole eſt uulnerati hominis. Senec. Hipp. 10. 21.
Morſu cruentare aliquid.Propert.lib.4.eleg.9.8.
Oratio lacerat & cruentat.Cic.2.Philipp. 90.
Cruentare Remp.uulneribus.Cic.poſt Red.in Senatu,4.
Cruentari ſcelere.Cic.de Aruſp.reſpon.31.
Manus cruentatæ.Ouid.in Ibin,46.
Cruentati oculi.Plin.lib.28.cap.7.6.Mulieris quoq; ſaliuam ieiunæ potentem dijudicant oculis cruentatis.
Cruentius,Aduerbiũ.Senec.de Benefi.5.Cæteri arma cruentius exercuerunt,aliquando tamen ſatiati abiecerunt.
Cruppellarij] (κρουππελλάριοι,)qui ſint explicat his uerbis Cornel.Tacit.li.3.Cæteri cũ uenabulis & cultris,quæq; alia uenantibus tela ſũnt, addũtur è ſeruitijs gladiaturæ deſtinati,quibus more gentico continuum ferri tegmen (Crupellarios uocant) inferendis ictibus inhabiles, accipiendis impenetrabiles.
Crus] cruris,n.g.(σκέλος,)Sipont.Crura dici quidam exiſtimãt à κρούω,quòd huc atq; illuc ingrediendo feriant. Sunt enim crura à genibus uſq; ad inferiorem pedem non æquali modo ducta,ſed teretibus ſuris clemẽter extãtibus,ſenſimq; tenuatis firmata. Plin. lib.10.cap.46.1. Porphyrionibus prælonga crura rubent.Cic.11.Philipp.299.Et quidẽ crure fracto.Celſus, Crus ex duobus oſſibus conſtat, ex tibia et (ſura.
Internodia crurum.Ouid.11.Metam.159.
Crura ſine nodis.Vide Nodus.
Volumina crurum.Virg.3.Georg.38.
Curuata crura.Ouid.13.Metam.204.
Dimidium crus.Iuuenal.Saty.13.10.
Diſtorta crura.Horat.1.Serm.Saty.3.10.
Malum crus.Horat.1.Serm.Saty.2.21.
Mollia crura.Virg.3.Georg.16.
Peruſtus crura compede.Horat.Epod.Ode 4.1.
Crura rigida ibium.Cic.1.de Natu.deor.141.
Ruſtica,& hemilauta crura.Catul.50.2.
Squallida crura.Iuuenal.Saty.9.2.
Subſtricta crura.Ouid.11.Metam.151.
Velocia crura.Ouid.1.Metam.62.
Adempto ſurgere crure.Lucret.lib.3.131.
Admiſſa crura,id eſt,propinqua,iũcta.Ouid.6.Metam.48.
Captare crura micantia.Ouid.9.Metam.8.
Iactare crura.Lucret.lib.4.201.
Suffringere crura alicui.Cic.pro S.Roſc.34.
Et crurum tenus à mento palearia pendent.Virg.3. Geor.10.
Crus arboris.Colum.lib.5.cap.11.11.
Crus uitis. Columel. libro 3. cap. 10. Vnde etiam uehementiſſimæ materiæ reperiuntur aut in capite uitis, aut in crure uicino radicibus.
Cruricrepidæ,à Plauto in Trinum.14.13.dicũtur quibus crura crepuerunt ferro,ut ait interpres.
Cruſculum] pen.corr.(σκελίδιον) diminutiuum.Martial. lib.3.51.Pectus cicadæ,cruſculumq; formicæ.
Cruſta] cruſtæ,(πλάξ)id ſignificat excrementum quod uel ob putredinem uel concretionem ſuper alicuius rei ſuperficie naſcitur.Virg.3.Georg.72.Cõcreſcunt ſubitæ currenti in flumine cruſtæ.Hoc eſt aquæ cõgelaſcũt fluentes.Seruius
Cruſta,Qua quid integitur. Plin.lib.9.ca.30.7.Locuſtæ cruſta fragili muniũtur in eo genere quod caret ſanguine.
Cruſtæ & emblemata argenti cælati.Cic.6.Verr.46.
Heliadum cruſtæ capaces.Iuuenalis Saty.5.
Marmoreæ cruſtæ.Vlpianus in l.Fundi §. Quæ pictæ tabulæ. ff.de Action.empti Quæ pictæ tabulæ pro tectorio includuntur,item cruſtæ marmoreæ,ædium ſunt.

Cruſtæ

Cruſtæ parietum.Plin.lib.35.cap.12.5.
Cruſtam etiam ducere uulnus ſiue ulcus dicitur, quando ſolidatur,qua detracta remanet ferè cicatrix.Sipontinus.
Cruſta felicitatis.Seneca de Prouid.Non eſt iſta ſolida & ſyncera felicitas:cruſta eſt,& quidem tenuis.
Cruſta intecta quædam piſcium genera.Plin.lib.9.cap.14.
Cruſtula] pen.corr.(πλακίδιον,)Diminutiuum.Apuleius Paruas marmoreas cruſtulas parieti adiungens.
Noua cruſtula.Horat.2.Serm.Saty.4.10.
Cruſtulæ ulcerum.Plin.lib.22.cap.25.21.
Cruſto] cruſtas,(πλακόω,κονιάω,)cruſtare, Cruſtam inducere,& ueluti emblemata includere in aureis poculis.
Cruſtare parietes dicebantur,qui marmorum ſectis laminis,parietem operiebant ad ornatum.Plin.lib.36.cap.6.4.
Domus cruſtata.Lucan.lib.10.23.
Cruſtare mala gypſo & cera.Plin.lib.15.cap.17.5.
Cruſtata animalia,Cruſtis intecta.Plin.lib.11.cap.37.38.
Cruſtarius] (κονιάτης,) Qui cruſta operit.Plin.lib.33. cap.12.6.Habuit & Teucer cruſtarius famam.
Reſoluere cruſtas,Celſus lib.5.cap.26.
Roſoluere cruſtas puras.Celſus lib.6.cap.16.
Cruſtoſus] pe.prod.(πλακώδης,)Aliud adiectiuũ, Quod cruſtam habet.Plin.lib.12.cap.9.2.Facilius hoc & cruſtoſius,amariuſq; & gummoſum.De bdellio arbore loquitur.
Cruſma] huius cruſmatis,(κροῦσμα)Proprie dicitur ſiſtrũ & ueluti cymbalum quoddã tintinnabulis refertum,quo geſtientes mulieres oblectabantur:dictum ἀπὸ τοῦ κρούειν,hoc eſt à crepando, quem ſonum emittere uidebatur dum pulſaretur.Martialis lib.6.71.de Thelesia.
Edere laſciuos & Bethica cruſmata geſtus.Bætica autẽ cruſmata uocat,quòd his mulieres Hiſpanæ uti ſolerẽt, quẽadmodũ et hodie Venetæ puellulæ:uocãt aũt ſua lingua: in Cymbalo.
Cruſtum] cruſti,(ψωμός,)Seruius,Cruſtum & cruſta neutraliter dicimus de his quæ comedi poſſunt. Idem alio loco, Quum cruſtum dicimus,edulium aliquod ſignificamus,partem panis uel placentæ.Virg.7. Aeneid. Et uiolare manu, maliſq; audacibus orbes. Fatalis cruſti.
Cruſtularius] cruſtularij, Cruſtulorum uenditor. Seneca epiſt.57.Et botularium,& cruſtulariũ,& omnes popinarum inſtitores.Vulgò Paſticiarium uocant.
Cruſtulum] pen.corr.(ψώμιον,)Diminutiuum. Horat.1. Serm.Saty.1.5. - ut pueris olim dant cruſtula blandi Doctores, elementa uelint ut diſcere prima. Varro de Lingua Latina.
Cruſtulũ à cruſta pultis:eo quòd ut coriũ exuritur cruſta ducta
Cruſtula lambere.Iuuenal.Saty.9.1.
Cruſtuminum] (κρουστομερία,)Oppidum iuxta Veios.A quo cruſtumini dicti,& Cruſtumina tribus,& Cruſtumina pyra,quæ & Cruſtumia,& Cruſtuminũ uinũ laudatiſſimũ.
Cruſtumina,(κρουστουμαρῖνα)pyra,ſunt quæ ex parte rubentia ſunt:de quibus Plin.lib.15.cap.15. Itẽ Colum.lib.5.ca. 10.12.Virg.2.Georg.18.
Cruſtumium] (κρουστούμιον,) fluuius qui Ariminũ præterlabitur:de quo Lucanus lib.2.82.
In læuum cecidere latus,ueloxq; Metaurus,
Cruſtumiumq; rapax,& iunctus Sapis Iſauro.
Crux] huius crucis,fœ. gen. (σταυρός,) Supplicium ad quod ducebantur damnati. dictum à κρούειν,quod eſt Ferire, pulſare.Plau.Curcul.15.15.Collũ obſtringe,abduce iſtũ in malã crucẽ.Terent.And.3.5.15.Quid meritus es?D.crucem.
In crucem tollere.Cic.7.Verr.6.
Arboreæ cruces.Propert.lib.3.eleg.22.8.
Duræ cruces.Ouid.1.Amor.eleg.12.4.
Ingenua crux.Vide Ingenuus.

Digna cruce peccare.Horat.1.Serm.Saty.7.10.
Affigere cruci.Curtius lib.9.
Agi in crucem.Cic.5.de Finib.158.
Cruci aliquem dare.Plaut.Mil.5.28.
Feſtinare cruces.Tacit.lib.14.
Figere crucem alicui.Cic.7.Philipp.10.
Minari crucem.Vide Minor.
Paſcere in cruce coruos.Horat.1.epiſt.17.10.
Suffigere cruci.Cic.in Piſonem,32.
Suffigere in cruce.Horat.1.Serm.Saty.3.17.
Crux dicitur quicquid nos cruciat,torquet & affligit. Terent. Eunu.2.3.91.Et illis crucibus quæ nos, noſtramq; adoleſcentiã habent deſpicatam,&c.De meretricibus loquitur.
Conſtituere ſibijpſi crucem.Cic.Q. fratri,lib.1.2.9.
Crucio] crucias,(ἀνιάω,τιέω,βασανίζω,)cruciare, Torquere,affligere.Terent.Eun.2.3.92. Quæ nos ſemper omnibus cruciant modis.Idem Heaut.5.5.1. Chremes nimis grauiter cruciat adoleſcentulum.
Cruciari dolore,fame,uigilijs.Cic.2.de Finib.22.& 105.
Ne crucia te obſecro anime mi.Terent.Eunu.1.2.15.
Sanguine ſerpentis cruciari.Ouid.2.Metam.131.
Cruciari & ſolicitum eſſe.Cic.pro Mur.80.
Lætitia geſtire,Dolore cruciari,pugnãtia. Cic.2.de Finib.22.
Vulnere ac dolore corporis cruciari ac abſumi. Cic. de Aruſp. reſpon.35.
Scelerũ ſuorũ cõſcientia cruciari.Cic.Antequã iret in exil.12.
Peius cruciare.Horat.1.Serm.Saty.2.5.
Validius, aliquem cruciare. Quintil.in Procem.lib.6.7.
Crucians,Participium,(ἀνιῶν,)Plaut.Cap.13.45. Qui aduehuntur quadrupedanti,crucianti canterio.
Cruciatus] huius cruciatus, per. corr. (ἀνία,τίσις,βάσανος,)Afflictio.Cic.2.de Finib.102. Ex altera autem cruciatibus maximis toto corpore,nulla nec adiuncta nec ſperata (uoluptate.
Per cruciatũ interfici.Cæſar 2.bel.Gal.342.
Diri cruciatus.Ouid.9.Metam.36.
Impatibilis cruciatus.Vide Impatibilis.
Tetri cruciatus.Cic.2.de Finib.152.Ex antiquo poeta.
Magno animi cruciatu uitam agere.Cic.2.de Diuinat.35.
Morte,cruciatu,cruce afficere aliquos.Cic.3.Verr.6.
Maximo cruciatu timoris angi.Cic.2.Offic.33.
Carere cruciatu & pœna.Iuuenal.Saty.10.29.
Confectus cruciatu maximorum dolorum.Cic.Att.li.11.219.
Dari in cruciatum.Cic.pro Sex.Roſc.71.
Maximos cruciatus præcipiti uia effugere. Quint.in proœ.li. (6.6.
Inſilire in cruciatum.Vide Inſilio.
Leuare cruciatum.Vide Leuis.
Perferre cruciatus.Vide Perfero.
Summo cruciatu ſupplicioq; perire.Cic.3.de Nat.deor.117.
Lateris cruciatibus uror.Ouid.5.Triſt.eleg.14.1.
Cruciatu,pro cruciatui.Tacitus lib.13. Cruciatu, ac præmia cuncta peruia eſſe.
Cruciamentum] huius cruciamenti,ἀνίασις.Cic.11. Philipp.294. Nec grauiora uere ſunt carnificum tormenta, quàm interdum cruciamenta morborum.
Cruciabilis] & hoc cruciabile,pen.corr.(ἀνιατός,)Adiectiuum ut cruciabile ſilentium.Apuleius de Aſino aureo,li. 10.Sed illa cruciabili ſilentio diutiſſime fatigata,& in quodam uado dubitationis hærens omne uerbum,&c.
Cruciabilitas] pen.corr.(ἀνίαμα,)Plaut. Ciſtel.5.3.Qui omnes homines ſupero atq; antideo cruciabilitatibus.
Cruciabiliter] pen.corr.Aduerbium. Hirtius 5.belli Africani,177. Sic extra uallum deducti ſunt, & cruciabiliter interfecti.Inuſitatum.
Cruciarius] cruciaria,cruciariũ,(σταυροφόρος,) Adiectiuũ

cruce

Crucifigo] pen.prod.crucifixi,crucifixum,(σαυρόω,)cruciſigere,in crucem tollere. Plin. lib. 8.cap. 16. de leonibus, Eaq; de cauſa crucifixos uidiſſe ſe cum Scipione. Quintil. lib. 7. cap. 2. Inuenerunt ducem crucifixum.

Crucifixus] Participium,(σαυρωθείς,)Sueto. in Domitiano,cap. 10. Occidit item Hermogenem Tarſenſem, propter quaſdam in hiſtoria figuras: librarijs etiam qui eam deſcripſerant,crucifixis.

Crypta] huius cryptæ, (κρύπτη,) Locus abditus & concameratus. Iuuenal. Sat. 5. Et ſolitus mediæ cryptam penetrare ſuburræ.

Cryptæ(inquit Sipontinus)ad fructus ſeruandos magis, quàm ad elegantiæ decorem fiunt.

Crypticus] pen.corr.(κρυπτικός,)Adiectiuum, Occultum & ſubterraneum. Sidonius, Potens antiquus crypticis arcubus fornicauit.

Cryptoporticus] pen. corr. (ὑπόγειος στοὰ,) Subterranea porticus cum amplis feneſtris qua refrigerandi gratia per æſtatem utimur. Plin.epiſt. 41.g. Teporem ſolis infuſi repercuſſu cryptoporticus auget,quæ ut tenet ſolem,ſic Aquilonem inhibet,&c.

Cryptoporticus dici etiã poteſt porticus undiq; ſepta & quaſi ſepimento parietum abſcondita, tanquã ſubterranea. Plin. lib. 5. ad Apollinarem, 101. epiſtola. Subeſt cryptoporticus ſubterraneæ ſimilis,æſtate incluſo frigore riget: contentaq; aere ſuo,nec deſyderat auras,nec admittit.

Cryſtallus] fœm.g.(κρύσταλλος,)uel Cryſtallũ, neut.gene. Albi coloris gẽma,quæ fit gelu uehementer cõcreto, ut nõnulli putant: quapropter à glacie nomẽ accepit,ex κρύος enim quod eſt gelu: & στέλλω, contraho compoſitũ eſt. Plin. lib. 37. cap. 2. 10. Contraria huic cauſa cryſtallum facit,gelu uehementiore concreto.

Aquoſa cryſtallus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 11.

Lubrica cryſtalla. Claud. epig. 24. 6.

Gelantur cryſtalla niuibus. Stat. lib. 1. Syl. 2. 26.

Corporari in cryſtallum. Solinus cap. 25. ad finem.

Cryſtallinus] pen.cor.(κρυσταλλινός,)Adiect. quod eſt ex cryſtallo. Plin. lib. 37. cap. 2. 15. Inuenio medicos, quæ ſunt urenda corporũ,non aliter utilius id fieri putare, quàm cryſtallina pila, aduerſis appoſita ſolis radijs. Iuuen. Saty. 6. Grandia tolluntur cryſtallina. Plin. in proœm. lib. 33. 5. de poculis. Murrhina, & cryſtallina, ex eadẽ terra effodimus, quib. preciũ faceret ipſa fragilitas. Videto Bayfiũ in libello de uaſculis.

C T

Ctenes] (κτένες,)Sunt quatuor dentes medij, qui in prima digeſtione terunt cibum.

Ceniatrus] (κτηνίατρος,)Medicus iumentorum & pecorum, quem Columella & Varro ueterinarium uocant, Vulgus Mareſcallum appellat.

Cteſiphon] (κτησιφῶν) Atheniẽſis decreto perſuaſit Athenienſibus coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis & uirtutis omnis generis gratia. Ob id ab Aeſchine Demoſthenis inimico, tanquã pernicioſi decreti autor accuſatus, defenditur à Demoſthene præclara illa, atq; omnium optima oratione quæ περὶ στεφάνου, id eſt, de corona inſcribitur. Vide Ciceronẽ in libello De optimo genere Oratorum, 152.

Cteſippus] Chabriæ filius, quẽ Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit, quo impuros adoleſcentis mores componeret, eius tamen cũ duro, tũ minime liberali ingenio nuſquã adduci potuit, ut curã & laborẽ in illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modo pertulit patienter, uerumetiam ſtudioſe tegebat. Quanquam ſemel aiunt Phocionis conſtantiam importunitate leuiſſimi hominis ſuperatam. Nã quũ ille imperatoriũ quoddã munus ſtudio accuratior obiret: Cteſippus, ut erat futilis deliruſq;, grauiſſimũ peritũq; imperatorẽ cœpit fatuis quibuſdã interrogatiunculis obtundere, atq; illũ monens docensũe importunius perurgere. Tum ſtomachatũ Phocionem dixiſſe fama eſt, O Chabria Chabria, cumulatam tibi pro amore noſtro gratiã nũc perſoluo, qui nati tui deliramẽta ſuſtineo. Autor Plutarchus in uita Phocionis.

C V

Cubatus, Cubiculare, Cubile] Vide Cubo.

Cubitus] uel Cubitum, cubiti, pen.corr.(ἀγκών,)Curuatura brachij, ubi lacerto iungitur. Plau. Stich. 5. 13. Cubitis depulſa de uia.

Oſſa ingẽtia cubiti. Ouid. 12. Metam. 69.

Preſſus cubitus. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.

Inniti cubito. Virg. 4. Aeneid. 138.

Cubitus, pro menſura cubiti, (πῆχυς,) Plin. lib. 7. cap. 16. 8. Inuenimus in monumẽtis Salamine Euthimenis filiũ in tria cubita triennio adoleuiſſe. Cic. 2. de Legib. 104. Nã ſuper terræ tumulum noluit quid ſtatui, niſi columellam tribus cubitis ne altiorem, &c.

Cubitalis] & hoc cubitale, pen.prod. (πηχυαῖος,) Vno cubito altus. Pli. lib. 12. cap. 12. 4. Nardum Creticum quod alij quidẽ agriũ uocant, caule cubitali. Liu. 4. bel. Pun. 155.

Cubitale, Subſtantiuum, pro fulcimento uel ornamento cubiti. Horatius 2. Serm. Saty. 3. 51. - ponas inſignia morbi, Faſciolas, cubitale, focalia.

Cubo] cubas, cubui, cubitum, pen.corr. (κεῖμαι, λέχομαι, εὐνάζω,) cubare, Idem quod iacere. Cice. 5. Verr. 46. Quũ iſte etiã cubaret, in cubiculum introductus. Martial. lib. 1. 180. Collo nexa cubat, capitq; ſomnos.

In faciem cubare, & ſupinum cubare. Iuuenal. Saty. 3. 27.

Cubare cum aliquo. Plaut. Amphit. 3. 112.

Cubare aliquo loco. Cic. 2. de Orat. 192. Simonides dicitur ex eo quòd meminiſſet quo eorũ loco quiſq; cubuiſſet, Hoc eſt diſcubuiſſet.

Cubare in lecto. Plaut. Caſin. 2. 36.

Cubare in ſpecu. Plin. lib. 12. cap. 1. 7.

Cubare in carcere. Plaut. Rud. 13. 14. Sic Cice. 2. de Diuinat. 29. Cubare in conclaui.

In colle cubare. Horat. 2. epiſt. 2. 14.

Propter aliquem cubare. Cic. pro Sex. Roſc. 39. Id eſt, iuxta.

Oſſa molliter cubant. Ouid. Amo. 1. eleg. 8. 22.

Cubat puerpera. Plaut. Trucul. 9. 22.

Cubare, Aegrotare. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 58. Mater ait pueri menſeis iã quinq; cubantis, &c. Cic. 2. Tuſc. 104. Itaq; narrabat eum grauiter et copioſe de ipſo nihil eſſe bonum, niſi quod honeſtum eſſet, cubantem diſputauiſſe.

Primus cubitu ſurgat, poſtremus cubitum eat. De uillico, Cato de Re ruſt. cap. 5. 4. Cic. 2. de Diuinat. 182.

Cubito] cubitas, pen.corr. (λέχομαι,) cubitare Frequentatiuum. Cic. pro Cælio, 28. Qui propter neſcio quam credo timiditatem, & nocturnos quoſdam inanes metus tecum ſemper, puſio cum maiore ſorore cubitauit.

Cubatus] huius cubatus, pe.prod. (κατάκλισις) Pli. li. 10. cap. 57. 1. Medicina in fame, & cubatus in fumo. De Gallinis pituita laborantibus loquitur.

Cubitus] huius cubitus, pen.corr. m.g. (κατάκλισις) Idem.

Cubitus ſupinus, pronus, & in latera. Plin. lib. 28. cap. 4. 20.

Cubitus ſibi ſternere. Plin. lib. 24. cap. 9. 3.

Cubile] huius cubilis, pen.prod. (εὐνὴ, κοίτη, λέκτριον,) pro lecto ſumitur, quod in eo cubetur. Cice. 2. Tuſc. 66. Abducet Patrocles credo, ut collocet in cubili, ut uulnus obliget.

Terra cubile erat Anacharſi. Cic. 5. Tuſcul. 130.

Cubile & Lectulum ſuum, nulli ſunt inuenti tam aut fortuna miſeri, aut uoluntate perditi, qui non ſaluum eſſe uelint. Cicero 4. in Catil. 89.

Atrum cubile. Seneca in Thyeſte 1. 15.

Caſtum cubile. Valer. lib. 2. Argonaut. 28.

Conſueta cubilia. Ouid. 11. Metam. 52.

Humana cubilia. Propert. lib. 2. eleg. 3. 7.

Hybernum cubile. Claud. 1. Paneg. 26.

Obſcurum cubile. Senec. Hipp. 4. 34.

Patrium cubile. Ouid. 15. Metam. 101.

Prædura cubilia. Claud de bello Getico 72.

Secreta cubilia. Ouid. 1. Faſt. 86.

Tacitum cubile. Catul. epig. 6. 2.

Viduum cubile. Ouid. Epiſt. 15. 64.

In cubili collocare aliquem. Cic. 2. Tuſc. 67.

Inire cubile alterius. Cic. Pæto lib. 9. 22. 4. Vide Ineo.

Inſtratum cubile. Virg. 3. Geor. 45.

Ponere cubile. Virg. 6. Aeneid. 55.

Sociare cubilia cum aliquo. Ouid. 10. Metam. 126.

Temerare cubile patrium. Ouid. 2. Metam. 58. de Nyctimene.

Vſurpare duplex cubile dicitur mulier, quum adulteratur. Cicero Pæto, lib. 9. 22. 14.

Cubilia & nidi gallinarum & auium. Cic. 1. de Nat. deo. 134. Colum. lib. 8. cap. 3. & 5.

Deliteſcunt cubilibus beſtiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 189.

Moliri cubilia ferarum. Quint. lib. 2 cap. 16. 9.

Rimoſa cubilia pro alucarijs. Virg. 4. Georg. 9.

Dura cubilia ferri eruere, Ferri fodinas effodere. Valer. lib. 5. Argonaut. 29. De Chalybum populo.

Congeſta cubilia blattis. Virg. 49.

Fraudum cubilia. Claud. 2. Paneg. 43.

Cubilia auaritiæ alicuius. Cic. 4. Ver. 138. Vt omnes mortales iſtius auaritiæ, nõ iã ueſtigia, ſed ipſa cubilia uidere poſſint.

Cubile ſalutatorium, in quo ſimulacra deorum imponi ſolent: quod & larariũ alio nomine dicitur. Plin. lib. 15. ca. 11. 2.

Cubile etiam dicitur de ſtructura. Plin. lib. 36. cap. 14. 3. Ea maxima moles fuit, nec ſedit in cubili. Vtitur hac uoce Vitruuius lib. 2. cap. 8.

Cubiculum] pen. corr. (κοιτὼν, οἴκημα,) Locus in quo cubile ſternitur. Terent. Adel. 4. 5. 60. Cic. 4. Verr. 92. Tantaq; ambitione prouinciæ totius in uno cubiculo incluſa.

Præpoſitus cubiculo. Suet. in Domitiano, ca. 16.

Lares cubiculi. Suet. in Domitiano, cap. 17.

In cubiculũ ſe recipere omnib. ſummotis. Suet. in Domit. c. 16.

Cubicularius] (κατακοιμιστὴς, κατευναστής,) Qui in cubiculo miniſtrat. Cic. 5. Verr. 7. Hunc ueſtri ianitores, hunc cubicularij diligunt. Idem ad Atticum lib. 6. 113. 9.

Decurio cubiculariorum. Suet. in Domitiano, cap. 17.

Cubicularius, adiectiuum (κοιτώνειος,) ut Cubicularia lucerna, Martial. lib. 14. 38.

Cubicularis & hoc cubiculare, penult. prod. (κοιτωνικός,). Quod pertinet ad cubiculum, ut Cubicularis lectus. Cic. 5. Tuſc. 83. Et 2. de Diuinat. 199.

Cubicularis] pro Cubiculario. Suet. in Nerone, cap. 38. Incendit urbem tam palàm, ut pleriq; cõſulares cubiculareſq; eius, cum ſtupa tedaq; in prædijs ſuis deprehenſos non attigerint, &c. Quædam exemplaria legunt cubicularios.

Cubitor] pen.corr. huius cubitoris. Colum. lib. 6. ca. 2. 10. Propter quod utilius eſt citra corporis uexationem fame potius & ſiti cubitorem bouem emendare.

Cubus] huius cubi, (κύβος,) Figura eſt ex omni latere quadrata, quales ſunt teſſeræ, quibus in alueolo luditur: ex quo ipſæ appellatæ cubi.

Cucubo] cucubas, pen.corr. cucubare, Proprium eſt uocis noctuæ. Author Philomelæ, in operibus Ouidij, Noctua lucifuga cucubat in tenebris.

Cuculio] conculionis, (πιλίου γένος,) Eſt (ut Iulius Capitolinus docet genus pilei uiatorum, quo capite obtecto, uagari nocte ſolent.

Cuculionem, pro cuculo uidetur accipere Cato, cap. 2. 2. Funes ueteres ſarciri, nouoſq; fieri: centones, cuculiones familiam oportuiſſe ſibi ſarcire. Idem cap. 135. 1. Videtur eſſe à cucullus, forma Græca diminutiuum, ſicut ab homine homuncio.

Cuculus] uel cucullus, (κόκκυξ,) Auis nota, Horat. lib. 1. Sermo. Satyr. 7. 7. - cui ſæpe uiator Ceſſiſſet, magna compellans uoce cucullum.

Et cuculi cuculant: fritinit rauca cicada. Author Philom. 7.

Cuculũ, maritum uocat mulier apud Plautũ, qui cum alienis uxoribus dormiebat, quòd cucullus auis, quũ tempus ſuæ partitudinis appetit, nidum auiculæ, cui curruca nomen eſt, animaduertit, in eiuſq; nido excluſis illius ouis, oua ſua enititur. In Aſin. 16. 73. At etiam cubat cuculus, ſurge amator, i domum.

Cucullus, capitis tegmen. Iuuent. Sat. 6. 12. Sumere nocturnos meretrix auguſta cucullos. Iuuent. Sat. 3. 17. Contentuſq; illic Veneto, duroq; cucullo.

Cucullus, Papyraceũ tegmentũ quo pigmentarij utuntur. Mar. li. 3. 2. Vel thuris, piperiſq; ſis cucullus. De libro ſuo loquitur.

Santonicus cucullus. Iuuen. Saty. 8. 16.

Cucullatus] pen.prod. Adiect. Quod cucullum habet. Colum. lib. 11. cap. 1. 18. Cultam, ueſtitamq; familiam utiliter magis habeat, quàm delicatè, id eſt, munitam diligenter à frigoribus & imbribus, quæ utrunq; prohibentur optime pellibus manicatis, cẽtonibus confectis, & ſagis cucullatis: idq; ſi fiat, omnis penè hyemalis dies in opere tolerari poſſit. Quædam exemplaria hoc loco legunt ſagatis cucullis: uerũ falſò. Nam idem Colum. lib. 1. cap. 8. 6. idem docet iiſdẽ uerbis: niſi quòd pro ſagis cucullatis, ſcripſit ſagis cucullis: niſi etiam cucullatis legendum ſit: aut cucullis adiectiuum ſit.

Cucuma] cucumæ, pen.corr. (κουκούμιον,) Martianus Iuriſcon. ad Legem Iuliam, De ſicarijs, L. prima. Sed ſi clauì percuſſit, aut cucuma in rixa, quamuis ferro percuſſerit, tamen non occidendi animo. Martialis lib. 10. 79. Extruxit cucumam fecit Otacilius.

Cucumella] cucumellæ, diminutiuũ, (κουκουμίδιον,) Alphenus, Si ſeruitus uendicetur, L. Siquãdo, Quũ in domo C. Seij locus quidã ædibus Annij ita ſeruiret, ut in eo loco poſitũ habere, ius ei nõ eſſet, & Seius in eo ſyluã ſeuiſſet, neq; nõ labra, crateras, cucumellas poſitas haberet Annio cõſil. etc.

Cucumer] uel cucumis, pen.corr. huius cucumeris, maſ. ge. (σίκυον,) A curuore dicitur, ut ait Varro de Lingua Lat. Virg. 4. Georg. 25. Creſceret in uentrem cucumis, nec ſera comantem. Plin. lib. 20. cap. 22. 1. Cæruleus cucumis. Propert. lib. 4. eleg. 2. 9. Tortus cucumis, Virg. 4. Georg. 25.

Cucumis, Genus piſcis. Plin. lib. 32. cap. 11. 6.

Inflectitur etiam Cucumis, huius cucumis: unde datiuum cucumi. Plin. lib. 19. cap. 11. 1. Infirmiora autem ſunt à triplici, ocimo, cucurbitæ, cucumi. Et accuſatiuus cucumim. Plin. li. 20. cap. 1. 5. Aliqui etiam ab eo ſcorpionum cucumim uocant, efficaciſſimum contra ſcorpionum ictus. Et ablatiuus cucumi. Plin. lib. 20. cap. 9. 21. Cũ uino, aut cucumi cocto.

Cucumerariũ] (σικυών,) Locus in quo ſunt cucumeres.

Cucurbita] huius cucurbitæ, pen.corr. (κολοκύνθη,) Olus in hortis naſcens. Plin. lib. 19. cap. 5. 7. Cucurbita quoque omni modo faſtigiatur uaginis maxime uitilibus, coniecta in eas poſtquam defloruit. Creſcit qua cogitur forma, plerunq; & draconis intorti figura. Libertate uerò penſili conceſſa, iam uiſa eſt IX. pedum longitudinis. Ibidem plura.

Ventoſa cucurbita. Iuuenal. Sat. 14. 6.

Tumido cucurbita uentre. Propert. lib. 4. eleg. 2. 9.

Cucurbitula, pen.corr. dimin. (κολοκυνθίς,) Parua cucurbita.

Cucurbitula] (σίκυα,)eſt quã nos uentoſam dicimus, qua medici utuntur ad ſanguinem leui ſcarificatione educendũ. Celſ.lib. 2.cap.11.Cucurbitularum duo genera ſunt: æneũ & corneum. Aenea, altera parte patet, altera clauſa eſt. Cornea altera parte æque patens, altera foramẽ habet exiguũ. In æneam lineamentum ardens conijcitur, ac ſic os eius corpori aptatur imprimiturq́;, donec inhæreat. Cornea per ſe corpori imponitur, deinde ubi ea parte qua exiguum foramen eſt, ore ſpiritus adductus eſt, ſuperq́; cera cauũ id clauſum eſt, æque inhæreſcit. Idem alio loco plura.

Cucurbitinus] (κολοκυνθοειδής,)Adiectiuum: ut Cucurbitina pyra, cucurbitinæ ficus dicuntur ob cucurbitæ ſimilitudinem. Cato, cap. 7.2.

Cucurio] cucuris, pe.prod. cucurire, Gallorum gallinaceorum proprium eſt. Author Philomelæ in operibus Ouidij, Cucurire ſolet gallus, gallina gracillat.

Cudo] cudis, cudi cuſum, (κόπτω, κολάπτω,)cudere, A cædendo dictum, inquit Feſtus: & eſt proprie Ferire, percutere. Colum.lib.2.cap.10.10.

Ac duriſſimæ quidẽ acus reſectæ ſeparatæq́; erunt à cudẽtibus.

Cudere nummos uel argentum. Plaut. Moſtel. 8. 92. Terent. Heaut. 44.18. Quam rem agis ſcelus? S. egóne? argentum

Cudere multa miſera oculis. Plaut. Capt. 5.7. (cudo.

Cudere tenebras alicui, apud Plautum.

In me hæc cudetur faba. Terent. Eun. 2.3.89. Vbi Donatus, id eſt, in me hoc malum recidet, in me hæc uindicabitur culpa: ut laborat ſolum in quo cuditur, id eſt, batuitur faba, quum ſiliquis exuitur tuſa fuſtibus, ut in areis more ruſticorum fit. Vel quòd quidam male coctam fabã, & quæ non maduerit, ſed dura permanſerit, ſupra caput coqui uelut ipſi fabæ irati, ſaxo cõminuunt, tum uniuerſum malum & omnis dolor ad coquum peruenit. Simile & alibi à pulmento prouerbium eſt, Tute tibi hoc intriſti, omne eſt exedendum, accingere.

Cuſor] cuſoris, Verbale. Liuius, Triumuiri menſarij creati ſunt, hiq́; nummularijs, & monetæ omnis generis cuſoribus præerant.

Cudon] cudonis, gen. maſ. pen. prod. (κώδων,) pellem crudam ſignificat, qua uice galeæ nonnulli ſolebant uti ad muniendã capita. Sil. lib. 8.98. Idem lib. 16.12.

Scipio contorquens haſtam, cudone comantes Diſiecit crines.

Cuias] cuiatis, pen. prod. om. gen. (ποδαπός,)Interrogatiuũ gentilitium. Cic. 5. Tuſc. 152. Socrates quidem quum rogaretur cuiatem ſe eſſe diceret, Mundanum, inquit, totius enim mundi ſe incolam & ciuem arbitrabatur.

Cuias es tu? Reſpondendũ, Gallus, Romanus, &c. Vel dubitatiue, Neſcio cuias ſit iſte. Vel relatiue: ut. Ego ſum Gallus, cuias es tu.

Cuias, pro cuius ſectæ. ut Cuiates philoſophi eſtis, Stoicine an Epicurei? Valla lib. 2.

Cuiatis] & hoc cuiate dicebãt ueteres. Plaut. Curcul. 8.36. Quid eum nunc quæris, aut cuiatis?

Cuius] (τίνος,)cuia, cuium, antiqui dicebant, ut meus, mea, meum. Virg. eclog. 3. Dic mihi Damœta, cuium pecus? an Melibœi? Terent. And. 4.4.25. Cuium puerum hîc appoſuiſti? Idẽ Eu. 2.3.9. Quid uirgo, cuia eſt? Plau. Curc. 5.14.

Nũc potius interrogamus per cuius, genitiuũ à qui quæ quod, ad quem non reſpondetur ſemper in eodem caſu in poſſeſſiuis tam pronominibus quàm nominibus. Plaut. Amphit. 4. 224. Cuius es? S. Amphitruonis inquam Soſia.

Cuia res eſt. Cic. 3. Verr. 100. Vt optima conditione ſit is, cuia res ſit, cuium periculum? Idem 5. Verr. 56.

Cuia intereſt. Cic. pro Muræna.

Cuiuſmodi] pen. corr. (ποῖός τις, ὁποῖός τις,) Vox eſt indeclinabilis, cõpoſita ex genitiuo cuius à quis, et modus Plau. Menæch. 6.3. – cuiuſmodi homines erunt?

Cuiuſmodi aliter. Cic. 5. Tuſc. 179. Vbi enim melius uti poſſimus hoc cuiuſmodi, eſt, ocio? In uetuſto exemplari ſcripto legitur cui cuimodi. Idem 2. de Inuent. 222. Quòd ſi hæc cũ ſumme inutilia, tum multo turpiſſima ſint, legẽ cuiuſmodi ſit, in præſentia cõſeruari à iudicibus. In ſcripto exemplari antiquo legimus cuiuſcemodi. Idem 1. Verr. 26.

Cuiuſmodi, admiratiuum. Plaut. Moſtel. 11.5. Cuiuſmodi gynæceum? quem & porticum? Idem Rud. 3.1.

Cuiuſdammodi] (τρόπου τινὸς,)Cic. 2. de Diuin. 50. Nũ etiã ſi fiſſum cuiuſdammodi fuerit in iecore, lucrũ oſtẽditur?

Cuiuſmodicunq;] (ὁποιοστισοῦν,)Cic. pro A. Cluent. 11. Nam illud me non præterit, cuiuſmodicunq; mater ſit: tamẽ in iudicio filij, &c.

Cuiuſcunquemodi] (ὁποιοστισοῦν,)Salluſt. in Catil. Neque ſolum ciues, ſed cuiuſcunquemodi genus hominũ. Ibidẽ ſi iſta cuiuſcunquemodi ſint, quæ amplexamini, ſi, etc.

Cuiuſquemodi] (ὁποιόστις,)Cic. pro Roſc. Amer. 57. Idẽ pro Flacco 31. Sed tamen iudicium fieri uidetur, quum tabulæ illæ ipſæ cuiuſquemodi ſunt, proferuntur.

Cuiuſquemodi pro Omnis ge. Cic. 2. de Fin. 5. Quum enim fertur quaſi torrẽs oratio, quãuis multa cuiuſquemodi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas. Idem 6. Verr. 6.

Culcitra] huius culcitræ, pen. corr. (ἐφάπλωμα,)eſt, inquit Valla lib. 6. tam lanea, ſtupea, & ſiquid eſt eiuſmodi, quàm plumea. Sipontinus, Culcitræ generali nomine uocari poſſunt omne ſtragulum, in quo aliquid quieſcẽdi gratia inculcatum ſit. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Poſteaquam tranſierunt ad culcitras, quòd in eas acus, aut tomentum, aliudue quid calcabant, ab inculcando culcitra dicta. Cic. 3. Tuſcul. 79. Collocemus in culcitra plumea, pſaltriam adducamus. Idẽ ad Atticum, li. 13.297.4. Paulus in L. 3. ff. de Supellectili legata, Supellectili legata hæc continentur, menſæ, trapezophora, delphicæ, ſubſellia, ſcanna, lecti etiam inargentati, culcitræ, &c. Iuuen. Sat. 5.2.

Culcitram gladiũ facere, & ei incumbere, Eſt ſe occidere. Plautus Caſi. 6.28.

Culcitrula] Diminutiuum (ἐφαπλωμάτιον,) Plaut. Moſtel. 8.94. Is me ſuam quidem pol optat culcitrulam.

Culeſt] (ποῖος ἐστι,)Pro qualis eſt, neutro genere poſitũ eſſe pro maſculino apud Plautum in Amphitryone 6.39.

Culeus] huius culei, (κόλεος,)uter ſiue ſaccus, lino uel canabi uel corio factus: ab occulendo, id eſt, claudendo. Pli. li. 7.c.20. Iunius Valens meruit in Prætorio diui Auguſti centurio, uehicula cum culeis onuſta, donec exinanirentur, ſuſtinere ſolitus.

In eo etiam ſceleſtiſſimi homines, ac præſertim parricidæ, cum ſimia & gallo & ſerpente inſuti in mare inijciebantur ex Lege Pompeia. Cic. pro Roſcio Amerino 18. Vtrum malit ceruices Roſcio dare, an inſutus in culeum ſupplicium parricidarum, per ſummum dedecus uitam amittere? Iuuen. Saty. 8.22. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. epiſt. 2.7. Idem pro Roſcio Amerino 42. Inſui uoluerunt in culeum uiuos, atq; ita in flumen deijci.

In culeum deijcere aliquem. Cic. 2. de Inuent. 232.

Inſutus culeo. Vide Inſuo.

Culeus, menſura uicenas amphoras continẽs, uel urnas quadragenas. qua nulla maior menſura liquoris. Plin. lib. 14. cap. 4. de uinea Palæmonis grãmatici loquẽs, Digna opera, quæ in Cæcubis Setiniſq; agris proficeret, quando & poſtea ſæpenumero ſeptenos culeos ſingula iugera, hoc eſt amphoras centenas quadragenas muſti dedere, ac nequis uictam in hoc antiquitatem arbitraretur, idem Cato denos culeos redire ex

re ex iugerib. ſcripſit. Hæc Budæus. Scæuola De Pignorat. Act. L. Pignori, Titius pecuniam mutuam à Caio Seio ſub pignore culeorũ accepit, iſtos culeos quũ Seius in horreo haberet, miſſus ex officio annonæ centurio, culeos ad annonã ſuſtulit: poſtea inſtãtia Caij Seij creditoris recuperati ſunt.

Culeus, modios noſtros duos & ſemis capiebat: id eſt ſexaginta Romanos. Budæus lib. 5. de Aſſe.

Sunt qui ſcribant culleus, duplici ll,

Culeum uel culleum neutro genere dici probat Nonius ex Varrone de Re ruſt. lib. 1. In ſingula iugera, dena culea uini fiũt.

Culeolus] pen. corr. (κουλεῖον,)Diminutiuum.

Culeola (inquit Feſtus) ſunt Cortices nucum uiridium, à ſimilitudine culeorum, quibus oleum aut uinum continetur.

Culearis] & hoc culeare, pen. prod. (κουλεαῖος,) ut Culeare dolium, quod capit culeum. Cato, cap. 112.1. Vbi hauſeris de mari, in culeare dolium infundito.

Culex] huius culicis, pen. corr. (κώνωψ,) generali nomine dicitur uermiculus omnis alatus. Vide Plin. lib. 11.c.2. Plaut. Curcul. 10.14. Vt muſcæ, culices, pedeſq́;, puliceſq́;, cimices. Culices inquit Sipontinus, aceſcens uinum gignit: quos Ariſtoteles culices uinarios uocat. Colum. lib. 11.ca. 3.49. Qui æſtate iſta ſeret, caueat ne propter ſiccitates culex adhuc tenera folia prorepentia conſumat.

Mali culices. Horat. Serm. ſaty. 5.3.

Culigna] (κυλίσκη,)Vas potorium. Cato, Culignam in fœno Græco ponito, ut bene oleat. Hæc Feſtus. Cato cap. 132. 1. Ioui dapali culignam uini quantum uis polluceto.

Culina] pe. prod. (μαγειρεῖον,)Locus in quo coquuntur epulæ in funere, inquit Feſt. Varro de uita Pop. Ro. li. 1. Qua fini ſit antiqua & poſtica. in poſtica parte erat culina: dicta ab eo, quod ibi colebant ignẽ locupletiorẽ domus. quàm fuerint anguſtijs paupertatis coactæ, ipſa nomina declarant.

A colo colina, nunc culina dicitur. Cicero ad Caſſium, lib. 15. 18.2. Vbi igitur, inquies, philoſophia tua? & quidem in culina mea moleſta eſt. Idem ad Dolabellam, lib. 9.10.3.

Studioſa culinæ mulier. Horat. 2. Serm. ſat. 5.17.

A magna non degenerare culina. Iuuen. Sat. 14.2.

Culmen] huius culminis, neu. gen. (ὄροφος, ἔρεισμα,)Quod culmis tegitur: quia ueteres ædificia culmis contegebant, id eſt, paleis meſſorijs, inquit Seruius, Virg. 1. Eclog. 14. Pauperis & tuguri congeſtum ceſpite culmen. Ibidẽ 17. Et iam ſumma procul uillarum culmina fumant.

Altum culmen. Virg. 2. Aeneid. 58.

Candida culmina. Propert. lib. 3. eleg. 16.1.

Chara culmina, charæ ædes. Valer. lib. 5. Argonaut. 129.

Nudatum tecto culmen. Vide Nudus.

Tecta domorum culmina conuellunt. Virg. 2. Aeneid. 89.

Admota æthereis culmina ſedibus, Aedium ſublimia faſtigia. Senec. Hippol. 11.2.

Culmen ædis Iouis, fulmine ictum. Liu. 7. bel. Pun. 18.

Hominum, ac deorum culmina. Virg. 4. Aeneid. 135.

Culmen, Summitas alicuius rei. Plin. lib. 9.ca. 35. 2. Principiũ ergo culmenq́; omnium rerum precij margaritæ tenent.

Summum Iouis culmen. Sil. lib. 3.103.

Paſtorale culmen. Claud. de bello Getico 72.

Regale culmen, Regia maieſtas. Claud. 4. Paneg. 13.

Peruenire ad culmen. Plin. lib. 15. cap. 15.4.

Culmen hominis. Liu. 1. ab Vrbe 155.

Culmen, pro culmo ſiue ſtipula. Ouid. 4. Faſt. 148.

Tertia res, duræ culmen inane fabæ. Hoc eſt, fabæ culmus, qui ſuapte natura inanis eſt & uacuus.

Culmus] huius culmi, (καλάμη, ἀνθέριξ, κάλαμος,)qui & colmus, m. ge. Frumenti calamus à radice uſq; ad ſpicam: dictus quòd colatur. Virg. 1. Georg.

– ne grauidis procumbat culmus ariſtis. Vbi Seruius. Culmus, iunctio ſpicarum. Ibidem, Culmumq́; leuem, ſtipulaſq́; uolantes. Vbi Seruius, Culmus dicitur ipſe calamus: Stipulæ uerò folia quæ ambiunt culmum.

Cerealis culmus. Virg. 2. Georg. 104.

Culmi meſſis crepitantes. Sil. lib. 13.136.

Fragilis culmus. Virg. 1. Georg. 64.

Geniculato culmo erecta herba. Cic. de Senect. 47.

Leuis culmus. Virg. 1. Georg. 65.

Pallentes culmi. Stat. 3. Syl. 3.26.

Surgentes culmi in ſegetem. Lucan. lib. 6.22.

Romuleoq́; recens horrebat regia culmo. Virg. 8. Aenei. 129. Curiã Calabriã dicit, quã Romulus texerat culmis. Seruius.

Culpa] culpæ, (αἰτία, ἔγκλημα,) Eſt eius, inquit Donatus, qui inſciens aliquem læſit. Plaut. Epid. 14.64. Mihi ut ignoſcas, ſiquid imprudens culpa peccaui mea. Cic. 1. Offic. 125. Ne maior pœna quàm culpa ſit, cauendum.

Culpa mea, tua, eius, &c. Ablatiuus. Plautus Ciſtel. 2. 67. Sed mea ego culpa & ſtultitia peius miſera maceror. Terentius Adelph. 2.2.5. Idem Hecyra 2.1.35. Illius dices culpa factum. Cic. Quint. fratri, lib. 1.1.2. Contracta ipſorum culpa moleſtiſſime ferre homines debent.

Anceps culpa. Plin. lib. 17. cap. 22.22.

Iniuſti oneris impoſiti tua culpa ſit, mea recepti. Cic. in Or. 19.

Accidit culpa eorum. Cic. Quin. fratri, lib. 2.15.2.

Nemo, niſi ſua culpa, diu dolet. Quint. in Prœm. 6. lib. 12.

Culpa abſtinere. Plaut. Menæch. 17.13. Vide Abſtineo.

A culpa facinus ſcitis abeſſe mea. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2.20.

Accuſare culpam alicuius. Cic. pro Plancio 7.

Amittere culpam. Vide Amitto.

Amouere culpam. Horat. 4. Carm. ode 15.3.

Arguere aliquem culpæ. Liuius lib. 1. Decad. 5.

Aſſignare fortunæ culpam. Vide Aſſigno.

Attribuere culpam alicui. Cic. 7. Verr. 104.

Auertere culpam in aliquem. Vide Auerto.

Augere culpam cum indignatione. Cic. 2. de Inuent. 159.

Augere culpam. Vide Augeo.

Cælare culpam. Ouid. 2. Metam. 8.

Carere culpa. Cic. Torquato, lib. 6.1.11. Vide Careo.

Caſtus à culpa. Vide Caſtus.

Pectora culpa ceſſant. Sil. lib. 13.105.

Coarguere culpam aliquorum. Cic. Attico, lib. 9.173.8.

Culpam commereri. Plaut. Capt. 7.43. Vide commereo.

Committere culpam. Vide Committo.

Commiſſa culpa. Cic. Tironi lib. 16.12.1.

Ferro culpam compeſcere. Virg. 3. Georg. 92.

Culpã conferre in alterũ. Terent. Eun. 2.3.96. Vide Confero.

Conijcere culpam in aliquem. Vide Conijcio.

Conſortem eſſe culpæ. Ouid. 3. Faſt. 99.

Contrahere aliquid culpa ſua. Vide Contraho.

In culpam conuertere fortunam. Cic. pro Rab. Poſth. 18.

Ob culpam damnare aliquem. Cic. 1. de Orat. 119.

Deprenſa culpa. Seneca Hippol. 5.26.

Dimouere culpam ab aliquo. Cic. 2. de Inuent. 140.

Vitio & culpæ dare alicui ſummam laudem. Cic. pro Roſc. Amer. 28.

Dare ueniam culpæ. Ouid. epiſt. 7.21.

Pœnam culpæ effugere non poſſe. Cic. Tironi, lib. 16.26.1.

Ex culpa eximere aliquem. Cic. 2. de Inuent. 138.

Exoluere aliquem culpa. Tacit. lib. 20.

Fingere culpam. Ouid. Amor. 2. eleg. 19.3.

Mens ignara culpæ. Stat. lib. 4. Syl. 6.19.

Impellere in culpam aliquem. Catul. 15. ad Aurelium 3.

Impingere culpam in aliquem. Vide Impingo.

Imponere nomina culpæ. Ouid. 7. Metam. 14.

Inclinare culpam. Vide Inclino.
Inſcius culpæ. Virg. 12. Aeneid. 130.
Inuenire aliquem in culpa. Vide In, & Inuenio.
Liberare culpa aliquem. Cic. Attico, lib. 13. 280. 2.
Liberare aliquem culpæ. Liu. lib. 1. Decad. 5.
Luere culpam. Sil. lib. 13. 71.
Occuluit culpam parentum. Stat. lib. 3. Sylu. 3. 10.
Morte piare culpam. Virg. 2. Aeneid. 28.
Extra omnem culpam cauſamq; ſeſe ponere. Cic. de Vniue. 52.
In culpa & ſuſpicione ponere aliquos. Cic. pro Cluent. 100.
Præſtare culpam. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 11. *Simus igitur ea mente, quam ratio & ueritas præſcribit, ut nihil in uita nobis præſtandum, præter culpam, putemus.*
Hoc prætexit nomine culpam. Virg. 4. Aeneid. 35.
Properare culpam. Ouid. epiſt. 23. 19.
Reciditur culpa ſupplicio. Horat. 2. Carm. ode 24. 7.
A culpa remoueri. Cic. pro Muræna 67.
Reſidet culpa in aliquo. Brutus Cic. 16. 5.
Subire culpam. Claud. 1. in Eutrop. 96.
Succumbere culpæ. Virg. 4. Aeneid. 4.
Se ſummittere culpæ. Ouid. epiſt. 4. 31.
In culpa eſſe. Cic. de Amic. 67. *Et hic honos ueteri amicitiæ tribuendus eſt, ut is in culpa ſit qui faciat, non qui patiatur iniuriam.* Idem 1. de Finib. 55.
Extra culpam eſſe. Cic. 7. Verr. 104.
Culpa hæc à me procul eſt. Terent. Adelph. 3. 2. 50.
Culpa in eo eſt. Cic. de Amic. 75. *Maxima autẽ culpa in eo eſt qui & ueritatem aſpernatur, & in fraudem obſequio impellitur.* Idem de Senect. 7.
Fati iſta culpa eſt. Seneca Oedipo 14. 5.
Suſtinere culpam alicuius rei. Cic. Attic. lib. 7. 123. 2.
Legis culpam ſuſtinere & præſtare. Cic. 3. de Legib. 54.
Erroris humani culpa teneri. Cic. pro Marc. 7.
In media teneri culpa. Ouid. 3. Amorum, eleg. 13. 9.
Transferre omnem culpam in alium. Cic. Attic. lib. 15. 330. 4.
Deprehenſam culpam pertinaciter tueri. Quint. li. 6. c. 4. 13.
Vacare culpa. Quint. lib. 3. cap. 6. 56.
Vaneſcere culpa. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16.
Vitare culpam. Horat de Arte poetica 54.
Nouiſſimus in culpam. Tacit. lib. 1. *Quin potius, ut nouiſſimi in culpam, ita primi ad pœnitentiam ſumus.*
Ad culpam cauſas dare. Virg. 2. Georg. 91.
Fides culpæ. Seneca Agamem. 4. 17.
Fuga culpæ. Horat. Arte poet. 7.
Culpæ liberatio. Cic. pro Liga. 1. *Quum à te non ſolum liberationem culpæ, ſed errati ueniam impetrauiſſent.*
Proditor culpæ. Ouid. 2. Amorum, eleg. 8. 6.
Temporum culpa. Cic. Attico, lib. 9. 171. 3.
Noſtrapte culpa. Vide Noſter.
Sceleris coacti culpa. Seneca Troad. 10. 3.
Difficilis uia culpæ. Ouid. epiſt. 16. 30.
Infauſta culpa. Sil. lib. 13. 71.
Potare culpa magiſtra. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 25. Id eſt, ſine archipoſia, Porphyr. *Potant itaq; culpa magiſtra, qui nullum præter ipſius culpæ fœditatem timent magiſtrum, qui modum excedere prohibeat.*
Perennis culpa. Ouid. de Ponto lib. 1. eleg. 1. 13.
Profeſſa culpa. Ouid. 3. Amorum, eleg. 13. 2.
Qua merui culpa fieri tibi uilis, Achille? Ouid. epiſt. 3. 9.
Secreta culpa. Seneca Hipp. 5. 27.
Turpis culpa. Cic. pro Roſc. Amer. 66.
Culpæ culparum, in plurali. Cic. 7. Verr. 34. *In hoc uno genere omnes ineſſe culpas iſtius maximas auaritiæ, maieſtatis, dementiæ, libidinis, crudelitatis.*

Culpo] *culpas*, (αἰτιάομαι, διαβάλλω,) *culpare*, Contrarium eſt uerbo laudare. Terent. Eunuch. 2. 3. 95. *Quod qui reſcierint, culpent?* Martial. lib. 9. 62. *Culpauit ſtatuas & Polyclete tuas.* Cic. in Sal. 7. *Quæ ſi tu mihi ut uitia obijcis, temeritas tua reprehendetur, non mea uitia culpabuntur.*
Carmina culpare. Ouid. Amor. 2. eleg. 4. 5.
Faciem culpare. Ouid. epiſt. 13. 9.
Facinus culpo. Ouid. epiſt. 6. 28.
Patientiam alicuius culpare. Cic. in Salluſt. 7.
Leuitas culpanda. Ouid de Arte aman. 2. 86.
Arbor aquas culpat. Horat. 3. Carm. ode 1. 7. Intelligit arborẽ nimia pluuia lædi. Homines uerò quum læduntur, culpare illum ſolent cuius iniuria læſi ſunt. Tribuit igitur inanimato, quod animati eſt. Sed ab eo quod ſequitur, quod præcedere ſolet intelligi uult.
Culpatio] Verbale, (αἰτίασις,) Gellius lib. 10. cap. 22. *Ne ipſi quoq; culpationes huiuſmodi mereantur.*
Culpito] *culpitas*, pen. corr. *culpitare*. Frequẽtatiuum. Plautus Ciſtel. 5. 19. *Verum haud metuo ne iurandum noſtrum quiſquam culpitet.* Obſoletum.
Culter] & *cultrum*, *cultri*, (μάχαιρα,) Quo quid abſcindimus. Plautus Epid. 5. 2.
– acutum cultrum habeo. Propertius.
Quum fallenda meo pollice cultra forent.
Longi mucronem admittere cultri. Iuuen. ſaty. 14. 22.
Dare iugulum cultris. Ouid. in Ibin 22.
Dare uulnera fixo cultro. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 4.
Cultro curuo uiſcera ferarum ſoluere. Seneca Hipp. 1. 10.
Stringere cultros in ſua colla. Ouid. de Nuce 35.
Manans cruore culter. Vide Mano.
Culter lanionis. in L. Cum de lanionis in prin. ff. De inſt.
Cultellatus, penult. product.) Idem lib. 8. cap. 25. 4. *Delphini immeantes Nilo, quorum dorſo tanquam ad hunc uſum cultellata ineſt pinna.*
Cultri tonſorum. Plin. lib. 28. cap. 79. *Aciem in cultris tonſorum hebeteſcere.*
Culter tonſorius. Cic. 2. Off. 3. De Dionyſio tyranno.
Culter uenatorius, de quo epigramma apud Marti. li. 14. 31.
Culter, Pars falcis uinitoriæ, proxima capulo. Columella lib. 4. cap. 25. 1.
Culter, Pars aratri. Plin. lib. 18. cap. 18. 4. *Vomerum plura genera. Culter uocatur, prædenſam, priuſquam proſcindatur, terram ſecans, futuriſq; ſulcis ueſtigia præſcribens inciſuris, quas reſupinus in arando mordeat uomer.*
Cultellus] Diminutiuũ, (μαχαίριον,) Varro 1. de Re ruſt. cap. 69. 2. *Ille flens narrat, ab neſcio quo percuſſum cultello concidiſſe.*
Purgare ungues cultello. Horat. 1. Epiſt. 7. 10.
Cultrarius] *Qui uictimam cultro immolat, qui alio nomine dicitur uictimarius.* Suet. in Caligula, cap. 32. *Admota altaribus uictima ſuccinctus poparũ habitu, elato altè malleo cultrarium mactauit.*
Cultellatus] *pen. prod.* (μαχαιροειδής,) *Qui formam cultelli habet.* Plin. lib. 32. cap. 2. 3. *Idem infixam hamo inuertere ſe, quoniã ſit dorſo cultellato, ſpinaq; lineã præſecare.*
Cultratus] *penu. prod. Adiectiuum*, (μαχαιρωτός,) *ut Cultratus mucro qui ſcindit uelut culter.* Plin. lib. 13. ca. 4. 4. *Folia cultrato mucrone.*
Cultio, Cultus, Cultura, Cultor, Cultrix] Vide Colo.
Culullus] *calix fictilis, quo in ſacris utebantur pontifices & Veſtales uirgines*, Accipitur & pro urceolo. Horatius in Arte poetica 8. 8.
– multis urgere culullis,
Et torquere mero quem perſpexiſſe laborant,

An ſit amicitia dignus.
Aurei cululli. Horat. 1. Carm. ode 31. 3.
Cum] (σύν, μετά,) *præpoſitio, ablatiuo caſui ſeruit.* Terentius Eunuch. 3. 2. 42.
– haud conuenit
Vnà cum amica ire, imperatorem in uia.
Recordari cum animo. Cic. pro Cluent. 54.
Cum iſtoc animo. Terent. Phor. 3. 1. 1. *Enimuero Antipho multis modis cum iſtoc animo es uituperandus.* Vbi Donatus, Pro huius animi. Ennius, *Optima cum pulcris animis Romana iuuentus.*
Statutũ ac deliberatũ aliquid cũ animo habere. Ci. 5. Ver. 79.
Cum catenis eſſe. Plaut. Capt. 5. 9.
Cum cauſa facere. Cic. ad Quint. frat. 1. 2. 9. Sic Cum cauſa dicere: cui opponitur Sine cauſa. Cic. 2. de Orat. 136.
Cum clamore inuolare. Plaut. Amph. 4. 91.
Cum cura legere. Plaut. Mil. 10. 7. & Perſa 6. 17.
Cum cura aliquem curare. Plaut. Menæh. 19. 8.
Cum decimo ager effert, uel efficit. Cicer. 5. Verr. 92. *In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici ſeritur perpetua atq; æquabili ſatione, ager efficit, cum octauo bene ut agatur: uerum ut omnes dij adiuuent, cum decimo.* Ibidem 93. *Medimnum autem ex iugere decumano dari poterit, quum ager, id quod perraro euenit, cum decumo extuliſſet.* Budæus. *Sic Cum centeſimo quidem & Leontini Siciliæ campi fundunt.* Plin. lib. 18. cap. 10. 5.
Cum dicto. Apul. Id eſt, his dictis, uel ſtatim.
Cum diluculo abijt. Plaut. Amph. 8. 110.
Cum equis homines. Cic. 2. de Nat. deor. 9.
Immiſſi cum falcibus multi purgarunt & aperuerunt locum. Cicer. 5. Tuſcul. 93.
Cum ferro in aliquem inuadere. Cic. pro Cecinna 18.
Cum fide. Suetonius in Caligula, cap. 16. Cic. 2. de Orat. 188. *Erit explicandum in laude iuſtitiæ, quid cum fide, quid cum æquabilitate, quid cum eiuſmodi, &c. fecerit.* Quint. in Paſtu cadauerum, *Omnis cum fide perſoluta pecunia eſt.*
Cum fide magna uir. Plaut. Trinum. 15. 3.
qualine amico mea commendaui bona?
CA. Probo & fideli & fido, & cum magna fide.
Conſcenſio in naues cum fuga. Cic. 1. de Nat. deor. 119.
Cum bona gratia dimittere aliquem. Cic. de Fato 10. Quod uulgus dicit, Vt ſit contentus de nobis.
Cum hoſtibus pangere. Vide Pango.
Cũ imperio eſſe dicebatur apud antiquos, cui nominatim à populo dabatur imperiũ, ut ait Feſtus. Cic. de Senec. 59. *Neq; enim ſolũ honore antecedentibus, ſed ijs etiã qui cũ imperio ſunt, maiores natu augures anteponuntur.* Idẽ 7. Verr. 60.
Cum publico imperio legatum eſſe, Idem. Plaut. Trucul. 3. 55.
Moliri aliquid cũ labore operoſo ac moleſto. Cic. 2. de Natur. (deor. 83.
Cum labore ſcribere. Plin. epiſt. 19. lib. 2.
Cum lætitia uiuere. Cic. 2. de Leg. 58.
Cum prima luce. Terent. Adelph. 5. 3. 25. *Cæterum rus cum filio cum prima luce ibo hinc.* Cic. ad Atticum, lib. 4. 72. 8. *Metellus cum prima luce furtim in campum itineribus prope deuijs currebat.* Idem 3. Off. 162.
Dicere cum metu. Cic. pro Cluent. 39.
Cum onere moram offerre alicui. Plaut. Pœn. 14. 30. Id eſt, oneratum morari & retinere.
Cum pace aliquid facere. Cic. 5. Tuſc. 121.
Cum periculo. Terent. And. 1. 1. 104.
Cum poteſtate eſſe, cui opponitur Priuatum eſſe: Dicebatur (inquit Feſtus) de eo qui à populo alicui negocio præficiebatur. Cic. lib. 1. de Inuentione 53. *Pecunioſus an tenuis, priuatus, an cum poteſtate ſit.*

Cum primis aliquid facere. Id eſt, In primis. Plau. Truc. 13. 12.
Cum probro. Terent. And. 5. 3. 10.
Cum querimonia. Plaut. Menæh. 17. 27.
Cum re præſenti deliberare. Quint. lib. 9. *Occaſionibus utendum, & cum re præſenti deliberandum.*
Cum ſalute. Terent. Adelph. 4. 1. 3.
Cum ſilentio animaduertere. Terent. in Prol. Eun. 44.
Cum ſpe. Cic. pro Rab. Poſthu. 3. Id eſt, difficile, quod cũ ſpe magna ſis ingreſſus, id non exequi uſq; ad extremum.
Cum bona ſpe adoleſcentes. Salluſt. ad Cæſarem, de Rep. ord.
Cum bona uenia audire. Liu. 9. bel. Pun. 3.
Cum eo, pro ea lege. Colum. lib. 5. cap. 1. *Obſequar uoluntati tuæ cum eo, ne dubites.* Celſus lib. 3. cap. 22. de tabe. *Si nihil reliqua proficiunt, ſanguis mittendus eſt, ſed paulatim, quotidieq; pluribus diebus, cum eo, ut cætera quoq; eodem modo ſeruentur.*
Simul cum. Terent. Eun. 2. 2. 10. *Simul conſilium cũ re amiſti?*
Cum (ἐπ' ἄν, ὁπότε,) Aduerbium: à nonnullis duplici u, & per q, quum: ab alijs per o, ante m, quom ſcribitur, more ueterum. Quint. lib. 1. cap.
De orthographia, *Illa quoq; ſeruata eſt à multis differentia, ut AD quum eſſet præpoſitio, D literam: quum autem coniunctio, t acciperet. Itẽ CVM, ſi tẽpus ſignificaret, per q u o m: ſi comitem, per c u m: ſi uerò cauſam, per q ac duas ſequentes u u, ſcriberetur.* Iungitur autem modò indicatiuo, modò ſubiunctiuo. Indicatiuo. Teren. Eun. 2. 3. 50. *Quum huc reſpicio ad uirginem.* Cic. 4. Verr. 62. *Vna nox interceſſerat, quum iſte Dorotheum ſic diligebat, ut, &c.*
Quum primum Romam ueni, fuitq; cui rectè ad te literas darẽ, nihil prius faciendum mihi putaui. Cic. Attico, lib. 4. 70. 1.
Subiunctiuo. Terent. Eun. 3. 5. 18. *Quũ ipſum me noris quàm elegans formarũ ſpectator ſiẽ.* Cic. de Lege Agra. 45. *Quũ uelint Romæ eſſe, quum cõmodum ſit, quacunq; uelint.*
Cum, Vix. Plaut. Pœn. 4. 20. *Nam quum ſedulo munditer nos habemus, uix ægre amatorculos inuenimus.*
Nũc quũ. Terent. And. 1. 1. 133. *Vt conſumat nunc, quum nihil (obſint doli.*
Cum, tamen. Terent. Adelph. 1. 2. 64.
Cum placo, aduerſor ſedulo & deterreo.
Tamen uix humane patitur. Cic. pro Deiot. 1. *Quum in omnibus cauſis grauioribus initio dicendi commoueri ſoleam, tamen in hac multa ita me perturbant, &c.* Hic pro quamuis ponitur authore Valla lib. 2.
Quum hæc ita ſint. Terent. Phorm. 1. 4. 26. – *iſthæc cũ ita ſint, Antipho, Tanto magis te aduigilare æquum eſt.* Ibidem 1. 4. 32. *Quum hoc non poſſum, illud minus poſſem.*
Cum pro quòd. Plaut. Rud. 24. 134. *Ecce Gripi ſcelera: cum iſtæc res male euenit, tibi Gripe gratulor.*
Tibi maximas gratias ago, cum tantum meæ literæ potuerunt, ut his lectis, &c. Cic. Seruio, lib. 13. 25. 3.
Benefacitis cum uenitis. Author ad Heren. lib. 4. 232.
Cum pro Quia uel quandoquidem. Terent. Phorm. 5. 8. 74.
Ego redigam uos in gratiam, hoc fretus, Chreme,
Cum de medio exceſſit, unde hæc ſuſcepta eſt tibi. Donatus.
Cum pro Præterea. Terent. And. 3. 2. 8.
– quandoquidem eſt ingenio bono,
Cumq; huic ueritus eſt optimæ adoleſcenti facere iniuriam.
Cum, pro Præterquam quod. Terentius Andr. 1. 1. 69. Idem Phorm. 1. 4. 10. *Cum mihi pauco, tum Antipho me excruciat animi.* Donatus.
Cum & tum elegater ſe inuicem in eadẽ clauſula ſubſequũtur. Quæ licet idem ſignificent, diuerſo tamen modo ordinantur: nam in CVM eſt quiddam minus: in TVM quiddam maius. Et hoc duobus modis fit: ut aut generale aliquid præcedat, & ſequatur ſpeciale: aut ambo ſint ſpecialia. Et tum

indicatiuo,tum ſubiunctiuo adhærent,uno uerbo contenta.
Indicatiuo,& primo modo.Ci.1.Off.173. Luxuria uerò cum omni ætati turpis,tum ſenectuti fœdiſsima eſt.Cicero Cælio lib.2.13. M. Fabio uiro optimo & homine doctiſsimo familiariſsime utor,mirificeq; eum diligo,cum propter ſummum ingenium eius, ſummamq; doctrinam, tum propter ſingularem modeſtiam. Significant ergo cum & tum ſic poſita,idem quod non ſolum, ſed etiam. Ideoq; Tum ponitur in re maioris momenti, ſicut ipſum Sed Etiam. Tum autem ſiue & geminatum, ſignificant rerum æqualitatem, id eſt, quod uulgò dicitur tam & quàm.
Coniunctiuo.Cic.ad Curionẽ,lib.2.2.Graui teſte priuatus ſum amoris ſummi erga te mei,patre tuo clariſsimo uiro, qui cũ ſuis laudibus,tum uero te filio ſuperaſſet omnium fortunã, ſi ei contigiſſet ut te ante uideret, quàm è uita diſcederet.
Quare cum dolore conficiar,tum etiam pudore.Cic.Terentiæ lib.14.3.3.
Cum & tum duobus uerbis eiuſdem modi iuncta. Cicer. 1. de Nat.deor.1.Cum multæ res in Philoſophia nequaquam ſatis adhuc explicatæ ſunt,tũ perdifficilis Brute (quod tu minime ignoras) & perobſcura quæſtio eſt de natura deorum.
Nam cum te ſemper amaui,dilexiq;,tum mei amantiſsimum cognoui,in omni uarietate rerum mearum,tum patris tui pluribus beneficijs uel defenſus triſtibus temporibus, uel ornatus ſecundis: & ſum totus ueſter & eſſe debeo, quum præſertim, &c.
Verbis diuerſorum modorũ iuncta.Cic.pro domo ſua ad Pontifices 26.Sed cum me purgatum uobis eſſe cuperem: tum etiam ueſtra in me attente audiendo benignitas prouexit orationem meam.Et de Aruſpicum reſponſis 30.
Cum & tum,cum diuerſis caſibus.Plin.epiſt.35.Princeps præſidebat,erat enim Conſul.ad hoc Ianuarius menſis,cum propter cætera,tum Senatorum frequentia celeberrimus.
Cum & tum,diſtincta per adiectiua.Cic.1.Verr.1.Factum eſt uti cũ ſummũ in ueteribus patronis multis, tũ nonnullũ etiã in me præſidiũ ſuis fortunis conſtitutum eſſe arbitrarentur.
Cum,tum maxime.Cic.4.Tuſc.1.Cum multis in locis noſtrorũ hominum ingenia,uirtuteſq; Brute ſoleo mirari, tum maxime his in ſtudijs,quæ ſero admodum expetita in hãc ciuitatem è Græcia tranſtulerunt.Idem 3.Off.62.Plena exẽplorum eſt Reſpub.cum ſæpe,tũ maxime bello Punico ſecũdo.
Hæc ferè omnia ex Valla,lib.2.cap.22.
Cum in cæteris ciuitatibus, tum maxime in noſtra. Cicer. de Claris Oratoribus 5.
Hæc cum ſumme inutilia,tum multo turpiſsima ſunt.Cicer.lib 2.de Inuentione 122.
Sine quo cum in uita nihil quicquã egregiũ, tũ certe hoc quod tu expetis,nemo unquam aſſequetur. Ci.lib.1.de Ora. 66.
Primum tibi ut debeo gratulor:lætorq; cum præſenti, tum etiã ſperata tua dignitate,&c.Cic.Cælio,lib.2.8.1.
Itaq; quum meus me mœror quotidianus lacerat & conficit, tum uero hæc addita cura uix mihi uitam reliquam facit. Cic.Attic.lib.3.48.2.
Cum ipſum Furnium per ſe uidi libentiſsime, tum hoc libẽtius, quòd illũ audiens te uidebar audire.Cic.Planco, li.10.3.1.
Annus eſt cum.Cic.ad Atticum,lic.13.269.2. Biennium præterijt,cum ille καλλιπίδης,aſsiduo curſu cubitum nullũ proceſſerit.Idem 2.Off.111. Nondum centum & decem anni ſunt,quum de pecunijs repetundis à L.Piſone lata lex eſt.
Diu eſt cum dentes exciderunt.Plaut.Trucul.
Nondum ſex menſes ſunt,cũ huc cõmigrauit.Plau.Perſ.4.56. Cic.pro Cluentio 20. Dies nondum decem interceſſerant, cum ille alter filius infans necatur.
Tempus cum.Terent.Heaut. Si unquam ullum fuit tempus ma

ter,cum ego uoluptati tibi fuerim.Cic.ad Att.lib.2.34.4.
Eandem iſtam uirtutem ueniet tempus quũ grauiter gemes.
Vnum atq; idem erat tempus,cum L. Flacco Conſuli portas tota Aſia claudebat.Cic.pro Flacco 48.Et ad Atticum, Vtinã illum diem uideam,cum tibi gratias agam.Id eſt,in quo.
Sæpe enim de L.Craſſo familiari illo tuo uideor audiſſe, quũ te togatis omnib.ſine dubio anteferret.Ci.li.1.de Na.deo.79.
Cum præſertim,& Præſertim cum.Terent.Eun.5.2.24.Præſertim quum ſe ſeruum fateatur tuum.Salluſt.in Iugurth.cũ præſertim tam multæ,uariæq; artes ſint animi,quibus ſumma claritudo paratur.
Cum minimum.Plin.lib.18.cap.16.Id ſexies euenit per annos cum minimum quater.
Cum primum ſtatim.Col.lib.1.cap.5.9. Igitur id ſtructuræ uitium cum primũ ſtatim fundamenta iaciuntur, euitandũ eſt.
Cum plurimum.Plin.lib.10.ca.29.9.Idem li.16.c.12.1. Cũ plurimũ bipedali hiatu, ut à terra cubito cũ minimũ abſit.
Cũ maxime,uel,Vt cũ maxime,Vna pars orationis,pro nimis, uel ualde,teſte Donato.Terent.Hec.1.2.40.
– Hanc Bacchidem
Amabat,ut cũ maxime,tũ Pãphilus.Cic.pro Cluen.9.Quæ multos iam annos,& nũc cũ maxime,filiũ interfectũ cupit.
Cum maxime.Tacit.lib.3.Littora, & lacus Campaniæ cũ maxime peragrantem.Idem lib.4.17.& 20.
Cum tardiſsime.Plin.lib.18.ca.7.3.Erumpit à primo ſatu hordeum die ſeptimo,legumina quarto, uel cũ tardiſsime ſeptimo.Cũ ſemel,pro Cũ primum.Ouid.1.de Reme.amor.49.
Cum ſemel exieris,centum ſolatia curæ,
Et rus,& comites,& uia longa dabunt.
Cuma] (κούμη,)Cumæ:uel Cume huius Cumes,urbs in Locrenſi agro,qui eſt Ioniæ Aſiæ minoris:à qua Cumæa Sibylla, quam aliqui à uicinitate loci Erythræam appellarunt. Hæc profecta in Italiam,multa de Romanis uaticinata eſt. Silius,Linternum,& quondam fatorum conſcia Cume.
Cumæ] (κοῦμαι,) Cumarum, Lucaniæ ciuitas in Italia, quã Sibyllæ illuſtrat diuinitas:cuius libris pro Oraculo, Romana uſa eſt prouidentia.Seruius in illud Virg.lib.3. Aeneid. 88.Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbẽ,&c. Eubœa inſula eſt, de cuius ciuitate Calchide profecti ſunt ad nouas ſedes quærendas:& haud longe à Baijs inuenerunt uacuum littus, ubi uiſa muliere grauida, ciuitatem condiderunt:quæ res fœcundam oſtendebat fore Rempub. & eam Cumas uocauerunt: ſiue ab ἐγκύου, id eſt, prægnante,ſiue ἀπὸ τῶν κυμάτων,id eſt,ab undis.nam κύματα,dicuntur: υ autem Latini in u uertũt,ut Byrria,Burria.Hactenus ille.
Cumis oriundus.Vide Orior.
Cumæus,& Cumanus,(κουμαῖος,)Qui ex Cumis eſt.
Anni Cumæi.Ouid.2.de Ponto,eleg.8.9.Id eſt,Sibyllini.
Vrbs Cumæa.Virg.3.Aeneid.88.
Vatis Cumææ cortina.Valer.lib.1.Argonaut.1.
Vates Cumana.Lucan.lib.5.37.
Cumatilis] (κυματινός,)color,qui & cæſius & cæruleus alio nomine dicitur.nã Græci κύματα, fluctus uocãt.Plau. Epid.5.50.Cumatile,aut plumatile, aut cerinũ.Id eſt, ueſtimentũ cærulei coloris.Quidã Cymatilem colorẽ uocant.
Cumbam] (φορεῖον,)Sabini uocant eam quam militares lecticam,unde uidetur deriuatum eſſe cubiculum.Feſtus.
Cumera] huius cumeræ,pen.corr.Vas ingens uimineum,in quo frumenta conduntur.Siue Cumeræ dicuntur uaſa fictilia ſimilia dolijs,ubi frumentum ſuum reponebant agricolæ.Tertio modo Cumeræ dicuntur uaſa minora,quæ capiunt quinq; ſiue ſex modios,quæ lingua Sabinorum Trimodiæ dicitur.Hactenus Acron.Hor.li.1.Ser.ſat.1.11. (6.
Cur tua plus laudes cumeris granaria noſtris?Idẽ 1.Epi.7.
Cumi-

Cuminum] huius cumini,pen.prod.(κύμινον,) Herba uulgo nota.Eius autem duo ſunt genera, ſatiuum & ſylueſtre. De ſylueſtri ſic Plinius lib.20.cap.14.13.Cuminum ſylueſtre eſt prætenue,quaternis aut quinis folijs ueluti ſerratis. Dicitur & cyminum: frequẽs apud Italos & in Gallia Narbonenſi huiuſmodi herbæ ſemen,quod inter optima legumina annumeratur.Itali cuminum uocant.
Exangue cuminũ.Hor.1.Epiſ.20.4.Id eſt,Pallidũ,ab effectu.
Pallentis grana cumini.Perſius Sat.5.6. Pallidum uocat, quia pallidos reddit qui bibunt.Acron.
Cumulus] cumuli,pen.cor.m.g.(σώρευμα, ἐπίμετρον, θήμιον, θημονία,)Proprie dicitur maiorum rerũ ueluti quidã aceruus.Liu.10.ab Vrbe 147.Cõſulis corpus eo die, quia obrutũ ſuper ſtratis Gallorũ cumulis erat, inueniri nõ potuit.
Immanis aquarum cumulus.Ouid.15.Metam.102.
Immanibus cumulis aggerare aliquid.Claud.2.in Eutrop.88.
Rerum cumulum, atq; congeſtum habere.Quint.lib.7.c.1.2.
Auri cumulos ſtruere.Claud.1.in Eutrop.45.
Cumulus commendationis.Cic.ad Cæſarẽ,lib.13.16.7.
Cumulus deliciarum.Plin.lib.13.cap.1.13.
Cumulus dierum.Cic.de Prouinc.Conſul.21.
Augere cumulo beneficium.Vide Augeo.
Cumulum gaudij afferre.Cic.lib.16.21.1.
Beatus omni laudum cumulo.Stat.4.Syl.3.32.
Immenſus aliarũ ſuper alias aceruatarũ legum cumulus.Liu.3.
Malorũ maximus cumulus.Senec.Hippol.10.26. (ab Vrbe.
Cumulus mercedis.Cic.ad Attic.lib.1.11.10.
Perfidiæ cumulus.Ouid.11.Metam.42.
Arboreus cumulus.Ouid.12.Metam.104.
Cumulus acceſsit ad ſummam lætitiam.Cic. ad Atticum, lib.4. 87.5.Idem pro Marcello 20. Tamen ad tua innumerabilia in me unum merita, quod fieri iam poſſe nõ arbitrabar, maximus hoc tuo facto cumulus acceſſerit: Hoc eſt, tanquã ad auctariũ faciendũ,hoc eſt ſupra numerũ expletum. Bud.
Deruere cumulũ de laudib.alicuius.Ci.Att.li.16.epiſt.336.3.
Cumulus pro altitudine et quaſi acumine aquæ.Vir.1.Ae.22.
– inſequitur cumulo præruptus aquæ mons.Seruius.
Cumulus,Augmentum.Virg.2.Aeneid.
Non ſic aggeribus ruptis quum ſpumeus amnis
Fertur in arua furens cumulo.Seruius.
Cumulus eſt qui additur menſuræ plenæ.Feſtus.
Cumulo] cumulas,pen.corr.(σωρεύω, ἐπισωρεύω, ἐπιμετρέω, φαληριάω,)cumulare,Coaceruare,augere, ſuperaddere.
Cumulare & adaugere.Cic.pro Sex.Roſc.18.
Aes alienũ cumulare uſuris,id eſt,amplificare.Liu.1.Dec.lib. 2.94.
Altaria donis cumulat.Virg.11.Aeneid.10.
Cumulare benefacta.Plaut.Capt.7.65.
Beneficia priora poſterioribus cumulare.Plin.epiſt.48.
Cumulare gaudium,per tranſlationem.Cic.ad Atticum, li.4. 70.3.Itaq; hoc tibi uere affirmo,in maxima lætitia & exoptatiſsima gratulatione,unum ad cumulandum gaudium, conſpectum,aut potius complexum mihi tuum defuiſſe.
Gaudia præmiſsi cumulãt inopina dolores.Claud.de bel.Getico 42.
Cumulari gaudio.Cic.ad Attic.lib.14.315.1.
Cumulare bellicam gloriam eloquentia.Cic.1.Off.162.
Cumulare ſibi inuidiam.Liu.3.ab.Vrbe 55.
Cumulari ira.Cic.pro Cælio 29.nunc meũ cor cumulatur ira.
Laudibus aliquem cumulare.Tacit.lib.18.
Cumulare aliquẽ multis laudibus apud alios.Plin.epiſt.55.b.
Muneribus magnis cumulare aliquem.Virg.5. Aeneid.106.
Cumulare officijs.Plin.epiſt.243.
Cumulare ſcelus ſcelere.Cic.in Catil.10.
Cumulatus] pen.prod.Participium,(ἐπισωρευθείς,) Cice. ad Dolabellam lib.9.14.2.Tamen Idibus Martijs tantum

acceſsit ad amorem, ut mirarer locum fuiſſe augendi in eo quod mihi iampridem cumulatum etiam uidebatur.
Cumulatus locus dicitur,impeditus rebus cõgeſtis.Li.li.2.bel. Maced.
Cumulatus omni laude orator.Cic.1.de Orat.11.
Perfecta & cumulata uirtus. Cic.pro Seſtio 75.
Cumulatus plurimis et maximis uoluptatib.Ci.2.de Fin.101.
Hoc uitio cumulata eſt eruditiſsima illa Græcorũ natio.Idẽ 2.de Orat.11.
Vrbs ſtrage uirorũ cumulata.Sil.lib.15.80.
Cumulatus,(ἐπισωρευτος,)Nomen ex Participio. ut Cumulatiſsimus ſcelerum.Plaut.Aulul.27.17.
Cumulatior gloria.Liu.2.ab Vrbe 208.Item cumulatior menſura.Cic.de Claris Orat.7.
Cumulate] pen.prod.(σεσωρευμένως, ἐλιπλέως,)Aduerbium,Abundanter.Cic.ad Appium,lib.10.29.1.De meo ſtudio erga ſalutem et incolumitatem tuã, credo te cognoſſe ex literis tuorũ,quibus me cumulatiſsimè ſatisfeciſſe certo ſcio.
Cumulate planum aliquid facere.Cic.7.Verr.129.
Cumulate explere.Cic.2.de Fin.69.
Plene cumulateq; perfectus.Cic.2.de Diuinat.4.
Cumulatiſsime gratiam referre.Cic.Vatinio,lib.5.11.1.
Cumulatim] pen.prod.(σεσωρευμένως,) Aduerbium, Per cumulos.Varr.3.de Re ruſt.cap.15.2.Quibus in tenebris quum cumulatim poſitum eſt in dolijs,fiunt pingues.
Cunæ] harum cunarum,plu.tantum numeri, (κοιτίδες, λίκνα,)Lecti in quibus iacent infantes.Cic. de Senect.75. Et ſiquis deus mihi largiatur,ut ex hac ætate repueraſcam, & in cunis uagiam,ualde recuſem.Idem 1.Tuſc.148.
Eximere puerum cunis.Perſius Sat.2.4.
Violare cunas.Ouid.6.Faſt.34.
Filius tener in cunis.Ouid.3.Faſt.103.
Primis cunis educare.Ouid.3.Metam.31.
Segmentatæ cunæ.Iuuenal.ſaty.6.9.
Cunabula] pen.corr.cunabulorum,n.g.plu.n.(κοιτίδια,) Idem.Cic.1.de Diuinat.133. Qui quum eſſet in cunabulis, educareturq; in Selonio,qui eſt campus agri Lauini.
A cunabulis,hoc eſt,à pueritia,ab ea ætate quæ in cunabulis degitur,ut A cunabulis ſapere.Plaut.Pſeud.11.48. Quum à primis cunabulis, ſi modò liberis parentibus eſt oriundus, audire potuerit.Colum.
In cunabulis creatus Conſul: cui opponitur In campo creatus. Cic.contra Rullum,Oratione ſecunda 97.
Cunabula auium.Plin.lib.10.cap.33.
Cunabula pro Initijs poſuit Virg.li.3. Ae.21.Mons Idæus ubi, & gẽtis cunabula noſtræ.Seruius nutrimẽta interpretatur.
Cunctus] (σύμπας,)Adiectiuum ad ſingula quæ ratio nominis complectitur generatim refertur. Virgilius, Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret.Idem 1.Aeneid. Cunctus ob Italiam terrarum clauditur orbis.Cic. Antequam iret 8. Quoniam laborem pro cunctis ferre conſueuit.
Inter cũcti & oẽs. Cuncti ſignificat quidẽ oẽs,ſed cõiunctos & cõgregatos. At uerò oẽs dicũtur, etiã ſi ſint in diuerſis locis. Feſtus.
Cuncta Aegyptus.Cic.2.de Lege Agrar.49.
Cuncta ciuitas.Cic.2.Phil.44.
Gens cuncta.Virg.3.Georg.93.
Cunctus populus.Cic.Appio,lib.3.11.4.
Prouincia cuncta.Plancus Ciceroni lib.10.21.10.
Cuncta terra.Cic.2.de Natu.deor.144.
Cuncta camporum,id eſt,cuncti campi.Tacit.lib.21.
Cuncta terrarum.Horat.2.Carm.ode 1.5. Id eſt,cuncta quæ in terris ſunt.
Cunctor] cunctaris,(μέλλω, μελλητιάω, ἀναβάλλομαι, ὀκνέω, περιμένω,) cunctari, Differre,morari. Tractum ab eo,quod cuncti,id eſt,omnes ſimul,ſine difficultate moueri non poſſunt.Liu.1.ab Vrbe 120.Virg.4.Aeneid.

Reginam in thalamo cunctantem ad limina primi Pœnorũ expectant. Sic, Diutius cunctari in uita. Cic. 1. Tuſ. Et ad Lentulum, lib. 1.7.17. Cæſar 1. bel. Ciuil. 3. Si cunctetur, atq; agat lenius, &c.

Ad medium iter cunctari. Valer. lib. 3. Argonaut. 134.

Magno alicuius amore cunctari. Valer. lib. 3. Argonaut. 123.

Greſſus cunctari. Valer. lib. 2. Argonaut. 19.

Metu cunctari. Virg. 12. Aeneid. 182.

Hæſitare, cunctari, & dubitare. Cic. in Catil. 3 4. Quum hæſitaret, quum cunctaretur, quæſiui qui dubitaret proficiſci eò quò iampridem pararat.

Cunctari & tergiuerſari. Cic. Attico, lib. 7.131.3.

Quieſcere & cunctari timere. Cic. pro Seſtio 69.

Reſtituere rem cunctando. Virg. 6. Aeneid. 169.

Cuncto] cunctas, (ἀναβάλλω,) actiue dixit Plautus Caſina 18.13. Cunctas? intus alij feſtinant.

Fides cunctata. Stat. 9. Theb. 8.

Cunctatio] Verbale, (μέλλησις, ὄκνος,) Tardatio, mora. Cicer. 1. Off. 103. Sed ijs qui habent à natura adiumenta rerũ gerendarum, abiecta omni cunctatione, adipiſcendi magiſtratus, & gerenda Reſp. eſt.

Sine cunctatione dicere quod ſentimus. Cic. in Vatinium 11.

Cunctatio aut mora rebus agendis. Hirtius bel. Alexan. li. 4.6.

Eximere cunctationem. Liuius.

Inijcere cunctationem. Vide Inijcio.

Grauis cunctatio. Stat. 8. Theb. 123.

Cunctatio, Dubitatio, hæſitatio. Cælius ad Ciceronem, in Epiſt. ad Atticum, lib. 10.201.3. Deniq; illud cogita, quod offenſæ fuerint, in iſta cunctatione te ſubeſſe. Eidẽ lib. 9.170.3.

Cunctator] pen. prod. (μελλητής,) Verbale maſc. Qui cunctatur, & negligens eſt. Liu. 6. ab Vrbe 87. Cunctatorẽ ex acerrimo bellatore factum.

Tardus & cunctator. Cælius Cic. lib. 8.10.9.

Cunctator & ſegnis. Liu. 2. bel. Pun. 55. Deim propalã in uulgus pro cunctatore ſegnem, pro cauto timidum, affingens uicina uirtutibus uitia, compellabat. Vnde Fabius ille maximus à Romanis cunctator appellatus, honoris gratia, quaſi dilator. de quo Ennius, Vnus homo nobis cunctãdo reſtituit rem. Hoc eſt, cunctando & modeſte agendo.

Non iniqui cunctator. Stat. 3. Theb. 16.

Cunctans] (ὀκνηρός,) cunctantior, cunctãtiſſimus. Liu. 10. bel. Pun. 118. Et ſicut dubites utrũ ingenio cunctantior fuerit, an quia ita bello proprie qd' tũ gerebatur aptũ erat, etc.

Impellere cunctantem. Claud. 4. Paneg. 72.

Animus cunctans. Claud. 1. Paneg. 15.

Corda cunctantia. Valer. lib. 3. Argonaut. 140.

Ira cunctante modeſtior. Stat. 5. Theb. 136.

Malum cunctans. Stat. 1. Syl. 4.11.

Pectora cunctantia. Valer. lib. 7. Arg. 36. Id eſt, quæ ſunt in dubio.

Tauri cũctãtes, Qui ſub iugo eũt tarde. Valer. lib. 7. Arg. 14.

Cunctabundus] (μελλητιῶν,) Liu. 6. ab Vrbe 32. Quod ubi aciem iam inſtruenti Camillo Centuriones renunciauerunt turbatas militum mentes eſſe, ſegniter arma capta, cunctabundosq; & reſiſtentes egreſſos caſtris eſſe, &c.

Nuſquam cunctabundus, niſi quum in Senatu loqueretur. Tacitus lib. 1. de Tiberio Cæſare loquitur.

Cunctanter] Aduerbium, (ὀκνηρῶς,) Cum mora & tarditate. Liu. 1. ab Vrbe 163. Tum illum haud cunctanter diſcidiſſe cotem ferunt. Idem 4. bel. Pun. 22.

Cunctanter aliquid facere. Plin. lib. 33. cap. 1.8.

Cuneus] huius cunei, (σφήν,) Inſtrumentum ligneũ, uel ferreum, quo ad aliquid ſcindendum & diuidendum utimur. Plaut. Sticho 10.39. Vel inter cuneos ferreos. Cic. 2. Tuſc. 42. Hos ille cuneos fabrica crudeli inſerẽs Perrupit artus.

Findi cuneis. Virg. 2. Georg. 16.

Adactis cuneis gemit robur. Valer. lib. 3. Argon. 33.

Lignum cuneis ſcindere. Virg. 1. Georg. 29.

Cuneus, (τὸ ςίφος,) per translationem pro peditum multitudine in cunei formam redacta, quæ cuncta in acie primo anguſtior, deinde latior procedit, ut ſcribit Vegetius lib. 2. Liuius 8. ab Vrbe 51. Tãtaq; cæde perrupere cuneos, ut uix quartam partem relinquerent hoſtium. Idem 2. bel. Maced. 66. Cuneus Macedonum.

Pugnare cuneis. Quint. lib. 1. cap. 13.3. De acie inſtruenda.

Coacti cunei. Virg. 12. Aeneid. 92.

Turbati cunei. Virg. 12. Aeneid. 54.

Cuneus, Stipata turba. Virg. 2. Georg. 102.

Cunei, Graduum ordines in theatro, in quibus uulgo ſpectatores ſtabant inter ſedentium ſubſellia. Iuuen. Sat. 6.

Cuneis an habent ſpectacula totis.
Quod ſecurus ames?

Vitruuius lib. 5. c. 6. Cunei ſpectaculorũ in theatro ita diuidantur, ut anguli trigonorum, qui currũt circum curuaturã circinationis, dirigant aſcẽſus, ſcalasq; inter cuneos ad primã præcinctionem. Virg. lib. 5. Aene. 133.

Cuneolus] pen. corr. (σφηνίον,) Diminutiuum. Cic. de Vniuerſitate 54. Easq; inter ſe copulabant haud iiſdem uinculis quibus ipſi erant colligati, ſed talibus quæ cerni non poſſent propter paruitatem, crebris quaſi cuneolis inliquefactis unum efficiebant ex omnibus corpus.

Cuneo] cuneas, (σφηνόω,) cuneare, Notæ ſignificationis uerbum. Plin. lib. 16. c. 40.6. Aut ſiquid cuneandũ ſit in ligno.

Cuneare, Ad ſimilitudinem cunei formare. Plin. lib. 3. Hiſpania cuneatur anguſtijs. (lib. 4. cap. 3.4.

Per uim cuneari, & quæ natura iuncta ſunt, diſtrahere. Quint.

Cuneare pro cõnectere. Sene. Epiſt. 119. Vnus lapis facit fornicem, ille q latera inclinata cuneauit, & interuẽtu ſuo uinxit.

Cuneatus] pen. prod. (σφηνωτός, ἀμφίφαλος,) Nomen ex Participio. Liu. 9. ab urbe 208. Forma erat ſcuti, ſummum latius quà pectus atq; humeri teguntur, faſtigio æquali, ad imum cuneatior mobilitatis cauſa.

Collis cuneatus. Ouid. 13. Metam. 167.

Cuneatus ager. Colum. lib. 5. cap. 2.1. Id eſt, in cunei formam factus, quũ ſcilicet eſt longus pedes centum, latus ex utraq; parte pedes uiginti.

Cuneatim] pen. prod. (ἐςιφωμένως,) Aduerbium. Per cuneos. Cæſ. 7. bel. Gal. 114. Hoſtes re noua perterriti, muro, turribusq; deiecti, in foro ac locis patentioribus cuneatim conſtiterunt.

Cuneus] ager, Luſitaniæ promontoriũ eſt. Strabo lib. 3. Cõtiguũ huic (Iunonis promontorio) agrũ Cuneũ Latini uocitant, σφηνά, cuneum uolentes ſignificare. Græcis σφήν, cuneus quo ligna findũtur, dicitur: Caput hodie ſãcti Vincẽtij nominãt. Idipſum Ptolemæus Sacrũ eſſe credidit, ut facile in locis nõ adeò diſtantibus error cõmittitur. Diſtinguit Pomponius li. 3. Cuneus (inqt) ager dicitur: ſequẽs, Sacrũ uocãt, Magnũ qd' ulterius eſt. In Cuneo ſũt Myrtilis, Balſa, Oſſonoba: in Sacro Lacobriga et portus Hãnib. in Magno, Ebora.

Cunicularia] Inſulæ paruæ ſunt, Corſicæ inſulæ uicinæ, ut ſcribit Plinius cap. 6. lib. 3. Etiamnum anguſtis illas arctantibus inſulis paruis, quæ Cuniculariæ appellantur.

Cuniculus] pen. corr. (δασύπους,) Animal lepori ſimile, qui ſub terra effoſſa latere ſolitus eſt. Varro 3. de Re ruſt. c. 12.5. Tertij generis eſt quod in Hiſpania naſcitur, ſimile noſtro lepori ex quadam parte, ſed humile, quem cuniculum appellant. Et paulò poſt, Cuniculi dicti ab eo quòd ſub terra cuniculos ipſi facere ſoleant, ubi lateãt in agris. Mart. lib. 13.60. Gaudet in effoſſis habitare cuniculus antris.

Mollior capillo cuniculi. Catul. epig. 22.1.

Cuniculus, (ὑπόνομον,) foramen ſub terra occultum, aut ab animali quod ſimile eſt lepori, appellatur, cui ſubterfoſſa terra latere eſt ſolitum: aut à cuneorum ſimilitudine, qui omnem materiam intrant findentes. Hæc Feſtus, apud quem legitur cuniculum neutro genere. Plinius de Viris illuſtribus 68. Tentata per cuniculũ fuga. Cæſar 7. bel Gal. 83. Et aggerem cuniculis ſubtrahebant. Sic Cic. pro Cecinna 64.

Cuniculis oppugnare, per translationem. Hoc eſt dolo & fraude aliquid moliri, & negocium alicui faceſſere. Cicero pro Lege Agraria 1. Quæ res apertè petebatur, ea nunc occultè cuniculis oppugnatur.

Agere cuniculos, (ὑπονομεύειν,) quod uulgus minare dicit. Cicero 3. Off. 121. Quid ſi pater fana expilet, cuniculos agat ad ærarium, indicétne id magiſtratibus filius? Liu. 5. ab Vrbe 90. Tranſuerſis cuniculis hoſtium cuniculos excipere.

Cuniculus pro canali. Plin. lib. 9. cap. 38. 2. Feruere in plumbo, ſingulisq; aquæ amphoris centenas atq; quinquagenas medicaminis libras æquari, ac modico uapore torreri, & ideo longinquæ fornacis cuniculo.

Cunicularius] Subſtantiuum, (ὑπονομευτής,) Qui ſub terris cuniculos fodit. Vegetius li. 2. cap. 11. Hæc enim erat cura præcipua, ut quicquid exercitui neceſſarium uidebatur, nunquam deeſſet in caſtris, uſq; eo ut etiam cunicularios haberent, qui ad morem Beſſorum ducto ſub terris cuniculo, murisq; intra fundamenta perfoſſis, improuiſi emergerent ad urbes hoſtium capiendas.

Cuniculatim] pen. prod. Aduerbium, (σφηνοειδῶς,) Plin. lib. 9. c. 33.1. Ibidem cap. 36.5. Alterum genus concharũ, purpura uocatur, cuniculatim procurrente roſtro, & cuniculi latere introrſus tubulato, qua proferatur lingua.

Cuniculoſus] pen. product. Adiectiuum, (ὑπονομώδης,) Cuniculis plenus. Vnde Catullus Celtiberiam uocat cuniculoſam. Vide Celtiberia.

Cunila] cunilæ, pen. corr (κόνυζα,) Herba eſt quã Theodorus Gaza pulicarẽ conuertit. Col. li. 9. c. 4. Eadẽ regio fœcũda ſit fruticis exigui, & maxime thymi, aut origani, tũ etiã thymbræ, uel noſtratis cunilæ, quã ſatureiã ruſtici uocant.

Cunilago] pen. prod. huius cunilaginis, f. g. (κόνυζα ἀγρία,) Cunila agreſtis uel erratica. Plin. lib. 19. cap. 8.

Cunina] pen. prod. (κουνίνα,) Dea, quã priſci coluerũt, quæ cunis infantiũ præſidere putabatur. Auguſ. de Ciuitate Dei.

Cunnus] ni, (βίτος,) pudendum muliebre. Author carminis Priapi, Si qua eſt non fatui puella cunni. & Mart. lib. 3.

Cupa] huius cupæ, (οἰνόχημα,) Vas in quo bibitur, uelut cyathus. A cauponib. qui hoc in poculis utebãtur, nomẽ aſſumpſit. Næuius, Qui duas cupas mero plenas exhauſit. Varro de Vita pop. Ro. Mori lõgi cũ operculo ad cupas, tertio amphoras. Ex Sipontino & Nonio. Quidã duplici p, ſcribũt.

Cupa, Vas uinariũ maius, inquit Budæus, ea forma ut arbitror, qua lacus torcularis. Cic. in Piſonem 53. Panis & uinum à propola atq; de cupa. Lucan. in 4. Nanq; ratem uacuæ ſuſtentant undiq; cupæ.

Cupis enim naues in mari ſuſtinentur, quum ipſarum latera, carinæq; reſarciuntur. Plin. lib. 23. cap. 2.4.

Clauſum cupa triticũ. Alphænus in L. In naue. ff. Locati, Quod ſi ſeparatum tabulis, aut peronibus, aut alia cupa clauſum uniuſcuiuſq; triticum fuiſſet, ita ut internoſci poſſet quod cuiuſq; eſſet, &c.

Cupes] (ἡδύσματα, τρέμματα,) & cupedia, ueteres lautiores cibos nominabant: inde & macellum, forum cupedinis appellabant. Cupedia autem à cupiditate ſunt dicta. Vel (ut Varro uult) quòd ibi fuerit Cupedinis equitis domus, qui fuerat ob latrocinium damnatus. Hactenus Feſtus.

Cupes, (λαίμαργος,) Qui lautiores cibos frequẽtat. Plaut. Trinũ 5.13. Blandiloquẽtulus, harpago, mẽdax, cupes, auarus.

Cupedia] cupediorum, plu. nu. neu. g. (προσφάγια, ἀρτύματα,) Plaut. Stic. 14.31. i. melius dicis, nihil moror cupedia.

Cupedia, huius cupediæ, (ὀψοφαγία,) Cic. 4. Tuſc. quæſt. 39. Aegrotationi autem talia quædam ſubiecta ſunt, auaritia, ambitio, mulieroſitas, peruicacia, liguritio, uinolentia, cupedia, & ſiqua ſunt ſimilia.

Cupedo] pe. prod. cupedinis, f. g. (ἐπιθύμησις, λιχνισμός,) Idem quod Cupido, ſeu Cupiditas. Lucret. lib. 1.217.

Haud igitur poſſunt tali ratione teneri
Res in conciliũ medij cupedine uictæ.

Res, Hoc eſt, corpora grauia. In conciliũ, id eſt, in congregationẽ illã, quã facit medium res ad ſe labentes congregans. Victæ cupedine medij, Hoc eſt, illectæ naturali inſtinctu, & genitiua cupiditate ac procliuitate deſcẽdendi ad mediũ ſiue centrũ. Sunt qui Cuppedo gemino pp, carminis cauſa ſcribendũ putent. Idem lib. 5.10.

Quantæ tum ſcindunt hominem cupedinis acres
Solicitum curæ? quantiq; perinde timores?

Hoc eſt cupiditatis. Et libro 6.5.

Cupedula] pen. corr. (ἀρτυμάτιον,) Diminu. Gellius, Cõuictabamus ad cœnulam, nõ cupedulas ciborũ, ſed argutias. Gellij locus eſt lib. 6. c. 13. ubi nũc ſic legitur, Cõiectabamus ad cœnulã non cupedias ciborum, ſed argutias quæſtionũ.

Cupedinarius] (ζωμοποιός,) Eſculentarum rerum uenditor. Vide Macellum. Terent. Eun. 2.2.25.

Concurrunt læti mi obuiam cupedinarij omnes.

Vbi Donatus, Cupedinarij omnes qui eſculenta & poculenta uendũt: à rebus cupidinis ob alimentum, cupedinarij appellantur.

Cupido] pen. prod. huius Cupidinis, m. g. (ἔρως,) Deus qui filius Veneris fuiſſe fingitur à poetis. Plaut. Merc. Cupido quantus es. Aliquando pro ipſo amore ponitur. Plaut. amphit. 8.209. Pudicitiam & pudorem, & ſedatum cupidinem. Cic. 3. de Nat. deor. 81. Cupido primus Mercurio & Diana prima natus dicitur. Secundus Mercurio & Venere ſecũda. Tertius quidẽ eſt Anteros Marte et Venere tertia.

Puer, ac uolucer Cupido, & ſagittis ac face armatus. Qu. li. 2. cap. 4.20.

Arcus Cupidinis. Ouid. 1. Amor. eleg. 11.3.

Arma uiolenta Cupidinis. Ouid. 9. Metam. 109.

Fœmineus cupido. Ouid. 8. Metam. 147. Id eſt, amor.

Geminus Cupido. Senec. Hippol. 3.1.

Laſciuus puer Cupido. Senec. Hippol. 3.1.

Lentum cupidinem ſolicitare. Horat. 4. Carm. ode 13.1.

Liber Cupido. Horat. Epod. 17. ode 13.

Paruus Cupido. Ouid. 15. Epiſt. 23.

Pharetratus Cupido. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.1.

Pinnatus Cupido. Cic. 3. de Nat. deor. 79. Dianæ item plures: Prima Iouis & Proſerpinæ, quæ Pinnatũ Cupidinẽ genuiſſe dicitur.

Volucer Cupido. Ouid. 9. Metam. 97.

Cupidineus, pen. corr. Adiectiuum, (ἐρωτικός,) ut Sagittæ cupidineæ. Ouid. 1. de Remed. amor. 32.

Cupido, pro deſyderio, & Cupidus] Vide Cupio.

Cupio] cupis, cupiui, cupitũ, penu. prod. (ἐπιθυμέω, γλίχομαι, ἐφίεμαι, ἐρατίζω,) cupere, Significat optare, deſyderare. Plau. Curc. 12.34. Cupio dare mercedẽ, qui illuc ubi ſit cõmonſtret mihi.

Cupij pro cupiui. Stat. 5. Theb. 16.

Cupere atq; optare. Cic. 1. de Orat. 2.

Quicquam animo cupere. Catul. epig. 15.1.

Ardenter cupere aliquid. Cic. 4. Tuſc. 60.

Cupere cupide. Vide Cupidus.

Flagrantiſſime aliquid cupere. Tacit. lib. 1.

Nimis quàm cupio. Vide Nimis.

Tectius cupere. Ouid. 1. de Arte am. 55.

Cupio omnia quæ tu uis. Plaut. Perſa 12.17.

Cupit te conuentum. Plaut. Curcul. 7.25.

Cupere factum. Plaut. Caſina 6.7.

Cupere nuptias. Terent. Heaut. 5.1.12.

Cupit te uidere. Plaut. Turcul. 4.78. Sic Cicero 6. Verr. Cupiſſe te celaſſe de phaleris.

Cupere alicui, pro Bene uelle. Cæſar lib. 1. bel. Gal. Fauere & cupere Heluetijs propter eam affinitatem. Cic. Qu. frat. lib. 1.2.17. Quid? ego Fundanio non cupio? non amicus ſum? non miſericordia moueor? nemo magis.

Cupere omnia alicuius cauſa. Cicero 4. Verr. 130. Cicer. Titio, lib. 13.76.1. Cuius cauſa omnia quum cupio, tum mehercule etiam debeo.

Vehementer cupere cauſa alicuius. Cic. Silio, lib. 13.65.3.

Cupire, penult. product. in quarta coniugatione, apud antiquos. Lucretius lib. 1.15.
- perfringere ut arcta
Naturæ primus portarum clauſtra cupiret.

Regna cupienda. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4.14.

Cupiens] Participium, (γλιχόμενος,) Plautus Bacchid. 5.44. Poſtquam aurum abſtulimus, in nauim conſcendimus, Domum cupientes.

Cupiens, (ἐρατίζων,) Nomen: genitiuo iunctum. Plautus Milite 14.7. Huius cupiens corporis eſt. Sic, Cupiens liberorum, in Pœnulo 2.74. Terent. Hecyra, 1.2.67. Niſi cupiēs tui.

Vulgus uoluptatum cupiens. Tacit. lib. 14.

Maxime cupiens. Vide Magis.

Cupientiſſimus, (μάλιστα ἐρατίζων,) Salluſt. Marius cupientiſſima plebe Conſul factus. Eſſe cupientibus. Tacit. lib. 1. Vt quibuſq; bellum inuitis, aut cupientibus erat. Quod authores Græci dicunt ἀχθομένοις ἦν, & ἡδομένοις ἦν, hoc enim ſermonis genus eſt illis perquam familiare. Hac de re fuſius, ac copioſius Rhenanus in caſtigat. in Tacitum lib. 15.

Cupienter] Aduerbiū, (γλιχομένως,) Plaut. Pſeud. 10.17. Stulti haud ſcimus, fruſtra ut ſimus, quū qd' cupiēter dari Petimus nobis, quaſi quid in rem ſit poſſimus noſcere.

Cupitus] penult. prod. Participium, (ἐρατισθείς,) Cicer. 1. de Diuinat. 74. Ouidius 3. Faſt. 5. Mars uidet hāc, uiſamq; cupit, potiturq; cupita.

Dies cupitus. Seneca Hipp. 7.1.

Tangere florem ætatis cupitum. Lucret. 3.155.

Cupitor] pen. prod. Verbale, (ἐρατιστής,) Tacit. lib. 15. Nero, ut erat incredibilium cupitor.

Matrimonij cupitor. Tacit. lib. 12.

Cupidus] pen. corr. Adiectiuum, (ἐπιθυμῶν,) Genitiuo iūgitur, & nonnunquam ablatiuo: Genitiuo. Pacis cupidiſſimus, Aſinius Pollio ad Ciceronem lib. 10.31.12. Terent. Hecyra 3.3.12. Eius uidendi cupidus.

Cupidos Moderatis opponit Cicero pro Font. 19.

Damni ſui cupidos. Cicer ad Atticum, lib. 4.71.5. Cupidiſſimus mei. Idem 4. de Fin. 34. Cupidus inueſtigandi uerum.

Certandi cupidus. Lucret. 3.1.

Nouitatis cupidus. Quint. lib. 3. cap. 3.5.

Pacis cupidus. Horat. 2. Serm. ſat. 1.9.

Studiorum cupidus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.7.

Vitæ cupidus. Cicero Terentiæ lib. 14.4.2. Quod utinam minus uitæ cupidi fuiſſemus.

Ablatiuo. Plaut. Pſeud. 4.15. Vino modo cupidæ eſtis.

Cupidus in perſpicienda cognoſcendaq; rerum natura. Cic. 1. (Off. 216.

Homo noſtri cupidiſſimus. Cic. 1. de Orat. 52.

Cupidi amantes. Ouid epiſt. 18.14.

Cupidus animus. Terent. Heaut. 2.3.126.

Homo cupidus. Cic. 3. Off. 77.

Liuor cupidus. Propert. lib. 1. eleg. 8.6.

Manus cupidæ. Ouid. 1. de Arte Amandi 91.

Mens cupida. Ouid. epiſt. 6.14.

Cupide] pen. corr. Aduerbium, (ἐραστικῶς,) ut Cupide emere, Cato cap. 1.1. Plin. lib. 18. cap. 5.1. Prædiū ne cupide e-(mas.

Cupide appetere. Cic. pro Sexto Roſc. 30.

Cupide cupere. Plaut. Caſ. 5.51.

Ad aliquid cupide deſcendere. Quint. lib. 5. cap. 6.2.

Aliquid cupide facere. Quint. lib. 1. cap. 3.7.

Cupide & temere aliquid facere. Cic. 2. Philipp. 67.

Cupidius inſtare. Cæſar 5. bel. Gall. 167.

Cupide & libenter. Cic. pro Roſc. Comœdo 29. Ego uerò cupide & libenter mentiar tua cauſa.

Cupidiſſimè aliquid petere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 325.

Cupido] pen. prod. huius cupidinis, fœm. gen. (ἔρως,) Id eſt, animi affectio à libidine & cupiditate proficiſcens: qualis eſt auaritia, qua opes cupiuntur: qualis iracūdia, qua ultionem appetimus, & ſimilia. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. Virg. 6. Aeneid. - quæ lucis miſeris tam dira cupido?

Nouiſſima etiā gloriæ cupido ſapientibus exuitur. Taci. li. 20.

Cupido habendi. Plin. lib. 33. cap. 3.10.

Laudis tituliq; cupido. Iuuen. Saty. 10.15.

Potentiæ cupido uetus, ac iampridem inſita mortalibus cū imperij magnitudine adoleuit, id eſt, ſuccreuit. Tacit. lib. 18.

Mortis cupido. Ouid in Ibin 104.

Ventris cupido. Ouid. 15. Metam. 35.

Altior cupido adeundi ſacrā ſedē Veſpaſiano, &c. Taci. li. 20.

Laudem arrecta cupido. Virg. 5. Aeneid. 28.

Honorum cæca cupido. Lucret. lib. 3.12.

Cæca prædæ cupido. Ouid. 3. Metam. 124.

Dira cupido, id eſt, cupiditas ex deorum ira ueniens, aut certe magna, inquit Seruius. Virg. 6. Aeneid. 75. Et 1. Georg. 8.

Fœda uitæ cupido. Stat. 3. Theb. 74.

Opum furioſa cupido. Ouid. 1. Faſt. 43.

Ieiuna cupido. Lucret. lib. 4.176. Id eſt, fames, uel edendi deſideriū. Ignota cupido, Virginitas. Valer. lib. 1. Argon. [illegible]

Laudum immenſa cupido. Virg. 6. Aeneid. 165.

Improba cupido, id eſt, Improbanda, quia iniqua. Senec. Hercule furent. 6.15.

Intempeſtiua cupido. Ouid. 10. Metam. 137.

Leuis & feſtina cupido. Valer. lib. 6. Argon. 95.

Miſera cupido. Horat. 1. Epiſt. 1.7.

Mutua cupido. Lucret. lib. 5.193.

Turpis cupido. Virg. 4. Aeneid. 39.

Laudis cupidine accenſus. Stat. 1. Theb. 85. Vide Accendo.

Adoleuit cupido. Vide Adoleo.

Ardere cupiditate. Vide Ardeo.

Coniux capta cupidine. Virg. 7. Aeneid. 39.

Cupido cepit me. Liu. 1. ab Vrbe 22.

Corripi cupidine. Ouid. 9. Metam. 92.

Differri cupidine. Plaut.

Flagrare cupidine. Ouid. 2. Metam. 21.

Inceſſit eum cupido. Vide Inceſſo.

Illum inceſſit cupido adeundi, uiſendiq; templum Paphiæ Veneris. Tacit. lib. 17.

Intrauitq; animū militaris gloriæ cupido. Tacit. in Vita Agri-(colæ.

Inuadit Cæſarem cupido ſoluendi ſuprema militibus, duciq;. Tacitus libro 1.

Inuolat truces etiam tum animos cupido eundi in hoſtē. Tacit. (lib. 1.

Langueſcit cupido. Vide Languor.

Ludor nimia cupidine. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8.15.

Succenſa cupido. Ouid. 8. Metam. 15.

Tactus cupidine laudis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.3.

Cupido pro Cupiditate, etiam maſculino genere profertur. Horat. 2. Carm. ode 16.3.
Nec leues ſomnos timor aut cupido
Sordidus aufert. Cupido ꝑ auaritia dictus, ait Acrō cui ſubſcribit

ſcribit & Porphyrio. Idē 1. Serm. Sat. 1.13. At bona pars hominum decepta cupidine falſo. Notandum cupidinem gènere maſculino pro cupiditate nouè poni. Acron.

Auri cæcus cupido. Seneca Hippol. 4.35.

Eradere elementa praui cupidinis. Hora. 3. Carm. ode 24.10.

Cupidines, Pluraliter. ut, Mater dulcium cupidinum. Horat. 4. Carm. ode 1.1.

Cupiditas] pen. corr. (ἐπιθυμία,) Lucilius lib. 23. Cupiditas ex homine, cupido ex ſtulto nunquam tollitur: quòd cupiditas pars quædam ſit temperatior defluens ex cupidine.

Homines cæcos reddit cupiditas & auaritia. Ci. pro S. Roſ. 61.

Studia cupiditateſq; honorum, atq; ambitio, Cic. 4. Verr. 91.

Lucis cupiditas. Quint. lib. 3. cap. 8.31.

Sitis cupiditatis. Cic. in Paradoxis, Neq; enim unquam expletur nec ſatiatur cupiditatis ſitis.

Cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas. Ci. 1. de Inu. 3.

Hiantes cupiditates amicorum in magna fortuna. Tacit. li. 17.

Impiam cupiditatem contra ſalutem alicuius habere. Cælius Ciceroni lib. 8.16.6.

Indomitæ animi cupiditates. Vide Indomitus.

Inſatiabilis cupiditas. Vide Inſatiabilis.

Lubrica & præceps cupiditas dominandi. Cic. 5. Phil. 200.

Coercere omnes cupiditates, Cic. 1. de Orat. 96.

Incenſam alicuius cupiditatem comprimere atq; reſtinguere. Vide Comprimo.

Explere cupiditatem. Cic. 1. de Inuent. 3.

Flagrare & ardere cupiditate alicuius rei. Cic. in Piſo. 46.

Frangere cupiditates. Cic. 1. de Orat. 43.

Cupiditas imminuta atq; debilitata. Vide Imminuo.

Imperare cupiditatibus. Vide Impero.

Cupiditatem & arrogantiam alicuius incendere. Vide Incēdo.

Incenſus cupiditate. Cic. 3. Off. 77.

Inflammari cupiditate aliquid auferendi. Vide Inflammo.

Inijcere cupiditatem hominibus. Vide Inijcio.

Cupiditas inuadit pleroſq;. Vide Inuado.

Sine amore & ſine cupiditate, & rurſus ſine odio & ſine inuidia iudicare. Cic. pro Marcello 17.

Cupiditate omnia perfringere. Vide Perfringo.

Eò prouectas Romanorum cupiditates, &c. Tacit. lib. 14.

Regere cupiditatem, conſilij gubernatione. Vide Conſilium.

Reuertit cupiditas cibi. Celſus lib. 8. cap. 4.

Iuuenili cupiditate gloriæ ſeductus fecit. Quintilianus lib. 7. cap. 3.20.

Cupiditas, pro turpi amore. Sueton. in Calig. cap. 24. Reliquas ſorores nec cupiditate tanta, nec dignatione dilexit. Dixit Caligulam cū omnibus ſororibus ſuis cōſuetudinem ſtupri feciſſe, impatientius tamē Druſillam amaſſe quàm reliquas.

Cupreſſus] huius cupreſſi, uel cupreſſus, in quarta declinatione, fœ. gen. (κυπάρισσος,) Arbor conifera: quæ aliàs cypariſſus dicitur. Duo genera earum: meta, in faſtigium conuoluta, quæ & fœmina appellatur. Mas ſpargit extra ſe ramos, deputaturq;, & accipit uitem. Vtraq; autem immittitur in perticas, aſſereſue amputatione ramorum, qui decimotertio anno denarijs ſingulis uæneunt: quæſtuoſiſſima in ſatus ratione ſylua. Vulgoq; dotem filiarum antiqui plantaria appellabant. Hæc Plinius lib. 16. cap. 33.2. Virg. 1. Georg. Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum. Colum. lib. 4. cap. 26.1. Idq; maxime probatur ex iunipero, & lauru, & cupreſſu.

Cupreſſus acuta. Ouid. 3. Met. 31. Vide Acuo.

Atra cupreſſus. Virg. 3. Aeneid. 13. Id eſt, nigra, funeſta. Nā inferis conſecrata eſt, quia cæſa nunquā reuireſcit. Vide Atrū.

Feralis cupreſſus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 13.5.

Funebres cupreſſi. Horat. epod. ode 5.4.

Illæſa bruma cupreſſus. Stat. 6. Thebaid. 20.

Tectura tumulos cupreſſus. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 22.

Tenera cupreſſus. Virg. 1. Georg. 4.

Cupreſſi, mortuorum domibus ponebātur ideò, quia huius generis arboris ramus excīſus non renaſcitur: ſicut ex mortuo nihil iam eſt ſperandum. Quam ob cauſam in tutela Ditis patris eſſe putabatur. Hæc Feſtus. Plinius lib. 16. ca. 33.1. Diti ſacra, & ideò funebri ſigno ad domos poſita.

Cupreſſinus] pen. corr. (κυπαρίσσινος,) Adiectiuum, Ex cupreſſo. Plin. lib. 23. cap. 4.10. Cupreſſinum oleum eoſdem effectus habet quos myrteum.

Cupreſſinæ frondes. Colum. lib. 2. cap. 2.8.

Cupreſſeus] Idem. Liu. 7. bel. Pun. 204. Poſt eas duo ſigna cupreſſea Iunonis reginæ portabantur.

Cupreſſetum] pen. prod. (κυπαρισσών,) Locus ubi feruntur cupreſſi. Cato cap. 151.1. Cic. 1. de Legib. 22. Viſ' ne igitur ut ille Crete cum Clinia & cum Lacedæmonio Megillo æſtiuo, quemadmodum deſcribit, die, in cupreſſetis Gnoſiorum, & ſpacijs ſyluestribus crebro inſiſtens, &c.

Cupreſſifer] pen. cor. (κυπαρισσοφόρος,) Adiectiuum, ut Mons cupreſſifer, qui cupreſſis abundat. Ouid. epiſ. 9.18. Vt Tegeæus aper cupreſſifero Erymantho Incubat, &

Cuprum] cupri, (κύπριον,) Genus quoddam æris, de quo nullum exemplum repperi apud idoneos authores, exiſtimo autem illud eſſe quod Plinio Cyprium æs dicitur. uide ſuo loco. y enim ut plurimum in u uertitur.

Cupreus] Adiectiuum, (κυπριακός,) ut Cupreum uas. Plin. lib. 23. cap. 3.6. Coquitur in cupreo uaſe ad craſſitudinem mellis. Fortaſſe legendum, cyprio uaſe.

Cur] (τίνος ἕνεκα, διατί, ἐφ' ᾧ,) Aduerbium interrogandi. Scribitur à nonnullis per q, à quare deducentibus, per ſyncopen atq; apocopen a & e literis detractis. Terent. And. 5.3.15. Sed quid ego? cur me excrucio? cur me macero? Plaut. Mil. 20.23. Nihil moror aquam. PR. qur?

Cur igitur. Terent. And. 1.1.21. Cur ſimulas igitur?

Cauſa cur. Cic. pro Cælio 116. An uobis aliam cauſam eſſe ullam putatis, cur in tantis præmijs eloquentiæ, &c.

Quid eſt cur? Cicero pro Cluent. 116. Quid eſt Qu. Naſo, cur tu in iſto loco ſedeas?

Quæ cauſa eſt cur hoc uelit? Cic. pro Cluent. 135.

Cur non? quia. Plaut. Pſeud.

Cur hæc tibi irata eſt, cur ego id curem? Plaut. Pœn. 4.132.

Cur ſine interrogatione. Cic. pro Roſc. Amer. 86. Quod ſi tibi nulla cauſa eſt cur hunc miſerum tanta calamitate affici uelis. Idem pro Roſc. Comœd. 29. Non fuit cauſa cur tantum laborem caperes, & ad me uenires.

Cura] curæ, (φροντίς, ἐπιμέλεια, τημελεία, μελεδών, μελέδημα,) Vehemens & anxia animi ſolitudo, dicta (ut ait Feſtus) quòd cor edat, uel quòd urat. Terent. Phorm. 2.2.26. Cura & ſumptu abſumitur. Ennius apud Cic. de Sene.
- curámue leuaſſo
Quæ nunc te coquit, & uerſat ſub pectore fixa.

Animi cura & cogitatio. Cic. Off. 112.

Cura & diligentia. Cic. 3. de Orat. 101.

Cura & dolor. Cic. Trebonio, lib. 15.21.5. Quæ tua ſolicitudo de me in armis, quæ lætitia in reditu, quæ cura, qui dolor, quum ad te curæ & dolores mei perferrentur, &c.

Studium & cura. Cic. Bruto 16.1.

Cura mei, tui, ſui Senec. Hipp. 4.17.

Potior alicui cura ſuorum. Valer. lib. 4. Argon. 26.

Aeſtus curarum. Virg. 8. Aeneid. 4.

Amara curarum eluere. Horat. 4. Carm. ode. 12.4.

Domitor curarum ſomnus. Senec. Agamem. 1.4.

Felix curarum. Stat. 4. Syl. 4.10.

Fomenta curarum.Horat.1.Epiſt.3.6.
Fons curarum.Lucret.lib.3.17.
Frigus curarum.Ouid.3.de Ponto,eleg.9.5.
Interpres & conſcia curarum.Virg.4.Aeneid.122.
Leuamen omnis curæ caſuq;.Virg.3.Aeneid.141.
Moles curarum.Tacit.lib.12.
Nox curarum nutrix.Ouid.8.Metam.17.
Precium curæ,Vide Precium.
Requies curarum.Tibul.lib.4.eleg.22.3.
Semina curarum.Propert.lib.3.eleg.7.1.
Socius curarum.Stat.3.Syl.3.33.
Vndæ curarum.Catul.Argon.13.
Anceps cura cogitandi.Cic.1.Off.16.
Dare aliquid curæ corporis.Quint.lib.1.cap.12.6.
Futuri nominis cura.Ouid.5.Triſt.eleg.8.8.
Memoriam iuuari cura docentium.Quint.lib.1.cap.1.26.
Minus cum cura.Vide Minor.
Acrior illum cura domat.Virg.3.Georg.106.Vide Acer.
Aequalis cura.Quint.lib.1.cap.1.11.
Vitiatum corpus curis amaris.Ouid.1.de Ponto,eleg.11.1.
Ambiguæ curæ.Virg.8.Aeneid.114.
Anceps cura.Vide Anceps.
Antiquiſsima cura.Cic.Attico,lib.10.197.6.
Antiquior cauendi,quã ictũ inferendi cura eſt.Qu.lib.4.c.2.
Anxia cura.Vide Anxius. (19.
Argentaria cura.Vide Argentum.
Aſperrima curarum.Stat.5.Syl.2.8.
Aſsidua alicuius inſidens cura.Vide Inſideo.
Breuis cura.Horat.2.Epiſt.1.44.
Damnoſæ curæ.Ouid.1.de Remed.am.14.
Deſes cura.Claud.22.epig.45.de laude Serenæ.
Difficilis cura rerum alienarum.Cic.1.Off.44.
Diurnæ curæ.Ouid.8.Metam.17.
Dulces curæ.Stat.2.Syl.1.15.
Dura cura.Tibul.lib.3.eleg.6.2.
Exigua cura.Claud.3.Paneg.48.
Frigida cura thori.Stat.5.Theb.15.
Funeſtæ curæ.Claud.2.de Raptu Proſerp.56.
Gratiſsima cura.Cic.Attico,lib.5.91.1.
Cura grauiore timetur proxima tempeſtas.Iuuen.Sat.13.24.
Grauem curam ſuſcipere, uehementerq; de aliquo ſolicitum
  eſſe.Caſsius Ciceroni,lib.12.12.1.
Impenſior cura.Ouid.2.Metam.81.
Implacidæ curæ.Claud.1.de Raptu Proſerp.22.
Aeuum conſumere in inanibus curis.Lucret.lib.5.287.
Infandæ curæ.Stat.5.Theb.90.
Infelix cura.Ouid.2.Triſt.1.
Ingentes curæ.Virg.5.Aeneid.139.
Inſignis cura.Claud.8.Paneg.32.
Inſomnes longo ueniunt examine curæ.Claud.1.in Ruff.8.
Intentiſsima cura.Vide Intendo.
Inuida cura.Horat.1.Epiſt.10.4.
Leues curæ.Horat.1.Carm.ode 14.4.
Leuior cura.Virg.3.Georg.60.
Maximæ & grauiſsimæ curæ.Cic.de Claris Orat.5.
Ipſe tibi tua maxima cura.Virg.4.Georg.71.Hoc eſt (teſte
  Seruio) quem plurimum diligis.
Mediocris cura.Horat.2.Serm.Sat.4.19.
Memor cura.Ouid.3.de Ponto,eleg.8.1.
Moleſta cura.Ouid.2.Amor.eleg.2.2.
Nimia cura.Iuuen.Saty.10.2.
Nouæ curæ.Ouid.15.Epiſt.27.
Exercere uires omni cura.Virg.3.Georg.45.
Omni cogitatione curaq; in aliquam rem incumbere.Cicero
  Planco,lib.10.1.6.
De ſalute Reip.curæ optimæ ſunt.Cic.de Somnio Scip.32.
Publica cura.Horat.2.Carm.ode 8.2.
Recens cura.Ouid.3.Amor.eleg.8.7.
Reſides curas ſoluere.Valer.lib.8.Argon.44.
Sagaces curæ.Horat.4.Carm.ode 4.15.
Secretæ curæ.Seneca Agamemn.7.16.
Sedatis requierunt pectora curis.Stat.12.Theb.103.
Sequaces curæ.Lucret.lib.2.10.
Solicitæ curæ.Seneca Oedip.13.1.
Spinoſæ curæ.Catul.in Argon.15.
Dignus tanta cura infans.Quint.lib.1.cap.1.18.
Vigilantes curæ.Claud.1.in Eutrop.73.
Vigiles incumbunt curæ.Valer.lib.3.Argon.90.
Vigili perſpexerat omnia cura.Ouid.15.Metam.13.
Animum,curamq; uirilem gerere.Virg.9.Aeneid.65.
Vitioſa cura.Horat.2.Carm.ode 16.5.
Volantes curæ circa tecta.Horat.2.Carm.ode 16.3.
Abducere curas alicui.Claud.3.de raptu Proſerp.4.
Abigere curas.Horat.1.Epiſt.15.5.
Abijcere curas.Cic.ad Pætum lib.9.24.11.Vide Abijcio.
Abnuere curam.Vide Abnuo.
Somnos abrumpit cura ſalubres.Virg.3.Georg.104.
Abſiſtere cura.Sil.lib.13.104.
Abſumi cura.Vide Abſumo.
Accendere curas.Vide Accendo.
Accõmodare curã alicui rei.Qu.li.1.c.12.6.Vide Accõmodo.
Accumulare curas.Ouid.epiſt.21.14. Vide Accumulo.
Acuere corda curis.Virg.1.Georg.25.
Addere curam mortalibus.Lucan.lib.2.1.
Adhibere curam in aliqua re.Cic.Curioni,lib.2.6.8.
Adijcere aliquid curæ.Quint.lib.1.cap.9.1.
Curas adimere.Terent.Hecyra 5.3.19.Vide Adimo.
Adorare curam priſcorũ in inueniendo.Plin.lib.27.cap.1.1.
Afferre curam.Cic.Attico,lib.7.125.1.
Cura & ſolicitudine aliquem afficere.Terent.Phorm.2.4.1.
Quanta me cura & ſolicitudine afficit.Vide Afficio.
Agitare curas.Seneca Herc.furent.2.3.
Agere curam alicuius.Ouid.15.epiſt.61.Vide Ago.
Quæ me angebat de Rep.cura,conſedit.Cic.de Claris Orat.5.
Intentiore cura aſſeruare.Vide Intendo.
De aliquo tuendo & aliquibus conciliando,cura attingit ali=
  quem.Cic.Cæſari in Epiſt.ad Atticum,lib.9.183.2.
Auertere ſubitam curam.Lucret.lib.2.73.
Auertere dictis curas.Virg.4.Aeneid.79.
Capeſſere curas.Vide Capeſſo.
Carere cura.Horat.Ar.Poe.
Cogitare curas.Vide Cogito.
Committere auribus ſuas curas.Seneca Hippol.5.4.
Componere curas.Virg.4.Aeneid.69.
Concipere curam.Vide Concipio.
Confectus curis.Virg.6.Aeneid.104.
Conferre curas in rem aliquem.Vide Confero.
Curas omnes cogitationesq; in Remp.conferre.Cic.2.Off.3.
Confici cura & curis.Vide Conficio.
Configere curas in Reip.ſalute.Vide Configo.
Coniungere curam de re aliqua cum aliquo.Cic.de Amic.14.
Coniuncta cura alicui.Vide Coniungo.
Cõſumere curã in re una.Hor.2.Ser.Sat.4.10.Vide Cõſumo.
Coquit hominem cura.Vide Coquo.Cic.de Senect.1.
Cura de re aliqua.Cic.de Amic.14.
Decedit cura patribus.Vide Decedo.
Deficere curam alicui.Quint.lib.1.cap.13.
Delegare curam alicuius rei alicui.Quin.lib.4.in Procem.2.

Demere

Demere curas.Virg.3.Aeneid.31.
Demouere aliquem cura rerum.Tacit.lib.13.
Triſtes animo deponere curas.Virg.4.Georg.108.
Deponere curam pro aliquo.Virg.12.Aeneid.10.
Deprendere curas alicuius.Ouid.2.Metam.19.
Partem curæ & cogitationis ſuæ in alium locum deriuare.Cic.
  11.Philipp.306.
Deſtituere curam morum.Quint.in Procem.lib.1.11.
Deſyderare curam alicuius in re aliqua.Quint.lib.2.ca.1.7.
Diducere animum in curas.Virg.5.Aeneid.143.
Differre curas.Iuuen.ſat.11.19.Sed nunc dilatis auerte nego=
Dimittere curam.Ouid.1.Metam.43. (cia curis.
Curas & actiones honeſtas dare.Cic.Varroni,lib.9.8.7.
Nec membris dat cura quietem.Virg.10.Aeneid.43.
Dare alicui multa milia curarum.Propert.1.eleg.5.2.
His dictis emotæ curæ.Virg.6.Aeneid.77.
Cura eſt quid ſit negocij.Plautus Merc.4.11.
De Tirone mihi curæ eſt.Cic.Attic.lib.13.260.1.
Cura eſt ut.Plaut.Aulul.12.2. Terent.Hecy.4.2.19.
  Hæc mihi nunc cura eſt maxima,ut necui mea
  Longinquitas ætatis obſtet,mortemue exoptet meam.
Curæ mihi eſt.Terent.Adelph.5.6.6.
  Nam is mihi eſt profecto ſeruus ſpectatus ſatis,
  Cui dominus curæ eſt.
Vitam & dignitatem alicuius alteri curæ eſſe.Cic.Attic.li.10.
Eſſe & fore curæ alicui ut.Cic.3.Phil.152. (198.3.
Curæ eſt quorſum euenturum hoc ſiet.Terent.Hecy.1.2.118.
Sine cura eſſe.Cic.Quint.fratri,lib.3.20.6.
Triſtitiæ cura.Plin.lib.23.cap.1.24.
Eripere curam.Celſ.lib.6.cap.5.
Euoluere curas.Stat.1.Syl.1.9.
Exerceri curis.Virg.5.Aeneid.155.
Exercere curas.Sil.lib.11.75.
Exercere uitam curis.Lucret.lib.5.286.
Atras eximere curas.Horat.3.Carm.ode 14.3.
Exoluere aliquem curis.Virg.4.Aeneid.131.
Exonerare graues curas.Senec.Hipp.4.18.
Expellere corpore curas.Lucan.lib.3.11.
Extendere curas in annum uenientem,eſt (ut ait Seruius) qua=
  ſi in tempore alieno præmeditari futurum laborem.Virgi=
  lius 2.Georg.81.
Mortalibus curis exuere ſe.Sil.lib.1.17.
Facere curam ne aliquid fiat,&c.Tacit.lib.3.
Fallere curam ſomno.Horat.2.Serm.Saty.7.23.
Fatigare aliquem nouis curis.Quint.in Procem.lib.6.4.
Artificum fatigare curas.Stat.5.Syl.1.2.
Fluctuat æſtu curarum.Virg.8.Aeneid.4.
Fluctuare undis curarum.Catul.Argonaut.13.
Gerere curam pro aliquo.Virg.12.Aeneid.10.
Cum cura rem aliquam gerere.Vide Cum.
Hebetatur cura uino.Plin.lib.23.cap.1.24.
Curæ habere rem aliquam.Cœlius Cic.lib.8.8.34.
Sermonem curæ habere.Quint.in Procem.lib.1.13.
Habere curam docendi liberos.Quint.lib.1.cap.1.6.
Iactare curas pectore.Vide Iacto.
Impendere curam.Ouid.de Art.Aman.3.60.Vide Impendo.
Impendunt curas denſo diſtendere pingui.Virg.3.Georg.24.
Acrem quam maxime curam ſpei futuri oratoris impendat pa
  ter.Quint.lib.1.cap.1.3.
Impendet cura pectori.Vide Impendeo.
In maximis curis aliquid impertiri temporis.Cic.Cæſari,in E=
  piſt.ad Attic.lib.9.183.3.
Imponere finem curis.Virg.4.Aeneid.128.
Incumbere in curam.Vide Incumbo.

Curas inijcere.Terent.Adelph.4.5.77.
Ingeminant curæ.Virg.4.Aeneid.107.
Inniti curæ,tutelæq; unius.Quint.lib.6.cap.1.27.
Inſiſtere curæ rerum.Vide Inſiſto.
Inſumere curam ad,&c.Vide Inſumo.
Intendere curas.Ouid.3.de Ponto eleg.9.6.Vide Intendo.
Intentus ad curas.Tacit.lib.20.
Intermittere curam rerum.Tacit.lib.4.
Mens inuigilat curis.Sil.lib.10.66.
Inuigilat quieti cura.Stat.8.Thebaid.124.
Cura & prudentia ſua iuuare aliquem.Cic.Atti.lib.9.188.4.
Laxare curas ſomno.Virg.9.Aeneid.47.Vide Laxo.
Animos & curam ab aliqua contentione laxare.Cic.3.de Or.
Lenire curas ſomno.Virg.4.Aeneid.106. (127.
Leuare cura,& magna ſolatia dare.Cic.de Claris Orat.6.
Curam & angorem animi,ſermone & conſilio leuare.Cicero
  Attico,lib.1.13.2.
Leuare aliquem cura.Vide Leuis.
Loquuntur leues curæ.Senec.Hipp.5.4.
Magna cura & ſolicitudine aliquos liberare.Cice.Dolabellæ,
  in Epiſt.ad Atticum,lib.15.228.3.Vide Liber Liberi.
Mandare curas alicui.Vide Mando.
Mitte hanc de pectore curam.Virg.6.Aeneid.17.
Mutare curas pectore.Virg.5.Aeneid.139.
Curæ plurimæ metusq; ex ſomno naſcuntur.Cic.2.de Diuinat.
Fortior obſtat cura ducis.Claud.4.Paneg.47. (222.
Onerabat pauentium curas ordo Mutinenſis.Tacit.lib.18.
Partiri curas cum aliquo.Virg.11.Aeneid.164.
Mortales curas pellere.Valer.lib.1.Argonaut.168.
Pellere curas uino.Horat.1.Carm.ode 7.6.
Pulſis è pectore curis.Sil.lib.13.53.
Perſungi cura.Vide Perſungor.
Peruigil cura.Stat.Sylu.5.1.
Ponere omnem curam in re aliqua.Cic.1.de Diuinat.152.
Ponere graues curas.Sil.lib.8.46.
Populatur artus cura,id eſt,amor.Seneca Hipp.4.4.
Præſtare curam alicui.Quint.lib.2.cap.3.4.
Premere curam ſub corde.Virg.4.Aeneid.67.
Recipere curam.Quint.lib.1.cap.10.18.
Recurſat ſub noctem cura.Virg.1.Aeneid.134.
Redeunt in pectora curæ.Stat.8.Theb.122.
Refectus curis.Horat.2.epiſt.2.28. (lib.3.
Cuncta curarũ ad aliquem reijcere,hoc eſt,cũctas curas.Tacit.
Anxiferas curas requiete relaxare.Cicer.1.de Diuinat.45.Ex
  quodam antiquo poeta.
Fomenta curarum relinquere.Horat.1.epiſt.3.6.
Relinquere curam morum.Quint.in Procem.lib.1.11.
Remittere curas.Stat.4.Sylu.6.1.
Remittere curam ſucceſſu.Quint.lib.1.cap.2.17.
Remordet te cura.Virg.1.Aeneid.53.
Remouens ſoporem cura.Ouid.6.Metam.99.
Reſoluere curas.Virg.1.Georg.61.
Reſpondere curis alicui,id eſt,tantundẽ curans.Vir.6.Ae.95.
Reſpuere curam.Claud.8.Paneg.32.
Secludere curas.Virg.1.Aeneid.114.
Mens ſemota cura metuq;.Lucret.lib.2.4.
Curas graues ſeponere.Ouid.3.Metam.64.
Serere curas in pectore.Catul.in Argonaut.15.
Serpit cura altius.Plin.lib.14.cap.11.
Solari curas.Virg.9.Aeneid.101.
Solicitat cura.Senec.Hipp.4.17.
Soluere curis aliquem.Seneca Hipp.2.4.
A cura ſolui & liberari.Cic.pro Domo ſua 80.
Solutæ curæ.Catul.29.2.

Somnus curas ſoluit. Ouid. 10. Metam. 74.
Stupent curæ. Seneca Hipp. 5. 4.
Subit cura. Seneca Hipp. 4. 4.
Acreis curas ſuſcipere. Lucret. lib. 3. 94.
Suſtinere maximam curam belli. Cic. Attico, lib. 6. 116. 4.
Tangere curas. Virg. 4. Aeneid. 111.
Traducere curam in. Virg. 3. Georg. 31.
Vacuus curis negocijsq; neceſſarijs. Cic. 1. Off. 21.
Venire in curas partemq; laborum. Lucan. lib. 2. 70.
Venerari curam antiquorum. Plin. lib. 27. cap. 2. 1.
In aliqua cogitatione curaq; uerſari. Cic. 2. de Orat. 100.
In partem curarum ab aliquo uocari. Tacit. lib. 1.
Diuerſæ curæ animum uocant. Virg. 12. Aeneid. 98.
Voluere curarum triſteis in pectore fluctus. Lucret. lib. 6. 7.
Vrgeri multis curis. Lucret. lib. 3. 214.
Vrgentibus curis. Valer. lib. 8. Argonaut. 5.

Cura, (ἐπιτροπή,) pro munere quo curator fungitur: uulgò curatella dicitur. Vlpianus in L. Hæres abſens. §. Siquis tutelam. ff. de Iudicijs, Siquis tutelam, uel curam, uel negocium uel argentariam, uel quid aliud, unde obligatio oritur, certo loco adminiſtrauit.

Liberari tutela & cura. Vlp. in L. Quũ filiofamiliâs. ff. De Lega. 3.

Curioſus] pen. prod. (πολυπράγμων, περίεργος,) A nimia cura: quoties plus diligentiæ, quàm oportebat, impendimus rebus uel noſtris, uel alienis. Noſtris, quum minima quæque diſquirimus, & nullius frugis. Alienis, quum de rebus cæterorum occultioribus nõ ſatis cum pudore perſcrutamur, aut interrogamus. Sed non tam à cura curioſus uidetur deſcendere, quàm à curia: cuius compoſitum eſt magis in uſu Incuria, id eſt, negligentia. tametſi curia à cura dicatur. Hæc Valla lib. 1. Cic. Attico, lib. 4. 80. 2.

Curioſus in bonum & in malum accipitur.
In bonũ. Cic. ad Appiũ, li. 3. 1. 2. Ita eſt homo nõ modò prudẽs, uerumetiã (quod iuuet) curioſus. Idem pro Seſtio 16.
Curioſus & negocijs plenus. Cic. 1. de Nat. deor. 76.
Curioſus medicinæ. Plin. 25. cap. 2. 4.
In re aliqua curioſus. Cic. Attico, lib. 5. 101. 3.
In exquirendo iure augurum curioſus. Cice. pro Domo ſua 31.
Bellè curioſus. Cic. Attico, lib. 6. 112. 6.
In malum. Cicero 5. de Finib. 9. Atqui Cicero, inquit, iſta ſtudia, ſi ad imitandos ſummos uiros ſpectant, ingenioſorum ſũt: ſint tantummodo ad indicia ueteris memoriæ cognoſcenda, curioſorum. Idem pro Domo ſua 26. Terent. Eunu. 3. 5. 5.
Sed neminémne curioſum interuenire nunc mihi
Qui me ſequatur, quoquo eam rogitãdo, obtundat, enecet?
Plinius lib. 5. Epiſt. 103. b.
Curioſus & moleſtus. Cic. 2. de Finib. 50.
Curioſa interpollatione tenuata charta. Plin. lib. 13. cap. 12. 1.
In aliena Republica curioſum minime eſſe, officium eſt peregrini. Cicer. 1. Off. 175.
Satisfit difficilius curioſis. Cic. 1. de Finib. 6.
Curioſus differt à diligenti. Quint. lib. 8. cap. 3. Eſt etiam quæ περιεργία, uocatur, ſuperuacua (ut ſic dixerim) operoſitas, ut à diligenti curioſus, & à religione ſuperſtitio diſtat.
Curioſus, pro delatore. Suetonius in Auguſto, cap. 27. Pinariũ equitem Roma. quum concionante ſe, admiſſa turba paganorum, apud milites ſubſcribere quædam animaduertiſſet, curioſum ac ſpeculatorem ratus, coràm confodi imperauit.
Curioſus agnus, Macilentus, quaſi cura confectus. Plautus Aulula. 16. 26.
Curioſus, Olim is erat qui curſoribus præerat: uulgò magiſtrũ poſtarum dicimus. Earum item rerum, quæ ad curſum, pro Imperatoris, reipublicæ, aut aliorum, quibus id Imperator conceſſerat, negocijs agendis deſtinata & parata erant, curam gerebat. Eius muneris titulus eſt, de Curioſis & ſtationarijs lib. 12. Codicis.

Curioſitas] pen. corr. (περιεργία,) Denominatiuum. Cicer. ad Atticum, lib. 2. 27. 3. Sum in curioſitate ὀξύπεινος, ſed tamen facilè patior te id ad me, &c.

Curioſe] pen. prod. Aduerbium, (περιέργως,) Colum. lib. 3. Sin autem ipſam uitem cernere uoles, iuxta radicem ita ne ipſam lædas, curioſe fodito.
Curioſè aliquid facere. Plin. lib. 18. cap. 3. 9.
Curioſe loqui. Quint. lib. 8. cap. 1. non procul à fine.
Conquirere curioſius aliquid. Cic. de Claris Orat. 69.

Curia] huius curiæ, (ἀρχεῖον, βουλευτήριον, φρατρία,) A cura deducitur. Curia, inquit Feſtus, locus eſt ubi publicas curas gerebant. Cic. de Senect. 28. Non curia uires meas deſyderat, non roſtra, non amici, non clientes, non hoſpites. Idem lib. 3. de Orat. 92. ait Curiam pro Senatu accipi. Idem 3. de Finib. 11. In ipſa curia ſoleret legere ſæpe, dum Senatus cogeretur. Liu. 2. ab Vrbe 102. Templũ ſanctitatis, amplitudinis, mentis, conſilij publici, caput Vrbis, aram ſociorum, portum omnium gentium, ſedem ab uniuerſo populo conceſſam uni ordini, curiam Cicero uocat pro Mil. 69.
Vindex temeritatis, & moderatrix officij curia. Ci. p Fla. 45.
Curia conſilijs æſtuat orba ſuis. Claud. 2. Præfat. in Eutro. 12.
In curia incluſus Senatus. Cic. Attico, lib. 6. 111. 12.
Aſpirare in curiam. Vide Aſpiro.
Clauſa pauperibus curia. Ouid. 3. Amorum, eleg. 7. 11.
In curiam inducere ambitionem. Vide Induco.
Inire curiam, pro Ingredi. Tacit. lib. 5.
Iubet curia. Cic. pro Domo ſua 61.
In curiam uenit frequens Senatus. Cic. 3. de Claris Orat. 2.
Curia Calabria dicebatur, ubi tantum ratio ſacrorum gerebatur. Feſtus. Calabram alij uocãt, dictam à calando, id eſt, uocando. Siquidem primo quoq; menſis die, hoc eſt calendis, calata ſeu uocata in Capitolium plebe, iuxta curiam Calabram, quæ caſæ Romuli proxima erat, Pontifex pronunciabat quot dies à Calendis ad Nonas ſupereſſent, quia oportebat Nonarum die populares qui in agris erant, confluere in Vrbem, accepturos cauſas feriarum à Rege ſacrorum, ſciturosq; quid eſſet eo menſe faciendum. Vide Macrobium lib. 1. Saturn. cap. 15.
Saliorum curia erat in Palatio. Cic. 1. de Diuinat. 58.
Pompeiana curia, in qua Pompeij ſimulacrum erat, & in qua Iul. Cæſar trucidatus eſt. Cic. 2. de Diuinat. 34.
Curiæ, inquit, Feſtus, etiam nominantur, in quibus uniuſcuiuſque partis Populi Romani quid geritur: quales ſunt hæ in quas Romulus populum diſtribuit numero triginta: quibus poſtea additæ ſunt quinque ita ut in ſua quiſq; curia ſacra publica faceret, feriasq; obſeruaret: ijsq; curijs ſingulis nomina curiarum uirginum impoſita eſſe dicuntur, quas uirgines quondam Romani de Sabinis rapuerunt. Hactenus Feſtus. Plautus Aulula. 5. 29.
Nam noſter noſtræ qui eſt magiſter curiæ,
Diuidere argentum dixit nummos in uiros.

Curialis] & hoc curiale, pe. prod. (φρατριακός, φυλέτης,) Feſtus, eiuſdem curiæ, ut tribules & municipes. Plaut. Aulul. 7. 2. Cic. 2. Off. 95. Theophraſtus ſcribit quidem Cimonem Athenis etiã in ſuos curiales Laciadas hoſpitalẽ fuiſſe.
Conſortia curialia. L. Curialibus, de Decurionibus lib. 10. C. Curialibus conſortijs conſulentes, cenſemus, &c.
Curiales flamines, Curiarum ſacerdotes erant. Feſtus.
Curiales menſæ, in quibus immolabatur Iunoni, quæ Curis appellata eſt. Feſtus.

Curiatus] pen. prod. Adiectiuum: ut Curiata lex, quæ curiatis comitijs lata erat. Cic. ad Attic. lib. 4. 87. 2.

Curiata

Curiata comitia; Conuentus qui litium cauſa in curijs fiebant. ut ait Feſtus. Gellius uero lib. 15. cap. 27. Curiata comitia erant, quæ curiatim per lictorem calabantur, id eſt, conuocabantur: quorum erant Pontifices arbitri. Cic. de lege Agr. 29. Nunc quia prima illa comitia tenetis centuriata & tributa, centuriata auſpiciorum cauſa remanſerunt.

Curio] curionis, (φρατριεύς,) Sacerdos curiæ. Curio Maximus, Cuius authoritate curia, omnesq; curiones regebantur, inquit Feſtus. Liuius 7. bel. Punici 41. Inter maiorum rerum curas comitia Maximi Curionis quum in locũ M. Aemylij ſacerdos crearetur, uetus excitauerunt certamen, Patritijs negantibus, C. Manilij Attelij, qui unus ex plebe petebat rationem eſſe habendam: quia nemo ante eum niſi ex patribus id ſacerdotium habuiſſet. Fortaſſe is eſt quem Curatum dicimus.
Curio agnus, uide paulò ante in Curioſus.

Curo] curas, (τημελέω, φροντίζω, ἀλέγω, ἐπιμελέομαι, θεραπεύω,) curare, Operam dare, Solicitũ eſſe de re aliqua. Cic. pro Cælio 42. Quod facimus in alienum hominem illatum ſeuere acciperet, id omiſiſſet curare in hoſpite?
Agere & curare. Cic. Pæto, lib. 9. 24. 11.
Curare & attendere. Cic. Figulo, lib. 4. 13.
Omnibus rebus cura & prouide nequid ei deſit. Cic. Att. li. 11. 211. 4.
Alicuius cauſa curare aliquid. Cic. At. li. 5. 110. 10.
Cedere domo et patria curaſti. Id eſt, effeciſti ut domo cederet Cic. pro Domo ſua 3.
Non curat redire. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 55.
Curare aſſeruandum, inueniendum, interficiendũ, &c. Terent. And. 5. 2. 24. Cura aſſeruandum uinctum. Cæſ. 8. bel. Gal. 86. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 10. 3. Faciendum cures.
Curaſti probe. Terent. And. 5. 2. 6.
Studioſè diligenterq; curare aliquid. Cic. Attic. li. 16. 341. 7.
Diligenter curare aliquem. Cic. Attic. lib. 12. 141. 8.
Leuiter curare aliquid. Horat. 2. Epiſt. 1. 11.
Curo iſtæc ego, Per ironiam dictum. Terent. And. 5. 4. 18. Ego iſtæc moueo aut curo. Ibidem 1. 2. 14. Id populus curat ſcilicet. Sic Cic. Attico, lib. 13. 288.
Curare ut. Terent. Phorm. 5. 8. 11. Idem Adelph. 5. 1. 10.
– exemplum omnibus
Curarẽ ut eſſes. Cic. Cornificio, li. 12. 28. 8. Cura ut ualeas.
Quid me curas, qui rerum geram? Ex Plauto.
Curare ædes. Plaut. Moſt. 3. 18.
Curare ſe, & ætatem ſuam. Plaut. Pſeud. 20. 27. Terent. in Adelph. 5. 1. 1. in eandem ſententiam dixit, Te curaſti molliter. Liu. 3. ab Vrbe 7. Curare corpora ſua ſomno & cibo.
Curare ægrotos. Plaut. Capt. 4. 87.
Curare alia. Plaut. Milit. 12. 60. Faciemus, alia cura. Terent. Phorm. 2. 1. 5. – atqui reperi iam: aliud cura.
Curare aliena. Terent. Heaut. 1. 1. 24.
Curare amicos. Plaut. Sticho 13. 8.
Curare boues. Plaut. Moſtel. 2. 34.
Animi conſcientiam non curat improbus. Cic. 2. de Fin. 88.
Conuiuia curare. Virg. 1. Georg. 61.
Corpora curare. Virg. 8. Aeneid. 120.
Curare fidem ſuam, Curam habere de fide præſtanda. Plautus Trinum. 4. 114.
Genium mero curare. Horat. 3. Carm. ode 17. 3. (Amp. 3. 87.
Curare hiſtriones, aut aliquos alios, ſiue rem aliquam. Plautus
Curare munus aliquod. Plaut. Trucul. 8. 55. Sic apud eundem, in Bacchid. 15. 111. Curare officium ſuum.
Negocia aliena curare. Cic. in Topic. 34.
Curare parentes. Plaut. Stich. 3. 39.
Curare æquam partem. Terent. Adelph. 1. 2. 50.
Curemus æquam uterq; partem, tu alterum. Ego item alterum.

Curare alicui pecuniam. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 8. 3. Redemptori tuo dimidium pecuniæ curaui. Idem ad Attic. lib. 11. 219. 2. Eidem lib. 7. 123. 16.
Alicuius nomine nobis pecuniã curare, Cic. Rufo, li. 5. 20. 11.
Pelliculam curare. Horat. 2. Serm. ſat. 5. 8.
Curare præcepta & mandata alterius. Plaut. Milit. 10. 216. Cic. ad Attic. lib. 4. 76. 2. Mea mandata de domo curabis. Eidem lib. 5. 94. 1. Vt mandatum ſcias me curaſſe.
Curare prandium. Plaut. Menæh. 9. 11.
Prouinciam curare. Cic. Attico, lib. 6. 111. 3.
Sacra curare per ſacerdotes. Cic. pro Corn. Bal. 44.
Se curare. Cic. 3. de Orat. 127. Sed iã ſurgamus, inquit, nosq; curemus.
Reficere ſe & curare. Cic. 9. Phil. 260.
Molliter ſe curare. Vide Mollis.
Seruilia curare. Cic. Att. lib. 15. 326. 4.
Sublimia curare. Horat. 1. Epiſt. 12. 3.
Curare & polire ueſtimenta. Vlpianus in L. Itaque fullo. ff. de Furtis, Itaq; fullo, qui curanda poliendaq; ueſtimenta accepit, ſemper agit. Curare uitem falce. Plin. lib. 17. ca. 22. 8.
Curare, abſolutum. Terent. And. 1. 1. 43.
S O. ſat eſt, curabo. Salluſt. in Iugurth. Legatis imperat, ubi quiſq; curaret, deinde ſigno dato undiq; ſimul clamor ingens exoritur.
Curabitur, Imperſonale. Terent. And. 2. 3. 29. – hanc fidem Sibi obſecrauit, qui ſe ſciret non deſerturum, ut darem. D. Curabitur.
Curatur ut uinea uetus ſemel foſſa ſit. Plin. lib. 18. cap. 27. 5.
Mederi & curare. Ci. pro Sex. Roſc. Amer. 76. Intelligo me ante tempus Iudices, hæc ſcrutari, & propemodũ errare: qui quũ capiti Sexti Roſcij mederi debeam, reduuiam curem.
Corpora curari poſſũt, animorũ medicina nulla eſt. Ci. 3. Tu. 8.
Triſtius curari. Cic. de Senect. 61. Facilius in morbos incidunt adoleſcentes, grauius ægrotant, triſtius curantur.
Medicaminibus curari. Cic. in Piſ. 9.
Herbis curari. Ouid. 1. de Remed. 63.
Sanguinis detractione aliquem curare. Quint. lib. 2. c. 10. 4.
Curare rebus alienis ſuo ueſtimento & cibo. Plau. Tru. 4. 35.
Curare rebus publicis. Plaut. Trinum. 14. 48.
Tempus curandi differre. Horat. 1. Epiſt. 2. 8.
Labor curandis uitibus. Virg. 2. Georg. 80.

Curatus] (ἐπιμέλητος,) Participium, ſiue nomen ex participio, Cum diligentia & cura factus.
Bene curata cute nitidus. Horat. 1. Epiſt. 43.
Mẽbra curata ſopori dare. i. Cænatũ dormire. Hor. 2. ep. 2. 16.
Curatus ſermo. Plin. epiſt. 190. d. Me quidem ex Conſularibus amicis ſecreto, curatoq; ſermone, quaſi nimis fortiter maximeq; progreſſum corripit: reuocat, monet ut deſiſtam.
Curatus corpore. Cato, cap. 103. Hoc ſi feceris, ita boues & corpore curatiores erunt, & morbus aberit. Id eſt, meliore habitudine. Plin. lib. 18. cap. 6. 10.

Curate] aduerbium, (ἐπιμελῶς,) pro accurate. Tacit. lib. 2. Eius negocij initium, ordinem, finem curatius diſſeram.

Curator] pen. prod. (ἐπιμελητής,) generali nomine dicitur præpoſitus alicui negocio: ut Curator uiæ Flaminiæ. Cicer. ad Atticum, lib. 1. 1. 5.
Curatores urbis & annonæ, ædiles. Cic. 3. de Leg. 9.
Curator Reipub. Salluſt. in Iugurth.
Reficiẽdis muris curator Demoſthenes fuit. Ci. de Opti. ge. Or. 151.
Deligere curatores pacis ac belli. Cic. in Vatinium 28.
Conſtituere decreto curatorem ad aliquid agendum Iulian. L. Ex facto. ff. de Negocijs geſtis, Ex facto ferebatur, quẽdam ad ſiliginem emendam curatorem decreto ordinis conſtitutum, eidemq;, &c.
Conſtituere Curatores legibus. Cic. 2. de Lege Agra. 31.

Aa 2 Præficere

Præficere Curatorē, q ſtatuis faciundis præſit. Ci. 4. Ver. 101.

Curatores, (ἐπίτροποι,) dicuntur qui pupillis loco tutorū dantur: ſiue illi qui rei frumentariæ agriſq; diuidendis propoſiti ſunt. Hæc Feſtus. Curator tamen eſt qui puberis patrimonium aut à magiſtratu, aut à teſtatore curare iuſſus eſt. In Inſtitut. ciuilibus. §. 1. de Curatoribus. Maſculi quidem puberes & fœminæ uiri potentes, uſq; ad uiceſimū quintū annū completum curatores accipiunt: quia licet puberes ſint, adhuc tamen eius ætatis ſunt, ut ſua negocia tueri non poßint.

Egere curatoris dicimus eos, quos tacite innuere uolumus non compotes eſſe mentis ſuæ. Horat. 1. epiſt. 1. 21.

Petere curatorem. Quint. lib. 7. cap. 5. 9.

Curatoria] curatoriæ, (ἐπιτροπή,) Curatoris pupillorū munus. Herennius in L. prima. ff. de Excuſationibus tutorū, Cōſcribens librum (ut mihi uidetur) utilißimum, quē excuſationum tutelæ & curatoriæ uocaui, huc tibi miſi. Ibidem L. 2.

Curatio] Verbale, (θεραπεία, θεραπευσία, ἐπιμέλεια,) Propriè eſt medicorum, authore Donato. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 2. De medico, & tu bene exiſtimari ſcribis, & ego ſic audio: ſed planè curationes eius non probo.

Cultus & curatio hominum. Cic. 2. de Nat. deor. 236.

Cultus & curatio corporis. Cic. 1. de Nat. deor. 131.

Neq; ualetudinis curatio ſine hominum opera ulla eſſe potuiſſet. Cic. 2. Off. 16.

Auſtera curatio. Vide Auſter.

Opportunus curationi. Celſus lib. 3. cap. 9.

Expedita curatio. Celſus lib. 5. cap. 26.

Explere curationem. Celſus lib. 7. cap. 7.

Facere difficultatem curationi, id eſt, reddere curationem difficilem. Celſus lib. 7. cap. 26.

Periculoſa curatio. Vide Periculoſus.

Periculoſas & ancipites curationes morbis grauioribus medici adhibere coguntur. Cic. 1. Off. 116.

Curationem adhibere. Cic. 4. de Fin. 107.

Admittere curationem. Vide Admitto.

Admouere curationem ad aliquem. Cic. 4. Tuſc. 98. Vide Admoueo.

Ferre ſibi curationem. Cic. pro Domo ſua 41

Rectè procedit curatio. Celſus lib. 7. cap. 27.

Recipere curationem. Celſus lib. 7. cap. 20. Ferè tamen hanc curationem puerilis ætas, & modicum malum recipit. Idem lib. 5. cap. 28.

Præſcribere curationē ualetudinis. Cic. 2. de Diuin. 184.

Curatio, Onus & cura, ſiue prouincia alicui delegata. Cice. ad Atti. lib. 15. 326. 1. Ego quod erā meditatus in uia, ſuadere ut uteretur Aſiatica curatione frumēti, nihil eſſe iam reliqui quod ageremus, niſi ut ſalui eſſemus. Idem de Lege Agr. 31.

Curatio & adminiſtratio rerum. Cic. 1. de Nat. deor. 4.

Munerum regiorum curatio. Cic. Leptæ, lib. 6. 19. 2.

Curationem deferre ad aliquem. Liu. 7, bel. Pun. 169.

Eſſe curationis alicuius. Cic. de Aruſp. Reſp. 28.

Curatio mea eſt. Plaut. Pœn. 4. 132. Cur ego id curem? nanque iſtæc magis tua eſt curatio. Idem Caſ. 5. 45.

Quid tibi hanc rem curatio eſt uerbero? Plaut. Amph. 6. 21.

Suſcipere curationē & diſpenſationē. Cic. pro Rab. Poſth. 17.

Curatione & poteſtate in aliqua re ualere. Ci. p Domo ſua 12.

Sub curatione. Celſ. lib. 7. c. 7. Nonnunquā aūt nimium ſub hac curatione excisa cute, euenit ut oculus non contegatur.

Curatio, (ἐπιτροπή,) capitur etiā apud Iuriſconſultos pro munere publico, quod barbari curatellam uocant. Papinianus in L. Iuriſperitos. §. Quum oriundus. ff. de Excuſat. tutorū, Placuit enim duas curationes adminiſtrare non uideri. Et §. ſequēti, Qui priuilegio ſubnixus eſt, fratris curationem ſuſcipere non cogitur.

Matris furioſæ curatio ad filium pertinet. Vlpianus in L. Furioſæ. ff. de Curatore furioſo.

Curantia] huius curantiæ, (ἐπιμέλεια,) Idem quod curatio. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 10. 1. Quod me admones, de non curantia, ſuadeſq; ut meminerim Iouis orationem.

Curax] curacis, pen. prod. (ἐπιμελητής,) Adiectiuum, ut uigilax, pro curioſo. Caius in L. Siquid uenditor. ff. de Aedil. edicto, Verbi gratia ſi conſtantem, aut laborioſum, aut curacem, aut uigilacem eſſe, aut ex frugalitate ſua peculiū acquirentem affirmauerit: & ex diuerſo leuis, proteruus, deſidioſus, ſomniculoſus, tardus comeſſor inueniatur, &c.

Curculio] huius curculionis, m. g. (τρώξ,) Animal paruū, frumentum corrodens, quaſi gurgulio: eo quòd nihil in eo penè aliud quàm guttur uidetur: authore Sipontino. Varro 1. de Re ruſt. cap. 63. Tuendi cauſa promendum id frumentum, quod curculiones exeſſe incipiunt. id enim quum promptum eſt in ſole, ponere oportet aquæ catinos, quòd eò conueniunt ut ipſi ſe necent curculiones. Virg. 1. Georg. 38.
– populatq; ingentem farris aceruū Curculio. Vbi Seruius. Varro, inquit, hoc nomen per antiſtichon dictum ait quaſi gurgulio, eo quòd nihil pene aliud ſit quàm guttur.

Curculio, per tertiam alphabeti literam ſcribendum, licet per ſeptimam g, proferatur: ut deprehendi poteſt ex argumento Plauti, quod ſuæ comœdiæ, quam Curculionem inſcripſit, præpoſitum uidemus: in quo ſingulorum uerſuum prima litera componit dictionem Curculio.

Curculione infeſtantur etiam fabæ & lentes, ut docet Colum. libro 2. cap. 10.

Curculio ſignificat etiam gulam. Varro 2. de Re ruſt. cap. 3. 2. Hircus molliori pilo, & potißimum albo ac ceruice & collo breui, curculione longiore. Non deſunt qui curculionem pro uuula, & columella accipiant, quæ trachiam arteriam operit: Græci epiglottida uocant.

Cures] curium, plu. num. (Κούριοι, Steph.) Sabinorum oppidū, cui imperabat T. Tatius: cuius ciues, Quirites dicebantur. Virg. 8. Aeneid. 126. Tatioq; ſeni, Curibuſq; ſeueris.

Parui Cures, id eſt, pauperes. Virg. 6. Aeneid. 162.

Curetes] pen. prod. (Κούρητες,) quidem Cretæ populi, de quibus Ouidius lib. 4. Metamorpho. 57. Largoq; ſatos Curetas ab imbri. Virgil. 3. Aeneid. 27. Et tandem antiquis Curetum allabitur oris. Vbi Seruius, Curetes ſunt populi, primi cultores Cretæ.

Curetes erant in Creta adoleſcentes quidam, armiſonam quandam cum ſaltibus agilitatem edentes, proferentes quandam de Iouis origine fabulam, in qua Saturnum introducunt, mox filios ut in lucē editi fuerint, deuorātē: Rheam uerò dolores pariendi dißimulare conatam, natum infantem longè ablegantem, & ei ſalutem pro uiribus comparantem: Quā quidem ad rem adiutores Curetas aſſumere: Illas cum tympanis ac ſtrepitu armiſonantiq; chorea tumultuantes, deam curioſe circumſiſtere, ut Saturnus attonitus, & obliuione inuolutus auulſum non agnoſcat infantem, nec eius uagitū exaudiat. Eiſdem curam & ſtudium Iouis infantis nutriendi commendari. Curetes itaq;, id eſt, Curatores, uel quia ei miniſtrarēt: uel quia Iouis κουροτροφίαν, id eſt, alimoniam (utrunq; enim dicitur) operati ſint, appellationem hāc ſunt aſſequuti. Ex Strabone lib. 10. ubi & longè plura de Curetibus & eorum nomine tradit. Curetibus, Corybantibus, & Idæis Dactylis Ops Saturni uxor Iouem cuſtodiendum dedit in monte Cretæ Dictæo: ne eum Saturnus conſumeret, ut filios omnes ſolebat. Tunc itaq; apes æris ſonum ſequutæ, Iouem melle aluiſſe dicuntur: pro qua re eis poſtea præſtitit Iuppiter, ut haberent liberos ſine ullo concubitu. Hactenus Seruius in illud 4. Georg. 30.

Nunc age, naturas apibus quas Iuppiter ipſe
Addidit, expediam: pro qua mercede canoros
Curetum ſonitus, crepitantiaq; æra ſequutæ,
Dictæo cæli regem pauere ſub antro. Vide Cælium lib. 5. cap. 4. & lib. 13. cap. 17. Rurſum lib. 15. cap. 8. & li. 17. cap. 12. Vide etiam Hyginum fabula 139.

Curetes ſacerdotes Cybeles, qui & Corybantes dicūtur, qui ad ſacra Cybeles admißi ſunt caſti et puri, illicq; ſaltāt armati.

Dictæi Curetes. Lucret. lib. 2. 128.

Curia, Curiales, Curiatus] Vide Cura.

Curifugia] Nomen uillæ Nicolai Perotti nuper inditum, quā in agro Sentinati habebat inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam. ubi eſt ſaluberrima cæli temperies. Perottus.

Curio] (Κουρίων,) Qu. pater eius qui Tribunus pleb. teſte Valerio, magnus Orator: is quum Cæſaris inimicus eſſet, appellauit eum in quadam Oratione, omnium mulierum uirū & mulierem omnium uirorum, ut Trāquillus in Cæſare refert. C. Curio filius Tribunus pleb. Cæſarianas partes ſequutus eſt, uir luxu & audacia ſingulari: ſexcenties enim H-S. debebat æris alieni, ut Valerius de luxuria ſcribit. Ei Curioni gratulatur Cicero Epiſt. lib. 2. Is Curio ut ſe ære alieno liberaret atq; emergeret, Cæſarem ad bellum ciuile impellebat, ut ſcribit Cicero in Epiſtolis ad Qu. Tironem, lib. 16. Epiſt. 10. 4. Et Lucan. lib. 1. 55.

Curio, Curioſus] Vide Cura.

Curis] (Κύρις,) Lingua Sabinorum haſta dicitur. Vnde Romulus Quirinus, qui eam ferebat, eſt dictus, & Romani à Quirino Quirites dicuntur. Curitim Iunonem appellabāt, quia eandem ferre haſtam putabant. Feſtus. Vide Macrobiū lib. 1. Saturn. cap. 9. & Seruium in 1. Aeneid. 60.

Curius] (Κούριος,) Dentatus, Romanus ciuis, exactißimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. hic quum in ſcamno ſederet, rapaſq; in foco torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, inuitarentq; ut eo uti uellet: reſpondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri: & qui acie uinci nō potuit, eum pecunia corrumpi non poſſe. Hic primum de Samnitibus triumphauit, quos uſq; ad mare ſuperum pacauit. Deinde de Sabinis triumphauit. Poſtremò de Lucanis ouans urbem intrauit. Pyrrhum regem Epirotarum ex Italia pepulit. Quaterna dena agri iugera uiritim populo diuiſit: ſibiq; totidem conſtituit, dicens, neminem eſſe debere, cui non tantum ſufficeret. Huius meminit Iuuenal. Saty. 11. 8. Et Saty. 2. 1. Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia uiuunt. De hoc prouerbio uide Eraſ. Chiliadas. Fuit & Curius, Alexandrinus presbyter ſub Diocletiano, tanta doctrinæ fama, ut Origenes iunior appellaretur, ut ſcribit Hieronymus.

Capillis incomptis Curius. Horat. 1. Carm. ode 12. 9.

Pauper erat Curius reges quū uinceret armis. Clau. 7. Pan. 83.

Curmundula] Herba gratißimi ſaporis, corticis tenerrimi: quapropter à pleriſq; nequaquam detracto corio editur, unde nomen habet. Sipontinus.

Curo] curas. Vide Cura.

Curro] curris, cucurri, curſum, (τρέχω, θέω,) currere, Notæ ſignificationis. Terent. Adel. 3. 2. 56. Curre, obſtetricē accerſe.

Cucurrit Puteolos. Cic. Attico, lib. 10. 195. 10.

Longius currere. Vide Longus.

Solito uelocius currere. Ouid. 14. Metam. 78.

Currere per uias. Plaut. Pœn. 7. 24.

Currere per campos. Ouid. 5. Metam. 123.

Aequor uaſtum caua trabe currimus. Virg. 3. Aeneid. 39.

Currere curſum, ſtadium, &c. Cic. pro Lege Agra. 51. Idem 3. Off. 55. Qui ſtadium, currit, eniti & contendere debet quàm maxime poßit ut uincat.

Currit iter tutum non ſecius æquore claßis. Virg. 5. Aen. 173.

Currere ſubſidio. Cic. ad Atticum, lib. 12. 233. 3.

Currere in mari naues uelociter euntes dicuntur. Virg. Sed tibi qui curſum uenti, quæ fata dedere?

Placido currere fluctu. Proſperè nauigare. Vale. li. 1. Arg. 55.

Fluuij in freta currunt. Virg. 1. Aeneid. 123.

Currūt aues. Apul. Et inopināti auium curſus terrorē adiecere.

Aetas currit. Horat. 2. Carm. ode 5. 3.

Frigus per oſſa cucurrit. Ouid. ad Liuiam 31.

Menſura currit, Vide Menſura in Metior.

Mors currit. Lucan. lib. 2. 20.

Nox inter pocula currat, Propert. lib. 3. eleg. 10. 5.

Currit oratio procliuius. Cic. 5. de Finib. 144.

Sententia currat. Horat. 1. Serm. ſat. 10. 2.

Tremor ima per oſſa cucurrit. Virg. 2. Aeneid. 24.

Verſus currunt. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 1.

Currit uox. Plin. lib. 11. cap. 51. 6.

Curritur, Imperſonale. Terē. in Prol. Heau. 44. Siqua laborioſa eſt ad me curritur. Cic. 7. Ver. 73. Curritur ad Prætoriū.

Currens] (τρέχων,) Participium. Terent. in Prol. Eun. 36. Qui magis licet currentes ſeruos ſcribere, &c.

Fata currentia. Sil. lib. 7. 62.

Vnda currens. Virg. 3. Georg. 66.

Spacium currenti præmonſtrare. Lucret. lib. 6. 19.

Currentem incitare. Eſt adhortari quempiā ad id, ad quod iam ſuapte ſponte tendit. Cic. Caßio, lib. 15. 15. 9. Idem Attico lib. 13. 293. 2. Quòd me hortaris ut eos dies conſumam in Philoſophia explicanda, currentem tu quidem. Idem 2. de Orat. 100. Facilius enim eſt currentem (quod aiunt) incitare, quàm cōmouere languentem. Ducta eſt metaphora ab his qui curſu certant, quibus acclamatio ſolet addere uelocitatem. Cic. ad Atticum, lib. 5. 96. 2.

Curſo] curſas, curſare, Frequentatiuum. Cic. 1. de Diuinat. 24. Fuſcaq; nonnunquam curſans per littora cornix.

Curſare per foros. Cic. de Senect. 16.

Curſare huc atq; illuc uia deterrima. Cic. ad Att. lib. 9. 180. 7.

Curſare circum patronos atq; hoſpites. Cic. 6. Verr. 36.

Vltro & citro curſare. Cic. pro Roſc. Amer. 36.

Vias curſare. Valer. lib. 4. Argon. 22.

Curſatur, Imperſonale. Teren. Hecy. 3. 1. 35. Trepidari ſentio, curſari ſurſum prorſum.

Curſito] curſitas, penult. correp. curſitare, Frequentatiuum à curſo frequentatiuo. Teren. Eunuch. 2. 2. 47. Ne ſurſum deorſum curſites.

Curſitare ad aliquem. Terent. Eun. 2. 2. 56.

Huc & illuc curſitare. Horat. 4. Carm. ode 11. 2.

Curſus] huius curſus, (δρόμος, δρόμημα,) Ipſe currendi actus. Plin. lib. 12. cap. 19. 3. Hi recto curſu per ſinus impellunt.

Acrior curſus. Stat. 4. Syl. 3. 21.

Aequorei curſus, Valer. 1. Argonaut. 98.

Aerius curſus. Ouid. 7. Metam. 142.

Agiles curſus. Stat. 4. Sylu. 3. 7.

Anhelus curſus. Ouid. 11. Metam. 70.

Apertus curſus, id eſt, liber. Stat. 10. Thebaid. 173.

Attoniti curſus. Sil. lib. 17. 119.

Auidi curſus. Virg. 12. Aeneid. 180.

Auidos curſus illidere in aliquem. Stat. 11. Thebaid. 104.

Breuißimus curſus undis. Virg. 3. Aeneid. 100.

Cæcus curſus. Lucan. lib. 2. 113.

Celer curſus. Senec. Thyc. 1. 2.

Citus curſus. Senec. Hipp. 4. 8.

Contentus curſus. Cic. pro Mur. 31.

Continenti curſu ſequi fugientem. Vide Contineo.

Continuus curſus. Claud. 4. Paneg. 59.

Decliuis curſus. Lucan. lib. 4. 23.

Deſrænatus curſus.Ouid.1.Metam.57.de amnibus.
Diurni curſus.Ouid.4.Metam.126.
Emeriti curſus anni.Ouid.3.Faſt.9.
Equeſtres curſus.Virg.5.Aeneid.132.
Curſus facilis.Virg.1.Georg.3.& 8.
Fulmineus curſus,id eſt,celerrimus & impetuoſus.Clau.4.Pa
Furente curſu.Senec.Medea 11.4. (neg.94.
Gangeticum nemus.De Tigride.
Incerto curſu nauigare.Cic.Att.lib.8.147.8.
Incitatus curſus.Cic.in Orat.116.
Incitus curſus,id eſt,uelox.Senec.Thebaid.1.6.
Infracti curſus.Valer.lib.3.Argonaut.48.
Infrænus curſus.Vide Infræno.
Inuicti certamine curſus.Ouid.7.Metam.161.
Liber curſus.Vide Liber.
Longi curſus.Ouid.1.de Ponto eleg.3.4.
Magnus curſus.Sil.lib.16.17.
Medius curſus.Virg.5.Aeneid.147.
Menſtruus curſus Lunæ.Catul.in Carm.ſecul.32.4.
Mobilis curſus.Senec.in Hipp.4.18.
Montiuagi curſus.Sil.lib.3.110.
Multiuagus Lunæ curſus.Vide Multus.
Obliqui curſus.Ouid.9.Metam.4.
Perpetuus curſus conuerſionesq; cæleſtes.Cic.1.de Leg.35.
Præceps curſus.Lucan.lib.3.79.
Præpes curſus equi uolucris.Claud.1.in Ruff.53.
A principe curſus rerũ,A principio naſcentis orbis.Valer.lib.
Propero curſu.Ouid.epiſt.15.54. (1.Argon.108.
Rapidus curſus.Virg.5.Aeneid.68.
Rectus curſus.Horat.2.Serm.eleg.5.16.
Solicitus curſus.Claud.1.de Raptu Proſerp.6.
Summus ille cœli ſtelliferi curſus.Cic.in Somnio 17.
Tacitus curſus.Ouid.14.Metam.120.
Timidus curſus.Ouid.1.Metam.106.
Tranquillus curſus.Claud.1.in Ruff.9.
Trepidus curſus.Virg.4.Aeneid.135.
Vagus curſus.Claud.6.Paneg.37.Senec.Hipp.9.1.
Volucer curſus.Claud.3.Paneg.65.
Aduertere curſus.Ouid.3.Metam.128.
Aequare curſus.Sil.lib.15.114.
Agitare curſu aliquem.Virg.3.Georg.82.
Aſtra æterna agant curſus inoffenſos,id eſt, machina uniuerſi maneat ut ab Ioue inſtituta eſt,Senec.Hercul.fur.11.7.
Agere curſum,Vide Ago.Senec.Hipp.5.18.
Aperire curſus.Senec.Agamemn.6.8.Vide Aperio.
Capeſſere curſum,Vide Capeſſo.
Collatis curſibus,Commiſſo prælio.Valer.lib.6.Argon.55.
Longos circunflectere curſus.Virg.5.Aeneid.27.
Conficere curſum aliquẽ.Ci.de Clar.Orat.181.Vide Conficio.
Conſtituere curſus.Quint.lib.1.cap.10.34.
Curſu contendere alicunde.Virg.5.Aeneid.58.
Contendere curſum recta platea.Vide Contendo.
Contingere metam curſu.Horat.in Arte Poet.84.
Conuerſo relegam ueſtigia curſu.Claud.de bello Getico 106.
Corripere curſum.Vide Corripio.
Currere curſum.Vide Curro.
Dare curſum.Virg.4.Aeneid.131.
Facilem curſum dare.Virg.1.Georg.8.
Dare curſum in.Virg.10.Aeneid.172.
Defatigari curſu.Vide Defatigo.
Delabi curſu.Ouid.2.Metam.83.
Detorquere curſum ad aliquem.Virg.4.Georg.40.
Dirigere curſum aliquò.Virg.5.Aeneid.33.
Diſtare longo curſu.Virg.3.Aeneid.24.

Ducere curſus.Virg.5.Aeneid.132.
Curſu ſe exercere.Plaut.Bacch.8.24.
Curſu eunt in eam ſententiam.Plin.lib.2.cap.7.9.
Errare incerto curſu.Senec.Hercul.fur.2.4.
Solicito errare curſu.Claud.1.de raptu Proſerp.6.
Euadere pugna curſu.Virg.11.Aeneid.141.
Præpeti curſu euolat.Senec.Hippol.10.15.
Excutimur curſu,& cæcis erramus in undis. Virg.3.Ae.40.
Explicare curſum celerem citatis paßibus.Senec. Hipp. 10.3.
Extendere curſus.Virg.12.Aeneid.180.
Libero curſu ferri.Vide Liber.
Figere curſum.Stat.3.Thebaid.106.
Flectere curſus aliquò.Claud.6.Paneg.37.
Flectere in læuum curſus.Ouid.1.Triſt.eleg.9.4.
Fluere curſibus obliquis.Ouid.9.Metam.4.
Frangere gyro curſum.Lucan.lib.3.110.
Frænare curſus aquarum glacie.Virg.4.Aeneid.28.
Timido curſu fugere.Ouid.1.Metam.106.
Mobili curſu fugit.Senec.Hipp.4.18.
Habere curſum.Quint.lib.2.cap.13.6.
Impediunt curſum undæ.Ouid.1.Metam.142.
Impedire ueſtigia curſu.Virg.5.Aeneid.118.
Fatorum impellere curſum.Lucan.lib.5.9.
Inclinare curſum.Ouid.2.Metam.145.
Inire curſum. Vide Ineo.
Inire curſus.Virg.5.Aeneid.116.
Inſtituere curſum.Vide Inſtituo.
Inſtruere equorum curſus. Virg.5.Aeneid.109.
Labat incerto limite curſus.Stat.5.Sylu.3.48.
Curſu lampada tradere,Prouerbium. Vide Lampas. Varro 3. de Re ruſt.cap.16.7.
In liquido aere librare curſus.Ouid.2.Amor.eleg.63.
Peragere curſum.Virg.4.Aeneid.131.
Petere alium curſum.Cic.Attico lib.3.48.3.
Petere curſu locum aliquem.Virg.3.Aeneid.51.
Præterire hos & illos curſu.Virg.4.Aeneid.32.
Auras prouocare curſibus.Virg.3.Georg.38.
Quatere aliquem curſu.Virg.3.Georg.26.
Rapere curſus,Accelerare.Senec.Hipp.9.1.
Rapere curſum per.Claud.1.in Eutrop.75.
Regere curſus.Virg.6.Aeneid.70.
Aequoreos curſus tendere.Valer.lib.1.Argonaut.98.
Repeto curſum,id eſt,recipio uſu rationis.Sen.Herc.fu.12.6.
Flumina curſus requieſcere, id eſt, curſus proprios retardare & facere eſſe quietos.Virg.eclog.8.1.
Reuocare aliquem è curſu.Cic.Top.1.
Eſſe in curſu.Cic.1.de Orat.71.
Canem ſuperare curſu.Horat.1.Epiſt.19.11.
Tendere curſum per iuga.Claud.4.Paneg.59.
Tendere curſu aliquò.Virg.2.Aeneid.65.
Curſum tenere.Cic.7.Verr.71.Sed tunc inopes relicti à duce, præfectoq; claßis,eundem neceſſario curſum tenere cœperunt.Idem 3.de Nat.deor.117.
Reuocare curſum ſanguini.Celſ.lib.5.cap.26.
Ad regem curſus detorquet Iarbam.Virg.4.Aeneid.40.
Torquet medios nox humida curſus.Virg.5.Aeneid.147.
Trãſit equũ curſu pernicibus ignea plantis.Virg.11.Ae.144.
Tranſmittunt curſu campos.Virg.4.Aeneid.31.
Vertere curſus.Virg.3.Aeneid.30.
Valere curſu pedum.Virg.5.Aeneid.14.
Venire magno curſu.Silius lib.16.17.
Curſus ad.Cic.ad Caßium lib.12.6.4. Qui ſi conſeruatus erit,uicimus;ſin(quod dij omen auertant)omnis omnium curſus eſt ad uos.

Curſus in Græciam.Cic.ad Atticum lib.10.195.14.
Animi & induſtriæ curſus.Cic.Attico,lib.5.103.1.
Abijt animus in uarios curſus.Vide Abeo.
Auium curſus. Apull. Ei inopinanti auium curſus terrorem adiecere.
Aquarum curſus.Virg.4.Georg.28.
Curſum beneuolentiæ ſuſtinere.Cic.de Ami.56. Eſt igitur prudentis,ſuſtinere ut curſum,ſic impetum beneuolontiæ quo utamur,quaſi aquis tentatis,ſic amicitijs aliqua parte periclitatis moribus amicorum.
Fatorum curſus.Lucan.lib.5.9.
Curſus honorum,id eſt,tempus gerendorum honorum,ait Budæus.Cic.de Senect.56.Idem pro Plancio, Si doceo Plancium non obrepſiſſe ad honorem, ſed eo ueniſſe curſu qui ſemper patuerit omnibus.
Curſus Lunæ.Liu.1.ab Vrbe 80.Cic.2.de Nat.deor.100.
Curſus atq; exitus rerum.Cic.ad Sulpitium lib.4.2.7.
Menſtrui curſus, Menſtrua muliebria. Plinius libro 11. cap.39.4.
Syderum ſpacia & curſus.Cice.2.de Natur.deor.70.
Curſus uitæ.Cic.de Senect.30.
Implicari certo genere,curſuq; uiuendi.Vide Implico.
Implere curſum uitæ.Vide Impleo.
Vitæ,breuis curſus:gloriæ,ſempiternus.Cic.pro Seſtio 38.
Vocis curſus per omnes ſonos.Cic.3.de Orat.126.
Curſus, pro modo uiuendi. Plinius in. Panegyr. 69. Tenes Cæſar hunc curſum, & probatur experimento, ſit'ne ſeracius, cætera.
Concitus inſano curſu.Ouid.3.Metamorpho.143.
Deprenſus curſu.Senec.Herc.fur.4.4.
Exhauſtus curſu. Lucanus libro 8. 1. Fortis curſu. Ouidius 3.Metamorpho. 44.
Magno curſu contexere uerba.Iuuen.ſaty.14.3.
Curſura] huius curſuræ,pen.prod.(Δρόμημα,) Idem Plautus Bacchid. 1.34. Varro 2.de Re ruſt. cap.7.12. Equi quòd alij ſunt idonei ad rem militarem,alij ad uecturam,alij ad curſuram,&c.
Incipere curſuram.Vide Incipio.
Curſor] Verbale.(Δρομεύς,) Martial.lib.3.58.Curſorem ſexta tibi Rufe remiſimus hora.Cic.2.Tuſc.95.
In ſtadio curſores exclamant quam maxime poſſunt.
Armillati curſores.Vide Armilla.
Curſorius] Adiectiuum,(Δρομικός,)Quod ad curſum pertinet:ut Curſoria nauis.Sidonius.Tiphim curſoriã aſcendi.
Curſim] Aduerbium,(Δρομάδην,) Currendo,inquit Valla. Cic.11.Phil.291.Alter in Aſiam irrupit curſim.
Curſim currere.Plaut.Pſeud.5.123.
Senſim & curſim dicere.Cic.2.Philipp.60.
Cito & curſim aliquid agere.Plaut.Pœnul.7.64.
Curſim aliquid annotare.Plin.epiſt.49.d.
Curſim & breuiter aliquid attingere.Plin.epiſt.20.d.
Curſim legere.Plin.lib.5.epiſt.110.c.
Pergere curſim ad dignitates.Cic.5.Tuſc.21.
Currus] huius currus,m.g.(ἅρμα,ἅμαξα,δίφρος,) Vehiculi genus,dictum quod eo ueteres ueherentur ad curſum. Virg.Quadrijugo inuehitur curru.
Currus appellatione, bigæ etiam & quadrigæ continentur. unde triumphales currus uocitantur. Vide Bayſium in libello de Vaſculis.
Effuſi carcere currus.Virgil.3.Georg.21.
Phaeton currus auriga paterni.Ouid.2.Metam.66.
Hyperionis currus. Id eſt, Phœbi qui filius fuit Hyperionis Titanis : cuius etiam nomen retinet. Valerius libro 2. Argonaut.7.

Alipes currus.Valer.lib.5.Argonaut.122.
Altus currus.Claud.2.de Raptu Proſerp.64.
Currus armatus.Liu.1.ab Vrbe.
Candidi Dianæ currus.Senec.Hipp.6.11.
Celeres currus.Senec.in Agamemn.9.2.
Citati currus.Sil.lib.8.132.
Currus citus.Seneca Hippol.10.18.
Eburnus currus.Tibul.lib.1.eleg.7.2.
Falcati currus.Valer.lib.6.Argonaut.22. Antiquis falciferi currus erant ad hoſtes laniandos.
Falciferi currus.Lucret.lib.3.129.
Ferreus currus Martis.Claud.6.Paneg.4.
Fulgentes currus.Horat.1.Serm.ſaty.6.5.
Inanis currus.Stat.6.Thebaid.104.
Laboriferi currus Tithoniæ,id eſt, Auroræ.Stat.6.Theb.5.
Lacer currus.Ouid.2.Metam.64.
Leuis currus.Ouid.1.de Arte 1.
Martius currus, cuius equi Terror & Pauor dicuntur à Valer.lib.3.Argonaut.18.
Micantes ſtamine currus.Claud.5.Paneg.36.
Nigri currus Plutonis.Claud.2.de Raptu Proſ.46.
Nitidus currus.Horat.in Carmine ſecul.2.
Nitidi currus Dianæ.Senec.Hipp.3.8.
Præceps currus.Virg.3.Georg.72.
Quadrijugi currus.Virg.3.Georg.4.
Rapidus currus.Virg.12.Aeneid.96.
Superbus currus.Senec.Troad.3.5.
Trepidi currus.Valer.lib.6.Argonaut.81.
Ventoſus currus.Horat.2.Epiſt.1.36.
Volucris currus.Horat.1.Carm.ode 34.2.
Currum,pro equis poſuit.Virg.lib.12.Aeneid. 58. Infrænant alij currus. Et lib. 1. Georg. in fine, Neq; audit currus habenas. Hæc Seruius.
Currus per metaphoram pro triumpho. Cicer. ad Catonem, lib. 15. 6. 3. Et ſi non modo omnes, uerum etiam multi Catones eſſent in ciuitate noſtra, in qua unum extitiſſe mirabile eſt, quem ego currum, aut quam lauream cum tua laudatione conferrem?
Agere currus.Ouid.2.Metam.13.
Agitare currus.Virg.3.Georg.4.
Aſcendere uel conſcendere currum. Silius libro 16.76. Vide Conſcendo.
Dirigere currum.Ouid.12.Metamorpho.16.
Domitant in puluere currus.Virg.7.Aeneid.33.
Ducere currum.Ouid.3.de Ponto,eleg.1.14.
Attoniti currum erexere leones.Stat.10.Thebaid.34.
Errans currus.Stat.6.Thebaid.94.
Excuti curru.Ouid.15.Metam.105.
Flectere currus.Senec.Hippol.6.11.
Gubernare currus citos.Senec.Hipp.10.18.
Impellere currum.Sil.lib.16.84.
Habili curru ingredi.Ouid.2.Metam.107.
Inſcendere currum.Vide Inſcendo.
Inuehi curru.Vide Inueho.
Iungere equos curru. Virgilius 5. Aeneid. 162. Curru pro currui.
Moliri currum per.Ouid.2.Metamorph.27.
Mouet gelidos Latonia currus.Valer.lib.3.Argonaut.84.
Nouare currus.Stat.1.Achill.83.
Alipedem planta currum premit.Sil.lib.7.142.
Properante curru.Senec.Hippol.6.3.
Rapiunt per auia currum equi.Ouid.2.Metam.41.
Equi rapuere currum.Senec.Hippol.10.16.
Arte regendus currus.Ouid.1.de Arte 1.

Equis inſignibus & curru aurato in patriam reportari. Cicero poſt reditum in Senatu 25.
Retorquere auerſos currus. Virg. 12. Aeneid. 98.
Reuocare currum, id eſt, reducere. Clau. 2. de raptu Proſ. 64.
Ruunt effuſi carcere currus. Virg. 3. Georg. 20.
Ruere curru in. Virg. 7. Aeneid. 156.
Leui curru equi ruunt. Senec. Hipp. 10. 20.
Subire currum dicuntur equi, aut animalia alia quæ currum trahunt. Virg. 3. Aeneid. 23.
Subiungere curru tigres. Vir. eclog. 6. Curru pro currui. Seru.
Succedunt curru quadrupedes. Virg. 3. Aeneid. 108.
Succutitur currus altè. Ouid. 2. Metam. 34.
Suſtinere currum. Cic. Attico, lib. 13. 278. 3.
Tardare currum alicuius. Stat. 1. Achil. 18.
Grauiore curru tremunt axes. Senec. Hipp. 3. 9.
Curru uehi ad curiam. Plin. lib. 7. cap. 43. Cic. 2. Tuſc. 182.
Volans, uel uolitans currus. Claud. 5. Paneg. 16. Catul. 59. 2.
Curriculum] penult. correp. (ἁρμάτιον, δίφρος,) diminutiuum à currus. Curtius lib. 8. Aliorum turbati equi non in uoragines modo, lacunaſq; ſed etiam in amnem præcipitauere curricula. Valla lib. 1. Plaut. Merca. 22. 91. Quin pedes uos in curriculum conijcitis?
Sereno curriculo errat Cytheræa. Claud. 2. Paneg. 88.
Curriculum pro curſu. Cic. 2. de Leg. 36. Ludis publicis quod ſine curriculo & ſine certatione corporum fiat, &c.
Curriculum, pro Curſu, fama, laude. Plin. lib. 14. cap. 6. 6. de uinis generoſis, Quartum curriculum publicis epulis obtinuere à diuo Iulio (is enim primus authoritatem his tribuit, ut in epiſtolis eius apparet) Mamertina.
Curriculum lunæ & ſolis. Cic. in Timæo, Rarè igitur & mente diuina, ad originē temporis curris, curriculū inuentū eſt ſolis & lunæ.
Curriculum unum facere. Plaut. Trinum. 15. 8.
Curriculo celeri ire. Plaut. Stich. 6. 13.
Curriculum uitæ. Ci. pro Rabirio 23. Exiguum nobis uitæ curriculum natura circunſcripſit. Idem 4. Verr. 129.
Curriculum, Locus in quo certamen currendi exercetur. Horatius 1. Carm. ode 1. 1.
Sunt quos curriculo puluerem Olympicum
Collegiſſe iuuat, metaq; feruidis Euitata rotis
Deſcendere in curriculum artis. Author ad Heren. li. 4. 141.
Curriculum, per metaphoram dixit Cicero pro Marcello 1. pro uetere more cenſendi in Senatu, & ſententiarum dicendarum. Nec fas eſſe ducebam, uerſari me in ueſtro ueteri curriculo.
Induſtriæ curriculum. Cic. 7. Philip. 222.
Mentis curricula. Cic. de Seneſt. 34. Hæ ſunt exercitationes ingenij, hæc curricula mentis.
De curriculo deflexit conſuetudo maiorum. Cice. de Amic. 38.
Deflectere ſe de curriculo petitionis. Cic. pro Mur. 43.
Curriculo] (δρομαίως,) Aduerbiū pro curſim. Plaut. Mil. 9. 43. Tranſcurre curriculo ad nos. Terent. Heaut. 4. 4. 11. Curriculo percurre. Gellius lib. 17. cap. 8.
Nónne is curriculo, atq; oleum petis?
Curruca] currucæ, pen. prod. (ἐπιλαίς,) Parua auis, quæ alienos pullos, proprios pūtās, nutrit, maxime cuculi. Iuuen. ſat. 6. 28.
Tu tibi nunc curruca places, fletumq; labellis
Exorbes. Per tranſlationem dictum.
Currus, Curſim, Curſito, Curſor, Curſura, Curſus] Vide Curro.
Curtius] M. (κούρτιος μάρκος,) adoleſcens, eques Romanus abrupto per medium forum in genti ſpecu, reſponſoq; accepto nobilem ex ciuibus aliquem id requirere, ſeſe ſponte in biantem terram coniecit eques, ſuoſq; ex calamitate ſaluos reddidit. Curtius deinde lacus eſt appellatus. Author Ariſtides, apud Plutarchum in Parallelis. Et Liuius lib. 6. Quint. Curtius, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri magni ſcripſit hiſtoriam.
Curtus] (κολοβός,) adiectiuum, paruus, deminutus. Hor. 1. Sermonum ſaty. 6. 21. - nunc mihi curto
Ire licet mulo, uel ſi lubet uſq; Tarentum.
Curtum & redundans, Pugnantia. Cic. in Orat. 96. Et paulo pòſt 99. Nihil curtum, nihil claudicans, nihil redundans.
Dolia curta. Lucret. 3. 207.
Curtæ neſcio quid ſemper abeſt rei. Horat. lib. 3. Car. ode 24. 12.
Curta ſententia. Cic. 4. de Fin. 60.
Curta ſupellex. Perſ. ſaty. 4. 6. Tecum habita, & noris quàm ſit tibi curta ſupellex. Prouerbium. Vide Habito.
Curtus calix, apud Martialem, id eſt, fractus.
Curto] curtas, (κολοβόω,) curtare, Deminuere. Horat. 2. Serm. ſatyr. 2. 15. Quantulum enim ſummæ curtabit quiſque dierum, &c.
Curuamen, Curuatura] Vide Curuus.
Curulis] & hoc curule, pen. prod. (ἁρμάτειος, ἀπὸ τῶν δίφρων, Plutarch.) adiectiuum à curru deriuatum, quod unico r, ſcribi debet, quod breuis ſit prima. ut ſella curulis: quæ ex ebore facta, erat in ipſis curribus quibus uehebantur maiores magiſtratus, & in ea ſedebant. Aliquando ſubauditur Sella uel Sedes. Horat. 1. epiſt. 6. 11.
Cui libet hic faſces dabit, eripietq; curule.
Cui uolet importunus ebur. Lucan. lib. 3. 22. Prætor adeſt, uacuæq; luco ceſſere curules. Nam Senatores, qui curulem magiſtratum, hoc eſt maiorem honorem geſsiſſent, honoris gratia in curiam uehi ſoliti erant curru, in quo ſella eſſet, ſupra quā conſiderent. Iuuenalis ſatyra 10. 9. Viſne ſalutari, ſicut Seianus? habere
Tantundem? atq; illi ſellas donare curules? Plin. lib. 7. cap. 48. 4. Cic. pro Cluent. 124.
Violata curulis. Claud. 8. Paneg. 54.
Curulis ædilitas. Cic. de Aruſp. reſpon. 24.
Curules equi, quadrigales, inquit Feſtus.
Sacræ curules. Claud. 7. Paneg. 3.
Curules, Magiſtratus qui curulibus uehebantur. Stat. lib. 4. Syluarum, Exulent leges Latiæ, gaudere curules.
Curuus] Adiectiuum, (καμπύλος, ἐπικαμπής, ἀγκύλος,) Quod eſt inflexum ac contortum, Sipontinus. Virgilius 2. Georg.
Et curuæ rigidum falces conflantur in enſem.
Aequor curuum. Ouid. 11. Metam. 102.
Aluus curua. Virg. 2. Aeneid. 11.
Anus curua. Ouid. 1. de Arte Amand. 145.
Aquæ curuæ. Ouid. 3. Faſt. 104.
Arator curuus. Virg. eclog. 3. 9.
Aratrum curuum. Virg. 1. Georg. 34.
Arcus curui. Ouid. 9. Metam. 23.
Carinæ curuæ. Virg. 1. Georg. 72.
Cauernæ curuæ. Virg. 3. Aeneid. 134.
Soluere uiſcera cultro curuo. Senec. Hipp. 1. 10.
Crinale curuum. Ouid. 5. Metam. 11.
Delphines curui. Ouid. epiſt. 17. 27.
Humum reuellere dente curuo. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 3.
Luſtra nouantur equo curuo. Propert. lib. 4. eleg. 1. 4.
Falces curuæ. Virg. 1. Georg. 101.
Forceps curua. Ouid. 12. Metam. 56.
Freta curua. Valer. lib. 1. Argon. 124.
Gramen curuum. Ouid. epiſt. 21. 30.
Iuga curua. Ouid. 1. de Arte Amand. 64.
Latebræ curuæ. Virg. 2. Georg. 44.
Lebetes curui. Ouid. 12. Metam. 49.
Deſcendere limite curuo. Ouid. 14. Metam. 167.

Lyra

Lyra curua. Horat. 3. Carm. ode 28. 3.
Curua littora. Virg. 3. Aeneid. 48.
Naues curuæ. Ouid. 2. Metam. 33.
Olympus curuus. Valer. lib. 5. Argonaut. 83.
Pedes curui aquilæ, Claud. de bello Gildon. 94.
Puppes curuæ. Virg. 6. Aeneid. 1.
Rota curua. Horat in Arte 5.
Secures curuæ. Virg. 7. Aeneid. 38.
Senecta curua. Tibul. lib. 3. eleg. 5. 4.
Theatrum curuum. Ouid. 1. de Arte Amand. 100.
Tibia curua. Virg. 11. Aeneid. 148.
Valles curuæ. Claud. 2. de Raptu Proſ. 15.
Via curua, Meatibus perplexis inuoluta. Seneca Hipp. 5. 13.
Vngueis curui. Horat. Epod. ode 5. 20.
Vomis curuus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 8.
Curuo] curuas, (καμπυλιάζω, κάμπτω, ἀγκυλόω,) curuare, ut Manu arcum curuare. Stat. 1. Achil. 98.
Lances curuare. Horat. 2. Sermo. ſaty. 4. 9.
Sinus curuare. Claud. 7. Paneg. 84.
In arcus curuari. Virg. 2. Georg. 90. Id eſt, In arcuum Ityreorum ſimilitudinem.
Curuare in terram. Plin. lib. 12. cap. 5. 1.
Curuari in diuerſum. Plin. lib. 16. cap. 42. 1.
Vaſtus aper nimio dentes curuauerat æuo. Claud. 3. Pane. 62.
Curuatus, Participium. Stat. 5. Sylu. 4. 1. Et ſimulant feſſos curuata cacumina ſomnos.
Arbor curuata eſt pondere ſerpentis. Ouid. 3. Metam. 19.
Corpuſcula curuata, & quaſi adunca. Cic. 1. de Nat. deor. 89.
Corpore toto curuatus. Stat. 6. Thebaid. 130.
Curuata cuſpis. Ouid. 2. Metam. 40.
Ponti curuati littora. Seneca Hipp. 1. 5.
Ignes curuati, id eſt, ſplendorem curuorum cornuum lunæ referentes. Horat. 4. Carm. ode 3. 12.
Planities curuata tumore. Claud. 2. de Raptu Proſ. 21.
Vnda curuata. Virg. 4. Georg. 72.
Curuatio] Verbale, (καμπυλίασις,) Plinius lib. 17. c. 23. 9. Incuruatione materiæ.
Et apud Columellam lib. 4. cap. 12. 2. Curuatio uitis.
Curuatura] curuaturæ, pe. prod. (κάμψις,) Plinius li. 17. cap. 19. 2. Ne curuatura fugiat.
Aurea ſummæ Curuatura rotæ. Ouid. 2. Metam. 22.
Curuatura unguium, Aduncitas. Plin. lib. 10. cap. 19.
Curuamen] pen. prod. curuaminis, (καμπυλίασμα,) Ipſa curuatio. Plin. epiſt. 184. Hæc lacu propius, illa latius utitur. hæc unum ſinum molli curuamine amplectitur: illa editiſsimo dorſo duos dirimit.
Arquatum curuamen. Ouid. 11. Metam. 119.
Lato curuamine in obliquum ſectus limes. Ouid. 2. Met. 26.
Ripæ patulo curuamine. Sil. lib. 13. 6.
Cuſo] cuſas, à cudo frequentatiuum. Vide Cudo.
Cuſpis] huius cuſpidis, pen. corr. f. g. (αἰχμή, ἐπιδορατίς, ἀκωκή,) Acuta illa pars gladij, haſtæ, claui, & huiuſmodi. Martialis, - Aetola cuſpide fixit aprum.
Haſtæ præacutæ cuſpidis. Ouid. 7. Metam. 27.
Achillea cuſpis. Ouid. 13. Metam. 118.
Acuta cuſpis. Virg. 5. Aeneid. 42.
Aerata cuſpis. Ouid. 5. Metam. 2.
Curuata cuſpis. Ouid. 2. Metam. 40.
Extrema cuſpis. Ouid. 2. Metam. 154.
Irrita cuſpis. Ouid. 5. Metam. 8.
Irrita uoti cuſpis. Stat. 11. Thebaid. 103.
Infeſta cuſpis. Valer. lib. 6. Argonaut. 124.
Cuſpis longa, pro ueru. Martial. lib. 14. 227.
Mauortia cuſpis. Stat. 9. Thebaid. 168.

Medicatæ cuſpidis ictus. Id eſt, uenenatæ. Sil. lib. 13. 40.
Prætenta cuſpis, id eſt, obiectiuū iaculi ferrū. Ouid. 3. Met. 17.
Subrecta cuſpis. Sil. lib. 7. 131.
Tremenda cuſpis. Horat. 4. Carm. ode 6. 2.
Trifida cuſpis Neptuni. Claud. 2. de Raptu Proſ. 37.
Triplex cuſpis. Ouid. 12. Metam. 119.
Vana cuſpis, hoc eſt, irrita. Ouid. 8. Metam. 70.
Contorquere cuſpidem. Ouid. 8. Metam. 70.
Acuta cuſpide fulget telum. Ouid. 1. Metam. 95.
Fraudata ſanguine cuſpis. Sil. lib. 13. 34.
Fuſus inerti cuſpide. Sil. lib. 7. 127.
Cuſpides, pro tubulis fictilibus. Varr. 1. de Re ruſt. c. 8. 3. de pedamētis arūdineis loquēs, Inde enim aliquot colligatas libris demittunt in tubulos fictiles cum fundo pertuſo, quos cuſpides appellant, qua humor aduentitius tranſire poſsit.
Cuſpido] cuſpidas, pen. corr. cuſpidare, Cuſpide inſtruere. Plin. lib. 11. cap. 37. 5. Vrorum cornibus Barbari Septentrionales potant: urnaſq; binas capitis unius cornua implent, alij præfixa bis pila cuſpidant.
Cuſpidatus] pen. prod. Qui cuſpidem habet Plin. lib. 18. ca. 19. 5. Purget uomerē ſubinde ſtimulus cuſpidatus rulla.
Cuſpidatim] pen. prod. Aduerbium. Hoc eſt, in cuſpidem, ſiue cuſpidis formam. Plin. lib. 17. cap. 14. 4. Donec cuſpidatim deciſus deſcendat in rimam calamus.
Cuſtos] huius cuſtodis, pe. prod. co. g. (φύλαξ, φυλακτήρ,) à curo dicitur qui aliquam rem tuetur & curat. Cic. 2. Philipp. Etenim qui multorum cuſtodem ſe profiteatur, eum ſapientes ſui primum capitis aiunt cuſtodem eſſe oportere.
Cuſtos, Miniſtra. Virg. 11. Aeneid.
At triuiæ cuſtos iandudum in montibus Opis
Alta ſedet. Idem lib. 8. Seruius.
Ad limina cuſtos. Vide Limen.
Cuſtos ianitrix. Plaut. Curcul. 2. 76.
Cuſtos herilis. Plautus Aſin. 12. 65. Id eſt, cui commiſſus eſt herilis filius.
Corporis cuſtos. Lucret. lib. 3. 66.
Cuſtos & conſeruator urbis. Cic. pro Seſtio 45.
Vigiles cuſtodeſq; alicuius loci. Cic. 6. Verr. 84.
Cuſtos ac uindex cupiditatum. Cic. 2. de Lege Agr. 37.
Sapientia hominis cuſtos & procuratrix. Cic. 4. de Fini. 27.
Tribunuſ pleb. præſes cuſtoſq; libertatis. Ci. 2. de Leg. Agr. 30.
Cuſtos gregis, hoc eſt, Opilio. Virg. eclog. 10. 8.
Cuſtos iuuentutis. Horat. Art. poet. 33.
Cuſtos ouium preclarus, lupus. Cic. 3. Philipp. 143.
Malus cuſtos diuturnitatis metus. Cic. 2. Off. 31.
Cuſtos dignitatis, fortitudo. Cic. 2. Tuſc. 58.
Cæſar rerum cuſtos. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.
Senatus Reip. cuſtos, Præſes, propugnator. Cic. pro Seſt. 120.
Gentis cuſtos, De Rege, aut principe dictū. Horat. 4. Car. ode 5. 1.
Portæ cuſtos. Cic. 2. in Catil. 46.
Acerra thuris cuſtos. Ouid. 13. Metam. 152.
Fidiſsimus cuſtos. Valer. lib. 8. Argon. 16.
Incorruptior cuſtos canis. Vide Incorruptus.
Incorruptiſsimus cuſtos. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 17.
Maximus cuſtos. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 3.
Coronare abitum cuſtode. Virg. 9. Aeneid. 8. Hoc eſt, cingere ſyluam ne abeant. Seruius.
Tenax cuſtos. Quint. lib. 4. cap. 2. 53.
Addere cuſtodem. Vide Addo.
Corrumpere cuſtodem. Lucan. lib. 10. 12.
Imponere cuſtodem alicui. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 1.
Indere cuſtodes. Tacit. lib. 3.
Petere cuſtodes ſalutis ſuæ. Quint. lib. 5. cap. 11. 7.
Cuſtodem in frumento publico poſitum eſſe. Cic. pro Flac. 37.

Teneri

Teneri cuſtode.Lucan.lib.1.6.

Vacans cuſtode.Ouid.2.Metam.85.

Cuſtos exactor.Tacit.Id eſt,qui arbiter eſſet rei exequendæ, et rem exigeret.Budæus.

Cuſtodes dicebantur,qui accuſatori ſolebant,nõ ſolum chartarũ cauſa,neq; adiuuandi eius(quemadmodũ ſubſcriptores) ſed etiam ut nõ facilè accuſator corrumpi poſſet. Aſconius.

Prærogatiuæ primus cuſtos.Cic.Poſt redit.in Senatu 15. Cuſtodes in ſuffragijs erant in ſortitione prærogatiuæ.Bud.

Apponere cuſtodem alicui.Cic.1.Verr.28. Cuſtodem, inquit, Tullio me apponite,&c.etenim fides mea cuſtodem repudiat,diligentia ſpeculatorem reformidat.

Cuſtos in uitibus qui dicatur,oſtendit Colum.lib.4.cap.21.3. his uerbis,Sed nouellis palmis ſemper uitis renouetur: quæ ſi ſatis excreuerint,iugo ſuperponantur:ſin aliqua earũ uel perfracta,uel parum procera fuerit,locumq; idoneum obtinebit, unde uitis anno ſequenti renouari debeat, in pollicẽ tondeatur,quem quidam cuſtodem,alij reſecẽ,nonnulli præſidiarium appellant,id eſt,ſarmentum gemmarum duarum uel trium,ex quo,&c.Plin.lib.17.cap.22.13.Et qui uocatur cuſtos.Hic eſt, nouellus palmes,nõ lõgior tribus gẽmis.

Cuſtodio] cuſtodis,penult.product.cuſtodiui,cuſtoditum, (φυλάττω, διαφυλάττω, φρουρέω, διακηδευορέω, ῥύομαι,) cuſtodire,Seruare.Plin.li.12.c.14.7.Plaut.Capt.12.71. Noctu neruo uinctus cuſtodibitur. Antique dixit cuſtodibitur,pro cuſtodietur.

Cuſtodire ſe.Cic.Dolabellæ,lib.9.14.19.

Tueri,defendere,cuſtodire,incolumemq; ſe ruare aliquem.Cicero 10.Philipp.287.

Ab iniuria aliquem cuſtodire.Quint.lib.2.cap.2.2.

Breuitatem cuſtodire.Plin.epiſt.20.a.

Diſcrimina ordinum cuſtodire.Plin.epiſt.182.

Honorem cuſtodire inimicis,dixit Plinius in quadam epiſtola. Plin.lib.16.cap.4.5.Cuſtodito tantum honore glandis.

Memoria hominum cuſtodiri.Plin.lib.16.cap.44.1.

Percipere animo,& memoria cuſtodire.Cic.1.de Orat.63.

Modum cuſtodire.Plin.lib.20.cap.13.11.

Morem cuſtodire.Plin.lib.14.cap.12.1.

Nomen loci cuſtodit.Plin.lib.37.cap.7.10.

Parſimoniam cuſtodire.Gell.lib.1.cap.24.

Salutem alicuius cuſtodire.Cic.pro Plancio 1.

Verba cuſtodire clauſo ore.Senec.in Agamem.7.26.

Solicite aliquid cuſtodire.Quint.lib.5.cap.14.24.

Literis cuſtodire quæ à ſummis orationibus de eloquentia diuinitus dicta ſunt.Cic.2.de Orat.5.

Cuſtodire,pro Obſeruare.Colum.lib.3.cap.10.4.Itaq; cuſtodiemus ut à prædictis locis,quos humeroſos ruſtici uocant, ſemina legamus. Quint. Et cuſtodit nos recens audientium intentio.De exordio loquitur.

Cuſtodire aliquem,atq; obſeruare.Cic.de Petit.Conſ.36.

Oculi et aures omniũ te ſpeculãtur et cuſtodiũt.Ci.1.in Cat.4.

Oculis ciuitatis et amicorũ fidelitate cuſtodiri.Ci.12.Phi.333.

Cuſtodia] cuſtodiæ, (φυλακή, φύλαγμα, φρουρά, ῥῦμα,) Ipſe cuſtodiendi actus.

Fida cuſtodia canum.Cic.2.de Nat.deor.237.

Cuſtodia fida iuſtitiæ.Cic.2.de Fin.179.

Pædagogorum cuſtodia.Quint.lib.1.cap.2.17.

Religionis cuſtodia.Quint.lib.6.cap.1.15.

Cuſtodia ſalutis alicuius.Cic.pro Planc.1.

Cuſtodia ſui.Celſus,lib.2.cap.2.Ille ſolicitari debet,cui hæc noua ſunt, aut qui iſta nunquam ſine cuſtodia ſui tuta habuit. Id eſt,ſine magna adhibita diligentia.

Ignauiam ſuam,tenebrarum ac parietum cuſtodijs tegere. Cic. pro Rab.Perduel.reo,16.

Dura cuſtodia.Horat.1.Epiſt.1.5.

Tenere eloquentiam ut uirginem domi ſeptam liberali cuſtodia.Cic.de Claris Orat.185.

Pecudum cuſtodia ſolers.Virg.4.Georg.66.Id eſt,diligens et perita induſtria.Seruius.

Deijci de urbis præſidio,& de cuſtodia ciuitatis deturbari. Cicero pro Muræna 72.

Ponere aliquem in cuſtodia.Cic.pro Muræna 59.

Liberare cuſtodijs corporis.Vide Liber.

In cuſtodiam alterius ſe tradere.Plaut.Moſtel.6.58.

Cuſtodia,(δεσμώτης,)Qui cuſtoditur.Sueton. in Domitiano. Et Dig.de rerum cuſtodia,ſcribitur,Nequis receptã cuſtodiam ſine cauſa dimittat.Et alibi,Si cuſtodia ſe interfecerit, uel præcipitauerit,militis culpæ aſcribitur.

Cuſtodiæ,cuſtodiarum, (δορυφόροι,) pro Cuſtodibus & apparitoribus.Cic.5.Verr.49. Equitem Romanum ſcitote biduum cibo tectoq; prohibitum:biduũ Leontinis in foro cuſtodijs Apronij retentũ atq; ſeruatũ.Paulo poſt apparitores uocat.Cæſ.4.bel.Gal.477.Plaut.Capt.6.4. Ita uinculis cuſtodijsq; circũ muniti ſumus. Tibul.Sed preciũ ſi grande feras,cuſtodia uicta eſt.Virg.6.Aen.Cernis cuſtodia qualis.

Acres cuſtodiæ.Tacit.lib.1.

Tuo aduentu uigilat cuſtodia.Catul.epig.57.7.

Vigil cuſtodia.Ouid.12.Metam.30.

Noctem cuſtodia ducit inſomnem ludo.Virg.9.Aeneid.35.

Excubias & cuſtodias alicui polliceri.Cic.pro Marcel.19.

Veſtra tecta cuſtodijs uigilijsq; defendite.Cic.2.in Catil.45.

Præſidijs,cuſtodijs,uigilijsq; munire aliquẽ locũ.Ci.1.in Cat.5.

Cuſtodiæ etiam uocantur publicanorum dum itinera obſeruãt ne merces euehantur,portorio non ſoluto. Cic.de Prouinc. Conſul.8.Statuit ab initio,& in eo perſeuerauit,ius publicano nõ dicere,cuſtodias ſuſtulit,pactiones ſine ulla iniuria factas reſcidit,uectigales multos ac ſtipendiarios liberauit.

Cuſtodia,(δεσμωτήριον,)Carcer.Colum.li.1.Vt explorent an diligenter uincta ſint,an ipſæ ſedes cuſtodiæ ſatis tutæ munitæq; ſint.Plin.lib.21.cap.3.8.

Militari cuſtodia haberi.Tacit.lib.3.

Publica cuſtodia.Cic.ad Quint.frat.lib.1.2.22.

Regia cuſtodia.Cic.pro Rab.Poſth.13.

Agere ſiue agitare cuſtodiam.Vide Ago.

Aſſeruari cuſtodijs.Vide Aſſeruo.

Condere aliquem in cuſtodiam.Tacit.lib.20.

Conſtringi cuſtodijs.Vide Conſtringo.

Credere alicuius cuſtodiam alicui.Vide Credo.

Dare aliquẽ in cuſtodiam.Cic.1.in Catil.14.Idem 7.Ver.55.

Educere aliquem ex cuſtodia.Cic.1.Tuſc.113.

Emitti è cuſtodia & leuari uinculis.Cic.2.Tuſc.193.

Eripere aliquem ex cuſtodia & conſeruare.Cic.Bruto 6.3.

Haberi in cuſtodia,& in cuſtodiam.Tacit.lib.17.

Includere aliquem in cuſtodias.Cic.7.Verr.112.

Hominẽ cõprehẽdere,et in cuſtodiã tradere.Cic.Qu.frat.li.1. (2.22.

Cuſtodia,Vbi quid cuſtoditur.Cic. in Somnio 11. Quare & tibi Publi,& pijs omnibus retinendus eſt animus in cuſtodia corporis.Idem pro Sylla 31.

Cuſtodia,Locus ubi cuſtodes excubias agunt.Cic.12. Philipp. 335.Itaq; in urbe, ſi ſic licebit, manebo:hæc mea ſedes eſt, hæc uigilia,hæc cuſtodia,hoc præſidium ſtatiuum.

Cuſtodite] pen.prod.(φυλακτικῶς,)Aduerbium. Plinius, epiſt.111.a.lib.5.Quàm ſtudioſe,quàm intelligenter lectitabat?ut parce,cuſtoditeq; ludebat?

Cutis] huius cutis,fœ.ge.(δέρμα, δορά, χρώς,)Pellis ſiue corium.Plin.lib.11.cap.39.2.Ergo cutis ipſa ſenſu caret,maximè in capite: ubicunq; per ſe ac ſine carne eſt, uulnerata nõ coit,ut in bucca,cilioq;.Planc.ad Cic.li.10.18.8.Sed nõ poſſum

poſſum non exhorreſcere ſiquid intra cutem ſubeſt uulneris,quod prius nocere poteſt quàm ſciri,curariq; poßit.

Aegra cutis tumet.Perſius,Saty.3.7.

Rapto cerebro adſiccata cutis.Lucan.8.134.

Arida cutis ſe laxat.Iuuen.Saty.6.15.

Atra cutis.Stat.6.Thebaid.174.

Cancellata cutis.Vide Cancelli.

Candida cutis.Vide Candidus.

Direpta cutis.Ouid.6.Metam.78.

Dura cutis.Ouid.8.Metam.162.

Maculoſa cutis.Vide Macula.

Tenax cutis.Claud.de hiſtrice,epig.37.3.

Tenuis cutis.Ouid.4.Triſt.eleg.5.16.

Adducit macies cutem.Ouid.3.Metam.80.

Armauit natura cutem.Claud.de Locuſta,epig.15.1.

Curare cutem.Iuuen.Saty.2.11.

In cute curanda plus æquo operata iuuentus.Hor.1.Epi.2.6.

Curata cute homo.Horat.1.Epiſt.44.

Finditur cutis.Celſus,lib.5.cap.27.

Findere cutem.Seneca Troad.6.26.

Cutem obducere.Vide Obduco.

Riget cutis.Stat.6.Thebaid.174.

Rumpere cutem.Celſus,lib.5.cap.18.

Ad cutem tonſus.Celſus,lib.1.cap.4.

Tenera elocutionis cute habitum orationis uirilem operire. Quint.lib.5.cap.12.14.

Cutis terræ.Plin.lib.20.cap.19.3.

Cutis arboris.Plin.lib.12.cap.19.9.

Cutis uuæ,& cerasi.Plin.lib.15.cap.28.4.

Cutis, Græcã habet originem:hãc enim illi κύτος dicũt. Feſtus.

Cuticula] pen.corr.(δερμάτιον,Diminut.Parua cutis. Perſius,Saty.4.2.

— & aßiduo curata cuticula ſole.

Noſtra bibat uernũ cõtracta cuticula ſolẽ.Iuue.Sat.11.21.

Cyane] Cyanes,penult.indifferente, (κυάνη,) Virgo Siracuſana.Vide Cyanippus.

Cyaneæ] (κυανέαι,)(inquit Pomponius lib.2.)cõtra Thraciũ Boſphorũ,inſulæ duæ paruæ, paruoq; diſtantes ſpacio, & aliquando creditæ dictæq; cõcurrere.De his ſcribit. Pli. lib.4.c.13.Eædẽ ab alijs Symplegades appellatæ,traditæq; fabulis inter ſe cõcurriſſe:quoniã paruo diſcretæ interuallo ex aduerſo intrãtibus geminæ cernebãtur, pauliũq; deflexa acie,coeuntium ſpeciem præbebant.Ouid.lib.ult.Met.68. Eædem Planetæ dictæ,id eſt,errantes,Plinio lib.6.cap.12.

Valerius Flaccus Argonaut.4.112.

Hinc iter ad Ponti caput,errantesq; per altum
Cyaneas.furor his medio concurrere ponto.

Cautes Cyaneæ.Valer.lib.1.Argonaut.127.

Vada Cyanea.Stat.5.Thebaid.70.

Fragores Cyaneos intrare.Valer.lib.5.Argon.97.

Montes Cyaneos ſiſtere.Valer.lib.2.Argonaut.77.

Errantes Cyaneæ.Valer.lib.4.Argonaut.112.

Ponto Scythico concurrunt Cyaneæ.Valer.lib.1.Argon.14.

Cyanee ſiue Cyanea Nympha quædam apud Ouidium lib.9. Metam.91.Filia fuit Mæandri fluuij,quæ ex Mileto Phœbi filio Byblidem & Caunum gemellos genuit,

Hic tibi dum ſequitur patriæ curuamina ripæ
Filia Mæandri toties redeuntis eodem,
Cognita Cyanee præſtanti corpore nympha,
Byblida Cum Cauno prolem eſt enixa gemellam.

Cyanippus] (κυάνιππος,)Natione Syracuſanus,ſoli Baccho ſacra facere neglexit. Iratus deus ebrietatem incußit, quæ tanta fuit, ut occurrentem in tenebris filiam Cyanen, quanquam reluctantem, uiolarit. Ea uerò annulum ſurripiens, nutrici commendauit, ut uiolatoris eſſet indicium.

Poſtmodum quum peſtilentia urbem inuaſiſſet, à Pythio redditum eſt oraculum, ut impietatis author dijs liberatoribus immolaretur.Ignorantibus cunctis quid portenderet oraculum, conſcia rerum Cyane tractum capillis patrem mactauit,ut paulo antè ſcripſimus. Author Plutarchus in Parallelis.Vide Cyane.

Cyanos] (κύανος,)apud Theophraſtum gemma eſt, quæ à gemmarijs recentioribus turchina uocatur, Author Baptiſta Pius in Lucretium. Eſt autem hæc gemma ex iaſpidum genere,colore cæruleo,de qua Plinius lib.37.cap.9.2.

Cyanos,uel cyanus,triuialis eſt(ut creditur)flos, in frumentario naſcens agro,& hortis quoq; ruſticorum & puellarum corollis,calyceroſarum,ſed ſquaroſo atq; triſti,plurimis ſtipantibus cæruleis barbulis,Plin.lib.21.cap.11.7.In Italia uiolis ſuccedit roſa,huic interuenit lilium,roſam cyanus excipit,cyanum amaranthus.

Cyaneus] (κυάνεος,)Adiectiuum:ut Cyaneus color: id eſt, cæruleus.Plin.lib.10.cap.32.1. Ipſa auis paulo amplior paſſere,colore cyaneo ex parte maiore.

Cyathus] cyathi,pen.corr.)κύαθος,)uaſculum in quo bibebatur.Plinius,Potui uerò aqua pluuialis decocta, ſed quæ per binos ternóſue cyathos bibatur.Iuuen.Sat.5. Cardiaco nunquam cyathum miſſurus amico.

Puer dignus cyatho,id eſt,dignus qui ſit pincerna. Iuuen.ſaty. 9.5.Alludit ad Ganymedem.

Cyathus,Ponderis genus.Plin.lib.21.cap.34.Cyathus pendet per ſe drachmas decem.

Ad cyathos ſtare uel eſſe dicebantur ſerui.ut ſerui ad limina & ad pedes,pocillatores ab Apuleio appellantur. Suet.in Cæſare,cap.49.Iuuen.ſat.13.

Nec puer Iliacus,formoſa nec Herculis uxor
Ad cyathos. Budæus.

Cyathus,Genus quoddam mẽſuræ, qua cibaria gallinis dari ſolebant.Colum.lib.8.c.4.4.Nec tamen alius clauſæ gallinæ cultus:niſi quòd ea nõ emittitur, ſed intra ornithonẽ ter die paſcitur meliore mẽſura:nã ſingulis capitibus quaterni cyathi,diurna cibaria ſunt:quũ uagis terni uel bini præbeãtur.

Cyathiſſo] cyathiſſas,(κυαθίζω,)cyathiſſare, Eſt cyatho uinum bibẽdum admetiri,inquit Budæus.Plaut.Menæ.8.29.

Non ſcis quis ego ſim,qui tibi ſæpißime
Cyathiſſo apud nos quando potas?

Cybea] Genus nauis onerariæ.Cic.7.Ver.35. Nauem uerò cybeam maximam triremis inſtar, pulcerrimam atq; ornatißimam,palàm ædificatam ſumptu publico,ſciente Sicilia, per magiſtratum Senatumq; Mamertinum tibi datam donatamq; eſſe dico.ibidem 106.Tibi apud Mamertinos priuatim nauis oneraria maxima publicè eſt ædificata.

Cybele] Cybeles,uel Cybeles,Cybelis,pen.corr. (κυβέλη,) uel Cybelle (nã ut docet Serui. bacchius eſt in hac dictione Cybelle)fuit uxor Saturni,à Cybelo Phrygiæ monte ſeu oppido,ubi ſacra eius primò ſunt inſtituta.Feſtus, Cybele mater quã dicebant magnã,ita appellabatur, quòd ageret homines in furorẽ,quod Græci κύβον,dicunt. Sacerdotũ autem Cybeles propriũ erat,caput rotare. Suidas ſcribit Rheam quoq; uocari, & montanã eſſe Deã: ideo uehi leonũ iugo. Cinædi ei ſacri ſunt.Hæc primum Ops,& Terra dicta fuit, quòd ſit Dea telluris, quæ & Veſta dicitur: propter quod curru uehi à Poetis fingitur, quia terra pẽdet in aere:& rotis ſuſtineri,quia rotatur ſemper & uoluitur mũdus. Mater deũm,quia omnia gignit. Et Mater alma,ab alendo. Et mater Phrygia,à mõte Phryg.quẽ pluratiuo numero Dyndima uocãt.In eo ſacra ſibi per Corybantes inſtituit:à quo Dyndi.et Dyndimene à nõnullis uocatur. Et Berecynthia, à mõte Phrygiæ,quòd Βερέκυνθος appellatur.Et Pales,quòd ſit pabulorum

bulorum Dea Rhea, ἀπὸ τοῦ ῥέω, fluo, quòd terra affluẽs ſit omnium rerum. Dicta eſt Idæa, & Phrygia, & Peßinuntia, de qua Martial. Et Cybeles picto ſtat Corybante tholus. Ex Apuleij ſententia eadem erat Dea Cybele, Bellona, & Iſis. Quandoq; tamen metri gratia ſcribitur per duplex l, & fit Cybelle Bacchius pes, ex prima breui, & duabus lõgis. Propert. Vertice turrigero iuxta Dea magna Cybelle. Lucan. lib. 1. Et lotam paruo reuocant Almone Cybellen. Vide Almo fluuius. Claud. de Rap. Proſer. lib. 1. 43.

- blandiq; leones
Submiſere iubas adytis gauiſa Cybelle
Exilit, & pronas intendit ad oſcula turres. De Cybele, uide multa apud Fulgentium, lib. 3. Mythologicõn.

Turrita Cybele. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. 55.

Turrigera Cybele. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 36.

Cyclades] penul. corr. (κυκλάδες,) Inſulæ Plinio, ſic dictæ quòd circa Delon, earum clarißimam, in orbẽ ſitæ ſint. Accedit & Strabo. ut mirari liceat qua cauſa motus Seruius Cycladas ſcripſerit dictas eſſe, non quòd in circuitu ſint, ſed potius quòd lõgo ordine eas circuire neceſſe ſit, uel propter promontoria, uel quia naturale eſt, ut concitatiora ſint maria uicinitate terrarum, quas conſtat anhelitum quendam ex ſe emittere. Aduertendum obiter, morem eſſe ueteribus authoribus ut quæ ſint Sporades, Cycladas etiam uocent, contraq;, Hermolao teſte. Cycladarum meminit Plinius earumq; nomina perſequitur, lib. 4. cap. 12. Et item Pomponius lib. 2. Varro, lib. 10.

Sparſæ Cyclades. Ouid. 2. Metam. 26.

Crebræ Cyclades. Stat. 5. Thebaid. 37.

Cyclaminus] cyclamini, fœ. gen. pen. corr. (κυκλάμινος,) Herba de qua ſic Ruellius lib. 2. cap. 94. Cyclaminus à Latinis raptum & tuber terræ. nonnullis etiam umbilicus terræ, folia habet hederæ, purpurea & uaria, in quibus ſuprà infraq; candicant maculæ. Vulgus panem porcinum uocat, Vide Dioſcor.

Cyclas] cycladis, pen. corr. f. g. (κύκλας,) Veſtis fœminea, quæ in modum ueli tectum corpus muliebre circundabat. Nam Græci κύκλον, circulũ, καὶ κυκλόω, circundo dicũt. Iuuen. Sat. 6. 26. Hæc ſunt quæ tenui ſudant in cyclade. Prop.

- & longa cyclade uerrit humum.

Videtur ueſtis tenuißima explicatilis & ſpacioſa, qualem ſolent hodie Romanæ & Florentinæ ac Senenſes mulieres in Italia geſtare.

Cyclops] Cyclopis, pen prod. (κύκλωψ,) Vide in dictione Polyphemus. Cyclopes, ut ait Theophraſtus Phœnices, fabricam ærariam inueniſſe dicuntur. Proindè Poetis miniſtri Vulcani in Sicilia unoculi dicti, Neptuni filij ex Amphitrite Dicuntur Ioui conficere fulmina apud Liparam, quæ eſt una ex Aeolijs inſulis. Omnium præcipui fuerunt, Brontes, Steropes, Pyracmon. De quibus Virg. lib. 8. Aeneid. 84.

Ferrum exercebant uaſto Cyclopes in antro
Brontesq;, Steropesq;, et nudus mẽbra Pyracmõ. Oui. li. 4. Faſt. 58. Hinc mare Trinacrium, candens ubi tingere ferrũ Brontes & Steropes, Acmonidesq; ſolent. Claud. de tertio Conſulatu Honorij 6. Paneg. 39.

Rapidi Cyclopes. Valer. lib. 4. Argonaut. 21.

Cyclopeus] Adiectiuum, (κυκλώπειος,) ut tela Cyclopea, id eſt, fulmina. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 20.

Fames Cyclopea, id eſt, immenſa. Claud. in Eutrop. 2. 76.

Cycnus] (κύκνος,) Ligurum Dux fuit, amator Phaetontis: qui quum eum fleret, extinctum (inquit Seruius) in auẽ ſui nominis uerſus eſt: cuius filium Cupauonem. Virg. lib. 10. dicit habere cycni pennas in galea, ad formæ paternæ inſigne monſtrandum. Virg. lib. 10. Aeneid. 37.

Non ego te Ligurum ductor, fortißime bello
Tranſierim Cycne, & paucis comitate Cupauo, &c.

Cyda] Proprium uiri Cretenſis, de quo Cicero Phil. 5. 172.

Cydias] Pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam C XLIIII. H S. Hortenſis orator mercatus eſt, eiq; ædem in Tuſculano ſuo fecit. emicuit Olympiade CIIII. Plinius lib. 35. cap. 11. 8.

Cydippe] puella ab Acontio adamata. Ouidius,
Littera Cydippen pomo perlata feſellit:
Inſciaq; eſt uerbis capta puella ſuis.

Extant Acontij ad Cydippen, & Cydippes ad Acontium epiſtolæ inter Ouidianas.

Cydnus] (κύδνος,) Ciliciæ fluuius, nõ ſpacio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labẽs, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrũt. Hæc & multo plura de Cydno Qu. Curtius lib. 3. Alexandrũ in eo corpus abluiſſe deſcribens, indeq; periculoſißimã ægritudinẽ contraxiſſe. Huius meminit lib. 11. Iuſtinus. Tibullus, li. 1. ele. 7. 3.

At te Cydne canam, tacitis qui leuiter undis
Cæruleus placidis per uada ſerpis aquis. Solinus ſcribit amnem à candore Syrorũ lingua nomẽ ſortitum. Vitruuius lib. 8. cap. 3. Cydni aquas podagra laborantibus apprime ſalubres eſſe, cruribus in eis merſis: de cuius rei experientia Caßij Parmenſis poetæ ad M. Antonium epiſtola extitit, ut lib. 31. adnotauit Plinius.

Cydon] (κυδωνία,) Cretæ inſulæ urbs, à qua Cydonius dicitur. Ouid. lib. Metam. 2.

- Cydonio fundebat ſpicula cornu.

Eſt et Cydon, uiri propriũ apud Virg. 10. Ae. Vide Seruiũ.

Cydoneum malum: de quo uide Cotoneum. & Struthia mala. Mart. lib. 13. 24. Colum. lib. 12. cap. 19. 4.

Cydonea, Inſula eſt ante Lesbon, dicente Plinio lib. 2. cap. 103. In Cydonia inſula ante Lesbon fons calidus, uere tantum fluit.

Cygnus] uel cycnus, huius cygni, (κύκνος,) Latinè olor dicitur: auis eſt candida, anſere maior, argutam uocem habens, quæ quum moritur, ſuauißimum cantum emittere dicitur. Martial lib. 13. 77.

Cantator cygnus funeris ipſe ſui. Cic. 1. Tuſcul. 114. Itaque commemorat ut cygni, qui non ſine cauſa Apollini dicati ſunt, ſed quòd ab eo diuinationem habere uideantur, qua prouidentes quid in morte boni ſit, cum cantu & uoluptate moriantur. Vide Cycnus.

Rauci cygni. Virg. 11. Aeneid. 92.

Cygnus amans flumina. Ouid. 2. Metam. 53.

Dulcius uocem mouere moriente cygno. Senec. Hipp. 2. 33.

Cygneus] Adiectiuum, (κύκνειος,) ut Cygnea uox, uel cantio, Prouerbium, quod conuenit in eos qui ſupremo uitæ tempore facunde diſſerunt, aut extrema ſenecta ſuauiloquẽtius ſcribunt, id quod ferè ſolet accidere ſcriptoribus. ut poſtrema quæque minime ſint acerba, maximeq; mellita, uidelicet per ætatem matureſcente eloquentia. Hæc Eraſmus. Cicero 3. de Orat. 4. Illa tanquam cygnea fuit diuini hominis uox & oratio, quam, &c.

Cylabarus] Stheneli filius. Vide Cylleborus.

Cyleno] filia Atlantis, mater Nyctei, ut ſcribit Bocatius, li. (10.

Cylicrani] Populi quidam in Hiſpania prope Heracleum habitantes. Sipontinus.

Cylindrus] (κύλινδρος,) Columna lapidea rotatilis, qua rei ruſticæ ſcriptores aream æquari iubent. Virg. 1. Geor. 36. Area cum primis ingenti æquãda cylindro. Cũ primis, id eſt, in primis. Cylindro, id eſt, lapide tereti, in modũ colũnæ. Seruius. Cato, c. 129. Areã ubi frumentũ teratur, ſic facies: Cõfodiatur minute terra, et amurca bene cõſpergatur, ut combibat plurimum. ubi bene cõminuta terra fuerit, & amurcã cõbiberit, cylindro aut paucicula coæquato. A uolubilitate nomẽ accepit, inquit Seru. κυλινδεῖν enim eſt uolui

Cylindrus, Omne quod rotatur facile eſt. Cic. de Fato 63. Sed reuertitur ad cylindrũ, & ad turbinẽ ſuũ, quæ moueri incipere, niſi pulſa, nõ poſſunt. Id autẽ quum accidit ſuapte natura, quod ſupereſt, & cylindrum uolui, & uerſari turbinem putat. Idem 5. Tuſcul. 92.

Cylindri, Lapilli ſunt teretes & oblongi atq; uolubiles inſtar eius columnæ qua utimur æquandis areis. Plin. lib. 37. ca. 5. 16. ubi de beryllis, Indi mire gaudent lõgitudine eorum. Et mox ſubdit, Ideoq; cylindros ex ijs facere malunt quàm gemmas: quoniã eſt ſumma cõmendatio in lõgitudine. Quibus Plinij uerbis intelligere eſt, cylindros, & elẽchos in eo differre: quòd elenchi ſint faſtigiatæ lõgitudinis: cylindri uerò proceritatis æquabiliter orbiculatæ. Quod ſi uerum eſt, noſter Sipõtinus iſta nõ ſatis percepiſſe uidetur. Cylindrorũ meminit & Iuuen. Saty. 2. 7. Tu nube atq; tace: donãt arcana cylindros. Bayſius.

Cylindraceus] Adiect. (κυλινδροειδής,) Quod factum eſt ad ſimilitudinem cylindri. Plin. ſcribit lib. 18. cap. 12. 8. Siliquas piſo, quod genus leguminis eſt, cylindraceas eſſe.

Cylix] Poculum qui calix Latine dicitur, κύλιξ, unde κύλικες ὑάλινοι à Græcis dicuntur Calices uitrei.

Cyllarus] (κύλλαρος,) Pollucis equus Virgilio, li. 3. Georg. (18.
Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus, & quorum Graij meminere poetæ. Atqui Caſtor equorum domitor fuit: ſed fratrẽ pro fratre poſuit, poetica licentia. ut, Quas illi Philomela dapes pro Progne. Item; Reuocato à ſanguine Teucri. pro Dardano. Seruius.

Cylleborus] Stheneli filius, qui uigente bello Troiano cũ Aegiale Diomedis uxore conſuetudinem habuit. Cylabarus dicitur Seruio in 11. Aeneid.

Cyllene] pen. prod. (κυλλήνη,) Arcadæ mons eſt: quòd Mercurium ibi natum arbitrantur, inſignis. Pomponius lib. 2. Cyllene, mons Arcadiæ, ubi Maia Mercurium eſt enixa. Seruius in illud 8. Aeneid. 28.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum uertice fudit. A Cyllene, Cyllenius Mercurius. Claud. lib. 1. de Raptu Proſerp. 16.

Ignis Cyllenius. Id eſt, ſtella mercurialis. Virg. 1. Georg. 68.

Cyllo] cyllonis, (κύλλος,) Videtur idẽ ſignificare quod mutilus, debilis, et cui craſſa ſunt genitalia. Ci. in Sallu. 11. Quicquid impudicorum cyllonum, parricidarum, ſacrilegorum, debitorum fuit, &c.

Cyma] cymæ, fœm. gen. (κῦμα,) Plin. quid ſit, declarat his uerbis, lib. 19. ca. 8. 11. Braßica toto anno ſeritur, quoniã & toto ſecatur. Vtilißimè tamẽ ab æquinoctio autũni. Trãſfertur quum quinq; foliorum eſt. Cymas à prima ſectione præſtat proximo uere. hic eſt quidã ipſorum caulium delicatior, teneriorq; cauliculus, Apicij luxuria, & per eũ Druſo Cæſari faſtiditus, nõ ſine caſtigatione Tyberij patris. Poſt cymã ex eadem braßica cõtingunt æſtiui, autumnalesq; cauliculi, mox hyberni, iterumq; cymæ nullo æque genere multifero, donec ſua fertilitate conſumatur.

Cyma, cymatis, pen. corr. n. g. pro eodẽ dicitur, Colum. lib. 10. 13. Frigoribus caules, & ueri cymata mittit.

Cymatilis] (κυματιλός,) penul. corr. ueſtis dicitur, quæ cærulei coloris eſt. Nec me latet (inquit Bayſius) quoſdã per cymatilẽ ueſtem apud Plautum intelligere undulatam: id eſt Camelot. quod haud ſcio an ridiculum ſit.

Cymatilis color, qualis undæ marinæ eſſe ſolet. Ouid.

Cymoſus] pen. prod. Adiect. (κυματώδης,) Colum. lib. 10.
Quæ duri præbent cymoſa ſtirpe Sabelli.

Cymba] Parua nauicula, (κύμβη,) Cic. 3. Offic. 76. Opipare à Pythio paratũ conuiuiũ: cymbarum ante hortulos multitudo, pro ſe quiſq; quod ceperat, afferebat. Virg. 6. Aenei. 83. Gemuit ſub pondere cymba.

Magiſter cymbæ. Id eſt, piſcator. Iuuenal. Saty. 4. 5.

Adunca cymba. Ouid. 1. Metam. 59.

Tranſire uadum cymba. Iuuenal. Saty. 2. 16.

Mergit cymbas. Vide Mergo.

Cymbula, pen. cor. (κυμβίδιον,) Diminutiuũ. Plin. epiſt. 173. c. Sæpe minores maiorib. uelut cymbulæ onerarijs, adhæreſcũt

Cymbalum] cymbali, pen. cor. (κύμβαλον) inſtrumentũ muſicum quod in ſacris Matris deûm cũ tympanis adhibebatur. Cic. in Piſonem 15. Quos neq; hercule ego, neq; ſupercilium tuum, neq; collegæ tui cymbala ac crotola fugi. Martial. lib. 14. 219.

Cymbaliſſare] (κυμβαλίζειν) Cymbala quatere. Caßius Hemina, lib. 4. Mulier cantabat tibijs Phrygijs, & altera cymbaliſſabat. Nonius.

Cymbaliſta] cymbaliſtæ, (κυμβαλιστής,) Qui pulſat cymbala. Apuleius de deo Socratis, Barbaro autẽ ſtrepitu cymbaliſtarum, & tympaniſtarum choraularum.

Cymbium] (κύμβιον,) Genus poculi, ad cymbæ ſimilitudinem facti, inquit Seruius. Virg. 3. Aeneid. Inferimus tepido ſpumantia cymbia lacte. Plin. lib. 37. capite 8. 6. huic et amplitudo ea eſt, ut cymbia etiam ex ea fiant. Martial. lib. 8. 7. Ficta Saguntino cymbia mala luto.

Cymbiũ ab Apuleio dicitur, quod Latine Seruius ſitulã uocat.

Cymbium (inquit Feſtus) dictum, quia eius medium æquè patet in omnes partes: quod genus à Geometris κύβος, dicitur.

Cyme, urbs Aeolidis, ut ſcribit Pomponius lib. 1. Cymẽ nomẽ nauit, pulſis qui habitarant, dux Amazonum Cyme.

Cymes] (κύμης,) Cumæa Sibylla. Silius lib. 13. 100. At grauida arcanis Cymes anus attigit ore. Poſtquã ſacrificũ, &c.

Antrum Cymæum. Silius lib. 13. 101. Cymæo populis uox noſtra ſonabat in antro. Verba Sibyllæ.

Cyminum] pen. prod. (κύμινον,) herba eſt quæ & Cuminum dicitur. Plin. lib. 19. ca. 8. 29. Cõdimentorum tamen omniũ faſtidijs cyminũ amicißimũ. Bibẽtibus pallorẽ gignit. Perſius ſaty. 5. 6. Rugoſum piper et pallẽtis grana cymini.

Cyminus] penul. corr. Hetruriæ lacus eſt monti ſuppoſitus. Virg. 7. Aeneid. 140. Et cymini cũ mõte lacũ. Et lacus, et mons hoc nomine appellatur. Sanè hoc fabula habet: Aliquãdo Hercules ad hos populos uenit. qui quum à ſingulis prouocaretur ad oſtendendã uirtutẽ, defixiſſe dicitur uectẽ ferreũ quo exercebatur. qui quũ terræ eſſet affixus, & à nullo potuiſſet auferri, eum rogatus ſuſtulit. Vnde immenſa uis aquæ ſequuta eſt, quæ Cyminum lacum fecit. Seruius.

Scribunt alij Ciminus.

Cymothoe] pen. corr. (κυμοθόη,) Nerei filia, & uxor Neptuni, de qua Virg. lib. 1. Aeneid. 30.

Cymothoe ſimul, & Triton adnixus acuto
Detrudunt naues ſcopulo. Cymothoe, id eſt, curſus fluctuũ, ἀπὸ τοῦ θέειν τὸ κῦμα, Seruius.

Cyna] huius cynæ, (κύνα,) Arbor Arabica. Plin. lib. 12. ca. 11. Arabiæ autem arbores, ex quibus ueſtes faciunt, cynas uocari, folio palmæ ſimili.

Cyna, Pileus erat Lacedæmoniorũ. Strabo in Sexto, ubi de origine Tarenti loquitur.

Cynethium] autore Dionyſio lib. 1. Antiquitatum, Ciuitas in Arcadia, ab Aeneæ ſocio ibi uita functo, ſepultoq;. Hinc Cynethenſes populi: quos tamen à Cynetho Lycaonis filio putant appellatos.

Cynanche] (κυνάγχη) Morbus faucium, à canibus dictus, quos infeſtat. Præfocatio eſt nocturna maximè, pituita craſ-

ſa & lenta in fauces ceruicesq; delata, (ἀπὸ τοῦ κυνός, καὶ ἄγχω,) Id eſt à cane & ſuffoco.

Cyneas] pen.cor.(κύνεας,) Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertus eſt habitus, ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò ut plures Pyrrho ciuitates facunda oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidem expeditionẽ in Italiã magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, uno die omnium Senatorũ nomina edidicit: quorũ conſeſſum, totidẽ regũ ſibi uideri Pyrrho retulit. Plutar. in Pyrrho. Huius memoriã cõmẽdat Ci. in Tuſc. quæ. 1.

Cynegetica] (κυνηγετικὰ,) dicũtur uolumina de uenatiõe cõſcripta. Flauius Vopiſcus refert Olympũ Nemeſianũ ſcripſiſſe Cynegetica, κυνηγὸς, καὶ κυνηγέτης, uenator dicitur.

Cynegirus] Athenienſis in bello Perſico magna pertinacia in conſectãdis hoſtibus uſus eſt. Nã & nauem onuſtã dextera manu tenuit: ea amputata ſiniſtrã iniecit. Quã & ipſam quũ amiſiſſet, nauẽ mordicus arripuit, morſuq; retinuit furenti ſimilis. Autores Trogus, & Herodotus. Meminit etiã Valerius, & Tranquillus in Cæſare.

Cynici] pen.corr.(κυνικοὶ,) cuiuſdã ſectæ philoſophi, cuius principes Antiſthenes, Hercules, & Diogenes. Dicti Cynici, uel à Cynoſarge gymnaſio, ubi uerſabatur Antiſthenes. Vel à κυνὰς, canes, quaſi canini, quia eſſent in cauillis, caſtigationibusq; more canũ mordaces cõtra uitia. Vel quia obſcenitate, licẽtiaq; ſermonis, rabiẽ quandẽ caninã repræſentarẽt. Cic. 1. Offic. 178 Nec uerò audiẽdi ſunt Cynici, &c.

Cynice] huius cynices. pen. corr. fœ. gen. (κυνικὴ,) Pro cynicorũ philoſophorũ ſecta. Auſonius in Epig. Diogenis, ſiue Antiſthenis. Inuentor primus Cynices ego. Quæ ratio iſtæc?
Alcides multo dicitur eſſe prior.
Alcida quondam fueram doctore ſecundus:
Nunc ego ſum Cynices primus, & ille deus.

Inſtitutio Cynica. Tacit. lib. 16.

Nudus cynicus. Iuuenal. Saty. 14. 31. Diogenem intelligit.

Cyniphis] ſiue Cyniphos, fluuius Africæ in Libya, apud quem magni ſunt hirci. Hinc Cyniphius adiectiuũ, ut Virg. lib. 3. Georg. Cyniphij tondent hirci. Dicitur & Cyniphius grex, & Cyniphia pellis, hircina. Martialis de udonib. Cilicijs, li. 14. 140. Nõ hos lana dedit, ſed olẽtis barba mariti: Cyniphio poterit plãta latere ſinu. A Græcis ſcribitur κυνιφίος

Cynocephali] pen.corr.(κυνοκέφαλοι) ut ſcribit Plin. lib. 7. cap. 2 Homines ſunt in montibus terræ Indiæ caninis capitibus, qui ferarum pellibus uelantur, & qui latratum pro uoce edunt, unguibusq; armati uenatu & aucupio ueſcuntur. Vide Gell. lib. 9. cap. 4. Cic. ad Att. lib. 6. 112. 5. Erat præterea cynocephalus in eſſedo, nec deerant onagri.

Cynopolis] pen. corr. canum ciuitas, in qua Anubis colitur, & honor, & ſacer quidam cibus eſt canibus cõſtitutus. Ab hac Cynopolitana præfectura appellata eſt. Qui in ea habitant, Canarij dicuntur. Perottus.

Cynocephalia] ſiue cynocephalion, herba canino capiti ſimilis. Plin. lib. 30. cap. 2. Herba pulicaris dicitur à Romanis. Vide Ruellium, lib. 3. cap. 108.

Cynogloſſos] uel cynogloſſa, (κυνόγλωσσος, (herba,) quæ lingua canis interpretatur, quòd folia caninæ linguæ ſimilia habeat. Plin. lib. 25. cap. 8. 2. Iungitur & cynogloſſos, caninas imitans linguas, topiarijs operibus gratiſſima, &c. Vide Ruellium, lib. 3. cap. 127.

Cynomorion] herba à ſimilitudine canini genitalis dicta. Alio nomine orobãche dicitur. Plin. li. 22. ca. 25. 41. Orobanchen appellauimus necantem eruum & legumina, alij cynomorion eam appellant, à ſimilitudine canini genitalis: cauliculus eſt ſine folijs, pinguis, rubens. Ruell. lib. 2. ca. 75. docet orobanchen in Pariſienſi agro uocari teniam.

Cynomyia] pen. pro. quatuor ſyllabarũ dictio, (κυνομυῖα) Muſca canina, quæ ſanguinem ab animalibus exugit.

Cynomyia, herba, quæ pulicaris dicitur Romanis, ut ait Ruellius lib. 3. ca. 108. Plin. lib. 25. cap. 11. 6. Pſyllion. alij cynoides, alij cryſtallion, alij ſicelion, alij cynomyiam appellant, radice tenui, ſuperuacua, ſarmẽtoſum, fabæ granis in cacuminibus, folijs canino capiti nõ diſſimilib. ſemine aũt pulici, unde et nomẽ: hoc in baccis, ipſa herba in uineis inuenitur.

Cynorrhodon] cynorrhodi, pen. corr. Flos lilij. Ruellius, lib. 3. cap. 57. Florem lilij naſcentis in Italia cynorrhodon uocari Plin. eſt autor, quod & Hippocrates accepit, quum rubentia cynorrhoda fœminarum purgationibus commendat in uino. Plin. lib. 25. cap. 2. 15.

Cynos] Latinè canis dicitur, ciuitas in Locride. Liu. 8. tertiæ Decad. Eſt etiam Cynos, fluuius Plin. lib. 5. cap. 28.

Cynosbatus] cynosbati, pen. corr. (κυνόσβατος,) alij cynoſpaſton uocant, ut ait Plin. lib. 24. ca. 14. 1. Genus rubi. Et lib. 13. cap. 24. 1. Fructum huius rubi quibuſdam in locis ruſtici petelengas uocant.

Cynoſorchis] huius cynoſorchis, herba, quã aliqui orchin uocant, folijs oleæ, mollibus, ternis, per ſemipedem longitudinis, in terra ſtratis, radice bulboſa, oblonga, duplici ordine, ſuperiore quæ durior eſt, & inferiore quæ mollior. Eduntur ut bulbi cocti, in uineis fere inuenti. Plin. lib. 27. ca. 8. 9. Ruellius dicit hanc herbam officinis uocari Teſticulũ canis, & ſatyrion minus proprie. κυνὸς σῆμα, Cynoſſema, penult. prod. Id eſt Canis ſepulchrum, Helleſponti Promontorium eſt. Tumulus Hecubæ (inquit Pomponius Mela, lib. 2.) ſiue ex figura canis, in quam conuerſa traditur: ſiue ex fortuna in quam deciderat, humili nomine accepto. Thucydides, lib. 8. Siniſtrum (inquit) cornu iam Promontoriũ excesſerat, quod uocant Canis ſepulchrum, ita Valla interpretatus eſt, σῆμα enim Græcis ſepulchrum & monimentum ſignificat: παρὰ τὸ σημαίνειν, quod eſt ſignificare & indicare. Vide Ouid. lib. Meta. 13. Vide itẽ Plin. li. 4. ca. 11. 11.

Cynoſura] pe. pro. (κυνόσουρα) minor Vrſa. De qua Cic. li. 2. de Nat. deo. 150. ſic ſcribit, Aratũ citãs, Dicitur eſſe Polus: Hinc circum ἄρκτοι duæ feruntur, nunquã occidentes: Ex his altera apud Graios Cynoſura uocatur,
Altera dicitur eſſe Helice. Vide ſupra in dictiõe Arctos. Ouid. 3 Faſt. 22. Cynoſura petatur Sidonijs. Helicẽ Graia carina notet. Ci. 4. Acad. 118. Vide Hyginũ, li. 2. in Arcto minore & Aratũ Germanico Cæſare interprete. Dicũt enim Cynoſurã fuiſſe unã è Iouis nutricib. Oua quæ dicãtur. Vide Vrinũ ouũ.

Cynozolon] pen. corr. Herbæ chamæleonis genus: ſic dictæ, quòd fœtore eius ricinia, è canũ auribus decidant. Plin. lib. 22. cap. 18. 4. de Chamæ leone loquens, Et ricinos canum necãt: iuuencas quoq; anginæ modo: quare à quibuſdã ulophonõ uocatur, et cynozolõ, propter grauitatẽ odoris.

Cynthus] (κύνθος,) Deli inſulæ mons eſt, in quo natus eſt Apollo, & Diana. Vnde Cynthius Apollo: et Cynthia Diana. Virg. eclo. 6. Cynthius aurẽ Vellit, et admonuit Paſtorẽ, &c. Rurſum Aen. 1. Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi Exercet Diana choros, &c.

Pura Cynthia. Valer. lib. 2. Argon. 12. Id eſt Luna.

Moderatrix arcanæ noctis Cynthia. Stat. 10. Thebaid. 72.

Cypariſſa] urbs eſt Achaiæ: & Cypariſſius ſinus. Sic enim Plin. ſcribit lib. 4. ca. 5. 3 in deſcriptione Achaiæ, Ad meridiẽ aũt (inquit) Cypariſſius ſinus, cũ urbe Cypariſſa.

Cypariſſus] (κυπάρισσος,) Thelephi filius, à Syluano & Apolline dilectus, qui quum ceruum, quem amabat, imprudens occidiſſet, nimio dolore mutatus eſt in cupreſſum ſui nominis arborem. Græci enim κυπάρισσον cupreſſum appellant. Vide Ouidium lib. 10. Metamor. Vide plura apud Seruium

Seruiũ in illud 1. Georg. 4. Et tenerã ab radice ferẽs Syluane cupreſſũ. Eſt et Cypariſſus, ciuitas circa Delphos, quæ ab eius arboris frequentia meruit nomẽ. Cuius meminit Põpon. li. 2.

Cypariſſus] cypariſſi, fœ. g. et per ſynæreſin cypreſſus: deinde cõuerſione y in u, cupreſſus dicitur (κυπάρισσος,) Virgil. Aeriæ quercus, aut coniferæ cypariſſi. Martial. lib. 12. 46. Daphnonas platanos, ac aerias cypariſſos.

Cypariſsia] quintum genus tithymali omnium maximum, quod tithymalus cypariſſus uocatur. Plin. lib. 26. ca. 8. 25. Quintum genus, cypariſſiam uocant propter foliorum ſimilitudinem caule gemino aut triplici, naſcentem in campeſtribus: cui eadem uis helioſcopio aut characiæ.

Cyperus] pen. prod. m. g. (κύπερος,) iuncus eſt anguloſus, iuxta terram candidus, cacumine niger, pinguiſq;: folia ima porraceis exiliora: in cacumine minuta, inter quæ eſt ſemẽ. Radix oliuæ nigræ ſimilis, quam quũ oblõga eſt, cyperida uocant, magni in medicina uſus. Hæc Plin. lib. 21. cap. 18. 5. Noſtrates officinæ (inquit Ruellius lib. 2. cap. 4.) cyperum adhuc hodie nominant: rura ſoucheti nomine norunt, quod Iunio menſe radicitus eruũt, digeruntq; ſtipites in manuales faſciculos, quos prius inſolatos aceti imbre conſpergunt, ſiccatosq; fruſtratim tundunt, ut ſua odoris gratia ueſtes interpoſiti commendent. Vide ibidem plura.

Cyperum neutro genere apud Varronem 3. de Re ruſt. ca. 16. 10. Et Colum. lib. 12. cap. 20. 5.

Cyprinus] Piſcis genus, ex cõgrorum genere, de quo Plin. lib. 32. cap. 11. 4. Quidam cyprinũ piſcẽ eum eſſe uolunt quem nos Carpionem appellamus uulgò.

Cyprinum, oleum, factitiũ erat è glande Aegyptia, odorum cauſa, teſte Plinio, lib. 15. cap. 7. 4. Fortaſſe idem quod è cypro arbore fiebat. Vide Cyprus arbor.

Cyprium] Sabini bonũ appellant. Vnde Cyprius uicus Romæ appellatus eſt, quo Sabini ciues additi conſederant, ſic enim à bono omine uocitandum cenſuere. Sipontinus ex Varrone de Lingua Latina, lib. 4.

Cyprus] (κύπρος,) inſula, inter alia nomina Macaria dicta: nã mirè fertilis eſt, in ſinu maximo, qui Iſſicus circa Ciliciã dicitur, ad Ortum Occaſumq; Ciliciæ, ac Syriæ obiecta eſt: nouem aliquando regnorũ ſedes, ut Plin. lib. 5. cap. 31 ſcribit: ſmaragdo, cryſtallo, ære, Cyprio cognominato, adamante, & alumine nobilis: quam aliquãdo adnexã Cõtinẽti fuiſſe, idẽ autor lib. 2. ſcribit: De hac uide Strabonem, lib. 14.

Cyprius] Adiect. (κύπριος,) Vnde tres paruæ inſulæ huic propinquæ, Cypriæ nominãtur. Et Venus Cypria, ꝗ ei primũ in Cypro tẽplũ ſit cõſtitutũ. Cicero pro Domo ſua 42.

Cyprium æs dicitur, quod uulgò cuprum nominatur. Plin. lib. 33. cap. 5. 7. Teritur Cyprio ære in Cyprijs mortarijs. Idẽ lib. 20. cap. 13. 6. In pyxide Cypria aſſeruatur.

Cypriũ abſolutè, pro ære Cyprio. Hoc eſt, quod ex Cypro inſula aduehitur. Plin. lib. 36. cap. 26.

Cyprus] (κύπρος,) in Aegypto eſt arbor ziziphi folijs, ſemine coriandri, flore candido odorato. Coquitur hoc in oleo, premiturq; poſtea, quod cyprus uocatur. Precium ei in libras quinq;. Vulgò uocatur guiſtrico, olíueta è cambroſene Latinè, Liguſtrum.

Cypſella] oppidum Thraciæ, ut ſcribit Plin. lib. 4. cap. 11. Strabo, lib. 7. Cypſellum nominat.

Cypſelus] pen. corr. tyranni nomen apud Corinthũ, cuius meminit. Cic. lib. 5. Tuſcul. 154. Demarathus (inquit) Tarquinij regis noſtri pater, tyrãnum Cypſelũ quòd ferre non poterat, fugit Tarquinios Corintho, & ibi fortunas ſuas cõſtituit, ac liberos procreauit. Rurſum in lib. de Fato.

Cypſelus] Auis ex hirundinum genere. Plin. lib. 10. ca. 39. 1. Plurimum uelant quæ apodes, quia careãt uſu pedum, ab alijs cypſeli appellantur hirundinũ ſpecie. Nidificãt in ſcopulis. Hæ ſunt quæ toto mari cernuntur: nec unquam tam longo naues, tãq; cõtinuo curſu recedunt à terra, ut nõ circunuolitent eas apodes. Cætera genera reſidunt & inſiſtũt: his quies, niſi in nido, nulla aut pendent, aut iacent. Et ingenia æquè uaria, ad paſtum maximè.

Cyrenaica] pen. corr. (κυρήνη,) regio Africæ, eadem Pentapolitana à quinq; ciuitatibus dicta, quarum præcipua, & quæ regioni circuniacenti nomen daret, Cyrene uiſa eſt. Eam Strabo lib. ulti. à Theræis Græcis conditã eſſe ſcribit, qui ex Laconica profecti, Therã inſulam prius coluerint, hinc in Cõtinente Cyrenen ædificauerint. Ex horũ numero fuit Battus quidam, qui Cyrenes condendæ fuit autor, quod alibi idem Strabo indicat. Inde Battiadas Syrenenſes Silius Necnon Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis (nominat lib. 3. Battiadas paruos, fidei ſtimulauit in arma. Diodorus Siculus lib. 5. ſcribit ex quorundam ſententia huic urbi nomen inditum à Cyrene Ipſei filia, quæ quũ apud Peleũ uirgo educaretur, Apollo eius forma captus, raptam uirginẽ in Libyam, ad ea loca, in quibus poſtmodũ ciuitas cõdita eſt, aſportauit, & ab eius nomine, Cyrene dicta. Eam regionem fertiliſſimam eſſe tradit Herodotus in fine quarti libri. Cicero pro Plancio 10.

Cyrene Cyrenes, pen. prod. dicitur, & Cyrenæ Cyrenarũ, plurali numero: unde apud Catul. 7. 1. – laſer piciferæ Cyrenæ. Vide Cyrenaica. Meminit & Plin. 5. cap. 5. 1.

Cyrenæus] Adiect. (κυρηναῖος,) Cic. 4. Acad. 135. Quid Cyrenæi? Videntur mihi minimè contempti philoſophi.

Cyrenaici] philoſophi, (κυρηναϊκοὶ,) de quibus Ci. Tuſcul. quæſt. lib. 3. Atqui (inquit) ab Ariſtippo Cyrenaici philoſophi nominati, omne bonum in uoluptate poſuerunt, uirtutemq; cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quòd efficiẽs eſſet uoluptatis. Qualis autẽ fuerit Cyrenaica philoſophia, docet Diogenes Laertius lib. 2. in Ariſtippi uita. Vide Ciceronem, lib. 3. de Orat. 35. & 3. Offic. 158.

Cyrillus] Præſul Dalmatiæ. Cyrillus itẽ Alexandrinus Præſul edidit uariarum hypotheſeon tractatus. Homilias plurimas, quibus utuntur Græci, præterea aduerſus Neſtorium epiſtolas, quibus omnia occulta eius uenena refellit. Is uixit temporibus Iuliani principis. Cyrillus præterea Ieroſolymitanus Præſul, ſæpe pulſus ab eccleſia, & receptus, ad extremum ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit. extant eius Catecheſes. Hæc Hieronymus.

Cyrinus] pen. prod. Romanus cum Baſilide, & Nabore, ſub Diocletiano paſſus, ac ſepultus tertio ab urbe lapide. Ex Volaterrano.

Cyrnos] (κύρνος,) inſula, id eſt, Corſica, ut ſuprà dictũ eſt in Corſica, unde Cyrnij, populi huius inſulæ, qui longiſſimo æuo utuntur. Plin. lib. 7. cap. 2. 18.

Cyrreſtica] regio, à Cyrre dicta eſt, ubi Cyrreſtis dea colebatur, quã Mineruã interpretantur Plinius & Ptolemæus.

Cyrrha] (κύῤῥα,) oppidum in Phocide, iuxta quod & Cyrrhæi campi ad Phocidem attinent, unde & Cyrrhæos ſcopulos, & antra Cyrrhæa fonteſq; Cyrrhæos, pro Phocenſibus, Parnaſiiſue poetæ cognominant. De Cyrrhæis campis copioſe diſſeritur in orationibus aduerſarijs Demoſthenis & Aeſchinis. Martialis li. 1. Epigram. 72. ad Flaccũ, Quid tibi cum Cyrrha, quid cum Permeſſidos unda?

Cyrrha ſcopuloſa. Lucan. lib. 3. 35. Iacet enim ſub Cirphim rupem: ut autor eſt Strabo lib. 9.

Cyrrhæa templa. Claud. de bello Gigant. 7.

Secreta Cyrrhæa. Lucan. lib. 1. 13. Id eſt, Apollinis oracula apud antrum Cyrrhæum.

Cyrſilus] (κύρσιλος,) Athenienſis, lapidibus obrutus, quòd

inhoneſta ſuaderet, Cicerone autore lib. 3. de Offic. 63.

Cyrus] (κύρος,) Cambyſis & Mandanes filius fuit. Hic aui ſui Aſtyagis iuſſu expoſitus, quòd per ſomniũ ex naturalib. filiæ, quam unicã habebat, uitem enatã uidiſſet, cuius palmite omnis Aſia obumbraretur. Hic dũ exponitur (mirũ) à cane fœmina aliquandiu lactatus eſt: tandem à regio paſtore educatus, fatis uolentibus, in Perſarũ regem aſſumptus eſt. Quibus quũ diu imperaſſet, à Tomyri Scytharũ regina cũ ducentis millibus Perſarum cæſus eſt, ut autores ſunt Herodotus & Iuſtinus. Dictus porrò Cyrus eſt à Cyro flumine, quod per curuã Perſiã fluit, ut ſcribit Strabo lib. 15. Huius Cyri hiſtoriam ſcripſerũt Xenophon philoſophus octo uoluminibus, Herodotus & Iuſtinus lib. 1. Fuit & Cyrus poeta, præfectus prætorij Theodoſii iunioris, deinde Patricius ob ingenium factus, fauente magnopere Eudoxia imperatoris uxore, quæ poetas, & carmina ualde diligebat: eius etiã opera, quũ ageret Ieroſolymis, Præſul ad extremũ factus in Cotyleo Phrygiæ, peruenit uſq; ad Leonem imperatorem. Autor Suidas.

Cyrus] nomen duorum fluuiorum, quorũ unus Armeniæ et Hiberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in monte Caucaſo. Alius eſt in Media.

Cyta, (κύτα) oppidum regionis Colchicæ & patria Medeæ,

Cyte] Cytes, oppidum regionis Colchicæ. (Steph.

Cytæus] adiect. (κυταῖος) ut uirgo Cytæa, id eſt, Medea. Valer. lib. 6. Argo. 32.

Cytæi, populi qui & Colchici. Valer. lib. 6. Argon. 85.

Terræ Cytææ, Colchi. Valer. lib. 6. Argo. 139.

Cyteinus, pen. prod. (κυταιεὺς,) aliud adiect. ut Carmina Cyteina, id eſt. Medeæ Colchicæ. Propert. lib. 1. eleg. 1. 5.

Cythera] pen. prod. (κύθηρα,) in Laconico ſinu inſula eſt, de qua Plin. lib. 4. cap. 12. ſic ſcribit, Cythera cum oppido in Laconico ſinu, antea Porphyris appellata. Hæc ſita eſt à Malleæ promontorio V. M. paſſ. ancipiti propter anguſtias ibi nauiũ ambitu. Hactenus Plin. Heſiod. in Theogonia tradit Venerem ab oppido, Cytheream cognominatã: Seruius autẽ ab inſula cognominatam tradit. Neutro genere & numero plurali protulit Valerius lib. 8. Argonaut. 46. Idalium furto ſubit, aut dilecta Cythera. Virgilius quoque lib. 1. Aeneid. 137.

Hunc ego ſopitũ ſomno, ſuper alta Cythera. Sic 10. Aenei. 18. Ouid. 4. Faſt.

Tunc læua Creten, dextra Pelopeidas undas
Deſerit, & Veneri ſacra Cythera petit.

Phœnicis filius nomen indidit, ut autor eſt Stephanus.

Cythere, Cytheres, pen. prod. Venus. Auſonius in Epigram.

Nec bis cincta Diana placet, nec nuda Cythere.
Illa, uoluptatis nil habet: hæc, nimium.

Cytherea] pen. prod. (κυθέρεια,) Venus. Virg. 1. Aenei. 53. Parce metu Citherea: Dicitur & Cythereia, teſte Seruio in 6. Aeneid. 102.

Ouid. tamen ſecundam produxit lib. 4. Faſt. uerſu 15.

Mota Cytherea leuiter mea tempora myrtho, &c.

Cythereis] pen. prod. huius Cythereidis uel Cythereidos, pen. corr. (κυθερηΐς,) Venus. Ouid. 4. Metamor. in Hermaphroditi fabula,

Mercurio puerum diua Cythereide natum. Idem tamen uidetur alium ſyllabis menſum dediſſe lib. 15. Metam.

Armigerumq; Iouis, Cythereidasq; columbas. Et ſic legit Cælius Rhodiginus lib. 17. cap. 7. Ego uerò auſim contendere Cythereiadas eſſe legendum, à nominatiuo Cythereias, Cythereiadis uel Cythereiados.

Cytheriacus] pen. corr. (κυθηριακὸς,) adiectiuum. Martial. lib. 14. 206.

Sume Cytheriaco medicatũ nectare ceſton. Ouid. epiſt. 7.

– quia mater amorum
Nuda Cytheriacis edita fertur aquis.

Cythereius] Adiect. quinq; ſyllabarũ. Martial. lib. 8. 45. Cythereia Cypros. Ouid. 3. Faſt. 123. Cythereius heros. Id eſt Aeneas Veneris filius.

Cytheris] Meretrix, à Cornelio Gallo poeta adamata, quæ alio nomine Lycoris dicitur. Vide in Dictione Corn. Gallus, & Seruium 10. Eclog. Virgilij.

Cythæron] pen. prod. Cythæronis, pen. etiã prod. (κυθαιρών,) Saltus eſt in Bœotia apud Thebas. Muſis ſacer. Plin. lib. 4. cap. 7. 4. Et Muſis natale in nemore Heliconis aſſignant. Datur & his Thebis (Bœotias intelligit) ſaltus Cythæron. Solinus cap. 12. Apud Thebas Helicõ lucus eſt, Cythæron ſaltus, amnis Iſmenius. Seruius in illud 10. Aeneid. 33. Pandite nũc Helicona deæ. Parnaſſus (inquit) mons eſt Theſſaliæ iuxta Bœotiã, qui in duo diuiditur iuga, Cythærone Liberi, & Heliconẽ Apollinis & Muſarũ. Hactenus ille. Cui ſubſcribit Lactantius in Stat. 1. Thebaid. Sed utrũq; putant errare docti. Herodotus enim lib. 8. tradit è Parnaſſi uerticibus alterum uocari Thitoreum, alterum Hyampæum. Auſon. in Griph.

Sacrauit toties ternas ex ære Cythæron.

Nocturnus Cythæron. Virg. 4. Aeneid. 61. Hoc eſt, nocte celebratus, unde ipſa ſacra, Nyctelia dicebantur. Seruius.

Infœlix Cythæron. Valer. Flac. 5. Argon. 17. Infœlix ſanè, ob ſcelera in eo admiſſa. Ibi enim Actæon à canibus interfectus eſt, ibi Orpheus à Mænadibus diſcerptus, ibi Pentheus ab Agaue matre laceratus.

Cythnos] (κύθνος,) Inſula una Cycladũ, ut ſcribit Põpon. Mela lib. 2. Ouid. 5. Metam. 51. – inde caua circũdata naue Seriphon Deſerit: à dextra Cythno, Cyaroq; relictis.

Cytinus] maſc. g. (κύτινος,) Flos ſatiuæ punicæ. Plin. li. 23. cap. 6. 10. Primus pomi huius partus florere incipiẽtis, cytinus uocatur Græcis. Vide Ruellium.

Cytiſus] pen. corr. maſc. gen. (κύτισος,) Genus fruticis. Plin. li. 13. ca. 24. 1. Frutex eſt & cytiſus, ab Ariſtomacho Atheniẽſi mitis laudibus prædicatus pabulo ouiũ, aridus uerò etiã ſuũ. Spõdetq; iugero eius annua HS. M. M. uel mediocri ſolo reditus utilitas quæ eruo, ſed ocyor ſatietas, per quam modico pingueſcente quadrupede, ita ut iumenta hordeum ſpernant. Nõ ex alio pabulo lactis maior copia aut melior. Super omnia, pecorũ medicina à morbis omni uſu præſtante. Quin & nutricibus in defectu lactis aridũ, atq; in aqua decoctũ, potui cũ uino dari iubet, firmiores celſioresq; infantes fore. Viridẽ etiã gallinis: aut ſi aruerit, madefactum. Apes quoq; nunquã defore cytiſi pabulo cõtingẽte promittunt Democritus & Ariſtomachus. Nec aliud minoris impendij eſt: Sunt qui ſcribunt per th aſpiratũ. Virg. eclog. 1. 12. Florentẽ cythiſum, & ſalices carpetis amaras. Vbi Seruius, Cythiſum, genus fruticis, uel herba quæ naſcitur inter campos & ſyluas in Cythiſa ciuitate.

Cytorus] pen. prod. (κύτωρος,) Paphlagoniæ mons buxo abũdãs quẽ Macedoniæ eſſe magno errore credidit Seruius Et iuuat undãtẽ buxo ſpectare Cytorũ (Vir. lib. 2. Geor. Ab hoc, quæ buxea ſunt, Cytoriaca dicta. Ouid. lib. Meta. 4 Sæpe Cytoriaco diducit pectine crines. Sed lib. 6. aliter, Vtq; Cytoriaco radiũ de monte tenebat. Oppidũ aliquãdo Sinopenſiũ emporiũ fuit, ſic à Cytoro Phryxi filio dictũ, ut (ſcribit Strabo, & Steph.

Buxifer Cythorus. Catul. 4. 3.

Cytoriacus] pen. corr. (κυτώριος,) Adiect. & Cytorius, ut Iugum Cytorium. Catull. 4. 3.

Cyzicus] (κύζικος,) urbs Bithyniæ nobilis ſic appellata à Rege Cyzico, Pomponius Mela. & Valer. Flac.

D

D LITERA, In ordine Alphabeti quarta: quæ quandoq; conuertitur in B. ut quod olim duellũ, nos iam bellũ dicimus: & Duellona, bellona, aliquando in L. ut à ſedeo, olim ſelda dicebatur, quæ nunc ſella. Nonnunquã etiã in R. ut meridies, ab eo quod eſt medius dies.

D literæ cum T, quædam cognatio. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12. Quid D literæ cum T quædam cognatio? Quare minus mirum, ſi in uetuſtis operibus urbis noſtræ, & celebribus templis legantur Alexanter, & Caſſantra.

Daæ, Daarũ populi Scythici, ut ait Seruius. Vir. 8. Aen. 144. Indomiti Daæ, & pontem indignatus Arapes.

Dacia] (δακία,) Regio in Scythia, quam quidam Thraciæ partem, quidam conterminam dicunt. Alij prouinciam citra & ultra Iſtrum eſſe autumant. Hæc (ut Ptolemæus ſcribit) à Septẽtrione, parte Sarmatiæ, à Meridie, Danubio terminatur: quã nõnulli Dalachiã magnam eſſe uoluerunt.

Dacus] Daci (δάος,) ſiue Daci dacorum, ſiue Dacæ, dicuntur, qui olim teſte Strab. lib. 10. Daui, ſiue δάοι appellati ſunt. Ex quo apud Atheniẽſes Dauorũ nomina ſeruilia plurimum abundabãt. Hinc factũ eſt, ut in Comœdijs ſerui introducãtur, Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti ſunt

Aſper Dacus. Horat. 1. Carm. ode 35. 2.

Dacus, daca, dacũ, quod eſt à Dacia. Spartianus, Ad bellũ dacum, Traianum familiarius proſecutus eſt.

Prælia Daca. Stat. 4. Sylu. 2. 14.

Dacicus] pen. cor. (δάκικος) qui Daciã uicit: ſicut à Germania, Germanicus. Iuuen. Saty. 6. – quũ lance beata Dacicus & ſcripto radiat Germanicus auro. (neg. 67.

Dacius] etiã adiect. (δάκιος) ut Arma Dacia. Claud. 4. Pa

Dactylus] huius dactyli, pen. corr. (δάκτυλος,) à Latinis dicitur digitus. unde dactylotheca quæ & chirotheca à Græcis, pro tegumento manus uel digitorum ſumitur.

Dactylus, pes metri, cõſtans prima longa, & duabus breuibus: ut ſcribite. Herous pes à Cicerone uocatur, lib. 3. de Orat. 100. quòd eo ſcribantur facta heroum & principum. Et in Orat. 126.

Dactylus, piſcis genus è concharum genere. Plinius lib. 9. cap. 61. Concharum è genere ſunt dactyli, ab humanorum unguium ſimilitudine appellati. His natura, in tenebris remoto lumine, alio fulgore clarere: & quanto magis humorem habeant.

Dactylus, Gemma. Plin. lib. 37. ca. 10. 29. Idæi dactyli in Creta, ferreo colore pollicem humanum exprimunt.

Dactylus, Herba. Plin. lib. 24. cap. 19. 11. Sunt qui & aculeatum gramen uocãt triũ generum. Quũ in cacumine aculei ſunt plurimũ quini, dactylon uocant. hos conuolutos naribus inſerũt, extrahũtq; ſanguinis ciẽdi gratia. Altero quod eſt Aizoo ſimile, ad paronychia & pterygia unguium, & quũ caro unguibus increuit, utuntur cũ axũgia: ideo dactylon appellantes, quia digitis medeatur. Tertium genus dactyli, ſed tenuis, naſcitur in parietinis aut tegulis.

Dactyli, pro fructibus palmæ arboris, quos Græci φοίνικας, uocant. Apitius, Et croci drachmæ ſingulæ dactylorum oſſibus torridis quinq;, his denique dactylis nunc mollitis eſt. Hinc medicamentũ quod uulgò dicitur de dactylis, uel Græcis diaphœnicon.

Dactylicus, pen, corr. Adiect. (δακτυλικός,) Cic. in Orat. 111. Quòd ille dactylicus numerus hexametrorum magniloquentiæ ſit accommodatior.

Dactylis] Dactylidis: ut Dactylides uites, dictæ à gracilitate digitali: uel fortaßis quod grana habeant dactylis ſimilia, hoc eſt fructui palmæ arboris. Plin. lib. 14. cap. 3. 4. Has etiam Dactylos uocat Colu. lib. 3. cap. 2. 1.

Dactylotheca] dactylothecæ, pen. prod. gemma Plinio, lib. 37. cap. 1. 7.

Dadicæ] populi Scytharum ex parte Aſiæ, ut ſcribit Herodotus lib. 4.

Dædala] neu. gen. Vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, ſeu à Dædalo ibi ſepulto. Plin. lib. 5. cap. 27.

Dædalus] pen. corr. (δαίδαλος,) Atheniẽſis, clarus architectura, Telen puerũ diſcipulũ ſuũ interemit ob inuidiã, quod figuli rotã reperiſſet, & ſerrã inuenta ſpina piſcis ad eius ſimilitudinẽ formata, ob quã rẽ actus in exiliũ, uenit in Cretã, in Minois regis amicitiã, eiq; Labyrinthũ cõſtruxit. Paſiphæ quomodo cũ tauro cõcumberet incluſa ligno, monſtrauit: quã ob cauſam inde aufugit in Siciliã, aptatis alis Icaro filio, qui cadens, mari nomen dedit. Minoe igitur eũ perſequente bello, à Cocalo rege ſpecie colloquij in thermis retẽtus eſt, donec æſtu ſuffocaretur. Hæc Diodorus lib. 15. Vide Ouidiũ 8. Metam. & Virg. 6. Aeneid. Ex huius artificis excellentia natũ prouerbiũ. ut clara opera, Dædala appellentur, ut Virgilio, Dædala tecta. Vide Minotaurus.

Volucer Dædalus. Valer. 1. Argon. 141.

Dædalus, dædala, dædalũ (δαίδαλος,) Adiect. itẽ Dædaleus.

Tellus Dædala. Lucret. lib. 1. 2.

Fingere tecta Dædala, id eſt, ingenioſa. Virg. 4. Georg. 36.

Parit natura rerum Dædala. Lucret. lib. 5. 47.

Polire ſigna Dædala, id eſt, artificioſa. Lucret. lib. 5. 291.

Clauſtra Dædala. Senec. Hippol. 12. 4. Significat Labyrinthũ.

Iter Dædaleum. Propert. 2. lib. eleg. 15. 2.

Dæmon] huius Dæmonis, pen. corr. (δαίμων,) Latinè dicitur ſciens. Dæmones dicuntur à Chriſtianis ſpiritus in cœlo à Deo creati, qui de cœlo deiecti, partim in terræ infimo, partim in hoc aere damnati ſunt.

Dæmonium] diuinum quiddam eſſe exiſtimabat Socrates cui parebat, teſte Cicerone in 1. lib. de Diuin. 198. Idem in lib. de Vniuerſit. 48. inquit, Reliquorum autem quos Græci δαίμονας appellant, noſtri (opinor) Lares, ſi modò hoc rectè conuerſum uideri poteſt.

Dæmonicus] pen. cor. Adiectiuum, (δαιμόνιος,) ut Dæmonicæ fraudes apud Lactantium.

Dæmoniacus] pen. corr. Qui à dæmone poßidetur.

Dalmatia] (δαλματία,) regio Illyrica ad mare Adriaticũ ſpectãs, cõtermina Liburniæ, uerſus Occaſum: à qua Dalmatæ populi, qui (ut ſcribit Florus) plerunq; in ſyluis degunt, inde ad latrocinia prõptißimi. Ii ab Auguſto Cæſare domiti fuere, ut ſcribit Appianus. Dalmatia plurimũ auri profert, ut ſcribit Plin. lib. 33. ca. 4. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 9.

Frondens Dalmatia. Claud. 2. in Ruff. 8.

Montana Dalmatia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 16.

Dalmata, huius Dalmatæ, pe. cor, (δάλμα,) Qui ex Dalmatia eſt. Cic. ad Vatiniũ, lib. 5. 11. 5. Dalmatis dijs malefaciãt, qui (tibi moleſti ſunt.

Dalmatæ mõtes. Stat. li. 4. Sylu. 7. 3.

Dalmaticus, pen. corr. Dalmaticũ bellum. Sueton. Frigus Dalmaticum. Vatinius ad Ciceronem lib. 5. 10. 1.

Fluctus Dalmatici, Lucan. 2. 81.

Dama] damæ, (δορκάς,) Genus capræ ſyluestris, tã maſcul. quàm fœm. gen. Virg. 8. eclog. Cum canibus timidi uenient ad pocula damæ. Martial. lib. 13. 94.

Dente timetur aper: defendunt cornua ceruum:

Imbelles damæ quid niſi prædæ ſumus? Horat. 1. Carm. od. 3.
Et ſuperiecto pauidæ natarunt Aequore damæ. (2.
Veloces damæ. Senec. Hippol. 1. 1 1.
Agitare damas. Ouid. 1 0. Metam. 1 0 8.
Figere damas. Virg. 1. Georg. 6 2.

Damaſcene] pen. prod. Syriæ pars, quæ & Cœle & Meſopotamia dicitur, circa Libanum: ſic dicta à Damaſco, clariſſima ciuitatum, Autor Pomponius Mela, lib. 1.

Damaſcenus] Adiect. (δαμασκηνός,) Plin. lib. 1 5. ca. 13. In peregrinis arboribus dicta ſunt Damaſcena, à Syriæ Damaſco cognominata. Martial. lib. 5. 1 8.

Damaſcius] Sigiæus, hiſtoricus, Herodoti tēpore ante bellū Peloponneſiacū ſcripſit de rebus in Græcia geſtis: præterea maioribus eorū qui ad Troiam profecti ſunt, & de Poetis & Sophiſtis, aliaq; complura, ut autor eſt Suidas.

Damaſcus] (δάμασκος,) Syriæ urbs, à qua Damaſcene regio dicta. De Damaſco ſic Strabo, lib. 1 6. Damaſcus urbs eſt inſignis, omniū ferè nobiliſſima quæ in ea ſint regione, (Perſiæ uicina.
Ventoſa Damaſcus. Lucan. lib. 3. 4 3.

Damaſithynus] unus fuit è Ducibus Xerxis Perſarum regis, teſte Herodoto, lib. 7.

Dameas] nobilis ſtatuarius, cuius meminit Plin. li. 3 4. ca. 8

Damia] Cognomen Cybeles, & Damatris eius ſacerdos.
Damiū, Sacrificiū quod minimè erat publicū Damiæ Deæ.

Damianus] Epheſius, Sophiſta nobilis, circa M. Antonini principis tēpora diuitijs ac potentia inter ſuos præditus, uiros doctos liberalitate proſequutus eſt: eloquētiæ quoq; genus ſecūdū naturā imitatus. Autor Philoſtratus in Sophiſtis

Damnum] damni, (ζημία, βλάβη,) P. Iuriſc. Dānū & dānatio ab adēptione et quaſi diminutiōe patrimonij dicta ſunt.
Damnum eſt niſi hoc faciam. Terent. Adelph. 2. 2. 2 3.
Damnum ex tempeſtate. Cato cap. 3. 2.
Damna detrimenta. Cic. 1. de Leg. 7 6.
Iactura atq; damnum. Cic. 2. de Lege Agr. 1 2.
Damni iniuria. Cic. pro Qu. Roſc. Com. 1 9.
Acerba damna. Claud. Gigantomach. 4.
Fatalia damna. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 1 0.
Flebile damnum. Claud. 2. in Ruff. 1 0.
Gemina damna. Claud. 2. paneg. 7 7.
Grauius damnum. Ouid. 7. Metam. 1 1 3.
Leue damnum, Ouid. 1 4. Metam. 4 0.
Reparabile damnum. Ouid. 1. Amorum, eleg. 1 4. 1 1.
Speciosum damnū id uocamus, quod ſpeciē quādā exhibeat nobis nō contēnendæ utilitatis, quū tamen re ipſa noxiū ſit maximè. Hoc epitheto appoſitè uſus eſt Ouid. lib. 1 1. Metam. 2 7. ubi Midæ fabulam enarrat.
Tenue damnum. Claud. de bel. Get. 1.
Turpia damna. Claud. de bello Gildon. 3 8.
Damnis accedere. Ouid. de Nuc. 1 1. Quàm miſerum eſt odiū damnis accedere noſtris.
Damno auctus. Terent. Heaut. 4. 1. 1 5.
Capere damnum. Vide Capio.
Certare damnis. Vide Certo.
Coercere damno aliquem. Cic. 3. Offic. 2 9.
Cogere damno aliquem. Cic. 1. Philipp. 9.
Contrahere damnum in re aliqua. Cic. 5. de Fin. 1 5 6.
Diſſoluta & compenſata damna. Vide Compenſo.
Damnum dare aut malum. Terent. And. 1. 1. 1 1 8.
Facere damnum. Cic. de Clar. Orat. 6 4.
Factum damnum in aliquo, Cic. Trebonio, lib. 1 0. 2 8. 7.
Damni nihil facis quòd abes. Cic. Volumnio, lib. 7. 3 4. 1.
Ferre damnum cum pudore. Ouid. 3. Amorum eleg. 6. 1 4.
Gubernare damna belli: Silius lib. 1 0. 5 5.
Damnum infectum, Eſt damnum nondum factum, quod futurū ueremur. Caius. Vide Inficio.
Leuare damna. Ouid. 1. Faſt. 7 4.
Penſare damnum. Claud. 1. de Raptu Proſ. 2 6.
Plangere damna. Stat. 1 1. Thebaid. 2 4.
Materiam præbere damno. Ouid. 2. Metam. 4 3.
Rependere damna. Ouid. 2. de Arte 1 3 6.
Reſarcire damna. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 1 5.
Damno eſſe. Plin. in Proœmio lib. 1 4. 3.
Credulitas puellis damno eſſe ſolet. Ouid. epiſt. 1 6. 8.

Damnoſus] pen. prod. Adiect. (ζημιώδης, ἐπιζήμιος, βλαβερός,) Quod infert dānū. Plau. Bacch. 2. 9. Quid tibi cōmerci'ſt cū dis dānoſiſſimis? Terēt. Heautontim. 5. 4. 1 1. Ganeo (damnoſus.
Alea damnoſa. Martialis lib. 1 4. 1 8.
Artes damnoſæ. Ouid. 8. Metam. 4 3.
Damnoſæ curæ. Ouid. 1. de Remed. 1 4.
Dies damnoſa. Horat. 3. Carm. ode 6. 9.
Gaudia damnoſa. Claud. 7. Paneg. 6 7.
Libido damnoſa. Horat. 2. epiſt. 1. 2 2.
Mora damnoſa. Ouid. 1 1. Metam. 7 6.
Damnoſa famæ reiq; mulier. Liu. 9. bel. Maced. 3 4.
Senectus damnoſa. Ouid. 1 3. Metam. 1 0 5.
Superbia damnoſa. Ouid. 3. de Arte 1 0 1.
Venus damnoſa. Horat. 1. epiſt. 1 9. 5.
Virtus damnoſa. Ouid. 1 0. Meta. 1 4 1. Virtus, id eſt, fortitudo.
Voluptas damnoſa Veneris. Ouid. 1. de Pōto, eleg. 1 1. 9.
Damnoſior. Ouid. 3. Amorum eleg. 5. 2 0. ad amnem, Damnoſus pecori curris, damnoſior agris.
Nihil eſt damnoſius deſerto agro. Plin. lib. 8. cap. 5. 3.
Damnoſum eſt. Colum. lib. 1. Quod ſi per partes nōnunquam damnoſum eſt, in ſumma tamen compēdioſum.
Damnoſus, Profuſus, & nequam, Sueto. in Nerone, ca. 3 1. Nō in alia re damnoſior, quàm in ædificando. Eraſmus. Plaut. Sed damnoſis aut de amatoribus Dictator fiat nunc.

Damnoſe] aduerbium, (βλαβερῶς,) ut
Damnoſe bibere. Horat. 2. Sermo ſaty. 8. 7.

Damnificus] pen. corr. (ζημιῶν,) Qui facit damnū. Plaut. Ciſt. 1 0. 6 8. Imitatur nequam beſtiam & damnificam.

Damnigerulus, pen. corr. (βλαβηφόρος) Idē. Plaut. Trucul. 1 1. 1. Ite hac ſimul mulieri damnigeruli foras gerrones.

Damno] damnas, (καταγινώσκω, καταδικάζω, ἀποδοκιμάζω, κατακρίνω,) dānare, Notæ ſignificationis. Quint. li. 3. ca. 6. 4 7. Et M. Tullius nō dubitauit aliquos ſuos libros iā editos alijs poſtea ſcriptis iure dānare. Lucan. lib. 5. 5 0.
Aciem damnare. Vide Acies.
Dānare reos & abſoluere opponūtur. Ouid. 1 5. Metam. 9.
In uno facto damnandus. Ouid. 7. Metam. 8 1.
Moras damnare. Ouid. 1 3. Metam. 1 7 3.
Damnatur in totum hæc herba. Plin. lib. 1 2. cap. 1 2. 2.
Damnare genitiuo aliquādo iungitur, aliquādo ablatiuo, quando aūt genitiuo, ſubintelligitur ferè ablatiuus crimine, uel ſcelere, aut ſimile, quod addit Ouid. 5. Faſt. 1 2 5.
Ambitus damnari. Cic. de Claris Oratorib. 9 4.
Furti & pro ſocio damnatum eſſe. Cic. pro Flacco 3 3.
Damnare tempora infelicitatis. Quintil. lib. 1 0. cap. 2.
Iniuriarum. Cic. 5. Verr. 7 6.
Maieſtatis. Cic. pro Cluent. 7 9.
Peccati alicuius damnari. Autor ad Heren. lib. 4. 1 6 7.
Peculatus damnatum eſſe. Cic. 2. Verr. 2 4.
Damnare aliquem præuaricationis. Plin. Iunior epiſt. 9. lib. 3.
Damnari rei capitalis. Cic. de Senect. 3 8. (Verr. 1 2.
Sceleris. Ouid. Parce tuū uatē ſceleris dānare Cupido. Cice. 7.
Abſoluere hominem mentis crimine commotæ, & ſceleris eundem damnare. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 5 6.
Sordium. Plin. epiſto. 3 6. b.

Stultitæ damnare aliquem. Cic. in Partit. 7 4.
Damnauit tarditatis natura. Quin. lib 2. cap. 6. Nec enim nos tarditatis natura damnauit: ſed dicendi mutauimus genus.
Veneficij damnatus. Tacit. lib. 1 2.
Iungitur etiam genitiuo ſignificanti pœnam: ut Damnari octupli. Cic. 5. Verr. 2 2. Expecto uim edicti, ſeueritatem Prætoris: faueo aratori, cupio octupli damnari Apronium?
Damnatus iudicij. In L. 1. Paragr. 2. ff. De poſtul.
Damnatus longi laboris. Horat. 2. Carm. ode 1 4. 4.
Ablatiuo. Cic. 6. Ver. 8 9. Daretq; operā, ut is eo crimine damnaretur, ne ipſe eſſet in crimine. Sene. dicit genus humanum damnatū mortalitate. & epiſt. 9 6. Mulieres damnatæ morbis uirilibus ob intemperantiam.
Damnatus crimine. In L. 1. Paragr. 1. ff. De poſtul.
Nomine ſceleris coniurationiſq; damnari. Cic. 7. Verr. 9.
Damnare de. Cic. ad Brutum 1 2. 4. Atq; ille ſi armis poſitis de ui damnatus eſſet, quo in iudicio certè damnationē non haberet, eandem calamitatem ſubirent liberi.
Damnare de ſuſpicionibus, Id eſt ex ſuſpicionibus, per ſuſpiciones. Vlpian. in L. Abſentem. Paragr. primo. ff. De quæſt.
De pecunijs repetundis damnari. Cic. pro Cluentio 3 2.
De maieſtate damnatum eſſe. Cic. 2. Verr. 2 4.
Ablatiuo etiā pœnæ. Cic. 1. Tuſc. 7 9. Sed plurimi cōtra nituntur, animoſq; quaſi capite damnatos, more mulctant.
Caput damnare Orco. Virg. 4. Aeneid. 1 4 0.
Damnari ad. Plaut. Rud. 2 9. 2. Quem modò damnauit ad Recuperatores Pſeuſidippus?
Damnari in. Plin. epiſt. 2 4 8. Quidam uel in opus damnati, uel in ludum.
Partem damnatur in unam. Ouid. 1 1. Metam. 3 6. De Mida.
Capite ob rem aliquam damnari. Cic. 1. Tuſc. 1 5 8.
Iudicio damnari. Cic. 1. Philip. 1 6. Ibidem, Iure damnatus.
Senatus decreto non mea facta damnaſti. Ouid. 2. Triſt. 2 7.
Turpi iudicio damnari. Cic. pro Sex. Roſc. 6 6.
Ipſa hominum opinione tacita damnatum eſſe. Cicero pro Cluentio 4.
Primis ſententijs damnatum eſſe. Cic. 1. de Orat. 1 1 8.
Per arbitrum damnari. Cic. pro Sex. Roſc. 6 7.
Damnare faſtidio aliquid. Plinius libro 1 1. cap. 2. 3. Martialis libro 9. 5 1.
Damnare odio. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 6.
Additur interdum datiuus ſignificans perſonam, quæ in cauſa uincit. Sene. de Benef. lib. 6. Sic debitori creditor ſæpe damnatur, ubi ex alia cauſa plus abſtulit, quàm ex credito petit.
Damnari indicta cauſa dicuntur, qui ad iudicium uocati non affuerunt, abſenteſq; ſententiam paſſi ſunt. Curtius libro 8. De Calliſthene. Cic. 1. de Legib. Vt Dictator qui eſſet, quem uellet ciuium indicta cauſa, impune poſſet occidere. Id eſt non prius auditum, ut nunc loquimur. Hæc Budæus. Quidam ſic interpretātur, damnari indicta cauſa, tam de ijs dici, qui ad defenſionē non admittuntur, quàm de ijs qui ſubterfugiunt iudicium.
Damnari inauditum. Vide Inaudio.
Damnari uotorum uel uotis. Virg. 5. eclog.
Vt Baccho, Cereriq;, tibi ſic uota quotannis
Agricolæ faciēt, damnabis tu quoq; uotis. Vbi Seruius, quū tu deus præſtare aliqua hominibus cœperis, obnoxios tibi eos facies ad uota ſoluenda: quæ ante quàm ſoluantur, obligatos, & quaſi damnatos homines retinēt. Liu. 7. ab Vrbe 1 2 7. Inter ipſam dimicationem ædem Iunoni Monetæ uouit. Cuius damnatus uoti quum uictor Romam reuertiſſet, Dictatura ſe abdicauit. Idem 7. bel. Punic. 2 4 2.
Damnare, Pro reum peragere, ſiue condemnari facere. Tacit. libro 3. Abolitas leges, & funditus uerſas, ubi in foro, in limine curiæ, ab Annia Rufilla, quam fraudis ſub iudice damnauiſſet, probra ſibi, & minæ intendātur. Plin. lib. 3 4. ca. 2. Verrem Cic. damnauerat.
Damnare, Liberare. Virg. 1 2. Aeneid. 1 4 5.
Iuppiter ipſe duas æquato examine lances
Suſtinet, & fata imponit diuerſa duorum:
Quem damnet labor, & quo uergat pondere lethū. Seru.
Tributis damnare. Tacit. in lib. de Germ. ubi Rhenano authore, damnare pro Multare accipitur: in qua quidem ſignificatione Liuius etiam uſurpare conſueuit. ut lib. 5. Dec. 4. Multos pecuarios damnarunt.

Damnatus] Participium, (κατεγνωσμένος) ut Damnatus morti. Lucret. lib. 6. 2 4 8.
Caput damnatum. Lucan. lib. 2. 6 2.
Falſo crimine mortis damnatus. Virg. 6. Aeneid. 8 6.
Cauſa propè conuicta & damnata. Cic. pro Cluent. 4.
Damnatum uiuere paci. Sil. lib. 3. 6 7.
Damnatus, (κατάγνωστος,) Nomen ex participio. Cic. in Piſonem 7 8. Quis te miſerior, quis te damnatior, qui neq; ſcribere ad Senatum, à te bene Remp. eſſe geſtam, neq; præſens dicere auſus es? Id eſt quem iuſtius quis iudex poſſet condemnare, quàm te? Idem pro Seſtio 1 2 5.

Damnaturus] pen. prod. (καταδικασόμενος,) Particip. Ouid. 7. Metam. 1 7 0.
Damnatura ſui non eſt delicta mariti.

Damnatio] Verbale, (κατάγνωσις, κατάκριμα,) Plin. lib. 2 8. cap. 6. 1 0. Metuens damnationem.
Reorum acerbiſſimæ damnationes, cui opponitur, Libidinoſiſſimæ liberationes. Cic. in Piſonem 6 9.
Ducere damnationem. Cic. 4. Ver. 6 9.
Eſſe in damnatione. Plin. lib. 2 0. cap. 1 1. 4.

Damnas] (κατεγνωσμένος,) pro damnatus, apud Iuriſconſultos. Marcellus, Quiſquis mihi hæres erit, dare damnas eſto. Quintil. lib. 7. Hæres meus uxori meæ damnas eſto dare argenti, quod elegerit, pondo centum.

Damnatorius] Adiectiuū, (καταγνωστικός,) Cic. 5. Verr. 4 4. Verres in Xenonem iudicium dabat illud ſuum damnatorium de iugerum profeſſione.
Damnatoria tabella, apud Suetonium in Auguſto.

Damnatus] huius damnatus, pen. prod. Idem quod damnatio. Plin. lib. 7. cap. 4 4. 3. Alieno beneficio poſtea uixit, bonis inde etiam conſecratis à damnatu ſuo.

Damon, & Pythias, Pythagorei, (δάμων καὶ πυθίας,) hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, ut quum eorum alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinauiſſet: & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies, cōmendandorū ſuorū cauſa poſtulauiſſet: uas factus eſt alter ſiſtendi eius: ut ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi. qui quum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit ut ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Hæc Cic. lib. 3. de Officijs. Meminit & Valerius de Amicitia.

Damophila] pen. corr. Græca mulier, uxor Pamphili, ſocia Sapphus poetriæ, poemata multa conſcripſit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes, ut eſt author Philoſtratus in uita Apollonij.

Damophilus] pen. cor. Sophiſta, quem nutriuit Iulianus Conſul ſub. M. Antonio principe: ſcripſit ad Lollium Maximum de Vita Priſcorum, & quædam alia. Suidas.

Damoſtratus] pen. cor. Philoſophus ſcripſit De piſcibus libros xx. Suidas.

Damoxenus] pen. cor. Athenienſis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Damyndas] Vir fuit Macedo teſte Plutarcho.

Danae] Danaes, (δανάη) trium ſyllabarum, Acriſij regis Ar

giuorum filia, quam dicunt ab Ioue in auri guttam conuerſo compreſſam. Ouid.lib.4.Metam.

-neq; enim Iouis eſſe putabat
Perſea, quem pluuio Danaæ conceperat auro.

Danae] Acriſij regis Argiuorum filia, postquã eſt à Ioue uitiata, pater eam in arcam incluſam præcipitauit in mare. quæ delata ad Italiam inuenta eſt à piſcatore cum Perſeo, quẽ illic enixa fuerat, & oblata regi, qui eam ſibi fecit uxorem: cum qua etiam Ardeam condidit: à quibus Turnum uult Virgilius originem ducere. Hactenus Seruius in illud 7.Aeneid.75.

Et Turno, ſi prima domus repetatur origo,
Inachus Acriſiusq; patres mediæq; Mycenæ. De Danae uide Horatium 3.Carm.ode 16.

Danaeius] Adiect.(δαναέϊος) ut Heros Danaeius, Id eſt Perſeus, Iouis & Danaes filius. Ouid. 5.Metam.1.

Danaus,] (Δαναὸς,) Beli filius, in Aegypto regnauit: is quinquaginta filias habuit, quæ maritos ſuos interfecerũt. de quibus diximus in dictione Belus. Vide Seruium in 10. Aenei.100. Is Danaus puteos dicitur inueniſſe, ut eſt apud Plinium lib.7.cap 56.

Dandarica, pro terra Dandaridarum. Tacit. lib. 12. Ventumq; Soza oppidũ Dandaricæ. Subintelligitur terræ. Sic enim repoſuimus (inquit Rhenanus in caſtigationibus in Tacitum) pro Dandaridæ.

Dani, Populi Germaniæ, nunc Daci dicti. Sipontinus.

Daniſta] daniſtæ, m.g.(δανειστὴς,) Fœnerator. Quidã Daniſtas, à Dando dictos uoluere, quod dent fœnori. quamuis alij à Græco potius exiſtiment, hoc eſt ἀπὸ τοῦ δανείζειν, quod eſt mutuare. Plaut.Epid.2.51. -id Adeò Argentũ? T.apud Thebas. E.ſumpſiſti fœnore? &c. T.Et is daniſta aduenit unà cum eo, qui argentum petit.

Dantes] (Δάντης,) poeta Florentinus, regum & principũ amicitijs clarus, cuius uitam ſcribit Volaterranus lib.21.

Dantiſcum] Poloniæ oppidum, ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulentum, ut notat Vadianus.

Danubius] (Δανούβιος,) inquit Plin.lib.4.12.33. ortus in iugis Abnobæ montis Germaniæ, ex aduerſo Raurici Galliæ oppidi, multis ultra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes Danubij nomine, immenſo aquarum auctu, & unde primum Illyricũ alluit, Iſter appellatus, ſexaginta amnibus receptis, medio fermè numero eorum nauigabili, in pontum uaſtis ſex fluminibus euoluitur. Hactenus Plin.

Ammianus quoq; libro 22. Amnis (inquit) Danubius oriens prope Rauracos montes, limitibus Rheticis per latiorem orbem protenſus, ac ſexaginta nauigabiles pene recipiens fluuios, ſeptem oſtijs per hoc Scythicum latus erumpit in mare, &c. Hunc ſecundum poſt Nilum facit Auſonius in quarto epigrammate,

Illyricis regnator aquis, tibi Nile ſecundus
Danubius lætũ profero fonte caput. Et Oui.4.de Ponto.

Vulgò Donaw, Le Danube.

Capax Danubius. Ouid.ad Liuiam 78.

Ferox. Claud.2.in Ruff.6.

Profundus. Horat.4.Carm.ode 15.5.

Rapidus. Claud. 8.Paneg.47.

Rigens. Claud.1.Paneg.26.

Dapalis, & dapaticæ] Vide Daps.

Daphne] (Δάφνη,) Penei fluminis filia, Phœbo adamata, ac in laurum cõuerſa. De qua Ouid.1.Metam. & Aphthonius ſophiſta. Daphne altera, filia Tireſiæ uatis, quæ Thebis captis miſſa eſt Delphos, ut uaticinium diſceret. Itaq; edidit uarij generis reſponſa, cuius ex uerbis Homerũ ferunt multa mutuatum fuiſſe. Hæc Diodorus lib.5.

Peneia Daphne. Ouid.1.Metam.91.

Daphne, Straboni nemus eſt apud Antiochenſes.

Daphnis] à poetis puer formoſiſsimus, & Mercurij filius deſcribitur. Paſtor autem fuit qui carmen Bucolicum inuenit, in Sicilia boũ armenta multa poſſedit: poſtremò captus luminibus, quòd ebrius cum aliena fœmina cõgreſſus eſſet, ut prædictum ei fuerat à nympha. Author Suidas.

Daphnis, Antiochiæ ſuburbanum, quod octoginta ſtadiorum ambitu claudebatur, ut ait Strabo.

Daphnoides] Herba. Plinius libro 24. cap. 15. 10. Eſt & alia clematis. Aegyptia cognomine, quæ ab alijs daphnoides, ab alijs polygonoides uocatur, folio lauri, longa tenuisq; aduerſus ſerpentes, ac priuatim aſpides ex aceto pota efficax. Aegyptus hanc maxime gignit. Ruellius lib.3.ca. 137. dicit hanc appellari noſtris herbarijs laureolam.

Daphnon] daphnonis, pen.prod. (δαφνών,) Lauretum. Mart. lib.10.79. Diſpoſuit daphnona ſuo Torquatus in agro, Caſtaneas centum ſeuit Otacilius. Idem lib.12.46.

Daps] dapis, (δαῖς, δαίτη,) apud antiquos dicebatur res diuina quæ fiebat aut hyberna ſemente, aut uerna. quod uocabulum ex Græco deducitur, apud quos id genus epularum δαὶς, dicitur. Hæc Feſt. Liuius 1. ab Vrbe, Tum ſacrum factum, adhibitis ad miniſterium dapemq; Potitijs ac Pinarijs. Ibidem 30. Virg. in Buc. eclog. 6. Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.

Dapis in genitiuo ſingulari. Horat.4.Carm. ode 4.3. Egit amor dapis atq; pugnæ. Loquitur de Aquila.

Dapes non tantum ſunt deorũ, uel noſtræ in ſacrificijs deorũ, ut uolunt Valla li. 4. & Seruius: ſed largiores & opipari apparatus. Virg.4.Aeneid. Diripiuntq; dapes, contactuq; omnia fœdant.

Dapes (inquit Nonius) non tantum opiparos apparatus aut religioſos, ſicut plerũq; ſignificare, ſed & uitabiles, & infandos cibos, authore Virgilio, poſſumus dicere. Aeneid.3. de Cyclope, Nam ſimul expletus dapibus, uinoq; ſepultus.

Acciſæ dapes, Id eſt undiq; conſumptæ. Virgilius 7. Aeneid. 25. Seruius.

Amor dapis. Horat.4.Carm.ode 4.3.

Benignæ dapes, Id eſt multæ & liberaliter miniſtratæ. Horatius Epod.17.3.

Feſtæ dapes, Id eſt lautiores. Horat.Epod.9.1.

Inemptæ dapes. Horat.Epod.2.20. Vide Inemptus.

Lethales dapes. Valer.lib.2.Argon.31.

Libidinoſæ dapes. Vide Libet.

Opimæ dapes. Virg.3.Aeneid.45.

Siculæ dapes, pro lautis & ſumptuoſis dixit Horat.3. Carm. ode 1.4. Vide Sicilia.

Superbæ dapes. Martial.lib.5.102.

Celebrare dapes. Ouid.5.Meta.22.

Feræ dapes. Senec.Thyeſt.2.6.

Conuellere dapes auido dente. Ouid.11.Metam.25.

Egens dapis. Horat.Epod.17.3.

Egerere dapes. Ouid.6.Metam.133.

Epulari dapibus. Virg.3.Aeneid.45.

Expletus dapibus. Virg.3.Aeneid.126.

Menſæ extructæ dapibus. Ouid.11.Metam.25.

Impoſitæ auro dapes. Virg.3.Aeneid.71.

Socias dapes inire cum aliquo, Eſt conuiuari cum aliquo. Stat. 1.Sylu.6.10. ad Cæſarem.

Inſtaurare dapes. Claud.3. de raptu Proſerp.44.

Inſtituere dapes. Virg.7.Aeneid.22.

Onerare menſas dapibus. Virg.4. Georg.27.

Inuitare aliquem opima dape. Stat.4.Sylu.9.11.

Orare ueniam dapibus. Ouid.8.Metam.138.

Humana dape paſcere aliquem. Ouid.epiſt.9.14.

Properare dapes. Stat.1. Achil.24. Significat celeriter apparare.

Dapes quõ conſtruantur, uide Catonem, cap.132.

Dapino] dapinas, (δαπτέω,) dapinare, Dapes extruere & parare. Plaut. Capt. 13.128. Aeternum tibi dapinato uictum, ſi uera autumas.

Dapalis] (πίων,) cœna, Amplis dapibus plena. Titinnius Varro, Toto fit in foco de lignis mihi dapalis cœna. Vide in Adijcio. Adijcialis cœna.

Dapaticum] pen.cor. (μεγαλοπρεπὴς,) Id eſt amplum, & magnificum: ut Dapaticum negocium. Feſtus.

Dapaticè] (λιπαρῶς,) ſe acceptos antiqui dicebant ſignificantes magnificè. Feſtus.

Dapſilis] & hoc dapſile, pen. corr. (δαψιλὴς,) Abundans & largum: ut Dapſilis ſumptus. Plaut. Moſtel. 13.44.

Dapſiles dotes, Plaut. Aulul. 6.40.

Dapſilis lectus, Excellens & ſumptuoſus. Plaut. Truc.3.24.

Dapſilis prouentus. Colum. lib. 4. cap.27.4.

Dapſilis muſto ſpionia. Colum.lib.3.cap.2.17. At ſpionia dapſilis muſto, & amplitudine magis uuarum, quàm numero fertilis. Id eſt abundans.

Dapſilis dictis. Plaut. Pſeud. 6.3.

Dardanus] pen.corr. (Δάρδανος,) Electræ Iouisq; filius, fratrem habuit Iaſium: quo interfecto, è Coriti ſede Hetruriæ, quæ nunc Cortona eſt, in Samothraciã uenit, iram fugiens populorum. De quo Virg.7.Aeneid.42.

-his ortus in agris
Dardanus Idæas Phrygiæ penetrauit ad urbes, &c.

Quem locum exponens Seruius, ſic ait: Iupiter cum Electra Atlantis filia, Coriti regis Italiæ uxore concubuit. Sed ex Iouis ſemine natus eſt Dardanus: ex Coriti, Iaſius. Dardanus profectus ad Phrygiam, Ilium condidit: Iaſius uerò Thraciam tenuit, ubi eſt Samos, quam hîc Samothraciam nominauit. Nam Iunonis alia eſt Samos. Virg.8.Aeneid.27.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & author.

Tradit idem Seruius in 3. Aeneid. 34. Iaſium à Dardano fuiſſe occiſum. Vide eundem Seruium in 3. Aeneid.22. & rurſum in 4.Aeneid.32.

Dardania] (Δαρδανία,) à Dardano, ut ſcribit Strabo lib. 13. & Ouid.lib.1.Triſt. Dardaniamq; petit authoris nomẽ habentem. Virg.2.Aeneid.65. Venit ſumma dies, & ineluctabile tẽpus Dardaniæ. Id eſt Troiæ: aut à Dardano Iouis & Electræ filio: aut ſecundum Salluſtium, à rege Dardanorum Mida, qui Phrygiam tenuit. Seruius. quem rurſum uide in Virg.3. Aeneid.32.

Author Troiæ Dardanus. Virg.6.Aeneid.130.

Crudelis Dardanus. Virg.4.Aeneid.133. Id eſt Aeneas. Verba ſunt Didonis.

Dardanis] ,Dardanidis, pen.corr. (Δαρδανὶς,) Patronymicum, fœ.ge. ut matres Dardanides. Ouid.13.Metam.83.

Dardanides, Dardanidæ, pen.cor.m.g. (Δαρδανίδης,) Patronymicũ. Virg.10.Aen.109. Dardanides contrà furit.

Dardanidæ duri. Virg.3. Aenei.19.

Dardanidæ magni genus alto à ſanguine diuũ. Virg.5.Aen.9.

Dardanius] Adiectiuum, (Δαρδάνιος,) Plin.lib.33.cap.3. 1. Cuius ſceleris nos coarguimus illũ primũ, qui auro dignitatem per annulos fecit, ut habeãt in lacertis iam pridẽ & uiri quod è Dardanis uenit: itaq; & Dardanũ uocabatur.

Aceſtes Dardanius. Vide Aceſtes.

Dardanarius] (Δαρδανάριος,) ab Vlpiano uocatur qui annonam ſupprimit, uti demum carius uendat. In L. Annonam, De Extraord. Criminibus. Dicti autem Dardanarij à Dardano quodam cõtaminatiſsimo & profligatiſsimo mago. A quo etiam Dardaniæ artes, quæ à Columella in Horto, uocantur magicæ, At ſi (inquit) nulla ualet medicina repellere peſtem, Dardaniæ ueniant artes.

Dares] huius Daretis, pen.prod. Phrygius hiſtoricus, ſcripſit bellum Troianum Græcè, in quo ipſe militauit, ut ait Iſidorus primus ferè hiſtoricorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remanſit, ut ſcribit Cor.Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum ſermonem conuertit, dicauitq; Salluſtio. Eſt & Dares apud Virg.lib. Aeneid.5. cum Entello congreſſus.

Daridæus] rex Parſarum, tẽpore Apollonij Tyanæi, id eſt tempore Tiberij Caij, & Claudij imperatorum, ut ſcribit Philoſtratus in eius uita.

Dariorigum] (Δαριόριγον,) Galliæ urbs Ptolemæo: uulgò Vannes.

Darius] pen. prod. (Δαρεῖος,) Rex Perſarum, cui Xerxes ſucceſsit. Ouid.in Ibin, Vtq; necatorum Darij fraude ſecundi. Claud.in epiſt.ad Hadrianum, Darium famulis manibus doluiſſe peremptum.

Daruernũ] (Δαρούερνον,) Ptolemæo Britãniæ inſulæ portus, unde in Galliam traijcitur. Vulgò Douer.

Darus] (Δάρος,) Pannoniæ inferioris, id eſt Vngariæ fluuius, Ptolemæo: Draus alijs dicitur. Vulgò Mora.

Daſcylos] (Δασκύλειον,) Bithyniæ oppidũ, Plinio, & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Daſcylium nominant, & iuxta lacum Daſcyliticum. hodie Diaſquillo.

Daſia] pen. prod. (Δασεῖα,) denſitas ſpiritus, & ſignum eſt uocalis aſpiratæ: quod hac nota formatur.

Daſſaretæ] Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iunctos, Plinius ſcribit. De his Mela lib.2. in deſcriptione Thraciæ.

Daſtylus] Fuit Gygis regis pater, teſte Herodoto libro Hiſtoriarum 1.

Daſypus] pen.cor. huius daſypodis, pen.corr. (Δασύπους,) Plin.lib.10.cap.63.8. Daſypodes omni menſe pariunt, & ſuperfœtant ſicut lepores. A partu ſtatim implentur, concipiunt quamuis ubera ſiccante fœtu. Pariunt non cæcos. Idẽ 8.cap.55.3. Lepus omnium prædæ naſcens, ſolus præter daſypodem ſuperfœtat, aliud educans, aliud in utero pilis ueſtitũ, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. In quibus duobus locis (inquit Budæus) Plin. hallucinatus eſſe creditur, qui daſypodem & leporem diuerſa animalia eſſe putauerit, quũ idem ſit. Theodorus certè daſypodẽ ubiq; leporem ex Ariſtotele uertit. Hactenus Budæus. Plura qui cupiat, uideat priores huius in Pandectas annotationes.

Datarius, datatim.] Vide Do das.

Daucus] (Δαῦκος,) Herba, de qua Plinius libro 25.cap.9. 8. Dauci genera quatuor fecit Petronius Diodorus, quæ perſequi nihil attinet, quum ſint differentiæ duæ. Daucus à quibuſdam uocatur paſtinaca ſylueſtris. Vide Matthiolum Senenſem.

Daulia] uel Daulis, (Δαυλίδα,) oppidum Phocidis, ſub ditione Terei regis Thracũ. unde Philomela dicitur Daulias auis Ouidio, Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Daunia] (Δαυνία,) Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro uiro, qui eam propter domeſticam ſeditionem excedens patria, occupauit. Feſtus.

Dauni] (Δαῦνοι,) Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis ſocero dicti. Horũ oppidũ eſt Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum, ut ſcribit Plin.cap.11.lib.3.

Pauper aquæ Daunus. Horat.3.Carm.ode 30.2. quòd inopia aquæ ſiticuloſa eſt Appulia. Acron.

Appulus Daunus. Horat.4.Carm.ode 14.6.

Daunius, Adiectiuum, (Δαύνιος,) ut Regna Daunia apud Silium lib 8.71. & Dauniæ Camœnæ apud Horatium libro 4. Carm.ode 6.6.

D E

De] (περὶ,) Præpoſitio, ablatiuo caſui ſeruiẽs: quæ ſuo caſui ſemper præponitur. aliquando interponitur inter ſubſtantiuum & adiectiuũ elegantiæ cauſa. Cic. ad Att. lib. 7. 127. 2. Nam id niſi graui de cauſa non feciſſet.

De nocte abire: Id eſt in nocte, uel per noctẽ: quod eſt nocturno tẽpore. Teren. Adel. 5. 3. 55. Cum prima luce ibo hinc. M imò de nocte cenſeo. Vbi Donatus dicit abundare De.

De nocte multa exurrexi. Plaut. Rud. 22. 7.

De media nocte miſſus equitatus, nouiſſimum agmen conſequitur. Cæſar 7. bel. Gal. 353.

De nocte uigilare. Cic. pro Muræna 19.

De die. Plautus Aſin. 10. 12. Ergo una orationis pars de die dabitur mihi?

De die potitare. Plaut. Aſin. 14. 16.

De medio potare die. Horat. 2. Sermo. ſaty. 8. 1.

De die uiuere cum perditis. Cic. 2. Philipp. 91.

De die, pro ſtatim. Terent. Adelph. 5. 9. 8. cum fide
Scortum adducere, apparare de die conuiuium,
Non mediocris hominis hæc ſunt officia. De die parare conuiuiũ & alias huiuſmodi multas locutiones quõ intelligi debeant: uide epiſtolam in principio Theſauri appoſitã.

De meo his præceptis nihil nouum appoſui. Plau. Mil. 12. 31.

De tuo iſtuc addis. Plaut. Menæh. 4. 38.

De meo, de tuo, Aliter. Terent. Adelph. 1. 2. 37. Obſonat, potat, olet unguenta de meo. Plaut. Bacchid. 1. 65. Et ad eam operam facere ſumptum de tuo. Idem Trucul. 14. 10. De noſtro ſæpe edunt.

De ſuo fungi aliquo munere. Liu. 4. ab Vrbe 258.

De alicuius ſententia peccare. Plaut. Bacchid. 20. 123.

De ſua ſententia in Albano monte triumphauit. Plinius de Viris illuſt. 45.

De ſua ſententia aliquid comminiſci. Plaut. Capt. 2. 48.

De ſententia populi lectus imperator. Liu. 2. ab Vrbe 163.

De communi ſententia aliquid conſtituere. Cic. 3. Offic. 105.

De ſententia alicuius dare, quod ſit ſatis ad aliquod agendum. Cic. 2. de Finib. 161.

De meo conſilio. Cic. ad Att. lib. 6. 114. 13. Qu. Cic. puer legit ut opinor, certè epiſtolam inſcriptã patri ſuo. ſolet enim aperire, idq; de meo conſilio. Id eſt meo ſuaſu.

De mea uoluntate. Cic. ad Att. lib. 4. 71. 7.

De, pro à. Cic. pro Sylla 51. Etenim de principio ſtuduit animus occurrere magnitudini criminis, ſatisfacere expectationi hominum. Horatius 3. Carm. ode 6. 5. De principio. Cic. pro Sylla.

De ſiniſtra parte eruti dentes. Plin. lib. 28. cap. 8. 8.

De eodem genere, pro eiuſdem generis. Cic. 4. Tuſc. 26.

De, pro quantum pertinet ad. Terent. Hecyra 3. 3. 43. Nam de reducenda, id uerò neutiquam honeſtum eſſe arbitror. Cic. ad Lent. lib. 1. Cedit religioni de exercitu.

De interdum pro, uel propter ſignificat. Teren. Eunu. 3. 2. 4.
-ecquid nos amas
De fidicina iſtac? Cic. 3. Verr. 53. Flebat uterq; non de ſuo ſupplicio, ſed pater de filij morte, de patris filius.

Mittere legatos ad Cæſarem de pace. Cæſar 2. bell. Gal. 339. Et lib. 4. 563. Idem lib. 5. 8. 2. de deditione. Cic. in Bruto 172. de Rhodiorum præmijs.

De, pro poſt. Plaut. Moſtel. 9. 5.
Non bonus eſt ſomnus homini de prandio.

De manu in manum. Cic. C. Cæſari imperatori lib. 7. Epiſt. 5. 10. Totum deniq; hominẽ tibi ita trado, de manu (ut aiũt) in manum tuam iſtam & uictoria & fide præſtantem.

De menſe Decembri nauigare: De abundat. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 6.

De ſummo loco adoleſcens. Plaut. Aulul. 3. 28.

De ſummo loco, ſummoq; genere filius. Plaut. Capt. 2. 30.

De ſummo loco diues. Plaut. Pœnulo 7. 13.

De, pro ad: ut Aedificare de exemplo alterius. Plautus Moſtel. 9. 77.

De ſcripto dicere, Id eſt legendo. Cic. de Claris Orat. 22. Idem 10. Philipp. 271.

De cætero. Plin. lib. 11. ca. 26. 3. De cætero, in uentre nihil eſt.

De cætero, pro impoſterum. Seneca de Ira 3. De cætero uide non tantum an uerum ſit quod dicis: ſed an ille cui dicitur, ferre poſſit.

De cætero, pro Poſthac. Paulus in L. Nequis. ff. De cuſtodia & exhibit. reo. Nam quum ſcierint ſibi quoq; moleſtiæ futurum magiſtratum, ſi facilè ſoluerint uinctos: non indifferenter de cætero facient.

De regno, de rege ſanguinem fundere, Vide Fundere ſanguinem in Sanguis.

De compacto rem aliquam agere. Plautus Capt. 8. 24. Vide compingo.

De improuiſo. Plaut. Aſin. 7. 44. Tantum adeſt boni de improuiſo. Terent. Adelph. 3. 3. 53. -interuenit
Homo de improuiſo. Cic. pro Roſ. Amer. 90. In quos ſi qui ex acie fugerunt, de improuiſo incidant.

De induſtria. Plaut. Aſin. 5. 60.
-quod nolebam ac uetueram, de induſtria
Fugiebatis. Ci. 2. de Fi. 24. Si aut de induſtria facias ut, etc.

Ex animo, aut de induſtria. Teren. And. 4. 5. 56.

De integro. Terent. Heaut. 4. 2. 7. Ratio de integro ineunda eſt mihi. Idem Phor. 1. 3. 22. 2. Cui de integro eſt poteſtas etiam conſulendi quid uelis.

De integro incidere in morbum. Cicero ad Cornificium, libro 12. 29. 5.

Oriuntur de integro. Cic. 1. de Diuin. 214. Idem Att. lib. 13. 298. 2. Gratulari alicui de integro.

De integro creare Cenſores. Cic. 4. Verr. 97.

De integro ſcribere. Cic. ad Atticum, lib. 13. 283. 1.

De more. Plin. in Paneg. 9. Tibi aſcendenti de more Capitoliũ, Virg. 3. Aeneid. Idem lib. 7.
-ſolito matrum de more locuta eſt.

De nihilo iraſci. Plaut. Truc. 16. 54. Liu. 4. bel. Mac. 223.

Mali rem exempli eſſe, de nihilo hoſpites corripi. Sic Plautus Curc. 9. 17. Dicere iniuriam de nihilo.

Non hoc de nihilo eſt, quòd Laches nunc me conuentam eſſe expetit. Terent. Hecy. 5. 1. 1.

De præfacili exorare. Plaut. Epid. 14. 21.

De procul aſpicere. Plaut. Perſa 14. 6.

De proximo. Plaut. Aulul. Eam ego hodie faciam ut hic ſenex de proximo ſibi uxorẽ poſcat.

De reliquo. Cic. ad Allienum, lib. 13. 79. 3. Idem ad Atticum, lib. 7. 129. 1. De reliquo, neq; Hercule quid agã, nec quid acturus ſim, ſcio ita, &c.

De repente. Terentius Hecy. 4. 1. 3. Ita corripuit de repente tacitus ſeſe ad filiam. Cicero pro Ligario 8. Tu de repente irrupiſſes, & clamare cœpiſſes, C. Cæſar caue credas, caue ignoſcas.

De ſubito. Plau. Capt. 2. 62. Conari de ſubito nos agere tragodiam. Idem Bacchid. 146.

De ſuper. Plin. in Paneg. 55. Nihil tamen gratius, nihil ſeculo dignius, quàm quod contigit de ſuper intueri delatorum ſupina ora. Idem de Viris Illuſtrib. 73.

Iſtum de ſuperioribus pene ſolum legi. Cicero de Claris Oratoribus 64.

De tempore, Tempeſtiuè. Hirtius de bello Hiſpanico. Ipſe de tempore cœnauit.

De tranſuerſo. Cic. ad Atticum, lib. 15. 323. 11. Ecce autem de tranſuerſo Lucius Cæſar, ut ueniam ad ſe rogat. Idem 4. Academ. 216.

De Terentia, quod mihi omne onus imponis, non cognoſco tuam in me diligentiam. Cic. Att. lib. 12. 242. 7.

De, in cõpoſitione auget: interdum ut Dehiſcens, ualde hiſcens apud Virgilium: & Deamo, apud Terentium.

Dea] deæ, (θεὰ, θεὸς,) fœmininum à Deus: ablatiuo deabus. Virgilius 2. Aeneid.
-nec uox hominem ſonat ô dea certè. Cic. pro Rabirio 3.

Sacra triformis deæ, id eſt Hecates, quæ & Luna & Diana & Proſerpina creditur eſſe. Ouid. 7. Metam. 19.

Aequorea dea. Ouid. epiſt. 18. 26.

Auxiliaris dea. Ouid. 9. Metam. 140.

Celeres deæ. Ouid. 2. Metam. 24.

Clara dea, Iris. Stat. 10. Thebaid. 17.

Flaua dea, Ceres. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 9.

Frugifera dea, Ceres. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 28.

Idalia dea, Venus. Ouid. 3. de Arte Amand. 22.

Pallens dea, Aurora. Stat. 6. Thebaid. 6.

Pharetrata dea, Diana. Ouid. epiſt. 19. 40.

Princeps dearum. Iuno. Ouid. 6. Faſt. 8.

Roſea dea, Luna. Ouid. 3. de Arte Amand. 17.

Sæua dea. Ouid. epiſt. 20. 2.

Spicifera dea, Ceres. Senec. Herc. Oeth. 5. 4.

Vltrices Deæ Erebi. Seneca Octauia 17. 18.

Deacinatus] Adiect. (ἀπερραγισμένος,) ut Deacinata dolia, à quibus abſterſi ſunt acini. Cato cap. 26. Vbi erit lectũ, Poſt dies triginta, ſi bene deacinata erunt dolia, oblinito.

Dealbo] dealbas, (λευκαίνω,) dealbare, Album facere: uel potius tectorium inducere. Curtius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 4. Nec ſolere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Cic. 3. Verr. 103.

Deambulo] deambulas, pen. corr. (περιπατέω,) deambulare, Spaciari. Cic. 1. de Leg. 19. Quin pergimus igitur ad illa ſpacia noſtra, ſedesq;, ubi quum ſatis erit deambulatũ, requieſcemus, Legitur & ambulatũ, in emendatioribus cod. Cato cap. 127. Et ſaliat decies, & deambulet.

Deambulare cum accuſatiuo. Seneca de Remedio fortuitorum, Multa quum deambulaueris, demum redeundum eſt. Subauditur ſpacia.

Ire deambulatum. Cic. 2. de Orat. 142.

Deambulatio] Verbale, (περίπατος,) Terentius Heaut. 4. 6. 2. Vel me hæc deambulatio, quàm non laborioſa ad languorem dedit.

Deamo] deamas, pen. cor. (ὑπερφιλέω,) deamare, Valde amare. Terent. Heaut. Næ ego ſum fortunatus: deamo te Syre. Plaut. Trucul. 15. 4.
Magna nunciauit Chiamus hodie gaudia, mea dona
Deamata, acceptaq; habita eſſe apud Phroneſium.

Deargentaſſere] Verbum obſoletum. Lucil. lib. 26. Depeculaſſere aliqua ſperans me, ac deargentaſſere, decalauticare eburno ſpeculo. Nonius.

Dearmatus] (ἀφωπλισμένος,) exercitus. Liu. 4. ab Vrbe 49. Conſul triumphans in urbem redit, Ciuilio Volſcorum duce ante currum ducto, prælatisq; ſpolijs, quibus dearmatum exercitum hoſtium ſub iugum miſerat. Id eſt, cui ablata fuerant arma.

Deartuare] (ἐξαρθρῶν,) Quaſi per artus cõcidere, inquit Nonius. Plaut. Capt. 11. 110. Tum igitur ego ærumnatus, deartuatus ſum miſer Sceleſti hominis technis.

Deartuare opes, per translationẽ dixit Plau. in Capt. 12. 14.

Debacchor] debaccharis, (παροινέομαι,) debacchari, Præ ebrietate ualde furere. Teren. Adel. 2. 1. 30. Si ſatis iam debacchatus es leno, audi ſi uis nũc iam S. Egône debacchatus ſum in te, an tu in me? Quædã exemplaria legũt bacchatus.

Qua parte debacchentur ignes. Horat. 3. Carm. ode 3. 11.

Debæ, populi ſunt. Arabiæ fœlicis, proximi Sabæis, ex genere Nomadum. Horum regionem flumen interlabitur, quod teſte Strab. lib. 16. auri ſtrigilem defert. Meminit huius Propertius, ſed hic Debatas non Debas uocat, lib. 4. eleg. 5. 5.
Si te Eoa iuuat, Debatarumq; aurea ripa, &c.

Debellare] (καταπολεμεῖν, καταγωνίζεσθαι,) Expugnare. Plin. lib. 6. cap. 13. 10. Darium Alexander debellauit. Vir. 6. Aen. 171. Parcere ſubiectis, & debellare ſuperbos.

Debellatus ui hoſtis. Liu. 8. ab Vrbe 50. Id eſt Victus.

Tyrannus debellatus. Claud. 7. Paneg. 127.

Debellatum eſt cum Græcis, Id eſt finitum eſt bellum. Liu. 8. ab Vrbe 116. Sic 8. bel. Maced. 46. Quod cum Antiocho uno prælio debellatum eſſet.

Debellato] (κατηγωνισμένα,) uice aduerbij. Liuius 10. belli Punici 28. Idem 6. belli Punici 119. Quod niſi manente in prouincia bello non decerneretur, eum quaſi debellato triumphare, cum exercitus teſtis, &c.

Debellandus] Particip. (καταπολεμηθησόμενος,) Virg. 5. Aeneid. 145. -gens dura, atq; aſpera cultu
Debellanda tibi Latio eſt.

Debellator] Verbale, (καταγωνιστὴς,) ut Cruenti gurgitis debellator, apud Statium lib. 9. Thebaid. 109.

Debeo] debes, debui, debitum, penult. corr. (ὀφείλω, ὀφλισκάνω, χρεωστέω, μέλλω,) debere, notæ ſignificationis. Terentius And. 4. 1. 51. Ego Pamphile hoc tibi pro ſeruitio debeo. Cic. Planc. lib. 10. 12. 15. Perfice ut ne minus Reſp. tibi, quàm tu Reip. debeas.

Calendis Ianuarij debuit, adhuc non ſoluit. Cicero Attico, libro 14. 316. 1.

Quantum debet? Cic. Att. lib. 5. 10. 15.

Priuatim debere. Cic. pro Quintio 8.

Amorem & omnia in aliquem ſumma & ſingularia ſtudia & animum debere. Cic. Lent. lib. 1. 9. 12.

Animam debet. Vide Anima Terent. Phorm. 4. 3. 56.

Animum debere ipſi patriæ. Cic. pro Flacco 80.

Beneficium ſummum alicui debere. Cic. 1. de Orat. 60.

Fatum ſuum debere alicui, Id eſt acceptum referre alicui quòd uel uiuat, uel iam moriatur, uel bene, uel male agat. Stat. 5. (Thebaid. 5.

Debeo tibi hanc fidem. Plin. epiſt. 42. b.

Fides cõmunis omnibus debetur. Cic. Qu. fratri lib. 1. 1. 4.

Gratiam debere alicui. Cic. 2. de Finib. 185.

Diuini honores pro diuinis meritis alicui debentur. Cicero 4. Philipp. 154.

Laudem alicui debere. Cic. Att. lib. 1. 9. 5.

Malum alicui pro ſceleribus debetur. Cic. 3. Verr. 33.

Miſericordia tibi nulla debetur. Cic. 1. in Catil. 11.

Multos nummos alicui debere. Cic. Att. lib. 11. 206. 2.

Oculos debere alicui. Catul. Epigram. 77. 1.

Debere alicui pecuniam. Cic. pro Quintio 9.

Pecuniam grandem alicui debere. Cic. Silio, lib. 13. 62. 2.

Pecunia debetur alicui ex. Cic. Appio, lib. 3. 5. 11. Dum pecunia accipitur, quæ mihi ex publica permutatione debetur. Idem pro Cecinna 11.

Pecuniam debere pro. Cic. 2. Philip. 80. Appellatus es de pecunia, quam pro domo, pro hortis, pro ſectione debebas.

Pecunia cœpta eſt deberi. Cic. 1. de Orat. 82.

Pœna tanto facinori debetur. Cic. in Piſonem 72.

Satiſdato debere. Cic. Att. lib. 16. 339. 3.

Supplicia debentur hoſtibus uictis. Cic. 7. Verr. 62.

Vitam tibi debere fatetur. Ouid. de Ponto 4. eleg. 5. 7.

Vitam armis debere. Claud. Paneg. 3. 16.

Debeo tibi, ſine accuſatiuo. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt. 1. 12. Nos in cauſa eò authoritatem minorem habemus, quòd tibi debemus.
Debeam Credo iſti quicquam furcifero, ſi id fecerim. Teren. Eunuch. 5.2.22. Vide Credo.
Maximè debere & plurimũ poſſe iuuare. Cic. Lent. li. 1.7.5.
Cupere debere omnia alicuius cauſa. Vide Cupio.
Magnopere debere alicui. Cic. pro Plancio 61.
Id noſtræ neceßitudini debere me iudico. Cicero pro Planc. libro 10.12.15.
Tantum me tibi debere exiſtimo, quantum perſoluere difficile eſt. Brutus Ciceroni, lib. 11.1.
Debetis uelle quæ uelimus, Plaut. Amphit. 3.39.
Debuit noſſe, pro decebat. Cic. pro Cluent. 26. Plin. Neſcio an te hunc noſſe, quum ſit tot notis nobilis. Budæus.
minoris hominẽ, quanquã noſſe debes. Id eſt, uериſimile eſt
Quantũ eſſet quod deberet accedere, Id eſt quod addi oporteret. Cic. de Vniuerſitate 53.
Debetur inuentio rei alicuius illi. Plin. lib. 18. ca. 7.25. Id eſt, Attribui debet: hoc eſt, inuenit.
Debebitur. Cato ca. 144.1. Pro eo nemo ſoluet, neq; debebitur.
Sua cuiq; uirtutis laus propria debetur. Cic. 2. de Orat. 188.
Corpora debentur fato. Virg. 6. Aeneid. 143.
Vita neceßitati debetur. Cic. pro Seſtio 38.
Debens] debentis, (ὀφείλων,) Participium. ut
Dies longa uidetur opus debẽtibus, id eſt obligatis ad aliquod opus ſingulis diebus exhibendum. Horat. 1. epiſt. 1.5.
Debitus] pen. cor. particip. (ὀφειλόμενος,) Cic. P. Seſtio, lib. 5.17.9. De tuo autem filio uereor ne ſi nihil ad te ſcripſerim, debitum eius uirtuti uidear teſtimonium non cepiſſe.
Meritam debitamq; gratiam alicui referre. Cic. 3. de Orat. 9.
Mors naturæ debita. Cic. 14. Philipp. 405.
Meritos alicui honores et debitos decernere. Ci. 7. Phili. 223.
Debito officio fungi. Cic. 3. Tuſc. 129.
Iandiu debitum neceßitudini officium reddere. Cicero Licinio, libro 5.8.3.
Iandiu debitam alicui pecuniam ſoluere. Cic. pro Flacco 43.
Pietate debita fratres colam. Senec. Hippol. 5.9.
Ferre pœnas debitas. Senec. Oedip. 12.13.
Iuſtas & debitas pœnas ſoluere. Cic. pro Milone 65.
Reddere præmia debita. Virg. 2. Aeneid. 108.
Cœlo debita progenies. Claud. in Gigantomach. 11.
Vita alicuius multis ſupplicijs iuſtis debitisq; erepta. Cicero 1. Catil. 15.
Debitum] pen. corr. Subſtantiuum, (ὀφείλημα, χρέος, δάνειον,) Id quod debetur. Cic. ad Qu. frat. lib. 1.2.16. prius quàm Fundanio debitum ſolutum eſſet.
Conſectari debita. Cic. Att. lib. 13.281.4.
Exigere debitum. Senec. Thebaid. 1.35.
Fraudari debito. Cic. in Oratore 103.
Debito uitæ liberari, Vide Vita.
Retribuere debitum. Cic. Antequam iret in exilium 1.
Soluere alicui debitum. Cic. Qu. Fratri lib. 1.2.16.
Debitor] pen. cor. (ὀφειλέτης, χρεωστής, ὑπόχρεως,) Verbale. proprie (ut Modeſtinus ait) is dicitur, à quo inuito exigi pecunia poteſt. Plin. in Paneg. 69. Nam liberalitatẽ iucundiorem debitor gratus, clariorem ingratus facit.
Debitoribus creditas pecunias condonare. Cic. 2. Offic. 115.
Debitor numeroſus. Martial. lib. 5.88. Et ſeruit dominæ numeroſus debitor arcæ. Id eſt multi debitores.
Aeris debitor. Horat. 1. Sermo. ſaty. 2.17.
Leuior plaga ab amico q̃ à debitore. Ci. Papirio, li. 9.16.22.
Creditorem debitoribus addicere. Cic. in Piſonem 68.
Interpellare debitorem. Vide Interpello.

Perpetuus animæ debitor. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4.2.
Vitæ debitor. Ouid. 4. de Ponto eleg. 1.1.
Debitio] Verbale f. g. (ὄφλησις.) Idem quod debitum. Cic. ad Atticum, lib. 14.309.3. Satis enim torquetur debitione dotis. Sic apud eundem pro Planc. 55. Dißimilis eſt pecuniæ debitio & gratiæ.
Debibo] bis, pen. cor. debibere. Solinus cap. 12. Quorum alterum ſi ouillum pecus debibat, &c.
Debilis] & hoc debile, pen. cor. notæ ſignificationis, (ἀσθενής, πηρός, ἀμενηνός, ἀμενής,) Terent. Adel. 4.4.3. Membra metu debilia ſunt.
Infirmus ac debilis. Cic. 3. in Catil. 50.
Imbecillis ac debilis ſenex. Cic. pro Seſtio 18.
Humero, lumbis, coxa debilis. Iuuen. Saty. 10.23.
Mancus & membris omnibus captus ac debilis. Cic. pro Rabirio Perduel. 15.
Mancus & debilis magiſtratus. Cic. pro Milone 18.
Debile & Firmum, contraria. Cic. pro Muræna 48.
Debilis aliqua parte animi. Cic. de Clar. Orat. 116.
Senex & debilis. Cic. 8. Philip. 254.
Sexus debilior. Claud. in lib. epigram. 42.4.
Vires equitum debiles. Cic. pro Milone 72.
Debilito] debilitas, pen. cor. (ἀσθενόω, ἀπογυιόω, ἐξασθενίζω, ἀμενηνόω,) debilitare. Cic. de amic. 22. Nec debilitari animos, aut cadere patitur.
Me dolor debilitat, includitq; uocẽ. Cic. pro Rabir. Poſth. 30.
Onus debilitat me. Ouid. 2. Triſt. 67.
Membra debilitant lapidibus, fuſtibus, ferro. Cic. pro Flac. 57.
Actio cauſæ debilitatur. Cic. pro Deiot. 3. Quæ quoniã anguſtiora parietes faciũt, actioq; cauſæ maxime debilitatur loco, tuum, &c.
Affligunt animos, & debilitant metu. Cic. 4. Tuſc. 53.
Audaciã alicuius debilitare & cõprimere. Cic. pro Muræ. 72.
Debilitantur cogitationes inimicorum & proditorum. Cic. ad Lentulum, lib. 1.6.2.
Conſenſus populi debilitatur. Cic. 8. Philip. 237.
Debilitare & reprimere furores aliquorũ. Cic. in Vatiniũ 13.
Dolor patientiam debilitat. Cic. 5. Tuſc. 112.
Debilitat ſpem meam tua profectio. Cic. ad Attic. lib. 5.91.2.
Studia amicorũ debilitare. Cic. pro Muræ. 41. id eſt minuere.
Debilitari ac frangi uiribus. Cic. pro Marcel. 4.
Virtutem alicuius debilitare. Cic. 5. Philip. 166. Vtrum hoc eſt confirmare militum animos, an debilitare uirtutem?
Vocem fletu debilitare. Cic. pro Cælio 48.
Debilitari, paßiue. ut Debilitari morbo. Cel. lib. 1. cap. 8. Cic. 2. de Finib. 152. Turpe eſſe uiro debilitari, dolere, frangi, ſuccumbere.
Frangi & debilitari moleſtia non oportet. Cicero Quin. fratri, libro 1.1.2.
Debilitor lachrymis. Cic. Terentiæ, lib. 14.3.11.
Infringitur ac debilitatur magiſtratus. Cic. 1. de Orat. 13.
Debilitatus] Particip. (ἀσθενῶν, ἠσθενωμένος,) ut Debilitatus ſtupris. Cic. 2. in Catilinam 32.
Afflictus, debilitatus, mœrens. Cic. 2. de Orat. 105.
Debilitatus atq; abiectus. Cic. 3. Catil. 55.
Animo debilitatus. Cic. Bruto 9.3.
Deſperatione debilitatus. Cic. in Orat. 2.
Multis uulneribus acceptis, ac debilitato corpore ac contrucidato, ſe abiecit exanimatus. Cic. pro Seſtio 68.
Fractus ac debilitatus metu. Cic. 1. de Orat. 60.
Inermẽ, & debilitatum aliquẽ opprimere. Cic. pro Mur. 74.
Victus & debilitatus obiecta ſpecie uoluptatis. Cicero 1. de Finibus 73.
Periculis circunclutſus & debilitatus. Cic. 2. in Catil. 35.

Ciuitas fracta malis, muta, debilitata, abiecta metu. Cic. pro Domo ſua 20.
Præcipitans & debilitatus magiſtratus aliquis. Cicero pro Domo ſua 32.
Illa naufragorũ eiecta ac debilitata manus. Cic. 2. in Catil. 43.
Nomen Græciæ iam fractum propè ac debilitatum. Cicero pro Flacco 49.
Veritas debilitata multis incommodis. Cic. pro Quint. 2.
Virtus debilitata, animus fractus. Ci. Poſt redit. ad Quirites 15
Vrbs ſoluta ac debilitata. Cic. 2. de Lege Agraria 90.
A iure cognoſcendo debilitatus. Cic. 2. de Orat. 77.
Debilitas] pen. cor. debilitatis, (ἀσθένεια,) Plin. lib. 17. ca. 24.12. Quibuſdam debilitas ſterilitatem, non necẽ affert.
Animi debilitas. Cic. 1. de Fin. 76.
Tarditas ingenij, ſtupor debilitasq; linguæ. Cic. in Piſonem 1.
Bonũ integritas corporis, miſera debilitas. Cic. 5. de Fin. 145.
Debilitatio] (ἀσθένημα,) Cic. in Piſonem 69. Quid debilitatio, atq; abiectio animi tui?
Debuccino] as, pen. cor. debuccinare, pro Buccinare uſus eſt Tertulianus De uelandis uirginibus.
Debitio, Debitor, Debitum] Vide Debeo.
Decacumino] decacuminas, pen. cor. (βλαστολογέω,) decacuminare, Cacumẽ præcidere, & cacumine priuare. Colum. lib. 5. cap. 6.11. Idem lib. 6. Poteſt etiam ulmus ſic diſponi, ut adhuc tenera decacuminetur, ne altitudinẽ quindecim pedum excedat.
Decacuminatio, (βλαστολογία,) Verbale, Plin. lib. 17. Similem & decacuminatio rationẽ habet, cupreßi, piceæ, cedri.
Deblatero] deblateras, pen. cor. (καταψέλλω,) deblaterare, Eſt ſtultè loqui, inquit Feſtus. nam βλάκας, ſtultos uocãt Græci. Nonius uerò deblaterare, Obloqui & confingere interpretatur. Plaut. Aulul. 8.1. Vbi tu es quæ deblateraſti iam uicinis omnibus Me meæ filiæ daturum dotem? Lucil. lib. 30. Deblaterat plenus bonus, ruſticus concinit unà. Gellius lib. 9. cap. 15. Deblateratis uerſuum multis milibus.
Deca] Græcè, (δέκα,) Latinè decem dicitur.
Decachordum] (δεκάχορδον,) inſtrumentum, muſicũ, decem chordas habens.
Decalogus] penultima correp. (δεκάλογος,) Decem præcepta continens.
Decanto] decantas, decantare, (ἀναγορεύω, κηρύττω,) Idẽ quod Cantare & celebrare. Cic. 3. Tuſc. 80. Hæc omnia uidi: ſed & iam decantauerant fortaſſe. Idem 2. de Orat. 41. Nec mihi opus eſt Græco aliquo doctore, qui mihi peruulgata præcepta decantet.
Miſerabileis decantare elegos. Horat. 1. Carm. ode 33.1.
Omnes cauſas, diligentes, & memores & ſobrij Oratores, percurſas animo & propè decantatas habere debent. Cic. 2. de Orat. 76.
Decantare pro Loquitari & blaterare, poſuit Quintilianus in lib. 12. Quum multa quæ neq; ad Iudicem, neq; ad Litigatorem pertineant, decantauerunt, bene comitati per forũ reducuntur. Budæus.
Iiſdem de rebus ſemper quaſi dictata decantare. Cicero 4. de Finibus 17.
Decapolis] pen. cor. Iudeæ regio eſt decẽ urbium trans Iordanem: hanc multi Cæſareã eſſe dixerunt. Plin. li. 5. ca. 18.
Decaproti] pen. prod. (δεκάπρωτοι,) Qui funguntur munere decaprotiæ: quos Cicero Decemprimos appellat. Vlpianus in L. Et qui. De Muneribus & Honor. Decaprotos minores etiam annis XXV. fieri iampridem placuit. Arcadius eodẽ titulo, L. ultima Miſta munera ſunt decaprotiæ, icoſaprotiæ: ut Her. Modeſtinus & notando & diſputando bene & optima ratione decreuit. Nam decaproti & icoſaproti tributa exigentis & corporale miniſteriũ gerunt, & pro muneribus defunctorum fiſcalia detrimẽta reſarciunt.

Decapulo] decapulas, pen. cor. decapulare, Euacuare, deplere. De oleo dicitur. Plin. lib. 15. cap. 6.2. Quare ſæpius die decapulandum. Vide Capulo, capulas.
Decarchos] (δέκαρχος,) is dicitur, qui decem præeſt militibus, inquit Valla lib. 6.
Decas] decadis, pen. corr. (δέκας,) ſignificat aliquid decenarium numerum, continens. Hinc T. Liuius libros ſuos Decades nuncupauit: quòd decem uolumina ſingulæ continerent. Sipontinus.
Decauleſco] decauleſcis, decauleſcere, (ἐκκαυλόω,) Emittere caules. Plin. lib. 19. ca. 7.6. Raphanus utiq; iucundior detractis folijs ante quàm decauleſcat.
Decedo] decedis, pe. pro. deceßi deceſſum, (ἀποχωρέω, ὑπεξίσταμαι,) decedere, Eſt diſcedere. Proprie uero à mãdato cuſtodiæ loco recedere. Vnde Conſules, Proconſules, Præſides, Prætores dicuntur ex prouincia decedere: item præſidia de urbibus & caſtellis. Hæc Valla lib. 5. Cic. ad Att. lib. 11.215.2. Quanquam quid ego de lictoribus, qui penè ex Italia decedere ſint iuſſus? Idem 4. Verr. 103. Sic idem in Piſonem, Altera ratio, quòd ij quos in prouincia liberalitatis & uirtutis ſuæ teſtes habuerat, nondum deceſſerant.
Decedere, ei qui ſucceſſor miſſus eſt cedere. Cic. 7. Verr. 33.
Decedamus hinc. Plaut. Bacchid. 1.74. Hic neſcio quid turbæ eſt: quin hinc decedimus? Cic. 7. Verr. 5.
Decedere ex agris, ex decreto alicuius. Cic. pro Fonteio 3.
Decedere alicui. Plaut. Amphit. 12.4.

Nam mihi quidem hercle qui minus liceat deo minitarier
Populo, ni decedat mihi, quàm ſeruolo in comœdijs?

Decedere alicui, pro Auerſari aliquem. Cæſar, quibus ita interdictum eſt, ijs omnes decedunt, aditum ſermonemq; defugiunt: Id eſt uia decedunt. Budæus.
De ſuis bonis decedere. Cic. 4. Verr. 29.
De curriculo uitæ decedere. Vide Curriculum.
A ſuperioribus decretis decedere. Cic. pro Flacco 20.
Decedere fide. Liu. 4. bel. Maced. 50. Potuiſſe ſe extra id periculum eſſe, ſi decedere fide, ſi coniurare cum cæteris uoluiſſent. Ibidem, lib. 1.18.
Furori aliquorum decedere. Cic. Antequam iret in exil. 8. Id eſt cedere.
Decedere inſtituto ſuo. Id eſt aliter agere (inquit Budæus) quàm quis ſolitus ſit. Liu. 7. bel. Maced. 228.
Decedere itinere, per metaphoram. Plin. epiſt. 2.a.
Decedere de ſuo iure, Eſt nõ ſummo iure agere, aliquid ſui condonare comiter. Cic. 2. Offic. 93. Eſt enim non modo liberale, paululum nõnunquam de ſuo iure decedere, ſed interdum etiã fructuoſum. Idem pro Roſc. Amer. 44. Eſto, cauſam proferre non potes, tametſi ſtatim uiciſſe debeo, tamen de meo iure decedam: & tibi quod in alia cauſa non concederem, in hac concedam, fretus huius innocentia. Hæc Budæus.
Decedere iure ſuo, Idem. Liu. lib. 3. ab Vrbe 138. Deceßitq; iure ſuo, ut demptum de ui magiſtratus, populi libertati adijceret. Vulgò dicunt, Præterire ius. Hæc Budæus.
Recto limite decedit. Stat. 2. Thebaid. 13.
Loco decedere. Tacit. lib. 3.
Decedere de ſuo more, pro Mores mutare. Cicero 4. Verr. 111. Budæus.
Seræ meminit decedere nocti. Virg. eclog. 8.18.
Decedere officio, uel de officio, Eſt contra quàm decet atq; officioſum eſt, aliquid agere. Cic. in Verrem, Quid faceres pro homine innocente & propinquo, quum propter hominẽ perditißimum atq; alienißimum, de officio deceſſeris? Liu.

Eas quoq; colonias quæ officio deceßiſſent. Hæc Budæus.

Ab officio decedere. Liu. lib. 6. Decad. 4.

Poſſeßione decedere, uel de poſſeßione. Plin. In epiſt. Item in L. Si finita, de Damno infecto, Siquis in poſſeßionem mißus, nondum poßidere iuſſus ſit, an dominus decedere de poſſeßione debeat.

De poſſeßione decedere. Cic. 2. de Lege Agrar. 69.

Prouincia decedere. Cic. pro Ligario 1.

Decedere de prouincia & ex prouincia. Cic. Cælio, lib. 2. 10. 5. Idem 4. Verr. 34.

Regnis decedere pro priuari regno uel imperio. Sil. libro 17. (123.

Sententia decedere. Tacit. lib. 14.

De ſententia decedere. Cic. pro Corn. Balbo 7.

Spacio decedere. Lucret. lib. 2. 44.

Decedere uia. Plaut. Amph. 12. 7. Quamobrem mihi magis par eſt uia decedere & concedere. Et Quint. lib. 4. Decedere uia dicendi.

Deceßit uia errabundus. Sueton. in Cæſare.

Decedere de uia. Plaut. Amphit. 12. 1. Concedite, atq; abſcedite omnes de uia decedite. Cic. pro Cluent. 131.

Decedere alicui de uia. Plaut. Trinum. 6. 62.
Non tibi dicam dolo, decedam ego illi
De uia, de ſemita, de honore populi.

De uita decedere. Cic. pro Rabir. perduel. reo. Id eſt mori.

Decedet hæc ira. Terent. Hecyra 3. 5. 55.

Deceßit cura ea patribus. Liu. 9. ab Vrbe 150.

Nihil decedet de ſumma. Terent Adel. 5. 3. 30.

Decedit febris. Celſus lib. 3. cap. 3.

Decedit hoc opibus. Liu. 3. ab Vrbe 229.

Decedit periculum de cauſa eius. Cic. pro Cluent. 133.

Decedunt uires. Liu. 4. bel. Maced. 61.

Decedi, paßiue. Cic. de Senect. 58. Vide Aſſurgo.

Decedere, ſine appoſitione, pro Mori, quaſi à cuſtodia & gubernatione corporis proficiſci, inquit Valla. Cic. ad Att. li. 1. 4. 2. Pater nobis deceßit ad VIII. Cal. Decemb.

Decedens, Participium, (ἀποχωρῶν,) Qui in urbem redierat. Cic. pro Muræna 62. Multi obuiam prodierunt de prouincia decedenti.

Dies decedens. id eſt occaſus. Virg. 4. Georg. 93.

Certis momentis tempora decedentia. Horat. 1. epiſt. 6. 1.

Deceſsio] (ἀποχώρησις,) Verbale. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 2. Ego tibi ſpem maturæ deceßionis afferebam.

Deceßio de prouincia. Cic. ad Att. lib. 6. 116. 5.

Manſio & Deceßio, contraria. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 16.

Dies deceßionis. Cic. Att. lib. 6. 116. 5.

Deceßio pro diminutione. cuius contrarium eſt Acceßio. Cic. 3. Offic. 15. Sed quum ſit is qui ſolum bonum iudicet, quod honeſtum ſit. quæ autem huic repugnent ſpecie quadam utilitatis, eorum neq; acceßione, meliorem uitam fieri, neq; deceßione peiorem. Idem 2. de Diuin. 53.

Deceßio de ſumma. Cic. pro Rabirio Poſt. 19.

Deceſſor] (ἀποχωρητής,) eſt cui è prouincia abeunti, ſucceſſor mittebatur. Vlp. in L. Obſeruare, in Tract. Offi. Procons. Recte aũt & ordine faciet, ſi edictum deceſſori ſuo miſerit, ſignificetq; quo die fines ſit ingreſſurus. Sic in alijs muneribus. Nam Iulij agricolæ Tacitus Deceſſorẽ uocat, equi legionem illi tradebat.

Deceſſus] huius deceſſus, (ἀποχώρησις,) Idem quod deceßio. Plin. lib. 18. cap. 18. 2. (398.

Vulgo credebatur ab eius deceſſu ferere ſolitos. Cæſ. 3. bel. Gal.

Deceſſus febris. Celſ. li. 3. ca. 12. Sub deceſſu febris cibũ ſumat.

Decem] (δέκα,) numerale, indeclinabile. Terent. Heaut. 5. 1. 36. Decem dierum uix mihi eſt familia.

Decem ſeptem numero, Cæſar 1. bel. Ciuil. 210. Naues longas expediunt numero decem ſeptem. Sic apud eundem lib. 1. bel. Gal. 30. Decem nouem.

Decemiugis, pen. corr. (δεκάζυγος,) Adiect. Suet. in Nerone, Aurigauit quoq; plurifariam: Olympis uerò etiam decemiugem. Sub. currum.

Decemprimi, pen. prod. (δεκάπρωτοι,) dicuntur à Cicerone, qui Decaproti Græce, pro Roſc. Amer. 14. Itaq; Decurionum decretum ſtatim fit, ut Decemprimi proficiſcantur ad L. Syllam, doceantq; eum qui uir Sex. Roſcius fuerit.

Decennis, (δεκαετής,) decem annorum. A quo decenniũ: Decennis fœmina. Plin. lib. 8. cap. 5. 3. Et cap. 44. 1.

Decies, aduerbium, (δεκάκις,) Plaut. Sticho 5. 45. Quin & ipſa decies in die mutat locum.

Decies die anno. Plaut. Aulul. 4. 31.

Decies dixi. Plaut. Amph. 7. 19. & 8. 91.

Haud ſemel, ſed decies iuraſti mihi. Plaut. Pœnul.

Decies anno pariunt columbæ. Plin. lib. 10. cap. 53. 1.

Decies centena. Plin. lib. 3. cap. 5. 6.

Decies centena millia. Cic. 3. Verr. 19.

Decies bis. Martialis lib. 1. 41.

Decies millia centum. Martialis lib. 1. 98.

Vſq; ad decies æris. Liuius 4. bel. Pun. 51.

December] decembris, (ποσειδεών,) nomen menſis, qui decimum locum tenuit antequam additi fuiſſent Ianuarius & Februarius.

Gelidus menſis December. Ouid. 1. Triſt. eleg. 10. 1.

Vti libertate decembris, id eſt, Saturnaliorum qua donabantur eo tempore ſerui. Horat. 2. Ser. ſaty. 7. 1.

Canus december, Vide Canus.

Decimus] pen. corr. (δέκατος,) Adiect. ſiue Decumus, ut apud antiquos ſcribebatur. Plaut. Amph. 5. 19. Alter decumo poſt menſe naſcetur puer.

Hora diei decima. Cic. 2. Philip. 84.

Pars decuma. Cic. 5. Verr. 85.

Decimum] aduerbium (δέκατον,) Liu. 6. ab Vrbe 169. Nos reficietis decimum Tribunos. Quod barbare dicunt, pro decima uice.

Decumanus] pen. pro. (δεκαταῖος,) authore Feſto, appellatur limes, qui fit ab Ortu ſolis ad Occaſum Alter ex trãſuerſo currens, appellatur Cardo. Plin. lib. 18. cap. 34. 1. Linea hæc erit ab ortu æquinoctiali ad occaſum æquinoctialem: & limes qui ita ſecabit agrum, decumanus uocabitur. Hic limitem, non pro termino, ſed pro forma agri intelligere oportet. Idem lib. 17. cap. 22. 2.

Decumana oua dicũtur, & decumani fluctus, qui ſunt magni. nam & ouum decimum maius naſcitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur. Ita Feſtus Pompeius. Lucanus in 5. Phar. Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus
Inualida cũ puppe leuat. Sic decumana pyra apud Col. lib. 12. cap. 10. 3.

Decumana porta in caſtris, præcipua, & patẽtior alijs atq; frequentior, quæ in poſtica parte caſtrorum erat, ut ex Cæſare libro 3. bel. Gal. intelligimus: & ex Liuio his uerbis, libro 10. 159.

Decumanus acipenſer apud Ciceronem in ſecũdo de Fin. 43. Ex Lucilij carminibus.

Decumanus ager, Ex quo decimæ recipiuntur. Cic. 5. Ver.

Decimæ] decimarum, ſiue Decumæ, (δεκάται, δεκασμοί,) Decima pars quaruncunq; rerũ, quæ ſoluitur principibus, & ſacerdotibus. Cic. 5. Verr. 14. L. Octauio, & C. Cottæ Conſulibus Senatus permiſit, ut uini & olei decumas, & frugum minutarum, quas ante te lege Quæſtores in Sicilia uendere conſueſſent, Romæ uenderent, legemq; his rebus quàm ipſis uideretur, edicerẽt. Idem pro Lege Manilia 10. Et 3.

Et 3. de Nat. deor. 126. Neq; Herculi quiſquam decumam uomit unquam, ſi ſapiens factus eſſet.

Decimas, Plautus aliâs decimam partem uocat. In Sticho, Hæc ueniſſe iam opus eſt quantum poteſt, ut decimam partem Herculi polluceam.

Accipere decimas, Vide Accipio.

Addicere decumas alicui. Cic. 5. Verr. 74.

Decumani] (δεκατευταί,) ut Aſconius Pedianus docet) uocantur publicanorũ principes, per quos decumæ exigebantur. Cic. 5. Verr. 16. Eaq;, quæ iamdiu ad ſalutem ſociorum, utilitatemq; Reip. cõpoſita cõparataq; eſſent, ad ſuos improbißimos quæſtus cõuerteret, qui primum certos inſtituerit, nomine Decumanos, ut re uera miniſtros ac ſatellites cupiditatum ſuarum.

Decimo] decimas, pen. cor. (δεκατόω,) decimare, Decimam partem accipere.

Decimare legiones, Decimum quenq; ex legione ſupplicio afficere. Liu. 2. ab Vrbe 259. Cætera multitudo ſorte decimus quiſq; ad ſuppliciũ lecti. Mos enim erat antiquus, quo in decimum quenq; Militem ſortito animaduertebatur capitaliter. Ex Budæo.

Decempeda] decempedæ, pe. cor. fœ. g. (δεκαποδιαῖον,) Pertica qua menſuratur terra: à numero pedum dicta. Cic. 14. Philip. 391. Idem pro Milone 55. Qui cum architectis & decempedis uillas multorum, hortoſq; peragrabat. Idem 4. Acad. 228. de Sole loquens. Horat. 2. Carm. ode 15. 3. Decempedæ priuatæ.

Decempedator] pen. prod. Qui decempeda metitur. Cic. 13. Philip. 375. Cauebat etiã L. Antonio qui fuerat æquißimus agri priuati & publici decempedator.

Decemſcalmus] (δεκασκάλμιον,) Actuariolũ decem ſcalmorum, quod proinde decem remis agebatur. Scalmus autem, lignum illud erat, in quo remus aptabatur ad facilius nauigandum. Cic. ad Att. lib. 16. 333. 6. Hæc ego conſcendens è Pompeiano tribui actuariolis decem ſcalmis.

Decemuiri] pen. corr. (οἱ δέκα δεκάδαρχοι,) qui fuerint docet his uerbis Liu. 3. ab Vrbe. 135. Anno trecẽteſimo altero quàm condita Roma erat, iterum mutatur forma ciuitatis ab Conſulibus ad Decemuiros, quemadmodum ab Regibus antè ad Conſules uenerat. Tranſlato imperio minus inſignis, quia non diuturna mutatio fuit. læta enim principia magiſtratus eius, nimis luxuriauere, eo citius lapſa res eſt. repetitumq; duobus uti mandaretur Conſulũ nomen imperiumq;. Idẽ paulò antè 134. Iam redierant legati cũ Atticis legibus. eò intentius inſtabant Tribuni, ut tandẽ ſcribendarũ legũ initiũ fieret. placet creari decemuiros ſine prouocatione, & ne quis eo anno alius magiſtratus eſſet. Budæus.

Perſcripſerũt duodecim tabulas decemuiri. Cic. 1. de Orat. 31.

Decemuiralis] & hoc decemuirale, pen. prod. (τῶν δέκα δεκαδαρχικός,) Cic. de Leg. Agr. 4. Iam illa omnibus in prouincijs, regnis, liberis populis quàm acerba, quàm formidoloſa, quàm quæſtuoſa concurſatio decemuiralis futura ſit, non uidetis?

Collegium decemuirale. Cic. 6. Verr. 97.

Decemuirales leges, Leges XII. tabularum: quibus perferendis Decemuiri Conſulari poteſtate creati ſunt. Liu. 1. Deca. lib. 3. Prius quàm urbem egrederetur, Leges decemuirales, quibus tabulis Duodecim eſt nomen, in æs inciſas in publico propoſuerunt.

Poteſtas decemuiralis. Tacit. lib. 1.

Decemuiratus] huius decemuiratus, pen. pro. (ἀρχὴ τῶν δέκα, δεκαδαρχία,) Dignitas & officiũ decemuirorum. Liu. 1. Decad. lib. 3. Opinio etiam ſine authore exierat, non in præſentis modo temporis eos iniuriam cõſpiraſſe, ſed fœdus clandeſtinum inter ipſos iureiurando ictum ne comitia haberent: perpetuoq; decemuiratu poſſeſſum ſemel obtinerent imperiũ. Hæc Budæus. Cic. de Leg. Agra. 38. Vt ij decemuiratum habeant, quos plebs deſignauerit.

Decermina] (τὰ μοτά,) Quæ decerpuntur purgandi cauſa. Feſtus.

Decerno] decernis, decreui, decretum, pen. pro. (γινώσκω, ψηφίζομαι, δογματίζομαι, προορίζω,) decernere, Iudicare. Terent. Adelph. 4. 2. 6.
Quid hoc, malum, infelicitatis? nequeo ſatis dernere.

Decernere de. Plin. lib. 17. ca. 22. 21. Sed de his, Catonis præcepta decernent.

Decernere & iudicare. Author ad Heren. 52.

Decernere, Statuere, et defigere, authore Donato. Teren. Hec. 1. 2. 75. Sed quam decrerim me non poſſe diutius Habere, eam, &c. Martial. lib. 2. 63.
Dum modo cauſidicum, dum te modo rhetora fingis.
Et non decernis Taure quid eſſe uelis.

Intus animus quid decreuit. Senec. Med. 12. 8.

Decretum eſt mihi. Plaut. Aulul. 16. 38. Mihi bibere decretũ aquam eſt. Terent. Heaut. 3. 1. 56. Sumat, conſumat, perdat, decretum eſt pati. Ibidem 2. 4. 12.

Decernere cum infinitiuo. Cic. 2. de Orat. 85. Sic decreui philoſophari potius, ut Neoptolemus apud Ennium, paucis. Liu. 1. ab Vrbe 75. Ad unum omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt.

Decernere, Eſt etiam, ut ait Donatus, de magnis certam proferre ſententiam. Terent. And. 1. 5. 3. Vxorem decrerat dare ſeſe mihi hodie.

Decernit Senatus. Populus iubet. Cic. 4. Verr. 116.

Statuere, decernere. Cic. Capitoni in epi. ad Att. li. 16. 343. 3. Quæ res earum rerum quas Cæſar ſtatuiſſet, decreuiſſet, egiſſet, Conſulibus cognitionem dedit.

Decernere alicui ut. Cicero ad Lent. libro 1. 1. 7. Ex illo Senatuſconſulto quod te referente factum eſt, tibi decernit ut regem reducas.

Aliter ut quis edixit decernere. Cic. 3. Verr. 84.

Decernere aliquid contra rem alicuius. Cic. 5. Ver. 6.

Contra edictum ſuum ſine ulla religione decernere. Cicero 3. Verr. 84.

Decernere de re aliqua. Cic. ad Cælium, lib. 2. 10. 1. Idem ad Lent. lib. 1. 3. 3. Imprimiſq; ut quæ Appius de eius re decreuit, ea comprobes.

De ſententia conſilij decernere aliquid. Cic. Capitoni in Epiſt. ad Att. lib. 16. 346. 2.

Vno iudicio de omnibus fortunis decernere. Cic. pro Quin. 3.

Amplißime decernere de ſalute & dignitate alicuius. Cic. pro Domo ſua 58.

Secundum aliquem decernere. Cic. Att. lib. 16. 343. 3. Conſules de conſilij ſententia decreuerunt ſecundum Butrotios.

Extra ordinem decerni uni negat oportuiſſe quicquam. Cic. pro Domo ſua 15.

Decernere bellum. Cic. 4. Verr. 54.

Dona decreta, & grates deis decernuntur. Tacit. lib. 15.

Gaudia decernere paruis ſpacijs. Claud. 4. Paneg. 73.

Superis decernere grates. Ouid. 4. de Ponto eleg. 9. 10.

Gratulationem conſeruatæ Reipub. alicui decernere. Cicero 4. in Catil. 92.

Hoſpitium alicui gratuitum. Plin. lib. 35. cap. 9. 3.

Honores alicui. Cic. ad Brutum 15. 4. Ibidem 9. Quis honos ei non fuit decernendus?

Imperium decernere alicui. Cic. 11. Philip. 303.

Iniuriã. Cic. pro Quint. 46. Bruti, inquit, erat familiaris: itaq; is intercedebat: tu contra Burrieni qui iniuriã decernebat.

deciderе dubia, decidere quæſtionem dicimus. Cic. 4. Verr. 89. Res ad iſtum deſertur, & iſtius more deciditur.

Decidere, Eſt litem conſenſu mutuo dirimere, quod tranſigere plerunq; Iureconſulti uocant. Tranſlatio eſt ab iis qui rem controuerſam ſcindunt, ut quiſq; partem æquam auferat, & à cõtrouerſia diſcedatur. Vlpia. de furtis, L. Inter omnes, Vſq; adeo aũt diuerſæ ſunt actiones, quæ eis competũt, ut ſiquis eorum pro fure damnum deciderit, dici oporteat ſolummodo actionem ſibi competentem amiſiſſe eum, cæteris uerò ſupereſſe. Et, Nam ſi proponas ſeruum cõmunem eſſe ſurreptum, & alium ex dominis pro fure damnũ deciдиſſe, is qui non decidit, habebit furti actionẽ. Decidiſſe dixit cum accuſatiuo more Græcorum. Iuue. Saty. 12. -decidere iactu. Cœpit cũ uentis imitatus caſtora. Cic. pro Roſ. Comœ. 19. At enim tu tuum negociũ geſſiſti bene: gere & tu tuum bene. magno tuã dimidiam partẽ decidiſti: magno & tu tuam partem decide. HS CCCIↃↃↃ abſtuliſti: ſi ſit hoc uerò, HS CCCIↃↃↃ tu quoq; aufer. Sed hanc deciſionem Roſcij oratione & opinione augere licet, re & ueritate mediocrẽ & tenuem eſſe inuenietis. Decidit (inquit) partem ſuam, id eſt pro parte ſua maluit CCCIↃↃↃ ſeſtertia accipere, ne ultrà lite implicaretur. Budæus.

Tranſigere & decidere cum aliquo. Cic. 4. Verr. 56. Qui cum reo tranſigat, pòſt cum accuſatore decidat. Idem pro Roſc. Amer. 67.

Decidere & ſtatuere. Cic. pro Quint. 9.

Decidere cum aliquo. Cic. 3. Verr. 89. Niſi cum muliere decideretur, in poſſeſſionem ſe ire iuſſurum. Idem 5. Verr. 57. Conflictari malebant, quàm quicquam cum iſto ſua uoluntate decidere.

De aliquo negocio decidere. Cic. Attic. libro 1. 5. 1. Idem pro Quint. 10. Niſi prius de rebus rationibusq; ſocietatis omnibus decidiſſet.

Decidere aliquid re alia. Cic. 5. Verr. 94. Atq; hoc in beneficij loco petitũ eſt ab Apronio, ut iugera ſingula ternis medimnis decidere liceret.

Decidere precio cum aliquo. Cic. 5. Verr. 151.

Quæſtionem decidere. Papinian. in Lege Fiſcus in quæſtione. ff. De iure fiſci.

Per aliquem decidere. Cic. pro Quin. 9. Quum pecuniam C. Quintius P. Scapulæ debuiſſet, per te C. Aquili decidit P. Quintius, quod liberis eius diſſolueret. Id eſt tranſactione & pacto promiſit ſe ſoluturum. Budæus.

Decidere pro libertate, hoc eſt trãſactione ſeruare libertatem ac redimere. Senec. epiſt. 96.

Pro ſe decidere. Cic. pro Roſc. Com. 23.

Decidere, pro Exprimere, metaphora ſumpta à ſculptoribus. Quint. lib. 9. cap. ult. Hoc enim loco præter nomen cætera proprijs deciſa ſunt uerbis.

Deciſus] pen. prod. (ἀποκεκομμένος, διαλελυμένος,) Participium. Cic. 7. Ver. 93. Quibus rebus omnibus actis atq; deciſis, producuntur è carcere, & deligantur ad palum. Id eſt tranſactis. Budæus. Et Quint. lib. 8. cætera proprijs deciſa ſunt uerbis.

Deciſa negocia, Peracta. Horat. 1. Epiſt. 7. 12.

Aures deciſæ. Tacit. lib. 12. Atq; ille non propinquũ, neq; Arſacis de gente, ſed alienigenam, & Romanum increpans, auribus deciſis uiuere iubet.

Pennæ deciſæ. Horat. 2. epiſt. 2. 10.

Deciſio] Verbale, (διάλυσις,) Determinatio, uel diremptio litium mutuo conſenſu. Cicero pro Cecin. 76. Quid noſtra deciſio de æquitate, quid ratio interdicti de iure admoneant, ut iudicetis. Idem pro Flac. 69. Deciſionis arbiter C. Cæcilius fuit.

Augere deciſionem alicuius oratione & opinione. Cicero pro Roſcio Com. 119.

Facere deciſionem. Cic. pro Roſc. Comœ. 28.

Deciſionem uidetur poſuiſſe Cic. de Prouin. Conſul. Pro eo genere pactionis, ubi uterq; ad ſe partem aliquã trahit, quod dicimus Butiner. Imperatore illo nihil aliud actum eſt, niſi pactiones pecuniarũ, cum tyrannis deciſiones, direptiones, latrocinia, cædes. Nam ſingulis uerbis illic aſcendit.

Decido] decidis, decidi, pe. cor. (καταπίπτω, κατασείομαι,) decidere, Ex alto cadere. Plaut. Trinum. 8. 109. Ita cuncti ſolſtitiali morbo decidunt. Cic. 2. Offic. 61. Ficta omnia celeriter tanquam floſculi decidunt.

Matura poma decidunt. Cic. de Senect. 65.

Turres grauiore caſu decidunt. Horat. Carm. 2. ode 10. 3.

Exanimis decidit. Virg. 5. Aeneid. 103.

Decidere à, uel de ſpe. Liu. 7. bel. Maced. 106. Terent. Heaut. 2. 3. 9. Væ miſero mihi, quanta de ſpe decidi.

Decidere de lecto, de tegulis. Plaut. Caſin. 23. 26. Et in Perſa 7. 7. Terent. Porm. 4. 4. 27.

Decidere equo uel ex equo. Cæſar 1. bel. Gal. 211. Plin. libro 28. cap. 8. 6. Et apud Ciceronem ad Atticum lib. 2. 36. 4. Deciderat ex aſtris.

E flòre decidere guttas. Ouidius 9. Metam. 70.

Decidũt arborib. folia. Plin. li. 12. ca. 11. 2. Et li. 11. ca. 21. 4. Quidam putant omnibus decidere aculeos ad hyemem.

Decidit ouibus illis fructus omnis. Plaut. Bacchid. 23. 13.

Si decidit imber. Horat. Epiſt. 1. 14. 6.

Decidere in. Plaut. Deciderint uobis femina in talos uelim.

Decidit in caſſes præda. Ouid. de Arte Amand. lib. 2. 1.

In laqueos auceps decidit. Ouid. de Remed. Amor. lib. 2. 22.

Lachrymæ decidunt in ora. Oui. ad Liuiam 56.

Decidit in præceps. Ouid. 12. Metam. 68.

Vires, poteſtaſq; urbis decidit. Clau. de bello Gildon. 9.

Decidere ab archetypo, Aberrare. Plin. epiſt. 105.

Decidere ſpe, ſine præpoſitione. Teren. Heaut. 4. 8. 11. Quanta ſpe decidi.

In unius imperium ne res decidat admonemur. Cicero de Aruſp. reſpon. 50.

Deciduus] Adiect. (κατάπτωτος,) Quod cadit. Plin. li. 11. cap. 37. 6. Omnibus autem caua, & in mucronem demum concreta ſunt, ceruis tantum ſolida, & omnibus annis decidua. De cornibus animalium loquitur. Idem lib. 8. ca. 37. 3.

Decidui ad terras. Plin. lib. 2. cap. 20. 1. Idem, teſtes pecori armentoq; ad crura decidui, ſuibus adnexi.

Deciduum item, dicitur quod deciditur, ſecunda longa. Ouid. 8. Met. Contremuit, gemitumq; dedit decidua quercus.

Decidium] (κατάπτωμα,) pro occaſu. Senec. epiſt. 30. Baſſus noſter uidebatur mihi proſequi ſe, & cõponere, & uiuere tanquam ſuperſtes ſibi, & fortiter ferre decidium ſui. Vbi alij legunt deſiderium, ſed parum apte.

Decies, decima, Decimare, Decimus] Vide Decem.

Decimodiæ] ſiue decemmodiæ, (δεκαμόδιαι,) Decem modios capientes. Col. lib. 12. cap. 18. 1. de uindemiæ apparatu, Perenne fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiſcellæ texendæ & picandæ. Ibid. cap. 50. de oliuitate.

Decipio] decipis, pen. cor. decepi, deceptum, (ἀπατάω, ἐξαπατάω, παράγω, φενακίζω, περιγράφω,) decipere, Ex capio compoſitum, Deludere, defraudare. Plau. Rud. 10. 68. At ego etiam qui ſperauerint, ſpem decepiſſe multos. Terent. And. 4. 1. 45. Deceptus ſum, at non defatigatus.

Decipere & fallere. Cic. 2. de Diuin. 174.

Arte decipere. Ouid. Epiſt. 12. 10.

Decipi dolo. Cic. 1. Offi. 48.

Error decipit iudicium. Ouid. de Ponto 3. eleg. 9. 3.

Error decipit oculos. Ouid. 3. Metam. 87.

Formæ fiducia te decipit. Ouid. 8. Metam. 88.

Diem abſumere, & decipere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 23.

Expectationem alicuius decipere. Cic. 2. de Orat. 159.

Labor fallitur & decipitur. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 3.

Decipi dulci ſono laborum, pro obliuiſci moleſtias. Horat. 2. Carm. ode 13. 8.

Imagine ſomni decipior. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 10.

Specie recti decipimur. Horat. Arte. Poet.

Per te decipior. Ouid. 2. Amo. eleg. 10. 1.

Deceptus ſum in eo. Plaut. Aſin. 9. 95.

Aſtu decipiendus. Ouid. 13. Metam. 39.

Deceptus participium. ut

Errore locorum deceptus. Virg. 3. Aeneid. 32. (ἀπατηθείς,)

Fides decepta. Stat. 8. Thebaid. 125.

Fraude deceptus. Ouid. epiſt. 19. 5.

Deceptus uerbis aliorum. Ouid. epiſt. 2. 13.

Deceptor] deceptoris Verbale. (ἀπατεών,) Sene. Thye. 2. 4. -proditus, occidit. Deceptor dominæ Myrtilus; &c.

Decipulum] pen. corr. decipuli, (ἀπατήλιον,) Idem, Apuleius lib. 8. Opportunum decipulum nactus.

Decircino] decircinas, pen. corr. (ἀπογυρόω,) decircinare, Contrarium ſuo ſimplici ſignificat aliquid rotundum facio. Manilius lib. 3. Quam tereti natura ſoli decircinat orbem.

Deciremus] pen. prod. f. g. (δεκήρης,) Nauigij genus; decẽ habens remorum ordines. Plin. lib. 7. cap. 56. 17. Quinqueremem inſtituit Neſichthon Salaminius: ſex ordinũ Zenagoras Syracuſius: ab ea ad deciremem Neſigethon.

Decius] ſub Valerio & Cornelio Coſſ. Tribunus mil. (Δέκιος,) Idem bello Latino Conſul Manlium Torquatum Collegam habuit, in quo bello dũ ſeſe hoſtibus obijceret, cecidit. Huius filius P. Decius de Samnitibus triumphauit. Poſtremò Conſul, cum M. Fabium Collegam haberet, in bello aduerſus conſpirantes Gallos, Samnites, Vmbros, Tuſcos, patris exemplum imitatus, occubuit. Autor Cæcilius.

Decius imbecillis. Sil. lib. 11. 48.

Pulchri Decij. Claud. 5. Paneg. 30.

Vecors Decius. Sil. lib. 11. 43.

Decij tres fuerunt: pater, filius, & nepos. Cic. 1. Tuſcul. 141. Non cum Latinis decertans pater Decius, cum Hetruſcis filius, etiam cum Pyrrho nepos, ſe hoſtium telis obieciſſent. Virg. 6. Aeneid. 165.

Declamo] declamas, pen. prod. (μελετάω,) declamare, Eſt ficto themate ſe exercere. Ouid. 2. de Arte 102.

Sed neq; declament medio ſermone diſerti,
Nec ſua ueſanus ſcripta poeta legat.

Solebant enim Romani adoleſcentes eloquentiæ ſtudioſi, exercẽdi ingenij gratia, inuehi orationibus in eos, quos ſcirent aliquo crimine poſſe notari. Inde Senecæ & Quintiliani declamationes.

Contra aliquem uehementiſſime declamare. Cic. 6. Verr. 131.

Suaſorias declamare. Quintil. lib. 3. cap. 8. 42.

In aliquem declamare impune. Cic. Appio, lib. 3. 11. 7.

Magiſter declamandi. Quintil. lib. 2. cap. 1. 3.

Opus declamandi. Quintil. lib. 2. cap. 10. 5.

Declamare, pro Clamoſe cõtendere accipitur à Cicerone pro Roſc. Amer. 50. Niſi fortè expectatis ut illa diluam quæ de peculatu, ac de eiuſmodi rebus commentitijs, inaudita nobis ante hoc tempus ac noua obiecit, quæ mihi iſte uiſus eſt ex alia oratione declamare, quam in alium reum commentaretur. Budæus.

Declamito] declamitas, pen. corr. declamitare, Frequentatiuum. Cic. filius ad Tironem, lib. 16. 21. 16. Præterea declamitare Græcè apud Caſſium inſtituit: Latinè autẽ apud Brutum exerceri uolo.

Sedentes declamitant Græci. Cic. 1. de Orat. 131.

Vini exhalandi, non acuendi ingenij cauſa declamitare. Cic. 2. Philipp. 60.

Cauſas declamitare. Cic. 1. Tuſcul. 12.

De aliquo declamitare. Cic. 5. Philipp. 177.

Declamitans] pen. corr. Participium. Cice. de Claris Orat. 171. Commentabar declamitans (ſic enim nunc loquuntur) ſæpe cum M. Piſone, & cum Qu. Pompeio, &c.

Declamator] pen. prod. (μελετητής,) Qui aut in ſcholis, aut ſecum fictam cauſam agit, ut poſſit ueram rectius agere Cic. pro Planc. 68. Non uobis uideor cum aliquo declamatore, non cauſa laboris & fori diſputare?

Declamator de ludo aut rabula de foro. Cic. in Orato. 27.

Declamatio] Verbale, (μελέτη) Cic. 1. Tuſcul. 12. Vt enim antea declamitabam cauſas, quod nemo me diutius fecit, ſic hæc mihi nunc ſimilis eſt declamatio.

Fortuna declamationis. Quintil. lib. 2. cap. 2. 7.

Senilis declamatio. Cic. 2. Tuſcul. 47.

Vulgari & peruulgata declamatione contendere. Cicero pro Planco 38.

Declamatorius] Adiectiuum, (μελετητικός) Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 19. 5. Et ipſe puer magis illo declamatorio genere duci & delectari uidetur. Legitur & clamatorio. Idem 1. de Orat. 36.

Conſuetudo declamatoria. Quintil. lib. 5. cap. 13. 36.

Genus declamatorium dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 10. 6.

Declaro] declaras, pen. prod. (δηλόω, ἐμφανίζω, σαφηνίζω, ἀποσαφέω,) declarare, Aperire, manifeſtare. Valla, Declaro, frequentius ad facta pertinet, quàm ad dicta. Cic. 1. Offi. 39. Declarauit id modo temeritas C. Cæſaris, qui omnia iura diuina atq; humana peruertit. Idem ad Ligarium, lib. 6. epiſto. 13. 1. Poſtea uerò quã magnam ſpem habere cœpi, fore ut te breui tempore incolumem haberemus: facere non potui, quin tibi & ſententiam & uoluntatem declararem meam. Hactenus Valla lib. 5.

Declarare plus eſt quàm ſignificare. Cice. Luceio lib. 5. 13. 4. Itaq; hoc ſæpius dicendum, tibiq; non ſignificandum ſolum ſed etiam declarandum arbitror nihil mihi eſſe potuiſſe tuis literis gratius.

Vultu & uerbis ſignificare, & re declarare. Cic. pro Mil. 3.

Significatione, non demonſtratione uniuerſam rem & ſententiam declarat geſtus ſcenicus. Cic. 3. de Orat. 122.

Luculentã plagã accepit, ut declarat cicatrix. Ci. 7. Phil. 228.

Beneuolentiam in aliquem declarare. Cic. pro Domo ſua 76.

Copiã declarat ſatietas rerũ & abundãtia. Cice. in Parad. 60.

Conſuetudinem uitamq; maiorum actionum genera quædam declarant. Cic. 1. de Orat. 95.

Declarant gaudia uultu. Catul. epig. 59. 7.

Præſentiæ deorum declarant ab his, ciuitatibus & ſingulis hominibus conſuli. Cic. 2. de Nat. deor. 246.

Acumẽ interpretis declarãt quædam. Cic. 1. de Diuinat. 71.

Perfectionẽ declarat officij uerbũ oportere. Cic. in Orat. 40.

Victorem declarat. Virg. 5. Aeneid. 49.

Gemitu & mœſtitia declarauit quantum haberet odium ſeruitutis M. Lepidus. Cic. 5. Philipp. 192.

Literis declarari aliquid. Cic. 2. de Orat. 155.

Præſentiam ſuam ſæpe diui declarant. Cic. 2. de Diuinat. 8.

Propriam cuiuſque rei uim definitione declarare. Cicero 1. de Orato. 94.

Declarare re potius quàm uerbis. Cic. Ligario, lib. 6. 13. 7.

Volatibus auium, cantibusq; certiſſimis ſignis res futuras declarari. Cic. 1. de Diuinat. 4.

Multa oraculis declarãtur, multa uaticinationibus, multa ſomnijs, multa portentis. Cic. 2. de Nat. deor. 242.

Non ſolum homines, ſed etiã uerba & uocabula declarare dicuntur. Cic. 2. de Finib. 20. Nullũ inueniri poteſt, quod magis idem declaret Latinè, quod Græcè, quàm declarat uoluptas. Idem paulo pòſt 21.

Declarare conſulem, pro Deſignare & renunciare. Cice. pro Muræna 1.

Declarans] Participium, (δηλῶν,) Cice. 1. de Diuinatione 206. Relinquendum eſt homini, ut ſignis quibuſdam conſequentia declarantibus, futura præſentiat.

Declaratio] Verbale, (δήλωσις,) Cice. ad Planc. lib. 10. 5. 4. Rurſus declaratio animi tui quẽ haberes de Rep. quẽq; habiturus eſſes, mihi erat iucundiſsima. Idem 1. Acad. 58.

Amoris declaratio. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 6.

Declino] declinas, pen. prod. (κλίνω, ἀποκλίνω, ἐκκλίνω, κατακλύπτω, ἀπολειαίνω,) declinare, Deflectere. ut urbẽ aliquam declinare, Ab ea deflectere. Cic. pro Planc. 79. Brundiſium ueni, uel potius ad mœnia acceſsi: urbem unam mihi amiciſsimam declinaui.

Loco mouere ſe & declinare. Cic. de Fato 69.

Atomus ab atomo pulſa non declinat. Cic. de Fato 34.

Minimo interuallo declinare. Cic. de Fato 68.

Magna rerum permutatione impendente, declinaſſe paululũ, & ſpe reliquæ tranquillitatis, præſentes fluctus, tempeſtatemq; fugiſſe. Cic. pro Seſtio 62.

Declinare à loco aliquo. Cic. ad Atticum, lib. 14. 314. 6.

Declinare ſe extra uiam. Plaut. Aulul.

Declinare de uia ad dexteram. Cic. 5. de Finib. 9.

Paulatim declinat amor. Ouid. 9. Metam. 93.

Curſus declinare. Ouid. 10. Metam. 133.

Declinat in ueſperum dies. Colum. lib. 8. cap. 4. 2.

Inflammatio declinat. Celſus lib. 5. cap. 27.

Somnus declinat ocellos. Propert. lib. 2. eleg. 1. 3.

Appetere, & Declinare, contraria. Cice. 3. de Natu. deorum 43. Appetuntur autem quæ ſecundum naturam ſunt, declinantur contraria.

Perſequi, & Declinare, contraria. Cic. in Partit. 34. Actionis autem duo ſunt genera. Vnum, ad perſequendum aliquid, aut declinandum.

Declinare à propoſito deflectereq; ſententiã. Cic. in Orat. 76.

Declinare contentiones. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 2.

Impetum alicuius tectè declinare. Cic. in Orat. 134.

Declinare laqueos iudicij. Cic. pro Milone 31.

A malis natura declinamus. Cic. 4. Tuſcul. 22.

Subire & Declinare minas alicuius, contraria. Cicero Attico, lib. 2. 34. 2.

Declinare nomina & uerba pueri ſciant. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Declinare ab religione officij: Hoc eſt non obſeruare officij iura & ſanctitatem. Cic. 5. Verr. 2.

Declinare de ſtatu. Cic. de Prouincijs Cõſul. 34. Subire uim atque iniuriam malui, quàm aut à ueſtris ſanctiſsimis mentibus diſsidere, aut de meo ſtatu declinare.

Declinare de uia, per tranſlationẽ, pro Aberrare. Cic. de Amicitia 54. Idem de Fato 68. Hoc modo hanc cauſam diſceptari oportet, non ab atomis errantibus & de uia declinantibus petere præſidium.

Declinare uitia. Cic. 1. Offic. 29.

A delictis quæ parua uidentur, eſt diligentius declinandum. Cic. 1. Offic. 202.

Eò reuocemur, unde huc declinauit oratio. Ci. 2. de Orat. 86.

Huc declinabam nec inuitus. Cic. 1. de Leg. 85.

Non eſt declinata quidquã ab aliarum ingenio. Terent. Hery. 2. 1. 3. Id eſt, eiuſdem ſunt ingenij.

Declinat à topazio in aurũ. Plin. lib. 37. cap. 8. 6. Præfertur his chryſopraſius, porri ſuccum & ipſa referente, ſed hæc paulum declinans à topazio in aurum.

Declinare agmen aliquò, Pro de loco uno ducere ad aliũ. Liu. 1. ab Vrbe 123.

Declinare, Vitare. Cic. 1. Offic. 18. Declinetq; ea quæ nocitura uideantur.

Declinare certamẽ & detrectare, pro eodẽ ponit Liu. teſte Budæo.

Declinare ictum. Liu. 6. bel. Maced. 96.

Declinans] pen. prod. (ἀποκλίνων) Participiũ: ut declinãs morbus. Plin. lib. 23. cap. 1. 34. Quod ad febriũ ualetudines attinet, certũ eſt, nõ dandũ in febre, niſi ueteribus ægris, uinũ, nec niſi declinante morbo. Ita quoq; & declinãs ætas dicitur, quã quidem inclinantem uocant, Hippocrates & Galenus conſiſtentem, nempe eã quæ media eſt inter uigentem & decrepitam ætatem.

Declinatus] Participiũ, (ἀπόκλιντος,) ut Declinatus ictus.

Declinata ætas apud Quintilianũ, lib. 12. cap. ult. Id eſt, prouecta, & urgens.

Declinatus, pro Declinans, inquit Budæus. Quint. lib. 12. cap. 1. Neq; ſpe, neq; metu declinatus animus, quo minus optimis ſe partibus, id eſt, Reipublicæ, iungeret, De Cicerõe loquitur.

Declinatio] Verbale. (κλίσις, ἔκκλισις,) Deflexio: ut Declinatio corporis, pro Deflexione. Curt. li. 7. Igitur Macedo lanceã omiſit, quàm Dioxippus cum exigua corporis declinatione uitaſſet, &c.

Declinatio breuis à propoſito. Cic. 3. de Orat. 114.

Declinatio ad libidinem. Cic. 1. de Finib. 29.

Appetitio & declinatio, contraria. Cic. 3. de Nat. deor. 43.

Declinatio periculi. Cic. ad Atticum, lib. 2. 34. 8.

Laboris & periculi declinatio. Cic. pro Cluent. 118.

Parua declinatione effugere aliquid. Cic. 1. in Catil. 11.

Facere declinationem à malo cum ratione, ſapientis eſt. Cice. 4. Tuſc. 22.

Declinatio (inquit Varro lib. 3. de Analogia) eſt quum ex uerbo in uerbum, aut ex uerbi diſcrimine, ut tranſeat mens, uocis commutatio fit, aliqua ſimilitudo declinationis. quũ itẽ ex aliqua figura in figuram tranſit.

Græcis nominibus Græcas declinationes dare. Quintil. lib. 1. cap. 5. 39. & cap. 6.

Decliuis] & hoc decliue, pen. prod. (πρανής, κατάντης,) Inclinatus atq; incuruus. Cæſar 2. bel. Gall. 295. Collis à ſummo æqualiter decliuis. Idem 1. bel. Ciuil. 289.

Decliuis & præceps locus. Cæſar 4. bel. Gall. 584.

Antrum decliue. Ouid. epiſt. 7. 19.

Decliuis area. Colum. lib. 1. cap. 5. 7.

Aruum decliue. Horat. 3. Carm. ode 29. 2.

Curſum decliuem ad littora habent amnes. Lucan. lib. 4. 23.

Dexteriora montis decliuia. Luca. lib. 2. 85.

Decliue faſtigium. Cæſar 1. bel. Ciuil. 177.

Flumina decliuia. Ouid. 1. Metam. 8.

Iter decliue. Ouid. 15. Metam. 46.

Iuga decliuia. Stat. 5. Thebaid. 60.

Olympus decliuis. Ouid. 6. Metam. 98.

Stella decliuis. Ouid. 3. Faſt. 159.

Trames decliuis. Ouid. 3. Faſt. 3.

Via decliuis. Ouid. 7. Metam. 82.

Decliuis ætate. Plin. epiſt. 171. c. Nam mulier natalibus clara, moribus proba, ætate decliuis, diu uidua, mater olim, &c.

Decliuitas] pen. corr. decliuitatis, (τὸ πρανές,) Ipſa inclinatio, & incuruitas. Cæſar 7. bel. Gall. 343. Exiguũ loci ad decliuitatem faſtigium, magnum habet momentum.

Decollo] decollas, (ἐκτραχηλίζω, ἀποτραχηλίζω,) decollare, De collo deponere, Cæcilius, Notoni caſioni habes uide, tibi tradidi, in tuo collo eſt, decolles caue. Nonius.

Decollare, Caput alicui auferre, Collum truncare. Diomedes lib. 1. de hoc uerbo loquens, Quæ, inquit, ſignificatio apud Feneſtellam aliter inuenitur in lib. epitomatũ ſecundo, quẽadmodum Cæſar à piratis captus ſit, utq; eos poſtea ceperit & decollauerit. Veteres aũt ſecuri cæſos dicebant. Suet. in Caligula, cap. 32. Miles decollandi artifex quibuſcunq; è cuſtodia capita amputabat.

Decollare, (καταλείπειν,) pro Deſtituere et fruſtrari, ſiue decipere, ut uult Diomedes. Plaut. Capt. 8. 37.

Nunc ibo ad portum hinc: eſt illic mihi una ſpes cœnatica: Si ea decollabit, redibo huc ad ſenem ad cœnam aſperam.

Lucilius lib. 12. Quibus fructibus me decollaui. Quod Varro decollare dixit, Columella eandem rem tractans, deeſſe ſcripſit. Varronis uerba hæc ſunt lib. 1. de Re ruſt. cap. 2. 7. de uitibus loquẽtis, Duo in primis ſpectaſſe uidẽtur Italici homines in colendo, poſſentne fructus pro impenſa ac labore redire: & utrum ſaluber locus eſſet, an nõ. Quorũ ſi alterutrum decollat, & nihilominus quis uult colere, mente eſt captus, atq; ad agnatos, & gentiles eſt deducendus. Columellæ autẽ hæc, lib. 1. cap. 3. 1. Porcius quidem Cato cenſebat in emendo, inſpiciendoq; agro, præcipuè duo eſſe conſyderanda, ſalubritatẽ cæli, & ubertatem, quorum ſi alterũ deeſſet, ac nihilominus quis uellet incolere, mẽte eſſe captũ, atq; eum ad agnatos, & gentiles deducendum.

Decolor] pen. corr. decoloris, pen. prod. om. gen. (κακόχροος,) Quod eſt colore uitiatum, uel quod colorẽ amiſit. Plin. lib. 16. cap. 12. 3. Frigida hyeme deterior, ac minus copioſa, & decolor.

Aetas decolor. Virg. 8. Aeneid. 65. Decolor ætas, Vitioſa. In omni enim uitioſo corpore ineſt peſsimus color. Et alludit ad naturam metalli, quam cernimus diſcolorem: nec immerito. Suprà enim dixerat Aurea ſecula: ideo nunc dixit ætas decolor. Hæc Seruius.

Sanguine decolor fluuius. Stat. 12. Thebaid. 82.

Imber decolor. Claud. in Eutrop. 2. 9.

India decolor. Seneca Hippol. 3. 15.

Indus decolor. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 5.

Sanguis decolor. Cic. 2. Tuſcul. 32.

Decolor ſpecies æris, argentiúe. Plin. lib. 31. cap. 6. 5.

Decolor pro fœdo. Ouid. epiſt. Deianiræ,

Fama Pelaſgiadas ſubitò peruenit ad urbes
Decolor, & factis inficienda tuis.

Decoloro] decoloras, pen. prod. (κακοχρωματίζω,) decolorare, Colorem auferre, uel uitiare. Colum. lib. 12. cap. 16. 2. Deinde uuas pro magnitudine binas uel ternas inter ſe colligatas, in ahenum feruens demitti, & exiguum pati, dũ decolorentur. Seneca 2. Natur. quæſt. Decoloratur id cuius color uitiatur, non mutatur.

Cædes decolorauere mare Dauniæ. Horat. 2. Carm. ode 1. 7.

Decoloratus] Participium, (κακοχροῶν,) Autor ad Heren. libro 2. 39. Si tumore aut liuore decoloratum eſt corpus mortui.

Decoloratio] Verbale, (κακοχροιά) Cic. 2. de Diuinat. 86. Sed & decoloratio quædam ex aliqua contagione terrena maxime poteſt ſanguini ſimilis eſſe.

Decoquo] decoquis, pen. corr. decoxi, decoctũ, (ἀφεψέω,) decoquere, Paulatim diminuere ſignificat, & coquẽdo abſumere. Plin. lib. 31. cap. 3. Neronis principis inuentum eſt decoquere aquã, uitioq; demiſſam in niues refrigerare. Vnde decoquere muſtum uel aliud ad tertias & quartas, Columellæ, lib. 13. & Plinio ſæpe. Budæus. Plin. lib. 20. cap. 19. 4. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 15.

– donec Decoqueretur holus.

Humorem decoquit. Virg. 1. Georg. 59.

Iram decoquere. Claud. 2. in Eutrop. 70.

Decoquunt anni materiam abundatiorem. Quintil. lib. 2. ca. 4. 6. Id eſt, diminuunt, limant, atterũt, & quaſi expurgãt.

Decoquit domino res. Columella in principio lib. 11. cap. 1. 24. Nam quamuis interdum emendatum ſit perperam factum, uel imprudentia, uel negligentia, res tamen ipſa iam domino decoxit. Decoxit, id eſt, frugum fœturam quaſi fœnus debitum non reddidit. Hæc Budæus. Plin. lib. 21. ca. 6. Areis decoquentibus. Id eſt, depoſitum non reddentibus.

Decoquitur argẽtum experientibus. Liu. 2. bel. Maced. 6. Carthaginienſes eo anno argentum in ſtipendium impoſitũ primum Romam aduexerunt, id quia probum nõ eſſe Quæſtores renunciauerunt, experientibusq; pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua ſumpta intertrimentum argenti ſuppleuerunt.

Decoquere creditoribus, Eſt uorato patrimonio creditoribus fidem fallere, aut certe fidem ſuam per inopiam non liberare. Cic. 2. Philipp. 61. Tenéſne memoria, prætextatũ te decoxiſſe? Plin. lib. 33. cap. 10. 1. Poſtea diuites cognominatĩ, dũmodo notũ ſit eũ qui primus accepit hoc nomen, decoxiſſe creditoribus ſuis. De Craſſo loquẽs, qui Diues cognomẽto dictus eſt: cuius meminit Valerius, li. 6. cap. 2. Budæ.

Decoquere bonæ ſpei, pro bonã ſpem fallere. Senec. epiſt. 36.

Decoquere publicam ſalutem. Plin. lib. 31. cap. 3. 12.

Decoctum argentũ. Cic. in Piſonem, pro pecunia in luxum & ganeã abſumpta, poſuit his uerbis ſcommatice & mordaciter in Piſonem dictis 49. Ita enim ſunt rationes perſcriptæ ſcitè & literatè, ut ſcriba ad ærariũ, qui eas retulit, perſcriptis rationibus ſecum ipſe caput ſiniſtra manu perfricãs commurmuratus ſit. Ratio quidẽ hercle apparet, argentum decoctum, οἴχεται. Id eſt, reliqua non comparent, nõ extãt. Verba autem ſunt Plauti ex Trinummo à Cicerone in orationem ſuã tranſlata. quæ tamen in omnibus Ciceronis exemplaribus deprauatiſsimè leguntur His enim uerbis deſcribitur habitus hominis profuſi de reliquis rationum ſuarum anxij. Budæus.

Alia Ciceronis exemplaria quæ putantur caſtigatiſsima, nõ habent hanc uocem decoctum.

Decoctus] Participium, (ἀφεψηθείς) Cic. 3. de Orat. 57. Ita ſit nobis igitur ornatus & ſuauis Orator, nec tamen poteſt aliter eſſe, ut ſuauitatem habeat auſteram, & ſolidam, non dulcem atq; decoctam.

Decocta, Abſolutè, ſic tamẽ ut ſubaudiatur aqua. Iuuẽ. Saty. 5.

Si ſtomachus domini feruet uinoq;, ciboq;, (5.
Frigidior Geticis petitur decocta pruinis.

Decoctor] decoctoris, (ἄσωτος, χρεοκόπος,) luxu et ganeæ ſtudio perditus Latinè nequam uerbo ſignificantiſsimo. Cicero 2. in Catilinam 28. Ex his copijs quæ à nobis quotidie cõparantur, magnopere contẽno collectũ ex ſenibus deſperatis, agreſti luxuria, ex ruſticis mẽdiculis, ex decoctoribus, ex his qui uadimonia deſerere, quàm illum exercitũ maluerunt. Ex Budæo. Catul. epig. 39. 1.

Decoctum] decocti, Subſtantiuũ, (ἀφέψημα,) Quod decoctum eſt. Plin. lib. 24. cap. 9. 13. Decoctum eorum in uino potum, uel impoſitum cum roſaceo & cera ſedat. Idem, lib 24. cap. 10. in fine. Vulgus pharmacopolarum decoctionem uocat.

Decoctus] huius, decoctus, (ἕψησις,) Plin. lib. 37. cap. 12. 2. Et alias omnes gemmæ mellis decoctu miteſcunt. Hoc eſt, cum melle decoctæ.

Decoctura] huius decocturæ, penultima producta, (ἕψησις,) Plin. lib. 23. cap. 1. 4. Decoctura vorum ueteres dyſentericos & cæliacos iuuat.

Decor]

Decor] *decoris,pen.prod.(εὐπρέπεια,ὡραιότης)eſt(inquit Valla lib. 4.) quaſi pulchritudo quædam ex decẽtia rerum perſonarũq; in locis,temporibus,ſiue in agendo,ſiue in loquendo.* Virg.lib.5.130.Eſt Dorycli coniunx,diuini ſigna (decoris.
*Aeui decor integer.*Stat.5.Sylu.2.13.
*Honeſtatis decor.*Cic.1.de Finib.56. decor pro Decoro ponitur.Budæus.
*Ipſe decor recti.*Ouid.2.de Ponto,eleg.3.3.
*Clara decore proles.*Ouid.10.Metam.28.
*Puluis decorem detrahet.*Tibul.lib.1.eleg.9.3.
*Euerſor decoris.*Senec.Hippol.8.7.
*Poſitus decor.*Ouid.de Arte Aman.2.76.
*Incomptus decor.*Senec.Hippol.5.14. Id eſt, natiuus, nulloq; fuco aſcitus.
*Tener nitidi corporis cecidit decor.*Senec.Hippol.4.4.
*Decor uirgineus.*Seneca Medea 2.4.
Ineſt ꝓprius quibuſdã decor in habitu atq; uultu. Quint.li.6.
*Natura indulget decori.*Ouid.de Arte Aman.3.32. (ca.3.9.
*Officere decori alicuius.*Vide Officio.
*Spoliare uirtutem decore.*Cic.1.Academ.49.
Decorum] *decori, pen. prod. (τὸ πρέπον, εὐκοσμία,) ſignificat tam ipſum honeſtum,quàm quod hominibus & cõmuni opinioni honeſtum uidetur & pulchrum & probabile.* Hæc Valla,lib.4.Cic.1.Offic.136. *Quæ aũt ſubiecta pars generi eſt,eã ſic definiunt,ut id decorũ eſſe uelint quod ita naturæ cõſentaneũ ſit,ut in eo moderatio & tẽperantia appareat cũ ſpecie quadã liberali.* Ibidẽ 132. Hoc loco cõtinetur id quod dici Latinè decorũ põt.Græcè enim πρέπον, (dicitur.
*Honeſtum & decorum.*Cic.2.Offic.45.
*Quod conſentaneum ſit hominis excellentiæ,decorum eſt.*Cicero 1.Offic.136.
*Dignum uiro decorum uidetur,quod utiliter animoq; magno fit.*Cic.1.Offic.134.
*Confuſum cum uirtute decorum eſt, ſed mente & cogitatione diſtinguitur.*Cic.1.Offic.135.
Decorus] *penul.prod.(πρεπώδης,εὐπρεπής,)* Adiectiuum Plin.lib.12.ca.5.2.*Sepes munita uallo arboris decora ſpecie ſubter intuenti.*
*Decorum & elegans.*Cic.1.de Diuin.110.
*Neq; decorum eſt,nec dijs dignum.*Cic.1.de Diuinat.192.
Iuſta omnia,decora ſunt,iniuſta contra ut turpia,ſic indecora. Cice.1.Offic.134.
Decorus ab aſpectu. Colum.lib.6.cap.1.2.de bobus.
*Decorus ad ornatum.*Cic.2.de Natu.deor.127.
*Summa pelle decorus.*Perſ.Saty.4.2.
*Nigro crine decorus.*Horat.1.Carm.ode 32.3.
*Ductores oſtro decori.*Virg.5.Aeneid.27.
*Plebs decora cultu.*Stat.1.Sylu.6.6.
*Aedes decora.*Horat.1.Carm.ode 30.2.
*Aes decorum.*Virg.12.Aeneid.42.
*Decora Cæſaries.*Virgil.1.Aeneid.119.
*Capilli decori.*Ouid.6.Metam.34.
*Caput decorum.*Horat.Epod.ode 2.4.
*Color albus præcipue decorus deo eſt.*Cic.2.de Legib.72.
*Crinis decorus.*Claud.1.Paneg.31.
*Diſputatio non ita decora alicui.*Cic.4.Acad.10.
*Facies decora.*Horat.1.Serm.Saty.2.18.
*Cognata & decora forma.*Cic.de Vniuerſ.22.
*Frons decora.*Lucan.lib.8.132.
*Inſigne decorum.*Virg.2.Aeneid.79.
Hoc eſt ornamentum decorum. Nõ enim ſunt duo epitheta: quod apud Latinos uitioſum eſt. Seruius.
Lacrymæ decoræ dicuntur, quando fletus ipſe habet aliquid uenuſtatis,ortus à gaudio,ut Terẽt.Lacrymo gaudio. Virg.5.

Aeneid.68.
*Membra decora iuuentæ.*Virg.4.Aeneid.112.
*Os decorum Lunæ.*Horat.1.Serm.Saty.8.5.
*Pectus decorum.*Virg.4.Aeneid.118.
*Reddes ridere decorum.*Horat.1.epiſt.7.6.
*Decorus eſt ſermo ſenis,quietus et remiſſus.*Cic.de Senect.25.
*Silentium decorum.*Horat.4.Carm.ode 1.7.
*Studia decora.*Cic.1.de Diuinat.44.
*Verba decora.*Horat.2.Serm.Saty.7.9.
*Vix ſatis decorum.*Cic.Att.lib.4.85.5.*Vix ſatis decorum uideretur eum pluris dies eſſe in Craßi Tuſculano.*
*Vultus decorus.*Claud.2.Paneg.87.
Decore.] *pen.prod.(εὐπρεπῶς,εὐκόσμως,)* Aduerb.Cic.1.Offic.160. *Sin aliquando neceßitas nos ad ea detruſerit, quæ noſtri ingenij non erũt,omnis adhibẽda erit cura,meditatio,diligentia, ut ea ſi non decore,at quàm minimè indecore facere poßimus.*
*Sancta formata decore Iouis ſpecies.*Cice.1.de Diuin.40. Ex antiquo quodam poeta.
Ad rerum dignitatem apte, & quaſi decore loqui. Cicero 1.de Orat.70.
Decus] *decoris,pen.corr.(κόσμος,εὐκοσμία,τιμή)Eſt illa, ut ſic dixerim,honorificẽtia ex bene geſtis rebus. Vnde decora militiæ,laudes,honores, honeſtamenta militi in bello cõparata:cuius contrariũ eſt Dedecus, propriè ignominia quædã, aut ignominiæ genus, & infamis turpitudo.* Vnde dedecoro Cic. inquit 3. Offic. 8. *Inanẽ redire turpißimum eſt,dedecorantẽ,et urbis autoritatẽ, & magiſtri. Transfertur etiam ad animũ:quippe decus pro honeſto,dedecus pro inhoneſto accipitur : ut idẽ. Sequetur decus atq; honeſtum.* Quintil.in Milite Mariano,*Satis dedecoris atq; flagitij caſtra ceperunt.* Hæc Valla lib.4.
*Decoris honeſtatisq; cauſa adeunda ſunt quæuis pericula.*Cicero 2.de Finib.91.
*Aetheris decus.*Senec.Octau.7.3.
*Hoc æui decus.*Virg.4.eclog.3.
Aſtrorum decus. Virg.9.Aeneid.84.*Aſtrorum decus, & nemorum Latonia cuſtos.* Hoc eſt,Luna.
*Decus belli.*Ouid.5.Faſt.117.
*Lucidum cœli decus.*Horatius in Carm.ſecul.1.*Solem, & Lunam intelligit.*
*Decus & laus ciuitatis.*Cic.1.de Natu.deor.13.
*Equitum decus.*Horat.3.Carm.ode 16.4.
*Decora & ornamenta fanorum.*Cic.6.Verr.87.
Hominis decus,ingenium:ſic ipſius lumen eſt eloquentia. Cicero de Clar.Orat.29.
*Decus et lumẽ imperij Romani Cn. Põpeius.*Cic.2.Philip.68.
*Iudiciorum decus atq; ornamentum.*Cic.pro Cecin.20.
*Perit confuſum decus iuris humani.*Senec.Oedip.14.6.
*Laborum decus.*Sil.lib.1.15.
*Orbis decus.*Senec.Herc.Oeth.7.2.
*Decus pompæ.*Ouid.2.Metam.146.
*Decus populi.*Plaut.Aſin.12.65.
*Ad decus & ornamentum ſenectutis, iuris interpretationẽ ab adoleſcentia comparare.*Cic.1.de Orat.98.
*Triumphi decus & ornamentum.*Cic.de Prouinc.Conſul.22.
*Aeternum decus.*Horat.3.Carm.ode 25.1.
*Aethereum decus.*Claud.4.Paneg.34.
*Alta decora.*Virg.2.Aeneid.90.
*Terrarum decora ampla uiri.*Stat.6.Thebaid.79.
*Auitum decus.*Tacit.lib.3.
*Decus conſpicuum.*Ouid.ad Liuiam 68.
*Eburnum decus.*Claud.1.de Raptu Proſerp.55.
*Egregium decus.*Silius,lib.13.10.

Eximium

*Eximium formæ decus.*Stat.1.Achil.58.
*Grande decus mearum rerum.*Horat.2.Carm.Ode 17.1.
*Immortale decus.*Claud.2.in Eutrop.57.
*Inane decus.*Horat.Epod.Ode 5.2.
*Inſigne decus.*Valer.3.Argon.69.
*Iuuenile decus.*Ouid.ad Piſonem,52.
*Syderum magnum decus.*Senec.Octa.7.10.
*Manſurum decus.*Silius li.17.127.
*Maximum decus gentis Pelaſgæ.*Sene.Troad.10.4.
*Minimum decus.*Horat.in Arte Poetica,58.
*Natiuum decus.*Ouid.de Nuc.11.
*Opimum decus.*Vide Opimus.
*Præcipuum decus.*Ouid.14.Metam.167.
*Probatum decus.*Silius lib.13.74.
*Regale decus.*Ouid.9.Metam.136.
*Diadema,*Regium *decus.*Senec.Agam.1.2.
*Sublime decus.*Claud.de Nup.Honorij,8.
Venerabile decus. Lucanus lib.8.129.
Verum decus in uirtute poſitũ eſt. Cic.Planco,lib.10.12.14.
*Vile decus.*Claud.de bel.Get.59.
*Morti decus addere.*Stat.3.Thebaid.44.
*Honeſtatem & decus conſeruare.*Cic.1.Offic.27.
Emptum decus ingenti clade. Claud.in lib.epigr.42.10.
*Enitet ore decus.*Virg.4.Aeneid.30.
*Expers decoris.*Ouid.2.Metam.77.
*Gerere nomen & decus.*Virg.2.Aeneid.18.
*Immemores decoris.*Ouid.8.Metam.108.
Decus omne uirtutis cum ſumma eloquentia laude iũgere. Cic.de Claris Orat.186.
*Oblitus decoriſq; ſui,ſociumq; ſalutis.*Virg.5.Aeneid.
Eloquio partum decus. Sil.lib.3.125.
Pellere omne decus ex animo, id eſt, omnem uirtutem. Senec.Hipp.4.15.
*Decoris ſecurus.*Tacit.lib.19.*Apud auidos periculorum, & decoris ſecuros. Sunt autẽ decoris ſecuri (autore* Rhenano *in Caſtigat.in Tacitum)qui nullam honeſti curam habent.*
*Dignitatem & decus ſuſtinere.*Cic.1.Offic.174.
*Tenere decus.*Cic.1.Offic.197.
*Valde decorum eſt, patere domos hominum illuſtrium illuſtribus hoſpitibus.*Cic.2.Offic.94.
*Decus,*pro Decoro,*Cic.in Offic.ſæpe uſurpat, & honeſto.* Reſtat,inquit,quarta pars,quæ decore,moderatione,modeſtia continentia,temperantia continetur. Budæus.
Decoro] *decoras,penul.corr.(κοσμέω,τιμάω,) decorare,* Honeſtare,ſeu honorificare. Horat.1.epiſto.6.8.*Ac bene nummatum decorat Suadela, Venuſq;.*
Decorare lacrymis. - ex Ennij epitaphio.Cic.1.Tuſc.53.Idẽ *pro Muræna,13.*Donis militarib.patris triũphũ decorare.
*Sertis decorare comas.*Tibul.lib.2.eleg.2.2. Quintil.lib.5.Decorare corpus.
Hæc omnia uitæ decorabat grauitas & integritas. Cicero de Clar.Orat.144.
*Decorare aliquem honoribus.*Cic.pro Corn.Balbo,11.
Amplißimis honoribus & præmijs decorari. Cicero de Orat.119.*Aeterna triumphi laude imperatores decorare.* Cice.Antequam iret in exil.1.
*Omni laude,prædicatione, literis, monimentiſq; decorãda uirtus aliqua.*Cic.pro Ligar.4.
*Me ſceptro decoras.*Ouid.3.Amor.eleg.1.13.
Decorare labores. Silius lib.10.6.
*Scipiones patriã ſpolijs triũphiſq; decorarũt.*Cic.Octauio,14
*Aliquem titulis decorare.*Sil.lib.15.78.
*Oppida publico ſumptu decorare.*Horat.2.Carm.Ode 15.4.
Oppidum maximis locis cõmunibus, monimentiſq; decorare.

Cicero 4.Verr.77.
*Decorare atq; augere Rempub.*Cic.in Piſonem,21.
*Mores decorant uirum.*Claud.1.Paneg.6.
Decorari] Paßiuũ,(κοσμεῖσθαι,) Cice.4.Acad.8. *Sed quæ populari gloria decorari in Lucullo debuerunt, ea ferè ſunt & Græcis literis celebrata & Latinis.*
*Honoribus, præmijs atq; ſplẽdore decorari.*Ci.1.de Orat.96.
Decoratus] Participiũ,(κεκοσμημένος)Cic.5.Tuſc.167. *Quod honeſtũ nos & laudabile eſſe dicimus, id illi caſſum quiddam, & inani uocis ſono decoratum eſſe dicunt, &c.*
*Auro decoratus.*Sil.lib.17.131.
Decortico] *decorticas,pen.corr.(ἀπολεπίζω)decorticare,* Corticẽ detrahere.Plin.lib.16.cap.39.2.*Cædi intẽpeſtiuũ quæ decorticentur.* Scribonius largus excaſtrare uocat.
Decorticatio] (ἀπολέπισις)Verbale.Plin.li.17.c.24.19 *Quòd ſi anguſta decorticatio fuerit,nihil nocet ſupradictis.*
Decorticatus] *pen.prod.*Participiũ.Plin.lib.16.cap.41.2. *Tradunt & abietem circa germinationes decorticatam qua diximus luna aquis non corrumpi.*
Decorum,*Decorus*] Vide Decor.
Decrepitus] *pen.corr.(ἐσχατογέρων,παρήλιξ)*Adiectiuũ. Decrepiti*(inquit* Donatus*)dicti ſunt quorũ crepitu & plãgore familiæ fuerant iã conclamata funera.* Idem Decrepita *anus,aut ſtomacho anili,aut iracundo:aut decrepita,obtuſi animi,& læſæ ſenectutis:aut decrepita,cui ſæpe moribundæ crepuerit planctu familia.* Feſtus, Decrepitus, *deſperatus,crepera iã uita,ut crepuſculũ,extremũ diei tẽpus. Siue decrepitus dictus, quia propter ſenectutem nec mouere ſe, nec ullũ facere poteſt crepitum.* Nonius, Decrepiti *ſenes, in dubio uitæ cõſtituti.* Terẽt.Eunuch.2.1.25.*Cũ meo decrepito hoc* Eunucho.*Idem* Adel.5.8.16.
- atq; anum decrepitam ducam.
*Decrepita ætas.*Cic.1.Tuſc.151.
*Triſtis ac decrepitus ſenex.*Cic.pro Cælio,49.
Decreſco] *decreſcis,decreui,decretũ,pen.prod.(μειοῦμαι) decreſcere,* Diminui. Martialis, *Decreuere greges,quum cadit agna frequens.*
*Decreſcere & Accreſcere,contraria.*Plaut.Curcul.5.4. *Valetudo decreſcit,accreſcit labor.*
*Decreſcit febris.*Celſus lib.3.cap.6.
Creſcere & Decreſcere,Contraria. Cic.2.de Diuin.49.
*Cornua decreſcunt.*Ouid.1.Metam.149.
*Metus decreſcit.*Sil.lib.7.17.
*Effoſſo marmore decreſcũt mõtes.*Ouid.3.de Arte.Aman.25.
*Morbus decreſcit.*Celſus lib.3.cap.20.
*Veſtes decreſcunt pueris,id eſt,illis creſcentibus uidẽtur breuiores fieri.*Stat.lib.2.Syl.1.26.
*Decreſcente die.*Plin.lib.2.cap.59.2.
*Flumina decreſcentia.*Horat.4.Carm.Ode 7.1.
*Vndæ decreſcentes.*Ouid.1.Metam.70.
Decretorius,*Decretum*] Vide Decerno.Plin.lib.13.cap.13.3.*Numæ decretorum libros XII. fuiſſe.*
Decubo] *decubas,pe.corr.decubui,decubitũ.pen.corr.(κατάκειμαι,)decubare,* Iacere.Apul.*Decubantẽ excitaui ferã.*
Deculco] *deculcas,(καταπατέω)deculcare,* Idem quod calco,unde eſt compoſitum. Plin.lib.17.cap.10.4. *Alij in qualo pedibus in profluente deculcant.*
Decuma,*Decumanus*] Vide Decem.
Decumbo] *decumbis, decubui,decubitum.pen.corr.(κατάκειμαι,)decumbere,* Idem quod decubare, Iacere. Colum.lib.7.cap.9.9.*Siquem mater decumbens oppreſſerit, cubanti ſubſtrahat.*
*Tertia falce decubuit Ceres.*Senec.lib.2.Theb.11.
*Decũbere more ueterũ, cibi ſumendi gratia.*Plau.Merc.3.98.

Terent.

Terent. Phorm. 2. 2. 28. Prior bibas, prior decumbas. Sic Cice. 5. Verr. 50.

Decumbere ad tabulam. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 15.

Decumbere, Verbum proprium gladiatorium, quum ipſi uulneribus confecti cadunt. Cic. 2. Tuſc. 71. Mittunt etiam uulneribus confecti ad dominos qui quærant quid uelint: ſi ſatisfactum ijs ſit, ſe uelle decumbere.

Honeſtè decumbere, id eſt, mori. Cic. 3. Philipp. 149.

Decupa] decupæ, quid ſit, à uiris doctis ignoratur. Legitur tamen apud Ciceronem in Piſonem, 53. Piſtor domi nullus, nulla cella, panis & uinum à propola atq; decupa. Quo loco legendum putat Budæus de cupa, ut ſit ſenſus Piſonē non uiuere frugaliter & ut ſolent quibus eſt cura domeſtica: ſed uinū à propolis emere, atq; id è cupa, hoc eſt non diffuſum aut aſſeruatum, ſed quemadmodum è cupa adfertur, hoc eſt penè muſtum: non enim futuris annis prouidebat.

Decuplus] pen. corr. Adiectiuū, (δεκαπλάσιος,) Id eſt, decies tantum. Liu. 9. bel. Maced. 182. Vti ea quoq; decuplo tanto pluris qui quanti eſſent, æſtimarentur. In emendatioribus codicibus legitur, decem tanto, &c.

Decures] decuriones. Feſtus.

Decurio] huius decurionis, (δεκάδαρχος,) Valla lib. 6. In municipijs (ut mihi quidem uidetur) idem eſt Decurio, qui & Romæ Senator. Nam qui in Senatu & conſilijs Reip. municipalis intereſſe poterant, Decuriones erant. Cice. pro Seſtio 7. Recita quæſo P. Seſti, quid decreuerint Capuæ decuriones. Quòd autem differant decurio in legione Romana, & decurio municipalis, ex epiſtola quadam Plinij Iunioris è primo libro declaratur: Eſſe autem tibi centum milliū cenſum, ſatis indicat, quòd apud nos decurio es. Igitur ut te non decurione ſolum, uerumetiā equite Romano perfruamur, offero tibi ad implendas equitis Romani facultates trecenta millia nummûm. Non dicitur itaq; decurio, aut quòd decem præſit militibus, ut quidam uolunt, quem Græci δέκαρχον, uocant: quum decurio ſit maior equite, eques centurione, centurio decarcho, ut ex ſtipendiorum magnitudine datur in multis libris intelligi. aut in municipijs, qui decem equitibus præeſt, quū ſit equite duntaxat Romano minor. An quia decē præſit equitibus municipalibus? Aut hoc erit dicendum: aut Pomponij Iuriſconſulti opinio ſequēda, dicentis, Decuriones quidam dictos aiunt eo, quòd in initio quum coloniæ deducerentur, decima pars eorum qui deducerentur, conſilij publici gratia conſcribi ſolita ſit. Hæc Valla lib. 6. Cicero ad Atticum, lib. 2. 16. 19. Neq; te in decurionib. habebā. Pōponius in L. Pupillus: ff. de Verb. ſignifi.

Decuria, decuriæ. (δεκαδία,) Romæ Iudicum decuriæ quatuor primum fuere: quibus Gaius princeps quintā adiecit, erātq; in ſingulis decurijs mille & eo amplius equites hincque Decuriæ dictæ, quòd Decies centum caperent iudices. Vide Plinium lib. 33. cap. 1. in fine, & cap. 2. Cice. pro Cluent. 83. Vno iudicio multa eſt ab eo petita, ſicut ab Iunio, quòd non ſuæ Decuriæ munere, neq; ex lege ſediſſet.

Decuria ſenatoria. Cic. 4. Verr. 56.

Tertia decuria iudicum. Cic. 1. Philipp. 14. Idē 5. Phil. 174. Totum deniq; comeſſationes Antonianæ chorum in tertiā decuriam iudicum ſcitote eſſe collectum.

Decuriæ etiam erant municipalium & ruſticorum hominum.

Decuriam emere. Cic. 5. Verr. 158. (Quintil. lib. 4.

Reijcere decurias. Cic. 5. Verr. 22.

Decuria etiam aliorum. Colum. lib. 1. cap. 9. Claſſes etiam non maiores quàm denum hominum faciendæ, quas decurias antiqui appellauerunt. Vitruuius lib. 7. cap. 1. Deinde rudus inducatur, & uectibus ligneis decurijs inductis crebriter inſatione ſolidetur. Ibidem, cap. 3.

Decuria, pro cœtu & conuentu coepulonū. Plau. Perſa, 4. 61. Exigam ego hercle te ex hac decuria.

Decurio] decurias, (κατταλοχίζω,) decuriare, In curias diſtinguere, & factioſe cogere. Cic. pro Domo ſua 11. Quū deſperatis ducibus, decuriatos ac deſcriptos haberes exercitus perditorum. Idem ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 9. Eodē die S. C. factum eſt ut ſoliditates, decuriatiq; diſcederent.

Homines uicatim cōſcribere & decuriare. Cic. pro Seſtio, 27.

Prædæ cauſa improbos decuriare. Cic. 7. Philipp. 228.

Decuriatus] huius decuriatus, pen. prod. (δεκαδαρχία,) Ipſa decuriatio. Liuius 2. bel. Pun. 119. Et ubi ad decuriatū & centuriatum conueniſſent, &c.

Decuriatio] Verbale, (καταλοχισμός,) Idem. ut Decuriatio Tribulium. Cic. pro Plancio, 36.

Decurro] decurris, decurri, & decucurri, decurſum, (καταθέω, κατατρέχω,) decurrere, Deorſum currere. Virgil. 2. Aeneid. 9. Laocoon ardens ſumma decurrit ab arce. Liuius 1. ab Vrbe, 51. Metius Curtius ab Sabinis princeps ab arce (decurrerat.

Decurrere cita puppi. Catul. epig. 59. 2.

Celeri Cymba decurrere. Ouid. 5. Faſt. 156.

Cito decurrit tramite uirgo. Virg. 5. Aeneid. 121.

Decurrit ſuper æquora. Ouid. 14. Metam. 10.

Decurrere ſurſum deorſum. Plin. lib. 24. cap. 18. 1.

Decurrunt in plana arbores. Plin. lib. 12. cap. 14. 2.

Decurrere, Accelerare, Liu. 2. ab Vrbe, 43. Qui poſitus forte in ſtatione pontis, quum captum repentino impetu Ianiculū atq; inde citatos decurrere hoſtes uidiſſet, &c.

Decurrere ad aliquid. Liu. 4. ab. Vrbe, 219.

Effuſo paſſu decurrere. Lucan. lib. 4. 55.

Decurrere dicuntur milites. Vide Decurſio. Liu. 10. bel. Maced. 21. Mos erat, luſtrationis ſacro peracto, exercitum decurrere, & diuiſas bifariam duas acies concurrere ad ſimulacrum pugnæ. Suet. in Nerone, cap. 11. Nobiliſſimus eques Romanus elephantos ſuperſedens, per catadromū decucurrit. Virg. lib. 11. de Palantis funere loquens.

Decurrere cum aliquo. Cic. ad Tironem lib. 16. 66.

Decurrere in armis. Liu. 6. bel. Pun. 261. Primo die legiones in armis quatuor millium ſpacio decurrerunt.

Decurrere, pro Confugere. Cic. pro Quintio, 27. Ad hæc extrema & inimiciſſima iura tam cupide decurrebas, ut tibi nihil in poſterum, &c.

Ad aliquam hortationē decurrere. Cic. pro Cecinna, 48.

Ad remedium aliquod decurrere. Plin. epiſt. 64. 6.

Incœptum laborem decurrere. Virg. 2. Georg. 8.

Vitam decurrere. Id eſt, uiuere. Propert. lib. 2. eleg. 16. 9.

Verſu decurrere pugnas. Stat. lib. 5. Sylu. 3. 30.

Breuiter decurrere. Ouid. ad Piſonem, 4.

Decurritur, pen. corr. Imperſonaliter, pro Confugitur. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 18. Decurritur ad illud extremum atq; ultimum S. C. quo, &c.

Decurſum eſt ad calcem. Cic. 1. Tuſcu. 24.

Decurrendum per capita. Quintil. lib. 6. cap. 1. 2.

Decurrens, Participium, (καταθέων,) ut Decurrens ad oceanum Gallicum fluuius. Plin. lib. 3. cap. 1. 3.

Decurſus] Participium, (παρεληλυθώς,) ut Decurſum ſpacium ætatis. Plaut. Sticho, 3. 14. Cic. de Sene. 76. Nec uero uelim quaſi decurſo ſpacio à calce ad carceres reuocari.

Lumen uitæ decurſum. Lucret. lib. 3. 212.

Septingenta millia paſſuum uis eſſe decurſa biduo? Cicero pro Quintil. 54.

Decurſa ætate uitia. Cæl. ad Cic. lib. 8. cap. 13. 1.

Prope acta iam ætate decurſaq;. Cic. pro Quintio, 66.

Decurſa abs te hæc ſunt breuiter. Cic. 1. de Orat. 71. Id eſt, breuiter à te tractata.

Decurſus, huius decurſus, (καταδρομή) Liu. 1. ab. Vrbe, 119 Itaq; ne ſubito ex collibus decurſu Albanorum intercluderentur ab oppido, terga uertunt.

Magnus decurſus aquarum. Lucret. lib. 5. 53.

Rapidus decurſus. Virg. 12. Aeneid. 106.

Decurſus pronus. Catul. epig. 60. 5.

Decurſus mei temporis. Cic. Appio, lib. 3. 2. 4.

Decurſus, pro ſimulacro præliorum. Gellius lib. 7. cap. 3.

Decurſus honorum. Cic. 1. de Orat. 2.

Decurſus, pro fine curſus. Suet. in Nerone, cap. 24. Sed excuſſus curru, ac rurſus repoſitus, quum perdurare non poſſet, deſtitit ante decurſum.

Decurſio] Verbale, (καταδρόμησις) Cic. 5. de Finib. 124. Quem Tyberina decurſio feſto illo die tanto gaudio affecit quanto, &c.

Decurſio militū. Suet. in Nerone, Deductus in forū tyro, populo cōgiariū, militi donatiuum propoſuit, indicta decurſio.

Decurſiones equitum. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 6.

Decurto] decurtas, (κολοβόω,) decurtare, Curtum facere. Plin. lib. 25. cap. 5. 14. Leguntur autem tenuiſſimæ radices, breuesq;, ac uelut decurtatæ etiam hæ. Cic. in. Oratore, 103. Mutila ſentit quædam & quaſi decurtata.

Decus] Vide Decor.

Decuſsis] huius decuſſis, m. g. (δέκας,) Decem aſſes.

Decuſſem Vitruuius pro Decade accipit lib. 3. his uerbis, cap. 1. Platoni placuit denariū numerū ea re eſſe perfectū, quòd ex ſingularibus rebus, quæ monades apud Græcos dicūtur, perficitur decuſſis: quæ ſimul ac undecim aut duodecim ſunt factæ, quot ſuperauerint non poſſunt eſſe perfectæ, donec ad alterum decuſſim peruenerint.

Decuſſem, (χιασμόν,) pro decuſſatione accipit lib. 10. Decuſſes & decuſſationes Vitruuius uocat rectas & exactas diuiſiones complanatorū capitum tigni & exaſciatorū, quæ decuſſatio fit ductis lineis quatuor ad cētrū cōplanati tigni ſeſe interſecantibus, ita ut lineæ areolas octo faciant trigonas, quas uulgo facies appellamus, ob id octantes ab eodem autore dicuntur. Hoc aūt facile eſt intelligere, ſiquis per ambitum teretis materiæ, & in duobus ſummis capitibus leuigatæ cōplanatæq;, iiſdē ſpacijs octo pūcta adnotet: & à puncto ad punctū obuerſariū perpetuā lineam ducat, ſic enim fit ut oēs lineæ per centrū planitiei trāſeāt, & ſimilitudinē ſtellæ reddant. Plin. lib. 18. cap. 34. 1. Ducātur deinde aliæ duæ lineæ in decuſſes obliquæ, ita ut à Septentrionis dextera læuaq; ad Auſtri dexteram læuamq; deſcendant, omnes per eundem currant umbilicum, omnes inter ſe pares ſint, omnium paria interualla.

Decuſſo] decuſſas, (χιάζω,) decuſſare, In formā X literæ diducere & diuidere. Colum. lib. 5. de uinea iugata loquens, nihil enim refert iugum in ſtellam decuſſari atq; diduci, niſi & palmites adiungantur.

Decuſſare, proprie Per medium ſecare ſignificat: id quod oſtendit Cic. in lib. de Vniuerſitate, 33. quum inquit, Hanc igitur omnem coniunctionem duplicem in lōgitudinē diffidit, mediāq; accommodans mediā quaſi decuſſauit. Plena enim decuſſatio fit quū litera X in ſeipſam tranſuerſa incidit, ut ex eo loco Platonis intelligendum datur, quē Cicero Latinum fecit. Columella lib. 3. cap. 13. 10. Nā duas regulas eius latitudinis, qua paſtinator ſulcū facturus eſt, in ſpeciē Græcæ literæ X decuſſauimus. Hæc omnia ex Budæo, in lib. de Aſſe.

Decuſſatim] pen. prod. aduerbium, (κατὰ χιασμόν,) Columel. lib. 12. cap. 54. 1. Deinde ſicut conſueuerunt ſalgamarij, decuſſatim ferramento limato incidito.

Decutio] decutis, pen. corr. decuſſi, decuſſum, (κατασείω,) decutere. Ex de & quatio quatis compoſitum, ſignificat

Deijcere, deorſum quatere. Plaut. Epid. 6. 4.
Quin ex occluſo atq; obſignato armario
Decutio argēti tantū quantū mihi lubet. Ouid. 2. Faſt. 42.
Nuncius ut redijt, decuſſaq; lilia dixit. Columel. libro 11. cap. 2. 28.
Dum prorepentes oculi digito decuti poſſint. Liuius 5. bel. (Pun. 36.

Decutere ui. Plin. lib. 34. cap. 11. 1.

Frondes decutiuntur aqua. Ouid. 5. Faſt. 65.

Decutit enſe caput. Ouid. 5. Metam. 21.

Bucula decutiat rorem. Virg. 4. Georg. 3.

Syluis honorem decutit December, eo quòd ſpoliantur arbores ſuis folijs menſe Decembri. Horat. Epod. Ode 11. 2.

Decuſſiſſe dicitur baculo ſumma capita papauerum. Liuius 1. ab Vrbe 237.

Decuſſus] huius decuſſus, (κατάσεισμα,) Plin. lib. 11. cap. 37. 36. Aliqui tunc ſcribunt decidere eū, rurſuſq; recreſcere facilem decuſſu.

Dedecet] pen. corr. (ἀπρεπές ἐστί,) aliquando perſonale, aliquando imperſonale, contrarium ſuo ſimplici. Ouid. 6. Metam. Admouiq; preces quarum me dedecet uſus. Idem, – ingenuos dedecuere minæ. Cic. 1. Offic. 134. Falli, errare labi decipitam dedecet, quàm delirare & mente captū eſſe.

Comæ non dedecuere dominam. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 3.

Decere atq; Dedecere, contraria. Cic. in Oratore, 41.

Oratorem iraſci minime decet, ſimulare non dedecet. Cice. 4. Tuſcul. 85.

Modice & ſcienter uti rebus ſuis, & ut ne dedeceat. Cicero 1. de Oratore 65.

Dedecet illud in eum. Cic. 1. Offic. 204.

Dedecus] pen. corr. dedecoris, (αἰσχύνη, δυσφημία,) Ignominia quæ ex turpiter geſtis naſcitur. uide Decus in Decor. Cice. 2. Tuſc. 20. A. Dolorem exiſtimo maximum malorum omnium, M. Etiámne maius quàm dedecus?

Dedecus uitæ ac turpitudo. Cic. pro Cluentio 7.

Flagitium & dedecus. Cic. Att. lib. 16. 334. 6.

Probrum & dedecus. Cic. pro Roſc. Amer. 41.

Dedecus & infamia. Autor ad Heren. lib. 3. 100.

Adulatorium dedecus. Tacit. lib. 5.

Grande dedecus. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 20.

Magnum dedecus. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 11.

Parentum dedecus abolere. Sil. lib. 1. 13.

Dedecore nullo abſtinere. Cic. 3. de Fin. 59.

Amittere dedecus. Cic. 3. Verr. 30.

Concipere dedecus. Vide Concipio.

Coniungere dedecus cum probro. Vide Coniungo.

Patriæ dedecus depellere. Sil. lib. 1. 22.

Domum dedecori domino fieri. Cic. 1. Offic. 194.

Dedecus hæret infamiæ. Cic. 1. in Catil. 9. Quæ nota domeſticæ turpitudinis non inuſta uitæ tuæ eſt? quod priuatarum rerum dedecus non hæret infamiæ?

Imprimere dedecus Reip. Vide Imprimo.

Incurrere in dedecora. Cic. 1. de Finib. 73.

Inferre dedecus alicui. Ouid. 6. Metam. 122.

Natus in dedecore. Vide Naſcor.

Iudicia, uera atq; inſigni turpitudine notata, atq; operta dedecore & infamia. Cic. pro Cluent. 47.

Cum ignominia & dedecore perire. Cic. 2. de Diuinat. 33.

Propulſare dedecus ſolet uirtus. Cic. 4. Philipp. 161.

Dedecori eſſe patribus. Cic. 1. Offic. 171.

Maculæ & dedecori eſſe ſuis. Autor ad Heren. lib. 4. 203.

Dedecori eſſe ſtudijs ac literis. Cic. Attico, lib. 8. 155. 1.

Hæreditati patris dedecori eſſe. Cic. 1. Offic. 171. Optima autem hæreditas à patribus traditur liberis, omniq; patrimonio præſtantior, gloria uirtutis rerūq; geſtarū: cui dedecori

eſſe,nefas & uitium iudicandum eſt.

Suſceptum in aliquo loco,aut ex aliquo loco deportatum flagitium,ac dedecus.Cic.pro Muræna 10.

Teſtatum dedecus.Ouid.2.Metam.94.

Tollere dedecus æui.Ouid.5.Faſt.118.

Maculoſus omni dedecore.Tacit.lib.19.

Dedecorus] pen.corr.Adiect.(ἄτιμος,αἰσχρὸς,)Tacit.lib.3.Sex Pompeius M.Lepidum,ut ſocordem,inopem,& maioribus dedecorũ eoq; etiã ſorte Aſiæ depellendũ incuſauit.

Dedecoro] dedecoras,penult.corr.(ἀτιμάζω,)dedecorare Terentius Hecyra,Et me,& te,& familiam dedecoras?Sic Cice.3.Offic.8.

Faciem dedecorare.Propert.lib.3.eleg.22.8.

Dedecorans]pen.corr.Participium,(ἀτιμάζων,)Cice.3.Offic. 8. Dedecorantem & urbis autoritatem et magiſtri.

Dedecoratus] (ἠτιμασμένος,) Nomen ex participio. Tranquillus in Nerone, Tanquam aliter illi nõ poßint niſi morte ſuccurrere dedecorato flagitijs omnibus.

Dedico] dedicas,pen.corr. (καθιερόω, ἐκθειάζω, ἀφιερόω, ἀνατίθημι,)dedicare,Idem quod dicare. Liu. 1. ab. Vrbe, 87.Multa alia ſacrificia,locaq; ſacris faciendis,quæ Argeos Pontifices uocant,dedicauit.Cic.1. de Legib. 5.Poſt exceſſum ſuum Romulus Proculo Iulio dixerit ſe deũ eſſe, & Quirinũ uocari, tẽplumq; ſibi dedicari in eo loco iuſſerit.

Dedicare bibliothecam.Plin.epiſt.8.a.

Theatrum dedicare.Aſconius enarrans orationem contra Piſonem,Ante paucos dies,inquit,quàm Cn. Pompeius ludos faceret,quibus theatrum à ſe factum dedicauit.

Aedem alicui dedicare.Cic.3.de Nat.deor.17.

Aedeis alicuius dedicare, id eſt, religione deuincire. Cice. pro Domo ſua,92.

Smyrnæi delubrũ Homero dedicauerunt.Cic.pro Archia,14.

Dedicaui tibi hos libellos.Plin.in præfat.Naturalis hiſtoriæ,9

Signum in aliquo loco dedicare,Cic.pro Domo ſua,41.

Simulacrum aut aram dedicare. Cic.pro Domo ſua, 93.

Marcellus ſi Syracuſas cepiſſet, duo templa ſe Romæ dedicaturum uouerat.Cic.6.Verr.109.

Dedicatus]Participiũ,(ἀφιερωθείς,)Martialis lib.1.137. Et piſces uenerare dedicatos.

Ingenium in homine dedicatum.Cic.2.de Leg.88.

Mentis,pietatis,fidei templa publice dedicata. Cice.2.de Leg. 45.Idem 2.de Nat.deor.113.

Dedicati etiam dicuntur dij,quorum ſimulacra ſunt ad religionem conſecrata.Horat.lib.1.Carm.Ode 31.1.

Dedicatio] Verbale,(καθιέρωσις,)Cic.pro Domo ſua,80. Niſi quem forte illius caſtißimi ſacerdotis ſuperſtitioſa dedicatio deterret.

Dedicatio religioſa.Cic.pro Domo ſua,95.

Dedignor] dedignaris (ἀπαξιόω,)dedignari, Indignum habere,contemnere.Virg.4.Aeneid.104. Quos ego ſum toties iam dedignata maritos.Colum.lib.9.cap.5.2. Iamq; enim dedignatur, ſi minus pure habita eſt, ac ſi tractetur fraudulenter.De generibus apum deligendis loquitur.

Amicum dedignatus. Ouid.1.de Ponto,eleg.8.7.

Dedignatio] Verbale,(ἀπαξίωσις,) Plinius in Paneg.30. Quàm ſpecioſum eſt enim quòd diſciplinam caſtrorum lapſam,extinctamq; refouiſti,depulſo prioris ſeculi malo, inertia,& contumacia,& dedignatione parendi.

Tacita dedignatio.Quintil.lib.1.cap.3.21.

Dediſco] dediſcis,dedidici, pe.cor.(ἀπομανθάνω,) dediſcere,Quod didici obliuiſcor,Valla lib.5.Cic. 3.de Orat. 52. Ob eamq; cauſam iuuentus noſtra dediſcere penè diſcendo. Propertius,Turpe eſt uirtutem dedidiciſſe datam.

Dedidicit pacem ſubitò feritate reuerſa.Mart.lib.2.74.

Dediſcere & obliuiſci,Cic.Pæto,lib.9.24.6.

Hæc uerba mutari,dediſciq; poſſunt.Cic.de Clar.Orat.88.

Dediſcere loqui.Ouid.3.Triſt.eleg.14.10.

Dediſcere,pro Relinquere conſuetudinem.Cic.Pæto,li.9.20.5.Dediſcendæ tibi ſunt ſportellæ & artolagani tui.

Vſu dediſcitur amor.Ouid.2.de Remed.Amor.22.

Dedititius,Deditus] Vide Dedo.

Dedo] dedis,dedidi,deditum,pen.corr.(ἐκδίδωμι,) dedere.Donatus. Dare eſt quod repetas: Dedere eſt ad perpetuum.Damus & amicis: Dedimus tantum hoſtibus. Plaut. Curcul.14.28.Ego illum tibi dedam,tace.

Dedere ſe hoſtibus.Plaut.Amphit. 4.72. Cæſar 2. bel. Gall. 342.Si prius quàm aries murũ attigiſſet,ſe dedidiſſent.

Cõſtrictũ aliquẽ dedere hoſtibus.Cic.Poſt reditũ ad Quir.10.

Dedo me tibi. Terent.And.5.3.26.Tibi pater me dedo:quiduis oneris impone,impera.

Dedere ſe totum alicui.Cic.2.de Legib.9.

Dedere ſe alijs.Terent.And.1.1.36.

Dedere ſe angoribus aut uoluptatibus.Cic.2.Offic.3.Sic.dedere ſe libidinibus.Cic.1.Tuſcul.117. Et Dedere ſe languori & deſidiæ.Idem 1.Offic.173.

Dedere aures ſuas poetis.Cic.pro Archia poeta 19.

Dedere ſe delectationi toto animo.Cic.5.Tuſc.162.

Dedo tibi hunc diem.Plaut.Sticho,7.31.

Dedere ſe in ditionẽ et arbitratũ hoſtiũ,Plaut.Amph.4.104.

Dedere in ditionem alterius aures ſuas. Plaut. Milit. 13.8. Id eſt diligenter eum auſcultare.

Vide quib.hominib.aures ſint deditæ meæ.Ci.ad Att.l.2.29.3

Famam per prouincias dedere. Tacitus lib. 11. Clarum ex eo in urbe dedita per prouincias fama,&c. Niſi fortè legendũ ſit didita, id eſt,diſperſa.

Dedere ſe lamentis muliebriter,lacrymiſq;.Cic.2.Tuſc.84.

Manus dedere,id eſt,ſe uictum fateri.Lucret.lib.2.209.

Se dedere morti.Sene.Med.12.26.

Me dede morti.Plaut.Aſin.12.18.

Dedere neci ſeipſum.Virg.4.Georg.18.

Dedo tibi iſtuc negocij.Terent.And.5.4.51.

Dedatur nupta marito.Catul.epig.59.75.

Dedere noxæ.Colum.in Præfatione libri 1.3.Rem ruſticã peßimo cuiq; ſeruorũ,uelut carnifici,noxæ dedimus.Per tranſlationem.

Dedere aliquẽ alicui noxæ,id eſt,in noxã.Senec.epiſt.106.

Dedere aliquẽ in piſtrinũ, uſq; ad necẽ. Terent. And.1.2.28.

Pœnas temeritatis ſuæ dedere. Cic. ad Atticum, lib.9.161.3. Itaq; dies & noctes tanquam auis illa mare proſpecto, euolare cupio:dedo pœnas temeritatis meæ. Emendatiores codices habent,Do,do,pœnas temeritatis meæ.

Rumor deditur.Virg.7.Aeneid.29.

Deditur hic ſubito Troiana per agmina rumor
Aduenisse diem,quo debita mœnia condant. Vbi tamen legendum contenderim diditur,utiq; per tertiam uocalẽ, pro diuiditur,ſeu diſpergitur:ut apud Lucretiũ,lib.2.226.

Dum facile in uenas cibus omnis diditur:& dum,&c.Rurſum lib.4.125.& 127.

Ad ſcribendum ſe dedere.Cic.1.de Orat.48.

Dedere aliquem alteri ad ſupplicium.Liu.1.ab Vrbe,19.Cæſar 7.bel.Gall.110.Ne ſe et communes liberos hoſtibus ad ſupplicium dederent.

Inimicorũ crudelitati deditur uita alicuius.Cic.p Quintio,41

Deditus] pen.corr.Participium,(ἐκδεδομένος,) ut Deditus amori animus.Terent.Hecyra 3.1.14.Item, amatorijs leuitatibus.Cic.1.de Finib.91.

Deditus literis à pueritia.Cic.ad Lent.lib.1.7.35.

Deditæ eò mentes cum oculis.Liu.1.ab Vrbe,38.

Deditus

Deditus uoluptatibus, Deditus Epicuro. Cicero 1. de Finib. 88.& 5.5.

Addictus deditus obſtrictus alicui.Cic.pro Cælio,63.

Caſtra dedita.Sil.lib.10.75.

Homo grauitati deditus.Cic. pro Cælio,50.

Corpora paupertate & morbo dedita morti.alij legunt tradita.Lucret.lib.6.252.

Muſæ deditus.Horat.2.Serm.Saty.3.2.1.

Dedita opera. Idem quod data opera. Terent.Eun.5.21. - apud Antiphonem uterq; pater & mater. Quaſi dedita opera domi erant.Ci.pro Roſc.Amerino,Quæ facitis,eiuſmodi ſunt,ut ea dedita opera à uobis contra uoſmetipſos facere uideamini.Idem ad Atticum lib.9.166.1.

Rebus deditus.Lucret.lib.4.164. Cic. Licinio, lib.5.8.10. Hoc magis ſum Publio deditus, quòd me, &c. ſicut alterũ parentem & obſeruat & diligit.

Sanguine toto tibi deditus.Stat.1.Syl.2.35.

Mirifice deditus aliquibus ſtudijs.Cic.1.de Orat.30.

Studio muſarum deditus.Claud.in Epithal.Palladij 10.

Vita uitijs flagitijſq; omnibus dedita.Cic.pro Roſc.Amer. 22.

Voluntati bonorum & autoritati Senatus deditus. Cicero pro Milone,70.

Dedititius] (ἔκδοτος,)Qui ſe permittit alienæ uoluntati et imperio.Cic.ad Brutum,3.5. Itaq; id Senatuſconſultũ pleriq; interpretantur etiam ad tuos ſiue captiuos,ſiue dedititios pertinere.Liuius,Quicquid deinde patiemur dedititij ueſtri paſſuri.

Deditio] Verbale,(ἔκδοσις,)Cic.pro Lege Manil.25. Spẽ deditionis non demit,obſideſq; imperauit.

Locum alicui reliquum non modo ad pacem, ſed ne ad deditionem quidem facere.Cic.13.Philipp.383.

Occulta deditio.Claud.4.Paneg.51.

Facere deditionem ad hoſtem.Quintil.lib.3.cap.8.16.

Paratur deditio.Claud.4.Paneg.51.

Ad deditionem perpellere.Vide Perpello.

Properare deditionem.Tacit.lib.2.

Redigere in deditionẽ imperij.Cic.4.Phil.161. Vide Redigo.

Deditionis formula apud Liuium deſcribitur in Collaciæ deditione,lib.1.ab Vrbe,169.his uerbis.

Rex interrogauit, Eſtiſne uos legati,oratoreſq; mißi à populo Collatino,ut uos,populumq; Collatinum dederitis? Sumus Eſtne populus Collatinus in ſua poteſtate? Eſt. Deditiſne uos populũq; Collatinum,urbem,agros,terminos,aquam, delubra,utenſilia,diuina,humanaq; omnia in meam populiq; Romani deditionem?Dedimus.Et ego uos recipio.

Dedoceo] dedoces,pen.corr.dedocui,dedoctum, (μεταδιδάσκω,)dedocere,Eſt ſecus ab eo quod quis doctus eſt, docere,uel falſum id eſſe oſtẽdere, autore Valla li.5.Quintil. lib. 2. cap. 3. Et quidem dedocendi onus grauius ac prius, quàm docendi eſt.Cic.1.de Finib.31.Si à Polyæno familiari ſuo geometriã diſcere maluiſſet, quàm illũ etiã dedocere.

Dedoleo] dedoles,pen.corr.dedolui,(ἀπαλγέω,)dedolere, Non dolere,uel dolore ſe priuare.Ouid.3.Faſt.

Quid me in deſertis morituram Liber arenis
Seruabas?potui dedoluiſſe ſemel. Ariadne Bacchũ alloquitur.
Idem 1.de Remed.59.
Optimus ille fuit uindex,lædentia pectus
Vincula qui rupit,dedoluitq; ſemel.

Dedolo] dedolas,pen.corr.(ἀπονόπτω,)dedolare, Eſt uelut dolabra uel alio inſtrumento ferreo perfecte dolare & excindere.Columel.lib.4.cap.26.2. Hæc eorumq; ſimilia pedamenta poſt putationem retractanda ſunt,parteſq; eorum putres dedolandæ.Martial.li.11.78. Dedolare ſenem per metaphoram dixit Plaut.Menæch.17.98.

Deduco] deducis,pen.prod.deduxi, deductũ, (κατάγω,μετάγω,ὁδηγέω,παράγω,ἀποβιβάζω,)deducere,Ex alto deorſum ducere.Virg.8. Eclo.13. Carmina uel cœlo poſſunt (deducere lunã

Deorſum deducere.Lucret.lib.2.42.

Deducere de roſtris conantẽ cõcionari. Cæſar 3.bel.Ciuil.85.

De capite & de oculis omnia deducet, & ſanum faciet. Cato cap.157.5.de braßica.

Deducere,De loco ad locum ducere:ut Deducere colonias,Plinius lib.3.cap.6,1.Et Cic.4.Verr.87. Nam eò quoq; colonos P.Rupilius deduxit.

Agmina deducere.Lucan.lib.3.57.

Armatas deducere claſſes.Virg.1.Georg.51.

Fert ac deducit res eò.Cic.1.de Orat.67.

Deducere etiam is dicitur, qui alicui officij gratia præſtat comitatum:cuius contrarium eſt Reducere. Cice.1.de Inuent. 117. Quum deducaris ab eo quicum libentißime uixeris. Liuius 3.bel. Pun. 108. Frequenteſq; eũ domũ deduxerũt.

Deduci & Reduci,cõtraria.Cic.de Senectute,58.Aſſurgi,deduci,reduci,conſuli.

Deducere ad aliquem.Terent.Eunu.2.3.72. Ibidem 2.3.60. Huc deducta eſt ad Thaidem meretricem.

Domo deducere aliquem.Cic.Planco,lib.10.12.6.

Deducere, Idem quod perducere, uel quod uulgus dicit, conducere.Cicero de Senec.61. Si aliquò eum deducit, ubi futurus ſit æternus.

Deducere adoleſcentẽ ad ſenẽ.Cic.pro Cælio,6.Idem de Amicitia,1.Ego aũt à patre ita eram deductus ad Scæuolam,&c.

Deducere ſponſam marito uel ad maritum, uel amicã ad amantem.Cic.4. Verr. Hic eſt Docimus ad quem iſte deduxerat Tertiam Iſidori mimi filiam.Ouid.de Faſtis, Quum primũ cupido Venus eſt deducta marito.

Vxorem deducit maritus domum.Terent.Hecyra.

Deducere ex hortulis in Academiam.Cic.1.de Legib.81.

Deducere ex aliquo loco milites.Cic.7.Verr.70.

Deducere ex præſidijs cohortes.Cæſar 1.bel.Ciuil.48.

Deducere de locis præſidia.Salluſt.Cice.ad Atti.lib.7.133.1.

Deducere legiones in aciem.Tacit.lib.18.

Deducere aliquem in carcerem.Cic.2.de Inuent.229.Sic Deducere in ſedẽ aliquã hoſpitalẽ, Cic. pro lege Agraria,52.

Non deduci pœna,quominus,&c.Cic.Terentiæ,lib.14.4.4. Neque legis improbißimæ pœna deductus eſt, quo minus hoſpitij amicitiæ ius,officiumq; præſtaret.

Nõ eò deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manus inter uos conſeratis.Id eſt,non committam,aut per me nõ fiet ut.Cic.Antequam iret in exilium,12.

Deducere actionem in iudicium. Triphon.in L. Si alienus. ff. De noxal.acti.

Deducere ad agnatos.Vide Agnatus.

Aquam ad utilitatem agri deducere.Cic.2.de Diuinat.105.

Deducit in aſtra.Horat.4.Carm.Ode 2.5.

Cæſariem longæ dextra deducere barbæ.Ouid.15.Meta.132.

Deducere carbaſa.Lucan.lib.2.138.

Perpetuum deducere carmen.Ouid.1.Metam.1.

Deduxi carmina uerſu.Proper.lib.1.eleg.15.9.

Deductus ad caſum extremum.Hirtius 4.bel.Alexan.22.

Deduci in caſum.Cæſar 2.bel.Gal.341.

Deducere cauſam in iudicium.Cic.de Optimo gen.Orat.150.

Deducere ſe in cauſam.Liu.6.bel.Maced.19.

Deducere cibum.Terent.Eunuch.2.3.23. Siqua habitior paulò,pugilem eſſe aiunt:deducunt cibum.Id eſt,ſubducunt,uel ſubtrahunt.

Deducere ad cibum. Celſus lib. 3. cap. 18. Ad cibum quoque quoſdam non deſiderantes deduxerunt hi, qui inter epulantes eos collocauerunt.

Deduci ſpe ad aliquā cogitationē. Cic.ad Atti.lib.9.183.1.
Deducta res in controuerſiam.Cæſar 7.bel.Gall.247.
Crimen deducis ad oculos.Ouid.3.Amor.eleg.13.7.
Crinem deducere pingui amomo.Stat.1.Syl.2.23.
Deducere pleroſq; dies cōtra omnium ſententias. Cic.1.Acad. 65.Id eſt,prolongare.
Deduci ad aliquam diſciplinam.Cic.4.Acad.204.
Deduci à dolore,id eſt, dolore cogi aliter ſentire de re aliqua, & dolore à ſententia abduci.Cic.2.Tuſc.101.E quibus homo ſanè leuis Heracleotes Dionyſius, cū à Zenone fortiſſimus eſſe didiciſſet,à dolore deductus eſt.Nā quū ex renibus laboraret,ipſo in eiulatu calamitabat falſa eſſe illa,quæ antea de dolore ſenſiſſet ipſe.
Deducere faſtidiū dicitur herba aliqua.Plin.lib.25.cap.8.11.
Febres deduxit.Horat.1.epiſt.2.10.Aegroto domini deduxit corpore febres.
De fide deduci.Cic.2.Verr.16.
Ad fletum miſericordiamq; deduci.Cic.2.de Orat.102.
Deducere fila.Ouid.1.Amor.eleg.4.2.
Filum deducens leui pollice.Ouid.4.Metam.8.
Deducere furem ad præfectum.Iulianus in l.interdum fur.Parag.1.ff.De furtis.
Deduci in fraudem.Plancus ad Ciceronē,lib.10.23.9.
Deducere in inſidias. Scæuola in l. Cuiusq;. ff. ad legem Iuliam maieſt.
Moribus aliquem de fundo deducere.Cic.pro Cecinna, 14.
Deducere funus.Plin.lib.10.cap.43.3.
Deducere ſibi galerum uel pileolum.Suetonius in Nerone.
Genus deducere ab aliquo.Senec.Med.4.7.
Deducere ab humanitate, integritate & religione aliquem.Cicero 6.Verr.10.Id eſt,auocare.
Deduci ad iudicium aliquod.Cic.pro Flacco,6.
Deduci in ius.Cic.5.Verr.46.
Deducere in obligationem, Obligare.Paulus in l.Ex ſextante. Paragr.Latinus.ff.De except.rei iud.
Deducere in ſtipulationē.Vlpianus in l.Si à colono.ff.De uerb. oblig.
Lineamenta deducere,pro Trahere.Senec.epiſt.96.
Liram deducere. Colum.lib.3.cap.13.11.Vide Organum.
Deducere maieſtatem diuinæ ſolertiæ uſq; ad apum perfectionem.Cic.4.Acad.216.
Deduci à mente & conſilio.Cic.3.Verr.4.Et 7.Verr.4.
Deduci periculo de animi lenitate.Cic.in.Catil.47.
Deduci ad morem patris.Cic.1.Offic.166.
Deducunt ſocij naues.Virg.3.Aeneid.15.
Oculos deducere in rem aliquam.Ouid.4.Triſt.eleg.2.13.
Opus deduxi in tua tempora.Ouid.2.Triſt.112.
Deducere rem aliquam ad ocium.Cæſar 1.bel.Ciuil.21.
Deducere pedes de lecto.Plaut.Curcul.7.82.
educere rem in iudicium.Vlpianus in l.Si mater.§.Hoc iure ff.de Exceptiōe rei iudic.Hoc iure utimur, ut ex parte actoris in exceptione rei iudicatæ hæ perſonæ cōtineantur, quæ rem in iudicium deducunt.
educere in periculum rem aliquam.Cæſar 5.bel. Gall.118.
Sic deducere in diſcrimē.Plācus ad Ciceronē,lib.10.24.9
e prauitate animi aliquem deducere.Cic.de Petit. Cōſul.27.
e prouincia deduci,id eſt,reuocari.Ci.de Prouin.Cōſul.10.
tionem deducere,pro habere.Suet.in Auguſto.
educere aliquem ex regno,pro Priuare,& auferre ei regnū. Hirtius de bel.Alexand.lib.4.137.
educi à re aliqua.Cic.ad Lentulum,lib.1.1.6.
aliquā rē non caſu,ſed duce deo deduci. Cic.2. de Diu.58.
m huc deduxi ut, id eſt, opera mea factum eſt ut. Cicero 2. in Catil.27.
educta eo res eſt.Cic.ad Atticum,lib.7.123.7.Eidem,lib.2. Vniuerſa res eo eſt deducta,ſpes ut nulla ſit,&c. In eum locum res deducta eſt, ut niſi qui deus uel caſus aliquis ſubuenerit,ſalui eſſe nequeamus.Cic.Tironi lib.16.11.1.

Deducere riuos.Virg.1.Georg.54.
Senſum deducere membris.Lucret.lib.3.108.
Deducere aliquem de ſententia. Cice.2. Tuſcul.101. Idem ad Atticum, lib.2. 20. 1. An me aliquo præmio de ſententia eſſe deductum?
Deducere aliquem in ſententiam.Plin.lib.1.epiſt.8.b.
Deducere de ſtatu uitæ.Cic.4.Verr.7.
Perterritos à timore deducere.Cic.2.de Natu.deor.122.
A triſtitia & acerbitate commode ac hilare dicto deduci.Cice. 2.de Orat.185.
Vela deducere,Ouid.3.Metam.133.
Verſum deducere.Ouid.1.de Ponto,eleg.6.3.
Deducere ueſtes à pectore.Ouid.6.Metam.81.
Deducere aliquem in uiam.Plaut.Trinum.2.5. Cic.1.de Legib.60. Noſter quidem hic natura uir iuſtus ac bonus etiā colloquetur,iuuabit,in uiam deducet.
Deducere uocem.Pomponius,Vocem deducas oportet:ut mulieris uideantur uerba.
Dicendo uoluntates impellere quo uelis, unde autem uelis deducere.Cic.1.de Orat.16.
Deducere,pro De ſumma aliquid demere. Africanus de Pactis dotalibus, l. Pater quū filiæ ſuæ nominē dotē daret, pactus eſt ut mortua filia liberis ſuperſtitib. deducta parte tertia, reliqua ſibi dos reddatur.Ci.2.de Legib.83. Partitionis caput ſcriptum caute,ut centum nummi deducerentur.
Deducetur.Cato cap.144.2. Siquid redēptoris opera domino dāni datū erit, reſolutio:id boni uiri arbitratu deducetur.
Deducere de.Cic.1.de Diuin. 216. ex uerſibus Ennij, De his diuitijs ſibi deducant drachmam,reddant cætera.
Addere & Deducere,contraria,id eſt,addere ad ſummam,& de ea aliquid demere.Cic.1.Offic.86.Deductus Participiū
Homo deductus ex ultimis gētibus.Cic.13.Philip.365.
Deductum carmen,pro tenui, & ſubtili eleganter poſitum eſt à Virgilio,6.Eclog.1.teſte Macrobio,lib.6. (ut, deductum dicere carmen.
Frons deducta.Ouid.epiſt.20.
Mos deductus.Horat.4.Carm.Ode 4.4.
Nomen deductum à. Ouid.6.Faſt.161. Martia ſacrifico deductum nomen ab Anco.
Oratio deducta,atq; circumlata.Quintil.lib.4.cap.1.42.
Deducti uiri ab Eriphilo.Celſus lib.5.cap.1.
Deductio] Verbale, (ἀπαγωγή, παραγωγή, καταγώγιον, ὁδηγία,)Cic.pro lege Agraria,90.de colonis deducendis, Nam & ipſe qui deduxit,& qui magiſtratū Capuæ & Leocreanti ceperunt,& qui aliquam partem illius deductionis,honoris,muneris attigerunt,&c.
Miſera et crudelis militū in oppida deductio. Ci.2.Philip.73.
Deductionem facere moribus.Cic.pro Cecinna,19.
Deductio aquæ.Cic.1.de Diuin. 162. Ex quo illa mirabilis à maioribus Albanæ aquæ deductio eſt.
Riuorum à fonte deductio.Cic.in Topic.17.
Rationis deductio in cauſæ cōſtitutiōe.Cic.1.de Inuētione,27.
Deductio pro Diminutione. Senec. lib.2. de Benef.Hæc itaq; curæ habebis,ſi grate æſtimari quæ præſtabis uoles,ut beneficia tua ad eos quibus permiſſa ſunt,integra et illibata perueniant,ſine ulla(ut aiunt)deductione.
Deductor] deductoris,Verbale,(καταγωγεύς) Qu.Cic.ad M.Ciceronem,de Petitione Conſulatus, Huius autē rei tres ſunt partes: una ſalutatorum,quum domum ueniunt,altera deductorum,tertia aſſectatorum.
Deeram] Vide Deſum.
Deerro] deerras,deerrare,(πλανάομαι,) A uia & inſtituto itinere

itinere ſæpe digredi & abſcedere.
Itinere deerrare.Quintil.lib.10.cap.3.
Angiporto toto deerrare.Autor ad Heren.lib.4.233.
Vir gregis ipſe caper deerrauerat.Virg.eclog.7.2.
Deerrare dicuntur iaculantiū ictus.Plin.lib.28.cap.8.12.
Deerrauit à patre puer.Plaut.Menæh.24.56.
Deerrare.Idem quod errare.Colum.lib.1.cap.4.5.Multos enim deerraſſe,memoria prodidit,ut L.Lucullum,&c.
Deerrare ab eo quod cœpimus exponere. Autor ad Heren. libro 1.14.
Deerrabat ſors ad parum idoneos.Tacit.lib.13.
Deerrare ſententia & uiſu.Colum.lib.2.cap.2.12.
Defæco] defæcas,(διυλίζω,)defæcare,A fæcib.purgare. Plinius lib.18.cap.26.3.Per brumam uitem ne colito:uina tamen defæcari etiam diffundi Gyginius ſuadet.Colum.lib.ultimo,Et defæcatum uinum in amphoras bonas adijcito.
Defæcatum,Purum,inturbatum, & ſine ſordibus poſſumus dicere,inquit Nonius.ut Vinum defæcatum,quod eſt ſine ſordibus.Hinc defæcatus animus per translationem dicitur,purus & omni anxietatum & dolorum ſorde uacuus. Plaut. Aulul. 5.1. Nunc defæcato demum animo egredior domo. Idem Pſeud.11.70.
Defatigo] defatigas,pen.prod.(κατακοπέω,)defatigare,Labore conficere.Terent.And.4.1.45.Deceptus ſum, at nō defatigatus.Idē Adelph.Ita ſe defatigarit uelim,ut,&c.
Non conquieſcere,neq; defatigari.Cic.3.de Orat.81.
Defatigati curſu & ſpacio pugnæ.Cæſar.1.bel.Gall.16.6.6.
Defatigare aliquem aſſiduo labore.Cæſar 7.bel.Gall.167.
Animi defatigati ab aduerſarijs multitudine uerborum.Autor ad Heren.lib.3.109.
Nec animi nec corporis laboribus defatigari. Cice. Terentiæ, libro 14.1.1.
Defatigari ſatietate alicuius rei.Cic.2.de Orat.94.
Defatigari et diffidere in malis.Brutus Ciceroni epiſt.16.17.
Noli in cōſeruādis bonis uiris defatigari.Cic.pro Marcello,11.
Iudices defatigare.Cic.3.de Legib.42.
Defatigor] cum infinitiuo. Lentulus Ciceroni lib. 12. 14. 22.Nec defatigabor permanere non ſolum in ſtudio libertatis,ſed etiam in labore & periculis.
Defatigatus in Repub.conſeruanda.Cic.Planco,lib.10.19.4.
Defatigatio] Verbale.(κατακόπωσις, ἀπαγόρευσις,) Cice. de Senect.32.Corpora quidem exercitationum defatigatione ingraueſcunt:animi autem ſe exercendo leuantur.
Defatigatio equorum.Cæſar 8.bel.Gall.101.
Defatigatio & ſatietas.Cic.5.Philipp.178.
Defatigatione deſiſtere,aliquid facere.Cic.pro Seſtio,58.
Morbum metuere ex defatigatione membrorum. Cic.2.de Natura deor.85.
Defatiſcor] Vide Defetiſcor.Plin.lib.17.cap.2.1.
Defectio,Defectiuus,Defectus] Vide Deficio.
Defendo] defendis, defendi,defenſum,(προΐσταμαι, ἀμύνω, ἀσπίζω, ὑπερασπίζω, ἀπολογέομαι, ἐκδικέω, προσφερέω,) defendere,Tueri,& quaſi uim depellere.Plaut.Aſin.9.25. Te obſecro defende.
Clypeo defendere aliquem.Claud.de bello Get.116.
Præſidio et periculo ſuo defendere aliquid.Ci.pro Seſtio,1.14
Pro uirili parte aliquid defendere.Cic.pro Seſtio,120.
Defendere aliquē contra iniquos.Cic.ad Matiū,li.11.27.15.
Aeſtatem defendere capellis, id eſt, capellas ab æſtu defendere. Horat.1.Carm.Ode 17.1.
Defendere aliquem de ambitu.Cic.pro Sylla,4.
Studio defendis amicum.Ouid.3.Triſt.eleg.4.9.
A calamitate defendere aliquem.Cic.pro lege Manil.9.
Defendere caput & famam.Cic.4.Acad.115.Vide Caput.

Caput domini defendere.Cic.pro Milone,43.Ouid.1.de Ponto,eleg.5.8.
Defendêre meum numina nulla caput.
Ab omni caſu defendere aliquem.Valer.7.Argon.33.
Cauſas defendere.Cic.de Senectute,34.
Tueri ac defendere cauſas.Cic.1.de Ora.84.
Cauſas rerum copioſe defendere.Vide Copia.
Lege,& præſidio legis cauſam defendere.Cic.pro Cluēt.114.
Crimen defendere.Ouid.13.Metam.61.
Audacter ſua decreta defendere.Cic.2.de Finib.49.
Delictum defendere.Horat.in Arte Poetica,89.
Defendere dignitatem ab inimicis.Cæſar 1.bel.Ciuil.32.
Domum ac deos penates aliquo oppugnante defendere.Cicero pro Milone 29.
Excuſatione adoleſcentiæ ſe defendere.Cic.pro Cælio,34.
Fortiter defendere.Ouid.2.Amor.eleg.5.2.
Amici fortunas defendere.Cic.pro Muræna 4.
Toga frigus defendere.Horat.1.Serm.Saty.3.3.
Defendere à frigore.Virg.in Melibœo.
Hunc defendere furorem.Virg.10.Aeneid.179.
Defendere honorem ſuum.Cic.6.Verr.72.Sic defendere ſententiam ſuam,Cic.2.de Finib.3.
Defendere hoſtes,pro Repellere. Ennius. Serua ciues,defende hoſtes quum potes defendere.Gell.Qu. Clau.hoſtes defendebat à pinnis facillime.
Defendere iniuriam alicui.Plaut.Moſtel.8.169.Virg.in Buc. Eclog.7.10.Solſtitiū pecori defendite:iā uenit æſtas Torrida
Defendere iniuriam alicuius.Cæſar 1.bel.Ciuil.32.
Defendere & obſiſtere iniuriæ.Cic.1.Offic.36.
Defendere ac propulſare iniuriam.Cic.3.Offic.97.
Locum ſuum honeſtiſſime defendere.Cic.pro Quintio,23.
Mores defendere.Ouid.2.Amorum,eleg.4.1.
Muros longo bello defendere.Virg.9.Aeneid.106.
Noctes defendere.Propert.lib.1.eleg.15.2.
Defendere noxiam.Terent.Phorm.14.48.Vide Oratio.
Armis ac uirtute patriam defendere.Lucret.lib.2.129.
Pacem defendere.Cic.8.Philipp.241.
Defendere perfracte.Vide Perfringo.
Defendere pericula ciuium.Cic.pro Muræna,4.
Defendere à periculo.Cic.pro Fonteio,32.
Pudor defendit aliquem.Metellus Ciceroni,lib.5.1.1.
Publice priuatimq; aliquem defendere.Cic.4.Verr.81.
Rationem defendere.Cic.2.de Finib.118.
Recte ac iure defendere aliquid.Cic.pro Milone,5.
Defendere rectum,pro tueri opinionem de uirtute, aut ipſam uirtutem.Horat.2.Serm.
Turpe lingua empta reos defendere.Ouid.1.Amor.eleg.10.8
Communem ſalutem Reipub.defendere. Cic.pro Muræna, 4.
Defendere ac tegere ſcelus.Cic.pro Sylla,65.
Se acri animo defendere.Cic.pro Milone,21.
Defendere ſe manu.Cæſar 5.bel.Gall.29.
Se telo defendere.Cic.pro Milone,6.
Aequitate & fide ſocios defendere.Cic.2.Offic.37.
Defendit ſolis ardores.Cicero de Senec.49. Plin.lib.19.cap. 1.19.Defendere ſolem.
Solſtitium pecori defendite.Virg.7.eclog.10.
Defendere & protegere ſpoliatum.Cic.pro Sylla,37.
Tecta ſua defendere,& ab aris,focis,ferrum flammāq; depellere.Cic.pro Seſtio,78.
Valetudinem bonam defendere.Celſus lib.4.cap.5.
Veſtes à tineis defendit hæc herba.Plin.lib.20.cap.17.
Defendere uim.Plaut.Rud.18.66.Hoc eſt arcere & protrudere.
Cum ui uim defendere.Cic.pro Milone, 6.
Defendere uitam ab inimicis.Cic.pro Milone,4.

Vitam ſuam noctis & fugæ præſidio, non iuris iudiciorumq́; defendere. Cic. pro Seſtio, 65.

Vocem defendere. Ouid. 13. Metam. 44.

Vrbem bello defendere. Claud. de bello Gildon. 91. 121.

Defendere urbem à uaſtatione, Plancus ad Ciceronem, libro 10. 15. 10.

Defendor, defenderis. Ci. de Amic. 79. Itaq; re magis, quàm autoritate cauſa illa defenſa eſt. Plin. lib. 11. cap. 37. 57. Contra genere morbi defenſus eſt Piſo. Id eſt, præſeruatus.

Ab armis defendar, Ouid. 2. Triſt. 84.

Ab hoſtibus defendi paludibus & itinerum anguſtijs, & altitudine montium. Cic. 2. de Lege agr. 57.

Arte defendi. Valer. 8. Argon. 71.

Libere defendi. Vide Libere.

Defendi per aduocatum. Plin. in Præfatione.

Defendere] Ratione affirmare et aſtruere. Cic. in Vatin. 3. Defendebatur teſtibus collegis ſuis, non recitandi cauſa legiſſe, ſed recognoſcendi. Budæus.

Defendere & Præuaricari, diuerſa. Cice. pro Cluent. 45. Hoc quãquam ſedulò faciebat, tamen interdum non defendere, ſed præuaricari accuſatori uidebatur.

Veriſimile nonnunquam, etiam ſi minus ſit uerum defendere, eſt patroni. Cic. 2. Offic. 73.

Defenſus] participium. Cice. 5. de Finib. 34. Sex igitur hæ ſunt ſimplices de ſumma bonorum malorũq; ſententiæ: duæ ſunt ſine patrono, quatuor defenſæ.

Cauſa pluribus argumẽtis defenſa uiriliter. Quintil. li. 6. c. 1. 6

Prouincia ab hoſtiũ populatione defenſa. Cice. pro Fõteio, 28.

Defenſurus] pen. prod. (ὑπερασπισόμενος,) Participiũ: ut,

Defenſura reos facundia. Ouid. ad Piſonem, 8.

Manus defenſura. Stat. 12. Thebaid. 129.

Defenſo] defenſas, defenſare, (ἀσπίζομαι) Frequentatiuum. Plau. Rudẽte, 17. 25. Hinc ego defenſabo præſidio Veneris.

Defenſare ab hoſtibus. Sall.

Defenſat patrem. Stat. 4. Syl. 8. 9.

Defenſare ſe iniuria. Plaut. Bacchid. 8. 39.

Defenſito] defenſitas, pen. corr. (ὑπερασπίζομαι,) defenſitare, A defenſo frequentatiuo. Cic. 4. Acad. 124. Idẽ hæc non acrius accuſauit in ſenectute, quàm antea defenſitauerat.

Defenſitare cauſas. Cic. de Claris Orat. 51.

Defenſor] Verbale, (ὑπερασπιστής, ἀπολογούμενος,) Qui defendit. Cic. 3. Verr. 68. Sed ego defenſorem in mea perſona, non accuſatorem maxime laudari uolo.

Defenſor necis, Quaſi propulſator. qui mortem arcet & prohibet. Ci. pro Milone, 43. Nã defendere, arcere eſt. Budæus.

Paterni iuris defenſor, & quaſi patrimonij propugnator ſui. Cic. 1. de Oratore 126.

Cuſtos, defenſorq́; iuris & libertatis. Cic. pro Rab. Perduel. 7.

Defenſorem ſui iuris, ultorem iniuriarum, actorem totius cauſæ adoptare. Cic. 1. Verr. 29.

Salutis alicuius defenſor. Cic. pro Milone, 27.

Vltor, propugnator, defenſor, patronus. Ci. pro Mil. 30. P. Lẽtulus ultor ſceleris, propugnator Senatus, defenſor ueſtræ uolũtatis, patronus illius publici cõſenſus, reſtitutor ſalutis meæ.

Acerrimus defenſor. Vide Acer.

Aſsiduus defenſor & propugnator fortunarum alicuius. Cice. poſt reditum in Senatu, 34.

Bonus defenſor. Quintil. lib. 5. cap. 13. 4.

Acerrimum defenſorem alicuius in re aliqua ſe oſtendere Cice. Lent. lib. 1. 1. 6.

Non defenſoribus iſtis tempus eget. Virg. 2. Aeneid. 104.

Idoneus ſuæ rei defenſor. Quintil. lib. 4. cap. 1. 32.

Defenſio] Verbale, (προστασία, ἀπολογία,) Cicero 4. Acad. 104. Vt ea pars defenſionis relinquatur.

Propugnatio & defenſio dignitatis. Cic. Lẽtulo, lib. 1. 7. 7.

Criminis defenſio. Cic. pro Milone, 4.

Innocentiæ defenſio ſæpe multorum improbitate intercluſa reſpirat. Cic. pro Cluent. 145.

Iuris defenſionem ſuſcipi poſſe, etiam in confeſsione facti. Cice. pro Milone, 11.

In defenſione ſpem cauſæ ſuæ ponere. Cic. pro Cecinna, 2.

Breuis defenſio. Cic. pro Cælio, 5.

Facilis & prompta defenſio. Cic. 1. de Orat. 122.

Fortis & inuicta defenſio ſalutis meæ, Vide Inuictus.

Iniquior defenſio, Vide Iniquus.

Mala & improba defenſio, Vide Improbus.

Magnifica & præclara defenſio, Vide Magnus.

Præclara defenſio facinoris. Cic. in Vatinium, 21.

Timida defenſio. Quintil. lib. 7. cap. 2. 25.

Accipere uultu truci defenſionem. Tacit. lib. 4.

Afferre in defenſionem. Vide Affero.

Comparabit defenſionem ex conſtitutionibus ab actore inductis defenſor. Cic. 2. de Inuent. 179.

Conterere defenſionem, obliuionem, Vide Contero.

Dare defenſionem. Cic. pro Milone, 11.

Habere defenſionem in iudicio. Cic. Bruto, 12. 4.

Patefacere defenſionem, Vide Patefacio.

Polliceri defenſioni alicuius auxilium et ſilentium, Cicero pro Milone, 1.

Probare defenſionem ſuam aliquibus. Cic. pro Milone, 8.

Suſcipere defenſionem dignitatis alicuius, & in ea permanere Cic. Licinio, lib. 5. 8. 14.

Rationem defenſionis tentare. Cic. 4. Verr. 18.

Vti defenſione aliqua. Cic. 4. Verr. 18.

Deferbeo] Vide Deferueo.

Defero] defers, detuli, pen. corr. delatum, pen prod. deferre, (ἀποφέρω, κατακομίζω, ὑπισχνέομαι,) Leui quodam ac celeri curſu aut uia ferre. Plaut. Amphit. 8. 67. Quid ſi è portu nauis huc nos dormientes detulit?

Deferri naui ad ulterioris Rheni littus. Plinius lib. 8. cap. 19. Id eſt, abduci.

Deferre literas alicui. Plaut. Trinum. 13. 104. Et ad aliquem, Cæſar 5. bel. Gall. 170.

Deferre dotem uiro dicitur uxor. Plaut. Merc. 15. 4.

Deferre aliquid ad aliquem. Plaut. Aſin. 16. 35. Et deferre in aliquem locum. Cic. ad Atticum lib. 12. 232. 4.

Deferre in portum. Plin. lib. 12. cap. 19. 3.

In abruptum deferre barathrum. Catul. epig. 63. 22.

In terrã deferri. Quint. li. 1. ca. 12. 8. Videlicet ut corpora infantiũ nec caſus, quo in terrã toties deferuntur, tã grauiter affligit.

Deferar in uicum. Horat. 2. epiſt. 1. 54.

Deferri in undas. Virgil. 8. eclog. 10.

Per præcipitia deferri. Quint. lib. 1. cap. 10. 26.

Deferri in errorem. Cic. 2. de Inuent. 203.

Deferri in præceps. Liu. 5. ab. Vrbe, 209.

Defertur Moganus in Rhenum. Plin. Iunior lib. 4. epiſt. 3.

Ad quamcunq; diſciplinam quaſi tempeſtate deferri. Cicero 4. Acad. 17.

Deferre ſtudium ſuũ & laborem ad aliquẽ, Eſt ultro ad amicitiam prouocare, & amicitiam offerre. Cic. ad Cecin. lib. 6. 31. Idem ad Trebatium lib. 6. 10. 8. Vniuerſum ſtudiũ meũ & beneuolentiam ad te defero. Budæus.

Autoritatem, gratiam, copias, opes ad aliquod negotium conficiendum deferre alicui. Cic. pro Flacco, 11.

Deferre aliquid in beneficij loco. Cic. 4. Verr. 19.

Deferre cauſam ad patronũ dicitur litigator, quũ eum conſulit, & ei controuerſiæ ordinem argumentumq́; exponit. Cicero 7. Verr. 101, Idem, Reliqua eſt cauſa Iudices, nõ iam recepta,

recepta, ſed innata: non delata ad me, ſed in animo ſenſuq́; meo affixa atq; inſita. Budæus.

Querelas ad aliquem per alium deferre. Cic. pro Flacco 41.

Deferre querelas ad aliquem, pro Queri. Liu. 9. bel. Pun. 96. Et pro Flacco 41.

Deferre, (ἐπαγγέλλειν,) ad aliquẽ quæ audiuimus, Denuntiare. Cæſ. 5. bell. Gal. 7. Carpineius & Iunius quæ audierant, ad legatos deferunt. Cic. 3. Ver. 95. Virg. Aen. 60.

Animo amiciſsimo inſidias alicui paratas ei deferre. Cicero pro Plancio 81.

Deferre conſilia ad aduerſarios. Cic. pro Cluentio 114.

Deferre mandata uel poſtulata alicuius ad alterum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 37.

Mandata ab aliquo deferre. Cic. pro Sylla 40.

Acerbum nuncium alicui deferre. Cic. pro Corn. Balbo 51.

Deferre ad coniectorem. Cic. 2. de Diuin. 193.

In cenſum deferre, id eſt profiteri. Vlp. in L. Forma. ff. de Cenſibus, Forma cenſuali cauetur, ut agri ſic in cenſum referantur. nomen fundi cuiuſq; & in qua ciuitate, & in quo pago ſit, & quos duos uicinos proximos habeat: & aruũ, quod in decẽ annis proximis ſatum erit, quot iugerum eſſe uideatur. uinea quot uites habeat: oliuetũ quot iugerũ & quot arbores habeat: pratũ quod inter decẽ annos proximos ſectum erit, quot iugerum: paſcua, quot iugerum eſſe uideantur: item ſyluæ cæduæ. omniaq́; ipſe qui defert, æſtimet.

Polliceri & deferre quicquid poſſumus. Ci. pro L. Manil. 49.

Denegare & Deferre, contraria. Cicero 2. de Orat. 69. Idem pro Cælio 3. Ea non petenti detulerunt, quæ multis petentibus denegarunt.

Ad unum omnia delata ſunt. Cic. Marcel. lib. 4. 9. 5.

Vltro deferre aliquid alicui. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 4.

In beneficijs ad ærarium aliquem deferre. Cic. pro Arch. 8. Teſtamentum ſæpe fecit noſtris legibus, & adijt hæreditates ciuium Romanorũ, & in beneficijs ad ærariũ eſt delatus à L. Lucullo Prætore & Conſule. Signa ſunt & argumenta, quibus uult probare ciuẽ eſſe Archiã, licet nõ fuerit cenſus.

Honorem alicui deferre. Cic. in Piſonem 1.

Honorem & imperium rogatione ſua ad aliquem deferre. Cic. pro Domo ſua 17.

Clamore imperitæ multitudinis, nullo publico cõſilio aliquod publicum munus ad aliquem deferre. Cic. pro Ligario 2.

Beneficia dormientibus deferre. Cic. 7. Ver. 141.

Deferre facultates alicui. Cic. ad Att. lib. 11. 221. 5.

Optionem eligendi. Cic. ad Att. lib. 4. 87. 4.

Pacem. Liu. 3. bel. Pun. 56. Ego, ſiquis de pace cõſulet, ſeu deferenda hoſtibus, ſeu accipienda, habeo quid ſententiæ dicam. Legitur & diſiunctim in aliquibus codicibus, de ferenda.

Palmam alicuius rei alicui. Cic. 2. de Orat. 126.

Poteſtatem alicui deferre. Cic. pro Corn. Balbo 30.

Præconium alicui. Cicero Attico, lib. 13. 269. 1. Ligarianam præclarè uendidiſti: poſthac quicquid ſcripſero, tibi præconium deferam.

Præmium dignitatis alicui deferre. Cic. pro Flac. 1.

Primas alicui. Cic. ad Att. lib. 1. 12. 8. Idem in Orat. 15. Cui primæ ſine controuerſia deferebantur.

Triumphum. Cic. Att. lib. 8. 147. 10.

Deferre aliquid ad alterum. Cic. de Amicit. 63. Quòd ſi etiam poſsis quiduis deferre ad alterum, uidendum eſt tamẽ quid ille poſsit ſuſtinere.

Deferre negocium ad aliquem. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 24.

Iudicia iam facta, domo ad cauſas deferre. Cic. pro Cluent. 3.

Deferre iudicium ad Prætores. Liu. 4. bel. Pun. Id eſt indicare.

Rationes deferre. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 3. & 11.

Deferre alicui regnum. Liu. 1. ab Vrbe 75.

Studium & beneuolentiam ad aliquem deferre. Cic. Trebiano, libro 6. 10. 8.

Voluntatem ſuam ad aliquem deferre. Cicero Domitio, libro 6. 22. 8.

Deferre aliquem, pro Accuſare. Cornelius Tacitus, Maieſtatis delatus eſt. Cicero pro Cornelio Balbo 51. In Prætura, in Conſulatu præfectum fabrum detulit, conſilium hominis probauit: fidem eſt complexus, officia obſeruantiamq́; dilexit.

Impietatis deferri. Taci. lib. 5. Dein multorum amoribus famoſa. Albucilla defertur impietatis in principem.

Deferre & demonſtrare. Cic. 6. Verr. 77.

Deferre nomẽ alicuius, apud iudicem uel magiſtratum aliquẽ de aliquo crimine incuſare. Cic. 3. Verr. 10. Longo interuallo ueterem conſuetudinem retuli, & rogatu ſociorum atq; amicorum Populi Romani, meorum autẽ neceſſariorũ, nomen hominis audaciſsimi detuli. Idem pro Cluen. 7.

Nomen amici mei de ambitu detulit. Cic. pro Cælio 60.

Deferre nomen alicuius de repetundis. Cic. 4. Verr. 99.

Deferre crimina de aliquo ad Senatũ. Liu. 9. bell. Mace. 100.

Deferre ſermones de aliquo ad alterũ. Cic. ad App. lib. 3. 8. 20.

Deferre cupiditatem alicuius ad Senatum. Cic. 6. Verr. 77.

Defertur fur ad Senatum per iudicem. Suet. in Nerone.

Maleficium alicuius ad iudicem deferre. Cic. pro Cælio 49.

Deferre de aliquo apud alios. Cic. 3. de L. Agrar.

Deferre, pro indicaturam facere. Sene. in epiſt. Videamus hoc quod concupiſcimus quanti deferatur.

Delatus] pen. prod. (ἐγκληθείς,) Participium. Cicero 2. de Inuent. 163. Vt in quodam iudicio, quum uenefici cuiuſdã nomen eſſet delatum, &c.

Diuinitus ad nos delatus uir. Cic. 1. de Orat 100.

Delatus honor. Sil. lib. 16. 120.

Delatio] (ἔγκλημα,) Verbale. Cic. 1. Ver. 35. Nuper quũ in P. Gabinium uir fortiſsimus & innocentiſsimus L. Piſo delationem nominis poſtularet, &c.

Nominis delatio. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 4.

Crebræ delationes. Tacit. lib. 20.

Dare delationem. Cic. 1. Verr. 27.

Dare aliquam delationem alicui. Cic. 1. Verr. 12.

Factitare delationes. Tacit. lib. 17. Hoc eſt quod in Bruto Accuſationes factitare Cicero dixit.

Subire delationem. Tacit. lib. 11.

Delator] pen. prod. (συκοφάντης, φιλεγκλήμων, μηνυτής,) Verbale, m. g. Occultus accuſator dicitur, & calumniator. Plin. in Paneg. 55. Delatorũ claſsis permiſſa omnib. uentis. Martial. Et delator habet qđ dabat exiliũ. Sue. de Domitia.

Deferueo] deferues, deferbui, & deferui, (ἀποζέω,) deferuere, uel Deferueſco, deferueſcis, deferueſcere. Proprie eſt refrigerari. Col. lib. 9. cap. 15. 11. Dum muſteus fructus deferueſcat. Cat. cap. 96. Vbi lupinus deferbuerit.

Aeſtus deferueſcunt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 2. 8.

Deferuere, ad hominem transfertur, pro Miteſcere ad placidũ fieri. Cic. in Orat. 57. Quantis illa clamoribus adoleſcentuli diximus, de ſupplicio parricidarum? quæ nequaquã ſatis deferbuiſſe, poſt aliquãto ſentire cœpimus. Translatũ eſt à uino in lacu, uel dolio potius feruere deſinẽte, qđ iã auſteritatẽ accipit, quæ auſteritas ad iudiciũ iã maturũ trãsfertur.

Deferuere & mitigare. Cic. pro Cœlio 61. Iam iſta ætas deferbuerit, iam ætas omnia, iam iſta dies mitigarit.

Deferbuit adoleſcentia. Terent. Adel. 1. 2. 72.

Cupiditates adoleſcentiæ deferbuerunt. Cic. pro Cælio 34.

Deferueſcit ira. Cic. 4. Tuſc. 127.

Studia hominum deferbuere. Cic. pro Cluent. 87.

Deferuefacio] deferuefacis, (ζεοποιέω,) deferuefacere, Idẽ quod

quod feruefacere. Cato cap. 157.8. de braßicæ medicamentis, Tormina quibus moleſta erunt, ſic facito. Braßicam macerato bene: poſtea in aulam conijcito: deferuefacito bene. Vbi cocta erit bene, aquam defundito. Eò addito oleum bene, & ſalis paululum, & cuminum & pollinem polentæ. poſtea ferue bene facito, &c. Plinius lib. 23. cap. 7.14. Radix caprifici deferuefacta in uino, dentium dolores. Subaudi, ſedat. Rurſum lib. 20. cap. 7.8. de caulibus lactucæ, Deferuefacti hi caules, & ſtomacho utiliſſimi traduntur. In his exemplis deferuefacere nihil aliud ſignificat quàm feruefacere, uel potius uehementer feruefacere, ut De augeat: uel certe coquere: ut palàm eſt propius intuenti.

Defetiſcor] defetiſceris, defeſſus ſum, ut ait Priſcianus, (κατατπονοῦμαι, κοπιῶμαι,) Defetiſci, Labore deficere. Teren. Phormione 4.1.23.

Neq; defetiſcar unquam ego experirier,
Donec tibi id quod pollicitus ſum, effecero.

Languens & defeſſus. Cic. Trebonio, lib. 10.28.4. Senatũq; iam langueſcentem & defeſſum ad priſtinam uirtutem conſuetudinemq; reuocaui.
Omnibus medullis defeſſus. Catul. epig. 51.7.
Satietate defeſſus. Cic. Curioni, lib. 2.2.6.
Defeſſus ſum quærere. Plaut. Epid. 5.14. Et Merc. 17.3.
Defeſſus ſum quæritando. Plaut. Amphit. 13.6. Terent. Adel. 2.2.5. Ego uapulando, ille uerberando uſq;, ambo defeßi ſumus. Ibid. 4.6.1.
Defeſſus ſum ab gerunda aqua. Plaut. Pœnul. 4.11.
Defeſſus ſum ridendo de te. Teren. Eunuch. 5.7.7.
Iubendo defeſſus. Ouid. 9. Metam. 40.
Cedo defeſſus malis. Sene. Medea 7.18.
Defeſſus recreatur. Plin. lib. 27. cap. 12.21.
Defeſſus acie. Stat. 12. Thebaid. 100. Vide Acies.
Defeſſus cultu agrorum. Cic. pro Lege Agra. 87. Sic defeſſus labore diſputationis. Cic. 2. de Orat. 129.
Defeſſa ac refrigerata accuſatio. Cic. 2. Verr. 20.
Animi forenſibus negocijs atq; urbano opere defeßi, geſtiunt, ac uolitare cupiunt uacui cura atq; labore. Cicero 2. de Oratore 14.
Artus defeßi. Ouid. 3. Triſtium, elegia 12.5.
Aures conuitio defeſſæ conquieſcant. Cic. pro Archia 8.
Membra defeſſa labore. Catul. epig. 47.3.
Defeſſa tormenta. Cic. pro Cluent. 141.

Deficio] deficis, penult. cor. defeci, defectum, (ἀπαγορεύω, ἐκλείπω, ἀπολείπομαι, ὑπολείπω, ἀφίστημι,) deficere, quando pro Relinquere & deſerere accipitur, habet paſſiuum, quando uerò pro defetiſcor, neutrum eſt. Eſt autem à de, & facio compoſitum.
Aequor deficit puppibus. Stat. 1. Achil. 90.
Deficere, pro Deeſſe. Cic. 3. Ver. 21. Vererer ne mihi crimina non ſuppeterent, ne oratio deeſſet, ne uox uireſq; deficerent. Subaudi, mihi.
Anima deficit per æſtum. Celſus lib. 1. cap. 17.
Animantes quum calor defecerit, tum interire. Cic. 3. de Natura deorum 46.
In cauſa aliquem deficiunt omnia. Cic. pro Fonteio 20.
Deficiunt artes, deficiuntq; doli. Tibul. lib. 1. eleg. 4.17.
Dolor me non deficit. Cic. 7. Verr. 123.
Linguæ defecerat humor. Ouid. 9. Metam. 114.
Noctis lentus non deficit humor. Virg. 1. Georg. 58. Hoc eſt non deſerit. Vnde & qui deſerunt exercitum ad hoſtes tranſeuntes, defectores uocantur. Seruius.
Improbitas aliquem defecit. Cic. 3. Catil. 56. Ita eum non modò ingenium illud, & diſcendi exercitatio, qua ſemper ualuit, ſed etiam propter uim ſceleris manifeſti atq; deprehenſi, impudentia qua ſuperabat omnes, improbitasq; defecit.
Deficit ingenium. Ouid. 2. Faſt. 25.
Deficit luna nocturno tempore. Plin. lib. 2. cap. 10.3. Cic. 1. de Diuina. 196. Si Luna paulò ante Solis ortũ defeciſſet, &c.
Interpoſitu, interiectuq; terræ repentè Luna deficit. Cic. 2. Natura deorum 148.
Membra deficiunt. Lucret. lib. 5.177.
Ad cœpta manus deficiunt. Ouid. 8. Metam. 99.
Memoria deficit. Cic. 2. de Fin. 74.
Hominem deficit omnis motus animi. Cic. de Claris Orat. 47.
Nerui deficiunt. Horatius in Art. Poetica 6. Ouidius 12. Metamoph. 114.
Deficit illum prudentia. Cic. de Claris Orat. 47.
Deficiunt te Latina. Cic. 1. Aca. 37.
Dies latera & uox me deficiunt. Cic. 4. Verr. 37.
Res eos iampridem, deficere nuper cœpit. Cic. 2. in Catil. 32. Res frumentaria ipſos deficere cœpit. Cæſar.
Res ipſa quam ſcribam deficit. Cic. Qu. fratri, lib. 2.15.3.
Deficere rebus dubijs. Virg. 6. Aeneid. 40.
Hoc eſt, deſerere in rebus incertis. Seruius.
Deficiunt illum ſanguis & uires, Cæſar.
Vndiq; ſenſus deficit. Lucret. lib. 3.110.
Deficit & extinguitur. Cic. in Som. Scipionis 26.
Deficiunt me ſolatia. Cic. ad Sulpitium lib. 4.5.6.
Spes deficit, non uoluntas. Cic. Att. lib. 7.139.2.
Studia cuncta ætate exacta deficiunt. Cic. pro Deiotaro 19.
Deficiunt ſyluæ glandes. Virg. 1. Georg. 30.
Tempus deficit ad bellum gerendum. Cic. pro Roſc. Amer. 53.
Tempus hercle te citius, quàm oratio deficeret. Cic. pro Sex. Roſc. 54. Sic deficiet me iam dies, nox, &c. pro Cœlio 21. Et ad Marium, lib. 7.1.6. Vox eum deficit in illo loco.
Deficiunt mihi tela. Cæſar 3. bel. Gal. 168.
Vires deficiunt aliquem. Cic. 1. de Orat. 99.
Diſcentes uita deficit. Cic. 3. de Orat. 49.
Vires & uita deficit in ea re, &c. Cic. 7. Verr. 58.
Deficit utilitas ab amicitia. Cic. 2. de Fin. 126. Nulla utilitas percipitur ex amicitia.
Deficit in mucronem figura. Plin. lib. 2. cap. 10.2. Id eſt deſinit, hoc eſt habet mucronem.
Deficere, (ἀφηνιάζω,) Deſiſtere, & à ductu alterius recedere & quaſi rebellare. Salluſt. in Iugurtha. Quod oppidum primum omniũ poſt malã pugnã ab rege defecerat. Cæſar 5. bel. Gal. 94. Ille ueritus, ne ciuitas eorũ impulſu deficeret.
Planè ab aliquo deficere. Cic. Trebatio, lib. 7.12.5.
Deficere à principe aliquo ad alium. Liu. 2. ab Vrbe 72. Eodẽ anno duæ coloniæ Latinæ, Pometia & Cora, ad Aruncos deficiunt. Id eſt à Romanis deficiunt, & ad Aruncos ſe conferunt. Cæſar 2. bel. Gal. 282. Ab Heduis defeciſſe. Liuius 1. ab Vrbe 170.
A dignitate ſua deficere. Cic. pro Sylla 26.
Deficere à uirtute. Cic. de Amicit. 36.
A ſeipſo deficere, Eſt mores mutare. Cic. Cælio, lib. 2.15.4.
Deficere à uita. Cic. 3. de Fin. 93.
Legitur in emendatioribus codicibus deſciſcere.
Deficere, Pro defetiſci, neutrum. Mart. lib. 2.6. Laſſus tam cito deficis uiator. Cic. 4. Acad. 15. Tamen nec illi defecerũt, neq; nos ſtudium exquirendi defatigati relinquemus.
Deficere, proprie res dicitur, quæ propemodũ conſumpta eſt.
Concidere & deficere. Cic. Att. lib. 1.11.15. Ne una plaga accepta P. C. conciderent, ne deficerent.
Conſeneſcere & deficere. Cic. de Senect. 26.
Deficere animo, animis, uiribus. Cic. Martius Ruſus Quæſtor in caſtris relictus à Curione, cohortatus ſuos ne animo deficiant. Liu. 6. bell. Pun. 215. Cæſar 7. bel. Gal. 122.

Deficere

Deficere animum, pro animo. Var. 3. de Re ruſt. cap. 16.27. Ne deficiant animum. De apibus.
Deficere alimento. Col. lib. 3. de uite, Quumq; tranſtuleris de humido in aridũ locum, uide ne priſtino alimento deficiat. Idem, Commode fluunt, nec deficiunt macro ſolo.
Deficere cœptis. Valer. 2. Argonaut. 120. Ne defice cœptis.
Diſcurſibus deficere. Valer. 5. Argonaut. 86.
Mente deficere. Ouid. 9. Metam. 128.
Deficere uiſu. Suet. de Claris Grammat. 3.
Deficior paßiue. Col. lib. 3. Iugatum quadam parte deficitur, quadam ſuperat. Cicero pro A. Cluentio 146. En hoc illud eſt quod antè dixi, mulier abundat audacia, conſilio & ratione deficitur.
Deficitur aqua ſalienti hæc amœnitas. Plin. epiſt. 41.lz.

Deficiens] Participium. (ἐκλείπων,) Cic. 1. Tuſc. 115. Qui quum acriter oculis deficientem ſolem intuerentur, ut aſpectum omnino amitterent, &c.
Ales deficiens cadit Senec. Herc. Oeth. 8.4.
Cibus deficiens. Ouid. in Ibin 106.
Deficiens animo mœſto. Lucret. lib. 6.248.
Sermoni deficiente die. Ouid. 5. Triſtium, eleg. 14.6.

Defectus] Participiũ, (ἐκλελοιπώς,) à deficio uel deficior, habet interdum ſignificationem actiuam in uoce paßiua, ut Martialis lib. 13.77.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipſe ſui.

Defectæ ſenectutis homo. Vlpianus in Lege Arboribus §. de illo. ff. de Vſufructu.
Defecta ſenio arbor. Col. lib. 5. cap. 6.30.
Dentibus defecti, id eſt edentuli. Plin. lib. 8. cap. 16.
Defectus animo. Plin. lib. 20. cap. 14.7.
Defectus ætate. Vlpian. in L. 3. §. Ignoſcatur. ff. De S. C. Syl.
Libri defecti. Cic. Attico, libro 13.281.2. Libri ad Varronem non morabantur. Sunt enim defecti, ut uidiſti, tantum librariorum menda tolluntur.

Defectus] Paßiue, (ἐκλελειμμένος,) pro Deſtitutus. Oui. in Ibin.

Sitq; (quod eſt rarum) ſolito defecta fauore
Fortunæ facies inuidioſa tuæ.

Aqua, ciboq; defecti. Quintil. lib. 3. cap. 8.16.
Solo mœret defecta cubili. Valer. 7. Argonaut. 24.
Genibus defectus. Stat. 6. Theb. 159.
Sol defectus lumine. Tibul. lib. 2. eleg. 6.8.
Viribus defectus. Senec. Hipp. 4.4.
Defecta à menſtruis mulier. Celſus lib. 1. cap. 8.
Defectus, Nomen ex participio, (ἀπόλειπτος,) Col. in Præf. lib. 1.11. Sed ſiue fundũ locuples mercatus eſt, è turba pediſſequorum lecticariorumq;, defectiſſimum quemq; annis & uiribus in agrum relegat.
Defectus, huius defectus. (ἔκλειψις, ἀπόλειψις,) Liu. 4. ab Vrbe, Defectus alibi aquarũ circa torridos fontes riuoſq; ſtragem ſiti pecorum morientium dedit.
Defectu cordis. Plin. lib. 11. cap. 37.57.
Defectus animi. Plin. lib. 20. cap. 2. ad finem, Ipſe cucumis odore defectum animi. Subaudi, ſanat.
Defectus ſolis & lunæ. Gel. lib. 2. Cic. 2. de Nat. deor. 72. Neq; ſolum eius ſpecies ac forma mutatur, tum creſcẽdo, tum defectibus in initia recurrendo: ſed etiam, &c. De ſole.
Defectus uarij ſolis. Virg. 2. Georg. 96.
Defectus uelox. Plin. lib. 34. cap. 2.1. de æris generibus. Eodẽ ſignificatu dixit. Non longi æui, & uelocis defectus.
Defectus ſtomachi præcipuè excitat inula. Pli. li. 19. ca. 5.24.
Defectu medicorum multi perierunt: Id eſt quia medici defuerunt, præſto non fuerunt. Ex Valla.
Laborat luna defectu. Claud. in lib. epig. de magnete 4.1.

Defectio] (ἀπόστασις,) propriè eſt Receßio (inquit Valla) aut militum, aut ciuitatis à domino, uel à ſuperiore. Liu. 1. ab Vrbe 132. Cic. Qu. fratri lib. 1.4.3. Multa cõuenerunt, quæ mentem exturbarent meam, ſubita defectio Pompeij, alienatio Conſulum, &c.
Defectio à recta ratione. Cic. 4. Tuſc. 33. Omnium autẽ perturbationum fontẽ eſſe dicũt intemperantiam, quæ eſt à tota mente ac recta ratione defectio.
Defectio mulierum à conceptu, (ἔκλειψις, λειποψυχία,) Plin. in Procemio lib. 25.5. Pampini ſanguinem excreantibus, & mulierum à conceptu defectioni diluti potu proſunt.
Animi defectio. Cic. Att. lib. 3.59.21
Animæ defectio. Celſ. lib. 7. cap. ult.
Defectio uirium. Cic. de Senect. 26.
Defectio ſolis & lunæ. Cic. de Sene. 45.
Defectio, Pro debilitate. Sue. in Caligula, cap. 50. In adoleſcentia ita patiens laborum erat, ut tamen nonnunquam ſubita defectiõe ingredi, ſtare, colligere ſemet ac ſufferre uix poſſet. Tacitus libro 5. Vocatiq; qui recreandæ defectioni cibum adferrent.

Defector] Verbale, (ἀποστάτης,) Suet. in Nerone, cap. 43. Reuocatiq; ad pœnitentiam defectoribus, &c.

Defigo] defigis, pen. pro. defixi, defixum, (καταπήγνυμι,) defigere, Proprie eſt immittere, & ueluti implantare. Columel. lib. 2. Tum in terram bene paſtinatam & ſtercoratam rectum ſarmentum defigito. Cic. 6. Verr. 20. Quam crucem non auſus eſt uſquam defigere, niſi apud eos, &c. Idem 7. Verr. 134.
Aciem defixere in his ueſtigijs, &c.
Terræ defigitur arbos. Virg. 2. Georg. 58.
Defigere animos. Liu. 1. ab Vrbe 127.
Defigere animos & intendere. Cic. 4. Aca. 85. Parũ defigũt animos, & intendunt in ea quæ perſpicua ſunt, ut &c.
Defigere audaciam in mentibus atq; oculis omnium. Cic. de Prouinc. Conſul. 7.
Defigere aliquem colaphis in terram. Plaut. Perſa 8.23.
Defigere columnellas in trabibus. Cæſar 2. bel. Ciuil. 39.
Defigere cultrum in corde. Liu. 1. ab Vrbe 257. de Lucre. Sic Defigere ſicam in corpore alicuius, Cic. in Catil. 11. Et Defigere gladium iugulo, Liu. 1. ab Vrbe 106.
Defigere curas in Reipub. ſalute. Cic. 14. Philip. 393.
Defigi diris deprecationibus nemo non metuit. Plinius libro 28. cap. 2.9.
Defigere enſem. Silius lib. 10.60.
Defigere furta alicuius in oculis populi. Cic. 2. Verr. 5. Hoc eſt ita recitare ut non modo audiri, ſed etiam fieri uideantur.
Defigere mentem in. Cic. 3. de Orat. 17. Omißis cæteris argumentis, in eo mentem, orationemq; defigit.
Ocellos in aliquem defigere. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.3.
Defigere oculos ſpe & mente in rem aliquam. Cicero 11. Philippic. 296.
Defigere oculorum aciem in terram. Plin. lib. 8. cap. 16.11.
Aliquid intueri, in eoq; defixum eſſe. Cic. in Orat. 5.
Defixerat pauor cũ admiratione Gallos, Liu. 7. ab Vrbe 40. Et lib. 5.173. Ipſi pauore defixi primum ſteterũt. Et lib. 3.196. Stupor omnes admiratione rei tam atrocis defixit.
Plantam defigere in hortis. Ouid. 1. de Remed. Amor. 39.
Defigere in animis aliquam ſententiam iudicum. Cicero pro Domo ſua 7.
Crabrones ſpicula defigunt. Ouid. 3. Faſt. 151.

Defixus] Particip. (καταπεπηγμένος,) Ci. 4. Philip. 161. Virtus eſt una altißimis defixa radicibus, quæ nunquam ulla ui labefactari poteſt, nunquam dimoueri loco.
Stat cuneo defixa acies. Stat. 9. Thebaid. 21.36.

Animus

Animus defixus malis, Id eſt aſſidue mala cogitans. Claudian. 4.Paneg.52.

Aratra defixa. Virg.3.Georg.102.

Defixa humi mens. Cic.in Som.Scip.14.

Videre defixis oculis. Horat.1.epiſt.6.3.

Obtutu hæret defixus in uno. Virg.1.Aen.100.

Defixi ora tenebant. Virg.8.Aeneid.103.

Ora Latinus Obtutu defixa tenet. Virg.7.Aeneid.50.

Poſita & defixa ſpes omnium in te. Cic.pro Flacco 2.

Defixum] ſic dicitur ut inuſtum, hoc eſt indelebile. Cic.pro Domo ſua 79. Hanc uerò in palatio, atq; in pulcherrimo urbis loco porticū eſſe patiemini, &c. doloris mei defixum indicium ad memoriam omnium gentium ſempiternam. Budæus.

Defingo] gis, (ἐμπλάττω,) Vide Depſiticus.

Definio] definis, pen.pro. definiui, definitum, pen.pro. (ἀποφαίνω, ὁρίζω, περιγράφω, καθορίζω,) definire. Terminare, et quaſi finē dare. Cic.de Amicit.51. Altera ſententia eſt, quæ definit amicitiam paribus officijs, ac uoluntatibus.

Definiunt fundi extremam partem oleæ. Cic.pro Cecinna 16.

Bene dicere, non habet definitam aliquam regionem, cuius terminis ſepta teneatur. Cic.2.de Orat.4.

Vnamquamq; rem certo naturæ termino definire. Author ad Heren.lib.3.97.

Circunſcribere & definire. Cic.pro Seſtio 84.

Definire & complecti. Cic.1.de Orat.33.

Concludere ac definire orationem. Cic.6.Verr.103.

Aliquid breuiter illuſtrare uerbisq; definire. Ci.2.de Ora.89.

Aedes ſibi optimas definire. Cic.8.Philip.240.

Definire alicui quid faciat. Cic.pro Quint.57.

Artem definire ex rebus perſpectis planeq; cognitis. Cicero 1. de Orat.54.

Definire diē. Cæſar 1.bel.Ciuil.44. Vulgus determinare dicit.

Diſcordias definire. Cic.de Aruſp.Reſpon.49. Quas ego alias optimatum diſcordias à dijs immortalibus definiri putem?

Horizon noſtrum aſpectum definit. Cic.2.de Diuinat.138.

Imperium, orbis terrarum terminis definire. Cic.pro Seſt.56.

Definire in quinquennium. Cic.pro Lege Agraria 43.

Definire legem alicui. Cic.5.Verr.182.

Certus ac definitus locus. Cic.in Somnio Scip.8.

Lucidè ac breuiter definire. Cic.2.Orat.60.

Mala dolore, bona uoluptate definiunt. Cic.in Piſonem 33.

Tempore & die memoriam beneficij definire. Cic. Poſt red. ad Quirites 18.

Definita animi moderatio. Author ad Herent.lib.1.1.

Modum uitæ ſuæ animi æquitate definire. Cic.pro Marcello.

Definire numerum & magnitudinem alicuius rei. Cic.3.Ver.39. Sic definire locum, Hirtius lib.6.125.

Definita quæſtio apud Oratores. Cicero in Partitionibus 3. Quid quæſtio? quáſnam habet partes? C. P. Infinitam, quam conſultationem appello: & definitam, quam controuerſiam nomino.

Res quas Romani geſſerunt, orbis terræ regionibus definiuntur. Cic.pro Archia 17.

Conſtituta & definita res. Cic.2.de Orat.24.

Quam uitam ingrediar, definias. Cic.4.Acad.203.

Definire, Vocabuli alicuius uim deſcribere & explicare finitione, quæ conſtat genere, ſpecie, differentibus, proprijs: ut author eſt Quintilianus, lib.7.cap.4.& lib.5.cap.10. ut ſi dicas, Equus eſt animal mortale, irrationale, hinniens. Homo eſt animal rationale, mortale. Cic. lib.1.de Inuent.15. Quum autem nominis, controuerſia eſt, quia uis uocabuli definienda uerbis eſt, conſtitutio definitiua nominatur. Idē in Bruto 78. Quod nunquā effeciſſet ipſius iuris ſcientia, niſi eam præterea didiciſſet artem, quæ doceret rem uniuerſam tribuere in partes, latentem explicare definiendo, obſcuram explanare interpretando.

Definitum eſt. Plautus Ciſtel.5.43. Perge loqui: non remittam, definitum eſt.

Definitum ac certum. Cic.Appio, lib.3.8.3. Nihil enim habent quod definitum ſit aut certum.

Definitum & conſtitutum. Cic.de Fato 35. Nō ſequitur tamē ut etiam ſedere eos, & ambulare, & rem agere aliquā principalibus cauſis definitum & conſtitutum ſit.

Definitio] eſt (ὅρος, ὁρισμὸς,) (inquit Quintil.) rei propoſitæ propria & dilucida & breuiter comprehenſa uerbis enunciatio: quæ cōſtat maximè genere, ſpecie, differentibus, proprijs. Vt, Homo eſt animal rationis capax, morti obnoxiū. Differtq; à deſcriptione, q hæc eſt rei propoſitæ per quaſdam proprietates declaratio. ut, Homo corpus eſt bipes, caput erectum habens, ſpectanſq; in cælum. Hæc Sipontinus. Quin.tamen lib.7.cap.4. finitionem uocat, non definitionem. Cic.1.Offic.12. Omnis enim quæ à ratione ſuſcipitur de aliqua re inſtitutio, debet à definitione proficiſci: ut intelligatur quid ſit id de quo diſputatur. Vide in Topicis 12.& 44. Item 1.de Orat.93.& 2.de Fin.7.

Definitio genere declaratur, & proprietate quadam, aut etiā communium frequentia, ex quibus proprium quid ſit elu-ceat. Cic.in Partit.23.

In definitionibus neq; abeſſe quicquam decet, neq; redundare. Cic.2.de Orat.46.

Hominis definitio una in omnes ualet. Cic.1.de Legib.43.

Hominum & temporum definitione ſublata. Cicero 2.de Diuinat.166.

Propriā cuiuſq; uim definitione declarare. Cic.1.de Ora.94.

Vera definitio. Cic.2.de Inuent.160.

Definitiuus] pen.prod. Adiectiuum. (ὁριστικὸς,) Cic.de Inuent.15. Cum facti controuerſia eſt quando coniecturis cauſa firmatur: conſtitutio coniecturalis appellatur. Cum autem nominis, quia uis uocabuli definienda eſt, conſtitutio definitiua nominatur.

Definite, pen.pro. (ὁρισμένως,) Aduerb. Cic.prod Corn.Balbo 25. Lex id Gellia & Cornelia quæ definite poteſtatē Pompeio ciuitatem donandi dederat, ſuſtuliſſet.

Definite dicere. Cic.in Orat.53.

Definite ac diſtincte deſignare. Plin.in Paneg.144.

Deſit] (λείπεται,) imperſonale, pro deeſt: nō niſi in aliquot tertijs perſonis, & infinitiuo reperitur. Terent. Hecyra 5.2.1. Nihil apud me tibi deſieri patiar. Idem Eunu.2.2.12. Nihil quum eſt, nihil deſit tamen.

Deſit animus mihi. Plaut.Mil.18.46.

Deſit dies. Plaut.Rud.24.64.

Deſit mihi fortuna. Cic.3.Tuſc.74.

Non deſit lac. Virg.eclog.2.5.

Vitæ copia deſit. Lucret.lib.6.164.

Deſioculus] pen.cor. (λειπόφθαλμος,) dicitur à Martiale pro luſco lib.12.55. de importunis baſiatoribus, Hinc deſioculus & inde lippus.

Deflagro] deflagras, pen. corr. (καταφλέγομαι, ἐμπρήθομαι,) deflagrare, Vehementer comburi. Cic.3.Offic.126. Ictu fulminis deflagrauit. Idem 2.de Nat.deo.100. Dianæ Epheſiæ templum deflagrauiſſe.

Deflagrare ardore, flamma. Cic.4.Acad.214. Fore tamen aliquando, ut omnis hic mundus ardore deflagret. Idem 3. Tuſc.76. Fana flamma deflagrata. Et 3.Tuſc.76.

Cōmuni incendio deflagrare. Cic.pro Seſtio 86. Aut qui propter inſitum quendam animi furorem, diſcordijs ciuium ac ſeditione paſcantur: aut qui propter implicationem rei familiaris, communi incendio maluit quàm ſuo deflagrare.

Phaeton ictu fulminis deflagrauit. Cic.3.Offic.126.

Deflagrare, Deferueſcere, langueſcere. Lucan.lib.4.56. -ſic deflagrare minaces.

Incaſſum, & uetito paſſus langueſcere bello. Liu.10.bell.Maced.29. Sed interdum ſpes animum ſubibat deflagrare iras ueſtras, purgari ſuſpiciones. Budæus.

Iræ deflagrāt. Liu.lib.10.Dec.4. Sed interdū ſpes animū ſubibat, deflagrare iras ueſtras, purgari ſuſpiciones poſſe.

Seditione paulatim deflagrante. Tacit.lib.18.

Deflagratio] Verbale, (ἐμπρησμος, κατάφλεξις,) Cic.de Finib.99. Quoniāq; illa uox inhumana & ſcelerata ducitur eorum qui negant ſe recuſare quo minus ipſis mortuis terrarum omniū deflagratio conſequatur: quod uulgari quodam uerſu Græco pronunciari ſolet.

Deflecto] deflectis, deflexi, deflexum, (κατακάμπτω, ἀποκλίνω,) deflectere, Torquere & curuare. Colu. lib.6.cap.11.11. Poſt triennium quum iam ſatis amplum incrementum ceperit, ramum oliuæ qui uidetur nitidiſſimus deflecte, & ad crus arboris ficulneæ religa.

Deflectere, pro Diuertere. Suet.in Auguſt.cap.93. At contra non modo in peragranda Aegypto paulo deflectere ad uiſendum Apin ſuperſedit, ſed & Caium, &c.

Carinam deflectere aliquò. Lucan.lib.5.158.

Deflexit conſuetudo maiorum de ſpacio & curriculo. Cic.de Amicitia 38. Etenim eo loco Fanni & Scæuola locati ſumus, ut nos longe proſpicere oporteat futuros caſus Reip. deflexit enim iam aliquantulum de ſpacio, curriculoq;, conſuetudo maiorum.

Deflexit de uia conſuetudo. Cic.2.Offi.12. Hoc autem de quo nunc agimus, idipſum eſt quod utile appellauit: in quo uerbo lapſa conſuetudo deflexit de uia.

Deflectere ſe de curriculo petitionis, & animum ad accuſandum transferre. Cic.pro Muræna 43. Tu quum te de curriculo petitionis deflexiſſes, animumq; ad accuſandum tranſtuliſſes, exiſtimaſti te utriq; negocio ſatisfacere potuiſſe?

Deflectere de curſu ſuarum actionum. Cælius ad Ciceronem, libro 8.11.6.

Interpretationem nominum deflectere. Senec. de Benef. lib.1. cap.3. Horum nominum interpretationem, & prout cuiq; uiſum eſt conuenire, deflexit.

Deflectere in. Plin.epiſt.66.a. Deflectemus in Thuſcos, nō ut agros, remq; familiarem oculis ſubijciamus: id enim poſtponi poteſt: ſed ut fungamur neceſſario officio.

Ab ira ſe deflectere. Stat.2.Syl.1.12.

Deflectere ex itinere. Plin.epiſt.136. Spero, imò confido facile me impetraturum, ut ex itinere deflectat ad te.

Iter deflectere. Lucan.lib.3.68. Quid rapidum deflectis iter?

Lumina deflectere. Ouid.7. Metam.161.

Lumina deflexi, reuocataq; rurſus eodem
Rettulerā: & medio (mirū) duo marmora campo Aſpexi.

Oculos deflectere à cura. Valer.8. Argon.16.

Vnde oratio deflexit. Cic.5.Tuſ.115. Sed adhibeat oratio modum, & redeat illuc unde deflexit.

In peius deflectere. Ouid.1.de Remed. Amor.65.

Deflectere de recto. Cic.7.Verr.138. Siqui tantulum de recta regione deflexerit, &c. Id eſt, à recto.

Deflectere rem ad uerba. Ci.pro Cecinna 38. Si ad uerba rem deflectere uelimus.

Declinare à propoſito, et deflectere ſententiā. Cic.in Ora.76.

Belli deflectere tumultus. Stat.1.Thebaid.56.

A ueritate deflectere. Cic.pro Qu.Roſc.27.

Deflectere à uirtute patris. Cic.de Aruſp.Reſp.37.

Deflexus] Particip. (καταλαμφθεὶς,) Plin.lib.17.cap.23.

5. Altera deflexa uite uel palmite iuxta ſuam arborem.

Amnes in aliū curſum contorti & deflexi. Cic.1.de Diui.70.

Deflexa ætas à laboribus ad ocium. Cic.ad Att. lib.9.181.7. Aetas iam à diuturnis laboribus deflexa ad ocium, domeſticarum me rerum delectatione molliuit.

Eſt in obſcœnos deflexa tragœdia riſus. Ouid.2.Triſt.82.

Deflexus, huius deflexus, (κάμψις,) Col.lib.4.26.3. de uite, Ne deflexu frangatur.

Defleo] defles, defleui, defletum, penul.prod. deflere, (κατακλαίω,) Idem quod flere ſignificat: niſi quod compoſitio aliquid addit energiæ. Aſinius Pollio Ciceroni, lib.10.31.6. Itaq; illud initiū Ciuilis belli defleui. Sic Caſus deflere, Cic. de Claris Orat.184.

Deflere cœnas. Plaut.Sticho 4.59.

Inſatiabiliter deflere. Lucret.lib.3.186.

Deflere in ſinu amici. Plin.epiſt.169.

Vanos labores deflere. Claud.2.in Eutrop.39.

Deflere immaturā mortē alicuius in ſinu amici. Plin.epi.25.e.

Grauibus cogor deflere querelis. Propert.lib.1.eleg.15.3.

Voce deflere quempiam. Tacit.lib.3.

Suprema deflere. Tacit.lib.3. hoc eſt mortem.

Genitrix deflenda. Sene.Octa.1.2.

Defletus] pen.pro. (κεκλαυμένος,) Particip. à defleor. Cic.1.Tuſc.136. Non liberi defleti, non fortunæ omnes à uictoribus poſſiderentur. Idem 13.Philip.350. Sed hæc ſatis diu multumq; defleta ſunt.

Domus defleta. Claud.in Præfatione lib.2.in Eutrop.5.

Mors à multis ſæpe defleta. Cic.3.de Orat.6.

Nomen defletum. Sil.lib.3.89.

Deflo] deflas, (καταπνέω,) deflare, Idem quod flare. Plinius libro 28. cap.2.17. Cibus etiam è manu prolapſus reddebatur, utique per menſas, uetabantq; munditiarum cauſa deflare.

Defloccati] (ἀνανθισθέντες,) ſenes apud Plautum in Epid.13.10. -nam per urbem adeò defloccati ſenes Quæritent me. Defloccatos ſenes dixit, qui florem uirium depoſuere.

Defloro] defloras, pen.prod. (ἀπανθίζω,) deflorare, Verbū formatum à flos floris, id eſt quaſi florem demere, & rei decus diminuere. Liu.7.bel. Maced.251. Erant qui fama id maius bellum, quàm difficultate rei fuiſſe interpretarentur: uno memorabili prælio debellatum, gloriamq; eius uictoriæ defloratam ad Thermopylas eſſe.

Futurū gaudij fructum ſpes iam deflorauit. Gell.lib.13.cap.1.

Gloria uictoriæ deflorata. Liu.8.Dec.4.

Defloreſco] defloreſcis, deflorui, (ἀπανθέω,) defloreſcere: dicitur id quod florem facere deſinit, uel florem amittit. Plinius lib.14.cap.16.1. Ii poſtquā defloruere, ſingulare remedium habent.

Flos tenui carptus defloruit ungui. Catul.in Car.Nupt.57.9.

Gratia oris defloruit. Claud.1.in Eutrop.15.

Defloreſcit formæ dignitas, per tranſlationem. Author ad Herennium, lib.4.189.

Cum corporibus uigent & defloreſcunt animi. Liuius 6. ab Vrbe 87.

Defloreſcunt amores. Cic.pro Cælio 35.

Defloreſcere, Flores producere, ac deinde amiſſis floribus fructum producere. Col.lib.2.cap.12.8. Omne autem frumentum & hordeum, quicquid deniq; non duplici ſemine eſt, ſpicam à tertio ad quartum nodum emittit, & quum totam edidit, octo diebus defloreſcit, ac deinde grandeſcit diebus quadraginta, quibus poſt florem ad maturitatem deuenit.

Defloratus] (ἀνάνθιστος,) Quint.lib.6. certos atq; defloratos fructus oſtenderat.

Defloreſcens] Particip. (ἀπανθῶν,) Cic. de Claris Orat. 176. Alter ornatus, acer, & non talis qualem tu eum Brute iam defloreſcentem cognouiſti, &c.

Defluo] defluis, defluxi, defluxum, (καταῤῥέω, ἀποῤῥυέω,) defluere, Deorſum fluere. Plin. lib. 12. cap. 8. 3.
Ex quibus defluat mel horis matutinis duabus. De arboribus.
Segnis aqua ſecundo defluit amni. Virg. 8. Aeneid. 108.
Exigua mora defluit unda. Ouid. ad Liuiam 24.
Defluere ad terram, uel in terram. Liu. 2. ab Vrbe 85. Cic. de Amicitia 52. Nequid excidat, aut nequid in terrã defluat.
Ad terram tacito defluxit fiſtula lapſu. Claud. in Epithalamio Palladij 8.
Defluit in Lagoum amnem Opharus. Plin. lib. 6. cap. 7.
Coronæ defluunt. Cic. 5. Tuſc. 87. Iam ipſæ defluebãt coronæ.
In latus à dextro paulatim defluit armo. Ouid. 6. Meta. 46.
Aut cruor, aut alto defluxit ab æthere tabes. Luca. lib. 7. 170.
Defluunt hæc à ſuperis in terram. Cic. 2. de Nat. deo. 13.
Hoc totum è ſophiſtarum fontibus defluxit in forum. Cicero in Orat. 52.
Pedes ueſtis defluxit ad imos. Virg. 1. Aenei. 82.
Ignauus defluxit pectore ſomnus. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 17.
Defluere pro Declinare. Quint. lib. 10. cap. 1. Tantumq; ab illo defluebant, quantum ille ab antiquis deſcenderat.
Defluere ex aliquo numero. Cic. pro Seſtio 59.
Defluere ad aliquem dicitur res aliqua. Cic. 5. Verr. 131.
Oratio ab aliqua re defluxit ad aliam. Cic. de Amicitia 82.
Defluere etiam dicitur, quod ætate aut uetuſtate morbóue ſoluitur, unde defluere capillus dicitur. Plin. lib. 10. ca. 67. 1.
Defluxit ætas, tempus, ingenium, &c. Salluſt. in Iugurtha.
Defluxit capillus. Plin. lib. 22. cap. 21. 12. de adianto.
Color defluit. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 4.
Defluere luxu & inertia. Colum. lib. 12. in Proœm. 7.
Defluxiſſe id dicitur quod tranſactum eſt. Cicero ad Pætum, libro 9. 20. 7. Vbi ſalutatio defluxit, literis me inuoluo, aut ſcribo, aut lego.
A neceſſarijs artificijs ad elegantiora defluximus. Cicero 2. Tuſculan. 97.
Defluere dicuntur beneficia, quorum memoria intercidit. Seneca 1. de Benefic.
Ex animo defluere illud dicimus, cuius obliuiſcimur, Propert. lib. 1. eleg. 19. 1.

Defluens] Particip. (καταῤῥέων,) Plin. lib. 25. cap. 11. 1. Defluentem confirmat & denſat. Idem lib. 27. cap. 13. 5.

Defluxus] Particip. (ἀπεῤῥυμένος,) ut Aether defluxus in Auſtrum. Lucan. lib. 3. 50.

Defluus] Adiect. (καταῤῥυητὸς,) Quod decidit, aut decidere ſolet. Plin. lib. 20. cap. 4. 6. Hippocrates mulierum capillos defluos fricari raphanis iubet. Emẽdatiora exemplaria legunt, mulierum defluuia fricari, &c.

Defluuium] defluuij, (κατάῤῥευσις ἀπόῤῥοια,) Plinius. Sed defluuia comarum facere dicitur. Idem libro 11. cap. 39. 4. Inuentæ tamen quædam defluuio capitis inualidæ. De fœminis 9.
Defluuia capitis ſemine illito cohoneſtari. Pli. li. 22. ca. 13. 4.

Defodio] defodis, pen. corr. defodi, pen. prod. defoſſum, (κατορύττω,) defodere, Idem quod fodere, uel fodiendo implantare & inſerere. Colum. lib. 7. cap. 5. 11. Confeſtim ſcrobẽ defodiamus in limine ſtabuli, & uiuam pecudem quæ fuerit puſtuloſa, reſupinam obruamus. Idem lib. 11. cap. 2.
Defodere uineam. Cato cap. 50.
Defodere, Obruere, & ſepelire. Plaut. Aulul. 3. 8. Clam omnes in medio foco defodit. Liu. 3. ab Vrbe 138. Defoſſum cadauer domi apud Publium.
Humo defodi. Ouidius 7. Faſt. 92.

Hoc duce, nec uiua defodietur humo.
Defodere in terram. Liu. 8. ab Vrbe 53.
Defodere theſaurum. Cic. 2. de Diuinat. 199.
Aurum multifariam defoſſum. Cic. 2. de Orat. 93.
Specus defoßi. Virg. 3. Georg. 75.
Talpæ cæcitatis perpetuæ tenebris etiamnum altis defoſſæ. Plinius lib. 30. cap. 3. 1.
Terga defoßi uerbere. Claud. 2. in Eutrop. 71.

Defoſſus] huius defoſſus, (κατόρυξις) Plin. lib. 19. ca. 8. 3 1. Area in defoſſu cauata.

Defore] penul. cor. (ἐκλείψειν,) Optatiuo utinam deforem, deforet. Et pl. deforent. Fut. infinit. defore. Cæteris caret. Significat defuturum eſſe. Cic. contra Rullum 88. Verum arbitrabantur non defore qui illa deſtituerent. Silius, Promitti tiq; uiris, nulli ſe defore teſtem.

Deformo] deformas, (δυσμορφόω,) deformare, Deſtruere, & quaſi formam auferre, deturpare. Author ad Herennium, libro 4. 169. Qui ſunt qui Italiam deformauerunt? Carthaginienſes.
Nec male deformet rigidos tonſura capillos. Ouid. 1. de Arte Amand. 104.
Caniciem immundo deformat puluere. Virg. 10. Aen. 167.
Comas deformat arena. Valer. 3. Argon. 143.
Amictu ſe deformare. Claud. 1. in Eutrop. 62.
Caſtrorum pars incendio deformata. Liu. 9. ab Vrbe 123.
Ludi deformati, inquinati, peruerſi, conturbati. Cicero de Aruſp. Reſp. 22.
Horrida uultum deformat macies. Virg. 4. Georg. 51.
Deformare pro Fœdare. Suet. in Caligula, cap. 27. Multos honeſti ordinis, deformatos prius ſtigmatum notis, ad metalla, & munitiones uiarum, aut beſtias condemnauit.
Deformatum pugnat cum eo quod dicitur Pictum & politũ. Cic. Attico, lib. 2. 36. 5.
Deformata ignominia imago. Cic. pro Muræna 79.
Deformatus & decoloratus. Author ad Heren. lib. 2. 81.
Deformare aliquem, & detrahere ſpoliareq; eius dignitatem. Cic. pro Cælio 2.
Ornare aliquem & Deformare, cõtraria. Cic. de Aruſp. Reſp.
Deformatus, atq; ornamentis omnibus ſpoliatus. Cicero pro Quintio 62.
Deformata ciuitas. Cic. 3. de Orat. 5.
Vitijs deformatus. Cic. 3. de Aruſp. Reſp. 53.
Deformatus corpore, fractus animo. Cic. ad Att. lib. 2. 36. 3.
Deformare genus & fortunã honeſtam. Liu. 2. bel. Pun. 110. Ibid. lib. 10. 66. Caue deformes multa bona uno uitio.
Deformare, (διαμορφοῦν,) Figurare, & noua forma inſignire. Vitruuius lib. 5. cap. 8. Tragicæ ſcenæ deformantur columnis, ſignis, & regalibus rebus. Martialis,
–marmora prima
Deformata manu, id eſt inſculpta & deformata. Nec enim hic De auget, non magis q̃ in deambulare ac deoſculari. Hæc uerba habet Quint. lib. 5. cap. 11. 24.
De formare areas. Cato cap. 161. 1.
Deformare, Delineare, ut ſolent pictores, Vitru. lib. 1. cap. 1. Architectus graphidis peritus, ut deformare poßit lineis imitationem quam uelit ædificiorum.
Deformare locum aliquem ad literariæ tabulæ ſpeciem, Id eſt componere & conſtruere, uel pingere. Varro 3. de Re ruſtic. cap. 5.
Deformati parietes. Cic. 3. Tuſc. 76. ex quodam poeta.
Deformatum aliquid habere, Pro inſtituto, ornato & in ordinem diſpoſito. Plaut. Pſeud. 10. 11. Sic Quint. in Præf. lib. 6. 8. Deformatos fructus uocat, ſua iam conſtantes forma.
A fortuna deformatæ uirtutes. Cic. pro Sylla 54.

Deformare aliquem, Pro deſcribere. Cic. pro Cæcinna, 10. Ille quem ſuprà deformaui, uoluntarius amicus mulieris.

Deformatio] Verbale, (δυσμόρφωσις,) Liu. 9. ab Vrbe 26. de Caudina pace loquens, Vt ſuæ quiſq; conditionis oblitus, ab illa deformatione tantæ maieſtatis, uelut à nefando ſpectaculo auerteret oculos.

Deformis] & hoc deforme, (δύσμορφος, ἄμορφος,) Turpe, quaſi ſine forma. Cic. pro Cælio 4. Id nũquam tam acerbe feret M. Cælius, ut eum pœniteat nõ deformem eſſe natũ. Voluit (inquit Seruius) pulcherrimum dicere.
Achelous deformis. Vide Achelous.
Deformis & horridus ager. Cic. 5. Verr. 35.
Animal deforme. Ouid. 14. Metam. 19.
Arundo deformis. Virg. 4. Georg. 96.
Aſpectus deformis. Cic. 1. Off. 177.
Cadauer deforme. Claud. 1. Eutrop. 8.
Campi deformes. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8. 3.
Corpus deforme, id eſt, ſine hominis forma. Sen. Troad. 12. 13.
Sæua ac deformis tota urbe facies. Tacit. lib. 19.
Genus deforme. Sil. lib. 3. 9.
Deformis luctu laurea. Liu. 2. ab Vrbe 207.
Littora deforma. Ouid. 5. Triſt. eleg. 3. 4.
Malum deforme. Ouid. 3. de Arte 75.
Motus ſtatusue deformis. Cic. 5. de Fin. 62.
Pallore deformis. Lucan. lib. 8. 11.
Precium deforme moræ. Stat. 11. Thebaid. 16.
Turpiculæ res & quaſi deformes. Cic. 2. de Orat. 137.
Senium deforme. Sene. Hipp. 6. 18.
Deforme ſpectaculum. Liu. 1. ab. Vrbe 112.
Tecta deformia. Ouid. 5. Faſt. 101.
Vita deformis, id eſt, turpis & ſordida. Stat. 10. Theb. 66.
Dandus deformibus color. Quint. lib. 3. cap. 8. 30.
Deformior, Comparatiuum, (δυσμορφώτερος,) Cicer. Marcello, lib. 4. 9. 13. Nec eam diligere minus debes quòd deformior eſt, ſed miſereri potius.
Deformius nihil eſt ardelione ſene. Mart. lib. 4. 34.
Non eſt deforme, pro Pulcrum uel pulcerrimum eſt. Cæſar. 7. bell. Gall. 88.

Deformitas] pen. corr. huius deformitatis, (δυσμορφία,) Cic. 5. de Finib. 139. Integritatem unguiculorum omnium, deformitatem, morbum, debilitatem, &c.
Deformitas hominis, pro ſupplicijs & afflictionib. Liu. 9. bel. Pu. 114. Vnde ille habitus? unde deformitas? Li. 2. ab Vr. 96.
Deformitas & corporis uitium. Cic. 2. de Orat. 131.
Turpitudinem in deformitate corporis habere aliquid offenſionis. Cic. 3. Off. 143.
Deformitas & prauitas. Cic. 1. de Orat. 76. ne mala conſuetudine ad aliquam deformitatem, prauitatemq; ueniamus.
Agendi deformitas. Cic. in Orat. 31. Diſerti deformitate agendi multi infantes putati ſunt.
Deformitas animi, & corporis prauitas. Cic. 1. de Leg. 75.
Exitus deformitas miſericordiam abſtulerat. Tacit. lib. 19.
Inſignis ad deformitatem. Vide Inſignis.
Deformitas Pro dedecore, ut apud Fabiũ li. 6. c. 1. Si iudicibus aut gloriæ futura eſt abſolutio rei, aut deformitati dãnatio.
Dignitas & Deformitas, pugnantia. Cic. Plancio, lib. 10. 6. 8.
Deformitas fugæ, negligentiæq; alicuius. Ci. ad Att. li. 9. 181. 3.
Deformiter, pen. corr. Aduerbium, (αἰσχρῶς,) Quin. lib. 8. ca. 3. Iunctura deformiter ſonat.

Defrænatus] (ἀχάλινος,) pro effrænato. Ouid. 1. Met. 57. Et defrænato uoluuntur in æquore curſu.

Defraudo] defraudas, (νοσφίζω, παρακρούω,) defraudare, Vel defrudare per ſyncopen, Fructũ minuere, uel per fraudem aliquid decerpere. Terent. Adelph. 2. 2. 38. Etiam inſuper defrudet? Cic. ad Trebatium, lib. 7. 10. 5. Quem antea ne Andabatem quidem defraudare poteramus.
Defraudare aliquem drachma. Plaut. Pſeud. 3. 91.
Defraudare ſe uictoriæ ſuæ fructu. Liu. 6. bel. Maced. 156.
Defraudare aures. Cic. in Orat. 129.
Defraudare genium, Naturæ negare quod appetit. Terentius Phorm. 1. 1. 10.

Defraudator] Verbale, (νοσφιστής,) Sene. de Benef. lib. 4. Huic ingrato qui beneficiorum defraudator eſt, non magis dabit beneficium quàm aptatori.

Defrico] defricas, pen. corr. defricui, defrictum: uel defricaui, defricatum, (ἐπιτρίβω,) defricare, Idem quod fricare. Colum. lib. 6. cap. 2. 5. Totum eorum palatum ſale defricato. Cato cap. 88. Amphoram defricato, colluitoq;. Author ad Heren. lib. 4. 155. Nam ut forte hic in balneas uenit, cœpit poſtquam perfuſus eſt defricari.
Gingiuam defricare. Catul. in Egnatium 37. 5.
Defricare ieiuna ſaliua. Celſus lib. 5. cap. ultimo.
Defricari pumice. Plin. lib. 26. cap. 5.
Defricare, pro Taxare. Horat. 1. Serm. ſat. 10. 1.
–at idem, quod ſale multo
Vrbem defricuit, charta laudatur eadẽ. Hoc eſt, Propterea laudo Lucilium poetã, quòd multa urbanitate & miris facetijs ciues Romanos reprehendit & taxauit.
De fricatus, & defrictus, (ἐπιτριφθείς,) Participia.
Defricatis prius maculis. Plin. lib. 28. cap. 12. 5.
Defricta pumice teſta. Colum. lib. 7. cap. 5. 7. Et lib. 6. cap. 13. 1. Defrictum allium.

Defringo] defringis, defregi, pe. pro. defractũ, (κατάγνυμι,) defringere, Decerpere, decidere. Virg. 2. Georg. 60.
–aut ſummas defringere ex arbore plantas. Cic. pro Cecin. 45. Qui prætereuntes ramum defringerent arboris.
Ferrum defringere. Virg. 11 Aeneid. 150.
Pedem defringere. Author ad Heren. lib. 4. 241.
Defringere remos. Liu. 6. bel. Maced. 169. In emendatioribus codicibus legitur detergunt.

Defrigeſcere] (καταψύχεσθαι,) Idem quod frigeſcere. Colum. lib. 12, c. 20. 4. Iubebis rutabulo ligneo agitari quod decoxeris, eo uſq; dum defrigeſcit.

Defrugo] defrugas, pen. prod. (ἐκκαρπίζω, καρπίζω,) defrugare, Omnem fructum exhaurire. Defrugare ſegetem uidetur qui uel nimia fœtura exinanit agros, uel per inſcitiã, aut negligentiam perdit, laceßitûe fruges: omnino quum uel feſtinata ſementis eſt, uel ſerotina, præpropereq; aut præpoſtere quid agitur, defrugari ſegetem contingit. Plin. lib. 18. cap. 24. 5. Oraculum illud magnopere cuſtodiendum, ſegetem ne defruges. Colum. Conſtat ſegetem nimia defrugatione exinaniri.

Defrugor] Cic. 5. Verr. 34. Quis non maximo ſe affectũ beneficio putauit, quũ tribus decumis pro una defrugeretur?

Defrutum] defruti, pen. corr. (ἕψημα,) Eſt uinum coctum uſq; ad conſumptionem tertiæ partis, à deferuendo dictũ. Vide Plinium, lib. 14. cap. 92. Colum. lib. 12. cap. 21. 1. Muſtum quàm dulcißimum decoquitur ad tertias: & decoctum, ſicut ſuprà dixi, defrutum uocatur. Noſtri ſapam à ſapiditate uocant, inquit Sipontinus.
Defruta lutoſa dulci cœno. Stat. 4. Syl. 9. 8.
Pinguia defruta. Virg. 4. Georg. 54.

Defruto] defrutas, pen. corr. (ἑψάω,) defrutare, Eſt muſtum decoquere, ut defrutum fiat. Colum. lib. 2. cap. 22. 4. Defrutum quoq; facere, & defrutare uinum licet.

Defrutarius] Adiectiuum, (ἑψητικός,) ut Vaſa defrutaria à Col. lib. 12. cap. 19. 3. appellantur, defruto conficiendo accommoda. Sic apud eundem lib. 1. cap. 6. 6. Pars autem fru

ſtuaria diuiditur in cellam olearíam, torculariam, cellam uinariam, defrutariam.

Defuat] pro Deficiat, (ἐλλείπῃ,) apud Plau. Bacch. 1. 3. Pol ego magis metuo in monendo ne mihi defuat oratio. i. deſit.

Defugio] defugis, pen. corr. defugi, pen. prod. defugitũ, (φεύγω, ἀναδύομαι,) defugere, Idem quod uehementer fugere. Cæſar 6. bel. Gal. 53. Aditum eorũ ſermonemq́; defugiunt, nequid ex contagione incommodi accipiant.

Defugere adminiſtrationem Reip. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 130.

Defugere authoritatem. Vide Authoritatem, defugere.

Defugere inimicitias. Cic. pro Plancio 63.

Iniurias fortunæ defugere. Cic. 5. Tuſcul. 167.

Defugere munus. Cic. ad Atticum, lib. 8. 147. 7. Idem in Somnio Scip. 12. Ne munus humanum aſsignatum à deo defugiſſe uideamini.

Defugio] pro Deficio, ſeu deſciſco. Liu. 4. bel. Pun. 160. Ea pugna defugientes ab Romanis quum cohibuiſſet Siculos, Marcellus Syracuſas redijt. Vetus exẽplar habet deficiẽtes.

Defundo] defundis, defudi, defuſum, pe. prod. (καταχέω,) defundere, Idem quod infundere. Colum. lib. 12. cap. 26. 1. Poſtea quum refrixerit, in uaſa defundas, & operias. Sic apud Catonem, cap, 156. 4.

Defuſa in plumbeum uas aqua. Colum. lib. 12. cap. 11. 1.

Defungor] defungeris, defunctus ſum, (ἀπαλλάττομαι, ἀποτελέω, πάνομαι,) defungi, Explicari negocio aliquo, aut moleſtia, & ei finem imponere. Virg. 6. Aeneid. 17. O tandem magnis pelagi defuncte periclis, Id eſt, qui finiſti & abſoluiſti pericula. Defuncte, id eſt, liberate. Hinc defunctos mortuos dicimus, qui cõpleuerunt uitæ officia. Seruius. Cic. pro Seſtio 63. Vt omni populari concitatione defungerer. Cælius ad Cic. lib. 8. 1. 12. Et hoc mẽdacio, ſiqua pericula tibi impenderẽt, ut defungeremur optaui: Id eſt, liberaremur.

Defunctus iam ſum. Terent. in Prolog. Eunuch. 15. Vbi Donatus, Defunctus iam ſum, id eſt, iam egi fabulas meas: aut iam deſtiti periclitari in edendis comœdijs: aut certe iam edidi, quam tu reprehendis fabulam.

Defunctũ utinã hoc ſit modo. Terent. Adelp. 3. 4. 63. Vbi Donatus Defunctũ, finitum: id eſt, ne ulterius peccet Aeſchinus.

Defungi authoritatem. Plaut. Pœnul. 3. 19. Vide Authoritas. Si authoritatem poſtea defungeris, Hoc loco quædam exemplaria legunt defugeris: & fortaſſe rectius.

Amore leui defungi. Senec. Hipp. 2. 9.

Defunctus pietate animus. Cic. Antequam iret in exilium 8.

Defunctus cæde. Liu. 3. ab Vrbe 22.

Defungi certamine. Liu. 10. ab Vrbe 54.

Defungi cura. Liu. 5. ab Vrbe 21.

Defunctus fato. Liu. 9. bel. Maced. 189. Defunctosq́; fato uulgo ferebant, quòd inter fatalia uates cecini ſſent neceſſe eſſe tabernacula in foro ſtatui. Defunctos fato dixit, id eſt, ſolutos & exẽptos, nec ultra illi fato obnoxios. In emẽdatiorib. codicib. nõ legitur Fato. Liu. li. 10. ab Vrbe 141. At ex parte altera Pontifex Liu. cui lictores Decius tradiderat, iuſſeratq́; Proprætorem eſſe, uociferari, uiciſſe Romanos, defunctos Conſulis fato. Id eſt, Conſulis ſeſe deuouentis ſpontanea morte ab imminẽtibus periculis liberatos & exẽptos. Bud.

Defungi in hac re cupio. Terent. Phorm. 5. 9. 31. Vbi Donatus, Defungier, Deſinere.

Laboribus defunctus. Horat. 3. Carm. ode 24. 3.

Defunctus fatalibus malis. Suet. in Nerone.

Defungi morbo. Liu. 4. ab Vrbe 225.

Defuncta morbis corpora, Quæ euaſerunt morbos. Liu. 3. ab (Vrbe 31.

Vili munere orationis defungi. Planc. Cic. lib. 10. 24. 1.

Periculis defunctum eſſe. Cicer. pro Roſc. Amer. 12. Virgilius 6. Aeneid. 17.

Defungi pœna. Liuius, Ante omnia placuit libera corpora ſine omni mora Locrenſibus reſtitui: non leui defuncturum pœna qui non conſtituiſſet.

Oportet omnes defungi unius pœna. Liu. 2. ab Vrbe 191. Sed adeo coorta erat infenſa plebs, ut unius pœna defungẽdũ eſſet patribus. Id eſt, ut Marci Coriolani damnatione ab illa populari conſternatione liberandus eſſet Senatus. Budæus.

Defungi prælio feſtinat. Liu. 1. ab Vrbe 105.

Scelere defungi. Senec. Theb. 2. 4.

Præmenſæ defunctus tempora lucis. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 2.

Temporibus ſuis defuncta. Horat. 2. epiſt. 1. 5. Id eſt, uetera ac demortua: quæ ſua tẽpora cõpleuerint ac finierint. Porph.

Defungi etiam dicimus, pro ſatisfacere uel exequi. Liu. lib. 1. ab Vrbe 15. de Romulo & Remo. Ita uelut defuncti regis imperio, in proxima alluuie, ubi nunc ficus ruminalis eſt, (Romularem uocatam ferunt) pueros exponunt.

Defunctus] (ἀπηλλαγμένος,) Participium, abſolute dicitur qui mortem obierit, quaſi ærumnis ſeculi liberatum & exemptum ſignificemus. Budæus. Plin. lib. 13. cap. 1. 2. Honosq́; is ad defunctos pertinere cœpit.

Excitare defunctos. Quint. lib. 4. cap. 1. 20.

Defuncta corpora incorrupta æuis ſeruat, uiuentia corrumpit cedrus. Plin. lib. 24. cap. 5. 3.

Corpora defuncta uita. Virg. 6. Aeneid. 61.

Defunctum etiam more Græcorum, pro cadauere intelligimus ſubſtantiue. Vnde ſcitum illud Plinij in ſecundo Naturalis hiſtoriæ, c. 68. 5. de terra habitabili loquentis, Et ut publicos gẽtiũ furores tranſeã, hæc in qua conterminos pellimus, furtoq́; uicini cæſpitẽ noſtro ſolo aſſodimus, ut qui latiſsime rura metatus fuerit, ultraq́; fines exegerit accolas, quota terrarũ parte gaudeat? uel quũ ad mẽſurã auaritiæ ſuæ ꝓpagauerit, quã tãdẽ portionẽ eius defunctus obtineat? Hæc Bud.

Defunctorie] Aduerbiũ, ut Defunctorie aliquid agere, id eſt, perfecte. Vlpianus in L. ſecũda ad Tertullianũ, Nõ ſolũ aũt quæ nõ petit, coercetur, ſed etiã quæ defunctorie petijt, ut reſcripto declaratur uel priuilegio munitũ uel oneratum tribus tutelis. Hoc autem et perfunctorie dicitur ab eodem. Papinianus in L. Propter. §. Præſidis, De Senatuſc. Syllan. Hæredibus qui non defunctorie debitum officium impleuerunt. Legitur & perfunctorie.

Degener] pen. corr. om. ge. in ablatiuo degenere uel degeneri, pen. corr. (ἀγεννής,) Qui patris uel maiorum ſuorum moribus non reſpondet, inquit Seruius. Virg. 2. Aeneid. Degeneremq́; Neoptolemum narrare momento. Lucan. lib. 4. 69. Si me degeneri ſtrauiſſent fata ſub hoſte.

Iuuenis patrij nõ degener oris. i. æque diſertus ac pater. Ouid. (3. de Pon. ele. 5. 2.

Degener altæ uirtutis patrũ. Sil. li. 10. 14.

Degener ad rem aliquam. Tacit. lib. 1. Quum ſe diuo Auguſto ortum, neq; degenerem ad pericula teſtaretur.

Proles non degener. Seneca Agamemn. 5. 15.

Inſidiæ degeneres. Tacit. lib. 11.

Prece haud degenere permotus Eunones, alleuat ſupplicẽ. Tac. (li. 12.

Sanguis degener primã ſtirpẽ refert. Senec. Hip. 8. 9.

Degener humani ritus. Plin. lib. 5. cap. 8. 2.

Degener, Ignobilis et uilis. Vir. 4. Ae. 3. Degeneres animos timor arguit. Pli. li. 11. c. 50. 2. Canũ degeneres ſub aluũ re (flectũt caudã.

Metus degener. Lucan. lib. 3. 30.

Degenero] degeneras, pe. corr. (νοθεύομαι, μεταπίπτω, ἐκπίπτω,) degenerare, A generis nobilitate diſciſcere. Propertius, Dij mihi ſunt teſtes non degeneraſſe propinquis. Cicer. Ver. 136. Conſuetudo tamen cum & diſciplina degenerare nõ ſineret. Vide Abducere à paternis iniurijs in Abduco.

Degenerare tam à bono quàm à malo dicimus. Liu. li. 9. Ne degeneraueris à familia imperioſiſsima.

Naturale quoddam ſtirpis bonum degenerat uitio deprauatæ uoluntatis. Cic. de Claris Orat. 67.

Non degenerare à grauitate paterna. Cic. de Prouin. Conſ. 15.

Degenerare à perenni cõteſtatáq; uirtute maiorũ. Ci. pro Flac. (19.

Degenerare à ſecta, aut doctore aliquo. Cic. 1. de Diu. 11.

Patri degenerare. Claud. 7. Paneg. 74.

Degenerare in feritatem. Plin. lib. 17. cap. 15. 3. de uite.

Dextera in armis degenerat. Sil. lib. 15. 147.

Degenerant poma. Virg. 2. Georg. 12.

Ita degenerant, ut ipſi ex ſe nati eſſe uideantur. Ci. 5. de Fin. 23.

Degeneratus pater Valerio, à quo filius degenerauit, ut annotauit Budæus.

Degero] degeris, pen. corr. degeſsi, degeſtum, (καταναλίσκω,) degerere, Idẽ quod gerere. Plaut. Menæ. 17. 45. Me deſpoliat, mea ornamenta apud meretrices degerit. Vbi interpres, Degerit, apud meretrices abſumit, interpretatus eſt. Idem Menæb. 16. 41. Atq; illud tuæ degeris amicæ.

Deglabro] deglabras, pen. corr. deglabrare, Glabrum facere: Corticem demere. Paulus in L. Cædere. ff. Arborum fur. Cæſar. Cædere eſt non ſolum ſuccidere, ſed etiam ferire cædendi cauſa. Cingere eſt deglabrare.

Deglubo] deglubis, pen. prod. deglubi, deglubitum, (ἀπολεπίζω,) deglubere, Corticem eximere, ſilicam aut folliculũ excutere, & granũ ſua nudare tunica. Varro 1. de Re ruſt. cap. 48. 2. Quòd eo folliculo deglubitur granum.

Deglubere, Per tranſlationem eſt pellem detrahere, unde Adagium, Boni paſtoris eſt tondere pecus, non deglubere. Hodieq́; uulgò celebratũ durat, ubi quis eſt exactor durior atque inſtantior, Quid? num & pellẽ uis? Quaſi cõueniat lana contentum eſſe. Id adagij Tiberius Cæſar, authore Suetonio, aut reperit, aut certè uſurpauit. Nã is admonitus ab amicis, ut prouincialibus augeret uectigalia, reſcripſit, Boni paſtoris eſſe tõdere pecus, non deglubere. Ex Chiliad. Eraſmi.

Deglutino] deglutinas, pen. corr. (ἀποκολλάω,) deglutinare, Diſiungere quod glutinatum erat. Plin. lib. 25. cap. 13. 17. Purgat enim ulcera oculorum, expletq́;, & ad cicatricem perducit, palpebras deglutinat.

Dego] degis, degi, (διάγω,) degere, Idẽ quod agere, uel Vſq; ad finẽ ducere. Terent. Adel. 4. 1. 6.

Degere ætatem, Viuere. Teren. Phormt. 2. 3. 70. Vt cum eo uno ætatem degeret. Cic. pro Roſc. Amer. 89. Inter feras ſatius eſt ætatem degere, quàm in hac tanta immanitate uerſari. Idem 1. de Nat. deor. 71.

Degere omnem ætatem in tranquillitate. Cic. 2. de Fin. 187.

Aetas degitur ſub nutu alterius. Lucret. lib. 4. 226.

Genus aliquod ætatis degendæ ſibi cõſtituere. Cic. 1. Off. 164.

Aeuum pulcre degere. Lucret. lib. 5. 35.

Bellum degere cum uentis. Lucret. lib. 4. 196. Id eſt, Viuere uitam bellicam & ſemper uentis hoſtilibus obnitentem.

Corium degere de tergo alicuius: Id eſt, detrahere, authore Nonio. Plaut. Epid. 2. 61.

Laborem degere alicui & diminuere. Plaut. Aulul. 6. 38. antiquum eſt & inuſitatum.

Ocia degere in thalamo. Catul. ad Mall. 63. 21.

Quod reliquũ eſt uitæ, in ocio degere Matius. Cic. lib. 10. 28. (20.

Senectam turpem degere. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.

Degere tempus ætatis ſine moleſtia. Cic. de Senec. 2.

Vitam degere. Cicer. pro P. Sylla 56. Idem 1. Off. 20. Facile totius uitæ curſum uidet, ad eámque degendam præparat res neceſſarias.

Placidam ac pacatam degere uitam. Lucret. lib. 5. 232.

Degere uitam cum uirtute. Cic. 4. de Fin. 50.

Degere uitam in egeſtate. Cic. pro Roſc. Amer. 85.

Degere uitam in exilio. Cic. Antequam iret in exil. 19.

Degere uitam ſine metu. Cic. 3. de Fin. 77.

Degere ex æquo cum aliquibus. Plin. lib. 6. ca. 25. 3. i. Viuere.

Degi, infinitiuus. Plin. lib. 12. ca. 1. 3. Mille præterea ſunt uſus earum ſine queis uita degi non poſsit. De arboribus.

Degere antiqui poſuerunt pro expectare. Feſtus.

Degrandinat] penul. corr. (ἐπιχαλάζει,) pro uehementer grandinat, Imperſonale. Ouid. 4. Faſt. 1.
Da ueniam culpæ: nec, dum degrandinat, obſit.

Degraſſor] degraſſaris, degraſſatus ſum, (ἐγκατασκήπτω,) degraſſari. Statius 1. Achil. 82. Vbi tanta iniuria primos Degraſſata duces.

Degrauo] degrauas, pen. corr. (καταβαρέω,) degrauare, Grauem & ponderoſum reddere, premere, moleſtare. Liu. 4. ab Vrbe 148. Alios in aquam compulſos gurgites ferũt: etiã peritos nandi, laſsitudo & uulnera, et pauor degrauãt.

Degrauari minus eſt quàm Mergi. Plin. lib. 9. cap. 5. 2. aſcẽdere eũ nauigia nocturnis tẽporibus, ſtatimq́; degrauari quas inſideret partes: & ſi diutius permaneat, etiam mergi.

Labore operis degrauari. Colum. lib. 6. cap. 2. 13.

Genua quoq; degrauat. Plin. lib. 22. cap. 25. 32.

Paulatim degrauatum pondere ſuo præceps attrahetur. Columel. lib. 1. cap. 5. 9.

Vitis degrauat ulmum. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 7.

Degredior] degrederis, penu. corr. degreſſus ſum, (καταβαίνω,) degredi, pen. corr. ut

Degredi ad pedes. Liu. 3. ab Vrbe 265.

In ſpecũ degreſſus ſacerdos hauſta fontis arcani aqua, etc. Tac. (lib. 2.

Pullo amictu palatio degreditur. Tacit. lib. 19. Perperam aliqui legunt digreditur. Nam quoties ex alto deſcenſus innuitur, aptè locum habet hoc uerbum degredior, inquit Rhenanus in Caſtigat. in Tacitum. Liuius lib. 9. Dec. 1. Cũ quingentis, inquit, haud amplius peditibus, ducentisq́; equitibus degreſſum iugis Maſaniſſam perſequutus.

Degrummor] degrummaris, degrummari, Ad grummam menſuram dirigere. Lucil. lib. 3. Viamq́; degrummari uis, ut caſtris menſor facit olim. Nonius.

Degulo] degulas, pe. cor. (καταλιχνεύω,) degulare, antiquũ pro conſumere & ligurire, quaſi gulæ tradere. Plaut. Poſtquã degulato patrimonio pauper eſt factus. Ex Sipontino.

Deguſto] deguſtas, (ἀπογεύομαι,) deguſtare, Idem quod guſtare. Plin. lib. 18. cap. 2. 3. Ac ne deguſtabant quidẽ nouas fruges aut uina. Cato cap. 148. Vinum boni uiri arbitratu deguſtato.

Odorari & deguſtare aliquẽ. Cic. ad Atticum lib. 4. 77. 6.

Deguſtare artus. Lucan. lib. 7. 171.

Ignes deguſtant tigna celeri flamma. Lucret. lib. 2. 39.

Deguſtare, pro Leuiter & in trãſcurſu attingere. Quint. li. 4. c. 1. 10. Deguſtãda tamẽ hæc procœmio, nõ conſummando.

Deguſtare genus aliquod exercitationum. Cic. in Parad. 5.

Imperium & tu Galba quandoq; deguſtabis. Tacit. lib. 5.

Deguſtare mentes, ſenſusq́; eorum apud quos acturi ſumus. Cicer. 1. de Orat. 120.

Deguſtare pauca de fabulis. Cic. ad Attic. lib. 13. 290. 6.

Deguſtare pauca ex orationibus. Cic. ad Attic. li. 1. 11. 14.

Celeri deguſtat ſingula ſenſu. Claud. 1. in Eutrop. 73.

Aliquid ſpeculæ ex ſermone alicuius deguſtare. Id eſt, aliquantum ſpei concipere. Cic. pro Cluent. 56.

Deguſtare uitam aliquam, id eſt, experire uitæ rationem. Cicer. 5. Tuſcul. 86.

Dehaurio] dehauris, dehauſi, dehauſtum, (ἐξαντλέω,) dehaurire, Idem quod haurire. Cato cap. 66. Quum oleum ſuſtuleris de cortina, amurcam dehaurito.

Dehinc] Aduerbium temporis, (ἀπὸ τούτου, μετὰ ταῦτα,) Id eſt, poſthac, poſtea. Terentius Eunuch. 5. 2. 33.

At nunc dehinc ſpero æternam inter nos gratiã Fore Thaïs.

Dehinc omnes deleo ex animo mulieres. Terent. Eunu. 2. 3. 5.

Dehinc iam. Plaut. Merc. 24. 40. *Miſſas iam ego iſtas artes feci, & quidem ego dehinc iam.*

Dehinc ceterũ. Pla. Pœn. 2. 125. *Dehinc ceterũ ualete, adeſte.*

Nunc iam dehinc. Plaut. Pœn. 4. 52. *Si quidem antè mentitus ſit, nunc iam dehinc erit tibi uerax.*

Dehinc, (τοὐντεῦθεν,) pro deinde, Aduerbium ordinis. Cic. 2. Tuſcul. 22. *Primùm igitur de imbecillitate multorum, et de uarijs diſciplinis philoſophorum loquar: quorum princeps & authoritate & antiquitate Socraticus Ariſtippus, nõ dubitauit dolorem, ſummum malum dicere. Dehinc ad hãc eneruatam muliebremq; ſententiam ſatis docilẽ ſe Epicurus præbuit.* Idem 2. de Inuent. 150. Virg. 3. Aeneid. 93.

Dona dehinc auro grauia, ſectoq; elephanto Imperat ad naues ferri.

Dehinc aliquando in unam ſyllabã contrahitur à poetis. Virg. 1. Aeneid. 52. *Oſcula libauit natæ, dehinc talia fatur.*

Dehiſco] *dehiſcis, dehiſcere,* (χαίνω,) *Eſt ſe ueluti hiatu quodam aperire. Vnde terram dehiſcere dicimus, quum ſe aperit deorſum ad ſorbendum aliquid.* Virg. 4. Aeneid. 5.

Sed mihi uel tellus optem prius ima dehiſcat.

Aequor dehiſcit. Virg. 5. Aeneid. 29.

Dehiſcit arbor. Cato cap. 12.

Cœlum à media regione dehiſcit. Ouid. 3. Faſt. 73.

Cymba rimis dehiſcit. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 6.

Dehiſcit roſa. Plin. lib. 21. cap. 4. 1.

Dehiſcit, ſeq; populis aperit Taurus. Plin. lib. 5. cap. 27. 8. De Tauro monte.

Rictus animalis dehiſcens ad aures. Plin. lib. 8. cap. 21. 3.

Dihiſcunt quidem piſces præ pinguedine, hoc eſt, diſsiliunt, finduntur, crepant. Plin. lib. 9. cap. 15. 10.

Terra mihi dehiſcat. Virg. 12. Aeneid. 175.

Terræ dehiſcunt ardore. Virg. 5. Georg. 85.

Vnda dehiſcens, terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Aenei. 22.

Acies dehiſcens. Vide Acies.

Dehiſcente utero parit acus piſcis. Plin. lib. 9. cap. 51. 8.

Dehoneſtus] Adiectiuum, (ἀτίμος,) Non honeſtus. Gellius lib. 19. cap. 10. *Dehoneſtum tibi, deculpatumq; hoc uerbum uidetur.*

Dehoneſtamentum] (ἀτιμία, ἀκοσμία,) *dicitur id quod gratiam & honeſtatem alicui rei adimit. Vnde uultus dehoneſtamentum dicitur cicatrix, uultum hominis dedecorans, ut oculi effoſsio.* Iuſtinus, *Vt generis dehoneſtamẽtum pater exponi iubet.* Gellius lib. 2. cap. 27. *Quo ille dehoneſtamento corporis maximè lætabatur.*

Oris dehoneſtamentum. Tacit. lib. 20.

Dehoneſtamentũ, Pro cõtumelia. Tac. li. 12. *auribus deciſis uiuere iubet, oſtentui clementiæ ſuæ, & in nos dehoneſtamento.*

Dehortor] *dehortaris,* (ἀποκαλέω, ἀποτρέπω,) *dehortari,* Diſſuadere. Terent. Phor. 5. 8. 17. *At hic dehortatus eſt me ne illam illi darem.*

Dehortari ab aliqua re. Author ad Heren. lib. 3. 97.

Inuitare & Dehortari, contraria. Cic. in Piſonem 75.

Deianira] pen. prod. (Δηιάνειρα,) Filia Oenei Aetoliæ regis cuius regia Calydon fuit. *Hæc uerò ob formæ pulcritudinem multos procos habuit: tandem autem Acheloo deſponſata eſt primò, deinde Herculi. cumq; nuptiarum gratia ortum eſſet inter eos certamen: Acheloo deuicto, tandem Herculi ceſsit.* Ouid. 9. Metam. 2.

Nomine ſiqua ſuo tandem peruenit ad aures
Deianira tuas, quondam pulcherrima uirgo. Vide Diodorum lib. 5. cap. 2.

Deidamia] pen. prod. (Δηιδάμεια,) ſiue ut alij uolunt, Deiamia, *filia fuit Lycomedis Scyri inſulæ regis, cũ qua Achilles cõſuetudinẽ habuit, et inde natus eſt Pyrrhus.* Stat. 1. Achil. *Aeaciden furto iã nouerat una latentẽ Deidamia uirũ.*

Deiero] *deieras, pen. corr.* (ἐπόμνυμι,) *deierare,* Per deos iurare, uel ualde iurare, inquit Donatus. Tere. Eu. 2. 3. 39. *Illum liquet mihi deierare.* Idem Hecyra 5. 2. 5. *Philippa Bacchis deierat perſanctè, &c.*

Deiuro apud Plautum legitur, in Caſina 15. 36. *Per deos omnes & deas deiurauit, hac, &c.* Idem Rud. 30. 46.

Deiurium] *deiurij,* (ὀρκωμόσιον,) Gellius lib. 7. cap. 18. *Tum octo ex ijs poſtliminium iuſtum non eſſe ſibi reſponderunt, quoniam deiurio uincti eſſent. Inuſitatum.*

Deijcio] *deijcis, penul. corr. deieci, deiectum,* (καταβάλλω, πιλνάω,) *deijcere,* Deorſum mittere. Plaut. Aſin. 9. 19.

Iuſsin' columnis deijci operas aranearum?

Mœnia alicuius deijcere. Ouid. 12. Metam. 22.

Auem deiecit ab alto cœlo. Virg. 5. Aeneid. 108.

Deijcere de foribus araneas. Plaut. Stich. 6. 31.

Deijcere de ponte in Tyberim. Cic. pro Roſc. Amer. 61. 6.

Deijcere de ſaxo. Liu. 5. bel. Pun. 38.

Deijcere equo. Liu. 4. ab Vrbe 83. *Sic deijcere templo magiſtratus.* Cic. pro Seſtio 67.

Deijcere præſidium equitum, deijcere propugnaculum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 92. Cic. 5. Verr. 3.

Deijcere aliquem ædilitate, uel honore. Cic. 2. Verr. 15. Liu. 3. ab Vrbe 145. *Subauditur præpoſitio* De *uel* Ex. Cice. pro Muræna 69. *His hœdinis pelliculis Prætura deiectus eſt.*

Deijcere aluum. Cato cap. 156. 1.

Deijcere cruciatum à corpore. Cic. 7. Verr. 127.

Deijcere de gradu: Id eſt, dignitate. Cic. Attic. lib. 16. 339. 6. *Leptæ literarum exemplum tibi miſi, ex quo mihi uidetur στρατηλάξ, ille deiectus de gradu.* Budæus.

Deijcere aliquem de gradu, per metaphoram, *Pro eo quod eſt de conſtantia deducere, & propoſito in quo pedem fiximus.* Cic. 1. Off. 113. Budæus.

Hoſtem deijcere. Claud. de bello Getico 33.

Deijcere iugum ſeruile à ceruicibus. Cic. 1. Philipp. 4.

Deijcere metum. Cic. 7. Verr. 102.

Deijcere oculos de aliquo. Cic. 6. Verr. 29.

Deijcere oculos à Repub. Cic. 1. Philip. 1.

Pudor gremio deiecit ocellos. Ouid epiſt. 11. 7. (142.

Si tantũ oculos deiecerimus, Celeritatẽ ſignificat. Cic. 7. Verr.

Deijcere aliquem de poſſeſsione, & ſimilibus. Vide orationem Ciceronis pro A. Cecinna, circa finem, in qua abunde tractat de hoc uerbo deijcio.

Deijcere & dimouere ex poſſeſsione. Cice. de Lege Agrar. 81.

Deijcere de poſſeſsione, & Reſtituere, cõtraria. Cic. pro Cecinna 17. *tantum ut unde deieciſſet, reſtitueret.*

Deijci de urbis præſidio, & de cuſtodia ciuitatis deturbari. Cicer. pro Mur. 72.

Senatum à gubernaculis deijcere. Cic. pro Domo ſua 20.

Deijcere de ſententia. Cic. 2. Tuſcul. 21.

Deijcere aliquẽ de ſermone aliquo inani. Cic. ad Attic. lib. 15.

Aduerſarios de omni ſtatu deijcere. Cic. in Orat. 71. (326.

Deijcere de ſtatu uitæ. Cic. 1. de Nat. deor. 90.

Deijci ſpe. Cæſar 1. bel. Gal. 31. *Heluetij ea ſpe deiecti.*

Deijcere de terrore doloris. Cic. 2. Tuſc. 22.

Vultum deijcere. Virg. 3. Aeneid. 64.

Pudor deijcit uultus. Valer. 7. Argonaut. 103.

Deijcere, Iaciendo defigere. Liuius lib. 1. *Dum intentus in eum ſe rex totus auerteret, alter elatam ſecurim in caput deiecit.* De Tarquinij priſci morte.

Iuuencum deijcere. Valer. 1. Argonaut. 39. *mactare ſignificat & proſternere.* Sic idem lib. 2. 66. *Protinus ingentem procerum ſub nomine taurum Deijcit.*

Deiectio] Verbale, (κατάβλησις, καταβολή,) Cice. pro Cecinna 42. *Qui illam uim deiectionẽq; tuo rogatu, aut tuo nomine fecerit.*

Deiectio apud Celſum pro ſubductione alui ponitur, lib. 1. ca. 3. *Deiectio quoq; medicamento petenda eſt, ubi uenter ſuppreſſius parum reddit.*

Petere Deiectionem medicamento. Celſus lib. 1. cap. 3.

Moliri Deiectionem. Celſ. lib. 2. cap. 12.

Deiectus] Participium, (καταβληθείς,) *ut* Deiecta *aut elata luna, pro eo quod uulgus dicit inclinatam & leuatam lunam.* Plin. lib. 2. ca. 9. de Lunæ natura, *Alias contigua montibus, nunc in Aquilonem elata nunc in Auſtros deiecta.*

Spe deiectus. Silius lib. 10. 76.

Deiectus uultum. Stat. 3. Thebaid. 74.

Vi Deiectus. Cic. pro Cecinna 42.

Caput enſe deiectum. Sil. lib. 13. 49.

In terram oculi deiecti. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.

Coniuge deiecta, id eſt, priuata marito. Virg. 3. Aeneid. 63.

Lacrymis deiectis turpia lumina. Propert. lib. 1. eleg. 17. 4.

Vultus pudore deiectus. Senec. Oedip. 12. 17.

Ire deiectum aliquid. Horat. 1. Carm. ode 2. 3.

Deiectus] *huius deiectus,* (καταβολή,) Liu. 9. ab Vrbe 8. *Quum ad alias anguſtias protinus pergerent, ſeptas deiectu arborum, ſaxorum ingentium obiacẽtem molem inuenere.*

Grauis deiectus. Ouid. 1. Metam. 115.

Deiectus gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 6. 8. *Neq; in receſſu gemmæ, aut in deiectu renitente.*

Deiectus habere dicitur collis. Cæſ. 2. bel. Gal. 261. *quòd is collis, ubi caſtra poſita erant, paulũ ex planitie editus, tãtũ aduerſus in latitudinẽ patebat, quãtũ loci acies inſtructa occupare poterat: atq; ex utraq; parte lateris deiectus patebat & in frõte leuiter faſtigiatus, paulatim ad planitiẽ redibat.*

Dein] & *deinde idem* (ἐντεῦθεν,) *ſignificat, hoc eſt poſtea.* Terent. And. 1. 1. 52. *Accepit conditionem, dein quæſtum occipit.* Cic. in Orat. 124. *Hæc quidem duo binis pedibus inciſim dein membratim.*

Dein pro Præterea. Ci. 2. de Na. deo. 158. *Dein quæ ſequũtur.*

Deinde] (τοὐντεῦθεν,) Terent. in Prol. Heautontim. 19.

- factum hic eſſe id non negat,
Neq; ſe id pigere: & deinde facturum autumat. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3. 24. 3.

Primum cur? Et paucis interiectis, Deinde, Nihilne præterea diximus? Cic. 4. Acad. 140.

Deinde ponitur aliquando ubi nõ præceſsit primum, aut aliud ordinis aduerbium. Cicero pro Cluentio, *Capit hoc conſiliũ ut pecuniam quibuſdam iudicibus leuiſsimis polliceatur, deinde eam poſtea ſupprimat.* Idem 4. Acad. 71.

Deinde, quater repetitũ apud Cicer. reperitur 1. de Inuent. 51.

Deinde, cui mox ſuccedit Exinde. Cicero 2. de Natura deorum 167. *Deinde Delphinus, Exinde Orion obliquo corpore nitens.* Ex Arato.

Deinde repetitum in ſingulis attributis eiuſdem rei aut perſonæ. Cic. Appio, lib. 3. 7. 11. *An ego tibi obuiam non prodirẽ? primùm Appio Claudio? deinde Imperatori? deinde more maiorum? deinde (quod caput eſt) amico.*

Deinceps] *deincipis,* (ἐφεξῆς, λαβών,) (*inquit Feſtus*) *qui deinde cepit, ut princeps qui primus cepit. Deincipem antiqui dicebant (ait idem alio loco) proximè quenq; captum, ut principem primum captum. Id eſt electum. Hæc enim nomina non à caput ueniunt, ſed à capio, quod interdum eligere ſignificat, compoſita autem ex caput, faciunt genitiuum in pitis: ut Biceps, bicipitis.*

Deinceps, Aduerbium, (ἐφεξῆς,) *Poſtea, uel deinde ſiue poſtremo.* Cic. 1. de Diuin. 112. *Quo affert Rhodium quendam morientem, ſex æquales nominaſſe, & dixiſſe, qui Primus eorum, qui ſecundus, qui deinceps moriturus eſſet.* Cæſ. 7. bel. Gal. 9. *Nam ubi maior atq; illuſtrior incidit res, clamore per agros, regioneſq; ſignificant. hinc alij deinceps excipiunt, & proximis tradunt.* Cic. 1. Acad. 64. *Opinionibus & inſtitutis omnia teneri, nihil ueritati relinqui, deinceps omnia tenebris circunfuſa eſſe dixerunt.* Idem 1. Off. 224. Et 3. de Fin. 32. *Primum eſt officium (id enim appello καθῆκον,) ut ſe conſeruet in naturæ ſtatu: deinceps ut ea teneat quæ ſecundum naturam ſint, pellatq; contraria.*

Deinceps, pro Iterum. Author ad Heren. lib. 1. 15. *Cauendũ eſt etiam ne id quod ſemel ſuprà diximus, deinceps dicamus.*

Deinceps pro eo quod uulgo dicitur ſucceſsiue & conſequenter. Cic. Thermo, lib. 2. 17. 5. Idem de Claris Orato. 6. *Poſteaq; proſperæ res deinceps multæ conſecutæ ſunt.*

Deinceps inde. Cic. de Claris Orat. 173. *Itaq; prima cauſa publica, &c. Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas eſſe quàm elucubratas afferebamus.*

Deinſuper] pro Deſuper, (ἄνωθεν,) Sall. lib. 1. Hiſt. *ad medium quaſi deinſuper aſtantũ manibus in murũ attollitur.*

Deintegro] Vide De præpoſitionem.

Deiopeia] *pen. prod.* (Δηιόπεια,) Nymphe nomen eſt apud Virg. lib. 1. Aeneid.

Deiotarus] pen. corr. (Δηιόταρος,) Galatiæ rex à Senatu iuuante Pompeio factus, *in bello ciuili eius poſtea partes ſequutus, poſt pugnã Pharſalicã domũ ſe recepit. Deinde ad Cæſaris clementiã confugiẽs, bella gerenti ſubſidia miniſtrauit. Quare ab ipſo rex dimiſſus, uerùm parte regni tantum mulctatus fuit. Tãdẽ accuſatus à Philippo quodã, quòd Cæſari apud ſe diuertenti inſidias ſtruxiſſet, à Cicerone defenditur, luculenta illa pro Deiotaro rege oratione.* Author Pædianus. Lucan. lib. 5. 11. *- fidumq; per arma*
Deiotarũ, & gelidæ dominum Racipalin oræ. Fuit & Deiotarus alter Adramitenus, ludi literarij magiſter, apud Gargara Troadis, ut ſcribit Stephanus.

Deiphobus] *pen. corr.* (Δηίφοβος,) Priami & Hecubæ filius. Virg. 6. Aeneid. 100. *Deiphobe armipotens, genus alto à ſanguine Teucri. Hic Paride mortuo, Helenam duxit uxorem. Vide Virg. in loco antè citato.*

Acer Deiphobus. Horat. 4. Carm. ode 9. 5.

Priamides Deiphobus. Virg. 6. Aeneid. 99.

Domus ampla Deiphobi. Virg. 2. Aeneid. 62.

Deiphyle] (Δηιφύλη,) Adraſti filia, Tydei uxor, *ex quo Diomedẽ ſuſcepit, qui in bello Troiano in uirtute primus poſt Aiacem & Achillem ab Homero ſcribitur.* Vide Hyginum in fabula 69. & Diodorum lib. 5. cap. 6.

Deiugo] *deiugas, pen. corr.* (ἀποζυγόω,) *deiugare,* Diſiungere. Pacuuius Chryſe. *Perq; noſtram egregiam unanimitatem, quam memoria deiugat.*

Deiungo] *deiungis, deiunxi, deiunctum,* (ἀποζευγνύω,) *deiungere,* Diſiungere. Plaut. Aſin. 12. 75. *Ne nos deiunge amantes.* Cic. de Vniuerſ. 18. *Ita neceſsitas cogit, ut eadem ſint ea quæ deiuncta fuerunt.*

Deiuro, Deiurium] Vide Deiero.

Deiuuo] *deiuuas, pen. corr.* (ἀπαρήγω,) *deiuuare,* Non iuuare. Plaut. Trinum. 6. 62. *Deſerere illum, & deiuuare in rebus aduerſis pudet.* Antiquum.

Delabor] *pen. prod. delaberis, delapſus ſum,* (κατολισθαίνω, καταπίπτω,) *Delabi,* Deorſum labi. Plaut. Caſi. 8. 62.

Delabor, pectus tundit. Virg. in Bucol.

Serta procul capiti tantum delapſa iacebant.

Aſcendere & Delabi, pugnantia. Cic. in Parti. 8.

Delapſus ab alto tecto. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4. 4.

Signum cœlo delapſum. Cic. 11. Philipp. 307.

Cœlo repente delapſus. Liu. 1. ab Vrbe 67.

Delabi de cœlo & è cœlo. Cic. 1. de Fin. 96.

Ex annalium memoria, aut de cœlo delapſum eſſe. Cic. Quint. fratri lib. 1. 1. 11.

Delapſa de manibus audaciſſimorum hominum arma ceciderunt. Id eſt, furor ciuium compreſſus. Cic. 1. Off. 110.

In flumen delapſus. Cice. 1. de Diuinat. 103.

Pondere delabi in terram. Lucret. lib. 6. 168.

Delabi, res familiaris dicitur, Conſumi, & ad nihilum redigi. Cic. 2. Off. 93 Habenda eſt autem ratio rei familiaris, quā delabi ſine re flagitioſum eſt.

Delabi per translationem, eſt aut per infirmitatem animi, aut per imprudentiam delinquere.

Delabitur in eas difficultates, ut neceſſitatem fati confirmet inuitus. Cic de Fato 57.

Delabi in fraudem. Cic 3. de Orat. 125.

Delabi in inſidias. Plin. de Viris illuſtribus 14.

Delapſus in idem genus morbi. Cic. ad Atticum, lib. 7. 125. 1.

Delabi in turpitudinem. Cic. 1. Off. 147.

Delabi in uitium. Cic. 2. de Orat. 136.

Delabi aliquò, pro Conuertere ſermonem, Cic. pro Mur. 26. Poſt, quum id aſſequi non potuiſſent, iſtuc potiſſimum ſunt delapſi, ut aiunt in Græcis artificibus, eos, &c.

Delabitur interdum, ut dicat, &c. Cic. 4 Acad. 108.

Delabitur oratio ad uulgares amicitias. Cic. de Amic. 65.

Ad præcipiendi rationē delapſa oratio. Ci. Qu frat. li. 1. 1. 26.

Delabi in aliquem ſermonem. Cic. 1. de Orat. 48.

Eodem delabi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 7.

Delabi ad aliquem. Cic. ad Attic. lib. 12. 258. 3.

Ad æquitatem delabi. Cic. Trebiano, lib. 1. 10. 13.

Delapſa fluxerunt. Cic. pro Marcello 14. Omnia quæ delapſa iam fluxerunt, ſeueris legibus uincienda ſunt.

Delacero] delaceras, pen. corr. (κατακνύσσω,) delacerare, pro Dilacerare, & abſumere. Plaut. Capt. 12. 14. Delacerauiſti, deartuauiſtiq; opes. Antiquum.

Delachrymo] delachrymas, pen. corr. (καταδακρύω,) delachrymare, Eſt lachrymas uel aquam more lachrymantis demittere. Colum. lib. 4. cap. 9. de uite loquens, Sed nec ad eam partem, qua eſt gemma, uerum ad poſteriorem declinatur, ut in terrā potius deuexa, quàm in germē delachrymet.

Delachrymatio] Verbale, (κατadάκρυσις,) Plinius lib. 34. cap. 11. 7. Vis eius collyrijs oculorum aptiſſima, & delachrymationibus mordendo proficiens. Idem lib. 25. c. 13. 12. Claritatem facit inunctis oculis, delachrymationemq; ceu fumus. Et lib. 20. cap. 5. 8.

Delæuo] delæuas, (καταλειῶ,) delæuare, Compoſitum à læuo læuas, ſignificat læuigare. Colum. lib. de arboribus, cap. 6. 3. Plagam acutiſſimo ferro delæuato.

Delambo] delambis, (καταλείχω,) delambere, Idem quod lambere. Stat. 2. Thebaid. 137.

Molliaq; eiecta delambit uellera lingua.

Delamentor] delamētaris, (ἐπιθρηνέω,) delamentari. Ouid. 11. Metam. 67.

Et natam delamentatur adeptam.

Delapido] (ἀπολιθάζω,) Vide Dilapido.

Delaſſo] delaſſas, (κοπιάθω,) delaſſare, Valde laſſare. Plautus Aſin. 16. 22. Ibi labore delaſſatum, totam noctem ſtertere. Martialis lib. 10. 5. Delaſſet omnes fabulas poetarum. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 3.

Delator] Vide Defero.

Delauo] delauas, pen. corr. delaui, delotum, pen. prod. (καταvίπτω) delauare. Plaut. Rud. 14. 21.

Eho an te pœnitet,

In mari quod delaui, ne hic in terra quoq; eluam? Antiquū.

Delebilis] Vide Deleo.

Delecto] delectas, (ἐπάγομαι,) delectare, à delicio eſt proprie Attrahere & illicere. Annius Thyeſte, Et me Apollo ipſe delectat, ductat Delphicus. Quadrigarius annalium li. 4 Fabius de nocte cœpit hoſtibus caſtra ſimul oppugnare, eum hoſtem delectare, dum Collega id caperet quod captabat. Nonius.

Delectare, (τέρπειν, ψυχαγωγεῖν,) Voluptate afficere. Cice. 6. Verr. 109. Idem de Senec. 48. Nónne ita deficiunt, ut quēuis cum admiratione delectent? Idem Ruſo, Itaq; me & ſuperiores literæ tuæ admodum delectauerunt. Quæ locutio apud eundem frequentiſſima eſt, ut ad Quin. fratrem, lib. 2. 16. 2. Incredibiliter delectauerunt.

Herba ſpe delectat agreſtes. Ouid. 15. Metam. 40.

Plus nimio delectare. Horat. 1. epiſt. 10. 6.

Delectare oues in agro. Plin. lib. 17. cap. 9. 7.

Pulchritudo mouet oculos & delectat. Cic. 1. Off. 139. (54.

Non ſolum delectat, ſed etiā ſine ſatietate delectat. Cic. 3. de Or.

Delectare ſe. Cic. Papirio, lib. 9. 18. 6. Tu iſtic te Atheriano iure delectato, ego me hîc Hirtiano.

Cum Muſis ſe delectare. Cic. Attic lib. 2. 19. 3.

Valde delectare. Cic. Attico, lic. 1. 1. 10.

Delectat, more imperſonalium. Quint. lib. 1. cap. 2. Cice. Qu. fratri, lib. 2. 15. 4. Me magis de Dionyſio delectat: ipſe enim eſt ueterator magnus.

Prudens dici delector. Horat. 1. epiſt. 17. 7.

Delectari in re aliqua. Cic. 1 de Fin. 60. Idem 2. de Legib. 28. In hoc admodum delector, quòd, &c.

Delectari ab aliquo. Cic. in Orat. 113.

Duci ac delectari declamatorio genere. Ci. Qu. frat. li. 3. 19. 5.

Nec criminibus inferendis amicus delectetur. Cic. de Amic. 58.

Cogitatione quadam ſpeq; delectari. Cic. pro Archia 22.

Vulgus imperitorū ludis magnopere delectatur. Cic. pro Mur. (37.

Opinione æquitatis delectari. Cic. Attic. li. 1. 15. 7.

Delectamentum] (διαγωγή, ψυχαγωγία,) Verbale, Recreatio. Cicero de Senec. 50. Poſſum perſequi permulta delectamenta rerum ruſticarum, ſed ea ipſa, quæ dixi, ſentio eſſe longiora. In emendatioribus codicibus legitur oblectamenta. Idem in Piſonem 47. Inania ſunt iſta (mihi crede) delectamenta penè puerorum.

Delectatio] Verbale, (τέρψις, τερπωλή, ψυχαγωγία,) Cicer. 4. Tuſcul. 31. Delectatio, uoluptas, ſuauitate auditus animum deleniens.

Delectationi eſſe. Cic. ad Attic. lib. 13. 281. 3.

Gaudium & delectatio. Cic. Poſt redi. in Sena. 13.

Delectatio & iucunditas. Cic. 3. de Orat. 85.

Suauitas & delectatio. Cic. 1 de Orat. 95.

Voluptas & delectatio. Cic. Pæto, lib 10. 20. 5.

Ars plena delectationis. Cic. 1. de Orat. 127.

Conuiuiorum delectatio. Cic. de Seneſt. 42.

Sermonis delectatio. Cic. de Seneſt. 42.

Fabulæ delectationis habent quantum uoles, id eſt, multum. Cicer. 2. de Diuinat. 169.

Studij, delectationiſq; cauſa ſcribere aliquid. Ci. 2. de Leg. 24.

Popularis delectatio. Quint. lib. 2. cap. 10. 8.

Afferre delectationem alicui. Cic. Mario, lib. 7. 1. 9.

Delectationis cauſa aliquid agere. Cic. 1. de Orat. 128.

Allicere delectatione. Quint. lib. 5. cap. 14. 23.

Duci delectatione audiendi. Cic. 1. Off. 148.

Habere magnam delectationē. Author ad Heren. li. 4. 170.

Ab delectatione negocijs impediri, & Habere in occupatione delectationes, Contraria. Cic. pro Muræna 37. (24. 5.

Magna delectatiōe et uoluptate aliquē priuare. Cic. Pæto, li. 9.

Amœnitas

Amœnitas ad delectationem reuocat. Cic. pro Lege Manil. 28.

Delectus] Vide Deligo deligis.

Delego] delegas, pen. prod. (ἐπιτρέπω, ἐντέλλομαι,) delegare, Demandare, committere, onus imponere. Cic. pro Domo ſua 13. Delegaui amico locupletiori, non quo illi ita de me merito onus illud imponerem.

Delegare cauſam peccati mortuis, pro Imputare. Hirtius, li. 8. (belli Gal.

Curā alicui delegare. Quint. in Procem. lib. 4. 2.

Delegare decus ad aliquē, pro Aſſignare. Liu. lib. 1. bel. Punici.

Laborem alteri delegare. Cælius Cic. lib. 8. 1. 3.

Delegare exſcribēdas pingēdaſq; imagines. Plin. epiſt. 93. Vt apud Suetoniū in Cæſare, Delegare ordinādas bibliothecas.

Delegare aliquem alicui negocio. Colum. lib. 3. cap. 10. 5.

Delegare prouinciā alicui, uel curā rei alicuius. Cic. Poſt delegatam mihi hanc prouinciam. Colum. lib. 11. cap. 2. 54.

Delegare officium alicui. Plin. epiſt. 49. c. & 220.

Delegare rem aliquam ad alterum. Cic. 2. de Orat. 68.

Delegare ſpes ſuas fortunæ loci. Liu. 6. ab Vrbe 113. Has inanium rerum inanes ipſas uoluentes cogitationes, fortunæ loci delegauerant ſpes ſuas. Id eſt, numine loci Romanis religioſi & infauſti fidentes.

Delegare, apud Iuriſconſultos, eſt uice ſua alium dare reum creditori uel cui creditor iuſſerit. Fit aūt delegatio uel per ſtipulationem, uel per litis conteſtationem.

Delegare, Mittere. Cato cap. 30. Vbi ſemētem facturus eris, ibi oues delegato.

Delegare, In legationem mittere. Liuius Decernunt ut duodecim delegarentur.

Delegata, Dijs conſecrata, quæ nunc dedicata dicimus. Feſtus.

Delegatum exitium, Pro relegatione. Seneca 1. de Clementia.

Delegatio] Verbale, (ἐπιτροπή, ἔνταλμα,) Cicer. ad Atticum, lib. 12. 233. 2. Perdere malo delegationem in mancipes, annua die.

Delegatio, pro aſſignatione debiti, ut loquimur. Cicero Attico, lib. 12. 233. 2. Perdere malo, & aut delegatione in mancipe, annua die. Libro 8. Cod. de Nouat. & deleg. Delegatio debiti, niſi conſentiente & ſtipulanti promittente debitore, iure perfici non poteſt.

Delenio] delenis, deleniui, delenitū, (καταπραΰνω,) delenire, Quod & delinire dicitur, idemq; ſignificant. Plautus Aſina 9. 28. Vah delenire apparas, mihi ſcio uicarium eſſe.

Delenificus] pen corr. (πραϋντικός,) Plaut. Mil. 5. 37. Do mi dolos, delenifica uerba, domi fallacias. Antiquum.

Deleo] deles, deleui, deletum, (ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, λειαίνω, καταλειαίνω,) delere, à leo antiquo uerbo, uel lino leui, ſignificat deſtruere: & ad lineam & notam refertur. Cicero pro Cluent. 30. Eadem hac Dinea teſtamentum faciente, quum tabulas prendiſſet, Oppianicus, qui gener eius fuiſſet, digito legata deleuit: &c.

Delere epiſtolam lachrymis. Cic. Terentiæ lib. 14. 3. 1. Hyperbole ad exprimendum ingentem mærorem.

Delere tectoriū & inducere, contraria. Cic. 3. Verr. 103.

Delere, per translationem, ut Delere urbem. Cæſar 2. bel. Ciui. 49. Quin ſpe prædæ in urbem irrumperent, urbemq; delerent. Sic Delere patriam. Cic. 4. Acad. 244.

Delere & Seruare, contraria. Cic. pro Quint. Roſc. Comœdo 4. Hæc delentur ſtatim, illæ ſeruantur ſanctè.

Extinguere & funditus delere. Cic. de Aruſp. reſpon. 5.

Perimere ac delere omnino. Cic. 2. Tuſc. 191.

Aetas deleuit quod olim luſit Anacreon. Hor. 4. Car. ode 9. 2.

Aedificia deleta. Cic. 2. de Lege Agr. 87.

Tempus deleuit amorem. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 4.

Delere bella futura. Cic. de Amicit. 10.

Ciuem deleri. Silius lib. 7. 111.

Copias delere. Cic. pro Lege Manil. 13. Terent. Eun. 2. 3. 5.

Delere exercitum & imperatorem. Cæſar 6. bel. Gal. 138.

Homines deleti. Cic. pro Muræna 68.

Homines hominū impetu deleti, id eſt, bellis aut ſeditionibus. Cice. 2. Off. 23.

Morte deleti homines. Cic. 1. de Nat. deo. 56.

Vetuſtas delet famam operis. Ouid. 1. Metam. 90.

Improbitatem extinguere atq; delere. Cic. 1. Verr. 14.

Delere ex animis hominū infamiā iudicij. Liu. 4. ab Vrbe 51.

Nummulis acceptis ius ac fas omne delere. Cic. Att. li. 1. 11. 12.

Extincto Senatu, deletiſq; iudicijs. Cic. 3. Off. 4.

Leges delere. Cic. pro Seſtio 47.

Delere maculā bello aliquo ſuſceptā. Cic. pro Lege Manilia 3.

Delere immortalē memoriā beneficij alicuius. Ci. in Parad. 36.

Delere memoriā diſcordiarū, obliuione ſempiterna. Ci. 1. Phil. (1.

Memoria nominis deleta. Cic. pro Flac. 47.

Moleſtiam delere. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 24. 1.

Delere nomen Pop. Rom. Cic. ad Attic. lib. 10. 196. 3.

Obliuio delet. Cic. pro Deiotaro 26. Quæ unquam uetuſtas obruet? aut quæ tanta delebit obliuio?

Obliuione delere, Vide Obliuio.

Delenda opprobria. Sil. lib. 16. 135.

Religionem hominum delere. Cic. 1. de Diuinat. 14.

Rempub. delere. Cic. Poſt reditum in Senat. 2.

Senatum delere. Cic. 13. Philipp. 361.

Orbita iterata priores ſulcos delet. Stat. 6. Theb. 83.

Delere ueritatem. Cic. de Amicit. 77.

Cauda delere ueſtigia pedum. Stat. 1. Achil. 12.

Vrbem delere. Lucan. lib. 3. 72.

Delere urbem cruore & flamma. Cic. ad Auguſtum 13.

Deletio] Verbale, (ἐξάλειψις,) Lucilius, lib. 26. Deletionē noſtri ad unum exercitus.

Delebilis] & hoc delebile, penu. corr. (ἐξαλειπτός,) Quod deleri poteſt. Martial. lib. 7. 83. Caſibus hic nullis, nullis delebilis annis Viuet.

Delētor] (ἐξαλείπτης,) & Deletrix, pen. prod. deletricis. Qui uel quæ delet & deſtruit. Cice. de Aruſp. reſpon. 45. Tum eſt illa in templo Caſtoris ſcelerata & penè deletrix huius imperij ſica deprehenſa.

Deletilis] & hoc deletile, pen. corr. (ἐξαλειπτικός,) dicitur non quod deletur, ſed quod delet. Varro Modio, Si diſplicebit tibi tam magnum, ſumam ſpongiam deletilem.

Delititius] Adiectiuum. ut Charta deletitia. Vlpianus in L. Chartæ. ff. de Bonorum poſſ. ſecun. tabul. Chartæ appellatio & ad nouam chartam refertur, & ad deletitiam.

Delia, Deliacus] Vide Delos.

Delibatorium] Vide Delibo.

Delibero] deliberas, penult. correp. (βουλεύομαι, γινώσκω, μερμηρίζω, φράζομαι,) deliberare, A libella dictum eſt, authore Feſto. Terentius Adelph. 2. 1. 42. Delibera hoc, dum ego redeo leno.

Deliberare utrum. Cic. ad Brutum, lib. 12. Deliberant utrum traijciant legiones ex Africa, nécne.

Statuere & deliberare. Cic. 3. Verr. 1.

Deliberandum & concoquendum. Cic. pro Qu. Roſ. Com.

Amplius deliberandum cenſeo. Terent. Phorm.

Noctē ſibi ad deliberandū poſtulauit. Ci. poſt redit. ad Quir. 9.

Spacium deliberandi habere. Cic. 1. Off. 166.

Delibero, conſulo aliquem. Cic. 2. de Fin. 182. Qui uoluptatē ſummum bonum eſſe decernit, non cum ea parte animi, in qua ineſt ratio atq; conſilium, ſed cum cupiditate, id eſt cum animi leuiſſima parte deliberat. Budæus.

Deliberare cum amicis. Cic. 2. de Fin. 182.

Deliberare de abſoluendo Apronio. Cic. 5. Verr. 25.

Deliberatur, imperſonale. Cæſ. 7. bel. Gal. 54. Deliberatur de

Auarico

Auarico in communi conſilio,incendi placeret an defendi.
Vtri conſulendum ſit,deliberetur.Cic.2.de Inuent.250.
Deliberatum eſt,id eſt,fixum,& decretũ eſt.Cic.7.Ver.143.
Certum eſt,deliberatumq́;.Cic.pro Roſc.Amer.18.
Deliberatum eſt mihi.Cic.ad Attic.lib.15.324.3.
Statutum cum animo,ac deliberatum habere.Cic.5.Verr.79.
Deliberatum & conſtitutum eſt mihi.Cic.1.de Lege Agr. 15.
Deliberatus] pen.prod.Partic.(βεβουλευμένος,)ut Mors deliberata.Horat.1.Carm.ode 37.6.
Deliberatus] (βούλευτος,) Nomen ex participio. Cicer. Metello,lib.5.2.22. Neq; illi quicquam deliberatius fuit, quàm me, &c.
Deliberatum,Subſtantiuum,(βεβουλευμένον,)Cæſar 1.bel.Ciuil.42.Illi deliberata reſpondent,ſcriptáq; ad eum mandata per eos remittunt.
Deliberator] penult.prod.(βουλευτής,) Verbale.Cic. pro Seſt.63.Illi interea deliberatori merces, longa interpoſita nocte duplicata eſt.
Deliberatio] Verbale,(συμβουλία,βούλευσις,)Cic.1.Offic.15. Triplex igitur eſt,ut Panætio uidetur,conſilij capiendi deliberatio.
Deliberatio & conſultatio.Cic.3.Off.66.
Deliberatio & demonſtratio,genera ſunt cauſarũ.Cic. 1.de Inuen.18.
Difficilis deliberatio.Cic.pro Lege Manilia 18.
Ad deliberationes aliquos adhibere.Cic.1.Philip.1.
In deliberationem illud cadit.Cic.1.Off.15.Vide Cado.
Ex deliberatione conſtans cauſa,ut belli.Cic.2.de Orat.58.
Conſumere deliberationem in aliquid agendo. Cic. Poſt reditũ ad Quirites 9.
In deliberationibus omnem orationẽ conſumere.Cic.de Fat.4.
Habere domi deliberationem de aliqua re.Cic.1.Philip.1.
Habet res deliberationem.Cic.Attic.lib.7.123.4.
Inciditur deliberatio.Cic.2.de Orat.182.
Introducere deliberationem aliquam.Cic.3.Off.16.
Suſcipere deliberationem alicuius.Cic.Att.lib.14.308.8.
Deliberatiuus] penul.prod. Adiectiuum, (συμβουλευτικός,)ut Deliberatiuum genus orationis.Cicer.1. de Inuentione 11.Et Quintil.lib.3. ergo pars deliberatiua,quæ eadem ſuaſoria dicitur.
Cauſa deliberatiua.Cic.2.de Inuent.
Materiæ deliberatiuæ,iudicialesq́;.Quint.lib.2.cap.1.2.
Deliberabundus] Adiectiuum, (βουλευόμενος,) Deliberans.Liu.2.ab Vrbe 195.Conſules uelut deliberabundi capita conferunt,diu colloquuntur.Idem lib.1.237.
Delibo] delibas,pen.prod.(λείβω,ἀπογεύομαι,) delibare, Deguſtare,& primis labris attingere.
Contentus delibaſſe cibos.Claud.de bel.Getico 71.
Artes delibare.Ouid.1.Faſt.34. Quiſq; ſuas artes ob idem delibat agendo. Id eſt, leuiter attingit & exercet primo anni die,Totus ab auſpicio ne foret annus iners.
Delibare nouum honorem.Liu.5.ab Vrbe 60.Hoc eſt, uelut deguſtare magiſtratum recens inſtitutum, uel eum gerere. Delibare cauſam narratione.Quint.lib.4.
Delibare,pro decerpere. Cic.de Seneſt.70.Audiebã Pythagoram Pythagoreosq́;,incolas pene noſtros, qui eſſent Italici philoſophi quondam nominati,nunquam dubitaſſe quin ex uniuerſa mente diuina delibatos animos haberemus. (103.
Floſculos orationis alterius delibare & carpere. Cic.pro Seſt.
Delibare de gloria alterius.Cic.de Inuent.204.Id eſt, auferre.
De honeſtate delibare.Cic.2.de Inuent.250.
De laude ieiuni hominis quicquã delibare.Planc.Cic.li.10.21.
Delibare beneficiendi materiam.Plin.in Paneg.61. (6.
Delibare,Violare,deſtruere,uitiare.Colum.lib.2.cap.2.22. Néue aut cornu bos ad ſtipitem uehementius offendat, aut extremo iugo truncum delibet,ramumq́; deplantet. Varro 2.de Re ruſt.cap.2.13.Ne toto die curſantes inter ſe teneri delibent aliquid membrorum.

Delibare honeſtatem.Gel.lib.1.cap.3.
Flos delibatus populi dictus eſt ab Ennio Cethegus, aut potius à Pop.Rom.Id eſt,eloquentia excellenti.Cicer. de Claris Oratoribus 29.Delibatus,hoc eſt(ut opinor)intactus,incorruptus, illibatus.
Delibro] delibras,pen.cor. (ἀποφλοιόω,)delibrare, Librũ, id eſt,corticem arbori detrahere.Colum.lib.4.cap.24.6. cortex quoq; aridus, fiſſusq́; per ſumma trunci dependens, corpore tenus delibrandus eſt.Idem lib.12.cap.56.1. Corticem eius delibratum abducito.Idem lib.5.cap.6.8.
Delibro] delibras,pen.prod.à libra compoſitum, (σταθμάομαι,)ponderare.Gel.lib.15.cap.8.Quid relinquitur, niſi ut delibrari ſibi cœnas iubeant, ne edendo defatigentur? Quo in loco quædam exemplaria legunt delibari.
Delibutus] pen.prod.(ἀληλειμμένος,)Vnctus,quaſi oleo, aut alio liquore imbutus.Col.lib.7.ca.4.8. Vbi per triduũ delibuto tergore medicamina perbiberit.Mart.lib.11.99.
Delibutus medicamentis.Cic.de Claris Orat.114.
Delibutus capillus.Cic.pro Roſc.Amer.79.
Cruore Neßi delibutus Hercules.Horat.Epod.ode 17.7.
Rubrica delibuta imago.Author ad Heren.lib.3.132.
Sanie delibutũ aliquid.Ci.1.Tuſc.171.Ex antiquo quodã poe (ta.
Dona delibuta ueneno.Horat.Epod.ode 3.3.
Delibutus gaudio.Terent.Phorm.5.6.16. Tranſtulit ad animum quod eſt corporis,inquit Donatus.
Delibutus periurijs.Salluſt.in Ciceronem 1.Vxor ſacrilega,ac periurijs delibuta.
Delicatus] pen.prod.(τρυφερός, ἁβρός,) mollis & deditus delicijs.Cic.6.Verr.112.Noſtrum enim unuſquiſq;, qui tã beati,quàm iſte eſt,non ſumus, tam delicati eſſe non poſſumus.Et lib.2.de Orat.143.Filius delicatior.
Adoleſcens delicatus.Cic.de Claris Orat.101.
Delicatißimus amnis,id eſt,leniter fluens, cui opponitur Rapidus & uiolentus.Plin.epiſt. 170.a. Sic Delicatum littus. Cicer.7.Verr.82.
Muliebris & delicatus ancillarũ,puerorũq; comitatus.Ci.pro (Mil.21.
Delicatum conuiuium.Cic.ad Attic.lib.2.29.1.
Voluptaria & delicata diſciplina.Cic.1.de Fin.57.
Domus delicata.Senec.Hipp.2.26.
Delicatißimum faſtidium.Cic.1.de Fin.8.
Libidinoſa & delicata iuuentus.Cic.Att.lib.1.14.10.
Puella tenellulo delicatior hœdo.Catul.ad Coloniam 17.3.
Puer lepidus & delicatus.Cic.2.in Catil.42.
Delicatior & mollior ratio.Cic.5.de Fin.21.
Delicatior ſententia.Plin.lib.15.cap.2.2.
Sermo delicatus & conuiuio dignus.Cic.1.Off.200.
Delicatißimis uerſibus exprimere omnia conuiuiorum genera,cœnarumq́;,& adulteria.Cic.in Piſonem 56.
Delicata uita.Cic.2.Tuſc.48.
Delicatæ & obſcœnæ uoluptates.Cic.1.de Nat.deor.153.
Molles & delicatæ uoluptates.Cic.1.de Nat.deor.155.
Delicate] Aduerbiũ,(τρυφερῶς,)ut Delicate cœnitare. Var. 3.de Re ruſt.cap.4.2.
Recubare molliter & delicate.Cic.3.de Orat.36.
Delicate & molliter uiuere.Cic.1.Off.149.
Delicate ueſtiri.Colum.lib.11.cap.1.
Delicium] delicij:in plurali deliciæ, deliciarũ, (παιδικά,) Oblectamentum quod nobis uoluptati eſſe ſolet. Mart. lib. 13.99.Delicium paruo donabis Dorcada nato. Idem lib. 7.49.Gloria conſpicuæ,deliciumq́; domus.
Delicium digãma Formianum ſuum agrum intelligit Cicero, quod

quod ab F digammate Aeolico incipiat.Atti.lib.9.180.11. In emẽdatioribus ex ſcripto antiquißimo codice exemplaribus legitur, Deli tuum digamma uideram.
Delicia] deliciæ.Plau.Truc.19.27. At ego ad te ibam.S.ad me delicia? Sed antiquum eſt & inuſitatum. Amor & deliciæ.Cic.6.Verr.2. Vnde igitur potius incipiam, quàm ab ea ciuitate quæ tibi una in more, atq; in delicijs fuit?
Mel & deliciæ.Cælius Cic.lib.8.8.1.
Multarum deliciarum & magnæ pecuniæ locus.Cicer. pro Lege Agraria 46.
Multarũ deliciarũ comes eſt extrema ſaltatio.Ci.pro Mur.11.
Cogitatio ſupellectilis ad delicias, aut epularũ ad uoluptates.Cice.in Par.11.
Votorum deliciæ.Iuuen.ſaty.10.3.
Alexandrinæ deliciæ.Quint.lib.1.cap.2.7.
Deliciæ meæ Dicæarchus,per appoſitionem.Cic.Tuſcul.121. Sic Catullus, Paſſer deliciæ meæ puellæ.
Deliciæ pueri.Plaut.Perſa.6.23.Pæcnium deliciæ pueri ſalue. Sic dictum eſt ut Delicias hominum à Iuuenale, pro delicato homine.Budæus.
Deliciæ noſtræ.Virg.eclog.9.5.Per delicias noſtras, intelligit communem amicam. Seruius.Idem eclog.2.1. Delicias domini.Hoc eſt,qui domino in delicijs erat.
Faciles deliciæ.Ouid.13.Metam.178.
Illepidæ atq; inelegantes deliciæ.Catull.epig.6.1.
Loquaces deliciæ.Stat.5.Sylu.5.14.
Pueriles deliciæ.Cic.3.de Ora.45.Regificæ.Clau.7.Pan.68.
Luxu carentes deliciæ.Stat.1.Sylu.3.19.
Alicuius delicias ſe dicere.Cic.pro Domo ſua 50.
Excutere delicias.Claud.2.in Eutrop.30.Significat amouere.
Facere delicias & libidines.Catul. epig. 42.5. Ouid.3. Triſt. (70.
Fugare delicias animi.Catul.epig.63.6.
Delicias facere,pro Dißimulationibus iocularibus uti.Plautus Pœn.4.73.Idem Menæh.9.24. eia delicias facis Mi Menæhme:quin amabo is intro? hîc tibi erit rectius.Id eſt quod uulgari ſermone dicimus, Nimium eſt hoc fruſtrari & illudere,quod te tandiu rogari uis.Budæus.
Habere in delicijs aliquem.Cic.Attico lib.6.111.28.
Implere aliquem delicijs.Ouid.3.Amor.eleg.13.4.
Inficere animum delicijs,Vide Inficio.
Nouis luxuriare delicijs.Ouid.epiſt.15.39.
Infantiam ſtatim delicijs ſoluimus.Quint.lib.1.cap.2.6.
Eſſe in delicijs alicui.Cic.in Vatinium teſtem 15.
Deliciæ,in malum,pro moroſitate.Cic.ad Atticum,lib.1.12.12.Ecce autem aliæ deliciæ equitum, uix ferendæ, quas ego non ſolum tuli,ſed etiam ornaui.
Deliciæ & ineptiæ.Cic.in Orat.22.
Deliciarum cauſa,ut Animi cauſa.Cic.13.Verr.164.
Deliciæ] dicitur etiam genus tigni,quod à culmine ad tegulas angulares infimas, uerſus faſtigiatum collocatur. Vnde & tectum ipſum deliciatum & tegulæ deliciares ſiue colliciares appellantur.Hæc Feſtus.Cato cap.14.3. Deliciares tegulæ quæ erunt,pro binis integris computabuntur.
Delico] delicas,pen.corr.(ἐκθειάζω,) delicare pro Dedicare ponebant ueteres,inquit Feſtus.
Delicare,Explanare,indicare. Accius Achilli, Qua re alia ex crimine inimicorum effugere poßis, delica.Cæcilius Oboloſtate, Imò uerò hæc ſol ante ſolitus ſum, res delicat. Titinnius lib.5.Quid iſtuc eſt, aut iſtic ſibi uult ſermo? mater delica.Nonius.Antiquũ.
Delictum] Vide Delinquo.
Delicus] (ἐκθειαζόμενος,)porcus qui dicatur,exponit Varro 2.de Re ruſt.cap.4.15.his uerbis, Quum porci depulſi ſunt à mamma, à quibuſdam delici appellantur, neq; iam, Lactantes dicuntur.
Deligo] deligas,penult.correp.(προσδέω,) deligare, Notæ ſignificationis.Varro de Re ruſt.lib.1.cap.47. Ea ſumma integenda binis tabellis dextra ac ſiniſtra deligatis, herbæq́; elidendæ.

Deligare ad palum.Cic.7.Verr.94.Cæſar.4. bel.Gal.571.
Deligare apud menſam.Plaut.Menæh.3.14.
Deligata in linteolo grana.Plin.lib.22.cap.25.28.
Vulnus deligauit aliquis antequã hæc ars eſſet.Quint.lib.2.c. (17.7.
Deligatis omnibus membris.Cic.6.Verr.85.
Deligo] deligis,pen.corr.delegi,delectum,(ἐπιλέγομαι,ἀπολέγω,)deligere,Ex de & lego compoſitum.Valla, Deligere & Eligere ſic differunt:Deligere eſt,quod magis idoneum ad rem agendam eſt,cernere.Eligere uerò,uel ad noſtrum emolumentum,uel ad illius qui eligitur, dignitatem. Delegit ſibi ſæpe Pop.Romanus imperatorem ad bella, ut Pompeium ad bellum Mithridaticum. Imperator quoq; deligit milites, nõ eligit ad rem uidelicet bellicam idoneos:& inter eos agit delectum,qui cui rei ſit magis commodus. Et agricola delectum agit inter tauros, quos ſcindendo ſolo, quosq́; procreandæ ſoboli deſtinet. At ſi ex multis daretur optio quem ſibi uellet:eligeret,non deligeret.Ideoq́; ſemper ferè dicitur in eodem ſenſu,datur tibi,ſiue offertur optio:et datur tibi,ſiue offertur electio. Hactenus Valla lib.5. Liu. 1.ab Vrbe 178.Deligere generũ.Cæſar 3.bel.Gall. 442. Duces uero hi deliguntur,&c.Cic.pro Lege Manil.3.Tum de imperatore deligendo eſſe dicendum.
Bona deligere & Reijcere,contraria.Cic.2.de Legib.90.
Deligere aliquẽ ad extrema Reip.diſcrimina.Cic.p Domo ſua (19
Deligere aliquem ad imitandum.Cic.2.Off.66.
Comites delegi.Virg.5.Aeneid.38.
Famulum deligere ſibi.Claud.7.Paneg.15.
Deligere caſtris locum idoneum.Cæſar.2.bel.Gal.290.
Lumina ipſa ex florẽtißimis ordinib.deligere.Cic.pro Mil.16.
Magiſtratus deligit Po.Ro.quaſi Reip.uillicos.Ci.pro Plã. 51.
Multos ex ſuis annalibus poſſe deligere,quos uelit & poßit imitari.Cic.Quint.fratri,lib.1.1.15.
Deligere ex omni numero.Cic.4.Verr.75.
Deligere ſibi oppida maritima domicilio.Li.9.bel.Mac.150.
Deligere optimum uirum ad ſacra Idæa accipienda. Cicer.5. de Finib.114.
Ex Senatu aliquos in conſiliũ deligere.Cic.pro Roſc.Amer.5.
Vnum ex cunctis deligere.Cic de Leg.Agr.36.
In deligendo genere uitæ ratio habenda eſt.Cic.1.Off.167.
Poteſtas deligendi ex populo data.Cic.2.de Leg.Agr.36.
Deligere,pro Colligere,ut,Tenui primam deligere ungue roſam.Ouid.epiſt.4.6.
Delectus] Participium,(ἐπιλελεγμένος,)ut delecti ad omne facinus coloni.Cic.pro lege Agra.11.
Ad rem aliquam delectus.Cic.pro Roſc.Amer.89.
Iuuentus delecta.Virg.9.Aeneid.47.
Natiuum & delectum malum.Cic.pro Domo ſua 9.
Ab omni ordine delecti Oratores.Virg.7.Aeneid.31.
Delecti uiri, Fortes & præcipui,uel egregij.Cic.1.Tuſc.72. Et pro Lege Agr.52.
Delectus] huius delectus,(ἐπιλογή,)Cæſar 8.bel.Gal.191. Nam Cn.Pompeius legionem primam, quam ad Cæſarem miſerat,confectam ex delectu prouinciæ, Cæſari eam tanquam ex ſuo numero dedit.
Delectus,& diſcrimen. Cic.4.Verr.86.Omniumq́; rerũ delectum atq; diſcrimen pecunia ſuſtuliſſet.
Delectus & iudicium.Cic.pro Cluent.101.
Delectus & notatio iudicum etiam in noſtris ciuibus haberi ſolet.Cic.5.Philip.173.
Dignitatis delectus in beneuolentia ſit.Cic.1.Off.69.
Verborum delectus,Cic.de Claris Orat.137.

Virtutis

Virtutis delectus. Cic. pro Corn. Balbo 38.
Sine ullo delectu, ſine pop. notione, ſine iudicio Senatus addicere alicui aliquid. Cic. de Lege Agrar. 61.
Adhibere delectum. Cic. 5. de Fin. 155. Mihi quidem etiam lautius uidetur quod eligitur, & ad quod delectus adhibetur.
Agere uel habere delectum. Vide Agere & Habere delectum. Liuius 2. ab Vrbe 190.
Superbiſſimo delectu & duriſſima conquiſitione collectus exercitus. Cic. de Prouinc. Conſul. 3.
Delectu aliquo aut ſapientia non ducitur ad iudicandum populus, ſed, &c. Cic. pro Planco 7.
Facere certũ ſtudiorũ delectũ nemo diſſuaſerit. Qu. li. 2. c. 8. 4.
Iudicio ſuo delectum habere aliquem. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 15.
Habere delectum ciuis & peregrini. Cic. 1. Off. 207.
Acceptorũ beneficiorum ſunt delectus habendi. Cic. 1. Off. 73.
Inſtituere delectum militum. Vide Inſtituo.
Nullum rerum delectum relinquere. Cic. 1. Off. 11.
Tenere delectum rerum. Cic. 1. de Fin. 52.
Delimo] delimas, pen. prod. (ἀποῤῥινίζω,) delimare, De re aliqua limare. Plin. lib. 34. cap. 11. 5. Alij delimatum æris ſcobem aceto ſpargunt.
Delingo] delingis, delinxi, (ἐκλείχω,) delingere, Idẽ quod lingere. Plaut. Curcul. 12. 6. Hic hodie apud me nunquam delinges ſalem. Idem Perſa. 12. 24. Niſi me hæc defendet, nunquam delinget ſalem.
Delingere plenum cochleare. Celſ. li. 3. c. 22. non procul à fine.
Delinio] delinis, pen. corr. deliniui, delinitum, penul. prod. (κηλέω, θέλγω,) delinire, Idem quod linire.
Delinire, per translationẽ, pro uerbis demulcere & irretire. Plaut. Stic. 8. 4. Vt eum aduenientem meis dictis deliniam.
Delinire animum ſuauitate. Cic. 4. Tuſc. 31.
Delinire animos præda, precio, ſermone. Liu. 1. ab Vrbe 249. Cic. 5. Verr. 135. & 2. Off. 68.
Delinire atq; corrumpere blanditijs. Cic. 1. de Fin. 51.
Fouere hominum ſenſus, delinire animos, & adhibere uoluptates. Cic. pro Mur. 67.
Flectere uirtute ſua & patrimonijs delinire. Cic. pro Milo. 73.
Pellicere, capere ac delinire. Cic. pro Cluent. 9.
Delinitus] pen. prod. Participium, (κεκηλημένος,) Cic. 1. de Orat. 19. Genus hominum in montibus ac ſyluis diſſipatũ, non prudentium conſilijs compulſum potius, quàm diſertorum oratione delinitum, ſe oppidis mœnibus ſepſiſſe.
Illecebris uoluptatis delinitus. Cic. Caſſio, lib. 15. 16. 6.
Non nuptialibus donis, ſed filiorum funeribus delinita mulier. Cic. pro Cluent. 20.
Delinitor] pen. prod. Verbale, (θελκτήρ,) Cic. de Claris Orat. 133. Vt non cum aduerſario ſolum, ſed etiam (quod mirabile eſſet) cum iudicio ipſo, cuius delinitor eſſe debet Orator, iurgio ſæpe contenderet.
Delinitio] uerbale, (θέλγμα,) Cic. 2. Off. 82. Ipſaq; illa delinitio multitudinis ad breue exiguumq; ſit tempus. In emendatioribus codicibus legitur delectatio.
Delinimentum] (θελκτήριον, θέλγητρον,) Idem quod delinitio. Liu. 4. ab Vrbe 223. Aptiſſimum tempus erat uindicatis ſeditionibus delinimentum animis Volani agri diuiſionem obijci. Idem 10. bel. Pun. 61. Plin. epiſt. 15. lib. 3.
Vitæ delinimenta monſtraueram tibi. Tacit. lib. 15.
Delinio] delinias, (διαγράφω,) deliniare, Liniamẽta formæ ducere. Plin. lib. 35. cap. 10. 23. Arrepto carbone extincto è foculo, imaginem in pariete deliniauit.
Delino] delinis, penu. corr. delini, deliui, & deleui, delitum, (ἀπαλείφω,) delinere, Fœdare, corrumpere. Cic. in Epiſto. ad Caluum, Tuli moleſtè, quod literæ delitæ mihi antè redditæ ſunt. Ex Priſciano, lib. 9.

Delinquo] delinquis, deliqui, pen. prod. delictum, (πλημμελέω,) delinquere, propriè eſt prætermittere quod nõ oportet præterire, inquit Feſtus. Cic. 3. de Nat. deor. 131. Ferrétne ciuitas ulla latorem iſtiuſmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, ſi pater aut auus deliquiſſet? Plaut. Menæb. 7. 46. Ne tu delinquas, néue ego iraſcar tibi.
Peccare & delinquere. Cic. 2. de Inuent. 145. Nam neceſſe eſt eum qui uelit peccare, aliquando primùm delinquere.
Aliquid delinquere. Cic. 2. de Lege Agrar. 98.
Delinquere erga aliquem. Plaut. Epid. 9. 9.
In ancillam ſiquis delinquere poſſit. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 2.
In aliqua re delinquere. Cic. 2. de Inu. 144. Idẽ pro Clu. 101.
Delinquere in uita. Cic. 2. Tuſc. 18.
Delinquor, Paſſiuum. Papinianus in L. Si adulterium. §. Fratres deniq; ff. Ad legem Iuliam De adulterijs, Adulterij crimen quod pubertate delinquitur, non excuſatur.
Siquid delinquitur, fit neſcio quomodo, ut magis in alijs cernamus, quàm in nobiſmetipſis. Cic. 1. Off. 204.
Parum delictum eſt. Cic. pro Cecinna 55. In iure parum delictum eſſe, qui prohibitus ſit, niſi ex eo loco, ubi ueſtigiũ impreſſerit, deijci neminem poſſe.
Deliquium] deliquij, (ἔκλειψις, λειποθυμία,) Defectus. Plaut. Capt. 11. 95.
Hoc ſi ſecus reperies, nullam cauſam dico, quin mihi
Et parentem & libertatis apud te deliquio ſit.
Deliquium ſolis, inquit Feſtus, à delinquendo dictum, quòd delinquat in curſu ſuo. Plin. lib. 2. cap. 12. 3. Hinc quoq; medici recentiores & Latini uocant animi deliquium pro defectu illo, quem quidam Syncopen uocant.
Deliquum] deliqui, (ἧττον,) Id eſt, minus. Plaut. Caſ. 5. 27.
Siue amet, ſiue quod lubet id faciat, quando tibi nil domi
Deliquom'ſt. Id eſt, nihil tibi deſit propterea.
Delictum] delicti, (πλημμέλεια,) minus eſt quàm peccatũ. Plaut. Bacchid. 23. 50.
Sine hoc exorare me obſecro abs te, ut iſtud delictum
Deſiſtas tantopere ire oppugnatum. Plin. lib. 14. cap. 1. 9.
Atq; etiam in delictis pœnam ipſam honorat.
Manifeſtus delicti. Tacit. lib. 2.
Author, & reprehenſor delicti. Ouid. epiſt. 16. 44.
Liber à delictis. Vide Liber.
Terrarum delicta. Stat. 1. Thebaid. 43.
Maius delictum. Cic. pro Cecin. 5.
Parua delicta. Cic. 1. Off. 202.
Coercere delicta ſupplicijs. Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 16.
Commoueri delicto ſuo. Cic. Seſtio, lib. 5. 17. 12.
Defendere delictum. Horat. in Arte 89.
Domare delicta. Claud. 8. Paneg. 45.
Ob delictũ expetunt pœnas ab aliquo dij. Cic. pro Marcel. 10.
Fateri delicta. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 1.
Luendum morte delictum. Senec. Hipp. 8. 4.
Inque uicem illorum patiar delicta libenter. Horatius 1. Sermo. ſatyr. 3. 28.
Piare delicta. Silius lib. 17. 114.
Stringuntur pectora delicto. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 5.
Deliqueo] deliques, pen. corr. delicui, (τήκομαι,) deliquere, neutrũ, uel deliqueſco, deliqueſcis, delicui, deliqueſcere, In totum reſolui & diſſolui. Ouid. Metam. lib. 4. 51.
Protinus imbutum cœleſti nectare corpus Delicuit. Colum. lib. 12. cap. 41. 2. Hæc ita coquuntur, ut omnia poma deliqueſcant cum muſco.
Deliqueſcere per translationem. Cic. 4. Tuſc. 57. Nec ſitienter quid expetens ardeat deſyderio, nec alacritate futili deliqueſcat. Hoc eſt molleſcat, inquit Budæus.
Deliqueſcat ſors. Plaut. Caſina 8. 46.

Deliquiæ

Deliquiæ ut colliquiæ, quæ ſtillicidia excipiunt in cauædio. Vitruus lib. 6. cap. 3. Cauædia aũt diſpluuiata ſunt, in quibus deliquiæ aquam ſuſtinentes ſtillicidia reijciũt. Aliqua exemplaria habent arcam ſuſtinentes.
Deliquo] deliquas, pen. corr. (ἐκχέω,) deliquare, A liquore formatum, ſignificat effundere. Colum. lib. 12. cap. 39. 2. Deinde poſt uiginti uel triginta dies quum deferbuerit, in alia uaſa deliquare, & confeſtim opercula gypſare, & pelliculare.
Deliro] deliras, pen. prod. (παραληρέω, παραπαίω,) delirare, De recto recedere. Verbum ductum ab arantium lira.
Delirare, per translationem, A recto & æquo, & à communi ſenſu recedere. Horat. lib. 1. epiſt. 1. 3. ad Maximum Lolliũ, Quicquid delirant reges, plectuntur Achiui. Terent. Phor. 5. 9. 8. Delirat miſer timore. Cic. 2. de Orat. 42. Multos ſe deliros ſenes ſæpe uidiſſe, ſed qui magis quàm Phormio deliraret, uidiſſe neminem.
Deſipere, delirare, dementem eſſe. Cic. 1. de Nat. deor. 130.
Delirare, & mente captum eſſe. Cic. 1. Off. 133.
In aliqua re delirare. Cic. 1. de Diuinat. 65.
Acumen delirat. Horat. 1. epiſt. 12. 4.
Delirat linguaq;, menſq;. Lucret. lib. 3. 92.
Delirans] pen. prod. Participium, (παραληρῶν,) ut Delirans ſenex. Terent. Adelph. 4. 7. 43.
Delirans in libris ſuis, quos ſcripſit. Cic. 1. de Nat. deor. 55.
Delirantia dicta. Plaut. Amph. 7. 27.
Somnia delirantium. Cic. de Nat. deor. 60.
Delirus] pen. prod. Adiectiuum, (παράφρων,) Qui delirat. Plaut. Amph. 15. 48. Adeò me iſtic hodie delirum fecit. Sic apud Cic. 2. de Orat. 4. Deliri ſenes.
Anus delira. Cic. 2. de Diuinat. 208.
Scriptor delirus, & iners. Horat. 2. epiſt. 2. 26.
Deliratio] Verbale, (παραλήρησις,) Plin. lib. 18. cap. 20. 1. Hoc quoq; ubi conſuetudo patitur, crate dentata, uel tabula aratro adnexa, quod uocant lirare operientes ſemina: unde primùm appellata deliratio eſt.
Deliratio, (παραφροσύνη,) Vitium peculiare ſenibus. Cic. de Seneċt. 33. Iſta ſimilis ſtultitia (quæ deliratio appellari ſolet) ſenum leuium eſt, non omnium. & de Diuinat. 135. O delirationem incredibilem.
Delirium] delirij, Idem quod Deliramentum. Celſus lib. 5. cap. 27. Illa pernicioſa eſt, quæ uel leui uulneri ſuperuenit, uel ultra tempus inflammationis durat, uel delirium mouet.
Deliramentum] (λήρημα,) Ipſa deliratio. Plautus Amphitruone 8. 62. Hæc quidem deliramenta loquitur. Idem Menæb. 20. 21.
Deliteo] delites, pen. corr. delitui, à quo deliteſco, deliteſcis, delitui, (διαλανθάνω, κατακρύβω, λοχάω, ἐλλοχῶ, ἐμφωλεύω,) deliteſcere, Eiuſdem cum ſuo ſimplici ſignificationis. Plaut. Rud. 20. 9. Amat hercle me, ut ego opinor: delituit mala. Plin. lib. 36. cap. 5. 11.
Deliteſcere in ulua per noctem. Virg. 2. Ae. 27. de Sinone.
Delitui] Varro 3. de Re ruſt. cap. 12. 3. Vbi interdiu lepores deliteſcunt in uirgultis atq; herbis. Cæſar 4. bel. Gal. 581. Noctu in ſyluis delituerant.
Deliteſcere, & ſe aperire, contraria. Cic. 2. de Natu. deor. 75. De Saturni ſtella.
Deliteſcere, & Proſilire, contraria. Cic. pro Cælio 49. Conſtitui locũ iuſſit balneas Xenias, ut eò mitterẽt amicos qui deliteſcerẽt: deinde repente, quum ueniſſet Licinius, uenenum traderet, proſilirẽt, hominemq; comprehenderent.
In aqua delitere. Ouid. 2. de Arte Aman. 95.
In parua caſa delitere. Ouid. 2. de Arte Aman. 48.
In cubilibus deliteſcunt beſtiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 189.

Delituit cælum. Stat. 3. Syl. 1. 15.
Priuato loco delituiſſe. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1. 16.
Occultata delituit uirtus. Stat. 10. Thebaid. 96.
Exilio aliquem delituiſſe. Ouid. in Ibin 3.
Delitere, uel deliteſcere, per translationem. Cice. pro Cæcinna 45. Iuris iudicium quum erit, & æquitatis, caue in iſta tã frigida, tam ieiuna calumnia deliteſcas.
Deliteſcere in authoritate alicuius. Cic. 4. Acad. 30.
Deliteſcere ſub tribunitia umbra. Liu. 4. ab Vrbe 179.
Delitens] pen. corr. Participium, (διαλανθάνων,) Plinius lib. 35. cap. 1. 1. Non placent iam abaci, nec ſpacia montis in cubiculo delitentia.
Delitigo] delitigas, pen. corr. delitigaui, delitigatum, penul. prod. delitigare. Horat. de Arte 20. Iratuſq; Chremes tumido delitigat ore. Hoc eſt uehementer litigat.
Delius] (Δήλιος,) adiectiuum à Delo. Vide Delos.
Delos] (Δῆλος,) Inſula in Aegæo mari, omniũ Cycladũ clariſſima, Apollinis templo & mercatu nobilis. Dicta Delos (ut docet Ariſtoteles) quod quũ merſa eſſet, ſubitò apparuit. Nam δηλόω, oſtẽdo ſignificat. Hæc primo Pyrpile dicta ab igne ibi primũ reperto. A quibuſdã Cynthia, ab alijs Aſteria, ab alijs Cynethũ. Sed in primis Ortygia: quoniam in ea primùm coturnices inuẽtæ ſunt, quas Græci ortygias uocãt. Hæc ex Plinio libro 4. cap. 12. Vide 3. Verr. 31. & Hyginum in Fabula 53.
Dele, Vocatiuus apud Statiũ legitur, li. 3. Theb. 88.
– ipſa tua Mycone, Gyaroq; reuelli Dele times.
Natalis Apollinis Delos. Horat. 1. Carm. ode 21. 2.
Candida Delos. Ouid. epiſt. 20. 17.
Erratica Delos. Ouid. 6. Metam. 67.
Hoſpita Delos gentibus. Stat. 1. Achil. 42.
Latonia Delos. Virg. 3. Georg. 2. Hæc eſt, in qua Latona enixa eſt Apollinem & Dianam: quam inſulam ante uagã Apollo ſtabilem fecit, ut in tertio legimus, Mycono celſa, Gyaroq; reuinxit. Seruius.
Deliacus] pen. corr. (Δηλιακός,) Qui ex Delo eſt. Vnde æs Deliacũ, & Deliaca dicta ſunt uaſa ex ære precioſo, ab inſula Delo, ubi fuit prima nobilitas æris. Vide Plinium libro 34. cap. 2. 7.
Mercatus Deliacus. Plin. lib. 34. cap. 2
Vaſa Deliaca. Cic. pro Roſ. Amer. 79.
Delius] (Δήλιος,) aliud Adiectiuum. ut Apollo Delius, Delia Diana. Cic. 3. Verr. 32.
Antra Delia. Stat. 5. Syl. 3. 1.
Apollo Delius. Virg. 3. Aeneid. 33.
Ornatus folijs Delijs. Horat. 4. Carm. ode 3. 2. Id eſt, laureata corona, Porphyr.
Nemoralis Delia. Stat. 9. Thebaid. 126.
Dea Delia, Diana. Horat. 4. Carm. ode 6. 7.
Vates Delius. Virg. 6. Aeneid. 3. Id eſt, Apollo fatidicus & ſic ait Delius, ut Lyciæ ſortes, id eſt, Apollineæ. Seruius.
Delphi] tam pro oppido, quàm pro oppidanis, plurali tantum numero, ſicut Gabij (Δελφοί,) Eſt autem ciuitas in Bœotia iuxta Parnaſum. Dicta à Delpho Neptuni filio ex Melantho Deucalionis filia ſuſcepto. Ibi Apollo clariſſimum templum habuit, & oracula reddebat. Hinc Delphicus dicitur.
Delphi umbilicus orbis. Liuius 8. bel. Macedon.
Sortilegi Delphi. Horat. in Arte 45.
Inſignes Apolline Delphi. Horat. 1. Carm. ode 7. 1.
Taciti Delphi. Claud. 7. Paneg. 29.
Delphicus] pen. corr. Adiectiuum, (Δελφικός,) ut Delphica laurus, quòd uictores Delphis ea coronarentur. Et eſt uiridior laurus. Plin. li. 15. c. 30. Vel delphica laurus, quod

Apollini

Apollini ſacra eſſet. Claud. in Gigant. 7.

Delphicus, Apollo. Ouid. 2. Metam. 109.

Fytho Delphica. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 7.

Delphin] delphinis: uel delphinus, delphini, pen. prod. (δελφίς,) Genus piſcis marini. Plin. lib. 9. cap. 8. 1. Velociſſimũ omnium animalium, non ſolum marinorum eſt delphinus ocyor uolucre, ocyor telo ac niſi multum infra roſtrum os illi foret, medio penè in uentre, nullus piſcium celeritatem eius euaderet. Ibidem plura toto capite.

Curui delphines. Ouid. 2. Metam.

Pandi delphines. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 9.

Delphini ſe in portum conijcientes ſignificant tempeſtatem. Cicer. 2. de Diuinat. 215.

Delphinus] Stella apud Varronem, lib. 2. de Re ruſt. cap. 5. 12. Maxime idoneum tempus ad concipiendum à Delphini exortu uſq; ad dies XL. & paulo plus. Vide Hyginum in fabula 194. & rurſum. lib. 2. & lib. 3.

Delta] (Δέλτα,) Aegypti inſula in Nilo nõ lõge ab Alexan.

Deltoton] pen. prod. (Δελτωτόν,) Cic. in Arato 1. Andromedæ ſignũ, Deltoton dicere Graij Quod ſoliti, ſimili quia forma littera claret. Vide Hyginum lib. 2. & 3. commentarios quoq; in Aratum.

Delubrum] delubri, pen. prod. (τέμενος,) Locus in quo dei ſimulacrum dedicatum eſt. Plin. lib. 13. cap. 16. 2. Præcipuam autem eſſe eam arborem circa Ammonis delubrum. Cic. 1. de Nat. deor. 22. Virg. 2. Aeneid. 50.

Delubrum, inquit Feſtus, dicebant fuſtem delibratum, hoc eſt, decorticatum, quem uenerabantur pro deo.

Delubrum, Locus ante aras, dictus à deluendo. religio enim ſacrificij apud antiquos exigebat, ut ante ſacrum, ſacrificulus manus ablueret.

Delubrũ dictũ, inquit Seruius, quod uno tecto plura cõplectitur numina: ut eſt Capitoliũ, in quo eſt Minerua, Iupiter, Iu- (no.

Aræ & delubra dei alicuius. Cic. 3. de Nat. deor. 62.

Pro deorũ tẽplis atq; delubris certamẽ. Ci. 3. de Nat. deo. 137.

Alta deorum delubra. Virg. 4. Gerg. 108.

Alta ſuperûm delubra uaporant. Stat. lib. 5. Thebaid. 35.

Delubra ſanctiſſimis religionibus conſecrata. Cic. 2. Verr. 9.

Decora deûm delubra. Lucret. lib. 2. 71.

Ditia delubra donis. Ouid. 2. Metam. 16.

Religioſiſſima delubra. Cic. 1. Verr. 2.

Sancta deûm delubra. Lucret. lib. 6. 256.

Summa delubra. Virg. 2. Aeneid. 45.

Muſarum delubra colere. Cic. pro Archia 20.

Deluctor] deluctaris, (παλαίω,) deluctari, Idem quod luctari ſignificat. Plau. Perſa. 2. 4. Cum auibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mauelim.

Delucto, deluctas, Actiuum. Plaut. Trin. 12. 20. Quibus ærumnis deluctaui, filio dum diuitias quæro?

Deludo] deludis, pen. prod. deluſi, deluſum, (ἐμπαίζω,) deludere, Deridere, & decipere. Terent. Adelph. 1. 2. 22. Vbi uis facilius paſſus ſim, quàm in hac re me deludier. Cice. pro Lege Agra. 79. Deludi uoſmetipſos diutius à Trib. (plebis patiemini?

Deludere dolis. Terent. And. 3. 4. 4.

Terra deludet arantes. Propert. lib. 2. eleg. 16. 7.

Guttur deluſum inani cibo. Ouid. 8. Metam. 167.

Deludificor, pen. corr. deludificaris, (διαπαίζω,) deludificari, Idem quod deludere. Plaut. Moſt. 14. 41. Deludificatus eſt me hodie in perpetuum modum.

Delumbo] delumbas, (ἀποσφύω,) delumbare, Lumbos extrahere, debilitare. Plin. lib. 28. cap. 4. 4. Hoc ſæpe delumbata quadrupede approbatur.

Delumbatæ radices. Plin. lib. 19. cap. 6. 10. Nunc ſurculo leuiter conuelluntur radices, ut delumbatæ alant.

Delũbare ſententias, per translationẽ. Cic. in Ora. 136. Nec minutos numeros ſequens, concidat, delumbetq; ſententias.

Delumbis & hoc delumbe, Quod lumbis caret: & ideo debile. in lumbis enim, corporis uirtus ſita eſt. Plin. lib. 10. ca. 33. 10: Perdix prægrauem aut delumbem ſeſe ſimulans.

Delumbis, Mollis & effœminatus. Perſius Saty. 1.
– ſumma delumbe ſaliua Hoc natat in labris.

Deluo] deluis, delui, delutum, pen. prod. (ἀπολούω,) deluere, Depurgare & diligenter lauare. Cato, cap. 116. Laſerpitium aceto deluito.

Deluere, Madefaciendo aliquid delere. Varro, Obortæq; inter legẽdũ lacrymæ literas deluebant. Fortaſſe legendũ delebãt.

Aceto deluito. Alij legunt Diluito.

Deluto] delutas, pen. corr. delutare, Luto aſpergere, uel tegere. Cato, cap. 99. Granarium totum oblinito craſſo luto: poſtea cõſpergito amurca omne quod delutaueris. Vbi aruerit, eo frumentum refrigeratum condito: curculio non nocebit. Sed hic alia exemplaria habent lutaueris. Idem cap. 128. Habitationem delutare quum uoles, terram quammaximè cretoſam uel rubricoſam ſumito.

Demadeo] demades, pen. corr. demadui, (νοτέω,) demadere, Idem quod madere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 8.
Et te flente ſuos demaduiſſe ſinus.

Demades] pen. corr. Orator Athenienſis, plurimum potentia & opibus ualuit: quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Remp. quæreret, ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Quumq; eſſet ætate confectus, et luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicuti & cæſis uictimis, præter linguam ſupereſſe. Cicero hunc nihil ſcripſiſſe author eſt in Bruto 17. Plura apud Plutarchum in uita Demoſthenis.

Demænetus] pen. corr. Viri propriũ nomen apud Plaut in (Aſin.

Demagis] pro minus, antiqui dicebant. Feſtus.

Demagis, pro ualde magis. Lucilius li. 19. Rex Corus ille duos hos uentos Auſtrũ, atq; Aquilonem nouiſſime alebat. ſolos demagis iſtos ex nimbo auſtellos, nec nos ſeneces putare.

Demando] demandas, (ἐπιτρέπω, ἐντέλλομαι,) demandare, In totum committere.

Demandare curam alicuius rei. Liu. 8. ab Vrbe 185. Curam eorum nominatim Legatis Tribuniſq; & Præfectis demandabat. Idem 1. ab Vrbe 146.

Demandare curæ alicuius aliquid. Liu. 5. ab Vrbe 122.

Demano] demanas, pen. prod. (ἀποβρύω,) demanare, Idem quod manare. Catul. epig. 48. 2.
Lingua ſed torpet, tenueis ſub artus
Flamma demanat ſonitu ſuopte
Tinniunt aures, gemina teguntur
Lumina nocte.

Demarathus] Lacedæmoniorum Dux, quum exularet apud Athenienſes, belliq; contra patriam cerneret apparatũ, plus ſe debere patriæ, quàm Athenienſibus exiſtimãs, clàm Lacedæmonios certiores fecit. Fuit & Demarathus, Tarquinij ſuperbi pater, qui Corintho in Hetruriam ſe recepit, quòd Cypſellum tyrannum ferre non poſſet, ut ſcribit Cicero Tuſcul. Quæſt. lib. 5. Hunc Demarathum uixiſſe temporibus Philippi Macedonis, author eſt Plutarchus in uita Alexandri. Vide apud Liu. 1. Decad. lib. 1.

Demarchus] Princeps populi, aut Tribunus plebis dicitur. Spartianus in uita Adriani, Fuit Demarchus in patria ſua, Athenis archon.

Demea] Demeæ, Perſona eſt apud Terentium in Adelphis, dura ac ruſtica. Vnde Demeæ homines ruſtici, duri & aſperi dicti ſunt.

Demeaculum] Vide Demeo, demeas.

Demens] dementis, omnis gen. (παράφρων, παράνους,) Sine mente, inſanus. Terent. And. 3. 111. Quid hoc? adeóne eſt demens ex peregrina?

Dementior comparatiuũ. Cice. in Piſonem 36. Ego te non uecordẽ, non furioſum, non mente captũ, non tragico illo Oreſte, aut Athamante dementiorem putem qui ſis auſus, &c.

Inconſyderatiſſima ac dementiſſima temeritas. Cic. de Arſp. re- (ſpon. 52.

Scelere demens. Cic. 3. in Catil. 56.

Demens, Improuidus, Qui non cõſyderat. Virg. lib. 6. Aeneid.
Sed tum fortè caua dum perſonat æquora concha
Demens, & cantu uocat in certamina diuos.

Oreſtis actus demens. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 27.

Animus demens. Senec. Hipp. 2. 24.

Cura demens. Valer. 6. Argon. 96.

Diſcordia demens. Virg. 6. Aeneid. 56.

Furor demens. Propert. lib. 1. eleg. 12. 4.

Impetus demens. Senec. Herc. fur. 11. 17.

Demens ocium. Plin. lib. 2. cap. 23. 2.

Timidum dementia ſomnia terrent. Propert. lib. 3. eleg. 8. 3.

Strepitus demens. Horat. 3. Carm. ode 19. 5.

Dementia] huius dementiæ, (παράνοια, παραφροσύνη,) Cicer. 3. Tuſcul. 15. Nec minus illud acutè, quod animi affectionem lumine mentis carentem, nominauerunt amẽtiam, eandemq; dementiam.

Aſpera dementia. Propert. lib. 2. eleg. 6. 4.

Robuſta uetuſq; dementia. Claud. de bello Gildon. 3. Dementiã uocat hoc loco furorem & inſaniam bellorum.

Dementia deprauatus. Cic. 4. in Catilinam 93.

Quæ te dementia cœpit? Virg. eclog. 6. 10.

Soluere aliquem dementia. Horat. Epod. ode 17. 9.

Dementia operæ. Plin. lib. 17. cap. 5. ad finem, Terram enim terra emendari (ut aliqui præcipiunt) ſuper tenuem pingui iniecta, aut gracili bibulaq; ſuper humidam ac præpinguẽ, dementia operæ eſt.

Dementio] dementis, (παραφρονῶ,) dementire, Inſanire, delirare, de mente exire. Lucret. lib. 3. 94. Sæpe animus demẽtit enim, deliraq; fatur. Alij legunt, dementia enim.

Demento] dementas, (παραφρονοῦμαι,) dementare, Idem Apuleius in Magia, confeſſa eſt ſeſe mea Magia in amorem inductam dementare.

Dementer] Aduerbium, (ἀνοήτως,) Inſane. Cicer. in Catil. 66. Tanta res tam dementer credita.

Vti dementer amoribus. Ouid. 4. Metam. 52.

Demenſum] Vide Demetior.

Demeo] demeas, (κάτειμι,) demeare, Deorſum penetrare, diſceder[illegible]leius, Quæ ſuis pedibus ad tartarum demeare cogeretur.

Demeaculum] Deſcenſio ad loca ſubterranea. Apuleius li. 6. Et illuminarum Proſerpinæ nuptiarum demeacula.

Demereo] demeres, pen. corr. demerui, demeritum, (κερδαίνω, περιποιοῦμαι,) demerere, Lucrari. Gel. lib. 1. ca. 8. Lais Corinthia, ob elegantiam, uenuſtatemq; formæ, grandem pecuniam demerebat. Plaut. Pſeud. 20. 81. Quid mercedis petaſus hodie domino demeret?

Demereor] demereris, pen. prod. demeritus ſum, (φιλιόω,) demereri, non ſignificat malè mereor, ut uulgus imperitum exiſtimat: ſed merito aliquo ſibi alios conſtringere, inquit Valla in Raudenſem: & accuſatiuo iungitur. ut Ouidius Heroidum, epiſtol. 2.
Crimine te potui demeruiſſe meo. Plaut. Moſt. 9. 2. Nec qui eſca una ſibi me demeruerit magis.

Demereri aliquem. Qu. li. 9. 1. Gratificari alicui, & Gel. li. 1. Demerebat grandem pecuniam.

Cultu demereri deos. Ouid. ad Liuiam 27.

Pleniori obſequio amãtiſſimos ſui demereri. Qu. in proœ. li. 1.

Demereri beneficio ciuitatem. Liu. 3. ab Vrbe 76. (3.

Demereri amœnitate aliqua uxorem. Colum. lib. 1. cap. 4. 7.

Demergo] demergis, demerſi, demerſum, (καταποντίζω,) demergere, Idem quod mergere, uel immergere, & aqua obruere. ut Demergere nauigia dicuntur loligines piſces. Plinius, lib. 32. cap. 2. 5.

Obſcœnam Ponto demergite puppim. Ouid. epiſt. 5. 24.

Demergit caput cornix per littora. Cic. 1. de Diuin. 24.

Demergere ſemen. Colum. lib. 3. cap. 18. 1.

Demerſi in aqua, demerſus in palude. Cic. 3. de Fin. 73.

Demerſa in profundo ueritas. Cic. 1. Acad. 64.

In undis demerſus. Ouid. 14. Metam. 125.

Domus demerſa excidio. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.

Demerſus ære alieno. Liu. 2. ab Vrbe 123.

Patriam demerſam extuli. Cic. pro Sylla 66.

Animus ex altiſſimo domicilio depreſſus & quaſi demerſus in terram. Cic. de Senect. 70.

Demerſæ leges opibus. Cic. 2. Off. 32.

Demetior] demetiris, penu. prod. demenſus, uel demetitus ſum, (διαμετρέω,) demetiri, Diligenter & quadam ratione metiri. Vide Dimetior.

Demetitus actiue et paſſiue accipitur. Cic. 2. de Nat. deo. 159. atq; ita demetita ſigna ſunt, ut in tantis deſcriptionibus diuina ſolertia appareat. Ibidem 232. Eorum enim curſus demetiti maturitates temporum, & uarietates, mutationesq; cognouimus.

Demenſus] Participiũ, (διαμετρητός,) Menſuratus & æquatus. Plaut. Menæ. 2. 15. Nunc argentũ uobis demenſum dabo. Cic. in Orat. 21. Qui nõ inſidijs, ſed aperte ac palàm elaboratur, ut uerba uerbis quaſi demẽſa & paria reſpon- (deãt.

Demẽſum, Subſtan. (σιτομέτριον,) Tere. Phor. 1. 1. 9.
Quod ille unciatim uix de demenſo ſuo
Suum defraudans geniũ cõparſit miſer, &c. Vbi Donatus, Serui quaternos modios accipiebãt frumẽti in mẽſẽ: et id demẽſum dicebatur. Et utrũ à mẽſe, an à metiendo, incertũ eſt.

Demeto] demetis, pen. corr. demeſſui, demeſſum, (ἀποθερίζω,) demetere, Idem quod metere. Colum. lib. 7. Illud deinceps præcipiendum habeto, ut demeſſis ſegetibus iam in area futuro ſemini conſulamus. Catullus, Sole ſub ardenti flauentia demetit arua.

Demetere flores. Colum. lib. 10. 29.

Flos demeſſus uirgineo pollice. Virg. 11. Aeneid. 14.

Ferro demetere aliquid. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 9.

Demetere ac percipere fructus. Cic. 2. de Nat. deor. 233. Idem de Senect. 64. Reliqua autem tempora demetendis frugibus ac percipiendis accommodata ſunt.

Enſe demetere aliquem. Valer. 3. Argon. 32.

Demetrius] Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac uirtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit. Athenas Caſſandri, Ptolemæiq; imperio liberauit: Cyprum, uicto Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò quũ bellum aduerſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnãs, in eius poteſtatem uenit: Cherſoneſiq; ab eo cuſtodiæ traditus eſt, permiſſo tamen ei regio ſumptu molliq; uictu, uenationibus, omnibusq; uoluptatibus: quibus ille uſus, minimũ de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo perijt. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Demetrius item Phalereus, Theophraſti auditor de quo abunde Cicero in Bruto 18. Hic primus inflexit orationẽ, eamq; mollẽ teneramq; reddidit: & ſuauis ſicuti fuit, uideri maluit, quàm grauis, &c. Demetrius alius, præter dictos, Syrus,

ctos, Syrus, Cic. præceptor, ut ſcribit ipſe in Bruto 174. Eodem tempore (inquit) Athenis apud Demetrium Syrum ueterem, & nō ignobilē dicendi magiſtrum, exerceri ſolebā.

Demigro] demigras, pen. corr. (μετοικίζω,) demigrare, Eſt (inquit Valla lib. 5.) domicilium mutare, & aliò ſe ad habitandum conferre, relicta priore habitatione. Cicer. 1. Tuſc. 116. Vetat enim dominans ille in nobis Deus iniuſſu hinc nos ſuo demigrare.

Demigrare ex campeſtribus uicis agriſq;. Liu. 8. bel. Mac. 82.

Demigrare loco. Plaut. Amph. 4.86.

Demigrare ex agris in urbem. Liu. 1. ab Vrbe.

Ex oppido demigrare, & aras ac focos relinquere. Cic. in Piſonem 72.

Demigrare de oppidis. Cæſar 4. bel. Gal. 531.

Demigrare in loca quædā propter bonitatē. Cic. p L. Agr. 50.

Demigrare, per trāslationem: ut demigrare ex uita, pro mori. Cicero pro C. Rabirio 22. Fortiſſimorum ciuiū mentes quæ mihi uidentur ex hominum uita ad deorum religionem & ſanctimoniam demigraſſe, teſtor, me, &c.

Demigrare de ſtatu ſuo. Cic. ad Atticum, lib. 4.85.14.

Demigrare ab improbis. Cic. in Parad. 20.

Deminuo] deminuis, deminui, deminutum, pe. prod. (ἀπομειόω,) deminuere, Idem quod diminuere. Plaut. Truc. 11. 9. Iam de hoc obſonio de mina deminui modo quinq; nummos. Sed antiquum eſt. Vide Diminuo.

Demiror] pen. prod. demiraris, (ὑπεράγαμαι,) demirari, Valdè mirari. Terent. Heaut. 2.3.121.

At hoc demiror, qui tam facile potueris

Perſuadere illi. Plin. lib. 31. cap. 6.3. Homerum calidorum fontiū mentionē non feciſſe demiror. Cic. ad Atticū, lib. 14. 312.1. Et ſi addis Lamiam, quod demiror equidem.

Demirari, Pro neſcire: nam admirationem, inquit Donatus, ignorantia facit. Terent. Phorm. 2.1.5.

– quid mihi dicent? aut quam cauſam reperient? Demiror.

Demitigo] demitigas, pen. corr. (καταπραΰνω,) demitigare, Idem quod mitigare. Cic. Att. lib. 1.8.6. Noſmetipſi, qui Lycurge à principio fuiſſemus, quotidie demitigamur.

Demitto] demittis, demiſi, pen. prod. demiſſum, (καθίημι, καθιμάω,) demittere, Deorſum mittere. Salluſt. li. 3. Hiſtor. Cum machinis ſtrepitu demiſſum uictoriæ ſimulachrum coronam capiti imponebant. Virg. Cœlo dimittitur alto.

Demittere in. Col. li. 12. c. 6.2. Vbi dulcē caſeū demiſeris in eā.

Demittere equum in flumen. Cic. 1. de Diuinat. 126.

Demittere, Defodere. Virg. 2. Georg. – alteq; iubebis

In ſolido puteum demitti, &c. Plin. li. 14. c. 21.3. Imbecilla uina demiſſis in terram dolijs ſeruanda, ualida expoſitis.

Robora demittere ferro, Eſt cædere arbores. Valer. lib. 1. Arg. 19.

In adulationem demitti. Tacit. lib. 15.

In aluum demittere. Ouid. 8. Metam. 169.

Per aurem demiſſa, id eſt, audita. Horat. in Arte 37.

Demittere in carcerem. Liu. 4. bel. Maced. 169.

Demittere in caſum aliquem. Plancus Senatui li. 10.8.3. Quū in eum caſum me fortunæ demiſiſſet.

Demittere ſe in cauſam. Vide Cauſa. Cic. ad Atti. lib. 7.131.3.

Cenſum demittere in uiſcera. Ouid. 8. Metam. 171.

Corpora demittere morti. Ouid. 3. Metam. 139.

Corpus à ceruicibus demittere. Author ad Heren. lib. 3.120.

Enſem demittere in armos. Ouid. 12. Metam. 99.

Demittere equites in campum inferiorē. Liu. 7. bel. Pun. 160.

Ferrum demittere in artus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16.11.

Fiſtulam in iter urinæ demittere, eſt quod uulgò chirurgi dicūt ſyringam uel argaliam immittere. Celſ. lib. 7. ca. 26. Medicus aūt à dextro latere ſiniſtra quidē manu colē maſculi continere, dextra uerò fiſtulam demittere in iter urinæ debet.

Gladium demittere in ima ilia. Ouid. 12. Metam. 89.

Demittere imbrem cœlo. Virg. 1. Georg. 5.

Inſontem demittere neci. Virg. 2. Aeneid. 17.

Lachrymas demiſit. Virg. 6. Aeneid. 91.

Letho demittere aliquem. Valer. 7. Argon. 64.

Nomen demiſſum à magno Iulo. Virg. 1. Aeneid. 59.

Oculos demittere. Ouid. 15. Metam. 123.

Orco demiſſus. Horat. 1. Carm. ode 28.2.

Demittere aliquid in pectus. Salluſt. in Iugurtha.

Demittere in pectora & animos uocē. Liu. 4. bel. Mace. 186.

Metu uultum demittere. Ouid. 7. Metam. 27.

Ad minora me demittere nō recuſabo. Quint. in proœ. li. 1.5.

Demittere animum. Cic. 1. de Inuent. 117. Qua oratione habita grauiter & ſententioſè, maxime demittitur animus hominum, & ad miſericordiam comparatur.

Contrahere, & demittere animum. Cic. ad Quint. frat. lib. 1.1. 6. Quapropter hoc te primum rogo, ne contrahas aut demittas animum. Idem 4. Tuſc. 23.

Demitti & contrahi animo. Cic. 4. Tuſc. 24.

Debilitari, & animos demittere. Cic. 5. de Fin. 77.

Demittere mentes. Virg. lib. 12.122. Demittunt mentes: it ſciſſa ueſte Latinus. Id eſt, deſperant: ſicut econtra, Sperantes aliquid, erigunt mentes. Seruius.

Demiſſus ſomno. Propert. lib. 2. eleg. 30.6.

Vim dicēdi tantis cōparatā laboribus ad unū auditorē demittere, eſt quædam tacita dedignatio. Quint. lib. 1. cap. 2.21.

Demittere librum dicitur ulmus à Colum. lib. 5. cap. 6.10.

Demiſſus] Participium, (καθειμένος,) ſiue nomen ex Participio. Plin. lib. 11. cap. 37.45. Tum ſiquidem inferiore labro demiſſo, ad, &c.

Demiſſæ aures. Virg. 3. Georg. 98.

Demiſſi capilli. Ouid. epiſt. 10.28.

Caput demiſſum. Catul. epig. 83.2.

Demiſſo capite. Cic. pro Cluentio 345. At C. Fabritius à ſubſellijs demiſſo capite diſceſſerat.

Genus demiſſum ab Aenea. Horat. 2. Serm. Saty. 5.13. Id eſt, deductum.

Demiſſis humeris uirgo. Terent. Eun. 2.3.22. Vbi Donatus, Antiqui Græci etiam uirginibus ſuis præbebant paleſtrā ad componēda corpora. uel, Demiſſis humeris, liquide & molliter deductis, neq; extantibus alæ in modum.

Demiſſis labijs homo. Terent. Eun. 2.3.44.

Læna demiſſa ex humeris. Virg. 4. Aeneid. 53.

Demiſſa & paluſtria loca. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 197.

Demiſſis manibus fugere domum. Plaut. Epid. 10.16.

Pallia demiſſa. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.5.

Demiſſa uſq; ad talos purpura. Cic. pro Cluent. 89. Qu. lib. 5. cap. 13.31.

Demiſſiores ripæ. Plin. epiſt. 170.4.

Veſtis demiſſa. Horat. 1. Serm. Saty. 2.19.

Voce demiſſa loqui. Virg. 3. Aeneid. 64. Id eſt humili. Seruius.

Demiſſus animus, Abiectus. Cic. pro Fonteio 19. Verſari animo demiſſo, atq; humili, ut ſolent ij, qui affecti iniurijs, ad opem iudicum ſupplices, inferioreſq; confugiunt.

Demiſſior animus. Liu. 4. ab Vrbe 191.

Fracto ac demiſſo animo eſſe. Cic. Lent. lib. 1.9.55.

Animum demiſſum & oppreſſum erigere. Cic. pro Cluen. 44.

Humilis & demiſſus, cui repugnat Alacer & lætus. Cic. 1. Ver. 11.

Mœrens, demiſſus & afflictus. Cic. pro Sylla 55.

Triſtis & demiſſus. Cic. pro Muræna 42.

Homo demiſſus. Horat. 1. Ser. Sat. 3.12. Id eſt, uilis et ignauus.

Probus, demiſſus, non acer, non pertinax, non litigioſus. Cice. 2. de Orator. 98.

Demiſsio] Verbale, (καθίμαξις,) Cic. 3. Tuſc. 25. Veriſimile eſt igitur, in quem cadit ægritudo, cadere in eundem timorem & infractionem quandam animi, & demiſſionem.

Demiſſe] Aduerbium, (καθειμένως,) ut Volare demiſſius. Ouidius

Ouidius 3. Triſt. elegia 4.5.

Demiſſiſſimè atq; ſubiectiſſime aliquid exponere. Cæſar. 1. bel. Ciuil. 321.

Suppliciter demiſſeq; reſpondere. Cic. pro Flac. 16. & pro Domo ſua 72.

Suppliciter ac demiſſè gratias agere. Brutus ad Cicer. 16.2.

Humiliter, demiſſeq; ſentire. Cic. 5. Tuſcul. 36.

Demium] Gemma eſt à pinguedine dicta. Græci enim δημόν, pinguem dicūt: quo uocabulo Homerus frequenter utitur. à quo δήμιον gemma appellata. Nec fuit in uſu antiquorum gemma ulla frequentior, ut Menandri fabulæ teſtantur. Plin. lib. 37. cap. 7.13. In India trium generum, rubrum, & quod demium uocant à pinguedine, tertium quod argenteis bracteis ſublinitur.

Demiurgus] (δημιουργός,) Magiſtratus nomē apud Græcos. Liu. 2. bel. Maced. 94. Tum inter magiſtratus gentis (Demiurgos uocant, decem numero creantur) certamen nihilo ſegnius quàm inter multitudinē eſſe. Ibidem, li. 8.128. Demiurgis ciuitatum qui ſummus eſt magiſtratus, Aegium euocantibus, &c. In nōnullis codicibus legitur Damiurgus.

Demo] demis, dempſi, demptum, (ἀφαιρέω, ἐξαίρω,) demere, Detrahere. Terent. Eun. 4.1.13. Inde aurum mulier ſibi clàm demit. Cic. 3. de Nat. deor. 120. Idemq; Aeſculapij Epidauri barbam auream demi iuſſit.

Addere & Demere, contraria. Cic. 4. Acad. 90. Quū aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur.

Demere de re aliqua. Plaut. Trinum. 6.67. Liuius 7. ab Vrbe 204. Aeque impotens poſtulatum fuit, ut de ſtipendio equitum æra demerentur.

De capite demere. Cic. 5. Verr. 65. Demit de capite medimna ſexcenta.

Ex oſſe demere. Celſus, lib. 8. cap. 4. His ita ſuccurrendum eſt, ut tamen quàm minimum ex oſſe dematur.

Minutatim & gradatim aliquid demere. Cic. 4. Academ. 90.

Capita aliquorum demere. Cic. de Petit. Conſul. 6.

Demere ſoleas. Plaut. Trucul. 8.12.

Demere ungues. Plaut. Aulul. 9.33.

Demere & Tribuere, contraria. Lucret. lib. 1.164.

Poſſe eadem demptis paucis, pauciſq; tributis.

Amores demere. Ouid. 2. de Remed. Amor. 33.

Authoritatem pecuniæ demere. Salluſt. in Oratione ad Cæſarem, de Repub. ordinanda.

Cibo aliquid demere. Celſus, lib. 1. cap. 3. At uere paululum cibo demendum, adijciendumq; potioni. Id eſt, uere non tantum cibi capiendum, ſed paulo liberalius bibendum eſt. Idē lib. 6. cap. 5. Demere aliquid ex cibo.

Commoda demere. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.8.

Demere curam & ſolicitudinem. Liu. 1. bel. Maced. 95. Cic. ad Atticum, lib. 11.223.4. Sic demere moleſtias alteri. Terentius Adelph. 5.3.33.

Demere dolorem. Lucret. lib. 2.5.

Fidem demere alicui rei. Ouid. 1. de Remed. Amor. 58.

Demere fidem fabulis. Sueton. de Claris Orat. 1.d.

Vero quoq; & honeſto fidem dempſit. Tacit. lib. 4.

Honorem alicui demere. Ouid. 13. Metam. 4.

Demere ignominiam. Liu. 2. ab Vrbe 25.

Iuga demere equis. Ouid. 4. Faſt. 138.

Aliquid laudi demere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8.4.

Metum demere. Tacit. lib. 18.

Mœrorem è pectore demet. Lucret. lib. 3.186.

Lacrymis demenda mora eſt. Ouid. 3. de Ponto 30.

Demere odorem uini deteriorem. Cato, cap. 110.

Ocia demere. Stat. 1. Sylu. 2.37.

Solicitudinem demere. Tacit. lib. 18.

Nubem ſupercilio demere. Horat. 1. epiſt. 19.20.

Vitio aliquid demere. Celſ. lib. 5. ca. ult. de uitiliginis ſpeciebus.

Demptus] Participium, (ἐξῃρημένος,) Plin. lib. 15. ca. 17. 3. Demptis forcipe corruptioribus acinis.

Pomum arbore demptum. Ouid. 11. Metam. 23.

Carere aliqua re ſine dempto. Ouid. epiſt. 1.10.

Aliquid agere dempto metu. Ouid. 2. Metam. 174.

Referre nouam faciem dempta pelle. Tibul. lib. 1. eleg. 8.10.

Dempta æternitate, nihilo beatior Iupiter quàm Epicurus. Cicero 1. de Finib. 141.

Democedes] penu. corr. Crotoniata medicus illuſtris, qui quum inter Darij captiuos eſſet, & Darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter ægrotaret, ita ut iam ſeptem noctes inſomnes exegiſſet: nec à medicis ſuis uel parum iuuaretur: ductus in medium Democedes, uinctus compedibus, Dariū penitus liberauit: & deinde maximo in honore apud regē & Perſas omnes habitus eſt. Author Herodotus lib. 4.

Demochares] pen. corr. Orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum alijs ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, Suſpende te. Indignantibus ob eā rem cæteris, rex dimiſit incolumē: Vos (inquiens) cæteri renunciate Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patiēter. Hæc Seneca lib. 3. de Ira. Hic etiam hiſtoriam earum rerum quæ geſtæ erant ſua ætate Athenis, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere cōſcripſit. Author Cic. in Bruto 157. Et lib. 2. de Orat. 53.

Democides] medicus, qui Polycratē, Samiorū tyrannū, curauit talentis duobus, ſcripſitq; librum de medicina. Suidas.

Democles] pen. corr. adulator quidam dixit Dionyſio tyranno, quod uitam beatiſſimam uiueret. Tyrannus autē, ut beatitudinem ſuam illi declararet, induit eum habitu regio, & menſam copioſè paratam ei appoſuit, ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtrictum. Tunc Democles tyrannicā uitam miſeram eſſe intellexit. Valerius hanc hiſtoriam & elegantiſſime & copioſiſſime deſcribit. Cic. 5. Tuſcul. 85. ubi Damoclem uocat utiq; per primam uocalem.

Democoon] fuit nothus Priami, qui uelociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. hūc Vlyſſes in bello interemit, ut eſt apud Homerum lib. Iliad. 4.

Democrates] pen. corr. architectus Alexandri, qui Alexandriam metatus eſt. Fuit & Democrates athleta, qui facto in ſtadio circulo conſiſtens, à nullo dimoueri poterat. author Aelianus de uaria hiſtoria.

Fuit & Democrates, medicus, qui teſtis citatur à Plinio.

Democratia] pen. cor. (δημοκρατία,) Principatus populi.

Democritus] pe. corr. (δημόκριτος,) Abderites, ut author eſt Diogenes, Pythagoræ imitator, non tamē auditor: quiū duos haberet fratres maiores natu, ab eis diſcedens hæreditatem ſuam accepit: quam in pecuniam redactam, breui tempore peregrinādo abſumpſit. Nam primùm ad Aegypti ſacerdotes contendit, ab illis Geometriā accepturus. Inde Rubro mari emenſo, ad Chaldæos, & (ut quidam uolunt) ad Gymnoſophiſtas, in Indiam penetrauit. Poſtremò Athenas redijt ad Socratē, ubi ſe gloriatur ignotū omnibus fuiſſe. Veni (inquit lib. 5. Tuſc. 146.) Athenas, neq; me ibi quiſquam agnouit. Quod dictum refert Cicero ut ſapientis uiri & gloriam ſpernentis. Cōiugioq; iunctus, deinde profectus eſt Athenas, affirmans ſe breui reuerſurum. Quod quum non faceret, Phyllis impatientia amoris ſe laqueo ſuſpendit, ut eſt apud Ouidiū in epiſtolis. Vide Plinium lib. 18. ca. 28.13.

Democritus, Phyſicus ornate loquutus eſt. Cic. 1. de Orat. 26.

Studioſus nobilitatis Democritus. Cic. 4. Academ. 224.

Democritus uir magnus in primis, cuius fontibus Epicurus hortulos ſuos irrigauit. Cic. 1. de Nat. deor. 164.

Democritus perpetuo ridens. Iuuen. ſaty. 10.4.

Democritus alius fuit Sicyonius, quem non ſolum hoſpitē, ſed etiā ualde ſibi familiarē Cicero ſcribit Alieno, lib. 13.79.1.

Democriteus, Adiectiuum, (δημοκρίτειος,) Cic. 2. de Diuinat. 46. Verum ſint ſane iſta Democritea uera, quando ea nos extis exquirimus, &c.

Demodocus] pen. corr. fuit citharœdus, quem Homerus libro Odiſſeæ 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem & ſimul canentem, ut eſt apud Virg. 1. Aeneid. in conuiuio Didonis.

– cithara crinitus Iopas Perſonat aurata.

Demorgorgus] Magus tam excellens, ut præeſſe laruis dictus ſit, & illas pro nutu coëgiſſe.

Demolchus] Syracuſanus comicus, Epicarmi medici filius, docuit fabulas XIIII lingua Dorica. Suidas.

Demolior] demoliris, demolitus ſum (καταβάλλω, ἀποσκευάζομαι,) demoliri, A mole deductū ſignificat diruere, deijcere. Cic. 3. Off. 85. Demoliti ea quorum altitudo officeret auſpicijs. Ibidem, lib. 1. 193. Demoliri domum. Et in Topicis 10. Demoliri parietem. Et 4. Verr. 116. Demoliri ſtatuas.

Partem muri demoliri. Caßius Cic. lib. 12. 13. 12.

Columnas demoliri. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 17. 4.

Robora demolitur. Ouid. 15. Metam. 46.

Deſtruere ac demoliri ius. Liu. 4. bel. Maced. 11.

Demoliri culpam de ſe, pro amoliri. Plaut. Bacch. 6. 15. Id eſt, ſe non eſſe in culpa oſtendere.

Demolio, demolis, pen. prod. demoliui, pen. prod. demolitū, demolire. Alphenus in L. Qui inſulā, in prin. ff. Locat. Dominus inſulæ, quia ædificia uitiū facere diceret demolierat eā.

Demolitus] pen. prod. Participium paßiuum. Vlpianus in L. Quid tamen. Parag. 1. ff. Quibus modis uſusfruct. amit. Verūetiā ſi demolitis ædibus teſtator alias nouas reſtituerit. Et Aedificium demolitum, in L. Qui inſulam in 1. ff. Locat.

Demolitio] Verbale (κατάβλησις, καταβολή,) ut Demolitio ſtatuarum. Cic. 6. Verr. 98.

Tollere demolitione aditus tēplorū. Cic. Poſt Red. in Senat. 28.

Demonax] fuit Adriani temporibus philoſophus, qui non, ut pleriq; ſolitudinē ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putauit inter homines amicitia: omnemq; hominē ſibi familiarem exiſtimabat: nullū ſibi unquam uiaticū præparauit, ſed quum eſuriret, quam proximam domū apertā uidebat, in eam ingrediebatur, & uictū ibi quæritabat. Centenarius deceßit, elatus publico ſumptu. Apud Lucianum.

Demonica] mulier quæ auri auiditate urbē Epheſum Brenno duci prodidit, ut eſt author Plutarchus in Parallelis.

Demonſtro] demonſtras, (δεικνύω, ἀποδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, ἀποφαίνω, ἐμφανίζω,) demonſtrare, Apertè & palàm monſtrare. Terent. Heaut. 4. 4. 9. Audiſtin' homo iſte modò quam uillam demonſtrauit? Idem Phor. 2. 1. 76. Aut ubi habitet demonſtrarier.

Docere & demonſtrare. Cic. 4. Verr. 86.

Demonſtrare & exponere. Cic. Pæto, lib. 9. 24. 7.

Demonſtrare & oſtendere. Cic. Attic. lib. 1. 1. 8.

Demonſtrare, pro Narrare. Cic. 1. de Orat. 70. Etiam illa cognoram & acceperam, antequā de re diceremus, initio conciliandos eorum eſſe animos qui audirent, deinde rem demōſtrandam, poſtea controuerſiam conſtituendā, tum id quod nos intenderemus confirmandum, &c.

Breuiter demonſtrare. Quint. in Procœm. lib. 1. 19.

Se demonſtrat incolumē eſſe non poſſe. Cic. 3. Verr. 50.

Digito demonſtrare. Cic. in Somnio Scip. 29.

Demonſtrare iter. Cic. in Catil. 29. Plin. lib. 8. cap. 4. 1.

Demonſtrabitur] (ἀποδείξεται,) Imperſonale. Cicer. 4. Verr. 10. Tamen uobis alio loco, ut ſe tota res habeat, quod ad eam ciuitatem attinet, demonſtrabitur.

Demonſtratus] Participium, (ἀποδεδειγμένος,) ut Demonſtratus locus. Cic. 1. de Diuinat. 29.

Demonſtratio] Verbale, (ἀπόδειξις,) Cice. 4. de Fin. 21. Demonſtrationes quemadmodum quæq; fiant.

Demonſtratio, Genus cauſæ, quam Dialectici definiunt, quum certis ac neceſſarijs rationibus aliquid comprobatur. Cic. 1. de Inuent. 18. Si deliberatio & demōſtratio genera ſunt cauſarū, nō poſſunt recte partes alicuius generis cauſæ putari.

Demonſtratio & ſignificatio. Cic. 3. de Orat. 122.

Conuerſam demonſtrationem habere. Cic. 6. Verr. 116.

Demonſtrator] Verbale, (ἀποδεικτής,) Colum. lib. 3. cap. 10. 17. Itaq; huius rationis demonſtratorem magis eſſe me, quàm inuentorem libenter profiteor. Cic. 2. de Orat. 192.

Demonſtratiuus] pe. prod. (ἐπιδεικτικός,) Adiect. ut Demōſtratiuū genus. Cic. 1. de Inue. 11. Demōſtratiuū eſt, quod tribuitur in alicuius certe perſonæ laudē, aut uituperationē.

Demophon] uel Demophoon, filius Theſei & Phedræ, ad Troiam profectus, qui inde rediēs, tempeſtate delatus eſt in Thraciam: & à Phyllide, loci regina, hoſpitio exceptus. Hæc Perottus. Vide Phyllidis ad Demophoontem epiſtolam inter Ouidianas.

Demopolis] pen. corr. & Neocles, Themiſtoclis filij, quū apud Athenienſes mentionem feciſſent legum quæ aduerſus exules latæ erāt, à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cælius cap. 12. lib. 8.

Demoſthenes] pen. corr. (Δημοσθένης,) Athenienſis, Græcorum oratorum longè princeps: cuius uitā ſcripſit Plutarchus. Eſt & Demoſthenes, Dux Athenienſiū in bello Peloponneſiaco apud Thucydidem. Fuit & Demoſthenes alius, genere Thrax, grammaticus, qui Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniā in proſam orationē conuertit. De Demoſthene Athenienſi oratore. Cic. 1. de Orat. 136.

Eloquiū ac fama Demoſthenis. Iuuen. Sat. 10. 12.

Demoſthenes unus eminet inter oēs in omni genere dicēdi. Cic. in Or. 56.

Demoſthenes Platonis audiendi ſtudioſus. Cic. 1. de Orat. 44. Et ipſum Platonem ſtudioſe lectitauiſſe & audiuiſſe dicitur. Cic. de Claris Orat. 62. Idem in Orat. 8.

Demordeo] demordes, demordi, demorſum, (ἀποδάκνω,) demordere, Morſu decerpere. Plaut. Merc. 29. 2. Aut angue demorſa ceſſauit turgida. Plin. lib. 28. ca. 4. 12. Et è ligno fulgure icto, reiectis poſt terga manibus demorderi aliquid, & ad dētē qui doleat admoueri, remedio eſſe prodūt.

Demorſus] Participium. Perſius Saty. 1. Nec pluteum cædit, nec demorſos ſapit ungues.

Demorior] demoriris, pen. prod. uel. demoreris, pen. corr. (ἀποθνήσκω,) demori. Eiuſdem cum ſimplici ſignificationis. Colum. lib. 5. Siue enim caput demortuum eſt, duo induantur ſtatim uimina.

Demoritur ea te. i. te deperit, & ardet amore tui. Plau. Mil. 13. 23.

Demortuus] Participium, (ἀποτεθνηκώς,) Cice. 4. Verr. 86. Nam quum eſſet ex ueterum numero quidam Senator demortuus, & cum, &c. In demortuorum locum ſubſortitionem fieri. Suet. in Cæſare cap. 41.

Demortuæ potationes & cœnæ per trāslationē. Plaut. Sticho. 4. 18.

Demoror] pen. corr. demoraris, demoratus ſum (διαμέλλω, αὐλίζομαι,) demorari, Morari & detinere. Plaut. Epid. 8. 41. Diu me eſtis demorati. Colum. lib. 3. cap. 2. 20. Prudentis magiſtri eſt, eiuſdem nomenclationis aucupio, quo potiri nequeat, ſtudioſos non demorari.

Demorari, Expectare. Virg. 10. Aeneid. 6. Et tua progenies mortalia demoror arma. Id eſt, expecto, ſuſtineo. Seruius.

Detinere & demorari aliquem. Lentulus Senatui plebiq; Roman. lib. 12. 15. 18.

Ne diutius uos demorer. Cic. 2. de Orat. 130.

Sermone

Sermone longe petito demorari aliquē. Clau. de bel. Getic. 78.

Demoratus] paßiue. Gellius lib. 19. cap. 8. Hiſq; ipſis quæ iam dixi, demoratos uos uideo, alicui, opinor, negocio deſtinatos.

Demorari, neutrum, pro Tardare. Plaut. Rud. 11. 27. Quid ſacerdoti meæ dicam, hic demoratam tandiu.

Demoueo] demoues, penult. correp. demoui, demotum, penult. product. demouere, De loco mouere. Terentius Adelphis. 2. 1. 16. Caue nunc iam oculos à meis oculis quoquam demoueas tuos.

Demouere & Conſtituere, contraria. Cicer. pro Sylla 46. Ita charus utriſq; eſt, atq; iucundus, ut non alteros demouiſſe, ſed utroſq; conſtituiſſe uideatur.

Nomen, & effigies priuatis ac publicis locis demouendas cenſebat. Tacit. lib. 11.

Demotus manu, & actus præceps. Cic. pro Cecinna 36.

Alueo demoueri. Tacit. lib. 1.

In inſulas interdicto igni & aqua, demoti ſunt, Tacit. lib. 5.

Demouere aliquem de ſententia. Plaut. Perſa. 10. 46.

Nec terrore, aut minis demouentur. Tacit. lib. 20.

Cura rerum Pallantem demouet. Tacit. lib. 17.

Demoueri ex recto. Cic. 4. de Fin. 96. Quibus in locis multo melius fortaßis legeretur dimoueri.

Demouere gradu. Liu. 6. ab Vrbe 127.

Sed Tiberius demouerat Syria Creticum Syllanum. Tac. lib. 2.

Seueros tribunos demouere. Tacit. lib. 2.

Si priorem ætate, etiam labefactum demouiſſet. Tacit. lib. 4.

Demptus] Vide Demo.

Demugio] demugis, pen. prod. demugiui, (μυχάομαι,) demugire, Mugitu implere. Ouid. 11. Metam. 76.

– ſed omne uulnerat armentum, ſternitq; hoſtiliter omnes.

Et paulo pòſt, demugitæq; paludes.

Demulceo] demulces, demulſi, demulſum, (μαλιάσσω, καταμαλίσσω, κατερέζω, ποππύζω,) demulcere, Valde uel leniter mulcere: ut ſolet fieri catellis quum manibus attrectantur. Ideo & pro delinire ponitur. Terent. Heaut. 4. 5. 14. non poſſum pati Quin tibi caput demulceam. Liu. 9. ab Vrbe 84. Ne nihil remiſſum dicatis, remitto, ne utiq; dorſum demulceatis quum ex equis deſcendetis.

Demum] (τὸ τέλος, τὸ τελευταῖον,) Aduerbium ordinis, inquit Linacer, id eſt, tandem, ad poſtremum, uel (ut ait Feſtus) poſt. Terent. Adelph. 5. 8. 16. Ego nouus maritus, anno demum quinto & ſexageſimo,

Fiam, atq; anum decrepitam ducam? Cice. 4. Acad. 81. Cur non demum, ut difficiliter à uero internoſcatur? In emendatioribus codicibus legitur, Cur deinde non, ut, &c. Liuius 8. ab Vrbe 55. Terent. Hecyr. 1. 1. 2. 53. Ibi demum ita ægre tulit, ut, &c.

Demum, Solum, tantummodo. Plin. de Viris illuſt. 46. Et quū moueri nullis uiribus poſſet, ex libris cognitum eſt, caſtißimæ demum fœminæ manu moueri poſſe.

Nunc demum. Modóne demum. Signa tarditatis, inquit Donatus. Terent. Heaut. 2. 3. 12. Vah, nunc demum intelligo. Idē Andria 5. 3. 11. Me miſerum. S. modóne id demum ſenſti Pamphile? Cicer. Attico. Nunc demum literis tuis reſcribo quas ad me miſiſti.

Poſt demum huc cras adducam ad lenam, ut uiginti minas ei det. Plaut. Aſin. 16. 65.

Quantum demum. Cic. 5. Tuſc. 150. Iam uerò exilium, ſi rerū naturam, non ignominiam nominis quærimus, quantum demum à perpetua peregrinatione differt, &c.

Tum demū quando uel ubi. Plaut. Milit. 10. 214. Ego enim dicam tibi tum demum, quādo uſus poſcet. Idē Trinū. 11. 36.

Demum, pro Solum, duntaxat, inquit Feſtus, ſiue pro omnino, præcipue iunctum cum is, & cum ita. Plautus Capt. 4. 20. Cic. in Salluſt. Ea demum magna uoluptas eſt, Criſpe Salluſti, æqualem ac parem uerbis uitam agere. Quint. lib. 1. ca. 4. poſſunt autem id demum quod in proximo eſt. Plin. li. 7. cap. 7. 2. Is demū profectò uitam æqua lance penſitabit, etc. Quintilianus lib. 4. Quod tamen rarum eſſe debet & ex neceßitate demum.

Ita demum. Quint. lib. 12. cap. 1. Idem Declamat. 10. Ita mihi demum ſatisfácies, ſi apud patrem fuiſti? Hæc Valla lib. 6.

Demus] Pro demum ueteres poſuerunt. Pacuuius, Quid demus magis commodum eſt, quàm ne tutum perduas iniuriam pati? Sipontinus.

Demuſſata] (μεμυζημένη,) contumelia apud Apuleium lib. 3. legitur, pro dißimulata, & cum ſilentio indignationeq; tranſmiſſa.

Demutilo] demutilas, pen. corr. (κατακηρόω,) demutilare, Idem quod mutilare. Columella de Arboribus 11. Cacumina uirgarum, ne luxurientur, demutilato.

Demuto] demutas, penul. prod. (μεταβάλλω, διαλλάττω,) demutare, Idem quod mutare. Plaut. Milit. 15. 37. Nunquid uidetur demutare?

Demutant ingenium mores. Plaut. Trinum. 4. 28.

Demutare animum de firma fide. Plaut. Trinum. 15. 14.

Demutare imperium alicuius. Plaut. Menæch. 17. 110.

Demutare aliquò orationem. Plaut. Milit. 19. 8.

Non demutabo. Plaut. Pſeud. 7. 143. Hoc eſt, Non reuocabo quod pollicitus ſum.

Placitum, inſtituto Flaminum nihil demutari. Tacit. lib. 4.

Demutatio] Verbale, (μεταβολή,) Plin. lib. 28. cap. 8. 24. de chamæleonte, Nullū animal pauidius eſſe exiſtimatur, et ideo uerſicoloris eſſe demutationis, alij legūt mutationis.

Denarius] Adiectiuum, (δεκαδικός,) Quod decem continet. ut Denariæ fiſtulæ. Plin. lib. 31. ca. 6. 2. de ratione aquæ ducendæ, Fiſtulas denum pedum longitudinis eſſe legitimū eſt. Et ſi quinariæ erunt ſexagena pondo pendere: ſi octonariæ, centena: ſi denariæ, cētena uicena, ac deinde ad has portiones. Denaria appellatur, cuius laminæ latitudo, antè quā curuetur, digitorum decem eſt: dimidioq; eius quinaria.

Denarius nummus, (δεκάχαλκος,) Liu. 8. ab Vrbe 60.

Denarium XXXIX. millia. Cic. 4. Verr. 95. Iam hoc impudentißimè: palàm (licebat enim uidelicet legibus) ſingulis Cenſorib. denarij trecenti ad ſtatuā Prætoris imperati ſunt. Cenſores centum triginta facti ſunt. pecuniam illam ob cenſuram contra leges, clàm dederunt, hæc denariū XXXIX. millia palàm ſaluis legibus contulerunt in ſtatuam. Id eſt, numerus ille 39. millium denariorum, ex 300. denarijs in ſingulos Cenſores imperatis conflatus. nam centies tricies trecenti denarij, efficiunt numerum 3900. denariorum.

Denarius, Subſtantiuum, (δεκάχαλκον,) Decem librarū nummus erat, cuius quarta pars ſeſtertius: eo tempore ſcilicet quo denarius decußi ualebat. Erat autem denarius argenteus nummus quatuor & uiginti ſiliquas pendens. Apud Priſcianum ita legitur, Siliquæ tres obolum faciunt. duo autem oboli ſcrupulum. tria ſcrupula drachmam. ita duo de uiginti ſiliquæ in drachma. ſic quatuor drachmæ in tribus denarijs, hoc eſt, duæ & ſeptuaginta ſiliquæ. Budæus.

Denarius Romanus quaternos ſeſternos nummos ualebat, hoc eſt quaternos caroleos noſtros & binos denariolos turonicos. Ex eo denarius dictus, quòd pro decem aßibus æreis locaretur, & cederet in ſolutum. Cic. 5. Verr. 163. quum ita dixiſſet, Nam quum ex Sicilia & ex legibus frumentum & in cellam ſumere liceret: idq; frumentū Senatus ita æſtimaſſet quaternis ſeſtertijs tritici modium, binis hordei: iſte numero ad ſummam tritici adiecto, tritici modios ſingulos cū

 aratori=

aratoribus denarijs ternis æſtimauit. Hæc uerba uelut expo nens, paulò poſt 168. Ita ſubdit, Verum enimuero quum eſſet ſeſtertius binis aut etiam ternis quibuſuis locis prouinciæ, duodenos ſeſtertios exegiſti. Budæus.

Denarium nunc appellare poſſumus caroleum nummũ argenteum, qui antiquorum ſeſtertium ualet. Budæus.

Spes denarij. Cic. Attic. lib. 2. 21. 4. uide quid narrent, & quæ ſpes ſit denarij.

Quingenos denarios ſingulis militib. dare, Pollio Ci. li. 10. 32.

Emere denario quod ſit mille denariũ. Cic. 3. Off. 123. (10.

Ad denarios peruenire. Cic. 5. Verr. 170.

Ad denariũ ſoluere alicui aliquid. Cic. pro Qu. 9. Vide Soluo.

Exigere quaternos denarios ab aliquo in ſingulas amphoras uini Cic. pro Fonteio 8.

Denarro] denarras, denarrare, (ἐξηγέομαι,) Ordine narrare. Terent. Phorm. 5. 8. 51. Hæc adeo ego illi iam denarrabo. Gellius lib. 2. Hæc nobis Fauorinus ſumma cum elegantia uerborum totiusq; ſermonis comitate atq; gratia denarrauit. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 63.

Denaſcor] denaſceris, (ἀποθνήσκω,) denaſci, pro Mori. Caſſius Hemina annalium, libro 2. Quæ nata ſunt, ea omnia denaſci aiunt.

Denaſo] denaſas, penult. prod. (ἐκῥινόω,) denaſare, Naſum auferre. Plautus Capt. 11. 74. Nanq; ædepol ſi adites propius, os denaſabit tibi.

Denato] denatas, pen. corr. (καταννήχομαι,) denatare, Idem quod natare, uel enatare. Horat. 3. Car. ode 7. 6. Nec quiſquam citius æquè Thuſco denatat aluco.

Dendrachates] pen. prod. Gemma eſt uelut arbuſcula inſignis. Plin. lib. 37. cap. 10. 1.

Dendritis] pe. prod. dendritidis, f. g. Gẽma, quæ ſub arbore defoſſa, nõ permittit ſecurim hebetari. Plin. lib. 37. c. 11. 6.

Dendrociſſos] Hedera quæ ſine adminiculo ſtat. Sipont.

Dendroides] Tithymali ſpecies. Sipontinus.

Denego] denegas, pen. corr. (ἀπαρνοῦμαι, ἀπαγορεύω,) denegare, Negare ſe daturũ, Nõ dare. Plaut. Trinum. 17. 46.

Dare denegabis. Terent. Heaut. 3. 1. 78.

Deferre, & Denegare, contraria. Cicer. pro Flacco 1. Idem 2. de Orator. 69.

Denegarat ſe cõmiſſurum mihi gnatã ſuã. Terent. And. 1. 5. 6.

In denegando. Terent. And. 4. 1. 5. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 9. 1. Diuinus fuit in ſupplicatione Gabinio deneganda.

Denegare alicui auxiliũ aduerſus alterũ. Cæſ. 8. bel. Gal. 157.

Gaudia denegare alicui. Ouid. 4. Metam. 74.

Honorem denegare. Cic. 11. Philipp. 303.

Denegare naturæ & neceſſitati omnia iucũda. Cic. 7. Ver. 29.

Denegare. Sedulo negare ſe aliquid feciſſe, aut ſibi quid creditum eſſe. Plautus Amph. 8. 219. atq; his ſi denegat Facta, quæ tu facta dicis. Idem Menæh. 14. 8 Datum denegant quod datum eſt. Cic. pro Fonteio 7. Si hoc crimen optimis hominibus denegare poſſumus.

Occupatio onus impoſitũ denegat. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 9.

Amnis tibi deneget undas. Ouid in Ibin 22.

Denicales] feriæ colebantur, quum hominis mortui cauſa familia purgabatur. Colum. lib. 2. cap. 22. 5. Nos apud Pontifices legimus ferijs tantum denicalibus mulos iungere non licere, cæteris licere. Gellius lib. 16. cap. 4.

Denigro] denigras, penult. corr. (μελαίνω,) denigrare, Offuſcare, nigrum facere. Plinius lib. 23. cap. 5. 2. Capillum denigrat ſuffitu. Varro 1. de Re ruſt. cap. 55. 4. Non ſolum denigrat terram, &c.

Denique] penu. corr. (τέλος, ἐπὶ τέλει,) Aduerbium ordinis, inquit Donatus, & ferè in fine ſenſus & in ultima ſententia ponitur à Terentio, eodem authore, pro præterea & tandem. Terent. Phorm. Quid ſit deniq;? Ibidem 2. 2. 11. Vereor ne iſthæc fortitudo in neruum erumpat denique. Cicer. 5. Verr. 189. Si ternos denarios qui cogit, erit abſolutus: quaternos denos denique aut uicenos, coget alius, quæ erit reprehenſio?

Denique tum ſubiungimus, quum ſunt multa enumerata, ſignificantes hoc ultimum eſſe omnium, inquit Valla lib. 6. Terentius Phorm. 4. 3. 44.

Vt ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias:
Hæc denique eius fuit poſtrema oratio,
Ego, &c. Cic. pro Fonteio 18. Et pro Lege Manilia 28. Nõ auaritia ab inſtituto curſu ad prædam aliquam reuocauit, non libido ad uoluptatem, non amœnitas ad delectationem, non nobilitas orbis ad cognitionem, non denique labor ipſe ad quietem.

Denique, inquit Donatus, ad finẽ dictorũ ponitur pro poſtremo.

Nunc denique. Vide Nunc.

Tum denique. Plaut. Capt. 4. 39.
Tum denique omnes noſtra intelligimus bona,
Quum quæ in poteſtate habuimus, ea amiſimus. Cic. Quũ exceſſiſſet è uita, tum denique uiueret.

Denique ad extremum. Cicer. Poſt Red. ad Quir. 13. Denique ipſe ad extremum pro mea uos ſalute non rogauit ſolum, uerumetiam obſecrauit.

Denique pro tum demum. Cic. pro Milone, Itaq; Milonis conſulatus qui uiuo Clodio labefactari non poterat, mortuo denique tentari cœptus eſt. Id eſt confeſtim, uel potius tandem & demum, inquit Budæus.

Denomino] denominas, pen. prod. (παρονομάζω,) denominare, Idẽ quod nominare, ſiue nomen imponere. Quint. lib. 1. cap. 10. Propria ſunt uerba, quum id ſignificant in quod primum denominata ſunt. Idem lib. 8. cap. 2 Multa ſunt & Græcè & Latinè non denominata. Horat. 3. Car. ode 17. 1.

Denominatiuum] pen. prod. (παρώνυμον,) apud Grammaticos dicitur, qđ à nomine deducitur: ut à lapis, lapillus.

Denormo] denormas, (παραγνωμονῶ,) denormare. Hor. 2. Serm. Sat. 6. – ô ſi angulus iſte
Proximus accedat, qui nunc denormat agellum. Id eſt, deturpat, & inæqualem facit, ut interpretatur Acron.

Denoto] denotas, pen. cor. (σημειόω,) denotare, Idem quod notare. Ci. pro Lege Manil. 4. Quod is qui uno die tota Aſia, tot in ciuitatibus, uno nuntio, atq; una literarũ ſignificatione ciues Romanos necandos, trucidandosq; denotauit.

Denotare creta pedes uenalium mancipiorum, aut uinctorum. Plin. lib. 35. cap. 17. 5.

Denotata linea aliquo conſpicuo colore. Col. lib. 3. cap. 15. 2.

Denotatas habere res aliquas. Cic. 4. Acad. 104.

Dens] dentis, m. g. (ὀδούς) Notum nomen. Plaut. Curcul. 7. 39. Os amarum habeo, dentes plenos.

Caua dentium. Plinius. lib. 30. cap. 3. 5. Cauis dentium inditus mire prodeſt. Idem lib. 20. cap. 6. 8. Addaturq; ipſum in caua dentium.

Cauernis dentiũ in dolore inditũ cera includi. Plin. lib. 22. ca. 23. 10.

Crepitus dentium. Cic. 4. Tuſcul. 30.

Cauere dentium dolores. Plin. lib. 28. cap. 4. ad finem.

Dentium dolores colluere. Plin. lib. 24. cap. 7. 5.

Dentium dolorem prohibet. Plin. lib. 20. cap. 7. 1.

Dentium dolori proſunt laricis folia. Plin. lib. 24. cap. 6. 6.

Dolores dentium ſedat ſuccus illitus. Plin. lib. 20. cap. 8. 2.

Dentium dolores ſedantur oſſibus draconis marini ſcarificatis gingiuis. Plin. lib. 32. cap. 7. 12.

Dentium dolorem tollunt carnes cucurbitæ. Plin. li. 26. c. 3. 2.

Euulſio dentis. Cic. 3. de Nat. deor. 70. de Aeſculapio, Tertius Arſippi, & Arſinoæ, qui primus purgationẽ alui, dentisq; euulſionem (ut ferunt) inuenit.

Foramen dentium. Vide Dentem eximere.

Infirmitas dentium. Plin. lib. 23. cap. 4. 1.

Dentium labefactio. Plin. lib. 23. cap. 1. 42.

Dentium nobilitates. Plin. lib. 20. cap. 21. 3.

Motus dentium ſtabilire. Plin. lib. 20. cap. 3. 3. de cucurbita.

Dentiũ ſtabilitati efficaciſſime ſubuenit amurca. Plin. li. 23. ca. 3. 5.

Stridor dentium. Celſus lib. 2. cap. 7.

Acuti dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 34.

Aduerſi dentes. Cic. 2. de Nat. deor. 201. Hos Plin. uocat primores, lib. 11. cap. 37. Anteriores uulgò nuncupant.

Albi dentes lupi. Virg. 11. Aeneid. 136.

Atri dentes. Horat. Epod. 6. 3. & 1. epiſt. 19. 2.

Auido dente conuellere dapes. Ouid. 11. Metam. 25.

Boni dentes. Vide Bonus.

Calceati dentes. Vide Calceo.

Candidi dentes. Catul. epig. 37. 1. Plin. lib. 11. cap. 37. 41.

Candiduli dentes. Cic. 5. Tuſcul. 66.

Canini dentes. Vide Canis. Plin. lib. 11. cap. 37. 34.

Carioſi & fœtidi dentes. Plin. lib. 32. cap. 7. 15.

Cauus dens inuritur putamine nucis iuglãdis. Plin. lib. 23. c. 8. 6.

Dens concauus. Vide Concauus. Plin. lib. 11. cap. 37. 35.

Continui dentes. Vide Contineo. Plin. lib. 11. c. 37. 33. & 34.

Crinales dentes, periphraſis pectinis apud Claud. de bel. Gild. 28.

Curuus dens. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.

Defricatus dens urina. Catul. epig. 37. 3.

Degener dens liuoris. Seneca Hipp. 4. 28.

Domito dente fræna premunt leones. Ouid. 10. Metam. 104.

Duriores oſſe dentes ſunt: quorum pars maxillæ, pars ſuperiori oſſi malarum hæret. Ex his quaterni primi quia ſecant, tomici à Græcis nominantur. Hi deinde quatuor caninis dentibus ex omni parte cinguntur. Vltra quos utrinq; ferè maxillares quaterni ſunt, præterquam in his in quibus ultimi, qui ſerò gigni ſolent, nõ increuerunt. Ex his priores ſingulis radicibus, maxillares utiq; binis, quidem etiã ternis quaterniſue nituntur. fereq; longior radix breuiorem dentem edit: rectiq; dentis recta etiam radix, curui flexa eſt: exq; ea dẽ radice in pueris nouus dens ſubit, qui multo ſæpius priorem expellit: interdum tamen ſuprà infráue eum ſe oſtẽdit. Hæc Celſus, lib. 8. cap. 1.

Duplices dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 34.

De dentibus eboreis extat epigramma apud Mart. li. 14. 96.

Eburnus dens, pro pectine eburno. Claud. 2. Paneg. 53.

Exerti dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 33.

Expolitus dens. Catul. epig. 37. 5.

Feri dentes. Lucret. lib. 5. 196. de apris.

Fœtidi & carioſi dentes. Plin. lib. 32. cap. 7. 15.

Firmus dens. Silius, lib. 10. 26.

Genuini dentes. Cic. 2. de Nat. deor. 202.

Ieiunis dentibus acer. Horat. 2. epiſt. 3. 6. de milite, quẽ lupo cõparat.

Immanes dentes. Claud. 3. Paneg. 70. de elephantis.

Indi dẽtes, id eſt, elephantini, ebur. Oui. 8. Met. 58. & 11. 34.

Indomiti ſunt flammis dentes. Plin. lib. 7. cap. 16. 3.

Intimi dentes, qui & genuini uocantur. Cic. 2. de Nat deo. 201.

Inuicti ſunt ignibus dentes. Plin. lib. 7. cap. 17. 3.

Laſſo dente piger. Seneca in Thyeſte 8. 23. de leone.

Lati dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 34.

Liuidus dens. Horat. Epod. 5. 10.

Luridi dentes. Horat. 4. Carm. ode 13. 3.

Magnis inſignia dentibus ora. Ouid. 8. Metam. 86.

Dente maledico carpere aliquem. Cic. pro Corn. Balbo 47.

Dens maxillaris, Vide Maxilla. Plin. lib. 11. cap. 37. 39.

Mobiles dentes ſtabilit myrrha commanducata. Plinius libro 20. cap. 20. 3.

Mobiles dentes ſiſtit ſuccus colocynthidis cum aceto calefactus. Plin. lib. 20. cap. 3. 2.

Dens niger. Vide Dens ſcaber.

Nigro dente turpis. Horat. 2. Carm. ode 8. 1.

Nigreſcentes dentes dentifricio ad colorem reducere. Plinius lib. 31. cap. 10. 11.

Niueus dens. Ouid. epiſt. 17. 4. Vide Nix.

Numeroſus dens. Id eſt, pecten. Ouid. de Nupt. Honorij 21.

Obliquo dente timendus aper. Ouid. epiſt. 4. 21.

Plani dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 35.

Primores dentes ſeptimo menſe gignuntur. Plin. lib. 7. c. 16. 1.

Pullinos dentes iacere. Plin. lib. 8. cap. 44. 2. de aſina.

Dentes putridi. Cic. in Piſonem 1.

Rectus dens. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.

Ruricolæ dentes dicuntur uomeres aratri. Lucan. lib. 7. 174.

Dens ſcaber, qua parte niger eſt, radendus eſt, illinendusq; roſæ flore contrito. Celſus lib. 7. cap. 12.

Scabri rubigine dentes. Ouid. 8. Metam. 162.

Serrati dentes, & pectinatim coeuntes. Plin. lib. 11. c. 37. 33.

Seſquipedales dentes. Catul. epig. 92. 1.

Sicci dentes. Stat. 10. Thebaid. 10. de lupis eſurientibus.

Solidi dentes, quibus opponuntur concaui. Plin. lib. 11. cap. 7.

Superiores dentes. Vide Dens mouet dolores.

Theoninus dens. Vide Theon.

Timendi dentes. Vide Acuere dentes.

Tomici dentes. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.

Triti dentes in querno ſtipite. Ouid. 8. Metam. 74.

Vacui dentes dicuntur illius, qui nõ habet quod edat. Valer. 3. Argo. 119.

Viperi dentes. Ouid. 3. Metam. 21.

Vncis dentibus horrendus draco. Ouid. 7. Metam. 30.

Vulnificos acuit dentes aper. Senec. in Hipp. 3. 15.

Acuere dentes timendos. Horat. 3. Carm. ode 20. 2. De puella quam leænæ comparat. Intelligit autem dentes acuere, prominari malum, aut auxilium. Vide Acuo.

Adurgendus dens digito, Vide Dens naſcitur.

Aſſerre dentes in damnum. Vide Aſſero.

Amittuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 40. & 42.

Atteruntur dentes uſu. Plin. lib. 7. cap. 16. 3.

Dentibus auxiliatur ſuccus radicis lapathi. Plin. li. 20. c. 21. 9.

Cadunt dentes. Plin. lib. 30. ca. 3. 4. Vermium terrenorũ cinis exeſis dentib. cõiectus, ex facili cadere eos cogit. Vide Cado.

Circumpurgare dentem, Vide Dens naſcitur.

Circunradere dentem.

Comprehendit dentem forfex.

Concutere dentem.

Confringitur dens ſub forfice. Vide Dens mouet dolores.

Inuiſo carpere dente. Oui. 3. de Ponto, eleg. 4. 15. Vide Carpo.

Cauantur dentes tabe pituitæ. Plin. lib. 7. cap. 16. 3.

Theonino dente circũrodi. Hor. 1. epiſt. 19. 17. Vide Theon.

Circũſcalpti dentes, dolore liberantur. Plin. lib. 20. cap. 5. 3.

Circũſcarificare dentem. Plin. lib. 30. cap. 3. 3.

Citare dentem. Vide Dentem eximere.

Colluere dentes. Plin. lib. 21. cap. 31. 4.

Dentes conficiunt cibum. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Cõfirmat dentes inula à ieiunis cõmanducata. Pli. li. 20. c. 5. 7.

Confirmãtur dentes oſſibus pernarũ cõbuſtis. Pli. li. 28. ca. 11. 17.

Dens corruptus, aut fractus, Celſus lib. 6. cap. 13.

Dentes crepuere retecti. Perſ. ſaty. 4. 12.

Decidunt dentes anno ſeptimo, aliiq; ſufficiuntur. Plin. lib. 7. cap. 16. 1. Et lib. 11. cap. 37. 40.

Denigrare dentes, Plin. lib. 32. cap. 7. 2.

Deficiunt multo primũ in aliquibus dentes. Plin. li. 7. c. 16. 3.

Defluunt dentes. Plin. lib. 7. cap. 16. 4.

Dentes digerunt cibum. Plin. lib. 11. cap. 37. 34.

Direxit ad inguina dentes. Ouid. 8. Metam. 81. de apro Calidonio, & Ancæo, qui cum ipſo congrediebatur.
Dentes diuidunt eſcas morſu. Cic. 2. de Nat. deor. 201.
Dolet dens. Celſus lib. 6. cap. 9.
Edit breuiorem dentem longior radix. Vide Duriores oſſe, etc.
Eroduntur dentes. Plin. lib. 31. cap. 9. 4.
Eroſi dentes. Plin. lib. 24. cap. 10. 7.
Eruere dentes. Plin. lib. 28. cap. 8. 8.
Euellitur dens, Vide Dens mouet dolores, & dens naſcitur.
Euellere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3. 7.
Exacuit dentes ſus. Virg. 3. Georg. 50.
Excidit dens. Vide Dentem eximere. & dens naſcitur.
Excipere dentem forſice, Vide dens mouet dolores.
Excuſsi dentes. Iuuen. ſaty. 16. 1.
Exeſus dens. Celſus lib. 6. cap. 9.
Dentem eximere. Celſus lib. 6. cap. 9.
Dentes ſine uexatione extrahit radius paſtinacæ. Plinius libro 32. cap. 7. 12.
Caſuros dentes extrahit amurca. Plin. lib. 23. cap. 3. ad finem.
Dentibus candorem facit origanum. Plin. lib. 20. cap. 17. 4.
Fatigare dentem in dente, eſt comprimendo dentes atterere. Ouid. 8. Metam. 167.
Figere dentes in aliquid. Ouid. 3. Metam. 17.
Findere dentem. Vide Dentem eximere.
Firmat dentes commanducata lapathi radix. Plinius lib. 20. cap. 21. ad finem.
Fouere dentem. Celſus lib. 6. cap. 9.
Frangit dentes & extrahit cedria. Plin. lib. 24. cap. 5. 3.
Fricare dentes melle. Plin. lib. 30. cap. 4. 1.
Fuſcat inertia dentes. Ouid. 3. de Arte 40.
Gignuntur dentes. Plin. lib. 37. 39.
Hebetare dentem. Silius lib. 8. 99.
Dens hærens, Vide Dens mouet dolores, & Dentes labant.
Illidere dentes labellis. Lucret. lib. 4. 218.
Incidere ferro dentes. Ouid. 8. Meta. 50. ferroq; incidit acuto Perpetuos dentes, & ſerræ repperit uſum. De Perdice puero, quem dicit fuiſſe inuentorem ſerræ: quod tamen Dædalo adſcribit Plinius lib. 7. cap. 56. 8.
Increſcunt dentes. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.
Infricare dentes cinere cornus ceruini. Pli. lib. 28. cap. 11. 15.
Irritare dentes. Celſus lib. 6. cap. 9.
Iuuat dentes, integros illitus cinis uermium terrenorum. Plinius lib. 30. cap. 3. 4.
Dentes labant. Celſus lib. 7. cap. 12.
Cruento dente laceſsitus, id eſt, conuitijs, & ignominioſis uerbis laceſsitus. Horat. 2. epiſt. 1. 21.
Laniare dentibus aliquid. Virg. 3. Georg. 102.
Lauare dentes. Catul. 37. 3.
Limare dentes. Celſus lib. 6. cap. 12.
Dens limandus eſt, ſi ſit acutior. Celſus, lib. 6. cap. 12.
Liuent rubigine dentes. Ouid. 2. Metam. 156.
Sæuo dente mandere aliquid. Ouid. 15. Metam. 19.
Mederi dentibus. Plin. lib. 23. cap. 6. 11. Sic lib. 30. cap. 3. 2.
Inuido dente morderi. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.
Dentes mouentur. Celſus lib. 7. cap. 12.
Dens mouet dolores. Celſus lib. 7. cap. 12.
Mutat homo dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 40.
Mutantur dentes homini. Plin. lib. 11. cap. 37. 39.
Dens naſcitur. Celſus lib. 7. cap. 12. Plin. lib. 11. cap. 37. 39.
Nituntur dentes radicibus. Vide duriores oſſe dentes ſunt.
Nocet dentibus & gingiuis braſsica. Plin. lib. 20. cap. 9. 11.
Oriuntur dentes. Corn. Celſus lib. 2. cap. 1.
Perfricare dentes. Ouid. 3. de Arte 44.
Petere dente. Hoc eſt inuadere, uel ferire, Hor. 2. Ser. ſat. 1. 11
Præterere dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 40.
Prodeſt dentibus. Plin. lib. 20. cap. 9. 17.
Putreſcunt dentes. Plin. lib. 31. cap. 9. 4.
Recreſcunt dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 36.
Dentium remedium eſt, corticis platani in aceto decoctum. Plinius lib. 24. cap. 8. 2.
Dentibus remedio ſunt, panacum radix, &c. Plin. li. 25. c. 13. (19.
Reficere dentes. Celſus lib. 6. cap. 15.
Renaſcuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 40.
Rubeſcunt ſenecta dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 41.
Rumpere dentes. Plin. lib. 25. cap. 13. 27.
Expulſi ſalierunt cuſpide dentes. Stat. 9. Thebaid. 27.
Dentes ſanat radix anemone cõmanducata. Plin. li. 21. c. 23. 3.
Scalpere dentes penna uulturis. Plin. lib. 30. cap. 4. 1.
Scarificare dentes. Plin. lib. 28. cap. 11. 16.
Seruare dentem, &c.
Soluere dentem. Vide Dentem eximere.
Stridere dentibus. Celſus lib. 2. cap. 6.
Triplici ſtant ordine dentes. Ouid. 3. Met. 7. de ſerpente Cadmæo.
Subit dens. Vide Duriores oſſe dentes ſunt.
Superbo dente tangere cibum, eſt faſtidire cibum. Horatius 2. Sermo. ſatyr. 6. 18.
Candorẽ trahunt dentes quodã medicamine. Plin. li. 7. c. 16. 3.
Vinciendi ſunt dentes auro. Vide Dentes labant.
Dens, Omne id quo aliquid teneri uel extrahi poteſt, ſolet appellari. Virg. 6. Aeneid. 1.
– tum dente tenaci
Anchora fundabat naues.
Dens aratri. Colum. lib. 2. cap. 4. 5.
Curuus dens. Ouid. lib. 3. Amorum, eleg. 9. 3.
Durus dens uomeris. Virg. 1. Georg. 53. Dens, id eſt, acumen. (Seruius.
Vncus dens. Virg. 2. Geor. 85.
Dentem Saturni pro falce poſuit. Virg. lib. 2. Georg. 82.
Dentio] dentis, (ὀδοντοφυῶ, ὀδοντιάζω,) dentire, Verbum neutrum, Emittere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3. 4. Cinis eorum pueros tardè dentientes adiuuat cum melle. Et libro 21. cap. 20. 4.
Dentire dentes dicuntur à Plauto, quum inuicem atteruntur et concutiuntur fame. In Milit. 3. 34.
Dentitio] Verbale, (ὀδοντοφυΐα,) Dentium emiſsio. Plinius lib. 28. cap. 19. 11. Infantibus nihil butyro utilius per ſe & cum melle, priuatim & in dentitione, & ad gingiuas, et ad oris ulcera. Idem lib. 30. cap. 15. Ad dentitionem cerebrum pecoris utiliſsimum eſt. Ibidem 3.
Dentatus] pen. prod. (ὀδοντωμένος,) Adiectiuum, Qui habet dentes. Martial. lib. 1. 68.
Sic dentata ſibi uidetur Aegle
Emptis oſsibus Indicoq; cornu.
Dentatum dictum fuiſſe M. Curium ſcribit Plin. lib. 7. cap. 16. 2. quod cum dentibus natus fuerit.
Malè dentata puella. Ouid. 1. de Remed. Amor. 68.
Dentatus, Qui magnos habet dentes. Plaut. Pſeud. 17. 3. Non ego te ad illum duco dentatum uirum.
Dentata charta res agetur. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 2. 16. 6. Hoc eſt, Nihil erit quod morſu uacet.
Denticulatus] pen. prod. Adiectiuum, (ὀδοντιωτός,) In formam dentium factus. Plin. lib. 9. cap. 31. 2. Prætereà bina brachia denticulatis forcipibus.
Denticulatæ aſperitatis uenter terreſtribus quibuſdam animalibus. Plin. lib. 11. cap. 37. 70.
Denticulatæ falces. Colum. lib. 2. cap. 21. 2.
Denticulatum olus. Plin. lib. 26. cap. 15. 12.
Dentale] dentalis, penul. prod. neut. gene. (γύης,) Lignum ad quod uomer includitur, inquit Seruius: quod & dens à Varrone

Varrone dicitur. Virg. 1. Georg. 35. Binæ aures duplici aptantur dentalia dorſo.
Vomer & dentale. Colum. lib. 2. cap. 2. 20. Cenſet exiguis uomeribus & dentalibus terram ſubigere, quo minoris formæ bubus adminiſtrari id poſsit.
Dentifricium] (ὀδοντότριμμα,) Medicamentum quo dentes fricantur ut fiant candidi. Plin. lib. 28. cap. 11. 15. de talo bibulo, eiuſdem cinis cum myrrha dentifriciũ eſt. De dentifricio extat epigramma apud Martialem lib. 14. 61.
Dentiſcalpium] (ὀδοντοξέστης, ὀδοντογλυφεῖον,) Quo dẽtes ſcalpuntur & mundantur. de quo eſt epigramma apud Martialem, lib. 14. 22. Idem lib. 7. 62. Biſſenos triplices, & dentiſcalpia ſeptem.
Dentifrangibulum] pen. corr. (ὀδοντόκλασμα,) Quo dentes franguntur. Plaut. Bacchid. 13. 14. Ita dentifrangibula hæc meis manibus geſtiunt.
Dentifrangibulus] maſc. gen. Plaut. Bacchid. 13. 23. Vale dentifrangibule. P I. & tu integumentum uale.
Dentiloquus] dentiloqui, pen. corr. (ὀδοντολόγος,) Plaut. Capt. 13. 28. Dentiloquos omnes mortales faciã, quenq; offendero. Id eſt, Dentes loquentes faciam, hoc eſt, ex ore emittentes, uerborum loco: quia illis adeò dentes concutiam, ut ſuis ſedibus eiectos expuant. Aliqui codices habent dentilegos, id eſt, dentes legentes, ut ſacrilegos, ſacra legentes.
Denſus] Adiectiuum, (ἀθρόος, δασὺς, πυκνός, συχνός,) Spiſſus, à dente quidam deducunt, quaſi dentibus coactus: ſed hæc definitio paucis probatur. Plinius lib. 10. cap. 69. 1. Liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denſo atq; ſurdo naturæ elemento.
Denſum & Rarum, contraria. Virg. 2. Georg. 46.
Denſa magis Cereri, rariſsima quæq; Lyæo Sub. terra.
Aer denſus. Horat. 2. Carm. ode 7. 3.
Agmen denſum agere. Virg. 5. Aeneid. 106.
Amores denſi, id eſt, crebri. Virg. 4. Georg. 70. Seruius.
Amplexus denſi. Valer. 4. Argonaut. 65.
Denſus Aquilo dicitur, quòd nubes condenſet. Virgilius 3. Georgicorum 39.
Armis denſis circunfundi. Virg. 2. Aeneid. 77.
Armis denſis incurrere. Virg. 2. Aeneid. 82.
Aſperitas denſa frigoris. Ouid. 3. Faſt. 18.
Auſtris denſis nigerrimus imber. Virg. 5. Aeneid. 138.
Buxum denſum folijs. Ouid. 3. de Arte Amand. 138.
Caligo denſa. Virg. 12. Aeneid. 94.
Caput denſum Cæſarie. Ouid. 3. Amorum eleg. 1. 7.
Chaos denſum. Senec. Herc. fur. 10. 7.
Cohortes denſæ. Claud. 7. Paneg. 18.
Corpora denſiſsima duris ſetis. Ouidius 13. Metamorph. 181. de Polyphemo.
Ficus denſiſsima pomis. Ouid. 2. Faſt. 51.
Folia denſa. Plin. lib. 12. cap. 7. 5.
Fremitu denſo circunſtare aliquem. Virg. 4. Georg. 44.
Frondes denſæ. Virg. eclog. 9. 12.
Frutices denſi. Ouid. 1. Metam. 25.
Funale denſum lampadibus. Ouid. 12. Metam. 50.
Hoſtis denſiſsimus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 11. 4.
In hoſtes denſos fertur. Virg. 2. Aeneid. 102.
Ictibus denſis pulſare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 91.
Imber denſiſsimus. Virg. 1. Georg. 67.
Iuba denſa. Virg. 3. Georg. 18.
Labor denſus, id eſt, perpetuus, continuus. Valerius 5. Argonauticῶn 34.
Lacus denſus nube. Claud. de Aponi balneis 7.
Loca denſa nemoris. Senec. Hipp. 4. 30.
Loca ſylueſtribus ſepibus denſa. Cic. 1. de Nat. deor. 163.
Lucus denſus iuncis. Ouid. 6. Faſt. 83.
Luna denſa imbribus. Valer. 2. Argonaut. 74.
Malorum denſorum turba. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7. 9.
Acie denſi milites. Virg. 10. Aeneid. 35. Mille rapit denſos acie. Rapit, id eſt, raptim ducit mille denſos acie, hoc eſt, in acie conſtrictos & coniunctos. Seruius.
Nebula denſa. Liu. 6. bel. Pun. 92. Ouid. 11. Metam. 115.
Nemus denſum arboribus. Ouid. 14. Metam. 72.
Nimbi denſi. Ouid. 1. Metam. 55.
Nox denſiſsima. Ouid. 15. Metam. 17.
Nubes denſæ. Ouid. 11. Metam.
Nubila denſa. Virg. 6. Aeneid. 119.
Pecudes denſæ. Stat. 5. Thebaid. 70.
Pericula denſa. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 3.
Pingue denſum Virg. 3. Georg. 25.
Pingue ſubſtantiuum eſt.
Plagis denſis extricata cerua. Horat. 3. Carm. ode 5. 7.
Sentes denſi. Virg. 9. Aeneid. 80.
Series denſior geſtorum. Claud. 1. Paneg. 28.
Soboles denſior. Virg. 3. Georg.
Sues denſæ, Quæ denſas ſetas habent. Colum. lib. 1. in Præf. 1. 21. Nec eundem glabræ ſues, denſæq; cæli ſtatum, nec eandẽ educationem, cultumue quærunt. Sic. lib. 7. cap. 9. 2.
Sylua denſa & aſpera. Cic. ad Attic. lib. 12. 241. 5. Sic denſiſsimæ ſepes. Cæſar. 2. bel. Gall. 308. Et lib. 3. 460.
Tela denſiſsima. Virg. 9. Aeneid. 119.
Tellus denſior aere. Ouid. 1. Metam. 6.
Tenebræ denſæ. Silius lib. 12. 131.
Denſa & glutinoſa terra in Aſia & Myſia. Columel. libro 1. in Præfat.
Denſis terroribus aulam Fama quatit. Claud. 2. in Eutrop. 93.
Trabibus denſis umbroſa templa. Ouid. 11. Metam. 73.
Turba denſa. Senec. Herc. Fur. 9. 43.
Vmbra denſa. Virg. 1. Georg. 69.
Quia (inquit Seruius) arbores tunc incipiunt frondeſcere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 13.
Vortices denſi. Ouid. 6. Faſt. 101.
Cõuictor, denſoq; domeſticus uſu. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 3.
Vulgus denſum humeris, id eſt, arcte conſtrictum, & coactum ob magnam frequentiam. Horat. 2. Carm. ode 13. 7.
Denſo] denſas, (πυκνόω, καταπυκνόω, πυκάζω,) denſare, Spiſſum facere. Virg. 1. Georg.
– & Iupiter humidus auſtris
Denſat, erant quæ rata modo, & quæ denſa relaxat.
Aer denſatus & laxatus. Quintilianus libro 5. cap. 9. 10. ex Virgil. lib. 1. Georg.
Denſatus agger. Liu. 10. ab Vrbe 20.
Cateruas denſare. Virg. 12. Aeneid. 53.
Denſatum lutum. Cato cap. 40. 3.
Capillum defluentem confirmare & denſare. Plinius libro 25. cap. 11. 1.
Denſati ordines. Liu. 10. bel. Pun. 162.
Denſatis excipere ſcutis. Liu. 8. bel. Pun. 7.
Tenebræ denſantur nocte. Virg. 1. Georg. 50.
Denſeo] denſes, (πυκνοῦμαι,) denſere, Idem. Virgil. 7. Aeneid. 154. – totis
Agmina denſentur campis. Vbi Seruius, Denſeo, denſes dicimus, aliter non. Plin. lib. 20. ca. 14. 3. Ipſa aceſcere, aut coire, denſeriq; lac non patitur. De menta loquitur.
Denſatio] Verbale, (πύκνωσις,) Plin. lib. 31. cap. 7. 8. Prima denſatio Babylone in bitumen liquidum cogitur.
Denſitas, penult. correp. denſitatis, (πυκνότης,) Plinius lib. 11. cap. 3. 2. Quamuis arcente ſpiritum denſitate & altitudine humoris.

Coire in denſitatem. Vide Coeo.

Denſe] aduerbium,(πυκνῶς,)Plin.lib.16.cap.37.1. de ſalice loquens, Cæſæq; denſius innumero hærede proſint. Ouidius 1.de Ponto,eleg.10.3.

Nulla tamen ſubeunt mihi tempora denſius iſtis.

Dentale,Dentatus,Denticulatus,] &c. Vide Dens.

Denubo] denubis,penu.prod.denupſi,denuptum,(γαμέω, συνοικέω,)denubere,Coniungi matrimonio. Apuleius in oratione ſecunda Apollinis, At tu dum eam putas etiam nunc claro fratri denuptam falſa ſpe inductus,filioq; eius Pontano author aſſentiendi fuiſti. Columel. libro 10.16. Semina depoſitis cupient denubere plantis. Alij codices habent ſe nubere.

Denubere in familiam alicuius filia dicitur. Tacitus libro 5. Suetonius in Nerone,cap.29. Cui etiam ſicut ipſi Sporus, ita ipſe denupſit.

Denudo] denudas,pen.prod.(ἀπογυμνόω,) denudare, Idē quod nudare.Plin.11.cap.22.2. Vt denudet fœminas ueſtis bombycina.Varro 1. de Re ruſt. cap.41.2. Et cum ſic exacuendum,ut non denudes medullam.

Artus denudare,eſt carnem ab artubus auferre.Sene.Thyeſte, (8.29.

Denudari à pectore.Cic.7.Verr.27.

Denudatis crudeliſſimè ciuibus.Lentulus Senatui,li.12.15.2.

Spoliare atque denudare ſcientiam iuris ciuilis ornatu.Cicer. 1.Orator.121.

Denuntio] denuntias.(παραγγέλλω,)denuntiare, Futurum aliquid nuntiare.Cic.de Senect.17. Aut Senatui quæ ſunt gerenda præſcribo, & quomodo Carthagini male diu cogitanti bellum inferatur multo antè denuntio.

Denuntiare antè.Cic.1.Verr.14. Huic ego homini iam antè denuntio,ſi à me cauſam hanc uos agi uolueritis, rationem illi defendendi totam eſſe mutandam.

Denuntio,antè prædico.Cicer.6.Philipp.207. Teſtificor,denuntio,antè prædico, nihil M. Antonium eorum quæ ſunt legatis mandata,facturum.

Denuntiare palàm & prædicare.Cic.pro Milone 38.

Denuntiare periculum,aut peſtem.Cic.ad Atticum,lib.2.cap. 35.2.Et pro Milone 1.Plinius lib.13.cap.22.1. Sic Denūtiare terrores,Cic.ad Atticum,lib.2.38.3.Et 14.Philipp. 389.Omnibus, quanquam ruit ipſe ſuis cladibus peſtem, uaſtitatem,cruciatum,tormenta denuntiat.

Sol cæruleus pluuiam denuntiat.Virg.1.Georg.90.

Horam nigram denuntiat Perſephone,Id eſt,tempus adeſt mortis.Tibul.lib.3.eleg.5.1.

Iras triſtes denuntiare.Virg.3.Aeneid.73.

Neceſſitatem ultimam denuntiat.Tacit.lib.15.

Armorum denuntiationem eleganter dixit Liu. 5.Decad.li.5. 10.pro belli denuntiatione.

Monente te & denuntiante.Cic.Sulpitio,lib.4.3.3.

Denuntiare alicui,quod uulgus corrupte Facere ſcire, dicit, Latine aliàs ſignificare dicitur.Cicer.1.Tuſcul.192. Nos uero ſiquid tale acciderit, ut à Deo denuntiatum uideatur ut exeamus è uita,læti,& gratias agentes pareamus.Idem pro Cecinna 14.

Domum denuntiare.Cic.pro Quintio 31. an quum Romæ domus eius,uxor,liberi ſint,domum potius denuntiem?

Denuntiauit ut adeſſet.Cic.7.Verr.8.

De re aliqua denuntiare.Cic.pro Cecinna 68.

In iudicium denuntiare.Cic.pro Roſc.Comœd.15.

Denuntiare & indicere bellum.Cic.1.Off.54.

Cædem denuntiare alicui.Propert.lib.4.eleg.3.13.

Denuntiare alicui dimicationem.Cic.pro Domo ſua 44.

Iudicium alicui denuntiare.Cic.pro Seſtio 32.

Denuntiare teſtimonium. Vlpianus,titulo De concuſſionibus,

Quiue ob denuntiandum, uel ob non denuntiandum teſtimonium pecuniam acceperint. Cicero in Prætura urbana, Non putaſti me tuis familiariſſimis teſtimonia denuntiaturum,qui tuæ domi ſæpe fuiſſent,ex quibus quærerem, ſignáne ſcirent quæ non eſſent? Teſtimonium denuntiare Ciceroni non eſt teſtificari, ut uulgò exiſtimatur: ſed eſt homini diem dicere ferendo teſtimonio: hoc eſt, ad iudicium euocare ferendi gratia teſtimonij. Fabius lib. 5. cap. 7. Duo ſunt (inquit) genera teſtium: aut uoluntariorum, aut eorum quibus iudex in publicis iudicijs lege denuntiare ſolet.quorum altero utraque pars utitur: alterum accuſatoribus tantum conceſſum eſt. Ex hoc intelligo in publicis tantummodo iudicijs licuiſſe denuntiari teſtimonium: hoc eſt, inuitum euocari ad remotum longinquumq; tribunal.Hæc Budæus.

Denuntiatio] Verbale,(παραγγελία,)Prædictio.

Significatio,& quaſi denuntiatio calamitatū.Cic.de Diui.80.

Denuntiatio,Minæ.Cic.ad Atticum,lib.4.85.8.Denuntiationem illam Memmij ualde Cæſari diſplicere.Liu.8.bel. Maced.57.Hac denunciatione conterritus,&c.

Denuntiatio & minæ. Plinius ad Priſcum, lib. 6.Quanquam quid denunciationibus & quaſi minis ago?

Belli denuntiatio.Cic.6.Philipp.206.

Denuntiatio teſtimonij à iudicibus, uel ab accuſatore fiebat: ut planum fit ex ſequentibus Plinij uerbis lib. 6. epiſtol. Licinius (inquit) petendum cenſuit à Conſulibus, ut referrent ſub exemplo legis ambitus de lege Repetundarum, an placeret in futurū ad eā legem adijci, ut ſicut accuſatoribus inquirendi,teſtibuſq; denuntiandi poteſtas ex ea lege eſſet, ita reus quoq; fieret.Cicer.pro Flacco, Adiunxit ille, ut eos qui domo exire nolebant, teſtimonij denuntiatione terreret: qui domi ſtare non poterant, largo & liberali uiatico commoueret.Budæus.

Denuo] aduerbium,(ἐξ ὑπαρχῆς,) id eſt,rurſus,deintegro, inquit Valla.Liu.10.ab Vrbe 152.Fabius in Hetruria rebellante denuo, quatuor millia & quingentos Peruſinorū occidit.Cic.4.Verr.3.25.Recita denuo.

Etiam denuo?Plaut.Amph.4.240.

Denuo ædificare ædes.Plaut.Moſtel.3.24.

Deni] denæ,dena,(δέκα,)Numerus diſtributiuus pro decē. Plin.lib.10.cap.63.8.Viuunt Laconici annis denis. Cice. 4.Verr.85.Pueri annorum ſenum,ſeptenumq; denum.

Bis dena,uiginti.Plin.lib.2.cap.7.12.

Ter denæ naues.Virg.10.Aen.42.Id eſt,triginta, pro ter decem.

Deni,duodeniq; homines.Cæſar 5.bel.Gal.57.

Deni creabantur.Cic.3.de Leg.35.

Deo] (Δηώ,)Ceres inter alia cognomina à Græcis appellatur.Hinc Deois patronymicum,filia Deus, quæ eſt Proſerpina.Ouid.6.Metam.23.

Deocco] deoccas,(βωλοκοπέω,)deoccare,Idem quod occare.Plin.lib.18.cap.15.1.

Vicia non ſarritur,nō ſtercoratur,nec aliud quàm deoccatur.

Deonero] deoneras,penult.correp.(ἀποφορτίζω,)deonerare, Contrarium ſuo ſimplici, eſt onus deponere.Cicer. 1.Verr.24. Quid quum commiſerari, conqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traijcere cœperit?per translationem.

Deorſum] aduerbium.(κάτω,)eius cōtrarium eſt Surſum. Plaut.Amph.17.56. Deuolant angues iubati deorſum in impluuium duo.

Directo deorſum ferri.Cic.1.de Nat.deor.94.

Deorſum cuncta feruntur pondera.Lucret.lib.2.39.

Deorſum.Terent.Adelph.4.2.35.Noſtin' porticum apud macellum hanc deorſum?

Surſum deorſum curſitare.Terentius Eunuch. 2.2.47. Neſcio(inquit Valla lib.2.)an de Athenis hoc dictum ſit, quibus portus in imo, urbs uerò editiori loco ſita eſt forte ſic loqui deceat, per ſurſum deorſumq;, ſi de fortunæ mutabilitate dicatur, quæ nunc tollit,nunc deprimit. Hic uerò modus loquendi à Græcis ſumptus uidetur. plerunq; enim apud Demoſthenem reperitur forma prouerbiali dictum, (ἄνω καὶ κάτω,)hoc eſt,ſurſum & deorſum.

Surſum deorſum,ultro citroq; commeare.Cicer. 2. de Natura deorum 120.

Deorſum uerſum, uel deorſum uerſus, Verſus inferiorem locum.Terent.Adelph.4.2.37. Cliuus deorſum uerſum eſt, hac te præcipitato.Paulus de Grad.affin. L. Iuriſconſultus, Surſum uerſum uel deorſum uerſum tendens.Cato ca.156. 3.Poſtea ubi deorſum uerſus ibit.

Deorſum triſyllabum interdum ponunt poetæ,ut Lucret.li.2. 41.Quin uacuum per inane deorſum cuncta ferantur.

Interdum diſſyllabum contractis e & o,ut Idē eodē li. 44.

Corpora quum deorſum rectum per inane feruntur.

Deoſculor] pen.corr.deoſcularis,(καταφιλέω,) deoſculari, Idem quod oſculari, uel uehementer & arcte oſculari. Mart.lib.8.75.Hos amplectitur,hos deoſculatur.

Depaciſcor] depaciſceris,depactus ſum,(συντίθεμαι,)depaciſci,Idem quod paciſci.Quidam depeciſcor ſcribunt.

Depaciſci cum hoſte.Cic.2.de Inuent.172. Quidam Imperator quum ab hoſtibus circūſideretur,neq; effugere ullo modo poſſet,depactus eſt cum eo,ut arma & impedimenta relinqueret,milites educeret.

Depaciſci partem ſuam cum aliquo.Cice.pro Roſc. Amer.65. Ibidem 68. Non paulum neſcio quid in rem ſuam conuertit,ſed hunc funditus euertit bonis: ipſe tria prædia ſibi depactus eſt,uoluntatem Decurionum ac Municipium omniū tantidem quanti fidem ſuam fecit.

Depaciſci morte.Terent.Phorm.1.3.14.Vbi Donatus, Depaciſci,pactione tranſigere.

Depaciſci honeſtiſſimo periculo.Cic.ad Atticum, lib. 9. 175. 4.Video tibi illud placere,me πολίτευμα,de pace ſuſcipere:in quo non extimeſco periculum.quum enim tot impendeant,cur non honeſtiſſimo depaciſci uelim?

Depaciſci ad conditiones alterius.Cic.5.Verr.49.

Depactus] Participium à Depaciſcor, & depango. Vide Depango.

Depactus uitæ terminus.Lucretius lib.2.218.

Depectus] (συντεθειμένος,)Participium à Depeciſcor. Vlpianus in Lege.Et generaliter.§.1.ff. de Calumniatoribus, Hoc igitur edicto tenetur etiam is qui depectus eſt. Depectus autem dicitur turpiter pactus. Quædam exemplaria legunt Depactus.

Depalmo] depalmas,(θεναρίζω,)depalmare, Palma percutere.Gellius,Quencunq; depalmauerat, numerari ſtatim ſecundum XII.TAB.uiginti & quinq; aſſes iubebat.

Depango] depangis,depanxi,&depegi,depactum,(καταπήγνυμι,)depangere,Plantare,defigere,in terram ponere. Plin.lib.16.cap.26.6.Sed in hoc quoq; prouidens natura facile naſcenti & depacto ſurculo incurioſius ſemen dedit. Colum.lib.3.ca.16.1. Quumq; ſat erit medio ſpacio quod uacat inter uites per imam lineam depangere.

Depacta in terram non extrahuntur.Plin.lib.2.cap.96.3.

Deparcus] Adiectiuum,(φειδωλός,) pro immodice parco. Sueton.in Nerone,cap.30.Sordidos putabat eſſe ac deparcos,quibus impenſarum ratio conſtaret.

Depaſco] depaſcis,depaui,depaſtum, (νέμω,) depaſcere, Paſcendo abſumere.Colum.lib.7.cap.5.17. Si hœdi roſidas herbas depauerint.Plin.lib.8.cap.25.7.

Agros depaſci à pecore.Cic.2.de Orat.157.

Depaſcere,aliter.Colum.lib.2.ca.11.7. Et ſi depaſcere ſæpius uoles,uſq; in mēſem Maiū ſufficit.Poteſt ſic interpretari, Si uis boues depaſcere, uel ſi uis ut boues ea depaſcāt pabula.

Depaſcere poſſeſſionem alienam,per translationem.Cic.1.de Legib.83.depaſci ueterem poſſeſſionem Academiæ ab hoc acuto homine non ſinemus.

Stylo depaſcere luxuriem orationis.Cic.2.de Orat.54.

Depaſcor] deponens,(βόσκω,νέμομαι,)ut Beluæ depaſcuntur ſata.Plin.lib.9.cap.3.3. Et lib.11.cap.19.1. Nam & papilio ceras depaſcitur.

Febris depaſcitur artus.Virg.3.Georg.91.

Syluas depaſcitur quadrupes. Tibul.li.4.ad Mœcenatem 26.

Libare & depaſci.Lucret.lib.3.3.

Depaſtus] Participium (νενεμημένος,) ut Depaſta arbor. Plin.lib.17.cap.24.13.Depaſtam arborem turpi faciere linquunt.Quo in loco paſſiuè accipitur.

Frondes depaſtus amaras ſonipes.Claudianus 4.Paneg. 48. Vbi actiuè ſumitur.

Sepes depaſta florem.Virgil.eclog.1.11.Hypallage eſt, inquit Seruius,pro florem depaſtum habens. Depaſta igitur hoc loco paſſiuum eſt.unde crediderim uerbum commune eſſe, non deponens.Sic idem lib.6.Aeneid.19.

Libauitq; dapes,rurſuſq; innoxius imo

Succeſſit tumulo,& depaſta altaria liquit.

Depaſtio,Verbale,(βόσκη,)Plin.lib.17.cap.24.20. Similem rationem & depaſtio animalium habet.

Depaupero] depauperas,pen.corr.(πενητοποιέω,) depauperare, Pauperem facere,conſumere.Varro, Prius quàm domum depauperaſſet ſumptu ſuo.

Depecto] depectis,depexui,depexum,(κτενίζω,) depectere,Idem quod pectere.Colum.lib.10.19. Punicea depexa coma,ſed lactea crure eſt.

Crines depectere.Ouid.6.Faſt.46.

Depectere frondium caniciem.Plin.lib.6.cap.17.5. Et li.12. cap.14.7.Quod in arbore hæſit,ferro depectitur.

Depexus] (κτενισθείς,)Participium. ut Iubæ depexæ.Ouid. de Arte,lib.1.124.de equis.

Depexi crinibus Indi.Ouid.3.Faſt.95.

Depexum aliquem reddere, per translationem, pro inuolare in capillum,& percutere.Terent.Heaut.5.1.78. Nonius, depexum,laceratū interpretatur. Perottus hoc loco depeſſum legit,à pando uel à patior,id eſt,laceratum. Quòd ſi depexum legamus,inquit,ſignificabit cultum, & pexas ueſtes indutum: dictumq; erit à contrario ſenſu.

Depeciſcor,Depectus] Vide Depaciſcor.

Depeculaſſo] depeculaſſis, depeculaſſere, pro depeculari. obſoletum uerbum.Luci.lib.26. Depeculaſſere aliqua ſperans me, ac deargentaſſere, decalauticare, eburno ſpeculo depeculaſſere.Nonius.

Depeculor] pen.prod.depecularis, depeculatus ſum, depeculari, (κλέπτω τὰ δημόσια, ἀποσυλέω,)A peculio deductum uerbum, ſignificat propriè ea quæ ad Rempublicam, ſiue principem, ſiue ſacra pertinent furari.Cic.3.de Finib. 51.Nam ut peccatum eſt patriam prodere,parentes uiolare, fana depeculari, &c.Idem 6.Verr.32. Apollonium Nēconis filium Drepanitanum, qui nunc A. Clodius uocatur, omni argento optimè facto ſpoliaſti ac depeculatus es. Hîc de furto priuatæ rei dixit.Idem 2.Verr.7.Depeculatus eſt fana.

Depeculari laudem alicuius.Cic.6.Verr.70.

Depeculator,(κλέπτης,)Verbale,huiuſmodi fur.Ci.2.Ver.2.

Depeculator ærarij.Cic.in Piſonem 77.

Depello] depellis, depuli,pen.corr.depulſum, (ἀπελαύνω, ἀποθέω,) depellere, Abigere, prohibere.

Dimoueri, depelli, & deduci de loco. Cic. pro Cecin. 35.
Depellere & deijcere. Cic. 3. in Catil. 63.
Depellere loco. Cic. pro Cecin. 15.
Deducere & depellere de loco. Cic. pro Cecin. 35.
Depellere aliquem manu. Cic. 3. Off. 55.
Depellere à ſe nefarios. Cic. 3. de Legib. 30.
Aliud ab alio depelli. Cic. de Fato 35.
Vi, ferro, periculis, urbe, omnibusq; patriæ præſidijs depellere aliquem. Cic. de Aruſp. reſp. 54.
Depellere & Reſtituere, contraria. Cic. pro Cecin. 64.
Depellere aliquẽ ad calamitatẽ. Cic. Antequã iret in exilium 8.
Falſas auditiones depellere. Tacit. lib. 4.
Cibum depellere de pectore, Idem eſt ferè quod digerere. Cicer. 2. de Diuinat. 84.
Depellere ac diſsipare copias. Cic. pro Domo ſua 13.
Curas depellere uino. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 8.
Curſu recto depellere aliquem. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 16.
Dedecus patriæ depellere. Sil. lib. 1. 22.
Dolorem depellere. Cic. 1. de Fin. 52.
Depellere exercitus. Tacit. lib. 2.
Famem cibo & potione depellere. Cic. 1. de Fin. 58.
Frigus famemq; depellere. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 2.
Tecta ſua defendere & ab aris, focisq; ferrum flammamq; depellere. Cic. pro Seſt. 78.
Ad depellendos hoſtes iaculum quærit. Claud. de bel. Gigãt. 21.
Ictum alicui depellere, Eſt auertere ictum ab aliquo illatum alicui. Valer. lib. 6. Argon. 131.
Cauſam depellere lethi. Ouid. epiſt. 20. 35.
Molẽ mali à ceruicibus aliquorũ depellere. Cic. 3. in Catil. 62.
Moleſtias omnes ratio depellit. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 1.
Morbum depellere. Cic. Gallo, lib. 7. 27. 7.
Morbos depulſurus Epidaurius. Claud. 3. Paneg. 35.
Mortem opinione mortis depellere. Cic. pro Seſt. 68.
Nubila cœlo depellere. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 11.
Periculum à ſe depellere. Cic. pro Cluent. 12.
Peſtem depellere. Virg. lib. 9. 24.
Ex poteſtate depellere. Cic. de Lege Agr. 37. Vt ex omni cuſtodia ueſtræ libertatis, ex omni poteſtate, curatione, patrocinio ueſtrorũ cõmodorum Cn. Pompeius depelleretur?
Sententia depellere. Cic. 2. Tuſc. 23.
De uetere, diuturnaq; ſententia, maleuolentiſsimis obtrectationibus aliquorum depelli. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 23.
De ſuſcepta cauſa propoſitaq; ſententia, nullam contumeliam, nullam uim, nullum periculum poſſe aliquem depellere, magni cuiuſdam animi eſt. Cic. pro Ligar. 16.
Spe & de ſpe depellere. Liu. 1. bel. Maced. 98. Cic. in Catil. 35.
Suſpicionem à ſe depellere. Cic. 12. Phil. 322. Item Depellere criminationes. Cic de Amic. 59. ubi legitur & Repellere.
Tela depellere. Cic. pro Quintio 4.
Terrores depellere à capite alicuius. Cic. pro Fonteio 29.
Tribunatu depelli. Cic. 3. de Orat. 7.
Turpitudinem nefariam uoluntaria morte depellere. Cicer. de Prouinc. Conſ. 5.
Verbera depellere, & deijcere cruciatum à ciuitate. Cicer. 7. Verr. 126.
Recta uia depelli. Quint. lib. 2. cap. 17. 18.
Vim, ſcelus, furorem malorum, ſuo corpore oppoſito à bonorum omnium ceruicibus depellere. Cicer. pro Domo ſua 50. De ſeipſo.
Depellere aquam de agro per hyemem. Cato cap. 155.
Depellere agnum à matre, pro Ablactare. Varro 2. de Re ruſt. cap. 2. 14. Quum depulſi ſunt à matribus agni, adhibenda diligentia ne deſiderio ſeneſcant.
Depellere lacte, uel à lacte. Idem Tranquillus, Infantes firmiores, necdum tamen lacte depulſos. Virg. 7. eclog. 3.

Ab ubere matris depulſus equus. Virg 3. Georg. 37.
Depellere fœtus teneros ſimpliciter, pro A lacte remouere. Virgil. elog. 1. 4. Idem eclog. 3. 16.
Depulſis arbutus hœdis.
Depulſo] depulſas, (ἀπωθοῦμαι,) depulſare, Frequentatiuũ. Plaut. Stich. 5. 13. Cubitis depulſa de uia.
Depultus] (ἀπωθημένος,) Participium antiquum pro depulſus, quomodo pultare dicit Plau. pro pulſare. Author ad Heren. 157. Nam qui perduellionibus uenditat patriam, non ſatis ſupplicij dederit, ſi præceps in Neptunias depultus erit lacunas.
Depulſus & detruſus cibus in ſtomachum. Cicer. 2. de Natura deorum 202.
Depulſor] (ἀπωθῶν,) Verbale, Qui depellit. Cic. 2. Philip. 48. Depulſor dominatus, quàm particeps eſſe maluit.
Depulſio] depulſionis, (ἀπώθησις,) Cic. 4. Acad. 93. Omnium deinde inanium uiſorum una depulſio eſt.
Doloris depulſio. Cic. 5. de Fin. 30.
Intentionis depulſio. Cic. 1. De inuent. 19.
Luminum depulſio. Cic. de Vniuerſ. 62.
Depulſio mali. Cic. 2. de Fin. 68.
Seruitutis depulſio. Cic. 8. Philip. 242.
Dependeo] dependes, dependi, depenſum, (κατακρεμῶμαι,) dependere, pen. prod. Deorſum pendere. Colum. lib. 3. cap. 6. 2. Sed ſi per unumquenq; pampinum maior numerus uuarum dependet.
Dependent lychni laquearibus aureis. Virg. 1. Aeneid.
Dependent illi collo binæ uerruculæ. Colum. lib. 7. cap. 6. 2.
Dependent naribus eius. Martial. lib. 7. 94.
Fides dependet aduenientе die. Hoc eſt, pendet de aduenientе die. Id eſt, habendáne ſit fides uerbis, an non, declarabit craſtina dies. Ouidius 3. Faſt. 72. De Numa Pompilio qui in concione Romanis promittebat, Iouem ſequenti die pignus imperij futuri daturum illis.
Dependo] dependis, dependi, depenſum, (ἐκτίω, κατατίθημι, καταβάλλω,) dependere, penult. corr. Soluere. Plinius lib. 33. cap. 3. 4. Libralis unde etiam libella dicitur, & dipondius appendebatur aſsis. Quare æris grauis pœna dicta. Et adhuc expenſæ in rationibus dicuntur. Item impendia & dependere.
Dependere mercedem. Columella libro 5. cap. 1. 8. Pro quibus nulla merces dependitur. Apuleius lib. 8. Depenſo precio, Id eſt, ſoluto.
Soluere, & dependere. Cic. ad Brutum 18. 4. Eſt rei familiaris iactura tolerabilis Reipub. quòd ſpoponderis quemadmodum ſoluas, niſi is dependi facile patitur, pro quo ſpoponderis? Idem ad Atticum, lib. 14. 314. 5.
Pro capite dependere. Senec. de Benef. lib. 2.
Dependere caput felicibus armis. Lucan. lib. 8. 21.
Dependere operam. Colum. lib. 4. cap. 22. 5. Nanq; aliter incaſſum dependitur opera.
Dependere pœnas. Cicer. in Catil. 82. Idem pro Seſtio 123. Omnes ferè Reipublicæ pœnas aut præſenti morte, aut turpi exilio dependerunt.
Dependere tempus amori, id eſt, conſumere tempus in amoribus. Lucan. lib. 10. 16.
Deperdo] deperdis, deperdidi, deperditum, penult. correp. (ἀποβάλλω,) deperdere. Caius ſcribit deperditum dici, quod in natura rerum eſſe deſiit. Cic. 5. Tuſc. 58. Qui timebit nequid ex his deperdat, beatus eſſe non poterit.
Deperdere ſanguinem. Cic. de Claris Orat. 155.
Deperdere folia dicuntur arbores. Plin. lib. 16. cap. 22. 1.
Senſum uitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3. 107.

Linguæ uſum deperdere. Ouid. 5. Metam. 113.
Deperdere aliquid de iure, uel de libertate ciuitatis. Cic. pro Cecin. 74. Idem 4. Verr. 52.
Deperdere de exiſtimatione. Cic. pro Font. 16.
Deperdere honeſtatem. Cic. de Prouin. Conſul. 9.
Deperditus] pen. cor. (ἀποβεβλημένος, Particip. ut, Letho gnatæ deperdita mater, Id eſt propter filiæ mortẽ peſsimè affecta, ut & ipſam perijſſe putes. Catul. in Argonaut. 24.
Amore alicuius deperdita mulier. in Sueto. Domitiano, cap. 3.
Depereo] deperis, pen. cor. deperiui, uel deperij, deperitũ, pen. cor. (ἀπόλλυμαι, παραπόλλυμαι,) deperire, Valde perire, inquit Feſtus.
Deperierũt naues, Idem quod perierũt. Cæſar 5. bel. Gal. 84.
Scheda nequa depereat. Cic. ad Att. lib. 1. 15. 9.
Decor lachrymis deperit. Ouid. epiſt. 22. 11.
Deperire, pro mori. Cic. in Topicis 8. Si cuius uſusfructus legatus eſt, deperiſſet. De ſeruo loquitur.
Deperire aliquam, (ὑπερφιλεῖν,) pro uehementer amare. Plaut. Curcul. 2. 46. Ea me deperit, ego autem cum illa nolo facere mutuum.
Deperire aliquem amore. Plaut. Ciſtel. 3. 12.
Deperire amore ſponſæ uel mulierculæ. Liu. 6. bel. Pun. 255. Et lib. 7. 86. Et bel. Maced. lib. 9.
Amore impotente deperire aliquem. Catul. ad libellum 33. 3.
Deperit eum conſilium. Plaut. Milit. 14. 34.
Deperit ſapor. Plin. lib. 14. cap. 20. 4.
Deperiturus] pen. pro. (ἀπολλυσόμενος,) Partic. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 2.
Gens hominum uitio deperitura fuit.
Depilis] & hoc depile, pen. cor. (ἄτριχος,) Qui eſt ſine pilis. Var. lib. 1. de uita Populi Romani, Quòd ludis Præſulis pueri eſſent glabri, ac depiles propter ætatem.
Depilatus] pen. prod. (ἐκτριχωθεὶς,) Adiect. Qui nullos aut raros habet pilos, uel cui pili ſunt detracti, apud Martialem, lib. 9. epigram. 28. in Creſtum, Quũ depilatos Creſte coleos portes. Scazon eſt. Nonius, depilati, rarefacti. Lucilius 29. Nato quid actum eſt? depilati omnes ſumus. Vide Sene. lib. 2. De tranquillitate uitæ.
Depingo] depingis, depinxi, depictũ, (καταγράφω,) depingere, Eſt perfectè pingere, aut etiam deſcribere. Cic. 3. de Orat. 46. Pamphilumq; neſcio quem ſinamus in inſulis tantam rem tanquam pueriles delicias depingere.
Manus, obſcœnas depinxit tabellas. Propert. lib. 2. eleg. 6. 6.
Depingere uerbis rem aliquam. Plaut. Pœnul. 16. 150. Cic. 2. de Finib. 110.
Depingere facta alicuius. Terent. Phorm. 2. 1. 38. Cic. pro Roſcio Amerino, 45. Vitam alicuius depingere.
Depingere cogitatione. Cicero 4. Academ. 88. Idem 1. de Natura deorum 57.
Depictus] a, um, (καταγραπτος,) Quintilianus libro 6. Tabella depicta.
Deplango] deplangis, deplanxi, deplanctũ, (κατακόπτω,) deplangere, Idem quod plangere, uel potius multum & uehementer plangere. Ouid. 4. Metamorph. 110. –Cadmeida palmis Deplanxere domum, ſciſsis cum ueſte capillis. Ibidem 14. 116.
–& ipſa ſuis deplangitur Ardea pennis.
Deplanto] deplantas, (ἀποφυτεύω,) deplantare, Notæ ſignificationis. Plin. lib. 17. cap. 16. 4. Quæ corticæ nituntur tantum, uel leui aura, ocyſsimè deplantantur. Columel. libro 2. cap. 2. 22. Ne aut cornu bos ad ſtipitem uehementius offendat, aut extremo iugo truncum delibet, ramumq; deplantet.
Depleo] deples, depleui, depletum, pen. prod. (ἐξαντλέω,) deplere, Notæ ſignificationis. Col. lib. 12. cap. 50. 7. Conchæ ferreæ quibus depletur oleum. Stat. 1. Achill. 2.
Tu modo ſi ueteres digno depleuimus hauſtu,
Da fontes mihi Phœbe nouos.

Deploro] deploras, pen. prod. (ἀποκλαίω, ἀποδύρομαι,) deplorare, Deflere.
Deplorare, pro Conqueri. Cic. de Senect. 7. Noſtri ferè æquales deplorare ſolebant, tum quòd uoluptatibus, &c. Idem 1. Tuſcul. 130. Sed quid neceſſe eſt, quum id agam ne poſt mortem miſeros nos putemus fore, uitam etiam efficere deplorando miſeriorem?
Conqueri & deplorare. Cic. 7. Verr. 134. Si in aliqua deſertiſsima ſolitudine ad ſaxa & ad ſcopulos hæc conqueri & deplorare uellem.
Deplorare & lamentari. Cic. 4. in Cati. 76.
Eloquentia, uel tacita pietate deplorare aliquid. Cicero pro Cluentio 51.
Deplorare de aliquo, ſiue de re aliqua. Cic. 5. Verr. 37. Idem 4. Verr. 46.
Deplorare de ſuis miſerijs apud patronos. Cic. 4. Verr. 7.
Copioſè dicere ac deplorare apud aliquẽ de miſerijs aratorũ. Cic. 5. Verr. 176.
Calamitates deplorare. Cic. 11. Philip. 292.
Dolentius deplorare. Cic. pro Seſtio 10.
Deplorantur, Paſsiuũ. Cic. 2. de Orat. 116. Quæ de altero deplorantur, ad ſuas res reuocare.
Deplorans] Particip. (κατακλαίων,) Cic. 5. Tuſc. 162. Itaq; augurem Tireſiam, quem ſapientem fingunt poetæ nunquam inducunt deplorantem cæcitatem ſuam.
Deploratus] pen. pro. (κατακεκλαυμένος,) Particip. ſiue nomen ex participio.
Deploratus, Cui ultimus luctus perſolutus eſt. Liu. 4. ab Vrbe, 169. Ante omnia deplorati erant equites, non priuato magis, quàm publico luctu.
Deploratum dicitur, de quo conclamatum eſt, neq; ei aliquo remedio ſuccurri poteſt, ut Deplorata Reſp. Plin. lib. 25. cap. 8. 7. Prodeſt, ut demonſtrabimus ſuo loco, deploratis in phthiſi. Idem lib. 22. cap. 25. 20.
Domus deplorata. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 2.
Res eſt deplorata, hoc eſt deſperata. Vulgus dicit, Nullum eſt remedium.
Deploratus à medicis. Plin. libro 7. cap. 50. 1.
Vir deploratus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 10.
Vota deplorata. Ouid. 1. Metam. 55.
Vulnus deploratum. Claud. de bello Getico 113.
Deplorandus] (ἀποκλαυτέος,) Qui debet deplorari, ut Deploranda calamitas. Cic. 1. Verr. 12.
Deplumis] & hoc deplume, pe. pro. (ἄπτερος,) Quod nullas aut raras habet plumas. Plin. lib. 10. cap. 24. 1. Inuentæ ſunt ibi nudæ atq; deplumes. De hirundinibus.
Depluo] depluis, deplui, deplutum, pen. pro. depluere. Col. lib. 10. cap. 21. Inque ſinus matris uiolento depluit imbre. Tibullus, lib. 2. eleg. 6. 7.
Multus ut in terras deplueretq; lapis.
Depolio] depolis, penul. corr. depoliui, depolitum, penult. prod. (καταξέω,) depolire, Perficere. Feſtus, Depolitum, perfectum: quia omnes perfectiones, antiqui politiones appellabant.
Depolire, Idem quod polire. Plin. lib. 36. cap. 25. 5. Si uerò cote depolitum eſt, nigri pauimenti uſum obtinet.
Depono] deponis, pen. pro. (κατατίθημι, ἀποτίθημι, παρακατίθεμαι,) depoſui, depoſitum, penult. corrept. deponere, Deorſum ponere. Plautus Moſtel. 6. 34. Ecce autem hic depoſuit caput, & dormit.

Deponere malleolum in terram. Columel. lib. 3. cap. 10.17. Cõperimus eum malleolum, qui quatuor uuas tulerit, deputatum, & in terram depoſitum, à fœcunditate materna ſic degenerare ut, &c.
Deponere in gremio alicuius. Plin. lib. 15. cap. 30.6.
Deponere ſemina ſulco. Col. lib. 5. cap. 4.2.
Deponere in ſyluas liberos, uxores, & ſua omnia. Cæſar 4. belli. Gall. 531.
Deponere ædificationem, pro ceſſare ab ædificando. Cic. Memmio lib. 13.1.15.
Deponere amicitias, & ſuſcipere inimicitias. Cicero de Amicitia 66.
Amorem. Plinius lib. 31. cap. 2. 15. Cicero de Amicitia 33. Quòd ſummi puerorum amores ſæpe unà cum prætexta toga deponerentur.
Animam. Propertius lib. 1. eleg. 12.4.
Arma. Plin. lib. 15. cap. 29.2. Cæſar 3. bel. Ciuil. 272.
Bellum. Cic. de Leg. 56.
Caput deponere & recondere ſtratis. Ouid. 11. Metam. 130.
Relinquere & deponere ciuitatem. Cic. pro Cecin. 73.
Cogitationem reparandæ claßis. Hirtius lib. 4. bel. Alex. 45.
Comam deponere. Stat. 9. Thebaid. 120.
Contumaciam. Colum. lib. 6. cap. 2.9.
Corpora ſub ramis deponunt arboris altæ. Virg. 7. Aen. 22. Id eſt diſcumbunt ſub arbore.
Crines deponere. Mart. lib. 5.49.
Curam. Ouid. 4. Triſt. eleg. 6.4.
Curas animo deponere. Virg. 4. Georg. 106.
Omnes curas doloresq; in alicuius ſermone & ſuauitate deponere. Cic. Sulpitio, lib. 4.6.9.
Nunquam deponere de manibus. Cic. 1. Acad. 5.
Deſyderia rei alicuius. Cic. Trebatio lib. 7.6.2.
Dictaturam. Quint, lib. 3. cap. 8.37.
Dolorem ſuſceptum. Cic. 3. Tuſc. 113.
Errorem ſuum. Cic. 8. Philip. 255.
Exercitum. Cic. 8. Philip. 250.
Famem. Ouid. 6. Faſt. 106.
Faſtigia ſupplex depoſui. Claud. de Nupt. Honor. 7.
Deponere pecuniam pupillarem in fidem publicam. Liu. 4. belli Punic. 82.
Deponere libertum apud fidem alicuius. Traianus ad Plinium, epiſt. 526.
Formidinem. Virg. 3. Aeneid. 122.
Furtim deponere. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.9.
Falſa licet cupidus deponat gaudia liuor. Proper. li. 1. ele. 8.6.
Gloriam abijcere & deponere. Cic. 2. de Orat. 116.
Deponere aliquem imperio. Suet. Ne imperio turpiter depoſito, priuatus uiueret.
Imperium accipere & Deponere, contraria. Cic. 1. Offic. 98.
Ineptias. Cic. Trebatio, lib. 7.6.2.
Ingenia ſylueſtria, pro Miteſcere. Col. lib. 8. ca. 15.6. Sic enim excluſi, educatiq; pulli, deponunt ingenia ſylueſtria.
Inimicitias ſuſceptas Reip. nomine. Cic. ad Att. lib. 14.310.3.
Inuidiam. Cic. pro L. Agrar. 71.
Deponere ius populi in fide iudicum. Cic. pro Cecin. 74.
Deponere aliquid de leuitate. Cic. ad Att. lib. 2.16.12. Id eſt ceſſare à leuitate.
Memoriam ſacramenti. Cæſar 2. belli Ciuil. 117. Idem 1. belli Gallici 54. Quòd ſi ueteris contumeliæ obliuiſci uellet, num etiam recentium iniuriarum, quòd eo inuito iter per prouinciam per uim tentaſſent, quòd Heduos, quòd Ambarros, quòd Allobroges uexaſſet, memoriam deponere poſſet?
Memoriam doloris. Cic. pro Cælio 38.

Ex memoria. Cic. pro Sylla 13.
Deponere quodammodo apud memoriam cogitatio dicitur. Quintil. lib. 11. cap. 2.
Mentem, mentumq; in gremio mimarum deponere. Cicero 13. Philip. 362.
Metum. Ouid. 5. Metam. 73.
Mœrorē atq; luctum, gaudereq; potius. Cic. 14. Philip. 407.
Moleſtias. Cic. 2. Offic. 5.
Partem morbi. Horat. 1. epiſt. 1.7.
Negocium. Cic. ad Attic. lib. 7.125.5.
Oculos in aliquem. Horat. 1. Carm. ode 36.4. Id eſt figere.
Offenſionem. Cic. ad Att. lib. 1.12.3.
Deponere officium. Plin. in Panegy. 142. Magiſtratū. Cæſar 7. belli Gallici 136. Imperium. Liu. 2. ab Vrbe 120. Prouinciam. Cic. ad Att. lib. 2.16.6.
Onus. Cæſar 1. bell. Ciuil. 303.
Onus, per translationem. Cic. 7. Verr. 141. Potero hoc onus tantū in hoc iudicio deponere, aut diutius tacitus ſuſtinere?
Opinionem de aliquo deponere atq; abijcere. Cicero 3. de Lege Agraria 2.
Pauorem deponere. Ouid. 10. Metam. 24.
Pecuniam, pro Collocare apud ſequeſtrū aut diuiſorem. Plin. epiſt. 105. lib. 6.
Perſonam accuſatoris deponere. Cic. pro Quintio 24.
Pudorem. Ouid. epiſt. 16.52.
Rabiem depoſuere feræ. Claud. 8. Panegy. 25.
Rationes Quæſtoris deponere. Cic. Caninio, lib. 2.16.6.
Deponere religiones, & Suſcipere religiones, contraria. Cic. 2. de Diuin. 168.
Rem ſuſceptam. Cic. de Amicitia 43.
Inhumanæ ſenium depone camœnæ. Horatius 1. epiſc. 19.10. Id eſt ſeueritatem.
Seueritatem. Mart. lib. 4 14.
Simultatem. Cic. ad Att. lib. 3.66.5.
Sitim deponere. Ouid. 4. Metam. 20.
Soleas. Martial. lib. 5.96.
Spem deponas. Horat. 2. Sermo ſaty. 5.6.
Studium priſtinum. Cic. 1. Tuſc. 11.
Timorem. Cic. pro Milone 2.
Vim ſuam deponunt uenti. Ouid. 2. Triſt. 31.
Voluntatem. Cic. in Catil. 73.
Deponere aliquem uino. Plaut. Aulul. 16.39. Vide Affectare uiam in Afficio.
Deponere aliquid apud aliquem, (παρακατατίθεσθαι,) Seruandum dare, & fidei eius committere. Plaut. Bacchid. 5.71. Nos ibi apud Theotimum omne aurum depoſuimus. Cic. 6. Ver. 31. Apud amicos multa depoſita. Idem 3. Offic. 128. Si gladium quis ſana mente apud te depoſuerit, repetat inſaniens, &c. Quint. lib. 7. cap. 3.39. An illum depoſuiſſe apud hunc, uel huic crediſſe credibile ſit.
Quicquid habes age depone tutis auribus, id eſt, dic tacituro. Horat. 1. Carm. ode 27.4.
Deponere aliquid dicuntur certantes pignore. Virg. eclo. 3.7.
De grege non auſim quicquam deponere tecum. Cicero ſecundo Verr. 15.
Depoſiui pro depoſui præteritum legitur apud Catullum in Carmine ſeculari 32.2.
Quam mater prope Deliam
Depoſiuit oliuam. Id eſt enixa eſt.
Deponens] pen. pro. Partic. (ἀποτιθεὶς,) Qui deponit.
Deponens uerbum dicitur quod or finitum, uel actiui ſignificationem obtinet, ut tueor, contemplor, loquor: uel neutri, ut philoſophor, labor.
Depoſitus, penul. corr. Participium, (ἀποτεθειμένος,) ut Depoſitam

Depoſitam pecuniam recuperare. Cic. pro Lege Agrar. 50.
Faſtus depoſitus. Claud. 4. Paneg. 13.
Pandere urbem depoſitam. Stat. 1. Sylu. 4.19.
Poplite depoſito. Lucan. lib. 1.122.
Depoſitus, pro deſperato, ſiue deſperatæ ſalutis. Cic. 3. Verr. 3. Itaq; mihi uideor magnam & maxime ægram, & propè depoſitam Reipub. partem ſuſcepiſſe. Virg. 12. Aeneid.
Ille ut depoſiti proferret fata parentis.
Vbi Seruius, Depoſiti, deſperati. nam cõſuetudo erat, ut deſperati ante ianuas ſuas collocarentur: uel ut extremum ſpiritum redderent terræ: uel ut poſſent à tranſeuntibus forte curari, qui aliquando ſimili laborauerant morbo. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.9.
Depoſitum] depoſiti, pe. cor. Subſt. (παρακαταθήκη, παρακαταβολή,) Quod alicui cõmiſſum eſt, & datum ut ſeruet. Cic. 3. de Fin. 90. Vt ſi iuſtè depoſitum reddere, in rectè factis ſit. Vlp. in L. 1. ff. Depoſiti, uel contrà, Depoſitum eſt quod cuſtodiendum alicui datum eſt. dictum ex eo quod ponitur. præpoſitio enim de, auget poſitum: ut oſtendat totum fidei eius eſſe cõmiſſum, quod ad cuſtodiam rei pertinet.
Depoſitum ſoſpes erit. Iuuen. ſaty. 13.18.
Clàm depoſitum. Cic. 3. Tuſcul. 30.
Depoſitum abnegare. Vide Abnego.
Accipere depoſitum. Quint. lib. 7. cap. 4.1.
Celare depoſitum alicuius, Id eſt conſeruare & abſcondere. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 24.
Reddere depoſitum. Ouid. 1. de Arte 129.
Reddere depoſitum legentibus. Quint. lib. 1. cap. 7.15.
Depoſitarius] (σωθηκοφύλαξ,) Cuſtos depoſiti, uel ſuſceptor depoſitarum rerum. Vlpianus lib. 16. Digeſtorum. titulo Depoſiti & contra. L. prima. §. Si pecunia, Satiſdatione autem non interueniente rem in ædem deponi, & omni actione depoſitarium liberari.
Depontani] Senes appellabãtur, qui ſexagenarij de ponte deijciebantur. Feſtus.
Depopulor] penult. corr. depopularis, (λαφυραγωγέω, ληΐζω,) depopulari, Prædari, ſiue deprædari, paßimq; & quaſi populatim diripere. Cic. 5. Verr. 71. Qui quũ agros maximos ac feracißimos per ſeipſum, hoc eſt per Aproniũ Verrem alterum depularetur.
Aues depopulantur dona Cerealia. Ouid. 1. Faſt. 137.
Humum depopulari. Ouid. 3. Triſtium, eleg. 10.12.
Depopulare, (πορθεῖν,) actiuè apud Hirtium lib. 6. de bello Hiſpanienſi 178. Agros, ueſtramq; prouinciam ueſtro impulſu depopulauit. Valer. 4. Argonaut. 85.
Depopulatio] Verbale, (πόρθησις,) ut Depopulatio prædiorum. Cic. pro Domo ſua 113.
Agrorum depopulatio. Cic. in Piſonem 31.
Aedium ſacrarum, publicorumq; operum depopulatio. Cicero 2. Verr. 7.
Depopulationes & uaſtationes. Cic. 5. Philip. 181.
Inferre depopulationem agris. Cic. de Aruſp. reſp. 3.
Depopulator] (ληϊωτής,) Verbale, ut Depopulator fori. Cic. pro Domo ſua 11.
Deporto] deportas, (κατακομίζω, ἀνακομίζω,) deportare, De loco portare. Dicimus autem deportare ad locum, & deportare de loco.
Deportare iumẽtis. Cic. ad Atticum, lib. 8.161.5. Quæ arma ſuperabãt, ea ſi Brunduſium iumentis deportaueritis, uehementer Reipub. profueritis.
Deportare nauibus. Cæſar 3. bel. Gal. 396.
Deportare ſe, pro ſe conferre. Cic. ad Tiro. lib. 16. Epiſt. 1.1. Mihi placebat, ſi firmior eſſes, ut te Leucadem deportares, ut ibi te planè confirmares.

Deportare ex aliquo loco. Cic. Trebatio, lib. 6.15.3. Plin. lib. 7. cap. 30.4. Deportauit ex Cypria.
Deportare ad locum. Cic. ad Titium, lib. 13. Idem 5. Verr. 29. Omnes decumas ad aquam deportatas haberent.
Deportare in. Cic. ad Atticum, lib. 1.2.3. Illa omnia in Tuſculanum deportabo.
Deportare in ſolas terras, pro In exilium mittere. Terentius Phorm. 5.8.85.
Deportare captiuos Romã. Liu. de bello Punico. Videtur ſubaudiri ablatiuus naui.
Deportare exercitum, Eſt exercitum in patriam reducere, ut ait Budæus. Liu. 3. bel. Pun. 23. Cic. pro L. Manilia 43.
Minore exercitu inſigneis captiuos, cædem ducis, belliq; confecti famam deportarat. Tacit. lib. 4.
Flagitium ac dedecus ex aliqua regione deportatum. Vbi quis non continenter uixerit. Cic. pro Muræna 10.
Deportauit humanitatem Athenis. Cic. de Senect. 1.
Literas deportare ex Sicilia in Verrem. Cic. 1. Verr. 16.
Deportare triumphum. Cic. 1. Offic. 111.
Deportatus] Particip. (κατακεκομισμένος,) ut Deportatus Romam.
Inter deportatos & relegatos. Vlpianus, Hæc eſt differentia inter deportatos & relegatos: quòd in inſulam relegari & ad tempus, & in perpetuum quis poteſt. Deportatos autẽ eos accipere debemus, quibus princeps inſulas adnotauit, uel de quibus deportandis ſcripſit.
Deportatio] Verbale, (ἐξορισμὸς, κατακόμισις,) Cato ca. 144.3. De fundo ligna & oleam ne deportato. Qui oleã legerit, qui deportarit, in ſingulas deportationes H S. N. II. deducentur, neq; id debebitur.
Depoſco] depoſcis, depopoſci, depoſcitum, pen. cor. (ἐξαιτέω,) depoſcere, Vehementer poſcere. Cicero 6. Verr. 61. Vt illa flamma diuinitus extitiſſe uideatur, non quæ deleret Iouis Opt. Max. templum, ſed quæ præclarius magnificentiusq; depoſceret.
Depoſcere omnibus pollicitationibus ac præmijs. Cæſar 7. bel. Gall. 3.
Non modo non recuſare aliquid, ſed etiam depoſcere. Cic. pro Flac. 75. Idem 3. Philip. 147. Id non modo non recuſem, ſed appetam etiam atq; depoſcam.
Dextras depoſcere. Sil. lib. 7.47.
Hoſtem depoſcere. Valerius lib. 5. Argon. 127.
Depoſcere aliquẽ ad ſupplicium. Cæſar 8. bel. Gal. 134. Cic. pro Cælio 56. Hac lege Cælij adoleſcentia non ad Reip. pœnas, ſed ad mulieris libidines & delicias depoſcitur.
Depoſcere in pœnam. Liu. 1. bel. Pun. 24.
Morti depoſcere, pro ad mortem. Refertur autem depoſcendi uerbum frequenter ad ſupplicium. Tacit. lib. 1.
Prædia depoſces. Sil. lib. 17.26.
Tene iſtas partes depopoſciſſe, ut, &c. pro Sex. Roſc. 58.
Votis depoſcere pugnam. Lucan. lib. 2.106.
Supplicia ſæua depoſcere. Stat. 12. Thebaid. 92.
Depoſcere atq; expetere imperatorem ad bellum. Cicero pro Lege Manil. 3.
Depoſtulo] depoſtulas, pen. corr. (ἐξαιτέω,) depoſtulare, Vehementer poſtulare. Hirtius 6. bel. Hiſpan. 4. Ciuitates contrariæ Pompeio auxilio ſibi depoſtulabant.
Deprædor] deprædaris, (συλάω,) deprædari, Idem quod depopulari.
Deprælior] depræliaris, deprælatus ſum, (καταμάχομαι,) depræliari, Idem quod ſimplex præliari, hoc eſt dimicare. Horat. 1. Carm. ode 9.3.
Permitte diuis cætera, qui ſimul
Strauere uentos æquore feruido Deprælantes, &c.

Deprauo] depràuas, pen.prod. (διαςρέφω,ςρεβλόω,λωβάω,)deprauare, Prauum facere, corrumpere, uitiare. Terent. Phorm. 4.4.16. Nihil eſt Antipho, quin male narrando poſſit deprauarier. Cic.3.de Finib.18. Eas non modò nihil adiuuare arbitror, neq; affirmare quo meliores ſimus, ſed ipſam deprauare naturam.

Corrigere, & Deprauare, contraria. Cic.1.de Finib.26.

Nimiæ rerum omnium copiæ deprauant aliquem. Cicero 2.de Lege Agraria 95.

Nihil eſt tam ſanctum, quod non ſoleant domeſtici deprauare nonnunquam. Cic.1.Philip.24.

Multi ad deprauandum parati. Cic.Bruto 18.4.

Deprauatus, Particip. (λελωβημένος,) ut Deprauatus indulgentia. Cic.ad Att.lib.10.195.6. Et 3.Tuſc.3. Deprauati mores, & Deprauatæ opiniones.

Natura alicuius deprauata mala diſciplina. Cic.2.de Fin.57.

Deprauare hominem, pro fractis uel debilitatis membris uitiare. Senec.epiſt.102.

Deprauatio] Verbale, (διαςροφὴ,) ut deprauatio oris. Cicero.2.de Orat.140.

Diſtortio & deprauatio. Cic.5.de Finib.62.

Conſuetudinum deprauatio. Cic.1.de Legib.43.

Deprauatio & fœditas turpificati animi. Cic.3.Offic.143.

Deprauatio uerbi. Cic.in partitionibus 70.

Deprauate] Aduerbium: ut Deprauate & corrupte iudicare. Cic.1.de Finib.107.

Deprecor] pen.cor Deprecaris, deprecatus ſum, (ἐκλιπαρέω,παραιτέομαι,κατεύχομαι,) deprecari, Vehementer precari. Catul.epig 87.1.

Cui ego quaſi eadem totidem mox deprecor illi
Aſſidue, uerum diſpeream niſi amo.

Te lachrymæ fratris deprecantur. Cic. Marcello lib. 47.15.

Authoritas, atq; uirtus alicuius deprecatur. Cic.Poſt reditũ ad Quirites 5. At me C.Piſonis generi mei diuina quædam & inaudita authoritas atq; uirtus, fratriſq; mei miſerrimi atq; optimi quotidianæ lachrymæ, ſordeſq; lugubres à uobis deprecatæ ſunt. Id eſt reditum mihi ac reſtitutionem impetrauerunt. Budæus.

Deprecari ab. Cic.7. Verr.2. Tum deprecabitur à uobis, tum etiam pro ſuo iure contendet.

Deprecari aliquid ab altero. Cic.5.Verr 9.

Deprecatum uenit ad me, ut ſibi ignoſcerẽ. Cic.de Amicit. 35.

Deprecor adijciendum. Varro 1.de Re ruſt.cap.19.2. In hoc genere ſemiuocalium adijciendum deprecor. Emendati codices habent, de pecore.

Deprecari aliquẽ ab altero. Cic.pro L. Agra.cõtra Rullũ 98.

Deprecari alicui ne uapulet. Plaut.Aſin.17.5.

In hoc te deprecor ne &c. Cælius Ciceroni, lib.8.1.1.

Deprecari pro reditu alicuius. Cic.Poſt reditũ ad Quirites 4.

Iratos aliquorum animos atq; horribiles impetus deprecari. Cic.pro Fonteio 22.

Pacem deprecari, cui opponitur Denunciare bellum. Cic.Cornificio, lib.12.24.3. Nondum Legati redierant, quos Senatus non ad pacem deprecandam, ſed ad denunciandum bellum miſerat.

Deprecari ſibi exilium & fugam. Cic.3.de Orat.6.

Vitam alicuius deprecari. Cic.pro Sylla 54.

Precari & Deprecari, cõtraria. Ouid.1.de Ponto, eleg.2.12.

Sæpe precor mortem, mortem quoq; deprecor idem.

Deteſtari ac deprecari querimoniã alterius à ſe. Cic.1.in Cati. 19.

Anteacta deprecari. Tacit.lib.11.

Calamitatem ab ſeſe deprecari. Cic.3.Verr.111. Id eſt amoliri, & precibus propulſare. Budæus.

Deprecari auaritiæ crimina laudibus frugalitatis. Id eſt, depellere, & ita orare ut nequis auarus exiſtimetur, ſed magis frugalis. Cic.4.Ver.139.

Munus aliquod deprecari. Quint.lib.2.cap.13.

Deprecari odiũ ſummæ improbitatis excuſatione ſummæ ſtultitiæ. Cic.pro Cecin.22. Idem pro Balbo 12. Quiddam de communi conditione omnium noſtrum deprecandæ maleuolentiæ cauſa breuiter cõmemorandum uidetur. Idem lib.6.de Rep. Etiam Claudij inuidiam, Gracchi charitas deprecabatur. Id eſt propulſabat & defendebat.

Deprecari periculum, Auerſari, Precari ne eueniat. Cicero 7.Verr.114.

Mortem deprecari. Oui.1.de Pon.eleg.2.12. Cæſar 7.bel.Gal.175. Periculum decreto deprecari. Cic.pro Seſtio 7.

Refugere periculum aut deprecari. Aſin. Cic.lib.10.31.10.

Deprecari pœnam. Liuius lib.10.bel. Maced. Ego ſiquid impie in te pater ſiquid ſcelerate in fratrem admiſi, nullam deprecor pœnam. Si innocens ſum, ne inuidia conflagrem, quum crimine non poſſum, deprecor. Verba ſunt Demetrij ad Philippum patrem.

Deprecari ſanguinem & mortem innocentiſſimi ciuis. Cicero 7.Verr.97.

Deprecari ſupplicium & recuſare. Cic.2.Tuſc.90.

Deprecator] Verbale, (λιτής, παραιτητὴς,) Qui reum ad impunitatem expoſcit, & reatu eximit. Cic pro Corn. Balbo 34. Potuit magis de re iudicare, quàm quum ad ueſtrum iudiciũ ciues ampliſſimos legauit, teſtes huius uiris, uitæ laudatores, periculi deprecatores?

Miſeriarum deprecator. Cic.pro Flacco 1.

Legatos & deprecatores mittere. Cic.pro L.Manil.25.

Deprecator mei, tui, ſui. Cic. Att.lib.11.216.2. Quintus miſit filiũ non ſolum ſui deprecatorẽ, ſed etiã accuſatorẽ mei.

Deprecator fortunarum alicuius, pro Seruatore. Cic.pro Plancio 82. Nec me ſolum deprecatorem fortunarum tuarum, ſed comitem ſociumq; profitebor. Budæus.

Deprecatio] Verbale, Poſtulatio, (δέησις, παραίτησις,) Cic.ad Att.10.201.2. Non me hercule deprecationi locus.

Vti deprecatione. Cic.pro Cluentio 5.

Non ille deprecatione redijt. Cic.Poſt redit.ad Quir.5.de Mario. Id eſt beneficio ueſtro etiã ſupplicatione amicorũ. Bud.

Diræ deprecationes, pro imprecationibus, in malum. Plinius libro 38. cap.29.

Deprecatio eſt etiã recuſatio & amolitio. Quint. in Proœm. lib.1.2. Sed qua ex cauſa faciliorem mihi ueniam meæ deprecationis arbitrabar fore, hac accendebantur illi magis. Plin.lib.28.cap.2.10. Etiam parietes incendiorum deprecationibus conſcribuntur. Hoc eſt certis uerbis quæ uim habeant auertendi incendia ab ædibus.

Deprecatio, Recuſatio, & repulſio accuſationis & petitionis. Cic.2.de Inuentione 195. Deprecatio eſt in qua non defenſio facti, ſed ignoſcendi poſtulatio continetur.

Deprecabundus] (ἱκετεύων,) pro precante & petente donum. Tacitus, Vt Lateranus quaſi ſubſidium rei familiaris oraret deprecabundus, & gentibus principis accidens.

Deprehendo] deprehẽdis, deprehendi, deprehenſum, (φωράω, καταλαμβάνω,) deprehendere, & in carmine, deprendo, deprendis, deprendere, Eſt quod Barbari dicũt Capere in ipſo facto: ita ut nec fugere, nec inficiari poſſit. ut deprehendi in furto. Plau.Aſin.11.17. Cic.5.Ver.4. Qui qđ in altero uitiũ reprehendit, in eo ipſe deprehẽditur. Idẽ 7.Ver.87. Quaſi eſſet in aliquo manifeſto ſcelere deprehenſus.

Deprehendi pro mœcho. Teren.Eunuch.5.5.18.

Deprehendi cum aliqua muliere. Cælius Ciceroni, lib 8.7.5.

Apud aliquẽ aliqđ deprehenſum. Cic.3.in Catil.55. quid tamẽ de gladijs ac ſicis, quæ apđ ipſũ erãt deprehẽſa, reſpõdiſſet.

Manifeſte deprehendi. Cic.3.in Catil.51.

In adulterio deprehendi. Cic.2.de Orat.153.

Deprehendere. Eſt per diſputationem, ſeu inquiſitionem, & inueſtigationem inuenire. Horat.2. Serm.Saty.7. Plin.lib.2.cap.8.7. Quam naturam eius Pythagoras Samius primus deprehendit. Idem lib.12.cap.9.2. Sed deprehenduntur odore, colore, pondere, guſtu.

Aliquid deprendere mente. Lucret.lib.3.176.

Manifeſto deprehendere. Cic.in Orat.127.

Animi tormenta in ægro deprendere. Iuuen.Saty.9.2.

Arcanum alicuius deprehendere. Claud. de bel.Getic.21.

Facinora oculis deprehendere. Cic.pro Cælio 10.

Furta deprendere. Ouid.3.Metam.2.

Venenum manifeſto deprehendere. Cic.pro Cluent.14.

Verum deprendere. Stat.8.Thebaid.21.

Deprendere, pro comprehendere. ut Curſu feram deprehendere. Senec.Hercul.furent.4.4.

Deprendere tabellarios, & literas intercipere. Cicero Caſſio, libro 12.12.15.

Turbine rapido deprendi. Ouid.epiſt.7.13.

Deprẽſus uel Deprehenſus, Parti. (φωραθεὶς,) Iuue.Saty.9.1.

Quid tibi cum uultu, qualem deprenſus habebat
Rauola, dum Rhodopes uda terit inguina barba?

Deprehenſus. Qui in ſumma difficultate ſtupet animo, et inopia conſilij oppreſſus eſt. Quint.lib.10. Vt neq; deprehenſus orator, neq; litigator deſtitutus eſſe uideatur. Budæus.

Deprehenſus, Id eſt ut uulgò dicitur captus in ipſo facto. Cic.2.de Fin.92. Occultum facinus eſſe potuerit, gaudebit: deprehenſus omnem pœnam contemnet.

Deprehenſus cum ueſte muliebri. Cic.Lent.lib.1.7.8.

Deprehenſus, Cognitus. Plin.lib.12.cap.5.1. Ibi & ſpina ſimilis, ſed deprehenſa uel lucernis, igni protinus trãſiliente.

Ars deprenſa. Ouid.2.de Arte 63.

Scelus manifeſtum atq; deprehenſum. Cic.3.in Catil.56.

Teſtis deprehenſus, qui uarians uulgò, titubanſq; dicitur. Quint.lib.5.cap.7.

Deprehenſio] deprehenſionis, Verbale, (κατάληψις,) Ci. pro Cluen.38. Deniq; omnis accuſatio uarie grauiterq; tractata, ad extremũ manifeſta ueneni deprehenſione cõcluſa.

Depretio] depretias, depretiaui, depretiatum, depretiare, Ad minus pretium redigere. Paulus in L.Proinde.ff. Ad legem. Aquil. Et eius ratio haberi debet, quo cætera corpora depretiata ſunt.

Deprimo] deprimis, pen.cor. depreſſi, depreſſum, (καταπιέζω, ταπεινόω, καταποντίζω,) deprimere, Deijcere. Plinius, lib.2. cap.38.2. Terrena in cœlum tendentia deprimit ſyderum uis.

Fluctus deprimit carinam. Ouid.14.Metam.37.

Lanx in libra ponderibus impoſitis deprimitur. Cic.4.72.

Deprimere plantam, uel uitem in terrã. Col.lib.11.cap.3.23. Et lib.de Arboribus, cap.7.1. Item Cato, cap.32.

Deprimere naues. Vulgò dicunt, mittere in fundum. Cæſar 2. bel.Ciuil.24. Cic.2.de Diuinatione 30. Si enim fatum fuit claſſes Populi Romani bello Punico primo alteram naufragio, alteram à pœnis depreſſam interire.

Extollere & Deprimere, contraria. Cicero Antequam iret in exilium 1.

Deprimere & Adaugere cõtraria. Author ad Heren.li.3.93.

Locum deprimere, pro Depreſſiorem facere. Vlp. Vt locus deprimatur pecoris appellandi gratia.

Deprimunt me quæ porto. Plaut. Merc.13.9.

Deprimere, Præponderare. Cicero 5. de Finib.157. Terram, mihi crede, ea lanx & maria deprimet. Budæus. Idem 5.Tuſculan.73.

Depreſſus, Partic. (πεπιεσμένος,) ut Depreſſum ad mentum ſupercilium. Cic.in Piſonem 10.

Depreſſus & demerſus. Vide Demergo.

Superata ac depreſſa claſſis. Cic.pro L.Manil.14.

In altitudinem depreſſum ſaxum. Cic.7.Verr.55.

Depreſſus & oneratus auro. Author ad Heren.lib.4.229.

Aratrum depreſſum. Ouid.15.Metam.124.

Conualles depreſſæ. Virg.3.Aeneid.155.

Corpus depreſſum. Ouid.3. Metam.135.

Depreſſa onere ſuo nauis. Cic.7.Verr.51.

Victæ comminutæ, depreſſæq; opes ciuitatis. Cic.7.Verr.77.

Depreſſa ueritas. Cic.pro Cluent.145.

Depreſſa & extincta uirtus. Cic.5.Verr.7.

Depreſſus] nomen ex participio, (ταπεινὸς,) Colum. lib.1.cap.5.8. Quum ex depreſſiore loco fuerint orſa fundamenta. Idem lib.2.cap.4.8.

Aqua depreſſior & altior, contraria. Vlp.in L.1.§. Quod autem ait. ff. Ne quid in flumine publico, inue ripa eius fiat, dum uel depreſſior, uel altior fiat aqua, ac per hoc rapidior ſit, cum incommodo accolentium.

Vox depreſſa et inclinatus ſonus. Author ad Heren.li.3.119.

Sedata & depreſſa uox. Author ad Heren.lib.3.113.

Depromo] depromis, pen.prod. deprompſi, depromptũ, (προχειρίζομαι, προβάλλω, ἐκφέρω,) depromere, Idẽ quod promere. Plaut.Trucul.13.2.

-ut bubus Glandem prandio depromerem.

Benignius depromere merum. Horat.1.Carm.ode 9.2.

Vinum depromere cellis. Horat.1.Carm.ode 37.1.

Ex arca pecunia, ex uirtute opera depromitur. Ci.2.Offi.75.

Sagittam depromere. Virg.11. Aeneid.172.

Depromere ſcientiam iuris à peritis, uel de libris. Cicero 1.de Oratore 132.

De iure ciuili depromere aliquid. Cic.1.de Orat.126.

Depromere argumẽta è locis quaſi theſauris. Ci.4.de Fin.16.

Depromere ex ſenſu ſuo. Cic.in Parad.6.

Ex intima alicuius arte depromere mirificum genus commendationis. Cic.Valerio, lib.13.6.7.

Depromere uerba domo patroni. Cic.5.Ver.131.

Ex intimo artificio uerba gratiſſima depromere. Cicero pro Cluentio 10.45.

Depromptus] Particip. (προκεχειρισμένος,) Cic.2.de Orat.174. Ita & momenti aliquid afferent, quum erunt penè ex intima defenſione depromptæ, & apparebit eas, etc.

Maledicta deprompta ex recordatione impudicitiæ & ſtuprorum alicuius, conijcere in eum. Cic.3.Philip.133.

Deprompta ex ærario pecunia. Cic.pro L.Manil.26.

Depropero] deproperas, pen.cor. (κατασπεύδω,) deproperare, Valde properare. Plaut.Pœn.4.99. Deproperant ſedulò ſacrificare. Horat.2.Carm.ode 7.5. -quis udo

Deproperare apio coronas
Curátue myrto? Id eſt feſtinanter afferre. Acron.

Depſo] depſis, depſui, depſitum, pen.corr. (δεψέω,) depſere, Subigendo manibus aliquid molle & tenerum reddere. A Græco uerbo δεψέω uenit, quod eſt coquo uel mollio, teſte Nonio. Cato cap.90. Id ubi excoxeris depſito bene, oleo manum unguito, primum puſillum, poſtea magis depſes, oleo tangito, depſitoq; dum poteris facere turundas. Varro Myſterijs, Sed tibi fortaſſe alius mollit & depſit. Obſoletũ.

Depſiticus] Adiect. (δεψητικὸς) Cato cap.74. Panem depſiticum ſic facito, manus, mortariumq; bene lauato, farinam in mortariũ indito, aquæ paulatim addito, ſubigitoq; pulchre. ubi bene ſubegeris, defingito, coquitoq; ſub teſtu. Caſtigatiora exemplaria habent Panem depſtitium.

Depuber] uel depubis, (ἄνηβος,) dicitur is qui ad pubertatis annos

tis annos non potuit peruenire. Hinc depubem porcum (inquit Feſtus) lactentem, qui prohibitus ſit pubes fieri.

Depudet] pen.cor. depuduit, (ἀναιδεῖται,) Pudorem abiecit. Ouid. epiſt. 4.32. Depuduit, profugusq; pudor, ſua ſigna reliquit. Sene. de Tranquil. uitæ, Si duritia oris ille hoc potuit, qui aßiduis conuitijs depudere didicerat.

Depudico] depudicas, pen.prod. (ἀναγνεύω,) depudicare, pro Stuprare, uſus eſt Laberius in Mimis, teſte Gellio, lib. 16. cap. 7. in principio. Obſoletum.

Depugno] depugnas, pen.pro. (καταμάχομαι,) depugnare, Idem quod pugnare.

Depugnauit Græcia apud Salamina. Plin. lib. 2. ca. 25. 2. Cic. pro Cecinna 35. Non erit cur depugnare quiſquam poſthac poſſeßionis cauſa uelit.

Peregre depugnare. Vide Peregre.

Depugna potius quàm ſeruias. Cic. Att. lib. 7. 127. 7.

Collatis ſignis depugnare. Plaut. Caſina 7. 45.

Verſis gladijs depugnare. Plaut. Caſina 7. 73. Item, Depugnare claſſe. Plin. lib. 7. cap. 56. 14.

Depugnauit cum Gallo apud Anienem prouocatus, uoluptatis cauſa. Cic. 2. de Finib. 116. Liu. lib. 7. Depugnatũ haudquaquam certamine ambiguo cum Gallis, &c.

Depugnare ferro. Cic. 2. Tuſc. 72.

Depugnant inter ſe ferro. Hirtius 5. bel. Africani 375.

Depugnare cum animo ſuo. Plaut. Trinum. 6. 24.

Depugnat uoluptas cum honeſtate. Cic. 4. Acad. 253. Plinius lib. 21. cap. 8. Paria nunc componuntur, & natura atq; luxuria depugnant.

Depugnatur] Imperſonale, (καταμάχεται), Plin. lib. 12. cap. 1. 2. Depugnatur menſarum ſecundarũ cauſa cum feris. Cic. ad Att. lib. 16. 336. 8. Calen. Ian. erit fortaſſe præſidio: aut quidem antè depugnabitur.

Depugnatus] Participium, (καταμεμαχεσμένος,) à Depugnor: Plautus Menæch. 21. 23. Sed metuo ne ſerò ueniã, depugnato prælio.

Depurgo] depurgas, (καθαρεύω,) depurgare, Mundare, & nitidum facere. Cato, cap. 112. 2. Et ſiqua acina corrupta erunt, depurgato. Colum. lib. 12. cap. 9. 1. Caules lactucæ ab imo depurgatos eatenus, &c.

Depurgare locum aliquem ab herba. Cato, cap. 151. 2.

Depurgare piſces. Plaut. Sticho 6. 35.

Depurgare crimina. Liu. 9. bel. Maced. 141. Filium mittere Romam ſimul ad depurganda crimina, ſimul ad deprecandam iram ſenatus ſtatuit. Alij codices habent purganda.

Deputo] deputas, penult. corrept. (περικόπτω,) deputare, uerbum ruſticum & agricolis proprium, ueluti amputare & reſecare. Cato, cap. 50. Vbi uineam deputaueris, aceruũ lignorum, uirgarumq; facito.

Falx deputat umbras. Ouidius de Nuce 13. Id eſt ramos umbram facientes.

Deputare, (καταδοκεῖν,) Per translationem eſt Cenſere, exiſtimare, iudicare. Plaut. Pſeud. 2. 19. Satis id dictum uobis puto iam atq; deputo. Cic. 1. de Diuinat. 82.

Proin uide ne quem tu eſſe hebetem deputes æquè ac pecus,
Is ſapientia munitum pectus egregium gerat,
Teq; regno expellat.

Deputat ſe indignum. Terent. Hecy. 3. 5. 27.

Deputare ſe dignum quouis malo. Terent. Heaut. 1. 1. 8. Cic. 3. Tuſc. 110. Malo ſe dignum deputat, niſi miſer ſit.

Deputare alicuius operam parui precij. Terent. Hecy. 5. 3. 1. Vbi Donatus Deputat parui precij, quia ſic ſcilicet abutitur. Deputat parui eam, qui deputat eam in re nullius precij conſumendam.

Deputare in lucro. Terent. Phor. 2. 1. 16. Cic. lib. 3. Tuſc. 55.

Deputare ſecum rationes. Terent. Adel. 2. 1. 54.

Dequeror] pen.cor. dequereris, dequeſtus ſum, (καταμέμφομαι,) dequeri, Idem quod queror. Valer. 5. Argo. 9. antè omnes ſecum dequeſta labores. Stat. 1. Thebaid. 81.

-eadem ſub nocte ſopora
Luſtra terit, ſimilesq; Notos dequeſtus, & imbres, &c.

Derado] deradis, pen.prod. deraſi, deraſum, (ἀποξέω,) deradere. Plin. lib. 34. cap. 11. 4. Nanq; & è lapide ex quo coquitur æs, deraditur. Cato, cap. 121. De uirga lauri deradito. Celſus, libro 5. Sed ne illa quidem negligenda ubi integra cute interior pars colliſa eſt, aut ubi deraſum quid, attritúmue eſt.

Derbices] populi ſunt iuxta Caucaſum montem, hi ſuprà Stoicam ſeueritatẽ minimum quodq; delictũ pœna capitis puniũt: terrã uenerantur: fœmininũ animal, neq; edũt, neq; ſacrificant: qui LXX. annos exceſſerunt iugulant, cognatorum carnes uorant, anus ſtrangulant, deinde ſepeliunt: citra ſeptuageſimum annum obeuntes nõ edunt, ſed humant, ut lib. 2. Strabo ſcribit.

Derce] Fons eſt frigidißimus æſtate inter Bilbilim, & Sepobrigam in ripa ferè Salonis amnis.

Derceto] pen.corr. Dercetus, ut Sappho Sapphus, Nomen cuiuſdam Deæ, de qua Diodorus, lib. 3. Iuxta Aſcalonem lacus eſt, ubi templum inſignis Deæ, quam Syri uocant Δερκετὼ, muliebri ſpecie: reliquum uerò corpus figura piſcis, cuius filia Semiramis, à columbis educata ſit. De hac Plin. lib. 5. cap. 13. & 23. ubi dicit eam alio nomine Atargaten dici. Idem dicit Strabo lib. 15. ad finem. Vide Atergatis.

Derelinquo] derelinquis, dereliqui, pen.pro. derelictum, (καταλιμπάνω, καταλείπω, ὑπολείπω,) derelinquere, Notæ ſignificationis. Cicero pro Cecinna 74. Derelinquo iam communem cauſam, Pop. Romani ius in ueſtra fide ac religione depono.

Deſerere & derelinquere. Cic. 5. Verr. 100.

Animum in graui delinquere cœno. Catul. epig. 17. 5.

Derelictus] Particip. (καταλειφθεὶς,) Plin. lib. 10. ca. 60. 3. Vrina fiunt oua derelicta incubatione.

Pro derelicto habere rem. Cic. ad Att. Hæc oppida, atq; oram maritimã illum pro derelicto habere. Iabolenus de Stipul. ſeruorum, L. Quod ſeruus ſtipulatus eſt, Quem dominus pro derelicto habebat, nullius eſt momenti: quia qui pro derelicto rem habet, omni modo à ſe reiecit.

Derelictus ab omni ſpe. Cic. in Catil. 18.

Incultum & derelictum ſolum. Cic. de Claris Orat. 8. (125.

Derelicta & Celebris regio, contraria. Author ad Heren. li. 3.

Derelictus] huius derelictus, (ὑπόληψις,) Gel. lib. 14. cap. 12. ſiue quis arborem ſuam uineamq; habuerat derelictui, non id ſine pœna fuit.

Derelictio] Verbale, (κατάλειψις,) Cic. 3. Offi. 38. Sed cõmunis utilitatis derelictio cõtra naturã eſt: eſt enim iniuſta.

Derepente] (ἐξαίφνης,) Vna eſt dicto: (ut ait Donatus) aduerbijs præpoſitionẽ ſeparatim nõ addimus. Teren. Hecy. 4. 1. 3. Ita corripuit de repente tacitus ſeſe ad filiã. Cic. pro Qu. Ligar. 8. Tu de repẽte irrupiſſes, & clamare cœpiſſes.

Rapere de repente. Cic. 1. de Diuinat. 115.

Derepo] derepis, pen.prod. Compoſitum ex De & Repo. Plin. lib. 8. cap. 36. 5. Ingrediuntur & bipedes. Arborem auerſi derepunt. De urſis.

Derideo] derides, pen.prod. (καταγελῶ, καταμειδιόω, ἐκμυκτηρίζω, ἐπειρωνεύω,] Donatus, Ridet qui ſimpliciter ridet. Deridet qui cũ alterius irriſione & cõtemptu ridet. 7. Ver. 81. Deriſũ credo eſſe hominẽ amantẽ à ſuis cõſiliarijs. Oui. 5. Triſt. eleg. 11. 8. Deridẽt ſtolidi uerba latina Getæ.

Deridere atq; contemnere. Cic. 3. de Orat. 30.

Deridere & ludere. Cic. pro Flacco 59.

Deridere, & arridere, contraria. Cic. de Opt. gen. Orat. 146. Satis enim his res ipſa reſpondet, quum aut non adhibeantur ad cauſas, aut adhibiti arrideantur: nam ſi irrideantur, eſſet idipſum Atticorum.

Deriſus] pen.prod. Participium, (καταγελασθεὶς,) ut Deriſum atq; contemptum beneficium. Cic. 5. Verr. 185.

Deriſus] huius deriſus, pen.prod. (καταμειδίαμμα,) Quintil. lib. 6. cap. 4. A deriſu non procul abeſt riſus.

Lenis deriſus. Quintil. lib. 6. cap. 2. 13.

Deriſor] penul.prod. huius deriſoris, (καταγελαστὸς,) Plinius lib. 11. cap. 52. 3. Supercilia quibus iuxta, tẽpora inflexa, deriſores ſignificant.

Ad omnes deriſor. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 11.

Deridiculum] pen.corr. (καταμειδίασις,) Irriſio. Plautus Pſeud. 18. 7. Quàm mihi illum uerba per deridiculum dare. Lucret. lib. 3. 156.

Corporis deridiculum. Tacit. lib. 12.

Deridiculo eſſe. Tacit. lib. 3.

Per deridiculum audiri. Tacit. lib. 5.

Deridiculum eſt. Liu. 9. bel Maced. 100. Varro 1. de Re ruſt. 18. 5. Sequetur ut duos uillicos & duas uillicas habere debeat: quod eſt deridiculum.

Deridiculus] Adiect. (καταγελαστός,) ut Deridicula uanitas, apud Gellium, lib. 10. cap. 12.

Deripio] deripis, pen.corr. deripui, dereptũ, (καθαρπάζω,) deripere, Idẽ quod diripere. Plaut. Menæch. 17. 109. Sed quis hic eſt qui capillo me huc de curru deripit?

Deripere uelamina. Ouid. 6. Metam. 113.

Deripere, in bonum quandoq; accipitur. Virg. 2. Georg.
-tu ſpiſſo uimine qualos,
Colaq; prælorum fumoſis deripe tectis.

Deriuo] deriuas, pen.prod. (παράγω, παροχετεύω,) deriuare, alio de riuo deducere.

Ab aliquo aquam deriuare, Plaut. Truc. 11. 11. Colum. lib. 2. cap. 8. 3. Et omnem humorem in colliquias, atq; in dextra ſegetes deriuemus.

Deriuare aquam. Sulco deducere. Feſtus.

Ex fontibus deriuata. Quintil. lib. 2. cap. 17. 26.

Hoc fonte deriuata clades. Horatius 3. Carmin. Ode 6. 4. de adulterijs.

Deriuare per translationem. ut Deriuare iram alicuius in ſe. Terent. Phorm. 2. 2. 9.

Deriuare crimen. Cic. pro Milone 21. Fecerunt id ſerui Milonis (dicã enim non deriuandi criminis cauſa, ſed ut factũ eſt) neq; imperante, neq; ſciente, neq; præſente domino, quod ſuos quisq; ſeruos in tali re facere uoluiſſet.

Deriuatio (inquit Donatus) dicitur inflexio criminis ab eo ad quem pertinebat, ad eum ad quem non pertinet.

Deriuare ſuam culpam in aliquem. Cic. 4. Verr. 35. Idem Attico, lib. 4. 72. 3.

Deriuata expectatio largitionis agrariæ in agrum Campanũ. Cic. ad Attic. lib. 2. 31. 2.

Deriuare reſponſionem alio. Cic. 3. Verr. 98.

Deriuare partem curæ & cogitationis in rem aliquam. Cice. 11. Philipp. 306.

Deriuo pro Auerto, interuerto. Cic. 5. Tuſc. 102. Trãſeat idẽ iſte ſapiens ad Rempub. tuendam, quid eo poßit eſſe præſtantius, quum contineri prudentia utilitatem ciuium cernat, iuſtitia nihil in ſuam domũ inde deriuet, reliquis utatur tot, tamq; uarijs uirtutibus? Budæus.

Deriuatio] Verbale (παραγωγὴ,) Cic. 2. Offic. 18. Adde ductus aquarũ, deriuationes fluminum. Liu. 5. ab Vrbe, 73. Et Quintil. libro 3. Vtendum proxima deriuatione uerborum.

Derodo] derodis, pen.prod. deroſi, deroſum, (καταβιβρώσκω,) derodere, Idem quod rodere. Plin. lib. 11, ca. 37. 37. Et cochleæ dentes habent: indicio eſt à minimis earum deroſa uitis.

Deroſo flore ederæ. Plin. li. 12. ca. 17. 3. Et Cic. 1. de Diuinat. 161. A muribus eſſe deroſos.

Derogo] derogas, penul. corr. (ἀπομειόω, καταλύω, προλυκαταλύω, ὑποπιάζω,) derogare, Quum quid ex lege ueteri, quo minus fiat, ſancitur lege noua, inquit Feſtus. Vide Arrogo. Cic. ad Atticũ, lib. 3. 65. 5. Siquid in hac rogatione ſcriptum eſt, quod per leges plebisúe ſcita, S. C. hoc eſt, quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, ſine fraude ſua non liceat, non licuerit, &c.

De lege aliquid derogari, aut legem abrogari, aut aliquid ex parte commutari indignius eſſe, quum populo cognoſcendi, & probandi aut improbandi poteſtas nulla fiat. Cicero 2. de Inuent. 221.

Ex æquitate aliquid derogare. Cic. 2. de Inuent. 223.

Derogare de magnificentia alicuius, id eſt, detrahere, autore Feſto. Cice. 2. de Inuent. 251. Quare aut de magnificentia, aut de honeſtate quiddam derogetur.

Derogare aliquid ex lege fatorum. Senec. in præf. lib. 1. Natura. quæſt.

Sibi derogare. Cic. pro Roſc. Amer. 54.

Derogare de fide teſtium aduerſarij. Cic. pro Cecinna 2.

Derogare fidem alicui. Cic. pro Flacco 6.

Gratiam derogare alicui. Plin. lib. 7. cap. 28. 4. M. Sergio, ut quidem arbitror, nemo quenquam hominum iure prætulerit: licet pronepos Catilina gratiam nomini derogarit.

In commune nihil derogent. Tacit. lib. 13.

Derogito] derogitas, penul. corrept. (ἀπομειροῦμαι,) derogitare, frequẽtatiuũ. Plaut. Aſin. 7. 60. Placidè ergo unumquodq; derogita, ut acquieſcam.

Derogatio] Verbale, (ἀπομείωσις,) Autor ad Herennium, lib. 2. 47. Quum duæ leges inter ſe diſcrepant, uidendum eſt primùm num quæ abrogatio aut derogatio ſit.

Dertona] (Δερτῶνα,) Taurinorum urbs Ptolemæo: hodie Tortona.

Derumpo] derumpis, derupi, penul.prod. deruptum, (καταρρήγνυμι,) derumpere, Idem quod dirumpere à quo.

Deruptus, (κατερρωγώς,) Participiũ, ſiue nomẽ ex participio.

Collis arduus & deruptus. Tacit. libro 2. hoc eſt abruptus, ſiue præruptus.

Rupes deruptæ. Tacit. lib. 9. Et pars maxima inermes per inuia & rupes deruptas præcipitantes fugerunt. Vbiq; tamen legitur diruptas.

Tumulus altior, deruptiorq;. Liu. lib. 8. Decad. 4. In altiorem deruptioremq; undiq; tumulum conceſſere. Aliàs legitur diruptiorem, ſed prior lectio eſt caſtior.

Deruptum pro præcipitio. ut Multi pauore in derupta præcipitati. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Dimiſſo equo per derupta, & auia, ſequenteis fruſtratus eſt. Tacitus libro 4.

Per auia ac derupta. Tacit. lib. 5.

Deruncino] deruncinas, penul. corr. (ἐκβοτανίζω,) deruncinare, Diſſecare & dißipare. Tractum à runcinis, quæ maiores ſerræ dicuntur, quibus fabri lignarij maiora ligna ſecant. Plaut. Mil. 16. 6. Vt lapide deruncinauit militem.

Deruo] deruis, derui, derutum, pen.corr. (καταπίπτω) deruere, Deorſum ruere. Apul. Prolapſus deruiſſem.

Deruere de laudibus, (καταβάλλειν,) Pro detrahere. Cice. ad Att. li. 16. 336. 3. Et de laudibus Dolabellæ deruã cumulũ.

Deſacro] deſacras, penul. corr. (καθιερόω, (deſacrare. Idem quod ſacrare uel conſecrare. Stat. 9. Theb. 118.

Nota per Arcadias felici robore ſyluas
Quercus erat, Triuiæ quam deſacrauerat ipſa
Eiectum turba nemorum, numenq́; colendum Fecerat.

Deſæuio] deſæuis, deſæuiui, deſæuitū, (ἀγριαίνομαι, κατασιώπω,) deſæuire, Deſinere ſæuire. Lucanus lib. 5.

- nec dum deſæuiat ira, Expectat.

Dum pelago deſæuit hyems. Virg. 4. Aeneid. 11.

Deſæuire, Valde ſæuire. Col. lib. 6. cap. 2. de bubus domandis, Patere unum diem noctemq́; deſæuiant. Id eſt, petulanter agant. Trāquil. in Nerone ca. 29. In omnes deſæuit. Claud. 1. in Eutrop. 37.

Sanguine plebeio deſæuire, Sæuire in plebē. Stat. lib. 12. 148.

Deſalto] deſaltas, (ὀρχέομαι,) deſaltare, Saltationem peragere. Suetonius in Caligula cap. 54. Deinde repente magno tibiarum & ſcabellorum crepitu cum palla, tunicaq́; talari proſiluit, ac deſaltato cantico abijt.

Deſcendo] deſcendis, deſcendi, deſcenſum, καταβαίνω, κατέρχομαι,) deſcendere, Proprie ſignificat è loco ſuperiore in inferiorem uenire.

Deſcendere ex alto ad ſummum. Plaut. Mil. 16. 14.

Deſcendere de caſtello. Cic. pro Cecinna 15.

Deſcendiſſetq́; de roſtris. Varro 1. de Re ruſt. cap. 54. 1.

Deſcenderunt ex oculis lacrymæ. Plaut. Merc. 12. 4.

Deſcēdimus ad noſtras nauiculas. Ci. 4. Aca. 266. Vide Nauis

Deſcendere ad forum. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. 3.

Deſcēdere equo, et ex equo. Liu. 2. ab Vrbe 87. Ci. de Sen. 30

Deſcendere in locum aliquem. Cic. 2. Tuſcul. 14.

Deſcendere in roſtra. Cic. 3. Offic. 105.

Deſcendere in altum, & alte, dicuntur radices. Colum. lib. 11. cap. 3. 51. Plin. lib. 15. cap. 31. 3.

In mare deſcendit Tybris. Lucan. lib. 6. 16.

Deſcendere prædatum in agros. Liu. 3. ab Vrbe 126.

Deſcendunt in plana corylus, cornus, &c. Id eſt, creſcūt in planis locis. Plin. lib. 16. cap. 18. 2.

Deſcendere radice dicuntur arbores. Plin. lib. 16. cap. 31. 2. Aeſculus quātum corpore eminet, tantum radice deſcendit.

Deſcendit è uicino. Plin. lib. 37. cap. 9. 7.

Gradibus deſcendere. Cic. 3. de Orat. 226.

Deſcendit et hiat rimis ingentibus theatrum. Plin. epiſt. 256.

Concedere alteri, & ad conditionem alterius deſcendere. Cice. 2. de Inuent. 251.

Deſcendere paratus ad omnia. Cæſ. 4. bel. Ciuil. 40.

Deſcendo, abſolute. Cic. 4. Verr. 128. Placet mihi iſta defenſio, deſcēndo. Id eſt, aquieſco.

Deſcendere ad accuſandum. Cic. pro Cluent. 6.

Ad accuſationem deſcendere. Cic. pro Cælio 1.

In aciem deſcendere. Vide Acies.

Deſcendere in æquum, in planiciem, in aciem, in certamen, Idē ſignificant. Valla, Deſcendo in prælium, deſcendo in forum deſcendo in campum dicimus: non quia de loco ſuperiore in inferiorem deſcendimus, ſed quia de loco tuto in locum diſcriminis: opinor quòd qui in loco celſiore ſe tenet, pugnā detrectare exiſtimatur: quem quum relinquit, & in locum æquum uenit, atq́; deſcendit, mentem ſe pugnādi habere declarat. Ideoq́; non ferè dicitur in forum deſcendere, niſi qui pugnandi & defendendæ litis cauſa uenit in forum, non rerum uænaliū coemptor ac negociator. Et in campū deſcendere non niſi qui litis, dignitatiſue cauſa (ſicut in cāpo Martio fiebat) certaturus uadit. Nec in prælium pugnamue deſcendere, quod in loca inferiora deſcendat. Non enim locus eſt pugna, & prælium, quum nihil interſit qualis locus ſit, planus, an montoſus, in quem ſe confert qui in pugnā deſcendere dicitur. ut apud Virgiliū 11. Aeneid. 90. (ſatis autem erit in re perſpicua unum exemplum protuliſſe.)

D E S

Inſtructos acie Tyberino à flumine Teucros,
Tyrrhenamq́; manum totis deſcendere cāpis. Hactenus Valla li. 5. Liu. 7. ab Vrbe 63. Primò credere duces Gallorum deſcenſuros in æquū Romanos. Cic. 1. Tuſcul. 102. Nullum ab ijs qui in id certamen deſcendant, deuitari dolorem?

Aluus deſcendit. Celſ. lib. 3. cap. 7.

In amicitiam deſcendere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31. In amicitiam autem, quæ ſimiles iungit non deſcendam.

In aures deſcendere. Horat. in Arte 78.

Deſcendere ad extremum auxilium. Cæſar 3. bel. Ciuil. 30.

Ad nouiſsima auxilia deſcendere. Brutus Ciceroni, Si peſsimus caſus fuerit ad nouiſsima auxilia deſcendemus. Ex Budæo.

In campum deſcendere. Horat. 3. Carm. ode 1. 3.
Hic generoſior Deſcendat in campum petitor.

Deſcendere in cauſam. Cic. ad Attic. lib. 8. 145. 4. Quo minus mirere ſi inuitus in eam cauſam deſcendo, in qua neq́; pacis, neq́; uictoriæ ratio quæſita unquam eſt. Per tranſlationem de Partibus Pōpeianis loquens. Idē 8. Philip. 237. Liu. 6. bel. Maced. 26. Si ſemel in cauſam deſcenderit, nihil integrum futurum eſt.

Cibus celeriter deſcendit. Celſus lib. 1, cap. 6.

Ad conditionem alicuius deſcendere. Cælius ad Ciceronem libro 8. 8. 32.

Deſcendere ad extremum conſiliū. Cæſar 5. bel. Gall. 113.

Deſcendere ad curas alterius. Plin. Epiſt. 248.

In dimicationem uitæ deſcendere. Autor ad Heren. lib. 4. 216.

Ad extrema deſcendere. Pollio Ciceroni, lib. 10. 33. 13. Si nihil in Lepido ſpei ſit, deſcenſurum ad extrema: & nō modo nationes, ſed etiam ſeruitia concitaturum.

Fabula deſcendit in gentes. Propert. lib. 3. eleg. 5. 9.
An ficta in miſeros deſcendit fabula gentes,
Et timor aut ultra quàm rogus eſſe poteſt?

Ferrum deſcendit in ilia. Ouid. 4. Metam. 14.

Ad inimicitias deſcendere. Cic. pro Muræna 51.

In iugulum enſe deſcendere. Claud. de bello Getico 121.
Altius haud unquam toto deſcendimus enſe
In iugulum Scythiæ.

Deſcendere obuiam alicui. Cic. 2. Philipp. 104.

Ad iuris ciuilis perdiſcendi occupationem deſcendere. Cice. 1. de Orat. 131.

Deſcēdere in omnia familiaritatis officia. Plin. in Paneg. 140.

In partes deſcendere. Tacit. lib. 15. Igitur ubi coniuratis præfectum quoq́; Prætorij in partes deſcendiſſe, crebro ipſius ſermone facta fides, promptius, & cætera.

Deſcendit peſtis, id eſt, incendiū, Seruius. Virg. 5. Aen. 136.

Ad preces deſcendere dicitur, qui quum poſcere aliquid poſsit & pro ſuo iure imperare, tamen ita ſe demittit, ut malit illud exorare, et inferiori ſupplex eſſe. Senec. Hippol. 5. 16.

Ad pugnas deſcendere. Valer. 3. Argon. 104.

Deſcēdere in ſeſe, id eſt, conſyderare ſeipſum. Perſius Saty. 4. Quod alia dicendi formula Secum habitare dicitur.

Vulnus deſcendit magno hiatu. Stat. 12. Tebaid. 68.

Lapſu molli deſcendunt Zephyri. Valer. 1. Argon. 138.

Deſcendit ad hyacinthum hæc gemma. Plin. lib. 37. cap. 9. 5. Et paulò pòſt, Quintum ad uicinam cryſtalli deſcendit.

Ad minora deſcendere. Quintil. lib. 2, cap. 3. 3.

Deſcendens] Participium, (κατερχόμενος,) Cic. pro Plancio 27. Conſuli P. Naſicæ præco Granius medio in foro, quum ille edicto iuſsitio domum deſcendens rogaſſet Granium, &c.

Deſcenſus] huius deſcēſus, (κάθοδος) Virg. 6. Aeneid. 25. Facilis deſcēſus Auerni, id eſt, ad auernum. Plin. lib. 16. ca. 26. 6. Ipſo deſcenſu Iouis ſpeluncæ.

Deſcenſio] Verbale, Idē, (κατάβασις) Plin. li. 20. ca. 17. 4

Item

Item ad ſcabiem, pruriginē, pſoras, in deſcenſione balnearū.

Deſcenſiones facere. Liu. 9. bel. Pun. 141. Ibidem lib. 2. 135. Prius quàm in continentem deſcenſiones facerent. Id eſt, deſcenderent.

Deſciſco] deſciſcis, deſciui, deſcitum, pen. prod. (ἀφίστημι,) deſciſcere, Ex de & ſciſco compoſitum, Eſt ab imperio ſe, ductuq́; alterius ſubtrahere, ut milites à duce, populi à domino, diſcipuli ab opinione magiſtri, quem prius ſequebantur, præſertim ad alterius uel imperium uel ſententiam ſe transferentes. Hæc Valla li. 5. Liu. 2. ab Vrbe. Præneſte à Latinis ad Romanos deſciuit.

Ab excitata fortuna ad inclinatam & prope iacentem deſciſcere. Cic. Curioni, lib. 2. 15. 3.

Deſciſcere à conſuetudine parentum. Plin. epiſt. 64. a. Sic deſciſcere ab antiqua inſtitutione. Cic. 4. de Finib. 31.

Deſciſcere à natura. Cic. 3. Tuſcul. 5.

Deſciſcere ab opinione alterius. Gellius, Eam rem Cæciliū non inconſyderate dixiſſe, neq́; temere à Menādro, atq́; à multorum opinionibus deſciuiſſe.

Deſciſcere à Rep. Cic. pro Rabirio 17.

Deſciſcere à ſe. Cic. ad Att. lib. 2. 19. 3.

Deſciſcere ab ſocietate. Liu. 6. ab Vrbe 66.

Deſciſcere à ueritate. Cic. 4. Acad. 46.

A uita deſciſcere, Excedere è uita. Cic. 3. de Finib. 93.

Deſciſcere à Pop. Romano ad Illergetes. Liu. 8. bel. Pun. 154.

Deſciſcere aperte. Liu. 1. ab Vbe 116.

Deſciſcere in pratum. Plin. lib. 18. cap. 16. 5.

Apes deſciuere fauis. Claud. 4. Paneg. 53.

Deſcitum] penul. prod. (ἀφέσταται,) Imperſ. Paſsiuum. Liuius 6. bel. Pun. Quorum de ſententia maxime deſcitum à Romanis conſtabat.

Deſcobinatus] (κατεξυσμένος,) Saucius, abraſus, ſectus. Varro in Meleagris, Sin autem delectationis cauſa uenamini, quāto ſatius eſt ſaluis cruribus in circo expectare, quàm his deſcobinatis in ſylua curare? Nonius.

Deſcribo] deſcribis, pen. prod. deſcripſi, deſcriptum, (ἀπογράφω, διαγράφω, καταγράφω, ὑπογράφω, ἐπιγράφω,) deſcribere, propriè eſt, quod barbarè uulgò Copiare dicitur, exemplare, uel tranſſumere, aut tranſcribere. Cice. ad Cornificium, lib. 12. 17. 4. Idem ad Atticum, Quem librū ad te mittam, ſi deſcripſerint librarij. Eidem, lib. 2. 35. 4. Edicta eius & conciones deſcribunt, & legunt.

Deſcribere librum ab aliquo, id eſt, ad exemplar quod aliquis habet. Cic. ad Atti. lib. 13. 278. 4. Scripſit enim Balbus ad me, ſe à te quintum de Finib. librum deſcripſiſſe. Ibidem 6. Mirificè Cerelia ſtudio uidelicet philoſophiæ flagrans, deſcribit à tuis. Sic idem 4. Acad. 24.

Deſcribere comœdias Græcas, pro Verbis Latinis eas exprimere, & ad exemplum earum ſimiles, eiuſdēq́; argumenti cōponere. Terent. in Prol. Eunuchi 7.
Qui bene uertendo, & eas deſcribendo malè,
Et Græcis bonis, Latinas fecit nō bonas. Vide Malus adiect.

Hominum ſermones moreſq́; deſcribere. Id eſt, effingere imitādo. Cic. in Orat. 76.

Deſcribere rationes. Cic. 4. Acad. 208. Hæc quū uera eſſe conceſſero ſi adijciam iuſiurandum, ſapientemne prius quàm Archimedes eo inſpectante rationes omnes deſcripſerit eas, quibus efficitur multis partibus ſolem maiorem eſſe quàm terram, iuraturum putas?

Deſcribere, (διανέμεσθαι) Videtur aliquādo ſignificare Definire, et partiri, ſiue diuidere et diſtribuere. Ci. 5. Verr. 185. Quod niſi omnis frumenti ratio, ex temporibus eſſet, & annona, non ex numero, neq́; ex ſumma conſideranda, nunquam tam grati his ſeſquimodij Qu. Hortenſi fuiſſent: quos

tu quum ad menſuræ tam exiguam rationem Populo Romano in capita deſcripſiſſes, gratiſsimum omnibus feciſti. Sic paulò ante 180. Et 2. de Lege Agrar. 84. Adiungit Stellatem campum in agro Campano, & in eo duodena deſcribit in ſingulos homines iugera. Idem pro Flacco 25. Dimidium eius quo Pompeius erat uſus imperauit. num potuit parcius? Deſcripſit autem pecuniam ad Pompeij rationem quæ fuit accommodata L. Syllæ deſcriptioni. Qui quū omnes Aſiæ ciuitates proportione in prouincias deſcripſiſſet, illam rationem in imperando ſumptu, & Pompeius & Flaccus ſequutus eſt. Vulgò taxare dicunt, hoc eſt τάξαι. Idem pro Rabirio 25. Quæq́; multi homines neceſſarij ſecundis Poſthumij rebus deſcripta ſuſtinuerunt, nunc eius afflictis fortunis uniuerſa ſuſtinet. Id eſt, inter ſe partita & diuiſa, Sic Iuſtinus. Quū Athenienſes uictis Perſis, Græciæ tributum in tutelam claſsis deſcripſiſſent. Ex Budæo.

Deſcribere officia. Cic. 4. Acad. 203.

Deſcribere iura. Cic. 7. Verr. 23. Sic Deſcribere iuſſa populis, Apud eundem 2. de Legib. 20.

Ciuitatibus pro numero militum, pecuniarum ſummas deſcribere. Cic. 7. Verr. 50.

Deſcribere urbis partes ad incendia. Cic. 1. in Catil. 6.

In genera deſcribere. Plinius libro 2. capit. 7. 2. Cicero 2. de Orat. 159. Sed hæc ipſa minus mihi uideor multa in genera deſcripſiſſe.

Deſcriptus enim populus cenſu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet in ſuffragium conſilij, quàm fuſe in tribus cōuocatus. Cic. 3. de Legib. 64. Id eſt, Partitus & digeſtus.

Deſcribere, (καταγράφειν,) Eſt aliquando exprimere, et proprietatibus quibuſdam quaſi quadam pictura, ante oculos ponere. Plaut. Aſin. 8. 22. Truculentis oculis, commoda ſtatura, triſti fronte. M. Non potuit pictor rectius deſcribere eius formam. Idem Milit. 10. 167. Bonus Hercle ut malos deſcripſit mores.

Mulierem aut alium quempiam deſcribere. Cicero pro Cœl. 39. Idem in Piſc. 53.

Ingenij ſui finibus aliquid deſcribere. Cicero 1. de Orat. 107. Craſſus uerò mihi noſter uiſus eſt Oratoris facultatem non illius artis terminis, ſed ingenij ſui finibus immenſis penè deſcribere.

Definire et deſcribere uerbum aliquod. Cic. in Partit. 68. Vter enim definiendo deſcribendoq́; uerbo, magis ad ſenſum iudicis opinionemq́; penetrarit, &c.

Definire rem uerbis & breuiter deſcribere. Cicero 1. de Inuent. 16.

Naturam alicuius certis ſignis deſcribere. Autor ad Herennium lib. 4. 230.

Latronem aliquem deſcribere. Cicero pro Milone 36. Videlicet me latronem ac ſicarium abiecti homines & perditi deſcribebant.

Deſcribere in deos. Plin. lib. 18. cap. 28. 11. Neq́; eſt ei minor ueneratio, quàm deſcriptis in deos ſtellis.

Deſcribi, pro Transferri. Senec. epiſt. 109. Non credis animas in alia corpora atq́; alia deſcribi, & migrationem eſſe quā nos dicimus mortem?

Deſcriptus, Particip. (καταγεγραμμένος) ut Deſcriptæ leges.

Aetatis partes deſcriptæ. Cic. de Senect. 5.

Dimenſa atq́; deſcripta. Cice. de Senect. 55. Mirari ſe non modò diligentiam, ſed etiam ſolertiam eius, à quo eſſent illa dimenſa & deſcripta. Id eſt, Concinne digeſta. Mox ſubijcit, Et ei Cyrum reſpondiſſe, Atqui ego iſta ſum omnia dimenſus mei ſunt ordines, mea deſcriptio, multæ etiam iſtarum arborum mea manu non ſatæ.

Orbem radio deſcribere. Virg. eclog. 3. 9. Hoc eſt metiri.

Deſcriptum

Deſcriptum diſtributumq́; eſt. Cicero 3. in Catil. 53. Vt quum urbem ex omnibus partibus, quemadmodum deſcriptũ diſtributumq́; erat incendiſſent, &c.

Ius ciuium generatim in ordines, ætatesq́; deſcriptum. Cic. 1. de Oratore, 30.

Materiem orationis omnibus locis deſcriptam, inſtructam, ornatamq́; comprehendere. Cic. 2. de Orat. 79.

Ratio belli deſcripta. Cic. 2. in Catil. 34. Quemadmodum eſſet ei ratio totius belli deſcripta, docui.

Vita deſcripta tabella. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 7.

Deſcriptus] Nomen ex participio, (κατάγραπτος,) Cicero 3. de Finib. 112. Quid enim aut in natura, qua nihil eſt aptius, nihil deſcriptius: aut in operibus manufactis tam compoſitum, &c.

Deſcriptio] deſcriptionis, Verbale, (καταγραφὴ, διαγραφὴ, ἐπιγραφὴ,) ut Deſcriptio & imago tabularum. Cicero 4. Verr. 138.

Deſcriptio, Partitio, & digeſtio in ordines, aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias.

Deſcriptio populi, Cicero pro Plancio, 36. Decuriatio tribulium, deſcriptio populi, ſuffragia largitione deuincta ſeueritatem Senatus excitauerunt.

Deſcriptio equitum peditumq́;. Cic. 4. Tuſc. 1.

Seruorum uicatim tota urbe celebrare deſcriptionem. Cic. pro Domo ſua, 99.

Deſcriptiones temporum. Cic. 1. Acad. 14.

Deſcriptio pro definitione. Autor ad Heren. lib. 4. 209. Deſcriptio nominatur quæ rerum conſequentiũ continet perſpicuam & dilucidam cum grauitate expoſitionem. Cic. 1. de Orat. 106. Philoſophi deniq; ipſius, qui unus omnia penè profitetur, eſt tamen quædam deſcriptio, ut is qui ſtudeat omnium rerum diuinarum atq; humanarum uim, naturam cauſasq́; noſſe, & omnem bene uiuendi rationem tenere & perſequi, nomine hoc appelletur. Idem in Top. 44. Deſcriptio, qualis ſit auarus; qualis aſſentator, cæteraq́; eiuſdem generis, in quibus natura & uita deſcribitur. Et paulò antè additur etiam deſcriptio, quã Græci χαραχτηρισμὸν, uocãt.

Deſcriptionibus explicare. Cic. 1. Tuſc. 60.

Deſeco] deſecas, penul. corr. deſecui, deſectum, (διακρίνω,) deſecare, Idem quod ſecare ſiue incidere. Cæſar 7. bel. Gall. 16. Auribus deſectis, & ſingulis effoßis oculis domum remittit. Varro 1. de Re ruſt. cap. 50. 2. Hæc quum comprehendit, ſpicarum faſcem deſecat.

Deſecare prata. Colum. lib. 11. cap. 1. 7.

Agglutinare & Deſecare, oppoſita. Cic. Attico, lib. 16. 333. 24. Tu illud deſecabis, hoc agglutinabis.

Deſecare arborem ſerra. Colum. lib. 5. cap. 6. 11. Sed ſi fieri poterit, uno ictu arborem præcidi: ſin minus, ſerra deſecari, et plaga falce alleuari oportebit.

Deſecare uitem. Varro 1. de Re ruſt. cap. 41. 1.

Deſecare collum alicui. Virg. lib. 8. Gorgona deſecto uertentẽ lumina collo.

Crinem deſecare. Ouid. 2. Triſt. 79. Ni patrium crinem deſecuiſſet amor.

Deſecans] pen. corr. (διακρίνων,) Participium. Cic. de Vniuerſ. 30. Partes rurſus ex toto deſecans.

Deſectus] Participium à deſecor (περικρινόμενος) ut Deſecta cum ſtramento ſeges. Liu. 2. ab Vrbe, 19.

Ceruix deſecta. Propert. lib. 4. eleg. 11. 8.

Gramen deſectum. Ouid. 14. Metam. 129.

Deſectis ſtramentis. Colum. lib. 2. cap. 10. 4.

Deſectæ offæ in mulſum aut dulce uinũ. Plin. lib. 14. ca. 16. 7.

Saxa deſecta metallis. Stat. 2. Syl. 2. 17.

Deſectio] Verbale, (διάκρισις,) Col. lib. 6. cap. 3. 1. Horum deſectio cũ pecori, tũ agro eſt utilis. De ſtramẽtis loquitur.

Deſecro] deſecras, pen. corr. (βεβηλόω,) deſecrare, Proprie eſt ex ſacro prophanum facere, & quod uulgò dicitur degradare. Sipontinus.

Deſecratus. Plin. lib. 28. cap. 8. 24. Iungemus illis ſimillima et peregrina æquè animalia, priusq́; chamæleontem, peculiari uolumine dignum exiſtimatum Democrito; ac per ſingula membra deſecratum, nõ ſine magna uoluptate, cognitis, proditisq́; mendaciis Græcæ uanitatis.

Deſero] deſeris. pen. corr. deſeui, deſitum, pen. corr. (καταφύω,) à ſero compoſitum. Varro 1. de Re ruſt. cap. 23. 5. Nam & in recentibus pomarijs deſitis ſeminibus, in ordinẽq́; arbuſculis poſitis primis annis ante quàm radices longius procedere poßint, alij conſerunt hortos.

Deſero] deſeris, pen. corr. deſerui, deſertum, (ἀπολιμπάνω, ἀπολείπω, προλείπω,) deſerere, Derelinquere. Terent. Heaut. 2. 3. 64. Mulier telam deſerit continuò.

Patronus propriè dicitur deſerere, teſte Donato.

Deſerere aliquem. Terent. And. 1. 5. 35. Tum aũt hoc timet, ne deſeras ſe. Ibidem, 4. 2. 11. Per omnes tibi adiuro deos nunquam eam me deſerturum. Idem Eunuch. 2. 2. 7. Omnes noti me atq; amici deſerunt.

Deſerere & derelinquere. Cic. pro Plancio, 10. Deinde ſitientem me uirtutis tuæ deſeruiſti ac dereliquiſti.

Deſerit amicus amicam. Plaut. Moſtell. 4. 39.

Deſerere amorem alicuius. Valer. 3. Argon. 36.

Deſerere in malis. Terent. Heauton. 2. 3. 17. Et me in his deſeruiſti malis. Catul. epigram. 28. 1.

Deſerere aliquem fide et factis in ærumnis. Plaut. Capt. 7. 46.

– in tantis ærumnis tamen
Neq; me deſeruiſſe te neq; factis, neq; fide.

Deſeri à magna parte militum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 59.

Aura deſerit moribundos. Lucret. lib. 3. 47.

Cauſam ſuam deſerere, uel litem. Papin. in l. Liberto. De negoc. geſtis, Litem in iudicium deductam, & à reo deſertam fruſtratoris amicus ultro egit.

Amici cauſam deſerere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8. 13.

Cauſam ſuam deſerere. Cic. de Fato, 18.

A conſilijs malitiæ deſeri. Cic. pro. Cluent. 145.

Deſerere exercitum. Cic. 7. Verr. 86. Cæſar 5. bel. Gall. 13.

Fama deſerit aliquem. Cic. 1. Tuſcul. 178.

Fidem deſerere in aliquem. Catull. ad Ianuam, 62. 2.

Dic agedum nobis quare mutata feraris
In dominum ueterem deſeruiſſe fidem.

Deſeruit me fides & fama. Plaut. Moſtell. 3. 40.

Nunc ſimul res, fides, fama, decusq́; & uirtus
Deſeruerunt me.

Fugam alicuius deſerere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 7.

Hoc eſt exulantem aliquem.

Deſerunt hunc genua. Plaut. Mercat. 4. 13.

Genua hunc curſorem deſerunt.

Iter medium deſerere. Claud. 4. Paneg. 83.

Deſerere ſuum ius. Cicero pro Cecin. 74. Item Deſerere ius amicitiæ, 34.

Litem deſerere. Papinianus in l. Liberto. ff. De negoc. geſt.

Laborem imperfectũ deſerere. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 55.

Deſerere maritum. Plaut. Amphit. 16. 7.

A mente deſeri. Cic. Attico, lib. 3. 55. 2.

Ab oblectationibus et uoluptatibus deſeri. Cic. Att. li. 2. 79. 4.

Deſerere ſuſceptum officium. Cice. 1. de Finib. 37. & 51. Vide Officium.

Opus deſerere. Ouid. 1. Faſt. 58.

Neue ſuum præſta deſerat autor opus.

Deſerere pignus. Plaut. Capt. 7. 77.

Tuq́; te pro libero eſſe ducas, pignus deſeras.

Preces alicuius deſerere. Cic. Att. lib. 3. 60. 3.

Orantis medias deſeruere preces. Ouid. epiſt. 15. 53.

Sedem deſerere. Virg. 3. Aeneid. 38.

Deſerere optimè meritos ſocios. Cæſar 1. bel. Gall. 197.

Deſerere ſpem. Plaut. Rudent. 4. 4.

Sed mea deſidia ſpem deſerere nolui.

Spẽ noſtrã, terras deſeruitq́; ſimul. Ouid. 4. de Põto, eleg. 6. 4

Spes deſerit. Cic. 2. de Inuentione 205.

Ex toto deſerere. Ouid. 4. de Ponto, 15.

Nec tamen ex toto deſerere illa potes.

Turpiter deſerere. Quintil. lib. 2. cap. 1. 7.

Deſerere uadimonium. Cic. 2. in Catil. 28. Idem pro Quintio 27. Vadimonium ſibi ait eſſe deſertum.

Vires, uita meum corpus nunc deſerit omne. Cic. 1. de Diuinat. 72. Ex Ennio.

Virtutis uiam deſerere. Horat. 3. Carm. ode, 24. 9.

Deſerere uitam ſuam. Cic. pro Seſtio, 42. Nónne ſi meam uitã deſeruiſſem, Rempub. prodidiſſem?

Deſertus Participium, (ἀπολειφθεὶς, ἐρημωθεὶς, οἰωθεὶς,) ut Deſerta ſigna. Liu. 2. ab Vrbe 192.

Littus deſertum. Virg. 2. Aeneid. 5.

Nox deſerta. Ouid. 3. de Arte 14.

Suis deſertus, pro à ſuis. Tacit. lib. 3. Neq; prælium omiſit, donec deſertus ſuis caderet.

Teſqua deſerta. Horat. 1. epiſt. 14. 4.

Vela deſerta uento. Senec. Agam. 6. 15.

Virgo neci deſerta. Valer. 2. Argon. 91.

Deſertus] (ἔρημος, οἰοπόλος,) Nomen ex participio. Deſertæ ſolitudines. Cic. 2. de Diuinat. 65.

Deſertus ager. Plin. lib. 18. cap. 5. 3. Nihil damnoſius deſerto agro. Ouid. 3. Metam. 122.

Domus deſerta. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8. 2.

Deſertus homo, deſerta mulier. Terent. Adelph. 5. 4. 19. Illũ diligũt, apud illum ſunt ambo, ego deſertus ſum. Idẽ Phorm. 5. 1. 24. Ego autem quæ eſſem anus deſerta, egẽs, ignota.

Deſertior locus. Cic. ad Atticum, lib. 13. 280. 4.

Loci celebres & Deſerti, contraria. Cic. in Partit. 21.

Luſtra ferarum deſerta. Virg. 3. Aeneid. 129.

Regio ſiti deſerta, id eſt, inhabitabilis ob ſiccitates et aquarum penuriam. Virg. 4. Aeneid. 9.

Lebedus deſertior Gabijs. Horat. 1. epiſt. 11. 2.

Deſertior reditus. Cic. in Piſonem 43. Sic iſte tanto exercitu, tanta prouincia triennio poſt Macedonicus imperator in urbẽ ſe intulit: ut nullius negociatoris obſcurißimi reditus unquam fuerit deſertior.

Terræ deſertæ. Virg. 3. Aeneid. 1.

Via deſerta & inculta, atq; intercluſa iam frondibus et uirgultis relinquatur. Cic. pro Cælio 33.

Deſertius nihil. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 20. C. Memmius Trib. plebis cũ L. Capitone ad urbem acceßit ad XII. Calen. Octobris: nihil turpius nec deſertius.

Deſertum] huius deſerti, (ἔρημος,) locum appellamus inhabitatum, quaſi ab hominibus derelictum, quem Græci eremum dicunt. Virg. 1. Aeneid. 78.

Ipſe ignotus, egens, Lybiæ deſerta peragro,
Europa atq; Aſia pulſus.

Colere deſerta, Verſari in locis deſertis. Claud. 3. de raptu Proſerp. 58.

Interuenientibus deſertis. Vide Interuenio.

Deſertor] Verbale. Qui deſerit: ut Deſertor amicorum, cui Conſeruator opponitur. Cic. ad Attic. lib. 8. 153. 5. Sed obſecro te, quid hoc miſerius, quàm alterum plauſus in fœdiſſima cauſa quærere, alterum autem offenſiones in optima? alterum exiſtimari conſeruationem inimicorum: alterũ deſertorem amicorum?

Deſertores ſalutis meæ. Cic. ad Quirites Poſt red. in Sena. 10.

Deſertor communis ſalutis, Qui communem ſalutem non curat. Cic. 3. de Finib. 99.

Deſertor miles. Cæſar 6. bel. Gall. 86. Qui ex ijs ſecuti nõ ſunt in deſertorum ac proditorum numero ducuntur. Liu. 3. ab Vrbe 296. Pro deſertore futurum cuius cauſam non probaſſent. Modeſtinus de re militari, l. Deſertorẽ, Emanſor eſt qui diu uagatus, ad caſtra reuertitur. Deſertor eſt, qui per prolixum tempus euagatus reducitur. Et Quintilianus libro 7.

Deſertor Aſiæ, Exul. Virg. 12. Aeneid. 3.

Aut hac Dardanium dextra ſub tartara mittam
Deſertorem Aſiæ. Seruius.

Deſertio] Verbale, (ἐρήμωσις,) Liu. lib. 1. quintæ Decad. Cur execrabilis iſta nobis ſolis ueluti deſertio generis humani eſt?

Deſeruio] deſeruis, deſeruiui, deſeruitum, penul. prod. (ὑπουργέω, θεραπεύω,) deſeruire, Idem quod ſeruire: niſi quòd aliquid auget præpoſitio De: ut

Deſeruire amicis. Cic. pro Sylla 19.

Deſeruire cuiuis. Cicero 1. Offic. 153. Itemq́; alij qui quiduis perpetiantur, cuiuis deſeruiant dum quod uelint conſequantur.

Alicui deſeruire per multos annos. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 1.

Bonis deſeruire. Stat. 2. Sylu. 2. 26.

– nos uilis turba, caducis
Deſeruire bonis.

Deſeruire corpori. Habere curam corporis. Cicero 1. de Legibus 56.

Deſeruire rebus diuinis. Cic. in Partit. 43.

Deſeruire honoribus. Plin. epiſt. 130. Quis adeò expetitis honoribus, aut deſeruit, aut ſufficit?

Deſeruire ſtudijs. Plin. epiſt. 127. Te negocijs deſtineri ob hoc moleſte fero, quòd deſeruire ſtudijs non potes.

Deſes] Vide Deſideo.

Deſicco] deſiccas, (ξηραίνω,) deſiccare, Idem quod ſiccare. Plin. lib. 20. cap. 19. 4.

Deſideo] deſides, pen. corr. deſedi. pen. prod. (ῥαθυμέω, νωθριάω,) deſidere, Ocioſum ſedere. Plaut. Pſeu. 17. 7. Quid tu intus quæſo deſediſti? Idem Bacchid. 5. 4. Nam meus formidat animus noſtrum tamdiu ibi deſidere, neq; redire filiũ. Terent. Hecy. 5. 3. 2. Fruſtra ubi totum deſedi diem. Sueton. in Cæſare, cap. 2. A quo ad accerſendam claſſem in Bithyniam miſſus, deſedit apud Nicomedem.

Et Quintil. lib. 4. & confragoſa uitantes amœnioribus locis deſident.

Deſes] deſidis, pen. corr. om. gen. (νωθρός,) Qui nihil agit, & ocioſus ſedet. Liuius ab Vrbe, Deſidem Romanum regẽ inter ſacella & aras acturum eſſe regnum rati.

Idem, libro 3. Sedemus deſides domi mulierum ritu inter nos altercantes.

Annus deſes uocatur, in quo nihil agimus. Stat. 3. Sylu. 1. 1.

Intermiſſa tibi renouat Tyrinthie ſacra
Pollius, & cauſas deſignat deſidis anni.

Cura deſes, Id eſt demiſſa & negligens. Stat. lib. 6. Thebai. 30.

Paſſu deſide ire. Stat. 5. Sylu. 2. 13.

Somnus deſes. Stat. 10. Thebaid. 18.

Vita deſes. Stat. 3. Sylu. 5. 13.

Deſidem ab opere ſuo aliquem facere. Colum. lib. 7. cap. 12. 2. Tertium genus canum uenandi gratia comparatur: idq́; nõ ſolum nihil agricolam iuuat, ſed & auocat, deſidemq́; ab opere ſuo facit.

Deſidia] deſidiæ, (νωθρεία, νωθρότης,) Ocioſitas & inertia, ignauia. Cic. 5. Tuſcul. 114. Sed nos umbris, delicijs, ocio, languore,

languore, deſidia animum infecimus, &c.

Socordia atq; deſidia. Autor ad Heren. lib. 2. 71.

Molles deſidiæ. Claud. 6. Paneg. 8.

Horridus deſidia, id eſt, incultus propter deſidiam. Virgilius 4. Georgic. 19.

Languori deſidiæq; ſe dedere. Cic. 1. Offic. 173.

Indormire deſidiæ. Vide Indormio.

Animum Inficere deſidia. Vide Inficio.

Marceſcere deſidia. Vide Marceo.

Homo deſidiæ ac luxuriæ plenus. Cic. in Salluſt. 5.

Deſidiam puer ille ſequi ſolet: odit agentes. Ouid. lib. 1. de Remed. amor. De Cupidine ſeu amore.
Vitanda eſt improba Siren
Deſidia. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 3.

Deſidioſus] pen. prod. (ῥάθυμος,) Qui nihil agit. Ouid. 1. de Remed. Amor. Quæritur Aegyſtus quare ſit factus adul(ter:
In prōptu cauſa eſt, deſidioſus erat. Martial. lib. 8. 4.

Deſidioſa delectatio. Cic. 3. de Orat. 50.

Deſidioſior. Varro in Proœm. li. 2. de Re ruſt. 1. Sic qui in oppido ſederēt, quàm qui rura colerēt, deſidioſiores putabāt.

Inertiſsimum & deſidioſiſsimū ocium. Cic. 2. de Lege Agr. 90.

Deſidioſe] pen. prod. (ῥαθύμως,) Aduerbium, ut

Agere ætatem deſidioſe. Lucret. lib. 4. 229.

Deſiderium] Vide Deſyderium.

Deſido] deſidis, pen. prod. deſedi (nam præteritum à ſedeo mutuatur, teſte Valla, lib. 5.) (καταχθύνω,) deſidere, penul. corr. Idem quod ſedere, ſed cū motu. Cic. 1. de Diuinat. 232. ut multa oppida corruerint, multis locis labes factæ ſint, terræq; deſederint, fluminaq; in contrarias partes fluxerint. Sic paulo pòſt 158. Deſiderint, id eſt, peſſum ierint, & uelut deſcenderint, ſubſederint.

Hiatu aliquo deſidere. Valer. 8. Argon. 66.

Deſidunt nares. Celſus, lib. 8. cap. 5. In naribus uerò, & os, & cartilago frangi ſolet, & quidem modò aduerſa, modò à latere, ſi aduerſa fracta ſunt alterumue ex his, nares deſidunt, difficulter ſpiritus trahitur.

Deſidit tumor, quando imminuitur. Celſus lib. 7. cap. 18.

Deſidens] pen. prod. Participium, (ἀφιγάς,) ut Deſidentes mores, pro deſciſcentibus. Liu. in Præfatione, Labente deinde diſciplina, uelut deſidentes primò mores ſequatur animo: deinde ut magis, magiſq; lapſi ſint: tum ire cœperint præcipites. Quæ putantur caſtigatiora exemplaria, habent diſsidentes. Prior tamen lectio magis arridet. Pulchrè enim hæc congruūt, deſidere, labi magis magiſq;, ire præcipites.

Vada deſidunt. Stat. 3. Syl. 2. 22.

Deſigno] deſignas, (ὑποτυπόω, ἀποδειχνύω, βραβεύω, διαγλύπτω,) deſignare, Deſcribere, quaſi per ſigna demonſtrare. Cic. in Catil. 1. Notat & deſignat oculis ad cædē unumquemq; noſtrum.

Digitis uulgi deſignari. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.

Deſignare uerbis aliquid. Cic. 1. de Orat. 53.

Certum quiddam deſignare. Cic. 1. de Inuent. 45.

Deſignare templo Iouis fines. Liu. 1. ab Vrbe, 44.

Conſules & Prætores & Tribuni plebis creari ſolebāt in annum proximum, tumq; deſignati dicebantur, ante quàm ſcilicet magiſtratum iniſſent: quod fieri ſolebat Cal. Ianuarijs. Salluſtius Catilina nihilominus in proximum annum Conſulatum petebat: ſperans, ſi deſignatus foret, facile ſe ex uoluntate Antonio uſurum. Plin. epiſt. 74. e, Cenſuit Bebius Macer Conſul deſignatus. Cicero de Fato, 3. Et 3. Tuſcu. 118. Deſignatus Prætor. Et ad Brutum, 1. 1. Deſignatus Tribunus plebis.

Agrum ſeminario deſignare. Columel. lib. 3.

Deſignatus Reipub. ciuis. Cic. pro Cluentio, 24.

Res conſtituta & deſignata, quam prædeſtinatā uocamus. Cic. 1. de Diuin. 140.

Reſpublica ratione et diſciplina deſignata. Cice. 3. de Natura deorum 123.

Hæc notāt & deſignāt turpitudinē aliquā. Ci. 2. de Ord. 130.

Deſignare, inquit Donatus, eſt rem nouā facere in utranq; partem, bonam & malam. Et deſignata, recte & praue facta dicebantur. Terent. Adelph. 1. 2. 7.
– nam illa quæ facta ſunt
Omitto, modo quid deſignauit. Apuleius lib. 10. Poſt dies pluſculos ibidem deſignatum ſceleſtum et nefarium facinus memini. Budæus. Horat. lib. 1, epiſt. 5. 4.
Quid non ebrietas deſignat?

Deſignare & conficere. Cic. 1. de Nat. deor. 39.

Deſignare nota ignominiæ, pro ignominiam inurere. Liuius lib. 4 bel. Punici.

Deſignator] deſignatoris, maſc. gene. (βραβευτής.)

Sunt qui deſignatores eſſe putent (& recte noſtra quidem ſententia) eos qui conſtituendæ funebri pompæ, aut etiam cuicunq; præſunt, unicuiq; incedendi locum, ordinemq; præſcribentes: ſimili ferè munere eorū, qui Romæ magiſtri cæremoniarum uocabantur. Plaut. Pœnulo, 2. 19. Neu deſignator præteriens obambulet, &c. Budæus. Cic. Attico, libro 4. 72. 3. Deſertus à ſuis uix iam Decimum deſignatorem, uix Gellium retinet. Horat. 1. epiſt. 7. 2. Vlpianus in l. Athletas. ff. De his qui notantur infamia, Deſignatores autem, inquit, quos Græci βραβευτάς, appellant, artem ludicram non facere Celſus probat: quia miniſterium, non artem ludicram exercent.

Deſignatio] Verbale. (ὑποτύπωσις,) Cice. ad Atti. lib. 4. 73. 2. Si ad nos ueneris, oſtendes deſignationem Tyrannionis mirificam librorum bibliothecam.

Deſignatio atq; apparatus. Cic. 1. de Nat. deor. 31.

Sine deſignatione perſonarum & temporum oratio. Cicero 1. de Orat. 68.

Deſilio] deſilis, pen. corr. deſiliui, & deſilij, uel deſilu, deſultum, (καταπηδάω, καθάλλομαι, ἀποθρώσκω,) deſilire, Deſcendere. Plin. de Viris illu. 65. Dum à templo Dianæ deſilijt, talum intorſit.

Deſilire ad pedes. Cæſar 4. bel. Gall. 499.

Aethere deſiluit Iuno. Valer. lib. 4. Argon. 71.

Lecto deſilire. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 16.

Deſilire ab equo. Virg. 11. Aeneid. 100.

Deſilire de nauibus, de rheda. Cæſar 4. bel. Gall. 554. Cice. pro Milone, 21.

Deſilire ex equo. Liu. 9. ab Vrbe, 162.

In arctum deſilire, id eſt, anguſtijs ſe committere. Horatius metaphoricè dixit, pro intra arctos limites ſtylum cohibere, nec diuagari. In Arte, 28.

Deſilire in nauē. Plaut. Rud. 2. 75. Et apud Pliniū lib. 8. ca. 8.

Perniciter deſilire. Vide Pernix.

Aqua deſiliens ex alto. Ouid. 4. Faſt. 86.

Deſultor] deſultoris, Verbale, (κελητιστής, ἀμφιππος,) Qui deſilit.

Deſultores, dicebantur, qui duos equos abſq; ephippijs agitantes, ex altero in alterū ſubinde mira pernicitate deſiliebāt. Hos Aelianus de aciebus inſtruendis ἀμφίππους appellat de antiſtomo phalange loquens. Valet autem hoc (inquit) inſtruendæ aciei genus potiſsimum contra barbaros qui loca Hiſtro amni uicina incolunt, quos Amphippos cognominant à mutatione equorum: ex alijs enim in alios tranſſultare cōſueuerunt. Hæc Budæus. Varro 2. de Re ruſt. capite 7. 12. Peritus belli alios quos eligit, atq; alit, ac docet: aliter quadrigarius, ac deſultor. Vide Cælium lib. 21. cap. 30.

Deſultorius]

Deſultorius] (κελητιστικός,) Adiectiuum, per tranſlationē hoc eſt, identidem ab alio in aliud commeans, & inſtabilis. Tranſlatum à deſultoribus equitibus, quos Græci amphippos appellant. De quibus Liu. lib. 3. bel. Pun. 132. Cice. pro Lucio Muræna, 52. Reſpondebo igitur Poſthumio primū, qui neſcio quo pacto mihi uidetur Prætorius candidatus in Conſularem, quaſi deſultorius in quadrigarum curriculum incurrere. Apuleius in primo de Aſino, Iam hæc quidē ipſa uocis immutatio, deſultoriæ ſcientiæ ſtylo, quem acceſsimus reſpondet. Ex Budæo.

Deſultorij equi. Sueton. de Cæſare.

Deſultoria natura prouerbialiter dicitur. Ioannes Picus, Homo (inquit) uariæ ac multiformis & deſultoriæ naturæ animal. Deſultoriam hominis naturam dixit, quaſi uerſipellem, & ſubinde ſeſe in aliam aliamq; formam mutantē, ut Proteū factitaſſe fabulantur. A Martiano Capella hoc ſumptum, qui leuitatem deſultoriam dixit lib. 1. Budæus.

Deſultura] huius deſulturæ, pen. prod. (κελήτισμα.)

Deſino] deſinis, pen. corr. deſiui, & per ſyncopen deſii, deſitum, pen. correp. (καταλήγω, παύομαι, λωφέω, λήγω,) deſinere, Ceſſare. Terent. Phorm. 2. 3. 72.
– imò haud deſinam,
Donec perfecero hoc.

Deſino cum genitiuo, Græcorū eſt: ut ſi dicā, Deſine ſermonis, (παύσαι τῶν λόγων,) Hos imitatus eſt Horat. 2. Carm. ode (9. 4.
– deſine mollium
Tandem querelarum.

Tardè deſinere. Ouid. 2. de Remed. Amor. 58.

Deſino, Sileo, finem loquendi facio. Terent. Adelph. 5. 3. 67.
Ah pergiſne? D. iam deſino. Idem Eunuch. 5. 2. 45.

Deſine, iam cōclamatum eſt. Terent. Eun. 23. 56. Et in Heaut. 5. 1, 6. Iam deſine deos uxor gratulando obtundere.

Deſine plura puer. Virg. Eclog. 5. 4. & Eclog. 9. 14. ubi Dicere, uel Obtendere utrobiq; ſubauditur, autore Seruio.

Admirans illud, mirari iam deſino. Cic. 2. de Orat. 32.

Deſinit dicto magiſtri eſſe obediens. Plaut. Bacchid. 8. 35.

Deſinat ea ſe putare poſſe emere, quæ ipſe ſemper habuit uænalia. Cic. 5. Verr. 122.

Fieri deſinit. Cic. Attico. lib. 1. 14. 12.

Deſine ei ſuccenſere. Cic. 7. Verr. 16.

Re aliqua deſinere, pro Ceſſare de re aliqua. Cic. 4. Aca. 141.

Imbres deſierant. Ouid. 5. Metam. 57.

Deſinunt rumores, quum uentus emerſit. Plin. lib. 2. ca. 82. 3.

Deſinere & incipere, contraria. Plinius in Paneg. 90. Cicero 1. Offic. 189. Et ut incipiendi ratio fuerit, ita ſit deſinendi modus.

Deſinere gradatim. Plin. epiſt. 38. d.

Deſinere in orbem dicuntur Elenchi. Plin. lib. 9. cap. 35. 9.

Deſinit in cacuminis fine effigies. Plin. lib. 2. cap. 3. 4.

Deſinere in uiolam dicitur gemma. Plin. lib. 37. cap. 9. 4.

Deſinunt caduca. Plin. epiſt. 34. b. Nam cætera fragilia & caduca, non minus, quàm ipſi homines, occidunt, deſinuntq;.

Similiter deſinere, & ſimiliter cadere. Cic. 3. de Orat. 114.

Deſinere artem, pro Relinquere, & arti renunciare. Suet. in Tiberio, cap. 36. Cic. ad Marium, lib. 7. 1. 14. Quod ſi tā facilem populum haberem, quàm Aeſopus habuit, libenter me hercule artem deſinerem, tecumq; & cum ſimilibus noſtri uiuerem. Gell. lib. 15. Quum iam natu grandis, artem athleticam deſiiſſet.

Deſinere bellum. Silius lib. 12. 145.

Deſinitur, pen. corr. (παύεται,) Imperſonale. Ouid. 1. de Arte 83. Tunc bene deſinitur.

Deſitum eſt contra eos diſputari. Cic. 2. de Fin. 71. Idem 2. de Diuin. 145. Si enim eſſet factitatum, non eſſet deſitum.

In quo deſitum ſit deinceps incipere. Cic. 1. de Inuent. 41.

Deſitus] pen. corr. (πεπαυμένος,) Participium. Cic. de Claris Orat. 63. Nocuimus fortaſſe, quòd ueteres oratiōes poſt noſtras, non à me quidem (meis enim illas antepono) ſed à pleriſq; legi ſunt deſitæ.

Deſita ars, pro Derelicta. Gellius lib. 15. cap. 17. Cic. ad Pætū lib. 9. 21. 6. Poſt hunc tredecim fuerunt ſella Curuli ante L. Papyrium Craſſum, qui primū Papiſius eſt uocari deſitus.

Deſipio] deſipis, pen. corr. deſipui, uel deſipiui, (παραφρονέω, ἀφραίνω,) deſipere. Valla, Deſipio, ſiue deſipiſco ſignificat uel quòd aliquid à communi ſenſu, ſapientiaq; minus habeo: uel quòd à meo ſenſu deſtituor. Quod ferè uitiū aut ex ætate uenit, aut ex morbo, aut timore, aut amore, aut ſimili aliquo affectu. Cuius contrarium eſt Reſipiſcere. Et ſenes quidem iam dementes nunquam reſipiſcunt: cæteri autē reſipiſcere, id eſt, ad priorem mentis ſtatum, uel ad meliorem mentē redire ſolent. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 7. Verr. 95. Vtrum ego deſipio, & plus quàm ſatis eſt, doleo, in tanta calamitate miſeriaq; ſociorum? Et ad Cælium, lib. 2. 8. 5.

Senectute deſipere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 64.

Deſipere, delirare, & dementem eſſe. Cic. 1. de Nat. deor. 130.

Deſipere intra uerba. Celſus lib. 3. cap. 18.

Deſipere intra uerba, eſt nullo alio geſtu, quàm abſurdis ſermonibus deſipientiam prodere.

Dulce eſt deſipere in loco. Horat. 4. Carm. Ode 12. 6.

Deſipere mentis. Plaut. Epid. 3. 35.

Deſipiens] Participium, (ἔκφρων, παράφρων,) Cice. 2. de Diuin. 76. Eſtne quiſquam ita deſipiens, qui credat exaratum eſſe, deum dicam an hominem?

Arrogantia deſipiens. Cic. 2. de Natu. deor. 24.

Deſiſto] deſiſtis, deſtiti, deſtitum, pen. corr. (ἀφίστημι,) deſiſtere, Stare in loco. Plaut. Moſtel. 10. 4. Quid illic deſtitiſti obſecro tandiu?

Deſiſtere, Ceſſare, deſinere. Plaut. Trinum. 14. 5. Cic. 7. Verr. 80. Rogat ut id facere deſiſtant. Idem pro Quintio, 9. Auctionem uelle facere deſiſtit.

Incipere & Deſiſtere, contraria. Cic. 1. Tuſc. 191.

Deſiſtere ex toto. Celſus lib. 3. cap. 3.

Deſiſtere ab aliquo, Secedere. Plaut. Menæch. 17. 19.
Quid ille abs te iratus
Deſiſtit? Id eſt recedit.

Deſiſtere bello. Liu. 7. ab Vrbe, 99.

Cauſa. Cic. 3. Offic. 153.

Conatu. Cæſar 1. bel. Gall. 32.

Conſilio, Cæſar 3. bel. Ciuil. 87.

Deſiſtere à defenſione. Cæſar 2. bel. Ciuil. 48.

Fuga, Cæſar 4. bel. Gall. 500.

Incepto. Liu. 5. belli Pun. 9. Virg. 1. Aeneid. 9.

Itinere. Cæſar 5. belli Gall. 42.

Deſiſtere litibus. Terent. Phorm. 4. 3. 29.

De aliqua mente deſiſtere. Cic. Metello, lib. 5. 2. 19.

Negocio & de negocijs, Cæſar 1. belli Gallici 197. Hirtius 5. belli Africa. 175. Et te magnopere ut de negocijs deſiſtas (adhortor.

Pugna, Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 27.

Deſiſtere re aliqua. Plaut. Milit. 10. 141.

Sententia, & à ſententia, & de ſententia. Cic. 4. Academ. 114. Idem 3. Offic. 19. Idem 2. Tuſcul. 49.

Deſiſtere, cum infinitiuo. Cic. 4. Verr. 82. Atq; ut aliquandò de rebus ab iſto cognitis, iudicatiſq;, & de iudicijs datis dicere deſiſtamus.

Non deſtitit urbes Inflammare odijs. Stat. 3. Thebaid. 67.

Cura labori deſiſtit, id eſt, laborē deſtituit. Stat. 5. Thebaid. 55.

Deſiſtens] Participium, (ἀφιστάς,) Qui deſiſtit.

Deſiſtente autumno. Varro 2. de Re ruſt. ca. 3. 6.

Deſolo] *deſolas,pen.prod.(ἐρημόω,οἰόω,)deſolare, A ſolus adiectiuo deriuatum,ſignificat ſolum relinquere, & etiam deſtruere,ſiue uaſtare,ut* Deſolare agros. Columella lib. 1. *cap.3.10.Nec magis quia ſuperbum uidebatur tantum loci detinere,quàm quia flagitioſum, quos hoſtis profugiendo deſolaſſet agros, nouo more ciuem* Romanum *ſupra uires patrimonij poßidendo deſerere.* Virg. 11. Aeneid. 174.

Diſiectiq; duces,deſolatiq; manipli.Hoc eſt deſerti ſigniferi (Seruius.

Vrbes deſolauimus. Stat. 6. Thebaid. 183.

Penates deſolati.Stat.2.Sylu.1.14.

*Loca deſolata,Stat.10.*Thebaid.35.

*Deſerta & deſolata loca.*Plin.*lib.10.cap.12.de bubone.*

*Agmen deſolatum magiſtro.Stat.9.*Thebaid.135.

*Deſolatus filius,*Solus *è liberis relictus.* Plin.*in epiſt.* Domũq; *pluribus adminiculis ante fundatam,deſolatus fulcit & ſuſtinet.* Budæus.

Deſolatus] *(ἐρημωθείς,)*Nomen *ex participio,ut apud* Silium *lib.8.117.*Gentes *deſolatæ uirorum.*

Deſpectio,Deſpecto,Deſpectus] Vide Deſpicio.

Deſperno] *deſpernis, deſpreui, deſpretũ,(καταφρονέω,) deſpernere,* Idem *quod ſpernere.* Varro, Homo ridiculus, *& ab omni pube deſpretus.*

Deſpero] *deſperas,pen.pro.(ἀπελπίζω,ἀπογινώσκω, ἀπαγορεύω,) deſperare.* Extra *omnem ſpem eſſe.* Varie *conſtruitur.*

Deſperare & Confidere,contraria.Cic.1.Offic.105.Conſyderandum eſt ne aut temere deſperet propter ignauiã, aut nimis confidat propter cupiditatem.

Deſperare & diffidere rebus ſuis.Cic.in Piſonem, 70.

Ab aliquo deſperare.Cic.in Piſonem, 8.

Bene deſperare ſalutem.Ouid.3.de Ponto,*eleg.7.5.*

*Deſperare de.Cic.3.Verr.14.*Neceſſe *eſt quum de toto ordine deſperarit,aliud genus hominum,atq; aliam rationem iudiciorum requirat.*

*Deſperare de regno.Cæſar 1.bel.*Gall.73.

*De republica deſperare.Cic.*Curioni,*lib.2.4.4.*

De ſe deſperare.Plancus Ciceroni,*lib.10.21.7.*

*Deſperare ſibi.Cæſar 7.bel.*Gal.200.*Cic. pro Muræna,42. Alium faciam:quoniam ſibi hic ipſe deſperat.*

*Deſperare ſuis fortunis.Cæſar 3.bel.*Gall.396.Et *Cic.* Poſt *reditum in Senatu,30.*

Deſperare fugam.Cæſar 5. bel. Gall. 511.

Honores deſperare.Cic.2.in Catil.39.

*Nil deſperandum.*Horat.1.*Carm.*Ode 7.5.

Quod eſt optimum,non eſt deſperandum.Cic.in Orat. 4.

Oppido *deſperare.Cic. in* Piſonem, 67.

Deſperare pacem.Cic.ad Atticum *lib.7.138.1.*

Deſperare reditum in aliquem locum.Cic.in Somnio *Scip.26*

Deſperare ſaluti.Cic.pro Cluentio, 54.

Deſperare ſalutem alicuius. Cic. *de* Amicitia, 76.

Vitam alicuius deſperare.Cic. pro Milone, 42.

Temere deſperare.Cic.1.Offic.105.

Deſperare cum infinitiuo. Cic.2. de Diuinat. 70. Non *equidẽ planè deſpero iſta eſſe uera:ſed neſcio, & diſcere à te uolo.*

Deſperari,Paßiue.Cic.Qu.fratri,lib.1.3.11.Siue reſtituimur ſiue deſperamur,nihil amplius opus eſt.

*Deſperabantur promißi prælia.Martis.*Mart.*lib.1.22.*

Turpiter deſperatur quicquid fieri poteſt. Quin.li.1.c.10.9.

Deſperans] Participium,*(ἀπελπίζων,)Cic.1.de* Finib. 91. *Omnia ſemper deſperantes.*

Deſperantia ulcera.Plin. lib.22.cap.24.1.

Deſperanter,aduerbium,(ἀνελπίστως,)Cic.ad Atticũ, *lib.14. 316.3.Deſperanter tecum locutus eſt.*

Deſperatus] Participium *(ἀπεγνωσμένος)* De *quo nulla eſt ſpes.Cic.4.Acad.63.Idẽ in Catil.31.Deſperatorum hominum flagitioſi greges.*

A ſeipſo deſperatus & relictus.Cic.in Piſonem 79.

Deſperatus ab omnibus.Cic.pro Roſc.Amerino,16.

Deſperatus] *(ἀπογνούς,ἀνέλπιστος,)*Nomen *ex participio* Cic.Att.*lib.9.178.3. Sed me hercule rurſus tam abiectam compoſitionis ſpem non deſperatißimam eſſe puto.*

Cauſa publica deſperata. Cic. Attico,*lib.7.141.3.*

Collegium deſperatum.Cic.3.de Legib.34.

*Fuga deſperata alicuius.Cic.5.*Philipp.186.

Luſtrum deſperatum. Cic.Attico,*lib.4.86.6.*

*Lux deſperata.Claud.4.*Paneg.59.*Lux,id eſt,uita.*

Magnus & diuturnus, & iã deſperatus Reipub. *morbus. Cic* (*pro Sylla* 57.

Pecuniæ deſperatæ.Cic.pro Muræna 40.

Deſperatißimum perfugium.Cic.4.Verr.70.

Res penè deſperata.Cic.pro Domo *ſua,19.*

Deſperata & ægrota Reſpub.*Cic.1.Verr.38.*

Reſpublica deſperata ſanari poteſt. Brutus Attico, *in* Epi. *ad* (*Brutũ* 17.5.

Deſperatißima ſpes.Cic.ad Att.*li.9.178.3.*

Deſperatis etiam Hippocrates *uetat adhibere medicinam.Cic.* Attico,*lib.16.339.7.*

*In perditis deſperatis habere,*Vide Habeo.

Deſperandus] Participium,*(ἀπογνωσθησόμενος,)Cice. in Catilinam,* Orat.2.32.*Quòd ſi in uino & alea comeſſationes ſolum & ſcorta quærerent, eſſent illi quidem deſperandi,ſed tamen eſſent ferendi.*

Deſperatio] *(ἀπόγνοια, ἀπόγνωσις)Cic.4.Tuſcu.29.Deſperatio,ægritudo ſine ulla rerum expectatione meliorũ.*

Amißio rerum & deſperatio recuperandi. Cicero Sulpitio,*libro 4.3.7.*

Imbecillitas *& deſperatio.*Brutus *Ciceroni 16.5.*

Rerum alicuius deſperatio animos omnium occupat.Cic.Attico lib.11.214.6.

Deſperatio ſapientiæ.Cic.4.de Finib. 91.

Victoriæ deſperatio.Cic.12. Philipp.326.

*Vitæ deſperatio propter conſcientiã ſcelerũ.Cic.2.*Philip.92.

Cum omnium rerum deſperatione confligit bona ſpes. Cicero *2.in Catil.44.*

*A deſperatione ad ſpem reuocare.Cic.*Poſt *red.in Senatu 21.*

Quærere deſperatione fugam, & maritimam opportunitatẽ. Cic.Attico,*lib.8.147.6.*

Deſpicio] *deſpicis,pen.corr.deſpexi,deſpectum,(ὑπερόπτομαι,παρορᾶω,καταφρονέω,)deſpicere.* Deorſum *aſpicere.* Plau.Ciſtel.*10.27.*Hoc *inquam age, ad terram aſpice,& deſpice,oculis inueſtiga.*

Deſpicere & aſpicere.Cic.de Aruſpic.reſp.30. Tollam *altius tectum:non ut ego te deſpiciam,ſed tu ne aſpicias urbem eã quam delere uoluiſti.*

Deſpicere ad aliquem.Plaut.Mil.9.72.

*Fronte ſuperba deſpicere aliquem.Claud.3.*Paneg.44.

*De uertice montis deſpicere in ualles.*Ouid.11.*Metam.*101.

Deſpicere in terram.Columella lib.4.cap.26.3.

*In uias deſpicere.*Horat.3.*Carm.*Ode 7.6.

*Irriſum uultu deſpicit.*Ouid.1.*Faſt.*84.

Deſpicere,pro Aſpicere.Cic.4.de Finib.106. Quoniã *catuli qui iam deſpecturi ſunt, cæci æque ut hi qui modo nati.* Idẽ *pro* Roſc.Amer.13.

*Deſpicere pro animaduertere.Cic.pro Sylla,30.*Nec *uero poſſum meo tantum ingenio dare,ut tot res,tantas,tam uarias, tam repentinas in illa turbulentißima tempeſtate* Reipub. *mea ſponte deſpexerim.*

Deſpicere,per translationem, pro contemnere, & quaſi infra ſe,& ad pedes ſuos proiectum aſpicere: quẽadmodum & Suſpicere Venerari ſignificat, quaſi ſupra nos aſpiciamus aliquem

*aliquem eſſe collocatum.*Hæc Valla *lib.5. Cic.pro* Fonteio, *30.Quòd ſi tantas auxiliorum noſtrorum copias* Induciomarus *ipſe deſpexerit.*Tibul.*lib.1.eleg.1.16.*

Deſpicere,ac pro nihilo putare.Cic.3.de Finib.45.

Contemnere ac deſpicere.Cic.4.de Finib.118.

A ſuis deſpici.Cic.de Seneſt.7.

*Munera alicuius deſpicere.*Propert.*eleg.13.4.*

Omnes deſpicere,& hominem præter ſe neminem putare.Cice.pro Sex Roſc.*Amer.79.*

*Et regum magnæ deſpiciantur opes.*Tibull.*lib.1.eleg.8.7.*

Vulgi & imperitorum inſcitiam deſpicere.Cic.3. Offic. 51.

Solitudinem, communemq; alterius calamitatem nemo deſpexerit.Cic.Qu.fratri, lib.1.4.6.

Vitam,mortem,diuitias,paupertates excelſo animo, magnoq; deſpicere.Cic.2.Offic.52.

Deſpiciens] Participium, *(καταφρονῶν,)* Cicero 2. de Orat.198.

Deſpiciens mare ueliuolum,terraſq; iacentes. Virgilius 1. *Aeneid.46.* de Ioue. Hoc *eſt deorſum aſpiciens.* Seruius.

Deſpiciendus] Participium, *(καταφρονητέος,)* Ouid. 5. Faſt.128.*Tunc etiam pecori deſpiciendus eram.*

Deſpicientia] *huius deſpicientiæ, (παρόρασις,ὑπεροψία,)* Cicero *in* Partitionibus, 43. *Deſpicientia in contemnendis honoribus.*

Deſpicientia rerum humanarum.Cic.2.Tuſc.56.

Animi deſpicientia.Cic.2.Offic.52.

Rerum externarum deſpicientia.Cic.1.Offic.95.

*Deſpectus,*Participium*(καταπεφρονημένος,καταφρόνητος,)* Cic.*in* Piſonem *79.Sed abiectum,contemptum,deſpectum à cæteris,&c.uidere te uolui.*

*Deſpectus tibi ſum.*Virg.Eclog.2.4.

Conſilia deſpecta.Claud.2.de Raptu Proſerp.53.

*Honos deſpectus pacis.*Silius *lib.1.12.*

Deſpectus] *huius deſpectus,(καταφρόνησις,)Cæſar 7.bel.* Gall.321. Erat ex oppido Alexia *deſpectus in campũ.* Ibidem *libro 3.409.*

Ludibrio *& deſpectui aliquibus opponi.* Autor *ad* Herennium,*lib.4.210.*

Deſpectio] Verbale,*(παρόρασις,)* Cic.*in* Hortenſio, Conſolabitur *tam magnitudo animi, & humanarum opinionum alta quædam deſpectio.*Ex Nonio *in* Deſpicio.

Deſpecto] *deſpectas,(καθοράω)deſpectare,*Frequentatiuũ Virg.1.Aeneid.80. *–nunc terras ordine longo*
Aut capere,aut captas iam deſpectare uidentur.Liu.6.bel. Maced. 105.

*Ex æthere deſpectat terras.*Ouidius 4. Metamorpho.135.*de* Perſeo *uolante.*

Deſpica] *& proſpica,* Intenta *& contempla.* Næuius *Aßigiola,Ac niſi proſpica ac deſpica.* Hæc Nonius. *Sipontinus autem,*Deſpicus *à* Deſpiciendo,*intentus,uigil:cuius exempla apud* Apuleium *frequentißima ſunt.*

Deſpicor] *pen.corr.deſpicaris,(ὑπερορῶ,) deſpicari,* Idem *quod deſpicere.*Terent.Eunu.2.3.92. *– quæ nos noſtrãq; adoleſcentiam* Habent *deſpicatam.* Vbi Donatus, *Deſpicatam, contemptam, atq; deſpectam, & ita eſt ἐπένθεσις & μεταπλασμός, uel certe alterius uerbi declinatio ab eo quod eſt deſpicor,ut conſpicor.* Plinius *de* Viris *illuſtribus, 23. Primum ut deos uenerati, deinde ut homines deſpicati interfecere.*

Deſpicatus] *(ὑπερόπτος,)* Nomen *ex participio, pro contemnendo.Cic.pro* Seſt.*29.Ceßi* Tribunipleb. *deſpicatißimi hominis furori.*Gel.*lib.15.cap.4.*Ignobilißimos *prius homines & deſpicatißimos.*

Deſpicatus] *huius deſpicatus, (ὑπερόρασις,)* Contemptus.

*Deſpicatui duci,*Eſt *contemni.Cic.pro* Flacco, 51.

Deſpicatio] Verbale,*(ὑπερόραμα,)Cice.1.de* Finib.102. *Vt odia,inuidiæ,deſpicationes aduerſantur uoluptatibus.*

Deſpolio] *deſpolias,(ἀποδύω,ἀφιματόω)deſpoliare,*Exuere,*Plaut.Caſina.20.4.Vir te ueſtiat,tu uirum deſpolies.* Cic.*ad* Atticum, *lib.7.128.7.Quum ferret literas ad buſtum* Baſilij,*uulneratus & deſpoliatus eſt.*

Deſpoliare digitos,pro Annulos *ex digitis detrahere .* Plautus Milit. 14.56.

Deſpoliare uirgis dorſum alicuius. Plaut.Epid.2.83.

Deſpoliare templum.Cic.5.Verr.44.

Miſera & deſpoliata pars.Cic. Terentiæ,*lib.14.2.6.*

Deſpondeo] *deſpondes,deſpondi, deſponſum, (μνηστεύω, ἐγγυάω,καθομολογοῦμαι, μνάομαι,) deſpondere,* Eſt *inquit* Varro *de* Ling.Lat.*ſpontis ſuæ, id eſt, uoluntatis finẽ facere,id eſt,promittere.*Deſpondet*(inquit* Donatus*)pater adoleſcentis,*Spondet *pater puellæ.* Hæc *differentia non eſt perpetuò uera.* Deſpõdet *enim & pater puellæ.* Plaut. Ciſtel.7.57.

Nempe iſtic eſt,qui Alceſimarcho *filiam*
Suam deſpondit in diuitias maximas.Cic.pro Cluen. 142.

Idem ad Atticum,*lib.1.1.14.*Tulliolam C.Piſoni L.F. *frugi deſpondimus.*In *his exemplis* Deſpondet *pater puellæ.* Terent.And.1.1.72. *– hac fama impulſus* Chremes,
Vltrò ad me uenit:unicam gnatam ſuam,
Cum dote ſumma filio uxorem ut daret.
Placuit, deſpondi, hic nuptijs dictus eſt dies. Hoc *loco deſpondet etiam pater adoleſcentis.*

Filiam alicuius ſibi deſpondere. Cælius Ciceroni,*lib.8.7.2.*

Puellam deſpondere alicui.Claud.in lib.epigram.17.11.

Deſpondere animum ille dicitur, qui ſuæ ſpontis ſtatuit finem, & quaſi ex deſperatione mori decreuit,(ἀθυμεῖν, ἀπεγνωκότος ἔχειν,)Plau.Mili.15.61.

Nam niſi tu fers illi ſuppetias,iam illa animum deſpondebit.

*Idem 6.bel.*Pun.*36.Ne deſponderent animos.*

Deſpondere,ſubaudito nomine animi. Columel.*de* Turdis *loquens,lib.8.cap.10.* Difficulter *in aliam regionem transferuntur:quia caueis clauſi plurimi deſpondent.*

*Dotem uirgo deſponderat hoſti.*Propert.*lib.3.eleg.19.5.*

Deſpondere ſapientiam. Colum.*lib.11.cap.1.10.Quàm probabilis ratio eſt obmuteſcẽdi,quia nequeas* Orator *eſſe perfectus:aut in ſocordiam compelli, quia deſponderis ſapientiam?*Id *eſt,deſperaris te poſſe aſſequi ſapientiam.*

Spes Reip.*deſpõdetur te Cõſule.Cic.Caßio,lib.12.9.4.*

Deſpondere ſibi domum alicuius.Cic.ad Atticum,*lib.11.214.7.L.uero* Lentulus Hortenſii *domum ſibi,&* Cæſaris *hortos &* Baias *deſponderat.*Hoc *eſt, Sua quodammodo hæc omnia futura pollicebatur.*

*Deſpondebitur,*Terent.*And.5.6.16.Ne expectetis dum exeat huc,intus deſpondebitur.*

*Deſponſus,*Participiũ,*(ἐγγυητός,μνηστός,) ut* Deſpõſa *puella.*

Thalamo alicuius deſponſa uirgo.Stat.10.Thebaid.13.

Deſponſa & deſtinata laus alicui.Cic.de Aruſp.reſp.4.

*Connubia deſponſa.*Catul. Argonaut.57.6.

Deſponſa prouincia,non decreta.Cic.de Prouinc.Conſul.30. *Habere prouinciam debet is,ut eam deſponſam, non decretam habere uideatur.*Idem *ad* Atticum,*lib.1.11.14. deſpõſam homini iam Syriam ademi.*

Deſponſatus] *(μεμνηστευμένος)*Participium,*à deſponſor deſponſaris.Cic.ad Qu.fratrem, lib. 2.11.1.* Dederam *ad te literas antea,quibus erat ſcriptum,*Tulliam *noſtrã* Craſſipedi *pridie nonas* Aprilis *eſſe deſponſatam.*

Alia exemplaria habent deſponſam.

*Deſponſata,pro deſponſa.*Suet.*in* Cæſare,*cap.1.*Dimiſſa Coſſutia, *quæ familia equeſtri, ſed admodum diues prætexta-*

to deſponſata fuerat, &c.

Deſpretus] (καταφρόνητος,) Valde ſpretus. Feſtus.

Deſpumo] deſpumas, pen. prod. (ἐπαφρίζω,) deſpumare, Spumas extrahere. Plin. lib. 36. cap. 25. 4. Faſtigium uerò ſeruari in pedes denos ſeſcuncem, ac diligẽter cote deſpumare, querniſq; axibus contabulare. Idem lib. 22. cap. 24. 3.

Deſpumatum mel. Virgil. 1. Georg. Et folijs undam tepidi deſpumat aheni.

Deſpumare pro Decoquere, Per trãslationẽ. Perſius Saty. 3. 1. Stertimus indomitũ quod deſpumare Falernum Sufficiat.

Deſpumare, pro ſpumando eijcere. Senec. epiſt. 100. Quum aliquid lacrymarum affectus effuderit, & ut ita dicam, deſpumauerit.

Deſpumare, neutrum. Senec. 2. de Ira, Labor illos citra laſsitudinem exerceat. Vt minuatur non conſumatur calor, nimiuſq; ille feruor deſpumetur, quaſi eiecta ſpuma reſideat.

Deſpuo] deſpuis, deſpui, deſputum, pen. prod. (καταπτύω) deſpuere, Idem quod ſpuere: & per translationem, ridere, abominari. Plin. lib. 28. cap. 4. 3. Eadem ratione terna deſpuere deprecatione in omni medicina mos eſt.

Mores alicuius deſpuere, id eſt, contẽnere. Claud. 7. Paneg. 81.

Deſpuere in mores, Abominari. Perſius Saty. 4.

Deſpuere comitiales morbos. Plin. lib. 28. cap. 4. 3.

Preces alicuius deſpuere. Catull. ad Licinium, 47. 4.

Deſpui] Paſsiuum, (καταπτύεσθαι,) Plin. lib. 10. ca. 23. 10. Simulq; comitialem propter morbum deſpui ſuetum.

Deſpuitur] pen. corr. (καταπτύεται) Imperſonale. Liu. 5. ab Vrbe, 182. Vbi nunc deſpui religio eſt.

Deſquamo] deſquamas, penul. pro. (ἀπολεπίζω,) deſquamare, Squamas auellere & auferre. Plaut. Aulul. 14. 1. Dromo deſquama piſces.

Deſquamare, etiam de arboribus dicitur. Plin. lib. 17. ca. 24. 11. Etiam ſubarator imprudens luxauit radices, corpusue deſquamauit. Idẽ lib. 23. cap. 7. 19. Summo cortice deſquamato, altiore plaga ſiccantur.

Deſquamare ueſtes. Plin. lib. 35. ca. 17. 3. Primùm abluitur ueſtis Sarda, dein ſulphure ſuffitur, mox deſquamatur cimolia, quæ eſt coloris ueri.

Deſterto] deſtertis, deſtertui, deſtertere, Quod uulgus Gallicum dicit Deſſonger. Perſius Saty. 6.
Cor iubet hoc Enni, poſtquam deſtertuit eſſe
Mæonides quintus pauone ex Pythagoræo.

Deſtico] deſticas, deſticare, dicuntur ſorices, ut ait autor Philomelæ in fine operum Ouidij.

Deſtillare] (καταλείβειν,) pro diſtillare legitur apud autores, ut apud Columel. lib. 12. cap. 18. 3. Celſus lib. 4. cap. 2. Deſtillat autem humor ex capita interdum in nares.

Deſtino] deſtinas, pen. corr. (προαιρέομαι, προορίζω, τάττω ἀναπέμπω,) deſtinare, Ex de & ſto compoſitum uidetur, inquit Sipontinus, quod eſt delibero, aſsigno, deputo, addico, quaſi ſtare facio. Plin. epiſt. 50. b, Deſtino enim (ſi tamen officij ratio permiſerit) excurrere iſtò.

Deſtinare ædes. Plau. Moſtel. 8. 124. –quid, eas quãti deſtinat? TR. Talentis magnis totidem quot ego & tu ſumus. Idem Perſa, 16. 197.

Deſtinare aliquid agere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 134. Infectis ijs quæ agere deſtinauerat.

Deſtinare animo, & animis, & in animo. Liuius 1. belli Punic. 166. Idem 7. ab Vrbe, 157.

Deſtinare animo autorem cædis, pro ſuſpectum habere. Liuius lib. 3. Decad. 4.

Deſtinare de. Sueton. in Cæſare, cap. 44. De ampliando imperio plura aut maiora in dies deſtinabat. Id eſt, parabat, conſtituebat, deliberabat.

Deſtinati Cenſores. Plin. epiſt. 300.

Deſtinare aliquem aræ, id eſt, immolationi, ſiue ut immoletur. Virg. 2. Aeneid. 26.

Deſtinari foro. Quint. lib. 2.

Deſtinare ægrũ cibo. Celſus lib. 3. cap. 4. Aſclepiades ubi ægrũ triduo per omnia fatigarat, quarto die cibo deſtinabat.

Deſtinare tempus & locum, ad certamen. Liuius 3. bel. Macedon. 77.

Deſtinare alicui diẽ necis. Cic. 3. Offic. 59. Et Plin. epiſt. 203. Dummodo iam nunc deſtines diem, quo & de illis, & de his coram exigere poſsimus.

Deſtinare collum in furcas. Varro 1. de Reruſt. cap. 20. 1. Nouellos quum quis emerit iuuencos, ſi eorum colla in furcas deſtinata incluſerit ac dederit cibũ. Caſtigatior lectio ex uetuſto exemplari, habet in furcas deſtitutas, &c.

Adduntur è ſeruitijs gladiaturæ deſtinati. Tacit. lib. 3.

Ictum certum deſtinare. Claud. de Hiſtrice, 37. 7.

Aliquem deſtinare imperio. Ouid. 15. Metam. 1.

Deſponſam & deſtinatam laudem alicui præripere. Cicero de Aruſ. reſp. 4.

Deſtinari ad mortem. Liu. 2. ab Vrbe, 235.

Deſtinata alicui pecunia, Promiſſa. Vlpianus in L. A diuo Pio. Paragr. Sed & ſi. ff. De re iud.

Deſtinare alicui prouinciam. Liu. 1. bel. Pun. 79.

Deſtinare puellam pro deſpondere. Plin. epiſt. 111. b. lib. 5.

Deſtinare ſibi puellam minis triginta. Plautus Rud. 2. 45. & Perſa, 15. 76.

Deſtinare ſermonibus aliquem hoſtem eſſe. Liuius 5. bel. Maced. 70.

Spei deſtinatus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 6.

Deſtinare ſpe aliquid futurum. Liu. 9. bel. Pun. 102.

Seruitijs deſtinare aliquem. Valer. 2. Argon. 36.

Deſtinatum eſt mihi, & deſtinatum eſt mihi in animo. Plinius epiſt. 190. Liu. 6. ab Vrbe, 26.

Deſtinare, pro Mittere. Sueton. in Galba, cap. 16. ſtatimq; legationem ad Prætorianos cum mandatis deſtinauerunt, diſplicere imperatorem in Hiſpania factum, &c.

Deſtinare, pro Notare. Curtius lib. 9. Dioxippus coniectũ oculorum, quibus ut fur deſtinabatur, ferre non potuit.

Deſtinatus] Participium, (ὁριζόμενος,) Deſtinati ad certamen. Liu. 3. bel. Maced. 77. Certis, deſtinatiſq; ſententijs addicti. Cic. 2. Tuſc. 8.

Non eſt annus hic tibi deſtinatus. Cic. Furnio lib. 10. 25. 5. Id eſt, non eſt tibi legitimus ad petendum.

Locus alicui deſtinatus. Cic. pro Seſtio, 55.

Deſtinatus, pro Certo & definito. Fabius lib. 3. capit. 8. Iudicialem in qua ferè eadem: ſed certis deſtinatiſq; perſonis quærantur.

Deſtinatio] Verbale, (προαίρεσις,) ut Deſtinatio mortis. Plinius lib. 36. cap. 14. 3. Et lib. 8. cap. 25.

Deſtinatio pro Deliberatione. Plin. lib. 7. cap. 45. Peſtilentia urbis, fames, ſitiſq; Italiæ, deſtinatio expirandi, & quatriduí inedia, maior pars mortis in corpus recepta.

Certus deſtinationis. Tacitus lib. 12. Ortæ apud Brigantes diſcordiæ retraxere ducem, deſtinationis certum, ne noua moliretur niſi prioribus firmatis.

Deſtituo] deſtituis, deſtitui, deſtitutum, penult. prod. (καταλείπω, μεθίημι, ἐξαπορέω,) deſtituere, ex de & ſtatuo, ſignificat Derelinquere: ut Deſtituere rem inchoatam. Liuius 4. bel. Maced. 137.

Deſtituere aliquem, pro deſerere. Cicerò ad Atticum, lib. 13. 296. 4. Ait illum me animi conſcientia, quòd Phameã deſtituiſſem, de ſe ſuſpicari.

Ab arte deſtitui. Ouid. epiſt. 5. 30.

Pietas & fides deſtituunt. Lucan. lib. 5. 60.

Somnus

Somnus deſtituit. Ouid. 2. de Remed. Amor. 36.

Spes deſtituit. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 2.

Comitem deſtituere. Ouid. 8. Metam. 36.

Sorti fortunas deſtituere. Cic. 5. Philipp. 188.

Incœptum deſtituere opus. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 4.

Poma deſtituunt famem. Senec. Herc. fur. 9. 28.

Preces alicuius deſtituere. Ouid. ad Liuiam, 40.

Deſtituere propoſitum. Ouid. 3. Amorum, eleg. 6. 3.

Tam citò me ſomnos deſtituiſſe queror. Ouid. epiſt. 21. 28.

Deſtituere ſpem. Liu. 1. ab Vrbe, 224. Colum. lib. 4. cap. 24. 11. Quæ nec ſpem uindemiæ deſtituant, nec emacient ſtirpem ſuam. De palmis uitium.

Spe deſtitui. Ouid. epiſt. 3. 29.

Deſtituere ſtudia alicuius. Liu. 9. bel. Maced. 165.

Deſtituere, pro fallere fidem, & promiſſum non præſtare. Cic. pro Cluentio, 57. Contrahit frontem, & queritur ſe ab Oppianico deſtitutum. Budæus.

Decipere ac deſtituere aliquem. Cic. pro Sex. Roſc. 69.

Deſtitnere nauem anchoris, apud Næuium, pro diſſoluere.

Deſtitutus] pen. prod. (καταλειφθείς, ἀπερίστατος,) Participium. Cic. 1. Offic. 48. Magiſq; ille cui promiſſum ſit, ab officio diſcedat, ſi ſe deſtitutum queratur.

Illuſus atq; deſtitutus. Cic. pro Quintio, 29.

Deſtitutus aliqua re: id eſt carens ea. Quint. lib. 4.

Deſtitutus bonis. Cic. 1. Tuſc. 152. Sic deſtitutus conſilijs & promiſsis alicuius, Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. 12.

Deſtitutus, abſolutè pro deſperans. Sueton. in Galba, capit. 11. Acceſsit ad tanta diſcrimina mors Vindicis, qua maximè conſternatus, deſtitutoq; ſimilis, non multum abfuit quin uitæ renunciaret.

Deſtitutio] Verbale, (ἀπόλειψις,) Cic. pro Cluẽtio, 56. Hos qui leuiores erant, deſtitutione iratos Oppianico redderet.

Deſtringo] deſtringis, deſtrinxi, deſtrictum, (ἀποξέω, ἀποτέμνω) deſtringere, Amputare, colligere, excidere. Colum. lib. 11. cap. 2. 63. Tum & olea deſtringenda eſt, ex qua uelis uiride oleum efficere.

Auenas deſtringere. Cato cap. 37. 3. Frumenta bis face ſarrias, runceſq;, auenaſq; deſtringas.

Deſtringere pro Abradere. Plin. lib. 31. cap. 11. 8. Et oculorũ cauſa comburuntur in cruda olla ſigulini operis plurimum proficiente eo cinere contra ſcabritias genarum excreſcenteſq; carnes, & quicquid opus ſit ibi deſtringere, ſpiſſare, explere.

Deſtringere & abradere aliquid bonis alicuius, per translationem. Plin. in Paneg. 59. Vide Diſtringo.

Diſtringere, pro ſtrigilibus radere. Plin. lib. 3. epiſt. 5. Dũ deſtringitur tergiturq;, audiebat aliquid. Alij tamen diſtringitur legunt. Vide Diſtringo.

Deſtrigmentum] deſtrigmenti, Idem quod ſtrigmentum, ſiue ramentum. Plinius lib. 20. cap. 34. de cucurbita ſylueſtri, Et ignes ſacros, deſtrigmentis, uel his impoſitis, uel ſeminibus.

Deſtruo] deſtruis, deſtruxi, deſtructum, (ἀποσκευάζομαι, ἀνασκευάζω, λυμαίνομαι,) deſtruere, Quod ſtructum erat corrumpere. Cuius crebriora ſunt apud autores exempla, quàm fuerit opus hìc congerere.

Conſtruere & Deſtruere contraria. Cic. de Senect. 66. Vt nauem, ut ædificium idem deſtruit facillimè qui cõſtruxit, &c.

Acuum deſtruit animos. Lucanus lib. 8. 6.

Deſtruit eum infamia. Plin. in Paneg. 137.

Vetuſtas deſtruit aram. Ouid. 5. Faſt. 27.

Fortunam ſuam deſtrui Cæſar, imparemq; tanto imperio rebatur. Tacitus lib. 4.

Honores deſtruere. Ouid. ad Liuiam, 50.

Mœnia deſtruat. Virg. 4. Aeneid. 66.

Deſtruere teſtes. Quint. lib. 5. cap. 7. Id eſt, oſtendere ijs moribus eos eſſe, ut in teſtimonio reddendo non ſint recipiendi.

Opus deſtruendi, ac confirmandi, hoc eſt confutatio, & cõfirmatio. Quint. lib. 2. cap. 4. 13.

Deſubito] Aduerbium, (ἐξαίφνης, ἐξαπίνης,) Idem quod ſubito & celeriter. Plaut. Bacchid. 1. 46.

Quid ſi apud te ueniat de ſubito prandium aut potatio. Idem Moſtel. 6. 62.

De ſubito et repente. Titinnius, Quis de ſubito tam repente ad me ueniſti? Nonius.

Deſubulare] (διαπείρειν,) à ſubula deductum ſignificat, Perfodere. Varro, Alterum Carneadem deſubulaſſe bona corporis. Nonius.

Deſudo] deſudas, pen. prod. (καθιδρόω,) à quo deſudaſco, deſudaſcis, & imperſonale deſudaſcitur, pen. corr. Plautus Bacchid. 1. 33.
Quid ego metuam rogitas? homo adoleſcens
Penetrẽ huiuſmodi in palæſtrã, ubi damnis deſudaſcitur? Id eſt, ualde ſudatur. Stat. 3. Thebaid. 56.
Illum ego perpetuis mihi deſudare caminis
Si iubeam. Venus de Vulcano ad Martem.

Deſudare atq; elaborare in re aliqua. Cic. de Senect. 34.

Deſueſco] deſueſcis, (ἀηθέω, ἀηθέσκω,) deſueſcere, neutrũ uerbum, contrarium eſt uerbo conſueſcere ſiue aſſueſcere: & ſignificat morem ſuũ intermittere. Liu. 8. ab Vrbe, 196. Id aliquandiu æquauit pugnam iampridem deſueto Samnite clamorem Romani exercitus pati.

Paulatim deſueſcit honori. Silius lib. 3. 116.

Deſueſcere aliquem, pro Conſuetudine priuare. Titinius Gemina. Paraſitos amoui, Lenonem ædibus abſterrui: deſueui ne quò ad cœnam exiret extra conſilium meum.

Deſuetus, pen. prod. (ἀηθής, ἀσυνήθης,) A conſuetudine remotus, inquit Valla in Pogium. Virg. 6. Aeneid.
–iam deſueta triumphis Agmina.

Deſueta res. Liu. 3. ab Vrbe, 157.

Retractare uerba deſueta. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 13.

Deſueſcendus] Adiectiuum, (ἀηθησόμενος,) Quintil. lib. 3. cap. 10. Hæc adoleſcentes ſibi ſcripta ſciant, aliter quàm dicturi ſint, exerceri uelint, & in deſueſcendis morentur.

Deſuetudo] pen. prod. huius deſuetudinis, (ἀήθεια,) Liu. 1. ab Vrbe, 78. Mitigandum ferocem populum armorum deſuetudine ratus, Ianum ad infimum, &c.

Reſides, & deſuetudine tardi. Ouid. 14. Metam. 87.

Deſuefacio] deſuefeci, deſuefactum, deſuefacere. Conſuetudinem prætermittere, uel relinquere. Cic. pro Cluentio, 88. Multitudinemq; iam deſuefactam à concionibus ad ueteris conſuetudinis ſimilitudinem reuocauerat.

Deſuefio] penul. prod. deſuefis, (ἀηθέω) deſuefieri. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 9. 10. Duobus menſibus primis à partu nõ diſiunguntur à matre, ſed minutatim deſuefiunt.

Deſultor] Vide Deſilio.

Deſum] dees, deeſt, deſui, (ἐλλείπω,) deeſſe. Deeſt pecunia quando nulla eſt, Deficit, quando eſt aliqua, ſed tamen pauca ut non ſufficiat. Terent. Phorm. 2. 1. 69. Non ratio, uerum argentum deerat. Virg. 8. Eclo. 12. Nihil hic niſi carmina deſunt.

Deeſſe alicui opera, &c. Id eſt, non iuuare. Cic. ad Lentulum, lib. 19. 59. Tantum enitor, ut neq; amicis, neq; etiam alienioribus, opera, conſilio, labore deſim. Sic deeſſe cauſæ communi. Cic. 6. Verr. 123.

Deeſſe & Abũdare, cõtraria. Cic. 1. de Diuin. 109. Siue deeſt naturæ quippiam, ſiue abundat, atq; effluit.

Deſuit ei animus ab initio. Cic. ad Brutum, 10. 2.

Bello propter timiditatem deeſſe. Cic. 2. Philipp. 79.

Deſit mihi in hac parte fides. Ouid. 10. Metam. 61.

Ingenium deeſſe alicui. Cic. 1. de Orat. 39.

Lingua palato non deeſt. Ouid. epiſt. 21. 22.

Deeſſe occaſioni. Liuius 7. bel. Punic. 155. Plinius libro 11. capit. 25. 1. Nulloq; momento meditari ceſſat, nequando deſit occaſioni.

Deeſſe officio ſuo & muneri. Cic. 3. Tuſc. 27.

Triſti officio deeſſe. Ouid. 12. Metam. 1.

Orationem ad alicuius rei diſceptationem deeſſe. Cicero de Legib. Agr. 49.

Alicui prudẽtiã in cõſilio defuiſſe. Plãcus Ciceroni li. 10. 17. 5.

Non deerit ſapienti quod agat. Cic. 4. Acad. 198.

Sermo mihi deeſt abs te. Cic. Attico, lib. 4. 80. 3.

Deeſſe ſibi. Cic. pro Roſc. Amerino, 62. mihi auſculta, uide ne tibi deſis. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 4. — haud mihi deero, Quum res ipſa feret. Non ſibi deeſt is, qui facit & quod ſibi opus eſt, & quod oportet. Acron.

Non tibi defuit cura aut ſtudiũ in tanto officio. Cic. 9. Philip. 1.

Tibi nullum à me amoris, nullum ſtudij, nullum pietatis officiũ defuit. Cic. pro Milone, 76.

Deeſſe uoluntati amici. Cic. ad Atticum, lib. 3. 53. 2.

Non minus eis, ſed uires defuerunt. Cic. pro Flacco 48.

Paucæ centuriæ ad conſulatũ defuerũt. Cic. de Clar. Orat. 128.

Deeſt paululum. Vide Paululum.

Non deſunt qui interpretentur, hoc eſt, Quidam interpretantur. Plin. lib. 2. ca. 109. Cicero contra Rullum, 88. Verum arbitrabatur, non defore qui illa conſtituerent.

Deeſſe pro abeſſe. Cice. Qu. fratri, lib. 2. 8. 4. Huic conuiuio puer optimus Qu. tuus meuſq;, quòd perleuiter commotus fuerat, defuit.

Deſumo] deſumis, penul. prod. deſumpſi, deſumptũ, (λαμβάνω, ἀναιρέομαι,) deſumere, Idem quod ſumere. Liu. 4. ab Vrbe, 237. Duo ſinguli ſingulos ſibi Conſules aſſeruandos aſsidua opera deſumunt. Horat. 2. epiſt. 2. Ingenium ſibi quod uacuas deſumpſit Athenas.

Deſumere ſibi aliquem hoſtem. Liu. 7. ab Vrbe, 89. Idem 8. bel. Maced. 196. Recto itinere duxiſti exercitum ad eos quos tibi hoſtes deſumpſeras?

Deſuper] penul. corr. (ἄνω, ἄνωθεν,) Aduerbium, Idẽ quod ſuper. Virg. 4. Aeneid. His ego nigrantẽ cõmiſta grandine (nimbũ,
Dum trepidant alæ, ſaltuq; indagine cingunt,
Deſuper infundam. Cato cap. 18. 4. Aut binas pro ſingulis deſuper ponito.

Incurrere deſuper. Tacit. lib. 2. Soli Cheruſci iuga inſederunt, ut præliantibus Romanis deſuper incurrerent.

Deſydero] deſyderas, penul. corr. (ἐπιθυμέω, ἐποθέω, ἐπιποθέω, ἱμείρω) deſyderare, Notæ ſignificationis. Cic. de Senec. 44. Non caret is qui nõ deſyderat. Plaut. Trinum. 13. 67. Fieri iſtuc ſolet, quod in manu teneas,
Atq; oculis uideas, id deſyderes.

Deſyderare & requirere. Cic. pro Quintio, 32.

Hæc longam deſyderant orationem. Cic. Attico, lib. 5. 104. 1.

Nihil deſydero, pro eo quod uulgus barbarum dicit, Ego non curo, quod Cicero ait, Non multum laboro. Plaut. Sticho, 9. 10. Nunc me gratiam abs te inire uerbis, nihil deſydero. Vide Nihil.

Non deſyderare imperium alicuius. Cæſar 3. bel. Ciuil. 262. Id eſt, non cupere.

Non magnopere deſyderare aliquid. Cic. de Seneƈt. 40.

Deſyderare aliquem pro Cupere. Cic. de Nat. deor. Hæc enim ſcire deſydero. Id eſt, cupio. Terent. in Eunu. Dies noƈteſq; me ames, me deſyderes.

Non deſyderare ſolum, ſed etiam poſcere & flagitare. Cicero 7. Verr. 57.

Deſyderare Ciceronis eloquentiam, Eſt dolere ſe non habere Ciceronis eloquentiam.

Deſyderamus alicuius uires, aliquando ille non auxiliatur nobis. Cic. in Catone, 28. Non curia uires meis deſyderat, non roſtra, non amici, non clientes. Quaſi dicat, Curia non ſentit me ſenio debilitatum, quum fungar meo munere perinde ac ſi integra ætate eſſem.

Nunquam iſtam ſententiam deſyderaui. Cicero. Id eſt, ea nunquam mihi defuit, ut ait Budæus.

Animum alicuius deſyderare ex ipſius libris. Cicero Curio, libro 7. 29. 5.

Deſyderare aliquid ab alio. Cic. de Amicit. 69.

Deſyderatur à philoſopho grauitas. Cic. 5. de Finib. 23.

Deſydero abs te aliquid. Cic. ad Qu. fratrem, id eſt, Non uideris mihi facere quod debes, ait Budæus.

Amorem deſyderare ab aliquo. Cic. Attico.

Sextilem totum deſyderor. Horat. 1. epiſt. 7. 1.

Deſyderari, per translationem pro deficere uel mori: quòd eos qui mortui ſunt, uel quæ deficiunt, quæq; non habentur, deſyderemus, ſiue in nobis, ſiue in alijs. Curtius, In eo prælio trecenti capti, quinquaginta milia deſyderata ſunt. Cæſar 5. bel. Gall. 85. Ac ſic accidit, ut ex tanto nauium numero, tot nauigationibus, neq; hoc, neq; ſuperiore anno, ulla omnino nauis quæ milites portaret, deſyderaretur. Id eſt, nulla nauis perierat.

Deſyderare, inquit Feſtus) à ſyderibus dici certum eſt. Sunt qui ſydus à σύν & εἰδεῖν deducũt, & per y ſcribunt deſydero, Alij à ſido ſidis: & per i latinum ſcribendum cenſent.

Deſyderans] penul. corr. Participium (ἐπιποθῶν,) ut Deſyderans quod ſatis eſt, id eſt, nihil ultra ea quæ uitæ neceſſitas exigit. Horat. 3. Carminum Ode. 1. 5.

Deſyderatus] pen. prod. Participium. (ἐπιτεθυμημένος,) Cicero poſt Red. ad Quir. 3. Sed omnia deſyderata magis quàm aſsidue perſpecta delectant.

Deſyderium] deſyderij, (ἐπιθυμία, πόθος, ἵμερος,) Eſt (inquit Cic. 4. Tuſc. 32.) libido, eius qui nondum adſit, uidendi. Tacitus, Deſyderium mariti honeſti ſolatijs toleraret. Id eſt, abſentiam, defectum, uel mortem, ut interpretatur Budæus.

Satietas noſtri, & Deſyderium, contraria. Cic. Atti. li. 2. 20. 1.

Igniculus deſyderij. Cic. Trebonio, lib. 15. 20. 3.

Vis deſyderij in uoluntate alicuius. Cic. Catoni lib. 15. 4. 42.

Poculum deſyderij. Horat. Epod. 18. 6. Deſyderij poculũ, amoris potionem interpretatur Porphyrio.

Incutere deſyderium. Vide Incutio.

Oris deſyderia. Plin. lib. 22. cap. 24. 2. Faucibus, tonſillis, anginæ, omnibuſq; oris deſyderijs utiliſsimum. De melle.

Pro deſyderio corporum, Prout corpora deſyderãt, ſiue opus habent. Plin. lib. 11. cap. 50. 1.

Ad deſyderium. Vide Ad præpoſitio.

Naturalia deſyderia. Vide Naſcor.

Deſyderiũ thoracis & præcordiorũ. Plin. lib. 27. ca. 13. 4.

Scabendi deſyderia tollunt minutæ & latæ. Plin. lib. 30. cap. 14. 5. De cochleis loquitur.

Annus tertius acceſsit deſyderio noſtro. Cic. Qu. fratri, li. 1. 1. 1.

Afficere deſyderio. Vide Afficio.

Agi deſyderio, Vide Ago.

Angi deſyderio, Vide Ango.

Attingit nos deſyderium noſtri. Lucret. lib. 3. 189.

Capere deſyderium. Vide Capio.

Effluere deſyderijs noſtris dicitur, quem paulatim minus atq; minus amamus. Ouid. 2. de Remed. Amor. 50.

Explere expectationem deſyderij alicuius. Ci. 1. de Orat. 102.

Deſyderio alterius aliquid facere. Terent. Heaut. 2. 3. 66.

Non poſſe ferre deſyderium. Cic. Attico lib. 9. 181. 3.

Deſyderio urbis flagrare. Cic. ad Att. lib. 5.

Fidelibus icta deſyderijs Quærit patria Cæſarem. Horat. 4. Carm. ode 5. 2.

Deſyderio incendi. Vide Incendo.

Indulgere deſyderio alicuius. Vide Indulgeo.

Inſidet nobis deſyderium rei alicuius. Lucret. lib. 3. 188.

Laborare deſyderio partus. Vide Labor.

Deſyderium lenire. Vide Lenis.

Deſyderio alicuius moueri. Cic. de Amicitia 9.

Deſyderia ſua proferre, Id eſt porrigere libellum in L. Nequicquam. de Offic. Proconſul. Mediocres deſyderia ſua non proferant. Budæus.

Relinquere deſyderium ſui apud aliquẽ. Cic. pro C. Rabirio 9.

Deſyderio magno eſſe alicui, pro magnopere deſyderari. Terent. Heaut. 4. 5. 5.

In aliquo deſyderio eſſe. Cic. de Amic. 86.

Eſſe in deſyderio alicuius. Cic. 10. Philip. 279. Erat enim in deſyderio ciuitatis, in ore, in ſermone omnium. De Bruto.

Deſyderio uirium teneri. Cic. de Seneƈtute 29.

Memoria & deſyderium tui me tenet. Cic. poſt red. ad Quir. 1.

Meum deſyderium, Blandientis uox. Cic. Terentiæ, libro 14. 20. 10. Valete mea deſyderia, Valete. Paulo antè, Hem mea lux, meum deſyderium.

Deſyderatio] Verbale. (ἐπιποθία,) Cicero de Senec. 43. At non eſt uoluptatum tanta quaſi titillatio in ſenibus. credo: ſed ne deſyderatio quidem nihil autem eſt moleſtum, quod non deſyderes.

Deſyderabilis] & hoc deſyderabile, pen. corr. (ἱμερτός, ποθεινὸς, ἐπιθυμητὸς,) Cic. 1. de Fin. 81. Nihil enim deſyderabile concupiſcunt. Liu. 4. bel. Pun. 20.

Detego] detegis, pen. cor. detexi, deteƈtum, (ἀποστεγάζω, ἐκκαλύπτω, ἀπεργάζω,) detegere, Denudare, & aperire. Plaut. Moſtel. 3. 41. Texit, detexitq; me illico.

Enſem detegere uagina. Sil. lib. 13. 34.

Detegere, per translationem. Liu. 10. ab. Vrbe 16. Ite igitur: Dicite, inquit, detegant nequicquam conditas inſidias.

Laceros artus, & grandia detegit oſſa. Ouid. 9. Metam. 34.

Faƈta detegere uarijs modis. Ouid. 2. Triſt. 86.

Imbelles animos detegere. Lucan. lib. 5. 65.

Furta detegere. Ouid. 2. de Arte amand. 86.

Detexit mihi modeſtiam tempeſtas illa. Plaut. Moſtel. 47.
— ô Venus uenuſta,
Hæc illa eſt tempeſtas mea, mihi quæ modeſtiã omnem Detexit, teƈtus qua fui. Id eſt, quæ abſtulit mihi omnẽ modeſtiã.

Orationis oſſa detegere. Quint. in Proœm. lib. 1. 18.

Detegere ſtomachum. Plaut. Amphit. 15. 35.

Detegere magicas uanitates. Plin. lib. 27. cap. 8. 3.

Vulnus detegere. Ouid. epiſt. 6. 8.

Deteƈtus, Particip. ut Deteƈta fraus. (ἀπεστεγασμένος,) Liu. 2. belli Pun. 182.

Pateſaƈta & deteƈta. Cic. 4. Acad. 219.

Deteƈtus, pro nudo. Ouid. 2. Faſt. 61.
Nunc quoq; deteƈti referunt monimenta uetuſti
Moris, & antiquas teſtificantur opes.

Caput deteƈtus, id eſt ſine galea, Seruius. Virg. 10. Aen. 26.

Detendo] detendis, detendi, detenſum, (ἀνίημι,) detendere. Cæſar 3. bel. Ciuil. 312. His cõſtitutis rebus, ſigno iam profeƈtionis dato, tabernaculiſq; detenſis. Liu. lib. 1. Decad. 5. Nautici tabernacula detendunt.

Deter] deterior, deterrimus. Vide Detero.

Detergeo] deterges, uel Detergo, detergis, deterſi, deterſum, (ἀποψάομαι, ἀπομόργνυμι,) detergére, uel detérgere, Idem quod tergere. Plaut. Menæch. 3. 2. Menſam quando edo detergeo. Col. lib. 3. Quoties falcem acueris, ea pelle aciem detergito.

Fletus detergũt ſtamine. Claud. 2. in Eutrop. 75. Et apud Oui. lib. 13. Metam. 161. Lachrymas detergere.

Detergere, per translationem: ut Detergere faſtidia, pro auferre. Col. lib. 8. cap. 10. 4. Horat. 1. Carm. ode 7. 3. Albus & obſcuro deterget nubila cælo Sæpe Notus.

Somnum detergere pollice. Claud. in Epithalamio Palladij 6.

Detergere gemmas. Col. lib. 4. cap. 26. 3.

Detergere ſpurcitias. Col. lib. 1. cap. 5. 7.

Nubila deterſa radijs. Claud. 1. Paneg. 108.

Detergere numerum aliquem. Cic. 8. 14. 306. 4.

Remos detergere, pro abſcindere. Cæſar 1. bel. Ciuil. Vide Bayſium de Re nauali.

Rubigo deterſa. Sil. lib. 4. 3.

Detergere ſarmẽta de arborib. putatis, & uineis, Cato ca. 37. 3. Sic detergere palmites, pro decerpere, Col. lib. 4. ca. 27.

Detergere pro Corrigere & emendare. Claud. 8. Paneg. 38.
— tu prima hominem ſylueſtribus antris
Elicis, & fœdo detergis ſecula uiƈtu. Hoc eſt facis uelut nitidiora, ſœdum uiƈtum detergens.

Determino] determinas, pen. cor. (ὁρίζω, καθορίζω,) determinare, Terminos imponere, uel terminis, & ueluti limitibus quibuſdã deſignare. Liu. 1. ab Vrbe 76. Inde ubi proſpeƈtu in urbem agrumq; capto, deos precatur, regiones ab oriente ad occaſum determinauit, &c.

Determinabo: ei rei finitor faƈtus ſum ego. Plin. lib. 3. cap. 15.

Determinant ſpacia. Plin. lib. 10. cap. 38. De aquilis.

Determinare, pro Terminare. Sueton. in Galba, cap. 15. Exiſtimabatur etiam Senatoria & Equeſtria officia biennij ſpatio determinaturus, nec daturus niſi inuitis ac recuſantibus.

Determinare per translationẽ. Cic. 3. de Orat. 96. Et id quod dicit, ſpiritu, non arte determinat. Plin. lib. 18. cap. 23. 3.

Determinatus] Participium, (καθωρισμένος,) ut determinatus curſus. Cic. 2. de Nat. deor. 146. Nunc legitur, curſus ordinatos definiunt.

Determinatio] Verbale. (πέρας,) Ci. 2. de Nat. deo. 146. Extrema ora & determinatio mundi.

Exitus & determinatio orationis concluſio dicitur. Cicero 1. de Inuent. 109.

Detero] deteris, pen. cor. detriui, detritum, pen. pro. (κατατρίβω, ἀλοάω,) deterere, Valde terere. Columella libro 1. cap. 6. 16. Area optima eſt ſilice conſtrata, quod & celeriter frumenta deterantur. Sic detritum milium, Apud eundem lib. 6. cap. 12. 3.

Deterere calces. Plaut. Merc. 22. 111.

Manibus deterere tabellas. Propert. lib. 3. eleg. 23. 1.

Vſu aliquid deteri. Quint. lib. 2. cap. 4. 6.

Deterere, Deſtruere, corrumpere. Plin. Nimia cura deterit magis quàm emendat.

Deterere laudes alicuius. Horat. lib. 1. ode 6.

Famæ alicuius deterere, pro detrahere. Sil. lib. 7. 50.

Detrimentum] (βλάβη,) A detritu: quòd ea quæ trita ſunt, minoris precij ſint, ut ait Varro de Ling. Lat. 4. Terentius Hecyra 2. 1. 37.
Satis ſcio peccando detrimenti nihil fieri poteſt.

Detrimentũ & Emolumentum, repugnãtia. Cic. 1. de Fin. 82.

Incommodum & detrimentum. Cic. de Clar. Orat. 3.

Detrimentum accipere. Cæſar 5. belli Gallici 195. Vide Accipio.

Prouidere nequid Reſp. detrimẽti accipiat. Cic. 5. Philip. 188.

Afferre detrimentum, Vide Affero.

Capere detrimentum. Cic. pro Milone 52. Vide Capio.

Facere detrimentum. Cicero 6. Verr. 18. Idem ſignificat

quod accipere detrimentum.
Importata publicis rebus detrimenta.Cic.1.de Orat.20.Huic opponit Adiumenta rebus publicis importata.
Inſerre detrimentum,Vide Inſero.
Iniungere detrimentum Reipub.Vide Iniungo.
Detrimenta atq; damna cum maximis iniurijs contumelijsq; perferre.Cic.5.Verr.196.
Non ſine magno Reip.detrimento.Cic.6.Verr.17.
Detrimentoſus] pen.pro.(βλαβώδης,) Adiect.Quod adfert detrimentum.Cæſar 7.bel.Gal.132.
Deter] ſiue deterus, deterior, deterrimus, (κατώτερος,) Cui aliquid deeſt, quaſi detritum, ne bonum ſit. Terent.Heaut. 3.1.74.Deteriores omnes ſumus licentia.Cic.4.de Finib. 70.Deterior quàm cæteri Horat.3.Carm. Ode 5.6. Nec uera uirtus cum ſemel excidit,
Curat reponi deterioribus.
Deteriores & repulſi.Cic.de Aruſp.reſp.49.Habent Hetruſci libri certa nomina, quæ in id genus ciuium cadere poſſunt.deteriores,repulſos,(quod iam audietis)hos appellāt, quorum & mentes & res ſunt perditæ,longeq; à communi ſalute diſiūctæ.Ibid. Ibi de repulſis & deteriorib.multa.
Author haud deterior. Cic.2.de Legib.24.
Aetas deterior.Ouid.1.de Ponto,eleg.5.1.
Cauſa deterior.Cic.pro Cecinna 34.
Color deterrimus.Virg.3.Georg.17.
Deteriore conditione eſſe. Liu.5.bel.Pun.30.
Concoctio deterior.Celſus.lib.3.cap.2.
Facies deterior.Ouid.12.Metam.80.
Deteriore iure eſſe.Cic.pro Cecinna 13.
Deteriorem odorem uino adimere.Cato cap.110.
Partes deteriores. Lucret.lib.2.103.
Deterior res,& Fructuoſior,cōtraria. Cic,Att.li.14.307.3.
Deteriore tempore abſens auctionatur. Cic.pro Quintio 11.
Pertinaciter hærent,quæ deteriora ſunt.Quint.lib.1.ca.1.4.
Vitioſius & deterius.Cic.4.de Orat.17.
Deterius facere.Cic.5.Verr.114.
Corrigere & Deterius facere,cōtraria.Ci.2.de Nat.deo.123.
Mutatus in deterius principatus.Tacit.lib.4.
At tu deterius palles.Pers.Saty.3.10.
In deterius referre.Tacit.lib.13.
Deterius ſcripta. Cic.5.de Finib.13.De malis Græcis Latine ſcripta deterius.
Veraq;,aut in deterius credita,ab uno iudice facilius diſcernuntur.Tacitus lib.3.
In deterius cuncta Romæ audita Martianum angebant. Tacitus libro 20.
Deterrimus homo.Cic.4.Verr.14.& 27.Sic deterrimæ mulierculæ.Cic.5.Verr.66.
Mortalium deterrimus. Cic.de Aruſp.reſp.52.
Quod optimo diſſimillimum ſit,id eſſe deterrimū.Cic.de Opt. genere Orat.142.
Deterrima uia. Cic.ad Att.lib.9.180.7.
Deterreo] deterres,deterrui,deterritum,pen.corr. (καταπλήττω,ἀποτρέπω,) deterrere, Idem quod terrere,uel terrore à ſententia uel propoſito auertere. Cic.3.de Fin.59. Niſi eos per ſe fœditate ſua turpitudo ipſa deterreat. Teren.Heaut. 1.1.27. Rectum ut faciam,non ut deterream.
Deterrere atq; auocare à religione.Cic.de Aruſp.reſp.16.
Deterrere & cohortari,contraria, Cic.1.de Orat.135.
Sceleratos ciues timore ab impugnanda patria deterrere.Cicero Brut.15.15.
Liberalitatem deterrere.Cic.2.Offic.92.
Enſe pauidum deterrere.Ouid.14.Metam.60.
Ab amore deterrere.Horat.1.Serm.Saty.4.24.

Deterrere à bello faciendo.Cic.pro Ponteio 22.
Deterrere à ſtudijs.Cic.1.de Finib.39.
Deterrere ab induſtria. Cic.1 de Finib.6.
Nulla re deterreri à propoſito.Cic. Bruto 11.4.
Deterrere à ſcribendo. Cic.de Opt.genere dicendi.
Deterrere de ſententia.Cic.2.de Diuinat.123.
De ſtatu ſuo aliquem contumelijs deterrere. Brut. Ciceroni, libro 11.11. 14.
Deterrere ne. Terent.in Prol. Phorm.3. Maledictis deterrere ne ſcribat,parat.Et in Prol.Hecyræ 27.
Deterrere quin.Plaut. Amphi.7.7.
Tamen quin loquar hæc uti facta ſunt.
Nunquam ullo modo me potes deterrere.
Deterritus] pen.cor.(ἀποτετραμμένος,)Particip.ut Deteritus pudore.Cic.ad Att.lib.10.206.3.
Ab officio deterritus.Cælius Ciceroni,lib.8.6.4.
Deteſtor] deteſtaris, deteſtatus ſum,(μαρτύρομαι,) deteſtari, Vehementer teſtari.Plaut.Menæb.17.53.
-ſummum Iouem,
Deosq; deteſtor,me neq; iſti maleficiſſe mulieri,&c.
Deteſtari,(μυσάττεσθαι,ἀφοσιοῦσθαι,ἀναθεματίζειν,)pro abominari, ut Caput alicuius deteſtari hoſtili prece. Ouidius 15.Metam.101.
Tanquā auſpiciū malum deteſtari aliquē. Cic.in Vatiniū 30.
Exitum belli deteſtari.Cic.8.Philip.239.
Deteſtari inuidiam. Cic.1. de Nat.deor.170. id eſt amouere.
Deteſtari iram Dei in caput alicuius, Iureiurando imprecari. Plin.epiſt.ult.lib.2.
Deteſtari à Rep.nomen alicuius.Cic.in Piſonem 76.
Deteſtari pro Vitare, & à ſeſe propulſare,ſiue amoliri.Cic.in Catil.19.Nunc ut à me P.C.quandam propè iuſtam patriæ querimoniā deteſter ac deprecer, percipite quæſo quæ dicam.
Auertere & deteſtari.Cic.4.Philip.158.
Tellus deteſtanda.Sil.lib.17.88.
Deteſtabilis] pen.cor.(βδελυρὸς,βδελυκτὸς,)Idem quod abominabilis.Cic.2. Philip.75. Non te execrandum Pop. Ro.non deteſtabilem,non omnes tibi deos, omnes homines & eſſe inimicos,& futuros ſcias.Idem 3.Tuſcul.43.
Quo deteſtabilior iſtorum immanitas,qui lacerarunt omni ſcelere patriam.Cic.1.Offic.83.
Inuidioſum & deteſtabile.Cic.1.Philip.25.
Deteſtabile & peſtiferum. Cic.de Senec.37.
Omni parte uitæ deteſtabilis homo.Suet.in Nerone,cap.5.
Omen deteſtabile auertat Deus. Cic.11.Philip.296.
Peſtis deteſtabilis.Cic.2. Offi.22.Nulla tam deteſtabilis peſtis eſt,quæ non homini ab homine naſcatur.
Deteſtabile ſcelus.Cic.de Amicit.27.
Vmbra deteſtabilis.Senec.in Thyeſte 1.5.
Deteſtatio] (βδελυγία,)Verbale,Plin.li.15.ca.30.8.Laurus quidem manifeſto abdicat ignes crepitu & quadā deteſtatione, interaneorū etiā uitia & neruorū ligno torquēte.
Deteſtatio apud Iuriſconſultos, Eſt (ut Vlpianus De Verborū ſignificatione affirmat)denunciatio facta cum teſtatione.
Detexo] detexis detexui, detextum, (καταλύω,περαίνω,) detexere,diſſoluere.
Detexere telam, pro Texendo ad finem perducere. Plautus Pſeud. 5. 7.
Detexere aliquid uiminibus. Virg.2. Ecloga,
Quin tu aliquid ſaltem,potius quorum indiget uſus,
Viminibus,molliq; paras detexere iunco?Id eſt,multum texere.finire,perficere.Seruius.
Exordiri,detexere,retexere,Cic.2.de Oratore,86.Et ad extremum ipſi ſe cōpungunt ſuis acuminibus,& multa quærendo reperiunt, non modò ea quæ iam non poſſint ipſi diſſoluere,

diſſoluere, ſed etiam quibus ante exorſa, uel potius detexta propè retexantur.
Ab exordio aliquid detexere.Author ad Heren.lib.2.80.
Linum detextum.Vlpian.in L.Sicui.ff.De legat.3.§.Lino.
Detineo] detines,pen.cor.detinui, detentum,(κατέχω,κατείργω,σχέω,) detinere, Remorari, occupare.Terent.Eun. 2.2.48. Detineo te fortaſſe. Idem Phorm.4.1.8. Pol me detinuit morbus.
Detinere aliquē & demorari. Lentul.ad Senatū,li.12.15.18.
Detinere aliquem lepore. Cic.ad Att. lib.4.84.2. Item Detinere inani ſpe.Col.lib.8.cap.5.12.
Detinere aliquem de ſuo negocio.Plau.Pœnulo 4.179.
Detineri in alienis negocijs. Cic.2.de Inuent.217.
Animum ſtudijs detineo.Ouid.5.Triſt.eleg.8.8.
Compede detinere.Horat.1.Carm.ode 33.3.
Curas detinui.Ouid.4.de Ponto,eleg.10.14.
Diem detinere ſermone.Ouid.1.Metam.137.
Detinere feras cithara.Mart.lib.14.171.
Fugam inceptam detinere. Ouid.3.Amor.eleg.12.
Detinere ius.Liu.1.ab Vrbe 71.Vt nō plus darent iuris,quàm detinerent.Id eſt ſibi retinerent.
Detinuere moræ.Ouid.epiſt.23.14.
Detinere aliquem lenta mora.Mart.lib.7.92.
Detinet me hoc negocium.Plaut.Perſa 15.39.
Maiore aliquo negocio detineri. Author ad Heren.li.4.135.
Detinent terras niues. Plin.lib.18.cap.7.19. Id eſt occupant, neq; liqueſcunt.
Carmina oculos detinent.Ouid.2.Triſt.104.
Detines me ſuſpenſum: Id eſt me diutius in dubio tenes.Cic.ad Att.lib.10.192.3. Vergilius per uerbum teneo, idē dixit: ut in ſexto,Dicam equidem:nec te ſuſpenſum nate tenebo.
Vela detinere.Ouid.epiſt.22.2.
Detineri uentis.Plin.epiſt.124.d.
Detondeo] detondes,detondi,detonſum, (ἀποκείρω,ἀποξυρέω,)detondere,Prorſus tondere.Col.lib.7.cap.4.7.Et eſt modus optimus conſyderare tēpeſtates,quibus ouis neq; frigus,ſi lanam detraxeris:neq; æſtum,ſi nondum detonderis,ſentiat. Verum quum quæq; detonſa erit, ungi debet tali medicamine.
Detondere capillos.Mart.lib.8.46.
Detondere uirgulta uineæ.Col.lib.4.cap.23.2.
Buxum detonſum.Ouid.6.Faſt.46.
Arboribus redeunt detonſæ frigore frondes.Ouid.3.Faſt.48.
Sicambria detonſa.Claud.1.in Eutrop.77.
Detono] detonas,pe.cor.(καταβροντάω,) detonare.Quintil.lib.12.ca.9.3.Nam quū illa dicēdi uitioſa iactatio inter plauſores ſuos detonuit, reſurgit uera & uirtutis fortior fama.
Ira detonare.Valer.4. Argon.59.
Detorno] detornas,(τορνεύω,) detornare, Idē quod tornare.Plin.lib.13.cap.9.2.Ex quo uelares detornant annulos.
Detorqueo] detorques, detorſi, detortum,& raro detorſum,(κατακάμπτω,παραφέρω,) detorquere,Deflectere, ſiue idem quod torquere.Columella lib.5.ca.6.8. Sed hæc ulmus autumni tempore melius quàm uere diſponitur,paulatimq; ramuli eius manu detorquentur.
Detorſit à latere in dextram partem.Cic.de Vniuerſ.33.
Detorquere in læuā,pro Declinare ad læuā. Pli.li.28.ca.8.6.
Ceruicem detorquere ad oſcula.Horat.2. Carm.ode 12.5.
Cornua torquere & detorquere.Virg.5.Aeneid.165.
Imminutæ & detortæ corporis partes,quibus repugnāt Aptæ & integræ.Cic.3.de Finib.27.
Curſus detorquere ad aliquem.Virg.4.Aeneid.40.
Labra dicentis ne detorqueantur.Quintil.lib.1.cap.11.5.
Ab aliquo lumen detorquere.Ouid.6.Metam.103.

Oculos detorquere ad undas.Vale.1.Argon.24.
Se aliò detorquere.Horat.2.Serm.Saty.2.11.
Viam detorquere ad amnem.Valerius 5.Argonaut.80.
Detorquere uulnus.Virg.9.Aeneid.
Detorquere,per translationem. Cic.2.Offic.56.Nam & uoluptates blandiſſimæ dominæ ſæpe maiores partes animi à uirtute detorquent.
Detorquere recte facta.Plin.epiſt.8.c.
Praue detorta opinio.Col.lib.3.cap.10.20.
Flectere & detorquere uoluntatē alicuius. Cic.pro Cælio 16.
Detorſus] Particip. (κατακαμπείς,)Sueton.in Galba,cap. 10. Ac ſubinde Alexandrina nauis detorſa appulit armis onuſta ſine gubernatore, &c.Id eſt depulſa.
Detraho] detrahis,detraxi,detractū,(καθαιρέω,ἀφαιρέω,) detrahere,Auferre,tollere.Terent.Eunuch.4.4.40.Chærean' tuam ueſtem detraxit tibi?
Detrahere amiculum.Cic.3.de Nat.deor.120.
Addere,& Detrahere,contraria.Cic.pro Cluentio 66.
Detrahere aliquid alteri,Vi auferre.Cic.3. Offic.26.Detrahere igitur aliquid alteri, & hominem hominis incommodo ſuum augere commodum,&c.Idem 2.de Diuinat.119.
Eidemq; detraxiſſet Armeniam à Senatu datam.
Detrahere de collo.Plau.Truc.13.5.Teren. Heaut.4.1.43.
Quum exponendam do illi,de digito annulum detraho.
Detrahere aliquid de aliquo quod ſibi aſſumat. Cicero 3. de Finib.107.
Detrahere aliquem pedibus è tribunali.Suet.De claris rhet.5.
Detrahere naues ad terram. Hirtius lib.4.de bel.African.38.
Detrahere torquē hoſti.Cic.1.de Fin.34. Et Detrahere cruenta ſpolia.Cic.pro Roſc.Amer.87.
Detrahere,(διασύρειν,καταλαλεῖν,)alicui,Id eſt famam eius maledictis & oblocutionibus minuere. Ouidius 5.Triſt. eleg.15.1.ad uxorem.
Detrahat autori multum fortuna licebit,&c.
Cibi detrahere.Cic.6.Verr.47.
Detrahere de abſentibus.Cic.1.Offic.188. Et pro Cecinna 9. De teſte.Et pro Rab.14.De ſenatu.Idem pro Cecin.51.
Detrahere de authoritate Senatus: cui opponitur Ornare Senatum multis laudibus.Cic.pro Cluent. 111.
De fama alicuius detrahere.Cic.Appio,lib.3.8.20.
Ad accuſationem aliquem detrahere.Cic.pro Cluen.142.Hoc eſt pertrahere.
Detrahere alumnum mamma.Plin.lib.11.cap.40.2.
De amore detrahere aliquid.Cic.Appio,lib.3.12.10.Id eſt imminuere.
Detrahere auxilia ſiue legiōes principi. Cæſar 6.bel. Gal.16. Ibidem,lib.8.191.
Detrahere aliquem de cælo,Eſt de ſumma gloria eum deijcere. Cic.2.Philip.104.
Calamitatem alicui detrahere. Cic.Poſt reditū ad Quirites 4.
De cauſa detrahere aliquid.Cic.6.Philip.214.
Detrahere de commodis ſuis.Cic.de Amic.51.
Crimen detrahere alicui.Lucan.lib.8.25.
Detrahere & ſpoliare dignitatem alicuius.Cic.pro Cælio 2.
Animis errorem detrahe roſtris.Ouid.2.Metam.8.
Detrahere faſtidium dicuntur lupini.Plin.lib.22.cap.25.34.
Detrahere fidem uerbis alicuius. Quint.lib.5.cap.7.
Detrahere nido fœtus implumes. Virg.3.Georg.
Detrahere honorē debitum alicui.Cic.6.Verr.21.Sic Detrahere laudem.Cic.pro lege Manil.6.
Detrahere ab iniuria aliquem. Cic.ad Q.fr. Metel.lib.5.2.16.
Detrahere in iudicium aliquem.Cic.pro Milone 28.
Detrahere de ſuo iure.Cic.3.Verr.16.
Inuidiam noxæ detrahere. Ouid.epiſt.7.21.

Detracta opinione probitatis. Cic. 2. Offic. 48.

De pecunia detrahere aliquid. Cic. 5. Verr. 156.

Detrahere de pondere, & paulo minoris inſinuare. Cicero. 4. de Finibus 92.

Detrahere aliquem ex poſſeſſione. Liu. 10. bel. Pun. 96.

Detrahitur precio, pro minuitur precium. Col. lib. 8. cap. 17. 14. Sic Plin. li. 36. ca. 26. 5. Metallis precia detraherētur.

Detrahere aliquem ex prouincia ſuis ſententijs. Cic. de Prouincijs Conſul. 15.

Detrahere ex reditu. Colum. lib. 4. cap. 3. 5.

Detrahere ſacerdotem ab aris. Cic. de Aruſp. reſp. 25.

Detrahere ſanguinem. Col. lib. 6. cap. 14. 2. Et ex diuerſa auricula ſanguinem detrahemus.

Sanguis detractus uenis. Lucret. lib. 3. 90.

Detractis de homine ſenſibus. Cic. 1. de Finib. 40.

Detrahit ſolicitudines philoſophia. Cic. 2. Tuſc. 25.

Detrahe menti ſpem fructus auidæ. Ouid. 2. de Ponto, ele. 3. 3.

Detrahere ex ſumma. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 19. Sic pro L. Flacco, Dat de lucro, nihil detrahit de uiuo, minus igitur lucri facit.

Detractio [Verbale: (ἀφαίρεσις, ὑφαίρεσις,) ut Detractio alieni, hoc eſt ablatio & furtum rei alienæ. Cic. 3. Offic. 38.

Detractio confecti cibi. Cicero de Vniuerſ. 24. Id eſt exoneratio alui.

Detractiones apud Plinium pro uacuationibus & inanitionibus prauorum humorum, lib. 16. cap. 44. 10.

Detractio ſanguinis. Pli. lib. 17. ca. 26. 1. Quin. li. 2. ca. 10. 4.

Detractio moleſtiæ. Cic. 1. de Finib. 58.

Detrecto] detrectas, (ἀναίνομαι, ὑποφεύγω, ἐξίσταμαι,) detrectare, Frequentatiuū, Vitare, fugitare, auerſari. ut Detrectare certamen, apud Tacitum. Virg. 3. Georg. Nec mihi diſpliceat maculis inſignis & albo, Aut iuga detrectans, interdumq; aſpera cornu.

Militiam detrectare. Ouid. 13. Metam. 8.

Onus detrectare. Claud. 1. de Rap. Proſerp. 32. Quint. lib. 2. cap. 1. officia ſua non detrectet.

Prælia detrectare. Sil. lib. 7. 130.

Principem detrectare, pro Recuſare & non ferre. Sueton. in Tiberio, cap. 25.

Taurus detrectat aratrum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 3.

Detrectare pro Detrahere. Salluſt. in bel. Iugurth. Quippe res humanæ ita ſeſe habent, in uictoria, uel ignauis gloriari licet: aduerſæ res etiam bonos detrectant. Id eſt etiam boni in aduerſis ut male audiant, efficiunt.

Benefacta maligne detrectare. Ouid. 13. Meta. 54. Liu. lib. 8. bel. Maced. Cæca inuidia eſt, nec quicquam aliud ſcit, quàm detrectare uirtutes, corrumpere honores, ac præmia earū. Ingenium magni liuor detrectat Homeri. Ouid. 1. de Remed. amor. 73.

Laudes detrectare. Ouid. 5. Metam. 50.

Detrectatio] Verbale. (ἀνάνευσις,) Liu. 6. ab Vrbe, 111. Iuniores Romani ad edictum ſine detrectatione conuenere.

Detrectatio malitiæ. Liu. 3. ab Vrbe, 293.

Detrectator] Verbale maſc. (ἀνανευτής,) Qui renuit. Liu. 4. bel. Maced. 63. Cato ipſe haud ſanè detrectator laudum ſuarum, multos cæſos ait numerum non ſcribit.

Detrimentum] Vide Detero.

Detrudo] detrudis, pe. pro. detruſi, detruſum, (κατωθέω,) detrudere, Trudēdo deijcere. Cic. pro Cecinna 36. Poteſtne detrudi quiſquam qui non attingitur? Liu. lib. 2. Iam impetu conabantur detrudere uirum.

Deijcere & detrudere. Cic. pro Cecinna 34.

Depellere & detrudere. Cic. 2. de Nat. deor. 201.

Ad id quod facere poſſit, aliquē detrudere. Cic. 1. de Ora. 64.

Detrudi de ſaltu agroq; communi. Cic. pro Quintio 14.

Colonos rure detrudere. Claud. de bello Gildon. 40.

Ex aliquo loco detruſerunt aliquem niues, frigora, imbres. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 10. 10.

In partem dextram aut læuam detrudere. Cic. de Vniuerſ. 55.

Corpus detruſum ſub inania tartara. Ouid. 12. Metam. 106.

Detrudunt naues ſcopulo. Virg. 1. Aeneid.

Detrudere pro trudere. Plaut. Aulul. 10. 8. Huccine detruſiſti me ad ſenem parciſſimum?

Detrudi in luctum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 4. 4.

Detrudere aliquem ad mendicitatem Plaut. Menæh. 5. 22.

Detrudi morti. Plin. de Viris illuſt. 66.

Detruſit ad ea neceſſitas. Cic. 1. Offi. 160.

Detrudi ac compingi in piſtrinum. Cic. 1. de Orat. 24.

Detrudere in pœnam. Cic. pro Flac. 73.

Detrudere de ſententia. Cic. ad Terentiam, lib. 14.

Detrudere aliquem regno. Virg. 6. Aeneid.

Detrudere comitia in aduentum alicuius, pro differre. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 15. 3. Idem ad Attic. lib. 4. 86. 3. Quibus ſi non ualuerit, putant fore aliquem qui comitia in aduentum Cæſaris detrudat.

Detrullo] detrullas, (διαχέω,) detrullare, De trulla in trullam deplere, quo uſus eſt Apitius, quod ipſum & diffundere uocatur Plinio, ſicut in oleo decapulare. Hermolaus.

Detrunco] detruncas, (κατακόπτω,) detruncare, Decidere, ſecare: ut Detruncare arborem. Liu. 1. bel. Pun. 136. Quū cædendū eſſet ſaxum, arboribus circa immanibus deiectis, detruncatiſq;, ſtruem ingentem lignorum faciunt.

Detruncare alam regi apum. Plin. lib. 11. cap. 17. 2.

Caput detruncat. Ouid. 8. Metam. 156.

Detruncare corpora. Liu. 1. bel. Maced. 134.

Manu aliquem detruncare. Valer. 3. Argon. 30.

Detruncare uitem, pro reſecare. Col. lib. 4. ca. 22. 4.

Detruncatio] Verbale: (κατάκοψις, κατακοπή,) ut Detruncatio ramorum. Plin. lib. 24. cap. 9. 2. Et lib. 17. cap. 24. 20. Nam detruncatio ut diximus quibus prodeſſet.

Detulit] pen. cor. præteritum à defero. Vide Defero.

Detumeo] detumes, pen. corr. detumui, detumere, eſt tumorem amittere. Stat. 5. Thebaid. 94. Detumuere animi maris; & clementior Auſter Vela uocat. Intelligit mare non amplius iraſci, hoc eſt tranquillum eſſe.

Deturbo] deturbas, deturbare, (ἀπαράσσω, παρωθέω,) Eſt ut ait Valla lib. 5.) deorſum cum uiolentia deijcere. Virg. 5. Aeneid. 35.

-puppi deturbat ab alta.

Plaut. Rud. 2. 78. Cuius deturbauit uetus tectum & tegulas. Sic Deturbare ædificium. Cic. ad Qu. fratrē lib. 3. 24. 13.

Deturbare aliquem equo transfixo. Liu. 5. bel. Maced. 141.

Deturbare aliquem ædibus, pro eijcere. Plaut. Amph. 15. 55.

Deturbare affligere, cōminuere, diſſipare, ſtatuā alicuius. Cic. (in Piſ. 74.

Agmina deturbat gladio. Sil. lib. 7. 144.

De fortunis omnibus deturbare aliquē. Cic. pro Quintio 26.

Deturbare milites ex inſidijs et ſtatiōib. Liu. 1. bel. Mace. 157.

In mare præcipitem puppi deturbat ab alta. Virg. 5. Aen. 35.

Deturbare de tribunali. Cæſar 3. bel. Ciuil. 84.

Deturbare poſſeſſione, uel de poſſeſſione. Cic. pro Quint. 56. Idem Cornificio, lib. 12. 25. 5.

Deturbare de mente. Cic. in Piſonem 36.

Deturbari ſpe. Cic. Cornificio, lib. 13. 25. 5.

Deturbare ex ſpe. Cic. Cn. Pompeio, lib. 5. 7. 2.

Deturbauit illi uerecundiam. Plaut. Moſt. 3. 40.

Deturgeo] deturges, deturſi, deturgere, Contrarium eſt ſuo ſimplici. Plin. lib. 9. cap. 58. Quippe deturgente Nilo muſculi reperiuntur inchoato opere genitalis aquæ, terræq;.

Aliqua exemplaria habent detergente.

Deturpo] deturpas, (λυμαίνω,) deturpare, à turpis nomine compoſitum, Suetonius in Calig. cap. 35. Pulchros & comatos, quoties ſibi occurrerent, occipitio raſo deturbabat. Plinius libro 15. cap. 16. 1. Aquilonis quoq; afflatu poma deturpante rugis.

Deua] (Δήουα,) fluuius Britanniæ Ptolemæo. uulgo Dee.

Deuana] (Δηουανα,) Ptolemæo, urbs Britanniæ inſulæ: alio nomine Duana caſtra, uulgò Doncaſtre.

Deuaſto] deuaſtas, deuaſtare, (περικόπτω, κατερημόω,) Deprædari, ſpoliare, profligare. Liuius 2. belli Punic. 40. Vbi ſatis quietis datum, præda ac populationibus magis quàm ocio aut requie gaudentibus profectus, Prætutianum Adrianumq; agrum, Marſos inde, Marrucinoſq; & Pelignos deuaſtat. Ibidem lib. 3. 194. Ita ſumus aliquoties hac æſtate deuaſtati, ut, &c.

Agmina ferro deuaſtata. Ouid. 13. Metam. 51.

Deucalion] huius Deucalionis, pen. prod. (Δευκαλίων,) Promethei filius, rex Theſſaliæ, cum Pyrrha Epimethei filia matrimonio iunctus. Vide Ouidium 1. Metamorph. & Theſſalia.

Deucalioneus, pen. pro. (Δευκαλιώνειος,) Adiectiuum, ut Vndæ Deucalioneæ apud Ouidium lib. 7. Meta. 74. Lucan. lib. 1. 131. Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Deueho] deuehis, deuexi, deuectum, (κατάγω,) deuehere, Idem quod uehere, uel deorſum uehere. Plin. epiſt. 101. c. lib. 5. Medios ille agros ſecat, nauium patiens, omneſq; fruges deuehit in urbem, hyeme duntaxat & uere.

Seleſtadio deuehimur Argentoratum Ello flumine. Tacitus libro 3. & libro 18.

Ad aſtra deuehor. Propertius lib. 4. eleg. 1. 24.

Deuexit Tyberis commeatum. Liu. 4. ab Vrbe 226.

Deuehuntur Liparas. Liu. 5. ab Vrbe 129.

Merces deuehere trans æquora. Claud. 2. in Eutrop. 102.

Deuehi quàm molliſſime. Col. lib. 1. cap. 2. 3. Sic deuehere in ultimas terras. Liu. 1. bel. Pun. 38.

Deuectæ materiæ uitium. Col. lib. 5. cap. 6. 21.

Nare ac mox Tyberi deuectus. Tacit. lib. 3.

Rheſcuporis Alexandriam deuectus. Tacit. lib. 2.

Ac ſimul utrunq; exercitum Rheno deuectum Friſis intulit. Tacitus libro 4.

Deuectus] Participium. (καταχθείς,) Cic. 1. Philip. 6. Atq; ego celeriter Veliam deuectus Brutum uidi: quanto meo dolore, non dico.

Deuexo] deuexas, deuexare, Idem quod Vexare. Cicero Planco, libro 10. 3. 8. Vnus autem eſt, hoc præſertim tempore per tot annos Repub. deuexata, Reip. bene gerendæ curſu ad gloriam.

Deuello] deuellis, deuelli uel deuulſi, deuulſum, (ἐκτίλλω,) deuellere, Idem quod euellere. Plin. lib. 21. cap. 11. 5. E cæteris hyacinthus maximè durat, & uiola alba, & œnāthe: ſed hæc ita, ſi deuulſa crebrò prohibeantur in ſemen abire.

Laceros deuellere crines. Claud. de Gigantomachia 8.

Deuelo] deuelas, pen. prod. deuelaui, deuelatū, (ἀποκαλύπτω,) deuelare, Velū auferre ſignificat, & detegere: idemq; ferè quod reuelare. Ouid. 6. Meta. 121. Oraq; deuelat miſere pudibunda ſororis. De Progne & Philomela.

Deueneror] pen. cor. deueneraris, deueneratus ſum, (σεβάζω,) deuenerari. Idem quod uenerari. Ouid. epiſt. 2. 4.

Sæpe deos ſupplex, ut tu ſcelerate ualeres

Sum prece thuricremis deuenerata focis. Tibul. lib. 1. Ele. 5. 3.

Ipſe procuraui ne poſſent ſæua nocere

Somnia, ter ſancta deueneranda mola.

Deuenio] deuenis, pen. cor. deueni, deuentum, (κατέρχομαι,) deuenire, Proprie eſt ex editiore loco in humiliorem uenire: ut Deueni in planum, Deueni in uallē. Virg. 4. Aen. Speluncam Dido, dux & Troianus eandem Deueniunt.

Deuenire ad mare. Plaut. Pœn. 9. 14. Cæſar 2. bel. Gal. 305. Ad legionem decimam deuenit.

Deuenire in caſtra alicuius. Hirtius 5. bel. Afri. 96. Ouid. 8. Metam. 161. Deuenit in Scythiam.

Deuenire in uictoris manus. Cic. Mario, lib. 7. 3. 10.

Deuenit inter. Ouidius 2. de Remed. am. 43. Et cupidos inter deuenit amantes.

Sine præpoſitione. Virg. 1. Aeneid. 74. Deuenere locos, &c.

Deuenire in aliquem, uel incidere. Cic. in Piſonem, 55. Deuenit, aut potius incidit in iſtum eodem deceptus ſupercilio Græcus, atq; aduena.

In aliquam fortunā deuenire. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 20.

Deuenire in inſidias. Plaut. Menæh. 4. 25.

Deuenire ad iuris ſtudium. Cic. pro Muræna 26. Id eſt conferre ſe ad ſtudium, &c.

Deuenit malum ad illum. Terent. Heaut. 4. 5. 2.

Deuenire ad maturitatem. Col. lib. 2. cap. 12. 8.

Deuenire in medium certamē atq; diſcrimen. Cic. 1. de Orat. 2.

Deuenire ad Senatū, Idem ſignificare uidetur, quod uulgo barbare dicitur, habere recurſum. Cic. 7. Verr. 98.

Deuenit ſermo in alienas manus. Cic. ad Att. lib. 1. 6. 1.

Deuenire, idem quod uenire, uel ire: ut Deuenire domum, Plautus Epid. 8. 28. Deueniam ad lenonem domum egomet ſolus. Idem Milit. 15. 10.

Deuenuſtare] (κατεσχύνειν,) Idem quod deturpare. Gellius libro 12. cap. 1. Tanquam pulchritudinis ſibi inſignia deuenuſtet.

Deuerbero] deuerberas, pen. cor. (τύπτω, αποδέω,) deuerberare, Valde uerberare. Teren. Phorm. 2. 2. 13.

Quot me cenſes homines iam deuerberaſſe uſq; ad necē Hoſpites, tum etiam ciues?

Deuerbium] Vide Diuerbium.

Deuerro] deuerris, deuerri, deuerſum, (κατασαίρω,) deuerrere. Probè uerrere. Colum. libro 7. cap. 4. 5. Stabula uerò frequenter euerrenda, & purganda, humorq; omnis urinæ deuerrendus.

Deuerſus] Veteres dicebant, quaſi deorſum uerſus. Feſtus.

Deuerto] pro diuerto frequentiſſimè apud Plautum legitur more ueterum. Vide Diuerto. Quint. lib. 2. Atq; inde alia non minus communia ac nota deuertunt.

In odium T. Iunij deuerterant. Tacit. lib. 17. Aliàs diuerterant.

Deuerti. Stat. 3. Thebaid. 9.

-haud aliter ſaltu deuertitur orbus

Paſtor ab agreſtum nocturna ſtrage uirorum.

Deueſtio] deueſtis, deueſtiui, deueſtitum, pen. pro. (ἐκδύω,) deueſtire, Veſte exuere. Apul. lib. 3. Iam primum omnibus lacinijs ſe deueſtit.

Deueto] deuetas, pen. cor. (κωλύω,) deuetare pro Vetare. Quint. prima Declamat. Omnino ſummā calamitatē corporis occurrere delicatis uxoris oculis deuetaret. Alia exemplaria habent uetaret.

Deuexus] Adiect. (καταφερής, κατάντης,) Decliuis et deflexus. Col. lib. 1. cap. 2. Parte campeſtri, parte alia collibus uel ad Orientem, uel ad Meridiem molliter deuexis. Plin. lib. 5. epiſt. 101. c.

Deuexus & planus. Plin. lib. 6. cap. 10. 2.

Alpes deuexæ. Lucan. lib. 2. 86.

Amnis deuexus uſq; ab Indis. Virg. 4. Georg. 59. de Nilo.

Arua deuexa. Ouid. 8. Metam. 67.

Deuexum caput in dextrum humerum. Plin. lib. 28. cap. 6. 3.

Dies deuexior. Claud. 8. Paneg. 12.

Deuexus in uiam lucus. Cic. 1. de Diuinat. 163.

Lacus accliuis deuexo margine. Ouid. 9. Metam. 67.

Montes deuexi. Valer. 3. Argon. 138.

Mundus premitur deuexus in Auſtros. Virg. 1. Georg. 49.

Ad terrāq; fluit deuexo pondere ceruix. Virg. 3. Geor. 104.

Rupes deuexa. Claud. de Aponi balneis 11.

Deuexitas, pen. cor. huius deuexitatis. (τὸ κάταντες) Decliuitas. Plin. epiſt. 161. Inde non loci deuexitate, ſed ipſa ſui copia & quaſi pondere impellitur. Plin. lib. 17. cap. 22. 1. Puluinatis à deuexitate labris.

Deuincio] deuincis, deuinxi, deuinctū, (καθαρτάω, κατα δέω,) deuincire, Vehementer ligare & conſtringere.

Deuinctus & cōſtrictus omnibus uinculis. Cic. pro L. Agr. 9.

Deuincire ad. Plaut. Pſeud. 4. 68.

Cras te, quaſi Dircen olim (ut memorant) duo gnati Iouis
Ad taurum deuinxere, ita hodie te ſtringam ad carnarium.

Ad duas res deuinciri. Cic. pro Cecin. 67.

Vrbem præſidijs deuincire. Cic. de L. Agr. 85.

Vna complexione multa deuincire. Cic. in Orat. 47.

Verba comprehenſione deuincire. Cic. de Clar. Orat. 72.

Impediri, & regū dominatione deuinciri. Ci. de Clar. Ora. 22.

Fœderibus deuincitur fides cum hoſte. Cic. 3. Offi. 151.

Deuincire ſe cupiditate. Teren. Heaut. 1. 2. 34.

Deuincire hominum inter homines ſocietatē. Cic. 1. Offi. 34.

Deuincire ſe ſcelere. Cic. de Aruſp. reſp. 4.

Deuincire ſibi aliquem, per translationem. Cicerone pro Milone 67. Cn. Pompeium nouo reditu in gratiam quaſi deuinctum arbitrabatur.

Alligare & deuincire. Cic. pro Cluentio 142.

Lenire imperitam multitudinem & præmijs deuincire. Cice. 3. Philipp. 121.

Affinitate ſeſe alicui deuincire. Cic. de Clar. Orat. 50.

Deuincire ſibi aliquē beneficijs. Plaut. Aſin. 7. 19. Cic. ad Atticum, lib. 16. 342. 4. Quod ſi feceris, me, quem uoluntate & paterna neceſſitudine coniunctum ſemper habuiſti, maximo beneficio deuinctum habebis.

Cautione, fœdere, execratione deuincire aliquem. Cicero pro Seſtio 12.

Copijs deuincire aliquem. Cic. pro Cælio 28.

Donis beneficijsq; plurimis deuincire aliquē. Cic. 7. Ver. 65.

Charitate homines deuincit ſanguinis coniunctio & beneuolentia. Cic. 1. Offi. 80.

Liberalitate deuincire aliquem. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 10.

Summo officio & ſumma obſeruantia ſibi in perpetuum deuincire aliquem. Cic. Memmio, lib. 13. 3. 2.

Deuincimini utrique ab utriſque hoc beneficio. Terentius Heaut. 2. 4. 14.

Mentem hominis uoluntate libera ſpoliatā neceſſitate fati deuinciunt, qui introducunt cauſarum ſeriem ſempiternam. Cicero de Fato 31.

Deuincire pignore animos Centurionum, dixit Cæſar.

Deuincire ſocietate. Cic. 2. de Natu. deor. 222. Hæc nos iuris, legū, urbiū ſocietate deuinxit. De eloquentia. Et lib. 1. Offi. 82. Deuinciri firma ſocietate.

Sermone & familiaritate deuincire. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. 6.

Studijs deuinciri. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 13. 4.

Templum religione deuincire. Cic. pro Domo ſua, 100.

Deuinctus, Participium. (καταδεδεμένος,) Cic. pro Plancio, Ita putauit Senatus, quum reo tribus ederentur hæ quas is largitione deuinctas haberet, eoſdem fore teſtes & iudices.

Deuinctus colla catenis. Sil. lib. 11. 24.

Tempora deuinctus lauro. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 1.

Amore deuinctus alicui. Stat. 9. Thebaid. 162.

Deuinctus metri neceſſitate. Plin. epiſt. 129. d.

Deuinctam conſuetudinē domum tenere. Cic. pro Archia 4.

Legibus, iure certo, firma pace deuinctæ nationes. Cicero de Prouinc. Conſul. 16.

Deuinctus] (κατάδετος,) Nomen ex participio. Hora. 1. Serm. Saty. 5. 9.

-nanq; Plocius, & Varius Sinueſſæ, Virgiliusq;
Occurrunt: animæ, quales neq; candidiores
Terra tulit, neq; quis me ſit deuinctior alter.

Deuinco] deuincis, deuici, pen. pro. deuictū, (νικάω,) deuincire, Idē quod uincere, ſuperare. Cic. de Senect. 41. Qui Pœnos primus claſſe deuicerat. Cæſ. 3. bel. Ciuil. 318. Qui Galliam Germaniamq; deuicerit.

Deuincere & capere urbem aliquam. Cic. 2. de L. Agr. 88.

Deuincere bello, prælio, ui. Cic. ad Brutum 15. 14. Et 2. de Natura deorum 9.

Deuictus, Participium, (νενικημένος,) Cic. 1. de Nat. deo. 12. Qui riſus claſſe deuicta multis ipſi lachrymas, magnā Populo Rom. cladem attulit.

Deuictus animus. Terent. Hecy. 1. 2. 92.

Deuictus cōſuetudine et cōiugio liberali. Teren. And. 3. 3. 30.

Deuictus lumina ſomno. Catul. in Argon. 59. 25.

Vulnere amoris deuictus. Lucret. lib. 1. 7.

Deuirgino] deuirginas, pen. cor. deuirginaui, deuirginare, Paulus in L. Præſes. ff. De offic. præſ. Præſes quum cognoſcit de ſeruo corrupto, uel ancilla deuirginata, &c.

Deuirginari] dicebātur qui ex ephebis exceſſerāt, (ἐκπαρθενίζεσθαι,) ut probat Nonius ex Varrone.

Deuito] deuitas, pen. prod. (σὺλαβέομαι, φυλάττομαι, ἐξίσταμαι, στέλλομαι, παραιτέομαι,) deuitare, Declinare, euitare. Teren. Phorm. 1. 4. 3. Quæ neq; uti deuitem ſcio, neq; quomodo me inde extrahā. Idem And. 3. 5. 5. Poſthac incolumem ſat ſcio fore me, nunc ſi deuito hoc malum. Sic Deuitare mortem. Cic. 2. Tuſcul. 66.

Subterfugere & deuitare. Cic. 2. Ver. 5.

Dolorem deuitare. Cic. 2. Tuſc. 105.

Deuitare incommodum. Cic. 2. de Inuent. 134.

Exiguum cenſum, turpemq; repulſam deuitare animi, capitisq; labore. Horat. 1. epiſt. 1. 9.

Deuitare aliquem. Cic. ad Att. lib. 9. 175. 3.

Deuitatio] Verbale, (εὐλάβεια,) Cic. ad Att. lib. 16. 332. 5. Facilior enim & exploratior deuitatio legionum fore uidetur, quàm piratarum qui apparere dicuntur.

Deuius] (ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ,) Adiect. Qui longe à uia habitat, inquit Bud. Cic. 2. Philip. 104. qui quū eſſent deuij, obuiā ei deſcenderunt, ut iuſtum tanquā ſi eſſet Conſul, ſalutarēt.

Deuia & ſylueſtris gens. Liu. 4. bel. Maced. 76.

Deuium iter. Cic. 1. Tuſc. 114.

Luſtra deuia. Ouid. 3. Metam. 30.

Deuij montani. Liu. 4. bel. Maced. 66.

Oppidum deuium. Cic. in Piſonem 71.

Rura deuia. Ouid. 1. Metam. 136.

Deuiū ſcortū dixit Horatius, pro uulgari & nimis proſtituto.

Auis deuia, Id eſt bubo. Ouid. epiſt. 2. 24.

Deuium tibi non erit. Cic. Att. lib. 2. 19. 4. Tu, ſi in Formiano non erimus, (ſi nos amas) in Pompeianum uenito. id & nobis erit periucundum, & tibi non ſane deuium.

Flexibile & deuium. Cic. de Amic. 77. Quid poteſt eſſe tam flexibile, tam deuium, quàm animus eius, qui ad alterius nō modò ſenſum ac uoluntatem, ſed etiam uultum atq; nutum conuertitur.

Conſilijs præceps & deuius. Cic. 5. Philip. 191.

Aequi deuius. Sil. lib. 1. 12.

Pectora deuia recti. Sil. lib. 8. 63.

Deunx] deuncis, maſc. g. (ἐπιπεντάμοιρος,) Ponderis, ſiue menſuræ

menſuræ ſpecies, undecim uncias continens, quaſi dempta uncia ab aſſe. Mart. lib. 6. 78. Miſceri ſibi protinus deunces, Sed crebros iubet.

Iugera agrorum in quincunces & deunces dimetiebantur ueteres. Col. lib. 5. cap. 1. 12. Quinetiā arbores in quincunces & deunces diſponebant in hortis, ut author eſt Plinius.

Ex deunce & ſemūcia aliquē hæredē facere. Cic. pro Cecin. 13.

Auidi deunces. Perſ. Saty. 5. 15.

Deuoco] deuocas, pen. cor. (καταλκαλέω,) deuocare, Deorſum uocare: ut Deuocare cælo Iouem. Plinius libro 28. capite 2. 5.

Deuocare de prouincia ad gloriā. Cic. de Prouinc. Conſul. 23.

Deuocare ad auxilium. Liu. 6. ab Vrbe 73.

Deuocare in dubium ſuas fortunas. Cæſar 6. bel. Gal. 22.

In ſuſpicionem maleficij deuocari. Author ad Heren. lib. 2.

Deuocare è cælo Philoſophiam, per translationem. Cicero 5. Tuſculan. 16.

Refixa cælo deuocare ſydera. Horat. Epod. 17. 1.

Deuocare, prouocare. Liu. 1. Decad. lib. 4. Quum ab ſaucijs hoſtibus ſuſcitando comperiſſet caſtra Volſcorum deſerta eſſe, lætus à tumulo ſuos deuocat.

Deuolo] deuolas, pe. cor. (καθίπταμαι,) deuolare, Deorſum uolare. Liu. 7. bel. Pun. 60. Et Priuerni ſatis conſtat bouem locutum, uulturemq; frequenti foro in tabernam deuolaſſe.

Deuolare deorſum. Plaut. Amph. 17. 56.

Deuolare de cælo. Liu. 7. ab Vrbe 52.

Deuolare in. Plin. 10. cap. 2. 3. Cornelius Valerianus Phœnicem deuolauiſſe in Aegyptum tradit.

Deuolat in terram liquidi color aureus ignis. Lucret. libro 6. 42. de fulgore.

Qui fortunis alicuius inducti amicitiam eius ſecuti ſunt, hi ſimulac fortuna dilapſa eſt, deuolant omnes. Author ad Heren. lib. 4. 170. Id eſt auolant, cito abeunt.

Deuolare, pro feſtinare: ut Deuolare de tribunali. Liuius 2. ab Vrbe 121.

Transfugere ab amicitia, & deuolare ad aliam. Cicero pro Quintio 62.

Deuolare in forum. Liu. 3. ab Vrbe 65. Plin. lib. 35. cap. 10. 17. At Protogenes uictum ſe confeſſus, in portum deuolauit, hoſpitem quærens.

Deuoluo] deuoluis, deuolui, deuolutum, pen. pro. (κυλίω, κατακυλίω,) deuoluere, Deorſum uoluere, ut deuoluere rogos, deuoluere trabes, deuoluere ſaxa, deorſum præcipitare. Hæc Valla li. 5. Col. lib. 1. ca. 5. 2. Huic proxima fluēs aqua è mōtibus oriunda, quæ per ſaxa præceps deuoluitur.

Corpora deuoluunt in humum. Ouid. 7. Meta. 117. de peſte.

Penſa deuoluere fuſis. Virg. 4. Georg. 70.

Verba deuoluere. Horat. 4. Carm. Ode 2. 3. de Pindaro,

Deuolui ex ſublimi. Plin. lib. 27. cap. 12. 22.

Iumenta cum oneribus ruinæ modo deuoluere. Liuius 1. belli Punici 123.

Deuolutus monte præcipiti torrens. Liu. 8. bel. Pun. 29.

Deuolui retro, per translationem. Liu. 1. ab Vrbe 206. Faceſſe hinc Tarquinios, aut Corinthum: deuoluere retro ad ſtirpem, fratri ſimilior quàm patri. Imperatiui modi eſt.

Deuolui ad otium & inertiam. Col. in Procem. lib. 1. 24.

Deuolui ad ſpem inanem. Cic. 7. Philip. 225.

Deuoluta eò res eſt ut. Liuius 5. ab Vrbe 49. Et eò deuolui rem, ut aut patricij, ut Patriciorum aſſeclæ habendi Tribuni plebis ſint.

Deuoro] deuoras, pen. cor. (καταφάγω, κατεσθίω, καταπίνω, λαφύσσω,) deuorare, notæ ſignificationis: pro Cibum non guſtatum deglutire. Cato de Re ruſt. ca. 78. Bos ſi ægrotare cœperit, dato cōtinuò ei unum ouum gallinaceum, crudum,

dum, integrum facito deuoret.

Deuorare, ad alia transfertur: ut Deuorare pecuniā, pro Conſumere. Cicero 5. Verr. 153. Deuorare omnem pecuniam non dubitauit.

Comedere & deuorare. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 4.

Exhaurire & deuorare. Cic. 15. Philip. 344.

Spe & auaritia, & bona & fortunas aliquorū deuorare. Cic. pro Domo ſua 48.

Deuorare dicta alicuius. Plaut. Aſin. 12. 59.

Auſcultate, atq; operā date, et mea dicta deuorate. Hoc eſt, Tāta cū attētione aduertite, ut dicta mea deuorare uideamini.

Deuorare ſpe hæreditatem. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 18.

Deuorare hominum ineptias & ſtultitias. Cic. de Claris Orat. 127. Id eſt patienter ferre & diſſimulanter.

Lachrymas introrſus obortas deuorat. Ouid. 4. Faſt. 169.

Deuorare libros, Multa & ardentiſſimo animo legere. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 3.

Deuorare ſpe lucrum, Hoc eſt tam ardenter affectare, ut iam conſecutus eſſe uidearis. Cic. pro Flacco 44. Sumpta metaphora à canibus uoracibus, qui oſtenſo ſibi fruſto, malis increpant, & mandentium ſpeciem præbent geſtientes auiditate & gannientes.

Deuorare moleſtiam paucorum dierum. Cic. 6. Philip. 215.

Deuorare nomen alicuius: Id eſt obliuiſci nominis. Plautus in Trinummo 13. 60. Tractatum ab ijs, qui aliquid in ore tenentes, id imprudentes deuorant.

Deuorare orationem alicuius, Libenti animo & cum magna uoluptate audire, ut uideatur is eam quaſi deuorare. Plaut. Pœn. 16. 8. Sic Deuorare uerbum aliquod apud Ciceronem pro Seſtio 17.

Deuorare orationem alicuius, pro nō ſatis animaduertere: & ut uulgus dicit, non ſatis guſtare, ut ait Budæus. Cic. in Bruto, ſiue de Claris Orat. 156. Itaq; eius oratio nimia religione attenuata, doctis & attentè audientibus erat illuſtris: à multitudine autē & à foro, cui nata eloquentia eſt, deuorabatur. Id eſt non intellecta tranſmittebatur. Quæ ſignificatio ducta eſt ab ijs, qui cibum nō guſtatum deglutiunt, quaſi ſtupente palato.

Patrimonia deuorare. Catull. in Iulium Cæſ. 27. 5.

Patrimonium comeſum & deuoratum. Cic. in Salluſt. 12.

Prædam ſpe & opinione deuorare. Cic. 3. Ver. 96.

Deuorare tædium. Quint. lib. 11. cap. 2.

Dolor uocem lachrymasq; deuorat. Ouid. 13. Metam. 110.

Deuoratur uox. Plin. lib. 11. cap. 51. 5. In theatrorum orcheſtris, ſcobe aut arena ſuperiecta deuoratur uox.

Deuoratus] (καταπεπωμένος,) Particip. Cic. in Piſonem 71. In quo tu accepta tamen & deuorata pecunia Vtinachorum, centum talenta euomere non poteras.

Deuoueo] deuoues, pen. corr. deuoui, deuotum, pen. prod. (κατεύχομαι, καταράομαι, ἀναθεματίζω,) deuouere, Deſtinare. Virg. 12. Aeneid. 47. -quorum ſe deuouet aris. Cic. lib. 3. Offic. 127. Quid? Agamemnon quum deuouiſſet Dianæ quod in ſuo regno pulcherrimum natum eſſet illo anno, immolauit Iphigeniam.

Deuouendi ſeipſum, aut hoſtium urbes exercitúsue, morem ac ritus & uerba, uide apud Liuium 1. Decad. lib. 8. & Macrobium 3. Satur. cap. 9.

Caput alicuius deuouere. Ouid. 13. Metam. 66.

Deuouere & conſtituere alicui hoſtiam. Cic. de Aruſp. reſp. 4.

Deuouere ſe amicitiæ alicuius, Id eſt dedere. Cæſar 3. bel Gallic. 439.

Deuouere ſe pro populo: Id eſt Morti ſeſe addicere, ut morte ſua populus ſiue Reſp. ſeruetur. Cicero de Senect. 39. Idem 2. de Finib. 98. Liuius lib. 9. Equidem mortem pro patria

præclarè eſſe fateor, et me uel deuouere pro Populo Romano legionibusq;, uel in eos me mittere hoſtes paratus ſum. Plin.lib.22.cap.5.2. Hic Decius poſtea ſe Conſul, imperio ſo Collega, pro uictoria deuouit.

Se, fortunasq; ſuas pro aliquorum incolumitate, otio, concordiaq; deuouere. Cic. Poſt reditum in Senatu.

Se et caput ſuũ aliqua cõditione deuouere. Ci. pro Domo 112.

Se pro ære alieno deuouere. Cic. 11. Philip. 299.

Aris ſuperorum ſe deuouere. Virg. 12. Aeneid. 47.

Deuouere, pro Diris imprecationibus malum alicui optare. Ouid. in Ibin, Illum ego deuoueo quem mens intelligit Ibin. Ibidem, Deuoueo teq; tuosq; modo.

Deuotus] pen.prod. (προσγεθειμένος, κατάρατος, ἐναγὴς,) Participium: ut Deuota ſacrisfica. Cic. in Catil. 11.

Caput deuotum. Stat. 10. Thabaid. 158.

Periuria deuota. Catul. in Argonaut. 59.27.

Deuotus, Deſtinatus. Virg. 1. Aenei. Præcipuè infelix peſti deuota futuræ. Varro, Tum deuoto tibi animo utere.

Victima deuota. Horat. 3. Carm. Ode 23.3.

Pectora morti deuota. Horat. 4. Carm. Ode 14.4.

Sanguis deuotus. Horat. Epod. 16.2.

Deuoti, Qui in alterius populi amicitiam ſeſe dediderunt. Cæſar 3 bel. Gal. 438. Atq; in ea re omnium noſtrorũ intentis animis, alia ex parte oppidi Adeantuannus, qui ſummã imperij tenebat cũ ſexcentis deuotis, quos illi ſoldurios appellant. Quorum hæc eſt conditio, ut omnibus in uita cõmodis unà cum his fruantur, quorum ſe amicitiæ dediderunt.

Deuotus, Deditus: Suetonius in Tib. Cæſ. cap. 67. Siquando, inquit, de moribus meis, deuotoq; uobis animo dubitaueritis, &c.

Deuotus alicui cliens. Iuuen. Saty. 9.

Deuotus & donatus ſtudijs. Cic. 3. Tuſc.

Deuotus, Dirus & execrandus. Ouidius Viuite deuoto fœmina uirq; toro. Horatius 3. Carm. Ode 4.6. Deuota non extinxit arbor.

Domus deuota. Ouid. epiſt. 9.31.

Deuoturus] (καταρασάμενος,) Quint. lib. 4. Modus litis, propter quam deuoturus ſeipſe non fuerit.

Deuotio] Verbale. (κατευχὴ,) Cic. 3. de Nat. deor. 19. Tu aũt etiam Deciorum deuotionibus placandos deos eſſe cenſes. Idem pro Domo ſua 113.

Vitæ deuotio. Cic. pro Rab. Poſthu. 2. In deuotione uitæ, & in ipſo genere mortis imitatus eſt P. Decium filius.

Deuotio, Execratio. (κατάρα,) Sueton. in Calig. cap. 3. Lenis adeò & innoxius, ut Piſoni decreta ſua reſcindẽti, nõ prius ſuccenſere in animum induxerit, quàm ueneficijs quoq; & deuotionibus impugnari ſe comperiſſet.

Deuotorius] Adiect. ut Carmina deuotoria apud Liuium & Macrobium, quibus homines urbesq; deuouebantur.

Deuro] deuris, pen.prod. deuſsi, deuſtum, (κατακαίω,) deurere, Idem quod urere. Liu. 9. bel. Maced. 6. Mar. Aemylius alter Conſul agros Ligurum, uicosq; qui in campis aut uallibus erant, ipſis montes duos Balliſtam Suismontiumq; tenentibus deuſsit depopulatusq; eſt.

Deurere morſu dicitur, ſerpens, uel afflatu, quum inflammat. Senec. lib. 1. de Clementia.

Mons deuſtus. Tacit. lib. 4.

Pars Circi deuſta. Tacit. lib. 4.

Deus] dei. (θεὸς, θέων, δαίμων, σίος,)

Nulla gens eſt, neq; tam immanſueta, neq; tam fera, quæ non, etiam ſi ignoret qualem habere deum deceat, tamen habendum ſciat. Cic. 1. de Legib. 36.

Quis eſt tam uecors, qui aut quum ſuſpexit in cælum, deos eſſe non ſentiat? Cic. de Aruſp. reſp. 17.

Cœnæ deûm. Horat. 2. Serm. Saty. 6.13. Vide Cœna.

Contemptor deûm. Virg. 8. Aeneid. 2.

Genitrix deûm, Cybele. Ouid. 14. Metam. 107.

Interpres deûm. Senec. Troade 10.16.

Mater deûm, Cybele. Lucret. lib. 2.124.

Radiantis ora dei, Id eſt uultus Apollonis. Valer. 5. Argon. 82.

Rector deûm, Iupiter. Ouid. 2. Metam. 170.

Regina deûm, Iuno. Virg. 1. Aeneid. 3.

Regnator deûm, Iupiter. Virg. 4. Aeneid. 54.

Rex deorum Iupiter. Horat. 4. Carm. Ode 4.1.

Sator deorum atq; hominum, Iupiter. Virg. 1. Aeneid. 52.

Placidiſsimus deorum ſomnus. Ouid. 11. Metam. 125.

Spretor deorum. Ouid. 8. Metam. 124.

Templa & ſimulacra deorum. Cic. 1. de Nat. deor. 111.

Dis charus ipſis. Horat. 1. Carm. Ode 31.3. Vide Charus.

Aduerſo deo agere aliquid. Ouid. epiſt. 7.1.

Aduerſis dijs & fato ſiniſtro genitus. Iuuen. Saty. 10.13.

Adumbrati dij. Vide Adumbro.

Aequorei dij. Ouid. 12. Metam. 40.

Aeterni di. Ouid. 3. Amorum, eleg. 3.3.

Alienigenæ dij. Vide Alienigena.

Aliger deus. Stat. 10. Thebaid. 60. Sic uocat Somnum.

Alipes deus, Id eſt Mercurius. Ouid. 11. Metam. 63.

Arcitenens deus, Apollo uel Cupido. Ouid. 1. Metam. 89.

Armiger deus, Id eſt Mars. Sil. lib. 17.18.

Deus aſper alicui. Valer. 3. Argon. 54.

Aſperi dij. Senec. Hippol. 6.14.

Auerſi dij. Vide Auerto.

Auerruncus deus. Vide Auerrunco.

Auidus deus, Id eſt Pluto, quòd omnes ad ſe recipiat. Ouid. ad Liuiam 88.

Auſpices dij. Virg. 4. Aeneid. 9.

Bellicus deus, Mars. Sen. Agamemn. 6.32.

Beneuolentes dij. Vide Beneuolens.

Dij boni, boni quid porto, Exultantis uox, Teren. And. 2.2.1. Cic. pro Milone 44. Di boni, quid poteſt agi ſeuerius?

Cæleſtes dij. Vide Cælum.

Cærulei dij, Id eſt dei æquoris. Ouid. 2. Metam. 2.

Di mihi ſint faciles. Ouid. 9. Metam. 152.

Fatidicus deus, Apollo. Ouid. 2.2. Faſt. 53.

Ferales dij, Id eſt Infernales. Seneca Thyeſte 8.10.

Immortalis deus. Horat. in Arte 94.

Dij immortales, homini homo quid præſtat, Admirantis exclamatio eſt. Teren. Eunu. 2.2.1. Cic. 2. de Finib. 149.

Indigena deus. Ouid. 6. Metam. 66. Vide Indigena.

Inferni dij. Vide Inferi.

Inuerecundus deus, Bacchus apud Horatium, Epod. 11.3.

Dis meis iratiſsimis. Plaut. Pœnul. 6.4.

Latonigenæ dij, Apollo & Diana. Senec. Agamem. 5.3.

Magni dij. Horat. Epod. 15.1.

Dij magni, Admirantis eſt apud Catullum ad Claud. 14.3.

Manes dij. Cic. in Vatiniũ 10. Idẽ 7. Ver. 89. Hora. Epo. 5.20.

Maris dij. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2.1.

Dij meliora, Modus optandi, imperfecto ſermone: cui ſubauditur Verbum adferãt, uel dent. Cic. 8. Philip. 240. Ergo habet Antonius quod ſuis polliceatur, quid nos? nunquid tale habemus? dij meliora. Virg. 5. Aeneid. Dij meliora pijs errorem q; hoſtibus illum.

Minuti dei. Vide minuo.

Mortalis quidam deus ſit Orator. Quint. lib. 1. cap. 10.4.

Natiui dei. Vide Naſcor.

Nemorum dij. Oui. 7. Metamorph. 42. Hi ſunt, Fauni, Satyri, Panes, &c.

Noctiuagus deus, Id eſt Somnus. Stat. 10. Thebaid. 31.

O dij Cic. Att. lib. 9.190 5.

Ogygius deus, Id eſt Apollo. Stat. 5. Thebaid. 104.

Opifer deus, Aeſculapius, apud Ouid. 15 Metam. 131.

Opifex triſulci fulminis deus. Id eſt Iupiter. Sen. Hippol. 2.21.

Parui dij. Horat. 3. Carm. ode 23.4.

Patrij dij Cic. 3. Verr. 4.

Penates dij. Horat. 1. epiſt. 7.19.

Dij penetrales, Id eſt dij penates. Senec. Thebaide 2.5.

Præpes deus, Cupido. Ouid. epiſt. 8.8.

Princeps Deus. Cic. in Somnio Scip. 8.

Princeps ille Deus, parens rerum, fabricatorq; mundi. Quint. lib. 1. cap 16.7.

Propitij dij. Senec. Agamemn. 6.3.

Rectos deos habere, Id eſt æquos & propitios. Horatius 4. Carm. ode 4.10.

Sancti dij. Ouid. 3. Amorum eleg. 8.9.

Secundis dijs agere aliquid. Virg. 8. Aeneid. 134.

Summi dij. Ouid. 6. Metam. 18.

Superi dij. Horat. 2. epiſt. 1.28.

Syluestres dij. Claud. in Epithal. Palladij 4. Intelligit Faunos & Satyros, & hoc genus deos alios.

Deum ſuæ uitæ Lentulum uocat. Cic. Poſt reditum ad Quirites, hoc eſt ſeruatorem, conſeruatorem. P. Lentulus, inquit, Conſul parens, deus, ſalus noſtræ uitæ, fortunæ, memoriæ nominis, &c.

Per deos. Cic. 2. Offic. 6. Quid enim eſt, per deos, optabilius ſapientia? Idem 3. Philip 148.

Adhibere deos. Vide Adhibeo.

Appellare deum. Vide Appello.

Dij auerruncent Cic. Att. lib. 9.171 3.

Auertant omen dij. Cic. 3. Philip. 149.

Dijs equidem auſpicibus reor, & Iunone ſecunda
Huc curſum Iliacas uento tenuiſſe carinas. Virg. 4. Aen. 9. ubi Seruius, Hoc dicit, Dij qui auſpices ſunt matrimonij, Aeneã huc uenire fecerunt. Nuptiæ enim captatis fiebãt augurijs.

Vt deum, aliquem colere. Cic. de Senect. 73.

Ad deum confugere. Cic. 1. de Nat. deor. 74.

Nihil eſt quod deus efficere non poſsit. Cic. 3. de Nat. deo. 133.

Placatos deos pietas efficit & ſanctitas. Cic. 2. Offic. 15.

Ad deos euehi aliquem dicimus (καθ' ὑπερβολὴν,) quem feliciſsimum eſſe, & quaſi ſupra humanam conditionem poſitum ſignificare uolumus. Horat. 1. Carm. Ode 1.2.

Dij faciant: Optantis eſt, ſignificatq; id quod utinã. Cic. in Ver.

Siquis deus id faciat, Id eſt ſi fortè, ſiquo caſu id fiat. Horatius 2. Serm. Saty. 7.5.

Dij ueſtram fidem, Admirantis aduerbium cum exclamatione, inquit Donatus. Terent. And. 4.3 1.

Genuit omnia deus. Cic. de Vniuerſi. 56.

Hæc deus aliquis gubernabit. Cic. Attic. lib. 114.5.

Informare deos coniectura. Vide Informis.

Infringere deos precatus, Id eſt flectere precibus. Stat. 1. Achil. 20.

Inſerere deos minimis rebus. Vide Inſero.

Inſtigante deo numine. Vide Inſtigo.

Inuitis dijs hominibusq; abſolutus. Vide Inuitus.

Inuocare omnes deos in auxilium. Quint. in Proœm. lib. 4.4.

Iuuantibus dijs. Cic. 3. Philip. 150.

Moderantes cuncta dij. Ouid. 1. Metam. 17.

Per deos obſecrare & obteſtari aliquem. Horat. 1. epiſt. 7.19.

Per omnes orare aliquem. Horat. 1. Carm. Ode 8.1.

Dei numini parent omnia. Cic. 1. de Diuinat. 196.

Placare deos boue, uel quacunq; re alia. Hora. 1. epiſt. 17.12.

Si dijs placet, Ironia. Cic. 2. de Finib. 54.

Plaudentibus dijs & hominibus. Cic. Qu. fratri, lib. 2.8.2.

Deorum immortalium numine omnia regi, gubernariq; perſpeximus. Cic. de Aruſp. reſp. 17.

Deum & parentẽ fortunæ & nominis ſui aliquẽ ſtatuere. Cic. pro Seſtio 127.

Di mihi ſint teſtes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4.1.

Teſte deo credere. Ouid. epiſt. 6.6.

Teſtari deos. Virg. 4. Aen. 99. Cic. Antequam iret in exil. 18.

Vereri deos. Cic. de Senect. 73.

Dij bene uertant. Terent. Eunuch. 2.3.98. In omnibus quæ cupitè uenerint, dici ſolet, ait Donatus.

In aliqua re uideri alteri deum. Cic. 2. de Orat 96.

Dextans] dextantis, (δεκάμοιρος,) dicitur quia aſsi deeſt ſextans, quemadmodum duodeuiginti & deunx. Hæc Feſtus. Col. lib. 5. ca. 1.1.1. Pars dimidia & tertia uigintiquatuor millia, hoc eſt dextans, in quo ſunt ſcrupula 240. Quo in loco dextantem deunce ſeparat: ſubdit poſtea deuncem ualere ſcrupula 264.

Dextera] pen.cor. uel. Dextra, dextræ, manus altera. (δεξιὰ, δεξιτερὰ,) Virg. 2. Aeneid. 59.
-ſi Pergama dextra
Defendi poſſent, etiã hac defenſa fuiſsẽt. Pli. li. 11. ca. 43.3.
Dextera procerior.

Certa dextra. Vide Certus.

Dextera crudelis. Ouid. epiſt. 10.23.

Fabrilis dextra. Ouid. 4. Metam. 35. de Vulcano.

Ferox dextra. Claud. epig. 34.

Fidiſsima dextra. Valer. 5. Argo. 13.

Funerea dextra. Valer. 7. Argon. 94.

Hoſtilis dextra. Virg. 10. Aeneid. 168.

Impia dextra. Oui. epiſt. 7.26. Nõ bene cæleſtes impia dextra colit.

Inermis dextra. Claud. 5. Paneg. 6.

Laſſa dextra. Stat. 10. Thebaid. 167.

Letifera dextra. Ouid. 12. Metam. 122.

Inuicta dextra bello. Virg 6. Aeneid. 176.

Strenua dextra. Ouid. de Medicamine faciei 13.

Studioſa dextra. Ouid. epiſt. 21.1.

Supplex dextra. Stat. 1. Achil. 73.

Temeraria dextra. Lucan. lib 8.156.

Terribilis dextra. Ouid. 2. Metam. 13.

Tremula dextra. Ouid. 5. Faſt. 102.

Venalis dextra. Sil. lib. 5.39.

Vltrix dextra. Senec. Herc. furen. 11.1.

Abluere ſanguine dextram obſoletam. Senec. Agamem. 13.5.

Affectare dextram. Virg. 3. Aeneid. 134. Verum ubi nulla datur dextram affectare poteſtas. Hoc eſt intendere ſcilicet ſic ut poſſet nauem tenere. Seruius.

Afferre dextram ad omne facinus. Senec. Med. 12.8.

Amplecti dextram Senec. Herc. furen. 4.19.

Appetere dextram. Vide Appeto.

Aſſurgens dextra. Virg. 10. Aeneid. 158.

Audendum dextra. Virg. 9. Aeneid. 68.

Cedo dextram. Vide Cedo.

Dextram dextræ committere. Ouid. in epiſt. Sic apud Virgilium multis in locis Iungere dextras, pro Paciſci et ferire fœdus.

Compeſcere impiam dextram. Senec. Herc. furen. 6.37.

Coniungere dextras. Virg. 1. Aeneid. 104.

Victricem dextræ coniungere dextram. Ouid. 8. Metam. 85.

Conſerere dextras. Stat. 1. Syl. 6.12.

Contingere dextram. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.4.

Copulari dextram. Vide Copulo.

Dare dextram alicui. Virg. 3. Aeneid. 122.
Dextra enim conſecrata eſt Fidei. Seruius.

Dextram dare dicimus, non modò manum præbere, ſed etiam auxilium præſtare. Virg. 6. Aeneid. 74.

Miti aliquem deducere dextra. Sil. lib. 12.125.

Dextram oſculis fatigare. Tacit. lib. 15.

Imbuere rudem dextram cruore. Senec. Troad. 4. 4.

Inhibere dextras. Senec. Herc. Oeth. 12. 9.

Intendere dextram ad ſtatuam. Vide Intendo.

Dextras interiungere, Vide Interiungo.

Dextræ iungere dextram, maiorum enim hæc fuerat ſalutatio: cuius rei τὸ αἴτιον, id eſt cauſam, Varro Callimachum ſecutus, expoſuit: aſſerens omnem eorum honorem, dexterarũ conſtitiſſe uirtute: ob quam rem hac ſe uenerabantur corporis parte. Hæc Seruius. Virg. 1. Aeneid. 83.

Iungere dextram ad fœdera. Valer. 6. Argon. 3.

Iungere hoſpitio dextras. Virg. 3. Aeneid. 17.

Mouere prælia collata dextra. Ouid. 1. Faſt. 114.

Obarmare dextras. Horat. 4. Carm. ode 4. 5.

Aliquid dextra obruere. Virg. 5. Aeneid. 137.

Oppoſui dextram paſſuræ uulnera fronti. Ouidius 12. Metamorph. 78.

Precans dextra. Virg. 12. Aeneid. 185.

Prehendere dextram. Cic. 1. de Diuin. 105.

Dextra reſellere dicta alicuius. Virg. 12. Aeneid. 129. Id eſt uirtute. nam pro rei officio ipſam rem poſuit, dextram ſcilicet pro uirtute. Seruius.

Renouari dextras cupere. Tacit. lib. 2. Item author (referente Alciato) oſtendit lib. 18. dextras concordiæ ſigna ultro citroq́; deſtinari ab exercitibus ſolitas.

Reprimere dextram, pro continere. Virg. 12. Aeneid. 186.

Tangere dextram. Virg. 7. Aeneid. 53.

Tendere dextram. Cic. 10. Philip. 275.

Manu dextera tenere pateram. Cic. 1. de Diuin. 83.

Viduare dexteram enſe. Seneca Hippol. 6. 10.

Dextera ſe antiqui uenerabantur, per dexteram iurabant, tanquam fidei ſedem, & uirtutis miniſtram.

Teſtes fidei, dextræ. Cic. 11. Philip. 291.

Firmior non tam in bellis & in prælijs, quàm in promiſsis & fide dextera. Cic. pro Deiotaro 4.

Fidem & dexteram porrigere. Cic. poſt reditum in Sen. 21.

Per hanc te dexteram oro. Terent. And. 1. 5. 54. Vbi Donatus, Fœderis & fidei membrũ erat dextera. Cic. pro Deiotaro 4. Per dexterã iſtam te oro, quam regi Deiotaro hoſpes hoſpiti porrexiſti, &c.

A dextra canere. Cic. 1. de diuinat. 19. Iupiterne cornicem à læua, coruum à dextra canere iuſsiſſet.

A dextera maris. Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Dextera, ablatiuus pro in parte dextera. Plau. Amph. 4. 179. Hinc enim dextera uox aures ut uidetur uerberat. Salluſt. in Iugurtha, Dextra Adherbalem adſedit.

Dextra, læua. Liu. 4. ab Vrbe 141. Dextra mõtibus, læua Tyberi amne ſeptus. Idem lib. 2. 28.

Dextra læuaq́; large amplectens montem. Plin. lib. 2. ca. 11. 3.

Dextra, ſiniſtra. Cic. 4. Acad. 225. Suprà, infrà, dextra, ſiniſtra, antè pòſt, &c. Cic. ad Att. lib. 13. 298. 5.

Ad dextram. Vide A D præpoſitionem.

Ad dextram & Ad læuam, cõtraria. Cic. de Vniuerſ. 55. Nam & ante & ponè, ad læuam & ad dextram, & ſurſum & deorſum, &c. Idem 12. Philip. 337.

Dextella] Diminutiuũ, (δεξιάδιον,) Cic. Att. lib. 14. 318. 7. Qu. F. ut ſcribis, eſt dextella. per eum igitur quod uolemus facile auferamus.

Dexter] dextra, dextrum, uel dextera, dexterum. pen. corr. (δεξιὸς,) Qui dextræ partis eſt, inquit Sipontinus. Virg. Quò tandem mihi dexter abis?

Dextrũ cornu & ſiniſtrũ in acie tenere. Liu. 3. ab Vrbe 298.

Fores dextræ. Ouid. 2. Metam. 4.

Dexterior, Comparatiuũ. Oui. 12. Meta. 61. —ſaucius armo Dexteriore Medon.

Dexterior pars. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 11. de taurorum compreſſu. Martialis libro 5. 62. Et ſtellam cubito dexteriore premit.

Dexter, Proſper, propitius. Virg. lib. 8. 61. Et nos, & tua dexter adi pede ſacra ſecundo.

Adſit Domitianus dexter, ac uolens. Quin. in Proœ. lib. 4. 4.

Dexter ades ducibus. alloquitur Ianum. Ouid. 1. Faſt. 14.

Dexter, Aptus, conueniens, agilis, ab aptitudine dexteræ manus. Statius libro 3. Sylu. Signa frænatæ moderatus alæ Caſtore dextro.

Dexter, pro dextere aduerbio. Liu. 9. ab Vrbe 195. Rem per ſe popularem ita dexter egit, ut rodendis corporibus, animi multo plus militum imperatori reconciliarentur.

Dextere] Aduerb. Feliciter, (δεξίως,) Liu. 1. ab Vrbe 156. Notitiaq́; eũ breui apud regẽ, liberaliter, dextereq́; abeundo officia, in familiaris amicitiæ adduxerat iura. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 9. Nemo dexterius fortuna eſt uſus.

Dexteritas] pe. cor. dexteritatis, (δεξιότης,) Aptitudo, conuenientia. Liu. 7. bel. Maced. 30. Multa in eo & dexteritas & humanitas uiſa. Idem 8. bel. Pun. 95.

Dextimum] (δεξίτατον,) & ſiniſtimum antiqui pro dextro & ſiniſtro dicebant, teſte Feſto. Varro περὶ λέξεων, Primo compito dextimam uiam munit Epicurus. Salluſtius in Iugurtha, Sylla cum equitatu apud dextimos, in ſiniſtra parte Aulus Manlius cum funditoribus & ſagittarijs.

Dextrarij] (ζύγιοι,) Dicuntur equi maximè bigarij.

Dextro] dextras, dextrare. Solinus, Tarpeium Iouem terra dextratione luſtrauit. circumactio uel circuitio interpretari poterit, quod equi ſcilicet templum capitolini Iouis dextrorſum ter circumierãt. Valla triumphaſſe exiſtimat Cæſarem quoties prodibat, ut nunc ſolet papa præcedentibus equis albis, quos ſtratos famuli dextrãt. Apud Vallã ſignificare uidetur Dextra manu ducere aliquid. Deniq; Dextrare eſſe arbitror, Dextrũ aliquid ſibi conſtituere, quod ſcilicet dextro lateri aduerſum ſit. ut qui aliquẽ comitatur cuius ſiniſtrũ latus claudit, dextrare illũ dici poterit. item qui turrim uel domũ à dextra incipiẽs totã circuit, quandiu circuit, tandiu illã ſibi dextrã eſſe facit. Vox eſt parũ Latina.

Dextrocherium] (περιδέξιον,) Muliebre brachiorũ ornamentũ, quod ex auro in anuli lati formã gemmis precioſiſsimis integebatur. Iulius Capitolinus ſcribit Maximinum polluce fuiſſe tã uaſto, ut dextrocherio uxoris uteretur pro anulo. Meminit Cælius lib. 8. ca. 13. Vbi docet dextrariolũ in libro Iudith, non aliud eſſe, quàm dextrocherium.

Dextrorſus] & dextrorſum (ἐπὶ τὰ δεξιὰ,) Id eſt, à dextra parte, aut uerſus dextrã partem. Cic. 1. de Diuin. 80. Dextrorſum orbẽ flammeũ. Plin. lib. 24. Cap. 16. 3. Efficaciſsimum remedium eſſe aiunt, ſi tres quoq; trium nationum homines perungant dextrorſus. Liu. 6. bel. Pun. 46. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 10.

Dextrouerſum] Aduerbium, (πρὸς τὰ δεξιὰ,) A dextra parte. Plaut. Curcul. 2. 70. Si deos ſalutas, dextrouerſum cenſeo. Idem Rud. 4. 87.

D I

Di] & dis, præpoſitiones eiuſdem ſignificationis ſunt, quia ambæ ſæparatiuæ, & in compoſitione ſolum reperiuntur. Componitur autem di, cum dictionibus incipientibus à D: ut Diduco: G, ut Digero: L, ut Diluo: M, ut Dimitto: N, ut Dinumero: I, ut Dijudico: V, ut Diuerto.

Diabathra] diabathræ (διαβάθρα,) Genus ſolearum Græcanicarum, ait Feſtus. Diabathrarius, Qui ſoleas huiuſmodi conficiebat. Plautus Aulul. 15. 41. Propolæ, linteones, calceolarij,

Sedentarij, ſutates, diabathrarij, ſolearij, &c.

Diabetes] diabetis, pen. prod. m. g. (διαβήτης,) Interpretatur etiam tranſitus, ἀπὸ τοῦ διαβαίνειν. Vnde & pro ſiphone uſurpatur. Col. lib. 3. ca. 10. 2. de uite, Naturali enim ſpiritu omne alimentũ, uirentis quaſi quædam anima per medullam trunci ueluti per ſiphonem, quem diabetem uocant mœchanici, trahitur in ſummum.

Diabolus] Eraſmo delatorem, aut calumniatorem ſignificare uidetur: à uerbo διαβάλλεσθαι, quod eſt deferre, traducere, ſiue infamem reddere: Budæo autem aduerſarium.

Diacheton] Spina alba eſt, magnitudine arboris modicæ, flore roſæ, cuius radix unguentis expetitur, aliàs dipſacos dicitur. Plin. lib. 24. cap. 13. 1.

Diacodion] (διὰ κωδειῶν,) Medicamentum quod ex capitibus papaueris fit. Plin. lib. 29. cap. 18. 5.

Diacodion, &c. lib. 20. cap. 18. Lege cap. 19.

Diaconus] diaconi, pen. corr. (διάκονος,) ſignificat miniſtrum, à uerbo διακονέω, id eſt miniſtro.

Diadema] pen. prod. diadematis, (διάδημα, μίτρα,) Ornamentum capitis regum inſigne. Tacitus in quinto, Surena patrio more Tiridatem inſigni regio euinxit. Paulo pòſt ſubdit, delectum capiendo diademati diem hunc concelebrauerant. Surenæ enim gentilibus ius erat, nouo regi primum diadema ponere. Reginæ quoq; eo inſigni ornabantur, ut docet Plutarch. in Lucullo de Monima Mileſia, altera Xerxis uxore, cuius magna fama & honor apud Græcos. Hæc Bayfius. διάδημα. Cic. 2. Philip. 89. Diadema oſtenſis: gemitus toto foro. unde diadema? Martial. lib. 8. 49. Cui diadema daret marmore picta Nomas.

Generis diadema. Claud. de Nuptijs Honorij 52.

Regum diademata. Stat. 3. Syl. 3. 11.

Imponere diadema. Cic. 2. Philip. 89. Ibidem 3. Philip. 131. Vt Collegæ diadema imponeret.

Diadema (inquit Cælius lib. 24. ca. 6.) erat faſcia candida, quæ Regum capitibus obligabatur. Quod inſigne regium inuenit primus, authore Plinio, Liber pater. Coronam lauream faſcia præligatam. quum quidã Cæſaris ſtatuæ impoſuiſſet, Tribuni Pl. detrahi coronæ faſciam, & duci in uincula hominem iuſſerunt. Alexandrũ Magnum legimus, quandoq; ſibi diadema detraxiſſe uulneri obligando quod in fronte acceperat Lyſimachus. Quã rem protendiſſe illi regnum ferunt, quod & mox ſit cõſequutus. Tradit Ammianus Marcellinus, inuidiæ Pompeio datũ ab obtrectatoribus, q. faſcia obligatum crus circunferret ulceris cauſa, ueluti nouarum rerũ affectationis præſagium id foret. In gente Turcarum reliquias etiamnum antiqui moris ſeruari palàm eſt.

Diadematus] pen. pro. (διαδηματωτὸς,) Diademate ornatus: ut diadematus Apollo. Plin. lib. 34. cap. 8. 30. Itẽ Apollinem diademiatum.

Diæreſis] huius diæreſis, pen. cor. f. g. (διαίρεσις,) Latinè Diuiſio. Cic. Attic. lib. 6. 111. 26. Breue autem edictum eſt propter hanc meam διαίρεσιν, quòd duobus generibus edicendum putaui, &c.

Diæreſis, Figura eſt Grammaticis, quum una ſyllaba diuiditur in duas: ut, Olli reſpondit rex Albai longai, pro albæ longæ: &, Aulai in medio libabant pocula Bacchi, pro aulæ: &, Diues pictai ueſtis & auri, pro pictæ. Donatus.

Diæta] diætæ, f. g. (δίαιτα, ἀγωγὴ,) Cœnaculũ quod & cœnatio ſiue cœnatiuncula dicitur. Plin. in epiſt. Ex triclinio in diætam ſiue cœnatiunculã tranſitus. Idem epiſt. 41. e. Alia exemplaria habent zætæ duæ. Scæuola de Leg. 3. Liberto meo ex domo mea quam libertis meis dedi, diæta in qua habitaui. Varro, quòd in ea per diem edatur, dici exiſtimat.

Diæta uiuendi modus ac lex. Cic. Attico, lib. 4. 72. 4. Diæta curari incipio chirurgiæ tædet.

Diætarij] (διαιτητικοί,) uocabantur miniſtri diætæ ſeruientes, quorũ meminit Vlp. de fundo inſtructo. L. Quæſitũ eſt.

Diætetica] (διαιτητική,) medicina dicitur quæ uictu medetur, teſte Celſo lib. 1. in Procemio, nempe quæ ex moderata uictus ratione ſanitatem tuetur: uulgus, regimen uocat.

Diagonios] (διαγώνιος,) linea quæ & diagonalis, ut dicit Vitru. lib. 9. cap. 1. Ergo quoniã id non explicatur numerò in ea quadrato longo & lato pedes decem, quæ fuerit linea ab angulo ad angulum diagonios perducatur, uti diuidatur in duo trigona æqua magnitudine, ſingula areæ pedũ quinquagenum, ad eius lineæ diagonalis longitudinẽ locus quadratus paribus lateribus deſcribatur. Idem lib. 6. cap. 3. de atrijs, Tertium, inquit, uti latitudo in quadrato paribus lateribus deſcribatur, inq́; eo quadrato diagonij linea ducatur, & quantum ſpaciũ habebit ea linea diagonij, tanta longitudo atrio detur. Martianus angularem uocat, quia ab angulo ad angulum pertinet. Budæus.

Diagoras] pen. cor. (Διαγόρας,) Mileſius Philoſophus, & poeta Melicus, poſt Pindarum & Bacchilidem, quem Democritus ob phyſiognomiam, quum ſeruus eſſet, emit mille drachmis, ut diſciplinis erudiret. Vocatus eſt, ἄθεος, quòd nullos deos eſſe putaret. Sic præterea myſteria contempſit, ut etiã ea ſectantes auerteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt ijs qui eum interficiſſent. Suidas. Cic. lib. 1. de Natur. deor. 85. Diagoras item Rhodius gaudio exanimatus, de quo ſcriptum eſt apud Gellium cap. 15. lib. 3.

Diagramma] diagrammatis, neu. g. (διάγραμμα,) Geometria deſignata, ſiue quadrangulus, ſiue triangulus, uel inſcriptio libri. Vitruuius libro 6. capite 1. Vti in diagrammate muſico medianæ uocis habent ſonitum. Vide Budæi commentaria.

Diagrammata appellantur figuræ quales ab Ariſtotele identidem deſcribuntur in organo. Vitru. lib. 5. cap. 5. deſcriptionem uocat diagramma.

Diagraphice] huius diagraphices, pe. cor. Plin. lib. 35. cap. 10. 12. Et huius authoritate effectũ eſt Sicyone, primũ deinde & in tota Græcia, ut pueri ingenui ante omnia diagraphicen, hoc eſt picturã in buxo docerentur, reciperetur q́; ars ea in primum gradum liberaliũ. διαγραφὴ, Deſcriptio: Antiquatio & peremptio rei cœptæ, uel iam peractæ.

Dialectica] dialecticæ, ſiue Dialectice dialectices, pen. cor. (διαλεκτική,) Latine ars diſputatoria uel diſſertoria appellatur, ἀπὸ τοῦ διαλέγομαι, quod eſt diſſero & diſputo: quia per diſſertationem uerum à falſo diſcernitur. Cicero in Top. 4. Iudicandi enim uias diligenter perſecuti ſunt, eam ſententiam quam dialecticen appellant. Cicero 2. de Oratorib. 86.

Dialectica, ueri & falſi quaſi diſceptatrix & iudex. Cicero 4. Academ. 162.

Dialectica, quaſi cõtracta & aſtricta eloquentia putanda eſt: ſine qua etiam tu Brute, iudicaſti te illam iuſtam eloquentiam, quam dialecticam dilatatam eſſe putant, conſequi non poſſe. Cic. de Clar. Orat. 171.

Dialectica infantiæ garrula diſciplina. Author ad Heren. 49.

Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium eſt, in iudicandis nimirum loquax. Cic. 2. de Orat. 87. de Stoicis.

Similis pugno dialectica. Cicero ſecundo de Finibus 28. Idem in Orator. 61.

Dialectica habet rationem ne cui falſo aſſentiamur, néue unquam captioſa probabilitate fallamur. Et paulo pòſt de eadem, nam ſine hac arte quemuis arbitramur à uero abduci, fallíq; poſſe. Cic. 3. de Finib. 109.

Dialectica primo progreſſu feſtiuè tradit clementer loquendi, & ambiguorum intelligentiam, concludendiq; rationem: tum paucis additis uenit ad Soritas, lubricum ſanè & periculoſum locum. Cic. 4. Acad. 163.

Dialectica, dialecticorum, plu. n. neut. gen. (τὰ διαλεκτικά,) Cic. Att. lib. 14. 308. 4. Accubans apud Veſtoriũ hominẽ remotum à dialecticis in Arithmeticis ſatis exercitatum.

In dialecticis omnem curam conſumere. Cic. de Clar. Orat. 61.

Dialecticè] aduerb. (διαλεκτικῶς,) ut Dialecticè dicere. Cic. 1. Acad. 13. Dialecticè diſputare, Idem 2. de Fin. 28.

Probare dialecticè. Quint. lib. 1. cap. 10. 29.

Dialecticus] pen. cor. (διαλεκτικὸς,) Subſt. Qui dialecticam tractat. Cic. in Orat. 61. Diſputandi ratio & loquendi Dialecticorum ſit: Oratorum autem, dicendi & ornandi.

Acumen dialecticorum. Cic. 1. de Orat. 63.

Mina merces dialecticorum. Cic. 4. Acad. 174.

Quid ſit uerũ aut falſum, dialecticus iudicabit. Ci. 4. Aca. 162.

Ad dialecticum deferendæ ſunt ſortes ambiguæ. Cicero 2. de Diuinat. 172.

Dialecticus] Adiectiuum, (διαλεκτικὸς,) Quod ad dialecticam pertinet, ut

Captiones dialecticæ. Cic. 2. de Finib. 28.

Diſputationes dialecticæ. Quint. lib. 5. cap. 14. 22.

Dialis] quaſi Iouialis, Adiect. ἀπὸ τοῦ Διὸς, quod Iouem ſignificat: p. p. ut dialis flamen. Liu. 5. ab Vrb. 235. Et lib. 6. 180. Apex dialis.

Flaminica Dialis. Tacitus lib. 4. Sed lata lex, qua Flaminica Dialis ſacrorum cauſa in poteſtate uiri, cætera promiſcuo fœminarum iure ageret.

Dialogus] dialogi, pen. cor. maſc. gen. (διάλογος,) Latinè diſputatio: à διαλέγομαι, quod eſt diſputo. Oratio eſt in qua diſputantes introducuntur, quotquot authori libuerit: ut Dialogus Ciceronis de Amicitia. Cic. Att. lib. 13. 291. 3. Feliciter uelim, inquã, teq; laudo. ſed quando? Nihil ad me, inquit, de tempore: quoniam rem probo. At ego, inquã, cenſeo prius, quàm proficiſceris, ita patri quoq; morem geſſeris. Faciam, inquit, ut cenſes. Hic dialogus ſic concluſus eſt. Sed heus tu, &c.

Includere in dialogos. Cic. ad Att. lib. 13. 276. 2.

Diallage] pen. cor. (διαλλαγὴ,) à noſtris transfertur conciliatio. Figura eſt quum plura argumenta ad unum effectũ deducuntur. Author Quint. lib. 9. cap. 2. non procul à fine. Ibidem quoq; cap. 3.

Dialutenſis] & dialutenſe ut Dialutenſe genus purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 37. Eſt longe optimum purpuris dialutenſe, id eſt uario ſoli genere paſtum.

Dialyſis] pen. corr. fœmin. gener. (διάλυσις,) Latinè diſſolutio dicitur.

Dialyton] pe. cor. (διάλυτον,) Dici poteſt diſſolutum. figura eſt contraria polyſyntheto, carens coniunctionibus: ut Ferte citi flammas, date tela impellite remos. Donatus. Dicitur & Aſyntheton.

Diameter] uel diametrus, diametri, pen. corr. m. g. (διάμετρος,) Eſt recta linea, figurã qua longiſſime patet, ex æquo ſecans: ueluti diametrus orbis eſt, quæ ſic à ſummo ad ſummũ tenditur circulũ, ut per centrũ eat, definitore Macrobio in Somnio Scipionis lib. 2. nec ab hoc diſſentit Euclidis definitio. Latini figuram hanc dimetientem uocant. Nam Græcis διάμετρος, παρὰ τὸ διαμετρεῖν, id eſt à dimetiendo dicitur. Col. lib. 5. ca. 2. 10. Eſto area rotunda, cuius diametros habet pedes ſeptuaginta.

Diana] pen. prod. (ἄρτεμις,) à Διὸς, quaſi Iouiana, Iouis filia ex Latona, quæ & Luna: ſic dicta, quòd quaſi diem noctu efficiat. Vel quòd noctu ſola luceat, quaſi lucens una. Quapropter & noctiluca in palatio uocabatur, quòd ibi noctu templum eius luceret. Vel quaſi Deuiana, quia uenantes per ſyluas deuiare ſolent. Ab ea Dianus dicebatur locus ei conſecratus. Eandem eſſe Lucianam dicunt & Iunonẽ. Iunonem, à iuuando: Lucinam, ꝙ partum in lucẽ prodat, quã in pariendo inuocãt. Virgilius, Caſta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo. Siue (ut Plinius ſentit) ꝙ oculis præſit & luci. Siue à luco quẽ Romæ in Exquilijs habebat. Dicta eſt & Proſerpina. Et Dictynna, de quo ſuo loco. Præterea Hecate dicta fuit, uel quòd centum uictimis placaretur, uel ꝙ centũ annos errare faceret inſepultos. Dicta eſt & Pergæa, à Perga Pamphiliæ oppido, in quo templum habuit inſigne. Plures tamen Dianas fuiſſe Cic. lib. de Nat. deor. ſcribit, Sed illa nominatiſſima eſt, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata eſt. Hæc ob uirginitatis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & ut à ſe libidinis pruritũ amoueret, uenando ſyluas incolebat, paucarum uirginũ comitatu cõtenta. Arcum ferebat & pharetrã, ſuccincta ſemper incedens, & cothurno induta ob hanc cauſam ſyluarũ & nemorum dea putabatur. Dicta & Faſcelis, à faſce lignorum, ubi eius ſimulacrum abditũ erat, quod occiſo Thoante Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiã delatum eſt. Cic. 2. de Nat. deo. 99. Itaq; ut apud Græcos Dianam, eamq; Luciferã, ſic apud noſtros Iunonẽ Lucinã in pariendo inuocant, quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à uenando, ſed ꝙ in ſeptem numeratur tanquã uagantibus. Diana dicta, quia noctu quaſi diem efficeret. Adhibetur aũt ad partus, ꝙ ij matureſcunt aut ſeptẽ nonnunquã, aut ut plerunq; nouẽ lunæ curſibus, qui quia menſa ſpatia conficiunt, Menſes nominantur. De eadem in Arato 46. Vt quondam Orion manibus uiolaſſe Dianam Dicitur, &c.

Dianæ plures. Cic. 3. de Nat. deor. 79.

De ſimulacro Dianæ. Cic. 6. Verr. 54.

Alphernia Diana. Vide Alphernia.

Amaruſia Diana. Vide Amaruſia.

Armata Diana. Stat. 9. Thebaid. 121.

Clara Diana. Valer. 5. Argon. 69.

Iaculatrix Diana. Ouid. 5. Metam. 75.

Incincta Diana. Ouid. epiſt. 4. 18.

Inferna Diana, Id eſt Hecate. Valer. 5. Argon. 48.

Integra Diana hoc eſt incorrupta, caſta. Horat. 3. Car. ode 4. (41.

Limenetis Diana. Tacit. lib. 4.

Lucifera Diana, Id eſt Luna. Valer 7. Argon. 36.

Nocturna Diana. Ouid. 15. Metam. 40.

Omniuaga Diana. Vide Omniuagus.

Tria uirginis ora Dianæ. Virg. 4. Aeneid. 103. Alludit ad tria nomina Dianæ.

Syluarum potens Diana. Horat. in Carm. ſecul. 1.

Scythica Diana. Ouid. 14. Metam. 66.

Succincta Diana. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 7.

Torua Diana. Ouid. 6. Metam. 83.

Verecunda. Ouid. in Ibin 97.

Dianœa] (διάνοια,) à noſtris dicitur mens, ſiue intellectus, uel ſenſus, uel ſententia. Vnde ab Oratoribus ponitur pro quadam figura, quæ ſenſum magis quàm uerba deſignat. Quintil. lib. 9. cap. 1.

Dianœa, inquit Rufinianus, fit proprie quũ præponitur nõ id quod fieri oportet, ſed qd' fit. Virg. -furor arma miniſtrat. Tullius, Dolabella autem, quemadmodum homines nobiles decet, ulciſci iniuriam fortiſſime perſeuerat.

Diapaſma] huius diapaſmatis, n. g. (διάπασμα,) In ſpergimen quo ad ſudores coercendos utimur: cuiuſmodi ſunt quæ ſiccis odoribus conſtant. à uerbo διαπάσσω, quod eſt inſpergo, Plin. lib. 21. ca. 19. 3. Diapaſmata inde fiunt ad ſudores

ſudores coercendos. De roſis aridis & expreſſis loquitur. Martialis lib. 1. in Feſcenniam, Quid quod olet grauius miſtũ diapaſmate uirus? Plin. lib. 13. cap. 2. 2.

Siccis odoribus conſtant, quæ diapaſmata uocantur.

Diapaſon] pen. corr. (διὰ πασῶν,) Muſicæ artis ſymphonia, conſtans ex quinq; tonis & duobus ſemitonis, id eſt, ex diapente, & diateſſaron. Plin. lib. 2. cap. 22. 2. Ab eo ad Iouem dimidiũ, & ab eo ad Saturnũ dimidiũ, & inde ſeſquiplum ad Signiferũ: ita ſeptem tonos effici, quam Diapaſon harmoniam uocant, hoc eſt uniuerſitatem concentus.

Diapẽte, διὰ πέντε, quaſi de quinq;: quia totidẽ uoces refert.

Diaphora] pen. corr. Latine differentia, (διαφορά,) Schema eſt Oratoribus, quum uerbum iteratum aliam ſententiã ſignificat ac ſignificauit primò dictũ. Id eſt, huiuſmodi, Hũc tu frater, eiuſdem ſanguinis particeps, in hac fortuna deſerere potuiſti: cuius ærumnæ quemuis exterorum hominũ, modò hominem, commouere poſſent? Item, In uniuerſum mulierem quid potius dicam, aut uerius quàm mulierem? Rutilius Lupus.

Diaphragma] huius diaphragmatis, n. g. (διάφραγμα,) Omne medium: à uerbo διαφράττω, quod eſt diſtinguo & ſeparo. Vnde à Galeno atq; adeò medicis omnibus ſumitur, pro parte illa corporis, partim membranoſa, partim muſculoſa, quæ ſuperiora uiſcera, nempe cor et pulmones, ab inferioribus diſtinguit ac ſeparat: quæ à quibuſdam ſeptum tranſuerſum appellata eſt, quum tamen ſitus eius obliquus ſit maximè: unde ſeptum obliquum potius dici deberet, eſt autem præcipuum reſpirationis inſtrumentum. Cornelius Celſus lib. 4. cap. 1.

Diaporeſis] pen. prod. (διαπόρησις,) Latinè addubitatio dicitur. Figura eſt qua utimur quũ propter res aliquas uolumus uideri dubitare, & quaſi ab ipſis iudicibus cõſilium capere, quo potiſſimum genere oratiõis utamur. Quale eſt pro Cluentio prooemium, Equidem quò me uertam Iudices neſcio. negem fuiſſe illam rem, &c. Item pro Cornelio. Pugnẽ aperte contra nobiliſſimorũ hominũ uolũtates? ſtudia, cõſilia, cogitationesq; eorũ aperiã? & cætera: quæ quaſi dubitans, an ſibi facienda ſint, dicit, Aquila Romanus.

Diarium] huius diarij, (ἐφημερίς) Victus quotidianus. Martialis lib. 11. 102. Sed Lupus uſurã, puerìq; diaria poſcũt.

Diarium, dicitur Græcè ephemeris: uulgò regiſtrum uocatur. Vide Commentarius. Hinc etiam à Galeno febris ephemera dicitur, Latini diariam febrem uocant, nempe quæ quolibet die ſemel aut bis apprehendit.

Vrbana diaria. Horat. 1. epiſt. 14. 8.

Diarrhæa] (διάρροια,) Cic. Gallo, lib. 7. 27. 6. In cœna augurali apud Lentulum tanta me διάρροια arripuit, ut hodie primum uideatur cœpiſſe conſiſtere.

Diaſtole] penul. corr. (διαστολὴ,) Latinè diſtinctio. Figura quum una dictio uel ſententia ab alia diſtinguitur: uel quum breuis ſyllaba producitur.

Diaſtolen cordis & arteriarum uocat Galenus quum dilatantur cor & arteriæ in longum, latum et profundum: quemadmodum etiam ſyſtolen uocat, quũ contrahuntur: quæ duo ſimul pulſum efficiunt.

Diaſyrmos] (διασυρμός,) Eleuatio uel irriſio dicitur. Ea figura eſt qua ludentes, quæ dicuntur ab aduerſarijs diſſoluimus. Qualis eſt ille locus pro Muræna in Sulpitium, totus de iure Ciuili. Hæc Aquila Romanus. Iulius Rufinianus, Diaſyrmos, inquit, fit quum rem aliquã aut perſonam eleuamus. ut apud Tullium 1. Verr. 31. Eſt adhuc (id quod uos omnes admirari uideo) non Verres, ſed Quintus Mutius.

Diateſſaron] (διὰ τεσσάρων,) Latine de quatuor: quia quatuor uoces habet.

Diatretum] diatreti, pen. prod. (διάτρητον) Foratile, pertuſum, tornatile, aut torno factum ſignificat: à uerbo διατρέω. Sunt igitur calices diatreti cælati, & tornatiles, quæ toreumata uerbo Græco dicuntur Salluſtio, Ciceroni, Tranquillo. Mart. lib. 11. epig. 67. O quantum diatreta ualent, & quinq; comati:
Tũc quum pauper erat, non ſitiebat aper. Aliter tamen legitur ab interpretibus. Vlpianus ad legem Aquiliam, L. Si ſeruus, Si calicem diatretum faciendum dediſti, ſi quidem imperitia fregit, damni iniuria tenebitur.

Dibaphus] pen. corr. (δίβαφος,) adiectiuum, bis tinctus. Dibapha Tyria, purpura bis tincta. Plin. lib. 9. cap. 39. 2. Huic ſucceſſit dibapha Tyria, quæ in libras denarijs mille non poterat emi. Id eſt, mille Iulijs, uel centum aureis ſolis. paulò pòſt, Dibapha tunc dicebatur, quæ bis tincta eſſet, ueluti magnifico impẽdio. Dibaphum appellat Tullius ad Cælium, lib. 2. 15. 19. Curtius noſter dibaphum cogitat, ſed eũ infector moratur. Et ad Atticũ, li. 2. 24. 5. Proinde iſti licet faciant, quos uolẽt Coſſ. Tribunos plebis: deniq; etiam Vatinij ſtrumam ſacerdotij διβάφῳ ueſtiant. Id eſt, ueſte purpurea & bis tincta dibapha.

Dibutades] Sicyonius, primus fuit figulus Corinthi, qui ex creta docuit fingere, primusq; perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit. Vide Plinium lib. 37. cap. 2.

Dica] Δίκη, dea iudiciorũ præſes dicitur: quæ dictio etiã ius ſignificat. & ob id Græcè dicta, quia lites & contentiones dirimat: eiuſq; deæ diaconi & miniſtri, Δικασταὶ, id eſt, iudices dicuntur, quaſi litium diremptores. Budæus.

Dica] dice, priore corr. (Δίκη,) ut Acte Acta, Calliope Calliopa, ut ait Donatus, & Latine ſignificat cauſam & iudicium. Budæus.

Dicas, uel dicam ſortiri. Cic. 4. Verr. 25. Aduenit dies, quo die ſeſe ex inſtituto ac lege Rupilia dicas ſortiturum Syracuſis iſte edixerat. Id eſt, ſortitione cauſas cogniturum. Ibidem, 29. Budæus.

Dicam impingere alicui. Terent. Phorm. 2. 3. 92.

Dicam ſcribere, Idem. Plaut. Aulul. 26. 30. Idem Pœn. 12. 5. Cras ſubſcribam homini dicam. Terent. Phorm. 1. 2. 77. Ego te cognatum dicam, & tibi ſcribam dicã. Cic. 4. Verr. 25. ſcribitur Heraclio dica.

Dicacitas, Dicaculus] Vide Dico, dicis.

Dicæarchia] pen. prod. (Δικαιάρχεια,) urbs quæ nunc Puteoli dicitur, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. & alijs. Quidam Dicæarcheam ſcribunt, quidam Dicæarchæam propter Græcam ει. Poetæ ſecũdã et tertiã ſyllabã cõtrahũt, aut ſi mauis, elidunt ſecundam, & Dicarchiam, uel dicarcheam efferũt.

Vrbs Dicarchea. Silius lib. 13. 77.

Sinus Dicarchei. Stat. 2. Sylu. 2. 22.

Portus Dicarchei. Stat. 3. Syl. 5. 16.

Profundũ Dicarcheũ, pro mari Dicarcheo. Stat. 2. Syl. 1. 1.

Dicæarchus] Siculus è Meſſana, Ariſtoclis auditor, Philoſophus Orator & Geometra: ſcripſit de Republica Spartiatarum, quẽ librum quotannis prælegere in loco publico cautum eſt, iuueneſq; auditum conuenire. Huius Dicæarchi multis locis meminit Cicero. Fuit item alter Lacedæmonius grammaticus Ariſtarchi auditor. Suidas.

Dicæogenes] pen. corr. poeta, ſcripſit Tragœdias & Dithyrambos. Author Suidas.

Dicæologia] pen. corr. (Δικαιολογία,) iuſtificatio dicitur. Rutilius, Dicæologia, ſchema eſt, quod fieri ſolet, quũ æquitatem cauſæ quàm maxime breui ſententia complectimur. Id eſt, huiuſmodi, Quod ſi me reprehendis, quũ homo adoleſcens lapſus ſum: uehemẽter erras, qui quid natura ualeat ignoras, acerbuſq; et iniquus es, ꝙ quod æqualiter, omnibus

putes ignoſcēdū, uni imputas, et in uno arbitraris uindicādū.

Dicaſsis, Dicaßit] Vide Dico.

Dicax] Vide Dico dicis.

Dichoræus] (διχορεῖος) genus pedis, de quo ſic Cicero in Orat. 123. Inſiſtit autem ambitus modis pluribus, è quibus unū eſt ſecuta Aſia maxime, qui Dichoræus uocatur, quum duo extremi choræi ſunt, id eſt, è ſingulis lōgis et breuibus.

Dico] dicas, prima corr. (ἱερόω, ἀνατίθημι) dicare, Tradere. Cic. ad Cæſarem, lib. 1. Balbum quanti faciam, quanquā me ei totum dicauerim, ex ipſo ſcies. Ex Nonio.

Coniugio dicare aliquem alicui. Valer. 3. Argonaut. 7.

Donum alicui dicatum atq; promiſſum. Cic. 7. Verr. 144.

Dicare aliquam operam alteri. Teren. Phor. 1.2.12. Ergo auſculta. D. hanc operam tibi dico. Vbi Donatus, Plus eſt dico quàm do. Dicatur perpetuo: Datur ad tempus.

Dicare ſe alicui. Cic. 3. de Orat. 7.

Dicare ſe alicui in clientelam. Cæſar 6. bel. Gall. 48.

Dicare ſe alicui in ſeruitutem. Cæſar 6. bel. Gall. 49.

Dicare ſe in aliquam ciuitatem. Cic. pro Cor. Balbo 23. Dicimus & dicare ſe ciuitati. Vide Dicatio.

Studium ſuum laudi alicuius dicare. Cic. Curioni, lib. 2.5.13.

Totum hunc tibi dicamus diem. Cic. 2. de Legib. 13. Id eſt totū hunc diem occupabimus in te audiendo.

Dicare aliquid Deo, pro conſecrare, & dedicare. Plin. lib. 12. cap. 1.1. Ci. 1. Tuſc. 114. Dicati Apollini cygni. Plinius in Paneg. 145.

Annos ſuos dicare uitæ cælibi. Sene. Hippol. 2.30.

Dicare dona. Stat. 4. Syl. 6.17.

Proprium aliquid dicare, hoc eſt ad obſequium dare. Virgilius 1. Aeneid. 16.

Templa dicata deis. Ouid. Faſt. 1.141.

Vota dicare. Sil. lib. 7.16.

Dicare opus alicui rei. Plin. lib. 10. cap. 68.2. Idē lib. 12. cap. 22.2. Sanè enim dicamus & de iunco, quamuis alio herbis dicato uolumine.

Dicare bibliothecam, Publicare. Plin. 35. cap. 2. & cap. 3.

Dicatio] uerbale, (ἀνάθεσις) Cic. pro Corn. Balbo 20. Duarum ciuitatum ciuis eſſe noſtro iure ciuili nemo poteſt. Nō eſſe huius ciuitatis ciuis, qui ſe alij ciuitati dicarit, poteſt. Neq; ſolùm dicatione (quod in calamitate clarißimis uiris Q. Maximo, &c. uidimus accidiſſe) ſed etiam poſtliminio poteſt ciuitatis fieri mutatio.

Dico] dicis, dixi, dictum. (λέγω, φημὶ, ἀγορεύω, διαγορεύω, ἐρέω, φράζω,) dicere, Notæ ſignificationis. Terent. Eunu. 5.5.20. Dico, edico uobis noſtrum eſſe illum herilem filium.

Dixti pro dixiſti, frequens apud autores. Cic. ad Atticū, lib. 4.74.3. Sed quibus ſententijs dixti quod & ipſi probarent. Frequentius tamen apud Comicos, quàm uel Poetas uel Oratores reperitur. Atq; hic locus Ciceronis mea ſententia intelligendus eſt per iocum: quo dicendi more frequenter cum Attico ludit.

Dicit te accurare, Pro, dicit ut accures. Plaut. Menæch. 12.15.

Dic dic quæſo clarius per emphaſim & uehementiam quandā à Cicerone dicitur 3. Verr. 102.

Dico factū. Terēt. And. 3.2.23. Quaſi tu dicas factū id cōſilio (meo.

Dixi uenturam. Terent. Heaut. 4.4.4. Plaut. Amphit. 3.53. Qui tragœdiam dixi futuram hanc?

Dicitur is uenturus nunc peregre. Plaut. Trucul.

Dico tibi, an non? Terent. And. 4.5.23. Quaſi dicat, non putas me tibi loqui, & ad te pertinere quod dico?

Dicíſne, an non? Interrogantis eſt & urgentis. Plaut. Trucul. 17.47. Terent. Eunu. 1.2.20. Dic mihi Hoc primum, potin' eſt hic tacere?

Dic mihi, aufugiſtine? Terent. Eunu. 5.2.11. Bone uir Dore ſalue, dic mihi aufugiſtine? Interrogantis cū ioco particula.

Dicere propriè eſt Oratorum, & eleganter, facundeq; loquentium. Quintil. lib. 10. cap. 7. Nam mihi ne dicere quidē uidetur, niſi qui diſpoſitè, ornatè, copioſeq; dicit. Cic. 1. Offic. 1. Vt non modò Græcarum literarum rudes, ſed etiā docti aliquātū ſe arbitrētur adeptos et ad dicēdū, et ad iudicādū. Id eſt, in Oratoria arte, & in Philoſophia. Hæc Valla li. 5.

Non idem loqui eſſe quod dicere. Cic. in Oratore 61.

Dicere apud iudices. Cic. 2. Offic. 69.

Pro aliquo dicere. Cic. de Clar. Orat. 40.

Accuratè dicere. Quintil. lib. 4. cap. 1.41.

Ab aliquo dicere, Vide Ab, in A præpoſitione.

Ad aliquid dicere. 2. de Diuinat. 12. Dicendum eſt mihi igitur ad ea quæ ſunt à te dicta.

Dicere aduerſus aliquem. Plaut. Amphit. 8.117.

De ambitu cauſam dicere. Cic. pro Seſtio 14.

Ad iudicem ſtantem dicere. Cic. de Clar. Orat. 160. Vide Ad.

Ad ætatem alicuius dicere. Cic. 5. de Fin. 47. Ita prorſus, inquam, & ſi ea quidem quæ adhuc dixiſti, quamuis ad ætatē rectè iſto modo dicerentur.

Aequi boniq; partem aliquā dicere. Terent. Phorm. 4.3.32. Vide Aequum.

Dic age. Hortantis aduerbium eſt. Virg. 6. Aeneid. 69.

Dicere aliorſum. Plaut. Aulul. 9.8.

Atqui ego iſthuc Anthrax aliorſum dixeram,
Nō iſthuc quod tu inſimulas dicere, id eſt, alio animo dixeram, atq; tu interpretatis.

Alternis dicere. Virg. eclog. 3.12.

Dicis amice. Plaut. Pſeud. 7.106.

Amores dicere dicitur fiſtula. Virg. eclog. 10.7.

Dicam paulo amplius. Cic. 4. Verr. 127.

Animo præſenti, id eſt, audacter, & ſine ullo timore ac prōpto animo. Terent. Eunucho, 4.6.31.

Ex animo. Terent. Eunucho 1.2.95.

Nimis antique & dure. Horat. 2. epiſt. 1.14.

Appoſite ad perſuadendum. Quintil. lib. 2. cap. 15.3. & 4.

Apte. Quintil. lib. 1. cap. 5.1.

Argumenta alicui rei. Plaut. Moſtel. 3.6. Vide Argumentum.

Audacter, & aperte. Cic. pro Roſc. Comœd. 8.

Dicere bene Latine. Cic. 2. de Finib. 15. Sed tu iſtuc dixti bene Latine, parum plane.

In aurem. Plin. lib. 7. cap. 53.4. & lib. 28. cap. 10.4. Quin etiam ſiquis aſino in aurem percuſſum à ſcorpione ſe dicat, tranſire malum protinus tradunt. Martial. lib. 1.91.

In aurem neſcio quid puero, &c. Horat. 1. Serm. Saty. 9.2.

Aſtrictius aut effuſius. Plin. epiſt. 20.9.

Dicere bella. Virg. 4. Aeneid. 9.

Carmina dicere. Virg. 6. Aeneid. 129.

Carmen deductum dicere. Virg. ecloga 6.1.

Carmine aliquem dicere. Virg. 2. Georg. 19.

Dicere cauſam, dicitur reus, quum accuſationibus reſpondere cogitur. Plau. Menæch. Apud Aediles prælijs factis plurimis peßimiſq; dixi cauſam. Cic. pro Roſc. Amerino, 7. Ea nos hoc tēpore utimur qui cauſam dicimus. Ibidem, 8. Cauſam dicit is qui unus relictus, ex illorum neſaria cæde reſtat. Cæſar 1. bel. Gal. 16. Orgentorigem ex uinculis cauſam dicere coegerunt. Et ſubdit, Die conſtituta cauſæ dictionis. Liuius de bel. Maced. Scipio iuſſus dicere cauſam, orationem magnificam de rebus ab ſe geſtis exorſus eſt. Vide Cauſa.

Cauſam apud aliquem. Cic. 1. de Finib. 36.

Cauſam contra aliquem apud iudices. Cic. 2. de Orat. 55.

Iniqua conditione cauſam dicere. Cic. pro Cluentio, 75. Vide Conditio.

Cauſam pro aliquo, Defendere. Plaut. Bacchid. 8.16.

Non

Non dico cauſam quin, id eſt, non renuò. Terent. Phorm. 2.1.42. Non cauſam dico, quin quod meritus eſt ferat.

Dicere cauſam neſcio quam. Terentius Hecyra, 1.2.111.

Dicere cauſam de inceſto. Liu. ab Vrbe cond.

Cauſam ueneficij dicat adultera. Quintil. lib. 5. cap. 11.30.

Clanculū: Id eſt, ſine arbitro, inſcijs alijs. Plau. Pœnulo 14.92.

Clare, id eſt, aperte rem eloqui. Plaut. Caſin. 9.10. Quintil. libro 1. cap. 11.8.

Clementer & moderate, Vide Clemens.

Cœnam. Plaut. Sticho, 12.10.

Coloris loco aliquid dicere. Quintil. lib. 7. cap. 2.37.

Dictum breuiter & commodè. Cic. de Amicitia 1.

Commodè dicere, Vide Commodus.

In commune. Plin. lib. 23. cap. 1.23.

Compoſite dicere, Vide Compono.

Conatu magno nugas. Terent. Heaut. 4.1.8.

Concinnè dicere, Vide Concinnus.

Conditiones pacis. Liu. 9. belli. Pun. 61.

Congruente dicere, Vide Congruo.

Conuenienter dicere, Vide Conuenio.

Contortè dicere, Vide Contorqueo.

Contra aliquem dicitur aduocatus. Cic. pro Quintio 4.

Contra aliquem ad populum. Cic. de Claris Orat. 39.

Contumeliam, Vide Contumelia. Terent. Phorm. 2.3.30.
Abſenti tibi te indignas, ſeq; dignas contumelias

Nunquam ceſſauit dicere hodie. Liu. 5. bel. Pun. 120. Ea pronunciata Campanis, atq; ita ſpreta, ut ultro dicerent contumelias minarenturq;.

Contumelioſe aliquid dicere, Vide Contumelia.

Contumelioſe & aſperè dicere in aduerſarios permiſſum eſt. Quintil. lib. 6. cap. 3.19.

Credibiliter dicere dē re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 11.1.

Decies dixi, Vide Decem.

Delicias dicere. Catull. epig. 69.1.

Dicta dicere. Cic. 2. Philipp. 60.

Dictatorem, pro Creare. Liuius, Nam neq; id uitium noſti facile fuiſſe, quum Conſul oriente noctis ſilentio, diceret Dictatorem. Idem, Quòd plebeius Dictator ſit dictus, id uitiū Auguribus uiſum. Hæc Budæus. Cic. Attico, lib. 10.188.2. Vel ut Coſſ. roget Prætor, uel dictatorem dicat: quorū neutrum ius eſt.

Diem alicui, Eſt certam diem reo conſtituere ut accuſetur. Cic. pro Milone, Diem mihi (credo) dixerat, mulctā irrogarat. Liuius ab Vrbe Cond. lib. 3. Accuſatorem primum Virginium, & Appium reum deligunt. Quum diem Appio Virginius dixiſſet, Appius ſtipatus patritijs iuuenibus, in forum deſcēdit. Idem de bello Macedonico, Scipioni Africano duo Q. Petilij diem dixerunt. Cic. ad Q. fratrem, li. 1.2.25.

Diem dicere capitis, uel rei capitalis, Eſt uadimonio capitali obſtringere. Liu. 3. ab Vrbe, Virginius ex collegio unus Cæſoni capitis diem dicit. Ibidem, Rei capitalis diē Poſthumio dixerunt. Suet. in Cæſare, Subornauit etiam qui Caio Valerio perduellionis diem diceret. Budæus.

Diem creditæ pecuniæ dicere. Sene. de Benefi. lib. 3. cap. 10.

Diem iuris dicere. Plaut. Menæch. 14.11.

Diem nuptijs, uel operi dicere, quod & præſtituere dicitur, eſt Certam diem nuptijs conſtituere & aßignare. Terent. And. Hic nuptijs dictus eſt dies. Cic. 3. Verr. 105. Diem præſtituit operi faciundo Cal. Decemb.

Diem dicunt qua ad ripam Rhodani omnes conueniant. Cæſar 1. bel. Gall. 24.

Non dicam dolo. Plaut. Menæch. 7.3.

Dotem & doti, filio uel filiæ omnia ſua bona, id eſt, promittere in dotem inquit Budæus. Terēt. Heaut. 5.1.64. Cic. pro L. Flacco 67. Doti inquit Valeria pecuniam omnem ſuam dixerat. Ibidem, Niſi oſtenderis illam in tutela Flacci non fuiſſe. ſi fuit, quæcunq; ſine hoc autore eſt dicta dos, nulla eſt. Hæc Budæus.

Nummos uel Pecuniā Promittere. Pomp. in pictoribus, Nummos certos dico quinquaginta millia. Salluſt. li. 1. Hiſt. Eodē anno in Macedonia C. Curio in principio ueris cū exercitu profectus in Dardaniū, quibus potuit, pecunias dictas (coegit.

Dicere ex tempore. Cic. pro Archia, 13.

Egregie dicere. Quintil. lib. 6. cap. 1.11.

Facile dicere. Seneca Thyeſt. 8.30.

Facta alicuius dicere, id eſt, hiſtoriā cōſcribere. Verg. eclo. 4.11

Falſum, Mentiri. Plaut. Amph. 4.281. Per Iouem iuro me eſſe, neq; me falſum dicere.

Dicere bona fide. Hoc eſt reuera, & certo. Plaut. 19.33. Idem
Ita me dij amabunt, uin' bona dicam fide, (Pœnul. 5.30.
Quod hic inter nos liceat?

Vt fortius dicere uideantur indocti. Quintil. lib. 2. cap. 12.1.

In aliquem grauius. Terent. Adelph. 1.2.60.

Identidem dicere, Vide Idem.

Impetu dicere ſe, & uiribus uti gloriātur. Quint. li. 2. ca. 11.3.

Inclementer uel acerbe in aliquem, Verbis duris corripere aliquem: iniurijs afficere. Plaut. Amph. 8.109. Cic. ad Atticū, lib. 11.220.3. Etſi multa, præſens in præſentem acerbe dixerat & fecerat.

Dicere inclementer literis, Vituperare. Plaut. Pſeud. 3.25.
Cur inclementer dicis lepidis literis,
Lepidis tabellis, lepida conſcriptis manu?

Inducias. Plaut. Curcu. 2.45. Inducias occœpi dicere.

Ex induſtria dicere. Quintil. lib. 1. cap. 5.7.

Apud populum induſtriè dicere. Cic. pro Domo ſua 22.

Iniuſtè alteri. Plaut. Pſeudo 9.20. Non ſoles reſpicere te quū dicas iniuſtè alteri.

Inter. Plin. lib. 12. ca. 3.1. Quæ ex his incolarum numero eſſe cœpere, dicentur inter fructiferas. Ibidem, cap. 12.4.

Inter nos dictum fuit, Vide Inter.

Non inuenuſtè dicere. Quintil. lib. 1. cap. 6.17.

Ioco uel per iocum. Plaut. Amphit. 10.35. Et quidem ioco illa dixeram dudum tibi. Et paulò poſt,
– ſiquid dictum eſt per iocum,
Non æquum eſt id te ſerio præuortier.

Ius dicere, eſt magiſtratuum. Plautus Epid. 2.22. –te uolo Percontari, operam da, opera reddetur tibi T. ius dicis. Cic. 4. Verr. 83. Audiſtis ob ius dicundum, Q. Varium dicere, procuratores ſuos iſti centum & triginta millia nummûm dediſſe. Idem de Prouincijs Cōſularibus 6. Emiſti grandi pecunia ut tibi de pecunijs creditis ius in liberos populos, cōtra Senatuſconſultum, & contra legem generi tui dicere liceret. Paulò poſt 8. Perſeuerauit ius publicano non dicere. Liu. ab Vrbe cond. Aut ius de pecunia credita diceret. Cice. pro L. Flacco 5. Qui anno antè Romæ ius dixerat. Cæſar 6. bel. Gall. 83.

Dicere iura. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.4.

Laudes. Virg. eclog. 6.2.

Legem, eſt præſcribere quid opus ſit facto. Horat. lib. 2. epiſt. 2.4. Prudens emiſti uitioſum, dicta tibi eſt lex. Aliquando additur datiuus rei. Liu. lib. 3. Decad. 5. Legem cenſui cenſendo dicturos eſſe.

Legem fullonibus, & ſimilibus. Plin. 35. cap. 17.3. Quum lex Metella extet fullonibus dicta.

Fletibus legem dicere. Stat. 5. Syl. 5.12.

Legem ſibi dicere. Senec. de Benefi. li. 2. c. 18. Ouid. 13. Met. 15

Leuißimè dicere, Vide Leuis.

Liberè dicere, Vide Liber.

Liberius

Liberius aut iocoſius aliquid dicere. Horat. 1. Serm. Sat. 4. 21.

Liquido dicere, Vide Liquor.

De loco ſuperiore, uel è loco ſuperiore. Cic. 4. Verr. 70. Primum ipſe in Sicilia ſæpe & palàm de loco ſuperiore dixerat, & in ſermone multis demonſtrarat, licere nomen recipere abſentis. De loco ſuperiore dixit, pro eo quod eſt, de ſella Prætoria, & pro tribunali ſedens. Suprà enim dixerat Palàm de ſella tribunali. Idem Atti. lib. 2. 39. 5. Q. Catulũ ex inferiore loco iuſſerat dicere.

E ſuperiore loco, ſignificat Pro Roſtris & ad populum loqui. ut ex inferiore loco eſt ad iudices loqui, qui ex locis editioribus ſedebant.

Longum eſt dicere. Cic. 3. Verr. 111.

Luculenter dicere, Vide Luculentus.

Magis dicas, uel diceres, Vide Magis.

Magiſtrum Equitum, pro Creare. Liu. 5. ab Vrbe 87.

Magnificè dicere, Vide Magnus.

Magnificè, miſerabiliter, inuidioſe, grauiter, dulciter, urbane dicere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 44.

Magnopere dicere in aliquem, Vide Magnus.

Mala plurima dicit. Catull. ad Mulũ 78. 1. Id eſt, conuitiatur.

Malè dicere, Vide Malus.

Melius dicere, Vide Melius.

Membratim, cæſimq; dicere, Vide Membrum.

Mendacium, Mentiri. quamuis propriè differant Mentiri, & Mendacium dicere: ut declarant Nonius & Gellius. Plaut. Amph. 4. 44. Si dixero mendacium, ſolens meo more fecero. Idem Bacchid. 9. 30.

Modice dicere, Vide Modus.

Multam. Antiqui tum dicebant, quum ad populum & in comitio multa diſceptanda irrogabatur, quod ipſi certare multam dicebant. Liu. lib. 5. ſecundi bel. Pun. 15. Excitatiq; tandem duo Trib. pleb. Sp. & L. Caruilij quum rem inuiſam, infamemq; cernerent, ducentum milium æris multum M. Poſthumio dixerunt. Cuius certandæ quum dies aduenisſet, conciliũq; tã frequens plebis adeſſet, ut multitudinẽ areæ Capitolij uix caperet: perorata cauſa, ſpes una uidebatur eſſe, ſi C. Seruilius Caſca Tribunuſplebis qui propinquus erat, cognatuſq; Poſthumio, prius quàm ad ſuffragiũ tribus uocarentur, interceſsiſſet. Idẽ paulò pòſt, 19. Hæc quũ ab optimo quoq; pro atrocitate rei acta eſſent; uimq; eam contra Rempub. pernicioſo exemplo factã Senatus decerneret, cõfeſtim Caruilij Tribuniplebis omiſſa multæ certatiõe, rei capitalis diẽ Poſthumio dixerũt: ac ni uades daret, præhendi à uiatore, atq; in carcerẽ duci iuſſerunt. His uerbis apparet moris fuiſſe, ut Tribuniplebis multã dicerẽt: quæ poſtea populi ſuffragijs uel irrogaretur, uel abrogaretur. uel etiã remitteretur, quo tẽpore multa certari dicebatur: nõ enim tribuni damnare multæ poterant, ſed tãtùm rogare populum: apud quẽ cũ reus nõ iure multatũ ſe cõtẽderet, lis illa multatitia diſceptabatur. Sic fit hodie, quũ iudicũ edicta geſtantes uiatores, iubent, uetantue quid fieri, multã dicentes, ni edicto pareatur. Cui ſi nõ paruerint ij ad quos ea res pertinet, diẽ tũ ad iudices dicunt, à quibus edicta manarunt, quo die cõmiſſam eſſe multã pronunciatione iudicũ amplius audituri ſint. Id eſt ſe incurriſſe pœnas, ut nunc dicimus. Cic. 11. Philipp. 302. Craſſus Cõſul Pontifex maximus, Flacco collegæ Flamini Martiali multam dixit, ſi à ſacris diſceſsiſſet. quã multã Pop. Romanus remiſit, Pontifici tamen Flaminẽ parere iuſsit. Plin. epiſt. 94. Licinius nepos Prætor acer & fortis, multã etiam dixit Senatori. egit ille in Senatu cauſam ſuam ſic ut deprecaretur, remiſſa eſt multa. Budæus.

Multationem, ſiue multam pecoris. Plin. lib. 18. cap. 3. 3. Multatio quoq; non niſi ouium boumq; impendio dicebatur.

Varro, Sed quum eiuſmodi multa pecoris armentiq; à magiſtratibus dicta erat, adigebantur oues, boueſq;.

Muſam alicuius. Virg. eclog. 8. 1.

Neruoſe dicere, Vide Neruus.

Nibil dixit tum, Vide Nibil.

Non dico, Vide Non.

Non ſatis uno dicere uerbo, ſed facere. Catul. ad Ianuam 62. 2.

Nomen alicui, pro Imponere. Liu. 1. ab Vrbe 6.

Crudelem nomine dicere. Virg. 4. Georg. 71.

Nugas. Plaut. Caſin. 24. 11.

Obnòxie dicere, Vide Obnoxius.

Obſcœne dicere, Vide Obſcœnus.

Obtuſe dicere, Vide Obtuſus.

Officioſe dicere, Vide Officioſus.

Dicere oratorie & pulchre, Vide Oratorie in Oro.

Ordine dicere. Virg. 4. Georg. 107.

A prima dic hoſpes origine nobis. Virg. 1. Aeneid. 152.

Dicere duro ore. Ouid. 3. de Arte aman. 117.

Palàm. Plaut. Aulul. 9. 5.

In utranq; partem. Cic. 4. Acad. 15.

In utranq; partem, uel plures de re aliqua dici credibiliter poteſt. Quintil. lib. 3. cap. 11. 1.

De peccatis alicuius. Terent. in Prologo Heaut. 33.

Alias nouas, niſi finem maledictis facit. Item Eunuch. 5. 6. 19.

Pereleganter dicere, Vide Perelegans.

Perſuaſibiliter dicere. Quintil. lib. 2. cap. 15. 10.

Dicit plane quod intelligam. Cic. 1. de Finib. 24.

In plenum. Vide Plenus.

Plenius ac melius dicere. Horat. 1. epiſt. 2. 1.

Prælia dicere. Horat. 2. Carm. ode 12. 2.

Preſſe, ſubtiliter, aſpere dicere. Quintil. lib. 2. cap. 8. 10.

Pretium dicere muneri. Horat. 4. Carm. ode 8. 3.

De capite ſuo priore loco cauſam dicere. Ci. pro Quintio 16.

Probra dicere alicui, Vide Probrum.

Prologum. Terent. in Prologo Phorm. 16.

Propriè. Seneca de Beneficijs lib. 2. cap. 27. Hic quater millies ſeſtertiũ ſuũ uidit: propriè dixi, nihil enim amplius quã uidit.

Publicè, hoc eſt nomine publico ciuitatis ab legatis. Cicero 7. Verr. 104.

Quid, quoq; flexu, quid lentius, concitatius, celerius, lenius dicendum, demonſtrari, niſi in ipſo opere, non poteſt. Quintil. lib. 1. cap. 8. 1.

Dico quod uidetur. Terent. Heaut. 3. 3. 21. Plaut. Amphit. 4. 237. Dicito quiduis non nocebo. Terent. Heaut. 5. 2. 33.
Ego dicam quod mihi in mentem: tu dijudica.

Repudium dicere. Tacitus lib. 3.

Dicet tibi res ipſa. Plaut. Epid. 14. 49.

Rem ipſam dicere. Id eſt, ut res ipſa ſe habet. Terẽt. And. 5. 3. 2. Rem potius ipſam dic, at mitte male loqui.

Sacramento dicere dicebantur milites quum iuſiurandum adigebantur Rempublicam ſe non deſerturos. Liu. lib. 5. ſecundi belli Punici, Siqui roboris ſatis ad ferenda arma habere uiderentur etiam ſi nondum militari ætate eſſent, milites fierent: Tribuniplebis, ſi eis uideretur, ad populum ferrent, ut qui minores decem & ſeptem annis ſacramento dixiſſent, ijs perinde ſtipendia procederẽt, ac ſi uiginti annorum, aut maiores milites facti eſſent. Liu. lib. 4. ab Vrbe cond. Hoc decreto Conſul armatus, quum paucis appellantibus Tribunum, collum torſiſſet, metu cæteri ſacramento dixere. Budæus. Ibidem Liu. 228.

Dicere ſacramentum. Horat. 2. Carm. ode 17. 2.
– non ego perfidum Dixi ſacramentum. Tacit. lib. 20. Dixit ſacramentum, non uultu neq; animo ſatis affirmans. Liuius lib. 4. belli Punici.

Salſe dicere. Quintil. lib. 6. cap. 3. 21.

Dicere ſalutem alicui. Plaut. Curcul. 10. 38. Vide Salus. Cic. ad Atticum, lib. 5. 96. 4. Cicero meus modeſtiſsimus & ſuaſiſſimus puer tibi ſalutem dicit. Eidem lib. 2. 22. 6.

De ſcripto. Cic. pro Plancio 61. Reciteturq; oratio, quæ propter eius magnitudinẽ dicta de ſcripto eſt. Vide De, in De ſcripto dicere.

De ſeipſo pauciora dicit, & parcius, Quint. lib. 4. cap. 1. 5.

De ſe, & de ſuo ingenio. Cic. de Amicitia, 78. Sed nihil de me: de Scipione dicam libentius. Cic. 1. Verr. 20. Quamobrem nihil dico de meo ingenio, neq; eſt quod poſsim dicere. neq; ſi eſſet, dicerem. Terent. Eunu. 5. 6. 19. Omitte de te dicere.

Sedulò. Terent. Phorm. 2. 4. 13.
Ego ſedulò hunc dixiſſe credo.

Semel. Plinius lib. 12. cap. 9. 2. Quod ſemel dixiſſe & in cæteros odores ſatis ſit.

Senſim & curſim dicere. Cic. 2. Philipp. 60. Vide Curſim.

Sententiam: quum quis (ut ineptè dicunt) uotum ſuum dat, uel opinionem ſuam dicit. Cic. 6. Verr. 124. Mos eſt Syracuſis, ut ſiqua de re ad Senatum referatur, dicat ſententiã qui uelit, nominatim nemo rogatur. Idem, 125. Vt quiſq; ætate & honore antecedebat, ita ſententiam dixit ex ordine. Idem Philipp. 4. Vt ſententiæ de ſumma Reipub. libere dici poſſint. Ibidem, Me Conſule ſententiæ ſingulares dictæ ſunt, quibus ad hanc diem uiximus. Cælius Ciceroni, Conſulem deſignatum primum ſententiam dicentem. Hoc eſt, Referentem de re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 8. 47.

Pro ſententia. Liu. 2. bel. Maced. 80. Et quando nemo ueſtrum qui in hoc concilium aduocati eſtis, pro ſententia quicquã dicere uult, aut audet, orationes Legatorũ heſterno die pro ſententijs dictas percenſeamus. Dicere pro ſententia, & Dicere ſententiã, idẽ: ut Dicere teſtimoniũ, & Pro teſtimonio.

Dicis, ſi. Plaut. Trinum. 17. 61. dicis, ſi facies modò.

Significanter, ornateq; dicere. Quintil. lib. 1. cap. 7. 16.

Dic ſodes. Horat. 1. epiſt. 1. 13.

Concordi dixere ſono. Ouid. 5. Metam. 133.

Ad ſummam dicere. Cic. Attico, lib. 7. 127. 9.

Ex tempore. Cic. pro Archia 13. Quoties ego hunc uidi, quum literam ſcripſiſſet nullam, magnum numerum optimorum uerſuum de his ipſis rebus quæ tum agerentur, dicere ex tempore? Plin. epiſt. 27. 4.

Dicere teſtes dicuntur. Cic. 3. Verr. Alij amentiam mirari, ſtultitiam alij, &c. cui comperendinato quum tam multi teſtes dixiſſent, quicquam illorum ueniret in mentem?

Teſtimoniũ & teſtimonia, Teſtificari & probare. Dicimus autem, Dicere teſtimonium in aliquem, Contra uel aduerſus aliquem, de ambitu, de coniuratione. Cic. de Orat. Num igitur placet quum de eloquentia præcipias, aliquid etiam de teſtimonijs dicendis quaſi in arte tradere? Idem ad Qu. Fratrem, lib. 3. 20. 5. Quum teſtimonium ſecundum fidem & religionem grauiſsime dixiſſem. Idem pro Sylla 62. Qui teſtimonium de coniuratione dixi in alios. In Verrem, Qui priore actione ita teſtimonio grauiter, uehementerq; dixerunt, &c. In eundẽ, Idem abſens & de iſtius ſcelere, improbitate, audacia teſtimonium dicat. Idẽ pro Cn. Plancio 45. Multi etiam communes inimici reorum omniũ, qui ita ſemper teſtimonium de ambitu dicunt. Idem pro L. Flacco 32. Mortuus eſt aculeo iam dimiſſo ac dicto teſtimonio. Idem 3. de Nat. deorum 119. Contra deos teſtimoniũ dicere. Liu. ab Vrbe cond. Quòd falſum aduerſus ſe teſtimoniũ dixiſſet.

Pro teſtimonio dicere, Quod nũc dicimus deponere, inquit Budæus. Cic. 7. Verr. 95. Dicet is pro teſtimonio, de miſsione nautarum, de fame, &c. Idem ad Atticum, lib. 1. 11. 3.

Turpiter, aut impotenter aliquid dicere. Quint. li. 6. ca. 3. 57.

In tranſcurſu, Vide In.

Tute dicere poſsis. Lucret. lib. 3. 208.

Sub noctem dixere uale. Ouid. 4. Metam. 16.

Dicis uera. Plaut. Pſeud. 5. 125.

Verba amantia dixit. Ouid. 6. Faſt. 23.

Conſolantia uerba dixerunt. Ouid. 15. Metam. 99.

Verba digna rubore dicere. Ouid. 14. Faſt. 5.

Timide uerba excuſantia dicit. Ouid. 9. Metam. 44.

Lugubria dicere uerba. Ouid. in Ibin 20.

Dixit nouiſsima uerba. Virg. 4. Aeneid. 130.

Verba precantia dixit. Ouid. 7. Metam. 120.

Verè dicere. Cic. 2. de Legib. 5.

Verecundius de re aliqua dicere. Quintil. lib. 4. cap. 1. 9.

Multa ad ueritatem admirabilia dicere. Cic. 2. de Legib. 55.

Dicere uerſus. Virg. eclog. 5. 1.

Vitioſe dicere. Quintil. lib. 1. cap. 5. 5.

De unaquaq; earum quas demonſtrauimus, rerum dicat propriè & copioſe. Quintil. lib. 1. cap. 4. 4.

Gratia uoce dicere. Ouid. 3. Amor. elegia 5. 20.

Ad uoluntatem alicuius. Cic. de Amicitia 81.

Vrbane. Quintil. lib. 6. cap. 1. 37.

Dicam ut. Terent. And. 3. 4. 15. Domum modo ibo: ut appa-rentur dicam, atq; huc renuncio.

Nihil dixit ut. Terent. Eunuch. 4. 5. 9. Nihil dixit tum ut ſequerere ſeſe?

Dico ut res eſt. Plaut. Merc. 7. 13. Hoc eſt, rem ipſam, ut eſt et ut ſe habet exprimo.

Dicitur. Cic. 3. de Nat. deor. 74. Quartus is, quẽ heroicis temporibus Acantho Rhodi peperiſſe dicitur. De Solibus.

Vt dicitur. Cic. 3. de Orato. 89. Quamuis ſphæram in ſcenam (ut dicitur) attulerit Ennius, tamen in ſphæra fornicis ſimilitudo non poteſt ineſſe.

Nunquam audiui dici. Terent. Eunuc. 4. 4. 32.

Diceret: pro dicere poſſet. Terent. And. 1. 1. 111.
Nec ſatis ad obiurgandum cauſæ. diceret,
Quid feci? quid commerui, aut peccaui pater?

Dicere uolui, Correctionis genus eſt, quum quis in loquẽdo falſus eſt, & uerbũ unũ pro altero protulit. Plaut. Milit. 11. 7.
– ſorbet dormiens.
PA. Quid ſorbet? LV. illud, ſtertit uolui dicere:
Sed quia cõſimile eſt, quod ſtertas, quaſi ſorbeas. Ibidẽ 3. 27

Dixi iram. Sic diximus, quũ quis malè intellexit uerbum quod ꝓtulimus, ut illud denuo proferre liceat. Plaut. Trucul. 6. 9.
– comprime.
S. Spero meam quidem hercle, tu quem ſolitas comprimas.
Impudens per ridiculum ut ruſtico ſuadet ſtuprum.
A. Iram dixi.

At neſciebam id dicere illam: Id eſt, intelligere quod hæc ea uellet. Terent. Eunuc.

De prandio dicis. debetur, dabo. Plaut. Pœnulo 20. 12.

Dicis de fallacia? Terent. Heaut. 3. 3. 35.

Quod inter nos liceat dicere. Cic. Attic. lib. 2. 19. 1.

Dixi Phormio: ueluti cõminantis & terrorẽ incutientis: quaſi quod dixit, ſubitò fieri uelit. Terent. Phorm. 2. 3. 90. Niſi tu properes mulierem
Abducere, ego illam eijciam, dixi Phormio.
P. Si tu illam attigeris, ſecus quàm dignum eſt liberam,
Dicã impingã tibi grandẽ. dixi Demipho. Vbi Donatus, Dixi, ſolent dicere perorata cauſa, & mirè comminationẽ & ferocitatẽ Demiphonis imitatus eſt Phormio ſimili uerbo.
Dixine ego in hoc eſſe uobis Atticã eloquentiam? Terẽtius Eunuc. 5. 9. 63.

Dices, Quid poſtea, ſi Romæ aſsiduò fui? Ci. pro Roſ. Am. 56.

Dicet aliquis. Cice. 3. Tuſcul. 80. Dicet aliquis, Quid ergo tu

Epicurum exiſtimabas uoluiſſe? Idem 6. Verr. 9.

Ne dixis iſtuc, genus eſt negandi quod quis dixerit, quaſi quis dicat, Non ita eſt ut dicis. Plaut. Aſin. 15.12.

Dicere, Nominare. Virgil. 1. Aeneid. 107.

Eſt locus, Heſperiam Graij cognomine dicunt.

Nimius fortaſſe, auiduſq; doloris dicor. Stat. 5. Syl. 5.12.

Diceris. Martialis lib. 1. epigram. 3. Quum uerus patriæ diceris eſſe pater. Id eſt, exiſtimaris. Dicor tibi frater ex Iberis, Martialis lib. 10.65. Dici uix poteſt quàm multa ſint quæ reſpondeatis antè fieri oportere. Cic. pro Quintio 32.

Dicaßis, pro dicas, apud Comicos frequens. Plaut. Cur. 10.26. Haud in malè meditantem malè dicaßis.

Dice, pro Dic, etiam apud Comicos. Plaut. Rud. 4.36. Tu ſi quid opus eſt, dice. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 9.6. Tertium illud de modis dice. Plaut. Pœnulo. 8.82.

Deformia dictu uapulantibus ſæpe dolore, uel metu accidunt. Quintil. lib. 1. cap. 3.9.

Dictu nihil facilius, De re difficili. per ironiam. Terẽt. Phorm. 2.1.70. Verùm argentum deerat. D. ſumeret.

Alicunde. G. alicunde? Nihil eſt dictu facilius. Hoc eſt, facillimè id quidem dicitur, ſed difficilius multo fieret.

Dictu facilia. Plin. lib. 3. cap. 1.4.

Dictu parua. Plin. lib. 2. cap. 7.

Horrendum dictu. Virg. 8. Aeneid. 112.

Mirabile dictu, Virg. 1. Aeneid. 89.

Prodigium dictu nefas. Virg. 3. Aeneid. 73.

Pudendum dictu. Quintil. lib. 6. cap. 4.6.

Dicenda tacendaq; calles. Perſius Satyra 4.1.

Cum pondere aliquo hæc dicenda ſunt. Quintil. lib. 6. ca. 1.2.

Temporibus Auguſti dicendis non defuere decora ingenia. Tacitus lib. 1.

Facultas dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 15.2.

Forẽſe, atq; declamatoriũ dicẽdi genus. Quintil. li. 2. ca. 10.6.

Preſſum, limatumq; genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.3.

Incunabula dicendi. Quintil. lib. 1. in Proœmio 6.

Magiſter dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.4.

Officina dicendi. Vide Officina.

Primordia dicendi. Quintil. lib. 1. cap. 9.1.

Ratio dicendi, id eſt, modus. Quintil. lib. 1. in Proœmio 1.

Rudimenta dicenda. Quintil. lib. 2. cap. 1.6.

Rudis dicendi. Tacit. lib. 1.

Veniam dicendi ante alios expoſcit. Tacit. lib. 12.

Vis dicendi. Quintil. lib. 1. cap. 2.21.

Vis ſtricti, robuſteq; dicendi. Quintil. lib. 5. cap. 12.14.

Dicundi dicundo, dicundum, pro dicendi, &c. apud antiquos. Plaut. Rudente 23.21. Imò etiam amplius: nam ſi non dat, dominum dicundũ cenſeo.

Dictus] Participium, (ῥητὸς, λελεγμένος, τεταγμένος,) Conſtitutus, ordinatus, aßignatus. Terent. And. 1.1.75. Hic nuptijs dictus eſt dies.

Dictum iſtud? Pro, Eſtne uerũ quod dicis? Plaut. Baccid. 4.31.

Conuenire in dictum locum. Ouid. 3. Faſt. 3.41. (&c.

Dicto citius, id eſt, citius quàm dici poteſt. Virg. 1. Aeneid. 30. Horat. 2. Serm. Saty. 2. Liu. 3. bel. Pun. 217. Dicto prope citius equum in uiam Claudius egit.

Dicta eſt ſoror tua, id eſt, dictum eſt uulgo tuam eſſe ſororem. Terentius Eunuch. 1.2.66. Idem Andria 4.5.15. Semper enim eius dicta eſt

Hæc atq; habita eſt ſoror. Idem Heaut. 2.3.29.

Quæ eſt dicta mater eſſe ei antehac, non fuit.

Honore dicto. Plin. lib. 28. cap. 8.1. Hæc ſunt quæ retuliſſe fas ſit, ac pleraq; ex his non niſi honore dicto. Quod barbari dicunt, Cum reuerentia.

In his dictus locis eſt habitare mihi periphanes. Id eſt, dictum eſt mihi, &c. Plaut. Epid. 11.8.

Dictum eſt, pro Rumor erat. Terent. And. 4.6.1.

Dictum eſt, minantis particula, quemadmodum hæc quæ prius annotata eſt, Dixi Parmeno: quaſi uelit innuere facturũ ſe ſtatim quod dicit. Terent. Eunucho 5.9.36. Eia haud ſic decet PH. Dictum eſt.

Dictũ ac factum, Prouerbium celeritatis, id eſt, cito, inquit, Donatus. Terent. And. 2.3.7. Dictum ac factum inuenerit Aliquam cauſam quamobrem eijciat oppido.

Dictũ ac factũ reddidit. Hac figura ſignificamus nihil eſſe prætermiſſum in negocio procurando. Terent. Heaut. 4.5.12. Eraſ. in Chiliad.

Dictum factum, id eſt, cito. Terent. Heaut. 5.1.31.

Acute, uenuſte, ſtulte, iracũde, timide dicta. Quint. li. 6. ca. 3.5.

Cum gratia & uenere dictum. Quintil. lib. 6. cap. 3.12.

Crudeliter dictum. Quintil. lib. 1. cap. 5.7.

Frigidius dicta. Quintil. lib. 6. cap. 3.3.

Inconſtantiſſime dicta. Vide Inconſtans.

Inſolenter dictum. Quintil. lib. 1. cap. 5.7.

Minaciter dictum. Quintil. lib. 1. cap. 5.7.

Obſcure dicta interpretari. Quintil. lib. 3. cap. 4.2.

Sancte & moderate dictum. Vide Modero.

Superbe dictum. Lucret. lib. 5.246.

Dictum ſapienti ſat eſt. Plaut. Perſa. 9.19. Terentius. Phorm. 3.3.8. Pater adeſt hic. G. ſcio: ſed quid tum? A. ah, dictum ſapienti ſat eſt.

Dictum] dicti, pro omni ſermone intelligitur, (εἰρημένον, λεγόμενον,) Terent. ut Prol. Eunuchi, 41. Nullum eſt iam dictum, quod non dictum ſit prius.

Ob dictum, Vide Ob.

Abſona dicta fortunis. Horat. in Arte, 23.

Dicta blanda & benedica. Plaut. Ciſtel. 7.15.

Dicta bona pro ſalſis. Cic. 2. de Oratore 122.

Dicta docta. Plaut. Aſina. 10.22.

Facunda dicta. Ouid. 13. Metam. 26.

Horriſona dicta. Claud. 1. in Ruffin. 17.

Irrita dicta factaq;. Catull. ad Alphenum, 28.2.

Dicta meliora, Vide Melior.

Mulſa dicta, Vide Mulſum.

Procacia dicta. Claud. 4. Paneg. 50.

Dictum ridiculum, Quod excitãdi riſus cauſa profertur. Plautus Capt. 8.22.

Ridiculum dictum plerunq; ſalſum eſt. Quint. lib. 6. ca. 3.4.

Terriloqua dicta. Lucret. lib. 1.21.

Tumida dicta. Valer. 3. Argon. 144.

Veridica dicta. Lucret. lib. 6.5.

Vernile dictum. Tacit. lib. 18. Vernile dictum omnem inuidiã in eum uertit. Hoc eſt ſcurrile & procax. Rhenan. in Caſtigat. in eundem Taciti librum.

Triſtia dicta abolere. Silius lib. 7.111.

Accedere dictis. Stat. 1. Achil. 43.

Conuicia addere obſcœnis dictis. Ouid. 14. Metam. 104.

Addere altera uerba dictis. Ouid. 5. Faſt. 60.

Dictis affatur amorem. Virg. Aeneid. 134.

Aliquem aggredi dictis. Virg. 4. Aeneid. 19.

Animum arrigere dictis. Virg. 1. Aeneid. 117.

Audiens dicto. Quintil. lib. 3. cap. 6.24. Vide Audio.

Dictis auertere curas. Virg. 4. Aeneid. 79.

Caſtigare aliquem dictis. Virg. 5. Aeneid. 77. Vide Caſtigo.

Circunueſtire dictis, Vide Circunueſtio.

Cohærent dicta inter ſe, Vide Cohæreo.

Componere dicta cum factis, Vide Compono.

Conſequi omnia dictis. Ouid. 15. Metam. 84.

Fidem dictis contradere. Lucret. lib. 1.82.

Per auras deferre dicta. Virg. 4. Aeneid. 46.

Curas demere dictis. Virg. 3. Aeneid. 31.

Aurea dicta depaſci. Lucret. lib. 3.3.

Detrahere fidem dictis. Quintil. lib. 5. cap. 7.22.

Dicta dicere, Vide Dico.

Dicta dimittere in aures. Virg. 4. Aeneid. 86.

Dicta dedit. Virg. 6. Aeneid. 126. Et lib. 8.106.

Talia dicta dabat. Virg. 5. Aeneid. 169.

Da leporem dictis. Lucret. lib. 1.6.

Docere dictis. Lucret. lib. 5.12.

Eliminare foras dicta. Horat. 1. epiſt. 5.5.

Eludenda aduerſariorum dicta. Quintil. lib. 5. cap. 13.21.

Expedire dictis. Virg. 3. Aeneid. 76.

Fictis dat cultum & pondera dictis. Valer. 1. Argon. 8.

Figere dicta animis. Virg. 10. Aeneid. 20.

Haurire dicta auribus. Ouid. 13. Metam. 169.

Dicta iocoſa iactare in aduerſarios. Vide Iacio.

Simulacra dictis amaris incendere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.7.

Ingerere dicta in aliquem. Vide Ingero.

Ingerere dicta in dolium pertuſum. Vide Ingero.

Lædere aliquẽ uel tenui dicto. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 57.

Migrant dicta. Vide Migro.

Miſcere fortia placidis dictis. Ouid. 4. Metam. 131.

Moueri dictis. Quintil. lib. 5. cap. 7.6.

Dictis mœrentia pectora mulcet. Virg. 1. Aeneid. 41.

Mutare dicta. Vide Muto.

Memori pectore dicta uitare. Ouid. 3. Faſt. 36.

Notari dicto. Quintil. lib. 6. cap. 3.26.

Nunciare alicui nõ bona dicta. Catull. ad Furiũ et Aurel. 11.3.

Dicto obediens, Qui dictis obſequitur & paret. Plaut. Perſa (10.50.

Obtegere cum dicto. Vide Cum.

Dictis onerare aliquem. Plaut. Merc. 24.17.

Optimè hercle perge, ego aßiſtam hinc altrinſecus,

Quibus eſt dictis dignus uſq; oneremus ambo. Id eſt, corripiamus eum ut dignus eſt.

Perluſtrare dicta. Stat. 4. Sylu. 3.29.

Dictis bonis petere. Plaut. Amphit. 3.25.

Sententia prætentanda dictis ambiguis. Ouid. 9. Metam. 118.

Reddere dicta. Ouid. 8. Metam. 145.

Refellere dicta. Virg. 4. Aeneid. 77.

Mutua dicta referre, eſt reſpondere. Ouid. 1. Metam. 132.

Regere dictis animos. Virg. 1. Aeneid. 32.

Reportare dicta alicuius. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 16.

Triſtia dicta reportat. Virg. 2. Aeneid. 23.

Reprobare ultima dicta. Ouid. 9. Metam. 26.

Repugnare dictis alicuius. Ouid. 2. Metam. 20.

Reſoluere dicta. Quintil. lib. 5. cap. 13.10.

Facta arguebantur, dicta erant impune. Tacit. lib. 1.

Dicta parentis non ſunt: Id eſt, hæc indigna ſunt quæ à parente dicantur. Terent. Heaut. 5.4.12.

Dictum, idem quod prouerbiũ, ſiue adagium: quod facetis hominibus adſcribitur, ut ait Donatus. Terent. Eun. 3.1.38. Tuum obſecrõne hoc dictum erat? uetus credidi.

Dicteria] dicteriorũ (σκώμματα, (Breuiter, acutè, ſalſeq; dicta. Varro, ὄνος πρὸς λύραν, Quam mobile neq; orto pſalticium attulit pſalterium, quibus ſonant in Græcia dicteria. Martial. lib. 6.44.

Omnibus arrides, dicteria dicis in omnes.

Dicto] dictas, dictare, Frequentatiuum. Cic. 3. Offic. 75. Dictabat ſe hortulos aliquos emere uelle.

Dictare, (ὑφηγεῖσθαι,) Dicere, ut ſi alter ſcribens excipiat, et manu ſtyloq; notet, inquit Valla. Cic. ad Atticum lib. 2.38.1. Teſtatur ſe epiſtolam ſua manu non ſcripſiſſe, ſed recreandæ uoculæ cauſa ambulantem dictaſſe. Idem ad Quintũ fratrem, lib. 2.6.1. Paruula lippitudine adductus ſum, ut dictarem hanc epiſtolam: & non ut ſoleo, ad te ipſe ſcriberem. Idem 1. de Finib. 14.

Grauiter ornateq; dictare, Vide Ornate in Orno.

Dictare actionem, à Iuriſconſultis dicitur, quod à Terentio dicam impingere uel dicere. Budæus, Vide Dica.

Fugam lucis, & tædium pudor dictat. Quintil. lib. 1. ca. 3.10.

Iudicium dictare Paulus in L. Si ſeruus. ff. De noxal. act.

Dictare alicui orationem. Cic. 4. de finib. 101.

Dictare rationem, quod barbari facere computũ dicunt. Plautus Amphit. 8.36.

Sententiam dictare. Quintil. lib. 2. cap. 15.5.

Dictare teſtamentum alicui, Pro ſuo arbitrio diſponere. Plinius epiſto. 44.c.

Vota dictat ſacerdos. Valer. 1. Argon. 138.

Dicitur etiam, ratio dictat, Quale eſt illud Plinianum in epiſtola quadam, O ſylua, ô littus quàm multa componitis, quàm multa dictatis. Et illud Bœotij, Ecce mihi, laceræ dictant ſcribenda camœnæ. Verùm hic manifeſta ratio ſubeſt. nam camœnæ, littus, ac ſolitudo tacitè nobis ſuggerunt quod ſcribamus: ita & ratio loquitur quod nos ſcribendum putemus: & ratio dictat quod in alterum effundamus. Hæc Valla in Raudenſem. Plin. lib. 26. cap. 4.4. Igitur demonſtratarum priore libro herbarum reliquos effectus dicemus, adijciemuſq; quas ratio dictauerit.

Ratio ita uidetur dictare. Quintil. lib. 3. cap. 4.7.

Dictare, pro Edicere ſeu polliceri. Quintil. lib. 11. cap. ultimo Aut cum ſodalibus iocantur, aut nonnunquam ad librarios ſuos ita reſpiciunt, ut ſportulam dictare uideantur.

Dictata] dictatorum, neut. gen. plu. nu. Quæ præceptor pueris deſcribenda dictauit. Cic. ad Qu. frat. lib. 3.17.16. Meæ in illum pueri omnes tanquam dictata. Idẽ 4. de Finib. 17.

Magiſtri dictata. Iuuenal. Saty. 5.13.

Dictata reddere. Cic. 1. de Nat. deor. 96. Perſius, Saty. 1.3. Horat. 1. epiſt. 19.3.

Vt puerum ſæuo credas dictata magiſtro Reddere.

Nec in literis tantum, ſed in alijs quoq; artibus dictata dicuntur. Iuuenal. Saty. 5.13. Donec peragat dictata magiſtri Omnia. Sueton. in Cæſare, Vt diſciplinam ſingulorum ſuſciperent, ipſiq; dictata exercentibus darent. De gladiatorum legibus ac præceptis agit.

Dictito] dictitas, penul. corr. Frequentatiuum uerbum à dicto, dictas: Idem eſt (ut ait Valla lib. 5.) quod frequentibus temporibus frequentibusue locis dico & narro. Cic. ad Lentulum, lib. 1.9.55. Quem poſt reditum dictitant fracto animo & demiſſo fuiſſe. Plin. lib. 29. cap. 1.14. Terentius in Prol. Heaut. 22. - tum quòd maleuolus poeta dictitat, Repente ad ſtudium hunc ſe applicaſſe muſicum.

Dictitare in ſermonibus. Cic. ad Lẽtulum, lib. 1. epiſt. 9.104.

Dictitare cauſas. Cic. 2. de Oratore 31.

Dictio] dictionis, (ῥῆσις, φάσις, λέξις,) Verbale, Enunciatio. Terent. Phorm. 2.1.63. Seruum hominem cauſam orare leges non ſinunt, neq; teſtimonij dictio eſt. Id eſt, non licet ei (teſtimoniũ dicere.

Sententiæ dictio. Cic. 2. de Inuent. 126.

Dictio, pro uocabulo ſiue uerbo accipitur. Valla, lib. 5. ca. 10. Et Quintil. lib. 1. cap. 10. & lib. 9. cap. 1.

Dictio, Oratoria & facunda oratio. ut Dictioni operam dare. Cic. 2. Tuſc. 13.

Dictio, pro Oratione. Cic. de Claris Orat. 138. Malim mihi L. Craßi unam pro M. Curio dictionem, quàm Caſtellanos triumphos duos. Idem 1. de Orat. 28. Ibidem. 76. Educenda deinde dictio eſt ex hac domeſtica exercitatione & umbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in caſtra atq; aciem forenſem. Budæus.

Extemporales dictiones, Quintil. lib. 2. cap. 4. 21.

Dictionẽ, pro Actione cauſæ uidetur poſuiſſe Tacitus de Oratore, Iuuenis ille, qui foro & eloquentiæ parabatur, deducebatur ad eum Oratorem, qui principem locũ in ciuitate haberet, hunc ſectari, hunc proſequi, huius omnibus dictionibus intereſſe, utq; ſic dixerim, pugnare in prælio diſcere. Vides ut dictiones uocet prælia, diſtinguens à fictis declamationibus.

Dictio, pro Oraculo. Liu. 1. Decad. lib. 8. 118. Eodem anno Alexandriam in Aegypto proditũ conditam: Alexandrũq; Epeiri regem ab exule Lucano interfectum ſortes Dodonæi Iouis euentu affirmaſſe. Accito ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, caueret Acheruſiam aquam, Pandoſiamq; urbem: ibi fatis eius terminum dari.

Dicax] dicacis, pen. prod. om. ge. (φιλοσκώπτης, φιλοσκώμμων,) Qui ſermone aliquem cum riſu inceßit & ridet. Cic. 2. de Oratore 122. Quod eſt hominibus facetis & dicacibus difficillimum.

Homo dicax Catul. ad Varum 19. 1.

Facetus & dicax. Cic. pro Cælio 54. Et in Oratore 49. de Demoſthene, Quo quidẽ mihi nihil uidetur urbanius, ſed non tam dicax fuit quàm facetus.

Vrbanus & dicax. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Dicax in aliquem. Cic. 2. Philipp. 85.

In conuiuijs et ſermonibus multi dicaces. Quint. li. 6. ca. 3. 10.

Dicaculus] dicacula, dicaculum, pen. corr. (σκωπτίλος,) Diminutiuum. Plaut. Aſin. 30. 8. Satis dicacula es amatrix.

Dicacitas] pen. cor. (σίλλοι,) propriè ſignificat ſermonem cum riſu aliquos inceſſentem, inquit Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. lib. 1. de Ora. 120. duo genera facetiarum nominat, cauillationem & dicacitatem.

Facetiæ & dicacitas. Cic. in Orat. 48.

Scurrilis, & ſcenica dicacitas. Quintil. lib. 6. cap. 3. 20.

Scurrilis Oratori dicacitas magnopere fugienda eſt. Cic. 2. de Orato. 135.

Dictator] penul. prod. (ὑφηγητής, δικτάτωρ,) huius dictatoris, Is eſt qui dictat.

Dictator Romæ, is dicebatur qui dictaturam gerebat: dictus quòd à Conſule diceretur, ſiue crearetur noctis ſilentio, uel quòd alijs omnibus poßit dictare, id eſt, imperare ac præcipere. Liu. 1. Decad. lib. 9. Noctis ſilẽtio (ut mos eſt) Fabius L. Papyrium dictatorem dixit. Sex tantum menſes fruebatur ſuo magiſtratu. Et quia ſumma poteſtas erat Dictatoris in populũ, is quoq; magiſter populi appellatus eſt, ut ſcribit Varro. Iuuenal. Saty. 8. Fumoſos Equitum cum Dictatore magiſtros. Cic. 3. de Finib. 113 Rectius magiſter populi (is enim eſt Dictator) quàm Sylla. Erat autẽ extraordinarius magiſtratus, cuius ſumma erat poteſtas habens ius animaduertendi in cuiuſcunq; ciuis Romani caput, nec ab eo prouocandi ius erat. Nec alio pacto creari ſolebat, quàm quum uis aliqua maior repente oborta, ingentem urbi cladem minitari uideretur.

Arrogare Dictatorem. Vide Arrogo.

Dictatrix] huius dictatricis, penul. prod. (ὑφηγητίς,) Quæ dicit agenda, præcipit & imperat. Plaut. Perſa. 12. 23. Tu hic eris dictatrix nobis.

Dictatorius] Adiect. (δικτατώριος,) Quod ad Dictatorẽ pertinet, ſeu quod eſt Dictatoris. Liu. 6. ab Vrbe 164. Poſtremò Dictatorium fulmen in ſe intentatũ. Cic. pro Cluent. 97 Dictatorius gladius.

Dictatorius iuuenis, pro Dictatore patre natus. Liu. 1. Decad. lib. 7. 14. Dictatura, (δικτατωρία,) Sueton. in Iulio Cæſare, Syllam neſciſſe literas, qui Dictaturam depoſuerit. Alludit tamen ad Dictatoris dignitatem.

Dictatura] Ipſa Dictatoris dignitas. Cic. 2. Offic. 40. Alter enim qui in illa Dictatura ſcriba fuerat, in hac fuit Quæſtor urbanus.

Imperioſa. Dictatura. Vide Impero.

Dictaturam ſolo æquare. Vide Aequo.

Dictaturam gerere. Cic. 2. Offic. 152.

Deponere dictaturam. Quintil. lib. 5. cap. 10. 51.

Sumebantur Dictaturæ ad tempus. Tacit. lib. 1.

Dicibulum, dicibuli. Dicibula puerilia, pro nugis dicit Tertullianus aduerſus Valentinianos, Satis meminerat Ptolemæus puerilium dicibulorũ, in mari poma naſci, et in arbore piſces.

Dictamus] m. g. uel dictamum, dictami, n. g. (δίκταμνος,) Herba qua lacertæ ſe refouent, quotieſcunq; cum ſerpentibus pugnam habuerint. Virgil. 12. Aeneid. 83. Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Quo ex loco legendum putant docti omnes dictamnũ, interpoſita n litera: alioqui uerſus non ſtaret. Cui orthographiæ adſtipulari etiam uidetur Theophraſti locus & Galeni, in quibus ſemper dictamnum legas. Vide Plinium, lib. 8. ca. 27. 1. Et lib. 20. cap. 14. 10. Cic. 2. de Nat. deor. 189. Capras auditum eſt in Creta feras, quum eſſent confixæ uenenatis ſagittis, herbam quærere, quæ dictamnus uocaretur: quam quum guſtauiſſent, ſagittas excidere dicunt è corpore. Idẽ dicit Plin. lib. 26. ca. 14. Dicta eſt hæc herba etiam Artemidum, à Diana quam Græci Artemida uocant, quoniam uulneratæ capræ & ceruæ, eius herbæ paſtu ſanarentur. Vide Ruellium lib. 3. cap. 27.

Dictamus florens. Stat. 1. Syl. 4. 21.

Dictator, Dictatura] Vide Dico, dicis.

Dicte] Dictes, (δίκτη,) Mons eſt inſulæ Cretæ, Ptolemæo, lib. 3. cap. 17. & Straboni lib. 10. Sic dictus à Dicte nympha quæ illic colebatur, ut ait Seruius.

Dictæus] Adiectiuum, (δικταῖος,) Vnde Iupiter Dictæus dictus eſt, quòd in eo fuerit nutritus, ut tradit Seruius. Virg. lib. Georg. 2.

Antrum Dictæum. Virg. 4. Georg. 31. De apibus loquitur.

Arua Dictæa. Virg. 3. Aeneid. 36.

Aſtra coronæ Dictææ. Claud. 3. paneg. 42.

Dicterium, Dictio, Dictito, Dicto, Dictum] Vide Dico.

Dicrotum] pen. corr. (δίκροτον,) Latine Biremis dicitur. De dicroto Iulius Pollux li. 1. Dicrota ſunt naues, quæ duobus gubernaculis pariter à prora reguntur & puppi. Cic. ad Atticum, lib. 5. 98. 3. ἄφρακτα, Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebam & aliud ἐπίκωπον. Idem lib. 16. 333. 11. Nã et ipſe Domitius bona planè habet dicrota.

Dictynna] (δίκτυννα,) ut quidam putãt, cognomẽ eſt Dianæ, propterea quòd retia inuenerit, quæ Græcè dicuntur δίκτυα. Scribit Diodorus lib. 6. Dictynnam ex Ioue genitam, in Creta conſuetudine Dianæ familiariſsimè eſſe uſam: quæ res cauſam præbuit ut quidam Dictynnam, Dianam eſſe exiſtimarent.

Mitis Dictynna, id eſt, Diana. Stat. 9. Thebaid. 127.

Dictynna] (δικτύννα,) Cretæ inſulæ urbs: à quo mons Dictynnæus dictus eſt Straboni.

Dictys] Cretenſis, peritus Phœnicum literarum, natus Merione filio Idomenei, ſcripſit bellum Troianũ: in quo ipſe militauit, Phœnicũ lingua. Reuerſus in patriam, moriens mandauit ut liber arca plumbea ſepulchro eius inferretur occluſus. Anno deinde tertio Neronis principatus ob terræ motũ reuulſo ſepulchro arca apparuit: delataq; ad Rutiliũ illius inſulæ præſidẽ, & ab illo ad Neronẽ trãſmiſſa eſt. Librum Nero in Græcam linguã conuerti iuſsit, bibliothecæq; dicauit, qui ad noſtrum æuum peruenit conuerſus in Latinũ ſermonẽ à quodam Septimio, ut eius indicat epiſtola: in qua dicit librũ inuentũ à paſtoribus in ſepulchro, & ad Praxim eius

eius regionis dominum delatum, ab illo uerò Neroni donõ miſſum fuiſſe.

Dictys, unus ex Centauris fuit.

Dictys piſcator quidam qui Perſeũ educauit. de quo Stat. li. 2. Fluctiuagus uolucrem comebat Perſea Dictys.

Didaſcalus] penultima corr. (διδάσκαλος,) Latinè dicitur præceptor.

Didaſcalia] didaſcaliæ, pen. corr. Doctrina. Cælius Ciceroni, lib. 8. 3. 9. Genere tamen, quod ad nos pertineat, & διδασκαλίαν, quandam, ut uerſetur inter manus, habeat.

Didia] lex, (δίδιος νόμος,) poſt Fauniam legem duodeuiginti annos ſecuta eſt: cuius ferendæ duplex ratio fuit, Prima, ut non ſolum urbs Romana, ſed uniuerſa Italia lege ſumptuaria teneretur. Secunda, ut non modò qui conuiuia maiore ſumptu feciſſent, ſed etiam qui ad ea uocati eſſent, atq; omnino interfuiſſent, pœna legis tenerẽtur. Macrobius lib. 3. Satur. cap. 17.

Dido] Didonis, penul. prod. (διδώ,) uel per declinationem Græcam Dido Didus, in accuſatiuo Didoa, & per contractionem Didò. Eliſa proprio nomine uocabatur, ſed cognomento Dido dicta eſt, id eſt, uirago, quia uirile aliquid fecit ſe in ignem præcipitando, inquit Seruius. Beli fuit filia, & ſoror Pigmalionis. Virg. Vritur infelix Dido.

Regina Dido. Virg. 1. Aeneid. 100.

Phœniſſa Dido. Virg. 1. Aeneid. 135.

Pulcherrima Dido. Virg. 4. Aeneid. 12.

Sidonia Dido. Virg. 1. Aeneid. 124.

Dido] didis, dididi, diditum, penul. corr. (διανέμω,) didere, Diſtribuere ſignificat & digerere. Dictumq; uidetur Dido quaſi diuido, ablata media ſyllaba. Horat. 2. Ser. Sat. 2. 14.

Albuti ſenis exemplo dũ munia didit. Didit, id eſt, diuidit. Por

Cibus in uenas diditur. Lucret. lib. 2. 225. (phyrius.

Solatia didita per gentes. Lucret. lib. 5. 4. & lib. 4. 49.

Dididerunt, pen. corr. pro Diuiſerunt poſuit Lucret. lib. 6. 1.
Primæ frugiferos fœtus mortalibus agris
Dididerunt quondam præclaro nomine Athenæ.

Didoron] pen. prod. (δίδωρον) Duorum palmorum. Plin. lib. 35. cap. 14. 2. Genera eorum tria, Didoron, quo utimur, longum ſeſquipedale, latum pede, alterũ tetradoron.

Didrachmum] didrachmi, neu. gen. (δίδραχμον,) Nummus eſt duas drachmas continens; & ualet tantum quantũ ſeptem ſolidi noſtri turonici, teſte Budæo.

Diduco] diducis, diduxi, diductum, (διαλαμβάνω, διαιρέω,) diducere, In diuerſas partes et diuerſa loca ducere, ſiue dirimere, diuidere, et diſtinguere. Cæſar 6. bel. Gall. 122. Dimittendæ plures manus, diducendiq; erant milites. Colum. lib. 6. cap. 2. 5. Poſthæc diductis malis, educito linguã. De bobus domandis.

Diducere, & Contrahere, contraria. Cic. 4. Acad. 40.

Cõprimere et Diducere digitos, ſimiliter cõtraria. Ci. in Orat. (61.

Diducere aciem in cornua. Liu. 5. ab Vrbe 169.

Aſſem in centum partes diducere. Horat. in Arte 66.

Diducere aquam in uias. Cato. cap. 155.

Diducere argumenta in digitos. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Diducere complexus. Propert. lib. 1. eleg. 12. 4.

Tum uerò in curas animum diducitur omnes. Virg. 5. Aeneid. 143. Græca figura: ut, Mentem læſus. Seruius.

Fauces immani diducit hiatu. Silius, li. 3. 40. de ſerpẽte quodã.

Flumina in riuos diducuntur. Quintil. lib. 5. cap. 13. 11.

Humum continuam diduxit. Ouid. 8. Metam. 118.

Matrimonium diductum. Sueton. in Othone, cap. 3.

Nubem diducere auris ſubitis. Cic. in Arato 23.

In contrarias partes diducere aliqua. Cic. 2. de Inuent. 157.

Rictum diducere. Iuuenal. Saty. 10. 23.

Riſu diducere rictum auditoris. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 2.

In ſtudia Senatum diduxerat. Tacit. lib. 20.

In ſpecies rurſus hæc omnia diducuntur. Quint. li. 2. ca. 14. 5.

Veſtem diduxit ab ore. Ouid. 3. Metam. 53.

Diductus] Particip. (διηρημένος,) Cice. 3. de Orat. 14. Riuis eſt diducta oratio, non fontibus.

Arua diducta à propinquis iugis. Silius lib. 1. 40.

Diducta Britannia mundo. Claud. 8. Paneg. 11.

Ciuitatem diductam incuſabat. Tacit. lib. 4.

Colores diducti. Celſ. lib. 1. cap. 8. Quantoq; magis miſtos, neque inter ſe diductos colores habet, tanto deterius.

Cornua diducta. Liu. li. 8. Decad. 3. cornua exercitus intelligit

Diuiſionem in digitos diductam nonnunquam Cic. leuiter eludit. Quintil. lib. 4. cap. 5. 17.

Foribus palatij repente diductis. Tacit. lib. 12.

Militem diductum laſciuire prætendebat. Tacit. lib. 4.

Ordines diducti. Tacit. in uita Agricolæ.

Diductum in partes audientium ſtudium. Plin. epiſt. 43.

Terræ diductæ, hoc eſt diuiſæ, apertæq;. Tacit. lib. 2.

Tunica diducta. Quintil. lib. 2. cap. 15. 7.

Didymæ] pen. corr. Didymarum, inſulæ Africæ, quæ Aegypto adiacent, teſte Ptolemæo lib. 4. cap. 5.

Didymaon] pen. prod. armorum artifex eximius: De quo Virg. lib. 5. Aeneid.
Et clypeum efferri iußit: Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didyme] Didymes, pen. corr. Inſula in mari Siculo una ex Aeolijs. Pompon. lib. 2.

Didymeus] pen. pro. (διδυμεῖος,) Apollo dictus eſt, quòd geminam ſpeciem ſui numinis præferat, illuminãdo formando q; Lunam. Ex uno enim fonte lucis, gemino ſydere ſpacia diei & noctis illuſtrat: unde & Romani (ut inquit Macrobius 1. Saturn. cap. 17.) Solem Didymei Apollinis appellatione uenerantur. Dictum eſt & Didymeum templũ Apollini dicatũ apud Miletũ, quod prius oraculum Brancidarũ (ut autor eſt Plinius) appellatũ eſt. De hoc templo ſic ſcribit Strabo lib. 4. Poſt Poßidiũ mileſiũ eſt oraculũ Apollini Didymeo ſacrũ apud Brancidas ad decẽ & octo ſtadia aſcẽdenti. Id à Xerxe incenſum eſt, quemadmodum cætera templa omnia, Epheſio excepto. Poſtea Mileſii templũ cõſtruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinẽ remanſit ſine tecto, uarijs antiquarum artium donis ſumtuoſißime honoratum.

Didymus] pen. corr. (δίδυμος,) Latinè geminus dicitur.

Didymus] profeßione grammaticus, genere Alexãdrinus, Cicerone & Antonio Conſulibus natus, tẽpore Auguſti Romæ profitebatur, cognomine Chalcenterus, ob ſtudium infatigabile: ſicuti à Demetrio Trœzenio, ut ſcribit Athenæus dicebatur Bibliolachas, ex uoluminum numeroſitate. Dicitur enim ſcripſiſſe libros ter mille quingentos. Macrobius lib. 5. Satur. ca. 22. uocat hunc grammaticorũ omniũ quiq; ſint, quiq; fuerint, inſtructißimum. Chalcenterus autem dictus eſt ab inteſtinis æreis, ueluti prædurus. χαλκὸς æs ſeu ferrum, & ἔντερα uiſcera, inde χαλκέντερος. Ex Hieronymo, Eraſmo, Volaterrano, Cælio.

Didymus Alexandrinus, Præſul Cæſarienſis, captus oculis à puero, & ob id elementorum quoq; ignarus, tantum miraculum ſui omnibus præbuit, ut Dialecticam quoq; & Geometriam, quæ uel maxime uiſu indiget, perfecte didicerit. Is plura opera & nobilia conſcripſit, quorum nomina recenſet Hieronymus, cuius tempore floruit. Exceßit annum ætatis octogeſimumtertium. Vide Hieronymum in catalago ſcriptorum eccleſiaſticorum, & lib. 11. Hiſtoriæ eccleſiaſticæ, cap. 7. & Tripartitæ, lib. 8. cap. 8.

Diecula] Vide Dies.

Dierectus] Adiectiuum,(σταυρωθείς,)dicitur inquit Nonius,crucifixus,quaſi ad diem erectus.Varro Eudæmonibus, Apage in dierectum à domo noſtra iſtam ad ſanitatē.Plaut. Caſin.3.14.Abi dierectus tuum in prouinciam.Idem Capt. 11.105.Quin tu quieſcis dierectū cor meum, ac ſuſpende te.Idem Bacch.12.7.Feſtus,Dierectum dicebant per antiphraſin,uolentes ſignficare malum diem.Antiquum eſt.

Dies] diei,pen.prod.maſc.& fœm.gen.in ſingulari(ἡμέρα, ἦμαρ,)In plurali uerò tantum maſc. Aſconius, Dies fœminino genere tempus dicitur: & ideo diecula, breue tempus & mora.Dies horarum XII.maſc.gen.eſt: Vnde hodie aduerbium,quaſi hoc die.

Dies maſc.gen.Martial.lib.1.167.
Quartus dies eſt. Plin lib.9.cap.59.1.

Dies fœm.gen.Virg.Multa dies, uariuſq; labor mutabilis æui Rettulit in melius.Iuuenal.de Priamo loquens Saty.10.Lōga dies igitur quid contulit? Id eſt, quid ei longæuitas profuit? Hæc Budæus.Iuriſconſulti Annua,bima,trima, quadrima die,pro anni tempore,biennij,triennij,quadriēnij, uſurpant.Cic.ad Lentulum,lib.1.6.2.Et ipſa die quæ debilitat cogitationes & inimicorum & proditorum. Confunditur tamen hæc differentia.

Dies fœm.gen.pro die horarū XII.Cic.ad Qu.frat.lib.3.17.11.in qua primū erat, quòd antiquior dies intus fuiſſet adſcripta literis,quàm in Cæſaris.Idem ad Att.lib.2.26.2.

Genitiuus à dies, eſt diei,dij,dies,die.Diei.Plaut.Pſeud.Diei iā multū eſt. Dij.Virg.1. Aeneid. 128. Munera lætitiáq; dij. Seruius legit dei,Bacchū intelligens,ſeu uinū.Admonet tamen à multis legi die,pro diei.Dies.Ci.pro Seſtio 22. Equites non daturos illius diei pœnas.Liu.in quinta Decade,lib. 4.2. Per mediā Bœotiā dies unius expedito itinere Chalcidē ad claſſem cōtendit.Virg.1.Georg.42.Libra dies,ſomniq; pares ubi fecerit horas.Seruius legit die pro diei. Die. Salluſtius in Iugurtha,Vix decima parte die.

Ablatiuus,Die,uel diu.Salluſt.Diu noctuq; labora.

Dies alius naturalis,alius ciuilis.

Dies naturalis,Eſt tempus ex oriēte ſole ad ſolis occaſum. Hūc aliqui artificialem dicunt,alij hemiſphærialem. Cuius contrarium tempus eſt Nox,id eſt,umbra terræ:uidelicet ab occaſu ſolis uſq; ad ortum.

Dies ciuilis uocatur tempus quod fit uno cœli circumactu, id eſt,inter unū ſolis ortum & alium:quo & uerus dies,id eſt lux & nox cōtinetur: ut quū dicimus aliquem dies triginta tantum uixiſſe:noctes etiam cōprehendimus.Nox enim teſte Seruio,pars eſt diei.ſed diem dicimus à parte,quam conſtat eſſe meliorem.Vnde uſus obtinuit,ut ſine noctis commemoratione, dierum numerus exprimatur. Hæc ex probis autoribus.

Dies alius iudicat de alio.Plin.li.7.ca.40.3.

Die craſtini,pro Die craſtino.Plaut.Moſtell.12.21. Hāc rē die craſtini quū herus reſciuerit. Idem Menæh.24.97. Mane ſanè, die ſeptimi uænibunt ſerui. Ita loquutos ueteres docet Macrobius 1.Saturn.cap.4.Ita inquiens, Sed nec diecraſtini à doctiſſimo uiro,ſiue ueterū autoritate prolatū eſt,quibus mos erat modò diequinti, modò diequinte pro aduerbio copulatè dicere. cuius indiciū eſt,quòd ſyllaba ſecunda corripitur,quæ natura producitur, quū ſolum dicitur die. Quòd aūt diximus extremam iſtius uocis ſyllabā tū per e, tū per i ſcribi,conſuetum id ueteribus fuit,ut his literis plerunq; in fine indifferenter uterentur,ſicut priſtine & priſtini,procliue & procliui.Gell.lib.10.cap.24.

Acceſſus & defectus dierum ac noctium.Vide Accedo.

Die decies.Plaut.Milite 11.39. Complebatur die.Sub.in.

Medio diei.Tacit.lib.12.Et lib.17.Medio diei temulentus. Per medium diei nudus repertus eſt exercitando corpori, Tacit. lib. 14.

Pars melior diei acta.Virg.9.Aeneid.32.

Ad diem.Vide Ad præpoſitionem.

Ad diem pecuniam ſoluere.Cic. Attico,lib.16.241.2.

Ad hanc diem.Vide Ad præpoſitionem.

Ad multum diem.Vide Multus.

Ad ſerum uſq; diem Vitelliani ſaxis,piliſq; ſubeuntes ardebant Tacitus lib.19.

Ante diem cadere uel mori.Virg.4.Aeneid.146.

De die pro interdiu.Sueton.Laudabat de die.Curtius lib.5. De die inibat conuiuia, quibus fœminæ intererant.Idem lib.8.

In diem abijt malū.Terent.Phorm.5.2.16.Vide Abeo, Abire (in diem.

In hanc diem.Vide In.

In diem determinare.Vide In.

In dies.Vide In.

In dies uitium creſcit.Cic.Topic.32.

In paucos dies.Vide In.

In eum diem.Vide In.

In dies ſingulos.Vide In.

In qua die.Vide In.

In his diebus.Vide In.

In diebus pauculis.Vide In.

In diē pœnas præſentis fraudis dij reſeruāt.Cic.pro Cælio 46.

Incidere in diem.Vide Incido.

In diem uiuere.Vide In.

Inter paucos dies.Vide Inter.

Intra uiginti dies.Vide Intra.

Dies noctesq;,uel Dies & noctes.Plaut.Rud.10.48.Terent. Eunuch.1.2.113.

Dies noctesq; me ames,me deſyderes.Cicero pro Roſc. Amer. 40. Dies noctesq; parentum pœnas à conſceleratiſſimis filijs repetant.

Noctes atque dies,id eſt, ſemper.Lucretius lib.2.3. Et Virgil. 6.Aeneid.26.

Diem noctemq;,uel Diem ac noctem.Cic.pro Lege Agra.70. Idem 2.de Diuinat.87.

Diei multum iam eſt: Id eſt, multum diei iam præterijt.Plaut. Pſeud.20.50.

Tela lucida diei.Lucret.lib.1.30.

Quinquennij die,pro Quinto anno.Proculus in L.Atilicinus ff.de Pactis dotalibus, Quum inter uirum & uxorem pactum conuentum ante nuptias factū eſſet, ut quibus diebus dos data eſſet,iiſdem diuortio facto redderetur: poſt quinquennium,quàm nuptiæ factæ ſunt, uxor uiro dotem dedit, diuortio facto, quæro utrū quinquennij die uir uxori dotē reddet,an ſtatuto legibus tempore?

Annua,bima,trima,quadrima die, quinto anno promittere aliquid reddere. Vlpianus in L.Aliud. ff. de Pactis dotalibus, Aliud eſt ſi pater pro filia dotem promiſit,ut annua, bima, trima,quadrima die,quinto anno à ſe redderetur,&c.

Almus dies.Virg.eclog.8.4.Vide Almus.

Anguſta dies.Stat.1.Thebaid.89.

Annua dies.Vide Annuus.

Antiqua dies.Vide Antiquus.

Anteacta dies.Lucret.lib.1.48.

Aprica dies.Valer.1.Argon.169.Vide Apricus.

Atra dies,id eſt,infauſta.Virg.6.Aeneid.86.Vide Ater.

Auſtrinus dies.Vide Auſter.

Benignus dies.Stat.5.Sylu.1.22.

Bonus,Felix.Horat.3.Carm.ode 21.2.

Breuior.Virg.1.Georg.63.

Cæco die emere aliquid.Vide Cæcus.

Calidus.Claud.2.Paneg.53.

Candida.Ouid.ad Piſonem 52.

Celeberrimus.Vide Celebris.

Centeſimus.Vide Centeſimus.

Certa.Vide Certus.

Clara.Virg.5.Aeneid.9.

Compitalitius,Vide Compitum.

Continuus.Claud.3.Panegy.38.Vide Contineo.

Craſtinus,Vide Cras.

Criticus,Vide Criticus.

Cupidus dies,Optatus.Senec.Hippol.7.1.

Damnoſa dies.Hor.3.Carm.ode 6.9.

Extremo iā die ſua quiſq; in tentoria dilaberetur. Tacit.li.19.

Dies feſtæ licentiæ.Quintil.lib.6.cap.3.10.

Feſtus,uel Feſta dies.Horat.3.Carm.ode 8.2.Ouid.1.Faſt.18. Tacit.lib.13.

Formoſi dies.Ouid.epiſt.21.25.

Fugaces.Lucan.lib.2.112.

Geniales.Iuuenal.Saty.4.7.

Hilares,Iuuenal.Saty.15.5.

Hoſtilis,Inimica,noxia.Stat.2.Sylu.1.11.

Impetrabiles,Vide Impetro.

Infeſtæ.Lucret.lib.3.184.

Innubis.Sen.Herc.Oeth.4.2.

Inſtauratitiæ dies,Vide Inſtauro.

Iucunda.Valer.7.Argon.68.

Labens.Virg.4.Aeneid.16.

Lætus.Virg.1.Aeneid.148.

Laxa,Vide Laxus.

Legitimi dies,Vide Lex.

Lepidus dies,Vide Lepidus.

Longa dies.Virgil.2.Georg.40.Horat.1.epiſt.1.4.

Lucidus dies.Seneca Hippol.10.9.& 4.43.

Luculentus dies,Vide Luculentus.

Luſtricus dies.Suet.in Nerone,cap.6.Id eſt,quo luſtrū fiebat.

Medius dies,Meridies.Ouid.3.Metam.29.

Medium diē pro plaga meridionali dixit Virg.li.3.Geor.61.

Mœſtus dies.Seneca Troade,4.8.

Multo deniq; die,Vide Multus.

Multo adhuc die,uallum ingreſſus.Tacit.lib.18.

Natalis dies.Ouid.1.de Arte,82.

Nefaſtus dies.Horat.2.Carm.ode 13.1.

Negocioſi dies.Tacit.lib.13.

Nitidus.Seneca Hippol.11.5.

Niualis.Horat.2.Serm.ſaty.6.6.Vide Nix.

Nuptialis.Senec Medea,12.22.

Operarius,Vide Operarius.

Ocioſus,Vide Ocioſus.

Pandicularis,Vide Pandiculor.

Parentalis.Ouid.2.Faſt.110.

Perendinus,Vide Perendinus.

Perexiguus,Vide Perexiguus.

Placidus.Ouid.11.Metam.150.

Poſtero Iduum die redeuntē à cœna Othonem,&c.Taci.li.17.

Præceps dies.Sene.Agamemn.6.14.

Præcipiti iam die,Liu.elegantiſſimè dixit lib.4.Decad.1. quo modo Curtius uocat præcipitem ſenectutem.

Primus quæſtionis dies contemptus.Tacit.lib.15.

Profeſti dies.Horat.2.Serm.Saty.3.29.

Pudibunda dies.Stat.5.Thebaid.60.Id eſt, rubicunda, quòd qui pudore ſuffunduntur,erubeſcant.

Pulchra dies.Horat.1.Carm.ode 36.2. Et, Pulcher dies in ea ſignificatione,apud eundem 4.Carm.ode 4.8.

Dura dies.Claud.2.de Raptu Proſerp.1.

Purpureus dies.Senec.Herc.Oeth.14.14.

Sacer dies.Horat.2.Carm.ode 12.4.Tacit.lib.13.

Sacrifici dies.Ouid.13.Metam.129.

Senecta dies.Plin.lib.2.cap.ult.1.

Sicci dies,Aeſtiui.Horat.3.Carm.ode 29.4.

Solidus dies,Integer & perfectus.Stat.4.Sylu.3.8.

Partem ſolido demere de die.Horat.1.Carm.ode 1.4.

Stati dies.Tacit.lib.20.

Summa dies.Virg.2.Aeneid.65.

Suprema dies.Horat.1.Carm.ode 13.4.

Tarda dies.Ouid.15.Metam.174.

Tepidi & inſolati dies.Vide Inſolo, inſolas.

Volucris dies.Horat.3.Carm.ode 28.2.

Nubes abſcondit diem puluere.Senec.2.Thebaid.15.

Abſumere diem.Vide Abſumo.

Abſumere & decipere diem.Ouid.4.Triſt.eleg.9.23.

Abſumpta dies querelis.Silius lib.13.79.

Adimere diem.Vide Adimo.

Adeſt dies.Vide Adſum.

Admittere diem.Vide Admitto.

Dies affert,& hora potius,niſi prouiſum eſt,magnas ſæpe clades.Cic.in Tuſcul.

Agere,uel Agitare diem.Vide Ago.

Agitare dies feſtos.Virg.2.Georg.106.

Amittere diem.Stat.8.Thebaid.10.

Aperire diem.Vide Aperio.

Proximus dies faciem uictoriæ latius aperuit. Tacitus in uita Agricol.lib.19.

Appetebat iudicij dies.Vide Appeto.

Cedunt dies.Vide Cedo.

Celebrare dies.Vide Celebro.

Componere diem.Vide Compono.

Condere diem.Horat.4.Carm.ode 5.6.

Conficere diem.Vide Conficio.

Conſerere diem nocti.Ouid.3.Amor.eleg.5.2.

Contactus religione dies.Vide Contingo.

Conterere diem uerbis.Senec.Troad.8.5.Vide Contero.

Conſtituere in diem,& diem,alicui rei.Vide Conſtituo.

Conſumere diem.Seruius Ciceroni,lib.4.12.2.

Conſumere totum diem in uino.Quintil.lib.1.cap.2.9.

Conſumpta dies epulis.Stat.2.Achil.50.

Decedens dies.Virg.4.Georg.93.

Decreſcente die.Vide Decreſco.

Dedo tibi hunc diem.Vide Dedo.

Deducere dies.Vide Deduco.

Detinere diem ſermone.Ouid.1.Metam.137.

Dicere diem alicui propter iniurias.Cic.1.Verr.73.

Dicere diem operi.Cic.3.Verr.106.

Diſcernere diem noctemq;.Virg.3.Aeneid.41.

Diem diſperſit in undas Phœbus.Valer.2.Argon.16.

Dare diē alicui.Cic.At.tlib.4.86.2.Idē 3.de Nat.deor.137.

Liberum diem alicui dare.Senec.Thyeſte 1.13.

Imbellem diem donare Lyæo.Silius lib.11.82.

Lucifer ducit diem.Virg.2.Aeneid.159.

Ducenda dies ſomno.Seneca Thyeſte 5.13.

Optimi dies uitæ effluunt.Senec.Hippol.4.19.

Nubes eripiunt diem ex oculis.Virg.1.Aeneid.19.

Eximere diem.Cic.Qu.frat.lib.2.10.9.

Exoritur dies.Lucan.lib.1.47.

Diem ex die expectare.Cic.Att.lib.7.144.3.

Expectata dies aderat.Virg.5.Aeneid.21.

Supremum diem expleuit.Tacit.lib.3.

Nobilem diem facere.Seneca in Herc.Oeth.11.13.

Feſtinata dies fatis,id eſt, mors permatura. Lucan.lib.5.132.

Extremum diem finire. Seneca Herc. Oeth. 9.16.

Flexo in ueſperam die, apud Tacitum lib. 1. Huc pertinet ſolennis illa Liuij locutio, pro Cœpta nocte, Primis tenebris.

Fœdare diem nube. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 80.

Fuſcare diem nube. Valer. 1. Argonaut. 80.

Honoratus dies. Claud. 5. Paneg. 52.

Illuxit dies. Seneca Herc. Oeth. 1.12.

Lætiſsimus dies ciuitati illuxit. Cic. Bruto 15.10.

Impendere diem in re aliqua. Senec. Herc. furente 1.5.

Impertire diem feſtum. Vide Impertio.

Implere diem longis ſermonibus. Ouid. 7. Metam. 135.

Incæſtare diem. Stat. 11. Thebaid. 24.

Inclinat dies. Vide Inclino.

Incurrere diem. Vide Incurro.

Inducere diem. Tacit. lib. 5.

Indicere diem pugnæ. Vide Indico.

Infanda dies. Virg. 2. Aeneid. 27.

Inficere diem uolumina nigri fumi. Ouid. 13. Metam. 132.

Inſequens dies. Vide Inſequor.

Inſolati dies. Vide Inſolo.

Inſtaurare diē donis, uel ludis, uel uoluptatibus. Virg. 4. Aen. (13.

Interceſsit dies, uel nox. Vide Intercedo.

Interciſa dies. Claud. 5. Paneg. 35. Vide Intercido.

Paucis interiectis diebus. Vide Interijcio.

Intermittere diem. Vide Intermitto.

Intercalares dies interponere menſibus. Vide Interpono.

Aliquot interpoſitis diebus. Vide Interpono.

Nimbi inuoluere diem. Virg. 3. Aeneid. 40.

Lacerare diem. Vide Lacer.

Lapſis paucis pòſt diebus. Vide Labor.

Memoranda dies. Stat. 1. Sylu. 3.3.

Miſeranda dies. Seneca Octau. 3.4.

Morari diem. Virg. 5. Aeneid. 15.

Obducere diem. Vide Obduco.

Obire diem aliquem. Vide Obeo.

Obrepit dies. Vide Obrepo.

Obtigit dies. Vide Obtingit.

Offert dies famem & pauperiem. Plautus Pſeud. 10.10. Vide Ornatus in Orno.

Onerare diem commoditatibus. Vide Onero.

Optata dies. Ouid. epiſt. 20.9.

Orta dies. Virg. 7. Aeneid. 30.

Pallet dies. Lucan. lib. 7.36.

Pādere diē diſcuſſa nube, dicitur ſol. Senec. Herc. Oeth. 13.21.

Sæuum pati diem. Valer. 8. Argon. 20.

Permittere diem precibus alicuius. Stat. 4. Sylu. 1.7.

Poſtulare diem in Siciliam inquirendi. Cic. 2. Verr. 4.

Præcipitāte in occaſum die. Tacit. li. 19. Legitur & præcipiti.

Premitur dies uicina nocte, id eſt, ueſperaſcit. Senec. Oedip. 12.18.

Proceſsit dies. Virg. 3. Aeneid. 71.

Producere diem in 4. Idus Feb. Cic. Qu. frat. lib. 2.7.1.

Proijcere diem, eſt mori, apud Statium lib. 2. Thebaid. 132. Et lib. 1.48. Oculos ſibi eruere.

Promiſſa dies aderat. Virg. 9. Aeneid. 22.

Sol diem curru promit & celat. Horat. in Carm. ſecul. 2.

Raptus à ſole dies, id eſt, obſcurus & tenebricoſus. Stat. 5. Thebaid. 73.

Aurora diem reducit. Virg. 1. Georg. 50.

Sol diem refert, conditq; relatum. Virg. 1. Georg. 92.

Reluxit dies cæco. Tacit. lib. 20.

Renatus dies. Senec. Herc. Oeth. 7.24.

Reſerata dies, id eſt, aperta. Nox enim diem claudit. Stat. 5. Thebaid. 96.

Laxam diem ſtatuere. Cic. Attico, lib. 6.111.28.

Dies eorum eſt. Cic. Attico, lib. 8.154.1.

Surgens dies. Virg. 3. Georg. 80.

Extremum diem fati ſuſtinere. Ouid. 1. epiſt. 23.

Tenere diem queſtu. Senec. Herc. furente 9.4.

Truditur dies die. Horat. 2. Carm. 18.3.

Venire in diem, pro Naſci, ſiue in lucem prodire dixit Solinus capit. 4.

Venit dies. Catul. in Epithalamio Iuliæ 56.18.

Vergens dies in noctem. Senec. Thyeſt. 9.2.

Veſperaſcēte die, ſitim hauſtu gelidæ aquæ ſedauit. Tacit. li. 18

Violare diem flatu. Claud. 1. in Ruffin. 13.

Vmbrare diem telis. Claud. 2. in Ruff. 25.

Varia diei ciuilis principia fuerunt, teſtibus Macrobio, lib. 1. Saturn. cap. 3. & Gellio lib. 3. cap. 2. Babylonij enim diem ciuilem terminant ab uno ſolis ortu ad ſequentem exortū: Athenienſes ab occaſu ad occaſum: Vmbri à meridie ad meridiem: Romani à media nocte ad mediam noctem, quod poſtremum, Galli & multæ aliæ gentes obſeruant.

Poſt reperta horologia, Romani diem in uiginti quatuor horas partiti ſunt. Nam apud antiquiſsimos, horarum nomen incognitum ratione erat: quum in duodecim tabulis nuſquā inueniantur horæ nominatæ.

Diei, id eſt, lucis partes ex Varrone: Mane, Ortus, Meridies, Occaſus.

Dius] pro Die. Plaut. Merc. 22.21. Non cōcedam, neq; quieſcam uſquam noctu, neq; dius Prius, &c.

Diecula] pen. corr. Diminutiuum, (ἡμερίδιον,) Breue tempus & mora, inquit Aſconius. Plaut. Pſeud. 7.88.
Terent. And. 4.2.27.
Eho tu impudens, non ſatis habes quod tibi dieculam addo? Vbi Donatus, Dieculam, horam. & eſt ὑποκόρισμα, dieculam, id eſt, tempuſculū. & ſumitur ab eo quod eſt hæc dies.
Diecula, mora, & quaſi parua dies. Cic. ad Atticum, lib. 5. 110.18. Commemorat quid olim etiam mali C. Iulius fecerit, quum dieculam duxerit, nunquam Reſp. plus.

Dieſpiter] pen. corr. (ἡμεροπατὴρ,) dicitur Iupiter, id eſt, diei pater, ut ait Varro lib. 4. de Lingua Latina.

Dieſpiter igni coruſco nubila diuidens. Horat. 1. Car. od. 34.1.

Diurnus] Adiectiuū, (ἡμερήσιος,) Quod in die fit. Cice. de Senect. 74. An cenſes (ut de meipſo aliquid more ſenū glorier) me tātos labores diurnos, nocturnosq; domi, militiæq; ſuſcepturum fuiſſe, &c.

Acta urbis diurna. Tacit. lib. 13.

Quies diurna & nocturna. Cic. 2. de Lege Agr. 21.

Scriptura actorum diurna. Tacit. lib. 3.

Diurna ſtella. Plaut. Menæch. 4.60.

Spacium diurnum & nocturnum. Cic. 1. de Inuent. 55.

Diurna dicuntur etiā quæ ſeruis in diem dantur demenſa. Seneca, epiſt. 81. Diurnum accipit, in centunculo dormit.

Populi Romani diurna per prouincias, per exercitus curantiū leguntur. Tacit. lib. 16.

Diu, & Diutinus, & Diuturnus] Vide ſuo ordine in Diu.

Diffamo] diffamas, pen. prod. (διαφημίζω,) diffamare. Tacitus, A Nerone probroſo carmine diffamatus, contumelias ultum ibat.

Adulterium diffamatum. Ouid. 4. Metam. 48.

Diffarreatio] Sacrificij genus, quod apud antiquos inter uirum & uxorem fiebat, quaſi diſſolutio. Huius contrarium eſt Confarreatio. Feſt.

Differcio] differcis, differſi, differtum, (πληρόω,) differcire, à ſimplici farcire, Implere ſignificat. Horat. 1. epiſt. 6.12.
Differtum tranſire forum. Idem 1. Serm. Saty. 5.1.

Odoribus differtum corpus conditur. Tacit. lib. 17.

Differo] pen. prod differs, diſtuli, dilatum, (διαφέρω, ἀναβάλλομαι, ὑπερβάλλομαι, ὑπερτίθεμαι, διαλείπω,) differre, In diuerſas partes ferre. Plaut. Rud. 10.38.
Nos cum ſcapha tempeſtas dextrouerſum Differt.

Differre, pro Auferre, extrahere, & aliò transferre. Varro 1. de Re ruſtica cap. 4. Cythiſum ſeritur in terra bene ſubacta, tanquam ſemen braſsicæ: inde differtur, & in ſeſquipedem ponitur.

Caſtra in plano ſita, ui fluminis differebantur, hoc eſt iactabantur. Tacitus lib. 21.

Differre aliquem, Diſturbare, & in diuerſum ferre, inquit Donatus. Terentius And. 2.4.5. Orationem ſperat inueniſſe ſe qua differat te. Plautus Pſeud. 5.124. Iam ego te differam dictis meis.

Differri, & differri doloribus, Idem. Plaut. Ciſtel. 5.5. Miſer exanimor, feror, differor, diſtrahor, deripior. Terent. Adel. 3.4.40. Miſeram me differor doloribus.

Differri amore uel cupiditate, aut lætitia. Plautus Epid. 3.15. Et Milit. 16.26. Item in Truc. 15.3.

Inuidia differri, Id eſt traduci. Propert. lib. 1. eleg. 15.10.

Dolorem differre. Lucanus lib. 2.8.

Differre famam aliquam alicui. Plaut. Trin. 10.63.

Differre rumorem, pro diuulgare, inquit Donatus. Terent. in Prolog. Heauton. 16.

Varijs rumoribus aliquid differre. Tacit. lib. 1.

Differre ulmos in uerſum, pro In ordinem mittere uel ponere. Virg. 4. Georg.

Differre, diſtare, cui contrarium eſt Idem ualere. Varie autem conſtruitur.

Differūt inter ſe, & Copulata ſunt, cōtraria. Cic. 4. Tuſc. 36.

Differre & Idem eſſe, contraria. Cic. 1. de Inuen. 57.

Differre, & Similes eſſe, contraria. Cic. 2. de Orat. 53.

Diſtare & differre. Cic. Topic. 17. Quanquam enim uocabula prope idem ualere uideantur: tamē quia res differebant, nomina rerum diſtare uoluerunt.

Intereſſe & differre. Cic. 3. de Orat. 108.

Differre à. Plaut. Trucul. 14.12. Cic. pro Cecinna, 29. Quî hoc ab illo differt? Sic Differre plurimum à beſtijs. Cic. 2. De Finibus 75.

Differt à cæteris robore. Plin. in quadam epiſtola. Sic differre ueſtitu ab aliquo. Cic. 8. Philip. 255.

Differunt in candore. Plin. lib. 9. cap. 35.9.

Differunt inter ſe. Cic. 5. Verr. 176. Idem 3. de Finib. 51. Sed eorū definitiones paulùm oppidò inter ſe differūt. Cæſar 1. bel. Gal. 2. Hi omnes lingua inſtitutis, legib. inter ſe differūt.

Inter locum & locum multa plurimū differūt. Cic. de Fato 11.

Nihil, aut non ferè multum differunt ætates ueſtræ ut illorum. Cic. de Claris Orat. 77.

Multum differre ab, &c. Vide Multus.

Differre nominibus. Cic. 1. Acad. 24.

Paulum differre. Vide Paulum.

Differunt paulum pedibus ſimiæ. Plin. lib. 11. cap. 44.1.

Conchæ conchis differunt. Subaudi præpoſitionem à. Plinius libro 9. cap. 35.3.

Res cum re differt. Cic. 2. de Inuent. 234.

Titulo differre. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 1.4. Rebus idem, titulo differt.

Differre, (ἀναβάλλειν,) Prorogare, & ſpatium temporis extendere. Mart. lib. 10.44. Gaudia tu differs, at non & ſtamina differt Atropos.

Differre & procraſtinare. Cic. pro Roſc. Amer. 15.

Differre & reſeruare. Cic. Qu. frat. lib. 2.9.3.

Ad aliquod tempus aliquid differre. Cic. in Vatinium 22.

In annum differre aliquid. Horat. 1. epiſt. 2.8.

Differre in poſterum diem, in aliud tempus, in menſem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 243. & 332. Martial. lib. 7.94. Cic. 4. Tuſc. 127. Et ad Luceium, lib. 5.12.35.

Differre aliquem. Mart. lib. 13.55. Muſteus eſt, propera, charos nec differ amicos. De petaſone.

Aliquem in aliud tempus differre. Cic. Luceio, 5.12.35.

Differre in alium ſermonem. Cic. de Vniuerſitate 38.

In poſterum ſermonem differre. Cic. Att. lib. 8.205.7.

Diſtulit in ſeram commiſſa piacula mortem. Virg. lib. 11. Aen.

In ultimum differre aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.9.

Animum differre, Id eſt iram & impetum. Stat. 5. Theb. 148.

Bellum differre. Lucan. lib. 3.11.

Certamina differre. Ouid. 6. Metam. 11.

Differre diem de die. Liu. 5. bel. Pun. 144.

Diem edicti differre. Cic. 3. Philipp. 137.

In aduentum alicuius diſputationem differre. Cicero Curioni, libro 2.2.7.

Gaudia ſua differre. Ouid. 6. Metam. 103.

Differre honorem. Plin. in Paneg. 94.

Iter differre. Claud. 4. Paneg. 91.

Mandata differre. Propert. lib. 3. eleg. 16.2.

Mortem differre per multa ſecula, Id eſt uiuere multa ſecula. Iuuenalis, Satyra 10.25.

Opus differre. Ouid. 1. Faſt. 15.

Pauliſper differre. Vide Pauliſper.

Pœnam differre. Claud. de bel. Getico 79.

Differre ſe in horas uenturas. Ouid. 1. de Remed. amor. 19.

Differre ſitim. Plin. epiſt. 22.c.

Diſtulit ira ſitim. Ouid. 6. Metam. 74.

Tempus in aliqua cauſa differre. Cic. 4. de Diuin. 2.

Tempora differre. Ouid. 9. Metam. 154.

Vadimonium differre cum aliquo. Cic. Att. lib. 2.22.2. Magiſtratuum autem erat, nec niſi magnis ex cauſis fiebat, ut in luctu publico & ut iuſtitium indicebatur, & huiuſmodi cauſis. Iuuenalis, Saty. 3.21. Si magna Aſtyrij cecidit domus, horrida mater,
Pullati proceres, differt uadimonia Prætor. Hæc Budæus.
Erat etiam litigatorum. Cic. pro Quintio 12. Deinde Romæ dies XXX. ferè Quintius commoratur: cum cæteris quæ habebat uadimonia differt.

Diſtulerūt uadimonia chartæ, per translationē. Mart. li. 8.61.

Differre, pro Diſcerpere. Horat. Epod. 5.21.
Poſt inſepulta membra different lupi, &c.

Differre, pro Diducere. Horat. Epod. ode 10.2.
Niger rudentes Eurus inuerſo mari
Fractosq; remos differat. Hoc eſt ceſſare faciat. Acron.
Non malè tamen expoſueris, Huc illud diſijciat, diſsipet, in diuerſa ferat.

Aquilo differt nubila. Virg. 3. Georg. 39. Id eſt diſsipat. Seru.

Differens] pen. cor. (διαφέρων,) Partic. Cic. de Fato 13.

Differens, & Congruens, contraria. Cic. 1. de Legib. 55. Ariſtotelem & Theophraſtum cum illis congruentes re, genere docendi paulùm differentes, ſecuti ſunt.

Differens & Par, contraria. Cic. 1. de Legib. 44.

Differentia] huius differentiæ, (διαφορά,) Cic. 4. Acad. 199. Quod uideretur eſſe quædam in uiſis differentia.

Differentia & diſsimilitudo in rebus. Cic. 5. de Finib. 31.

Differentia, pro Dilatione. Quint. lib. 7.134.b.

Differentia anguſta. Plin. lib. 21. cap. 5.2.

Dilatus, pen. prod. (ἀναβεβλημένος,) Partic. Cic. 4. Verr. 53. Quaſi metueret ne Petilius priuato illo iudicio tranſacto, aut dilato, cum cæteris in conſilium reuerteretur.

Merces dilata officijs, Officia non ſtatim compenſata. Claud. 8. Paneg. 51.

Pœna dilata in tempus mortis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 7.
Vindicta dilata. Ouid. 12. Metam. 2.
Pars laborum dilata. Ouid. 3. Metam. 35.
Dilatio] Verbale, (ἀναβολή,) Prorogatio. Plin. lib. 18. cap. 2. 10. Nec ulla ſegetum minus dilationem patitur.
Dilatio comitiorũ. Cic. ad Att. lib. 2. 30. 2. & pro L. Manil. 1.
Temporis dilatio. Cic. 3. Philip. 124.
Pati dilationem. Vide Patior.
Petere dilationem. Plin. epiſt. 18. d.
Per dilationes bellum gerere, Id eſt pedetentim & per interualla. Liuius, lib. 5.
Dilator] pen. prod. dilatoris, (ἀναβλητής,) Verbale, maſc. Horat. in Arte 35. de ſenibus, Dilator, ſpe longus, iners, auiduſq; futuri.
Differitas] (διαφορά,) pro differentia, apud antiquos. Lucret. libro 4. 128. Tantaq; in his rebus diſtantia, differitaſq; eſt. Nonius.
Diffibulo] diffibulas, pen. corr. (ἀποπορπάω,) diffibulare, Eſt fibulis diſſoluere. Stat. 6. Thebaid. 114.
Tandem expectatus uolucri ſuper agmina ſaltu
Emicat, & torto clamydem diffibulat auro.
Difficilis] & hoc difficile, pen. corr. (χαλεπὸς, ἀργαλέος, δυσχερὴς, δύσκολος, ἀμήχανος,) Notæ ſignificationis. Teren. Heaut. 4. 2. 8. Nihil tam difficile, quin quærendo inueſtigari poßit. Idem And. 1. 3. 6. Cui uerba dare difficile eſt.
Nec graue, nec difficile. Cic. 2. de Inuent. 216.
Aditus difficiles. Ouid. 1. de Remed. Amor. 24.
Difficillimus & carißimus amor ab meretrice auara. Terentius Eunuch. 5. 4. 4.
Bilis difficilis. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.
Difficilis homo, Moroſus. Terent. Heaut. 3. 2. 24. Atq; hunc difficilem inuitum ſeruaret ſenẽ. Poſt. Cic. de Senect. 7. Moderati enim, nec difficiles ſenes.
Difficilis & moroſus. Cic. in Orat. 56.
Ianua difficilis. Ouid. 8. Metam. 35.
Labor difficilis. Ouid. 2. de Arte 108.
Scopuloſus difficiliſq; locus. Cic. 1. Verr. 19.
Difficiles nugæ. Martial. lib. 2. 86.
Obitus difficilis, Id eſt mors difficilis. Virg. 4. Aen. 139.
Illepidus & difficilis in liberos parẽs. Cic. 3. de Nat. deo. 102.
Arduæ & difficiles res. Cic. 2. de Inuent. 142.
Contortæ res & difficiles. Cic. 1. de Orat. 130.
Difficiles & obſcuræ res. Cic. 1. Offic. 29.
Difficilis & multum ſæpe quæſita res. Cic. 3. de Legib. 48.
Obſcura res, & difficiles explicatus habens. Cic. 3. de Natura Deorum 136.
Scopuli difficiles. Virg. 5. Aeneid. 172.
Difficillimum Reip. tempus. Cic. 5. Philip. 197. &, difficillimum ſolutionis tempus. Cic. pro Cecinna 8.
Difficiles primum terræ, colleſq; maligni. Virg. 2. Georg. 36. Hoc eſt contumaces & duræ.
Difficilis tranſitus. Cæſar 6. bel. Gal. 21. Sic difficilis locus. Salluſt. in Iugurth. Cæſar 8. bel. Gal. 11.
Via difficilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 2.
Difficilem eſſe precibus alicuius. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 4.
Prouincia aditu difficilis. Tacit. lib. 17.
Difficilis collectu. Plin. lib. 12. cap. 19. 4.
Difficile dictu. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 4. Quod ſcire uis qua quiſq; in te fide ſit, & uoluntate, difficile dictu eſt.
Difficile eſt dicere. Cic. 4. Acad. 62.
Difficile ad fidem eſt tam in antiquare, quot pugnauerint, ceciderintue, exacto affirmare numero. Liu. 3. ab Vrbe 21.
Res difficilis ad credendum. Lucret. lib. 2. 206.
Difficile ad eloquendum. Cic. 1. Offic.

Difficultas] difficultatis (χαλεπότης, δυσεργία, δυσκολία, δυσχερία,) Plautus Epid. 5. 102. Nequa ob eam ſuſpicionẽ difficultas eueniat.
Difficultas & dolor. Cic. Attic. lib. 8. 147. 8.
Difficultas & labor. Cic. pro Cluentio 1.
Difficultas & magnitudo rei. Cic. 1. de Orat. 9.
Pericula & difficultates. Cic. Antequam iret in exilium 63.
Domeſtica difficultas & turpitudo. Cic. 1. in Catil. 10.
Difficultas in audiendo. Plin. Paneg. 132.
Difficultas maxima quòd. Plin. epiſt. 157. a.
Difficultas nulla à me erit uobis, &c. Terent. Hecy. 4. 4. 45.
Difficultas nummaria, & rei nummariæ, Id eſt paupertas, ut ait Aſconius & inopia. Cic. 6. Ver. 10. Idem 4. Verr. 49. Vide Nummus.
Difficultas ſumma ob rem aliquam. Cæſar 4. bel. Gal. 553.
Difficultas annonæ, ſummaq; inopia rei frumentariæ. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. 10.
Difficultas corporis. Celſ. lib. 2. cap. 2. ad finem.
Difficultas ſpirandi. Celſ. lib. 2. cap. 1. ad finem.
Difficultas ſpiritus. Celſ. lib. 5. cap. 25.
Difficultas urinæ. Plin. lib. 20. cap. 11. 5.
Nullis difficultatibus Pop. Rom. Cic. 7. Verr. 41.
Abſunt à nobis hæ difficultates. Vide Abſum.
Affectata difficultas. Quint. lib. 1. cap. 1. 27.
Afferre difficultatem magnã uoluntati ac diligentiæ alicuius. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 47. Vide Affero.
Affert ſummam rei difficultatem. Quint. lib. 6. cap. 3. 4.
Afficere difficultate. Vide Afficio.
Affici atq; affligi difficultatibus. Cic. pro Quintio 5.
Circunuentus difficultatibus. Vide Circunuenio.
Conflictatus multis per eos dies difficultatibus. Liuius libro 10. Decad. 4.
In difficultates aliquas delabi. Cic. de Fato 57.
Exorbere difficultatem. Cic. pro Muræna 17.
Habere difficultatem. Cic. Att. lib. 13. 287. 5.
In magnam aliquam difficultatem incurrere. Cicero Sulpitio, libro 4. 2. 8. Vide Incurro.
Infringere difficultatem alicuius rei. Vide Infringo.
Perrumpere difficultatem. Vide Perrumpo.
Pertimeſcere difficultatem alicuius rei. Cic. 1. de Orat. 59.
Difficile] Aduerb. (χαλεπῶς,) Plin. lib. 27. ca. 12. 14. Cic. 2. de Inuent. 247. Difficilè autem fieri, quòd quanquam laboris, ſumptus, moleſtiæ, longinquitatis indiget, &c.
Difficillimè. Plin. lib. 16. cap. 33. 1. Cupreſſus aduena, & difficillimè naſcentium fuit.
Difficulter] difficilius, difficillimè, Aduerbium, (δυσκόλως,) Plinius lib. 11. cap. 53. 5. Difficulter autẽ perficiuntur omnia in cibis, acria, nimia, & auide hauſta, & in æſtate quàm hyeme difficilius.
Difficulter atq; ægre fiebat. Cæſar 1. bel. Ciuil. 231.
Difficulter ambulare. Plin. lib. 10. cap. 19.
Haud difficulter perſuadere Latinis. Liu. 1. ab Vrbe 228.
Difficiliter] pen. cor. (δυσχερῶς,) nõ dici, docet Valla in Pogium, legitur tamen apud Columellam (ni mendoſus ſit locus) lib. 5. cap. 3. 1. His igitur uelut primordijs talis ratiocinij perceptis, non difficiliter menſuras inibimus agrorum.
Difficiliter internoſcere aliquid. Cic. 4. Acad. 91.
Diffido] diffidis, pen. pro. diffiſus ſum uel fui, diffiſum, (ἀπιστέω,) diffidere, Credulitatem deponere, ſiue deſperare.
Diffidere ſibi. Plautus Ruden. 2. 82. Valete, ut hoſtes ueſtri diffidant ſibi.
Diffidere alicui. Sulpit. ad Ciceronem, lib. 4. 5. 21.
Deſatigari, et diffidere in prohibẽdis malis. Brutus Ci. 16. 17.
Dubitari, & ſibiypſi diffidere. Cic. 2. de Diuin. 12.

Iacere

Iacere, & diffidere, Deſtitutum ſpe eſſe. Cic. pro Muræna 42.
Dictis alicuius diffidere. Lucret. lib. 1. 68.
Diffidere ingenijs. Cic. pro Roſc. Amer. 49.
Memoriæ diffidere. Quint. lib. 6. cap. 1. 2.
Perpetuitati bonorum ſuorum diffidere. Cic. 2. de Fin. 138.
Diffidere rebus ſuis. Liu. 1. ab Vrbe 7.
Sententiæ alicui diffidere. Cic. 5. Tuſc. 4.
Sibi, ac ſuis diffidere fortunis. Cic. Antequã iret in exilium 7.
Diffidere de nobis. Author ad Heren.
De aliquo diffidere. Cic. Att. lib. 12. 257. 1.
Diffido poſſe. Cic. in Orat. 52. Idem Qu. fra. lib. 1. 1. 1. Vt rem poſſe confici non diffiderem. Idem 4. Acad. 15. Inuenire ſe poſſe quod cuperent, diffiſi ſint.
Diffidere, cum participio. Cæſar bel. Gal. lib. 6. Diffidens Cæſarem de numero dierum fidem ſeruaturum. Id eſt ne Cæſar ſeruaret quod promiſerat de ſuo reditu.
Diffiſus] pen. prod. Particip. (ἀπιστήσας,) ut diffiſus fidei alicuius. Cic. 2. Verr. 10.
Ingenio ſuo diffiſus. Cic. pro Muræna. 58.
Viribus diffiſus. Lucan. lib. 4. 29.
Diffidens] penult. prod. (ἀπιστῶν,) Qui deſperat. Plautus Merc. 22. 15.
Eundem ex cõfidente actutũ diffidentẽ denuo. Idem Capt. 3. 9.
Diffidens & deſperans rebus ſuis. Cic. in Piſonem 70.
Diffidenter] Aduerbium. (ἀπίστως,) Cic. pro Cluent. 1. Altera tantummodo cõſuetudinis cauſa timidè & diffidenter attingere. Liu. 2. bel. Maced. 82.
Diffidentia] diffidentiæ, (ἀπιστία,) cui oppoſitum eſt Fidentia. Cic. 4. Tuſc. 130. Etſi fidentia, id eſt firma animi confiſio, ſcientia quædam eſt & opinio grauis, non temere aſſentiens, metus quoq; eſt diffidentia expectati & impendentis mali. Idem 1. de Inuent. 243.
Diffindo] diffindis, diffidi, pen. corr. diffiſſum, (διασχίζω,) diffindere, In diuerſas partes findere. Virg. 9. Aen. 118.
Et media aduerſi liquefacto tempora plumbo
Diffidit, ac multa porrectum extendit arena. Horatius 3. Carm. ode 16. 3.
Diffindere in longitudinem. Cic. de Vniuerſit. 32.
Diffindere diem. Gel. lib. 13. cap. 1. Liu. 9. ab Vrbe 203. C. Papyrius Iunium Bubulcum magiſtrum Equitum dixit, atq; ei legem Curiatam de imperio ferenti, triſte omen, diem diffidit. Quibus ex locis cõijcere facilè poſſumus diffindere diẽ id eſſe aut olim fuiſſe, quod nos rem in craſtinum continuare dicimus, uel remittere. Tria enim erant apud antiquos pronuntiandi genera: aut enim dies diffindebatur, id eſt res in poſterum diem reijciebatur: aut comperendinabatur, id eſt in tertium diem differebatur: aut iudex non liquere pronuntiabat. Vlpianus Lege 2. Siquis cautionibus, Et ideo etiam Lex XII. TAB. ſi iudex, uel alter uter ex litigatoribus morbo ſontico impediatur, iubet diem iudicij eſſe diffiſſum. Budæus.
Diffindere medium. Cato cap. 41. 1.
Diffindit minutè humum. Col. lib. 2. cap. 4. 5. Quædam exemplaria legunt diffundit.
Diffiſſus ramus. Varro 1. de Re ruſt. cap. 40. 6.
Diffiſſum ſaxum. Cic. 1. de Diuinat. 47.
Diffingo] diffingis diffinxi, diffictum. (διαμορφόω,) diffingere, Corrumpere & deſtruere quod fictum & formatum eſt. Horat. lib. 1. Carm. ode 35. -ô utinam noua
Incude diffingas retuſum in
Maſſagetas, Arabaſq; ferrũ. Quidã hic interpretãtur, in nouam formã fingere. Sic enim ait Acron, Diffingas, confuſum reformes. Nam ſicut fingere, formare dicitur: ſic & diffingere, eſt quaſſatum reformare. Idem 2. Serm. ſaty. 1. 16. Equidem nihil hinc diffingere poſſum. Id eſt non poſſum negare rem ſic non ſe habere.
Diffingere, infectumq; reddere. Horat. 3. ode 29. 10.
-neq; diffinget, infectumq; reddet,
Quod fugiens ſemel hora uexit. Id eſt cõfundet, immutabit, ſiue conuellet. Acron.
Diffiteor] diffiteris, pen. pro. diffiteri, (ἀπαρνοῦμαι,) Negare. Cic. ad Senatũ, lib. 10. 8. 9. Itaq; nunquã diffitebor, multa me, ut ad effectum horũ conſiliorũ peruenirem, & ſimulaſſe inuitum, & dißimulaſſe cum dolore. Ouid. 3. Amorũ, eleg. 13. 6. Et pudor obſcœnum diffiteatur opus. & Quint. lib. 6. Quid diffitendum.
Difflo] difflas, difflare, (διαπνέω,) Flatu proſternere, ſiue diſturbare. Plaut. Milit. 3. 17. Cuius tu legiones difflaſti ſpiritu, quaſi uentus folia.
Difflor] difflaris, paßiuum. Solinus cap. 13. Ara eſt in cacumine Ioui dicata, cuius altaribus ſiqua de extis inſeruntur, nec difflantur uentoſis ſpiritibus, nec pluuijs diluuntur.
Diffluo] difflui, diffluxi, diffluxum (διαρρέω,) diffluere, In diuerſas partes fluere. Plin. lib. 21. ca. 13. 2. Qui edere, abijciunt ſe humi, refrigerationem quærentes: nam & ſudore diffluunt. De melle uenenato.
Humor diffluit. Lucret. lib. 3.
Diffluere otio, ſiue luxuria, ſiue laſciuia: ueluti laxis habenis quadam luxuria laſciuire, luxuriari prodigum eſſe. Cic. 1. Offic. 149. Idem 3. de Orat. 27.
Animus diffluit luxuria & laſciuia. Teren. Heaut. 5. 1. 73.
Dilapſa fluxerũt. Cic. pro Marcello 14. In uetuſtioribus exemplaribus legitur delapſa.
Diffluens] Particip. (διαρρυῶν,)
Diffluens ac ſolutum. Cic. in Orat. 128. Aut ſi alicuius inconditi arripias dißipatam aliquam ſententiã, eamq; ordine uerborum paulum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud quod fuerit antea diffluens ac ſolutum.
Diffringo] diffringis, diffregi, pen. pro. diffractum, (κατάγνυμι,) diffringere, In uarias partes frangere. Plaut. Aſin. 9. 69. Crura hercle diffringentur.
Diffugio] diffugis, pe. cor. diffugi, diffugitum, (διαφεύγω,) diffugere, Huc & illuc fugere. Cic. 3. Offic. 156. Qui periculo mortis diffugiſſent. Cæſar 8. belli Gal. 125. Ii repentino malo perterriti diffugiunt ad ſua præſidia.
Niues diffugere. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.
Stellæ diffugiunt. Ouid. 2. Metam. 24.
Terrores animi diffugiunt. Lucret. 3. 4.
Diffugere ex caſtris. Hirt. li. 5. belli Africa. 125. Idẽ ſignificat (quod fugere.
Diffugere domum. Liu. 8. bel. Pun. 9.
Diffugere, pro Vitare. Cic. 5. Verr. 35. Diffugerunt enim permulti, id quod oſtendam.
Diffugere, idem quod Refugere, & renuere. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4. 3. Nec tamen diffugio quin dicam quæ ſcio de ſuillo pecore. Alia exemplaria habent Defugio.
Diffugium, diffugij, (διαφυγή,) Tacitus, proximorum diffugia languentibus iam ſtudijs.
Diffundo] diffundis, diffudi, diffuſum, pen. pro. (διαχύνω, διαχέω,) diffundere, Spargere. Cic. 2. de Nat. deo. 38. Quæ neq; cõglaciaret frigoribus, neq; niue pruinaq; concreſceret, niſi eadẽ ſe admiſto calore liquefacta & dilapſa diffun (deret.
Anima diffunditur. Lucret. lib. 3. 88.
Animũ alicuius diffundere, Eſt exhilarare aliquẽ. Oui. 1. de Arte amandi 44.
Comas diffundere uentis. Virg. 1. Aeneid. 65.
Crimen paucorum diffundere in omnes. Ouid. 3. de Arte 2.
Flendo diffundere dolorem uel iram. Ouid. 9. Metamor. 29. Et epiſt. 8. 13.

Iubar

Iubar diffundere. Valer. 3. Argon. 112.

Diffunditur morbus à capite. Plin. epiſt. 87.

Diffunditur oratio in immenſum. Plin. in Paneg. 94. 4.

Terra diffundit uiriditatem. Cic. de Senect. 47.

Diffunditur & contrahitur uirtus. Cic. de Amicitia 44.

Diffundere uim ſuam longè lateq;. Cic. 1. de Diuinat. 134.

Diffundere uitem in orbem. Col. lib. 5. cap. 5. 9.

Vultum diffundere, Eſt lætum & hilarem exhibere ſe. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 2. Idem 14. Metam. 55.

Diffunditur uaſtis ramis ficus in India. Plinius libro 12. cap. 5. 1. Et apud Ciceronem, libro 1. de Oratore 15. Diffuſa ramis patulis platanus.

Diffuſa latè prædia. Vlpianus in L. 1. §. Si quis in uilla. ff. De S. C. Silaniano.

Diffundit ſe in latitudinem lactuca. Col. lib. 11. cap. 3. 22.

Diffunditur in maria interiora Atlanticus Oceanus. Plin. lib. 3. in Procem. 3.

In ora uirum paſsim diffundere aliquid. Virg. 4. Aeneid. 83.

Diffuſus] pen. prod. Participium, ſiue Nomen ex Participio. (διαχυθεὶς.)

Color diffuſus ſanguine. Cic. 3. de Nat. deor. 110.

Diffuſi campi. Martial. lib. 5. 88.

Comæ diffuſæ. Ouid. epiſt. 5. 23.

Diffuſus error longè lateq;. Cic. 2. de Fin. 182.

Diffuſum & diſsipatum ius ciuile. Cic. 2. de Orat. 78.

Laus alicuius longè lateq; diffuſa. Vide Latus.

Largè diffuſo lumine ridet Aether. Lucret. lib. 3. 5.

Sinus diffuſa. Valer. 2. Argon. 21. De Venere.

Diffuſa & grauiſsima ſus. Plin. lib. 16. cap. 6. 7.

Diffuſum uinum, hoc eſt tranſuaſatum quod dicitur. Veteribus enim mos erat primum in cuppas uinum per aliquod tempus relinquere, donec efferbuiſſet. deinde uerò in cados & dolia diffundere. unde diffuſum uinum appellatur. Cicero 2. de Finib. 40.

Vox diffuſa per auras. Lucret. lib. 4. 115.

Vultus diffuſus. Stat. 4. Syl. 2. 11.

Diffuſiora concepta nō ſolum pluris ædificamus, ſed etiam impenſis maioribus tuemur. Col. lib. 1. cap. 4. 6.

Diffuſius meritum. Plin. in Paneg. 87.

Diffuſe, pen. pro. Aduerb. (διακεχυμένως,) Cic. 1. de Inuentione 105. Enumeratio eſt per quam res diſperſè & diffuſè dictæ, unum in locum coguntur.

Diffuſio, Verbale, (διάχυσις,) ut diffuſio animi, pro Dilatatione. Senec. de Vita Beata.

Digamma] (δίγαμμα.) Indeclinabile, ſignificat duplex gamma: quòd ſimilitudinem habet duplicis gamma eſt autē F. De hoc ſic Donatus, Dauus ut rectè ſcribatur, Dauos ſcribendum eſt: quia nulla litera uocalis geminata unam facit ſyllabam. Sed quia ambiguitas uitanda eſt nominatiui ſingularis & accuſatiui pluralis, neceſſariò pro hac regula, digamma utimur, Da Fus, ſer Fus, Fulgus, cor Fus. Priſcianus lib. 1. F. literā digamma Aeolicum uocat. Vide Quintilianum lib. 1. cap. 4. 7.

Digamma ſuum uocat Cicero, ſuum Formianū agrum, qui incipit ab F. litera, quæ Aeolicū digamma uocatur. Is ad Atticum ita ſcribit, lib. 9. 180. 11.

Digero] digeris, pen. cor. digeſsi, digeſtum, (διαφέρω, διαφορέω,) digerere, In diuerſas partes gerere & diſtribuere. Plin. epiſt. 127. c, Hæc ab omni latere perſpicitur, eadem aqua pariter ſuſpenſa & merſa. interdū iunctæ copulatæq;, & continentis ſimiles eunt: Interdum diſcordantibus uentis digeruntur. nonnunquam deſtitutæ tranquillitate fluitant, Martial. lib. 12. 30.

Digeri & Coire, contraria. Celſus lib. 5. cap. 18. Fertur etiam ad digerenda quæ coeunt ſub authore Medo, &c.

Artus digerere. Lucanus libro 18. Corporatum ſoluit tabes, & digerit artus, Sulpitius exponit, diſsipat: Beroaldus, conſumit: Alij, diſſoluit.

Digerere (διατάττειν,) Ordinare, diſponere, inquit Seruius. Virg. lib. 3. Aeneid.
Quæcunq; in folijs deſcripſit carmina uirgo,

Digerit in numerū, Sic Digerere in paſtillos. Plin. lib. 12. cap. 27. 2. Et lib. 2. cap. 7. 27. Digerere in partes.

Digerere argumenta in digitos. Quint. lib. 11. cap. 3.

Digerere acta ſiue tempora. Liu. 2. ab Vrbe 89.

Digerere crines. Col. lib. 10. 17.

Ex copia digerere in genus quodq;. Cic. 1. de Inuent. 66.

Digerendi in ſuos dies ſyderum exortus & occaſus. Plin. lib. 18. cap. 24. 7.

Digerere ius ciuile in genera. Ci. 1. de Ora. 94. Et in Part. 40.

Pœnam digerere in aliquem. Ouid. 14. Metam. 94.

Rempub. digerere. Cic. pro Rabirio Poſthumo 14.

Digerere tabulas. Cic. 3. Verr. 40.

Tempora digerere. Ouid. 1. Faſt. 6.

Digerere, Interpretari. Virg. 2. Aeneid.
-ita digerit omnia Calchas. Seruius.

Digerere, (διαφορεῖν,) pro Reſoluere, diſsipare: quod coierat diſgregare. Celſ. lib. 2. cap. 17. ad finem, His omnibus commune eſt digerere id quod uel præcordia onerat, uel fauces ſtrangulat, uel in aliquo membro nocet.

Digerere abſcedentia. Celſ. lib. 5. cap. 18.

Digerere cibum. Quint. lib. 10. cap. 1.

Digeruntur cibus & potio in omnes membrorum partes. Celſus in Procemio.

Digerunt cibum dentes lati & acuti. Plin. lib. 11. cap. 37. 34. Digerunt, hoc eſt (ut ego quidem interpretor) diuidunt. Sic enim ait Cic. 2. de Nat. deor. 201. Dentibus autem in ore conſtructis manditur, atq; ab his extenuatur & mollitur cibus. Eorum aduerſi acuti morſu diuidunt eſcas, intimi autē conficiunt, qui genuini uocantur. Aduerſos dentes appellat Cicero, quos Plinius primores.

Digerere mandata alicuius per translationem. Cic. ad Quint. fratrem lib. 2. 15. 7. Facias ut mea mandata digeras, perſequare, conficias.

Corpus digerere. Celſ. in Procemio, Cognito igitur eo quod ex iſtis eſt, ſi corpus adſtrictum eſt, digerendum eſſe: ſi profluuio laborat, cōtinendum: ſi miſtum uitium habet, occurrendum ſubinde uehementiori malo.

Hominem digerere. Celſ. lib. 2. cap. 15. de geſtatione, ne aut imbecillum hominem nimis digerant, aut humili obſint.

Humorē digerere. Celſ. li. 2. ca. 17. de ſudore. Hoc eſt reſoluere.

Materiam digerere. Celſus lib. 2. cap. 14. de frictione.

Sudorem digerere. Celſus lib. 2. cap. 9. ad finem.

Sudore digeri. Celſ. in Procemio.

Digeſtus] Particip. (διατεταγμένος,) ut, Res artificioſè digeſtæ. Cic. 1. de Orat. 92.

Capilli digeſti. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7. 3.

Nomina in codicem accepti & expenſi digeſta habere. Cic. pro Qu. Roſcio Comœ. 5.

Digeſtio] Verbale, (διάταξις,) Ordinatio. Plin. lib. 3. ca. 1. 9. Itaq; interiori in parte digeſtionē in literas eiuſdem nos ſecuturos coloniarum mentione ſignata, quas ille in eo prodidit numero. Cic. 3. de Orat. 114.

Digeſtione circulorū dignoſcere terras. Plin. lib. 18. ca. 25. 8.

Digeſtio potius quàm declamatio. Cicero 5. Philip. 177. Ipſe interea decem & ſeptem dies, ut digeſtio potius, quàm declamatio uideretur, de me in Tyburtino Scipionis declamitauit, ſitim quærens. Hæc enim cauſa eſſe ſolet declamandi.

Concoctio

Cōcoctio & digeſtio. (πέψις, καὶ διαφόρησις,) Celſ. in Procemio. Siue hac de cauſa concoctio incidat, ſiue de illa: & ſiue concoctio ſit illa, ſiue tantùm digeſtio.

Digitus] digiti, pen. cor. (δάκτυλος,) à digerendo deducitur, ut nonnulli putant, quòd natura miro ac decentiſsimo ordine digitos digeſſerit, hoc eſt diſpoſuerit.

Digito uno ne me attigeris. Id eſt ne minimū me attigeris. Plau. Perſa, 13. 18. Terent. Eunu. 4. 6. 2. Atqui ſi illā digito attigerit uno. Vbi Donatus, Moris comminantium eſt, ad exiguum reuocare commiſſa quæ ſe ulturos prædicent.

Auroræ digitos, pro elegantiſsimis ponit. Claud. de Nuptijs Honorij 54.

Geſtus digitorum. Quint. lib. 1. cap. 10. 27.

Parietum & digitorum pigmenta. Plin. lib. 33. in procem. 1.

Vincula digitorum. Ouid. 9. Metam. 16.

Vincula digitorum frangere, Id eſt connexas manus dirimere. Stat. 6. Thebaid. 172.

Digni digiti Baccho. Ouid. 3. Metam. 85.

Durati digiti. Ouid. 4. Metam. 112.

Exiles digiti. Ouid. 6. Metam. 29.

Infamis digitus. Perſius ſaty. 2. 4.

Longi digiti. Catul. in amicam Formiani 40. 1.

Digito medio porrecto, ſupremum contemptum ſignificabant ueteres. Martialis lib. 2. 28.
-& digitum porrigito medium.

Nam hunc digitum Martialis impudicum uocat, Oſtendit digitum, ſed impudicum. Perſius, Infamem, Infami digito, & luſtralibus antè ſaliuis. Eraſmus in Chiliad.

Minimus digitus. Vide Minor.

Minuſculus digitus. Vide Minor.

Molles digiti. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 44.

Nudum digitum uocat Iuuenalis, qui non eſt indutus annulis, ſatyra 11. 5.

Pingues digiti. Ouid. 3. de Arte 56.

Remiſsi digiti. Ouid. epiſt. 18. 40.

Rubentes digiti. Ouid. 2. Metam. 75.

Teneri digiti. Catul. de Berecynthia 2.

Teretes digiti. Ouid. 1. de Arte 125.

Digitum tranſuerſum non excedere. Plaut. Aulul. 4. 18. Id eſt, Minimo ſpatio.

Admittere digitos. Vide. Admitto.

Digito cælum attingere. Cic. Attico, lib. 2. 16. 13. Vide cælum.

Digitis extremis attingere aliquod genus uitæ. Id eſt breuiter ſiue leuiter attingere: quod aliàs A limine ſalutare dicitur. Cic. pro M. Cælio 20.

Coeunt digiti. Ouid. 2. Metam. 135.

Computare digitis. Vide Computo.

Concrepare digitis. Vide Concrepo.

Condere digitos in oculos alicuius. Oui. 13. Metam. 114.

Digitum contrahere, aut remittere. Plin. lib. 11. cap. 26. 3.

Demonſtrare digito. Quintilianus libro 6. cap. 3. 26.

Digitum ab aliqua re non diſcedere, Prouerbialiter uſurpatū. Cic. 6. Ver. 29.

Digitum nuſquam à ſententia. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 15. Mihi certum eſt ab honeſtiſsima ſententia digitum nuſquam. Vide Diſcedo.

Digitos incidere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 4.

Inquinare digitum. Catul. ad Furium 20. 5.

Inſiſtere digitis. Vide Inſiſto.

Digitum ad fontes intendere. Vide Intendo.

Manus intentis digitis, Id eſt extentis. Claud. de bel. Getico 52.

Digiti liueſcunt in pedibus. Lucret. lib. 3. 107.

Micare digitis. Vide Mico.

Loqui digitis & nutu. Ouid. 2. Trinum. 91.

Monſtrari digito. Horat. 4. Carm. ode 3. 5.

Indice monſtraret digito. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. 6.

Notata charta digitis. Ouid. epiſt. 1. 13.

Obijciendi digiti intus. Celſ. lib. 7. cap. 20.

Oſtendere aliquem digitis. Ouid. 2. de Arte amand. 126.

Digitum tollere. Cic. 3. Verr. 100. Itaq; renuntiat Rabonius illam deciſionem tutoribus: accurrunt tamen ad tempus tutores digitū tollit Iunius patruus. iſti color immutatus eſt, uultus, oratio, mens deniq; excidit. Digitum tollit, id eſt ſignificat ſeſe redemptorem. Hoc ipſe alibi Digito liceri uocat. In emptione enim antiquitus poſt licitationem digitus leuabatur, ſignificans quenquam emptioni allubeſcere. Martialis, Iam mea res digitum ſuſtulit hoſpitibus. Vnde manceps eſt appellatus, qui quidpiam conducens manum tollebat, ſe ſignificans emptorem. Hoc erat apud ueteres micare, per digitorum leuationem diſtrahere. Budæus.

Digitum tollere, eſt etiam Fauere, ſuffragari. Horatius, Vulgus utroq; ſuum laudabat pollice ludum.

Ad digitos uenire. Vide Ad.

Vocare aliquem ad digiti ſonum. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 7.

Digitus, modulus aquarius: cuius diametros digitalis eſt. Iulius Frontinus de aquæ ductibus, Digitus rotundus habet diametri digitum unum. Omnis autem modulus aquarius, colligitur aut dimetro, aut perimetro.

Digitulus] pen. cor. (δακτυλίσκος,) Diminutiuū, Paruus digitus. Plaut. Rud. 18. 13.
Terentius Eunucho 2. 2. 53.
-ſine biduum hoc prætereat,
Qui mihi nunc uno digitulo fores aperis fortunatus.

Digitalis] & hoc digitale, pen. pro. om. ge. (δακτυλιαῖος,) Quod eſt digitorum, aut unius digiti: ut Digitalis craſsitudo. Plin. lib. 12. cap. 20. 1.

Digitalis gracilitas. Plin. lib. 14. cap. 3. 5.

Digitalia, Subſtantiuum, (δακτυλήθραι,) Tegmenta digitorū dicuntur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 55. 1. Olea manu ſtricta melior ea quæ digitis nudis legitur: laudabilior, quàm illa quæ cum digitalibus.

Digitatus] pen. prod. Adiectiuum, (δακτυλωτὸς,) Qui digitos habet. Plinius lib. 11. cap. 47. 1. Auium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes.

Digladior] digladiaris, (διαξιφίζομαι,) digladiari, Diſſentire & diſsidere, ductū à gladijs. Cic. 4. Tuſcul. 71. Digladientur illi per me licet, cui nihil eſt neceſſe, &c.

Digladiantur inter ſe. Cic. 3. De legib. 30.

Dignatio, Digne, Dignitas, Dignor] Vide Dignus.

Dignoſco] dignoſcis, dignoui, dignotum, pen. pro. (διαγινώσκω,) dignoſcere, Idem quod Agnoſcere uel cognoſcere, aut diſcernere. Col. lib. 2. cap. 2. 16. Dignoſcere terram ſapore. Sic Plin. lib. 28. cap. 30.

Dignoſci uix poteſt à maſtiche uera. Plin. lib. 12. cap. 17. 1.

Non qui ciuem dignoſceret hoſte. Horat. 1. epiſt. 16. 1.

Curuo rectum dignoſcere. Horat. 2. epiſt. 2. 9.

Dignus] Adiectiuum, (ἄξιος, δίκαιος, αὐτάξιος,) Qui meretur: ut Dignus præmio. Terent. Heaut. 1. 1. 55.
Et me ignoras Clinia, ego te meum eſſe dici tantiſper uolo,
Dum quod te dignum eſt, facias.

Dignus domino ſeruus. Plaut. Amphit. 8. 226.
Non te dignum Cherea
Feciſti. nam ſi ego digna hac contumelia
Sum maxime, at tu indignus qui faceres tamē. Terent. Eun. (5. 2. 26.

Maximè dignus. Vide Magis.

Dare munera digna aliquo. Virg. 5. Aen. 71.

Amicitia dignus. Horat. in Arte 88.

Amore dignus. Valer. 8. Argon. 6.

Munus

Dilabuntur uectigalia negligentia. Liu. 3. bel. Maced. 108.

Dilabitur ueſtis condita ſitu, & corrũpitur. Col. li. 12. c. 3. 4.

Dilabitur uetuſtate nauis putris. Liu. 5. bel. Maced. 93.

Dilabuntur diſcordia res maximæ: hoc eſt, pereunt, decreſcũt, corrumpuntur. Salluſt. in Catil. Concordia paruæ res creſcunt, diſcordia maximæ dilabuntur.

Dilabens] pen. prod. Participium, (διολισθαίνων,) Horat. 3. Carm. ode 29. 7. —nunc medio alueo Cum pace dilabentis Hetruſcum in mare.

Dilapſus] Parti. (διολισθηκώς,) ut, Dilapſus rapide fluuius. Cic. 2. de Legib. 11. Et 2. de Nat. deor. 38. Dilapſa aqua.

Amor cum forma dilapſus. Claud. 1. in Eutrop. 15.

Curæ dilapſæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 5.

Glacies liquefacta & dilapſa. Cic. 2. de Nat. deor. 38.

Dilapſa multitudo. Liu. 3. ab Vrbe 13.

Dilapſus ornatus mundi occidit. Cic. 4. Acad. 215. Et ad Curium, lib. 7. 29. 6. Dilapſa res.

Dilabidus] pen. corr. (ὀλισθηρὸς,) Adiect. Quod facile dif(fluit.

Dilabida ueſtis, quæ facile dilabitur. Plin. lib. 8. c. 55. 3.

Dilacero] dilaceras, pen. corr. (διασπαράττω,) dilacerare, Idem quod lacerare. Per tranſlationem ſignificat Conſumere, delapidare & diſperdere. Cic. pro Mil. 18. Et annum integrum ad dilacerandam Remp. quæreret.

Artus dilacerare, Seneca Herc. Oeth. 7. 17.

Dilacerantur opes. Ouid epiſt. 1. 18.

Dilacerandus. (διασπαρακτέος,) Catul. in Argon. 59. 31. Pro quo dilaceranda feris dabor alitibuſq; Præda.

Dilanio] dilanias, pen. corr. (διασπάω,) dilaniare. Idẽ quod ſimplex, uel in diuerſas partes laniare. Cic. pro Mil. 25. Nocturnis canibus dilaniandum reliquiſti. Idem 2. Tuſcu. 42.

Comas dilaniare. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 11.

Ictu dilaniare nuces. Ouid de Nuce 15.

Dilapido] dilapidas, pen. corr. (κατασωτεύω,) dilapidare, Proprie eſt lapidibus purgare. Cato cap. 46. Locum bipalio uortito, dilapidatoq;. Hoc eſt, lapides auferto. Caſtigatiora exemplaria habent delapidato.

Dilapidare, (σπαθάω,) per tranſlationem, pro Diſperdere, ut ait Donatus. Terent. Phorm. 5. 8. 4.

— conueniendus Phormio eſt
Prius quàm dilapidet noſtras triginta minas. Ci. ad Auguſtũ 6. Publicam dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat. Sic Colum. lib. 10. 31.
Dilapidans hominum labores grandine Iupiter.

Dilargior] dilargiris, pen. prod. dilargitus ſum, (διαδωροῦμαι,) dilargiri, Diuerſis dare. Suetonius in Iulio Cæſare, ca. 28. Cætera item quæ cuiq; libuiſſent, dilargitus eſt, contradicente nullo. Cic. pro Lege Agraria 80. Nec L. Sylla, qui omnia ſine ulla religione, quibus uoluit, eſt dilargitus, agrũ Campanum attingere auſus eſt.

Dilato] dilatas, pen. prod. (πλατύνω, εὐρύνω,) dilatare, Latum facere. Plin. lib. 33. cap. 3. 20. Nec aliud laxius dilatatur, aut numeroſius diuiditur.

Dilatare & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 202.

Dilatare aciem. Liu. 1. bel. Maced. 78. Et Plin. li. 10. ca. 23. 6.

Dilatante ſe cuneo, porrigitur agmen. Vide Acies.

Gloriam dilatare. Cic. in Somn. Scip. 23.

Imperium dilatare. Cic. 1. Off. 108.

Literas dilatare. Cic. de Claris Orat. 140.

Manum dilatare. Cic. in Orat. 61.

Minima dilatare. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.

Orationem dilatare. Cic. pro Flacco 9.

Ex uerbo dilatare orationem, & in uerbum contrahere, contraria. Cic. in Partit. 14.

Rictus dilatare. Ouid. 6. Metam. 76.

Fundi quodammodo, & quaſi dilatari. Cic. 3. de Fin. 7.

Dilatata lex in cũctũ ordinẽ, coanguſtari poteſt. Cic. 3. de Leg. (47.

Dilatus] Vide Differo.

Dilaudo] dilaudas, (διαινέω,) dilaudare, Variè laudare. Cicer. Att. lib. 6. 113. 16. Et ego audebo legere unquam aut attingere eos libros, quos tu dilaudas, ſi tale quid fecero?

Dilemma] dilemmatis, pen. corr. neut. gen. (δίλημμα,) Argumentum dicitur utrinq; uinciens, & conſtringens, confeſſionemq; exprimens.

Diligens] Vide Diligo.

Diligo] diligis, pen. corr. dilexi, dilectum, (ἀγαπάω,) diligere, Minus eſt quàm amare, teſte Valla, lib. 5. ad Brutũ, Sic igitur facies, & me aut amabis, aut quo contentus ſum, diliges. Idem ad Dolabellam, lib. 9. 14. 13. Quis erat, qui putaret ad eum amorem, quem erga te habebã, poſſe aliquid accedere? Tantum acceſſit, ut mihi nunc deniq; amare uidear, antea dilexiſſe.

Diligere & charũ habere. Cic. pro Corn. Balbo 48.

Colere & diligere aliquem. Cic. 3. de Legib. 7.

Ante omnes aliquem diligere. Ouid. 10. Metam. 34.

Admodum diligere. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 17.

Vtrunq; affectu pari diligere. Sene. Theb. 2. 13.

Beneuolentiã alicuius mirificè diligere. Cic. Att. li. 12. 251. 2.

Sodales fraterno more diligere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 13.

Omnes diligere ex æquo. Ouid. ad Piſonem 23.

Furtim diligere. Ouid. 6. Faſt. 111.

Fidem alicuius complecti, officia obſeruantiamq; diligere. Cicer. pro Corn. Balbo 51.

Mirifice ab aliquo diligi. Cic. 1. de Nat. deor. 79.

Diligere ſe. Cic. pro Roſc. Com. 3.

Stulte aliquem diligere. Horat. 2. epiſt. 1. 53.

Valde diligere. Cic. Appio, lib. 3. 1. 8.

Vnice diligere. Cic. Licinio Craſſo, lib. 5. 8. 12.

Diligitur nemo niſi cui fortuna ſecunda eſt. Ouid. 2. de Ponto, (eleg. 3. 5.

Diligere, Diuidere. Plaut. Curc. 8. 53.
— quidni nouerim?

Clypeatus elephantum ubi machæra diligit. Titinnius, Pernam totam diligit. Nonius.

Dilectus, partic. ſiue Nomen ex participio. (ἀγαπημένος, ἀγαπητός,) Magno amore alicui dilectus. Virg. 1. Aeneid. 70.

Suis officijs dilectus. Ouid. 9. Metam. 62.

Mihi dilectus per multos annos. Virg. 9. Aeneid. 18.

Sodales dilecti. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 1.

Premere dilectos uiſus. Stat. 2. Syl. 1. 35.

Dilectiſſimus. Stat. 8. Theb. 20. Augur Apollineis modo dilectiſſimus aris Teſtor inane Chaos, &c.

Diligens] diligentis, Participium, (ἀγαπῶν,) Qui diligit.

Diligens] pen. corr. (ἐπιμελής, σπουδαστικός, ἀκριβής, ἐμμελής, κηδόσυνος,) Nomen, Studioſus: quod eorum quæ amamus, ſumus ſtudioſi. Cicer. de Amicitia 55. Idem 6. Verr. 34. Diodorus homo frugi ac diligens qui ſua ſeruare uellet.

Diligens & attentus in re hæreditaria. Cic. 3. Verr. 90.

Studioſus ac diligens. Cic. 4. Acad. 176.

In omni genere diligens. Cic. Attic. lib. 12. 250. 2.

Diligens temperamenti. Plin. in Paneg. 132. Tam diligens temperamenti, ut nec Conſulis officium princeps, nec principis Conſul appeteret.

Diligentiſſimus rei familiaris. Suet. de Claris grammat. 23. Cic. 4. de Finib. 54. Omnis enim eſt natura diligens ſui. Et apud Plinium, lib. 34. cap. 8. 31. Diligentiſſimus artis.

Diligentiſſimus officij. Cic. pro Cælio 18.

Manus diligens. Seneca in Med. 7. 21.

Quædam negligentia diligens. Cic. in Orat. 43.

Diligentiſſimus naturæ. Plin. lib. 13. cap. 4. 4.

Diligens ad. Cic. 1. in Catil. 14. Quem tu uidelicet, & ad cuſtodiendum te diligentiſſimum, & ad ſuſpicandum ſagaciſſimum, & ad uindicandum fortiſſimum fore putaſti.

Diligens & Negligens de ſuo, de alieno, &c. contraria. Plin. epiſt. 78. ad Corn. Tacitum.

Diligens in tuendo. Plin. in Paneg. 83.

Diligentia] (ἐπιμέλεια, σπουδή, ἀκρίβεια, ἐξεργασία,) Studium, cura. Plautus Rud. 19. 39. Curate hæc ſultis magna diligentia. Cic. 2. de Orat. 82.

Aſſiduitas & diligentia. Cic. ad Atticum, lib. 2. 30. 4.

Diligentia & induſtria. Cic. 1. de Orat. 143.

Peruerſitas diligentiæ. Quint. lib. 1. cap. 6. 11.

Accuratiſſima diligentia. Vide Accuro.

Acris diligentia. Vide Acer Adiect.

Inanis diligentia. Quint. lib. 5. cap. 11. 23.

Nimium ſolicita diligentia. Quint. lib. 3. cap. 11. 15.

Diligentia in Rempub. Cic. pro Muræna 77.

Adhibere diligentiam. Vide Adhibeo.

Adimere diligentiam. Vide Adimo.

Adiungere diligentiam. Vide Adiungo.

Affectare diligentiam. Vide Affecto.

Aſſeruare diligentia. Vide Aſſeruo.

Comparare diligentiam. Vide Comparo.

Cõferre diligentiã ad aliquid. Cic. Plãco, li. 10. 2. 8. Vide Con(ferre.

Conſequi diligentia aliquid. Vide Conſequor.

Conſumere diligentiam in re aliqua. Vide Conſumo.

Excitanda animaduerſio & diligẽtia, ut, &c. Ci. 1. Off. 144.

Habenda ratio & diligentia omni in re. Cic. de Amic. 75.

Labi diligentia. Quint. lib. 5. cap. 13. 30.

Rident diligentiam noſtram. Quint. lib. 2. cap. 11. 2.

Magna cum cura atq; diligentia ſcribere. Cice. 1. de Inuent. 85.

Diligenter] aduerbium, (ἐπιμελῶς,) Studioſè, cum cura et ſolicitudine. Terent. Eun. 2. 1. 1. Fac ita ut iuſſi deducantur iſti. P. faciam. P H. at diligenter. P. Fiet.

Aſſeruare aliquid diligentius. Catul. ad Coloniam 17. 4.

Studioſè diligenterq; curare. Cic. Planco lib. 16. 341. 7.

Diligenter exponere aliquid. Cic. 4. Verr. 129. Et 1. Acad. 6. Diligentiſſimè Græcis literis explicata.

Diligenter hic eram: Id eſt, ſummo ſtudio & cura conſyderabam, & animaduertebam quæ agebas. Plaut. Milit. 3. 28.

Diligentius paratiuſq; uenire. Cic. pro Sexto Roſcio 43.

Dilorico] diloricas, pen. prod. (διατμήσσω,) diloricare. Diſcindere, inquit Nonius. Cic. de Orat. lib. 2. 67. Qui in cauſa peroranda non dubitauit excitare reum conſularem, & eius diloricare tunicam, & iudicibus cicatrices aduerſas ſenis imperatoris oſtendere? Alibi idem exemplum memorãs, dixit, Tunicam à pectore diſcidit. Vt intelligamus idem eſſe diloricare & diſcindere: ſed hoc magis propriè, illud autẽ metaphoricè dictum putauerim.

Diluceo] diluces pen. prod. diluxi, (διαλάμπω,) dilucere, Diſtinctè, ſiue perfectè lucere. Horat. li. 1. epiſt. 4. 3. Omnẽ crede diem tibi diluxiſſe ſupremum.

Dilucere res dicitur, per tranſlationem, pro clara & aperta eſſe. Liu. 3. ab Vrbe 67.

Dilucidus] pen. corr. (καταφανής, καταφαεινός,) Nomen ex participio. Plin. lib. 9. cap. 39. 3. Sic gignitur laudatus ille pallor ſaturitate fraudata, tantoq; dilucidior, quanto magis uellera eſuriunt.

Dilucida oratio. Cic. 3. de Fin. 4.

Dilucide] Aduerbium, (καταφαεινῶς,) Id eſt, clare & perſpicue. Terentius Phorm. 2. 3. 52. Dilucide expediui quibus me oportuit iudicibus. Plinius lib. 18. cap. 28. 14. dilucide atq; perſpicue.

Dilucide planeq; dicere. Cic. in Orat. 43.

Dilucide diluere, Hoc eſt, aperte & manifeſte. Cic. 3. de Finib. 30. Et 4. Verr. 139. Dilucide diluere crimina.

Dilucido] dilucidas, pen. corr. (διαφωτίζω, σαφηνίζω,) dilucidare. Declarare. Author ad Heren. lib. 3. 99. Nã quod in docendo rei dilucidandæ cauſa dolũ appellauimus, id in dicendo honeſtius conſilium appellabimus.

Diluceſco] diluceſcis, (ἀπολάμπω,) diluceſcere, Diem fieri incipere. pro quo antiqui diluculaſcere ſcripſerunt. Cice. in Catilinam, ad Quirites 52. Prætoribus traduntur: ipſi comprehenſi ad me, quum iam diluceſceret, deducuntur.

Diſcuſſa eſt illa caligo, diluxit, patet, uidemus omnia. Cicer. 12. Philipp. 321.

Diluculum] diluculi, pen. corr. (ὄρθρος, περίορθρον,) A die: quòd tum dies luceſcere incipiat. Plaut. Amph. 8. 104. Primulo diluculo abiiſti ad legiones.

Cum diluculo abire. Vide Cum.

Primo diluculo uenire. Cic. pro Roſc. Amer. 12.

Diluculo] aduerbium, (κατ' ὄρθρον,) Id eſt, ſummo mane, ante lucem. Cice. ad Atticum, lib. 16. 337. 1. Quum ante lucem de Sinueſſano ſurrexiſſem, ueniſſemq; diluculo ad pontem Tiretium.

Diluculo] diluculas, pe. corr. diluculare, (ὄρθρον ποιεῖσθαι,) Eſt diluculum fieri. Gellius lib. 2. cap. 29. Die craſtino ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges ueniant. Antiquum eſt & obſoletum.

Diludia] diludiorum, plu. nu. neu. ge. Hor. li. 1. epiſt. 20. 10.
Diſplicet iſte locus, clamo, & diludia poſco:
Vbi Acron. Diludia, tempora ſunt quæ gladiatoribus conceduntur, ut intra quinq; dies pugnent. Porphyr. Diludia, intermiſſio ludorum uel dilatio.

Diluo] diluis, dilui, dilutum, pen. prod. (κεραννύω, κλύζω,) diluere, Lauare, purgare, abluere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 41. Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immiſſa lateres diluere poſſet.

Diluere aceto. Celſus lib. 5. cap. 20.

Color diluitur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 13.

Labores boum diluere ingenti pluuia. Virg. 1. Georg. 65.

Pectora ſudor diluerat. Valer. 3. Argon. 112.

Diluere eſt aquam uel aliũ liquorem miſcere. Vir. 1. Geor. 69.
Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret:
Cui tu lacte fauos, & miti dilue Baccho. i. Cui tu liba de lacte, melle, et uino. Ser. Et Perſius, Sat. 5. Diluis helleborũ dixit, pro eo quod eſt, medicamẽtis tẽperas. Pli. li. 34. ca. 12.

Vnguenta lachrymis diluere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 11.

Diluere aliquid in paſtillos. Plin. lib. 25. cap. 12. ad finem.

Diluere per trãslationẽ. pro Expedire, declarare, explicare. Ci. pro Cluen. 3. Quum ego unaquaq; de re dicam, & diluam.

Cura diluitur mero. Ouid. 1. de Arte 48. Id eſt, aufertur & ue(lut abſtergitur.

Hora ſera diluitur mero. Ouid. epiſt. 18. 3.

Diluere crimen, pro Purgare & refellere. Cicer. 7. Verr. 62. Quo facilius crimen inimicorum diluere poſſim. Idem 2. de Natur. deorum 30.

Inferre crimina & Diluere, contraria. Author ad Here. 204.

Diluere, & falſa eſſe docere. Cic. pro Cælio 27.

Infirmare & diluere. Cic. pro Roſc. Amer. 24.

Facinus tantum quæ diluet ætas? Claud. 2. in Eutrop. 5.

Extenuare & diluere moleſtias. Cic. 3. Tuſc. 61.

Peccata diluere. Ouid. 2. de Remed. amor. 60.

Vitium ex animo diluere. Propert. lib. 3. ad Bacchum 17. 2.

Diluere authoritatem, pro minuere. Seneca epiſt. 29.

Diluor] paſſiuum. Author ad Heren. 74. Ex ſimplici parte reprehendentur, ſi ex duplici concluſione alterutra pars diluitur.

Dilutus] pen.prod.Participium, (κεκραμένος,) Quod eſt miſtum & temperatum. Vnde uinum aqua miſtum, dicitur dilutum. Martial.lib.1.177.
- raram diluti bibis unciam Falerni. Dilutus color dicitur, quum ueluti aqua adhibita, minus eſt intenſius. Gellius lib. 2. cap. 26. Luteus, color ruſus eſt dilutior. Quidam legunt dilucidior.

Abſynthia diluta. Lucret.lib. 4. 46.
Dilutas querimur germinet quòd fiſtula guttas. Perſ. Saty. 3.
Labella diluta multis guttis. Catul.ad Iuuent. 94. 2.
Mella Falerno diluta. Horat. 2. Serm.ſaty. 2. 4.
Dilutus rubor. Vide Rubeus.
Diluta potio. Celſus lib. 1. cap. 3.

Dilutum] pen.prod. (ἀπόβρεγμα,) Subſtantiuum. Id liquidum eſt in quo aliquid certo tempore infuſum fuit. ut ſi in uas uini appoſitum abſynthium fuerit, deinde poſt interiectum tempus abſtractum, id uinum, abſynthij dilutum dicetur. Plin.lib.27.ca.7.4. Bibitur & madefacti abſynthij dilutum. Ita enim appellatur hoc genus.

Diluuio] diluuias, (κατακλύζω,) diluuiare, Diluuie et inundationib. cõmiſcere & cõturbare, inundare. Lucr.li.5.78.
Tantum ſuppeditant amnes, ultraq; minantur
Omnia diluuiare ex alto gurgite ponti.

Diluuium] (κατακλυσμός,) Quod uarie diluit. Nam diluuium, diuerſorum purgamentum fuit, omnia diluens, quando ſcilicet immodicis imbribus uel uexatur terra, uel obruitur: quæ & inundatio dicitur. Plin.epiſt.170.ad Macrinũ, lib.8. Hîc aſſiduæ tempeſtates, & crebra diluuia.

Crebra diluuia. Vide Creber.
Tellurem diluuio miſcere. Virg.12.Aeneid.41. Id eſt, Aquæ ſuperfuſione uniuerſa perturbare. Seruius.
Diluuiũ pro uaſtitate, authore Seruio, apud Virg.7.Aen.46.
Diluuio ex illo tot uaſta per æquora uecti, &c.
De Troiæ excidio loquitur.

Diluuies] diluuiei, pen.prod.fœm.ge. (κατάκλυσις,) Idem Lucret.lib.5.52. Horat.lib.4. Carm.ode 14.6.
- horridamq; cultis
Diluuiẽ minitatur agris. i. inundationẽ. Acrõ. Pli.li.9.c.4.

Diluuialis] & hoc diluuiale, penul.prod. Solinus cap.14. Quippe quas ſolas diluuialis irruptio quum uniuerſa obduceret humido ſitu, in acceſſas reliquit.

Dimano] dimanas, pen.prod. (ἀποβρύω,) dimanare, Defluere. Per translationem, pro peruenit ponitur, & auditũ eſt. Cic.pro Cælio 4. Equidem (ut ad me reuertar) ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic forenſis labor, uitæq; ratio dimanauit ad exiſtimationem hominum paulo latius commendatione & iudicio meorum.

Dimetior] dimetiris, pen.prod. dimenſus ſum, (διαμετρέω, ἐκμετρέω,) dimetiri, Idem quod metiri. Vide Demetior. Ci. de Senec.45. Mori uidebamus in ſtudio dimetiẽdi penè cæli atq; terræ C. Gallum familiarem patris tui Scipio.

Dimetiri & deſcribere. Cic.de Senec.55.
Dimenſam & exædificatam animo habere domum alicuius. Cice.ad Atticum, lib.1.4.1.
Dimetiri digitis peccata. Cic.in Parad.31.
Dimetiri & dinumerare ſyllabas. Cic.in Orat.81.

Dimetiens] Participium, (διάμετρος,) ut Dimetiens linea. Plin.lib.2.cap.23.4.

Dimenſus] Participium, (διαμεμετρημένος,) Cic.de Senectu.55. Et ei Cyrum reſpondiſſe, Atqui ego iſta ſum omnia dimenſus. Quo in loco ſumitur actiue.

Omnia ſint paribus numeris dimenſa uiarũ. Virg.2.Geo.57.
Orbis certis partib. dimẽſus. Vir.1.Geo.47. i. authore Seruio, Annus diuiſus in quatuor tempora. Hic paßiue ſumitur.

Ratio dimenſa. Cic.in Orat.106.

Dimenſum] idẽ quod Demenſum. Spartianus in Adriano, Senatoribus, qui nõ uitio ſuo decoxerãt, patrimoniũ pro liberorũ modo Senatoriæ profeßionis expleuit, ita ut plериſque in idem uitæ ſuæ dimenſum ſine dilatione reſtituerit.

Dimenſio] Verbale, (διάταξις, διαμέτρησις,) Cic.1.Tuſ.89. Puſionem quendam Socrates interrogabat quædã Geometrica de dimenſione quadrati.

Dimetor] pe.pro. dimetaris, dimetatus, ſum, (διαμετρέω,) dimetari. Cic.2.de Nat.deor.233. de ſyderibus, Eorum enim curſus dimetati, maturitates temporum, & uarietates, mutationesq; cognouimus.

Dimico] dimicas, pen.corr. dimicui, & dimicaui, dimicatũ, (ἀγωνίζομαι,) dimicare, pugnare, quod proprie ſit re ipſa. Cæſ.7.bel.Gal.143. Ne contra ſuam uoluntatem dimicare cogeretur. Ouid. Vitricus & gladijs & acuta dimicet haſta. Hac tibi ſit pugna dimicuiſſe ſatis. Oui.2. Amo.eleg.13.6.

Dimicare acie, uel prælio. Liu.2.ab Vrbe 233. Cic.2.de Nat. deor.8. Quum A. Poſthumius Dictator cum Octauio Mamilio Tuſculano prælio dimicaret.
Acie tota dimicare, Vide Acies.
Mille modis acies tua dimicat. Ouid.ad Piſonem 40.
Dimicare animi cauſa. Cic.2.de Fin.92.
De omnibus fortunis Reipub. dimicare. Cic.Att.lib.8.164.2.
Dimicare de imperio cum aliquo. Cic.1.Off.59.
De potentia ſua dimicant homines hoc tempore periculo ciuitatis. Cic. Attico, lib.7.123.6.
Dimicant inter ſe. Plin.lib.8.cap.7.1.
Pro altero dimicare. Cic.2.Philipp.83.
Dimicare pro re aliqua. Plin.lib.12.cap.25.2.
Pro legibus, pro libertate, pro patria dimicare conuenit. Cice. 4.Tuſcul.65.
Dimicãdũ omni ratiõe ut incolumes cõſeruẽtur. Ci.1.Ver.39.

Dimicans] pen.corr. Participium, (ἀγωνιζόμενος,) Cic.pro Seſtio 1. de capite, de fama, de ciuitate, de fortunis, de liberis dimicantes.

Dimicatio] Verbale, (ἀγωνισμός,) Liu.2.ab Vrbe 58. Et ſubeunda dimicatio toties quot ſupereſſent coniurati.

Diſcrimen & dimicatio fortunæ. Cic.pro Sylla 58.
Dimicatio capitis, famæ, etc. hoc eſt, periculum, ut ait Budæus. Cic.pro Rabirio 2.
Fortunarum dimicatio. Cic.pro Planc.25.
Dimicatio prælij. Cic.ad Quint.fratrem, lib.1.1.7.
Solers dimicatio. Plin.lib.10.cap.17.
Vitæ dimicatio. Cic.pro Planc.63.
Artifex dimicatio. Vide Artifex.
Perículoſa dimicatio. Vide Periculoſus.
Inter ipſam dimicationem, Hoc eſt, in ipſa dimicatione, Inter dimicandum, tempore dimicationis. Ex Liuio.
In aciem dimicationemq; uenire. Cic.in Orat.25.
Dimicatio cũ. Plin.li.9.c.46.2. At cũ caniculis atrox dimicatio.

Dimidius] Adiectiuum, ſiue dimidium ſubſtantiuum, (ἥμισυς, ἥμισυ,) A dimẽſione dicitur, teſte Donato. Alij à medius deducunt, quaſi per medium diuiſus. Eſt autem dimidium, pars dimidiati altera. Gellius lib.3.cap.14. Dimidiatum, niſi ipſum quod diuiſum eſt, dici haud conuenit: Dimidium uerò eſt, non quod ipſum dimidiatum eſt, ſed quæ ex dimidiato pars altera eſt. Plaut.Bacchid.23.68. Dimidium auri datur, accipias. Idem Pſeud.7.73. Bonus animus in mala re, dimidium eſt mali. Plin.lib.2.cap.59.1. Certè niſi ſole aduerſo non fiunt, nec unquam niſi dimidia circuli forma. De arcu cœleſti loquitur.

Dimidia pars. Plaut.Rud.24.79.
Ex parte dimidia hæres. Cic.Planco, lib.13.30.11.

Dimidius modius. Liu.3.bel.Pun.48.
Dimidias clepſidras dixit Pli.in epiſt. pro dimidiatis, teſte Budæo.
Dimidiũ facti qui bene cœpit habet. Hor.1.epiſt.2.8.
Dimidio minoris conſtabit aliquid. Cic.Att.lib.13.284.2.
Pecuniæ dimidium alicui curare. Cic.Qu.frat.lib.2.8.3.
Ad dimidias decoquere. Vide in præpoſitione Ad.
Dimidium donare Lino, quàm credere totum,
Qui mauult, mauult perdere dimidium. Mart.lib.1.71.
Soluere dimidium. Quint.lib.5.cap.10.73.
Dimidium quàm. Liu.lib.5.bel.Maced.1. Vt uix dimidium militum, quàm quod acceperat, ſucceſſori tradiderit.
Dimidio, ablatiuus: ut Dimidio carius quàm æſtimatur aliquid emere. Cic.pro Domo ſua 89.
Dimidio minus, & dimidio minoris. Plaut.Aſin.9.35. Cic.ad Att.lib.13.284.2. Vide Minor.
Minus dimidiũ, pro Dimidio minus. Cic.3.Verr.86. Iurarent ſe curaturos, ut ex ſua cuiuſq; parte ne minus dimidiũ ad A. Treboniũ fratrem illum proſcriptum perueniret. Budæus.
Dimidio plus & pluris. Cic.ad Atticum, lib.9.180.3. Idem 5. Verr.65. Addicitur medimnis MM, dimidio fere pluris quàm ſuperiore anno.
Dimidio ſtultior. Cic.pro Flac.37.

Dimidiatus] pen.prod. Adiectiuum, (ἡμίτομος,) Dicitur id quod in duas partes diuiſum eſt: ut Dimidiata hora, dimidiatum pomum. Plaut. Menæhmis 4.43. Dies quidẽ iã ad umbilicum eſt dimidiatus mortuus. Ennius, Sicuti ſiquis ferat uas uini dimidiatũ. Dimiatũ menſem dixit Cicero in Tuſcu.2.Quæſti.6.3. Et Plin.lib.16.cap.39.6. Niſi intermeſtri luna atque dimidiata, ne tangas materiam.

Partes dimidiatæ. Cic.5.Tuſc.93.

Dimidiatim] Aduerbium, (ἡμιτόμως,) Plautus Milit.10. 166. Sed percellunt, ſed perducunt dimidiatim dum appetunt. Id eſt, ſibi uolunt dari dimidiam partem.

Diminuo] diminuis, diminui, diminutum, pen.pro. (μειόω, ὀλιγόω, ἀμενηνόω, ὑποσπανίζω,) diminuere, Idem quod minuere, uel in diuerſas partes confringere & attenuare. Terent.Eun.4.7.33. Diminuam ego caput tuum hodie, niſi abis. Idem Adel.4.2.33. Diminuetur tibi quidem iam cerebrum. Cæſar 3.bel.Ciuil.8. Longumq; iter ex Hiſpania magnum numerum diminuerat.

Detrahere & diminuere de re aliqua. Cice.2.de Inuent.144.
Auxilio diminui. Cic.de Aruſp.reſp.36.
Ira diminuitur. Ouid.1.Triſt.eleg.4.9.
Diminutum negocio. Author ad Heren.lib.1.30.
Diminuere de uel ex. Cæſar 1.bel.Gal.229. Liu.2.ab Vrbe 4. Quàm quod diminutum quicquam ſit ex regia poteſtate.
De bonis alicuius diminuere. Cic.Qu.frat.lib.1.2.16.
De præſidijs diminuere. Cic.pro Sylla 1.
Verbo unius de tempore ſermonis alterius diminuere. Cicer. 3.de Orat.105.
Diminutus, pen.prod. Participium, (μεμειωμένος,) Cice.3.de Orat.72. Diſtributione partium ac ſeparatione magnitudines ſunt artium diminutæ.
Dignitas collegij interitu alicuius diminuta. Cic.de Clar.Or.1.
Prædia diminuta. Cic.pro Sylla 42.
Diminuta ex parte & infirmata ſententia. Cic.pro Cecin.28.

Diminutio] Verbale, (μείωσις, ὑποκόρισμα, ἥττημα,) ut, Diminutio luminis. Cic.1.Tuſc.106. Et Diminutio familiæ. Plin.lib.34.cap.13.9.

Accretio & Diminutio, contraria. Cic.1.Tuſc.106.
Ciuium diminutio. Cic.3.in Catil.68.
Libertatis diminutio. Cic.2.de L.Agr.30.
Vectigalium diminutio. Cic.1.de L.Agr.12.
Diminutio capitis apud Iuriſconſultos, Eſt prioris ſtatus mutatio, ut teſtatur Caius Tit. De cap.minutis. L.Prima. Cice.de Prouin.Conſul.18. Vide Caput. Antiqui tamen oratores de capite diminuere, & de capite demere dicebant. Cic.in Verrẽ, Vnũ hoc aliud Senatuſc. reprehẽſum, ſecretũq; eſt, ut quibus ille de capite dempſiſſet, ne pecunias in ærarium referrent. Idem in Topicis 14. Cæſar 2.bel.Ciuil.137.
Diminutio de. Cic.2.Off.107. neq; de bonis priuatorum publice diminutio fiat.
Facta de imperio diminutio. Seruius Cic.lib.4.5.13.
Multari diminutione prouinciæ imperatorem, cõtumelioſum eſt. Cic.de Prouin.Conſul.30.

Dimitto] dimittis, dimiſi, dimiſſum, (ἀφίημι, ἀπολύω, μεθίημι, παρίημι,) dimittere, Idem quod mittere. ut Dimittere domum. Liu.8.bel.Maced.4. Virg.1.Aeneid.
- equidem per littora certos Dimittam.

Dimittere boues in paſcua. Colum.lib.6.cap.26.11.
Dimittere literas in alias urbes. Liu.8.bel.Maced.5.
Dimittere pueros circum amicos. Cic.pro Quintio 12.
Dimittere folia dicitur arbor, quũ decidũt. Pli.lib.12.ca.1.8.
Dimittere, pro in diuerſas partes mittere. Liu.lib.5. Decad.5. Per omnes ciuitates cohortes dimiſit. Suet.in Cæſare, ca.4. Nam comites ſeruosq; cæteros in initio ſtatim ad expediendas pecunias, quibus redimeretur, dimiſerat.
Dimittere, pro Deorſum mittere. Plin.lib.11.cap.37.69. Alterum ſinum in quẽ ex eo dimittunt concoctione maturata.
Dimittere ſe in ualles, uel agmen in æquum. Cæſar 1.bell.Ciuil.300. Liu.7.ab Vrbe 102. Poſtquam neq; in æquum dimitti agmen uidit.
Dimittere, Permittere abire, Sinere. Terent.Eunuc.4.7.44. Iam dimitto exercitum? THR. ubi uis. Sic apud Cæſarem 7. bel.Gall.280. Dimittere equitatum. Cic.1.Off.55. Quum autem Pompilio uideretur unam dimittere legionem.
Dimittere & Retinere, contraria. Cic.4.Verr.4.
Aequos & placatos aliquos dimittere. Cic.in Orat.18.
Aliquem cum bona gratia dimittere. Cic.de Fato 16.
Aliquem cum pace dimittere. Vide Pax.
Dimittere, Permittere, in poteſtatem dare. M. Tullius de Repub.libro 1. Tum annui Conſules, tum dimißi populo faſces. Nonius.
Aculeum dimittere. Vide Aculeus.
Dimittere amicitias. Cic.de Amic.65.
Dimittit animum in artes ignotas. Ouid.8.Metam.38.
Dimittere ſe ad aurem alicuius. Cic.4.Verr.53.
Aliquid in aures duras dimittere. Virg.4.Aeneid.86.
Bellum dimittere. Stat.16.Thebaid.103.
Cœtum dimittere. Cic.1.in Catil.7.
Comitia dimittere. Cic.Att.lib.1.9.8.
Diſcedentem non ſine magno dolore dimittere. Cicer. Attico, lib.12.141.12.
Dimittere ſe in comparationem alterius, Comparare ſe alteri. Suetonius de Claris Rhet.5. Vbi fortaſſe legendum demittere.
Dimittere è complexu ſuo. Cic.ad Quint.fratrem, lib.3.5.
Concilium dimittere. Cic.1.de Orat.60.
Concilia inſtituta dimittere, uel habita reſcindere. Cicero 2. de Legibus 51.
Dimittere & ablegare conſilium. Cic.4.Verr.52.
Dimittere ex conſilio. Cæſar 3.bel.Ciuil.423.
Contumelioſè dimittere. Vide Contumelia.
Dimittere creditorẽ, id eſt, ei ſatisfacere, ſe ab eo liberare. Paulus in L. Quæris. ff. De pactis dota.
Curam dimittere. Cicero Attico, lib.14.307.3. Ouidius 13. Metamorpho.44.
Dimittere curam ex animo. Liu.10.bel.Pun.11.

Cuſtodiam capitis alicuius dimittere. Cic. pro Plancio 79.

Debitorem dimittere, id eſt, liberare acceptilatione. Vlp. in L. Ambitioſa. ff. de Decretis ab ordine faciendis, Ambitioſa decreta Decurionum reſcindi debent: ſiue aliquem debitorẽ dimiſerint, ſiue largiti ſint. Budæus.

Dimittere in diſcrimen. Liu. 3. ab Vrbe 142.

Dimittit eum dolor. Celſus lib. 4. cap. 19.

Dimittere facultatem rei gerendæ. Cæſar 1. bel. Ciuil. 112.

Dimittit febris. Celſus, lib. 1. cap. 7.

Dimittere filiũ de poteſtate. Caius in L. Liberum. ff. De adop.

De grauitate aliquid, aut multum de cupiditate dimittere. Cic. 13. Philipp. 343.

Iudicium dimittere. Cic. 4. Verr. 49.

Ius ſuũ retinere & Dimittere, contraria. Cic. pro Corn. Balbo (24.

In caſus lachrymas dimittere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7. 4.

Libertatem non dimittere. Cic. pro Plancio 77.

Dimittere è manibus. Cæſar 3. bel. Ciuil. 105.

E manibus non dimittere aliquem authorem. Cic. in Orat. 59.

Dimittere matrimoniũ, pro Soluere, uel reſcindere, apud Suetonium in C. Calig. cap. 15.

Dimiſſa è matrimonio, pro Repudiata. Suet. in Tib. Cæſare, ca. 49. Qui dimiſſam eam è matrimonio poſt uiceſimum annum ueneni olim in ſe comparati arguebat.

Milites dimittere. Cic. 7. Verr. 79.

Moras dimittere. Valer. 8. Argon. 21.

Murmura uenti dimittere. Sil. lib. 7. 52.

Dimiſſa in populos notitia nominis, pro diſperſa. Sen. epiſ. 31.

Dimittere occaſionem. Cæſar 5. bel. Gal. 45.

Dimitti oſculo. Plin. in Paneg. 36. Gratum erat cunctis, quòd Senatum oſculo exciperes, ut dimiſſus oſculo fueras.

Dimittere patrimonium. Cic. pro Cecinna 55.

Remiges dimittere. Cic. 7. Verr. 79.

Dimittere reũ, Eſt crimine ſoluere & uinculis. Plinius ad Traianum. Budæus.

Dimittere ſcholam, Ceſſare à docendis iuuenibus. Sueton. de Claris grammat. 18. dimiſſa repente ſchola, tranſit ad Qu. Septimij Philoſophi ſectam.

Dimittere Senatum, concionem, &c. Cic. de Amic. 11. Idem ad Atticum, lib. 2. 39. 7. Et Cæſ. 1. bel. Gal. 68.

Dimittere à ſe. Cicer. ad Atticum, lib. 8. 154. 2. Morem geſſi dimiſi à me.

Dimittere ſanguinem è capite. Varro 2. de Reruſt. cap. 1. 23.

Dimittere de ſumma, quod & remittere dicitur. Ci. 5. Ver. 69.

Dimittere tempus, Idem quod dimittere occaſionem, ſiue omittere. Cic. 2. de Orat. 49.

Vſum aliquorum dimittere. Cic. Varroni, lib. 9. 1. 3.

Dimittere uxorem pro Repudiare. Suet. in Tiberio Cæſ. c. 10.

Eò rem dimittit Epicurus. Cic. 4. Acad. 141.

Cõmemoratio nominis noſtri non dimittẽda. Ci. pro Arch. 21.

Dimiſſus] Participiũ, (ἀφειμένος, ἀφετός, παρειμένος,) Ci. 4. Acad. 21. Philonem audierat, homo ſane in iſta philoſophia, quæ nunc prope dimiſſa reuocaretur, probatus & nobilis.

Arma dimiſſa. Lucan. lib. 3. 74.

Lues cœlo dimiſſa. Stat. 11. Theb. 55.

Dimiſsio] Verbale, (ἄφεσις, ἀφετή,) Cic. 7. Verr. 69. Præclara claſsis in ſpeciem, ſed inops & infirma, propter dimiſſionem propugnatorum atq; remigum.

Dimiſsio pro amandatione. Cic. in Parad. 58. Dimiſsiones libertorum ad fœnerandas, diripiendasq; prouincias.

Dimiſſoriæ] literæ, (ἀφετικὰ γράμματα,) inquit, Modeſtinus de uerbor. ſignif. ſunt quæ uulgò Apoſtoli dicuntur. Dimiſſoriæ autem dictæ ſunt, quòd per eas cauſa ad eum qui appellatus eſt, dimittitur. Sic Marcellus De libellis dimiſſorijs.

Dimoueo] dimoues, pen. corr. dimoui, dimotum, pen. prod. (διακινέω, ἀποκινέω,) dimouere: Idem ſignificat quod remouere, uel loco ſuo mutare. Virg. lib. 2. Georg. 103. Agricola incuruo terram dimouit aratro: Hinc anni labor, &c.

Dimouere & depellere, pro Submouere. Cic. pro Cecinna 35. Dimoueri enim & depelli de loco neceſſe eſt eum, qui deijciatur. Budæus.

Aqua dimota. Ouid. epiſt. 17. 16.

Dimouere bonum & malum diſcernere. Salluſt. de Repub. ord.

Cauſam dimouere in rem aliquam. Cic. 2. de Inuent. 188.

Dimouere corpus: Celſus lib. 3. cap. 22.

De ſuo curſu dimouere. Cic. pro Seſtio 88.

Dimouit, perfregitq; cuſtodias pœna. Plin. in Paneg. 78.

Dimota à centro ſuo tellus. Plin. lib. 36. cap. 10. 2.

Dimouere de dignitatis gradu uel loco. Cicer. 2. Tuſc. 100. Cicer. in Parad. 17. Item Loco, & certo de ſtatu dimouere, Cicer. pro Cecinna 31.

Dimouere è, uel de poſſeſsionibus. Cic. pro L. Agr. 81. & 110.

Intentionem dimouere in. Cice. 2. de Inuent. 186. Remotio criminis eſt, quum eius intentio facti quod ab aduerſario infertur, in alium, aut in aliud dimouetur.

Labem à Republica dimouere. Cic. pro Domo ſua 54.

Dimouere moleſtiam ab aliquo. Cic. 1. Verr. 3.

Moras uocis dimouere. Senec. Hipp. 4. 46.

Obſtanteis propinquos dimouere. Horat. 3. Carm. ode 5. 10.

Dimoueri de ſententia: Idem quod moueri & remoueri. Cicer. pro Seſtio 88.

Dimouere ſuſpicionem. Cic. Antequam iret in exilium 13.

Aurora polo dimouerat umbram. Virg. 4. Aeneid. 2.

Terram dimouere incuruo aratro. Virg. 2. Georg. 103.

Dimotus] pen. prod. Participium, (ἀπολιανθείς,) ut Parietes dimoti. Tacit. lib. 5.

Dimulgare] perperam pro Diuulgare citat Calepinus ex Cicerone ad Appium, lib. 6. 12. 3. Quare uiſum eſt occultius agendum, neq; ullo modo dimulgandum. Vbi diuulgandum debere legi palàm eſt.

Dinarchus] Corinthius, iuſſu Polypercontis iugulatus eſt. Author Plutarchus.

Dindymene] pen. prod. & Dindymene, pen. corr. (Δινδυμένη, dicitur Cybele: quòd in Dindymo Phrygiæ monte eius ſacra fierent. Sipontinus.

Dindymus] penult. correp. in ſing. maſcul. gen. in plu. neu. (Δίνδυμος,) Mons in Phrygia, ubi colebatur Cybele magna mater deûm, quæ ab eo dicitur Dindymena. Virgil. lib. 9. Aeneid. 124.

Vlulantia Dindyma. Valer. 3. Argon. 47.

Dinocrates] pen. corr. Meſſenius, Romæ in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu. poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſolicitare uellet, peteretq; propterea præſidium à Tito Flaminio, De his, reſpondit Flaminius, uidebimus. Te uerò miror uina tractare, ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res huiuſcemodi moliri audeas. Plutarchus in Philopœmene.

Dinumero] dinumeras, pen. corr. (διαριθμοῦμαι,) dinumerare, Idem ſignificat quod numerare. ut Dinumerare exercitum. Plin. lib. 4. cap. 11. 4. Dinumerare centurias. Cic. ad Atticum, lib. 16. 335. 6. Dinumerare ſtellas. Cic. 1. Off. 216. Dinumerare horas. Plin. lib. 2. cap. 73. 3.

Hoſtes dinumerat. Ouid. 11. Metam. 115.

Dinumerare & dimetiri ſyllabas. Cic. in Orat. 81.

Tempora dinumerat. Virg. 6. Aeneid. 136.

Dinumerare pecuniam, pro Diſſoluere, ſæpiſsime accipitur. Cicero 7. Verr. 93. Terent. Adelph. 5. 7. 17. Iube nunc iam dinumeret Babylo illi uiginti minas. Dinumeret, quaſi multum numeret, inquit Donatus.

Dinumeratio] Verbale, (διαρίθμησις,) Cicer. 2. de Orat. 115. Improuiſum quiddam & dinumeratio, & alia correctio, & diſputatio, &c.

Diobolaris] & hoc Diobolare, pen. prod. (διωβολαῖος,) Diobolares meretrices, inquit Feſtus, quæ duobus obolis cõducuntur. Plaut. Pœnulo 4. 48.

Turba eſt nunc apud aram, ibi uis inter iſtas uerſarier
Proſedas, piſtorum amicas, reliquias alicarias,
Miſeras, cœno delibutas, ſeruili, &c. ſeruulorum ſordidorũ
ſcorta diobolaria? Diobolaria ſcorta dixit, tanti proſtantia, quanti ſolidus noſter eſt & ſextans. Budæus in Aſſe, lib. 5.

Diocleus] Orſilochi filius, teſte Homero habitabat in Pheræ loco inſigni.

Diocles] penu. corr. Athenienſis, Comicus poeta, antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Diocles item Medicus Cariſtius, Darij Hiſtaſpis tempore, reliquit, et ipſe commentarios. Suidas.

Diodorus] pen. prod. cognomẽto Chronus, Dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit, ut Strabo eſt author, Platonis tempore, Euclidemq; audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius ut famã obſcurauit, ita & cognomen uſurpauit. Dialecticus etiã appellatus, quòd (ut ait Laertius) primus inuolutum & cornutum differendi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, quum olim inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplo nequiuiſſet exoluere, ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuium deſeruit, ac edito per otiũ ſuper ea propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Author Diogenes Laertius. Diodorus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, ut in Bruto ſcribit ipſe, Eram (inquit) cum Stoico Diodoro: qui quum habitauiſſet apud me, mecumq; uixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus: à quo cum in alijs rebus, tum ſtudioſiſsimè in dialectica exercebar, quæ quaſi contracta, & aſtricta eloquentia putanda eſt, &c. Vide eundem 1. de Nat. deor. 11. Diodorus, Comicus poeta, cuius comœdias enumerat Athenæus.

Diodorus Alexandrinus, filius Pollionis Philoſophi, eius qui compoſuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodoros præterea duos è Lydia Tyberij tẽpore Strabo commemorat, ambos Oratores. Diodorus Siculus ſcripſit hiſtoriam, quam Bibliothecam inſcripſit. continet autem res Romanas & uarias in libris XL. ut Suidas teſtatur, qui dicit eum floruiſſe ſub Auguſto. Diodorus Tarſenſis, Præſul, cuius meminit Hieronymus.

Diœceſis] huius diœceſis, pen. prod. fœm. gen. (διοίκησις,) Latinè gubernatio, adminiſtratio, ſiue iuriſdictio, à διοικέω,) guberno, tueor. Sunt autem diœceſes Pontificum, in quas adminiſtrandi officij ſui liberam habent poteſtatem. propter quod Diœceſani epiſcopi uocantur. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 8. 16. Idem ad Atticum, lib. 5. 103. 4. Tu autẽ ſæpe dare tabellarijs publicanorũ poteris p magiſtros ſcripturæ, & portus & noſtrarum diœceſium. Idem ad Thermum, lib. 13. 54. 3. Deinde ſiquid habebit cum aliquo Helleſpontio controuerſiæ, ut in illam διοίκησιν reijcias.

Diœcetes] diœcetæ, pen. prod. (διοικήτης,) Qui procurationem & quaſi diſpenſationem regiam ſuſcepit. Cicer. pro Rabirio Poſth. 13. At Diœcetes fuit regius, & quidem in cuſtodia etiam fuit regia, & uita eius oblata pœnæ eſt. Ibidem 17. Id autem facere non poterat niſi Diœcetes: hoc enim nomine utitur, qui à rege eſſet conſtitutus.

Diogenes] pen. corr. (Διογένης,) Cynicus, Sinopeus, ut ſcribit Suidas, Huius uitam ſcripſit Diogenes Laertius.

Diogenianus] pen. prod. ex Heraclea Grammaticus ſub Adriano principe ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaq; alia in arte grammatica. Suidas.

Diognetus] penul. prod. ſcriptor fuit itinerum Alexandri, quem Plinius lib. 6. ſe ſequi teſtatur. Alter fuit Diognetus, Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſsit Carneadi. Tertius, pictor ætate Iulij Cæſaris, cuius meminit Capitolinus. Διόγνητος ſyncopa eſt pro Διογένητος. Interpretatur autem à Ioue genitus, generoſus, Ioui cognitus.

Diomeda] pen. prod. Hom. Iliad. 9. Phorbantis filia, quam Achilles è Lesbo abduxerat: & quacum poſt raptam Briſeida dormire conſuerat.

Diomedes] pe. prod. (Διομήδης,) Tydei filius, qui ad Troiam cum Aenea congreſſus Venerem adiuuantem Aeneam percuſsit, ut ſcribit Horatius, lib. 1. Carm. ode 6. Diomedes, alter rex Thraciæ, qui dũ equos ſuos humana carne aleret, ab Hercule eqs ipſis ad deuorãdũ obiectus eſt. Ouid. in Ibin

Vt qui Threicij quondam præſepia regis
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Crudus Diomedes. Ouid. epiſt. 9. 14.

Fortis Diomedes. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 19.

Geticus Diomedes. Stat. 6. Thebaid. 70.

Diomedis campi in Apulia appellantur, qui & in diuiſione regni, quam cum Dauno fecit, ceſſerunt. Feſtus.

Diomedeæ] inſulæ (Διομήδειαι νῆσοι,) duæ, quæ è Gargani regione ſunt, quarum altera habitatores habet, altera eſt deſerta, in qua apparere deſiiſſe Diomedem quidam affirmant, & in cœlum ſublatum: & ſocios eius ob dolorem in aues conuerſos: quæ ob id Diomedeæ uocitatæ ſunt: has Iuba Cataractas uocat. Plin. lib. 10. cap. 44. Vide Virgilium 11. Aeneid. 55. & ibidem Seruium.

Arces Diomedeæ. Stat. 3. Sylu. 3. 33.

Equi Diomedei. Claud. 2. de Raptu Proſer. in Præfatione 3. Vide etiam Virgilium & Seruium 1. Aeneid. 152.

Dion] Syracuſanus, apud ſuos ciues potentia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracuſis audiuit, dum ille apud Dionyſium ageret, apud quem ipſe quoq; in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus et familiaris) quũ ſæpe ad liberandas Syracuſas, tum per ſe tum per Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno uenit: quare in exilium actus, Athenas uenit. quo tempore, Platoni ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditauit. Tandem à Platone (ut creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit, exacto Dionyſio, ut author eſt Plutarchus. Dion Caſsius, patria Nicæus Hiſtoricus, ſcripſit Romanam hiſtoriã libris LXXX. præterea res geſtas Traiani principis, uitam Arriani Philoſophi. Author Suidas. Dion Pruſieus, Sophiſta & Philoſophus, cognomento Chryſoſtomus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerunq; uixit, cuius fuit familiaris, eodemq; curru dignatus. Scripſit pro Homero contra Platonem libros IIII. De uirtutib. Alexandri Magni decem, Præterea an mundus eſſet interiturus, De comæ laudibus, De laudibus Herculis. Hæc Suidas.

Dione] penult. product. (Διώνη,) Mater Veneris. Vnde Dionæus dicitur. Virgil. eclog. 9. Ecce Dionæi proceſsit Cæſaris aſtrum.

Dionæus] Adiect. (Διωναῖος,) Quod ad Venerem pertinet ut Dionæi flores. Colum. lib. 10. 27.

Mater Dionæa. Virg. 3. Aeneid. 4. Id eſt, Venus. Seruius.

Columbæ Dionææ. Stat. 3. Sylu. 5. 16.

Columbulus Dionæus. Catul. in Iulium Cæſarem 27. 2.

Fraus Dionæa. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 1.

Dionyſias] Gemma eſt Plinio, miſtis rubentibus maculis, lib. 37. cap. 10. 18.

Dionyſiopolis] uel Dionyſopolis,pen.corr.ut ſcribit Plinius cap.11.lib.4. Vrbs eſt Thraciæ,authore eodem Plin. & Pomponio Mela,lib.2.

Dionyſius] (Διονύσιος,)Siciliæ tyrannus,pater & filius de quibus fuſiſſime Iuſtinus lib.51. Dionyſius Dialecticus è Bithynia commemoratur Straboni lib.11. Dionyſius Corinthus,ut Suidas ſcribit:ut alij, Afer, ex Byſanthe ciuitate temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam uerſibus hexametris. Dionyſius Alexandrinus Grammaticus, peruenit ad Traiani tēpora,cuius bibliothecæ & epiſtolis præfuit:præceptorem habuit Chæremonem Philoſophum. Cui ſcholæ Alexandrinæ olim ſucceſſit. Author Suidas. Dionyſius Mileſius,Hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & quæ poſt Darium ſecuta ſunt,aliaq; à Suida commemorata. Philoſtratus hūc pluribus uerbis inter Sophiſtas ſcribit: eum dicit Adriano principi, ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo Satrapes factus,adſcriptusq; inter Equites. Dionyſius Halicarnaſſeus, Auguſti temporibus Romanam ſcripſit hiſtoriam,ut Suidas teſtatur:ſcripſit etiam de characteribus antiquorum Oratorum. Præter ea de compoſitione Orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia,Epithaphia,Panegyrica, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit. Dionyſius,Heraclionis filius,tyrannus,apud Heracleam & Antiochiam regnauit,ut author eſt Strabo,lib.16. Dionyſius Areopagita,Præſul Athenienſis,Pauli diſcipulus,ut ſcribitur in Actis Apoſtolorum, ſolus Paulo concionante è Philoſophis qui aderant,credidit. Hic quum eſſet in Aegypto, quo ſe diſciplinæ cauſa contulerat,uideretq; eclipſim nulla ratione,quum Chriſtus paſſus eſt,unà cum Apollophane Sophiſta præceptore ſuo,dixit, Aut Deus naturæ patitur,aut mūdi machina diſſoluetur. Scripſit ad Timotheum Præſulem Epheſi,de Diuinis nominibus,lib.12. de Hierarchia cœleſti,De cœleſtibus ordinibus: præterea alia complura opuſcula,ut author eſt Suidas. Dionyſius, Corinthiorum Præſul ſub M.L.Antonini doctrina,ſanctitateq; clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam ualde laudatas, ut author eſt Hieronymus. Dionyſius, Præſul Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cuius operum meminit Hieronymus. Dionyſius dicitur Bacchus, quaſi Iouis filius. Hinc Dionyſia, Liberalia, Bacchanalia. Quinque Dionyſios facit Cicero,libro 3.de Natura deorum 79.

Diopetes] Vide Drophytes.

Diophanes] pen.corr.Mitylenæus Rhetor Gracchi præceptor,ut ſcribit Cicero in Bruto 53.

Dioptra] dioptræ, (διόπτρα,) Inſtrumentum Geometricum, ab explorando perſpiciendoq; dictum. In qua ſignificatione utitur Pollux & Plinius lib.2.cap.69. Nam niſi in medio eſſet, æquales dies nocteſq; haberi non poſſe deprehenderunt & dioptræ, quæ uel maximè id confirmant, cum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus, occaſusq; cernatur,& ſolſtitialis exortus per ſuam lineam, brumaliſq; occaſus. Vitruuius autem libro 8.cap.6. accipit pro regula ad librandas aquas apta, quum ait, Libratur aqua dioptris.

Diores] pen.prod.Proprium uiri, quem Turnus interemit, apud Virgilium lib.12.Aeneid.Idem lib.5.6.
Regius egregia Priami de ſtirpe Diores.

Dioryx] pe.prod. quia per ω ſcribitur,huius diorygis,pen. corr.maſc.gen.(διώρυξ,)Foſſa eſt manu facta,teſte Hermolao in 4.Plinij.Pomponius Mela lib.3.in ſinus Arabici deſcriptione,Vltra Arſinoen,& alia Beronice:tum ſylua quæ hebenum odoreſq; generat:& manu factus amnis,ideoq; referendus,quod ex Nili alueo dioryge abductus extra ſinum. De huiuſmodi alueis è Nilo & in Nilum ductis, paſſim lib. ultimo Strabo. Fiebant autem propter fertilis Nili aquas in agros deriuandas,interdum etiam ut commodior eſſet nauibus in pleraq; loca tranſitus.

Dioſcorides] pen.corr.(Διοσκορίδης,)Anazarbeus,Medicus, M.Antonij & Cleopatræ familiaris, ſcripſit libros XXIIII.περὶ τῶν ἁπλῶν φαρμάκων,id eſt, De ſimplicibus medicamentis.Suidas.

Dioſcorius] Miræus,Grāmaticus, Præfectus Prætorij Leonis imperatoris,ac præceptor filiorū eius. Author Suidas.

Διόσκουροι,id eſt,Dioſcuri,pen.prod.apud Græcos (inquit Cicero lib.3.de Nat.deor.73.)multis modis nominantur.Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquiſſimo,& Proſerpina nati,Tritopatreus,Eubuleus,Dionyſius.Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Caſtor & Pollux. Tertij dicuntur à nonnullis Aleo & Melampus, Emolus, Atrei filij,qui Pelope natus fuit.

Dioſcoron] Inſula eſt in finibus Italiæ, è regione Lacinij promontorij.Plin.lib.3.cap.10.

Dioſcurias] Dioſcuriadis, uel Dioſcuriada, Dioſcuriadæ, pen.corr.urbs in Colchide nunc deſerta,quondam adeò clara,ut nonnulli prodiderint,in eam trecentas nationes quæ diſſimilibus linguis uterentur,deſcendiſſe, & poſtea à Romanis centum triginta interpretibus negocia ibi geſta fuiſſe.Plin.lib.6.cap.28.Et Strabo lib.11.

Dioſpolis] pen. corr. Aegypti ciuitas quæ Iouis ciuitas Hecatomphylos quandoq; dicta fuit. Vide Thebæ. Vide etiam Plinium lib.5.cap.9.17.

Diota] huius diotæ,pen.prod.(διῶτα,)Diotæ ſunt uaſa ſeu dolia fictilia,duas anſas habentia,ad ſeruanda uina accommoda. Horat.1.Car.ode 9.2. Deprome quadrimū Sabina O Thaliarche merum diota.

Dioxippus] nobilis athleta,cuius meminit Plinius lib.35. cap.11.18.Alius eiuſdem nominis poeta Comicus, cuius fabulas commemorat Suidas. Alius miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago milite item Macedone,claua eum cecidit.Author Aelianus.

Diphris] gemma eſt Plinio lib.37.cap.10.18.duplex, candida ac nigra,mas ac fœmina,genitale utriuſq; ſexus diſtinguente linea.

Diphryx] (δίφρυγες,)quid ſit,declarat Plinius lib.34.ca. 13.6.his uerbis,In ærarijs officinis & ſmegma fit, iam liquato ære atq; percocto,additis etiamnū carbonibus, &c. diphrygem uocant Græci ab eo quòd bis torreatur.

Diphthongus] (δίφθογγος,)conglutinatio duarū uocaliū in eadem ſyllaba,uim ſuam retinentium,ut æ,œ,&c.

Diploma] pen.prod.diplomatis,n.g.(δίπλωμα,)Eſt quas patentes literas appellamus: cuiuſmodi ſunt edicta & mandata principum regio ſigno ſancta & quas bullas pontificias uocant. Cic.ad Balbū,lib.6.12.6.Diploma ſtatim non eſt datum. De literis Cæſaris loquens, quibus Balbus reſtituebatur. Verbum eſt Græcum, quidpiam duplicato compoſitum ſignificans,aut complicatum, ut linteum,quod & πτύγμα dicitur. Macrobius lib.1. Saturn.23. Conſulunt hunc deū & abſentes miſſis diplomatibus cōſignatis,reſcribitq; ordine ad ea quæ conſultatione abdita cōtinentur. Diplomata appellat chartulas complicatas,& lino traiectas, obſignataſq;:quo in loco, codicillos etiam latine ea uocat. Cic.in L.Piſonem 71. Mitto diplomata tota in prouincia paſſim data:mitto numerū nauiū,ſummāq; prædæ. Id eſt,edicta quib.naues exigendas mandabas, quū prouinciæ præeſſes. Inde fit ut diplomata uocati ſint codicilli qui dabātur curſoribus,ut liceret eis uti equis et uehiculis publicis. Cic. Attico,lib.10.208.3.De diplomate admiraris, quaſi neſcio cuius te flagitij inſimularem,&c.Ex Budæo.

Diplomata eſſe uidentur quæ euectiones uocantur, per totum titulum de Curſu publico,li.12.C.Latine,ut arbitror,duplices tabellæ dicuntur. Venuleius in L.Continuus.§. Quū ita ſtipulatus ſim.ff.de Verborū obligationibus, Vt qui Epheſi daturum ſe ſpoponderit,neq; diplomate diebus ac noctibus, & omni tempeſtate contempta iter continuare cogatur. Et paulo pòſt, Quod ſi diplomate uſus, aut felici nauigatione maturius quàm quiſq; peruenerit Epheſum. Modeſtinus in L.Eos qui.ff. Ad legem Corneliā de falſis, Qui ſe pro milite geſſit,uel illicitis inſignib. eſt uſus, uel falſo diplomate uias commeauit,pro admiſſi qualitate grauiſſime puniendus eſt. Simile erat apud Perſas ἀγγαρεῖον δρόμημα,id eſt,ut Herodotus inquit lib.8.curſus celerrimus equitū, quales in Gallia poſtas uocant 9. Hi Latinè Pegaſarij dici poſſunt. Antiqui Veredarios uocauerunt. Budæus.

Negligere diplomata. Tacit.lib.18.

Reuiuiſcunt diplomata. Tacit.lib.18. Vide Alciatū in annotationibus in Tacitum.

Dipœnus] Scyllis frater, qui ambo, teſte Plinio, in Creta inſula geniti, Medis imperantibus,priuſq; quàm Cyrus apud Perſas regnare inciperet, Olympiade circiter quinquageſima ſecunda, primi omnium marmore ſculpēdo inclaruere. lib.36.cap.4.

Dipondium] & dipondius,dipondij,& dupondius, (δίλιτρον,à duobus ponderibus dicitur. Nam ut Varro docet, duos aſſes pendebat. Aſſis duos ſextantes noſtros ualuit, id eſt,denariolos quatuor. Dipondium igitur ualebit octo denarios noſtros. Quare Cicero pro Quintio 30. Dipondiū pro pecuniola poſuit, Si dupondius (inquit) tuus ageretur Sexte Næui, ſi in paruula re captionis aliquid uererere, nō ſtatim ad Caium Aquilium,aut ad eorum aliquem qui conſuluntur,cucurriſſes? Ex Budæo. In Oratione pro Quintio legitur ex uetuſtiſſ.codice, Si de prædijs tuis ageretur Sexte Næui. Plin.lib.33.cap.3.4. Libralis, unde etiam nunc libella dicitur,& dupondius appendebatur aſſis. Apud Senecam epiſt.18.diſpondius legitur.

Dipondiarius] Adiectiuum, (διλιτραῖος,) Plin.lib.34. cap.2.2.Et aurichalci bonitatem imitatur in ſeſtertijs dupondiarijſq;,Cyprio ſuo aſſibus contentis.

Dipondiarius orbiculus. Colum.lib.4.cap.30.3.

Dipſacon] Spina alba,quæ & aſpalathus & diacheton uocatur,ut ait Plin.lib.24.cap.13.1. Latini cacabum uel labrum Veneris uocant:Profert autem carduum lanis purgādis idoneum. Ruellius lib.1.cap.20. Dipſacus nomen inuenit quaſi ſiticuloſi,quòd concauo alarum ſinu rorem uel imbrem concipiat,quo uelut ad abigendas ſitis iniurias abutatur. Labri Venerei nomenclationem è carinato foliorum habitu contraxit,quæ ſe anfractuoſa ſinuant ambage, peluim uel lauacrum exprimentia, ſemperq; rorulenti laticis aut pluuij fideliæ modo tenacia.

Dipſas] Nomen eſt lenæ,quam Ouidius ſuis carminibus inſectatur,quòd puellam ſuam meretricia arte inſtrueret. Sic enim ſcribit, Eſt quædā (quicunq; uolet cognoſcere lenam, Audiat) eſt quædam nomine Dipſas anus.

Dipſas] huius dipſadis,pen.corr.fœ.gen. (διψάς,) Serpēs, ſic dicta quòd ij quos mordicus apprehenderit, ſiti inareſcunt uehementius,ad potumq; efferueſcunt,ac inde inceſſanter haurientes diſſiliunt mox. Cælius lib.25. cap. ult. Et Dioſcorides,lib.8.cap.119.ex Hermolai uerſione Dipſades morſus comites ſunt tumor quidam ſolutus, ſitis contenta uehementer nunquam explebilis, nunquā interquieſcēs. Ob id, ipſa dipſas, ab aliquib. preſter, ab alijs cauſos uocata eſt. Lucā.li.9.122.– in medijs ſitiebāt dipſades undis. Ibidē 148.huius ueneni uim multis uerſib. elegātiſſimè deſcribit.
Signiferum iuuenem Tyrrheni ſanguinis Aulum
Torta caput retro dipſas calcata momordit,&c.
Meminit Plinius lib.23.cap.8.11.

Diptota] pe.pro.(δίπτωτα,)dicūtur nomina duos tātū caſus habētia.

Diradio] diradias,pen.corr.diradiare, In radios componere. Colum.lib.5.cap.6.50. Validam ergo uitē in ramos diducere cenſeo,& traducibus diſpergere atq; diradiare.

Diræ] dirarum. Vide Dirus.

Dircæus] (Διρκαῖος,)Dicitur Aonius,ſiue Thebanus. Nam pars Bœotiæ in qua fons eſt Dircæus Dircæa cognominata eſt. Et apud Virgilium Amphion Dircæus dictus eſt.

Dirce] (Δίρκη,) Mulier Babylonia & formoſa, quæ quoniā Palladi conuitiata fuerat, quū ſe lauaret, uerſa eſt in piſcē. Alia fuit Dirce, uxor Lyci regis Thebarū, quā accepit repudiata Antiopa Zethi & Amphionis matre. Hi ad ulciſcendā iniuriā matri factā, tauro indomito Dircē alligauerūt, eāq; ſic extinxerūt, ut eſt apud Proper.li.3. Tu reddis pueris matrē,puerīq; trahendā Vinxerūt Dircē ſub trucis ora bouis.

Campus Dircæus. Stat.6.Thebaid.181.

Cygnus Dircæus ab Horatio Pindarus nūcupatur 4. Car. ode 2.5.

Diribeo] diribes,pen.corr.diribere, Diſtribuere. Plin. lib. 36.cap.15.19. En hic eſt ille terrarum uictor,& totius domitor orbis,qui gentes & regna diribet, iura externis mittit. De populo Romano.

Diribitorium] (λογιστήριον,)Locus erat Romæ,à M.Marcello ædificatus,in quo recenſebatur exercitus,& ſtipendia militiæ numerabātur,à diribēdo, id eſt diſtribuendo:& diribitores, diſtributores. Hæc Cœlius li.4.c.6. Pli.li.16.cap. 40.2. Quæ diribitorio ſuperfuerat XX. pedibus breuior.

Diribitorium, Locus in quo obuerſantur miniſtri, inqt Cælius.

Diribitor] pe.cor.(διάκονος,) Miniſter. Apul.lib.2. de Aſino, Diribitores pluſculi ſplēdide amicti, fercula copioſa ſcitule ſubminiſtrata. Cic. Poſt reditum in Senat.25. Quando illa dignitate rogatores, diribitores, cuſtodeſq; uidiſtis?

Dirigeo] diriges,penu.corr.dirigui, (πήγνυμαι,)dirigere, Præ frigore aut timore,aut alio caſu uiribus deſtitui. Virg. lib.8.Aeneid. Diriguit uiſu in medio,calor oſſa reliquit. Id eſt, dum me cernit, obſtupuit, inquit Seruius.

Hirſutæ diriguere comæ. Ouid.3.Faſt.67.
Hoc eſt riguerunt, ſiue erectæ ſunt.

Sanguis gelidus formidine diriguit. Virg.3.Aeneid.52.

Dirigo] dirigis,pen.corr.direxi,directum,(εὐθύνω, διευθύνω, ὀρθόω, συντείνω,)dirigere, Obliquum emendare. Plin. in Paneg.73. Nam uita principis cenſura eſt, eaq; perpetua:ad hanc dirigimur, ad hanc conuertimur: nec tam imperio nobis opus eſt, quàm exemplo.

Dirigere acies, pro Ordinare. Virg.7. Aeneid. Hirtius 5. bel. Afric.45. Interim Cæſar aciem dirigit ſimplicem propter paucitatem, ſagittarios ante aciem conſtituit.

Acies diriguntur pari utrinq; ſpe. Tacit.lib.2.

Aciem oculorum ad aliquem dirigere. Vide Acies.

Affatus dirigere alicui. Claud.ad Olibrium, epig.25.1.

Arcu dirigere tela. Horat.4.Carm.ode 9.4.

Dirigere & perpendere. Cic.pro Muræna 70.

Dirigere artes ſuas ad uoluptatem. Cic.2.de Fin.182. Sic Dirigere ſolertiam ad cœli cuiuſq; mores. Plin.lib.17.ca.2.9.

Cogitationes ſuas ad rem aliquam. Cic.4.Acad.119.

Vitam ſuam ad normam rationis. Cic.pro Muræna 2.

Dirigere ramuli cacumē ad cœlū. Varr.1.de Re ruſt.c.40.7.

Ad ueritatem ſæpiſſimè dirigit cōiectura. Cic.1.de Diuin.50.

Curſum ſuum dirigere aliquò. Cic.pro Seſtio 85.

Huc dirigere curſum. Virg.5.Aeneid.33.

Direxit eam à media linea ad læuam. Cic.de Vniuerſ.33.

Frontem aciei dirigere, Quint.lib.2.cap.13.3.

Greſſum dirigere. Virg. 1. Aeneid. 81.
Haſtam in aliquem dirigere. Ouid. 8. Metam. 14.
Haſtile certo ictu dirigere. Virg. 12. Aeneid. 99.
Iaculum dirigere totis uiribus. Senec. Hipp. 6. 16.
Iter dirigere. Tibul.
Dirigere iter ad locum aliquem. Plancus Cicer. lib. 10. 11. 5. Sic Dirigere curſum ad littora, Cæſar 3. bel. Ciuil. 10.
Nauis iter dirigere. Ouid. 1. Faſt. 1.
Iudicium ad aliquid dirigere. Quint. lib. 6. cap. 5. 2.
Iudicium ſuum aliquò dirigere. Cic. in Orat. 140.
Flectere & dirigere iudicium ſuum. Brutus Cice. 16. 19.
Dirigere in manum. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 16.
Ad naturam leges hominum diriguntur. Cic. 2. de Leg. 2.
Norma aliquorum quædam dirigere. Cic. 3. de Orat. 105.
Vtilitate officium dirigere. Cicer. 3. Off. 119. Id eſt, ad utilitatem referre.
Dirigere literas ad aliquem. Modeſtinus in L. Si procuratorem. ff. De procuratoribus, Si procuratorem abſentem dominus ſatisdatione releuare uelit, literas ſuas ad aduerſariũ dirigere debebit.
Dirigere aliquem ad ſuam opinionem. M. Antonius ad Ciceronem, lib. 14. 310.
Vatis opus dirigere. Ouid. 6. Faſt. 97. (picis 48.
Ad animi bona uel mala, omnis dirigenda oratio eſt. Cic. in To
In quincuncem dirigere ordines arborum. Cic. de Senect. 55.
Dirigit huc puppim. Lucan. lib. 3. 118.
Ad rationem dirigere aliquid. Cic. de Claris Orat. 72.
Regiones lituo direxit Romulus. Cic. 1. de Diuin. 58.
Dirigere aliquid ad ſimilitudinem alterius, id eſt, referre. Cice. 1. de Orat. 54. Idem in Orat. 5. Ipſius in mẽte inſidebat ſpecies pulchritudinis eximia quædam, quam intuens, in eaq; defixus, ad illius ſimilitudinem, artem et manum dirigebat.
Dirigere ſe ad aliquid. Quint. lib. 10. cap. 1.
Dirigitur ſimilitudo ad. Plin. lib. 37. cap. 8. 3. Eius enim tota ſimilitudo ad ſuccum porri dirigitur.
Spicula dirigere dextra. Ouid. 12. Metam. 122.
In medio freto uela dirigere. Ouid. 1. Faſt. 93.
Viſus dirigere ad aliquem. Claud. 2. in Eutrop. 27.
Dirigere omnia uoluptate. Cic. 2. de Fin. 113.
Vulnera dirigere. Virg. 10. Aeneid. 28. Vbi Seruius, Aut uulnus pro ſagitta poſuit: ut 2. Aeneid. 106.
- inſequitur infeſto uulnere Pyrrhus: aut acerrimè expreſſit ineuitabiles ſagittas, dicens eũ uulnera, non tela dirigere.
Honeſtate dirigenda eſt utilitas. Cic. 3. Off. 112.
Dirigens] pen. corr. (διευθύνων,) Part. Cic. 2. de Fin. 113.
Directus] Participium, (διευθυνθείς,) Cato, cap. 18. 1. Arbores ad ſtipitem primum directos pedes ſedecim. Cicer. de Nat. deor. 215. de auditu loquẽs, Flexuoſum iter habet, nequid intrare poßit, ſi ſimplex & directum pateret. Idẽ pro Cecin. 16. Eius aũt fundi extremã partẽ oleæ directo ordine (deficiunt.
Directa acies. Virg. 2. Georg. 57. Vide Acies.
Limes directus. Stat. 2. Syl. 2. 17.
Loci in uitia directi. Quint. lib. 2. cap. 1. 8.
Membrana directa plumbo. Catul. ad Varum 19. 2.
Inuicem directo contendere paſſu. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 19.
Directa oratio, quæ ambagibus caret. Liu. li. 1. bel. Punici.
Sermo directus & Auerſus, contraria. Quint. lib. 2. ca. 13. 4.
Viæ directæ. Lucret. lib. 4. 123.
Ductæ & directæ uiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 206.
Directum] directi, (ὀρθωτόν,) Subſtantiuũ. Cice. in Partit. 71. Aequitatis autem uis eſt duplex, cuius altera directi, et ueri & iuſti, & (ut dicitur) æqui & boni ratiõe defenditur.
Directe] ſiue Directo, Aduerbium, (ἐπ' εὐθύ, ἐπ' εὐθείας,) Cic. in Partit. 25. Alterum ad fidem directo ſpectat. Ibidem 14. Vt quum ſemel dictum ſit directe. Idem 4. Acad. 119. Eoq; directius gubernant quòd eam teneant?

Ferri directo deorſum. Cic. 1. de Nat. deor. 94.
Directo] aliquid optare, pro ſimpliciter, opponitur Sub cõditione. Seneca epiſt. 67. Illa bona directo optamus nobis: hæc, ſi neceſſe erit.
Directio] Verbale, (διεύθυνσις,) ut Directio ad ueritatem. Quint. lib. 3. cap. 7. in fine.
Rationis directio ad ueritatem. Quint. lib. 3. cap. 6. 23.
Directarij] appellantur ij qui in aliena cœnacula ſe dirigũt furandi animo: plus quàm fures puniendi ſunt. Vlpianus L. Saccularij. De iniurijs & famoſis libellis.
Dirimo] dirimis, pen. cor. diremi, pen. pro. (διαλαμβάνω, διείργω, ἀπαρτάω,) diremptũ, dirimere, Ex di uel dis, et emo, emis cõpoſitum, ſignificat ſeparare ſiue diuidere quum quis ſe mediũ opponit inter cõcertantes: ſiue aliud quidpiã quomodocunq; cõponit, aut ſeparat. Plaut. Amph. 4. 101.
Sed præliũ id tãdẽ diremit nox interuẽtu ſuo. Vir. 5. Aen. 94.
-& prælia uoce diremit. Sic. Dirimere rixã. Plau. Amp. 16. (27.
Prælium dirimere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 169.
Dirimere atq; diſtrahere. Cic. 3. de Nat. deor. 38.
Actionẽ dirimere. Plin. Actionẽ meã, ut prælia ſolet, nox diremit. Id eſt, interrupit, & in aliũ diẽ reiecit eius exitũ. Bud.
Affinitatem Claud. diremit. Tacit. lib. 12.
Arma dirimere. Lucan. lib. 1. 21.
Dirimi auſpicia dicuntur, quum rata eſſe nequeunt: Hoc eſt, irrita fiunt diſſoluuntur, diſcutiuntur, diſturbantur. Plinius lib. 8. Budæus.
Bellum ſanguine dirimi. Virg. 12. Aeneid. 16.
Certamina dirimere. Ouid. 5. Metam. 63.
Charitatem dirimere, & Dirimere ueterem coniunctionem cũ aliquo. Cic. de Amicitia 27. Idem ad Appium, li. 3. 10. 16. Ego autem citius cum eo, qui tuas inimicitias ſuſcepiſſet, ueterem coniunctionem diremiſſem, quàm nouã conciliaſſem.
Dirimere colloquium. Cæſar 1. bel. Gal. 202.
Coniunctionem ciuium dirimere. Cic. 3. Off. 29.
Conſilium dirimere. Salluſt.
Controuerſiam dirimere: Eſt dijudicare. Ouid. 6. Faſt. 20. Cic. 3. de Off. 164. Quo magis reprehendendos Calliphonem & Dinomachum iudico, qui ſe dirempturos controuerſiam putauerunt, ſi cum honeſtate uoluptatem tanquam cum homine pecudem copulauiſſent. Id eſt, ad concordiam inter ſe contendentes philoſophos adducturos. Sic Dirimere litem, inquit Cicero, id eſt, diſſoluere & decidere. Budæus.
Controuerſia dirimit omnia. Cic. 2. de Leg. 80.
Dirimere iras, & altercationes. Liu. 1. ab Vrbe 53.
Litem dirimere. Ouid. 1. Metam. 5.
Nox diremit. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 15. 2.
Pacem alicuius dirimere. Cic. pro Cælio 26.
Prælia uoce diremit. Virg. 5. Aeneid. 93.
Res dirimenda alicuius arbitrio. Ouid. 6. Faſt. 20.
Rem ſuſceptam dirimere, pro Interpellare, obturbare, diſſoluere. Cic. 2. de Legib. 51.
Dirimere ſententias. Plin. epiſt. 167. 1.
Dirimere ſimultates. Liu. 8. ab Vrbe 94.
Societatem humani generis dirimere. Cic. 3. Off. 35.
Coire ſocietatẽ cũ aliquo, & Dirimere, cõtraria. Cic. 2. Philip. (46.
Societatem officiorum dirimere. Cic. pro Syl. 4.
Dirimere tẽpus, & proferre diẽ, cognata ſunt uerba. Cic. de Diuin. lib. 1. 143. Quid enim habet aruſpex, cur pulmo inciſus etiã in bonis extis dirimat tẽpus, et proferat diẽ? Id eſt in aliũ diẽ, id quod agẽdũ inſtabat, reijciat. Budæus. Vide Diffindo.
Dirimuntur oppida unius diei itinere: Id eſt, diſtant inter ſe unius diei itinere, ſiue abſunt inter ſe. Plin. epiſt. 94. a. lib. 6.

Direm-

Diremptus] Participium, (διαλημμένος,) Lucret. lib. 1. 23. Mors dirempta.
Dirempta mari gens. Plin. in Paneg. 52. Id eſt, ſeparata, & disiuncta. Liu. 5. bel. Pun. 182.
Diremptus] huius diremptus, (διάληψις,) Separatio. Cic. 1. Tuſcul. 112. Eſt enim interitus quaſi diſceſſus & ſecretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur.
Diremptio] Verbale, (παράτασις,) productio temporis uel magiſtratus in aliud tempus. Cic. pro Plancio 11. Nihil iam eſt quod populo ſupplicetur, nihil quod diremptio, nihil quod ſupplicatio magiſtratuum, renunciatio ſuffragiorum expectetur.
Diripio] diripis, pen. corr. diripui, direptum, (διαρπάζω, ἄγω, καὶ φέρω, κεραΐζω,) diripere, Omnia in diuerſas partes rapere, ut fit in urbium expugnatione. Gellius, Nam cũ oppidum Tholoſanum in Italia Qu. Cepio Conſul diripuiſſet, multumq; auri in eius oppidi templis fuiſſet. Cice. ad Tironem, lib. 16. 11. 1. Domos noſtras & patriam ipſam, uel diripiendam uel inflammandam reliquimus. Sic Diripere urbes, diripere bona, diripere prædam. Cæſar 1. bel Ciuil. 80. Et lib. 7. bel. Gal. 8. Cic. 1. Off. 115.
Diuexare omnia, & diripere. Cic. 11. Philipp. 290.
Expilare & diripere ſocios & prouincias. Cic. pro L. Manil. (39.
Diripere & uaſtare. Cic. Att. lib. 5. 108. 5.
Diripere aras, Deijcere, diſsipare. Virg. 12. Aeneid. Seruius.
Dapes diripere. Virg. 3. Aeneid. 46.
Domum diripere. Cic. Poſt red. in Senatu 16.
Equis diripi. Ouid. 5. Faſt. 62.
Opes diripiuntur. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10. 12.
Patrimonium dignitatis diripere. Cic. 3. de Orat. 2.
Diripui tunicam. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 3.
Diripere uictoriã, pro Eripere. Valer. lib. 3. ca. de fortitudine.
A pectore ueſtem diripere. Ouid. 9. Metam. 128.
Enſem uagina diripere. Ouid. 10. Metam. 95.
Diripere aliquem è loco, pro Vi abſtrahere. Cicero de Prouincijs Conſul. (la 1.
Diripere de authoritate alicuius, per trãslationẽ. Cic. pro Syl=
Direptus, Participium, (διηρπασμένος,) Cic. 1. de Finib. 68.
Domus direpta. Virg. 2. Aeneid. 113.
Membra direpta manibus nefandis. Ouid. 3. Metam. 147.
Direpta mœnia. Lucan. lib. 6. 7.
Opes direptæ. Claud. 1. in Eutrop. 34.
Pellis direpta. Oid. 3. Metam. 11.
Direptio] Verbale, (διαρπαγή,) Cic. 2. Off. 112. Tãta ſublatis legibus & iudicijs expilatio, direptioq; ſociorũ, ut imbecillitate, &c. Sic in Cat. 13. Direptio & uexatio ſociorũ.
Bonorum direptiones & naufragia. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 6.
Direptioni & incendijs relicta urbs. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1. 7.
Direptor] aliud Verbale, (διαρπακτής,) Cic. 3. Ver. 143. O præclarum cuſtodem ouium (ut aiunt) lupum, cuſtóſne urbis, an direptor & uexator eſſet Antonius?
Prædator & direptor. Cic. 2. in Catil. 40.
Diris] Mons eſt Mauritaniæ, quem propter altitudinem, Cœli columnam uocauerunt. Meminit Plinius, li. 5. cap. 1. 14. ubi Dyris ſcribitur per y Græcum.
Dirumpo] dirumpis, dirupi, pen. prod. diruptum, (διαρρήγνυμι,) dirumpere, Frangere, ſcindere. Plaut. Curculione, Geminos in uentre uideor habere filios: nihil metuo niſi medius dirumpar miſer.
Dirumpere ludũ, Impedire ne perficiatur. Plaut. Pœn. 2. 117.
Plauſu aliquem dirumpere. Cic. Caßio, lib. 12. 2. 7.
Se dirumpere. Cic. Mario, lib. 7. 1. 14. dirupi me penè in iudicio Galli Caninij familiaris tui.

Dirumpere ſocietatem. Cic. 3. Off. 27. Et apud eundem in Amicitia 71. Dirumpere amicitias.
Tabellas dirumpere. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 20. 2.
Dirumpi dolore, dixit. Cic. ad Att. li. 7. 131. 3. Terent. Adel. 3. 3. 15. Collaudauit filiũ: mihi q dediſſem cõſiliũ egit gratias. D. Dirumpor. Cic. ad Atticum, lib. 4. 86. 5.
Diruptus] Participiũ, (διερρηγμένος,) ut Diruptus homo. Cic. 13. Philipp. 364. Fraudator creditorum Trebellius, et homo diruptus, dirutusq; Quintus Cælius. Id eſt, tum herniosus, tum diſsipato patrimonio expeculatus, atq; omni ære exhauſtus. Luſit enim Cicero per paronomaſiam dirupit, id eſt, hernioſi, & diruti. Budæus.
Diruptæ rupes, pro Abruptis. Liu. lib. 8. bel. Pun.
Diruncino [Vide Deruncino.
Diruo] diruis, pen. corr, dirui, dirutum, pen. corr. (καθαιρέω, καταβάλλω, ἐρείπω, κατασκάπτω,) diruere, Deijcere ſignificat & euertere atq; deſtruere. Terent. Adel. 5. 7. 10. Hanc in orto maceriem iube dirui. Liu. li. 1. Iam fragor tectorum, quæ diruebantur ultimis urbis partibus, audiebatur. Plin. lib. 34. cap. 3. 3. Diruere Corinthum.
Diruere, Aedificare, contraria. Cic. pro Domo ſua 106.
Arcem diruere. Sil. lib. 5. 25.
Fores diruere. Propert. lib. 4. eleg. 10. 3.
Vrbes diruit. Ouid. 12. Metam. 111.
Dirutus] pen. corr. Adiect. (καθελόμενος,) Deiectus.
Dirutæ & deſertæ urbes. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 36.
Aere diruti. Cic. 7. Verr. 27. Vide Aes.
Regna diruta. Propert. lib. 2. eleg. 29. 11.
Dirus] Adiect. (ἐπάρατος, παλαμναῖος,) Dei ira natus, inquit Feſt. Sipont. Sunt q à deo dirũ deductũ exiſtimant, hoc eſt, crudele, infeſtũ, et quaſi deorũ ira immißũ. Vir. 3. Geor. - prius quàm Dira p incautũ ſerpãt cõtagia uulgus. (94.
Iniuſta, nefaria, uitioſa, dira. Cic. 2. de Leg. 35.
Aues diræ. Catul. 4. Paneg. 42.
Aconita dira. Vide Aconitum.
Excutere diros amores. Ouid. 10. Metam. 84.
Cædes dira. Ouid. 15. Metam. 161.
Caput dirum. Senec. Octa. 5. 2.
Cometæ diri, id eſt, criniti, & peßimi. Virg. 1. Georg. 97.
Contagia dira. Virg. 3. Georg. 94.
Cruciatus diri. Ouid. 9. Metam. 36.
Cupido dira. Virg. 6. Aeneid. 144.
Diræ deprecationes. Plin. lib. 28. cap. 2. 9.
Deteſtatio dira nulla expiatur uictima. Hor. Epod. ode 5. 10.
Dextra dira. Stat. 5. Theb. 48.
Dira execratio. Liu. 6. bel. Pun. 132. & lib. 8. 117.
Dira uiro facies. Ouid. 1. Faſt. 111.
Manus conſcia diri facti. Ouid. 8. Metam. 107.
Dira fames. Virg. 3. Aeneid. 51.
Fata dira. Senec. Hipp. 12. 24.
Forma dira. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 17.
Funus dirum. Virg. 11. Aeneid. 12.
Diris funeribus iras deorũ cõtrahere. Liu. 10. ab Vrbe 140. (De Decio.
Furor dirus. Senec. Hipp. 4. 42.
Diræ furiæ ſunt. Virg. 4. Aen. 95. & 122. Rurſus li. 8. 141.
Gens dira. Virg. 3. Aeneid. 47.
Grando dira. Horat. 1. Carm. ode 2. 1.
Hydrops dirus. Horat. 2. Carm. ode 2. 3.
Dira illuuies. Virg. 3. Aeneid. 119. Id eſt, ſordes tetra. Seruius.
Domus diri iudicis, id eſt, Paridis. Senec. Troad. 1. 14.
Dira libido. Lucret. lib. 4. 211.
Dira lues. Ouid. 7. Metam. 106.
Mens dira. Virg. 2. Aeneid. 104.
Dirus mœror. Plin. lib. 36. cap. 4. 2.

Mors

Mors ante oculos dira uagatur.Senec.Octa.6.10.
Mugitus diri.Ouid.7.Metam.122.
Dira natura.Plin.lib.12.cap.19.4.
Naufragia dira.Senec.Octa.4.6.
Neceſſitas dira.Horat.3.Carm.ode 24.2. pro morte neceſſi=
Nefas dirum.Virg.4.Aeneid.113. (tatem ponit.
Dira nubes.Plin.lib.11.cap.29.5.
Omen dirum mortalibus.Ouid.5.Metam.110.
Dirũ oppidũ.Plin.lib.4.c.11.4.Diomedis equorũ ſtabulis di
Dirum oſtentum.Plin.lib.10.cap.12.5. (rum.
Peſtis dira.Virg.11.Aeneid.158.
Pugna dira.Virg.10.Aeneid.10.
Cruciari ſanguine diræ ſerpentis.Ouid.2.Metam.131.
Sanguinis dira ſitis.Senec.Octa.4.9.
Spes dira.Senec.Hippol.2.10.
Dirus ſpiritus.Senec.Octa.5.3.
Supplicia dira.Virg.6.Aeneid.100.
Dirum tempus.Cic.1.de Diuinat.33.
Tyrannus dirus.Claud.3.de Raptu Proſerp.7.
Venena dira.Horat.Epod ode 5.13.
Volucres diræ.Sil.lib.13.121.
Vox dira.Virg.3.Aeneid.46.
In dira & in uitioſa incurrere.Cic.1.de Diuinat.54.
Dirus,pro magno aliquando accipitur.Virg.8.Aeneid.70.Iã tum relligio pauidos terrebat agreſtes Dira loci.Id eſt, magnus metus.Seruius.
Dirior,Comparatiuum.Cicer.2.de Diuinat.53. Quum enim triſtiſsima exta ſine capite fuerint, quibus nihil uidetur eſſe dirius,&c.
Diræ] Dirarum,pro Furijs,(ἀραί,)Cicer.1.de Diuinat.55. Craſſo quid acciderit uidemus Dirarum obnunciatione neglecta,Ibidem 57.
Compoſitas Diras imprecabatur.Tacit.lib.5.
Diritas] penult.corr.diritatis,(ἀπηνεία,) Crudelitas.Cicer. in Vatinium 6. Quanquam ſis omni diritate,atq; immanitate teterrimus.
Diritas & Comitas,contraria.Cic.de Senec.60. nunc legitur
Morum diritas.Sueton.in Tiberio,cap.21. (duritas.
Dis] præpoſitio,(διά,) quæ ſemper componitur,& modo diuerſitatem ſignificat,ut diſsideo.Modò diuiſionem,ut Diſſocio,diſiungo. Modo ualde,ut Diſcrucio, diſcupio. Modo uarie,ſiue in diuerſas partes,ut Diſſemino,diſpono.Quandoq; male,ut Diſpereo. Componiturq; cum C, ut Diſcumbo.Cum F,ut Diffundo,ubi s mutatur in f,euphoniæ cauſa. Cum P,ut Diſputo. Cum Q, ut Diſquiro.Cum R, ut Diſrumpo.Cum S,ut Diſsimulo.cum T,ut diſturbo.Cum I conſonante,ut Diſiungo.
Dis] Ditis,(πλούτων,)diuitiarum & inferorum deus,ut inquit Strabo. Græce Pluton dicitur: quia terrenam omnem uim atq; naturam Diti patri dedicatam putabant,quod diuitiæ omnes è terris oriantur, & in terras recidant. nam πλοῦτος,Latinè diuitiæ.Cic.2.de Nat.deor.96. Quintilianus lib.1.à contrario interpretatur,quia minime diues eſt. Non tamen id aſſerit.
Domina Ditis,id eſt,Proſerpina,apud Virg.li.6.Aeneid.80.
Atri ianua Ditis.Virg.lib.6.26.
Auari Ditis domus.Senec.Herc.fur.9.34.
Auidi Ditis regna.Senec.Agamem.7.33.
Diri ſacraria Ditis.Virg.12.Aeneid.40.
Vmbroſi Ditis opaca regna.Senec.Medea 10.1.
Durus Dis.Silius lib.13.83.
Horridus Dis.Senec.Hippol.10.10.& 8.18.
Infernus Dis.Senec.Agamem.1.1.
Seuerus Dis.Claud.1.de Rap.Proſerp.46.

Dis] (πλούσιος,)Adiectiuum pro Diuite ponitur.Terent.Adelph.Dis quidem eſſes Demea,ac rem tuam conſtabiliſſes. Vbi Donatus, Ab eo quod eſt Dis ditis, dites facit: ab eo quod eſt diues diuitis,diuites.Vide Diues.
Animi dites.Tibul.lib.3.eleg.6.3.de Baccho.
Epulæ dites.Stat.5.Thebaid.38.
Glebæ dites,id eſt,frugiferæ.Silius lib.3.136.
Pectus dis.Lucret.lib.1.84.
Promiſsis ditibus commoueri.Silius lib.3.104.
Regni ditis ferax Lydia.Senec.Hippol.3.11.
Ditior,& ditiſsimus.Ci.2.Off.85.Mamerco homini ditiſsimo Aedilitatis prætermiſsio,Conſulatus repulſam attulit.
Aeui humani ditiſsimus,id eſt,qui diutiſsime uixit.Sil.li.3.80.
Agri ditiſsimus.Virg.1.Aeneid.70.
Ditior mihi & affluẽtior uidetur eſſe uera amicitia. Cic.de A=
Animi ditior.Stat.3.Thebaid.96. (micitia,52.
Midæ gazis,& Lydo ditior auro.Stat.2.Syl.2.25.
Terra ditiſsima.Virg.2.Georg.28.
Dito] ditas,(πλουτίζω,) ditare, Diuitem facere.Liu.1.bel. Pun.239.Caſtra militem ditauere.
Stipe largifica ditantes omnia.Lucret.lib.2.127.
Turba ditata ſpolijs.Ouid.2.de Ponto,eleg.7.13.
Vrbs triumphis ditata.Author ad Heren.lib.4.237.
Diteſco] diteſcis,(πλουτίζομαι,)diteſcere, Diuitem fieri.ut Præda diteſcere.Lucret.lib.5.251.
Horrea diteſcunt.Claud.2.Paneg.80.
Partu diteſcere dulci.Lucret.lib.4.252.de fœminis.
Diſcalceo] diſcalceas,(ἐξυποδιδέω,)diſcalceare, Calceum extrahere.Suet.in Nerone,cap.51. Circa cultum habitũq; adeo pudendus,ut comam ſemper in gradus formatam peregrinatione Achaica etiam pone uerticem ſummiſerit, ac plerunq; ſyntheſin indutus, ligato circum collum ſudario prodierit in publicum ſine cinctu & diſcalceatus.
Diſcapedino] diſcapedinas,pen.corr.(διείργω,) diſcapedinare,A capedine fit,ſignificatq; Reſero,aperio.Apuleius, Hyagnis primus in canendo manu diſcapedinauit. Obſoletum & inuſitatum uerbum.
Diſcaueo] diſcaues,pen.corr.diſcaui,pen.prod.diſcautum, (φυλάττομαι,) diſcauere:Idem ſignificat quod cauere, uel diligenter cauere.Plaut.Menæch.7.24. Dictum faceſſe elatum,& diſcaueas malo.Minus eſt in uſu.
Diſcedo] diſcedis,pen.prod.diſceſsi,diſceſſum,(ἀποχωρέω, ἀπέρχομαι, ἀπαλλάττω, ἀπαίρω, ἀποβαίνω,) diſcedere, Recedere:ut Diſcedere Roma.Cic.2.Verr.32. Plin.Faceſsite hinc, atq; à nobis diſcedite. Donatus, Diſcedere dicitur,qui facile abit è medio.
Diſcedere cubitum.Cic.in Somnio Scip.4.
A patria diſcedere.Ouid.1.Triſt.eleg.3.17.
Ab aliquo diſcedere.Cic.Attic.lib.112.2.
Diſcedere ad.Virg.12.Aeneid.38.
Longè diſcedit.Ouid epiſt.21.22.Vide Longus.
Procul hinc diſcedere.Ouid.9.Metam.103.
Procul diſceſsit in agros.Valer.7.Argon.112.
Tarde diſcedere.Ouid.4.Metam.19.
Non diſcedere ab aliquo.Cic.de Amicit.1.Idem 4.Acad.125. Nunquam à Philone diſceſsit, niſi poſteaquam ipſe cœpit qui ſe audirent habere.
Diſcedere ab amicis:pro Violare amicitiã.Cice.de Amicit.39.
Animus diſcedit.Cic.1.Tuſcul.29.Diſceſſum animi à corpore
Diſcedere ab armis.Cæſar 1.bel.Ciuil.40. (intelligit.
In auras diſcedere.Lucret.lib.3.82. Hic de ui animæ loquitur.
Diſcedere cælum dicitur,quum hiatum facit.Cicer.1. de Diuinat.161.Budæus.
Diſcedere à conſuetudine alicuius populi.Cicer.4.Verr.74.

Idem pro Fonteio 1. Videte quò deſcendã Iudices,quàm longe uidear à conſuetudine mea & cautione ac diligẽtia diſce
E conſpectu diſcedere.Cic.Atti.lib.12.241.6. (dere.
A contentione diſcedere.Cic.in Orat.58.
Diſcedere à defendẽdis hominib.& ſubleuandis.Ci.1.Ver.22.
Non diſcedere digitũ à re aliqua. Cic.6.Ver.29.Subaudi latũ.
In duas factiones ciuitas diſceſsit.Tacit.lib.21.
A fide iuſtitiaq; diſcedere.Cic.3.Off.104.
Ab aliquo diſcendi genere diſcedere.Cic.2.Off.8.
A ſperata alicuius rei gloria diſcedere.Cic.de Clar.Orat.173.
A iudicijs cauſiſq; diſcedere.Cic.2.de Orat.78.
Diſcedere à iure.Cic.ad Pætum,lib.9.16.7.
Diſcedat à corpore languor.Ouid epiſt.19.1.
Vno uerbo diſcedere à libro.Cic.1.Verr.25.
Diſcedit memoria rei alicuius ex animo.Cicer.in Somnio 2.Ita nunquam ex animo meo diſcedit illius optimi atq; inuictiſſimi uiri memoria.
A mente atq; à ſe diſcedere.Cic.2.de Diuinat.170.
Diſceſsit mos.Plin.lib.11.cap.23.2.
Diſcedamus à nobis.Cicer.4.Acad.206.Id eſt,de nobis loqui ſuperſedeamus.
Diſcedere ab officio,Barbari dicunt non facere ſuum debitum. Cicer.1.Off.48.
Diſcedere in aliquam opinionẽ.Cic.ad Ligariũ, lib.6.14.6.
Diſcedunt in duas partes.Salluſt.
Diſcedere pedem.Plaut.Aſin.12.13.Cic.pro Deio.29.Negat unquam ſe à te in Deiotari tetrarchia pedem diſceſiſſe.
De prouincia diſcedere.Cic.Cælio,lib.2.18.2.
Quartana ab aliquo diſcedere dicitur.Cic.Att.lib.8.150.3.
A re diſcedere,id eſt,digredi.Cic.in Orat.35.
Diſcedere à uel de ſententia.Cæſar 1.bel.Ciuil.7.Cic.4. de Finib.85.Legitur in uetuſto exemplari,decedere.
A ſeſe diſcedere.Cic.de Clar.Orat.149.
Signis diſcedere haud licitum.Silius lib.7.10.
Diſcedere ſuperiorem,pro Vincere.Cic.2.Tuſc.93. Qui autem reſtiterunt diſcedunt ſæpiſsime ſuperiores. Sic. Diſcedere inferiorem.Cic.pro Quinti.40.At ſi in cauſa pari diſcedere inferior uideretur.Hoc eſt,ſuperatus uideretur.
A uita diſcedere.Cic.1.Tuſc.131.
Ex uita diſcedere.Cic.de Senec.76.
Diſcedit uſufructus à perſona,id eſt,immutat perſonam. Modeſtinus de Vſufructu.L. Titio,Titio quum morietur,uſusfructus inutiliter legari intelligitur,in id tempus uidelicet collatus,quo à perſona diſcedere incipit.
Vxor à marito diſcedit.Cælius Ciceroni,lib.8.6.5.
Quum diſceſsi à te, nemo mihi illo charior: id eſt, te excepto, præter te unum,nemo mihi eſt charior illo.Cic. Lentulo,li.1.9.67.Idem ad Atticum,lib.1.12.8.Amoris uero erga te mei,quum à fraterno amore, domeſticoq; diſceſsi, tibi primas defero.Idem ad Appium Balbum,lib.6.12.3.
Diſcedere,Diuidi,hiare,aperiri.Cic.3.Off.48.Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui, quum terra diſceſiſſet magnis quibuſdam imbribus,in illum hiatum deſcendit. Siſenna Hiſtor.lib.4.Armata dextra ducti, magiſq; in latitudinem diſcedunt.Nonius.
Diſcedatur,imperſonale.Cic.3.de Legib.27.Sed iam ſi placet de prouincijs diſcedatur,in urbemq; redeatur.
Diſceditur in eã ſententiã.Liu.8.bel.Pun.250.Vide Diſceſsio.
Diſceſſum eſt.Liu.2.ab Vrbe 173.
Diſcedens] pen.prod.Participium.(ἀποχωρῶν,) ut Hyẽs diſcedens.Ouid.2.Faſt.31.
Diſceſsio] Verb.(ἀποχώρησις,)Diuiſio,ſeparatio.Terent. Nempe incõmoditas deniq; huc omnis redit,(And.3.3.37. Si eueniat(quod di prohibeant)diſceſsio.

Diſceſsio,(ἀπάλλαξις,) erat in ſententijs dicendis in Senatu, quum duabus dictis ſententijs, is magiſtratus qui Senatum coegerat,Patres Conſcriptos iubebat in hanc aut in illã ſententiam tranſire,his uerbis,Qui hæc ſentitis,in hanc partẽ: qui alia omnia,in illam partem ite qua ſentitis. Quæ uerba legitima erant,& ſolennia,magiſtratus diſceſsionem fieri iubentis:quod tum ſcilicet accidebat,quum in ſententiam pedibus ire,& Senatuſconſultum per diſceſsionem fieri,nõ ſingulos ſententiam uerbis diſcere oportebat.Plin.epiſt.167. f.Idem epiſt.35.i.
Erant in utraq; ſententia multi,fortaſſe etiam plures in hac uel ſolutiore uel molliore.nam quidam ex illis quoq; qui Cornuto uidebãtur aſſenſi,hũc qui poſt ipſos cẽſuerat,ſequebãtur: ſed quũ fieret diſceſsio,qui ſellis Conſulũ aſtiterãt,in Cornuti ſententiam ire cœperũt.Senec.de Vita beata,Nec eſt quod mihi diſceſsionũ more reſpondeas.Hæc pars maior eſt,&c.
Facere diſceſsionem.Cic.Lentulo,lib.1.2.5.
Diſceſsio facta in eius ſententiam. Cice.ad Att.lib.12.242.3. Idem 6.Verr.128. At uero quum iam non ſolum diſceſsio facta eſſet, ſed etiam perſcriptum, atq; in tabulas relatum, Prætor appellatur.
Diſceſſus] huius diſceſſus,(ἀποχώρησις,)Abitus.Cic.1.Tuſcul.12.Vt nuper tuum poſt diſceſſum,&c.
Aduentus & Diſceſſus,contraria.Plin.lib.25.cap.8.10. Cic. Att.li.12.260.1.Vt me leuarat tuus aduentus,ſic diſceſſus
Digreſſus & diſceſſus.Cic.de Senec.77. (afflixit.
Solis acceſſus & diſceſſus.Cic.2.de Nat.deor.29.
Subitus diſceſſus & præceps profectio.Cic.Att.lib.9.181.11.
Diſceſſus animi à corpore.Cic.1.Tuſc.29.
Diſceſſus cæli,id eſt, chaſma, hiatus & ſubita uelut diſruptio. Ci.2.de Diuin.89.Ita te nec terræ fremitus,nec cæli diſceſſus,nec lapideus aut ſangineus imber, nec traiectio ſtellæ, nec faces uiſæ terrebunt.
Diſceſſus ab omnibus bonis.Cic.1.Tuſc.129.
Diſceſſus latronis,uel potius deſperata fuga.Cic.5.Phil.186.
Diſceſſus è uita.Cic.1.de Diuinat.85.
Diſceſſu à ſuis moueri.Cic.5.de Finib.55.
Diſceſſurus] pen.prod.Participium,(ἀποχωρήσων,)Plin. lib.20.cap.24.1.Sed diſceſſuri ab hortenſibus,&c. Hoc eſt,priuſquã diſcedamus ab hortenſiũ herbarũ tractatione.
Diſcepto] diſceptas,(διακρίνομαι,ἀμφισβητέω,) diſceptare,Diſputare,contendere.
Diſceptare de.Cic.1.Acad.46.Has ad omnia de quibus diſceptabatur,adhibebant.Idem 4.Acad.118.
Iuſte ſapienterq; aliquid diſceptare.Cic.pro Milone 17.
Diſceptando decertare.Cic.pro Planc.71.
Diſceptare inter aliquos.Liu.4.bel.Maced.230.
Diſceptari uerbis de fœderum iure.Liu.
Diſceptare conditionibus,aut armis.Cic.ad Att.li.8.159.12.
Aequa conditione diſceptare.Cic.pro Cluent.75.
Diſceptare armis de controuerſiis.Cæſar 3.bel.Ciuil.424. Idem 6.bel.Gal.196. Quoad ſibi ſpes aliqua relinqueretur,iure potius diſceptandi,quàm belli gerendi.
Diſceptatur armis de iure publico.Cice.Planco,lib.4.14.4.
Aequo iure diſceptare cum aliquo.Cic.4.Verr.26.
Rei ſunt omnes,quorum de re diſceptatur.Cic.2.de Orat.98.
In uno prælio omnis fortuna Reip.diſceptat.Ci.Plã.li.10.10.2.
Diſceptare,cum genitiuo. Calliſtratus in L. Capitalium.§.Incendiarij.ff.de Pœnis,Vt qui iactura adfectus eſt,damni diſceptet,uel modice uindicetur.
Diſceptare cauſam,(διαιτᾶν,) pro Arbitrari.Pomponius in L.Sed ſi compromiſſum.ff. de Receptis arbitris,Sed ſi compromiſſum ſine die confectum eſt:neceſſe eſt arbitro omnimodo diem ſtatuere, partibus conſentientibus: & ita de=

mum cauſam diſceptare. Budæus.

Diſceptare controuerſias aliquorum, Componere & *dijudicare.* Cic. 4. *Tuſcul.* 10. Hoc *eſt, diſceptando de controuerſiis diſſerere, aut controuerſias diſceptationibus ſoluere.*

Diſceptare, pro Conuenire, *quod & reſortiri uocant.* Plinius *lib. 2. cap. 3. 6.* Tarracone *diſceptant populi* XLIIII. *Idẽ lib. 5. cap. 29. 5.*

Diſceptant eodem foro Othronienſes. Halidiẽſes, &c. Ex Bud.

Diſceptator] *pen. prod.* (διαιτητής,) Verbale, *Qui litem & controuerſiam dirimit & componit: iudex uel arbiter.* Cic. *in* Part. 7. *Nam aut auſcultator eſt modò qui audit: aut diſceptator, id eſt, rei ſententiæq; moderator.* Idem 3. de L. 10. *Iuris diſceptator.* Idem pro Cecinna 5. *& perſæpe diſceptatore domeſtico dijudicatur.*

Diſceptator, pro Arbitro. Vlpianus *in* L. 3. §. *Tametſi. ff. de* Arbitris, *Quoniam non debeant decipi qui eum quaſi uirũ bonum diſceptatorem inter ſe elegerunt.* Budæus.

Diſceptator & arbiter. Cic. *ad* Sulpitium, *lib.* 13. 27. 5.

Diſceptatrix] *pen. prod.* (διαιτητίς,) Verbale *fœmininũ.* Cic. 4. *Acad.* 161. Dialecticam *inuentam eſſe dicitis, ueri et falſi quaſi diſceptatricem & iudicem.*

Diſceptatio] (διάκρισις,) Cauſa et lis. Cic. 2. de Diu. 222. *Cum quibus omnis ferè nobis diſceptatio contentioq; eſt.*

Iudiciorum diſceptationes. Cic. 1. *Off.* 184.

Iuris diſceptatio. Cic. *pro* Mil. 17.

Diſceptatio & cognitio ueritatis. Cic. *pro* Flacco 18.

Forenſes diſceptationes iudiciorum aut deliberationum. Cice. 1. *de* Orat. 12.

Duo genera decertãdi, unum per diſceptationem, alterum per uim. Cic. 1. *Off.* 51.

In diſceptationem cadere, Vide Cado.

Conſtituere diſceptationem, Vide Conſtituo.

Cauſa in diſceptatione uerſatur. Cic. *pro* Deiotaro 2.

Vinci diſceptatione. Cic. 1. *Off.* 93. (161.

In diſceptationẽ dicendi & cõtrouerſiã uocari. Cic. 2. *de* Orat.

Diſceptatio, prò Arbitratu *& cognitione.* Vlpianus *in* L. Quũ ij. §. Si cui. *ff. de* Tranſactionibus, *Hæc omnia habent diſceptationem* Prætoris: *& pro utilitate alimentarij accipienda ſunt.* Budæus.

Diſcerno] *diſcernis, diſcreui, diſcretum, pen. prod.* (διακρίνω, διαγινώσκω,) *diſcernere,* Diuidere, *ſeparare,* Plin. *libro* 12. *cap.* 19. 5. *Eſt & alia fama, cum ſole diuidi, ternaſq; partes fieri, deinde ſorte cremia diſcerni.*

Litem diſcernere. Virg. 12. *Aeneid.* 178.

Tumultum ueterem diſcreuit. Claud. 1. *de* Raptu Proſer. 50.

Diſcernere, Diſtincte *cognoſcere, diſtinguere.* Terent. Adelph. *Quid hoc (malum) infelicitatis? nequeo ſatis diſcernere.* Cicero 4. *Acad.* 151. *Qua igitur notione diſcerneres?*

Alba & atra diſcernere. Cic. 5. *Tuſc.* 159.

Diſcernere alium ab alio. Cic. *pro* Fonteio 11.

Diem & noctem diſcernere cælo. Virg. 3. Aeneid. 41.

Fas atq; nefas diſcernere. Horat. 1. *Carm. ode* 18. 3. (139.

Diſcernere utra pars iuſtiorẽ habeat cauſam. Cæſar 1. *bel. Gal.*

Diſcernere ſtultum à ſapiente. Cic. *pro* Fonteio 11. *Item Diſcernere uera à falſis.* Plin. *lib.* 37. *cap.* 12. 4.

Articulatim uerba diſcernere. Lucr. *li.* 4. 113. *Id eſt, explanatè.*

Diſcretus] *pe. prod.* (διακεκριμένος,) Participium *paſſiuũ, ut apud* Columellam *diſcreta ſemina, ſeparata.* Plin. *lib.* 2. *cap.* 8. 5. *Diſcretus atq; digeſtus aduerſo ſyderum uerbere globus.* Et *lib.* 15. *cap.* 30. 10. *Diſcretæ ſuis nominibus ſyluæ.* Huius *compoſitum protulit* Plinius *lib.* 7. *cap.* 12. 3. *In diſcreta propè ſpecie fuere.* Id *eſt, indifferenti.*

Ager diſcertus ſaxo. Stat. 5. *Thebaid.* 112.

Mors diſcreta. Ouid. 11. *Metam.* 140.

Ordo diſcretus. Quint. *lib.* 7. *cap.* 2. 1.

Sedes diſcretæ. Horat. 2. *Carm. ode* 13. 5.

Diuiſa tellus & diſcreta. Lucret. *lib.* 5. 289.

Diſcretio] (διάκρισις,) Cic. *de* Leg. *Multoq; etiam magis parent huic cœleſti diſcretioni.* In emendatioribus *codicibus legitur non diſcretioni, ſed deſcriptioni.*

Diſcrete] *pen. prod.* Aduerbium, (διακεκριμένως,) *Diſtincte: cuius contrarium eſt* Confuſe *& permixte.* Cic. 1. *de* Inuen. 63. *In præſentia tantummodo numeros & modos & partes argumentandi confuſe & permixte diſperſimus: poſt diſcrete & electe in genus quodq; cauſæ, quid cuiq; conueniat, ex hac copia digeremus.*

Diſcretim] Aduerbium *ſimiliter. idem ſignificans.* Varro 1. *de* Re ruſt. *cap.* 3. *Quoniam diſcretim de his rebus dicendũ eſt.* Legitur *& diſcretum.*

Diſcrimen] *pen. prod.* (διάκρισις, διαφορά,) *Separatio, differentia.* Cic. 2. *de* Fin. 73. *Totumq; diſcrimen ſummi boni, in ea rerum comparatione poſitum putat.*

Nullo diſcrimine. Virg. *lib.* 1. *Aeneid.* 116. *Tros, Tyriuſq; mihi nullo diſcrimine agetur.* Cic. 4. *Acad.* 255. *Vera à falſis nullo diſcrimine ſeparantur.* Hoc *eſt, facile.*

Diſcrimen atq; delectus rerum. Cic. 4. *Verr.* 86.

Ingeniorum diſcrimina. Quint. *lib.* 2. *cap.* 8. 1.

Vocum diſcrimina. Virg. 6. *Aeneid.* 129.

Diſcrimen confuſum. Liu. 1. *ab* Vrbe 150.

Ingens diſcrimen. Quint. *lib.* 6. *cap.* 1. 29.

Obſcurum diſcrimen. Horat. 2. *Carm. ode* 5. 5.

Cuſtodire diſcrimina ordinum, Vide Cuſtodio.

Dabat diſcrimina ſexus, id eſt, dignoſcebatur ſexu. Claud. 2. *de* Rapt. Proſerp. 6.

Remouere delectum ac diſcrimen. Cic. 4. *de* Fin. 112.

In diſcrimine eſt res. Cic. 4. *Acad.* 239.

In diſcrimine eſt utrum. Liu. 9. *bel.* Pun. 82. *In diſcrimine eſt nunc humanum omne genus, utrum uos, an* Carthaginienſes *principes orbis terrarum uideat.*

Tollere diſcrimen. Cic. 3. *de* Nat. deor. 119.

Compoſitum diſcrimen. Ouid. 2. *de* Arte aman. 61.

Multifidum diſcrimen. Claud. *de* Nuptijs Honorij 21.

– *hæc morſu numeroſi dentis eburno*
Multifidum diſcrimen arat. Id eſt, capillos pectit.

Diſcrimen. Certamen. Virg. 5. *Aeneid.* 31.

– *poſt hos æquo diſcrimine Priſtis*
Centaurusq; locum tendunt ſuperare priorem. Diſcrimine, *id eſt interſtitio.* Seruius.

Ambiguum diſcrimen. Stat. 6. *Thebaid.* 121.

Dubium diſcrimen. Claud. 1. *Paneg.* 39.

Diſcrimen ſurdum, Vide Surdus.

Mittere in diſcrimen, quaſi in aleam, apud Tacitũ *teſte* Budæo.

Maturare diſcrimen. Tacitus.

In contentionem aut diſcrimen uenire. Cic. *pro* Plancio 44.

Diſcrimen, Periculum. Virg. 1. Aeneid.

Per uarios caſus, per tot diſcrimina rerum
Tendimus in Latiũ. Plin. *epiſt.* 139. *a.* Cæſ. 6. *bel.* Gal. 140.
Videt imminere hoſtes, atq; in ſummo rem eſſe diſcrimine.

Diſcriminum & periculorũ comes. Cic. 2. *de* Nat. deor. 246.

Maximum periculum & extremum penè diſcrimen. Cicero 6. Philipp. 217.

Lethale diſcrimen. Claud. 3. *Paneg.* 21.

Adire diſcrimen, Vide Adeo.

In diſcrimen adducere. Cic. 3. *Philip.* 144. Vide Adduco.

In capitis diſcrimen aliquem adducere. Cic. *pro* Deiotaro 1.

In propinquum diſcrimen adducere. Cic. *Meſsinæ, li.* 5. 21. 9.

In fortunæ diſcrimen adduci. Cic. *pro* Muræna 51.

Salutem in diſcrimen adducere. Cic. Ligario, *lib.* 6. 13. 8.

Commit-

Committere in diſcrimen. Vide Committo.

Vir ad extrema Reip. *diſcrimina delectus.* Ci. ꝑ Domo *ſua* 19.

In extremo diſcrimine, ac dimicatione fortunæ deſertum eſſe. Cic. *pro* Sylla 58.

Dare in diſcrimen aliquid. Tacit. *lib.* 2.

Habere diſcrimen in alicuius capite. Cic. Mario, *lib.* 6. 2. 7.

Incidere in diſcrimen, Vide Incido.

Offerre ſe in diſcrimen pro re aliqua. Cic. *pro* Seſtio 1.

Pati diſcrimina. Valer. 8. *Argon.* 78.

Tentare diſcrimen ſui. Claud. 7. *Paneg.* 87.

Venire in diſcrimen dicitur res. Cic. 5. *Verr.* 119.

In diſcrimen exiſtimationis uenire. Cic. 1. *Verr.* 39.

Fortunæ alicuius ueniũt in diſcrimẽ. Ci. Dolabellæ, *li.* 9. 13. 4.

Diſcrimino] *diſcriminas, pen. corr.* (διορίζω, διαιρέω,) *diſcriminare,* Diuidere. Cic. 12. *Philipp.* 334. *Hetruriam diſcriminat* Caſsia. De *uia* Caſsia *loquitur.*

Ordo diſcriminat poteſtates. Claud. *de bello* Getico 8.

Ratio diſcriminat omnia. Lucret. *lib.* 2. 144.

Diſcriminatus] *pen. prod.* (διηρημένος,) Participium, *Liu.* 1. *bel.* Pun. 14. *Vigiliarum ſomniq; nec die nec nocte diſcriminata tempora.*

Diſcriminatim] *pen. prod.* Aduerbium, (διαφόρως,) *Differenter.* Varro *lib.* 1. *de* Re ruſt. *cap.* 7. *Eadem de cauſa ſunt quæ non poſſunt uiuere niſi in loco aquoſo, aut etiam aqua: & id diſcriminatim: ut alia in lacubus, ut arundines in* Reatino: *alia in fluminibus, ut in* Epiro *arbores alni.*

Diſcerniculum] *diſcerniculi, pen. corr.* Eſt (*ut ait* Varro *lib,* 4. *de* Lingua Latina) *quo diſcernitur capillus.* Nonius, Diſcerniculum, *acus quæ capillos mulierum ante frontem diuidit: dictũ à diſcernendo.* Lucil. *lib.* 30. *Euplocamo digitis, diſcerniculumq; capillo.*

Diſcerniculum, Differentia *atq; diſcrimen.* Gel. *lib.* 17. *ca.* 15. *Tum comperi duas ſpecies hellebori eſſe, diſcerniculo coloris inſignes, candidi & nigri.*

Diſcerpo] *diſcerpis, diſcerpſi, diſcerptum,* (διασπαράσσω, διασπάω,) *diſcerpere,* Diſtrahere, *diſcindere, dilaniare.* Liuius 1. Decad. *lib.* 1. *fuiſſe tum quoq; aliquos, qui diſcerptũ regem patrum manibus taciti arguerent.* Varro, *Duabusq; admotis quadrigis, alligatum corpus, equis in diuerſum iter concitatis diſcerpſere.*

Diſcerpere ac dilacerare. Cic. 1. *de* Nat. deor. 41.

Diſcerpere & diſtrahere. Cic. 1. *Tuſcul.* 112.

In paruas parteis diſcerpitur aurum. Lucret. *lib.* 2. 166.

Rem propoſitam in membra diſcerpere. Cic. *in* Topic. 13.

Diſcerptus] Participium, (διεσπαραγμένος,) *aut* Nomẽ *ex participio.* Cic. 3. *de* Orat. 14. *Quæ complecti tota nequeunt, hæc facilius diuulſa & quaſi diſcerpta contrectant.*

Membra diſcerpta. Horat. 2. *Serm. Sat.* 8. 18.

Diſceus] *Genus cometæ eſſe uidetur* Plinio, *quum inquit li.* 2. *ca.* 25. 2. *Eaſdem breuiores & in mucronem faſtigiatas, xiphias uocauere, quæ ſunt omnium pallidiſsimæ, & quodam gladij nitore, ac ſine ullis radijs: quos diſceus ſuo nomini ſimilis, colore autem electro, raro è margine emittit.*

Diſcindo] *diſcindis, diſcidi, pen. corr. diſciſſum,* (διαχίζω, διασπάω, καταῤῥήγνυμι,) *diſcindere,* Idem *quod ſcindere ſignificat, aut minutim ſcindere.* Terẽt. *Adel.* 4. 2. 21. *Hem uide ut diſcidit labrũ.* Idẽ *Eun.* 4. 3. 4. *Veſtem omnẽ miſerè diſcidit.*

Amictus diſcindere. Virg. 12. *Aeneid.* 121.

Cælum diſcindere. Virg. 9. *Aeneid.* 4. *Chaſma dicit factum, id eſt ſubitam aeris diſruptionem.* Seruius.

Aliquid ferro diſcindere in partes. Lucret. *lib.* 3. 132.

Aeque diſcinditur in multas partes. animam intelligit. Lucretius *lib.* 3. 134.

Diſcidiſſe cotem nouacula, refert Liuius Accium Nauium Augurem, *lib.* 1. *ab* Vrbe 163. *Item* Cicero *lib.* 1. *de* Diuin. 60. *Quod prodigij loco habitum eſt.*

Diſcindere amicitias. Cic. *de* Amicitia 65.

Diſciſſus] (διεσχισμένος,) Participium, *ut Artus diſciſsi.* Virgil. 3. *Georg.* 101.

Muri diſciſsi. Stat. 1. *Syl.* 1. 3.

Diſciſſum uulnus. Celſus *lib.* 5. *cap.* 26. *Aliquid in uulneris genere, figuraq; eſt. Nam peius eſt quod etiam colliſum, quàm quod tantum diſciſſum eſt, adeò ut acuto quoq;, quàm retuſo telo uulnerari commodius ſit.*

Diſcidium] *diſcidij, neut. ge.* Diuiſio. Solinus *cap.* 36. *Atlanticus æſtus in noſtrum mare diſcidium orbis immittit.*

Diſcingo] *diſcingis, diſcinxi, diſcinctum,* (διαζωννύω,) *diſcingere,* Contrarium *eſt ſuo ſimplici.* Martial. *lib.* 9. 106. Peltatam Scythico *diſcinxit* Amazone *nodo.*

Dolos ratione diſcingere. Sil. *lib.* 7. 31.

Diſcingi. Cic. *ad* Qu. *fratrem li.* 2. 15. 1. *Mihi crede in ſinu eſt, neq; ego diſcingor. Id eſt, in poteſtate mea eſt, uel in occulto eſt, neq; eſt metus ne mihi excidat, & indicio meo prodeat.*

Aliquem armis diſcingi. Silius *lib.* 8. 7.

Diſcinctus, Participium, (διεζωσμένος,) *Liu.* 7. *bel.* Pun. 76. *Diſtrictis gladijs diſcinctos deſtituit.*

Nepos diſcinctus, id eſt, omni luxuria diffluens. Hora. Epo. ode 1. 7.

Otia diſcincta. Ouid. 1. *Amor. eleg.* 9. 9.

Diſcinctos antiqui negligẽtes & deſides appellabant. Perſius *Saty.* 3. *Non pudet ad morem diſcincti uiuere* Natæ? *Diſcincti (inquit* Seruius*) inhabiles ſunt militiæ. omnes enim qui militant, cincti ſunt. Vnde diſcincti, inefficaces & ignaui dicuntur. ſicut econtrario præcinctos ſtrenuos uocamus.* Liuius 5. *bel.* Maced. 37. *diſcinctus & inermis eques.* Horat. 2. *Serm. Saty.* 1. 15.

Nugari cum illo, & diſcincti ludere, donec
Decoqueretur holus, ſoliti.

Diſciplina] Vide Diſco.

Diſcludo] *diſcludis, pen. prod. diſcluſi, diſcluſum,* (διορίζω, διείργω, διακλείω,) *diſcludere,* Diſiungere, *ſeparare.* Cæſ. 7. *bel.* Gal. 25. *Mons* Gebẽna Aruernos *ab* Heluetijs *diſcludit.* Idem 4. *bel.* Gal. 5. 25. *de ponte ſuper* Rhenum *ab ſe cõſtructo, Hæc utraq; inſuper, bipedalibus trabibus immiſsis, quãtũ eorum tignorum iunctura diſtabat, binis utrinq; fibulis ab extrema parte diſtinebantur. Quibus diſcluſis, atque in contrariam partem reuinctis, tanta erat operis firmitudo, &c. Fibulas uocat diſcluſas, quæ eſſent diuaricatæ, quomodo diſcluduntur diuaricanturq; brachia circini, uel quibus diſcluſis, id eſt, tignis, ut diſcluſio illa ad tigna referatur, non ad fibulas, ut multi putant.* Lucretius *de confuſa illa informiq; mole elementorum omnium loquens, quod* Chaos *appellant, è cuius partibus ſegregatis, mundum in hunc quẽ uidemus ordinem diſpoſitum multi putarunt* Philoſophi *(quemadmodum &* Ouidius *locupletiſsime ſcripſit lib.* 1. *Metam.) ſic ait lib.* 5. 88.

Diffugere inde loci partes cœpere, pareſq;
Cum paribus iungi res: & diſcludere mundum,
Membraq; diuidere, & magnas diſponere parteis
Omnigenis è principijs, etc. Vir. 6. *Eclo.* 8. *de mũdi origine*
Tum durare ſolum, & diſcludere Nerea *ponto*
Cœperit: & rerum paulatim ſumere formas. In *quem locum, ſic ait* Macrob. *lib.* 6. *Satur. cap.* 4. *Ferit aures noſtras hoc uerbum diſcludere, ut nouum.*

Semotæ & diſcluſæ à mente partes. Cic. 1. *Tuſcul.* 125.

Spacijs diſcluſus iniquis. Virg. 4. *Georg.* 30. *Id eſt conſtrictus ſpacijs anguſtis, & breuitate carminis.* Ex Seruio.

Diſcludere, Semouere. Cic. 1. *Tuſc.* 34. *Duas partes ſeparare uoluit iram & cupiditatem, quas locis ſuis diſcluſit: iram in*

Mm 2 pectore,

pectore,cupiditatē ſubter præcordia locauit.Var. 3. de Ruſt.c.17.4.Hi loculatas habēt piſcinas,ubi diſpares diſcluſos habēt piſces.Id eſt,ſeparatim et ſeorſum ab alijs clauſos.

Diſco] diſcis,didici,pen.corr. (μανθάνω, καταμανθάνω, διδάσκομαι,) diſcere, Propriè eſt rem ignotam aſſequi, quod uel meditando fit,uel alio docente. Plaut. Trucul. 16. 22. Literas didiciſti:quando ſcis,ſine alios diſcere.

Diſcere ab,uel ex,aut de.Terent.Adelph.1.2.45.Pater eſſe diſce,ab illis qui uere ſciunt.Idem Eunuch.2.2.31.

Vt ſibi liceret diſcere id de me Plin.epiſt.9.lib.3. Indicauimus Senatui nos ex Norbano didiciſſe publicam cauſam.

Animaduerti & didici ex tuis literis,te,&c.Cic.Appio,li.3.5.

Per me diſcuntur amores.Ouid.3.de Arte aman. 6. (4.

Cito diſcere.Cic.3.de Orat.81.

Liquido diſcere,Vide Liquor.

Serio diſcere.Quint.lib.1.cap.2.1.

Diſcere auribus & oculis.Plin.epiſt.14.li.8.ad Ariſtonem.

Diſcere & meminiſſe.Horat.2.epiſt.1.53.

Didiciſſe fideliter artes.Ouid.2.de Ponto,eleg.9.10.

Cauſam diſcere.Cic.2.de Orat.56.Virg.6.Aeneid.98.& ueniendi diſcere cauſas.id eſt,cognoſcere.

Generatim diſcere cultus terrarum.Virg.2.Georg.7.

Dolorem diſcere.Virg.12.Aeneid.30.

Euentum formæ diſce timere tuæ.Propert.lib.3.eleg.29.8.

Diſcere fidibus. Cic. de Senect.24.

Diſcite iuſtitiam moniti.Virg 6.Aeneid.124.

Literas diſcere apud aliquem.Cic.Dolabellæ,lib.9.10.5.

Pericula ſua diſcere.Stat.6.Thebaid.5.

Spes diſcere.Virg.3.Aeneid.21.

Venientum diſcere uultus.Virg.6.Aeneid.151.

Diſcens] Participium, (μανθάνων,) ut Menſura diſcentis. Quint.lib.2.cap.3.6.

Fractis diſcentem currere remis.Virg.5.Aeneid.45.

Fatigare diſcentem per ambages.Quint.lib.3.cap.11.15.

Diſciplina] diſciplinæ,pen.prod.(μάθησις,παιδεία,μαθητεία,ἀγωγή,)dicitur in diſcipulo,ſicut doctrina in magiſtro.Eſt enim proprie eruditio,quam à præceptore diſcipulus accipit.Plautus Bacchid.2.27.Tua diſciplina nec mihi prodeſt,nec tibi.

Diſciplinæ & artes Græcorum.Cic.1.Acad.7.

Diſciplina & ſcientia Magorum.Cic.1.de Diuinat.150.

Diſciplina pro Inſtituto.Plaut. Aſin. 5.49. Eadem nos diſciplina utimur.

Diſciplina & conſuetudo. Cic. pro Rabirio Perduel. reo 21. Adeóne ignarus es diſciplinæ,conſuetudiniſq; noſtræ?

Inſtitutio atq; diſciplina.Cic.Qu.fratri,lib.1.2.28.

Mores & diſciplina.Cic.pro Flacco 8.Idem pro Deiotaro 19. Imitari potius Caſtor aui tui mores diſciplinamq; debebas.

Diſciplina,Bene uiuendi, & bonorum morum obſeruatio.ut apud Valerium caput de Militari diſciplina:id eſt, de obſeruatione bonorum morum inter milites.Sic Domeſtica diſciplina apud Suetonium in Cæſare.Cato cap.1. Caueto ne alienam diſciplinam temere contemnas.

In militiæ diſciplinam proficiſci.Cic.pro Lege Manilia 19.

Familiæ grauis & conſtans diſciplina.Cic.Qu.frat.li.1.2.27.

Diſciplina meretricia. Cic.5.Verr.5.Terent.Heaut.2.5.59.

Nam diſciplina eſt,eiſdem,munerarier
Ancillas primùm ac dominas qui affectant uiam.

Diſciplina temporum.Ci.de Senect.51.Admirari ſatis nequeo uel hominis continentiam,uel temporum diſciplinā. Id eſt, bonos mores,& eorum obſeruationem.

Diſciplinam pro Secta Philoſophorum ponit Cice. 5. Tuſcul. 130.Omnes ferè Philoſophi omnium diſciplinarum. Idem 1.de Nat.deor.23.Tres enim trium diſciplinarum principes conueniſtis.Idem 1.de Fin.21.In quibus quantū potuimus,non modo quid nobis probaretur,ſed etiam quid à ſingulis philoſophiæ diſciplinis diceretur,perſecuti ſumus.

Doctus ex diſciplina Stoicorum.Cic.de Claris Orat.48.

Diſciplina,pro Bene uiuendi exemplo.Plaut.Moſtel.3.51. Diſciplinæ alijs eram.

Conſultus uniuerſæ diſciplinæ,Vide Conſulo.

Incorruptum genus diſciplinæ,Vide Incorruptus.

Contra diſciplinam,Vide Contra.

Res quarum eſt diſciplina,id eſt,literæ.Cic.2.de Diuinat.14.

Diſciplina dicendi.Cic.de Claris Orat.84.

Multarum artium diſciplina.Cic.pro Flacco 7.

Diſciplina iuris ciuilis homo omniū eruditiſſimus.Cic.1.de Orat.86.

Antiqua diſciplina milites habuerat.Tacit.lib.12.

Ingenuæ diſciplinæ,Vide Ingenuus.

Iucundior diſciplina.Quintil.lib.2.cap.4.4.

Mollis diſciplina,Vide Mollis.

Bene morata diſciplina,Vide Mos.

Naualis diſciplina.Cic.pro Lege Manilia 37.

Seuera diſciplina.Quint.lib.1.cap.2.5.

Vetuſtiſſima diſciplina.Tacit.lib.11.

Abſtrahere à diſciplina.Vide Abſtraho.

Accipere diſciplinam.Cic.1.de Nat.deor.39.Vide Accipio.

Adhæreſcere ad aliquam diſciplinam.Cic.4.Acad.17.

Adijcere diſciplinæ aliquid,Vide Adijcio.

Capere diſciplinam,Vide Capio.

Colere diſciplinam.Cic.1.de Claris Orat.60.

Deducere ad diſciplinam,Vide Deduco.

Deprauari mala diſciplina.Cic.2.de Fin.57.

Seuera patris diſciplina eductus.Tacit.lib.5.

Ad ciuitatis diſciplinam aliquem erudire.Cic.5.Verr.137.

Bona diſciplina exercitatus.Cic.in Orat.116.

Exoleſcit diſciplina.Tacit.lib.11.

Formare diſciplinam.Quint.in Procem.lib.4.2.

Habere è diſciplina.Cic.de Claris Orat.126.M.Piſo quicquid habuit, habuit ex diſciplina.Ibidem 145.

Increbruit diſciplina,Vide Increbreſco.

Labante deinde paulatim diſciplina,Vide Labor.

Perdiſcere diſciplinam ruris,Vide Perdiſco.

Sueſcere diſciplina & imperijs.Tacit.lib.2.

Tenere diſciplinam.Cic.pro Flacco 12.

In diſciplinam tradere,Vide In.

Per manus tradita diſciplina militaris,Vide Manus.

Studia & artes quæ ſunt nobis Græciæ monimentis diſciplinisq; tradita.Cic.Quint.fratri,lib.1.1.42.

Diſciplinabilis] pe.corr.(μαθητικός,) Author ad Heren. lib.3.94. Aut ſiqua in re cohortabimur aliquem,cuius rei aliquam diſciplinabilem ſcientiam poterimus habere, &c.

Diſcipulus] huius diſcipuli,pe.corr.(μαθητής,φοιτητής,) Qui diſcit.Cic.2.Off.6.Orator parum uehemens,dulcis tamen,ut Theophraſti diſcipulum poſſis agnoſcere.

Diſcipuli coquorum.Plaut.Pſeud.13.96.

Quæſo hercle prius quàm quicquam conuiuis dabis,
Guſta tute prius,& tuis diſcipulis dato.

Diſcendi diſcipulus.Cic.Papirio,lib.9.16.19.Hirtium ego et Dolabellam dicendi diſcipulos habeo, cœnandi magiſtros.

Auditor & diſcipulus Platonis.Cic.1.de Diuinat.83.

Melius inſtituti diſcipuli.Quint.lib.2.cap.3.8.

Melior magiſtro diſcipulus.Iuuen.Sat.14.22.

Rudis diſcipulus & integer,Vide Integer.

Inſtruere diſcipulos lectione orationem,Vide Inſtruo.

Cathedræ diſcipulorum.Horat.1.Serm.Sat.10.18.

Diſcipula] diſcipulæ,penult.corr. (μαθήτρια,μαθητρίς,) Quæ diſcit.Plinius lib.10.cap.29.7. Audit diſcipula intentione magna,& reddit.De Luſcinia.

Diſcipulam cruci dedere.Plaut.Aulul.4.20.

Diſcobolus] pen.corr.Vide Diſcus.

Diſcolor] pen.corr.diſcoloris,om.ge.(πολύχροος,)Qui eſt diuerſi coloris.ut Diſcolor cutis.Plin.lib.28.c.12.2. Vbi ex uetuſtiſſimo codice legitur Decolor.Ouid. Et uolat admiſſi diſcolor agmen equis.Et Mart. lib.14.17. Calculus hic gemino diſcolor hoſte perit.

Diſpar & diſcolor.Horat.lib.1.epiſt.19.1.

Vt matrona meretrici diſpar erit atque,
Diſcolor,infido ſcurræ diſtabit amicus.

Anhelitus diſcolor.Claud.de Rap.Proſer.39. De afflatu equorum Plutonis.

Diſcolor Indus.Proper.lib.4.eleg.3.2.

Miles diſcolor.Ouid.2.Triſt.95.

Sanguis diſcolor.Lucan.lib.10.26.

Diſcolor ſignum.Cic.2.Verr.25.Hoc factū eſſe in hac ciuitate,quū Senatorius ordo iudicaret, ut diſcoloribus ſignis,iuratorū hominū ſententiæ notarentur.Id eſt,tabellæ & ceræ nō eiuſdē coloris.Supra aūt dixerat,Nulla nota,nullus color,nullæ ſordes uidebantur his ſentētijs adlini poſſe. Bud.

Varijs floret uia diſcolor armis.Valer.5.Argonaut.113.

Diſconuenio] diſconuenis,pen.corr.diſconueni,pen.pro. diſconuentum,(διαφέρω,διΐστημι,) diſconuenire, Diſſidere,diſcordare.Horat.1.epiſt.2.20.

- & uitæ diſconuenit ordine toto.

Diſconuenit.Horat.1.epiſt.14.4.Non eadē miramur,eo diſconuenit inter Meq; & te.

Diſcors] diſcordis,om.ge.(διάφωνος, ἑτερογνώμων,ἀσύμφωνος,ἀνάρμοστος,)Qui corde,hoc eſt, animo diſſidet, ut Secum ipſa diſcors.Liu.2.ab Vrbe 94.

Nō ambitione,nō cōtentione diſcordes.Cic.2.de L. Agra. 89.

Viri diſcordes.Ouid.3.Amor.eleg.7.9.

Sibi diſcordem eſſe.Ouid.5.Triſt.eleg.6.7.

Arma diſcordia.Virg.2.Geor.92. Id eſt, ut interpretatur Seruius,plena iurgio & rapinis.

Dextræ diſcordes.Stat.6.Thebaid.58.

Concordia diſcors.Ouid.1.Metam.88.

Rerum concordia diſcors.Horat.1.epiſt.12.4.

Gloria diſcors.Ouid.2.Amor.eleg.12.3.

Modi diſcordes.Stat.5.Syl.5.6.modos muſicos intelligit.

Motus diſcordes.Stat.10.Thebaid.115.

Diſcors mundus.Plin.lib.30.cap.1.13.

Pectora diſcordia.Lucan.lib.10.3.

Sententia diſcors.Silius lib.13.95.Stat.12.Thebaid.35.

Diſcordes medicorum ſententiæ.Plin.lib.23.cap.1.19.

Symphonia diſcors.Horat.de Arte 76.

Venti diſcordes.Ouid.2.Amor.eleg.10.2.

Veſania diſcors.Horat.2.Serm.Saty.3.35.

Diſcordis,antiquitus dicebatur.Pompo.in Satyra,Blanda, fallax,impotens,ſuperba,diſcordis.Ex Priſciano lib.6.

Diſcordo] diſcordas, (διαφωνέω, διαφέρομαι, διχοστατέω,) diſcordare, Diſſidere, diſſentire. Plaut. Merc. 5. 7. Neu diſcordarent ſi ambæ in uno eſſent loco.

Aeternum diſcordare cum aliquo.Tacit.lib.12.

Parcus diſcordat auaro.Horat.2.epiſt.2.39.

Diſcordant inter ſe.Terent.And.3.3.44. Cicero 1.de Finib. 69. Sed intus etiam in animis incluſæ inter ſe diſſident atque diſcordant.

Diſcordare aduerſus aliquem.Quint.lib.5.& lib.8.Diſcordare ab aliquo 137.b.

Animus à ſe ipſe diſſidens,ſecumq; diſcordās.Cic.1.de Fin.88.

Diſcordantia corda.Silius lib.16.4.

Diſcordia] (διαφωνία,διχόνοια,διχοστασία,)Eſt ira acerbior intimo odio & corde concepta,inquit Cic. 4.Tuſ.32.

Diſſenſiones atq; diſcordiæ.Cic.de Amicitia 23.

Mentis diſcordia.Ouid.9.Metam.127.

Demens diſcordia.Virg.6.Aeneid.56.

Gliſcens diſcordia.Tacit.lib.4.

Nutrix belli diſcordia.Claud.1.in Ruffin.6.

Præceps diſcordia.Stat.1.Thebaid.28.

Tetra diſcordia. Horat.1.Serm.Saty.4.12.

Seditionē ac diſcordiā cōcitare.Ci.pro Mur.75. Vide Cōcito.

Contrahere amicitiam,& diſſipare diſcordiā.Ci.de Amic.24.

Exoritur trepidos inter diſcordia ciues.Virg.12.Aenei.118.

Inceſſit diſcordia duobus regibus.Virg.4.Georg.14.

Miteſcunt diſcordiæ inteſtinæ,Vide Mitis.

Ex cupiditatib.odia,diſſidia,diſcordiæ,bella naſcūtur.Ci.1.de Fin.69.

Paſci diſcordia,Vide Paſcor.

Tecum mihi diſcordia eſt.Horat.Epod.ode 4.1.

Diſcordabilis] & hoc diſcordabile,pen.corr. (διαφωνητικός,)Quod diſcordat & diſconuenit.Plaut.Capt.7.43. Me hic ualere & tu te audacter dicito Tyndare inter nos fuiſſe ingenio haud diſcordabili.Antiquum.

Diſcordialis] pen.prod.(διχοστατικός,)Qui lites generat & parit.Plin.lib.37.cap.10.4.Nam hyænæ pelli ſimilem abominantur,diſcordialem domibus.

Diſcordioſus] pen.prod.(διαφωνώδης,)Iratus uel pronus ad diſcordias,Salluſt.in Iugurtha,Nam uulgus uti plerunq; ſolet,& maxime Numidarum, ingenio mobili, ſeditioſum atq; diſcordioſum erat,cupidum nouarum rerum,quieti & otio aduerſum.

Diſcoquo] diſcoquis,penu. corr.diſcoxi,diſcoctum, (διεψάω,)diſcoquere, Idem quod coquere, uel ualde decoquere.Plin.lib.22.cap.25.29. Noſtri præcipiunt arietinum in aqua cum ſale diſcoquere . Ibidem 21. Aluum ſiſtit in cibo magiſq; diſcocta cæleſti aqua.

Diſcrepo] diſcrepas,pen.corr.diſcrepui & diſcrepaui, diſcrepitum,(ἀπᾴδω,διαφωνέω,)diſcrepare,Diuerſo modo crepare,id eſt,ſonare & crepitum ac ſonum emittere.Cice. lib.1.Off.202.Vt in fidibus aut tibijs, quamuis paululum diſcrepent,tamen id à ſciente animaduerti ſolet.

Diſcrepare,per tranſlationem,pro Diſſidere,diſconuenire. Cicer.4.Verr.90.Vt nonnunquam ſiquid diſcrepet,eximant unum aliquem diem.

Diſcrepuit.Horat.de Arte Poet.45.

Sortilegis non diſcrepuit ſententia Delphis.

A conſilijs alicuius diſcrepare.Planc.Cic.lib.10.4.7.

A meis rationibus diſcrepant tuæ.Cic.Rufo lib.5.20.8.

Diſcrepat ab eo,quòd.Cic.1.Acad.56.

Ab humanitate diſcrepare.Cic.1.Off.202.

Opinionum diſſenſione ab aliquo diſcrepare.Cic.Cælio,lib.2. 12.6.Id eſt,diſſimilitudinem ſententiarum habere, diſcordem eſſe.Budæus.

Ab opinione populari diſcrepare.Cic.Paradox.1.

Diſcrepant facta cum dictis.Cic.2.de Fin.153.

Medium primo,medio diſcrepat ultimum. Horat. de Arte 31.

Vox & ratio longè diſcrepat iſtis.Horat.1.Serm.Saty.6.19.

De re aliqua diſcrepare.Cic.4.Tuſc.98.

Diſcrepare in re aliqua.Cic.3.de Orat.65.

Eadem dicit,nulla in re diſcrepat.Cic.7.Verr.95.

Diſcrepat inter authores.Liu.2.bel.Pun.263.

Inter ſe diſcrepare.Cic.2.de Inuent.228.

Diſcrepant hæc iudicia inter eos.Cic.pro Cluent.96.

Sibi diſcrepare.Cic.3.de Orat.108.

Diſcrepans] pen.corr.Participium,(διαφωνῶν,) Cic.1.de Legib.45.Interpreſq; eſt mentis oratio uerbis diſcrepans, ſententijs congruens.

Diſcrepito] *diſcrepitas, pen. corr.* (διαφωνοῦμαι,) *diſcrepitare. Frequentatiuum.* Lucret. lib. 2. 204. *uerum poſitura diſcrepitant res.*

Diſcrepitans, pen. corr. Participium. *Lucret. lib.* 3. 161.

Diſcrepantia] *diſcrepantiæ,* (διαφωνίας,) Cic. 1. Off. 157. *In actiones, omnemq́; uitam, nullam diſcrepantiam conferre debemus.* Idem 3. de Fin. 65.

Diſcretio, Diſcretus, Diſcrimen] Vide Diſcerno.

Diſcrucio] *diſcrucias,* (αἰκίζω,) A quo paſſiuũ, Diſcrutior, Diſcrutiaris, diſcrutiari, ἀποθανατεῖν, Valde cruciari. Cic. 12. Philip. 334. Vt ille Treboniũ, etſi poſſet, etiã Brutũ diſcruciatos necaret. Idẽ pro Roſc. Comœd. 18. *Quod enim ipſe celeriter arripuit, id quũ tarde pcipi uidet, diſcruciatur.*

Diſcrucior animi, pro animo, more Græco. Plautus Aulul. 5. 27. Terent. Adelph. 4. 4. 1.

Diſcrucior animi: hoccine de improuiſo mali mihi obijci, &c.

Diſcrucior animum etiam dicimus & animo, teſte Diomede.

Diſcubo] *diſcubas, pen. corr. diſcubui, diſcubitum, pen. cor.* (κατακλίνω,) *diſcubare.* Idem quod cubare. Cic. 2. de Inuẽ. 131. *Cœnati diſcubuerunt ibidem.* Plaut. Merc. 3. 99. *Diſcubitum noctu ut imus, ecce, &c.*

Diſcumbo] *diſcumbis, diſcubui, diſcubitum, pe. corr.* (ἀνακλίνομαι, κατάκειμαι, ἀναπίπτω,) *diſcumbere.* Idem quod accumbere. Gellius, *Apud cœnam* Fauorini Philoſophi *quũ diſcubitum fuerat, cœptusq́; apponi cibus, ſeruus aßiſtens menſæ legere inceptabat.* Cic. Attico, lib. 5. 88. 5. *Diſcubuimus omnes præter illam.*

Menſis diſcumbere. Stat. 4. Syl. 2. 7.

Toris diſcumbere. Ouid. 8. *Metam.* 114.

Diſcumbitur, pen. corr. Imperſonale. (ἀνακλίνεται,) Cicer. 3. Verr. 45. *Maturè ueniunt, diſcumbitur.*

Super ſtrato oſtro diſcumbitur. Virg. 1. Aeneid. 141.

Diſcubitorius] ἀνακλιντικός,) *lectus apud Pliniũ, in quo uel ſuper quo diſcumbebant antiqui cœnaturi, ut differret à triclinari, & cubiculari lecto.*

Diſcuneatus] *pen. prod.* (διασφηνούμενος,) Adiectiuum à cuneus, Quaſi immiſſo cuneo apertus ac patens: ſicut ligna diducta fiunt & biantia adactis cuneis. Plin. lib. 9. cap. 30. 2. *Conchæ ſe contrahunt, ſed fruſtra diſcuneatæ.*

Diſcupio] *diſcupis, pen. corr. diſcupiui, diſcupitum, penul. prod.* (ἐπιθυμέω,) *diſcupere,* Valde cupere. Plaut. Trinum. 13. 84. *Lubet audire, niſi moleſtum eſt. S. quin diſcupio dicere.* Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 15. 4. *Peream ſi minima cauſa eſt properandi iſtò mihi, quòd te uidere, et omnia intima rõferre diſcupio.* Catullus de puero & præcone 101. 1.

Diſcurro] *diſcurris, diſcurri, diſcurſum,* (διαθέω,) *diſcurrere,* In diuerſas partes currere. Plin. lib. 11. cap. 37. 53. *Ex hoc fonte duæ grandes uenæ in priora & terga diſcurrunt.* Liu. 1. Decad. lib. 1. *Signo dato iuuentus* Romana *ad rapiẽdas uirgines diſcurrit.* De raptu Sabinarum.

A media in utranq; partem diſcurrens. Quint. li. 2. cap. 4. 11.

Ad aliquem locum diſcurrere. Virg. 12. Aeneid. 116.

In fluuiũ diſcurrere. Virg. 4. Georg. 54. *hic de Nilo loquitur.*

In montibus diſcurrere. Ouid. 2. Faſt. 57.

Vndiq; diſcurrere. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 1.

Equo diſcurrere. Valer. 6. Argon. 41. *Fama, ut ſolet, ſtrenuè totas urbes diſcurrit. Strenuè, id eſt, celeriter.* Curt. lib. 4.

Diſcurſo] (διατρέχω,) Quintil. lib. 6. *Manlius multum in agendo diſcurſans.*

Diſcurſus] *huius diſcurſus,* (διαδρομή,) Cæſar 8. bel. Gal. 107. *Magno clamore diſcurſuq́; paßim ſe fugæ mandant.* Et apud Plinium, lib. 2. cap. 36. *Diſcurſus ſtellarum.* Quint. lib. 4. *Diſcurſus amicorum.*

Totius diei diſcurſus. Quint. lib. 2. cap. 12. 8.

D I S

Laſciui diſcurſus. Claud. 2. in Eutrop. 20.

Vani diſcurſus. Valer. 3. Argon. 44.

Implere uallem latis diſcurſibus. Ouid. 2. Faſt. 45.

Diſcus] *diſci, maſc. gen.* (δίσκος,) *Vas latum, ut* Iulius Pollux *inquit, ad portandas carnes aptum.* Apul. *Cœnarum reliquijs diſcus ornatus.*

Diſcus, Rotunda moles ſaxea, uel plumbea, ſiue ferrea, cuius ictu iuuenes inter ſe certabant, fortior iudicandus, qui aut altius in ſublime, aut longius in tractu ultra deſignatum ſpatium proieciſſet. ita & mißilibus contendebant. Horatius *lib. 1. Carm. ode* 8. 2. *ſæpe diſco, &c.*

Sæpe trans finem iaculo nobilis expedito.

Diſci forma uidetur eſſe plana, qualis ſpectantibus nobis, ſolis uel lunæ effigies apparet. Cic. 2. de Orat. 12. *Et hoc ipſo tempore quum omnia gymnaſia* Philoſophi *teneant, tamen eorum auditores diſcum audire, quàm* Philoſophũ *malunt.* Huiuſmodi *diſco uidentur hodie uti noſtri mimi & hiſtriones, qui quæſtus gratia coram populo geſticulantur, dum neſcio quid ad formam diſci rotundum & æreum iaculãtur in aerem: deinde uirga excipiunt.* Eos aũt *diſcobolos appellat* Plinius *lib. 2. cap. 34. hoc eſt, diſci iactores uel miſſores.*

Indoctus diſci. Horat. de Arte Poet. 77.

Diſcobolus] *pen. corr.* (δισκοβόλος,) Qui *diſcum in ſublime iaculabatur, id eſt, lapidem rotundum ac pertuſum, ut inquit* Ammonius. Quint. *lib. 2. cap. 14.* Quid *tam diſtortum & elaboratum, quàm eſt ille diſcobolos* Myronis? Plin. *lib. 34. cap. 8. 10. Fecit & canem & diſcobolon,* et Perſea. De Artemone *artifice ærario.*

Diſcutio] *diſcutis, pen. corr. diſcußi, diſcuſſum,* (ἀνακρίνω, διασκορπέω, διαφορέω,) *diſcutere,* In diuerſas partes quatere & deijcere, diſturbare: ut Diſcutere lateritium murum. Cæſar 2. bel. Ciuil. 33. Liuius, *Tribus arietibus aliquantum muri diſcußit.*

Caput diſcutere. Sil. lib. 6. 56.

Tempora uituli lactentis diſcußit malleus. Ouid. 2. Meta. 62.

Diſcutere per tranſlationem, pro Auferre, & *tollere: ut Diſcutit ebrietatem portus.* Plin. lib. 20. cap. 6. 3. Et lib. 23. cap. 1. 40. *Diſcutere faſtidium.* Et lib. 28. cap. 7. 14. *Diſcutere metum.* Item lib. 2. cap. 62. *Diſcutere triſtitiam.*

Aduocationem aliquorum diſcutere. Cice. pro Domo ſua 44.

Aera diſcutere. Lucret. lib. 6. 167.

Diſcuſſa eſt illa caligo, quam paulo ante dixi: diluxit, patet, uidemus omnia. Cic. 12. Phil. 321.

Captiones diſcutere. Cic. 4. Acad. 86.

Triſtes cogitationes diſcutere. Celſus lib. 3. cap. 18.

Cunctationem diſcutere. Aſinius Pollio ad Cic. lib. 10. 33. 4.

Diſcutienda ſunt ea quæ obſcurant. Cic. 3. de Orat. 119.

Febrem diſcutere. Celſus lib. 3. cap. 15. Idem in Procemio, *Protinus febrem ſomno & ſudore diſcußit.*

Horrorem febris diſcutere. Celſus lib. 3. cap. 15.

Malum diſcutere. Celſus lib. 1. cap. 8.

Morbum diſcutere. Celſus lib. 3. cap. 2.

Nubila uultu diſcutit Mercurius. Stat. 3. Theb. 12.

Periculum diſcutere & cõprimere conſilio. Cic. pro Mur. 76.

Diſcutiendæ tamen oratione huiuſmodi ſcenæ. Quintilianus lib. 6. cap. 1. 34.

Somnum alicui diſcutere lympha. Proper. lib. 3. eleg. 10. 3.

Diſcutere interdum eſt Digerere, *difflare, & quod* Græci *dicunt* διαφορεῖν. Celſus lib. 5. cap. 11. *Ad diſcutienda uerò ea, quæ in corporis parte aliqua coierunt, maxime poſſunt abrotonum helenium, &c. Vnde uis diſcuſſoria, qualis eſt abrotono, lilio, melli, &c. Tubercula enim aut diſcutiuntur, aut emittuntur. Diſcutiuntur interdum, id eſt, diſſoluuntur. diſcutiunturq́; incipientia, ne ſuppurent.* Colum. lib. 6. cap. 4. 1. *Sæpe etiam languor & nauſea diſcutitur, ſi integrum gallinaceum crudum ouum ieiunis faucibus inferas.*

Diſcuſſus] Participium, (διαφορηθείς,) *ut* Diſcuſſa *rerum caligo.* Stat. lib. 2. Syl. 2. 28.

Fides diſcuſſa. Lucan. lib. 1. 24.

Formidine diſcuſſa iungunt oſcula. Valer. 4. Argon. 140.

Nox diſcuſſa. Lucan. lib. 5. 140.

Nubibus diſcußis purgatus nitet æther. Sil. lib. 12. 128.

Plebs diſcuſſa. Stat. 5. Syl. 3. 57.

Terrores diſcußi. Lucret. lib. 3. 202.

Vmbræ diſcuſſæ. Virg. 12. Aeneid. 134.

Diſcuſſorius] Adiectiuum, (διαφορητικός,) Quod *diſcutit.* Plin. lib. 30. cap. 8. 10. *Et per ſe cinis inanium cochlearum ceræ miſtus, diſcuſſoriam uim habet.*

Diſertus] Vide Diſſero.

Diſiicio] *diſiicis, pen. corr. diſieci, pen. prod. diſiectum,* (διασκεδάζω, καταβάλλω, διαρρίπτω,) *diſiicere,* In diuerſas partes iacere. Vir. 1. Aen. 10. *Diſiecitq́; rates.* Liu. 2. ab Vrbe 151. *Ac primo tentata res eſt, ſi diſpoſitis clientibus abſterrendo ſingulos à concionibus concilijsq́;, diſiicere rem poſſent.*

Dede, ac diſiice, per me licebit. Cic. pro Cælio 29.

Agmina diſiicere. Valer. 3. Argon. 33.

Capillos diſiicere. Ouid. 11. *Metam.* 78.

Diſiectã Aeneæ *toto uidet æquore claſſem.* Virg. 1. Aenei. 27.

Pondere nubes diſiicere. Ouid. 10. *Metam.* 36.

Nubila diſiecit Iupiter. Ouid. 1. *Metam.* 66.

Diſiectus] Participium, (διερριμμένος,) *ut* Diſiecta *acies,* apud Tacitum lib. 19.

Agmina diſiecta. Virg. 12. Aeneid. 97.

Agmina diſiecta per agros. Valer. 3. Argon. 45.

Comæ diſiectæ. Ouid. epiſt. 12. 13.

Membra diſiecta. Senec. Hipp. 12. 21.

Diſiecti milites. Põpeius *ad* L. Domitianũ, *li.* 8. *ad* Att. 162. 1.

Diſiectæ nubes. Plin. lib. 2. cap. 49.

Res ſparſæ, & uage diſiectæ. Author ad Heren. lib. 4. 139.

Reſpublica diſiecta eo tempore quo te cuſtodem habebat. Salluſt. in Ciceronem 2.

Tecta diſiecta. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.

Diſiecto] *diſiectas, diſiectaui, diſiectatum,* (καταρριπτάζω,) *frequentatiuum.* Lucret. lib. 2. 112.

Sed quaſi naufragijs magnis, uentisq́; coortis,
Diſiectare ſolet magnum mare tranſtra, carinas,
Antennas, proram, &c.

Diſiungo] *diſiungis, diſiunxi, diſiunctum,* (διαζευγνύω, διάζευγμι,) *diſiungere,* Separare. Terent. Hecy. 1. 2. 86.

— atqui ea res multo maxime Diſiunxit illum ab illa. Cicer. Lentulo, lib. 1. 9. 95. *Nam ab orationibus diſiungo me ferè: referoq́; ad manſuetiores muſas.* Idem 1. Tuſc. 118. *Quare hoc cõmentemur, mihi crede, diſiungamusq́; nos à corporibus, id eſt, conſueſcamus mori.*

Diſiungere & Coniungere, contraria. Cic. pro Roſ. Amer. 23.

Diſiungere boues ab opere. Colum. lib. 2. cap. 3. 1.

Ab amicitia alicuius diſiungere alterum. Cic. 2. Philip. 45.

A familiaritate alterius aliquem diſiungere. Cic. 2. Phil. 45.

Honeſta à commodis, non nomine, ſed genere toto diſiungunt Stoici. Cic. 1. de Nat. deor. 25.

Interuallo locorũ & temporũ diſiungi. Cic. Lentulo, li. 1. 7. 2.

Diſiungere à mamma agnos. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 20.

Natura & genere diſiungi. Cic. 7. Verr. 143.

Italis longe diſiungimur oris. Virg. 1. Aeneid. 52.

Longis diſiungimur oris. Valer. 2. Argon. 113.

Diſiunctus] Participiũ, (διεζευγμένος,) *ut* Diſiunctus *Populus à Senatu.* Cic. de Amic. 39.

Diſiunctus es freto ab Italia. Cic. 3. Verr. 110.

Diſiuncta coniungere. Cic. 2. de Fin. 75.

Bos diſiunctus. Horat. 1. epiſt. 14. 6.

Diſiuncta inſula mari periculoſo ab Sicilia. Cic. 6. Ver. 91. & 105.

Lõgißimè diſiũcta cõprehẽdere. Cic. in Piſonẽ 2. Vide Lõgus.

Quod longißime ſit ab imperitorum intelligentia ſenſuq́; diſiunctum in cæteris, id maxime excellit. Cice. 1. de Orat. 7.

Diſiunctus] (διάζευκτος,) Nomen ex participio: ut *Diſiũctißimi loci.* Cic. pro lege Manil. 5.

Terræ diſiũctißimæ, pro Dirẽptæ, & *nõ uicinæ.* Cic. pro Marcello 3.

Diſiũctißimas terras luſtrare. Plin. in Paneg. 26.

Diſiunctior à te ſum. Cic. ad Attic. lib. 13. 268. 4. Et 4. Acad. 121. *Nihil eſt enim ab ea cogitatione, quã habemus de grauitate ſapientis, errore, leuitate, temeritate diſiunctius.*

Mores longißime à ſcelere diſiuncti. Cic. pro Cælio, 41.

Diſiunctio] Verbale, (διάζευξις,) Separatio: cui contrariũ eſt Coniunctio. Cic. 4. Acad. 161. Idem, *Neq; enim non poteſt mihi non moleſtißima eſſe diſiunctio noſtra.*

Diſiunctio amicorum. Cic. pro L. Agr. 29.

Sententiæ diſiunctio. Cic. de Prouinc. Conſul. 33.

Diſiunctionem facere. Cic. de Amic. 66.

De diſiunctione Rhetorica, *uide apud* Cic. in Topicis 19.

Diſpalo] *diſpalas, pen. prod.* (διασπείρω,) *diſpalare,* Eſt paſſim digredi, ex dis & palo. *Palare uerò uagari ſignificat: à palis caſtrorum, hoc eſt, ſudibus, modo huc, modo illuc trãſlatis.* Siſenna *lib. 3.* Hiſtor. *Diſpalati, ab ſignis digreßi omnes, ac dißipati.* Idem, Tanto *paßim diſpalantur.* Gel. *lib. 1. ca. 11 ne ſparſi diſpalatiq́; proruerent.* Salluſt. de Rep. ord. *Hæc igitur multitudo primum malis moribus imbuta, deinde in artes, uitasq́; diſpalata, nullo modo inter ſe cõtinẽs, parum mihi quidem idonea uidetur ad capeſſendam* Remp.

Diſpaleſco] *diſpaleſcis,* (διασπείρομαι,) *diſpaleſcere,* Diſſeminari, diuulgari, omnib. notũ fieri. Plaut. Bacch. 20. 131.

Si plus perdundum ſit, periſſe ſuauius eſt,
Quàm illud flagitium uulgò diſpaleſcere. Antiquum.

Diſpando] *diſpandis, diſpandi, diſpaſſum,* (διαπετάννυμι,) *diſpandere,* Extendere. Plautus *diſpeßis, per e ſecundam uocalem ſcripſit:* Plinius *autem diſpanſam arborem dicit.* Plaut. *igitur in* Milite *ſic habet* 7. 6. *Credo ego iſtuc extemplo tibi eſſe*
Eundem actutum extra portam diſpeßis manibus, patibulũ
Quum habebis. Plinius *uerò lib.* 9. cap. 4. 1. *In* Gaditano *oceano arbor, in tantum uaſtis diſpanſa ramis, ut ex ea, etc.*

Diſpanſæ ueſtes. Lucret. lib. 1. 62.

Diſpar] *diſparis, pen. corr.* Adiectiuum, (ἄνισος, ἀνόμοιος,) Dißimile. Cic. pro Fonteio 32. *O fortunam longe diſparem* M. Fontei, *ſi, &c.* Sic pro Plancio, *Diſpar cauſa* 65.

Par & Diſpar, contraria. Cic. pro Muræna 40.

Diſpar & Idem, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 120. *ab eiſdem principijs, diſparibus temporibus eadem ſpatia conficiunt.*

Diſpar & Similis, contraria. Cic. 2. de Diuinat. 135.

Varium & diſpar. Cic. 7. Verr. 40. *An hoc probabis, in æqua cauſa populorũ ſine pretio uariũ ius & diſparẽ cõditionẽ fuiſſe.*

Longe diſpar, Vide Longus.

Aetatibus diſparib. non eadẽ officia tribuũtur. Cic. 1. Off. 171.

Diſpares auenæ. Ouid. 8. *Metam.* 39.

Calami diſpares. Ouid. 1. *Metam.* 143.

Cauſſa tua eſt diſpar. Ouid. epiſt. 13. 16.

Certamen diſpar. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 13.

Diſpares cicutæ, Inæquales. Virg. 2. Eclog.
Eſt mihi diſparibus ſeptem compacta cicutis
Fiſtula. Hoc eſt, *Inæqualibus cannis compacta: nam & harmonia inæqualis eſt.* Seruius.

Diſpar color. Cic. 2. de Fin. 15. *Diſpares uiribus fratres.* Liu. 1.

ab Vrbe 96.Et Cic.1.Tuſc.106. Diſpares inter ſe motus.
Forma diſpar.Claud.2.De raptu Proſerp.9.
Ingenio diſpar.Ouid.in Ibin 79.
Diſpares mores diſparia ſtudia ſequuntur.Cic.de Amicit.64.
Rebus,& ordine diſpar.Horat.1.epiſt.2.6.
Par ſtudijs,æuiq; modis,ſed robore diſpar.Stat.1.Achil.36.
Diſpar ſui atq; diſsimile.Cic.de Senect.71.
Diſpar animorum dicitur, cui cum alijs non conuenit, aut qui non eſt animo æque forti.Silius lib.8.113.quum numeraſſet quoſdam qui Scipionem ad bellum ſequebantur, addit etiam iſtos,Brutius haud diſpar animorũ. Id eſt, animo nõ minus magno & præſenti quàm quos iam recenſui.

Diſparilis] & hoc diſparile,pen.corr.(ἀνισος,)Idem quod diſpar.Cic.1.de Diuin.125.Quæ omnia fiunt ex cæli uarietate,& ex diſparili aſpiratione terrarum. Varro 2.de Re ruſt.ca.11.3.Et pabulum diſparile non uſquequaq; idẽ fit.

Diſpariliter] Aduerbium,Varr.de Re ruſt.lib.1.ca.6.Hæc atq; huiuſmodi tria faſtigia agri ad colendũ diſpariliter habent momentum.

Diſparo] diſparas,pen.corr.(διαζευγνύω,)diſparare, Separare ſignificat & ſeiungere. Plautus Rud.2.10.
Is nos per gentes alium in alia diſparat.Cic.1.de Inuen.58.
Diſparatum eſt autem id,quod ab aliqua re per oppoſitionem negationis ſeparatur,hoc modo, Sapere & non ſapere.Gel.lib.11.cap.11.Tot ſententias in eandem rem, quaſi aliud atq; aliud diceret, diſparauit. Quintil.lib.5.cap.10.
Aliter diſparata,ut dura non duris.

Diſpartio] diſpartis,diſpartiui,(διαμοιράομαι,)quod & diſpertio per e ſecundam uocalem dicitur. Vide ſuo loco. Plaut.Aulul.9.3.Apud forum edixit mihi, ut diſpartirẽ obſonium hic bifariam.Idem Pſeud.7.26.
Diſpartiri & diuidi à dijs immortalibus ſomnia. Cicer.3.de Natur.deor.135.

Diſpello] diſpellis,diſpuli,pen.corr.diſpulſum,(διαρρίπτω,) diſpellere,Huc atq; illuc pellere,ſegregare,diſiicere.Liu.4. ab Vrbe 147. Et equitem paſsim liberi frænis diſpuliſſent equi.Cic.ad Att.lib.7.127.8.Idem quod pecudes quæ diſpulſæ,ſui generis ſequuntur greges.Virg.1.Aeneid.104.
Teucrorumq; alios acer quos æquore turbo
Diſpulerat,penituſq; alias aduexerat oras.
Diſpellere & Compellere,contraria.Plaut.Aſina 12.148.
Vmbras diſpellere.Virg.5.Aeneid.167.
Aerata diſpellens æquora prora Pelias.Stat.5.Thebaid.67.
Diſpellere caliginem ab animo.Cic.1.Tuſc.100.

Diſpendo] diſpendis,diſpendi,diſpenſum,(ἀναλίσκω,)diſpendere,Expendere,diſtribuere.
Diſpendere curam.Columel.lib.8.cap.2.5. Parandi autem modus eſt,ducentorum capitum,quæ paſtoris unius diſpendant curam.

Diſpendium] diſpendij,(ἀνάλωμα,)Quod incuria uel negligentia aut immoderate & inconſultè expendimus & inſumimus.Plaut.Menæch.11.20.Minore nuſquam bene fui diſpendio.Id eſt,minoribus ſumptibus.
Diſpendium,(βλάβος,)Damnum.Terent.Hecy.5.2.29.
Idem Eunuch.5.4.7.Quam amabat,eam cõfeci ſine moleſtia,
Sine ſumptu,ſine diſpendio.Colum.lib.4.ca.24.1.Quicquid ex his omittitur, magnum affert domino diſpendium.
Plus diſpendi.Lucr.li.2.226.Et plus diſpẽdi faciãt,quã ueſci- (tur ætas.
Diſpendia famæ.Claud.4.Paneg.91.
Moræ diſpendia.Virg.3.Aeneid.91.
Reparare diſpendia.Claud.8.Paneg.24.
Diſpendiũ,pro uia obliqua,& quæ per ambages eò ducit quò ire tendimus:dictio contraria Compendio, quod uiam breuiorem ſignificat.Lucanus in initio libri octaui.
Iam ſuper Herculeas fauces,nemoroſaq; Tempe,
Aemoniæ deſerta petens diſpendia ſyluæ,&c.

Diſpendioſus] pen.prod.(βλαβώδης,)Adiectiuum,Damnoſum,quod affert damnum.Colum.lib.2.cap.21.1. Nam diſpendioſa eſt cunctatio.primum quod,&c.

Diſpenſo] diſpenſas,(διανέμω,διέπω,)diſpenſare,Diſtribuere.Col.li.3.c.13.6.Cæleſtes admittat imbres,eoſq; alendis ſeminibus diſpenſet,ac ſuis omnib.partibus ad educandã nouã prolẽ conſpiret.Sic Diſpenſare ſuccũ æqua portione, Idẽ li.4.c.24.8. Proportionare uulgus barbarorũ uocat.
Diſpenſare atq; diſponere inuenta momento quodam atq; iudicio.Cic.1.de Orat.69.
Diſpẽſare aliquid in uarias partes.Senec.in Cõſula.ad Martiã.
Fata diſpenſare.Ouid epiſt.12.1.
Oſcula diſpenſat.Ouid.6.Metam.56.
Fortuna arbitrijs tempus diſpenſat ubiq;. Ouid. ad Liuiã 75.
Diſpenſare res domeſticas.Cic.ad Atticum lib.11.209.1.
Diſpenſare & omnia ſimul profundere contraria. Pli. in Pan. (57.
Pietas diſpenſata.Stat.5.Syl.2.15.
Diſpenſare, Dare poteſtatem obtinendi aut faciendi aliquid. Seneca de Benef.lib.1.cap.10.Nunc in petulantiam & audaciam erumpet male diſpenſata libertas.

Diſpenſator] Verbale,(διανομεύς,διοικητής,οἰκονόμος,) Feſtus,Diſpenſatores dicti ſunt,qui æs penſantes expendebant,non adnumerabant.Martial.lib.6.3. Diſpenſatoris nobile cernis opus.Iuuenal.Sat.prima 10.Prælia quanta illic diſpenſatore uidebis Armigero?
Diſpenſator Armeniaci belli.Plin.lib.7.cap.39.2.
Diſpenſator ordinarius.Suet.in Sergio Galba,cap.12.

Diſpenſatio] huius diſpenſationis,(διανομή,διοίκησις,) Suet in Othone,cap.5.Ante paucos dies ſeruo Cæſaris pro impetrata diſpenſatione,X.ſeſtertiũm expreſſerat. Cice.ad Atticum,lib.15.328.6.
Curatio & diſpenſatio regia.Cic.pro Rab.Poſth.17.
Aerarij diſpenſatio.Cic.in Vatinium 28.

Diſpenno] diſpennis,diſpennere,inquit Nonius, Eſt expandere. tractum à pennis & uolatu auium. Plaut. Milite 22.14.Vbi iubet, diſpennite hominem diuorſum,& diſtendite.Quædam exemplaria diſpennite,legunt diſpendite.Antiquum & inuſitatum.

Diſperdo] diſperdis,diſperdidi,diſperditum,pen.corr.(ἐξολοθρεύω,διόλλυμι,)diſperdere:Idem quod perdere, ſiue conſumere ſignificat. Plaut. Trinum. 6.52. Pater præterea aliquantum animi cauſa in delitijs diſperdidit. Idem Caſin.5.33.Imò age ut lubet,ede,bibe,diſperde rem.
Diſperdere ac diſsipare poſſeſsiones.Cic.pro Lege Agr.1.
Diſperdere,occidere,uaſtare.Vatinius Cic.lib.5.10.4.
Carmen diſperdere.Virg.Eclog.3.6.
Color diſperditur.Lucret.lib.2.167.

Diſperditus] pen.corr.Participiũ,(ἐξολοθρευθείς,) Plaut. Pœn.14.97. Di immortales meum herum ſeruatum uolunt,& hunc leonem diſperditum.

Diſperditio] Verbale,(ἐξολόθρευσις,)Cic.3.Philip.145. Cum exercitu Romam ſit ad interitum noſtrum, & ad diſperditionem urbis uenire conatus.

Diſpereo] diſperis,pen.corr.diſperiui & diſperij, diſperitum,pen.corr.(διαπόλλυμι,)diſperire, Idem quod perire, aut diſperdi,& corrũpi.Varro 1.de Re ruſt.c.11. Fructus ſolent diſperire.Idem lib.3.cap.16.28. Prouidendum uehementer ne propter æſtum,aut propter frigus diſpereãt.
Fundum diſperire patitur.Cic.2.de Lege Agr.79.
Labores diſpereunt.Catul.ad Caluum 14.3. (ſperеam.
Diſpereã,Iurãtis uox.Mart.lib.2.68.Si nõ mẽtiris Claſsice,di-
Diſpeream ni.Horat.1.Serm.Saty.9.10.Hunc hominem ſi uelles

uelles tradere,diſpeream ni Summoſſes omneis.
Diſperij,Idem quod perij,uel actum eſt de me,uel interij. Terent.Heaut.2.4.24.Idem Adelph.3 3.1.
– diſperij Cteſiphonem audiui filium,&c.

Diſpergo] diſpergis,diſperſi,diſperſum,(διασκεδάζω,κατασκεδάζω,διασπείρω,διασκορπίζω,) diſpergere, In diuerſas partes ſpargere.Cic.4.Acad.216.Cur mortifera tã multa pernicioſa terra mariq; diſperſerit. Terent.Adelph. 5.2.7.An tibi mauis cerebrum diſpergi hîc?
Interſerere & diſpergere in cauſa exornationes. Author ad Herenn.181.
Varie diſpergere.ibidem.
Corpus paſsim per agros diſpergere.Cic.3.de Nat.deor.92. Ex antiquo poeta,de Medea.
Ignis feruorem diſpergit.Sil.lib.7.63.
Mẽbratim partes rei geſtæ diſpergere in cauſam.Ci.1.de Inuẽ. (44.
Diſpergere uitam in auras.Virg.11.Aeneid.123.

Diſperſus] Participiũ,(διεσκεδασμένος,διεσπαρμένος,) Cic.pro Seſtio 78.Quodam tempore homines,nondum neque naturali,neq; ciuili iure deſcripto,fuſi per agros diſperſi uagarentur.
Multos ex fuga diſperſos excipiunt.Cæſ.6.bel.Gal.128.
Diſperſa & diſsipata.Cic.1.de Orat.92.
Diſperſum atq; infinitum.Cic.de Petitione Conſul.1.
Interiectus & diſperſus.Author ad Heren.32.
Agmina diſperſa per agros.Sil.lib.16.14.
Longe lateq; diſperſum bellum.Cic.pro Lege Manilia 25.
Clamor diſperſus.Lucret.lib.4.184.
Collectio membrorum diſperſa.Cic.pro Lege Manil.15.
Incultas diſperſa comas.Clau.1.de Rapt.Proſ.11.de Lacheſi.
Diſperſa fama per auras.Tibullus.
Diſperſa immittit ſyluis incendia paſtor.Virg.10.Aeneid.82.
Tecta madent diſperſa cerebro.Senec.Herc.fur.11.23.
Cogere diſperſa.Cic.1.de Orat.94.

Diſperſus] diſperſus,diſperſui,(διασπορά,διασκεδασμός,)Verbale.Cic.Attico,lib.9.180.4. Quòd Conſules laudas,ego quoq; animum laudo,ſed conſilium reprehendo diſperſu enim illorum actio de pace ſublata eſt, quam quidem ego meditabar.

Diſperſe] ſiue diſperſim, Aduerbium,(διεσκεδασμένως,Cicer.6.Verr.103. Nunc iam illa omitto, quæ diſperſè à me multis locis dicentur,ac dicta ſunt.Varro de Re ruſt.lib.1. cap.1.6.Qui Grece ſcripſerunt,diſperſim alius de alia re, ſunt plus quinquaginta.
Separatim ac diſperſim.Varro lib.3.de Re ruſt.cap.2.10.
Diſperſe & diffuſè res dictæ.Cic.1.de Inuent.106.

Diſpertio] diſpertis,diſpertiui,diſpertitum,pen.prod.(διαμοιράομαι,διανέμομαι,διαμερίζω,diſpertire,quod & diſpertior deponens dicitur:Ex dis & partior compoſitum. In diuerſas partes diuidere:ut Diſpertire cerebrum alicui. Plautus Caſina 15.18.
Diſpertire exercitũ per oppida.Liu.9.bel.Pun.6.Plaut.Amp. (4.66.
Diſpertire fortunas parricidis.Cic.8.Phil.239.
Dare & diſpertire initia uitæ.Cic.7.Verr.147.
Diſpertiuiſti iniuria.Plaut.Aulul.Id eſt,iniuſte,inæqualiter.
Diſpertiti in multas curas animi.Liu.
In genera diſpertire.Cic.3.de Orat.63.
In infinita diſpertiri aliquid.Cic.2.de Leg.75.
In minima res aliquas diſpertire.Cic.4.Acad.79.
Membra eorum generum diſpertire.Cic.1.de Orat.94.
In mẽbra quædã diſpertire orationẽ. Cic. de Claris Orat. 84.
Pecuniam diſpertire.Cic.pro Cluentio 54.
Aequabiliter prædam diſpertire.Cic.2.Off.56.
Tempora uoluptatis laboriſq; diſpertire.Cic.pro Muræn.68.
Diſpertire tyrones inter legiones. Hirtius 5.bel. Africa.178.

Diſpertitus] pen.prod.(διαμεμερισμένος,) Participiũ.Ci. Att.lib.9.181.11.Ego uerò in præſentia ſubitũ diſceſſum, & præcipitẽ profectionẽ cũ tibi, tum ipſi Cn. inutilẽ & periculoſam puto,& ſatius exiſtimo uos diſpertitos & in ſpeculis eſſe.
Genera herbarũ diſpertita.Lucret.lib.1.182.
Officium cum aliquo diſpertitum.Cic.Metello,lib.5.2.1.

Diſpeſco] diſpeſcis,diſpeſcui,diſpeſcitum,pen.corr.(διείργω,)diſpeſcere,Ex dis & paſco, proprie pecus à paſtione deducere,ut docet Feſtus.
Diſpeſcere,Separare & dirimere.Plin.lib.5.cap.9.8.Inde Aphricam ab Aethiopia diſpeſcens.

Diſpicio] diſpicis,pen.corr.diſpexi,diſpectum,(διασκέπτομαι,περισκέπτομαι,)diſpicere,Diligenter in omnem partem uidere ſignificat.Cic.2 de Fin.155.Simul atq; ipſe graui uulnere exanimari uideret ſe,ut primum diſpexit, quæſiuit ſaluúſne eſſet clypeus.
Diſpicere,per tranſlationem,Eſt ut ait Valla lib.5. Prouidere & circunſpicere mente, tanquã in omnẽ partẽ lumina mentes intendere,omniáq; diſcernere.Terent.And.3.5.16.
Sed paululum ſine ad me ut redeam,iam aliquid diſpiciam.Cicer.ad Quint.fratrem,lib.1.3.8.Ego quid ſperem,non diſpicio. Et lib.1.Tuſcul.72. Tamen acie mentis diſpicere cupiebant.
Diſpicere & ſentire quid ſimus.Cic.5.de Fin.73.
Verũ diſpicere imbecilli animi nõ poſſunt.Cic.2.de Diu.123.

Diſpectus] huius diſpectus,Verbale,(κατασκοπή,)pro Diſcretione,uel delectu.Seneca lib.2.de Ira. Quid ſi pueris, quòd neglecto diſpectu officiorũ, ad luſus & ineptos æqualium iocos ſpectent,quis iraſcatur,&c.
Diſpectus, pro Cõſyderatione uel contẽplatione. Senec. epiſt. 110.Quibus diſpectũ utilitatis,timor in periculis excutit.

Diſpicientia] (περίσκεψις,διάσκεψις,) Circunſpectio & prouidentia & conſyderatio diligens,atq; diſcretio.

Diſpliceo] diſplices,pen.corr.diſplicui,diſplicitum,penult. corr.(ἀπαρέσκω,)diſplicere, Contrarium eſt ſuo ſimplici Terent.Heaut.5.2.19.
– prius quæſo diſce quid ſit uiuere:
Vbi ſcies,ſi diſplicebit uita,tu iſthoc utitor.Cic.ad Atticum, lib.2.33.4.Diſpliceo mihi,nec ſine ſummo ſcribo dolore.
Placere & Diſplicere,contraria.Cic.pro Domo ſua 42.Nónne fieri poterat, ut populo de Cyprio rege placeret,de exulibus Byzantinis diſpliceret?
Arridere aliquid et Diſplicere,cõtraria.Ci.Att.li.13.278.2.
Diſplicens ſui.Seneca De breuitate uitæ.

Diſplicentia] diſplicentiæ,(ἀπαρέσκεια,) Seneca de Tranquillitate uitæ,Hinc illud tædium & diſplicentia ſui,& nuſquam reſidentis animi uolutatio.

Diſplicina] diſplicinæ,pen.prod.Quæ diſplicet.Plaut.Ciſt. 2.13.Confictum uocabulum more Plauti.

Diſplico] diſplicas,pen.corr.diſplicui & diſplicaui,diſplicitum & diſplicatum,(διασκεδάζω,)diſplicare. Contrariũ eſt ſuo ſimplici plico.
Diſplicatas uolucres, per tranſlationem dixit Varro lib.3.de Re ruſt cap.16.5.pro diſgregatas & diſperſas, de apibus loquens,Siquando,inquit,diſplicatæ ſunt,cymbalis,& plauſibus,numero,reducunt in locum unum.

Diſplodo] diſplodis,pen.prod.diſploſi,diſploſum,pen.product.(διακροτέω,) diſplodere, Sonitus edere. Varro 2.de Re ruſtica cap.9.5.Pedibus magnis & altis qui ingredienti ei diſplodantur:digitis diſcretis.
Veſica diſploſa,alij diploſa legunt. Horat.1.Serm.Saty.8.10. Hoc eſt,rupta percuſsione,uel compreſſu manuum, quũ ſit plena uenti,rupta.Ex Acrone & alijs interpretibus.

Veſicula

Veſicula diſploſa. Lucret. lib. 6. 27. Hoc eſt, diſrupta.

Diſpluuium] & diſpluuiatum, figura una eſt cauædij Vitruuio lib. 6. cap. 1. quæ autem ſit, ibidem declarat, quum ait, Diſpluuiata autem ſunt, in quibus deliquiæ arcam ſuſtinentes ſtillicidia reijciunt. hæc hybernaculis maximas præſtant utilitates, quòd compluuia eorum erecta non obſtant luminibus tricliniorum.

Diſpolio] diſpolias, (ἀπολύω, ἀφιματόω,) diſpoliare, Idem quod ſpoliare. Terent. And. 4. 5. 21. tum ipſam diſpoliare non licet. Vide Deſpolio. utrunq; enim legitur. Cic. 6. Verr. 38. Vt etiam cum cæteris Siculis diſpoliaretur.

Diſpoliari honore. Cic. Ante quàm iret in exilium 8.

Diſpoliabulum] diſpoliabuli, pen. corr. (ἀφιμάτωμα,) Dictum uidetur ut uenabulum, ut mendicabulum. ut exorabulum: quæ tamen nec locum, nec inſtrumentum ſignificāt. Plaut. Bacchid. 6. 9.

Egóne ut hæc cluſa geſtem clanculum, ut cælem patrem
Piſtoclere tua flagitia, aut damna, aut diſpoliabula, &c. Id eſt, ſcortationes & nequitias.

Diſpondeus] (διασπονδεῖος,) pes qui conſtat ex quatuor ſyllabis longis, ut oratores. Cic. in Orat. 131.

Diſpono] diſponis, pen. prod. diſpoſui, diſpoſitū, pen. corr. (ἀνάκειμαι, διατίθημι, διατυπόω, διορθόω, καταχωρίζω, οἰκονομέω,) diſponere, Ordinare. Plin. lib. 9. epiſt. ad Fuſcū 213. a. Quæris quemadmodum in Tuſcis diem æſtate diſponam. Euigilo, &c. Id eſt, Officia diei ordinem. Sic. Diſponere ſuo quidq; ordine, Colum. lib. 12. cap. 2. 2.

Deſcribere & diſponere cuiq; munus ſuū. Cic. de Petitione Cōſul. 14. Correctiora exemplaria legunt depoſitum munus.

Diſponere atq; diſpenſare, Vide Diſpenſo.

Paulò ſignificantius aliquid diſponere. Quint. li. 3. cap. 6. 48.

Diſponere claſſem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 18. Inſidias, Cæſar 8. bel. Gal. 45. Præſidia, Idem 1. bel. Gal. 30. Et. Cice. 5. Philipp. 170. Stationes, Cæſar 8. bel. Gal. 48. Vigilias per urbem, Liu. 9. bel. Maced. 52.

Diſponere comas. Mart. lib. 12. 79.

Libros confuſos diſponere. Cic. 3. de Orat. 75.

Locis quoſdam diſponere. Pollio Ciceroni, lib. 10. 31. 2.

In ordinem diſponere aliquid. Seneca Hippol. 12. 21.

Diſponere otium. Plin. lib. 4. ad Pomponiū Baſſum, epiſt. 88.

Pocula diſponere. Ouid. 3. Faſt. 61.

Diſpoſuit remedia homini natura. Plin. lib. 24. cap. 1. 1.

Signa diſponere apud, & ad. Cic. 3. Verr. 34. Quæ ſigna nunc Verres ubi ſunt? illa quæro, quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumnijs, in ſylua deniq; diſpoſita ſub diuo uidimus.

Diſponere ſtudia ſua ad honorem. Cic. pro Muræn. 27.

Verba diſponere, ut pictores uarietatē colorū. Cic. in Ora. 35.

Diſpoſuit uias. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 12.

Vites diſponere. Claud. 2. in Eutrop. 40.

Diſponere tempus. Mart. lib. 5. 21.

Diſponere tormenta in muris. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 66.

Alicui aliquem rem diſponere. Cic. Attico, lib. 4. 77. 2.

Diſponit qui nuntient. Plin. lib. 4. ad Hiſpullam, epiſt. 84. a.

Diſpoſitus] pen. corr. (διατεθειμένος,) Participium: ut Diſpoſita myrto folia, concaua buxo, inordinata pomis. Plin. lib. 16. cap. 24. 4.

Aptum & ratione diſpoſitum aliquid habere. Cicer. pro Roſcio Amer. 78.

Diſpoſiti in turmas. Stat. 5. Thebaid. 3.

Acies diſpoſita. Tacit. lib. 18. Vide Acies.

Diſpoſita in omnem fortunam conſilia. Liuius libro 2. belli Macedon.

Opus diſpoſitum. Claud. 4. Paneg. 45.

Diſpoſitus uir. Plin. epiſt. 35. g. Poſtero die dixit pro Mario Sabinus, liberalis, uir ſubtilis, diſpoſitus, acer, diſertus.

Diſpoſita hominum uita, pro bene conſtituta, & quæ non fluctuatur. Plin. epiſt. 45.

Diſpoſitus] penult. correp. (καταχώρισις,) Verbale, pro diſpoſitione. Tacit. lib. 18. Diſpoſitu, prouiſuq; rerum ciuilium peritus.

Diſpoſite] penul. corr. Aduerbium, (διατεθειμένως,) Idem quod commodè. Cic. 6. Verr. 79. Non poſſum diſpoſitè iſtum accuſare, ſi cupiam, &c.

Diſpoſitio] Verbale, (διάθεσις,) Columel. lib. 12. cap. 2. 3. Quis enim dubitet nihil eſſe pulchrius in omni ratione uitæ diſpoſitione atq; ordine? Plin. lib. 5. epiſt. 101. lz, Hanc diſpoſitionem amœnitatemq; tectorum latè longeq; præcedit hyppodromus.

Diſpoſitio apud Rhetores, eſt rerum inuentarum in ordinem diſtributio. Cic. 1. de Inuent. 13.

Ordo & diſpoſitio argumentorum. Cic. 2. de Orat. 96.

Diſpoſitor] pen. corr. Verbale, (διαθέτης,) Seneca lib. 5. Nat. Quæſt. Nimirum in hoc prouidentia, ac diſpoſitor ille mundi Deus aëra uentis exercendum dedit, &c.

Diſpudet] pen. corr. diſpuduit, diſpuditum eſt, (αἰδοῦμαι,) diſpudere: Bis pudere, uel ualde pudere, inquit Sipontinus ex aliorum ſententia. Plaut. Bacchid. 8. 77. Terent. Eunuc. Diſpudet mihi ſic data eſſe uerba. Ouid. Quos Veneris furti diſpuduiſſe ferunt.

Diſpuluero] diſpulueras, pen. corr. diſpuluerare: Diſſoluere, In puluerem redigere. Næuius Gymnaſtico, Saxa, ſyluas, lapides, montes diſiicis, diſpulueras. Nonius.

Diſpumo] diſpumas, pe. prod. (διαφρίζω,) diſpumare, Spumas eijcere, ſpumis purgare. Colum. lib. 12. cap. 13. Aut ſi nō dulce muſtū, ad tertias diſpumetur. Legitur & diſpumo.

Diſpungo] diſpungis, diſpunxi, diſpunctum, (διαστίζω,) diſpungere: Expungere, delere, eradere.

Diſpungere & recenſere uitæ dies, Quaſi puncto notare. Senec. de Breuit. uitæ.

Diſpungere rationes, Eſt computum (ut noſtri dicunt) examinare. Papinianus de Verb. ſignificatione, Diſpungere eſt conferre accepta & data. Idem de Statu liberis. L. Si ſtatu libera, Percontandas, atq; examinandas rationes, & diſpungendas atq; excutiendas. Et iterum de Reb. auth. iudicum poſſ. L. Complures, Vtrum ſemel, an etiam ſæpius recognitio & diſpunctio concedenda ſit creditoribus. Budæus.

Diſputo] diſputas, pen. corr. (διαλέγομαι,) diſputare, Valde purum facere, inquit Varro. Eſt autem diſputare, per translationem, Diſceptare & diſſerere. Martial. lib. 9. 79. Quod optimū ſit diſputat conuiuiū Facunda Priſci pagina. Cic. 7. Verr. 79. Dicere omnes, & palàm diſputare. Idem de Amic. 3. Catonem induxi ſenem diſputantem, quia nullæ aptior uidebatur perſona, quæ de illa ætate loqueretur.

Argumentari, diſſerere, ac diſputare. Cic. 1. de Fin. 49.

Acutè diſputare. Cic. 5. Tuſc. 42.

Leniter diſputare, Vide Lenis.

Lentius diſputare, Vide Lentus.

Diſputare aliquid alicui. Plaut. Menæh. 2. 48.

Ad aliquid non inſcitè diſputare. Cic. 3. Tuſc. 32.

De aliqua re diſputare. Cic. 13. Philip. 359.

Diſputare de omni re in cōtrarias partes. Cic. 1. de Orat. 74.

In commune de iure omni diſputandum ſemper. Quintilianus lib. 7. cap. 2. 35.

In eam ſententiam diſputo. Cic. 1. de Orat. 58.

Diſputare in alteram partem. Cic. 7. Verr. 6.

Per alicuius perſonam diſputare. Cic. Volumnio, lib. 7. 33. 5.

Diſputare uerbis in utranq; partem. Cæſar 1. bel. Ciuil. 332.

Aliquid

Aliquid multis uerbis diſputare. Cic. Appio lib. 3. 8. 7.

Diſputare pluribus uerbis de re aliqua. Cic. 3. Verr. 105.

Circa hoc diſputatum eſt. Quint. lib. 1. cap. 5. 21.

Diſputare rationem cum aliquo. Plaut. Aulul. 15. 57.

Diſputatur, Imperſonale. Cic. 2. de Finib. 4. Perpetua oratione contrà diſputatur.

Diſputatio] Verbale, (διάλεξις,) ut Diſputatio de re aliqua. Cic. 4. Acad. 50.

Diſputatio & dialogus de Oratore. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 96. Vide Dialogus.

Copioſa diſputatio, Vide Copia.

Infinitæ, concertationūq; plenæ diſputationes. Ci. 1. de Or. 96.

Liberior in utranq; partem diſputatio. Quin. lib. 7. cap. 3. 12.

Litigioſa diſputatio, Vide Lis.

Non ita longa diſputatio, Vide Non.

Conferre diſputationes, Vide Confero.

A capite ducere diſputationem, Vide Caput.

Ingredi diſputationem, Vide Ingredior.

Diſputator] pen. prod. (διαλεκτικός,) Aliud uerbale: ut Diſputator ſubtilis. Cic. 1. Off. 5.

Diſputatrix] pen. prod. (διαλεκτική,) à Quint. lib. 2. cap. 21. dialectice dicitur.

Virtus diſputatrix. Quint. lib. 2. cap. 20. 6.

Diſputabilis] & hoc diſputabile, penult. corr. (διαλογικός,) Seneca in epiſt. ad Lucilium 89. Res diſputabilis in utranq; partem.

Diſquamatus] Vide Deſquamo.

Diſquiro] diſquiris, pen. prod. diſquiſiui, diſquiſitum, pen. prod. (ἐξετάζω,) diſquirere, Diligenter quærere & inueſtigare. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 2. Verum hic impranſi mecum diſquirite.

Diſquiſitio, Verbale, (ἐξέτασις,) Ipſe diſquirendi actus.

Diſquiſitio rurſum eſt Iudicium per opiniones, ut nunc loquimur, quū opinionē uel ſententiā oēs rogātur. Cic. de Aruſp. reſp. 11. Idem pro Sylla 59. Sed in magnis diſquiſitionib. repentiniſq; periculis uitā uniuſcuiuſq; eſſe teſtem. Budæus.

Venire in diſquiſitionem. Liu. Sed non quid ego fecerim, in diſquiſitionem uenit, ſed quid iſti pati debuerint. Id eſt, non rogantur ſententiæ de me.

Vocare in diſquiſitionem. Suet. in Cæſ. cap. 15. Idem in Nerone, Ad diſquiſitionem Senatus uocare. Hæc Budæus.

Vitioſum eſt pro argumento ſumere quod in diſquiſitione poſitum eſt. Author ad Heren. lib. 2. 78.

Diſraro] diſraras, pen. prod. (διαραιόω,) diſrarare, uerbū ruſticum. Significat caſtrare, & diuerſis modis quod ſpiſſum eſt, ratum facere. Colum. lib. 4. cap. 32. 2. Sed illud de integro refodi debet: hoc poteſt intercidi & diſrarari: quod opus ruſtici caſtrationem uocant.

Diſrumpo] Vide Dirumpo.

Diſſauior] diſſauiaris, (διαφιλέω,) diſſauiari, Cū lætitia et uoluptate multa oſculari. Cic. ad Tironem, lib. 16. 27. 4. Te, ut dixi, fero oculis: ego uos ad III. Calēd. uidebo, tuoſq; oculos etiā ſi te ueniens in medio foro uidero, diſſauiabor.

Diſſeco] diſſecas, pen. corr. diſſecui, diſſectum, (διακρίνω,) diſſecare, In uarias partes ſecare. Plin. lib. 11. cap. 37. 56. Tertio capto Lacedæmonij pectus diſſecuere cauſa uidendi. Sic lib. 25. cap. 5. 20.

Diſſemino] diſſeminas, pe. corr. (διασπείρω, κατασπείρω,) diſſeminare, Spargere, diuulgare. Cicer. in Catil. 78. Latius opinione diſſeminatum eſt malum.

Diſſeminare, & ſpargere ſiue diſpergere. Ci. pro Plancio 46. Idem pro Archia 22. Ego uero omnia quæ gerebam, iam tum in agendo ſpargere me ac diſſeminare arbitrabar in orbis terræ memoriam ſempiternam.

Diſſentio] diſſentis, diſſenſi, diſſenſum, diſſentire, (διαφωνέω, διχοστατέω,) Diſcordare, diuerſum ab alio ſentire. Cice de Amici. 30. Ab ijs qui pecudum ritu ad uoluptatem omnia referunt, longe diſſentimus.

Longè diſſentire, Vide Longus.

Manifeſtius diſſentire. Tac. li. 2. Atrox, ac diſſentire manifeſtus.

Liberius ab aliquo diſſentire. Quint. lib. 3. cap. 6. 56.

Non timide ab aliquo diſſentire. Quint. lib. 3. cap. 8. 43.

In eo plures diſſenſerunt. Quint. lib. 3. cap. 3. 9.

Diſſentire in re aliqua ab altero. Cic. pro Leg. Manil. 41. Idem 1. de Orat. 3. Soleſq; nonnunquam hac de re à me in diſputationibus noſtris diſſentire.

A cæterorum more ac natura diſſentire. Cice. pro Fonteio 17.

De ueritate ab aliquo diſſentire. Cic. 2. de Fin. 129.

A ſeipſo diſſentire. Cic. 4. Tuſc. 44.

Cum aliquo diſſentire. Cic. 3. Off. 118. Idē pro Sylla 46. Qui ita de ambitione & de ſuffragijs ſuis cū colonis diſſenſerūt.

Diſſentit uoluntas ſcriptoris cum ſcripto. Author ad Heren. li. 1. 20.

Inter ſe diſſentiunt. Cic. 2. de Fin. 32.

Diſſentire, cum datiuo. Sene. epiſt. 20. Ne orationi uita diſſentiat. Horat. 3. Carm. ode 5. 3.

Diſſentientis conditionibus fœdis.

Diſſentiens] Participium, (διαφωνῶν,) ut

Grauiſſime diſſentientes ciues. Cic. 12. Philipp. 338.

Diſſenſus] huius diſſenſus, (διχοστασία,) Verbale, Idem quod diſſenſio.

Acerbus diſſenſus. Claud. de bel. Gildon. 60.

Ciuilis diſſenſus. Claud. 4. Paneg. 79.

Diſſenſu alitur rumor. Claud. 1. in Ruffin. 14.

Vario diſſenſu ſcindunt urbem. Stat. 10. Theb. 111.

Diſſenſio] diſſenſionis, (διαφωνία, διχόνοια,) Diſcordia. Cicer. de Amicitia 23. ex diſſenſionibus atq; ex diſcordijs percipi poteſt.

Diſſidium & diſſenſio. Cic. pro Sylla 45.

Tumultus atq; diſſenſiones. Cic. de Lege Agr. 99.

Diſſenſio à ſuperioribus. Cic. 1. Acad. 61.

Commouere nouam diſſenſionem. Cic. de Lege Agr. 103.

Diſſenſionem facere. Cic. de Lege Agr. 29. Non poteſtatum diſſimilitudo, ſed animorum diſiunctio diſſenſionem facit.

In magna ſunt uarietate & diſſenſione. Cice. 1. de Nat. deor. 1.

Diſſenſio ſumma eſt inter magnos homines. Cic. 4. Aca. 210.

Diſſentaneum] (ἄλογον,) Diſſentiens, Non conueniens. Nigidius, Eum locum facit diſſentaneum. Cic. in Partition. 5 Aut conſentanea, aut diſſentanea.

Diſſepio] diſſepis, pen. prod. diſſepſi, diſſeptum. (διαφράττω,) diſſepire, Quod ſeptum erat dirimere & diſiicere. Statius 10. Thebaid. 175.

– abſiliunt pontes, tectiq; trementis
Saxea fræna labant, diſſeptoq; aggere rurſus
Vtitur, & truncas rupes in templa, domoſq; Præcipitat.

Saxea diſſepta domorum. Lucret. lib. 6. 191.

Diſſepimentum] diſſepimenti, (διάφραγμα,) Membranula quæ eſt in medio nucis. Feſtus.

Diſſereno] diſſerenas, pen. prod. (διαιθριόω,) diſſerenare, Serenum eſſe. Liu. 9. bel. Maced. 189. Quum undiq; diſſerenaſſet. Legitur & conſerenaſſet. Plin. lib. 18. cap. 35. 15. Si cacumina pura fient, diſſerenabit.

Diſſero] diſſeris, diſſeui, diſſatum, penul. corr. (διασπείρω, κατασπείρω,) diſſerere, Varie ſeminare & digerere. Col. lib. 11. cap. 3. 24.

Panax utroq; tempore leui & ſubacta terra rariſſime diſſeritur. Sic etiam capite præcedenti. Varro de Ling. Lat. Nam ut holitor diſſerit in areas ſui cuiuſq; generis res, ſic in oratione qui facit, diſertus dicitur.

Diſſe-

Diſſero] diſſeris, diſſerui, diſſertum, (διαλογίζομαι, διαλέγομαι, φράζω,) diſſerere, Orationem contexere & diſputare.

Aggredi de re aliqua diſſerere. Lucret. lib. 6. 189.

Commode diſſerere, Vide Commodus.

Variè diſſerebat de magnitudine imperij. Tacit. lib. 1.

Diſſerere interdum ponitur abſolutè. Cic. 1. de Fin. 48. Sed & argumentandum & accuratè diſſerendum, & rationibus conquiſitis de uoluptate & dolore diſputandum putant.

Diſſerere aliquid. Cic. 3. de Nat. deor. 137. Idem Caſsio, li. 12. 7. 4. Quod autem & in Senatu pluribus uerbis diſſerui, dixi in concione, in eo uelim fidem meam liberes.

Diſſerere de re aliqua. Cic. pro Flacco 33.

Diſſerere cum aliquo. Cic. 2. de Orat. 30.

Diſſerere cum aliquo de re aliqua. Cic. 2. de Orat. 87.

In utranq; partem uel in contrarias partes diſſerere. Cicer. Attico, lib. 9. 172. 6. Idem 1. Tuſc. 66. In utranq; partem multa diſſeruntur.

Diſſeritur inter eos. Cic. 2. de Fin. 6. Ibidem, lib. 1. 19. An partus ancillæ ſit'ne in fructu habendus, diſſeretur inter Principes ciuitatis P. Scæuolam, Marcumq; Manilium.

Diſſeruntur hæc inter eos. Cic. de Amic. 32.

Diſſerto] diſſertas, diſſertare, F. equitatiuũ, Cõtẽdere. Plaut. Menæh. 17. 50. Dic mihi iſtuc Menæhme quid uos diſſertatis? ut ſciam. Gellius, Quũ de antiquitate quorũdã uerborũ diſſertaremus. Hoc eſt, diſſertationibus contenderemus.

Diſſertatio] Plinius lib. 10 cap. 68. 2. Quapropter ingenium prædictorum, & reliqua ſubtexat diſſertatio.

Diſſertabundus] Qui diſſerit. Gellius, Eumq; in corona aſtantium, diſſertabundum inuenimus.

Diſertus] Adiectiuũ, (λόγιος, ἐυφραδής, αἱμύλος,) Qui probè diſſerit, eleganterq; narrat, non qui diſſeritur. Varro de Ling. Lat. Nam ut holitor diſſerit in areas ſui cuiuſq; generis res, ſic in oratione qui facit, diſertus dicitur. Cic. Attico, lib. 10. 192. 6. Celer tuus diſertus eſt magis, quàm ſapiens. Horat. lib. 1. epiſt. 5. 4. Fœcundi calices quem non fecere diſertum? Cic. 1. de Orat. 47. quòd eum ſtatuebam diſertum, qui poſſet ſatis acutè atq; dilucidè apud mediocres homines ex communi quadam hominum opinione dicere.

Ad uinum diſerti. Ci. pro M. Cælio 54. Vide Ad præpoſitionẽ.

Diſertus epilogus. Cic. Attico, lib. 4. 84. 4.

Diſertæ literæ. Cic Appio, lib. 3. 11. 26.

Diſerta negligentia. Cic. 1. de Diuinat. 170.

Leporum, ac facetiarum diſertus puer. Catul. in Aſin. 12. 2.

Oratio diſerta & oratoria. Cic. 1. de Orat. 125.

Vmbra diſerta. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 20.

Diſertiſsimus, pen. corr. (λογιώτατος,) Catul. ad M. Tullium C. 96. 1. Diſertiſsime Romuli nepotum.

Diſertiſsima epiſtola. Cic. Attico, lib. 7. 122. 11.

Diſerte] Aduerbiũ, (ἐλλογίμως,) Cic. 1. de Orat. 23. Deniq; ut prudentibus diſertè, ſtultis etiam uerè dicere uidearis.

Diſertè, pro Clare, ſpecialiter, expreſſe. Liu. lib. 31. Quum in Luctatij fœdere diſerte additum eſſet, id ita ratum fore ſi populus cenſuiſſet. Vide Alciatum παρέργων, lib. 2. cap. 27.

Diſsideo] diſsides, penul. corr. diſſedi, pen. prod diſſeſſum, (διαφέρομαι, διΐσταμαι, ἀφηνιάζω,) diſsidere, Diſſentire ſignificat & diſcordare. Cic. de Amicitia 2. P. Sulpitio utebare multum, quũ is Trib. plebis capitali odio à Qu. Pompeio qui tum erat Conſul, diſsideret. Idem de Claris Orat. 118. eodem Qu. Cæpionem refertum, niſi nimis Equeſtri ordini deditus, à Senatu diſſediſſet.

Non conſilijs ſolum & ſtudijs, ſed armis etiam & caſtris diſsidebamus. Cic. pro Marcello 18.

Diſsidere animo & uoluntate ab aliquo. Cic. 7. Ver. 143. (23.

Odio quodam atq; diſsidio diſsidere ab aliquo. Ci. p Cor. Balbo

Diſsidere, cum datiuo. Horat. 2. Carm. ode 2. 4. Diſsidens numero beatorum Eximit uirtus.

A ſeipſo diſsidere, ſecumq; diſcordare. Cic. 1. de Fin. 88.

A ueri fide diſsidere. Ouid. 3. Faſt. 133.

Multis rebus cum illo diſsidet. Cic. 4. Acad. 258.

Cum cauſa diſsidere. Cic. 11. Philip. 300.

Diſsidere de re aliqua. Cic. 4. Acad. 239.

Diſsidere in re aliqua à. Cic. ad Atticum, lib. 7. 126. 3.

Inter ſe diſsident & diſcordant, Vide Diſcordo.

Leuiter inter ſe diſsident. Cic. Attico, lib. 1. 8. 5.

Diſsidere, ad inanimata translatum. Plin. lib. 37 cap. 4. 6. Adamas diſsidet cum magnete lapide in tantum, ut iuxta poſitus ferrum non patiatur abſtrahi. Idem lib. 24. cap. 1. 1. Quercus & olea tam pertinaci odio diſsident, ut altera in alterius ſcrobe depactæ moriantur.

Diſsidens, pen. corr. (διϊστάμενος,) Participium. ut Opiniones diſsidentes Cic. 1. de Nat. deor. 9.

Diſsidiũ] (διάστασις, διχοδρία,) Segregatio, diſcordia, diſſenſio. Terent. And. 4. 2. 14. Valeant qui inter nos diſsidiũ uolunt. Id eſt, diuortium inquit Donatus. Cic. 1. de Fin. 69. Ex cupiditatibus odia, diſsidia, diſcordiæ. Et ad Atticum lib. 1. 12. 10. Non diſſenſione ac diſsidio ueſtro.

Diuortia, atq; affinitatum diſsidia. Cic. pro Cluent. 151.

Amicorum diſsidia. Cic. de Amic. 66.

Animæ diſsidium. Lucret. lib. 3. 69. Id eſt ſeparatio.

Materiæ diſsidium. Lucret lib. 1. 50.

Diſsidium uoluptatum uenit. Plaut. Pſeud. 3. 68.

Deſyderium diſsidij. Cic. 2. Philipp. 62.

Ciuile diſsidium. Claud. de bello Gildon. 49.

Crebra diſsidia. Lucret. lib. 2. 24.

Crudeliſsimum diſsidium. Cic. pro Cælio 23.

Flebile alicuius diſsidium. Catul. de coma Berenices 61. 5.

Iuſta diſsidia. Vide Iuſtus.

Perniciale diſsidium. Lucret. lib. 1. 92.

Dare diſsidium. Proper. lib. 1. eleg. 11. 6.

Naſcuntur diſsidia, Vide Naſcor.

Parere diſsidium. Lucret. lib. 1. 44.

Diſsidium pro diſiunctione corporum, quum diuerſè duo amici abeunt. Cic. Attico, lib. 4. 70. 2. Eundemq; te, qui primis temporibus erroris noſtri, aut totius furoris particeps & falſi rumoris ſocius fuiſſes, acerbiſsimè diſsidium noſtrum tuliſſe. Budæus.

Diſsidentia] (διαφορά,) Diſcordantia. Plin. lib. 29. ca. 4. 18. Domanto eadem illa rerum diſsidentia.

Diſsilio] diſsilis, penult. corr. diſsilui & diſsiliui, diſſultum, (διαπηδάω,) diſsilire, Loco moueri. Apul. Vertibulo oſſa diſsilierant.

Diſsilire, proprie in diuerſas partes ſalire. Virg. 3. Aeneid. 81.
Hæc loca ui quondam, & uaſta conuulſa ruina
Diſsiluiſſe ferunt.

Ignis diſsiluit. Sil. lib. 16. 110.

Corpora diſsiluere. Lucret. lib. 1. 80.

Diſsilit omne ſolum. Ouid. 2. Metam. 52.

Diſsilire, crepare, frangi. Virg. 3. Georg. 73. Aeraq; diſsiliunt uulgo. Id eſt, paſsim crepãt. Nam tam nimio frigore quàm calore æra rumpuntur.

Diſsilire, Cito deſcendere. Virg. lib. 11. Aene. 100. de Camilla,
– portiſq; ab equo regina ſub ipſis
Diſsilijt. Sed hic legitur deſiluit, & quidẽ rectius, ut apud Ouidium, Ingenti ſcopulo deſiliſſe ferunt.

Diſſulto] diſſultas, diſſultare, Frequentat. Pli. li. 37. c. 4. 3. Incudibus hi deprehẽdũtur, ita reſpuẽtes ictũ, ut ferrũ utrinq; diſſultet, incudeſq; etiã ipſæ diſsiliant. Virg. 12. Aene. 183.
– nec fulmine tanti Diſſultant crepitus.

Splendor aquæ radiatus lampade Solis Diſſultat per tecta. Silius, lib. 7. 29.

Concurſare, coire, & diſſultare uiciſsim. Lucret. lib. 3. 81.

Diſsimilis] & hoc diſsimile, pen. cor. (ἀνόμοιος) Idẽ quod abſimilis. Terent. in Prol. And. 12.
Non ita diſsimili ſunt argumento, ſed tamen
Diſsimili oratione ſunt factæ ac ſtylo. Vide Oratio.

Aetas diſsimilis. Tacitus lib. 2.

Animantes extrinſecus diſsimiles. Lucret. lib. 4. 130.

Effigies formarum diſsimiles. Lucret. lib. 4. 21.

Figura diſsimilis. Lucret. lib. 2. 82.

Forma diſsimilis. Tacit. lib. 2.

Mens diſsimilis. Ouidius epiſt. 19. 32.

Modus diſsimilis. Lucret. lib. 2. 87.

In diſsimiles incidere naturas. Cic. 2. de Diuin. 140. Quid eſt tam diſsimile, quàm Demoſthenes & Lyſias? Cic. de Claris Orat. 157.

Nihil tã diſsimile quàm Cotta Sulpitio. Cic. de Clar. Ora. 107.

Diſsimilis, genitiuo iungitur aliquando. Cic. 4. Verr. 33. Veruntamen fuit tum ſui diſsimilis: noſtis os hominis.

Sui diſsimilis. Iuuenalis Saty. 10. 20.

Diſsimilis, datiuo. Cic. 4. Academ. 189. Diſsimile proximo ei continenti.

Suo generi diſsimilis. Senec. Thebaid. 1. 17.

Non diſsimile atq;. Cic. ad Att. lib. 2. 18. 3. Aut quieſcendum, quod eſt non diſsimile atq; ire in Solonium, aut Antium.

Diſsimilia inter ſe. Varro 1. de Re ruſt. 62. Cic. de Claris Orat. 157. Quum ſint ipſi diſsimilimi inter ſeſe.

In re aliqua multum diſsimiles. Horat. 1. epiſt. 10. 1.

Diſsimilis in illum, pro Illius, uel Illi, Tacit. lib. 2.

Diſsimilior, & diſsimilimus, pen. corr. ut Diſsimilior illarum, Cic. 4. Acad. 225. Diſsimilimi ſuorum. Cic. pro Cluen. 34.

Diſsimiliter] pen. corr. Aduerbium (ἀνομοίως,) Cic. 4. Tuſc. 37. Cæteriq; diſsimiliter morbi ægrotationeſq; morborum naſcuntur.

Haud diſsimiliter nauibus ſine gubernaculo uagis. Liuius 7. bell. Punic. 257.

Diſsimilitudo] pen. pro. (ἀνομοιότης, ἀνομοίωσις,) Denominatiuum. Cic. 4. Acad. 80. Tum ſimilitudines, diſsimilitudineſq;. Sic diſsimilitudines ſtudiorum. Cic. 5. Ver. 5.

Varietas diſsimilitudoq;. Cic. 2. de Diuinat. 145.

Naturæ morumq; diſsimilitudines. Cic. 1. Offi. 155.

Diſsimilitudines & uarietates. Cic. 1. Offic. 150.

Diſsimilitudines rerum. Cic. 2. de Diuinat. 141. Idem de Fato 13. At enim quoniam in naturis hominum diſsimilitudines ſunt, ut alios dulcia, alios ſubamara delectent, &c.

Habere diſsimilitudinem ab aliqua re. Cic. 1. de Orat. 131.

Habere diſsimilitudinẽ cum re aliqua. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 6.

Diſsimulo] diſsimulas, pen. cor. (εἰρωνεύομαι,) diſsimulare, Eſt fingere id non eſſe quod eſt. Plaut. Milit. 14. 2. Diſsimulabo hos quaſi non uideam. Idem Pœn. 2. 112. Et is omnes linguas ſcit, ſed diſsimulat ſciens ſe ſcire. Sic diſsimulare ægritudinem animi. Liu. 1. ab Vrbe 36.

Diſsimulare ſilentio acceptam iniuriam. Quint. lib. 5. Cic. pro Seſtio 28. Eaq; non ſilentio Conſulum diſsimularentur, ſed & uoce & ſententia comprobarentur.

Fingere, diſsimulare, obtegere. Cic. Att. lib. 1. 13. 1.

Obſcurè ferre & diſsimulare. Cic. pro Cluent. 41.

Diſsimulare cum dolore. Plancus Cic. li. 10. 8. 9. Itaq; nunquã diffitebor multa me, ut ad effectum horum conſiliorũ peruenirem, & ſimulaſſe inuitum, & diſsimulaſſe cum dolore.

Capillos diſsimulare. Ouid. 2. Metam. 75.

Dedecus diſsimulare. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 17.

Facta diſsimulanda. Ouid. epiſt. 9. 17.

Gaudia diſsimulare. Ouid. 6. Metam. 131.

Aliquid eiuſmodi eſſe ut diſsimulari non queat, id eſt diſsimulando negari. Cic. pro Roſc. Amer. 52.

Aduerſum illuſtres diſsimulatũ ad præſens, & mox redditum odium. Tacit. lib. 16.

Diſsimulatus] pen. prod. Particip. (εἰρωνευθεὶς,) ut Amor diſsimulatus & celatus. Terent. And. 1. 1. 13.

Pietas diſsimulata ira. Ouid. 6. Faſt. 18.

Virtus diſsimulata. Ouid. 2. Faſt. 169.

Diſsimulator] pen. prod. Verbale, (εἴρων, εἴρωνος, κρυψίνοος,) Cic. 2. de Orat. Vt qui diſsimulatores ſtudiorum fuerint. Quint. lib. 2. cap. 18. Quod non ideo ut pro uero accipiamus eſt poſitum: ſed ut Antonij perſona ſeruetur, qui diſsimulator artis fuit.

Amoris ueri diſsimulator. Ouid. 5. Metam. 13.

Diſsimulatio] Verbale, (εἰρωνεία,) Cic. 3. Offic. 79. Ex omni uita ſimulatio, diſsimulatioq; tollenda eſt.

Integumenta diſsimulationis. Cic. 2. de Orat. 190.

Vrbana diſsimulatio. Cic. 2. de Orat. 149.

Abrumpitur diſsimulatio. Vide Abrumpo.

Veſte ſeruili in diſsimulationem ſui compoſitus. Tacit. lib. 13.

Eximere diſsimulationem. Tacit. lib. 13.

Diſsimulatio pro Ironia. Cic. 4. Acad. 31. Libenter uti ſolicitus eſt ea diſsimulatione, quam Græci εἰρωνείαν uocant.

Diſsimulantia] (εἰρωνεία,) Idem quòd diſsimulatio. Cic. 2. de Orat. 150. Socratem opinor in hac ironia diſsimulantiaq; longe lepore & humanitate omnibus præſtitiſſe.

Diſsimulanter] Aduerb. (εἰρωνικῶς) Cic. de Claris Orat. 150. Non aperte, nec eodem modo ſemper, ſed uarie diſsimulanterq; concluſis.

Facere aliquid diſsimulanter. Cic. 2. de Orat. 81.

Diſsimulatim] pen. prod. (κατ' εἰρωνείαν) Aduerbium, apud Quintilianum lib. 10. cap. 1. Sæpe præparat diſsimulatim inſidias Orator.

Diſsimulabilis] pen. cor. (εἰρωνευτὸς,) unde Indiſsimulabilis apud Gellium lib. 10. cap. 22. Cum quadam diſsimulabili ueritate diſſeruit.

Diſsipo] diſsipas, pen. cor. (ἀποσκεδάννυμι, διασκεδάζω, διασκίδνημι, σκεδάζω,) diſsipare Diſpergere, diſijcere. Col. lib. 2. cap. 10. Sin autem proximæ meſsis occupandũ erit reſtibile deſectis ſtramentis, quatuor & uiginti uehes ſtercoris in iugerum diſponemus, diſsipabimuſq;.

Diſsipare bona. Marcel. in L. Lucius Tit. ff. Mandati uel cõtra.

Diſturbare aliqua, & aliud aliò diſsipare. Ci. 1. de Diui. 129.

Eripere, auferre, diſsipare. Cic. Poſt red. ad Quir. 15.

Diſsipata connectere. Cic. in Orat. 139.

Diſperſum ac diſsipatum. Cic. 1. de Orat. 90.

Diſsipare, Diſrumpere, & lacerare. Cic. Att. lib. 15. 326. 5.

Diſsipari, extingui, diſſolui. Cic. 1. Tuſc. 39.

Diſturbare ac diſsipare. Cic. 2. de Nat. deor. 57.

Diſperdere ac diſsipare poſſeſsiones. Cic. pro Lege Agrar. 1.

Libidines eum diſsipant. Cic. 1. de Orat. 125.

Amplexus clamore diſsipare. Stat. 3. Syl. 12.

Membra diſsipare. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 6.

Sol diſsipat ardorem in partes. Lucret. lib. 2. 43.

Diſsipata claſsis. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 4.

Edaceis curas diſsipare. Horat. 2. Carm. Ode 11. 4.

Diſsipare diſcordiam. Cic. de Amicit. 23.

Fortunas diſsipare. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 7.

Initio genus hominum in montibus ac ſyluis diſsipatum. Cic. 1. de Oratorib. 19.

Diſsipare ac perterrere hoſtes. Cæſar 6. bel. Gal. 126. Et apud Liuium 7. bel. Pun. 146. Diſsipati fuga per agros.

Diſsipare famã alicuius rei. Cic. 14. Philip. 395. Sic diſsipare

rumorem uel rumores. Cic. 14. Philip. 391. Sic Diſsipare ſermones. Cic. 3. Verr. 11. Et pro Flacco 10. Primum quòd diſtributis partibus ſermo eſt tota Aſia diſsipatus.

Effundere ac diſsipare fructus ſuos. Cic. 2. de L. Agr. 87.

Diſsipare humorem, Eſt quod uerbo alio dicitur, Digerere humorem. Celſus lib. 5. cap. 28.

Fuſum ac diſsipatum ius ciuile. Cic. 2. de Orat. 78.

Maledictum latè diſsipatur. Cic. pro Planc. 47. Nihil eſt autē tam uolucre quàm maledictum, nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius diſsipatur.

Nexus diſsipare. Valer. 7. Argonaut. 126.

Diſsipare conuiuijs patrimonium. Cic. pro Flacco 70. Sic diſsipare pecuniam. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 3. 11.

Rem familiarem diſsipare. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 14.

Deturbare ſtatuam, affligere, comminuere, diſsipare. Cicero in Piſonem 74.

Diſsipatus] Participium, (διασκεδασθεὶς,) ut Hoſtes diſsipati. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 7.

Exercitus diſsipatus. Cic. Att. lib. 15. 4. 4.

Depulſis ac diſsipatis copijs hoſtium. Cic. pro Domo ſua 13.

Homo fractus ac propè diſsipatus. Ci. poſt reditū in Senatu 21.

Homines diſsipatos unū in locū congregare. Cic. pro Seſt. 79.

Homo in cogitando tardus, in inſtruendo diſsipatus. Cicero de Claris Oratorib. 114.

Liberi diſsipati. Cic. pro Seſtio 128. Euerſa domus eſt, fortunæ uexatæ, diſsipati liberi, raptata coniunx, &c.

Diſsipatio] Verbale, ut Diſsipatio prædæ. (σκεδασμὸς, διασπασμὸς,) Cic. 13 Philipp. 350.

Interitus & diſsipatio. Cic. 1. de Nat. deo. 95.

Diſsipabilis] & hoc diſsipabile, penul. corr. (σκεδαστὸς,) Quod diſpergi aut ſeparari facilè poteſt. Cic. 3. de Na. deo. 41. Ignis uerò & aer omni impulſu facillime pellitur, naturaq; cedens eſt maximè & diſsipabilis.

Diſsitus] pen. corr. Adiectiuum, (ἀπαχθεὶς, ἀπέχων,) Procul ſitus, remotus, diſtans. Apul. in Flo. Homines neq; longulè diſsita, neq; proximè adſita poſſumus cernere.

Pars animæ per totum diſsita corpus. Lucret. lib. 3. 29.

Diſſocio] diſſocias, diſſociare, (διαιρέω, διΐστημι,) Diſſoluere, & à ſocietate diſiungere ac ſeparare. Cic. de Ami. 64. Diſpares enim mores diſparia ſtudia ſequuntur, quorum diſsimilitudo diſſociat amicitias.

Copias diſſociat. Tacit. lib. 12.

Legionem à legione diſſociant. Tacit. lib. 1.

Arctas diſſociare partes. Lucret. lib. 3. 163.

Tyronem à ueterano diſſociant. Tacit. lib. 1.

Diſſociatio, Verbale, (διάστασις,) Plin. lib. 22. cap. 21. 11. Aquas reſpuit, perfuſum merſúmue ſicco ſimile eſt, tanta diſſociatio deprehenditur. Idem lib. 7. cap. 13. 1.

Diſſociabilis] & hoc diſſociabile, pen. corr. (διάστατος,) Quod ſociari, coniungiq; non poteſt, ſeu inſociabile. Tacit. in Vita Agricolæ, Et quanquam primo ſtatim beatiſsimi ſeculi ortu res olim diſſociabiles miſcuerit, principatum, & libertatem.

Oceanum diſſociabile. Horat. 1. Carm. ode 3. 5.

Diſſoluo] diſſoluis, diſſolui, diſſolutum, pen. pro. (διαλύω, καταλύω, παραλύω,) diſſoluere, Diſcingere, religare. Plaut. Pœn. 3. 20. Si autoritatem poſtea defugeris, ubi diſſolutus tu ſies, ego pendeam.

Coagmentare & Diſſoluere, contraria. Cic. de Senec. 66. Opus ipſa ſuum eadem quæ coagmentauit, natura diſſoluit.

Conglutinare & Diſſoluere, contraria. Cic. de Senect. 66.

Facilius eſt apta diſſoluere, quàm diſsipata connectere. Vide Diſsipo.

Contextum diſſoluere. Lucret. lib. 1. 49.

Acta alicuius diſſoluere. Cic. 1. Philip. 13. In maximis uerò rebus, id eſt legibus acta Cæſaris diſſolui, ferendum non puto.

Diſſoluere æs alienū. Cic. 2. Offic. 124. Nunquā nec maius æs alienum fuit, nec melius, nec facilius diſſolutum eſt. Et apud Terent. Phorm. 4. 3. 50. Quî diſſoluerem quæ debeo?

Diſſoluere alicui. Cic. 5. 150.

Pecuniā ex Senatuſconſ. & ex lege diſſoluere. Cic. 7. Ver. 43.

Diſſoluere amicitias, Idem quod diſſociare. Cic. de Amicit. 32. Sic Diſſoluere ſocietatem. Cic. pro Roſc. Comœ. 22.

Cauſam diſſoluere. Lucret. lib. 4. 102.

Diſſoluere conſilia & perdere. Cic. pro L. Agrar. 59.

Frigus diſſoluere. Horat. 1. Carm. Ode 9. 1.

Glaciem diſſoluere. Lucret. lib. 6. 193.

Humanam conſortionem diſſoluere. Cic. 3. Offic. 33.

Diſſoluere interrogationem. Cic. 4. Acad. 86.

Leges diſſoluere. Claud. 1. de raptu Proſerp. 13.

Membra diſſoluuntur. Lucret. lib. 4. 186.

Nubila diſſoluit Phœbus. Claud. 7. Paneg. 35.

Pectora diſſoluenda. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 1.

Per partes diſſolui. Quintil. lib. 5. cap. 13. 23.

Diſſoluere periurium. Cic. 3. Offic. 155.

Diſſoluere pœnam. Cic. 1. Tuſc. 161.

Poſituræ principiorum diſſoluuntur. Lucret. lib. 2. 190.

Puppes in medijs aquis diſſolui. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 4.

Ne temere in medijs diſſoluantur aquis. Hîc diæreſis eſt.

Diſſoluere religionem, pro eneruare uel infirmare. Liuius libro 10. belli Maced.

Diſſoluere ſcopas. Vide Scopæ.

Diſſoluere ſe, Explicare à negocijs. Teren. Heau. 3. 1. 98. Diſſolui me ocyus, operam ut tibi darem.

Seueritatem diſſoluere. Cic. pro Muræna 60.

Stamina diſſoluenda. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 1.

Vota nouo munere diſſoluere. Catul. de coma Berenices 61. 8.

Diſſoluere aliquem, Idem quod abſoluere, paucis uerbis & ſtatim dicere quod uolumus, non diu ſuſpenſum tenere. Plautus Merc. 4. 53.

Obſecro diſſolue iam Me, nimis diu animi pendeo.

Diſſolutus] pen. prod. (διαλελυμένος, διάλυτος, ἀνειμένος,) Participium, ſiue Nomen ex participio: ut Diſſolutis capillis. Plin. lib. 28. ca. 7. 9. Cic. 2. de Fin. 161. Quod diſſolutum ſit, id eſſe ſine ſenſu.

Diſſolutum & diſsipatum. Vide Diſsipo.

Vinctum, & Diſſolutum, contraria. Cic. in Orat. 113.

Non ſolum arrogans, ſed etiam omnino diſſolutus. Cicero 1. Offic. 140.

Adoleſcens perditus ac diſſolutus. Cic. 4. Tuſc. 88.

Mala conſuetudine aliquid diſſolutum. Cic. pro Cecin. 5.

Diſſoluta comitas. Quint. lib. 2.

Conſilia diſſoluta atq; perdita. Cic. 7. de Lege Agr. 59.

Diſſoluta aliquorum conſuetudo, licentiaq; impudens. Ci. pro Flacco 15.

Diſſolutis criminibus. Cic. pro Sylla 51.

Inſtitutum aliquot negligentia diſſolutū. Cic. 2. de Leg. 48.

Iudicium diſſolutum, perditum, nummarium. Cic. 5. Ver. 112.

Diſſolutum uel potius diſsipatum nauigium, Id eſt infirmum, & minus bene compactum. Cic. Att. lib. 15. 326. 5.

Diſſoluta negligentia. Vlp. in L. Si fideiuſs. ff. Mandati.

Diſſoluti ſtomachi utiliſsime adiuuantur. Plinius libro 20. capite 7. 6.

Diſſoluta, pro Diſcuſſa. Quint. lib. 6. cap. 4. Eaq; urbanitate tota eſt inuidia criminis diſſoluta. De iuuenibus Tarentinis, & Pyrrho rege loquitur.

Diſſolutos etiam dicimus, qui moribus, legibuſq; à ſe ſoluti, luxum uitæ ſequuntur, quos Græci azotos dicūt. Cic. 6. Ver. 103. Ne-

103. Negligentes ac diſſoluti, ſi cupiamus eſſe, qui poſſumus? Idem 5. Verr. 110. Tametſi omnium hominum diſſolutiſsimus, crudeliſsimuſq; ſemper fuiſti. Sic Diſſolutus in re familiari. Cic. pro Quint. 20.

Diſſolutior liberalitas. Cic. ad Brutum 3. 4.

Diſſolutè] Aduerbium (ἀνειμένως,) Cic. pro Cecin. 75.

Diſſolutè remittere. Cic. ad Brutum 4. 2. Neq; crudeliter quicquam eripui, neq; diſſolutè remiſi.

Diſſolutè uendere, cui permagno uendere opponitur. Cicerò 5. Verr. 76.

Diſſolutè rem aliquam conficere. Cic. 6. Philip. 204.

Clementer & diſſolutè factum contraria. Cic. 7. Ver. 15. Non agam tam acerbè, non utar iſta accuſatoria conſuetudine, ſiquid eſt factum clementer, ut diſſolutè factum criminer.

Diſſolutio] (διάλυσις, κατάλυσις, παράλυσις,) Verbale, cuius contrarium eſt Coniunctio. Cic. in Partit. 13. Conſtructioq; uerborum, tum coniunctionibus copuletur, tum diſſolutionibus relaxetur.

Remiſsio animi & diſſolutio. Cic. Metello, lib. 5. 2. 25.

Diſſolutio criminum. Cic. pro Cluentio 1.

Iudiciorum diſſolutiones. Cic. 6. Verr. 117.

Legum diſſolutio. Cic. 1. Philip. 15.

Diſſolutio naturæ, mors. Cic. 1. de Leg. 46. & 2. de Fin. 161. Quæro autem quid ſit, quod cum diſſolutione, id eſt morte, ſenſus omnis extinguitur.

Diſſolutio ſtomachi. Plin. li. 20. ca. 22. 12. Et lib. 9. ca. 4. 18.

Diſſolubilis] & hoc diſſolubile, pen. corr. (λυτὸς,) Quod diſſolui poteſt. Cic. 1. de Nat. deo. 30. Et ibid. li. 3. 39. Mortale igitur omne animal & diſſolubile.

Diſſonus] Adiect. pe. cor. (διάφωνος,) Diſcordans: ut Diſſonus clamor. Liuius 4. ab Vrbe 120. Dictator autem parte altera ſubſidia & ſecundam aciem adortus, circumagenti ſe ad diſſonos clamores ac ſubditos tumultus, hoſti undiq; obiecerat uictorem peditem equitemq;. Idem primi bel. Punic. 122.

Ritu diſſona Barbaries. Claud. 8. Paneg. 50.

Clamor diſſonus. Stat. 6. Thebaid. 126.

Diſſonus cæli curſus. Plin. lib. 36. cap. 10. 2. Item Diſſonus crepitus apud eundem, lib. 2. cap. 12. 3.

Diſſonæ ſermone gentes & moribus. Liu. 1. ab Vrbe 74.

Sparſa ac diſſona moles. Stat. 1. Achil. 92.

Murmura diſſona. Claud. de mulabus Gallicis, epig. 10. 1.

Ora uulgi diſſona. Lucan. lib. 3. 58.

Turba diſſona linguis. Claud. 1. Paneg. 31.

Diſſono] diſſonas, pen. cor. (διαφωνέω, ἀπᾴδω,) diſſonui, diſſonitum, diſſonare, Diſcordare. Col. lib. 1. cap. 1. 2. An uniuerſa quæ maiores prodiderunt, huius temporis culturæ reſpondeant, an aliqua diſſonēt. & Quint. lib. 8. A quibus hæc quidem diſſonantia ſunt.

Diſſuadeo] diſſuades, pen. pro. diſſuaſi, diſſuaſum, (ἀποτρέπω, παραπείθω,) diſſuadere, Contrarium eſt ſuo ſimplici. Plaut. Ciſtel. 5. 10. Modo quod ſuaſit, diſſuadet: quod diſſuaſit id oſtentat. Id eſt dat ſpem potiundæ rei quā antè diſſuaſerat. Cic. 6. Verr. 47. Voluit Romæ repetere Artagathus: Cn. Lentulus Marcellinus diſſuaſit.

Suadere & diſſuadere. Ouid. 1. Metam. 125.

Non modò non cenſere aliquid agendum, uerumetiam diſſuadere. Cic. 3. Offic. 137.

Diſſuadere de re aliqua. Cic. 3. Offic. 149.

Fruſtra bellum diſſuaſerat Augur. Ouid. 12. Metam. 62.

Legem diſſuadere. Cic. 2. de Leg. Agrar. 99.

Diſſuaſor] pen. pro. (ἀποτρέπτης,) Verbale, Qui diſſuadet. Cic. de Claris Orat. 54. Ipſe etiam Piſo & cauſas egit, & multarum legum aut author aut diſſuaſor fuit.

Gladius diſſuaſor iuſti. Lucan. lib. 4. 51.

Diſſuaſio] Verbale, f. g. (ἀποτροπὴ,) Cice. pro Cluen. 111.

Diſſuaſior] Vide Diſſauior.

Diſſulto] Vide Diſsilio.

Diſſuo] diſſuis, diſſui, diſſutum, pen. prod. (διαλύω,) diſſuere, Diſſoluere.

Sinus diſſutus. Ouid. 1. Faſt. 82.

Diſſuere amicitias, per translationem. Cic. de Amic. 65. Tales igitur amicitiæ ſunt remiſsione uſus leuandæ: & ut Catonē dicere audiui, diſſuendæ magis, quàm diſcindendæ ſunt. Idē 1. Offic. 169. Vt amicitias quæ minus delectent, & minus probentur, magis decere cenſent ſapientes ſenſim diſſuere, quàm repentè præcidere.

Diſtabeſcere] (διατήκεσθαι,) Idem quod tabeſcere. Cato cap. 24. Hunc in fiſcellam ſuſpendito, ſinito cum muſto diſtabeſcat. De ſale.

Diſtædet] diſtæduit, & diſtæſum eſt, (ἐξαποροῦμαι) Multū aut ualde tædet. Plaut. Amphit. 6. 5.

Pol haud quòd tui me, neque domi diſtædeat. Terentius Phor. 5. 9. 22. Demiphò te appello: nam me cum hoc ipſo diſtædet loqui.

Diſtantia] Vide Diſto.

Diſtendo] diſtendis, diſtendi, diſtentum, (διατείνω, ὑπερβάλλομαι,) & diſtenſum, diſtendere, In diuerſas partes tendere. Col. lib. 7. cap. 5. 15. Ouis toto uentre diſtenditur, contrahiturq;. Plautus Caſina 17. 16. Vt ipſæ ſolæ uentres diſtendant ſuos.

Brachia nexa diſtendere. Ouid. 4. Metam. 98.

Diſtendere hoſtium copias. Liu. 3. ab Vrbe. Id eſt diſtinere.

Rictum diſtendere. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.

Diſtendere,, Implere. Virg. 4. Georg. 33.

-& dulci diſtendunt nectare cellas. Seruius.

Diſtendere curas hominum. Liu. 7. bel. Pun. 214. Conſules diuerſis itineribus profecti ab Vrbe, uelut in duo pariter bella diſtenderant curas hominum.

Diſtentus] (διατεταμένος,) Partic. ſiue Nomen ex participio, Plenus. Plin. Diſtentus ſolitaria cœna.

Pabulo diſtentus. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.

Capellæ diſtentæ lacte. Virg. eclog. 7. 1.

Pecudes diſtentæ. Lucan. lib. 4. 63.

Vber diſtentum. Ouid. 13. Metam. 177.

Vber diſtentius. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 22.

Diſtenſio] Verbale, (διάτασις,) Celſ. lib. 2. cap. 8. Si uero in tenuiore inteſtino morbus eſt, uomitus, ſingultus, neruorum diſtenſio, delirium, mala ſunt.

Sub diſtenſionibus neruorum. Celſ. lib. 8. cap. 24.

Excipi diſtenſione neruorum. Celſ. lib. 2. cap. 6.

Diſtento] diſtentas, (διατείνω,) diſtentare. Frequentatiuū. Virg. 9. eclog. 7. Sic cytiſo paſtæ diſtentent ubera uaccæ.

Diſtentet ſpicis horrea plena Ceres. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 10.

Diſtentus] huius diſtentus, Verbale, m. g. Plin. lib. 8. ca. 38. 2. Alia ſolertia in metu melibus: ſufflatæ cutis diſtentu ictus hominum & morſus canum arcent.

Diſtermino] diſterminas, pen. cor. (διορίζω,) diſterminare, Diuidere. Plin. lib. 12. cap. 21. 1. Arabia Iudæā ab Aegypto diſterminat. Idem lib. 4. cap. 20. 4. Diſterminatis ab Aſturia Vectonibus. Cic. in Arato, Quas interuallum binas diſterminent unum. Lucan. lib. 1. 44.

Diſtero] diſteris, pen. cor. diſtriui, diſtritū, pen. pro. (κατατρίβω,) diſterere, Crebrò uel multū terere. Cato de Re ruſt. ca. 75. Libū hoc modo facito: Caſei pondo 11. bene diſterat in mortario: ubi bene diſtriuerit, farinæ ſilligineæ librā, etc.

Diſtichon] diſtichi, pen. cor. (δίστιχον,) geminus uerſus δὶς bis: στίχον, uerſum Græci dicūt Martial. lib. 13. 3. Hæc licet hoſpiti-

hoſpitibus pro munere diſticha mittas.

Diſtichon hordeum. Col.lib.2.cap.9.14. Alterũ quoq; genus hordei eſt, quod alij diſtichum, galaticum nonnulli uocant, ponderis & candoris eximij, adeò ut tritico miſtum egregia cibaria familiæ præbeat.

Diſtillo] diſtillas, (ἀποστάζω, καταῤῥέω,) diſtillare, Paulatim fluere ſignificat. Virg.lib.3.Georg.57. -lentum diſtillat ab inguine uirus. Col.lib.12.cap.41.1. Hoc autem erit quod diſtillauerit antè quàm nimium calcetur uua.

Diſtillare lachrymam. Plin.lib.15.cap.19.3.

Aquæ diſtillant per pectus. Claud.5.Paneg.44.

Diſtillent tempora nardo. Tibull.lib.2.eleg.2.2.

Diſtillatio] Verbale (κατάῤῥοος,) Fluxus humoris à capite. Plinius libro 20.cap.6.2. Sanguinem uerò excreantibus & phthiſicis, diſtillationibus longis, uel ſuccus, uel ex ipſo cibus prodeſt.

Diſtineo] diſtines, pen.cor. diſtinui, diſtentum, (περισπάω,) diſtinere, Occupare eſt, & diſtinguere, inquit Budæus. Cic. 11. Philip. Nos alio bello diſtineri putat. Liuius libro 1. bel.Pun.29. Oppida ad omnia tuenda, atq; obeunda, multi moda arte diſtineri cœpti ſunt. Cic.libro 6.epiſto.104.& 127. Negocijs & occupationibus diſtineri: Et pro Plancio 65. Diſtineri occupationibus & dolore.

Diſtinere. Lucret.lib.5.41. Et mare, quod latè terrarum diſtinet oras. Id eſt occupat & tenet.

Pax diſtinetur. Ci.12.Philip.340. Id eſt impeditur, tardatur.

Diſtinere pacem. Liu.2.ab Vrbe 68.

Occupari & diſtineri. Cic.ad Attic.lib.1.9.1.

Diſtentus] & opera & animo. Cicero Quint. fratri, libro 3.24.4.

Diſtentiſſimus, pen.corr. (περισπαστώτατος) pro occupatiſſimo, dixit Cic.lib.3 de Nat.deo.135.

Diſtinguo] diſtinguis, diſtinxi, diſtinctum, (διαστέλλω, διΐστημι, διαστίζω,) diſtinguere, Diuidere, ſeparare. Col.lib.1.cap.6.8. Sed & lacubus diſtinguũtur granaria, ut ſeparatim quæq; legumina ponantur. Sic Martial.lib.2.5.
Sed duo ſunt quæ nos diſtinguũt millia paſſum.

Interuallis diſtingui. Cic.3.de Orat.103.

Diſtinguere atq; diuidere. Cic.in Piſonem 54.

Diſtinguere ac ſeparare. Cic.6.Verr.79.

Secernenda diſtinguere. Cic.in Topic.16.

Aer die ac nocte diſtinguitur. Cic.2.de Nat.deo.145.

Apertius aliquid diſtinguere. Quint.lib.3.cap.6.3.

Diſtinguere à, uel ab. Cic.4. Acad.45. Quî diſtingues artificem ab inſcio? Ibidem 66. Simili in errore uerſantur, quum conuicti, ac ui ueritatis coacti, perſpicua à perceptis uolunt diſtinguere.

Caput, id eſt capillos diſtinguere acu. Claud.in Nupt.Honor.

Falſum diſtinguere uero. Horat.1.epiſt.10.6. (57.

Diſtinguere hiſtoriam uarietate locorum. Cic. 2.de Orat.29.

Numero aliquos diſtinguere. Cic.pro Cecin.42.

Diſtinguere grauiora opera luſibus iocisq;, Hoc eſt uariare, & quaſi alternare; ut ait Budæus. Plin.epiſt.174.a.

Diſtinguere & illuſtrare orationem. Vide Illuſtris.

Diſtinguere gemmis pocula. Cic.6.Verr.54.

Diſſimili ex genere turbam aliquam diſtinguere. Cicero pro Muræna 47.

Dijudicare atq; diſtinguere uera à falſis. Cic.in Partit.77.

Vocem diſtinguere lingua, Eſt loqui, & articulatim uerba enuntiare. Sil.lib.1.16.

Diſtinguere, Notulis quibuſdam notare. Plin.lib.8.cap.18. Albis maculis rutilum colorem diſtinguentibus.

Colore uario diſtinguere aliquid. Ouid.de Nuce 7.

Diſtinguor] paſſiuè, (διαστέλλομαι,) Cic. 4.Acad.148.
Quia nulla nota uerum diſtinguebatur à falſo.

Diſtinguuntur inter ſe caudis ſimiarum genera. Plinius libro 8.cap.54.1.

Diſtinctus] Particip. (διεσταλμένος,) ut Argumenta perſpicua & diſtincta. Quint.lib.5.cap.14.26.

Herbæ diſtinctæ floribus. Ouid.5.Metam.54.

Lepôre uario diſtincta omnia. Lucret.lib.5.276.

Littora diſtincta tectis & urbibus. Cic.2.de Nat.deo.144.

Continuatio uerborum articulis membrisq; diſtincta. Cicero 3.de Orat.103.

Diſtincta & interpuncta interualla. Cic.in Orat.29.

Oratio compoſita & ornata & artificio quodam & expolitione diſtincta. Cic.1.de Orat.27.

Sermo dilucidus ac diſtinctus. Quint.lib.5.cap.14.26.

Diſtincti interuallis ſoni. Cic.in Somn.Scip.17.

Via diſtincta caſtris & notata. Cic.de Prouin.Conſul.3.

Diſtinctus] huius diſtinctus. (διαστολή,) Tacit.lib.5. Ore ac diſtinctu pennarum à cæteris auibus diuerſum. de Phœnice. Stat.lib.1.Syl.5.9.

Diſtinctè] Aduerb. (διεσταλμένως,) Separatim, diuiſim: ut Diſtinctè ſcribere. Cic.2.Tuſc.10. Plin.epi.155.b. Ex ipſis etiã quos non una (ut dicitur) pertica, ſed diſtinctè, gradatimq; tractaui. Cic.1.de Inuent.57. Diſtinctis dicendum.

Diſtincte, explicate, abundanter, illuminate & rebus & uerbis dicere. Cic.3.de Orat.30.

Diſtinctio] Verbale, (διάστιξις, διαστολή,) Diuiſio, ſeparatio Cic.4.Aca.90. Quia nulla appareat in uiſis diſtinctio. Ibid.80. Et earum tenuis & acuta diſtinctio.

Diſtinctio quæ uera, quæ falſa habet. Cic.2.de Diuin.90.

Cauſarum diſtinctio ac diſſimilitudo. Cic.de Fato 64.

Lex eſt iuſtorum iniuſtorumq; diſtinctio. Cic.2.de Leg.22.

Diſtinctio ſyderum. Cic.de Nat.deor.22.

Diſtinctio ueri à falſo. Cic.1.de Fin.99.

Facilis & expedita diſtinctio. Cic.1.de Finib.51.

Diſto [diſtas, (ἀπέχω, διαλείπω,) diſtare, Abeſſe. Plin. Quod circiter quinq; millia paſſuũ diſtat ab Vrbe. Plin.lib.2.cap.68.3. Vt CXV. M. Paſſuum Arabicus ſinus diſtet ab Aegypto mari. Apud Liuium 1.ab Vrbe 128. Diſtantia loca.

Curſu longe diſtare. Virg.3.Aeneid.24.

Nimium diſtant foro carinæ. Horat.1.epiſt.7.10.

Laxè diſtare. Vide Laxus.

Meta utraq; diſtare. Ouid.3.Metam.29.de Sole.

Nihil diſtat. Vide Nihil.

Spatio pari diſtare utrinq;, Id eſt in medio eſſe utrorumq;. Ouid.10.Metam.35.de Sole dixit.

Diſtare, Differre. Cic.4.Acad.107. Quum à ueris falſa non diſtent? Idem 2.Offic.20. Quibus rebus exculta hominum uita tantum diſtat à uictu & cultu beſtiarum.

Mores diſtant à carmine noſtro. Ouid.2.Triſt.71.

Ab re ipſa atq; ueritate diſtare. Cic.pro Roſc.Amer.25.

Inter ſe diſtant. Cic.5.Tuſc.98.

Inter ſe diſtant, & diuerſi ſunt. Cic.1.de Orat.108.

Nihil diſtare. Horat.2.Serm.ſaty.3.43.

Paulum diſtare, cum datiuo. Horat.4.Carm.ode 9.6. Paulum ſepultæ diſtat inertiæ Celata uirtus.

Diſtare, pro diſtingui. Plinius libro 5. ad Ariſtonem, epiſtol. 98. Non hi quidem Senatores: ſed ſanctitas morum, non diſtat ordinibus.

Diſtans] Participium, (ἀπέχων,) ut loci diſtantes. Cicero 2.Philip.76.

Inter ſe diſtantes ternis pedibus. Vide Inter.

Longè diſtantia. Lucret.lib.2.134.

Spatio æquali diſtantia. Ouid.8.Metam.50.

Studia diſtantia, Id eſt diuerſa. Ouid.3.Triſt.eleg.12.5.

Tempus diſtans. Tacit.lib.3.

Diſtantia] diſtantiæ, (ἀποχή, ἀπόστασις,) differentiam aliquando ſignificat. Cic.de Amic.64. Nec ob aliam cauſam ullã boni improbis improbi bonis amici eſſe non poſſunt, niſi quòd tanta eſt inter eos, quanta maxima poteſt eſſe, morum ſtudiorumq; diſtantia. Lucret.lib.1.106.

Interdum etiam longitudinem & ſpatium illud ſignificat, quo aliquis ab alio diſtat.

Diſtorqueo] diſtorques, diſtorſi, diſtortũ, (διαστρέφω, στρεβλόω,) diſtorquere, Eiuſdem ferè cum ſuo ſimplici ſignificationis. Terentius Eunu.4.4.3. Ah, illud uide, os ut ſibi carnifex diſtorſit.

Oculos diſtorquens. Horat.1.Ser.ſaty.9.13.

Ora diſtorquere. Ouid.3.de Arte Amandi 58.

Diſtortus] (διάστροφος,) Nomen ex participio. Cic. pro Muræna 56. Solos ſapientes, ſi diſtortiſſimi ſint, formoſos: ſi mendiciſſimi, diuites.

Cura diſtorta. Hora.1.Ser.ſat.3.10. Et diſtortus uultus. Quin.

Diſtortio] Verbale, (διαστροφή,) Cic.4.Tuſc.43.& 5.de Finib.61. In quibus ſi peccetur diſtortione, & deprauatione, aut motu, ſtatúue deformi, &c.

Diſtraho] diſtrahis, diſtraxi, diſtractum, (διελκύω, διασύρω, διασπάω, περισπάω,) diſtrahere, Diuidere, dilaniare. Liu.1.ab Vrbe 125. Vt igitur paulo antè animum inter Fidenatem Romanamq; rem ancipitem geſſiſti, ita iam corpus paſſim diſtrahendum dabis.

Diuellere ac diſtrahere. Cic.pro Plancio 83. Et pro Sylla 44. Vt ab his membra diuelli ac diſtrahi poſſe diceres.

Lacerare atq; diſtrahere. Cic.pro Quint.29.

Diſtrahere cohærentia. Cic.3.Offic.14.

Diſtrahere exercitus in diuerſiſſimas regiões. Liu.6.bel.Pun. (218.

In partes minutas diſtrahi. Lucret.lib.2.166.

Diſtrahere uoces. Cic.in Orat.84.

Diſtrahere aliquem ab altero, Separare, & ſegregare, & ferè alienare. Terentius Phorm.1.4.25. Quid ſi eò meæ fortunæ redeunt, Phanium abs te ut diſtrahar, &c. Vbi Donatus, Vide uerbum uim cohærentis oſtendere. Idem Hecy.3.5.42. Quandoquidem illam à me diſtrahit neceſſitas. Sic Diſtrahi ab amicitia, Cicero pro Domo ſua 23. Terentius Phorm.3.2.33. Tum præterea horum amorem diſtrahi poterin' pati.

Excludere, diſtrahere, & ſegregare aliquem à Repub. Cicero 5.Philip.185.

Diſtrahuntur animi in contrarias ſententias. Cic.1.Offic.15.

Diſtrahi à complexu ſuorum. Cic.pro Domo ſua 75.

Filatim diſtrahi. Lucr.li.2.167. Id eſt, per fila minuta diſcerpi.

Diſtrahere induſtriam hominis in plura ſtudia. Cicero 1.de Orator.137.

Diſtrahere ſocietatem cum aliquo, Eſt renunciare ſocietati. Seneca epiſt.66.

Diſtrahere, Vendere. Vlpianus de Tranſact. Si uni, pluribúsue fundus ad alimenta fuerit relictus, uelintq; eum diſtrahere, neceſſe eſt Prætorem de eius diſtractione & tranſactione arbitrari. Suet.in Veſp.cap.16. Coemendo quædam tantũ ut pluris poſtea diſtraheret.

Diſtrahere controuerſias, Id eſt Componere, uel dirimere lites. Suet.in Cæſare. Cic.pro Cecinna 4.

Diſtrahere rem aliquam, Differre. Cæſar 1.bel.Ciuil.133.

Diſtrahit mediam Aſiam Taurus mons. Hoc eſt ſeparat. Plin. libro 5.cap.27.7.

Diſtrahor: tum hoc mihi probabilius, tum illud uidetur. Cic.4.Academ.243.

Diſtractus] Particip. (διασπασθεὶς, διάσυρτος,) ſiue Nomen ex participio. Plin.de Viris illuſt.4.b.

Anima diſtracta in toto corpore, Id eſt diffuſa per totum corpus. Lucret.lib.3.161.

Diſtracta & extincta uis. Cic.pro Domo ſua 53.

Aliqui perfidia hominum diſtracti. Balb.Cic.in Epiſt.ad Atticum lib.8.168.1.

Diſtractior. Lucret.libro 4.194. Et cliuoſior inter ſe ac diſtractior intus.

Diſtractio] Verbale, (διασυρμὸς, διάσπασις,) Separatio, alienatio. Plaut.Pſeud.3.68.
Harum mihi uoluptatum omnium atq; itidem tibi
Diſtractio, diſſidiũ, uaſtities uenit. Ci.3.Off.39. Nulla enim nobis cũ tyrãnis ſocietas eſt, ſed potius ſumma diſtractio eſt.

Diſtribuo] diſtribuis, diſtribui, diſtributum, pen.pro. (ἀπονέμω, διανέμω, διαδίδωμι, νέμω,) diſtribuere, Separatim diſponere, & ſuum cuiq; tribuere. Terent.Adelph.3.3.17.
Id diſtributum ſane eſt ex ſententia.

Diſtribuere beneficia per gentes & populos, pro inter gentes. Seneca de Benefic.7.

Concinnè diſtribuere. Vide Concinnus.

Diſtribuere cauſam, Hoc eſt partiri. Cic.pro Roſc.Amer.72.

Diſtribuere exercitũ latius, et in plures ciuitates. Cæſar 3.bel.Gal.391. Ibi.li.5.88. Legionesq; in plures ciuitates diſtri- (buere.

Diſtribuere in miniſteria. Plin.epiſt.249.

Diſtribuere partibus. Cic.1.de Ora.53. Et in partes XII. Cic.1.Tuſcul.106.

Diſtribuere in ſingulos. Cic pro Cluent.58.

Diſtribuere in numeros milites. Plin.epiſt.246.

Diſtribuere commode tempora peregrinationis. Cic.ad Atticum libro 2.16.7.

Diſtributus] pen.pro. (διαδοθεὶς,) Particip. ut Cauſarũ diuiſio in duas partes diſtributa. Author ad Heren.li.1.17.

Orbem terrarum imperijs diſtributis ardere bello. Cicero Seruio, libro 4.1.7.

Ortæ leges & diſtributæ ab Athenienſibus in omnes terras. Cicero pro Flacco 48.

Diſtributè] pen.prod. Aduerb. (διαδεδομένως,) Cic.2.Tuſc.10. Sed quia profitentur ipſi illi qui eos ſcribunt, ſe neq; diſtinctè, neq; diſtributè, neq; elegãter, neq; ornatè ſcribere. Idem 2.de Inuent.252. Sin diſtributius tractare quis uolet, patiatur in animũ et corpus, & extraneas res, licebit.

Diſtributor] pe.pro. (μεταδότης,) Verbale. Cic.in Piſonẽ, 28. Hoc certe uideo quod indicant tabulæ publicæ, uos rogatores, uos diſtributores, uos cuſtodes fuiſſe tabularum.

Diſtributio] Verbale, f.g. (μετάδοσις, διάδοσις,) Cic.pro Cluen.1. Itaq; mihi certũ eſt, hãc eandẽ diſtributionẽ, inuidiæ & criminũ, &c. Idẽ li.5.de Fin.58. Diſtributio ſenſuũ.

Diſtributio apud Rhetores, dicitur figura quæ à Græcis μεριϲμὸς, uocatur, magnæ plerunq; gratiæ & utilitatis, quũ ſingulas res ſeparatim proferimus, ſuũ cuiq; propriũ tribuentes. Lycurgus, cuius omnes corporis partes ad nequitiam ſunt appoſitiſſimæ, oculi ad petulantẽ laſciuiam, manus ad rapinam, dentes ad auiditatem, uirilis naturæ membra, quæ nõ poſſumus honeſtè appellare, ad omne genus corruptelæ: pedes ad fugã prorſus, ut aut ex hoc uitia, aut ipſe ex uitijs ortus uideatur. Hæc Sipontinus. Author ad Her.lib.1.17.

Aberrare à diſtributione. Cic.de Petitione Conſ.32.

Diſtringo] diſtringis, diſtrinxi, diſtrictũ, (περισφίγγω, περισπάω, ἀποξύω,) diſtringere, ualde ſtringere. Cic.3.Offi.155. Fraus enim diſtringit, non diſſoluit periurium.

Diſtringi, Impediri, occupatum eſſe, & diſtineri negocijs. Pli.lib.5.ad Maximũ, epiſt.100.a, Quãuis agendis cauſis diſtringeretur. Idẽ epiſt.10.c, nam diſtringor officio, ut maximo, ſic moleſtiſſimo.

Diſtringere, pro Pungere, ſeu leuiter ferire. Ouid.10.Metam.

105. Tuſcius extanti diſtrinxit arundine pectus.

Arundo diſtrinxit ſummum corpus. Ouid. 8. Metam. 77.

Carmine mordaci diſtringere aliquem. Ouid. 2. Triſt. 113.

Diſtringere, Defricare, ſeu radēdo ſordes detergere. Martial. lib. 14. 56. de ſtrigilibus,

Pergamus has miſit curuo diſtringere ferro.

Diſtringere & eradere. Col. lib. 4. cap. 24. 6.

Diſtringere cruſtam panis, Gallicè dicimus, Chapeler du pain. Ex Budæo.

Diſtringere, Decerpere. Col. lib. ult. Sereno cœlo manibus diſtringi oliuam oportet. Sic Plin. lib. 19. cap 9. 1. Semen eius quum eſt maturū, ab æquinoctio Autumni diſtringitur Fortaſſe legendum deſtringitur per ſecundā uocalem in prima. Vide Deſtringo.

Ramos diſtringere. Lucan. lib. 4. 64.

Diſtringere, pro Confringere, comminuere. Col. lib. 12. cap. 8. 2. Deinde exiguum aridi thymi & cunilæ aridæ ſuper lac diſtringito.

Diſtringere gladium, E uagina educere. Cic. 3. Offic. 153.

Diſtringi ſeueritatem. Senec. lib. 2. de Ira. Hoc eſt, exeritur dicta metaphora à gladio.

Diſtringere amaritudinem carminum. Plin. lib. 36. cap. 5. 2.

Diſtringens] Participium, (ἀποξύων,) Qui ex ſtrigili, uel manibus ſordes corporis & ſudorem ipſum in balneo abſterget. Hic enim erat mos ueterum. Plin. lib. 34. cap. 8. 8. de Polycleto loquens, Fecit, inquit, & diſtringentem ſe, & nudum talo inceſſentem. Hoc eſt, ſudorem abſtergentem, quem Græci, ut idem author explicare uidetur, ἀποξύομενον, uocant. Idem eodem loco, de Dædalo 27. Dædalus & ipſe inter fictores laudatus, pueros duos diſtringentes ſe fecit. Quibus in locis antiquiſsimus codex legit diſtringentes.

Diſtrictus] Particip. (περιεσφιγμένος,) Cic. de Aruſp reſp. 56. Suffragia diſtricta tenentur à paucis.

Enſis diſtrictus. Horat. 3. Carm. ode 14.

Diſtriſtos in Remp. gladios retudimus. Cic. 1. Catil. 49.

Ambitionis labore uita diſtricta. Cic. 3. de Orat. 4.

Solicitudine diſtrictus. Horat. 2. Serm. ſat. 8. 14.

Diſtrictus, Coactus. Cic. ad Cælium, lib. 2. 14. 4. Diſtrictus enim mihi uideris eſſe, quòd & bonus ciuis & bonus amicus es. quaſi dicat, neſcis utrum faueas Reip. partibus, an amicorum tuorum, qui eam perturbant.

Diſtrictus & obligatus. Cic. 2. Verr. 16.

Diſtrictus, Nomen ex participio. Cic. ad Quint. fratrem, libro 2. 16. 11. Sic enim habeto nunquam me à cauſis & iudicijs diſtrictiorem fuiſſe.

Diſtrictus, pro Non molli aut ſoluto. Tacit. lib. 4. Vt quis diſtrictior accuſator, uelut ſacroſanctus erat, leues, ignobiles, pœnis adficiebantur. Sic diſtrictam fœneratricem uocauit Valerius lib. 8. cap. 2. pro Seuera & nihil remittente.

Diſtrictè] Aduerb. (ἀποτόμως,) Cic. 2. Philip. 52. Non enim fortaſſe ſatis quæ diſtrictius dicuntur, intelligis. Ex uetuſto exemplari legendum diſtinctius.

Diſtrictè minari. Plin. lib. 9. ad Sabinianum, epiſt. 1. 98.

Diſtrictè denegare. Vlp. in L. Sed hæc. ff. de procur. Sed hæc neq; paſsim admittenda ſunt, neq; diſtrictè denegāda, ſed à Prætore cauſa cognita temperanda.

Diſtrunco] diſtruncas, (διαχειροτομέω,) diſtruncare, idem quod truncare. Plaut. Truc. 11. 53. Ego te hic agnum faciā, & medium diſtruncabo.

Diſtruo] diſtruis, diſtruxi, diſtructum, (διασκευάζω,) diſtruere, Seorſim uel ſeparatim ſtruere. Suetonius in Caligula, cap. 41. Diſtructis ac inſtructis, pro loci dignitate, com pluribus cellis.

Diſturbo] diſturbas, (ἀναστατόω,) diſturbare, Diſsipando, diruendoq; diſijcere, inquit Valla lib. 5. Cic. pro Domo ſua 75. Et iam ſe uidere diſtrahi à complexu ſuorum, diſturbari tecta, diripi fortunas.

Diſturbare & deijcere. Author ad Heren. lib. 1. 22.

Diſturbare & diripere aliquid. Cic. pro Domo ſua 87.

Diſturbare ac diſsipare cuncta. Cic. 2. de Nat. deo. 57.

Aedes ſuas diſturbare. Lucret. lib. 2. 221.

Domum alicuius diſturbare. Cic. 5. Philip. 176.

Auſter freta diſturbat. Senec. Hippol. 10. 5.

Vi & armis diſturbare iudicia. Cic. pro Sylla 53.

Diſturbare ac peruertere legem aliquam concione. Cicero pro Lege Agrar. 99.

Tollere ac diſturbare iudicium ambitus. Cic. pro Sylla 10.

Sententijs & manibus diſturbare locum aliquem. Cicero pro Domo ſua 80.

Multo diſturbat ſanguine pacem. Lucan. lib. 4. 45.

Societatem uitæ diſturbare. Cic. pro Roſc. Amer.

Diſturbare, Impedire ne quid fiat. Cic. pro Bruto, li. 11. 21. 9. Diſturbaui rem, totamq; uobis integram reſeruaui.

Diſturbatus] Partic. (ἀναστατωμένος,) ut Diſturbata porticus, Hoc eſt effracta & diruta.

Diſturbatio] Verbale, (ἀναστάτωσις,) Cic. 3. Offi. 60 Sed utilitatis ſpecie in Repub. ſæpiſsime peccatur, ut in Corinthi diſturbatione noſtri.

Diteſco] Vide Dis ditis.

Dithyrambus] (Διθύραμβος,) Vir Thesbaicus, à quo creditur genus illud uerſuum fuiſſe cognominatum, in honorem Bacchi factum. Cicero 3. de Orato. 102. Vide Cælium libro 7. cap. 5.

Audaces dithyrambi. Horat. 4. Car. ode 2. 2. de Pindaro.

Dithyrambicus] pen. corr. Adiectiuum: (διθυραμβικὸς,) ut Poema dithyrambicum. Cic. de Optimo gen. Orat. 141.

Ditio] ditionis, (ἐπικράτεια,) à ditior comparatiuo nominis dis ditis, quum pro diuite accipitur, ſignificat imperiū. Plaut. Milit. 13. 8. Loquere: aureis meas profectò dedo in ditionem tuam.

Negat Seruius nominatiuum ditio in uſu eſſe, niſi in compoſitione. Cadere ſub imperium ditionēq; alicuius. Cicero pro Fonteio 2. Vide Cado.

Concedere in ditionem. Vide Concedo.

Dedere in ditionem. Vide Dedo.

Ditione atq; numine deorum geruntur res. Cic. 2. de Leg. 23.

Alicuius nutu ac ditiōe gubernari. Ci. Anteq̄ iret in exiliū 14.

Magna ditione premere terram aliquam. Virg. 10. Aen. 10.

Omni ditione tenere terras, Id eſt omni poteſtate, hoc eſt pace, legibus, bello. Virg. 1. Aen. 48. Seruius.

Ditioni, iudicio, poteſtati aliquorū permittere & condonare gentes, nationes, prouincias, regna. Cic. 2. de L. Agr. 48.

Redigere in ditionem. Plin. lib. 9. cap. 35. 20. Vide Redigo.

Redire in ditionem domini. Vide Redeo.

Coercere, opprimere, & in poteſtatem, & ditionē aliquam redigere. Cic. 2. de L. Agrar. 74.

Contra nutum ditionemq; alicuius reſpirare ſi fas eſt. Cic. pro Quintio 63.

Subactus ditione Latia. Claud. 1. in Ruffin. 59.

Terminus Romanæ ditionis. Claud. 3. Paneg. 32.

Sub imperium ditionemq; Pop. Rom. urbes aliquas ſubiungere. Cic. 3. Verr. 37.

In ditione ac poteſtate alicuius eſſe. Cic. pro Quintio 4.

Tenere regionem aliquam ditione. Virg. 1. Aen. 126.

Accuſare aliquem, & ipſum in ſua poteſtate & ditione tenere. Cic. 3. Verr. 68.

In ditionem uenire. Pompon. in L. 2. §. Capta deinde Sardinia. ff. de Origine iuris, Capta deinde Sardinia, mox Sicilia, itē Hiſpania,

Hiſpania, deinde Narbonenſi prouincia: totidem Prætores, quot prouinciæ in ditiones uenerant, creati ſunt.

Ditior, Ditiſsimus, & Dito] Vide Dis ditis.

Diu] diſyllabum, Aduerbium temporis, (δηθὰ, δηρόν, ἐκ παλαι, διὰ μακροῦ, πολὺν χρόνον,) Longo tempore. Terent. Eun. 2. 3. 4. Vna hæc ſpes eſt, ubi ubi eſt, diu celari nō poteſt

Diu & ſubitò, contraria. Brutus Ciceroni lib. 11. 13. 12.

Hoc ipſum diu. Ci. pro Marcello 16. Quid enim eſt hoc ipſum diu, in quo eſt aliquid extremum?

Diu collecta improborū uis & inueterata. Cic. pro Domo ſua (50.

Diu me eſtis demorati. Plaut. Epid. 8. 40.

Diu aliquid perdiſcere. Plin. in Paneg. 26.

Diu uitam dare. Plau. Milit. 10. 128.

Diu eſt quòd miſeram accerſitum eum. Plautus Merc. 19. 1.

Diu ferre. Tacit. lib. 5. Aliaq; in eundem dolorem mœſta & miſeranda diu ferret.

Diu fit. Plaut. Curcul. 3. 251. At iam bibes. Le. diu fit.

Haud diu eſt, quum dentes exciderunt. Plaut. Merc. 9. 44.

Minus diu, Vide poſt Minor.

Diu multum. Cic. pro Sylla 54. Hæc diu multum, & multo labore quæſita una eripuit hora.

Diu multumq;, uel, Multum diuq;. Cic. de Senec. 8. quum multū diuq; uixeris. Sic in Orat. 1. Diu multumq; dubitare.

Nimis ſiue nimium diu, Vide Nimis.

Sæpe & diu ad pedes iacuit ſtratus. Cic. pro Quintio 64.

Satis diu & ſatis multos annos. Cic. pro Cluentio 159.

Non diu huc commigrauit. Terent. Adelph. 4. 5. 15. Liu. 1. ab Vrbe 114. Nec diu pax Albana manſit.

Diu, pro Die, Vide Dies.

Diu, pro Diuturno. Cice. de Seneca 62. Ille uult diu uiuere, hic diu uixit.

Diutius] Comparatiuum à diu, (διὰ μακροτέρου,) Terent. Phorm. 4. 1. 3. Poſtquam uidet me eius mater eſſe hic diutius. Cic. 4. Acad. 124. Didicit apud Philonem tandiu, ut conſtaret diutius didiciſſe neminem. Cice. 6. Verr. 97. Non obtundam diutius aures ueſtras. Quanto diutius

Abeſt, magis cupio tantò, & magis deſydero. Terent. Heaut. 3. 1. 15.

Multo diutius. Cice. de Clar. Orato. 19. Tamen multo diutius Athenæ iam erant, quàm eſt Roma ad hodiernum diem.

Tibine hæc diutius licere ſperas facere, me uiuo patre? Terent. Heaut. 1. 1. 50.

Diutius anno. Ci. Att. li. 7. Ne diutius anno in prouincia eſſem.

Diutius enim iam in hoc deſyderio eſſe non poſſum. Cicero de Amicitia, 86.

Diutius quin. Salluſt. in Cati. Neq; illis, qui uictoriam adepti forent, diutius ea uti licuiſſet, quin deſeſsis & exanguibus, qui plus poſſet, imperiū atq; libertatem extorqueret.

Diutiſsime] Superlatiuum, (πλεῖστον χρόνον, διὰ μακροτάτου,) Longiſsimo tēpore. Cic. de Amicitia 3. Varro 2. de Re ruſt. ca. 6. 1. Vtiq; ut quàm diutiſsimè fructū ferre poſsit.

Torquere diutiſsimè. Cic. in Piſonem 71.

Diutine] pen. corr. Aduerbiū, (δηρῶς,) Plaut. Rud. 27. 15.
Ille qui conſultè, doctè, atq; aſtutè cauet,
Diutinè uti bene licet partum bene.

Diutule] pen corr. Aduerbium diminutiuum, (ἐπ' ὀλίγον,) Aliquādiu. Gellius, Quum diutulè tacitus cogitādo fuiſſem. Apul. in Florid. At non itidē maior meus Socrates, qui quū decorū adoleſcētē & diutulè tacētem cōſpicatus foret, &c.

Diutinus] pen. corr. (δηρός,) Adiect. Id eſt continuus. Cice. ad Brutum, lib. 11. 8. 4. Tantus ardor occupauit animos hominum libertatis deſyderio, tædioq; diutinæ ſeruitutis. Sic Cæſar 2. bel. Ciuil. 51. Diutinus labor. Liu. 5. bel. Pun. 4. Diutinum bellum.

Diuturnus] (χρόνιος, πολυχρόνιος, χρονιαῖος,) Idem quod diutinus. Cic. de Senectute 24. Quas quidem ſic auide arripui, quaſi diuturnam ſitim explere cupiens.

Nec ſimulatum quicquā poteſt eſſe diuturnū. Cic. 2. Offic. 61.

Bellum diuturnum. Cic. pro Lege Manilia 25.

Delectatio diuturna. Cic. 3. de Orat. 56.

Diuturnus error. Cic. 1. Offic. 158.

Mala diuturna. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 17.

Diuturnus & deſperatus morbus. Cic. pro Sylla 57.

Obſeruatio diuturna. Cic. 2. de Diuinat. 42.

Pace diuturna ſe recreare. Cic. de Prouinc. Conſul. 4.

Perpeſsio diuturna ac uoluntaria rerum arduarum ac difficilium, honeſtatis & utilitatis cauſa. Definitio eſt Patientiæ Ciceroni 2. de Inuent. 242.

Diuturna ſimulatio. Cic. Attico, lib. 7. 121. 9.

Diuturnior. Ouid. 4. Metam. 95. Hic qui diligitur, uellem diuturnior eſſet. Idem 6. Faſt. 44.

Diuturnius, diuturniſsimum. Liu. 1. ab Vrbe, 202. Quo diuturnius Seruij regnum eſſet.

Diuturnitas] pen. corr. diuturnitatis, (χρονιότης,) Cice. de Senectute 35. Nec ſubito frangitur, ſed diuturnitate extinguitur. Sic Diuturnitas belli, Cæſar 1. bel. Gall. 166. Et Cicero 2. de Natura deorum 7. & 4. Acad. 215. Diuturnitas temporum.

Celeritas & Diuturnitas, contraria. Cic. 1. de Finib. 63.

Dominationis & uictoriæ diuturnitas. Cic. Att. lib. 7. 140. 1.

Imperij diuturnitati modus ſtatuendus. Cic. pro leg. Manil. 17.

Memoriæ diuturnitas. Cic. 1. de Orato. 64.

Pacis diuturnitas ocium confirmauit. Cic. 1. de Orat. 8.

Temporis diuturnitate non confirmaretur opinio, nec unà cū ſeculis ætatibusq; hominum inueterare potuiſſet. Cicero 2. de Natu. deor. 7.

Extabeſcere diuturnitate fictas atq; nouas opiniones uidemus. Cic. 2. de Nat. deor. 7.

Diuturnitate nō uaneſcere animi labes, nec manibus ullis elui poteſt. Cic. 2. de Legib. 40.

Diuturnitas maximos luctus uetuſtate tollit. Cicero Titio, libro 5. 16. 13.

Diuarico] diuaricas, pen. corr. (διΐστημι,) diuaricare, Eſt, autore Nonio, diſtendere: dictum ab ijs qui uitio naturæ ita ſunt pedibus diſcretis, ut eos in diuerſum habeāt ſeparatos. Cic. 6. Verr. 78. In ea Sopatrum hominem tum domi nobilem, tum ſummo magiſtratu præditum, diuaricari ac deligari iubet. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 7. de bubus, Nec cuius ungulæ diuaricent. Cato cap. 45. Si in ſcrobibus aut in ſulcis ſeres, ternas taleas ponito, easq; diuaricato.

Diuello] diuellis, diuelli, & diuulſi, diuulſum, diuellere, (διασπάω,) Idem quod auellere. Salluſt. Rapi uirgines, pueros, diuelli liberos à complexu parentum.

Mordicus diuellere aliquid. Horat. 1. Serm. Saty. 8. 6.

Amplexu dulci diuelli. Virg. 8. Aeneid. 112.

Artus diuellere morſu. Ouid. 8. Metam. 177.

Diuellere commoda ciuium. Cic. 2. Offic. 122.

Corpus diuellere. Virg. 4. Aeneid. 120.

Diuelli dolore. Cic. pro Plancio 65.

Diuellere conglutinationes. Cic. de Senec. 66. Sic Diſſolutā & diuulſam rem conglutinare, apud eundem 1. de Orat. 93.

Diuulſus conſenſus. Cic. de Aruſpicum reſponſis.

Montes diuellere manibus. Lucret. lib. 1. 41.

Nodos diuellere manibus. Virg. 2. Aeneid. 44.

Cura diuellit ſomnos. Horat. 1. epiſt. 10. 4.

Nec diuelli nec diſtrahi poteſt à uoluptate. Cic. 1. de Finib. 78.

Non facilè diuelli à Polemonis & Peripateticorum finibus. Cicero 4. Acad. 251.

Diuulſus, Participium (διασπασθείς,) ut Mēbra diuulſa. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9. 6. Vnda diuulſa remis. Ouid. 8. Meta. 28.

Diuendo] diuendis, diuendi, diuenditum, pe. corr. (διωνέομαι,) diuendere, Huic & illi uendere. Liu. 1. ab Vrbe 230. Quum diuendita præda XL. talenta argenti auriq; recepiſſet. Sic ibidem, lib. 3. 59. Et. 7. bel. Maced. 19.

Bona diuendere. Cic. 1. de Lege Agraria 4.

Diuerbero] diuerberas, pen. corr. (διακόπτω,) diuerberare, Scindere. Virg. 5. Aeneid. 100.

Primaq; per cælum neruo ſtridente ſagitta
Hyrtacidæ iuuenis uolucres diuerberat auras. Seruius.

Ictu diuerberare aliquid. Lucret. lib. 1. 45.

Ferro diuerberat umbras. Virg. 6. Aeneid. 59.

Sol aerias diuerberat undas. Lucret. lib. 2. 31.

Diuerbium] diuerbij, (πρότασις,) ut inquit Seruius, eſt primus actus Comœdiæ, Græcè Protaſis. Nam quælibet Comœdia diuiditur in Prologum, Protaſin, Epitaſin, & Cataſtrophen.

Diuerbia, Partes comœdiarum, ubi plures perſonæ uerſantur, à perſonarum uarietate dicta. Liu. 7. ab Vrbe 8. Inde ad manum cantari hiſtrionibus cœptum, diuerbiaq; tantum ipſorum uoci relicta. Sunt qui diuerbia, notabiles ſententias uocari magis exiſtiment. Nam de hiſtrionibus loquitur, qui ad manum cætera cantabant: ea tantum pronunciabant, quæ uolebant obſeruari à populo. Auſonius Sectione 2. ad Nepotem, de ſtudio puerili,

Ad noua uix memorem diuerbia coge ſenectam.

Diuerto] diuertis, diuerti, diuerſum, diuertere: (καταλύω) uel Diuertor, diuerteris, diuerti, Deponens, Deflectere. Apud comicos legitur & deuorto, ſiue deuortor.

Diuerterat ad Terentiā ſalutatum. Cic. ad Att. lib. 10. 207. 6. Cic. 5. Verr. 63. Locusq; ei publicè quò diuerteretur, datus (eſt.

Ad alia diuertere. Quintil. lib. 2. cap. 11. 4.

Ad artes alias diuerti. Ouid. 2. de Arte 85.

Ad hoſpitem diuertere. Cic. 1. de Diuin. 101.

Diuerti ad aliquem in hoſpitium. Plaut. Pœnulo 9. 60.

Diuertere apud. Liu. lib. 2. Decadis 5. Domus eorum hoſpitibus patebant, apud quos ipſis diuerti mos eſſet.

Diuerti apud hoſpitē, Recipere ſe in hoſpitiū. Plau. Milit. 2. 8.

Diuertere in tabernam. Cic. 2. de Inuent. 131.

Diuertere in funus alicuius. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6. 2.

Diuerto huc, ad Doripam. Plaut. Merc. 19. 54.

Diuertor huc in tabernam tertiam. Plaut. Pſeud. 9. 65.

Diuertere in uillam. Cic. 2. Offic. 95. Et 2. de Orat. 160. Tanquam in Pontinum diuerteris.

Diuertor domū. Terent. Phorm. 2. 1. 82. Cic. pro Deiota. 10.

Maſſiliam diuertere. Cic. 13. Philipp. 352.

Diuertere uia, id eſt, diſcedere de uia. Plin. in Paneg. 86. Quintil. lib. 2. & recto itinere lapſi plerunq; diuertunt.

Diuertere à propoſito. Plin. lib. 2. cap. 7. 12.

Redeamus illuc unde diuertimus. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 1.

Diuertere, actiua ſignificatione. Lucanus lib. 2. 95.

– uictor cedentibus inſtat,
Diuertitq; acies. Id eſt, auertit, abducit.

Diuertunt mores uirgini longè ac lupæ: Id eſt, multum differūt inter ſe mores uirginis & meretricis. Plaut. Epid. 9. 23.

Diuerſito] diuerſitas, pen. corr. (θαμινὰ καταλύω,) Frequentatiuū à Diuerto pro deflecto. Gellius, nō ad uocularū eius amœnitatē, nec ad uerborū uenuſtates diuerſitandum.

Diuerſor] diuerſaris, (κατάγομαι, καταλύω,) modò diuerto, modo conuerſor ſignificat. Cic. 6. Verr. 33. Apud quem diuerſatus es. Idem 5. Tuſcu. 33. Quum Athenis apud eum diuerſarer.

Diuerſari laute. Cic. 3. Verr. 44.

In domo aliqua diuerſari. Cic. 3. Verr. 48. Omnes ad eam domum in qua iſte diuerſabatur, profecti ſunt.

Diuerſor] diuerſoris, (καταγωγεύς,) Qui in hoſpitium diuertit, hoſpitandi gratia. Cic. 2. de Inuentione 132. Caupo non multo pòſt clamauit hominem eſſe occiſum, cum quibuſdam diuerſoribus illum qui antè exierat, conſequitur.

Diuerſorium] diuerſorij, (καταγώγιον,) Idem quod diuerticulum. Cic. de Senectute 76. Commorandi enim natura diuerſorium nobis, non habitādi dedit. Idem lib. 2. de Orat. 129. Requieſcam in Cæſaris ſermone, quaſi in aliquo peropportuno diuerſorio.

Commoratio & diuerſorium. Cic. Leptæ, lib. 6. 19. 2.

Diuerſorium flagitiorum, & officina nequitiæ. Cic. pro Roſc. Ameri. 79.

Sermonis diuerſorium. Cic. 2. de Orat. 160.

Studiorum, non libidinum diuerſorium. Cic. 2. Philipp. 103.

Diuerſorium, Villa & quaſi hoſpitium, quò nos recipimus. Cicero Fabio Gallo, lib. 7. 24. 8. Næ ego multo libentius emerim diuerſoriū Tarracinæ, ne ſemper hoſpiti moleſtus ſim.

Diuerſoriolum] pe. corr. Diminutiuū, (καταγωγίδιον,) Cic. ad Cornificium, lib. 12. 20. 1. Niſi quod Sinueſſanum diuerſoriolum contempſiſti.

Diuerſorius] Adiectiuum, (καταγωγικός,) aut Taberna diuerſoria. Plaut. Trucul. 14. 21. Suet. in Nerone, cap. 27. Diſpoſitæ per littora & ripas diuertitæ tabernæ.

Diuerticulum] pen. corr. (κατάλυμα, ἄτραπος, ἀτραπιτός,) Eſt ubi iter de uia flectitur. Et propriè diuerticula dicuntur in uia domicilia, ad quæ de itinere diuertendum ſit. Terent. Eunuch. 4. 2. 7. Vbi ad ipſum ueni diuerticulum, conſtiti. Hæc Donatus.

Diuerticula (inquit Seruius) ſunt ſemitæ tranſuerſæ, quæ ſunt à latere uiæ militaris. Plin. lib. 14. cap. 4. 5. Decimi lapidis ab Vrbe diuerticulo.

Diuerticulū fluminis. Martia. in L. Si quiſquam. ff. De diuerſ. præſcrip. Si quiſquam in fluminis publici diuerticulo pluribus annis piſcatus ſit.

Diuerticulū, pro Diuerſorio. Liu. 1. ab Vrbe 226. Quū gladij abditi ex omnibus locis diuerticuli protraherētur, &c.

Diuerticulū, etiā dicimus unde nos à propoſito receſſimus. Iuuenal. Saty. 15. 8. A diuerticulo repetatur fabula primo.

Fraudis et inſidiarū diuerticulū. Cice. pro Roſc. Comœdo 30.

Diuerticulum quærere peccatis, aut dolis. Plaut. Capt. 10. 8. Apud Quintilianum lib. 9. Diuerticula & anfractus, & ſuffugia quærere. Cic. in Partit. 75. Ne diuerticula peccatis darentur. Idem in Piſonem 41. Quos tu Meandros, dum omnes ſolitudines perſequeris, quæ diuerticula, flexionesq; quæſiſti?

Diuerſus] Adiectiuum, (ἀλλοῖος, πολυειδής,) Qui deflexit de itinere. Cæſ. 2. bel. Gall. 317. Quum Numidas diuerſos diſſipatosq; in omnes partes fugere uidiſſent.

Quo diuerſus abis? Virg. 5. Aeneid. 34.

Diuerſus, pro Contrario, uel oppoſito, et aduerſo ponitur: aut etiam diſſimili & uario: ut ſequentia declarant.

Quæ commodis, utilitate, & propè natura diuerſa ſunt, uoluntate coniungere difficile eſt. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 54.

Diuerſus à. Cic. 4. Acad. 182. Certa igitur cum illo qui à te totus diuerſus eſt. Idem de Claris Orato. 170. Hæc uidentur eſſe à propoſita ratione diuerſa.

Inter ſe diuerſi. Cic. in Somn. Scip. 21.

Longè diuerſus ab alijs. Cice. Top. 26. Idem 5. Philipp. 200. Longiſſimè diuerſa ratio.

Diuerſus quàm. Plin. lib. 19. ca. 8. 25. Eruca diuerſæ eſt, quàm lactuca naturæ.

Diuerſus & diſſimilis. Cic. 1. de Inuent. 48.

Acies

Acies diuerſa. Tacit. lib. 14. Vide Acies.

Cædes diuerſæ. Virg. 12. Aeneid. 101.

Diuerſa de cauſa. Id eſt prorſus alia & contraria. Varro, Itaq; inſtitutū diuerſa de cauſa, ut ad alius Dei aram ex caprino genere hoſtia adduceretur, ad alius non ſacrificaretur.

Curæ diuerſæ uocant animū in contraria. Virg. 12. Aen. 101.

Animos diuerſos ducere, Id eſt diuerſa cogitare. Claud. 1. de Raptu Proſer. 24.

Fauor diuerſus. Claud. 3. Paneg. 9.

Diuerſi, ſub. homines. Cic. 2. Philip. 95. Sunt ea quidem innumerabilia, quæ à diuerſis emebantur non inſciente te.

Author in diuerſum. Tacit. lib. 12.

Afficere aliquem in diuerſum. Tacit. lib. 11.

In diuerſum concitati equi. Liu. 1. ab Vrbe 125.

In diuerſum curuari. Vide Curuo.

In diuerſum ſterni, Vide In.

Iter diuerſum quiſq; ſequimur. Ouid. 2. de Ponto eleg. 10. 4.

Loca diuerſa. Cic. de Clar. Orat. 140.

Diſiunctiſſima maximeq; diuerſa loca. Cic. pro Lege Manil. 5.

Diffugere paſſim per diuerſa loca. Virg. 5. Aeneid. 134.

Loca diuerſa petimus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 9. 10.

Longinqua & diuerſa loca. Cic. pro Leg. Manil. 32.

Partes diuerſæ dicuntur quæ inter ſe decertant. Ouid. 1. de Remed. amor. 10. Suet. de Clar. grammat. 9. Interrogatus diu à Varrone diuerſæ partis aduocato, quidnā ageret, & quo artificio uteretur.

Diuerſa pars prouinciæ. Plin. epiſt. 250.

Varia & diuerſa ſtudia. Cic. 1. de Orat. 137.

Diuerſus, pro Eregione. Lucanus, Telaq; diuerſi prohibentes ſpargere fratres. Hoc eſt in altera acie. Budæus.

Ex diuerſo cœli, id eſt ex ſecreto montium, ut ait Seruius. Virgil. 3. Aeneid. 47.

Diuerſi interrogabātur. Id eſt ſeorſim. Apud Tacitū. Budæus.

Animi diuerſus modo numen paueſcere, modo minis, &c. Tacitus libro 20.

Agere diuerſos aliquos, Id eſt in diuerſum agere & diſſipare. Virgilius 1. Aeneid. 15.

Conuehere ex diuerſo, Vide Conueho.

Diuerſum diſtrahi. Plaut. Merc. 8. 2.

Diuerſior, Comparatiuus. Plinius lib. 12. cap. 19. 11. Precia nulli diuerſiora.

Populus diuerſior nunquam confluxit. Claud. 1. Paneg. 31.

Diuerſitas] pen. cor. (ἀλλοιότης,) diuerſitatis, Contrarietas. Plin. epiſt. 150. Sed tamen imitarer & ſequerer quantum aut diuerſitas ingeniorū, maximi & minimi, aut cauſæ ſimilitudo pateretur.

Diuerſitas & differentia. Plin. lib. 11. cap. 37. 18. Oculi in homine numeroſiſſimæ diuerſitatis & differētiæ. Ex antiquo exemplari legitur uarietatis.

Diuortium] (ἀπόλειψις,) Separatio omniū rerum dicitur. Cic. ad Cælium, lib. 2. 9. 6. Eſt diuiſus aquarum diuortijs. Virg. 9. Aneid. 78. Obijciunt equites ſeſe ad diuortia nota. Id eſt ad uiarum flexus.

Diuortia, atq; affinitatum diſſidia. Cic. pro Cluent. 151.

Diuortium, ut ait Caius, De diuortijs, L. Diuortium, à diuerſitate mentiū dictum eſt: uel quia in diuerſas partes eunt qui diſtrahūt matrimonium. Modeſtinus de Verbor. ſignificat. Diuortium inter uirum & uxorē fieri dicitur. Repudium uerò ſponſæ remitti uidetur, quod & in uxoris perſonam non abſurde cadit. Claud. 1. in Eutrop. 13. Quæ gemuit? quanto planxit diuortia luctu?

Diuortium facere. Plaut. Aulul. 7. 56.

Diuortium facere cum uxore, uel alia. Sueton. in Tito Veſpaſian. cap. 4. Cic. 2. Philip. 79. Idem, Cuius ex omni uita nihil eſt honeſtius, quàm quòd cum mima fecit diuortium.

Facere diuortium doctrinarum. Cic. 3. de Orat. 40.

Diuortia itinerum. Tacitus in Vita Agricolæ. Lucanus libro 2. 81. de Apennino, Fontibus hic uaſtis immenſos concipit amnes.

Fluminaq; in gemini ſparſit diuortia ponti.

Arctiſſimo inter Europam, Aſiamq; diuortio Byzantium in extrema Europa poſuere Græci. Tacit. lib. 12.

Diuerſè] Aduerbium, (ἀλλοίως,) In diuerſas partes. Terentius And. 1. 5. 25. Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diuerſæ trahunt.

Diuerſum] pro diuerſè. Plaut. Milit. 22. 14. Vbi lubet, diſpendite hominem diuerſum & diſtendite.

Diues] diuitis, pen. cor. om. g. (πλούσιος, πολυκτήμων,) quid ſignificet, declarat Cicero his uerbis in Paradox. 54. Quē intelligimus diuitem? aut hoc uerbum in quo homine ponimus? Opinor in eo cui tanta poſſeſſio eſt, ut ad liberaliter uiuendum facilè contentus eſt. Varro de Ling. Lat. Diues, à diuo: qui, ut Deus nihil indigere uidetur.

Copioſus & diues, cui opponitur Inops & pauper. Cicero in Parad. 66.

Ex pauperrimo diues factus. Cic. in Vatinium 13.

Diues genitiuo iunctum. Plaut. Amph. 4. 18. Diues operis, & laboris expers. Virg. 2. Georg. 94. Diues opum uariarum, & latis otia fundis. Idem 9. Aeneid. Diues pictai ueſtis, & auri. Sil. lib. 3. 31.

Pecoris diues. Virg. eclog. 2. 5.

Rerum multarum diues. Horat. 2. epiſt. 2. 7.

Diues, ablatiuo. Cic. 2. Offic. 83. P. Craſſus tum cognomine diues, tum copijs functus eſt Aedilitio maximo munere. Statius, Vt ſatis oſtro diues & auro.

Auri congeſto pondere diues. Ouid. epiſt. 16. 45.

Diues agris, ad antiquum morem dictum, teſte Seruio Virg. 7. Aeneid. 108. Auſonijſq; olim ditiſſimus aruis. Hor. Diues antiquo ſenſu.

Diues agris, diues poſitis in fœnore nūmis. Hor. 1. Ser. ſa. 2. 3.

Diues auis, Maioribus præpotens. Virg. 10. Aen.

Forma diuitior puella, Id eſt inſigni forma prædita. Ouidius 6. Metam. 91.

Pecore diues. Horat. Epod. 16. 4.

Tellure multa diues. Horat. Epod. 15. 4.

Diues triūphis terra. Virg. 4. Aen. 8. Id eſt bellicoſa. Seruius.

Ager diues frugum. Claud. de bello Gilgon. 102.

Animus hominis diues. Cic. in Paradox. 55.

Aurum diues. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 7.

Cultus diues. Ouid. epiſt. 15. 39.

Cultu diuite luxuriās Parthus. Claud. epig. 3. 17. de Phœnice.

Dote diues filia. Ouid. epiſt. 11. 20.

Epiſtolam diuitē uocat Ouidius, quæ multa pollicetur & magna. epiſt. 16. 13.

Fortuna diues. Propert. lib. 2. eleg. 2. 5.

Ingenium diues, Id eſt fœcundum. Ouid. 2. Triſt. 67.

Lingua diues. Horat. 2. epiſt. 2. 25.

Menſæ diuites. Horat. 2. Serm. ſat. 4. 18.

Munus diues. Ouid. 1. Faſt. 107.

Addidit externo, marmore diues opus. Ouid. 1. de Arte.

Diues & præpotens regnum. Valer. lib. 2.

Spes diues: Id eſt quæ magna nobis pmittit. Hora. 1. epi. 15. 4.

Diues pro homine diuite, ſubſtantiuo cum appoſito adiectiuo ponitur ab Ouidio lib. 3. Amorum eleg. 6. 10.

Quid mihi fortunæ tantum? quid regna ſine uſu?
Quid niſi poſſedi, diues auarus opes?

Diuitior, Comparatiuus. Plautus Pſeud. 23. 33. Nam hinc nunquam eris nummo diuitior. Cic. de Oratorib. lib. 4. Inde ille

licentior

licentior & diuitior fluxit Dithyrambus. Et Martia.lib.1.72.Romanum propius,diuitiusq; forum.

Diuito] diuitas,pen.corr.(πλουτίζω,)Diuitare,Diuitem facere. Actius Aſtyanacte,
Nihil credo auguribus qui aureis uerbis diuitant
Alienas,ſuas ut auro locupletent domos. Turpilius Tranſilione, Dij me diuitant.Nonius.

Diuitiæ] diuitiarum,plur.tantum nu.(πλοῦτος,ἄφενος,)Cicero 1. Offic.37.Expetuntur autem diuitiæ tum ad uſus uitæ neceſſarios,tum ad perfruendas uoluptates.

Aſiæ diuitiæ.Propert.lib.1.eleg.6.3.

Arabum diuitiæ,pro maximis dicuntur.Stat.5.Syl.1.13.

Grandes diuitiæ.Lucret.lib.5.225.

Improbæ diuitiæ.Horat.3.Carm.ode 24.13.

Luculentæ diuitiæ,Vide Luculentus.

Miſeræ diuitiæ.Horat.2.Serm.Saty.8.4.

Molles diuitiæ.Iuuenal.Saty.6.30.

Operoſæ diuitiæ,id eſt, quæ curam multam et laborem exigũt Horat.3.Carm.ode 1.10.

Opportunæ diuitiæ ut utare.Cic.de Amicitia 21.

Potentes diuitiæ Arabum.Stat.5.Syl.1.13.

Pulchræ diuitiæ.Horat.2.Serm.Saty.3.19.

Regales diuitiæ.Horat.1.epiſt.12.2.

Sepoſitæ diuitiæ.Stat.2.Syl.2.30.

Abundare diuitijs,Vide Abundo.

Adoptare in diuitias,Vide Adopto.

Affluere diuitijs.Lucret.lib.6.3.

Angi diuitijs.Vide Ango.

Augere diuitijs aliquem.Cic.2.de Lege Agrar.71.

Diuitijs & honoribus auctus.Ouid.2.Triſt.9.

Cogere diuitias,id eſt,accumulare.Iuue.Saty.14.14.

Conduplicare diuitias.Lucret.lib.3.14.

Congerere diuitias auro.Tibull.lib.1.eleg.1.1.

Creſcunt diuitiæ.Iuuen.Stat.10.3.

Extructæ in altum diuitiæ.Horat.2.Carm.ode 3.4.

Diuitias facere ex re aliqua.Plaut.Perſa.16.182.

Inclytum diuitijs templum,Vide Inclytus.

Incumbere repertis diuitijs.Virg.6.Aeneid.122.

Miniſtrare diuitias alicui.Ouid.3.Amorum eleg.5.19.

Suggerere diuitias alicui.Ouid.15.Metam.17.

Superare Craſſum diuitijs.Prouerbialiter uſurpatum.Cic.Attico,lib.1.2.3.

In diuitijs eſſe,Vide In.

Diuexo] diuexas,(διακναίω)diuexare, Vehemẽter uexare

Diuexare rem ſuam,Conſumere.Plaut.Perſa.13.5.

Diuexare & diripere omnia.Cic.11.Philipp.290.

Diuexare agros ciuium.Cic.13.Philipp.359.

Diuidia] Vide Diuido.

Diuido] diuidis,pen.corr.diuiſi,diuiſum,pen.prod.(διαιρέω,διαμερίζω, διατμήσσω, μερίζω,μείρω, ἀναδαίομαι,) diuidere,Separare.Cæſ.3.bell.Ciuil.381.Cæſar copias ſuas diuiſit,partẽq; legionũ in caſtris Pompeij remanere dixit.

Diuidere in libros.Suet.de Claris grammaticis.Sic.Cice.2.de Leg.10.Diuidere æqualiter in duas partes.Et lib.1.Acad.30.In naturam & mores diuidebantur.

Secare ac diuidere.Cic.3.de Nat.deor.38.

Partiri ac diuidere.Cic.in Orat.63.Idem 1.de Finib.33. Tollit definitiones:nihil de diuidendo ac partiendo docet.

Diuidere aliquid in oẽs prouincias.Cic.pro Sylla 32.

Diuidere inter ſe.Plau.Pœnul.11.30. Vt eo me priuent, & inter ſe diuidant.

Diuidere agros uiritim.Cic.de Senec.10.

Animum diuidere nunc huc,nunc illuc.Virg.4.Aeneid.58.

Latè diuiſum atq; diſperſum bellum,Vide Latus.

Bona diuidit tripertito.Cic.5.Tuſcu.57.De Ariſtotele.

Caput diuiſum humeris.Silius lib.4.48.

Dextras diuidere complexibus.Stat.3.Thebaid.33.

Diuidere factum cum aliquo.Plaut.Sticho 14.16.
Factum ego hoc tecum diuido, uide utram tibi lubet etiam nũc capere,Cape prouinciam.

Horas diuidere,pro Aſſignare.Seneca de Benefi.lib.3.cap.16.

Diuidere infortunium.Plaut.Milit.11.50.

Medium aliquem diuidere ſecuri.Horat.1.Serm.Saty.1.20.

Mons regionem à regione diuidit.Cic.Attico lib.5.108.4.

Muros diuidere.Virg.lib.2.47.

Diuidere nummos uiris.Cic.ad Atticum,lib.1.13.7.

Diuidere nummos in uiros.Plaut.Aulul.5.30.

Oſcula diuidere ſodalibus.Horat.1.Carm.ode 36.2.

Diuidere ſententiam.Aſconius, Quum aliquis in dicenda ſententia duas pluréſue res complectitur, ſi non omnes hæ res probantur,poſtulatur ut diuidat,id eſt, de ſingulis rebus referatur ſeorſum:quo pars una,ſi uiſum fuerit,repudietur,altera recepta.Cic.pro Milone 10.Diuiſa ſententia eſt,poſtulante neſcio quo (nihil enim neceſſe eſt me omnium flagitia proferre) ſic reliqua autoritas Senatus empta interceſſione ſublata eſt.Plin.epiſt.167.8.

Subtilius & copioſius diuidere.Quintil.lib.4.cap.5.18.

Tabulas diuidere paſſim,& peruulgare,atq; edere populo. Cicero pro Sylla 32.

Diuiſus] penul.prod.Participium (διῃρημένος,) Virgil.in epigr. Diuiſum imperium cum Ioue Cæſar habet. Terent. And.3.1.18.Non ſat commode diuiſa ſunt temporibus tibi (Daue hæc.

Maligne diuiſus ager,Vide Mala.

Corpus diuiſum in membra.Seneca Thyeſte 8.28.

Seorſum diuiſa omnia.Lucret.lib.4.100.

Diuiſus] huius diuiſus, pen prod.(ἀναδασμὸς,) Verbale. Liu.3.bell.Maced.108. Vectigalia publica partim negligentia dilabebantur, partim prædæ ac diuiſui principum quibuſdam & magiſtratibus erant.

Diuiſio] Verbale,(διαίρεσις)Separatio.Cic.4.Acade 176. Duo placet eſſe Carneadi genera uiſorum. In uno hanc diuiſionem:alia uiſa eſſe quæ percipi poſſint,alia quæ percipi non poſſint.

Arguta diuiſio,Vide Argutor.

Quadripartita diuiſio.Cic.3.de Nat.deor.8.

Scrupuloſe in partes ſecta diuiſio.Quintil.lib.4.cap.5.6.

Diuiſor] pe.prod.diuiſoris,(μεριστὸς)Qui partitur & diuidit.
In furis ac diuiſoris diſciplina educatus.Ci.5.Verr.137.

Diuiſor,Redemptor pecuniarum quæ tributim diuidebantur à candidatis ad ſuffragia corrumpenda.Sæpe enim eueniebat ut tributim pecuniæ diuiderentur à candidatis ad aucupanda ſuffragia egentium. Quam ob cauſam redemptores huiuſcemodi operis, quiq; pretio corrumpenda plebis ſuffragia ſuſcipiebant, diuiſores uocabantur. Cic.2.de Oratore 142.Etiam interpretatio nominis habet acumen, quum ad ridiculum conuertas quamobrem ita quis uocetur: ut ego nuper Nummium diuiſorem ut Neoptolemum ad Troiam, ſic illum in campo Martio nomen inueniſſe. Quibus uerbis ſignificat Nummium ob diuiſionum miniſterium, quas in campo factitabat,diuiſorem cognomento dictum.Et ad Atticum,lib.1.11.21.Conſul autem ille deterioris hiſtrionis ſimilis ſuſcepiſſe negocium dicitur,et diuiſores habere. Hos Diuiſores,Plautus Curiæ magiſtros uocat: quia curiæ, etiã tribus appellabãtur. Hæc Budæus in reliquis annot.in Pandectas,quo in loco plura de hac re uideto.Cic.pro Plancio, Quam tibi commodum eſt unam tribum delige: tu doce id quod debes, per quem ſequeſtrem, quo diuiſore corrupta ſit.

Diuiſor,obſcœnum uerbum. Cic.Pæto 9.22.12. Quid enim, non honeſtum uerbum eſt diuiſor? At ineſt obſcœnum: cui reſpondet intercapedo.

Diuiſura] diuiſuræ,pen.prod.(τμῆμα,)Idem quod diuiſio Plinius lib.12.cap.26.2. Idem libro 14. cap.3.7.Folio paruo & rotundo,ſine diuiſuris. Quas inciſuras multis alijs locis appellat.

Diuiduus] Adiectiuum,(διχότομος,)Quod eſt ſeparatũ & diuiſum.Plin.lib.2.cap.18.3.Diuidua eſt in quadrato ſolis.Ibidẽ,cap.67.5.Diuiduus globus.Plaut.Rud.31.52.

Diuiduum talentum faciam.Cic.de Vniuerſitate,28.Ex ea materia quæ indiuidua eſt,et quæ ſemper unius modi,ſuiq; ſimilis,& ex ea quæ corporibus diuidua gignitur,&c. Terent.Adel.2.2.33.Potius quàm uenias in periculũ Sannio Seruéſne an perdas,totum diuiduum face.

Aqua diuidua.Ouid.1.Faſt.59.

Coma diuidua,id eſt, diſcreta in ſummo uertice & utrinq; demiſſa.Ouid.1.Amorum,eleg.5.2.

Crines diuidui.Stat.8.Thebaid.98.

Munus diuiduum.Horat.1.epiſt.18.10.

Sulci diuidui.Claud.5.Paneg.21.

Diuidua ferarum uiſcera,pro diſſectis quibus carnarij in Africa ueſcuntur.Plin.lib.5.cap.1.

Diuidia] diuidiæ,(δυσχέρεια,)Tædium & moleſtia,ut interpretatur Nonius.Plaut.Caſina,4.9.Idem Bacch.17.1. Nimio illæc res eſt magnæ diuidiæ mihi, &c. Antiquum.

Diuiduitas] penul.corr.Verbale.Caius in L.Si is qui.ff.Ad Leg.Falci. Hæc itaq; legata,quæ diuiduitatem non recipiũt tota ad legatarium pertinent.

Diuinitus,Diuino,Diuinus] Vide Dius.

Diuiſio.Diuiſor] Vide Diuido.

Diuitiæ,Diuito,diuitas] Vide Diues.

Dium] Vide Dius.

Diunt,pro dant,apud Plautum & Lucretiũ] Vide Do,dat.

Diuortium] Vide Diuerto.

Diurnus] Vide Dies.

Dius] Adiectiuum,(διογενής,) Aliquis ab Ioue genus ducẽs, inquit Feſtus,generoſus,ἀπὸ τοῦ διὸς,Id eſt,à Ioue.Virg.li.11.132. - quas ipſa decus ſibi dia Camilla Delegit.

Otia dia.Lucret.lib.5.279.Id eſt,diuina.

Pabula dia.Lucret.lib.5.189.

Sententia dia.Horat.1.Serm.Saty.2.7.

Dium] Subſtantiuum,(αἴθρ)Quod ſub cælo eſt extra tectũ, ab Ioue,inquit Feſtus.Inde ſub dio agere.Horat.Carm.li.2. Cic.3.Verr.34.Illa quæro quæ apud te nuper ad omnes columnas omnibus etiã intercolumnijs, in ſylua deniq; diſpoſita ſub dio uidimus.

Morari ſub dio.Horat.2.Carm.ode 3.5.

Sub dium rapere.Horat.1.Carm.ode 18.3.Hoc eſt, proferre in publicum.Porphyr.

Diuus] Adiectiuum,(δῖος)Seruius,Deos æternos dicimus: diuos uerò qui ex hominibus fiunt. Cice.2.de Nat.deor.8. Itaq; & in noſtro populo,& in cæteris deorum cultus,religionumq; ſanctitates, exiſtunt in dies maiores atq; meliores:idq; euenit non temere, nec caſu, ſed quòd præſentiam ſæpe diui ſui declarant.

Effigies ſacræ diuûm.Virg.3.Aeneid.30.

Interpres diuûm,Mercurius.Virg.4.Aeneid.72.

Numina diuûm.Virg.2.Aeneid.25.

Pater diuûm.Virg.1.Aeneid.14.

Pax diuûm.Virg.3.Aeneid.74.

Reſponſa diuûm.Virg.6.Aeneid.160.

Sacra diuûm.Horat.1.Serm.Saty.3.24.

Aequorei diui.Valer.1.Argon.28.

Benigni diui.Horat.4.Carm.ode 2.11.

Imi diui,Infernales.Valer.7.Argon.100.

Immortales diui.Lucret.lib.5.11.

Manes diui.Lucret.lib.3.11.

Penates diui.Horat.2.Serm.Saty.3.35.

Augurijs agimur diuûm.Virg.3.Aeneid.1.

Carentes gelida morte diui.Horat.2.Carm.ode 8.3.

Diuos,& eos qui cœleſtes ſemper habiti,colunto. Cicero 2.de Legibus 31.

Das epulis accumbere diuûm.Virg.1.Aeneid.17.

Placaui ſanguine diuos.Horat.2.Serm.Saty.3.41.

Superare diuos is dicitur, quem ipſis etiam cælitibus feliciorẽ eſſe intelligi uolumus.Catul.ad Leſbiam 48.1.

Armipotens diua,Minerua.Virg.2.Aeneid.85.

Armiſona diua,Pallas.Sil.lib.13.9.

Caſta diua, Pallas.Stat.10.Thebaid.12.

Creatrix diua,Venus.Virg.6.Aeneid.74.

Cythereis diua,Venus.Ouid.8.Metam.58.

Potens Cypri diua,Venus.Horat.1.Carm.ode 3.1.

Triformis diua,Hecate uel Diana.Valer.4.Argonaut.79.Horat.3.Carm.ode 22.1.

Diua uirago,id eſt,Diana apud Senecam in Hippol.1.10.

Diuum,pro aere.Horat.2.Carm.ode 3.5. - ſub diuo moreris Victima nil miſerantis Orci. Id eſt, ſub aere, inquit Seruius.Alij legunt ſub dio.Porphyr.exponit ſub cœlo.Plinius libro 14.cap.21.4.Campaniæ nobiliſſima expoſita ſub diuo in cadis uerberari ſole,luna, imbre,uentis,aptiſſimum uidetur.

Diuinus] pe.prod.Adiect.(θεῖος,ἀντίθεος,θεσπέσιος,ἠγάθεος,)Quod eſt dei,uel quod ad deum pertinet.Terent.Eunuch.3.3.7.
Ait rem diuinam feciſſe, & rem ſeriam
Velle agere mecum.

Diuinæ rei operam dare,& diuinam rem facere, Eſt ſacrificare dijs. Cato, cap.14.2.dixit Diuina uerba facere,pro Sacrificare,uel deos precari,quum inquit,Si de cœlo uilla tacta ſiet,de ea re uerba diuina uti fiant procuret. In alijs exemplaribus hæc duo uocabula deſunt,diuina procuret.

Diuinius,Comparatiuum. Cic.1.de Diui.202.Quid hoc ſomnio dici diuinius poteſt? Ibidem 111.Itaq; appropinquante morte multo eſt diuinior.

Homo diuina & incredibili fide.Cic.pro Milone 70.

O diuina Senatus frequentis in æde Bellonæ admurmuratiõ Cice.7.Ver.33.

Amor diuinus.Virg.8.Aeneid.74.

Diuini animi hominum.Cic.de Amic.12.

Aura diuina.Horat.2.Serm.Saty.2.16.Animum dicit, ut interpretatur Acron.

Diuina quædam et inaudita autoritas atq; uirtus alicuius.Cic. poſt reditum ad Quirites 6.

Diuinum condimentum,quo utuntur dij.Plaut.Pſeud.13.37.

Conſilium diuinum.Cic.pro Lege Manil.5.

Decor diuinus.Virg.5.Aeneid.129.

Fontes diuini.Propert.lib.1.eleg.17.6.

Diuinus homo, Ad laudem refertur. Virg.5.Aen.Idẽ eclo.3.8. Sic Homo diuinus in dicendo.Cic.1.de Orat.22.

Diuini lacus,Id eſt,conſecrati.Virg.3.Aenei.88.Seruius.

Cœleſtis & diuina legio. Cic.5.Philipp.184.

Diuinus locus,Dijs conſecratus.Plaut.Moſt.15.54.

Diuina manus.Plaut.Bacch.20.2.

Diuina memoria.Cic.4.Acad.4.

Mens diuinior.Horat.1.Serm.Saty.4.9.

Mens diuina.Virg.4.Georg.44.

Motus diuinus.Ouid.6.Metam.32.

Numen diuinum. Lucret. lib. 6. 19. & 12.
Odor diuinus. Virg. 1. Aeneid. 82.
Ope diuina. Ouid. 3. Faſt. 5.
Os diuinum. Virg. 3. Aeneid. 75.
Poeta diuinus. Virg. 10. eclog. 4.
Potentia diuina. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 10.
Diuinum rus. Virg. 1. Georg. 34.
Sors diuina. Cic. 3. Philipp. 142.
Voluptas diuina. Lucret. lib. 3. 6.
Vrna diuina. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 6.
Aßiſto diuinis. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 23.
Res diuinas apud deū facere. Cic. 6. Verr. 15. Cato de Re ruſt. cap. 83. Sueton. in Auguſto, cap. 1.
Habere aliquid in animis præſagiens atq; diuinum. Cice. 1. de Diuinat. 129.
Diuinum eſſe in aliqua re agenda. Cic. Qu. frat. lib. 2. 9. 2.
Diuinus] diuini, Subſtantiuum, (μάντις,) Qui diuinat, & futura prædicit. Martial. lib. 3. 29. in Næuolum, Non ſum diuinus, ſed ſcio quid facias. Cic. de Fato 23. Hoc loco Chryſippus æſtuās falli ſperat Chaldæos, cæteroſq; diuinos. Bud.
Auis diuina imbriū. Hora. 3. Car. ode 27. 2.
Imbrium diuinam Cornicem dicit, imminentium imbrium præſciam: ut Virgil. Tum cornix plena pluuiam uocat improba uoce. Acron.
Diuinipotens] pe. corr. (θεοδύναμος,) Qui in diuinis poteſtatē habet. Apul. Saga & diuinipotens cœlum deponere.
Diuino] diuinas, pen. prod. (μαντεύομαι,) diuinare, Significat augurari. Proprium enim Dei eſt futura prædicere. de hominibus etiam dicitur. Teren. Hecy. 4. 4. 74. Planè hic diuinat: nā id eſt. Cic. 2. de Leg. 52. Diſciplina ueſtra quaſi diuinarem, uideatur prorſus poſſe.
Diuinare de aliqua re. Cic. Bruto 18. 7.
Diuinans & præſentiens. Cic. 1. de Diuin. 85.
Futura diuinans animus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 6.
Animo diuinante timere aliquid. Ouid. 11. Metam. 139.
Diuinans] nomen ex participio, (μαντευόμενος,) Cic. 2. de Diuinat. 70. Nam quum mihi quædam caſu uiderentur ſic euenire, ut prædicta eſſent à diuinantibus, dixiſti multa de caſu, &c.
Diuinatus] penult. product. Participium, (μαντευθείς,) Ouid. de Nuce, 16.
Vt diuinatas auferat Augur opes.
Diuinatio] Verbale, (μαντεία, μαντική, μάντευμα, θεοπρόπιον,) Cic. 1. de Diuin. 1. Verſari quandam inter homines diuinationem, quam Græci μαντικὴν appellant. id eſt, præſenſionem & ſcientiam rerum futurarum.
Diuinationem Chryſippus definit his uerbis, Vim cognoſcentem & uidentem & explicantem ſigna, quæ à dijs hominibus portendantur. Officium autem eſſe eius, prænoſcere dei erga homines mente qua ſint, quidq; ſignificent, quemadmodūq; ea procurētur atq; expiētur. Cic. 2. de Diuin. 194.
Diuinatio uidetur eſſe, quæ iudicij conſtitutionem præcedit. Cicero Qu. frat. lib. 3. 18. 1. Poſtridie eius diei apud Catonem erat diuinatio in Gabinium futura inter, &c. Quintil. lib. 3. Sicut diuinationes quæ fiunt de accuſatore conſtituendo, & nonnunquam inter delatores uter præmium meruerit. Gell. lib. 2. cap. 4. Budæus.
Coniecturæ diuinationum. Cic. 1. de Diuin. 132.
Permotus neſcio qua diuinatione. Vide Permotus.
Diuinitas] pen. corr. (θειότης,) Plin. lib. 19. cap. 12. 6. Opus ingens, occultumq; diuinitatis.
Ex diuinitate animos hauſtos, aut acceptos, aut libatos habemus. Cic. 2. de Diuinat. 39.
Theophraſtus à diuinitate loquēdi nomē inuenit. Cic. in Orat. 34.

Ariſtoteles menti tribuit omnem diuinitatem. Cice. 1. de Natu. deorum 48.
Diuine] pen. prod. Aduerbium, (θείως,) Id eſt, diuino quodam conſilio & ingenio, ſiue à Deo profecto. Cic. ad Atticū 1. de Diuinat. 102. Satis eſt non modo plura, ſed etiam pauciora diuine prehenſa & prædicta reperiri. Quintil. lib. 1. c. 10. Quæ Tullius in Oratore diuine, ut omnia, exequitur.
Diuinitus] pen. corr. (θεόθεν,) Aliud aduerbium. Cicero de Orat. Multa memini diuinitus à Platone diſputata. Virgil. 1. Georg. 83.
Haud equidem credo, quia ſit diuinitus illis Ingenium.
Cice. 5. Verr. 153. Atq; in ea fraudem mihi uidetur diuinitus incidiſſe.
Accidit diuinitus. Vide Accido.
Diutinus, & Diuturnus] Vide Diu.
Diuulgo] diuulgas, (ἐκφέρω, θρυλλέω, διαφημίζω, ὑποκηρύζω,) diuulgare, Quaſi cōmune omnibus facere. Cice. ad Appium Balbum, lib. 6. 12. 8. Quare uiſum eſt occultius agendum, neq; ullo modo diuulgandum. Sic Diuulgare conſilium alicuius. Cæſar 1. bel. Ciuil. 75.
Diuulgare librum. Cic. ad Atticū, lib. 12. 254. 1. & 258. 4.
Sermonibus aliquid diuulgare. Cic. pro Fonteio 9.
Diuulgata uetus ad cœlum gloria fertur. Lucret. lib. 6. 2.
Tempus ætatis ad omnes libidines diuulgatum. Cice. Poſt red. in Senatu 8.
Diuulgatus] (θρυλλούμενος,) Nomen ex participio, unde Diuulgatißimus & leuißimus magiſtratus. Cicero Furnio, lib. 10. 26. 5.
Diuus] Vide Diu.

D O

Do] das, dedi, datum, (δίδωμι, ὀπάζω, πορέω, δόσκω,) dare, Notæ ſignificationis. Plautus Aſin. 10. 24. Qui dant, eos derides.
Inter dare & dedere hoc intereſt, quòd Dare, eſt quod repetas: Dedere eſt ad perpetuum. Damus & amicis: Dedimus tantum hoſtibus.
Dare atq; donare. Cic. 6. Verr. 31.
Dare & impertire. Cic. pro Sext. Roſc. Amer. 78.
Tantum boni à dijs immortalibus oblatum & datum. Cicero pro L. Manil. 35.
Da te mihi. Terēt. Heaut. 4. 3. 10. Idē Adelphis 5. 3. 52. - tace Non fiet, mitte iā iſthæc, da te hodie mihi, exporge frontem. Vbi Donatus. Da te mihi, Accommoda te ipſum uoluntati meæ. nam in animum tranſtulit quod eſt corporis, ut in Eunucho, Mihi ſeſe dare, ſermonem quærere. Si nō uis, inquit, propter te, uel propter me mitis eſto. Cic. Att. lib. 1. Epiſt. 9. Dabimus hoc Pompeio Id eſt, Pompeij cauſa faciemus. Eidē lib. ult. Epiſt. 9. Amabo te da mihi & hoc.
Da te homini. Cic. Cælio, lib. 2. 7. 6.
Dabo te exornatum. Terent. Heaut. 5. 1. 77. Si uiuo, adeò exornatum dabo,
Adeò depexum, ut dum uiuat, meminerit ſemper mei.
Dare aliquid ad. Cic. 3. de Orat. 123. Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni ſetas, caudam, aures ad motus animorum declarandos dedit.
Dare aliquid alicui. Cice. 4. Acad. 91. Quis enim tibi dederit aut deum omnia poſſe, aut ita facturū eſſe ſi poßit? Sic Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 1. 25. Id eſt, concedet.
Ab altero alicui dare. Cic. Antonio, in Epiſ. ad Atticum, li. 14. 311. 4. Puero quoq; hoc à me dabis ſi tibi uidebitur.
Dare & concedere. Cic. 5. Verr. 13. Ibidem 188. Sed do hoc uobis & concedo, eſſe multos, &c.
Da hoc illi mortuæ, da cæteris amicis ac familiaribus, qui tuo dolore mœrent: da patriæ, ut ſiqua in re opus ſit, opera & conſilio tuo uti poßit. Cic. Sulpitio, lib. 4. 5. 19.

Dedi me protinam, id eſt, cōfeſtim diſceßi. Plaut. Curc. 7. 84.
Dare, dicere. Terent. Prol. Heaut. 10. Nunc quam ob rem has partes didicerim, paucis dabo. Virg. 1. eclog. Sed tamen iſte deus qui ſit da Tityre nobis. Cice. 1. Acad. 15. Sed da mihi nunc, ſatiſne probas, imo uerò, &c.
Dare, facere. Terent. Adelph. 3. 4. 4. - ô Aeſchine
Pol aut paternū iſtud dediſti, Id eſt, nō didiciſti à patre talia facere. Donatus, Dediſti, deeſt facinus: & dediſti pro feciſti. Sed ſic dicitur in re magna, ut - dabit ille ruinas
Arboribus, ſtragemq; ſatis.
Dabo ſtatuam faciendam. Plaut. Curc. 8. 68. Sic apud Ciceronem 4. Tuſc. 135.
Dare ſe Philoſophiæ excolendum. Et ad Atticum, lib. 2. 16. 1. Dare librum perferendum ad aliquem.
Do ferre, pro Do ferendū. Quintil. li. 9. ca. 3. Virg. 5. Aen. 50.
- & argenti magnum dat ferre talentum.
Græcum eſt, duo uerba coniungere, ut paulò pòſt, Donat habere uiro. Seruius.
Datur hæc ſexaginta minis. Plaut. Perſ. 16. 195. Mart. lib. 12. 73. Amphora uigeßis, modius datur ære quaterno.
Vt res dant ſeſe. Id eſt, pro re, tempore, & loco, ut occurrunt res, ut ſeſe offerunt. Terent. Hecyra, 3. 3. 20.
Omnibus nobis ut res dant ſeſe, ita magni atq; humiles ſumus. Liu. 8. bel. Pun. 22. Pollicitus, prout res, ac tēpus ſe daret, Vt ſe dederint initia. Cic. ad Atticum, lib. 3. 65. 10. &c.
Quod datur accipio, Loquendi modus parœmiæ accommodatus. Cic. 2. de Orat. 100. Si ſe dant, & ut antè dixi, ſua ſponte, quò impellimus, inclinant atq; propēdent, accipio quod datur: & ad id unde aliquis flatus oſtenditur, uela do. Idem 2. de Finib. 132. Hoc etſi multis modis reprehendi poteſt, tamen accipio, quod dat: mihi enim ſatis eſt, ipſis non ſatis.
Dare actionem dicitur iudex, quando actorem ad intendendā actionem admittit. Dicitur & dare iudicium. Vlpi. in L. prima. ff. De his qui deiec. uel effud. Prætor ait, qui deiecerunt uel effuderunt in eum locum quò uulgo iter fiet, &c. quantum ex ea re damnum datum factumue erit, in eum qui ibi habitauit, in duplū iudicium dabo. Cic. 4. Verr. 47. Siquis eum pulſaſſet, edixit ſe iudicium iniuriarum non daturum: quicquid ab eo peteretur, iudicem de ſua cohorte daturum. Ipſi autem nullius actionem rei ſeſe daturum. Vide actionē dare in Ago.
Aciem dare. Tacit. in Vita Agricolæ.
Actum & factum dare. Quintil. lib. 2. cap. 13. 6.
Dare aditum. Colum. lib. 5. cap. 9. 1. Vide Aditus in Adeo, adis
Aditum dare oculis. Ouid. epiſt. 15. 8.
Dare adiumentum. Plaut. Epid. 7. 16.
Adiutorem & comitem alicui dare. Cic. de Amicit. 70.
Adiutorem ad rem aliquam. Terent. Phorm. 3. 3. 28.
In adoptionem aliquem dare. Quintil. lib. 3. cap. 6. 68.
In æquor ſe dare. Virg. 4. Georg. 106.
Aes dare. Horat. de Arte 5.
Amplexus. Virg. lib. 8. Aeneid. 33.
Animum ſub faſce dare, de apibus dicitur. Virg. 4. Georg. 41.
- utroq; animam ſub faſce dedere. Hoc eſt mortuæ ſunt.
Animos dare. Virg. 9. Aeneid. 30. Id eſt, animoſiores facere.
Animum ſuum alicui, Quod uulgus Ponere ſuam affectionem dicit. Plaut. Aſin. 4. 10.
Dant enim animum ad loquendum libere. Liu. 9. bel. Pun. 84.
In luctus animum dare. Ouid. 2. Metam. 77.
Dare animum mœrori. Cic. ad Atticum, lib. 3. 48. 6.
Annos dare uenatibus, id eſt, conſumere uenandi ſtudijs. Valer. lib. 3. Argonaut. 49.
Anſam ad reprehendendum, pro Dare occaſionem. Cicero de Amicit. 53.

Dare anſas ſermonis. Cic. pro Seſtio 17.
Dare aquā in aluum, pro Inijcere. Celſus lib. 4. ca. 15. ad finē.
Dare aquam manibus. Plaut. Truc. 9. 27.
Arbitros, Cæſar 5. belli Gallici 5. Cice. 1. de Legibus 80. Ego planè uellem me arbitrum inter antiquam Academiam & Zenonem datum.
Argentum ad nuptias. Terent. Heaut. 4. 5. 29.
Controuerſia dat aliud argumentum. Quintil. lib. 7. ca. 2. 40.
Augurium dare. Virg. 3. Aeneid. 18. Augurium, modo oraculum: ſed uſurpatiue. Seruius.
Auribus alicuius. Hoc eſt aſſentari, blandiri. Trebonius Ciceroni, libro 16. 17. 2. Noli putare mi Cicero, me hoc auribus tuis dare.
Aures dare, Eſt audire & obſequi. Senec. Hippol. 4. 12.
Dare aures ſuas alicui. Cic. ad Atticum, lib. 1. 3. 4.
Pugnæ auſpicium dare. Sil. lib. 17. 114.
Dare rem autorem. Plaut. Trinum. 4. 53. Vide Autor.
Auxilia. Liu. 8. bel. Maced. 66.
Se in bella dare. Virg. 12. Aeneid. 127.
Bellum ipſa dedi. Stat. 12. Thebaid. 68.
Beneficium, pro facere rem gratam. Cic. ad Brutum, lib. 13. 13. 3. Quo in munere ita ſe tractauit, ut accepiſſe ab eo beneficium uiderer, non dediſſe. Idem ad Rutilium, lib. 14. 9. 7.
Bibere: Quod aliqui impropriè propinare dicunt: quum propinare, propriè præbibere ſit, uel prægustare. Terēt. And. 3. 2. 4. Pòſt deinde quod iußi, ei date bibere. Vbi Donatus, Dare bibere, conſuetudine magis, quàm ratione dixit, pro Date ei potionem. Lucilius in ſexto, Date bibere ſummo. Nam duo uerba actiua nullam habent ſignificationem ſine nomine aut pronomine. ut ſi dicas, Dic facere. Cato de Re ruſt. cap. 89. Bis in die farciat, & meridie bibere dato. De gallinaceis & anſeribus farciendis loquitur.
Boni multum alicui. Plaut. Menæch. 11. 10.
Brachia dare ad. Ouid. 3. Metam. 136.
Brachia collo dare. Virg. 6. Aeneid. 140.
Caliginem. Liu. 7. bel. Maced. 167.
Campo ſe dare. Virg. 9. Aeneid. 12.
Cantus dare. Virg. 1. Aeneid. 81.
Ad carnificem. Plaut. Capt. 19. 13.
Caſus Mithridati datus eſt occupandi Armeniam ui militis Romani ad excidenda caſtellorum ardua. Tacit. lib. 11.
Dare ſe in caſum. Liu. lib. 3. Decad. 5.
Rem in caſum dare, prælioq; experiri ſtatuit. Tacit. lib. 12.
In caueam dabo te. Plaut. Capt. 4. 15.
Cauſam recuſandi. Cic. 2. de Orat. 129.
Cauſam dicendi iuſtā & neceſſariā dare. Cic. de Aruſp. reſp. 8.
Cauſam peccandi dare. Ouid. 2. Triſt. 56.
Cibū ouibus. Varr. 3. de Re ruſt. ca. 9. 15. Oui. 2. de Arte 125
Cibo, pro In cibum. Plin. lib. 14. cap. 16. 2.
Ciuitatem alicui. Cic. 3. de Finib. 61. Hoc eſt ciuem facere.
Clamorem ad aſtra dare. Sil. lib. 6. 51.
Clangorem dare dicuntur aues. Plin. lib. 18. cap. 35. 20.
Claritatem alicui. Plin. lib. 13. cap. 22. 7.
Cœnam alicui. Plaut. Aſin. 12. 146. Terent. Heaut. 3. 1. 47.
- nam ei unam cœnam, atq; eius comitibus
Dedi. Plautus Menæh. 3. 25. Cereales cœnas dat, ita menſas extruit. Cicero ad Pætum, lib. 9. 20. 6. Sed uide audaciam, etiam Hircio cœnam dedi ſine pauone.
Cognitionem Conſulibus dat lex. Cic. ad Atticū, li. 16. 343. 3.
Cognomen. Vide Cognomen.
Ad cogitandum. Cic. ad Atticum, lib. 15. 325. 6.
Lacertis colla dare. Stat. 2. Achil. 54.
Retro colla dare, pro Retro flectere. Ouid. 3. Metam. 16.
Colloquium alicui. Liu. 2. belli Maced. 156.

Colorem dare alicui rei. Quintil. lib. 6. cap. 2. 23.
Deformibus colorem dare. Quintil. lib. 3. cap. 8. 30.
Se comitem alicui. Liu. 3. ab Vrbe 158.
Commeatum militi. Liu. 3. ab Vrbe 193. Vide Commeatus.
Sororem in concubinatum. Plaut. Trinum. 10. 65.
Commoda alicui dare. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 16.
Connubia gentibus dare. Ouid. 3. Faſt. 39.
Conſilium, Conſulere. Terent. Adelph. 3. 3. 14. Idem Eunuch. 2. 3. 84. Dixti pulchrè, nunquam uidi melius conſilium dari. Cic. de Amicitia 41. Conſilium uerum dare gaudeamus libere. Idem 4. Academ. 249. Quid conſilij datis?
Conſilia pulcherrima dare. Virg. 5. Aeneid. 145.
Conſilium de aliqua re. Terent. Adelph. 3. 4. 54.
Conſilium ut aliquid fiat. Terent. Eunuch. 5. 9. 15.
In conſpectum: Hoc eſt, ante oculos ponere. Terent. Phorm. 2. 1. 30. Ipſum geſtio dari
Mihi in conſpectum. Vbi Donatus, Non dixit uenire, ut filium: ſed dari, ut reum. Liu. 3. ab Vrbe 297. Inſequens dies hoſtem in conſpectum dedit.
Se in conſpectum alicuius. Cicero 7. Verr. 69. Et lib. 1. de Diuinat. 75. ex Ennio.
Se in conſuetudinem uel familiaritatem alterius. Cic. in Piſonē 54. Et dare ſe in ſocietatem. Liu. 6. ab Vrbe 131.
Copiam dare. Tacit. lib. 11.
Neq; data Senatus copia, intra cubiculum auditur.
Copiam dare, pro Sinere permittere: Terent. Prol. Heaut. 28. Virgil. Affari extremum miſeræ data copia matri. Et iterū 1. Aeneid. 105.
Poſtquam introgreſſi, & coràm data copia fandi.
Crepitum inter muros dare. Lucret. lib. 6. 23.
Crimini, Vertere uitio. Plin. de Viris illuſt. 23. Cice. de Claris Orat. 151. Quinetiam memini quū in accuſatione ſua Qu. Gallio crimini dediſſet, ſibi eum uenenum parauiſſe. Idem 3. Verr. 8. 7. Verr. 59. & 102. Calamitatē crimini dare.
Crucibus. Plaut. Milit. 5. 28.
Curam. Cice. 3. de Legib. 67. Hæc detur cura Cenſoribus. Hoc eſt negocium hoc illis committatur.
Curatorem dare. Horat. 1. Epiſt. 1. 21.
Curſum nauibus. Liu. 9. bel. Pun. 123.
Curſum dare dicūtur uenti. Virg. 3. Aeneid. 67. alluſio ad nautas, Sed tibi qui curſum uenti, quæ fata dedere?
In cuſtodiam uel cuſtodias. Liu. 1. ab Vrbe 15. Et apud Ciceronem 7. Verr. 55. Et 3. Philipp. 130.
Se in cuſtodiam. Cic. in Catil. 14.
Damnum, Afferre incommodum, nocere. Plaut. Ciſtel. 2. 97. Terent. And. 1. 1. 116.
Nam ſi illum obiurges, uitæ qui auxilium tulit,
Quid facies illi qui dederit damnum aut malum?
Da mihi de tuis ſummis delicijs. Plaut. Trucul. 19. 46.
Decus. Plin. lib. 16. cap. 4. 6. Liu. 7. bel. Pun. 75. Vos illis hodierno die primum fugati exercitus, dediſtis decus.
Defenſionem, pro permittere reo, ut ſe defendat. Sueton. in Claud. cap. 29.
Defraudandum. Plaut. Rud. 31. 31.
Dare ſe in delicias. Senec. epiſt. 115.
Dare dexteras, Promittere. Plaut. Merc. 24. 4. Virg. 4. Aene. (62.
Nec te noſter amor, nec te data dextera quondā,
Nec moritura tenet crudeli funere Dido?
Dexteram dare miſero, Auxiliari. Virg. 6. Aeneid. 74.
Dare dextras & fidem. Liu. 1. ab Vrbe 256.
Dare dicta, pro loqui. Liu. 2. belli Pun. 210. Virg. 2. Aeneid. 157. Hæc ubi dicta dedit.
Dicta dulcia. Plaut. Truc. 4. 74.
Diem. Cic. Atti. lib. 1. 6. 6. Tulliola tibi diem dat, ſponſorē appellat. Eidem, lib. 4. 86. 1. Veſtorio dandi ſunt dies.
Diem luculentum. Plaut. Epid. 8. 5.
In diſcrimen legiones dare. Tacit. lib. 2.
Dare in diuitias filiam. Plaut. Trinum. 9. 4. Sine dote, ille illā in tantas diuitias dabit?
Dare documentum. Cic. pro Milone 17.
Dolorem alicui. Cic. ad Atticum lib. 7. 132. 1.
Dolores ingentes dare. Horat. 2. Serm. Saty. 3.
Se dolori. Plin. lib. 3. ad Nepotem, epiſt. 60. b.
Documentum. Liu. 5. bel. Pun. 211. Idem 5. Dec. 160. Et documentum eloquentiæ dare uoluit.
Dominatum, & principatum dare alicui. Cic. 11. Philip. 315.
Datur in eam domum. Terent. Eunuch. 2. 3. 73.
Dare dono. Virg. 2. eclog. 8. Plaut. Amphit. 6. 36. Liu. 3. bel. Pun. 69. Lætoq; iuueni promiſſis, equum eximium dono dat. Sic 3. ab Vrbe 242.
Dotem. Terent. Phorm. 5. 8. 36. Plautus, Eſt ager ſub urbe: hic uobis eum dabo dotem ſorori.
Dubitationem alicui. Cæſar 1. bel. Gall. 52.
Duras alicui. Terent. Heaut. 2. 4. 22. Subaudi, pœnas.
Epulas oculis, Paſcere oculos. Plaut. Pœnulo 18. 2.
Eſui. Plin. lib. 29. cap. 17. 3. Percuſſis eſui dare decoctum.
Excidio ac ruinis opus aliquod. Liu. 1. ab Vrbe 129.
Da me excruciatum. Plaut. Milit. 9. 84.
Exceptionem alicui. Cic. 2. de Finib. 37.
Exercitum ducendum. Liu. 7. bel. Pun. 45.
Exilium dare alicui. Tacit. lib. 15.
Exitio dare. Tacit. lib. 11.
Exitum belli. Liu. 10. bel. Pun. 247.
Caſus dedit hunc exitum. Seneca Hippol. 2. 11.
Experimentum inſignis artificij, apud Suetonium in Nerone.
Expectationem, pro Mouere expectationem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 3.
Exuuias ad hoſtes: Ab hoſtibus deſpoliari. Plaut. Epid. 2. 36.
Fabulam. Cic. 1. Tuſcul. 5. Donatus, Dari dicitur fabula, quum agitur. Terent. in Prol. Hecyræ, Hecyra eſt huic nomen fabulæ: hæc quum data eſt, &c.
Factum. Plaut. Caſin. 10. 3. Factum & curatum dabo.
Dare facere. Cic. 3. Offic. 86.
Facultatem. Terent. And. 1. 4. 5.
Facultatem ad. Cic. Attico, lib. 6. 113. 7. His ego duobus generibus facultatē ad ſe ære alieno liberandas aut leuādas dedi.
Data eſt mihi facultas, ut meo arbitratu facerem. Cicero 1. de Finibus 110.
Res dabit facultatem. Cic. ad Atticum lib. 11. 215. 4.
Famæ aliquid dare. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 19. Das aliquid famæ? hoc eſt, putas hoc ad famam pertinere? Acron.
Famæ dare, pro Spargere in uulgus. Tacit. lib. 1.
Famam celeritatis. Plin. lib. 35. cap. 11. 4.
Fato proſperiore dari. Ouid. 3. Faſt. 123.
Stat fatis, Veneriq; datum eſt. Virg. 9. Aeneid. 29.
Fidem, Iurare, confirmare, ſpondere, inquit Donatus. Plautus Mili. 8. 43. Terent. Eunuch. 5. 9. 30. Do fidem ita futurū. Idem Hecyra, 1. 2. 39.
- ſi mihi fidem
Das te tacituram, dicam. Ph.
Fidē do, loquere. Cic. Senect. 68. Non M. Attiliū, qui ad ſupplicium eſt profectus, ut fidem hoſti datam conſeruaret. Sic 2. de Finib. 102.
Dare fidem & iuſiurandum. Cæſar 1. bel. Gall. 14.
Dare fiduciam. Liu. 2. bel. Maced. 81.
Flammas. Ouid. 2. Metam. 80.
Fluctibus dare ſe, pro Nauigare. Valer. 7. Argon. 4.
Fœnore. Plaut. Curcul. 9. 19.

Fœnori pecunias dare. Tacit. lib. 11.
In fœnus. Varro. 3. de Re ruſtica, cap. 5. 7.
Foras ſe dare. Lucret. lib. 1. 219.
Foras ueſtem. Plaut. Menæch. 14. 83. Hoc eſt uicinis uel alienis utendum dare.
Humanam formam alicui dare. Quintil. lib. 7. cap. 4. 4. Sicut Epicurus, qui humanam Deo formam, locumq; inter mundos dedit.
Data fortuna de improuiſo. Terent. Phorm. 5. 7. 1.
Fræenos. Liu. 4. bel. Maced. 9. Date fræenos impotenti naturæ & indomito animali. Significat laxare fræenos. ſequitur enim, Sperate ipſas modum licētiæ facturas, niſi uos faciatis. De mulieribus loquitur.
Fragorem dare. Ouid. 8. Metam. 68.
Fructum meliorem. Colum. lib. de Arboribus, cap. 16. 3.
Fugam ſtragemq;. Liu. 1. bel. Pun. 119.
Fugam dare nauigantibus dicuntur uenti. Virg. 7. Aeneid. 5.
Fugæ & in fugam. Cic. Attico, lib. 7. 141. 3. Et 6. Verr. 85.
Se in fugam, Fugere. Et dare aliquem in fugam, pro Fugare, ſiue conuertere in fugam. Cæſar 5. bel. Gall. 191. Celeriter hoſtes dat in fugam. Et lib. 4. 562. Cic. in Verr. Dant ſeſe in fugam iſtius præclari Imperatoris nocturni milites.
Gaudia pacta dare. Ouid. 3. de Arte 92.
Geminum dare. Virg. 2. Aeneid. 11.
Gemitum dare pectore ab imo. Virg. 1. Aeneid. 98.
Se gemitui. Cic. 2. Tuſcul. 97.
Gemmas digitis dare. Ouid. 10. Metam. 53.
Dare aliquid gratiæ alicuius. Liu. 8. ab Vrbe 164.
Guſtum, pro ſpecimen præbere. Senec. epiſt. 11. Dedit enim nobis guſtum, ad quem reſpondebit.
Gyros dare. Virg. 3. Georg. 23.
Habenas. Virg. 1. Aeneid. 14.
Hilarem alicui, Hilariter cū aliquo uerſari. Plaut. Aſin. 15. 21.
Dare ſe hiſtoriæ. Cic. Attico, lib. 2. 23. 2.
Dare aliquid honori alicuius. Seneca de Benefic. 6.
Honores alicui dare. Horat. 1. Serm. Saty. 3.
Hoſpitium dare. Ouid. epiſt. 2. 22.
Hoſtem dare. Tacit. in uita Agric. Quando dabitur hoſtis.
Iacturam. Plaut. Sticho 14. 6.
Immunitatem muneris alicuius. Cic. 4. Acad. 217.
Imperium ſorte datum. Virg. 1. Aeneid. 29.
Impetum. Liu. 5. ab Vrbe 170.
Impetum dare in ſyluas, &c. Tacit. lib. 2.
Impreſſionem. Liu. 4. ab Vrbe 122.
Improbe dare, & iniuſte adimere. Vide Improbus.
Impunitatem. Cic. 8. Philipp. 255.
Incommodo. Cic. 5. de Finib. 93.
Dare indicia. Cic. 5. de Finib. 86.
Inducias. Liu. 1. ab. Vrbe 64.
Indulgentiam ſuam illi, Indulgere ſe illi. Plin. Epiſt. 243.
Initium orandi conditoribus Vrbium, ac Legum latoribus dedit. Cic. Quintil. lib. 3. cap. 2. 3.
Initium dicendi dedit natura, initium artis obſeruatio. Quintil. lib. 3. cap. 2. 2.
Inſidias alicui, Inſidiari. Decipere. Plaut. Aulul. 21. 2.
Iter. Liu. 8. bel. Pun. 228. Sic apud Cæſarem 1. bel. Gall. 31. Negat ſe more & exemplo Pop. Rom. poſſe iter ulli per prouinciam dare.
Iucunditati ſe dare. Cic. 1. Offic. 172.
Datus iudex in hāc cauſam, Id eſt, cōſtitutus. Plin. epiſt. 167. b.
Iudicium ex edicto in libertum dare. Cic. pro Flacco 68.
Iugulum. Cic. 2. Tuſc. 58. Sanè ſi nudus es, da iugulum.
Dare iugulum alicui. Cic. pro Milone 22.
Inuentum. Terent. And. 4. 1. 60.
D. At iam hoc tibi inuentum dabo.
Ius alicui. Plin. epiſt. 248. Quum ius mihi dederis referendi ad te de quibus dubito.
Ius aliquid faciendi de. Tacit. lib. 12.
Ius ſtatuendi etiam de procuratoribus dederat.
Iura & leges. Virg. 1. Aeneid. de Didone. Ibidem 60.
-Remo cum fratre Quirinus Iura dabant.
Iura gentibus. Liu. 10. bel. Pun. 150.
Iuſiurandum, Iuramento promittere. Plaut. Amphit. 10. 51. Terent. Adelph. 2. 1. 11. - iuſiurandum dabitur te eſſe Indignum iniuria hac, indignis quum ego ſim acceptus modis. Plin. de Viris illuſt. 40. Dato iureiurando, ut ſi non impetraſſet, ita demum rediret.
Iuſſa dare. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 7.
Labem dare. Lucret. lib. 2. 230.
Se labori. Cic. 7. Verr. 22.
Lacrymas dare. Virg. 4. Aeneid. 75.
Siccis agenti oculis lacrymas dabit. Quintil. lib. 6. cap. 2. 23.
Ad languorem. Plaut. Aſin. 11. 28. Terent. Heaut. 4. 6. 3.
- uel me hæc deambulatio
Quàm non laborioſa ad languorem dedit.
Se in laqueum. Plaut. Caſina 3. 24.
Dat nemo largius, Nemo liberalior eſt. Terent. Eunuch. 5. 9. 48. Vbi Donatus, Dat largius ut liberalis.
Laudem alicui rei. Plinius lib. 36. cap. 16. 4. Aethiopicis laus ſumma datur.
Laudi. Cic. 1. Tuſc. 7. Ei pro Cluentio 39. Idem 1. Offic. 102.
Laxamentum legi. Cic. pro Cluent. 71.
Leges. Virgil. 8. Aeneid. Compoſuit, legesq; dedit. Sic Cicero 3. de Legib. 8. Dare legem & diſciplinā uiuendi populis. Virgil. 4. Georg. 97.
Dare legem ne, &c. Ouid. 2. Metam. 112.
Loci leges dare. Virg. 4. Aeneid. 43.
Do lego. Iabolenus De ſtat. liberis, L. Stichum, Titio do lego. Paul. ad L. Falcidiam, L. prima, Easq; res quibusq; dare legare uolet. Non plus ſignificat do lego, quàm ſi do ſolum, uel lego dixiſſet.
Leporem dictis dare. Lucret. lib. 1. 6.
Leto dare. Virg. 5. Aen. 160. Id eſt, morti. Ouid. 3. Meta. 24.
Libellos de re aliqua dare. Quintil. lib. 1. cap. 7. 17.
Libertatem dare, pro Manumittere, apud Claudianum lib. 1. in Eutrop. 62.
Pueris licentiam ludendi. Cic. 1. Offic. 26. & 145.
Linamentum dare in plagam, eſt ut uulgus chirurgorum dicit, imponere carptum, quod Græci ἔμμοτον appellant. Celſus lib. 7. cap. 9.
Lintea uentis dare. Ouid. 7. Metam. 8.
Dare literas alicui per aliquem. Cic. Attico, lib. 5. 103. 4.
Dare literas alicui, pro reddere. Cic. Attico, lib. 5. 91. 1.
Literas alicui ad aliquem. Cic. Cornificio, lib. 12. 19. 4. Idem ad Atticum, lib. 7. 132. 1. Vt ab urbe diſceſſi, nullum adhuc intermiſi diem, quin aliquid ad te literarum darem.
Ad literas alterius, pro reſcribere. Cic. ad Atticum, ad quas ego eo ipſo die dederam ex Trebulano L. Pontio.
Se literis. Cic. 1. Acad. 18. Quamobrem da quæſo te huic etiam generi literarum.
Locū. Plaut. Rud. 14. 13. Cic. ad Atticū, lib. 2. 16. 10. Is quærit ex me num cōſuetudinem Siculis locū gladiatoribus dare.
Dare locum, pro Cedere. Terent. Heaut. 3. 3. 25.
Dare locum & cedere. Cic. 2. de Nat. deor. 119.
Locum proximum alicui rei, pro eā proxime deſcribere. Plin. lib. 37. cap. 6. 6.
Locum dubitationis. Cic. pro Corn. Balbo 11. Sic Dare locum reſpondendi. Cic. 3. de Nat. deor. 25.

Locum dolis dare. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 9.

Dat tibi noſtra locum tituli fortuna. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 17.

Locum & tempus cunctationi. Liu. 5. bel. Pun. 228.

Lucem dare. Virg. 1. Aeneid. 62.

Ludum deſidiæ filio ſuo. Plaut. Bacch. 21. 9.

Ad ludendum. Cic. 5. de Finib. 76.

Ludum amori dare. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.

Lumen dare eloquẽtiæ, & præceptis. Quintil. lib. 3. ca. 1. 14.

De ſe reſpondentibus dant uenuſtiſsimos luſus. Quintil. lib. 5. cap. 13. 36.

Dare magis, Vide Magis.

Magiſtros rerum eſſe dedit. Id eſt, magiſtros militum fecit. Virgil. 9. Aeneid. 53.

Malum alicui. Plaut. Amphit. 8. 89. Terent. And. 2. 5. 20. Renunciabo, ut pro hoc malo mihi det malum. Idem Eunuch. 3. 3. 2. Cic. 4. Verr. 17. Cohors tota illa tua, quæ plus mali Siciliæ dedit, quàm ſi centũ cohortes fugitiuorum fuiſſent.

Mammam, Lactare. Terent. Adelph. 5. 9. 18.

Dare mancipio, uel mancupio, Eſt rem ita dare, ut euictionem præſtaturos nos ſpondeamus. Plaut. Perſa, 15. 59.

Mãcipio neq; promittet, neq; quiſquã dabit. Idẽ Milit. 3. 23.

Me ſibi habeto, & ego me illic mãcupi dabo. Vide Mancipiũ.

Mancipio uitam dare. Lucret. lib. 3. 198.

Mandata, Præcipere, imperare, iubere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 132. 7. Virg. 6. Aeneid. 24.

Aliquid in mandatis. Eſt aliquid faciendum uel dicendũ cõmittere: quod & mandare dicitur. Plaut. Amph. 3. 81.

Mandata alicui ad aliquem. Cic. Attico, lib. 8. 159. 1.

De manu dare: cui opponitur Foris. Columel. lib. 7. cap. 9. 7. de ſuibus, Nam quidem cultus ager opimas reddit ſues, quũ eſt graminoſus, & pluribus generibus pomorum conſitus, ut per anni diuerſa tempora, mala, pruna, pyrum, multiformes nuces, ac ficum præbeat: nec tamen propter hæc parcetur horreis: nam ſæpe de manu dandum eſt, quum foris deficit pabulum: propter quod plurima glans uel ciſternis in aquam uel fumo tabulatis recodẽda eſt. Seipſum exponit Columella, quid intelligat per De manu dare, quum dixit ante, Nec tamen propter hæc parcetur horreis.

Manum alicui, Conſentiendi ſignum & ueluti confirmationis eorum, quæ à nobis uel petuntur uel proferuntur. Plaut. Aulul. 6. 16. Da mihi optima fœmina manum. E. ubi ea eſt? Idem Aſina. 13. 32. Virg. 11. Aeneid.

- neq; ipſe manus feritate dediſſet. Seruius.

Dare manus alicui, Fateri ſe uictum. Plaut. Perſa 13. 76. Cice. ad Atticum, lib. 2. 37. 3. Aiebat illum primo ſanè diu multa contra, ad extremum autem manus dediſſe, & affirmaſſe nihil ſe contra eius uoluntatem eſſe facturum. Eidem, lib. 16. 333. 1. Sapienter igitur quòd manus dediſti, quodq́; etiam ultro gratias egiſti. Idem de Amicitia, 82. Atq; ad extremũ det manus, uinciq́; ſe patiatur.

Manus fidei dare. Senec. Thyeſte, 8. 29.

Manus intus dare. Celſus lib. 7. ca. 29. Qua curatione partus emortuus ex utero eximatur. ad cuius rei facultatem multũ confert & magnitudo uuluæ, & uis neruorum eius, & corporis totius habitus, & mentis etiam robur, quum præſertim intus nonnunquam etiam duæ manus dari debeant.

In uota manus dare. Ouid. epiſt. 20. 49.

In manu. Cic. 2. Offic. 88. Quanquam enim quod præſens tanquam in manu datur, iucundius eſt, tamen, &c.

Aliquid in manum. Terent. Phorm. 4. 3. 28. Eho dic quid uelis dari

Tibi in manum, ut herus deſiſtat litibus? Vbi Donatus, Datur ei in manũ, qui ſeparatim accipit, ſine arbitro aut interprete: ut præuaricator aut iudex corruptus. Tacit. lib. 4.

Datos in manum milites.

Aliquid in manus hominum, Eſt aliquid edere, quod in manus hominum perueniat. Plin. epiſt. 137.

Dare uirginem alicui in manum. Terent. And. 1. 5. 61. Vbi Donatus, Confirmatæ ſunt legitimæ nuptiæ per in manum conuentionem.

Manu plena dare. Senec. de Benef.

Dare manibus alterius, Eſt umbris mortuorum in ſolatiũ mortis. Alioqui ſimpliciter Dare manibus, eſt dijs inferis: quẽadmodum dare leto. Liu. 1. Decad. lib. 1. Idem 4. ab Vrbe 83. Iam ego hanc mactatã uictimã (ſi modò ſancti quicquã in terris eſſe dij uolunt) legatorum manibus dabo.

Materiam inuidiæ. Cic. 11. Philipp. 305.

Materiam dolis dare. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 9.

In matrimoniũ. Liu. 7. bel. Maced. 219. Cæſar 1. bel. Gall. 14. Ei filiam ſuam in matrimonium dat.

Medicamentum ſuper. Celſus, lib. 7. cap. 7. Vbi tota exempta eſt, committendæ oræ, fibulaq́; his inijcienda, & ſuper medicamentum glutinans dandum.

Dare in medium, id eſt, in commune. Gell. lib. 1.

Memoriæ. Gell. lib. 1. cap. 11.

Mercedem alicui. Plaut. Amphit. 8. 14.

Dare merita. Cic. de Amic. 26. Vt in dandis recipiendisq́; meritis quod quisq; minus per ſe poſſet, id acciperet ab alio, uiciſsimq́; redderet.

Modum alicui dare. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 8. Quintil. lib. 2. cap. 4. 1. Nos ſuum cuiq; profeſsioni modum demus.

Ad mortem. Plaut. Amphit. 8. 175.

Morti aliquem dare. Ouid. in Ibin. 127.

Mores ſuos alteri. Plin. lib. 10. cap. 50. 2.

Motus incompoſitos dare. Virg. 1. Georg. 70. Id eſt, ſaltationẽ aptam religioni, nec ex ulla arte uenientem. Seruius.

Munus magnificum. Plin. de Viris illuſt. 66.

Muneri, apud Fabium lib. 1. cap. 17.

Murmura alicui dare. Ouid. 2. Metam. 158.

Mutuum, Mutuare. Terẽt. Heaut. 3. 3. 40. Huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuum. Cic. ad Atticum, libro 16. 203. 3. Non reddit quæ dedi eius filio mutua, & utitur excuſatione temporis.

Mutuam pecuniam. Cic. ad Atticum, lib. 11. 211. 3.

Natalia. Cic. 2. Philipp. 39. Hodie nõ deſcendit Antonius. cur? dat natalia in hortis.

Animal neci dare. Virg. 3. Georg. 95. Vide Nex.

Dare negocium. Terent. And. 3. 2. 40.

Poſtremò id mihi da negocij. Cic. in Verrem.

Dat amico ſuo cuidam negocium, qui tum magiſter erat eius ſocietatis, ut diligenter caueret. Lentulus Ruffo, lib. 5. 20. 8. Non habui, cui potius id negocij darem, quàm tibi.

Dare negocium & imperare. Cic. 6. Verr. 45.

Corpus in neruum ac ſupplicia. Liu. 6. ab Vrbe.

Nomen militiæ, & ad militiam, Eſt ad delectum ſeſe exhibere. Plaut. Pſeud. 19. 38. Quid ego ceſſo Pſeudolum facere, ut det nomen ad molariam coloniam? Liu. 5. ab Vrbe 45. Ci. in Philipp. Re & ueritate nobis milites ſine ulla recuſatione, ſummo etiam cum ſtudio nomina dant. Hoc eſt, ſe ipſos ſcribendos offerunt, & curant nomina ſua inſcribenda. Budæus.

Dare nomen in coloniam aliquam. Liu. 4. Bel. Maced. 162.

Nomen et tẽpora longa dare ſuo autori dicitur libellus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 16. Hoc eſt famam diuturnam.

Nomen alicui rei. Plin. lib. 11. cap. 37. 1. Poſtea Gallico uocabulo etiam legioni nomen dederat alauda. Liuius 1. ab Vrbe 12. celebre ad poſteros nomen flumini dedit. Horat. 1. Epiſto. 17. 3.

Fons etiam riuo dare nomen idoneus, &c.

Nomina data. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 17.

Nouitatem uetuſtis nouis autoritatem. Plin. in Præfat. 6.

Nummos pro corpore dare. Horat. 1. Serm. Saty. 9.

In nuptias, Idem quod dare in matrimoniũ. Terent. And. 5. 1. 11.

Nuptum filiam, Idem quod Dare in matrimonium. Plaut. Perſa. 10. 55. Terent. And. 3. 2. 48. Perijt: pro uirgine dari nuptum nõ poteſt. Idem And. 2. 1. 1. Quid ais Birria? datúrne illa hodie Pamphilo.

Nuptum? B ſic eſt. Liu. 10. bel. Pun. 38.

Datur nuptum ad uirum. Plaut. Sticho 2. 83.

Obliuioni. Liu. 4. ab Vrbe 160.

Obliuioni & negligentiæ. Liu. 5. ab Vrbe 236.

Obſides. Cæſar 1. bel. Gall. 121. & lib. 2. 233.

Obſidio datus alicui. Tacit. lib. 11.

Obuiam dari. Terent. Adelph. 3. 2. 3.

Occaſionem. Plaut. Capt. 4. 8. Cic. ad Atticum, lib. 7. 136. 3.

Alterum Conſulatum à Rep. ne data quidem occaſione repulimus.

Omen dare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 11.

Operam, Eniti & laborare. Terent. And. 2. 1. 29. Idẽ Eunuch. 2. 3. 71. Faciam ſedulò, ac Dabo operam, adiuuabo.

Operam alicui dare, Adiuuare, inſeruire, operam ſuam impendere, autoribus Donato & Valla. Terent. Heaut. 3. 1. 90.

- ibo, ac dicam ut dixeram,

Operam daturum me, hodie non poſſe his dare. Plaut. Aulul. 6. 21. Da mihi operam amabo. Dare operam amico unguenta ementi, pro Iuuare in emendis unguentis. Plaut. Caſ. 5. 26. Cic. pro A. Cecinna 12. Liceretur is quem Ceſenniæ dare operam nemo miraretur.

Da mihi paulum operæ. Terent. Eunuch. 2. 2. 50.

Operam alicui rei. Plaut. Bacchid. 5. 65.

Dare operam ne. Plaut. Perſa 10. 44. Idem Milit. 17. 9.

Ne te abduceret operam dedi.

Operam ad. Plaut. Caſina 2. 21.

Vos omnes opere magno oratos eſſe uolo,

Benignè ut operam detis ad noſtrum gregem.

Operam abortioni, Conari abortum facere. Plaut. Trucul. 4. 43. Vide Aborior.

Operam amori & deſidiæ. Plaut. Pſeud. 4. 42. Experiar, quæ capiti, quæ uentri operam det, quæq́; ſuæ rei. Terentius Heaut. 1. 1. 58.

Ego iſthuc ætatis non amori operam dabam, &c.

Operam aurium, Idem quod auſcultare ſignificat. Plautus Bacchid. 20. 70.

Operam auſcultando, Auſcultare. Plaut. Amph. 12. 23. Sic Dare operam fabulæ. Plaut. Capt. 2. 54.

Operam auſpicio. Capere auſpiciũ. Liu. 8. bel. Maced. 113.

Operam Platoni, et cæteris, pro Diſcipulum ei eſſe, inquit Valla in Raudenſem. Cic. 4. Acad. 34. Iam Clitomacho Philo ueſter operam multos annos dedit. Ibidem 25.

Operam ueteri domino, Seruire. Plaut. Capt. 7. 2.

Operam aſsiduam foro. Plaut. Aſin. 9. 22.

Operam furtiuis rebus, Id eſt, furari. Plaut. Amphit. 6. 12.

Do id operam. Terent. And. 1. 1. 130. Et nunc id operã do, ut per falſas nuptias, &c. Ibidem 2. 1. 8.

Ah quanto ſatius eſt te id dare operam,

Qui iſtum amorem ex animo amoueas tuo, quàm, &c.

Operam in. Cic. 1. Tuſc. 12. In quam exercitationem ita nos ſtudioſe operam dedimus, ut, &c.

Operam iræ, Iraſci. Plaut. Pœnul. 12. 20.

Domos abeamus noſtras ſultis nunc iam:

Quando id, quod iræ operam dedimus, impetrauimus.

Operam laudabilem. Plaut. Perſa 17. 1. Aedepol dediſti uirgo operam laudabilem.

Operam liberis. Cic. 1. Offic. 178. Liberis dare operam, re honeſtum eſt, nomine obſcœnum. Hoc eſt liberis procreandis.

Operam malam alicui. Plaut. Capt. 12. 43.

Sed mihi ægre eſt me huic dediſſe operam malam,

Qui nunc propter me meaq́; uerba uictus eſt.

Operam mutuam. Gell. lib. 2. cap. 29. Roges ueniant, operãq́; mutuam, & meſſem hanc nobis adiuuent.

Operam optimam. Plaut. Aulularia.

Operam promiſſam. Plaut. Aſin. 7. 110.

Iuſsit uel nos atrienſem, uel nos uxorem ſuam

Defraudare: dixit ſeſe operam promiſſam dare.

Operã rei, Laborare in acquirẽdis bonis. Terẽt. Adel. 1. 2. 15.

- deniq; ſi conferendum exemplum eſt, non fratrem uidet

Rei dare operam, ruri eſſe parcum ac ſobrium?

Dare operã Senatui aut clientibus. Plau. Aſi. 16. 21. ego cẽſeo

- Eum etiam hominem Senatui dare operam, aut cliẽtibus.

Operam ſermoni. Cic. 2. de Leg. 1.

Operam ſermoni alicuius, pro Auſcultare quid dicat. Plaut. Epid. 5. 55.

Operam ſomno, Dormire. Plaut. Pſeud. 9. 71. Liu. 3. bel. Pun. 168. Corpora curare, ſomnoq́; operam dare, &c.

Dare operam iuris ciuilis ſtudio. Cic. de Claris Ora. 169.

Operam ſtylo, pro Scribere uel cõponere. Suetonius in Domitiano, cap. 20.

Operam tonſoribus, apud Suetoniũ in Auguſto cap. 79. pro Tonderi.

Operam uirtuti. Cic. de Amicitia, 70.

Operam ut. Plaut. Trucul. 16. 10.

Sed obſecro da mihi operam, ut Narrem quæ uolo. Terent. Eunuch. 1. 1. 18. Quàm ſi des operam ut cum ratione inſanias. Cic. 4. Verr. 12.

Dabitur opera, Curabitur, Fiet diligenter. Plaut. Rud. 4. 33. paucis percontarier

Volo ex te. D. dabitur opera, atq; in negocio.

Operas in portu. Cic. 4. Verr.

Operas in ſcriptura pro magiſtro. Cic. ad Siliũ, lib. 13.

Data opportunitate. Cæſ. 3. bel. Gal. 4. 18.

Optionem. Liu. 6. bel. Pun. 152.

Orationem alicui. Plau. Rud. 24. 20. G. alienón' prius

Quàm tuo dabis orationem?

Dare orationem, Reſpondere. Plaut. Milit. 8. 54.

Oratorem, Mittere legatum. Plaut. Amph. 3. 34.

Dare in ordinem, Vide Ordo.

Oſculum, Oſculari. Plaut. Epid. 12. 5. Ouid. 10. Metam. 57.

Incumbensq́; toro dedit oſcula.

Oſcula ex animo dare. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 11.

Otium dare alicui rei. Tacit. lib. 16.

Se otio, Quieſcere, ceſſare à laboribus. Plaut. Trinum. 12. 19.

Pacem. Plaut. Amphit. 4. 55. - pacem atq; otiũ Date illis.

Pacem mortalibus dare. Silius lib. 7. 57.

Palmam dare. Ouid. 2. de Arte, 147.

Danda palma docto oratori. Cic. 3. de Orat. 79. Plin. lib. 28. cap. 9. 18. Maſſurius palmã lupino adipi dediſſe antiquos tradit. Id eſt, pluris feciſſe.

Do palmam huic conſilio. Terent. Heaut. 4. 3. 31.

Partes alicui, uulgus Dare officium dicit. Liu. 4. bel. Pun. 29.

Ad partes populi dare. Cic. 2. de Leg. Agr. 32.

Se in partem aliquam. Cic. 3. de Orat. 34.

Patronum alicui. Cic. 3. de Orat. 155.

Pauſam concilijs dare. Hoc eſt quietem & ceſſationem congregationibus. Lucret. lib. 2. 24.

Pectus dare enſibus. Senec. Hippol. 5. 6.

Pectora ferro dare. Virg. 12. Aeneid. 109.

In ſumptum pecunias. Terent. Adel. 3. 3. 16.

Se in pedes, Fugere. Plaut. Capt. 4. 12. Terent. Eunu. 5. 2. 6.

Perniciem alicui dare. Cic. 3. de Nat. deor. 90.
- atq; illi perniciem dabo,
Mihi mœrores illi luctũ, exitiũ illi, exiliũ mihi. Ex poeta.
Pignus. Cice. Attico, lib. 8. 153. 5. Ouid. 2. Metam. 8. Senec. in Medea 7. 29.
Pignus cum aliquo. Plaut. Bacchid. 20. 141. Næ ego cum illo pignus haud auſim dare,
Tantas turbellas facio.
Da pignus, ni nũc peieres. Plaut. Pœnu. 18. 70. Idẽ Epid. 14. 35.
Ain' tu lubuit? E. aio, uel da pignus ni ea ſit filia.
Pignori. Plaut. Moſtel. 13. 40.
Quid ais? emit ædeis uicini hic proximas?
D. Non aio. T. quadraginta etiam dedit hucuſq; pignori?
Ad piſtores. Plaut. Aſinar. 12. 119.
Plagas. Plaut. Aſin. 7. 10. Quemadmodũ & dare pœnas quis dicitur, pro ferre ſupplicium.
Plangorem dare. Ouid. 8. Metam. 90.
Plauſum, Applaudere, plauſu quodam uel manuum uel pedum fauere. Plaut. Capt. 20. 8. Cic. de Senect. 59. Quibus quum à cuncto conſeſſu plauſus eſſet multiplex datus. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.
Plauſum pennis dare. Virg. 5. Aeneid. 44.
Poculum alicui. Cic. pro Cluentio 22.
Pœnas, Puniri. Terent. Phorm. 4. 3. 22. Virg. 4. Aeneid. 78.
- dabis improbe pœnas. Cic. 5. Tuſc. 77. Si digito quẽ attigiſſet, pœnas dediſſet. Plin. epiſt. 16.
Pœnas inceſti, aut temeritatis. Liu. ab Vrbe 183. Cic. ad Atticũ lib. 9. 18. 4.
Dedit pœnas Populo Rom. Cic. 12. Philipp. 336. Itaq; ipſi (ne dicam mihi) Populo Rom. pœnas dederunt: me ſaluum adhuc Reſp. conſeruauit.
Pœnas ſanguine, pro Mori. Virg. 2. Aeneid.
Portiones. Plin. 12. cap. 14. 12. Idem lib. 12. cap. 15. 3. Non dant ex myrrha portiones deo.
Poteſtatem, Eſt (inquit Valla lib. 4. cap. 18.) rem alterius arbitrio committere. Plaut. Perſ. 16. 134. Terent. Phorm. 5. 6. 40. Ait uterq; ſibi poteſtatem eius habendæ dare. Idem in Prol. Heaut. 35.
Adeſte æquo animo: date poteſtatem mihi
Statariam agere ut liceat per ſilentium.
Poteſtatem, honorẽ, autoritatem, ornamentũ. Cic. 7. Verr. 67.
Poteſtatem ut. Plaut. Capt. 16. 12. - dij poteſtatẽ dabunt,
Vt beneficium bene merenti noſtro merito numeres.
In poteſtatem. Liu. 8. ab Vrbe 122.
Potui dare. Celſus lib. 1. cap. 13. Illud ſcire oportet, omne huiuſmodi medicamentum, quod potui datur, nõ ſemper ægris prodeſſe, ſemper ſanis nocere.
Datur potui ad iecinerum uitia. Plin. lib. 21. cap. 20. 10. Sic Columella lib. 8. cap. 5.
Potum arenti ſolo. Plin. lib. 17. cap. 26.
Præcipitem. Terent. Andr. 3. 4. 17. Vtinam mihi eſſet aliquid hic quò nunc me præcipitem darem. Ibidem 1. 3. 9. Præcipitem me in piſtrinum dabit. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 9. Hic ſe præcipitem tecto dedit.
Præceps datus trucidabatur. Tacit. lib. 1.
In præceps, Præcipitare. Liu. 7. bel. Pun. 154.
Præcepta dare. Virg. 4. Georgic. 80.
Præceptum, pro Præcipere. Liu. 10. bel. Pun. 154.
Præcepta ad rẽ aliquam. Cic. 2. de Finib. 135.
Prælia dare. Virg. 3. Georg. 52.
In præmium. Liu. 4. ab Vrbe 266.
Dare præſens, tanquam in manu. Cic. 2. Offic. 88.
Dare præſtare. Scæuola de Statu liberis, L. Sticho: Iubeo det præſtet filio uxori meæ.

Prandium. Plaut. Pœnulo 20. 12. Idem Amph. 8. 31. Domi daturus nemo eſt prandium aduenientibus.
Dare precibus alicuius, Facere quod quis à nobis petit. Plin. Epiſto. 22. c.
Primas, ſecundas, tertias alicui rei. Cic. 3. de Orat. 117.
Principatum. Cic. 2. Offic. 97. Vide Princeps.
Principium. Terent. Eunuch. 3. 2. 4.
Quàm uenuſte? quod dedit
Principium aduenies?
Principium alicui rei dare. Lucret. lib. 2. 53.
Daturi progeniem uitioſiorem. Horat. 3. Carm. ode 6. 10.
Prolem dare. Virg. 1. Aeneid. 56.
Promiſſa, Spondere. Catullus, Argon. 59. 28. At nõ hæc quondam blando promiſſa, dediſti? Voce mihi. Virg. lib. 9.
Non hæc Euandro de te promiſſa parẽti Diſcedens dederã.
Prouincias magiſtratibus, aut ijs qui magiſtratu abierunt. Cic. 1. de Finib. 30.
Prouinciã alicui dare. Cic. 6. Verr. 46.
In publicum aliquid dare. Plin. epiſt. 156.
Pugnam. Plaut. Pſeud. 7. 111.
Dabo aliam pugnam claram & commemorabilem. Terentius Eunu. 5. 2. 60. Crede hoc meæ fidei, dabit hic aliquam pugnã denuo. Vbi Donatus, Dabit autem propriè pro inducet: ut, Magnam dabit ille ruinam.
Ad purgationes cloacarum. Plin. epiſt. 249. g.
In quæſtionẽ dare ſeruos dicebatur dominus. Autor ad Heren. Idem pro Roſc. Amer. 71. Quod à nobis oppugnari uideo, ne in quæſtionem dentur, ſuſpicioſum eſt. Hoc eſt, torqueantur, & afficiantur ſupplicijs.
Quietem dare. Tacit. lib. 20.
Quietem membris dare. Virg. 10. Aeneid. 43.
Quieti corpora. Liu. 9. ab Vrbe 194.
Rationem, Docere rationem & modum quo quid fieri poßit. Plaut. Milit. 10. 176.
Receptum facilem aut celerem. Cæſar 1. Bel. Ciuil. 181. Ibidem 314. Si prælium cõmitteretur, propinquitas caſtrorũ, celerem ſuperatis ex fuga receptum dabat.
Receſſum. Cæſ. 5. bel. Gal. 160.
Recurſum dare. Ouid. epiſt. 6. 12.
Reditum glorioſum alicui dare. Cic. in Paradox. 36.
Regem dare. Virg. 1. Aeneid. 14.
Remedium. Cæſar 1. bel. Ciuil. 308.
Ad remum. Liu. 4. bel. Maced. 31.
Requiem nullam dare. Plin. in Paneg. 104.
Reſponſum. Cic. ad Atti. lib. 1. 13. 10. Virg. eclog. 1. 9. Hic mihi reſponſum primus dedit ille petenti.
Riſus alicui dare. Horat. 2. Serm. Saty. 5. 12. Hoc eſt occaſionem ridendi dare.
Oculis ruborem dare. Ouid. 8. Metam. 94.
Dare in ruborem. Plaut. Capt. 17. 9.
Ruinam dare. Virg. 2. Aeneid. 62.
Dare ſaltus. Ouid. 2. Metam. 33. de curru Phaetontis.
Salutem alicui. Cic. pro Deiotaro.
Salutem aduenienti: Salutare aduenientem. Plaut. Epid. 12. 2.
Ad ſalutem communem aliquid dare. Cic. 6. Verr. 46.
Datur ſatietas. Cic. 3. de Nat. deor. 131.
Sceptra dare. Virg. 4. Aeneid. 120.
Dare ſe alicui. Terent. Eunu. 5. 9. 10.
Dare ſe ad legendos libros, & Philoſophiam pertractandam. Cic. 1. de Nat. deor. 14.
Se facilem dare. Ouid. epiſt. 15. 40.
Se quoque det populo mulier ſpecioſa uidendum. Ouid. 3. de Arte 85.
Alicui ad docendum. Cic. de Clar. Orat. 169. Sic dare ſe in diſciplinam alicuius Philoſophi. Gel. lib. 5. cap. 10.

Senatum

Senatum legatis; Eſt legatos in Senatum admittere, & poſtulata audire. Liu. lib. 2. tertiæ Decadis. Cicero ad Quin. frat. libro 2. 15. 2. Eodem igitur die Tyrijs eſt Senatus datus frequens.
Sententiã. Cic. 1. de Legib. 84. Quam igitur ſententiã demus?
Sententiam, pro Permittere ius ſententiæ dicendæ, uel ferre iudicem. Senec. epiſt. 14.
Ad ſepulturam. Cic. 2. Philip. 41.
Sequeſtrum aut arbitrum. Plaut. Rud. 23. 64.
Dare ſermonem alicui, pro Dare cauſam obloquendi. Cic. Varroni, lib. 9. 3. 2.
Se ſermonibus uulgi. Cic. in Somnio Scip. 27.
Se in ſermonem. Cic. ad Att. lib. 13. 281. 3.
In ſermonem aliorum familiariter. Cic. pro Lege Agr. 26.
Seruandum. Teren. Eunucho 5. 2. 65.
Ad ditem in ſeruitutem. Teren. Phorm. 4. 3. 48.
Signum. Terent. Eunucho 4. 7. 11.
Signa dare. Virg. 1. Georg. 87.
Signum oculis. Plaut. Milit. 4. 44.
Signum tuba. Cæſar 7. bel. Gal. 329.
Signum, uel Dare ſignum receptui. Liu. 4. bel. Pun. 65. Ibidẽ, lib. 3. 174. Gracchus prius quàm ſe hoſtes ab repentino pauore colligerent, receptui ſignum dedit, ac ſuos intra muros recepit.
Signum uexillo. Cæſar 3. bel. Ciuil. 353.
Signum, Indicare, palàm facere, innuere. Cic. 3. Verr. 49.
Signum pudoris & ingenij dicitur puer. Cic. 3. de Fin. 14.
Silentium, Silere. Terent. in Prolog. Hecyræ 55.
Solatia. Cic. ad Att. lib. 4. 85. 14.
Se ſomno. Cicero 1. Tuſcul. 184. Sic Dari ſomno, apud Pliniũ libro 8. cap. 25. 2. de crocodilo. Sic Dare ſe quieti, Cæſar 2. bel. Ciuil.
Sonitum, pro Facere. Virg. 12. Aeneid.
Arma ſonum dant. Virg. 3. Georg. 17.
Aliquem ſopori, pro Occidere, apud Plaut. in Amph. 4. 152.
Membra ſopori dare. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 17.
Sortem dare. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 1.
Spatium & ueniam dare. Ouid. epiſt. 23. 14.
Spatium conglobandi ſe, reſpirandi, aut docendi aliquem: & ad ſe colligendum, & deliberandum. Liu. 6. ab Vrbe 14. & lib. 10. 138. Cæſar 1. bel. Ciuil. 17. Item Cic. pro Cecinna 4. Liu. 4. belli Maced. 70. Col. lib. 11. cap. 1. 20.
Speciem hoſti exercitus abeuntis dedit. Quintilianus libro 2. capite 17. 12.
Ludentis ſpeciem dabit. Horat. 2. epiſt. 2. 25.
Specimen dare. Virg. 2. Georg. 49. Id eſt dignam probationem: Seruius.
Specimen indolis clarum, Hoc eſt, futuræ probitatis ſignum oſtendere. Plin. epiſt. 31. b.
Specimen ſui, Hoc eſt, optimam de ſe expectationem præbere. Liu. 7. ab Vrbe 197. & 9. bel. Pun. 154. Dare uirtutis ſpecimen. Cic. 1. Ver. 15.
Spectandum. Plaut. Aſin. 13. 33.
Spem. Teren. Heaut. 4. 1. 23. Verbis mortem ſimulare, re ipſa ſpem uitæ dare. Cic. pro Sylla 29. Qui negare noluit eſſe in eodem numero Syllam, quo plus ſpei Gallis daret.
Spem menti dare. Virg. 4. Aeneid. 11.
Spiramentum. Plin. lib. 12. cap. 3. 2.
In ſplendorem bullas foritum. Plaut. Aſin. 9. 20.
Dedere ſtadia XXII. ſingulis ſcenis. Plin. lib. 12. cap. 14. 2.
Stipendium duplex in pedites, & triplex in equites. Liu. 9. belli Macedonici 25.
In ſtipendium pecuniam. Cæſar 1. Ciuil. 91.
Stragẽ, pro Facere. Liu. 8. ab Vrbe 150. Virg. 3. Georg. 49.

Studium, pro Impendere. Quint. lib. 12. cap. 3.
Arti alicui ſtudium, & incrementum dat utilitas, ſummam ratio & exercitatio. Quintil. lib. 3. cap. 2. 1.
Studij plurimum in literis. Quintil. lib. 12. Et apud Col. lib. 1. cap. 1. 1. Studium agricolationi dare.
Studijs annos ſeptem dedit. Horat. 2. epiſt. 2. 17.
Suauium. Plaut. Aſin. 16. 41. Cic. ad Att. lib. 16. 336. 10. Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris eſt) hilarula eſt, meis uerbis ſuauium des.
Succeſſus proſperos dare. Liu. in Præfat. ab Vrbe 8. Vide orſus in Ordior.
Supplicium dare. Catul. ad Gellium 111. 2.
Supplicium alicui de ſe, Puniri. Plaut. Aſin. 9. 76.
Dabitur pol ſupplicium mihi de tergo ueſtro. L E. Væ te.
Tibi quidem ſupplicium carnufex de nobis detur? Terent. Heaut. 1. 1. 86. Interea uſq; illi de me ſupplicium dabo. Idẽ Eunuch. 1. 1. 24. Et dabis ei ultro ſupplicium.
Supplicium necis paternæ. Martial. lib. 1. 7.
Ad ſupplicium alicui alterum. Cic. pro Cluent. 144.
Suſpicionẽ timoris. Cæſar 6. bel. Gal. 24. Sic apud Suetoniũ in Tiberio, Dare ſuſpicionem attentandæ proditionis.
Symbolum. Teren. And. 1. 1. 61.
Tacitum, pro Cõmittere arcanum. Senec. epiſt. 84.
Tecta dare. Ouid. 2. de Arte 125.
Tempus, menſes, diem alicui rei. Cic. ad Att. lib. 5. 101. 3. Idem 11. Philip. 307. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 45. Oui. 2. de Arte 74.
Cogis adulterium, dando tempusq;, locumq;:
Raró dat ſe tempus. Plaut. Bacchid. 15. 27.
Datur tempus. Terẽt. And. 3. 3. 25. Hem id te oro, ut ante eamus, dum tempus datur.
In iram tempus dare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17. Sed nunquam dederis ſpatioſum tempus in iram.
Tempora parua quieti dare. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.
Tempora data ſtudijs. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 12.
Aliquid temporis ad ludum dare. Cic. pro Cælio 33.
Terga. Liuius 4. ab Vrbe 163. Dataq; mox terga hoſtibus forent, ni, &c. Virg. 4. Georg. 17.
- dum grauis aut hos,
Aut hos, uerſa fuga uictor dare terga coegit.
Terga dare metu. Valer. 3. Argonaut. 51. Metu, ob metum.
Ad terram, Proſternere. Sueto. in Auguſto, cap. 96. Duos coruos hinc & inde, infeſtantes, aquila Prætorio eius ſuperſedens afflixit, & ad terram dedit. Vide Ad.
Teſſeram. Liu. 9. ab Vrbe 166.
Aliquid teſtamento. Liu. 9. bel. Maced. 72.
Teſtem alicui rei dare. Ouid. 1. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
Teſtes in aliquem. Cic. 6. Verr. 89.
Teſtem Iouem. Plaut. Cap. 7. 67.
Teſtimonium. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 12. Sibi enim bene geſtæ mihi conſeruatæ Reipub. dat teſtimonium. Et apud eundem lib. 7. 122. 8.
In timorem. Plaut. Pſeud. 14. 23.
Se in tormenta. Cic. 5. Tuſc. 116.
Tinnitus dare. Senec. Hippol. 6. 12.
Tranſitum. Liu. 1. bel. Pun. 72.
Tribunali reliquam partem diei. Plin. in Paneg. 129.
Corpora dant tumulo. Ouid. 2. Metam. 66.
Turbas. Plaut. Bacch. 5. 122.
Vadem. Cic. 2. de Fin. 127. Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico.
Vbera dare. Ouid. 4 Metam. 65.
Vela dare. Ouid. epiſt. 6. 12.
Vela in altum. Liu. 4. bel. Pun. 161. Virg. 1. Aen. 8.
- in altum Vela dabant læti.

Per undas uela dare. Virg. 5. Aeneid. 158.

Vela, per translationem. Cic. in Orat. 41. *Ingredientibus conſyderandum fuit quid ageremus: nunc quidem iam quocunq; feremur, danda nimirum uela ſunt.*

Vela ad. Cic. 2. de Orat. 100. *Et ad id unde aliquis flatus oſtenditur uela do.*

Vela indignationi. Plin. epiſt. 119. c. *Dedimus uela indignationi, dedimus iræ, dedimus dolori, & in ampliſſima cauſa, quaſi magno mari, pluribus uentis ſumus uecti* Id eſt, *uſi ſumus exaggeratione & totis uiribus nixi, dum indignabamur nouercas & priuignos aliena inuadere.*

Venenum alicui. Cic. pro Cluent. 35.

Veniam, Condonare, *indulgere, inquit* Donatus. Terent. And. 5.3.30. *Aequum poſtulat, da ueniam.* Cic. de Amicit. 55. *Eſt enim quatenus amicitiæ dari uenia poſſit.* Terentius Adeph. 5.8.20.

Age, quid ſi quid te maius oret? M. quaſi hoc non ſit maximũ. D. *Age, da ueniam.* Vbi Donatus, *Da ueniam, præſta beneficium, concede quod petitur.* Virg. 4. Aeneid. 88.

Extremam *hanc oro ueniam (miſerere ſororis)*

Q*uam mihi quum dederis, cumulatam morte remittam.*

Da mihi hanc ueniã. Cic. pro Archia; Q*uæſo à uobis ut in hac cauſa mihi detis hanc ueniam, accommodatã huic reo, &c.* Id eſt, *indulgeatis, cõcedatisq́; mihi hoc, ſi forte peccauero, ut interpretatur* Valla *lib.* 4.

Veniam dare amori. Senec. Hippol. 2. 29.

Veniam alicuius diei. Liu. 6. bel. Pun 92.

Scriptis ueniam dare. Ouid. 3. de Pon. eleg. 9. 11.

In reliquos data uenia. Tacit lib. 12.

Veniam dare, ſignificat etiã precibus cedere. Suet. in Tiberio, cap. 10. Neq; *aut matri ſuppliciter precãti, aut uitrico deſeri ſe etiam in* Senatu *conquerenti, ueniam dedit.*

Venuſtatem. Plaut. Milit. 10. 56.

Verbera pondo dare. Ouid. epiſt. 17.

Verba dare alicui, pro Concedere *alicui ut loquatur, apud* Valerium 7. Argon. 87.

Nouiſſima uerba dare. Stat. 1. Achil. 77.

In uerba dare recuperatores. Cic. 5. Verr. 57.

Verba alicui, Decipere, *circumuenire.* Plaut. Aulul. 4. 23. Terent. Eunuch. 4. 5. 1. *Idem And.* 1. 3. 6.

Si illũ relinquo, eius uitæ timeo: ſin opitulor, huius minas,

Cui uerba dare difficile eſt. Donatus, *Dare uerba,* Decipere *eſt, quia qui rem expectat, & nihil præter uerba inuenit, deceptus eſt.* Cic. ad Att. lib. 15. 329. 1. *Vel uerba mihi dari facilè patior in hoc, meq́; libenter præbeo credulum.* Horat. 1. Serm. ſaty. 3. 5.

Dare uerba & Decipere. Cic. 13. Philipp. 372. *Scilicet uerba dedimus: decepimus: ignorabat legio* Martia *quarta, neſciebant ueterani quid ageretur.*

Viam. Plaut. Curcul. 7. 1. Virg. 10. Aeneid. 9.

Et quancunq; uiam dederit fortuna ſequatur.

Dare uiam, per translationem, Idem *quod dare rationem & modum quo quid poſſit fieri.* Plautus Epid. 5. 10. Cic. 2. de Diuinat. 153. *Nullas dant uias nobis ad ſignificationum ſcientiam.*

In uiam: pro Itineri *ſe accingere.* Cic. Terentiæ, lib. 14. 12.

Victum. Plaut. Amphit. 4. 1. 148. Horat. 1. epiſt. 18. 10.

-*clamat, uictum dare.*

In uincula. Liu. 2. bel. Pun. 32.

Vir perpetua lege datus uxori. Ouid. 6. Faſt. 47.

Vires dare. Virg. 5. Aened. 82.

Vitam alicui. Plaut. Milit. 10. 128.

Vitam æternam dare. Virg. 2. Aeneid. 174.

Hoc eſt immortalitatem.

Vitio, Vituperare, *culpare, inquit* Donatus. Terent. in Prologo And. 8. *Nunc quam rem uitio dent, quæſo animum aduortite.* Cic. 2. Offic. 85. *Ne* Marco *quidem* Seio *uitio datum eſt, quòd in caritate aſſe modium populo dedit.*

Dare unguentum in caput. Celſus lib. 3. cap. 18.

Voces dare. Ouid. 9. Metam. 117.

Alicui uoluptatem. Plaut. Amphit. 8. 6.

Voluptatibus. Cic. De ſeneſt. 39.

Vſum nominis dare. Ouid. 2. Metam. 8.

Vſuram unius horæ ad uiuendum. Cic. in Catil. 21.

Vſuram lucis dare. Cic. 6. Verr. 61.

Vtendum aliquid dare. Plaut. Aſin. 9. 38. *Scyphos, quos utendos dedi* Philodamo, *retulitne?* Idem Trinummo 17. 7.

Vtilitatem alicui dare. Lucret. lib. 5. 174.

Vulnera ferro dare. Ouid. 3. Metam. 17.

Vxorem alicui. Terent. And. 1. 1. 74. *Cum dote ſumma filio uxorem ut daret.* Idem Phorm. 1. 2. 71. *Illéne indotatã uirginem atq; ignobilem* Daret *illi?* Vbi donatus, *Filius familiæ non tam ducit uxorem, quàm à patre accipit: quippe quum patri committatur puella potius in huiuſmodi conditionibus quàm marito.*

Datum. Terent. Eunucho 3. 1. 5. *Eſt iſtuc datum profectò ut grata mihi ſint quæ facio omnia.* Vbi Donatus, Datum, *facto, decretoq́; conceſſum: ut,* Non *dabitur regnis, eſto, prohibere* Latinis.

Datum 111. *Idus* Iunij, Cic. *Terentiæ lib.* 14. *Sic ad* Tironem, *lib.* 16. 10. 10. *Datum pridiæ* Idus Iun. Et ad Qu. *frat. lib.* 2. 16. 1. *Accepi literas datas* Placentiæ.

Datum ire. Plaut. Pœn. 7. 9. *Siccine oportet ire amicos homini amanti operam datum?*

Datur cernere. Plin. epiſt. 10. b.

Si dabitur, pro ſi licebit. Quint. Item Virg. 7. Aeneid. 63.

Duint, *pro dent, uel dederint, Antiquum.* Plau. Amphit. 3. 72. Terentius And. 4. 1. 42. *At tibi di dignum factis exitium duint.* Antiquum.

Duit, pro det. Plaut. Aulul. 4. 23. *Ne mihi ex inſidijs uerba imprudenti duit.* Ibidem 7. 61. Liu. 10. *ab* Vrbe 89. Bellona *ſi hodie nobis uictoriam duis, &c.* Antiquum.

Danunt, pro dant. Plaut. Curcul. 3. 30. *Nam tibi amantes propinantes uinum danunt.* Idẽ *Capt.* 13. 50. Et *duplã agninã danunt.* Antiquũ. Datus Participium, *ut* Data *pecunia.*

Reddere *data.* Ouid. 1. de Arte aman. 18.

Corripere data fraudando. Catul. ad Auſilenam 105. 2.

Data opera, pro De *induſtria, conſultè.* Vlp. *in* L. *Sed & qui data.* ff. Ex *quib. cauſis maio.*

Datum] *dati, Subſtant.* (δοθὲν,) Cic. de Amic. 52. *Hoc quidem eſt nimis exiguè & exiliter ad calculos uocare amicitiam, ut par ſit ratio acceptorum & datorum.*

Datus] *huius datus,* (δόσις,) (Plaut. Trinum. 17. 16.

Is mille nummũm ſe aurum meo datu tibi ferre & gnato Lesbonico *aiebat meo.*

Dato] *datas,* (δόσκω,) *dare,* Frequentatiuum. Plaut. Moſtel. 8. 44. *Tu ſolus credo fœnore argentum datas.* Antiquum. Plin. lib. 25. cap. 5. 19. *Themiſon binas non amplius drachmas datauit, ſequentes & quaternas dedêre.*

Dator] *datoris,* (δότης,) Verbale. Virg. 1. Aenei. 148. *Adſit lætitiæ* Bacchus *dator, & bona* Iuno.

Datio] Verbale, (δόσις,) Varro 3. de Re ruſt. cap. 9. 16. *Si in farciendo nimio cibo faſtidiunt, remittendum in datione, proportione: ſic ut, &c.* Cic. pro Lege Agraria 63. *Cuius iudicium legumq́; datio, captorum agrorum ipſius uirtute cognitio tollitur.*

D*atio ſigni.* Plin. lib. 7. cap. 56. 12.

Datarius] Adiectiuum, Q*uod dandum eſt, aut quod datur.*

Plautus Pſeud. 15. 13. *Eho an non prius ſalutas? S. nulla eſt ſalus mihi dataria.*

Datatim] *pen. pro.* Aduerb. *Datatim ludere,* Inuicem *dando: quemadmodum qui pila luſitant, quæ uiciſſim mittitur & remittitur.* Plaut. Curcul. 7. 17.

Datiuus] *datiui,* (δοτικὴ,) Quint. lib. 1. *Nam cum dico haſta percuſſi non utor ablatiui natura, nec ſi idem Græcè dicam,* Datiui τῷ δορί.

Doceo] *doces, docui, doctum,* (διδάσκω, μαθητεύω,) *docere,* Cognitionem *dare.* Deriuatur *enim authore* Varrone *lib.* 5. *de* Lingua *Lat. à do das: quòd ut ait* Sipontinus, *nihil aliud ſit docere, quàm diſciplinæ, aut alterius cuiuſcunq; rei cognitionẽ dare.* Cic. de Sen. 26. *An ne eas quidem uires ſenectuti relinquimus, ut adoleſcentulos doceat, inſtituat, ad omni officij munus inſtruat?* Idem 2. de Orat. 129. *Et docebo ſus (ut aiunt) oratorem eum, quem quum* Catullus, *&c.*

Erudire atq; docere. Cic. 1. Offic. 218. Neq; *ſolũ uiui atq; præſentes ſtudioſos diſcendi erudiunt atq; docent.*

Docere & explanare. Cic. 2. de Orat. 45.

Docere & inſtituere. Cic. de Orat. 82. Q*uis enim de iſto genere non docuit, non inſtituit, non etiam ſcriptum reliquit?*

Docere, delectare, & permouere animos audientium. Cic. de Opt. genere Orat. 142.

Docere & dedocere, contraria. Cicero 2. de Orat. 40. Q*uum aut docendus is eſt, aut dedocendus, aut reprimendus, aut incitandus, &c.*

Docere aliquem aliquod. Plaut. Pſeud. 20. 88.

Docere aliquem literas. Plaut. Moſtel. 3. 30.

Cic. in Piſonem 57. Q*uid nunc te aſine literas doceam? nõ opus eſt uerbis, ſed fuſtibus.*

Docere aliquem literas mercede. Cic. 2. Philip. 35.

Iuuenalis Satyra 7. -*tenta*

Chryſogonus quanti doceat, uel Pollio *quanti.* Cicero 1. de Oratore 62.

Docere aliquem fidibus. Cic. Peto, lib. 9. 22. 10.

Fruſtra docere. Virg. 1. Aeneid. 80.

Iudices docere. Quint. lib. 9. cap. 1. 16.

Docere aliquẽ Latine. Plin. epiſt. 124. c. Cic. 2. de Fin. 23. *An ſum etiam nunc uel Græcè loqui, uel* Latinè *docendus?*

Literis docere aliquid. Cic. Att. lib. 16. 335. 2.

Exemplo multa docere. Ouid. 1. de Remed. amoris 11.

Docet te male. Teren. Heau. 4. 1. 40. *Malè docet te mea facilitas multa.* Id *eſt, multorũ malorũ cauſa eſt tibi.* Vide Malus.

Docebo hæc omnia eſſe uera. Cic. 5. Verr. 103.

Paucis docere. Virg. 4. Aeneid. 24.

A peritis doceri. Cic. 3. Offic. 19.

Serò docere. Cic. 7. Verr. 119.

Docere, Abſolutè. Virg. -*docuit poſt exitus ingens.*

Docere, Commonere, *ſiue commonefacere aliquem.* Cic. Appio Pulchro, *libro* 3. 6. 15. Ne *literas quidem ullas accepi, quæ me docerent quid ageres, aut ubi te uiſurus eſſem.* Cic. de Lege Agraria.

Docere & cõmonefacere. Metellus *Ciceroni, lib.* 5. 4. 3. *Vt is nos doceret & commonefaceret.*

Docere aliquem de. Cæſar 1. bel. Ciuil. 11. Q*ui de his rebus eum doceant.*

De iniurijs alicuius docere aliquem. Cic. 6. Verr. 101.

De magnis rebus docere. Lucret. lib. 4. 2.

Collegiũ Pontificũ de religione docere. Cic. pro Domo ſua 26.

Non ignarus docendi. Quint. lib. 2. cap. 3. 6.

Artem docendi tradere. Cic. pro Flacco 33.

Docens] *docẽtis,* Particip. (διδάσκων,) Oui. 5. Faſt. 134.

Q*uo didicit cultè lingua docente loqui.*

Sanctitas docentis. Quint. lib. 2. cap. 2. 2. *Teneriores animos ab iniuria ſanctitas docentis cuſtodiat.*

Doctus] Particip. (δεδιδαγμένος,) Cic. 3. Offic. 19.

Ad legem doctus. Cic. pro Milone 7. *Eſt enim hæc* Iudices *non ſcripta, ſed nata lex: &c. ad quam non docti, ſed facti: non inſtituti, ſed imbuti ſumus.*

Doctus de aliquo. Plaut. Perſa 15. 73.

Doctus iter melius. Hora. in Arte Poe. 14. *loquẽs de* Neptuno.

Ex diſciplina Stoicorum doctus. Cic. de Clar. Orat. 48.

Cantare doctus. Horat. 1. Serm. ſaty. 10. 4.

Fallere mẽtes doctus, & unanimes odijs turbare ſodales. Clau. 1. in Ruffin. 21. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 8.

Doctus uincere, doctus ferire. Martial. lib. 5. cap. 25.

Doctus ad malefaciendum, & ad malitiam. Plaut. Epid. 8. 42. Terent. Hecyra 2. 1. 6.

Doctus] (διδακτὸς, διδασκαλικὸς, παιδευτὸς, γνωμονικὸς,) Nomen *ex participio, ut doctus homo.* Cic. lib. 2. Offic. 3. *Nec me angoribus dedidi, quibus eſſem confectus, niſi his reſtitiſſem: nec rurſus indignis docto homine uoluptatibus.* Idẽ pro Cælio 17. *Adoleſcentes humaniſſimi & doctiſſimi.*

Abſolute doctus. Vide Abſoluo.

Doctus & diſertus. Cic. in Orat. 7.

Doctus & eruditus. Cic. 1. de Orat. 51.

Doctus & intelligens. Cic. de Clar. Orat. 98. *In quo nunquam fuit populo cum doctis intelligentibusq́; diſſenſio.*

Doctus & perurbanus homo. Cic. 2. de Orat. 15.

Rudis & Doctus, *contraria.* Cic. 1. Offic. 3. *Magnum adiumentum attulimus hominibus noſtris, ut non modo Græcarum literarum rudes, ſed etiam docti, aliquantum ſe arbitrentur adeptos & ad dicendum & ad iudicandum.*

Mediocriter doctus. Vide Mediocris.

Doctorum atq; prudentium reprehenſio. Cic. in Orat. 1.

Fandi doctiſſima Cymodocea. Virg. 10. Aeneid. 45.

Doctus Græcè & Latinè. Suet. de Claris grammat. 7.

Literis Græcis & Latinis doctus. Cic. de Claris Orat. 87.

Arte doctæ. Ouid. 9. Metam. 149.

Dicta docta. Lucret. lib. 2. 197.

Docti doli. Plin. Milit. 4. 68.

Idem Bacch. 22. 9. *Is me ſcelus auro uſq; attondit doctis indoctum dolis.*

Nimis doctus dolus. Vide Nimis.

Facies docta. Ouid. 2. Amo. eleg. 17. 3.

Humana & docta gens, cui contrarium eſt immanis & barbara. Cic. 1. de Diuin. 2. & 3.

Manus docta. Ouid. 1. de Arte amandi.

Manus docta moderandis frænis. Senec. Hippo. 12. 21.

Docta ora. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 13.

Doctum pectus. Martial. lib. 9. 81.

Suauis & doctus poeta. Cic. 1. de Nat. deor. 81.

Pollex doctus. Ouid. 11. Metam. 35.

Prece docta blandus. Horat. 2. epiſt. 1. 28.

Vox docta. Ouid. 2. de Pon. eleg. 5. 11.

Doctus cum genitiuo. Gell. lib. 13. cap. 12. *Iuris ciuilis doctũ.*

Literarum Græcarum doctus. Cic. 1. Offic. 3.

Docte ſermonis utriuſq; linguæ. Horat. 3. Carm. ode 8. 1.

Doctiſſimus Grammaticæ artis. Plin. lib. 25. cap. 2. 4.

Artis lanificæ doctiſſimus. Claud. 2. in Eutrop. 77.

Doctè] Aduerb. (δεδιδαγμένως,) *Hoc eſt ſcitè & eleganter.* Plaut. Epid. 5. 9. 2. *Vbi erit empta, ut aliquò ex urbe amoueas: niſi quid tua ſecus* Sententia *eſt. P. imò doctè.*

Doctè & diligenter. Plaut. Capt. 5. 34.

Doctè & delicatè. Cic. 3. de Orat. 121.

Doctè accurare rem aliquam. Plaut. Cap. 5. 34.

Doctè & peritè facere. Cic. in Salluſt. 5.

Doctè atq; aſtu filias quærit ſuas. Plaut. Pœnulo.

Doctè expedire fallaciam. Plaut. Capt. 2. 40. Et Epid. 8. 37.

Docendus] Particip. (διδακτέος,) Ouid. 4. Faſt. 84. Plura recognoſces, pauca docendus eris.

Docilis] & hoc docile, pen. cor. (εὐμαθὴς, πιθανὸς,) Qui facilè docetur. Propriũ eſt inquit Cic. et præcipuũ Oratoris inſtitutũ, attentos & dociles auditores reddere aut facere.

Docilis eſt is, qui attentè uult audire. Author ad Heren. 1. 6.

Docilis cum genitiuo. Horat. 5. Carm. ode 6. 9.

Reddidi carmen docilis modorum
Vatis Horati. Sic 1. Serm. ſaty. 2. 11.

Fallendi docilis. Sil. lib. 3. 47.

Saltandi docilis. Claud. 2. in Eutrop. 69.

Docilis ad rem aliquam. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 21. 5. Plau. Bacchid. 2. 56. Nimio es tu ad iſtas res diſcipulus docilior.

Ad rem accipiendam iudex fiat conciliatior, docilior & intentior. Quintil. lib. 4. cap. 2. 17.

Docilis Luſcinia Græco & Latino ſermone. Pli. li. 10. ca. 42. (5.

Animi dociles. Horat. in Arte 68.

Docile ingenium. Quintil. lib. 1.

Os docile. Ouid. 3. de Arte amandi 69.

Præbere ſe docilem. Cic. 2. Tuſc. 23.

Docilitas] pen. cor. huius docilitatis: (εὐμάθεια,) Aptitudo qua quis facilè docetur. Plin. lib. 8. cap. 1. 3. de elephantis, Nam quod ad docilitatem attinet, regem adorant. Ibidẽ, cap. 42. 4. Cic. 5. de Finib. 64. Et pro Seſtio 79.

Doctrina] pe. pro. (διδαχὴ, δίδαγμα, διδασκαλία,) Modò pro actu ipſo docendi accipitur, modò pro diſciplina. Cic. pro Arch. poeta, Ego multos homines excellenti animo & uirtute fuiſſe, & ſine doctrina, naturæ ipſius habitu propè diuino, per ſeipſos & moderatos & graueis extitiſſe fateor. etiam illud adiungo, ſæpius ad laudem atq; uirtutem, naturã ſine doctrina, quàm ſine natura ualuiſſe doctrinam.

Ars & doctrina liberalis. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 14.

Diſciplina & doctrina rerum & uerborum. Cic. in Orat. 9.

Rerum honeſtarum doctrina. Cic. 1. Offic. 209.

Inſtructior doctrinis. Vide Inſtruo.

Ex doctrina nobilis & clarus. Vide Nobilis.

Precium doctrinæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 4.

Ingenij & doctrinæ princeps Plato. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 43.

Prudentiæ doctrinæq; poſſeßio. Cic. 3. de Orator. 67. Quædam exemplaria legunt profeßio.

Repertores doctrinarum, atq; lepôrum. Lucret. lib. 3. 11.

Studia doctrinæ nunquam intermittere. Cic. in Orat. 19. Idem Roſcio Amerino 26.

Studioſus doctrinarum omnium. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 11.

Liberalis doctrina. Vide Liber.

Liberalis & digna homine nobili doctrina. Cic. 4. Acad. 1.

Magiſtra doctrina recte faciendi & bene dicendi. Cicero 3. de Orator. 32.

Doctrina non moderata nec mitis, & paulò aſperior & durior, q̃ aut ueritas aut natura patiatur. Cic. pro Muræ. 55.

Serena doctrina. Lucret. lib. 2. 2.

Subtilior doctrina. Cic. 2. de Orat. 142.

Doctrina & ingenijs abundare. Cic. 3. de Orat. 34.

Abundanti doctrina homo. Vide Abundo.

Doctrinam adhibere. Vide Adhibeo.

Adiutus doctrina uel uſu. Quint. lib. 6. cap. 2. 3.

Doctrina politos conſtituit. Lucret. lib. 3. 6. 2.

Græcis doctrinis erudiri. Cic. de Clar. Orat. 126.

Malis ſtudijs maliſq; doctrinis ciuitates euertere. Cicero 2. de Legibus 63.

Excolere doctrina animum, & eadem relaxare. Cicero pro Archia 8.

Propria naturæ bona fouere doctrina. Quintil. lib. 2. cap. 8. 2.

Educatione doctrinaq; puerili liberaliter inſtitui. Cicero 3. de Oratore 69.

A doctrina inſtructus mediocriter aliqs. Ci. de Clar. Ora. 125.

Summatim percipi ſine doctrina poteſt ius ciuile. Cicero 1. de Oratore 131.

Omni doctrina & uirtute ornatißimus homo. Ci. 5. Ver. 176.

Ratio atq; doctrina præcipit. Cic. 2. de Orat. 60.

Adiumenta doctrinæ quærere. Cic. pro Muræna 58.

Doctrinam exercitationemq; puerilem redolere. Cicero 2. de Oratore 60.

Doctrina relinquit Naturæ cuiuſq; animæ ueſtigia prima. Lucretius lib. 3. 63.

Tradere doctrinam aliquam. Cic. 1. de Orat. 104.

Documentum] Experientiam ſignificat. (ὑπόδειγμα, ἐπίδειγμα,) Plautus Capt. 12. 94. Ego illis captiuis alijs documentum dabo. Salluſt. Quarũ rerũ ego maximè hæc documenta habeo. Plin. lib. 7. cap. 23. Patientia corporis, ut eſt crebra ſors calamitatum, innumera documenta peperit.

Homo omnium ſcelerum flagitiorumq; documentum. Cic. pro Domo ſua 96.

Virtutis, antiquitatis, & prudentiæ documentum. Cicero pro Rab. Poſthum. 17.

Capere documentum ex aliqua re. Cic. 11. Philip. 292.

Conſtituere documentum. Vide Conſtituo.

Documentum dare. Liu. 1. ab Vrbe 123. Cic. pro Milone 17. Dederas enim quàm contemneres populares inſanias, iam ab adoleſcentia documenta maxima.

Documento habere aliquem. Cic. pro L. Agrar. 17.

Documentum ſtatuere, pro exemplo. Cic. ad Brutum 15. 15.

Eſſe documento reliquis. Cæſar 7. bel. Gal. 16.

Doctor] Verbale, (διδάσκαλος, παιδευτὴς,) Qui docet. Plin. in Paneg. 75. Quem honorem docendi magiſtris, quã dignitatem ſapientiæ doctoribus habes.

Artifices dicendi & doctores, Græci. Cic. 1. de Orat. 13.

Doctor & diſcipulus, oppoſita. Cic. 1. de Diuinat. 11.

Doctores & præceptores. Cic. 3. de Orat. 32.

Authoritas doctoris ſumma. Cic. 1. Offic. 1.

Doctore nullo aliquid facere. Plin. lib. 10. cap. 2. 2.

Artis doctores. Quint. lib. 2. cap. 15. 21.

Cynicæ inſtitutionis doctor. Tacit. lib. 16.

Sapientiæ doctores, pro Philoſophis. Tacit. lib. 14.

Doctores blandi. Horat. 1. Serm. ſaty. 1. 5.

Doctor rhetoricus, Doctor meus. Cic. 1. de Orator. 43. Idem 4. Acad. 258.

Pexus, pinguiſq; doctor. Quint. lib. 1. cap. 5. 10.

Dochimus] pen. cor. (δόχμιος,) Genus pedis apud Oratores: de quo Cic. in Orat. 127. (ris.

Doclea] Liburniæ urbs, (δόκλεα,) Ptolemæo, hodie Antiba

Docus] huius doci, m. g. (δοκὸς,) Latinè tignum uel trabes Plinius lib. 2. cap. 26. 3. Emicant & trabes ſimili modo, quas docos uocant.

Dodecatheos] cœna, Duodecim deorũ. Suet. in Auguſto, cap. 70. Cœna quoq; eius ſecretior in fabulis fuit, quæ uulgò δωδεκάθεος uocabatur.

Dodona] pen. pro. (Δωδώνη,) Vrbs in Chaonia, Epiri regione, iuxta quã inſigne nemus, ubi Iouis Dodonæi templũ fuiſſe narratur, in quo oraculũ omniũ quæ apud Græcos ſunt, uetuſtißimũ. Vide hiſtoriã hanc apud Herodotũ lib. 2.

Dodonem duarum urbium nomen affert Philoxenus: quarũ alteram Theſſaliæ contribuit, alteram Theſprotijs in Epiro. Sed utrãq; unã putat Stephanus, Oceani nymphæ, uel amni propinquo cognominem: ſiue (quod placet Euſtachio) Iouis & Europæ filiæ Dodonæ. Nam Dodon & Dodone ſeu Dodona indifferenter enuntiatur: Homeri carminib. & Iouis

& Iouis oraculo clara, columbis (ut ferunt fabulæ) reſponſa reddentibus. Sed aliter hiſtoriæ fidem tradit Herodotus. Vide Parrhaſium in Claudiano de Raptu Proſ. Virgilius 1. Georgico. 30.

Et uictum Dodona negaret. Lucan. lib. 6. 86.

Nec quæſiſſe libet primis quid frugibus altrix Ore Iouis Dodona ſonet.

Celſa Dodone. Claud. 6. Paneg. 24.

Dodonæus] Adiectiuũ, (Δωδωναῖος,) Virg. 3. Aen. 94. -Dodonæoſq; lebetas.

Inde prouerbium Aere Dodonæo loquacior. Vide Eraſmum.

Agmina Dodonæa. Claud. de bello Getico 28.

Quercus Dodonæa. Cic. Att. lib. 2. 19. 4.

Dodonius] Adiectiuum, (Δωδώνιος,) Claudian. 1. de Raptu Proſerp. 7.

Vnde datæ fruges populis, & glande relicta
Ceſſeris inuentis Dodonia quercus ariſtis.

Dodonis] huius Dodonidis, f. g. (Δωδωνὶς,) Valer. 1. Arg. -Dodonida quercum Ingredior. (61.

Dodonides] (Δωδωνίδες,) Nymphæ dicuntur, Liberi patris nutrices, à Dodona Epiri ciuitate. Vide Hyginum lib. 2. & Commentarios in Aratum.

Dodrans] huius dodrantis, m. ge. (τριμόριον,) unciæ nouem, quaſi dempto quadrante, inquit Varro lib. 3. de Lingua Lat. Martial. lib. 8. 10. Soluere dodrantem nuper tibi Quinte uolebat.

Dodrans agri. Liu. 8. ab Vrbe 59. Dodrans ædificij reliquus. Cic. ad Att. lib. 2. 9. 11.

Dodrante minor. Colum. lib. 3. cap. 19. Vide Aſſem Budæi. Plinius lib. 9. cap. 5. 3.

Dodrantalis] & hoc dodrantale, pen. pro. (τριμοριαῖος,) ut Dodrantalis altitudo. Col. lib. 11. cap. 3. 35. Et Dodrantalis ſtirps, Col. lib. 5. cap. 6. 11. Et Plin. 15. cap. 30. 4.

Dogma] huius dogmatis, pen. cor. n. g. (δόγμα,) Latinè dicitur placitum & decretum. Dogmata ſunt uniuſcuiuſq; ſectæ decreta. Cic. lib. 4. Tuſcul. Quoniam id enim haberent Academici decretum (ſentitis enim iam hoc me dogma dicere) nihil poſſe percipi, &c. Idem 4. Acad. 53. Sapientiæ uerò quid futurum eſt, quæ neq; de ſeipſa dubitare debet, neq; de ſuis decretis, quæ Philoſophi uocant dogmata. Græcè etiam Pſephiſma & Areſton dicitur, teſte Budæo.

Dolabella, Dolabra] Vide Dolo, dolas.

Doleo] Vide Dolor.

Doliche] Inſula, antea Icaris dicta, ut ait Plinius libro quarto capite 12.

Dolichiſte] Inſula eſt è regione Chimæræ Lycij montis, apud Plin. lib. 5. cap. 31.

Dolichos] (δόλιχος,) Menſura eſt duodecim ſtadiorum, authore Budæo.

Dolium] dolij, (πίθος, κέραμος,) A dolo dolas deriuatur, quod antiquè habuit dolitum in ſupino. Significat autem uas grande, quo uinum reconditur. Terent. Heaut. 3. 1. 51. Releui dolia omnia, omnes ſerias. Plaut. Caſina 3. 33.

Veteres dolia fictilia in cellis uinarijs adſeruabant, quæ ſi duas aures habuiſſent, dyotæ dicebantur. Ita enim Iuriſconſulti ſcribunt, Vino legato cum uaſis dolia legata non ſunt: quia ſcilicet ea mente uinum in dolia condimus, ut ex his poſtea in amphoras uel cados diffundamus. Et hoc eſt uinũ quod diffuſum nominatur. Iuuenalis Satyr. 5. Ille capillato diffuſum Conſule potat. Cicero de Clar. Oratorib. 159. Num igitur qui hoc ſentiat, ſi is potare uelit, de dolio ſibi hauriendum putet? Seneca epiſtol. 36. Vinum enim fieri bonum quod recens, durum & aſperum: non pati ætatem quod in dolio placuit.

Patentißimi oris dolium. Vide Patens in Pateo.

Caua dolia. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 16.

Culeare dolium. Vide Culeus.

Curta dolia. Lucret. lib. 4. 207.

Dolia fuſa. Claud. epig. 13. 3.

Inane dolium. Horat. 3. Carm. ode 11. 5.

Contrudere in dolia. Vide Contrudo.

Deacinata dolia. Vide Deacinatus.

De dolio ſibi haurire. Cic. de Clar. Orat. 159.

Dulci uina promens dolio. Horat. 2. 10.

Doliolum] pen. corr. Diminutiuum, (πιθίσκος,) Columel. lib. 12. cap. 43. 3. Sacra Romanorum in eodem loco doliolis illic defoſſa fuerunt à flamine Quirinali. Liuius libro 5. 182. Qua de cauſa in eodem locó ne deſpuere quidem alicui licebat. Ex Feſto.

Doliarius] (πιθοποιὸς,) Qui dolia facit & componit. Plin. lib. 3. cap. 6. 3. Aenaria inſula, à ſtatione nauiũ Aeneæ, Homero, Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à Simiarũ multitudine (ut aliqui exiſtimauere) ſed à figlinis doliariorum.

Doliarium] doliarij, ſubſtantiuum, (ἀποθήκη,) Caius in L. Quod ſæpe. §. Sed & ſi. ff. de Cõtrahenda emptione & uenditione, Sed & ſi ex doliario pars uini uænierit (ueluti metretæ centum) uerißimum eſt (quod & conſtare uidetur) antequam admetiatur, omne periculum ad uenditorem pertinere. Id eſt apotheca uel hypogeo. Budæus.

Doliaris] & hoc doliare, penult. product. (πίθειος,) Quod ad dolia pertinet.

Doliaris anus, cuius uenter tumet in modum dolij. Plautus Pſeud. 9. 66.

Dolo] dolas, dolaui, dolatum, & dolitum, (πελεκέω, ξέω,) apud ueteres dolare, Fabrorum uerbum, quũ materiæ complanatur aſperitas. Varro in Agathone, Numnam cælatus in manu dextra ſcyphus, cælo dolitus, artẽ oſtentat Mentoris? Hæc Nonius. Cic. 4. Acad. 180. Non enim eſt è ſaxo ſcalptus, aut è robore dolatus. Plin. lib. 16. cap. 39. 6. Caueto ne per rorem trabas, aut doles. Colum. lib. 11. cap. 2. Materies ſi roborea eſt, ab uno fabro dolari ad unguẽ perquadrata debet pedum XX. Et apud eundem lib. 8. cap. 3. 6. Dolare perticam in quadrum.

Materiem dolare. Lucret. lib. 5. 255.

Dolare opus aliquod. Cic. 2. de Oratore 29.

Cædere, dolare robur. Cic. 2. de Diuinat. 130.

Dolare dolum. Plaut. Milit. 12. 64.

Lumbos fuſte dolare. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 5.

Falce dolatus. Propert. lib. 4. eleg. 2. 12.

Dolabra] dolabræ, pen. pro. f. g. (ἀξίνη, σμινύη,) Inſtrumentum quo dolantur ligna. Col. lib. 3. Quæ falce amputari nõ poſſunt, acuta dolabra abradito. Liu. 9. ab Vrbe 194. Iuuenal. ſaty. 8. 25. de Mario,

Si lentus pigra muniret caſtra dolabra.

Dolabra, inter inſtrumenta lanionum ponit Paulus in L. Cum de lanionis. ff. De inſtruct. uel inſtrum. leg.

Dolabella] (ἀξινάριον,) Diminut, à dolabra. Col. lib. 4. ca. 14. 3. Semper circa crus dolabella dimouenda eſt terra.

Dolabella] (Δολοβέλλας,) Romanus ciuis, gener Ciceronis & amicus, poſtea hoſtis.

Dolon] (Δόλων, Troianus, Speculator miſſus in caſtra Græcorum, à Diomede & Vlyſſe interfectus eſt, qui & ipſi ſpeculatum uenerant. Author Seruius. de Dolone uide in dictione Rhœſus.

Imbellis Dolon. Ouid. 13. Metam. 20.

Dolon] dolonis, pen. prod. m. g. (δόλων,) flagellum inquit Seruius in ſeptimum Aeneid. intra cuius uirgam latet, pugio, aut ſecundum Varronem, ingens contus cum ferro breuißimo.

uißimo. Dolones autem à fallendo dicti ſunt, quòd deci= piant ferro, quum ſpeciem ligni præferant. Sueto. in Claud. Reperti & Equeſtris ordinis duo in publico cum dolone ac uenatorio cultro, præſtolãtes alter ut egreſſum theatro, alter ut ſacrificantem apud Martis ædem adoriretur. Hu= iuſmodi hodie uiſuntur. Virg. 7. Aeneid. 133. Pila manu ſæ uosq́;, gerunt in bella dolones. Alphenus in L. Si ex plagis. §. Tabernarius. ff. Ad Legem Aquiliam, Ille flagello quod in manu habebat, in quo dolon inerat, uerberare tabernariũ cœperat, &c. Budæus.

Dolones accipi uidentur pro armamentis naualibus apud Li= uium lib. 4. bel. Macedo. 126. Et erat ſecundus petentibus Epheſum, uentus, capeſſunt fugam ſublatis raptim doloni- bus. Ibid. lib. 6. 168. Dolonibus erectis aliũ petere intendit

Dolones, inquit Donatus, tela quædam bellica.

Dolopes] pen. corr. (Δόλοπες,) Populi Theſſaliæ, authore Lucano lib. 6. 77. Plinius uerò ſcribit eſſe populos Aeto= liæ, lib. 4. cap. 2. 1.

Dolopes, Pyrrhi ſocij, ut Myrmidones Achillis apud Troiam. Author Seruius enarrans illud Virgilij 2. Aen. 2.

-Myrmidonum Dolopúmue, &c.

Superbæ Dolopum ſedes. Virg. 2. Aeneid. 166.

Dolopeius] Adiect. (Δολοπήϊος,) Valer. 2. Argon. 2. -uidiſſe putant Dolopeia buſta. Id quod à poeta dicitur pro pter Dolopis Neptuni filij in Magneſia extincti ſepulchrũ.

Dolor] doloris, pen. prod. m. g. (ἄλγος, ἄχος, ἀχθηδών, ὀδύνη, δύη, ἀλγηδών,) Animi uel corporis cruciatus. Deduci= tur autem à dolando, quod ſignificat minuo: quippe lætitia augentur corpora, dolore minuuntur, ut ait Sipontinus. Dolor (inquit Donatus) ex miſeria deſcendit. Terent. And. 5. 1. 12. Eius labore atq; eius dolore gnato ut medicarer tuo. Cic. 2. Tuſcul. 60. Dolor autem motus aſper in cor= pore, à ſenſibus alienus. Ibidem, libro 4. 29. Dolor, ægri= tudo crucians.

Ferox dolore. Ouid. 3. Metam. 14.
Auidus doloris. Stat. 5. Syl. 5. 12.
Comes ſociusq́; doloris alicuius. Stat. 2. Sylu. 1. 6.
Imitamenta doloris. Tacit. lib. 3.
Impatiens doloris. Ouid. 14. Metam. 144.
Impetus doloris. Celſus lib. 2. cap. 14.
Ingenium grande doloris. Ouid. 6. Metam. 115.
Medicamenta doloris. Vide Medico.
Sæui monumenta doloris. Virg. 12. Aeneid. 187.
Morſus doloris acer. Cic. 2. Tuſc. 92.
Senſus doloris. Celſus lib. 5. cap. 28.
Animi dolor. Ouid. 10. Metam. 15.
Summa difficultas & ſummus animi dolor. Cicero Attico, li= bri 8. 147. 8.
Articulorum dolores. Cic. Att. lib. 1. 3. 6.
Iniuriæ dolor. Cic. Att. lib. 9. 180. 2.
Laterum dolor, Id eſt pleuritis. Horat. 1. Serm. ſaty. 9. 7.
Dolor & luctus. Cic. pro Seſtio 41.
Acer dolor. Vide Acer.
Acerbißimus animi ſenſus & dolor. Cic. pro Cluentio 7.
Acris dolor. Virg. 11. Aen. 142.
Acutus lateris dolor. Celſus lib. 2. cap. 7.
Aegri dolores. Lucret. lib. 185.
Cæci dolores. Seneca Herc. Oeth. 11. 9.
Certus dolor, Id eſt conſtans. Horat. Epod. 15. 4.
Conſolabilis dolor. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 7.
Cruentus. Senec. Herc. Oeth. 4. 1.
Durus. Virg. 5. Aeneid. 1.
Ferus. Ouid. 2. de Arte 98.
Fœmineus. Ouid. 9. Metam. 31.

Furtiuus. Stat. 12. Thebaid. 79.
Ignauus. Vide Ignauus.
Immenſus. Senec. Thebai. 2. 7.
Immitis. Seneca Octau. 2. 4.
Impatibilis. Vide Impatibilis.
Incautus dolor. Claud. ad Hadrianum, epiſt. 1. 2.
Incertus. Seneca Hip. 4. 2.
Indifferens. Vide Indifferens.
Ingens. Virg. 5. Aeneid. 35.
Ingenuus dolor. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 5.
Inopinus. Stat. 1. Thebaid. 50.
Inſanabilis. Quint. in Proœm. lib. 6. 5.
Intolerabilis. Celſus lib. 2. cap. 10.
Iuſtus. Ouid. epiſt. 12. 27.
Lateralis dolor. Plin. lib. 21. cap. 21. 4.
Lentus. Celſus lib. 3. cap. 2.
Longus. Celſus lib. 2. cap. 8.
Mœſtus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3.
Mortiferus. Vide Morior.
Mediocris. Celſus lib. 7. cap. 20.
Municipalis. Vide Munus.
Odioſus. Vide Odium.
Officioſus. Vide Officium.
Pertinax. Senec. Herc. Oeth. 14. 20.
Querulus. Ouid. 3. Triſ. eleg. 8. 7.
Rabidus. Stat. 6. Thebaid. 17.
Solicitus. Ouid. 3. de Arte 75.
Subitus. Ouid. epiſt. 11. 10.
Tener dolor. Claud. 2. de Raptu. Proſerp. 65.
Totus in uultu dolor. Senec. Medea 7. 43.
Vetuſtus dolor. Celſ. lib. 4. cap. 2.
Abijcere dolorem præceptis & monitis alicuius. Cic. Luceio, libro 5. 13. 8.
Abolere dolorem & iram. Vide Aboleo.
Abſtergere dolorem. Vide Abſtergo.
Abſtruſus animi dolor. Vide Abſtrudo.
Seiunctus corpore abeſt dolor. Lucret. lib. 2. 4.
Accidit alicui dolor. Cic. 6. Verr. 119.
Accipere dolorem. Vide Accipio.
Accipere magnum & incredibilem dolorem. Cicero pro Do= mo ſua 74.
Adhibere dolorem. Vide Adhibeo.
Adimere dolores. Vide Adimo.
Ad dolorem adiungere. Sulpitius Cic. lib. 4. 5.
Afferre dolorem. Vide Affero. Celſus lib. 5. cap. 28.
Affici dolore. Lucret. lib. 3. 99. Vide Afficio.
Furijs doloris agitari. Ouid. 6. Metam. 119.
Amplificare dolorem. Vide Amplifico.
Angi quodam præcipuo dolore. Cicero Sulpitio, libro 4. 3. 1. Vide Ango.
Ardere dolore. Cic. Attico, lib. 9. 173. 10. Vide Ardeo.
Ardet duris dolor oßibus. Virg. 9. Aeneid. 14.
Aſcitus dolor. Vide Aſciſco.
Aſſumere dolorem. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.
Aſtricta dolore pectora. Ouid. 1. de Arte 73.
Attingi dolore. Vide Attingo.
Auertere dolorem. Virg. 4. Aeneid. 110.
Periculum doloris auferre. Cic. pro Cluentio 7.
Augere alicui dolorem & facere. Cic. Attico, lib. 11. 216. 3.
Cecidit expulſus dolor. Seneca Herc. Oeth. 13. 16.
Capere dolorem. Lucanus libro 5. 152. Cicero pro Cælio 25. Vide Capio.
Capere dolorem ex aliquo. Terent. And. 4. 3. 5.
Carere dolore. Vide Careo.

Senſu doloris carere. Cic. Bruto 9. 2.
Caſtigare dolores. Lucan. lib. 8. 15. Vide Caſtigo.
Caſtigatus animi dolore. Vide Caſtigo.
Fractus cedet dolor. Seneca Herc. Oeth. 7. 35.
Clauſit animam dolor. Lucan. lib. 8. 12.
Collapſa dolore. Ouid. 7. Metam. 156.
Commouere dolorem. Vide Commoueo.
Magnum & acerbum dolorem commouere. Cic. 6. Verr. 42.
Compeſcere dolores uino. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 1.
Concitus dolor à læſo amore. Ouid. 2. Triſt. 78.
Conflictari doloribus capitis. Celſus lib. 2. cap. 7.
Conſolari dolorem. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 10.
Conſueſcere dolori. Vide Conſueſco.
Continere tantum dolorem. Vide Contineo.
Contrahitur dolor mortiferus uel uino, uel cruditate, uel frigo re, &c. Cel. lib. 4. cap. 2.
Corripi aliquo dolore. Vide Corripio.
Creſcit dolor. Celſus lib. 4. cap. 3.
Cruciare dolore. Celſus lib. 7. cap. 7.
Cruciati dolore. Vide Crux.
Deduci à dolore. Vide Deduco.
Demere dolorem. Lucret. lib. 2. 5.
Curas & dolores in ſermone, & ſuauitate alicuius deponere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 9.
Deſcendit dolor. Celſus lib. 5. cap. 26.
Deſinunt dolores. Celſus lib. 2. cap. 6. & cap. 7.
Diffundere dolorem flendo. Ouid. 9. Metam. 29.
Dolor quoſdam non dimittit. Celſus lib. 4. cap. 22.
Diſcutere dolorẽ. Celſus lib. 4. cap. 2. Paulo pòſt, Si diſcuſſus ex toto dolor eſt.
Cũ ſummo dolore diuelli ab aliquibus. Cic. pro Domo ſua 76.
Dare alicui dolorem. Cic. Att. lib. 6. 132. 1.
Dolere dolore alicuius. Virg. 1. Aeneid. 135.
Domare dolorem. Stat. 2. Sylu. 1. 3.
Sæuus dolor uiros duplicat. Sil. lib. 13. 47.
Efficiunt dolorem quaſi morſu quodam recordatione. Cicero Attico, lib. 12. 241. 9.
Eripere dolorem alicui. Cic. Att. lib. 9. 173. 11.
Euictus dolore. Virg. 4. Aeneid. 95.
Exarſit dolor oßibus. Virg. 5. Aeneid. 35.
Exaturare dolorem damnis. Stat. 6. Thebaid. 17.
Exciderunt animo dolores. Virg. 1. Aeneid. 6.
Iras dolor excitat. Virg. 2. Aeneid. 129.
Excitare dolores. Celſus lib. 2. cap. 1.
Excußit ſenſus mihi nimius ille impulſus dolor. Senec. Herc. Oeth. 10. 23.
Exercere dolorem ferro. Ouid. 12. Metam. 108.
Exhaurire dolorem alicui. Cic. Titio, lib. 5. 16. 7.
Exigit dolor. Celſus, lib. 6. cap. 7.
Exoritur dolor. Celſus lib. 4. cap. 23.
Merſus alte magnus exundat dolor. Senec. Oedip. 12. 2.
Exuperat dolor. Lucret. lib. 2. 57.
Exurgere ſupra dolores. Ouid. ad Liuiam 71.
Alta mane, ſupraq́; tuos exurge dolores:
Infragilemq́; animum quo potes uſq; tene.
Grauior dolor exurgit. Seneca Medea 1. 10.
Facere dolorem. Cic. Octau. 1.
Facere capitis dolorem. Quintil. lib. 5. cap. 10. 59.
Fatigant dolores. Celſus lib. 2. cap. 1.
Ferre dolorem. Virg. 6. Aeneid. 93.
Præteritos finire dolores. Perſ. Saty. 5. 17.
Finire dolores lateris. Celſ. lib. 5. cap. 25.
Finire dolorẽ. Celſ. lib. 2. cap. 7. Finiuntur dolores. Idem lib. 2. cap. 8. & lib. 4. cap. 8.

Fit item læuitas inteſtinorum, quæ lyenteria uocatur, coxæ do= lores, morbi comitiales. Celſus lib. 2. cap. 1.
Frendens dolor. Senec. Herc. Furen. 9. 16.
Frænare undantes dolores. Sil. lib. 8. 57.
Furere dolore. Ouid. 12. Metam. 96.
Geminare dolores. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 3.
Gignere dolorem alicui. Lucret. lib. 4. 63.
Habere capitis dolorem. Quint. lib. 2. cap. 17. 25.
Dolorem habere continuum. Celſ. lib. 2. cap. 4.
Habere magnum dolorem. Cic. pro Mur. 80.
Requiem habere doloris. Ouid. 2. de Arte 98.
Imminuit ſe dolor. Ouid. epiſt. 11. 23.
Immittere dolorem. Vide Immitto.
Imperare dolori. Vide Impero.
Impertire dolorem ſuum alicui. Vide Impertio.
Incenſus dolore. Virg. 11. Aeneid. 142.
Incluſit lachrymas dolor. Stat. 12. Thebaid. 64.
Increuit dolor. Ouid. 9. Metam. 141.
Incurſabit in te dolor meus. Vide Incurror.
Indipiſci dolorem in cogitando. Vide Indipiſcor.
Indulgere dolori. Ouid. ad Liuiam 81. Vide Indulgeo.
Inferre dolorem. Vide Infero.
Infixus animo hæret dolor. Vide Infigo.
Inhibet dolorem pectoris, ac uentris pulegium. Plinius libro 20. cap. 14. 8.
Inſidet pedibus dolor. Vide Inſideo.
Intenditur dolor. Celſus lib. 4. cap. 8.
Intercludi dolore. Vide Intercludo.
Inuaſit dolor. Vide Inuado.
Inueterauit dolor. Celſus lib. 4. cap. 23.
Inueteratus dolor. Vide Inuetero.
Inurere alicui dolorem. Cic. 11. Philip. 317. Vide Inuro.
Irritare dolores dicitur hyems. Celſus lib. 2. cap. 1.
Laborat è dolore puerpera. Vide Labor, laboris.
Lapſus dolor ad ima oſſa. Virg. 3. Georg. 91.
Laſſatus malis dolor. Senec. Herc. Oeth. 10. 25.
Lenire dolorem. Celſus, lib. 4. cap. 12.
Lenire dolores colloquijs. Claud. in Ruffin. 2. 18.
Lenire dolores requie. Ouid. 13. Metam. 64.
Leuare dolorem. Celſus lib. 2. cap. 8. Vide Leuis.
Leuare dolorem ſomno. Celſus lib. 5. cap. 25.
Summus dolor plures dies manere non poteſt. Vide Maneo.
Manet dolor. Celſus lib. 2. cap. 7. & 8.
Merſus in corde dolor. Stat. 5. Sylu. 1. 41.
Minuere & mollire dolorem. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 5. 18.
Minuit uindicta dolorem. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 13.
Mitigare dolores. Quin. lib. 6. cap. 1. 22. Vide Mitigo.
Mitigantur uetuſtate dolores. Cic. Att. lib. 3. 55. 3.
Mollire dolorẽ. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 5. 18.
Mouere dolores. Ouid. 11. Metam. 58.
Mouere dolores. Celſ. lib. 7. cap. 12.
Mouere capitis dolores. Celſus lib. 2. cap. 1.
Viuos mulcere dolores. Stat. 5. Sylu. 5. 8.
Mulcere dolores alloquio. Sil. lib. 13. 79.
Callum quoddam obducere dolori. Vide Abduco.
Obductus dolor. Virg. 10. Aeneid. 12.
Oblitus doloris. Stat. 12. Thebaid. 74.
Obmutuit dolore. Ouid. 13. Metam. 119.
Dolor artibus obſtat. Ouid. epiſt. 21. 39.
Occurrit dolori per quietem eiuſmodi catapotium. Celſus li= bro 5. cap. 25.
Opprimi doloribus. Vide Opprimo.
Oriuntur eo quoq; tempore febres incertæ, lienis dolor, &c. Celſus lib. 2. cap. 1. Et iterum ibidem paulo pòſt.

Subitus dolor capitis ortus eſt. Celſus *lib.2.cap.8.*

Non parcere dolori ſuo, non iracundiæ ſeruire. Cic.de Prouin. Conſul.1.

Paſcere dolorem. Senec.Herc.Oeth.4.43.

Omnis dolor minus medicinæ patet, qui ſurſum procedit. Celſus *lib.2.cap.8.ad finem.*

Pati dolorem corporis. Cic.7.Verr.88.

Interiores omnes dolores pellit pulegium. Plinius *libro* 20. *capite* 14.8.

Pulſus triſti corde dolor. Virg.6.Aeneid.77.

Percitus dolore. Senec.Hippol.12.1.

Extremo dolore percuſſus. Valer.7.Argon.95.

Perferre dolorem. Virg.9.Aen.88.Vide Perfero.

Aeternum perferre dolorem. Lucret.lib.3.201.

Acerbitates, dolores, cruciatuſq; perferre. Cic.4.in Catil.73.

Perpeti dolorem. Vide Perpetior.

Peruenit dolor à tẽporibus ad oculos. Celſ.lib.6.ca.6.Idẽ lib.7.cap.18.ad finem, Dolor ad inguina, atq; ilia peruenit.

Plangere dolore. Senec.Herc.furen.12.14.

Portare ſecum dolorem. Stat.11.Thebaid.102.

Mutum premere dolorem. Stat.11.Thebaid.127.

Premit altum corde dolorem. Virg.1.Aeneid.43.

Premi doloribus capitis uehementibus, & aſsiduis. Celſus libro 2.cap.8.

Priuatus doloribus. Lucret.lib.3.185.

In uultus proceſsit dolor, Id eſt apparet in uultu. Senec. Hercul.Oeth.4.3.

Proluſit dolor per iſta noſter, Id eſt hæc tantùm ſunt proludium, & ſpecimen quoddam doloris, & furoris mei. Seneca Medea 12.6.

Leniter pungit eos animi dolor. Vide Lenis.

Quieſcit dolor. Celſus, lib.4.cap.13.

Rapiunt dolores. Celſ.lib.2.cap.1.Id eſt tollunt, occidunt.

Recruduit ſoporatus dolor, Id eſt ſopitus. Curtius lib.7.non procul ab initio.

Refricare oratione dolorem. Cic.1.de Orat.109.

Releuari dolore. Ouid.9.Metam.136.

Remanet dolor. Celſus, lib.4.cap.2.& 6.

Remanet dolor. Celſus, lib.4.cap.2.

Remittit ſe dolor. Celſus, lib.4.cap.ult.

Remiſerunt dolores pedum. Cic.de Claris Orat.67.

Infandum renouare dolorem. Virg.2.Aeneid.1.

Reſiſtere dolori. Cic.Sulpitio, lib.4.6.4.

Reuertit dolor. Celſus lib.7.cap.20.

Reuertitur dolor. Celſus lib.2.cap.8.

Antiquum nondum ſaturata dolorem. Virg.5.Aeneid.121.

Scindere dolorem ſuum. Cic.Attic.3.lib.55.2.

Sentire dolorem. Celſus lib.6.cap.7.

Sepelire dolorem. Propert.lib.1.eleg.16.4.

Seruire dolori. Propert.lib.1.eleg.7.2.

Soluuntur dolores. Celſ.lib.2.cap.8.

Stabilire, & inhibere dolores. Vide Inhibeo.

Rapidus ſtimulans dolor. Silius lib.6.52.& lib.7.64.

Subeſt dolor. Celſ.lib.2.cap.15.

Subſtat dolor. Celſus, lib.2.cap.7.

Succurrere dolori alicuius. Propert.lib.3.eleg.17.3.

In iecinoris dolore ſuccurrit febris. Celſus, lib.2.cap.8.

Eſſe alicui dolori. Ouid.3.Amor.eleg.8.12.

In curſu dolor eſt, Id eſt in uigore. Ouid.13.Metam.103.

In dolore & mœrore eſſe. Cic.11.Philip.288.

Summouentur dolores. Celſus lib.2.cap.8.

Superat uirtute dolores. Ouid.8.Metam.104.de Meleagro.

Suppreſſus dolor. Lucan.lib.6.46.

Suſcipere dolorem. Cic.1.de Finib.37.

Perpetuum dolorem ſuſtinere. Cic.pro Domo ſua 112.

Tabeſcere dolore. Terent.Adelph.4.3.11.

Tacent pectora dolore. Ouid.epiſt.21.40.

Tangit dolor illum. Virg.9.Aeneid.28.

Suppreſſum tegere dolorem alta mente. Lucan.lib.6.46.

Quiſquis dolor deorſum tendit ſanabilior eſt. Celſ.lib.2.ca.8.

Tentari dolore. Lucret.lib.2.194.

Tollitur dolor. Celſ.lib.8.cap.11.

Trahit dolorẽ à renibus ſemẽ crethmi. Plin.lib.26.ca.8.34.

Tranſeunt dolores ad uiſcera. Celſ.lib.2.cap.6.

In morem uenit meus dolor, Id eſt aſſueui iam ſemper dolere. Ouid.2.de Ponto, eleg.7.8.

Grauiores dolores ueniunt. Celſus lib.3.cap.2.

Vetuſtus capitis dolor. Celſ.lib.4.cap.2.

Vincere graues dolores. Senec.Octau.4.24.

Vicit dolor inuictum uirum. Orat.13.Metam.78.

Vrget dolor. Celſ.lib.4.cap.ult.

Vrgeri graui dolore. Celſus lib.3.cap.2.

Vrit dolor amantes. Ouid.4.Metam.56.

Obductum uulgare dolorem. Virg.10.Aen.12.

Dolor ad iugulum, ſicut iecinore uulnerato, uenit. Celſus libro 5.cap.26.

Doleo] *doles, dolui, dolitum. pen.cor.* (ἀλγέω, ἀχέω, ὀδύνομαι, ὀδυνάομαι,) *dolere,* A dolore deriuatur, Hoc eſt dolore cruciari uel affici.

Diſsimulare & non dolere. Cic. Octauio 5. *Quis huius urbis nomini, ac ſedibus uſq; adeò eſt inimicus, ut iſta diſsimulare poſsit aut non dolere?*

Ingemere & dolere. Cic.in Vatinium 24.

Dolere & queri. Cic.pro Flacco 45.

Doleo me, dixit Plautus in Trucul.10.46.Antiquum.

Dolet caput. Plaut.Amphit.17.7.

Dolet mihi cor. Plaut.Moſtel.3.48.

Dolet à ſole caput. Plin.lib.24.cap.5.1.

Dolent ab ictu aures. Plin.lib.28.cap.7.4.

Dolere, *Plus etiam eſt quàm Aegrè ferre.* Plaut.Trinum.6.9. Terent. Phorm.1.3.10. *Aliis quia deſit quod ament, ægrè eſt: tibi quia ſupereſt, dolet.* Vbi Donatus.

Laborauit ut oſtenderet (dolet) plus eſſe quàm ægrè eſt.

Dolet mihi. Terent.Adel.2.4.8. Vbi Donatus, τῷ ἰδιοτισμῷ, *Mihi dolet, pro doleo.*

Dolet mihi quòd tu nunc ſtomacharis. Cic.ad Brutum 17.10.

Doleo ab animo, & ab oculis. Plaut.Ciſtel.2.51.

De aliquo dolere, Id eſt dolere propter aduerſam alicuius fortunam. Ouid.4.Triſt.eleg.9.17.

Sum miſer, & de me quòd doluere nihil. Cic.Att.li.6.117.2.

De febricula alicuius dolere. Cic.Att.lib.12.232.3.

Dolere ex aliquo. Cic.filius ad Tironem, lib.16.21.6.

Doleo ex animo. Plaut.Capt.16.5. *Satis iam dolui ex animo.*

Dolet animus. Plaut.Merc.7.48.

Caſum luctumq; alterius dolere. Cic.pro Seſtio 128.

Dolet hoc cordi meo. Plaut.Amph.10.41.

Sua culpa dolere. Quint.in Prœm.lib.6.12.

Damnis dolere. Claud.De piis fratribus, epigram.42.9.

Dolet dictum imprudenti adoleſcenti. Id eſt quòd dixeris imprudenti. Teren.Eunucho 3.1.40.

Iniurias alterius & dolere & ulciſci. Cælius Ciceroni, libro 8.12.10.

Dolet interitum illius. Cic.12.Philip.336.

Laude aliena dolere. Cic.Licinio, lib.5.8.4.

Leuius dolere. Ouid.In Ibin.

Dolent hac re oculi mihi: Id eſt non libenter hæc uideo. Terentius Phorm.5.9.64.

Succeſſu alicuius dolere. Ouid.6.Metam.26.

Dolere uicem alterius. Cic. Cornificio, lib.12.23.6. Idem ad Terentiam, lib.14.16.2. *Quanquam alia ſunt quæ magis curemus, magiſq; doleamus.*

Dolet uehementer. Terent.Adelph.4.5.48.

Vt me hoc delictũ admiſiſſe in me id mihi uehemẽter dolet.

Dolet illi illud quia. Plaut.Capt.4.49. *-huic illud dolet, Quia nunc remiſſus eſt edendi exercitus.*

Dicere quod doleat. Plaut.Ciſtell.2.101.

Facile ſit illi quod doleat, Id eſt minima re commouetur, & ad iram prouocatur. Terent. Eunuch.3.1.59.

Dolendum eſt. Horat.de Arte 21.

In tam graui uulnere dolendum eſt. Cic.Bruto 9.3.

Fines cenſere dolendi. Stat.5.Sylu.5.13.

Dolens] (ἀλγῶν,) Participium. Cic.2.de Finib.36. *Nec haberent ulla ex parte aliquid, aut dolens, aut ægrũ, id eſt aut malum.* Salluſt.in Iugurth. *Dictitare ſeſe conſulatum ex uictis illis quaſi ſpolia cepiſſe: alia præterea magnifica pro ſe, & illis dolentia.*

Damna dolens aliena. Stat.5.Sylu.5.10.

Dolens] Nomen, (περιαλγὴς,) Cic.in Parad.43. *Soli igitur hoc contingit ſapienti, ut nihil faciat inuitus, nihil dolens, nihil coactus.*

Auriculæ collecta ſorde dolentes. Horat.1.Epiſt.2.11.

Plus nimio dolens. Horat.1.Carm.ode 33.1.

Lenire dolentem ſolando. Virg.4.Aeneid.79.

Doliturus] *pen.prod.* (ἀλγήσων,) Liu.9.bel.Maced.181. *Ignominiáne ſua quenquam doliturum cenſeret?*

Dolenter] Aduerbium, (ὀδυνηρῶς,) Plancus ad Ciceronem, lib.10.24.13. *Sed quicquid tibi ſcribo, dolenter me hercule magis, quàm inimicè facio.* Sic pro Domo ſua 75.

Dolentius, Comparatiuum. Ouid.4.Metam.50.

Et pro Seſtio 10. *At certe dolentius deplorandam.*

Dolendus] Adiectiuum, (ἀλγυντέος,) Cic.ad Cornificium, libro 12.23.2.

Pœna dolenda. Ouid.epiſt.5.2.

Dolus] *huius doli,* (δόλος, δολιότης, δολοφροσύνη,) *à dolando, id eſt lædendo & minuendo dictus, ut docet* Donatus. *nam & Græcè* δόλος, *læſio dicitur. Eſt autẽ fraus ſiue machinatio, quæ fit ad fallendum aliquem.* Terent. And.3.3.27. *Prius quàm harum ſcelera & lachrymæ confictæ dolis, &c.* Ibidem 1.1.133.

Simul ſceleratus Dauus, *ſi quid conſilii*

Habet, *ut conſumat nunc, quum nihil obſint doli.*

Malitioſus dolis. Author ad Heren.lib.4.237.

Veneni dolus. Catul.ad Furium 20.2. *Id eſt uenenum per dolum exhibitum, ut eo pereas.*

Doli, machinæ, fallaciæ, præſtigiæ. Cic.3.de Nat.Deor.104.

Calumnia, fraus, dolus. Cic.pro Domo ſua 29.

Anceps dolus. Virg.5.Aeneid.117.

Blandi doli. Propert.lib.3.eleg.23.4.

Cauti doli. Seneca Herc.Oeth.5.6.

Inanes doli. Virg.4.Georg.80.

Dolus malus. Cic.3.Offic.78. Nondum enim Aquilius Collega & *familiaris meus pertulerat de dolo malo formulas, in quibus ipſis quum ex eo quærerem quid eſſet dolus malus, reſpondebat, quum eſſet aliud ſimulatũ, aliud actum.* Ibidẽ 3.de Nat.deo.107.

Dolus malus & Bona fides, contraria. Cic.Topic.34.

Taciti doli, Id eſt ſecreti. Valer.1.Argon.13.

Doli uocabulo, inquit Feſtus, *nunc tantũ in malis utimur: antiqui aũt etiã in bonis rebus utebantur. Vnde adhuc dicimus ſine dolo malo: nimirũ quia ſolebat dici & bonus.* Hactenus Feſt. Teren. Eun.3.9. *Iam tum erat ſuſpicio dolo malo hæc fieri omnia.* Vlpianus *de dolo malo, Lege prima in principio, Dolum malum Seruius quidem ita definit, machinationem quandam alterius decipiendi cauſa, quũ aliud agitur, & aliud ſimulatur.* Et paulò pòſt, *Labeo ſic definit, Dolũ malum eſſe omnem calliditatem, fallaciam, machinationem, ad circumueniendum, fallendum, decipiendum alterum adhibitam, Labeonis definitio uera eſt. Malum dolum adiecit. Veteres enim bonum dolum dicebant, & pro ſolertia hoc nomen accipiebant, maximè ſi aduerſus hoſtem latronémue quis machinetur.*

Adhibere dolum. Vide Adhibeo.

Sublatis dolis aperire aliquid, Id eſt referre ſine dolis. Virgil. (12.Aen.6.

Capere aliquem dolis. Virg.1.Aen.136.

Capi dolis. Vide Capio.

Carent ſucceſſu doli. Ouid.epiſt.1.4.

Caſtigare dolos. Virg.6.Aeneid.114.

Certare dolis. Silius, lib.5.20.

Circunducere aliquem per dolos. Vide Circunduco.

Cõmoliri dolũ, aut machinã ad aliquẽ. Cic.3.de Nat.deo.103.

Comparare dolum. Vide Comparo.

Confingere dolum. Vide Confingo.

Conſuere dolos. Vide Conſuo.

Conuertere ſe ad dolos. Vide Conuerto.

Decipi dolo. Vide Decipio.

Deficiunt artes, deficiuntq; doli. Tibul.lib.1.eleg.4.17.

Deludere dolis. Terent.And.3.4.4.

Detegere dolos. Seneca Thyeſte 3.29.

Diſcingere dolos. Sil.lib.7.31.

Dolis factum. Terent.And.3.2.29.

Frangere dolos alicuius. Virg.4.Georg.80.

Inceſſere aliquem dolis. Vide Inceſſo.

Inſtructus dolis. Virg.2.Aeneid.31.

Ludere dolis aliquem. Vide Ludus.

Latens dolus. Stat.10.Thebaid.48.

Mouere dolum arte. Stat.12.Thebaid.37.

Nectere dolos. Senec.1.Thebaid.24.Vide Necto.

Operti doli. Valer.5.Argon.50.

Patent doli. Valer.1.Argon.13.

Struere dolum. Tacit.lib.1.

Suſpecti doli. Valer.1.Argon.50.

Tendere dolos. Horat.Epod.2.7.

Verſare dolos in pectore. Virg.4.Aeneid.113.

Vitare dolum. Lucret.lib.2.113.

Doloſus] *pen.prod.Adiect.* (δολερὸς, δόλιος, δολομήτης,) *Fraudulentus.* Plaut.Epid.8.36. *Ego aliquem parabo doloſam fidicinam, nummo conducta quæ ſit.*

Amici doloſi ferre iugum pariter. Horat.1.Carm.ode 35.6.

Artes doloſæ. Ouid.15.Metam.95.

Conſilia doloſa. Cic.pro Rab.Poſt.3.

Gens doloſa. Ouid.14.Metam.19.

Illecebræ doloſæ. Claud.2.Paneg.28.

Mulier doloſa. Horat.2.Serm.Saty.5.15.

Doloſe] *pen.pro.Aduerb.* (δολερῶς,) Cic.3.Offic.80. *Quũ dicitur inter bonos bene agier: quicquam agi doloſè, aut malitioſè poteſt?*

Doma] *domatis, pen.cor.n.g.* (δῶμα, τος,) *tectum* Latinè.

Domeſticatim, & Domeſticus] Vide Domus.

Domicilium, Dominor, Dominus] Vide Domus.

Domiporta] (φερέοικος,) *hoc eſt cochlea: ita appellata ad ſimilitudinem Græcorum, qui eam* φερέοικον *appellãt, hoc eſt domum portantem.* Cic.2.de Diuinat.197. *Vt ſi quis medicus ægroto imperet, ut ſumat terrigenam, tardigradam, domiportam, ſanguine caſſam, potius quàm hominũ more cochleam.*

Domitor, Domitura] Vide domo, domas, in Domus.

Domo, *domas, domabilis*] Vide Domus.

Domus] (*οἶκος, οἰκία, δόμος, δόμα, δῶμα,*) *huius domus uel domi, huic domui, hanc domum, ô domus, ab hac domo uel domu*. Hæ *domus, harum domorum, uel domuum, his domibus, has domos uel domus, ô domus, ab his domibus.* A *Græco uenit (inquit* Feſtus) *δόμος.*

Domus, Templum. Virg. lib. 6. Aeneid.

Oſtia iamq; domus patuere ingentia centum
Sponte ſua.

Domus, Familia: *continens pro contento.* Virg. 5. Aeneid. 25. *Sergeſtusq; domus tenet à quo Sergia nomen.* Terentius Adelph. 4. 7. 42. *Domus ſumptuoſa.* Vbi Donatus, *Domus, id eſt homines.*

Vnus ex noſtra domo. Cic. Appuleio, lib. 13. 47.

Domus, Gens una tota. *Virg.* 1. *Aeneid.* 58. *Quum domus Aſſaraci.* Volēs *intelligi* Romanos, *qui de Aſſaraco per Troianos originem ducunt.*

Domus auium, pro nidis. Virg. 2 Georg. 42.

Pecorum domus. Stat. 1. Thebaid. 74.

Regiæ domus proles. Seneca Hippol. 5. 16.

Viſcera magnarum domuum. Iuuenal. *Saty.* 3. 8.

Domus ſedes, aræ, foci, dij penates. Cic. pro Domo ſua 111. Idem pro Deiotaro 5.

Aeria domus. Horat. 1. *Carm. ode* 28.

Aetheria. Horat. 1. *Carm. ode* 3. 6.

Alta. Virg. 2. Georg. 93.

Ambigua. Vide *Ambiguus.*

Ambitioſa. Ouid. 1. *Triſt. eleg.* 8. 4.

Amœna. Claud. 2. *Paneg.* 38.

Ampla. Cic. 1. *Offic.* 194.

Antiqua. Virg. 2. *Georg.* 42.

Ardua. Stat. 1. *Sylu.* 1. 2.

Attonitæ domus. Vide *Attonitus.*

Beata. Catull. *epigram.* 56. 32.

Caſta. Horat. 4. *Carm. ode* 5. 5.

Confuſa. Stat. 1. Thebaid. 4.

Contermina domus noſtræ domui. Ouid. 1. *Metam.* 156.

Delicata. Seneca Hippol. 2. 26.

Deuota. Ouid. epiſt. 9. 31.

Egregia. Horat. 2. *Serm. Saty.* 3. 5.

Elyſia. Ouid. 14. *Metam.* 23.

Exilis. Horat. 1. *epiſt.* 6. 9.

Ferina. Ouid. 15. *Metam.* 92.

Fatalis. Seneca Troade 1. 13.

Fertilis. Stat. 4. *Sylu.* 8. 5.

Flauam domū uocat Stat. lib. 10. Thebaid. 115. *Id eſt apiariū.*

Frondifera. Lucret. *lib.* 1. 4.

Funeſta. Seneca Hippol. 12. 24.

Honeſta. Horat. 2. *epiſt.* 1. 31.

Horrenda. Stat. Thebaid. *lib.* 9. 160.

Horrida, Impolita, *& ruſtica.* Iuuenalis, *Saty.* 10. 30.

Humilis. Iuuenalis, *Saty.* 11. 17. Horat. 3. *Carm. ode* 1. 5.

Illuſtris. Tacit. *lib.* 3.

Impia. Ouid. 8. *Metam.* 98.

Incuſtodita. Claud. 3. de Raptu *Proſerp.* 30.

Infamis domus. Seneca Hippol. 2. 12.

Inops. Ouid. 8. *Metam.* 166.

Littorea. Vide *Littus.*

Locuples. Horat. 2. *Serm. Saty.* 6. 21.

Magnifica. Vide *Magnus.*

Maritæ. Vide *Maritus.*

Miſera. Ouid. *epiſt.* 23. 12. Catul. *epigram.* 62. 5.

Mœſta. Valer. 1. Argon. 151.

Multiplex domus, Id *eſt quæ conclauia multa habet, & habitationibus aut ſeceſſibus accommodata loca.* Senec. Hipp. 4. 34. Ouid. 8. *Metam.* 32.

Natalis. Valer. 3. Argon. 65.

Natiua. Seneca Hippol. 4. 37.

Nigra. Stat. 5. *Sylu.* 1. 4.

Niualis domus Boreæ. Claud. 3. *de* Raptu *Proſerp.* 65.

Nobilis. Seneca Thebaid. 1. 42.

Opaca. Virg. 3. Aeneid. 123.

Patritiæ. Claud. 4. *Paneg.* 13.

Domus patria. Virgil. *Da patriam Tymbrææ domum, da mœnia feſſis.* Hoc *eſt,* Da *nobis ut aliquando in patriam concedamus.* Virgilianum *hoc carmen* 3. Aeneid. 17. *ſic legit* Seruius, Da *propriam* Tymbrææ *domum, &c.* Propriam *(ait idem* Seruius) Perpetuā: *ut* Propriāq; *dicabo.* Et *bene poſt experimentū malè conditæ ciuitatis, perpetuas poſtulat ſedes.* Domum, *familiā: ut domus tenet à quo Sergia nomen.*

Perhoſpitalis. Cic. 6. *Verr.* 3.

Plebeia. Seneca Hippol. 11. 4. *Stat.* 4. *Sylu.* 6. 18.

Plena. Horat. 4. *Carm. ode* 12. 5.

Plutonia. Horat. 1. *Carm. ode* 4. 4.

Potens. Catull. *epigram.* 56. 32. Horat. 1. *Carm. ode* 35. 5.

Polluta. Lucanus *lib.* 2. 51.

Præpotens. Seneca Octau. 2. 1.

Pudica. Quint. *lib.* 1. *cap.* 10. 25.

Purior. Horat. 1. *Ser. ſaty.* 9. 10.

Regalis. Ouid. 1. *Metam.* 35.

Regia. Seneca Agamemn. 10. 2.

Regnatrix. Tacit. *lib.* 1.

Ruinoſæ. Ouid. *epiſt.* 1. 12.

Sacra. Ouid. 11. *Metam.* 124.

Sancta. Iuuenalis *Saty.* 14. 7.

Simplex. Stat. 3. *Sylu.* 1. 7.

Socratica. Horat. 1. *Carm. ode* 29. 3. *Vide Socrates.*

Splendida. Virg. 1. Aeneid. 129.

Stellata, Id *eſt cælum.* Claud. 3. *de* Raptu *Proſerp.* 2.

Sterilis. Propert. *lib.* 4. *eleg.* 12. 13.

Superæ. Ouid. 1. *Faſt.* 60.

Tranquilla. Clau. 3. *de* Rap. 41.

Vacua. Claud. 2. *in* Eutrop. 19.

Vagæ. Horat. 3. *Carm. ode* 24. 2.

Vidua. Ouid. 1. *Faſtorum* 7.

Vndoſa Eridani. Claud. 4. *Panegy.* 30.

Abdita domus in imis uallium antri. Ouid. 2. *Metam.* 153.

Accipere in domo. Vide *Accipio.*

Admittere in domum. Vide *Admitto.*

Solo æquata domus. Quint. *lib.* 3. *cap.* 7. 14.

Affligere domum alicuius. Cic. pro *domo ſua* 82.

Carere domo. Vide *Careo.*

Celebrare domos. Ouid. 10. *Metam.* 24.

Claudere nocte domum. Ouid. 2. *Amor. eleg.* 19. 8.

Clauſa domus pudori. Vide *Claudo.*

Complanare domum. Vide *Complano.*

Commigrare in domum. Vide *Commigro.*

Concidit domus. Senec. *Oetheo* 3. 10.

Duas & magnas & nobiles domos cōiungere. Cic. pro Domo ſua 88.

Coniungere domum. Vide *Coniungo.*

Domum conſumere luxu & flagitijs. Claud. *epigram.* 11. 2.

Conueſtita domus lucis. Vide *Conueſtio.*

Conuulſa domus. Tacit. *lib.* 12.

Conuulſa domus ſedibus. Vide *Conuello.*

Defleta domus. Claud. *Præfat.* 2. *in* Eutrop. 5.

Demerſa domus. Horat. 3. *Carm. ode* 16. 3.

Deplorata domus. Ouid. 3. *Triſt. eleg.* 5. 2. *Et deploratæ limen adire domus.*

Deſerta domus. Valer. 2. Argonaut. 76.

Deſolata domus. Claud. *epiſt. ad* Hadrianum 1. 2.

Diſturbare ac diripere domū alicuius. Cic. pro Domo ſua 87.

Euerſa domus. Ouid. *epiſt.* 3. 8.

Excindere domus. Virg. 12. *Aeneid.* 129.

Florens domus felici ſorte uiget. Seneca Hipp. 4. 16.

Frequentare domus. Ouid. 9. *Metam.* 65.

Contiguas habere domos. Ouid. 4. *Metam.* 12.

Inclinata domus. Virg. 12. *Aeneid.* 12.

Inſtruere domum. Vide *Inſtruo.*

Opimè & opiparè inſtructa domus. Vide *opimus.*

Labens domus. Virg. 4. *Aeneid.* 64.

Lapſa domus. Ouid. 1. *de* Ponto, *eleg.* 10. 3.

Madens cæde domus. Valer. 2. Argon. 55.

Migrare domo. Vide *Migro.*

Multiplicata domus. Vide *Multus.*

De domo numerare. *Paulus in* L. *Lecta. ff. Si certum petatur,* Lucilius Titius *ſcripſi me accepiſſe à* Publio Mæuio *quindecim mutua, numerata mihi de domo.* Idem *eſt de hac clauſula* Ex arca. *Nam illæ clauſulæ adijci ſolitæ erant chirographis, quum creditor à ſe pecuniam numeraret. Quibus diuerſum eſt numerare ex menſæ ſcripta. quæ uerba adijci ſolita erant, quum pecunia ab argentario dabatur.* Ex Donato *in* Phormione 5. 8.

Nutantes domus. Lucan. *lib.* 1. 99.

Obire domos amicorum. Vide *Obeo.*

Obtexere domos. Vide *Obtexo.*

Occidit una domus. Ouid. 1. *Metam.* 49.

Orbare domos. Stat. 11. *Thebaid.* 37.

Patefacere domum. Seneca Hippol. 12. 24.

Perfringere domus. Tacit. *lib.* 20.

Perturbare domum. Senec. *Thyeſt.* 1. 17.

Plorata domus. Stat. 5. *Sylu.* 3. 33.

Proſtrata domus. Seneca Herc. *furen.* 13. 2.

Quatere domos. Lucan. *lib.* 6. 6.

Quaſſata domus. Senec. Hippol. 10. 2.

Riget argento domus. Horat. 4. *Carm. ode* 11. 2.

Acribus cuſtodijs domum & uias ſepſerat. Tacit. *lib.* 1.

Silens domus. Senec. Hippol. 2. 26.

Solare domos, Id *eſt deſolatas reddere. Stat.* 5. Theb. 30.

Struere domos. Horat. 2. *Carm. ode* 18. 4.

Subire domum. Ouid. 1. *Metam.* 25.

Clara domus ſatis hæc nobilitate ſua eſt. Ouid. *epiſt.* 16. 11.

Turbare domos. Stat. 5. *Theb.* 12.

Vertere ex imo domum. Seneca *Medea* 12. 21.

Ornanda eſt dignitas domo, non ex domo tota quærenda: nec domo dominus, ſed domino domus honeſtanda eſt. Cicero 1. *Offic.* 194.

Domuum, Genitiuus *pluralis.* Plin. *lib.* 8. *cap.* 57. 1. *Quo in genere multi & hos incolas domuum poſuere mures.*

Domi pro Domus *genitiuus.* Plaut. Trinum. 14. 20. *Non fugitiuus eſt homò, commeminit domi.*

Domus genitiuus, eſt ædificiū quod ex tecto & parietibus conſtat. ut Partem *domus demolitus ſum.* Valla.

Domuis etiam in genitiuo habuit. Varro, *Perrexit in interiores partes domuis.*

Domi genitiuus, (*οἴκοι,*) Locus *eſt in quo quis manet.* Terent. Adelph. 4. 2. 18. *Quid ais bone uir, eſt frater domi?* Cic. 5. de Finib. 153. *Sed tu etiam Chryſippe in foro, domi, in ſchola definis.* Virg. *eclog.* 3. 2.

Apparere domi. Vide *Appareo.*

Continere ſe domi. Vide *Contineo.*

Res geſtæ domi. Ouid. 15. *Metam.* 150.

Includere ſe domi. Vide *Includo.*

Domi & Foris, contraria. Terent. Hecy. 2. 1. 21. *Vt uos mihi domi eritis, proinde ego ero fama foris.* Cic. 1. *Offic. Parua ſunt arma foris, niſi eſt conſilium domi.*

Domi & in domo, eiuſdem planè ſignificationis ſunt. Quint. lib. 5. *cap.* 10. In *domo furtum factum ab eo qui domi fuit. Quidam dicunt domi aduerbiaſcere, ut quum dicimus, ſum domi: & ſimiliter alios caſus: ut domum propero, ſeu* Domo *uenio: ſed nomen potius eſſe pronomina indicant, quæ cum hac uoce iunguntur, quæ ſunt mea, tua, ſua, noſtra, ueſtra, & aliena: ut* Erā *domi meæ, &c. Quòd ſiquando hæc pronomina ſupprimantur, tamen ſubintelliguntur: ut* Domi *ero, id eſt meæ.* Domi *eritis, id eſt ueſtræ, &c.* Terent. Adelph. 4. 7. 29. Erit *unà in domo.*

Cuius domi fuit, pro In *cuius domo.* Cic. 7. Verr. 85.

Domi iſtius. Ci. *pro Quintio* 11. *Qui iſtius domi erat educatus.*

Domi eſt animus, Id *eſt,* Cogito *de domo, aut quid domi agatur.* Plaut. Merc. 12. 2.

Domi operiri aliquem. Terent. Eun. 5. 2. 56.

Domi ero ſi quid uoles. Terent. Heaut. 4. 8. 33.

Domi nobilis. Salluſt. *in* Catil.

Domi *& militiæ, genitiui aduerbiales: id eſt abſolutè poſiti, pro eo quod eſt* In *pace & in bello: hoc eſt pacis & belli tēpore.* In *his obſeruatū eſt, ut ferè per coniunctionē que, connectantur.* Teren. Adelph. 3. 4. 49. *-unà ſemper militiæ & domi fuimus.* Cic. de Senect. 74. An *cenſes (ut de me ipſo aliquid more ſenum glorier) me tantos labores diurnos nocturnosq; domi, militiæq; ſuſcepturū fuiſſe, &c.* Idē 5. *Tuſcul.* 77. *Quorum uirtus fuerat domi militiæq; cognita.*

Domi, *belliq;.* Plaut. Capt. 2. 68. *Domi, belliq; duellatores optimi.* Idem *Aſina.* 11. 13. *Cic.* 2. *Offic.* Præterea *quibuſcunq; rebus uel belli uel domi poterunt,* Remp. *augeant.*

Domi ſociq;. Terentius Eun. 4. 7. 45. *Domiq; ſociq; fac uiciſſim ut memineris.*

Domi apud. Teren. Eun. 4. 6. 9. *Vbi ea eſt?* T. *domi apud me.* Ci. 7. Ver. 59. *Domi eſſe apud ſeſe archipiratas dixit duos.*

Domi noſtræ. Cic. 5. *Tuſc.* 158. *Diodorus Stoicus cæcus multos annos noſtræ domi uixit.*

Suæ. Cic. 3. *Verr.* 46.

Alienæ. Cic. pro Domo ſua 81. *Quid tibi neceſſe fuit anili ſuperſtitione homo fanatice, ſacrificium quod alienæ domi fieret, inuiſere?*

Domum, (*οἴκονδε*) *Aduerb. Authore* Donato, *apud* Terent. *in* Hecy. 3. 2. 25. *Quid? nō ſciunt ipſi uiam, domū qua redeāt?*

Viſam domum. Terent. Eunu. 5. 9. 12.

Domum me conuertam, tranſacta re. Terent. Adel. 2. 4. 22.

Adducere domum. Vide *Adduco.*

Domum abducta ad me. Terent. Adelph. 4. 4. 19. *Idem Eun.* 1. 2. 125. *Et is hodie uenturum ad me cōſtituit domum.* Sic, *Ad ſe domum.* Ibidem 3. 5. 28. *Illa ilico ubi me accepit, læta uerò ad ſe abducit domum.* Et, *Ad nos domum.* Ibidem 4. 3. 20.

Ad ſe domum aliquid deferri iubere, Id *eſt domum ſuam.* Cicero pro Cluent. 54.

Domum abi. Terent. And. 5. 6. 14.

Deducere domum. Terent. Adelph. 4. 5. 60.

Ad domum profecti. Vide *Ad.*

Capeſſere ſe domum. Vide *Capeſſo.*

Concurrere domum. Vide *Concurro.*

Conuertere ſe domum. Vide *Conuerto.*

Recipere aliquem domum ſuam. Cic. *pro Archia* 4.

Domum alicuius ire. Cic. 3. *Offic.* 152.

Domum reditio. Cæſar 1. *bell.* Gall. *Vt domum reditionis ſpe ſublata, paratiores ad omnia pericula ſubeunda eſſent.* De *Heluetijs loquitur.*

Vado domum. Terent. Eunu. 2.3.71.
Domum ad aliquem ire. Cic. 2. Verr. 16.
Domo abire. Terent. Eunu. 4.3.19.
Domo accerſita. Plaut. Stich. 13.2.
Accerſitus domo huc ſum. Vide Accerſo.
Cedere domo. Vide Cedo.
Domo cœnare, pro Extra domum. Plaut. Sticho 4.38. Hoc eſt, à domo, uel alibi à domo.
Exire domo. Cic. pro Flacco 11.
Domo exulare. Terent. Eunu. 3.5.62.
Domi uel domo ſe tenere. Cic. pro Domo ſua ad Pontif. Idem Poſt reditum in Senatu 26. Quum ipſe propter metum dimicationis & ſanguinis domo ſe teneret. Pro In domo.
Domus, Accuſatiuus pluralis. Liu. lib. 5. Decad. 5.4. Ludis relictis, domus magna pars hominum ad coniuges liberosq́; lætum nuntium portabant. Qu. Claudius lib. 1. Annalium, referente Gellio, lib. 17. cap. 2. Domus inquit, ſuas quenq; ire iubet, & ſua omnia fruiſci.
Domu, Ablatiuus. Plautus Milit. 4.47. Ait ſeſe Athenas fugere cupere ex hac domu. Traianus, libro 10. ad Plinium, epiſtola 292.
Domeſticus] pen. cor. Adiectiuum, (ἐνέστιος, ἐφέστιος, ἐνοικος, οἰκεῖος, συνέστιος, ὁμορόφιος,) Quicquid ad domum pertinet. Plin. Mite animal, atq; domeſticum.
Externum & Domeſticum, contraria. Cic. 2. Offic. 36.
Facta domeſtica. Horat. de Arte 58.
Domeſticæ inſidiæ. Cic. Metello lib. 5.2.3.
Luctus domeſticus. Ouid. 13. Metam. 17.
Occultum, inteſtinum, ac domeſticum malum. Cicero 3. Verr. 27.
Domeſticus natiuusq́; ſenſus. Cic. de Aruſp. reſp. 17. Nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, nec deniq; hoc ipſo huius gentis ac terræ domeſtico natiuoq́; ſenſu Italos ipſos ac Latinos ſed pietate ac religione, & c. omnes gentes nationesq́; ſuperauimus.
Domeſtici, Qui ex eadem domo ſunt, & nobiſcum habitant.
Domeſtici & Alienigenæ, contraria. Cic. pro Fonteio 19.
Conuictor, denſoq́; domeſticus uſu. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 3.3.
Domeſticum crimen & uernaculum. Cic. 5. Verr. 120. Id eſt Romæ, non in prouincia patratum. Budæus.
Domeſtica crudelitas. Cic. pro Roſc. Amer. 92.
Domeſtica exempla, apud eundem lib. 2. de Nat. deo.
Domeſticum lenocinium. Cic. 5. Verr. 5.
Domeſticus uſus & conſuetudo. Cic. pro Roſc. Amer. 9.
Regio domeſtica. Ouid. de Ponto 14.10.
Domeſticus, pro Priuato. Cic. Luceio, lib. 5.13.9. Ergo & domeſtica feremus, ut cenſes: & publica paulò etiam fortius quàm tu ipſe qui præcipis.
Tabellarij domeſtici. Cic. Curioni, lib. 2.6.7. Hic refert ad publicos nuntios, qui erant (ut ita dicam) ordinarij.
Domeſticatim] pen. prod. Aduerbium, (κατ' οἰκείους,) Per uarias domos, ſiue per domeſticos. Sueton. in Cæſare, cap. 26. Quorum ut quàm maxima expectatio eſſet, ea quæ ad epulum pertinerent, quamuis macellarijs oblocata, etiam domeſticatim apparabat.
Domicœnium] huius domicœnij, (οἰκόδειπνον,) Cœna quæ fit domi. Martial. lib. 5.129.

Si triſti domicœnio laboras,
Torani, potes eſurire mecum.

Idem lib. 12.78.

-ſed ipſe diuûm
Offenſus genitor, trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Domuitio] huius domuitionis, (οἰκόδευσις,) Dictio compoſita ex domo & itio, Reuerſio ad domum. Apuleius, Deniq; nec larem requiro, nec domuitionem paro. Cic. lib. 1. de Diuinat. Sed Rhodiorum claſſi propinquum reditum ac domuitionem dari. Ex uetuſto exemplari legendum, domū itionem, diſiunctim.
Domicilium] (οἰκητήριον, οἴκημα,) Habitationem ſignificat longi temporis. Cicero 7. Verr. 145. Sedem antiquam, diuinamq́; domicilium nocturno latrocinio atq; impetu compilauit.
Imperij & gloriæ domicilium. Cic. 1. de Orat. 52.
Domicilium illuſtre ac nobile. Vide Illuſtris.
Domicilium ſermonum, aures. Cic. in Piſonem 60.
Superbiæ domicilium. Cic. 2. de L. Agrar. 95.
Sedes ac domicilium collocare. Cic. 3. Verr. 4.
Comparare domicilium. Vide Comparo.
Animus cœleſtis ex altiſſimo domicilio depreſſus, & quaſi demerſus in terram. Cic. de Senect. 70.
Domo] domas, domui, domitū, pen. cor. (δαμάζω, ἀποτρύχω, τειρέω,) domare, (inquit Sipont.) propriè eſt ui atq; armis imperio ſuo ſubijcere, A Græco δαμάζω, eiuſdem ſignificationis. Idem alio loco, Domo propriè ſignificat manſuefacio, & quaſi domeſticum reddo. Per metaphorā tamen accipimus pro Vincere & ſuperare. Plautus Caſin. 5.36. Sed quid ais? iam domuiſti animum, potius ut quid uir uelit fieri, &c. Plin. de Viris illuſt. 57. Præter Galliā domuit Conſul Hiſpaniam, altero Conſulatu Sardiniam.
Animum rigentem domare. Seneca Hippol. 4.12.
Armis domare aliquem. Sil. lib. 17.116.
Corda dura domare. Ouid. epiſt. 4.31.
Crimina domare. Claud. epigram. 9.1.
Crines domare certo ordine. Stat. 1. Achill. 66.
Dolorem domare. Stat. 2. Sylu. 1.3.
Equos domare curſibus. Seneca Hippol. 4.22.
Fortunam domuit uirtutibus. Claud. 5. Paneg. 8.
Gentes domare armis. Claud. de laude Serenæ 22.12.
Lumina domare ſomno. Stat. 2. Thebaid. 7.
Conterere, compellere, domare nationes. Cicero de Prouinc. Conſul. 26.
Frangere & domare nationes. Cic. de Prouinc. Conſ. 27.
Mentem domat reſpectus honeſti. Claud. 7. Paneg. 54.
Obſequium Tigres domat. Ouid. 2. de Arte 37.
Seruitia uirtute uictoriaq́; domare. Cic. pro Seſtio 56.
Spemq́; metumq́; domare magno pectore. Stat. 2. Sylu. 2.25.
Spiritum auidum domare. Horat. 2. Carm. ode 2.2.
Domare terram aratro, uel raſtris. Col. lib. 6. cap. 22.1. Virg. lib. 9.45. Id eſt colere.
Terrore domandus. Claud. in Epithalamio Palladij 27.
Ante domandum, Id eſt antea quàm domentur. Virgilius 3. Georg. 42. de equis.
Domitus] pen. cor. (δεδαμασμένος,) Participium, ſiue Nomen ex participio.
Subacti & bello domiti. Cic. pro Fonteio 2.
Manu Herculea domitus. Horat. 2. Carm. ode 12.2.
Amor domitus. Ouid. 3. Amorum, eleg. 10.1.
Domitæ & condoce factæ belluæ. Cicero ſecundo de Natura deorum 240.
Domiti boues. Plaut. Perſa 7.6.
Dente premunt domito Cybeleia fræna leones. Ouidius 10. Metamorph. 140.
Domitæ gentes. Cic. de Prouinc. Conſ. 4.
Hoſtis domitus. Ouid. ad Liuiam 68.
Domitas habere libidines. Cic. 1. de Orat. 96.
Domiti oculi, manus, & oratio. Plaut. Mil. 9.81.
Orbis domitus. Virg. 2. Georg. 23.

Sagitta domitus Orion. Horat. 3. Carm. ode 4.15.
Ora domita frænis ligare. Seneca Hippol. 10.3.
Domitus orbis cultoribus. Virg. 2. Georg. Aſpicis extremis domitum cultoribus orbem. Vbi Seruius, Intuere etiam extremum orbem cum ſuis cultoribus domitum.
Triumpho iuſto domiti Parthi. Horat. 1. Carm. ode 12.11.
Bello domitæ Thebæ. Ouid. epiſt. 2.15.
Vrbes domitæ. Virg. 3. Georg. 6.
Domitus] huius domitus, pen. corr. (δμῆσις,) Verbale. Cicero 2. de Natu. deor. 226. Efficimus etiam domitu noſtro quadrupedum uectiones.
Domitor] pen. cor. domitoris, Verbale, (δμητήρ,) Qui domat: ut Regni domitor. Mart. lib. 9.8. Plin. in Paneg. 92. Contemptor ambitioni & infinitæ poteſtatis domitor, ac frænator animus, ipſa uetuſtate floreſcit. Ouidius de Triſt. Quid tibi de tetrico referam domitore chimæræ?
Curarum domitor. Sene. Agamemn. 2.4.
Domitor equorum. Cic. 1. Offic. 128. Domitor ſerpentiū, Plin. lib. 25. cap. 2.8. Domitor armorū. Cic. pro Milone 27. Domitor Hiſpaniæ, Liu. 1. bel. Pun. 161. Virg. 7. Aeneid. 38.
Ferarum domitor. Senec. Herc. Oetheo, 17.2.
Freti domitor Tiphys. Senec. Medea, 1.1.
Gentium domitor. Senec. Octau. 8.13.
Malorum domitor. Sene. Herc. fur. 12.3.
Mundi domitor. Lucan. lib. 7.50.
Orbis dormitor. Sene. Herc. furente 9.1.
Domitrix] per. corr. (δμήτειρα,) huius domitricis, penul. prod. f. ge. Verbale. Plin. lib. 26. cap. 16.1.
Equorum domitrix Epidaurus. Virg. 3. Georg. 9.
Domator] pen. prod. domatoris, (δαμαστής,) Idē quod domitor. Tibullus, Te duce, non aliàs cōuerſa tergo domator.
Domatio] (δάμασις,) Actus ipſe domandi.
Domabilis] & hoc domabile, pen. corr. (δαμαστός,) Qui domari poteſt. Horat. 4. Carm. ode 14.9. ad Auguſtū, Te Cantaber nō antè domabilis Mirator. Ouid. 9. Metam. 51. uerba Iouis de Hercule, nullaq́; domabile flamma.
Domiturus] pe. pro. (δαμάζων,) Particip. Virg. 4. Geor. 21.

Dulcia mella premes: nec tantū dulcia, quantū
Et liquida, & durum Bacchi domitura ſaporem.

Claud. in Gigantomach. 3. O pubes domitura deos.
Domito] domitas, penul. corr. Frequentatiuum, (δαμάζω,) ut Boues domitare. Virg. 1. Georg. 57.
Domitant in puluere currus. Virg. 7. Aeneid. 33.
Furores domitare. Silius lib. 7.44.
Populos domitare. Silius lib. 3.21.
Domitura] pen. prod. (δμῆσις,) Plin. lib. 8. cap. 45.4. Domitura bonum in trimatu, poſtea ſera antè præmatura. Colu. lib. 6. cap. 2.7. Curandum ne in domitura, bos calce, aut cornu quenquam contingat.
Dominus] domini, pen. corr. (κύριος, δεσπότης, κοίρανος, αὐθέντης,) Dicitur quaſi qui domi præeſt, & domi imperat. Et dicitur is propriè qui domui præeſt, & qui domus imperium habet, cuiq; omnis familia paret. Terent. Eunuc. 3.2.33. Apparet ſeruum hunc domini eſſe pauperis.
Dominus Iupiter. Ouid. & domino ſoluere uota Ioui.
Dominus, Cui ſeruitur, et cui populi ſubſunt. Virg. 1. Aen. 58. Romanos rerū dominos, gentēq; togatam. Mart. lib. 1.2.
Delitiæ populi quæ fuerant domini.
Dominus ac rex aratorum. Cic. 5. Verr. 59.
Aſtrorum dominus Sol. Senec. Troade 5.4.
Canum domini. Cic. 2. de Nat. deor. 236.
Comitiorum dominus. Cic. 2. Verr. 16.
Senatus, dominus publici conſilij. Cic. 3. de Legib. 41.
Dominus epuli. Cic. in Vatinium 24.

Regni dominus. Seneca Hipp. 5.8.
Regni triſtis dominus, id eſt, Pluto. Senec. Medea 1.3.
Rerum domini. Virg. 1. Aeneid. 58.
Stygis dominus, Pluto. Sene. Herc. Oeth. 4.66.
Iuſtitia ſummi rectoris ac domini numē. Cic. 4. de Finib. 18.
In diſcordia dominorum, domus beata eſſe non poteſt. Cicero 1. de Finib. 90.
Ancilla & dominus relatiua. Cic. 2. de Oratore 153. Vt illud Naſicæ, qui quum ad Poetam Ennium ueniſſet, eiq́; ab oſtio quærenti Ennium, ancilla dixiſſet, Domi nō eſſe, Naſica ſenſit illam domini iuſſu dixiſſe, & illum intus eſſe.
Dominus & imperans. Cic. de Vniuerſit. 27.
Dominus et moderator. Cic. 2. de Legib. 25.
Victor & dominus. Cic. 6. Philipp. 212.
Dominus in ſuos. Cic. pro Roſc. Amer. 47.
Dominus, Qui in poteſtate habet. Cice. 3. Tuſcul. 19. Qui ita ſit affectus, eum dominum eſſe rerum ſuarum uetant. XII. tabulæ. Id eſt, rerum adminiſtrationem habere.
Res Venereæ tanquam dominus agreſtis & furioſus. Cicero de Senect. 43.
Acres domini. Lucret. lib. 5.18.
Bonus, aſſiduusq́; dominus. Cic. de Senec. 52.
Breuis dominus, id eſt, qui non diu rerum potitur. Horatius 2. Carm. Ode 14.5.
Immites domini. Senec. Herc. furent. 7.10.
Iuſtus dominus alicuius rei. Vide Iuſtus.
Potens dominus. Virg. 6. Aeneid. 124.
Superbi domini. Virg. 12. Aeneid. 48.
Ignorare dominum noſtrum. Cic. 4. Acad. 228.
Imponere dominū alicui. Cic. 13. Philip. 356. Et ſtatim, Etiámne in noſtros liberos dominū & tyrannum cōparabat?
Sui quenq; iuris & retinendi et dimittendi eſſe dominum. Cic. pro Cornelio Balbo 24.
Velle eſſe dominū in alicuius bonis. Cic. pro Domo ſua 83.
Dominus pro Marito. Virg. 4. Aeneid.

- connubia noſtra
Reppulit, ac dominum Aeneam in regna recepit.

Domina] huius dominæ, (δέσποινα, κυρία) ut Cupiditas honoris dura domina. Cic. in Parad. 50. Et in Piſonem 2. Item lib. 2. de Finib. 63. Dominæ rerum omnium uirtutes. Virg. 3. Aen. 23. Et uincti currū dominæ ſubiere leones. Hoc eſt Cybeles.
Herilis domina. Claud. 5. Paneg. 42.
Vna quædam uirtus omnium domina & regina uirtutum. Cicero 3. Offic. 36.
Dominicus, pen. prod. Adiect. (κυριακός,) ut Dominicus dies, qui antea dies ſolis dicebatur, quòd deo ſacer ſit.
Dominica fides. Paulus in L. Cum de lanionis. Parag. Dum de uillico. ff. De inſtruc. uel inſtrum. leg.
Dominicæ habitationes. Colum. lib. 9. cap. 1.1. Et Rationes dominicas pecuarias conficere. Varro 2. de Re ruſt. ca. 10.8.
Pecunia dominica. Vlpian. in L. Seruius. ff. de Fideiuſſoribus, Si uerò extra cauſam peculij fideiuſſerit: quod ex pecunia dominica ſoluerit, æquè uindicabitur: quod ex peculio, condici poterit.
Dominor] pen. corr. dominaris, (κυριεύω, δεσπόζω, αὐθεντέω, διακοιρανέω, κρατέω, ἐπικρατέω,) dominari, Imperium gerere, & præeſſe.
Florere & dominari. Cic. 1. de Orat. 16.
Dominari & rerum potiri. Cic. 4. Acad. 228.
Dominari alicui regioni. Cic. pro Rab. Poſthu. 24.
Victis dominari. Virg. 1. Aeneid. 58.
Dominari in aliquem. Ouid. 1. Metam. 16. Cic. de Senect. 33. Si uſq; ad extremum ſpiritum dominatur in ſuos.
Dominari in re aliqua. Seruius Sulpitius Ciceroni lib. 4.12. Caſus & natura in bonis dominatur. Virgil. 2. Aeneid. - incenſa Danai dominantur in urbe. Cic. pro Quint. 63.

Non uſq; eo tamen ut in capite fortuniſq; hominum honeſtiſsimorum dominentur hi, qui, &c.
In affectibus dominari. Quintil. lib. 2. cap. 5. 6.
Potentia dominatur in ciuitate. Cic. pro Cecin. 52.
Vſus dicendi in omni pacata & libera ciuitate dominatur. Cic. 2. de Orato. 19.
Conſilium dominatur in corpore. Lucret. lib. 3. 28.
Venus dominatur in mentes. Lucan. lib. 5. 146.
Fortuna in Repub. dominatur. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 6.
Dominari inter aliquos. Cæſar, 2. bel. Gall. 342. Ouidius 3. Amor. eleg. 5. 13. Tu centum aut plures inter dominabere Nymphas.
Deus dominatur tota mente. Seneca Hippol. 2. 21. Deum dicit amorem.
Dominor, aliquando paßiuè capitur. Cic. lib. 1. Offic. 169. O domus antiqua, heu quàm diſpari dominare domino.
Multos dominata per annos. Virg. 2. Aeneid. 73.
Dominans] pen. corr. Participium, (κυριεύων,) Cic. 2. de Finib. 185. Maximas uerò uirtutes iacere omnes neceſſe eſt uoluptate dominante.
Fame dominante. Cic. pro Cluent. 53.
Libidine dominante nõ eſt tẽperãtiæ locus. Cic. de Senect. 36.
Nullo dominante ruunt equi, id eſt, nullo regente eos. Seneca (Hipp. 10. 20.
Dominans ille in nobis deus. Ci. 1. Tuſ. 116.
Nomina dominantia. Horat. in Arte Poetica 48.
Dominantior, Comparatiuũ, (κυριεύων μᾶλλον,) Lucret. lib. (3. 81.
Et magis eſt animus uitai clauſtra coercens,
Et dominantior ad uitam, quàm uis animai.
Dominatus] huius dominatũs, pen. prod. (κοιρανία,) Participium. Cic. 4. de Finib. 64. Idem 4. Tuſcul. 2. Dominatu regio Repub. liberata.
Dominatus & principatus. Cic. 11. Philipp. 315.
Poteſtas & dominatus. Cic. 2. de Nat. deor. 43.
Cupiditatis dominatus. Cic. in Parad. 51.
Copiæ, opes, maieſtas, dominatus. Ci. 5. Tuſc. 85. de Dionyſio.
Impotens dominatus. Vide Impotens.
Superbiſsimus dominatus. Cic. pro Rab. Poſth. 24.
Habere dominatum. Cic. in Parad. 51.
Locari in dominatum. Vide Locus.
Occupare dominatum. Cic. 5. Tuſcul. 80.
Terrenorum commodorum omnis eſt in homine dominatus. Cic. 2. de Nat. deor. 228.
Nouo dominatu pulſum eſſe. Cic. pro Domo ſua 53.
Crudeli dominatu ab aliquo teneri urbs dicitur. Cicero 1. de Diuinat. 94.
Dominator] pen. prod, (κυριευτής,) Verbale: ut Dominator rerum deus. Cic. 2. de Nat. deor. 6. Plin. li. 36. ca. 15. 19.
Freti ſæuus dominator: Neptunus. Senec. Hipp. 12. 1.
Potens dominator. Senec. Herc. furen. 13. 9.
Dominatrix] pen. prod. huius dominatricis, (κυριεύτρια) Ci. 1. de Inuen. 3. Cæca ac temeraria dominatrix animi cupi(ditas.
Dominatrix Creta freti. Senec. Hippol. 2. 1.
Dominatio] Verbale. fœ. ge. (κυριότης,) Cic. 5. Verr. 132. Qua impudentia putatis eum in dominatione fuiſſe, qui in fuga tam improbus ſit?
Contactus dominatiõis, Tacit. in Vita Agricolæ, Oculos quoque à contactu dominationis inuiolatos habebamus.
Cupidines dominationis. Tacit. lib. 13.
Diuturnitas uictoriæ et dominationis. Ci. Attico, li. 7. 140. 2.
Dominatio rationis in libidinem. Cic. 2. de Inuent. 243.
Flagitia dominationis. Tacit. lib. 14.
Spes dominationis. Tacit. lib. 4.
Dominatio regnumq; iudiciorum. Cic. 2. Verr. 22.
Aliena dominatio. Tacit. in Vita Agric.

Crudelis, ſuperba, ignominioſa, flagitioſa dominatio. Cice. 3. (Philip. 148.
Impotẽtiſsima dominatio. Liu. li. 4. Decad. 4.
Adipiſci dominationes. Tacit. lib. 4.
Captare dominationem, Tacit. lib. 4.
Nouam dominationem ſibi comparare. Cic. 1. de L. Agra. 12.
Comprobare dominationem. Liu. lib. 4. Decad. 4.
Dominationem ſibi concupiuit. Tacit. lib. 20.
Faſtiditus dominationibus. Tacitus lib. 13.
Dominationem habere in aliquem. Author ad Herennium, libro 4. 174.
Vita ſub dominatiõe miſera eſt. Aſin. Pollio Cicerõi, li. 10. 31. 9
Dominium] (δεσποτεία,) Imperium, & principatus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. 3. In mercando item (ut cæteræ pecudes) emptionibus, traditionibus, dominiũ mutant. Sue. in (Tiberio, cap. 59.
Donaria, Donatiuũ] Vide Donũ.
Donatus] (δεδωρημένος,) Participium à Donor. Vide Dono in Donum.
Donatus] Nomen uiri Grammatici doctiſ. Hic fuit Diuì Hieronymi præceptor.
Donax] (δόναξ,) Calamus craßiore ligno, & tenui foramine, quem totum fungoſa replet medulla, fructicoſiſsimus, & non niſi in aquaticis natus, ſagittarijs aptiſsimus, lõgiſsima habet internodia: & dum calefactus eſt, facilè flectitur. Ex Plinio, lib. 6. 10. cap. 36. 8.
Donec] Aduerbiũ, (ἕως, ὄφρα, εἰσόκεν, εἰσότε,) Id eſt, quoad uel quouſq;. Plaut. Amphit. 7. 40.
Neq; ita di me ament, credebam primò mihimet Soſiæ,
Donec Soſia ille egomet fecit ſibi uti crederem.
Vſq; donec. Plaut. Milite, 5. 113. Terent. Adelph. 4. 6. 6. Certum obſidere eſt uſq; donec redierit.
Vſq; adeò donec. Plaut. Ciſtel. 7. 41. Terent. And. 4. 1. 38.
Nunquam deſtitit orare uſq; adeò donec perpulit.
Donec effecero, ſiue perfecero. Terent. Phorm. 4. 1. 24. Ibidem, 2. 3. 72. Virg. 1. Aeneid. 56.
- donec regina ſacerdos
Marte grauis geminam partu dabit Ilia prolem.
Donec peruentum eſt ad hæc tempora. Liuius. Virgil. Eclo. 6.
Cogere donec oues ſtabulis, numerumq; referre iuſsit.
Donec pro quandiu. Ouid.
Donec eris felix multos numerabis amicos.
Donicum] (εἰσότε,) Idem ſignificat quod donec, Quandiu uel Quoad. Plautus Capt. 6. 89. Ego me amitti, donicum ille huc redierit. Idem Trucul. 3. 13.
Cato, cap. 149. Donicum pecuniam ſatisfecerit, aut delegarit, pecus & familia quæ illic erit, pignori ſunto.
Dono, Donas] Vide Donum.
Donum] huius doni, (δῶρον, δωρεά,) Plin. lib. 35. cap. 14. 3. Græci enim (ait) antiqui doron palmũ uocabant: & ideo dora munera, quia manu darentur. Terent. Eunucho, 5. 9. 27. Quod uis donum & præmium à me optato, id optatũ feres. Vbi Donatus, Donum, præmium eſt: & munus, præmium: ſed donũ præmiũ dijs datur: munus, præmium hominibus. Nam ſeparatim, donum deorum eſt, præmium uirorum eſt fortium, munus hominum, & donum munuſq; tam ante factũ quàm poſt factum datur: præmium, non niſi poſt factũ eſt. Donum, uoluntarium: præmiũ debetur. Alij ergo ἀσυνδέτως pronuntiant: primo donum: & ſic præmium, quaſi unam partem orationis.
Donũ eſt diuinũ rationis & conſilij. Cic. 3. de Nat. deor. 109.
Muſarum dona. Horat. 2. epiſt. 1. 49.
Donum atq; munus. Cic. pro Archia, 14.
Agreſte donum. Silius lib. 13. 24.
Ampliſsima imperatorum dona, Vide Amplus.
Breue donum exigui temporis. Senec. Hippol. 6. 6.

Cerealia

Cerealia dona, id eſt, panis. Silius lib. 7. 37.
Ditia donis delubra. Ouid. 2. Metam. 16.
Ditia dona. Stat. 10. Thebaid. 68.
Dulcia dona. Claud. epigram. 40. 1.
Exitiale donum. Virg. 2. Aeneid. 7.
Feralia dona. Ouid. 9. Metam. 45.
Grandia dona. Ouid. epiſt. 3. 6.
Grauia dona auro. Virg. 3. Aeneid. 93.
Iugalia dona. Ouid. 3. Metam. 62.
Lenæa dona, uinum. Stat. 4. Sylu. 6. 16.
Leuiora dona. Ouid. 13. Metam. 152.
Nuptialia dona. Cic. pro Cluentio, 20. Vide Nubo.
Prælarga dona. Claud. 4. Paneg. 15.
Pretioſa dona. Senec. Medea, 10. 22.
Prodiga dona. Stat. 2. Sylu. 1. 32.
Donum regale interuerſum, Vide Interuerto.
Regia dona. Virg. 1. Aeneid. 140.
Ruſtica dona. Ouid. 2. de Arte amandi, 53.
Suſpecta dona. Virg. 2. Aeneid. 8.
Triſtia dona. Virg. 3. Aeneid. 60.
Vberiora dona. Ouid. epiſt. 16. 44.
Venerabile donum. Virg. 6. Aeneid. 82.
Vile donum. Claud. de laude Serenæ, 22. 1.
Votiua dona. Seneca Hippol. 2. 5.
Abnuere dona. Seneca Thyeſte, 6. 10.
Abſtinere dono & pactione, Vide Abſtineo.
Accedent tibi à me dona, Vide Accedo.
Accumulare donis aliquẽ. Virg. 6. Aen. 177. Vide Accumulo.
Addere dono, Vide Addo.
Adolere altaria donis. Lucret. lib. 4. 249.
Afferre Reip. donum. Cic. 1. Philipp. 23.
Honore & donis celebrari. Virg. 8. Aeneid. 15. Proprium eſt (deorũ.
Votiuis donis tẽpla colere. Senec. Hippol. 2. 5.
Conferre dona, Vide Confero.
Congeſta dona undiq;. Silius lib. 13. 18.
Corrumpentia ſenſus dona. Claud. 6. Paneg. 38.
Deamata dona, Vide Deamo.
Dare dona & munera. Cic. pro Cluentio, 52.
Dono dare. Terent. Eunuch. 4. 6. 11. Hanc tibi dono do. Ibidẽ 1. 2. 83. Num ſolus dona dat?
Empta pax donis. Lucan. lib. 10. 22.
Exigere dona. Stat. 10. Thebaid. 68.
Expectata dona laborum. Valer. 7. Argonaut. 84.
Infecta dona facere, Vide Infectus.
Veneno illitum donum, Vide Illino.
Opulentum templum donis. Virg. 1. Aeneid. 91.
Honeſtis ornari donis. Horat. 2. epiſt. 2. 7.
Peragere dona, Donare quod promiſeras. Virg. 5. Aeneid. 72. Vide Perago.
Rependere dona alicui. Stat. 9. Thebaid. 132.
Sacrata dona templorum. Valer. 7. Argonaut. 10.
Supplicibus donis ſuperare aliquem. Virg. 3. Aeneid. 88.
Tribuere dona alicui. Ouid. 9. Metam. 81.
Dono] donas, (δωρέομαι, χαρίζομαι,) donare, Munus dare Plautus Aulul. 2. 9.
Ab eo donatur auro, uxore, & filio.
Inſeri & donari ab arte dicitur res aliqua. Cic. 1. de Orat. 56.
Dono tibi hanc rem. Cæſar 7. bell. Gall. 41. Prædam militibus donat. Sic 3 belli Ciuil. 84.
Dono te hac re, Do te munere (ut ait Valla lib. 3. plerunq; præmij gratia, ſed interdũ admirationis, interdũ beneuolẽtiæ, interdum miſericordiæ. Cic. pro Archia poeta 18. Itaq; ſi ciuis Romanus Archias legibus non eſſet, ut ab aliquo Imperatore ciuitate donaretur, perficere non potuit? Certè (inquit Valla) Imperator non remunerationis cauſa Archiam ciuitate donaſſet, ſed admiratione ingenij & beneuolentia. Suet. in Vita Auguſti, cap. 51. Et ne enumerẽ quot & quos diuerſarum partium uenia & incolumitate donatos. Cornelius Nepos de Vita Attici, Auxit hoc beneficium alia quoq; liberalitate: nam uniuerſos frumento donauit. Profectò clementiæ, non remunerationis gratia.

Donare alicui multa largè & effuſè. Hoc eſt, honorificè præmiari. Cic. pro Roſc. Amer. 14.
Circunſpectius donare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 14.
Donare aliquem æternitate. Plin. lib. 2. cap. 7. 11.
Auro donari. Propert. lib. 3. eleg. 23. 5.
Corona donari. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 31.
Donare aliquem dono. Plaut. Sticho, 12. 5. Sic Donare aliquẽ præmijs, apud Ciceronem pro Roſc. Amer. 64. Et Donare militem donis, apud Liuium 4. bel. Pun. 70.
Culpa grauis precibus donatur. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 11.
Donare fugam alicui. Silius lib. 15. 143.
Funera alicui donare. Silius lib. 15. 145.
Donare aliquem gaudijs. Plaut. Aulul. 27. 1.
Immortalitatem alicui donare. Cic. in Piſonem, 4.
Inimicitias ſuas Reipub. donare. Cic. Metello, lib. 5. 4. 4. Id eſt, prætermittere.
Vtinã tibi iſtã mẽtẽ dij immortales donarẽt. Cic. 1. in Catil. 16.
Connubia donare muneribus. Ouid. epiſt. 11. 20.
Munere promiſſo aliquem donare. Virg. 5. Aeneid. 56.
Dominam iubeo pretioſo munere dones. Ouidius 2. de Arte amandi, 53.
Hoc iuuenẽ egregiũ præſtãti munere donat. Virg. 5. Aen. 72.
Munera donare alicui. Cic. 5. Tuſcul. 130.
Nomine donare. Lucret. lib. 1. 19.
Iuueni donare puellam. Catul. in Carm. Nupt. 57. 5.
Salute donare aliquem. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 5.
Donare uacatione. Cic. 2. de Nat. deor. 9. Dono te ob iſtuc dictum ut expers ſis metu. Plaut. Aſina. 3. 31.
Honoribus donandus infans. Stat. 5. Thebaid. 149.
Laurea donandus Apollinari. Horat. 4. Carm. Ode 2. 2.
Donatus] pen. prod. Participiũ, (δεδωρημένος, δωρητός,) Cui aliquid dono datum eſt. Virg. 5. Aeneid. 61.
Aes alienum alicui ab aliquo donatum. Cic. Bruto, 6. 4.
Homo quaſi diuino munere donatus Reip. Ci. de Aruſp. reſp. 5
Donati incolæ Latio. Plin. lib. 3. cap. 20. 3.
Toro aliquo donata uirgo. Claud. 7. Paneg. 129.
Promiſſo donata eſt munere pubes. Silius lib. 16. 105.
Diuinitus æterna donata ſalute. Lucret. lib. 5. 244.
Donatio] Verbale, (δώρησις,) Donationẽ proprie dici exiſtimat Vlpianus, quum quis ea mente dat, ut ſtatim uelit accipientis fieri, nec ullo caſu ad ſe reuerti: & propter nullã aliam cauſam facit, quàm ut liberalitatem & munificentiã exerceat. quod ſi ſub conditione fiat, non eſt donatio. Cice. in Orat. 151. Vt corona aurea donaretur: eaq; donatio fieret in theatro, populo conuocato.
Bonorum donatio. Cic. 4. Philipp. 158.
Donarium] donarij, (δώρημα,) Donum eſt, non locus ubi reponitur donum, inquit Valla lib. 1. Contrarium tamen dicit Seruius. Sipontinus, Donaria, ipſa dona, quæ dijs offeruntur, & ſacras menſas atq; aras ornant. Macrob. Ornamenta uerò ſunt clypei, coronæ, & huiuſmodi donaria.
Donaria, abuſiuè ipſa templa in quibus donaria offeruntur. Virg. 3. Georg. 107. ductos alta ad donaria currus. Gellius lib. 2. cap. 10. Vbi reponi ſolerent ſigna uetera, quæ ex eo templo collapſa eſſent, & alia quædã religioſe donarijs conſecrata. Apul. lib. 2. Floridorum, Ibi donarium deæ perquàm opulentum, plurima auri & argẽti ratio in lãcibus,

ſpeculis,

ſpeculis, poculis, et huiuſmodi utẽſilib. De Iunonis fano apud Samnum loquitur.

Donatiuum] pen.prod.(ἐπίδοσις,) Munus quod à principe uel imperatore donatur militibus. Suet. in Domitiano, An duplum donatiuum militi donaret. Idem in Nerone cap. 7. Populo congiarium, militi donatiuum propoſuit. Plin. in Paneg. 66. Nam mihi cogitanti eundem te collationes remiſiſſe, donatiuum reddidiſſe, congiarium obtuliſſe, &c.

Donaticæ coronæ, (δωρητικοὶ ςέφανοι) quibus uictores in ludis donabantur: quæ poſtea magnificentiæ cauſa inſtitutæ ſunt ſuper modum aptatæ capitibus, quali amplitudine fiũt quum lares ornantur. Feſtus.

Donyſa] pen.prod.(Δόνυσα,) inſula Cycladarum una, cuius meminit Virg. 3. Aeneid. 25. Viridis Donyſa.

Dorcas] dorcadis, pen.corr.f.g.(Δορκάς,) Latinè dama dicitur. Martial. lib. 13. 99. Delicium paruo donabis dorcada nato. Plin. lib. 28. ca. 8. 11. Dorcadis pelle collo ſuſpenſa.

Dorceus] dorcei, Nomẽ canis apud Ouidiũ lib. 3. Met. 42.

Dores] Herodoto lib. 1. Populi ſunt in Aſia quos Crœſus ſub(egit.

Dorica] Vide Doris.

Doris] huius Doridis, pen.cor.f.ge.(Δωρίς,) Regio eſt Græciæ iuxta Maliacum ſinum, cuius à tergo mons eſt Oeta, à qua Dorij ſiue Dorienſes, ſiue Dories appellati. Ab his etiã Dorica lingua. Cic. pro Flacco, 50. Doris item urbs eius regionis. Dorios Plato appellatos exiſtimat à Dorico quodã, à quo exules reſtituti ſunt, quum prius Achiui nominarentur. Seruius uerò à Doro Neptuni filio nominatos affirmat. Sunt etiam qui à Doride Nympha Oceani & Tethyos filia nomen putent ſumpſiſſe: quam Nereo fratri uxorem dedit, & ex qua magnus nympharum numerus procreatus eſt. Quæ quoniam maris dea eſt, aliquando pro mari à poetis uſurpatur. Virg. 10. Eclog. 1.
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Spumoſæ Doridos antra uitrea. Stat. 3. Syl. 2. 4.

Amara Doris. Virg. Eclog. 10. 1.

Cærula Doris. Ouid. 13. Metam. 160.

Formoſa Doris. Propert. lib. 1. eleg. 16. 5.

Glauca Doris. Stat. 4. Sylu. 2. 6.

Doris Locrẽſis, uxor Dionyſii Syracuſani. Cic. 5. Tuſcul. 83.

Doricus] penul.correp. Adiectiuum, (Δωρικός,) ut Dorica caſtra. Virgil. 2. Aeneid. 6.

Genus Doricum. Senec. Agamemn. 627.

Doriſcus] (Δωρίσκος) Thraciæ locus eſt. Plin. lib. 4. ca. 11. 4. Doriſcus CXX. millium hominũ capax, ita Xerxes ibi dinumerauit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adſimilis, quo conferto quantum militum eſſet dignoſci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi nõ ſuppetebat. Id quod pluribus lib. 7. Herodotus proſequitur.

Dorius] (Δώριος,) Fluuius Hiſpaniæ, qui Luſitaniam à Gallecia ſeparat. Ptol. Hunc Plin. appellat Turiũ. Vide Turius.

Dorius, Adiectiuum, (Δώριος,) Idem quod Doricus. ut Carmen dorium. Horat. Epod. 9. 2.

Dormio] dormis, dormiui, dormitum, pen.prod. (εὕδω, καθεύδω, κοιμάομαι, δαρθάνω, ὑπνέω,) dormire Notæ ſignificationis. Cic. 2. de Diuinat. 178. Contrahi autem animum Zeno & quaſi labi putat, atq; concidere, & ipſum eſſe dormire. Plaut. Trinum. 10. 98. Dormibo Placidè in tabernaculo. Hic eſt futurum antiquum, cap. 5. 3. Et ualebit rectius & dormibit libentius.

Dormire ſine omni cura. Plaut. Trinum. 9. 19.

Altum dormire. Iuuenal. Saty. 1. 2.

Ex laſsitudine arctius dormire. Cic. 2. de Inuent. 131.

Dormire in dexteram aurem fiducia alterius, Eſt ſecurum & incurium eſſe. Plin. epiſt. 94. lib. 4.

Dormire otioſe in utrãuis aurem, Eſt animo otioſo, ſecuro, uacuoq; eſſe. Terent. Heaut. 2. 3. 101.

Cubili uacuo dormire. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 4.

In medios dormire dies. Horat. 1. epiſt. 2. 6.

Dormijt ad horam tertiam. Cic. Attico, lib. 10. 205. 2.

Ad lucem dormire, Vide Ad præpoſitionem.

In lucem dormire. Horat. 1. epiſt. 19. 7.

Dormire totum mane, Vide Mane.

Tam multum dormiens. Cic. 2. de Diuinat. 209.

Noctes longas dormire. Horat. 2. Carm. Ode 25. 2.

Nox una perpetua dormienda. Catull. ad Leſbiam, 5. 2.

In utrumuis dormire oculum. Plaut. Pſeud. Senſum habet eundem cum eo, Dormire in utramuis aurem.

Dormire alicui, dicitur is qui nõ inſeruit ei, neq; per omnia gerit morem. Cic. ad Fabium Gallum, lib. 7. 25. 2. Capius (opinor) olim, Non omnibus dormio: Sic ego, Nõ omnibus, mi Galle, ſeruio.

Dormit Sol: quando non lucet. Plaut. Amph. 4. 128.

Proficiſci ad dormiendum. Cic. 2. de Diuinat. 179.

Ire dormitum. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 24.

Dormiens] Participium, (εὕδων,) Qui dormit. Significat etiam ceſſantem ſiue ceſſatorem. Terent. Adelph. 4. 5. 59.
Quid credebas? dormienti hæc tibi confecturos deos?

Dormito] dormitas, pen.prod. (ὑπνώττω,) dormitare, Frequentatiuum. Cic. 1. de Diuinat. 104. Ad lucem deniq; arctè & grauiter dormitare cepiſſe. Idem ad Atticum lib. 2. 31. 1. Cœnato mihi & iam dormitanti pridie Cal. Maias epiſtola illa eſt reddita. Horat. in Arte Poet. 72. – quandoq; bonus dormitat Homerus. Hoc eſt negligenter ſcribit. Quandoq; errat bonus poeta. Acron.

Dormitandum tibi non eſt: Hoc eſt, non ceſſandum, non negligenter curandum & agendum. Plaut. Epid. 3. 59.

Oſcitans & dormitans ſapientia. Cic. 2. de Oratore, 79.

Dormiſcere] (νυστάζειν,) Idem quod dormire, uel incipere dormire. Plaut. Curc. 7. 81. Caput deponit: quum dormiſcit ei ſubduco annulum.

Dormitator] Verbale, (ὑπνώττων,) Qui ſolet dormire, & omnia negligentius agere. Plaut. Trinummo, 13. 18.
– mira ſunt
Ni illic homo eſt aut dormitator: aut ſector zonatus.

Dormitorius] Adiectiuum, (κοιμητικός,) ut Dormitoriũ cubiculum, ubi dormitur. Plin. epiſt. 41. d, Adhæret dormitoriũ membrũ tranſitu interiacente. Idẽ lib. 5. epiſt. 101. f.

Dormitorium] Subſtantiuũ. (κοιμητήριον,) Locus in quo dormimus. Plin. lib. 30. ca. 6. 8. Poſt hæc iubent eum in pariete dormitorij eius tectoue includi.

Doron] (δῶρον,) Palmum ſignificat, et munus. Plin. lib. 35. cap. 14. 3. Græci antiqui doron palmum uocabãt: & ideo dora munera: quia manu darentur.

Dorſum] dorſi, n.ge. & dorſus, huius dorſus, ſecundũ Probũ (νῶτον, μετάφρενον, ῥάχις) dicitur tota poſterior corporis pars, quòd ea deuexa ſit deorſum, ut inquit Feſtus. Plautus Milite, Timeo quid rerum geſſerim, ita dorſus totus pru(rit.

Curuũ dorſum. Seneca Oedipo, 5. 13. de Delphinis.

Subire onus dorſo. Horat. 1. Serm. Sat. 9. 5. de armẽtis dicitur.

Educto ſurgit in aera dorſo. Lucan. li. 2. 86. de Apẽnino mõte.

Pandum dorſum. Senec. Agamem. 6. 12. De delphinis.

Recurua dorſa campi. Claud. de Aponi balneis, 5. 11.

Crepido longi dorſi. Stat. 1. Achil. 90.

Duplici dentalia dorſo. Virg. 1. Georg. 35.

Dorſum in mari. Virg. 1. Aen. 23. Dorſum immane mari ſummo. Idem 10. Aeneid. 61. Nãq; inflicta uadis, dorſo dũ pendet iniquo. Significat duriorem arenam, ut ait Seruius, quæ remeantibus fluctibus & euntibus denſatur, & in modum ſaxi

ſaxi indureſcit: quod à nautis puluinus dicitur.

Dorſum, Promontorium. Plin. epiſt. 184. Hæc lacu propius, illa latius utitur. hæc unum ſinum molli curuamine amplectitur: illa editiſsimo dorſo duos dirimit. Dorſo, id eſt, promontorio in lacum prominente.

Doſſum antiqui dicebant, quod nunc dorſum dicimus. Inde doſſuaria iumenta à Varrone dicta, lib. 2. de Re ruſt. cap. 10. 4. quæ doſſo uehunt, Ad quam rem (inquit) habent iumenta doſſuaria domini, alij equas, alij pro his quid aliud, quod onus dorſo ferre poſsit. Ibidem, cap. 6. 5.

Dorſum, dorſuoſus, pen.prod. Adiectiuum, Solin. cap. 40. Ita incertis motibus nunc in breuia reſcinditur dorſuoſa, nunc æſtibus inundatur inquietis.

Doſſuarius] Adiectiuum, (νωτοφόρον) ut Doſſuaria animalia, quæ dorſo aliquid portant. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. in fine, Greges fiunt fere mercatorum, ut eorum qui è Brundiſino aut Apulia aſellis doſſuarijs cõportant ad mare oleũ, aut uinum, itemq; frumentum, aut quid aliud.

Dorticum] Ptolemæo cap. 9. libri tertij, Myſiæ ſuperioris ciuitas, iuxta Danubium amnem.

Dorus] Neptuni filius, qui regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti, authore Seruio apud Virgilium Aeneid. 2. 6. Meminit & Dori cuiuſdam Diodorus lib. 6. à quo Dorienſes dictos ait.

Doryclus] (Δόρυκλος) filius nothus Priami, quẽ Aiax in bello Troiano interfecit, ut ſcribit Homerus lib. 11. Iliados.

Dorylas] pen.cor.(Δορύλας,) ponitur ab Ouidio lib. 5. Metamor. ditiſſimus agreſtis opulentiæ.

Dorylæum] Ptolemæo cap. 2. lib. 5. magna Phrygiæ ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 29. Dorylam uocat, iuxta quam oritur Hermus amnis.

Dorylaus] rei militaris peritiſsimus, magna familiaritate Mithridati Euergetæ deuinctus, ut ait Strabo lib. 10.

Dorylus] Vnus ex Centauris, Sipont.

Doryphorus] pen.cor.(Δορυφόρος,) Latinè ſpiculator uel ſatelles dicitur, portans lanceam. Plin. lib. 34. cap. 8. 26. Cteſilaus doryphoron & Amazonem uulneratam. De operibus ex ære loquitur. Cic. de Clar. Orat. 164. De horũ laudibus tibi prorſus aſſentior: ſed tamen non iſto modo, ut dolycleti doryphorum ſibi Lyſippus aiebat, ſic tu ſuaſionem legis Seruiliæ tibi magiſtram fuiſſe.

Dos] dotis, fœ.ge.(δώς, προίξ, φέρνη, ἐπίδοσις,) Ea dicitur quæ marito ab uxore datur. Terent. And. 5. 4. 48.
– dos eſt Pamphile,
Decem talenta. P. accipio. Idem Adelph. 4. 7. 41.
Vxor ſine dote ueniet: intus pſaltria eſt.

Filia diues dote. Ouid. epiſt. 11. 20.

Opes dotis. Ouid. epiſt. 12. 21.

Formæ dos. Ouid. 9. Metam. 144.

Oris dos. Ouid. 5. Metam. 113. Intelligit donum eloquentiæ.

Dotes dapſiles, Vide Daps.

Grandis dos. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 10.

Magna dos. Horat. 3. Carm. Ode 24. 5.

Dos, dotes naturæ & fortunæ. Plin. epiſt. 3. lib. 3. ad Hiſpullã. Adeſt enim adoleſcenti noſtro cũ cæteris naturæ fortunæq; dotibus eximia corporis pulchritudo.

Dos profectitia inquit Vlpianus, quæ à patre uel parente proficiſcitur.

Dotem profectitiam intelligunt Iureconſulti, quæ à patre uel parente profecta eſt de bonis eius. Aduentitiam eſſe dotem Iulianus ait, ſiquis certam quantitatem patri donauerit ut hanc pro filia daret.

Dos ſumma. Terent. And. 1. 1. 74.

Vxoria dos. Ouid. 2. de Arte, 31.

In malis ciuilibus dotem accipere. Cic. 11. Philipp. 298.

Populos in dotem accipere. Ouid. epiſt. 7. 30.

Conficere dotem filiæ nubili, Vide Conficio.

Deferre dotem uiro, Vide defero.

Deſpondere dotem alicui. Propert. lib. 3. eleg. 19. 5.

Doti dicere. Cic. pro Flacco, 67.

Dicta dos. Cic. pro Flacco, 67.

Meruit dote uirum, Vide Mereo.

Promittere doti, & Doti dicere, idem eſt. Venuleius in L. Si rẽ aliquam. §. Vltimo. ff. de Nouationibus, alioquin quid dicemus ſi unus delegauerit creditori communẽ debitorẽ, iſq; ab eo ſtipulatus fuerit: aut mulier fundum iuſſerit doti promittere uiro, uel nuptura ipſi doti eum promiſit: nam debitor ab utroq; liberabitur. Vide Dico.

Dos ſignificat etiam quicquid alicui datum eſt uel à natura, uel ab hominibus. Martial. lib. 13. 10. Nec poteris ſimilæ dotes numerare, nec uſus.

Ingenij dotes. Ouid. 2. de Arte, 23.

Dote uerborũ locupletari & ornari artẽ aliquã. Ci. 1. de Orat. (120.

Raræ dotes. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7. 3.
Et raras dotes, ingeniumq; dedit.

Dotalis] & hoc dotale, pen. prod. (προικῷος,) ut Dotalia bona, & Dotales fundi, hoc eſt ad dotem ſpectantes, & in quibus dos mulieris collocatur. uel quas uir accepit pro dote mulieris. Plaut. Milit. 16. 29.
Niſi modò unũ hoc, haſce ædeis dicas dotales tuas. Idẽ Aſin. (3. 73.
Dotalem ſeruum Sauriam uxor tua
Adduxit. Liu. 6. bel. Pun. 259. Super dotem quam accepturus à ſocero es, hæc tibi à me dotalia dona accedent.

Agri dotales. Ouid. 5. Faſt. 42.

Dotalia prædia. Cic. ad Atticum, lib. 15. 329. 14.

Regnum dotale. Ouid. 6. Faſt. 119.

Tellus dotalis. Ouid. epiſt. 4. 32.

Doto] dotas, dotare, (ἐπιδιδόναι προῖκα) Vnde paſsiuũ Dotor, à quo Participiũ dotatus. Manil. li. ult. Tertia Pleiades dotabit forma ſorores. Suet. in Veſp. cap. 14. Vitellij hoſtis ſui filiã ſplẽdidiſsimè maritauit, dotauitq; etiã & inſtruxit.

Olea dotatur lachryma. Plin. lib. 12. cap. 17. 6. Sic dotata uite ulmus. Idem lib. 18. cap. 28. 8.

Dotanda toto mari. Claud. 7. Paneg. 129.

Dotatus] Adiect. (μετὰ προικός,) Cic. Att. lib. 14. 309. 2. dotata Aquilia.

Dotata cõiux. Horat. 3. Carm. Ode 24. 4.

Crimine dotata. Ouid. epiſt. 6. 28.

Triumphis dotata mulier. Claud. de laude Serenæ, 22. 9.

Dotatiſsima. Ouid. 11. Metam. 61. de filia Dædalionis,
Nata erat huic Chione, quæ dotatiſsima forma
Mille procis placuit, bis ſeptem nubilis annis.

Doſſuarius, Adiectiuum] Vide Dorſum.

Dracæna] (Δράκαινα,) Draconis fœmina dicitur.

Draccus] Achæorum dux, L. Mumio Romanorum duce uictus, de quo Liuius ſic ſcribit lib. 52. Cum Achæis (inquit) qui in auxilium Bœotios & Chalcidenſes habebant, Qu. Cæc. Metellus ad Thermopylas bello conflixit, quibus uictis dux eorum Critolaus, ueneno ſibi mortem conſciuit. In cuius locum Draccus dux creatus, apud Iſthmon à L. Mumio uictus eſt, &c.

Drachma] huius drachmæ, (δραχμή) Octaua pars unciæ: quæ ſex obolos pendebat. Tres ſolidos noſtros turonicos et dimidium ualebat. Cic. 1. de Diuinat. 216. Quibus diuitias pollicentur, ab his drachmas ipſi petunt.

Binæ drachmæ ponderis. Plin. lib. 11. cap. 37. 54.

Drachma, non modò pondus denarij Romani, ſed etiã nummũ ſignificat, eodem pondere percuſſum ab Athenienſibus.

Plautus Trinum.8.18. Trapezitæ mille drachmarũ Olym picũm,quas de ratione debuiſti,redditæ.Ex Budæo.Terent. And.2.6.20.Vix inquit drachmis obſonatus eſt decem.

Draco] (Δράκων,) antiquiſſimus Athenienſium legislator ante Solonem, cuius leges Solon ipſe, præter quàm quæ de cæde erant cõſtitutæ, abrogandas curauit, propter ſeuerita tem. Nam una omnibus pœna conſtituta erat,ut etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quã cauſam Demades dicere ſolebat,Dra conem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Vide Gellium lib.12.cap.18.

Draco] huius draconis,m.g.(Δράκων,)Genus animalis ue nenoſi.Solinus cap.43.ſcribit ueris draconibus ora parua eſſe, & ad morſus non dehiſcentia, ſed arctas fiſtulas, per quas trahunt ſpiritus,& linguas exerunt. Apud Indos & Aethiopes dracones ſunt uiginti cubitorum. Vide Plin. lib. 8.cap.11.12.& 13. Cic.13. Philipp.351. An is non red det qui domini patrimoniũ circunplexus,quaſi theſaurum (draco? &c.

Aligeri dracones.Valer.7.Argon.24.

Iubatus draco.Autor ad Herenn.lib.4.229.

Inſomnis draco.Ouid.9.Metam.38.

Inſopitus draco.Ouid.7.Metam.7.

Sæui dracones.Valer.1.Argon.14.

Squamoſus draco.Virg.4.Georg.82.

Terribilis ſpecie tortuq; draco.Cic.2.de Diuinat.95.

Vaſtus draco.Ouid.4.Metam.130.

Vigil draco.Valer.2.Argon.77.Intelligit Colchicum illum.

Conuoluti in ſemet dracones,Vide Conuoluo.

Dracones à Plinio lib.17.cap.23. dicuntur ex tortuoſitatum ſimilitudine palmites emeriti,pluribusq; annis indurati.

Draconigena] pen.corr.(Δρακοντογενὴς,) à poetis dice batur urbs Bœotiæ:quia à Cadmo cum quinq; uiris, ex dra cone ipſo interfecto natis conſtructa fuit. Dicitur & Thebæ.Ouid.3.Faſt.173.

Inque draconigenam nymphis comitantibus urbem
Deſilit,& natos eripit inde ſuos.

Dracontium] (Δρακόντιον,) Herba hortenſis.Plinius lib. 24.cap.16.1.

Dracunculus] pen.corr.(Δρακοντία,)Herbæ genus.Plin. lib.24.cap.16.1.

Drama] huius dramatis.pen.corr.n.g.(Δρᾶμα,)rei repræ ſentatio,actus Comœdiarum uel Tragœdiarum,fabula.Vn de dramaticum opus uel poema,in quo ſolæ perſonæ agũt, abſq; poetæ interlocutione.

Drangiana] Prouincia in Aſia maiori:de qua Vide Ptolemæum lib.6.cap.19.

Drauſi] Thraciæ ſunt populi, qui, ut ſcribit Herodotus lib. 5.ad editum puerorum ſedentes plorant,& quaſcunq; ne ceſſe ſit illi qui uitam ingreſſus eſt,perpeti humanas calami tates recenſent.Fato functos magna lætitia ſepeliunt. Vide Herodotum.

Drepanum] pen.corr. (Δρέπανον,)Ciuitas Siciliæ eſt non longè à monte Eryce trans Lilybæum:Virg.3.Aen.141.

Drilon] (Δρίλων,)Ptolemæo, cap.17.lib.2. Dalmatiæ flu uius,qui à Scardo monte profluit,iuxta medium ſuperioris Myſiæ.uulgò Drino.

Dromas] dromadis,penul.corr.(Δρομάς,) Id eſt,camelus. Liu.7.bel.Maced.165.Ante hunc equitatum falcatæ qua drigæ,& cameli,quos appellant dromadas.

Dromades cameli inter dona erant, uelocitatis eximiæ.

Dromas nomen canis,apud Ouidium 3.Metam.44.

Dromos] (Δρόμος,) Latinè curſus dicitur: unde Catadromus,uide ſuo loco.

Dropax] huius dropacis,pen.corr.m.g. (Δρόπαξ) unguẽti

genus.Mart.lib.3.32.Pſilothro faciemq; lauas & dropace caluam.Idem lib.10.65.

Druentia] Fluuius. Plin.lib.3.cap.4. Vnde dictum multo Galliarum fertiliſſimus Rhodanus fluuius, ex Alpibus ſe ra piens per Lemanum lacum,ſegnemq; deferens Ararim, nec minus ſeipſo torrentem Iſaram,& Druentiam.

Druidæ] ſiue Dryidæ,pen.cor.horũ Druidarũ,(Δρυίδαι,) Gallorũ magi. Vide Cæſarẽ, li.6.bel.Gal.Lucanus li.1.90.

Et uos barbaricos ritus,moremq; ſiniſtrum
Sacrorum Druidæ poſitis repetiſtis ab armis.

Cice.lib.1.de Diuinat.149.Siquidem et in Gallia Druidæ ſunt,è quibus ipſe Diuitiacum Heduum cognoui, qui & naturæ rationẽ, quam Phyſiologiam Græci appellant, notam eſſe ſibi profi tebatur:& partim augurijs,partim coniectura,quæ eſſent futura,dicebat.Plin.lib.30.cap.1.13. Nam tiberij principatus Druidas Gallorum ſuſtulit.

Druides,horum Druidum, his Druidibus, (Δρυίδες,) Idẽ qui & Druidæ.Cæſar bel. Gall.lib.6. Sed de his duobus gene ribus alterum eſt Druidum,alterum Equitum. Paulò pòſt. His autem omnibus Druidibus præeſt unus, qui ſummam inter eos habet autoritatem.Ibidem, Druides à bello abeſſe conſueuerunt. Nomen habere putantur à Græca dictione Δρῦς quæ quercum ſignificat, ſed & omne genus arboris. Plin.lib.16.cap.ultimo ad finem.Nihil habent Druidæ(ita ſuos appellant magos)uiſco & arbore in qua gignatur (ſi modò ſit robur)ſacratius.Iam per ſe roborum eligũt lucos, nec ulla ſacra ſine ea frõde cõficiũt: ut inde appellari quoq; interpretatione Græca poſſint Druidæ. Vide ibidẽ plura.

Drupæ] Oleæ ſunt nondũ edules & teneræ, neq; olearũ mo dò,ſed alias quoq; baccas ita uocamus. Hermolaus in Caſtig. Plin.lib.15.cap.1.5.& cap.7.2.Item lib.12.cap.17.1.

Druſomagus)Δρουσόμαγος,) Ptolemæo urbs Rhetiæ. hodie Campidona,uulgò Rempten.

Druſus] (Δροῦσος,)Romanus genere,& eloquentia clarus, Catonis auus:de quo ſic Cice. lib.4. de Finib. bonorum & malorũ.Fuit et Druſus,Ciceronis ſodalis. Cur ſodalis meus (inquit de Nat. deo.li.3.)interfectus domi ſuæ Druſus?&c. Seruius,Druſi duo fuerunt:prior uicit Haſdrubalẽ:alter eſt filius Iuliæ ſororis Auguſti.Virg.6.Georg.165.

Quin Decios,Druſosq; procul,ſæuumq; ſecuri
Aſpice torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Dryades] pen.corr.(Δρυάδες,)nymphæ ſunt(inquit Seruius)quæ inter arbores habitant.Hamadryades autẽ, nym phæ ſunt quæ cum arboribus naſcuntur,& pereunt.

Dryades puellæ.Virg.1.Georg.3.

Procaces Dryades.Claud.in Epithal.Palladij,46.4.

Semideæ Dryades.Ouid.epiſt.4.10.

Drymodis] pen.prod.(Δρυμῶδις,) prius dicebatur, quæ nũc Arcadia,deinde Pelaſgis appellata eſt.Plin.li.4.ca.6.1

Dryopes] penul.corr.(Δρύοπες,) Populi ſunt Epirotici,de quibus Plin.ſcribit in Præfatione lib.4. Sunt & Dryopes, autore Seruio,populi iuxta Parnaſſum.Virg.4.Aeneid.

Creteſq;,Dryopeſq; fremunt,pictiq; Agathyrſi.

Dryophytes] Genus ranarum apud Plinium lib. 32. cap. 7.4.Et cap.10.Iecur ranæ dryophytis uel calamitæ in pel licula gruis alligatum.Incorruptiores codices legunt,Iecur ranæ diopetis.Certè uidetur certis locis tantus ranunculorum numerus,ut cũ imbre delapſi, uel certè ex imbre pro ueniſſe uideri poſſint.Hos opinor hic diopetes uocari, quod Græci διοπετὲς, nominent, quicquid eſt ex aere delapſum quaſi à Ioue demiſſum.

Dryophonon] penul.corr.herba Plinio lib.27.cap.9.3. Vide Ruellium lib.2.cap.135.

Dryopteris] penul.correp.filici ſimilis, in arboribus naſcẽ tur

tur tenui foliorum ſubdulcium inciſura, radice hirſuta. Plini. lib.27.ca.9.2.Vide Ruellium lib.3.cap.155.Nonnulli eã eſſe putant quæ uulgò oſmunda regalis uocatur.

Dryſus] uir Troianus apud Homerum in Iliade.

Dua] (Δύο,)pro duo apud Veteres.Cic.in Oratore 88. Video ſepulchra dua duorum corporum. Ex Accio. Quintil. lib.1.cap.10.Dua pondo & trepondo uſq; ad noſtrã ætatem ab omnibus dictum eſt,& recte dici Meſſala cõfirmat.

Dualis] & hoc duale,pe.pro. (Δυικὸς,) Seruius in illud 2. Aeneid.1.Conticuere omnes.Conticuere(inquit)pro conti cuerunt.Nec eſt ut quidam dicunt, dualis numerus: qui apud Latinos nuſquam penitus inuenitur. Vide Quintilianum lib.1.cap.de Solœciſmo.

Dubenus] dubeni,m.g.(Δεσπότης,) Dominus antiquis di cebatur.Pacuuius,Tum dubenus ſeruos legatos peſſimè uer berat.Ex Feſto.

Dubis] (Δοῦβις,) Ptolemæo, Galliæ fluuius. Vulgò Le doux.Alijs dictus Alduaſduſius, alijs Alduabis, alijs Alduaſdalis.Hic Veſontionem Sequanorum oppidum penè totũ cingit.Vide Cæſarem bell.Gall.lib.1.

Dubius] Adiectiuum, (ἄπορος, ἀπορητικός, ἀμφισβητήσιμος,ἀμφίβολος,) Qui quum duas uias habeat,utram eligat neſcit: ut ait Sipontinus. Liu.4.ab Vrbe,169. Quum equites procul uiſi non ſine terrore ab dubijs quinã eſſent, mox cogniti,&c.

Dubium & controuerſum.Cic.2.de Diuin.156.

Dubium & incertum.Cic.1.de Orat.45.

Dubijs opponuntur Certa & conceſſa.Cic.2. de Diuin.157. Vidéſne igitur quæ dubia ſint, ea ſumi pro certis atq; conceſſis? Lucretius lib.4.97. Et dubium certo quæ res differre probarit.

Perſpicuum & Dubium,contraria.Cic.4.de Finib.110.Vtrũ igitur tandem perſpicuiſne dubia aperiuntur,an dubijs perſpicua tolluntur?

Facere aliquid dubium.Quintil.lib.1.cap.10.23.

Dubio procul.Lucret.lib.2.53.

In dubio ponere.Vide In.

Num dubiũ eſt quin ſi in re ipſa nihil,&c.Ci.4.de Finib.93.

Dubiúmne,id eſt?Terent.Eunuch.1.2.49.

Haud,uel non dubium eſt quin.Terentius And.3.3.49. Idem Eunuch.5.6.27.

Non dubium eſt quin mihi magnum ex hac re ſit malum. Cice.4.Verr.19.Dubium nemini eſt quin, &c. Idem Attico lib.7.139.3.

Et nunc credo eſſe dubium quin tu id commiſſurus non fueris, &c.Cic.7.Verr.62.

Sine dubio.Terent.Eunuch.5.9.14.Cic.ad Qu. fratrem, lib. 2.epiſt.2.Sine dubio res à Lentulo remota uidetur eſſe.

De hac re mihi dubium non eſt.Cic.Attico, lib.11.214.6.

Dubium eſt ut. Plin. in Paneg. 15. An dubium eſt ut dare non poſſet imperator,qui reuerentiam amiſerat?

In dubio eſſe.Terent.And.1.5.31.

Dũ in dubio eſt animus,paulo momẽto huc illuc impellitur.

Nominis in dubio cauſa eſt, capitale uocamus
Ingenium ſolers,ingenioſa dea eſt.Ouid.3.Faſt.168.

Venire in dubium,quod & Venire in diſcrimen dicit Cic.Terent.Adelph.3.2.42.Vide Venio.

In dubium uenire de ſorte,&c.Terent.Adelph.2.2.35.

Res uocatur in dubium.Cic.2.de Orat.79.

Non eſt in dubio.Plin.lib.25.cap.5.20.

Quæ cõſtant,& quæ dubia ſunt,cõtraria.Cic.1.de Inuent.82.

Facere dubiũ aliqua re animum alicuius. Cic.pro Lege Manil. (18.

Fortuna dubia.Terent.in Prologo Hecyræ,16.

Feror dubius.Ouid.ad Piſonem,1.

Affectus dubij.Ouid.8.Metam.95.

Dubium argentum. Hoc eſt pecunia de cuius pondere uel bonitate dubitari poteſt.Plaut.Epid.13.40.

Dubij uarijq; caſus.Cic.pro Cluent.45.

Dubium cælum.Virg.1.Georg.51.

Cœna dubia.Terent.Phorm.2.2.28.

Horatius 2.Serm.Saty.2.16. Surgere de cœna dubia.Id eſt,lauta, ut ait Acron.

Dubia fama.Ouid.3.de Arte,90.

Dubia fortuna.Cic.3.Verr.26.Terẽt.in Prologo Hecyræ,16.
Quia ſciebam dubiam fortunam eſſe ſcenicam.

Lanugo dubia.Martial.lib.2.60.

Lux dubia,id eſt,crepuſculum.Senec.Hippol.1.8.

Dubius Mars.Virg.2.Georg.57.

Mens dubia.Virg.4.Aeneid.11.

Mons dubius aſcenſu.Propert.lib.4.eleg.4.17.

Opinio dubia.Cic.pro Domo ſua,9.

Pauor dubius.Claud.Paneg.5.3.

Dubia pericula.Lucret.lib.4.219.

Dubius pes.Ouid.4.de Ponto.eleg.3.7.

Prælium dubium.Liu.lib.5.Decad.4.

Rates dubiæ.Ouid.2.de Arte,103.

Res dubia.Plaut. Epid.3.10. Is amicus eſt qui in re dubia, re iuuat,ubi re eſt opus. Cic,ad Atticum,lib.10.201.3.Quẽ dubijs rebus lædere noluiſti.

Res apertas à dubijs ſecernere.Lucret.lib.4.95.

Rumores dubij.Plin.epiſt.190.d.

Salus dubia.Cic.ad Ligarium,lib.6.14.6.

Sententia dubia.Ouid.3.de Ponto,eleg.4.18.

Non dubia ſpes.Vide Non.

Tempora dubia,ſecunda.Horat.4.Carm.Ode 9.8.

Tempora Reip.dubia.Cic.pro Fonteio,17.

Timores dubij.Stat.5.Thebaid.64.

Via dubia.Ouid.Epiſt.17.31.

Vires dubiæ.Ouid.7.Metam.103.

Voluntas dubia.Tacit.lib.20.

Vrbes dubiæ.Lucan.lib.2.90.

Dubium niſui. Salluſt. in Iugur. quæ dubia niſui uidebantur, potiſſimum tentare.

Nec ſum animi dubius.Virg.3.Georg.57.

Dubius præſidij.Senec.de Benef.6.

Vitæ dubius.Ouid.3.Triſt.eleg.3.5.

Dubiè] Aduerbium,(ἀμφιβόλως)Cic.1.de Diuinat.202. Poteſt accidere ut aliquod ſignum dubiè datum, pro certo ſit acceptum. Nec dubiè ludibrio eſſe miſerias ſuas. Liu.2. ab Vrbe, 100.

Gaudere dubie.Ouid.10.Metam.58.

Non dubie,Vide Non.

Dubioſus,pen.prod.Adiectiuum,(ἀμφισβητήσιμος,) Gellius li.3.ca.3.Idẽ lib.5.ca.10.Dubioſum hoc, inexplicabileq;.

Dubito] dubitas,pe.corr.(ἀπορέω,διαπορέω,ἀμφιβάλλω, διστάζω,ἐνδοιάζω,ἀμφιβατέω,)dubitare:Frequentatiuum à nomine dubius.Iuuenal.Saty.8. – quis tam
Perditus,ut dubitet Senecam præferre Neroni?

Dubitare & hæſitare.Cic.4.Acad.96.

Dubitat dicere.Plau.Epid.5.76.Id eſt,timet?Cic.de Amici.1. Nec dubitare illum in omni ſermone appellare ſapientem. Idem de Senect.15. Non dubitauit dicere illa quæ uerſibus perſequutus eſt Ennius.Cic.4.Acad.111.

Dubitare de fide alicuius.Cicero,Tamen uſq; eo timui, nequis de mea fide atq; integritate dubitaret,&c.

Dubitat de, uel quid. Cicero Appuleio,lib.13.46.3.Nam de tua erga me uoluntate non dubitant. Idem 4. Acad. 49. Tum uerò dubitabit quid ſit extremum.

De autore dubitari non poteſt. Quintil. lib. 7. cap. 3. 7.
De indicando dubitare. Cic. pro Sylla, 39.
Ne dubita. Virg. 3. Aeneid. 63.
Non dubito quin. Terent. And. 2 4. 2. Ci. de Senec. 28. Quod ſi acciderit, non dubitat quin breui Troia ſit peritura.
Hæc dũ dubitas, menſes abierunt decẽ. Terent. Adel. 4. 5. 57.
Dubitare an & utrum. Plaut. Capt. 7. 96. Cic. 5. Verr. 179. Infinite dubitare utrum ſit utilius, propter multos impro= bos uni parcere, an, &c.
Aliquid dubitare. Cic. 3. Offic. 162. Hoc non turpe eſt dubita re Philoſophos, quod ne ruſtici quidem dubitent?
Dubitare, pro Cogitare. Virg. 9. Aeneid. 39. – percipe porrò Quid dubitem, & quæ nunc animo ſententia ſurgat. Omnis enim cogitatio in dubitatione eſt ante ſententiam. Seruius.
Dubitatur, pen. prod. Imperſonale, (ἐνδοιάζεται,) Plin. lib. 11. cap. 17. 5. De his uideo dubitari. Cic. 4. Verr. 76. Præſer= tim aliorum autoritate confirmatum dubitabitur?
Dubitans] pen. corr. Participium, (ἀμφιδοξῶν,) Cice. pro Domo ſua, 108. Identidem ſe ipſe reuocando dubitans, ti= mens, hæſitans, omnia aliter ac uos in monimentis habetis, & pronuntiarit & fecerit.
Dubitatus] pen. prod. Participium, (διαπορηθείς,) Ouid. 2. Metamorph. Venit, & intrauit dubitati tecta parentis. Idem ad Liuiam, 17. Dubitatus amor.
Dubitatio] Verbale, (ἀπορία, ἐνδοιασμὸς, διςαγμὸς,) ut Dubitatio de re aliqua. Cic. 1. Acad 26.
Dubitatio & hæſitatio. Cic. 2. de Orat. 111. Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæſitatio tractusq; uerborum?
Obſcuritas atq; dubitatio. Cic. pro Cluent. 58.
Scrupulus & dubitatio. Cic. pro Cluent. 60.
Sine dubitatione, lactucæ folijs ſimilis. Plin. lib. 27. cap. 8. 2.
Indigna homine dubitatio, Vide Indignus.
Accidit dubitatio, Vide Accido.
Addere dubitationem, Vide Addo.
Adducere in dubitationem. Cic. Appio, lib. 3. 5. 7.
Afferre dubitationem. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 9.
Dubitationem afferre quin. Cic. 2. de Natu. deor. 235. Ni for= tè tanta ubertas & uarietas pomorum, eorumq; iucundus non guſtatus ſolùm, ſed odoratus etiam & aſpectus dubita= tionem affert quin hominibus ſolis ea natura donauerit.
Dare dubitationem. Cæſar bel. Gall. lib. 1. Vide Do.
Eximere dubitationem. Quintil. lib. 1. cap. 10. 22.
Dubitationem habere. Cic. 5. de Finib. 47.
Hic locus nihil habet dubitationis quin, &c. Cice. 2. Offic. 23.
Dubitationẽ relinquere. Cic ad Treboniũ, lib. 15. epiſt. 21. 3.
Dubitatio nulla in re erat. Cic. 5. de Finib. 115.
Sine dubitatione accipere excuſationem. Cicero filius ad Tiro nem, lib. 16. 21. 3.
Tollere dubitationẽ. Quintil. lib. 5. cap. 9. 5. Vide Tollo.
Dubitationem omnem alicui tollere. Cic. Attico, li. 12. 236. 4.
Dubitatio, color quidam Rhetoricus, Græce διαπόρησις.
Dubitanter] Aduerbium, (ἐνδοιαςόντως,) Cic. 2. de Inuẽt. 125. Simul quærentes dubitanter unumquodq; dicemus. Aſinius ad Ciceronem, lib. 10. 31. 6. Planè pericula non dubitanter adij.
Dubitabilis] & dubitabile, pen. corr. (ἐνδοιαςός,) Ouid. 13. Metam. 5. Atq; ego, ſi uirtus in me dubitabilis eſſet, Idem lib. 1. 45. – nec erit dubitabile uerum.
Ducatus] Vide Duco.
Ducenti] ducentæ, ducenta, tantum pluraliter, (διακόσιοι) Plin. lib. 14. cap. 4. 10. Durantq; adhuc uina ducentis ferè annis. Cic. ad Qu. Fratrem, lib. 2. 5. 2. Sanè frequentes fui= mus omnino ad ducentos. Plin. lib. 16. cap. 40. 14. Anni ducenti ante excidium Troiæ.
Ducenties] Aduerbium, (διακοσιάκις) Liu. 8. bel. Maced. 244. Potius quadragies quàm ducenties quadragies litẽ æſtimatam. Cic. 2. Philipp. 58. Ego enim amplius ducenties acceptum hæreditatibus retuli. Martial. lib. 5. 38.
Ducenus] pen. prod. Adiectiuũ, (διακόσιος,) id eſt, bis cen tum: ut Ducenipedes. Plin. lib. 6. cap. 26. 6. Colum. lib. 5. cap. 2. 4. Sic multiplicabis, centies uities duceni quadrage= ni fiunt uiginti octo millia. Sic Duceni armati, Liuius 2. bell. Punic. 124. Et ducena quinquagena millia capitum, 9. ab Vrbe, 100.
Ducenarius] Adiectiuũ, (διακοσιαῖος,) ut Ducenaria pon dera. Plin lib. 7. cap. 20. 3. Hoc eſt ducentarum librarum.
Ducenarius, dicebatur etiã qui duas centurias, id eſt, ducentos milites ducebat in acie ſecunda, qui & primus haſtatus ap= pellabatur. Veget. lib. 2. cap. 8.
Ducenariorum iudicum decuria. Suet. in Auguſt. Cæſar cap. 32. Ad tres iudicum decurias quartam addidit ex inferiore cenſu, quæ ducenariorum uocaretur, iudicaretq; de leuiori bus ſummis. Quam appellationem non à cauſarum æſtima= tione, ſed à cenſu potius ortam eſſe, opinantur nonnulli: ut fuerint ducenarij iudices, qui dimidium cenſus equeſtris poſ ſidebant. Budæus.
Duco] ducis, duxi, ductum, (ἄγω, ποδηγέω, ἡγέομαι, ἡγεμο= νεύω, πορεύω,) ducere, Manifeſtæ ſignificationis. Differt à traho: quòd ducimus eum qui ſponte ſequitur: Trahimus au tem nolentem. Terent. And. 4. 6. 22. Duc me ad eam, quan do huc ueni ut uideam. Cic. 1. Tuſc. 157. Qui maximas co= pias duxit ad Troiam.
Ducuntur omnia dei nutu. Id eſt, reguntur. Plaut. Merc. 18. 3.
Ducere ſe ad aliquã: pro Ire et proficiſci. Plaut. Amph. 16. 73.
Ducere ſe ab ædibus: Exire domũ, uel egredi. Plau. Bacch. 13. 11
Ducere ſe deorſum de arbore, Deſcendere de arbore. Plautus Aulul. 24. 8.
Ducere ad credendum. Cice. 2. Tuſcul. 73. Ita me ad credendũ tua ducit oratio.
Duci ad cognitionis cupiditatem. Cic. 1. Offic. 28.
Facilimè ad conſentiendum homines ducuntur experimentis. Quintil. lib. 3. cap. 8. 25.
Ad id reſponſum, quod eliciendũ erit, per gradus ducet. Quin tilianus lib. 5. cap. 7. 14.
Ad peiora iuuenes laude ducuntur. Quintil. lib. 5. cap. 12. 17.
Per parua aliquem ducere. Quintil. lib. 1. cap. 10. 4.
Per omnia aliquem ducere. Virgil. 6. Aeneid. 113.
Per ſingula duci. Stat. 2. Syl. eleg. 2. 9.
Aetatem ducere. Horat. 2. epiſt. 2. 41.
Aetas ſeptima ducitur. Virg. 4. Georg. 42.
Aetatem in literis. Cic. 5. de Finib. 92.
Deus duxit æuum per ſuos gradus. Senec. Hipp. 4. 19.
Ducere agmen, Ducem eſſe. Plin. lib. 10. cap. 44. 1. Cice. 2. Tuſc. 61. Quum æſtu magno agmen ducebat, laborabat.
Noſtros in longum ducis amores. Virg. 9. eclog. 12.
Anhelitum ex curſura. Plaut. Aſina. 7. 61.
Animam, pro Viuere. Liu. 6. ab Vrbe, 77.
Animam ducere de cælo, Hoc eſt anhelitum ſeu ſpiritum tra= here ex aere. Cic. in Orat. 57. Ita uiuunt, dũ poſſunt, ut du= cere animam de cælo non queant. De parricidarum ſuppli cio loquitur, qui inſuti culeo abijciebantur in aquam.
Anima ducitur ſpiritu. Cic. 2. de Natu. deorũ 204. Excipiatq; animam, eam quæ ducta ſit ſpiritu, eandemq; à pulmoni= bus reſpiret & reddat.
Animos in rem præſentem ducere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 24. Vide Animus.
Annum ducere. Virg. 1. Georg. 2. – Vos ô clariſſima mundi Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum, Liber et alma Ceres. Id eſt, quorũ curſu tempora cõputãtur. Nam per Lunã, menſis: per Solẽ annus oſtenditur. Seruius
Aquam. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 1.
Argentum. Virgil. 7. Aeneid. 127. Aut læueis ocreas lento du= cunt argento. Hoc eſt flexili argento extendunt. Seruius.
Argumẽta ex ipſis poſitionũ uitijs ducimus. Quint. li. 2. cap. 10. 10.
Bellum cum aliquo. Virgil. 9. Aeneid.
Beneuolentiam à perſonis ducimus. Quintil. lib. 4. cap. 1. 4.
Ipſe qui cælum, nebulasq; ducit: id eſt, Iupiter apud Senecam Hipp. 3. 6.
In carcerem. Cice. 7. Verr. 62. Sic Ducere in uincula, Cicero in Catil. 20.
Declinatio per eoſdem caſus ducitur. Quintil. lib. 1. cap. 9. 4.
Cicatricem. Colum. lib. 3. cap. 18. 4. Liu. 9. bel. Pun. 162. Vbi primũ ducta cicatrix, patiq; poſſe uiſa eſt iactationem.
Tempore ducetur longo fortaſſe cicatrix. Ouidius 1. de Pon= to eleg. 4. 3.
Colorem, pro attrahere. Virg. 9. eclog. 10. Iuuenal. Saty. 2. Vuaq; conſpecta liuorem ducit ab uua.
Colore aureo pelles. Plin. lib. 28. cap. 9. 22.
Commendationem ineuntis ætatis ab impietate & ſcelere du= cere. Cic. pro Deiotaro, 1.
Cõiecturã modò huc, modò illuc ducere. Ci. 2. de Diuinat. 215.
Coniectura ducitur ex hac re. Cic. 2. de Inuent. 149.
In peius conſilia ducuntur. Quintil. lib. 2. cap. 16. 1.
In crimen ducere. Tacit. lib. 5.
Crinem ducere. Virg. 5. Aeneid. 105.
Ex animo curam, pro Abijcere. Plaut. Caſina. 2. 22.
Diem ducit Lucifer, id eſt, adducit. Virg. 2. Aeneid. 159.
Diem ſomno ducere. Sene. Thyeſte, 5. 13. Id eſt, tranſigere.
Effigiem ducere. Virg. 8. Eclog. 14.
Vagina ducitur enſis. Silius lib. 8. 68. Hoc eſt educitur.
In errorem ducere. Ouid. 8. Metam. 32.
Exequias. Plin. epiſt. 60.
Exercitum in Sabinos. Cæſar 1. bel. Gal. 39. Cic. in Catil. 36.
Exercitum in quæ uult, ducit. Quintil. lib. 2. cap. 16. 11.
Exordium. Cic. 1. de Legib. 27.
Fidem ducere. Lucret. lib. 2. 106.
Figuram ducere ueri, id eſt, apparere tanquã res ueras. Claud. 2. de Rap. Proſerp. 9. Loquitur de tela Proſerpinæ.
Foſſam Liu. 3. ab Vrbe, 119. Clamore ſublato ante ſe quenque ducere foſſam & iacere uallum.
Fræna manu ducere. Ouid. 15. Metamorph. 104.
Frigus ab umbra ducere. Ouid. 10. Metam. 26.
Funem ducere. Horat. 1. epiſt. 10. 10.
Funus alicui. Plin. lib. 2. cap. 109. 1. Idem lib. 8. cap. 42. 2. Rex defuncto ei duxit exequias. Virg. 4. Georg. 52.
Genus ab aliquo ducere. Ouid. 6. Metam. 86.
Blandis ducitur hora dolis. Propert. lib. 3. eleg. 23. 4.
Nos flendo ducimus horas. Virg. 6. Aeneid. 108.
Horas extremas. Martial. lib. 4. 29. Hoc eſt propinquum eſ= ſe morti.
Ilia ducere. Horat. 1. epiſt. 1. 2. Gallice dicimus, Haleter, & ba tre les flans. comme ung cheual poulſif, ou qui eſt hors d'haleine.
Initium. Cic. ad Atticum, lib. 9. 180. 4.
Initium ducere ex aliquo. Cic. 2. de Nat. deor. 72. Ita ex qua= tuor temporum mutationibus omnium quæ terra mariq; gi gnũtur, initia cauſæq; ducuntur.
Initiũ rerũ ſuarum alicunde ducere. Cic. 2. de Lege Agrar. 31.
In ius. Terent. Eun. 4. 6. 30.
Laminam ducere. Quintil. lib. 2. cap. 4. 6.
Lateres ducere, pro Formare: ut opus ductile Apud Vitruuiũ lib. 2. cap. 3.
Lineam. Plin. lib. 35. ca. 10. 18. Apelli fuit alioqui perpetua conſuetudo, nunquã tã occupatã diẽ agendi, ut nõ lineã du= cendo exerceret artem: quod ab eo in prouerbium uenit.
Ducor libo fumante, Id eſt, delector. Horat. 2. Serm. Saty. 7.
Ducit duo lina acus. Celſus lib. 7. cap. 7.
Ducitur et digitis littera rara meis. Oui. 4. de Põto, eleg. 2. 5.
Lucemq; à Conſule ducit Omnis honos. Stat. 4. Syl. eleg. 1. 6.
Ludos, & inania honoris modo, rationis, atq; abundantiæ du= xit. Tacitus in Vita Agric.
In ludum ducere, & reducere. Terent. Phorm. 1. 2. 36.
In matrimonium. Cic. pro Cluent. 18.
Ducere & conflare mendacium. Cic. pro Roſ. Comœdo 28.
Mucronem: pro Educere. Virg. lib. 12.
In cõcubinæ locũ mulierem aliquã ducere. Cic. 1. de Orat. 90.
Muros, id eſt, ſtruere & erigere. Virg. lib. 1. Aeneid. 86.
Noctem ducere ludo. Claud. in Epithal. Palladij 46. 20.
Noctem ducere querelis. Senec. Hippol. 43.
Noctem iucundis ſermonibus. Plin. epiſt. 117.
Nomine ab autoris ducũt libamina nomen. Ouid. 3. Faſt. 147.
Nomen ex re aliqua. Cic. 1. Acad. 58.
Notam ducere, Horat. 4. Carm. Ode 2. 12.
Nubilum. Quintil. lib. 11. cap. 3. Sed in ipſo uultu plurimum ualent oculi per quos maximè animus emanat, ut citra mo tum quoq; & hilaritate eniteſcant & triſtitia quoddam nu bilum ducant. Id eſt, obducant & obtendant.
Obliuia ducere pœnæ. Valer. 4. Argon. 107. Sic Horatius 2. Serm. Saty. 6. 13.
O rus quando ego te aſpiciam? quandoq; licebit
Nunc ueterum libris, nunc ſomno & inertibus horis
Ducere ſollicitæ iucunda obliuia uitæ. – Id eſt, obliuiſci uitam ſolicitam & curas.
Opes ducere ab aliquo. Horat. 4. Carm. Ode 4. 12.
Opinione duci. Cic. pro Muræna, 57.
Oracula ducere æquatis ſortibus. Cic. 1. de Diuinat. 64.
Orationem ducere ab eodem uerbo. Cic. in Orat. 74.
Ordines & ordinem ducere, Vide Ordo. Cice. 1. Philipp. 14.
Prioris partis duxit ordinem. Quintil. lib. 5. cap. 14. 16.
Ordine ducere. Virg. 7. Aeneid. 55.
Rerum ordine ducar. Ouid. 13. Metam. 33.
Autore ab illo ducis originem. Horat. 3. Carm. Ode 17. 1.
Ab Elide ducimus ortus. Ouid. 5. Metam. 99.
Os exquiſitis modis. Quintil. lib. 4. cap. 3.
Otio ducere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.
Parietẽ per ueſtibulũ alicuius ducere. Cic. pro Milone, 56.
In partes ducere, id eſt, in factiones. Tacit. lib. 15.
Pectus in contraria ducere. Ouid. 3. Amorum eleg. 10. 7.
Ducunt eum pedes rus. Plaut. Mercat. 19. 17.
Penſa manu ducere. Iuuen. Saty. 12. 7.
Piſcem hamo ducere. Ouid. epiſt. 18. 3.
Pocula ducere. Propert. lib. 2. eleg. 10. 5.
Pompam ducere. Ouid. epiſt. 12. 31.
Præmia ducere. Ouid. 10. Metam. 135.
Principium à re aliqua. Cic. 3. de Finib. 26.
In probationem aliquid ducere. Quintil. lib. 5. cap. 12. 2.
Progeniẽ Troiano à ſanguine duci Audierat. Virg. 1. Aen. 5.
Prouincias ducere. Tacit. lib. 3.
Pulmones & cor extrinſecus ſpiritum ducunt. Cice. 2. de Na= tura deorum 204.
Quæſtiones omnes ex perſona petitoris ipſius duximus. Quin til. lib. 7. cap. 2. 38.
Ducere ſuã rationẽ. Cic. Atti. lib. 8. 159. 10. Inde ſuſcepto bel lo, quũ pacis cõditiones ad te afferri, à teq; ad ea honorifice & large reſpõderi uiderẽ, duxi rationẽ meã, quã tibi facile me probaturũ pro tuo in me beneficio arbitrabar. Idem 3.

Verr. 90. Cælius ad Ciceronē, lib. 8. 5. 3. Hāc aūt nemo ducit rationē, ſed oīa deſyderātur ab eo tāquā nihil denegatum ſit.
Non ullius rationē ſui commodi ducit. Cic. pro Sex. Roſc. 76.
Officij rationem ducere. Cic. pro Seſtio, 17.
Rationem ſalutis. Cic. ad Marium, lib. 7. 3. 4.
Ducere rationem curandi. Celſ. in Proœm. lib. 1. Ex his enim ſimilibusq́; ſæpe noua curandi ratio ducenda eſt.
Remos ducere. Ouid. 1. de Ponto eleg. 6. 8.
Retia ducere. Ouid. 13. Metam. 196.
Ruinam ducere. Senec. Herc. Oetheo, 13. 5. De quercu quadā cæſa ab Hercule.
Senectam ducere. Virg. 10. Aeneid. 38.
Sententiam ducere in id quod uelit, eſt orationis iudicialis. Quintil. lib. 2. cap. 15. 9.
Sentinam ducere dicuntur in naui foramina, quæ aquam recipiunt, unde ſentina conficitur. Senec. de Ira, lib. 2.
Sermonem à re quapiam. Cic. 2. Tuſc. 14.
Seſſum, Plaut. Pœnulo, 2. 20.
Ducere ſimilitudinem è re aliqua. Cic. in. Orat. 5.
In opaco ſitum ducere. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.
Somnos, Dormire. Virg. 4. Aeneid. 112.
Somnium ducere. Horat. 3. Carm. Ode 27. 9.
Soporem ducere. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 16.
Sortem ducere, pro Statuere, apud Virgilium lib. 9. Aeneid. 56. Seruius.
Sortem, Sortiri. Virg. 6. Aeneid. — ſtat ductis ſortibus urna. Cic. 2. de Diuin. 57. At enim idipſum habet aliquid diuini, quæ cuiq; hoſtia obtingat, tāquā in ſortib. quæ cui ducatur.
In argumentum ſpecies libidinis frequenter ducitur. Quintil. lib. 5. cap. 10. 18.
Spiritum per ſiccas fauces, Reſpirare. Sene. de Benefi. lib. 3. ca. 8. Autor ad Herenn. lib. 4. 200. Itaq; anhelans ex imis pulmonibus præ cura ſpiritus ducebatur.
Spiritum, Attrahere: & per translationem, Viuere. Cice. 1. de Inuent. 99. Nam hoc quidem, ſi ſpiritum ducit, uiuit, &c. Idem ad Plancum, lib. 10. 1. 3.
Ducere ſpiritum naribus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 3. 4. Liu. (li. 4. Dec. 5.
Stamina ducere. Ouid. 4. Metam. 45.
Sub ſignum. Plaut. Caſina, 16. 1.
Sulcos. Plin. lib. 17. cap. 22. 26. Vltro citroq́; ſulcos perpetuos ducito.
Suſpiria. Mart. lib. 11. 34. Corripis, obſeruas, quereris, ſuſpiria ducis. Ouid. 1. Metam. 122.
— alto tantum ſuſpiria ducis Pectore.
Suſpicionem. Cic. 2. de Inuen. 147.
Tempus. Cic. 3. Verr. 20. Deinde ita tēpus duceretur, ut à M. Glabrione Prætore, & à magna parte horum Iudicum, ad Prætorem alium Iudicesq́; alios ueniremus.
Thura naribus ducere. Horat. 4. Carm. Ode 1. 5.
In tranſennam dolis, Decipere. Plaut. Perſa. 15. 12.
Triumphum. Plin. lib. 34. cap. 3. 4.
In triumpho. Plin. lib. 12. cap. 125. 1.
Turmas ducere. Virg. 5. Aeneid. 109.
Vallum, Ducere foſſam. Liu. 5. ab Vrbe, 19.
E luto uaſa ducere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 3. id eſt, fingere.
Verbum aliquod in longius. Cic. de Claris Orat. 150.
In longam ducere uerba moram. Propert. lib. 1. eleg. 10. 2.
Et cupio nōnullos ducere uerſus. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13. 14
Ducere uiam, pro Sequi. Quintil. lib. 3. cap. 9.
Et quà te ducit uia dirige greſſum. Virg. 1. Aeneid. 91.
Ducere uitam & ſpiritum. Viuere. Cic. pro Lege Manilia, 23. Virgil. 2. Aeneid. 128.
Vitam dulcem ducere. Lucret. lib. 2. 199.
Vmbram ducere. Lucret. lib. 4. 26. de nubibus loquitur,
Ad umbilicum ducere. Horat. Epod. 14. 2.
Longas in fletum ducere uoces. Virg. 4. Aeneid. 93.
Voces ducere. Horat. in Arte, 65.
Vtilitatem ex re aliqua. Cic. 5. de Finib. 94.
Vultum ad ſuſpiria ducere. Ouid. 2. Metam. 155.
Ducere uultum, pro Contrahere rugas. Martial. lib. 1. 124.
Viuos uultus de marmore: Hoc eſt exprimere uiuos uultus in marmorea effigie. Virg. 6. Aeneid. 170.
Vxorem, pro Accipere. Cic. 4. Acad. 195. In uxore ducenda, in liberis procreandis. Terent. Eunuch. 5. 2. 49. Emoriar ſi non hanc uxorē duxero. Sic Ducere filiam, Plaut. Aulul. 2. 4. Vult hāc Megadorus indotatā ducere. Terēt. Adelph. (4. 7. 11.
Tibi ducitur uxor. Virg. Eclog. 8. 6.
Ducere uerbum, pertinet ad uſurarum rationem. Cice. Attico, lib. 6. 111. 11. Magnam pecuniam confeceram, ut ſoluerēt, centeſimis ſexennij ductis cum renouatione ſingulorū annorum. Eidem, ibidē, 113. 11. Sed centeſimis ductis à proxima quid eſt ſyngrapha, nec perpetuis, ſed renouatis quotannis numerabantur nūmi. Ductis, id eſt, ſupputatis & imputatis. Et paulò pòſt, 16. Niſi fortè id uolumus armis efficere, ut fœnus quaternis cēteſimis ducāt. Id eſt, dependāt. Bud.
Duci autoritate, pro Excitari. Cic. 4. Acad. 109.
Duci cogitatione aliò. Cic. 3. de Orat. 88.
Duci coniectura ad ſuſpicandum. Cic. de Claris Orat. 28.
Duci deſpicatui. Cic. pro Flacco, 51.
Duci phaleratis dictis, Blando uerborū lenocinio irretiri. Terentius Phorm. 3. 2. 15.
In diuerſa duci. Quintil. lib. 2. cap. 8. 3.
Errore duci. Cic. 1. Offic. 206. Nec quenquam hoc errore duci oportet, ut ſiquid Socrates.
Duci falſo gaudio. Ter. And. 1. 2. 9. Vbi Donatus, Ducere, eſt expectatione longi temporis malum prolatare: uel induci ut feras in retia.
Duci gloria. Cic. 4. Verr. 101. Et ſi quis earum ſtatuarum honore ac gloria ducitur. Id eſt, Siquis quid facit ut gloriā cōſequatur. Sic Duci mercede & præmio. Cic. 2. Offic. 29. Et ad Atticum, lib. 1. 11. 4. Ductus odio properauit rem in iudicium deducere.
Duci ineptijs ac fabulis. Cic. pro Cluentio, 136.
Ira duci. Claud. 7. Paneg. 52.
Laude duci. Cic. in Orat. 62.
In hoſtium loco & numero duci. Cic. 7. Ver. 97.
Duci natura. Quintil. lib. 9. cap. 4. Vide Organum.
Quæſtu & lucro duci. Cic. 5. Tuſcul. 13.
Ratione aliqua duci. Lucretius lib. 4. 120.
Spe poſteritatis fructuq́; duci. Ci. p Rabirio Perduell. reo 22.
Duci uentre, pro Delectari cibis precioſis, uentris et gulæ cauſa: id eſt, uētri et gulæ deditū eſſe. Hora. 2. Serm. Saty. 7. 8. Voluptate ad fidem ducitur. Quintil. lib. 4. cap. 2. 85.
Communi utilitate duci. Quintil. lib. 3. cap. 7. 18.
Ducere, Protrahere. Cic. ad Cæſ. Iuniorem, lib. 1. Ne res duceret fecimus, ut Hercules Antiarius in alium locum transferretur. Idem Bruto, 18. 7. Omnino iam tempora (bellū enim ducetur) integram ſibi cauſam reſeruant.
Ducere bellum in hyemē. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 129. Cic. ad Mariū, lib. 7. 3. 6. Dein quum ab ea ſententia Pompeius ualde abhorreret, ſuadere inſtitui ut bellum duceret.
Ducere rem per altercationem. Liu. 4. ab Vrbe, 229.
Ducere diem ex die. Cæſar 1. bell. Gall. 62.
Ducere aliquē, pro Eludere, moras nectendo. Cæſar 1. bel Gal.
Ducere, Exiſtimare, iudicare, putare. Et tunc ex Græco deducitur, quod illi dicūt δοκεῖν, teſte Feſto. Ci. de Amicit. 6. Hāc eſſe in te ſapientiā exiſtimāt, ut oīa tua in te poſita eſſe ducas, humanosq́; caſus, uirtute inferiores eſſe putes. Idē Lēt. li. 1. 6. 4.
Animo

Animo, Cogitare apud ſe. Virg. lib. 6. Aeneid. 138. Sic equidē ducebam animo, rebarq́; futurum.
Ducere infra ſe omnia humana. Cic. 3. de Finib. 45.
Ducere inter. Plin. lib. 2. cap. 63. 8. inter crimina ingrati animi & hoc duxerim, quòd naturam eius ignoramus.
Inter proſpera aliquid ducere. Tacit. lib. 4.
Nihil ducere in bonis præter uirtutem. Cic. 3. de Finib. 15.
Ducere damno. Plaut. Bacchid. 22. 17.
Gloriæ ducere alicui quidpiam. Cic. in Salluſt. 4.
Ducere in gloria. Plin. lib. 31. cap. 6. 3.
Ducere honori. Salluſt. in Iugurtha.
Ducere laudi. Terent. in Prol. Adelph. Vos eritis iudices, laudine an uitio duci factum oporteat.
Magnum ducere. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 13.
Ducere minoris, Minoris exiſtimare uel æſtimare. Salluſt. in Iu (gurtha.
Ducere officij. Suet. in Tiberio, cap. 11.
Ducere parui. Cic. 2. de Finib. 42.
Ducere poſt honorem alterius ſua neceſſaria. Salluſt. in Iugurtha. Id eſt, Magis curare alterius honorē, q̄ ſua neceſſaria.
Ducere præ ſe neminē. Autor ad Herenniū, lib. 4. 176.
Ducere pro falſis. Salluſtius in Iugurtha.
Ducere aliquid pro nihilo. Cic. 5. Tuſc. 45.
Ducere aliquid uxori probro: Hoc eſt, exprobrare uxori. Plaut. Amphit. 5. 31.
Ducere aliquem ex ære: Hoc eſt, uultum alicuius ære repræſentare. Plin. lib. 7. cap. 37. 4.
Duce pro duc. Plautus Moſtell. 5. 8. Lepida es, duce me amabo. Antiquum.
Ducens, Participium, ut Pecunia ducens ad ſe cuncta. Horatius 4. Carm. Ode 9. 8.
Gemitus imo de pectore ducens. Virg. 2. Aeneid. 58.
Stella facem ducens, multa cū luce cucurrit. Virg. 2. Aene. 138.
Tempora ducens. Lucan. lib. 5. 2.

Ductus] Participium, (ἀχθείς,)
Sorte ductus, Qui ſorte obtigit. Tacit. in Vita Agricolæ.
Beneuolentia ductus. Cic. de Clar. Orat. 99.
Compendio ductus. Quintil. lib. 2. cap. 13. 11.
Ducta laus ab humili uenit ad ſummum. Cic. 2. Tuſc. 7.
In hanc perſuaſionem quidam ratione ducti, &c. Quintil. libro 4. cap. 1. 44.
Sermo ductus è percontatione. Cic. de Clar. Orat. 115.
Verbum à uerbo ductum, id eſt, deductū. Cic. 3. Tuſc. 23.
Ductæ & directæ uiæ. Cic. 2. de Nat. deor. 207.

Ductus] huius ductus, (ἀγωγή) Ipſa ductio uel deductio rei alicuius. Vnde aquæ ductus dicuntur deductiones aquarum Cic. 2. Offic. 18. Adde ductus aquarum, deriuationes fluminum. Idem 2. de Legibus, 2.
Ductus literarum. Plin. lib. 8. cap. 3. 1. Quintil. lib. 1. cap. 3. Quum iam uerò ductus ſequi poterit. Id eſt, formas & tractus literarum. Idem lib. 10. cap. 2. Literarum ductus ut ſcribendi fiat uſus, pueri ſequuntur.
Ductus oris. Cic. 5. de Finib. 84.
Ductus macularum ſectari. Plin. lib. 37. cap. 12. 2.
Rei credibilis ductus. Quintil. lib. 4. cap. 2. 39.
Aequalis ductus. Lucret. lib. 4. 86.
Applicare ſe ad ductum alterius. Vide Applico.
Per ductus uelut ſulcos ducatur ſtylus. Quinti. lib. 1. ca. 1. 20.
Ductu alterius aliquid facere: Hoc eſt, alio ſuadente et ducēte. Liu. 4. ab Vrbe, 181. Cic. de Aruſp. reſp. 2. Quiq́; ſuo ductu & imperio cruento illo atq; funeſto, ſupplicia, &c.

Ducto] ductas, (ἡγεμονεύω,) ductare, Frequentatiuū. Quintilianus lib. 8. cap. 3. ait, Ductare exercitum, mala conſuetudine obſcœnum intellectum habere.
Ductare aliquem fruſtra, pro Dare illi uerba, aut uerbis perducere ad fallaciam. Plaut, Menæhmis, 15. 20.
Ductare aliquem dolis. Plaut. Capt. 11. 111.
Ductare aliquem maledictis. Plaut. Aſin. 5. 37.
Ductare amicam & mulierem, pro Scorto potiri. Plaut. Aſin. 16. 13. Terent. Phorm. 3. 2. 15. Vt phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratis.
Cornua ductare neruo. Valer. 6. Argonaut. 75. Significat ar= (cu tēdere.
Ductare pro nihilo. Plaut. Perſa, 16. 167.
Ductans reſtim. Terent. Adelph. 4. 7. 34.
Tu inter eas reſtim ductans ſaltabis.
Duco, ducas, ducare, Gubernare. Varro, Ab eo quod ſit ducare qui eſt dux aut ductor, qui ita inducit ut doceat. Hæc Calepinus corrupte. Ex Varronis de Lingua Latina, lib. 4. legendum, Ab eo quod ſcit ducere, qui eſt dux, &c.

Ducatus] pen. pro. huius ducatus, (ἡγεμονία,) Onus & adminiſtratio. Suetonius, in Nerone, cap. 35. Priuignum Ruffinum Criſpinum Poppæa natum impuberem adhuc, quia ferebatur ducatus & imperia ludere. Idem in Tib. Cæſ. cap. 19. Cōfidens (ut aiebat) oſtento ſibi ac maioribus ſuis in omni ducatu expertiſſimo. Id eſt, quoties pro imperio aliquid gerendū eſſet, uel quoties bellum ſuis auſpicijs gererent.

Dux] ducis, com. ge. (ἀρχηγέτης, ἀγωγός, ἡγεμών, ποδηγός, ἀγός, ἀγωγεύς,) Qui uel quæ ducit. Virgil. 1. Aeneid. 74. Dux fœmina facti. Cic. pro Corn. An ingenium? quum etiā ipſe caſus euentusq́; rerum non duces, ſed comites eius conſiliorum fuerint. Ibidem, 52. Videte ne utilius uobis & honeſtius ſit illis ducibus errare, quàm hoc magiſtro erudiri.
Dux & præfectus claſſis. Cic. 7. Verr. 71.
Armenti dux. Ouid. 8. Metam. 178.
Aſtrorum dux. Id eſt Sol. Seneca Thyeſte, 9. 10.
Gregis dux, pro tauro, apud Ouidium lib. 1. de Arte, 65.
Dux impietatis. Cic. de Amicitia, 40.
Ingenij dux. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 6.
Fœmina dux malorū, & ſcelerū artifex. Senec. Hippol. 4. 41.
Scelerum duces. Lucan. lib. 2. 50.
Diuerſarum ſectarum duces. Quintil. lib. 5. cap. 13. 45.
Superûm dux, id eſt, Iupiter. Stat. 4. Sylu. 2. 11.
Vitæ dux dia uoluptas. Lucret. lib. 2. 35. Sic Venerē uocat.
Dux recte uiuendi natura. Cic. de Amicitia, 17.
Mors in claris uiris & fœminis dux in cælum ſolet eſſe. Cice. 1. Tuſc. 44.
Dux ac princeps in illa multitudine ſicariorum. Ci. pro Roſc. (Amer. 49.
Achilles dux Theſſalis. Vide Achilles.
Tanta autoritate dux. Cic. Attico lib. 7. 127. 7.
Dux & autor. Tacit. lib. 16.
Autor, dux & princeps. Cic. 3. de Ora. 36.
Dux & comes. Cic. pro Marcello, 6. Idē de Amicitia, 35. Nec ſe comitem illius furoris, ſed ducem præbuit.
Dux & magiſter. Cic. 5. Verr. 44. Idem 1. de Finib. 107. Magiſtra & duce natura.
Prætor, dux & imperator. Cic. pro Flacco, 21.
Duces & ſigniferi. Cice. pro Plancio, 61. Idem pro Muræna, 48. Dux & ſignifer calamitoſorum.
Clarus dux. Horat. 3. Carm. Ode 14. 2.
Improuidi & negligentes duces. Cic. Attico, lib. 7. 138. 2.
Inuictus dux. Silius lib. 7. 2.
Magnanimi duces. Virg. 4. Georg. 1.
Magni duces. Horat. 2. Carm. Ode 1. 5.
Creare ducem, Vide Creo.
Rationem ducē habere, nō ſuperſtitionē. Cic. 2. de Diuin. 126.
Præbere ſe ducem bonis. Cic, Planco, lib. 10. 6. 7.
Præficere duces populo. Cic. pro Domo ſua, 69.
Naturam uitæ ducem ſequere. Senec. Hippol. 4. 25.

Ductor] ductoris, (ἐπηγεύς.) Dux. Virg. 2. Aeneid. 3.

Ductores Danaûm. Cic. 1. Tuſc. 141. Quoties non modò ductores noſtri, ſed uniuerſi etiam exercitus, ad non dubiam mortem concurrerunt?
Aquarum ductor Tybris. Stat. 3. Sylu. 5. 22.
Claßis ductor. Virg. 6. Aeneid. 67.
Ductor Deorum. Senec. Herc. furente, 4. 19.
Ductor ducum, id eſt, imperator exercitus. Senec. Agamemn. 1. 8. & 13. 11. Sic uocat Agamemnonem.
Fluuiorum ductor. Stat. 4. Thebaid. 24.
Gregis indomiti ductor, pro tauro, apud Senecã Hippol. 2. 7.
Armipotens ductor. Silius lib. 13. 143.
Delecti ductores. Lucret. lib. 1. 18.
Fulmineus ductor, pro Hannibale. Sil. lib. 17. 111.
Ductarius] Adiectiuum, Qui ducit, (ἀγωγός,) Vnde ductarius funis, quo in trocleis utimur, & qui per orbiculos trocleæ traijcitur. Apud Catonem & Vitruuium, lib. 10. cap. 2. & 3. & 5.
Ductilis] & hoc ductile, penul. corr. (ἀγώγιμος, ἐλατός,) Quod facilè ducitur, attenuaturq; in laminas. Vnde æs ductile appellatur, quod malleis obſequitur, tenuaturq; in laminas. Plin. lib. 34. cap. 8. 43.
Ductile flumen. Martialis lib. 12. 27.
Ductim] Aduerbium, Cum mora. Plaut. Curc. 3. 12. Immergere in me liquores tuos ſino ductim.
Ductim opus facere in uinea. Col. lib. 4. cap. 25. Maior autem pars operis in uineam ductim potius quàm cæſim facienda eſt. Id eſt, ductu falcis potius quàm ictu.
Ductitius] a, um, (ἐλατός,) Quintil. lib. 6. Ferrũ ductitiũ.
Ducona] (Δούνωνα,) Ptolemæo, Cadurcorũ in Gallia urbs Vulgò Cahors.
Dudum] (πρώην,) Aduerbium, de paruo tempore dicitur, unius horæ, duarum aut trium, autore Valla lib. 2. Cic. Attico, li. 4. 74. 1. Dudũ enim circũrodo quod deuorandũ eſt.
Dixi dudum materiam aliam eſſe ioci, aliam ſeueritatis. Cicero 2. de Orat. 146.
Quæ dudum ad me, & quæ etiam antè bis ad Tulliam de me ſcripſiſti. Cic. Attico. lib. 11. 230. 1.
Dudum & Nunc, opponuntur. Cic. de Claris Orat. 71.
Dudum huc accerſita ſum. Plaut. Sticho, 13. 2.
Non dudum ante lucem. Plaut. Pœnulo, 4. 96.
Quando? Dudum. Plaut. Perſa, 15. 31.
Quàm dudũ? Hoc eſt, quàm lõgo tẽpore, quãto tẽporis interuallo & plerunq; interrogantis eſt. Terentius And. 5. 2. 9. modo introij. S. quaſi ego quàm dudum rogem. Plautus Amphit. 8. 58. Quàm dudum iſthuc factum eſt? AL. tentas? iampridem modò.
Rus mane dudum hinc ire me iuſsit pater, ut bubus, &c. Plaut.
Quaſi dudum. Plaut. Amphit. 8. 49. (Truc. 13. 1.
Sic ſalutas, atq; appellas, quaſi dudum non uideris?
Dudũ, pro Antea. Plaut. Epid. 13. 54. Terent. Phor. 2. 4. 19. Incertior multo quàm dudum. Idem Eunucho, 4. 5. 5.
Quis eſt? ehem Pythias, uah quanto nunc formoſior
Videre mihi quàm dudum.
Dudum, etiam de longinquo tempore dicitur. Terent. And. 5. 1. 5. – quã maximè abs te poſtulo, atq; oro Chreme,
Vt beneficium uerbis initum dudum, nunc re comprobes.
Plaut. Moſtel. 4. 99. Terent. And. 3. 4. 3. Ego dudum nonnihil ueritus ſum Daue abs te, ne faceres idem Quod uulgus ſeruorum ſolet. Idem Eunuch. 4. 4. 16. – ita uiſus eſt Dudum, quia uaria ueſte exornatus fuit. Cice. de Claris Orator. 136. Vt dudum de Læliorum & Mutiorum familijs audiebamus.
Duellonam] (ἐνυώ,) Bellonam antiqui appellabant, teſte Varrone lib. 4. de Lingua Latina.

Duellum] huius duelli, (πόλεμος,) inquit Feſtus, bellum eſt, in quo à duabus partibus de uictoria contendentibus dimicatur. Inde & perduellis, qui pertinaciter retinet bellum. Plaut. Amph. 4. 35. Cic. in Orat. 85. Quid uerò licentius, quã quòd hominũ etiam nomina contrahebant, quo eſſent aptiora? nam ut duellum bellum, et duisbis, ſic Duellium eũ qui Pœnos claſſe deuicit, Bellium nominauerunt, quũ ſuperiores ſemper appellati eſſent Duellij. Liu. 6. bel. Maced. 5. Quòd Pop. Ro. ex tempore duellum iuſsiſſet cum rege Antiocho eſſe. Idem 2. bel. Pun. 44. Hiſce duellis datum donũ duit Pop. Rom. Quiritium, quòd duellum Pop. Rom. cum Carthaginenſi eſt. Cic. 2. de Legib. 72. Nam æs atq; ferrum duelli inſtrumenta non faui.
Thuſcum duellum. Ouid. 6. Faſt. 41.
Lentum duellum. Horat. 1. epiſt. 2. 2.
Duellator] penul. prod. (πολεμιστής,) Verbale, pro bellatore Plaut. Capt. 2. 68. Valete iudices iuſtiſsimi: domi, belliq; duellatores optimi.
Duellicus] pen. corr. Adiect. (πολεμικός,) ut Ars duellica. Proles duellica. Lucret. lib. 2. 33. (Plaut. Epid. 10. 14.
Duellius] (Δουέλλιος,) ſiue Duellius, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit, Biliam uirginem duxit uxorẽ tãtæ pudicitiæ, ut illo quoq; ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrũ erat, non uitiũ. Is iam ſenex & trementi corpore, in quodã iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidũ: & triſtis ſe domũ contulit. Quumq; uxori queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, ut huic uitio mederetur. Feciſſem, inquit illa, niſi putaſſem omnibus uiris ſic os olere. Laudanda in utroq; pudica & nobilis fœmina, & ſi ignorauerit uitiũ uiri, & ſi patienter tulit: & quòd maritus infelicitatẽ corporis ſui, nõ uxoris faſtidio, ſed maledicto ſenſit inimici. Hactenus Hieronymus lib. 1. aduerſus Iouinianũ. Plutarchus tamen hanc hiſtoriam refert ad Hieronem.
Duicenſus] cum altero cenſus. Feſtus.
Dulcis] & hoc dulce, (γλυκύς, γλυκερός, ἀγανής, μελιηδής, νήδυμος,) A Delicio, quòd dulcia maximè alliciant & delectent. Plaut. Truc. 7. 17. Nunc poſtquàm ſcio dulce atque amarum quid ſit ex pecunia, &c.
Dulcia & Amara, cõtraria. Cic. 3. de Nat. deo. 42. omne enim animal ſenſus habet: ſentit igitur & calida & frigida et dulcia & amara.
Dulciſsime frater. Cic. 3. de Legib. 36.
Agellus dulcis. Lucret. lib. 5. 275.
Alloquia dulcia. Horat. Epod. 13. 4.
Alumni dulces. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.
Amplexus dulcis. Virg. 8. Aeneid. 111.
Amicus dulcis. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 14.
Amores dulces. Martial, lib. 1. 15.
Amplexus dulces. Valer. 4. Argon. 48.
Animas dulces reddere. Virg. 3. Georg. 97.
Dulcis aqua. Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 3. 3. Virg. 1. Aen. 35.
Arua dulcia. Virg. ecloga 1. 1.
Aura dulcis. Virg. 4. Georg. 84.
Dulces aures deuorarũt tuam orationem. Plaut. Pœnul. 16. 9.
Camœnæ dulces. Horat. 1. epiſt. 20. 1.
Coniux dulcis. Virg. 4. Georg. 93.
Conditio dulcis. Horat. 1. epiſt. 1. 11.
Cultura dulcis. Horat. 1. epiſt. 19. 19.
Cupidines dulces. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.
Curæ dulces. Stat. 2. Sylu. 1. 15.
Dolium dulce. Horat. Epod. 2. 10.
Epiſtola dulciſsima. Cic. Attico, lib. 15. 327. 3.
Epulæ dulces. Horat. 3. Carm. ode 8. 2.
Eſca dulcis. Virg. 4. Georg. 4.
Flumen dulce. Horat. 2. Carm. ode 6. 2.

Fluuij dulces. Virg. 3. Georg. 88.
Fœtus dulces. Lucret. lib. 2. 232.
Fortuna dulcis. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.
Furta dulcia. Virg. 4. Georg. 69.
Gaudia dulcia. Ouid. 3. de Arte 159.
Gemitus dulces. Ouid. 1. de Arte 145.
Ignis dulcior. Propert. lib. 3. eleg. 8. 6.
Illecebræ dulces. Virg. 3. Georg. 43.
Ingenium dulce. Martial. lib. 1. 20.
Iuuenta dulcis. Horat. 1. Carm. ode 16. 5.
Labor dulcis. Ouid. 6. Faſt. 133.
Latebræ dulces. Horat. 1. epiſt. 17. 3.
Lucellum dulce. Horat. 1. epiſt. 19. 22.
Lyæus dulcis. Horat. Epod. 9. 8.
Malum dulce, Amor. Sene. Hippol. 2. 10.
Puella dulce malum. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 6.
Mella dulcia. Claud. de bello Getico 90.
Merum dulce. Horat. 3. Carm. ode 13. 1.
Munus dulce. Senec. Hippol. 5. 1.
Muſæ dulces. Virg. 2. Georg. 95.
Muſtum dulce. Virg. 1. Georg. 59.
Nati dulces. Virg. 2. Georg. 105.
Nefas dulce. Stat. 5. Thebaid. 33.
Nomen dulce patris. Claud. 1. Raptu Proſerp. 8.
Nouitas dulcis. Ouid. 4. Metam. 57.
Oſcula dulcia. Virg. 1. Aeneid. 139.
Periculum dulce. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.
Poma dulcia. Horat. 2. Serm. ſaty. 5. 3.
Reditus dulces. Horat. Epod. 16. 7.
Salus dulcis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8. 1.
Sapor dulcis. Horat. 3. Carm. ode 1. 4.
Soles dulces. Valer. 4. Argon. 126.
-dulceſq; iterum mihi ſurgere ſoles Nunc reor.
Solatia dulcia. Lucret. lib. 5. 5.
Somnus dulcis. Virg. 4. Aeneid. 37.
Sonus dulcis. Horat. 2. Carm. ode 13. 8.
-ſiue per flores nouos
Fugiente dulcis murmurat riuo ſonus.
Sopor dulcis. Horat. Epod. 5. 13.
Strepitus dulcis. Horat. 4. Carm. ode 3. 4.
Vinum dulce. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.
Vmbra dulcis. Virg. 1. Aeneid. 140.
Vndæ dulces. Virg. 2. Georg. 49.
Ambroſia dulci dulcius. Catul. ad Iuuentium 94. 1.
Aura nectare dulcior. Claud de Phœnice 3. 20.
Melle dulcior. Ouid. 5. Triſt. eleg. 5. 6.
-ô dulcior illo
Melle quod in ceris Attica ponit apis.
Dulcior thymo Hyblæ. Virg. 7. Eclog. 8.
Magis dulcius. Vide Magis.
Dulcis, languidè dulcis. Plin. lib. 13. ca. 4. 7. Et in Arabia languidè dulces traduntur eſſe palmæ.
Dulciculus] pen. corr. (γλυκύδιος,) Diminutiuum. Plaut. Pœnulo 4. 167. Huius coloſtra caſeus, maſtigia. Cicero 3. Tuſcul. 79. Demus ſcutellam dulciculæ potionis, aliquid uideamus & cibi.
Dulcedo] pen. prod. dulcedinis. (γλυκύτης, γλυκασμός,) Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 7.
Neſcio qua natale ſolum dulcedine cunctos
Ducit & immemores non ſinit eſſe ſui. Cic. 2. de Fin. 66.
Viuendi dulcedo. Cic. Bruto 16. 16.
Iracundiæ dulcedo. Cic. Qu. fratri lib. 1. 2. 11.
Linguæ dulcedo. Ouid. 1. de Ponto eleg. 3. 11.
Orationis dulcedo. Cic. 3. de Orat. 88.

Intempeſta ſomni dulcedo. Stat. 10. Thebaid. 16.
Alma dulcedo. Lucret. lib. 2. 145. Aut aliquem fructum capiant dulcedinis almæ.
Honoris & pecuniæ dulcedine capi. Matius Ciceroni, lib. 11. 28. 7.
Captus dulcedine pecuniæ. Vide Captus.
Gloriæ dulcedine commoueri. Cic. pro Archia 18.
Dulcedine corruptelaq; mores deprauati. Ci. 2. de Legib. 62.
Interpellata dulcedo alicuius rei. Vide Interpello.
Mouet maxima dulcedine ſenſum uoluptas. Cic. 2. de Fin. 65.
Dulcitas] pe. cor. huius dulcitatis. (γλυκύτης,) Idem. Accius Tereo, Suauem linguæ ſonitum, ô dulcitas conſpirium animæ. Nonius. Antiquum.
Dulcitudo] pen. prod. huius dulcitudinis, (γλυκύτης,) Idẽ. Cæcilius, Tanta huic inuaſit in corda dulcitudo. Hæc Nonius. Cic. 3. de Orat. 55. Qui metiam guſtatus qui eſt ſenſus ex omnib. maximè uoluptarius, quiq; dulcedine præter cæteros ſenſus commouetur.
Dulciarius] (πεμματοποιός,) ut, Dulciarius piſtor, qui panes & mellita concinnat edulia. Martial. lib. 14. 228.
Mille tibi dulces operum manus iſta figuras Extruit.
Lamprid. de Heliogabalo, Dulciarios habuit qui de dulcibus exhiberent quæcunq; coqui de diuerſis edulijs exhibuiſſent, &c.
Dulceſco] dulceſcis, (γλυκαίνομαι,) dulceſcere, Dulce fieri. Cic de Senect. 49. Primo uua eſt peracerba guſtatu: deinde maturata dulceſcit. Plinius libro 3. capite. 18. 2. Dulceſcente mari.
Dulcè] Aduerb. (γλυκέως,) Plaut. Milite 5. 58. Hercle aſtitit & dulce & comœdicè. Cic. de Claris Orat. 38. Tum hiſtoria quædam Græca ſcripta dulciſsimè.
Loqui dulcè. Horat. 1. epiſt. 7. 6.
Magis dulcè. Vide Magis.
Profari dulcè. Stat. 1. Sylu. 2. 12.
Ridens dulcè. Catul. ad Lesbiam 48. 1.
Qui ſedens aduerſus identidem te
Spectat & audit dulce ridentem.
Dulciter] Aliud aduerb. pen. cor. (γλυκερῶς,) Cic. 2. de Finibus 30. Aut enim eam uoluptatẽ tueretur, quam Ariſtippus, id eſt qua ſenſus dulciter ac iucunde mouetur.
Dulichium] (Δουλίχιον,) (inquit Seruius) Inſula eſt, ubi mons eſt Ithacus, in quo fertur habitaſſe Vlyſſes, eoq; & ipſe Dulichius & Dulichias habuiſſe rates dicitur. Hæc Seruius. Dulichium inquit Vadianus, Melæ interpres, Vlyſsi paruit, à quo ipſe Dulichius cognominatus: Ithacenſis à patria. Horatius.
Remigium uitioſum Itacenſis Vlyſsi. Ouid. 14. Metam. 46.
Dulichiumq;, Sameq;, et Neritos ardua ſaxis.
Dulichius] Adiect. Virg. 6. Eclog. 16.
Dulichias uexaſſe rates. Hoc eſt Ithacenſes. Seruius.
Dum] (ἐν ὅσῳ, ὄφρα,) Aduerbiũ temporis, uaria ſignificat.
Dum, Quando. Virg. 1. Aeneid. 2.
Multa quoq; & bello paſſus dum conderet urbem.
Dum, Vſq; dum, uel donec: & iungitur his ferè uerbis, moror, operior, expecto. Liuius Paucos morati dies dum ſocij uenirent. Terent. Heaut. 3. 2. 32.
At nunc quid expectat Syre? an dum hinc denuo
Abeat. Cic. ad Atticũ, lib. 7. 121. 7. Expecta amabo te dũ Atticum conueniam. Eidem, Ego in Arcano operior dum iſta cognoſco. Eidem, Quòd ſi totũ tibi perſuadere nõ poſſum, ſaltem dum quid de Hiſpanis agamus ſcitur, expecta.
Tantiſper dum. Terent. Adelp. 1. 1. 45.
Malo coactus qui ſuum officium facit,
Dum id reſcitũ iri credit, tantiſper cauet. Idem, Ego te meũ dici tantiſper uolo, dum quod te dignum eſt facis.

Dum, pro Modò, ſiue dummodo. Terent. Eun. 4. 6. 4. Vſque adeo ego illius ferre poſſum ineptias & magnifica uerba, uerba dum ſint. Idẽ Heau. 3. 1. 57. -decretũ eſt pati Dum illum modò habeam mecum. Salluſt. Neq; id quibus artibus aſſequeretur, dum ſibi regnum pararet, penſi quicquam habebat. Teren. Hecy. 4. 4 12. Dum ne reducam, rubent porrò quàm uelint. Cic. 5. de Finib. 153. Dum res maneant, uerba fingant arbitratu ſuo.

Dum, aliquando παρέλκον eſt, eſt enim productio & adiectio ſyllabæ: ut Ehodum ad me, Ades dum. Hæc Donatus. Terentius Hecyra 5. 4. 4. Manedum ſodes. Vbi Donatus, D V M abundat, inquit.

Tam diu dum. Cic. 6. Ver. 5. Vſus eſt hoc Cupidine tam diu, dũ forũ dijs immortalibus, Populoq́; Romano habuit ornatũ.

Dum, Quandiu. Terent. Heaut. 2. 2. 11.
-noſtri mores mulierum,
Dum moliuntur, dum comuntur, annus eſt.
Idem And. 2. 6. 12. Dum licitum eſt ei, dumq́; ætas tulit, amauit. Cicero 3. de Finibus 14. Sed tamen iam infici debet his artibus, quas ſi dum eſt tener, combiberit ad maiora ueniet paratior.

Dum quæro, dũ ſtudeo, dum ſum fidelis. Terent. Heau. 3. 1. 83.
Somnum Hercle ego hac nocte oculis non uidi meis,
Dum id quæro, tibi quî filium reſtituerẽ. Idem And. 5. 1. 3.
Dum ſtudeo obſequi tibi, penè illuſi uitam filiæ. Idem Phor. 1. 2. 26. Seni fidelis dum ſum, ſcapulas perdidi.

Dum exeo. Teren. Andria, Ne expectetis dum exeat. Sic Virg. 9. eclog. 5. Tityre dum redeo (breuis eſt uia) paſce capellas. Idem 2. Aeneid. 27.

Dum interea, pro Interea dum. Plaut. Amph. 17. 46. Terentius Eunuch. 2. 2. 24.
Dum hæc loquimur, interea loci ad macellum ubi uenimus,
Concurrunt læti mi obuiam cupedinarij.

Dum, pro Tunc quum. Terent. Heaut. 5. 5. 14.
-dum incipis, grauia ſunt,
Dumq́; ignores: ubi cognoris, facilia.
Dum, pro Tandiu, uel tantiſper dum, aut quandiu. Cic. pro Roſc. Amer. 75. Dum præſidia ulla fuerunt, in Syllæ præſidijs fuit. Ibidem 5. Dum hominum genus erit. Terent. And. Dum tempus ad eam rem tulit. Id eſt quandiu.

Neq; dum, pro & nondum. Celſus, Pertinet autem ad rem quàm calidiſsimum eſſe imum uentrem, neq; dum inflammationem cepiſſe.

Nihil dum, Id eſt nihil adhuc. Cic. Planco, lib. 12. 12. 6. Interim ad me uenit Munatius noſter, ut conſueuerat, & ego ei literas tuas dedi: nihil dũ enim ſciebat. Idẽ ad Caſsiũ, li. 12. 7. 5.

Vix dum, Hoc eſt Vix adhuc. Cic. ad Caſsium, lib. 12. 4. 5. Vix dum triginta dies in Syria fuiſſes. Vide Vix.

Dum, Poſtquã. Martial. lib. 3 1. Audieris dum grande ſophos. Id eſt poſtquam audieris.

Dum, pro Quoad. Col. lib. 2. ca. 11. Paulum aqua maceratur, dum inlenteſcat. Idem lib. 3. cap. 3. 1.

Dummodo. Liu. 1. ab Vrbe 153. Iuuen. Saty. 8. ad finem.
Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis
Aeacidæ ſimilis, Vulcaniaq́; arma capeſſas. Ci. 3. Offi. 109. Quid qui omnia recta & honeſta negligunt, dummodo potentiã conſequantur, nónne idem faciunt, &c.

Dum ne. Cic. Cn. Magno in Epiſt. ad Att. lib. 8. 157. 4. Ego ſi cui adhuc uideor ſegnior fuiſſe, dum ne tibi uidear, non laboro. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. 3. Interpellent me, quominus honoratus ſim, dum ne interpellent quominus Reſpublica à me commodè adminiſtrari poſsit.

Dumus] huius dumi, m. g. (ἄκανθα,) Dicitur omnis ſpina. Cic. 5. Tuſcul. 92. Animaduerti columellam non multum è dumis eminentẽ, in qua inerat ſphæræ figura, & cylindri.

Amantes ardua dumi. Virg. 3. Georg. 63.

Aſpera rura dumis. Virg. 4. Aeneid. 105.

Horrida dumis ſylua. Virg. 9. Aeneid. 81.

Rubentes dumi. Claud. de locuſta 15.

Solidus dumus. Ouid. 12. Metam. 72.

Spiſsi dumi. Silius lib. 10. 17.

Creare dumos dicitur terra. Quint. lib. 5. cap. 11. 19.

Dumoſus] pen. prod. Adiect. (ἀκανθώδης,) Spinoſus, Vepribus plenus: uel ut ait Feſtus, Frondoſus. Admonet Feſtus Pomp. legi Duſmoſum locum apud Liuium, pro dumoſo antiqui enim interſerebant ſ, literam & dicebant coſmittere pro committere, & caſmœnæ pro camœnæ. Columel. lib. 4. cap. 33. 5. Niſi ſi dumoſi, glareoſiq́; montes. Virgilius 1. Eclog. 15.
Non ego uos poſthac uiridi proiectus in antro
Dumoſa pendere procul de rupe uidebo. Vbi Seruius, Dumoſa, id eſt rigida, ſpinoſa.

Arua dumoſa. Virg. 2. Georg. 36.

Auia dumoſa. Silius lib. 7. 89.

Inuia dumoſa. Silius lib. 4. 62.

Rupes dumoſa. Virg. Eclog. 1. 15.

Dumetum] huius dumeti, pen. pro. (ἀκανθών,) Locus dumis & ſpinis conſitus. Cic. 5. Tuſc. 91. Septum undiq; & ueſtitum uepribus & dumetis.

Paruis dumetis uulſa fraga. Senec. Hippol. 4. 32.

Confraga dumeta. Lucan. lib. 6. 26.

Horrida dumeta. Senec. Her. Oetheo 2. 7.

Pinguia dumeta. Virg. 1. Georg. 3.

Dumeta Stoicorum, per translationẽ. Cic. 4. Acad. 200. Quũ ſit enim campus in quo exultare poſsit oratio, cur eam tantas in anguſtias & Stoicorum dumeta compellimus?

Dumecta] antiqui (inquit Feſtus) quaſi dumiceta appellabant, quæ nos dumeta.

Dunium] (Δούνιον,) Ptolemæo authore urbs inſulæ Britanniæ: alio nomine Dorlzinga. Vulgò Dorceſtre.

Duntaxat] Aduerb. (μόνον, γοῦν,) Idem quod ſolũ. Cic. pro Deiotaro 1. Quod ipſum etſi non iniquum eſt, in tuo duntaxat periculo. Plin. lib. 10. cap. 29. 5. Roſtrum quoq; anniculis in ebur transfiguratur, duntaxat maribus. Cic. ad Brutũ, Conſules duos bonos amiſimus, ſed duntaxat bonos. Idem pro Quintio 41.

Non duntaxat: pro Nõ ſolum. Liu. lib. XLVI. Nec animum nobis duntaxat fidelem ac bonũ præſtitit, ſed omnibus interfuit bellis quæ geſsiſtis. Paulus, Quum tutor non rebus duntaxat, ſed etiam moribus præponatur.

Duo] duis. Vide Do, Das.

Duo] duæ, duo, plu. num. Δύο uel Δύω Attice. Aliquando accuſatiuus maſculinorũ ſimilis eſt nominatiuo: proferturq́; in o more Græco. Horatius lib. 1. Serm. ſaty. 7. 3.
-duo ſi diſcordia uexat inertes. Cic. Appio, li. 3. 4. 4. Duo enim duarum ætatum plurimi facio eadẽ ratione, Cn. Pompeium filiæ tuæ ſocerum, & M. Brutum generum tuum.

Duodecim] pen. cor. (δώδεκα,) Cic. 2. de Legib. 93. Diſcebamus enim pueri duodecim, & carmen neceſſarium.

Duodecies] Aduerbium, (δωδεκάκις,) Cic. in Salluſt. 12. Ne cauſam diceret, ſeſtertio duodecies cum Cæſare paciſcitur Liu. 8. bel. Maced. 120.

Duodecies H S. Cic. 4. Verr. 134.

Duodeni] pen. prod. Adiectiuum plu. num. (δωδέκατοι,) Idem quod duodecim. Et Cic. pro L. Agrar. 84. Duodena iugera. Apud Liu. 1. ab Vrbe 161. Duodeni pedes. Plu. li. 2. (cap. 8. 5.

Aſtra duodena. Virg. 1. Georg. 47.

Signa duodena. Ouid. 13. Metam. 135.

Duodeuiginti] (εἴκοσι δυοῖν δέοντες,) Pro octodecim. Hanc dicendi conſuetudinem (inquit Feſtus) à Græcis traxiſſe uidemur, qui ſic enuntiant δυοεξέικοσι. Cic. 4. Acad. 145. Amplius duodeuiginti partibus confirmant maiorem. Liu. 4. bel. Pun. 48.

Duodeuiceni] pen. prod. duodeuicenorum: ut Duodeuiceni denarij. Liu. 1. bel. Pun. 151. Id eſt octodecim.

Duodeuiceſimus, pen. cor. Plin. lib. 35. cap. 8. 3. Duo enim de uiceſima olympia interijt Candaules. Idẽ lib. 2. cap. 73. 2. Bis anno abſumi umbras, ſole duodeuiceſimam Tauri partem obtinente.

Duodetricies] Cic. 5. Verr. 139. Ita in frumentum imperatũ H S. duodetricies in annos ſingulos Verri decernebatur.

Duodetriginta] Varro 1. de Re ruſt. ca. 1. 8. Quòd res diſperſas cõprehẽdit libris duodetriginta. Cæſ. 5. bel. Gal. 7.

Duodequadrageni pedes. Plin. lib. 36. cap. 2. 2.

Duodequadraginta annis. Cic. 5. Tuſc. 80.

Duodequadrageſimus annus. Liu. 1. ab Vrbe 175.

Duodequinquageſimus annus. Cic. de Claris Orat. 84. Et apud Plinium lib. 4. cap. 22. 1. Duodequinquaginta.

Duodenonaginta. Plin. lib. 3. cap. 16. 2.

Duodeoctoginta. Plin. lib. 3. cap. 5. 26.

Duplex] duplicis, pen. corr. Adiect. (διττὸς, διπλόος,) Cui duæ ſunt partes. Virg. 1. Aeneid. 133.
-& duplicem gemmis auroq́; coronam. Idem 3. Georg. 17. At duplex agitur per lumbos ſpina. Vbi Seruius, Aut re uera duplex, aut lata, ut 1. Georg. 35.
-duplici aptantur dentalia dorſo.

Duplex, pro duobus aliquando accipitur. Virg. 1. Aeneid.
-& duplices tendens ad ſydera palmas.

Amictus duplex. Virg. 5. Aeneid. 84.

Duplex argentum. Plaut. Menæh. 12. 22.

Cauſa duplex iræ. Ouid. 6. Faſt. 9.

Duplex comœdia. Terent. in Prol. Heaut. 5.

Duplices curſus. Cic. 1. Tuſc. 113.

Duplex damnum. Plaut. Caſina. 16. 3. De coquis.

Modus in ſingulis pedibus orationis aut ſeſquiplex, aut duplex, aut par. Cic. in Orat. 112.

Duplex ordo. Plin. lib. 11. cap. 40. 1.

Panno duplici uelatus. Horat. 1. epiſt. 18. 5.

Duplex pes primus fœminæ cancrorum, ſimplex mari. Plin. lib. 9. cap. 31. 2.

Duplex ſtipendium. Liu. 4. bel. Maced. 74.

Duplex quàm. Col. lib. 1. cap. 8. Duplicia quàm numerus ſeruorũ exigit, refecta et repoſita cuſtodiat. Scilicet ferramẽta.

Duplex precium quàm cæteris. Plin. lib. 19. cap. 13.

Duplici ſpe uti. Terent. Phorm. 4. 2. 13.

Duplicibus ſpolijs affectus. Plaut. Bacch. 15. 2.

Dupliciter] pen. cor. Aduerb. (διττῶς, διχθάδια, διτταχῶς,) Duobus modis. Plaut. Milit. 6. 24.
Cicero ad Pætum, libro 9. 20. 1. Dupliciter delectatus ſum tuis literis, & quòd, &c.

Dupliciter & bipertito, cui contrarium eſt Simpliciter & ſingulari modo. Author ad Heren. lib. 1. 18. Vt oſtenderet id quod oportuiſſet ſimpliciter & ſingulari modo docere, illos diſtribuiſſe dupliciter & bipertito.

Carere culpa dupliciter. Cic. Pæto lib. 9. 16. 13.

Dupliciarius] Liu. 2. ab Vrbe 258. Adhoc centuriones, dupliciarioſq́; qui reliquerant ordines, uirgis cæſos ſecuri percuſsit. In ueteribus exemplaribus legitur duplicarios. Dicebantur autem duplicarij milites, quibus duplex ſtipendium dabatur.

Duplio] duplionis, Verbum duodecim tabularum, quo duplex uel pecuniæ uel capitis multa iniungitur alicui: quẽadmodum talionis, talis pœnæ dicebatur condemnatio cuius aliquis alium affecerat. Plin. lib. 18. cap. 3. 4. Noxámue duplionémue Prætoris arbitratu decerni.

Duplus] Adiect. (διπλάσιος,) Bis tantum, ut Dupla pars. Cic. de Vniuerſ. 29. Deinde quartam quæ ſecundæ dupla eſſet. Plaut. Pœnul. 20. 14.
A G. Duplũ pro furto mihi opus eſt. Sic Plin. li. 2. ca. 21. 1.

Dupla agnina. Plaut. Capt. 13. 50.
-qui concinnant liberis orbas oues,
Qui locant cædundos agnos, & duplam agninam danunt.
Id eſt qui ſub nomine agninæ carnis, ouillam quoq; uendũt: & ita duplam, hoc eſt duplicatam & duorum generũ agninam præbent, mentientes totam agninam eſſe.

Duplo & triplo interuallo diſpares ſeptem orbes mouentur. Cic. de Vniuerſ. 33.

Duplum] dupli, Subſtant. (διπλάσιον,) ut Condemnari dupli, ea forma dictum qua Condemnari capitis. Cato de ruſt. in Præf. Maiores enim noſtri ſic habuere, & ita in legibus poſuere, furem dupli cõdemnari, fœneratorem quadrupli. Id eſt ut bis tantum reddat quantũ furatus eſt. Sic Pœna dupli, apud Ciceronem lib. 3. Offic. 84.

Duplo maior. Plin. lib. 11. cap. 16. 9.

Ire in duplum. Cic. pro Flacco 39.

Reddere duplum. Plin. lib. 33. cap. 1. 10.

Duplico] duplicas, pe. cor. (διπλασιάζω,) duplicare: ut Duplicare numerum. Cic. 1. de Nat. deor. 82.

Duplicare, Augere. Virg. 2. Eclog. 14. Et ſol creſcentes decedens duplicat umbras. Vbi Seruius, Variauit: nam ſupra dixerat, Maioreſq́; cadunt altis de montibus umbræ. Duplicat autem, auget. Hactenus Seruius. Sic duplicare opinionẽ de ſe, Cic. ad Tironẽ, lib. 16. Et duplicare imperiũ. Plin. lib. 11. cap. 37. 60.

Geminare & duplicare. Cic. in Partit. 13.

Acies duplicare. Sil. lib. 15. 102.

Bellum duplicare. Tacit. lib. 20.

Exercitum duplicare. Cic. Att. lib. 5. 106. 4.

Materiam duplicare. Quint. lib. 2. cap. 4. 16.

Solicitudines duplicare. Luceius Ciceroni, lib. 5. 14. 5.

Duplicare uerba. Liu. 7. belli Punici.

Duplicare & iterare uerba. Cic. in Oratore 74.

Duplicare uires ſuas. Liu. 8. ab Vrbe 15.

Vota duplicare. Virg. 8. Aeneid. 110.

Duplicatus] pen. pro. Particip. (διπλασιασθεὶς,) Cic. pro Domo ſua 73. Ad id nec propoſitũ ullum fuit: & ſi fuiſſet, duplicata gloria diſceſsiſſem.

Imago duplicata noctis. Ouid. 11. Metam. 111.

Iterata & duplicata uerba. Cic. in Partit. 29.

Duplicato] Aduerb. (διπλασιασμένως) Plin. lib. 2. ca. 17. 6. Rurſus Saturni & Iouis duplicatò digrediuntur.

Duplicatio] Verbale, (διπλασιασμὸς,) Sene. Natu. quæſt. 4. Horum duplicatio proxima à terris calefacit. Paul. in L. Quod ait ff. De noxa. acti. Certè nõ tantum duplicationis, ſed & condictionis rationem habendam Iulianus putat.

Dupondius] Vide Dipondius.

Duramen, Duramentum, Duracinæ] uuæ, &

Durateus] Vide Durus.

Durata] (δοῦρατα,) plurali numero ligna dicuntur apud Græcos, unde adiectiua ſunt Durateus & Durius, quib. uſi ſunt etiã Latini authores. Lucre. de equo Troiano, li. 1. 93.
Nec clam durateus Troianis Pergama partu
Inflammaſſet equus nocturno Graiugenarum.

Nox duria, Id eſt nox illa qua durius ſeu durateus equus à Troianis exceptus fuit, & in urbem admiſſus. Valer. 2. Argon. 115. Sic exponit Aegidius Maſerius.

Duricordium] duricordij, uſurpat Tertullianus lib. 5. ad Marcionem, pro duritie cordis.

Durius] (Δώριος,) Ptol. Hiſpaniæ fluuius circa Numantiam per Vacceos fluens, qui Galleciam ſeparat à Luſitania. Hermolaus Turium legi oportere contendit apud Plin. lib. 3. cap. 3. Ex Salluſtio, Phoca grammatico, & cæteris. Ptolemæo Durius dicitur, & Silio lib. 1. Hic. certant Pactole tibi, Duriuſq;, Taguſq;. Durius, uulgò Duero.

Durocottorum] (Δουροκόττορον,) Galliæ urbs in Belgica, authore Ptolemæo. Vulgò Reims.

Durus] dura, durum, (σκληρὸς, σκιῤῥώδης, ἀπόκροτος, ἀτεγκτος, ἀπότομος, στερεὸς,) Quod eſt ſolidum ac firmũ. Virg. 4. Aeneid. 74.
-ſed durios genuit te cautibus horrens Caucaſus.
Durus, ferreus & inhumanus. Cic. 7. Verr. 94.
Durus ad ſtudia. Cic. pro Archia poeta 15.
Durus & oratione & moribus. Cic. 4. de Finib. 126.
Vt uita, ſic oratione durus, incultus, horridus. Cicero de Clar. Oratorib. 60.
Acheron durus. Vide Acheron.
Agreſtes duri. Virg. 1. Georg. 32.
Dura aluus. Plin. lib. 28. cap. 9. 6. Horat. 2. Serm. ſaty. 4. 6.
Amica dura. Ouid. 1. Amorum, eleg. 9. 4.
Amor durus. Virg. 3. Georg. 52.
Duro animo es, Id eſt non potes uinci. Teren. Heau. 4. 1. 57.
Annona dura. Cic. pro domo ſua 13.
Arator durus. Virg. 4. Georg. 102.
Arua dura. Virg. 2. Georg. 69.
Caſus durus. Virg. 6. Aeneid. 76.
Catena dura. Ouid. epiſt. 10. 17.
Cautes duræ. Ouid. 4. Metam. 35.
Clauſtra duriſſima. Claud. 5. Paneg. 22.
Conditio durior. Cic. pro Rabirio Poſthu. 10.
Duriores legum conditiones. Cic. pro Cluent. 120.
Corda dura. Ouid. epiſt. 4. 31.
Cotes duræ. Virg. 4. Georg. 41.
Crinis durus ſanguine, Id eſt concretus. Stat. 11. Theb. 117.
Cubile durum. Virg. 9. Aeneid. 144.
Curæ duræ. Virg. 4. Aeneid. 98.
Cutis dura. Ouid. 8. Metam. 162.
Dolores duri. Viirg. 5. Aeneid. 1.
Dura domina cupiditas. Cic. in Paradox. 50.
Fames dura. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 2.
Fata dura. Senec. Troade 12. 1.
Duriore fortuna conflictari. Cic. ad Att. lib. 10. 195. 4.
Durum frigus. Plaut. Menæh. 21. 7. Lucret. lib. 5. 164.
Gens dura. Virg. 6. Aeneid. 145.
Glebæ duræ. Virg. 7. Aeneid. 150.
Durus homo, Rudis, & immitis, ac moribus difficilibus. Terentius Adelph. 1. 1. 38. Cicero 2. Offic. 71. Duri enim hominis, uel potius uix hominis uidetur, periculum capitis inferre multis.
Homo uehemens atq; durus. Cic. pro Cælio 28.
Hyems dura. Virg. 4. Georg. 48.
O dura meſſorum ilia? Horat. Epod. 3. 1.
Imperium durum. Tacit. lib. 12.
Imperia dura exercere. Virg. 2. Georg. 74.
Durum ingenium atq; inexorabile. Terent. Phorm. 3. 2. 12.
Iter durum. Virg. 6. Aeneid. 138.
Iuſſa dura. Ouid. 7. Metam. 3.
Labor durus. Virg. 4. Georg. 23.
Lacerti duri. Claud. de Nup. Honorij 28.
Dura lex, Quæ non facilè fertur. Plaut. Merc. 20. 1.
Multoq; iniquiore miſerè quàm uiri. Cic. 1. de Orat. 14.
Mala dura. Horat. 2. Carm. ode 13. 6.
Meſſor durus. Ouid. 14. Metam. 129.
Miniſteria dura. Ouid. 11. Metam. 125.
Mors dura. Virg. 3. Georg. 14.
Natura dura rerum. Horat. 1. Serm. Saty. 10. 12.
Durum nomen & Molle nomen, contraria. Cic. 1. Offic. 57.
Duri oculi. Plaut. Menæh. 20. 24.
Opus durum. Lucret. lib. 5. 273.
Durum os. Plin. lib. 11. cap. 37. 33.
Os durum, Id eſt impudens. Ouid. 5. Metam. 91. Ab os, oris.
Duri oris uir. Liu. 2. bel. Pun. 245.
Duræ partes. Terent. Eunu. 2. 3. 62.
Pater durus. Ouid. 9. Metam. 112.
Pauperies dura. Horat. 4. Carm. ode 9. 10.
Pericla dura. Horat. 1. Serm. Saty. 2. 8.
Durus pictor in coloribus. Plin. lib. 35. cap. 11. 15.
Duræ pœnæ. Terent. Heaut. 2. 4. 22.
Poeta duriſſimus. Cic. Att. lib. 14. 318. 5.
Præcordia dura. Ouid. 7. Metam. 114.
Prælia dura. Horat. 3. Carm. ode 20. 1.
Dura prouincia. Terent. Phorm. 1. 2. 23.
Quies dura. Virg. 10. Aeneid. 149. de Morte.
Dura eſt hæc res in pectore & corde. Plaut. in Menæh. 17. 7.
Sapor Bacchi durus. Virg. 4. Georg. 21.
Senex durus ac penè agreſtis. Cic. pro Cælio 27. 82.
Durior iudicis ſententia. Liu. 6. bel. Punic. 76.
Dura ſeruitus. Plaut. Amphit. 4. 14. Cic. in Paradox. 49.
Seruitium durius. Tacit. lib. 11.
Sorores duræ, Id eſt parcæ. Sil. lib. 13. 15.
Sortes duræ. Ouid. 13. Metam. 37.
Strata dura. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.
Studia dura. Claud. 7. Paneg. 64.
Dura tempora. Cic. pro Corn. Balbo.
Duriſſima Reip. tempora. Cic. pro Domo ſua 72.
Valetudo dura. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 18.
Durum uerbum, cui Molle opponitur. Cicero 1. de Natura deorum 132.
Vis dura. Virg. 4. Georg. 80.
Dura uita, Ingrata, & moleſtijs atq; ærumnis oppleta. Terent. Adelph. 5. 4. 5.
Vngue duro ſaucius. Claud. in Epithal. Palladij 46. 25.
Vultus durus. Ouid. Epiſt. 15. 3.
Dura uiarum, Id eſt uiæ duræ. Claud. 7. Paneg. 87.
Tolerare dura. Senec. Hippol. 4. 22.
Præbere ſe durum miſeræ & afflictæ fortunæ alicuius. Antonius Ciceroni in Epiſtolis ad Atticum, lib. 14. 310. 2. Huic opponit Facilem ſe præbere.
Aſperior & durior: cui contrarium eſt Moderatus & mitis. Cic. pro Muræna 55.
Ferro durior. Propert. lib. 1. eleg. 12. 6.
Duriuſculus, pen. cor. Diminutiuum. Plin. in Præf. 1. Ille enim, ut ſcis, permutatis prioribus ſyllabis duriuſculum ſe fecit.

Dure] ſiue duriter, pen. cor. (σκληρῶς,) Aduerbia. Terent. And. 1. 1. 46. Primum hæc pudice uitam, parce ac duriter agebat. Vbi Donatus, Duriter contra rationem regulæ. debuit enim dicere durè, ab eo quod eſt durus. Et tamẽ eſt differentia. Eſt enim duriter, ſine ſenſu laboris: dure autem, crudeliter, illud ad laborem, hoc ad ſæuitiam relatum eſt. Sed durè in alterum, duriter in nos aliquid facimus. Idem Adel. 1. 1. 20. Vxorem nunquam habui: ille contrà, hæc omnia, Ruri agere uitam, ſemper parce ac duriter ſe habere.
Accipere aliquid durius. Cic. Att. lib. 1. 1. 9.
Aduertere durius. Tacit. lib. 3.
Diſſerere durius. Cic. ad Brutum, epiſt. 3. 5.

Incedere durius. Ouid. 1. de Remed. Amor. 68.
Duriter factum. Terent. Adel. 4. 5. 28.
-factum à uobis duriter
Immiſericorditerq; atq; etiam ſi eſt pater
Dicendũ magis apertè, illiberaliter. Vbi Donatus, Non dure & crudeliter dixit Terentius, ſed quaſi dura mente, id eſt inflexibili.
Verba duriter tranſlata. Author ad Heren. lib. 4. 156.

Duritas] pen. corr. (ἀποτομία,) duritatis, Idem quod duritia. Cic. in Orat. 29. Alij duritatem & ſeueritatẽ quandam uerbis, & orationis quaſi mœſtitiam ſequuntur.

Duritia] duritiæ, (σκληρότης,) Firmitas & ſoliditas. Plin. lib. 9. cap. 36. 3. Tanta duritia aculeo eſt. Idem lib. 13. cap. 9. 2. Lignum intus grandis firmæq; duritiæ. De pomo Perſico. Plautus Moſtel. 3. 50. Victitabam uolupe parſimonia & duritia.
Duritia, Aſperitas & crudelitas. Terent. Heaut. 3. 1. 26.
Et fortitudinẽ audacia imitatur, & patientiã duritia immanis.
Imperij duritia. Tacit. lib. 17.
Arenacea duritia. Vide Arena.
Lapidea duritia. Vide Lapis.
Duritia uirilis. Cic. 5. Tuſc. 106.
Superare ferrum duritia. Ouid. epiſt. 2. 28.
Durities, huius duritiei, pen. prod. (σκίῤῥος, σκλήρωμα,) Idem ſignificat quod duritia. Plin. lib. 13. cap. 15. 7. Duritie & maturitate incorrupta ſpiſſari.
Animi durities. Cic. pro Doma ſua 77.
Saxi durities. Lucret. lib. 4. 54.
Creare duritiem. Celſus lib. 2. cap. 14.
Deponere duritiem. Ouid. epiſt. 4. 17.
Induere duritiem contra ſenſum. Vide Induo.
In duritiem lapideſcere. Vide Lapis.
Ponere duritiem, Id eſt molleſcere. Ouid. 1. Metam. 81.

Durabilis] & hoc durabile, pen. cor. (διαρκὴς,) Quod diu durat. Ouid. epiſt. 4. 18. Quod caret alterna requie, durabile non eſt. Plinius lib. 16. cap. 43. 2. Durabilia ac ſectilia quæ modicè humida.

Duramen] pen. prod. & duramentum, (κρατταίωμα,) Brachium uitis. Col. lib. 4. cap. 21. 1. Sed ut caput trunci, pedali ferè ſpatio ſit inferius iugo quaternis brachijs, quæ duramenta quidam uocant, diuidatur in totidem partes. Ibidem, cap. 22. 1. Conſyderandum erit cuius longitudinis ſint duramina, quæ excedant prædictam menſuram. Plin. lib. 17. cap. 23. 9. Relicto ſemper duramento.

Duramentum] etiam pro Confirmatione & firmitate. Senec. de Tranqui. uitæ, Dices tenera eſſe uirtutum principia, tẽpore ipſis duramentũ et robur accedere. Valer. li. 2. ca. 2.

Duracini] pen. cor. acini dicuntur qui durum & firmũ corticem habent. Plin. lib. 14. cap. 1. 6. Vua non alibi gratior callo, ut inde poſſit inueniſſe nomẽ duracini, durus acinus. Ni mauis legere duracinæ, ut ad uuam referatur. Suet. ex epiſt. Auguſt. cap. 76. Dum lectica ex regia domũ redeo, panis unciam cum paucis acinis uuæ duracinæ comedi. Sic autem duracina uua, ut ficus duricoria dicitur. Ex Budæo.
Duracina perſica dicuntur, quorum corpus ligno adhæret, auelliq; nequit. Plin. lib. 15. cap. 12.

Duro] duras, (σκληρύνω,) durare, Durum facere & firmũ. Col. lib. 6. cap. 37. ad finem, Annicula mula rectè à matre repellitur, & amota montibus aut feris locis paſcitur, ut ungulas duret, ſitq; poſtea longis itineribus habilis. Cæſar 6. bel. Gal. 98. Hoc ſe labore durant adoleſcentes.
Durare & Mollire, contraria. Celſ. lib. 2. cap. 14. Qui dixit frictiõe ſi uehemẽs ſit, durari corpus: ſi lenis, molliri. (ui.
Durare ad. Plau. Trinũ. 6. 13. Ego ad hoc genus hominũ durari.
Ad plagas durari. Quint. lib. 1. cap. 3. 19.
Durari in grana. Plin. lib. 12. cap. 19. 8.
Animum durare, Id eſt obfirmare. Ouid. ad Liuiam 40.
Mentem durat. Tacit. lib. 3.
Vitia durari. Quint. lib. 1. cap. 1. 27.
Durare, Tolerare, patienter ferre. Virg. 1. Aeneid. 43.
Durate, & uoſmet rebus ſeruate ſecundis. Hoc eſt duri eſtote ad ſuſtinendos labores. Seruius.
Laborem durare. Virg. 8. Aeneid. 114.
-patiar quemuis durare laborem.
Durare cũ accuſatiuo, apud Poetas. Hora. li. 1. Car. ode 14. 2.
-Vix durare carinæ Poſſunt imperioſius
Aequor. Id eſt ſuſtinere uim æquoris. Porphyr.
Durare cor, pro Patiẽter ferre, accipi uidetur. Plau. Pſeu. 5. 7.
Crucior. P. cor dura. C. non poſſum.
Durare, (ἐπιμένειν,) Perſiſtere, perſeuerare. Hoc uerbum (inquit Donatus) perferendis malis conuenit. Terentius Adelph. 4. 2. 16.
Non hercle hic quidem durare quiſquam, ſi ſic fit, poteſt.
Durare non queo. Plaut. Curcul. 4. 20. Sed enim nequeo durare, quin ego herum accuſem meum.
Durare, pro Viuere. Plin. lib. 11. cap. 54. 1. Duraſſe & ultra undecimum pleroſq; certum eſt. & Quint. lib. 3. & ultra Socratem uſq; durauit.
Pertinaciſſime durare. Quint. lib. 1. cap. 10.
Aeternum durabit. Stat. 12. Thebaid. 70.
In æternum durare. Quint. lib. 5. cap. 11. 31.
In longum æuum durare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 2.
Durare alicui. Plaut. Aſin. 5. 25.
Amicitiæ uſq; ad ſenectutem firmiſſimæ durant. Quintilianus lib. 1. cap. 2. 14.
Durauit hic illi animus uſq; ad extremũ. Plin. epiſt. 111. b. li. 5.
Durare per annos. Virg. 2. Georg. 20.
In extremum durare. Ouid. epiſt. 7. 22.
Horam durare. Horat. 1. epiſt. 1. 17.
Sub Ioue durare. Ouid. 2. Faſt. 60.
Ira manet, duratq; dolor. Valer. 3. Argon. 77.
In longum durare. Stat. 4. Sylu. 7. 9.
In longas moras durare. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 8.
Durat in occaſum. Plin. lib. 2. cap. 31. 1.
Sic apud eundem lib. 18. cap. 34. 7.
Senecta turpi durare. Valer. 6. Argon. 62.
In ſeras durãt ſermonibus umbras. Id eſt colloquuntur uſq; ad multam noctem. Valer. 2. Argon. 70.
Durante ibi antiquorum memoria. Suetonius de Claris Grammaticis 24.

Duratus] pen. prod. Particip. (σκληρυνθεὶς,) Plin. in Paneg. 22. Quum Danubius ripas gelu iungit, duratuſq; glacie ingentia tergo bella tranſportat, &c.
Bellis durati. Liu. lib. 2. Decad. 5. Ipſi à pueris eruditi artibus militiæ, tot ſubacti atq; durati bellis.
Duratus malis, laboribus, uſu armorum. Liuius 7. ab Vrbe 131. Et 8. bel. Macedon. 75. Et Columel. in Prooem. libro 1. 15.
Mens durata malis. Lucan. lib. 5. 160.
Frigore duratus Pontus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 17.

Duratrix] pen. prod. huius duratricis, pen. prod. Verbale f. g. Plin. lib. 14. cap. 1. 8. Additq; acinis eandem quam in dolijs amphoriſue duratricem illam firmitatem auſteritas picis in fuſa pediculo.

Dureſco] dureſcis, durui, (σκληρύνομαι,) dureſcere, Durũ fieri. Cic. 2. de Natura deorum 38. Itaq; & aquilonibus, reliquiſq; frigoribus adiectis dureſcit humor. Ouidius 2. Metamorph. 167.

Coire & dureſcere.Plin.lib.11.cap.38.1.

Duricordij,ut uſurpat Tertullianus lib.5.ad Marcionem,pro duritie cordis.

In lectione alicuius dureſcere. Quint.lib.2.cap.5.13.

Situ dureſcit campus. Virg.1.Georg.15.

Limus dureſcit igni.Virg eclog.6.16.

Duſmoſus] Vide Dumus.

Duumuir] duumuiri, pen.corr.(δυάδαρχος,) Alciatus,In Latinis municipijs Duumuiri primi in albo deſcribeban/tur:hi carceribus præerant, publica locabant,faſcibus ute=bantur. Liu.1.ab Vrbe 110.Cic.ad Att.lib.14.319.2.Cæſar 1.bel.Ciuil.80.Vlp.in L. Siquis uxori §.Si fugitiuũ.ff. De furtis, Si fugitiuum meum quis quaſi ſuum à Duumui=ro,uel ab alijs, qui poteſtatem habent de carcere uel de cu=ſtodia dimittendi,acceperit:an is furti teneatur.

Duorumuirorum iudicium. Cic.in Orat.87.

Duumuiri nauales,apud Liuium.

Duumuiralis] & hoc duumuirale,pen.prod.(δυοδαρχικός,) Quod ad illud munus Duumuiratus pertinet: ut Conſularis,Triumphalis. Vlpian.in L.1.ff.de Albo ſcribendo. Qui Duumuiratum geſſerunt (ſi hic honor præcellat) & inter Duumuirales antiquiſſimus quiſq; prior.

Duumuiratus] huius, Duumuiratus,pen.prod.(δυοδαρχία,) Ipſa Duumuirorum dignitas. Plin.in epiſt. lib.4.ad Semproniũ, Hunc agonẽ Trebonius in Duũuiratu ſuo tollendum curauit.Paulus in L. Honores.ff.de Decurionibus, Is qui non ſit decurio, duumuiratu uel alijs honoribus ciui=libus fungi non poteſt.

Dux] Vide Duco.

D Y

Dynaſtes] dynaſtæ,m.g.(δυνάστης,)Quicunq; magiſtra=tus, qui poteſtate fungitur in ciuitate, ueluti hi qui ſunt in imperio, optimas, primas, præfectus. Cic.11.Philip.313. Idẽ ſi cæteri reges,tetrarchæ, dynaſtæq; feciſſent,&c.Idem Att.lib.2.24.2.Si erit iſte nebulo cum his dynaſtis in gratia. Et apud Hirtium lib.4.bel.Alex.271.

Dyota] dyotæ, pen.prod.g.f. (διώτα,) uinarium uas eſt,ut exponũt Horatij interpretes,habẽs duas anſas,tanquã duas aures unde nomen accepit.Græcis enim δύο duo ſignificãt, ὦτα,uerò aures.Horat.lib.1.Carm.ode 9.2.

-atq; benignius
Deprome quadrimum Sabina
Thaliarche merum dyota.

Dyrrachium] (Δυῤῥάχιον,) Macedoniæ nobilis ciuitas & portus, authore Pomponio Mela. Dyrrhachium ſibi dele=git exilio Cicero ut ſcribit Epiſt. lib.14.1.13.& epiſt.3.9.& ad Terentiam.Dyrrhachium,uulgò Durazo Italis.

Dyrrhachinus] pen.pro.(Δυῤῥαχηνὸς,) incola Dyrrha=chij. Cic.ad Att.lib.3.epiſt.64. Et quòd mei ſtudioſos ha=beo Dyrrhachinos,ad eos perrexi.

Dyſcolus] dyſcoli,penult.corrept.(δύσκολος,)Prauus,a/ſper,difficilis.

Dyſenteria] pen.cor. (δυσεντερία,) dici poteſt inteſtinorũ exulceratio.Latinè tormina,authore Cel.li.4.ca.15.dicuntur.Cic.Gallo,li.7.27.4.Sanè δυσεντερίαν,pertimuerã.

Ad dyſenteriã bibitur cum abſynthio. Plin.lib.22.ca.25.26.

Datur in uino auſtero ad dyſenteriam.Plin.lib.27.cap.10.5.

In dyſenteria lens efficacior in tribus aquis cocta. Plinius lib.22.cap.25.23.

Dyſenterias emendat pota & infuſa. Plin.lib.26.cap.8.8.

Dyſenteriæ & uomicis eſtur portulaca ex aceto, uel bibitur cum cumino.Plin.lib.20.cap.20.4.

Infeſtari dyſenteria.Plin.lib.22.cap.21.6.

Dyſenteriæ infunditur aloe.Pli.li.27.c.4.7.Sic.li.28.c.9.5.

Elatine cum lini ſemine cocta, ſorbitionis uſu dyſenteria libe=rat.Plin.lib.27.cap.9.4.

Dyſenteriæ medetur ſtœbe infuſa.Plin.lib.22.cap.11.

Aizoi ſuccus aluum ſiſtit & dyſenterias. Plin.lib.26.cap.8.3.

Sanant epinyctidas & dyſenteriam cum ſuis nucleis. Plin.lib.23.cap.1.6.

Si urat dyſenteria.Plin lib.28.cap.9.5.

Dyſentericus] pen.corr.(δυσεντερικὸς,) Qui torminibus uexatur.Plin.lib.20.cap.4.1.

Vituli quoq; ius uulgariter datum,inter auxilia dyſentericorũ tradunt.Plin.lib.28.cap.14.3.

Auxiliatur dyſentericis ſemen cucumeris.Plin.lib.20.ca.2.2.

Dyſentericos curant poto uino.Plin.lib.20.cap.21.11.

Datur et dyſentericis denarij põdere in uino.Pli.li.23.ca.9.1.

Senectus anguium dyſentericis & tenaſmis in ſtanneo uaſe de=coquitur cum roſaceo.Plin.lib.30.cap.7.3.

Multi ſuper omnia laudant ad deploratos dyſentericos quinq; folium.Plin.lib.26.cap.8.11.

Dyſentericos emẽdat in uino auſtero bis die potus. Pli.li.24. (cap.10.6.

Dyſenterici exulcerati.Plin.lib.22.cap.22.8.

Fit & dyſentericis remedium ſingulare,ouo effuſo in fictili nouo,&c.Plin.lib.29.cap.3.11.

Dyſentericis etiam illinitur,uel ipſa glans.Plin.lib.24.cap.3.

Dyſentericis imponitur lini ſemẽ ex aceto.Pli.li.20.ca.22.13.

Decoctum eorũ ueteres dyſentericos iuuat, & potione & potu.Plin.lib.23.cap.1.4.

Dyſentericos liberat ſemen hippolapathi in uino potum.Plin.lib.20.cap.21.10.

Medetur dyſentericis beta iniecta. Plin.lib.20.cap.8.1.

Corticis melle decocti uſus in medicina ad dyſentericos præcipuus habetur.Plin.lib.12.cap.8.1.

Prodeſt dyſentericis beta ſylueſtris. Plin.lib.20.cap.8.3.

Dyſentericos recreant fœmina pecudum decocta cum lini ſe=mine aqua pota.Plin.lib.30.cap.7.1.

Reuocantur dyſenterici à morte.Plin.lib.23.cap.6.12.

Sanat & dyſentericos in uino rubro tuſa.Plin.lib.26.ca.8.5.

Eadem ſorbetur à dyſentericis in uino auſtero. Plinius libro 24.cap.15.9.

Quinq; ouorum lutea in uini hemina cruda ſorbentur dyſen=tericis.Plin.lib.29.cap.3.4.

Sanguis caprinus decoctus cum medulla dyſentericis,ſubuenit Plin.lib.28.cap.14.6.

Valet ad dyſentericos fimum,&c. Plin.lib.28.cap.8.17.

Dyſentericis ueteribus dari ex aqua, mulſa radicem ſtaphilini iubet Cleophantus. Plin.lib.20.cap.5.2.

Dyſentericis utile eſt ſemen bunij.Plin.lib.20.cap.4.1.

Dyſpepſia] eſt ægra difficiliſq; uentriculi concoctio,quam Plin.cruditatem appellat.ἀπὸ τοῦ πέπτω,id eſt coquo.

Dyſpnœa] Spirandi difficultas, (δύσπνοια,) Plin.lib.23.cap.1.35. Nec ſingultientibus, nec ſi cũ febre dyſpnœa ſit. Celſus lib.4.cap.4.Eſt etiam circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atq; aliud nomẽ habet,prout ſe intendit. Omne in difficultate ſpirandi cõſiſtit.Sed hæc dum modica eſt,neq; ex toto ſtrangulat,δύσπνοια appellatur.Cum,&c.

Dyſpnœas lenit oleum balſaminum. Plin.lib.23.cap.4.14.

Dyſpnœæ medetur centaurium maius. Plin.lib.26.cap.7.2.

Dyſpnoicus] pen.cor. (δυσπνοϊκὸς,) Qui dyſpnœa labo=rat.Plin.lib.24.cap.6.1.Ammoniacum prodeſt dyſpnoi=cis,pleureticis,&c.

Dyſuria] pen.cor.(δυσουρία,) Vrinæ difficultas.Vnde Dy=ſurica.Cic. Gallo,lib.7.27.3. Epicurum tuum Stoici malè accipiũt,quia dicat δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη, ſibi moleſta eſſe: quorum alterũ morbum edacitatis eſſe putãt, alterum etiam turpioris intemperantiæ.

E

E LITERA, ſecunda uo=calis, quinta in ordine alphabeti;quæ loco i aliquando fuit. Quint.lib.5.cap.6. Quid, non e quoq;, i loco fuit? ut Meneruã, & Leber, & Mageſter, & Deioue & Veioue,pro Dijoui, Veio/ui? Hactenus.Quint.Pierius in ſuis in Virgilium Caſtigationibus idem admonet, in marmoribus antiquis ſæpiſſime e pro i legi,ut Vergilius, Verginia, Deana, & Io=ue Opt.Max.pro Ioui.

E præpoſitio,(ἐκ uel,ἐξ,)ablatiuo caſui ſeruit.ut E ſeruo liber tus.Terentius And.1.1.10.

Abijt è.Terent.Phorm.5.9.30.Ea mortẽ obijt, è medio abijt.

Aſpicere è.Plin.epiſt.102.f.Placuit egredi in littus,& è pro=ximo aſpicere, ecquid iam mare admitteret.

Audiui è prædonibus.Terent.Eun.1.2.34.

Candicans è rufo. Plin.lib.12.cap.13.4.

Dedit è.Plaut.Trinum.13.54. -è manibus
Dedit mihi ipſe in manibus.

Fabrefactum è ferro.Plaut.Rud.30.13.

Fugere è conſpectu.Terent.Hecy.1.2.107.

Grauida è Pamphilo eſt.Terent.And.1.3.11.

E fontibus abditis & cõditis hauriri artiũ ſtudia.Cice.1.de O=(rat.7.

Languere è uia.Cic.1.Philipp.8.

Laborare è dolore. Terent.And.1.5.33.

Laborat è renibus.Cic.2.Tuſc.101.

E meo animo,id eſt,mea ſententia,ut mihi uidetur.Plau.Aulul. (16.3.

Peperit è Pamphilo.Terent.And.3.2.17.

Petere è.Terẽt.Eun.3.2.38.E flãma te petere cibũ poſſe arbi=(tror.

Scire è.Plaut.Moſtel.9.48. -è me,ne quidem
Metuas nihil ſciet.

E contraria parte.Cic.4.Acad.220.Vide E regione.

E contrario.Plin.lib.10.cap.38.3.Multæ aues è cõtrario ſemper in uolatu ſilent.Cic.Ante quàm iret in exilium 16.

E diuerſo.Plin.lib.12.cap.21.3.E diuerſo Arabica glans ui=ridis ac tenuior.

E diuerſo,pro E cõtrario.Plin.li.4 c.4.1.E diuerſo irrũpẽtia.

E facili,pro facilè.Plin.lib.30.cap.3.4.è facili cadere eos co/git.Alia exemplaria habent ex facili.

E longinquo.Plin.lib.12.cap.22.3.Vide in Longus.

E natura,Secundum naturam.Cic.de Finib.

E re nata.Terent.Adel.3.1.8. E re nata melius fieri haud po=tuit quàm factum eſt,hera.

E regione,Ex aduerſo.Cic.4.Acad.220. Nónne etiã dicitis, eſſe è regione nobis è cõtraria parte terræ, qui aduerſis ueſtigijs ſtent cõtra noſtra ueſtigia?Idẽ 1.de Fin.28.Si omnia deorſum è regione ferrentur,& ut dixi ad lineam, nunquã fore ut atomus altera,alteram poſſet attingere.Budæus.

E regione et in cõſpectu,apud Hirtiũ li.6.bel.Hiſpanieẽſis 59.

E regione,cum genitiuo.Cic.2.de Diuinat.25.Vident è conſtãtiſſimo motu lunæ,quando illa è regione ſolis facta incurrat in umbram terræ,quæ eſt meta noctis,ut eam obſcurari ne=ceſſe eſt.Budæus.

E Repub.Id eſt,pro Reipub.utilitate, uel in commodum Reip. Plin.epiſt.109.b. Prolata lege de Senatu habendo, iurare coegit è Repub. eſſe quod cenſuiſſet. Salluſt. in Catil. Certè ſcio quæ ſtudio dixerit,è Repub.dixiſſe.Liu. Facere quod è Repub.fideq; ſua duceret.Cic.3.Phil.145. Duobus aut tribus Senatuſconſultis è Repub.benè factis reliquas res ad luerũ prædãq; reuocarit.Idẽ 10.Phil.287.Id Qu. Cepionẽ, Brutũ Proconſulẽ bene & è Repub.& ex ſua maiorũq; ſuorũ dignitate conſuetudineq; Reipub. bene gerendæ feciſſe.

E ſublimi iacere.Plin.lib.10.cap.3.2.

Tollere è uita amicitiam.Cic.de Amic.43.

Surrexit è lecto.Terent.Adelph.4.1.4.

E ueſtigio,pro Confeſtim,properanter.Plinius epiſt.90.li.6. aut profectum è ueſtigio ſubſequi. Cæſar 4.bel.Gal.481. Seruius Cic.lib.4.12.5.

Repente è ueſtigio. Cicer.1. Verr.31. Sed repente è ueſtigio ex homine,&c.

Vicinus è proximo.Plaut.Aulul.9.11.

Ea] uel eadem,Ea re, Vide Is,ea,id.

Eapſe] Ea ipſa.Feſtus.

Eaſo] ciuitas Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptolemæo. Vulgo S. Sebaſtianus.

Eatenus] pen.corr.Aduerbium, (ἐπὶ τοσοῦτον,) Tãdiu uel uſq; ad id.Plaut.Moſtel.3.34. -ad legionem
Quum itur,adminiculum eis danunt tum iam aliquẽ cognatum ſuum: Eatenus abeunt à fabris.

Eatenus quoad(τοσοῦτον ὅσον,) Cic.ad Qu.fratr.lib.1.1.15. Quorũ ſiqs forte eſſet ſordidior, ferres eatenus quoad per ſe negligeret eas leges quibus eſt aſtrictus.Idẽ 1.de Leg.20.

Eatenus qua.Colum.lib.12.cap.9.1.Caules lactucæ ab imo depurgatos,eatenus qua tenera folia uidebuntur.Quintilan. lib.1.cap.11.1.

Eatenus quatenus.Caius de Inſtitoria actione,Eatenus dabitur in eum actio,quatenus ea re locupletior factus eſt.

Eatenus ut, (τοσοῦτον ἵνα,)Cic.de Opt. gen. Oratorum 153. Verba perſequens eatenus ut ea non abhorreant à more noſtro.Colum.lib.5.cap.1.4.ſi eatenus progreditur ut dicat qua quidq; ratione faciendum.

Eatenus nequid,pro Solum.Suet.in Tiberio,cap.33.Ac primo eatenus interueniebat,nequid perperam fieret.

E B

Ebenus] (ἔβενος,)Vide Hebenus.

Ebibo] ebibis,ebibi,pen.corr.ebibitum,(ἐκπίνω,) ebibere, Exhaurire.Plin.lib.5.cap.15.1. Aſphaltiten lacum dirum natura petit, à quo poſtremo ebibitur.Terent. Heaut.2.3.14.Quid comedent?quid ebibent?

Ebibere imperium heri ſui.Plaut.Amph.7.73.

Ebibere ſanguinem alicui,Hoc eſt, exugere.Plaut.Curc.3.60.

Vbera ebibere.Ouid.6.Metam.69.

Eblandior] eblandiris,pen.prod.(ἐξαρεσκεύομαι,) eblandiri,Blanditijs elicere,& impetrare.Cic. Atti.lib.ult.343.4.Nunc mi Capito (ſcio enim quantũ ſemper apud eos quibuſcum ſis,poſſe ſoleas) eo plus apud hominem facillimum atq; humaniſſimum Plancum enitere,elabora, uel potius e=blandire,effice ut Plancus, quem ſpero optimum eſſe,ſit etiã melior opera tua.Plin.lib.9.cap.8.9.de Arione,Eblandi=tus ut prius caneret cithara.

Eblandiri ſuffragia, Precibus, & blanditijs emere & aucupa=ri.Cic.pro Cn.Plancio 8.Sic apud Plinium lib.16.ca.27.5.Cælo fœcunditatem omnem eblandito.

Eblandiri ſolitudines ruris,dicuntur in paſſiua ſignificatione. Colum.lib.8.cap.11.1.

Eblanditæ preces,Blandis precibus impetrata teſtimonia. Pli. in Paneg.119.

Eblandita alicui aſpectu roſa.Plinius lib.25.cap.2.15.Nuper cuiuſdam militantis in Prætorio mater uidit in quiete, ut radicem ſylueſtris roſæ, quam cynoſrhodon uocant, eblanditam ſibi aſpectu pridie in fruteto, mitteret filio biben=dam. Sed hic omnino legendum eſt blanditam: & ita ha=bent codices emendati.

Eboracum] (ἐβόρακον,) Britanniæ ciuitas Ptolemæo. Vulgò Iorlz.

Ebrius] Adiectiuum, (μέθυσος, οἰνοβαρὴς, οἰνόφλυξ, μεθύων,) Qui nimio potu alienatus eſt mente. Cic. Papirio Pæto, li. 9. 17. 2. Habuiſti enim in tua poteſtate, ex quo uel ex ſobrio, uel certe ex ebrio ſcire poſſes.

Inſanis & ebrijs multa falſa uidentur. Cic. 2. de Diuin. 180.

Fortuna dulci ebrius. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.

Amnis ebrius. Claud. 5. Paneg. 50.

Anus ebria. Ouid. 2. Faſt. 117.

Ebria cœna, pro Opipara, et quæ nimijs delitijs ueluti ad ebrietatem conuiuas inuitet. Plautus Caſina.

Conuiua ebrius. Ouid. 5. Faſt. 68.

Gradus ebrius. Seneca Medea 2. 3.

Ocelli ebrij. Catul. de Acme & Septimio 42. 3.

Turba ebria. Propert. lib. 4. eleg. 4. 16.

Verba ebria. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 1.

Veſtigia ebria trahere, Propert. lib. 1. eleg. 2. 2.

Ebriolus] pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Curcul. 4. 37.
Quid ais propudium? tun' etiam cum nocturnis oculis odium me uocas?

Ebriola, perſolæ nugæ. Ibidē 7. 16. Triſtes atq; ebrioli incedũt.

Ebrioſus] pen. prod. Adiectiuum, (μεθυστικὸς,) Qui ſæpe fit ebrius. Plin. lib. 30. cap. 15. Ebrioſis oua noctuæ per triduum data in uino, tædium eius adducunt. Cice. in Catilinã, 32. Et 3. Off. 123.

Ebrioſior. Catul. ad puerum ſuum, epig. 24. 1.
Vt lex Poſthumiæ iubet magiſtræ
Ebrioſa acina ebrioſioris.

Ebrioſitas] pen. corr. (οἰνοφλυγία,) Cic. 4. Tuſc. 41. Vt inter ebrietatem & ebrioſitatem intereſt.

Ebrietas] penult. corr. ebrietatis, (μέθυσμα, μέθη, πώθων,) Plin. lib. 30. cap. 15. 10. Ebrietatem arcet pecudum aſſus pulmo præſumptus.

Soluitur ebrietas. Celſus lib. 2. cap. 6.

Ebrietas geminata libidine regnat. Ouid. 12. Metam. 41.

Ebriacus] (κωμαστὴς,) Idem quod Ebrius. Plaut. Aulul. Homo ebriacus ſomno ſanari ſolet. Ex Nonio Marcello.

Ebullio] ebullis, ebullire, (ἀναζέω, ἀναβράσσομαι, ἀναφλύω,) Efferueſcere, dictum à bullis, ut ait Nonius, quas emittit aqua dum feruet. Cato cap. 105. Vbi ebullibit uinũ, ignem ſubducito.

Ebullire, per translationẽ. Cic. 5. de Fin. 138. Dixerit hoc quidem Epicurus, ſemper beatum eſſe ſapientem, quod quidem ſolet ebullire nonnunquam. Id eſt, ui ueritatis incitatus dicere. Idem 3. Tuſc. 72. Qui ſi uirtutes ebullire uolent & ſapiẽtias. Id eſt, cum oſtentatione & pompa efflare, & quaſi pleno ore detonare, uel crepare.

Ebullitio] Verbale, (ἀνάζεσις,) Feruor.

Ebullo] ebullas, (παφλάζω,) ebullare, Erumpere, crepare. A bulla, quæ æſtiuo tempore in aqua pluuia ſubinde eleuatur in formam rotundam, ac ſtatim euaneſcit. Perſius ſatyra 2.
– o ſi
Ebullet patrui præclarũ funus. Id eſt, ad bullæ ſimilitudinẽ exeat, & erumpat. Taxat autem immanem cupiditatem ſui temporis, & auaritiam.

Ebulum] ſiue Ebulus, ebuli, pen. corr. (χαμαιάκτη,) Herba eſt producens baccas rubras & ueluti ſanguineas in ſimilitudinem ſambuci. Vnde Virg. Sanguineis ebuli baccis. Colum. lib. 2. cap. 2. 10. Plin. lib. 25. cap. 10. 1.

Ebuli quoq; (quem nemo ignorat) fumo fugantur ſerpentes.

Ebur] ſiue Ebor, eboris, pen. corr. neut. gen. (ἐλέφας,) elephanti dens, quaſi è barro, id eſt, elephanto productus, teſte Seruio. Cic. 4. Acad. 180. Non enim eſt è ſaxo ſcalptus, aut

ebore dolatus. Plin. lib. 8. ca. 3. 2. de elephantinis dentibus, Hoc ſolum, inquit, ebur eſt.

Ebur, pro uaſis, aut alijs rebus ex ebore dolatis. Horat. lib. 2. Carm. ode 18. Non ebur, neq; aureum
Mea renidet in domo lacunar. Cice. 4. Verr. 35. omne ebur ex ædibus ſacris, auferret.

Ebur atramento candeſacere, lena Plautina puellæ naturali forma præditæ, tamen ceruſſam ad oblinendas malas poſtulanti, Vna, inquit, opera ebur atramento cãdeſacere poſtules. Propterea quòd omne lenocinium rebus natura pulcris, dehoneſtamentum affert, non uenuſtatẽ. Hæc Eraſmus in Chiliad. Plauti locus eſt in Moſtel. 4. 101.

Pulcherrimũ ex ebore ſignũ Mineruæ. Cic. de Clar. Orat. 139.

Aſperum ſignis, ebur. Senec. Hipp. 8. 8.

Aſſyrium ebur. Ouid. 2. Amorum, eleg. 5. 8.

Candens ebur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 20.

Conſpicuum ebur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 4.

Indicum ebur. Horat. 1. Carm. ode 31. 2.

Nitidum ebur. Ouid. 2. Metam. 1.

Niueum ebur. Ouid. 10. Metam. 50.

Regale ebur. Seneca Hipp. 9. 8.

Splendidum ebur. Seneca Thyeſte 5. 11.

Ebur ex inanimo corpore extractum, haud ſatis caſtum donũ deo. Cic. 2. de Legib. 72.

Fulgentia ebore & auro tecta. Cic. in Parad. 14.

Lucet ebur. Virg. 10. Aeneid. 27.

Eburneus] Adiectiuum, (ἐλεφάντινος,) Quod ex ebore eſt. Plinius lib. 36. cap. 5. 28. Iouem fecit eburneum in Metelli æde, quà campus petitur. Et lib. 28. cap. 4. 2. Eburnea coſta. Et apud Liuium lib. 5. ab Vrbe 184. Eburneis ſellis ſedere.

Eburneum etiam dicitur inſtar eboris album. Ouid. 3. Metam. 85. Impubesq; genas, & eburnea colla, &c.

Ceruix eburnea. Ouid. epiſt. 19. 11.

Signum eburneum. Cic. 6. Verr. 1.

Eburneolus] pen. corr. Diminutiuũ. Cic. 3. de Orat. 125. Quem ſeruum ſibi habuit ille ad manum, cum eburneola ſolitus eſt habere fiſtula.

Eburnus] Aliud adiectiuum. Tibullus, Hanc primum ueniens plectro modulatus eburno. Luc. li. 2. Legitimæq; faces, gradibusq; accliuis eburnis.

Decus eburnum. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 50.

Eburnus enſis, pro Vagina eburnea. Virg. 11. Aene. 3. Seruius.

Digiti eburni. Propert. lib. 2. eleg. 1. 2. Id eſt, candidi.

Morſus eburnus numeroſi dentis. Claud. in Nupt. Honorij 21. Pectinem eburneum intelligit.

Sceptrum eburnum. Ouid. 1. Metam. 38.

Templum eburnum. Propert. lib. 4. eleg. 2. 1.

Eboreus] (ἐλεφάντιος,) Adiectiuum ab ebore. Quint. lib. 6. cap. 4. Quum in triumpho Cæſaris eborea oppida eſſent translata. Plin. lib. 7. cap. 53.

Eburatus] penult. prod. (ἐλεφαντόδωτος,) Adiectiuum, Quod ebore tectum eſt. Plautus Sticho 6. 53. Lectos eburatos, auratos.

Ebura] (ἔβουρα,) Luſitaniæ urbs Ptolemæo: hodie Ebora. Dicitur Plinio lib. 4. cap. 21. Eburo.

Eburones] (ἐβουρῶνες,) Populi inter Belgas, gente, nomine, & numero Germani appellati, Condruſis, Menapijs, Aduaticis, Treueris (quorum clientes erant) & ſyluæ Arduennæ finitimi: nunc Leodienſes dicti apud Gallos. Plinius lib. 4. cap. 18. populos Galliæ Lugdunenſis ait quondam Aulercos appellatos, nunc uerò Eburones.

Eburum] (ἔβουρον,) Ptolemæo urbs Germaniæ, uulgò Olmuntz Morauiæ regia.

E C

Ecameda] fuit magnanimi Arſioni filia, forma deabus æquãda, quam à cæteris Græcis electã, Neſtor quòd conſilio reliquos antecelleret ſibi donatam è Tenedo ad Græcorum caſtra deportauit, cui illa decorè & iucundè miniſtrabat, teſte Homero Iliad. 11.

Ecaſtor] (νὴ τὼ σιώ,) Aduerbium iurandi. Donatus. Ecaſtor, per Caſtorem & Pollucem: ornatiua ſunt iurandi, apta fœminis. Plaut. Amph. 6. 10. Ecaſtor te experior quanti facias uxorem tuam. Terent. And. 3. 2. 6. Perecaſtor ſcitus puer natus eſt Pamphilo.

Ecbaſis] pe. corr. huius ecbaſeos, (ἔκβασις,) Figura eſt, quæ Latine excurſus dicitur teſte Seruio. Virg. lib. 10. Aeneid.
Forte ratis celſi coniuncta crepidine ſaxi
Expoſitis ſtabit ſcalis, &c. Vbi Seruius. Deſcriptio per ecbaſin facta, non enim à ſuperioribus pendet, ſed antedictis adiungitur: ut Inſula Sicanium iuxta latus. Has autem deſcriptiones eſſe raras & aptas conuenit: ſicut etiam Horat. docet in Arte poetica, dicens, Purpureus late qui ſplendeat unus et alter Aſſuitur pannus.

Ecbatana] numero plurali, pen. corr. (ἐκβάτανα,) Metropolis eſt Mediæ: uel ut quidam exiſtimant, regionis magnæ nomen. Strabo lib. 11. Media in duas partes diuiſa, quarum alteram, maiorem uocant: cuius metropolis fuit Ecbatana ciuitas, & Medici imperij caput: nunc etiam Parthi regia utuntur.

Ecbolia] ecboliorum, ſiue ecbolima, mæ, aut, ecbolas, dis, (ἐκβόλια,) medicamenta quibus medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis, quæ & phthoria dicuntur. Verba ſunt crebra apud Dioſcoridem. Latinè eiectoria & eiectrices medicinæ dici poſſunt. Plin. lib. 14. ca. 18. 2. Aegyptus & ecbolimam habet abortus facientem. Vbi in quibuſdam libris Ecbolada legitur: utrobiq; rectè. Budæus.

Ecce] Aduerbiũ demõſtrandi, (ἰδού, ἤν, ἤνιδε,) repentinũ aliquid, inſperatumûe ſignificans: & ferè ſequitur Autem. Cicer. 2. de Finib. 154. Ecce miſerum hominem. Terentius Adelph. 4. 7. 4.
– fero alia flagitia ad te ingentia
Boni illius adoleſcentis. M. ecce autẽ. Vbi Donatus, Ecce dicitur quũ repentè triſte aliquid rebus interuenit lætis, aut certè quum aliud agitur, aliud emergit nouum. ut Virgilius 2. Aeneid. Ibidem 81.

Ecce trahebatur paßis Priameia uirgo Crinibus. Terent. Phor. 2. 1. 34. Ecce autem ſimilia omnia, omnes congruunt. Vbi Donatus, Ecce autem, uox eſt apta his quæ noua & improuiſa animo accidunt.

Ecce autem noua turba atq; rixa, &c. Cic. 6. Verr. 130.

Ecce autem repentè ebrio Cleumene, eſurientibus cæteris, nuntiatur piratarum naues eſſe in portu Ediſſæ. Ci. 7. Ver. 69.

Ecce dicitur & de re non repentina neq; noua. Plinius lib. 36. cap. 27. 3. Adeò in rebus damnatis quoque ac iam nullis, ſunt aliqua remedia, ut in carbone ecce & cinere. Id eſt, ut uides in carbone.

Ecce nunc nominatiuo, nunc datiuo iungitur: aliàs etiam accuſatiuo, quanquam refragetur Valla lib. 2. cap. 15.

Ecce Antonius. Cic. ad Atticum, lib. 14. 388. 1. Veruntamen ecce autem Antonius accepta grandi pecunia, &c. Eidem, lib. 7. 142. 1. Ecce poſtridie ad Caßium literæ Cupua à Lucretio familiari eius.

Ecce tibi frequentißimum apud Ciceronem. ut in Oratione pro Cluentio 60. Ecce tibi eiuſmodi ſortitio, ut in primis Bulbo, &c. Idem ad Atticum Eidem, lib. 2. 30. 3. Quum hæc maximè ſcriberem, ecce tibi Seboſus. Idem 4. Acad. 216.

Ecce alterum, ecce me. Terentius Eunuch. 2. 3. 6. ecce autem alterum Neſcio quid de amore loquitur. Sed Valla contendit legendum hîc eſſe alter, non alterum. Terentius Adelph. 5. 9. 38. Ecce me qui id faciam uobis. Sic apud Plautum in Menæh. 9. 44. Prandi in naui: inde huc ſum egreſſus: te conueni, ecce rem.

Eccum] eccã, eccos, eccas. Eccũ, id eſt, ecce hîc, ſub intellige uirũ de quo agebamus. Eccam, Ecce, hîc, ſubintellige fœminam de qua mentio erat. Valla lib. 2. cap. 15.

Eccum ipſum. Plaut. Amph. 10. 16. Et eccum ipſum uideo, etc. Terent. Eunuch. 5. 3. 9.
– uirum bonum eccum Parmenonem incedere Video.

Eccum Iuppiter. Plaut. Amph. 3. 120.

Eccum adeſt. Terent. Eunuch. 4. 7. 6.

Atq; eccum. Plaut. Sticho 9. 71. Atq; eccum tibi lupum in ſermone. Terent. And. 5. 5. 1.

Sed eccum. Terent. Eunuc. 2. 3. 12. Sed eccum Parmenonem. ſalue. Ibidem 4. 5. 12. Sed eccam ipſam.

Eccam, locum ſignat ubi ea excidit. Plaut. Ciſtel. 10. 29.

Eccos. Plaut. Menæh. 6. 1. Terent. Heaut. 2. 3. 15. Sed uideo, eccos quos uolebam. Pro, ecce hîc quos uolebam.

Eccillum] antiquum uerbum contractum, prò ecce illum. Plaut. Perſa 6. 67. Eccillum domi, & hanc, &c.

Ecciſtam] Plaut. Curcul. 14. 16. Certè ecciſtam uideo. Pro ecce iſtam, Antiquè.

Eccere] Aduerbium (νὴ τὴν Δήμητραν,) iurantis, ac ſi dicatur per Cererem. Plautus Amphit. 7. 3. Eccere, iam tu autem facis, ut tuis nulla apud te ſit fides. Alijs placet duas eſſe dictiones, quaſi dicas ecce re, id eſt, re uera. Terentius Phorm. 2. 2. 5.

Eccleſia] Latinè dicitur cœtus, & congregatio, ἐκκλησία.

Eccleſiaſtes] eccleſiaſtæ, Concionator, ἐκκλησιαστής.

Eccum] Vide Ecce.

Ecdici] (ἔκδικοι,) ſunt quos Iuriſconſulti defenſores appellant, qui in municipijs Tribunorum plebis inſtar erant, & plebem ab iniuria optimatium tuebantur. Vnde tractatus eſt apud Iuſtinianum lib. 1. Cod. De defenſoribus ciuitatum, & in nouellis conſtitutionibus XV. Cic. ad Thermum, lib. 13. 57. 3. Dixerat mihi Euthydemus, quum Epheſi eſſem, ſe curaturum ut ecdici Milaſii Romam mitterentur. Id factum non eſt. Legatos audio miſſos eſſe: ſed malo ecdicos, ut aliquid confici poßit. Quare peto à te, ut & eos & Alabandeis iubeas Ecdicos Romam mittere. Ecdicorum autem munus erat iudicio experiri contra eos, qui aurum uel argentum & pecuniam Reip. deberent.

Echemythia] (ἐχεμυθία,) Latine taciturnitas dicitur & auſcultatio. Vnde echemythos à Græcis dictos putat Budæus auſcultatores & cenſendi immunitatem habentes in Senatu. Idem alio loco interpretatur echemythos cunctatores, et ſermonis homines parcißimos, qui aures duas habere ſe unicam linguam in cauſis etiam publicis meminerint. Vide Gellium lib. 1. cap. 9.

Echeneis] huius echeneis, pen. prod. f. ge. (ἐχενηίς,) Latine remora dicitur. Plinius lib. 9. cap. 25. 1. Eſt paruus admodum piſcis, aſſuetus petris, echeneis appellatus, hoc carinis adhærente, naues tardius ire creduntur: inde nomine impoſito: quã ob cauſam amatorijs quoq; ueneficijs infamis eſt, & iudiciorum ac litium mora, &c. Lucan. lib. 6. 135.
Non puppim retinens Euro tendente rudentes
In medijs echeneis aquis. ἐχενηίς, quidam ſcribunt ἐχινηίς.
Nomen habet ab ἔχω teneo, & ναῦς nauis.

Echidna] (ἔχιδνα,) Latine hydra, ea potißimũ quæ ab Hercule interfecta eſt. Ouid. 3. Faſt.
Sanguine Centauri Lerneæ ſanguis echidnæ
Miſtus ad auxilium tempora nulla dabat.

Tumidæ echidnæ. Ouid. 10. Metam. 63.

Echinades] penult. correp. (ἐχινάδες,) inſulæ ſunt in Epiro, contra Ambracium ſinum natæ Acheloi impetu, arenáque limo conuectis, ſicut pars Aegypti Nili cœno. Lege Plinium libro 2. quibus locis maria ceſſerint. & Thucydidem libro 2. ubi de Acheloo. Ouidius libro Metamorphor. 8. inuolucro fabulæ uerum occuluit, & ex Naiadibus factas inſulas tradidit, quoniam hæ terræ fluuio aggeſtæ fuerunt.

Echincis] (ἐχίνεις,) Inſula in mari Aegeo. Cic. in Arato 46.
– excelſis errans in collibus amens,
Quos tenet Aegeo defixa in gurgité Echineis.

Echinus] huius echini, penultima product. (ἐχῖνος,) tegmen ſpinoſum quo ſeruantur caſtaneæ, ἐχῖνον, enim hirtum ſignificat. Vnde caſtaneæ echinatæ. Plinius lib. 15. cap. 23. 1. Nuces uocamus & caſtaneas, quanquam accommodatiores glandium generi: armatum his echinato calyce uallum eſt.

Ab huius tegminis ſimilitudine, echinus dictus eſt piſcis quidã ex cancrorum genere, teſte Sipontino. Plin. lib. 9. cap. 31. 3. Ex eodem genere ſunt echini, quibus ſpinæ pro pedibus. Ingredi eſt his in orbem uolui. itaq; detritis ſæpe aculeis inueniuntur. Martialis lib. 13. 86.
Iſte licet digitos teſtudine pungat acuta,
Cortice depoſito mollis echinus erit.

Marinus echinus. Horat. Epod. 5. 6.

Echinus apud Græcos terreſtre animal, cui apud nos hericio nomen, ab hærendo deductum: & æquè hirſutus eſt atque marinus echinus.

Echinus parturiens cunctatur, uel echinus partum procraſtinat. Prouerbium in eos qui in perniciem ſuam morarũ cauſas innectunt: cuiuſmodi ſunt illi uerſuram facientes, &c. Echini enim terreſtres, id eſt, erinacei, exiſtimatur aculeos, catulorum ſuorum partum morari ſolere, ac deinde aculeatioribus factis catulos ægerrimè eniti. Hæc Budæus.

Echinus, genus uaſis ænei eſt in quo calices lauantur: alij ampullam dicunt eſſe uitream. Horat. 1. Serm. ſat. 6. 24.
Pocula cum cyatho dum ſuſtinet, aſtat echinus
Vilis, cum patera guttus, campana ſupellex.

Echinatus] Adiectiuum, (ἐχινόδωτος,) ut echinata caſtanea. Plinius libro 27. cap. 9. 1. In cacumine capitula ſunt echinata ſpinis.

Echion] ſiue Echium. Plinius lib. 29. cap. 6. 13. Viperam uiuam in fictili nouo comburere, addito fœniculi ſucco ad cyathum unum, & thuris manna una, atq; ita ſuffuſiones oculorum, & caligines inungere, utiliſſimum eſt, medicamentum id, echion uocatur.

Echion] penultima product. (ἐχίων,) unus fuit è ſocijs Cadmi, primi regis Thebarum, & pater Penthei regis: qui ab eo dicitur Echionides & Echionius, id eſt, Thebanus, ut notat Seruius. Virgilius Aeneid. 12. Nomen Echionium, matriſq; genus Peridiæ.

Inuictus curſu Echion. Ouid. 8. Metam. 62.

Arces Echioniæ. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 11.

Plebs Echionia. Stat. 1. Thebaid. 34.

Thebæ Echioniæ. Horat. 4. Carm. ode 4. 13.

Echo] echus, fœm. gene. Eſt uocis uel ſoni repercuſſio. Græcè ἠχώ, ſonus, & ἠχέω, reſono. Plinius lib. 36. cap. 15. 2. Eadem in urbe, iuxta portam quæ Thracia uocatur, turres VII. acceptas uoces numeroſiore repercuſſu multiplicant: nomenq; huic miraculo, Echo eſt à Græcis datum. Idem lib. 2. cap. 44. Montium uerò flexus, crebriq; uertices, & conflexa cubito, aut confracta in humeros iuga, concaui uallium ſinus, ſcindunt inæqualiter inde reſultãtem aera. quæ cauſa etiã uoces multis in locis reciprocas facit. Ouid. li. 3. Metam. Planxerunt Dryades, plangentibus aſſonat echo. Martialis lib. 2. 85.
Nuſquam Græcula quod recantat echo.

Reſonabilis echo. Ouid. 3. Metam. 72. de Narciſſo.

Reparabilis echo. Perſius Saty. 1. 11.

Ecligma] ecligmatis, ſiue eclegma, (ἔκλειγμα,) uulgus medicorum electuarium uocat. Plinius lib. 20. cap. 22. 14. Ad phthiſim utiliſſimè ſemine fiunt ecligmata. Idem libro 21. 3. de thymo, Ab eo nomen habet, quod linctu, non uoratu abſumatur.

Eclipſis] (ἔκλειψις,) Latinè defectio, eſt enim defectus quidam neceſſariæ dictionis, quam deſyderat præciſa ſententia: ut Hæc ſecum. Deeſt loquebatur. Terent. Adelph. 2. 1. 4. Ego iſtam omnibus inuitis. Idem Andria, Verbum unum caue de nuptijs. Deeſt dicas.

Eclipſis lunæ: Hoc eſt, defectus lunæ, nempe dum ſol per interpoſitionem terræ ita lunæ opponitur, ut luna ipſa lumine ſuo proprio carere uideatur. Plin. lib. 2. cap. 12. 1.

Eclipſes in plurali. Author ad Herennium, lib. 3. 131. Solis exortus, curſus, occaſus nemo admiratur, propterea quod quotidie fiunt. at eclipſes ſolis mirantur, quia rarò accidũt: & ſolis eclipſes magis mirãtur quàm lunæ, propterea quòd hæ crebriores ſunt.

Eclipticus] pen. corr. Adiectiuum, (ἐκλειπτικός,) Plin. li. 2. cap. 16. 6. Conuenit ſtellas in occaſu ueſpertino proximas eſſe terræ & latitudine & altitudine, exortuſq; matutinos in initio cuiuſq; fieri: ſtationes in medijs latitudinum articulis, quæ uocant ecliptica.

Ecloga] pen. corr. (ἐκλογή,) Latinè dicitur electio, electus, explanatio, annotatio. Dicitur & ſermocinatio ſeu colloquium. Vnde Eclogæ Virgilij. Et eclogarij apud Ciceronem ad Atticum, lib. 16. 322. 7. id eſt, ſermocinatores, uel auditores ſermonum.

Econ] Vide Icon.

Econtrario] (ἐξ ἐναντίας,) Vide E præpoſitionem.

Ecquænam] Vide Ecquis.

Ecquando] (ἤ ποτέ,) Id eſt, & quando. Cic. pro Lege Agr. 31. Quæro à populari Tribuno plebis ecquando niſi per XXXV. tribus creati ſint. Idem 7. Verr. 53.

Ecquis] ecqua, ecquod, & ecquid, (ἤ τίς,) pro & quis, T in C mutato, ut expeditior eſſet pronunciatio. Significat autem num aliquis. Terentius Eunuch. 5. 9. 1. O populares, ecquis uiuit me hodie fortunatior? Cic. 4. Verr. 7. Ecquam exiſtimatis unquam ulla in prouincia, &c. Cælius Ciceroni, lib. 9. 15. 1. Ecquem autem, &c.

Ecquo de homine. Cic. 4. Verr. 113.

Ecqua. Cicero in Verrem, ut uideant & inueſtigent ecqua uirgo ſit, an mulier, &c. Idem Attico, libro 7. 128. 3. Quod quæris ecquæ ſpes pacificationis ſit, &c. Idem pro Lege Manilia, Ecquam putatis ciuitatem pacatam fuiſſe quæ locuples ſit?

Ecquod. Cic. 5. Verr. 112. Ecquod iudicium Romæ tam diſſolutum. Sic Liu. 1. ab Vrbe 36. A pleriſq; rogitantibus dimiſſi, ecquod fœminis quoq; aſylum aperuiſſent.

Ecquid. Terẽtius Heaut. 3. 3. 34. Quid tu, ecquid de illo quod dudum tecum egi?

Ecquid te pudet? Terent. And. 5. 2. 30. Cicer. ad Atticum, lib. 2. 23. 1. Voco, quæro, ecquid literarum? negant. Idem 1. in Catil. 15. Quid eſt Catilina? ecquid attendis? ecquid animaduertis horum ſilentium? patiuntur: tacent.

Ecquid, pro aliquatũmne. Terent. Eunuch. 3. 2. 3.
– ecquid nos amas De fidicina iſtac?

Ecquid ſit pro eo quod dicunt, quicquid ſit. Plaut. Caſin. 8. 51.

Ecquiſnam] ecquænam, ecquodnam, & ecquidnam, (μῶν τίς,) Cic. in Topicis 44. ecquidnam honeſtum ſit, ecquid æquum re uera, an hæc tantum opinione ſint. Idem in Vatinium 29. ecquiſnam tibi dixerit? Idem 10. Philip. 283. Ecquodnam principium putatis libertatis capeſſendæ? Idem 4. de Finib. 110. Ecquænam fieri poſſit acceſſio? Catul. ad Veranium & Fabullum 25. 2. Ecquidnam in tabulis patet lucelli Expenſum?

Ecſtaſis] huius ecſtaſis, penult. correp. (ἔκστασις,) Eſt affectus eorum qui mente ſunt emota, ut inquit Lactantius: quos Plinius mente commotos appellat, lib. 23. cap. 1. 12. id eſt, fanaticos.

Ectaſis] huius ectaſis, f. ge. (ἔκτασις,) Latine dici poteſt productio. Figura eſt qua ſyllaba naturaliter correpta producitur. ut Italiam fato profugus: quum Italiam prima correpta dicere debeamus. Donatus.

Ecthlipſis] fœm. gen. (ἔκθλιψις,) eſt conſonantium cum uocalibus aſpere concurrentibus difficilis ac dura colliſio: ut Littora multum ille & terris iactatus & alto.

Ectrapelos] penult. correp. (ἐκτράπελος,) quaſi horrens, & auerſans communem & uſitatum naturæ modum. Plinius lib. 7. cap. 16. 9.

Ectypa] penul. corr. ectyporum, (ἔκτυπα,) dicuntur opera quæ ex ipſis typis formata ſunt. Plinius lib. 37. cap. 10. 33. Hæc ſunt gemmæ quæ ad ectypas ſcalpturas aptantur. Idem lib. 35. cap. 12. 3.

Eculeus] Vide Equuleus.

E D

Edacitas, Edax] Vide Edo es.

Edentare] Id eſt dentes excutere, & rũpere, (ἀποδοντόω,) Plaut. Rud. 16. 46.
Nimis uelim homini improbiſſimo malas edentauerint.

Edentulus, penult. correp. (νωδός, ἀνόδους,) Qui ſine dentibus eſt. Plautus Caſina. 12. 20. Propter operam illius improbi edentuli.

Edera] Vide Hedera.

Edico] edicis, pen. prod. edixi, edictum, (διατάττω, παραγγέλλω,) edicere, Iubere, decernere, edicto uetare: et propriè eſt magiſtratuum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 6. 2. Quum Tribus plebis edixiſſent, Senatus adeſſet ad XIII. Calen. Ianua. haberentq;, &c. Liuius 2. ab Vrbe 104. Concioni deinde edicto addidit fidem, pro edixit nequis ciuẽ Rom. uinctum aut clauſum teneret.

Inter edico & interdico hoc intereſt. Edicimus quod iubemus fieri: interdicimus quod uetamus fieri. Edicimus etiam uni generi hominum: interdicimus diuerſis. Itaq; Prætoris edicta & interdicta dicuntur. Donatus.

Edicere, pro Denunciare. Terent. Hecy. 4. 1. 51. Ibo intrò, atque edicam ſeruis, ne quoquam efferri ſinant. Idem Eunuc. 5. 5. 20. Dico, edico uobis noſtrum eſſe illum herilem filium. Ibidem 5. 9. 33.

Proſcribere & edicere diem. Cic. 3. Verr. 99.

Comitia edicere ad Cal. Febr. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 6. 3.

Concilium edicere. Gel. lib. 15. cap. 27.

Iuſtitium edicere. Cic. de Aruſp. reſpon. 51.

Legem edicere. Cic. 2. de Legib. 39.

Edicere ſocijs conuentum. Liu. 6. bel. Pun. 262. Sic Edicere Senatum, apud Suetonium.

Edixit ſocijs conuentum Tarraconem. Liu. 3. ab Vrbe 45.

Edicere diẽ ad cõueniendũ in Hetruriã. Liu. 1. bel. Maced. 38.

Edicere militibus prædam. Liu. 8. ab Vrbe 186.

Edicere, pro Prædicere, & præmonere. Cic. 2 de Fin. 118. Eſt enim tibi edicendum quæ ſis obſeruaturus in iure dicendo.

Edici] paſſiuum, (διατάττεσθαι,) Cic. 6. Phil. 205. Tumultum eſſe decerni, iuſtitium edici, ſaga ſumi dicit placere.

Edictus] Participiũ, (διατεταγμένος,) ut edicto mercatu uẽdere. Plinius lib. 12. cap. 19. 7.

Edicto] edictas, (διεξίημι,) edictare, Frequentatiuum. Plau. Epid. 3. 2. Idem Amphit. 8. 182. Tute edictas facta tua. Hoc eſt, dicis, narras, recenſes.

Edictum] edicti, (διάταγμα, πρόγραμμα,) Iuſſum principis, uel magiſtratus. Cic. pro Quint. 14.

Edicta & decreta. Cicer. 3. Verr. 66. Non hi qui decretis, edictiſq; tuis, in te concitati, infeſtiq; ſunt.

Immite & minax edictum. Ouid. 2. Triſt. 27.

Inimicum edictum. Cic. pro Lege Manilia 40.

Peculiare edictum, Vide Peculiaris.

Edictum circunducere, Decretum irritum facere & abolere. Quo uerbo Vlpia. uſus eſt in L. Et poſt edictũ. De iudicijs.

Edicto audiens, Vide Audio.

Componere edictum. Cic. 3. Off. 105.

Conſcribere edictum. Cic. 3. Off. 105.

Edicto Prætoris, de ſaltu agroq; communi & ſeruis communibus detruditur. Cic. pro Quintio 14.

Dare edicta terris. Claud. 8. Paneg. 7.

Habere edictum, Cic. 9. Philip. 268.

Iacere edicta in populum. Tacit. lib. 19.

Ex edicto Prætoris poſſidere bona alicuius. Cicer. pro Quintio 41. & 49.

Sancire aliquid edicto. Cicer. pro Flacc. 52.

Vetare edicto. Horat. 2. epiſt. 1. 48.

Edictum etiã priuati hominis dicitur. Terent. Heaut. 4. 1. 10.
Primum hoc te oro, nequid credas me aduerſus edictum tuum Facere eſſe auſam.

Edictio] Verbale, (διάταξις,) Plaut. Capt. 13. 42. Baſilicas edictiones atq; imperioſas habet.

Baſilicæ edictiones, Vide Baſilicus.

Ediſco] ediſcis, edidici, pen. cor. (ἐκμανθάνω,) ediſcere, Memoria complecti. Cic. 2. Tuſc. 48. Ita ſunt deinde dulces, ut non legantur modo, ſed etiam ediſcantur.

Artes contenta paternas Edidiciſſe fuit. Ouid. 2. Metam. 128.

Lauri ediſcunt. Virg. eclog. 6. 17.

Linguas ediſcere. Ouid. 2. de Arte amandi 25.

Vſum ediſcere. Ouid. 7. Metam. 20.

Vultus alicuius ediſcere. Valer. 1. Argon. 75.

Nec potuit ſimiles, uoluitue ediſcere uultus. Id eſt, non potuit dignoſcere filiorum formas.

Inter luſum locos ex poetis maxime ediſcere licet. Quintilianus lib. 1. cap. 1. 26.

Ediſcendus ad uerbum libellus. Cic. 4. Acad. 245.

Ediſſero] ediſſeris, penult. corr. ediſſerui, ediſſertum, (διεξίημι, ἐκδιηγέομαι, ἐπεξίημι,) ediſſerere, Ordine exprimere, explanare, declarare. Cice. de Claris Orator. 32. Quis in docendo, ediſſerendoq; ſubtilior? Liuius 4. bel. Maced. 191. Plaut. Capt. 17. 14.
Iam animaduorte: hæc mihi quæ dicam, ediſſere:
Pacuuius, Ediſſere fabulam hanc. Cic. 2. de Legib. 86.

Vera ediſſere. Virg. 2. Aeneid. 30.

Ediſſerto] ediſſertas, ediſſertare, Frequẽtatiuũ, (ἐξαυδάω,) Plaut. Amph. 7. 42. Ordine omne ut quicquid actum eſt, dum apud hoſtes ſedimus, Ediſſertauit.

Ediuerſo] (ἐξ ἐναντίας,) Vide E præpoſitionem. Plin. li. 6. cap. 4. 4. Et lib. 23. cap. 4. 3.

Edo] es, eſt, uel edo, edis, prima corr. edi, eſum, uel eſtum, (ἔδω, κατεσθίω,) eſſe, uel edere, Comedere. Virg. 4. Aeneid. 14. – eſt mollis flamma medullas. Cic. ad Atticũ lib. 13. 298. 4. Itaq; & edit & bibit ἀδεῶς, & iucundè, & opiparè ſanè & apparatè.

Edi,præteritum.Cic.5.Tuſc.137.Nec eſuriẽs Ptolem.ederat.

Edere de patella.Cic.2.de Fin.38.

Auide edere.Ouid.3.de Arte aman.151.

Agellos edit pecus.Horat.1.epiſt.12.3.

Edere pugnos, per translationem, pro Percuti pugnis. Plautus Amph.4.155.

Vbi eſuri ſumus? pro Vbi prãſuri uel cœnaturi? Plaut.Menæh. 4.36.Et Pœnulo 7.31.Edere de alieno.

Furit ardor edendi.Ouid.8.Metam.167.

Rabies edendi.Virg.9.Aeneid.13.

Edendus participium,(ἐδεστέος,)Cic.de Amic.60. Multos modios ſalis ſimul edẽdos eſſe,ut amicitiæ munus expletũ ſit.

Edor,ederis,pen.corr.eſtur.Præteritum eſus, (ἔδομαι,) Plin. lib.20.cap.9.12. Et in Aegypto, propter amaritudinem non eſtur.De braſſica loquitur.Colum.lib.2.cap. 10.11.

Eſtur] impersonale, (ἔδεται,)Plaut.Moſtel.4.78. Iam iſta quidem abſumpta res erit,quando dies noctesq; eſtur, bibitur.Ouid.1.de Ponto,eleg.1.14.

Eſito] eſitas,pen.corr.(συχνῶς ἔδω,)eſitare,Frequentatiuũ à ſupino eſum.Cato cap.157.9. Lotium conſeruato eius qui braſſicam eſitauerit.Gellius lib. 4.cap. 11.Pythagoram Philoſophum non eſitauiſſe ex animalibus.Ibidem, Videtur autem de cyamo non eſitato cauſa erroris fuiſſe.Plinius lib.20.cap.9.5.

Edax] edacis,pen.prod.om.gen.(ἀδδηφάγος, πολυφάγος, βορός,) Vorax,& conſumptor.ut Edax hoſpes. Cicer. pro Flacco 31.Terent.Phorm.2.2.21.Alere nolunt hominem edacem.Idem in prolog.Eun.38.Edax paraſitus.

Edaces multi cibi.Colum.lib.6.cap.2.12.

Curæ edaces.Horat.2.Carm.ode 11.4.

Ignis edax.Ouid.4.Faſt.158.

Imber edax.Horat.3.Carm.ode 30.1.

Liuor edax.Ouid.1.Amor.eleg.15.1.

Luctus edax,maciesq; malis comes addita morbis. Sil.lib.13.

Paraſiti edaces.Horat.2.epiſt.1.35. (117.

Tempus edax rerum.Ouid.15.Metam.17.

Turdi edaces.Horat.Epod.1.7.

Vetuſtas edax.Ouid.15.Metam.175.

Virus edax.Ouid.5.Faſt.81.

Vultur edax.Ouid.1.Triſt.5.3.

Eſtrix] eſtricis,pen.prod.fœm.gen.(ἐδέστρια,)Ea eſt quæ deuorat cibos.Plautus Caſina 17.20. Ego noui ambas illas eſtrices,corbitant ubi comeſſe poſſunt.

Edacitas] pen.corr.edacitatis,fœm.gen.(ἀδδηφαγία,)Voracitas,conſumptio.Cic.ad Quint.fratrem,lib.3.24.15. Edacitatem pueri pertimeſco.

Eſurio] eſuris,penult.correp.eſuriui,eſuritum,penul.prod. (πεινάω,)eſurire,Cupio edere.Plautus Curcul.8.11.
Qui homo maturè quæſiuit pecuniam,
Niſi eam maturè parſit, maturè eſurit. Mart. lib. 7.26.
Vilius eſurio.

Eſuribo,pro Eſuriam.Pomponius Augure,Imo mane non eſuribis diutius, quare roga. Nonius Mortis & uitæ iudicio, Ita uobis otioſus ſum,mihi algebo,& mihi eſuribo.

Facile eſurire. Cælius Ciceroni, libro 8.17.5. Veſtras copias non noui:noſtri ualde depugnare, & facilè algere & eſurire conſuerunt.

Eſurior] Paſsiuum.Ouid.1.de Ponto,eleg.11.2.
Nil ibi quod nobis eſuriatur,erit.

Eſuriens] Participium,(πεινῶν,)Ouid.lib.2.de Remed.amo.47.Non facile eſuriens poſita retinebere menſa.

Eſuriens dominus pro Auaro.Horat.2.Serm.ſaty.3.13.

Eſuriturus] pen.prod.(πεινάσων,)Terẽt.Heau.4.2.28.
Modo liceat uiuere,eſt ſpes.CL.quæ? S.nos eſurituros ſatis.

Eſuriales] feriæ,(πεινητικὴ ἑορτὴ,) Quibus ab edendo feriatur.Plaut.Cap.8.8.

Eſurio] eſurionis,(πεινητὴς,)Qui eſurit.Plaut.Perſ.4.23.
O ſaturio opportunè aduenisti mihi.
S.Mendacium ædepol dicis,atq; haud te decet:
Nam eſurio uenio,non aduenio ſaturio.Antiqua uerba.

Eſuritor] pen.prod.Verbale,(πεινητὴς,)Martia.lib.3.14. Romam petebat eſuritor Tutius. Hoc eſt, Qui ſæpe eſurit.

Eſuries] eſuriei,pen.prod.fœm.gen.(πείνησις,)pro fame etiam apud antiquos ſumebatur.

Eſuritio] Verbale,(πείνησις,)Idem.Mart.lib.5.129.Quã ſolet eſuritionem.Gellius lib.16.cap.3.

Corpus aridum ſole,frigore,eſuritione.Catul.epig.20.3.

Pater eſuritionum,Valde famelicus.Catul.epig.18.1.

Eſurigo] pen.prod.eſuriginis,fœm.gen. (πείνασις,) Idem. Varro,Vbi lubet,ire licet accubitum, accedo ſtrenuoſus,ſtimulãs quòd eſurigo findebat coſtas. Nonius.

Eſus] huius eſus,(ἔδεσις,)Plin.lib.20.cap.7.7.Stomachos diſſolutos utiliſsimè adiuuant, uti ne eo eſu alluantur. Hoc eſt,comeſtione. Quædam exemplaria legunt,Stomachi diſſoluti utiliſsimè adiuuantur,in eo uſu,&c.

Edilis] & hoc edile,pen.prod.(ἐδώδιμος,) pluraliter edilia:uel edulis, per quintam uocalem, dicuntur omnia quæ ad eſum pertinent.Gellius lib.17.cap.11.Quod ex ſalutis uſu foret,ut edilia quidem omnia defenderet ab arteria, depelleretq; in ſtomachum & pulmonem.

Capreæ edules.Horat.2.Serm.ſaty.4.9.

Edulium] (ἔδεσμα,)(inquit Valla in Raudenſem) eſt quicquid edimus, aut quicquid ad prandium cœnamq; edendi gratia nobis apponitur & ſumimus.

Edo] edonis,pen.prod,(φάγος,)Nonius,Edones & phagones ab edacitate:unum Latinũ,& aliud Græcũ. Varro, Edones Romam,ut turba,intendat annona, ſed propter phagones ficedulam pinguem aut turdũ niſi uolantẽ nõ uideo.

Edo] edis,prima prod.edidi,editum,pen.corr.(ἐκδίδωμι,) edere,Eſt emittere,& quaſi extra dare.Plin.lib.10.c.52. 3.Fœminam edunt quæ rotundiora gignuntur oua.

Edidit centum uaſa hæc uitis.Suet.de Claris gram.23.

Edere & exponere.Cic.3.de Leg.67. Apud eoſdẽ qui magiſtratu abierint,edãt & exponãt qd in magiſtratu geſſerint.

Peruulgare atq; edere tabulas,&c.Cic.pro Sylla 32.

Audacter & licenter edere.Catul.in Camerium 54.4.

Edere,apud Iuriſconſultos, quod nunc per ſcriptum dare, uel per declarationem dicunt.Budæus.

Edit quiſq; quod poteſt:Id eſt, profert & agit.Plaut.Amph.4.

Natus,& in lucem editus.Cic.1.de Legib.23. (77.

Edere animam pro Mori.Cic.pro Seſtio 71.

Annos.Ouid.Dum licet,& ueros etiam nunc editis annos.

Annales.Cic.ad Atticum lib.2.31.7.

Authorem alicuius doctrinæ.hoc eſt, Proferre, & in medium afferre.Liu.1.ab Vrbe 73.

Cædem.Liu.5.ab Vrbe 65.

Cantus edere & Cantare,Idem.Cic.2.de Diuinat.84.

Certamen cruentum.Liu.1.bel.Pun.160.

Clamorem.Cic.2.de Diuin.75.Et Liu.6.bel.Pun.24.

Corpus edere ſuper equum.Tibul.lib.4.eleg.1.23.

Aliquid dignũ hominũ aurib.efficere,atq; edere.Ci.1.de Ora.

Dolorem.Lucan.lib.7.9. (59.

Exemplum.Cic.ad Qu.fratrem,lib.1.2.8.

Exempla fœda in ſocios per fœdam auaritiam.Liu.9.bel.Pun. 48.Et Cæſar 1.bel.Gall.126.

Exempla auaritiæ.Liu.5.bel.Pun.176.

Facinora.Liu.3.bel.Pun.26.

Fœtus dicitur ager,Cic.2.de Oratore 72.Et inſuetos fœtus animalia edere.Virg.4.Georg.40.

Frondem edere dicitur arbor.Colum.lib.5.cap.6.2.

Fructum edere dicuntur arbores & animalia.Colum.de Arboribus,cap.21.Cic.2.de Nat.deor.236.

Funera.Liu.9.ab Vrbe 114.

Gemitus doloribus edere.Lucret.lib.4.204.

Gladiatores edere.Tacit.lib.13.

Edere herbas dicuntur campi.Colum.lib.2.cap.4.1.

Hinnitus edere.Ouid.2.Metam.134.

Ignem.Liu.de bel.Maced.

Indicium.Cic.pro P.Sylla 33.Sed tamen abs te Torquate quæro,quum indicatus tuus inimicus eſſet, & eſſet eius rei frequens Senatus,& recens memoria teſtis, tibi meo familiari & conturbernali,prius etiam edituri fuerint indicium ſcribæ mei ſi uoluiſſes,quàm in codicem retuliſſent?

Obliuia non edunt laudem.Sil.lib.13.134.

Edere leges.Cic.2.de Leg.30.

Librum.Cic.4.Acad.24.

In aliquem libros edere.Quint.lib.3.cap.7.2.

Luci.Cic.2.de Diuinat.96.ex antiquo poeta.

Ludibrium.Liu.10.bel.Pun.135.

Ludos.Suet.in Iulio Cæſare,cap.39.

Proprio ſumptu ludos edere.Tacit.lib.1.

Mandata alicui,Exponere ſuam commiſsionem,ut uocant, uel ſuum onus.Liu.5.bel. Maced. 72. Idem 5. ab Vrbe 160. Quibus poſtquam mandata ediderunt, in concilio Gallorum datur reſponſum.

Motus edere.Lucret.lib.3.113.

Munus gladiatorium.Liu.8.bel.Pun.109.

Murmur edere.Ouid.14.Metam.56.

Nefas edere.Stat.8.Thebaid.14.

Edere nomen,pro Imponere.Liu.1.ab Vrbe 156.

Eſt etiam edere nomen, Proferre uel efferre nomen ſuum ut deſcribatur,& ueluti ſuum nomen profiteri in actis,quẽ manu miſſuri ſumus: id quod fiebat ante cognitionem Conſulis.Quinetiam Edere nomina, hodie dicere poſſumus eos qui prouocatores apud acta curiæ præſentari dicuntur. Hæc Budæus.Cic.4.Verr.46. Quibus ego teſtimonium denuntiaui,quorum nomina edidi Metello.

Nomen alterius alicui edere & inijcere.Ci.pro Domo ſua 12.

Operam annuam.Liu.5.ab Vrbe 15.

Operam uirorum fortium.Liu.3.ab Vrbe 266.

Quaſi oracula ſapientiæ edere.Cic.2.de Fin.34.

Ordinem.Liu.7.bel.Pun.154.

Ouum dicitur gallina.Plin.lib.10.cap.41.1.

Edere partum dicuntur fœminæ.Cic.2.de Nat.deor.194.

Partu edere.Tacit.lib.2.Vbi Agrippina nouiſsimo partu Iuliã ediderit.

Planctus edere.Iuuenalis Saty.10.27.

Ploratũ uirginalẽ ore,Muliebriter lugere. C.2.Tuſ.35.et 65.

Poſtulata.Cic.4.Verr.7.Hoc commoti dolore, poſtulata Conſulibus,quæ non poſtulata,ſed in iſtum crimina uiderentur eſſe ediderunt.Per translationem.

Prælium,ſiue pugnam.Liuius 1.bel.Maced.145.Cic. ad Atticum,lib.1.11.2.Dij immortales quas ego pugnas,& quantas ſtrages edidi.

Prælia & pugnas edere.Lucret.lib.2.24.

Pugnæ aliquid edere.Plaut.Cap.11.55.

Queſtus edere.Ouid.4.Metam.118.

Edere rationes,Quod uulgus dicit facere computum cum aliquo.Cic.ad Atticum,lib.7.123.10.Sed ego mihi ab illo nõ rationes expectabam,quas tibi edidit.

Rationẽ alicuius rei alicui edere.Cic.Attico,lib.5.100.3.

Reſponſum oraculo.Liu.9.bel.Pun.50.

Riſus.Cic.ad Quint.fratrem,lib.2.12.3.

Ruinas.Cic.1.de Legib.57.

Edere ſcelus,Hoc eſt,cõmittere & patrare.Cic.13.Phil.359.

Scriptum.Cicer.6.Verr.30.Ede mihi ſcriptum, quod argenti in prouincia Sicilia pararis. Et ſubdit, Nec ſcriptum habeo, nec poſſum edere. Quod uulgus barbarorum dicit producere ſcripturas.

Signum.Liuius ab Vrbe,Edito è ſpeculis ſigno.

Sonos. Ouidius in Ibin,de bubone, Funereoq; graues edidit ore ſonos.

Spicas edere dicitur culmus. Colum.lib.2.cap.16.

Spiritum extremum,pro Mori.Cic.12.Philip.334.

Strages.Liu.7.bel.Pun.81.Et Cic.3.de Legib.32.

Strepitum.Colum.lib.12.cap.21.2. Sic Edere ſtridorem dicũtur locuſtæ,Plin.lib.11.cap.29.6.

Recitare & edere tabellas.Cic.pro Cluen.146.

Tactus edere.Lucret.lib.2.164.

Edere teſtes,Hoc eſt,proferre, & ut dicit Cicero, producere. Liuius 3.ab Vrbe 305.

Trepidationem.Liu.1.bel.Pun.104.

Verba edere.Tibul.lib.3.eleg.4.9.

Victoriam edere.Tacit.in Vita Agricolæ.

Verba.Cic.pro Quintio 43.

Edere uitam.Cic.5.de Fin.7.

Voces.Cic.2.Tuſcul.30.

Vrinam,pro Meiere.Plin.lib.28.cap.4.5.

Vulnera edere.Stat.1.Syl.6.12.

Edi tribus ab accuſatore.Cicer.pro Plancio 30. Non intelligo quamobrem Senatus hoc uno in genere tribus edi uoluerit ab accuſatore, neque eandem editionem tranſtulerit in cæteras cauſas.

Editum eſt.Cic.1.de Orat.91. Peruulgari artem ſuam noluerunt deinde poſtea quàm eſt editum.

Editus] penult.correp.Participium:ut Editus Ioui ſatu. Cicer.1.Offic.165.

Edita in uulgus.Liuius 6. ab Vrbe 4. Cæſar 3.bel.Ciuil.115. Quæ opinio erat edita in uulgus,antè quàm Cæſar ad inſequendum facultatem haberet.

Hæc ex oraculo Apollinis Pythij edita tibi puta,nihil poteſt eſſe uerius.Cic.Bruto 2.5.

In lucem editus,id eſt,natus.Cic.2.Tuſc.186.Ibidem, lib.3.3. Nunc autem ſimul atq; editi in lucẽ & ſuſcepti ſumus,&c.

Indicium expoſitum atq; editum.Cic.in Catil.56.

Iudices editi.Cic.pro Plancio 33.

Facinora edita.Liu.lib.9.Decad.4.

Editus] pen.corr.(ἔκδοτος,)Nomen ex participio, Altus. Liu.8.bel.Pun.85.Tumulo editiſsimo communierunt.

Editi atq; aſperi colles,Cæſ.3.bel.Ciuil.170.

Editum in altitudinem cacumen.Liu.8.bel.Pun.25.

Editior uiribus homo.Superior.Horat.1.Serm.ſat.3.22.

Arx edita.Seneca Octauia 7.1.

Locus præcelſus atq; editus.Cic.6.Verr.95.

Immenſum editus.Tacit.lib.21.

Edititius] Adiectiuũ, (ἐκδοτικὸς,) Iudex edititius, quẽ una pars elegit.Author Seruius in illud Virg.13.eclog.11.Nec quenquam fugio.Cic.pro Plancio 29. Neq; enim quicquã aliud in hac lege,niſi edititios iudices es ſecutus.

Editio] Verbale,(ἔκδοσις,)pro emiſsione.ut Editio librorũ.

Præcipitare editionem libri.Quint.Triphoni 2.

Honor editionis.Quint.in proœm.lib.1.7.

Editio Conſulũ & magiſtratuum.Liu.4.ab Vrbe 97.Cic.pro Plancio 32. Quid enim poteſt dicere, cur iſta editio non ſummam habeat acerbitatem,remota ratione illa, quam in decernendo ſecuti ſumus?

Editor] pen.corr.editoris.Luca.lib.2.85. – delabitur inde Vulturnusq; celer,nocturnæq; editor auræ Sarnus.

Editus] *huius editus, penult. corre. ut* Editus boum, *pro excremento & ſtercore,* Vlpiano *in* Lege Ligni. §. *In quibuſdam.ff.* De leg*a*. 3.

Edoceo] *edoces, pen. corr. edocui, edoctum,* (ἐκδιδάσκω,) *edocere,* Idem quod docere, *aut diligẽter docere.* Plaut. Tri*num.* 6. 89. Pol ego *iſtam uolo me rationem edoceas.*

Edocere ut res ſe habet. Plautus Trinum. 11. 14.

Quem Minerua omnis artes edocuit. Salluſt. in Cic. 4.

Cæleſtia edocere aliquem. Stat. 3. Theb. 21.

Imperitos edocere. Cic. *poſt reditum in Senatu* 25.

Edocere omnia ordine. Liu. 4. *bel.* Pun. 111.

Ratio edocet. Cic. 3. *Tuſc.* 136.

Senatum edocet de itinere hoſtium. Salluſt. in Catilin.

Edoctus omnia per legatos. Salluſt. in. Catil.

Edoctæ militiam legiones. Liu. 6. *ab* Vrbe 127.

Edoctus belli artes ſub magiſtro. Liu. 5. *bel.* Pun. 227.

Edolo] *edolas, pen. corr.* (πελεκίζω,) *edolare,* Idem *ſignificat quod dolare.* Nonius, Edolare, *fabrorum eſt uerum uerbũ, quum materiarum complanatur aſperitas. Vſi ſunt eo uerbo laudandi ſcriptores uetuſtatis etiam ad alias fabricas rerum.* Varro Bimargo, *Quum tot comœdias ſine ulla feceri mus, ego unum librum non edolem, ut ait* Ennius? Hactenus Nonius. Cic. ad Atticum, *lib.* 13. 295. 1. *Quod in manibus habebam abieci, quod iuſſeras edolaui.*

Edomo] *edomas, pen corr. edomui, edomitum,* (ἐκδαμάζω,) *edomare,* Idem *quod domare ſignificat: niſi quòd præpoſitio aliquid fortaſſe addit.* Cicero pro Sylla 1. Improbi *ac perditi ciues, edomiti atq; uicti.* Idem de Fato 15. *Scribũt uitioſam naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrina; ut, &c.* Plinius *lib.* 17. *cap.* 19. 1. *Omni interim tempore edomari meditatione curuandi.*

Nefas edomare. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Alpes edomitæ. Claud. 2. *in* Ruff. 1.

Equi edomiti. Claud. 4. Paneg. 76.

Edormio] *edormis, edormiui, edormitum,* penult. correp. (ἐκκοιμάομαι,) *edormire, dormiendo abſoluere, uel potius dormire ad ſatietatem.* Cic. 4. Acad. 96. *Quumq; edormiuerunt, illa uiſa quàm leuia fuerunt, intelligunt. De dormientium ſomnijs.*

Edormire uinum ſiue crapulam, Eſt dormiendo perficere, & excoquere. Cicero 2. Philip. 53. *Edormi crapulam inquam, & exhala.* Gellius *lib.* 6.

Dicitur & tempus edormiri. Seneca *epiſt.* 100.

Edormiſco] *edormiſcis,* (ἐκκοιμάομαι,) *edormiſcere* Idẽ *quod dormire.*

Edormiſcere ſomnum. Plaut. Amph. 8. 63.

Edormiſcere crapulam: Id *eſt, ſomno & dormitione crapulam concoquere. optima enim cõcoctio, inquiũt medici, per ſomnum fieri ſolet: ueluti in id unum opus conſpirantibus & cõſentientibus omnibus quatuor facultatibus.* Plaut. Rud. 14.

Edormiſcere uillum, Idem. Terent. Adelph. 5. 2. 11. (28

Edon] *huius* Edonis, *pen. prod. quia per* ω *ſcribitur, & maſ. gen.* (Ἠδών,) Mons *eſt* Thraciæ, *teſte* Seruio *in* 12. Aeneid. Hic Edonus *quoq; dicitur* Plinio *lib.* 4. *cap.* 11. 12.

Edoni] *ſiue* Edonij, Thraciæ *populi, uel certe* Macedoniæ *quæ proxima eſt* Thraciæ. Solinus *cap.* 14. *Qui* Edonij *olim populi, quæq;* Mygdonia *erat terra, aut* Pierium *ſolum, uel* Emathium, *nunc omne uniformi uocabulo* Macedonica *res eſt: & partitiones quæ ſpecialiter, ante ſe iungebantur,* Macedonum *nomini contributæ, factæ ſunt corpus unum.* Hermolaus *in* 4. *lib.* Plin. *cap.* 11. *de montibus* Thraciæ *loquens,* Edonus, *à qua* Edoni *quoq; populi, &* Edonis *ibi regio.* Plin. *lib.* 4. *cap.* 11. 2. Edonos *facit* Thraciæ *populos.* Edones *uerò inter* Scythas *connumerat, lib.* 6. *cap.* 17. 1.

Edones] Vide Edoni.

Edonis] *penult. product. huius* Edonidis, *fœm. gener.* Aeolidis *urbs.* Plinius *lib.* 5. *cap.* 30. 3. *Rurſus in littore* Antandros, Edonis *prius uocata.* In *quem locum ſic ait* Hermolaus: *Teſtis eſt* Ariſtoteles Antandron *prius dictam à* Thracibus *colonis* Edonida.

Edonis, huius Edonidis, Thraciæ *regio,* Vide Edoni.

Edonis, pen. prod. huius Edonidis, (ἠδωνὶς, *uel* ἠδονὶς,) Patronymicum, *fœ. g. quo interdum utimur pro poſſeſſiuo.* Hinc Edonides *dicuntur* Mænades, *ſeu* Bacchi *ſacerdotes, quæ furore diuino agitatæ myſteria* Bacchi *celebrabant paßis capillis more furentium huc illuc curſitantes.*

Propert. *lib.* 1. *Nec minus aßiduis* Edonis *feſſa choreis.* Ouid. 11. Metam *Protinus in ſyluis matres* Edonidas *omneis,*

Quæ uidere nefas, torta radice ligauit. Hoc *eſt, in arbores conuertit ob necẽ* Orphei. Luca. *tamẽ corripuit li.* 1. 134.

- nam qualis uertice Pindi

Edonis Ogygio *decurrit plena* Lyæo,

Talis & attonitam rapitur matrona per urbem. Sed *hîc putat* Seruius *ſyſtolen eſſe.*

Edonius (ἠδόνιος,) Adiectiuum, *cuius ſecundam ſyllabã corripi pleriq; putant, citantes illud* Ouidianum *ex lib.* 2. de Remed. Amoris,

Ibat, *ut* Edonio *referens trieterica* Baccho

Ire *ſolet fuſis barbara turba comis.* Sed *hîc multi codices habent* Aemonio, *non* Edonio. Adde *quòd* Seruius *contenderet legendum* Edono, *ut apud* Virgilium, Edoni Boreæ: & Statium, Edonas *hyemes.*

Edonus] pen. prod. (Ἤδωνος,) Mons Thraciæ, Vide Edon.

Edonus, pen. corr. Adiectiuũ, (ἠδωνος,) Virg. 12. Aeneid. 73.

Ac uelut Edoni Boreæ *quum ſpiritus alto*

Inſonat Aegeo, &c. Seruius, Edoni, *id eſt,* Thracij. Nã Edon *mons eſt* Thraciæ. *Sanè ſciendum hoc loco erraſſe* Donatũ, *qui dicit* Edonij *eſſe legendum, ut* Do *breuis ſit, ſecundũ* Lucanum *qui dicit,* Edonis Ogygio *decurrit plena* Lyæo. Nanquè *certum eſt ſyſtolen feciſſe* Lucanum. *unde* Edoni *legendum eſt, ut ſit, hic* Edonus *huius* Edoni. Statius & Virgiliũ *& artem ſecutus ait, Triſtius* Edonas *hyemes,* Ebrumq; *niualem: non,* Edonias. Hactenus *ille.*

Hyemes Edoniæ. Claud. 1. Paneg. 25.

Edor] *à ueteribus dicebatur ſacrificij genus, quod nunc ador dicitur.*

Educo] *educas, pen. corr.* (τρέφω, τιθηνέω,) *educare,* Nutrire, Mart. *lib.* 13. 20. Hos Amiternus *ager felicibus educat hortis.* Liu. 2. *ab* Vrbe 41. *Pauperes ſatis ſtipendij pendere ſi liberos educent.* Cice. 3. de Fin. 59. *Quis autem honeſta in familia inſtitutus, & educatus ingenue, non, &c.* Terent. Adelph. 3. 4. 49. *- una à pueris paruoli Sumus educati.* Varro *de liberis educandis, Educit enim obſtetrix, educat nutrix, inſtituit pædagogus.* Ouid. 6. Faſt. 98.

Inter alere & educare. Plaut. Menæh. 1. 1. *Hic homo conuiuas non alit, ſed educat.*

Aere educat. Ouid. 8. Metam. 168.

Educare mammis fœtum. Plin. *lib.* 9. *cap.* 13. 1.

Oratorem educare. Quint. in Proœ. *lib.* 1. 5.

Terra malos homines nunc educat. Iuuen. *ſaty.* 15. 7.

Vuas educare. Ouid. 1. de Ponto, *eleg.* 4. 11.

In ſermone alicuius educatus. Cic. de Claris Orat. 111.

Educatus ad turpitudinem. Cic. 5. Verr. 49.

Suſceptus & educatus. Cic. 7. Verr. 96.

Ingenuè educatus, Vide Ingenuus.

Liberaliter educatus, Vide Liberaliter.

Libere educatus, Vide Liber.

Eloquẽtia nutrimẽtis epidictici generis educata. Ci. in Or. 24.

Educari

Educari inter aliquos. Quint. *lib.* 1. *de pueris.*

Educator] *pen. prod.* Verbale, *maſc. ge.* (τροφεὺς, τιθηνὸς,) Cic. pro Plãcio 66. *Quis eſt noſtrum liberaliter educatus, cui non educatores, &c.*

Educatrix] *pen. prod.* Verbale, *fœ. gen.* (θρέπτειρα, τιθήνη,) Colum. *lib.* 8. *cap.* 11. 12. Et Cic. 1. de Leg. 93.

Educatio] (ἀγωγὴ, τιθήνησις, τροφὴ,) Nutritio. Cicer. 3. de Finib. 96. *Atq; etiam in beſtijs uis naturæ inſpici poteſt: quarum in fœtu & educatione laborem quum cernimus, naturæ ipſius uocem uidemur audire.*

Corporum fortißimorum educatio. Quint. *lib.* 1. *cap.* 1. 16.

Mollis illa educatio quam indulgentiam uocamus, neruos omnes & mentis & corporis frangit. Quint. *lib.* 1. *cap.* 2. 6.

Inſtitutus liberaliter educatione doctrinaq; puerili. Cicer. 3. de Oratore 69.

Educatio & diſciplina. Cic. 3. de Legib. 43.

Educatio & perfectio rerum quas gignit terra. Cic. 5. de Finibus *de ſtirpibus.*

Educo] *educis, pen. prod. eduxi, eductum,* (ἐξάγω,) *educere,* Extrahere, *quaſi extra ducere, emittere.*

Educere è cuſtodia. Cic. 1. Tuſc. 113.

Pios eduximus annos, id eſt, uiximus. Prop. *lib.* 2. *eleg.* 10. 10.

Colores educere. Catul. 59. *epig.* 10.

Educere cirneam uini. Plaut. Amph. 4. 276.

Educere in aciem copias, uel in expeditionem exercitum. Liu. 5. *bel.* Puni. 82. Cic. 1. de Diuinat. 125.

Educere gladium è uagina. Cic. 2. de Inuent. 131.

Educere aliquem in ius. Cic. 5. Verr. 92.

Lacus emiſſus & eductus. Cic. 1. de Diuin. 162.

Legiones educere. Plaut. Amph. 4. 64.

Leto educere aliquem, id eſt, liberare morte. Valer. 7. Argon.

Educere naues ex portu. Cæſar 2. *bel.* Ciuil. 95. (91.

Noctem educere ludo. Valer. 1. Argo. 51. Hoc *eſt, traducere.*

Oculos educere. Seneca Theb. 1. 36.

Ex anguſtijs Oratorem *educere.* Cic. 3. de Orat. 69.

Educere aliquem rus. Cic. ad Qu. *frat. lib.* 3. 19. 6.

Somnos educere. Sil. *lib.* 11. 81.

Telum educere corpore. Virg. 10. Aeneid. 148.

Sortiri tribus, & educere quas uelis. Cic. 2. de L. Agr. 34.

Educere, Verbum *eſt forenſe apud* Ciceronẽ 5. Verr. 128. *Aditum eſt ad* Metellũ: *eductus eſt* Apronius: *eduxit uir primarius* C. Gallius Senator *à* L. Metello, *ut ex edicto ſuo iudiciũ daret in* Aproniũ *quod per uim ac metum abſtuliſſet.* Bud.

Educere, Erigere. Virg. 6. Aeneid.

- aramq; ſepulchri

Congerere arboribus, cæloq; educere certant.

Sub aſtra educere. Virg. 2. Aeneid. 92.

Molem educere cælo. Virg. 1. Aeneid. 38.

Dorſum eductum. Lucan. *lib.* 2. 86.

Turrim educere. Virg. 12. Aeneid. 135.

Educere, (τρέφειν, τιθηνεῖν,) Nutrire, *educare.* Terẽtius Adelphis 1. 1. 23. *Eduxit mater pro ſua.* Ibidem 4. 6. 10. *Educta ita uti teq; illaq; dignum eſt.* Idem Heaut. 2. 1. 4. Et *in* Andr. 5. 4. 8.

Procreare & educere. Cic. 2. de Orat. 67. *Neq; enim boni eſt neq; liberalis parentis quem procrearit & eduxerit, eum non & ueſtire & ornare.*

Fœtum educere, pro Educare. Claud. *in* Præfat. 6. Paneg. 1. Virg. 4. Georg. 33.

Educere fœtum, pro Parere. Plin. *lib.* 10. *cap.* 54. 2.

Eductus] Participium, (τεθρεμμένος,) *ut*

In contubernio eductus. Tacit. *lib.* 1.

Diſciplina eductus. Tacit. *lib.* 5.

Edulco] *edulcas,* μελίσσω, *edulcare,* Dulce facere. Mactius,

Quapropter edulcare conuenit uitam,

Curaſq; acerbas ſenſibus gubernaſſe. Ex Nonio.

Edulis] Vide Edilis, *in* Edo es.

Eduro] *eduras, penult. product.* (σκληρόω,) *edurare,* Valde durum facere & *quaſi ad laborem aſſuefacere.* Columel. *lib.* 11. *cap.* 1. *Quare docendus, & à pueritia ruſticis operibus edurandus futurus uillicus.* Hoc loco nunc legitur *educandus.*

Edurare] *Neutrum,* (ἐπιμένειν,) pro Perdurare. *Seneca de* Breuit. *uitæ, Aiunt animalibus tantum indulſiſſe naturam, ut quina, aut dena ſecula edurent.*

Edure] *Aduerbium,* (ἀποτόμως,) Ouid. 3. de Arte Amandi. *Nec tamen edure, quod petit ille, nega.*

Edurum] *Non durum, quaſi extra durum.* Vir. *lib.* 2. Geor. 13. *Plantis eduræ coryli naſcuntur.* Quædam *uetera exemplaria legunt,* Plantis & duræ. Vtranq; *lectionem* Seruius *agnoſcit.* Plin. *lib.* 14. *cap.* 3. 6. *In pergulis uerò ſeruntur eſcariæ appellatæ, eduræ acinis: albæ, nigræq;.*

Edurus] *Valde durus.* Virg. 4. Georg. 29.

Eduramq; pyrum, & ſpinos iam pruna ferentes. Hoc *eſt, nimium duram, ualidam.* Seruius.

Eæ] *Plurale ab ea pronomine.*

E F

Effarcio] *effarcis, effarſi, effartũ,* (ἐκπληρόω,) *effarcire,* Farciendo *maximè implere.* Ceſ. 7. *bel.* Gal. 87. *Ea aũt quæ diximus interualla, grandibus in fronte ſaxis effarciuntur.*

Effari] (ἀποφάσκω, ἐκφαίνω,) *propriè eſt eloqui.* Liu. 1. ab Vrbe 99. *Fœdus multiſq; id uerbis, quæ lõgo effata carmine non operæ eſt referre, peragit.* Virg. 8. Aeneid. 36. *Nec plura effatus.* Cic. pro Domo *ſua* 109. *Neq; uerbum ullum ſolenne potuit effari.* Idem 3. de Orat. 84. *Effari dicitur* Latinè.

Effari alicui. Virg. 4. Aeneid. 56.

Apertè effari aliquid. Seneca Hipp. 7. 5. & 8. 5.

Ordinem geſtæ rei alicuius effari. Seneca Hipp. 10. 2.

Ore effata. Virg. 2. Aeneid. 105.

Secum multa effatus. Seneca Hipp. 10. 3.

Honeſte aliquid effari. Cic. in Salluſt. 14.

Effari templum. Cic. ad Attic. *lib.* 13. 291. 3. *Opinor augures nihil habere ad templum effandum. Ex uetuſto codice legendum efflandum.*

Effari precationes dicitur ſacerdos ſacris operans: cui chorus reſpondet Amen. Ex Gellio & Macrobio.

Effata] *penult. product.* (ἐκφωνήματα,) *ſunt ultimæ precationes augurum, quas poſt fines auſpiciorum extra urbem ſunt effati: ut* Varro & Seruius *autumant.* Cicer. 2. de Legib. 33. *Alterum quod interpretetur fatidicorum & uatum effata incognita.*

Ager effatus. Seruius *in illud* 6. Aeneid. 40.

- ſic effatus ueſtigia preßit. Propriè (inquit) effata ſunt augurum preces. Vnde ager poſt pomœria, ubi captabantur auguria, dicebatur effatus. Vide *etiam* Gellium, *lib.* 13. *cap.* 14.

Effati fines urbis. Gellius, *lib.* 13. *cap.* 14.

Templa effata. Cic. 2. de Legib. 34. *Vrbemq; & agros, & templa liberata & effata habento.*

Effatum] *penult. prod.* Enunciatio dialectica. Cic. 4. Acad. 169. *Nempe fundamẽtum dialecticæ eſt quicquid enuncietur (id autem appellãt* ἀξίωμα, *quod eſt quaſi effatum) aut uerum eſſe, aut falſum.*

Effabilis] *pen. corr.* (ἐκφαντός,) Adiectium. *ut* Dictu *effabilis.* Virg. 3. Aeneid. 124.

Nec uiſu facilis, nec dictu effabilis ulli. De Polyphemo.

Effaſcino] *effaſcinas, penult. correp.* (καταγοητεύω,) *effaſcinare,* Idem *quod faſcinare.* Solinus, *Quædam in terra*

Aphrica

Aphrica hominum familiæ ſunt, uoce atq; lingua effaſcinantes: quæ ſi impenſius fortè laudauerint pulchras arbores, ſegetes lætiores, infantes amœniores, egregios equos, pecudes paſtu, atq; cultu opimas, emoriantur repentè. Plinius lib.7.cap.2.8. Eſſe eiuſdem generis in Triballis & Illyrijs adijcit Iſigonus, qui uiſu quoq; effaſcinent, interimantq; quos diutius intueantur, iratis præcipuè oculis: quod eorum malum facilius ſentire puberes. Et paulò antè, In eadem Aphrica familias quaſdam effaſcinantium Iſigonus & Nymphodorus tradunt, quarum laudatione intereant probata, areſcant arbores, emoriantur infantes. Idem, Fœminas quidem omnes ubique uiſu nocere, quæ duplices pupillas habeant, Cicero quoque apud nos author eſt.

Effaſcinatio] Verbale, (καταγοήτευσις,) Plin.lib.37.ca. (10.7.

Effata] Vide Effari.

Efferus] Adiectiuum, pen.corr. (θηριώδης, ἄγριος,) Valde ferus & crudelis: ut

Corda effera. Valer.1.Argon.160.

Facinus efferum. Seneca Theb.1.53.

Ira effera. Valer.5.Argon.104.

Iuuentus effera ſæuit. Virg.8.Aeneid.1.

Laniatu effero diſperſa membra. Seneca Hipp.12.19.

Motu effero recurſare huc & huc. Seneca Medea 6.3.

Pecus efferum. Senec.Hip.2.7.

Virtus effera. Valer.2.Argon.130.

Vis animi effera. Virg.10.Aeneid.78.

Effero] efferas, penult.correp. (ἀγριόω,) efferare, Crudelem inſtar feræ facere. Plinius lib.10.cap.63.11. Fœminæ ſues in tantum efferantur, ut hominem lacerent. Liu.5.ab Vrbe 153. Item 2.ab Vrbe 96. Adhoc promiſſa barba & capilli efferauerant ſpeciem oris. Senec.Thebaid.1.42.

Efferare animos aſſuetudine mali. Liu.5.bel.Pun.152.

Immanitate efferatus. Cic.1.de Nat.deor.85.

Efferatis militia animis. Liu.1.ab Vrbe 78.

Efferatus odio iraq;. Liu.5.ab Vrbe 126.

Efferata & immania. Cic.4.Tuſc.49.

Efferari dicitur terra, id eſt, uaſtari. Cic.2.de Nat.deor.144.

Voces efferatæ. Senec.Herc.furent.6.13.

Efferatus] penult.product. (ἀγριωθείς,) Nomen ex participio. Liuius 4.bel.Maced.91. Linguam tantum Græcorum habent, ſicut ſpeciem hominum, moribus ritibusq; efferatioribus, quàm ulli barbari, imò quàm capaciſſimæ belluæ utuntur.

Effero] pen.corr. effers, extuli, elatum, (ἐκφέρω, ἐκφορέω, ἐξαίρω, ἐξενέγκω,) efferre, Extraferre. Terent.Adel.2.4.1. Nunquidnam effert? occidi.

Efferre immunditias ex piſcina. Cato, cap.2.3. Et apud Plaut. Amph.7.71. Sed uide efferantur ex naui.

Efferre ex acie ſaucios. Cic.2.Tuſc.65.

Efferre pedem domo, uel porta. Cic.de Fato 52. Et ad Atticum, lib.7.122.7. Sic Plaut.Bacch.8.19.

Efferre pedem aliquò. Plaut.Capt.7.98.

Efferri pedibus. Vide A præpoſitionem.

Efferre de cuſtodia. Colum.lib.8.cap.17.14.

Greſſum efferre aruis. Seneca Medea 11.5.

Verecundiam ſecum efferre. Cic.Trebatio, lib.7.18.7.

Efferre, Prouehere, extollere. Liu.7.bel.Pũ.227. Vir.8.Aen. Vt belli ſignum Laurenti Turnus ab arce Extulit.

Sublime pennis elatus. Liu.1.bel.Pun.109.

Caput efferre altius. Virg.3.Georg.110.

Efferre caput undis. Colum.lib.10.16.

Efferre clamorem. Plaut.Amph.4.74.

Effert ſe alueo Nilus. Plin.in Paneg.48.

Ora efferre. Virg.5.Aeneid.73.

Patriam demerſam efferre. Cic.pro Sylla 66.

Efferre cadauer. Sipontinus Effero, plerunq; extra fero ſignificat. Hinc tractum quidam exiſtimant ut efferri cadauer dicatur, dum celebratur funus, uel dum ſepelitur, quaſi extra domum ferri, ſed falſum eſt. Efferri enim dicitur, quaſi præuehi & extolli: quoniam cum pompa ferri ſolebat, humeris clarorũ uirorum pheretro ſuppoſitis, quod nũc quoq; fieri uidemus. Sipontinus. Plaut.Aſin 12.25. Terent.And.1.1.90. Effertur, imus. Liu.2.ab Vrbe 37. Nihil aliud ad eum nuntium à propoſito auerſus, quàm ut cadauer efferri iuberet. Cic.pro Flacco 31. Quum efferretur magna frequẽtia. Idem Attico, lib.15.321.7. Cn. Luculus familiaris noſter matrem efferebat. Idem 2.de Legib.103. Ante lucem enim iuſſit efferri, id eſt, ad ſepulturam.

Efferri funere, & cum funere, hoc eſt cum pompa exequiarũ Cic.ad Atticũ, lib.14.306.2. Idem 2.de Orat.124. Quũ caſu in eadem cauſa cum funere efferretur anus Iunia.

Efferre aliquem ad ſummum imperium per omnes honorũ gradus. Cic.1.in Catil.20.

Quæ res extulit eum? una commendatio huius. Cicer. pro Roſcio Comœd.18.

Fortuna efferre aliquem dicitur. Cic.pro Corn.Balbo 13.

Ad gloriam aliquem efferre. Cic.de Aruſp.reſp.14.

Efferre laudibus, uel ſummis laudibus in cœlum. Cic.2.de Fin.128. Item 4.Acad.111. Quũ tantis laudibus Philoſophiã extuleris. Idem 3.de Legib.32. Plinius lib.20.ca.3.6. Diocles magnis laudibus extulit.

Virtus aliquem efferre ad laudem dicitur. Cicer. Antequam iret in exil.8.

Verbis aliquem efferre. Cic.3.de Orat.29.

Efferre ſeſe, quod uulgus ſe eleuare dicit, hoc eſt, ſeſe uel uerbis, uel factis extollere. Cic.1.Off.174. Sic Efferre ſe inſolentius. Cic.4.Tuſcul.31.

Efferre ſe cupiditate gloriæ, & cupiditatibus. Cic.2.de Legib. Agra.89. Et in Salluſt.8. Terent.Heaut.4.3.31. Hic me magnificè effero. Vide Magnus.

Animos inſolentia dominatus efferre. Cic.pro Domo ſua 109.

Gloriando ſe & prædicatione efferre. Cic.in Parad.17.

Efferre ſeſe ſermonibus & uerbis. Cic.3.de Fin.62.

Studio in aliqua re efferri. Cic.Attico, lib.1.5.3.

Efferri iracundia, odio, dolore. Cic.5.de Fin.49. Et pro Seſtio 97. Idem de Aruſp.reſpon.2.

Læſi dolent, irati efferuntur. Cic.pro Cælio 15.

Cupiditatibus infinitis efferri. Cic.in Salluſt.8.

Incredili gaudio ſum elatus. Cic.Planco.lib.10.12.4.

Efferre ſe lætitia. Cic.5.de Fin.77. Idem pro Deiotaro 7. Ait hæc lætitia Deiotarum elatum.

Hæc me lætitia extulerunt. Cic.Cælio, lib.2.9.2.

Studio uidendi aliquem efferri. Cic.de Senect.75.

Efferre, pro Portare. Liuius 5.bel.Pun.94. Ne ſcuta quidem ſecum extulerant.

Efferre in humeros. Cic.1.de Orat.116.

Efferre in terram de naue. Liu.9.bel.Pun.69.

Efferre, Diuulgare, palàm facere. Terent.Adel.4.4.17. Nunc quid faciam? dicam fratris eſſe hanc? quod minimè eſt opus Vſquam efferri.

Ineptias alicuius efferre. Cic.2.de Orat.55.

Efferre foras peccatum alicuius. Terent.Phorm.5.8.65.

Efferre malum aliquod, pro Superare & uincere. Cicero 4.Tuſcul.102.

Efferre dicitur ager, id eſt, producere. Cic.5.Verr.172.

Ager qui multos annos quieuit, uberiores efferre fruges ſolet. Cic.de Claris Orat.9.

Efferre, pro Proferre & loqui, ut Non indecenter aliquid efferre. Quint.lib.1.cap.5.40.

Efferri in amorem. Plin.lib.37.cap.1.1.

Efferens, pen.corr. efferentis, Participium, (ἐξαίρων,) Plin.lib.26.ca.14.7. Per ſe œnothera efferentia ſeſe ulcera ſanat. Hoc eſt, ulcera quæ uocant Græci Phlegmonode. nempe ob inflammationem & humorum copiam turgentia.

Elatus] pen.prod. Participium, (ἐξηρμένος,)

Elatus è conſpectu. Liuius 7.ab Vrbe 116.

Elatis uerbis intenſa oratio. Cic.in Orat.68.

Elatus & inflatus. Cic.2.de Lege Agr.94.

Elatus arrogantia, ſuperbia, inſolentia. Cæſar 3.bel.Ciui.228. Liu.5.ab Vrbe 144. Cic.2.Philip.101.

Leuitate elatus. Cic.5.Tuſc.25.

Elate] Aduerbium, (ἐπηρμένως,) ut Elate dicere, hoc eſt, grauiter & quod Virgilius uocat Alto cothurno. Cicer. in Orator.146.

Elatio] Verbale, (ἔπαρσις, ἔξαρσις,) ut Elatio animi, pro nimia lætitia. Cic.4.Tuſcul.22. Quum autem inaniter & effuſe animus exultat, tum illa lætitia geſtiens, uel nimia dici poteſt: quam ita definiunt, ſine ratione animi elationem. Idẽ 1.Off.90. Et 3.de Finib.55.

Elatio atq; altitudo orationis alicuius. Cic.de Claris Orat.33.

Elatio & magnitudo animi. Cic.1.Off.92.

Elatio & ſubmiſſio, contraria. Cic.in Topic.37.

Geſtientis animi elatio uoluptuaria. Cic.3.de Fin.55.

Efferueo] efferues, ſiue efferuo, efferuis, efferui, & efferbui, (βράσσω, ἐκζέω,) efferuere, Vehementer feruere. Virgilius 1.Georg.94.

- quoties Cyclopum efferuere in agros

Vidimus undantem ruptis fornacibus Aetnam? Ibidem, libro 4.111.

Efferueſco] efferueſcis, (ἐκβράσσω,) efferueſcere, Idem. Columm.lib.13. Ne in condiendo, cum medicamento efferueſcat & deffluat. Id eſt, ne ebulliendo circunfundatur. Cicer. 2.de Natur.deor.40. In his aquis quæ efferueſcunt ſubditis ignibus.

Efferueſcere, per tranſlationẽ, pro Ebullire & impetu quodã atq; æſtu maximo feruere. Cic. pro Plancio 12. Si campus atq; illæ undæ comitiorum ut mare profundum & immenſum, ſic efferueſcunt quodam quaſi æſtu.

Efferueſcere atq; erumpere aliquò. Cic.de Prouinc.Conſ.

Efferueſcere in dicendo, ſtomacho & iracundia. Cice. de Claris Oratoribus 132.

Gratulatio efferueſcit. Cicer.Varroni, lib.9.2.10. Id eſt, refrigeſcit. Budæus.

Mens iracunda facile efferueſcit in ira. Lucret.lib.3.58.

Vis efferueſcit. Cic.pro Cælio 61.

Efferueſcens] Participium, (ἐκβράσσων,) Silius li.3.64. Quiq; atro rapidas efferueſcente ueneno Dipſadas immenſis horrent Garamantes arenis.

Efferueſcentia] uerba. Cic.2.de Orat.49.

Efficax] Vide Efficio.

Efficio] efficis, pen.corr. effeci, effectum, (ἀπεργάζομαι, διαπράττω,) efficere, Perfectionem denotat. Terent. And.5.1.6. Dum efficias id quod cupis. Sic in Eun.5.9.28.

- ſi hoc efficio, poſtulo, &c. Cicero 1.de Natura deorum 74. Vt innumerabiles natura mundos effectura ſit, efficiat, effecerit.

Efficere uulgo Perducere ad effectum. Cic.2.de Orat.66. Qui hoc primus in noſtros mores induxit, qui maximè auxit, qui ſolus effecit. Idem Att.lib.13.261.1.

Vt enim non efficias quod uis: tamen mors ut malum non ſit, efficis. Cice.Tuſcul.

Conflari & effici. Cic.1.Off.24.

Quantum efficere & conſequi poſſumus. Cicer. Quinto Fratri, lib.1.1.57.

Dignum aliquid hominũ auribus efficere atq; edere, Vide Edo.

Effingere atq; efficere. Cic.1.de Nat.deor.88.

Elaborari & effici. Cic.Papirio Pæto, lib.9.16.4.

Omnino efficies quod cupis. Catull.ad Victium 93.1.

Inſtituere & efficere aliquid. Id eſt, incipere & perficere. Cice. Attico, lib.16.337.5.

Maius opus inſtitutum quàm effici potuerit. Cic.in Ora.141.

Efficere admirationes in aliquibus, Vide Admiror.

Efficere argentum alicui. Plaut.Bacchid.4.55.

Clades efficere. Lucret.lib.5.10.

Efficere clamores. Cic.ad Quint.frat.lib.3.17.10.

Efficere columnam nouam ab integro. Cic.3.Verr.104.

Epiſtolam efficere ad aliquem. Cic.Attico, lib.13.282.7.

Facinora magna. Plaut.Pſeud.8.20.

Illa mirabilia facinora effecit. Cic.2.Philip.105.

Iuſſa alicuius efficere. Ouid epiſt.14.11.

Paupertatem ferendo efficere leuem. Ouidius 8. Metamorphoſios 128.

Mandata alicuius. Cicc.ad Attic.lib.1.9.11. Tu mandata efficce quæ recipiſti.

Efficere morbos uarios dicitur aqua. Hirtius 4.bel.Alex.17.

Munus colere & efficere. Cic.1.de Legib.23.

Nuptias alicui efficere. Terent.And.3.4.16.

Officium ſuum. Plaut.Trucul.16.1.

Opus. Cæſar.4.bel.Gal.52. Omni opere effecto.

Opus ſuum efficere. Cic.in Topic.30.

Per ſe efficere. Quint.lib.2.cap.19.2.

Pollicita. Terent.Phorm.4.1.24.

Efficere propoſitum. Cic.in Parad.3.

Efficere & concludere rationem. Cic.1.de Fin.33.

Re efficere quod ſentias. Cic.Plancio, lib.4.14.2.

Sapientia efficit ſapientes ſola per ſe: beatos efficiat nécne ſola per ſe quæſtio eſt. Cic.in Topic.31. Vbi teſtimonia ſunt plurima huius uerbi.

Efficere quod ſatis ſit in, &c. Cic.Attic.lib.6.111.7. Nec id ſatis efficitur in uſuram menſtruam. Ibidem 8.

Senatum frequentem efficere. Cælius Ciceroni, lib.8.5.7.

Similitudinem panis. Cæſ.3.bel.Ciuil.193.

In ſtudijs aliquid efficere. Quint.lib.2.cap.1.6.

Venti effecerunt ſonum in arundine. Ouid.1.Metam.142.

Summam, nummum, longitudinem, & ſimilia. Plin.lib.4.cap.12.32. Quæ ſumma efficit XIII.XXXVI.M. Idem lib.13.cap.4.15. Quaterni cubitorum longitudinem efficiũt. Brutus ad Ciceronem, li.11.10.5. Et Liu.2.ab Vrbe 126. Legiones decem effectæ.

Viam ac ordinem efficere. Quint.lib.2.cap.17.26.

Vicem, pro Aequè prodeſſe & loco alicuius eſſe. Plinius lib.23.cap.4.19.

Votum efficere alicui, id eſt, facere quod optarat. Lucanus libro 7.20.

Efficere ut. Cic.2.de Fin.26. Quum efficere non poſſit, ut cuiquam, &c. Plaut.Pſeud.3.111.

Eniti & efficere ut amici animum excites. Cic.de Amic.52.

Enitere, elabora, uel potius eblandire, effice ut, &c. Cic.Capitoni in Epiſtolis ab Atticum, lib.16.343.4.

Efficitur, Imperſonale. Cicero 4.Acad.208. Rationes omnes deſcripſerit eas, quibus efficitur multis partibus ſolem maiorem eſſe quàm terram, &c. Id eſt, argumentis probatur.

Effectum eſt ut. Cic.1.Off.38. Quibus rebus effectum eſt, ut infinita pecuniæ cupiditas eſſet.

Effexis,pro effeceris:Antiquum.Plaut.Caſin.15.64.
Effexis hoc,ego ſoleas tibi dabo, & annulum in digito aureũ.

Efficiens] Participium,ſiue Nomen ex participio, (ποιητικός,)Cic.in Topic.44.Cauſa autem efficiens ſic, ut, &c.

Cauſa & ratio efficiens magnos uiros.Cic.1.Off.96.
Res efficientes uoluptatum.Cic.2.de Fin.35.
Res efficientes,id eſt,cauſæ.Cic.in Topic.29.
Virtus efficiens eſt uoluptatis.Cic.3.Off.156.
Virtus efficiens utilitatis.Cic.3.Off.15.

Efficientia] efficientiæ.ut(ἐνέργεια,)

Efficientia ſolis.Cic.2.de Nat.deor.138.
Naturalis efficientia.Cic.de Fato 30.

Efficienter] Aduerbium,(ἐνεργητικῶς,) Cice.de Fato 50. Non ſic cauſa intelligi debet,ut quod cuiq; antecedat, idem cauſa ſit:ſed quod cuiq; efficienter antecedat.

Effectus] Participium,(ἀπειργασμένος,)ut

Iter effectum iam eſt.Ouid.6.Metam.104.
Res maxima effecta.Virg.11.Aeneid.3.
Effectos ſyllogiſmos uocat Plinius lib.2.ad Nepotẽ,epiſt.27. bene formatos,Syllogiſmi circunſcripti & effecti: quod ſtylo quoq; aſſequi magnum eſt.
Vrbs effecta ex latere & cæmento.Cic.2.de Diuinat.148.
Dare effecta.Claud.7.Paneg.71.
Hæc effecta dabo.Id eſt,efficiam.
Effectum dabo.Terent.Eun.2.1.8.
Effectum aliquid reddere.Terent.And.4.2.20.

Effectus] huius effectus(ἐνέργημα,)Plin.in Paneg.73.Perge modo Cæſar & uim effectumq; cenſuræ tuum propoſitum,tui actus obtinebunt.

Non caret effectu quod uoluere duo.Ouid.2.Amor.eleg.3.3.
Ad effectum uires dare alicui, id eſt, iuuare, ut perficiat quod animo conceperat.Propert.lib.3.eleg.9.6.

Effector] Verbale,m.g.(ποιητής,)Cic.2.de Diuin.83.Magna ſtultitia eſt earum rerum deos facere effectores.

Conditor & effector alicuius rei.Cic.1.Tuſc.109.
Effector, ac magiſter dicendi præſtantiſſimus ſtylus. Cicer.1. de Orator.73.

Effectrix] Verbale,fœm.(ποιήτρια,)Ci.1.de Fin.102. Amicitiæ nõ modò fautrices fideliſſimæ, ſed etiam effectrices ſunt uoluptatum tam amicis quàm ſibi.

Effectio] Verbale,(ποίησις,)Cic.3.de Fin.38.Effectio artis. Ibidẽ 70.Sic recta effectio, κατόρθωσιν, enim ita appello.

Efficax] pen.corr.huius efficacis,om.gen.(αὐντικός, δραστήριος,ἐνεργός,)dicitur quod ad aliquid agendum uim habet,& maximè conducit.Plin.lib.24.cap.15.

Efficax ad.Plin.in Paneg.138.Vtrum ſit efficacius ad rectè uiuendum bene inſtitui,aut feliciter naſci.
Efficaces ad muliebre ingenium preces.Liu.1.ab Vrbe 41.
Efficax aduerſus ſerpentes.Plin.lib.24.cap.15.10.
Efficax contra.Plinius,lib.13.cap.21.1.
Efficaciſſima auxilia.Plin.lib.20.cap.10.3.
Parum efficax homo.Cælius ad Ciceronem,lib.8.10.9.
Efficax uir,pro robuſto & ualido.Horat.Epod.3.4.

Efficacia] efficaciæ,(ἐνέργεια,)Plin.lib.11.cap.5.2. Quos efficaciæ,induſtriæq; tantæ paremus neruos?

Efficacitas] pen.corr.(ἐνέργεια,)Idem.Cic.4.Tuſcul.47. Itemq; uiribus corporis & neruis,& efficacitati ſimiles,ſimilibusq; uerbis animi uires nominantur.

Ars & efficacitas.Cic.de Petit.Conſul.7.

Efficaciter] pen.corr.Aduerbium,(ἐνεργῶς,) Plin.lib.28. cap.11.2.Capitis ulcera manantia, urina tauri efficaciter ſanat.idem lib.20.cap.20.6.Sic lib.18.cap.6.12.Id efficaciſſimè contingit.

Effigies] effigiei,pen.prod.fœm.gen.(ἐκμαγεῖον,ἐμφέρεια, ἀποφράγισμα,)Figura ad uiuam alterius ſimilitudinem,uel ad ueritatis imaginem efficta,tam in picturis, quàm in ſcalpturis:inquit Valla lib.5.Plin.lib.10.ca.44.2.Vnde origo fabulæ,Diomedis ſocios in earum effigies mutatos.

Effigies hominis & imago.Cic.1.de Nat.deor.143.
Effigies & ſimulacrum alicuius.Cic.4.Verr.114.
Antiquitatis effigies in XII. tabulis.Cic.1.de Orat.95.
Effigies humanitatis & probitatis patris filius.Cic.2.de Finib. (94.
Effigies ingenij Liu.1.ab Vrbe 247.
Effigies lupi.Plin.lib.8.cap.19.30.
Numinum effigies.Tacit.lib.1.
Cerea effigies.Horat.1.Serm.Saty.8.7.
Diſſimiles effigies formarum.Lucret.lib.4.21.
Indiſcretæ effigies.Vide Indiſcretus.
Mirabiles fama effigies.Vide Miror.
Muta effigies.Quint.lib.6.cap.1.25.
Sacræ effigies diuûm.Virg.3.Aeneid.30.
Torua effigies.Stat.4.Sylu.6.10.
Vaſta effigies.Valer.5.Argon.46.
Veneranda effigies.Valer.5.Argon.46.
Honora effigie cælatus clypeus.Sil.lib.8.77.
Complecti effigiem alicuius in auro.Ouid.1.Triſt.eleg.6.2.
Conformata effigies caminis.Stat.1.Sylu.1.1.
Effigiem ducere.Virg.8.eclog.14.Vide Duco.
Eminens effigies uirtutis.Cic.3.Tuſc.6.
Habere effigiem thuris.Plin.lib.25.cap.77.
Effigiem dei in ſe oſtendere.Plin.lib.2.cap 25.3.
Conſiliorum relinquere ac uirtutum noſtrarum effigiem nõne multo malle debemus ſummis ingenijs expreſſam & politam?Cic.pro Archia 22.
Ad effigiem Macedonicæ chlamydis.Plin.lib.5.cap.10.1.
Ad effigiem iuſti imperij.Cic.Quint.frat.lib 1.1 33.
In effigiẽ pelagi exundabat lacus.Id eſt,in modũ pelagi.Sil.lib. (5.1..
Effigie columnæ.Plin.lib.2 cap.11.3.

Effigia] effigiæ,(ἐκμαγεῖον,)Idem.Plaut.Rud.11.7.Pro dij immortales,Veneris effigia hæc q̃dẽ eſt. Afranius Vopiſcus, Cuius te ſuſcitat imago?cuius effigia cognatus patre?

Effingo] effingis, effinxi, effictum, (ἀπεικάζω,διατυπόω, ἐκμάσσω,)effingere,Ad alterius formam fingere,& quodam modo fingendo repræſentare,ut ait Valla,lib.5.Cic.1. Tuſc.95.Quæ porrò tam immenſa magnitudo, quæ illa tã multa poſſit effingere?

Effingere & efficere.Cic.1.de Nat.deor.88.
Effingere ex.Plin.epiſt.93.lib.4.Cic.4.Acad.38.Viſum igitur impreſſum effictumq; ex eo unde eſſet.
Animo effingere aliquid.Cic.2.de Orat.192.
Caſus aliquos effingere in auro.Virg.6.Aeneid.7.
Sui diſſimilia effingere natura nõ poteſt.Cic.3.de Nat.deo.30.
Figuras uarias effingere.Lucan.lib.5.143.
Exprimere & effingere uerbis, corporis cuiuſpiam formam. Author ad Heren.lib.4.230.
Effingere mores.Cic.1.de Legib.39.
Mores oratoribus effingit oratio.Cic.2.de Orat.99.
Formas & mores ab aliquibus effingere.Ci.2.de Diuin.142.
Effingit ſenem ſignum illud.Plin.epiſt.50.4.
Verba effingere imitando conabitur.Quint.lib.1.cap.1.4.
Effingere uim alicuius docti hominis.Quint.lib.10 cap.1.

Effictus] Participium,(ἀπεικασθείς,)Cic.pro Roſc.Amer. 27.Etenim hæc conficta arbitror à poetis eſſe, ut effictos noſtros mores in alienis perſonis, expreſſamq; imaginem noſtram uitæ quotidianæ uideremus.

Effictio] Verbale,(διατύπωσις,)Author ad Herennium, lib.4.230.Effictio eſt,quum exprimitur & effingitur uerbis,corporis cuiuſpiã forma quoad ſatis ſit ad intelligẽdũ.

Effio]

Effio] penult.prod.effis, effieri, penult. correp.(γίνομαι,) Plaut.Perſa.12.12.
Vt fiant quorum opera hæc mihi facilia factu facta ſunt,
Quæ uolui effieri.

Efflagito] efflagitas,penul.corr.(ἐξαιτῶ,) efflagitare, eſt Vehementer, & plus quàm poſtulare, inquit Valla lib.5. Virg.12.Aeneid.152.
Ille ſimul fugiens,Rutulos ſimul increpat omnes,
Nomine quenq; uocans:notumq; efflagitat enſem.

Ab aliquo aliquid efflagitare.Cic.3.Verr.42.
Auxilium ab alienis efflagitare.Cic.Anteq.iret in exil.5.
Efflagitare cõuitio.Cic.ad Qu.frat,lib.2.epiſt.13.1. Epiſtolã hãc cõuitio efflagitarunt codicilli tui. Quint. Triphoni 1.
Requirere & efflagitare miſericordiã alicuius.Cic.ꝓ Mil.71.

Efflagitatus] Participium,(ἐξαιθητείς,)Cic.1.Verr.5.Iudiciorum deſyderio Tribunitia poteſtas efflagitata eſt.

Efflagitatus] huius efflagitatus,pe.prod.(ἐξαίτημα,) pro uehementi poſtulatione.Cic.7.Verr.60.In iudicio,coactu atq; efflagitatu meo producere ad ignotos,&c.

Efflagitatio] Verbale,(ἐξαίτησις,)Cic.ad Brutum 16.19. Quia neminem magis decet Remp.amare, liberatiſq; defenſorem eſſe,uel ingenio, uel rebus geſtis,uel ſtudio atq; efflagitatione omnium.

Efflagitatio ad coeundam ſocietatem.Cic.Ruſo,lib.5.19.5.
Inſulſa efflagitatio,Vide Inſulſus.

Effleo] effles,effleui,effletum,pen.prod.(ἐκκλαίω,) efflere, ut Efflere oculos,pro flendo conſumere. Quintilianus Declamatione ſexta. Audita mea calamitate rari uxor exempli,& prorſus talis filij mater effleuit oculos.Nã cæca fuerat facta præ nimio fletu.

Effligo] Effligis,pen.prod.efflixi,efflictum,(ταλαιπωρέω,) effligere,Idem ſignificat quod affligere.Plaut.Aſin.14.9. Quam tu propediem (niſi quidem illa ante occupaſſit te) effliges ſcio.Idem Ciſtel.5.50.

Efflictim] (ταλαιπώρως,)Aduerbium, pro ualde & uehementer,inquit Nonius.Plaut.Amph.6.19. Sic efflictim amare perinde ut hic te efflictim deperit.Idem Caſin.2.48.

Efflo] efflas,(ἐκφυσάω,)efflare,Extra ſpirare,emittere.Plin. li.34.c.13.2.Leuiſſimè hæc efflatur, & ocyus, euolatq; è fornacibus.Varro 1.de Re ruſt.Præterea quòd ab ſole toto die illuſtratur,ſalubrior eſt, quòd & beſtiolæ ſiquæ prope naſcũtur,aut inferũtur,aut efflantur,aut aritudine cito pereunt.

Efflare animam,Mori.Cic.pro Milone 37.
Efflare colorem,id eſt,deperdere colorem.Lucret.lib.2.167.
Efflare nimbos in ſublime.Plin.lib.9.cap.6.ad finem.
Efflauit extremum halitum,id eſt,Mortuus eſt.Cic.2.Tuſ.37. Ex quodam poeta.
Vitam efflauit anhelo pectore.Silius lib.17.113.
Efflauit animam ſpes.Plau.Trucul.18.22.Per tranſlationem.

Efflans] Partic.(ἐκφυσῶν,)Cic.1.de Diuin.172.Abijcit efflantem,& laceratum affligit in unda.Ex quodam poeta.

Effloreſco] effloreſcis,efflorui,(ἐξανθέω,)effloreſcere,Flores producere: & per tranſlationem pro creſcere uidetur accipi,& abundare,aut produci.Cic.de Amic.83.de utilitate.Quæ tamen ipſa effloreſcit ex amicitia,etiam ſi tu eam minus ſequutus ſis.Idem 5.Tuſc.101. Hinc illa cognitio uirtutis exiſtit,effloreſcunt genera,parteſq; uirtutum. Cic. pro Cælio 60.Effloreſcere ingenij laudibus.

Effloreſcere & redundare.Cic.1.de Orat.11. Etenim ex rerũ cognitione effloreſcat & redundet oportet oratio.

Effluo] effluis,effluxi,effluxum,(ἐκρέω,)effluere,Extra fluere,effundi.Cato,c.111.Si habebit aquam,uinum effluet,aqua manebit.De uaſis hederaceis loquitur.

Influere,& Effluere,contraria.Cic.de Vniuerſ.55.

Effluxit de.Varro 1.de Re ruſt.cap.61.Eius conditio, cum expreſſa olea,quod ſtatim effluxerit de ea, decoquuntur duæ partes.Vbi nunc ſic legitur:eius conditio,quum expreſſa effluxit, quod ſtatim de ea decoquuntur duæ partes,& refrigeratum conditur in uaſa.
Ex animo effluere.Cic.2.de Orat.165.
Ex diſciplina aliquorum dicuntur effluere multa, & ad aures aliorum permanare.Cic.pro Domo ſua 93.
Abũdare,et effluere:quib.opponitur Deeſſe.Ci.1.de Diu.109.
Deſyderio alicuius effluere.Ouid.2.de remed.Amor.50.
Aetas effluit.Cic.de Senect.5.
Effluit æſtas.Cic.ad Atticum,lib.12.257.2.
Effluit genitura morbo,id eſt,extra fluit, ſiue ſua ſponte & nobis nolentibus fluit. De ſeminis genitalis incontinentia loquitur.Plin.lib.20.cap.8.6.
Mens effluit.Cic.de Claris Orat.116. Huic minime mirum eſt ex tempore dicenti ſolitam effluere mentem.
Effluunt uires laſſitudine.Liu.7.ab Vrbe 158.
Effluit uita cum ſanguine.Cic.2.Tuſc.100.
Effluunt præteritæ uoluptates.Cic.1.de Fin.63.
Effluet,per tranſlationem,pro Vulgabitur,& palàm omnibus fiet:quod de ijs dicitur qui nihil ſecreti continere poſſunt. Terent.Eun.1.2.41.Vtrunq; hoc falſum eſt,effluet.
Præterijt,& effluxit.Cic.de Senec.63. Sed mihi me diuturnũ quidem quicquã uidetur,in quo eſt aliquid extremum,quũ enim id aduenit,tum illud quod præterijt,effluxit.
Effluere aliquid alicui dicitur,quod ipſe oblitus eſt & memoria excidit.Cic.6.Verr.50.
Dicta animo effluxerunt.Catul.ad Ortalum 60.4.

Effluentia] huius effluentiæ,(ἐκροή,) Plin.li.26.ca.10.1. Illità quoq; radix genitalibus,inhibet non ſolum Venerem, ſed effluentiam genituræ.

Effluuium] effluuij,(ἔκρευσις,)Plin.lib.7.ca.51. Profundi humoris è corpore effluuium.

Effluuium lacus,quo exundat,& ſe exonerat.Tacit.lib.12.

Effoco] effocas,pen.produ.(ἀπάγχω,)effocare,Idem quod ſuffocare.Senec. de Breuit.uitæ, Aſpice illos ad quorum felicitatem concurritur,bonis ſuis effocantur.

Effodio] effodis,pe.cor.effodi,pe.pro. effoſſum,(ἐξορύττω, κατασκάπτω,)effodere,Extra fodere,ſiue foſſam facere,uel aliquid terra exerere. Mart.li.13.16.Gaudet in effoſſis habitare cuniculus antris.Plin.lib.9.cap.51.8.Mus marinus in terra ſcrobe effoſſa,parit oua,& rurſus obruit terra.

Effodere è terra,pro Extrahere.Cic.2.Off.17.Argentum effoderetur penitus abditum.Ouid.1.Metam.29.
Effodiuntur opes irritamenta malorum.
Effodere ex terra.Plaut.Pſeud.6.19.
Effodere alicui oculos,pro Confodere,& excauare.Plaut.Trinum.8.50.Terent.Eun.4.6.2.Oculi ilico effodientur. Et Cic.3.de Natur.deor.132.
Effodit illius memoria pectus meum. Cic. pro Marcello 6. Id eſt,grauiſſimum dolorem mihi infligit, quaſi pectore penetrato,aperto,& uulnerato.

Effoſſus] Participium,(ἐξορυχθείς,)ut Oculi effoſſi. Senec. Oedip.12.12.Catul. in Siconium 103. Et Aurum effoſſum,Silius,lib.1.47.

Effœmino] effœminas,pen.corr.(ἐκθηλύνω,)effœminare, In mollitiem muliebrem, atq; laſciuiã conuertere:cuius paſſiuum eſt Effœminor.Cic.2.de Nat.deor.95.Effœminarũt autem eum,Iunoniq; tribuerunt, quòd nihil eo mollius.Hoc eſt,aerem fecerunt uelut fœminam,Iunonem appellantes.Idem 1.Tuſc.152. Cogitationibus moleſtiſſimis effœminamur.Cæſar 1.bel.Gal.3.Remolleſcere homines atq; effœminari ea re arbitrantur.

Fortitudinis quædam præcepta ſunt, ac pene leges, quæ effœminari uirum uetant in dolore. Cic. 2. de Finib. 150.

Effœminatus] pen. prod. Participium, (ἐντεθηλυμένος,) ut Homo effœminatus. Cic. pro Milone 68.

Impurus, impudicus, effœminatus. Cic. 3. Phil. 131.

Effœminatum & molle. Cic. 1. Off. 179. Idem 4. Tuſc. 104. Nam uidendũ eſt in utriſq; ne quid humile, ſummiſſum, molle, effœminatum, fractum, abiectumq́; faciamus.

Effœminatæ artes. Plin. in Paneg. 74.

Effœminata opinio ac leuis. Cic. 2. Tuſc. 91.

Effœminatæ uoces. Plin. in Paneg. 89.

Vox effœminata nefarijs ſtupris. Cic. pro Plancio 70.

Effœminate] Aduerbium, (θηλυδρίως,) Cic. 1. Off. 23. Caueq; ne quid indecore, effœminatéue faciat.

Effœtus] effœta, effœtũ, (ἀπονύμωμ, ἐξαύτλητος,) Quod fœtum emiſit. Colum. lib. 7. cap. 12. 10. Primus effœtæ partus amouendus eſt, quoniam tyruncula nec rectè nutrit.

Effœtus, id eſt, emiſſus. Colum. lib. 8. cap. 5. 12. de gallinis. Poſtero die quum grex fuerit effœtus, hoc modo deponitur. Hoc eſt, quum fœtus gregis fuerit abſolutus.

Effœta gallina, Quæ amplius non parit, quaſi frequenti partu delaſſata. Plin. lib. 10. cap. 53. Col. lib. 7. cap. 3. 13. Effœtus ſenectute grex. Sic lib. 6. ca. 24. 1. Ita quoq; uiribus effœtã ſenectutem dixit Virgilius: hoc eſt tardam, & declinantẽ.

Effœtus, Fœtu deſtitutus, eneruatus, exhauſtus, & laſſatus, à ſimilitudine mulierum, quas partus debiles reddit.

Aetas effœta. Lucret. lib. 2. 231.

Effœtus ager, & effœtum ſolum. Virg. lib. 1. Georg. Effœtos cinerem immundum iactare per agros. Vbi Seruius. Effœtos, Continua fertilitate laſſatos: ſicut etiam frequenti partu effœta dicitur mulier. Colum. in Præfat. 2. Quòd exiſtiment ubertate nimia prioris æui defatigatum & effœtum ſolum, nequire priſtina benignitate præbere mortalib. alimenta.

Effœtum corpus. Cic. de Senect. 26. Libidinoſa etenim & intemperans adoleſcentia effœtum corpus tradit ſenectuti. Hoc eſt, laxum & debile, ac libidinibus confectum. Ouidius 7. Metamorph. 53.

Tellus effœta. Lucret. lib. 2. 231.

Tellus calore effœta. Lucret. lib. 6. 169.

Vinitor effœtus. Virg. 2. Georg. 84.

Vires effœtæ. Virg. 5. Aeneid. 79. Effœtæ, id eſt, exhauſtæ, & eſt translatio à mulieribus, quas frequens partus debiles reddit. Seruius.

Effœte] Aduerbium, (ἐξαυτλήτως,) Mart. lib. 2. 27. Effœtè, grauiter, citò, nequiter, euge beate.

Effor] Vide Effari.

Efforo] efforas, pe. corr. (ἐκτιτραίνω,) efforare, Idem quod perforare. Colum. lib. 9. cap. 1. 3. Erit fiſſilis ſtipes, compluribus locis per latus efforatus.

Effrænatus] pen. prod. (ἀχάλινος, πόρρω πετὴς,) dicitur qui cohiberi, & pro arbitrio noſtro agi non poteſt, quaſi fræno carens, uel fræno reluctans, aut frænũ nõ metuens. Cic. 3. de Fin. 57. Quis unquam fuit, aut auaritia tam ardenti, aut tã effrænatis cupiditatibus, ut eandem illam rem, &c.

Effrænatus & furioſus. Cic. 1. in Catil. 18.

Languens & Effrænatus, contraria. Cic. 2. de Orat. 20. eiuſdẽ & languentis populi incitatio, & effrænati moderatio. De munere Orator.

Effrænatus animus. Cic. 7. Verr. 109.

Effrænata audacia uel cupido. Cic. in Cati. 1. Et pro Cluen. 10.

Indomitæ & effrænatæ cupiditates. Cic. 3. Verr. 41.

Proiecta & effrænata cupiditas. Cic. pro Domo ſua 88.

Effrænatus & præceps furor alicuius. Cic. de Aruſp. reſp. 1.

Effrænata & indomita libido. Cic. pro Cluent. 10.

Violentia hominis effrænata. Cic. 12. Philip. 338.

Effrænatus fertur, aut libidine, aut iracundia. Cic. 3. Tuſcu. 17.

Homines ſecundis rebus effrænatos, & ſibi præſidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere, ut perſpicerent rerum humanarum imbecillitatem, uarietatemq́; fortunæ. Cic. 1. Off. 128.

Effrænate] pen. prod. (πόρρω πετῶς,) Aduerbiũ. Cic. 14. Philip. 401. Cic. Tuſc. 76. An propter infinitum odium tyranni effrænatius in Aruntem inuaſerit. Hoc eſt, petulantius.

Temere & effrænate incitari ad potiundum. Cic. de Senec. 36.

Effrænatio] Verbale, (ἀκαθεξία,) Cic. 5. Philip. 139. Quæ effrænatio impotentis animi?

Effrænus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀκάθεκτος, δυσήνιος,) Cui frænum detractum eſt. Liu. 4. ab Vrbe 146. effræno equo in medios ignes infertur.

Amor effrænus. Ouid. 6. Metam. 93.

Gens effræna. Virg. 3. Geor. 76. Id eſt, ſæua, rectorẽ recuſans. (Seruius.

Impetus effrænus. Senec. Agam. 12. 6.

Iuuenta effræna. Stat. 1. Achil. 56.

Licentia effræna. Claud de bello Getico 74.

Mors effræna, id eſt, uiolenta. Senec. Hipp. 2. 35.

Effræno nimbos æquare profatu. Stat. 5. Sylu. 21. Profatum effrænem intelligit orationem ſolutam & rhetoricam.

Effrico] effricas, pen. corr. (ἀποτρίβω,) effricare, pro Fricando excutere. Senec. epiſt. 96. At illis, aut hebetibus & obtuſis aut mala conſuetudine obſeſſis, diu rubigo animorum effricanda eſt.

Effringo] effringis, effregi, pen. prod. effractũ, (διαῤῥήγνυμι,) effringere, Idẽ quod frangere, uel ui quadã & maximo impetu concutere & diſrumpere. Terent. Adel. 1. 2. 9. Fores effregit, atq; in ædes irruit alienas. Cic. 6. Verr. 46. & (84.

Animam effringere. Seneca Herc. Oeth. 11. 7.

Corpus effringere. Seneca Theb. 1. 1.

Effringere theſaurum. Plin. lib. 34. cap. 7. 5.

Effringere dicuntur agricolæ, quum excitatæ grãdiores glebæ franguntur. Author Varro. Imò uerò Offringere, utiq; per quartam uocalem, Vide Varronem lib. 1. cap. 29.

Effractus] Participium, (διεῤῥηγμένος, Cice. pro Muræna 31. Eamq́; urbem ſibi Mithridates Aſiæ ianuam fore putauiſſet, qua effracta & reuulſa, tota pateret prouincia.

Effractus fame, per translationẽ dictũ, pro conſumptus. Plaut. Capt. 8. 6. Neq; ieiunioſiorẽ, neq; magis effractũ fame uidi.

Cerebrum effractum. Virg. 5. Aeneid. 95.

Ciſta effracta. Horat. 1. epiſt. 18. 11.

Vrbs effracta. Stat. 9. Theb. 112.

Effractor] Verbale, (κατα(ῤ)ῥηκτὴς,) Paulus in L. 3. ff. de Officio præfecti uigilum, Cognoſcit præfectus uigilum de incendiarijs, effractoribus, furibus, etc. Idẽ in L. Finali. ff. de Effractorib. In effractores uariè animaduertitur. Vlpi. eodẽ titulo. L. 1. Sed enim diuus Marcus effractorem equitem Romanum qui effracto perforatoq; pariete pecuniam abſtulerat, quinquennio abſtinere iuſſit prouincia Africa unde erat, & Vrbe, & Italia.

Effractarius] (διαῤῥηκτὴς,) qui effringit. Seneca epiſ. 69. Vide uidetur quicquid paret: aperta effractarius præterit.

Effractura] effracturæ, penult. prod. Ipſe effringendi actus. Paulus in L. 3. ff. De offi. præf. uig. Effracturæ fiunt plerunque in inſulis horreiſq;, ubi homines precioſiſſimam partem fortunarum ſuarum reponunt.

Effugio] effugis, pen. corr. effugi, pen. prod. (ἐκφεύγω, ἐξαλύσσω, ἐκκλίνω, ἀλέω,) effugitum, effugere, eiuſdem cum ſuo ſimplici ſignificationis.

Longe effugere. Lucret. lib. 3. 14.

Nunquam hodie effugies, Virg. eclog. 3. 10.

Nihil te effugiet, atq; omne quod erit in re, occurret atq; incidet, ſi modo rerum uſum percallueris. Cic. 2. de Orat. 81.

Effugere ex urbe. Plaut. Trinum. 10. 73. Et apud Cæſarem 8. bel. Gall. 89. Effugere ex agris.

Effugit rex è manibus. Cic. pro Lege Manil. 15.

Effugere de prælio. Cic. 2. Philip. 79.

Per manus infeſtas effugere. Ouid. 6. Faſt. 69.

Effugere mari. Cic. 7. Verr. 72.

Effugit ſors ex ſitella, quũ nomen alicuius in ſitella, uel ciſtella potius, coniectũ, perit & euaneſcit. Plaut. Caſin. 8. 43.

Effugere patria. Plaut. Merc. 12. 75.

Effugit memoria. Plaut. Bacch. 1. 2.

Voluptas effugit. Stat. 1. Sylu. 6. 11.

Effugere, pro Vitare ponitur, uel (ut ait Donatus) in totũ fugere.

Effugere calumniam. Cic. pro Cluent. 131.

Oculorum aciem effugere, Vide Acies.

Amorem alicuius effugere. Ouid. 3. Metam. 161.

Effugere catenas, aut uincula. Horat. 2. Serm. ſat. 7.

Crimen aliquod effugere. Ouid. 7. Metam. 14.

Crimen inconſtantiæ. Cic. 5. de Finib. 151. Et Crimen ineptiarum. Cic. 3. de Orat. 104.

Maximos cruciatus præcipiti uia effugit. Qu. in Proœ. li. 6. 6.

Diem aliquem. Cic. 4. Verr. 26.

Dolores intolerabiles effugere. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 4. 4.

Incurſum alius effugere. Lucret. lib. 3. 151.

Infamiam crudelitatis. Cic. pro Lege Agr. 90.

Maculam aliquam. Terent. Adel. 5. 8. 33.

Maledictum omne effugere. Cic. pro Flacco 5.

Manus. Cic. in Somnio 7. Nuptias. Terent. And. 2. 1. 34.

Mortem non effugiunt. Virg. 11. Aeneid. 176.

Offenſionem. Cic. 3. Verr. 72.

Peccata effugere. Ouid. 2. de Arte 35.

Pericula effugere. Lucan. lib. 1. 104.

Periculum. Cæſar 4. bel. Gal. 589.

Plagam. Cic. Attico, li. 7. 121. 8. Pœnas, li. 3. de Nat. deo. 130.

Scelus aliquod effugere. Ouid. 10. Metam. 69.

Speciem alicuius effugere. Cic. de Claris Orat. 89.

Vincula effugere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 15.

Viſus alicuius effugere. Ouid. 3. Faſt. 82.

Vituperationem. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. 7.

Effugiens] Participium, (ἐκφεύγων,) ut Anima effugiens. Lucanus, lib. 3. 124.

Effugiendus] (ἐκφευκτέος,) Ouid. 2. de Arte 11. Hac nobis Minos effugiendus ope. Verba ſunt Dedali.

Effugium] (ἐκφυγὴ, ἀποφυγὴ,) idem quod Refugium, ut Mali unicum effugium. Senec. Hipp. 2. 43.

Aſſequi effugium. Cic. 7. Verr. 131.

Habere effugium. Cic. 2. de Nat. deor. 180.

Inſidere effugia. Tacit. lib. 3. Qui effugia inſederant. Id eſt, loca per quæ effugere poterant.

Patet effugium. Liu. 4. bel. Pun. 120. Id eſt, locus uel uia fugæ.

Præcludere effugium alicui. Lucret. lib. 1. 199.

Effulcio] effulcis, effulciui, effulcitum, (ὑποστηρίζω,) effulcire, Idem quod fulcire: niſi quid addat præpoſitio. Virg. 7. Aeneid. 19. de Latino.

Centum lanigeras mactabat rite bidentes:
Atq; harum effultus tergo, ſtratiſq; iacebat Velleribus.

Atria effulta montibus. Stat. 1. Theb. 29.

Fulmina effulta metallis. Stat. 3. Sylu. 1. 1.

Effulgeo] effulges, effulſi, effulſum, (σελαγέω,) effulgere, Idem quod uehementer fulgere. Liu. 8. bel. Pun. 81. Niſi ex uehemẽti ſole, qualis inter graues imbre nubes effulget, etc. Et apud. Vir. 9. Aeneid. 23. Effulſit oculis lux. Et li. 8. 134.

- inſtructo Marte uideres
Feruere Leucaten, auroq; effulgere fluctus.

Ex hoc effulſit illud. Plin. lib. 4. cap. 1. 2.

Oſtro effulgens Lælius. Silius lib. 16. 116.

Effundo] effundis, effudi, effuſum, pe. prod. (ἐκχύνω, ἐκχέω, προχέω,) effundere, Fundendo in terram ſpargere. Plautus Aſin. 5. 64. Effundit cibum: aues aſſueſcunt.

Redundare & effundi dicitur mare. Cic. 2. de Nat. deor. 174.

Effunditur amnis in Atlanticum Oceanum. Plin. lib. 3. ca. 1. 3.

Fletus effundere. Virg. 2. Aeneid. 55.

Lachrymas effundere. Cic. pro Plancio 82.

Effundere ſanguinem pro Rep. Cic. pro Milone 77.

Effundere ſe dicitur ciuitas. Cicero ad Brutum 3. 2. Timore quodam perculſa ciuitas tota ad te ſe cum coniugibus & liberis effundebat.

Copiam oratorum effudit ætas. Cic. de Claris Orat. 18.

Effudit ſeſe in publicum maxima frequentia mulierum. Liu. 4. bel. Macedonici 38.

Effudit omnes ſtudium certaminis. Liu. 10. bel. Pun. 74.

Celerius effundere. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.

Effunduntur omnibus portis ad opem ferendam. Liuius 8. bel. Maced. 23. Et 6. bel. Pun. 23.

Effuderant ſe ex omni prouincia legationes ad famam aduentus eius. Liuius 5. bel. Pun. 102.

Effundi ad luxuriam. Liu. 4. bel. Maced. 29.

Effundere ſe in aliqua libidine, & Continere, contraria. Cicer. in Parad. 25.

Effundere, atq; conſumere aliquid per luxuriam. Cic. pro Roſ. Amer. 4. Et ibidem 41. Effuſus ſumptus.

In queſtus, lachrymas, uota effundi. Tacit. lib. 1.

Effundere ærarium. Cic. 3. Tuſc. 83. Idem pro L. Agr. 9. Spoliemus orbẽ terrarũ, uẽdamus uectigalia, effundamus ærariũ.

Animam effundere. Virg. 1. Aeneid. 21.

Crines effundere uertice. Lucan. lib. 1. 38.

Autumnus effundit fruges. Horat. 4. Carm. ode 7. 3.

Furorem uinolentũ in aliquẽ effundere. Cic. Corn. li. 12. 25. 9.

Herbas effundunt inimiciſſimas frugibus ſegetes fœcundæ & uberes. Cicero in Orat. 27.

Effundere honores in mortuum. Cic. ad Brutum 15. 11.

Effundere primum impetum feruido ingenio & cæca ira. Liu. 8. bel. Maced. 71.

Effundere iram in aliquem. Liu. 9. bel. Maced. 137.

Ira effundi. Valer. 7. Argon. 7.

Minas effundere. Lucan. lib. 5. 53.

Odium. Cic. Lent. lib. 1. 9. 78.

Effundere patrimonium, Prodigere, conſumere. Terent. Adel. 5. 9. 34. Cic. 2. Offi. 78. Multi enim patrimonia effuderũt inconſulte largiendo. Idem 3. Philip. 125.

Pauorem. Liu. 10. ab Vrbe 30.

Querelas effundere. Lucan. lib. 2. 9.

Queſtus effundere pectore. Virg. 5. Aeneid. 155.

Rabiem. Silius lib. 11. 45.

Remedia Reipub. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 3.

Extremum ſpiritum. Cic. 14. Philip. 405.

Verba effundere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 9.

Dolor effudit uerba. Seneca Medea 7. 25.

Effundere uim telorũ ingentẽ in inimicos. Liu. 7. bel. Pu. 108.

Vires effudit in uentum. Virg. 5. Aeneid. 89.

Vitam effundere. Ouid. epiſt. 7. 36.

Effundere uocem in turbam. Cic. pro Flac. 54.

Effundere quæ tacueramus. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. 7.

Effunditur ſtomachus in uomitiones. Plin. lib. 23. cap. 1. 29. De ijs quibus ſtomachi facultas, quã retentricem uocamus, eſt corrupta aut imbecilla, uel ijs qui facile nauſeant. Effuſo ac profligato peditatu paulatim retrocedere ceperũt. Sallu.

Effuſus] pen.prod.Participium,(ἐκκεχυμένος,) Plinius libro 9.cap.29.1.
Effuſus Tyberis ſuper ripas.Liu.1.ab Vrbe 15.
Agris effuſa iuuentus.Virg.7.Aeneid.162.
Effuſa uelut ad ſpectaculum triumphi multitudo omnis.Liuius 10.bel.Pun.57.Plin.lib.8.cap.40.5.
Effuſi in fugam.Liu.2.bel.Maced.44.
In amorem alicuius effuſus.Tacit.lib.1.
In lachrymas effuſus.Tacit.lib.4.
In luxum,& epulas,& nocturnos cœtus effuſi.Tacit.lib.20.
Ad preces,lachrymasq; effuſus.Liu.lib.4.Decad.5.
Effuſi in Venerem Numidæ.Liu.9.bel.Pun.117.
Nos contra effuſi lachrymis.Virg.2.Aeneid.140.
Effuſus in aliquem.Cic.ad Atticum,lib.4.79.2.
Aquæ effuſæ.Ouid.2.Amor.eleg.6.6.
Crines effuſa ſacerdos.Virg.4.Aeneid.102.
In uerbis effuſior cultus.Quint.lib.3.cap.8.
Ruunt effuſi carcere currus.Virg.5.Aeneid.29.
Effuſus curſus.Liu.8.bel.Pun.33.
Effuſa fuga.Liu.7.ab Vrbe 123.Et lib.1.119.
Fuga effuſior,minor cædes.Liu.3.ab Vrbe 20.
Effuſis ac diſsipatis fructibus.Cic.2.de Lege Agra.87.
Grandine effuſa præcipitant nimbi.Virg.10.Aeneid.159.
Effuſiſsimis habenis inuadere hoſtem.Liu.7.bel. Maced. 84.
Imber effuſus nubibus.Virg.4.Georg.63.
Italia effuſa.Cic.pro Deiotaro 6.
Iubæ effuſæ per colla.Silius,lib.16.89.
Effuſa lætitia.Liu.5.bel.Maced.169.
Licentia effuſa.Liu.lib.4.Decad.5.
Effuſæ opes.Plin.lib.7.cap.25.3.
Riſus effuſus.Claud.3.de Rapt.Proſerp.42.
Effuſo ſinu.Liu.1.bel.Pun.66.
Effuſus] pen.prod.(ἔγχυτος,)Nomē ex Participio.Cic.pro Cælio 9.Quis in largitiōe effuſior?Id eſt, magis prodigus.
Effuſe] pen.prod. Aduerbium,(ἐκκεχυμένως,) Abundāter, aut prodigaliter.Cic.pro Cæl.30.Si uidua libere,proterua petulāter,diues effuſe,libidinoſa meretricio more uiueret.
Effuſe inuehētem ſeſe hoſtem abſterruit.Liu.10.bel.Pun.47.
Effuſe aliquam diligere.Plin.epiſt.150.
Largè effuſeq; donare.Cic.pro Roſc.Amer.14.
Effuſè exultat animus.Cic.4.Tuſc.21.
Effuſe fugere.Liu.3.ab Vrbe 97.
Effuſe petulans.Cic.in Piſonem 7.
Effuſe uaſtare agrū nobiliſsimæ fertilitatis.Liu.7.bel.Pu.173.
Effuſio] Verb.(ἔγχυσις,)ut Effuſio aquæ.Cic.2.de Nat.deo. (38.
Effuſiones hominum ex oppidis.Cic.in Piſonem 40.
Effuſio animi,cui Contractio opponitur.Cic.4.Tuſcul.107. Eodem enim uitio eſt effuſio animi in lætitia, quo in dolore contractio.
Effuſio,Prodigalitas.Cic.pro Roſc.Amer.80. In hac uita Iudices,quos ſumptus quotidianos,quas effuſiōes fieri putatis?
Effuſio pecuniarum.Cic.ad Att.lib.2.32.1.
Effuſio in aliquem.Cic.ad Att.lib.7.123.5.
Inducta effuſio.Liu.lib.4.Decad.5.
Liberalitatem effuſio imitatur.Cic.in Partit.43.
Effutio] effutis,pen.prod.effutiui,effutitum,(ληρωδέω,) effutire,Imprudēter & impræmeditatè loqui, nulla habita tēporis,uerborū,aut perſonarū ratiōe.Terēt.Phor.5.1.19. Eo perperam olim dixi,ne uos fortè imprudentes foris Effutiretis.Vbi Donatus Effutiretis,Eloqueremini,euacuaretis,exinaniretis:ab eo quod eſt, effundere.Trāslatio eſt à uaſe,futili nomine:quod patulo ore, fundo acuto inſtabile, nihil prorſus continet.Vnde futilis dicitur eiuſmodi, ut nihil intra ſe contineat, & ſemper inanis ſit.Horat. in Arte

Poetica 46.Effutire leues indigna Tragœdia uerſus. Cice. 1.de Nat.deor.115.Quàm bellum erat Vellei confiteri potius neſcire quid neſcires, quàm iſta effutientem nauſeare, atq; ipſum ſibi diſplicere.
Effutire aliquid extempore.Cic.5.Tuſc.127.
Temere de re aliqua effutire.Cic.2.de Nat.deor.137.
Multa effutire.Lucret.lib.5.182.
Effutire(inquit Nonius)Eſt cum mendacio dicere.Cic.5.Tuſc. 128.Nec hæc ſic agit, ut extēpore quaſi effutire uideatur. Lucret.Multa licet ſimili ratione effutiat ore.Nonius.
Effutitus] pen.prod.Participium,(ληρολογούμενος,) Cic.2. de Diuinat.169.Quorum partim ficta apertè,partim effutita temerè,nunquam ne mediocri quidem cuiquam, non modò prudenti probata ſunt.

E G

Egelidor] pen.corr.egelidaris,(χλιαίνομαι,)egelidari, Gelu diſſolui.Sidonius,Egelidarentur fibræ glaciales.
Egelidus] pen.corr.Adiect.(χλιαρὸς,) Quod non eſt calidum neq; frigidū.Seruius pro ualde frigido expoſuit.Virg. 8.Aeneid.122. Vt procul egelido ſecretum flumine uidit. Suet.de Aug.ca.82.Vngebatur ſæpius,ſudabat ad flammā: deinde perfundebatur egelida aqua, uel ſole multo tepefacta.Ouid.Sed gelidum Borean,egelidumq; Notum.Colum. lib.10.27.Nunc uer egelidum, nūc eſt molliſsimus annus. Celſus lib.3.cap.22.Tum & uinum, ſi tuſsis non eſt, potui frigidum dandum,ſi æſtas eſt,egelidum.Idem lib.4. cap. 2. Multaq; aqua,prius calida,pòſt egelida fouendum os.
Tepores egelidi.Catullus ad ſeipſum, de aduentu ueris 43. 1.
Egens] egentis,om.gene.(ἐνδεὴς,ἄπορος,) Dicitur inquit Feſtus,uelut exgens,cui ne gens quidē ſit reliqua. Eſt enim propriè egens, cui deſunt neceſſaria ad uiuendum. Terent. Phorm.2.3.10.Egens relicta eſt miſera:ignoratur parens. Cic.de Amicitia 32.Quocirca & abſentes adſunt,& egentes abundant,& imbecilli ualent.
Egens æquè eſt is qui non ſatis habet,& is cui nihil ſatis poteſt eſſe.Author ad Herennium,lib.4.170.
Egentes,inanesq; diſcederent.Cic.4.Verr.15.
Egens,egentior,egentiſsimus.Cic.ad Atticum,lib.6.111.9.Nihil illo regno ſpoliatius,nihil rege egentius. Ad eundem, li. 9.175.7.Egeſtates tot egentiſsimorum hominum.
Egentiſsimus in ſua re eſt,inſolens in aliena.Ci.pro Roſc. Ame. (13.
Serui & egentes. Cic.Attico,lib.14.306.2.
Animo egens.Catul.epig.58.7.
Artis egens.Stat.6.Thebaid.135.
Coloris egens tellus.Ouid.5.Faſt.45.
Huius egens tellus antè coloris erat.
Egens conſilij.Plaut.Bacchid.15.10.
Animus deliciarum egens.Horat.4.Carm.ode 8.2.
Fortuna egens homo.Cic.pro Flacco 27.
Fructu amoris egens.Prop.lib.3.eleg.20.6.
Frugis egens.Ouid.11.Metam.25.
Lucis egens aer.Ouid.1.Metam.4.
Egens opum.Plaut.Rud.7.11.
Egens rebus omnibus.Cic.Domitio,lib.7.22.2.
Egeo] eges,egui,(ἀπορέω,ὑστερέομαι,) egere, Aliqua re opus habere.Et tam genitiuo quàm ablatiuo iungitur.Cicer. 2.de Fin.40.Qui conſumptis patrimonijs egeant.
Aeris egere.Horat.1.Epiſt.6.8.
Authoritate egere.Cic.de Claris Orat.128.
Egere auxilij.Cæſar 6.bel.Gal.41.
Auxilio alicuius egere.Cic.Caninio,lib.2.16.12.
Egeo conſilij & conſilio.Cic.Att.li.7.140.2. Vide Conſiliū.
Conſolatione egere.Cic.Titio,lib.5.16.1.
Eorum qui copijs egent,infinita eſt multitudo.Cic.1.Off.78.

Eget humanitate.Plin.epiſt.114.a.lib.5.
Non eget interpretatione.Plin.epiſt.115.a.lib.6.
Literis de philoſophia,non egere.Cic.2.de Diuinat.8.
Mentis egere.Ouid.2.Triſt.79.
Moderamine egere.Ouid.2.Metam.14.
Monitoris egere.Horat.1.epiſt.19.14.
Oculis ad cernendum egere.Cic.2.de Nat.deor.215.
Officio egere.Ouid.5.Faſtorum 47.
Ope egere.Ouid.1.Triſt.eleg.2.14.
Eget pudoris.Plaut.Amph.8.185.
Egeo rationis.Martialis lib.6.25.
Ratione egere res dicitur.Cic.2.de Nat.deor.172.
Egere rebus omnibus.Cic.ad Atticum,lib.11.
Eget ille Senatu,Equitibus Romanis,populo,urbe,ærario,uectigalibus,cuncta Italia,prouincijs omnibus,exteris nationibus.Cic.2.in Catil.44.
Tempore egere.Cic.Quint.fratri,lib.3.21.5.
Egeo tui abeuntis.Plaut.Aſin.12.1.
Voce egere.Ouid.6.Faſt.72.
Eget foris.Plaut.Mil.10.43. Quum apud te exemplum experiundi habeas,nō eges foris.Id eſt,nō eſt quod quæras foris.
Indigne egere.Cic.Antequam iret in exil.10.
Egere,Egenum & inopem eſſe.Cic.ad Brutum 15.16.Siquidem etiam Themiſtocli liberi eguerunt.Id eſt,ad extremam paupertatem redacti fuerunt.Budæus.
Egetur acriter.Plaut.Pſeud.5.40.
Egenus] pen.pro.Adiectiuum,Pauper.Liu.9.ab Vrbe 28. Omnium egena corpora humi proſtrauerunt.
Lucis egenus.Lucret.lib.3.206.
Rerum cunctarum egenus.Sil.lib.8.3.
Decoris,& frontis egenum corpus.Sil.lib.6.61.
Egenæ res.Plaut.Pœnulo 3.2.
Rebus in dubijs,egenis.Virg.8.Aeneid.73.
In rebus egenis ſupplex.Virg.6.Aeneid.19.
Egeſtas] egeſtatis,pen.prod.(ἀπορία,ἀχρημοσύνη,)Indigentia.Virg.1.Georg.30. —labor omnia uincit
Improbus,& duris urgens in rebus egeſtas.
Inopia atq; egeſtas.Cic.2.in Catil.43.
Egeſtas ac mendicitas.Cic.in Parad.57.
Animi egeſtas.Cic.in Piſonem 18.
Copiarum egeſtas.Tacit.lib.20.
Linguæ egeſtas.Lucret.lib.1.28.
Egeſtas patrij ſermonis.Plin.epiſt.83.
Acris egeſtas.Lucret.lib.3.13.Vide Acer.
Crudelis egeſtas.Valer.4.Argon.92.
Dira egeſtas.Iuuen.Saty.15.10.
Feralis egeſtas.Claud.ad Adrianum 1.5.
Infelix egeſtas.Claud.1.in Ruff.8.
Ingenioſa egeſtas rerum.Claud.3.de Raptu Proſ.7.
Mortalis egeſtas.Virg.3.Georg.63.
Procliuis ſceleri egeſtas.Silius lib.13.118.
Triſtis egeſtas.Senec.Thyeſte 3.26.
Turpis egeſtas.Virg.6.Aeneid.56.
Afferre egeſtatem,Vide Affero.
Amittere egeſtatem,Vide Amitto.
Copiæ cum egeſtate confligunt.Cic.2.in Catil.44.
Vitam in egeſtate degere.Cic.pro Roſc.Amer.85.
Eſſe in egeſtate.Cic.1.de Inuent.101.
Suſtentare egeſtatem.Cic.Poſt.red.in Senatu 9.
Tentat enim dubiā mentem rationis egeſtas.Lucr.lib.5.244.
Vrgens egeſtas.Virg.1.Georg.30.
Egero] egeris,pe.corr.egeſsi,egeſtum,(ἐκκομίζω,ἐκκρίνω,) egerere,Extra gerere,ſiue portare.Colum.li.2. Auium primum habetur ſtercus quod ex columbarijs egeritur.

Egerit aquam fons.Plin.epiſt.101.m.lib.5.Idem epiſt.273.c. Idem lacus in flumen egeritur.
Dapes egerere.Ouid.6.Metam.33.
Dies egeritur querelis & queſtu.Valer.8.Argon.91.Hoc eſt, tranſigitur,exigitur.
Dolor egeritur.Ouid.4.Triſt.eleg.3.8.
Gaza egeritur.Lucan.lib.3.34.
Iras egerere.Stat.4.Syl.eleg.4.16.
Egerere prædam ex hoſtium tectis.Liu.6.ab Vrbe 14.
Egerere ſermones,pro Diſponere.Senec.epiſt.67.
Egeſtus] Participium,(ἐκκομισθεὶς,)Colum.lib.2.cap.2. 15.Sed & ſi uelis ſcrobibus egeſtam humum recondere.
Tellus egeſta ſcrobibus.Ouid.7.Metam.49.
Egeſtus] Verbale,(ἔκκρισις,)Seneca lib.3. de Natu.quæſti. Quēadmodū corpora noſtra ad egeſtū uēter exhaurit, etc.
Egeſtio] Verbale,(ἐκκόμισις,)Plin.epiſt.159.c. Pallantis facultates adiuuare publicarū opum egeſtione cōtingeret.
Egeries] egeriei,fœ.gen.Solinus cap.53. Quum in fugam uertitur proluuie citi uentris fimum egerit per longitudinē trium iugerum:cuius ardor quicquid attigerit,adurit:ita egerie noxia ſummouet inſequentes.De bonaſo animali.
Egermino] egerminas,pen.corr.(ἐκβλαστέω,)egerminare, Idem quod germinare.Colum.lib.5.cap.5.16.Bipedaneis ſcrobibus malleolus deponitur: qui quum egerminauerit, ad unam materiam reuocato.Idem lib.4.cap.17.3. Quæ infra trunci caput egerminauerint.
Egnatia] (ἐγνατία,)Ptolemæo, Apulorum urbs Ionio pelago,hodie Iuuenatium.
Egeſta] (σεγέστα,)ciuitas in Sicilia quam Aeneas condidit, & ab Aceſtis matre Egeſta eam nominauit.Plin.lib.31.ca. 6.Hæc nunc Segeſta dicitur præpoſita ei litera ſ, ne obſcœno appellaretur nomine.
Egeſta] (ἐγέστα,)filia Hippotæ Troiani,quā,ne marinæ belluæ ob periuria Laomedontis ſecundum Apollinis reſponſa traderetur,pater impoſitā nauiculæ miſit quò ſors tuliſſet.quæ tandē ad Siciliā delata, à Criniſo fluuio in canē conuerſo compreſſa,Aceſten edidit. Vide Seruiū in V.Aeneid.
Egeſtas] Vide Egeo.
Ego] mei uel mis,mihi,me,à me.Pronomē,(ἐγὼ,ἐγὼν,) Tractum à Græcis ἐγὼ.Ego,in principio narrationis. Terent. And.1.1.8.Ego poſtquam te emi à paruulo,&c.Cic ad Lētulum,lib.1.Ego omni officio ac potius,&c.Semper grauis eſt inceptio orationis (inquit Donatus)quæ exordium ſumit à pronomine ego.
Ego ſum Aeſchinus,aperite.Terent.Adelp.4.4.25.
Dico ego mihi inſidias fieri.Terent.Eun.3.3.26.
Sed quid ego?cur me excrucio?Terent.And.5.3.25.
Nunc ego & illam ſceleſtam eſſe,&c.Terent.Eun.1.1.25.
Volo ego adeſſe hic aduocatos nobis,etc.Terēt.Eun.4.6.26.
Et quidem ego.Terent.And.5.6.3.
Quis igitur eum ab illa abſtraxit,niſi ego?Terēt.And.3.2.38.
Imò ego te obſecro.Terent.Eun.3.5.14.
Ego uerò.Cic.ad Atti.lib.11.215.7. Quòd te excuſas:ego uerò & tuas cauſas noſco:& mea intereſſe puto, te iſtic eſſe.
Ego uerò maneo.Terent.Eun.5.2.55.
Ego uerò iſtuc ago.per ironiam dictum.Terent.And.1.2.15.
Ego,tu,Diſcretiue.Terent.And.5.6.4.
—more hominum euenit,ut quod ſim nactus mali,
Prius reſciſceres tu,quàm ego quod tibi euenit boni.
Ego,pro Quod ad me attinet.Salluſt.in proœ.Catil. Quibus profectò contra naturam corpus uoluptati, anima oneri fuit.Eorum ego uitam moremq; iuxta æſtimo. Quaſi dicat,Hæc eſt mea ſententia.
Ego ille,Vide Ille.

Ego ſum ille Conſul,cui,&c.Cic.4.in Catil.73.
Ego idem dixi.Cic.in Catil.5.Cal.Nouembris.
Idem ego.Cic.pro Sylla 14.
Egomet] pen.corr.Terent.Adel.4.3.13.Egomet narrabo quæ mihi dixti.Cic.7.Verr.35.Eam nauem nuper egomet Vidi egomet.Virg.3.Aeneid.124. (uidi Veliæ.
Egomet iam hic ero.Plaut.Sticho 3.10.
Egomet mecum cogitare,&c.Plaut.Aulul.13.9.
Egomet,memet uerberaui.Plaut.Amph.7.49.
Egomet ſum hic:animus domi eſt.Plaut.Aulul.7.4.
Egomet,pro Solus.Plaut.Amph.10.49.Ibo egomet,comitem mihi pudicitiam duxero.
Egomet,aliter.Plaut.Pœnul.5.34. Si nequeo facere ut abeas, egomet abire uolo.
Egomet mihi.Cic.7.Verr.128.Statui egomet mihi tum modũ orationi meæ.Abundat Mihi. Egomet quoq; eius cauſa in funus prodeo.Terent.And.1.1.88.
Egone] Terent.Eun.5.8.2. – quid cœptas Thraſo?
T.Egóne?ut Thaidi me dedam,&c.
Egóne debacchatus ſum in te,an tu in me?Terent.Adel.2.31.
Egóne quid uelim?Terent.Eun.1.2.111.
Egóne illam?quæ me?quæ illum?Terent.Eun.1.1.20.
Egóne,egóne?Conduplicatum aliquid habet uenuſtatis in interrogando.Plaut.Pœnulo 5.19.
Mihi pulchra ſatis eſt.Plaut.Sticho 14.54.
Mihi ſum.Plaut.Moſtel.8.86.
TR.Vide ut faſtidit ſimia.D.mihi ſum,ſic ſum.
Mihi tu dederis pallam?Admiratiue,& negatiue ſimul.Plautus Menæb.15.9.
Mihi eſurio non tibi.Plaut.Capt.13.97.
Mihine?Terent.And.5.2.9.
Quid iſtic tibi negotij eſt?C.mihine?S.ita.
C.Mihine?S.tibi ergo.
Quid credas?quaſi non tibi renuntiata ſint hæc ſic fore.
Mihimet,pen.corr.Plaut.Amph.7.39.Neq;,ita me dij amẽt, credebam pro mihimet Soſiæ.
Me uiuo.Plaut.Sticho,Vóſne ego patiar cum mendicis nuptas me uiuo uiris? (uide.
Me uide.Plaut.Trin.11.58.Nihil de ſigno quod uereare,me
Me miſeram,Blandimentum mulierum,cũ exclamatione quadam.Terent.And.4.5.49.
Méne quærit?S.uerum.Terent.Adelph.4.2.4.
Egredior] egrederis,pen.corr.egreſſus ſum,(ἐκβαίνω,ἐξίεμαι,)egredi,pen.corr.Ab ex,& gradior compoſitum,& ſignificat exire.Terent.And.5.2.2.Vnde egreditur?
Egreditur ab ea,id eſt,de domo eius.Terent.And.1.3.21.
Egredi ex caſtris.Cæſar 1.bel.Ciuil.309.
E portu egredi.Cic.Attico,lib.6.119.3.
Ex prouincia egredi.Cic.Senatui,lib.15.2.3.
Extra fines & terminos egredi.Cic.pro Quintio 19.Ibidem, Extra cancellos egredi.
Extra præſcriptum egredi.Quint.lib.1.cap.1.21.
Egreditur ſubito.Terent.Eun.4.2.14.
Egredi pedem è uilla.Cic.ad Atticum,lib.13.273.2.
Egredi obuiam alicui.Liu.1.ab Vrbe 63.
Domo egreſſus ad bellum.Cic.pro Ligario 2.
Porta egreſſus.Cic.1.Tuſc.22.
Tectis egredi.Ouid.11.Metam.43.
Vrbe egredi.Cic.2.in Catil.25.
Egredi ſuo officio.Terent.Phorm.4.5.10.
A propoſito egredi.Cic.de Claris Orat.41.
Terminos egredi.Tacit.lib.20.
Egreſſus] Participium,(ἐκβεβηκώς,)ut Rates egreſſæ.Oui.1.Triſt.eleg.9.2.Sexum egreſſa.Tacit.lib.16.Et Quint.

lib.5.Iuuenes nondum ſcholam egreßi.
Via egreſſa,Propert.lib.1.eleg.19.4.
Virtus egreſſa modum.Stat.10.Thebaid.166.
Egreſſus] huius egreſſus,Verbale,(ἔκβασις,) Cic.in Piſonẽ 24.Itaq; Credo,ſi minus frequentia ſua ueſtrum egreſſum ornando atq; celebrando.
Egreſſus liber.Tacit.lib.4.Plebis,& optimatium certamina libero egreſſus memorabant.
Dare egreſſus.Ouid.2.de Arte 7.
Tentare egreſſus.Sene.Agamemn.10.6.
Rarus egreſſu Cæſar,domo,aut hortis clauſus,ad ludicra Circi uentitabat.Tacit.lib.15.
Egregius] Adiectiuũ,Excellens:quaſi ex toto grege electus, inquit Feſtus cum Donato in Hecy.1.1.Vt Egregius,(ἔξοχος,ἐλλόγιμος,ὑπέροχος,)iuuenis.Plin.epiſt.246.
In bellica laude egregius.Cic.de Claris Orat.42.
In procuratione ciuitatis egregius.Cic.1.de Orat.108.
Linguæ egregius.Sil.lib.5.16.de Coruino.
Animæ egregiæ.Virg.11.Aeneid.5.
Author egregius.Virg.10.Aeneid.154.
Egregius color,integra ualetudo.Cic.2.de Fin.104.
Corpus egregium.Horat.1.Serm.Sat.6.14.
Decus egregium.Sil.lib.4.37.
Domus egregiæ.Horat.2.Serm.ſaty.3.5.
Egregia exercitatio.Cic.3.de Fin.64.
Facies egregiæ.Lucret.lib.5.236.
Egregium facinus audere.Liu.8.ab Vrbe 122.
Egregia forma.Id eſt,formoſa & elegans.Terẽt.And.1.1.45.
Gens egregia.Virg.1.Aeneid.90.
Egregia & præclara indoles ad dicendum.Cic.1.de Ora.65.
Iuuenis egregia forma.Virg.7.Aeneid.12.
Labor egregius.Senec.Troade 1.2.
Laudem egregiam referre.Virg.4.Aeneid.19.
Memoria egregia.Tacit.lib.4.
Egregiam operam dare alicui.Cic.ad Attic.lib.5.90.2.
Opus magnum & egregium.Cic.1.de Nat.deor.139.
Os egregium.Virg.4.Aeneid.30.
Pax egregia.Claud.in Nupt.Honorij 67.
Progenies egregia.Virg.7.Aeneid.52.
Egregij ſaporis oleum.Colum.lib.5.cap.8.3.
Virtutes egregiæ.Catul.in Argon.59.70.
Egregius,comparatiuum.Hoc eſt præclarius & elegantius,ſiue magis egregium.Lucret.lib.4.95. Nam nihil egregius quàm res ſecernere apertas A dubijs.Sed antiquum eſt.
Egregie] Aduerbium,(ἐξόχως,)Excellenter.Plin.in Paneg.61.Egregie Cæſar,quòd lachrymas parentũ uectigales eſſe non pateris.Quaſi dicat,Pauci ſic facerent.
Egregie.Terent.And.1.1.31.Horum ille nihil egregie præter cætera ſtudebat.Vbi Donatus,Hîc egregie,ualde,nimis ſignificat.Non eſt ergo ad laudem poſitum,hæc inquit,ut cætera ſimiliter ſtudebat.
Egregie chara.Terent.And.1.5.38.Cic.ad Caßiũ,li.15.14.12.Sed tamẽ quòd ab eo egregie diligi ſenſi multo amicior Egregie cordatus homo.Cic.1.de Orat.98. (ei ſum factus.
Seruus egregie fidelis.Cic.Qu.fratri,lib.11.26.
Egregie fortis & bonus Imperator.Cic.2.de Orat.149.
In uulgus egregie gratus.Cic.Attico,lib.2.37.4.
Animi natura mobilis egregie.Lucret.lib.3.42.
Egregie ſubtilis ſcriptor atq; elegans.Cic.de Claris Orat.17.
Funus egregie factum.Horat.2.Serm.ſaty.5.22.
Egregie facta ferramenta.Cic.6.Verr.4.
Res geſtæ egregie.Perſius Saty.6.5.
Egregie inſtructa & armata claßis.Liu.6.bel.Pun.196.
Egregie loqui Græce.Cic.2.de Finib.32.

Egregiè munitum oppidum.Cæſar 2.bel.Gal.333.
Egregiè ad miſeriam natus.Terent.Heaut.3.1.11.
Pingere egregiè.Cic.de Claris Orat.139.
Placere egregiè alicui.Cic.Attico,lib.14.318.6.

E H

Ehem] (ἆ,)interiectio eſt eius qui commotus ſit noua re aliqua.Terent.Adelp.3.3.19.Ehẽ,Demea,haud aſpexeram te:quid agitur?Idem Eun.1.2.6.Quis hic loquitur?ehem, túne eras hic mi Phædria?
Eheu] (ἰού,)Lamẽtantis,& lachrymantis interiectio.Terẽt Heau.1.1.31. Quæſo quid de te tantũ meruiſti?M.eheu. C.Ne lachruma.
Eheu conditionẽ huius temporis.Cic.Antequã iret in exil.20.
Eheu quid uolui miſero mihi.Virg.eclog.2.
Eho] interiectio uocantis & quærentis reſponſum, perinde acſi diceremus,O dic,uel o dic mihi,græce,(ὦ εἰπέ uel ὦ εἰπέ μοι,)ſubauditur enim uerbum dic uel ueni uel aliud ſimile,ut ehodũ ad me,id eſt ueni ad me.Terent.Hecy.2.2.25.
Eho,nunquidnam accuſat uirum?
Eho,Conturbatæ mentis interiectio.Terent.And.5.4.42.
D.coactus legibus
Eam uxorẽ ducet.M. eho obſecro,an nõ ciuis eſt?Terẽtius Heaut.3.3.24.Nónne accedam ad illos?C.eho quæſo una accedundi uia eſt.
Eho,Interiectio uel principium animaduerſionem in ſe poſcẽtis,aut repentè cernentis.Terent.And.4.5.7.
Eho Myſis,puer hic unde eſt?quiſue huc attulit?
Eho,Admirantis.Terent.And.3.2.20.
Eho an,tute intellexti hoc aßimulari?Ibidem 5.4.49.propero ad filiam.eho mecum Crito.Hic admiratio eſt intentionis ad id quod dicturi ſumus.
Interrogantis.Terent.Heaut,3.2.26.
Eho quæſo,laudas qui heros fallunt?
Intentionem audientis expoſcens.Terent.And.4.1.42.
Eho,dic mihi,ſi omnes coniectum hunc in nuptias
Inimici uellent,quod,niſi hoc conſilium,darent?
Eho] Vocantis.Plaut.Moſtell.10.44.Eho,iſtum puer circunduce haſce ædeis,& conclauia.
Eho tu impudens.Terent.And.4.2.27.Et in Eun.4.4.24.
Eho tu num ego te?
Eho,tu Glycerium hinc ciuem eſſe ais?Terent.And.5.4.5.
Eho tu eho tu,Cõuocãtis,cũ quadã celeritate.Pla.Mer.4.75.
Ehodum] ſimiliter interiectio uocantis & ſimul quærentis ut reſpondeatur uel aliquid aliud fiat,Græce(ὦ εἰπέ μοι uel ἐλθέ πρός με,)Terent.And.1.2.13.Daue?D.hem,quid eſt?S.ehodum ad me,id eſt,O ueni ad me.
Ehodum bone uir.Terent.And.3.5.10.
Ehodum dic mihi.Terent.And.2.1.26.Hic dic mihi,exprimitur,quod intelligitur ſuperioribus exemplis.

E I

Eia] (εἶα,) Aduerbium eſt correctionem aliquando ſignificans.Terent.Eunuc.5.9.35.periſti.G.eia,haud ſic decet. Idem Hecyr.2.2.8.
Nunc uideo in illarum poteſtate eſſe te.P.eia uerò.
Eia,ne.Terent.Phorm.3.2.23.eia,ne parum leno ſies,
Nunquid hic confecit?
Eia,ut.Terent.Heaut.5.5.19.non poſſum pater.
CH,Eia,ut elegans eſt.
Eia,Reprehendentis.Plaut.Merc.24.38.
Pergin' tu autem eia ſuperbe inuehere?
Eia,Hortantis.Plaut.Epid.5.78.eia uerò age dic.
Eia autem Repetentis.Plaut.Amph.10.20.
Inimicos auſa ſum ſemper obtuerier.
L.Eia autem inimicos?

Eia,eia.Plaut.Perſa 6.31.at pol multi eſſe ita ſciunt.
P.Eia.S.eia.
Eia,In principio epiſtolæ poſitum.Plin.epiſt.94.Eia tu,quũ proximè res agentur,&c.
Eia age rũpe moras,quo te ſpectabimus uſq;?Vir.4.Ae.114.
Eiaculor] pen.corr.eiacularis,(ἐξακοντίζω,)eiaculari, deponens,uel Eiaculo eiaculas,actiuum,Idem quod longè uel eminus iaculari.Plin.lib.37.cap.9.17.Species & colores arcus cæleſtis in proximos parietes eiaculatur.Gellius lib.16.cap.19.Se in ſalum eiaculauerat.
In altum eiaculatus.Ouid.6.Metam.52.
Repentinas eiaculatus aquas.Ouid.1.Faſt.54.
Fiſtula aquas eiaculari.Ouid.4.Metam.25.
Eiero] eieras,pen.corr.(ἐξόμνυμι,)eierare,Quod recuſare iudicem barbare dicitur.Cic.2.de Orat.157.Placet etiam mihi illud Scipionis illius qui T.Gracchum perculit,quum & M.Flaccus multis probris obiectis P.Mutium iudicem tuliſſet,Eiero,inquit,iniquus eſt,quum eſſet admurmuratũ Ah,inquit,P.C.num ego mihi illum iniquum eiero,uerum omnibus.Quo loco non deſunt qui legant deiero.
Eijcio] eijcis,pen.corr.eieci,pe.prod.eiectũ,(ἐκβάλλω,ἐξελάω,)eijcere,Proprie eſt excludere,& quaſi extra iacere.
Eijcere,& excludere.Cic.Terentiæ,lib.14.3.4.Eijcere nos magnum fuit,excludere facile eſt.
Expellere,exterminare,eijcere.Cic.pro Milone 78.
Retinere & Eijcere,contraria.Cic.pro Milone 77.
Eijcere foras.Terent.Adelp.1.2.29.Lucr.lib.4.194.
Eijcere forás ædibus.Plaut.Aſin.4.1.
Eijectus hinc.Terent.Eun.2.2.44.
Eijcere è uel ex Senatu.Cic.de Senec.38.Idem pro Cluen.94.
Eijcere aliquem à ſuis dijs penatibus.Cic.pro Quintio 55.
Eijcere in exilium.Cic.in Parad.39.
Arenæ in littus eiectæ.Ouid.11.Metam.124.
Extrudere & eijcere in uiam.Cic.2.de Orat.130.
Eijcere nauem in terram.Cæſar 3.bel.Ciuil.111.
Ratis eiecta.Ouid.epiſt.7.34.
Eijcere ſe in agros.Liu.6.ab Vrbe 14.Et 7.Verr.72.Iam ſeſe in terram è naui eiecerat.
Eijcere ſeſe ex oppido uel ſyluis.Liu.8.bel.Pun.14.
Se eijcere,ſuoſq; ſecum educere.Cic.1.in Catil.22.
Eiectus è mari.Plaut.Rud.7.9.
Eiectus apud Andrum naui fracta.Id eſt,naufragiũ paſſus eſt. Terent.And.5.4.20.
Eijcere animum patris de alieno.Terent.Heaut.5.2.2.
Eijcere ex animo amorem inſitum.Cic.pro Roſc.Amer.31.
Eijcere animi molliciem.Terent.Eun.2.1.16.
Eijcere ex animis memoriam alicuius.Liu.8.bel.Pun.149.
Eijciam ex eis crepitum polentarium.Plaut.Curcul.7.16.
Eijcere dicitur mulier,ſubaudi partum.Vlp.in L.Si ſeruus ſeruum.§.Si mulier pugno.ff.Ad legem Aquiliã,Si mulier pugno,uel equa ictu à te percuſſa eiecerit:Brutus ait Aquilia teneri quaſi ruperit ἐκτρώσασα unde uulua eiectitia.
Turpius eijcitur,quã nõ admittitur hoſpes.Ou.3.Triſ.el.7.3.
Eiecto] eiectas,(ἐκβάλλω,)eiectare,Frequenta.Plaut.Mer.4.105.Ne hic te opprimeret imprudentem,atq; eiectaret.
Arenas eiectare.Ouid.5.Metam.71.
Cruorem manantem ex ore eiectare.Silius lib.10.56.
Fauilla eiectata.Ouid.2.Metam.47.
Eiectio] Verb.(ἐκβολή,)Cic.ad Att.li.2.33.1.ſed mortẽ & eiectionẽ,quaſi maiora timemus,quæ multo ſunt minora.
Eiectitius] Adiectiuũ,(ἐκβόλιμος,)ut Vulua eiectitia.Pli.lib.11.cap.27.77.Vulua eiecto partu melior quàm edito eiectitia uocatur illa,hæc porcaria.
Eiectamentum] pro excremento,(ἔκβρασμα,)Tacitus de

moribus Germ. Diu quinetiam inter cætera eiectamẽta maris iacebat. De ſuccino loquitur.

Eioneus] *unus è Græcorũ principibus qui ad Troiam profecti ſunt, ab* Hectore *interfectus, teſte* Homero. *Alter fuit eiuſdem nominis* Thrax, *&* pater Rhœſi *regis, qui noctu à* Diomede *&* Vlyſſe *interfectus eſt, eodem* Homero *teſte, libro* Iliad. 10.

Eiulo] *eiulas, pen.corr.* (ἀναολύρομαι, κλαυθμυρίζομαι,) *eiulare.* Eſt *uoce ſublata flere: quod magis mulierum eſt proprium.* Plaut. Aulul. 25.16. *Quinam homo hic ante ædes noſtras, eiulans conqueritur mœrens?* Cicero 2. Tuſcul. 28. *Ipſum enim* Herculem *uiderat in* Oeta *magnitudine dolorum eiulantem.*

Eiulatio] Verbale, (κλαυθμύρισις,) Ploratus *rationis expers.* Plaut. Capt. 5.7.

L. *Eiulatione haud opus eſt, oculis multa miſera cuditis.*

Lugubris eiulatio. Cic. 2. de Legib. 94. Vide Lugeo.

Virilis eiulatio. Horat. Epod. 10.4.

Eiulatus] *huius eiulatus, pe.prod.* Idem (κλαυθμυρισμὸς,) Cic. de Aruſp. reſp. 35. *Non ſunt illi eiulatus & gemitus* Philoctetæ, *&c.* Idem 2. Tuſc. 95. *Ingemiſcere nonnunquã uiro conceſſum eſt, idq; raro: eiulatus uerò ne mulieri quidẽ.*

Hũc eiulatũ quẽ gemis, cuncti gemũt. Sene. Herc. Oetheo 74.

Eiuro] *eiuras. pen.prod.* (ἐξόμνυμι, ἀποβάλλομαι,) *eiurare,* Eſt *quod uulgò dicitur renuntiare.* Plin. in epiſt. *Et quaſi eiurato magiſtratu priuatum me facerem.*

Eiurare, pro eo quod recuſare iudicem barbarè dicitur. Cic. 5. Verr. 117. *negotiatores putant eſſe turpe id forum ſibi iniquum eiurare, ubi negotientur:* Prætor *prouinciam ſuam totam ſibi iniquam eiurat.* Idem Pæto, *lib.* 9.16.21.

Tu autem, quod mihi bonam copiam eiures, nihil eſt.

Imperium eiurare. Tacit. *lib.* 19.

Magiſtratum eiurare. Tacit. *lib.* 12.

Eiuratio] Verbale, (ἐξόμνυσις,) Feſto Pompeio *ſignificat id quod deſyderetur non poſſe præſtari.* Plautus, *Eiurauit militiam,*

Eiuratio, pro reſignatione, apud Valerium *lib.* 2. *Ignominioſa Conſulum eiuratione.*

Eiuſmodi] *pen.corr.* (τοιοῦτος,) Nomen *indeclinabile, cõpoſitum ex (eius) genitiuo* (Is) *pronominis, & (modi) genitiuo nominis* Modus. Terent. And. 1.1. 66. *Nam qui cum ingenijs conflictatur eiuſmodi, &c.* Cic. 1. Acad. 5. *Nihil enim eiuſmodi celare poſſumus.*

Genus belli eſt eiuſmodi quod maximè ueſtros animos excitare atq; inflammare debet. Cic. *pro* Lege Manilia 3.

Eiuſdẽ modi] *cui opponitur* Diſſimilis. Cic. 4. Acad. 225. *Alios diſſimiles, alios eiuſdẽ modi mũdos eſſe.* Ibi. 93. *et* 75.

Eius generis. Plinius *lib.* 12. *cap.* 1.8. *Ceu uerò non alia eius generis eſſet in* Cypro.

E L

Elabor] *pen.prod. elaberis, elapſus ſum,* (ἐξολισθαίνω, ἀποφεύγω, διεκπίπτω, ἐκπορδιλικέω,) *elabi,* Eſt *(ut ait* Valla *lib.* 5.) *periculum fugere. Nam quemadmodum anguis lubricus, murenáue, aut anguilla manu prehẽſa lapſu fugit, quod eſt è manu elabitur: ita qui è medio periculo euadunt, elapſi dicuntur.* Virg. 2. Aeneid. 106. *Ecce autem elapſus* Pyrrhi *de cæde* Polites. Plancus *ad* Ciceronem, *lib.* 10.23.10. *Magno cum dolore parricidarum elapſus ſum ijs.*

Elabi & abire. Cic. 1. de Diuinat. 84.

Paulatim elabi, Vide Paulatim.

Excidere caſu aliquo & elabi. Cicer. 1. in Catil. 11. *Idem pro* Domo *ſua* 80. *Ex iſto ore, religionis uerbũ excidere aut elabi poteſt, &c.*

Cum uinclis elapſus, Stat. 6. Thebaid. 177.

Pugnam, aut uincula elapſi. Tacit. *lib.* 1.

Cuſtodias Vitellij *elapſum.* Tacit. *lib.* 19.

Elabi, de, uel è, ſiue ex manibus. Cic. *ad* Atticum, *lib.* 1. 11. 11. Et *lib.* 10. 195.3. *Elapſus è ſoceri manibus ac ferro.* Idem *pro* Muræna 76.

Elapſus ex prælio. Cæſar 5. bel. Gall. 140.

Elabi inter tela & gladios alicuius. Liu. 1. *ab* Vrbe 232. *Et li.* 8. *bel.* Pun. 177. *Elabi inter tumultum.*

Sinuoſo flexu elabi. Virg. 1. Georg. 49.

E memoria elabi. Author *ad* Heren. *lib.* 3.131.

Elabi ex criminibus. Cic. 4. Verr. 100. *Idem* 3. Verr. 62. *Idcirco te ex hoc crimine elapſum eſſe arbitrabare?*

Elabi ſuſpicione. Cic. 3. Verr. 71.

Ex confeſſione inſcitiæ ſuæ non potuit urbanius elabi. Quint. *lib.* 2. *cap.* 11.2.

Elabitur mos & diſciplina de manibus. Cic. *pro* Flacco 12.

Elabitur aſſenſio. Cic. 1. Tuſc. 41. *Sed neſcio quo modo dum lego, aſſentior: quum poſui librũ, & mecum ipſe de immortalitate animorũ cœpi cogitare, aſſenſio illa omnis elabitur.*

Elapſus] (ἐξωλισθηκώς,) Participium. Cic. 2. *de* Nat. deor. 193. *Quod quum ex utero elapſum excidit.*

Elapſa ex oculis hominum anguis. Liu. 6. bel. Pun. 100.

Elapſi corporibus animi. Cic. *in* Somnio Scip. 33.

Elapſa eſt ſpes. Plaut. Capt. 12.101.

Elapſa uerba reprehendere. Ouid. epiſt. 11.11.

Imperfecta tibi elapſa eſt, ingrataq; uita. Lucret. *lib.* 3.195.

Elaboro] *elaboras, pe.prod.* (φιλοπονέω, ἐκπονέω, ἐπεξεργάζομαι, περιεργάζομαι,) *elaborare,* Summo *labore & diligentia eniti, conari.* Cic. *Nihil mihi ita elaborandum eſt, quàm ut conſilia nemo intelligat.*

Elaborare & elucubrare. Cic. de Claris Orat. 173.

Elaborare & efficere. Cic. Pæto, *lib.* 9.16.4.

Eniti et elaborare. Ci. Capitoni, *in* Epiſt. *ad* Att. *li.* 16.343.4.

Elaborare ad iudicium alterius. Cic. 1. de Fin. 12.

Extempore elaborare. Cic. *de* Petit. Conſul. 16.

De induſtria, non ex inſidijs, ſed apertè ac palàm elaborare. Cicer. *in* Oratore 21.

Elaborare in. Cic. 1. Off. 160. *Ad quas igitur res aptiſſimi erimus, in his potiſſimum elaborabimus.*

Elaborare in diſciplinis, & illis ſtudere. Cic. 1. Verr. 21.

Elaborare in aliquid. Quint. *lib.* 2. *cap.* 8.5.

In literis elaborare. Cic. de Senec. 24.

Deſudare & elaborare in re aliqua. Cic. de Senec. 34.

Contentione & dimicatione in aliqua re elaborare. Cicero Curioni *lib.* 2.5.15.

In re aliqua ſeparatim elaborare. Cic. 1. de Orat. 5.

Elaborare aliquid, pro Artificio *excolere.* Plinius *lib.* 34. *cap.* 3.1. *Sic Elaborata ars apud eundem lib.* 25. *cap.* 12.7.

Elaborare ſaporem dicuntur epulæ. Horat. 3. Carm. ode 1.4.

Inſtituere & elaborare orationem. Cic. *pro* Cælio 35.

Ornare & elaborare uerſus. Cic. in Orat. 20.

Elaborari dicitur locus, qui ædificijs ornatur. Plin. epiſt. 17.

Elaborare ut proſis alicui. Cic. 2. de Orat. 163.

Elaboratus] pen.prod. (ἐπεξεργασθεὶς,) Participium. Cice. de Claris Orat. 13. *Hæc eſt à Græcis elaborata dicendi uis atq; copia.*

Elaboratus amor. Horat. Epod. 14.3. *de* Anacreonte.

Concinnitas elaborata. Cic. in Orat. 46.

Curriculum induſtriæ alicuius elaboratum. Cicero *ſeptimo* Philipp. 222.

Elaboratum munus. Cic. *ad* Atticum, *lib.* 13.263.1.

Elaboratum induſtria. Cic. *pro* Lege Manilia 1.

Elacata] *elacatæ, uel ut apud* Feſtũ *legitur, elacatena,* Genus *ſalſamenti, quod appellatur uulgò malandrea.* Columella *lib.* 8.

lib. 8. *cap.* 17.11. *Tum ſcombri charchariq;, & elacatæ uẽtriculo: & ne per ſingula enumerem ſalſamentorum omniũ purgamenta, &c.*

Elacteſco] *elacteſcis, elacteſcere,* (ἐκλευκαίνομαι,) *hoc eſt, in albedinem lactis conuerti, & lacteum colorem præ ſe ferre.* Plinius *lib.* 20. *cap.* 21.8. *mirum, aquam radice ea addita addenſari ſub dio, atq; elacteſcere.* Ex *uetuſto codice legitur lacteſcere.*

Elæa] (ἐλαία,) Vrbs *eſt Aſiæ in* Aeolia, Pergameorum *naua le, quæ* Cidænis *nominata fuit. poſita à* Menehſteo. *Eſt & alia urbs* Elea Italiæ *quæ è ſimplici ſcribitur, unde dicuntur* Eletæ *uel* Elitæ: *illi uerò,* Elætæ. *Eſt &* Elæa Phœnicũ *urbs inter* Tyrũ *&* Sidonem, *tanquã amicorũ. Præterea* Elæa *nauale* Bithyniæ *iuxta* Myſiã. *Poſtremò & lacus quidam* Aethiopiæ, *& hoc nomine tres inſulæ.* Steph. *de urbibus.*

Elæon] (ἔλαιον,) Latini *oleum uocant: unde componitur* Elæomeli: *de quo ſic* Plin. *lib. lib.* 23. *ca.* 4.7. *Elæomeli, quod in* Syria *ex ipſis oleis manare diximus, ſapore melleo, non ſine nauſea, aluum emollit.*

Elangueo] *elangues, elangui,* (ὀλιγοδρανέω, ἀσθενέω,) *elãguere,* Languore *confici & quodammodo contabeſcere.* Plinius De *uiris illuſt.* 42. *Quumq; urbẽ capere poſſet, in* Cãpaniam *diuertit, cuius delicijs elanguit.* Valer. 4. Argonau. 106. *Hæſit uterq; polo dubijsq; elanguit alis.*

Elanguit cura hominum. Liu. 3. bel. Pun. 107. *Hoc eſt, ſegnis & uana fuit.*

Differendo deinde elanguit res. Liu. 5. *ab* Vrbe 119.

Elangueſco] *elangueſcis,* (ἀπομαραίνω,) *elangueſcere.* Valde *infirmum fieri.* Liuius 1. *ab* Vrbe 203. *Vt elangueſcendum aliena ignauia eſſet.* Gellius *lib.* 2. *in quibus eorum omnis uigor animi, corporiſq; elangueſcit, & quod* Salluſtius *ait, effœminatur.*

Dictis elangueſcere. Stat. 11. Thebaid. 77.

Cornus elangueſcens, & iam caſura. Silius *lib.* 4.28.

Elaphoboſcon] (ἐλαφόβοσκον,) Herba *de qua* Plinius *li.* 22. *cap.* 22.12. *Hanc herbam mõſtrauere ceruæ, ut ait idẽ lib.* 25. *cap.* 8.21. *Officinæ & herbarij, gratiã* Dei *uocãt.*

Elapido] *elapidas, penult.corr.* (τῶν λίθων καθαίρω,) *elapidare,* Lapidibus *purgare terram, uel lapides amouere.* Plinius *lib.* 17. *cap.* 47. *At in* Syracuſano *agro aduena cultor elapidato luto ſole perdidit fruges.* Budæus, *legit Elapidato ſolo lutuoſo.*

Elargior] *elargiris, penu.prod. elargitus ſum,* (χαρίζομαι,) *elargiri,* Idem *quod largiri: niſi quòd compoſitio aliquid addit uehementiæ.* Liuius 3. *ab* Vrbe 1. *Poſſeſſores & magna pars patrum* Tribunitijs *ſe iactare actionibus, principem ciuitatis, elargiendo de alieno, populare fieri querentes.*

Elargiri patriæ, chariſq; propinquis. Perſ. Sat. 3.8.

Elaſſeſco] *elaſſeſcis, elaſſeſcere,* Laſſum *fieri,* (καταπονοῦμαι,) Plinius *lib.* 16. *cap.* 25.5. *In arboribus tamen nimia germinatio elaſſeſcit.*

Elate] *elates, fœm.gene.* (ἐλάτη,) Genus *palmæ.* Plinius *lib.* 23. *cap.* 5.1. *Palma, ſiue elate, ſiue ſpathe, medicinæ cõfert germina folia, corticem.*

Elaterium] (ἐλατήριον,) Plinius *lib.* 20. *ca.* 1.1. *Cucumim ſylueſtrem eſſe diximus multo infra magnitudinem ſatiui. Ex eo fit medicamentum quod uocatur elaterium, ſucco expreſſo è ſemine. Succus eſt expreſſus ex eo agreſti cucumere, qui uulgò cucumer aſininus dicitur.*

Elatine] *elatines, pen.prod. fœm.gen. herba, quæ folia helxinæ habet, puſilla, piloſa, rotũda, ſemipedalibus ramulis quinis ſeniſue: à radice ſtatim folioſis: naſcitur in ſegetibus: acerba guſtu.* Plinius *lib.* 27. *cap.* 9.3.

Elatites] *pen.prod. lapis.* Plin. *lib.* 36. *cap.* 20.4.

Elatro] *elatras, pen.corr.* (ἐξυλακτέω,) *elatrare, compoſitũ à latrare.* Horat. 1. epiſt. 19.4. *Sic mihi prima fides, & uere quod placet, ut non* Acriter *elatrem.*

Elatus] *pen.prod.* Adiectiuum, (ἐπήορος, ἐπαιρόμενος,) Excelſus, *eminens, ab effero, effers: huic* Depreſſus *opponitur.* Colum. *lib.* 2. *ca.* 4.8. *Modò in elatiora, modo in depreſſiora cliui obliquum agi ſulcum oportebit. Interdũ etiam per tranſlationem pro ſuperbo ponitur.* Vide Effero.

Elauo] *elauas, pen.corr. & antiquè elauis in tertia coniugatione, elaui, elotum, pen.prod.* (ἐκνίπτω,) *elauare, ſiue elauere:* Idem *quod lauare, uel perfectè lauare ſignificat.* Colu. *lib.* 12. *cap.* 50.20. *Sed quum fuerit oliua elota, reliqua, ſicut ſupra præcepimus, fieri debebunt.*

Elauare ſe bonis, Eſt *ſe denudare, ſpoliare, exhaurire: ita ut ſeſe quiſpiam lauiſſe uideatur.* Plaut. Aſin 4.9.

Elcebus] (ἔλκηβος,) Ptol. Galliæ *urbs. Vulgò hodie* Schele(ſtad.

Eldana] (ἔλδανα,) Ptolemæo, Hiſpaniæ *urbs,* Donia *alio nomine. Vulgò* Duennes.

Electo] *electas.* Vide Elicio.

Electra] (ἠλέκτρα,) Heſiodo *nympha eſt,* Oceani *&* Tethyos *filia, uxorq;* Atlantis: *cuius filia quædã etiã* Electra *dicta fuit, quæ* Ioui Dardanum *peperit.* Virg. *lib.* 8. Aeneid. 27.

Dardanus Iliacæ *primus pater urbis &* Author, *&c.*

Electrius] Adiectiuũ, (ἠλέκτρειος,) *ut* Tellus Electria, *id eſt,* Samos: *ſortita nomen ab* Electra Dardani *matre, filia* Atlãtis. Valer. 2. Argon. 87.

Electrides] (ἠλεκτρίδαι,) Steph. *Maris* Adriatici *inſulæ, ſic à* Græcis *appellatæ, quod electrum in illis prouenire putarunt, uanitatis* Grææ *certiſſimo documento, ut ſcribit* Plinius *lib.* 37. *cap.* 2.17. Ouid. *lib.* Metam. 2.

Inde fluunt lachrymæ, ſtillataq; ſole rigeſcunt

De ramis electra nouis, &c.

Electrum] *electri,* (ἤλεκτρον,) Gemma *nigri coloris, quæ uulgò ambra dicitur, quanquam & croceum & albũ inueniatur. Dictum electrum, quòd apud ueteres* Græcos *ſol* Elector *dicebatur.* Sipontinus *ex* Plinio *ferè, lib.* 37. *ca.* 2.17.

Electrum, Metalli *genus miſtum, nempe quoties in auro quinta argenti portio commiſta eſt. Hoc autem, modo naturale eſt, modo cura fit. quod ſi quintam portionem excedat, incudibus non reſiſtit.* Plin. *lib.* 33. *cap.* 4.14.

Electra pinguia. Virg. 8. eclog. 9.

Stillata electra. Ouid. *lib.* 2. Metam. 73.

Electus] Vide Eligo.

Eleemoſyna] *eleemoſynæ, pen.corr.* (ἐλεημοσύνη,) Miſericordia *ab* ἔλεος, *quod miſerationem ſignificat.*

Elegans] Vide Eligo.

Elegea] *elegeæ, pen.prod.* (ἐλεγεία,) *quum ut* Græca *dictio ponitur, ultimam longam habet: quum uerò ut* Latina, *corripit eandem. cuius rei rationem grammatici docent. Dicitur autem elegia, quaſi miſerabilis uel miſera,* Romani *aũt id genus carminũ quod cũ lamẽtatione adcanitur mortuis, næniã nũcupauerunt. Vnde tractũ, ut epitaphia quoq; defunctorũ, elegis uerſibus cõſcribãtur.* Oui. 3. Amor. eleg. 1. *Flebilis indignos elegeia ſolue capillos: &c.* Idem *Blanda pharetratos elegeia cantat amores.* Stat. *lib.* 1. Sylu. 2.3. *Quas inter multum petulans elegia propinquat.*

Elegia] *elegiorum,* (ἐλεγεία,) *pro* Carminibus *elegis.* Plaut. Merc. 7.68. *Occentent noctu ad oſtium, meæ impleantur carbonibus elegiorum fores.*

Elegidion] *elegidij, n.g.* (ἐλεγείδιον,) Diminut. Perſ. Sat. 1. *– non ſiqua elegidia crudi* Dictarunt *proceres.*

Elegus] *pen.corr.* Adiectiuum, (ἔλεγος,) *ut* Elegus *uerſus:* Flebilis. Horat. 1. Carm. ode 33. 1. *ad* Tibullum.

Vela elegorum. Ouid. 2. Faſt. 1.

Exigui elegi.Horat.in Arte 16.

Imbelles elegi genialis muſa Valete.Oui.3.Amor.eleg.14.4.

Leues elegi.Ouid.2.Amor.eleg.1.5.

Componere elegos.Ouid.3.Amor.eleg.14.1.

Miſerabiles elegos decantare.Horat.1.Carm.ode 33.1.

Emittere elegos.Horat.in Arte 16.

Reſumere elegos.Ouid.2.Amor.eleg.1.5.

Elei] pen.prod.(ἠλεῖοι,)Populi ab Elide dicti in Peloponneſo clariſsimi,propter delubrum Iouis Olympij, ludosq; Olympicos,quorum præfecturam Elei habuerunt. Vnde Elei equi, & Eleus carcer ſæpe leguntur. Lucanus lib. 1.60. Vide Strabonem lib.8.

Eleis,pen.prod.Eleidis,pen.corr.f.g.Ouid epiſt.4.10.
Nunc feror,ut Bacchi furijs Eleides actæ,
Quæq; ſub Idæo tympana colle mouent.

Eleleus] pen.corr.trium ſyllabarum,(ἐλελεύς,) Vnũ è Bacchi nominib. ab ἐλελεῦ adhortantis interiectione ſeu acclamatione,qua in Orgijs atq; in bellis uti ſolebant.Sanè,ἐλελίζω,clamo in bello dicitur.Ouid.4.Metam.3.in Catalogo nominum Bacchi,Nycteliusq;,Eleleusq; parens,et Iacchus, & Euan.Macrob.lib.1.Saturn.cap.17.hoc nomen tribuit etiam Apollini.

Elementum] elementi,(στοιχεῖον,)principium omnium rerum. Ab elementis res omnes ſumunt incremẽtum, & in ea reſoluũtur.Cic.1.Acad.40.de aqua,igni, aere,& terra loquẽs,Ergo illa initia,& ut è Græco uertã,elemẽta dicũtur.

Elementa ſunt quatuor,ignis,aer,aqua,terra.Plin.lib.15.cap.27.3.Et dicuntur elementa,ut quibuſdam placet,ab alẽdo. Alij,quaſi eleuamenta dici uolũt,eo quòd ex ipſis cætera originem ſumant,initia uidelicet & fundamẽta creaturarũ. Alij,elimenta per i literam,quaſi fabricamenta, ex eo quod eſt elimo,elimas,quòd ex eis fabricata ſint omnia.

Elementa,literarum notæ,eo quòd ſint principia orationis.nã ex literis ſyllabæ,ex ſyllabis dictiões, ex dictionibus orationes conficiũtur.Inde Elementa puerorũ.Cic.1.de Ora.77.

Moleſtiæ elementorum.Quint.lib.2.cap.3.2.

Primæ indolis elementa.Stat.2.Achil.75.

Acuta elementa,Vide Acuo.

Grandia elementa.Ouid.1.Metam.6.

Prima elementa.Horat.1.Serm.ſat.1.6.

Prima literarum elementa.Quint lib.1.cap.1.17.

Tractare prima elementa.Quint.in Proœ.lib.1.16.

Irarum elementa mearum.Silius lib.3.17.

Elementa loquendi.Cic.4.Acad.163.& 257.

Rationis elementa inire.Lucret.lib.1.17.

Vitiorum elementa.Iuuen.Saty.14.13.

Elementarius] (στοιχειακός,)Quod ad elementũ pertinet.

Elementariæ literæ:pro Literis alphabeti. Iulius Capitolinus, Puer literis elementarijs & calculo imbutus.

Elementarius ſenex qui adhuc in primis elementis inſtituitur. Seneca epiſt.36.

Elenchus] elenchi,m.g.(ἔλεγχος,) Vnionis genus.Plin.li.9.cap.35.9.Et procerioribus ſua gratia eſt, elenchos appellant faſtigiata longitudine, alabaſtrorum figura in pleniorem orbem deſinentes. Hos digitis ſuſpendere,& binos ac ternos auribus,fœminarum gloria eſt.Iuuen.Sat.6.46.
– turpe putat nil
Quum uirides gemmas collo circundedit,& quum
Auribus extenſis magnos commiſit elenchos.

Elenchus Græcè idem ferè quod σύλλαβος,id eſt,ut in epiſtolis ad Atticum ſcribit Cicero,quaſi comprehenſio: ſed Latinè index,(ἀπὸ τοῦ ἐλέγχειν,quod ſignificat arguere ac patefacere:id quod ſolent indices,ab indicando nominati.Hæc uox reperitur in principio primi libri Plinij,ubi ſic legitur ex uetuſtis exemplaribus,ſtatim poſt Præfationem, C. Plinij Secundi hiſtoriarum mundi elenchos librorum omniũ. Hæc Hermolaus.

Elencticus] pen.corr.(ἐλεγκτικός,)Adiectiuum,unde Elenctici libri.Quint.lib.2.cap.6.ſed alij ſunt eius ſermones ad coarguẽdos qui cõtra diſputãt,cõpoſiti,quos ἐλεγκτικοὺς uocant.alij ad præcipiendum,qui δογματικοί,appellãtur.

Eleo] eles,eleui,eletum,pen.prod.(ῥυπόω,)elere,Maculare. Lucilius lib.6.Si hic ueſtimenta eleuit luto, ab eo riſum magnum ad cachinnum impudens ſubijcit.Nonius.

Elephantia] elephantiæ,ſiue elephantiaſis,huius elephantiaſis,(ἐλεφαντίασις,)eſt ceu lepræ quoddã genus,elephantorum cuti ſimile.Origo morbi ex atra bili non quidem omni,ſed retorrida.Hæc Hermolaus in Plinium. Plinius libro 20.cap.10.2. Eadem in aceto decocta, contra elephantiam proficit.Idem lib.26.cap.1.7. Diximus elephantiaſin ante Pomp.Magni ætatem non accidiſſe in Italia, & ipſam à facie ſæpius incipientem:in nare prima ueluti lenticula,mox inualeſcente per totum corpus, maculoſa, uarijs coloribus, & inæquali cute, alibi craſſa,alibi tenui, dura ceu ſcabie aſpera,ad poſtremum uerò ingreſcente & ad oſſa carnes apprimente intumeſcentibus digitis in pedibus manibusq;.Aegypti peculiare hoc malum. Vide Celſum libro 3. cap. 25.

Elephas] pen.corr.elephantis,m.g.& elephantus, elephanti,(ἐλέφας,)Maximum animalium terreſtrium, inquit Plinius lib.8.cap.1.Cic.5.Philip.197.

Elephanto belluarũ nulla prudentior.Cic.1.de Nat.deo.136.

Elephantorum acutiſsimi ſenſus. Cic.2 de Nat.deor.226.

Anguimani elephanti.Lucretius lib.2.109.Sic dicti,quòd manum ſiue proboſcidem flectunt ac contorquent ut angues propria corpora.

Libycus elephas.Lucan.lib.6.41.

Elephantes in ordinem conſtituere,Vide Conſtituo.

Vires elephantis deſyderare.Cic.de Senect.24.

Manus etiam data elephanti.Cicer.2.de Nat.deor.183. Manum uocat proboſciden, ſeu roſtrum oblongum, quo utitur uice manus.

Elephantus,quandoq; pro Ebore ſiue elephãti dente ponitur. Virg.3.Georg.In foribus pugnam ex auro ſolidoq; elephãto.Idem 3 Aeneid.93.

Elephantus candens,id eſt,ebur.Virg.6.Aeneid.179.

Elephantinus] penu.prod.Poſſeſsiuum,(ἐλεφάντινος,)ut Pellis elephantina.

Elephantinum emplaſtrum deſcribit Celſus lib.5.cap.19. Sic autem dicitur,eodem teſte,quòd ſit percandidum.

Elephantis] Nili inſula eſt,Plinius lib.5.cap. 9. Elephantis inſula infra nouiſsimum cataracten,nauigationis Aegyptiæ finis. Ibi Aethiopicæ conueniunt naues. namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas uentum eſt. Eſt & Elephantis, uiri poetæ nomen, cuius meminit Martialis lib. 12.43. ad Sabellum, Nec molles Elephantidos libelli.

Eleuo] eleuas,pen.corr.(ἐπαίρω,αἰωρέω,)eleuare,In altum tollere.Plautus,Capedum lapidem hunc,atq; eleua.

Eleuare,(ἐκφαυλίζειν,σμικρύνειν,)Minuere,extenuare,& res geſtas uerbis deprimere.Vilem item,leuemq; aliquem uerbis demonſtrare.Liu. lib.3.ab Vrbe, Maior,ſi uana noſtra P.C.authoritas ad plebẽ eſt,uos eleuatis eã.Idẽ lib.28.Qu. Fabius res geſtas in Hiſpania eleuauit.Cicero de Amic.74. Eſt enim uarius & multiplex uſus amicitiæ, multæq; cauſæ ſuſpicionum offẽnſionumque damnantur: quas tum euitare, tum eleuare, tum ferre ſapientis eſt. Valerius libro 8. Quoniam ipſis uoluminibus nomina ſua diligenter

adijciunt, ut quod profeſsione eleuant, uſurpatione memoriæ conſequantur. Eleuant, id eſt, aſpernandum dicunt. Hæc Budæus.

Lepore eleuare id quod eſt ab alio obiectũ.Ci.2.de Ora.127.

Aduerſariũ eleuare.Cic.2.de Orat.131.Quòd frangit aduerſariũ,quod impedit,quod eleuat,q deterret,q refutat,&c.

Eleuare ægritudinem.Cic.3.Tuſc. 60. Nihil eſt enim quod tã obtundat,eleuetq; ægritudinem,quàm.

Authoritatem eleuare.Liu.lib.7.Decad.4.

Famam eleuare.Tacit.lib.4.

Eleuare uerbis famam urbis captæ.Liu.6.bel.Pun.263.

Eleuare ignominiam.Liu.4.ab Vrbe 182.

Index,indiciumq; eleuabatur.Liu.lib.6.Decad.3.

Inuidiam eleuare.Quint.lib.5.cap.13.23.

Multitudinis noxam eleuabat.Tacit.lib.5.

Sæuitiam eleuare,pro minuere.Tacit.lib.4.

Solicitudines eleuare.Luceius Cic.lib.5.14.5.

Teſtimonia eleuare.Quint.lib.5.cap.7.4.

Eleuatio] onis.(σμικρυσμός,)Quint.lib. 9. Et illæ eleuationes uidelicet.O Dij boni.

Eleus] dictus eſt Bacchus à Græcis,quaſi pius pater, quòd libertatem hominibus præſtet. Græci ἔλεον, miſericordẽ dicunt.

Eleus habitus.Plin.lib.34.cap.8.42.

Eleus,Adiectiuum,(ἠλεῖος,)ab Elide,Vide Elis.

Eleuſis] & Eleuſin,(ἐλευσίς,) ciuitas in Attica prouincia, non longè ab Athenis,in qua regnauit Eleuſius, quẽ Ceres docuit omnẽ agriculturã:& in ea myſtica Cereris celebrabantur,à qua tota prouincia Eleuſina dicta eſt.Ex Strab.li.9.

Attica Eleuſis.Senec.Herc.Oetho 5.4.

Cerealis Eleuſis.Ouid.epiſt.4.14.

Eleuſinus,Adiectiuum,pen.prod.(ἐλευσίνιος,) ut Mater Eleuſina,Ceres.Virg.1.Georg.33.

Eleutherius] (ἐλευθέριος,) Latinè dicitur liberalis, ingenuus,ſeruator,liberatorq;. Eleutheria libertas. Item Eleutheria,eleutheriorum, libertatis ſolennia.Plaut.Perſa.Baſilicè agito eleutheria.

Elice] Vide Helice.

Elicio] elicis,pen.corr.elicui,elicitum,pen.corr.uel elexi,electum,Antiquè,unde electo,(ἐξάγω,) Elicere,eſt educere, extrahere.Plaut.Bacch.6.17. Vt eum ex lutulento cœno propere hinc eliciat foras.

Domo aliquem elicere.Horat.2.Carm.ode 11.5.

Elicere aluum.Plin.lib.19.cap.5.14.

Inferorum animas elicere.Cic.in Vatinium 10.

Aquas elicere.Ouid.in Ibin 80.

Chelin elicere.Stat.1.Achil.38.

Eliciunt cælo te Iuppiter.Ouid.3.Faſt.66.

Ex terræ cauernis ferrum elicere.Cic.2.de Nat.deor.226.

Elicere ferrum terræ cauernis.Vide in Abdo.

Fauorem elicere.Tacit.lib.15.

Suſcitare & elicere fontem.Plin.epiſt.95.lib.4.

Elicere ignem conflictu & ictu lapidũ.Cic.2.de Nat.deor.36.

Iras elicere.Sil.lib.7.14.

Elicere lachrymas.Plaut.Trinum.6.13.

Literas ab aliquo elicere.Cic.Attico,lib.9.171.2.

Manes ſepulchris elicit.Tibul.lib.1.eleg.2.10.

Sanguinem elicere.Cic.2.Tuſc.190.Iphigenia Aulide duci ſe immolandum iubet,ut hoſtium ſanguis eliciatur ſuo.

Elicere ſudorem.Plin.lib.25.cap.11.6.

Conquirere & elicere blãditijs. Cicero ad Quintum fratrem, libro 1.2.8.

Elicere multa ab aliquo & cognoſcere,&c.Ci.Att.li.2.37.5.

Elicere & tanquam exprimere aliquid.Cic.4.Acad.16.

In quaq; re quod probabile uideri poſsit,eliciẽdũ.Ci.1.de Or.77.

Elicere arcana alicuius.Liu.10.bel Maced.96.

Elicere cauſam immutatæ alicuius uolũtatis. Cic.ad Atti.lib.1.7.2.

Præſenſionum cauſas elicere.Cic.1.de Diuin.22.

Opportunitatem elicere.Cic.1.de Inuent.3.

Elicere ex mentibus diuinis prodigia.Liu.1.ab Vrbe 84.

Elicere ſententiam alicuius.Cic.ad Atticum,lib.7.121.9.

Neruorum elicere ſonos.Cic.2.de Nat.deor.224.

Suſpicionem elicere ex re aliqua.Cic.2.de Inuent.149.

Elicere uerbum ex aliquo.Cic.1.de Orat.48.

Elicere uterum.Plaut. Perſa.4.4.

Elicere ululatum.Cic.2.Tuſc.96.

Vocem elicere.Cic.pro Cælio 47.

Vocem è lateribus & faucibus elicere.Cic.2.Tuſc.96.

Elicere,& inuitare,ut.Plin.epiſt.195.qui elicis & inuitas,ut quàm plurima communicare tecum uelim.

Propoſitis præmijs elicere optimum quemq;.Cic.pro Cornelio Balbo 16.Idem 5.Tuſc.31.Nos uellem præmio elicere poſſemus,qui nobis aliquid attuliſſet,&c.

Elicere ad colloquium.Liu.5.ab Vrbe 71.

Aliquem ad diſputandum elicere.Cic.2.de Orat.8.

Elicere ad pugnam.Liu.4.bel.Maced.75. Id eſt,pertrahere, ſiue adducere.

Elicere in.Cæſar 5.bel.Gall.187.Idem lib.8.45. Eodemq; equites poſtero die mittunt,qui primum noſtros elicerent in inſidias,deinde circumuentos aggrederentur.

Voce mea uoces eliciente Dei.Ouid.1.Faſt.52.

Acribus eſt ſtimulis eliciendus amor.Ouid.2.de Arte 89.

Elicienda eſt reſponſio.Cic.1.de Inuent.70.

Electo] electas,(ἀφελκύω,)electare,Frequẽtatiuũ, Idẽ quod elicere,ut ait Feſt.Plau.Aſi.7.29.Quæ illæc præda eſt ibi aduorſum,atq; electabo quicquid eſt,Magis in uſu eſt illecto.

Elix] elicis,pen.corr.m.g.(ὀχετός,) Sulcus aquarius qui in ſegetibus fit.Col.lib.2.c.8.3.Sed quãuis tempeſtiuè ſementis cõfecta erit,cauebitur tamen ut patentes liras, crebrosq; ſulcos aquarios,quos nõnulli elices uocãt,faciamus:Feſt.Elices ſulci ſunt aquarij, per quos aqua collecta educitur è liris.

Elicius] Adiectiuum,(ἐξαγωγός,)ut Iupiter Elicius ab eliciẽdis & euocandis fulminibus. Ouid.3.Faſt.66.
Eliciunt cælo te Iuppiter:unde minores
Nunc quoq; te celebrant,Eliciumq; uocant.

Elido] elidis,pen.prod.eliſi,eliſum, (ἐκθλίβω,)elidere,Ex E præpoſitione,& lædo lædis compoſitum,Effringere, diſsipare.Plaut.Pœn.6.45.Hercle.tuũ iam elidam caput.Liu.1.bel.Pun.169.Caput pecudis ſaxo eliſit.

Elidunt fœtus ſues.Colum.lib.7.cap.9.8.

Fauces elidere.Ouid.12.Metam.29.

Herbas elidere,id eſt,comminuere & tundere.Varro 1. de Re ruſt. cap. 47.

Elidere ignem è ſilice.Plin.lib.11.cap.37.81.

Elidere claua leonem.Sueton.in Nerone,cap.53.

Ignis eliſit nubes. Stat.5.Theb.79.

Elidere pactum.Paulus in L.Si unus.§.Pactus.ff.De pactis.

Elidere naues conſtratas.Cæſar 3.bel.Ciuil.106.

Elidere omnes neruos uirtutis.Cic.2.Tuſc.48.

Elidere alicui oculos.Plaut.Rud.16.43.Id eſt,extrahere.

Pontum elidere.Lucan.lib.6.12.

Sibilum elidere.Celſus lib.4.cap.4.

Elidere ſonum.Plin.lib.11.cap.51.4.

Spiritum elidere.Celſus lib.4.cap.4.

Elidere ſpumam,Colligere. Virgilius 3.Aeneid.114.Ter ſpumam eliſam,& rorantia uidimus aſtra.Seru.interpretatur excluſam.

Stirpes ægritudinis elidere.Cic.3.Tuſc.140.

Victum elidere.Curtius lib.9.Stipitem intentans,eliſurusq; eo uictum, niſi prohibitus eſſet à rege.Hoc eſt,hoſtẽ ſuperatũ.

Viuacemq;

Viuacemq; animam miſſis elidite ſyluis. Ouid. 12. Meta. 103.
Elidi & exanimari. Suet. in Cæſare, cap. 39.
Elidi ægritudinibus. Cic. 5. Tuſcul. 24.
Eliſus] pen. prod. Participium, (ἐκτεθλιμμένος,) ut.
Aer eliſus. Ouid. 1. Metam. 94.
Artus eliſi. Ouid. 14. Metam. 39.
Guttura eliſa. Lucan. lib. 2. 31.
Ignes eliſi. Ouid. 6. Metam. 39.
Nubes eliſa. Senec. Agamem. 6. 21.
Venter eliſus. Lucan. lib. 3. 131.
Eligo] eligis, pen. corr. elegi, electũ, (ἐκλέγω, αἱρέομαι, ἐπι=
λέγω, αἱρετίζω, προκρίνω,) eligere, Notæ ſignificationis. Eſt
autem uel ad noſtrum emolumentum, uel ad illius qui eligi=
tur, dignitatem, inquit Valla lib. 5. Cic. 4. Acad. 209. Quã
potiſſimum ſententiam & diſciplinam melius eliget?
Optionem alicui facere ut eligat utrũ uelit. Cic. 1. Verr. 24.
A multis eligere commodiſſimum quodq;. Cic. 2. de Inue. 124.
Eligere de. Varro de Re ruſt. De aſinis quemq; ampliſſimũ &
formoſiſſimum quem poſſunt eligunt.
De tribus eligere quem uelis. Cic. 10. Philip. 171.
Elegit ex multis Iſocratis libris triginta fortaſſe uerſus Hiero=
nymus Peripateticus. Cic. in Orat. 110.
Eligere ad munus aliquod. Cic. 4. Tuſc. 9.
Eligere in. Cic. Populus elegit ſibi in principem Octauium.
In uſus locum eligere. Virg. 4. Georg. 59.
Stultè eligere. Ouid. epiſt. 15. 34.
Opus eligere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9. 12.
Pugnandi tempora mecum
Eligit Atrides. Ouid. 13. Metam. 75.
Leuius malum eligendum. Cic. Octauio.
Electus] partic. (προκεκριμένος,) Plin. lib. 15. cap. 29. 3.
Conquiſiti atq; electi coloni, Vide Conquiro.
Feræ electæ. Ouid. 12. Metam. 83.
Ex orationibus, uel hiſtorijs electi loci. Quint. lib. 2. cap. 7. 2.
Electus, Nomẽ ex participio, (ἀπόλεκτος, αἱρετός, ἔκκριτος,)
ut Electis uerbis dictatæ res. Cic. 1. de Fin. 14.
Scripta electiſſima. Catul. epig. 34. 2.
Electiſſimis uerbis ornari. Cic. 3. de Fin. 41.
Electiſſimi uiri ciuitatis. Cic pro Quintio 3.
Electus, electus, electui, Verbale, m. g. (πρόκριμα,) Ouid. epiſt.
2. 29. In necis electu parua futura mora eſt.
Elector] electoris, Verbale maſc. (αἱρετής,) Qui eligit. Au=
thor ad Herennium, lib. 4. 144. Poſtremò in eo uim artifi
cij conſumant, ut ipſi ab alijs potius eligendi, quàm aliorum
boni electores exiſtimentur.
Electio] electionis, Verbale, f. gen. (ἐκλογή, αἵρεσις,) Cic. in
Oratore 37. Id autem eſt iudicium electioq; uerborum. Idẽ
4. de Finibus 75.
Elegans] pen. corr. elegantis, (φιλόκαλος, ἐπιπρεπτικός,
σύκομψος,) Quidam participium ab eligo eſſe uolunt: utcun
que tamen ſit, elegans ſignificat cultum, ornatũ, politum. ut.
Elegans oratio. Cic. 1. de Fin. 16.
Magis elegans, Vide Magis.
Mundus & elegans. Cic. 2. de Finib. 40.
Pueri ex elegantiſſimis familijs lecti. Cic. pro Roſc. Amer. 72.
Facetum, elegans, Oratorium. Cic. 2. de Orat. 133.
Artes elegantes & ingenuæ. Cic. 3. de Fin. 6.
Eloquentia elegantior. Quint. lib. 1. cap. 1. 6. (146.
Iocandi genus elegans, urbanũ, ingenioſum, facetũ. Cic. 1. Offi.
Elegans homo (inquit Gellius lib. XI. cap. 2.) nõ dicebatur cũ
laude, ſed id ferè uerbũ ad ætatem M. Catonis, uitij, nõ lau=
dis fuit. eſt nanq; hoc animaduertere, cum in quibuſdã alijs,
tum in libro Catonis qui inſcriptus eſt Carmen de moribus,
ex quo libro uerba hæc ſunt, Auaritiam omnia uitia habere

putabant: ſumptuoſus, cupidus, elegans, uitioſus, irritus qui
habebatur, is laudabatur. Ex quibus uerbis apparet, elegã
tem dictum antiquis, non ab ingenij elegantia, ſed qui nimis
læto, amœnoq; cultu, uictuq; eſſet. Poſtea elegans reprehen
di quidem deſiit: ſed laude nulla dignabatur, niſi cuius elegã
tia erat moderatiſſima. Sic M. Tullius L. Craſſo & Qu. Scæ
uolæ non merã elegantiã, ſed multa parſimonia miſtã laudẽ
dedit. Craſſus (inquit erat parciſſimus elegantium, Scæuola
parcorũ elegãtiſſimus. Hactenus Gell. Col. lib. 7. c. 2. 1. Tũ
etiã caſei, lactiſq; abundantiã non ſolũ agreſtes ſaturat, ſed
etiã elegantiũ menſas iucundis & numeroſis dapibus exor
nat. Cic. 6. Verr. 88. Vide ne ille non ſolũ tẽperãtia, ſed etiã
intelligentia te atq; iſtos qui ſe elegãtes dici uolunt, uicerit.
Ingenium iucundum & elegans. Quint. lib. 5. cap. 13. 38.
Faceta & elegans ironia. Cic. de Claris Orat. 161.
Lingua elegans. Catul. epig. 40. 1.
Polita, urbana & elegans oratio. Cic. de Claris Orat. 156.
Elegantem regem narras. Terent. Eun. 3. 1. 18. -hui
Regem elegantem narras. Vbi Donatus, Elegantẽ, qui ipſe
ſciat eligere: aut ipſe ſit eligendus.
Egregriè ſubtilis ſcriptor atq; elegans. Cic. de Claris Orat. 17.
Ibidem 32. Acuti ſunt, elegantes, faceti, breues.
Elegans formarum ſpectator. Terent. Eun. 3. 5. 18. Vbi Dona=
tus, Elegans ſpectator eſt, qui ſit cunctantis & faſtidioſi iu=
dicij, cui non quid placet facilè.
Elegans in cibo. Cic. in Orat. 46.
In dicendo elegans. Cic. de Claris Orat. 129.
Elegans in omni iudicio. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 3.
Elegantius, Comparatiuum. Catul. epig. 13. 2. Seu quid ſuaui=
us, elegantiúſue eſt.
Elegantia] (σύγκρισις, φιλοκαλία,) Cultus & ornatus, di=
cta quòd ſit ſelecta & ſeparata à uulgari opinione. Pli. lib.
26. c. 14. 10. Cicatrices cũ elegãtia ad colorẽ reducit lada
Materies criſpioris elegantiæ. Plin. lib. 13. cap. 9. 3. (num.
Elegantia & munditia. Cic. in Orat. 43.
Hominis elegantia. Cic. Attico, lib. 1. 5. 2.
Morum elegantia. Tacit. lib. 19.
Linguæ ſubtilitas & elegantia. Cic. 2. de Orat. 17.
Elegantia diſſerendi, Elegantia ſermonis. Cic. 2. de Fin. 47. Et
ad Atticum lib. 7. 123. 14.
Loquendi elegantia. Cic. de Claris Orat. 79.
Exculta elegantia. Quint. lib. 6. cap. 3. 14.
Politior elegantia. Cic. 3. de Fin. 61.
Cum ſumma elegantia atq; integritate uiuere. Cic. pro Syl. 59.
Elegantia apud Rhetores, eſt quæ facit ut unumquodq; purè et
apertè dici uideatur. Hæc diſtribuitur in Latinitatem & ex
planationem. Author ad Heren. lib. 4. 159.
Eleganter] Aduerbiũ, (συγκρίτως, φιλοκάλως,) Hoc eſt, po=
litè & propriè: ut Eleganter diſputare. Cic. 4. Acad. 153.
Idem 2. de Fin. 160. Hoc ipſum elegãtius poni, meliuſq; po
tuit. Et ad Brutum 15. 1. Tibi is exponet qui & optimè om
nia nouit, & elegantiſſimè expedire, et deferre ad te poteſt.
Eleganter acta uita. Liu. 5. bel. Maced. 120.
Elegãter acceptus, hoc eſt lautè et opiparè. Cic. ad Att. lib. 13.
Elegãter copioſeq; colligere. Cic. Luceio, li. 5. 13. 5. (298. 4.
Accuratè eleganterq; dicere. Cic. de Claris Orat. 43.
Latinè loqui elegantiſſimè omnium. Cic. de Claris Orat. 136.
Neq; diſtinctè, neq; diſtributè, neq; eleganter, neq; ornatè ſcri
bere. Cic. 2. Tuſcul. 10.
Elimino] eliminas, pe. cor. (ἐξορίζω,) eliminare, Eijcere, &
ueluti extra limẽ trudere. Ennius Medea, Exule antiqua heri
lis, fida cuſtos corporis, q; ſic extra ædes eliminatur. Accius
Phœnicis, Egredere, exi, effer te, elimina urbe. Var. Serano,
Occipitiũ Arino Deo oſtẽdo, ex oraculo elimino mihi. Non.
Dicta

Dicta foras eliminare. Horat. 1. epiſt. 5. 5.
Eliminare gradus, de qua locutione Fabius, lib. 8. cap. 3.
Elimo] elimas, pen. prod. (ἀποξύω,) elimare, De aliqua re li
mare. Plin. lib. 34. cap. 18. 5. Alij elimatam ſcobem in ficti
li crudo coquunt in caminis, donec percoquatur figulinũ.
Ouid. 4. Metam 36.
Elimare, per translationem. Cic. ad Att. lib. 16. 334. 4. Velim
σχόλιον elimes ad me, oportuiſſe te id facere. Idem 4. Acad.
119. Rationes latiore ſpecie non ad tenue elimatæ.
Commodius aliquid elimare. Quint. lib. 2. cap. 8. 3.
Elinguis] & hoc elingue, (ἄγλωττος,) Qui ſine lingua eſt.
Elinguis, Qui mutus eſt, & loqui non poteſt, etiam ſi linguam
habeat. Cic. pro Flacco 15. Conuicit, & elinguem reddidit.
Idem de Clar. Orat. 51. Præſertim quum Fannius nunquam
ſit habitus elinguis.
Elinguis curia. Plin. epiſt. 167. d. Iidem proſpeximus curiam,
ſed curiam trepidam, & elinguem.
Elinguare, Verbum, (ἐκγλωττίζειν,) Linguã amputare. Plaut.
Aulul. 7. 72. Si hercle ego te non elinguandam dedero uſq;
ab radicibus, &c.
Eliquo] eliquas, pen. cor. (ἐκτήκω,) eliquare, Liquidum fa=
cere: quod idem colliquare dicitur. ut quum aurum, aut ar=
gentum diſſoluitur.
Eliquare, pro Ad liquidũ purgare. Seneca, lib. 3. Natur. quæſt.
Eſt in Cherſoneſo Rhodiorũ fons, qui poſt aliquantũ inter
uallum temporis fœda quædam turbidus ex intimo fundat,
donec liberatus eliquatuſq; eſt. Col. li. 12. ca. 12. 1. Deinde
quũ ſæpius eam in alia uaſa transfuderint, & eliquauerint.
Eliqueſco] eliqueſcis, (τήκομαι,) eliqueſcere, Liquidũ fieri,
ſiue liquefieri. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 55. 2. Alia ad cibum
eligitur: alia ut eliqueſcat, ac nõ ſolum corpus intus ungat,
ſed etiam extrinſecus. De olea loquitur.
Eliquamen] pen. pro. (τῆγμα,) Quod eliquatum eſt ex re
aliqua, ut carne aut piſcibus: id aũt uulgus uocat ſalmuriã
uel muriã. Col. lib. 9. ca. 14. 2. Abſtineatq; ferè ab omnibus
redolentibus eſculentis, ut ſunt ſalſamenta, & eorum om=
nia eliquamina, &c.
Elis] (ἦλις,) urbs in Peloponneſo. Cic. 1. de Diuin. 150. Elis
in Peloponneſo familias duas certas habet, Ianundarũ unã,
alteram Glutidarum, aruſpicinæ nobilitate præſtantes.
Elis, Achaiæ urbs, ubi curule certamen exercebatur in honorẽ
Iouis Olympici.
De Elide ſcribit Plin. in deſcriptione Achaiæ, lib. 4. ca. 5. 2.
Reſupina Elis. Stat. lib. 4. 48.
Elin, Meſſeniaq; arua colebas. Ouid. 2. Metam. 136.
Elidis fluuius, Alpheus. Virg. 3. Aeneid. 138.
Eleus] pen. prod. Adiect. (ἠλεῖος,) Virg. 3. Georg. 40.
Hic uel ad Elei metas, & maxima campi
Sudabit ſpatia, & ſpumas aget ore cruentas.
Labores Elei. Stat. 4. Sylu. 7.
Elides] equæ, (ἠλειάδες ἵπποι,) Virg. 1. Georg. 12.
-Eliadum palmas
Epiros equarum. Epirus creat equas optimas, quæ apud E=
lidem palmas merentur in Iouis Olympici curuli certa=
mine, Seruius.
Eliſa] pen. pro. (ἐλίσσα,) Nomen fuit Didonis. Nam Dido lin
gua Phœnicum uirago interpretatur. Quũ enim Iarbas Li
byæ rex eam uellet uxorem ducere, illa uerò negaret, Car=
thagini bellum intulit. cuius timore quum cogeretur à ciui
bus, petijt ut antè placaret manes mariti: & exædificata py
ra ſe in ignem præcipitauit: ob quam rem Dido, id eſt uira
go dicta eſt, quæ uirile aliquid fecit. Hactenus Seruius in il=
lud 4. Aen. 8. Non Libyæ, non antè Tyro deſpectus Iarbas.
Virg. 4. Aeneid. 67.

-nec me meminiſſe pigebit Eliſæ, &c.
Elix] Vide Elicio.
Elixus] Adiectiuũ (ἑφθός,) Dicitur quod aqua coctum eſt.
Plaut. Moſtel. 15. 65.
Nam elixus eſſe quàm aſſus ſoleo ſuauior.
Idem Pœn. 4. 57. Aſſum apud te eccum. AG. at ego elixum
uolo. Nonius Marcellus, Elixum, quicquid aqua mollitur
uel decoquitur. nam elixam aquam ueteres eſſe dixerunt.
Vnde & lixæ dicti, qui militibus aquam ad caſtra uel ad
tentoria ſolent ferre. Varro, In pauimento non audes face=
re laconam: at in humum calceos facis elixos. Id eſt, ma=
defacis calceos.
Elixus balneator. Martial. lib. 3. 7.
Herba elixa. Ouid. 4. Faſt. 75.
Elixum ſorbum. Col. lib. 8. cap. 17. 12.
Veruex elixus. Iuuen. Saty. 3. 29.
Miſcere elixa aſſis. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 16.
Elleborum] Vide Helleborum.
Ellum] Aduerb. demonſtrantis apud Comicos, inquit Do=
natus, pro ecce illum. Plaut. Curcul. 6. 28.
Terent. And. 5. 2. 14. Neſcio quis ſenex modò uenit: ellum,
confidens, catus. Vide Vallam.
Ellychnium] ellychnij (ἐλλύχνιον,) Græcè. Dicitur funicu
culus ille papyraceus, ſiue ſparteus canabinúſue, aut ſtu=
peus qui ſtans in oleo peruritur. Plin. lib. 23. cap. 4. 7. El=
lychnia ex uua fiunt claritatis præcipuæ. Idem, lib. 35. cap.
15. 2. de ſulphure loquens, Quarto autem ad Ellychnia
maxime conficienda.
Eloco] elocas, pen. corr. (ἀπομισθόω,) elocare, Loco moue=
re, ſiue ſedibus pellere. Cic. pro Flac. 54. de Iudæorum gen
te loquẽs, Quàm charadijs immortalibus eſſet, docuit quod
eſt uicta, quòd elocata, quòd ſeruata.
Elocare ſeſe curandum. Plin. lib. 26. cap. 1. 4.
Elocare fundum: Hoc eſt fundum alteri committere & locare.
Cicero 5. Verr.
Elocare boues. Hoc eſt alteri locare, ut inde lucrũ accipiamus,
quemadmodum de equis fieri ſolet. Col. lib. 1. cap. 7. 5.
Elocare funus. Plin. lib. 21. cap. 3. 5.
Elogium] elogij, (ἐγκώμιον,) Teſticatio de aliquo, honoris
uel uituperationis cauſa.
Vituperationis: ut Quint. lib. 7. cap. 5. Si exhæredatum à ſe fi=
lium pater teſtatus fuerit elogio, propterea quòd is mere=
tricem amaret. Modeſtinus in L. Deſertorem. ff. De re mili=
tari. Deſertorem auditum, ad ſuum ducem cũ elogio Præſes
mittet. Id eſt cum uituperatione.
Honoris cauſa. Cic. 2. de Finib. 184. Non elogia monumento=
rum id ſignificat, uelut hoc ad portum, Vno ore cui pluri=
mæ conſentiunt gentes, populi primarium fuiſſe uirum. Et
iterum 1. Tuſc. 50. Quid ipſa ſepulchrorum monumenta,
quid elogia ſignificant, niſi nos futura etiam cogitare? Idem
in L. Piſonem 57. Valla, lib. 4.
Elogium, Simplex ſuæ ſententiæ teſtificatio. Cicero de Senect.
66. Solonis quidem ſapientis elogium eſt, quo ſe negat
uelle ſuam mortem dolore amicorum lamentiſq; uacare.
Idem Valla lib. 4.
Elongo] elongas, (ἐπιμηκύνω,) elongare, Idem quod pro=
longare, & prolatare, ac differre. Plinius, Quo maximè
tempore dies elongantur.
Eloquor] pen. cor. eloqueris, (ἐξαυδάω, ἑρμηνεύω, συρεσι
λογέω,) eloqui, Dicere, efferre. Plaut. Amph. 3. 51.
-argumentum huius eloquar tragœdiæ. Cic. 3. Offic. 81. de
uenditore & emptore, Vterq; ſi ad eloquendum uenerit,
non plus quàm ſemel eloquetur.
Eloquere uno uerbo. Plaut. Trucul. 16. 42.

Perge eloqui. Terent. Phorm. 4.3.36.

Quod ueni eloquar. Terent. in Prol. Heaut. 3.

Cum hero pauca eloquar. Plaut. Milit. 20.43.

Ipſe eloquar nomen meum. Plaut. Amphit. 3.18.

Expedire uerbo, & eloqui. Terent. Phorm.

Vnum elocutus. Cæſar 2. bel. Cil. 148.

Monſtrum eloqui. Senec. Herc. Oeth. 6.5.

Verba ſimillima ueris eloquor. Ouid. epiſt. 21.27.

Eloqui, pro Loqui. Virg. Eloquar, an ſileam?

Eloqui, quod ad oratores ſpectat, Eſt ut ait Cicero, aptè, ornatè, & eleganter dicere. Vnde idē Cic. 1. de Orat. 47. Diſertos me cognoſſe nonnullos, eloquentem adhuc nemimem.

Eloqui & exprimere. Cic. Qu. frat. lib. 3.21.5.

Compoſitè, ornatè, copioſè eloqui. Cic. 1. de Orat. 26.

Copioſè eloqui, modò prudenter: melius eſt, quàm uel acutiſſime ſine eloquentia cogitare. Cic. 1. Offic. 219.

Digne eloqui. Seneca Thyeſte 8.13.

Per continuationes eloqui res aliquas. Author ad Heren. li. 4. (175.

Eloqui politè. Cic. 1. Tuſc. 10.

Præclarè eloqui cogitata. Cic. de Claris Orat. 137.

Domina rerum eloquendi uis quàm eſt præclara, quamq; diuina. Cic. 2. de Nat. Deor. 222.

Vis eloquendi. Quint. lib. 2. cap. 1.5.

Vis eloquendi maxima ſoli oratori tribuitur. Cic. in Orat. 34.

Eloquens] pen. cor. (λόγιος, λεπτικὸς, σὺρεσιεπὴς, προφορικὸς,) Nomen ex participio, Qui in dicēdi ratione perfectus eſt. Cic. pro Cecin. 39. L. Craſſus homo lōgè eloquētiſſimus.

Paucitas eloquentium. Cic. 1. de Orat. 10.

Eloquens, ſuauis & ornatus. Cic. 1. de Orat. 26.

Eloquens is eſt qui & humilia ſubtiliter, & magna grauiter, & mediocria tēperatè poteſt dicere. Ci. in Ora. 54. & 55. Eloquens etiam is erit, qui ad id quodcunq; decebit, poterit accommodare orationem. Cic. in Orat. 67.

Eloquens & muta res. Author ad Herenn. lib. 4.237.

Eloquentia] eloquentiæ, (λογιότης, ἀγορητὺς,) Bene & rectè eloquendi ſcientia. Terent. Phorm. 4.3.24.

-eia ſudabis ſatis,
Si cum illo incœptas homine: ea eloquentia eſt. Idem Eunuch. 5.9.63.

Eloquentia nihil aliud eſt, niſi copioſè loquens ſapientia. Cic. in Partit. 42.

Eloquentia & Infantia, opponuntur. Cic. in Topic. 44.

Prudentiā cū eloquentia iungebat Ariſtoteles. Cic. 1. Tuſc. 11.

Arma, & tympana eloquentiæ dare. Quint. lib. 5. ca. 12.16.

Conſultus eloquentiæ. Vide Conſultus.

Effectus eloquentiæ eſt audientiū approbatio. Cic. 2. Tuſc. 4.

Imago eloquentiæ. Quint. lib. 2. cap. 12.12.

Lumen eloquentiæ Tullius. Quint. lib. 3. cap. 1.14.

Ornamentum eloquentiæ. Quint. lib. 1. cap. 8.7.

Adulta eloquentia. Vide Adoleo.

Alumna eloquentia. Vide Alumnus.

Artificioſa eloquentia: Quint. lib. 2. cap. 17.2.

Attica eloquentia. Quint. in Procœm. lib. 6.11.

Pacis eſt comes otijq; ſocia, & iam bene conſtitutæ ciuitatis, quaſi alumna quædam eloquentia. Cic. de Claris Orat. 22.

Libidinoſa eloquentia. Quint. lib. 5. cap. 12.15.

Eloquentia lucroſa & ſanguinans. Tacit. de Oratore.

Mediocris eloquentia. Quint. lib. 1. cap. 4.4.

Paterna eloquentia. Quint. lib. 1. cap. 1.5.

Pauper eloquentia. Vide Pauper.

Abundans ſonantibus uerbis, uberibusq; ſententijs eloquentia. Cic. 1. Tuſc. 99.

Fontes eloquentiæ aperire. Quint. lib. 6. cap. 1.38.

Vires augere eloquentiæ. Quint. in Procœm. lib. 1.18.

Coacta eloquentia. Quint. lib. 4. cap. 4.28.

Coaleſcit eloquentia. Quint. lib. 2. cap. 9.2.

Ex uerbis & ſentētijs cōſtat eloquētia. Ci. de Opt. g. Ord. 143.

Conſummata eloquentia. Quint. in Procœm. lib. 1.15.

Corrumpunt eloquentiam. Quint. lib. 2. cap. 10.2.

Effingere eloquentiam. Quint. lib. 1. cap. 2.18.

Expulſa eloquentia ciuitate Lacædemoniorum. Quintilianus lib. 2. cap. 16.3.

Facere eloquentiam alicui. Quint. lib. 6. cap. 2.22.

Formare eloquentiam. Quint. lib. 2. cap. 10.2.

Locupletare eloquentiam. Vide in Locus.

Foro & multitudini nata eloquētia eſt. Ci. de Clar. Ora. 156.

Occultare eloquentiam. Quint. lib. 4. cap. 1.7.

Perſuadere eloquentia aliquid alicui. Cic. in Orat. 54.

Vt hominis decus, ingenium: ſic ingenij ipſius lumen, eſt eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 29.

Timere eloquentiā ac gratiam alicuius. Quint. lib. 4. ca. 1.8.

Locuples, & ſpecioſa uult eſſe eloquentia. Quintilianus lib. 6. cap. 14.63.

Eloquium] (αἱμυλία, λόγος,) Sermonem aliquando ſignificat, aliquando facundiam. Plaut. Dulci ac blando eloquio amicam ſolatus. Apul. Platonis eloquio monitus, non nobis ſolis natos eſſe.

Potentis eloquij uirtus. Stat. 4. Sylu. 4.13.

Nitor eloquij. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.10.

Fertile eloquium. Claud. ad Olibrium 25.4.

Inſolitum eloquium. Horat. in Arte 44.

Decus partum eloquio. Silius lib. 3.125.

Vincere aliquem eloquio. Ouid. 13. Metam. 13.

Elocutio] (φράσις, ἑρμηνεία, ἐξαύδησις, προφορὰ,) ſermonis expreſſio. Plaut. Milit. 14.15.

Elocutio eſt idoneorum uerborum & ſententiarum ad inuentionem accommodatio. Cic. 1. de Inuent. 13.

Tenera cutis elocutionis. Quint. lib. 5. cap. 12.14.

Inanis & penè puerilis elocutio. Cic. 1. de Orat. 11.

Elocutio ad commodum Oratoris accommodata, tres in ſe res debet habere, elegantiam, compoſitionem, dignitatem. Author ad Heren. lib. 4.159.

Circunſcribere elocutione rem ſimplicem. Author ad Heren. libro 4.198.

Dare aliquid elocutioni. Quint. in Procœm. lib. 1.17.

Elocutoria] (ἑρμηνευτικὴ,) Vide elocutrix.

Elocutrix] pen. prod. (ἑρμηνεύτις,) elocutricis, Verbale, f.g. Quint. lib. 2. cap. 15.2. Nam oratoria ſic efferetur, ut elocutoria: oratrix, ut elocutrix. De Rhetorice loquitur.

Elorus] pen. pro. (ἔλωρος,) Siciliæ urbs, ab Eloro amne qui campis ſuperfunditur, ſicut Nilus, dicta: proxime Pachynū. Meminit Plin. lib. 3. ca. 8.4. & lib. 32. ca. 2.5. Silius, Sidonios Drepane, atq; unda clamoſus Elorus. Oui. in Faſt. Hinc Camarinam adit, Thappſonq; & Eloria Tempe. quanquā mendoſè legitur Oloria, quaſi ab oloribus. Author Hermolaus in Plinium.

Elotus] Vide Eluo.

Elpenor] pen. prod. huius Elpenoris, pen. cor. (ἐλπήνωρ,) unus è ſocijs Vlyſſis, quem Circe mutauit in porcum. Homerus tamen in Odyſſea ſcribit, quòd de ſcalis cadens interfectus ſit. Iuuenal. Saty. 15.3.

-aut tenui percuſſum uerbere Circes,
Et cum remigibus grunniſſe Elpenora porcis.

Miſer Elpenor. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4.4.

At miſer Elpenor tecto delapſus ab alto.

Eluceo] eluces, pen. prod, eluxi, (ἐκφαίνομαι,) elucere, Lucidum eſſe: & per translationem manifeſtum, & apparens. Cic. 1. de Diuinat. 109. Vt illa tertia pars rationis & mentis eluceat. Virg. -elucent aliæ & fulgore coruſcant.

Elucere & occultari, contraria. Cic. pro Roſc. Amer. 52.

In cauſis atq; in foro elucere. Cic. 2. de Orat. 30.

Amicitia magis elucet inter æquales. Cic. de Amicit. 83.

Ex animo elucebit omnium cōſtantia, omniſq; moderatio. Cic. 1. Offic. 143.

Elucet eruditio in ipſa pictura. Plin. lib. 35. cap. 11.12.

Elucet animi excellentia magnitudoq; in deſpiciendis opibus. Cic. 1. Offic. 27.

In Republica honos elucet. Cic. Planco, lib. 10.10.4.

Ignis eluxit. Tibullus lib. 4. eleg. 1.27.

Elucet ingenium in eo. Cic. pro Cælio 35.

Elucet lumen tuum. Cic. ad Caſſium, lib. 12.

Sanctitas, & prudentia, & dignitas illius quaſi lumen aliquod extinctis cæteris elucet. Cic. Sulpitio, lib. 4.3.8.

Significatio uirtutis elucet. Cic. de Amicit. 45.

Spes in pueris elucet. Quint. lib. 1. cap. 1.3.

Elucet circulus. Cic. in Somnio Scip. 12.

Elucificare] Antiquum uerbum à luce. Laberius, -ſic egō
Fulgentis ſplendore pecuniæ uolo
Elucificare exitiū ætatis meæ. Hæc uerba Laberij leguntur apud Gellium lib. 10. cap. 17.

Eluctor] eluctaris, eluctari, (διαπαλαίω,) Quaſi luctando ſuperiorē eſſe, & uincere. Plin. lib. 34. cap. 10.2. Tenuiſſima eſt in ipſo fornacium ore, qua flammæ eluctantur. Id eſt, qui quodāmodo exeunt, & quaſi luctando. Virg. 2. Georg. -aqua eluctabitur omnis. Id eſt, cū mora egredietur, inquit Seruius. Liu. 34. bel. Pu. 121. Tenentibusq; quū tot ac tam ualidæ eluctandæ manus eſſent, ſeſe eripuerunt.

Locorum difficultates eluctatus. Tacit. in Vita Agricolæ.

Eluctari per multa impedimenta. Senec. lib. 6. Controuerſ.

Niues eluctari. Tacit. lib. 19.

Vox eluctata furorem eſt. Stat. 1. Achil. 106.

Eluctatus] pen. pro. Partic. (πεπαλαικὼς,) Luca. li. 2.44.

Tandem Tyrrhenas uix eluctatus in undas, &c.

Elucubro] elucubras, pen. cor. (νυκτογραφέω, φιλοπονέω,) elucubrare, et Elucubror, elucubraris, elucubrari, deponēs, Vigilare, & aliquid ad lucernam ſcribere, Cic. ad Atticum, lib. 7.137.1. Nihil habeo quod ad te ſcribam, quin etiam eam epiſtolam quam eram elucubratus, ad te non dedi. Columella lib. 10. cap. 1.5. Quare quicquid eſt iſtud quod elucubrauimus, propriam, &c.

Elucubrare & elaborare. Cic. de Clar. Orat. 173.

Eludo] eludis, eluſi, eluſum, pen. pro. (καταπαίζω,) eludere, Deridere, decipere. Eludere, inquit Donatus, proprie gladiatorū eſt, quū uicerint. Eludere, eſt finē ludo imponere. Terent. Eunuch. 1.1.10. Periſti, eludet, ubi te uictum ſenſerit. Cic. in Catil. 1. Quandiu nos etiam furor iſte tuus eludet? Idem 4. Acad. 222. Sed & uos ab illo irridemini, & ipſi illum uiciſſim eluditis.

Leuiter aliquid eludere. Quint. lib. 4. cap. 5.17.

Venuſtè eludere. Quint. lib. 5. cap. 13.38.

Facetius eludi ab aliquo. Cic. pro Roſc. Amer. 76.

Alicui eludere. Cic. de Opt. gen. Orat. 149.

Eludere & omni ratione iactare aliquem. Cic. 1. Ver. 24.

Animos conſilijs eludere. Claud. in Gigantomachia 8.

Aſperius dicta eluduntur. Quint. lib. 5. cap. 13.32.

Magnas accuſatoris minas, magnamq; iudicij expectationē ad noſtrum arbitrium libidinemq; eludere. Cic. 2. Ver. 19.

Seges eludit meſſem fallacibus herbis. Tibul. lib. 2. eleg. 1.4.

Eluſit militē annulum & annulo. Plau. Curcul. 14.31. & 1.2.

Eluſi militem in alea. Plaut. Curcul. 14.11.

Ratione aliqua quempiam eludere. Ouid. 3. de Arte 122.

Qua uafer eludi poſſit ratione maritus. Idē Hora. 2. epi. 1.10.

Rempublicam in ſuis cogitatis & furoribus eludere. Cicero pro Milit. 24.

Eludens] pe. pro. Particip. (καταπαίζων,) Cic. 2. de Diuin. 214. Quæ eſt ars coniectoris, eludentis ingenio.

Eluſus] pen. prod. (καταπεπαιγμένος,) Aliud Particip. Cic. 2. Philip. 85. Nihil queror de Dolabella, qui tum eſt impulſus, eluſus, inductus.

Imagine alicuius rei eluſus. Ouid. 6. Metam. 21.

Elugeo] eluges, pen. prod. eluxi, eluctum, (πενθεῖν, καταλήγω,) elugere, Luctum deponere. Liu. 4. bel. Maced. 36. Quid aliquid in luctu quàm purpuram, atq; aurum deponunt? quid aliud quum eluxerunt, ſumunt?

Elugere, Lugendo deflere. Cicero ad Papirium, libro 9. cap. 20.8. Patriam eluxi iam & grauius & diutius, quàm ulla mater unicum filium.

Elumbus] & hic & hæc elumbis, & hoc elumbe, (ἐξωσφυσμένος,) Qui euulſum habet lumbū, inquit Feſtus: qui præ lumbi debilitate ſeſe erigere non poteſt.

Eluo] eluis, elui, elutum, pen. prod. (ἐκπλύνω, ἀπολύζω,) eluere, Lauare, ſeu lauando purgare, ſiue exhaurire. Cato, cap. 86. Lauetq; bene, corticemq; deterat, bene eluatq;. Col. Semel atq; iterum eluantur.

Eluere ex aqua. Celſus, lib. 7. cap. 21.

Corpus eluere. Ouid. 11. Metam. 29.

Eluere maculam ueſtium. Plin. lib. 20. cap. 83.

Sanguinem profuſum eluere. Cic. 12. Philip. 327.

Eluere uitæ ſordes & animi labes, per translationem. Cic. in Salluſt. 1. Et 2. de Legib. 40. Animi labes, nec diuturnitate uaneſcere, nec manibus ullis elui poteſt.

Crimen eluere. Ouid. 11. Metam. 29.

Curas eluere. Horat. 4. Carm. ode 12.4.

Labem pudoris eluere. Senec. Hippol. 8.6.

Eluere maculas furtorum ſuorum, ſanguine ſociorum. Cicero 7. Verr. 94.

Elutus] pen. pro. Particip. (ἔκπλυστος,) ſiue Nomen ex Participio. ut Eluta & ſiccata uinaria. Col. lib. 6. cap. 34. Et Eluta alica. Plin. lib. 22. cap. 24.4.

Elucius, Comparatiuum. Horat. 2. Serm. Saty. 4.4.

-irriguo nihil eſt elutius horto.

Eluuies] eluuiei, pen. prod. uel eluuio, eluuionis, f.g. (ἐκκλυσμὸς,) Propriè dicitur quod expurgatur, præſertim aquarum fluxu: quamuis & alterius humoris dici poſſit immundities. Cic. in Somnio Scip. 24. Propter eluuiones, exuſtioneſq; terrarum. Idem 2. Offic. 22. Collectis cæteris cauſis eluuionis, peſtilentiæ, uaſtitatis.

Eluuies, pro uoragine, ſeu terra ui imbrium exhauſta. Sic enim exponit Eraſmus. Curtius, lib. 6. Torrenteſq; & eluuies iter morabantur.

Eluuies, ſiue eluuio, per translationem, pro morbo peſtifero omnia corrumpente, ac ſi diceres cloacā. Cic. pro Domo ſua 43. Idcirco tu ad illam labem, atq; eluuiem ciuitatis ſine ſumma ui peruenire potuiſti?

Eluuiem Plinius accipit pro egeſtione ſordium ex urbe, qualis eſt quæ fit per cloacas publicas, lib. 2. cap. 82. Quod in certis notatur oppidis, quæ minus quatiuntur crebris ad eluuiem cuniculis cauata. Voragines & Eluuies ſimul iunxit Liu. lib. 8. pro foſſis ui imbrium excauatis, Ab altera parte uoragines eluuieſq; perruptæ ſunt.

Elurus] Vide Aelurus.

Eluſco] eluſcas (ἑτεροφθαλμοποιέω,) eluſcare, Luſcum facere. Apud Iuriſc. titulo, Ad legem Aquiliam, ſcribitur Aquilia eum teneri, qui eluſcauerit diſcipulum in diſciplina.

Elutrio] elutrias, (μεταγγίζω,) elutriare, eſt de uaſe in uas transferre: quod quidem & tranſuaſare dicitur Latinè, ſed

uarius. Fortaſſe à lurca, quæ os culei eſt, unde Lurcones apud Feſtum, capacis gulæ homines. Plin.lib.14. cap.17. 2. Suffruefactis decies, mox elutriatis, atq; ita inueteratis. Idem lib. 9. cap. 38.2. Decimo ferme die liquata cortina uellus elutriatum mergitur in experimentum.

Eluuies] Vide Eluo.

Eluxatus] pen.prod. (ἐξαρθρωμένος) Idem ſignificat quod ſimplex. Plin.lib.20. cap. 9.4. Sic etiam fiſtulas eluxatas & tumores reuocari, quæq; diſcuti opus ſit.

Eluxuriari] (κατασπαργᾷν,) Idem quod Luxuriari: ad arbores translatũ. Col. de Arborib. cap.3.2. Quod ſi pingui agro ualidas uites depoſueris, pampinis magis eluxuriabuntur: & qualemcunq; fructum tulerint ad maturitatem non perducent.

Elymais] Plin.lib.6.cap.25. regio Perſidi uicina.

Elyſium] (ἠλύσιος,) ſecundum poetas, eſt locus inferorum, uoluptatibus plenus: ubi dicuntur eſſe animæ bonorũ. Virg. 5. Aeneid. 146. —ſed amœna piorum
Concilia, Elyſiumq; colo. Idem, lib. 6. 149.
—per amplum Mittitur Elyſium.

Elyſius, Adiectiuum. ut,

Elyſij campi. Virg. 1. Georg. 8.

Colle ſub Elyſio nigra nemus ilice frondet. Oui. 2. Amor. eleg. (6.10.

Domus Elyſiæ. Ouid. 14. Metam. 23.

Vallis Elyſia. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.12.

E M

Emacio] emacias, (ἐξισχναίνω,) emaciare, Macie conficere. Col.lib. 2. cap.14.1. Sed ex ijs quæ retuli ſeminibus, Idem Saſerna putat alijs ſtercorari, & iuuari agros, alijs rurſus peruri & emaciari. Ibidem cap. 10.1. Emaciatæ uineæ. Et lib. 4. cap. 24.10. Quæ nec ſpem uindemiæ deſtituant, emacient ſtirpem ſuam.

Emacitas] Vide Emo.

Emacror] pen.cor. emacraris, (ἰσχναίνομαι,) emacrari, Macrum fieri, & macie confici. Plin.lib. 18. cap. 10.10. Terram emacrari hoc ſatu exiſtimantes.

Emaculo] emaculas, pen.cor. (ἀποσμήχω,) emaculare, Maculam auferre. Plinius lib. 21. cap. 19. 6. Nigras uitiligines emaculat. De narciſſo.

Emancipo] emancipas pen.cor. (ἀπαλλάττω, ἐκποιῶ,) emancipare, ſiue emãcupare, Manumittere & liberare, propriè de filijs: ut Manumittere de ſeruis. etiam ſi hoc non ſit perpetuum. Cic. pro Domo ſua ad Pontifices 30. Id autem ſcire & uidere omnes, non ut ille filius inſtituatur, ſed ut è patricijs exeat, ut Tribunus plebis fieri poßit, idcirco adoptari: neq; id obſcurè: nam adoptatum emancipari ſtatim, ne ſit eius filius qui adoptarit. Plin. epiſt. 67. hunc Regulus emancipauit, ut hæres matris exiſteret.

Emancipare agrũ, Eſt alienare: è mancipio, id eſt dominio & poſſeßione ſua emittere, & alteri poßidendũ tradere. Plin. in epiſt. lib. 7. Nam pro quingentis milibus nummûm, quæ in alimenta ingenuorum, ingenuarumq; promiſeram, agrũ ex meis longè pluris actori publico emancipaui: eundemq; uectigali impoſito recepi. Plin. emancipare, non pro uendere poſuit, ſed pro alienare, quum enim uellet uectigal publicè donare in alimenta puerorũ: Id eſt rentam conſtituere (ut uerbis uulgi loquar) fundum ſuum imaginaria uenditione Reipublicæ donauit, & ſubinde uectigalem recepit. Suet. in Othone, Cuidam etiam de parte finium cum uicino litiganti adhibitus arbiter, totum agrũ redemit, emancipauitq;. Id eſt ſuum iam factum emancipio tradidit illi. Ex Budæo.

Emancupo me tibi, Id eſt me tuæ poteſtati trado. Plautus Bacchid. 1.60.

Emancipare in. Cic. 1. de Finib. 35. Quum eam ſeueritatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Syllano emancipauerat, ut, &c.

Emancipati (inquit Feſtus) duobus modis intelliguntur, aut ij qui ex patris iure exierũt, aut ij qui aliorum fiunt dominij: quorum utrunq; fit emancipatione.

Emancipatus] pen.pro. (ἀπαλλαγείς, αὐτεξούσιος, ἐκποίητος, ἔκδοτος,) Id eſt dedititius. Cic. Senect. 33. Ita ſenectus nimis honeſta eſt, ſi ſeipſam defendit, ſi ius ſuum retinet, ſi nemini emancipata eſt, ſi uſq; ad extremum ſpiritum dominatur in ſuos. Apul.lib. 10. Et aſſumpto ſtatim nequißimo & ad omne facinus emancipato quodam dotali ſeruulo perfidiæ ſuæ conſilia communicat.

Miles emancipatus fœminæ. Horat. Epod. 9.3.

Emaneo] es (ἐμμένω,) emanere dicitur miles, qui diu extra caſtra manet & uagatur, Modeſtinus in L. Deſertorem paragr. 1. ff. de re Militari. Is qui in exploratione emanet hoſtibus inſiſtentibus, aut qui à foſſa tunc recedit: capite tunc puniendus eſt.

Emanſor] emanſoris, m.ge. (ἐλιμενωτής,) Eſt miles qui diu uagatus ad caſtra reuertitur. Modeſtinus in L. Deſertorem §. Emanſor. ff. De re militari.

Emanco] Emancas, emancare, pro manus præcidere, mancum facere. Labienus apud Senecam lib. Controuerſ. 6. Cedo lora, gaudeo me non omnes emancaſſe.

Emano] emanas, pen. prod. (ἐκβρύω, ἐκβράζω,) emanare, Emitti atq; exire. Col.lib. 5. Et ſale cũ adipe defricatur, dum ſaniei uis emanat. Lucret. lib. 3. 118.

Emanare perpetim. Vide Perpetim.

Fons emanat. Cic. 2. de Diuinat. 95.

Ex fonte emanare. Cic. 2. de Inuent. 126.

Ex generibus emanant partes. Cic. 1 de Orat. 93.

Emanare ſaniem. Plin. lib. 23. cap. 3. 2.

Mala iſtinc emanant: boni autem hinc quod expectes nihil eſt. Cic. Attico, lib. 7. 139.1.

Emanare res aliqua dicitur, quum reſcitur, & ſpargitur in uulgus. Cic. ad Att. lib. 3. 52.2. ſed ita compreſſeram, ut nunquam emanaturam putarem. Idem 1. de Leg. 61. Sed quod metuat, ne emanet: id eſt ne malum habeat.

Emanauit fama. Cic. 3. Verr. 1.

Emanare in uulgus gratia & potentia alicuius. Suetonius in Nerone, cap. 6.

Exit & emanat in uulgus oratio, Cic. pro Roſc. Amer. 2.

Emanare indicijs. Liu. 3. ab Vrbe 102.

Emargino] emarginas, pe.cor. (ἐκκραπεδόω,) emarginare, Cruſtas & puluillos, & oras ulcerũ adimere, ut ait Hermolaus. Plin. lib. 28. cap. 9.23. Item equarũ, præter quàm uirginum, erodit, & emarginat ulcera.

Emathia] (ἠμαθία,) (inquit Seruius) Theſſalia eſt, ab Emathio rege dicta. Virg. 1. Georg. Nec fuit indignum ſuperis, bis ſanguine noſtro Emathiam, & latos Aemi pingueſcere campos. Pharſalia alio nomine dicitur.

Emathius] Adiectiuum, (ἠμάθιος,) ut Emathij campi. Lucanus libro 1. 1.

Ematureſco] ematureſcis, ematurui, (πεπαίνομαι,) ematureſcere, Maturum fieri. Plin. lib. 25. cap. 4. 9. Nonnunquã antè candidum rufeſcit, ſi non ematuruit, improbaturq;. Gel. lib. 2. cap. 29. Dominus poſtea ſegetum illarum filium adoleſcentem uocat, & Vidéſne, inquit, hæc ematuruiſſe?

Ematureſcere, pro relinquere acerbitatem. Ouid. 2. Triſt.
Atq; ea ſic lapſa eſt, ut ſurgere, ſi modo læſi
Ematuruerit Cæſaris ira, queat.

Emax] Vide Emo.

Embamma] embammatis, pen. corr. n. g. (ἔμβαμμα,) Condimentum quod ad condienda obſonia fit. Columella libro 12.

lib. 12. ca. 55.2. Hoc ſinapi ad embammata non ſolum idoneo, ſed etiã ſpecioſo uteris. ἐμβάπτειν, enim intingere eſt. Vlpian. de Tritico, uino, & oleo legato, L. Siquis, Embamma, aceti numero fuit. Plin. lib. 20. cap. 14.3.

Embatæ] legendum Epibades naues, & Epibatæ milites. Vide ſuo loco.

Emblema] pen. prod. emblematis, n. g. (ἔμβλημα,) Vermiculatum opus teſſellis inſititijs aptum atq; conſertũ. Inde illud Ciceronis in Bruto 150. de Marci Callidij oratiõe, Nullum niſi loco poſitum, & tanquã in uermiculato emblemate ut ait Lucilius, ſtructũ uerbum uideres. Et lib. 3. de Oratore 94. de collocatione uerborum loquens, ex Lucilio.
Quàm lepidè lexeis compoſtæ, ut teſſerulæ omnes,
Arte pauimento atq; emblemate uermiculato. Lexeis (inquit) id eſt dictiones in oratione tam lepidè cõpoſitæ, quàm in pauimentis uermiculato opere factis teſſerulæ. Budæus.

Emblemata etiam in uaſis argenteis, aureiſq; & Corinthijs ornamenta erant apud antiquos exemptilia, quum libitum erat. Cic. in Verr. acti. 6. 46. Vaſa autem ad Verrem deferuntur: Cybiratæ fratres uocantur: pauca improbant: quæ probarũt, ijs cruſtæ aut emblemata detrahuntur. ſic Halluntini excußis delicijs cum argento puro domum reuerterũt. Quod unquam Iudices huiuſmodi euerriculum in illa prouincia fuit? Et paulo pòſt, Tum illa ex thuribulis & patellis quæ uellerat ita ſcitè in aureis poculis illigabat, ita aptè in ſcyphis aureis includebat, ut ea ad illam rem nata eſſe diceres. Hæc Budæus. Plin. lib. 33. cap. 12. Vlyſſes & Diomedes erant in phialæ emblemate, Palladium ſurripientes. Cic. 6. Verr. 40. Quũ inſpiciendum popoſciſſes, auulſo emblemate remiſiſſe. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 2.3.

Exornare dictiones quibuſdam locis uelut emblematis. Quint. lib. 2. cap. 4.31.

Illigare & includere emblemata in aureis poculis. Cicero 6. Verr. 46.

Auellere uel detrahere emblemata. Cic. 6. Verr. 46.

Emblema, Inſertum quid & inſitum ſignificat, iniunctumq;: ideò factum, ut emblema pro ornatu temperario & exemptili ponatur. Inde Fabius lib. 2. de locis communibus loquens, ut quoties eſſet occaſio, extemporales eorum dictiones his uelut emblematis exornarentur. Budæus.

Embolium] embolij, (ἐμβόλιον, ἀπὸ τοῦ ἐν, καὶ βάλλω,) ab in & iacio: quaſi argumentum & ingreſſus quidam ſcenicus, quale ſub Domitiano repræſentatũ eſt, ſi Martiali credimus, libro 1.5.
Iunctam Paſiphaen Dictæo, credite, tauro,
Vidimus: accepit fabula priſca fidem. Cic. ad Atticum Emboliũ nouum cogito. Idem pro Sextio 101. Cur ille ipſe maximè ludius nõ ſolũ ſpectator, ſed actor & acroama, qui omnia ſororis embolia nouit, qui in cœtum mulierum pro pſaltria adducitur, nec tuos ludos aſpexit, in iſto ardenti tribunatu ſuo? Ergo ſaltatores & pſaltrias introduci ſolitas in ſcenam Polybius, Atheneuſq; teſtantur, & alia ridiculorum genera: idq; à Lucio maximè Anitio factum fuiſſe ludis capto cum liberis Ilyriorum rege Gentio. Dicitur & ſtabilitas ipſa Græcis embolon. Et roſtra quoq; nauium appellantur embola. Sed & acies in rhombi modum inſtructæ nominantur embola: ſicut & pars arietis extrema machinæ muralis qua ingruit. Ipſa quoq; fibula rotarum, axibus firmandis immitti ſolita, quam ruſtici clauiculam appellant, Græcè nomen habet embolium. Hæc ex Hermolao.

Emboliſmus] emboliſmi, (ἐμβολισμός,) dicitur intercalatio. ἐμβόλιμος atq; etiam ἐμβολιμαῖος, Latine intercalaris & inſititius dicitur. Intercalare enim, interſerere eſt, ſi Macrobio credimus: & menſis Februarius intercalaris ob hoc dicitur, quod ei dies unus interſeritur.

Embryon] embryi, neut. gen. (ἐμβρύων,) Imperfectus partus dicitur. Nuper genitus infans, uel crudus & indigeſtus, inquit Suidas.

Emedullo] emedullas, (ἐκμυελόω, ἐξεντερίζω,) emedullare Medullam extrahere. Plin. de Limonio, lib. 22. cap. 22. 19. Item graueolentiam alarum emendat radicis emedullatæ uncia in uini falerni heminis tribus decocta.

Emedullare per translationẽ, Declarare. Plaut. Narra iam rem nobis omnem, atq; emedulla. Ex Perotto.

Emendico] emendicas, pen. prod. (ἐρανίζω,) emendicare, More, mendicantium aliquid petere. Sueton. in Cæſare, In Hiſpania à Proconſule & à ſocijs pecunias accepit emendicatas in auxilium æris alieni.

Emendicatus] pen. prod. Participiũ, (ἠρανισμένος,) In L. Singuli. C. de Accuſationibus, Singuli uniuerſiq; iudices cognoſcant in publicis criminibus non oportere emendicatis ſuffragijs decretorum, aut relationibus à publicis perſonis deſtinandis credere. Et in L. Scrinijs, de Palatinis ſacrarum largitionum.

Honos emendicatus. In Lege prima C. ubi quis de curiali, uel cohortali.

Emendo] emendas, (ἐπανορθόω,) emẽdare, Corrigere. Plin. epiſt. 116. b. lib. 6. Quis autem hic eſt qui emendet publicos mores? Cic. ad Att. lib. 2. 31.7. Ita rurſus remittit, ut me roget, ut annales ſuos emendem & edam.

Corrigi & emendari. Cic. 3. de Legib. 44.

Studijs animum emendare Platonis Incipiam. Propert. lib. 3. eleg. 21.5. Emendare antiquitatem. Cic. in Orat. 86.

Conſilium aliquod emendare. Cic. pro Mur. 55.

Conſuetudinem uitioſam & corruptam, pura & incorrupta conſuetudine emendare. Cic. de Claris Orat. 141.

Arte fortunam emendaturus. Horat. 2. Saty. 8.17.

Vrbes iudicijs emendare. Quint. in procem. lib. 1.9.

Emendare, Auferre. Plin. lib. 24. cap. 10.4. Succus hederæ, tædia narium graueolentiamq; emendat, præcipuè albæ ſatiuæ. Martial. lib. 11. 100.

Agenoreos penates emendare. Stat. 12. Thebaid. 111.

Alopecias emendat cinis è radice aſphodeli. Plinius, libro 22. capite 22. 4.

Aluum citam emendat flos hederæ, in uino auſtero bis die potus. Plin. lib. 24. cap. 10.6.

Dolores capitis emendantur contrito naſturtio. Plinius libro 20. capite 13.4. (12.2.

Epiphoras, & ſiqua in oculis uitia ſunt, emẽdat. Pli. li. 25. cap.

Furfures emendant pityuſæ folia in aceto decocta. Plinius lib. 24. cap. 6.10.

Grauitas aurium emendatur naſturtio trito, impoſito auribus. Plin. lib. 20. cap. 13.4.

Scabiem palpebrarum emendat fici ſuccus lacteus. Plinius libro. 23. cap. 7.3.

Res Italas legibus emendare. Horat. 2. epiſt. 1.1.

Succos emendare. Ouid. de Medica. faciei 1.

Emendatus] pen. prod. participium, (ἐπανορθωθείς, Cic. de Amicit. 54.

Correcta & emendata. Cic. 1. Acad. 19. Certè enim recentißima quæq; ſunt correcta & emendata maxime.

Emendata & Latina loquutio. Cic. de Claris Orat. 139.

Sapiens & emendatus. Horat. 2. epiſt. 17.6.

Velocitas emendata. Quintil. lib. 1. cap. 1.24.

Emendatè] Aduerb. (ἐπανορθωμένως,) Cic. de Opt. gen. Orat. 143. perficiendum eſt ut purè & emendatè loquentes, quod eſt Latinè.

Emendator] pen. prod. (ἐπανορθωτής,) Verbale. Cic. pro

Corn. Balbo 14. O præclarũ interpretem iuris authorem antiquitatis correctorẽ atq; emendatorẽ noſtræ ciuitatis.

Emendator & corrector. Cic. 2. Philip. 60.

Emendator ſermonis. Cic. de Claris Orat. 140.

Emendatrix] pen. prod. Verbale, fœm. gen. (ἐπανορθώτειρα,) Cic. 1. de Leg. 87. Quoniam uitiorum emendatricem legem eſſe oportet. Sic. 4. Tuſculan. 113. Emendatrix uitæ poetica.

Emendatio] Aliud Verbale. (ἐπανόρθωσις,) Cic. 4. de Finibus 37. Hæc uidelicet eſt correctio philoſophiæ ueteris & emendatio.

Seueritas emendationis. Quint. 2. cap. 4. 8.

Accipere auribus emendationem. Quint. lib. 2. cap. 6. 2.

Obſtare emendationi. Quint. lib. 1. cap. 2. 11.

Ementior] emẽtiris, pen. prod. ementitus ſum, (ψεύδομαι,) ementiri, Apertè & palàm dicere, uel effingere quod non eſt. Cic. pro Domo ſua 62. Quid deſperatius, qui ne ementiendo quidem potueris authorem adumbrare meliorem? Ouid. 5. Metam. 38.
-quæ ſe genitum ſeptemplice Nilo Ementitus erat.

Ementiri & fingere. Cic. pro Roſcio Amerino 75.

Ementiri atq; criminari aliquid. Cic. 4. Ver. 62.

In aliquos ementiri. Cic. in Partitionibus 27.

Ementiri auſpicia. Cic. 1. de Diuin. 56.

Genus ſuum ementiri. Cic. pro Corn. Balbo 3.

Legationem ementiri. Cic. de Opt. ge. Orat. 152.

Ementiri ſtirpem. Liu. 9. ab Vrbe 94.

Ementiens] Particip. (ψευδόμενος,) Cic. de Diuin. 24. Videmus hæc ſigna nonnunquam ferè ementientia.

Ementiri authoritatẽ alicuius ordinis. Cic. pro Domo ſua 40.

Ementitus] pen. pro. Partic. (ἐψευσμένος,) ut Ementita opinio. Cic. 3. Tuſc. 97.

Emercor] emercaris, emercatus ſum, (ὠνοῦμαι,) emercari. Tacit. lib. 12. Miſsis corruptionibus exuendam ad fidem hoſtes emercari.

Emereo] emeres, pen. cor. emerui, & emeritus ſum, emeritum, (περιποιοῦμαι,) emerere, Idem quod merere ſignificat. Plautus Aulul. 26. 5.
-quid ego emerui adoleſcens mali, &c.

Emereor] emereris, (περιποιοῦμαι, μισθοφορέω, μισθοδοτοῦμαι,) Idem penè quod mereor: præteritum eius emeritus. Cic. Att. lib. 6. 113. 9. Annuæ enim mihi operæ ad III. Calend. Sextil. emerentur. Vnde milites emeriti ſtipendia, qui militia perfuncti ſunt, nominantur, inquit Valla lib. 5.

Generoſos honores emerere. Propert. lib. 4. eleg. 12. 13.

Iudicium hominum emereri. Quint. in procem. lib. 1. 4.

Emerita acus. Vide Acus.

Emeritos muſis, & Phœbo tradidit annos. Hoc eſt, iam effœtos. Martial. lib. 7. 62.

Emeritæ apes. Plin. lib. 11. cap. 11. 1.

Aratrum emeritum. Ouid. 1. Faſt. 133.

Emerita arma: Id eſt uictricia, & finem bellis imponentia. Plinius in Paneg. 27. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7. 5.

Emeritos boues Virgilius per translationem appellat, pro defeſsis & opere ac labore ſolutis.

Canes emeriti. Stat. 3. Sylu. 1. 12.

Currus emeriti. Senec. Thyeſt. 9. 2.

Emeritus curſus, apud Ouid. Faſt. 3. 9. pro iuſto & completo.

Equi emeriti, (ἄφετοι ἵπποι,) Ouid. 4. Faſt. 138.

Honor emeritus. Ouid. 5. Faſt. 119.

Iugales emeriti. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 64.

Emeritus miles, Qui iam à militia abſolutus eſt. Luca. li. 1. 69.

Militia emerita. Sueton. in Caligula, cap. 44.

Mors emerita. Lucan. lib. 3. 124.

Nomen emeritum. Claud. de Torpedine 16. 1. Id eſt meritum.

Emeriti ſenes, (ἄφετοι γέροντες,) uocantur, qui ſolent habere alios qui pro ſe laborent: ij dicuntur pro alio opus agere. Valla lib. 5.

Emeritum ſtipendium, paſsiuè dicitur quod peractum eſt, quũ iam milites miſsionem ut ueterani impetrauerũt, inquit Budæus. Plaut. Moſtel. 3. 34. Vnum ubi emeritum eſt ſtipendium. Liu. 9. bel. Maced. 72. P. Ebutio emerita ſtipendia eſſent, ne inuitus militaret.

Emerita ſtipendia libidinis. Cic. de Senect. 44.

Tempus emeritum. Cic. Att. lib. 6. 116. 4.

Emerita, ſunt commoda ueteranorum. Modeſtinus in L. Deſertorem. §. Si plures. ff. De re militari, Etſi expleto tempore militiæ redeat: ut ueteranus reſtituetur, & emerita accipiet. Et. §. præcedenti, Qui militiæ tempus in deſertione impleuit, emerito priuatur. Budæus.

Emergo] emergis, emerſi, emerſum, emergere, (ἀναδύομαι,) Extra mergere, & quaſi ex loco ubi ſubmerſus fuerã, uel delitueram, exire, & in lucem prodire. Liu. 1. ab Vrbe 55. Primum profunda emerſus palude. Cic. 3. de Fini. 74. ſi non longè abſunt à ſummo, ut iam iamq; poſsint emergere. Teren. Eunuch. 3. 5. 7. Quid geſtiam, aut quid lætus ſim, quò pergam, unde emergam. Vbi Donatus, Propriè dixit Vnde emergam: ut ex luſtris atq; inhoneſtis locis, utpote meretricis domo.

Deliteſcere & Emergere ſe, contraria. Cicero de Aruſpic. reſponſ. 51.

Mergere & Emergere, contraria. Cic. 2. de Nat. deo. 185.

Oblitefcere & Emergere, contraria. Cic. de Vniuer. 48.

Reſpirare & emergere à fluctibus ſeruitutis. Cicero de Aruſpic. reſpon. 44.

Emergunt à ſeptenis partibus illæ ſtellæ. Plin. lib. 2. cap. 14. 2.

Ab aliquo loco emergere. Cic. 1. de Diuin. 125.

Emergere de. Liu. Quum tandem de paludibus emerſiſſet?

E flumine emergere. Cic. 2. de Diuinat. 102.

Emergere è patrio regno. Cic. pro Lege Manilia 4.

Ex alto emergere. Cic. 4. de Finib. 105.

Emergere ex iudicio peculatus. Cic. 3. Ver. 7.

Emergere ex malis. Terent. And. 3. 3. 31.

Emergere ex mendicitate. Cic. in Vatinium 17.

Emergere ex aliquo negotio. Cic. ad Att. lib. 5. 97. 3.

Emergere ex paternis probris ac uitijs. Cic. 5. Verr. 138.

Emergere incommoda ualetudine. Cic. ad Att. lib. 5. 95. 1.

Emergere ex urbe aliqua. Cic. ad Att. lib. 2. 27. 1.

Emergere extra terram. Plin. lib. 19. cap. 5.

Emergere ſuper. Col. lib. 11. cap. 3. 38.

Altè emergere. Cic. 2. de Nat. deor. 166. Ex quodam poeta.

Tenebris pulſis emergere. Claud. de Bel. Getico 64.

Amor emergit. Cic. Att. lib. 9. 181. 3. Nunc emergit amor, nũc deſyderium ferre non poſſum, nunc mihi nihil libri, nihil literæ, nihil doctrina prodeſt.

Animus per tanta negotia emergit. Claud. Paneg. 8. 42.

Bellum emergit. Cic. 6. Verr. 114.

Ciuitates emergunt. Cic. Att. lib. 6. 113. 7.

Emergere utero infans dicitur. Plin. lib. 11. cap. 51. 4.

Emerſit è mari inſula. Plin. lib. 2. cap. 88. 1.

Lux emerſit Olympo. Valer. 5. Argon. 1.

Emerſit è uadis oratio. Cic. pro Cælio 39.

Emerſit uentus. Plin. lib. 2. cap. 82. 3.

Emerſit hoc uno modo depreſſa ueritas. Cic. pro Cluent. 135.

Emergere, & ſe ad frugem bonã recipere. Cic. pro Cælio 20.

Ad ſummas emergere opes, rerumq; potiri. Lucret. lib. 2. 3.

Emergere ſe ex malis, Acti. Cornel. Nep. in uita Attici. Tale eſt illud Cic. de Aruſp. reſp. 51. Tum ſe emergit, & fertur illuc.

Emergi, Imperſonale. Terent. Adelph. 3. 2. 4. Tot res repentè circunuallant, unde emergi non poteſt. Vbi Donatus, Vnde emergi non poteſt: Quum impreſsio eſt hoſtium, ſic dicitur. ut Salluſt. Preſsi undiq; multitudine. Cice. Qui ſemper premuntur, & nunquã emergunt. Et emergi nouè. nã emergo dicitur, nõ emergor. Sed ideo eſt uſus, quia extra compoſitionem & mergo & mergor dicitur.

Emerſus] Particip. (ἀναδυθείς,) Cic. 2. de diuin. 207. Tibi autem de me cum ſolicitudine cogitanti ſubitò ſum uiſus emerſus è flumine.

Emerſus ab admiratione animus, id eſt, qui ſe recepit. Liu. li. 8.

Nox emerſa. Ouid. 3. Metam. 80.

E cœno emerſus homo. Cic. in Vatinium 13.

Ex diuturnis tenebris luſtrorum, ac ſtuprorum emerſus homo. Cic. pro Seſtio 15.

Emerſurus] pen. prod. Adiect. (ἀναδύσων,) ut Emerſura uirtus ex omni ſæuitia fortunæ. Liu. 5. bel. Pun. 212.

Emerita] Auguſta, (αὐγούστα ἠμερίτα,) Vrbs Hiſpaniæ Luſitaniæ. Strabo Auguſtã Emeritã uocat. Eſt hæc urbs cocco celebris, quod eſt rubrum granum, cuius ſucco uellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquam cedentia, ut Plinius ſcribit lib. 9. cap. 41.

Emetior] emetiris, pen. prod. emenſus ſum, (διαμετρέω,) emetiri, Idem quod metiri ſignificat.

Laborem diuerſum emetiri. Sil. lib. 4. 11.

Emetiri iter, per translationem. Liu. 5. bel. Pun. 193. Virg. 8. (Aen. 32.

Emetiri iter uehiculis. Plin. lib. 7. cap. 20. 5.

Emetiri uno die ingens ſpatium. Liu. 1. bel. Maced. 88.

Oculis ſpatium emenſus. Virg. 10. Aeneid. 153.

Voluntatem emetiri. Cicero de Clar. Orat. 8. Id eſt, cumulate ſatisfacere.

Emenſus] Participium, (διαμεμετρημένος,) ut Labores emenſus aulæ. Claudianus in Epithalamio Palladij 14.

Emenſus eſt ſol ardua. Plin. lib. 18. cap. 28. 6. Emendati codices habent, per ardua eniſus.

Emenſus, Paſsiue. Liu. 1. Belli Pun. 109. Poſtquam multo maiorẽ partẽ itineris emenſam cernant, &c. Virg. 1. Georg. 90.
- emenſo quum iam decedet Olympo. De ſole loquitur. Hoc eſt percurſo & perluſtrato cœlo, quum iam deſcendet ad occaſum. Hæc Seruius.

Emeto] emetis, pen. corr. emeſſui, emeſſum, (ἐξαμάω,) emetere, Idẽ quod metere. Horat. li. 2. epiſt. 2. 36. -emetit Orcus Grandia cum paruis non exorabilis auro. Alij legunt, Grandia cum paruis non exorabilis auro? Emetit Acron interpretatur amputat.

Emico] emicas, penul. corr. emicui & emicaui, emicatum, (ῥοιβέω,) emicare. Effulgere, reſplendere. Plaut. Ex oculis quaſi radij emicant ſolis.

Emicant, & faces, nonniſi quum decidunt uiſæ. Id eſt, repentè exiſtunt & lucentes apparent. Plin. lib. 2. cap. 26. 2.

Emicare de. Plin. lib. 11. ca. 37. 65. Cecinnæ Volaterrano dracones emicuiſſe de extis læto prodigio traditur.

Emicare ex una radice. Plin. lib. 27. cap. 8. 7.

Emicare ex incendio flãma dicitur. Senec. li. 2. de Benef. ca. 27.

Ignis emicuit. Claud. 7. Paneg. 38.

Sanguis emicat per mille foramina. Stat. 12. Theb. 156.
Sol emicuit ſuper terras. Valer. 4. Argon. 20.

Emicare in iugum, pro Attollere ſeſe & erigere. Colum. lib. 4. cap. 20. 4. Plaut. Aulul. 19. 4. Continuò meum cor cœpit artem facere ludicram, atq; in pectus emicare. Hoc eſt uelut ſubſultare.

Emicat Euryalus. Virg. 5. Aeneid. 68. Et lib. 6. Aeneid.
- iuuenum manus emicat ardens Littus in Heſperium.

Ante oculos emicuit. Valer. 7. Argon. 80.

In fata alicuius emicare. Valer. 6. Argon. 111.

Emicat in partem ſanguis, unde icimur ictu. Lucret. li. 4. 212.

In prælia uictor emicat. Silius, lib. 16. 105.

Emicare, pro Excellere. Plin. lib. 35. cap. 11. 6. Poſt eũ emicuit lõgè ante omnes Euphranor Iſthmius. Legitur & Eminuit.

Præ omnibus emicat Niſus. Virg. 5. Aeneid. 63.

Emigro] emigras, pen. corr. (ἀπονάιω, ἀποικέω,) emigrare, Idẽ quod Migrare ſignificat, autore Valla: ut Emigrare domo. Cic. 4. Verr. 62. Plaut. Moſtel. 7. 41. -pedẽ Nemo intrò tetulit, ſemel ut emigrauimus.

Emigrare finibus ſuis. Plin. lib. 6. cap. 17. 11.

Emigrare è uita. Cic. 2. de Legib. 77.

Emigrans, Participium, (ἀπονάιων,) ut Emigrans populus. Stat. 4. Sylu. 10.

Emineo] emines, pen. cor. eminui, (ἐξέχω, προκύπτω, ὑπερέχω,) eminere, Quaſi extra alios, hoc eſt præ alijs manere. is enim eminere dicitur, qui cæteris altior eſt. Plin. lib. 16. cap. 31. 2. Eſculus quantũ corpore eminet, tantum radice deſcendit. Cæſar 2. bel. Ciuil. 30.

Eminere & apparere. Ci. pro Roſc. Amer. 73. Quò ſtudioſius ab ipſis opprimitur et abſconditur, eò magis eminet et appa (ret.

Extare & eminere. Cic. 3. de Orat. 57.

Eminet illius audacia, & proiecta eſt. Cic. pro Cluent. 145.

Eminere extra terram. Plin. lib. 17. cap. 21.

Eminet ante oculos quod petis ecce tuos. Ouid. 3. Faſt. 50.

Eminere foras. Cic. in Somn. Scip. 33.

Eminere in re aliqua. Quintil. lib. 2. cap. 3. 5.

Leuiter eminere. Vide Leuis.

Magnopere eminere. Vide Magnus.

Inter omnes in omni genere dicendi unus eminet Demoſthenes Cic. in Orat. 56.

Eminere quatuor digitos tranſuerſos. Plin. lib. 17. cap. 18. 2.

Eminet animus maximè in cõtẽnẽdis doloribus. Ci. 2. Tuſ. 107

Eminebat ex ore crudelitas. Cic. 7. Verr. 126.

Arbor in aruis eminet. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 1.

Eminet ferrum per coſtas. Liu. 8. ab Vrbe 32.

Eminere haſta in ambas partes dicitur, quæ per medium traiecta eſt corpus. Ouid. 5. Metam. 28.

Eminens è mari globus terræ. Cic. 1. Tuſc. 106. Cæſar 7. bel. Gal. 292. Ita ut nõ amplius quatuor digitis ex terra emine (rent.

Indignatio eminet. Curt. lib. 4.

Eminet ira in ſuos maior. Liu. 2. ab Vrbe 152.

Eminebat etiã in uoce, ſceleris quod parabat atrocitas. Curtius (li. 8.

Virtutibus eminet oratio. Quintil. lib. 3. cap. 8. 44.

Eminet aliquis, qui cæteris excellit. Liu. 1. ab Vrbe 69.

Emineo, cũ accuſatiuo, actiuè. Curtius, li. 4. Itaq; paululũ moles aquã eminebat, & ſimul aggeris latitudo creſcebat, &c. Id eſt excedebat, ſiue ſuper aquam eminebat extabatq;.

Eminens] penul. corr. (ἐξέχων,) Participium, ſiue Nomen ex participio.

Eminẽs animus in futura, pro imminẽs. Senec. de Trãquil. uitæ

Expreſſum & eminens. Cic. 1. de Nat. deor. 100.

Inciſum, eminens, lacunoſum. Cic. 2. de Nat. deor. 67.

Eminens effigies uirtutis. Cic. 3. Tuſcul. 6.

Forma eminens. Senec. Octau. 4. 20.

Eminens ingenium. Quintil. lib. 6.

Leuiter eminentes genæ. Cic. 2. de Nat. deor. 215.

Oculi eminentes. Cic. in Vatinium 2.

Eminens ſtatura. Colum. lib. 3. cap. 8. 3.

Obſcurare, & Eminens eſſe, contraria. Cic. 3. de Orat. 119.

Eminentiores trabes. Cæſar 2. bel. Ciuil. 32.

Eminentiſsimus in eloquentia. Quintil. in procem. lib. 4. 3.

Autores eminentiſsimi. Quintil. lib. 1. cap. 2. 2.

Eminentia] eminentiæ, (ἐξοχή, προοχή,) Cicero 1. de Natu.

decorum 146. Nam ſi tantummodo ad cogitationem ualēt, nec habent ullam ſoliditatem, nec eminentiam, &c.

Eminentiæ in pictura. Cic. 4. Acad. 41.

Eminulus] pen. corr. (ἐπὶ μικρὸν ἐξέχων,) Adiect. Diminutiuum, Parū eminens. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 7. Vt habeat inferiorē partē frequentibus pilis ſub criſpam, cōpactis cruribus: potius breuioribus, quàm longis, rectis genibus & eminulis, diſtātibus inter ſe. Ibidē, de canibus, cap. 9. 3. Spina neq; eminula, neq; curua.

Eminor] pen. corr. eminaris, (ἀπειλέω,) eminari, Idē quod minari. Plaut. Capt. 13. 22. Eminor, interminorq; nequis obſtiterit obuiam.

Eminatio] Verbale, (ἀπείλησις,) Plaut. Capt. 13. 30. Quæ illæc eminatio eſt?

Eminus] pen. corr. Aduerbium, (πόρρωθεν,) E longinquo, inquit Valla. cui opponitur Cominus. Cice. de Seneſt. 17. Nec enim excurſione, nec ſaltu, nec eminus haſtis, aut cominus gladijs uteretur. Cæſar 1. bel. Ciuil. 103. Sic quotidie utrinq; eminus fundis, ſagittis, reliquiſq; telis pugnabatur.

Emiror] pen. prod. emiraris, emiratus ſum, (ἐπιθαυμάζω,) emirari, Valde mirari. Horat. 1. Carm. ode 5. 2. -& aſpera Nigris æquora uentis Emirabatur inſolens.

Emiſſarius, Emiſſititius] Vide Emitto.

Emitto] emittis, emiſi, pen. prod. emiſſum, (ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω, ἐξελαύνω,) emittere, Extra mittere. Vnde Emitti à deo. Cic. 1. Tuſcul. 117. Emittat ad me Publius qui obſignent: iurabo, &c. Sic ad Attic. lib. 2. 27. 1.

Emittere de manibus. Cic. pro Cælio 52.

Emitti è carcere. Cic. pro Plancio 25.

Emitti è cuſtodia, & leuari uinculis. Cic. 1. Tuſc. 192.

Emittere è manibus. Liu. 8. bel. Pun 227.

Ex uinculis emitti. Cic. 1. Tuſc. 118.

Emittunt noctu per uallum. Cæſar 1. bel. Ciuil. 282.

Emittere in hoſtem equites. Liu. 4. bel. Pun. 66.

Actionem equidem ſolam in hoc tempus emiſeram. Quintil. lib. 7. cap. 3. 20. Hoc eſt edideram, inuulgaram.

Emittere aculeos in hominem. Cic. pro Cælio 21.

Ardor ſe emittit. Cic. 2. de Diuinat. 64.

Aliquid dignum ſuo nomine emittere, id eſt, edere. Cicero Volumnio, lib. 7. 34. 3.

Emittere fulmina & iacula. Cic. 2. de Diuin. 65.

In auras iaculum emittere. Virg. 9. Aeneid. 17.

Lacrymas emittere. Ouid. 11. Metam. 92.

Emittere manum eſt cautionē propria manu facere. Modeſtinus in L. Quidam quaſi, ff. De probat. & præſump. Quærebant, an cum eo de hæreditate fratris propter emiſſam ab eis manum poſſint quaſi cum filio agere.

Maledictum emittere. Cic. pro Plancio, 47.

Emittere oculos. Plaut. Merc. 17. 16.

Emittere oua dicitur gallina. Plin. 11. cap. 24. 6.

Rudentes puppe emittere. Stat 2. Achill. 4.

Emittere arcu ſagittas, aut tela. Plin. lib. 9. cap. 8. Cic. de Aruſ. reſpon. 1.

Emittere uenis ſanguinem. Plin. lib. 25. cap. 5. 18.

Emittere ſaturitatē. Plin. li. 10. ca. 33. 2. Id eſt, Purgare uētrē.

Emittere uocem. Liu. 1. ab Vrbe, 237.

Emittere uocem cum querimonia. Cic. 4. Verr. 66.

Emittere manu aliquem, pro Manumittere, & in libertatem aſſerere. Plaut. Aulul. 17. 16. Volo me emitti manu. L. egóne emittam manu?

Emiſſus] Participium, (ἐξαποσταλμένος,) ut Agmen emiſſum. Virg. 4. Georg. 12.

Euocatus atq; emiſſus. Cic. 1. Tuſc. 117.

Ex urbe emiſſus. Cic. 1. in Catil. 20.

Facere dictum emiſſum hærere debet. Cic. 2. de Orat. 122.

Vixdum emiſſa dies. Stat. 2. Sylu. 46.

Hyems emiſſa, Virg. 1. Aeneid. 26. Id eſt, tempeſtas.

Lacus emiſſus. Cic. Attico, lib. 4. 84. 5.

Ortus ſolis emiſſus. Claud. 7. Paneg. 78.

Ratio ſimulatq; emiſſa eſt, adhæreſcit. Cic. 2. de Orat. 18.

Tela emiſſa. Lucan. lib. 3. 109.

In lucē Stygijs emiſſa tenebris Pallida Tiſyphone. Virg. 4. Georgic. 109.

Venti emiſſi. Ouid. 11. Metam. 11.

Verbum emiſſum. Horat. 1. epiſt. 19. 15.
Et ſemel emiſſum uolat irreuocabile uerbum.

Emiſſa cælo uox. Liu. 5. ab Vrbe, 227.

Emiſſio] Verbale, (ἄφεσις, ἐξέλασις,) pro iaculatione et uibratione: ut Emiſſiones tormentorum. Cic. 2. Tuſc. 97.

Emiſſarius] emiſſarij, Qui paratus eſt inuehi in aliquem: Calumniator & uexator, ſummiſſus & ſubornatus ab inimicis. Cic. Mario, lib. 7. 2. 7. Perſuaſeratq; nonnullis inuidis meis ſe in me emiſſarium ſemper fore.

Emiſſarios Domitiani uocat Suetonius in Domitiano, cap. 11. quorum opera ad delationes abutebatur.

Emiſſarius ut Aſconius docet, furtorū cōciliator, atq; internuntius, quæ à magiſtratibus committuntur. Cic. 5. Verr. 77. In eundem, Act. 4. 14. Petit Næuius Turpio quidam iſtius excurſor, & emiſſarius, homo omniū ex illo conuētu quadruplatorum deterrimus.

Emiſſarius equus, aries, & huiuſmodi, Qui emiſſus ſit in ſolitudinē, uel qui ad generandā ſobolem emittitur. Hæc Valla in Rauden. Plau. Milit. 15. 19. -abi ſis hinc: nā tu quidē Aequè fuiſti ſcitus emiſſarius, Qui cōſectare, q mares, quæ fœminæ.

Emiſſarius palmes. Plin. lib. 17. cap. 23. 9.

Emiſſarium] emiſſarij, (ἐξαγώγιον,) Locus per quē aqua è lacu aut ſtagno emittitur, inquit Sipōtinus. Sueto. in Claud. Cæſare ca. 20. Itē emiſſariū Fucini lacus, portūq; Hoſtiēſem Ci. ad Tironē, li. 16. 18. 4. Helico nequiſſimus HS. M. dabat nullo aprico horto, nullo emiſſario, nulla maceria, nulla caſa

Emiſſititius] Adiect. (ἐκβόλιμος,) Quod emittitur. Cice. 3. de Legibus 30. Ca. uerò Gracchus ruinis & emiſſititijs, quas ipſe ſe proieciſſe in forum dixit, &c.

Emiſſititij oculi, Qui huc & illuc aſpectāt, & ueluti ſeſe eiaculantur. Plaut. Aulul. 4. 2.

Emmaus] huius Emmai, f. g. (ἐμμαοῦς,) Ptolemæo Iudææ urbs, eidē alio nomine Nicopolis, ubi cognitus Chriſtus in fractiōe panis. Plin. li. 5. ca. 14. Hiericuntē palmetis cōſitā, fontib. irriguā Emmaū. Vide Ioſephū li. 12. Antiquit. ca. 10.

Emo] emis, emi, emptū, (ὠνέομαι, ἀγοράζω, ἐκπρίαμαι,) emere, Pecunijs, uel gratia aut præmio, uel alio quouis modo aliquid ſibi comparare. Cic. pro Cecinna, 14. Suum eſſe, ſeque ſibi emiſſe.

Emere (inquit Feſtus) quod nunc eſt mercari, antiqui accipiebant pro Sumere ſiue accipere.

Emere de. Cic. ad Qu. fratrem, li. 2. 10. 5. Emerat de Coſconio & Pomponio beſtiarios. Et ad Atticum, lib. 13. 286. 3.

Bene emere. Cic. Attico, lib 1. 8. 9.

Care emere. Horat. 2. epiſt. 1. 48.

Emere tam ſalubriter, ut pœnitentiæ locus non relinquatur. Plin. epiſto. 24.

Emere argento ſibi aliquem. Plaut. Aſin. 12. 83.

Propè dimidio carius emere aliquid quàm æſtimatur. Cic. pro Domo ſua, 89.

Emere bona fide. Plaut. Moſtel. 8. 151.

Emere magno. Cic. 5. Verr. 56. Ouid. 2. de Arte 126.

Minimo emit, Vide Minor.

Emere pondere. Plin. lib. 12. cap. 7. 4.

Precibus emere. Senec. de Benefic. libro 2 cap. 1. Nulla res grauius

conſtat, quàm quæ precibus empta eſt.

Emere pretio alterius. Terent. in Prol. Hecy. 52. -mihiq; ut diſcere Nouas expediat poſthac pretio emptas meo. Vbi Donatus, Pretio meo, æſtimatione à me facta quantum ædilis daret.

Poteſtas uirtute emitur. Claud. 6. Paneg. 38.

Emere tanti, quanti, &c. Cic. 3. Offic.

Emere aliquem donis. Liu. 6. bel. Maced. 48.

Emere aliquem uita. Virg. 9. Aeneid. 42.

Emere aliquid in publicum, id eſt, ea lege ut publicum fiat. Liuius lib. 4. Decad. 5.

Munere cuſtodem emere. Ouid. 3. de Arte amandi, 130.

Citharas emere. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 21.

Gaudia emere. Stat. lib. 9. Thebaid. 12.

Generum ſibi emere. Virg. 1. Georg. 7.

Emere talento inimicum. Plaut. Trinum. 14. 48.

Emere litigium. Plaut. Amphit. 14. 44.

Metum emere. Lucan. lib. 3. 120.

Mortem emere. Propert. lib. 3. eleg. 16. 5.

Emere pretio ſpem. Terent. Adel. 2. 2. 11.

Ad ſententias emendas dediſſe pecuniam. Cic. pro Cluent. 81.

Emptus] Partici. (ὠνητὸς) ut Pax empta donis ingentibus. Lucan. lib. 10. 22.

Decus perenne ingenti clade emptum. Claud. de pijs fratribus, & ſtatuis eorum, 42. 10.

Emptum, conſtupratūq; iudiciū. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 5.

Fœdera empta multis cladibus. Claud. 7. Paneg. 91.

Pulmenta laboribus empta. Horat. 1. epiſt. 9. 10.
Sperne uoluptates, nocet empta dolore uoluptas. Horatius epiſto. 2. 12.

Ex empto aut uendito fieri aliquid contra fidem. Cic. 3. de Natura deor. 106.

Emptio] Verbale, (ἀγορασία, ὠνὴ, ὤνησις,) Cicero ad Atti. lib. 12. 233. 2. Quid Cæſar tres habet conditiones: aut emptiones ob haſtam, &c.

Mancupi emptio. Vide Manceps.

Abire ab emptione, Vide Abeo.

Emptione facta. Cic. pro Cecinna, 12.

Emptito] emptitas, pen. corr. emptitare, Frequentatiuum, Frequenter emere, uel frequenter mercandi ſeu acquirendi uſum habere. Plin. lib. 33. cap. 1. 1. Ita enim (ut opinor) cōmercia uictus gratia inuenta alios corijs boum, alios ferro, captiuiſq; rebus emptitaſſe tradit. Columel. lib. 8. ca. 10. 4.

Empſitare quidam legunt apud Plautum Caſina, 7. 40. Non ego iſtud uerbum empſitem titiuilicio.

Empturio] empturis, penul. corr. (ἀγοράσείω,) empturire, Cupere emere. Varro in Proœm. lib. 2. 6. propterea quòd te empturientē in campos macros adducunt crebrò pedes.

Emptor] Verbale, (ἀγοραστὴς,) Qui emit. Cic. 3. Offic. 67. Nequid omnino quod uenditor norit, emptor ignoret.

Emptorē biantē inducere dicitur res. Hora. 1. Serm. Sat. 2. 18.

Dedecorum pretioſus emptor. Horat. 3. Carm. Ode 6. 7. Id eſt, inceſtuum, ut ait Acron. Qui dedecora, id eſt, adulteria magno pretio emit, inquit Porphyrio.

Emptionalis] & hoc emptionale, pen. pro. (ἀγοραστικὸς,) Qui frequens eſt in emptionibus & proſcriptionibus bonorum. Cælius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 1. Quod quidem ſi inter uos ſenes emptionales uenale proſcripſerit. Quo in loco antiquiſſima exemplaria legunt coemptionales.

Emptitius] Adiect. (ὠνητὸς) Qui emptus eſt, cui Gratuitus opponitur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 9. Hic aprum glans quum paſcit emptitia, facit pinguem: illic gratuita, exilem. Ibidem, cap. 176.

Emptitius miles, Mercenarius, inquit Sipontinus: quem Feſtus emptituum appellat.

Emax] huius emacis, pen. prod. (ὠνητικὸς) Qui libenter, & ſæpius emit, uel qui emendi eſt cupidiſſimus. Cicero in Paradox. 64. Non eſſe cupidum, pecunia eſt: non eſſe emacem, uectigal eſt.

Domina emax. Ouid. 1. de Arte, 85.

Emacitas] pen. corr. emacitatis, (τὸ ὠνητικὸν,) Facilitas et inclinatio uoluntaria emendi. Columel. lib. 4. 3. 1. Quoſdā emacitas in armentis, quoſdam exercet in cōparandis mancipijs cura: de tuendis nulla cura tangit. Plin. epiſt. 51. Erat φιλόκαλος, uſq; ad emacitatis reprehenſionem.

Emodulor] pen. corr. emodularis, emodulatus ſum (ἐπαυλέω) emodulari, Idem quod modulari. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 7. Muſa per undenos emodulanda pedes.

Emolior] emoliris, pen. prod. emolitus ſum, (ἐξωθέω,) emoliri, Excitare, expellere. Celſus lib. 4. ca. 6. de pleuritide, Interdum ſicca tuſſis eſt, quæ nihil emolitur. Columel. lib. 8. cap. 5. 16. Dum eas amaritudo cogat, per nares emoliri pituitæ nauſeam.

Emoliri fretum. Senec. Agamem. 6. 18. Id eſt, commouere.

Emollio] emollis, emolliui, emollitū, pen. prod. (ἐκμαλθακόω, ἐκμαλάττω,) emollire, Idem quod mollire, & fricatione aut ſubactione molle reddere. Liu. 7. bell. Maced. 168. Humor arcus, fundaſq;, & iaculorum amenta emollierat.

Emollire aluum, Laxare & lenire. Plin. lib. 20. cap. 9. 15.

Emollire hominē. Liu. 7. bel. Pun. 11. Idē 8. bell. Maced. 216. Degener & emollitus amœnitate Aſiæ hoſtis.

Artibus mores emollire. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 10.

Pax emollit ferociam. Tacit. in Vita Agricolæ.

Emollidus] pen. corr. Adiect, (μαλθακὸς) Idem quod mollis. Liu. 4. bel. Maced. 178. Labor et æſtus emollida & fluida corpora Gallorū & minimè patientia ſitis, quū decedere pugna coegiſſet, &c. Vetuſtiora exēplaria legūt mollia.

Emolumentum] (ὠφέλημα, εὐχρήστημα,) Vtilitas quā ex opera & labore, & (ut ita dicam) molimine noſtro aſſequimur. Plaut. Trinum. 10. 67.
Et ſi ſine dote duxeris, tibi ſit emolumentū honoris, mihi Quod obiectant fiet.

Detrimentū & Emolumentū, contraria. Cic. 1. de Finib. 82.

Fructus atq; emolumentum. Cic. 5. Verr. 195.

Dicere aliquid ob emolumentum ſuum. Cic. pro Fonteio, 14.

Boni nullo emolumēto impellūtur in fraudē. Cice. pro Mil. 4.

Largiri aliquid emolumenti. Lucret. lib. 5. 34.

Proponere emolumentum alicui. Cic. pro Fonteio, 15.

Laus ſuſcepta ſine emolumēto ac præmio. Ci. 2. de Orat. 188.

Emolumento eſſe alicui. Cic. 1. de Orat. 18.

Emoneo] emones, pen. corr. emonui, emonitum, pen. corr. (παραγγέλλω) emonere, Idē quod monere. Plau. Aſin. 14. 17. Hunc politare, illam expilare iam emone.

Emorior] emoriris, pen. pro. uel emoreris, pen. corr. emortuus ſum, (ἀποθνήσκω,) emori: Simplicis ſignificationē retinet. Terēt. Heaut. 5. 2. 18. Emori cupio. Cic. 3. Offic. 156. Vt eſſet inſitū militibus noſtris aut uincere aut emori.

Amorem emori. Ouid. 2 de Remed. amor. 52.

Emortuum auxilium ad rem. Plaut. Epid. 3. 14.

Quorum laus emori non poteſt. Cic. in paradox. 20.

Emoritur membrum. Celſ. lib. 5. cap. 26. in cap. de curatione gangrenæ.

Emoriri, penul. corr. Terent. Eunuch. 3. 1. 42. Riſu omnes qui aderant, emoriri. Vbi Donatus, Emoriri, uitioſe dictum ab imperito milite.

Emortualis] & hoc emortuale, pen. prod. (νεκρικὸς,) ut Emortualis dies, in quo quis mortuus eſt, ſicut Natalis, in quo natus. Plaut. Pſeud. 20. 127.

Emoueo] emoues, pen. corr. emoui, emotum, penul. prod. (ἀποκινέω) emouere. Ex loco mouere. Liu. 6. ab Vrbe, 158

Tum

Tũ percitus ira Camillus, lictorẽ qui plebẽ de medio emoueret, miſit. Sic Emouere è foro multitudinẽ, Liu. 5. bel. Pun. 5.

Emouere herbas. Columel. lib. 8. cap. 3.

Emouit ex pectore meo phroneſim. Plaut. Trucul. 3. 44.

Emouere pro exerere, ſeu in apertũ producere. Ouid. 3. Faſt. Dum loquitur, totum iam ſol emouerat orbem. Id eſt, tota ſua rotunditate apparebat.

Emotus] pen. prod. Participium, (ἀποκινηθείς,) ut Axis à cardine emotus. Stat. 1. Thebaid. 69.

Curæ emotæ. Virg. 6. Aeneid. 77.

Poſtes cardine emoti. Virg. 2. Aeneid. 99.

Emotis deinde curia legatis, Liu. 10. bel. Pun. 103.

Emotum ſolum. Columel. lib. 3. cap. 18. 1.

Empedocles] pen. corr. (ἐμπεδοκλῆς,) Philoſophus & poeta Agritinus de rerum natura uerſibus ſcripſit, ut apud Romanos Lucretius, Diſcipulus fuit Pythagoræ, & inuentor Rhetoricæ. Is noctu à ſocijs clàm diſcedens, in ardentem caminum montis Aetnæ ſe demiſit, ut deus immortalis haberetur: ſed ferreæ eius crepidæ ex camino per flammam reiectæ, rem patefecerunt. Horatius in Arte Poet. 94. Vide Gellium lib. 4. cap. 11. & Cælium lib. 11. cap. 18.

Empedocles Phyſicus, idemq; poeta optimus. Cicero 1. de Oratore 109. Idem quatuor elementis omnia conſtare ait. Cicero 4. Acad. 211.

Empedocles animum eſſe cẽſet, cordi ſuffuſum ſanguinem. Cic. 1. Tuſc. 30. De eodem uide 1. de Nat. deor. 43.

Empedocleus] Adiect. (ἐμπεδόκλειος) Cic. Qu. fra. lib. 2. 13. 2. Quum ueneris, uirum te putabo: ſi Salluſtij Empedoclea legeris, hominem non putabo.

Empetron] pen. corr. (ἔμπετρον,) Herba quam noſtri calcifragam uocant: naſcitur in montibus maritimis, ferè in ſaxo: quo propius mari fuit, minus ſalſa eſt. Plin. lib. 27. cap. 9. 4. Ea inquit Ruellius lib. 3. cap. 85. facilè putaretur eſſe quæ medijs ſaxis erumpit, officinis Pariſienſibus ſaluia uita dicta: primò quòd è medijs ſaxis emicet, & frangere ſaxa uideatur: partim quòd calculos mirè frangat.

Emphaſis] pen. corr. (ἔμφασις,) Figura eſt Grammaticalis, quà latẽs aliquid ex aliquo dicto eruitur. Cuius duo ſunt genera: Alterum quod plus ſignificat quàm dicit: alterum quod etiam id quod non dicit. Virg. 1. Georg. – quum iã glandes, atq; arbuta ſacræ Deficerent ſyluæ. Hoc eſt non ſolum aliæ, ſed etiam ſacræ.

Quintil. lib. 8. ego autem libentius emphaſin retulerim ad ornatum Orationis.

Empirice] pen. corr (ἐμπειρική,) Vna ex tribus ſectis medicinæ, quæ experientia tantum nitebatur. Plin. lib. 29. cap. 1. 5. Alia factio ab experimentis ſe cognominans empiricẽ, cœpit in Sicilia.

Empiricus] Adiect. (ἐμπειρικὸς,) Celſus in Præfatiõe, Qui ſe empiricos ab experientia nominant. Cic. 4. Acad. 219.

Emplaſtrum] emplaſtri, (ἔμπλαστον, ἔμπλαστρον,) Latinè fictum uel formatum: Quod ex diuerſis rebus confingi & conformari conſueuit, quod nunc uulgo unguẽtum dicitur. Id uerò quod uulgò emplaſtrũ dicitur, à doctis cataplaſma uocatur. Plinius libro 21. capit. 4. 2. Vide Celſum libro 5. capit. 17.

Emplaſtrum in arboribus quomodo fiat, & quid ſit, uide Plinium lib. 17. cap. 16.

Emplaſtrare, (ἐμπλαστοῦν,) Columel. lib. 5. cap. 11. Poſtea itẽ alterius arboris quam emplaſtraturus es, nitidiſſimum ramum eligito. Idem lib. 11. cap. 2. 28.

Emplaſtratio] Verbale, (ἐμπλάστωμα,) In arboribus dicicitur quum cortex eximitur inoculationis gratia, ut aptari queat cortex par ex altera arbore, ut ait Plin. li. 17. ca. 16.

Colum. lib. de Arbor. ca. 26. 1. Et lib. 3. ca. 11. Tertiũ, quũ gẽmã cũ exiguo cortice in partẽ ſui delibratã recipit: quam uocãt agricolæ emplaſtrationẽ, uel, ut quidã, inoculationẽ.

Emporiæ] (ἐμπορίαι,) urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptolemæo. Vulgò Caſtellon Dempurias.

Phocaicæ Emporiæ. Silius lib. 3. 75.

Emporium] emporij, (ἐμπόριον,) Locus in quo res uænales exponuntur, ab ἐμπορέω, lucror, negotior. Plaut. Amphit. 13. 4. Apud emporium, atq; in macello, in palæſtra, atque in foro. Cic. Attico lib. 5. 89. 3. Quum per emporium Puteolanorum iter facerem.

Emporeticus] pen. corr. Adiectiuum, (ἐμπορευτικὸς,) ut Emporetica charta. Plin. lib. 13. cap. 12. 2.

Emptitius, & Emptito] Vide Emo.

Empuſa] pen. pro. (ἔμπουσα,) ut ait Dæmoniodes, phantaſma quod ſeſe infelicibus ingerat, multifariãq; demutet formam, ac ſe meridie plurimum oſtentet, quum inferis parentatur. Sunt qui eaſdem Empuſas cum Hecate ſtatuant: id quod ἐν ταγηνισταῖς Ariſtophanes ſignificat. Nominis ratio eſt, ut Euſtathio placet, quia uno incedãt pede. Verũ nec deſunt qui alterum interpretentur habere æneum pedem, & inde appellatam Empuſam. Cælius lib. 6. cap. 38.

Emucidus] pen. corr. Adiect. ut Vitis emucida. Plin. li. 17. cap. 22. 6. Simili modo & ſecundo anno reciditur, uireſq; concipit, & intra ſe paſcit, ſuffecturas oneri, quum aliàs feſtinatione pariendi gracileſcat, ac emucida (ni cohibeatur caſtigatione tali) in fœtum exeat tota.

Emugio] emugis, pen. prod. emugiui, emugitum (ἐκμυκάομαι,) emugire. Proprie eſt boum. Et per translationem, cũ mugitu proferre & enuntiare. Quintilianus lib. 2. cap. 12. 6. Nam & clamant ubiq;, & omnia leuata (ut ipſi uocant) manu emugiunt.

Emulgeo] emulges, emulſi uel emulxi, emulſum uel emulctũ (ἐξαμέλγω,) emulgere, Idem quod mulgere. Columel. lib. 7. cap. 3. 15. Sed priuſquam hoc fiat, exiguum emulgendũ eſt, quod paſtores coloſtram uocant.

Emundare] (ἐκκαθαρίζω) Idem quod ſimplex. Colum. lib. 3. cap. 15. 1. Seritur ergo prius in emundata paſtinatione.

Emungo] emungis, emunxi, emunctũ, (ἀπομύττω,) emungere. Idem quod mungere. Plin. lib. 35. cap. 11. 21.

Emungere alicui oculos, per translationem dictum. Plautus Caſ. 8. 38.

Emungere aliquem, Deſpoliare. Plaut. Epid. 10. 58. Terent. Phorm. 4. 4. 1. Geta. emunxi argento ſenes. Hoc eſt abſtuli illis ſuas pecunias. Metaphora ſumpta ab ijs, quibus nares emunguntur.

Cubito ſe emungere, Prouerbialis ironia in hominem ſordidi quæſtus, & conditionis abiectæ. Vide Chiliadas Eraſmi. Autor ad Herenn. lib. 4. 239. Tota res relinquitur in ſuſpicione: ut ſi ſalſamẽtarij filio dicas, Quieſce tu, cuius pater cubito ſe emungere ſolebat.

Emunctus] Participiũ, (ἀπόμυκτος) ut Emunctæ naris homo: Id eſt, facetus et elegans, apud Horatium de Lucilio inquit Donatus in Phorm. Terentij. Emunctæ naris homo, (inquit Eraſmus in Chiliadibus) acri, exactoq; iudicio, quaſi purgatis naribus, mucoq; emunctis. Horat. 1. Serm.

Emũctus Simo metaphoricè, pro ſpoliato. Horat. de Arte 49.

Emunctio] Verbale, fœm. gen. (ἀπόμυξις,) Quintil. libro 11. cap. 3. de narium geſtu loquens, Quum emunctio etiam frequentior non ſine cauſa reprehendatur.

Emunio] emunis, pen. prod. emuniui, emunitum, pen. prod. (ἀσφαλίζω,) emunire, Idem quod munire ſignificat: ut Emunitus in modum arcis. Liuius 4. bell. Pun. 97. Tacitus in Vita Agricolæ, Corpora ipſa, ac manus, ſyluis, ac paludibus emuniendis

emuniendis uerbera inter, ac contumelias conterunt,

Emunire uites ab iniuria pecoris. Columel. lib. 5. cap. 6. 19.

Emuſco] emuſcas, (ἐκμυιόω,) emuſcare, Purgare & muſcũ adimere, quod propriè de arboribus dicitur. Columel. lib. 11. cap. 2. 31. Iiſdem diebus, ubi prægelidum & pluuium cælum eſt, oleæ putantur & emuſcantur.

Emutio] emutis, pen. prod. emutiui, emutitum, penul. prod. (ἄφωνος εἰμί,) emutire, Tanquam mutus ſignũ facere, uel ſtrepitum. Plaut. Merc. 22. 55. Etiam emutis? omnia Commonſtrabo.

Emuto] emutas, penul. prod. (ἐξαλλάττω,) emutare, Idem quod immutare. Quintil. li. 8. cap. 2. Quidam emutatis in peruerſum dictis de figuris, idem uitium conſequuntur.

E N

En] (ἦν, ἠνὶ, ἤνιδε, ἰδού,) Aduerbium demonſtrantis, quod interdum nominatiuo, aliquando accuſatiuo iungitur. Terent. Hecy. 1. 1. 6. Vt quiuis facile poſſet credere, Nunquam illa uiua ducturum uxorem domum. En duxit. Virgil. 1. Aeneid. 93. En Priamus, ſunt hic etiã ſua præmia laudi. Cic. 3. Verr. 65. En cui tuos liberos committas.

En crimẽ, en cauſa, cur regem fugitiuus, dominum ſeruus accuſet. Cic. pro Deiotaro, 11.

En hoc illud eſt quod ante dixi, mulier abundat audacia, &c. Cic. pro Cluentio, 146.

En hic ille eſt. Cic. Cæſari, lib. 13. 16. 2.

Accuſatiuo. Plaut. Amphit. 15. 54. En tectũ, en tegulas, en obductas fores, en ludificatum herum, &c.

En, inquit Donatus, uim habet indignationis poſt enarratam iniuriam. Terent. Phorm. 2. 3. 1.

En unquam cuiquam contumelioſius
Audiſtis factam iniuriam, quàm hæc eſt mihi?

En cur cæteri reges ſtabilem eſſe ſuam fortunam arbitrentur. Cic. pro Seſtio, 50.

En ut pultat propudium. Plaut. Bacch. 12. 7.

En, pro eum apud ueteres, ab eo quod eſt is. Feſtus.

Enargia] enargiæ, pen. prod. propter ę diphthongũ, (ἐνάργεια,) Quintil. lib. 8. cap. 3. Itaq; ἐνάργειαν, cuius in præceptis narrationis feci mentionem, quia plus eſt euidentia, uel ut alij dicũt, repræſentatio, quàm perſpicuitas: et illud quidem patet: hæc ſe quodammodo oſtendit: inter ornamenta ponamus. Idem lib. 6. cap. 2. Inſequetur ἐνάργεια, quæ à Cicerone illuſtratio & euidentia nominatur: quæ non tam dicere uidetur, quàm oſtendere: & affectus non aliter quàm ſi rebus ipſis interſimus, ſequẽtur. Corruptè legitur in quibuſdam exemplaribus hoc loco, energia per e: quemadmodum & apud Ciceronẽ in Academicis quæſtionibus, lib. 4. 35. Propterea ꝙ nihil eſſet clarius ἐναργείᾳ, ut Græci, nos ſi placet, perſpicuitatẽ aut euidentiã nominemus. Budæus.

Enarro] enarras, (ἐξηγέομαι) enarrare, Idem quod narrare Terent. Adel. 3. 3. 11. – Omnem rem modò ſeni Quo pacto ſe haberet, enarrauimus ordine. Plin. li. 17. ca. 5. 2. Plus dixit una ſignificatione, quàm poſſit ulla copia enarrari. Cic. pro Marcello, 2. Nulla dicẽdi aut ſcribendi tanta uis tantaq; copia, quæ non dicam exornare, ſed enarrare C. Cæſar res tuas geſtas poſſit.

Enarratu difficile. Plin. lib. 2. cap. 93.

Enarratio, Verbale, (ἐξήγησις,) Authorum enarratio. Quintilian. lib. 1. cap. 9. 1.

Exigitur à Grãmaticis Poetarũ enarratio. Quintil. li. 2. c. 5. 1.

Diligens enarratio. Quintil. lib. 1. cap. 8. 12.

Vſq; ad ſuperuacuum laborem occupata enarratio. Quintil. lib. 1. cap. 8. 12.

Enarrabilis, & hoc enarrabile, penul. corr. (ἐξηγητὸς,) Quod enarrari poteſt. Quintil. lib. 6. cap. 4. Motu animi quodã

neſcio an enarrabili, indicatur.

Enaſcor] enaſceris, penul. corr. enatus ſum. (ἐκγεννάομαι,) enaſci, Idem quod naſci. Varro 1. de Re ruſt. cap. 41. 5. Simili de cauſa oleæ ſemen quum ſit nucleus, quod ex eo tardius enaſcebatur colis quàm ex taleis: ideo, &c. Idem lib. 2. de Re ruſt. cap. 9. 3. Enatis duobus dentibus, dextra & ſiniſtra, &c. De Canibus. Plin. lib. 11. cap. 37. 8.

Enatus] pen. prod. Participium, (ἐκγεγονὼς) Cic. Attico, lib. 11. 210. 1. Ex multis meis miſerrimis curis eſt una enata.

Enato] enatas, pen. corr. (ἐκνήχομαι,) enatare, compoſitum ab ex & nato, natas, Eſt ita natare, ut iam ad eum locum in quem prætẽdimus, deueniamus. Hirtius lib. 4. 73. Seq; per molem in mare præcipitauerunt, & octingentorũ paſſuum ſpatio ad oppidum enatauerunt. Cic. 5. Tuſc. 126. Reliqui habere ſe uidentur anguſtius: enatant tamen Epicurus, Hieronymus, &c. Hoc eſt, euadunt, ſeſe explicant.

Enauigare] (ἐκπλεῖν,) Nauigio traijcere. Plin. lib. 6. cap. 17. 12. Proditur Alexandrum magnum nullo die minus ſtadia DC. nauigaſſe in Indo, nec potuiſſe ante menſes quinq; enauigare. Cic. 4. Tuſcul. 50. E quibus tanquam è ſcrupuloſis cotibus enauigauit oratio.

Enauigare etiam Nauigio peruenire. Suet. in Tiber.

Enauigandus] Participium, (ἐκπλευσθησόμενος,) Horat. 2. Carm. Ode 14. 2. Enauiganda unda.

Enauigatus] pen. prod. Participium, (ἐκπλευσθείς,) Plin. lib. 9. cap. 3. Sinus duodecim dierum & noctium remigio enauigatus Ptolemæo regi.

Enauo] enauas, pen. corr. (ἀπεργάζομαι,) enauare. Idẽ quod nauare. Tacit. lib. 19. Et præmia enauatæ operæ petebant. Eſt autem elegans uocabulum enauatus, ab enauando. Vbẽ E conſummationem ſignificat, ut in uerbo euinco.

Encauſtice] encauſtices, pen. corr. f. g. (ἐγκαυστική,) Genus picturæ, quod adhibito igni fingitur. Apuleius, Encauſticen oppido exercens, ſe & duos filios ſuſtentabat.

Encauſtes] encauſtæ, m. g. (ἐγκαύστης,) Qui ita pingit. Vitruuius, Quod faceret ab encauſte didicerat.

Encauſtus] Adiectiuum (ἔγκαυστος,) Opus ita pictum. Martial. lib. 1. 155.

Encauſtus Phaethon tabula tibi pictus in hac eſt?

Encauſtum] encauſti, (ἔγκαυστον,) Materia inuſta ad picturã apta. Plin. li. 36. ca. 25. 5. Figlinũ opus encauſto pinxit.

Encauſticus] pen. corr. Adiect. (ἐγκαυστικὸς,) ut Eucauſtica pictura. Plin. lib. 35. cap. 11. 2.

Encaute] encautes. Plin. lib. 35. cap. 11. 2. Lyſippus quoq; Aeginæ picturæ ſuæ inſcripſit encauten: quod profectò nõ feciſſet, niſi encauſtica inuẽta. Alia exẽplaria habẽt encauſen

Enceladus] penul. corrept. (ἐγκέλαδος,) Gigas, Terræ filius fulmine ictus à Ioue, & ſub Aetna monte ſepultus. Virgilius lib. 3. Aeneid. 115.

Fama eſt, Enceladi ſemuſtum fulmine corpus, &c.

Ferox Enceladus. Senec. Herc. Oetheo, 9. 3.

Iaculator audax Enceladus. Horat. 3. Carm. Ode 4. 12.

Enchiridion] enchiridij, n. ge. (ἐγχειρίδιον) A manu dictũ, quaſi promptuarium, & quod ad manum ſemper haberi debeat, ceu in enſe capulus: quem ita Græci nominant: cuius inſcriptionis cum alij, tũ Gellius quoq; meminit poſtremo libro Noctium. Hermol.

Enchiridion uocari partem illam remi, quam nautæ manu cõprehendunt, Iulius Pollux tradit. Hermolaus.

Encliſis] f. g. (ἔγκλισις,) Latinè dicitur inclinatio. Vide encliticæ particulæ, quæ in quamuis partem inclinantur.

Encyclios] com. ge. (ἐγκύκλιος,) circularis Latinè dici poteſt. Vnde Encyclios pædia, uel Diſciplina encyclios, id eſt, circularis doctrina, uel orbis omnium diſciplinarum.

Vitruuius

Vitruuius lib. 6. in Præfatione.

Encyclopædia] encyclopædiæ, penul. prod. (ἐγκυκλοπαιδία,) Fabius lib. 1. Vt efficiatur orbis ille doctrinæ, quē Græci encyclopædiam uocant. Inde illud Vitruuij lib. 1. cap. 1. Quum autē animaduerterint omnes diſciplinas inter ſe coniunctionē rerū & cōmunicationē habere, fieri poſſe facilè credent. Encyclios enim diſciplina, ut corpus unum ex his (mēbris eſt cōpoſita.

Endelechia] Vide Entelechia.

Endyadis] pen. corr. Figura. Virg. 1. Aeneid. 13. -molemq; & montes inſuper altos. id eſt, molem montium. Et eſt figura Endyadis, ut una res in duas diuidatur, metri cauſa, interpoſita coniunctione: ut alibi, -pateris libamus et auro. Id eſt, pateris aureis. Hæc Seruius. Sic in impreſsis codicibus: cum legendū ſit Hendiadyo ἐν διὰ δύο, id eſt, unū per duo. Cuius legitur contraria figura apud Donatum in Terentium, And. 1. 4. δύο δι᾽ ἑνὸς, Id eſt duo per unum.

Endo] Præpoſitio apud antiquos, pro In. Cic. 2. de Leg. 31. ex XII. Tabulis. Et ollos quos endo cælo merita uocauerint id eſt, in cælum.

Endoitium] Initium. Endoplorato, pro implorato. Endoprocinctu, pro in procinctu. Feſtus.

Endromis] pen. corr. endromidis, f. g. (ἐνδρομὶς,) Veſtis genus ita dictum, quòd ea ueſte antiqui ἐν δρόμῳ, id eſt, in curſu & palæſtra uterentur: quam pinguem, hirſutamq;, et uilli lōgioris fuiſſe conſtat ex Martiale lib. 4. 19.

Sordida, ſed gelido non aſpernanda Decembri

Dona, peregrinam mittimus endromidem, &c. Iuuenalis taxat mulieres Romanas, quæ endromide purpurea uterentur, in ſexta,

Endromidas Tyrias & fœmineū ceroma Quis neſcit? Bay(ſius.

Endymion] (ἐνδυμίων,) Quidam paſtor, quem quum Luna adamaret, ut ſemel dormientem poſſet oſculari, ſopiuit eum in Latmio monte Cariæ per aliquot annos, unde natū prouerbium Endymionis ſomnum dormire. de quo uideto Eraſmum in Chiliadibus.

Endymion, multa ad Lunæ motum pertinentia primus deprehendit, ut tradit Plin. lib. 2. cap. 9. & ob id amore eius captus fama traditur. Ouid. lib. 3. de Arte amandi, 17. Latmius Endymion non eſt tibi Luna rubori. Endymionis meminit & Cic. 1. Tuſc. 147.

Eneco] enecas, pen. corr. enecui & enecaui, enectum & enecatum, (ἐκφονέω,) enecare, Interficere, ſuffocare, et neci dare. Plaut. Amphit. Puer ambas angues enecat. Columel. lib. 11. cap. 3. 30. Ne herbis enecetur ruta.

Enectus] Participium, (ἐκλιανωθεὶς,) Non tam mortuus, quàm propemodum mortuus. Valla lib. 6. cap. 28. ut Enectus fame. Cic. 2. de Diuin. 111.

Plenus & Enectus, contraria. Cic. 2. de Diuinat. 210.

Inopia enectus. Cic. 1. de Diuinat. 108.

Enecta fame & ſiti prouincia. Cice. ad Atticum, lib. 6. 111. 3.

Liu. Fame, frigore, illuuie, ſqualore enecti, cōtuſi, ac debilitati

Siti enectus. Cice 1. Tuſc. 16.

Energia] pen. prod. (ἐνέργεια,) Latinè dicitur actus, actio, et efficacia.

Energumenus] pen. corr. dicitur ab immūdo ſpiritu uexatus, ſiue à dæmone obſeſſus, ut nonnulli exiſtimant, ab εἴργεσθαι, quod detineri ſignificat ac impediri. quanquam & lunatici eo intelliguntur nomine, uelut in eos agat luna, id eſt, μήνη. Valla ab ἔργομαι, uerbo ducit, quod agor ſignificat et agitor. Raudēſis ab arguo: ſed ridiculè. Cælius lib. 2. ca. 13.

Eneruo] eneruas, (ἐκνευρίζω,) eneruare, Debilitare, & uelutineruos auferre, & contundere. Cic. de Senect. 28. Sed tamen ut uos uidetis, non planè me eneruauit, non afflixit ſe(nectus.

Animos eneruare. Ouid. 2. de Remed. amor. 72.

Manus eneruare. Claud. 7. Paneg. 65.

Vires eneruare. Horat. Epod. 8. 1.

Eneruatus] pen. prod. Participium, (ἐκνενευρισμένος,) ut

Eneruata oratio. Cic. in Orat. 134.

Eneruati & exangues homines. Cic. pro Seſtio, 18.

Languidus & eneruatus Philoſophus. Cic. 1. de Orat. 122.

Mollis & eneruata ratio et oratio alicuius. Cic. 4. Tuſcul. 59.

Eneruata & muliebris ſententia. Cic. 2. Tuſcul. 23.

Eneruus] &, hic et hæc Eneruis et hoc enerue, (ἄνευρος,) Sine uiribus. Plinius in Paneg. 53. Viſum eſt ſpectaculū inde non enerue, nec fluxum, nec quod animos uirorum molliret & frangeret. Apul. lib. 1. Aſini aurei, eneruam & exoſſam ſaltationem explicat. Quintil. lib. 9. cap. 4. Effœminata & eneruis compoſitio.

Engonaſis] pen. pro. (ἐγγόνασις) Cic. 2. de Nat. deor. 155. Id aūt caput Attingēs defeſſa uelut mœrētis imago Vertitur. Quam quidem Græci

Engonaſin uocitant, genibus quia nixa feratur. De Nixo ſyde(re.

Ex poeta. Vide Hyginum lib. 2. & lib. 3.

Enhydris] pen. corr. (ἐνυδρὶς,) Coluber in aqua uiuens, unde nomen accepit, inquit Plin. lib. 32. cap. 7. 15.

Enhydrus, Genitiuū habet enhydridis, pen. corr. Plin. lib. 30. cap. 3. 3. Aut draconis os è ſpina, item enhydridis. Eſt autē ſerpens maſculus & albus. Idem Solin. cap. 45.

Quod enhydrus conſpicatus, alterum ichneumenum genus penetrat belluam.

Enim] (γὰρ,) cauſalis coniunctio, fermè ſecundo loco ponitur. Cic. 1. de Nat. deor. 43. Quatuor enim naturas, ex quibus omnia conſtare cenſet, diuinas eſſe uult.

Enim, copulatiua. Cic. de Senect. 29. Nec enim unquam ſum aſſenſus illi ueteri laudatoq; prouerbio, quod monet maturè fieri ſenem, ſi diu uelis eſſe ſenex.

Attendite enim diligenter. Cic. 4. Verr. 58.

Enim affirmatiua, primo loco poſita. Plaut. Trinūmo, 17. 10. Enim me nominat. Idem Perſa, 6. 56. Enim non ibis nunc uiciſsim niſi ſcio.

At enim. Terent. Eunuch. 2. 3. 80. At enim iſthæc in me cudetur faba. Cic. 3. Verr. 105.

Enim certè. Cic. de Senect. 67. Moriēdum enim certè eſt, & id incertum an eo ipſo die.

Certè enim ſcio. Terent. And. 3. 2. 23.

Nihil enim. Terent. Adel. 4. 5. 22. Quid iſtas cēſes nihil enim: Commenta mater eſt, &c.

Profectò enim. Cice. Attico, lib. 4. 86. 7. Profectò enim aliquid egiſſem.

Enim profectò. Cic. 1. de Natu. deor. 36. Terra enim profectò quoniam mundi pars eſt, pars eſt etiam Dei.

Quoq; enim. Liu. 7. bel. Pun. M. Valerius Leuinus (ei quoque enim in annum prorogatum imperium eſt) claſſem quæ ad Siciliam erat, nauium LXX. obtineret.

Verum enim. Terent. Adel. 2. 1. 47. Verum enim quando bene promeruit, fiat, ſuum ius poſtulat. Cic. 3. de Oratore 30. Imò enim quàm maximè abs te poſtulo. Terēt. And. 5. 1. 4.

Enimuero] pen. prod. (καὶ μὴν δὴ,) Id eſt, certè, in principio poſitum. Cic. 5. Verr. 50. Enimuero iſte ridere ac mirari. Idem 3. Verr. 46. Enimuero ferendum hoc non eſt. Terent. Heaut. 5. 5. 1. Enimuero Chremes nimis grauiter, &c.

Enimuero inquit, &c. Cic. 1. de Orat. 80.

Enimuero pro Exaduerſo. Liu. Bactius de proditione Daſium appellabat. Enimuero ille, ut in manifeſta re, exclamat ſub oculis Hannibalis.

Enimuero, poſtpoſitum, in reſponſione indignanti accommodum, & ferociter reſpondenti. Interdum ſine indignatione, & in affirmatione. Plaut. Amphit. 8. 125.

-tun'

-tun' te abijſſe hinc negas?

AM. Nego enimuero. Cic. 7. Verr. 80. Illi enimuero ſe oſtendunt quod uellet eſſe facturos. Idem 6. Verr. 16. Ille enimuero negat.

Imò enimuero. Terent. Eunuch. 2. 3. 37.

P. Incommodè hercle. CH. imò enimuero infeliciter. Nunc enimuero occidi: eunt ad te hoſtes Tyndare. Plau. Capt. 11. 2

Eniochi] uel Heniochi, pen. corr. (ἡνίοχοι,) Ptolemæo cap. 9. lib. 5. populi Sarmatiæ iuxta Pontū non longè ab Achæis. Plin. lib. 6. cap. 5. à Telchio & Amphito, Caſtoris ac Pollucis aurigis, Heniochorum gentem feram, ortā dicit. Strabo uerò lib. 11. Tradunt (inquit) Laconas habitaſſe Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphiſtratus fuerunt. Caſtoris & Pollucis aurigæ, unde ἡνίοχοι (ut par eſt) ex ijs quidem ſunt nominati.

Eniochosq; truces iampridem infenſus Anauſis. Valerius Flac. 6. Argon. 6.

Eniochus, ſiue Heniochus, Latinè dici poteſt tenens habenas.

Enipeus] pen. prod. (ἐνιπεὺς,) Fluuius Theſſaliæ, iuxta quē fuit prælīu inter Cæſarem & Pompeiū. Lucanus lib. 7. 24.

Sanguine Romano quam turbidus ibit Enipeus.

Altus enipeus, id eſt, profundus. Virg. 4. Georg. 74.

Virginibus dilectus Enipeus. Claud. de bello Getico, 37.

Magnus Enipeus. Valer. 5. Argon. 41.

Pulcher Enipeus. Claud. 6 Paneg. 24.

Segnior Enipeus. Valer. lib. 1. Argonaut. 77.

Theſſalicus Enipeus. Proper. lib. 3. eleg. 19. 3.

Tumidus Enipeus. Valer. 1. Argonaut. 17.

Eniſus] Vide Enitor.

Eniteo] enites, pen. corr. enitui, (καλλύνομαι, ἐκκαλλύνομαι,) enitere. Reſplendere, & nitidum ac politum & ornatum eſſe. Tibullus, Et quantum faciles enituere deæ.

Acumē quoddā ſingulare enitet in aliquo. Cic. 2. de Orat. 69.

Decus enitet ore. Virg. 4. Aeneid. 30.

Fruges enitent. Cic. 3. Tuſc. 19.

Opus enitere dicitur. Cic. 2. de Inuent. 125.

Oratio enitet. Cic. de Clar. Orat. 113.

Enitere, Celebrem eſſe. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 5. Fuit enim mihi commodum, quòd in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerit ille tuus ciuis Demoſthenes. Liuius 1. ab Vrbe, 185. In eo bello & uirtus & fortuna enituit Tullij.

Enitent Athenæ cunctis gentibus. Cice. pro Flacco, 13.

Virtus alicuius enitet in re aliqua. Cic. pro Muræna, 29.

Enitere & Obſoleſcere, oppoſita. Cic. 1. de Inuent. 7.

Eniteſco] eniteſcis, (ἐκκαλλύνομαι,) Quintil. lib. 2. ca. 15. Tum noſter hic cultus clarius eniteſcet.

Enitor] pen. prod. eniteris, pen. corr. eniſus & enixus ſum, (πειράομαι, φιλοτιμοῦμαι,) eniti, Idem quod niti. Cice. ad Atticū, lib. 9. 188. 4. Tu nunc omni amore enitere, ut nos cura tua & prouidentia iuues. Terent. And. 3. 4. 17. Corrigere mihi natum porrò enitere.

Eniti & contendere. Cic. 3. Offic. 55.

Eniti, cōtēdere, uel potius perficere. Cic. Dolabellæ, li. 9. 13. 8.

Eniti & efficere. Cic. de Ami. 52.

Facere & eniti. Cic. 2. Philipp. 45.

Eniti in re aliqua. Cic. 2. de Orat. 163.

Enitere, elabora uel potius eblandire, ut, &c. Cic. Capitoni, in Epiſtolis ad Atticum, lib. 16. 343. 4.

Illud pugna & enitere, nequid temporis nobis prorogetur. Cicero Appio, lib. 3. 10. 10.

Aggerem eniti. Tacit. lib. 2. Pars obiectū aggerem eniteretur.

In æquum eniti. Tacit. lib. 2.

Omni ope atq; opera eniti. Cic. Attico, lib. 14. 313. 7.

Remis eniti. Valer. 4. Argon. 135.

Viribus eniti. Virg. 2. Georg. 72.

Quantum uiribus eniti, conſilio prouidere, autoritate mouere potuero. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 6.

Eniti, Cum difficultate aliquò aſcendere. Plin. lib. 18. cap. 28. 6. Sol ipſe ad Aquilonem ſcandens, ac per ardua eniſus, ab ea meta incipit flecti.

Eniti, (ἀποτίκτειν,) Parere. Plautus Amphit. Geminos Alcmena enititur. Plin. lib. 28. cap. 8. 15. & Quintil. lib. 5. Quæ cum anno uidua fuiſſet, enixa eſt.

Eniti partum, Eniti puerum. Liu. 10. bell. Maced. 10. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10. 7.

Eniti oua dicitur gallina. Columel. lib. 8. cap. 11. 8.

Eniſus] pen. prod. Participium, (πεπειρασμένος,) Cice. Qu. fratri, lib. 3. 26. 9. Angit unus Milo, ſed uelim finem afferat Cōſulatus: in quo enitar non minus q̄ ſum eniſus in noſtro.

Enixus] (τετοκὼς) Aliud particip. ſiue Nomē ex Participio.

Partus enixa. Tacit. lib. 3. Et Liu. lib. 10. Dec. 4.

Enixæ dicuntur fœminæ, nitendi, hoc eſt conandi & dolēdi labore perfunctæ nixis, quæ religionum genera parientibus præſunt. Sed elegantior intellectus, ut ex hoc dictæ eſſe credantur enixæ, quòd uinculis quibuſdam periculi, quibus implicarentur, fuerint exolutæ. Hæc Nonius. Idem alio loco, Enixa, partu leuata dicitur. Virg. Aeneid. 2. Triginta capitum fœtus enixa iacebit. Idem alio loco, Enixas non in partu ſolum poſſumus dicere, ſed etiam omni labore exercitas, autore Virgilio lib. 3. Aeneid. 66.

Stirpis Achillææ faſtus, iuuenemq; ſuperbum

Seruitio enixæ tulimus.

Sus enixa fœtus. Virg. 3. Aeneid. 78.

Enixior opera. Plin. lib. 9. ca. 8. 13. Id eſt, maior et laborioſior.

Enixus] huius enixus, m. g. Ipſe enitēdi ſeu pariendi actus. Plin. lib. 10. cap. 63. 9. Equæ poſt unum annum ab enixu utiliter admittuntur.

Enixe] Aduerbium, (φιλοτίμως,) Cum conatu. Cic. pro Seſtio, 30. Meam cauſam Senatus palàm, Equeſter ordo acerrimè, cūcta Italia publicè, oēs boni propriè enixeq; ſuſceperant.

Enixè iuuare aliquem. Cæſar 3. bel. Ciuil. 137.

Enixè obſtare plebi, Liu. 4. ab Vrbe, 236.

Eo enixius ad bellum adiuuerunt. Liu. 9. bel. Pun. 7.

Enixim] pro enixè (ἐντόνως,) Siſenna lib. 4. Hiſtor. Ego illos malos & audaces ſemper enixim cōtra fortunas atq; honores huius ordinis omnia feciſſe ac dixiſſe cenſeo.

Enna] (ἔννα,) Ciuitas Siciliæ edito in loco & undiq; præcipiti ſita, & à Syracuſanis (Stephano teſte) condita. Cice. 6. Verr. 94. Vetus eſt opinio, Iudices, quæ cōſtat ex antiquiſſimis Græcorum literis atq; monimentis, inſulam Siciliam totam eſſe Cereri & Liberæ conſecratam. Hoc cùm cæteræ gentes ſic arbitrantur, tum ipſis Siculis tam perſuaſum eſt, ut animis eorum inſitum atq; innatum eſſe uideatur. nam et natas eſſe in his terris deas, & fruges in ea terra primum repertas arbitrantur: & raptam eſſe Liberam, quam eandem Proſerpinam uocant, ex Ennēſium nemore: qui locus quòd in media eſt inſula ſitus, umbilicus Siciliæ nominatur. Hactenus Cicero. Habuit igitur iuxta Ennam, auguſtiſsimū templum Ceres, à quo Ennæa dicta. Silius lib. 1. 43. Ibidem, 19. Diua Ennæa. Ennææ Cereris ſimulacrum tale fuit, ut homines quum uiderent, aut ipſam uidere ſe Cererem, aut effigiē Cereris non humana manu factā eſſe, ſed cælo delapſam arbitrarentur. Autor in 7. Actione contra Verrem Cic. 147.

Enna uulgò hodie Anna.

Ennius] (ἔννιος) poeta, quem Rudiæ genuere uetuſtæ, ut ait Silius, Rudiæ, ciuitas eſt Calabriæ: ſed Euſebius Tarentinū eum facit, dicitq; à Catone Quæſtore Romam translatum,

in Auentino habitaſſe, ac unius ancillæ miniſtrio contentũ fuiſſe. Sequutus eſt M. Fuluium nobiliorem ad bellum Actoliũ, cuius filiũ erudijt. Ab hoc & Cato ſenex dicitur Græcas literas didiciſſe. Scripſit plurima, inter quæ Annales: Bellum Punicum ſecundum hexametris, quæ ſanè non extant. ex ijs nonnulla Macrobius, quæ Virgilius ab eo eſt mutuatus, manifeſtat. Nam dicere ſolebat, ſe aurum ex Ennij ſterquilinio colligere. Elogium eius ſepulchri ſcribit Cicero in primo Tuſcul. quæſt. 53.

Aſpicite ò ciues, ſenis Ennij imaginis formam.
Hic ueſtrum panxit maxima facta patrum.

Vixit annos LXX. Cice. de Seneſt. 14. De eius ſepulchro Cicero pro Archia, 16. Charus fuit Africano ſuperiori noſter Ennius: Itaq; etiam in ſepulchro Scipionum putatur is eſſe conſtitutus.

Ennius natus eſt poſt Romam conditam anno quadringenteſimodecimo. Cic. de Clar. Orat. 36. Idem fuit Liuio Andronico æqualis, Ibidem.

Ennius ingenio maximus, arte rudis. Ouid. 2. Triſt. 85.

Sapiens Ennius. Horat. 2. epiſt. 1. 10.

Ab Homero locos quoſdam trãſtulit Ennius. Cic. 1. de Fin. 12.

Ennius ſomniauit ſibi uiſum adeſſe Homerum poetam. Cic. 4. Acad. 94. Idem in Somnio Scip. 4.

Ennius alter fuit Grammaticus, qui duos libros de literis ac ſyllabis & metris conſcripſit, ut autor eſt Tranquillus.

Enoſigæus] (ἐνοσιγαῖος,) Neptuni epitheton apud poetas, quaſi terram concutiens. Iuuenalis Satyra 10. de Xerxe lo(quens,
Ipſum compedibus qui uinxerat Ennoſigæũ.

Eno] enas, (ἐκνήχομαι,) enare, Extra nare, & nando aliquò peruenire, Liu. 3. bel. Maced. 91. Multæ naues eiectæ, multæ ita hauſtæ mari, ut nemo in terram enauerit.

Enare ad Arctos. Virg. 6. Aeneid. 4. de Dædalo.

Enare è concha. Cic. 3. de Finib. 97.

Enare in aeris auras. Lucre. lib. 3. 120. de anima. Valer. 5. Argona. 63. tantumq; fretis enauimus orbem.

Enodo] enodas, pen. prod. (ἀποξέω, κλαδεύω,) enodare, Nodis exoluere, inquit Nonius.

Enodari dicuntur arbores, quum nodi eis amputantur. Cato cap. 31. 1. Colu. lib. 5. cap. 6. 12. Quæ ulmus à poſitione bene prouenerit, eius ſummæ uirgæ falce debẽt enodari.

Enodare, (ἐξηγεῖσθαι, ἀναπτύσσειν, ἐκδηλοῦν,) Explicare, autore Nonio. Cic. 3. de Natu. deor. 84. In enodandis autẽ nominibus, quod miſerorũ ſit elaboratis. Turpilius Demetrio, Ab initio ut res ſit geſta, enoda mihi.

Enodare & explicare. Accius Euryſace.

Volũtatẽ cõtrariæ legis enodare. Autor ad Heren. lib. 2. 48.

Enodatus] pen. prod. (ἀναπεπτυγμένος,) Nomen ex participio. Cic. 2. de Inuent. 125.

Enodatio] Verbale, (ἀνάπτυξις,) Explicatio. Cic. in Topic. 15. Ea eſt inſita & antè percepta cuiusq; formæ cognitio enodationis indigens.

Explicatio, & enodatio. Cic. 3. de Natu. deor. 84.

Enodate] pen. prod. Aduerbium, (ἀναπεπτυγμένως,) Cice. 3. de Finib. 46. Hæc igitur nobis explicãda ſunt: ſed ſi enodatius, uos ignoſcetis. Idem 1. de Inuent. 42. Sua diligenter & enodatè narrando.

Enodis] & hoc enode, pen. prod. (ἄδεσμος,) Quod ſine nodo eſt. Plin. lib. 12. cap. 14. 6. Quibus credi poteſt, matrẽ quoq; teretem & enodi fruticare trunco.

Trunci enodes. Virg. 2. Georg. 16.

Enode etiam dicitur quod ſine difficultate eſt. Plin. epiſt. 112. d, lib. 5. Recitabat ἐρωτοπαίγνιον,) eruditam ſanè, luculentamq; materiam (ſcriptæ legis erat) fluentibus, & teneris, & enodibus, ſublimibus, etiam, ut popoſcit locus.

Enona] (ἀινῶνα,) Ptolemæo, urbs Dalmatiæ. hodie Nona.

Enormis] & hoc enorme, (ἀμέτερος, ἔκτοπος,) Magnum, ſine menſura, quæ norma à quibuſdam dicitur. Plin. epiſt. 203. b, Sed acri intentione dijudicandum eſt, immodicum ſit an grande, altum an enorme. Plin. lib. 17. cap. 12. 2. Eædem enormes ceraſis, lauris.

Coloſsi enormes. Stat. 1. Sylu. 3. 11.

Enorme etiam quod non eſt ad certam regulam directum. Tacitus li. 15. Remedia ante ut uelocitate mali & obnoxia urbe arctis itineribis hucq; et illuc flexis atq; enormibus uicis.

Enormiter] penul. corr. Aduerbium, (ἐκτόπως,) Plin. lib. 37. cap. 6. 9. Simili modo ſi ex alio colore in ſe admittat aliquid enormiter.

Enoteſco] enoteſcis, enotui. (γνωρίζομαι,) enoteſcere, Notum fieri. Plin. epiſt. 34. Enotuerunt quidam tui uerſus, & inuito te clauſtra tua refregerunt. Sueton. in Othone, ca. 3. qui tamen ſic quoq; hoc diſticho enotuit,

Cur Otho mentito ſit quæritis exul honore?
Vxoris mœchus cœperat eſſe ſuæ. Ibidẽ, cap. 10. Interfuit huic bello pater meus Suetonius Lenis tertiædecimæ legionis tribunus, Auguſti clauius: is mox referre crebrò ſolebat rẽ uſq; adeò enotuiſſe, Othonem etiam priuatũ uſqueadeò deteſtatum Ciuilia bella, ut memorante quodam inter epulas de Caſsij Brutiq; exitu, cohorruerit. Tacit. lib. 19. Quod ubi enotuit.

Ens] entis, (τὸ ὄν,) Vide Sum. Quintil. lib. 2. et hæc interpretatio nõ minus dura eſt, quàm illa Plauti eſſentia atq; entia.

Enſis] huius enſis, maſc. gen. (ξίφος,) Idem quod mucro, ſpatha, gladius. Virg. Et curuæ rigidum falces conflantur in enſem. Cic. 2. de Natura deorum 238. Auſaq; funeſtum prima eſt fabricarier enſem.

Acutus enſis, Vide Acuo.

Crudus enſis, Vide Crudus.

Alacres enſes. Claud. in Eutrop. 2. 57.

Bellator enſis. Silius lib. 13. 75.

Cæcus enſis. Stat. 9. Thebaid. 40.

Dirus. Seneca Octau. 6. 19.

Falcatus. Ouid. 1. Metam. 144.

Fatifer. Virg 8. Aeneid. 124.

Habiles breuibus mucronibus enſes. Silius lib. 8. 75.

Hoſticus. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 7.

Impius. Ouid. 7. Metam. 82.

Inimicus. Virg. 2. Aeneid. 120.

Lethalis. Ouid. 13. Metam. 79.

Nefandus. Virg. 2. Aeneid. 31.

Nitidus. Ouid. 10. Metam. 96.

Nudus, Vide Nudus.

Periurus. Stat. 4. Syl. 6. 16.

Plenus rubiginis. Silius lib. 7. 108.

Feri. Ouid. 13. Metam. 69.

Ferreus. Lucret. lib. 3. 260.

Fidus. Virg. 6. Aeneid. 105.

Pugnax. Ouid. 5. Triſt. elegia 8. 10.

Quietus. Stat. 1. Sylu. 1. 9.

Rigidus. Virg. 1. Georg. 10.

Scaber. Lucanus lib. 1. 49.

Sceleratus. Ouid. 15. Metam. 156.

Validus. Virg. 10. Aeneid. 161.

Violentus. Ouid. epiſt. 11. 20.

Vncus. Valer. 6. Argonaut. 80.

Vulnificus. Stat. 4. Thebaid. 18.

Abdere enſem lateri. Virg. 2. Aeneid. 121.

Abſcondere enſem in uulnere. Senec. Thyeſte, 8. 20.

Accincti enſes lateri. Stat. 1. Thebaid. 86.

Accommodare enſem lateri. Silius lib. 5. 29.

Acuere enſem in aliquem. Ouid. 15. Metam. 156. Vide Acuo.

Adigere enſem in pectus, Vide Adigo.

Agitatus hinc illinc enſis. Seneca Thyeſte, 7. 2.

Aptare enſem. Virg. 12. Aeneid. 18.

Auellere enſem dextra alicuius, id eſt, auferre è dextra. Stat. 3. (Theb. 60.

Cinctum enſe latus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 3.

Clauſus enſis. Lucanus lib. 5. 49.

Condere enſem in pectore alicuius. Virg. 9. Aeneid. 72.

Conficere bellum enſe. Silius lib. 11. 64.

Cruentatus enſis. Stat. 5. Thebaid. 64.

Pudendo enſe debellati. Stat. 5. Thebaid. 7. Id eſt, infami cæde.

Detegit enſem uagina. Silius lib. 13. 34.

Diripere enſem uagina. Ouid. 10. Metam. 95.

Diſtrictus enſis. Horat. 3. Carm. Ode 1. 4.

Dare terga enſibus, Eſt fugere enſes, aut fugiendo tergũ præbere ictibus Ouid. ad Liuiam, 63. de Druſo.

Ducere enſem, Educere, Seneca Oedipo, 12. 5.

Eductus enſis uagina. Silius lib. 13. 89.

Eat per artus enſis exactus meos. Seneca Herc. Oeth. 7. 21.

In enſes ire. Seneca Herc. Oetheo, 4. 42.

Iturus enſis in pectus. Ouid. epiſt. 3. 30.

Eripere enſem uagina. Virg. 10. Aeneid. 77.

Exerti enſes. Ouid. 3. Faſt. 163.

Exigere enſem per medium aliquem. Virg. 10. Aeneid. 161.

Exuere enſem humero. Virg. 9. Aeneid. 63.

Exuere enſem uagina. Stat. 9. Thebaid. 16.

Ferire aliquem enſe. Virg. 6. Aeneid. 50.

Fidere enſi. Silius lib. 1. 44.

Geſtati ſcapulis enſes. Claud. Paneg. 2. 20.

Hæſurus iugulo enſis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 9.

Imbuere enſem. Statius 11. Thebai. 137. Subauditur, ſanguinè.

Imbuti enſes ſcelere. Lucanus lib. 5. 50.

Impellere enſem. Claud. 1. de Raptu Proſerp. 42.

Infecti cædibus enſes. Stat. 5. Thebaid. 71.

Infecti iugulis ciuilibus enſes. Claud. in nupt. Honorij, 66.

Inſerere enſem alicui. Stat. 5. Thebaid. 46.

Iugulari enſe. Ouid. 13. Metam. 97.

Liberare enſem uagina. Ouid. 6. Metam. 110.

Madens enſe, id eſt, cæde madens. Stat. 3. Thebaid. 46.

Obliquare enſem in latus. Ouid. 12. Metam. 97. Id eſt, obliquo ictu latus ferire.

Sæuo enſe peremptus. Senec. Troade, 4. 23.

Polluti enſes ſanguine. Lucan. lib. 2. 108.

Proſtratus iacet adacto enſe. Silius lib. 17. 98.

Quieſcit enſis uagina. Stat. 4. Sylu. 5. 11.

Receptus enſis pectore. Seneca Thyeſte, 8. 24.

Recidendum uulnus enſe. Ouid. 1. Metam. 39.

Recludere enſem. Virg. 4. Aeneid. 130.

Referre enſem uaginæ, id eſt, recondere. Sil. lib. 7. 103.

Reprimere enſem. Stat. 11. Thebaid. 62.

Retegere enſem, Euaginare. Lucan. lib. 9. 167.

Rotare enſem. Stat. 9. Thebaid. 40.

Fulmineum rotare enſem. Virg. 9. Aeneid. 91.

Placidi ſeruibant legibus enſes. Claud. 1. Paneg. 34.

Spumans cruore enſis. Virg. 4. Aeneid. 133.

Vetitos enſes ſtringere. Claud. de bello Gildon. 59.

Stricti enſes. Virg. 12. Aeneid. 58.

Succiditur ſeges enſe. Silius lib. 15. 105.

Tectus enſis uagina. Horat. 2. Serm. Saty. 8.

Tranſigere enſem per pectora alicuius. Sil. lib. 13. 75.

Tranſmiſſus enſis per latus, ſtridet. Seneca Herc. Oeth. 9. 8.

Tranſuerberare aliquem enſe. Silius lib. 15. 159.

Enſiculus] pen. corr. Diminutiuum, (ξιφίδιον) Plaut. Rud. 24. 114. In eo enſiculo literarum quid eſt?

Enſifer] pen. corr. enſiferi. (ξιφήρης,) Ouid. 2. de Arte, 12. Enſifer Orion aſpiciendus erit. Idem 4. Faſt. 78.

Entelechia] pen. prod. (ἐντελέχεια,) perfectio, energia, uis ex ſe mouens, Gaza agitationem uertit. Hermolaus, continuatam quandam & perennem motionem interpretatur. Sunt autem qui ἐνδελέχειαν ſcribi uolunt, ſed per τ ſcriptũ pluribus arridet, ut eſt uidere apud Budæum in Aſſe, qui dici putat quaſi τοῦ ἐντελοῦς συνοχὴν, id eſt, perfecti corporis comprehenſionem. Lucianus ludens quodã in loco, ſuo more, ait eam quæ prius dicta fuit ἐνδελέχεια, ἐντελέχειαν, dici cœpiſſe. Cic. 1. Tuſc. 36.

Enterocela] uel enterocele, pen. prod. (ἐντεροκήλη,) dicitur quum inteſtinum cæcum dilabitur in ſcrotum: Epiplocele, quum omentum: Hydrocele, quum in alterum è teſtibus humor confluit. Omnesq; has ſpecies noſtri uocant hernias, ut inquit Celſus lib. 6. cap. 18. Ramices uerò qui ſequuntur, Porocela quum ex abſceſſu aliquo circa ſcrotum, materia ſubduruit: Sarcocela, quum in ipſo ſcroto cõcreuit caro: Cirſocela, quum uenæ intumuerunt tunicis teſtiũ integris, uel in ipſo ſcroto, uel quum bubonocela dicitur in inguine. Eſt tamen ubi Plinius enterocelam dixerit ramicem, ut in medicinis cupreſsi. Hæc Hermolaus. Plin. lib. 26. cap. 8. 34. Symphyti radix illita, enterocelas cohibet.

Enterocelicus] pen. corr. (ἐντεροκηλήτης,) Qui enterocela laborat. Plin. lib. 26. cap. 8. 32. Enterocelicis datur ex aqua, & illinitur ueſicæ uitijs.

Entheos] pen. corr. Adiectiuum, (ἔνθεος,) Id eſt, numine diuino plenus: ſpiritu Dei inſtinctus. Seneca Medea, 6. 1.
Incerta qualis entheos curſus tulit, &c. Stat. 1. Syl. 2. 46.
Hic thyrſos, hic plectra ferit, hic enthea lauro
Tempora, Minoa crinem premit ille corona.

Enthymema] pen. prod. enthymematis, n. g. (ἐνθύμημα,) commentum uel commentationem Quintil. lib. 5. cap. 10. 1. interpretatur, quòd mentis actio omnis atq; ſententia, enthymema nominetur. Cicero in Topicis, 28. Ex hoc illa rhetorum ſunt ex contrarijs concluſa, quæ ipſi enthymemata appellant.

Enubo] enubis, pen. prod. enupſi, enuptũ, (ἐκγαμίζω,) enubere, Eſt nubere, uel paulo plus. Liu. 10. ab Vrbe, 107. Virginiã Auli filiã patritiã, Plebeio nuptam L. Volumnio Coſ. matronæ, quòd è Patribus enupſiſſet, ſacris arcuerunt.

Enuptio] Verbale, (ἐκγάμισις,) ut Enuptio gentis, pro iure nuptiarum extra gentem. Liu. lib. 9. Decad. 4. Vt Hiſpalæ Feceniæ datio, diminutio, gentis enuptio, tutoris optio ita eſſet, quaſi ei uir teſtamento dediſſet.

Enucleo] enucleas (σαφηνίζω, ἐξομαλύνω,) enucleare, Propriè eſt aperire, & nucleum à putamine extrahere.

Enucleare, per tranſlationem, pro Declarare & explanare. Cicero de Orat. 19. Et ex omni parte cauſæ ſeptum, acre, acutum, enucleatũ in unaquaq; re commorans. Idem in Partitionibus, 31. Nec quicquam in amplificatione nimis enucleandum eſt.

Enucleatus] pen. prod. Participium, (ἐξηκριβωμένος,) ut enucleata ſuffragia. Cice. pro Plancio, 8. Eblandita illa non enucleata eſſe ſuffragia. Id eſt, magna acrimonia mentis & iudicij facta.

Enucleate] Aduerbium, (ἐξηκριβωμένως,) Purgatè (inquit Nonius) exquiſite, & ſine aſperitate aut duritia: ab eo quod nucibus ſeparatis, id eſt, tectis nucleorum, utilis uſus habeatur. Cic. de Claris Orat. 17. Nihil ſubtiliter dici, nihil preſſe nihil enucleatè, quo fieri aliquid poſsit limatius.

Enucleatè & politè. Cic. de Claris Orat. 59.

Eleganter enucleateq; dicere. Cic. in Oratore, 15.

Enucleatè aliquid perſcribere. Cic.ad Qu. fratrẽ, lib.3.19.2.
Enudo] enudas,penul.prod. (ἀπογυμνόω,) enudare, Idem quod nudare. Et per translationẽ exponere,ac ueluti intellectui aperire:hoc eſt interpretari Cic.1.de Legibus 38. Et rerum plurimarũ obſcuras, nec ſatis intelligẽtias enudauit.
Enumero] enumeras, pen.corr. (ἐξαριθμέω,) enumerare, Idem quod multas res ſimul numerare,et recenſere. Cic. 4. Verr. 57. Dixi iam antea me non omnia iſtius; quæ in hoc genere eſſent,enumeraturum.
Enumerare per ſingula. Columel.lib.8.cap.17.11.
Enumerare, Aliter. Terent. Adelph. 2.2.28. Iámne enumeraſti quod ad te rediturum putes?
Quæ ne ſingula enumerem,totam tibi domum commẽdo. Cic. Seruio,lib.13.20.5.
Fando enumerare plurima. Virg. 4. Aeneid. 67.
Dicere atq; enumerare cauſas oẽs. Cic. pro Roſc. Amer.31.
Magnitudinem multitudinemq; beneficiorum enumerare, aut conſequi poſſe. Cic. Poſt red.ad Quir.3.
Pretium enumerare. Cic. pro Roſc. Amerino,79.
Enumerat miles uulnera, paſtor oues. Propert.lib.2.eleg.1.9.
Enumeratio] Verbale,(ἐξαρίθμησις,) Cic.3.de Legib.33. Sed eſt iniqua in omni re accuſanda prætermiſsis bonis malorum enumeratio,uitiorumq; ſelectio.
Enumeratio apud Oratores, eſt in qua pluribus rebus expoſitis,et cæteris infirmatis,una reliqua neceſſariò cõfirmatur. Cic.1.de Inuent.51.Idem paulo pòſt,109. Enumeratio eſt per quam res diſperſe & diffuſe dictæ, unum in locum coguntur,& reminiſcendi cauſa unũ ſub aſpectũ ſubijciũtur.
Rerum ordine collata enumeratio. Quintil.lib.4.cap.5.1.
Verſari in enumeratione aliquorũ. Cic.de Claris Orat.71.
Enuntio] enuntias,(ἐκφέρω,ἀποφαίνω) enuntiare, Pronuntiare, declarare. Cicero 2. de Finibus 35. breuiter enuntiatæ ſententiæ. Idem 3.de Oratore,92. Videtis profectò genus hoc totum, quum inflexo cõmutatoq; uerbo res eadem enuntiatur ornatius.
Orationem enuntiare. Autor ad Herennium,lib.3.116.
Enuntiare uerbis. Cic.1.Acad.10.
Enuntiare, Significare. Cic. Attico,lib.1.14.14.& amans tui uiſus eſt,& talis qualem eſſe eũ tuæ mihi literæ enuntiarãt.
Enuntiare, Diuulgare, exponere. Plãcus ad Coſſ. Tribun.pleb. lib.10.8.2. Nõ enim præteritam culpam uideri uolo redemiſſe,ſed optimæ mentis cogitata iam pridem maturo tempore enuntiare.
Enuntiare conſilia amicorum aduerſarijs: Hoc eſt retegere. Cicero pro Roſc. Amerino,64.& 69.
Enuntiare myſteria dicendi. Cic.1.de Orat.110.
Enuntiare commiſſa. Cic.2.Tuſcul.55.
Enuntiare apud homines,quod tacitũ erat. Cic.1.de Orat.58.
Diſtortum enuntiandi genus. Cic.de Fato,25.
Enuntiatus] Participiũ,(ἀποφανθεὶς,) ut Sermo rectus & ſecundum naturam enuntiatus. Quintil.lib.2.cap.5.7.
Per iudicium enuntiata res. Cæſar 1.bell.Gall.16.
Enuntiatum] pen.prod. (ἀπόφασμα,) Subſtantiuũ, neut. gen. Ciceroni, eſt quod Dialectici propoſitionem uocant. Cic.de Fato,41. Nec ſi omne enuntiatum, aut uerum aut falſum eſt,ſequitur ilico cauſas eſſe immutabiles.
Enuntiatiuus] penul.prod. Adiect.(ἀποφαντικὸς,) Seneca epiſt.118. Sequuntur deinde motus animorum, enuntiatiui corporum. Conſtruitur & ablatiuo cũ præpoſitiõe de. Ibidem, Aliquid eſt enuntiatiuum de corpore,quod alij effatum dicunt,alij enuntiatum,alij edictum.
Enuntiatio] Verbale,(ἀπόφανσις,) Cice.de Fato,1. Explicanda uis eſt,ratioq; enuntiationũ,quæ Græci ἀξιώματα, uocant, quæ de re futura, quum aliquid dicunt, deq; eo

quod poſsit fieri aut non poſsit,quam uim habeant,obſcura quæſtio eſt.
Propria,& dilucida,& breuiter comprehenſa uerbis enuntiatio. Quintil.lib.7.cap.4.2.
Enuntiatrix] pen.prod. enũtiatricis,f.g. (ἀποφάντρια,) Verbale. Quintil.lib.2.cap.15.15. Ars inuentrix,& iudicatrix,& enuntiatrix.
Enutrio] enutris,pen.corr. enutriui,enutritum, pen.prod. (ἐκτρέφω,) enutrire, Idem quod nutrire. Plin.lib.12.cap.1. Tantum poſtea honoris increuit, ut mero infuſo enutriantur. De platano. Columel.lib.3.cap.3.4. Deinde ſata non ita enutriunt,ut antè conualeſcant, ac proſiliant, quàm retorreſcant.
Enyo] huius Enyus,pen.prod. (ἐνυώ,) Nomen quo Bellona dea belli, Martis ſoror,uocitata eſt. Mart.lib.6.32. Quum dubitaret adhuc belli Ciuilis Enyo. Idem lib.1.24.
– ne te decipiat ratibus naualis Enyo.
Martia Enyo. Stat.5.Thebaid.31.

E O

Eo] Ablatiuus caſus pronominis Is,ea,id, Multis modis enuntiatur,ut in ſequentibus uidere eſt.
Eò, (εἰς τοῦτο,) pro Intantum, interprete Donato, Terentius Phorm. 1.3.6.
Neu me cupidũ eò cõpuliſſet,quod mihi principiũ eſt mali.
Liuius in Præfat. Quæ ab exiguis profecta initijs,eò creuit ut iam magnitudine laboret ſua.
Eò inſolentiæ furoriſq; proceſsit. Plin.in Paneg.29.
Eò,(διὰ ταῦτα) Propterea. Terent.Hecyra,2.1.41.
S. Enim laſſam oppidò tũ aiebãt:eo ad eam nõ admiſſa ſum.
Idem Eunuch.4.4.17. Plaut.Truc.3.50.
– is nunc dicitur uenturus peregrè,
Eò nunc commẽta eſt dolum,peperiſſe ſimulat ſeſe,ut,&c.
Eò mirabilius quòd, uel quia. Cic.ad Marium,lib.7.3.1. Idem 4. Academ.3. Eò fuit mirabilius quòd ab eo non expectabatur,&c. Liu.1.ab Vrbe,200. Imò eò impenſius,quia de agro plebis aduerſum patrum uolũtatem ſenſerat agi, &c.
Eò ut,id eſt,ideò,uel ob id. Cic.Tironi, lib.16.3.3. Marionem ad te eò miſi,ut aut tecum ad me quamprimum ueniret. Idẽ Seruilio,lib.13.70.3. Hæc ad te eò pluribus ſcripſi, ut intelligeres, &c.
Non eò quin. Plaut.Aſin.15.16. Ea res me malè habet:ac non eò quin tibi non cupiam quæ uelis.
Non eò dico quin. Plaut.Trinum.6.59.
Nõ eò hoc dico, quin quæ tu uis ego uelim & faciã lubens.
Non eò dico quò,uel quòd. Terent.Heaut.3.2.43.
Neq; eò nunc dico quòd quidquam illum ſenſerim. Cic.pro Quintio,3. Non eò dico,quò mihi ueniat in dubium.
Eò dico,ne putes,&c. Plaut.Aulul.7.63. Eò dico,ne me theſaurum reperiſſe cenſeas.
Eò fit,quia. Terent.Heaut.3.1.95. Cic.5.de Finib.38.
Eò ſeparanda fuit ab hac diſputatione,quia iſta animi,&c.
Eò fit,ut Horat.1.Serm.Saty.1.12.
Eò ſecius. Sueto.de Claris gramm.20. Nec eò ſecius plurimos docuit:fuitq; familiariſsimus Ouidio poetæ.
Eóne,pro Ideóne. Terẽt.Eun.3.1.25. – quæſo inquã Strato, Eóne es ferox,quia habes imperium in beluas?
Eò,pro Tanto. Plaut.Aulul.13.6.
Atq; eò fuerunt cariora,æs non erat. Idem Pœn.14.61.
Tu autem ſiquid tu adiuuas,eò facilius facere poteſt.
Quantò,eò. Cn. Magnus Domitio in Epiſtolis ad Atticum,lib. 8.162.2. Quãtò enim magis appropinquare aduerſarius cœpit,eò tibi celerius agendum erat.
Eò magis quòd. Cic.de Amicitia,2. Meminiſti enim profectò(ut opinor) Attice,et eò magis quod P. Sulpitio utebare multũ.

Eoq;

Eoq; magis quòd. Cic.de Amicit.7. Id eſt, præſertim.
Atq; eò etiam magis. Cic.4.Verr.50.
Eò minus ſcilicet. Cic. Atti.lib.11.223.3. Alij capti, alij interclуſi non ueniunt in dubium de uolũtate, eò minus ſcilicet, quum ſe expedierint.
Et eò minus. Vatinius Ciceroni,lib.5.10.1.
Eò,quò. Cic.2.Tuſc.97. Caliſtæ lapidum & reliqua tormenta telorum eò grauiores emiſsiones habent,quò ſunt contenta atq; adducta uehementius.
Eò plus. Cic. Capitoni in Epiſtolis ad Atticum, lib.16.343.4. Nunc mi Capito eò plus apud hominem facillimum atq; humaniſsimum Plancum enitere,&c.
Plus eò. Terent.Hecyra,3.4.7. Idem Heaut.1.1.11.
Aut quid quæris?annos ſexaginta natus es,
Aut plus eò,ut conijcio.
Eò, Ad eum locum. Terent.Adelph.2.3.23. Niſi eò ad mercatum ueniam,damnum maximum eſt.
Eò,pro In eum ſtatum. Cicero Eò redactæ res erãt,ut nulla amplius ſpes eſſet.
Vſq; eò,quò opus erit,&c. Autor ad Heren.lib.1.14.
Eò loci,pro In eo ſtatu. Cic.pro Sextio, res erat et cauſa noſtra eò loci,ut erigere oculos,& uiuere uideretur,&c.
Eò loci, In eo loco,uel in loco. Vlpianus de Iudicijs,L. Sed etſi, Si ea res quæ per fidei commiſſum relicta eſt,eò loci ſit,dicendum eſt non debere præſcribi. Plin.lib.11.cap.37.13. In Oriente quidem & uiris aurum geſtare eò loci decus exiſtimatur. Vlpianus de Iudicijs, L.Hæres, Defendere ſe eò loci debebit. Id eſt,in eodem loco.
Res eò recidit. Quintil.lib.2.cap.10.2.
Eò pertinet, uel ſpectat ut. Cic.ad Trebatium,lib.5.10.9. Hoc eò pertinet, ut nihil exiſtimẽt tam eſſe difficile, quod, &c. Idem ad Qu. Valerium,lib.13.4.7.
Eodem] pen.prod. pro Ad eundem locum. Cæſar 6.bel.Gal. 18. In ſyluas paludeſq; confugiunt, ſuaq; eodem conferunt.
Eodem loci: Id eſt,in ipſo loco. Plin.in Paneg.2. Quippe inter aras et altaria,eodemq; loci, quem deus ille tam manifeſtus ac præſens, quàm cælum ac ſydera inſedit. Sueto.in Caligula cap.53. Pronuntiatio quoq; & uox, ut neq; eodem loci præ ardore conſiſteret,& exaudiretur à procul ſtantibus.
Eodem loci,pro Eodem ſtatu. Cic. Attico,lib.1.1.8. Res eodem loci eſt quo reliquiſti.
Eodẽ pertinẽtia. Liu.1.ab Vrbe 221. Hæc atq; alia eodẽ pertinẽtia.
Eouſque] (ἐπὶ τοσοῦτο,) creuit donec, &c. Valer. Maxi. lib.1. Natam uitem eouſq; creuiſſe, donec cunctas dominationis ſuæ partes inumbraret.
Eouſq; dum. Colu.lib.6.cap.6.4. Tum concitatè agitur pecus eouſq; dum anhelet.
Eouſq; ut. Hirtius lib.5.216.
Eo] is,iui,itum,ire,(ἵημι,εἶμι, πορεύομαι,μολέω,ὁδεύω,) Notæ ſignificationis.
Eo] is, Ire dicitur eques,uel qui ſella geſtatur,aut lectica uehitur. Paulus in L. Qui ſella,et L.Inter actum. Digeſt.de Seruitut.ruſt.præd.
Ire, Redire, contraria. Martial.lib.6.10. Et Capitolinas itq; reditq; uias.
Ire aduorſum patricè,magnificè,amicè, Vide Patricè.
Altius ibunt,qui ad ſumma nitẽtur. Quintil.in Prœm.li.1.15.
Celeriter iſti & rediſti. Cic.2.Philipp.85.
Diſsimulanter huc illuc ire. Ouid.epiſt.19.26.
Ire leniter. Ouid.1.Amor.eleg.6.2.
Magnificè ire aduorſum, Vide Magnificus.
Melius ire, Vide Melius in Bonus.
Modeſtius ire. Ouid.2.epiſt.20.
Paſsim atq; ordinatim ire. Brutus Cic.li.11.13.4. Vide Ordo.

Ire grandibus gradibus. Plaut.Epid.2.11.
Ire itineribus alicuius. Cic.ad Qu.fratrem lib.3.19.6.
Nauibus inſtructis ire. Virg.2.Aeneid.51.
Ire nauigio. Cic.ad Atticum,lib.10.198.1.
Ordine belli ire. Lucan.lib.2.45.
Ire pedibus. Plaut.Sticho,5.19.
Rectis ſenſibus ire. Cic.13.Philipp.380.
At nos hinc alij ſitientes ibimus Afros. Virg.1.eclog.13.
Ire domum. Plaut.Rud.2.43.
Ire inficias, Negare. Plaut.Menæch.9.39. Terent. Adelph.3. 2.49. – hoc reliquum eſt,
Si inficias ibit,teſtis mecũ eſt annulus quem amiſerat. Quintil.lib.7.cap.1.5. Neq; inficias eo quædam eſſe, quæ demõſtrari poſsint.
Italiam ire. Virg.3.Aeneid.51.
Ire obuiam. Plaut. Moſtel. 5.17. Num non uis me obuiã hiſce ire anime mi? Cic.ad Atticum,lib.2.169.
Vias ignotas ire. Valer.4.Argon.74.
Viam longam ire. Virg.4.Aeneid.94.
Ire cum onere. Plaut. Amphit.4.176.
Ire ad arma contra aliquem. Cic.3.Verr.79.
Ire ad cœnam. Terent.Eunuch.3.2.6. Eamus ergo ad cœnam, quid ſtas?
Ad opus ire. Ouid.4.Faſt.33.
Ad ſaga ire. Cic.6.Philipp.210.
Ibam ad te. Terent.And.3.4.1.
Ire ad tonſorem. Plaut.Aſin.8.14.
Ire in aciem,pro Militare. Quintil.lib.9.cap.2.
In aciem ire,aliter. Tacit.lib.18. Ire in aciem, excitare partium fortunam furore quodam & inſtinctu flagrabant.
Ire in aliquem,pro Irruere. Ouid.5.Faſt.173.
Ire in articulum dicitur ſeges Plinio,lib.18.cap.17.9.
It in auras. Ouid.epi.10.22. Spiritus infelix peregrinas ibit in auras.
Ire in colloquiũ ad Celtiberos. Liu.4.bel.Maced.73.
Ire in conſiliũ iudices dicuntur, quum aut capita conferunt, aut in interiore conſilio inſtrumenta litis percenſere aggrediuntur,quum proceſſus eſſe ſuper burellum dicitur,id eſt,in medium poſitus. Cic.pro Cluentio,42. In conſilium ituri iudices triginta duo, ſententijs decem & ſex abſolutio confici poterat. Budæus.
In corpus ire. Quintil. lib.2. cap.10.4. Themata iuuenibus pertractare permittemus,ut expatientur,& gaudeant materia,& quaſi in corpus eant.
In crucem. Plaut.Aſin.16.91.
Ire in duplum. Cic.pro Flacco,39.
In exemplum ire. Tacit.lib.3.
Ire in exilium. Cic.ad Atticum,lib.10.205.7.
Ire in faſtidiũ,pro Incipere haberi faſtidio. Sene.de Benefi.li.1.
In hominem ire. Cic. Attico,lib.2.22.2. Equidem antequam legi tuas literas,in hominem ire cupiebam.
Dolo ire in hoſtem. Stat.10.Thebaid.51.
Ire in ius ad aliquem. Plin.de Viris Illuſt.72.p.
In lacrymas ire. Stat.11.Thebaid.39.
In litem ire. Ouid.6.Faſt.18.
I in malam rem. Plaut.Pœnulo,14.51.
Ire in matrimoniũ ſine dote dicitur puella. Plau.Trinum.11.3.
In melius ire. Tacit.lib.12.
Ire in neruum. Terent.Phorm.4.4.15.
Ire in opus alienum. Plaut.Milite,12.6.
Ire in orbem, Vide Orbis.
In ora alicuius ire. Valer.7.Argon.59.
Vix animos,dextramq; tenens,quin ipſa loquentis
Iret in ora deæ:tanta pudor æſtuat ira.
In pœnas ire. Ouid.6.Metam.134.
Ire in poſſeſsionem. Cic.3.Verr.89.

Vis ... Ire

Ire in regna. Ouid. 2. de Remed. amor. 18.
In rixam non ibimus. Quintil. lib. 6. cap. 4. 11.
In ſcelus ire. Ouid. 6. Faſt. 106.
Ibit in ſecula nomen tuum, id eſt, memoria tui erit ſempiterna. Plin. in Paneg. 91.
In ſententiam alicuius ire. Cic. Lentulo, li. 1. 2. 7. Ibidem, 4. De tribus legatis frequentes ierunt in alia omnia.
Ire in ſententiam alicuius, uel Pedibus ire in ſententiam, Eſt alterius ſententiæ, non uerbo, ſed corpore accedere. Liu. 7. ab Vrbe, 66. Qui hoc ſentitis, in dexteram partẽ pedibus trãſite, quæ maior pars erit, eo ſtabitur cõſilio, deinde frequenter omnes in dexteram partem pedibus tranſierũt. Cic. 11. Philipp. 299. Dixit tamen, ſiquis eorum qui poſt ſe rogati eſſent, grauiorem ſententiam dixiſſet, in eam ſe iturum. Nos hodie id idem dicere uocamus. Hæc ratio inuenta eſt, quòd nonnunquam eſt plus ſatis longum audire ſingulos dũ plurimi ſunt: uel duo capita ſententiarum ſunt: ut res expeditiores fiant. Aliquãdo ne pedibus quidem præ multitudine in ſententiam ire poſſumus: ideoq; manu ſententiam ſignificamus. Quod Quintilianus intelligit, ubi ait, Manibus, pedibusq; imus in ſententiam neceſſitatis. Vide Gellium lib. 3. cap. 18. Et Eraſmũ in Chiliad. in prouerbio, Pedibus in ſententiam diſcedere.
Ire in ſomnum. Plin. lib. 26. cap. 8. 28.
Ire in ſubſidium. Cic. ad Atticum, lib. 8. 161. 2. Item Ire ſubſidio, Cæſar 7. bel. Gall. 244.
Ire in ſuffragium. Plin. lib. 18. cap. 6. 10.
In thalamos ire. Lucanus lib. 8. 18.
Ire in uigiliam. Plaut. Pſeud. 20. 75.
Ire per. Liu. lib. 2. Decad. 5. Neminẽ eorũ per Italiã ire liciturũ
Ire per amnes. Ouid. 14. Metam. 118.
Ire per annos fratris. Ouid. ad Liuiam, 83.
Verba per attentam aurem ire. Horat. 2. Serm. Saty. 1. 4.
Ibit per gladios (hei mihi) noſter amor. Ouid. epiſt. 16. 50.
Per medium ire. Quintil. lib. 4. cap. 2. 24.
Ire longius per mores. Ouid. 2. de Arte aman. 81.
Per ſingulas cauſarum iudicialium partes ire. Quintilianus lib. 7. cap. 2. 45. (lib. 1. cap. 8. 5.
Per omnes & perſonas & affectus Comœdiam ire. Quintil.
Per omnes rerum ſpecies artes eunt. Quintil. lib. 2. cap. 5. 15.
Sub amplexus ire alicuius. Ouid epiſt. 16. 19.
Sub furcam ire, Horat. 2. Serm. Saty. 7. 13.
Comitem alicui ire in. Lucanus lib. 9. 5.
Ire comitem marito. Ouid. 3. de Arte amandi 4.
Ibis nuntius. Virg. 2. Aeneid. 110.
Ire accerſitum. Terent. Eunuch. 5. 2. 53. Idem Heaut. 2. 3. 74.
Hoc uide, in mea uita tu tibi laudem is quæſitum ſcelus.
Ire cõſultum malè aliquem, pro Incommodare alicui, Plautus Bacchid. 11. 36.
Eunt depreſſum, pro Deprimunt. Plaut. Ciſt. 2. 29.
Ire datum operam amico, pro Iuuare amicũ. Plaut. Pœnu. 7. 9.
Ire dormitum. Plaut. Curcul. 4. 28. Sic Ire cubitum. Cice. pro Roſc. Amer. 38.
Ire habitum honorem alicui, pro Honorare. Plaut. Ciſt. 2. 3.
Ire opitulatum, Opitulari. Plaut. Milit. 10. 27.
Ire oppugnatum, Oppugnare. Plaut. Bacchid. 23. 51.
Ire perditum, pro Perdere. Liu. 2. bell. Maced. 96.
It dies, pro Præterit, & elabitur. Plaut. Pſeud. 5. 13.
It dies: ego mihi ceſſo: i præ puere.
It dies noſtro omine. Plaut. Caſi. 10. 74.
Fluuius it. Virg. 8. Aeneid. 143.
It lucrum ad me. Plaut. Pœnulo, 9. 70.
Luna it per cælum obtuſis cornibus. Virg. 1. Georg. 87.
Eunt præcipites mores: Hoc eſt in malum declinant. Liuius 1. ab Vrbe, 6.
Puppis it per fluctus. Stat. 2. Achil. 1.
It res, pro Succedit. Cic. Attico, lib. 14. 318. 6. Ibidem, 313. 2.
Incipit res melius ire quàm putaram.
Semina eunt æqualiter in agros. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 7.
Quocunq; ferunt pedes, ire. Horat. Epod. 16. 4.
I tu hinc quo dignus es, quàm penè tua me perdidit proteruitas. Terent. Heaut. 4. 6. 9.
Eo hinc. Plaut. Amphit. 6. 3. Mihi neceſſe eſt ire hinc.
I præ, pro Præ i. Plaut. Curcul. 10. Terent. And. 1. 1. 144. Eamus iam nunc intro. SI. I præ, ſequar.
Ibo quò profectus ſum. Plaut. Aulul. 5. 40.
I ſanè. Plautus Epid. 2. 74.
Ire, cum infinitiuo. Stat. lib. 4. Syluarum, 4. 13. Forſitan Auſonias ibis frænare cohortes.
Eamus uiſere. Terent. Phorm. 1. 2. 53.
I nunc. Iuuen. Saty. 12. I nunc, & uentis animam committe.
Ire melius eſt. Plaut. Milit. 20. 63.
Ire, pro Venire aliquando ponitur. Terent. Adelph. Quæſo ut unà mecum ad matrem uirginis eas.
Itur, Imperſonale. Terent. And. 1. 5. 17.
– ea quoniam nemini obtrudi poteſt,
Itur ad me. Virg. – ſic itur ad aſtra.
Aeternas itur in uſq; moras. Claud. ad Probinum, 26. 2.
Ibitur. Plaut. Trucul. 13. 17. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 5. Ibatur in eam ſententiam: quum Clodius rogatus diem dicendo eximere cœpit.
Eatur. Senec. Med. 7. 6. Idem Thyeſte, 5. 17.
Iretur. Papinianus in L. Pupillus. ff. De fideiuſſ. tuto. Iudice defuncto, prius quàm ad eum iretur.
Iri, Terent. And. 1. 2. 6. Qui poſtquam audierat non datũ iri filio uxorem ſuo. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 9. Item antè nõ eſſe itum obuiam, ne tum quidem quum iri maximè debuit.
Debitum iri. Scæuola in L. Reſpiciendum. ff. Si certum petatur. Reſpiciendum enim eſt, an (quantum in natura hominum ſit) poſſit ſciri eam debitum iri.
Viæ eundæ & uitandæ. Claud. 2. in Eutrop. 84.
Iens] euntis, (ὁδεύομενος,) Qui huc & illuc proficiſcitur: quem peregrinum uocant. Plaut. Milit. 10. 81. Deum uirtute euntem hoſpitio accipere, apud me eſt comitas.
Oculi euntes. Stat. lib. 5. Thebaid. 97.
Incidere eunti & in euntem, Vide Incido.
Iturus] pen. prod. (πορευσόμενος,) Participiũ, Cic. 3. Verri. 34. De te in conſilium iturum putaſti.
Itus] itus, itui, Verbale, (βάδισμα,) Ci. Atti. lib. 15. 324. 3. Quis porrò noſter itus, reditus, uultus, inceſſus inter iſtos? Sueton. In Tiberio, cap. 38.
Itio] itionis, Verbale, (βάδισις,) Terent. Phorm. 5. 9. 23. Hæccine erant itiones crebræ, & manſiones diutinæ Lẽni?
Obuiam itio. Cic. Attico, lib. 11. 224. 1. De obuiam itione ita faciam ut ſuades.
Dare itionem domum. Cic. 1. de Diuinat. 120.
Ito] itas, (φοιτάω,) Itare, Frequentatiuum, Frequenter ire. Suet. de Claris Rhetoribus, 1. b, Maiores noſtri quæ liberos ſuos diſcere, & quos in ludos itare uellent, inſtituerunt.
Eos] priore ſyllaba prod. quia per η ſcribitur, (ἠώς,) Aurora. Ouid. 3. Faſt. 176. Tres ubi luciferos ueniens præmiſerit Eos. Idem 4. Faſt. Proxima uictricem quum Romam inſpexerit Eos. Scribitur etiam per ε pſilon: & tunc priorem ſyllabam corripit: adſpiraturq; à nonnullis.
Eous] pen. prod. (ἠῷος,) Oriens dicitur: ab ἠώς, quod eſt mane & aurora. Capitur etiam adiectiuè pro orientalis, primamq; habet indifferentem, quia interdum per η ſcribitur, interdũ per ε pſilon, ut Fluctus Eous. Virg. 3. Aeneid. 1071

Portus ab Eoo fluctu curuatus in arcum. Lucanus, Tradimus Heſperias gentes, aperimus Eoas. Id eſt orientales.
Vret & Eoos, uret & Heſperios.
Cælum Eoum. Ouid. 3. Metam. 40.
Equi Eoi. Virg. 2. Aeneid. 84.
Gelu Eoum. Propertius lib. 1. eleg. 15. 5.
Mare Eoum. Tibull. lib. 2. eleg. 2. 4.
Opes Eoæ. Ouid. 1. de Arte aman. 41.
Orbis Eous. Ouid. 3. Faſt. 94.
Partes Eoæ. Ouid. 1. Faſt. 28.
Eous] pen. prod. Subſt. (ἑῷος,) Vnus ex equis Solis: quaſi lucifer ac orientalis: quòd mane aſſurgens orbem illuminet. Ouid. 2. Metam. Interea uolucres Pyrois, Eous, &c.
Eous, Pro lucifero. Virg. 1. Georg. 58. Aut quum ſole nouo terras irrorat Eous: de quo etiam Cinna in Smyrna ſic ait,
Te Matutinus flentem conſpexit Eous,
Et flentem paulo uidit poſt Heſperus idem.
Eouſq;] Vide Eo aduerbium.

E P

Epaminondas] (ἐπαμινώνδας,) Thebanorum dux præſtantiſſimus, cum quo (inquit Trogus li. 6.) Thebanorũ gloria & nata eſt & extincta. Tandem apud Mantineam cum Lacedæmonijs congreſſus, uicit, & cecidit, ut ſcribit Cicero in epiſtola ad Luceium. De Epaminonda Plutarchus in Parallelis.
Epagoge] epagoges, pen. prod. (ἐπαγωγή,) Figura quæ fit ex rerum ſimilium collatione uel argumentorum, ſalua tamen ſimilitudine rerum, ut Virg. Improuiſum aſpris ueluti qui ſentibus anguem Preſſit humi nitens. Et Cic. pro Roſc. Amer. 70. & 78. comparat occupationes Iouis Opt. Max. Syllæ rebus geſtis propius. Argumentorum autem, ut Lucretius,
Nam ſi tu fluctus, undaſq; è gurgite ſalſo
Tollere decreris, uentum prius Hæmatium tu,
Ventum inquam tollas. Iulius Rufianus.
Epanadiploſis] penult. prod. (ἐπαναδίπλωσις,) Figura, quum idem uerbum in eadem ſententia, & primum eſt, & extremum. ut Antè nouis rubeant, quàm prata coloribus antè. Rufianus.
Epanalepſis] (ἐπανάληψις,) Repetitio ſententiæ propter aliam neceſſariam cauſam, non ut fit in figuris elocutionis. Cic. pro Rab. Libenter ſi eſſet integrum profiterer idem, Saturninum C. Rabirij manu interfectum: nihil me iſte clamor commouet. uſq; huc, Libenter inquam profiterer.
Epanalepſis eſt etiã eorundẽ uerborum ſimul poſitorum, eiuſdemq; ſententiæ poſt multa interiecta, cum aliqua periodi concluſione facta repetitio. ut
Huc pater ô Lenæe, tuis hic omnia plena
Muneribus, &c.
Huc pater ô Lenæe ueni. Hæc Rufianus. Verba Ciceronis pro Rabirio perduel. reo. 12. aliter nunc legunt, quàm legerit Rufianus.
Epanaphora] pen. cor. (ἐπαναφορά,) Figura eſt, quum ab eodem uerbo plures inchoatæ ſententiæ incipiunt. ut
Hîc gelidi fontes, hîc mollia prata Licori:
Hîc nemus, hîc ipſo tecum conſumere æuo. Rufianus.
Epanodos] pe. cor. ἐπάνοδος,) Figura eſt cum duabus breuibus, pluribúſue propoſitis, ad ſingularem enarrationem recurritur: ut – diuellimur inde
Iphitus & Pelias mecum: quorum Iphitus æuo
Iam grauior. Rufianus.
Epaphus] pen. cor. (ἔπαφος,) filius Iouis ex Io uel Iſide. Ouid. 1. Metam. 151. quum fabulam Ius enarraſſet, de Epapho hæc ſubiungit,

Hinc Epaphus magni genitus de ſemine tandem
Creditur eſſe Iouis, perq; urbes iuncta parenti
Templa tenet.
Epatarius, Epaticus] Vide Hepar.
Epentheſis] pen. cor. (ἐπένθεσις,) Eſt appoſitio quædam literæ uel ſyllabæ ad mediam dictionem, ut productior fiat uel quantitate, uel una ſyllaba. literæ uel ſyllabæ. ut relliquias pro reliquias: induperator, pro imperator. Hanc autem alij epentheſin, alij parentheſin uocant.
Epeus] triſyllabum, pen. prod. (ἐπειός,) Endymionis filius, & Pæonis frater, à quo Epæa ciuitas in Græcia. Hic Troiani equi faber fuit. Virg. 2. Aeneid. 53.
& ipſe doli fabricator Epeus.
Ephebus] ephebi, penul. prod. (ἔφηβος,) Qui ad pubertatatis annos peruenit, quaſi ἐπὶ ἥβης. Terent. And. 1. 1. 24. Nam is poſtquã exceſſit ex ephebis Soſia. Idem Eun. 5. 1. 8. – quis fuit igitur? P. iſte Chærea. T. Qui Chærea? P. iſte ephebus frater Phædriæ. Hæc citat. Cic. 2. de Ora. 177. Cic. pro Flac. 40. Et 1. de Nat. deor. 107.
Animus ephebis ætate exijt, dixit Plaut. in Merc. 3. 40.
Greges epheborum. Cic. 1. de Nat. deor. 106.
Amans ephebus. Horat. 2. epiſt. 1. 35.
Ephebia, ephebiæ, (ἐφηβία,) Pubertas, id eſt prima ætas adoleſcentiæ.
Ephebium, (ἐφήβιον,) Pars ea paleſtræ in qua ephebi exercebantur. Vitruuius.
In duplici porticu collocentur hæc membra: ephebium medio. hoc autem eſt exhedra ampliſſima.
Ephemeris] pen. cor. huius ephemeridis, f. g. (ἐφημερίς,) Vide Commentarius. Iuuen. Saty. 6.
In cuius manibus ceu pinguia ſuccina tritas
Cernis ephemeridas. Propertius lib. 3. eleg. 23. 4. Duræ ephemerides. Cic. pro Quint. 39. Diſcedens in memoriam redijt Quintius, quo die Roma in Galliam profectus ſit: ad ephemeridem reuertitur, inuenitur dies profectionis.
Ephemeron] pen. cor. Animal ortum apud Hippanim fluuium apud Boſporum, authore Ariſtotele lib. 5. Animaliũ.
Ephemeron, Genus herbæ, folia habens lilij, ſed minora, caulem parem, florem cæruleum, ſemen ſuperuacuum. Plin. lib. 25. cap. 13. 24.
Epheſus] pen. cor. f. g. (ἔφεσος,) Ioniæ urbs, Inſignis quondã famæ, et Dianæ ſpectatiſſimo tẽplo, tum & clarorũ uirorũ, quorum genitrix fuit, dignitate: ab Androcho Codri Athenienſium regis filio condita, ut ex Pherecide ſcribit Strabo. Iuſtinus lib. 2. ab Amazonibus conditã ſcribit. quod ipſum & Plin. lib. 5. cap. 29. 11. confirmat. Eius alumnus Heraclitus fuit cognomẽto Scotinus hoc ipſo cõmendabilis, q, quũ Hermodorũ uirum probatiſſimũ in exilium ob iuſtitiæ & uirtutis amorẽ, actũ uidiſſet, omnes Epheſios dignos eſſe dixit qui ſtrangularẽtur, ut ſcribit Stra. Cic. Att. li. 5. 100. 1.
Epheſinus] pen. pro. Adiectiuum. ut Epheſina mulier. Cic. 3. Philip. 34.
Epheſius] Adiect. (ἐφέσιος,) Cic. 1. de Diuin. 86. Qua nocte templum Epheſiæ Dianæ deflagrauit.
Ephialtes] (ἐφιάλτης,) & Oetus, Neptuni filij (inquit Seruius) nouem digitis ſingulis creſcebant menſibus, qua fretæ altitudine cælum uoluerunt euertere, ſed confixi ſunt ſagittis Apollinis & Dianæ. De quibus Virgilius 1. Georg. 56. Vide Aloeus.
Ephippium] ephippij. (ἐφίππιον,) Ornamentum equorũ eſt: propriè tegmina ſeu ſtragula ſignificãs, quibus equi ſternuntur, uel ſellæ equis ad inſidendũ impoſitæ. Horat. in epiſtola ad uillicum, Optat ephippia bos piger, optat arare caballus. Gellius libro 5. capite 5. Equitatum frænis, ephippijs, monilibus, phaleris præfulgentem. Cicero tertio de

Finib. 2 4. Puto concedi nobis oportere ut Græco uerbo utamur ſiquando minus occurret Latinum, ne hoc ephippijs & acratophoris potius quàm proegmenis & apoproegmenis concedatur.

Ephippiati] (ἐφίππια ἔχοντες,) qui ephippia habent in equis. Cæſar de Sueuis lib. 4. bel. Gal. 4 7 0. Non eorũ moribus turpius aut inertius habetur, q̃ ephippijs uti: itaq; ad quẽuis numerũ ephippiatorũ quamuis pauci, adire audẽt.

Ephori] (ἔφοροι,) magiſtratus Lacedæmoniorũ. Erant enim ephori, tales apud Lacedæmonios, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo ſic oppoſiti legibus ſunt, ut apud Romanos Cõſulibus Tribuni. Vt enim à Cõſulibus ad Tribunos prouocare quiſq; poterat: ſic Lacedæmonij à Regibus ad Ephoros. Satis cõſtat ab Ephoris Reges eiectos, alios fugiſſe, alios interemptos. Olim pro miniſtris regũ fuerunt, paulatim deinde omnẽ potentiã in ſe transferentes, ad id licentiæ peruenerunt, ut ſenſim à rege magiſtratum proprium conſtituerint, nomine Ephoriã. Cic. 3. de Legib. 2 4. De eorum numero fuit Lyſander quidam, ut teſtatur idem Cic. 2. Offic. 1 1 7. Ac propter hoc iniuriæ genus Lacedæmonij Lyſandrum Ephorum expulerunt.

Ephyra] pen. cor. (ἔφυρα,) nympha Oceani & Thetyos filia. De qua Virg. lib. 4. Georg. meminit.

Ephyra item, ſiue Ephyre. pen. corr. urbs Achaiæ, quæ poſtea Corinthus dicta eſt, in qua pulcherrima & artificioſiſſima ex ære fiebant uaſa. Ouid. 2. Metam. 8 1.

-quærit Bœotia Dircen,
Argos Amymonem, Ephyre Pyrenidas undas.

Ephyreias] Ephyreiadis, pen. corr. (ἐφυρηιάς,) Quæ eſt ex Ephyra. Claud. de bello Getico, 1 2 6. Scilicet Argolicas, Ephyreiadesq; puellas
Cœperat & pulchras iam faſtidire Lacænas.

Ephyræus] pe. pro. (ἐφυραῖος,) Adiect. quatuor ſyllabarũ. Lucan. lib. 6. 4. Inſedit caſtris: Ephyræaq; mœnia ſeruat.

Ephyreius] (ἐφυρήιος,) Adiect. quinq; ſyllabarum. Virg. 2. Georg. 9 3. Illuſaſq; auro ueſtes, Ephyreiaq; æra.

Epialos] pe. cor. (ἠπίαλος,) Genus febris eſt ex pituita quidem frigida, ſed uitrea, putrefactaq;: nomen ei dedit placidi pellacia ponti ſubdola, quam Græci uocant ἁλὸς ἠπιότητα. Hermolaus.

Epibades] pen. cor. (ἐπιβάδες,) Naues. Vlp. in L. 1. §. Igitur præpoſitio. ff. De exercitoria actione, Quædã enim naues onerariæ, quædam (ut ipſi dicunt) ἐπιβάδες ſunt. Bayſius, Epibades, dictæ ut opinor, quaſi epibatides, ad epibatas ſolum, id eſt uectores traijciendos, Et fortaſſe legendũ apud Iuriſconſultum epibatides. Sed lectoris eſto iudicium.

Epibatæ] pen. corr. (ἐπιβάτης) Milites claſſiarij dicuntur: hoc eſt milites in nauibus merẽtes. Hirtius 4. bel. Alexãdrini, Capta eſt una hoſtium quadriremis, degreſſa eſt altera, deinde omnibus epibatis nudatæ. Idẽ bel. Afric. lib. 5. 2 4 3. Ibiq; Getulis remigibus, epibatiſq; complet. Apud Græcos epibatæ pro uectoribus etiam accipiuntur, id eſt ἀντὶ τῶν ὀχουμένων.

Epicedium, (ἐπικήδιον,) Carmen quod in laudem defuncti ante cadauer ſepultum cani ſolet, aliter Nænia uel Monodia dictum. Sipont.

Epicharmus] (ἐπίχαρμος,) Siculus poeta Comicus & Philoſophus, Pythagoræ auditor, ſcripſit de natura rerum & medicina cõmentarios. Epicharmi ſententiam de morte refert Cic. lib. 1. Tuſc. quæſt. Emori nolo: ſed me eſſe mortuum nihil exiſtimo. Horat. 2. epiſt. 1. 1 2. Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

Epicherema] pen. prod. (ἐπιχείρημα,) epicherematis, n. g. quid ſignificet, docet Quint. lib. 5. cap. 1 0. his uerbis, Epicherema Valgius aggreſſionem uocat: Celſus autem indicat non noſtram adminiſtrationẽ, ſed ipſam rem, quam aggredimur, id eſt argumentum quo aliquid probaturi ſumus, etiam ſi nondum uerbis explanatum, iam tamen mente conceptum, epicherema dici. Quidam epicherema rationẽ appellauerunt. Cic. melius ratiocinationem: quanquam & ille nomen duxiſſe magis à ſyllogiſmo uidetur. nam & ſtatũ ſyllogiſticum, raciocinatiuũ appellat, exempliſq; utitur Philoſophorũ. Et quoniã eſt quædam inter ſyllogiſmũ & epicherema uicinitas, poteſt uideri hoc nomine rectè abuſus. Ibidem, cap. 1 4. 4.

Epichriſta] (ἐπίχριστα,) apud Galenum in eundem ferè uſum accipiuntur quo circumlitiones, quas Diſcordes περίχριστα καλλιβλέφαρα appellat à circumliniendo, quod eſt expolire. Nam & in pictura circumlitionẽ uocat ipſe, quũ operibus iam perfectis, manus quædam ſalutatrix admouetur ultima, quæ illa ipſa properante lambẽteq; penicillo circumlegat, atq; reuiſitet. Hermolaus.

Epicœnum] (ἐπίκοινον,) Latine promiſcuum dicitur. Sũt nomina apud Grammaticos, in quibus obſcurior diſcretio eſt altero: ſæpe genere utrunq; ſexum confundit uſus: appellauitq; huiuſmodi uoces, promiſcui generis, Græci ἐπίκοινον uocãt: ut, paſſer, miluius, quæ ſub maſculino: aquila, muſtela quæ ſub fœminino utrunq; genus comprehendunt. Quint. lib. 1. cap. 4. 1 8. Nec ſtatim diligentem putabo qui promiſcua, quæ Epicœna dicuntur, oſtenderit: in quibus ſexus uterq; per alterum apparet.

Epictetus] pe. pro. (ἐπίκτητος,) Philoſophus Stoicus, qui qui ex Hierapoli Phrygiæ urbe originem ducens, Romæ Epaphrodito cuidã Neronis familiari ſeruiuit, atq; ad Marci uſq; Antonini tẽpora peruenit. Domitiano autem imperante eius dominatu offenſus, Roma Hierapolim migrauit, ratus uerum eſſe quod eſt tragicum, patriam eſſe cuiuſq; ubi quis recte ageret. Tanta uerò apud omnes homines eius uitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus Epicteti lucernã fictilem tribus drachmarum milibus, ob eius authoritatem, ueniſſe tradat. Hic enchiridion ſcripſit, opus utile, quod Angelus Politianus nuper Latinum fecit.

Epicurus] pen. prod. (ἐπίκουρος,) Athenienſis annos natus quatuordecim, Philoſophari cœpit in hortis, ut eſt author Demetrius Magneſius: ſummũ bonum non ut Ariſtippus in uoluptate corporis, ſed in doloris uacuitate ponebat. Dialecticã damnabat, quando Philoſophia ſimplicibus ac proprijs rerum uocabulis comprehendi poſſet. Deos & prouidentiam & officium in uita tollebat. Metrodorum Lampſacenũ unicũ in uita comitẽ & familiariſſimũ habuit. Auditor fuit Xenocratis. Author Diogenes Laert. Cic. 2. Offi. 1 5 9.

Epicuri de grege porcus. Horat 1. epiſt. 4. 3.

Doctus Epicurus. Propert. lib. 3. eleg. 2 1. 6.

Oſcitans Epicurus. Vidd Oſcito.

Epicureus] pe. pro. Adiect. (ἐπικούρειος,) Voluptarius. Cic. 1. de Nat. deo. 2 3. Idem 2. de Diuinat. 5 8. Doleo tantã Stoicos noſtros Epicureis irridendi ſui facultatem dediſſe. Epicureis, ſubaudi hominibus. Sidonius in epithalamio Polemij, Aſt Epicureos eliminat undiq; uirtus.

Epicurios] pe. cor. Adiect. ἐπικούρειος, Author Priapæorũ. Vt credas Epicurios citari. Phaleucium eſt.

Epicus] pen. cor. Adiectiuum, ἐπικός, Cic. de Opt. ge. Orat. 1 4 2. Itaq; licet dicere & Ennium ſummum epicum poetam, ſicui ita uidetur, & Pacuuium tragicum, & Cæcilium fortaſſe comicum.

Epicum poema. Cic. de Opt. ge. Orat. 1 4 1.

Epicus, Adiect. eſt ab epos. Hinc Epicus uerſus dicitur, qui & heroicus, & hexameter, & pythius, ac bucolus, et ab Ennio longus.

longus. Author Diomedes. Vide etiã Cæl. lib. 1 7. cap. 2 0.

Epidamnus] (ἐπίδαμνος,) Ciuitas Siciliæ ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eò coloniam deducentes, ut ait Plin. lib. 3. cap. 2 3. Dyrrhachium dici maluerunt propter inauſpicatum nomen Epidamni: tanquam à damno dicatur Epidamnum. Ad hoc alluſit Plaut. in Menæhmis, quũ ait: Ne mihi damnum in Epidamno duas. tanquã nomen inditum ſit Epidãno, quòd illuc nemo ſine damno diuertatur. De hac Lucre. lib. 1 0. Ad campos Epidamne tuos. Apianus ſic habet: Epidamnus rex urbem condidit, quæ ab ipſo nomen aſſumpſit. Huius ex filia nepos Dyrrhachus portũ urbi adiecit quod Dyrrhachium appellatur. Hæc nunc Segeſta dicitur, quam Aeneas condidiſſe fertur, præpoſito ibi Egeſto, qui eam Egeſtam nominauit. Sed præpoſita eſt ei litera S, ne obſcœno appellaretur nomine.

Epidarum] ſiue Epidaurus, (ἐπίδαυρος,) Achaiæ urbs ſupra Corinthum ſita. Plin. lib. 4. cap. 5. In Saronico Epidaurum oppidum, Aeſculapij delubro celebre. Vetuſtas ei dicauit anguem, quòd multa huic animali remedia inſint, ut ſcribit Plin. lib. 2 9. ca. 4. Atqui anguis Aeſculapius Epidauro Romã aduectus eſt. De quo Valerius in miraculis lib. 1. ſcribit. Epidaurus hodie, uulgò Raguſia. Hoc etiam nomine dicta fuit inſula iuxta Dalmatiam, in Illyrico mari ſita, de qua Lucanus libro 2. Illyris Ionias uergẽs Epidaurus in undas. Fuit autem ſerpentum ferax. unde ab Horatio ſerpentes Epidaurij dicuntur.

Domitrix Epidaurus equorum. Virg. 3. Georg. 9.

Epidaurius] Adiectiuũ (ἐπιδαύρειος,) ut Rura Epidauria. Stat. 4. Theb. 2 5.

Tellus Epidauria. Ouid. 7. Metam. 9 0.

Littora Epidauria. Ouid. 1 5. Metam. 1 2 9.

Epidemia] eſt acceſſus ad ciuitatem aliquam obſeruari plerunq; ſolitus. Hæc Bud. in Pand. Epidemiam uocant medici morbum populariter uagantem ſiue populariter ſparſum.

Epidicticon] pen. cor. (ἐπιδεικτικὸν,) dicitur Demonſtratiuum. Cic. in Orat. 2 4. Dulce igitur orationis genus & ſolutum & effluens, ſententijs argutum, uerbis ſonans eſt in illo epidictico genere.

Epidemetici, de quibus titulus eſt apud Iuſtinianũ, ſunt hoſpitiorum metatores in urbe, hoc eſt qui in ualuis ianuarũ faciunt inſcriptiones, quibus ſignificatur quis in ea domo ſit hoſpitaturus, ἐπιδημέω, idẽ ualet quod ad ciuitatẽ in rem præſentem uenio. Vulgus forrerios uocat. Hæc Alciatus in tres poſteriores libros Codicis. Meminit & Cæl. li. 7. c. 1 4.

Epidipnides] pe. cor. (ἐπιδειπνίδες,) Hoc eſt, epulæ quæ in extrema cœna uel prandio adferuntur. Mart. lib. 1 1. 3 2. Hinc ſeras epidipnidas parabit. Phaleucium eſt. Nominatiuus, ἐπιδειπνίς.

Epidromides] pen. cor. (ἐπιδρομίδες,) Plagarum funiculi diſcurrentes appellantur, quibus retia panduntur cõtracta, & contrahuntur expanſa. Author Pollux qui epidromos tamen & peridromos uocat, ut & Plin. lib. 1 9. cap. 1. 5. Vidimus plagas tantæ tenuitatis, ut annulum hominis cũ epidromis tranſirent. Budæus.

Epidromos] pe. cor. (ἐπίδρομον,) Velũ in naui qđ retrorſum panditur, authore Polluce. Cato cap. 1 3. Vide Acatiũ.

Epigloſsis] huius epigloſſis, f. g. ſiue epiglottis epiglottidis, pe. cor. (ἐπιγλωττὶς,) Minor lingua à Plinio dicitur lib. 1 1. ca. 3 7. 4 7. Tõſillæ (inqt) in homine, in ſue glãdulæ. Quod inter eas uuæ nomine ultimo depẽdet palato, homini tantũ eſt. Sub ea minor lingua epigloſſis appellata, nulli oua generantium. Opera eius gemina, duabus interpoſita fiſtulis. Interior earum, appellatur arteria, ad pulmonẽ atq; cor pertinẽs. Hanc operit in epulãdo: ne ſpiritu ac uoce illac meante, ſi potus cibúſue in alienũ deerrauerit tramitẽ, torqueat. Altera exterior appellatur ſanè gula, qua cibus atq; potus deuoratur. Cæterũ epiglottida uulgus ligulam uocat, quæ eſt cartilago laryngis ſeu trachiæ arteriæ meatum operiens: ne dum cibus aſſumitur, per œſophagum quidquam in pulmones deerret.

Epigoni] pen. corr. (ἐπίγονοι,) dicti ſunt authores ſecundi belli Thebani, quaſi fœtus illorum qui primũ confecerant bellum. Græcè enim ἐπιγονὴ, fœtus appellatur, & qui poſt gignitur. Inde Euripides tragicus tragœdiam hoc argumento compoſitam, Epigonon inſcripſit, quæ agi expoſcebat uoce magna ſcenicorum & ſonora. Ob hoc dixit Cic. lib. 1. Offi. 1 5 9. Qui uoce freti ſunt, Epigonos, Medumq;, qui geſtu, Menalippam, Clytemneſtram.

Epigramma] epigrammatis, pe. cor. n. g. (ἐπίγραμμα,) Latinè dicitur inſcriptio, uel ſuperſcriptio. Cic. pro Archia. Quod epigramma in eum feciſſet tantummodo alternis uerſibus longiuſculis. Idem ad Att. lib. 1. 1 1. 2 3. Epigrammatis tuis quæ in Amaltheo poſuiſti, contenti erimus.

Pernobile epigramma Græcum. Cic. 6. Ver. 1 1 3.

Nobile epigramma. Quint. lib. 1. cap. 5. 1 4.

Epilepſia] epilepſia, pen. cor. (ἐπιληψία,) ueluti quædã corporis totius conuulſio: unde nomen epilepſiæ à comprehenſis & illigatis ſenſibus affecto cerebro, aut eius uentriculis. Hermolaus. Vulgus uocat morbum S. Ioannis qui & caducus appellatur.

Epilepticus, pen. cor. (ἐπιληπτικὸς) Comitialis dicitur, authore Hermolao.

Epilogus] pen. cor. (ἐπίλογος) Concluſio, Peroratio, & nouiſſima pars orationis. Cic. 4. de Fin. 3 8. Patronúſne cauſæ in epilogo pro reo dicens, negaret eſſe malum exilium, publicationem bonorum, &c.

Concluſiones apud Græcos ἐπίλογοι nominantur. Author ad Heren. lib. 3. 8 5.

Epilogus, Peroratio dicitur. Cic. de Clar. Orat. 6 5.

Leniores epilogi. Quint. lib. 6. cap. 1. 3 7.

In epilogo miſericordiam mouet Orator. Cic. 2. de Ora. 1 5 4.

Epimenides] (ἐπιμενίδης,) Cretenſis tẽpore Pythagoræ, ut Apuleius ſcribit 2. Floridorũ, miſſus à patre Agiſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus, in quodam antro obdormiuit annos LXXV. Tandem à ſomno excitatus, quũ uideret omnia mutata, domum reuerſus à fratre omnia didicit. Quãobrẽ pro deo eſt habitus. Idẽ Athenienſibus peſtilentia laborantib. dixit ciuitatẽ purgari expiariq; oportere. Itaq; quũ rogatus eò ueniſſet, iuſſit oues albas atq; nigras apud Areopagũ immolari. Reuertẽs deinde domũ, oblatũ ab eis pecuniã renuit. Meminit huius Plato in 1. et 3. de Leg. Suid. itẽ de ipſius ſomno mẽtionẽ facit, indeq; manaſſe prouerbiũ.

Epimenidium] (ἐπιμενίδιον) bulbi genus eſt, cuius meminit Plin. lib. 1 9. ca. 5. 2 5. ubi de bulbis inter alia hæc refert, Duo genera medica: maſculus albis folijs, fœmina nigris: & tertiũ genus eſt cibis gratum: epimenidiũ uocatur, anguſtius folio, ac minus aſpero. Iuue. Saty. 7. 1 3. de cauſidicis, Quod uocis precium? ſiccus petaſunculus, & uas Pelamydum, aut ueteres Aphrorũ epimendia bulbi. Contraxit uocabulum excluſa litera propter metrum.

Epimetheus] quadriſyllabũ, pe. pro. (ἐπιμηθεὺς) quia per η ſcribitur, filius Iapeti, et frater Promethei, pater Pyrrhæ.

Epimone] pen. cor. propter ο micron, (ἐπιμονὴ,) Latine dicitur perſeuerantia: figura quando ad maiorem certitudinẽ in eadem dictione perſeueratur. ut Virg. -ſic ſic iuuat ire ſub umbras. Hæc etiam Epizeuzis uocatur.

Epimythium] (ἐπιμύθιον,) eſt quod fabulæ additur: ut quũ apologi rationem & ſententiam authores mythologici attex-

ci attexunt: ut ſunt apud Aeſopum appendices fabularum, quaſi affabulationes. Budæus.

Epinicium] epinicij, (ἐπινίκιον,) Celebritas pro parta uictoria. Epinicia celebrantur apud nos quũ ſupplicationes decernuntur, obſecrationesq́; ſolennes: & quum canticum palmariũ & laureatũ ob partam uictoriã canitur. Budæus.

Epinicia, Lucianus pro epulo poſuit, uictoriæ cauſa dato. Suet. in Nerone, cap. 43. Affirmauit ſe lætũ inter lætos cantaturum epinicia, quæ iam nunc ſibi cõponi oporteret. Budæus.

Epinyctis] epinyctidis, pe.cor.f.g. (ἐπινυκτίς,) Puſtula eſt modicè humeſcens, & plena ſanguinis, ut ait Pollux, in tibijs & pedibus ferè, noctu maxime infeſtans, à quo nomen. Hermolaus. Plin. lib. 20. cap. 6.1. Illitis folijs ſanantur & ambuſta & epinyctides: ita uocatur ulcus aciem hebetans & in angulo oculi perpetuo humore manans.

Epinyctis, Commentarius eſt rerum nocturnarum, quod nocturnum dici poteſt ut diurnum. Budæus.

Epiphania] pen pro. propter ει diphthongũ, (ἐπιφάνεια,) Latinè dicitur apparitio ſeu manifeſtatio. Inde apud Chriſtianos natalitia feſta, epiphania dici conſueuerunt, quòd in his (ut ait Gregorius Naziãzenus) deus homo apparuerit.

Epiphonema] pe.pro. epiphonematis, n.g. (ἐπιφώνημα,) Genus ſentẽtiæ, Fabius acclamationẽ appellat. ea eſt rei narratæ uel probatæ ſumma acclamatio. Narratæ, ut apud Virgilium, Tantæ molis erat Romanã condere gentem. Probatæ, apud M. Tullium pro Ligario 6. Quorum igitur impunitas Cæſar tuæ clementiæ laus eſt, eorum te ipſorũ ad crudelitatem acuet oratio? Neq; tamen quoduis epiphonema cõtinuo ſententia eſt, etiã ſi plerunq; eſt: uerum quicquid in clauſula argutè additũ ferit aurẽ, epiphonema dici poteſt: quod genus propium eſt epigrãmatis. Vnde apud Martialẽ ſæpenumero carmen epiphonemate clauditur. Hæc Eraſmus. Martialis, Das nihil, & dicis Candide πάντα φίλων.

Epiphora] epiphoræ, pen.corr. (ἐπιφορά,) oculorum, quẽ uulgò lachrymam uocant, quum deſcenſus humoris cuiuſdam mordacis oculos malè angit. Plin. lib. 20. cap. 2. 3. Caro peponum, epiphoris oculorũ aut doloribus imponitur. Cic. Tironi, lib. 16. 23. 1. Veruntamẽ Balbus ad me ſcripſit tanta ſe epiphora oppreſſum, ut loqui non poſſit. Plin. lib. 20. cap. 5. 9. Epiphora dicitur & de alijs membris, ἀπὸ τοῦ ἐπιφέρειν, hoc eſt, ab inferendo dicta. Idem lib. 20. cap. 13. 15. Teſtium uerò epiphoris cum ramis laureæ teneris, &c.

Epiploocele] pe.pro. (ἐπιπλοοκήλη,) Eſt interaneorũ, ſiue omenti, quod Græci epiploon uocant, deſcenſus: noſtri communi nomine herniam appellarunt. Vide Enterocela.

Epirhedium] (ἐπιρέδιον,) Vehiculi genus. Quint. Quum ſit ἐπὶ præpoſitio Græca, rheda Gallicum: nec Græcus tamen, nec Gallus utitur compoſito: Romani ſuum ex utroq; fecerunt. Iuuenalis Saty. 8. 7. Tritoq; trahunt epirhedia collo Segnipedes. Vide Quint. lib. 1. cap. 10.

Epirus] pen.pro. (ἤπειρος,) Regio quæ Moloſſia dicta eſt: & à Chaone Heleni fratre Chaonia, nunc uerò Albania uocatur. Terminatur Epirus à Septentrione Macedonia, ab Oriente Achaia, ab Occidente Ionio mari. Cic. Att. lib. 3. 41. 1. Vt quũ ex Italia profecti eſſemus, ſiue per Epirũ iter eſſet faciendum, tuo tuorumq́; præſidio uteremur.

Herbida Epirus. Ouid. 8. Metam. 57.

Epirota] huius epirotæ, pen.pro. quia per ω ſcribitur, (ἠπειρώτης,) Liu. 5. Deca. lib. 2. Marcius & Attilius ad Gitanas Epiri oppidum decem millia ab mari quũ aſcenderent, conſilio Epirotarũ habito cum magno omnium aſcenſu auditi ſunt. Idem lib. 5. Vt liberi Epirotæ ſicut Macedones eſſent.

Epiroticus] pen.corr. Adiect. (ἠπειρωτικὸς,) Cic. Att. lib. 12. 260. 6. niſi te Epiroticæ literæ impediant, quas ego non interpello.

Epirotici boues, qui in Epiro inueniuntur, uel qui ex Epiro ſunt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. 8. Plin. lib. 4. cap. 10. Epiroticam gentem dixit in ſolis occaſum recedere.

Epirotica mala dicuntur (inquit Sipontinus) orbiculata à figura orbis in rotunditatem circumacti.

Epiſcopus] epiſcopi, pen.corr. (ἐπίσκοπος, ἔφορος,) Latinè ſuperintendens; cuſtos, ſpeculator dicitur. Epiſcopus, inquit Sipontinus, non ſignificat Pontificem, ut nunc uulgò exiſtimatur, ſed ut Arcadius Digeſt. de Mune. & honor. ſcribit, Ii propriè dicuntur epiſcopi, qui præſunt pani & cæteris uænalibus rebus, quæ ciuitatã populis ob quotidianum uictum neceſſaria ſunt.

Epiſcopus oræ Campaniæ fuit. Cic. ipſo teſte, in 7. lib. Epiſt. ad Atticum.

Epiſcopius] Adiect. (ἐπισκόπιος,) Id eſt exploratorius, ut Nauis epiſcopia. Cic. ad Att. lib. 14. 314. 1.

Epiſtates] pe.cor. (ἐπιστάτης,) dicitur procurator ac præpoſitus rei faciendæ.

Epiſtata uillica, quæ præeſt uillæ & familiæ ruſticariæ. Cato (cap. 58.

Epiſtola] huius epiſtolæ, pen.cor. (ἐπιστολή,) Græcum uocabulum eſt, ἀπὸ τοῦ ἐπιστέλλειν, quod eſt mittere, quia ad abſentes mittitur. Cic. Qu. fratri lib. 1. 1. 56. Illud quod eſt epiſtolæ proprium, ut is ad quem ſcribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat prætermittendum eſſe non puto.

Ab epiſtolis. Vide A uel AB præpoſitiones.

Epiſtola ad aliquem. Cic. 2. Offic. 68. Extant epiſtolæ & Philippi ad Alexandrum, &c.

Anxia præcipiti ueniſſet epiſtola penna. Iuuen. Saty. 4. 15.

Crudelis epiſtola. Ouid. epiſt. 21. 44.

Diues epiſtola. Ouid. epiſt. 16. 13. Vide Diues.

Inſignes amoris notis epiſtolæ. Vide Inſignis.

Intempeſtiua epiſtola. Vide Intempeſtiuus.

Interior epiſtola. Vide Intra.

Licentior epiſtola. Vide Licet.

Longior epiſtola. Ouid. 19. epiſt. 48.

Loquax epiſtola. Vide Loquor.

Minuſcula epiſtola. Vide Minor.

Ponderoſa epiſtola. Cic. Att. lib. 2. 26. 2.

Puſilla epiſtola. Cic. Att. lib. 6. 112. 2.

Secretæ, & familiares epiſtolæ. Quint. lib. 1. cap. 1. 22.

Subtiles epiſtolæ. Cic. Att. lib. 5. 101. 3.

Verboſa & grandis epiſtola. Iuuenal. Saty. 10. 8.

Mandato aliquo claudere epiſtolam. Ouid. epiſt. 13. 32.

Complicare epiſtolam. Vide Complico.

Concerpere epiſtolam. Vide Concerpo.

Concludere epiſtolam. Vide Concludo.

Continet epiſtola. Vide Contineo.

Longiorem epiſtolam facere. Cic. Att. lib. 6. 116. 6.

Impingere epiſtolam alicui. Vide Impingo.

Inſcripta epiſtola alicui. Vide Inſcribo.

Epiſtola narrat. Vide Narro.

Ei nunc epiſtolæ literis his reſpondebo. Cic. Att. lib. 1. 15. 1.

Epiſtolas quotidianis uerbis texere ſolemus. Ci. Pæto, li. 9. 21. (3.

Tradit epiſtolam tabellarius alicui. Cic. 2. Philip. 84.

Tradere ſermonem epiſtolis in poſteros. Quint. lib. 1. ca. 1. 5.

Epiſtolium] epiſtolij, Diminut. (ἐπιστόλιον,) ut Cõſcriptũ lachrymis epiſtolium. Catul. ad Mallium 63. 1.

Epiſtolaris] pen.pro. Adiect. (ἐπιστολικὸς,) ut Epiſtolaris charta Martial. lib. 14. 11.

Epiſtomium] epiſtomij, (ἐπιστόμιον,) Aeramentũ quo ora ſalientium obturantur & laxãtur quum opus eſt, dum manu ducitur uertibulũ illud pertuſum, quod admittit uel arcet aquã, prout hoc aut illo modo uerſatur. epiſtomiũ enim

Græcum eſt quaſi oris obturaculum dicas. Hoc ad hauriendum ad quotidianum uſum uinum in hypogeis utimur, fontem appellantes. Vitruuius lib. 10. de hydraulicis organis loquens, Singulis autem canalibus ſingula epiſtomia incluſa ſunt, manubrijs ferreis collocata, quæ manibus contorquentur, ex arca patefaciunt nares in canales. Idem, Motione uerò uectium uehementiore ſpiritus uehemẽs compreſſus epiſtomiorũ aperturis influit, & replet anima canales. Epiſtomiũ accepit pro eo obturaculo, quod in muſicis organis ſpiritum continet & laxat ut opus eſt. Seneca ad Lucilium, Niſi aquã argentea epiſtomia effuderint, & adhuc plebeias fiſtulas eloquor. Varro lib. 3. de Re ruſt. 5. 14. Quũ & aqua calida & frigida ex orbe ligneo menſaq́; quã dixi in primis radijs eſſe, epiſtomijs uerſis ad unumquenq; actũ, ſic ut influat in conuiuium. Aliqua exemplaria habent, epiſtomijs uerſis ad unumquẽq; factum, ſic ut fluat in conuiuã.

Epiſtylium] (ἐπιστύλιον,) Columnella quædam quæ ſuper aliam columnam maiorem collocatur in ædificijs. uel ut alij uolunt, capitellum dicitur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. 9. In limine, in lateribus dextra & ſiniſtra porticus ſunt primoribus columnis lapideis intermedijs arbuſculis humilibus ordinatæ, quũ à ſumma macerie ad epiſtyliũ tecta porticus ſit rete canabina, & ab epiſtylio ad ſtylobatẽ hæ ſunt auib. omne genus oppletæ. De epiſtylijs apud Vitruuium multa.

Epitaphium] (ἐπιτάφιος,) proprie dicitur inſcriptio quæ ſit ſupra ſepulchrum in laudem defuncti. Virg.

Et tumulum facite, & tumulo ſuperaddite carmen,
Daphnis ego, in ſyluis, hinc uſq; ad ſydera notus. Cic. 5.
Quid uerò in epitaphio, quomodo idem? (Tuſc. 51.

Epitaſis] pe.cor. (ἐπίτασις,) in Comœdia uehementiſſimus actus, qui cataſtrophen præcedit, in quo omnia quaſi feruent & æſtuant inter ſpem & metum. Apud grammaticos etiam pro exaggeratione ſumitur.

Epithalamium] (ἐπιθαλάμιον,) dicitur ſacer hymnus, qui in nuptijs canitur, quaſi iuxta thalamum.

Epitheton] pe.cor. (ἐπίθετον,) Eſt appoſitio dictionis cum proprio nomine. Differt autem epitheton ab antonomaſia: quòd antonomãſia uicem proprij nominis ſuſtinet: epitheton nunquam eſt ſine proprio nomine, ut Dira Celæno, & Dia Camilla. Fit etiam tribus modis: ab animo, à corpore, extrinſecus. His duobus tropis uel uituperamus, uel oſtendimus, uel laudamus. Donatus.

Epitheton exiguis aptum proprium efficit. Quint. lib. 8. ca. 3.

Epithymon] pen.cor. (ἐπίθυμον,) hoc eſt thymi cuſcuta. Cuſcuta enim ſi ramos thymi apprehenderit, ſeſe ita circunligat, ut etiã ab ipſa eadem radice thymi nutrimentũ accipiat, et floreat quemadmodum thymus. quod idem in ſaluia & ſatureia efficit. Plin. lib. 26. ca. 8. 12. Epithymon qui eſt flos è thymo ſatureiæ ſimili.

Epitogium] (ἐπιτόγιον,) Genus pallij quod ſuper togam ferebatur. Sipont. Quint. lib. 1. cap. 5. 43.

Epitome] epitomes, pen.cor.f.g. & epitoma, epitomæ, (ἐπιτομή,) Breuiarium Latinè dicitur, & compendium, ſiue opus conciſum. Nec unquam dicitur neutro genere. Epitomata Flori: niſi ab indoctis, teſte Budæo. Cic. Att. lib. 12. 235. 4. Conturbor enim epitome Bruti Fanniana. in Bruti epitoma Fannianorũ ſcripſi, quod erat in extremo. Idẽ Att. li. 13. Epitomen Bruti Cælianorum uelim mihi mittas.

Epitritus] pe.cor. (ἐπίτριτος,) pes ex quatuor ſyllabis conſtãs, quòd ſupra tres ſyllabas longas breuẽ unã habeat. Eius quatuor genera ſunt. Primus epitritus eſt, qui primam ſyllabam breuem habet, cæteras longas: ſecundus, qui ſecundã. tertius, qui tertiam: quartus, qui quartam. Sipont.

Epityrum] epityri, (ἐπίτυρον,) Vocabulũ eſt cibi (inquit Var. lib. 3. de Lingua Latina) quo frequentius Sicilia quàm Italia uſa eſt, ab ἐπὶ, καὶ τυρὸς, caſeus. Verum huic etymologiæ reclamat authoritas Catonis cap. 119. quin & Col. lib. 12. ca. 47. Videtur enim appellari epityrũ à confracta oliua, quæ Græcè dicitur πίθυρις? Plaut. Milit. 3. 24.

-beto, & ego me illi mancupi dabo,
Si unum epityrum edam apud illum eſuriens inſane.

Modum conficiendi epityri docet Cato, cap. 11. 9. Col. quoq; lib. 12. cap. 47. 8.

Eporedia] (ἐπορεδία,) Salaſſiorũ urbs, authore Ptolemæo: hodie Hiaurea.

Epos] neu.ge. (ἔπος,) Latinè dicitur uerbum, uerſus, poema. Martial. lib. 12. 91. Scribebamus epos, cœpiſti ſcribere: ceſſi. Horat. 1. Serm. ſat. 10. 9. -forte epos acer Vt nemo, Varius ducit. Perſius robuſtũ carmen dixit. Epos, ut ſcribit Diomedes, Græcè dicitur carmen hexametron, diuinarum rerum & heroicarum humanarumq́; comprehenſio. Vide Cælium libro 7. cap. 4.

Epodus] epodi, pen.prod. (ἐπῳδὸς,) Genus carminis, quũ ſingulis uerſibus ſingulæ clauſulæ ſubijciũtur, & quaſi accinuntur: cuiuſmodi ſunt apud Horat. Quin. lib. 10. cap. 1. Iambus non ſanè à Romanis celebratus eſt, ut propriũ opus à quibuſdã interpoſitus, cuius acerbitas in Catullo, Bibaculo, Horatio, quanquã illi epodos interuenire nõ reperiatur.

Epoto] epotas, pen.pro. (ἐκπίνω,) epotare, Potando exhaurio. Martial. lib. 2. 29. Quæq; Tyron toties epotauere lacernæ. Plin. lib. 28. cap. 14. 2.

Epotare medicamentum. Liu. 8. ab Vrbe 92. Cic. pro Cluent. 134. Epoto poculo.

Epotus, pen pro. Partic. (ἐκπεπωμένος,) ut Aqua epota. Ouid. 2. de Remed. amor. 69.

Venenum epotum. Cic. pro Cluent. 138.

Epotus equus, pro ſanguine equi epoto. Mart. libro 1. 3. Vide Plin. lib. 18. cap. 10. 9.

Epulæ] pen.cor. epularum, tantum pluraliter dicitur, (δαῖτες, δοίνη,) Cibi miniſterio hominum & in noſtrum uſum comparati. Cic. 1. de Finib. 79. Nec libidinum, nec epularũ, &c. Idem Philip. 3. Vino, & epulis retentus, & alea eſt: ſi epulæ potius quàm popinæ nominandæ ſunt. Ex Valla.

Epulæ, epularum, pro ipſo conuiuio etiam accipiuntur, & lautis menſis quæ in conuiuio offerri conſueuerunt. Vnde ampliſſimæ epulæ apud Cæſarem lib. 6. bel. Gal. 100. Cic. pro L. Planco, Sepulchrum L. Catilinæ floribus ornatum, hominum audaciſſimorum atq; domeſticorum hoſtium cõuentu, epuliſq́; celebratum eſt. Virg. 6. Aeneid. 121.

-epulæq́; ante ora paratæ Regifico luxu.

Carmina in epulis cantitata à ſingulis conuiuis de clarorum uirorum laudibus. Cic. de Clar. Orat. 37.

Libationes, epulæq́; ludorum. Cic. de Aruſp. reſp. 19.

Dicendi epulæ. Cic. in Topicis 11.

Regum epulæ. Horat. 2. Serm. ſat. 2. 9.

Epulæ carnifices. Vide Carnifex.

Dulces. Horat. 3. Carm. ode 8. 2.

Geniales. Claud. 2. de raptu Proſerp. 66.

Lautiores. Stat. 1. Sylu. 6. 7.

Liberales. Tacit. lib. 15.

Nocturnæ. Lucret. lib. 2. 6.

Regales. Ouid. 6. Metam. 98.

Sacræ. Virg. 7. Aeneid. 35.

Solennes. Tacit. lib. 10.

Accipere epulis apparatis. Vide Accipio.

Accumbere epulis. Vide Accumbo.

Adhibere fides ac tibias ueterũ Romanorum epulis moris fuit. Quint. lib. 1. cap. 10. 17.

Adhibere aliquem epulis. Vide Adhibeo.
Adire epulas, Id eſt ad conuiuium. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 1.
Apponere in epulis. Vide Appono.
Largius epulas celebrare. Vide Largior.
Primas epulis decerpere noctes. Perſ. Saty. 5. 5.
Diſtinguere epulas. Silius lib. 7. 37.
Dare epulas alicui. Virg. 4. Aeneid. 97.
Dare ad epulas. Cic. 2. de Finib. 162.
Dare leges epulis. Ouid. 2. Triſt. 98.
Effuſi in luxum, & epulas, & nocturnos cœtus. Tacit. lib. 20.
Menſæ conquiſitiſsimis epulis extruebantur. Cic. 5. Tuſc. 87.
Inſtaurare epulas. Virg. 7. Aen. 30. Vide Inſtauro.
Inſtituere epulas. Silius lib. 11. 55.
Inſtruere epulas. Vide Inſtruo.
Inſtructæ epulæ. Seneca Agamem. 10. 2.
Ad epulas inuitare. Vide Inuito.
Grauibus marcere epulis. Claud. in Eutrop. 2. 87.
Onerare menſas epulis. Virg. 4. Georg. 76.
Paratæ epulæ luxu regifico. Virg. 6. Aeneid. 121.
Ponere epulas. Ouid. 4. Faſt. 109.
Profuſæ epulæ. Cic. pro Muræna 69.
Rimari epulis, pro Paſci epulis, authore Seruio apud Virgiliū lib. 6. Aeneid. 20.
Mens ſaturata bonarum cogitationum epulis. Cicero 1. de Diuinatione 108.
Struere epulas. Tacit. lib. 15.
Epulæ, etiam beſtiarū cibus quotidianus dicitur. Virg. 4. Aen.
-epulasq; draconi Quæ dabat.
Tinearum epulæ. Horat. 2. Saty. 3. 24.
Epulum] epuli, pen. cor. (δημοθοινία,) ſignificat ſolenniores cibos: & propriè publicum conuiuiū in propatulo numeroſis ciuibus exhibitum, ſiue in dedicatione templi, ſiue in triumpho, ſiue in funere, ſiue ludorum cauſa, quale imperatores exhibebant apud Romanos, & quale factum eſſe conſtat à pluribus qui teſtamento legauerūt epulum quotannis ad ſepulchrum roſis & uarijs reſperſum odoribus, pro hæreditatū facultatibus exhibendum. Ex Valla lib. 4. Iuuenalis Satyra 3. Vnde epulum poſsis centum dare Pythagoreis. Gell. lib. 11. Solenni die Ioui epulum libaretur. Cic. pro Muræn. 68. Is quum epulum Q. Max. Africani patrui ſui nomine populo Romano daret, rogatus eſt, &c.
Funebre epulum. Cic. in Vatin. 24.
Accumbere in epulo. Cic. in Vatin. 23.
Dare epulum populo. Horat. 2. Serm. Sat. 3. 18.
Epulo] pen. cor. epulonis. (δαιτυμὼν,) Conuiua.
Epulones etiam dicebantur tres, quos Pontifices propter ſacrificiorum multitudinem eſſe uoluerunt, ut ludorum epulare ſacrificium facerent, authore Cicerone lib. 3. de Orat. 42. Et Liu. 3. bel. Maced. 92. Cic. de Aruſp. reſp. 19. Patres Conſcripti, uosq; Pontifices, ad quos epulones Iouis Opt. Max. ſiquid eſt prætermiſſum aut commiſſum, afferunt, &c.
Epulor] penult. corr. epularis, (ἑορτάζω,) epulari, Lautè & ſplendidè edere, aut conuiuari. Liu. lib. 25. Vulgò apertis ianuis in propatulo epulati ſunt. Cic. 2. de Finib. 27. Quū in uoluptate ſint qui epulentur.
Hilarè epulatus. Tacit. lib. 11.
Ad ipſas excubias epulari. Claud. de Nup. Hono. 40.
Modicè epulari. Cic. de Senec. 41.
Saliarem in modum epulari. Cic. Att. lib. 5. 96. 1.
Res exquiſitiſsimæ ad epulandum. Cic. 4. de Finib. 14.
Adimere ius epulandi. Vide Adimo.
Auibus feriſq; epulandum aliquē trahere. Senec. Thye. 8. 26.
Epulandus] (θοινηθησόμενος,) Participiū, ut Corpora epulanda. Ouid. 15. Metam. 22.

Epulatus] pen. prod. (θεθοινημένος,) Aliud participium. Cic. 2. Tuſcul. 184. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe.
Gens epulata nouem dies. Virg. 5. Aen. 151.
Epulatio] Verbale (ἑστίασις,) Col. lib. 12. cap. 3. 2. Quæ ad menſam quotidianam atq; epulationem pertinerent.
Epulatio, Idem quod epulū. Lucil. Stat. lib. 14. Id epulo cibus, atq; epulatio Iouis omnipotentis.
Epularis] & hoc epulare, pen. pro. (θοινητικὸς,) Quod ad epulas pertinet, ut epulare ſacrificium. Cic. 3. de Orat. 42. Item Epularis ſermo, Qui fit in conuiuio. Apul. Iam illatis luminibus epularis ſermo percrebuit. Cic. de Senect. 42.
Epularis dies dicitur, quo epulum præbetur. Suet in Domit. Et Epularis apparatus, uel cœna epularis. Budæus.
Epulares etiam uocabantur, qui in ſacris epulabantur. Varro, Dum epulares nocte epularentur.

E Q

Eques, Equeſter] Vide Equus.
Equidem] pen. corr. (ἔγωγε,) Coniunctio affirmatiua pro certè. Cic. de Senect. 69. Equidem non uideo cur quid ipſe ſentiam de morte, non audeā dicere uobis. Idem Qu. fratri, lib. 3. 17. 11. nam mihi uno die tres ſunt redditæ, equidē ut uidebantur, eodē abs te datæ tēpore. Idē Att. li. 13. 282. 6.
Quid ego aruſpicum reſponſa cōmemorem? poſſum equidem innumerabilia. Cic. 2. de Diuinat. 89.
Quod demiror equidē. Cic. Att. lib. 14. 312. 1. equidem certè Idem ſum, qui ſemper fui. Plaut. Amphit. 4. 293.
Certè equidem audieram, &c. Virg. 9. eclog. 2.
E quidem, ecaſtor uigilo. Plaut. Amphit. 8. 64.
Equidem hercle opus hoc facto exiſtimo. Plaut. Merc. 11. 5.
Equidē pol in eā partē accipioq; & uolo. Teren. Eun. 5. 2. 37.
Equidem ego, & ego equidem. Salluſt. ad Cæſarem de Repub. ord. Idem in Iugurtha, Equo equidem regnum uobis trado firmum, &c.
Adhuc equidem ualde me pœnitet. Cic. Att. lib. 3. 43.
Sic equidem diligentius, ſæpiusq; iſta loquemur inter nos. Cic. 3. de Fin. 14.
Equidem cum uerbo ſecundæ perſonæ. Perſius Satyra 5. 5.
Non equidem hoc dubites amborum fœdere certo
Conſentire dies.
Equidem, cum tertia perſona coniunctum. Perſ. Sat. 1. 11.
-per me equidem ſint omnia protinus alba.
Equus] equi, (ἵππος,) Animal notum.
Fabula de ceruo & equo. Horat. 1. Carm. ode 10. 7.
Acer equo. Virg. 5. Aeneid. 133.
Aptus equis. Horat. 1. epiſt. 7. 9.
Virtus paterna eſt in equis. Horat. 4. Carm. ode 4. 6.
Agitator equorum. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.
Anfractus leuioris equi. Valer. 6. Argon. 76.
Id eſt diſcurſus nunc in hanc partem, nunc in illam.
Generoſi equi argumenta. Virg. 3. Georg. 16.
Diues equūm. Virg. 9. Aeneid. 6.
Domitor equorum. Virg. 7. Aeneid. 38.
Moderamen equorum. Ouid. 2. Metam. 10.
Proles duellica equorum. Lucret. lib. 2. 133.
Fortis equi uis. Lucret. lib. 3. 2.
Cui gratior uſus equorum. Virg. 3. Georg. 42.
Solis equi. Ouid. 2. Metam. 31.
Equi ſolis quadrijuges. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 14.
Solis equi radiantes. Ouid. 8. epiſt. 21.
Acer equus. Ouid. 3. Metam. 141. Virg. 4. Aeneid. 32.
Aemonij equi. Ouid. 2. de Arte aman. 24.
Aetherei equi. Ouid. 3. de Arte aman. 78.
Alatus equus, Id eſt celer. Sil. lib. 6. 52. Ouid. 3. Faſt. 8.

Albus equus. Ouid. 8. Metam. 7.
Ales equus. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 5.
Alipedes equi. Virg. 12. Aeneid. 94.
Anheli equi. Ouid. 15. Metam. 84. Virg. 1. Georg. 50. Nosq; ubi primo equis Oriens afflauit anhelis. Id eſt curſu anhehelantibus. Seruius.
Arduus equus. Virg. 2. Aeneid. 66.
Aſper equus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 3.
Aſsidui equi. Ouid. 6. Metam. 44.
Atrati equi. Propert. lib. 3. eleg. 5. 7.
Attoniti equi. Ouid. 23. epiſt. 13.
Bellator equus. Ouid. 15. Metam. 75.
Bigati equi. Vide Biga.
Bipedes equi marini. Valer. 2. Argon. 102.
Bipedes equi Protei. Virg. 4. Georg. 78.
Cærulei equi Thetidis. Stat. 1. Achil. 26.
Cæſpitatores equi. Vide Cæſpes.
Cornipedes equi. Oui. 1. de Arte aman. 56. Virg. 7. Aen. 150.
Curules equi. Vide Curulis.
Diſcordes equi. Sil. lib. 16. 83.
Diuidui equi. Ouid. 2. de Arte amandi.
Durior oris equus. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 6.
Eoi equi. Virg. 2. Aen. 84. Vide Eos.
Feri equi. Horat. 1. Serm. ſaty. 5. 12.
Fugax equus. Ouid. 4. epiſt. 10.
Generoſiſsimus equus. Quint. lib. 5. cap. 11. 3.
Ignipedes equi. Ouid. 2. Metamorph. 79.
Impiger. Horat. 4. Carm. ode 3. 1.
Inanis equus. Vide Inanis.
Inſignis equus. Virg. 10. Aeneid. 44.
Inſignis phaleris equus. Vir. 5. Aeneid. 62.
Intractatus & nouus. Cic. de Amic. 60.
Lacertoſus equus. Vide Lacertus.
Luciferi equi. Ouid. epiſt. 11. 10.
Magnanimi equi. Virg. 3. Aeneid. 140.
Mites equi. Claud. 1. in Ruff. 51.
Nobiles equi. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 1.
Numidici equi. Vide Numidia.
Optimus equus. Quint. lib. 5. cap. 11. 3.
Pauidi equi. Vide Pauidus.
Pennatus equus. Vide Penna.
Equus quammaximè pernix. Vide Pernix.
Equus primus in certamine. Horat. de Arte poetica 17.
Publici equi. Plin. lib. 33. Vide Ordo.
Pulueri equi, Id eſt puluerulenti. Valer. 4. Argonaut. 121.
Purpurei ſolis equi. Ouid. 20. epiſt. 17.
Rapidi equi. Ouid. 9. epiſt. 6.
Recentes equi. Ouid. 2. Metam. 13.
Regalis equus. Claud. 4. Paneg. 103.
Equi roſei. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 1.
Semianimes equi. Virg. 11. Aeneid. 125.
Supinus equus. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 10.
Equus tenax. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 4.
Trepidi equi. Ouid. 15. epiſt. 42.
Veloces equi. Ouid. 8. Metam. 112.
Velociſsimus equus. Quint. lib. 5. cap. 11. 3.
Venator equus. Claud. de Nupt. Honorij 1.
Vetulus equus, cui opponitur Tener equus. Cic. de Amic. 59.
Victor equus. Virg. 3. Georg. 98.
Virides equi Neptuni. Claud. 6. Paneg. 40.
Vtiles bello equi. Ouid. 14. Metam. 64.
Volucres equi. Ouid. 2. Metam. 47.
Volucer equus, Id eſt pegaſus qui fingitur alatus. Ouidius 6. Metamorph. 24. 25.

Aſia equis abundat. Ouid. 15. epiſt. 72.
Equum accendere ſtimulis. Vide Accendo.
Addere equos. Virg. 3. Aeneid. 94.
Admittere equum. Vide Admitto.
Admouere equum. Vide Admoueo.
Adornati uenatui equi. Tacit. lib. 12.
Aduehere equo. Vide Aduebo.
Aduectus equo. Cic. 1. de Diuin. 103.
Agere ſiue agitare equum. Vide Ago.
Agitare ſpumantem equum. Virg. 11. Aeneid. 154.
Anhelantes equi. Senec. Oeth. 9.
Apprehendere equos. Sil. lib. 16. 75.
Ardentes equi. Vide Ardeo.
Bello equi armantur. Virg. 3. Aeneid. 108.
In equum aſcendere. Cic. de Senec. 30. Vide Aſcendo.
Aſpirare equis. Vide Aſpiro.
Aſsiſtere equos. Stat. 3. Thebaid. 60.
Attribuere alicui equum. Vide Attribuo.
Cadere de, uel ex equo. Vide Cado.
Calcari equo. Claud. in Ruff. 1. 76.
Cadentes equi. Claud. 2. Paneg. 74.
Verbere cogere equum anhelum. Claud. 4. Paneg. 46.
Comere equos. Stat. 4. Thebaid. 9.
Concitare equum. Vide Concito.
Acres equos concutere. Virg. 8. Aeneid. 1.
Conſcendere equum. Ouidius 14. Metamorph. 164. Vide Conſcendo.
Conſternantur equi. Ouid. 2. Metam. 63.
Equi macie corrupti. Vide Corrumpo.
Corruit equus. Sil. lib. 17. 28.
Curare equos. Virg. 8. Aeneid. 119.
Decidere equo uel ex equo. Vide Decido.
Eludere inſtantem equo. Sil. lib. 6. 52.
Recentes equi uix enituntur. Ouid. 2. Metam. 13.
Exercere equos campis. Claud. de bello Getico 51.
Exhortari equos. Ouid. 5. Metam. 81.
Furentes equos exhortari. Virg. 11. Aen. 122.
Equos preſſos exhortari. Ouid. 12. Metam. 16.
Expatiantur equi. Ouid. 2. Metam. 41.
Expedire tela, & equos. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Expeditus in equo. Cic. pro Milone 20.
Externati equi. Ouid. in Ibin. 87.
Ferocitate exultantes equi. Cic. 1. Offic. 127.
Fertur equis auriga. Virg. 1. Georg. 102.
Trinacrijs equis ferri. Virg. 5. Aeneid. 114.
Ire uiam, quam monſtrat eques. Horat. 1. epiſt. 13.
Flectere equum ſciens. Horat. 3. Carm. ode 7. 5.
Frænare equum auro, Id eſt lupatis aureis, aut fræno aureo. Claud. de Phœnice 3. 18.
Frænati equi. Virg. 5. Aeneid. 110.
Fremens equus. Virg. 1. Georg. 3.
Fundere equum. Virg. 1. Georg. 1.
Gaudere equis. Horat. de Arte poet. 33.
Ad curſum gignuntur equi. Quint. lib. 1. cap. 1. 2.
Hærere equo & in equo. Horat. 3. Carm. ode 24. 11.
Hortari terribiles equos. Ouid. 5. Metam. 85.
Immittere equum ad. Vide Immitto.
Imperitare equis. Horat. 1. Carm. ode 15. 5.
Incitare equos. Vide Incito.
Indomitus equus. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 2.
Inobſequentes equi. Senec. Hippol. 10. 16.
Inſidere equo. Vide Inſideo.
Inſilire in equum. Vide Inſilio.
Equus inſtratus ornatu regio. Vide Inſterno.

Interiungere equos. Vide Interiungo.
Inuehi equo. Virg. 3. Georg. 72. Vide inueho.
Inuehi Sidonio equo. Virg. 5. Aeneid. 114.
Inuectus quatuor equis. Virg. 6. Aeneid. 118.
Iungere equos. Virg. 2. Georg. 23.
Iungere equos curru, et ad currũ. Vir. 5. Ae. 162. Vide Iungo.
Labans equus. Valer. 6. Argonaut. 48.
Lucentes equi ſolis. Stat. 1. Thebaid. 20.
Equo merere. Plin. lib. 33. cap. 1. 4. Vide Mereo.
Mercari equos. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 18.
Equos obliquare. Stat. 12. Theb. 150.
Ouantes equi. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 62.
Soluti per campum paſcuntur equi. Virg. 6. Aen. Vide Paſco.
Equus patens uulneri. Vide Pateo.
Præteragere equum locum aliquem. Horat. 1. epiſt. 15. 3.
Præuertere equos. Stat. 8. Thebaid. 120.
Proculcare aliquem equo. Stat. 8. Thebaid. 129.
Vis equorum prorumpit. Lucret. lib. 2. 53.
Proſpectare equo. Stat. 1. Achil. 47.
Prouehi equo. Virg. 7. Aeneid. 33.
Ex equis pugnare. Cic. 2. de Nat. deor. 7.
Religati equi. Virg. 9. Aeneid. 79.
Reſidere equo. Sil. lib. 11. 83.
Retentare equos. Ouid. 2. de Arte aman. 87.
Rubentes equi Phœbi. Claud. in Gigantomachia 2.
Ruens equus. Sil. lib. 7. 7.
Seneſcens equus. Horat. lib. 1. epiſt. 2. 1.
In equo ſedere. Cic. 7. Ver. 22.
Spumans equus. Sil. lib. 13. 29.
Stans equus. Lucret. lib. 4. 85.
Suſtinere equos. Cic. 4. Academ. 166.
Tollere aliquem in equum. Cic. pro Deio. 19.
Tonantes equi. Horat. 1. Carm. ode 34. 2.
Tranſmittere equis fluuium. Cic. Att. lib. 16. 333. 18.
Turbati equi. Virg. 9. Aeneid. 26.
Phaethontis equi auroram uehunt. Virg. 5. Aenei. 51.
Vehi in equo. Cic. 2. de Diuinat. 208.
Vertere equum. Virg. 11. 14. Aeneid. 124.
Vincentes equi. Horat. 1. Serm. ſaty. 24.
Citatis uolare equis. Claud. 7. Paneg. 88.
Volans equus. Stat. 2. Sylu. 8.
Equus, Stella. Cic. 2. de Nat. deor. 162.
Huic equus ille iubam quatiens fulgore micanti
Summũ cõtingit caput aluo, ſtellaq́; iungẽs Vna. Ex Arato
Equus Troianus, Prouerb. Cic. pro Muræna 71. Intus intus, inquam, eſt equus Troianus, à quo nunquã me Conſule dormientes opprimemini. De Catilina.
Equis & quadrigis: Id eſt omni conatu. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 3. Sic ego qui in iſto homine colẽdo tam indormiui diu, te me hercule, ſæpe excitante, curſu corrigam tarditatem, quum equis, tum uerò (quoniam ſcribis poema ab eo noſtrum probari) quadrigis poeticis.
Velis, equisq́;, ut dicitur. Cic. 2. de Offic. 159. Cum his uelisq́; (ut dicitur) ſi honeſtatem tueri ac retinere ſententia eſt, decertandum eſt.
Equus, Machina bellica. Plin. lib. 7. ca. 56. 11. 11. equum qui nunc aries appellatur, in muralibus machinis Epeum ad Troiam. Subaudi inueniſſe dicunt.
Equa] equæ, f. g. (ἡ ἵππος,) Plin. lib. 11. cap. 49. 2. Non oſtentabat hermaphroditas ſubiuges carpento ſuo equas.
Doctus equæ pullus. Lucret. lib. 3. 153.
Sonus equæ. Ouid. 2. Metam. 134.
Apta quadrigis equa. Horat. 2. Carm. ode 16. 7.
Nobiles equæ. Ouid. 2. Metam. 239.

Potniades equæ. Ouid. in Ibin 12.
Trima equa. Horat. 3. Carm. ode 11. 2.
Equa equam non amat. Ouid. 9. Metam. 147.
Equas uento Zephyro concipere. Virg. 3. Georg. 54.
Eques] equitis, pe. cor. com. g. (ἱππεὺς, ἱπποβάτης, ἱππότης, ἔφιππος,) Qui inſidet equo. Plaut. Milit. 8. 52.
-iam ſaxo hic erit.
Eques pro ipſo equo. Vide Gel. lib. 18. cap. 5.
Neq; eques, neq; pedes præfectus qſquã tãta audacia eſt, etc.
Eques, Qui equeſtrem habet ordinem. Mart. lib. 8. 44.
Veſcitur omnis eques tecum populusq́;, patresq́;.
Acies equitum. Tacit. lib. 20.
Exercitus equitum. Virg. 11. Aeneid. 120.
Equitum uirtute nomen Romanum uictoriam cum laude poſsidet coniunctam. Cic. Antequam iret in exilium 18.
Turmæ equitum. Horat. 2. epiſt. 1. 39.
Alarius eques. Tacit. lib. 12.
Egregij equites. Iuuenal. Saty. 10. 10.
Infrænati equites. Vide Infrænatus.
Loricati equites. Vide Lorica.
Eques ipſo melior Bellerophonte. Horat. 3. Carm. ode. 12. 2.
Numeroſus eques. Claud. in Eutrop. 15.
Equitum aciem in collum erigere. Tacit. lib. 20.
Inducere equites in pugnam. Vide Induco.
Locare equites pro cornibus. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.
Equites etiam iudices uocabantur, quia iudicum decuriæ ex Equeſtri ordine deligebantur. Suet. in Cæſare, Ludis Decius Laberius Eques Romanus mimũ ſuum egit: donatusq́; quingentis ſeſtertijs & annulo aureo, ſeſſum in quatuordecim ex ſcena per orcheſtram tranſijt. Budæus.
Decus equitum. Horat. 3. Carm. ode 16. 4.
Equites ordini Senatorio dignitate proximi. Ci. p Cluen. 122.
Quem tu ſi ex ſenſu ſpectas, Eques Romanus eſt. Cicero pro Roſc. Com. 25.
Celſus eques. Stat. 1. Sylu. 4. 9.
Magnus eques. Horat. Epod. 4. 3.
Seuerus eques. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 12.
Eques, pro ipſo equo aliquando ponitur. Virg. 3. Georg. 24.
Impoſiti dorſo, atq; equidem docuere ſub armis
Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.
Equeſtris] & hoc equeſtre, (ἱππικὸς,) Quod pertinet ad equitem. ut Equeſtris ordo. Sipontinus, Equeſtrem ordinẽ medium fuiſſe conſtat inter patritios & plebem. Principio equites iudicesq́; ijdem habebantur, & geſtandi annuli aurei ius eis erat. Poſtea M. Cic. in Conſulatu ſuo Equeſtre nomen ſtabiliuit, Senatum ei concilians, celebrans ſe ex eo ordine prouectum eſſe. Ab illo tempore planè hoc tertiũ corpus in Rep. factum eſt, cœpitq́; adijci Senatui, Pop. Rom. Equeſter ordo. Cic. ad Brutum, lib. 11. 16. 4. Equeſtris ordidinis princeps. Idem pro Cluen. 122. Et Equeſtris diſciplina. Cic. 6. Verr. 117. Et Equeſtre prælium, Cæſ. 3. bel. Gal. 433. Item Equeſtres copiæ. Cic. 2. de Fin. 177.
Equeſtre æs: inquit Feſtus, quod equiti dabatur.
Agmen equeſtre. Ouid. epiſt. 9. 20.
Annulus equeſtris. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 11.
Cenſus equeſter. Cic. Qu. fratri lib. 1. 2. 9.
Curſus equeſtres ducere. Virg. 5. Aeneid. 132.
Equeſtri ortus loco. Cic. 1. de Lege Agraria 17.
Pes equeſtris, Id eſt, equinus. Sene. Thebaid. 2. 16.
Populi equeſtres. Stat. 3. Syl. 3. 29.
Pugna equeſtris. Cic. 7. Ver. 108.
Splendor equeſtris. Cic. pro Plancio 9.
Statua equeſtris. Cic. 6. Philip. 212.
Turma equeſtris. Claud. de bello Getico 116.

Equeſtris] (ἐλισεγὶς,) Ptolemæo, Sequanorum ciuitas in Gallia: uulgo Neufchaſtel.
Equeſtria] (ἱππικὰ,) quatuordecim ordine: in quibus equites ſedebãt, uocat Seneca de Benef. 7. Equeſtria omniũ Equitum Rom. ſunt. Item, Habeo in Equeſtribus locum: non ut uendam, nõ ut locem, non ut habitem, ſed tantum ut ſpectẽ.
Equito] equitas, pen. cor. (ἱππάζω, ἱππεύω) equitare, Equo uti. Horat. 2. Ser. ſaty. 3. 50. Ludere par impar, equitare in arundine longa. Cic. 2. Tuſc. 105. Apud quos autem uenandi & equitandi laus uiget, qui, &c.
In orbem equitare, id eſt in circulum. Ouid. 12. Meta. 94.
In equuleis equitare. Cic. 5. Ver. 38.
Equitare, antiqui dicebant equum publicum mereri. Feſt. Pom.
Equitari, Paſſiuum, (ἱππάζεσθαι) Plin. lib. 8. ca. 18. Omnes aũt in ijs terris iumentorum dorſo funguntur, atq; etiam equitantur in prælijs. De camelis.
Equitatio] Verbale, (ἱππασις,) Plin. lib. 28. cap. 4. 19. Equitatio ſtomacho & coxis utiliſſima.
Equitatus] huius equitatus, pen. pro. (τὸ ἱππικὸν, ἡ ἵππος, Equitum manus. Lepid. Ciceroni, Equitatum habet magnũ. Cic. pro Font. 3. Magnos equitatus ad ea bella, &c.
Claud. de laudib. Serenæ 22. 13. -dat Gallia robur
Militis, Illyricis ſudant equitatibus alæ.
Victor equitatus. Tacit. lib. 19.
Abducere ab aliquo equitatum. Vide Abduco.
Portis exijt equitatus. Virg. 8. Aeneid. 116.
Inſtruere aliquẽ peditatu, equitatu, copijs. Cic. 5. Philip. 167.
Orbare equitatu. Vide Orbo.
Equitatus, Actus equitandi. Plin. lib. 28. cap. 15. ad finem, Fœmina atteri, aduriq́; equitatu notum eſt.
Equarius] Adiect. (ἱππικὸς,) Quod ad equum pertinet. ut Equarius medicus. Valer. Max. lib. ult.
Equaria, pecuaria. Varro in proœmio lib. 2. de Re ruſt. ad finem, Quòd & ipſe pecuarias habui grãdes, in Apulia ouiarias, & in Reatino equarias.
Equiferus] pen. cor. (ἵππος ἄγριος,) Id eſt equus non domeſticus. Plin. lib. 28. In primis efficax equiferorum ſanguis. Et cap. 10. 7. De equiferis non ſcripſerunt Græci.
Equimentum] equimenti, Merces quæ datur pro admiſſura equi. Varro, An ſi equam emiſſes quadrupedem ut meo aſino Reatino admitteres, quantum popoſciſſes, dediſſem equimenti?
Equile] equilis, pen. pro. neut. gen. (ἱπποστασία,) Stabulum equorum. Varro lib. 2. ca. 7. ſuadet frænos in equili ſuſpendere. Cato cap. 14. 1.
Equinus] pen. prod. (ἵππειος,) Adiect. nomen poſſeſſiuum. Horat. 1. de Arte poet. 1. Humano capiti ceruicem pictor equinam iungere ſi uelit.
Caudæ equinæ pilos uellere. Horat. 2. epiſt. 1. 9.
Cornu equinum, Id eſt pes corneus equi. Valer. 5. Argon. 31.
Criſta equina. Virg. 10. Aeneid. 142.
Iuba equina. Plin. lib. 2. cap. 25. 2. Ouid. 12. Metam. 18.
Neruus equinus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 5.
Pecus equinum. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 7.
Conculcare pedibus equinis. Ouid. 12. Metam. 75.
Sanguis equinus. Ouid. 9. epiſt. 29.
Equina ſeta. Cic. 5. Tuſc. 87.
Vbera equina. Horat. Epod. 8. 2.
Equiſetum] equiſeti, pen. prod. ab equus fit, Herba eſt quæ Græcè (ἵππουρις,) dicitur: Hoc eſt, cauda equina. noſtri à ſimilitudine ſetæ equinæ nomen impoſuerunt. eſt enim pilus terræ. Vide Plin. lib. 26. cap. 13. 1.
Equiſo] pen. cor. equiſonis, (ἱπποκόμος, ἱππόδαμος,) Equorum domitor. Varro Triodite, Triſilio, Nam ut equus, qui ad uehendum eſt natus, tamen traditur magiſtro, ut equiſo doceat tolutim incedere. Idem Marcipore, Neq; furentem equuleum inſanus equiſo exhibeat maris fluctibus.

Equiſones, Veteres uocabãt omnes quibus alicuius rei regimen committebatur: ut Nautici equiſones. Nonius.
Equarius] equarij, Subſtantiuum, Equorum curator. Solinus cap. 57. Alexandri Magni equus Bucephalus dictus, &c. quum ab equario ſuo aliàs etiam molliter ſedaretur, accepto regio ſtratu neminem unquam alium præter dominum uehere dignatus eſt.
Equitabilis] & hoc equitabile, pen. corr. (ἱππάσιμος,) ut Locus equitabilis, in quo facilè equi inambulare poſſint. Liu. Opportuna explicandis copijs regio erat, equitabilis, & uaſta planities.
Equitium] equitij, (ἱπποφορβία) Equorum armentum. Vlpianus in L. Plenũ. §. Equitij. ff. De uſu & habitatione. Equitij quoq; legato uſu uidendúmne & domare poſſit, & ad uehendum ſub iugo uti.
Equuleus] equulei, pen. cor. Diminutiuum, (πῶλος,) Pullus equinus & nouellus. Cic. Hortenſio, ut fame debilitetur equuleorum nimis effrænata uis. Liuius 3. bel. Punic. 158. Bos equuleum peperit.
Exagitantur tactu equulei fræno iniecto. Cic. 3. Tuſc. 114.
Equuleus, Tormenti genus in equi formam, in quem conijciebantur rei. Cic. lib. 5. Tuſc. 19. Hæc etiã in equuleum conijciuntur, quo uita non aſpirat beata.
Equulus] equuli, pen. cor. (ἱππάριον,) Paruus equus. Cic. lib. 2. de Nat. deor. 54. Omnia in perfectis & maturis docet eſſet meliora, ut in equo quàm in equulo, in cane quàm in catulo, in uiro quàm in puero.
Equula] equulæ, pen. cor. (ἱππάριον,) Parua equa. Varro, Nemo eſt tam negligens, qui ſumma diligentia eligat aſinũ, qui ſatiat equulam.
Equio] equis, (ἱππομανῶ,) equire, Coitum equi appetere, ſicut ſuire ſuis. Plinius lib. 10. cap. 63. 11. Equas domitas LX. diebus equire.
Equiria] equiriorum, (ἱπποδρομία,) Ludi quos Romulus Marti inſtituit per equorum curſum, qui in campo Martio exercebantur. Feſtus. Ouid. 2. Faſt. 172.
Ex uero poſitum permanſit equiria nomen.

E R

Eradico] eradicas, penult. corr. (ἐκριζόω,) eradicare, Auellere. Terentius And. 4. 5. 22. Di te eradicent, ita me miſeram territas.
Eradicare aureis alterius, obtundere narrando aliquid. Plautus Epid. 9. 50.
Erado] eradis, pen. prod. eraſi, eraſum, (ἀποξύω,) eradere, Notæ ſignificationis. Col. lib. 3. Poſtea ſurculos, quos inſerere uoles eradito tam alte quàm cuneum demiſiſti. Idem lib. de Arboribus, cap. 9. 2.
Albo Senatorio aliquem eradere, Id eſt delere. Tacit. lib. 4.
Eradenda elementa praui cupidinis. Hora. 3. Car. ode 24. 11.
Eraſus, pen. prod. Partic. (ἐξαλειφθεὶς,) Plin. in Paneg. 40. Datum eſt ijs qui poſt edictum tuum in locum eraſorũ ſubditi fuerant: Eraſorum, id eſt, deletorũ è numero eorum qui accipiebant congiarium. Budæus.
Genæ eraſæ. Propert. lib. 4. eleg. 8. 6.
Timor eraſus ex animo. Senec. Thyeſte 6. 6.
Eraſinus] pen. pro. (Ἐρασῖνος,) Achaiæ fluuius, in ſinu Argolico, ut ſcribit Mela. Is terras ſubit, rurſumq́; redditur ſicut in Aſia Lycus, in Meſopotamia Tigris, Plinio. Ouidius 15. Metam. 56.
Redditur Argolicis ingens Eraſinus in agris.
Lege Herodotum lib. 6. ubi de Cleomene.

Eraſiſtratus] pen.cor.(ἐρασίςρατος,)Medicus eximius ex familia Ariſtotelis natus, in quẽ ſæpius inuehitur Galenus. Meminit huius multis in locis Plinius.

Erato] pen.cor.(ἐρατώ,)Vna muſarũ ab amore dicta: quòd præſit his qui amoris face rapiuntur. Virg.10.Aen. Nõnunquàm pro Calliope ponitur, ut Virg.lib.7. Aen. Nunc age qui reges Erato,&c. Seruius.

Erato, (ἀπὸ τȣ̃ ἔρωτος,) hoc eſt ab amore nomen habere, innuit Ouid.2.de Arte, hoc uerſu,

Nunc mihi ſi quando, Puer, & Cytherea fauete?

Eratoſthenes] pen.cor. Cyrenæus, Ariſtonis Chij & Callimachi poetæ diſcipulus, Plato minor à quibuſdã ob doctrinam uocitatus, præfuit bibliothecæ regiæ. ſcripſit præter philoſophiam poemata, hiſtorias, Aſtronomica, de ſectis dialogos. Author Suidas. Quint.lib.1.cap.1.12.

Ercinia] (ἑρκύνιος δρυμὸς,) Multis ſyluis nomẽ peculiare, ſed apud Germanos maximè, quæ apud Græcos Orcinia dicitur, Ab Heluetijs ad Nemetum, Taurinorumq́; fines protenditur, & ad Dacos & Danubium: inde ad alias gentes. Alij ſcribunt Hercynia. Eius meminit Cæſar lib.6.bel.Gal.

Erciſceor] erciſceris,(ἐρκίζω,)erciſceri, Verbum compoſitum à coercendo & ciendo. Feſtus, Erctum quod ſit inter conſortes; ut in libris legum Romanarum legitur. Erctum à coercendo dictum: unde & Erciſcundæ & erciſcitum. uocatum eſt autem à ciendo. Hactenus Feſtus. Vnde Erciſcundæ familiæ iudicium dicitur, quod fit in bonorum diuiſione. Alij ab ἑρκίζειν, quod interſepire et diuidere ſignificat, deduci cõtendunt: ideoq; aſpirandũ dicũt. Potius Erciſcor tertiæ coniugationis, quũ legamus Erciſcundæ participiũ ut dicundæ, legundæ, quod idẽ in ſecunda coniugatione non fit.

Verbis erciſceri. Cic.1.de Orat.122.

Poſtulare aliquem familiæ erciſcundæ. Cic. pro Cecinna 14.

Erebus] Erebi,m.g.(ἔρεβος,)Feſtus Pompeius, Erebum Virgilius interdum obſcuritatem quandam eſſe deſcribit apud inferos, quũ ait, -imas erebi deſcendit ad umbras. Interdum flumen eiuſdem loci dicens, -& magnos Erebi tranauimus amnes. Varro uerò Erebo natam noctem ait, Vnde eſt & illud, Erebo creata Fuſcis crinibus Nox te inuoco. Hactenus Feſtus. Cic.de Nat.deor.59. Amor, dolus, metus: labor, inuidentia, fatum, ſenectus, mors, tenebræ, miſeria, querela, gratia, fraus, pertinacia, parcæ, heſperides, ſomnia, quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.

Deæ Erebi, Furiæ. Sene. Octau.17.18.

Regina Erebi, Proſerpina. Ouid.5.Metam.109.

Profundi Erebi ripa. Stat.1.Thebaid.60.

Sedes imæ Erebi. Virg.4.Aeneid.81.

Vmbræ imæ Erebi. Virg.6.Aeneid.81.

Erebeus] pen.pro. Adiect. (ἐρέβειος,) Ouid.in Ibin 46. Pectoraq́; unxerunt Erebeæ felle colubræ.

Erectus] Vide Erigo.

Erechthæus] (ἐρεχθεῖος,)Rex Athenienſis: cuius filiæ uirgines mortẽ pro patria cõtẽpſiſſe dicũtur: Cic.pro Seſti.39.

Arces Erechtheiæ, Athenæ. Ouid.8.Metam.110.

Eremigo] eremigas, pen.cor.(ἐξερέτʃω,) eremigare, Enauigare, emetiri. Plin.lib.2.cap.67.2. Circa Caſpium quoq; multa Oceani littora explorata, paruoq; breuius, quàm totus hinc aut illinc Septentrio eremigatus.

Eremodicium] (ἐρήμη δίκη,)Vadimonium deſertum dicitur à Demoſthene. Vnde uno uerbo eremodicium dicitur, quod in Pandectis, titulo de Minoribus, in L. Ait prætor. §. Idem in eremodicijs. C.de iudicijs. L. Properandũ. §. Sin autem. hermodicium corruptè legitur. Dicitur quaſi deſolatum ac deſertum; ſeu deſertio cauſæ, abſentia, ſeu negligentia partium facta. Budæus.

Eremus] eremi, pen.prod.f.g. (ἔρημος,) ſolitudo. unde Eremitæ, pen.pro. dicti, qui eremum, hoc eſt locum ſolitarium, religionis ergò incolunt.

Erepo] erepis, pen.prod. erepſi, ereptum (ἀνέρπω,) erepere, Difficulter loca aſpera & edita ſcandere: tanquam opus ſit erepere maius quàm ambulare. Plaut. Aulul.20.1. Foras lumbrice, qui ſub terra erepſiſti modò. Varr.3.de Re ruſt.cap.15.1. Ne ex ea erepere poſsit. Horatius 1.Serm. ſatyra 5.16.

Ereſichton] (ἐρεσίχθων,)Vide Eriſichthon.

Eretum] pen.pro. (ἔρετον,) Vicus Sabinorum ſupra Tyberim. Virg.7.Aeneid.143. Ereti manus omnis,&c.

Erga] (εἰς, πρὸς, περὶ,)præpoſitio, accuſatiuo caſui ſeruit, & pro in, uel contra, aut aduerſus ſumitur. Cic.ad Lentulum, lib.1.1.1. Ego omni officio, ac potius pietate erga te, cæteris ſatisfacio omnibus. Teren.Heaut.1.2.15. Timet omnia, patris iram, & animum amicæ ſe erga ut ſit ſuæ,&c.

Affecti erga amicũ ſimus eodem modo quo erga noſmetipſos. Cic.de Amicitia 1.

Animos eorum, apud quos agitur, conciliari quammaximè ad beneuolentiam, cùm erga oratorẽ, tum erga illum, pro quo dicet orator. Cic.2.de Orato.97.

Facere erga aliquos aliquid. Cic.2.de Nat.deor.86.

Beneuolentiam erga aliquos habere. Cic.1.Offic.71.

Officium & ſtudium erga propinquum habere. Cicero pro Quintio 52.

Ergaſtulum] penult.corr. (ἐργαστήριον, ἀνδραποδωνὸν,) Locus in quo mancipia deteriora in uinculis opus facere cogebantur, ut metallarij ſerui ſolent, ut ait Budæus. Iuuenalis. Saty.8.18.

Quid, facias talem ſortitus Pontice ſeruum?

Nempe in Lucanos, aut Tuſca ergaſtula mittas. Accipitur interdum pro ipſis mancipijs quæ in cuſtodia alligebantur. Iuuen. Saty.14.3. Quem mire afficiunt inſcripta ergaſtula. Varro, Miſitq; mox eò nuntium, qui tota ergaſtula donaret libertate. Liu.2.ab Vrbe 97. Col.lib.1.cap.6. Optimè ſolutis ſeruis, cellæ meridiẽ æquinoctialem ſpectantes fient. Vinctis quàm ſaluberrimum ſubterraneum ergaſtulum plurimis, ſitq; id anguſtis illuſtratum feneſtris. Cic. pro Cluen.14. Inter ſicarios dãnatus eſt, manus incidit, & apud eum fuit in ergaſtulo.

Compedes & ergaſtula. Cic.pro Rabirio perduel.reo 14.

Soluere ergaſtula. Brutus Cic.lib.11.13.4.

Ergaſtulus] ergaſtuli, pen.cor. (δȣ̃λος, ἐργαστὴς,) Mancipium in ergaſtulo alligatum. Luc.lib.15. Non ergaſtulus unus, & alius iudicem appoſuit, ut nemo ſententiam liberè magis, quàm ergaſtulus dicere poſsit.

Ergaſtularius] (ὁ τȣ̃ ἐργαστηρίȣ, ἀνδραποδωνȣ̃ ἐπιστάτης,) Qui præeſt ergaſtulo & mãcipijs. Vnde Col.li.1.ca.8.13. docet quõ mancipia ab ergaſtularijs tractari debeãt.

Erginus] Tyrannus fuit, qui ab Hercule ex Mynyis Orchomeni urbe extruſus, & poſtea extinctus fuit.

Erginus, Thraciæ fluuius, authoribus Plinio & Pomponio Mela lib.2. in deſcriptione Thraciæ.

Ergo] (οὖν, τοιγαροῦν, τοιγάρτοι,)Illatiua ſiue completiua coniunctio & minoribus concluſionibus competit: poniturq; in principio pro itaq;. Plau.Amph.4.22. Virg.2.Aen.5.

Nos abiiſſe rati, & uento petiiſſe Mycenas:

Ergo omnis lõgo ſoluit ſe Teucria luctu. Cic.de Amic.44. Ergo hoc proprium eſt animi bene conſtituti & lætari bonis rebus, & dolere contrarijs.

Tace dum tabellas pellego. C. ergo quin legis? Plau.Pſeu.3.38.

Ipſus inquã Carmides ſum. S. ergo ipſúsne es? Plaut.Trin.13.

Tibi ergo. Terent.5.2.9.

D.Mihine? S.tibi ergo.

Quid ergo eſt? Primùm magnitudo periculi, &c. Cicero prô Quintio 3.

Ergo, dum nullum faſtiditur genus, in quo eniteret uirtus, creuit imperium Romanum. Liu.4.ab Vrbe 15.

Ergo etiam precium aliquanto quàm cætera grauius atq; atrocius fuit. Liu.2.ab Vrbe 81.

Non ergo. Vide Non.

Num ergo is excæcat nos aut orbat ſenſibus? Cic.4.Acad.32.

Ergo, tertio loco poſitum. Liu.1.ab Vrbe 117. Nec manere ergo, nec tranſire auſus.

Ergo productè, inquit Feſtus, idem quod χάρις, hoc eſt gratia, quũ ſcilicet gratia intelligitur pro cauſa. Virg.6.Ae.134.

-illius ergô

Venimus, & magnos Erebi tranauimus amnes. Cic.Att.libro 3.65.3. Siquid contra alias leges eius legis ergô factũ ſit. Idem de Optimo gen.Orat.151. Eum donari uirtutis ergô, beneuolentiæq;.

Eribœa(ἐρίβοια,)Macedoniæ urbs Ptolemæo, uulgò Preſſa. Euribœa item dicitur Iuno, Mercurij nouerca, apud Homerum lib.5.Iliad.

Erice] erices, pen.prod. ſiue erica, ericæ: ſiue erix, ericis, f.g. (ἐρείκη,) Frutex non multum à myrice differens, colore roriſmarini & penè folio. Plin.lib.24.cap.9.7.

Erichthæus] idem Erichthonius,(ἐριχθεῖος,)de quo ſic Seruius ſcribit, Vulcanus impetrato à Ioue Mineruæ coniugio, illa reluctante, effectum libidinis proiecit in terrã, inde natus eſt puer draconteis pedibus, qui appellatus eſt Erichthonius, quaſi de terra & lite procreatus. nam ἔρις, eſt lis: & χθὼν, terra. Hic ad tegendam pedum fœditatem, iunctis equis uſus eſt curru, quo tegeret ſui corporis turpitudinem. Virg.3.Georg.23.

Primus Erichthonius currus, & quatuor auſus

Iungere equos rapidisq; rotis inſiſtere uictor. Idẽ fuit Athenarum rex, & argenti inuentor ſecundum Plinium. Vide Hyginum.

Domus Erichthæa. Ouid.6.Faſt.41.

Populus Erichthonius, Athenienſes. Propert.lib.2.eleg.6.1.

Erichtho] (ἐριχθώ,) mulier Theſſala, multis ueneficijs famoſa. De qua abundè Lucanus lib.6. De hac & Ouidius in epiſtola Sapphus, Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho Impulit.

Erichthonius,(ἐριχθόνιος)Vide Erichthæus.

Eridanus] pen.cor.(ἠριδανός) (inquit Seruius) Solis filius fuit: hic à patre impetratum currum agitare non potuit. Et quum eius errore mundus arderet, fulminatus, in Italiæ fluuium cecidit: & tũc à luce ardoris ſui Phaethon appellatus eſt, & priſtinum nomen fluuio dedit. Vnde miſta hæc duo nomina inter Solis filium & fluuiũ inuenimus. Poſtea eius ſorores, flẽdo in populos arbores uerſæ ſunt. Hæc Seruius, explicans illud Virgilij in 6.

Inter odoratum lauri nemus, unde ſupernè

Plurimus Eridani per ſyluam uoluitur amnis.

Eridanum in cœlo etiam Aratus eſſe dixit, ſtellam Arieti proximam. Cic.in Arato 17. Vide Higynum.

Auratus Eridanus gemina cornua. Virg.4.Georg.74.

Maximus Eridanus. Ouid.2.Metam.65.

Sacer Eridanus. Sillius lib.12.140.

Gurgite ſydereo ſubterluit Oriona. Claud.4.Paneg.35.

Fluuiorum rex Eridanus. Virg.1.Georg.91.

Venetus Eridanus. Propert.lib.1.eleg.11.7.

Erigeron] pen.cor. Herba, à noſtris uocatur ſenecio: trixaginis ſpecie, & mollitia cauliculis ſubrubicundis: naſcitur & in tegulis & in muris. Nomen hoc Græci dederũt, quia uere caneſcit. Caput eius numeroſa diuiditur lanugine. Hæc Plin.lib.25.cap.13.21. A quibuſdam per aſpirationẽ ſcribitur. ſignificat autem uox ipſa uernum ſenem, quòd cito in pappum & lanuginem abeat. Vulgus uocat du ſenecon.

Erigo] erigis, pen.corr. erexi, erectum,(ἀνορθόω, ἀνυψόω,) erigere, Ab ex & rego ſignificat eleuare. Cic.pro Roſc.Amer.36. Quem ſimul atq; attigi, ſtatim homo ſe erexit.

Abijcere & Erigere, contraria. Cic.1.de Legib.39.

Erigere ad gloriam & efferre. Cic. Antequam iret in exiliũ 8.

Extollere caput, & ſe erigere. Cic.pro Plancio.

Erigere ad ſpem & in ſpem. Cic.pro Domo ſua 20. Liu.10.bel.Pun.71. Iis honoribus mollitus regis animus, erectusq; in ſpem propinquam ſublato Syphace,&c.

Erigere in gradus. Col.lib.8.cap.15.2.

Erigere aciem. Liu.3.ab Vrbe 77.

Erigere aculeos iudicũ in rem, in uitia, in mores, in tempora. Cic.pro Cælio 21.

Erigere afflictum. Cic.pro Lege Manilia 15.

Aliquem erigere, Ad diuitias & honores extollere. Ouidius ad Piſonem 48.

Animum erigere, & ſpem afferre. Cic.5.Philip.164.

Erigere animos. Cic.ad Atticum, lib.1.11.16.

Erigere animum, & reſpirare à metu. Cic.pro Cluent.158.

Animũ demiſſum & oppreſſum erigere. Cic.pro Cluent. 44.

Erigere animos ad audiendum. Cic.4.Acad.21.

Erigitur animus expectatione rerũ bonarũ. Cic.2.de Leg.46.

Arces erigere. Stat.3.Syl.1.4.

Erigere aures, & animum attendere. Cic.3.Verr.19.

Caput expergefactum erigere. Lucret.lib.5.243.

Erigere caudam falcatam in ſublime. Plin.lib.10.cap.21.2.

Erigere omnium cupiditates, & acuere induſtriam. Author ad Herennium, lib.4.138.

Erigere expectationem alicuius. Plin.epiſt.156.

Fumus erigitur ad ſydera. Virg.9.Aeneid.49.

Gradum erigere, Id eſt altius tollere, ut ſolent qui aſcendunt cliuum aliquem. Sil.lib.3.107.

Iras erigere. Silius lib.4.56.

Iubam erigere. Senec.Hippol.10.10.

Mentem erigere, Forti animo eſſe. Lucanus lib.8.16.

Erigere mentes aureſq;, & attendere. Cic.pro Sylla 24.

Oculos erigere. Ouid.4.Metam.29.

Ad nomen Thisbes oculos in morte grauatos Pyramus erexit. Cic.pro Seſt.57.

Patriam erigere, Id eſt celebrem reddere. Claud.8.Paneg.30.

Pectus erigere. Stat.1.Achil.109.

Erigere & recreare afflictam & perditam prouinciam. Cic.5.Verrin.182.

Rempublicam erigere. Cn.Magnus Domitio, in epiſt.ad Atticum, lib.8.163.6.

Erigere ſcalas ad mœnia & ad murum. Liu.2.bel.Maced.52.

Se erigere. Cic.2.de Orat.29.

Se erigere, & ab omni ſolicitudine abſtrahere. Cicero pro Deiotaro 27.

Erigere ſe, & confirmare. Cic.Qu.fratri, lib.1.3.7.

Erigere & parare ſe ad. Cic.in Orat.67.

Exurgere, & erigere ſe. Cic.2.de Leg.Agr.86.

E partibus infernis ſeſe erigere. Cic.2.de Nat.deor.169.

Contumacius ſe erigere. Quint.in Proœ.lib.6.13.

Serpens erigitur. Ouid.15.Metam.148.

Te iam ſeries uſusq; laborum Erigit. Luca.lib.1.25. Id eſt euehit ad ſummam nobilitatem.

Studia prima ſe dirigunt ad imitationem condiſcipulorum. Quint.lib.2.cap.3.8.

Syluas erigere, Id eſt ligna in pyram extruere. Lucan.7.164.

Pontus in ſcopulos undas erigit. Lucan.lib.5.120.
Vultum erigere.Ouid.14.Metam.22.
Vultus erexit rubicunda Phœbe.Seneca Hippol.6.3.
Erigi.Cic.4.Acad.229. Erigimur,altiores fieri uidemur,humana deſpicimus, cogitanteſq; ſupera atq; cæleſtia hæc noſtra exigua & minima contemnimus.
In aliquem erigi.Ouid.12.Metam.75.
In digitos erigi.Quint.lib.2.cap.3.7.
Sub auras erigi.Virg.8.Aeneid.5.
Contra aliquem erigi.Stat.8.Thebaid.135.
Bonis erigi.Cic.1.de Finib.87.
Erectus] Particip.(ἀνορθωθεὶς)Cic.1.de Oratore 91.Hæc igitur & horum ſimilia iura ſuæ ciuitatis ignorantem, erectum & celſum alacri & prompto ore, ac uultu huc atq; illuc intuentem,&c.
Erectus expectatione.Liu.2.ab Vrbe 236.
Ardens & erectus ad libertatem.Cic.4.Philip.159.
Celſus & erectus.Cic.2.de Nat.deor.110.
Liber & erectus.Horat.1.epiſt.1.14.
In auras erectus.Sil.lib.4.29.
It ſonipes.Ouid.3.Metam.9.
In ſpem erectus.Tacit.lib.17.
Alacer & erectus animus.Cic.de Senect.68.
Erectus animus et minime perturbatus.Cic.ad Att.li.2.39.9.
Magnus animus & erectus.Cic.pro Deiotaro 26.
Capillo erecto euolare ex aliquo loco. Author ad Heren. libro 4.241.
Erectus horret crinis.Senec.Herc.Oetheo 6.1.
Criſtæ erectæ.Sil.lib.7.138.
In armos erectus equus.Stat.6.Thebaid.101.
Mens erecta. Quint.lib.1.cap.3.6.
Pectore erecto ambulare.Claud.1.in Eutrop.62,de ſimio.
Proræ erectæ.Statius 1.Thebaid.75.
Pyra ſub auras erecta.Virg.4.Aeneid.101.
Status erectus & celſus.Cic.in Orat.32.
Erecta in arcem uia.Liu.4.ab Vrbe 96.
Erectum uotum.Stat.6.Thebaid.160.
Erecto uoto, Id eſt ſuſpenſo fauore propter incertum uictoriæ exitum.
Vultus erectos ad ſydera tollere.Ouid.1.Metam.18.
Erectus, Nomen ex participio, (ἀνύψωτος,) Cic. ad Brutum 10.1. Erectior Senatus erat tamen non ſententijs ſolum noſtris,ſed cohortationibus excitatus.
Minor & Erectior, contraria.Claud.de Aponi balneis 5.3.
Animi erectus,Id eſt erecto & excelſo animo.Sil.lib.13.38.
Erigone] pen. corr. (ἠριγόνη) filia Icarij,& ſoror Penelopes: quæ patrem ſuum à ruſticis ebrijs occiſum ita luxit,ut ſeipſam præ dolore ſuſpenderit. Sed miſeratione deorum mutata fuit in cæleſte ſignum, quod Virgo dicitur. Virgilius 1.Georg.
Qua locus Erigonen inter,Chelaſq; ſequentes
Panditur. Vide Hyginum.
Flebilis Erigone.Stat.11. Thebaid.129.
Erigonem à Baccho compreſſam fuiſſe in uuam mutato docet Ouid.6.Metam.26.
Liber ut Erigonem falſa decerpſerit uua.
Erigoneus,Adiect. (ἠριγόνειος.) ut Canis Erigoneius.Ouid.5. Faſt.145.Id eſt Canis,ſydus cæleſte.Vide Hyginum.
Erimanthus,& Erimanthius. Vide Erymanthus.
Erinacius] Vide Herinacius.
Erineon] (ἐρίνεον)Græci uocant caprificũ.Vnde & urbs in Doride,à caprifico dicta eſt Erineum,ut author eſt Strabo.
Erinnys] (ἐριννὺς,) Furia infernalis: dicta quòd humanam corrumpat mentem. Huius genitiuus eſt Erinnyos & Erinnyis, Latinè, & per ſynæreſim Erinnys: accuſatiuus Erinnya & Erinnyn,in plurali Erinnes,& Erinnyes.
Crudelis Erinnys. Stat.8.Thebaid.134.
Fera regnat Erinnys.Ouid.1.Metam.49.
Feralis Erinnys.Lucan.lib.10.12.
Flammifera Erinnys.Senec.Herc.furente 11,18.
Horrifica Erinnys.Ouid.1.Metam.146.
Improba Erinnys.Sil.lib.13.59.
Inſana regnat Erinnys.Ouid.11.Metam.3.
Nocturna Erinnys.Valer.3.Argon.4.
Pronuba Erinnys. Cornelia Pompeij uxor lamentando, ſortẽ ſuam deteſtatur in Coniugis fuga,apud Lucanum lib.8,18.
Sæua Erinnys.Seneca Octauia 4.3.
Triſtis Erinnys.Virg.2.Aeneid.68.Seneca Octauia 1.5.
Succincta anguibus ultrix Erinnys.Sene.Octauia 5.9.
Ciuilis Erinnys,Furor belli ciuilis.Lucan.lib.4.39.
Patriæ communis Erinnys, Virg.2. Aeneid.115. De Helena.
Atræ Erinnyes.Ouid.11.epiſt.21.
Eriozylon] pen.prod.n.g. (ἐριόξυλον) Lana eſt ſeu lanunugo XVII.Vlpian.in Lege Sicui lana legetur.ff.de Legatis tertio, Lana legata etiam leporinam lanam & anſerinã & caprinam credo contineri,& de ligno quã Græci ἐριόξυλον,hoc eſt ligneam lanam appellant.
Eriphyle] pen.prod.(ἐριφύλη,)Vxor Amphiarai,& ſoror Adraſti. Hæc accepto monili aureo latentem maritum prodidit Polynici:cum quo in prælium proficiſci coactus, hiatu terræ perijt:cuius filius Alcmeon poſtea matrem necauit, & eſt Oreſtis furore correptus. Hæc Seruius,enarrans illud Virgilij 6.Aeneid.89.
His Phædram,Probrimq; locis,mœſtamq; Eriphylen,
Crudelis nati mõſtrantẽ uulnera cernit. Cic.1.de Iuuen.106.
Dicimus etiam Latinè Eriphyla,Eriphylæ.Cic.6.Ver.35.
Eriphylæus] Adiect.)ἐριφυλαῖος,) Stat.4.Thebaid.43.
Sic Eriphylæos aurum fatale penates
Irrupit,ſcelerumq; ingentia ſemina mouit.
Eripio] eripis,pen.cor.eripui,ereptum, (ἐξαρπάζω,) eripere, Eſt ut ait Pomponius Iuriſc. de manibus alicuius quidpiam auferre per raptum.Teren.Heaut.4.2.6.Crucior bolum tantum mihi ereptum tam ſubitò è faucibus. Eripio (inquit Valla libro 5.) quoties habet cum accuſatiuo datiuum, ferè in malam partem accipitur. ut Eripuiſti mihi omnes bene uiuendi facultates. Quoties uerò ablatiuum cum præpoſitione à uel ab, ſiue abs, plerunq; in bonam.ut Eripuiſti me à periculo. interdum in malam. ut Eripuiſti à me filiam.Terent.Heaut.4.3.39.
Vnus eſt dies dum argentum eripio.
Eripi & euolare ex inſidijs aliquorum.Cic.pro Muræna 74.
Eripere & Relinquere,oppoſita.Ouid.6. Metam.40.
A morte contra fatum aliquem eripere non poſſe. Cicero 2. de Diuinat.37.
Ab igne eripere aliquid. Ouid.8.Metam.92.
Eripere de.Cic.7.Ver.136.Siqua uis iſtum de ueſtra ſeueritate eripuerit.Id eſt liberauerit.
Eripere aliquem ex cuſtodia.Cic.Bruto 6.3.
Eripere ex omni impetu urbem & conſeruare. Cicero pro Archia 16.
Ex periculo aliquem eripere. Cicero pro Cluentio 55. Cæſar 4.bel. Gal.501.
Per carnem & herbas aliquem eripere furijs. Ouidius 15. Metamorph.66.
Humeris ſuis aliquem per flammas eripere. Virg.6. Aen.23.
Per tela,per ignes aliquem eripere. Virg.2.1 Aen.33.
Curis eripere aliquem.Valer.4.Argon.108.
Damno eripere.Ouid.11.Metam.27.

Dolis

Dolis alicuius aliquem eripere.Ouid.de Arte aman.lib.3.36.
Domino aliquem eripere. Ouid.8.Metam.172.
Flammis eripere.Ouid.2.Metam.127.
Colla turpi iugo eripere. Horat.2.Serm.Saty.19. Id eſt, repellere à ſe ſeruitutem.
Iugo ſe eripere luctantur ſonipedes.Seneca Hippol.10.19.
Equi colla iugo eripiunt.Ouid.2.Metam.63.
Letho eripere res alicuius.Virgil.5.Aeneid.137.
Acyrologia eſt,inquit Seruius.
Letho ſe eripere.Virg.2.Aeneid.27.
Eripere agnum lupo.Plaut.Pœnulo,11.31.
Hærẽtes aduerſo littore naues eripere.Hora.2.Ser.Sat.3.41.
Litibus implicitum eripere.Horat.in Arte poet.86.
Moræ ſe eripere, Non eſſe in mora,Feſtinare.Horat.3.Carm.
Lepus eripitur morſib.canis.Ouid.1.Meta.108. (od.29.1,
Morti aliquem eripere.Virg.12.Aeneid.32.
Malis aliquem eripere.Virg.6.Aeneid.73.
Eripere aliquem tormento.Plin.epiſt.87.
Aliquem in medio uerſantem turbine lethi eripere. Catul. in Argonaut.30.
Eripere aliquem domo. Terent.Adelph.2.1.44.
Eripere alicui aliquid per oppreſſionẽ.Terent. Adel.2.2.30.
Adimere,& eripere. Cic.pro Roſc.Amer.89.
Eripere & extorquere.Cic.2.de Lege agra.33.
Eripi & ſurripi.Cic.in Parad.65.
Alimenta alicui eripere.Ouid.9.Metam.3.
Eripere alicui amicũ.Matius ad Ciceronẽ,lib.11.28.18.
Animam.Ouid.6.Metam.108.
Membris alicuius animam eripere.Ouid.15.Metam.169.
Annos eripuere mihi Muſæ,id eſt,ætatem meam conſumpſi in literarum ſtudijs.Claud.8.Paneg.28.
Arbitrium ſecreta loquẽdi alicui eripere. Ouid.4. Meta.45.
Auxilium ſolitum alicui eripere.Virg.9.Aeneid.27.
Nubes eripiunt cælum ex oculis.Virg.1.Aeneid.19.
Eripuit à nobis regiam cauſam.Cic.ad Lentulũ,lib.1.5.5.
Eripere alicui conſpectum.Cic.pro Rabir.Poſt.30.
Conſulatum alicui.Cic.2.de Finib.101.
Eripere ſe ex crimine.Terent.Phorm.2.2.9.
Curas.Ouid.de Remed.Amor.lib.2.83.
Dolorẽ eripere aut minuere cõſolatiõe. Ci.Atti.li.9.173.12.
Vagina eripere enſem.Virg.4.Aeneid.116.Et in 10.95.
Facultatem.Cic.ad Appium,lib.5.3.13.
Ferrum uagina eripere.Virg.6.Aeneid.52.
Fidem alicui,Derogare fidem.Ouid.15.Metam.57.
Formam.Virg.9.Aeneid.21.
Fugam.Virg.2.Aeneid.124.
Eripe nate fugam,finẽq; impone labori.Id eſt, Accelera,raptim fac. Seruius.
Imperium ſemeſtre.Cæſ.1.bel.Ciuil.38.
Eripere ſe ex infamia.Cic.5.Verr.119.
Anni iocos eripuere.Horat.2.epiſt.2.12.
Ius.Plaut.Rud.18.6.
Laudem.Cic.2.Tuſc.7.
Libertatem.Plaut.Capt.6.61.
Ex ſinu parentum liberos.Cic.7.Verr.97.
Linguam alicui,id eſt,euellere.Ouid.2.Faſt.122.
Lucem.Cic.4.Acad.58.
Lucem eripere, & noctem quandam rebus offundere. Cicero 1.de Natura deor.10.
Tenebræ lucem eripiunt.Silius lib.10.66.
Mentem.Hirtius lib.4.bel.Alexandrini,72.
Mentem confuſam alicui eripere.Virg.2.Aeneid.146.
Eripere ſe à miſeria.Cic.ad Dolabellam,lib.9.13.3.
Mortem alicui eripere.Senec.Thebaide,1.21.
Oculis nefas eripere.Senec.Thyeſte,8.1.
Necem eripere.Stat.3.Thebaid.14.
Flammæ eripiunt noctem.Silius lib.11.56.
Notitiã alicuius rei alicui eripere.Ouid.2.de Põto, eleg.10.1.
Nubem, quæ mortales hebetat uiſus, alicui eripere. Virgilius 2. Aeneid.121.
Oculos. Terent.Adelph.3.2.20.
Eripiet quiuis oculos citius mihi quàm,&c.Horat.2.Serm.Sa
Ignis opes partas eripit.Tibul.lib.2.eleg.4.8. (ty.5.7.
Eripere ex urbibus ornamenta.Cic.7.Verr.98.
Orationem ex ore alicuius.Plaut.Merc.4.62.
Oſcula.Horat.2.Carm.ode 12.6.
Pacem,Vide Pax.
Poteſtatem aliquid faciendi.Cic.de Amic.73.Cæſ.1.bel.Ciuil.
Præmia eripere.Ouid.5.Metam.5.
Pudicitiam.Cic.pro Milone,6.
Rates ab intimis æquoribus eripere,id eſt,ſeruare à naufragio Horat.4.Carm.ode 8.7.
Reſpiramen,iterq; eripere animæ.Ouid.12.Metam.29.
Reſponſiones uno uerbo.Plaut.Moſtel.8.65.
Eripit interdũ,modò dat medicina ſalutẽ.Ouid.2.Triſt.54.
Sanguinem uitamq;.Cic.pro Quintio,21.
Senſus omnes alicui eripere.Catul.epiſt.48.2.
Spem nuptiarum.Terent.Heaut.4.3.35. Cic.4.in Catil.80.
Eripit etiã ſpẽ, quæ ſola hominẽ in miſerijs conſolari ſolet.
Eripere tempus cibi.Celſ.lib.2.cap.8.
Tempora certa alicui rei eripere.Horat.1. Serm.Saty.4.12.
Timorem alicui.Cic.1.in Catil.13.
Vires oẽs animo ſomnus & alea eripiũt.Ouid.1.de Rem.amo.
Eripere ui ab aliquo uirginẽ.Terẽt.Eunu.4.6.14. (30.
Vitam.Cic.pro Lege Manil.7.
Per crimina uitam alicui eripere.Ouid.2.Faſt.162.
Vocem loquentis ab ore eripere.Virg.7.Aeneid.24.
Voluntatem alicui.Cic.3.Verr.80.
E complexu patriæ conſpectuq; aliquorum ſe eripere. Cicero pro Seſtio,44.
Te hinc eripe.Senec.Medea,7.13.
Poſſe loqui eripitur.Ouid.2.Metam.47.
Vix eripiam quin hoc potius uelis.Horat.2.Serm. Saty.2.5.
Eripere ſimpliciter uſurpatũ, pro De periculis eripere. Virg. 3.Aen.112. Hos Helenus ſcopulos,hæc ſaxa horrẽda canebat, Eripite ô ſocij,pariterq; inſurgite remis.
Túne hinc ſpolijs indute meorũ Eripiare mihi? Virg.12.Aen.
Honor eripitur.Ouid.1.Faſt.124. (188.
Currendi uires eripiente metu. Ouid.3.Amorum, eleg.5.14.
Ereptus] Participium,(ἐξαρπασθεὶς,)Cic.pro Roſc.Amer. 88.Ipſe aſsiduitate,conſilio, autoritate, diligentia perfecit, ut S.Roſcij uita erepta de manibus ſectorum, ſententijs iudicum permitteretur.
Ab undis ereptus.Virg.1.Aeneid.121.
In primis annis ereptus.Valer.lib.6.Argon.114.
Per medios enſes ereptus.Propert.lib.1.eleg.20.21.
Fato ereptus.Virg.2.Aeneid.147.
Fluctibus ereptus.Horat.4.Carm.ode 8.5.
Humanis ereptus.Curtius lib.10.De Alexandro mortuo.
Oculis ereptus.Ouid.epiſt.10.9.
Periculis ereptus.Virg.3.Aeneid.142.
Pugnæ ereptus.Silius lib.17.77.
Ruinis alicuius ciuitatis ereptus.Virg.3.Aeneid.95.
Thalamis alicuius fœminæ ereptus.Id eſt liberatus illius cõiugio.Seneca Medea,2.10.De Iaſone & Medea.
Amor ereptus.Prop.lib.2.eleg.9.8.
Erepta coniux.Virg.3.Aeneid.66.
Facta erepta.Stat.3.Thebaid.17.

Xx 4 Honor

Honor dolo ereptus alicui. Virg. 5. Aeneid. 68.
Ius ereptum reſtituere. Ouid. 1. Faſt. 125.
Iuuenta prima fato erepta alicui. Virg. 7. Aeneid. 11.
Laus erepta alicui. Senec. Herc. Oetheo, 7. 29.
Littora erepta Silius. lib. 7. 87. Id eſt, ab hoſtibus occupata.
Locus ereptus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 2. 12.
Merces erepta laborum. Lucan. lib. 1. 69.
Munera erepta ruinis alicuius ciuitatis. Virg. 1. Aeneid. 131.
Pellis erepta iuuenco. Virg. 11. Aeneid. 136.
Ratis erepto campis deſerta profundo. Silius lib. 3. 12.
Regnum alicui ereptum. Lucan. lib. 5. 13.
Senſibus ereptis mens excidit. Catul. epig. 61. 5.
Solatia ſibi erepta lugebant Nymphæ. Claud. in Præfat. lib. 2. de Raptu Proſerp. 1.
Stirps erepta, Mortua. Ouid. ad Liuiam, 13.
Ereptũ tẽpus ex ſummis occupatiõibus. Ci. ad Atti. lib. 1. 9. 1.
Venia ſcelerum erepta populo nocenti. Lucan. lib. 4. 40.
Virginitas erepta. Virg. 12. Aeneid. 29.
Voluptas urbis alicui erepta. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9. 8.
Ereptus, Mortuus. Ouid. ad Liuiam, 40.
Conſulis erepti publica damna refert.

Eris] huius eris, Nomen eſt herbæ in Aegypto naſcentis, aro ſimilis, niſi quòd minor eſt, et minoribus folijs ac radice, quæ tamen grandis oliuæ magnitudinem implet. Hermolaus.

Eriſichthon] huius Eriſichthonis, pen. corr. (ἐρισίχθων,) uir fuit Theſſalus, qui quum Cereri nemus conſecratũ, præcipuè uerò quercum unam in qua Nympha quædam habitabat, ſuccidiſſet: irata Ceres famem ad eum miſit: quæ toto exhauſto patrimonio, eò coegit etiam, ut membra propria abſumerentur. Fabulam habet Ouid. 8. Metam.

Eriuo] eriuas, pen. prod. eriuare, Riuis factis educere, euacuare. Plin. lib. 17. cap. 26. 4. Cæterum maiore in parte orbis etiam pluuias Autumni aquas eriuari conuenit.

Erodius] Auis eſt quæ in coitu ſanguinem exudat: qua ex cauſa argumentantur impoſitum nomen ὅτι ἔαρ ἰδροῖ, nam ear quandoq; ſanguinem dici. Ciconiam putat Suidas, aut Ciconiæ ſimilẽ: dictamq; quòd in paludibus uerſetur, quaſi elodion. Fulicam transfert Auguſtinus: ardeolam Theodorus. Cælius.

Erodo] erodis, penul. prod. eroſi, eroſum, (ἐξέδομαι, ἀποβρώσκω,) erodere, Idem quod rodere. Plin. lib. 11. cap. 29. 4. Omnia uerò morſu erodentes. Colum. lib. 10. 31. Nec ſolum teneras audens erodere frondes.
Eroſus ſale. Plin. lib. 12. cap. 9. 3.

Erogo] erogas, pen. corr. (ἐκδίδωμι,) erogare, Diſtribuere, & quaſi rogatoribus effundere. Plin. epiſt. 240. Deinde quam ipſi erogare in oleum ſoliti, parati ſunt in operibus balinei conferre.
Erogare pecunias ex ærario. Cic. in Vatinium, 22.
Pecunias alicui erogare in rem aliquam. Cic. 7. Verr. 39.
Erogare pecuniam in claſſem. Cic. pro Flacco, 22.
Vnde in eos ſumptus pecunia erogaretur. Liu. 1. ab Vrbe, 83.

Erogatus] pen. prod. Participium, (ἐκδοθείς,) ut Pecunia publica ex ærario erogata. Cic. 5. Verr. 141.

Erogito] erogitas, pen. corr. (κατάδέομαι,) erogitare, Vehementer rogare. Plaut. Capt. 16. 30.
interibi ego ex hac ſtatua uerueceа uolo
Erogitare, meo minore quid ſit factum filio.

Erogatio] Verbale, (ἔκδοσις,) Diſtributio: ut Erogatio pecuniæ. Cic. ad Atticum, lib. 15. 322. 4. Plin. in Paneg. 66. Vt tot impendijs, tot erogationibus ſola ſufficiat. Atq; hic in malum ſumitur, quemadmodum apud Suetonium plerisq; in locis, nẽpe pro largitionibus & profuſionib. pecuniarũ.

Eros] huius Erotis, penul. prod. Comœdus fuit, cuius meminit Cic. in Oratione pro Roſcio Comœdo, 18. Quod item nuper (inquit) in Erote Comœdo uſu uenit: qui poſteaquàm è ſcœna non modò ſibilis, ſed etiam conuitio explodebatur, ſicut in aram confugit in huius domum, diſciplinã, patrocinium, nomen.

Erotema] pen. prod. erotematis, (ἐρώτημα,) Interrogatio latinè dicitur: ut Virgil. 2. Aeneid. 65. Quò res ſumma loco Panthus?

Erro] erras, (ἄλημι, ἀλητεύω, πλανάομαι, σφάλλω, πταίω, ἀμπλακέω,) errare, Huc atque illuc ire, Vagari. Cicero 3. Tuſcul. 106. Qui miſer in campis mœrens errabat Aleis. Ex Homero.
Vagari & errare. Cic. 1. de Orat. 104.
Huc & illuc errare. Ouid. 11. Metam. 72.
A ſedibus ſuis errare. Claud. 4. Paneg. 82.
Ad flumina errare. Virg. 6. eclog. 13.
Ad lacus errare. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 8.
Circum littora errare. Virg. 3. Aeneid. 16.
Circum omnia maria errare. Vide Circum.
Circum uillulas errare. Cic. Att. lib. 8. 153. 4.
Errare in Sylua. Virg. 6. Aeneid. 91.
Multis in annis errare. Ouid. 1. Triſt. 12.
In undis errare. Virg. 3. Aeneid. 40.
Inter audaces lupus errat agnos. Horat. 3. Carm. ode 18. 3.
Per agros errare. Propert. lib. 2. eleg. 29. 5.
Armentum teneras errat per herbas. Ouid. 15. Metam. 3.
Per ignotos errant animalia montes. Virg. 6. eclog. 8.
Per undas errare. Ouid. 5. Metam. 93.
Per ignotas urbes errare. Tibull. lib. 4. eleg. 1. 11.
Procul errare, Vehementer falli. Vide Procul.
Subter ſupraq; errare. Stat. 9. Thebaid. 87.
Procul auius errat. Lucret. lib. 3. 148.
Ignari hominumq; locorumq; Erramus. Virg. 1. Aeneid. 68.
Errat uagus. Cic. pro Cluent. 138.
Toto paſſim uagus errat in orbe. Ouid. 14. Metam. 136.
Curſu ſolicito errare. Claud. de Raptu Proſerp. 1. 6.
Paſſibus non certis errare. Ouid. 3. Metam. 35.
Pelago errare. Virg. 3. Aeneid. 41.
Via errare. Virg. 2. Aeneid. 147.
Vrbibus errare. Virg. 1. Aeneid. 117.
Errare, pro Paſci aliquando uſurpatur: quod pecudes errando paſcere ſoleãt. Virgil. 2. eclog. 5.
Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ. Idem 1. eclog. 2.
Ille meas errare boues (ut cernis,) &c.
Non per dubias errant mea carmina laudes. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 22.
Varij colores ſæpe errant in uultu ſolis. Virg. 1. Georg. 90.
Perq; nouem errauit redeuntis cornua lunæ. Ouidius 10. Metamorph. 95.
Dolor errat per omnes. Lucan. lib. 2. 5.
Flamma per medullas errat. Ouid. 14. Metam. 70.
Fluuius errat. Virg. 3. Georg. 3.
Fulmen errare in aliquos dicitur. Senec. Medea 7. 22.
Extremus ſuper halitus errat. Virg. 4. Aeneid. 137.
Manus errat circum aures & tempora. Virg. 5. Aeneid. 86.
Fluitans nauis errat amiſſo magiſtro. Virg. 5. Aeneid. 172.
Orbes cœli alij in alios errant. Virg. 1. Georg. 68.
Quos ignis cœli Cyllenius erret in orbes: Ordo eſt, in quos orbes cœli erret Cyllenius ignis Et bene Erret: nam planetæ uocantur ἀπὸ τῆς πλάνης, id eſt, ab errore. Nam interdum ad Auſtrum, interdum ad Septentrionem, plerunq; contra mundum, nonnunquam cum mundo feruntur. Seruius.
Spes ſolicitæ, trepidiq; metus errant. Senec. Herc. furent. 3. 1.
Tempora errant. Ouid. 3. Faſt. 31.
Sed tamen errabant etiam tum tempora.

Vires

Vires errant. Ouid. ad Liuiam 10.
Nec uires erraſſe tuas campoq; foroq;. Id eſt, ubiq; ſpectata tua conſtans uirtus.
Errare, Labi à uero: quoniam uagando, ſæpe à recta uia deflectimus. Cic. 12. Philipp. 321. Cuiuſuis eſt hominis errare: nullius niſi inſipientis, perſeuerare in errore. Idem 5. Verr. 93. Errauit an potius inſaniuit Apronius.
Errare & Erudiri, contraria. Cic. pro Corn. Balbo 62.
Errare, & Vera ſentire, contraria. Cic. 1. Tuſcul. 61.
Errare cum aliquo. Cic. 1. Tuſcul. 61.
In amicitia errare. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 9.
Licenter errare. Cic. in Orat. 42.
Licentius errare. Ouid. 4. de Ponto 6.
Longe errat. Vide Longe.
Magnopere errare in re aliqua. Lucret. lib. 3. 22.
Stultitia errare. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 42.
Probe ac uehementer errare. Plaut. Amphit. 11. 21. Cicero 4. Academ. 185.
Erro propemodum. Cic. pro Roſc. Amer. 76.
Non ultra uerba, ac uoces errare. Tacit. lib. 17.
Erras, ſi id credis: Hoc eſt, Falleris. Terent. Heaut. 1. 1. 53.
Errare in aliquam partem. Cælius ad Ciceronẽ, li. 8. 11. 13.
Errare in aliquam rem, pro Declinare. Liu. lib. 1. bel. Maced.
Errare de uerbis alicuius, Non aſſequi, aut intelligere quid uelit, aut dicat. Terent. Heaut. 2. 3. 12.
Ne erres. Hoc eſt, Ne temerè putes aut exiſtimes. Terent. And. 4. 2. 21. Huic, non tibi habeo, ne erres.
Scio quid erres. Plaut. Epid. 12. 4. Terẽn. And. 3. 2. 18. Teneo quid erres: quid ego agam habeo.
Tota re errare. Cic. 2. Philipp. 45.
Errare tota uia. Terent. Eunuch. 2. 2. 14.
Animus ſæpe in corporis morbis errat. Lucret. lib. 3. 94.
Erratur in nomine. Cic. 4. de Finib. 93. Si aut res ignoratur, aut erratur in nomine.

Errans] Participium, (ἀλητεύων,) Terent. Heaut. 2. 3. 16.
Dum ego propter te errãs, patria careo demens, tu interea loci, &c. Virgil. 1. Aeneid. 66.
Vidiſtis ſiquam hic errantem forte ſororum.
Terris omnibus & fluctibus errans. Virg. 1. Aeneid. 152.
Digitis errantibus ſcindere chelym. Stat. 5. Sylu. 5. 7.
Domus errantes. Lucan. lib. 1. 52.
Alludit ad Scytharum domos, quas plauſtris uehi dicit Horat. 3. Carm. ode 24. 2.
Gradum errantem in recta deflectere. Senec. Thebaid. 1. 1.
Greges errantes. Horat. Epod. 2. 3.
Hederæ errantes. Virgil. 4. eclog. 4. Id eſt, paſſim uagantes: unde antiqui Lyrici dixerũt Flexipedes hederas, quòd hac atq; illac uagantur. Seruius.
Locum tutum erranti dare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 12.
Lumina errantia. Propert. lib. 3. eleg. 14. 6.
Luna errans. Virg. 1. Aeneid. 150. Quia (inquit Seruius, (ἑλικοειδής, Id eſt, obliquo incedit curſu, non recto ut ſol, ſcilicet ne incidat in centrum terræ, & frequenter patiatur eclipſim. Vicinus eſt enim eius circulus terræ.
Errans opinio. Cic. 2. de Finib. 114.
Errans & uaga ſententia, cui opponitur Stabilis & certa. Cic. 2. de Nat. deor. 2.
Errantia ſydera, Errantes ſtellæ. Plinius lib. 2. cap. 6. 13. Et Cicero 1. Tuſcul. 96.
Turmæ errantes ſine præſide. Stat. 10. Thebaid. 3.

Errantia] huius errantiæ, (ἀλημοσύνη,) Idem quod error. Accius Neoptolemo, Satis iam dictum eſt, neq; ego errãtia animi prauè morigerabor. Nonius. Antiquum.

Erratus] penul. prod. Particip. (ἀλητευθείς,) Ouid. 3. Faſt. 131. Protinus erratis læti ueſcuntur in agris. Id eſt, quos errando luſtrauerant.
Littora errata. Virg. 3. Aeneid. 137. Errata (inquit Seruius) Participium ſine uerbo.
Orbis erratus. Ouid. epiſt. 22. 21.
Orbis erratus diuerſis caſibus, id eſt, pererratus. Valer. 4. Argon. 90.
Terræ erratæ. Ouid. 4. Faſt. 115.

Erratum] penul. prod. (σφάλμα, πταῖσμα,) Idem quod error. Cice. pro Cluen. 105. Nullum ob totius uitæ non dicam uitium, ſed erratum.
Erratum & Rectè factum, contraria. Cic. 2. de Lege Agra. 21.
Errata ætatis. Cic. Tironi, lib. 16. 21. 4.
Commune erratum. Cic. Attico, lib. 6. 111. 30.
Obtegere errata. Vide Obtego.
Petere ueniam errato alicuius. Cic. pro Sylla 48.

Erratio] Verbale, (ἀλήτευσις, ἀλητεία) propriè eſt pedum Error autem animi. Teren. Adelph. 4. 2. 42. Sanè hàc multo propius ibit, & minor eſt erratio. Cic. 2. de Nat. deorum 80. Nulla igitur in cœlo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec uanitas ineſt: contràq; omnis ordo, ueritas, ratio, conſtantia. Idem de Vniuerſi. 25.

Errabundus] (πλανώμενος) Vagabundus. Liu. 1. ab Vrbe 127. Nunc in luminibus ſtarent, nunc errabundi domos ſuas, ultimum illud uiſuri peruagarentur.
Errabunda ueſtigia. Virg. 6. eclog. 12.
Errabundæ naues, Vento diſperſæ. Hirtius, lib. 5. bel. Afric. 8.

Erraticus] pen. corr. (πλανήτης,) Adiectiuum, Qui errat & uagatur. Gellius, lib. 2. cap. 2. Interibi aliquot ex ijs qui aderant, erraticum eſſe hominem dicere & nullius rei, incolamq; ſordentium, ganearum. Cic. de Senect. 48. de uite loquens, Multiplici ſerpentem lapſu & erratico ferrum coercet agricolæ.
Delos erratica. Ouid. 6. Metam. 67.
Herba erratica, id eſt, agreſtis, & non ſatiua, uerùm paſſim naſcens. Plin. lib. 19. cap. 8. 5. Eſt & erraticum intubum, quod in Aegypto cichorium uocant. Sic Erratica braſſica, apud Columellam.

Error] erroris, m. g. (ἄλη, σφάλμα, πταῖσμα, ἀμπλακία, πλάνη,) Ignorantia. Cic. 1. Acad. Et pro Marcel. 7. Etſi aliqua culpa tenemur erroris humani, à ſcelere certe liberati ſumus.
Error & inſania. Horat. 2. epiſt. 2. 24.
Virtus, & Error, opponuntur. Horat. in Arte poet. 63.
Modicis erroribus æqui mores. Iuuenal. Saty. 14. 2.
In magnis tenebris erroris & inſcientiæ. Cic. pro Sylla 30.
Nebula erroris. Iuuenal. Saty. 10. 1.
Vulgus errori ſimilis. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 12.
Rabies erroris, Furor culpæ. Silius, lib. 7. 110.
Error alicuius rei, Deceptio. Virg. 2. Aeneid. 83.
Mentis alienatæ error. Quintil. in Prœm. lib. 6. 10.
Error nominũ. Liu. 1. ab Vrbe, 97. Tamẽ in re tã clara nominũ error manet, utrius populi Horatij, utrius Curiatij fuerint.
Ambiguus error. Stat. 5. Thebaid. 88.
Cæcus error. Senec. Herc. fur. 12. 9.
Dulcis labantibus error. Valer. 3. Argon. 95.
Mentis gratiſſimus error, Voluptas in ſtultis rebus. Horat. 2. epiſt. 2. 28.
Falſus error. Plin. lib. 15. cap. 3. 2.
Grauis error. Seneca Octau. 7. 11.
Honeſtus error. Quintil. lib. 1. cap. 6. 2.
Indeprehenſus & irremeabilis error labyrinthi. Virg. 5. Aen. 117.
Inexplicabilis uiarũ error, Vide Inexplicabilis.
Infandus error. Valer. 5. Argon. 115.
Ingens error. Quintil. lib. 3. cap. 6. 5.
Irreuocandus error. Claud. de bello Getico, 25.
Malus error. Virgil. 8. eclog. 9.
Vt uidi, ut perij, ut me malus abſtulit error.

Definitio

Definitio eſt amoris, inquit Seruius. Nã amor errare plerunq; compellit.

Phanaticus error. Horat. in Arte poet. 92.

Prophanus error animi. Claud. 1. in Ruff. 16.

Sacri uatum errores. Silius lib. 8. 20.

Simplex error. Quintil. lib. 3. cap. 8. 39.

Credulitas & temerarius error. Ouid. 12. Metam. 12.

Turbulenti errores. Cic. 2. de Nat. deor. 101.

Vanus error. Stat. 12. Thebaid. 59.

Adiuuare alterius errorem, Vide Adiuuo.

Afficere mentis errore, Vide Afficio.

Suus cuiq; attributus eſt error. Catul. epig. 19. 4.

Auferre errores alicuius, Rem alicui aperire, Eripere falſam opinionem. Ouid. 5. Faſt. 73.

Erroribus cæcari, Vide Cæco.

Captus errore. Cic. 12. Philipp. 322.

Coarguere errorem alicuius. Cic. 1. Acad. 19. Vide Coarguo.

Falſa opinione errore hominum commendatum eſſe. Cicerò pro Seſtio, 16.

Confiteri errores ſuos. Quintil. lib. 3. cap. 6. 46.

Errorem creat ſimilitudo. Cic. 2. de Diuinat. 82.

Decipit error. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1. 5.

Deferri errorem, Vide Defero.

Demere alicui mentis errorem. Horat. 2. epiſt. 2. 28.

Depellere errorem. Cic. 2. de Diuinat. 89.

Deponere errorem ſuum. Cic. 8. Philipp. 255.

Detrahere errorem alicui. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 4.

Duci errore. Cic. pro Corn. Balbo, 22.

Effugere errorem aliorum. Lucret. lib. 4. 66.

It error ante oculos alicuius, Decipitur ſpecie. Oui. 3. Faſt. 77

Eripere errorem alicui. Cic. Attico, lib. 10. 195. 9.

Ab errore euellere aliquem. Cic. 3. Offic. 111.

Origine erroris aliquid factum. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 11.

Feſſus errore uiarum. Silius lib. 15. 142.

Fluctuat incertis erroribus ardor amantum. Lucr. li. 4. 217.

Fluitans errore. Lucret. lib. 3. 214.

Illudit error. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 10.

Mentes imbutæ prauitatis erroribus. Cic. 5. Tuſc. 114.

Sæuis erroribus implicat nubem. Vale. 3. Argon. 7. de Cybele.

Erroribus implicari, Vide Implico.

Incutere errorem, Vide Incutio.

Inducere in errorem, Vide Induco.

Imperitos in errorem inducere. Cic. de Clar. Orat. 162.

Induci in errorem. Cic in Piſonem, 46.

Inflatus errore. Cic. 4. Acad. 206.

Quantum animis erroris ineſt. Ouid 2. Faſt. 158.

Lapſus errore. Quintil. lib. 4. cap. 2. 51.

Lapſum eſſe per errorem. Cic. Qu. Fratri, lib. 3. 24. 14.

Liberare animos errore, Vide Liber, liberi.

Erroribus mederi, Vide Medeor.

Natus error, Vide Naſcor.

Nocens error. Senec. Herc. Oeth. 7. 3.

Scelerum errore nocens. Stat. 12. Thebaid. 102.

Obiectus error alicui. Cic. pro Cecinna 4.

Pendere ex errore imperitæ multitudinis, Vide Pendeo.

Opinionibus uulgi rapimur in errorem. Cic. 2. de Legib. 70.

Recipere errorem. Quintil. lib. 1. cap. 5. 31.

Sublato errore. Lucan. lib. 3. 121.

Cum mulieris lacte ſuximus errorem. Cic. 3. Tuſcul. 4.

In magno errore ſunt qui ſandareſon uocãt. Plin. li. 37. ca. 7. 9

Tardare errorem aliqua re. Propertius, lib. 2. de eleg. 19. 9. Id eſt, nectere moras.

Tantus tenet error amantem. Ouid. 3. Metam. 90.

Teneri malo errore. Virg. 10. Aeneid. 22.

Errore aliquo trahi. Ouid. 2. Metam. 16.

In ſummo errore, atq; in maxima rerum ignoratione uerſari. Cic. 1. de Nat. deor. 5.

Verſatur magnus error. Cic. 2. de L. Agra. 23.

Error, pro dolo: ab eo quod præcedit, id quod ſequitur. Virg. Aut aliquis latet error: equo ne credite Teucri. (2. Aen. 10.

Error, pro uagatione etiã accipitur: ut Errores Vlyſsis. Cic. 1. Propriè erratio appellatur. (Offic. 158.

Error uiarum. Liu. 4 bel. Pun. 75.

Feri errores nemorum. Stat. 1. Thebaid. 46.

Inextricabilis error. Virg. 6. Aeneid. 6.

Inobſeruabilis error Labyrinthi. Catul. in Argon. 23.

Vagus error. Valer. 5. Argon. 23. Ouid. 4. Metam. 101.

Longis agi erroribus. Ouid. 4. Metam 114.

Diffugiunt quò quenq; agit error. Ouid. 3. Faſt. 111.

Pelagi erroribus actus. Virg. 6. Aeneid. 107.

Viæ errore actus. Virg. 6. Aeneid. 40.

Deceptus nouo errore ueterum locorum. Virg. 3. Aeneid. 37. Vbi Seruius, Aut per cõtrarietatem ſermonum declamauit, aut Nouo pro magno poſuit.

Ducere in errorem. Ouid. 8. Metam. 33.

Implicita errore uia. Lucan. lib. 8. 1.

Palanteis error in ſyluis certo de tramite pellit. Horat. 2. Ser. Saty. 3. 10.

Erro] erronis, pen. prod. m. g. (πλάνης, πλανήτης) Vlpianus, Errones appellantur ſerui, qui non quidem fugiunt, ſed frequenter ſine cauſa uagantur, & temporibus in res nugatorias conſumptis, ſerius ad dominum redeunt. Arrianus de Re militari, Leuius itaq; delictum emanſoris habetur, ut erronis in ſeruis: deſertoris grauius, ut in fugitiuis. Plinius epiſto. 34. a.

Fugitiuus ut erro. Horat. 2. Serm. Saty. 7. 23.

Admittere erronem. Ouid. epiſt. 21. 11.

Vocare erronem ſub ſua ſigna. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 2.

Errones Nigidius uocat eas ſtellas, quas multi erraticas appellant. Gellius, lib. 14. cap. 1.

Erroneus] (πλανήτης,) Idem quod errò. Colu. lib. 7. cap. 12. 5. Maximè autem debent in cuſtodia uigilaces conſpici, nec erronei, ſed aſsidui, & circunſpecti magis quàm temerarij. De canibus loquitur. Vlpian. in L. Aediles, De edilitio edicto, Si aleator erroneus uel uinarius ſit factus.

Erubeſco] erubeſcis, erubui, (ἐρυθριάω, καταισχύνομαι,) erubeſcere, Rubore & uerecũdia ſuffundi. Terent. Adelph. 4. 5. 9. Erubuit ſalua res eſt. Cice. 2. de Finibus 49. Deinde ubi erubuit (uis enim eſt permagna naturæ) confugit illuc ut neget.

Erubuit, iramq; pudore repreſsit. Ouid. 1. Metam. 152.

Erubuiſſe, expalluiſſe, titubaſſe, inconſtanter locutum eſſe. Autor ad Herennium, lib. 2. 39.

In aliqua re erubeſcere. Cic. 1. de Legibus 61.

Epiſtola non erubeſcit. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 1.

Genæ erubuere. Ouid. 2. Faſt. 166.

Iura fidemq; alicuius erubeſcere. Virg. 2. Aeneid. 108.

Erubeſcere ora alicuius. Cicero in Salluſtium. Hoc eſt, conſpectum uereri.

Preces erubeſcere. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 14.

Poſce Iouem, dabitur coniux. Vix ille pepercit:
Erubuitq; preces Id eſt erubuit ſupplex eſſe & precari.

Non erubeſcere uoluptates. Cic. 1. de Nat. deor. 154.

Erubeſco, cum infinitiuo. Sene. Herc. Oeth. 13. 21. Sed ire ad illos umbra quos uici deos Pater erubeſco.

Erubeſco loqui. Cic. 1. de Leg. 74.

Erubeſcere, cum genitiuo. Curtius, lib. 5. Dignum eſſe omni malo, qui erubeſceret fortunæ.

Erubeſcere, cum ablatiuo. Senec. 3. de Benefi. Nunquid iam illa repudio erubeſcit? &c.

Genis erubuit. Ouid. 2. Amor. 8. 4.

Malis alterius erubeſcere. Ouid. 5. Triſt. eleg. 12. 2.

Saxa roratis roſis erubuerunt. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 8.

Viro erubeſcit puella. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 13.

Erubeſcendus] (καταισχυντέος,) Nomen ex Particip. ut Amor erubeſcendus, id eſt, turpis. Horat. 1. Carm. Ode 27. 3. Ignes erubeſcendi.

Eruca] huius erucæ, pen. prod. (κάμπη,) ab erodendo dicta, genus uermis, campe alio nomine dicti, qui in olerũ folia repit, abroditq; præſertim braſsicas. Colum. lib. 11. cap. 3. 52. Vbi uerò apricis regionibus, poſt pluuias, noxia inceſſerũt animalia, quæ à nobis appellantur erucæ, Græcè autẽ κάμπαι nominantur, uel manu colligi debent, uel matutinis tẽporibus frutices olerum concuti. Sic enim dum adhuc torpent nocturno frigore, ſi deciderint, nõ amplius in ſuperiorem partem prorepunt.

Eruca, ſi Apuleio creditur, ab hærendo uenit, quoniam rebus quas occupat, tenaciter inhæreat.

Eruca, (εὔζωμον,) herba quædam uirtutis calidæ, Venerẽ excitans, unde ſalax appellatur. Colum. lib. 10. Excitet ut Veneri tardos eruca maritos. Vulgo appellatur Ruchetta ouer Ricola. Iuuenal. Saty. 10. 14.

Salaces erucæ. Ouid. 2. de Remed. amor. 81.

Virides erucæ. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 11.

Eructo] eructas, (ἐρεύγομαι, ἐξερεύγομαι, ἐρυγγάνω,) eructare, Frequentatiuum ab erugo erugis. Propriè extra ructum mittere. Feſtus, Erugere ſemel factum ſignificat, quod eructare ſæpius. Cic. in Piſonem 9. Vnde nos cum improbiſsimè reſpondendo, tum turpiſsimè eructando eiecisti.

Eructare, Foras mittere, eijcere. Sic Varro 1. de Re ruſt. ca. 4. 3. Eructare odorem peſtilentem. Et Cic. in Catil. 32. Eructare ſermonibus cædem bonorum.

Eructat Boſphorus amnes. Valer. 4. Argon. 69.

Arenã eructare fluuij dicuntur. Virg. 6. Aen. 6. de Acherõte.

Eructans] Participium, (ἐρευγόμενος,) ut Tartarus horriferos eructans faucib. æſtus, Lucret. li. 3. 206.

Saniem eructans. Virg. 3. Aeneid. 126. De Polyphemo.

Scopulos erigit eructans. Virgil. 3. Aeneid. 115. Vbi Seruius, Ructo, ructas tantum facit.

Erudero] eruderas, pen. corrr. (ἐρείπιον ἐκβάλλω,) eruderare, Rudus eijcere. Varro 2. de Re ruſt. cap. 2. 6. Solum oportet eſſe eruderatũ, & procliuũ: ut euerri facilè poſsit.

Erudio] erudis, pen. corr. erudiui, eruditum, pen. prod. (παιδεύω, κατηχέω, χειδιάζω,) erudire, Ex rudi doctum facere. Cic. pro Roſc. Comœdo, 18. Non ſolum ut Roſcij diſcipulus fuiſſe diceretur, domum recepit, ſed etiam ſummo cũ labore, ſtomacho, miſeriaq; erudijt. Plin. epiſt. 5. g. Vir eſt grauis, prudens, multis experimentis eruditus, & qui futura poſsit ex præteritis prouidere.

Erudire atq; docere. Cic. 1. Offic. 218.

Rhetoricis quibuſdam libris aliquem inſequi ut erudias. Cice. (2. de Orat. 6.

Scripta erudiunt. Ouid. 2. Triſt. 49.

Erudire ad deorum cultũ, ad ius humanũ, &c. Ci. 1. Tuſc. 99.

Erudire de omni Republ. Cic. ad Cælium, lib. 2. 11. 3.

Erudire in aliqua re. Cic. 1. de Orat. 132.

Erudire aliquem artes. Ouid. 8. Metam.

Aues infirmas mater erudit artes. Ouid. 2. de Arte Amãdi 14.

Inſtitutis & præceptis ſuis aliquem erudire. Cic. de Amicit. 12.

Inſtituere atque erudire filios ad maiorum inſtituta. Cicerò 5. Verr. 137. (Tuſc. 59.

Erudire laboribus iuuentutem uenando, currendo, &c. Cic. 2.

Erudire puerum artibus. Liu. 1. ab Vrbe 173. Cice. ad Lent.

lib. 1. 7. 37. Lentulum noſtrum eximia ſpe, ſummæ uirtutis adoleſcentem cum cæteris artibus, quibus ſtuduiſti ſemper ipſe, tum in primis imitatione tui fac erudias.

Oculos erudire. Ouid. 2. de Remed. amor. 59.

Fortuna erudijt te factis meis probare. Silius, lib. 7. 78.

Erudiuit te uſus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 13.

Erudio, cum infinitiuo. Silius, lib. 11. 71.
– an triſtia uincla
Et Decius non erudiũt cõponere mentẽ. Ouid. 3. Faſt. 164.

Erudire etiã dicũtur res inanimatæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 6.
Erudit admotas ipſe capillus acus.

In ſcholis erudiri. Quintil. lib. 1. cap. 2. 8.

Erudiendus] Particip. (παιδευτέος,) Ouid. epiſt. 1. 22.
– qui mollibus annis
In patrias artes erudiendus erat. Idem 3. de Arte aman. 10.

Eruditus] penul. prod. Participium. Hoc eſt edoctus, ſciẽs: ut Eruditus Græcis literis. Cic. 1. Acad. 15. Et 1. de Finibus 22. Eruditus omni doctrina.

Non ſatis politus his artibus, quas qui tenent, eruditi appellantur. Cic. 1. de Finib. 39.

Doctus atq; eruditus. Cic. 1. de Orat. 51.

Ad nimiam aſſentationẽ eruditi. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 24.

Leuiter eruditus. Vide Leuis.

Liberaliter eruditus. Vide Liber liberi.

Subtilius eruditus. Cic. de Prouinc. Conſul. 12.

Diſputationibus alicuius eruditum eſſe. Cic. 3. de Orat. 76.

Doctrina atque optimarum artium ſtudijs eruditi. Cicero Qu. frat. lib. 1. 1. 33.

Inſtitutionibus Græcis eruditus. Cic. 1. de Nat. deor. 13.

Literis primis eruditus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 27.

Homo à magiſtro & Græcis literis eruditus. Ci. 2. de Ora. 16.

Literis aut muſicæ eruditus. Cic. Attico, lib. 4. 86. 4.

Stipendijs & legationibus bellicis eruditus. Cicero pro Corn. Balbo 37.

Eruditus] (πεπαιδευτὸς,) Nomen ex participio. ut Erudita operatio, hoc eſt ſcitè & cõpoſitè facta. Plin. li. 11. ca. 24. 2.

Diſciplina iuris ciuilis eruditiſsimus. Cic. 1. de Orat. 88.

Ciuitas diſciplinis erudita. Autor ad Heren. lib. 4. 237.

Habere oculos eruditos. Cic. in Parad. 47.

Oratio erudita. Cic. in Parad. 4.

Eruditum palatum. Colu. lib. 8. cap. 16. 3.

Tempora Ciceronis erudita. Cic. Att. lib. 12. 241. 10.

Eruditius. Quintil. lib. 1. cap. 5. 23. Illud eruditius quæritur.

Eruditulus, erudituli, pen. corr. (μικροπέδευτος,) Dimin. Catul. in Mamurrã & Cæſarẽ, 53. 2. Morboſi pariter, gemelli (utriq;
Vno in lectulo, erudituli ambo.

Eruditio] Verb. (παιδεία, κατήχησις, παίδευσις,) Doctrina. Cic. 1. de Finib. 108. Nullam eruditionem eſſe duxit, niſi quæ beatæ uitæ diſciplinam iuuaret.

Sine eruditione Græca intelligi non poſſunt. Cic. 1. Acad. 7.

Homo præclara eruditione atq; doctrina. Cice. 1. Offic. 166.

Homo ingenio præſtanti & eruditione perfecta. Cicero 2. de Diuinat. 195.

Omnis eruditionis expers atq; ignarus. Cic. 2. de Orat. 1.

Altiſsima eruditio, ac ſcientia. Quintil. lib. 1. cap. 4. 6.

Liberalis eruditio. Vide Liber.

Potior eruditio in ſcholis, quàm domi. Quintil. lib. 2. ca. 3. 7.

Exercere eruditionem. Quintil. lib. 1. cap. 4. 6.

Intendere eruditionem ſuam. Vide Intendo.

Eruditione uaria repletus homo. Sueton. in Auguſt. cap. 89.

Erugo, erugis, erugire] Vide Eructo.

Erugo] erugas, pen. prod. (ἐκρυσσόω) erugare, Quaſi rugas auferre. Plin. lib. 13. cap. 12. 7. Iterum cõſtricta erugatur, atq; extenditur malleo. Idem lib. 23. cap. 1. 14. Tunditur

ipſa radix cum pingui fico, erugatq; corpus ſi ſtatim bina ſtadia ambulentur.

Erugare cutem. Plin. lib. 26. cap. ult. 12. Cacaliæ grana miſta ceræ liquidæ, extendunt cutem in facie erugantq;.

Erugatio] Verbale, (ἐκρυτίδωσις) ut Erugatio cutis. Plinius libro 28. cap. 12. 2.

Erumna] Vide Aerumna. Aerumnæ Herculis. Ci. 2. de Fin. 187. Aerumnoſus, pen. prod. Cic. in Parad. 17.

Erumpo] erumpis, erupi, penul. prod. eruptum, (διεξελεύω, ἐκρήγνυμαι, ἐξελαύνω,) erumpere, Cum impetu exire, Cæſar 1. bel. Ciuil. 307. Quo paratiores eſſent ad inſequendũ omnes, ſiue noctu, ſiue interdiu erumperent.

Erumpere ad pugnam. Colum. lib. 9. 4. De apibus.

Erumpere ab aliquo. Ouid. in Ibin, 31.

Scatere atq; erumpere plano campo. Lucret. lib. 5. 191.

Erumpere ex propoſito. Quintil. lib. 4. cap. 3. 12.

Coniuratio ex latebris atq; ex tenebris erupit. Ci. pro Seſtio, 6.

Erumpere in actum. Cic. pro Domo ſua, 50.

In aliquem erumpere. Stat. 4. Sylua. 48.

In rem aliquam erumpere. Lucan. lib. 3. 119.

Efferueſcere atq; erũpere in aliquã regionẽ, Vide Efferueſco.

Erumpit in hoc tempus, in hos dies. Cic. pro Muræna, 74.

Erumpere in affectum. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Erumpere in omnium perniciem. Liu. 4. bel. Maced. 222.

Inter nubila ſeſe erumpunt radij. Virg. 1. Georg. 89.

Se erumpere. Lucret. lib. 4. 125.

Parua ſit ardoris uiolenti pauſa parũper. Virg. 4. Georg. 74.

Erumpunt ſe portis foras. Cæſar 2. bel. Ciuil. 53.

Erumpere per caſtra hoſtium. Plin. lib. 22. cap. 6. 1.

Foras erumpere. Lucret. lib. 6. 178.

Erumpere loco aliquo. Cæſar 3. bel. Ciuil. 176.

Portis erumpere. Virg. 4. Georg. 16.

Subito clamore erumpunt. Virg. 11. Georg. 121.

Illuſtrantur & erumpunt omnia. Cic. 1. in Catil. 4.

Hæc quò eruptura ſint, timeo. Cic. ad Atticum, lib. 2. 35. 4.

Odia erumpere in aliquem dicuntur. Ci. pro Muræna, 45.

Abijt, exceßit, euaſit, erupit. Cic. 2. in Catil. 25.

Clades erumpit. Ouid. 7. Metam. 115.

Hæc dominatio quorſum eruptura ſit, horremus. Cicero Attic. lib. 2. 36. 2.

Erumpit furor & indignatio. Liu. 4. ab Vrbe, 220. Cice. ad Qu. fratrem, lib. 2. 16. 8. Erumpet amentis hominis furor.

Gemitus erumpunt. Stat. 11. Thebaid. 77.

Ignes ex Aetnæ uertice erumpunt. Cic. 7. Verr. 95.

Erumpit ignis ex uaporario. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 4.

Ignis erumpit oculis. Senec. Hippol. 4. 2.

Erumpit lacryma, Erumpit fœtus, Erumpit liquoris pluſculum. Plinius, lib. 10. cap. 55. 2. Et lib. 12. cap. 17. 1. Et libro 16. cap. 10. 6.

Malum erumpit ad perniciem ciuitatis. Cic. de Aruſp. reſp. 3.

Mugitus erupit fluuio. Silius lib. 6. 57.

Nubes erumpit, Scindit ſe. Virg. 1. Aeneid. 117.

Riſus repentè erumpit. Cic. 2. de Orat. 130.

Sagittæ neruo pulſante erumpunt. Virg. 4. Georg. 63.

Erumpunt ſermones iniquorum in tuum nomen. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 1. 2. 3.

Perfracto ſaxo ſortes eruperunt. Cic. 2. de Diuin. 128.

Terra fontibus erumpit liquores. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 18.

Ventus erumpit. Lucan. lib. 3. 92.

Vndæ per fontem erumpunt. Lucret. lib. 6. 180.

Erũpat aliquãdo uera & me digna uox. Cic. 10. Philipp. 282.

Attonitũ erũpit ſubita formidine uulgus. Silius, lib. 17. 103.

Erumpere ſtomachum in aliquem. Cicero ad Atticum, lib. 16. 333. 2.

Erumpere gaudium. Terent. Eunuch. 3. 5. 2. Iámne erumpere hoc licet mihi gaudium? Donatus, Erumpere quaſi actiuum uerbum poſuit pro neutrali, ut ſit, licétne id mihi erumpere hoc gaudium? Aut erumpere, quaſi exire mihi. pro à me. Et paulo pòſt, Vtrum me erumpere, pro emitterere poſuit: aut erumpere pro exclamare? ut erumpere uocem dicitur qui exclamat.

Erumpet in neruum iſthæc fortitudo. Terent. Phorm. 2. 2. 11. Vbi Donatus, Ex conſuetudine Romana dixit: quia ſæpe in neruum conijciebantur ex aliquo maleficio in carcerẽ miſſi. An prouerbium à ſagittarijs natum eſt, quòd immoderatæ plerunq; uires, adducendo arcu non telũ incitent, ſed neruum rumpant? an ex eo, quòd ſæpe fortius ferientes, neruum ſibi aliquem lædant? Ergo fortitudine nimia ſæpe uinci, ſæpe decipi contingit.

Eruptio] Verbale, (διέξευσις, ἔκρηξις,) Exitus cum impetu Plin. lib. 16. cap. 10. 7. Carbonem repentè expuunt cum eruptionis crepitu.

Eruptiones dicuntur quando uel exercitus è caſtris, uel præſidia ex urbibus in hoſtes impetum faciũt. Cæſar 1. bel. Ciuil. 81. Non ſolum ab eruptionibus caueant, ſed etiã ſingulorũ hominum occultos exitus aſſeruent. Cic. ad Brutum 2. 2.

Inopinatæ eruptiones. Quintil. lib. 6. cap. 4. 11.

Pugnare uelut eruptione. Quintil. lib. 4. cap. 5. 6.

Erunco] eruncas, (βοτανίζω,) eruncare, uerbum ruſticum à runca inſtrumento ruſtico deductum: Hoc eſt, runca auellere, quòd propriè de herbis dicitur exherbare. Colum. lib. 2. cap. 11. 4. Omnes alterius generis herbas eruncato. Idẽ lib. 11. cap. 3. Altera uice dimidias areas eruncet.

Eruo] eruis, erui, erutum, pen. corr. (ἐξερύω, ἐξερέω,) eruere Extrahere. Columel. lib. 7. cap. 5. 10. Subluuies & intertrigo pice per ſe liquida, uel alumine & ſulphure atq; aceto miſtis rite eruuntur.

Eruere & oſtendere populis aliquid. Ouid. ad Piſonem 48.

Eruere atq; proferre in lucem. Horat. 2. epiſt. 2. 23.

Protrahere & eruere aliquid in luminis oras. Lucret. lib. 5. (279.

Eruere ex tenebris. Cic. 1. de L. Agra. 1.

Media turba aliquem eruere. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 5.

Prudenter aliquid eruere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 43.

Bipennibus arborem eruere. Virg. 2. Aeneid. 126. Id eſt, deijcere, & eſt Acyrologia. Seruius.

Aurum terra eruere. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.

Cenſum conditum templo eruere. Lucan. lib. 3. 32.

Ciuitatem eruere. Tacit. lib. 20.

Eruere curam. Plaut. Caſin. 11. 3.

Antiquas domos auium cum ſtirpibus imis eruere. Id eſt, arbores. Virg. 2. Georgicorum 42.

Boreæ quercum flatibus eruunt. Virg. 4. Aeneid. 90.

Genas ungue eruere. Propert. lib. 4. eleg. 5. 4.

Eruere herbas & limum. Plinius, lib. 11. cap. 37. 33.

Latus haſta eruere quà uir eſt equo cõmiſſus. Oui. 11. Met. 96.

Lumina eruere. Senec. Thebaid. 1. 36. Et Quintil. lib. 6.

Eruere memoriam alicuius rei ex uetuſtate annalium. Cic. pro (Mur. 14.

Obrutum eruere. Cic. 4. de Finib. 17.

Eruere oculum. Plin. lib. 11. cap. 37. 25.

Eruitur oculos, Synecdoche. Ouid. 12. Metam. 54.

Opes & regnum alicuius eruere. Virg. 2. Aeneid. 1.

Segetem ab radicibus imis eruere. Virg. 1. Georg. 64.

Sus roſtro ſemina eruit. Ouid. 15. Metam. 23.

Syluas manu eruere. Virg. 4. Georg. 66.

Vrbem aut aliquem uirum eruere. Virg. 6. Aeneid. 168.

Vrbem è ſedibus eruere. Virg. 2. Aeneid. 122.

Eruere, pro perſcrutari & inueſtigando elicere. Stat. 3. Thebaid. 111.

Eruimus quæ prima dies, ubi terminus æui, &c.

Scrutari uetera. & ex his ea quæ ſcriptores Græciæ prodiderunt eruere. Cic. 1. Tuſ. 46.

Cura & cogitatione aliquid eruere. Cic. 2. de Or. 93.

Argumenta eruere. Cic. 2. de Orat. 80.

Erutus,] pen. prod. Particip. (ἐξέρυστος,) Ci. 1. de diu. 102. Mortuum erutum eſſe cauponẽ re patefacta pœnas dediſſe.

Eruta genas ungue. Stat 10. Thebaid. 162.

Aqua eruta remis canet. Ouid. epiſt. 5. 11.

Aurum erutum. Stat. 4. Sylu. 7. 3.

Cæpa eruta. Ouid. 3. Faſt. 68.

Freta eruta. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.

Oppida eruta conuulſis muris. Silius lib. 3. 43.

Radicibus eruta pinus. Virg. 5. Aeneid. 89.

Sacra eruta priſcis annalibus. Ouid. 1. Faſt. 2.

Tempora cum cauſis annalibus eruta priſcis. Ouid. 4. Faſt. 3.

Eruum,] erui, (ὄροβος,) genus leguminis: dictum ab eruendo: quòd manib. eruatur & uellatur. Plaut. Caſſ. 3. 37. Poſt autem niſi ruri tu eruum comederis, &c. Dioſcorides, lib. 2. cap. 119. Eruum paruus frutex, omnibus cognitus, anguſto folio, tenuis, ſemina in ualuulis habens: è quibus farina fit nomine eruina, ad multos medendi uſus conueniens. Vbi Hermolaus. Eruũ herbúmue, aliud candidũ, aliud ruſum. In ſiliquis grana ſine ſepto habet quæ ſe inuicem quaſi tangant ut in piſo: ſiliquæ forma teres, et ad rationem grani cylindracea, ut item piſo. Patientißimum uetuſtatis eſt atq; cicer. Genus eſt & eruilia leguminis, quam nonnulli falsò durellam uulgò dictam interpretãtur: propterea quòd hodie quoq; in Vmbria uocant eruiliam agricolæ, quod in Gallia & Venetia prouincia doram, durellamq;: follio craſſo, & oblongo leontopodij, ſed maiore, capitulis ſemen includentibus minutum, ſimile naſturtio, tantum exilius flore candido. Scopas ex ea ruri faciũt. At eruilia, ſylueſtris herba eſt, amaritudinis eximiæ, colore folio cicerculæ, quanquã minore. Plin. lib. 18. cap. 15. 2. Hoc leguminis genere plurimum abundant Delphinates. Eruum apud Tuſcos uulgò appella (tur Mocho.

Pingue eruum. Virg. 3. eclog. 20.

Tenue eruum. Horat. 2. Serm. Saty. 6. 24.

Erycus,] pen. cor. Mõs eſt Siciliæ Ciceroni 4. Ver. 14. Itaq; apponit qui petat Veneri Erycinæ illam hæreditatem. non enim Quæſtor petit (ut eſt conſuetudo) is qui Erycum montem obtinebat, &c. In hoc monte celebre templum habuit Venus: unde Erycina eſt appellata. Horat. 1. Car. ode. 2. 7. Straboni lib. 6. ſcribitur Eryx mons. Vide Eryx.

Templa Erycina. Stat. 1. Sylu. 2. 32.

Erymanthus,] ἐρύμανθος,) Eſt mõs ſyluoſus Arcadiæ, ubi ingẽtem aprum Hercules cepit. Eſt etiam fluuius ab illo mõte in Alpheum defluens. Plin. lib. 4. cap. 6. Erymanthi meminit Virg. lib. 6. Aen. 161. Fixerit æripedem ceruã licet, aut Erymanthi Placarit nemora, &c.

Monſtrifer Erymanthos. Stat. 4. Thebaid. 60.

Denſa iuga Erymanthi. Senec. Herc. furen. 4. 5.

Nigræ ſyluæ Erymanthi. Horat. 1. Carm. ode 21. 2.

Cupreßifer Erymanthus. Ouid. epiſt. 9. 18.

Phocaicus Erymãthus. Ouid. 2. Metam. 49.

Erymanthæus, (ἐρυμανθαῖος,) Adiectiuum. ut Monſtrum Erymanthæum. Valer. 1. Argon. 76.

De apro Erymanthæo.

Erimanthius, (ἐρυμάνθιος,) Aliud Adiectiuum. ut Aper Erymanthius. Cicero 6. Ver. 86. Idem 4. Tuſc. 77. Iratúmne cẽſes cõflixiſſe cum Erymanthio apro, aut leone Nemeæo?

Peſtis Erymanthia. Id eſt aper, quem in Erymantho Hercules interfecit. Silius lib. 3. 8. (uid. 2.

Erymanthis, idos, (ἐρυμανθίς,) Patronymicum, Arcadia. Ouid. 2. Meta. 100. Nexilibusq; plagis ſyluas Erymãthidos ambit. Erymanthis urſa dicta eſt Caliſto Lycaonis uxor, quæ uerſa eſt in urſam, ut docet Oui. li. 2. Met. Sta. 9. Thebai. 119. / utforté iugis longo defeßa redibat Venatu modo rapax ferox Erymãthidos urſæ Ora ferẽs. Erymanthidos. Id eſt Arcadicæ. (3. 21.

Cuſtos Erymanthidos urſæ, Arctophylax. Ouid. 1. Triſt. eleg.

Stellæ Erymanthidos Vrſæ. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 2.

Erynge,] ſiue eryngion, (ἠρύγγιον,) herba aculeatæ mordacitatis, ſpinoſa ueluti carduus, ſatiua in cibis probatur, radice tantum, quæ melle, cinnamomo & garyophillo condita, guſtui non iniucunda eſt. Hæc ex Plin. lib. 22. cap. 7. 1. Et lib. 21. cap. 15. 6. Colum. lib. 6. cap. 5. 2. Vulgus Hiſpanorum, inquit Dioſc. uocat hoc cardui genus centum capita à multitudine capitum in quibus ſemen reconditur: pharmacopolæ autem uocant irringorum corruptè.

Eryſipelae,] pen. cor. (ἐρυσιπέλας,) eryſipelarum, morb. Celſus lib. 5. cap. 26. Omnis cancer non ſolum id corrumpit quod occupauit, ſed etiam ſerpit: deinde alijs alijſq; ſignis decernitur. Nam modo ſuper inflãmationem rubor ulcus ambit, iſq; cum dolore procedit, ἐρυσιπέλας, Græci nominant. Apud eundem Celſum paulo pòſt titulus ſic habet, Curatio eryſipelarum. Vbi fortè pro eryſipelarum, legendum eſt eryſipelatum. Ideo enim alijs paßim eryſipelatá genere neutro uocari ſacros ignes, utiq; à nominatiuo Eryſipelas, huius eryſipelatis. Non ignoro tamen quin & Celſus & Galenus diuerſum faciant ſacrum ignem ab eryſipelate: quamuis Plinius eryſipelas interpretetur ſacrũ ignem. Sed nobis de uoce tantum eſt diſceptatio.

Erythace,] erythaces, (ἐρυθάκη,) Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 18. Erythacen uocant, quo fauos extremos inter ſe cõglutinant, quod eſt aliud melle, propoli, itaq; in hoc uini eſſe eliciendi. Quo circa examẽ ubi uolunt conſiderare, eũ ramum, aliámue quam rem oblinũt hoc admiſto apiaſtro. Sic habent emendatiora exemplaria.

Erythia, (ἐρύθεια,) Plin. lib. 4. cap. 22. inſula in mari Gaditáno, quã ſic cognominatam dicit, quoniam Tytij ab originẽ eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. Tũ ſubdit, In hac Geryones habitaſſe à quibuſdam exiſtimantur, quorum armenta Hercules abduxerint. Sunt qui aliam eſſe & eam & contra Luſitaniam arbitrantur, eodemq; nomine quondam ibi appellatam. Hæc. Plin. Vide Melam, lib. 3.

Vbi ſcribitur in omnibus ferè codicibus apud Ouid. Erythræides boues, ibidem legẽdum uidetur, Erytheides ab Erythia, ſiue Erithea hac Gaditana inſula patria Geryonis, cuius meminit Steph. & Strab. lib. 3.

Erythræa,] (ἐρυθραία,) Sibylla eſt, de qua Seruius in illud Virgilij 6. Aeneid. 8. Deiphobe Glauci. Ducitur tamẽ Varro, inquit, ut Erythræam credat ſcripſiſſe libros Sibyllinos, in quibus fata Romana ſcripta erant: quia poſt incenſum Apollinis templum, in quo fuerant apud Erythram inſulã, inuenta ſunt carmina. Idem de eadam paulo pòſt, 15. explicant Tuaſſortes, Sibyllina reſponſa: quæ, ut ſupra diximus, inquit, incertum eſt cuius Sybillæ fuerint: quanquam Cumanæ Virgilius dicat, Varro Erythrææ.

Erythræa,] (ἐρυθραία,) Regio ex qua Hercules armẽta boũ abduxit in Italiam. Propert. li. 4. eleg. 10. 1. de Hercule et morte Caci, Amphitryoniades qua tempeſtate iuuencos Egerat à ſtabulis ô Erythræa tuis, &c. Opinor legendum eſſe Erytheia pro Erythia.

Erythæis, Erythræidos, (ἐρυθραΐς,) ut omnes ferè codices habent, Patronymicum, ut Erythræis præda. Ouidius 5. Faſtorum. 130. Victor abit, ſecúmque boues Erythræida prædam Abſtrahit.

Erythræides boues. Ouid. 1. Faſt. 109.
Lego potius Erytheidas.

Erythræum *mare*] ἐρυθρὰ θάλασσα, quod rubrum dixere noſtri, Græci Erythræum à rege Erythra, aut, ut alij, ſolis repercuſſu talem reddi colorem exiſtimantes: alij ab harena terraq́; alij tali aquæ ipſius natura. Plin. li. 6. cap. 23.

Gemmæ Erythrææ. Claud. Paneg. 7. 121.

Lapilli Erythræi, Vniones. Stat. 4. Sylu. 6. 4. Nox & Erythræis Tethydis ſignanda lapillis, Et memoranda diu. Prouerbialiter dictum.

Littus Erythræum. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 4.

Smaragdi Erythræi. Claud. 4. Paneg. 113.

Eryx, *huius erycis*] pen. cor. (ἔρυξ,) Brutæ & Veneris filius: ſecundum alios, Neptuni & Veneris. Hæc Seruius in illud Virgilij 5. Aeneid. 5.
nec littora longè
Fida reor fraterna Erycis, portuſq́; Sicanos. Idem in illud 1. Aeneid. 115. Siue Erycis fines, regemq́; optabis Aceſtem. Eryx (inquit) Veneris & Brutæ filius fuit, qui occiſus ab Hercule, monti ex ſepultura ſua nomen impoſuit. In quo matri fecerat templum quod Aeneæ adſcribit poeta, dicẽs, Tum uicina aſtris Erycino in uertice ſedes Fũdatur Veneri. In hoc autem monte dicitur Anchiſes ſepultus: licet ſecũdum Catonem in Italiam uenerit.

Cæſtibus fractus ſuis Eryx. Senec. in Herc. furent. 6. 30.
Ipſius opus eſt cæſtibus fractus ſuis.

Eryx, & Eryci iunctus Anteus Libys. Ipſius opus, ſubaudi Herculis. Nam Eryx in Sicilia regnans, uir corporis præſtans uiribus, legem hoſpitibus dederat, ut cum ipſo cæſtibus certarent: qui tandem ab Hercule redeunte ex Hiſpania uictus occubuit, & in ſommo montis propinqui Drepano ſepulturæ datus, monti nomen dedit.

Terga Erycis, Cæſtus. Virgil. 5. Aeneid. 83.

Acer Eryx. Virgil. 5. Aeneid. 80.

Altus Eryx. Ouid. 2. de Arte amandi.

Zephyro ſemper apertus Eryx. Ouid. 4. Faſt. 96.

Aeneæ germanus Eryx. Virg. 5. Aeneid. 82.

Erycynus, pen. product. Adiectiuum. ut Concha Erycina. Propert. lib. 3. eleg. 13. 2.

Littus Erycinum. Virg. 10. Aeneid. 7.

Vertex Erycinus. Virg. 5. Aeneid. 151. Horat. ode 2. 6. ſiue tu mauis Erycina ridens.

E S

Eſca,] huius eſcæ, (ἐδωτύς, ἔδεσμα, βρῶμα) ab edẽdo dicta, Significat cibum hominum, ac cæterorum animalium. Plautus Moſtellaria 7. 2.
Melius hoc anno non mihi fuit domi,
Nec qui eſca una ſibi me demeruerit magis.

Contemptiſſimæ eſcæ, Vide contemno.

Dulcis eſca. Virg. 4. Ouid. 2. Amorum eleg. 19. 6.

Simplex eſca. Horat. 2. Serm. ſaty. 2. 15.

Temperatæ eſcæ, modicæq́; potiones. Cicero. 1. de. Diuinatione 188.

Hoc eſt eſca mihi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 7.

Conficere eſcas. Vide Conficio.

Veſci eſcis. Cic. 2. de Nat. deor. 183.

Eſcis & potionibus non ueſcuntur dij. Ci. 2. de. Nat. deor. 84.
Eſca, paſtus et cibus animantium. Cic. 2. de Nat. Deor. 238. Sus uerò quid habet præter eſcam?

Ignis eſca. Liu. 5. bel. Pun. 18.

Eſca, Quæ datur auibus, piſcibúſue ad decipiendum. Cic. de Senect. 40. Diuinè enim Plato eſcam malorũ uoluptatẽ appellat, quòd ea uidelicet homines capiãtur, ut hamo piſces.

Eſcalis,] & hoc eſcale. penultima product. Paulus in Leg.

Cum quidam. ff. Supell. leg. Eſcale autem uel potorium argentum non deberi.

Eſcarius,] adiectiuum, (ἐδεσματικὸς,) Quod ad eſcã pertinet, ut Eſcaria uaſa. Plin. lib. 36. cap. 26. 8.

Vincula eſcaria. Plaut. Menæch. 3. 18.

Eſcariæ menſæ, quadratæ uocantur, uel in quibus homines epulantur. Feſtus Pom.

Eſculentus,] Adiect, (ἐδεστὸς, ἐδώδιμος,) Quod ad edendum pertinet, uel quod edi poteſt. Cato, uel de liberis educandis, Fortunaſſe illos non natura præſtare, ſiquid his datum ſit eſculentum. Cic. 2. de Nat. deor. 186. Atq; ita eligere ex ijs quæ ſunt eſculenta.

Eſculenta animalia, Quibus ueſcimur. Plin. lib. 8. cap. 55. 3.

Eſculenta fruſta. Cic. 2. Philip. 74.

Eſculenta merx. Col. lib. 11. cap. 3. 40.

Eſculento ore homo, cuius os plenum eſt eſca. Plin. lib. 8. cap. 25. 2. de crocodilo.

Eſculentum, abſolutè: pro eſca ipſa. Cic. 2. de Nat. Deor. 212. Iam guſtatus qui ſentire eorum, quibus ueſcimur genera deberet, habita in ea parte oris qua eſculentis & potulentis iter natura pateſecit.

Nihil eſculenti. Plin. lib. 10. cap. 10. de miluis.

Eſco, as, eſcare, Solinus ca. 53. ad. finem, Noceri eis, omnib. quidem locis nefas ducunt, ſed in Theſſalia uel maximè, ubi ſerpentum immanis copia eſt: quos dum eſcandi gratia inſectantur, regionibus Theſſalicis plurimum mali detrahunt. De ciconijs.

Eſculus,] Vide Aeſculus.

Eſito, [Vide Edo, es.

Eſis,] Italiæ fluuius non procul à Rauenna. de quo Plin. libro 3. ca. 13. In ora (inquit) flumẽ Eſis, Senogallia, Metaurus fluuius, &c.

Eſquiliae,] Vide Exquiliæ.

Eſſe, Infinitiuus à ſum, es, eſt. Vide Sum.

Eſſedum,] eſſedi, pen. cor. n. g. (ἐσσέδιον,) Vehiculi genus, Gallorum Britannorumq́;, apud Belgas primò repertum, Et proprie eſſedũ in equo. Cic. Att. li. 6. 112. 5. Hic Vedius uenit mihi obuiam cum duob. eſſedis et rheda equis iuncta, & lectica, & familia magna. Idẽ in Antoniũ Philip. 2. 71. Vehebatur in eſſedo Trib. pleb. Virg. 3. Georg. 4.
Belgica uel molli melius feret eſſeda collo. De equo.

Britanna eſſeda. Propert. lib. 2. eleg. 1. 16.

Multiſonora eſſeda. Claud. de mulabus Gallicis 10. 4.

Eſſeda feſtinant. Horat. 2. epiſt. 1. 39.

Trahit equus eſſeda. Silius lib. 3. 69.

Eſſeda, etiam genere fœminino legitur apud Senecam epiſt. 57. In ijs, quæ me ſine auocatione circunſtrepunt, eſſedas tranſcurrentes pono.

Eſſedarius, eſſedarij (ἐσσεδηλάτης,) Qui eſſeda regit. Ci. Trebatio lib. 7. 6. 4. Tu qui cæteris cauere didiciſti in Britannia, ne ab eſſedarijs capiaris, caueto. Cæſ. bel. Gall. 5. 58. Equites hoſtium, eſſedarijq́; acriter prælio cum equitatu noſtro in itinere conflixerunt.

Eſſentia,] (οὐσία,) Quintil. lib. 8. cap. 3. Quorum dura quædam admodũ uidẽtur, ut ens & eſſentia, quæ cur tantopere aſpernemur non uideo: niſi quòd iniqui iudices aduerſus nos ſumus: ideoq́; paupertate ſermonis laboramus. Idem lib. 2. Et hæc interpretatio non minus dura eſt, quàm illa Plauti eſſentia atq; entia.

Eſto,] Vide Sum.

Eſtrix,] Vide Edo, es.

Eſurio, Eſuritio, Eſuritor] Vide edo, es.

E T

Et,] (καὶ,) Coniunctio copulatiua, atq; ideo à Græcis enclitica appellata: coniungit enim duos caſus inter ſe ſimiles: ut Cicero eloquens fuit & philoſophus. Cic. pro Cluent. 69. Quod tũ exploſum, & eiectum eſt, nunc retuliſſe demiror.

Et, duo ſubſtantiua ad eandem pertinentia diuidens, ut molem & montes, pro molẽ montis. Virg. 1. Aeneid. 13. Sic ibidem 23. In uada & Syrtes, pro, In uada Syrtium.

Et duplicatur interdum, ac Completiua eſt in diuerſis rebus: ut Te admirantur & ciues & hoſpites. Virg. 1. Aeneid. 2.
multũ ille & terris iactatus, & alto. Teren. Eun. 1. 1. 27.
ô indignum facinus, nunc ego &
Illam ſceleſtam eſſe, & me miſerum ſentio:
Et tædet, & amore ardeo. Cic. pro Qu. 2. Homo & in alijs cauſis exercitatus, & in hac multum & ſæpe uerſatus.

Et copioſè & grauiter dicere. Cic. pro Cælio 21.

Et multiplicatum. Horat. 1. epiſt. 7. 12.
Et properare loco, & ceſſare, & quærere, & uti
Gaudentem paruiſq́; ſodalibus, & lare certo Et ludis, &c.
Cicero 1. of. 154. Quòd in Catulo & in patre & in filio itemq́; & in Q. Mutio Mancino uidimus.

Que & Et iunguntur. Cic. 5. Tuſc. 109. Academici balbutire deſinant, aperteq́; & clara uoce audeant dicere, &c.

Et cauſalis pro Etiam: ut Virg. 2. Aeneid. 87.
quorum Iphitus æuo
Iam grauior, Pelias & uulnere tardus Vlyſſi.
Virgilius, Natus & ipſe dea. Ex Valla lib. 2.

Et, interrogatiua, ſeu expletiua. Virg. 1. eclog. 6.
Et quæ tanta fuit Romam tibi cauſa uidendi?

Et indignatiua, ut apud Græcos εἶτα. Virg. 1. Aeneid. 11.
& quiſquam numen Iunonis adoret
Præterea? Id eſt, An iuſtum uideretur, & cætera.

Et, confirmatiua. Virg. Et dubitamus adhuc uirtutem extendere factis? Cic. Attico lib. 10. 202. 4. & dubita ſi potes quin ille, ſeu uictus, ſeu uictor redierit, cædem facturus ſit?

Et, deſeruit etiam affectui, & quaſi interrogandi uim habet. Cicero pro Milone, Et ſunt qui de uia Appia loquantur, taceant de curia? Valla lib. 2.

Et, pro, Id eſt. Plautus. Annos natus ſexaginta, & ſenex.

Et, pro Nam, uel quia. Virg. Audieras, & fama fuit. Quintil. lib. 1. cap. 1. Has primum audiet puer, harum uerba effingere imitando conabitur: & natura tenaciſſimi ſumus eorũ quæ rudibus annis percepimus. Terent. Eun. 2. 2. 60.
Non temerè eſt, & properans uenit. Ex Valla lib. 2.

Et plerunq; ſententiarum initijs competit, Quint. Et finitæ quidem ſunt partes duæ: quas hæc profeſſio pollicetur. Ex Valla libr. 2. Terent. Phorm. 1. 3. 19. Et ſi tibi res ſit cum eo lenone, quocum mihi eſt, tum ſenties. Vbi Donatus, Et modò non connexiua, ſed inceptiua coniunctio eſt.

Et, pro deinde, ordinandi aduerbio. Virgil. corpuſq́; lauãt frigentis, & ungunt. Id eſt deinde ungunt.

Et, pro quamuis. Cic. Defendi legem Voconiam magna uoce, boniſq́; lateribus, et uidetis annos meos. Id eſt, quamuis ſim ita ſenex. Valla lib. 2. Et uidetis annos meos, Ac ſi dixiſſet, Defendi legẽ Voconiam iuuenili uoce, atq; lateribus, & uidetis annos meos, & ſum ita ſenex. Locus Ciceronis de Senectute 14. quo loco, hæc uerba, Et uidetis annos meos: nõ leguntur in emendatioribus codicibus.

Et, ſubauditum ante ſi. Teren. Eunuch. 5. 2. 26. nam ſi ego digna hac contumelia
Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen. Id eſt, etſi ego digna.

Et id ſcio, Quaſi dicat, inquit Dona. nihil eſt. Ter. An. 2. 2. 11.

Et ni, pro Si non. Terent. Adelph. 3. 4. 8. Et ni facient quæ illos æquum eſt, haud ſic auferent. Ita legit Donatus: Vbi in omnibus ferè exemplaribus legitur ſolum ni, ſiue &.

Et, pro Sed etiam. Terent. Adelph. 5. 5. 5.
Seruum haud illiberalem præbes te, & tibi
Lubens bene faxim. Donatus, Et adiectum eſt, ut oſtendat hanc eſſe ſententiam, Non ſolum te laudo, ſed etiam iuuo: illud dicendo, hoc faciendo.

Et, pro Similiter. Horat. 2. Carm. od. 13. 1.
Ille & nefaſto te poſuit die
Quicunq; primum, & ſacrilega manu, &c.
Illum & parentis crediderim ſui Fregiſſe ceruicem, &c.

Et redundans. Virg. 1. Aen. Multa quoq; & bello paſſus.

Et ille, pro tunc. Var. 1. de Re ruſt. cap. 49. Dic, inquit Agrius de fructibus maturis capiendis. Et ille, primùm de pratis ſummiſſis, &c.

Et certe. Terent. Eun. 5. 6. 4. Sed éſtne ille noſter Parmeno? & certe ipſus eſt. Cic. pro Marcel. 3. Et certe in armis, militũ uirtus, locorum opportunitas, &c. multum iuuant.

Et profecto, aut hoc remedium eſt ægrotæ ac prope deſperatæ Reipub. Cic. 1. Ver. 38.

Et ecce. Virg. 5. Aen. & ecce Cloanthum
Reſpicit inſtantem tergo.

Et hercle. Cic. de amic. 35. & hercle ita fecit: uel plus etiam quàm dixit.

Et non, pro Ne quidem. Cic. in Topic. 27. Non & legatum argentum eſt, & non eſt legata numerata pecunia.

Et etiam, In his duobus uidetur compoſitionis quædam inconcinnitas: ideoq́; aliquid ſolet interponi. Cic. Pæto, lib. 9. 23. 2. ut & te uiſerim, & cœnarem etiam.

Et, & etiam. Cic. Pæto li. 9. 25. 6. Authoritate tua nobis opus eſt & conſilio, & etiam gratia.

Et item. Lucret. lib. 2. 117. Et ſuperantur item.

Et iam, Virg. 1. Aeneid. 46. Et iam finis erat, quum, &c.
Idem 4. Aen. 117.
Et iam prima nouo ſpargebat lumine terras.

Quippe etenim. Lucret. lib. 2. 111.
Quippe etenim ſumant oculi, &c.

Et quidem. Cicer. de Amic. 67. Rarũ genus, & quidem omnia præclara rara. Idem. 1. Aca. 25. Et eã quidem plenã ac refertam.

Et id quidem, in principio periodi. Cic. 1. Offi. 5.

Et, ſequente parentheſi cum ut. Cic. de Amic. 65. Tales igitur amicitiæ ſunt remiſſione uſus leuandæ: & (ut Catonem dicere audiui) diſſuendæ magis, quàm diſcindendæ ſunt.

Et quod. Terent. Eunuch. 1. 1. 19.
Et quod nunc tute tecum iratus cogitas, &c.

Et quod dicendum nunc ſiet. Id eſt, Et ut uerum dicam: uel Quũ iam dicendum ſit, id quod res eſt. Terent. An. 2. 6. 23.

Et ſæpe aliàs & maximè. Cic. 1. de Orat. 20. Quorum pater homo prudens, & grauis, haud quaquam eloquens, & ſæpè aliàs & maximè Cenſor ſaluti Reipublicæ fuit.

Et tamen. Lucret. lib. 2. 67. Et tamen eſt quidam locus altis montibus, &c.

Et uerò. Cic. Att. li. 16. ſæpe præſens & illi oſtendiſti, & uerò etiã mihi.

Etenim,] penult. corrept. καὶ γὰρ, pro quia uel certè. Plautus Amphit. 3. 26. Terent. And. 2. 6. 9.

Etenim cam ſecum rem recta reputabit uia. Cicero 6. Ver. 13. Etenim eſt primus ciuitatis. Et. 7. Ver. 143. Etenim tacite magis, &c.

Etenim, Similiter etiam. Terent. Eunucho 5. 9. 44.

Et libenter uiuis, etenim bene libenter uictitas. Horat. lib. 2. ſaty. 5. 13. Diuinare etenim magnus mihi donat Apollo.

Etenim dicere bene nemo poteſt, niſi qui prudentes intelligit. Cic. de Clar. Orat. 12.

Etenim, mulieres? id eſt quod uulgò dicitur, de mulierib. quid? Plaut. Moſt. 10. 21.

Etenim pro at. Terent. Phorm. 5. 8. 90.
Aſſequere ac retine, dum ego huc ſeruos euoco.
C. Etenim nequeo ſolus, accurre huc.

Etenim pro nunc. Cicero 5. Verrin. 42. Etenim quoniam ſummam & numerum iniuriarum Iudices, uobis non poſſum exponere.

Etenimuero, pen. prod. Plaut. Amph. 4. 112.
Etenimuero quoniã formã cepi huius in me & ſtatũ, &c.
Etenim quoniam, pro Nanq; quoniam. Cic. 1. de Fin. 46.
Etenim quoniam detractis de homine ſenſibus reliqui nihil eſt, &c.
Etenim ſi. Cic. 4. Verr. 100. Etenim ſi C. Verres, &c.
Etenim deinceps uideamus, Herbitenſis ciuitas honeſta, &c. Cic. 5. Ver. 63.

Eteſiæ] (ἐτησίαι,) Venti qui certo anni tempore flant, quos Strabo lib. 3. ſubſolanos uocat, hoc eſt Euros. Hi quotannis in uigore æſtatis perflant XL. diebus poſt Caniculæ exortum. Dicti Eteſiæ, id eſt annui ἔτος, enim annus. ἐτήσιος, annuus: quòd ex omnibus uẽtis hi maximè ſtati ſint, & ſingulis annis eodem tempore redeant. Cic. ad Attic. lib. 6. 118. 2. Inde quàm primum Athenas, etſi Eteſiæ ualde reflant. Cicero 2. de Natura deorum 198. Et rurſus Plinius libro 5. capite 9. 11.
Dies Eteſiarum. Cic. Bruto 15. 7.
Veliferæ Eteſiæ. Senec. in Thyeſte 2. 2.
Morãtur Eteſiæ aliquem. Cic. Cælio lib. 2. 14. 16.

Eteſius] Adiectiu. (ἐτήσιος,) ut Flabra Eteſia. Lucret. lib. 6. 147. De Eteſijs uentis, uide eundẽ paulo antè lib. 6. 144.

Ethemon] pen. cor. Nomen uiri propriũ, de quo Virg. lib. 10. Aen. 26. meminit, quum ait, Et clarus Ethemon Lycia comitatur ab alta. Niſi fortè legendũ quis putet apud Virg. Clarus & Ethemon. Ouidius tamen primam corripuit, ſecunda producta 5. Metam. -inſtabat parte ſiniſtra
Chaonius Molpheus, dextra Nabathæus Ethemon.

Etheocles] pen. cor. (ἐθεοκλῆς,) filius Oedipi regis Thebarum, qui cum Polynice fratre ſuo ita conuenerat, ut alternis annis regnarent. Sed Etheocles anno finito, fratri regno cedere noluit. Quare Polynices Adraſtum regem Argiuum ſocerum ſuum, & alios principes Achaiæ armauit contra Etheoclem. In quo bello quum multi utrinq; occiſi eſſent, tandem fratres ipſi mutuis ſe uulneribus confecerunt. Quorum cadauera quum rogo eſſent impoſita, flammæ diuiſæ ſunt, tanquam illorum nondum ceſſarent odia. Statius in Thebaide. Sed rectius ſine aſpiratione ſcribitur Eteocles. Id quod apertè docet ipſa compoſitionis ratio. Nomẽ enim habet à uera gloria. ἐτεὸς, uerus dicitur.
Etheoclis nefas. Stat. 3. Thebaid. 42.
Sæuus Etheocles. Stat. 12. Thebaid. 12.

Ethice] ethices, pen. cor. fœ. gen. (ἠθική,) Pars philoſophiæ ad mores pertinens. Cic. de Fato 1. Quia pertinet ad mores quos ἤθη Græci uocant, nos eam partem philoſophiæ De moribus, appellare ſolemus, ſed decet augentem linguam Latinam nominare moralem.

Ethicus] pen. cor. Adiect. (ἠθικὸς,) qui circa naturalia, ſiue moralia uerſatur. Cic. in Orat. 70. quod Græci ἠθικὸν, uocant ad naturam, & ad mores, & ad omnem uitæ conſuetudinem accommodatum.

Ethnicus] pen. cor. (ἐθνικὸς,) Latinè dicitur gentilis.

Ethologus] pen. corr. (ἠθόλογος,) Morum effector. Cic. 2. de Orat. 134. Mimorum eſt enim ethologorum, ſi nimia eſt imitatio, ſicut obſcœnitas, &c.

Ethologia,] Quint. li. 1, ca. 9. 3. Ethologia perſonis cõtinetur. Eſt aũt morum, ac effectuum cuiuſq; perſonæ effictio.

Ethopoeij] (ἠθοποιὸς,) inquit Budæus, ijdem ſunt, ut opinor, atque ethologi: Id eſt hiſtriones qui mores imitantur eius perſonæ quam ſuſtinent, authore Suida. Vnde Ethopœia Quintil. lib. 9. id eſt morum alienorum imitatio. cuius exempla licet apud eundem uidere. Meminit & Priſcianus in præexercitamentis.

Ethruſcus] Adiect. ut fontes Ethruſci. Tibul. li. 3. eleg. 5. 1.

Etiam,] coniunctio, ἔτι, pro quoq;. Cic. de Claris Orat. Voce, motu, forma etiam magnifica.
Quoq; etiam. Terent. Hecyra 5. 1. 7. Ego pol quoq; etiam timida ſum, quum uenit mihi in mentem quæ ſim.
Stultus atq; etiam inſanus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 61.
Etiam, adhuc. Terent. And. 1. 1. 89.
Egomet quoq; eius cauſa in funus prodeo,
Nihil ſuſpicans etiam mali. Ibidem 3. 2. 23. Non ſatis me pernoſti etiam qualis ſim Simo. Donatus. (dicatũ.
Adhuc etiã. Ci. 5. Ver. 168. ſed fortaſſe adhuc in nullo etiã uin
Aut etiam. Cic. 1. de Orat. 85. Quinqueremes autem, aut etiã maiores gubernare didiciſſe.
Poſt etiã. Cic. 1. de Orat. 84. Cæteros uerò nõ dubitabo primũ inertiæ condemnare ſententia mea, pòſt etiam impudẽtiæ.
Iam nunc, mox etiam. Horat. 2. epiſt. 1. 26.
Primum, mox etiã. Horat. 2. epiſt. 19. - aſpice primum, &c.
Mox etiam, ſi forte uacas, ſequere, &c.
Etiam minus. Horat. 1. epiſt. 19. 23. Sit mihi quod nunc eſt etiam minus, &c.
Etiam, non ſolùm. Liu. 3. ab Vrbe, Interim Hernici, Latiniq; pudore etiam, non miſericordia ſolùm moti.
Si ulla ratione etiam nũc efficere potes. Cic. Att. lib. 8. 164. 2.
Etiã, hortantis. Terent. An. 5. 2. 8. etiã tu hoc reſpõdes? Vbi Donatus, Etiã aut hortatio eſt, aut cõiũctio. Seruius Sulpitius, Etiã tu ab hiſce rebus animũ ad cogitationem tuã aduoca.
Etiam, reſponſio pro ita. Plin. lib. 4. epiſt. ad Taritum, Studes inquam? Reſpondit etiam. Valla lib. 2.
Etiam, præterea. Terent. And. 2. 2. 31. Etiam puerum abiens conueni Chremis. Ibidem 4. 1. 31.
Imò etiam, quo tu minus ſcis ærumnas meas,
Hæ nuptiæ non apparabantur mihi. Donatus.
Etiam pro et. Horat. 1. epiſt. 1. epiſt. 17. 3. Hæ latebræ dulces, etiam (ſi credis) amœnæ.
Etiam, pro quin potius. Plin. in Paneg. 129. nullius ab eo magiſtratus ius, nullius authoritas imminuta eſt, aucta etiam.
Etiam, pro contrà. Cic. in Oratore 139. Vt ea quæ utantur, nõ ſtulti homines haberi poßint, etiam plerunq; prudentes. Idem 3. Tuſc. 1.
Etiam, Aduerbiũ affirmantis: ναὶ, cui Non opponitur. Cic. pro Roſcio Comœdo 5. Si non, quomodo tabulas cõficis? ſi etiã, quamobrem quũ cætera nomina in ordinem referebas, Idẽ 4. Acad. quæſt. 173. Quaſi aut etiam, aut non, non modò uerum eſſe, ſed etiam neceſſarium. Ibidem 186.
Etiam mehercule, pro Deinde. Cic. Seruio lib. 4. 4. 7.
Iam uerò etiam. Ci. de Clar. Orat. 142. Probabilis orator, iam uerò etiam probatus, &c.
Et uerò etiã. Cic. Planco in epiſtolis ad Att. lib. 16. 342. 4. Et illi oſtendiſti, & uerò etiam mihi. Idem pro Muræna 43.
Etiam rides? Teren. Eun. 5. 7. 16. Idem And. Etiam ſententias loqueris carnufex?
Etiam clamat carnufex? Plaut. Amphit. 4. 222.
Etiam negas? Plaut. Merc. 16. 23.
Etiam denuo? Plaut. Amphit. 4. 240.
Etiam repetit dictionem. Lucret. lib. 2. 1.
-cernere ſuau' eſt, (epiſt. 1. 10.
Suaue etiam belli certamina magna tueri, &c. Horatius 2.
Etiam, geminatum. Virg. 2. Eclog. 2.
Nunc etiam pecudes umbras & frigora captant,
Nunc uirides etiã occultãt ſpineta lacertos. Idẽ 6. Aen. 97.
Etiam atq; etiam, Valde, ſummopere. Terent. Eunuch. 1. 1. 11. proin tu, dum tempus, etiam atq; etiam cogita.
Quare etiam atq; etiam. Lucret. lib. 117. Idem 67. Quare etiam atq; etiam ſimili ratione neceſſe 'ſt.
Qualem cõmẽdes etiã atq; etiã aſpice. Horat. 1. epiſt. 19. 17.

Diligenter

Diligenter etiam atq; etiam facere aliquid. Cic. 1. de Diu. 12.
Etiam atq; etiam te hortor ut, &c. Cic. Att. lib. 8. 163. 5.
Te prorſus uehementer etiam atq; etiam rogo. Cic. Quint. fratri lib. 1. 2. 18.
Etiam ſæpenumero ita ponitur, ut in eo intelligatur nõ ſolùm. Cic. ad Lent. Cũq; ea cõtẽtio mihi magnum, etiã foris, fructum tuliſſet. Hoc eſt nõ ſolum domi, ſed etiam foris. Quaſi dicat, Nõ ſolũ in urbe, ſed etiã extra urbẽ. i. apud externos.
Etiam dum. Terent. Heaut. 2. 1. 17. Hoc ego mali non pridem inueni, neq; etiam dum ſcit pater. Plin. lib. 26. cap. 12. 1.
Etiámne. Terent. Eunucho 1. 2. 63.
- ſed ego quantum ſuſpicor, ad uirginem animum
Adiecit. PH. etiámne amplius? T. nihil. Cic. ad Att. lib. 10. 203. 6. Etiámne Balbus in Senatum uenire cogitet? Idem 5. Verr. 196. Etiámne frumentum pro empto gratis dare? etiámne in cellam quum cupiant gratis dare ultro, pecuniã grandem dare? etiámne, &c.
Etiámne ſi. Cic. de Amic. 35. Etiámne inquam, ſi in Capitoliũ faces ferre uellent?
Etiam inſuper. Terent. Adelphis 2. 2. 38.
Præterea colaphis tuber eſt totum caput:
Etiam inſuper defrudet?
Non etiam, Vide Non.
Nondum etiam. Terent. Heaut. 3. 3. 35. Reperiſti tibi quod placeat, an nondum etiam?
Etiamnum, ponitur pro uſq; tunc uel uſq; ad id tempus. Plaut. Pœn. 2. 99. Neq; quicquam cum ea fecit etiamnum ſtupri? Idem Trucul. 10. 57.
- perij miſer, Iã auro cõtra cõſtat filius, etiãnũ nihil pendit.
Varro de Re ruſtica, Quũ etiamnũ platanus nouella eſſet.
Etiam nunc, pro uſq; nunc, uſq; ad hoc tempus.
Terent. And. 1. 5. 47.
Memor eſſem? ô Myſis Myſis, etiam nunc mihi
Scripta illa dicta ſunt in animo Chryſidis De Glycerio. Cicero pro L. Muræna, 24. Homines tam ingenioſos per tot annos etiam nunc ſtatuere non potuiſſe, &c. Idem in Oratore 64. De materia loquor orationis etiam nunc, non de genere ipſo dicendi.
Quum etiam nunc in prouincia eſſet. Aſin. Poll. Ciceroni libro 10. 32. 15.
Etiam nunc hic ſtas Parmeno? Terent. Eun. 2. 3. 55.
Etiam nunc, geminatum, pro nunc nunc, exemplo. Plaut. Aul. 416. Abſcede hinc etiam nunc, etiam nunc, etiam ohe
Iſtic adeſto. Ibidem, 7. 77.
Quid? nunc etiam mihi deſpondes filiam.
Etiam quod. Plaut. Milit. 9. 83.
- ſi poſt hunc diem
Mutiuero, etiam quod ego me certò ſciam, &c.
Etiamſi, pro quamuis, licet. Subiunctiuo. Cicero de Amicitia 83. Quæ tamen ipſa effloreſcit ex amicitia, etiam ſi tu eam minus ſequutus ſis. Ibidem 86.
Facere omnia aut uoluptatis cauſa, etiã ſi eam nõ conſequaris: aut non dolendi, etiãſi id aſſequi nequeas. Cic. 5. de Fin. 32.
Etiamſi, tamen. Cic. Bruto lib. 11. 21. 8. etiam ſi timidi eſſemus, tamen omnem timorem abijceremus.
Etiamſi, attamen. Plin. lib. 7. cap. 27. Quæ mihi omnia, etiam ſi non prius, attamen clarius fuiſſe in Scipione Aemyliano (uidentur.
Etiam & ſi. Plaut. Trin. 17. 58.
- ego ducam pater,
Etiam & ſi quam aliam iubebis.
Etiam tu here, iſthunc amoues abs te, atq; ipſe me aggredere. Plaut. Aſin. 12. 124.
Etiam tum, pro uſq; tunc, uel uſq; ad illud tempus. Terent. Hecyra, Me educit foras: narratq; ut uirgo ab ſe integra etiam tum ſiet. Cic. 2. de Orat. 52. Omnes etiam tum etiam retinebant illum Periclis ſuccum.
Etiam tum. Cic. 4. Verr. 67. Quum iſti etiam tum de Sthenio integra tota res eſſet.
Etiam ut, etiam ſi. Cic. Att. lib. 15. 324. 2. Ille quidem periculi cauſa, quod ſibi etiam fuiſſe dicit: ego autem etiam ut nullum periculum ſit.

Etſi] (καί τοι,) Cõiunctio id eſt quamuis, indicatiuo iungitur. Terent. And. 2. 2. 37.
Ibo. etſi hercle ſæpe iã me ſpes hæc fruſtrata eſt. Idẽ Heaut. 41. 11. Vin' me iſtuc tibi (etſi incredibile eſt) credere? Idẽ Hec. 3. 3. 44. Etſi amor me grauiter conſuetudoq; tenet.
Etſi eſſem. Cic. de Amic. 86. Etſi illis planè orbatus eſſem, magnum tamen afferret ætas ipſa mihi ſolatium.
Etſi, cum interrogatione. Cic. Att. lib. 9. 181. 3. Do, do pœnas temeritatis meæ, etſi quæ fuit illa temeritas?
Etſi quãuis. Cic. Attic. lib. 16. 334. 6. etſi quãuis nõ fueris ſuaſor et impulſor profectionis meæ, approbator certè fuiſti.

Etymologia] (ἐτυμολογία,) Latinè ueriloquium interpretatur. Cic. 1. Acad. 46. Verborum etiam explicatio probatur, id eſt qua de cauſa quæq; eſſent ita nominata, quam etymologiam appellabant. Idem in Topic. 17. Quintil. lib. 1. ca. 6. 17. Etymologia quæ uerborũ originẽ inquirit, à Cicerone dicta eſt notatio, quia nomẽ eius apud Ariſtotelẽ inuenitur (σύμβολον,) quod eſt nota, nam uerbum ex uerbo ductũ, id eſt ueriloquiũ, ipſe Cicero, qui finxit reformidat.

Etymon] etymi. pen. cor. (ἔτυμον,) Idem quod etymologia. Var. 1. de Re ruſ. ca. 48. 2. Videtur uocabulũ etymon habere à glumẽdo, quòd eo folio deglubitur granũ. De glumaſlo (quitur.

Etymologus] pen. cor. (ἐτυμολόγος,) Qui rationem uerborum indagare ſolitus eſt.

E V

Euacuo] euacuas, (ἐκκενόω,) euacuare, Exinanire ſignificat: ut euacuare aluum. Plinius lib. 20. cap. 6. 7. Et libro 32. capite 9. 11.

Euadne] (εὐάδνη,) Martis filia ex Thebe uxore Aſopi, uxor Capanei ducis, quem adeo dilexit, ut in rogum eius ſe miſerit, & cum illius cadauere fuerit exuſta. Huius meminit Virg. 6. Aen. 96.
Fida Euadne. Propert. lib. 3. eleg. 13. 5.

Euado] euadis, pen. prod. euaſi, euaſum, (ἀποφεύγω, διαδύομαι, διεκπίπτω,) euadere, quaſi Extra uadere, & effugere. Donatus Euadere, eſt per quancunq; difficultatem ad aliquid peruenire. Plin. epiſt. 25. a. Cæſares, quibus ſuſpectus, atq; etiam inuiſus uirtutibus fuerat, euaſit. Cic. 4. de Finibus 106. Tamen illud in ea cauſa eſt à quo abeſſe uelis donec euaſeris.
Ab improbis iudicibus euadere. Cic. 1. Tuſ. 156.
E cuſtodia euadere. Quint. lib. 2. cap. 17. 13.
Euadere è manibus hoſtium. Liu. 2. bel. Pun. 203.
Euadere è morbo. Cic. 2. de Diuinat. 20.
Euaſit ex hoc aere animus. Cic. 1. Tuſ. 68. Et de Senect. 73.
Euadere ex iudicio aliquo. Cic. 3. Verr. 8.
Euadere in terrã. Liu. 9. bel. Pun. 140.
Euadere in tutum. Liu. 6. bel. Pun. 92.
Abijt, exceßit, euaſit, erupit, Vide Erumpo.
Aliquid ſicut prædictum eſt euadere. Cic. 2. de Diui. 164.
Amnem euadere. Tacit. lib. 12. Hoc eſt tranſire.
Caſum euadere. Virg. 4. Georg. 97.
Clauſtris euadere. Valer. 7. Argo. 115.
Curſu euadere pugna. Virg. 11. Aen. 141.
Diſcrimen euadere. Tacit. lib. 14.
Facinus alicuius euadere. Tacit. lib. 14.
Diuos iniquos euadere. Silius lib. 15. 117.

Flammam euaſit claſsis. Virg. 5. Aen. 137.
Furto euadere. Valer. 8. Argon. 31.
Hoſtes euadere. Virg. 9. Aen. 81.
Loca mortis euadere. Ouid. 14. Metam. 26.
Manus alicuius euadere. Virg. 9. Aen. 116.
Euadere ſermonem malignorum, pro Non eſſe obnoxium ſermonibus. Plin. epiſt. 144.
Peſtem euadere belli. Virg. 10. Aen. 11.
Euadere perpetuam ualetudinem, pro liberari à perpetuo morbo. Plin. epiſt. 12. d.
Tela euadere. Silius, lib. 7. 77.
Vincla euadere. Silius lib. 7. 15.
Vndis euadere. Virg. 9. Aen. 21. -olim quæcunq; euaſerit undis. Id eſt de undis exierit: quũ uenerit ad eum locũ de quo nauigatura iam non ſit. Seruius.
Voces alicuius euadere. Valer. 7. Argon. 60.
Euadere ad uel in muros, pro Aſcendere. Liu. 4. ab. Vrbe 48. Et lib. 5. bel. Pun. 128.
In cacumina uites euadunt. Quintil. lib. 1. cap. 2. 18.
Euadere in ſummum. Liu. 7. ab. Vrbe 161.
Euadere ardua. Liuius 2. ab Vrbe 274.
Gradus altos euadere. Virgil. 4. Aeneid. 137. Id eſt aſcendere. Seruius.
Euado, pro uado. Virgil. 2. Aen. 92. Euado ad ſummi faſtigia culminis. Nam (inquit Seruius) E uacat, ut emortuus.
Euadere aduerſus aciem, Vide Acies.
Omnem uiam euadere. Virg. 2. Aen. 145.
Lapis non euaſit ſpatium. Virg. 12. Aen. 180.
Tum lapis ipſe uiri uacuum per inane uolutus,
Nec ſpatium euaſit, totum nec pertulit ictum. Id eſt euacuatus eſt impetus ipſius ſpatio longiore. Seruius.
Vana euaſit ſpes. Liuius 5. bel. Pun. 125.
Euaſit ſomnium uerum. Cic. 2. de Diuin. 162.
Euaſit peſtilentia in morbos longiores. Liu. 7. bel. Pun. 135.
Euaſti, per ſyncopen pro euaſiſti. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 14.
Euaſſet, pro Euaſiſſet. Sil. lib. 15. 73.
Euadere ante oculos, pro Apparere. Virg. 2. Aen. 106. Seru.
Euadere, peruenire. Virg. 6. Aen. 26.
- ſuperas euadere ad auras.
Euadere ad ſuperos. Senec. Herc. furente 7. 12.
Euadere, fieri. Ci. de Clar. Orat. 68. Perfectus Epicureus euaſerat. Idem 5. Ver. 137. Niſi hoc fortè deterior eſt, ſi fieri poteſt, quòd tu eiuſmodi euaſiſti, non in hominis luxurioſi, ſed tãtum in furis ac diuiſoris diſciplina educatus. Idem. An uerebar ne non putaremus potuiſſe probum euadere?
Minutatim euadere. Cic. de Petit. Conſ. 23.
Indicendo pauci digni nomine euadunt. Cic. de Clar. Or. 166.
E Philoſophorum ſcholis tales ferè euadunt. Cic. in Or. 51.
Summus euaſit. Cic. de Clar. Orat. 91.
Nunquam euades ne te ſacrificem. Plaut. Amph. 15. 48.
Quò euadat neſcio. Plau. Pœn. 3. 44. Intelligo hercle: ſed quò euadas neſcio. Hoc eſt ad quid illud dicas, uel quorſum hæc dicas, & quid uelis aſſequi uerbis tuis. Teren. Phorm. 4. 3. 21. Quid hic cœptat? aut quò euadet?
Quorſum euadat, Cicer. Attic. lib. 9. 190. 6. Videamus hoc quorſum euadat. Idẽ eidẽ lib. 7. 135. 9. Sed hæc paucis diebus ex illius ad noſtra reſpõſa reſponſis intelligentur quorſum euaſura ſint.
Huc euaſit. Terent. Eun. 3. 3. 11.
Vbi friget, huc euaſit quampridem pater
Mihi & mater mortui eſſent.
Timui ſemper quorſum euaderet heri lenitas. Terẽ. An. 2. 41.
Euadere in. Teren. Adel. 3. 4. 64. - profecto euadet in aliquod magnum malum. Quintil. lib. 2. cap. 4. 13.
In infinitum euadere, Quintil. lib. 2. cap. 17. 11.

Euagor] pen. cor. euagaris, (περιφέρομαι, περιπολέω,) euagari, Idem quod uagari. Liuius 2. bel. Pun. 195. Frõtibus enim aduerſis concurrendum erat, quia nullo circa ad euagandum relicto ſpatio, &c.
Euagantur aquæ. Plin. lib. 10. cap. 33. 2.
Euagatur longius appetitus. Cic. 1. Offic. 143.
Euagatur in luxuriam præualens uitis. Colum. li. 5. ca. 6. 22.
Euagatur capparis per agros. Plin. lib. 19. cap. 8. 31.
Euagata eſt latè uis morbi. Liuius 3. ab Vrbe 30.
Euagari, Extra propoſitum aliquid dicere. Quintil. lib. 2. Verum hactenus euagari ſatis fuerit.
Euagatio] Verbale, (περιπόλησις,) Plinius lib. 2. cap. 17. Ac ſpatia longitudinis latitudinum euagatione penſant. Seneca epiſt. 66.
Eualeo] euales, pen. cor. eualui, δύναμαι, eualere, Idẽ quod ualere & poſſe. Stat. 5. Sylua. 2. 16. -tibine illa nefanda Pocula letaleſq; manu componere ſuccos Eualuit? Lucanus lib. 1. 100. Ouid. epiſt. 24. 13.
Eualeſco] eualeſcis, eualui, (ἐπισχύω, ἐπιῤῥώννυμαι,) eualeſcere, Validũ fieri. Plin. lib. 15. cap. 29. 4. Quintil. lib. 2. ca. 9. Adiuta cura natura magis eualeſcit. Idẽ li. 17. ca. 15. 3 Quum eualuiſſent flagella pedes binos. Id eſt excreuiſſẽt
Euallo] euallas, (ἐκχαρακίζω,) euallare, Extra mittere, excludere, quaſi extra uallũ proijcere. Titinius Prælia, Qua ego hodie extorrem hanc domo faciam pilatricem, pallia euallauit, ô pulchre. Varro, Donec foras nos intus euallauerunt. Nonius.
Euallo] euallis, (ἐκλικμίζω,) euallere, purgare frumentũ, nõ etiam frangere. Plinius lib. 18. cap. 10. 8. Et ipſa quæ euelluntur, uariam piſturarum rationem habent. Et paulo antè, Triticum autem perfundi aqua multa iubet, poſtea eualli, deinde ſole ſiccatum pilo repeti.
Euan] (εὔαν,) Bacchi nomen. Ouid. 4. Metam. 3.
Lucidus Euan. Stat. 5. Thebaid. 135.
Phrygiæ euantes circum Orgia, Virg. 6. Aen. 104.
Euãtes (inquit Seruius) Id eſt Bacchantes, à Libero qui Euã dicitur. Sil. lib. 1. 21. Non ille Euantis Maſsilæ palluit iras.
Thyades Euantes. Catul. in Argon. 78.
Euander] uel Euandrus, (εὔανδρος,) Arcas fuit, nepos Pallantis regis Arcadiæ. Hic quum patrem ſuũ occidiſſet, ſuadente matre Nicoſtrata (quæ etiã Carmentis dicta eſt, quia carminibus uaticinabatur) dimiſſa prouincia ſua uenit ad Italiam: & pulſis Aboriginibus tenuit loca, in quibus nunc Roma eſt, & modicum oppidum fundauit in monte Pallatino. Hic autem mons, Pallatinus ſecundum Virgilium à Pallante auo Euandri eſt dictus ſecundum Varronem & alios à filia Euandri Pallantia ab Hercule uitiata, & poſtea illic ſepulta: uel certè à Pallante eius filio illic ſepulto, ut refert Seruius in hos uerſus Virgilij 8. Aen. 11.
Arcades his oris, genus à Pallante profectum, &c. Dicitur etiam nominatiuo Euandrus in eodem libro 107. et 109.
Tum pater Euandrus dextram complexus euntis Hæret.
Alter eſt eiuſdem nominis quem ferunt cælatorem ac plaſten Athenienſem à M. Antonio Merandriam perductũ, & inde inter captiuos Romã ueniſſe: ut refert Acron in illud Horatij 1. Serm. ſaty. 18. -menſáue catillum Euandri manib. tritum deiecit. Id eſt calicem nobiliter cælatum.
Boues Euandri. Propert. lib. 4. eleg. 1. 1.
Mœnia Euandri. Ouid. 14. Metam. 91.
Veteres Penates Euandri. Stat. 3. Sylu. 4. 10.
Sedes Euandri. Vir. 9. Aen. 2.
Arcas Euander. Ouid. 5. Faſt. 129.
Fidus Euander. Stat. 2. Syluarum 1. 19.
Rex Euandrus Romanæ cõditor arcis. Virg. 8. Aen. 62. Id eſt.

Conditor

Conditor Pallanteæ, ubi nunc palatium eſt quod non eſt re uera arx, Sed tenet rerum omnium principatum. Seruius.
Euandrius] Adiectiuum, (εὐάνδριος,) ut Regna Euãdria.
Euandrius enſis. Virg. 10. Aen. 78. Silius lib. 7. 4.
Euaneſco] euaneſcis, euanui, (ἀφανίζομαι, διαπίπτω, ἀναθυμιάω,) euaneſcere: Inanẽ fieri, & in nihilum redigi. Pli. lib. 9. cap. 51. 4. Vere pectines, limaces, hirudines eodem tempore euaneſcunt.
Euaneſcere ac defluere. Plin. li. 13. cap. 1. 6.
Euaneſcere inter ineptias. Quintil. lib. 1. cap. 7. 4.
Cœpit euaneſcere. Ouid. 13. Metam. 188.
Ex oculis euanuit in tenuem auram. Virg. 4. Aen. 56.
In auras tenues euaneſcere. Ouid. 2. Faſt. 102.
Paulatim euaneſcere. Lucret. lib. 2. 166.
Euanuerunt & exaruerunt amnes. Cic. 1. de Diuinat. 70.
Ardor animi euanuit. Ouid. 1. Amorum 10. 2.
Cornua extremæ lunæ euaneſcunt. Ouid. 2. Metam. 24.
Dolor euaneſcit. Ouid. in Ibin 9.
Flos Bacchi euanuit. Lucret. lib. 3. 45.
Euanuit pruina, ac colliquefacta eſt glacies. Varr. 2. de Re ruſtica lib. 4. 6.
Omnis eorum memoria ſenſim obſcurata eſt & euanuit. Cic. 2. de Or. 53.
Nubes incipiũt euaneſcere. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2. 22.
Euanuerunt opera eius, pro interciderũt. Cic. de Clar. Or. 54.
Præterita euaneſcunt. Cic. Bruto 16. 19.
Rubor euanuit. Ouid. 6. Metam. 10.
Euaneſcit ſententia. Cic. 5. Tuſc. 123.
Extenuatur & euaneſcit ſpes. Cic. ad Att. lib. 3. 53. 1.
Virtus herbarum euanuit. Ouid. 14. Metam. 71.
Vetuſtate euaneſcere aliquid dicitur. Cic. 1. de Diuin. 70.
Homo euaneſcere dicitur. Cic. de Clar. Orat. 180.
Euaneſcens] participiũ, (διαπίπτων,) ut euaneſcens memoria alicuius rei, quæ effluit. Senec. de Benef. lib. 1.
Euanidus] pen. corr. adiectiuũ, (ἐξίτηλος,) Inane, caducũ, & cito periturum. Col. de arb. cap. 17. 1. Nam quæ in proceritatem extenduntur, euanidæ fiunt, parum fructus ferũt. Plin. lib. 37. cap. 5. 9. Ouid. 2. de Remed. amor. 52.
- in tenues euanidus exeat auras.
Pectoraq; in tenues abeunt euanida riuos. Oui. 5. Met. 87.
Leue & euanidum gaudium. Senec. epiſt. 35.
Euangelium] euangelij. (εὐαγγέλιον,) Latinè bonum nuntium dicitur.
Euangelia, euangeliorum, (εὐαγγέλια,) Pluraliter & neutro genere dicuntur ſacrificia & ſupplicationes quæ pro iucũdo nuncio decerni conſueuerunt, uel etiam merces allati iucundi nuncij. Cic. Attico li. 2. 27. 1. O ſuaues epiſtolas tuas uno tempore mihi datas duas, quibus εὐαγγέλια quæ reddam, neſcio, deberi quidem planè fateor. Vlpianus in L. Falſus. §. Qui alienum quid, De furtis, Ergo ſi ea quæ dicũt Græci euangelia petat, id eſt mercedem pro rei inuẽtæ uel repertæ nuntio. Sunt qui hoc loco Menytra legendum exiſtiment: hoc eſt iudicium, uel præmium.
Euangelus] euãgeli, pen cor. Vitruuius lib. 10. Honores ei decreuerũt, & nomẽ mutauerũt, ut euãgelus nominaretur.
Euanno] euannas, (ἐκλικμίζω,) euannare, Ventilare, uel mouere. A uanno, in qua legumina uentilantur. Pomponius Pannuceatis, Dixi ego illud futurũ in prima ualua eſt, uix hæret miſera, euannentur, & mea ocyus opera ut fiat, fecero. Varro 1. de Re ruſt. cap. 52. Ita fit ut quod leuiſsimũ eſt in eo, atq; appellatur acus, euannetur foras extra aream.
Euaporatio] euaporationis, (ἀναθυμίασις,) Senec. lib. 1. Natur. quæſt. Nec mirum ſi terris omnis generis & uaria euaporatio eſt. Idem 3. Nec trahit ſaporem euaporatio, quia clauſa perlabitur.

Euarchus] (εὔαρχος,) fluuius eſt Scythiæ Europææ. Valer. 6. Argon. 20.
- Taras niueumq; ferax Euarchus olorem.
Euaſto] euaſtas, (ἐξερημόω,) euaſtare, Idem quod uaſtare ſignificat. Liu. 10. ab. Vrbe, 66. Ibi duo Conſulares exercitus, diuerſis uagati partibus, omnia quinq; menſium ſpatio euaſtauerunt. Ibidem lib. 8. 189. & lib. 5. 18.
Euax] (εὖγε,) Interiectio exultantis nihil ſignificat, inquit Varro de analogia: ſed effutitiũ naturaliter eſt, ut apud Ennium hebe. Plaut. Bacchid. 5. 13. Euax aſperſiſti aquam. Idem Caſin. 20. 14. Euax nunc pol demum ego ſum liber.
Euboea] (εὔβοια,) inquit Plin. cap. 12. lib. 4. inſula auulſa Bœotiæ, tam modico interfluente Euripo ut ponte iungatur, ad meridiem promõtorijs duobus. Gereſto ad Atticam uergente, & ad Helleſpontũ Caphareo inſignis, à Septentrione Ceneo, nuſquam latitudinem ultra XL M. paſſus extendit, &c. Hæc Plinius. De Eubœa uide Solinum ca. 18. Eubœa hodie Nigri ponti inſula dicitur.
Eubœus, Adiecti. (εὐβοεύς,) ut Plebs Eubœa. Stat. 5. Syl. 3. 28.
Euboicus, Aliud adiectiuum, (εὐβοϊκὸς,) ut Carmen Euboicum Ouid. 4. Faſt. 52.
Aquarum cultor Euboicus. Ouid. 13. Metam. 1.
Gurges Euboicus. Ouid. 9. Metam. 46.
Littus Euboicum. Propert. lib. 2. eleg. 27. 8.
Euboicum mare, duplex eſſe dicitur; aliud in Aegeo, aliud in Cãpano, ſeu Thuſco. Quod in Aegeo, Eubœæ adiacet inſulæ, à qua denominatũ eſt: quod aũt in Thuſco, Cumarũ, Baiarũq; alluit oram, ab Euboicis aduenis, & Cumarum conditoribus nuncupatum.
Montes Euboici. Valer. 6. Argon. 64.
Oræ Euboicæ Cumarum. Virg. 6. Aen. 1. Vbi Seruius, à Colonia, inquit Cumas appellauit. Nam Eubœa inſula eſt, in qua Calchis ciuitas eſt, de qua uenerunt qui condiderunt ciuitatem in Campania quam Cumas uocarunt.
Penates Euboici. Stat. 3. Sylu. 5. 3.
Rupes Euboica. Virg. 6. Aen. 9. de antr. Sibyllæ Cumanæ.
Rupem Euboicam exponit Seruius montem Cumanum quem Euboici habitauerunt. Eſt aũt (inquit ille) Acyrologia: Coloniæ enim epithetum, rei dedit immobili.
Sibylla Euboica, id eſt Cumana. Stat. 1. Sylua. 2. 36.
Sinus Euboicus. Ouid, epiſt. 22. 16. Et in Ibin 69.
Viſcera ſic aliquis ſcopulus tua figat, ut olim
Fixa ſub Euboico Graia fuere ſinu. Hãc hiſtoriã confirmat. Propert. li. 2. eleg. 27. 8.
Vnda Euboica. Senec. Herc. furente 6. 9.
Ouid. 9. Metam. 44. Vrbs Euboica. Ouid. 14. Metam. 31.
Eucæria] (εὐκαιρία,) Opportunitas dicitur. Cic. 1. de Fin. Et quemadmodũ opportunitas (ſic enim appellamus eucæriã) non fit maior productione tẽporis. Idẽ 1. Of. 19. occaſionẽ interpretatur.
Euchariſtia] (εὐχαριστία,) Latinè gratiarũ actio.
Euclides] pen. prod. (εὐκλείδης,) Megarenſis philoſophus, auditor Socratis et inſignis geometra, qui è patria Athenas ueniebat, ut Socratem audiret, & tempore belli ueſtitu muliebri induebatur ne noſceretur. Huius meminit Ci. in Academ. quæſt. lib. 4. Sidonius in laudibus Narbonis, Euclideus ſpatium ſciens Olympi. Phaleucium eſt.
Eudoxus] (εὔδοξος,) Aeſchinis filius, patria Gnidius, Geometra, & Aſtrologus, ſummus medicus, Socratis auditor, qui primus annum cõpoſuit. Huius meminit Cic. 2. de Diuin.
Eudoxia] (εὐδοξία,) Latinè bona fama dicitur. Cicer. 3. de Fin. 86. De bona aũt fama, quã enim appellant εὐδοξίαν, aptius eſt hoc loco bonam famam appellare quàm gloriã.
Eueho] euehis, euexi, euectũ, (ἐξάγω, ἐξοχέω, ἐκκομίζω,)

 euehere,

euehere, Extra uehere. Varro de Re ruſt. Aut flumina propinqua, quæ nauigari poſſent, quibus utriſq; euehere atq; inuehi ad multa prædia ſcimus.

Euehere anguſto tramite. Plin. lib. 12. cap. 14. 2.

Euehere ſuas merces. Plin. lib. 6. cap. 19. 1.

Euehere aquas ex planis locis. Liu. 1. ab Vrbe 171.

Euehi equo. Liu. 1. ab Vrbe 163.

Virtus euehit ad æthera. Virg. 6. Aen. 26.

Euehere in altum. Liu. 5. bel. Pun. 158.

In cælum euehere aliquem. Iuuenal. Satyr. 1. 4.

Euectus participium, (ἐξηγμένος,) ut Eloquentia euecta è Peireo. Cic. de Claris Orat. 25.

In auras æthereas euectus. Claud. ad Chriſtum, 9. 4.

Confragoſis atq; aſperis euecti, tota pandere poſſumus uela. Quintil. lib. 6. cap. 1. 39.

Titan cæruleis euectus equis. Senec. Herc. furente 2. 2.

Aliquid ploſtris euectum & aſportatum eſſe. Cic. 3. Verr. 36.

Euectus] huius euectus, (ἐκκόμισις,) Hoc eſt uectio et portatio quæ fit uel nauibus uel curribus in aliquem locū. Plin. lib. 18. cap. 5. 2. Vt operariorum copia prope ſit oppidūq; ualidum: ut nauigiorum euectus uel itinerum: ut bene ædificatus & cultus. de agro.

Euectio] Verbale, (ἐξαγωγὴ,) Euectiones (inquit Bud.) dicūtur diplomata, ſiue chartulæ ſigno principis obſignatæ. In tractatu, De curſu publico, cod. Euectiones ab omnibus poſtulentur: & tam iudices quàm cuſtodes, &c.

Euello] euellis, euelli, & euulſi, euulſū, (ἐκτίλλω, ἐκσπάω,) euellere, Vi quadam uellere, ſiue extrahere: ut Euellere ſibi capillū luctu. Cic. 3. Tuſ. 105. Et ad Att. li. 15. 323. 7. Excisa enim eſt, arbor, nō euulſa; itaq; quàm fruticetur uides.

Euellere ſeſe ex cœno. Plin. lib. 8. 42. 5.

Euellere ex complexu. Cic. ad Att. lib. 3. 49. 2.

Euellere arborē radicitus. Vlpian. in L. furtim. §. 1. ff. Arbor. furtim cæſarum.

Caſtra obſeſſa euellere. Silius lib. 7. 68.

Femur puellæ pulex euellit. Ouid. de Pulice 3.

Linguam alicui euellere. Cic. pro Seſtio 51. Idem 3. de Or. 3.

Plantam cœno euellere. Horat. 2. Serm. ſaty. 7. 6.

Radices euellere. Cic. Attico lib. 10. 203. 4.

Tela confixis membris euellere. Lucan. lib. 6. 50.

Euellere per tranſlationem: ut Euellere ſibi ſcrupulum ex animo. Cic. pro Roſc. Amerino 4.

Ex memoria euellere. Cic. pro Seſtio 26.

Euellere ex intimis mentibus. Cic. 1. de Orat. 124.

Euelli ex ordine. Cic. 4. de Fin. 126.

Euellere aculeum ſeueritatis, Vide Aculeus.

Mala radicitus euellere. Lucret. lib. 3. 63.

Odorem è thuris glebis euellere. Lucret. lib. 3 66.

Euellere opinionē aliquam ex animis hominū. Cic. pro Clu. 2.

Inſerere nouas opiniones, euellere inſitas. Cic. in Orat. 52.

Spinas animo euellere. Horat. 1. epiſt. 14. 1.

Euulſus] Participium, (ἐκσπασθεὶς,) ut ſinu matris euulſi filij. Seneca Medea 12. 14.

Palus euulſa. Catul. ad Mallium 63. 22.

Trunci euulſi. Horat. 3. Carm. ode 4. 11.

Euulſio] uerbale, (ἔκσπασις, τίλσις,) ut Euulſio dētis. Cic. 3. de Natura deor. 78.

Euemenius] uir Cardianus magnæ uirtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis acceſsit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum hiſtorijs

Euentus] Lacedæmoniorū dux, qui ad cuſtodiendū introitum Theſſaliæ contra Xerxem unà cū Themiſtocle Atheniſium duce à Græcis cōſtitutus eſt, ut ſcribit Herodot. li. 2.

Euenio] euenis, pen. cor. eueni, euentū, (ἀποβαίνω, συμβαίνω,) euenire, Idē quod uenire, & accedere, redire. Plau. Caſin. 10. 1. Sine modò rus eueniat, remittam ad te uirum.

Euenire, Contingere. Terent. Heaut. 1. 1. 105. Quod ſi eſſet factum, hæc nunquam eueniſſent tibi. Plaut. Aſin. 12. 130.

Accidere & euenire. Cic. Toranio li. 6. 21. 2. Timebam enim ne euenirent ea quæ acciderunt.

Euenire & cadere, ferè pro eodem. Cicer. 1. de Diuin. 203. Vt quum euenerit, ita cadat ut prædictum ſit.

Euenit ex ſententia. Terent. Heaut. 4. 5. 17.

Euenit præter ſententiam & ſpem. Plaut. Merc. 19. 20.

Euenire in aliquid. Cic. Cælio lib. 2. 9. 3.

Euenire aliter. Terent. in Prol. And. 3.

Contrà euenit. Horat. 1. Serm. 3. 6.

Bene atq; feliciter euenire. Cic. pro Muræna 1.

Euenit facile. Liu. 1. ab Vrbe 173.

Fortè euenit ut. Cic. 2. de Orat. 123. Fortè euenit ut in Priuernati eſſemus.

Male euenire, cui opponitur Optimè euenire. Ci. 3. de Natura deor. 116.

Male illis eueniat. Plaut. Curcul. 2. 39.

Proſpere euenire. Cic. Appio lib. 3. 12. 4.

Euenit ut moreretur ille. Cic. 1. Tuſc. 24. Sic de Amicitia 66. Sin tale aliquid euenerit, ut extinctæ potius amicitiæ, quàm oppreſſæ uideantur.

Vt plerunq; euenit. Cic. pro Plancio 12.

Eueniunt ea à me tibi. Plaut. Capt. 7. 56.

Non hæc ſine numine diuū Eueniunt. Virg. 2. Aen. 154.

Id euenit ob eam rem, quòd &c. Cic. Att. lib. 16. 333. 22.

Omnia ferè contrà, ac dicta ſunt, eueniſſe. Cic. 2. de Diu. 79.

Quare euenit ut, &c. Id eſt quare fit. Cic. 1. de Inuent. 76.

Nihil aduerſi euenit. Brutus Ciceroni 4. 4.

Auſpicia ſecunda euenerunt. Cic. 1. de Diuinat. 52.

Amorem alicui euenire. Tacit. lib. 14.

Euenit illi commodum. Terent. Heaut. 4. 3. 7.

Damnum maximum illi. Plaut. Sticho 4. 56.

Diſceſsio. Terent. And. 3. 3. 37.

Habitatio bona, fauſta, felix. Plaut. Trinum. 4. 2.

Homo alicui euenire dicitur. Propert. lib. 3. eleg. 8. 4.

Incommoda eueniunt improbis. Cic. 1. de Fin. 83.

Illis iter ut eſſet in Lemnum. Terent. Phorm. 1. 2. 15.

Illis iter incommodum. Terent. Hecyra 3. 4. 1.

Numinibus ſecundis euenire. Tacit. lib. 15.

Occaſio. Plau. Mil. 4. 30.

Odio omnib. euenire. Plin. li. 28. cap. 8. 18. Legitur et uenire.

Optata eueniunt. Ouid. 6. Metam. 74.

Partus, clam patrem. Terent. Hecyra 3. 3. 36.

Poteſtas alicuius rei faciundæ. Plaut. Ciſt. 3. 18.

Vſu uenire & euenire alicui. Cic. pro Quintio, 27.

Vſu hoc euenit, ut, &c. Cic. 5. de Fin. 7.

Euenire, Euadere, id eſt per quancūq; difficultatem ad aliquid peruenire. Plau. Moſt. 6. 47. Het mihi commiſta hæc blanda dicta quò eueniant, madeo metu. Idem Epid. 7. 2.

Pulchrior euenit, Id eſt euadit. Horat. 4. Carm. ode 4. 13.

Euenit pro Sorte contigit. Salluſt. in Iugurtha.

Euenit Imperſonale, pro ita cecidit. Teren. And. 5. 4. 4. Quid tu Athenas inſolens? C. euenit.

Euenturus] pen. prod. (ἀποβησόμενος,) Participium. ut Precari euentura. Tibul. li. ſecundo eleg. 1. 5. Id eſt ut eueniant quæ optamus.

Videre procul euentura. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 3.

Euentus] huius euentus, euentui, gen. maſ. et declinat. quartæ eſt tā in ſingulari quàm in plurali, (ἀπόβασις, σύμβαμα,) Quod caſu aut fortuna nobis euenit. Plaut. Ru. 8. 10. Cic. 2. de Legibus 77. Sceleris eſt pœna triſtis, & præter eos euen-

eos euentus qui ſequuntur, per ſeipſa maxima eſt. Liu. 10. ab Vrbe 72. Euentus comitiorum incertus. Ouid. epiſt. 2. 16. -careat ſucceſsibus opto,
Quiſquis ab euentu facta notanda putat.

Euentus accidit, Vide Accido.

Euentu aliquid coniectare, Vide Conijcio.

Non ſine euentu. Plin. epiſt. 115.

Caſus euentuſq; rerum. Cic. pro Corn. Bal. 6.

Amorum euentus incertus, Vide Incertus.

Formæ euentus. Propert. 3. eleg. 24. 8.

Orationis euentus. Cic. 1. de Orat. 59.

Rerum euentus. Cic. 1. de Diuinat. 103.

Senectutis euentus. Cic. 2. de Diuinat. 33.

Temporis euentus. Ouidius 5. Faſt. 53.

Cæci euentus. Virg. 6. Aeneid. 32.

Deterior euentus. Ouidius 2. de Ponto eleg. 2. 7.

Fatalis euentus. Cic. de Aruſp. reſp. 5.

Felix euentus. Claud. de Raptu Proſerp. 9.

Grauis euentus. Ouidius 13. Metam. 103.

Hyberni euentus. Tacitus in Vita Agricolæ.

Incerti rerum euentus. Silius lib. 8. 41.

Secundus euentus. Stat. 6. Thebaid. 161.

Varij belli euentus. Virg. 10. Aen. 31.

Spem maleficij præſentis in incerto reliqui temporis euentū collocare. Cic. pro Quintio 56.

Animum deprehendi euentu. Quintil. lib. 4. cap. 2. 53.

Conſilia primùm, deinde acta, poſtea euentus expectantur. Cicero 2. de Oratore 34.

Fortiter quemuis euentum ferre. Cic. Attico lib. 9. 173. 14.

Ad euentum feſtinare. Horat. in Arte poet. 30.

Merere aliquos euentus. Ouid. 13. Metam. 117.

Ad omnem euentum paratus ſum. Cic. Toranio lib. 6. 21. 3.

Non euētis, ſed factis, cuiuſq; fortunā pōderari. Cic. in Piſ. 78.

Dicendi euentum non ſatis ex ſententia procedere. Cicero 1. de Oratore 61.

Spei fructum euentui reſeruare. Cic. 14. Philip. 388.

Scire rerum euentus. Lucan. lib. 5. 156.

Secundare euentus. Virg. 4. Georg. 80. (Vir. 8. Aen. 3.

Pugnæ euentu ſuſpenſum eſſe. Sil. lib. 5. 17. Idem lib. 3. 143.

Euentum] euenti, pluraliter euenta, euentorum inquit Nonius, (σύμβαμα.) Cic. in Partitionib. Si cuiuſq; facti & euēti cauſa ponetur. Idem Attico lib. 9. 173. Semper cauſæ euētorum magis mouēt, quàm ipſa euenta. Idem in Hortenſio, Tu me & aliàs nonnunquā, & paulo antè adhortatus es, aliorum facta & euenta conquirere. Idem de Orat. Ex aliorum factis, aut dictis, aut euentis. Idem ad Luceiū, lib. 5. 12. 19. Fabulam rerum euentorumq; meorum. Idem Lentulo lib. 1. 7. 31. Vt ex noſtris euentis communibus admonendum putarem.

Prædicta aliquorum, re & euentis refellūtur. Cic. 2. de Diuin. 148. Videre rerum euenta. Lucret. lib. 1. 91.

Euentilo] euentilas, pen. cor. (ἐκλικμάω,) euentilare, Idem quod uentilare. Plin. lib. 31. cap. 3. 19. Fit & ſine his uitijs altitudine ipſa grauior aer; quem emendant aſsiduo linteorum iactatu euentilando. Colum. lib. 11. cap. 6. 16. Et eadē euentilata mundiora ſunt. De frumentis.

Euenus] pen. prod. (εὔηνος,) Philoſophus, qui ignē optimū ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat, ut refert Plutarchus. Euenus item Aetoliæ fluuius eſt, non procul à Calydone, ut author eſt Plin. lib. 4. Ouid. 9. Met. Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad undas. Hunc fluuium poetæ quādoq; Centaurum uocant.

Euerbero] euerberas, pen. cor. (κατατύπτω,) euerberare, Idem quod ſimplex uerberare. Quintil. lib. 2. cap. 4. 14.

An credibile ſit ſuper caput Valerij pugnantis ſediſſe coruum, qui os oculoſq; hoſtis Galli roſtro atq; alis euerberaret. Senec. lib. 5. Nat. quæſt. quum euerberatus curſu parum libero incaluit.

Alis euerberare aliquid auis dicitur. Virg. 12. Aen. 272.

Euergo] euergis, (ἐκβάλλω,) euergere, Emittere. Li. quinta Decade lib. 4. 129. Montes ingentis altitudinis ſpem faciebant, eo magis quia nullos apertos euergerent riuos, occultos continere latices, quorum uenæ in mare permanantes, undæ miſcerentur.

Euerro] euerris, euerri, euerſum, (ἐκσαρόω,) euerrere, Verrendo nitidum facere. Col. lib. 7. cap. 4. 5. Stabula frequenter euerrenda, & purgāda. Cic. Actio 4. in Ver. 37. O Verrea præclara, quoquam ſi acceſsiſti, quò non attuleris iſtū diem: etenim quam tu domum, quam urbem adijſti, quod fanum deniq;, quod non euerſum atq; exterſum reliqueris? Varro 3. de Re ruſt. cap. 8. 2.

Euerrere ſermones, pro Charioſe excutere. Senec. 3. de Ira.

Euerriculū, euerriculi, pen. cor. (σαγήνη,) Rete eſt piſcatoriū, ſagena à Græcis dictū: Et à uerrēda aquā ſic appellatū. Cic. ſexta in Verrē actione 47. Quod unquā Iudices, huiuſcemodi euerriculū in illa prouincia fuit? Alludens ad Verris nomen, & ad ſignificationē uerbi. Idē in tertio de Nat. deo. 107. Actionem de dolo, euerriculum appellat, quo ſcilicet euerruntur fraudes hominū è uita Ciuili. eſt enim hæc actio prodita ad terrorem hominum ſubdolorum, qui ignominiā eius iudicij formidant. Hæc Budæus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 17. 6. Quum neq; euerriculo illi in littus educere poſſent uiuam ſaginam plebeiæ cœnæ piſces.

Euerto] euertis, euerti, euerſum, (κατασκάπτω, ἀνατρέπω, καθαιρέω, ἀναστατῶ, καταβάλλω,) euertere, Deſtruere. Ci. 1. of. 115. De euertendis aūt diripiendiſq; urbibus ualde illud cōſyderandū eſt, nequid, &c. Sic. 1. Ver. 5. Euerſæ funditus prouinciæ.

Ab imo euertere ſumma. Luc. li. 5. 3.

Sua confirmare, aduerſaria euertere. Cic. in Orat. 67.

Ventis æquora euertere. Virg. 1. Aen. 10.

Aliquem euertere. Lucan. lib. 5. 131.

Euertere aliquem bonis, ſiue fortunis, pro Spoliare. Ci. 3. Ver. 95. Ibidem 66. Plaut. Perſa. 16. 19. Euertes homines tuo arbitratu fundis, familijs.

Euertere aliquem ui et impreſsione. Cic. ad Metel. lib. 5. 2. 23.

Funditus euertere amicitiam. Cic. 2. de Fin. 128.

Funditus arces euertere. Silius li. 17. 76. Horat. 2. epiſt. 2. 7.

Ciuitates miſeras funditus euertere. Cic. in Piſonem 68.

Odijs atq; diſsidijs ciuitas funditus euertitur. Cic. de Amic. 23.

Definitionem euertere, cui opponitur Definitionem retinere. Cicero 4. Acad. 36.

Euertere dialecticam. Ci. 4. Acad. 174. Hoc eſt, corrumpere.

Domum euertere. Senec Agamem. 7. 29. Iuuen. Saty. 10. 1.

Firmamenta Reipub. euertere. Cic. Attico lib. 1. 13. 6.

Euertere leges. Cic. 4. Ver. 32.

Nauiculam euertere. Cic. 1. de Orat. 85. Idem in Parad. 23.

Nemora euertere. Virg. 2. Georg. 42.

Opes euertere. Virg. 2. Aen. 121.

Pietatem euertere. Lucret. lib. 3. 17.

Pinum in ſyluis euertere. Id eſt excidere. Virg. 1. Georg. 52.

Fluctus euertit puppim. Lucan. lib. 5. 130.

Euertere rationem. Cic. 1. de Finib. 38. Homines optimi non intelligunt totam rationem euerti, ſi ita res habeat.

Euertere Remp. Cic. 4. de Finib. 107.

Res & gentem euertere. Virg. 3. Aen. 1.

Amyclas ſilentia euertunt. Silius. lib. 8. 105.

Statuam euertere. Cic. Bruto, 15. 13.

Euertere

Euertere uitam. Cic. 4. Acad. 62.
Vrbes euertere. Ouid. 2. Faſt. 218.
Euerſus,] particip. καθαλόμενος, ἀνάςατος, Hoc eſt deſtructus. ut Euerſa urbs. Plin. lib. 15. cap. 18. 8.
Euerſus fortunis. Cic. pro Flac. 8.
Aquæ euerſæ. Ouid. epiſt. 7. 8.
Campus euerſus. Valer. lib. 7. Argon. 15.
Euerſo campo, ſubauditur uomere, uel aratro.
Euerſæ ceruices alicuius dicuntur, cuius ceruices non amplius erectæ ſunt, ſed depreſſæ. Terent. Heaut. 2. 3. 131.
Columen euerſum. Seneca Troade, 1. 2.
Impetu fortunæ euerſa domus. Seneca Octau. 2. 1.
Domus funditus euerſa. Seneca Agamem. 11. 1.
Equus cuſpide euerſus. Propert. lib. 4. eleg. 11. 2.
Faſces euerſi, Conſulatus fato amiſſus. Ouid. ad Li. 29.
Foci euerſi gentis alicuius. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6.
Homo euerſus. Senec. Herc. furen. 6. 29.
Pharetra euerſa. Ouid. 3. Amorum 8. 2.
Phryges euerſi. Seneca Troade 6. 25. & 10. 1.
Euerſa ui tempeſtatis quercus. Plin. lib. 16. cap. 31. 4.
Rates euerſæ. Seneca Agamem. 13. 11.
Ruinæ urbis euerſæ. Seneca Troade 1. 9.
Seculo euerſo. Virg. 1. Georg. 100.
Spes euerſa. Ouid. 13. Metam. 136.
Vrbs exciſa & euerſa. Cic. pro Sextio 28.
Euerſio,] Verbale, κατασκαφή, ἀναςάτωσις, καθαίρεσις, ut euerſiones uehiculorum. Plin. lib. 22. cap. 17. 3.
Rerum publicarum euerſiones. Cic. de Senect. 36.
Euerſio uitæ. Cic. 4. Acad. 177.
Exciſionem, inflammationem, euerſionem, depopulationē, uaſtitatem, tectis & agris inferre. Cic. de Aruſp. reſp. 3.
Euerſor,] καθαιρέτης, Aliud uerbale: ut Euerſor ciuitatis. Cic. pro domo ſua 79. Et in partitionibus 58.
Decoris euerſor. Senec. Hip. 8. 7.
Euerſor iuris humani. Plin. lib. 28. cap. 1. 6.
Regnorum euerſor. Virg. 12. Aen. 110.
Eueſtigio,] αὐτίκα, Vide E præpoſitionem.
Euganei,] εὐγάνεοι, Venetiarum populi, ab euganea, hoc eſt nobilitate cognominati, de quibus Plinius, Strabo & Liuius.
Euganei, Montes ſupra Patauium Iſtriam uerſus, abundantes pecudibus molliſsimas lanas ferentibus.
Euganeus, Adiectiuum, εὐγάνεος, Iuuenal.
-Euganea quantumuis mollior agna.
Collis Euganeus, dictus ab Euganeis populis, quòd ibi olim habitarunt. Lucanus lib. 7. 39.
Tellus Euganea. Silius lib. 8. 126.
Euge,] εὖγε, Interiectio laudantis, uel exultantis, & aſſentiētis ſiue congratulātis.
Laudantis. Plaut. Moſtel. 4. 102. Idem Epid. 2. 8. Euge, corpulentior uidere, atq; agilior.
Exultantis. Plaut. Capt. 6. 24. Euge pol Thalē talento non emam Mileſium. Terentius Adelph. 5. 7. 13. Euge iam lepidus uocor.
Euge, aliter: quaſi obſtupeſcentis uox. Plaut. Amphit. 13. 10.
-ſed ædeis occluſerunt: euge hoc fit
Pariter atq; ut alia facta ſunt.
Euhoe,] (εὐοῖ,) Vox Bacchantis. Plaut. Menæh. 17. 74.
Euhoe atque eheu Bromie quò me in ſyluam uenatū uocas? Fortaſſe rectius ſcriberetur euohe. Sic autem dictus eſt, eo, quòd quum Dij bellum cum gygantibus gererent, primus in leonem conuerſus occidit gygantem. Ex quo facto eum Iupiter ita laudauit, Euhye hoc eſt bone fili, Græci enim εὖ Latinis bene dicitur, υἱὸς autem filius. Hactenus Acron in Horatium 2. Carm. ode 11. 4.
Euhyus,] pen. cor. εὔιος, Bacchus cognominatur poetis, & interpretatur bonus filius.
Diſsipat Euhyus Curas edaceis. Horat. Carm. 2. ode 11. 4.
Tenet Euhyus. Stat. lib. 2.
Euhyas, penultima correpta huius euhyadis, fœminini gener. εὐϊάς, ſacerdos Bacchi. Horatius Carm. ode 25. 2.
-non ſecus in iugis
E ſomnis ſtupet Euhyas
Hebrum proſpiciens & niue candidam Thracem.
Euibro,] euibras, penultima corrept. ἐκπάλλω, euibrare. Gellius libro 1. cap. 11. Excitarentur, atque euibrarentur animi.
Euidens,] pen. cor. om. gen. ἐναργής, Quod uidetur apertè: & intelligitur: non quod uidet & intelligit. Cic. de uniuerſ. 40. Atq; ut eſſet menſura quædam euidēs, quæ in iſtis octo curſibus celeritates, tarditatesq; declararet.
Siquid eſt euidens de quo inter omnes conueniat. Cicero 3. de Natura deorum 11.
Euidentiſsimum id fuit, quòd quacunque, &c. Liuius 8. ab Vrbe 47.
Quid enim eſt hoc illo euidentius? Cic. 2. de Nat. deorum 7.
Authores euidentiſsimi. Plin. lib. 19. cap. 3. 4.
Narrationes euidentes, id eſt dilucidæ. Cic. in Top. 52.
Euidens ratio, Euidens argumentū. Pli. li. 2. c. 16. 6. & 52. 2.
Res in aliquo euidens. Cic. de Amic. 26.
Perſpicuæ & euidentes res. Cic. 4. Acad. 85.
Euidentia, Denominatiuum, ἐνάργεια, Cic. 4. Acad. 36. Propterea quòd nihil clarius ἐναργείᾳ, ut Græci: perſpicuitatem aut euidentiam nos, ſi placet nominemus, fabricemusq; ſi opus erit, uerba. Quintil. lib. 6. ca. 2. 26. Inſequitur ἐνάργεια, quæ à Cicerone illuſtratio, & euidentia nominatur: quæ non tam dicere uidetur, quàm oſtendere.
Euidenter, Aduerbium, ἐναργῶς, Quintil. lib. 8. Liu. 6. ab Vrbe 104. Vel fateri nobis ea, quum tam euidenter pœnituerit, tutum cenſemus.
Euigilo,] euigilas, pen. cor. ἐκνήφω, euigilare, Expergiſci. Plin. epiſt. 5. d. Euigilaueram: nūtius à Spurina, &c. Catul.
Et duce ſtant acies euigilante ſuo.
In quo euigilauerūt curæ et cogitationes meæ? Ci. in Para. 20.
Euigilare in ſtudio. Cic. ad Brutum 15.
In undis euigilare. Stat. 5. Syl. 3. 26.
Euigilare pro elucubrare. Ouid. 7. Triſtium, Ad librum,
Quos ſtudium cunctos euigilauit idem.
Nox euigilanda multis modis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 13.
Euigilata conſilia. Cic. ad Attic. lib. 9. 184. 2.
Euileſco,] euileſcis, euilui, (φαυλίζομαι,) euileſcere, Deſpicatum fieri. Suetonius in Claudio Cæſare capite decimo quinto, Propter quæ uſq; eò euiluit, ut paſsim ac propalam contemptui eſſet.
Euincio,] euincis, euinxi, euinctum, ἀναδέω, euincire Virgilius lib. 8. Aeneid.
-euinctis tempora ramis.
Inſigni regio aliquem euincire. Tacit. lib. 5.
Euinctus,] participiū, ἀναδεδεσμένος, ut uitta crines euinctus. Ouid. 15. Metam. 137.
Caput folijs euinctus, Habēs caput circundatum folijs. Virg. 5. (Aeneid. 154.
Ducuntur euincti geminas ad ſua terga manus. Ouid. 3. de Pō. (eleg. 2. 15.
Vittis, cornisq; euinctus. Tacit. lib. 20.
Tempora euinctus tænijs. Virgil. 5. Aeneid. 53. Id eſt Vittis roſeis. Seruius.
Comæ euinctæ. Ouid. 3. Amorum 5. 12.
Palmis euinctis brachia attollere. Virg. 5. Aeneid. 72.
Nunc ſicui uirtus, animusq; in pectore præſens
Adſit, & euinctis attollat brachia palmis. Id eſt ſi adſit quis plenus animi. Seruius.

Suræ euinctæ Cothurno. Virg. 7. eclog. 7.
Euinco,] euincis, euici, pen. prod. euictū (ἐπικρατέω,) euincere, Idem quod uincere. Liu. 2. ab. Vrb. 16. Omne id tempus cū coniuratis conſultando abſumunt: euincuntq; inſtādo, ut literæ ſibi ad Tarquinios darentur. Valer. 1. Arg. 51.
-dubijsq; euincite rebus Quæ meminiſſe iuuet.
Precibus euincere aliquem. Seneca Medea, 4. 2.
Fretum euincere. Ouid. 15. Metam. 142.
Iura Stygis euincere. Senec. Herc. furen. 7. 7.
Amnis oppoſitus euincit gurgite moles. Virg. 2. Aeneid. 108.
Euincere morbum. Col. lib. 6. cap. 5. 2.
Arbor celſo uertice euincit nemus. Senec. Hipp. 4. 20.
Solis imago nubes oppoſitas euincit. Ouid. 14. Metam. 154.
Ratio euincit. Horat. 2. Serm. ſaty. 3. 50.
Somnos euincere. Ouid. 1. Metam. 138.
Platanus euincit ulmos. Horat. 2. Carm. ode 15. 2.
Euictus, pro Conuicto, (ἐπικεκρατημένος,) Cic. in Ver. Act. 2. Qui tā nefaris criminibus, tā multis teſtib. euictus.
Dolore euictus. Virg. 4 Aeneid. 95. (110.
Lachrymis alicuius euictus. Senec. Medea 7. 13. Virg. 4. Aen.
Longo tempore euictum eſſe. Ouid. 3. Triſt. 1. 16.
Aequora euicta. Ouid. epiſt. 18. 31.
Arbor uulneribus paulatim euicta uehementer concuſſa. Vir. 2. Aeneid. 126.
Virtus paulatim euicta ſeneſcit. Silius lib. 3. 117.
Euiratio] Vide Euiro, euiras.
Euireſco,] euireſcis, (εὐθαλέω,) euireſcere, Viride fieri. Varro Promethæo,
Atq; ex ſanguinibus dolore euireſcat colos.
Euiro,] euiras, pen. cor. ἐκθηλύνω, εὐνουχίζω, euirare, Virilitatem auferre, & effœminare. Varro Marcipore, Spatulæ euirauit omnes Veneri uaga pueros. Nonius.
Euiratus,] penultima product. θηλυντός, adoleſcens, apud Plautum, pro molli. Mart. lib. 5. 41. Spadone quum ſis euiratior fluxu.
Euiratio pilorum, ἐκτρίχωσις, hoc eſt deglabratio & uirilitatis ablatio per pilorum abraſionem. Plin. lib. 29. cap. 1. 25. Potus deinde ieiunorum ac uomitiones, & rurſus per potationes, ac pilorum euiratio inſtituta reſinis eorum.
Euiratio bonæ ſpei. Seneca de Vita beata.
Euiſcero,] euiſceras, pen. cor. ἐξεντερίζω, euiſcerare, Viſcera extrahere. Virg. 11. Aen. 141. Compreſſamq; tenet, pedibusq; euiſcerat uncis. Cic. Tuſc. 172. ex Ennio,
Ipſe ſummis ſaxis fixus aſperis.
Euiſceratus latere pendens. Idem in Piſonem 34. Seneca de Remedijs fortuitorum, & 4. Natur. Quæſt. dicit amnes, excepto Nilo, terras abluere & euiſcerare, quia ſcilicet humorem exedunt.
Euiſceratus, participium, ἐξεντερισθείς, Cicero 2. de Diuinat. 198. Euiſcerata, inanima, cum animali ſono. De teſtudine. Ex Pacuuio.
Euiſcerata corpora. Quintil. Decl. 12.
Euito,] euitas, pen. prod. ἐκζωόω, euitare, Vitam eripere, uel uita ſpoliare. Verbum uetus, & plane poeticum. Cicero 3. de Oratore 120.
Hæc omnia uidi inflammari:
Priamo ut uitam euitari. Hæc eadem adducit Cic. 3. Tuſc. 78. ex antiquo poeta.
Euitare, εὐλαβεῖσθαι, ἐξαλεύεσθαι, Fugere, deuitare. Ci. de Amic. 74. Eſt enim uarius & multiplex uſus amicitiæ, multæq; cauſæ ſuſpicionum offenſionumq; damnantur, quas tum euitare, tum eleuare, tum ferre ſapientis eſt. Cælius lib. 8. ad Cic. li. 8. 5. 2. Periculoſam & grauē illā dimicationem euitarent. Sic euitare caſum, Cæſar 8. bel. Gall. 77. Horat. lib. 1. Carm. Metaq; feruidis Euitata rotis.
Fugere & euitare. Cic. in Orat. 112.
Dolorem euitare. Cic. 5. de Finib. 34.
Perſonam quæ officit euitare. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. 13.
Pugnam euitare. Ouid. 1. de Ponto eleg. 6. 8.
Amictu euitare tela alicuius. Catul. epig. 111. 2.
Euitatio, Verbale, εὐλάβεια, ἐξάλευσις, Quint. li. 5. ca. 10. malorum euitationem, &c.
Euitabilis,] pen. cor. Adiectiuum, ἐξαλευτός, ut Euitabile telum. Ouid. 6. Metam. 47.
Eulogia,] eulogiæ, εὐλογία, Latine dicitur benedictio, munificentia, beneficentia. Cicero ad Atticum lib. 13. 280. 4. Locum hominibus non ſanè probo, quòd eſt deſertior: ſed habet εὐλογίαν. Vbi interpres, Eulogiam, honeſtam rationem, uel probabilem: & rationaliter mihi commodus erit qui deſertiſsima quæro, ac loca inacceſſa, qua nulla humano ſit uia trita pede.
Eumelis,] pen. prod. Augur nobilis cuius meminit Stat. 4. (Syl. 8. 10.
Reſpiciens blandè felix Eumelis adorat.
Eumelus, pen. prod Admeti regis Theſſaliæ ex Alceſta uxore filius.
Eumelus, Troianus uir, de quo Virg. 5. Aen. 132.
Nuntius Anchiſæ ad tumulum, cuneosq; theatri (5. c. 43.
Incēſas perfert naues Eumelus. Huius meminit Bocat. lib.
Eumenes,] ſiue Eumenius, pen. cor. uir Cardianus, qui cura, uigilantia patria calliditate & celebritate omnes Macedones ſuperauit.
Eumenides,] Eumenidis, pen. cor. εὐμενίδης, quidam fuit cuius meminit Ouid. 3. Triſt. eleg. 46:
Non foret Eumenides orbus, ſi filius eius
Stultus Achilleos non adamaſſet equos.
Eumenides] ἀλάστορες, furiæ infernales: Latine beneuolæ & mites dictæ, per contrarium, quaſi non mites, εὐμενὴς enim beneuolus dicitur. Has tres ferunt Acherontis fuiſſe filias, atq; Noctis, uno partu editas. Et apud inferos uocantur Canes. In ſingulari dicitur Eumenis media correpta.
Agmina Eumenidum. Virg. 4. Aeneid. 94.
Amnis ſeuerus Eumenidum. Id eſt circa quem habitant Eumenides. Virg. 6. Aeneid. 75. (96.
Cæruleos implexæ crinibus angues Eumenides. Virg. 4. Geo.
Intorti angues Eumenidum capillis. Hor. 2. Car. od. 13. 8.
Comæ Eumenidum, Serpentes. Stat. 5. Sylu. 1. 6.
Mater Eumenidum. Virg. 6. Aeneid. 50. Id eſt Nox. ut Hunc mihi da proprium uirgo ſata Nocte laborem. Seruius.
Ferrei Eumenidum thalami. Virg. 6. Aen. 56.
Vbi Seruius Furiæ, inquit, nunquā nupſerunt. unde thalamos accipiamus in quibus natæ ſunt.
Turba ſeuera Eumenidum. Propert. lib. 4. eleg. 12. 5.
Vultibus Eumenidum agitari. Ouid. 9. Metam. 83.
Quinta Luna Eumenides ſatæ: quibus temporibus operis initium ſumere uetat Virg. 1. Geor. 56.
Victæ carmine Eumenides. Ouid. 10. Met. 10.
Eumolpus,] Nomē Athenienſis uiri, quē Suid. Muſæi poetæ filiū fuiſſe ſcribit: uerſificator ante Homerū fuiſſe traditur. ab hoc Eumolpidas, ſacrorū quorūdam præſides dictos uolūt, quorū meminit Aeſchin. in Oratione cōtra Cteſiph.
Eumolpidæ: dicti ſacerdotes ſeu magiſtratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolpi regis, quem Aegyptij generis fuiſſe Diodorus refert. Alij uatem Orphei filium putant.
Euneus,] Iaſonis filius ex Hypſiphile filia Thoantis regis, teſte Homero lib. 7. Iliad.
Eunuchus,] penultima prod. (εὐνοῦχος,) qui euiratus eſt, & uirili-

& uirilibus, ac teſticulis caret. Dicitur aũt ab εὐνὴ quod eſt cubile: & ἔχω cuſtodio: quia id genus hominum adhibebatur ſeruandis cubilibus regum, quaſi eunoechus, & per ſynæreſim eunuchus.

Eunuchum ſe facere. Iuuen. Saty. 12. 4.

Eunucho,] eunuchas (εὐνουχίζω,) eunuchare, Caſtrare, Cuius paſsiuũ eſt Eunuchor. Var. lege Menia, Siqui patriã maiorem parẽtem extinguit, in eo eſt culpa, quod facit pro ſua parte is qui ſe eunuchat, aut aliqua liberos producit.

Euoco, euocas, pen. cor. (ἐκκαλέω, παρακαλέω,) euocare, Extra uocare. Terent. And. 3. 3. 48. Euocate huc Dauum. Cæſar 4. bel. Gall. 484. Principibus Galliæ euocatis. Cicero 4. Ver. 45.

Accerſere & euocare. Cic. pro Deiot. 8.

Euocare aliquem foras. Terent. Eun. 2. 2. 52.

Euocare aliquem foras uerbis alicuius, Plaut. Caſin. 5. 56.

Intus aliquem euocare. Vide Intus.

Euocare aliquem intus foras. Plaut. Pſeud. 9. 12. Idem Menæc. 5. 36. Euocate intus Cylindrũ mihi coquum actutum foras.

Euocare huc Soſiam, accerſat Blepharonẽ. Plaut. Amphit. 10. (68.

Magnopere euocare. Cic. 2. de Orat. 192.

Euocare à. Plaut. Amphit. 11. 12. Tu gubernatorem à naui huc euoca meis uerbis, &c.

Euocari è patria. Cic. ad Attic. lib. 8. 146. 4.

Euocari à Deo. Cic. 1. Tuſc. 117.

Euocare ad cœnam. Plaut. Moſtell. 14. 13.

Euocare ad colloquium. Liu. 3. bel. Pun. 201. Cæſar 4. bel. Ciuil. 62.

Euocare hoſtes ad pugnam. Cæſar 5. bell. Gal. 218. Magna cõtumelia uerborum noſtros ad pugnam euocant. Liuius 5. bell. Pun. 102.

Euocat ad ſe Centuripinum magiſtratum, & Decemprimos, niſi reſtituiſſent ijs ſtatuas: uehementer ijs minatur. Cicero 4. Ver. 117.

Euocare ad cauſam dicendam. Liu. 9. bel. Maced. 149.

Euocare aliquem accitu alterius. Cic. 5. Ver. 56.

Euocare in concilium. Liu. 9. bel. Pun. 16.

Euocare aliquem Romam, aut ad aliam urbem. Ci. 3. Ver. 60. Idem ad Atticum lib. 5. 110. 5. Nam euocari ex inſula Cyprios non licet.

Euocare aliquem literis. Cic. ad Attic. lib. 2. 39. 1.

Inuitare & euocare. Cic. 2. de Finib. 159.

Præmijs aliquem euocare. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.

Piſcem eſca euocare, id eſt elicere. Silius lib. 7. 101.

Nubibus ſiccis euocare aquas, Senec. Medea. 10. 3.
Poſtera lux Hyadas Taurinæ cornua frontis
Euocat, & multa terra madeſcit aqua. Ouid. 6. Faſt. 40.

Zephyrus uernas euocat herbas. Senec. Hippol. 1. 3.

Vigil ales euocat auroram. Ouid. 11. Metam. 120.

Lucifer ignes euocat Auroræ, curſusq; Aurora diurnos. Ouidius 4. Metam. 127.

Euocare deos, pro Elicere. precibus enim deos euocabant, ut aliò transferrent. Plin. lib. 28. cap. 2. 8. Verrius Flaccus authores ponit: quibus credat in oppugnationibus ante omnia ſolitum à Romanis ſacerdotibus euocari Deum, cuius in tutela id oppidum eſſet. Quid ſit ſacrorum euocatio & quo modo olim fieri ſolita ſit, ſiquis ſcire cupit, uideat Macrobium lib. 3. Sarturn. cap. 8. Apud Liuium autem lib. 5. ab urbe condita 95. Dictator è Veijs deos euocans, &c.

Animas Mercurius euocat Orco. Virg. 4. Aeneid. 49.

Letheum ad fluuium Deus animas euocat. Virg. 6. Aen. 150.

Sepulchris auos atauosq; euocare. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 4.

Euocare deos: eo modo quo dicimus euocare dæmones, apud Plinium libro 24. cap. 17. 4.

Euocare pro Inuocare & implorare, ut Oratione euocare miſericordiam alicuius. Cic. pro Deiot. 28.

Euocare ad arma, inquit Seruius, Eſt ad diuerſa loca diuerſos cogere exercitus. Cic pro Rabir. 14. De teipſo, inquam, Labiene quæro, quum ad arma Conſules ex Senatuſconſulto euocaſſent: Legitur & uocauiſſent. Cæſar 1. bel. Ciuil. 89. Magnus numerus Equitum Romanorum et Decurionum, quos ex municipijs Domitius euocauerat.

Sparſas cohortes euocare. Lucan. lib. 1. 80.

Euocare teſtes. Plin. epiſt. 91. lib. 6.

Euocare, pro Citare, inquit Budæus apud Ciceronem in prætura urbana. Nunc in perſonam citare dicunt: hoc eſt uadimonio obſtringere.

Euocare animum à negotio: Id eſt retrahere. Cic. 1. Tuſc. 117. In uetuſtioribus codicibus legitur ſeuocamus.

Euocare animũ gratè excipiendo. Senec. de Benef. li. 2. ca. 28.

Euocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. Deor. 27. In emendatioribus codicibus legitur ſeuocare & ſeuoco.

Euocare in. Plin. lib. 14. cap. 1. 2. Vis earum omnis euocatur in palmites. De uitibus.

Euocatus.] pen. prod. (ἐκκεκλημένος,) Participium, et Nomen ex Participio. Vnde, Euocati dicuntur, non qui iuſti milites ſunt, ſed qui repentina aliqua neceſsitate ex agris in bellum tumultuariè & uocantur & coguntur. Sueton. in Galba, cap. 10. Delegit & Equeſtris ordinis iuuenes, qui manente annulorum aureorum uſu, euocati appellarentur, excubiasq; circa cubiculum ſuum uice militum agerent. Cic. ad Appium, Antonium præfectum euocatorum miſi ad te, cui ſi uidebitur, cohortes traderes.

Euocans,] pen. cor. Participiũ. Cic. ad Att. li. 10. 197. 14. Nauitam ipſe audire uideor iam euocantem. In uetuſtioribus codicibus legitur, Ne meam συμπάθειαν euocem.

Euocator,] pen. prod. Verbale, (ἐκκλητὴς,) Ci. in Cat. 20. Principem coniurationis, euocatorẽ & ſeruorum & ciuiũ perditorum exire patieris?

Euocatio,] Verbale, (ἔκκλησις,) Plin. lib. 30. cap. 1. 6.

Euohe,] pen. cor. (εὐοῖ,) Vox bacchantis. Virg. 7. Aen. 78.

Euohe Bacche fremens. Ouid. 4. Metam. 105.
Euohe Bacche ſonat.

Euœ,] diſſyllabum. Catul. in Argon. 12.
Saxea ut effigies Bacchantis proſpicit Euœ. Horat. 2. Car. (ode. 19. 2.
Ouid. 6. Metam. 120.

Euolo,] euolas, pen. cor. (ἀφίπταμαι,) euolare, Modò uolare ſignificat, modò extra uolare. Plin. lib. 10. ca. 38. 3. Vultur & feræ grauiores, niſi ex procurſu, aut altior tumulo immiſſæ non euolant.

Euolare & Inuolare, contraria. Var. 3. de Re ruſt. cap. 11. 3. Colum. lib. 8. cap. 15. 1.

Altius euolare. Cic. Lentulo lib. 1. 7. 26.

Euolare plus eſt quàm excurrere. Cic. de Clar. Orat. 148. ut euolare non excurrere uideretur.

Curſu præpeti uolat. Senec. Hippol. 10. 15.

Ex arbore euolat ales nuntia Iouis. Cic. 1. de Legib. 3.

Nuſquam è noſtro pectore euolat. Propert. lib. 2. eleg. 13. 3.

Euolant & excurrunt foras animi ſpretis corporibus. Cicero 1. de Diuinat. 185.

Madidis Notus euolat alis. Ouid. 1. Metam. 53.

Euolauerunt ex omnibus partibus ſyluæ, et in noſtros impetũ fecerunt. Cæſar. 3. bel. Gal. 458.

Euolare ad belli, aut fugæ ſocietatem. Cicero ad Atticum libro 9. 188. 4.

Euolarat iã è cõſpectu ferè fugiẽs quadriremis. Ci. 7. Ver. 70.

Euolare per translationem, pro eripere ſe. Cic. 3. Ver. 47. Iſte qui ſua

qui ſua cupiditate tantos tumultus concitatos uideret, cupere aliquà euolare ſi poſſet.

Euolare ex corporũ uinculis, tãquã ex carcere. Ci. in Somn. 9.

Euolare ex flãma. Cic. Ante quàm iret, &c. 4. Et 3. Verr. 48.

Eripi atq; euolare ex inſidijs aliquorũ. Cice. pro Muræn. 74.

Euolare ex ſeueritate iudicis. Cic. 2. Verr. 8.

Euolare rus ex urbe, tanquam ex uinculis. Cic. 2. de Orat. 13.

Euolare pœnam. Cic. de prouincijs Conſul. 11.

Euolauit oratio. Cic. 1. de Orat. 77. Tantus enim curſus uerborum fuit, & ſic euolauit oratio.

Euolito] euolitas, pen. corr. (ἐξίπταμαι,) euolitare, Frequentatiuũ. Colum. lib. 8. cap. 8. 1. Patentibus feneſtris per quas ad requirendos cibos euolitat. De columbis.

Euolaticus] pen. corr. Adiectiuum, (ἐκπτηνὸς,) ut Euolatici homines. Plaut. Pœnul. 6. 26.

Euolo] euolas, (ἀρπάζω) euolare, à uola, uolæ, Furari, Rapere: quaſi in uolam recipere. Plaut. Ciſtel. 10. 71. Quid quæritas? H. ciſtellam adoleſcens, hic mihi Euolauit.

Impune aliquid euolare. Cic. pro Deiotaro 21.

Euoluo] euoluis, euolui, euolutum, pen. prod. (ἐκκυλίω, ἐξελίττω, σφαιρόω, ἀναπτύσσω,) euoluere, De loco uoluere.

Ex æquore Titan Rorãtes euoluit equos. Stat. 1. Achilleid. 49

Inuolutum euoluere. Cic. in Topic. 5.

Orbes euoluere ſedibus cauis. Id eſt, oculos extrahere. Lucan. (lib. 2. 37.

Orbe euolui. Lucan. lib. 9. 176.

Saxa euoluere. Lucan. lib. 3. 97.

Iactas euoluere ſyluas, Coniectas in ſe arbores reijcere. Ouid. 12. Metamorph. 105.

Mundus nitidus certas euoluit uices. Senec. Medea, 6. 5.

In mare fluuij ſe euoluunt. Virg. 5. Aeneid. 160.

Euoluitur in Põtũ ſex fluminibus Danubius. Plin. lib. 4. cap. (12. 33.

Euoluor. Claud. 8. Paneg. 8.
– quicquid fluuijs euoluitur auri.

Queſtus euoluere pectore. Valer. 4. Argon. 24.

Euoluere alicunde argentum ſibi, per translationẽ dictũ. Plautus Pſeud. 5. 83.

Euoluere ſe turba, & ex turba, pro Expedire & liberare. Terent. Eunuch. 4. 4. 56.

Euoluere librum, quaſi complicatum explicare. Cic. 1. Tuſcul. 40. Idem in Topicis, 1.

Arcana deûm euoluere. Silius lib. 7. 100.

Deliberationem aliquam totam accuratius euoluere in literis. Cic. Atti. lib. 9. 181. 13.

Faſtos euoluere. Ouid. 1. Faſt. 131.

Euoluere poetas. Cic. 1. de Finib. 108. Et ad Atticũ, li. 9. 181. 7 Euolui uolumen epiſtolarum tuarum.

Seriem fati euoluere. Ouid. 15. Metam. 31. Id eſt, exponere.

Tempora & faſtos mundi euoluere. Horat. 1. Serm. Sat. 3. 23.

Verſus euoluere, id eſt, legere. Ouid. 2. Triſt. 62. (116.

Volumina euoluere. Quintil. lib. 2. cap. 15. 16.

Euoluere aliqua, pro Explicare & exponere. Cic. 3. de Orat.

Euoluere, Meditari. Virg. 4. Georg. 102. Fleuiſſe, & gelidis hæc euoluiſſe ſub antris.

Non poſſum euoluere exitum rei. Cic. pro Cœlio, 44.

Iocos euoluere. Ouid. 2. Triſt. 48.

Euoluere naturam rerum. Cic. 4. Acad. 203.

Cõplicatã notionẽ animi ſui euoluere. Cic. 3. Offic. 99.

Promiſſa ſomni euoluere. Quæ ſomnium dormienti euentura proponit. Silius lib. 3. 44.

Digna euoluere tantas Sobria corda uices. Stat. 5. Sylu. 1. 16.

Euoluere, pro Diſcernere & dirimere. Ouid. 1. Meta. 5. Quæ poſtquã euoluit, cæcoq; exemit aceruo. De elemẽtis cõfuſis.

Euoluiſſe, quinq; ſyllabarũ metri neceſsitate. Ouid. epiſt. 12. 1. Debuerant fuſos euoluiſſe ſuos. Catul. ad Ortulum, 61. 15. Condita quin ueri pectoris euoluam.

Euolutus] pen. prod. Participium, (ἀναπεπτυμένος,) Liu. 6. bel. Pun. 100. de angui loquens, Interuentuq; hominum euolutam repentè, atq; ex oculis elapſam.

Fluctus euoluti. Senec. Herc. Oetheo, 6. 6.
Euolutum furfure panicum pinſitum, hoc eſt furfure exutũ Colum. lib. 2. cap. 9. 17.

Euolutus, & nudatus integumentis diſsimulationis. Cicero 2. de Orato. 190.

Euolutus bonis. Seneca epiſt. 75. Id eſt, deturbatus.

Euolutio] euolutionis, Verbale, (ἀνάπτυξις,) Cic. 1. de Finib. 37. Quid hiſtoriæ, cognitioq; rerum, quid poetarum euolutio?

Euomo] euomis. pen. corr. euomui, euomitũ, (ἐξεμέω,) euomere, Extra uomere. Plin. lib. 10. cap. 40. 1. Platea calore uentris coctas cõchas euomit. Cic. 2. de Nat. deor. 186. Eademq; hæc auis ſcribitur cõchis ſe ſolere implere, easq; quũ ſtomachi calore concoxerit, euomere, &c.

Vesbius euomuit ignes. Silius lib. 17. 120.

Euomere peſtem, forasq; proijcere. Cic. in Catil. 26.

Euomere aliquid in aliquẽ. Cic. 5. Philip. 177. Ci. pro Mil. 59

Euomere iram in aliquẽ. Terent. Adelph. 3. 2. 14. Idẽ Adelph. 3. 4. 65. Ibo, ac requiram fratrem: ut in eum hæc euomam.

Euomit ſe Nilus multis faucibus in Aegyptium mare. Plin. lib. 5. cap. 9. 11.

Euomere uirus apud aliquem. Cic. de Amicit. 73.

Eupatoria] uel eupatorium, (εὐπατώριον,) herbæ genus, caulis lignoſi, nigricantis, hirſuti, cubitalis aliquando, & amplioris. Plin. lib. 25. cap. 6. 2. Omnino ea eſt herba, quã Dioſcorides ait à Latinis agrimoniam uocari, atq; ita quoque uulgò appellatur.

Euphonia] pen. corr. (εὐφωνία,) ſonoritas, bona uox, ſonitus uocum iucundior. Quintil. uocalitatem uertit.

Euphorbia] (εὐφόρβιον,) herba, de qua ſic Plin. lib. 25. ca. 7. 6. Inuenit & patrũ noſtrorũ ætate rex Iuba quã appellauit euphorbiam, medici ſui nomine & fratris Muſæ. Dicitur & euphorbium neutro genere. Plin. lib. 25. cap. 12. 2. Facit & claritatem euphorbium iunctis.

Euphorbus] (εὔφορβος,) Troianus, Panthi filius, qui Patroclũ uulnerauit, interfectus ab Achille, ut eſt apud Home (rum.

Panthoides Euphorbus. Ouid. 15. Metam. 33.

Euphorion] (εὐφορίων,) poeta Chalcidenſis, quem trãſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, ut eum præferrent Ennio & reliquis poetis. Cic. lib. de Natura deor. 2. ille uerò nimis etiam obſcurus Euphorion: at non Homerus.

Euphrates] Euphratis, & Euphrate, Euphrates, pen. prod. (εὐφράτης,) fluuius Meſopotamiæ in Paradiſo oriens. Strabo ſcribit Euphratem ex Niphate monte Armeniæ, magnũ, profundum, et celerem naſci, exire autem in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tigri coniunctum Meſopotamiam facere. Salluſtius quoq; certiſsimus autor aſſerit, tam Tigris quàm Euphratis in Armenia fontes demõſtrari. Boethius, Tigris et Euphrates uno ſe fonte reſoluunt, lib. 5. cap. 24. Et Solinum cap. 50.

Euphrates, Latinè fœcunditas, atq; abundantia fructuum dicitur. Ambroſius, lib. de Paradiſo, Pleriq; inquiunt Euphratẽ dictũ ab εὐφραίνεσθαι, hoc eſt à lætando: eò quòd hominum genus nullo magis quàm lætitia & æquitate lætetur. Cic. 2. de Nat. deor. 196. Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi nouos agros inuehit.

Altus Euphrates. Virg. 4. Georg. 112.

Babylonius Euphrates. Ouid. 2. Metam. 50.

Celer Euphrates. Claud. 7. Paneg. 74.

Fertilis Euphrates. Lucan. lib. 3. 5.

Magnus Euphrates. Lucan. lib. 3. 52.

Tumidus Euphrates. Claud. 6. Paneg. 14.

Vagus Euphrates. Stat. 5. Sylu. 1. 18.

Euphrates ibat iam mollior undis. Virg. 8. Aeneid. 143. Id eſt, ſentiens quaſi ſe eſſe ſuperatum. Sic Seruius ſignificat Orientis populos uictos ab Auguſto.

Euphrates Metonymicè capitur pro Orientis populis apud Virgilium 1. Georgic. 101. Hinc mouet Euphrates, illinc Germania bellum.

Euphrates, pen. prod. Philoſophus grauiſſimus tēporibus Adriani principis, uoluntaria morte exceſſit è uita, ueniam ei dante Adriano, ut citra ignominiam et infamiam, cum propter ſenectutem, cum etiam propter grauem morbum, cicutam bibere poſſet, Autore in Adriani uita Dione.

Euphroſyna] Euphroſynæ, et Euphroſyne, Euphroſynes, penul. corr. (ἐυφροσύνη,) Vna ex tribus Gratijs, & interpretatur Gratia.

Euphroſynum] pen. corr. Herba quæ bugloſſios aliàs dicitur, ſiue bugloſſum, hoc eſt lingua bubula, quoniam linguæ boum ſit ſimilis: ſpecies boraginis. Plin. lib. 25. ca. 8. 2. Iungitur huic bugloſſos, boum linguæ ſimilis, cui præcipuum quòd in uinum deiecta, animi uoluptates auget, & uocatur euphroſynum. Alij autem euphroſynen uocant.

Eupilis] Lacus Galliæ Ciſalpinæ.

Eupolis] pen. cor. (ἔυπολις,) priſcæ Comœdiæ ſcriptor fuit, qui uitia populi magna cum libertate reprehendit, de quo Horat. 1. Serm. Saty. 4. 81. Eupolis atq; Cratinus Ariſtophanesq; poetæ, &c.

Iratus Eupolis. Perſ. Saty. 1. 13. Eupolidē iratū uocat Perſius, quaſi uehementi ira in hominum uitia inuectum.

Eupolin in accuſatiuo dicit Horat. 2. Serm. Saty. 3. 3.

Eupompus] Macedo, Arithmeticæ & Geometricæ peritiſſimus, ſine quibus negabat artē poſſe perfici. Eſt & Plin. lib. 35. cap. 10. præclari pictoris nomen, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem.

Euporus] pen. corr. Seruus fuit C. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum animam ſciſſis proprio uulnere uiſceribus effudit, inquit Macrobius.

Euproſopon] pen. prod. Promontorium Phœniciæ ad Byblon urbem. Nomen habet ab inſigni aſpectu. nam Græcis ἐυπρόσωπος, dicitur qui bello eſt aſpectu. Vadianus.

Eureos] Gemma nucleo oliuæ ſimilis. Plinius, lib. trigeſimo ſeptimo cap. 10. 21.

Euripides] pen. indiff. (ἐυριπίδης,) Athenienſis poeta Tragicus, natus quo die Xerxes rex ab Athenienſibus fugatus eſt. Fuit primum in Rhetorica Prodici diſcipulus, deinde Socratis in Philoſophia, ad Tragœdiā cōuerſus: ſecutus eſt Anaxagorā: Athenis diſcedens uenit ad Archelaū Macedoniæ regē, apud quē in honore fuit, à Venere omnino abſtinens, ex quo μισογυνής, id eſt, oſor mulierum, dictus eſt, duxit tamen uxores duas. Exceſſit noctu, diſcerptus à canibus annum agens LXXV. Eius oſſa Pellā translata. Iuſſu regis ſcripſit fabulas LXXV. uicit quinq;, ut eſt autor Suidas. Vide Gellium lib. 15. cap. 20.

Cenſura Ciceronis de Euripide ad Tironē, lib. 16. 8. 4. Euripides, inquit, cui tu quantum credas neſcio, ego certè ſingulos eius uerſus, ſingula eius teſtimonia puto.

Euripus] pen. prod. (ἔυριπος,) Maris pars inter Aulidem Bœotiæ portum, & Eubœā inſulā, meminit Strabo, lib. 9. Et Plin. lib. 2. cap. 97. 7. Et quorundā tamē priuata natura eſt, uelut Tauromitani Euripi ſæpius et in Eubœa ſepties die ac nocte reciprocantis. Hactenus Plin. Tam rapida autē

conuerſione eſt Euripus, ut quēadmodū autor eſt Pōponius Mela, uentos, ac etiā plena uentis nauigia ſecū portet. Ci. 3. de Nat. deor. 31. Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri poſſe conſtantius?

Euripi (inquit Hermolaus) foſſæ in ludis circundatæ pro ſeptis quorū loco temporaria prius cloſtra fuerunt, autore Plin. Hinc natū exiſtimo, ut ludi equeſtres (quorū modò uſus eſt tam multiplex) uulgari uerbo cloſtra nuncupentur, hoc eſt cloſtralis. Spartianus in Heliogabalo, Euripis, inquit, uino plenis nauales Circenſes exhibuit. Plin. lib. 8. ca. 7. 4. Qua de cauſa Cæſar Dictator poſtea ſimile ſpectaculū editurus, euripis harenam circundedit, quos Nero ſuſtulit, equiti loca addens. Suet. in Dictatore.

Euripi, tractus anguſti inter uada, quales Venetijs nauigantibus per amphractus deſignantur. Plin. lib. 6. cap. 23. 9. Inde uadoſa nauigatio paluſtri ſimilis: per euripos tamē quoſdam peragitur. Cic. 2. de Legib. 2. Ductus uerò aquarum, quos iſti Nilos & Euripos uocant, quis non quum hæc uideat, irriſerit?

Fretum & Euripus. Cic. pro Mur. 34.

Prius uicibus alternis fugax Euripus unda ſtabit Euboica piger. Senec. Herc. furent. 6. 9. de re impoſſibili.

Euronotus] pen. corr. (ἐυρόνοτος,) alio nomine Vulturnus dicitur, teſte Sipontino: Ventus ab Oriente hyberno ſpirās: quòd inter Notum & Eurum ſit. Colum. lib. 11. cap. 2. 32. Idib. Maijs Fidis mane exoritur, Auſter, aut Euronotus.

Europa] pen. prod. (ἐυρώπη,) Tertia pars orbis, incipiens à Tanai, uel Helleſponto, et deſinens in Atlanticum fretum. Eam Plin. lib. 3. altricem uictoris omniū gentiū populi, terrarūq; pulcherrimā nominat, Aſiæ et Africæ aliquando nō magnitudine, ſed uirtute cōparatam. Vnde huic terræ nomē acceſſerit, aut quis eius extiterit autor, à nemine mortalium compertum eſſe ait lib. 2. Herodotus. De Europæ laudibus Strabonem legito, lib. 3. Vide & Ciceronem 3. de Nat. deo. 32. Et pro Flacco 50.

Tanais Europæ terminus. Lucan. lib. 3. 55.

Vltrix Europa. Stat. 1. Achil. 80.

Europa, uel Europe, pen. prod. filia Agenoris regis Phœnicum quam Iupiter forma bouis, aut uituli, raptā abduxit in Cretam. Horat. 3. Carm. ode 27. 5. Sic & Europe niueum doloſo Credidit tauro latus.

Tyria Europa, à patria quæ pars eſt Phœniciæ. Senec. Herc. fur. 1. 2.

Vilis Europa. Horat. 3. Carm. ode, 27. 12.

Europa eluſa imagine tauri. Ouid. 6. Metam. 21.

Europæus Adiectiuum, ut Dux Europæus, Minos Iouis & Europæ filius. Ouid. 8. Metamorph. 5.

Eurotas] pen. prod. fluuius Laconū, qui ab Apolline inſtructus ſuas edocet lauros, quibus eius plenæ ſunt ripæ. Hæc Seruius enarrans illud Virgilij in Sileno 6. eclog. 17.

Omnia, quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audijt Eurotas, iuſſitq; ediſcere lauros. Hic teſte Liuio, lib. 4. bel. Maced. urbem Lacedæmona præterfluit.

In Eurotæ ripis exercet Diana choros. Virg. 1. Aeneid. 101.

Aſper Eurotas. Stat. 1. Thebaid. 24.

Beatus Eurotas. Virg. 6. eclog. 17.

Oliuifer Eurotas. Stat. 4. Thebaid. 46.

Rigidus Eurotas. Stat. 10. Thebaid. 99.

Frigidus Eurotas. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 7.

Tænareus Eurotas. Ouid. 2. Metam. 50.

Eurus] Ventus ab Oriente flans, & calidus eſt. Colum. lib. 5. cap. 5. 19. Quoniam plerunq; dicti ſyderis tēpore quædā partes eius regionis ſic infeſtantur Euro quē incolæ Vulturnum appellant, ut niſi tegminibus uites opacentur, uelut halitu flammeo fructus uratur.

Citatior

Citatior Euro. Silius, lib. 4. 2.

Truculentior Euris. Ouid. Epiſt. 11. 2.

Velocior Euris. Silius, lib. 3. 60.

Immania ſaxa domus Euri. Virg. 1. Aeneid. 29.

Rapido uelocior Euro. Claud. 5. Paneg. 20.

Animoſi Euri. Virg. 2. Georg. 89.

Aquoſus Eurus. Horat. Epod. 16. 11.

Atrox Eurus. Stat. 3. Sylu. 3. 20.

Lætus Eois Eurus equis. Virg. 2. Aeneid. 84.

Mites Euri. Claud. ad Serenam 17. 12.

Niger Eurus. Horat. Epod. 10. 2.

Nubifer Eurus. Silius, lib. 10. 65.

Præceps Eurus. Virg. 4. Georg. 6.

Pennis ſuis proteruus Eurus. Ouid. epiſt. 11. 3.

Riphæus Eurus. Virg. 3. Georg. 76.

Gens effræna uirûm Riphæo tunditur Euro. Id eſt, Scythico uento. Riphæi autem montes Scythiæ à perpetuo uentorum flatu nominati. Seruius.

Tumidi Euri. Ouid. 1. Amor. 9. 3.

Volucer Eurus. Silius lib. 4. 2.

Aduentantibus Euris. Virg. 4. Georg. 39.

Agente nimbos ocyor Euro. Horat. 2. Carm. ode 16. 5.

Certantes Euri Noctiq;. Stat. 6. Thebaid. 62.

Conuulſæ undis & Euro naues. Virg. 1. Aeneid. 78.

Demiſſa tempeſtas ab Euro. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.

Igneus ſol Euros denuntiat. Virg. 1. Georg. 90.

Equitat Eurus per undas. Horat. 4. Carm. ode 4. 9.

Impulſa cupreſſus Euro. Horat. 4. Carm. ode 6. 2.

Nauigijs uiolentior incidit Eurus. Virg. 2. Georg. 22.

Indomiti Euri. Ouid. epiſt. 21. 2.

Thrax inſibilat Eurus. Ouid. 15. Metam. 121.

Minatur Eurus fluctibus. Horat. 1. Carm. ode 28. 5.

Hybernis parcunt flatibus Euri. Virg. 2. Georg. 68.

Sæuos Euros pati. Ouid. epiſt. 23. 19.

Ruit Eurus. Virg. 1. Aeneid. 18.

Tonat Euri domus. Virg. 1. Georg. 75.

In ſaxa urget naues Eurus. Virg. 1. Aeneid. 23.

Eurus, pro parte Orientali. Valer. 1. Argonaut. 108.

Iampridem regio, quæ uirginis æquor ad Helles:
Et Tanaim tenus immenſo deſcendit ab Euro,
Vndat equis, floretq; uiris. Intelligit Aſiam.

Eurinus, & Euricius] Adiectiua, apud Columellam libro 11. cap. 2.

Ventus Eurinus, & interdum Auſter cum grandine eſt.

Euryale] pen. corr. Minois regis filia, quæ Neptuno Orientē peperit. Alia fuit filia Prœti Argiuorū regis. Alia eiuſdē nominis inter Gorgones numeratur, quæ tres fuerūt in extrema Africa circa Atlantem montem: quæ omnes unū oculum habebant, quo inuicē utebantur, Sthenio, Euryale, Meduſa. Serenus tamē dicit puellas fuiſſe unius pulchritudinis, quas quum uidiſſent adoleſcentes, ſtupore torpebant: unde fingitur, quòd ſiquis eas uidiſſet, uertebatur in lapidem. Seruius enarrans illud Virgilij libro, Aeneid. 6. Gorgones, Harpyiæq;, & forma tricorporis umbræ.

Euryalus] pen. corr. (ἐυρύαλος,) Vnus fuit ex ducibus Peloponneſiacis qui Argos & propinquas urbes incolebant, et ad Troiam cum octoginta nauibus profecti ſunt, quē dixit Homerus diuina pulchritudine fuiſſe, lib. Iliad. 2. Virgil. 5. Aen. 58. Euryalus forma inſignis, uiridiq; iuuenta.

Eurybates] pen. corr. (ἐυρυβάτης,) Vir Ithacus, Agamemnonis miniſter, quem Vlyſſes apud ſe perpetuum præconē habuit. Is & Talthybius miſſi ſunt, ab Agamemnone ad Achillis tentoria ut Briſeidē raperent. De quibus Ouid. epiſt. 3. 2. Nam ſimul Eurybates me Talthybiusq; uocarunt. Meminit & huius Homerus lib. 1. Iliad.

Eurybatus] pen. corr. (ἐυρύβατος,) Latro fuit aſtutia ſingulari, quem deprehenſum quum cuſtodes uellent cogere ut oſtenderet quibuſnam modis conſueſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongijs & ſtimulis ferreisq; retinaculis, irrepſit in parietem: & ſpectantibus illis, artificijq; nouitatē mirantibus, prehenſo laqueari per tegulas effugit, eoq; modo periculum euaſit. Hinc Eurybatiſſare: id eſt, quum quis deprehenſus ſit, arte quapiam elabi. Meminit & huius Homerus lib. 19. Odyſſ.

Eurybia] Nympha, quæ ſtellas & Luciferum genuit, teſte Heſiodo in Theogonia.

Eurybiades] Herodoto lib. 7. Vnus ex ducibus Xerxis.

Eurycles] pen. corr. Vates fuit, qui de ſe, ſuisq; incommodis aliquid ſemper diuinabat. Hic per aſſiſtentem dæmonem uaticinabatur. Propterea Euryclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cælius lib. 5. cap. 10.

Euryclea] pen. corr. Homero lib. Odyſſ. 1. Opos Piſenoridis filia pulcherrima, quam Laertes in prima exiſtens pubertate uiginti boum pretio emit, ac honore parem uxori domi habuit, Telemachumq; ei nutriendum dedit.

Eurycratidas] Vir fuit Lacedæmonius, de quo nonnunquā Plutarchus meminit.

Eurycyon] Faber argentarius, cuius meminit Virg. lib. 10. Quæ bonus Eurycyon multo cælauerat auro.

Eurydamas] pen. corr. Vir Troianus ſomniorum interpres, teſte Homero lib. 5. Iliad.

Eurydame] penul. corr. Diactoris filia, & Menij ſoror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in uxorē. Autor Herodotus lib. 6.

Eurydemum] pen. prod. Pater PeribϾ, ex qua Neptunus genuit Nauſithoum regem Phæacum.

Eurydice] pen. corr. (ἐυρυδίκη,) uxor Orphei, pro qua recuperanda ferunt Orpheum ad inferos deſcendiſſe. Fabulam narrat Virg. 4. Georg. 97. uſq; ad finem. Seneca Hercule Oeth. 8. 11.

Eurylochus] pen. corr. Phlegyorum rex, qui, teſte Pherecide, ſtruxit Thebas antequam Cadmus aduenirct, qui eas poſtea reædificauit.

Eurymachus] pen. corr. unus ex procis Penelopes, cuius meminit Ouid. epiſt. 1. 19.

Eurymedon] pen. corr. filius fuit Fauni, ut placet Statio in Thebaide, Proximus Eurymedon cui paſtoralia Fauni Arma patris, &c. Eſt et Eurymedō, Pamphiliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphiliam tranat, ut eſt apud Pomponium Melam lib. 1.

Eurymides] pen. corr, (ἐυρυμίδης) Telemus Eurymi filius inter Cyclopas uates fuit egregius, qui Polyphemo prædixerat omnia quæcunq; ab Vlyſſe paſſus eſt. Ouid. 13. Metamorph. 166.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales, &c.

Eurynome] pen. corr. (ἐυρυνόμη,) ut ſcribit in Theogonia Heſiodus, nympha fuit Oceani & Tethyos filia, uxorq; Orchami Achemeniorum regis. Altera fuit Apollinis filia, quæ Ethalioni marito Adraſtū Argiuorū regē, atq; Eripilen peperit. Prior mater eſt Leucothoes, cuius ſpeciem indutus Apollo filiam compreſſit, ut refert Ouid. 4. Metam. 42.

Leucothoe multarum obliuia fecit
Gentis odoriferæ, quam formoſiſſima partu
Edidit Eurynome, &c.

Eurypylus] pē. corr. (ἐυρύπυλος,) Euemonis filius ex Ormenio urbe, qui (ut ſcribit Homerus) cū quadraginta nauibus in expeditionē Troianā Agamemnona eſt ſequutus.

Eurypylusq; ferox. Ouid. 13. Metam. 72.

Euryſteus] *triſyllabum*,(εὐρυσθεύς,) Rex *fuit Græciæ* Perſei *genus,qui* Iunonis *inſtinctu imperabat* Herculi, *ut uaria monſtra ſuperaret,quibus poſſet perire,unde eũ durum appellauit* Virgilius, *qui potuit ad cõplẽdum odiũ nouercale ſufficere.* Seruius *enarrans illud poetæ* 3.Georg.1.

Quis *aut* Euryſthea *durum,*
Aut illaudati neſcit Buſiridis *aras?*

Cruentus Euryſtheus.Senec.Herc.Oeth.16.7.

*Euryſtheus Stheleneius.*Ouid.9.*Metam.*55.
Dicitur *Stheleneius,quod eſt* Stheleni *Mycenarũ regis filius,hic recepto iam in cœlum* Hercule, *bellum in eius filios egit, uerum ipſe profligato ſuo exercitu, curru fugiens ab* Hillo *Herculis filio tandem eſt interfectus.*

Natus Euryſtheus *properante partu.*Senec.Herc.*furen.*10.1.
Homerus *ſcribit, quũ* Iupiter *eo die quo* Hercules *proditurus in lucẽ erat,prædixiſſet naſciturũ, qui cæteris eſſet imperaturus, ſuſpicatã fuiſſe Iunonẽ id de* Hercule *dici:quapropter impetraſſe primò à Ioue,ut id iureiurando affirmaret:deinde miſſa* Lucina *dea parturientium*, Herculis *ortũ diſtuliſſe,& uxoris* Stheleni *(quæ ſeptimo iam menſe prægnans erat)partũ acceleraſſe,ex quo eſt natus* Euryſtheus, *qui* Mycenis XLV. *annis imperauit ſemper infeſtus* Her*culi:ut* Diodorus *ſcribit,lib.*5.*cap.*2.

Eurythus] *pen.corr.*(εὔρυθος,) Rex Oechaliæ,Iolem *filiã denegauit* Herculi *antè promiſſam,ideò quòd eum fuerat filius dehortatus*, *dicens ab* Hercule *&* Megæram *uxorem, & ex ea filios interemptos*, *quod factũ fuerat* Iunonis *inſtinctu.* Vnde *iratus* Hercules *propter nuptias ſibi denegatas, euerſa ciuitate interemit* Eurythũ,et Iolẽ *filiam ſuſtulit.* Hæc Seruius *apud* Virgil.lib.8.*Aeneid.*57.de Hercule,

Vt *bello egregias idem diſiecerit urbes:*
Troiamq;,Oechaliamq;.Ouid.9.*Metam.*

Aut per Amphiſus,*nanque hoc auus* Eurythus *illi* Addiderat *nomen.*

Ευρυθμία,*decens & aptus corporis motus.* Quintil.*lib.*1.*capit.*10.21.

Euſtathius] Epiphanæus, *ſcripſit temporum epitomen ab* Aenea Troiano *uſq; ad* Anaſtaſiũ *principẽ ſub quo fuit:*To*mos etiam ſeptẽ, & alia quædam,ut* Suidas *ait.* Euſtathius *alius,genere* Pamphilius, Præſul Antiochenus *aduerſus* Ar*rianorũ dogma, multa cõpoſuit ſub* Conſtantino *principe: pulſus demum eſt in exiliũ* Traianopolim Thraciæ *ciuitatẽ,ubi & ſepultus eſt. Sunt quoq; ipſius uolumina de anima,epiſtolæq; complures.*Hieronymus. *Alius fuit* Præſul *is qui in* Homerũ *&* Dionyſium *poetas cõmentarios edidit, patria* Cõſtantinopolitanus.*Præter hos fuit* Euſtathius *martyr inter aulicos* Traiani *principis,*Placidus *antea uocatus: quũ in uenatione ceruũ ſectaretur,conſpecto inter eius cornua crucis ſimulacro,& uoce feræ eiuſdem audita,* Cur me *perſequeris?domi uxori* Theophytæ,*& filijs rẽ manifeſtauit:factiq; ex hoc* Chriſtiani,*ipſe unà cũ uxore,ſub* Adriano *æneo tauro necatus eſt. Cuius* Romæ *templum feſtumq; colitur.*Volaterranus,*lib.*15.

Euſtephius] Aphrodiſeus Sophiſta *ſcripſit declamationes.* Autor Suidas.

Euſtochius] Cappadox Sophiſta, *ſcripſit ad* Cõſtantẽ *principem de* Cappadociæ *aliarumq; gentium antiquitate.*Vo*laterranus lib.*15.

Euſtratius] *Nomen* Philoſophi, *qui in* Ethicen Ariſtotelis, *commentarios edidit.*

Euterpe] *Muſa,Latinè iucunda dici poteſt:*εὐτερπὴς, *enim apud Græcos iucundum ſignificat et delectabilem:propter uoluptatem quæ ab audientibus ex honeſta eruditione percipitur,ut ait* Diodorus *lib.*5.*cap.*1. *At* Fulgẽtius,Euterpe,

quam nos Latine *benedelectans, dicimus, ideo dicta eſt, quòd primùm ſit ſcientiam quærere,ſecundum ſit delectari quod quæras.Pleriq; eam tibijs delectari,& ijs præeſſe ſcribunt: alij dialecticæ.* Apollonij *uerò* Rhodij *expoſitores,* μαθήματα,*hoc eſt diſciplinas inueniſſe affirmant.Sunt & qui* Rheſi *matrem ſcribant.*

Euthymia] (εὐθυμία,)Cice.5.de Finib.38.Democriti *autẽ ſecuritas,quæ eſt animi tanquam tranquillitas,quam appellant* εὐθυμίαν, *eo ſeparanda fuit ab hac diſputatione, quia iſta animi tranquillitas,&c.ipſa eſt beata uita.*

Euthymus] *pen.corr.pycta in* Locris Italiæ, *qui* Epizepy*rij cognominantur ortus,*Aſtycleo *patre : uel(ut indigenis perſuaſum eſt)* Cæcino *amne genitus qui* Locros *à* Rheginis *diuidit.*De hoc & Aelianus *uariæ* Hiſtoriæ *lib.*8.Euthy*mus(inquit)*Locrus *ex* Italia, *pyctes inclytus et robore inſigni fuit,lapidem geſtabat ingenti magnitudine,qui* Locris *oſtenditur:&* Temeſſæum *heroa,quod cuiq; per uim abſtulerat,reddere coegit,etiam cũ fœnore:ut inde natũ ſit adagiũ ijs,qui ſordidos,& iniuſtos quæſtus faciunt, affore* Ta*meſſæum genium.*Hic, *inquit,* Euthymus *ad amnem* Cæci*num,oculis hominum apparere deſiit.* Huius *& meminit* Plinius *lib.*7.*cap.*47.

Eutrapelus] *pen.corr.homo fuit hominum corrumpendorum calidiſſimus,ut oſtendit* Horat.1.*epiſt.*19.7.Martial.*lib.*7.*Eutrapelus tonſor dum circuit ora* Luperci.Interpre*tatur comis,facetus,dicax.*

Eutyches] *pen.corr.*Cõſtãtinopolitanus *Abbas,tertius poſt* Manetẽ *&* Apollinarẽ,*alium affirmabat eſſe* Chriſtum,*aliud uerbũ* Dei. *Negabatq;* Chriſti *carnem noſtræ ſimilẽ:nec duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe:ſed de cœlo corpus deſcendiſſe dictitabat,ac in uirginis utero tanquã ſolis radios penetraſſe:ut uiſum ſit ſanè ex muliere generatum, quãuis uerè generatum non ſit.*Autor Suidas.

Eutychides] Plinio,*lib.*34.*cap.*8.*ſtatuarius, centeſima uiceſima* Olympiade *floruit.*Hic *ut idẽ autor eſt,fecit* Eurotã, *in quo artem ipſo amne liquidiorem plurimi dixere.*

Euulgo] *euulgas*, (ἐκφέρω,) *euulgare,Idem quod uulgare ſignificat ſiue palàm uulgò aliquid facere.* Liu.9.*ab* Vrbe, 248.*Ciuile ius repoſitũ in penetralibus* Põtificũ *euulgauit*

Euxinus] *pen.prod.* (εὔξινος,) Pontus (*inquit* Plinius)*antea ab inhoſpitali feritate* Axenos *appellatus eſt.* Ouid.4.Triſt.eleg.4.11.

Frigida *me cohibent* Euxini *littora ponti:*
Dictus *ab antiquis* Axenus *ille fuit.*Euxenus,Græcis ἄξεινος *inhoſpitalis dicitur,* ἄυξεινον *Pontum dixere mutatis nominibus hoſpitaliorem factũ.* Ammianus,*lib.*2.Heniochi Sin*di &* Achæi *intendente ſæuitiam licentia diuturna indidere mari nomen inhoſpitali:& à contrario per cauillationẽ, pontus* Euxinus *appellatur.*Ouid.
Quem *tenet* Euxini *mendax cognomine* Pontus.

Aquæ *Euxinæ.*Ouid.3.*de* Ponto,*eleg.*2.12.

Littus Euxinum.Ouid.4.*de* Ponto,*eleg.*3.11.

Mare Euxinum.Ouid.4.*de* Ponto,*eleg.*6.10.

Oræ Euxinæ.Ouid.4.*de* Ponto,*eleg.*7.1.

Põtus Euxinus.Ouid.2.*de* Põto,*eleg.*5.2.Cic.1.*de* Orat.85.

E X

Ex] (ἐκ,ἐξ,)*præpoſitio ablatiuo caſui ſeruiens,uarijs uerbis iungitur:unde & uariam accipit ſignificationem.*

Ex,*aliquando ſignificat propter.*Salluſt.*in* Catil.Igitur *ex diuitijs iuuentutem luxuria, atq; auaritia unà cum ſuperbia inuaſere.*Id *eſt,propter diuitias.*

Ex,*cauſalis.*Seneca *de* Benef. 6. *Siquis patriæ meæ pecuniam crediderit,non dicã me illius debitorem:nec ex hoc æs alienum profitebor,*Id *eſt,propterea.*

Ex *melle reſinam uorato,id eſt,cum.*Plaut.Merc.4.28.
Apud Plinium, *Celſum,atq; adeò omnes medicos frequens eſt hoc genus loquendi.*Cato,*cap.*156.1.

Ex,*interdum loco præ accipitur.Cæſar lib.*1.*bel.* Gall. Quod *ei ex alijs* Gallis *maximam fidem habebat.*

Ex *abundanti addere,uel adijcere.* Quintil.*lib.*4.*cap.*5.12. Idem *lib.*5.*cap.*6.2.

Ex *aduerſum,*Ex *oppoſito.*Terent. Adelph.4.2.46. Apud *ipſum lacum*
Eſt *piſtrilla,& ex aduerſum eſt fabrica.* Idem Phorm.1.2.38.Ex *aduerſum ei loco*
Tonſtrina *erat quædam.*

Ex *aduerſo,uel ex aduorſo,antiquè,*Idẽ.Terẽt.Phor.1.2.47. Ea *ſita erat ex aduorſo.*Plaut.Merc.22.37.*Nónne ex aduorſo uides?* Plin.*lib.*4.*cap.*13.1. Ex *aduerſo intrantibus geminæ cernebantur.*

Ex *altera parte,*Idem.Cic.3.*Verr.*53.

Ex *aduerſo,cũ genitiuo pro è regione.*Plin.*lib.*5.*cap.*31.*Poſita eſt inter* Samum *&* Lesbon, *ex aduerſo maximè* Ery*thrarum.*Idem,*lib.*6.*cap.*23.

Ex *aduerſo rem aliquam proponere.*Quintil.*lib.*4.*cap.*2.

Ex *aduerſo inferri.*Liu.*bel.*Pun.*lib.*8.

Ex *aduerſo dicere aut reſpondere.*Quintil.*lib.*6.*cap.*5.

Ex *aduerſo,id eſt,*Per *antiphraſim.*Plin.*lib.*27.*cap.*10.Holo*ſteon,ſine duritia herba,ex aduerſo appellata à* Græcis,*ſicut fel dulce.*

Abire ex matrimonio: Hoc *eſt, recedere ab alicuius matrimonij contractione.*Plaut.Mil.16.27.

Ex *æquo fœdus facere, pro* Ex *æquitate.* Liu.*lib.*2. Decad.5.

*Partiri diſcrimen ac periculum ex æquo.*Tacit.*lib.*18.

*Agere ex æquo.*Tacit.*lib.*20.

Ex *æquo & bono non fit.*Quod *uulgus dicit,*Ex *bona fide & æquitate.*Terent.Adelph.5.9.30.

Ex *æquo et bono animo offerre.*Senec.*de* Benef.*lib.*2.*ca.*34.

Ex *æquo fertilis.*Plin.*lib.*17.*cap.*8.2.*De terra columbina.*

Ex *æquo* Venus *duobus grata uenit.* Ouid.1. *Amor.eleg.*10.7.Id *eſt,æqualiter.*

Ex *æquo uiuere cum aliquo, id eſt, æqua conditione.* Plin. *in* Præfatione 2.*& lib.*6.*cap.*25.2.

*Alia ex alia facies ætasq; ſequitur.*Lucret.*lib.*4.165.

Ex *alto repetere aliquid.*Salluſt.*de* Rep.*ordinanda ad* Cæſarẽ.

Ex *animo miſer.*Plaut.*Trinum.*7.6.

Ex *animo amicus,uereq; beneuolus.*Cic.11.Philipp.314.

Ex *animo,& Simulatè,contraria.*Cice.2.*de* Nat. *deor.*249.

Ex *animo ſolicitus.* Plaut. Trucul.9.2.*Parelcon eſſe uidetur* Ex *animo, quum nemo,niſi ex animo,ſolicitus eſſe poßit.*

Ex *animo dicere.*Terent.Eunuch.1.2.95.Cic.*in* Piſonẽ. *Equidem dicam ex animo quod ſentio.*

Ex *animo uelle factum.*Terent.Adelph.5.7.21. Idem Heaut. 5.2.6.*Nec rationẽ capio,niſi quòd tibi bene ex animo uolo.*Cic.Cornificio,*lib.*12.17.4.*Huic tu lib.maximè uelim ex animo:ſi minus,gratiæ cauſa,ſuffragere.*

Ex *animo amare.*Cic.Qu.*fratri,lib.*1.1.2.

Ex *animo facere.*Terent.Adelph.1.1.47.

*Verè & ex animo.*Liu.10.*bel.*Maced.187.

Ex *animi ſententia,*Cõceptio *ſolennis erat iuriſiurandi.* Cic.3.Offic.145.*Non,enim falſum iurare, peierare eſt:ſed quod ex animi tui ſententia iuraris,ſicut uerbis concipitur more noſtro,id non facere, periurium eſt.* Sic 1.Tuſcul.31.Liu. 2.*bel.*Pun.220.Ex *mei animi ſententia iuro,ut ego* Remp. *non deſeram,neq; alium ciuẽ* Roma.*deſerere patiar,ſi ſciẽs fallo,tũ me* Iupiter Opt.Max.*&c.*Salluſt.*in* Iugurtha, Nã *me quidem ex animi ſententia nulla oratio lædere poteſt.*

Ex *ante.*Liuius 5.*ab* Vrbe, 61. Annona *ex ante conuecta copia nihil mutauit.*

Ex *ante diem* Nonarum,*id eſt,ex die* Nonarum, *eſt enim compendioſa locutio,pro* Ante *diem* Nonarũ *finitum.ſicut* Poſt *diem* Nouarum,*ſub.cœptũ.*Cic.Atti.*lib.*3.58.1. De Quin*tio fratre nuntij nobis triſtes, nec uarij uenerãt, ex ante diẽ* Nonarum Iuniarum,*uſq; ad pridie* Cal.Septemb.

Ex *aperto.* Liu.1. *bel.* Pun.120. Luce *prima ſubijt tumulos, ut ex aperto atq; interdiu uiam per anguſtias facturus.*

Ex *argumento.*Plin.*lib.*11.*cap.*37.3.

Ex *arte dicere,multo maximum:de arte loqui,minimũ eſt.* Ci*cero* 1.*de* Inuent.13.

*Aſtat ex pictura.*Plaut.Sticho,4.114.*At hoc uide*
Satin' *ut facetè, atq; ex pictura hic aſtitit.* Id *eſt,ut picturã ſpectare putes.*

*Audiui te ex hoc.*Plaut.*Milit.*18.50.

*Audiui ex.*Plaut.Epid.11.36. *-nã poſtquã audiui illico*
Ex *meo ſeruo,illã eſſe captã,cõtinuo argẽtũ dedi,ut emeret.*

Ex *aulide* Philocrates.Plaut. Capt.9.9. Terent.Eun.1.2.30.
Ibi tum matri paruulam puellam dono quidam mercator dedit
Ex Attica *hinc abreptam.*Ibidem,3.2.18.Ex Aethiopia *eſt uſque hæc.*

Ex *autoritate aliquorum & uoluntate facere aliquid.*Cic.An*tequam iret in exilium,*16.

Ex *autoritate* Pontificum.Plin.*epiſt.*139.*a.*

Ex *bono et æquo,*Vide Ex *æquo & bono.* Iulianus *de contractibus bonæ fidei loquens,* In *ijs (inquit) alter alligatur de eo quod alterum alteri ex bono & æquo præſtare oportet.* Id *eſt,non de eo ſolo quod cautum eſt, quod etiam* Ex *bona fide dicitur alibi ab eodem.*Ex Budæo.

Ex *cauſa eſt* 1.*cauſæ utile eſt.*Quint.*lib.*4.

Ex *confeſſo turpia,* 1.*Indubitatè turpia.*Quint.*lib.*3.

Ex *ea cauſa.*Plin.*lib.*12.*cap.*17.9.

Ex *commodo.* Colu.*lib.*6.*cap.*2. *ad finem, de bobus loquens,* Ideóq; *robora corporum citra maciem conſeruant, qui ex commodo quàm qui feſtinanter mandunt.*Idem *lib.*12.*cap.*19.*Vt ex commodo,muſtum ferueat.*

Ex *compacto aliquid facere, pro* Ex *compoſito.* Suetonius *in* Cæſar Dictat.*cap.*20.

Ex *compoſito,*Idem *ſignificat quod compoſito ablatiuus,quaſi dicas,dedita opera,& ut conuenerat inter eos,ut ſubaudiri uideatur alius datiuus (negotio) nempe ex compoſito negotio.* Liu. 1. *ab* Vrbe, 38. *Tum ex compoſito orta uis, ſinoq; dato iuuẽtus* Romana *ad rapiẽdas uirgines diſcurrit.*

*Capere dolorem ex aliquo.*Terent.And.4.3.4.

Cõflata amicitia ex malo principio,&c. Terẽt.Eun.5.2.34.

*Condemnatus ex inuidia.*Plin.*de* Viris *illuſt.*50.

Ex *alijs cognoſcere aliquem.*Cic.Qu.*fratri,lib.*1.2.8.

Ex *literis alicuius aliquid cognoſcere.*Cic.Atti.*lib.*18.157.1.

Comparare ſua commoda ex incommodis alterius. Terentius And.4.1.3.

Ex *confeſſo malus uel bonus,pro* Palàm.Senec.*epiſt.*77.
Quintil.*lib.*3.*cap.*5.*Niſi fortè laudare, quæ conſtet eſſe honeſta,& uituperare quæ ex confeſſo ſint turpia,nõ eſt* Ora*toris officium.*

*Conijcitur in morbum ex ægritudine.*Plaut.Pœnul.2.69.

Ex *conſilio iuriſperitorum.*Cic.*pro* Roſc.Comœd.32.

Ex *auriq; putat micis conſiſtere poſſe* *Aurum.* Lucretius *lib.* 1. 172.

Ex *conſuetudine tua aliquid facere.*Id *eſt,ſecundũ conſuetudinem tuam.*Plin.*epiſt.*2.*a.* Cice.*pro* Cluent.28. Qui *quum unum iam & alterum diem deſyderaretur,neq; in his locis ex conſuetudine quærebatur,inueniretur,&c.*

Ex *conſuetudine omnium aliquid facere.*Cic.*pro* Qu.27.

Ex *officij ratione, atq; ex omnium conſuetudine rem ipſam &*

factum alicuius conſyderare. Cic. pro Quintio, 27.

Ex Conſule, Ex Quæſtore, pro Conſulari & Quæſtorio, ſæpe legitur apud Iuſtinianum.

Conſulere ex. Plaut. Caſin. 10. 63. In re præſenti, ex copia piſcaria conſulere licebit quod emam.

Ex continenti, pro ſtatim. Iuſtinus lib. 1. Septem tantum cōſcij fuere huius coniurationis, qui ex continenti, ne dato in pœnitentiam ſpatio res per quenquam enarraretur, &c.

Ex contrario, pro Econtrario. Cæſar, 7. bel. Gall. 129. Vt reliquorum imperatorum res aduerſæ autoritatē minuunt: ſic ex cōtrario dignitas incōmodo accepto in dies augebatur.

Ex contrario ſtare dicuntur, quæ ſunt inter ſe oppoſita. Seneca epiſt. 89. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Corruptus ex adoleſcente optimo. Plaut. Moſt. 2. 80.

Corruptus ex amore. Plaut. Aſinaria.

Ex cunctis unum deligere. Cic. 2. de L. Agra. 36.

Ex omni populo deligendi poteſtas. Cic. 2. de L. Agra. 36.

Demens ex peregrina. Terent. And. 3. 1. 11.

Ex denuntiato. Senec. epiſt. 80.

Ex deſtinato aliquid facere. Sueton. in Calig. cap. 43. &c.

Ex diſciplina. Plaut. Pſeud. 22. 23. Illis ſatisfacere minimè ex diſciplina quiui ego, qui lenonem capere didici.

Ex diuerſo, cui Diſsimile opponitur. Plin. epiſto. 45. c. Apud Græcos enim eſt quiddam, quamuis ex diuerſo, non tamen omnino diſsimile.

Conſiſtere ex diuerſo. Quintil. lib. 4. cap. 1. 29.

Ex diuerſo agere. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Ex diuerſo dicere. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Dicta ex adyto. Virg. 6. Aeneid. 20.
Locum uaticinationis oſtendit. Seruius.

Ex die hoc. Plaut. Perſa, 15. 11. bonus uolo iam ex hoc die eſſe, quod neq; fiet, neq; fuit.

Dare uerba ex inſidijs. Plaut. Aulul. 4. 23.

Datus aduocatus ex iudicibus. Plin. epiſt. 53. b.

Diſcrimen adire ex periculo alicuius. Plin. epiſt. 199.

Excedere ex pueris. Cic. pro Archia poeta, 2. Sic etiam Exceſſit ex ephebis, dixit Terent. in And. pro eodem 1. 1. 24.

Ex dignitate tribuere alicui. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 11.

Ex dignitate ſua agere dicitur, qui locum ſuum & autoritatē ſeruat. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Educere ex obſidione in tutum. Plaut. Moſtel. 15. 7.

Ex ea re eſt in culpa, pro De ea re. Terent. Hecy. 3. 10. 19.

Ex eo, pro Ex eo tempore. Tacit. lib. 29. Verſa ex eo ciuitas. Quo modo Suetonius quoq; loquitur.

Ex eo die, pro Ab eo tempore. Ci. 3. Verr. 22. Ex ea die ad hāc diem quæ feciſti, in iudicium uoco. Sic Ex eo tempore. Cice. pro Quintio 11. Et 1. Philipp. 1.

Ex eo fit ut. Cic. de Amicit. 43. Ex eo fieri ut mulierculæ magis amicitiarum præſidia quærant quàm uiri, &c.

Ex eodem genere, pro Eiuſdem generis. Cic. 3. Verr. 67.

Ex equo pugnare. Vide Equus. Plin. lib. 7. cap. 56. 11.

Euaſit ex aqua. Plaut. Rud. 4. 86.

Ex euentu rerum, id eſt, ſecundum euentum. Tacit.

Exire ex urbe. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1. 10.

Ex alterius oratione aliud excipere atque ille uult. Cicero 2. de Orat. 151.

Eximere ex reis, Hoc eſt, ex reorum & accuſatorum albo delere. Cice. 4. Verr. 69.

Ex die diem expectare. Cic. Attico, lib. 7. 144. 3.

Expellere aliquid dictis ex animo. Lucret. lib. 5. 10. De uitijs animi loquitur, quæ non ferro, ſed præceptis & doctrina extirpantur.

Exponere ex memoria. Cic. 3. in Catil. 58. Idem 4. de Finib. 1. Memoriter exponere dixit. Et de Amicit. 1. Memoriter narrare.

Factus ex Oratore arator. Cic. 3. Philipp. 139.

Pugnam aliquam ex auro ſolidoq; elephanto facere. Id eſt, incidere in auro & ebore. Virg. 3. Georg. 5.

Ex fortuna non ponderanda fides. Cic. in Partit. 64.

Facere ex inſulſo ſalſum. Plaut. Rud. 13. 33.

Facere ex more: hoc eſt, Secundum conſuetudinem. Plinius epiſtola. 62. a. Salluſt. in Iugurtha.

Facere ex neceſsitate, uel abolere, pro neceſſario. Cui opponitur Sponte. Plin. epiſt. 109. c. lib. 5. Quum omnes ex neceſſitate facient, quod ego ſponte faciebam. Idem, 139. b.

Ex facili, pro Facile. Plin. lib. 30. cap. 3. Eorundem cinis exeſis dentibus coniectus, ex facili eos cadere cogit. Idem lib. 22. capit. 15. 15.

Ex fide, pro Fideliter. Plinius epiſto. 191. lib. 8. ad Tacitum, Et ego nihil magis ex fide quàm de te ſcribo. Sic Sue. in Cæſare.

Illud non fit ex uera uita, Hoc eſt, Quemadmodum qui bene uiuere ſolent. Terent. Adelph. 5. 9. 30.

Ex gratulando. Plaut. Capt. 9. 5. Vix iam miſer ex gratulando Eminebam.

Qui ex ædibus: Sub. prodit. Plaut. Amphit. 16. 7. -illic qui Ex ædibus, herus eſt, hic uero ueneficus.

Hæres ex beſſe relictus. Plin. epiſt. 144.

Ex hac re. Terent. Eunuc. 5. 6. 27. Non dubium eſt quin mihi magnum ex hac re ſit malum.

Ex hoc ſolicita: Id eſt, propterea. Terent. And. 1. 5. 33.
Quia olim in hunc ſunt conſtitutæ nuptiæ.

Ducit res fidem ex hoc. Lucret. lib. 2. 106.
-pergam connectere rem quæ
Ex hoc apta fidem ducat. Ibidem, 97.

Eſt ex hoc licentia. Quintil. lib. 4. cap. 1. 3.

Dependet ex humeris amictus. Virg. 6. Aeneid. 60.

Ex illo, ſubaudi tempore. Virg. 2. Aeneid. 34. Ex illo fluere, ac retro ſublapſa referri Spes Danaûm.

Impreſſa ex annulo imago. Plaut. Pſeud. 3. 54.

Ex improuiſo. Plaut. Rud. 25. 6. Ci. 3. Verr. 78. Voluiſti ex improuiſo, ſiquæ res natæ eſſent ex urbano edicto decernere.

Incendium ex amore. Plaut. Aſin. 16. 69.

Iuuenes fiunt ex infantibus. Lucret. lib. 1. 38.

Ex induſtria. Liu. 1. ab Vrbe 246. Plaut. Pœnulo 4. 7.
Poſtquam illuxit aurora, nunquam ceſſauimus ex induſtria
Ambæ lauari, atq; fricari.

Ex infinito ne cauſam cauſa ſequatur. Lucret. lib. 2. 52.

Inſanire ex iniuria. Terent. Adelph. 2. 1. 43. Hoc eſt, propter aliquam iniuriam ſibi illatam.

Ex inſidijs aucupari quam rem agat quis. Plaut. Aſin. 16. 31.

Ex inſidijs uerba dare. Plaut. Aulul. 4. 23.

Ex inſidijs capi. Cic. 3. Offic. 134.

Ex inſidijs interire. Cic. 2. Offic. 35.

Ex inſidijs aliquid agere. Cic. 1. Offic. 153.

Ex inſolentia. Liu. 3. bel. Pun. 84.

Ex inſperato, id eſt, inſperatè, atq; præter ſpem et opinionem. Liu. 8. bel. Pun. 204. Quum ex inſperato repentè miſiſtis nobis hunc P. Scipionem. Idem 1. ab Vrbe 105. Plautus Sticho, 5. 30.

Ex integro, Idem quod de integro ſignificat. Plin. epiſt. 273. Datumq; à Senatu ius omnibus, de quibus ille aliquid conſtituiſſet, ex integro agendi. Idem epiſt. 129. b. Recaleſcere ex integro, & reſumere impetum fractum omiſſumq;.

Ex integro aliquid agere, eſt rurſus de nouo quippiam, quaſi nunquam actum ſit, inchoare. Iulianus in Leg. Si is qui. ff. De except. rei iudicatæ, Si te negotijs meis obtuleris, & fundum nomine meo petieris: deinde ego hāc petitionē tuam ratam non habuero, ſed mandauero tibi, ut ex integro eundē fundum peteres acceptio rei iudicatæ non obſtabit.

Ex interuallo, Procul. Liu. lib. 8. bel. Pun. Cic. Att. lib. 4. 86. 2. Ille Latinus ἀττικισμὸς, ex interuallo reguſtandus eſt.

Ex intimis unus. Cic. Memmio, lib. 13. 3. 1.

Iudicare aliquem ex aliorum ingenijs: Hoc eſt ſecundum ingenia. Terent. Eunuch. 1. 2. 118.

Ex ipſis cœli rationibus. Lucret. lib. 2. 36.

Ex maximè raro genere hominum iudicare debemus & penè diuino eum qui grauem, conſtantem, ſtabilem ſe in amicitia præſtiterit. Cic. de Amic. 57.

Ex iure, manu conſertum uocare, Id eſt ad conſerendum. Verbum eſt antiqui iuris. Varro lib. 2. de Ling. Lat. Conſerere manu dicimus cum hoſte. inde ex iure manu conſertum uocant. Gel. lib. 20. cap. 9. de uindicatione loquens, id eſt rei uendicatione, quæ olim in re præſenti ex duodecim tabulis iure fiebat, ita inquit, Sed poſtquam prætores propagatis Italiæ finibus, mandatis iuriſdictionibus, negocijs occupati, paciſci uindiciarum dicendarum cauſa longinquas res grauabantur: inſtitutum eſt contra duodecim tabulas tacito conſenſu, ut litigantes non in iure, id eſt apud Prætorem manu conſererent, ſed ex iure manu conſertum uocarēt: Id eſt, alter alterum ex iure ad conſerendum manu in rem de qua ageretur, uocaret. Hoc eſt ex eo loco in quo iſti conſtitiſſent, apud Prætorē (qui locus, ius appellatur) in agrū controuerſum deſcenderent: ibiq; abſente Prætore, manu cōſererēt, nō in iure, ut antea. neq; enim abſente Prætore, locus cōtrouerſus ius appellabatur. Quo facto in ius ad Prætorē redibant. Addit Gellius, Atq; profecti ſimul in agrū de quo litigabatur, terræ aliquid ex eo, uti unā glebam, in ius in urbem ad Prætorē deferrent: & in ea gleba, tanquā in toto agro uindicarēt. Cic. pro Muræn. 22. formulæ uerba huiuſmodi fuiſſe ait, Fundus, inquit, qui eſt in agro, qui Sabinus uocatur. Satis uerboſe. Cedo quid poſtea? Eum ego ex iure meū eſſe aio. Quid tum inde? Inde ego te ex iure manu conſertū uoco. Hæc erāt uerba eius qui uindicabat. A quo uerò uindicabatur, eius hæc erant uerba, Vnde tu me ex iure manu conſertū uocaſti, inde ibi te ego reuoco. Idem de Orat. li. 1. 22. metaphoricōs hac locutione uſus eſt in perſona Sceuolæ, Quod uerò (inquit) in extrema oratione quaſi pro tuo iure ſumpſiſti, Oratorē in omnis ſermonis diſputatione copioſiſsimè poſſe uerſari, id, niſi hîc in tuo regno eſſemus, nō tuliſſem, multisq; præeſſem, qui aut interdicto tecū contenderent, aut te ex iure manu conſertū uocarent, quòd in alienas poſſeſsiones tam temerè irruiſſes. Eius generis ſunt uerba Scipionis ad Annibalem apud Liuiū lib. 10. de ſecundo bello Pu. 147. Cic. Trebatio, lib. 7. 13. 5. Tantum metuo ne tibi iſtic artificiū tuum parū proſit: nā ut audio, iſtic
Non ex iure manu conſertum, ſed mage ferro
Rem repetūt. Id eſt quod nos diceremus, per iuſtitiā. Ex Ennio. Hæc Budæus.

Non eſt ex iuſtitia noſtrorum temporum. Plin. in epiſt.

Laborare ex pedibus, pro Laborare podagra, Cic. Papyrio Pæto, libro 9. 23. 1.

Lar ex hac familia. Plaut. Aulul. 3. 2.

Ex lege repetere ab aliquo pecuniam. Cic. 1. Verr. 10.

Ex lege ſedet iudex. Cic. pro Cluent. 83.

Ex lege iurati iudices, legibus obtemperare debent. Cicero 1. de Inuent. 84.

Ex legibus omnes Reſpublicæ optimè adminiſtrantur. Cicero 1. de Inuent. 83.

Toto corpore lætari ex animo. Lucret. lib. 3. 22.

Lorica ex ære. Virg. 8. Aeneid. 122.

Reuenire ex longinquo. Tacit. lib. 2. Vide Longus.

Ex longo, ſub. tempore. Virg. 9. Aeneid. 13.
-collecta fatigat edendi Ex longo rabies.

Mors conſequuta ex ægritudine. Terent. Phorm. 5. 1. 23.

Miſer ex amore. Plaut. Caſina. 11. 6.

Natus ex homine. Terent. Eunu. 3. 2. 7.

Ex natura aliquid gerere. Sueton. de Nerone.

Ex natura auidus. Plin. lib. 10. cap. 9. 3.

Ex natura ſua cæteros fingere. Cic. pro Roſc. Amer. 15.

Ex nauibus loqui. Vide Loquor.

Ex neceſsitate. Vide paulo antè, Facere ex neceſsitate.

Noſcere potes ex me. Terent. Adelph. 5. 4. 8.
Facilitate nihil homini eſſe melius, neq; clementia,
Id eſſe uerum ex me, atq; ex fratre, cuiuis facile eſt noſcere.

Ex numero diſertorum homo. Cic. 1. de Orat. 82.

Qui ex numero ciuium deprauati hoſtes patriæ ſemel eſſe cœperunt, &c. C. 4. in Catil. 93.

Ex reis & rebus numerare argumenta. Cic. 2. de Orat. 74.

Ex obliquo. Plin. lib. 2. cap. 31. 1. Nec ſupra ipſum, nec infra, ſed ex obliquo.

Ex occaſione ementium precia uaria. Plin. lib. 12. cap. 16. 2. Cæſar 6. bel. Gal. 123. Neq; ex occulto inſidiandi & diſperſos circumueniendi ſingulis deerat audacia.

Ex omni occaſione laudare amicos. Plin. epiſt. 148.

Ex occulto interuenire. Cic. pro Cluent. 36.

Ex occulto, & ex inſidijs agere aliquid. Cic. 1. Offic. 153.

Ex occulto latrocinari. Plin. lib. 9. cap. 42. 3.

Euanuit ex oculis. Virg. 4. Aeneid. 56.

Fugit ſubitò ex oculis, Id eſt ex cōſpectu. Virg. 4. Georg. 100.

Vetuſtatem ſubducere ex oculis noſtris. Lucret. lib. 2. 14.

Ex offenſa. Lucret. lib. 2. 89. Aut iuuat egrediens, &c.
Aut ex offenſa cū turbant corpore in ipſo Semina, &c.

Ex omni. Lucret. lib. 2. 61.
Nam neq; quo poſsit genus ullum materiai
Effugere ex omni quicqua'ſt, neq; rurſus in omne.

Vnus ex omnibus ciuibus probus. Hoc eſt, Inter omnes. Plautus Sticho 2. 11.
Idem Moſtel. 5. 17.
Num non uis me obuiam hiſce ire anime mi?
PHILE. Illico ex omnibus optime uolo.

Ex omnibus ſeculis uix quatuor nominantur paria amicorū. Cic. de Amicitia 14.

Ex opinato. Liu. 4. ab Vrbe 118. Vnde nec ex opinato aduerſum hoſtem inuadat.

Ex opinione hominum atq; fama aliquid ſcribere. Cicero Caſſio, libro 12. 4. 6.

Ex opibus nō ex ueritate cauſa pendetur. Cic. pro Quintio 7.

Ex ordine, pro eo quod eſt intermiſsione. Virg. lib. 4. Georg.
Septem illum totos perhibent ex ordine menſes
Fleuiſſe. Cic. 6. Ver. 125. ita ſententiam dixit ex ordine. Sic pro L. Agr. 54. Ex ordine dicere.

Ortum ex me, ex te. Plaut. Milit. 10. 59.
Terent. Adelph. 5. 3. 11.
Ex te adeò eſt ortum, ne tu curares meum,
Néue ego tuum. Idem Eun. 5. 5. 24. -nam hoc putant,
Quicquid factum eſt, ex te eſſe ortum.

Ex parte maiore. Plin. lib. 10. cap. 32. 1. Ipſa auis paulo amplior paſſere, colore cyaneo ex parte maiore.

Velatum caput ex parte. Quint. lib. 6. cap. 1. 36.

Ex parte pro Partim, uice aduerbij ponitur. Liu. 6. bel. Pun. 67. Annibal ingentibus copijs peditum equitumq; caſtra oppugnauit, & ex parte cepit.

Non ex pactione uerborum, quibus iuſiurandum comprehenditur: ſed ex perfidia & malitia, per quā inſidiæ tenduntur alicui, dij immortales hominibus iraſci & ſuccenſere conſueuerunt. Cic. pro Roſc. Comœdo 27.

Coire ex pari. Quint.lib.2.cap.19.2.

Ex pari gratia aliquid alicui dare. Plautus Trucul.10.55.

Ex paupertate nemo alius parcior. Idem Aulul.7.29.

Ex poſt delicto. Vlpianus in L. Si ſeruum.§.ult.ff. De acqui.hære. Equidem qui ſemel ſe abſtinuit, quemadmodum ex poſt delicto obligetur.

Ex poſt facto. Papinian. in L. Dominus.ff. De uſufruct. Manſiſſe fructus ius integrum, ex poſt facto apparuit. Sic ſæpe alibi apud Iuriſperitos.

Ex præcepto. Plin.lib.9.cap.35.17. Col.lib.11.cap.19. Sacrificia niſi ex præcepto domini facere neſciant. Id eſt niſi præceperit dominus.

Ex profeſſo Philoſophiã oſtentantibus parum decori ſunt pleriq; orationis ornatus. Quint.lib.2.cap.1.

Ex profeſſo inimicitias cum aliquo gerere. Valer.lib. 4.ca.1.

Pendere ex ore alicuius. Lucret.lib.1.8.

Ex pœnitentia. Suet. in Othone, cap.1. Auſus eſt etiam in Ilyrico milites quoſdam, quòd motu Camilli ex pœnitentia præpoſitos ſuos quaſi defectionis aduerſus Claudium authores occiderant, capite punire, &c.

Ex præparato, Vice aduerbij ponitur, id eſt præmeditato. Liu. 8.bel.Pu.156. Et lib.2.174. Tumultuario prælio ac præcurſu magis militum, quàm ex præparato aut iuſſu imperatorum orto. Id eſt, dedita opera. Seneca epiſt.11. Non enim ex præparato locutus eſt: ſed ſubito deprehenſus.

Ex præſcripto. Col.lib.1.cap.1.20. Neq; enim ſemper eundẽ, uelut ex præſcripto, habitum gerunt.

Ex præterito. Liu.7.bel.Pun.7. Et Romæ quidem cùm luctus ingens ex præterito, tum timor in futurum erat.

Probare ingenium alicuius ex alterius ingenio. Plaut. Trinum. 14.40. Idem Perſa, 6.31.

Procul ex occulto hoſtes cædere. Teren.Eun.4.7.17.

Ex propinquo præliari, pro Cominus, & collato pede, Liu.6. bell.Pun. Ibidem lib.5.7. Ex propinquo cognoſcit Hannonem cum exercitus parte profectum frumentatum.

Ex propoſito. Senec.epiſt. 72. Et quæ ex præpoſito ſumenda ſunt, & quæ ſubita res tulit.

Ex prora tantũ & puppi pugnabatur. Plin.lib.7.cap.56.19.

Proſpicere ex aliquo loco. Virg.7.Aeneid.6.

Ex prouocatione dimicare. Plin.lib.7.cap.28.1.

Ex proximo. Plaut. Aulul.14.3. Ego hinc artoptam ex proximo utendam puto. Plin.epiſt.101.p.lib.5.

Ex quo fit. Cic.de Sene.65. Ex quo fit ut animoſior etiam ſenectus ſit, quàm adoleſcentia, & fortior.

Ex quo. Sub.tempore. Liu.1.ab Vrbe 175. Duodequadrageſimo fermè anno ex quo regnare cœperat. Huic ex aduerſo reſpondet Ex illo: quod Seruius exponit Ex illo facto uel tempore. Virg.2. Aeneid.33.

-impius ex quo Tydides ſed enim ſcelerũq; inuẽtor Vlyſſes
Fatali aggreßi ſacrato auellere templo Palladium, &c.
Ex illo fluere, ac retro ſublapſa referri
Spes Danaum, &c.

Ex quo nominatã amicitia. Cic.de Amicit.26. Amor enim (ex quo amicitia eſt nominata) princeps eſt ad beneuolentiam coniungendam.

Ex quo manifeſtum. Plin.in Paneg.74.

Ex quo palam eſt, quàm turpiter deſerat eam partem Rhetorices inſtitutio. Quint.lib.2.cap.1.7.

Quærere ex aliquo, pro interrogare. Cic.Att. Quæſiuit ex eo, placerètne iudices à Prætore legi. Idem 1.de Diuinat.165. Caium Marium cum faſcibus laureatis quærere ex te quid triſtis eſſes.

Ex re tua fuerit: Hoc eſt, In tuum commodum. Plaut. Capt.6. 46. Terent. Phor. Non hercle ex re iſtius me inſtigaſti. Cic. Att.lib.5.95.3. Summa erit hæc, ſtatues ut ex fide, famã, req; mea uidebitur.

Ex re garrire aniles fabulas. Horat.2.Serm.Saty.6.16.

Ex re, Pro commodo. Acron.

Ex Republica facere: Hoc eſt, In utilitatem & cõmodum Reipub. Cicero Bruto 2.2. Eidem 5.1. Si minus id commodo Reipub. facere poſſes, ſiue non exiſtimares ex Republica eſſe. Salluſtius in Catil. Certò ſcio quæ ſtudio dixerit, è Republica dixiſſe.

Ex Republica & ex doctrina nobilis et clarus Demetrius. Cic. pro Rabirio Poſth.14.

Ex Reipub. tempeſtate ſententiam aliquam tanquam aliquod nauigium atq; curſum moderari, non eſt inconſtantis. Cic. pro Cornelio Balbo 50.

Ex re & ex tempore conſtituere aliquid. Cicero Cornificio, libro 12.19.4.

Conſulere ex re. Hoc eſt, ut occaſio tulerit. Simile illi, Pro re nata. Tacit.lib. 1.

Sanus non eſt ex amore. Plaut.Merc.7.100.

Scire ex aliquo. Terentius Heauton. 3.1.2. Cicero Pæto, libro 9.12.2. abuHiſti in tua poteſtate, ex quo uel ex ſobrio uel certè ex ebrio ſcire poſſes.

Ex ſcripto recitare. Liu.3.bel.Pun.

Ex mea ſententia, Vt uolo & opto. Plaut. Capt.7.8. Terent. Hecyra, Spero hanc rem euenturam nobis ex ſententia. Cic. 4.Acad.179. Quid enim conſcendens nauem ſapiẽs, num comprehenſum animo habet, atq; perceptum, ſe ex ſententia nauigaturum?

Ex ſententia non ſum hero: Id eſt, non placeo hero, Plautus Perſa 2.10.

Ex ſententia ſeruire hero. Plaut. Aulul.17.3.

Ex ſententia ſeruus: Qui acceptus eſt, & placet. Plautus Capt. 6.97.

Ex ſententia amborum fiat. Plaut. Trucul.19.66.

Ex ſententia ſuccedere, pro Ad uotum. Cic.Bruto 9.4. Nos te tuũq; exercitũ expectamus: ſine quo, ut reliqua ex ſententia ſuccedant, uix ſatis liberi uidemur fore. Idẽ Caßio, libro 12.10.4. Terentius Phorm.2.1.26. Sed ſatin' omnia ex ſententia?

Ex ſe nimium exhibet negotij. Plaut.Pœn.4.23.

Ex ſe hunc reliquit filium. Plaut. Aulul.3.21.

Ex ſeſe aliud magis habet. Terent.And.5.4.52.

Ex ſua quiſq; parte. Cic.3.Ver.86.

Ex ſe & ex natura ſua. Cic.1.de Inuent.20.

Ex ſomno. Celſ.lib.2.cap.4. Somno non eſt terribilis neruorũ diſtentio. Timere etiam ex ſomno, mali morbi eſt.

Moliri corpora ex ſomno. Liu.lib.6.Decad.4.

Ex ſponſo agere. Cic. pro Quintio 17.

Ex ſupero. Lucret.libro 2.50. Ex ſupero quum præcipitant, &c. Et 49.

Ex ſuperuacuo aliquem admonere. Senec.epiſt.64. Liu.lib.2.

Suſpicio ex ipſa re mihi incidit. Terent.And.2.2.22.

Ex tempore. Cicero libro 2. Offic. Quos credimus expedire rem, & conſilium ex tempore capere poſſe. Plin. epiſt.27. Dicit ſemper ex tempore, ſed tanquã diu ſcripſerit. Salluſt. in Iugurtha, cætera uti res poſceret, ex tempore parare placuit. Cic.2.de Orat.136. Illud egregium Seſtij, & ex tempore, Manus laua, inquit, & cœna.

Ex tempore aliquo. Cic. 3. Verr. 41. Audimus alium non ab initio feciſſe, ſed ex tempore aliquo confeciſſe. De tabularum confectione.

Ex illo tempore. Virg.7.Eclog.14. Ex illo Corydon, Corydon eſt tempore nobis.

Ex tempore, Ex temporis conditione. Cic. lib.3. Offic. Vnius generis quæſtiones ſunt hæ omnes in quibus officiũ ex tempore quæritur.

Ex templo, Id eſt ſtatim. Plaut. Amphit. 4.53.
-ſe exercitum ex templo domum Reducturum.
Idem Merc.3.61. Seſe ex templo ex ephebis poſtquàm exceſſerit. Liu.1. ab Vrbe 21. Ex templo aduocato concilio, &c. Cic.1.de Inuent.53. Affectio eſt animi, aut corporis ex tempore aliqua de cauſa commutatio, &c.

Ex toto pro In totum. Senec. 3.de Ira: quædam ex toto euaneſcent. Sic Plin.lib.11. cap. 12. Curtius lib.8.

Ex toto integer. Celſus lib.3.cap.4. Integerrimus autẽ, & ex toto integer eſt, qui febre omnino caret, quam integritatem Græci ἀπυρεξίαν, uocant.

Ex tranſuerſo quidam adortus transfigit, Liu. 2.ab Vrbe 84. Et lib.1.53. Ex tranſuerſo impetu facto.

Ex tuto. Liu.1.Deca.lib.10. Vrbemq; ex tuto rectis itineribus peruiam conſpiciunt. Idem 3.Decad.lib.6.

Ex tunc pœnæ reſeruatus. Apule.lib.7.Metam.

Ex uano pro fruſtra. Liu.lib.7.bel. Pun. nec ſpem nec metum ex uano haberet. Item pro falſo. Idem lib.3.bel.Mace. Neq; tota ex uano criminatio erat.

Ex uerbis tuis. Plaut.Epid.13.18. Ex tuis
Verbis meum futurum corium pulchrum prædicas, &c.

Celebrare facta alicuius ex ueritate. Tacit.lib. 4.

Ex uero nomine uocor Robertus. Plaut.Sticho 4.88.

Venire ex gratia in inuidiam. Plin.de Viris illuſt.66.

Venire ex longinquo. Vide Longinquus.

Ex ſummis opibus, uiribusq; uſq; experire, nitere.

Herus ut minor opera tua ſeruetur. Plaut.Merc.4.1.

Ex uino uacillantes. Quint.lib.8.cap.3.

Ex ſua uoluntate nanciſci ſortem. Cic.3.Verr.73.

Valde ex uoluntate accidere aliquid. Cic.in Piſonem 36.

Ex animi uoluntate id procedit. Lucret.lib.2.55.

Ex ſua uoluntate facere ſibi pecuniã. Cic. 2.de Lege Agr. 67.

Ingredi aliquid ex uoluntate alterius. Quintilian. in Prooem. libro 6.1.

Vorare panem ex iure heſterno. Terent.Eunuch.5.4.17.

Ex uoto. Plaut.Stich.4.80.
Vt decumam partem ex uoto Herculi polluceam.

Ex utilitate Reip. Idem quod ex uſu. Cic.1.de Inuent.83. Legẽ (ut equũ eſt) ex utilitate Reip. cõſyderate. Pli.in Pane.113. Plin.lib.18.cap.6.4. Agro empto domum uendendam, inclementer atq; non ex utilitate publici ſtatus Mago cenſuit.

Ex unis geminæ nuptiæ. Terent.And.4.1.50.

Ex utraq; parte. Lucret.lib.1.18.
Cui ſimul infula uirgineos circundata comptus
Ex utraq; pari malarum parte profuſa eſt.

Ex utero. Plaut. Trucul.10.32. Quid illi ex utero exitio eſt, prius quàm poterat ire in prælium?

Ex uultu cognoſcere. Cic.Att. lib.14.311.1. Sed ex uultu & oculis & fronte (ut aiunt) meum erga te amorem perſpicere potuiſſes.

Omnibus ex unus egregius adoleſcens. Liu.lib.4.Decad.5. Hoc eſt unus ex omnibus.

Ex uſu. Tacit.lib. 5. Qui plebẽ primoribus tradidit ex ſuo uſu.

Ex uſu temporis. Tacit. lib.4. Quum ex uſu temporis huc illuc mearent.

Ex uſu tuo eſt: Hoc eſt, in tuã utilitatẽ. Plaut.Perſa 16.11. Ex tuo inquã uſu eſt, eme hãc. Teren.4.3.10. Idẽ Eu.5.9.47.
Ad omnia hæc magis opportunus, nec magis ex uſu tuo
Nemo eſt. Idem Heaut.1.2.36. -hoc
Scitum eſt, periculum ex alijs facere tibi quod ex uſu ſiet.

Exacerbo] exacerbas, exacerbare, Irritare, ad iracundiam prouocare. Suetonius in Gal. cap.16. Atq; eo quidem nomine omnes qui ubiq; erant, exacerbauit. Idem in Tib. Cæſare, capite 62.

Exacerbata ſuperbia. Liu.9.bel.Pun.35.

Exacerbare ſupplicium. Claud. Saturn.in L. At facta.§.ult.de Pœnis, Nonnunquam euenit ut aliquorum ſupplicia exacerbentur, quoties nimium multis perſonis graſſantibus exemplo opus eſt.

Exacerbatur abſolutè. Modeſt.in L famoſi. par. ult.ff.ad legẽ Iul. maieſt. Crimine maieſtatis facto, uel uiolatis ſtatuis, uel imaginibus, maximè exacerbatur in milites.

Exaceſco] exaceſcis, exacui, exaceſcere, Acidum fieri. Col.libro 12.cap.17. de aceto, In dolium uel in amphoras conditur, & ibi finitur fermentari: deinde quum exacuit, & remiſit liquorem, quicquid eſt aceti, diligenter colatur, &c.

Exactum] Vide Exigo.

Exacuo] exacuis, pen.cor. exacui, exacutum, pen.pro. exacuere, Acutum facere. Plin.lib.34.cap.14.8. Quippe quũ in exacuendo oleares cotes & aquariæ æquè differant.

Exacuere corticem. Varro 1.de Re ruſt.cap.41.2.

Exacuere dentes etiam dicitur ſus. Virg.3.Georg.

Mucronem in aliquos exacuere. Cic.3.de Legibus 31.

Spicula exacuunt roſtris. Virg.4.Georg.15.de apibus. Virg. 1.Georg.53. Exacuunt alij uallos, furcaſq; bicornes. Id eſt repurgant & reformant in altitudinem priſtinam. Seruius.

Mentem exacuere ad. Sil.lib.7.29.
Miſcetq; exacuens uaria ad conamina mentem.

Acetum exacuere. Vide Acetum.

Aciem oculorum exacuere. Vide Acies.

Naſturtium exacuit animum: Hoc eſt, irritat & pungit facultatem animalem quæ in cerebro eſt. Vnde etiam à naribus torquendis dictum, quòd ſternutamenta excitet. Plinius libro 20.cap.13.2.

Animos in bella uerſibus exacuere. Horat.de Arte 82.

Sapor exacuit palatum. Ouid. 1.de Ponto, eleg. 11.3.

Exacuit uiſum ſcarabei uirides: Hoc eſt, perſpicaciorẽ & magis acutum reddunt. Plin.lib.29.cap.6.24.

Exacuere aliquem, pro Incitare, inflammare. Metaphora ſumpta ab ijs rebus quæ dum exacutæ ſunt, magis pungũt. Plancus ad Ciceronem, lib.10.23.16. Cic.1.de Orat.65. Nec magis ad eos deterrendos qui non poſſent, quàm ad uos qui poſſetis exacuendos accommodaui orationem meam.

Cohortari & exacuere aliquem. Cic.Att.lib.12.152.3.

Inuicem ſe mutuis exhortationibus exacuere. Vide Inuicem.

Stimulis exacuere aliquem. Claud.de bel.Get.70.

Exacuere religionem. Cic.1.de Legib.90.

Exacutus] pe.pro. Nomẽ ex parti. Pli.li.18.c.18.5. Latior hæc quarto generi, ſed exacutior in mucronem faſtigiata.

Exacutio] Verbale. Plin.lib.17.cap.14.7. Calami exacutio medullam ne nudet.

Exaduerſum] & ex aduerſo, (κατ' αντικρύ,) Vide Ex.

Exædifico] exædificas, pen.corrept. (ἀνοικοδομέω,) exædificare, Abſoluere ædificationem. Cæſar 1.bel. Ciuil. 58. Quod oppidum Labienus conſtituerat, ſuaq; pecunia ædificauerat.

Exædificare templum Apollini. Cic.2.Tuſc.184.

Exædificare atq; efficere. Cic.7.Ver.38.

Exædificare inſtitutum opus. Cic.1.de Orat.79.

Dimenſa & exædificata animo domus. Cic.ad Att.lib.1.4.1.

Mundus diuino conſilio exædificatus. Cic.4.Acad.227.

Exædificare inchoatam ignauiam, Per tranſlationem. Hoc eſt, exacerbare uel continuare. Plaut.Trinum.4.70.

Exædificare, pro Eijcere domo. Plau.Trinum.17.3. Nam exædificaſſet me ex his ædibus ſi abſq; te foret. Antiquum.

Exædificatio] uerbale, (ἀνοικοδόμησις,) Ci.2.de Ora.34.

Exæquo

Exæquo] exæquas, (ἐξισόω,) exæquare, Aequum facere, ut Exæquare tumulos tumulis, apud Hirtium de bel. Hiſpan. 6.21.
Exæquare ad regulam, pro exactè conformare. Senec. epi. 20.
Exæquari bonis. Cic. Poſt red. in Sena. 18.
Exæquari alteri. Liu. 3. bel. Pun. 168.
Exæquare aliquem dignitate cum altero. Cæſ. 1. bel. Ciuil. 15.
Exæquare aliquos. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.13.
Exæquat omnium dignitatẽ pecunia. Cic. ad Att. lib. 4.84.7.
Exæquare omnia. Cic. 3. de Fin. 16.
Exæquare precio omnia iura. Cic. 4. Verr. 86.
Exæquare facta dictis: Hoc eſt, paria dictis facta oſtendere. Sal.
Nos exæquat uictoria cælo. Lucret. lib. 1.16.
Exæquor] exæquaris, deponens. Ouid. ad Piſonem 6.
Nos quoq; pacata Piſonẽ laude nitentẽ Exæquamur auis.
Exæquatus] pen. pro. Particip. Lucret. lib. 5.261.
Exæquatáq; ſunt creperi certamina belli.
Exæquatio] Verbale. Liu. 4. bel. Maced. 17. Hanc, inquit, ipſam exæquationem non fero, illa locuples, &c.
Exæſtuo] exæſtuas, (ἐντυμαίνω,) exæſtuare, Aeſtū emittere, & exhalare. Liu. 6. bel. Pun. 223. Incertæ altitudinis utcunq; exæſtuat mare. Plinius libro 37. cap. 2.23. Exæſtuante oceano.
Fundo exæſtuat imo. Virg. 3. Aeneid. 115. de Aetna.
Exæſtuare æſtus. Lucret. lib. 6.164.
Igne exæſtuat. Lucan. lib. 5.35.
Læſus exæſtuat acrior ignis. Ouid. 13. Metam. 184.
Exæſtuat mens ira. Virg. 9. Aen. 56.
Hoc eſt uehementer æſtuat.
Vnda exæſtuat uorticibus. Virg. 3. Georg. 48.
Exæuio] exæuis, exæuiui, exæuitum, exæuire, pro Deſæuire, hoc eſt deſinere ſæuire. Liu. Conſulem Claudium atrox uis tempeſtatis adorta, in metum ingentem adegit. Populoneos inde quum perueniſſet, ſtetit ibi, dum reliquum tempeſtatis exæuiret. Budæus.
Exaggero] exaggeras, pen. cor. (κατᾰχόω, προχόω,) exaggerare, Coaceruare, & in unum ueluti aggerem atq; aceruum cogere. Plinius libro 19. cap. 8.13. Exaggerando aliam accumules.
Exornare & exaggerare. Cic. 2. de Orat. 161. Vt boni quod habeat, id amplectar, exornem, exaggerem, &c.
Exaggerare & Extenuare, contraria. Cic. 5. Tuſc. 73.
Verbis exaggerare aliquod beneficium. Cic. pro Plancio 57.
Iniuriam noſtram exaggeramus. Quint. lib. 6. cap. 2.19.
Exaggerare oratione. Cic. 1. de Orat. 127.
Exaggerare rem familiarem, pro Augere. Cic. 1. Offic. 131.
Exaggerare rem, Id eſt maiorem & atrociorem uerbis facere. Cic. pro Cecinna 13.
Exaggeratus] pen. pro. Partic. (ἐπισεχωσμένος,) ut Exaggeratus uirtutibus animus. Cic. in Parad. 52.
Auctæ atq; exaggeratæ fortunæ. Cic. 4. in Catil. 91.
Oratio altius exaggerata. Cic. de Clar. Orat. 33.
Exaggeratio] Verbale, (ἐπιχωματισμὸς, ἀμβολὰς,) Magna coaceruatio.
Exaggeratio, Per tranſlationem. Cic. 2. Tuſc. 107. Hoc igitur tibi propone amplitudinem animi & quaſi quandam exaggerationem quàm altiſſimam animi, qui maximè eminet in contemnendis & deſpiciendis doloribus: unam eſſe omniū rem pulcherrimam.
Exagito] exagitas, penult. corr. (διαστροφέω,) exagitare, Vehementer uexare, & agitando commouere. Plaut. Merc. 19.26. Mala bilis cruciat me atq; exagitat. Cic. 5. Ver. 37. Non ſolum arationes, ſed etiam ſedes ſuas patrias iſtius iniurijs exagitati reliquerant.

Lenire & Exagitare, contraria. Salluſt.
Exagitare & Contemnere dicendi exagitationem. Cicero 3. de Oratore 34.
Inſectari & exagitare. Cic. Att. lib. 1.11.13.
Curas exagitare. Lucan. lib. 8.9.
Turba Diania exagitat fures, Id eſt canes exagitant fures. Ouid. 5. Faſt. 29.
Furores exagitare. Catul. Argonaut. 19.
Furor aliquem exagitat. Senec. Thyeſte 4.1.
Littora clamor nauticus exagitat. Lucanus, lib. 2.137.
Luſtra exagitare ferarum. Sil. lib. 16.111.
Manes exagitare. Propert. lib. 2. eleg. 9.4.
Mœrorem exagitare. Cic. Att. lib. 3.47.4.
Volucres alis Zephyros exagitant. Stat. 3. Thebaid. 103.
Vrbem exagitare clamoribus. Stat. 5. Thebaid. 20.
Di exagitent me, ſi quicquā, &c. Iurandi modus. Horatius 2. Serm. ſatyra 6.11.
Exagitare rem aliquā, pro Diſceptationibus excutere & agitare. Cic. pro Cluent. 81.
Exagitatus] pen. pro. Partic. (διεστροφημένος,) ut Spoliati & exagitati aratores. Cic. 5. Verr. 63.
Diſputationibus aliquorum exagitatus. Cic. in Orat. 7.
Cauſa alicuius exagitata concionibus improborum. Cic. poſt red. in Senatu 17.
Diſſenſio multos iam annos exagitata. Cic. pro Sylla 45.
Frænis ora exagitata. Sil. lib. 6.69.
Lepus alijs exagitatus. Ouid. 3. de Arte 132. Prouerb.
Res exagitatæ & in ſummam inuidiam adductæ. Cicero Lentulo, lib. 1.1.12.
Exagitator] penult. product. Verbale, (διαστροφεύς,) Cicero in Oratore 24. At ea de ſeniore ſcribit Plato, & ſcribit æqualis, & quidem exagitator omnium Rhetorum, hunc miratur unum.
Exagoga] exagogæ, penul. prod. m. g. (ἐξαγωγὴ,) Qui educit & exportat. Plaut. Trucul. 11.2.
Ite hac ſimul mulieri damnigeruli foras gerrones,
Bonorum exagogæ. Antiquum.
Exagoga, f. g. Eductio, prouentus: reditus. Plaut. Truc. 16.6. Idem Rud. 16.17.
-teq; oro & quæſo, ſi ſperas tibi
Hoc anno multum futurum ſirpe & laſerpitium.
Eamq; euenturā exagogam ſaluam & ſoſpitem. Antiquū.
Exalbeſco] exalbeſco, (ὠχριάω,) exalbeſcere, Palleſcere, & colorem priſtinum in album commutare. Cic. 4. Acad. 89. Siqui fremerent & exalbeſcerent. Idem 1. de Orat. 60.
Exalbeſcere metu. Cic. 3. de Orat. 121. Idem 5. de Fin. 53. Ex antiquo poeta uerſus citatur.
Exalbidus] pen. cor. (ὑπόλευκος,) Idem quod albidus niſi EX præpoſitio aliquid minuat. Plin. lib. 24. cap. 19.3. Folia urticæ in medio exalbida, eadem procedente tempore tota rubentia. Idē lib. 12. cap. 17.7. Petunt in Helimæos arborem brutam, cupreſſo fuſæ ſimilem, exalbidis ramis. Hoc eſt ueluti albeſcentibus.
Vina admodum exalbida. Plin. lib. 23. cap. 1.26.
Exalburnare] (ἐλιμνελῶν,) Alburnum, detrahere. Plin. lib. 16. cap. 40.5. E reliquis arboribus ſicciſſima lotos, quæ Romæ ita appellatur. Deinde robur exalburnatū: & huic nigricans color.
Exalto] exaltas, (ὑψόω,) exaltare, Extollere. Col. lib. 3. cap. 13.3. Paribus alternis omiſſis ſpatijs, ſenum pedum latitudinis ſulcos dirigunt, fodiuntq;, & exaltant in tres pedes. Hoc eſt, erigunt.
Exaluminatus] pen. pro. Denominatiuum ab alumine: ut Vino exaluminatus. Plin. lib. 9. cap. 35.8. Summa laus coloris eſt, exaluminatos uocari. De unionibus. Id eſt, ad colorem aluminis accedentes.

Examen] pen. prod. examinis, n. g. (ἑσμὸς,) Noua apum ſoboles, quam parentes ex ſuis alueàribus ad nouas ſedes quærendas exire cogunt, quòd hæ ita uniantur, ut ſimul ligatæ appareant. Examen, inquit Feſtus, Eſt apum congregatio. Nec ſolum de apibus, ſed etiam de ueſpis, piſcibus, & alijs. Cic. de Seneƈt. 50. Nec uerò de ſegetibus ſolū, & pratis, & uineis, & arbuſtis res ruſticæ lætæ ſunt, ſed hortis etiam & pomarijs, tum pecudum paſtu & apum examinibus, & florum omnium uarietate. Idem 1. de Finib. 219. Atq; ut apum examina, &c.
Stridor examinis. Ouid. 3. Faſt. 150.
Apum examen. Iuuen. Saty. 13.7.
Examina infantium. Plin. in Paneg. 40.
Sic examina ſeruorum. Cic. de Aruſp. reſp. 23.
Iuuenum recens examen. Horat. 1. Carm. ode 35.6.
Piſcium examina. Plin. lib. 31. cap. 1.2.
Pullorum examina. Lucret. lib. 5.274.
Vatum examina. Stat. 5. Sylu. 3.57.
Apibus & multo examine abundare. Virg. 4. Georg. 28.
Prima examina noui reges ducant. Virg. 4. Georg. 5.
Apes examina condunt. Virg. 2. Georg. 91.
Taxos examina fugiunt. Virg. 9. Eclog. 6. Nam taxis paſtæ apes, mel amariſſimum faciunt. Seruius.
Ludunt examina. Virg. 4. Georg. 21.
Pendet examen ramo frondente. Virg. 7. Aeneid. 14.
Regere examen. Horat. 1. epiſt. 20.5.
Reſonant examina è quercu. Virg. 7. Eclog. 3.
Stridula examina. Claud. 7. Paneg. 77.
Examen, ſtylus eſt in lance, ſiue ſtatera, qui eò exit, quò pondus ſe uergit. Virg. lib. 12. Aeneid. 145.
Iuppiter ipſe duas æquato examine lances
Suſtinet, &c. Plin. lib. 17. cap. 22.6. Inæquali examine. Hæc autem bilancis ſeu ſtateræ lingua, ab alijs æquamentū, ab alijs libramentum, ab alijs æquilibriū & trutina dicitur.
Improbum examẽ in trutina caſtigare. Perſ. Saty. 1.1. Hic pro ipſo ponderandi actu accipitur.
Examen, metaphoricè, iudicij inueſtigatio, inquit Feſtus.
Vitæ examina poſcere. Stat. 3. Syl. 3.4.
Examino] examinas, pen. cor. (σταθμάομαι, ἐξετάζω, διακρίνω,) examinare, Scrutari, & ueluti ponderare. Plin. epiſt. 167.1. Examina ſingula uerba, & expende. Cic. 2. de Orat. 87. Ad ea probanda, quæ non aurificis ſtatera, ſed quadā populari trutina examinātur. Idē pro Plancio 64.
Herbas examinare. Ouid. 14. Metam. 54.
Diligenter examinare uerborum omnium pondera. Cicero in Oratore 14.
Male uerum examinat omnis Corruptus iudex. Horat. 2. Serm. Saty. 2.2.
Examinare dicuntur apes, id eſt uernare. Col. lib. 11. cap. 14. Ab exortu Vergiliarum ad ſoliſtitium examinant aluei.
Examo] examas, pen. cor. (ὑπερφιλέω,) examare, Valde amare. Plau. Tru. 6.22. Vt ego me ruri iam examauerim, patulum moueri.
Exampeus] Scythiæ fons Herodotus lib. 4. Inter Boryſthenen & Hypanim flumina, locus eſt nomine Exampeus; ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.
Examurcari] (ἐξαμοργεῖσθαι,) oleum dicitur, quando ab amurca defæcatum ſit. Apuleius lib. 4. Ac dum cæleſtis uaporis flaminis examurcatur.
Examuſſim] Aduerbium, (ἠκριβωμένως,) Regulariter, inquit Feſtus: uel ut ait Nonius, examinatè ad regulam, rectè & caſtigatè, Plaut. Menæh. 2.48.

Vt hanc rem uobis examuſſim diſputẽ. Idem Amph. 8.212.
Næ iſta ædepol, ſi hæc uera loquitur, examuſſim eſt optima. Ibidem 16.42. Hic examuſſim rem enarrat.
Exancto] Vide exantlo.
Exanguis] & hoc exangue, (ἀναίμων,) Quod eſt ſine ſanguine. Cic. 7. Verr. 101. Ne deniq; etiam exanguium corpora mortuorum, ne mœror, &c. Liu. 3. bel. Pun. 68. Propè exanguis ruina ſuperincidentium.
Exanguis atq; æſtuans. Cic. de Aruſt. reſp. 1.
Exanguis & confectus. Cic pro Seſt. 68.
Exanguis & mortuus concidit. Cic. in Piſonem 70.
Metu exanguis. Ouid. 9. Metam. 45.
Viſu exangues. Virg. 2. Aeneid. 43. Id eſt perterrefacti.
Acerui occiſorum exangues. Claud. 7. Paneg. 95.
Animæ exangues, Mortuorum animæ. Ouid. 10. Metam. 9.
Artus exangues. Sene. Herc. furen. 6.16. Lucret. lib. 3.145.
Immiſſa morte exangues cateruæ. Lucan. lib. 2.41.
Color exanguis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.11.
Corpora exanguia. Ouid. 3. de Ponto; eleg. 2.7.
Corpus frigidum, exangue. Quint. in Procœm. lib. 6.11.
Corpus exangue reddere ſepulchro. Virg. 2. Aeneid. 109.
Cuminum exangue, quod pallidos homines efficit. Horatius 1. epiſtol. 20.4.
Humore exangues genæ. Cic. 3. Tuſc. 45.
Herbæ exangues. Ouid. 4. Metam. 54.
Homo eneruatus atq; exanguis. Cic. pro Seſt. 18.
Horror exanguis. Claud. 2. in Ruffin. 26.
Membra exanguia. Sil. lib. 7.137.
Morbus exanguis. Ouid. 15. Metam. 126.
Populus exanguis. Stat. 12. Thebaid. 5.
Senectus exanguis. Lucan. lib. 1.70.
Tumuli exangues. Claud. 3. de Raptu Proſerp. 69.
Vmbræ exangues. Virg. 6. Aen. 80. Id eſt animæ mortuorum.
Exanimus] exanima, exanimū, & hic & hæc exanimis, & hoc exanime pe. cor. (ἄψυχος, ἔκφορος,) Id eſt, mortuus & anima carens. Liu. lib. 8. Vt uno ictu exanimen equo præcipitaret. Virg. 6. Aen. 30. Exanimumq; auro corpus uendebat Achilles.
Exanimis, Exterritus, & ueluti per animi deliquium conſternatus. Virgilius 4. Aeneid. 135. Audijt exanimis, trepidoq; exterrita curſu, &c.
Pauidus & exanimis. Horat. 2. Serm. Saty. 6.23.
Artus exanimes. Ouid. 2. Metam. 68. Idem 1. Amor. 7.11.
Exanimes artus & membra trementia uidi.
Sternitur exanimiſq; tremens procumbit humi bos. Virgilius 5. Aeneid. 5.96.
Corpus exanime. Quint. lib. 4. cap. 2.9.
Lingua exanimis. Ouid. 11. Metam. 11.
Pallor exanimis. Stat. 12. Thebaid. 147.
Vmbra exanimis. Ouid. in Ibin 29.
Vultus exanimes. Lucan. lib. 2.6.
Decidit exanimis. Virg. 5. Aeneid. 103.
Exanimalis] & hoc exanimale, pen. prod. (ἀναιρετικὸς,) Quod animā eripit, uel quod eſt ſine anima. Plaut. Ru. 6.3.
Ita malè uiuo, ita multæ in pectore
Sunt curæ exanimales. Idem Bacchid. 19.7.
Exanimo] exanimas, pen. cor. (ἐκπλήττω, ἐκφοβέω, δειματῶ,) exanimare, Ab animo deductum, Perterrere, perturbare. Plau. Ciſtel. 5.5. Teren. And. 1.5.17. Oratio hæc me miſerā exanimauit metu. Cic. ad Pætū 9.15.7. Miraris me tanta perturbatione ualetudinis tuæ tam grauiter exanimatū fuiſſe.
Exanimare aliquem metu. Terent. And. 1.5.16.
Metuentes uerbera exanimantur. Horat. 3. Carm. ode 12.1.
Te metus exanimant iudiciorum atq; legum. Cic. in Parad. 21.

Auidos

Auidos uicinum fumus ut ægros exanimat. Horatius 1. Serm. Satyr. 4.26.

Timentem exanimat. Lucan. lib. 8.2.

Aliquem exanimare & inflare, cõtraria. Horat. 2. epiſt. 1.36.

Exanimare, Ab anima, Occidere, necare, Anima priuare. Curtius, Multos exanimauit rigor inſolitus niuis, multorum aduſſit pedes, plurimorumq; oculis præcipuè perniciabilis fuit. Gel. lib. 3. ca. 15. Anus repentè filio uiſo, copia atq; turba, & quaſi ruina incidentis inopinati gaudij, oppreſſa exanimataq; eſt. Cæſar 6. bel. Gal. 112.

Exanimare, & interimere. Cic. pro Milone 71.

Graui uulnere exanimari. Cic. 2. de Fin. 155.

Exanimatus] Particip. (ἐκπλημτος,) ſiue Nomen ex parti cipio, Timore conturbatus. Cic. 3. Verr. 46. Hæc ubi filio nuntiata ſunt, ſtatim exanimatus ad ædes contendit. Terentius And. 1. 1. 104. Ibi tum exanimatus Pamphilus

Bene diſſimulatum amorem, et celatum indicat. Idem Phor. 3. 3. 33.

Quam ego nunc intus ſocio eſſe exanimatam metu.

Dolet exanimatus. Stat. 3. Sylu. 1. 10.

Conſcientia peccati mutus atq; exanimatus ac uix uiuus. Cicero 4. Verr. 137.

Nulla conſcientia exanimatus. Cic. pro Milone 45.

Agmina exanimata. Virg. 5. Aen. 160.

Pectora bello exanimata replere. Stat. 4. Theb. 152.

Verba exiliter exanimata: quibus opponuntur Inflata & anhelata. Ci. 3. de Ora. 23. Nolo uerba exiliter exanimata exire, nolo inflata & anhelata grauius. Exanimata, id eſt efflata.

Exanimatio] Verbale, (ἐκπληξις,) eſt quæ metum ſubſequitur, & quaſi comes eſt pauoris, ut ait Cicero 4. Tuſc. 30. Et 1. Offic. 183. Ne in perturbationes atq; exanimationes incidamus.

Exanimatus] ab anima, Mortuus. Liu. lib. 22. Vnam in ipſa porta ſoſpite filio repentè oblato in conſpectu eius expiraſſe ferunt alteram cui mors filij falsò nuntiata erat, mœſtam ſedentem, ad primum conſpectum redeuntis filij, gaudio nimio exanimatam.

Corpora exanimata. Lucret. lib. 6. 253.

Exanio] exanias, (ἐκπυΐσκω,) exaniare, Ab ex, & ſanies ſaniei, compoſitum uerbum. ſignificat ſaniem & uirus exprimere. Celſus lib. 5. ca. 27. Sal quoq; his, præcipueq; ei quod canis fecit medicamentum eſt, ſi manus uulneri imponitur, ſuperq; id duobus digitis uerberatur: exaniat enim. Col. lib. 12. ca. 47. 9. Patimur autem nonnunquam tota nocte, & poſtero die pondere preſſam baccam uelut exaniari: tum, &c. Alij ſcribunt Exſanio.

Exantlo] exantlas, (ἐξαντλάω,) exantlare, Exhaurire, A uerbo Græco ἐξαντλεῖν, quod exhaurire ſignificat. Plautus Sticho 4. 116.

Næ iſte ædepol uinum poculo pauxillulo

Sæpe exantlauit ſubmetrum ſcitiſſimè.

Exantlari, Perfici, Pacuuius Peribœa, Non poteſt Menalippe hic ſine tua opera exantlari clauos. Nonius.

Exantlare, Perpeti uel ſuperare. Idem Accius Amphit. 15. 20. -pertolerarem uitam, cladeſq; Exantlarẽ impatibileis. Lucil. lib. 30. Quantaſq; modo ærumnas, quantoſq; labores exantlaueris. Cic. 4. Acad. 94. Credoq; Clitomacho ita ſcribenti, Herculis quendam laborem exantlatum à Carneade. Idem 1. Tuſc. 194. Idem 2. de Diuin. 98. Tot nos ad Troiam belli exantlauimus annos.

Exaptus] Adiectiuum, (συνημμένος,) pro ualde aptus. ut Brachia exapta ualidis lacertis. Id eſt aptata & coniuncta. Lucretius lib. 4. 167.

Exardeo] exardes, exarſi, exarſum, (ἐκπυρόομαι,) exardere, Valde inflammatum eſſe. Cic. de Amicit. 65. Niſi quædã admodum intolerabilis iniuria ita exarſerit, ut neq; rectũ, neq; honeſtum ſit, neq; fieri poſſit, ut non ſtatim alienatio, diſiunctioq; facienda ſit.

Acrius exarſit. Cic. 1. de Diuina. 115. Ineſt igitur animis præſagio extrinſecus iniecta, atq; incluſa diuinitus: ea ſi exarſit acrius, furor appellatur. Ouid. 2. de Arte 71.

Grauiter exarſit. Id eſt iratus eſt. Cic. 3. de Orat. 3.

Ad libertatis recuperandæ cupiditatem exarſiſſe. Cicero 11. Philipp. 290.

Ad ſpem libertatis exarſimus. Cic. 4. Philip. 163.

Contra aliquem exardere. Cic. 5. Tuſc. 121.

In omni genere amplificationis exardere. Cic. in Orat. 55.

Exardere in iras. Mart. lib. 1. 9.

Cupidine exarſit nouæ formæ. Ouid. 4. Metam. 70.

Exardere ira & indignatione: Hoc eſt, ueluti excandeſcere. Liuius 5. bel. Maced. 120. Cic. 4. Verr. 33. Exarſit iracundia ac ſtomacho. Plin. lib. 33. cap. 1. 13. Ouid. 13. Metam.

Sibilis uulgi exardere. Cic. Att. lib. 2. 36. 2.

Exarſit admiratio. Plin. lib. 37. in Procemio 2.

Exarſit ambitio magis quàm unquam aliàs. Liuius 5. bell. Macedon. 30.

Exarſit dies. Martial. lib. 3. 25.

Exarſit dolor, urgere illi ut nos loco mouerent. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 4.

Dolor exarſit in imis oſſibus. Virg. 5. Aeneid. 35.

Ignis exarſere animo. Virg. 2. Aeneid. 125. Ignes, Iræ.

Repentè iſta importunitas inauditi ſceleris exarſit. Cicero pro Sylla 56.

Tota Italia deſyderio libertatis exarſit. Cic. 10. Philip. 283.

Tempus illud exarſit ad innocentium periculum. Cicero pro Rabirio Poſthum. 9.

Exardeſco] exardeſcis, (ἐξαιθαλόομαι,) exardeſcere, Ardentem fieri. Cic. 2. de Orat. 103. Nulla materies tam facilis ad exardeſcendum, quæ niſi admoto igni, ignem concipere poſſit. Plin. lib. 13. cap. 25. 5.

Excipere flammam & exardeſcere. Cic. de Aruſp. reſp. 42.

Ad aliquid, aut ad aliquem exardeſcere. Cicero 3. Verrin. 43. Id eſt amore capi.

Iracundia exardeſcere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 77.

Amor exardeſcit. Cic. de Amic. 83.

Exardeſcit ira. Cic. 2. Tuſc. 98.

Exardeſcit admirabilis quædam beneuolentiæ magnitudo. Cicero de Amicit. 29.

Exareno] exarenas, penult. product. (ἐξαμμόω,) exarenare. Expurgare, & arenulas igni uel aliter auferre ex ære, quod quidam exſquammare dicunt. Plinius libro 33. capite 3. 23. Poſtea exarenatur, an ſatis decoctum ſit ſplendore deprehendente, iterumq; exhalatur igni, &c. De ære inaurando loquitur.

Exareo] exares, pen. prod. ſiue exareſco, exareſcis,) αὐαίνομαι,) exareſcere, Siccum eſſe, ſiue fieri.

Exareſcere ex amore. Plaut. Milit. 10. 46.

Exaruit diuturna miſeria filius. Cic. ad Att. lib. 10. 205. 6.

Exaruerunt amnes. Cic. in Piſonem 64.

Sole & uento penitus ſiccari & exareſcere. Columell. libro 3. capite 11. 2.

Exareſcere ſiti. Cic. de Claris Orat. 8.

Lachrymæ diuturna miſeria exareſcunt. Cicero Attico libro 10. 205. 5.

Facultas orationis exaruiſſe dicitur. Cic. Pæto, lib. 9. 18. 5.

Exaruit uetuſtate opinio. Cic. 3. Tuſc. 128.

Exaruerũt orationes Galbæ. Cic. de Claris Orat. 41. Id eſt iam non uigent propter antiquitatem quam redolent.

Vetus urbanitas exaruit. Cic. Curioni, lib. 7. 32. 3.

Exarefio] pen. pro. exarefis, (ἐξαυχμοῦμαι,) exarefieri, Aridum fieri: ut de fuco marino dicit Plin. lib. 26. cap. 10. 9.

Exarmo] exarmas, (ἀφοπλίζω,) exarmare, Armis ſpoliare. Suet. in Domitiano, cap. 15. Mineruam quam ſuperſtitioſe colebat, ſomniauit excedere ſacrario, negantemq; ultra ſe eum tueri poſſe, quòd exarmata eſſet à Ioue. Tacit. lib. 17. Longinum manibus coercent exarmantq;.

Exarmare ducem. Stat. 6. Thebaid. 69.

Legiones exarmare. Tacit. lib. 18.

Exarmare nauẽ, Armamentis ſpoliare. Papinianus in L. prima ad L. Rhod. de iactu. Budæus.

Exarmare accuſationẽ. Plin. lib. 3. epiſtolarum metaphoricõs dixit, pro Debilitare & infirmare. Budæus.

Exarmare feras, Hoc eſt dentes, ungues, uel alia noxia membra eis adimere. Vnde exarmatæ beſtiæ, pro cicuribus & manſuefactis ponuntur. Lamprid. in Heliog. Habuit leones & leopardos exarmatos in delicijs, &c. Budæus.

Exarmatus] Particip. (ἀφωπλισμένος,) Stat. 3. Theb. 61. -pallentes agar exarmatus ad umbras. Sil. lib. 11. 62.

Aequor exarmatum. Claud. epigram. 31. 1.

Exaro] exaras, pen. corr. (ἐξαρόω, διαχαράττω,) exarare, Arare, aut perfecte arare.

Exarare frumentum. Hoc eſt aratione percipere quantum frumenti producere poſſit ager unus. Cic. 5. Ver. 73. Ibidẽ, 36. Hæ literæ Iudices, L. Metelli, quas audiſtis, hoc quantũ eſt, ex Sicilia frumenti hornotini exarauerunt. Idẽ 7. Ver. 78.

Exarare radices. Plin. lib. 17. cap. 18. 4.

Exarare, per translationem, ſignificat ſcribere, qui enim ſtylo ſcribunt in codicillis, hi quaſi ſulcos inſtar aratorum ducere uidentur. Cic. Att. lib. 12. 232. 1. Vndecimo die poſtquã à te diſceſſeram, hoc literularum exaraui egrediens è uilla ante lucem. Plin. epiſt. 124. lib. 7. Perquàm exiguo temporis momento, idipſum, quod me ad ſcribendum ſolicitauerat, his uerſibus exaraui. Cic. ad Att. lib. 13. 290. 1. Ante lucem quum ſcriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaraui neſcio quid ad te, & ante lucem dedi.

Notas exarare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 18.

Sepulchra exarare. Cic. 2. de Legib. 92.

Senectus frontem rugis exarat. Horat. Epod. 8. 1.

Exaratus deus, Id eſt arando effoſſus. Cic. 2. de Diuinat. 76. Et paulo pòſt 121. De Tagete.

Exaſcio] exaſcias, (πελεκίζω,) exaſciare, Dedolare, diſponere, dolabra & aſcia parare, nondum tamen expolire. Exaſciatum dicitur quod iam affectum eſt, quanquam nondum confectum ſit. Vulgò Esbochare uocant artifices. Budæus.

Exaſciare, per translationem, pro rudi Minerua expolire, dixit Plaut. Aſin. 7. 104.

Iam hoc opus eſt exaſciatum. Id eſt, iam fieri cœptum eſt.

Exaſpero] exaſperas, pen. cor. (ἀπαγριόω, διαγριαίνω,) exaſperare, Aſperiorem facere. Plin. lib. 23. cap. 4. 4. Fauces exaſperat, & uenena omnia hebetat. Varro 1. de Re ruſt. cap. 52. Id fit è tabula lapidibus aut ferro exaſperata.

Exaſperatæ arteriæ. Plin. lib. 22. cap. 24. 5.

Enſem exaſperare ſaxo. Sil. lib. 4. 4.

Concuſſas Triton exaſperat undas. Oui. 2. Amorũ, eleg. 11. 6. Idem 5. Metamor. 2.

Exaſperare rem uerbis. Quint. lib. 4.

Exaſperare, pro Concitare & irritare. Col. li. 9. ca. 15. 3. Celſ. Itaq; ſiqua ſunt quæ exaſperatura eorum animos ſunt, optimum eſt ea eorum notitiæ ſubtrahere.

Exaſperatus animo. Liu. 8. bel. Pun. 130.

Comprimere, ac ſedare exaſperatos. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Exatio] exatias, (κορέννυμι,) exatiare, Idem quod ſatiare. Liu. 8. bel. Maced. 240. Pop. Rom. ne morte quidem P. Scipionis exatiari, niſi & ipſius fama ſepulti laceretur.

Enſes exatiare cruore. Sil. lib. 7. 108.

Corda exatiata cruore. Sil. lib. 16. 109.

Clade domus exatiata. Ouid. 8. Metam. 109. De Diana.

Exaturo] exaturas, pen. cor. (κορεννύω, κορέω,) exaturare. Idem quod ſaturare.

Exaturare animum alicuius ſupplicio, &c. per translationem. Cic. 7. Verr. 53.

Dolorem exaturare damnis. Stat. 6. Thebaid. 17.

Exaturauimus tela. Stat. 9. Thebaid. 3.

Oculos exaturata. Stat. 6. Thebaid. 35.

Exaturata libido. Cic. 5. Tuſcul. 143. de Sardanapalo.

Exſaturandus] (κορεσθησόμενος,) Ouid. 5. Metam. 4.

Sed quæ uiſceribus ueniebat bellua ponti Exaturãda meis.

Exauctoro] Vide Exauthoro.

Exaudio] exaudis, exaudiui, exauditum, pen. prod. (κατακούω, εἰσακούω,) exaudire, Idem quod perfectè audire. ut Exaudire uocem alicuius. Varro 1. de Re ruſt. cap. 69. 2. Cic. ad Atticum, lib. 4. 77. 3. Dic oro te clarius: uix enim mihi exaudiſſe uideor.

Attendere & exaudire. Cic. in Orat. 109.

Vt idem omnes exaudiant, uoce clariſſima dicam. Cicero pro Sylla 25.

Quæ exaudio, diſſimulare non poſſum. Cic. 4. in Catil. 86.

Exaudire clamorem. Terent. Hecyra.

Hinnitum equi exaudire. Cic. 1. de Diuinat. 126.

Tacitæ mentis exaudi preces. Senec. Hippol. 5. 10.

Supplicis exaudi preces. Ouid. 13. Metamorph. 183. Idem 2. de Ponto, eleg. 9.

Verba exaudi mea. Senec. Hippol. 12. 4.

Voces aliquorum exaudire. Cic. 1. in Catil. 16.

Vota et preces alicuius exaudire dicitur Deus. Vir. 1. Aen. 32.

Exauditus] pen. pro. Particip. (εἰσακουσμένος,) Author ad Heren. libro 2. 38.

Clamores exauditi. Cic. Attic. lib. 1. 9. 6.

Monitor non exauditus. Horat. 1. epiſt. 21. 3.

Vota exaudita parentis. Stat. 11. Thebaid. 123.

Vox exaudita per lucos. Virg. Georg. 96.

Vox naturæ exaudita. Cic. 1. de Finib. 108.

Exaugeo] exauges, exauxi, exauctum, (ἐπαύξω,) exaugere, Valde augere. Plaut. Sticho 5. 9. -egenti

Heræ ſubueni, benefacta maiorum tuorum exauge.

Exaugere animum alicuius. Terent. Heaut. 2. 2. 3.

Exauguro] exauguras, pe. cor. (ἐξοιωνίζομαι,) exaugurare, Ex ſacro prophanũ reddere: cui cõtrarium eſt Inaugurare. Solebant enim ueteres etiam ſua templa augurijs ſanctiora reddere. Liu. 1. ab Vrbe 240. Et ut libera à cæteris religionibus area eſſet tota Iouis, templiq; eius quod inædificaretur, exaugurare fana ſacellaq; ſtatuit: quæ aliquot ibi à Tatio rege primum in ipſo diſcrimine aduerſus Romulum pugnæ uota cõſecrata, inaugurataq; poſtea fuerant. Inter principia condendi huius operis mouiſſe numen ad iudicandam tanti imperij molem traditur deos. Nam quum omnium ſacellorum exaugurationes admitterent aues, in Termini fano non addixere. Id eſt, quum omnibus ſacellis alijs felix augurium præberent, & ſubſiſterent.

Exauguratio] Verbale, (ἐξοιωνισμός,) Vide in Exauguro.

Exauſpico] exauſpicas, pen. cor. exauſpicaui, exauſpicatũ, (κατάρχομαι,) exauſpicare. Plaut. Capt. 12. 108. Exauſpicaui ex uinculis, nunc intelligo Redauſpicandum hunc eſſe in catenas denuò. Id eſt malo auſpicio huc proceſſi, utiq; qui à uinculis, in quibus eram, initium uiæ cepi: propterea redauſpicare, hoc eſt regredi in catenas, quaſi iterũ auſpicandum, &

dum, & feliciorem uiam inceptandam mihi neceſſe uideo.

Exauthoro] exauthoras, pe. pro. (ἀποστρατεύω,) exauthorare, Authoratum & adſtrictũ dimittere, & abire ſinere, & ſuo arbitrio reddere: id quod citra ignominiam fieri poteſt. Liu. lib. 8. ab Vrbe, 176. Sine cõmeatu uagi milites in pacato, in hoſtico errent, immemores ſacramenti, licentia ſola ſe ubi uelint, exauthorent. Idem lib. 6. bell. Macedon. Poſtero die concione aduocata de rebus ab ſe geſtis quum diſſeruiſſet, milites exauthoratos dimiſit. Idẽ lib. 5. bel. Pun. 111. Velut exauthoratus morte ducis, ab ſignis deceßit. Vlpianus interpretatur exauthorare, inſignia militaria detrahere, quod cum infamia conficitur, ut eſt apud Lampridiũ in Alexandro, qui de exauthorata una legione loquens, ita inquit, Quum nihilominus poſt iſta fremerent, exclamauit, Quirites diſcedite, atq; arma deponite. mirando exemplo, depoſitis armis, depoſitis etiam ſagulis militaribus, non ad caſtra, ſed ad diuerſoria uaria diſceſſerunt. Et paulo pòſt, Eam tamen legionẽ quam exauthorauerat, &c. loco ſuo reſtituit. Ex Budæo.

Additur ſolum interdum ablatiuus bello aut armis: quia per translationem alijs quoq; rebus dicitur quis exauthorari. Quintil. Decla. 3. Pater huius poſt fractum Iugurthã exauthoratas bellis manus ruſtico labore ſubigit.

Exbaliſto] exbaliſtas. (ἐκλιθάζω,) exbaliſtare, Baliſta deijcere. Exbaliſtare, Decipere. Plaut. Pſeud. 8. 12.
Num inimicũ ego hũc cõmunem, meũ atq; noſtrorũ omniũ
Ballionem exbaliſto lepidè. Antiquum, & inuſitatum.

Excæco] excæcas, (ἐκτυφλόω,) excæcare, Idem quod cæcare, & oculos eruere. Plin. lib. 17. cap. 22. 7. Quidam tunc excæcant eum ſupina falce auferendo oculos. Idem lib. 20. cap. 18. 4. de papauere.

Excæcare aliquem, per translationem. Cic. 4. Acad. 132. Num ergo is excæcat nos, aut orbat ſenſibus?

Limus uenas excæcat in undis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 4.

Excalceo] excalceas, (ὑπολύω,) excalceare, Calceos detrahere. Suet. in Vitell. cap. 2. Claudiũ uxoribus libertisq; addictum, ne qua non arte demereretur, pro maximo munere à Meſſalina petijt, ut ſibi pedes præberet excalceãdos. Martial. lib. 12. 84. Excalceatus ire cœpit ad cœnam.

Excalceor] pro excalceo, antiquum. Varro Pſeudolo, nam in oppido, quæ eſt ædes Apollinis, & quæ ibi ad Herculis introeat, nemo ſe excalceatur. Antiquum.

Excalefacio] ſiue excalfacio, excalfacis, detracto e ante f, excalfeci, pen. prod. excalfactum. (ἐκθερμαίνω,) excalfacere; Vehementer calfacere. Plin. lib. 21. ca. 20. 4. Vrinas magis excalefacit, quàm crocum ipſum. Ibidem, cap. 21. 4.

Excalfacere algores. Plin. lib. 22. cap. 23. 6.

Excalfio] pen. pro. excalfis, excalfieri, pe. cor. Plin. lib. 24. cap. 7. 6. Quum quid ſiccari excalfieriue opus ſit.

Excalfactio] Verbale. (ἐκθέρμανσις,) Plin. lib. 31. ca. 9. 8.

Excalfactorius] Adiect. (θερμαντικὸς,) ut Excalfactoria roſa, quæ excalfacit. Plin. lib. 21. cap. 18. 10. Et Excalfactoria uis. Plin. lib. 23. cap. 4. 9.

Excalpo] excalpis, excalpſi, excalptum, (ἐκγλύφω,) excalpere. Idem quod ſcalpere. Cato cap. 18. 1. de ædificatione torcularis, Arbores craſſas pedes duos, altas pedes nouem, cum cardinibus: foramina longa pedes tres ſemis, & excalpta digitos ſex. Quintilianus libro 3.
Excalpere ſignum ex molari lapide.

Excandefacio] excandefacis, pen. corr. (ἐκπυρόω,) excandefacere, Aliquid ita incendere & inflãmare, ut album candidum uideatur.

Excandefacere annonam, per metaphorã. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. 12. Id eſt incendere & reddere cariorem annonã.

Excandeſco] excandeſcis, excandui, (ἐκπυρόομαι, θυμόομαι,) excandeſcere, Vehementer incẽdi, inflammariq;. Cato de Re ruſt. cap. 95. Nam ſi in tecto coquas, quum bitumen & ſulphur additum eſt excandeſcet.

Excandeſcere, transfertur etiam ad iram, quòd ea uelut igne animus incendatur. Col. lib. 7. cap. 12. 5. Vt nonnunquam etiam conſeruos iratius intueantur, ſemper excandeſcant in exteros. Cælius Ciceroni, lib. 8. 12. 5. Id poſtquam reſciit, excanduit. Plin. epiſt. 90. lib. 4.

Ira excandeſcere. Cic. 4. Tuſc. 65.

Verbis excandeſcere. Quint. lib. 5. cap. 10. 45.

Excandeſcentia] huius excandeſcentiæ, (θύμωσις,) ab Apuleio de dog. Platonis, appellatur ea animi pars, quæ irritabilis eſt, habens domicilium in corde, quam alio nomine iraſcentiam nominãt. Cic. lib. 4. Tuſc. 26. Libidini ira, excandeſcentia, odium, inimicitiæ, diſcordia. Ibid. 32.
Excandeſcentia autem ſit ira naſcens, & modo exiſtens.

Excanto] excantas, (καταθέω, καταγοητεύω,) excantare, Idem quod incantare. Plin. lib. 28. cap. 2. 18. Qui fruges excantaſſet. Plaut. Amph. 15. 71.
Præſtigiator ſortè aut ueneficus
Hanc excantat tibi familiam. Cato cap. 160. Luxum ſiquod eſt, ut excantes: hac cantione ſanum fiet.

Excantare, Id eſt cantionibus è loco aliquo euocare. Proper. li. 3. eleg. 3. 10. Vt per te clauſas ſciat excantare puellas, &c. Horat. Epod. 5. 9.
Quæ ſydera excantata uoce Theſſala,
Lunamq; cælo deripit.

Excantare, Excludere, inquit Nonius. Plau. Bacch. Nam credo cuiuis excantare cor poteſt. Lucilius Saty. lib. 2. Quæ ego nũc Aemylio præcanto, atq; exigo, atq; excanto. Varro Eumenidibus, Vbi uident ſe cantando ex ara excantare non poſſe, deripere incipiunt. Antiquum.

Excarnifico] excarnificas, pen. cor. (ἐξανιάω,) excarnificare, A carnifice. Suet. in Vitell. Apud Gemonias minutißimis ictibus excarnificatus atq; confectus eſt. Cic. 3. de Nat. deor. 116. Anaxarcum Democriteum à Cyprio tyranno excarnificatum accepimus.

Excarnificare, per trãslationẽ excruciare. Ter. Heau. 4. 6. 9.
Huiuſmodi mihi res ſemper cõminiſcere ubi me excarnifices.

Excauo] excauas, pen. cor. (ἐκκοιλόω,) excauare, Idẽ quod cauare. Cic. 6. Ver. 54. Erat etiã uas uinarium ex una gemma pergrandi, trulla excauata cum manubrio aureo. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 5. 13. Et natatilia ſunt excauata anatum ſtabula. Plinius lib. 10. cap. 33. 3.

Excauatio] Verbale, (κοίλωσις,) Senec. 4. Natu. quæſt. Stillicidij caſus lapidẽ cauat: & hæc ipſa excauatio rotunda fit.

Excedo] excedis, pen. pro. exceßi, exceſſum, (ἐκχωρέω, ἀποχωρέω,) excedere, Egredi ſignificat, teſte Feſto.

Abire, excedere, euadere, erumpere. Cic. 2. in Catil. 25.

Excedere acie, prælio, uel è prælio, & ex acie. Liu. 4. ab Vrbe 123. Cæſar 4. bel. Gal. 502. Ibid. Liu. 2. ab Vrbe 81.

Excedere de medio. Teren. Phorm. 5. 8. 74. Id eſt, mori.

Excedere ex loco. Id eſt mori. Terent. And. 4. 5. 21. Mane, caue quoquam ex iſthoc exceßis loco.

Excedere è uia, uel ex uia. Cæſar 5. bel. Gal. 71.

Ex urbe excedere. Cic. 1. Philip. 6.

Excedere extra. Cic. de Vniuerſ. 20.

In locũ aliquem excedere. Cic. in Salluſt. 11.

Excedere in certamen. Liu. 4. bel. Maced.

Cælo excedit lucifer. Ouid. 11. Metam. 115.

Excedere domo. Cæſar 4. bell. Gal. 510.

Excedere finibus. Cæſar 4. bel. Gal. 530.

Finib. prouinciæ excedere. Aſinius Pollio Ciceroni, li. 8. 32. 13.

Foribus excedere. Ouid. 4. Metam. 17.

Muros patrios excedere. Lucan. lib. 1. 100.

Patria excedere. Virg. 1. Aeneid. 73.

Pugna excedere. Virg. 5. Aenei. 75.

Excedere quatuordecim dies morbus dicitur. Celſ. lib. 3. c. 23.

Regione uiarum excedere. Virg. 2. Aeneid. 157.

Regnis exceßit auitis. Virg. 3. Georg. 46.

Excedere Roma, uel Italia. Liuius 2. ab Vrbe 59. Cæſar 1. bell. Ciuil. 43.

Sedibus nefandis excedere. Stat. 11. Thebaid.

Tectis excedere. Ouid. 2. Metam. 151.

Terra ſcelerata excedere. Virg. 3. Aeneid. 12.

Excedere urbe. Cic. ad Brutum 15. 6.

Exceßit mihi ætas ex magiſterio tuo. Plaut. Bacchid. 2. 40.

Excedit è corpore animus. Cic. 1. Tuſc. 40.

Exceßit annos decem. Colum. lib. 6. cap. 21. 1. Plinius epiſt. 25. a, Annum tertium & octogeſimum exceßit in altißima tranquillitate.

Excedunt in eum annum: Hoc eſt reducuntur & ueluti excedentia tranſmittuntur ex uno anno in alium. Liuius 10. bell. Punic. 115.

Cenſu excedere. Stat. 3. Sylu. 3. 30.

Exceßit ex corde cura. Terent. Hecyra 3. 1. 12.

Exceßit dominatus, & Alius exortus, contraria. Cicero in Parad. 51.

Excedere ex ephebis. Terent. And. 1. 2. 24.

Excedit fidem impudens cura qua, &c. Plin. lib. 28. ca. 5. 17.

Fidem exceßit ſumma tuorum meritorum. Ouid. 7. Meta. 33.

Excedunt quadragenos denarios libræ. Plinius lib. 13. cap. 3. 1. de unguentis.

Non excedũt in modium uicenas libras. Plin. lib. 18. ca. 7. 16.

Excedit magnitudinem fabæ. Plin. lib. 12. cap. 5. 2.

Exceßit è memoria. Liu. 6. bel. Pun. 65. Id eſt, oblitus ſum.

Metum exceſſere mea bona. Ouid. 6. Metam. 40.

Excedere modũ. Liu. 3. ab Vrbe 278. Idem 6. bel. Pun. 101. Multa alia eiuſdem generis, alia uera, alia aßimulata, admirationis humanæ in eo iuuene exceſſerant modum.

Olympus excedit nubes, Id eſt cœlũ eſt ſupra nubes. Lu. 2. 55.

Excedere officium. Plin. epiſt. 264.

Notæ exceſſere de pectore. Ouid. 6. Metam. 134.

Peſtes excedunt. Virg. 6. Aeneid. 148.

Pudorem iuſtum excedere. Stat. 5. Sylu. 5. 12.

Excedere ex pueris. Cic. pro Archia 2.

Exceßit res ad publicam querimoniam. Liu. 5. bel. Pun. 5.

Excedit aurium ſenſum. Plin. lib. 2. cap. 3. 1.

Excedere uita, uel è uita, pro Mori. Cic. de Clar. Orat. 39. Ibid. 142. Sed ad eos, ſi placet, qui uita exceſſerũt, reuertamur. Idem 9. Philip. 258. Et de Amicit. 11.

Excedere è uita, & Manere in uita, contraria. Cicero 3. de Finibus 92.

Excedere, abſolute. Cic. Poſt reditum in Sena. 5. Quo quidem tempore quum is exceßiſſet qui cædi & flammæ uobis authoribus reſtiterat, &c.

Exceſſus] huius exceſſus (ἀποχώρησις, Verbale, ut Exceſſus è uita. Cic. 3. de Fin. 91. In his & exceſſum è uita, & in uita manſionem. Idem 1. Tuſcul. 43.

Excedere pro exire, effluere. Celſ. lib. 7. cap. 14. ad finem, de uitijs umbilici, Neq; id ſatis eſt, ſed aluus quoq; ei ducẽda eſt, qui facilius omnia quæ exceſſerunt, intra aluum conſidant.

Excello] excellis, excellui, excelſum, (διαφέρω, προέχω, ὑπερέχω, ἐξέχω,) excellere, Eſt ut ait Feſtus, in altum tollere.

Excellere, Præſtare, antecellere, eminere. Cic. 1. de Diuin. 159. Telmeſus in Caria eſt, in qua urbe excellit Aruſpicũ diſciplina. Idem de Amicit. 63.

Excellere & præſtare. Cic. pro Plancio 49.

In gloria eſſe, & excellere. Cic. 1. de Diuin. 69.

Excellere ſuper omnes alios. Liu. 8. bel. Pun.

Multum excelluit. Vide Multus.

Excellere in re aliqua. Cic. de Amic. 29. Idem 1. Acad. 6. Præſertim quum & ipſe in eo excellas.

Longè alijs excellere in aliqua re. Cic. 2. de Orat. 119.

In aliquo genere uirtutis excellere. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 7.

In ſcientia excellere, pulchrum. Cic. 1. Offic. 28.

Excellere inter aliquos. Cic. 1. de Inuent. 5.

Inter omnes unum excellere. Cic. in Orat. 4.

Præter cæteros in aliqua re excellere. Cic. 2. de Orat. 120.

Excellere animo. Cic. 4. de Finib. 47. Conſilio, ad Attic. lib. 1. 12. 8. Ingenio 1. Tuſc. 55. Vitijs 1. de Leg. 76. Dignitate, Cæſ. 6. bel. Gal. 54.

Excellere cæteris, id eſt excedere cæteros, uel præſtare cæteris. Cic. pro Lege Manil. 27.

Dignitate cæteris excellere. Cic. ut is qui dignitate principibus excellit, facilitate infimis par eſſe uideatur.

Fama bona excellere. Lucret. lib. 6. 3.

Ingenio ſcientiaq; excellere. Cic. 4. Academ. 9.

Excellere opibus. Liu. 4. bel. Maced. 122.

Rebus omnibus excellere. Lucret. lib. 1. 6.

Aliquem pluribus rebus excellere. Cic. de Claris Orat. 42.

Excellere etiam in malam partem accipitur. Cic. in Piſonẽ 74. Non enim dubito quin quum hæc excellunt, me noſſe uideas, non exiſtimes, mediam illam partem & turbam flagitiorum tuorum mihi eſſe inauditam.

Excellens] Participium. (προέχων, ἐξέχων, Cic. ad Lentulũ, lib. 1. 7. 9. Virum enim excellentem, & tibi tua præſtanti in eum liberalitate deuinctum.

Excellens & præſtans. Cic. de Claris Oratorib. 144. Idem 1. de Nat. deor. 77. Piè ſancteq; colimus naturam excellentem atq; præſtantem.

Perfectum & excellens. Cic. in Orat. 5.

Excellens omnibus uir. Cic. 3. de Finib. 13.

Inter tot æquales unus excellens Galba fuit. Cicero de Claris Oratoribus 187.

Excellens omni genere laudis. Cic. 1. Acad. 18.

Excellens animo & forma. Plin. lib. 24. cap. 17. 10.

Excellens amicitiæ gloria. Cic. de Amicitia 5.

Ore excellens, id eſt eloquens. Sil. lib. 1. 31.

Rerum omnium præſtantia excellentes dij. Cicero 2. de Diuinat. 193.

Animo & uirtute excellenti homo. Cic. pro Archia 11.

Ars & uenuſtas excellens. Cic. pro Archia 13.

Excellenti gratia homines ad conficiendas centurias. Qu. Cic. de Petit. Conſul.

Excellens ingenium. Liu. 2. ab Vrbe 187.

Ingenijs excellentibus præditi homines ſpe gloriæ excitantur. Cic. 2. de Finib. 122.

Muliebris formæ pulchritudo excellens. Cic. 2. de Inuent. 122.

Excellens & ſingularis ſcientia. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 14.

Tumulus ciuitatis excellens. Cic. Antè quàm iret in exil. 15.

Excellens] (ὑπέροχος,) Nomen ex participio. Cic. 1. de Nat. deor. 7. Atq; haud ſcio an pietate aduerſus deos ſublata, fides etiam & ſocietas generis humani, & una excellentißima uirtus iuſtitia tollatur.

Excellentia [huius excellentiæ: ut (ὑπεροχὴ,) Excellentia & magnitudo animi. Cic. 1. Offic. 26.

Excellentia & præſtantia. Cic. 1. Offic. 137.

Hominis excellentiæ conſentaneum. Cic. 1. Offic. 135.

Excellenter] Aduerb. (ἐξόχως,) Cic. 1. Offic. 89. Quæ magno ani

gno animo, & fortiter, excellenterq́; geſta ſunt.

Audere excellentius aliquid. Ouid. ad Piſonem 51.

Excelſus] (ὑψηλὸς, ὑψέροφος, ὑψίπεος,) Participiũ, ſiue Nomen ex participio, Magnus, altus. ut Arces excelſæ. Lucanus, lib. 3. 93.

Excelſus & altus. Cic. 2. Tuſc. 16.

Ab æde excelſa proſpectare. Ouid. 15. Metam. 169.

Ibes aues excelſæ. Cic. 1. de Nat. deor. 140.

Baſis excelſa. Cic. 6. Verr. 66.

Excelſiſsimum uiſcerum, cerebrum. Plin. lib. 11. cap. 37. 12.

Ab excelſa præceps delapſa feneſtra. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 8.

Excelſus mons. Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Nemus excelſum, Id eſt, Quod excelſas habet arbores. Sene. Troad. 3. 3.

Porticus excelſa. Cic. Att. lib. 4. 86. 6.

Tecta excelſa. Ouid. 15. Metam. 12.

Turris excelſa. Sil. lib. 13. 139.

Vertex excelſus montis. Virg. 5. Aen. 7.

Excelſior, Comparatiuũ, (ὑψηλότερος,) Gel. lib. 1. Tanto fuiſſe Herculem corpore excelſiorẽ. Plin. lib. 10. ca. 6. Nidificãt enim in excelſiſsimis rupibus.

Excelſus & magnificus. Cic. 1. Offic. 111. Omnino illud honeſtum, quod ex animo excelſo magnificoq́; quærimus, animi efficitur non corporis uiribus.

Magnus & Excelſus homo. Cic. pro Muræn. 55.

Grandis & excelſus orator. Cic. in Orat. 64.

Amplius & excelſus animus. Cic. 1. de Inuent. 120.

Excelſus & illuſtris locus. Cic. Curioni, lib. 2. 4. 1.

Excelſus, illuſtris, & clarus locus. Cic. in Somnio Scip. 5.

In excelſum collocare ſimulacrũ aliquod. Cic. 3. in Catil. 64.

In excelſum emicant rami. Plin. lib. 12. cap. 5. 2.

In excelſo poſita ſtatua. Cic. Att. lib. 6. 111. 29.

Excelſitas] pen. cor. huius excelſitatis, f. g. (ὕψος,) Altitudo. Plin. lib. 21. cap. 5. 1. Nec ulli florum excelſitas maior. De lilio. Idem lib. 36. cap. 25. 23.

Excelſitas animi, pro magnitudine. Cic. 3. Offic. 29.

In excelſitatem naſcitur. Plin. lib. 16. cap. 36. 9.

Excelsè, excelſius, excelſiſsimè, Aduerbium, (ὑψοῦ, ὑψόθι, ὑψόσε,) Hoc eſt, altè & in ſublime. Colum. lib. 4. ca. 1. 5. Si modò ſcandit excelſius, plus alimenti, terræq́; deſyderat. Cic. in Oratore 65. Omnia profectò; quum ſe à cæleſtibus rebus referet ad humanas, excelſius magnificentiusq́; & dicet & ſentiet.

Excepto] exceptas. Vide Excipio.

Excerno] excernis, excreui, excretum, pe. pro. (ἐκκρίνω, ἀποκρίνω,) excernere, Extra cernere, Purgare. Col. li. 2. Itaq́; in area detrita frumenta ſic aggerenda, ut omni flatu poſſint excerni. Idem lib. 8. cap. 4. Furfures à farina excreti. Celſus lib. 4. Quoniam portæ modo, in inferiores partes ea quæ excreturi ſumus emittit.

Excretum] pen. pro. Subſtãt. (ἔκκριμα,) Quod excernicu lo pro immundo ſeponitur. Col. lib. 8. cap. 4. Vbi annona eſt carior, excreta tritici minutè commode dantur gallinis.

Excrementum] excrementi, (περίττωμα,) Purgamentum & ſtercus. Vnde Plin. lib. 10. cap. 43. ſcribit quòd quia coruus excrementis calceamenta fœdauerit, à mancipe proximæ ſutrinæ exanimatus ſit.

Oris excrementum. Tacit. lib. 20.

Excerpo] excerpis, excerpſi, excerptum, (ἀπολέγω,) excerpere, Secernendo extrahere. Terent. Phorm. 4. 4. 17. Tu id quod boni eſt, excerpis, dicis quod mali eſt. Cic. 3. Offic. 4. Sed quia ſic ab hominibus doctis accepimus, non ſolùm ex malis eligere minima oportere, ſed etiã excerpere ex his ipſis ſiquid ineſſet boni.

Excerpere & libare. Cic. 1. de Inuent. 124.

De aliquo numero aliquid excerpere. Cic. 2. de Orat. 26.

Numero aliquorum ſe excerpere. Horat. 1. Serm. Saty. 4. 8.

Excerpere ſe uulgo. Senec. de Tran. uitæ. Item epiſt. 5. Hominum conſuetudini excerpere, pro eximere.

Excerpens, Partic. (ἀπολέγων,) Horat. 2. Serm. Saty. 3. 55.
Quid? quum Picenis excerpens ſemina pomis
Gaudes, &c.

Excetra] excetræ, pen. prod. (ἔχιδνα,) dicta eſt hydra ſerpens, quòd uno cæſo capite tria excreſcant. Seruius in 6. Aeneid. hydram dicit quæ fuit in Lerna Argiuorum palude. Plaut. Perſa. 2. 3.
Nam cũ leone, & cũ excetra, cum ceruo, cũ apro Aetolico,
Cum auibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mauelim,
Quàm cum amore. Cic. 2. Tuſc. 37.

Exchalcio] exchalcias, (ἐκχαλκόω,) exchalciare, Aere ſpoliare, ac nummos auferre. Porphyrio in Horat. lib. 1. Serm. Saty. 8. Voranus, inquit, Qu. Luctatij Catuli libertus, omni loco, omni tempore furaciſsimus fuiſſe dicitur. De quo etiã illud traditur: quum deprehenſus à nummulario eſſet, de cuius menſa nummos ſubtractos in calceos ſibi infarcierat: quidam iocans, Bellè, inquit, te nummularius ille exchalciauit. cũ aſpiratione ſcilicet ſecundæ ſyllabæ: ſimul ut chalcon id eſt æs ablatum ex calceamento obijceret. Meminit & Cælius lib. 19. cap. 9.

Excido] excidis, pe. cor. excidi, (ἐκπίπτω,) excidere, Ab ex, & cado, cadis, ſignificat ueluti ex ſublimi in decliuẽ locũ cadere. Plau. Pœn. 4. 38. Huic excidit lingua, ut ego opinor.

Excidere & elabi. Cicero 1. in Catil. 11. Quoties iam tibi extorta eſt ſica iſta de manibus? quoties uerò excidit caſu aliquo, & elapſa eſt.

Excidere & fluere. Cic. 12. Philip. 324.

E corpore excidunt ſagittæ. Cic. 2. de Nat. deor. 18. 9.

E mundo excidere ſol uidetur. Cic. Att. lib. 9. 181. 6.

Ex utero elapſum excidit animal. Cic. 2. de Nat. deor. 192.

Excidit de manibus gladius. Cic. in Piſonem 15.

Excidit in pedem ſagitta. Plin. lib. 25. cap. 6. 3.

Excidit in uia. Cic. ad Atticum, lib. 2. 23. 1.

Curru exciderat. Ouid. 6. Faſt. 149.

Equis excidit iuuenis. Ouid. ad Liuiam 23. de Phaethonte.

Vinclis excidere, pro Effugere. Virg. 4. Georg. 82.

Dies cœlo excidit. Senec. Thyeſte 1. 11.

Fulmina exciderunt cœlo. Silius lib. 7. 75.

Inchoata & rudia exciderunt. Cic. 1. de Orat. 3.

Excidere aliquid alicui dicitur, quando obliuiſcitur alicuius rei. Cic. 2. de Legibus 74. Mart. lib. 1. 91. Quæris quis hic ſit? excidit mihi nomen.

Excidere & Inſidere cogitatio dicitur, Contraria. Cic. Luceio, libro 5. 13. 3.

Excidit, qui memoria labitur. Quint. lib. 11. Nam etiã excidentes, unius admonitione uerbi in memoriam reponuntur.

Excidit animo caritas. Plin. in Paneg. 143. Et Virg. 1. Ae. 6.
Necdũ etiã cauſæ irarũ, ſæuiq́; dolores Exciderant animo.

Aeuo primo excidere, id eſt Mori. Propert. lib. 3. eleg. 7. 2.

Auſis magnis excidere. Ouid. 2. Metam. 66.

Cura mei tibi excidit. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 2.

Excidit dolori noſtro uindicatus Nero. Plin. in Paneg. 87.

Excidit ex hac familia. Plaut. Menæh. 14. 93.

Fine excidit. Quint. lib. 2. cap. 17. 16.

Ingenium excidit tantis malis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1. 10.

Ingenio alicuius excidere. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 4.

In uitium libertas excidit. Horat. de Arte 57.

Excidit memoria huius rei, uel hæc res excidit è memoria. Liu. 9. bel. Pun. 101. Ibidem lib. 7. 14.

Excidit numero ciuium. Plin. epiſt. 171. c.

Excidit mihi oratio. Cic. 2. Verr. 99.

Nefas ore excidit. Virg. 2. Aeneid. 142.

Scelus excidit ore. Ouid. 7. Metam. 35.

Senſib. ereptis mẽs excidit. Catul. de coma Berenicis, epi. 61. 5.

Exciderat pacis mentio ex omnium animis. Liuius 4. bel. Macedon. 146.

Nomen tuum penè mihi excidit. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 2.

Officium mihi excidit. Ouid. 5. Faſt. 63.

Pietas excidit. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 3.

Spes excidit. Ouid. 6. Faſt. 79.

Fortuitũ excidit. Verbum. Cic. 10. Philipp. 272.

Excidit uerbum ex ore, Elapſum eſt, per incogitantiam prolatum eſt. Cic. pro Sylla, 54. Verbum ecquod unquam ex ore huius excidit, unde quiſquã poſsit offendi? Idẽ. 10. Philip.

Excidit è manibus uictoria. Cic. ad Brutum, 10. 3.

Vox excidit ore. Virg. 6. Aeneid. 137.

Vultus deo excidit. Ouid. 2. Metam. 59.

Excidet uxore. Terent. And. 2. 5. 12. Id eſt, non dabitur ei illa in uxorem.

Excidere ab aliquo, pro diſſentire, ut ait Nonius. Lucil. lib. 28. Ego ab Archilocho excido.

Excido] excidis, excidi, exciſum, pen. prod. (ἐκτέμνω,) excidere, Ab ex, & cædo, cædis, compoſitum.

Arborem excidere. Cic. Attic. lib. 15. 323. 6.

Columnas excidunt rupibus. Virg. 5. Aeneid. 87.

Excidere lapides ex terra. Cic. 2. Offic. 17.

Lucum excidere. Cic. Trebatio, lib. 7. 21. 3.

Syluas excidere. Lucret. lib. 5. 255.

Excidere ſtagnum in petra. Colum. lib. 8. cap. 17. 1.

Excidere malum. Cic. ad Brutum, 4. 4. Neu ſemper primi cuiuſq́; mali excidendi cauſa ſit, ut aliud renaſcatur illo peius. Eidem, 16. 14.

Oppugnare, excidere, incendere. Cic. pro Seſtio, 82. Ille qui monimenta publica, qui ædes ſacras, qui domos inimicorũ ſuorum oppugnauit, excidit, incendit.

Excidere manibus ſuis patriam. Plaut. Trucul. 10. 52.

Vrbes excidere. Cic. pro Domo ſua, 48.

Excidere & euertere urbem. Cic. pro Seſtio, 28.

Ex animo excidere. Cic. de Prouinc. Conſul. 36. Hoc eſt memoria euellere.

Excidere numero ciuium aliquem, pro Eijcere in exilium. Plinius epiſt. 171.

Exciſus pen. pro. (ἐκτετμημένος,) Partic. ut Exciſa arbor. Cic. ad Att. lib. 15. 323. 6. Et 5. Ver. 98. Itẽ Exciſum caput, Pli. lib. 33. ca. 3. 9. Et apud Virg. 2. Aen. 96. Trabs exciſa.

Domus exciſa. Sene. Herc. furente, 11. 29.

Templa exciſa. Stat. 5. Sylu. 3. 4.

Marte exciſa. Stat. Sylu. lib. 11. 29.

Excidium] (ἀνάστασις,) Peremptio, & quaſi nex urbis aut prouinciæ. Liu. 7. bel. Punic. 214. Magnum ſe excidio eius urbis terrorẽ cæteris iniecturum. Plin. lib. 16. cap. 39. 10.

Fumantia excidia euerſæ urbis. Virg. 10. Aeneid. 9. quòd ignibus conflagrata ſit.

Miſerabile excidium. Stat. 6. Thebaid. 20.

Aduentat illi excidium. Tacit. lib. 20.

Dare aliquem excidio. Virg. 12. Aeneid. 132.

Excidiũ auro ſenis factũ, per translationẽ dictũ. Plaut. Bacch. (20. 20.

Moliri excidium. Sil. lib. 1. 3.

Petere urbem excidijs. Virg. 2. Georg. 101.

Exciſio] Verbale, (ἀναστάτωσις,) ut Exciſio tectorum. Cic. pro domo ſua, 113.

Excidionem urbis à cædendo dictam, manifeſtum eſt. Feſtus.

Exciſo] exciſas, pen. prod. (διατέμνω,) exciſare, Laniare, Vulnerare, inquit Nonius. Plautus Ciſtel. 10. 46. Capillo ſciſſo, atq́; exciſatis auribus. Antiquum.

Excindo] excindis, excidi, penult. corrept. exciſum, penult. prod. (ἀναιρέω, καταβάλλω, ἐκκόπτω, ἐκκολάπτω,) excindere, Euertere, Dedere. Cic. in Somn. 60. Numantiam excindes. Liu. Multum intereſt, alienos populari fines, an uri tuos, excindiq́; uideas. Sine ſ ſcribendum, quòd x pro duplici ſſ accipiatur. Cic. pro Plancio, 79.

Domos excindere. Virg. 12. Aeneid. 129.

Genus aliquod excidere. Valer. 6. Argon. 94. Et apud Virg. lib. 9. Aeneid. 28.
Gentem aliquam ferro excindere.

Excindere linguam. Cic. 3. de Orat. 3.

Nomen alicuius excindere. Sil. lib. 7. 129.

Rupes excindere. Stat. 3. Sylu. 1. 25.

Telis excindere urbem. Virg. 2. Aeneid. 36.

Exciſorius] Adiectiuũ, (ἐκκοπτικὸς,) ut Exciſorius ſcalper, quo carioſa exciditur caro. Celſus lib. 8. cap. 3.

Excio] excis, exciui, excitum, pen. prod. (ἐκκαλέω,) excire, uel Excieo, excies, exciui, excitum, pen. cor. exciere, Extra uocare, ſiue accire. Plautus Epid. 12. 1. Quid eſt pater quòd me exciuiſti ante ædeis?

Excire foras. Plaut. Pſeud. 23. 1.

Excire iuuentutem ex Italia. Cic. 12. Philip. 329. Idcircóne ſaga ſumpſimus? arma cepimus? iuuentutem omnem ex tota Italia exciuimus?

Excire ſomno, uel ex ſomno. Liu. 4. ab Vrbe, 116. Idem lib. 1. 26. Et Lucret. 4. 9. Sopore excire aliquem.

Excire cubilibus. Liu. 5. ab Vrbe, 199.

Excire animas ſepulchris. Virg. 8. eclog. 20.

Excire, (ἐγείρειν,) pro Commouere. ut Excire lachrymas alicui. Plaut. Ciſtel. 2. 103.

Mollem in undis excire. Virg. 5. Aeneid. 153.

Excire hoſtem ad dimicandum. Liu. 2. ab Vrbe, 128.

Excire tumultum. Liu. 3. ab Vrbe, 161.

Vrbes excire. Lucan. lib. 2. 10.

Excire aliquem ad cupiditatem diſcendi. Liu. 1. ab Vrbe, 74.

In arma excire aliquem. Stat. 4. Thebaid. 30.

In pugnam exciri. Lucanus lib. 6. 3.

Canes excieńt ſuem. Ouid. 10. Metam. 141.

Sonitus excitur pedibus. Lucret. lib. 2. 66.

Excitur omne Hernicum nomen, omnis militaris ætas. Liu. 7. ab Vrbe, 28.

Excitus] pen. corr. (ἐγερθεὶς,) ab excieo: ſiue excitus, pen. prod. ab excio, Partic. Oui. 2. Metam. 56. Nec fruitur ſomno uigilantibus ex curis.

Excitis longè ab domo principibus. Liu. 1. ab Vrbe, 219.

Somno longo excita. Claud. in Præf. bel. Get. 1. Sil. lib. 17. 21.

Stratis excita iuuentus. Lucan. lib. 1. 48.

Mente pauida exciti ſonipedes. Senec. Hippol. 10. 19.

Excito] excitas, pen. corr. (ἐγείρω, ἀνεγείρω, ἐξεγείρω,) excitare, Frequentiuum ab excieo, excies, ſignificat commouere.

Allicere & excitare. Cic. 2. Offic. 28. Hoc igitur cognito dicendum eſt quonam modo hominũ ſtudia ad utilitates noſtras allicere atq́; excitare poſſumus.

Excitare & acuere. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 12.

Excitare & agitare. Cic. 3. Offic. 83.

Commouere & excitare. Cic. pro Muræna, 35.

Confirmare & excitare. Cic. Att. 1. 11. 13.

Excitare & incitare. Cic. Q. fratri, lib. 1. 1. 66.

Excitare & inflãmare animos imperitorũ. Cic. de Aruſp. reſp. (37.

Excitare & Sedare, contraria. Cic. de Orat. 101.

Stimulare & excitare. Cic. pro Plancio, 56.

Excitare ad aliquid. Quint. lib. 4. cap. 1. 23.

Excitare ad actionem. Cic. 4. Acad. 187. Ad experientiam. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 10.
Ductor ad arma excitat. Silius lib. 5. 39.
Excitare ad arma ciuitatem aliquam. Cic. 1. de Diuin. 97.
Ad decus populum languentem labentemq; excitare. Cicero 1. de Orat. 101.
Ad laborem & laudem nos & liberos noſtros excitare. Cicero pro Planc. 49.
Excitare ad memoriam alicuius rei. Cic. in Top. 4.
Excitare aliquem ad uirtutem. Cæſar 7. bel. Gal. 326.
Alacritate & quaſi lætitia ad canendum galli uictores excitantur. Cic. 2. de Diuin. 84.
A mortuis dicendo aliquē excitare. Hoc eſt uelut euocare. Cic. 1. de Orat. 127.
Excitare ſomno, de, è, uel ex ſomno. Liu. 5. bel. Pun. 210. Cic. 2. Philip. 78. Idem pro Sylla, 18. Excutient tibi iſtam uerborum iactationem, & te ex ſomno ſæpe excitabunt.
De re aliqua excitari. Quint. lib. 3. cap. 6. 14.
Excitare, & in ſpem cogitationemq; meliorem animum amici iacentem inducere. Cic. de Amicit. 52.
In curas excitare aliquem. Sil. lib. 7. 62.
In fortunas alicuius excitare incendium. Cic. pro Muræn. 49.
Cohortationibus excitare aliquem. Cic. Bruto, 2.
Summam hominum admirationem excitare. Cicero de Claris Oratoribus 183.
Excitare alicui amores ſapientiæ. Cicero 1. Offic. 24. Et 2. de Finibus 85.
Animos, Cæſar 1. bel. Ciuil. 321.
Excitare ædificium, pro Erigere. Senec. epiſt. 53.
Animum excitare, Bono animo eſſe. Senec. Hercul. fur. 5. 1.
Aras ſopitas excitare ignibus. Vir. 8. Aeneid. 107.
Bellū ciuile tātū et tā luctuoſum excitare. Cic. pro Marcel. 10.
Calorem iuuenis excitat in amorem belli. Lucan. lib. 2. 66.
Cæſpites excitare dicitur ſus. Col. lib. 2. cap. 18. 1.
Excitare clamorem. Cic. in Orat. 124.
Clamorem uulgi & imperitorum. Cic. 5. de Finib. 112.
Cunctantem & diffidentem authoritate ſua excitare. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 13.
Dormientem. Cic. 7. Verr. 73.
Flammas excitat admoto fomite. Lucan. lib. 8. 15.
Fletum. Cic. pro Seſtio, 105.
Fletum orator excitat. Catul. in Egnatium, epig. 37. 1.
Foculum bucca excitare. Iuuenal. Saty. 3. 20.
Gloriam excitare. Cic. 2. Offic. 68.
Iacentem aliquem excitare. Cic. de Clar. Orat. 7.
Iras excitare. Virg. 2. Aeneid. 129.
Malum ex aliqua re. Terent. Heaut. 5. 3. 10.
Memoriam alicui. Liu. 10. ab Vrbe, 151.
Memoriam aliquorum excitare ad timoris præteriti cogitationem. Cic. pro Seſtio, 8.
Metum alicui. Plin. epiſt. 4.
Mortuos excitare. Horat. Epod. 17. 6.
Ab inferis mortuos excitare. Cic. in Orat. 47.
Motus urbanos. Liu. 3. ab Vrbe, 36.
Opus. Colum. lib. 1. cap. 9. 6. Nam cum certamine opus excitetur, tum in ceſſanteis animaduerſio iuſta eſt, & ſine querela uidetur adhiberi.
Philoſophiam. Cic. 1. Tuſc. 9. Philoſophia iacuit ad hanc ætatem: nec ullum habuit lumen literarum Latinarum: quæ illuſtranda & excitanda nobis eſt.
Plauſus. Cic. 1. Offic. 137.
Rationes omnes fortitudinis & patientiæ. Cic. 4. de. Finib. 51.
Reos excitare. Quint. lib. 11.
Riſum. Cic. 3. Philipp. 138.

Sedibus. Liu. 2. bel. Maced. 48.
Sepulchrum è lapide. Cicero 2. de Legib. 105. Id eſt erigere & extruere.
Sermones uarios de re aliqua. Cæl. ad Ciceronē, lib. 8. 10. 4.
Stomachum, Hoc eſt uires uentriculi uel ſtomachi deiectas reparare, & quaſi ſopitas ſuſcitare. Plin. lib. 20. cap. 5. 4.
Auditor ſtudium excitat. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 7.
Suſpicionē aliquā literis et nuntijs excitare. Cic. pro Seſtio, 33.
Tempeſtates excitare. Cic. de Aruſp. reſp. 3.
Teſtes ex annalium monimentis. Cic. 2. de Finib. 107.
Tragœdias. Cic. pro Milone, 13.
Vapores ex agris tepefactis, & ex aquis excitat ſol. Cicero 2. de Nat. deor. 176.
Veternum excitare. Catull. ad Coloniam, epig. 17. 5.
Excitare, Erigere & quaſi ſuperſtruere. Cic. 4. de Finib. 29. Principijs autem à natura datis, amplitudines quædam bonorum excitabuntur.
Excitari, Paſſiuum. Cic. 5. de Finib. 122. Excitantur ſpe gloriæ, quæ habet formam honeſtatis & ſimilitudinē. Hoc eſt animantur & commouentur.
Miles truci excitatur claſſico, Horat. Epod. 2. 1.
Excitari præmijs, & promiſſis. Cic. pro Rabirio Poſthu. 26.
Excitatus, pen. prod. Partic. (ἐξεγερθεὶς,) ut Excitatus pietate ad accuſandum. Cic. pro. Cluent. 137.
Feras excitatas curſu conſequi. Senec. Hippol. 2. 6.
Excitatus] (ἐγερτὸς,) Nomen ex participio. Plinius libro 20. cap. 17. 7. Optimum quàm excitatiſſimi odoris, & quàm nigerrimum. Hoc eſt, odoris uehementiſſimi, & qui citò cerebrum ferit.
Excitatus, & Inclinatus ac iacens, contraria. Cicero Cælio, libro 2. 15. 3.
Acutus & excitatus ſonus. Cic. in Som. Scipionis, 17. Pro incitato & concitato, id eſt celeri.
Excitatus homo. Cic. 2. de Nat. deor. 210. Quæ primum eos humo excitatos, celſos & erectos conſtituit, ut deorum cognitionem cælum intuentes, capere poſſent. De hominibus loquitur.
Excitandus] (ἐξεγερτέωυ,) Cic. 1. Offic. 144. Excitandamq; animaduerſionem & diligentiam, &c.
Excitate] pen. prod. (ἐγερτῶς,) Aduerb. Hoc eſt, uehementer & lucidè. Plin. lib. 37. cap. 7. 13. Et in his autem mares excitatius fulgent: fœminæ pinguiores ſunt, & craſſius nitent. De quibuſdam gemmis loquitur. Videtur oppoſuiſſe aduerbio. Excitate aduerbium Craſſe.
Excipio] excipis, pen. cor. excepi, exceptum, (ἐκλαμβάνω, ἐξαιρέω, ἐξαίρω, παραγράφω, ἐνδέχομαι,) excipere, Capere. Plaut. Rud. 24. 140.
Súmne ego ſceleſtus, qui illuc hodie excepi uidulum?
Aut quum excepi, qui non alicui in ſolo abſtruſi loco?
Arripere & excipere. Cic. 2. de Diuinat. 39.
Cum literis aliquē excipere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 23. 12.
Domus accepit reduces. Claud. 7. Paneg. 43.
Hoſpitia cæli excipient ſenectam tuam. Sil. lib. 3. 127.
Patria quæ nos excepit, non ſecus dulcis eſt ea quæ nos genuit. Cic. 2. de Legib. 9.
Comiter excipere aliquem. Ouid. 2. Faſt. 158.
Aduentum alicuius excipere. Senec. Hippol. 8. 1.
Amplexu excipere aliquem. Ouid. epiſt. 17. 21.
Excipere brachijs. Col. lib. 9. cap. 15. 7.
Excipere aliquem clamore, pro contra aliquem tumultuari. Cicero 7. Verr. 74.
Excipere clamoribus, pro Applaudere. Plin. epiſt. 38. d. lib. 2. ad Maximum.
Corpus excipere poplitibus. Curtius lib. 9.

Semet excipere poplitibus. Curtius lib. 6.
Gremio alicuius excipi. Claud. 6. Paneg. 26.
Excipere hoſpitio. Plin. lib. 25. cap. 6. 3. Ouid. epiſt. 15. 26.
Excipere oſculo. Plin. in Paneg. 36.
Plauſu excipere aliquem. Virg. 5. Aeneid. 114.
Excipi ſermonibus compoſitis. Liu. 8. bel. Pun. 137.
Excipere benigno uultu. Liu. 10. bel. Pun. 63.
Excipi inter aliquos. Ouid. ad Liuiam 66.
Excipere, pro Audire. Plaut. Amph. 15. 26. Quid memoret, hinc excipiam, ne propera.
Emittere maledictum, & excipere. Cic. pro Plancio 47. tam uolucre quàm maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius diſſipatur.
Excipere auidis auribus. Plin. epiſt. 84. 4.
Aduerſarium attentè audire, atq; eius non ſolum ſententias, ſed etiam uerba omnia excipere. Cic. 2. de Orat. 81.
Illuſtri gratia dictum & factum alterius excipere. Cicer. Lentulo, lib. 1. 9. 89.
Maledictum excipere. Cic. pro Plancio 47.
Excipere aliquid memoria dignum ex ſermone alicuius. Cice. 1. de Oratore 48.
Mandata ac uoces excipere. Tacit. in Vita Agricolæ.
Subire & excipere tela. Cic. de Prouinc. Conſul. 18.
Aliquem excipere, diffidentem confirmare, afflictum erigere, perditum recreare. Cic. pro Lege Manilia 15.
Artus excipere collapſo. Ouid. 10. Metam. 38.
Auras excipere fluentibus tunicis. Ouid. 3. de Arte 61.
Molliter excepit cadentem. Ouid. 11. Metam. 158.
Excipere cicatrices aduerſo corpore. Cic. 7. Verr. 3.
Dolores & moleſtias. Cic. 1. de Finib. 51.
Dolores pro patria. Cic. 3. de Finib. 66.
Fatum excipere. Tacit. in Vita Agricolæ.
Flammam excipere, & exardere. Cic. de Aruſp. Reſp. 42.
Galea excipit ictus. Ouid. 12. Metam. 75.
Gladio aliquem excipere. Curtius lib. 9.
Impetum alicuius. Cæſar 3. bel. Ciuil. 358. Cicero pro Domo ſua 60.
Iniuriam uenti. Colum. lib. 9. cap. 7. 4.
Labentem aliquem excipere, fulcire, & ſuſtinere. Cicero pro Rab. Poſth. 27.
Labores magnos. Cic. de Claris Orat. 131. Idē Terētiæ, li. 14. 2. 8. Omnes labores te excipere uideo: timeo ut ſuſtineas.
Laudem ex re aliqua. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 3.
Luctus. Cæſar 2. bel. Ciuil. 26.
Excipient uiri memoriam conſequentes anni. Ci. de Senec. 17.
Moleſtias. Cic. 1. de Finib. 51.
Onera amicorum. Cic. pro Rab. Poſthumo, 25.
Pericula excipere. Stat. 5. Sylu. 1. 14.
Plagas. Cic. 2. Tuſcul. 80.
Preces blandas molliter excipere. Ouid. 1. de Arte aman. 143.
Pugnam. Liu. 8. bel. Maced. 96.
Rempub. deſertam & omiſſam. Liu. 4. ab Vrbe 185.
Rorem nocturnum. Cæſar 3. bel. Ciuil. 57.
Rumores. Cic. pro Deiot. 17.
Sermonem alicuius. Liu. 2. ab Vrbe 17.
Spiritus excipitur ore uiri. Ouid. 3. de Arte aman. 149.
Extremum ſpiritum filiorum excipere. Cic. 7. Verr. 92.
Tela. Cicero 4. Verr. 128.
Tela excipere tergo. Silius libro 10. 13.
Verba. Cicero 2. de Diuinat. 75.
Verbera patienter excipere. Ouid. 2. Faſt. 86.
Vim frigorum hyememq; excipere. Cic. pro Rab. Poſthu. 26.
Voces. Liuius 10. bel. Maced. 23.
Vulnera. Cicero pro Seſtio, 17.

Excipere dicuntur, qui alio dictante aliquid deſcribunt. Suet. Tranquillus de Tito principe Romano, E pluribus comperi notis quoq; excipere uelociſſimè ſolitum, & cū amanuenſibus ſuis per ludum iocumq; certantem, imitari chirographa quæcunq; uidiſſet. Pædianus author eſt, orationem Ciceronis pro Milone exceptam eſſe, quæ adhuc tempore ſuo extaret. Budæus.
Excipere ſe in genua, pro Suſtinere. Senec. epiſt. 67.
Excipere ſe in pedes. Liuius 4. ab Vrbe 83.
Excipere ſe pedibus. Curtius libro 9.
Excipere, Opprimere, Per dolum capere. Virgilius.
Excipit incautum, patriaſq; obtruncat ad aras.
Venabulo excipere. Quint. lib. 4. cap. 2. 12.
Excipere, pro Intercipere & comprehendere incautum. Cice. Attico, lib. 8. 159. 4. Admoniti ſumus ut caueremus, ne exciperemur à Cæſare. Ibidem 2. Sanè ſum commotus: quòd ſi ita eſſet, non modò iter meum interclusum, ſed me ipſum planè exceptum putabam Eidem, lib. 7. 140. 1. De Pompeio ſcio nihil: eumq; niſi in nauim ſe contulerit, exceptum iri puto. Cæſar 6. bel. Gall. 128. Multos ex fuga diſperſos excipiunt. Budæus.
Inſidijs aliquid excipere alicui. Virg. Eclog. 3. 4.
Fugientes excipere. Cicero 3. in Catil. 53.
Excipere furem. Plaut. Aulul. 26. 45.
Omnino hominem excipere. Cicero Attico, lib. 10. 202. 3.
Excipere, Colligere. Martial. libro 1. 122.
Ventris onus miſero, nec te pudet, excipis auro.
Sanguinem patera excipere. Cicero de Claris Orat. 21.
Vitam & uirtutem Herculis corpore eius ambuſto immortalitas excepiſſe dicitur. Cic. pro Seſtio 126.
Excipere oculos blandius dicitur res aliqua quæ delectat. Plin. lib. 16. cap. 30. 4.
Excipere, pro Demere uel eximere numero. Cic. 4. Acad. 130. Nihil excipit, de quo non profiteatur. Idem 1. Tuſc. 15.
Excipere & ſecernere. Cic. 4. in Catil. 87.
Hoc unum excipio. Catull. ad Aurelium, epig. 15. 3.
Excipere de. Cic. 1. de Diuinat. 145. excepi de antiquis, præter Xenophontem, neminem.
Per aliquem alicui excipere. Cic. Attico, lib. 6. 111. 12.
Nominatim aliquem excipere. Cic. Attico, lib. 11. 215. 3.
In ſummis alicuius laudibus unam excipere iracundiam. Cice. Qu. fratri, lib. 1. 1. 55.
Sine nomine & Nominatim excipere aliquem, contraria. Cic. Attic. lib. 11. 215. 3. Tum ille edixit ita, ut me exciperet & Lælium nominatim: quod ſanè nollem. poterat enim ſine nomine res ipſa excipi.
Excipere ſorti. Virg. 9. Aeneid.
– ipſum illum clypeum criſtaſq; rubentes
Excipiam ſorti, iam nunc tua præmia Niſe. Id eſt, præter ſortē dabo, ut ait Seruius.
Excipere iniuriæ, pro Eximere. Senec. de Tranquil. uitæ.
Excipere, pro Nominatim cauere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 39. Nominatimq; lex exciperet, ut ad templum, monimentumq; noſtrum capere liceret. Idem pro Cornelio 25. Vbi eſt igitur exceptum fœdere Gaditano, nequem Pop. Rom. Gaditanum recipiat ciuitate? Varrò de Re ruſt. In emptionibus eo iure utimur quod lex præſcripſit: alij enim plura, alij pauciora excipiunt. Cic. pro Cluentio, 95. Excepta (inquit Budæus) dicuntur, quæ in fœderibus & in legibus cauta ſunt nominatim.
Excipere, uerbum eſt etiam in compoſitionibus medicamentorum uſurpatum, quum res contuſæ aliquo liquore cogūtur. Celſus lib. 5. Hæc excipiuntur cerato è roſa facto. Budæus.
Excepit me. Plaut. Milit. 5. 13.

Exceptis inſularum incolis. Plin. lib. 3. cap. 3. 8.

Excepto patre tuo. Plin. in Paneg. 72.

Ea excepta. Cic. de Amicit. 86. Vos autem hortor ut ita uirtutē locetis, ſine qua amicitia eſſe non poteſt, ut ea excepta, nihil amicitia præſtabilius eſſe putetis.

Excepto quòd. Plin. epiſt. 154. Quintil. lib. 9. Et quidem Ciceronem ſequar: nam is eminētiſsimos Græcorum eſt ſecutus: excepto quòd pedes triſyllabos, &c. Id eſt, præter quàm quòd. Horat. 1. epiſt. 10. 10.

Excepto ſi obſcœna nudis nominibus enuntientur, 138. b.

Exceptus] participium, (ἐξῃρημένος,) Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 6. Is, hac regia cauſa excepta, cæteris in rebus ſe acerrimum tui defenſorem fore oſtendit.

Siniſtrè exceptus. Horat. in Arte, 91.

Equo exceptus, id eſt, in equo ſedens. Silius lib. 5. 31.

Fronte læta exceptos tectis inducit hoſpes. Silius lib. 3. 135.

Gladio exceptus puer, id eſt, occiſus. Senec. Thyeſte, 2. 5.

Poplitibus exceptus. Curtius lib. 9.

Excepturus] pe. pro. (ἐκληψόμενος,) Lucan. li. 1. 45. Primus in obliquū ſonipes opponitur amnē Excepturus aquas.

Excipiendus] (ἐκληπτέος,) Ouid. epiſt. 2. 26. Linquor, et ancillis excipienda cado.

Exceptio] Verbale, (παραγραφὴ,) Cic. 1. de Inuentiōe, 72. Adſcribat ad legem, & addat exceptionem hanc.

Sine ulla exceptione. Cic. de Amicitia, 54.

Cum exceptione laudari. Cicero Qu. fratri, libro 1. 1. 55. Vide Laudo.

Exceptio, Præſcriptio. Cic. 2. de Inuent. 162. Nam & Prætorijs exceptionibus multæ excluduntur actiones. Et paulò pòſt 163. Sic Vlpianus in l. prima. §. Labeo ſcribit. ff. De fluminibus, Labeo ſcribit non eſſe dicendū, dandā exceptionem ei, qui interdicto conuenitur, aut niſi ripæ tuendæ cauſa factum ſit: ſed ita excipiendum ait, extra quam ſiquid ita factum ſit, uti de lege fieri licuit. Budæus.

Exceptio, Dicta eſt quaſi quædam excluſio, quæ (ſicuti docet Vlpianus in l. ſecunda ff. de Exceptionibus) interponi actioni cuiuſq; rei ſolet, ad excludendum id quod in intentionē contentionemq; deductum eſt.

Legum exceptiones. Cic. 2. de Inuent. 219.

Tacitæ exceptiones. Cic. 2. de Diuinat. 226.

Dare exceptionem alicui. Cic. 2. de Finib. 37.

Habere rectam exceptionem. Cic. Att. lib. 6. 111. 25.

Peccat exceptionibus. Quintil. lib. 2. cap. 15 25.

Excepto] exceptas, (συχνῶς ἐκλαμβάνω,) exceptare, Frequentatiuum. Cic. in Parad. 48. Et uideant aliquē ſummis populi beneficijs uſum, barbatulos mulos exceptantem de piſcina. Virg. 3. Georg. 54.
Ore omnes uerſæ in Zephyrum ſtant rupibus altis,
Exceptantq; leues auras, id eſt, frequenter in ſe trahunt, & capiunt, & uelut hauriunt.

Exceptare, pro Eximium reddere. Sene. 1. de Benef. 6. Eloquentiæ exceptat pretium litium numerus.

Exceptitius] Adiectiuum, (ἐξαίρετος,) Qui excipitur. Plinius lib. 18. cap. 10. 3. Siliginem exceptitiam uocat Laconicam, quæ ab alia ſiligine ea ratione excipitur, quòd ſine ariſta creſcat quemadmodum & far.

Excipulus] excipuli, pen. corr. (ἐκδοχεῖον,) Plin. lib. 9. ca. 22. Hyemato lacu, fluctibus glomeratæ uoluūtur anguillæ, in tantum mirabili altitudine, ut in excipulis eius fluminis ob hoc ipſum fabricatis ſingulorum millium globi reperiantur. Idem lib. 25. cap. 7. 7.

Exceptorius] Adiect. Vlpianus in L. Inſtr. ff. De inſtructo uel inſtrumento leg. Quali uindemiatorij, exceptorijq;.

Excipuum] (ἐξαίρετος,) Quòd excipiatur: ut præcipuum quòd antè capiatur. Feſtus.

Exciſo] exciſas, Vide Excido, excidis, pen. prod.

Excito] excitas, Vide Excio.

Exclamo] exclamas, pen. prod. (ἐπιφωνέω, ἀνακράζω, ἀναβοάω,) exclamare, Vociferari, & quaſi è medio pectore uocem maximam emittere, quod aut indignationis aut gaudij cauſa fieri ſolet. Terent. Adelph. 4. 4. 11. Illa exclamat: Abi abi iam Aeſchine. Cic. 2 de Orat. 22. Nō enim poſſum quin exclamē, ut ait ille in Trinūmo. Sic 4. Academic. 29.

Barbare exclamare. Quintil. lib. 1. cap. 6 30.

Diſertiſsimè exclamare. Quintil. lib. 6. cap. 2. 22.

Furioſe exclamare. Quintil. lib. 3. cap. 8. 40.

Qui uolūt exclamare maius toto corpore atq; omnibus ungulis, ut dicitur: contentioni uocis aſſeruiunt. Ci. 2. Tuſc. 96.

Exclamat maxima cum uoce. Plaut. Amphit. 17. 12.

Exclamat maximum. Plaut. Moſtel. 7. 57.

Aliquem nominatim exclamare. Cic. 2. Philipp. 49.

Memoria digna exclamare. Quintil. lib. 2. cap. 11. 3.

Exclamatio] Verbale, (ἐπιφώνημα, ἀναβόησις,) Eſt & ſchema rhetoricum, de quo Cic. 3. de Orat. 115. Autor ad Herennium, lib. 4. 166. Exclamatio eſt quæ conficit ſignificationem doloris, aut indignationis alicuius, per hominis, aut urbis, aut loci, aut rei cuiuſpiam compellationem, hoc modo, Te nunc alloquor Africane, cuius mortui quoq; nomen ſplendori ac decori eſt ciuitati.

Acutas uocis exclamationes euitare debemus. Autor ad Herennium, lib. 3. 113.

Excludo] excludis, excluſi, excluſum, pe. prod. (ἀποκλείω, ἐκκλείω,) excludere, Extra claudere, Eijcere. Terent. Eunu. 1. 2. 18. Credo, ut fit, miſera, præ amore excluſit hūc foras. Ibidem, 1. 2. 79. - deniq; Ego excludor, ille recipitur.

Repelli & excludi à gubernaculis ciuitatū. Cic. 1. de Orat. 24.

Excludere, diſtrahere, ſegregare aliquem à Republica. Cice. 5. Philipp. 185.

Coniungere cum aliquo, & Ab eo excludere, contraria. Cice. Attico, lib. 8. 162. 2.

Excludere aliquem à negotio. Cic. 5. Verr. 14.

Excludere ab hæreditate. Cic. pro Cluentio, 23.

Excludere amicitias. Cic. de Amicitia, 49.

Aſtra excludere cœlo. Stat. 3. Sylu. 2. 3.

Spiſſa laurea excludet ictus feruidos. Horat. 1. Carm. ode 15. 2

Bellum excludere. Lucan. lib. 3. 67.

Excludi Cappadocia, &c. Cice. ad Atticum, lib. 5: 108. 3. Sic Excludi à portu & profugio. Cic. Luceio, lib. 5. 15. 6.

Excludite eorum cupiditatem Iudices, ueſtra ſapientia. Cicero pro Cælio, 16.

Domo & cubiculo excludi. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 38.

Excludere exercitum. Cic. 7. Verr. 68.

Excludat iurgia finis. Horat. 2. epiſt. 1. 8.

Iure actionis aliquid excludere. Quint. lib. 7. cap. 2. 7.

Excludi loco. Cic. de Amicitia, 21.

Excluſus menſa hoſpes. Liu. 8. bel. Pun. 95.

Mœnibus excludere aliquos. Cic. pro Cornelio Balbo, 31.

Excludere alicui oculum, Idem quod effodere, uel exerere, & exturbare oculum. Plaut. Pſeud. 7. 95.

Frigora excludunt radios. Stat. 1. Sylu. 2. 31.

Regionibus excludi. Cicero Cn. Magno in epiſto. ad Attic. libro, 8. 159. 6.

Excludere à conſilio publico ſpem pacis. Cicero de Claris Oratoribus, 184.

Excludere auribus ſuauitatem aliquam. Cic. pro Cœlio, 32.

Excluſus ſuffragio. Liu. 1. ab Vrbe, 190.

Vitia culpāq; excludere. Cice. 3. de Nat. deor. 110. Eā dediſſes hominibus rationem, quæ uitia culpamq; excluderet.

Excludi

Excludi tēpore, aut tēporijs ſpacijs, Impediri nequis quid poſſit agere propter tēpus. Ci. 3. Verr. 105. Anguſtijs tēporis excluduntur omnes. Idem 3. de Oratore, 33. Aut tēporibus excluſi, aut uoluntate ſua feriati. Idem in Vatinium teſtem, 21. Vt homo Conſularis excluſus miſer puncto tēporis ſpoliaretur beneficio & æquitate legis tuæ? Cæſar in Commentarijs, Ne anni tempore, nauigatione excluderentur. Ibidē Excluſus diei tempore, in poſterum oppugnationem differet. Virgil. - ſpacijs excluſus iniquis. Pomponius De ædilitio edicto, L. Si tamen, Non nocebit emptori, ſi ſex menſiū exceptione redhibitoria excluſus, uelit intra annum æſtimatoria agere. Papinianus Ad Senatuſconſultum Turpil. L. Quærebatur an hi qui ab accuſatione tempore excluſi eſſent, in Senatuſconſultum Turpilianum inciderent. Et ſubdit, Qui præſcriptione temporis excluſi, cauſam adulterij perferre non potuerunt.

Excludere, Repudiare, non admittere quod poſtulatur aut petitur, ſed reijcere. Cicero de Aruſp. reſp. 41. Quod anno antè frater Metellus & concors etiam tunc Senatus principi Cn Pompeio, ſententiam dicenti, excluſerat, acerrimeq; una uoce ac mente reſtiterat.

Excludere exceptione petitorem. Cic. 1. de Orat. 82.

Honore aliquo nominatim excludi. Cic. de Lege Agraria, 63.

Præmijs & honoribus excludi. Cic. pro Cornelio Balbo, 17.

Excludere, Liberare. Lucilius lib. 27. Primum qua uirtute ſeruitutem excluſerit. Actius. Qui uirtute hic ſe ſeruitute excluſit. Nonius.

Excludere gallinæ uel aues dicuntur, quum incubando pullum emittunt ac pariunt. Columel. lib. 9. Quoniam aliæ melius excludant, aliæ editos pullos commodius educent. Cicero 2. de Natu. deor. 185.

Excludens] pen. prod. Participium, (ἀποκλείων,) Cice. 1. Offic. 131. Neq; excludens ab eius uſu ſuos, potiuſq; et amicis impertientes & Reipublicæ, ſiquando uſus eſſet.

Excluſus] pen. prod. (ἀποκεκλεισμένος,) Aliud participiū. Cic. pro Cluentio, 138. Quum uagus & exul erraret, atq; undiq; excluſus, &c.

Amator excluſus. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 52.

Ab extremo cōplexu liberûm excluſæ matres. Ci. 7. Verr. 92.

Voces alicuius excluſæ. Cic. 2. Philipp. 81.

Voluptas excluſa animo. Stat. 3. Sylu. 3. 22.

Excluſiſsimus, pen. corr. (ἀποκλειστότατος,) Nomen ex participio. Plau. Menæ. 15. 24. Abijt intrò ocyus in ædes, nūc ego ſum excluſiſsimus.

Excluſurus] pe. pro. (ἀποκλείσων,) Tibul. li. 2. eleg. 3. 16. Nullus erat cuſtos, nulla excluſura dolentes Ianua.

Excluſorius] Adiectiuū, Vlpian. in L. Exceptio. ff. De except. Illud tenendum eſt, omnem exceptionem uel replicationem excluſoriam eſſe.

Excogito] excogitas, pen. corr. (ἐνθυμέομαι, μηχανάομαι, ἐπινοέω,) excogitare. Cogitando inuenire. Cic. 6. Verr. 80. Nouum ac ſingulare ſupplicij genus excogitauit.

Fingere & excogitare. Cic. 2. in Catil. 30.

Excogitare diligenter & cautè. Cic. 6. Verr. 129.

Excogitare ingenijs aliquid. Cic. 2. de Legib. 14.

Excogitauit aliquid, eadem dicit quæ Stoici. Cic. 4. Acad. 125.

Mira quædam excogitare genera furandi. Cic. 4. Verr. 93.

Excogitare, pro Vehementer cogitare. Cic. Attico, lib. 9. 173. 14. Adhæc igitur cogita mi Attice, uel potius excogita.

Excogitatus] pen. prod. Participium, (ἐπινενοημένος) Cic. pro Cluentio, 27. Ratio excogitata Larini eſt.

Excogitatus] (ἐπινόητος,) Nomen ex participio, pro Exquiſito, Sueton. in Calig. cap. 22. Templum etiā numini ſuo propriū, et ſacerdotes, & excogitatiſsimas hoſtias inſtituit.

Excogitatio] Verbale, (ἐπινόησις,) Cic. 1. Tuſc. 75. Quid illa uis, quæ tandem eſt, quæ inueſtigat occulta, quæ inuentio atq; excogitatio dicitur?

Difficilis excogitatio. Cic. 2. de Orat. 65.

Excogitator] pen. prod. Verbale, (ἐπινοητὴς,) Quint. Decla. 10. Sic magum protinus, neſcia matre, excogitator hic mortis alterius aduocat.

Excolo] excolis, pen. corr. excolui, excultū, (ἐξεργάζομαι, ἐπικοσμέω,) excolere, Ornare, & expolire. Plin. epi. 216. Emas marmora, quib. ſolū, quibus parietes excolātur.

Dare ſe philoſophiæ excolendū. Cic. 4. Tuſc. 135.

Excolere & expolire. Cic. de Clar. Orat. 48.

Manſuefieri & excoli. Cic. 1. Tuſcul. 97.

Beneficio excoli. Cic. in Oratore, 16. An uictus hominū, Athenienſium beneficio excoli potuit, oratio non potuit?

Cura alicuius excoli. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. 3.

Excolere aliquid oratione. Cic. in Paradox. 3.

Excolere animos doctrina. Cic. pro Archia, 9.

Excolere liberos diſciplinis. Colum. lib. 4. cap. 3. 2.

Excolere officium, cui opponitur Negligere officium. Cicero 1. Offic. 8. In eoq; excolendo ſita uitæ eſt honeſtas omnis, & in negligendo turpitudo. Legitur ex uetuſto exemplari, (Colendo.

Rura excolere. Claud. 2. in Eutrop. 40.

Vitam excoluere per inuentas artes. Virg. 6. Aeneid. 133.

Excultus] Participium. (ἐξειργασμένος,) ut Excultus doctrina. Cic. 1. Tuſcul. 8.

Excultus ad humanitatem ex agreſti immaniq; uita. Cicero 2. (de Legib. 58.

Studijs excultus. Ouid. 4. de Pōto, eleg. 8. 1.

Animus excultus & acies curata. Cic. 5. Tuſcul. 55.

Ingenia diſciplinis exculta. Cic. in Orat. 27.

Opes excultæ. Propert. lib. 4. eleg. 1. 26.

Artibus exculta hominum uita. Cic. 2. Offic. 20.

Ex compacto, uel compoſito] Vide Ex.

Exconſul] & Exquæſtor, (ὑπατὸς, καὶ ταμίας) pro Conſulari & Quæſtorio legitur apud Iuſtinianum in L. 2. §. Nos itaq;. C. de Veteri iure enucleando, Omne ſtudium Triboniano uiro excelſo, magiſtro officiorū, Exquæſtori ſacri noſtri palatij & Exconſuli credidimus, &c. & ſæpe in eadē lege.

Exconſularis] pen. prod. (ὑπατικὸς,) in L. 3. De proximis ſacrorum ſcriniorum, lib. 12. C. Conſulari honore fulti inter electos habeantur, huncq; honorē dignitatis teneant qui Exconſularibus deferri conſueuerit. Quædam exemplaria legunt duabus dictionibus ex Conſularibus.

Ex continenti] Vide Ex.

Excoquo] excoquis, pen. corr. excoxi, excoctum, (ἐξέψω,) excoquere, Perfectionem ſignificare uidetur, nempe perfectè coquere. Terent. Adelph. 5. 3. 63. Tam excoctam reddā atque atram, quàm carbo eſt. Columel. Vis frigoris excoquit terram.

Ignis excoquit uitium metalli. Ouid. 4. Faſt. 158.

Vitium per ignem excoquitur. Virg. 1. Georg. 18.

Excoquitur flammis ſcopulus. Silius lib. 3. 130.

Sol terram, excoquit. Lucret. lib. 6. 193.

Excoquere malum alicui. Plautus Perſa, 2. 54. Id eſt, excogitare, & ad tempus præparare.

Excors] excordis, Adiectiuum, (ἄφρων,) Qui ueluti corde & animo ac ſenſu communi, hoc eſt, intellectu caret. Veteres enim ſapientiam in corde collocabant, quam nunc in cerebro ponimus. Cice. lib. 1. Tuſc. 29. Quid porrò ipſe animus, aut ubi, aut unde, magna diſſenſio eſt: alijs cor ipſum animus uidetur, ex quo excordes, uecordes, concordeſq; dicuntur. Idem de Amicitia, 81. Aperte adulantem nemo non uidet, niſi qui admodū eſt excors. Idē pro Cn. Plancio, 58. & quenquam putas fuiſſe tam excordem, qui uiuis his

ſtant

ſtante urbe & curia,rediturum me,ſi uiuerem, nõ putaretẽ? Horat.1.epiſt.2.5.
Sub domina meretrice fuiſſet turpis,& excors
Vixiſſet canis immundus,uel amica luto ſus.
Excors & demens.Cic.pro Domo ſua,38.
Inſanus & excors.Horat.2.Serm.ſaty.3.14.
Excrementum] Vide Excerno.
Excreo] excreas,(ἐκχρέμπτομαι, ἐκπτύω,) excreare, Vi quadam expuere, & cum tuſſi.Plaut. Amphit.14.21.
Si minuſculo digito increpuerint fores,hac tegula
Tuum diminuam caput,ut cum dentibus linguã excrees.
Celſus,Et interdum aliquid purulenti excreat.Ouid.epiſto. 20.5.Excreat,& ficta dat mihi ſigna nota.
Excreatio,Verbale(ἐκπτυσις,) ut Sanguinis excreatiões.Plin. lib.24.cap.14.5.
Excreationes faciles facit in cibo ſumptum ſinapi.Plin.lib.20. capit.22.2.
Excreationes pectoris purgat.Plin.lib.20.cap.22.8.
Ad cruentas excreationes teritur in cyathis duobus aceti & mellis.Plin.lib.20.cap.22.11.
Excreabilis,penul.corr.Adiectiuum,(ἐκπτυτὸς,)Quod excreari poteſt. Plinius lib.29.cap.14.11.Pulmonum uitia excreabilia facit.
Excreſco] excreſcis,excreui,excretum,pen.corr. (ἐξαυξάνω,)excreſcere,Creſcere in altum, & citò atq; apertè. Colu.lib.5. Si ſatis excreuerint, iugo ſupponantur. Plin. lib. 37.cap.2.6.Excreſcitq; in dies eius rei luxus.
In altum excreuit.Lucan.lib.4.3.
In caput excreſcere. Quint.lib.4.cap.1.44.
Excreſcere in longitudinem.Plin.lib.16.cap.30.5.
Excretus] pen.prod.(αὐξηθεὶς,)Participium. Virg.3.Georg.79. Multi iam excretos prohibent à matribus hœdos. Excretos,id eſt,ualidiores.Seruius.
Excretum] Vide Excerno.
Excribo] Vide Exſcribo.
Excrucio] excrucias,(ἐξανιάω,)excruciare, Valde cruciare ſignificat. Terent. Eunuc.5.3.11. Spero me habere qui hunc meo excruciem modo. Idẽ Heau.1.2.3.Proin tu ſolicitudinẽ iſtam falſam quæ te excruciat, omittas.Ci.3.Verr. 30.Socium atq; amicũ fumo excruciatũ ſemiuiuũ reliquit. Idẽ pro L.Man.6.Omni ſupplicio necatum excruciauit.
Confici & excruciari.Cic.Terentiæ lib.14.3.1.
Omni modo excruciare aliquẽ.Catul.ad Iuuẽtiũ,epigrã.94.3
Excruciat animum libido.Cic.1.de Finib.78.Et lib.2.86.
Frigus excruciabat nudos.Lucret.lib.5.286.
Excruciat eam animi.Plaut.Milit.18.64.
Me excruciare animi.Terent.Phor.1.4.10.Eheu me miſerũ: quum mihi paueo,tum me Antipho excruciat animi.
Excruciatur uicem meam.Plaut.Moſte.6.8.Id eſt,dolet infortunium meum.
Excruciatus inopia,Vide Opulentia.
Excruciabilis] & hoc excruciabile,pen.corr. (ἀνιατὸς,) Dignus qui excrucietur.Plaut.Ciſtel.9.1.
Nullam ego me uidiſſe credo magis anum excruciabilem
Quàm illæc eſt,&c.
Excubo] excubas,pen.corr.excubui,excubitum,pen.corr. (παννυχίζω,προλοιτέω,)excubare,Vigilare,diligenter cuſtodire.Salluſt.In Iugurtha.Neq; ſecus, quàm ſi iter faceret, caſtra munire,excubitum in porta cohortes ex legionibus, pro caſtris equites auxiliarios mittere.Liuius lib.5.ab Vrbe,174.Excubare pro portis.
Excubare ad portum.Cæſar 2.bel.Ciuil.93.
In agro armatos excubare.Cic.1.de Diuinat.183.
In fano Paſiphæ ſomniãdi cauſa Lacedæmonij excubabant.Cicero 1.de Diuinat.157.
Excubare in muris.Liu.4.bel.Mac.42.Cæſar 3.bel.Ciu.27.
Excubãt in tutela ruris in aqua ſatæ ſilices. Plin.li.16.c.37.1.
Ante domum excubui. Ouid.3. Amor.eleg.10.3.
Ante fores excubat Cerberus.Tibul.lib.1.eleg.3.15.
Excubare,p pace. Modeſt.in L.Famoſi.ff.Ad leg. Iuliã maieſt.
Excubat laurus ante limina,pro Eſt.Plin.lib.15.cap.30.1.
Excubare animo,pro Vigilare,& inquieto animo eſſe.Cic.4. Tuſcul.57.
Excubare & uigilare pro aliquo.Cic.6.Philipp.216.
Excubat Reip.cura apud nos. Plãcus ad Senatũ,lib.10.8.12.
Excubatur rerum non animi precijs.Plin. lib.35.cap.7.3.
Excubatio] Verbale,(παννυχισμὸς,) Valer.lib.4.de Amicitia,pro dignitate & ſalute amicorũ perpetuã excubationẽ
Excubitor [pen.cor.Verbale,(πρόνοιτος,παννυχιστὴς,)Colum.lib.7.cap.12.1.Quis cuſtos incorruptior? quis excubitor inueniri poteſt uigilantior? De canibus.Cæſar 7.bel. Gall.273. Hæc eadem noctu excubitoribus ac firmis præſidijs tenebantur.
Excubiæ] excubiarũ, (παννυχίδες,)diurnæ & nocturnæ ſunt:Vigiliæ tantũmodo nocturnæ,inquit Valla lib.4.Plautus Caſina.2.53.
Excubiæ & cuſtodiæ. Cic. pro Marcello,9. Non modò excubias & cuſtodias, ſed etiam laterum noſtrorum oppoſitus & corporum pollicemur.
Excubiæ & uigiliæ.Cic.pro Milone,50.
Capitis alicuius excubiæ.Cic.7.Philipp.232.
Cuſtodum excubiæ.Ouid.1.Amor.eleg.6.2.
Vigilum excubiæ.Virg.9.Aeneid.32.
Excubiæ miſeræ,flebiles uigiliæ, noctes acerbæ, cuſtodia infelix. Cic.pro Plancio,81.
Triſtes excubiæ.Horat.3.Carm.ode 18.1.
Agere excubias.Ouid.3.Faſt.50.
Habere excubias.Plin.lib.10.cap.23.1.
Madentes uino excubiæ.Claud.in Nupt.Honorij,16.
Excubitus] huius,excubitus,pe.corr.(παννυχισμὸς,)pro excubijs. Hirt. de bello Hiſp. Partim ut pedeſtres copiæ ſtatione & excubitu caſtris præſidio eſſent.
Excudo] excudis,pen.prod. excudi (& excuſi ſecundum Carrhiſium & Probum)excuſum,(ἐκκολάπτω,)excudere Cudendo efficere,inquit Seruius.Virg.6.Aeneid.170.Excudent alij ſpirantia mollius æra.
Ceras excudunt apes.Virg.4.Georg.12.
Excudere ignem. Virg.1. Georg. Vbi Seruius,Excludere, Studioſe reperire & colere.
Excudit Achates ſilicis ſcintillã.Virg.1. Aeneid.36. Vbi Seruius,Excudit,feriendo eiecit:quia cudere,eſt ferire.Quo loco quidã legũt excuſſit ab excutio:quod etiã ſtare poteſt.
Excudere oua dicuntur gallinæ,& huiuſmodi animalia: quod & excludere dicitur.Colu.lib.8.cap.14.6.Negatur anſer aliena excudere oua,niſi ſubiecta ſua quoq; habuerit. Varro 3.de Re ruſt.cap.9.8.
Excudere dicta alicuius.Ouid.in Fragmento 7.
Excudere aliquod opus,pro Componere. Cic.ad Attic.lib.15. 330.2.Librum tibi celeriter mittam,de gloria excudã aliquid ἡρακλείδειον,quod lateat in theſauris tuis.
Excuſor] pen.prod.excuſoris, Verbale,(ἐκκολαπτὴς,) Idẽ quod uaſcularius.Quintil.lib.2.cap.21.7. Nam ſi quærã quæ ſit materia ſtatuarij,dicetur æs:ſi quæram, quæ ſit excuſoris,id eſt,eius fabricæ, quam Græci χαλκευτικὴν uocant,ſimiliter æs eſſe reſpondeant.
Exculco] exculcas(καταπατέω,) exculcare, Vehemẽter pedib.calcare.Cæſ.7.bel.Gal.292.Simul cõfirmãdi et ſtabiliẽdi cauſa ſinguli ab infimo ſolo pedes terra exculcabantur.

Exculcare,pro Calcando exprimere.Plaut.Capt.13.41.
Ex ipſis dominis,meis pugnis exculcabo furfures.
Exculcatus] pen.pro. Participium, (καταπεπατημένος,) pro Obſoleto ſordẽti.Gelliusq; li.11.ca.7. Verbis,inquit, obſoletis,exculcatiſq;.Idẽ alibi inuulgata,ſordẽtiaq; uocat.
Exculpo] exculpis,uel ut alij, excalpo, excalpis, exculpſi, exculptum, (ἐγχαράττω,) exculpare, Idem quod perfecte ſculpere,ſiue ſcalpere.Plin.lib.33.cap.9.1. Quinetiam pocula ita figurantur, exculptis intus crebris ceu ſpeculis, ut uel uno intuente, populus totidem imaginum fiat. Ex uetuſto codice legitur expulſis.
Exculpere aliquid è quercu. Cice.ad Atticum, lib.13.283.6. Sic Exculpere ex marmore,Quintil.lib.2.
Signum ex lapide exculpere.Quintil.lib.2.cap.19.3.
Exculpere nidos gallinarum, aut affigere parieti. Varro 3. de Re ruſt.cap.8.Ita ut in parietibus circum omnia plena ſint cubilia gallinarum,aut exculpta,aut affiicta firmiter.
Exculpere alicui oculum, per tranſlationem. Terent. Phorm. 5.8.96.Vide Oculus.
Exculpere,Extorquere.Plaut.Ciſtell.6.6.
Vix exculpſi ut diceret. Lucil.lib.2.Saty. Nunc nomẽ,iãq; ex teſtibus ipſe rogandum exculpo,hæc dicam.
Exculpere uerum ex aliquo.Terent.Eunu.4.4.45.
Exculpere prædam ex.Lucilius, Vti eſurienti leoni ex ore exculperet prædam.Nonius.
Excuriare] (ἐξαρχιοῦν,) Curia excludere. Varro Hippocyone,Apollonium ideo excuriant,quia nihil habebat,Antiquum. Nonius.
Excuratus] (ἐξητοιμασμένος,)Participiũ ab Excuro,excuras, Diligenter & cum cura apparatus: ut Excuratus uictus.Plaut.Pſeud.22.6.Ita excurato uictu,ita magnis munditijs, &c.
Excuratus homo.Plaut.Caſin.16.6.
Excurro] excurris,excurri & excucurri apud Plancum & Liuium,excurſum,(ἐκθέω,ἐκτρέχω,)excurrere,Extra currere.Cic.ad Atticum.lib.10.206.5.Ego dum panes & cætera parantur,excurro in Pompeianũ.Liu.1.ab Vrbe,73. Quum plures igni quàm ferro armati excucurriſſent,cæde incendioq; cuncta complent.Cic.3.Verr.46.
Excurremus legati ad Piſonem.Cic.ad Atticum,lib.1.1.6.
Euolare & excurrere.Cic.de Clar.Orat.148.
Ad aliquem excurrere.Cic.Appio,lib.3.7.9.
Ex aliquo loco excurrere.Cic.2.pro Lege Agrar.86.
Excurrere dicuntur milites,quando ex caſtris exeuntes, in hoſtilem agrum graſſantur.Liu.1.ab Vrbe,62.In fines Romanos excurrerunt populabũdi magis, quàm iuſti more belli. Sic Cic.de Lege Agraria,86.
Excurrere aliquid dicitur,quum protenditur in longum uel latum.Liu.6.bel.Pun.223.
Excurrunt germinationes.Plin.lib.17.cap.26.
Excurrit etiam oratio.Cic.3.de Orat.105. Ne fluat oratio,ne uagetur,ne inſiſtat interius,ne excurrat longius, ut mẽbris diſtinguatur. Hoc eſt, ne longius diuagationibus obruatur.
Inſiſtere & Excurrere dicitur oratio,cõtraria.Cice. in Orato. (97.
In locũ excurrere.Quintil.lib.4.cap.3.2.
In campo excurrit uirtus. Cic. pro Mur.16.Nullũ enim uobis ſors cãpũ dedit in quo excurrere uirtus, cognoſciq; poſſet.
Excurrens in meridiem planities.Plin.lib.17.cap.5.3.
Euentus donationis excurrit in hoc tempus. Vlpian.in L.Qui in hoc.ff.De donat.inter uirum & uxorem.
Euolant atq; excurrunt foras animi.Cic.1.de Diuinat.185.
In pericula excurrere.Senec. de Beneſi.lib.2.cap.34.
Summa excurrit.Paulus in L.Publia Mæuia.§.finali.ff.Depoſiti uel contra,Debetis mihi decem quos apud Titium depo

fuiſtis,Item κουροτροφεῖον decẽ:item ex ratiõe patris ueſtri decem & quod excurrit. Id eſt,decẽ aureos & aliquot denarios uel ſeſtertios.Excurrere enim id dicitur, quod ordinem aut modum,id eſt, menſuram, numerumúe egreditur. Cic.in Orat.103.de numeris oratorijs loquens.Excurrentia appellat uerba, quæ ultra rythmum legitimũ adducuntur.Hinc ſumma excurrens Latinè dicitur,quã lingua uulgaris ruptam appellat:ut quum dicũt ſolidos fractos, id eſt, briſatos.Quadrans autem ſumma dicitur & ſolida, in qua nihil excurrit.Budæus in dicta L.Publica Mæuia.
Excurſus] (ἐκδεδραμημένος,)Participium ab Excurror. Terent.adelph.5.4.6.Propè iam excurſo ſpatio, mitto:id quamobrem,reipſa repperi.
Excurſus] huius excurſus,(ἐκδρομος,)Plin.epiſt.101.lib. 5.Vides ut Aratus minutiſsima etiam ſydera conſectetur et colligat:modum tamen ſeruat, non enim excurſus hic eius, ſed opus ipſum eſt.
Excurſus nauigiorum.Hirtius 4 bel.Alexand.75.
Breues excurſus tentare.Virg.4.Georg.39.
Excurſio] excurſionis.(ἐκδρομὴ,) Cic.de Senec.17. Nec enim excurſione,nec ſaltu uteretur.
Excurſio militum.Cic.ad Atti.lib.1.14.2. Idem in Catil.45. Et pro Lege Manilia, 10. Quum una excurſio equitatus perbreui tempore totius anni uectigal auferre poſsit.
Excurſiones & latrocinia hoſtium.Cic.pro Deiot.15.
Infeſta excurſionibus Barbarorũ uia,Cice.de Prouinc.Conſ.3.
Excurſiones inuicem facere.Liu.10.bel.Pun.46.
Breues excurſiones. Scæuola in L. Mœnia. parag. ult. ff. De annu.lega.
Excurſio orationis. Cic.2.de Diuinat.38.Sed hæc fuerit nobis tanquã leuis armaturæ prima orationis excurſio,nũc,&c.
Excurſor] Verbale,(ἐκδραμητὴς,) Qui excurrit. Cic.4. Philipp.162.Eſt igitur Quirites Pop. Roma. uictori omnium gentiũ omne certamẽ cũ excurſore, cum latrone, cũ Spartaco.Idem 4.Verr.14. Petit Næuius Turpio quidam iſtius excurſor & emiſſarius.
Excuſo] excuſas,pen.prod.(παραιτέομαι,προφασίζω,ἀπολογέομαι,)excuſare, Quaſi ex cauſa detrahere, & abſoluere:ſignificatq; propriè obiectum crimen diluere.Cice.ad Att.li.15.330.4.Atticæ meæ uelim me ita excuſes,ut,&c.
Excuſo me tibi in eo ipſo in quo te accuſo.Cic.ad Qu.fratrem lib.2.6.1.
Nimis ſe aliquibus excuſare.Cic.Attico,lib.9.185.6.
Excuſare aliquem alteri per literas.Cic.Bruto,lib.11.15.1.
Crimen excuſare lacrymis.Stat.6.Thebaid.9.
Propinquitatem excuſare.Cic.8.Philipp.135.
Excuſatum me uolo.Cic.3.Verr.72.
Excuſare aliquem apud.Cic.ad Atti.lib.12.241.1.
Excuſatum habeas me,rogo,cœno domi.Mart.lib.2.78.
Excuſare de.Cæſar 4.bel.Gall.543.Morinorum legati ad eũ uenerunt, qui ſe de ſuperioris temporis conſilio excuſarẽt.
Excuſare aliquid,Eſt afferre in excuſationem id quod peccandi cauſam præbuit, ueluti ſi latrones aut flumina impedimento fuerunt, ne ad diem adeſſe poſſem. Quintil. in Paſtu cadauerum, Tu tamen ſi interpellatus tempeſtatibus ſerius ueniſſes, excuſares mare & ambiguos flatus. Liu.de Torquato, Oculorum ualetudinem excuſauit. Sic apud Pliniũ lib.26.cap.1.9.Excuſare ualetudinem.Plin.epiſt.7.a.
Laborem excuſare.Horat.1.epiſt.7.14.
Moras excuſat fratri.Stat.12.Thebaid.71.
Tarditatẽ literarũ alicuius excuſare.Cic.Att.lib.15.329.25.
Vires excuſare.Ouid.14.Metam.92.
Excuſari morbi cauſa.Cic.ad Atticum,lib.12.248.2.
Excuſans] pen.prod.Participium,(παραιτούμενος,)Cice.

de Clar. Orat. 52. Cui tamen Lelius ſe excuſans, non genero minori dixit ſe illud, ſed maiori filiæ detuliſſe.
Verba excuſantia dicere. Ouid. 9. Metam. 44.
Excuſatio] Verbale, (παραίτησις, πρόφασις, ἀπολόγημα,) Cic. de Amicitia, 36. Nulla eſt igitur excuſatio peccati, ſi amici cauſa peccaueris. Plaut. Aſin. 10.31.
Deo ne excuſatio quidē eſt inſciētiæ. Cic. 3. de Nat. deor. 130.
Oculorum excuſatio. Cic. 2. de Orat. 153.
Idonea & iuſta excuſatio. Cic. Tironi, lib. 16.25.1.
Sapiens & probabilis excuſatio. Cic. Atti. lib. 8.160.2.
Accipere excuſationem. Cic. Cornificio, lib. 12.25.7.
Turpis excuſatio minimè accipienda eſt. Cic. de Amic. 38.
Afferre excuſationem. Plancus Ciceroni, lib. 10.4.1. Vide Affero.
Defendere excuſatione adoleſcentiæ, uitia alicuius. Cicero pro Cælio, 34.
Defendit aliquē neceßitatis excuſatio. Cic. pro Rab. Poſth. 16.
Stuporis excuſatione ſe defendere. Cic. de Aruſp. reſp. 4.
Deprecari excuſatione ſummæ ſtultitiæ, ſummæ improbitatis odium. Cic. pro Cecinna, 28.
Dare excuſationem. Cecinna Ciceroni, lib. 6.7.18.
Dare alicui iuſtam excuſationem. Cic. 6. Verr. 111.
Cum excuſatione errare poſſe. Matius Ciceroni, lib. 11.28.13.
Eruere excuſationem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 30. Non eſt quòd quiſquam excuſationem mentis ingratæ ab infirmitate atq; inopia eruat. Id eſt, Non te fingas inopem aut infirmum, ne ingratus uidearis.
Legitimam excuſationem habere. Cic. 5. Philipp. 174.
Pietatis, neceßitatis, & ætatis excuſationē habere. Cic. pro Cælio, 1.
Nō habet excuſationē ſtultitia. Cic. 1. de Orat. 61.
Parare excuſationē ad aliquem. Cic. Attico, lib. 12.245.3. Vide Paro.
Probare excuſationem. Cic. in Orat. 135.
Quærere excuſationem. Cic. pro Rab. Perduel. reo, 5.
Relinquere excuſationem ad aliquem. Cic. Atti. lib. 9.173.7.
Tegenda excuſatione amicitiæ, cōſenſio improborum non eſt, ſed potius omni ſupplicio uindicanda. Cic. de Amic. 40.
Valent apud aliquem excuſationes alterius. Cic. pro Sylla, 35.
Vti excuſatione aduerſus aliquos. Cic. 2. Offic. 100.
Temporis excuſatione uti. Cic. Atti. lib. 10.203.3.
Excuſatus] a, um, (παραιτηθεὶς,) Quintil. lib. 7. excuſatum eſſe ruſticū, qui non interfuerit iudicio, & Mart. lib. 2. excuſatum habeas me rogo, cœno domi.
Excuſatè] pen. prod. (παρῃτημένως,) Aduerbiū. Plin. epiſt. 198. Licebit rurſus iraſci, ſi meruerit, quod exoratus excuſatius facies. Quintil. Et fieri id uidetur excuſatè. Id eſt, citra culpam, ait Budæus.
Excuſabilis] & excuſabile, pen. corr. (παρῃτητὸς,) ut Crimen excuſabile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 11.1.
Pars delicti excuſabilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8.9.
Excutio] excutis, pen. cor. (ἐκτινάσσω, ἀποσυφελίζω,) excußi, excuſſum, Ab ex & quatio, ſignificat mouere, & deijcere, ut Excuſſæ in terram literæ. Cic. 2. de Nat. deor. 135.
E manibus excutere aliquid. Perſ. Saty. 3.11.
Amplexus excutere. Ouid. 9. Metam. 11.
Arcus ſæuos excutere. Ouid. 3. de Arte, 6.
Cæſariem excußit. Ouid. 4. Metam. 99.
Excutere alicui cerebrum. Plaut. Aulul. 6.26
Cibos excutere ore. Stat. 5. Thebaid. 121.
Excutere clauum lapide. Plaut. Menæh. 3.10.
Excuti curſu, pro A propoſito auerti. Virg. 3. Aeneid. Excutimur curſu, & cæcis erramus in undis.
Delicias excutere. Claud. 2. in Eutrop. 50.
Delicias & ineptias aliquorum excutere. Cic. pro Cœlio, 56.

Ab equis excuti. Ouid. 1. in Ibin, 117.
Excutere equitem dicitur equus. Liu. 8. ab Vrbe, 32.
Excutere feras cubilibus. Plin. in Paneg. 134.
Flammas pectore excutere. Ouid. 7. Metam. 4.
Fœdus conceptum excutere. Virg. 12. Aeneid. 32.
Totū genus maledicto excußit calamitas. Ci. p Domo ſua, 59.
Gladium morituro excutere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 9.
Habenas excutere per colla iubaſq;. Ouid. 5. Metam. 81.
Iactationem uerborum alicui excutere. Hoc eſt adimere, auferre. Cic. pro Sylla, 17.
Excutere ignem. Plin. lib. 16. cap. 40.7.
Ignem de crinibus excutit. Ouid. 12. Metam. 57.
Imperatores excutere. Cic. 2. de Lege Agrar. 64.
Iugum excutere, Nolle obedire. Tractū ab equis uel bobus aratorijs, qui dum arare nolunt, iugū excutiūt. Plin. Paneg. 21.
Lacrymas excutere alicui, Prouocare aliquem ad lacrymas. Plaut. Capt. 7. 60. Terent. Heaut. 1.1.115. lacrymas excußit mihi.
Excutere mētē alicui, id eſt, adimere. Plin. epiſt. 18. b.
Metum excutere de corde. Ouid. 1. Faſt. 4.
Mœnia fundo excutiam. Stat. 3. Thebaid. 50.
Excutere oculos alicui, pro Deturbare, de capite eruere. Plautus Perſ. 13. 19.
Onus excutere uiſceribus, id eſt, abortū facere. Ouid. epiſt. 11.9
Pacem excuſſerat orbi. Lucan. lib. 1.14.
Excuti patria. Virg. 8. Aeneid.
Pennas excußit Boreas. Ouid. 6. Metam. 141.
Querelas excutere. Claud. de bel. Get. 54.
Quies terrore excutitur. Ouid. 4. Faſt. 134.
Excutere rationem, uel examinare, id eſt, Conficere & ſubducere rationem militum. Plin. epiſt. 151. a.
Riſum excutere ſibi. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.7.
Sceptris excuti ab aliquo, id eſt, à regno deijci. Ouid. 4. Faſt. 40.
Excutere ſe. Terent. Phorm. 4.1.20.
Quòd ſi ſit uti me excutiam, atq; egrediar domo,
Id reſtat.
Dolor nimius excußit ſenſus mihi. Senec. Herc. Oeth. 10.23.
Seram poſte excutere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6.5.
Excutere ſeueritatē ueterem. Cic. Dolabellæ, lib. 9.10.4.
Sitim excutere undis. Senec Herc. Oeth. 8.10.
Somno excuti. Virg. 2. Aeneid. 61.
Soporem excutere. Ouid. 11.136.
Studia de manibus excutere. Cic. pro Muræna, 27.
Tela excutere alicui. Ouid. 2. Amorum, eleg. 5.11.
Sus excußit uenabula roſtro. Ouid. 10. Metam. 142.
Verba fortia alicui excutere. Tibul. lib. 2.
Excutere alicui uomitum. Plaut. Merc. 11.15.
Excutere, Commouere ſe, & ſpiritus omnes, ſenſuſq; ſuos ad intelligentiam colligere & excitare, quod fit quum res aliqua intellectu difficilis obijcitur nobis, Cice. 2. Offic. 107. Explica atq; excute intelligētiam tuam, ut uideas quæ ſit in ea ſpecie forma, & notio boni uiri.
Explicare & excutere uerbum aliquod. Cic. in Partition. 68. Et Quintil. lib. 1. cap. 5. excutere omne ſcriptorum genus, & lib. 5. Hæc omnia Cicero excutit.
Excutere aliquem, Scrutari & diligenter inquirere. Plaut. Aulul. 20.18. Ci. pro Roſc. Amer. 59. Nihil eſt Glaucia quod metuas, non excutio te: ſi quid fortè ferri habuiſti, non ſcrutor. Plin. lib. 7. ca. 36.1. A ianitore ſemper excuſſa, nequid inferret cibi, deprehenſa eſt uberibus ſuis alens eam. Hæc Budæus. Quintil. lib. 7. cap. 2. Excuſſerunt illi patrem, & aurum in ſinu eius inuenerunt. Cic pro Muræ. 24.
Conditionem excutere ſuæ ſortis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 14.11.
Genus alicuius excutere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8.4.

Excutere aliquid, Diligentius æſtimare, & exactius aliquid expendere. Vlpian. in L. ſi mandauero. ff. Mandatis, ſi tibi mādauero ut excuteres uires hæreditatis. Et paulò pòſt, Si mādaui tibi ut uires excuteres eius, cui erā crediturus. Cic. pro Plancio 24. Facilis eſt illa occurſatio & blanditia popularis: aſpicitur, non attrectatur: procul apparet, non excutitur, non in manus ſumitur. Budæus. Cic. 1. Tuſc. 181. Hanc excutere opinionem mihimet uolui radicitus. Ibidem 1. Tuſcul. 139. illud excutiendum eſt, ut ſciatur quid ſit carere.
Excutere debitorem. Paulus, Non prius pupillus ad magiſtratus reuerti poteſt, quàm omnes tutores excußi fuerint. Id eſt, quàm actiōes tutelæ expertus ſit an ab eis ſuum ſeruare poßit. Budæus.
Excutere aliquem aliter. Cic. de Aruſp. reſpon. 34. niſi fortè tibi eſſe ignotū putas, quòd te iudices dimiſerunt excuſſum et exhauſtum, ſuo iudicio abſolutum, omnium condemnatum. Id eſt, exhauſtum pecunijs quibus eos corrupiſti, & (ut uulgo dicitur) deplumē te reliquerūt, nihil tibi reliqui fecerūt.
Excutere, Eligere. Cic. 12. Philipp. Iuuentutem omnem ex tota Italia excußimus.
Excutiendus] Participium, (ἐκτιναιτέος,) ut Puluis excutiendus digitis. Ouid. 1. de Arte amandi 30.
Ruſticitas excutienda. Ouid. epiſt. 16.38.
Excuſſus] Part. (ἐκτετιναγμένος,) Cice. pro Sylla 35. Noli aculeos orationis meæ qui recōditi ſunt, excuſſos arbitrari.
Agna excuſſa dentibus lupi. Ouid. 1. Triſt. eleg. 1.16.
Brachia excuſſa iactare. Ouid. 5. Metam. 120.
Lancea excuſſa lacertis. Lucan. lib. 3.93.
Lumbi excußi. Propert. lib. 2. eleg. 17.6.
Ignis eliſus excußis nubibus. Ouid. 8. Metam. 68.
Rudentes excuſſos laxare. Virg. 3. Aeneid. 54.
Excuſſa togula. Mart. lib. 1.172.
Excußi grandine Tuſci. Plin. epiſt. 71.
Sedilia patuere excuſſo uulgo. Stat. 6. Thebaid. 90.
Pectore noſtro excuſſus dicitur, cuius obliti ſumus. Virgilius 5. Aeneid. 135.
Excuſſe] Aduerbium, (ἐκτετιναγμένως,) Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17. Si cum tyrone & indocto non tam rigidè, nec tam excuſſe, ſed languidius & in ipſam eius dirigentes manum remiſſe occurremus.
Excuſſorius] Adiectiuum, (ἐκτινακτικὸς,) Plinius lib. 18. cap. 11.6. Cribrorum genera Galli è ſetis equorum inuenere: Hiſpani è lino excuſſoria & pollinaria: Aegyptus è papyro atq; iunco.
Exdorſuo] exdorſuas, (ἐκνωτόω,) exdorſuare, Dorſum cōfringere, dū apparātur piſces & exenterātur. Plaut. Aulul. 14.2.
Dromo deſquama piſces: tu Macherio
Congrum, murænam exdorſua quantum potes.
Execo] execas, pen. corr. execui, exectum, (ἀποτέμνω,) execare, ab ex & ſeco ſecas, Excidere. Colum. li. de Arboribus, cap. 26.3. Arborem quam inſerere uoles, ſerra diligēter execato ea parte quæ maximè nitida & ſine cicatrice eſt. Cic. pro Cluentio 148. Nam Stratonem quidem Iudices, in crucem actum eſſe execta ſcitote lingua.
Sanare & execare. Cic. Attico, lib. 2.16.13. Quædam exemplaria legunt exſecare.
Armarij fundum execuit. Cic. pro Cluentio 143.
Execare neruos urbis, per translationē. Cic. pro L. Agra. 90.
Execare medicina dicitur & ſanare. Cic. ad Att. lib. 2.16.13.
Execare peſtem Reipub. Cic. pro Seſtio 119.
Exectus] Participium, (ἀποτμητὸς,) Cice. 2. de Nat. deor. 91. Nam uetus hæc opinio Græciam oppleuit. ſ. exectū cælum à filio Saturno.
Cornu exectum. Horat. 1. Serm. ſat. 5.12.

Filius exectus. Paulus in L. Anniculus admittetur. ff. de Verborum & rerū ſignificatione. Falſum eſt eā peperiſſe, cui mortuæ filius exectus eſt. Quædā exēplaria legunt extractus.
Virum execta iuuentus, id eſt, ſpadones. Lucan. lib. 10.27.
Lingua execta. Lucan. lib. 2.37.
Syluæ exectæ. Claud. 2. Paneg. 40.
Viſcera execta uiuæ ſtrigis. Seneca Medea 9.13.
Exectus & exemptus honore. Plin. epiſt. 36.
Exectio] Verb. (ἀπότμησις,) Cic. pro Cluentio 143. Quū exectio illa fundi in armario animaduerteretur, &c.
Execror] pen. corr. execraris, (ἐπαράομαι, καταράομαι,) execrari, Eſt uerbis duris & execratione plenis imprecari. Cic. 3. Off. 14. Itaq; accepimus Socratem execrari ſolitum eos, qui primùm hæc natura cohærentia diſtraxiſſent.
Execrari & deteſtari, apud Liuium lib. 5.
Execrari, & malè precari. Cic. in Piſonem 25.
Rectè Socrates execrari eum ſolebat qui primus utilitatem à natura ſeiunxiſſet. Cic. 1. de Legib. 49.
Odiſſe aliquē, ei peſtē exoptare, & eū execrari. Cic. in Piſ. 76.
Gentem execrari. Ouid. 14. Metam. 39.
Terram execrari. Virg. 3. Aeneid. 55.
Execrari, & inuocare furias alicui. Liu. 1. ab Vrbe 264.
Execrari in caput. Liu. 9. bel. Maced. 211.
Execrans] pen. corr. (ἐπαρώμενος,) Participium: ut
Verba execrantia edere. Ouid. 5. Metam. 21.
Vota execrantia nomen alicuius. Ouid. in Ibin. 19.
Execratus] pen. prod. (κατάρατος,) nomen ex participio: ut execratißima auguria. Plin. lib. 8. cap. 2.17.
Ciuitas execrata. Horat. Epod. 16.4. & 8.
Execratum malum odore & amaritudine, Hoc eſt, ingratū uel guſtu uel odore. Plin. lib. 13. cap. 16.3.
Execrandus] & deteſtabilis, (ἐπάρατος,) Cic. 2. Phil. 75.
Execranda res atq; peßima. Plin. lib. 7. cap. 13.2.
Execrabilis] & hoc execrabile, pen. corr. (βδελυρὸς,) Deteſtandū & abhorrendū. Liu. 1. bel. Maced. 66. Præeuntibus execrabile carmen ſacerdotibus. Id eſt, quo ſe deuouēt.
Odium execrabile. Liu. 6. bel. Pun. 67.
Execrabilis, pro duro. Plin. lib. 9. cap. 48. Sed nullum uſquam execrabilius quàm radius per caudam eminens, &c.
Execratio] Verbale, (ἀρὰ, κατάρα, ἀρειὰ, βλασφημία,) Saluſt. in Catil. Fuere ea tempeſtate qui Catilinam oratione habita dicerent, quum iuſiurandum populares ſceleris ſui adigeret, humani corporis ſanguinem uino permiſtum in pateris circuntuliſſe: inde quum poſt execrationem omnes degustauiſſent (ſicuti in ſolennibus ſacris fieri conſueuit) aperuiſſe conſilium ſuum atq; eò dictam rem feciſſe, quo inter ſe magis fidi forent alius alij.
Fides, execratio, dextræ, & complexus. Cic. 7. Verr. 82.
Malum omen & execratio. Cic. pro Seſtio 60.
Execrationē obteſtationemq; in aliquos cōponere. Liu. 6. bel. Pun.
Cautione, fœdere, execratione aliquē deuincire. Cic. pro Seſt. 12.
Habet execrationem lex. Cic. Attico, lib. 2.33.3.
Execrationibus publicis ſancitum. Cic. 3. Off. 71.
Exedo] exedis, pen. corr. uel Exedo, exes, exedi, exeſum, pe. prod. (ἐξέδω, κατέδω,) exedere, Conſumere. Plin. lib. 26. Naſcuntur quoq; in ſanguine ipſo hominis animalia exeſura corpus. Terēt. Phor. 2.2.4. Tibi omne eſt exedendum.
Exedere, lacerare, conficere animum dicitur ægritudo. Cic. 3. Tuſc. 48.
Aegritudines exedunt homines. Cic. 5. Tuſc. 25.
Ardor flammeus exederat ſyluas. Lucret. lib. 5.252.
Labor exedit homines. Valer. 4. Argon. 93.
Malum exedit artus penitus. Senec. Herc. Oeth. 9.20.
Mors lenta iacentis exedit puerile decus. Stat. 2. Sylu. 1.31.
Tineæ exedunt caput. Claud. 1. in Eutrop. 23.

Vincula ferri exedere ſenem, longuſq́; in carcere pædor. Lucanus libro 2.15.

Virus exedit artus. Senec. Herc. Oeth. 7.35.

Exedere aliquem. Terent. Heaut. 3.1.53. Quid te futurum cẽſes quem aſſiduè exedent?

Angor illum exeſt. Lucret. lib. 3.202.

Cura exedit medullas. Catul. de coma Berenicis 61.5.

Exedunt animos mœrores, cõficiuntq́; curis. Cic. 1. de Fin. 89.

Vrbem exedere odijs. Virg. 5. Aeneid. 156.

Exedi, pen. corr. Paſſiuum. Cic. 1. de Fin. 80. eaſq́; ipſas ſolicitudines quibus eorũ animi noctes dieſq́; exedũtur, à dijs immortalibus ſupplicij cauſa importari putant.

Expectando exedor miſer, atq; exenteror. Plautus Epid. 7.1.

Exeſus] pen. prod. (ἐξεδηδομένος,) Participium. Cic. 5. Tuſcul. 93. Apparebat epigramma exeſis poſterioribus partibus uerſiculorum dimidiatis ferè.

Curis exeſus. Valer. 2. Argon. 28.

Exeſæ ædes. Cic. in Topicis 8.

Antrum exeſum. Senec. Thyeſte 1.15.

Antrum exeſæ arboris. Virg. 4. Georg. 9.

Exeſæ fruges in horreo uentilentur. Colum. lib. 1. cap. 6.11.

Situ exeſi ligones. Claud. 2. Paneg. 39.

Mons exeſus. Virg. 4. Georg. 69.

Pila exeſa rubigine. Virg. 1. Georg. 99.

Pumex exeſus. Ouid. 4. Faſt. 99.

Rupes exeſæ. Lucan. lib. 3.46.

Scopuli exeſi. Senec. Herc. fur. 2.6.

Exeſor] pen. prod. (ἐξέδων,) Verbale: ut Aeſtus æquoris exeſor murorum circum littora. Lucret. lib. 4.45.

Exedra] exedræ, pen. corr. (ἐξέδρα,) Vitruuius lib. 5. de palæſtrarum ædificatione, Conſtituantur autem in tribus porticibus exedræ ſpatioſæ habentes ſedes in quibus philoſophi, rhetoreſq́;, ac reliqui, qui ſtudijs delectantur, ſedentes diſputare poſſint. Cic. lib. 5. de Fin. etſi multa in omni parte Athenarum ſunt in ipſis locis indicia ſummorũ uirorum: tamen ego illa moueor exedra. Modò enim fuit Carneades, quem uidere uideor. Idem de Prouincijs Conſularibus 12. Itaq; ille alter aut ipſe eſt homo doctus, & à ſuis Græcis ſubtilius eruditus, quibuſcum iam in exedra helluatur. Verba ſunt Piſonem mordaciter taxantis. quaſi ſub obtentu philoſophiæ cum Græculis in exedra, id eſt, in loco diſputationũ pergræcaretur, id eſt, perpotaret, uerius, quàm cum Græcis diſſereret. Ex antiquo codice in poſtremo Ciceronis exemplo legitur, in orcheſtra helluatur. Exedræ hodie dici poſſunt loca quæ in periſtylijs canonicorum aut monachorũ, id eſt, clauſtris, (uulgò capitula dicunt) fieri ſolent. Exedra enim Græcè, à ſedium frequentia, & ſeſſitandi commoditate nomen accepit. Budæus.

Exedrarum uſum frequentem fuiſſe apud Romanos, docet Cic. lib. 1. de Nat. deor. 23. Nam quum ferijs Latinis ad eum ipſius rogatu, accerſituq́; ueniſſem, offendi eum ſedentem in exedra, & cum Caio Velleio Senatore diſputantem. Hîc autem pro cellula ſtudiaria accipi uidetur, in qua grabatulus ad meridiandum accommodatus eſſe ſolet. Quo modo & in tertio de Oratore, de meridiana quiete loquens, quum dedita (inquit) opera quieſcentibus alijs in eam exedram ueniſſet: in qua Craſſus lectulo poſito recubuiſſet: &c.

Exemplum] exempli, (παράδειγμα, ὑπόδειγμα,) Res quæ nobis aut uitanda, aut imitanda proponitur, authore Feſto. Valla lib. 6. Exẽplũ eſt ipſa res quã imitamur: aut (ſi ita ſors tulerit) deuitamus in aliquo. Ille aũt in quo ſunt uirtutes uel uitia exẽplar dicitur. Cic. 7. Verr. Vetus eſt quod dicã, & propter ſeueritatem exempli nemini fortaſſe ueſtrum inauditum, L. Domitium prætorem in Sicilia, &c. Idem 4. Verr. 27. Nullius apud te grauis authoritas? nullum exemplum quod ſequi uelles?

Innocentiæ exemplum uir. Cic. 1. de Orat. 116.

Vitiorum exempla. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.22.

Clara & illuſtria exempla. Cic. 2. de Diuinat. 12.

Deforme exemplum. Tacit. lib. 3. cap. 7.15.

Domeſtica uitiorum exempla. Iuuen. Sat. 14.4.

Deteſtabile exemplum. Iuuen. Saty. 2.5.

Honeſta exempla ludendi. Cic. 1. Off. 147.

Immenſum exemplum, Vide Adducere in crimen poſt Crimen. Plin. lib. 28. cap. 2.3.

Leue exemplum. Ouid. epiſt. 23.6.

Nobiliora exempla. Claud. de laude Serenæ 22.30.

Nouiſſima exempla, Vide Nouus.

Pari exemplo. Ouid. 3. Metam. 12.

Pernicioſum exemplum. Cic. pro Flacco 19.

Exemplum peſſimum. Liu. 2. ab Vrbe 238.

Venerabile exemplum morum. Ouid. ad Liuiam 3.

Sine exemplo tempora. Quint. lib. 10. cap. 2. Hoc eſt, quibus temporibus nulla adhuc ſimilia fuerant.

Si meum exemplum eſſet: Hoc eſt, ſi primus illud excogitaſſem. Martialis lib. 1.29.

Ad illud exemplum fit. Plaut. Mil. 10.161.
P A. Fit pol illud ad illud exemplum, ut doctè & perfectè ſapit. Id eſt, procul dubio ita fit ut dicis.

Quod ad exemplum eſt, coniectura ſi reperire poſſumus? Id eſt, qualis, qua facie eſt, quo ſtatu corporis, & cui ſimilis. Plaut. Trinum. 13.73.

Ad exemplum ambarum, mores earum exiſtimans. Terentius Hecyra 1.2. 88. Vbi Donatus, Quaſi ad imaginem & collationem, & ſpeciem comparationis.

Melioribus exemplis addere ſe, id eſt, eos ſequi qui res ſuas melius adminiſtrarint. Claud. 4. Paneg. 12.

Capere exemplum de aliquo. Terent. And. 4.1.27. Quid iſthuc tam mirum eſt, ſi de te exemplum capit? Vbi Donatus, Vtrum, ſi te imitatur, an ſi de te exigit pœnas?

Docere aliquem exemplum. Ouid. 1. de Remed. amor. 11.

Expetere exemplum. Plaut. Moſtel. 3.14. Laudant fabrum, atq; ædeis probant: ſibi quiſq; inde exemplum expetunt, Sibi quiſq; ſimile ſumit.

Exemplo alicuius facere. Terent. in Prol. Heaut. 20. Plin epiſt. 7. lib. 2. Facit hoc Homerus, multiq́; eius exemplo.

Exemplo facere aliquid. Cic. 4. Verr. 70.

Authoritate & exemplo alicuius facere aliquid. Cicero pro Corn. Balbo 24.

Exemplo atque inſtituto ueteri optimi cuiuſque facere. Cice. pro Sylla 37.

Nullo exemplo aliquid facere, id eſt, nouum aliquid facere & inauditũ. Cic. de Senect. 4. Liuius in principio 4. bel. Maced. Statuere apud animum meum poſſum utrum peior ipſa res, an peiore exemplo agatur. Id eſt, ut uulgò dicunt, cum maiore ſcandalo. Budæus.

Nouo exemplo aliquid facere, Idem Lentulus ad Senatum, lib. 12.15.15. Binæ profecto erant ad Dolabellam legationes eorum: & quidem nouo exemplo, & contra leges eorum. Cic. 5. Verr. 96. Idem ad Sulpitiũ, lib. 4.3.6. Quod exemplo fit, id iure fieri putatur.

Exemplum habere. Plaut. Mil. 10.43.

Domeſticum exemplũ ad imitandũ habere. Cic. pro Mur. 60.

Imitari exemplum alicuius. Plin. epiſt. 131.

Inſtituere exemplum: reducere exemplum, Vide Inſtituo.

Monere aliquem ad exemplum alicuius, id eſt, hortari aliquem ad imitationem alicuius. Stat. 5. Sylu. 1.25.

Mala exempla mouere. Ouid. 2. de Arte aman. 116.

Nocere

Nocere exẽplo plus, quàm peccato. Cic. 2. de Arte aman. 116.

Fortitudinis, & iuſtitiæ exemplum ab aliquibus petere. Cic. 3. Off. 20. Et pro Deiotaro 19. Neq; eum uirum, unde pudoris pudicitiæq́; exempla peterentur.

Pingere exemplum. Plaut. Pœn. 18.101.

Exemplum præbere. Liu. 2. bel. Maced. 91.

Graue exemplum præbere. Horat. 4. Carm. ode 11.6.

Propoſitum alicui exemplũ ad imitandum. Cic. pro Mur. 61.

Ad unũ exemplũ & regulam omnes quære. Cic. in Salluſt. 2.

Reperire exemplum. Plaut. Moſtel. 3.5.

Scripta pluribus exemplis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 6.5.

Exemplum ſtatuere in aliquo. Terent. in Prol. Heaut. 51.

Exemplo eſſe alicui: Hoc eſt aliquid facere quod alij ſubinde imitentur. Terent. Heaut. 5.1.47. Propertius lib. 2. eleg. 16.6. Exemplo iunctæ tibi ſint in amore columbæ.

Exemplo ſibijpſi eſſe. Plinius epiſt. 176. Cic. de Amicitia 68. Carent amicitia per ſe, & propter ſe expetita, nec ſibi exemplo ſunt.

Exemplum ſumere. Terent. Adelph. 3.3.62. Cicero de Amicitia 33. Earum rerum exemplum ex ſimilitudine capiebat ineuntis ætatis.

Tangi exemplo. Ouid epiſt. 15.66.

In exemplum uenire. Ouid. 4. Faſt. 49.

Exempla, pro præiudicijs, apud Quintilianum accipiuntur, ut iuriſperitis. Budæus.

Exemplo uno: Id eſt, ſimili modo, & genere. Plaut. Milit. 10. 131. uno exemplo ne omnes uitã uiuerent. Idem Bacch. 11. 11. Multi more iſto atq; exemplo uiuunt.

Exemplum, pro forma & eo quod in literis continetur. Vulgus copiam uocat. Salluſt. Literas quas ſibi nomine Catilinæ redditas dicebat, earum exemplum infra ſcriptum eſt. Paulus Iureconſul. Si legatum certum petatur, nõ iubet Prætor uerba teſtamenti edere. ideo fortaſſe, quia hæredes ſolẽt habere exemplum teſtamenti. Cice. Attico, Epiſtolam ad me Cæſaris oſtendi, eam cuius exemplum ad te antea miſi, &c. Ex Valla libro 6.

Literarum quarundam exemplum componere. Cice. pro Lege Agraria 57.

Exemplo eodem literæ binæ: Id eſt eiuſdem formæ, inquit Valla lib. 6. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.14.4. Miſi ad Cæſarem eodem exemplo literas. Idem Cornificio, lib. 12.29.13. Hæc ferè ad eas literas quas eodem exemplo binas accepi.

Exemplum & imago antiquitatis. Cic. pro Seſtio 14.

Animale exemplum. Cic. 2. de Inuent. 123.

Exempla (inquit Donatus) Pœnæ dicuntur, quæ poſſunt cæteris documento eſſe. Plaut. Moſtel. 15.66. Exempla ædepol faciam ego in te. Terent. Adelph. 5.1.9.
D. exemplum omnibus
Curarem ut eſſes. Idem Phorm. 4.4.7.
Vt te quidem omnes dij, deæq́;, ſuperi, inferi
Malis exemplis perdant.

Recentis exempli terror. Claud. 2. in Eutrop. 110.

Nullum caruit exemplo nefas. Senec. Hipp. 4.40.

Cauere exemplo aliquid. Ouid. 10. Metam. 136.

Edere exempla in aliquem. Terẽt. Eun. 5.7.21. Vbi Donatus, Noua ac mira tormẽta quæ pro exẽplis narrantur, aut quæ documenta ſint cæteris, ne delinquant, exempla dicuntur. Cic. ad Qu. frat. lib. 1.2.7. Simile in ſuperiore parte prouinciæ edere exemplum ſeueritatis tuæ. Cæſar bel. Gall. lib. 1. Obſides nobiliſſimi cuiuſq; liberos poſcere, & in eos omnia exempla cruciatuſq́; edere, &c.

Metuere exẽplũ. Ouid. 8. Met. 24. Finitimi exẽplũ metuunt. Id eſt, uerẽtur ne idẽ faciã illis, quod patri feci, et meis ciuibus.

Premi ſuo exemplo, Senec. Herc. fur. 9.24.

Statuere exemplum in aliquo, Vide Statuo. Cic. 4. Verr. 77.

Exemplum quod adhibetur rei aut probãdæ aut ornandæ cauſa. Vnde pars probationis uocatur ab exemplis. Ex Valla libro 6. Quintilianus li. 10. cap. 2. Iis quæ in exemplum aſſumimus, ſubeſt natura & uera uis.

Exempli cauſa ponatur aliquid quod pateat latius. Cic. in Off. Suet. in Tiberio, cap. 67. Sed exempli cauſa cauendum, ne ſe Senatus in acta cuiuſquam obligaret.

Exempli gratia. Plin. lib. 2. cap. 17.6. Multa promi amplius circa hæc poſſunt ſecreta naturæ legeſq́;, quibus ipſa ſeruiat. Exempli gratia: in Martis ſydere, cuius, &c.

Definitiones & exempla. Cic. 3. de Orat. 115.

Familiaria exempla. Quint. lib. 7. cap. 3.13.

Mediocre exemplum. Quint. lib. 4. cap. 1.5.

Perſpicuum exemplum. Cic. 1. de Inuent. 100.

Exemplum continentiæ. Terent. Adelph. 1.1.65. Idem Adelp. 5.1.5. Illud ſi uide exemplum diſciplinæ. Sic Exemplum innocentiæ apud Cic. lib. 1. de Oratore.

Singularis exempli uxor. Plin. lib. 9. epiſt. ad Geminium.

Singularis exempli iuuenis. Quint. in Corpore proiecto.

Rariſſimi uxor exempli. Quint. in Corpore proiecto.

Exempli mulier. Quint. in Corpore proiecto, Iam inimici mei triumphant, iam paſſim loquuntur: Illa exempli mulier, illa ſeculi decus, uirum redimi noluit, nec filium ſepeliri.

Sub exemplo. Plin. in Paneg. Licet nobis & in præteritum de malis imperatoribus quotidie uindicari: & futuros ſub exemplo præmonere. Hoc eſt, propoſito exẽplo. Ibidem, Iam quàm antiquum, quàm Conſulare, quòd triduum totum Senatus ſub exemplo tui ſedit: Hoc eſt: ad imitationem tui.

Intereſt exempli. Pli. li. 9. epiſt. ad Quadratũ, Veráne hæc, affirmare non auſim. Intereſt tamen exempli, ut uera uideãtur.

Refert exempli. Plin. lib. 9. epiſt. ad Geminium.

Pertinet ad exemplum. Plin. lib. 10. ad Traianum. Sic libro 6. ad Quadratum.

Vſq; in exemplum. Quint. in Sepulchro incantato. illo ipſo lãguore quo filius caducũ illud et fragile corpus amiſit, quàm perditè mulier & uſq; in exemplum, modò ſuper ora pallentis infelices lacerabat oculos, nunc ſiccata fruſtra ubera querebatur, nunc, &c.

Exemplum, rem ornatiorẽ facit, quũ nullius rei niſi dignitatis cauſa ſumitur. Apertiorẽ, quũ id quod ſit obſcurius, magis dilucidum reddit. Probabiliorẽ, quũ magis ueriſimilem facit. Ante oculos ponit, quũ exprimit omnia perſpicuè, ut res dicta propè manu tentari poſſit. Author ad Herenn. lib. 4. (228.

Adiungere exempla rebus. Cic. 1. de Orat. 93.

Agere exemplis, Vide Ago.

Capere exemplum ex ſimilitudine aliqua. Cic. de Amic. 33.

Confirmare aliquid exemplo aliquo. Cic. 1. de Diuin. 112.

Facere exemplum. Quint. lib. 5. cap. 2.3.

Fingere ſibi exempla. Quint. lib. 1. cap. 5.7.

Monſtrare exemplum ad imitationẽ. Quint. lib. 5. cap. 7. 19.

Ponere exemplum ex diuerſo. Quint. lib. 1. cap. 5.28.

Ponere exempla ex aliqua ſcientia. Cic. in Topic. 29.

Subijcere aliquid in exemplum. Sueton. in Tiberio, cap. 21. Hoc eſt, exempli cauſa.

Vniuſcuiuſq; rei exemplum ſupponere. Cic. 2. de Inuent. 137.

Vti exemplis grandioribus. Cic. 1. de Diuinat. 71.

Inter exemplum & teſtimonium hoc intereſt. Exemplo demõſtratur id quod dicimus cuiuſmodi ſit. Teſtimonio eſſe illud ita ut nos dicimus, confirmatur. Præterea oportet teſtimonium cum re conuenire: aliter enim rem non poteſt confirmare. Author ad Herenn. lib. 4.142.

Exemplum, pro eo quod uulgus monſtram uocat. Author ad Heren. lib. 4.147. Siquis purpuram aut aliud quippiam

uendens, dicat, Sume à me: ſed huius exemplū aliunde roga bo, tibi quod oſtendam. Si merces ipſi qui uenditant, aliūde exemplū quæritēt aliud mercis, aceruos ſe dicāt tritici habe re, & eorū exemplum pugno non habeant quod oſtendāt.

Exemplum pro chirographo, aut exemplari, quod ex aliquo ſcripto deſcriptum eſt. Plaut. Pſeud. 9.58.

Nam hic quoq; exemplum reliquit eius.

Exemplum, id quod aliquando fuit. Plin. lib. 28. cap. 9.3. Sunt inter exempla qui aſininum lac bibendo liberati ſunt poda gra, chiragráue. Id eſt, Scriptum legimus, aliquos liberatos (fuiſſe.

Inuenitur inter exempla. Vide Inuenio.

In exemplis authoritatem habet antiquitas. Cice. in Orat. 96.

Exemplum, eſt alicuius facti, aut dicti præteriti cū certi autho- ris nomine propoſitio. Author ad Herenn. 228.

Monimenta rerum geſtarum & uetuſtatis exempla, Oratori nota eſſe debent. Cic. 1. de Orat. 100.

Commemoratio antiquitatis exemplorumq; prolatio, ſumma cum delectatione & authoritatem orationi affert & fidem. Cic. in Orat. 66.

Eſt in exemplis prodigium Dionyſio eueniſſe. Pli. li. 2. c. 100.

Exemplar] exemplaris, pen. prod. n. g. (αὐτίτυπον, ἀρχέ- τυπος, πρωτότυπον, ἀντιγραφή,) in quo ſunt uirtutes, uel uitia: ut Cato fuit exēplar uirtutis, Catilina uerò iniquitatis. Plin. in Paneg. 97. Non te ad exemplar eius uoco, qui con- tinuis Conſulatibus fecerat longum quendam & ſine diſcri mine annum: ijs te confero quos certum eſt, quoties Conſu- les fuerunt, non ſibi præſtitiſſe. Horat. 2. epiſt. 1.12. Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi.

Vitæ morumq; exemplar. Horat. in Arte 64.

Ingens exemplar. Senec. Herc. Oeth. 14.20.

Vtile exemplar. Horat. 1. epiſt. 2.4.

Sui aliquod exēplar intuetur qui amicū intuetur. Cic. de Amic. (22.

Decipit exemplar uitijs imitabile. Horat. 1. epiſt. 20.4.

Imitari exemplar. Cic. de Vniuerſ. 7.

Proponere alicui exemplar. Horat. 1. epiſt. 2.4.

Proponere ſibi exemplar ſpeciem aliquam. Cic. de Vniuerſ. 5.

Exēplar, pro eo quod ex aliquo ſcripto tranſcribitur, uulgus duplum uocat. Plin. epiſt. 291. exemplar teſtamenti, quan- quam mendoſum, miſi tibi. Suet. de Claris grammaticis 24. Multaq; exemplaria contracta emendare ac diſtinguere & adnotare curauit. Plancus Ciceroni, lib. 10.21.7. Exem- plar eius chirographi Titio miſi. Aſinius Pollio Ciceroni, lib. 10.31.17. exemplar literarum.

Græca exemplaria. Horat. in Arte 55.

Exemplar, pro exemplo poſitum legitur, ita ut parum inter ſe differant exemplum, & exemplar. Cic. de Oratore, Illa ora tio fuit mihi exemplar bene dicendi. Quint. in 10. Corne- lius autem Seuerus etiā ſi uerſificator quàm poeta melior: ſi tamen (ut eſt dictum) ad exemplar primi libri bellum Si- culum perſcripſiſſet, uendicaret ſibi ſecundum locum. Cice. pro Muræna 61. ad imitandum uerò tam mihi propoſitū exemplar illud eſt, quàm tibi. Hæc ex Valla lib. 6. Legitur in poſtremo loco Ciceronis etiam exemplum.

Exemplare] pen. prod. (αὐτίτυπον,) pro Exemplar. Lucr. (lib. 2.25

Duntaxat rerum magnarum parua poteſt res

Exemplare dare, & ueſtigia notitiai.

Exemptus, Exemptilis] Vide Eximo.

Exentero] exenteras, pen. corr. (ἐξεντερίζω,) exenterare, In teriora auferre, quod proprie de piſcibus dicitur quum ap parantur. Sic per tranſlationem dixit Plautus Epid. 5.3.

acutum cultrum habeo

Qui ſeni exenterem marſupium. Ibidem 10.74.

Exenterauit mihi opes argentarias. Plaut. Epid. 14.7.

Exēteror miſer. Hoc eſt, Angor & excrucior. Plau. Epid. 7.1.

E X E

Exeo] exis, exiui, pen. prod. exitum, pen. corr. (ἔξειμι, ἔξει- μι, ἐξέρχομαι, ἐκπορεύομαι,) exire, Egredi ſignificat. Te- rent. Adelph. 4.4.17. Fieri potis eſt ut ne qua exeat.

Domo exire. Cic. Lentulo, lib. 1.9.19.

Exire foras. Plaut. Amphi. 14.17. Terent. Eunuch. 4.4.1.

Exi foras ſceleſte.

Foras exire ex ædibus. Lucret. lib. 3.215.

Exire limen. Terent. Hecy. 3.3.18.

Limine exire. Lucan. lib. 1.102.

Exire Roma. Cic. ad Atticum, lib. 1.1.13. Sic Exire cauis, pro è cauis, Plin. lib. 11. cap. 25.1.

A patria exire. Cic. in Piſonem 25.

Exeo ad te. Plaut. Bacchid. 17.24.

De balneis exire. Cic. 2. de Orat. 123.

De triclinio exire. Cic. 2. de Orat. 146.

Exire è portu. Cic. 7. Verr. 79.

Exire ex urbe. Plaut. Amph. 6.35. Cic. Sulpitio, lib. 41.10.

In ſolitudinem. Cic. 1. Off. 165.

Per ferrum exire. Lucan. lib. 1.43. de leone.

Exire continuò, Vide Continuus.

Exire in literam aliquam dicitur dictio. Quintil. lib. 1. cap. 5. 38. Hoc eſt terminari.

Intus exit, Vide Intus.

In aliquem exire. Stat. 2. Thebaid. 128. Exit & in fratrem, co- gnatáq; pectora telo Conſerit.

Exire in aciem, Vide Acies.

Exire ære alieno. Hoc eſt, liberari. Cic. 11. Philip. 299.

Exire ærumna, pro Liberari. Cic. Vt tandem è tot miſerijs atq; ærumnis exiremus.

Ab amplexibus alicuius exire. Stat. 11. Theb. 71.

Exire ex animo dicitur res aliqua, pro Effluere, & obliuioni dari. Cic. 3. de Nat. deor. 9.

Legitur in uetuſto ſcripto codice, ex animo exuri.

Exijt animus ephebis ætate. Plaut. Merc. 3.40.

In altitudinem exire arbör dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4.9.

Exijt ad cœlū ramis felicibus arbos. Virg. lib. 2. Georg. 17. Et apud Plin. lib. 14. ca. 1.1. Exire ad præcipuam altitudinē.

Ad bellum exire. Senec. Herc. fur. 4.2.

Ex Italia ad bellum ciuile exire. Cic. Cælio, lib. 2.15.10.

E contemptibus exire. Lucr. lib. 5.257. Vide Contemno.

Exijt dies, pro præterijt. Liu. 4. ab Vrbe 132. Idem 10. bel. Pun. 101. Necdum exierat induciarum dies. Vlpianus Ex quibus cauſis, &c. Lege prima. Si cuius quid de bonis quā his metu, aut ſine dolo malo Reipub. cauſa abeſſet, ſiue in uinculis, ſeruitute, hoſtiumue poteſtate eſſet, poſteáue cu- ius actionis eorum cui dies exiſſe dicetur.

Exire in alias domos. Cic. 1. Off. 80.

In fabellam. Quintil. Si hiſtoricus narret fabulam elegantes exit in fabellam.

In diuerſos flexus exire. Quint. lib. 1. cap. 6.10.

In angulos exire dicuntur folia. Plin. lib. 16. cap. 23.1.

De gremio exire dicitur puer. Quint. lib. 1. cap. 2.1.

Exire in herbam aut radicem dicitur granum. Plin. 18. cap. 7. 3. Idem lib. 11. cap. 30.1. Semina arroſa condunt formicæ, ne rurſus in fruges exeant è terra.

De imperio exire. Tacit. lib. 19.

In iram exire. Lucan. lib. 3.23.

Exeunt libri. Cic. ad Atticum, lib. 13.27 1.2. Libri quidem ita exierunt (niſi fortè me communis φιλαυτία decipit) ut in tali genere, ne apud Græcos quidem ſimile quiddam. Id eſt, editi ſunt, & in lucem emiſſi.

In longum exire. Quint. lib. 4. cap. 2.37.

In medium. Plaut. Amph. 4.69.

Exire ab hominum memoria. Senec. 3. de Beneficijs.

Modum

Modum exire. Ouid. 9. Metam. 127.

Ab aliquo exire nummos. Cic. 4. Verr. 43.

Exire obuiam. Liu. 4. bel. Pun. 72. Cæſar bel. Ciuil. 68.

Odorem acrem exire, id eſt, Vitare fœtorem. Lucr. li. 6. 145.

Exire ad opus, aut ad priuatum negotium. Plin. lib. 11. ca. 10. 2. Cic. pro lege Agra. 4.

Exit & emanat oratio. Cic. pro Roſc. Amer. 2.

Ex ore exire dicuntur uerba. Cic. de Clar. Orat. 144.

In oras luminis exire, id eſt, naſci. Lucr. lib. 1.34.

Exire de ouo à cauda. Vide A præpoſitionem.

Exire paſtum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 6.3.

Exire de, uel è poteſtate, Eſt mentis impotē fieri. Cic. lib. 4. Tu (ſcul. 127.

In prælium. Liu. 7. bel. Maced. 157.

In aliquam prouinciam legatum exire. Cic. in Vatinium 9.

Ad pugnam exire. Virg. 4. Georg. 14.

In rigorem. Plin. lib. 7. cap. 19.1.

Seruitio exire. Virg. eclog. 1.8.

Spiritus exit in auras. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3.9.

Stratis exire. Stat. 2. Achil. 26.

Exire tela, pro Vitare. Virg. 5. Aeneid. 87. Seruius. Vnde de Tarchonte, lib. 11.150. Suſtinet à iugulo dextram, & uim (uiribus exit.

Exijt tempus induciarū. Liu. 4. ab Vrbe 249.

Quod tempus exit in urbis noſtræ CCXLIX. annum. Plin. lib. 33. cap. 2. Hoc eſt, Quod tempus refertur, & reduci po teſt ad annum 249. ab Vrbe noſtra condita.

Exire è uita, pro Mori. Cic. 1. de Fin. 77.

Exire de uita. Cic. de Amic. 14.

In uulgus exierat, eum dixiſſe. Suet. in Galba, cap. 20.

Exire in tertium diem, pro Differri. Plin. epiſt. 35.9.

Exire ſupra mille annos. Senec. de Breuitate uitæ, cap. 6.

Super aliquem exire, id eſt, Maiorē eſſe illo. Stat. 6. Theb. 67.

In eaſdem literas exire, pro Finiri. Quint. lib. 1. cap. 5.38.

Per eandem literam exire. Quint. lib. 1. cap. 6.5.

Exire, de fluuijs dictū. Vir. 8. Ae. 15. uerba Aeneæ ad Tybrim,

Quo te cunq; lacus miſerantem incommoda noſtra

Fonte tenent, quocunq; loco pulcherrimus exis.

Fluuius exit ſeptem aquis. Valer. 8. Argon. 38.

Exire, ad ſortionem pertinet. Cic. 4. Verr. 88. In qua ſcriptum erat, ut quot eſſent renuntiati, tot in hydriam ſortes conijce rentur: cuius nomen exiſſet, ut his haberet ſacerdotium. I- dem 2. Verr. 24. Budæus.

Sors exit. Cic. Attico, lib. 1.14.3. Quum de Conſularibus mea prima ſors exiſſet, una uoce Senatus frequens retinendum me in urbe cenſuit.

E Patricijs exire. Cic. pro Domo ſua 30. Nō ut ille filius inſtitua tur, ſed ut è Patricijs exeat, ut Tribunus plebis fieri poſſit.

Exitur, pen. prod. Imperſonale. Plaut. Caſin. 19.5. Crepuit o- ſtium, exitur foras.

Exitum huc nollem. Terent. Adelph. 5.1.13.

Quidam legunt hunc exitum: ut ſit (exitum) accuſatiuus.

Exiens] Participium, (ἐξερχόμενος,) Cic. 1. de Diuina. 95. Quinto autem anno exeunte, quū eſſet ex illo ſomnio, &c.

Exitus] pe. corr. (ἐξηλυμένος,) Aliud participiū, apud anti quos. unde apud Feſtū, Ad exitā ætatem, ad ultimā ætatem.

Exitus] huius exitus, pe. corr. (ἐξέλευσις, ἔξοδος,) Egreſſio.

Curſus rerum & exitus. Cic. Sulpitio, lib. 4.2.7.

Initium & exitus, contraria. Cic. 1. Tuſc. 146.

Principium & Exitus, contraria. Cic. pro L. Manil. 2.

Exitus anni. Liu. 10. bel. Pun. 115.

Armorū exitus ſemper incerti & timēdi. Cic. Att. li. 7.123.8.

Exitus orationis. Cæſar 4. bel. Gall. 488.

Exitus ſtudij. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13.14.

Temporis exitus. Horat. 3. Carm. ode 29.6.

Vitæ exitus. Propert. lib. 3. eleg. 5.10.

Exitus principio ſimillimus. Cic. 4. Verr. 69.

Exitu fœdum. Liu. 1. ab Vrbe 7.

Ad exitum, pro Ad poſtremum. Cic. ad Culeolum, lib. 3.42.3. Pelò ut ea quæ initio oſtendiſti, deinde quæ feciſti, ad exitū augeri & cumulari per te uelis.

Fauſtus exitus. Lucret. lib. 1.20.

Felix exitus. Cic. Cœlio, lib. 2.9.10.

Incertus exitus & anceps fortuna belli. Cic. pro Macello 9.

Ingens exitus. Virg. 5. Aeneid. 104.

Inopinati exitus. Quint. lib. 4. cap. 2.77.

Miſerabilis exitus. Quint. lib. 4. cap. 1.20.

Secundi exitus. Horat. 4. Carm. ode 14.8.

Segnis exitus. Stat. 5. Sylu. 3.52.

Superbus exitus. Quint. lib. 4. cap. 1.20.

Triſtes exitus. Cic. de Claris Orat. 66.

Exitus acceſſit uerbis, id eſt, ita factum eſt ut prædixerat. Oui- dius 6. Faſt. 113.

Ad exitum adducere & profligare aliquid. Cic. 5. Tuſc. 23.

Claudere exitum, Vide Claudo.

Notabili exitu concludi. Cic. Luceio, lib. 5.12.19.

Contigit exitus quem optamus. Cic. Bruto 11.3.

Facilis exitus datur. Virg. 6. Aeneid. 179.

Ad bonos exitus uota ducit liber. Horat. 4. Carm. ode 8.7.

Expectare exitum. Cic. Attico, lib. 16.336.4.

Expedire exitum inſtitutæ orationis. Cic. Appio lib. 3.12.5.

Contrarios exitus habere. Cic. 2. de Diuinat. 79.

Exitiales exitus habere. Cic. 7. Verr. 10.

Meliores exitus habere. Cic. Cælio, lib. 2.15.18.

In exitu ſimiles caſus habere. Cic. in Orat. 94.

Imponere exitum alicui rei, aut ſermonibus, Vide Impono.

Indicat exitus rei. Cic. 3. de Legibus 37.

Liber patet exitus. Lucret. lib. 4.80.

Ad exitum peruenire. Cic. in Orat. 63.

Præſtare exitu pollicita. Plancus Coſſ. Senatui Populoq; Ro- mano, lib. 10.8.6.

Exitus acta probat. Ouid. 2. epiſt. 17.

Exitum nullum reperire. Cic. 4. Verr. 42.

Exitus ſequitur uerba. Ouid. 3. Faſt. 71.

In unum exitum ſpectare. Cic. 1. de Orat. 46.

In exitu eſſe. Cic. pro Muræna 73. Vide In.

In dubio eſt exitus. Ouid. 2. Faſt. 156.

Veniunt ad eundem exitum utriq;. Cic. de Fato 66.

Exitus, pro morte. Tacitus lib. 4. Atrociore ſemper fama erga dominantium exitus uerteret. Et lib. 18. Exitu demum Ne- ronis poſitis odijs in medium conſuluere.

Hominis exitus. Iuuen. Saty. 10.28.

Fatales exitus. Cic. de Diuinat. 35.

Exitus grauior auſpicio. Ouid. 10. Metam. 2.

Grauiſſimi exitus clariſſimorum hominū. Cic. 2. de Diuin. 33.

Honeſti ciuium exitus. Tacitus lib. 16.

Suos exitus cogitare. Cic. 2. de Diuin. 36.

Sæuus exitus illum eripuit. Iuuen. Sat. 10.13.

Bonos exitus habent boni. Cic. 3. de Nat. deor. 128.

Exitus illum forte tulit. Virg. 2. Aeneid. 121.

Exitus alueorum. Plin. lib. 21. cap. 14.4.

Exitium] huius exitij, (ἐξώλεια, ὄλεθρος,) Feſtus, Exitium antiqui ponebant pro exitu: nunc exitium, peſſimum exi- tum dicimus. Terentius Phorm. 1.4.24. Quod ego nunc ſubito huic exitio remedium inueniam miſer? Plaut. Capt. 13.63. Idem Bacch. 20.23. Alexāder qui erit exitium rei patriæ ſuæ. Neq; exiliū exitio eſt. Ci. ad Qu. frat. li. 1.4.4.

Interitus & exitium urbis. Cic. 1. in Catil. 6.

Pernicies & exitium Reipub. Cic. 4. in Catil. 12.

Crudele exitium. Valer. 3. Argon. 61.

Furiale exitium. Valer. 2. Argon. 21.
Magnum exitium. Virg. 2. Aeneid. 38.
Exitio dare. Lucret. lib. 5. 20.
Imminere exitio alicuius. Ouid. 1. Metam. 30.
Imminet exitio uir coniugis, illa mariti. Idem 8. Metam. 75.
Inſolita exitia machinatus. Senec. Hipp. 12. 14.
Mereri exitium. Ouid. 2. Metam. 58.
Mittere exitium alicui. Virg. 4. Georg. 107.
Parare exitium. Vide Paro.
Ponere modum exitijs. Virg. 7. Aeneid. 26.
Ab exitio refrænare. Lucret. lib. 1. 174.
Graui exitio ſternere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.
Eſſe exitio alicui, id eſt, cauſam eſſe mortis alicui. Virg. 3. Geo. (101.
Eſſe exitium alicui, Idem. Virg. eclog. 3. 20.
Exitium ſuperat opes, id eſt, mors aut morbi uis ſuperat medicamenta. Ouid. 7. Metam. 107.
Exitium, de homine dicitur. Horat. 1. Carm. ode 15. 5.
Non Laertiadem exitium tuæ
Gentis, non Pylium Neſtora reſpicis.
Exitium Troiæ, Achilles. Ouid. 13. Metam. 162.
Exitialis] & hoc exitiale, pen. prod. (ὀλέθριος,) Quod eſt mortiferum, calamitoſum, damnoſum: ut Exitialis euentus. Liu. 7. bel. Pun. 134. Cic. 7. Verr. 10. Exitiales exitus. Plinius lib. 8. Ille contrà urinam ſpargit prudens, hanc quoq; leoni exitialem.
Aurum exitiale. Stat. 4. Thebaid. 39.
Donum exitiale. Virg. 2. Aeneid. 7.
De equo Troiano. Silius, lib. 8. 11.
Malum exitiale. Silius lib. 8. 51.
Motus exitiales. Lucret. lib. 2. 115.
Præmia exitialia. Stat. 2. Achil. 69.
Scelus exitiale. Virg. 6. Aeneid. 103.
Exitiabilis] & hoc exitiabile, (ἐξώλης,) Idem quod exitiale. Liu. 7. bel. Pun. 134. Exitiabilis prodigiorũ euentus uenit. Ouid. lib. 6. Metam. exitiabile ferrum. Plaut. Epid. 12. 36. exitiabilem ego illi faciam ut hunc ſciat diem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 4. Exitiabile bellum.
Caput exitiabile ſerpentis. Ouid. 8. Metam. 86.
Clades exitiabilis, pro Internecina. Suet. in Auguſto, cap. 23.
Monſtrum exitiabile dictu. Stat. 1. Theb. 79.
Nomen exitiabile. Silius lib. 15. 75.
Telum exitiabile. Ouid. 6. Metam. 52.
Exitioſus] Adiectiuum, pen. prod. (ὄυλος,) Idem Cic. in Catil. 78. Exitioſa coniuratio. Et ad Atticum, lib. 8. 16. 5. Exitioſum bellum.
Prodigium exitioſum. Cic. de Aruſp. reſp. 3.
Fore exitioſum aliquid. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 16.
Exequor] pen. corr. exequeris, (ἐπιτελέω, ἀποπληρόω, ἀποδργάζομαι, διεξέρχομαι, ἀφικνέομαι, ἀκολουθέω,) exequi Perficere, Abſoluere. Plaut. Trucul. 9. 10.
– nullam rem oportet aggredi doloſè, niſi
Aſtutè accurateq; exequare. Terent. And. 1. 5. 24. ſed nunc quid primum exequar?
Exequi certum eſt ut. Plaut. Moſtel. 9. 13.
Odioſa hæc exequi certum eſt ut abeam
Potius hinc ad forum, quàm nunc domi cubem.
Diuinè aliquid exequi. Quint. lib. 1. cap. 6. 12.
Verboſius exequi. Quint. lib. 5. cap. 12. 11.
Hoc tamen unum exequere mihi. Virg. 4. Aeneid. 85.
Actionem exequi. Vlpianus in L. finali. ff. de Priuatis delictis, Siquis actionem, quæ ex maleficijs oritur, uelit exequi.
Exequi ærumnam, Aerumnã pati uel defungi. Plau. Capt. 5. 1.
Aeternitatem exequi. Cic. de Vniuerſ. 7.
Beneficium exequi. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 25.

Aſpectum alicuius. Plaut. Epid. 12. 3. Quam matrem meam? P. quæ exanimata exequitur aſpectum tuum. Id eſt, coniectos in te habet oculos quaſi dicat, te oculis ſequitur.
Conſilium. Terent. Phorm. 2. 4. 21.
Decreta. Liu. 5. bel. Maced. 90.
Exequi delicta, pro Punire. Suet. in Iulio, cap. 67.
Dicta alicuius. Liu. 4. ab Vrbe 122.
Egeſtatem, id eſt pati. Plaut. Trinum. 10. 60.
Fatum alicuius. Cic. ad Atticũ, lib. 9. 184. 1. Miſeros nos cur non omnes fatum illius unà executi ſumus? Id eſt, non ſumus unà in eodem periculo, & ſequuti ſumus eum in periculis.
Fugam, Fugere. Cic. 2. Phil. 68.
Funus. Gellius lib. 10. cap. 15.
Imperium celer exequitur. Silius, lib. 10. 71.
Imperium heri, Facere quod herus imperat. Liuius 5. bel. Pun. 202. Plaut. Menæch. 21. 12. Terentius Heaut. 4. 1. 22.
nam iam primum, ſi meum
Imperium exequi uoluiſſes, interemptam oportuit.
Incepta. Liuius 10. bel. Pun. 17.
Exequi iniurias, pro Vlciſci. Plin. Iunior lib. 3. epiſt. 4.
Itiner, pro iter, antiquè. Id eſt, conficere. Plaut. Merc. 22. 88.
Ius ſuum Cæſar 1. bel. Gall. 17.
Iuſſa. Liuius 1. ab Vrbe 119. Virg. 4. Aeneid. 80.
Laudes braſſicæ longum eſt exequi, id eſt, Perſequi & enumerare. Plin. lib. 20. cap. 9. 1.
Mandata, uel rẽ mãdatã. Plaut. Bacch. 8. 72. Cic. 9. Phil. 262.
Miniſteria. Liuius 9. bel. Pun. 130.
Modum ſationis nulla ex parte exequi poſſe. Cic. 5. Verr. 37.
Mortem, Mori. Plaut. Pſeud. 15. 38.
Munus ſuum, id eſt, officium. Cic. 3. Tuſc. 27.
Exequi & tueri munus officij. Cic. de Senect. 65.
Negotium. Cic. 1. Off. 112.
Numerum. Liuius 3. ab Vrbe 22.
Officia & ſtudia. Cic. ad Atticum, lib. 3. 55. 6.
Officia & munera. Cic. de Senect. 30.
Patronã, id eſt, precib. ſolicitare, ut adſit, et adiuuet. Plau. Rud. (7. 3.
Perficere itiner exequar. Plaut. Merc. 22. 72.
Pergam exequi. Plaut. Amph. 8. 167.
Præcepta alicuius exequi. Virg. 6. Aeneid. 47.
Probrum. Plaut. Trucul. 9. 8.
Procurationem exequi. Vlpianus in L. Quæ omnia. §. Sed et ſi. ff. de Procuratoribus, niſi fortè purgare magis conuitiũ, quàm procurationem exequi maluerit.
Sermonem, Loqui. Plaut. Trinum. 6. 5.
Exequi uiam ſcelerati conſilij. Liu. 8. bel. Pun. 149.
Vota exequi. Virg. 5. Aeneid. 11.
Exequi, pro Exponere, uel narrando perſequi. Liuius li. 5. Exequebatur deinde, quæ ſolennis deriuatio eſſet.
Verbis aliquid exequi. Cic. Matio, lib. 11. 27. 13.
Exequens] pen. corr. (διεξόρχόμενος,) Nomen ex Participio. Gellius, lib. 10. cap. 12. Philoſophus memoriarum ueterum exequentiſſimus.
Exequutus] pen. prod. (ἀκολουθηκώς,) Participiũ. Catul. de Berecynthia & Aty. 3. Sectam meam executæ duce me.
Executio] Verbale, (ἀπόργασία,) Plin. lib. 35. cap. 8. 1. neque enim inſtituti operis eſt talis executio. Tacit. lib. 3. Executionem eius negotij lubens ſuſcepit.
Exequutor] pe. prod. Verbale, (ἀποπληρωτής) ut Exequutor inimicitiarum, pro Vindice. Suet. in Veſpaſ. cap. 14.
Exequiæ] exequiarum, tantum pluraliter, (ἐναγίσματα, ἐπιτέρεια,) Funebre officium, quod ſcilicet in funere alicuius exequimur: ab eo dictæ quòd homines pompam funebrem ſequuntur. Terent. Phorm. 5. 9. 37. Exequias Chremeti, quibus eſt commodũ ire, iam tempus eſt. Cic. 2. de Legibus

gibus 69. Sepultura & iuſtis exequiarum caruerunt.
Exequiæ pro ordine ducentium pompam funebrem. Tacit. lib. 20. Silens agmen, & uelut longæ exequiæ.
Præclari funeris exequiæ. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 8.
Mites exequiæ. Stat. 3. Sylu. 3. 2.
Mœſtæ exequiæ. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 9.
Carere exequijs. Ouid. ad Liuiam 34.
Exequias celebrare. Liu. 2. ab Vrbe 264.
Cohoneſtare exequias. Cic. pro Quintio 29.
Comitari exequias, Vide Comitor.
Dignas funere magni Exequias fortuna dedit. Lucan. li. 3. 59.
Exequias ducere. Plin. lib. 8. cap. 42. 2. Plin. Iunior lib. 3. cap. 16. Ita duxi exequias.
Ferre exequias. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 1.
Largiri exequias. Stat. 12. Theb. 17.
Proſequi exequias funeris. Cic. pro Cluentio 159.
Reddere exequias alicui. Ouid. ad Liuiam 44.
Exequijs rite ſolutis. Virg. 7. Aeneid. 1.
Spoliare aliquem exequijs. Cic. pro Milone 25.
Exequialis] pen. prod. Adiect. (ἐναγισματικὸς,) Oui. 14. Met. 86. Carmina iam moriens canit exequialia cygnus.
Iuſta exequialia. Stat. 11. Thebaid. 122.
Exequiare] (ἐναγίζειν,) pro exequias facere, Obſoletum. Varro Bimargo, Ipſum propter uix liberti ſemiatrati exequiantur. Nonius.
Exerceo] exerces, exercui, exercitum, pen. corr. (ἀσκέω, γυμνάζω, ἐπιτηδεύω, ἀχολέω, μελετάω,) exercere, Ab ex & arceo compoſitũ, quaſi extra arcere, premere, fatigare. Terent. Adelph. 4. 2. 49. I ſanè, ego, te exercebo hodie, ut dignus es, ſilicernium. Cic. ad Caſſium, lib. 12. cap. 4. 1. Nunc me reliquiæ ueſtræ exercẽt, & quidẽ præter cæteros me.
Exercere aliquid, pro facere. Virg. 1. Georg. 54. Varijs nominibus iungitur. ut
Exercere ætatem, Viuere. Plaut. Milit. 19. 32.
Artem. Plin. lib. 11. cap. 24. 4.
Abactu: hoſpitum, Vide Abigo. Plin. in Paneg. 32.
Acies pueriles exercere, id eſt, bella puerilia. Iuuen. Sat. 15. 6.
Aliquem in aliquo ſtudio. Cic. de Claris Orat. 123.
Amorem aliquorum exercere. Catul. epig. 66. 1.
Amores exercere ad aliquam. Catul. ad Malium, epig. 63. 14.
Animos exercere in armis. Ouid. 1. Amo. eleg. 8. 9.
Fluuius aquas exercet. Ouid. 8. Metam. 34.
Arcum. Claud. Paneg. 8. 38.
Arma. Claud. in Præfatione Paneg. 3. 1.
Arma iuuentus exercet. Virg. 4. Aeneid. 18.
Artem. Horat 1. epiſt. 14. 9. Quam ſcit uterq; libens cenſebo exerceat artem.
Bacchanal. Plautus Amph. 14. 26.
Agni balatum exercent. Virg. 9. Aeneid. 13.
Bracchia. Ouid. 2. Metam. 54.
Campos, Colere. Plin. epiſt. 20. f. Virg. 1. Georg. Exercetq; frequens tellurem, atq; imperat aruis. Id eſt colit.
Cantus exercere. Virg. 1. Georg. 81.
Choreas. Claud. de laudibus Serenæ 22. 29.
Diana choros exercet per iuga Cynthi. Virg. 1. Aeneid. 101.
Vomere exercere colles. Virg. 7. Aeneid. 160.
Commercium alicuius rei. Plin. lib. 12. cap. 14. 2.
Crudelitatem inſatiabilem exercere non ſolum in uiuo, ſed etiã in mortuo. Cic. 11. Philip. 294.
Pinguia culta exercere. Virg. 10. Aeneid. 28.
Curas. Silius lib. 11. 75.
Diem. Virg. 10. Aeneid. 160. Id eſt, per diẽ exerceri. Seruius.
Diſcipulos. Suet. de Claris Rhet. 1. c.
Diſcordias cum hoſtibus. Salluſtius.

Ferro exercere dolorem. Ouid. 12. Metam. 108.
Equos. Virg. 7. Aeneid. 156.
Equos exercere campis. Claud. de bello Get. 51.
Genas. Stat. 5. Sylu. 5. 17.
– iam iamq; natantes
Exercere genas, dulceſq; accerſere ſomnos.
Guttur inani cibo exercet. Ouid. 8. Metam. 167.
Humum in meſſem. Virg. 1. Georg 44.
Dura imperia. Virg. 2. Georg. 74.
Ingenium exercere. Author ad Herennium, lib. 3. 129.
Inimicitias. Liuius 8. bel. Maced. 189.
Inimicitias nimium familiariter exercere. Cic. 1. Verr. 7.
Iracundiam in ſuperatos. Cic. Bruto 2. 4.
Roſtriſq; & aduncis unguib. iras exercent. Ou. 13. Met. 134.
Iras plus quàm ciuiliter exercet. Ouid. 12. Metam. 117.
Iudicium. Cic. 3. Verr. 110.
Ius ciuile exercere. Cic. 1. de Leg. 20.
Iuſtitiam. Plin. epiſt. 10. d.
Iuuentam. Catul. in Epithalamio 47.
Linguas turpes litibus exercent. Ouid. 6. Metam. 75.
Malitiam præmijs. Salluſt. de Rep. ordinanda. Malitia præmijs exercetur: ubi eã dẽpſeris, nemo omniũ gratuito malus eſt.
Manus in ſua dona. Propert. lib. 1. eleg. 3. 7.
Medicinam. Plin. lib. 22. cap. 25. 16. Cic. pro Cluent. 142.
Membra exercent in palæſtris gramineis. Virg. 6. Aene. 129.
Munera militiæ togatæ. Ouid. ad Piſonem 6.
Memoriam. Cic. de Senect. 18.
Nomen patris, Facere officium patris. Plinius in Paneg. 34.
Odium in aliquem. Ouid. 9. Metam. 55. Idem lib. 5. 49.
Pretioſa odia. Ouid. epiſt. 7. 9.
Stirpem aliquorum & genus omne futurum exercere odijs. Virgilius 4. Aeneid. 125.
Opes. Liuius 9. ab Vrbe 114. Tum in minimè pertinaci genere pugnæ ſic fortuna exercuit opes, ut inſignis utrinq; clades, & clara ipſorum ducum ederet funera.
Palæſtras. Virg. 3. Aeneid. 56.
Pacem. Virg. 4. Aeneid. 20. Quin potius pacem æternam, pactoſq; hymenæos Exercemus?
Pœnas malorum. Virg. 6. Aeneid. 109.
Populationem, Populari. Liuius 1. bel. Maced. 101.
Principem exercere, Hoc eſt, præſtare ſe principem & exhibere. Suet. in Tiberio, cap. 33. Vide Præſto, præſtas.
Exercere pugnos in aliquem. Plaut. Amph. 4. 170.
Quæſtionẽ. Cic. 2. de Fin. 87. Qui quum Prætor quæſtionem inter ſicarios exercuiſſet, &c.
Quæſtionem in aliquem. Liuius 9. ab Vrbe 140.
Quæſtionem de aliquo. Suet. in Cæſare.
Regnum. Plin. lib. 10. cap. 21. 1.
Scelus, libidinem, & auaritiam in ſocios. Liu. 9. bel. Pun. 85.
Simultates cum aliquo: Hoc eſt, Inimicitiarum & ſimultatum ſigna præbere. Cicero pro Flacco 68.
Solum ſub preſſo uomere. Virg. 2. Georg. 72.
Spicula. Ouidius 13. Metam. 11.
Studia Dianæ exercere. Ouid. epiſt. 4. 18.
Stylum, apud Plinium, lib. 17.
Sumptum ſuum. Terent. Heaut. 1. 1. 91.
Tauros. Virg. 1. Geor. 42. Exercete uiri tauros, ſerite hordea campis. Id eſt, ad aratra tauros iungite. Seruius.
Aranea telas exercet. Ouidius 6. Metam. 29.
Tellurem. Virg. 1. Georg. 20.
Vectigalia, atq; exigere, Cic. pro Leg. Manil. 10.
Velitationem. Plaut. Rud. 13. 41.
Exercere uerba, pro Exercere ſe ad orationem extemporalẽ. Senec. epiſt. 40.

Vices. Virg. 9. Aeneid. 37.
- exercetq; uices quod cuiq; tuendũ eſt. Id eſt, exercet unuſquiſq; uices ad id quod accepit tuendum. Seruius.
Vires ſuas exercere, linguæ celeritatem incitare, uerborum frequentia delectari. Cic. 1. de Orat. 72.
Vires omni cura. Virg. 3. Georg. 45.
Vitam hominum curis. Lucret. lib. 5. 286.
Vndas exercet Auſter. Horat. 4. Carm. ode 14. 5.
Vocem. Plaut. Pœn. 2. 13.
Cura alicuius rei nos exercet. Virg. 2. Georg. 83.
In omni genere belli Pompeium fortuna Reipublicæ exercuit. Cic. pro Leg. Manilia 19.
In caſibus uarijs me fortuna exercet. Cic. 5. Tuſc. 4.
Strenua nos exercet inertia. Horat. 1. epiſt. 11. 6.
Iræ alicuius dicuntur quempiam exercere. Virg. 4. Geor. 91.
Labor exercere aliquos dicitur. Virg. 1. Aeneid. 87.
Ad hanc te amentiam natura peperit, uoluntas exercuit, fortuna ſeruauit. Cic. 1. in Catil. 18.
De aliqua re exerceri. Cic. Attico, lib. 13. 280. 3.
Pœnis exerceri, Pœnas pati. Virg. 6. Aeneid. 148.
Diſcere & exerceri. Cic. Attico, lib. 6. 12. 21. Cicerones pueri amant inter ſe, diſcunt, exercentur.
Apud magiſtros pueri exercentur. Cic. 1. de Orat. 129.
Ad morem alterius aliquos exercere. Cic. in Orat. 26.
Ad pugnam exerceri. Quint. lib. 5. cap. 12. 13.
In aliqua re exerceri. Ouid. 13. Metam. 195.
Studioſiſſimè in dialectica exerceri. Cic. de Claris Orat. 171.
In uenando exerceri ad ſimilitudinem bellicæ diſciplinæ. Cice. 2. de Nat. deor. 240.
Agris exerceri. Virg. 4. Georg. 32.
Armis exerceri. Cic. 6. Verr. 49.
Pueri & primæuo flore iuuentus Exercẽtur equis. Virg. 7.
Exercere ſe & ſtudere. Cic. in Orat. 53. (Aen. 33.
Acerrime quotidianis commentationibus ſeſe exercere. Cicero de Claris Orat. 134.
Arcu ſe exercere. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 14.
Cogitare aliqua, & ad ea ſe exercere. Cic. Lentulo, li. 1. 7. 31.
Exercere ſe ad curſuram. Plaut. Moſtel. 12. 5.
Ad uerſus alicuius ſe exercere. Cic. 1. de Orat. 75.
Vehementiſſimè ſe in aliqua re exercere. Cic. 1. de Orat. 73.
Exercere naturã ſuã in optimis rebus. Cic. in Somnio Scipion.
Exercere ſe in agris. Terent. Heaut. 1. 2. 94. (32.
In conſultationibus ſe exercere, & in utranq; partem diſſerere. Cicero Attico, lib. 9. 172. 6.
In curriculo ſe exercentes athletæ. Cic. de Senect. 24.
Graui iudicio multaq; arte ſe in ueriſſimo genere dicendi exercere. Cicero Bruto 15. 2.
Multis ſe in laboribus exercere. Cic. pro Archia 21.
Exercere, cũ datiuo. Cic. 2. Tuſc. 69. Iouem Olympiũ, eum ipſum cui ſe exercebit, implorabit, ferre non poſſe clamabit.
Exercens] Participium, (ἀσχολῶν,) Cice. 2. de Orat. 158. M. Lepidus quum cæteris in campo exercentibus, in herba ipſe recubuiſſet, Vellem hoc eſſet, inquit, laborare.
Otia molli cura exercens. Silius lib. 15. 139.
Telum exercens. Lucret. lib. 2. 221.
Exercendus, Participium, (ἀσκητέος,) ut,
Aequabilitas iuris exercenda. Cic. 1. Off. 124.
Arcenda ætas adoleſcentis à libidinibus, exercendaq; in labore patientiaq; & animi & corporis. Cic. 1. Off. 172.
Exercitus] pen. corr. Participium, (πονημένος,) Fatigatus & exercitatus. Cic. pro Plancio 64. Plaut. Merc. 5. 4. Pli. epiſt. 99. Vnquámne uidiſti quenquam tam laborioſum, tam exercitum, quàm Varenum meum?
Solicitus & exercitus homo. Cic. pro Milone 3.

Exercitus in re militari, lõgo bellorũ uſu. Cic. pro Fonteio 26.
Exercitus in mundo ruſtico. Plaut. Merc. 3. 65. Gellius, libro 19. cap. 13. Homo ſanè perquàm in noſcendis ueteribus ſcriptis exercitus. Sic apud Plinium iuniorem, lib. 2. epiſt. 9. Exercitus in agendis cauſis.
Curis exercitum eſſe. Ouid. 15. Metam. 154.
Diſſidijs crebris exercitos eſſe aliquos. Lucret. lib. 2. 24.
Fatis exercitus. Virg. 5. Aeneid. 144.
Furijs exercita. Claud. de bello Get. 10.
Exercitus multa lectione. Gellius.
Exercita ærumna. Plaut. Epid. 11. 3.
Simul ærumnam multiplex exercitam
Habet paupertas.
Motu exercita animalia. Lucret. lib. 4. 174.
Aſſiduo uarioq; exercita motu corpora. Lucret. lib. 2. 20.
Flumina curſu exercita. Virg. 3. Georg. 105.
Vario ludo ſatorum gens exercita. Stat. 3. Theb. 36.
Manus innumeris caſtris exercita. Stat. 1. Syl. 4. 15.
Manus exercita furtis. Claud. 1. in Eutrop. 39.
Exilio, rebusq; exercita egenis Membra. Stat. 11. Theb. 110.
Probitas exercita rebus aduerſis. Ouid. 5. Triſt. eleg. 6. 10.
Veſtis Veneris ſudorem exercità potat. Lucret. lib. 4. 227.
Exercitor] penul. corr. exercitoris, (ἀσκητὴς, γυμναστὴς,) Verbale, Qui docet & exercet alterum in re aliqua. Plautus Trinum. 4. 9.
- hic quiſquis eſt, Curculio eſt
Exercitor, is hunc hominem curſuram docet. Ibidem 5. 3.
Exercitorem eum dicimus (inquit Vlpianus in L. prima. §. Exercitorem. ff. de Exercitoria actione) ad quem obuentiones & reditus omnes perueniunt, ſiue is dominus nauis ſit, ſiue à domino nauem per auerſionem conduxit, uel ad tempus, uel in perpetuum.
Exercitorius] Adiectiuũ, (ἀσκητικὸς,) Aphricanus in L. Finali. ff. de exercitoria actione, Lucius Titius Stichum magiſtrum naui præpoſuit: is pecuniam mutuatus, cauit ſe in refectionẽ nauis eã accepiſſe. Quæſitũ eſt, an nõ aliter Lucius Tit. exercitoria teneretur. Sub. actiõe ſic toto illo titulo.
Exercitium] exercitij, (ἄσκημα,) ut apud Gellium lib. 19. cap. 4. Exercitium dicendi.
Exercitio] exercitionis, Verbale, (ἄσκησις,) Vlp. in L. Si tamen. ff. de Exercitoria actione, Si tamen plures per ſe nauẽ exerceant, proportionibus exercitionis conueniuntur.
Exercitus] huius exercitus, pen. corr. (στρατιὰ, στράτευμα, στρατὸς, στόλος,) Vegetius lib. 2. Numerus militum exercitatur, unde & re ipſa ab opere exercitus nomen accepit, ut ei nunquam liceret obliuiſci quod uocabatur. Vlpianus, Exercitum dicimus non unam cohortem, neq; unam alam, ſed numeros multos militum.
Omnis equitũ exercitus. Virg. 11. Aeneid. 120. Idẽ 9. Aen. 5.
Iamq; omnis campis exercitus ibat apertis
Diues equum, diues pictai ueſtis & auri.
Fortiſſimorum militum exercitus. Cic. 4. Phil. 154.
Aduena exercitus. Virg. 7. Aeneid. 8.
Inſolens exercitus. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.
Inſolitus ad laborem exercitus, Vide Inſolitus.
Integer exercitus, Vide Integer.
Iuſtus exercitus, Vide Iuſtus.
Maximus & fortiſſimus exercitus. Cic. pro Muræna 30.
Pedeſtris exercitus, Vide Pedeſtris.
Accipere exercitum, Vide Accipio.
Amittere exercitum. Cic. in Piſonem 36.
Carpere exercitum, Vide Carpo.
Circunfluens exercitus, Vide Circunfluo.
Colligere exercitum. Cic. de Prouin. Conſul. 3.

Concidere

Concidere exercitum, Vide Concido.
Inuictum exercitum conducere. Cic. 4. Phil. 154.
Conficere exercitum, Vide Conficio.
Conficere exercitum, & ei præeſſe. Cice. pro Lege Manil. 42.
Conflare exercitum, Vide Conflo.
Conſcribere & comparare exercitum. Cic. 5. Phil. 190.
Continere exercitum caſtris, Vide Contineo.
Contractus exercitus, Vide Contraho.
Largiendo corrumpere exercitum. Quint. lib. 5. cap. 13. 14.
Cum exercitu urbes depopulare, agros uaſtare, domos exhaurire. Cic. in Piſonem 31.
Dimittere exercitum. Cic. in Piſonem 37.
Ducere exercitum. Cic. pro Muræna 17. Qu. lib. 2. c. 16. 11.
Educere exercitum ex aliqua prouincia. Cic. in Piſ. 38. & 39.
Facere exercitum. Cic. 5. Phil. 180.
Impoſuit exercitum Brundiſii, Vide Impono.
Incidens portis exercitus, Vide Incido.
Increpare exercitum, Vide Increpo.
Inſtructus exercitus. Cic. de Prouin. Conſul. 8. Vide Inſtruo.
Intentus atq; infeſtus exercitus. Vide Intendo.
Luſtrare exercitum. Vide Luſtrum.
Mutilatus exercitus. Vide Mutilus.
Transferre exercitum in aliquẽ locũ. Quint. lib. 3. cap. 8. 12.
Tranſportare exercitum in aliquam prouinciã. Cic. in Piſ. 37.
Turbati exercitus. Quint. lib. 7. cap. 1. 3.
Coruorum increpuit denſis exercitus alis. Virg. 1. Georg. 77.
Phorci exercitus omnis. Virg. 5. Aene. 164. Id eſt, dij marini.
Exercito] exercitas, penul. correp. (ἀσκέομαι,) exercitare, Frequentatiuum.
Exercitatus] pen. prod. Participium, ſiue Nomen ex Participio, (ἀσκητὸς,) Qui longa exercitatione doctus, & melior ac ualidior eſt. Plin. epiſt. 53. e. Solet dicere Claudius reſtitutus, qui mihi reſpondit, uir exercitatus & uigilans, & quamlibet ſubitis paratus. Cæſar 2. bel. Gall. 303. Superioribus prælijs exercitati.
Exercitatus ad rem aliquam. Terent. Hecy. 3. 3. 47.
Exercitatus & uerſatus in cauſis homo. Cic. pro Quint. 2.
Exercitatus in dicendo. Cice. pro Cluent. Sic ad Attic. lib. 14. 398. 4. Exercitatus in Arithmeticis. Et 4. Acad. 198. Idẽ Cæſ. 1. bel. Ciuil. 214. Exercitati in armis.
Exercitatus & agitatus curis. Cic. in Somn. Scip. 32.
Bona diſciplina exercitati. Cic. in Orat. 116.
Exercitati ſubigendis glebis. Cic. pro Lege Agr. cõtra Rullum
Exercitatus uſu. Liu. 5. ab Vrbe 9. (83.
In maximis rebus & gerendis & ſuſtinendis exercitatus animus. Cicero Qu. fratri, lib. 1. 1. 3.
Syrtes exercitatæ. Horat. Epod. 9. 7.
Exercitatior, & exercitatiſſimus, (ἀσκητότερος,) Cic. 2. Off. 76. Deinde conſuetudine beneficentiæ paratiores erãt, & tanquam exercitatiores ad bene de multis promerendum.
Exercitatiſſimus & paratiſſimus in re aliqua. Cic. pro L. Ma-
Interpres exercitatiſſimus. Cic. 1. de Diuin. 153. (nil. 38.
Valentiſſimus & ad uerberandos homines exercitatiſſimus lictor. Cicero 7. Verr. 11.
Exercitatio] Verbale fœm. (ἄσκησις, γυμνασία, μελέτη,) ut Exercitatio corporis. Cic. 1. de Fin. 50. Idẽ lib. 1. Off. 2. Neq; id in philoſophia ſolum, ſed etiã in dicẽdi exercitatio-
Exercitatione ludoq; campeſtri uti. Cic. pro Cælio 7. (ne feci.
Studia & exercitationes. Cic. Lent. lib. 1. 9. 102.
Vſu forenſi & exercitatione tyro, non ætate. Cic. 1. Verr. 26.
Labores corporis minuendi ſenibus, & exercitationes animi augendi. Cicero 1. Off. 172.
Exercitationes ingenij, & curricula mentis. Cic. de Senec. 34.
Iuris Ciuilis exercitatio. Cic. 1. de Orat. 126.

Malorum exercitatio. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
Scholarum exercitationes. Quint. lib. 3. cap. 8. 29.
Artes & exercitationes uirtutum. Cic. de Senect. 8.
Dicendi exercitatio. Quint. lib. 2. cap. 12. 7.
Laborioſæ exercitationes. Vide Labor.
Ludicra exercitatio. Cic. 1. de Nat. deor. 142.
Modicæ exercitationes. Vide poſt Modus.
Non parua exercitatio. Vide Non.
Primæ exercitationes. Quint. lib. 2. cap. 4. 26.
Puerilis exercitatio. Quint. lib. 1. cap. 11. 11.
Quotidiana dicendi exercitatio. Cic. pro Leg. Manil. 1.
Subitæ ad propoſitas cauſas exercitationes & accuratæ et meditatæ commentationes. Cic. 1. de Orat. 134.
Accomodata exercitatio. Quint. lib. 2. cap. 4. 24.
Dicendi exercitatione linguam acuere. Cic. de Clar. Ora. 186.
Conſuetudo & exercitatio & intelligendi prudentiam acuit, & eloquendi celeritatem incitat. Cic. 1. de Orat. 35.
Stuprorũ & ſcelerũ exercitatione aſſuefieri. Ci. 2. in Catil. 31.
Augere exercitationes. Vide Augeo.
Conficere exercitatione. Vide Conficio.
Firmari atq; ali memoriã exercitatione. Quint. lib. 1. c. 1. 26.
Exercitatione & ſtylo ad certam legem formanda oratio. Cicero 3. de Orat. 105.
Conuitij exercitationem cum intolerabili petulantia, tum etiã diuturna impunitate munire. Cic. pro Domo ſua 2.
Motu & exercitatione recaleſcunt corpora noſtra. Cice. 2. de Natura deor. 39.
Meditatione atq; exercitatione multi naturæ uitiũ ſuſtulerunt. Cic. 2. de Diuinat. 144.
Corporis exercitatione tuendus color. Cic. 1. Off. 181.
Modicis exercitationibus utendum eſt, & ratio ualetudinis habenda. Cicero de Senect. 32.
Exercitator] penul. prod. Verbale, (ἀσκητὴς, γυμναστὴς,) Qui exercet. Plin. li. 23. cap. 7. 7. Pythagoras exercitator, primus ad carnes eos tranſtulit. De athletis. Idẽ lib. 35. cap. 11. 14. Lecythion agilitatis exercitator.
Exercitatrix] pen. prod. exercitatricis, (ἀσκητίς,) Quint. lib. 2. cap. 15. 17. Quòd duas partes ciuilitatis corpori aſſignet, medicinam, & quam interpretantur exercitatricem.
Exero] exeris, pe. corr. exerui, exertũ, (ἐξείρω,) exerere, Ab ex, & ſero compoſitum, Extrahere, quaſi dimouere.
Herba exerit cacumen è tepida humo. Ouid. 3. Triſt. ele. 12. 3.
Exerere caput. Colum. lib. 8. cap. 7. 1.
Caput exerere ab. Lucan. lib. 5. 120.
Primus ab oceano caput exeris Atlanteo
Core mouens æſtus.
Galatea ponto caput exerit. Ouid. 13. Metam. 179.
Neptunus imis exerens undis caput. Senec. Agamemn. 6. 33.
Phœbus illuſtre lætis exerit terris caput. Senec. Herc. fur. 8. 1.
Altius uitijs exeruiſſe caput. Oui. ad Liu. 10. Id eſt, excelluiſſe.
Roma caput magnanimis urbibus altè exerit. Sil. lib. 1. 6.
Exerere ſe domicilio dicuntur cochleæ. Plin. lib. 9. cap. 32.
Exerere enſem. Statius.
Humerum exerere. Ouid. 1. Faſt. 82.
Exerere ius in librum alicuius. Plin. epiſt. 160.
Latentem exerere. Ouid. ad Piſonẽ 51. Tu nanti protende manum, tu Piſo latentem Exere. Prouerbialiter.
Exerere linguam. Plin. lib. 10. ca. 23. 8. Liuius 7. ab Vrbe 38. Linguam etiam ab irriſu exerentem producunt.
Exerere manum. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 30.
Manu ſubter togam ad mentum exerta. Liu. 6. ab Vrbe 45.
Delphin ſydus exerit ora patrijs uadis. Ouid. 1. Faſt. 92.
Exerere radicem. Colum. lib. 12. cap. 56. 1.
Mentis ſecreta exerere. Senec. Herc. Oeth. 4. 5.

Exerere

Excerere uitcula. Colum.lib.8.cap.8.10.
Phœbe uultus exerit. Senec.Hippol.6.3. (neg.98.
Exerere aliquẽ,pro Exhibere aliquẽ & proferre. Clau.4.Pa=

Exertus] Participiũ,ſiue Nomen ex Participio, (ἐξεγερτὸς,) Plin.lib.11.cap.37.34. Dentes exerti ſunt apro,hippopotamo,elephanto. Stat.9. Theb.137.
Amazon unum exerta latus pugnæ. Virg.11.Aeneid.130.
Humero exertus. Silius,lib.8.117. Statius 4.Thebaid.47. Exerti ingentes humeros.
Humeros exertaq; brachia uelat. Stat.1.Achil.70.
Cethegus exertus. Lucan.lib.2.109.
Ab Horatio cinctutus dicitur. Solebat enim Cethegorum familia in publicum & pugnam prodire humero & brachio exerto,id eſt,nudato.
Enſis exertus. Stat.11.Thebaid.75. Ouid.3.Faſt.163.
Lacerti exerti. Senec.Herc.Oeth.12.6. Virg.1.Aeneid.100. Exerta mamma. Et lib.11.161. Papilla exerta.
Medulla exerta. Horat.in Epod.8.

Exerto] exertas,exertare,(ἐξείρομαι,) Frequentatiuũ. Virg.3.Aeneid.85.
At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca latebris
Ora exertantem,& naues,& ſaxa trahentem.
Humeros exertare,id eſt,nudare. Stat.1.Theb.83.

Exeſus] Vide Exedo.

Exfacili] (ἐξ ἑτοίμου,) Vide Ex.

Exfilatus] Extra ueſtimentũ filo contextum. Feſtus.

Exfio] exfis,(ἐναγίζω,) exfire, Purgare, A quo exfitus, purgatio. Veteres exfir quoq; pro purgamẽto poſuere,teſte Feſto.

Exfodio] exfodis,pen.corr. exfodi,pen.prod. exfoſſum,(ἐξορύττω,) exfodere, Quod foſſum erat extrahere. Plautus Aulul.24.9. Exfodio aulam auri plenam. Antiquum eſt. magis enim eſt in uſu effodio.

Exfundo] exfundas,(ἐκπυθμένω,) exfundare, à fundo euertere. Cælius Antipater lib.7. Reſpub.amiſſo exfundato pulcherrimo oppido.

Exgrumo] exgrumas,pen.prod.(ἐκθρομβόω,) exgrumare, Dicuntur cochleæ grumos eruentes,& ex grumis exilientes. Grumus enim eſt terræ collectio,à congerie dictus. Varro 3.de Re ruſt.cap.14.3. Deniq; ipſæ exgrumantes ad propalam uitam diu producunt,quum ad eam rem pauca laurea folia interijciant,& aſpergant furfures non multos.

Exgurgito] exgurgitas,pen.corr.(ἐξαμπωτόω,) exgurgitare, Extra gurgitem emittere. Vnde per translationem, Exgurgitare argentum domo dixit Plaut.Epid.12.12.

Exhæredo] exhæredas,pe.prod.(ἀποκληρόω,) exhæredare, Extra hæreditatẽ abijcere,& proſcribere. Vide Abdico. Mart.lib.3.10. Exhæredauit te Philomuſe pater. Cice.pro Cluent.106. Exhæredare filium. Et pro Domo ſua 28.

Exhæredans] Participium,(ἀποκληρῶν,) Cic.2.Philipp.59. Igitur fratrem exhæredans,te faciebat hæredem.

Exhæredatus] pen.prod.(ἀποκεκληρωμένος,) Aliud Participium. Author ad Heren.lib.4.181. Sed à neceſſarijs omnibus exhæredatus eſt. Plin.epiſt.119.a.

Exhæredatio] Verbale,(ἀποκλήρωσις,) Quinti.lib.7.ca.2. Tu impiè feciſti,quum exhæredationem meruiſti.

Exhæres] exhæredis,pen.prod.com.ge.(ἀπόκληρος,) qui priuatus eſt hæreditate quæ ad eũ pertinebat. Cic.1.de Orat.84. Nempe in ea cauſa quæſitum eſt de iure Ciuil. poſſet'ne paternorũ bonorum exhæres eſſe filius, quem pater teſtamẽto neq; hæredẽ,neq; exhæredẽ ſcripſiſſet nominatim.
Exhæredem ſe facere bonis ſuis. Plaut.Moſt.4.76.
Scribere ſine elogio exhæredem filium. Vlpian.in.L.prima.§. Pomponius.ff.de Carboniano edicto.
Exhæredem uitæ ſuæ aliquem facere, per translationem dictũ à Plauto Bacchid.19.8. pro occidere.

Exhæreſimus] pen.corr. dies,(ἐξαιρέσιμος,) Id eſt, exemptilis. Cic.4.Verr.99. Eſt conſuetudo Siculorum,cæterorumq; Græcorum,quod ſuos dies menſesq; congruere uolunt cum ſolis lunæq; ratione,ut nonnunquã ſiquid diſcrepet,eximant unum aliquem diem,aut ſummum biduum ex menſe,quos illi ἐξαιρεσίμους, dies nominant. Budæus.

Exhalo] exhalas,penul.prod.(ἀναθυμιάζω,ἀποπνέω,ἐκπνέω,ἀτμίζω,) exhalare, Expirare,& ueluti per halitum emittere aerẽ. Plin.li.17.c.4.2. Quæ tenues exhalat nebulas. Virg.7.Aen. — ſæuamq; exhalat opaca Mephitin.
Multa per os exhalantur. Lucret.lib.4.174.
Altaria uapore exhalant. Lucret.lib.3.88.
Animã exhalare, Mori. Ouid.6.Met.50. Iuuen.Saty.10.29.
Exhalare crapulam. Cic.1.Phil.51. Edormi crapulam inquã & exhala. Idem 5.Verr.22.
Lucem ſupremam exhalare, Mori. Sil.lib.10.31.
Metalla exhalant. Lucret.lib.6.163.
Flumina natas Exhalant nebulas. Ouid.13.Met.132.
Nebulam fumosq; uolucres exhalat terra. Virg.2.Geor.44.
Nebulæ caligine miſtæ Exhalãtur humo. Ouid.11.Met.120.
Terra pulueris exhalat nebulã,nubesq; uolãtes. Lucr.li.5.51.
Ventos ſolum exhalat. Lucan.lib.5.17.
Veſtes exhalant. Stat.10.Theb.21.
Exhalare uinũ, Idem quod exhalare crapulam. Ci.2.Phil.60
Vitam exhalare. Virg.2.Aeneid.123.

Exhalans] pen.prod.(ἀτμίζων,) Participium, ut Spiramẽta exhalantia flammam. Ouid.15.Met.68.
Vitam exhalans. Ouid.5.Metam.13.

Exhalatus] pen.prod. Participium,(ἐκπνευθεὶς,) Vt anima exhalata. Ouid.11.Metam.9.

Exhalatio] Verbale,(ἄτμισις,ἀναθυμίασις,) Plin.lib.31.cap.3.14. Certior multo nebuloſa exhalatio eſt.
Exhalationes terræ, Tenues ſpiritus qui per æſtum maximum terra diffuſa exhalantur,& ſurſum in aerẽ feruntur. Cic.1.Tuſc.69. Quod & humidum & caliginoſum eſt, propter exhalationes terræ.

Exhaurio] exhauris,exhauſi,exhauſtum,(ἐξαντλάω,ἐξαρύω,ἀφύσσω,ἐκκενόω,) exhaurire, Prorſus euacuare ſignificat. ut Exhaurire ſentinam urbis. Cic.Attic.lib.1.14.6.
Exhaurire poculũ. Hauriẽdo uacuare & ebibere. Liu.9.bel. Mac.211. Oui.5.Faſt.103. Sic Exhaurire ſanguiſugã. Pli. (li.20.c.13.17.
Exhaurire poculũ mortis. Cic.pro Clue.23.
Exhaurire uinum & Vomere,contraria. Cic.2.Phil.74.
Exhaurire,per translationem,ut Exhaurire ærarium. Cice.2.Off.107. Et 5.Verr.140.
Dilapidare pecuniã & exhaurire ærarium. Cic.Octauio 6.
Exhaurit ægrum cubantem fluens aluus. Celſ.lib.7.cap.3.
Exhaurire ærarium,& compilare Remp. Cic.in Vati.3.
Amorẽ aliquorũ exhauriri nulla iniuria poſſe. Ci.Att.li.2.36.
Exhaurire & penè perdere aratores. Cic.5.Verr.65. (5.
Bellis maximis exhaurire. Cic.de Prouin.Conſul.5.
Ciuitatem aliquam exhaurire. Lucan.lib.3.37. Exhauſit totas quamuis delectus Athenas. Id eſt, militum ingentes copiæ eductæ ſunt è ciuitate.
Euertere miſeras funditus ciuitates,& bonis exhaurire. Cic.in Piſ.68.
Exhaurire maximas copias. Cic.in Parad.56.
Dolorem exhaurire. Cic.Titio,lib.5.16.7.
Exhaurire & eximanire domum alicuius. Cic.7.Verr.85.
Exhaurire domos,& Replere,cõtraria. Cic.de Prou.Conſ.3.
Genas citius exhauriet Sipyleia genitrix, id eſt, Niobe. de re impoſſibili. Stat.5.Syl.1.7.
Exhaurire hæredem legatis, Onerare, & legatis hæredem uexare,ita ut nihil ei reliquum fiat. Plin.epiſt.96.c.

Ligonibus

Ligonibus humum exhaurire. Horat.Epod.5.7.
Ictum exhaurire. Stat.5.Theb.113. nam mollia colla refuſus In tergum ſerpens uenientem exhauſerat ictum.
Laborem exhaurire. Silius,lib.17.71.
Exhaurire labores in re aliqua. Plinius,epiſt.53.a. Idem epiſt.100.b. Quod me recordantem miſeratio ſubit quantum uigiliarum,quantum laboris exhauſerit fruſtra.
Labores exhaurire cum ſole. Stat.6.Thebaid.48. Significat finem imponere laboribus diſcedente iam ſole, & ipſo quoque functo ſuis laboribus.
Exhaurire partem aliquam laudum alicuius. Cic.ad Atticum, lib.14.315.5. Hoc eſt,auferre.
Exhaurire mandata alicuius,pro Abſoluere & perficere. Cic. ad Attic.lib.5.88.6.
Minas inanes exhaurire. Stat.10.Theb.58.
Pecuniam omnem ex ærario exhaurire. Cic.pro L.Agr.95.
Plebem exhaurire. Cic.2.pro L.Agra.72.
Exhaurire potionem. Quint.lib.7.
Prædam ex fortunis aliquorum, ex agris urbibusq; ſociorum exhaurire. Cic.in Piſonem 38.
Sumptu prouinciam exhaurire. Cic.Qu.frat.lib.1.1.13.
Immanes quæſtus M.Antonij tota exhauſit domus. Cicero 5. Philipp.171.
Fluuius aliquam regionem exhaurire dicitur, quum omnia ſecum rapit & depopulatur. Lucan.lib.2.83.
Exhaurire ſentinam furum ex urbe. Cic.1.in Catil.9. Idem 2. in eundem 30. O fortunatam Rempublicam,ſi quidem hãc ſentinam huius urbis eiecerit. uno mehercle Catilina exhauſto,releuata mihi & recreata Reſpublica uidetur.
Exhaurire ſermone ſolicitudines. Cic.ad Att.lib.1.13.3. Id eſt, ſermone & collocutione adimere atq; auferre.
Reliquum ſpiritum exhauſit plaga. Cic.pro Seſt.69.
Supplicia exhaurire. Silius lib.6.58.
Exhaurire uires. Plin.epiſt.63.b.
Exhaurire ſibi uitam. Cic.pro Seſtio 40.
Pœnarum exhauſtum ſatis eſt. Virg.9.Aeneid.75.

Exhauſtus] Participium,(ἐξηντλημένος,) ut Exhauſtus fons,in quo nihil amplius eſt aquæ. Cæſar 8.bel.Gal.152.
Omnibus iam caſibus exhauſtus. Virg.1.Aeneid.121.
Exhauſtus magnificẽtia publicorũ operũ. Li.1.ab Vrbe 249.
Sonitu exhauſtus,id eſt,exhauſtus aſsiduo labore ſonãdi, apud Claud.4.Paneg.53.
Lumbos exhauſtus. Iuuen.Saty.9.6.
Rebus exhauſtum eſſe. Stat.3.Syl.3.32.
Excuſſum & exhauſtũ dimittere aliquẽ. Ci.de Aruſp.reſp.34.
Inops & exhauſtum ærarium. Cic.5.Verr.140.
Amnes ſolibus exhauſti. Stat.3.Theb.52.
Anno exhauſto. Lucan.lib.5.9.
Apes exhauſtæ, Imminutæ. Virg.4.Georg.50.
Exhauſta aqua. Cic.2.de Nat.deor.177.
Bella exhauſta. Virg.4.Aeneid.3.
Exhauſta benignitas amicorum. Cic.ad Attic.lib.4.71.11.
Exhauſtæ bonis ciuitates. Cic.in Piſonem 68.
Conſumpta & exhauſta motu domus. Cic.3.de Orat.57.
Curſu exhauſtus equus. Lucan.lib.8.1.
Fœmina uiſceribus laſsis,partuq; exhauſta. Lucan. lib.2.69.
Flumine exhauſto uincere æſtum, Pota aqua uincere ſitim. Propert.lib.4.eleg.10.13.
Hortus floribus exhauſtus. Ouid.3.de Ponto,eleg.4.13.
Multo ſudore exhauſta iuuentus. Lucan.lib.4.62.
Labore exhauſto. Lucan.lib.3.100.
Quintil.lib.4.cap.5. Nam & exhauſti laboris noſſe menſuram,uoluptati eſt: & hortatur ad reliqua fortius exequenda,ſcire quantum ſuperſit.

Pars eſt exhauſta laboris. Ouid.1.de Arte 155.
Opes exhauſtæ. Propert.lib.3.eleg.13.1.
Pars exhauſta. Lucan.lib.3.27.
Pericula exhauſta commemorare. Ouid.12.Metam.33.
Pharetra telis exhauſta. Ouid.1.Metam.90.
Exhauſta plebs impenſis. Liu.6.ab Vrbe 22.
Rubor exhauſtus. Author ad Heren.lib.4.156.
Exhauſtus enim eſt ſermo hominum,& multæ emiſſæ iam eiuſmodi uoces,&c. Cic.ad Qu.fratrem,lib.1.2.1. Id eſt cõſumptus, etiam rumor conticeſcit.
Sanguine turba exhauſta,pro ſenibus. Lucan.lib.5.67.
Vbere exhauſto mulctra ſpumat. Virg.3.Georg.61.

Exhauſtum] Subſtant.(ἐξηντλημένον,) Virg.2.Geo.80.
Eſt etiam ille labor curandis uitibus alter
Cui nunquam exhauſti ſatis eſt.
Id eſt(inquit Seruius) exhauſtionis, Finitionis, quod quia aſperum uiſum eſt,ſe ad figuram tranſtulit, & ait Exhauſti,ut Seruantiſsimus æqui,pro æquitatis.

Exherbo] exherbas,(ἐκβοτανίζω,) exherbare, Herbas extirpare,& auellere. Colum.lib.4.cap.31.2. & quum germinauit,ad unam perticam ſummittitur, crebroq; foditur, atq; exherbatur,nec minus quàm uinea pampinatur. Idem lib.11.cap.3.6. Exherbandus eſt locus.

Exhibeo] exhibes,pen.corr. exhibui,exhibitum, pen.cor.(παρίστημι,ἀποφαίνω,) exhibere, Proferre,& in publicũ deducere,& (ut ait Vlpian.) uidendi tangẽdiq; facultatẽ dare. Plaut.Mil.9.65. Exhibeas herũ uolo. Cic.7.Ver.14. Is omnino ſeruus in familia nõ erat: eũ ſtatim exhiberi iubet.
Exhibere,inquit Paulus Iureconſ. eſt facere in publicum poteſtatem,ut ei qui agit,experiundi ſit copia.
Exhibere alicui affectum parentis. Plin.epiſt.25.c.
Argutias alteri: pro Irritare & laceſſere. Plaut.Moſtel.2.2.
Authorem ſalutis alicuius & ſupplicem alicui ſe exhibere. Cicer.pro Seſtio 93.
Curam alicui. Tibul.lib.2.eleg.1.13.
Faciem parentis. Plin.lib.15.cap.13.1.
Fidem ac beneuolentiam domino ſuo. Colum.lib.11.cap.1.7.
Carbaſus uiuos focos exhibuit. Claud.Prope.li.4.ele.12.11.
Formam. Colum.lib.5.cap.2.1. Ager nonnunquam plurium angulorum formam exhibet.
Horam in re aliqua agenda. Cic.6.Phil.209.
Imperiũ,id eſt,dominari alicui,& imperare. Plaut.Caſi.8.56.
Se iudicijs hominum. Plin.in Paneg.109.
Iuſtitiam. Plin.in Paneg.53.
Laborem difficilem colonis exhibere dicitur terra,quæ difficulter laboratur ſiue colitur. Colum.lib.5.cap.5.15.
Moleſtiam, Moleſtare. Plaut.Capt.13.48. Cic.ad Cornifi.lib.12.29.4. Noli impudens eſſe,nec mihi moleſtiã exhibere.
Negotium alicui, quod & faceſſere negotium dicitur, uulgus dicit facere pœnam. Plaut.Moſtel.8.39. Cic.li.3.Off.152. Quod quum audiuiſſet adoleſcens filius negotium exhiberi patri. Idem 1.de Natur.deor.65. Quod beatum æternumq; ſit,id nec habere ipſum negotij quicquam, nec exhibere alteri.
Omnia integra exhibere. Cic.7.Verr.51.
Notam linguæ baccis oleaſter amaris exhibet. Ouid.14.Met. (105.
Opus exhibere alicui. Ouid.3.de Ponto,eleg.5.5.
Populo exhibere. Cic.1.Acad.2.
Promiſſum librum. Plin.epiſt.2.a.
Pupillum exhibere. Cic.Attico,lib.5.106.6.
Rationes. Plin.epiſt.126.
Rem ſaluam. Plaut.Aſin.9.51.
Reũ exhibere quid ſit, patet in Lege, Siquis. ff. De exhibitione reorũ, Siquis reum criminis, de quo ſatiſdedit, non exhibuerit: pœna

rit:pœna pecuniaria plectitur. puto tamen ſi dolo malo nõ exhibeat,etiam extra ordinem eſſe damnandum. Eſt enim quod dicitur,ducere perſonaliter.Budæus.
Sonos.Ouid.3.Triſt.eleg.11.11.
Spectaculum.Plin.epiſt.25.a.
Nox exhibuit pulſa ſydera clara die.Ouid.epiſt.18.7.
Vicem ſpodij.Plin.lib.23.cap.7.12.
Vires.Ouid.1.de Ponto,eleg.4.3.
Vultus.Ouid.2.de Arte 70.
Exhibere alterum,pro illum repræſentare.Ouid.6.Metam.9. Idem,epiſt.16.24.Tres tibi ſe nudas exhibuere deæ.Verba ad Paridem.
Exhibere,eſt etiam alimenta ſuppeditare Iuriſconſultis.Paulus in L.Neſennius.ff.de Negotijs geſtis, Pone peregre patrem eius obijſſe:& matrem,dum in patriã reuerteretur, tam filium,quàm filiam eius exhibuiſſe.Hermogenianus in L.prima.ff.de Muneribus et honoribus, Aequè perſonale munus eſt tutela,cura adulti furioſiue,item prodigi, muti & uentris,etiam ad exhibendum cibum,potum,tectum & ſimilia.
Exhibitus] pen.corr.Participium,(παρεσταμένος,) ut Tori exhibiti.Ouid.epiſt.16.39.
Exhibitio] Verbale,(παράστασις,) Gellius, Probari apud me debere pecuniam datam conſuetis modis,expenſi latione,menſæ rationibus,chirographi exhibitionibus.
Exhilaro] exhilaras,pen.corr.(ἱλαρύνω, φαιδρόω,) exhilarare,Idem quod ſimplex hilaro.Colum.lib.6.cap.24.2. Quoniam nimietate uerni pabuli pecudes exhilaratæ laſciuiunt.Idem lib.11.cap.1.15.Plin.lib.22.cap.25.
Exhilarantur arbores.Plin.lib.16.cap.25.3.
Exhilaratus] pen.prod.Partic.(φαιδρωθεὶς,)Cic.Pæto,li.1.26.1.Miraris tam exhilaratam eſſe ſeruitutem noſtram?
Exhorreo] exhorres,exhorrui,exhorrere,&
Exhorreſco] exhorreſcis,exhorrui,(φρίττω,) exhorreſcere,Expaueſcere,& præ timore horrere & contremiſcere. Plancus Cic.lib.10.18.8. Sed non poſſum non exhorreſcere,ſiquid intra cutẽ ſubeſt uulneris.Cic.1.de Fin.68. Quæ nos exhorreſcere metu non ſinat.
Exhorreſcere in aliquo.Cic.3.de Orat.30.In quo igitur homines exhorreſcunt? quem ſtupefacti dicentem intuentur?
Furores exhorreſcere.Silius lib.3.30.
Vt ſerpentem patrias exhorruit iras.Silius lib.3.86.
Vultus alicuius exhorreſcere.Virg.7.Aeneid.53.
Exhorreſcere,pro Fremere.Ouid.4.Metam.28.
-exhorruit æquoris inſtar
Quod fremit,exigua quum ſummum ſtringitur aura.
Exhortor] exhortaris,(προτρέπω,)exhortari, Vehementer hortari.Plin.lib.12.cap.14.10. Alexander Magnus Arabia potitus,thure onuſtam nauim miſit Leonidi, exhortatus ut largè deos adoraret.
Exhortari ad uirtutis ſtudium.Cic.1.Acad.23.
Ciues exhortari in hoſtem.Ouid.13.Metam.47.
Equos exhortari.Ouid.5.Metam.81.
Tauros in aliquem exhortari.Ouid.7.Metam.7.
Exhortans] Participium, (προτρέπων,) ut Cuneos exhortans.Stat.8.Thebaid.131.
Exhortatus] pen.prod.(προτιτρεπώς,) Aliud participiũ: Virg.12.Aeneid.32. -ſic exhortata reliquit
Incertam,& triſti turbatam,uulnere mentis.
Exhortatus,paſsiuè aliquãdo accipitur.Cic. in Catone 38. Ille enim quum eſſet Conſul in Gallia, exhortatus eſt in conuiuio à ſcorto,ut ſecuri feriret aliquem eorum,&c.
Exhortatio] (προτροπή,)Quintilian.lib.1.cap.3.exhortatio docentium.
Exhubero] exhuberas,pen.corr.(εὐθηνέω,) exhuberare, Quaſi ſuper abundare.Plin.in Paneg. 47.Nónne cernere datur ut ſine ullius iniuria omnis uſibus noſtris annus exhuberet? Colum.in Præf.In Aſia, Myſiaq; denſa & glutinoſa terra maximè exhuberat.Virg.
-pomiſq; exhuberat arbos.
Exhuberare,actiuè.Colum.lib.2.cap.16. Melioremq; cenſebat eſſe materiam Vindemijs exhuberandis.Idem lib.9.ca.4.Quæ herbæ fauorum ceras exhuberant.
Exibilo] exibilas,pen.corr.(ἐκσυρίττω,)exibilare,Populari,tumultuariaq; ſibilatione aliquem explodere, uel deridere.Cic.in Parad.31.Hiſtrio ſi paulum ſe mouit extra numerum,aut ſi uerſus pronuntiatus, eſt ſyllaba una breuior aut longior,exibilatur,exploditur.
Exicco] exiccas,(ἐξικμάζω,)exiccare,Siccare,aut ualde ſiccare ſignificat.Cic.2.de Diuin. 49. Arboreſq; ut hyemali tempore,cum luna ſimul ſeneſcentes,quia tũ exiccatæ ſunt, tempeſtiuè cædi putentur.Plin.lib.18.cap.26.11. Quintus Tironi,lib.16.26.2.
Exiccatus] Participium,(ἐξικμασμένος,) Stat.5.Syl.1.7.
Exiccatum genus orationis.Cic.de Claris Orat.160.
Exigo] exigis,pen.corr.exegi,pen.prod.(εἰσπράττω, ἐξάγω, πράττω,) exactũ,exigere,ab ex & ago cõpoſitũ, Excludere,eijcere,expellere,quaſi extra agere.Plau.Merc.3.68. Idem Aulul.11.9.
Exigit omnes foras.Virg.2.Aeneid.72. -quos improba uentris Exegit cæcos rabies.Plin.lib.3.cap.5.13.
Exigere Vmbros.Cic.2.Phil.78. Mimam illam ſuam ſuas res ſibi habere iuſsit,ex XII.Tab.cauſam addidit,exegit.
Haſta exigere aliquem.Valer.6.Argon.114.
Exigit à ſe uirum.Plaut.Mil.18.62. (curia.
Exigere ex.Plaut.Perſa 4.61. exigam ego hercle te ex hac de
Exigere ex corpore mœrores, pro Abigere triſtitias. Plautus Capt.13.72.
Exigere ex ciuitate reges.Cic.2.de Orat.108.
Triſte tempus à malis alicuius exigere.Oui.4.Triſt.eleg.3.8.
Exigitur fabula,inquit Donatus, cum diſplicet. Terentius in Prol.Hecyræ 15.
Exigere atque eximere aliquẽ honoribus, id eſt, priuare.Plinius epiſt.36.a.
Exigere hoſtem.Plin.in Paneg.46.Exactus hoſtis mari.
Exigere laſsitudinem ex corpore.Plaut.Capt.19.4.
Exigere uxorem matrimonio.Plaut.Merc.20.6.
Exigere ærumnam,Plaut.Capt.19.12.Id eſt,perferre & pati.
Exigere ætatem,Viuere.Plaut.Caſina.7.12.
Aeuum exigere,Tranſigere.Virg.de Virbio 7.Aeneid.156.
Annos exigere,Ducere ætatem.Virg.1.Aeneid.16. Ouid.3. Triſt.eleg.4.9.
Viue ſine inuidia,molleſq; inglorius annos
Exige,amicitias & tibi iunge pares.
Exigere noctem,pro Tranſigere.Plin.epiſt.125.
Exigere tempus.Plin.epiſt.45.a.
Exigere:Petere,Rogare.Plin.epiſt.173.a.Exegerat proſocer meus ut Amerina prædia ſua inſpicerem.
Exigere à.Quint.lib.2.cap.13.1.Nemo autem à me exigat id præceptorum genus.Idem lib.1.cap.1.27.
Exigere ab aliquo.Plin.in Paneg.130.
Dare & Exigere,contraria.Cic.2.Off.93.Conuenit autem cũ in dando munificum eſſe,tum in exigendo non acerbum.
Expectare & Exigere, contraria. Cic. de Claris Orat. 9. Ego uerò & expectabo ea quæ polliceris,neq; exigam, niſi tuo commodo,& erunt mihi pergrata ſi ſolueris.
Exigere aliquid acerbius.Cic.1.Tuſc.148.
Aes exigere.Horat.1.Serm.ſaty.5.3.
Amicitiam exigere.Catul.epig.95.2.

Exigere aurum,Repetere creditũ aurũ.Plaut.Bacch.19.62.
Exigit aurum de.Plaut.Bacch.4.45.
Qui de amittenda Bacchide aurum hic exigit.Id eſt,petit.
Benefacta pro debitis exigimus.Brutus Ciceroni 16.18.
Collectam à conuiua exigere.Cic.2.de Orat.129.
Creditum exigere.Suet.in Veſpaſiano,cap.11.
Damna exigere.Ouid.5.Faſt.63.
Facta alicuius exigere.Ouid.2.de Arte 26.
Exigit Odryſii facta cruenta ducis.Id eſt,petit ab Vlyſſe ut reci(tet.
Fructus prætermiſſos exigere.Cic.Attico,lib.4.70.3.
Gratiam exigere.Cic.de Amicitia 30.
Iura debita polliciti tori exigere.Verecundè dictũ.Ouid.epiſt.(20.28.
Exigere mercedem.Cic.Verr.82.Et 2.de Fin.116.
Munera pacta cum plena fide exigere.Ouid.epiſt.15.76.
Exigere nomina,Ad diſſolutionem cogere.Cic.3.Ver.19. Paulus De uſuris,L.Caius, Quæ ſecundum formam ab his exigi ſoleant,etiam ſi omnia nomina idonea ſint.
Exigere operam.Cic.4.de Finib.128.
Exigere operã,aliter.Cic.1.Off.64.Eſt aũt infima cõditio & fortuna ſeruorũ,quibus nõ malè præcipiunt, qui ita iubent uti,ut mercenarijs,operam exigendam,iuſta præbenda.
Opus exigere oculis alicuius,Exhibere ſpectandũ.Ouid.epiſt.(11.2.
Deſperatas pecunias exigere.Cic.pro Muræna 40.
Penſionem exigere.Cic.Leptæ,lib.6.18.8.
Exigere pondus,Menſurare.Suet.in Cæſare.
Pretium exigere.Ouid.1.Amorum,eleg.8.14.
Exigere promiſſum.Cic.3.Off.127.
Tributa exigere.Cic.Pulchro,lib.3.7.3.
Vectigal exigere.Cic.Quint.fratri,lib.1.1.50.
Voluptatem exigere.Cic.2.de Finib.116.
Exigere ut recitetur carmen.Ouid.3.de Ponto,eleg.5.8.
-niſi ſi crudelis id ipſum Exigis ut pereat.Ouid.5.Met.5.
Eſt qui nequitiam locus exigat.Ouid.3.Amor.eleg.13.4.
Exigit neceſsitas.Colum.lib.7.cap.12.8.
Quum exiget uſus epularum.Colum.lib.9.in Prooem.2.
Exigere.Liuius 4.bello Maced. 122. Nolite ad ueſtras leges atq; inſtituta exigere ea quæ Lacedæmone fiunt.
Ad ueritatem legitimũ ius exigere.Cælius Ciceroni,lib.8.6.3.
Ad cæleſtia ritus exigere humanos.Ouid.9.Metam.101.
Ad planctus brachia exigere.Lucan.lib.2.5.
Exigere ad perpẽdiculum columnas.Cic.3.Verr.94.
Ad uires ſuas omne opus exigere.Ouid.2.de Arte 101.
Exigere ſtylo,pro Exactè ſcribere.Quint.lib.1.cap.15.
Exigere,Extorquere.Cic.1.Verr.17. Et quum eſſet tritici modius ſeſtertijs quinq;,pro frumento in modios ſingulos duodenos ſeſtertios exegiſſe.Idem pro Fonteio 8. Itaq; Titurium Toloſæ quaternos denarios in ſingulas uini amphoras portorij nomine exegiſſe.
Exigere ab aliquo ueritatẽ.Plin.epiſt.247.Cice.1.de Leg.6.
Exigere & cogere.Cic.2.de Fin.188.
Exigere,& Rogare,opponit Cicero Curioni,lib.2.5.4.Graue eſt enim homini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo ſe bene meritum putet:ne id quod petat, exigere magis quàm rogare,&c.uideatur.
Facile exigere.Cic.2.de Orat.69. quo facilius id à te exigam quod peto,nihil tibi à me poſtulanti recuſabo.
Exigere imperatam pecuniam.Cæſar 3.bel.Ciuil.9.
Pœnam exigere,Sumere pœnam.Ouid.4.Metam.38.Idẽ 4. Faſt.46.Item 5.Triſt.eleg.9.2.
Exigit ad dignas ultrix Ramnuſia pœnas,
Impoſito calcas quòd mea facta pede.Iuuen.Saty.10.19.
Has toties optata exigit gloria pœnas.
In pœnas uſq; nocentum exigi.Stat.1.Theb.43.
Exigere piacula.Liuius 9.bel.Pun.95.

Exigere ſupplicium ab aliquo, Punire aliquem. Plinius de Viris illuſtr.12.
Exigere uotũ.Trãquillus,Votũ exegit ab eo,qui pro ſalute ſua gladiatoriã operã promiſerat. Alibi Votũ repoſcere dixit.
Exigere opus,Perficere.Ouid.15.Metam.175.
Iamq; opus exegi,quod nec Iouis ira,nec ignes,
Nec poterit ferrum,nec edax abolere uetuſtas.
Fortuna clades omnes exigit in uno die.Lucan.lib.8.137.
Quum ſummas exiget horas Conſumpta dies.Id eſt,quum erit ultimum tempus uitæ ac finis.Senec.Herc.Oeth.171.
Mediam dies exigit horam,Meridies eſt.Oui.1.Amo.ele.5.1.
Prona dies longos ſuper æquora fines exigit.Stat.2.Theb.9.
Periphraſis eſt occidẽtis ſolis,quẽ fingũt immergere ſeſe ma(ri.
Iuppiter annum quatuor ſpatijs exigit.Ouid.1.Met.24.
Phœbus æſtiuos ſpatioſius exigit igneis.Propert.li 3.ele.20.3.
Exigere pro Compenſare.Cic.de petit.Conſul.25.Bellè negandum eſt,ut oſtendas neceſsitatem,demonſtres quàm moleſtè feras,alijs te id rebus exacturum eſſe perſuadens. Id eſt,cumulatè compenſaturum.Budæus.
Ferrum exigere,Traijcere enſem.Ouid.epiſt.9.32.
Ferrum exegit per pectus.Stat.10.Theb.61.
Gladium per omnes exegit gentes, Lucanus lib.10.7.Id eſt, omnes populos bello fatigauit. De Alexandro.
Enſem exigere per medium iuuenem.Virg.10. Aeneid. 163.
Exigere,Tranſire,Traijcere.Plin.lib.12.cap.19.3. Præterea hybernum mare exigunt circa brumam,Euris tum maximè flantibus.Hi recto curſu per ſinus impellunt,&c.
Exigere,pro Extra mittere:ut Exigere ſues paſtum. Varro 1. de Re ruſt.cap.4.6.
Fluuius admiſſas aquas exigit.Ouid.epiſt.2.23.
Exigere de re aliqua.Plin.epiſt.203.f.Id eſt,diſceptare.
Exactus] Participium,(παρεληλυθώς,)Præteritus.
Exacta erat media æſtas.Liuius 4.bel.Pun.92.
Exacta ætate.Terent. Adelp.5.4.16.Cic.7.Verr.100.Hoc tantum exacta ætate laboris,itineriſq; ſuſcepit.
Exactæ ætatis uir.Liuius 1.ab Vrbe.
Aetates exactæ.Virg.3.Georg.38.
Per exactos annos,Quotannis.Horat.3.Carm.ode 22.2.
Exacto errore,Finito errore.Propert.lib.2.eleg.15.1.
Exacto frigore.Plin.lib.17.cap.25.8.
Hora exacta multis trientibus.Propert.lib.3.eleg.10.6.
Lux exacta ſolis,Finitus dies.Stat.2.Sylu.2.10.
Exacta maturitate.Plin.lib.18.cap.7.29.
Menſis exactus.Virg.1.Georg.87.
Totus & ille dies,& qui naſcentur ab illo
Exactũ ad mẽſem,pluuia uẽtiſq; carebũt.Sic 3.Georg.27. Annuus exactis cõpletur menſibus orbis.Virg.5. Aeneid.10. Quia menſes(inquit Seruius)in ſe recurrũt, et annũ faciũt.
Exacto menſe.Plaut.Ciſtel.4.15.
Syderibus exactis,Diluculo fugatis.Propert.lib.1.eleg.3.8.
Tempore exacto.Horat.1.Serm.ſat.1.24.
Temporibus exactis.Cic.3.Verr.32.
Vigilia exacta.Cic.3.in Catil.52.
Voluntas exacta.Ouid.epiſt.16.36.
His demum exactis.Virg.6.Aeneid.128.
Fides exacta.Ouid.4.de Ponto,eleg.9.10. Credet & exacta cuncta locare fide.
Pecunia exacta.Cic.3.de Nat.deor.122.
Enſis exactus,Traiectus.Senec.Herc.Oeth.7.21. Eat per artus enſis exactus meos.Ouid.5.Metam.35.
Exacti reges.Cic.1.de Orat.20.Id eſt,expulſi.
Furijs exactus,id eſt,agitatus.Ouid.4.Triſt.eleg.4.14.
Verſus tenui pumice exactus.Propert.lib.3.eleg.1.2.
Exacta referre.Virg.1.Aeneid.

Quærere conſtituit,ſocijsq; exacta referre.Id eſt, quæſita,ſiue exquiſita.
Exactus] Adiectiuum nomen,(ἐντελὴς,)Perfectus,conſummatus.Horat.2.epiſt.1.15. -emendata uideri
Pulchraq; & exactis minimum diſtantia,miror.
Effigies exacta.Propert.lib.3.eleg.9.2.Exactis Calamis ſe mihi iactat equis.Id eſt,in equis eleganter ſculpendis gloriam quærit.Nam Calamis,inſignis ſculptor fuit. (li.4.42.
Exactus] exactior,exactiſſimus,(ἀκριβὴς,) Diligẽs.Mart.
Nihil exactius, eruditiusq;.Plin.epiſt.176.a.Quod ille obſequium Seruiano exactiſſimo uiro præſtitit?
Notæ exactæ.Ouid.3.Faſt.33.
Ratione exacta.Horat.2.Ser.ſaty.4.8. Id eſt,exactè cognita.
Exactus,cum genitiuo:ut Artis exactus, cuius comparatiuum eſt exactior.Ouid.3.Faſt.77.
Mamurius morum,fabræ'ne exactior artis
Difficile eſt ulli dicere,clauſit opus.
Exactum,Subſtantiuum.Ouid.2.de Ponto,eleg.3.7.
Te nihil exacto,niſi nos peccaſſe fatentem
Sponte ſua probitas officiumq; iuuant.
Exactus] Verbale,(ἀπόπρασις,)pro Vẽditione:quia merx dum uenditur,exigitur à nobis,id eſt,emittitur.Quint.Decla.19. Sacro ſanctus mercator opportunum mercis exactum puto inuenit.
Exactor] Verbale,(εἰσπράκτωρ,)Qui pecuniam exigit.Cæſar 3.bel.Ciuil.127.Erat plena lictorum, & imperiorum prouincia,conferta præfectis atq; exactoribus.
Exactor regum.Liuius 9.ab Vrbe 90.
Exactor ſupplicij.Liuius 2.ab Vrbe 20.
Exactor Latini ſermonis moleſtiſſimus.Suet. de Clar. gramm.
Aſſiduus ſtudiorum exactor.Quint.lib.1.cap.3.9. (22.
Aſper exactor.Quint.lib.1.cap.7.17.
Exactio] exactionis,Verbale,fœm.(εἴσπραξις,)
Nominum exactio.Cic.Attico,lib.5.88.2.
Operum publicorum exactio.Cic.pro Domo ſua 41.
Exactio operis.Colum.lib.1.cap.7.
Exactio pecuniarum.Cic.2.de Legibus 81.
Publicæ exactiones.Aſinius Pollio Ciceroni,lib.10.32.1.
Acerbiſſima exactio.Cic.Pulchro,lib.3.8.18.
Exactio regum.Cic.1.de Oratore 20.
Exiguus] Adiectiuum,(μικρὸς,)Paruus,modicus.
Ingens immenſusq;,& Exiguus,contraria.Cic.3.de Orat.41.
Ex ingenti quodam oratorem,immenſoq; campo in exiguũ ſanè gyrum compellitis.
Maior & Exiguus,contraria.Cic.pro Deiotaro 15.
Ager exiguus.Virg.2.Georg.83.
Aqua exiguã.Ouid.3.Metam.90.
Aura exigua.Ouid.4.de Ponto,eleg.8.6.
Campis exiguis equitare.Horat.2.Carm.ode 9.5.
Caſa exigua.Ouid.4.Faſt.106.
Cenſus exiguus.Horat.1.epiſt.1.9.
Ceres exigua,Modicum panis.Virg.7.Aeneid.23.
Cibus exiguus.Ouid.in Ibin 23.
Exiguæ amicorum copiæ.Cic.pro Quintio 1.
Cõtractũ,exile,exiguũ,& uietũ cor bouis.Ci.2. de Diuin.55.
Homo corporis exigui.Horat.1.epiſt.21.5.
Dapes exiguæ.Ouid.2.Faſt.73.
Exiguum diem præfinire operi.Cic.5.Verr.13.
Exiguum diſcrimen.Plin.lib.11.cap.45.
Elegi exigui.Horat.in Arte poet.16.
Fines exigui.Cic.1.de Orat.128.
Finis exiguus libidinum.Horat.1.Carm.ode 18.3. Qum fas atq; nefas exiguo fine libidinum Diſcernunt auidi.
Foramen exiguum.Ouid.2.Faſt.135.

Exigua fortuna.Cic.1.de Finib.95.
Fumus exiguus.Ouid.15.Metam.71.
Geſtus exgiuus.Ouid.3.de Arte 55.
Hauſtus exiguus.Ouid.3.Faſt.55.
Exigua & anguſta hora.Cic.pro Rab.Perduel.reo 6.
Humor exiguus.Virg.1.Georg.14.
Exiguus ignis.Virg.1.Georg.40.
Ab exiguis initijs profecta.Liuius 1.ab Vrbe 3.
Interualla exigua.Lucretius lib.2.21.
Lapis exiguus.Ouidius 2.Amorum,eleg.6.12.
Lapillus exiguus.Ouidius 8.Metam.4.
Laus exigua.Cicero pro Lege Agrar.21.
Exiguiſſima legata.Plinius epiſt.144.c.
Limen exiguum.Ouidius 10.Metam.137.
Locus exiguus.Ouidius 6.Faſt.53.
Merum exiguum.Ouidius epiſt.1.7.
Munus exiguum.Ouidius 2.de Arte 58.
Murmur exiguum.Ouidius epiſt.17.4.
Murmure exiguo uerba loqui.Ouid.5.Faſt.92.
Exiguus mus.Virg.1.Georg.37.
Nox exigua.Virg.2.Georg.41.
Exiguus numerus.Cicero Caſſio,lib.12.2.10.
Numero exigui.Virg.5.Aeneid.150.
Ope exigua.Ouidius 1.de Ponto,eleg.1.16.
Opus exiguum.Ouidius 2.Faſt.1.
Orbis exiguus.Ouidius epiſt.4.16.
Pars exigua.Virg.10.Aeneid.25.
Pectus exiguum.Propert.lib.4.eleg.1.12.
Pes exiguus.Ouidius 3.Amorum,eleg.3.2.
Preces exiguæ.Ouidius 1.de Arte 89.
Exiguus puluis.Virg.4.Geor.18.
Requies exigua.Ouidius 4.Metam.126.
Res exiguæ.Ouidius 2.Triſt.43.
Sedes exigua.Virg.7.Aeneid.46.
Tenui & exiguo ſermone diſputare.Cic.1.de Orat.30. Prop. libro 3.eleg.1.7.
Significatio uolũtatis unius erga alterũ exigua.Ci.Cn.Põpeio, (lib.5.7.3.
Solatia exigua.Virg.11.Aeneid.13.
Solum exiguum.Tibul.lib.1.eleg.1.5.
Sonus exiguus.Ouidius epiſt.14.11.
Spes exigua.Liuius 5.bel.Pun.80.
Sumptus ad fructum & fœnus exiguus.Cic.in Parad.63.
Leuis & exiguus tactus.Lucretius lib.1.88.
Ad exiguum tempus.Cic.de Senect.67.
Tempus exiguum alicui concedere. Ouid.3.Amo.eleg.1.14.
Exiguo tempore liber eris.Ouid.2.Amorum,eleg.2.8.
Exiguæ uindemiæ.Plinius epiſt.193.
Vires exiguæ.Ouid.2.Triſt.106.
Vmbra exigua.Ouidius 3.Metam.10.
Vocem exiguam tollere.Virg.6.Aeneid.99.
Vrbs exigua.Virg.4.Aeneid.43.
Vſus exiguus cum aliquo.Ouidius 4.Triſt.eleg.6.2.
Animi exiguus.Claud.2.in Eutrop.77.
Exiguiſſimus,pen.corr.Superlatiuum.Ouid.epiſt.14.23.
De fratrum turba pars exiguiſſima reſtat.
Exiguum,Subſtantiuum.Silius lib.4.50.
-ut in tenui ſpes exiguumq; ſalutis Iam uidet eſſe ſuæ.
Exiguum aquæ.Ouidius 5.Triſt.eleg.2.4.
Exiguũ tẽporis mediũ,& rurſus, ſimile aliud priori fidẽ fecit. Plin.epiſt.147.e.
Intra temporis exiguum.Ouid.13.Metam.188.
Exiguo poſt,Paulo poſt.Plin.lib.31.cap.2.4.
Exiguũ aliquãdo pro exiguè capitur.Pli.epiſt.50.Quãtũ ego ſapio,q fortaſſe in omni re,in hac certe p quã exiguũ ſapio.
Exigue]

Exigue] Aduerbium,(φειδομένως,) Id eſt, parce & tenuiter.ut Exigue facere ſumptum.Terent.Heaut.1.2.33. Sic Exigue ſuppeditare aliquid.Liuius 9.ab Vrbe 66.
Tribuere exiguè.Plancus Ciceroni,li.10.9.4.Nihil aut ſero, aut exiguè à patria ciui tributum poteſt uideri.
Celeriter exiguéq; dicere.Cic.3.de Orat.80. (52.
Exiguè & celeriter ad calculos uocare amicitiã. Cic. de Amic.
Exigue ſcripta epiſtola,hoc eſt, ſtylo exiguo & non elaborato,ſed ſimplici.Cic.ad Atticum,lib.11.224.1.
Exigue ſe habuit frumentum dies XXX.Cæſ.7.bel.Gal.282.
Exigue] pen.corr.huius exiguitatis,(μικρότης,) ut Exiguitas lactis.Varro 2.de Re ruſt.cap.4.12.
Exiguitas cibi.Colum.lib.7.cap.5.4.
Copiarum exiguitas.Cælius Ciceroni,lib.8.10.2.
Exiguitas pellis.Cæſar 4.bel.Gall.468.
Exiguitas temporis.Liuius 4.bel.Pun.75.
Exiguitas uoluptatum.Cic.4.de Finib.48.
Exilio] exilis,pen.corr.exilui,exiliui uel exilij,exultum,(ἐκπηδάω,ἀναπηδάω,ἐκθορέω,ἐξάλλομαι,) exilire,ab ex et ſalio compoſitum,Gaudere,& quaſi præ nimio gaudio ſalire ſignificat.Cic.Tironi,lib.16.16.1.Mihi crede, tuis & illius literis perlectis,exilui gaudio. Idem 7. Verr. 59. &
Perniciter exiluere.Catul.Argon.2. (129.
Foras emergere & exilire.Lucret.lib.2.41.
Domo leuis exilit.Horat.2.Serm.ſaty.6.20.
Sedibus exilire.Lucan.lib.1.97.
Stratis exilire.Ouid.5.Metam.7.
Exilire cathedram.Plin.epiſt.60.Dum hæc dicit,exiluit cathedram,aduerſoq; parieti caput ingenti impetu impegit. Niſi forte in ablatiuo legendum.
Exilire è uel de,pro Exire & prodire.Plaut.Amph.17.63.
Citus è cunis exilit.Ci.4.Ver.53.Ita properãs de ſella exiluit.
Exilire ad aliquẽ.Terent.Heaut.4.1.49.Hoc eſt,ueluti ſaliendo & geſtiendo currere.
In arma exilire.Stat.9.Theb.23.
In cælum exilit arundo,id eſt,ſagitta.Senec.Herc.Oeth.7.16.
Crines exiliunt.Stat.1.Achil.106.
Ad ſuperos uolucer deus exilit.Id eſt,Mercurius reuolat ad ſuperos.Stat.2.Thebaid.12.
Equi exiluerunt.Ouid.5.Faſt.4.
Fretum exiluit è medio uulnere ſaxi.Ouid.6.Metam.16.
Lumen exilit.Lucret.lib.6.33.
Exilui præteritum.Lucan.lib.5.159. -ſic fata relictis Exiluit ſtratis.
Exilij,Aliud præteritum.Ouid.9.Metam.63.
Exilijt,iunctaſq; manus patefacta remiſit.
Exilis] & hoc exile,pen.prod.(λεπτὸς,) Id eſt, tenuis.Plin. lib.11.cap.51.4.Bubus tantũ fœminis uox grauior, omni in alio genere exilior quàm marib.in homine etiã caſtratis.
Exilia,plenis opponit Plinius epiſt.114.Itẽ Ci.2.de Diu.46. iecur nitidum atq; plenum horridum & exile.
Tenuis & exilis.Cic.pro Muræna 44.Cõmoti animi tenuiũ, exilium in noſtrum ordinem.Hoc eſt,plebeiorum.
Exilis aper,Gracilis & malè ſaginatus.Varr.3.de Re ruſt.ca. (2.9.
Artus exiles.Ouid.1.de Ponto,eleg.11.6.
Exilis copia.Cic.4.de Finib.20.
Digiti exiles.Ouid.6.Metam.29.
Domus exilis.Horat.1.Carm.ode 4.4.
Genus ſermonis exile,aridum,conciſum, ac minutum:cui opponitur Liquidum,fuſum, profluens.Cic.2.de Orat.87.
Membra exilia.Ouid.5.Metam.87.
Spinoſa & exilis oratio.Cic.1.de Orat.41.
Pectus exile.Stat.11.Thebaid.128.
Glebis exilis regio aliqua.Lucan.lib.3.41.

Exile & macrum ſolum.Cic.2.de Lege Agrar.69.
Exilia dicere de uirtute.Cic.4.de Finib.12.
Exiliter] pen.corr.Aduerbium,(λεπτῶς,)Cic.1.de Orato. 27.Etenim uidemus iiſdem de rebus ieiune quoſdam & exiliter,ut eum quem acutiſſimum ferunt Chryſippum diſputauiſſe.Idem lib.3.23.
Exilitas] pen.corr.(λεπτότης,)Denominatiuum:ut Foliorũ exilitas.Plin.lib.21.cap.6.3.
Exilitas uitis.Colum.lib.5.cap.5.8.
Exilitas in dicendo.Cic.de Claris Orat.156.
Copia & exilitas in dicendo,contraria.Cic.1.de Orat.27.
Exilitas & Pinguitudo literarũ,opponuntur.Quint.li.1.cap.
Frangi fœmineæ uocis exilitate.Qu.lib.1.cap.11.1. (11.3.
Exilium] Vide Exul.
Eximius] Vide Eximo.
Eximo] eximis,pe.corr.exemi,pe.prod.exemptũ,(ἐξαίρω, ἐκκρίνω,)eximere,Ab ex & emo cõpoſitũ, ſignificat aufer (re.
Eximere cupreſſos cum radicibus.Cato cap.28.
Eximere è dolio aliquid.Cato cap.112.3.
Eximere alicui quod eum angit.Cic.2.Tuſc.51.
Eximere lapides ſub terra.Plautus Capt.
Eximere in libertatem.Liu.1.bel.Maced.110.
Actionem eximere quando dicatur iudex, declarat Vlpianus L.Sed etſi per Prætorem.§.Ait Prætor.ff.Ex quibus cauſis maiores,Siue cui,inquit, per magiſtratus factum ſine dolo malo ipſius actio exempta eſſe dicetur.hoc quoq;, ut ſi per dilationes iudicis effectum ſit ut actio eximatur,fiat reſtitutio.Actio autem exempta ſic erit accipienda(ut paulo pòſt inquit)ſi deſiit agere poſſe.
Ambitus longos eximere.Stat.4.Syl.3.5.
Beneuolentiæ coniunctionem ex rerum natura eximere.Cicero de Amicitia 22.
Eximere curam.Plaut.Caſina.11.3.Curã erue,curã exime.
Eximere diem. Liuius 5.bel.Pun.16.
Diẽ dicendi eximere.Cic.ad Qu.frat.li.2.5.5. alio loco Tolle (re diem dixit.
Eximere diem ex menſe.Cic.4.Verr.90.
Eximere dubitationem.Liu.5.bel.Pun.50.
Labem concretam eximere.Virg.6.Aeneid.149.
Eximere laſſitudinem.Plautus Merc.4.17.
Eximit ipſa dies omnes de corpore mẽdas.Oui.2.de Arte 131.
Ebrietas ſolicitis animis onus eximit.Horat.1.epiſt.5.4.
Otium eximere.Horat.4.Carm.ode 15.4.
Exemiſti tute huic pateram.Plaut.Amph.
Prænomen è familia eximere.Quint.lib.3.cap.7.14.
Eximere alicui ſcrupulum.Plin.lib.3.epiſt.ad Seruianum.
Eximere tempus.Cic.ad Atticum,lib,4.72.6.Metellus calumnia dicendi tempus exemit.Id eſt,dicendo diem conſumpſit.
Eximere tempus ſtudijs.Plin.epiſt.49.
Tempus eximũt feriæ.Vlpianus in L.Sed & ſi per Prætorẽ.§. Si feriæ.ff.Ex quibus cauſis maiores,Se quum feriæ repentinæ tempus eximunt,reſtitutio duntaxat ipſorum dierũ facienda eſt,non totius temporis.
Conijcere in ordinem & Eximere,contraria. Cic. in Piſ.74.
Inde non eximam te.Terent.And.1.2.29.
De feritate alicuius loci eximi.Ouid.2.de Ponto,eleg.2.22.
Eximere de uel ex reis, in criminalibus cauſis id dicitur quod nunc uulgo dare cõgedium dicimus.Cic.6.Verr.37.Condemnare Diodorum non audet,abſentem de reis eximit.Idẽ 4.Verr.69.Quo tempore omnis illa mea feſtinatio fuit cũ periculo capitis,ob eã cauſam ne tu ex reis eximerere, ſi ego non affuiſſem ad diem.Budæus.
Eximere de uectigalibus.Cic.2.Philipp.100.
Nomen alicuius de tabulis eximere.Cic.pro Roſc.Amer.15.
E uinculis aliquem eximere.Cic.in Orat.42.

Eximere ex ærarijs, Eſt condonare multam, id eſt, quiĉtare emendam. Cic. 2. de Orat. 149. Budæus.
Eximere ex culpa. Cic. 2. de Inuen. 137.
Eximere ex manu manubrium. Plaut. Aulul. 14. 12.
Eximere ex miſerijs. Plaut. Capt. 16. 3. Et Epid. 13. 4.
Ex obſidione aliquos eximere. Cic. Seſtio, lib. 5. 6. 6.
Eximere, cum ablatiuo ut Eximere metu. Plaut. Rud. 6. 13.
Eximere obſidione. Plin. lib. 7. cap. 28. 5. Cremonam obſidione exemit. Id eſt, liberauit.
Eximere uinculis. Plaut. Capt. 5. 10.
Eximere ſeruitute. Liu. 4. bel. Maced. 194.
Eximere ſeruitio. Liu. 8. bel. Pun. 208.
Vmbris infernis aliquem eximere. Silius lib. 15. 132.
Eximere, cum datiuo conſtructum. ut Eximi noxæ, Abſolui uel euadere condemnationem. Liu. 8. ab Vrbe 179. non noxæ eximitur Q. Fabius, qui contra edictum imperatoris pugna (uit.
Aceruo eximere aliquid. Ouid. 1. Met. 5.
Eximere & exigere honorib. Plin. epiſt. 36. a. Id eſt, excludere.
Eximere memoriæ. Suet. in Claudio, cap. 11.
Eximere notæ. Gel. lib. 4. cap. 20.
Eximere numero, id eſt, Reijcere & excludere. Qu. lib. 1. c. 5.
Numero beatorum aliquem eximere. Hora. 2. Carm. ode 2. 4.
Eximere in ius uocatum quomodo dicatur, docet Paulus in L. Sed eximendi ff. Nequis eum, qui in ius uocabitur, ui eximat, ſed eximendi, inquit, uerbum generale eſt, ut Pomponius ait. Eripere enim, eſt de manibus auferre per raptũ, eximere, quoquomodo auferre: ut puta, ſi quis non rapuerit quem, ſed moram fecerit quo minus in ius ueniret, ut actionis dies exiret, uel res tempore amitteretur, uidebitur exemiſſe: quamuis corpus non exemerit.
Reum eximere. Vlpianus in L. Si interueniente. ff. Ad Senatuſconſultum Turpilianum, Nec enim uidetur deſiſtere, qui exemptum reum non defert. Eximitur autem reus publica abolitione interueniente.
Eximere, Interimere. Propert. lib. 3. eleg. 18. 6. Nicea non facies, non uis exemit Achillem.
Exemptus] Participium, (ἐξῃρημένος,) ut Exemptus dies. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 10. 9.
Fames exempta epulis. Virg. 1. Aeneid. 44.
Finis exempta. Lucret. lib. 1. 198.
De ſpinis pluribus una exempta. Horat. 2. epiſt. 2. 43. Id eſt, unum tantum de multis ſublatum uitium.
Exemptilis] & hoc exemptile, penu. corr. (ἐξαιρέσιμος,) Quod auferri & eximi poteſt. Colum. lib. 8. cap. 11. 4. Sed idcirco ſunt exemptiles, ut quum rex exigit, à papillis deductæ liberum aditum conuerrentibus ſtabulum præbeant.
Margaritæ exemptiles. Vlpianus in L. Argumẽto. parag. Margarita. ff. De aur. & arg. leg.
Exemptio] Verbale, (ἐξαρσις,) Col. lib. 3. c. 18. Quũ enim per exemptionem imæ partes eorum præfractæ ſunt, apertæ medullæ deponuntur. Ibidem, cap. 19. Ne depreſſus altius, quàm adoleuerit, exemptionem difficilem præbeat.
Exemptor] Verbale, (ἐξαρτής,) Qui eximit lapides ſub terra. Plin. lib. 36. cap. 15. 26.
Et inter plurima alia Italiæ miracula, ipſa marmora in lapidicinis creſcere, author eſt Papyrius Fabianus, naturæ rerum peritiſſimus. Exemptores quoq; affirmant compleri ſponte illa montium ulcera.
Eximius] Adiectiuũ, (ἐξαίρετος, ἀπόκριτος,) Donatus, Eximia pecora dicuntur, quæ à grege excepta ſunt ad uſus dominorum ſuorum, ut uberius paſcantur. Sed propriè eximij ſunt porci maiores, qui ad ſacrificandum excepti liberius paſcuntur. Etenim boues qui ad hoc electi ſunt, egregij dicuntur: & oues, lectæ, ut Virg.

- mactant lectas de more bidentes. Idem, Quatuor eximios præſtanti corpore tauros. Hactenus Donatus.
Eximium & præſtans. Cic. 2. de Orat. 68.
Eximia & præclara ducere parua. Cic. 1. Off. 96.
Eximia & pulchra uirtus. Cic. 1. de Finib. 66.
Singularis & eximia uirtus. Cic. pro L. Manil. 1.
Eximium ingenium. Cic. Cecinnæ, lib. 6. 5. 6.
Eximiũ unũ eſſe alteri. Cic. 1. Verr. 28. Id eſt, intactũ & ex nu(mero exemptum.
In pugna eximius. Lucan. lib. 3. 139.
Decus eximium. Catul. Argon. 65.
Facies eximia. Cic. 7. Verr. 65.
Facultas dicendi eximia. Quint. in Procem. lib. 1. 8.
Forma eximia. Ouid. 4. Metam. 136.
Honos eximius et propè ſingularis. Cic. de Prouin. Conſul. 31.
Eximia iniuria. Cic. in Verr. Sin hanc uos in rege tam eximiam iniuriam, tam acerbam neglexiſſe.
Laudes eximiæ. Catul. epig. 106. 1.
Eximius odor. Plin. lib. 12. cap. 12. 1.
Pompæ eximiæ. Ouid. epiſt. 9. 17.
Virgo eximia ſpecie. Silius lib. 17. 15.
Eximia ſpe adoleſcens. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 36.
Eximius ſumptus. Plaut. Trinum. 8. 7.
Tauri eximij. Virg. 4. Georg. 108.
Eximia uelocitas. Plin. lib. 7. cap. 2. 3.
Virtus eximia. Cic. pro Roſc. Amer. 76.
Eximie] Aduerbium, (ἐξαιρέτως,) Excellenter. Lucret. lib. 2. 129. Quæ bene & eximiè quamuis diſpoſta ferentur.
Feroces eximiè. Claud. 6. Paneg. 5.
Eximiè ornatum templum. Liu. 5. bel. Pun. 225.
Eximiè utilis. Plin. lib. 20. cap. 22. 6.
Cœnare eximiè. Iuuen. Saty. 11. 1.
Eximiè diligere. Cic. pro Archia 15.
Ex improuiſo] (ἐκ τοῦ ἀφανοῦς,) Vide Ex.
Exin, ſiue Exinde] Aduerbium ordinis, inquit Seruius, ſignificat deinde, ſiue continuo et protinus. Cic. in Orat. 86. Dein etiam, ſæpe, & exin, pro Deinde & pro exinde dicimus. Virg. 7. Aeneid. 69. Exin Gorgoneis Alecto infecta uenenis, &c. Cic. 2. de Nat. deor. 163. Exin contortis aries tum cornibus hæret. Ex antiquo poeta. Feſtus, Exim metri cauſa dicitur pro exinde.
Exinde] Vna pars orationis eſt (inquit Seruius) & in tertia à fine accentum habet, licet penultima longa ſit. Quod ideo factum eſt ut oſtenderetur unã pars eſſe orationis, ne præpoſitio iungeretur aduerbio, quod uitioſum eſſe non dubium eſt. Virg. 6. Aeneid. 146. Quiſq; ſuos patimur manes, exinde per amplum
Mittimur Elyſium. Cic. 3. de Leg. 10. Exinde pecunias æuitatis ordines partiunto. Liu. 1. ab Vrbe 4.
Exinanio] exinanis, pen. prod. exinaniui, exinanitum, (ἐκκενόω,) exinanire, Verbũ ab inanis nomine formatũ: modo euacuare ſignificat, modò attenuare, modò ad nihilũ redige(re.
Exinanire aluum. Plin. lib. 27. cap. 8. 4.
Exinanire nauem. Cic. 7. Verr. 52. Ibidem 82. In eũ diſſolutus, qui ſolus habuerit conſtratam nauem, & minus exinanitã.
Exinanire ouum. Plin. lib. 10. cap. 60. 3.
Exinanire urinam. Plin. lib. 8. cap. 37. 3.
Exinanire aliquem re. Cic. 5. Verr. 82.
Depopulari, uaſtare, exinanire, ſpoliare. Cic. 1. Verr. 6. Siciliã prouinciã C. Verres per trienniũ depopulatus eſſe, Siculorũ ciuitates uaſtaſſe, domos exinaniſſe, fana ſpoliaſſe dicitur.
Vaſtare atq; exinanire agros uectigales. Cic. 5. Verr. 99.
Exinanitus] pe. pro. Part. (ἐκκενωθείς,) Ci. 3. p L. Agr. 73. Vectigalib. abalienatis, ſocijs uexatis, regib. atq; omnib. gentibus exinanitis, illi pecunias habebũt uos agros nõ habebitis.
Exinani-

Exinanitio] Verbale, (ἐκκένωσις,) Plinius lib. 13. cap. 22. 1. Succurrit aliquando præceps alui exinanitio.
Exinduſtria] (ἐκ προαιρέσεως,) Vide Ex.
Ex inſidijs, Ex inſolentia, Ex inſperato] Vide Ex.
Exiſtimo] exiſtimas, pen. corr. (δοκέω, ὑπολαμβάνω, λογίζομαι, φημί, προσλογίζω,) exiſtimare, ab æſtimo fit, diphthongo in i longa conuerſa: quaſi ab æſtimatione ſtatuere atq; decernere. Vide Aeſtimo. Cic. 4. Verr. 12. Certiſſimum accipite argumentum, quo facilius de ſingulari eius impudentia exiſtimare poſſitis. Teren. Adelph. 5. 6. 9. bonus es, quum hæc exſtimas.
Regali nomine dignũ aliquẽ exiſtimare. Ci. de Aruſp. reſp. 26.
Scire aliquid & exiſtimare de re aliqua. Cic. pro Sylla 9.
Aliter atq; ego exiſtimo. Cic. pro Domo ſua, 25.
De alicuius ingenio bene exiſtimare. Cic. Trebonio, li. 15. 21.
De ſe bene exiſtimare, ſeſeq; diligere. Cic. 3. Off. 38. (13.
Malè de aliquibus exiſtimare. Cic. 2. Off. 51.
Exiſtimare uerè de re aliqua. Cic. pro Cælio 1.
De artibus aliquid exiſtimare. Cic. 2. de Orat. 3.
Ex euẽtu, de cõſilio alicuius exiſtimare. Cic. Lent. lib. 1. 7. 16.
Ex aliorum & noſtra mollitia, non ex ipſa uirtute de uirtutis robore exiſtimare. Cic. 5. Tuſc. 5.
Suis moribus alterum exiſtimare. Cic. in Salluſtium 13.
Facilius eſt exiſtimare id, quàm ſcribere. Brutus Cicer. 4. 1.
Aliquid parui auditus exiſtimare. Cic. 1. de Inuent. 97.
Operam ſuam exiſtimari uelle. Cic. 2. de Orat. 56.
Ex his exiſtimari poteſt de eius ingenio. Cic. de Claris Or. 40.
Infantiſſimus & impudentiſſimus exiſtimari. Cic. pro Clu. 39.
Exiſtimatur in probro. Plin. lib. 6. cap. 13. 3.
Domi ſuæ quum primis honeſtus exiſtimatus eſt M. Fulcinius. Cic. pro Cecinna 8. Et pro Cluentio 40.
Quid exiſtimandum in cauſis, &c. Cic. in Orat. 29.
In exiſtimando prudens. Cic. de Claris Orat. 129.
Vt exiſtimabatur. Cic. 2. de Orat. 149. Vt cum C. Fabricio P. Cornelius homo, ut exiſtimabatur, auarus et furax, ſed, etc.
Exiſtimatu facile. Liu. 3. bel. Pun. 67.
Exiſtimans] pen. corr. Participium, (λογιζόμενος,) Cice. in Orat. 42. Orationis ſubtilitas imitabilis illa quidem uidetur eſſe exiſtimanti: ſed nihil eſt experienti minus.
Beneuolum & bene exiſtimantem facere aliquem ſua oratione. Cic. 2. de Orat. 175.
Exiſtimatio] Verbale, (δόκησις, ὑπόληψις, οἴησις,) quando accipitur actiuè, eſt opinio quæ differt à iudicio: eſt enim exiſtimatio iudicium tacitum. Cic. pro Cluentio 64. Itaque nunc quemadmodum audiar, ſentio, non modò ab his quorum iudicium atq; poteſtas eſt, ſed etiam ab illis quorum tantum eſt exiſtimatio. Id eſt, à corona. Idem pro Cælio, 2. Nam quod de pietate dixiſtis, eſt quidem iſta noſtra exiſtimatio, ſed iudicium certe parentis.
Ingenij exiſtimatio. Cic. 2. de Orat. 103.
Tacita exiſtimatione reprehendi. Cice. de Prouinc. Conſul. 33.
Exiſtimatio & reprehenſio. Cic. 5. Verr. 165. In hoc genere facilior eſt exiſtimatio, quàm reprehenſio.
Exiſtimatio] paſſiuè, (δόξα,) ut Homo magnæ exiſtimationis, id eſt famæ & nominis: quòd eum homines magni exiſtimant. Hæc Valla lib. 3.
Caput & exiſtimatio. Cic. 4. Verr. 40.
Dignitas & exiſtimatio. Cic. 4. Verr. 77.
Fama & exiſtimatio hominum. Cic. pro Cælio 4.
Sine honore, ſine exiſtimatione, ſine cẽſu homo. Cic. pro Flacco (41.
Opinio & exiſtimatio. Cic. Antequam iret in exil. 14.
Exiſtimatio bona. Cic. pro Fonteio 12.
Honor, ſtudiũ uirtutis, & fructus bonæ exiſtimationis. Cic. pro (Cluent. 29.
Integra exiſtimatio, Vide Integer.

Præclaræ exiſtimationis ſtudioſus. Cic. 6. Verr. 28.
Sanctiſſima alicuius exiſtimatio. Cic. pro Roſ. Com. 8
Summæ exiſtimationis iudicia priuata. Cic. pro Roſ. Com. 9. Siqua enim ſunt priuata iudicia ſummæ exiſtimationis, penè dicam capitis: tria hæc ſunt, fiduciæ, tutelæ, ſocietatis.
Turpis exiſtimatio. Cic. pro Cecinna 6.
Accipere exiſtimationem, Vide Accipio.
Exiſtimationem amittere, Vide Amitto.
Colligere exiſtimationem, Vide Colligo.
Exiſtimationẽ ſuã cõmittere alteri. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 21.
Committere alicui de exiſtimatione ſua, Vide Committo.
Re & exiſtimatione condemnare aliquem. Cic. pro Clue. 43.
Exiſtimationi ſuæ conſulere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 17.
Exiſtimatione damnatus homo. Cic. pro Flacco 27.
Exiſtimationem dignitatemq; ab inimicis defendere. Cæſar 1. bel. Ciuil. 31.
Ad exiſtimationem dimanare, Vide Dimano.
Exiſtimatione innocentiæ floruerunt Præturæ illæ. Cicer. pro Fonteio 26.
Offendere exiſtimationẽ alicuius. Cic. pro Plancio 4. Vide Of(fendo.
Parere exiſtimationem. Cic. pro Sylla 58.
Perdere aliquid de exiſtimatione. Author ad Heren. li. 4. 156.
Contra exiſtimationem alicuius uenire. Cic. Attico, lib. 1. 1. 9.
Exiſtimationem uereri. Cæſar 5. bel. Gal. 164.
Secunda exiſtimatio. Suet. in Claudio Cæſare, cap. 7. Hoc eſt fama proſpera.
Violare exiſtimationem alicuius. Cic. Phil. lib. 13. 74. 4.
Exiſtimator] penu. prod. Verbale maſc. (λογιστής, ὑπολήπτης,) Cic. 3. de Orat. 47. Neq; ea quum dicerem, me eſſe hiſtrionem neceſſe eſſet, ſed fortaſſe non ſtultum alieni artificij exiſtimatorem.
Exiſtimator & Magiſter, quid differant, cõſtat ex Cicerone in Orat. 60. Meminerimus, inquit, nihil nos præcipiendi cauſa eſſe dicturos: atq; ita potius acturos, ut exiſtimatores uideamur loqui, nõ magiſtri. Quaſi uelit magiſtrũ eũ eſſe, qui docet ut eſt res: exiſtimatorem, qui ut putat, & exiſtimat.
Doctus & intelligens exiſtimator. Cic. de Claris Orat. 178. Vide Intelligo.
Exiſto] exiſtis, extiti, pen. corr. extitum, (εἰμί, ὑπάρχω, ἐξήκω, ἀνακύπτω, ἐξανακολυμβῶ,) exiſtere. Valla lib. 5. Exiſtit atq; extat, quorum uerborum unum atq; idem præteritum eſt ſimile quiddam ſignificant, quod eſt eminet & ſupereſt. Sed primum cum motu, alterum ſine motu: ut illud ſit prodit uel exurgit: hoc uerò, ſuperſtat.
Exiſtit & apparet. Cic. 1. Tuſcul. 52. Sed neſcio quomodo inhæret in mentibus quaſi ſeculorum quoddam augurium futurorum: idq; maximis ingenijs, altiſſimiſq; animis & exiſtit maxime, & apparet facillime.
Extare & exiſtere. Cic. 2. de Diuinat. 88.
Exiſtere & eſſe. Cic. Pulchro, lib. 3. 11. 5.
Creare, exiſtere, & erumpere. Cic. pro Roſ. Amer. 45. In urbe luxuries creatur, ex luxuria exiſtat auaritia neceſſe eſt, ex auaritia erumpat audacia.
Exiſtere ab inferis. Liu. 9. bel. Maced. 151. Et apud Ciceronem 3. Verr. 66.
Ex aliqua familia exiſtere. Cic. pro Cælio 24.
In auras exiſtere. Lucret. lib. 5. 43.
In lucem exiſtere. Lucret. lib. 2. 160.
Subito exiſtere. Cic. de Claris Orat. 15.
Plures in omnibus artibus quàm in dicendo admirabiles extiterunt. Cic. 1. de Orat. 4. (35.
Vnde & amicitia exiſtebat, & iuſtitia, & æquitas. Ci. 1. Acad.
Animo Cõſulari in Rempub. exiſtere. Cic. Planco, lib. 10. 6. 6.
Nota omnibus, uel ipſa nouitate temporum clariſſima et maxima be-

xima beneficia unius in alterū exiſtere. Ci. Curi.li.2.5.4.
Exiſtat ergo ille uir parumper cogitatione ueſtra, quoniam re non poteſt. Cic.pro Corn.Balbo 36.
Minimā copiā egregiorum poetarū extitiſſe. Cic.1. de Ora. 6.
In capite alicuius extitit corona ex herbis. Cic. 2. de Diu. 103.
Ne in eū exiſtā crudelior. Cic. ad Att. lib. 10. 203. 5. Id eſt ſim.
Eloquētiā exiſtere talē qualis fuerit in Craſſo. Cic. 2. de Or. 4.
Summerſus equus uoraginibus nō extitit. Cic. 1. de Diu. 126.
Fautorē & adiutorē cuiuſq; dignitatis exiſtere. Cic. Lent. li. 1. (9.34.
Fidem in rege exiſtere. Cic. pro Rab. Poſth. 1.
Sic inſulſi extiterunt, ut nihil illud eorum niſi ipſa inſulſitas rideatur. Cic. 2. de Orat. 120.
Repentè lætus extitit. Cic. 1. de Diuinat. 103.
Ex quo magnitudo quoq; animi exiſtebat. Cic. 4. de Finib. 29.
Sine principijs nihil poteſt exiſtere. Lucret. lib. 1. 40.
Officium extitit amici in periculis aut adeundis aut communicandis. Cic. de Amic. 24.
Patronum alicui cauſæ exiſtere. Cic. pro Roſc. Amer. 3.
In genere mathematicorum multi perfecti homines extiterunt. Cic. 1. de Orat. 6.
Poetā bonū neminē ſine inflammatione animorū exiſtere poſſe, & ſine quodam afflatu quaſi furoris. Cic. 2. de Or. 105.
Exiſtit aūt hoc loco quædā quæſtio ſubdifficilis. C. de Ami. 59.
Senectus diuturnitate temporum exiſtit. Cic. 4. Acad. 215.
Similem auorum exiſtere. Lucret. lib. 4. 245.
Infinita ſimillimarum imaginum ſpecies ex innumerabilibus indiuiduis exiſtit. Cic. 1. de Nat. deor. 70.
Philoſophandi nobis ſubito ſtudiū extitit. Cic. 1. de Nat. deor. (19.
Sudor exiſtit toto corpore. Lucret. lib. 3. 31.
Exiſtet ex uictoria tyrannus. Cic. ad Atticum, lib. 7. 125. 3. Id eſt emanabit, enaſcetur.
In animis exiſtunt maiores etiam uarietates, ut in corporibus magnæ diſsimilitudines ſunt. Cic. 1. Off. 150.
Virtute & conſilio præſtanti exiſtere. Cic. pro Seſtio 79.
E uirtutibus beata uita exiſtit. Cic. 2. de Nat. deor. 230.
Vox extitit ex aliquo loco. Cic. 1. de Diuinat. 164.
Exiſtunt hæc ei. Cic. 2. de Nat. deor. 122. Si qui dentes & pubertatem natura dicat exiſtere, ipſum autem hominem cui ea exiſtant, non conſtare natura.

Exitialis, Exitium, Exitus] Vide Exeo.

Exiuro] exiuras, pen. prod. (ἐξόμνυμι,) exiurare. Antiquū pro Iuramento aſſerere & affirmare. Plaut. Amph. 11. 18. Quando exiuraſti te mihi dixiſſe per iocum.

Exlex] exlegis, pen. prod. Adiectiuum, (ἄνομος,) Qui ſine lege uiuit. Lucilius Stat. lib. 2. Non dico, uincat licet, & uagus exulet, erret exlex. Varro, Poſtremò quæro, parebis legibus an non? an'ne exlex ſolus uiuis? Cic. pro Cluent. 74. Non quo illi aut exlegem eſſe Syllam, aut cauſam pecuniæ publicæ contemptam atq; abiectam putarent, ſed, &c. Horat. in Arte 46. – & potus & exlex.

Exloquor] pen. corr. exloqueris, (ἐξαυδάω,) exloqui, pro Eloqui & palàm atq; apertè ac diſtinctè dicere uſurpauit Plautus Milit. 12. 32.
Nempe ludificari militem tuum herum uis? PA. exlocuta es.

Exobſecro] exobſecras, pen. corr. (ἐκλιπαρέω,) exobſecrare, Vehementer obſecrare. Plaut. Aſin. 5. 93.
Supplicabo, exobſecrabo, ut quēq; amicū uideto. Antiquū.

Ex occulto] Vide Ex.

Exoche] pen. corr. (ἐξοχὴ,) Latinè dicitur eminentia, uel excellentia. Vnde κατ' ἐξοχὴν, dicitur per excellētiam. Virg. 1. Georg. Nec Peluſiacæ curam aſpernabere lentis. Vbi Seruius, Peluſium unum eſt de ſeptem oſtijs Nili, ubi optima lēs naſcitur. Vnde κατ' ἐξοχὴν, loquutus eſt.

Exoculo] exoculas, pe. corr. (ἐξοφθαλμιάω, ἐξοφθαλμίζω,) exoculare, Exturbare ſiue offendere oculum. Apuleius, Cæcā & prorſus exoculatā eſſe fortunā. Id eſt, oculis priuatā.
Exoculaſſo, exoculaſsis, exoculaſſere, Idē. Plaut. Rud. 18. 24. Vos adeo, ubi ego innuero, ſi nō ei caput exocculaſsitis, etc. Ibidem 19. 29. Si hercle illic illas hodie digito tetigerit Inuitas, niſi tunc illum uos exoculaſsitis, &c.

Exodium] exodij, (ἐξόδιον,) ut inquit Nonius, dicitur finis. à Græco tractum, quaſi ἔξω τῆς ὁδοῦ, Id eſt, extra uiam. Varro, quum in uinculis publicis eſſet, & iam bibiſſet κώνειον, in exodiū uitæ. Idem, Vitæ curſum ut cognoſcere poſſem, & quæ ſeruitutis & libertatis ab origine ad exodium ductæ. Idem, quod cœperas modò in uia narrare, ut ad exodiū ducas. Apuleius, Nullū ego eius rei exodiū inueniebam. Exodium. Suet. in Tiberio, cap. 45. Vnde uox in Attellanico exodio proximis ludis aſſenſu maximo excepta percrebuit, Hircum uetulum capreis naturam ligurire.
Exodia quid ſint, docet Liuius, li. 7. ab Vrbe 8. his uerbis, Poſtquam lege hac fabularum ab riſu, ac ſoluto ioco res auocabatur, & ludus in artē paulatim uerterat, iuuentus hiſtrionibus fabellarum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo, ridicula intexta uerſibus iactitare cœpit. quæ inde exodia poſtea appellata, conſertaq; fabellis potiſsimū Attellanis ſunt. quod genus ludorum ab Oſcis acceptum tenuit iuuentus: nec ab hiſtrionibus pollui paſſa eſt. Sueton. in Tiberio cap. 45. Vnde uox in Attellanico exodio proximis ludis aſſenſu maximo excepta percrebuit, &c. Iuuen. Saty. 6. 8. Vrbicus exodio riſum mouet Attellanæ.
Geſtibus Autonoes. Iulius Pollux lib. 4. cap. 15. Exodium eſt, carmen quod exeuntes cantabant. Et hæc quidem propriæ uocis ſignificationi magis conuenit expoſitio.

Exoleſco] exoleſcis, exolui, & exoleui, exoletum, pen. pro. (ἐξίσταμαι, ἀπαρχαιόομαι, διαπίπτω,) exoleſcere, Adultū fieri, & deſinere. Plaut. Reliqui domi exoletam uirginem.
Exoleſcere, ueterem fieri, deficere. Colum. lib. 2. ca. 18. 3. Multa ſunt ut dixi, quæ negligentia exoleſcant, & fiant ſterilia.
Exoleſcere & deficere. Plin. lib. 37.
Aetas exoleuit ad. Cic. in Salluſt. 8. Aetas tua iam ad ea patienda, quæ alteri facere collibuiſſet, exoleuerat.
Nullo exoleſcet æuo. Statius 1. Syl. 6. 20.
Amictus exoleſcunt. Tacit. lib. 14.
Cladem exoleſcere. Tacit. lib. 4.
Diſciplina exoleſcit. Tacit. lib. 11.
Vetuſtate exoleſcere. Quint. lib. 1. cap. 10.
Dolor exoleuerat. Tacit. lib. 5.
Exoleuit fauor. Liu. 2. ab Vrbe 228.
Inſtituta exoleſcunt. Tacit. lib. 20.
Exoleſcit metus. Plin. epiſt. 4.

Exoletus] pen. prod. Participium, (ἐξεστακὼς,) Quint. li. 8. Obſcuritas fit in uerbis etiam ab uſu remotis: ut ſi cōmentarios quis Pontificum, & uetuſtiſsima fœdera, & exoletos ſcrutatus authores, idipſum petat.
Exempla annalium uetuſtate exoleta. Liu. lib. 7. Decad. 3.
Memoria iam exoleta. Liu. lib. 7. Decad. 4.
Exoletum uetuſtate odium. Liu. 2. ab Vrbe 153.
Stirps exoleta. Liu. lib. 7. Decad. 4. Bellicoſiores ea tempeſtate erant Gallogræci adhuc, nondum exoleta ſtirpe, gentis ſeruantes animos.

Exoletus] pen. prod. (ἔξωρος,) Subſtātiuum, pro ſcorto maſculo ponitur, præcipue iam adulto, apud Suetoniū in Tib. Cæſare, cap. 43. Cic. pro Milone 41. Ille qui ſemper ſecum ſcorta, ſemper exoletos, ſemper lupas ducebat.

Exoluo] exoluis, exolui, exolutum, pen. prod. (ἐκλύω, ἀποτίνω,) exoluere, Idē quod ſoluere. Plaut. Capt. 9. 12. iuſsi ilico hunc exolui, nunc ſequere me. Idem Epid. 3. 49. Aliqua ope exoluam, extricabor aliqua.
Exoluere ciſtellam. Plaut. Amph. 8. 150.
Nexus exoluere. Lucret. lib. 1. 44.
Exoluere ærumnas duas uno labore. Plaut. Amph. 5. 26.
Exoluere æs alienum. Plin. epiſt. 55. a. Cic. 5. Verr. 45. Hac ille ui & hoc metu adductus tantum Decumanis, quantum iſte imperauit, exoluit. Liuius 6. ab Vrbe 65. Ea res ſi palàm fiat, exolui ære alieno poſſe.
Amictus exoluere. Stat. 1. Syl. 5. 11.
Animum exoluere nodis. Lucret. lib. 4. 2.
Culpa exoluenda. Tacit. lib. 20.
Curis exoluere. Virg. 4. Aeneid. 131.
Exoluere dotem. Plin. de Viris illuſt. 56.
Exoluere fidem. Plin. epiſt. 36. b. Liu. 4. bell. Pun. 71.
Glaciem exoluere. Lucret. lib. 6. 176.
Gladios exoluere. Lucan. lib. 7. 53.
Grates exoluere. Valer. 7. Argon. 57.
Honores exoluere. Valer. 5. Argon. 58.
Metus exoluere. Lucan. lib. 5. 52.
Omnibus è neruis, atq; oſsibus, articuliſq; exoluere aliquem. Lucret. lib. 3. 142. Et lib. 1. 166.
Exoluere nodum alicuius erroris, per tranſlationem. Liu. 10. bel. Maced. 213.
Obſidium exoluere. Tacit. lib. 3.
Pœnas morte exoluere. Tacit. lib. 1.
Exoluere pœnas, præmiaq; multis pro cuiuſq; merito. Liu. 6. bel. Pun. 207.
Pœna aliquē exoluere. Tacit. li. 14. Tituriū, & Caluiſium pœna exoluit.
Pondere exolui. Silius lib. 13. 127.
Exoluere pretium. Plaut. Menæch. 21. 19.
Promiſſa exoluere. Tibul. lib. 4. eleg. 7. 1.
Exoluere quod promiſimus. Cic. 3. Off. 10.
Pudore aliquem exoluere. Tacit. lib. 14.
Pugionem à latere exoluere. Tacit. lib. 19.
Exoluere religione, Eſt ſcrupulum adimere. Liu. lib. 9. ab Vrbe 38. exoluamus religione populum, ſiqua obligauimus: Idem lib. 3. 87. Cauillari tum Tribuni, & populum exoluere religione uelle: priuatum eo tempore Quintium fuiſſe, quum ſacramento addicti ſunt. Id eſt, cœperunt Tribuni dicere, nulla religione ſacramenti obſtrictum eſſe populum, qui in uerba priuati hominis iuraſſet: nec metuendum periurium, ſi imperio eius non paruiſſent. Hæc Budæus. Idem Liuius 8. ab Vrbe 48.
Exoluere aliquem ſolicitudine. Plin. epiſt. 22. d.
Exoluere aliquē ea re, qua ſuſpectus eſt alteri. Terent. Hecy. 5. (3.22.
Exoluere ſe ſuſpicione. Terent. Hecy.
Venas exoluere. Tacit. lib. 16.
Exoluere uinculis. Plaut. Trucul. 17. 9.
Exoluere uota. Plaut. Amph. 10. 67. Liu. 1. bel. Pun. 77.
Relaxare ſe occupationibus, & planè exoluere. Cicero Mario lib. 7. 1. 18.
Exolui tetraſyllabum. Ouid. 4. Faſt. 107. Longamq; imprudens exoluiſſe fidem.

Exolutus] pen. prod. (ἐκλελυμένος,) Participium. ut Compede exoluta. Stat. 1. Sylu. 6. 1.
Nexus legis exoluti. Tacit. lib. 3.

Exomides] exomidum, penul. corr. fœm. gen. plur. numeri ſunt authore Feſto comici ueſtitus exertis humeris ſcribitur ἐξωμίς.

Exonero] exoneras, pen. corr. (ἀποφορτίζω,) exonerare, Alleuare, & quaſi onus detrahere. Plin. lib. 11. cap. 10. 2. Excipiunt ea ternæ aut quaternæ, atq; exonerant.
Exonerare corpus. Plin. lib. 8. cap. 26.
Plenas colos exonerare, Nere filum. Ouid. 3. Faſt. 164.
Exonerare uentrem. Martial. lib. 10. 48.
Exonerare aliquid in aurem alterius. Senec. epiſt. 3.
Exonerare aliquem metu. Terent. Phorm. 5. 6. 3. Liu. 2. ab Vrbe 9. Amicus abi, exonera ciuitatem uano forſitan metu.
Odijs exonerare aliquid. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 8.
Caput exonerare tenebris. Ouid. ad Piſonem 52.
Exonerare conſcientiam. Curtius lib. 6.
Curas Bacchus exonerat graues. Senec. Hippol. 4. 18.
Liberare & exonerare fidem ſuam. Liu. 5. Decad. lib. 2. 50.
Pios exonerare, Onerare nocentes, Ouid. ad Piſonem 20.
Quæſtus exonerare. Lucan. lib. 9. 177.
Exonerari, pro Deponi. Tacit. lib. 81. Exundantem per Egitū multitudinem ducibus Ieroſolymo ac Iuda, proximas in terras exoneratam.

Ex opinato] Vide Ex.

Exopto] exoptas, (εὔχομαι, ἐπιθυμέω,) exoptare, Vehemēter optare. Terent. And. 5. 5. 6. Sed quem ego potiſsimum exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, dari? Cice. 4. Tuſcul. 110. Complexum exoptans mulier. Et pro Cluent. 13. Exitium exoptare.
Maxime optare. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 24.
Gratulari alicui, & ut ſempiternæ laudi ſibi ſit aliquid exoptare. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 1.
Exitum aliquem exoptare. Cic. Att. lib. 9. 184. 2.
Peſtem alicui exoptare, & ipſum execrari. Cic. in Piſonē 76.
Exoptare, cū infinitiuo. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 12. Ego autem cum multis de cauſis te exopto quamprimum uidere, &c.

Exoptans] Part. (εὐχόμενος,) Silius, lib. 10. 61. – in illa Exoptans animam certantem ponere dextra.

Exoptatus] pen. prod. Participium, (εὐγμένος,) Cice. pro Roſc. Amer. 11. Non modò ut exoptatum inimico nuntium primum afferret, ſed etiam cruorem inimici, &c.

Exoptatus] Nomē ex Participio, (ἐπιθυμητὸς,) ut Parens exoptatus. Virg. 2. Aeneid. 28. ad Attic. lib. 5. 103. 1. Nihil exoptatius aduentu meo, nihil charius.
Exoptatiſsima gratulatio. Cic. ad Att. lib. 4. 70. 2.

Exoptabilis] pen. corr. Adiectiuum, (ἐπιθυμητὸς,) ut Tempus exoptabile. Silius lib. 11. 78.

Exorbeo] exorbes, exorbui, exorptum, (ἐκῤῥοφέω,) exorbere, Idem quod ſorbere & exhaurire. Plautus Epid. 5. 5. Iam ego me uertam in hirudinem, atq; horum exorbebo ſanguinem. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 48.
Auidis linguis aliquid exorbere. Ouid. 6. Faſt. 29.
Exhaurire & exorbere. Cic. de Aruſp. reſp. 55.
Exorbuit quiſq; ouum. Plin. lib. 28. cap. 2. 9.
Exorbere, per tranſlationem. Iuuen. Saty. 10. 23.
– quot longa uiros exorbeat uno Maura die.
Exorbere difficultatem. Cic. pro L. Muræna 17.
Exorbere ciuilem ſanguinem. Cic. 2. Philip. 79. Guſtaras ciuilem ſanguinem, uel potius exorbueras.
Sanguinem decolorem exorbere. Cic. 2. Tuſcul. 32.

Exorbo] exorbas, (ἐκτυφλόω,) exorbare, Priuare oculorū luce, & ueluti cæcum & oculis orbum facere.
Exorbare animam alicuius. Plaut. Bacch. 19. 28.
Iā illorū ego animā amborū exorbabo oppido. Antiqua locutio.

Exordeſco] Vide Exſordeſco.

Ex ordine] Vide Ex

Exordium] exordij, Part. (προοίμιον, φροίμιον, ἀρχὴ,) Pli. lib. 6. cap. 33. 2. Vniuerſus autem circuitus per ſinus dictos ab eodē exordio colligit ad Mæotin lacū CLVI. M. paſſuū.
Fit exordium. Lucret. lib. 2. 213.
Cunctarum rerum exordia, Elementa. Lucret. lib. 3. 7.
Primis ſeminibus exordia omnia concreuerunt. Virg. 6. ecl. 7.
Exordium mali. Cic. 1. de Inuent. 5.

Primæ pugnæ exordia. Virg. 7. Aeneid. 8.

Difficillimum eſt in omni conquiſitione rationis exordium. Cicero ad Vniuerſit. 8.

Exordium pullum. Quint. lib. 5. cap. 10. 51. Non poſſum togam prætextam ſperare, quum exordium pullum uideam. Vbi interpres, Exordium cùm aliarum rerum, tum uerò textilium, quales ſunt prætextæ, principium dicitur.

Genera exordiorum deſcribit Cicero 2. de Orat. 172. Poſtremò ſoleo cogitare quo utar exordio. nam ſiquando id primum inuenire uolui, nullum mihi occurrit, niſi aut exile, aut nugatorium, aut uulgare atq; cõmune. Author ad Herenn. lib. 1. 5.

Exordium, eſt principium orationis, per quod animus auditoris uel iudicis conſtituitur, uel apparatur ad audiendum. Author ad Herennium.

In dicendi exordio ſummos etiã Oratores permoueri animaduerſum eſt. Cic. 1. de Orat. 61.

Scribendi exordium ab aliquibus temporibus capere. Cice. 1. de Legibus 12.

Exordium dare, pro Incipere. Quint. lib. 10. cap. 1.

Ducere exordium ab aliquo. Quint. lib. 4. cap. 1. 5.

A prudentia totius uitæ exordium ducere. Cic. 5. de Fin. 31.

Inducere exordium. Vide Induco.

Sempiternæ ſapientiſq; uitæ inducit exordium animus. Cicer. de Vniuerſit. 34.

Naſcitur exordium. Cic. 1. Tuſc. 14. Vide Naſcor.

Repetita exordia retro. Silius, lib. 7. 88.

Sumere nouum audiendi exordium. Quint. lib. 4. cap. 4. 8.

Sumere prima exordia. Virg. 4. Aeneid. 57.

Exordior] exordiris, pen. prod. exorſus ſum, (ἐξάρχω, ἀφάρχομαι, ἐγχειρέω, προοιμιάζω, φροιάζω,) exordiri. Incipere ſignificat. Plaut. Pſeud. 6. 6. Cic. 4. Acad. 21. Quum ita eſſet exorſus, ad audiendum animos ereximus. Ibidem, lib. 1. 21. Tum Varro ita exorſus eſt.

Exordiri & Retexere, contraria. Cic. 2. de Orat. 86. Sumpta eſt à textoribus metaphora.

Exordiri & Perorare, contraria. Cic. 2. de Orat. 171.

A re ipſa exordiri in paruis atq; frequentibus cauſis commodius eſt. Cic. 2. de Orat. 175.

Non glorioſè exordiri, magiſq; à ueritate quàm à dignitate. Cice. 2. de Orat. 18.

Ab aduerſarij dicto exordiri, & ab eo maximè quod ille nuperrimè dixerit. Author ad Heren. lib. 1. 10.

A principio exordiri. Cic. 2. de Diuin. 150.

Pertexere quod exorſus eſt aliquis. Cic. 2. de Orat. 79.

Exordiri cum infinitiuo. Cic. 1. de Fin. 44. Tunc dicere exorſus eſt.

Exordiri argutias. Plaut. Bacchid. 2. 19.

Bellum exordiri. Liuius, Cum Fidenatibus à cauſa tam nefanda bellum exorſus, atrox dimicatio inſtabat.

Exordiri conſilia. Plaut. Aſin. 3. 103.

Exordiri facinus. Plaut. Bacchid. 15. 73.

Exordiri orationem. Plaut. Ciſtel. 10. 70. Cic. 1. de Orat. 59. In exordienda oratione perturbantur.

Exorſus] Participium, (ἀρξάμενος,) Cicero pro Cælio 28. Quid tumultuaris ſoror? quid inſanis? quid clamore exorſa, uerbis paruam rem magnam facis?

Exorſus rem. Plaut. Perſa. 13. 7. Hanc ego rem exorſus ſum facetè & callidè.

Exorſa, Subſtant. neu. g. plu. nu. (ἀρχθέντα,) Vir. 10. Ae. 22.
- ſua cuiq; exorſa laborem Fortunamq; ferent.
Exorſa (inquit Seruius) id eſt, Initia, actus hodiernæ diei.

Longa exorſa. Virg. 2. Georg. 10.
- non hîc te carmine ficto,
Atq; per ambages & longa exorſa tenebo. Id eſt, ſimpliciter uniuerſa deſcribam: neq; ut in Aeneide, aliquibus figmẽtis aut ullis utar ambagibus. Longa autem exorſa, dicit Prooemia longè repetita: quæ conſtat eſſe uitioſa. Seruius.

Exorſus] huius exorſus, maſc. gen. Idem, (ἀρχή,) Cice. pro L. Manil. 6. Sed pro ueſtri imperij dignitate atq; gloria, quoniam is eſt exorſus orationis meæ.

Exorior] exoriris, pen. prod. uel exoreris, pen. corr. exortus ſum, (ἐξανατέλλω,) exoriri, Emergere, exurgere. Lucret. lib. 2. 102. Nanq; alijs aliud præſtantius exoreretur. Idem, lib. 1. 37.

Exoriri & naſci, Extingui & opprimi, contraria. Cice. 2. pro Lege Agraria 88.
Ex alienigenis quæ terris exoriuntur. Lucret. lib. 1. 178.

In oras luminis exoriri. Lucret. lib. 1. 5.

Procliuius exoriri de. Lucret. lib. 2. 159.
- multo procliuius exorientur
Candida de pullo, quàm nigro nata colore.

Clamor exoritur. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3. 16.

Exoritur illi color ex temporibus. Plaut. Menæh. 17. 68.

Dies exoritur. Lucan. lib. 1. 47.

Diſcordia exoritur inter ciues. Virg. 12. Aeneid. 118.

Exoriuntur dolores utero. Plaut. Amph. 17. 40.

Exoritur fama. Liu. 6. ab Vrbe 80.

Fragor exoritur. Stat. 3. Theb. 25.

Honeſtum ex uirtutibus exoritur. Cic. 5. de Finib. 115.

Noua quædam illa immanitas exorta eſt. Cic. pro Sylla 56.

Iniuria unde exorta eſt, ad eũ plerũq; reuertit. Lucr. li. 5. 232.

Nefaria libido mulieris importunè repentè exorta eſt. Cicero pro Cluent. 8.

Nulla exoritur mora, quominus, &c. Cæſar 2. bel. Ciuil. 48.

Motus nouus uetere ſemper exoritur. Lucret. lib. 2. 51.

Poſt ſolſtitium natura exoritur. Cic. 2. de Diuinat. 139.

Subito exoriri nefariã alicuius promulgationẽ. Cic. Lent. lib. 1. 5. 3.

Exoritur ſtella. Plaut. Rud. 2. 4.

Exortus timor ex cõſcientia peccatorum. Cic. in Paradox. 51.

Vis ueneris membris omnibus dicitur alicui exoriri. Lucretius lib. 4. 236.

Repentinus nobis aliquis exoritur. Cic. 3. pro Lege Agrar. 7.

Exoritur rex, pro Fit & creatur rex. Cic. 3. Off. 50. Sic repentè annuli beneficio rex exortus eſt Lydiæ.

Gloria commotus Epicurus exoritur. Cic. 5. Tuſc. 46.

Exorta ſunt hæc omnia à te. Id eſt, à te proueniunt. Terent. Hecyr. 4. 4. 10.

Exoriri dicitur, qui nõ expectatus inuadit aliquẽ, inquit Donatus.

Tu ſola exorere, quæ perturbas hæc tua impudentia. Terent. Hecyra 2. 1. 16. Vbi Donatus, Exorere, Exiſtis.

Exoriare aliquis noſtris ex oſsibus ultor. Id eſt, exoriatur. Verba Didonis imprecantis perfidis Troianis. Oſtendit autem Annibalem. Virg. 4. Aeneid. 125.

Exoriri, pen. prod. Recreari. Cic. Attico, lib. 7. 144. 1. Non uenit idem mihi, quod tu tibi ſcribis, quoties exorior. ego enim nunc paulum exorior, & maximè quidem his literis quæ Roma afferuntur.

Exoriens] Participium, (ἐξανατέλλων,) pro Oriente quãdo cæli partem ſignificat. Varro 3. de Re ruſt. c. 9. 4. Quæ ſpectent ad Orientem uerſus.

Annus exoriens. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 1.

Aurora exoriente uagi ſub lumina ſolis. Catul. in Argon. 55.

Auſter exoriens media ab regione diei. Lucret. lib. 6. 145.

Sol exoriens. Virg. 1. Georg. 87.

Exortus] (ἐξανατηλάμενος,) Aliud participium. Cic. 2. de Nat. deor. 38. Ex quodã poeta, Ferrea tum uerò proles exorta repentè eſt. Lucret. lib. 1. 38.

E terraq; exorta repente arbuſta ſalirent. Ibidem 25.

Exorta

Exorta cædes. Cic. ad Atticum, lib. 2. 39. 8.

Iubare exorto, id eſt nato Lucifero. Virg. 4. Aen. 26. Seruius.

Lætitia ingens exorta. Virg. 3. Aeneid. 20.

Lis exorta. Stat. 2. Achil. 69.

Monſtra exorta ſub antris Siculis. Stat. 12. Thebaid. 111.

Peſtis exorta. Plin. lib. 10. cap. 50. 1.

Sol exortus. Lucret. lib. 3. 212.

Sydera longos obitus exorta reuiſunt. Lucret. lib. 4. 79.

Exortus] huius exortus, (ἀνατολή,) ut Exortus ſolis. Plin. lib. 12. cap. 11. 2. Et lib. 11. cap. 12. 1. Syderum exortus.

Exortus & Occaſus ſolis, contraria. Author ad Heren. 3. 131.

Exortiuus] pe. prod. Adiectiuum, (ἀνατολικός,) Plin. lib. 18. cap. 34. 3. A parte exortiua ſolſtitialem habebit exortum. Id eſt, Orientem uerſus. Idem lib. 37. cap. 2. 24. à Septentrione in exortiuum Oceanum.

Exortiua menſura. Plin. lib. 7. cap. 49. 1. Negauere illi quenquam nonaginta partium exortiuam menſuram (quod anaphoras uocant) tranſgredi, De uarietate naſcendi loquitur. Exortiuam igitur menſurã: id eſt, eam quæ ortus noſtri ſpatium complectitur.

Exorno] exornas, (ἐπικοσμέω, ἐνσκευάζω,) exornare, Idem quod ualde ornare, & magnifice inſtruere. Plau. Perſ. 10. 7.
Ea cauſa ad hoc exemplum te exornaui ego,
Vænibis tu hodie uirgo. Ci. Fabio Gal. li. 7. 24. 7. Ea enim ſigna ego emere ſoleo, quæ ad ſimilitudinem gymnaſiorum exornent mihi in palæſtra locum.

Exornare & Deformare, contraria. Author ad Herenn. lib. 3. 132.

Inſtruere & exornare. Cic. 4. Verr. 59.

Exornari graphice. Plaut. Trinum. 11. 27.

Priuatim & publice præſtantiſsimus, & inſtitutis & artibus exornauit eam Græciam quæ Magna dicta eſt, Pythagoras. Cic. 5. Tuſcul. 15.

Exornare aciem, Salluſt. in Iugurt. Vide Acies.

Donis exornare aliquem. Stat. 3. Sylu. 1. 27.

Gratia & uenere aliquid exornare. Quint. lib. 4. cap. 2. 82.

Caput exornare. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 4.

Exorno me uobis. Plaut. Sticho 15. 3.

Morem communis ſermonis, decore quodam ſcenico exornãt. Quint. lib. 2. cap. 10. 9.

Exornare nuptias. Plaut. Aulul. 26. 54.

Opus uerbis exornare. Propert. lib. 4. eleg. 5. 4.

Exornare philoſophiam. Cic. lib. 2. Tuſc.

Exornare ſe lepidis moribus. Plaut. Moſtel. 4. 12. Sic Exornare Philoſophiam falſa gloria. Cic. 2. Tuſc. 18.

Exornare tricliniũ. Cic. 6. Verr. 54. Exornat amplè, magnificeq; tricliniũ. Cice pro Archia 20. Carminibus templorũ, ac monumentorũ aditus exornauit ſuorũ. Idem 4. Verr. 3.

Donis & monimentis urbem exornare. Cic. 3. Verr. 37.

Exornare, Fœdare, interprete Nonio. Terent. Heaut. 5. 1. 78.
- egóne? ſi uiuo, adeò exornatum dabo,
Adeò depexum: ut dum uiuat, meminerit ſemper mei.

Exornare aliquẽ magiſtratu. Plin. epiſt. 229. Idem, lib. 2. epiſt. 13. Quem rogo pro ingenio, pro fortuna tua exornes.

Exornatus] pen. prod. Participium, (ἐπικεκοσμημένος,) Cicer. de Aruſp. reſp. 41. Niſi eum mulieres, exornatum ita deprehendiſſent.

Exornatus comitatu. Plin. lib. 30. cap. 1. 11.

Exornatus ueſte. Terent. Eunuch.

Clarum atq; exornatum trophæum. Cic. 1. de Inuent. 84.

Exornator] pen. prod. Verbale, (ἐπικοσμήτωρ,) Cice. 2. de Orat. 29. Cæteri non exornatores rerum, ſed tantummodo narratores fuerunt.

Exornatio] Aliud Verbale, (ἐπικόσμησις,) Colum. lib. 12. cap. 3. 2. Inde quæ ad lauationem, quæ ad exornationem, quæ ad menſam quotidianam atq; epulationem pertinerẽt, exponebantur.

Exornatio] (σχῆμα,) Color rhetoricus. Cice. 2. de Inuent. 129. Hîc tantum ipſa inuenta unamquanq; in rem exponẽtur ſimpliciter ſine ulla exornatione. Exornationis genera leges in Partitionibus eiuſdem 7. Verborum exornatio eſt, quæ ipſius ſermonis inſignita continetur perpolitione. Sententiarum exornatio eſt, quæ non in uerbis, ſed in ipſis rebus quandam habet dignitatẽ. Author ad Heren. li. 4. 161.

Exoro] exoras, pen. prod. (αἰδέομαι, δυσωπέω,) exorare, Obtinere ac impetrare orando, ſi ad rem refertur, inquit Valla in Raud. Plaut. Pſeud. 3. 74. pumiceos oculos habeo, non queo
Lachrymam exorare. Id eſt, non poſſum lacbrymam elicere ex oculis. Terent. And. 5. 3. 30. Idem Heaut. 5. 5. 6. Da ueniam Chreme, ſine te exorem. Id eſt, perſuadeam, & illud à te impetrem.

Deterrere & Exorare, contraria. Cic. 8. Philip. 247. Antè deterrere te, ne popularis eſſes, non poteramus: ut nunc ſis popularis, exorare non poſſumus.

Exorare & Extorquere, contraria. Cic. Octauio 13.

Impetrare & exorare. Hirtius Ciceroni, in Epiſt. ad Atticum, lib. 15. 325. 2. Brutus & Caſsius utinã quàm facilè à te de me impetrare poſſunt, ita per te exorẽtur, ne quod calidius ineant conſilium.

Exorari & placari. Cic. pro Muræna 56.

Exorare unum. Plaut. Capt. 5. 18.

Exorare aliquid ab aliquo. Plaut. Trinum. 6. 43.

Exorare ut. Terent. Adelph. 4. 4. 21. exoraſſem ut eam ducerem. Cic. 1. de Leg. 57. Exoremus ut ſileat.

Facilè exorare. Cic. pro Deiotaro 5.

Exorare aliquẽ, pro Impetrare ab eo quod poſtulamus. Sta. 5. Syl. 3. 55.

Facies exorat amorẽ. Id eſt, digna eſt, quæ ametur ob pulchritudinem. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 9.

Exorant magnos carmine ſæpe deos. Ouid. 2. Triſt. 5.

Pacẽ diuûm exorare, id eſt, facere aut impetrare. Virg. 3. Aen. 74.

Puellam exorare. Ouid. 1. de Arte aman. 8.

Supplice uoce exorare deum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 5.

Exorare triſtitiam. Plin. epiſt. 29. b. Quod tamen ſiquis extiterit, qui putet nos latius feciſſe quàm ordinis ſeueritas exigat, huius (ut ita dixerim) triſtitiam exorare debebunt reliquæ actionis partes. Id eſt, reliquæ partes inducent eum, ut deſinat eſſe triſtis.

Sine exorem te illis hanc ueniam: Id eſt, mea gratia da illis hãc ueniam. Plaut. Bacchid. 23. 78.

Exorare, Vehementer aliquem orare. Plaut. Milit. 18. 13.
- Veneri pol habeo gratiam,
Tandemq; exoro & quæſo, ut eius mihi ſit copia,
Quem amo, quemq; expetiſſo.

Exorare aliquem alteri, pro Placare uel reconciliare. Tranquil. in Tib. cap. 11.

Exorandus] Nomen gerundiuum, (αἰδεστέος,) Ouid. epiſt. 20. 26. Exoranda tibi, non capienda fui.

Exorandus mihi es. Terent. And. 1. 1. 140. Id eſt, Inducendus ut facias quod poſtulo.

Exorans] pen. prod. Participium, (αἰδούμενος,) ut Thura exorantia diuos. Ouid. 3. Triſt. eleg. 13. 5.

Exoratus] pe. pro. (αἰδεσθείς,) Aliud Partic. Cic. pro Cluẽ. 54. Poſt exoratus, initio permagnam pecuniam popoſcit.

Adamas exoratus. Propert. lib. 4. eleg. 12. 1.
Quum ſemel infernas intrarunt funera leges,
Nõ exorato ſtãt adamante uiæ. Id eſt, nõ eſt reditus ad uitã.

Areæ exoratæ. Ouid. 7. Metam. 121.

Cytherea exorata. Tibul. lib. 4. eleg. 7. 1.

Exora-

Exorabilis] & hoc exorabile, pe.corr. (εὐλιτός,) Qui exorari poteſt, & à quo facilè obtinemus quod petimus. Cice. ad Qu.frat.lib.1.1.59. Nam ſi implacabiles iracūdiæ ſint, ſumma eſt acerbitas: ſin autem exorabiles, ſumma leuitas: quæ tamen (ut in malis) acerbitati anteponenda eſt.

Minus exorabilem aliquem experiri. Cic.Att.lib.1.1.14.

Nulli exorabilis. Silius, lib.5.26.

Non exorabilis auro. Horat.2.epiſt.2.36.

Deus exorabilis. Propert.lib.2.eleg.31.3.

Numen exorabile. Stat.5.Sylu.33.

Exorabilis & facilis populus. Cic.pro Domo ſua 36.

Exors] exortis, om.g. (ἄκληρος,) Sine ſorte, inquit Seruius.

Exors amicitiæ. Liuius 3.bel.Pun.39. Id eſt, qui non eſt particeps amicitiæ.

Exors culpæ. Liuius 2.bel.Pun.188. ſe omnis culpæ exortem, omnis tamen euentus participem fore diceret.

Exors matrimonij. Pli.lib.5.cap.8.3. Garamātes matrimoniorum exortes, paſsim cum fœminis degunt. Id eſt non contrahentes matrimonium.

Dulcis uitæ exors. Virg.6.Aeneid.86.

Cos exors ſecandi. Horat.in Arte poet.62.

Honorē exortē ducere. Id eſt, ſine ſorte: ἄκληρον. Virg.5.Aen.106. Seruius.

Exors interdū optimū & præcipuū ſignificat. Vir.8.Ae.108.

Dantur equi Teucris, Tyrrhena petentibus arua:
Ducunt exortem Aeneæ, quem fulua leonis
Pellis obit totum, præfulgens unguibus aureis. Seruius.

Exos] exoßis, Adiectiuum, (ἄνοστος,) Qui eſt ſine oſſe. Plau. Menæch.17.98. Faciam quod iubes, ſecurim capiā ancipitem, atq; hunc ego Senem exoſſem reddam. Lucr.li.3.145.

– atq; unde animantum copia tanta
Exos & exanguis tumidos perfluctuat artus?

Exoſſo] exoſſas, (ἐξοστεΐζομαι,) exoſſare, Oſſa confringere ſiue comminuere: aut oſſa remouere. Plaut.Amph.4.165.

Exoſſatum eſſe oportet, quem probè percuſſeris.
S. Mirum ni hic me quaſi murænam exoſſare cogitat,
Vltro iſtic qui exoſſat homines. Colum.lib.12.cap.53.1.
Ergo ſitientem ſuem quum occideris, bene exoſſato.

Exoſſare piſces, Donatus Purgare interpretatur. Terent.Adel.3.3.24. Apuleius, Exquammatus atq; exoſſatus piſcis uix palpitat amplius.

Exoſſatus] pen.prod. Partic. (ἐξωστεισμένος,) Lucre.lib.4.256. Atq; exoſſato ciet omni pectore fluctus.

Exoſculor] pen.corr. exoſcularis, (καταφιλέω,) exoſculari, Idem quod oſculari.

Exoſculatio] Verbale, (καταφίλησις,) Plin.lib.10.ca.12.3. Ariſtoteles negat non hercule magis quàm in Aegypto ibin: ſed illam exoſculationem quæ ſæpe cernitur, qualem in columbis eſſe.

Exoſus] pen.prod. Adiectiuum, (μισούμενος,) Actiuè dicitur, qui odio habet. Virg.5.Aeneid.126.

Iuppiter omnipotens, ſi nondum exoſus ad unum
Troianos, ſiquid pietas, &c. Idem, lib.13.104.

Exoſus hoſtes, Stat.9.Theb.15.

Templa exoſa oculos uiriles. Templa Bonæ deæ. Ouid.5.Faſt.(31.

Exoſus opes. Stat.2.Sylu.1.33.

Exoſus aliquando paßiuè accipitur pro Odioſo: ut apud Gellium, lib.2.cap.18. Eius Epicteti etiam de ſe ſcripti duo uerſus feruntur: ex quibus latenter intelligas, non omnes modò dijs exoſos eſſe.

Exoticus] pen.corr. Adiectiuum, (ἐξωτικὸς,) Peregrinus, aduētitius, inquit Nonius, & aliunde aduectus. Plaut.Moſt.2.41. Non omnes poſſunt olere unguenta exotica. Ci.3.de Orat.74. Aduentitia Latinè uocat, ut ait Budæus, Plinius lib.13.cap.3.4. Certum eſt P.Licinium Craſſum, L.Iulium Cæſarem Cenſores edixiſſe, nequis uenderet unguenta exotica: ſic enim appellauere.

Exotica Græcia. Plaut.Menæch.7.11. quia eſt etiam Italica, quæ magna eſt appellata.

Expalleo] expalles, expallui, (ἐξωχριάω,) expallere, Pallidū eſſe, ſiue fieri. Plaut.Curcul.7.32. Vide ut expalluit. Plin. epiſt.5.f. Expalluit notabiliter, quamuis palleat ſemper.

Expallere, ſignum eſt conſcientiæ. Author ad Heren.lib.2.39.

Fulgore auri magis expalluit. Catul.Argon.20.

Metu expallere, & aliquem expallere. Stat.11.Theb.65.

Horruit infelix, totoq; expalluit ore. Ouid.6.Metam.121.

Viribus abſumptis expalluit illa. Ouid.1.Metam.110.

Phœbe ſubita umbra expalluit. Lucan.lib.1.107.

Expallio] expallias, (ἐξιματίζω,) expalliare, Pallium auferre. Plaut.Caſina.24.5.

Neq; quibus modis purgem ſcio me meæ uxori, expalliatus
Sum miſer.

Expalpo] expalpas, (ἐξαρεσκεύομαι,) expalpare, Elicere ſignificat, ut ait Nonius, & blandis quibuſdam attrectationibus, quales ipſis equis fieri ſolent, impetrare. Plautus Pœnulo 4.135. Quid faciam? AG. exora, blandire, expalpa. Pomponius, Siquid expalpare poßim ab illo. Plaut. Nunc ſeruus argentum expalpabitur.

Expando] expandis, expandi, expaſſum, (ἐξαπλόω, ἐκπεταννύμι,) expandere, Aperire, extendere. Colum.lib.12.cap.13.2. Hæ herbæ diligenter purgantur, & ſub umbram expanduntur.

Aperire florē & expādere dicitur roſa. Plin.lib.12.cap.11.2.

Expādere dictis, pro Pādere, id eſt aperire, explicare. Lucr.li.(1.26.

Expandūt alas aliquæ aues. Plin.lib.10.cap.38.1.

Expaſſus] Participium, (ἐξηπλωμένος,) ut Fores expaſſæ. Tacitus lib.21.

Expanditor] amnis, apud Plin.in Paneg.48. de Nilo.

Expango] expangis, expanxi, expactū, (ἐμπήγνυμι,) expangere, Figere ſeu conſtituere. Plin.lib.2.c.26. Idemq; auſus, rem etiam deo improbam, annumerare poſteris ſtellas, ac ſydera, ad normam expangere. De Hipparcho loquitur.

Expapillo] expapillas, (γυμνόω,) expapillare, Nudare. Vnde Expapillatum brachium, id eſt, exertum, inquit Feſtus: quod quum fit, papilla nudatur. Plaut.Milit.16.43. Idem & cum nexu in humero, læuo expapillato brachio.

Ex parte] Vide Ex.

Expatior] expatiaris, (περινοστέω,) expatiari, Errare. Pli. lib.16.cap.30.3. Latißima expatiantium umbra, & uicinas domos ſæpe tranſilientium. De loto arbore. Quint.lib.2.cap.10.4. Et poetica (ut uere dixerim) themata, iuuenibus pertractare permittemus, ut expatientur & gaudeant materia, & quaſi in corpus eant, erit optimum.

Expatiari in aliqua parte. Quint.lib.2.cap.17.1.

Longè expatiari. Ouid.15.Metam.91.

Equi expatiantur. Ouid.2.Metam.41.

Ignes clarè expatiantur in auras. Silius Ital.lib.17.19.

Expatians] Participium, (περινοστῶν,) ut Expatians lacus. Plin.lib.16.cap.36.10.

Expatiantia tecta. Plin.lib.3.cap.5.32.

Expatiatus] pen.prod. Aliud participium, (περινοστήσας,) ut Flumina expatiata. Ouid.1.Metam.58.

Expatro] expatras, pen.corr. (διαπράττω,) expatrare, idē quod ſimplex patrare. Catul.in Iulium Cæſar.27.4. Quid eſt? an hæc ſiniſtra liberalitas parum expatrauit?

Expaueo] expaues, pen.corr. expaui, pen.prod. (ἐκφοβοῦμαι,) expauere: ſiue Expaueſco, expaueſcis, expaueſcere. Terreri. Liuius 6.ab Vrbe 137. Quum ad id moris eius inſueta expauiſſet minor Fabia, riſui ſorori fuit.

Ad comitum lachrymas expaueſcere. Stat.3.Theb.38.

Ad tumultum aliquem expauere. Plin.lib.10.cap.75.1.

A primo conſpectu eius expaueſcunt. Plin.lib.21.cap.11.2.

Expaueſcere repente, Genus eſt morbi. Plin.lib.23.cap.1.

Domus tumultu expauit. Stat.8.Theb.128.

Expauere, ſiue expaueſcere aliquid. Plin.lib.9.cap.30.4. Idē lib.13.cap.24.5. Non æſtuum, non frigorum, non grandinum, aut niuis iniuriam expaueſcit.

Expauere, attributum inanimatis. ut apud Silium lib.3.94.

At gregis allapſu fremebundo territus acris Expauit moles Rhodanus.

Thetis expauit uitreo ſub gurgite remos. Stat.1.Achil.5.

Non muliebriter expauit enſem. Horat.1.Carm.ode 37.5.

Famam expauere. Stat.11.Theb.63.

Fratrem expaueſcat frater, & natū parens. Senec.Thyeſte 18.

Expauere gradus, Nō audere ultra progredi. Stat.1.Syl.3.12.

Vocem trucem expauere. Silius lib.1.14.

Expecto] expectas, (ὑπομένω, ἀναμένω, περιμένω, προσδοκάω, καραδοκέω, ἰσχαίνω,) expectare, ab ex & ſpecto, ſpectas, compoſitum, ſignificat præſtolari: quia dum uenturū aliquem præſtolamur, frequenter aſpicere ſolemus an ueniat. Terentius Eunucho 3.5.46. Sto expectans ſiquid mihi imperent.

Expectare epiſtolas, & Exigere, cōtraria. Cice. Caßio, lib.15.16.1. Longiores enim expectabo, uel potius exigam.

Expectare & poſtulare. Cic.Bruto, lib.11.5.7.

Expectetis ad extremum, & me meum dicendi ordinem ſeruare patiamini. Cic.pro Cluent.3.

Ad menſem Ianuarium aliquem expectare. Cic.Att.li.1.1.12.

Ad mediā uſq; noctē expectare aliquē. Hor.1.Ser.ſat.5.17.

Expectare in aliud tempus. Cic.Ad Atticum, lib.1.12.16.

Expectare in anchoris. Cæſar 4.bel.Gal.550.

In totas horas expectare aliquem. Propert.lib.2.eleg.30.3.

Expectare dum. Terentius Eunucho 1.2.126. Concedam hinc intro atq; expectabo dum uenit. Cicero de Amicitia 41. Amicorum cauſa honeſta faciamus: ne expectemus quidem dum rogemur.

Expectare donec. Traianus ad Plinium, epiſt.342. nec dubitandum fuiſſet, ſi expectaſſes donec me conſuleres.

Expectare ſi. Cæſar 2.bell.Gall.264. Hanc ſi noſtri tranſirēt, hoſtes expectabant.

Expectare ſecure & negligenter. Plin.epiſt.4.

Temere expectare. Ouid.3.Triſt.eleg.5.6.

Expecto quid uelis, id eſt, cupio ſcire quid uelis me facere: atq; ob id præſtolor. Terent.And.1.1.7.

Me tranquilla ſenectus expectat. Horat.2.Serm.Saty.1.12.

Expectare de, pro Sperare, uel potius metuere. Cic.de Amicit.39. De Caij Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari. Idem 2.Tuſcul.50.

Ab aliquo omnia expectare. Cic.Bruto 11.5.4.

Ab omni terra expectari. Lucanus lib.5.135.

Quæ à ſumma uirtute ſummoq; ingenio expectāda ſunt, expectare. Cic.Curioni, lib.2.2.7.

Auidißimè aliquam rem expectare. Cic.14.Phil.386.

Expectemus ætatem Tarteſiorum regis. Cic. de Senect.63. Id eſt, Speremus tandiu nos uicturos, quandiu uixit Tarteſius.

Expectare alicuius aduētū in aliquo loco. Cæſ.1.bel.Gal.105.

Magna cum ſpe aliquid expectare. Cicero Planco in Epiſt. ad Atticum, lib.16.345.3.

Non expectare purpureum amictum, Non moueri cupiditate ſplendidæ ueſtis. Horat.1.epiſt.18.6.

Syluarū aliæ preſſos propaginis arcus Expectant, & uiua ſua plantaria terra. Virg.2.Georg.6.

Aures expectant, ut uerbis colligentur ſentētiæ. Cic.in Or.96.

Expectare auxilia. Cæſar 6.bel.Gel.21.

Curſum expectare. Cic.Attico, lib.5.95.1.

Diem ex die expectare. Cic.Attico, lib.8.144.3.

Oleæ non expectant falcem. Virg.2.Georg.85.

Hoſtem expectare. Virg.9.Aeneid.10.

Literas alicuius expectare ut. Cic.Attico, lib.8.148.4.

Aliquo loco expectare. Cic.4.Acad.39.

Expecto magnum malum hoc nuntio. Terent.Phorm.1.4.16. Id eſt, inquit Donatus, Neſcio quod magnum malum hunc mihi nuntiaturum arbitror.

Fruſtra expectant promiſſas horrea meſſes. Ouid.8.Met.59.

Expectare alicuius mortem. Terent.Adelph.5.4.20.

Nuntios expectare. Cic.Attico, lib.16.333.11.

Incluſi pœnam expectant. Virg.6.Aeneid.123.

Meritæ palmæ præmia expectare. Virg.5.Aeneid.14.

Expectare te arbitror, hæc tam longè repetita principia quò ſpectent. Cicero Planco, lib.13.30.4.

Spe reditum alicuius expectare. Cic.Trebonio, lib.15.21.13.

Intenti expectant ſignum. Virg.5.Aeneid.28.

Tranſitum tempeſtatis expectare. Cic.Attic.lib.2.36.2.

Ventos ferentes, & facilem fugam expectare, id eſt, facilem nauigationem. Virg.4.Aeneid.87.

Expecto te ut hoc facias, pro Expecto ut tu hoc facias. Liuius lib.2.Decad.5.

Expectando, Gerundiū, (ὑπομένων,) Prop.lib.2.eleg.10.2. Illum expectando facta remāſit anus. De Penelope & Vlyſſe.

Vltima ſemper expectanda dies homini eſt. Ouid.3.Met.28.

Expectans] Participium, (προσδοκῶν,) ut Puella expectās uirum. Propert.lib.3.eleg.3.4.

Expectatus] pen.prod. (προσδεδοκημένος,) Aliud Participium, ſiue Nomen ex Participio, Cupitus, deſyderatus. Cic. Nihil unquam expectatius fuit. Plaut.Amph.8.24. Certè enim me illi expectatum, optatum uenturum ſcio? Idem Moſtel.7.11. Credo expectatus ueniam familiaribus.

Charus & expectatus omnibus uenies. Cic.Tironi, li.16.2.2.

Expectatus ad ſummam dignitatem. Cic.de Senect.62.

Aruis expectatus. Virg.8.Aeneid.8. Dat effectum etiam locis (inquit Seruius) ut – ipſæ te Tityre pinus, Ipſi te fontes ipſa hæc arbuſta uocabant.

Suauißimus & expectatißimus alicuius aduentus. Cicero ad Atticum, lib.4.73.1.

Non expectata uenit imber aqua, Pluit de repente. Ouidius de Nuce, 24.

Expectata dies aderat. Virg.5.Aeneid.21.

Non expectatum enſem alicui defigere. Silius lib.10.60.

Expectatißimæ literæ. Cic.Planco, lib.10.5.1.

Lux diu expectata. Catul.in Carmine nupt.1.

Longum expectata manus. Valer.4.Argon.88.

Expectati parentes dicuntur, malæ uitæ & odio digni, ut docet Donatus: quorum mors in dies ſingulos expectanda ſit. Terentius Adelph.1.2.29.

– ſi eſſes homo,
Sineres nunc facere, dum per ætatem licet,
Potius, quàm ubi te expectatum eieciſſet foras.

Filij pietas expectata parentis. Virg.6.Aeneid.136.

Seges expectata. Virg.1.Georg.46.

Expectatißimus triumphus. Cæſar 8.bel.Gal.182.

Non expectatum uulnus, Subitum. Ouid.5.Faſt.142.

Expectatior illo nemo uenit. Plaut.Moſtel.7.12.

Expectate uenis. Virg.1.Aeneid.57.

Ante expectatum tacuit. Ouid.4.Metam.158. Id eſt, ex inopinato & citius expectatione. Idem, lib.8.1. Ante expectatū portus tenuere petitos.

Expecta-

Expectatio] Verbale,(ὑπομονὴ,προσδοκία,)Deſyderiũ.Terent.in Prol.Hecy.38.Funambuli eodẽ acceßit expectatio.

Expectatio,inquit Donatus,certorum eſt, & propinquarum rerum,deſtinatáq; tempus.

Animi & ingenij alicuius tãta expectatio.Ci.Curiõi,li.2.1.6.

Nihil aliquorũ expectatione dignum,nihil reconditũ,nihil aut inauditum,aut cuiquam nouum dicere.Cic.1.de Orat.68.

Plenus expectatione.Cic.Attico,lib.3.54.1.

Vacua periculo & periculi expectatione nulla hora relinquitur.Cic.Antequam iret in exilium 12.

Præteritorum recordatio eſt acerba, & acerbior expectatio reliquorum.Cic.de Claris Orat.145.

Contra omnium expectationem,Vide Contra.

Cæca expectatio.Vide Cæcus.

Indigna homine libero expectatio.Cice.pro Rab.perduel.reo,

Mirifica expectatio alicuius.Cic.Attico,lib.7.127.4. (11.

Summa alicuius expectatio.Cic.Bruto 15.17.

Præter expectationem aliquid accidere.Cice.2.de Orat.157.

In ſummam expectationem aliquem adducere.Cic.1.Tuſc.61.

Afferre expectationem.Quint.lib.3.cap.8.32.

Afferre non paruam expectationem alicui.Cic.Att.li.3.59.1.

Cum expectatione audire aliquem.Cic.3.de Nat.deor.2.

Commorat aliquis expectationem. Cic. Qu.fratri lib.2.5.2.

Crebras alicuius expectationes commouere.Cicero Attico,lib.1.2.1.Vide Commoueo.

Sui expectationem concitare,hanc ſuſtinere & tueri.Cic.Curioni,lib.2.1.7.Vide Concito.

Conturbat me expectatio tua.Cic.4.Academ.20.

Decipere expectationem alicuius.Cic.2.de Orat.159.

Dare alicui expectationem conuiuij. Cic. Attico,lib.2.27.3.

Explere expectationem omnem diuturni deſyderij noſtri. Cic.1.de Orat.102.Varronis ſermo facit expectationem Cæſaris.Cic.Attico,lib.3.55.5.

Sui expectationem facere.Cic.4.Acad.21.

Habere expectationem.Cic.Attico,lib.7.135.1.

Nõ habere magnã expectationẽ in reſpondendo.Cic.in Sal.1.

Expectationem mouere, pro Excitare deſyderium. Cicero ad Atticum,lib.2.29.1.Vide Moueo.

Occurrere expectationi alicuius.Cic.pro Cluent.49.

Obſcura ſpe & cæca expectatione pẽdere.Ci.2.de L.Agr.68.

Animi expectatione pendere.Cic.Attico,lib.8.149.2.

Suſpendere oratione unius expectationẽ alterius.Ci.pro Cluẽ.

Summa eſt expectatio tui.Cic.ad Brutum 15.17. (5.

Præter expectationem eſſe.Cic.2.de Orat.156.

In rerũ omniũ expectatione eſſe.Plancus Ciceroni,li.10.4.7.

In aliquibus expectationẽ noſtram eſſe.Ci.Attico,li.8.165.1.

In ſumma expectatione rem eſſe.Cic.Cn.Magno in Epiſt.ad Atticum,lib.8.159.4.

Suſtinere nõ paruã expectationẽ imitãdæ alicuius induſtriæ, magnã bonorũ,nonnullam fortaſſe nominis.Cice.3.Off.8.

Maior expectatio tenet aliquem.Cic.2.de Orat.41.

Vincere expectationem omnium:hoc eſt,opinionem & exiſtimationem.Cicero 7.Verr.9.

Expectoro] expectoras,pen.corr.(ἐκστερνίζω,) expectorare,Extra pectus eijcere. Actius Phœnicis, Incuſant ultro à fortuna,opibuſq; omnibus deſertũ, abiectum, afflictum ex animo expectorãt.Idem Epigono,Eloquere propriè, ac pauorem hunc meum expectora.Cic.3.de Orat.85.& 121. Tum pauor ſapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Et 4.Tuſc.30.Ex Ennio.Hæc Nonius. Quod uerbum non omnino antiquum & remotum ab uſu uidetur.propriè enim dicitur expectorare id quod ex pectore aliquid educit, ut quum medicamentum aliquod pituitam in pectore, hoc eſt in cauitatibus pulmonum infarctam educit,propriè expectorare dicitur,atq; expectorans medicamentum uocabitur.Fabius tamen,lib.8.cap.3.uidetur repudiare,tanquam nimis antiquum.

Expedio] expedis,pen.corr.expediui,expeditũ,pen.prod.(ἀνύττω,λιατανύω,ἀπολύω,)expedire,Liberare,& quaſi pedum ligamẽta diſſoluere,unde & pro explicare, & pro ferre ponitur.Expedire Donato teſte, dicitur qui pedem retentum liberat.Cicero in Piſonem 58.Hærerem enim, niſi tu me expediſſes.Horatius Epod.11.5.Vnde expedire non amicorum queunt Libera conſilia.Siſenna,lib.3.Hiſtor. Inermes armat,inexpeditos expedit.

Impedire & intricare,contraria uerbo Expedire.Terẽt. And.3.5.11.Plaut.Perſa.13.10.Ci.Pæto,lib.9.19.4.Me quotidie aliud ex alio impedit,ſed ſi me expediero,ut in iſta loca uenire poßim.Vide Impedio.

Expedire ſe de re aliqua.Cic.6.Verr.24.

Expedire ſe de commiſſo adulterio.Cic.6.Verr.

Inter flammam & hoſtes expediri.Virg.2.Aeneid.127.

Expedias me hinc te rogo.Cic.ad Atticum,lib.11.226.1.

Expedire illigatũ.Hora.1.Carm.ode 27.5.Vide in Chimæra.

Expedire uirgas,aut panes:id eſt,Proferre.Virg.1.Aenei.37.
– Cereremq; caniſtris

Expediũt.Cic.7.Verr.126.Quũ repẽtè hominẽ proripi,atq; in foro medio nudari,ac deligari,& uirgas expediri iubet.

Pyxidẽ expedire,manum porrigere; uenenum tradere.Cicer.pro Cælio 18.

Expedire ſe ærumnis.Terent.Hecy.3.1.8. Cic.ad Atticũ, lib.2.40.3.Expedire ſe omni moleſtia.

Expedire aditum.Cæſar 7.bel.Gall.347.

Agrum lectione lapidum.Colum.lib.2.cap.2.9.

Alimenta arcu expedire.Tacit.lib.5.

Animum impeditum expedire.Terent.Hecy.3.1.17.

Animum metu expedire.Horat.3.Carm.ode 24.2.

Arcus expedire.Statius 10.Theb.173.

Arma expedire.Tacitus lib.20.Virg.4.Aeneid.
Non arma expedient? Verba furentis Didonis.

Cauſam alicuius expedire.Cic.de Aruſp.reſp.15.

Cauſam expedire alicuius rei,Exponere cauſam.Virg.4.Geo.

Comas expedire.Statius 3.Sylu.4.18. (80.

Conſilia expedire.Tacitus lib.19.

Conſilia ſe expediunt.Valer.8.Argon.77.

Nautæ contos expediunt.Virg.5.Aeneid.42.

Conuiuia tectis expediũt.Valer.2.Argo.69.Tectis,in tectis.

Copias expedire.Tacitus lib.13.

Expedire ſe cura,uel crimine aliquo.Terent.Phorm.5.4.4. Idem Hecyra 5.1.18.

Fallaciam.Plautus Capt.2.40.

Ferrum.Liuius 4.bel.Pun.119.

Iter expedire.Liuius lib.8.Decad.4.

Labores alicuius expedire.Valer.7.Argon.56.

Induere ſe in laqueos,& Expedire ſe ex laqueis,contraria.Cicero 4.Verr.70.

Manus expedire.Virg.12.Aeneid.52. Tum uerò auguriũ Rutuli clamore ſalutant,Expediuntq; manus. Id eſt, dimicare ſe uelle ſignificant.Hæc enim eſt conſenſio militaris. Lucanus,Elataſq; altè quæcunq; ad bella uocaret,Promiſere manus.Hæc Seruius.

Expedire manus per acuta bella, id eſt, exercitum. Horatius 4.Carm.ode 4.15.

Merces expedire,Explicare.Ouid.1.de Arte Aman.85.

Moleſtia expedire aliquem.Cic.Attico,lib.3.40.3.

Naues.Cæſar 2.bel.Ciuil.14.

Explicare & expedire negotia alicuius.Cic.Seruio,li.13.27. (4.

Nodum.Cic.ad Atticum,lib.5.109.3.

Nomina.

Nomina.Cic.ad Atticum,lib.16.333.21.

Expedire ſe ab omni occupatione.Cic.ad Atticum,lib.3.61.3.

Expedire pecuniam,pro Conficere.Tranquil.in Iulio,cap.4.

Pluteos expedire.Tacitus lib.18.Vitelliani pluteos,crateſq; et uineas:Othoniani ſudes,& immenſas lapidum, plumbi, ærisq; moles expediunt.

Præuiſa expedire.Tacit.lib.14.

Rem aliquam expedire,Conficere.Virg.8.Aeneid.10.

Expedire,Rem impeditam explicare.Cic.2.Off.47.Iis fidem habemus quos plus intelligere quã nos arbitramur: quoſq; & futura proſpicere credimus, & quum res agatur in diſcrimenq; uentum ſit,expedire rem,& conſilium ex tempore capere poſſe.

Salutem.Cic.pro Mil.7.honeſta ratio eſſet expediendæ ſalutis.Hoc eſt,eum abſoluendi.

Expediui è ſeruitute filium.Plaut.Capt.7.95.

Subita expedire.Tacit.lib.14.

Tela animoſq; expedire.Liu.lib.8.Decad.4.

Tela equoſq; expedire.Liu.lib.8.Decad.4.

Expedit ſe ex turba.Terent.Adelph.4.4.5.

Expedire,pro Paucis uerbis dicere.Terent.Eun.4.4.27.
– agedum hoc mihi expedi.
Primum,iſtam, quam habes,unde habes ueſtem? taces. Aſinius Pollio ad Ciceronem,lib.10.33.17.Itaq; proximis literis conſilium meum expedietur.

Dictis expedire.Virg.3.Aeneid.76.Lucret.lib.5.23.
Multa tibi expediam doctis ſolatia dictis.

Altius expediam.Virg.4.Georg.57. – altius omnem
Expediam,prima repetens ab origine famam.

Dilucidè & perſpicuè aliquid expedire.Vide perſpicue.

Planè expedire.Cic.Att.lib.4.85.13.

Promptius expediant.Iuuen.Saty.10.22.

Capita rerum.Plaut.Trucul.17.14.

Cauſam aduentus.Liu.4.bel.Maced.223.

Initium rei expedire.Salluſt.in Iugurt.

Expedire iudicibus rem ſuam.Terent.Phorm.2.3.52.
Dilucidè expediui,quibus me oportuit
Iudicibus.Id eſt,Probaui,inquit Donatus.

Exitum inſtitutæ orationis expedire.Cic.Appio, lib. 3.12.5.

Expedire uno uerbo.Terentius Phorm. Atq; id ſi potes, uerbo expedi uno.

Expedire,pro Conſtituere.Liuius lib.9.bel.Maced. Nõ modò cætera,ſed ne in proximam quidem noctem ubi tuto cuſtodiretur,expediebant.

Expedire,Abſoluere aliquid,& liberari aliquo negotio. Cicero ad Marium,lib.7.3.19.Ego,ſi quæ uolo expediero,breui tempore te,ut ſpero,uidebo.

Expedire & conficere res.Cic.de Claris Orat.79.

Expedire,pro Parare,ſiue præparare.Tacit.lib.17.Multos è magiſtratibus,magnã Cõſulariũ partẽ ſecũ expedire iubet.

Ad bellum expediri.Tacitus,lib.18.

Expedire ſe ad prælium,ſeu ad pugnam.Liu.5.ab Vrbe 217.

Expedio me ad Druſum,inde ad Scaurũ.Cic.Att.li.4.84.9.

Expedibo,pro Expediam.Plaut.Trucul.4.35.Quid iam amabo? expedibo.Ennius Eumenidibus,Id ego equum aptius feciſſe expedibo atq; eloquar.Pluribus Nonius idipſum probat.Sed antiquum eſt.

Expeditum erat.Plin.epiſt.155.a.Idem epiſt.182.Quorum ſi nihil nobis loci natura præſtaret,expeditum tamen erat,cataractis aquæ curſum temperare.

Expedit,pen.corr.(συμφέρει,χρησιμεύει,Imperſonale in tertijs perſonis,pro Vtile eſt.Terent.Heaut.2.3.96.Nihil ſatis firmi uideo quamobrem accipere hũc mihi expediat metum.Cicer.3.Verr.5.Poſt hominum memoriam fuiſſe arbitrer,cui damnari expediret.Idem Ruffo,lib.5.19.7.

Optimum eſſe & expedire.Cic.pro Marcello 28.Multi dubitabant quid optimum eſſet:multi quid ſibi expediret:multi quid deceret:nonnulli etiam quid liceret.

Vtile eſſe & expedire.Cic.3.Off.100.

Ad diuturnitatem uictoriæ & dominationis alicuius expedit. Cic.Attic.lib.7.140.1.

Hoc mihi expedit.Ouid.2.Faſt.119.

Expediant.Plaut.Trinum.5.10. – omnium primum
Amoris artes eloquar,quemadmodum expediant.

Si ita expedit,pro Si commodum eſt, uel neceſſe eſt ita fieri ut melius res ſe habeat.Cic.ad Qu.frat.lib.2.6.5.

Expedit,cum infinitiuo.Cic.pro Cecin.12.Quum pecunia Ceſenniæ ex illa hæreditate deberetur, eam porrò in prædijs collocari maximè expediret.

Expedit ſtudijs lumen abeſſe meis.Ouid.1.Triſt.eleg.8.12.

An nihil expediat tale mouere uide.Ouid.2.de Põto,ele.2.12.

Expedit bonos eſſe uobis.Terent.Phorm.5.2.1.

Expedit eſſe deos.Ouid.1.de Arte aman.128.

Pacem reduci uelle uictori expedit.Senec.Herc.furen.6.7.

Expeditus] pen.prod.(πρόχειρος,ἀπαρεμπόδιστος,εὔζωνος,εὐσταλής,)Nomen ex Participio,Paratus.Cæſar 2.bel.Gal.297.Cæſar ſex legiones expeditas ducebat.

Expeditus & paratus.Cic.11.Philipp.308. Expedito nobis homine & parato P.C.opus eſt.

Expeditus,ſolutus,liber,nulla re implicatus.Cic.4.Acad.188.

Expeditus eò proficiſcitur.Cic.pro Quint.12.

Expeditum facere.Plaut.Epid.2.77.

Curis expeditus.Horat.1.Carm.ode 22.3.

Facilis & expeditus ad dicendum.Cic.de Claris Orat.93.

Argumenta expedita ſtatim depromere.Cic.2.de Orat.64.

Expedita & profluens celeritas.Cic.de Claris Orat.116.

Expedita cœna,Breuis & ſuccincta.Plin.Iunior,li.3.epiſt.12.

Inops & Expedita diſciplina,contraria.Cic.de Clar.Or.143.

Expediti equites, Leuioris armaturæ,& nullis impedimentis grauati aut onerati.Salluſt.

Expedita excuſatio.Cic.ad Att.lib.16.334.5.

Exercitus ad mutandum expeditus.Cic.Att.lib.5.106.4.

Acres,ad uim prompti,ad ſeditionem parati,armati in ciues et expediti ad cædem homines.Cic.2.pro L.Agra.81.

Iaculum expeditum.Horat.1.Carm.ode 8.3.

Expeditum iter.Cic.ad Atticum,lib.8.164.1.

Expeditior labor,Facilior.Colum.lib.2.cap.4.9.

Expedita legio,expeditus exercitus,expedita ſubſidia,in quibus milites ſunt leuis armaturæ,& qui facilè huc illuc perducuntur.Liu.4.bel.Pun.189.Cic.ad Catonem,lib.15.4.22.Plancus ad Ciceronem,lib.10.24.6.

Expedita negotia.Cic.ad Lentulum,lib.1.3.1.

Expedita & perfacilè currens oratio.Cic.de Clar.Orat.120.

Ad explicandum expeditißima res.Cic.Qu.frat.lib.3.16.9.

Expeditior tutiorq; ratio domandi eſt.Colum.lib.6.cap.2.7.

Expeditißimus reditus ad cœlum optimo & iuſtißimo cuiq;. Cic.de Amicit.12.

Expeditior & celerior remuneratio.Cic.2.Off.101.

Senatuſconſultum expeditum.Cic.Att.lib.5.91.

Expeditior uia ad honores.Cic.pro Flacco,80.

Acer & acutus in dicendo, & ad pronuntiandum expeditus uir.Cic.2.de Orat.71.

Doctus ex diſciplina,& à natura ad dicendum ſatis ſolutus atque expeditus uir.Cic.de Claris Orat.132.

Expeditißimum unguentum,quod citißimè apparatur,& præſentißimum eſt.Plin.lib.13.cap.1.6.

In expedito poſitum.Quint.lib.10.cap.7.Vide In.

In expedito eſſe.Plin.lib.4.cap.23.1.Vlpi.in L.Si dubitet.ff. de Fideiuſ

de Fideiuſſoribus, Nec enim ſemper facilius eſt nominis emptio, quum numeratio totius debiti non ſit in expedito.

Expedite] pen.prod. Aduerbium, (σὺςαλῶς,) Celeriter, facilè. Cic. 2. de Inuen. 135. Sed ut expeditius ratio tradatur, ea quæ præpoſuimus, breui nominabuntur.

Expeditè nauigare. Cic. ad. Att. lib. 6. 119. 3.

Expeditè explicare. Cic. de Claris Orat. 127.

Celeriter & expeditè percipere. Cic. 5. de Finib. 63.

Expeditiſſimè purgari ſic poterit. Colum. lib. 2. cap. 10. 9.

Expeditio] Verbale, (ςρατεία, ἄνυσις,) appellatur quũ exeunt milites belli gerẽdi gratia: hoc eſt, militaris apparatus: quòd explicẽt ſe atq; expediãt ſe à cæteris negotijs. Curtius, Omnem expeditionem ac militarem apparatum adduxit. Cæſar 8. bel. Gal. 32. Liu. 4. bel. Pun. 130. Et mittentibus & miſſis ea læta expeditio fuit.

Expeditionem conficere ternis menſibus. Plin. lib. 7. ca. 2. 17.

Educere exercitum in expeditionem. Cic. 1. de Diuin. 125.

Apes noctu deprehenſæ in expeditione excubant ſupinæ. Plin. (lib. 11. c. 8. 2.

Mittere in expeditionem. Vide Mitto.

Expello] expellis, expuli, pen.corr. expulſum, (ἐξωθέω, ἐλαύνω, ἐξελαύνω, ἀπερεύνω, ἀπελαύνω, ἀπαμύνω,) expellere, Eijcere.

Expellere & Euocare, contraria. Cic. Att. lib. 8. 146. 4. Non expulſi, ſed euocati è patria.

Exturbari & expelli. Cic. 2. pro Lege Agr. 83.

Expellere & eijcere aliquem ex prædio. Ci. pro Quintio, 14.

Omnia ex animo expuli. Senec. Medea, 7. 26.

Expelli, exterminari, eijci ex urbe. Cic. pro Mil. 78.

Pondus uteri ſeipſum in auras expulit. Ouid. 9. Metam. 142.

Expellere in opus. Plin. lib. 11. cap. 11. 1.

Aeuo expelli. Lucret. lib. 3. 72. Hoc eſt excludi uita, mori.

Violare, ſpoliare, bonis expellere. Cic. pro Milone.

Expellere bonis & fortunis omnibus. Cic. 4. Verr. 43.

Ciuitate aliquem expellere. Cic. Attic. lib. 10. 195. 2. Ibidem 3. Italia expellere.

Expellere domo, & Domũ cõpellere, contraria. Cic. in Piſ. 11.

Expellere finibus. Cæſar 4. bel. Gal. 474.

Finibus patrijs expulſum eſſe. Virg. 1. Aeneid. 125.

Per uulnera animam expellere. Ouid. 6. Metam. 124.

Expellere cinnos ex cerebro. Plaut. Trucul. 6. 3.

Curas pectore expellere. Lucan. lib. 3. 11.

Expellere deſidiam ex corde. Plaut. Trinum. 10. 25.

Expellere dubitationem. Cæſar 5. bell. Gal. 181.

Expulit ex omni pectore lætitias. Catul. epig. 71. 5.

Expellere ex matrimonio. Cic. pro Cluent. 149.

Expellere memoriam beneficiorũ. Cæſar 1. bel. Ciuil. 136.

Mentem priorem expulit. Lucan. lib. 5. 34.

Expulit helleboro morbũ, bilẽq; meraco. Horat. 2. epiſt. 2. 28.

Naturam expellas furca, tamen uſq; recurret. Prouerbium. Horatius 1. epiſt. 10. 5.

Nequities illum expulit. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 26.
- nos expulit ille,
Illum aut nequities, aut uafri inſcitia iuris,
Poſtremum expellet certè uiuacior hæres.

Expellere è patrimonio: Hoc eſt, paterna hæreditate excludere. Cic. pro Roſc. Amer. 87.

Expellere ſe è periculo. Plaut. Bacch. 20. 41.

Rumpere atq; expellere quietem. Sil. lib. 15. 108.

Expellere aliquem regno. Cæſar 3. bel. Ciuil. 407.

Expellere ſententiam alicuius, pro reijcere. Plin. epiſt. 167. l.

Somnos expellere. Ouid. epiſt. 14. 15.

Tuſſim pectore expellere. Catul. epig. 41. 2.

Vitia ex animo dictis expellere. Lucret. lib. 5. 11.

Fama furoris expulit armatam patrijs è ſedib. urbẽ. Lucan. lib. (2. 114.

Expulſus] Participium, (ἐξωθημένος,) Cic. pro Cluen. 10. Lectum illum genialem quem biennio antè filiæ ſuæ nubenti ſtrauerat, in eadem domo ſibi ornari & ſterni, expulſa atque exturbata filia, iubet.

Ira expulſa. Claud. 8. Paneg. 44.

Sedibus expulſi oculi. Lucan. lib. 3. 142.

Pudor expulſus. Senec. Medea 12. 5.

Quies expulſa. Ouid. 8. Metam. 167.

Seges ab radicibus imis expulſa. Virg. 1. Georg. 64.

Senatu expulſo. Lucan. lib. 5. 54.

Omnibus expulſæ terris, olimq; fugatæ
Virtutis iam ſola fides. Lucan. lib. 2. 49.

Expulſo] expulſas, expulſare, (ἐξωθοῦμαι,) Frequẽt. Mart. (lib. 14. 51.
Si me nobilibus ſcis expulſare ſiniſtris,
Sum tua: ſi neſcis ruſtice, redde pilam.

Expulſio] Verbale, (ἐξώθησις,) Cic. 2. Off. 27. atq; ob eas benemeritorum ſæpe ciuium expulſiones, &c.

Expulſiones uicinorum. Cic. in Parad. 59. (15.

Expulſor] Verb. (ἐξωθητής,) Qui expellit. Ci. p Quintio,

Expultrix] (ἐξωθήτρια,) uitiorũ Philoſophia. Ci. 5. Tuſ. 7.

Expendo] expendis, expendi, expenſum, (ςαθμάομαι, ἐκτίνω, ἐξετάζω, λογίζομαι,) expendere, Ponderare. Plautus Aſina. 7. 34.
Quot pondo te cenſes eſſe nudum? L. non ædepol ſcio.
L E. Scibam ego te neſcire: at pol ego qui te expendi, ſcio:
Nudus uinctus centum pondo es.

Expendere aurum auro. Plaut. Rud. 24. 43.

Auro aliquem expendere. Plaut. Merc. 8. 19.

Expendere, atq; æſtimare pecunia. Cic. 7. Verr. 18.

Pœnas expendere alicui. Cic. 2. Tuſ. 40. Vnde ignis lucet mortalibus, clàm diuiſus? eum Prometheus doctus clepſiſſe dolo, pœnaſq; Ioui fato expendiſſe ſupremo.

Expendere pœnas ſcelerum. Virg. 12. Aeneid. Supplicia & ſcelerum pœnas expendimus omnes. Id eſt, luimus omnes pœnas quæ ſunt ſtatutæ ſceleribus. Seruius.

Pœnas capite expendere. Tacit. lib. 12.

Expendere ſcelus: Id eſt, perſoluere. Virg. 2. Aeneid. 46.

Expendere ſupplicia ueterum malorũ. Virg. 6. Aeneid. 148.

Expendere, examinare, conſyderare. Cic. 1. Off. 158. Quæ cõtemplantes expendere oportebit quid quiſq; habeat.

Expendere & ſeligere. Cic. in Orat. 27.

Iudicio expendere. Cic. pro Rab. Poſth. 26.

Arte aliqua quædam expendere. Cic. de Clar. Orat. 97.

Omnes expendere caſus. Virg. 12. Aeneid. 6.

Meritis expendere cauſam. Ouid. 13. Metam. 30.

Dignum pretium expendere, Silius lib. 7. 143.

Expendãt ſeipſi. Cic. pro Flac. 48. Et 9. Expendere teſtẽ diligẽter.

Viros ſpectare atq; expendere bello. Silius lib. 3. 116.

Expendere & æſtimare uoluptates. Cic. Poſt red. in Senat. 13.

Expenſus] (ἐςαθμημένος,) Participium, Ponderatus. ut Aurum expenſum. Cic. pro Flacco 53.

Expenſo gradu ire. Propert. lib. 2. eleg. 4. 2. Fortaſſe quod Terentius ſuſpenſo gradu dixit.

Expẽſum] expẽſi, et expẽſa, expẽſæ, (ἀνάλωμα, δαπάνη,) Sumptus. Plaut. Truc. 3. 39. Vſuraria accipiat illico expẽſa.

Codex accepti & expenſi. Cic. pro Roſc. Comœdo 3.

Non indecores expenſæ laſſant æraria. Claud. 2. Paneg. 29.

Expenſum ferre, Eſt ſcribere ſe pecuniam dediſſe, ut inquit Aſconius: ut quũ per ſingula expenſi nomina, ſummã quandã expẽſam aſcribimus: nomina autẽ uocantur in rationibus, quos nunc articulos dicimus. Cic. 3. Verr. 71. ſatis te elapſurum omni ſuſpicione arbitrabare, ſi quibus pecuniã credebas, ijs expenſum non ferres? neq; in tuas tabulas ullum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtij referrent?

ferrent? quid proderat tibi te expenſum illis non tuliſſe? Gellius lib. 14. cap. 2. Probari apud me debere pecuniam datã conſuetis modis, expenſi latione, menſæ rationibus, chirographi exhibitione, &c. Hactenus Budæus. Cic. pro A. Cecinna 12. Hac emptione facta pecunia ſoluitur à Ceſennia, cuius rei putat iſte rationem reddi non poſſe, quod ipſe tabulas non auerterit, ſe autem habere argentarij tabulas in quibus ſibi expenſa pecunia lata ſit, acceptaq; relata. Idem 3. Verr. 70. quòd minus Dolabella Verri acceptum retulit, quàm Verres illi expenſum tulerit. Idem pro Roſcio Comœdo 1. Qui pecuniam expenſam tulerunt. Et paulo pòſt, Ille ſi non iuſſu huius expenſum tuliſſet? non ſcripſiſſet hic. Idem Attico, lib. 2. 19. 1. Pro eo tibi præſentem pecuniam ſolui imperaui, ne tu expenſum muneribus ferres. Id eſt, inquit, Budæus, ne te donaſſe eum mihi exiſtimares: uolo enim eum emptum mihi eſſe. Idem 6. Philip. 214. Quis unquam in illo Iano inuentus eſt, qui L. Antonio mille nummûm ferret expenſum? Idẽ pro Roſc. Comœdo 7. Hæc pecunia neceſſe eſt aut data, aut expenſa lata, aut ſtipulata ſit. Vlpianus ad Senatuſconſ. Trebellianum, L. Mulier, Dicendum eſt potius fructibus hoc expenſum ferendum, quàm fideicommiſſo. Legitur & fiendum. Liuius ab Vrbe condita, Homines propè quatercentum produxiſſe dicitur, quibus ſine fœnore expenſas pecunias tuliſſet.

Expenſam referri, non ſolum de pecunia, ſed etiam de alijs operibus dicitur. Cælius Ciceroni, lib. 8. 4. 10. Mentio facta eſt de legione ea quam expenſam tulit Caio Cæſari Pompeius. Marcellus Ad L. Iuliam repetundarum, L. Lex Iulia, illud quoq; cauetur, ne expenſum ferat opus publicum faciundum, frumentum publicè dandum, præbendum, apprehendendum, ſartatecta tuenda, antè quàm perfecta, probata, præſtita legerunt. Iabolenus De ſupellectili legata, L. Qui ueſtem omnem, & res plurium generum ſupellectili nomine expenſum ferre ſolitus erat. Legitur & expenſo Scæuola, de fortuna. Plin. lib. 2. cap. 7. 7. Huic omnia expenſa, huic omnia feruntur accepta: et in tota ratione mortalium, ſola utranque paginam facit. Id eſt, Quicquid lucri aut damni, quaſi expenſi aut accepti mortales faciunt, omnia fortunæ aſcribunt.

Expergo] expergis, experſi, experſum, (διαίνω,) expergere, Eſt madefacere, compoſitum à uerbo Spargo, quum pro Implere ſumitur. Hinc.

Experſus] Participium, (διανθείς,) Idẽ quod Madefactus. Virg. 3. Aeneid. 125.
- ſanieq; experſa natarent Limina. Vbi Seruius, Experſa: hæc fuit uera lectio, id eſt, madefacta. Nam ſi aſperſa dixeris, id eſt, inrorata, Tapinoſis & Hyperbole iunguntur.

Expergo] expergis, experrexi, experrectũ, (ἐξυπνίζω, διυπνίζω,) expergere, Idem quod expergefacere. Actius Antigona, Heus uigiles properate, expergite pectora tarda, ſopore exurgite. Gellius lib. 6. cap. 10. Iſta re animos iuuenũ expergebat. Sipontinus, Experge te facias ſcripſit Cicero, pro te expergefacias.

Expergo] (ἐξυπνίζομαι,) paßiuum. Lucret. lib. 5. 166.
- expergi quo poßit uis animai.

Experrectus] Partic. (ἐξυπνισμένος,) Salluſt. Experrecti ſomno, arreptis armis tumultum facere. Cic. 1. de Diuinat. 104. Quum autem experrectus eſſes hora ſecũda ferè, etc.

Experrectus, ut inquit Feſtus, qui per ſe uigilare cœpit.

Cum ſole experrectus. Cic. Attic. lib. 13. 290. 1.

Experrectus] (ἐξύπνιςος,) Nomen. ut Experrecta nobilitas. Cic. pro Sex. Roſc. 83.

Experrecta uirtus. Cic. in Piſonem, 21.

Experrectiores apes. Colum. lib. 9. cap. 7. 4. Vt apricum habeant apes matutinum egreſſum, & ſint experrectiores.

Expergiſcor] expergiſceris, pen.corr. (διυπνίζομαι,) expergiſci, Excitari. Cic. Expergiſcimini aliquando, atq; exurgite. Terent. Adelp. 4. 4. 22. Ceſſatum uſq; adhuc eſt: nũc iam porro Aeſchine expergiſcere. Salluſt. omnes expergiſcantur ad nobilitatem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 3. Si dormis, expergiſcere: ſi ſtas, ingredere.

Vt teipſum ſerues non expergiſceris? Horat. 1. epiſt. 2. 7.

Noctu lumine appoſito expergiſci. Cic. 1. de Diuin. 133.

Expergefacio] expergefacis, pen.corr. (ἐξυπνίζω,) expergefacere, Excitare. Plautus Curcul. 4. 43. Magnum flagitium probrumq; expergefacis Phedrome. Per translationem dixit Plautus.

Se expergefacere. Cic. 7. Verr. 31.

Terrore ſubito expergefacit Italiam tumultus. Author ad Herenn. lib. 4. 201.

Expergefactus] Partic. (ἐξυπνισθείς,) Lucret. lib. 2. 83.

Caput expergefactum erigere. Lucret. lib. 5. 243.

Expergefio] pen.prod. expergefis, pen. indiff. expergefactus ſum uel fui, (ἐξυπνίζομαι,) expergefieri, Excitari. Sueton. in Caligula, cap. 38. Ac ne paululum quidem moræ patiens, ſuper quadraginta reos quondã ex diuerſis criminib. una ſententia condemnauit: gloriatuſq; eſt, expergefactæ ſomno Cæſoniæ, quantum egiſſet, dum ea meridiaret.

Expergitus] pen.corr. (διυπνισμένος,) ut inquit Feſtus, dicitur ab alio excitatus, quem ſolemus dicere expergefactũ. Lucilius, Ego è ſomno pueros cũ mane expergitur clamo. Lucretius, lib. 3. 190.
- nec quiſquam expergitus extat, Frigida quem ſemel eſt uitai pauſa ſecuta.

Experior] experiris, pen.prod. expertus ſum, (πειράομαι, δοκιμάζω, ἀποπειράομαι,) experiri, A peritia deriuatur, teſte Sipontino: & ſignificat probare, & tentare, ac periculum facere. Plaut. Merc. 6. 18. Benignitatem tuam mihi experto prædicas. Idem Amph. 6. 14. Experiri iſthuc mauellem me, quàm mihi memorarier. Virg. 8. eclog. 14. Cõiugis ut magicis ſanos auertere ſacris Experiar ſenſus. Seruius.

Experiri, & aſſequi. Cic. Attic. lib. 7. 122. 8. Idem in Orat. 2. Experiri id nollent quod ſe aſſequi poſſe diffidant.

Experiri & perficere. Cic. in Orat. 2. Quod quoniam me ſæpius rogas aggrediar, non tam perficiundi ſpe, quàm experiundi uoluntate.

Experiri & probare. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 11.

Coniectura proſpicere & experiri. Cic. pro Domo ſua 9.

Experiri & tentare. Brutus Ciceroni 16. 16.

Experiri ad arborẽ cornua. Pli. li. 8. c. 32. De cornib. ceruorũ.

De aliquo experiri. Cic. Att. lib. 14. 318. 4.

De ſeipſo experiri. Cic. 12. Philip. 322.

De iniurijs experiri. Cic. pro Cælio 14.

Experiri in aliquo. Plaut. Moſt. 4. 79.

In nobis experiri aliquid. Cic. pro Plancio, 17.

Experiri in utranq; partem. Terent. in Prol. Heaut. 46.
In hac eſt pura oratio, experimini
In utranq; partẽ ingeniũ quid poßit meum. Niſi fortè ſic malis exponere, quid meum ingenium poßit in utranq; partẽ.

Experiri in paruis. Plin. lib. 8. cap. 40.

In ſeipſo experiri. Cic. Planco, lib. 13. 30. 15.

Viciſſim experiamur inter nos quid poßit uterq;. Vir. ecl. 3. 6.

Cum periculo aliquid experiri. Cic. pro Flacco, 51.

Experiri quanti. Plaut. Amph. 6. 10. Idem Trucul. 8. 33.
Nunc huc remiſit nuper ad me epiſtolam, ſeſe experturum
Quanti ſeſe penderem.

Experiri quid. Plaut. Pſeud. 3. 71. Curaui omnia: nunc ego te experiar quid ames, quid ſimules.

Experiri an uiuat. Plin. epiſt. 14. lib. 3.

Experiri ut. Plaut. Amph. 8. 28. an ille me tentat ſciens?
Atq; id ſi uult experiri, ſuum abitum ut deſyderem, &c.

Parum proſpere aliquid experiri. Quint. lib. 6. cap. 5. 6.

Actione experiri. Paulus in L. Quum ſponſus. §. finali. ff. de Publiciana in rem actione, Sed etiam is, qui momento poſſedit, rectè hac actione experietur.

Experiri domo, pro In re domeſtica. Plaut. Amph. 8. 5.

Monitus alicuius experiri. Ouid. 2. de Remed. amor. 82.

Experiri opera & factis. Plaut. Capt. 7. 70. Idem Aſin. 5. 92.
Nunc pergam ad forum, atq; experiar opibus, omni copia.

Experiri periculo, Idem quod experiri fortunam, etiam cum periculo, uel periculum facere cum damno. Cic. ad Atticū, lib. 9. 181. 7. Nunc ſi ſine periculo experiundum erit, experiar certè, ut hinc auolem. Quædam exemplaria hîc legūt, pericula in accuſatiuo plurali: ut ſit ea forma dictum qua Pacemq; ab rege petendum.

Experiri reipſa. Terent. Adelph. 5. 5. 7. Cice. de Senect. 78. ut ea quæ ex me audiſtis, re experti, probare poßitis.

Viribus intentis experiri aliquem. Valer. 3. Argon. 21.

Aequora & uias experiri. Valer. 8. Argon. 11.

Amorem alicuius in certo tempore experiri. Cice. Capitoni in Epiſt. ad Atticum, lib. 16. 343. 1.

Amores amaros experiri. Virg. 3. Eclog. 22.

Domi arma experiri. Stat. 11. Thebaid. 68.

Aues experiri, Captare auguria. Ouid. 4. Faſt. 164.

Carmina experiri. Virg. 5. eclog. 3.

Experiri certamen. Liu. 1. bel. Maced. 158. Prius quàm experirentur certamen, metu, in deditionem uenerunt. Id eſt, cō(grederentur.

Deos iniquos experiri. Ouid. 3. Triſt. eleg. 2. 6.

Experiri extrema. Salluſt. in Catil.

Fidelem experiri aliquem. Horat. 4. Car. ode 4. 1. de aquila.

Experiri fidem alicuius. Plaut. Capt. 6. 99.

Experiri fortunam. Cæſar 1. bel. Gal. 128.

Ius experiri. Paulus in L. 1. ff. de In ius uocando, In ius uocare eſt iuris experiundi cauſa uocare.

Laborem experiri. Virg. 4. Georg. 32.

Experiri & ſubire labores. Cic. pro Seſtio, 121.

Experiri libertatem. Salluſt. in Iugurtha.

Omnes omnia experiri par eſt, qui res magnas & magnopere expetendas concupiuerunt. Cic. in Orat. 2.

Fruſtra omnia experiri. Catul. ad Aurelium, epig. 18. 2.

Experiri perfidiam alicuius. Cic. 3. Verr. 54.

Pœnas experiri. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. 15.

Periclitari & experiri pueros. Cic. 2. de Diuinat. 145.

Taciturnitatem alicuius experiri. Cic. de Claris Orat. 124.

Terram experiri facilem. Virg. 2. Georg. 45.

Vim ueneni experiri in aliquo, & eius perceleri interitu uenenum comprobari. Cic. pro Cælio 46.

Vires ſuas experiri. Ouid. 2. de Arte 36.

Vltima experiri. Liu. 3. Decad. lib. 4. 14.

Experiri, cum Infinitiuo, ut Ire per inuitas experiemur aquas. Ouid. epiſt. 17. 40.

Experire, pro experiri, antiquè apud Plautum Aſin. 5. 94.
– ut quenq; amicum uidero,
Dignos indignos adire, atq; experire certum eſt mihi.

Experiri, Actionem intendere in iudicio. Vlpianus Iureconſul. L. Prætor ait. ff. Vbi bonorum rapt. In eum in anno quo primum de ea re experiundi poteſtas fuerit, in duplum: poſt annum in ſimplum actionem dabo. Cic. pro Quintio 20. Siquid in controuerſiam ueniret, aut intra parietes, aut ſummo iure experiretur. Budæus.

Liberali iudicio experiri. Vlpianus in L. Siquis. ff. de Quæſtionibus, Siquis, ne quæſtio de eo agatur, liberum ſe dicat: diuus Adrianus reſcripſit, non eſſe eum antè torquendū quàm liberali iudicio experiatur.

Expertum eſt, pro Experimento comprobatum eſt. Gellius lib. 15. cap. 7. Obſeruatum eſt in multa hominum memoria expertumq; eſt. Cato cap. 157. 9. Citò ſanum facies hac cura: expertum hoc eſt.

Experiendum eſt. Cic. de Amicitia 56.

Experiendus] Adiect. (πειραστέος,) Plin. lib. 16. cap. 35. 2. Ederæ mira proditur natura ad experienda uina.

Brachia experienda dare per luſus. Ouid. 2. Faſt. 74.

Experiundi iuris gratia. Cic. pro Cecinna 24.

Experiens] Adiectiuum, (ἔμπειρος,) ut Parum experiens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 3.

Ingenium experiens. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 7.

Experiens uir, Qui ualde experitur. Cic. pro Cluent. 16. Quas literas A. Aurius uir fortis & experiēs, et domi nobilis, etc. recitat. Horat. 1. epiſt. 18. 9.

Experientißimus ac diligentißimus homo. Cic. 5. Verr. 43. Et 6. Verr. 32. Promptus & experiens homo.

Expertus] Participium, (ἔμπειρος,) ſiue Nomen ex participio: Hoc eſt, experientia doctus & prudens factus. Virg. 1. Aeneid. – uos & Cyclopea ſaxa Experti, reuocate animos. Cic. de Amicitia 55. & iudicare, difficile eſt ſanè niſi expertum.

Doctus & expertus. Cic. 2. de Orat. 39. Dicam enim tibi Catule non tam doctus quàm (id quod eſt maius) expertus.

In rebus ſuis & alterius expertus. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 8.

Loquor expertus. Senec. Thyeſte 5. 10.

Bello expertus. Virg. 7. Aeneid. 47.

Expertus honoribus homo. Plin. in Paneg. 194.

Labores Lucinæ primos experta, id eſt, partū. Virg. 4. Geor.(68.

Manum ſæuam experta eſt. Seneca Hippol. 29.

Pericula mille mecum expertus. Lucan. lib. 1. 61.

Puella uirum experta. Horat. 3. Carm. ode 14. 3.

Credere expertis. Ouid. 5. Faſt. 135.

Animus bellis expertus. Tacit. in Vita Agricolæ.

Expertæ induſtriæ homo. Suet. in Veſpaſ. cap. 4.

Sæuitia experta. Propert. lib. 1. eleg. 3. 4.

Virtus experta, pro explorata. Tacit. lib. 3.

Experta & perſpecta uirtus. Cicero pro Cornelio Balbo, id eſt, probata.

Expertus, cum genitiuo. Liuius lib. 4. bel. Pun. 96. Seruitudinis indignitatisq; homines expertos aduerſus notum malum irritatos eſſe.

Belli expertus. Virg. 10. Aeneid. 34.

Certaminum expertus. Liuius lib. 10. Decad. 4.

Sagittæ expertus. Silius lib. 8. 123.

Experta prodimus. Plinius lib. 16. cap. 13. 2. Hoc eſt, iamdudum approbata.

Experientia] experientiæ, (πεῖρα, ἀπόπειρα, ἐμπειρία, δοκιμασία,) Periclitatio, Planc. ad Cic. li. 10. 18. 9. Quæ ſi aduentus meus repreſſerit, agam gratias fortunæ, conſtantiæq; meæ, quæ ad hanc experientiam excitauit. Virgil. 1. Georg. 1. – atq; apibus quanta experientia parcis.

Veri experientia. Ouid. 1. Metam. 46.

Impigra mentis experientia. Lucret. lib. 5. 292.

Noua experientia. Virg. 4. Georg. 63.

Experimentum] (πεῖρα,) Plinius in Paneg. 50. Diſcat igitur Aegyptus, credatq; experimento, non alimenta ſe nobis, ſed tributa præſtare.

Longa magnaq; experimenta, Vide Longus.

Agere experimenta, Vide Ago.

Capere experimentum, Vide Capio.

Deprehendere experimentis. Quint. lib. 2. cap. 12. 7.

Duci experimentis ad conſentiendum. Quint. lib. 3. cap. 8. 25.

Facere certißimum morum experimentum. Quintilianus libro 3. cap. 7. 10.

Inſpicere aliquem experimentis, Vide Inſpicio.

Expers] expertis, Adiectiuum, (ἄμοιρος,) Quidam ab experior deductum uolunt: alij ab ex, & pars, partis, quaſi ſine parte. Eſt autem expers, ignarus, rudisq;, & nullam rerum experientiam habens. Item qui non ſenſit. Vnde expertē doloris dicimus, qui non ſentit dolorem. Expertem mortis, qui non moritur. Cic. 6. Verr. 20. His quidem in temporibus in omni orbe terrarum uacui, expertes, ſoluti ac liberi fuerunt ab omni ſumptuum moleſtia, munere, &c.

Expers & ignarus eruditionis. Cic. 2. de Orat. 1.

Expers amoris gnati, Qui neſcit & ignorat gnatum amare. Plautus. Pſeud. 7. 8.

Belli expers. Ouid. 5. Metam. 19.

Conſilij, Qui caret conſilio, aut alterius conſilium ignorat. Cice. ad Atticum, lib. 3. 66. 2.

Rudis, ignarus rerum, expers conſilij aut ingenij. Cic. pro Se(ſtio 38.

Corporis, Qui non habet corpus. Cic. 4. Acad. 252.

Cupiditatum & æmulationum. Cic. 1. Tuſc. 70.

Curæ. Liu. 1. ab Vrbe 102.

Curarum expers. Stat. 2. Sylu. 2. 15.

Decoris expers. Ouid. 2. Metam. 77.

Diſcriminis expers. Lucan. lib. 5. 39.

Ferri expers. Plin. 15. cap. 29. 7.

Fraudis expers. Claud. de Nupt. Honorij. 4.

Funeris expers. Ouid. ad Liuiam 12.

Honeſtatis expers ratio aut uoluptas. Cic. 2. de Fin. 64.

Humanitatis expers. Cic. Octauio 4. Idem 2. de Diuinat. 122.

Imperij matris. Plau. Aſi. 10. 2. Id eſt, quæ mater imperat negli(gēs.

Iniuriarum & commodorum. Cic. 3. Verr. 90.

Irarum expers. Silius lib. 7. 104.

Gens iuris expers. Senec. Troad. 12. 11.

Laboris. Plaut. Amph. 4. 18.

Liberalitatis tuæ expers factus ſum. Plin. in Paneg. 40.

Imperitus & expers linguæ Græcæ. Plin. lib. 29. cap. 1. 17.

Motus expers. Lucan. lib. 2. 58.

Nominis expers. Lucret. lib. 3. 49.

Nuptiarum expers. Horat. 3. Carm. ode 11. 3. de puella quadā.

Lumina oculorum expertia ſomno. Lucret. lib. 6. 238.

Opis expertes. Lucret. lib. 6. 250.

Nullius ornamenti expertem præſertim in Republica oratorē eſſe oportere. Cic. 1. de Orat. 138.

Pacis expertes. Ouid. 1. de Ponto eleg. 9. 1.

Omnium periculorum expers. Cic. Planco, lib. 4. 14. 10.

Præmiorum beneficiorumq; expertes aliquos facere. Cice. pro Cornelio Balbo 14.

Rationis. Cic. 1. Acad. 55.

Vtens ratione, & Expers rationis, contraria. Cic. in Topi. 36.

Particeps rationis & cogitationis & Expers, contraria. Cice. 1. de Legibus 33.

Roboris expers. Ouid. 15. Metam. 41.

Sepulchri expers. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 10.

Somni expers. Senec. Herc. fur. 3. 1.

Expers ſui, Se ignorans. Cic. de Amicit. 71.

Expers terroris Achilles, Vide Achilles.

Thalami expertem uitam degere. Virg. 4. Aeneid. 110.

Tributorum expertes. Tacit. lib. 20.

Turpitudinis. Cic. 4. Verr. 139.

Virtutis expers. Virg. 10. Aeneid. 150.

Vndæ cibiq; expers per nouem luces. Ouidius 4. Metamorphoſios 53.

Expers, ablatiuo etiam iungitur. Plaut. Perſa 15. 43. Ea res me domo expertem facit. Id eſt, me abeſſe domo facit.

Expers fama & fortunis. Salluſt. in Catil.

Expers metu. Plaut. Aſina. 3. 31.

Expers eo more. Plaut. Amph. 8. 79.

Expes] om. gen. (ἄελπτος,) Sine ſpe. Acelus Euryſace, Ille orbus, expes liberûm. Idem Medea, Exul inter hoſtes, expes, expers, deſertus, uagus. Hæc Nonius. Tacit. lib. 5. Mox ubi expes uitæ fuit meditatas compoſitasq; diras imprecabatur. Horat. in Arte 4.

Inops & expes. Ouid. 6. epiſt. 33.

Expeto] expetis, pen. corr. expetiui, expetitum, pen. produ. (ἐφίεμαι, γλίχομαι, ἐπιθυμέω, ὀρέγομαι,) expetere, Vehementer petere, & concupiſcere. Cic. 1. Off. Expetuntur diuitiæ tum ad uſus uitæ neceſſarios, tum ad perfruendas uoluptates. Terent. And. 4. 2. 13. Hanc mihi expetiui.

Inter appetere & expetere, Vide Appeto.

Expetere & Abijcere, contraria. Cic. Attico, lib. 6. 120. 3. Nec me κενὸν, in expetēdo cognoſces, nec ἄτυφον, in abijciēdo.

Expetere & aſſequi. Cic. 2. de Orat. 66.

Expetere & Fugere, contraria. Cic. 2. de Finib. 65.

Optare & expetere. Cic. 1. Off. 95.

Expetere & poſtulare. Cic. pro Lege Manilia 39.

Reſiſtere & expetere, contraria. Cicero Quint. fratri, lib. 1. 1. 4. Dum impudentiæ nonnullorum negociatorum reſiſto, dum noſtram gloriam tua uirtute augeri expeto, feci non ſapienter.

Vitare & Expetere, contraria. Cic. pro Milone 37.

Expetere aliquid bona uenia ab aliquo. Terent. Phor. 2. 3. 31.

Depoſcere & expetere aliquem imperatorem ad bellum. Cice. pro Lege Manilia 3.

Expetere in, uel expetere alicui. Plaut. Amph. 7. 31.
– profers carnufex:
Cuius ego hodie in tergo faxo iſta expetāt mēdacia. Ibi. 9.(12.
Nam mea ſit culpa, quod egomet contraxerim,
Si id Alcumenæ innocenti expetat.

A natura expetere aliquid. Cic. 1. de Orat. 66.

Vehementer aliquid expetere. Cic. 1. Off. 42.

Summa cupiditate expetere aliquid. Cic. 6. Verr. 97.

Maximè aliquem expetere. Cic. de Claris Orat. 109.

Expetere aliquem aliquid. Plaut. Caſina. 9. 6.

Expetam alterum præ te. Plautus Merc. 8. 21.

Expetere ab aliquo auxilium. Cic. pro Milone 51.

Coniunx expetitur tauro. Ouid. 9. Metam. 10.

Expetere ius alicuius, pro Curare ut alicui fiat ius, & ius ſuum obtineat. Plaut. Rud. 31. 37.

In concionibus tracta quædam & fluens expetitur oratio. Cicero in Orat. 36.

Expetere pacem multis hoſtijs. Plaut. Amph. 17. 75.

Expetere pœnas ab aliquo. Cic. pro Lege Manilia, 10.

Expetere preces à deo, pro Precari deum. Plaut. Rud. 7. 1.

In gratiam aliquorum reditum eorum expetere. Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 10. 26.

Sapientiam expetere. Cic. 1. de Finib. 72.

Supplicium expetere. Liuius 6. bel. Pun. 69. Tanta auiditas ſupplicij expetēdi, tanta ſanguinis noſtri hauriendi eſt ſitis.

Vitam alicuius expetere. Cic. pro Deiot. 21.

Vita ea expetitur quæ ſit animi corporiſq; expleta uirtutibus. Cicero 5. de Finibus 66.

Natura uoluptatem expeti. Cic. 2. de Finib. 56.

Expetunt, pro Eueniunt. Plaut. Amph. 4. 22.
Ergo in ſeruitute expetunt multa iniqua.

Aetatem expetit. Plaut. Pœnulo 7. 23.
Malo ſi benefacias, id beneficium interit:
Bono ſiquid malefacias ætatem expetit.

Audire expeto. Senec. Hippol. 9.7.

Cognoſcere expeto. Ouid. 7. Metam. 98.

Expetitur unguentis radix aſpalathi: Hoc eſt, prodeſt in unguẽtis. Plin. lib. 12. cap. 24. 1.

Expetendus] (ἐπιθυμητέος,) Dignus qui expetatur. Plautus Perſa 15.55. Forma expetenda liberalem mulierem. Cicero Pulchro, lib. 3. 10. 29. Amicitia expetenda.

Magis expetendus. Catul. in Epithala. Iuliæ 56. de Hymenæo,

Vulgo expetenda atq; optabilia dicendo amplificat atq; ornat orator. Cicero 1. de Orat. 112.

Quod optabile, expetendum eſt: quod expetendum, laudabile. Cic. 4. de Finibus 82.

Magnopere expetendum nihil eſſe in uita niſi laudem atq; honeſtatem. Cic. pro Archia 10.

Magnas & magnopere expetendas res concupere. Cic. in Ora.

Expetenda per ſe uirtus. Cic. 1. de Finibus 39.

Expetens] pen. corr. (ὀρεγόμενος,) Nomen ex participio. Plin. lib. 12. ca. 17. 2. Capræ maleficum frondibus animal, odoratorum uerò fruticum expetentius.

Conſilia ſana expetens. Senec. Hippol. 2.20.

Expetitus] pen. prod. (ἐπιτεθυμημένος,) Aliud participiũ: ut Complexus expetiti. Senec. Thyeſte 64.

Expetiſco] expetiſcis, expetiſcere, Vehementer deſyderare. Plautus Milit. 13.13.

– à luculenta, atq; feſtiua fœmina
Quæ te amat, tum quæ expetiſcit pulchram pulchritudine.

Expeteſſo] expeteſſis, (ἐπιθυμοῦμαι,) expeteſſere, Idem quod petere, ſiue deſiderare. Plaut. Trinummo 5.4.

– ſed hoc non liquet,
Nec ſatis cogitatũ utram potius harũ mihi artẽ expeteſſam.

Idem Epid. 5.71. Antiquum.

Expilo] expilas, pen. prod. (περισυλάω,) expilare, Deripere, Deprædari, furtiuè fraudare: quaſi ne pilum quidem relinquere. Quidam exiſtimant dictum à pilis Romanorum telis, uel à Græco πιλῶ, quaſi ὀπιλῶ, id eſt, complano: quòd qui aut è facie pilos, aut è domo ſupellectilem detrahunt, æquare ac complanare omnia uidentur. Inde apud Iuriſconſultos titulus eſt, De crimine expilatæ hæreditatis: & qui alienam hæreditatem expilauerit, extraordinarie ſolet coerceri. Cicero in Parad. 55. Si ſocios ſpolias, ærarium expilas. Sueton. in Nerone, cap. 26. Tabernulas etiam effringere & expilare, quintana domi conſtituta. Cicero 6. Verr. 26. Quum in ſuſpicionem ueniſſent ſuis ciuibus fanum expilaſſe Apollinis.

Oculos genis expilare. Ouid. 13. Metam. 124.

Expilare ſocios, & diripere prouincias. Cic. pro L. Manil. 39.

Spoliare & expilare regem. Cic. 6. Verr. 55.

Expilare theſauros. Liu. 1. bel. Maced. 45.

Expilatus] pen. prod. Participium, (περισεσυλημένος,) Ci. 3. de Orat. 67. Quæ quoniã iam aliunde non poſſumus, ſumenda ſunt nobis ab iis ipſis à quibus expilati ſumus.

Armarium expilatum, pecunia ablata. Cic. pro Cluentio 143.

Expilator] pen. prod. Verbale, (περισυλητής,) Aſconius, Expilatores ſunt atrociores fures, qui ne pilum quidem relinquunt in corpore ſpoliatorum. Cic. ad Qu. fratrem, li. 1. 1. 13. Quum urbs cuſtodem, non tyrannum: domus hoſpitẽ non expilatorem recepiſſe uideatur?

Expilatio] Verbale, (περισύλησις,) Cic. 2. Off. 102. Tanta ſublatis legibus & iudiciis expilatio, direptioq; ſociorũ. Sic 5. Verr. 6. Expilatio Aſiæ.

Expingo] expingis, expinxi, expictum, (καταγράφω,) ex pingere, Idem quod pingere ſignificat. Plin. lib. 35. cap. 7. 1. Quoniam & pericula expingimus, nequis miretur & rogos pingi. Cic. 5. Tuſcul. 161. Qui motus hominum, qui

ferarum non ita expictus eſt, ut quæ ipſe non uiderit, nos ut uideremus effecerit?

Expio] expias, (ἀφοσιόω,) expiare, Purgare, & mundum ac purum facere. Valer. lib. 1. cap. de Somniis, ſupplicem ſacrificio expiauerat. Liuius 1. ab Vrbe 113. de Horatio, qui Horatiam ſororem interfecerat, imperatũ patri ut filiũ expiaret pecunia publica. Plinius lib. 33. cap. 11. 5. de lectis argenteis, Quæ omnia expiauit bellum ciuile Syllanum. Idem, Hæc ſæpe expiata magicis euentibus. Plinius in Paneg. 54. miſeras uoluptates uino & ignibus expiauit. Idem epiſtol. 163. quem errorẽ magnis documentis expiauit in ſummum periculum adducta. Id eſt luit. Perſius Saty. 2. 4.

Ecce auia aut metuens diuûm matertera, cunis
Exemit puerum, frontemq;, atq; uda labella
Infami digito, & luſtralibus antè ſaliuis
Expiat, arentes oculos inhibere perita.

Procurare & expiare. Cice. 2. de Diuinat. 195. Officium autem eſſe eius, prænoſcere dei erga homines mente qua ſint, quidq; ſignificent, quemadmodumq; ea procurentur atque expientur.

Expiare cædem cæde, & ſanguinem ſanguine. Salluſt. de Rep. ad Cæſarem.

Crimen expiare. Sene. Medea 8.14.

Expiare egeſtates latrocinii ſui. Cic. 14. Philip. 391. Ex uetuſto codice legendum ad explendas, &c.

Errata expiare. Cic. de Aruſp. reſp. 20.

Forum ab illis nefariis ſceleris ueſtigiis expiare, Cicero pro Rab. Perd. reo, 7.

Expiare iniuriam. Plin. epiſt. 159. b.

Expiare manes mortuorum. Cic. in Piſonem 11.

Manus cæde expiare. Sene. Herc. fur. 11.5.

Numen Cereri ſupplicio alicuius expiare. Cic. 6. Verr. 99.

Supplicio alicuius religiones expiare. Cic. pro Milone 14.

Religionem ædium expiare. Cic. de Aruſp. reſp. 8.

Sacrum commiſſum quod expiari poterit, ſacerdotes expianto. Cic. 1. de Legibus 36.

Expiare ſcelera: Id eſt, punire. Cicero in Piſonem 67. Tua ſcelera dii immortales in noſtros milites expiauerunt. Id eſt, propter te afflixerunt noſtros. Sic Expiare iniurias legatorum, Liuius 1. ab Vrbe 57. Atq; eadem quoq; ratione luxũ populi expiare ſolent bella: teſte Plinio lib. 33. cap. 11. 5. Horat. 1. Carm. ode 2. 6.

Cui dabit partes ſcelus expiandi Iuppiter?

Expiare ſomnium. Valer. de Somniis, cap. 2.

Violata expiabuntur. Cic. Attico, lib. 1. 12. 11.

Expiatus, pen. prod. Partic. Cic. 1. Phil. 22. Quem potes recordare in uita tibi illuxiſſe diem lætiorem, quàm quum expiato foro, diſſipato concurſu impiorum, &c.

Cruoribus expiatis uncta arma. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.

Expiationis necis humanæ ab imprudentibus admiſſæ exemplum uidere licet apud Herodotum lib. 1.

Expiatio] Verbale, (ἀφοσίωσις,) Cic. 1. de Leg. 57. At uero ſcelerum in homines atq; impietatum nulla expiatio eſt.

Expiabilis] & hoc expiabile, pen. corr. (ἀφοσιωτὸς,) Adiectiuum: ut Bellum expiabile. Cic. 13. Phil. 343. Id eſt neceſſarium & expiandi gratia ſuſceptum piacula admiſſa. Bud.

Expiro] expiras, penultima producta, (ἐκπνέω, ἐκψύχω, ἐξατμίζω,) expirare, Spiritum emittere: dictum, ut ait Nonius, uel à ſpiritu effuſo, uel à ſpiraminibus. Lucilius libro 3.

Expirãs animã pulmonib. æger agebat. Liu. 2. ab Vrbe 87.
Inter primam curationem expirauit.

Foras expirare. Lucret. lib. 6. 164.

Expirare animam, pro Mori. Virg. 11. Aeneid. 177.

Expirare auras dicitur amnis Plinio lib. 5. cap. 9. 15.

Auras expirare dicitur etiã homo, pro Mori. Ouid. 3. Met. 25.

Expirare flammas transfixo pectore. Virg. 1. Aeneid. 10. Vbi Seruius, Non animam dicit flammas: ſed cum anima, fulminis flammam euomentem.

Flammam expirare ruptis caminis dicitur Aetna, à Virgi. libro 3. Aeneid. 116.

Odorem grauem expirare de corpore. Lucret. lib. 4. 25.

Saniem expirat ſerpens. Silius libro 6. 56.

Cadauera expirant uermes. Lucret. lib. 3. 144.

Expirauit libertas per metaphoram. Plin. in. Paneg. 96.

Expiratur, pen. prod. Imperſonale. Plin. lib. 11. cap. 37. 49. Eandem eſſe ei naturam quam cerebro colligunt, quoniam prætenui eius membrana modò inciſa ſtatim expiretur. De ſpina lumborum oſſea.

Expirans] pe. prod, Participiũ, (ἐκπνέων,) ut Pectus expirans iras. Catullus in Argon. 59. 39.

Sanguinis expirãs calidũ de pectore flumen. Lucret. lib. 2. 71.

Extremus expirantis hiatus. Quintil. libro 6.

Expiraturus] pen. prod. Aliud participium, (ἐκπνεύσων) ut Flos expiraturus ad primos Auſtros. Stat. 2. Sylu. 1. 22.

Expiratio] Verbale, (ἔκπνευσις,) Cic. 2. de Nat. deo. 118. Eiuſdẽq; expirationib. aer alitur & æther, et omnia ſupera.

Expiſcor] expiſcaris, pe. pro.) ἐξετάζω, ἐξιχνιάζω,) expiſcari, Eſt diligentiſſimè quærere ubinam piſces lateant, authore Donato.

Expiſcari per metaphoram, pro indagare. Terẽt. Phorm. 2. 3. 35. Proinde expiſcare, quaſi non noſſes. Verbum tractum à piſcatorib. ut ait Donat. Sic Cic. ad Pætũ, li. 9. 19. 1. Neſcis me ab illo omnia expiſcatum? Idem in Piſonem, 54.

Expiſſo [expiſſas, (πυκνόω,) expiſſare, Spiſſum facere. Plinius lib. 25. cap. 13. 9. Semine trito expreſſus, & ſole denſatus in paſtillos, necat ſanguinẽ expiſſando. Ex uetuſto codice legitur Sãguine ſpiſſando. Idem libro 20. cap. 7. 1. Expiſſatum lac. Legitur & Spiſſatum lac.

Explano] explanas, pen. prod. (διομαλύνω, ἐξομαλίζω, ἐξαπλόω, δηλόω,) explanare, Planum facere: ut Explanatus in denos pedes cortex. Plin. lib. 16. cap. 8. 4.

Explanare, Declarare, manifeſtare, exponere. Terent. Phorm. 2. 3. 33. Quem amicũ tuũ ais fuiſſe iſtũ? explana mihi. Cic. 7. Verr. 76. Explanandum eſt enim diligentius eorũ cauſa qui locum ignorant.

Docere & explanare quid faciendum. Cic. 1. Offic. 142.

Ille omnia tibi explanabit. Cic. ad Appium, lib. 3. 1. 1.

Quod non intelligitur explanare. Cic. Attico, lib. 13. 268. 4.

Apertius aliquid explanare. Cic. 2. de Finib. 98.

Diligentius aliquid explanare. Cic. Attico, lib. 14. 312. 1.

Coniectura quædam explanare longè aliter atq; ſunt. Cic. 2. de Oratore, 155.

Maximè rem aliquam explanare. Cic. in Orat. 44.

Rem uniuerſam tribuere in partes, latẽtẽ explicare definiẽdo, obſcurã explanare interpretando. Cic. de Clar. Orat. 78.

Vim legis cæleſtis explanare. Cic. 2. de Legibus, 15.

Explanare uerba, pro Diſtinctè pronuntiare. Plin. in Paneg. 109. Inde apud Senecã lib. 1. de Ira. Explanabilis uox contraria confuſæ.

Explanari, Paſſiuum, (ἐξαπλοῦσθαι,) Cic. 1. Acad. 47. Poſt argumentis & quaſi rerum notis ducibus utebantur ad probandum, & concludendum id quod explanari uolebant.

Qualis differentia ſit honeſti & decori, facilius intelligi quàm explanari poteſt. Cic. 1. Offic. 133.

Explanatus] pe. pro. Particip. (ἐξηπλωμένος,) Cic. 1. Aca. 30. In lingua etiam explanatam uocum impreſſionem.

Explanatè] pe. pro. Aduerb. (ἐξηπλωμένως,) Aperte. Cic. in

Orat. 63. Erit igitur hæc facultas in eo quẽ uolumus eſſe eloquentem, ut definire rem poſſit: neq; id faciat tam preſſe & anguſtè, quàm in illis eruditiſſimis diſputationib. fieri ſolet, ſed cum explanatius, tum etiam uberius, & ad cõmune iudicium popularemq; intelligentiam accommodatius.

Explanator] pen. prod. (ἐξαπλωτὴς, ἑρμηνεὺς,) Qui interpretatur & exponit. Cic. 1. de Diuin. 189. Sũt enim explanatores, ut grammatici poetarum.

Deorum explanatorẽ habere. Cic. 2. de Diuin. 196. quo loco quædam exemplaria legunt explanationem.

Explanatio] Verbale. (ἐξάπλωσις, ἑρμηνεία,) ut Adhibere explanationẽ. Cic. 1. de Diuin. 190. Plin. lib. 10. cap. 68. 2. Arduæ explanationis omnia. Vide Interpretor.

Explanatio animi. Plin. lib. 11. cap. 51. 6.

Portentorum explanationes. Cic. de Aruſp. reſp. 16.

Explanatio, figura eſt rhetorũ, Authori ad Heren. lib. 4. 160. quæ reddit apertam & dilucidam orationem.

Vniuſcuiuſq; propoſitionis explanatio. Author ad Herẽnium libro 4. 167.

Emendata explanatio. Quintil. lib. 1. cap. 5. 21.

Illuſtris explanatio & commoratio una in re, permultum mouet. Cicero 3. de Oratore, 112.

Explanto] explantas, (ἀποφυτεύω,) explantare: contrariũ eſt ſimplici Planto. Columel. lib. 4. cap. 14. 1. Pampini ſe capreolis illigẽt ſuis, ne uẽtis explantẽtur. Idẽ lib. 5. cap. 9. 6. Antè quàm explantes arbuſculam, &c.

Explendeſco] explẽdeſcis, explendui, (ἐκλάμπω,) explẽdeſcere, Eminere. Suet. in Tit. Veſp. cap. 3. In puero ſtatim corporis animiq; dotes explenduerunt.

Expleo] exples, expleui, expletum. pe. pro. (ἐκπληρόω, ἀποπληρόω, ἀναπληρόω,) explere, Implere ſignificat. Virg. 4. Geor. Improbus ingluuiem raniſq; loquacibus explet. Variis nominibus iungitur.

Explere, Satiare. Terent. Heaut. 1. 1. 78. – hem, tot mea
Solius ſoliciti ſunt cauſa, ut me unum expleant?

Explere aliquem ſcribendo. Cic. ad Curionem, lib. 2. 1. 4. Hoc eſt ſcribendo ſatisfacere.

Explere & cumulare. Cic. 2. Offic. 25.

Explere & ſatiare. Cic. in Partit. 52.

Explere & ſaturare. Cic. 5. Verr. 83.

Quod aliquibus defuit, explere. Cic. de Clar. Orat. 79.

Explere animum alicui, pro Satisfacere. Terent. Hecy. 5. 1. 28. Ibidem, 5. 2. 19.

Explere animum ſuum, pro Satisfacere animo. Terent. And. 1. 2. 17. Vide Animus.

Explere annos ducẽtos. Pli. lib. 7. ca. 48. 2. Col. li. 8. ca. 11. 4. Quum trimatum expleuit, optimè progenerat.

Annos triginta explere imperio. Virg. 1. Aeneid. 55. Id eſt annos triginta regnare.

Luna quater plenis expleuit cornibus annũ. Oui. 7. Met. 108.

Annos fatales expleuimus. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 11.

Inſaturabiliter prætèr. ann. expletur Saturnus. Ci. 2. de Na. de. (92.

Explere auaritiam ſuam pecunia. Cicero pro Roſc. Amer. 89.

Explere cicatricem. Plin. lib. 36.

Cõnſilium, pro exequi. Cæſar 1. bell. Ciuil. 286.

Cupiditates multa opera & impenſa. Cic. 1. de Finib. 71.

Expletur ieiuna cupido. Lucret. lib. 4. 176. Id eſt fames.

Damnationem. Cic. pro Cecinna 21.

Deſyderium alicuius. Liuius 1. ab Vrbe, 40.

Supremum diem expleuit. Tacit. libro 3.

Explere quatuor digitos longitudine. Plin. lib. 18. cap. 27. 4.

Omnem expectationẽ diuturni deſyderii noſtri explere. Cic. 1. (de Orat. 102.

Famem. Cicero in Vatinium, 24.

Fructibus uitæ nunquam explemur. Lucret. lib. 3. 205.

Ieiunia explere.Seneca Thyeſte,1.13.
Intemperantiam alicuius explere.Cic.de Aruſp.reſp.38.
Dolor expletur lachrymis.Ouid.4.Triſt.eleg.3.8.
Legiones ſupplemento aliquo.Liuius ab urbe 131.
Libidinem ſuam.Cicer.6.Verr.41.
Mentem expleri nequit.Virg.2.Aeneid.144.
Miſerijs alicuius expleri.Cicero pro Sylla,68.
Mortalitatẽ explere. Tacitus in calce libri quinti,de Tiberio.
Mundum bonis omnibus expleuit Deus.Cic.De uniuerſ.11.
Munus.Cicero de Prouincijs Conſul.29.
Numerum.Cicero 6.Verr.70.Sperabat ijs militibus, quos ex eo loco deduxiſſet, explere ſe numerum nautarum & remigum poſſe.
Numerum legitimum conſuetudinis.Cic.7.Verr.46.
Numeros in fidib.explere,& conficere uerſus.Ci.4.Aca.46.
Odium.Liuius libro 4.factis ſimul dictiſq; odium explet.
Excuſatione officium ſcribẽdi explere.Cic.Tironi,lib.16.25.
2.Noli committere ut excuſatione potius expleas officium ſcribendi,quàm aſsiduitate epiſtolarum.
Opus alterius explere.Ouidius 3.Metam.130.
Partem relictam explere.Cicero 3.Offic.43.
Adimere prouidentiam,& cura explere. Liu. 10.bel.Pu.20.
Rimas explere.Cicero in Oratore,136.
Explere ſe.Plautus Curcul.8.16.
Explere ſe largitionibus.Cic.2.Philip.65.
Sanguine aliquorum non poteſt expleri crudelitas. Cicero 1. de Orat.114.
Dilatare uerbis,& mollioribus numeris explere ſententias. Cicero in Oratore,23.
Aptè explere concludereq; ſententias.Cic.in Orat.135.
Sitim diuturnam explere.Cicero de Senect.24.
Stipendia explere.Tacit.libro 3.
Summam.Liu.8.bell.Maced.106.
Ad trecentorum ſummam expleuit.Liu.2.ab.Vrbe 5.
Tecta frugibus exples.Catull.in.Carm.ſeculari,32.4.
Tenebras explere. Stat.9.Theb.151. -alio geminatum lumine uulnus Expleuit tenebras, Id eſt effoſſo etiam altero oculo totus euaſit cæcus.
Vitam beatam.Cicero 2.de Finib.69.
Vrbes explere erroribus.Tibull.lib.1.eleg.4.14.
Explere,aliquando pro Minuere uſurpatur. nam Ex propoſitio nonnunquam priuatiua particula eſt.Ennius,Nauibus explebant ſeſe,terriſq; replebant.Vir.6.Aeneid.109.
-explebo numerum,reddarq; tenebris. Vide Seruium.
Explenunt,pro Explent,ſcripſere ueteres.Feſtus.
Expletus] penul.prod.Participium,(ἐκπεπληρωμένος,)ut Expletum omnibus ſuis partibus, ſiue omnibus ſuis numeris.Cic.3.de Finib.50.Et 2.de Natura deorum,52.
Spectando expletus.Catull.in Argon.59.54.
Dapibus expletus.Virg.3.Aeneid.126.
Finis expletus pudoris,Id eſt præterierunt anni uirginitatis. Stat.1.Achill.59.
Fines expleti humani æui.Stat.5.Sylu.1.52.
Perfectus & expletus omnibus ſuis numeris & partibus mundus.Cic.2.de Nat.deor.52.Idem 2.de Finib.79.Habes undiq; expletam & perfectam Torquate formam honeſtatis.
Amicitiæ munus expletum ſit.Cic.de Amicit.60.
Corruptus ſanguinis expletis naribus ibat.Lucre.lib.6.242.
Querela expleta annis.Ouid.2. Amor.eleg.6.2.
Animi & corporis uirtutibus expleta uita expetitur.Cic.5. de Finib.66.
Voluptas expleta flendi.Stat.2.Sylu.13.
Expletio] Verbale.(ἐκπλήρωσις,)Cic.5.de Finibus 72.In eaq; expletione naturæ ſummi boni finem conſiſtere,&c.

Explementũ] explementi,(ἐκπλήρωμα,)Sene.epiſt.121.
Si ſcieris cacumina arborum,explementum eſſe uentris.
Explebilis] et hoc explebile,pe.cor.(ἐκπληρωτὸς,)Quod expleri poteſt. Cic. 4.Tuſc.32.Indigẽtia,libido explebilis.
Explico] explicas,pen.corr.explicui & explicaui,explicitum,pen.corr.& explicatum,pen.prod.(ἀναπτύσσω,)explicare,Extendere atq; euoluere.Plaut.Milit.20.7.Orant te,ut eas,uentus operam dum dat,ut uelum explicent.
Virg.2.Georg.
Sed trudit gemmas,& frondes explicat omnes.
De præterito huius uerbi,uide Gell.lib.1.ca.7.circa finem.
Explicare acies,& Explicare agmen dicũtur Imperatores exercituum,quum milites ſuos in patentem locũ exponunt ad concertationem ineundam.Liuius 4.ab Vrbe, 116.Et lib. 10.bell.Pun.19.
Explicat pauo alas.Martialis lib.13.70.
Tumulus diffuſo uertice campũ explicat, Id eſt ſummitate planitiem latam exhibet.Lucan.lib.3.76.
Legio explicuit cohortes.Virg.2.Georg.56.
Curſum explicare citatis paſsibus.Seneca Hippol.10.3.
Explicare enſem,Euaginare.Ouidius.
Explicare epiſtolam,pro Aperire,& clauſam reſerare.Cic.ad Qu.frat.lib.3.17.22.Quũ hanc iam epiſtolã explicarẽ,tabellarij à uobis uenerunt.Sed hic legendum eſt complicarẽ: & ita habent codices emendati.
Laxare forum,& uſq; ad alium locum explicare.Cicero Attico,libro 4.86.5.
Frontem ſolicitam explicuere.Horat.3.Carm.Ode 29.4.
Latus explicare.Seneca Thyeſte,9.5.
Ligna explicat natura in flãmas.Id eſt reſoluit.Luc.li.2.177.
Proferre atq; explicare literas.Cic.4.Verr.73.
Luxus ſuos explicare. Lucan.lib.10.22.
Explicare turbidum mare intelligitur apud Senecam in Hercule Oeth. 4. 45. pro turbatum componere & ſerenare,& quaſi corrugatum explicare.
Explicare naues.Hirtius lib.4.52.
Orbes explicare, dicuntur ſerpentes quum repunt. Ouid.15. Metam.144.de Aeſculapio in ſerpentem mutato,
-deus explicat orbes,&c.
Explicare ordines.Liu.1.ab Vrbe,117.Et li.7.bel.Mace.121.
Pennas ſuas explicat pauo.Ouid.2.Amorum,eleg.6.11.
Scholam explicare.Cic.2.de Finibus 1.Vide ſchola.
Serpentẽ explicare,eſt Occidere ſerpentẽ. Mortuus enim ſerpens explicatur,& in longũ porrigitur.Lucan.lib.5.17.
-adhuc rudibus Pæan Pythona ſagittis Explicuit.
Turmas omnes explicuit Cæſar.Lucanus lib.6.2.
Veſtem explicare.Cic.1.de Orat.78.
Porrigit ſe ad alienas utilitates uirtus,atq; explicat.Cicero Hoc eſt tota eſt in alienis utilitatibus.
Explicat umbrã porticus,quãdo eam reddit. Martial. lib.1.2.
Vndas ſpatioſas in longum explicat fluuius.Ouid.ad Liuiã 5.
Volumen ſuum explicare.Cic.pro Roſc.Amer.61.
Explicare atq; expedire negotium aliquod. Cicero ad Sulpit. libro 13.27.4.
Explicare cœnas duas unica menſa.Martialis libro 1.98.
Explicare iter,pro Perficere.Plinius epiſt.154.
Explicatam tibi rem dabo.Plaut.Pſeud.14.22.
Se explicare. Cn. Magnus Domitio in epiſt.ad Attic.libro 5. (164.2.
Explicare ſe laqueis.Cic.7.Verr.118.
Liberate & explicate. Cicero ad Cornificium, libro 12. 25.14.
Explicare prouinciam cinctam undiq; periculis celeritate cõſilij.Cicero pro Lege Manilia,20.
Explicare, pro explanare atq; oſtendere: quoniam quæ extenduntur,

perfectius uideri ſolent. Cic.4.Verr.133.Quæ nobis alio loco planius explicabuntur.
Quod quæritur,explicare.Cic.2.de Finibus 30.
Dilatare & explicare.Cicero 1.de Oratore,79.
Exponere,& non explicare.Cic.de Claris Orat.85. Quod ex quibuſdam capitib.expoſitis nec explicatis intelligi poteſt.
Explicare,atq; omnia in dicendo conſequi. Cic. pro Cluent.4.
Apertiſsimè planiſsimeq; explicare.Cic.4.Verr.112.
Breui explicare aliquid.Cic.Attico,lib.8.147.1.
Expeditè explicare.Cic.de Claris Orat.127.
Magnificè explicare aliquid.Cic.Attico,lib.15.327.6.
Mirificè explicare aliquid.Catul.de Caluo,epigr.50.1.
Fando explicare aliquid.Virg.2.Aeneid.72.
Definitione aliquid explicare.Cic.3.de Finibus,51.
Captiones explicare.Cic.2.de Diuinat.60.
Carmina explicare alicui.Catull.de Caluo,epigr.50.1.
Cauſam alicuius rei explicare.Cic.Attico,lib.7.123.5.
Rerum nouarum cauſas explicare.Cic.Luceio,lib.5.12.13.
Incredibilẽ fabricã naturæ explicare. Cic. 2.de Nat.deo.108.
Geometricum quiddam,aut Phyſicum, aut Dialecticum explicare.Cicero 2.de Diuinat.183.
Infantiam alicuius dicendo explicare non poſſe. Cicero 3.de Orat.79.
Explicare atq; excutere intelligentiã ſuam. Cic.3.Offic.107.
Interpretationem alicuius explicare.Cic.1.de Diuinat.71.
Interpretari leges & æquitate explicare.Cic.9.Philip.263.
De præceptis, quæ ad inſtitutionem uitæ communis pertinere uidentur,libris explicare.Cic.1.Offic.14.
Mentem ſuam de quaq; re uerbis explicare.Cic.in Orat.63.
Nomen aliquod explicare.Cic.Attico,lib.13.284.3.
Summorum Oratorum orationes Græcas explicare.Cicero 1. de Orat.75.
Orationẽ longam & uerbis ualde bonis explicare. Cicero 2. de Lege Agraria,28.
Ordines temporum explicare.Cic.de Claris Orat.8.
Philoſophiam explicare.Cic.2.de Diuinat.8.
Totam rationem omni & perſonarum genere & literarũ explicare.Cicero pro Flacco,35.
Rationem belli explicare.Cicero de Prouinc.Conſul.29.
Dictione rem aliquam explicare.Cic.de Orat.33.
Se dicendo explicare.Cicero pro Flacco,7.
Sententiam explicare.Quintil.lib.2.cap.15.10.
Sentẽtiam ſuã de aliqua re libris explicare.Cic.1.de Diuin.11.
Verbis explicare.Cicero de Vniuerſ.47.
Vitam alicuius totam explicare, atq; eam non modò in animis iudicum, ſed etiam in oculis cõſpectuq; omnium exponere. Cicero 1.Verr.15.
Voluptatem explicare.Cicero 2.de Finibus,20.
Explicitus] pe.corr.Participium.(ἀναπεπτυγμένος,)Cic. Attico libro 9.175.6.Sed ita meruiſſe illum de me puto, ut ἀχαριστίας crimen ſubire non audeam,quanquã à te eius quoq; rei iuſta defenſio eſt explicita. Hoc eſt explicata.
Explicitus liber,pro abſoluto.Mart.lib.11.101.Idẽ li.14.1.
Verſibus explicatum eſt omne duobus opus.
His explicitis rebus, duas in caſtris legiones retinuit.Cæſar, 3. bell.Ciuil.35.
Tractatus explicitus.Vlpianus in L.1.ff.ad Senatuſconſ. Trebel.Explicito tractatu, qui ad fideicommiſſa ſingularũ rerum pertinet:tranſeamus nunc ad interpretationem Senatuſc.Trebel.Explicitus igitur liber dicẽdũ eſt,non explicit.
Explicitius,Comparatiuum,(ἀναπτυκτότερον,)ab explicito. Cæſar 1.bell. Ciuil. 286.Sed ex propoſitis cõſilijs duobus, explicitius uidebatur,ad Ilerdam reuerti.
Expliciturus,pe.pro,Particip.(ἀναπτύξων,)Stat.1.Theb.29.
Montibus aut latè Graijs effulta nitebant
Atria,congeſtos ſatis explicitura clientes.
Explicatus, pen. prod. Nomen ex participio.(ἀνάπτυκτος,) Cicero Attico,libro 9.175.2.Salutares te mihi literas miſiſſe,neq; ſolum has longiores,quibus nihil poteſt eſſe explicatius,nil perfectius.
Facilis & explicata cauſa.Cicero pro Planco,3.
Cognitio de aliquibus rebus explicata.Cicero de Vniuerſ.9.
Opinio explicata uberius & ornatius, Vide Ornate in Orno.
Illuſtris & explicatus locus.Cicero 2.de Orat.194.
Explicata diligẽtiſsime philoſophia Græcis literis.Ci.1.Aca.6.
Reliqua explicata. Cic.Attico,lib.16.333.5. Maxime autem me angit ratio reliquorum meorum:quæ quanquam explicata ſunt,tamen quòd & Dolabellæ nomẽ in his eſt, & attributione mihi nomina ignota,conturbor.Id eſt quãquam ſint ſoluendo qui mihi debent, uel non ſit controuerſa perſecutio.Ibidem, 339. 8. Me res familiaris mouet:rem dico: imò uero exiſtimatio:quum enim tanta reliqua ſint, ne Terentiæ quidem adhuc quod ſolum expeditum eſt.Sic impedita nomina dicuntur,quæ non ſunt expedita. Budæus.
Explicata & explorata ratio ſalutis ſuæ.Cic.Torq.lib.6.1.6.
Veteris cuiuſdam memoriæ non ſatis explicata recordatio.Cicero 3.de Oratore 3.
Explicata & Addubitata res,contraria.Cic.1.Offic.117.
Explicata tota Carneadis ſententia.Cicero 4.Acad.175.
Planiſsimo loco explicata urbs.Cic.2.pro Lege Agrar.94.
Explicatus] huius explicatus, penul.prod.(ἀνάπτυγμα,) Plin.lib.8.cap.42.12.Quibus non uulgaris in curſu gradus,ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio.
Explicatus,pro declaratione.Cic.3.de Nat.deo.136.Vt intelligeretis q̃ eſſet obſcura,& q̃ difficiles explicatus haberet.
Explicatio] Verbale,(ἀνάπτυξις,)Vt Rudentis explicatio Cicero 1.de Diuinat.206.
Explicatio] (κατάστρωσις,)Declaratio. Cic.3.de Fini.22. Multũq; ad ea quæ quærimus,explicatio tua iſta profecerit.
Facilis aliquarum rerum explicatio.Cic.7.Philip.217.
Illuſtris & perpolita explicatio.Cic.2.de Orat.65.
Explicatio fabularum, & Enodatio nominum. Cicero 3. de Nat.deo.84.
Naturæ explicatione aliquid interpretari.Cic.1.de Diui.193.
Verborum explicatio probabatur, id eſt qua de cauſa quæq; eſſent nominata,quam etymologiam appellabãt. Cicero 1. Academ.46.
Explicator] pe.pro.Verbale,(ἀναπτυκτὴς,)Qui exponit. Cic.de Orat.17.At laudatus eſt ab omnibus,fateor: ſed ita ut rerum explicator prudens,ſeuerus,grauis, non ut in iudicijs uerſaret cauſas,ſed ut in hiſtorijs bella narraret.
Explicatrix] pe.pro.Verb.fœm.(ἀναπτύκτις,)ut Explicatrix orationis perpetuæ,eſt uis dicendi.Cic.1.Acad.47.
Explicabilis] & hoc explicabile,pen.corr.(ἀναπτυκτὸς,) ut explicabilis menſura,Plin.lib.4.cap.13.7.
Difficilis & explicabilis res.Cic.Attico,lib.8.147.11.
Explicate] pe.pro. Aduerb.(ἀναπεπτυγμένως,) Clare & aperte.Cic.3.de Orat.30.Qui diſtincte, qui explicate, qui abundanter,qui illuminate & rebus & uerbis dicunt.
Explodo] explodis,pen.prod:exploſi, exploſum,(ἐκκροτέω,ἀποκροτέω,) explodere,Nõ tantum ſignificat (inquit Valla lib.5) eijcere:ſed eijcere manibus, & quidem cum ſono pulſantibus:qualiter quempiam è domo,è theatro, ex aliquo concilio iniectione manuum, aut pulſatione eijcimus.Quod apparet ex alijs à plodo compoſitis, complodo & ſupplodo.Cicero 1.de Orat.135.Itaq; nos raucos ſæpe attentiſsimè audiri uideo: tenet enim res ipſa atq; cauſa: at Aeſopũ,ſi paulùm irraucuerit,explodi.Idẽ 2.de Diu.130.
Sed

Sed hoc quidem genus diuinationis uita iam communis exploſit.

Explodere & eijcere. Cic. pro Cluentio, 69.

Exploſus] pen. prod. Participium. (ἐκκεκροτημένος,) Cic. Quint. fratri, lib. 11.14.3. Multa dixi in ignobilem regẽ, quibus totus eſt exploſus.

Exploſa ſententia. Cic. 1. Offic. 10.

Exploro] exploras, pen. prod. (κατασκοπέω, ὠτακουστέω. ἐπισκοπέω,) explorare, Exclamare, & ueluti fletu quodam uociferari. Varro, Gemit, explorat, turbam omnem concitat. Feſt. Pomp. Explorare antiqui pro exclamare uſi ſunt: ſed poſtea, proſpicere & certum cognoſcere, cœpit ſignificare.

Explorare, Sagaciter inquirere, tentare, obſeruare. Brutus Ciceroni in epiſt. ad Brutum, 16.17. Futura quoq; , niſi antè ſit occurſum explores, ne ſe inſinuẽt. Plin. epiſt. 311. Locus ſuſpectus & mollis, quẽ ego interim explorare modico impendio iuſsi, an recipere & ſuſtinere opus poſsit.

Amenta explorare in digitis. Stat. 11. Thebaid. 88.

Animos alicuius explorare. Ouid. 1. de Arte aman. 92.

Animum ſtimulis explorare. Tacit. lib. 17.

Bonitatem panis explorare guſtu. Columel. lib. 1. cap. 8.

Expoliẽdum limandumq́; ſe alicui uiro docto permittere. Plin. Iunior libro 1. epiſt. 10. ad Arricum Clementem.

Taurus cornua explorat in truncis. Lucanus lib. 2.120.

Iugulo alicuius dexteram ſuam explorare. Silius lib. 11.72.

Explorare diem aliquam. Cic. Attico, lib. 12.249.2.

Fines & littora gentis explorant. Virg. 7. Aeneid. 30.

Explorare fugam. Cic. 7. Verr. 36.

Inſidias explorat lupus circum ouilia. Virg. 3. Georg. 107.

Explorare iter. Liuius 3. ab Vrbe 34.

Iter cæcum explorare. Ouid. 10. Metam. 92.

Locos nouos explorare. Virg. 1. Aeneid. 63.

Mentes explorare. Silius lib. 5.12.

Explorare portas, Obſeruare. Virg. lib. 9.

Explorare prouinciam aliquam. Cic. pro Lege Manil. 24. Sic Explorare conſilium hoſtium, Cæſar 8. bel. Gall. 68.

Rem notam explorare. Cic. Attico, lib. 6.119.4.

Ventos explorare. Virg. 3. Aeneid. 103.

Vias explorare. Tibull. lib. 2. eleg. 1.16.

Vires explorare. Stat. 8. Thebaid. 9.

Exploratum eſt mihi. Cic. de Seneċt. 61. Quis eſt tam ſtultus, quãuis ſit adoleſcens, cui ſit exploratum ſe ad ueſperum eſſe uicturum? Terent. Phorm. 4.3.23. Iam id exploratum eſt. Lucil. lib. 29. Certũ ſcio eſſe ut dicis: nam mihi erant de illo explorata omnia.

Satis eſt exploratum. Ouid. 5. Metam. 73.

Exploratum eſt mihi de hac re. Cic. pro Cælio, lib. 2.15.17.

Exploratum habeo, Idem ſignificat quod exploratũ eſt mihi. Cicero De amicitia, 80. Idem libro 3. Offic. Hac ui non utatur, ne ſi exploratum quidem habeat, id omnino neminem unquam ſuſpicaturum.

Exploratum dicere. Plaut. Cap. 11.112. Quin exploratum dico, & prouiſum hoc tibi.

Explorare, Siccare, authore Nonio. Virg. lib. 1. Georg. Et ſuſpenſa focis explorat robora fumus.

Exploratus] pen. prod. Participium, (κατεσκοπημένος,) ſignificat certum: ut Explorata ſalus: cuius contrarium eſt, Salus deplorata. Cic. ad Appium, lib. 6.12.11.

Facilis & exploratus. Cic. Attico, lib. 16.332.5.

Conſulatus exploratus & domi conditus, Vide conſulatus.

Fides explorata. Stat. 3. Sylu. 5.9.

A timore exploratæ literæ. Cic. Attico, lib. 3.58.2.

Pacem exploratam habere. Cic. 7. Philip. 227.

Bene prouiſa & diligenter explorata principia ponere. Cicero 1. de Legibus, 54.

Explorata atq; prouiſa ratio. Cic. 3. Verr. 10.

Ratio ad aliquid cõfirmãdũ explorata. Cic. 1. de Nat. deo. 87.

Spes alicuius explorata. Cic. 3. Offic. 160.

Magna ſpe & propè explorata, libertatis cauſam ſuſcipere. Cicero 10. Philip. 283.

Victoria explorata. Cicero Torquato, lib. 6.1.10.

Se ſemper fore, exploratũ habet Deus. Cic. 1. de Nat. deo. 72.

Exploratus, Nomen ex participio. Cic. poſt red. ad Quir. 12. An ego quũ mihi eſſet exploratiſsimum, P. Lentulum proximo anno Conſulem futurum, &c.

Perſpecta & explorata perſcribere. Cic. Attico, lib. 3.55.14.

Explorator.] pen. prod. Verbale, (σκοπὸς, κατάσκοπος, ἐπίσκοπος, ὠτακουστής,) Qui explorat & obſeruat. Cæſar 1. bell. Gall. 44. Plaut. Pſeud. 20.62. Exploratorem hunc ludo faciamus ſuppoſititium.

Pelagi exploratores. Claud. de Nupt. Honorij, 28.

Eques explorator. Silius lib. 16.16.

Explorate] penul. prod. Aduerb. Hoc eſt certò. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2.16.8. Hæc ita ſentio, iudico, & ad te exploratè ſcribo. Plancus ad Senatũ, lib. 10.8.13. Nõ ſolum bene ſperare de nobis homines, ſed exploratè iudicare uolumus.

Exploratè percipere & cognoſcere. Cic. 1. de Nat. deo. 3.

Explorato, Abſolutè, Tacitus libro 18. Et explorato iã profectos amicos noctẽ quietam, utq; affirmatur, non inſomnem egit. Hoc eſt poſtquam exploratum eſt illi & cognitum.

Expolio] expolias, (λωποδυτέω,) expoliare, Idem quod ſpoliare, Cicero pro Deiotaro, 16. Quo tũ erga te rex animo fuit, qui auctionatus ſit, ſeſeq; & filium ſuum expoliare maluerit, quàm tibi pecuniam non ſubminiſtrare?

Expoliare ſelectione naturam rerum. Cic. 2. de Finibus 71.

Expoliare aliquem prouincia & exercitu. Cicero ad Atticum libro 10.192.4.

Expoliare honorẽ & dignitatẽ Cæſaris. Cæſ. 8. bell. Gall. 180.

Expolio] expolis, pen. corr. expoliui, expolitum, pen. pro. (ξέω, ἀποξέω, ἐκλεαίνω,) expolire, Idẽ quod polire ſignificat & ornare. Plaut. Milit. 16.37. Meũ opus ita dabo expolitum, ut improbare non queas. Cic. 2. de Diuinat. 72.

Expolire unguium ſcabritias. Plin. lib. 24. cap. 4.4.

Expolire conſilium, per translationem. Plaut. Pœnul. 3.60.

Expolire aliquẽ, & hominẽ reddere. Cic. 2. de Orat. 13. Nox te, inquit, nobis Antoni expoliuit, hominemq́; reddidit.

Doctrinis omnibus aliquem expolire. Cic. 3. de Orat. 77.

Inuentum expolire, & expedite pronũtiare difficillimum eſt. Author ad Herennium, lib. 2.60.

Nihil ſimplici in genere omni ex parte perfectum natura expoliuit. Cic. 2. de Inuent. 123.

Expolitus] pen. prod. (ἐκλεάναντος,) Participiũ: ſiue Nomẽ ex participio: ut Excultus atq; expolitus uita atq; cultu. Ci. de Claris Oratori. 48.

Dens expolitior. Catull. in Egnatium, epigr. 37.5.

Pictum atq; expolitum orationis genus. Cic. in Orat. 51.

Libellus pumice expolitus. Catul. ad Cornelium, epigr. 1.1.

Expolitio] Verbale, ἐκλέανσις,) Cic. ad Quint. fratrem, libro 3.17.9. Vrbanam expolitionẽ urget ille quidem & Philotimus, &c.

In uerbis ineſt quaſi materia quædã, in numero autẽ expolitio. Cicero in Orat. 107. De ijs quæ condiunt orationem.

Artificioſa inuenti expolitio. Cic. 1. de Inuent. 89.

Artificio & expolitione diſtincta oratio. Cice. 1. de Orat. 27.

De expolitione orationis, uide Ciceronem in Orat. 107.

Expono] exponis, pe. pro. expoſui, expoſitũ, pe. cor. (ἐκβάλλω, ἐκτίθημι) exponere, Emittere, et quaſi extra ponere. Virg. 10. Aeneid. 57.

=ſocios de puppibus altis
Pontibus exponunt. Cæſar 4. bel. Gall. 593. Quibus ex nauibus quum eſſent expoſiti milites. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.5.
-quarta uix demum exponimur hora.

Exponere in terrã copias. Liu. 3. bel. Pu. 186. Cæſar 5. bel. Gal. 34. Cæſar expoſito exercitu, ac loco caſtris idoneo capto.

Exponere exercitum in Africam. Liu. 8. bel. Pun. 244.

Exponere in ſole fœnum ut ſicceſcat. Colu. lib. 12. cap. 28.1.

Aduehere frumentum & exponere. Cic. 3. Offic. 67.

Exponere uaſa. Cic. pro Muræ. 69. Sic. 6. Verr. 29. Quũ eſſent triclinia ſtrata, argentum expoſitum in ædibus.

Expoſita ante oculos cauſa. Cic. pro Roſc. Amer. 20.

Expoſitum factum ad imitandum. Cic. 2. Philip 109.

Expoſita malignitati legentiũ epiſtola. Plin. epiſt. 102. b. lib. 5.

Exponere, Abijcere, & ſorti ac fortunæ committere. Vnde infantes abiecti ut pereant, expoſiti dicuntur. Terent. Heauton. 4.1.43.
Quum exponendam do illi, de digito annulum
Detraho: & eum dico ut unà cum puella exponeret. Liu. 1. ab Vrbe, 15. In proxima alluuie ubi nunc ficus Ruminalis eſt (Romularem uocatam ferunt) pueros exponunt.

Expoſita prouincia ad prædandum: Hoc eſt prædæ & direptionibus obnoxia. Cic. 3. Verr. 66.

Expoſitum medentis arbitrio animal. Colum. lib. 6. cap. 19.3.

Expoſita domus cupiditati & uoluptatib. Cic. pro. Quin. 63.

Expoſita mors uicto. Cic. 8. Philip. 253.

Expoſuit memet populo fortuna uidendum. Ouid. 3. de Pont. eleg. 1.10.

Exponere ad necem. Plaut. Ciſtell. 4.18.

Exponere, ἐξηγεῖσθαι, ὑφηγεῖσθαι, Declarare, explicare, interpretari. Cic. 1. Acad. 47. Cuius quas acceperim diſputationes, ſi uultis exponam. Idem 2. Verr. 10.

Exponam uobis breuiter quid hominis ſit. Cic. 4. Verr. 92.

Exponere omnia ordine. Liu. 10. bel. Pun. 77.

Edere & exponere apud aliquos. Cic. 3. de Legib. 67.

Exponere & explicare, Vide Explico.

Referre & exponere. Cic. 3. de Legib. 67.

Ex memoria aliquid exponere. Cic. 3. in Catil. 58. Hoc eſt memoriter.

Memoriter exponere, Vide Memor.

Fuſius & ornatius res poſſet exponi. Quintil. lib. 4. ca. 2.90.

Planis exponere aliquid. Cicero Lentulo, lib. 1.9.10.

Plenius ſe loco ſuo expoſiturum eſſe promittat. Quintil. lib. 4. cap. 2.90.

Verboſius exponere. Quintil. lib. 3. cap. 11.19.

Artes rhetoricas exponere. Cic. 3. de Orat. 43.

Exponere alicuius in ſe beneficia. Cæſar 1. bel. Ciuil. 84.

Veram cauſam uerbis exponere. Lucret. lib. 3.94.

Conſiliũ perfectionis & reuerſionis ſuæ exponere. Cicero 1. Philip. 1. & 4.

Crimina alterius exponere. Cic. pro Cælio 6.

Errores ſuos exponere alicui. Ouid. 3. Faſt. 126.

Facinus alicuius manifeſtò deprehenſum atq; compertum exponere. Cicero pro Cluentio, 32.

Formam optimi exponere difficillimum eſt. Cic. in Orat. 19.

Indignitatẽ alicuius rei exponere. Cic. Antequã iret in exil. 9.

Exponere alicuius mandata. Cic. 2. de Finib. 94.

Merita in aliquem exponere. Quintil. lib. 4. cap. 3.5.

Narrationem exponere. Cic. in Orat. 121.

Orationem ſuam exponere. Cic. 1. de Orat. 116.

Præcepta enodata diligenter exponere. Cic. 2. de inuent. 125.

Præmium ſceleris exponere. Cic. pro Quintio, 49.

Reddere & exponere rationẽ alicuius rei. Cic. pro Cælio, 27.

Rem uerbis exponere. Lucret. lib. 1.167.

Rem geſtam breuiter exponere. Cic. pro Milone, 17.

Sentẽtias cuiuſdam diſputationis ſuo arbitratu in aliquo libro exponere. Cicero de Amicitia, 3.

Sermonem de aliqua re exponere. Cic. de Amicit. 3.

Signa exponere. Cicero Attico, libro 1.1.13. Signa quæ nobis curaſti, ea ſunt ad Caietam expoſita.

Summam cogitationum ſuarum breuiter exponere. Cic. Lentulo lib. 1.9.32.

Explicare uitã alterius: atq; eam in animis iudicum, & in oculis, conſpectuq; omnium exponere. Cic. 1. Verr. 15.

Exponere, pro Numerare. Cic. Attico, lib. 5.91. 5. De Oppio bene curaſti, quòd ei DCCC expoſuiſti.

Expoſitus] pen. corr. Participium, ſiue Nomen à participio, ἔκθετος, ut

Expoſitus ſolibus locus. Plin. lib. 15. cap. 5.1.

Expoſitus uentis. Plin. lib. 17. cap. 22.18.

Expoſitus ſub diuo, Vide Dius.

Actiones ab aliquo expoſitæ. Cic. 1. de Orat. 91.

Colores pictori, ad uariandum expoſiti. Cic. 3. de Orat. 120.

Dicta expoſita & demonſtrata omnia. Cic. pro Cluentio, 83.

Prompta, expoſitaq́; fides. Cic. pro Cecinna, 57.

Mores expoſiti. Stat. 5. Sylu. 3.50. Expoſitos mores uocat faciles, & quaſi omnibus obuiam beneuolentiam, ſeruata tamen interim decenti grauitate.

Cunctis expoſitum, nulliq; negatum. Lucanus lib. 5.21.

Demiſſa in terrã, et Expoſita uaſa, cõtraria. Pli. li. 14. c. 2.1.3.

Vita innocentium ſi ingenijs hominum criminoſorum ſit expoſita, cõquirenda eſt conditio communis periculi. Cicero in Partit. 25.

Expoſititius] Adiectiuum, ἐκθετικός, Qui eſt abiectus ut pereat. Plaut. Reuertar ad illam puellam expoſititiam.

Expoſitio] Verbale, ἔκθεσις, ἐξήγησις, Explicatio. Cic. 5. de Finib. Iunctæ autem & duplices expoſitiones ſummi boni, tres omnino fuerunt.

Expoſitio, Narratio. Plin. lib. 9. cap. 36. 4. Quòd ſi hactenus trãscurrat expoſitio, fraudatam profectò ſe luxuria credat.

Expoſitio apud oratores pro propoſitione quæ & intentio dicitur, & eſt prima propoſitio ratiocinationis. Quintil. in Prooemio lib. 8.

Sententiæ ſuæ expoſitio. Cic. 3. de Orat. 113.

Rerum geſtarum expoſitio. Quintil. lib. 4. cap. 3.8.

Circunciſa expoſitio. Quintil. lib. 4. cap. 2.31.

Credibilis expoſitio. Quintil. lib. 4. cap. 2.35.

Elegans & uenuſta expoſitio. Quintil. lib. 6. cap. 3.27.

Perſpicua, & dilucida, cũ grauitate expoſitio. Author ad Herennium, lib. 4.209.

Lõgior ſequetur, ac perplexa magis expoſitio. Quintil. lib. 4. cap. 1.54.

Diſtinguere breui interſatiõe expoſitiões. Quint. li. 4. c. 2.37.

Facere credibilem expoſitionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.35.

Simplicem & dilucidam expoſitionem debet habere narratio defenſoris. Author ad Herennium, lib. 2.33.

Retroagere expoſitionem. Quintil. lib. 2. cap. 4.11.

Variare figuris expoſitionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.16.

Expopulor] pen. corr. expopularis, ἐξαλαπάζω,) expopulari, Idem ſignificat quod ſimplex populari: niſi præpoſitio ex, aliquid addat. Vnde

Expopulatio, Verbale, (ἐξαλάπαξις,) Colu. li. 3. cap. 2.11. de Apianis uitib. pluuijs uentisq; et apib. afferunt prædã: quarũ uocabulo propter hãc expopulationẽ cognominantur.

Exporrigo] exporrigis, peu. cor. exporrexi, exporrectum (ἀποτείνω,) exporrigere, quod & exporgere dicitur, ſignificat porrò agere, inquit Feſtus. Plin. lib. 11. cap. 48.2. Solidipedum crura ſtatim iuſta naſcuntur menſura, poſtea exporri-

exporrigentia ſe uerius quàm creſcẽtia. Hirtius 5. bel. Africani, 166. Poſtero die propius eorum aciẽ inſtituit exporrigere munitiones. Hoc eſt extendere. Plaut. Pſeud. 2. 24.
Exporrigi melius eſt lumbos, atq; exurgier.

Exporrigere frontem dicimur quum hilareſcimus: Contrahere autem quum ringimur. Terent. Adelph. 5. 3. 53.
-da te hodie mihi,
Exporrige frontem. Vbi Donatus, Exporrige frontẽ: quia contrahi in uerbo dicitur. Et uerbo iſto oſtenditur quanto conatu ſit ad explicandam tantam contractionem ſenectutis & ſeueritatis.

Exporrigere, Prorogare. Seneca de Breuit. uitæ, Quid menſes tibi & annos, & longam temporis ſeriem exporrigis?

Exporto] exportas, (ἐκκομίζω) exportare, Extra portare, ſiue ex loco portare, aut auferre. Cic. 6. Verr. 20. Per iſtos quæ uolebat, in nauem clàm imponenda, occultè exportanda curabat.

Exportare ex oppido. Cic. 6. Verr. 68. Et 7. Verr. 26. Ex prouincia ſecum exportare.

Ex Italia Ieroſolymam aurum quotannis exportari ſolere. Cicero pro Flacco, 52.

Calathis exportant quod mulſere. Virg. 3. Georg. 80.

Tum corpora luce carentum Exportant tectis. Virgil. 3. Georgic. 52.

Frumentum in fame exportare. Cic. pro Flacco, 13.

Exportauit Syracuſis magnam uim mellis. Cic. 4. Verr. 127.

Exportandum in ultimas terras portentum. Cic. 3. Verr. 28.

Exportatio] Verbale, (ἐκκόμισις,) Cic. 2. Offic. 17. Iã uerò & earum rerum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egeremus, inuectio, certe nulla eſſet. Sic. 4. Verr. 133.

Exportatio, pro exilio. Sene. de Tranquillitate uitæ, Quæ dignitas, cuius non prætextam, & augurale, & loca patritia comitentur, & ſordes & exportatio, &c.

Expoſco] expoſcis, expopoſci, (ἐξαιτέω,) expoſcere, Multũ & cum inſtantia ſiue obnixè poſcere.

Expoſcere fidem alicuius, ne, &c. Liuius 10. bel. Pun. 54. Itaque quum modò dextram amplectens in id, ne cui Romano traderetur, fidem expoſceret, propiusq;, &c.

Implorare & expoſcere miſericordiam. Cic. pro Milone, 70.

Opem expoſcere. Ouid. 8. Metam. 110.

Expoſcere precibus pacem, & uotis. Liu. 1. ab Vrbe, 66. Virgil. 3. Aeneid. 52.

Supplicium expoſcere factis. Catull. in Argon. 59. 41.

Veniam irarum cæleſtium, finemq; peſti expoſcunt. Liu. 3. ab Vrbe, 31.

Victoriam à dijs expoſcere. Cæſar 2. bel. Ciuil. 17.

Expoſcere aliquid deos. Liu. 7. ab Vrbe, 196.

Expoſcere, & depoſcere aliquem, Eſt dedendum aliquem ad pœnam petere. Liuius 8. bel. Maced. 136.

Expoſcit audire. Virg. 4. Aeneid. 16.

Expoſtulo] expoſtulas, pen. corr. (ἐξαιτέω,) expoſtulare, Vehementer petere. Cic. pro Roſc. Comœdo, 29. Vix mediusfidius tu Fãni à Balelione aut aliquo eius ſimili hoc expoſtulare audeas, & impetrare poſſes. Plaut. Perſa, 15. 27.
-benedictis benefacta aures meæ Auxilium expoſtulant.

Ex oratione unius alium expoſtulare. Cic. pro Plancio, 47.

Expoſtulare computationem. Plin. lib. 9. cap. 35. 17.

Expoſtulare, (ἐγκαλεῖν, δικαιολογεῖσθαι,) Conqueri, ſeu querelam apud eum ipſum deponere qui fecit iniuriam, inquit Donatus. Terent. Adelph. 4. 3. 4. Niſi ſi me in illo credidiſti eſſe hominum numero, qui ita putãt Sibi fieri iniuriam, ultro, ſiquam fecere, ipſi expoſtulant, Et ultro accuſant.

Expoſtulare & queri. Cic. 5. Tuſc. 21.

Expoſtulare de. Cic. 5. Verr. 178. Querũtur omnes liberi populi, regna deniq; iã omnia de noſtris cupiditatibus & iniurijs expoſtulant.

Expoſtulare cum. Plaut. Milit. 10. 102. Tum obſtetrix expoſtulauit mecum parum miſſum ſibi.

Expoſtulare cum altero iniuriam. Terent. And. 4. 1. 15.

De aliqua re cum aliquo expoſtulare. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 10. 17.

Iracundius & uehementius expoſtulare. Cic. pro Sylla, 33.

Minaciter expoſtulare, Vide poſt Minaciæ.

Verecundè expoſtulare. Vlpianus in L. prima. §. Quod autem. ff. De officio præfecti urbi, de ſeruis cõtra dominos loquẽs, Sed ſi uerecundè expoſtulent: ſi ſæuitiam, ſi duritiam, ſi famem, qua eos comprimãt: ſi obſcœnitatem, in qua eos compulerint uel compellant: apud præfectum urbi exponant.

Locus expoſtulandi. Cic. Salluſtio, lib. 2. 16. 10.

Expoſtulatio] Verbale, (ἔγκλημα,) Eſt aduerſus eum quẽ accuſamus. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 8. 5. 2. Fuerũt nonnulli aculei in C. Cæſarem, contumeliæ in Gellium, expoſtulationes cum abſente Pompeio.

Aequitas expoſtulationis. Cic. Pulchro, lib. 3. 7. 4.

Bonorum expoſtulatione flagitabat, improborum conuitia ſuſtinere non poteram. Cic. pro Domo ſua, 13.

Facere expoſtulationem, Cic. pro Cluentio, 130.

Inſerere expoſtulationes ſuas, Vide Inſero.

Expotus] expota, expotum, pen. pro. (ἔκποτος,) Idẽ quod epotus. Plaut. Trinũ. 8. 5. -quid factũ eſt eo? S. comeſſum, Expotum, exutum, elotum in balineis.

Ex præcepto] Ex præparato, Ex præſcripto, Ex præterito, Vide Ex.

Exprimo] exprimis, pen. cor. expreſſi, expreſſum, (ἐκπιέζω, ἐκθλίβω,) exprimere, Premendo extrahere & elicere: ut Exprimere liquorem. Plin. lib. 12. cap. 21. 2. Sunt qui Aethiopicam glandem præferãt nucleo gracili, liquore qui exprimitur odoratiori.

Exprimere oleum. Plinius lib. 12. cap. 21. 2. Sic Exprimere uinum palmis, apud eundem libro 6. cap. 28. 19.

Exprimere per aures ſanguinem. Plin. lib. 7. cap. 44. 3.

Exprimere per linteum, pro Tranſcolare, Plinius libro 28. cap. 9. 21.

Exprimere, Vi & neceſſitate impetrare & auferre. Vt enim extorquere, ſic exprimere dicitur, quaſi manib. preſſis auferre & extundere. Cicero pro Quintio, 26. Extorquendum eſt inuito, atq; ingratis quod non debet: eripiendum atq; exprimendum eſt: de fortunis omnibus P. Quintius deturbandus eſt. Liuius 3. ab Vrbe, 127. Expreſſit hoc neceſſitas patribus.

Exprimere & cogere. Cicero 4. Verr. 120.

Exprimere literas et Opprimere, contraria. Cic. 1. Offic. 186.

Exprimere confeſſionem culpæ. Liu. 1. bel. Pun. 64.

Expreſſa deditio neceſſitate. Liuius 8. ab Vrbe, 6.

Arripere, haurire, exprimere ex natura ipſa legem aliquam. Cicero pro Milone, 7.

Expreſſi ut conficere tabulas ſe negaret. Cic. 5. Verr. 92.

Exprimere pecuniam ab aliquo. Cic. 4. 5. Verr. 72.

Exprimere, ad alia transfertur: ut Exprimi dicitur fons, quum permultis ueluti ramis aut riuis diffunditur & tranſcolatur in diuerſa loca. Plinius epiſt. 161. a, Hunc ſubter fons exit, & exprimitur pluribus uenis, ſed imparibus.

Animam exprimere. Seneca Oedipo, 4. 11.

Gemitus exprimere. Lucret. lib. 3. 100.

Exprimere ui lachrymam. Terent. Eunuch. 1. 1. 23.

Exprimere riſum alicui. Plin. epiſt. 7. lib. 4.

Metus dicitur uoces exprimere. Plinius Iunior in Paneg. 2.

Vocem

Vocem alicuius exprimere. Cæſar 1. bel. Gal. 131.

Exprimere, (ἀπεικάζειν, ἐκμάσσειν,) tabella alicuius effigiem dicitur pictor, quum eius ſimilitudinem in ea reddit. Mart. (lib. 1. 180.
Hanc ne lux rapiat ſuprema totam,
Pictam Publius exprimit tabella.

Aſſimulare & exprimere. Cic. 4. Verr. 137.

Exprimere & reddere aliquem. Plin. epiſt. 199.

Eloquendi & exprimendi genere alios ſuperare. Cic. Qu. frat. lib. 3. 21. 5.

Aliquem ſatis diligenter libris ſuis exprimere. Cic. Attic. lib. 8. (155. 2.

Bellum aliquod exprimere. Cic. pro Archia, 15.

Exprimere effigiem. Cic. 3. Offic. 91. Sed nos ueri iuris germanæq; iuſtitiæ ſolidã & expreſſam effigiem nullam tenemus.

Exprimere exemplar. Plin. lib. 33. cap. 12. 6.

Exercitatione aliquem imitando effingere & exprimere. Cic. 2. de Orat. 51.

Exprimere faciem alicuius. Plin. epiſt. 153. a.

Exprimere & effingere formam alicuius. Author ad Heren. lib. 4. 230.

Exprimere formulas. Cic. pro Roſcio Comœdo, 14.

Expreſſa imago uitæ quotidianæ. Cic. pro Roſcio Amer. 27.

Expreſſa in cera ex annulo imago alicuius. Plaut. Pſeu. 3. 54.

Inceſſum alicuius exprimere, Id eſt imitari. Oui. 11. Met. 128.

Exprimere ius literis. Cic. pro Cecin. 36.

Literas putidius exprimere, & obſcurari negligẽtius nõ uult. Cic. 3. de Orat. 23.

Mores alicuius oratione exprimere. Cic. 2. de Orat. 98.

Expreſſa in huius moribus natura, uitaq;, perſona illa lutulenta, inuiſa, &c. Cic. pro Roſcio Comœdo, 12.

De aliquo orationem exprimere. Cic. pro Rab. Perduel. reo 4.

Expreſſa ſenatuſconſulta, apud Tranquillum, teſte Budæo, id eſt extruſa & extorta. In Auguſto.

Sermones alicuius exprimere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 1. 7.

Expreſſus omnibus uerbis ſermo. Cic. ad Attic. lib. 9. 188. 4. Id eſt exactè ad uerum relatus, ut ait Budæus.

Exprimere ſermonem dicitur lingua. Plin. lib. 11. cap. 37. 46.

Exprimere ſimilitudinem. Plin. lib. 13. cap. 24. 4.

Exprimere ſimilitudinem ex membris alicuius dicitur pictor. Plin. lib. 34. cap. 4. 2.

Exprimere ſimilitudinem orationis. Plin. epiſt. 20. d.

Similitudinẽ pallatij hæc domus exprimit. Plin. epiſt. 16. li. 6.

Speciem aliquam uerſibus exprimere. Cic. 1. de Diuin. 134.

Verbum uerbo exprimere. Cic. 3. de Finibus, 23.

Exprimere ad uerbum de Græcis literis. Cic. 1. de Finib. 7.

Exprimere uerbum Latinum de, uel è uerbo. Cic. 4. Acad. 61. Amplectitur maximè cognitionem & iſtam κατάληψιν, quam, ut dixi, uerbum è uerbo exprimẽtes, comprehenſionem dicemus. Terent. in Prologo Adelph. 11. Verbũ de uerbo expreſſum extulit.

Exprimere uerſibus: Hoc eſt explicare & deſcribere: aut uerſibus ſimilitudinem rei alicuius repræſentare. Cicero 1. de Diuinat. 134.

Expreſſa ſceleris ueſtigia. Cic. pro Roſc. Amer. 38.

Exprimere uim Græcorum poetarum. Cic. 1. Acad. 16.

Exprimere uitam patris. Cic. pro Rab. Poſth. 3.

Vocem aliquam exprimere. Lucret. lib. 4. 112.

Dignè alicuius uultum exprimere. Quintil. lib. 2. cap. 13. 9.

Exprimere, Significantius eloqui. Plin. epiſt. 203. b. Sunt enim maximè mirabilia quæ maximè inſpectata, maximè periculoſa, quæ ut Græci magis exprimunt παράβολα.

Exprimere aliquid, Expreſſe dicere. Plin. epiſt. 292. Omnis uis & ratio dicendi in eorum, qui audiunt mentibus aut ſedandis aut excitandis exprimenda eſt. Cic. 1. de Orat. 10.

Ad ſenſus animi exprimẽdos oratio reperta. Cic. 4. Acad. 136.

Exprimens] pen. corr. Participium. (ἀπεικάζων,) Cic. 3. de Orat. 122. Manus autẽ minus arguta, digitis ſubſequens uerba, non exprimens.

Expreſſus] Adiectiuum, (ἀπεικασμένον,) Nomen ex participio: ut Expreſſum ſignum Corinthium effingens ſenem. Plin. epiſt. 50. Catul. ad Ortagum, epigr. 60. 4. Sed tamen in tantis mœroribus Ortale mitto
Hæc expreſſa tibi carmina Battiadæ.
Id eſt in Latinã linguam translatos Callimachi Græcos uerſus.

Expreſſum & adumbratum, contraria. Cic. pro Cel. 8.

Expreſſum atq; effectum. Cic. 1. Acad. 41.

Expreſſum & illuſtre. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 28. Vide Illuſtris.

Solidum, expreſſum, eminens. Cic. 1. de Natur. deo. 100. Vide eminens.

Nubium conflictu ardor expreſſus. Cic. 3. de Diuin. 64.

Caput ruptum expreſſo cerebro. Senec. Troad. 12. 13.

Conuitia expreſſa arbuſto. Horat. 1. Serm. Sat. 7. 6.

Effigiem uirtutum noſtrarũ ſummis ingenijs expreſſam & politam relinquere. Cic. pro Archia, 22.

Fulmen expreſſum uentis per nubila. Lucanus lib. 1. 31.

Expreſſior loquacitas. Plin. lib. 10. cap. 42. 2.

Vitium imitatione ex aliquo expreſſum. Cic. 3. de Orat. 27.

Vultus expreſſi per ahenea ſigna Horat. 2. epiſt. 1. 50.

Expreſſius] Cõparatiuum. (ἀπεικαστότερον,) Plin. epiſt. 110. Quia omni genere laudis ad exemplar antiquitatis expreſſius.

Expreſſio] Verbale, (θλίψις.)

Expreſſionem Plin. lib. 9. & Celſus Latinè uocant, quam barbari medici colaturam appellant. Gallicè, Eſpreinte.

Expreſſè] Aduerbium, (φανερῶς,) ut Expreſſè dicere, Manifeſte & aperte. Plin. epiſt. 38. a. lib. 2. ad Maximũ, ut mihi Attilius noſter expreſſe dixiſſe uideatur, ſic in foro pueros à Centurialib. caulis auſpicari, ut ab Homero in ſcholis.

Conſcripta expreſſe oportet ponere exempla. Author ad Herennium libro 4. 149.

Exprobro] exprobras, pen. corr. (ὀνειδίζω, προφέρω,) exprobrare, Probro obijcere, & qualemcunq; culpã improperare. Plau. Moſtel. 4. 143. cur exprobras? Philo. Egóne id exprobrem, qui mihimet cupio id opprobrarier? Cic. de Amicitia 62. Odioſum ſanè genus hominum officia exprobrantium, quæ meminiſſe debet is in quem collata ſunt, non commemorare qui contulit.

Queri & exprobrare aliquid. Cic, de Amici. 62.

Vehementius exprobrari. Quintil. lib. 4. cap. 2. 88.

Exprobrare & obijcere caſus bellicos. Cic. 3. Verr. 103.

Fugam exprobrauit illi. Ouid. 3. Metam. 14.

Languorem & ſoporem alicui exprobrare. Cic. in Salluſt. 9.

Meritum exprobrare alicui. Ouid. epiſt. 12. 5.

Vitia in aduerſarios exprobrare. Cic. 2. de Orat. 168.

Exprobrandi cauſa dicere aliquid. Cic. pro Roſc. Amer. 26.

Exprobrare, Reijcere. Plin. lib. 8. cap. 51. 6. Catonis Cenſoris orationes exprobrant callum aprugnum.

Exprobrare, Indicare et prodere. Sue. in Tiber. Nihil honoris adijciet mihi patris appellatio: uobis autẽ exprobrabit aut temeritatem delati mihi eius cognominis, aut inconſtãtiam contrarij de me iudicij. Idem Cordubo cum ſuis copijs ad ripam Euphratis obuius Peto, nõ eam ſpeciem inſignium & armorum prætulit, ut diuerſitatem exprobraret. Id eſt, ut pudore afficeret Petum ob diſſimulationem apparatus. Plinius in epiſtolis, Etiã mala emptio ſemper ingrata, eo quòd exprobrare domino ſtultitiam uidetur. Budæus.

Exprobratio] Verbale, (ὀνειδισμός,) Plin. lib. 19. 4. 16. & Terent. And. 1. 1. 17.
-nam iſtæc cõmemoratio
Quaſi exprobratio eſt immemoris benefici.

Tanta impotentiæ exprobratio. Quintil. lib. 6. cap. 2. 14.

Eſſe in exprobratione, Id eſt, uitio uerti. Plinius, Nam gari deſyderia etiam erant in exprobratione. Budæus.

Expromitto] expromittis, expromiſi, pen. prod. expromiſſum, (ἐγγυῶμαι,) expromittere, Fideiubere, & pro alio promittere. Vlpianus de Iure dotiũ, Debitor mulieris iuſſu eius pecuniam uiro ſuo expromiſit. Idem de Donationibus, L. Hoc iure, Siquis ſeruo ſuo pecuniam crediderit, deinde liber factus eam expromiſerit.

Expromiſſor, Verbale (ἐγγυητὴς,) Fideiuſſor, Qui pro alio promittit. Pompon. de Verb. obligationibus, Satis acceptio eſt ſtipulatio, quæ ita obligat ut expromiſſores quoq; ab eo accipiantur. Id eſt, qui idem promittunt. Budæus.

Expromo] expromis, pe prod. exprompſi, expromptum, (προχειρίζομαι, προβάλλω,) expromere, Extra promere, & efferre atq; educere. Plaut. Milit. 11. 18. Neq; equidem heminas octo exprompſi in urceum.

Expromere nummos. Varro 2. de Re ruſt. cap. 2. 4. Quum emptor dixit, tanti ſunt mihi emptæ: & ille reſpondet, ſunt: & exprompſit nummos.

Expromere ſupplicia in ciues, quæ conſtituta erant in conuictos maleficij ſeruos. Cic. 7. Verr. 109.

Expromere, (ἐκφέρειν,) pro Loqui & dicere ponitur, & manifeſtum facere atq; enuntiare. Cic. 4. Aca. 259. Expromã primũ illa inuidioſa, quòd eos oẽs qui, &c. Liu. 9. bell. Pu. 3. Expromerẽt quid ſentirent, cum bona uenia ſe auditurũ.

Conferre cauſas, & quid in quanq; ſententiam dici poſſit expromere. Cic. 2. de Diuinat. 223.

Audacius abſens aliqua expromit. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 1.

Apud eos quod ab ijs didicerimus expromere. Cicero Quin. fratri, libro, 1. 1. 43.

Cauſas expromere tantarum rerum. Lucan. lib. 1. 14.

Expromere pectore conſilia. Plaut. Bacch. 15. 11.

Crudelitatem alicuius expromere. Cic pro Milone, 25.

Finem rerum expromere. Lucan. 5. 14.

Mens expromit fœtus Muſarum. Catul. ad Ortal. epigr. 60. 1.

Odium alicuius expromere. Cic. Atti. lib. 2. 27. 2.

Expromere perfidiam alicuius. Plautus Merc. 3. 47. Et Mil. 10. 168.

Querelas mente expromere. Catull. in Argon. 59. 45.

Vim eloquentiæ expromere. Cic. in Orat. 68.

Voces mœſtas expromere. Virgil. 2. Aeneid. 2. 56.

Vocem anhelam expromit. Claud. 2. in Eutrop. 78.

Expromitur, pen. corr. Paſſiuum, (προβάλλεται,) Cice. 2. in Cati. 42. Quorum omnis induſtria uitæ, & uigilãdi labor in antelucanis cœnis expromitur.

Exprõptus] Partip. (προβεβλημένος,) In mediũ prolatus, inquit Donat. Teren. And. 4. 4. 1. Myſis nũc opus eſt tua Mihi ad hanc rem exprompta memoria.

Ex propinquo] Vide Ex.

Expugno] expugnas, pen. prod. (καταπολεμέω, ἀπομάχομαι, ἀναμάχομαι,) expugnare, Pugnando capere, & euincere: ut Expugnare urbem, ædes, caſtellum. Terent. Eunuch. 4. 7. 3. Primum ædeis expugnabo. Plaut. Amphit. 4. 37. Expugnatum oppidum eſt. Cæſar 4. bell. Gall. 403. Compluribus expugnatis oppidis.

Expugnare aurum alicui, metaphoricè, pro Extorquere nummos ab aliquo. Plaut. Bacchid. 20. 8.

Expugnare carcerem, pro Effringere. Plau. Pſeud. 20. 67.

Caſtella expugnare. Cic. de Clar. Orat. 138.

Cœpta expugnare, Id eſt expugnando & inſtando aſſidue, incepta perficere. Ouid. 9. Metam. 124.

Domos expugnare. Horat. 3. Carm. Ode 15. 2.

Expugnare fortunas patrias alicuius. Cic. pro Cluen. 27.

Cupiditate & allegationibus legationem aliquam expugnare. Cic. 3. Verr. 30.

Violare & expugnare pecunia. Cic. 2. Verr. 3.

Expugnare pertinaciam legatorum. Liu. 7. bell. Maced. 242.

Expugnare propoſitum alicuius poſtulatione frequenti. Columel. lib. 10. in Præf. 3.

Expugnare pudicitiã puellæ. Ci. pro Cæl. 38. Pl. de Viris illuſt. (9.

Ratione expugnare aliquid. Cic 4. Verr. 91.

Reges expugnare Lucret. lib. 4. 204.

Vinci & expugnari. Cic. in Parad. 33.

Expugnans] καταπολεμικὸς,) Particip. ſiue Nomen ex particip. ut Herba expugnantior. Ouid. 14. Metam. 5.
ſiue expugnantior herba eſt,
Vtere tentatis operoſæ uiribus herbæ.

Expugnatus] pe. pro. (καταπεπολεμημένος,) Aliud participiũ, ut Mens expugnata fatiſcit, Stat. 4. Thebaid. 38.

Mœnia expugnata. Lucret. lib. 2. 230.

Expugnatio] Verbale, (καταπολέμησις,) Cic. pro Lege Manil 8. Non multum ab hoſtili expugnatione differant. Idem de Senect. Vt urbium expugnationes recordentur.

Nocturnæ expugnationes Cic. Attico, lib. 11. 229. 3.

Expugnator] pen. prod. Verbale. (καταπολεμητής,) Liuius 6. ab Vrbe, 84. Ibi cum expugnatores coloniæ haudquaquam perculſi fidentes militum numero, &c.

Expugnator pudicitiæ. Cic. 3. Verr. 5.

Expugnabilis] pen. corr. Adiect. (καταπολεμητὸς,) Stat. 4. Thebaid. 167. -& nullo ruis expugnabilis aſtro.

Robur expugnabile. Stat. 6. Thebaid. 21.

Expumo] expumas, pen. prod. (ἐξαφρίζω,) expumare. Celſus lib. 6. cap. 7. de cura ſonitus aurium intra ſeipſas, Si ex grauedine eſt, purgare autem oportet, et ſpiritũ continere, donec inde humor aliquis expumet. Hoc eſt ſpumæ ſimilis exeat. Exſpummo ſcribunt alij.

Expungo] expungis, expunxi, expunctum, (διαστίζω, καταστίζω,) expungere, Idem quod Foras diſpungere ſignificat.

Expungere, Expellere. Perſius Satyr. 2. 2.
-expungam: nam & eſt ſcabioſius, & acri Bile tumet.

Expungere nomen debitoris. Plaut. Ciſtel. 4. 40.

Expũgere rationes: Eſt ultimã manũ calculo & diſpunctioni imponere. Modeſtinus de Adminiſt. rerũ, Calcularij erroris retractio etiã poſt decennij aut uicennij tẽpora admittetur, ſed ſi gratioſæ expunctæ dicẽtur, nõ retractabũtur. Hermogenianus de Diuerſ. & temp. Præſcr. Reip. rationes ſubſcriptæ & expunctæ aduerſus eũ quidem qui adminiſtrauerit ultra uiginti: aduerſus uerò hæredẽ, ultra decẽ annos retractari non poſſunt, Expũgere enim, eſt punctis circũducere & tollere, & quaſi iã rẽ cõfectã eximere è codice. Budæus.

Expungere gloriã partã. Plau. Amphit. 15. 27. Id eſt, priuare.

Expungere ſtipendijs militem: id eſt priuare. Paulus in L. Ex cauſa. ff. de Re militari.

Expungere, ſignificat etiam pungere. Martial. lib. 8. 46. Expungitq; cutem, facitq; longam.

Expuo] expuis, expui, exputum, penul. prod. (ἀποπτύω,) expuere, Extra pus mittere, inquit Donatus. Plin. lib. 7. ca. 23. Expuit in os tyranni. Varro 3. de Re ruſt. cap. 3. 7.

Expuitur ignis cæleſtis in ſydera. Plin. lib. 2. cap. 20. 2.

Mare expuit illum. Catull. in Argon. 59. 31.

Expuunt lachrymam oculi. Plaut. Pſeud. 3. 74.

Expuere miſeriã ex animo. Terent. Eunuch. 3. 1. 16. Vbi Donat. Expuere, cum faſtidio aliquid reijcere & expellere.

Rationem expuere ex animo. Lucret. lib. 2. 209.

Expuitio, expuitionis, f. g. Verbale. Plin. lib. 23. cap. 1. 9. Et ad expuitionem ſanguinis quoq; adhibent.

Expurgo] expurgas, ἀποκαθαίρω, ἐκκαθαίρω, expurgare, Idem

Idẽ quod purgare ſignificat, aut omnino purgare. Col. li. 2. Quum rurſus amplior meſſis prouenerit, quicquid exteretur, capiſterio expurgandũ erit. Idem lib. 5. Dolabella conuenit expurgari quicquid emortuum eſt.

Sermonem expurgare. Cic. de Clar. Orat. 140.

Expurgare et dimouere ſuſpicionẽ. Ci. Anteq. iret in exiliũ, 13.

Expurgare ſe, Idẽ q̃d ſe uitio aliquo purgare. Plaut. Mil. 9. 17.

Expurgatio] expurgationis, Verbale, (ἐκκάθαρσις,)

Expurgationẽ habere, Id eſt Se purgare. Plaut. Amph. 11. 10.

Exputo] exputas, pen. corr. (ἀναλογίζομαι.) exputare, ab ex & puto compoſitum, Verbum ruſticũ quo ſignificatur putatio & inciſio ſuperfluorum ramorum aut ſarmentorũ, quæ aut ex arboribus aut uitibus runca eximuntur. Colu. lib. 11. Palos una opera cædere, & exputatos acuere centũ numero poteſt. Idem lib. 3. cap. 15. 3. Deinde eam uelut ueteranam uitem totam exputare. (Plaut. Trinũ. 5. 8.

Exputare, per tranſlationem, pro Putare et mente uoluere.

Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 24. 15. Quæ mẽs eũ, aut quorum conſilia à tanta gloria, ſibi uerò etiam neceſſaria ac ſalutaria uocarit, &c. exputare non poſſum.

Exputreſco] exputreſcis, exputrui, (καταζήπομαι) exputreſcere, Putridũ fieri. Plaut. Curcul. 5. 26. Quin tu aliquot dies perdura, dum inteſtina exputreſcunt tibi.

Exquiliæ, Exquiliarum, Mons eſt & uicus Romæ: dictus quòd ibi erat arx & excubiæ regis Tulli; qui illum montem urbi addidit. Ouidius libro 1. Faſtorum. (1.
Adde quòd excubias ubi rex Romanus agebat.
Qui nũc Exquilias nomine collis habet. Proper. li. 4. eleg. 8.
Diſce quid Exquilias hac nocte fugarit aquoſas. Hinc

Exquilius, Adiectiuum: ut Exquilius mons. Ouid. 2. Faſt. 87.

Exquilinus] pen. prod. Aliud adiectiuum: ut Pontifex Exquilini uenefici pro, ueneficij. Horat. Epod. 17. 13. Porrò extra portam Exquilinã erat ſepulchra: inter quæ maleficæ mulieres noctibus ſua ueneficia conficiebant. Porphyr.

Exquilinæ alites. Horat. Epod. 5. 21.

Exquilina tribus. Plin. lib. 18. cap. 3. 5. Et Exquilina porta, Id eſt, quæ in Exquilias ducit. Cic. in Piſonem, 43.

Exquiro] exquiris, pen. prod: exquiſiui, exquiſitum, pen. prod. (ἐξετάζω, ἐξελέγχω,) exquirere, Diligenter inquirere & inueſtigare. Terent. And. 1. 2. 15.
-nunc ea me exquirere,
Iniqui patris eſt. Cic. 4. Acad. 15. Neq; nos ſtudiũ exquirẽdi defatigati relinquemus.

Intrò exquire ſitne ita ut ego prædico. Plaut. Aulul. 26. 70.

Quid omni in munere uitæ optimum et uerißimum ſit exquirere. Cicero 1. de Finibus, 19.

Quid in aliquo peccatum ſit exquirere. Cic. 1. Offic. 206.

Nihil certi exquirere. Cicero Attico, libro 7. 131. 5.

Exquirere à. Plaut. Caſina. 15. 50. -eſt quod uolo Exquirere à te.

Exquirere ab ſtirpe, Id eſt à principio. Plaut. Trinũ. 4. 133.

De aliquo exquirere. Cicero pro Deiotaro, 29.

Exquirere ex. Plautus Capt. 6. 43. Cic. 5. de Fin. 14. Et cõplures iã mẽſes Athenis hæc ipſa te ex Antiocho uideamus exquirere.

Exquirere conſtantiſſimè, Vide Conſto.

Diligẽter quid alicui de alio placeat exquirere. Cicero Attico, libro 13. 280. 1.

Nõ nimis ab aliquib. quicquã exquirere. Cic. Atti. li. 7. 136. 4.

Exquirere argumentis ex aliquo. Plautus Rud. 24. 136.

Cauſas alicuius rei exquirere. Cicero 2. de Diuin. 68.

Conſilium exquirere. Cicero Sulpitio, libro 4. 2. 3.

Exquirere curſuram ſibi. Plaut. Merc. 4. 10.

Exquirere facta alicuius ad antiquæ religionis rationẽ. Cic. 6. Verr. 9.

Frigus ſceleratum exquirere. Virg. 2. Geor. 52.

Honores ſingulares exquirere. Cic. 4. Philipp. 155.

Exquirere iudicium alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 8. 147. 14.

Ius aliquorum exquirere. Cicero pro Domo ſua, 31.

Exquirere mores alicuius. Cicero pro Flacco, 9.

Mores teſtium exquirere. Cicero pro Flacco, 9.

Officium ex tempore exquirere. Cicero 3. Offi. 40.

Exquirere oratione. Cicero 1. de Oratore, 119.

Pacem exquirere. Virg. 4. Aeneid. 12.

Exquirere pretium alicuius rei. Cicero 5. Verr. 59.

Palàm pretium exquirere. Cicero 4. Verr. 92.

Agitare & exquirere rationes. Cicero 5. Tuſcul. 94.

Religionis rationem exquirere. Cicero 6. Verr. 9.

Exquirere ſententiam alterius. Cæſar 3. bell. Gall. 363.

Vallẽ umbroſam exquirere medijs æſtibus. Virg. 3. Geor. 66.

Omnia uerba alicuius ſententiæ exquirere. Cic. pro Cecin. 41.

Exquirere ueritatem. Cicero pro Lege Manil. 36.

In uero exquirendo cogitatio maxime uerſatur. Ci. 1. Of. 183.

Exquiſitũ] pen. prod. Supin. (ἐξετάζειν.) Plaut. Sticho 3. 50. Quid iſtuc, quod exquiſitum mulierum mores uenis? Hoc eſt, Quid mores mulieris tam diligenter indagaris?

Sedes exquirenda alijs oris. Claud. de Raptu Proſerp. 3. 25.

Exquirens] pe. prod. Particip. (ἐξετάζων,) Cic. de Fato, 3. Multũ una eramus, maxime nos quidẽ exquirentes ea cõſilia, quæ ad pacem & ad concordiam ciuium pertinerent.

Exquiſitus] pen. prod. (ἐξητασμένος,) Nomen ex Participio, Electus, quaſi diligenter quæſitus.

Conſulta & exquiſita. Cicero 1. de Orat. 130.

Lautum, elegans, exquiſitum, ſumptuoſum nihil apud aliquem præter libidines eſſe. Cicero in Piſonem, 52.

Exquiſita adhortatio. Plin. epiſt. 8. e.

Adulatio exquiſitior. Tacit. libro 12.

Argumenta Philoſophorum exquiſita. Cic. 1. de Diuinat. 9.

Ars exquiſita. Cic. de Orat. 93.

Exquiſita difficultas lapidis. Plinius libro 27. cap. 11. 6.

Exquiſita doctrina philoſophus. Cicero 1. de Finib. 1.

Exquiſita ratio & doctrina. Cic. ad Nigidium, lib. 3. 13. 11.

Exquiſita doctrina & ſingularis alicuius induſtria. Ci. de Cla. Orat. 11.

Exquiſitæ epulæ, Id eſt lautæ. Pli. li. 9. cap. 35. 15.

Exquiſitius fulgor. Plinius libro 33. cap. 1. 16.

Accuratius & exquiſitius dicẽdi genus. Cic. de Cla. Ora. 156.

Exquiſita ingenia. Plinius in Paneg. 80.

Iudicio exquiſito uir. Cicero 1. Offic. 186.

Multæ, & hæ quidem reconditæ & exquiſitæ literæ alicuius. Cicero de Claris Oratoribus, 136.

Magiſtri exquiſiti. Cicero de Claris Orat. 53.

Munditia non odioſa, neq; exquiſita nimis, adhibenda eſt. Cic. 1. Offic. 182.

Rationes exquiſitæ. Cic. 1. de Finib. 46.

Sententia exquiſita. Tacit. lib. 12.

Reconditæ & exquiſitæ ſententiæ. Cic. de Clar. Orat. 149.

Exquiſitißima ſubtilitas. Plinius libro 6. cap. 33. 5.

Supplicia exquiſita. Cicero 3. Offic. 136.

Verbis exquiſitißimis aliquos laudare. Cic. 4. Philip. 156.

Exquiſite] pen. prod. Aduerbium, (ἐξητασμένως,) Hoc eſt diligenter. Quintil. libro 8. cap. 2. Eleganter atq; exquiſite dictum. Cicero de Claris Orat. 151. Deq; eo crimine accuratè atq; exquiſite diſputauiſſet.

Colligere exquiſitius aliquas rationes. Cic. 1. Tuſcul. 188.

Exquiſitim] Aduerbium. Varro, Stramentitio acre æger medicos exquiſitim conuocabas, ut conualeſceret.

Exradico] exradicas, pe. pro. (ἐκριζόω,) exradicare, Verbũ ruſticum pro uſq; ad radices auellere & extirpare. Varro 1. de Re ruſt. ca. 27. 1. Terrã rudẽ proſcindere oportet: quæ ſunt ex ea enata prius, quàm ex ijs quid ſeminis cadat, ut ſint exradicata. Frequentius tamen in uſu eſt eradicare.

Exrogo] *exrogas,pe.cor.exrogare,*(ἀφαιρέω,)Ex lege uetere aliquid eximere per legem nouam.Feſtus.

Exſacrifico] *exſacrificas, pe.cor.* (ἀποθύω,) *exſacrificare,* apud Cic.1.de Diuin.76.Ex Ennio, *Exſacrificat hoſtijs balantibus.Antiquum tamen eſt pro ſacrificio immolare.*

Exſanio] *exſanias,*Vide *Exanio.*

Exſcindo] Vide *Excindo.*

Exſaturo] Vide *Exaturo.*

Exſcenſus] *huius exſcenſus.*Liu.2.bel.Pu.87.*Itaq; ad* Honoſeam claſſe prouecti,exſcenſu è nauibus in terram facto, quum ui urbem cepiſſent,captamq; diripuiſſent,Carthaginem inde petunt.Ab exſcando uerbale.*

Exſcribo] *exſcribis,pe.pro.exſcripſi,exſcriptū,*(ἀπογράφω,) *exſcribere,* Eſt exēplum ſumere. Varro 2.de Re ruſt. *cap.5.16.De ſanitate ſunt complura quæ exſcripta è Magonis libris armentarium meum crebro ut legat curo.*Ci.3. Verr.69.*Perinde quaſi exſcribendi poteſtatem non haberet.Sic exſcribere tabulas,*Cic.4.Verr.137.

Exſcribere aliter politū. Plautus Rud.2.15.*Eorum referimus nomina exſcripta ad* Iouē. *Et paulo pòſt,* 21.*Bonos in alijs tabulis exſcriptos habet.*

Exſcribere alicui. Colum.lib.12.cap.3.3.

Exſcribere patrem ſimilitudine. Plin.epiſt.111.c.lib.5.Id eſt, *effingere & uiuam patris effigiem reddere.*

Exſibilo] Vide *exibilo.*

Exſicco] Vide *exicco.*

Exſignare] (σφίζειν,)Idem quod *ſignare.*Liu.1.ab Vrbe,83. *Eiq; ſacra omnia exſcripta exſignataq; attribuit.*

Exſordeſco] *exſordeſcis,exſordui,*(ἀπολέομαι,)*exſordeſcere.*Gel.lib.9.cap.2.*Cur ergo nos patimur nomē* Philoſophi *illuſtriſsimum in hominibus deterrimis exſordeſcere?*

Exſpumo] Vide *Expumo.*

Extercoro] *extercoras,penul.corr.extercorare,* Purgare. Vlpia.in L.*Sed & ſiquid inædificauerit.para.1.ff.* De uſufructu,*Vel de* Palæſtra *extercorandis latrinis præponat. Vbi alia exemplaria legunt extergendis, alia ſtercorandis.* Hinc.Extercorator,*uerbale.*

Exſugere] Vide *Exugere.*

Exta] *extorum,n.g.pluraliter tantū,* (ἱερά,) *propriè cor & pulmo dicuntur,quia in parte ſuperiore locantur,ab extādo:& lien,item iecur & uentriculus hoc nomine appellantur,quoniam ſupra inferiora inteſtina locantur.*Feſtus,*Exta dicta quòd ea dijs proſecentur,quæ maximè extant,eminentq;.*Plinius *libro* 30.*ſcribit præcordia uocari uno nomine exta in homine.*Plaut.Aulul.16.29.

Quin exta inſpicere in ſole etiam uiuo licet.

Ita is pellucet quaſi laterna Punica.

Ab extis animalium multa diuinabant ueteres,ut teſtis eſt Cic. *lib.2.de* Nat.deo.247.*Vnde tales diuinationes extiſpicia appellarunt ab extis inſpiciendis.*Vide *ſuo loco.*

*Arguta exta,*Vide *Argutus.*

*Argutiſsima exta gallinacei.*Cic.2.de Diuin.44.

*Lubrica exta.*Valer.1.Argon.47.

*Pinguia exta terrere.*Virg.2.Georg.80.

*Puerilia exta.*Ouid.6.Faſt.32.

Cum puerorum extis deos manes mactare. Cic.in Vatiniū,10.

*Per exta inuenta præſenſio.*Cicero in Topic.41.

*Pecudum extis moueri.*Cicero 1.de Diuin.18.

Extabeſco] *extabeſcis,* (ὑπελιγέω,) *extabeſcere,* Tabe & marcore confici. (ex antiquis poetis.

Extabuit macie corpus. Cicero 3.Tuſcul.45.& libro 2.32.

*Extabit opinio,per trāslationem.*Cic.2.de Nat.deo.7. *Etenim uidemus cæteras opiniones fictas atq; uanas diuturnitate extabuiſſe.Hoc eſt,mortuas & uanas omnino fuiſſe.*

Extemplo] Vide Ex.

Extemporalis] & *hoc extēporale.pen.prod.*(αὐτοσχέδιος) *Subitaneus,ut* Extemporalis *oratio,* Impræmeditata.Quintil.libro 4.cap.1.38.

*Extemporalis actio.*Quintil.lib.10.cap.7.

*Dictiones extemporales.*Quintil.libro 2.cap.4.21.

*Extemporalis rhetor,Qui ex tempore dicit.*Mart.lib.5.55.

Garrulitas extemporalis. Quint.lib.2.cap.4.12.

*Extemporalis temeritas.*Quint.lib.10.cap.6.

Extemporalitas] *pen. corr. extemporalitatis,* (τὸ αὐτοσχέδιον,) Promptitudo.Suet.in Tito,cap.3.*Latinæ* Græcæq; *linguæ uel in orando uel in fingēdis poematibus promptus faciliſq; uel ad extemporalitatem uſq;.*

Extendo] *extendis,extendi,extentum & extenſum,*(ἐκτείνω,ἀποτείνω,ἀναπετάω,πετάννυμι,)*extendere,*Explicare.Colum.libro 5. *Quàre quum ad ſummum palum recta uitis extenta eſt,capiſtro conſtringitur.*

*Extendere in proceritatem.*Colume.de Arboribus,cap.17.2.

Extenditur in maiorē partē noctis Subſolanus. Plin.libro 18.

*Vltra extendere.*Quint.lib.4.cap.5.3. (cap.34.8.

*Acies extenditur,*Vide *Acies.*

*Extendere ætatem ſuam.*Plaut.Bacchid.8.26.

*Aeuum extendere.*Silius libro 3.20.

*Agros extendere.*Horat.in Arte poet.43.

*Extendere amplitudinē dicitur lacus.*Plin.lib.36.cap.56.10.

*Extendere aures dicitur oratio, quæ nimis lenta eſt:obruere, quæ nimis rapide uoluitur.*Seneca epiſt.40.

*Bellum extendere.*Silius libro 17.73.

*Colos extendere.*Stat.3.Sylu.1.35.Vide *Colus.*

Extendere Conſulatum,Prorogare.Plin.in Paneg.103.

*Curas extendere in annum uenientem.*Virg.2.Georg.81.

*Curſus extendere.*Virg.12.Aeneid.180.

Extendere dies & Cōtrahere,cōtraria apud Sene.4.de Benef. (cap.13.

*Extendere epiſtolam.*Plin.epiſt.129.d.

*Famam factis extendere.*Virg.10.Aeneid.93.Vide *opus.*

Extendere iter. Liuius, *Quantum extendere iter poſſet,in caſtra properaret.*

*Nomē ſuū latè extēdere in ultimas oras.*Hora.3.Car.Ode 3.9.

*Prælia extendere.*Silius libro 3.69.

*Extendere preces.*Plinius epiſt.37.c.

*Extendere pugnam in longum ſpatium.*Liu.7.bell.Pun.

*Rura longa extendere.ſub ignotis colonis.*Lucan.lib.1.34.

*Extendere ſe magnis itineribus.*Cæſar 3.bell.Ciuil.320.

*Extendere ſpem in regionem aliquam.*Liu.4.bell.Pun.216.

*Extendere ſe ſupra uires.*Liuius 4.bell.Maced.18.

*Extendere omnes imperij uires.*Liu.7.ab Vrbe,111.

*Virtutem extendere factis.*Virg.6.Aeneid.161.Et 19.93.

Extenſus] *Participiū.* (ἐκτεταμένος,) Cicero 4.Aca.260. *Quum extenſis digitis aduerſam manum oſtēderat, uiſum, inquiebat,huiuſmodi.*

Extentus] *Aliud* Participium. (ἐκταθεὶς,) Cicero 2.134. *Per ſtatuas uerò quum dixit,& extento brachio paululum etiam de geſtu addidit,&c.*

*Pedes extētos ferre,*Id eſt *erectè incedere.*Ouid.3.de Arte,61.

*Extentus ſonus.*Altus & acutus.Plin.lib.10.cap.29.6.

*Extentiſsima uallis.*Liuius 1.bell.Pun.119.

*Aeuo extento uiuere,*Id eſt *longo.*Horat.1.Carm.Ode 2.1.

*Funis extentus.*Horat.2.epiſt.1.41.

*Extenta itinera,pro magnis.*Liuius lib.10.bell.Pun.89.

Extento] *extentas,* (ἐκτείνομαι,) *extentare,* Frequentatiuum.Plaut.Bacchid.13.3.

Alieno *uires tuas extentes oſtio?* Hoc eſt *extendas.*

Extenuo] *extenuas,* (λεπτύνω, ἰσχναίνω, ἐκτρυχόω, περιτέμνω, κατανάλόω,)*extenuare,*Imminuere,*detrahere,exilius,& tenuius aliquid facere : ut* Extenuare *in puluerē inutilem.*Plin.lib.18.cap.16.7.

*Augere & tollere altius,*Extenuare *& abijcere,contraria.*Cicero 2.de Orat.58. *Summa autem laus eloquentiæ eſt amplificare rem ornando, quod ualet non ſolum ad augēdum aliquid & tollendum altius dicendo,ſed etiam ad extenuandum atq; abijciendum.*

Extenuare & Adaugere,Contraria.Cic.2.de Inuent.178.

*Extenuare aciem,*Vide *Acies.*

Vehementer cauſam extenuare. Author ad Heren.lib.2.34.

*Extenuare ſenſus cuiuſq; ciuis.*Cic.4.Verr.96.

*Extenuatur cibus dentibus.*Cic.2.de Nat.deo.201.

*Extenuare corpus.*Plin.lib.15.ca.3.2.Hoc eſt,*gracile facere.*

*Extenuare crimen.*Cicero 7.Verr.81.

*Extenuare famam belli.*Liu.5.ab Vrbe,167.

*Mala extenuare.*Ouid.3.Triſt.eleg.3.12.

*Extenuare & diluere moleſtias.*Cic.3.Tuſc.61.

*Extenuatur ſpes & euaneſcit.*Cic.ad Atticum,lib.3.53.1.

*Extenuare uerbis bellicas laudes,aut munus aliquod.*Cice. pro Marcello,3. Et 2.Offic.103. *Neq; uerò uerbis auget ſuum munus,ſiquo fortè fungitur,ſed extenuat.*

Extenuandus] Participium, (καταναλωτέον,) Ouid.1. Triſt.eleg.4.3. *Spiritus hic uacuas prius extenuandus in auras Ibit.*

Extenuatus] *penul.pro.*(λεπτυνθεὶς,)*Aliud participium: cui opponitur Cōcretus.*Cic.2.de Nat.deor.145. *Exin mari finitimus aer die & nocte diſtinguitur: iſq; tum fuſus & extenuatus ſublime fertur, tum autem cōcretus in nubes cogitur.*Catull.in Arg.59.59.*Extenuata gerēs ueteris ueſtigia pœnæ.*Id eſt *uix apparebant ueſtigia cathenarū in manibus & pedibus.*De Prometheo.

Extenuatus] (λεπτυντὸς,) Nomē ex Participio.Brutus Cice.lib.11.13.3.*Recurri ad meas copiolas:ſic enim uerè eas appellare poſſum:ſunt extenuatiſsimæ, & inopia omnium rerum peſsimæ acceptæ.*

Extenuatio] Verbale, (λέπτυνσις,) Cic.3.de Orat.112. *Significatio & diſtinctè conciſa breuitas,& extenuatio.*

Exterebro] *exterebras,pe.cor.*(ἐκτρυπάω,) *exterebrare,* Terebrando trahere. Cic.1.de Diuin.87.*Itaq; ex eo auro quod exterebratum eſſet,buculam curaſſe faciendam.*

Exterebrare,per translationem,Extorquere aliquid, Scrutari *& curioſius quærere.*Plautus Perſa,6.57.

Lubet:nunquam hercle iſtuc exterebrabis tu ut ſis prior
*Quàm ego ſiem.*Varro,*Atq; oēs adeò perquirit, atq; exterebrat artes.*

Extergeo] *exterges,exterſi,exterſum*(ἀποσμήχω,)*extergere,Idem quòd tergendo purgare,& mundum facere.*Plaut. Rud.30.14.*Ita quāto magis extergeo, rutilū atq; tenuius fit.*Cato cap.162.2. *De tertio extergeto ſpongia bene.* Et cap.26.Varro item de Re ruſt.lib.2.cap.5.1.

Extergo] *extergis,exterſi,exterſum,*(ἀπομόργνυμι,)*extergere,Notæ ſignificationis.*Plaut.Moſtel.4.109. *Linteum cape,tuq; exterge tibi manus.* Cato de Re ruſtic. *Poſt diem omnino duodecimum pernas eximito,& ſalem omnem detergito, & ſuſpendito in uentum biduum,tertio extergito.*

Exterſus] *Participium:*(ἀπεμυγμένος,)*ut exterſum æs,hoc eſt expolitum.*Plin.lib.34.cap.9.2.

Euerſum atq; exterſum relinquere fanum aliquod. Cicero 4. Verr.37.*Euerſum,ab euerro,non ab euerto.*

Extermino] *exterminas,penul.*(corr.ἐξορίζω, ἐξολοθρεύω,) *exterminre,*Extra *terminos mittere,eijcere.* Cicero 2.Offi. 117.*Ex eoq; tempore tantæ diſcordiæ ſecutæ ſunt, uti & tyranni exiſterent, & primates exterminarentur.* Idem pro Flacco,19.

Exterminare & Reuocare,*contraria.*Cic.Poſt red.in Sen.31.

Eijcere aliquem ex urbe,& illum exterminari uelle. Cicero 3. in Catil.50.

*Venire in ciuitatem, & de ciuitate exterminari,contraria.*Cicero pro Cornelio Balbo,41.

Authoritatem aliquorum è ciuitate exterminare. Cicero de Prouinc.Conſ.2.

*Exterminare ex hominum communitate.*Cic.3.Offi.40.

*Ex numero hominum aliquem eijcere, & ex finibus humanæ naturæ exterminare.*Cic.13.Philip.342.

*Exterminare morbum.*Plin.lib.31.cap.10.14.

*A ſuis dijs penatibus ciues exterminare.*Cic.pro Seſt.23.

Prohibere uti uiribus peregrinos, & eos exterminare. Cic.3. (Offic.61.

*Exterminare quæſtiones.*Cic.4.Acad.229.

*Expellere,exterminare,& eijcere ex urbe uirtutē.*Ci.pro Mil. (78.

*Exterminare in totum.*Colum.lib.9.cap.15.2.

*Exterminare urbe atq; agro.*Cic.1.de Nat.deo.86.

Exterminatus] *pen.prod.Participium.* (ἐξορισθεὶς,) Cic. Poſt red.ad Quir.11.*Itaq; neq;* Repub.*exterminata, mihi locum in hac urbe eſſe duxi.*

Exterminator] *pen.prod.* Verbale. (ἐξοριστὴς,) Cice.pro domo ſua,109.*Tamen obuerſabatur ante oculos exterminatoris ſui.Id eſt,euerſoris & expugnatoris.*

Externo] *externas,*(ἐξίστημι,)*externare,*Veteres *uſurparūt pro dementem facere,*Pacuuius,*Sed eccam miſeram, quam frequens luctus externauit.*Catull.in Argon.59.14.

Ah miſeram aſsiduis quam luctibus externauit
Spinoſas *Erycina ferens in pectore curas.*

Externatus] *penul.prod.*Particip. (ἐξεστακμένος, ἐξεστηκώς) Catull.Argon.59.33.*Sed quid ego ignaris nequicquā conqueror auris Externata malo?*

*Externatus,pro eo quod Gallicè dicitur eſcarmouche.*Oui.11. Metam.16. *Externata fugam fruſtra tentabat.*

*Equi externati.*Ouid.in Ibin,87.

Externus] (ἐξωτερικὸς,ξενικὸς,) Adiectiuū *ab extra præpoſitione,ſignificat aduenam,quaſi ex aliena terra.* Plin.li. 12.cap.25.1.*In totum alia eſt natura balſami,quàm noſtri externiq; prodiderant.*Liu.1.ab Vrbe,70.

*Arcebatq; ſuis externos finibus omnes.*Ouid.4.Met.131.

*Canū amor in dominos,odiū in externos.*Ci.2.de Na.de.237.

*Amore externo læſus uir.*Ouid.epiſt.5.21.

*Mars externis animos exercet in armis.*Ouid.1.Amor.9.

*Bona externa.*Ouid.2.de Ponto,eleg.3.8.

*Commoda externa.*Cicero in Topic.48.

*Corpore externo mens cingitur.*Cic.lib.1.de Nat.deo.40.

*Gentes externæ.*Ouid.3.Faſt.39.

*Gratiæ externæ.*Tacit.libro 12.

Homines externos non egere, ornamento eſt Reipublicæ. Cicero 2.Offic.94.

*Externis hoſtib.magis q̄ domeſticis laboramus.*Cic.Bru.10.1.

*In externis locis minor eſt ad facinus uerecundia.*Cic.Marcel. (lib.4.9.15.

*De parte externa.*Lucret.lib.4.189.

Apud externos populos ualere opib.& gratia,uehemēter utile eſt ijs qui honeſte multum poſſe uolūt. Cic.2.Offic.94.

Inanimum eſt enim omne quod pulſu agitatur externo. Cice. in Somn.Scipionis,32.

*Externa & aliena religio.*Cicero 6.Verr.102.

*Rerum externarum & ad corpus pertinentium domina fortuna.*Cicero 5.Tuſcul.39.

*Robur externum.*Ouid.14.Metam.91.

*A ſede externa profectus.*Virg.7.Aeneid.51.

*Externus & aduentitius tepor.*Cic.2.de Nat.deo.39.

*Thalami externi.*Virg.6.Aeneid.19.

Venere externa lædere ſocialia fœdera. Oui.14.Met.76.

Vir externus.Virg.7.Aeneid.14. (180.

Viſione externa & aduentitia animos pulſari.Ci.2.de.Diuin.

Extero] exteris,pe.cor.extriui,extritum,pe.pro.(ἐκτρίβω) exterere,Idem ſignificat quod cõminuere terendo, aut ualde terere.Plin.lib.24.cap.76.Itẽ maſtiche lentiſci replicandis palpebris, & ad exterendam cutem in facie.Ex antiquo exemplari,legitur,ad extendendam.

Cibũ exterere.Cic.2.de Nat.deor.205.Vide Aluus.multiplex & tortuoſa.

Exterere meſſem. Varro 1. de Re ruſtic. Apud alios exteritur grege iumentorum inacto,& ibi agitato perticis,quòd ungulis è ſpica exteruntur grana.

Exterere literã,pro Expungere. Varro 2. de Re ruſt. ca.1.8. A quo poſt balare dicunt,extrita è litera,ut ſit in multis.

Extritus] pen.prod.Participiũ, (ἐκτετριμμένος,) ut Ignis extritus.Lucret.lib 5.221. De fulgure.

Exterraneus] (ἀλλόφυλος,) Dicitur ex alia terra, uel qui ante tempus natus,aut potius eiectus eſt. Dictus autem exterraneus,quòd cum mater exterrita aluo eiecit.Feſtus.

Exterreo] exterres,exterrui, exterritum, penu. corr. (ἐκφοβέω,) exterrere,Idem quod terrere. Cicero 2. Offic. 52. Et dolorum quum admouentur faces, præter modum plerique exterrentur.

Exterreri aſpectu.Cic.1.de Diuin.134.

Exterreri metu.Liu.4.ab Vrbe,98.

Taurus mugitu nemora exterret.Silius lib.16.2.

Exterritus] pen.corr. (ἐκπεφοβημένος,) Participiũ.Cic.1. de Diuinat.72. Talia commemorat lachrymans, exterrita ſomno.Ex quodam poeta.

Falſa exterritus.Tacit.lib.4.

Nouitate exterritus.Lucret.lib.2.208.

Anguis exterritus æſtu.Virg.3.Georg.85.

Armenta exterrita diffugiunt ſyluis.Virg.3.Georg.29.

Exterrita ouis.Colum.lib.7.cap.4.6.

Exterus] pen.corr.Adiect.(ἀλλοδαπὸς,)pro alienigena:ut Exteræ nationes.Cic.pro Lege Manilia,45.

Exterus hoſtis atq; longinquus.Cic.2.in Catil.47.

Regna extera quærere.Virg.4.Aeneid.71.

Res extera.Lucret.lib.2.88.

Extexo] extexis, extexui, extextum (ἐξυφαίνω,)extexere, Deſtruere quod textum eſt.

Extexere,per trãslationẽ. Plaut. Bacch. 5.5.Extexã ego illum pulchre iam,ſi di uolunt.Id eſt,educam extra cogitatum.

Extillo] extillas, (ἀποστάζω,) extillare, Idem quod ſimplex ſtillare.Plautus Pſeud.13.29.

Teritur ſinapis ſcelerata cum illis:qui terunt
Prius quàm triuerunt,oculi ut extillent facit.

Colum.lib.12. cap.48.2.Sicq; triginta dies,pati cõſudaſcere,atq; omnem amurcam extillare.

Extillare lachrymis,Id eſt totum in lachrymas conuerti, & ex toto ſtillare corpore.Terent.Phorm.5.8.82.

Extimeo] ſeu Extimeſco,extimui(φοβέομαι,) extimeſcere, Valde timere.Terent.Hecyra,5.3.26.

Extimui ilico.Cic.4.Acad.152. Cur non extimeſcam opinandi temeritatem?Terent.Phorm.1.3.2. Adeòn'rem rediſſe,ut qui mihi conſultum optimè uelit eſſe,
Phædria, patrẽ extimeſcã,ubi in mẽtem eius aduenti uenit?

Cicero de Senect.68.

De fortunis communibus extimeſcere.Cic.de Fato,42.

Aduentum alicuius extimeſcere.Cic. Pæto,lib.9.26.9.

Extimeſcere formidines.Cic.5.de Finib.54.

Magiſtrum extimuit.Horat.in Arte Poet.84.

Minas aliquas extimuiſſe.Tibul.lib.2.eleg.7.10.

Periculum maius ab aliquo quàm ab illis nationibus extimeſcere.Cicero 7.Philipp.218.

Extimuit uultus loquentis.Stat.9.Thebaid.32.

Extimeſci, (φοβεῖσθαι,) Tacit. libro 11. Fruſtra Arminium præſcribi: cuius ſi filius hoſtili in ſolo adultus, in regnum ueniſſet,poſſe extimeſci.

Extimeſcendus] (φοβητέος,)Cæſar 3. bell. Gallic.403. Quarum rerum omnium noſtris nauibus caſus erat extimeſcendus.Cicero 3.Tuſc.98.Nequaquam ex opinione uulgi eſſe extimeſcendas.

Extimulo] extimulas,pe.corr.(κεντάω,)extimulare,Idem quod ſtimulare.Col.lib.6.ca.27.3. Id præcipuè armẽtum, ſi prohibeas libidines,extimulatur furijs. De equis.Plinius lib.2.cap.39.3.Quoties errantiũ acceſſu impulſa,aut coniectu radiorum extimulata ſunt,qualiter,&c.

Dictis extimulare aliquem.Ouid.6.Faſt.118.

Extimulare corda furore bellandi.Silius lib.1.12.

Extimulatus] pen.prod.Participium, (κεκεντημένος,) ut Fame extimulata Tigris.Ouid.5.Metam.33.

Extimulator] pe.prod.Verbale,(κεντητὴς,)ut Acerrimus extimulator.Tacit.lib.3.

Extimus] Vide extra.

Extinguo] extinguis,extinxi,extinctũ(ἀποσβεννύω,σβέννυμι,σβεννύω,) extinguere, Propriè dicitur de ijs quæ incenſa ſunt.Plaut.Perſa,23.26.

Da illi cantharum,extingue ignem ſi cor uritur.

Incendere & extinguere,contraria.Cic.pro Mil.55.

Extinguere ignem,flammam,incendium.Plin.lib.34.cap.10. Cic.Nigidio,lib.4.13.7.

Inter extinguere & opprimere (inquit Nonius) intereſſe Cicero uoluit de Amicitia,67.ut ſit maius opprimere,quàm extinguere amicitiam.

Elucere & Extinguere,contraria.Cic.Sulp.lib.4.3.7.

Extingui & opprimi antequam planè exortum & natum ſit. Cic.2.pro Lege Agrar.88.

Opprimi & extingui.Cic.de Senect.65.Adoleſcentes mori ſic mihi uidentur,ut quum aquæ multitudine uis flãmæ opprimitur: Senes autem, ſicut ſua ſponte nulla adhibita ui conſumptus ignis extinguitur.

Extinguere & reprimere.Cic.pro Cælio,57.

Plane extinguere quæ antea ſcripſimus.Cic.4.Verr.124.

Extinguere & funditus delere aliquid.Cic.de Aruſp.reſp.5.

Animum extinguere.Cic.de Senect.61.

Extinguere animam alicui.Terent.Adel.3.2.16.

Animus & mens,niſi tanquam lumini oleũ inſtilles,extinguũtur ſenectute.Cic.de Senect.32.

Extinguere bellum.Plaut.Perſa,22.2.

Bellum domeſticum extinguere. Cic.de Aruſp.reſp.45.

Extinguere conſuetudinem.Cic.pro Cælio,48.

Crimina ſua,teſtes interficiendo,extinguere. Cic. 7.Verr.89.

Formæ dignitas aut morbo defloreſcit, aut uetuſtate extinguitur.Author ad Heren.lib.4.189.

Extinguere famam proditionis.Liu.7.bell.Pun.93.

Fama extinguitur.Virg.6.Aeneid.106.

Extinguere familiaritates.Cic.de Amicit.34.

Extinguere formam.Terent.Phorm.1.2.58.

Furorem alicuius extinguere,& audaciam opprimere.Cic.6. Philip.216.

Extinguere gratiã.Cic.ad Lent,lib.1.1.12.

Extinguere & delere improbitatem alicuius. Cic.1.Verr.14.

Extinguere ſuam infamiam re aliqua.Cic.4.Verr.122.

Inimicitias in fortiſſimis uiris nõ ſolũ extinguere,ſed etiã ad amicitiam conſuetudinemq; traducere.Cic.de Prou.Cõſ.17.

Inuidiam extinguit mors.Cic.pro Corn.Balbo,11.

Extinguere leges.Cic.3.pro Lege Agraria,4.

Extinguere morbo.Liuius 8.ab Vrbe,12.

Motus animorũ inflãmare et Extinguere,cõtraria.Ci.1.de Or. 32.

Nomen aliquorum extinguere.Cic.4.in Catil.79.

Extingui

Extingui obliuione.Cic.in Somn.Scip.27.

Potentiam alicuius extinguere & opprimere. Cice. pro Roſc. Amer.21.

Religionem extinguit cupiditas.Cic.3.Verr.33.

Reliquias belli extinguere.Cic.Furnio,lib.10.25.1.

Extinguere rumorem.Cic.ad Atticum,lib.15.321.6.

Salutem alicuius non modo extinguere,ſed etiam gloriam per aliquos infringere.Cicero pro Milone,4.

Morte omnis ſenſus extinguitur.Cic.2.de Finib.

Deficere ſol hominib.& extingui uiſus eſt.Ci.in Som.Sci.26.

Extinguere tentata & concepta.Cic.7.Verr.13.

Extinguere urbem aliquam.Cic.pro lege Manilia,6.

Extinguere aliquem,Occidere.Virg.4.Aeneid.122.

Extingui,Mori.Cic.de Senect.78. Extingui homini ſuo tempore optabile eſt. Budæus.

Extinctus]Partic.ἀποσβεσθεὶς,)Cic.de Cla.Ora.2.Vir egregius,cõiunctiſſimusq; mecũ conſiliorum omnium ſocietate, alieniſſimo Reip.tempore extinctus, & autoritatis & prudentiæ ſuæ triſte nobis deſyderium reliquerat.

Extincti occiderunt.Cic.pro Corn.Balbo,27.

Funere crudeli extinctus.Virg.eclog.5.4.

Artus extincti.Ouid.4.de Ponto,eleg.16.11.

Calores extincti.Sene.Hippol.3.4.

Refrigerato et extincto calore occidimus ipſi et extinguimur. Cicero 2.de Nat.deor.34.

Ciuis extinctus.Ouid.2.de Remed.amoris,61.

Flamma extincta reluxit.Ouid.7.Metam.16.

Extinctus homo dicitur qui mortuus eſt.Cic.1.Tuſcul.135. Lumen extinctum eſt.Ouid.1.Met.145.Lumẽ,id eſt uita.

Principium extinctum,nec ipſum ab alio renaſcetur, nec ex ſe aliud creabit.Cic.in Somn.Scip.31.

Pudor extinctus.Virg.4.Aeneid.65.

Sitis extincta bibendo.Ouid.7.Metam.116.

Extincta ſpes.Liu.3.bell.Pun.209.

Extincta urbis ueſtigia.Liu.8.bell.Pun.107.

Virtus extincta.Cic.3.de Orat.1.

Vita extincta.Ouid.7.Metam.116.

Extincta uox omnium ſilentio.Liu.3.bell.Pun.103.

Extincta uox Hortenſij fato ſuo.Cic.de Clar.Orat.184.

Extinctor] Verbale, (ἀποσβεστὴς,) ut Extinctor cõiurationis.Cic.pro Domo ſua,78.

Extinctor belli.Cicero pro Cælio,45.

Belli domeſtici extinctor.Cic.de Aruſpic.reſp.45.

Extinctor incendij.Cicero in Piſonem,20.

Extinctor patriæ.Cicero pro Sylla,67.

Extinctio] Verbale,(ἀπόσβεσις,)Cic.1.Tuſcul.191. Nam ſi ſupremus ille dies nõ extinctionem, ſed commutationem affert loci,quid optabilius?

Extinctus] huius extinctus,Idem Plin.lib.7.cap.7.1.Quũ plerunq; abortus cauſa fiat odor à lucernarum extinctu.

Extirpo] extirpas,(ἐκφυτεύω,) extirpare,propriè ſignificat radicitus euellere, & cum ſtirpe ipſa totam plantam ex terra abſtrahere. Per metaphorã tamen ad alia quoq; transfertur.Vnde Extirpare uitia dicimus, quaſi funditus tolli. Colum.lib.2.cap.2.9.Et Extirpandis radicibus.

Extirpare pilos corporis.Martialis lib.6.56.

Extirpare humanitatem ex animo.Cic.de Amic.44.

Perturbationes extirpare.Cic.4.Tuſcul.64.

Extirpare, & funditus tollere uitia.Cic.de Fato,17.

Extirpatio] Verbale, (ἐκφύτευσις,)Colu.lib.2.cap.2.10. Filicis frequens extirpatio uel aratro fieri poteſt.

Extiſpex] extiſpicis,pen.corr. (ἱεροσκόπος,) propriè dicitur Diuinator, qui ab extis inſpiciendis augurium captat, authore Nonio: ſed extiſpici diſputanti relinquo. Cicero 2. de Diuinat.40. Artificioſa diuinationis illa ferè genera ponebas extiſpicum.

Extiſpicium] extiſpicij, (ἱεροσκοπία.) Aruſpicum ars. Accius Medea,Principio extiſpiciũ ex prodigijs congruẽs ars te arguit.

Exto] extas,extiti,extitum,penul.corr. (ἐξέχω,) extare, Eminere,ſupereſſe. Virg. Torpent mole ſua, & ſummis uix cornibus extant.

Longa trabe rectior extat.Ouid.3.Metam.16.

Humeris extantem ſuſpicit altis.Virg.6.Aeneid.134.

Extat capite ſolo ex aqua.Cæſar 5.bell.Gall.69.

Extare paululum ſupra terram.Col.lib.5.cap.10.5.

Extant ædificia modicè ab humo.Plin.lib.6.cap.22.9.

Nauis extat aquis.Ouid.5.Triſt.eleg.12.3. Id eſt ſuper aquas.

Extant ſurculi de arbore ſex digitis.Col.de Arbor.26.9.

Extat è terra ſeſquipede.Col.lib.5.cap.11.5.

Extat duos digitos.Plin.lib.17.cap.14.12.

Extare & eminere.Cicero 3.de Orat.57.

Apparet atq; extat utrum ſimus earum rerum rudes, an didicerimus.Cicero 1.de Orat.37.

Extant libri,orationes,ſtudia,picturæ,& huiuſmodi: Hoc eſt ſuperſunt.

Extare & intercidere,contraria.Plin.lib.35.

Aliquid extabit,ne tibi plane ceſſaſſe uideamur. Cic.Att.lib.2. 22.1.

Non extat author eius pecuniæ.Quintil.lib.7.cap.3.

Non extat alius author.Liu.1.ab Vrbe,73.

Extant epiſtolæ Philippi ad Alexandrum.Cic.2.Offic.68.

Extant exempla.Cic.2.de Legib.98. Alioqui multa extarent exempla maiorũ. Sed ex antiquo codice rectius legitur extarent ampla maiorum. Subaudi,ſepulchra.

Extat id.Cicero ad Ruſum,lib.5.19.1. Extatq; id quod mihi oſtenderas quibuſdam literis,hoc te ſtudioſiorem,&c.

Dum id extabit.Cicero ad Metellum,lib.5.2.11.

Extiterunt inimicitiæ inter eos.Cic.de Amic.33.

Cædium & libidinum iudicium extat & ad inſignem memoriam turpitudinis,& pene ad iuſtum odium noſtri imperij. Cicero de Prouinc.Conſul.5.

Litera nulla extat.Ouid.in Ibin,1.

Si literæ nõ extarent,magnopere eas requireremus. Cicero 1. de Inuent.85.

Extat literis.Cicero 1.Tuſcul.59.

Extat memoria,ſunt tabulæ publicæ: redargue me ſi mentior. Cicero pro Cluentio,49.

Multa extant in me tua merita.Cic.pro Plancio,1.

Præteritarum rerum monumenta certa in literis extant. Cicero 1.de Inuentione,6.

Extat officium.Cicero de Amicitia 24.

Extat opus. Ouidius:

Quo nullum Latio clarius extat opus.

Opus peregrinationis alicui extare.Cic.Att.lib.2.19.3.

Opera peregrinationis huius extabit. Cic.Att.lib.15.327.7.

Extat oratio.Cic.Quæ,ut ſcis,extat oratio.Idem de Senec.15.

Clarorum uirorum atq; magnorũ nõ minus otij quàm negotij rationem extare oportet.Cic.pro Plancio,54.

Scriptum extat in iiſdem literis.Cic.7.Verr.116.

Demadis ſcripta nulla extant.Cic.de Clar.Orat.17.

Extat Senatuſconſultum.Cic.ad Lent.lib.1.7.12.

Extat ſtudium.Cic.ad Lent.lib.1.8.14.Noſtrum ſtudium extabit in conueniendis magiſtratibus & Senatoribus.

Extãt ueſtigia.Liu.1.bell.Maced.45.Cic.pro Roſc.Amer.38. Hæc cũ ſint omnia,tamẽ extẽt oportet expreſſa ſceleris ueſtigia, &c.

Extant tabulæ.Cic.3.de Legib.50.

Grauiora iudicia de potentiſſimis hominib. extãt uoces,quàm

Officium & munus oculorum ſine oculis extare non poteſt. Cicero 1.de Diuin.122.

Nō itē in oratione ut in uerſu extat numerus.Ci.in Orat.117.

Procurſus in procliue uolubilis extat,Id eſt exiſtit.Lucr.lib.2.

Extat,pro Eſt & apparet.Celſ.lib.8.ca.22.de talo, (92. Vbi huic contrarius talus, contrarium etiam ſignum extat.

Extat,pro eſt.Quintil.lib.10.cap.1.Tullius ut ubiq;,etiam in hoc opere,Platonis æmulus extitit.Cic.pro Archia 11.Ego multos homines excellenti animo ac uirtute fuiſſe, & ſine doctrina,naturæ ipſius habitu propè diuino,per ſeipſos & moderatos & graues extitiſſe fateor. Budæus.

Quales tibi ſæpe ſcripſi,Conſules extiterunt. Cicero ad Brutū. Hoc eſt,ſeſe eo pacto geſſerunt.

Extaturus] pen.prod. (ἐξέξωρ,) à ſupino extatū. Plin.lib. 17.cap.22.1.Extatura etiamnum duabus gemmis.

Extantia] extātiæ, (ἐξοχὴ) Col.lib.5.cap.5. 10. Ipſa capita ſine ulla extantia,neq; aratro,neq; bubus obnoxia ſunt.

Extollo] extollis,extuli,pen.cor.elatum, pen.prod. (ὑπερέρω,μεγαληγορέω, ἐπιυφίζω,) extollere, Efferre. Virgil. Extulit hæc Decios. Plaut. Amphit. 17. 57. Continuò extollunt ambo capita.

Extollere armatum in ſublime.Hirtius,5.bell.Afric.330.

Extollere caput,& ſe erigere.Cic.pro Plancio,27.

In gremium ſuum liberorū ex ſe genus extollere.Cic. in Orat. 87.Ex quodam poeta.

Extollere lumbos.Plaut.Epid.15.2.

Extollere onera in iumenta.Varro,lib.2.cap.10.3.

Extulit os ſacrum cœlo.Virg.8.Aeneid.47.

Percuſſū ipſa Reſp.manib.ſuis extollit.Cic.pro Domo ſua,92.

Alte pugionem extollere. Cic.2.Philipp.49.

Erigere & extollere uites.Cic.5.de Finib.70.

Sic urgetur ut nequeat ſe extollere.Cic.2.Tuſc.93.

Extollere indignationē, Vehemēter iraſci.Plin.epiſt.159.g.

Extollere liberos.Plaut.Moſtel.3.28.

Extollere,Differre in aliud tēpus. Cæli. Plotio, Abi intrò,atq; iſthæc aufer, tamen hodie extollat nuptias. Nonius.

Extollere uerbis præclara ingenia. Exaltare,plurimi facere. Salluſtius.

Extollere in maius.Liuius,8.bel.Pun.164.

Deprimere & Extollere,contraria.Cic.in Piſonem,32.

Submittere & Extollere,contraria.Cic.de Amic.63.

Quem uirtutis gloria cū ſumma laude ad cœlum extulit,eundem inimicorum inuidia indigniſſimè oppreſſum deprimit ad ſupplicium.Cic.Antequam iret in exilium 1.

Eum gloria ad cœlum extulit.Cic. 3.Tuſc.68.

Maturè ad imperium extollere.Vide Maturus.

Laudando aliquem extollere.Author ad Heren.lib.1.8.

Ad cœlū laudib.aliquem extollere.Cic.Cornifi.lib.12.25.16.

Animum extollere.Cic.in Partition.43.

Iacentem non modo extollere, ſed etiam amplificare eius priſtinam dignitatem.Cic.pro Marcello,4.

Vnius in alterum meritū uerbis extollere.Cic. pro Planc. 77.

Supra modum nihil ſe extollere.Quintil.lib.1.cap.9.2.

Extollere ſe gloriando,& prædicatione.Cic.in Parad.17.

Egregia facta tuorum te extollunt.Cic.in Salluſt.12.

Elatus] Vide effero.

Extorqueo] extorques,extorſi,extortum, (βιάζομαι,ἐκβιάζομαι,ἀπονυχίζω,)extorquere,Vi aliquid auferre & eripere,ut Extorquere clauam è manibus Herculis.

Abijcere & extorquere,contraria.Cic.pro Ligario,10.Suam citius abijciet humanitatem,quàm extorquebit tuam.

Exorare & extorquere,contraria.Cic. Octa.13.Vide Exoro.

Exprimere & extorquere.Cic.de Prouinc.Conſul.5.

Extorquere à Cæſare talenta.Cic.ad Att.lib.6.112.4.

Extorquere de uel ex manibus regijs. Cic.7.Verr.144. Et pro Cluentio,40.

Arma è manibus ciuium extorquere.Cic.de Clar.Orat.4.

Extorquere beneficium alicui per contumeliam. Cæſar 1. belli Ciuil.38.

Extorquere ex animis cognitiones uerborū. Cic.2.de Fin.26.

Errorem alicui extorquere.Cic.de Seneſt.77.

Extorquere & eripere pecuniā ab aliquo.Cic.pro Cluent.62.

Sententias de manibus ui quadam orationis extorquere. Cicero 2.de Oratore,41.

Extorquere per uim ſuffragium populi.Liu.5.bel.Pun.18.

Veritatem extorquere.Cicero in Orat.91.

Extorquebit ueritas ne repugnetis.Cic.pro Cluent.3.

Extorſiſti ut faceret.Cicero 1.Tuſc.23.

Extorquere,pro Luxare. Senec. epiſt. 18.Fregit aliquis crus, aut extorſit articulum.

Extortus] Participium,(ἐκβιασθείς,) Cic.pro Milone,14. Extorta eſt confitenti ſica de manibus.

Voluptas extorta alicui.Horat.2.epiſt.2.28.

Vi & metu extortum frumentum.Cicero in Piſonem,68.

Voces extortæ.Claud.2.in Ruffin.34.

Extortus,p excruciato.Sene.epiſt.67.His oppone ferro trāſfoſſos aut exanimatos ſerpētū morſu, aut fractos ruina,aut per longam neruorum contractionem extortos minutatim.

Extortor] Verbale,(ἐκβιαζόμενος)Qui ui et rapit et aufert. Teren.Phor.2.3.27.Bonorum extortor, legum cōtortor.

Extorris] huius extorris, (ἄπολις,)Qui eſt extra patrium ſolum & terram patriam eiectus,ſicut exul. Gellius, Exul, extorriſq; eſto.Ab ignis interdictione,dictum eſſe uocabulum potius quàm à terra,nōnulli putant,etiam ſi exul à ſolo eſt.Liuius extorrem urbe,domo,penatibus,foro,congreſſu æqualium.Hos nunc excommunicatos uocamus: quibus ſcilicet humanitatis iura uiciſſitudinemq; officiorum uetamur exhibere. Budæus. Liuius 2.ab Vrbe, 24. Ne ſe orium eiuſdem ſanguinis extorrem,egentem ex tanto modò regno cum liberis adoleſcentibus ante oculos ſuos perire ſinerent. Sic Cicero 5.Verr.101.

Exultatq; extorris ab ſolo patrio.Liu.5.ab Vrbe,141.

Extra] præpoſitio, (ἔξω, ἐκτός,) accuſatiuo caſui ſeruiens, cuius relatiuum eſt Intra uel intus.

In & Extra contraria.Cicero 2.de Finibus,109.Et in corpore & extra eſſe quædam bona.

Eminere foras,et ea quæ extra erunt,contēplari, & q̄ maximè ſe corpore abſtrahere.Cic.in Somn.Scipionis,33.

Senſibus & animo ea quæ extra ſunt,percipimus.Cicero 2.de Natura deorum,221.

Excedere extra.Cic.de Vniuerſ.20.

Extra coniurationem eſſe.Cic.pro Sylla,29.

Extra culpam ponere ſe.Cic.de Vniuerſit.52.

Extra culpam eſſe,pro Non eſſe in culpa, & uacare culpa. Cic.7.Verr.104.

Extra fatum nihil fieri.Cic.2.de Diuin.37.

Extra modum,pro Supra modum.Cic.1.Offic.195.

Extra numerum es mihi.Plaut.Menæh.5.1.

Extra numerū,modumq; agere aliquid.Horat.1.epiſt.19.12.

Extra ordinem,Id eſt ordine nō obſeruato. Gell.lib.4.ca.10.

Extra ordinem rogare ſententiam honoris gratia. Cicero pro Domo ſua,15.Quibus ille quum eſſet extra ordinem ad patriam defendendam uocatus, auxit nomen pop. Rom. imperiumq; honeſtauit.

Extra oſtium,hoc eſt foris.Terent.Phorm.5.6.36.

Extra periculum.Cic.ad Att.lib.11.230.2.

Extra pretiū eſt,Id eſt tāti eſt ut pretiū excedat. Plautus in Pœnulo,4.119.

Extra ruinam eſſe.Cic Att.lib.11.230.3.

Extra teli iactum eſſe.Curt.lib.4.

Extra turbam colloqui: Hoc eſt, Seorſum à turba. Plautus Amphit.4.70.

Extra uniuerſa quid poteſt eſſe?Cic.4.Academ.109.

Extra,pro Præter elegantiſſimè ponitur, exceptionis gratia:ut Extra te unum.Plaut.Amph.8.202. Terent. Phorm.Neq; cognatus,extra unam aniculam,quiſquam aderat. Cic.1.in Catilinam 9.Nemo eſt,extra iſtam coniurationem,perditorum hominum qui te non metuat. Idem 1. Verr. 20. extra hanc contentionem,certamenq; noſtrum. Idem Mario, lib. 7.3.5.Extra ducem, paucoſq; præterea. Idem pro Domo ſua 83. extra contaminatam illam & cruentam P. Clodij manum.Idem 5.Philip.202.6. extra tumultum Gallicum Italicumq;.Varro de Re ruſt. Præterea extra familiam debuit dicere uillicum & uillicam.Liu.3.Decad.lib.6.171. extra filias quæ nupſiſſent.

Extra iocum dicebatur à ueteribus,quum quid ſerio,non ioco, dicere ſeſe uelle ſignificabant.Cic.Trebatio,lib.7.16.3. Sed me hercule,extra iocum,homo bellus eſt.Idem Caio Volumnio,lib.7.33.7.

Extra,ſine caſu,Aduerbium.Plin.Pomum ſimile amygdalis extra,intus contortis nucleis.

Extra quàm,pro Niſi,Verbum eſt quod ponebatur in concipiendis exceptionibus. Cic.2. de Inu.164.Agit is cui manus præciſa eſt,iniuriarum:poſtulat is qui cum agitur,à Prætore exceptionem, extra quàm in reum capitis præiudicium fiat. Vbi(ſi)particula deeſſe uidetur, extra quàm ſi:ut Vlpi. in L.prima.§.Labeo ſcribit.ff.De fluminibus,Sed ita excipiendum ait,extra quàm ſiquid ita factum ſit, uti de lege fieri licuit.Budæus.Liu.3.Decad.lib.6.171.

Extraordinarius] Adiectiuum,(ἔκτακτος,) Quod præter ordinem fit,uel eſt.Cic.ad Brutum 4.7. Quare tum & felicitatem & prouidentiam laudabo tuam, quū exploratū habere cœpero Cæſarem honoribus,quos acceperit,extraordinarijs fore contentum.Idem 7.Verr.29. Extraordinariæ cupiditates.Apud Plinium epiſt.245. Extraordinarium munus.Et ad Atticum,lib.5.96.2.Item Extraordinaria cura.Liu.6.bel.Pun.94.

Extraordinarium ſemper imperiū populare atq; uētoſum eſt. Cic.11.Philipp.301.Et numeris ſequentibus. Et Extraordinariæ pecuniæ,Cic.4.Verr.123.

Petitio Conſulatus extraordinaria.Cic.de Clar.Orat.120.

Poteſtas extraordinaria.Cic.pro Domo ſua 17.

Præſidium extraordinarium dare.Cic.11.Philip.303.

Reus extraordinarius.Cælius Ciceroni,lib.8.8.2.

Extrarius [Adiectiuum,(ἐξωτικὸς,) Alienus,qui extrà focū, ſacramentum,iuſq; eſt,inquit Feſtus.Pomponius, Præterea minabatur,ſi extrario nupſiſſet,nihil ſe filijs eius ex paternis eorum bonis teſtamento relicturum. Hîc accipitur pro eo qui non ſit domeſticus,& ex eadem familia.

Canis extrarius,apud Suet.in Veſpaſiano,pro non domeſtico.

Extraria lux.Lucret.lib.4.56.

Extrarium dicitur,quidquid eſt extra rem de qua agitur,ut apud Quint.lib.7.cap.2.Quum in perſonam certam tranſfertur accuſatio, aut in extrarium, aut in ipſius qui perijt uoluntatem,&c.

Extraneus] Adiectiuum,(ἀλλόδαπος,)dicitur (ut ait Feſtus)Qui ex altera terra eſt. Vnde Extraneus hæres apud Suetonium in Claudio Cæſare,cap.4.

Extraneus & Domeſticus,contraria. Cicero Antequam iret in exilium 5.

Cauſa extranea.Author ad Heren.lib.3.92.

Cognomine extraneo demonſtrare id,quod ſuo nomine appellari non poteſt.Author ad Heren.lib.4.196.

Res extraneæ,& corporis & animi diuerſæ. Author ad Heren.lib.4.196.

Exterior] (ἐκτότερος,) Cōparatiuus ab exter uel exterus: cui opponitur Interior.Cic.de Vniuerſ.32.Atq; ita quū alterum eſſet exteriorem amplexus orbem,&c.

Comes exterior.Horat.2.Serm.ſaty.5.40.

Exterior,pro Extra,apud Plautum Menæh.8.59. Exterior ſis,obſeruato modo.

Extremus] pen.prod.(ἄκρος,ὕστατος,) Superlatiuus ab exter,Initium alicuius rei aliquādo ſignificat Sipontino.Plautus Ab extremo narrare incipiam.

Ab extremo,Vide Ab.

Extremus,Vltimus.Virg.Extremum hunc Arethuſa mihi concede laborem.Cic.de Amicitia 13. Cuius diſputationis fuit extremum ferè de immortalitate animorum.

Cælum extremum atq; ultimum mundi eſt.Cic.2.de Diu.137.

Dies extremus fati.Ouid.epiſt.1.23.

Finis extremus laborum.Virg.4.Georg.24.

Fortuna extrema ſtare.Cic.in Salluſt.9.

Gemitus extremos ciere.Virg.3.Georg.102.

Halitus extremus.Virg.4.Aeneid.137.

Hora extrema.Virg.8.Aeneid.4.

Extrema hyeme apparauit.Cic.pro Lege Manil.25.

Manus extrema non acceſſit operibus eius. Cicero de Claris Oratoribus 65.

Morte extrema.Virg.2.Aeneid.96.

Extrema & prima nox,contraria.Cic.in Arato 10.

Pars extrema & concluſio muneris & negotij. Cicero Quinto fratri,lib.1.1.68.

Extrema pueritia miles fuit imperatoris. Cicero pro Lege Manilia 19.

Receſſu penitus extremo abditus.Senec.Hipp.8.15.

Spiritum extremum filiorum excipere.Cic.7.Verr.92.

In extremo ſpiritu:Hoc eſt,uſq; ad mortem,& extremum ſpiritum.Cic.2.de Finib.159.

Supplicium extremum.Cic.7.Verr.133.

Primum & extremum.Senec.Agam.7.13.

Ad extremum. Horatius 1. epiſtolarum 1. 2. Vide Ad præpoſitionem.

Ad extrema deſcendere.Pollio Ciceroni,lib.10.33.13.

Ad extremum,pro in extrema parte.Liu.lib.1.Decad.3.

Ad extremum manus dare.Cic.Attico,lib.2.37.3.

Ad extremum pro poſtremo.Tacit.lib.17. Et ad extremū bella ciuilia ruebant.

Vitam adducere in extremum.Tacit.lib.14.

Durare in extremum.Ouid.epiſt.7.22.

Vſq; in extrema obſtinatus.Tacit.lib.19.

Literæ quibus in extremis erat: ſub.ſcriptum. Cicero Attico, libro 14.305.1.

In ea Pompeij epiſtola erat in extremo ipſius manu. Subaudi ſcriptum.Cic.Attico,lib.8.145.1.

In extremo tertio ſcribere.Cic.1.de Diuinat.15.ſub.libro.

Habet extremum quod finitum eſt.Cic.de Diuinat.154.

Extrema cum primis contexere.Vide Contexo.

Extremum omnium rerum mors. Cicero ad Toranum, libro 6. 21. 5.

Summum atque extremum bonorum omnium. Cicero 1. de Finibus 83.

Sed hoc extremum eorum eſt,poſtulant ut excipiātur hæc inexplicabilia.Cic.4.Acad.172.

Curarum extrema.Silius lib.17.16.

Extremum tunicæ.Plin.lib.11.cap.37.23.

Extremo anni,pro extrema parte anni.Tacitus libro 5. Idem libro 19. In extremo Ponticæ oræ.Item libro 21.

Extrema,& latiſſima mœnium.

Extremus,Perditus & nequam. Virg.4.Aeneid.36.

Illam terra parens,ira irritata deorum
Extremam(ut perhibent)Cæo,Enceladoq́; ſororem
Progenuit. Hoc eſt,peſſimam. Quod non ſine ratione eſſe uidetur:quandoquidem medici affirmãt deteriores eſſe qui ultimi naſcuntur. Sipontinus ex Seruio. Sic extremum ingenium apud Liuium lib.2.bel.Punici.

Extremus,Remotus. Horat.1.epiſt.1.9.

Impiger extremos currit mercator ad Indos.

Extimus] pen.corr.(ἐκτότατος,) ſimiliter ab exterior:opponitur Citimo. Plin.li.2.ca.78.2. Iiſdẽ imperia quæ nunquam extimis gentibus fuerint.

Extimum promontorium. Plin.lib.6.cap.28.11.

Extremo] Aduerb.(ὕςατον,) Cic.ad Attic.lib.12.251.1. Quod enim ſcribis extremò,uide,&c. Legitur & extremi.

Extremitas] pen.corr.(τὸ ὕςατον,)Denominatiuum, dicitur id quod in quaq; re extremum eſt:ut Extremitas circuli. Plin.lib.2.cap.17.4.

Ora & extremitas regionis. Cic.2.de Finib.163.

Cæli extremitas. Cic.de Vniuerſ.34.

Mundi extremitas paribus à medio radijs attingitur. Cicer. de Vniuerſitat.22.

Extraho] *extrahis,pen.corr.extraxi,extractum,* (ἐξέλκω, ἀνασπάω,)extrahere extra trahere. Cic.pro Cluen. 28. *Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manilio.*

Aculeos corpore extrahere,Vide Aculeus.

A uita extrahere aliquem. Senec.Theb.1.2.

Extrahere ui aliquem in publicum. Liuius 6.bel.Pun.63.

Extrahere ſerpentes cantu. Plin.lib.8.cap.16.8.

Telum è corpore extrahere. Cic.pro Roſc.Amer.11.

Extrahere uenena corpori. Plin.lib.7.cap.2.4.

Extrahere ſe ex aliquo negotio. Terent.Phorm.1.4.3.

Extrahere ex animis aſſenſionem. Cic.4.Acad.194.

Tollere atq; extrahere cupiditates radicitus. Ci.2.de Fin.47.

Radicitus ex animis religionem extraxit Epicurus. Cicero 1. de Natur.deor.165.

Rem aliquam ab aduerſarijs uarijs calumnijs extrahere. Cicero Lentulo,lib.1.4.1.

Extrahere ſcelus aliquod in lucem ex occultis tenebris. Id eſt, prodere & manifeſtare. Liu.9.bel.Maced.63.

Secreta mentis extrahere. Senec.Hipp.8.5.

Extrahere diem: Trahere in longum, & differre, ac propriè Procraſtinare. Cæſar in Comment. Liuius ab Vrbe condita, *Cunctando extraxeram diem.*

Extrahere in annum rem aliquam. Liu.2.ab Vrbe 244. Idem lib.3.4. *Extractum in tertium annum bellum eſt.* Ibidem. *Extracta utraq; res in Conſulum aduentum eſt.* Idem de bello Punico, *Extrahi rem in ſuum aduentum iuſſit.*

Extrahere rem aliquã per aliquot dies. Liu.de bello Punico.

Extractum certamen uſq; ad noctem. Liu.4.ab Vrbe 174.

Mortem extrahit uates dulci teſtudine. Valer.1.Argon.57.

Pugnam in poſterum extrahere. Tacit.lib.4.

In infinitum aliquid extrahere. Quint.lib.4.cap.1.30.

Extrahere iudicium. Paulus Ad exhibend.L. *Si optione intra certum tempus data, iudicium extractum eſt,in id tempus quo fruſtra exhiberetur,utilitas petitoris conſeruetur.*

Extrahere aliquem,pro Inducere,& uehementer ſolicitare ut aliquid faciat. Liu.2.bel.Pun.145.

Extrahendus] (ἐξελκτέος,)Senec.Oedip.4.22.

—populus infernæ Stygis
Huc extrahendus.

Extractus] Partic.(ἐξελχθείς,) Cic.Qu.fratri,lib.2.6.4. *Sed per obtrectatores Lentuli res calumnia extracta eſt.*

Rure in urbem extractus. Horat.1.Serm.ſaty.1.3.

Extractorius] Adiectiuum,(ἐξελκτικός,)Plin.lib.24.ca.11.3. *Vulgaris arundo extractoriam uim habet.* Hoc eſt, uacuatoriam & eductoriam.

Extrico] *extricas,pen.prod.* (ἀναπτύσσω, ἀπαλλάττω, ἀναπολύω,)extricare, Verbũ à tricis cõpoſitũ ſignificat liberare.

Extricare ſe. Plaut.Epid.3.49.

Aliqua ope exoluam,extricabor aliqua. Videtur hic Plautus in paſſiua uoce protuliſſe extricor,ni mendoſus eſt codex.

Extricare ſylueſtrem agrũ pro Purgare & mũdare. Col.li.4.

Nummos unde unde extricare. Horat.1.Ser.ſaty.3.18.

De Dionyſio tuo adhuc nihil extrico. Vatinius Cic.li.5.10.1.

Cerua extricata denſis plagis. Horat.3.Carm.ode 5.7.

Extringo] *extringis, extrinxi, extrictum,* (σφίγγω,) extringere,Idem quod ſtringere. Cic.4.Acad.260. *Deinde quum paulum digitos extrinxerat.* Quo in loco ex uetuſtis exemplaribus legitur contraxerat,non autem extrinxerat.

Extrinſecus] pen.corr.(ἔξωθεν,) Aduerbium, quaſi dicat externe,uel ab extra. Cice.5.de Finib.70. *Et nunc quidem quod eam tuetur,ut de uite potiſſimum loquar,eſt id extrinſecus.* Idem 1.de Orat.92. *Adhibita eſt igitur ars quædam extrinſecus ex alio genere quodam.* Varro li.1. de Re ruſt. cap.41.2. *Vt non denudes medullam, ne extrinſecus imbres noceant.* Liu.2.ab Vrbe 142. *ſine ullo metu extrinſecus imminentis belli.*

Accipere extrinſecus aliquid. Cic.3.de Nat.deor.38.

Addita corpora ſunt extrinſecus. Lucr.lib.2.222.

Adhibentur extrinſecus corporum adiumenta. Ci.4.Tuſ.93.

Allapſus extrinſecus humor. Cic.2.de Diuin.86.

Aſſumere auxilia extrinſecus. Quint.lib.7.cap.5.6.

Aſſumuntur extrinſecus loci. Cic.in Topic.5.

Excitari ui & commoueri extrinſecus. Cic.de Fato 63.

Complecti extrinſecus aliquid. Cic.2.de Nat,deor.165.

Ducũt extrinſecus ſpiritũ pulmones & cor. Cic.2.de Nat.deo.204.

Inaurata extrinſecus columna. Cic.1.de Diuinat.87.

Iniecta extrinſecus præſagitio,atq; incluſa diuinitus, ineſt animis. Cic.1.de Diuinat.115.

Extrinſecus intrare. Perſ.Saty.5.13.

Irrumpunt extrinſecus in animos noſtros per corpus imagines nobis dormientibus. Cic.4.Academ.125.

Nullæ imagines obrepunt in animos dormiẽtium extrinſecus. Cic.2.de Diuinat.205.

Extrinſecus alicunde aliquid quærere. Cic.2.de Orat.174.

Veſtiuit extrinſecus animum Deus & circundedit corpore. Cicero de Vniuerſ.26.

Extro] *extras,*(ἔξειμι,)extrare, Verbũ ab extra formatũ,ſignificat egredi. Sicut intrare,ingredi eſt: Afranius, *Simul limen intrabo,illi extrabunt ilico.* Antiquum eſt.

Extrudo] *extrudis,extruſi,extruſum,* pen. prod. (ἐξωθέω, ἐξοικέω,)extrudere, Propriè dicitur qui manibus expellit, & ueluti extra trudit,authore Donato.

*Eſſe in numero,& Extrudi,*cõtraria. Cic.Trebatio,li.7.6.4.

Extrudere ædibus. Plaut.Aulul.4.31.

Extrudere ex ædibus. Plaut.Caſina.17.18.

Extrudere foras. Plaut.Trucul.3.51. Terẽt.Eun.4.5.11. *Correxit miles quod intellexi minus:nam me extruſit foras.*

Extrudere inuitum. Terent.Hecy.1.2.98.

Eo amantem inuitum Pamphilum extrudit pater. Vbi Donatus, Hic tranſlatione uſus eſt Terentius, ut oſtenderet tantum importunitatis uerbis ſenis fuiſſe, quantum impulſio manuum efficere potuiſſet.

Extrudit, Verbum neceſſitatis. Plaut.Merc.19.42.

Vnicus mihi Dorippa eſt gnatus,ſcis? D.ſcio. P.hunc pater
Olim à ſe extruſit Rhodum.

Extrude=

Extrudere & eijcere aliquem in uiam. Cic.2.de Orat.130.

Extrudi,per tranſlationem,pro Abalienari:ut Extrudi ab aliquo. Cice.ad Atticum,lib.3.54.2. *Sed iam extrudimur, non à Planco,(nam is quidem retinet) uerùm ab ipſo loco minimè appoſito,&c.*

Extrudere domo ſua aliquem. Cic.7.Verr.31.

Extrudi & Prohiberi,contraria. Cic.10.Phil.176. *Qui tanquam extruderetur à Senatu in Macedoniam, & non contrà prohiberetur proficiſci,ita cucurrit.*

Extrudere aliquem,pro Accelerare. Cice.Terentiæ,lib.14.2.

Extrudere tabellarios,pro Accelerare ad iter. Cicero ad Brutum,14.6.2.

Merces extrudere. Horat.2.epiſt.2.3.

Extruo] *extruis,pen.corr.extruxi,extructum,* (κατασκευάζω,)extruere, ab ex & ſtruo, Conſtruere, ædificare. Cæſar 3.bell.Gal.460. *Omnem eam materiam quæ erat excelſa,conuerſam ad hoſtem collocabat, & pro uallo ad utrunq; latus extruebat.*

Extruere & Euertere,contraria. Cic.pro Domo ſua 77.

Aceruum magnum ad pedes alicuius extruere. Cicero Attico, libro 2.17.1.

Extruere ædificium in alieno,per metaphorã. Ci.pro Mil.56.

Extruere aggerem in altitudinem. Cæſar 2.bel.Ciuil.4.

Altitudinem excellentiamq́; uirtutum animo extruere. Cicero 5.de Finib.124.

Caſas extruere ex uirgis. Tibul.lib.2.eleg.1.5.

Extruere cumulum. Cæſar 6.bel.Gal.68.

Fundare & extruere diſciplinam. Cic.4.de Finib.1.

Focum extruere lignis. Horat.Epod.2.9.

Extruere menſas epulis. Cic.5.Tuſc.87. Cic.de Senect.48. *Caret epulis,extructiſq; menſis & frequentibus poculis.*

Menſas feſtas extruere. Tibul.lib.2.eleg.6.13.

Montem extruere. Cic.in Piſonem 38.

Montes extruxit in æthera. Valer.2.Argon.4.

Extruere monumentum. Cic.14.Philip.406.

Extruere rogum. Cic.3.de Finib.115.

Extruere ſepulchrum altius. Cic.2.de Legib.105.

Extruere ſtramenta in aceruum. Colum.lib.6.cap.3.1.

Extruere thermas de marmore. Mart.lib.9.39.

Toros extruere. Virg.3.Aeneid.45.

In numerum uerba extruere. Author ad Heren.lib.4.198.

Ad cælum uillã uiſceribus ærarij extruere. Cic. pro Domo ſua 95.

Vrbem extruere. Virg.4.Aeneid.54.

Extructus] Participium,(κατεσκευασμένος,)Cic.in Piſonem 53. *Extructa menſa non conchylijs aut piſcibus, ſed multa carne ſubrancida.*

Foci extructi. Ouid.1.Triſt.eleg.3.9.

Menſæ extructæ dapibus. Ouid.11.Metam.25.

Extructio] Verbale,(κατασκευή,)Cic.14.Philipp.408. *Eáq; extructione quæ ſit ad memoriam æternitatis.*

Extructio tectorum. Cic.2.de Nat.deor.225.

Extubero] *extuberas,pen.corr.* (προβλάσκω,)extuberare, A tuber deriuatum,ſignificat excreſcere, inflari, & quaſi tuberis figuram efficere. Plin.lib.21.cap.16.3. *Neq; in omnibus terris eſt,radice folioſa,ex qua media ueluti malũ extuberat.* Idem lib.37.cap.8.4. *Vtrobiq; autẽ in rupibus in uijs & gelidis,oculi figura extuberans leuiterq́; adhærens.*

Extuberare, Actiuum, pro Tuberibus aſperare. Senec.lib.6. Natur.quæſt. *Defert montes,ſubrigit plana, ualles extuberat,nouas in profundo inſulas erigit.*

Extuberãtes gẽmæ: quibus opponũtur Cauæ. Pli.li.37.ca.12.4.

Extuberatio] Verbale,(πρόβλωσις,)Plin.lib.31.cap.9.8. *Luxatis imponitur cum farina & melle,item extuberationibus.* Hoc eſt,tuberculis per corpus enaſcentibus.

Extumeo] *extumes,pe.cor.uel Extumeſco, extumeſcis,* (ἐξοιδέω,)extumeſcere, Idẽ quod tumeſcere, & in tumorẽ redigi. Plin.li.37.cap.5.8. *Democritus in hoc genere poſuit Hermoneos & Perſicos illos extumeſcentes puinguiter.*

Extumidus] pen.corr. Adiectiuum,(ἐξῳδηκώς,)ut *Extumida media area.* Varro 1.de Re ruſt.cap.51.1.

Extundo] *extundis,extudi,pen.corr. extuſum, pen. prod.* (ἐκκόπτω,ἐκβιάζομαι,)extundere, Extorquere uel inuenire, Nonius. Plaut.Moſt.4.64. *Eundem animum oportet nunc mihi eſſe gratum ut impetraui, Atq; olim prius quàm id extudi, quum illi ſubblandiebar.* Sueton. *ea demum extudit magis conuitio quàm precibus.*

Vſus extundit artes. Virg.1.Georg.27.

Labor extudit faſtidia. Horat.2.Serm.ſaty.2.3.

Extundere aliquem. Quint.lib.1.cap.4.

Extundere, Studioſè facere. Virg.8.Aeneid.

Lanigerosq́; apices, & lapſa ancilia cælo
Extuderat. Seruius.

Extundere, In tuber tundendo transformare. Caſſius Seuerus lib.6.Controuerſ.apud Senecam, *Alterius diminutas ſcapulas in deforme tuber extundit.*

Exturbo] *exturbas,*(ἐξωθω,)exturbare, Violẽter eijcere ab aliquo loco. Metaphora ſumpta à turbine uenti, qui dum perflat,puluerem ueluti in globum uiolenter ſurſum erigit.

Expellere atq; exturbare aliquem. Cic.pro Cluent.10.

Exturbare, Eijcere,expellere. Cic.pro Muræna 43. *Magnum eſt enim te comparare ea quibus poſſis hominem è ciuitate, præſertim nõ inopẽ,neq; infirmũ,exturbare, qui & per ſe & per ſuos,& uerò etiam per alienos defendatur.* Budæus.

Exturbare & Manere,contraria. Cic.Attico,lib.8.169.3.

Exturbare aliquem foras. Plaut.Trinum.14.74.

Deijcere Senatum à gubernaculis,Populum è naui exturbare. Cic.pro Domo ſua 20.

Exturbare homines è poſſeſſionibus. Cic.pro Sylla 53.

Exturbari præcipitem è prouincia. Cic.6.Verr.59.

Exturbari ex agris. Cic.pro Lege Agraria 83. *Sic exturbare aliquem bonis.* Cic.4.Verr.32.

Exturbare ex numero uiuorum. Cic.pro Quintio 28.

Exturbare aliquẽ ædib. & ex ædibus. Pla.Trinũ.11.56.et 474.

Miſerum fortunis omnib. exturbari. Cic.pro Qu.63.

Exturbare penatibus. Plinius in Paneg.56.

Exturbare ſede. Colum.lib.8.cap.17.9.

Exturbare ciuẽ innocentẽ,expellere. Ci.Anteq.iret in exil.10.

Exturbare ex animo ægritudinẽ,pro Excutere. Plaut. Curcul.5.9.

Animas exturbare cæde. Ouid.25.Metam.35.

Exturbare mentem alicuius. Cic.ad Qu.fratrem,lib.1.4.3.

Noctem exturbabat uociferans. Stat.10.Theb.43.

Silentia noctis exturbare. Stat.1.Theb.88.

Exturbare ſpem pacis. Liu.6.ab Vrbe 80.

Exturbare calculos, dicitur radix herbæ, pro Eijcere & confringere. Plin.lib.20.cap.10.2.

Comas exturbare. Stat.5.Theb.61.

Exturbare oculos alicui,pro Excludere & exculpere, ſiue effodere. Plaut.Pœnulo 4.160.

Exturbatus] pen.prod.(ἐξωθημένος,)Participium:ut *Radicibus exturbata pinus.* Catul.epig.59.22.

Extuſsire] Idem quod tuſſire, & cum tuſſi aliquid eijcere, (ἐκβήττειν,) Plin.li.35.cap.15.4. *Purulenta quoq; extuſſientibus,& contra ſcorpionum ictus.* Idem lib.23.cap.3.4. Celſus lib.2.cap.8. *Niſi uomicam aliquam excitauit ſic, ut pus extuſſiretur.*

Exubero] (εὐθηνέω,)Vide Exhubero.

Annus exuberat pomis. Virg.2.Georg.104.

Humor malus mẽbris exuberat. Claud.de Aponi balneis 5.19.

Vmbra

Vmbra exuberat luxuria foliorum. Virg. 1. Georg. 39.

Aſtu exuberans. Silius lib. 1. 12. de Hannibale.

Exuccus] (ἔκχυλος,) qui ſucco caret. Seneca epiſt. 30. Scis illũ infirmi ſemper & exucci corporis fuiſſe. Quint. li. 12. cap. 10. Vnde nunc quoq; aridi, & exucci, & exangues.

Exudo] exudas, pen. prod. (ἀφιδρόω,) exudare, ueluti per ſudorem emittere. Plin. lib. 24. cap. 9. 1. Vnum arbor ipſa exudat gummi modo. Colum. lib. 12. cap. 48. 3. Quum oliua quicquid habuit amurcæ, exudauit. Et Exudare liquorẽ. Colum. lib. 7. cap. 8. 3.

Humor exudat. Virg. 1. Georg. 18.
Nouè locutus eſt: nam non ipſe humor, ſed terra deſudat. Vnde exudat pro exudatur accipimus. Seruius.

Exudare laborem. Liu. 5. ab Vrbe 20.

Edomiti exudatiq; labores. Silius lib. 3. 107.

Exudare cauſas, pro magno labore agere. Horatius 1. Serm. ſaty. 10. 6. Vide Cauſa.

Exuerto] exuertis, exuerti, exuerſum, (προλαμβάνω,) exuertere, Præuenire, præoccupare. Plaut. Pœnulo 14. 52. Verum enim qui bene eum norit, citò homo exuorti poteſt. Antiquum.

Exugo] exugis, pen. prod. exuxi, exuctum, (ἐκχυλίζω,) exugere, Succum omnem ſugendo extrahere. Legitur & exugebo in ſecunda. Plaut. Rud. 23. 69. Ego iam te hic itidem, quaſi penicillus nouus ſolet exugere, Ni hunc amittis exugebo quicquid humoris tibi eſt. Idem Pœnulo 8. 37. Iam nunc ego illi egredienti ſanguinem exugam procul. Colum. li. 4. cap. 24. 8. Sed ab uno latere exugitur. Cato, cap. 156. 2.

Exugere ſudorem. Colum. in Prooem. lib. 1. 14.

Exul] exulis, pen. corr. com. gen. (φυγὰς, ἀπόπολις, ἐξόριστος,) Is dicitur qui ex patria eiectus eſt: quaſi extra ſolum. Feſtus, Exules dicuntur loco patriæ ſuæ pulſi. Cic. pro Domo ſua 57. Quid eſt enim exul? Ipſum per ſe nomen calamitatis, non turpitudinis. Quando igitur eſt turpe? Re uera quando eſt pœna peccati, opinione autem hominum ſi eſt pœna damnati.

Mentis domusq; exul. Ouid. 9. Metam. 82.

Patriæ exul. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.

Vagus exul. Ouid. 11. Metam. 82.

Exul agor. Ouid. epiſt. 7. 23.

Vagum exulem errare aliquem, atq; undiq; excluſum. Cicero pro Cluentio 138.

Reducere exules. Cic. Caßio, lib. 12. 1. 4. Et pro Seſtio 48.

Vi eiectos exules reducere. Author ad Heren. lib. 2. 83.

Reſtituere exules. Cic. 1. Philip. 2.

Venit exul ad Antiochum Epheſum Hannibal Carthagine expulſus. Cicero 2. de Orat. 42.

Exilium] huius exilij, (φυγὴ, ἐξορία,) dicitur ipſa priuatio ſoli patrij. Cic. lib. 5. Tuſc. 149. Exilium credo quod in maximis malis ducitur? Idem in Parad. 38. Neſcis exilium, ſcelerum eſſe pœnam?

Exilij ſpecies tres ponit Martianus in L. Exilium. ff. de Interdictis & relegatis, Exilium, inquit, triplex eſt: aut certorum locorum interdictio: aut lata fuga, ut omnium locorũ, præter certum locum: aut inſulæ uinculum, id eſt, relegatio in inſulam. Exilium autem pœna eſt iudicij capitalis. Paulus in L. 2. ff. de Publicis iudicijs, Capitalia iudicia ſunt, ex quibus pœna mors, aut exilium eſt, hoc eſt, aquæ & ignis interdictio: per has enim pœnas eximitur caput de ciuitate. Nam cætera, non exilia, ſed relegationes propriè dicuntur. tunc enim & ciuitas retinetur. Cicero pro Cecinna 73. Tum amittitur hæc ciuitas deniq;, quum is qui profugit receptus eſt in exilium, hoc eſt, in aliam ciuitatem. Idem paulo antè 72. exilium enim, non ſupplicium eſt, ſed perfugium portusq; ſupplicij. Nam qui uolunt pœnam aliquam ſubterfugere, aut calamitatem, eo ſolum uertunt, hoc eſt ſedem ac locum mutant.

Exilij cauſa ſolum uertiſſe aliquem, nec poſtea eſſe reſtitutum. Cic. 5. Philipp. 174.

Infelix exilium. Virg. 10. Aeneid. 168.

Terribile exilium illis quibus quaſi circunſcriptus eſt habitandi locus, non ijs qui omnem orbem terrarum unam urbem eſſe ducunt. Cic. in Parad. 20.

Pœna ſcelerum, exilium eſt. Cic. in Parad. 38.

Quos leges exilio affici uolunt, exules ſunt, etiam ſi ſolum non mutarunt. Cic. in Parad. 38.

Afficiunt exilio ſceleratos & impios leges. Cic. in Parad. 38.

Fugam meditari, & exilium cogitare. Cic. 1. in Catil. 19.

Conſeneſcere in exilio. Vide Conſeneſco.

Deliteſcere exilio. Ouid. in Ibin 3.

In exilium depellere, & agere. Plin. lib. 7. cap. 30.

In exilium aliquem eijcere. Cic. 2. in Catil. 33.

Ire in exilium. Cic. in Catil. 16. Quint. lib. 6. cap. 4.

Exigere in exilium. Iuſtinus, Quòd per iniuriam ſe in exilium exegiſſent.

Fugere in exilium. Iuuen. Saty. 10. 16.

Imperare exilium alicui. Senec. Medea. 7. 6.

Liberatus exilio, Vide Liber.

Meditari exilium, Vide Meditor.

Multare exilio maleficium. Ci. pro Cecin. 72. Idẽ pro Syl. 55.

Multatum exilio maleficium. Vide Multa.

Mutare domos exilio. Virg. 2. Georg. 103.

Pati exilium. Virg. 2. Aeneid. 128.

In exilium pulſus aliquis. Cic. 2. de Orat. 30.

Pellere in exilium, Vide Pello.

Pendere pœnam exilio. Ouid. 10. Metam. 47.

Rectà pergere in exilium. Cic. 1. in Catil. 17.

Petere exilium. Lucan. lib. 3. 23.

In exilium proficiſci. Cic. 1. in Catil. 15.

In exilium aliquem proijcere. Cic. Antequam iret in exil. 19.

De exilio quendam reducere. Cic. 2. Philip. 35.

In exilio eſſe. Cic. 3. de Nat. deor. 115.

In exilium uenire. Cic. 1. de Orat. 36.

Exulo] exulas, pen. corr. (μετοικέω, φεύγω,) exulare, Patria priuatum eſſe. Cic. ad Metellum, lib. 4. 8. 5. Sin autem nulla ſit, hunc tamen aptißimum eſſe ad exulandum locum. Idem 3. Tuſc. 68. Aut Telamonem pulſum patria exulantem.

Exulare à patria ſua. Plaut. Moſtel. 8. 71.

Exulare domo. Terent. Eunuch. 3. 5. 61.

Exulat auaritia ex urbe, per translationem. Plau. Perſ. 16. 89.

In oris ignotis exulare. Ouid. epiſt. 9. 31.

Per externas profugus pater exulat oras. Oui. 3. Triſt. ele. 14. (3.

Rempublicã diſceſſu alicuius exulare. Cic. in Parad. 37.

Romæ exulare ius eſſe alicui. Cic. 1. de Orat. 86.

Exulatum abijt res patris. Plaut. Merc. 3. 43. Vide Abeo.

Exulans] pen. corr. Participium, (μετοικῶν,) Cic. 2. de Diuin. 78. Rex Pruſias quũ Hannibali apud eũ exulanti depugnari placeret, negabat ſe audere, quòd exta prohiberent.

Exulcero] exulceras, pen. corr. (ἐξελκόω,) exulcerare, Propriè eſt ulcus facere & exaſperare, ac nouam cicatricem inducere. Plin. lib. 20. cap. 6. 10. Lepras, lichenas, lentigines exulcerat. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 9. 12. Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, et inter digitos: quòd muſcæ, & ricini, et pulices ſoleant (ſi hoc unguine nõ ſis uſus) ea exulcerare. De canibus.

Exulcerare, per trãslationẽ, ſignificat Exaſperare, exacerbare, & deterius facere. Cic. 2. de Orat. 167. Qui aduerſariorũ adiumẽta cõfirmant, aut ea quæ ſanare nequeunt, exulcerat.

Exulce-

Exulcerare animum. Cice. Ita mihi animum exulcerauit. Idem pro Deiotaro 4.

Exulcerare gratiam alicuius. Cic. de Claris Orat. 80. (23.

Suſpicionib. hominũ & ſcelere exulcerari. Cic. pro Domo ſua

Exulceratus] pen. prod. Participium, (ἐξελκωμένος,) Cice. Lentulo, lib. 1. 1. 12. Vt in rebus multo antè quàm profectus es, ab ipſo rege, & ab intimis & domeſticis Pompeij clàm exulceratis.

Exulceratio] Verbale, (ἐξέλκωσις,) Plin. lib. 20. cap. 3. 5. Sed omnium conſenſu, ſtomacho utilißimæ iudicantur, & interaneorum ueſicarumq; exulcerationibus.

Exulceratorius] Adiect. (ἐξελκωτικὸς,) Quod exulcerat: ut Exulceratorium medicamentum. Plin. lib. 23. ca. 7. 12.

Exulceratrix] penu. prod. huius exulceratricis, Verbale, fœm. gen. (ἐξελκῶτις,) Plinius lib. 27. cap. 12. 2. Vis ei ſeptica & exulceratrix.

Exulto] exultas, (ἀγαλλιάω, ἐπιγαυρόομαι, κυδιάω,) exultare, & exilire, Ab ex & ſalio compoſitum: eſtq; ueluti geſtu corporis lætitiam oſtendere. Nonius, Exultare eſt ſupra modum exilire & efferri. Cic. lib. de Rep. Eſt igitur quiddã turbulentum in hominibus ſingulis, quod uel exultat uoluptate, uel moleſtia frangitur. Idem ad Atticum, lib. 6. 112. 1. Lecta tua epiſtola gaudio exultat.

Exultare, nimiumq; gaudere. Catul. ad Lesbiam, epig. 48. 2.

Exultare, immoderateq; iactari. Cic. 1. de Diuin. 107.

In herbis exultat uacca. Ouid. 1. de Arte 63.

Inter medias cædes exultat. Virg. 11. Aeneid. 130.

Alacris improbitas exultat in uictoria. Cic. Attic. lib. 1. 11. 12.

Oratio exultat. Cic. 4. Acad. 199.

Exultat & triumphat oratio mea in hoc. Cicero, in Catil. 26.

Pauor exultat circa pectus. Lucret. lib. 3. 29.

In aliqua re audacius exultare. Cic. in Orat. 14.

Exultare, Cum iactantia gloriari. Cic. de Senect. 9. Hannibalẽ iuueniliter exultantẽ, patientia ſua molliebat. Idem in Catil. 17. Infer patriæ bellum, exulta, impio latrocinio. Nonius.

Geſtis in ſuam famam exultare. Tacit. in uita Agricolæ.

Lætitia exultare. Cic. Attico, lib. 15. 329. 15.

Victoria nobilitatis exultare. Cic. pro Roſc. Amer. 16.

Nimis exultare ſecundis rebus. Senec. Hipp. 2. 24.

Exultare, Geſtu uel dicto iniuriam facere. Lucilius libro 30. Quin totum purges, debellas me, atq; deuras, exultes, ſolicites. Nonius.

Iniuriam unius in alium exultare. Cic. Attico, lib. 7. 122. 9.

Exultare, Sæuire. Cic. lib. 2. de Rep. Quæ ſanguine alitur, quæ in omni crudelitate exultat, ut uix hominum acerbis funeribus ſatietur. Nonius.

Exultare, Extra ſaltare. Virg. 3. Aeneid. 111. Exultantq; uada, atq; æſtu miſcentur arenæ.

Exultans] Participium, (ἀγαλλόμενος,) Cic. 3. de Orat. 91.

Erras, erras: nam exultantem te & præſidentem tibi
Repriment ualde legum habenæ. Ex quodam poeta.

Elatus leuitate, inaniq; lætitia exultans & temere geſtiens. Cicero 5. Tuſcul. 25.

Furentem & exultantem continere. Cic. de Aruſp. reſp. 1.

Succeſſu exultans. Virg. 2. Aeneid. 77.

Equos ferocitate exultantes domitoribus tradere. Cice. 1. Off. (128.

Corda exultantia. Virg. 3. Georg. 20.

Cruor exultans in ora erupit. Silius, lib. 5. 14.

Furorem exultantem ex parte reprimere. Cic. pro Seſtio 82.

Exultantem lætitiam comprimere. Cic. in Topic. 46.

Loliginibus exultantibus tempeſtatem ſignificari gubernatores putant. Cic. 2. de Diuinat. 215.

Sanguis altè exultans è corpore emicat. Lucret. lib. 2. 40.

Exultanter] Aduerbium, (ἀγαλλομένως,) Plinius epiſt. 62. 6. quum ea potius quæ preßius & aſtrictius, quàm illa quæ hilarius, & quaſi exultantius ſcripſi, poßint uideri accerſita & inducta.

Exultatio] Verbale, (ἀγαλλίασις,) Plinius, lib. 8. cap. 54. Mutianus caua luna triſtes eſſe: quibus in eo genere cauda ſit, nouam exultatione adorare. De ſimijs.

Indecora exultatio. Quint. lib. 2. cap. 2. 7.

Exultantia] exultantiæ, (ἐπιγαύρωσις,) Idem Gellius, libro 12. cap. 5. Cum petulantia morbi dolorisq; exultantia colluctantem. Id eſt, eruptione uiolenta. Solinus, cap. 45. Verùm omnem exceſſus originem de ſole fieri, primamq; exultantiam iunioris concipi quum per Cancrum ſol uehatur. De incremento Nili.

Exultim] Aduerbium, (κυλινδουμένως,) Id eſt, exultando & ſaliendo. Horat. 3. Carm. ode 11. 2.

Exululo] exululas, pen. corr. (ἐξολολύζω,) exululare, pro Valde ululare. Ouid. 1. Metam.
Territus ipſe fugit, nactusq; ſilentia ruris Exululat.

Comis ruptis exululare. Ouid epiſt. 21. 23.

Exululatus] pe. prod. Part. (ἐξολολυγμὸς,) Ouid. 4. Triſt. (eleg. 1. 9.
Vtq; ſuum Bacche non ſentit ſaucia uulnus,
Dum ſtupet Idæis exululata iugis.

Exundo] exundas, (ἐκκυμαίνω,) exundare, Alueum exire, uel extra alueum undas proferre. Plin. lib. 2. cap. 103. 7. In Tenedo inſula fons, ſemper à tertia noctis hora in ſextã ab æſtiuo ſolſtitio exundat. Colum. lib. 8. cap. 17. 5.

Dolor exundat altè merſus. Senec. Oedip. 12. 2.

Eloquentiam exundare, & exuberare. Tacitus in Dialogo de Oratoribus.

Furor exundans. Stat. 10. Thebaid. 121.

Præruptum exundat pelagus. Silius lib. 3. 11.

Peſtis exundat. Silius lib. 17. 21.

Terra exundauit chelydris. Silius, lib. 3. 64.

Vapor exundat antro. Seneca Hippol. 2. 4.

Exundatio] Verbale, (ἐκκύμανσις,) Plinius lib. 19. cap. 3. 1. Negant naſci niſi exundatione fluminum inuecto ſemine ab Tiaris.

Exungo] exungis, exunxi, exunctum, (ἀλείφω,) exungere, Vngere. Plaut. Rud. 14. 22.
Eluas tu, an exungare ſiccus.

Exungulo] exungulas, pen. corr. (ἀπονυχίζω,) exungulare, Vngues auferre. Plautus Trucul. 6. 52.
hem, tuos exungula, male uiuitis.

Exuo] exuis, exui, exutum, pen. prod. (ἀποδύω, ἐκδύω, ἀποδυτέω,) exuere, contrarium habet Induo.

Exuere ueſtem alicui. Senec. epiſt. 91.

Exuere ægritudinem. Cic. 3. Tuſcul. 48.

Aequalitas exuitur. Tacit. lib. 3.

Amicitiam exuere. Tacit. lib. 5.

Animam exuit. Ouid. 14. Metam. 156.

Anima memet pariter ac ſcelere exuam. Senec. Hipp. 12. 5.

Animum ſylueſtrem exuere. Virg. 2. Georg. 11. De arboribus.

Animus exuitur. Stat. 10. Theb. 187.

Serpens nouus exuit annos. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 7.

Armis exuere aliquem. Silius, lib. 3. 120.

Arrogantiam, & auaritiam exuere. Tacit. in uita Agricolæ.

Aſpectum exuere. Tacit. lib. 16.

Aſtus exuere. Silius lib. 7. 150.

Exuere caſtris hoſtem, pro Expellere. Liu. 9. bel. Pun. 15. Et 3. ab Vrbe 293. Niſi paucis diebus hos populatores agrorũ, fuſos fugatosq; caſtris exuero. Id eſt, abſtulero eis caſtra.

Charitatem exuere. Tacit. lib. 16.

Ciues noſtros exuimus, id eſt, perdidimus, aut orbati ſumus illis. Stat. 3. Thebaid. 42.

Cupido

Cupido gloriæ alicui exuitur. Tacit. lib. 20.
Exuere enſem humero. Virg. lib. 9. 63.
Enſem uagina exuerat. Stat. 9. Theb. 16.
Faſtus exuere. Ouid. 2. de Arte 49.
Feritas exuitur. Ouid. 3. Faſt. 57.
Ferociam exuere. Tacit. lib. 2.
Fidem exuere. Tacit. lib. 1.
Fœdus exuere. Claud. de bello Get. 73.
Exuere gratiam nouitatis dicitur id quod iam uetus eſſe incipit. Plinius, epiſt. 2. b.
Habitus regales exuere. Stat. 11. Theb. 87.
Hominem exuere. Ouid. 10. Metam. 21.
Exuere hominem ex homine. Cic. 5. de Fin. 62.
Exuere humanitatem. Cic. pro Ligario 8.
Exuere iugum, & exuere ſe iugo. Liuius 5. bel. Maced. 64. Et lib. 4. 56. pro Se liberare à ſeruitute.
Ius fasq; exuere. Tacit. lib. 19.
Iuſſa exuere. Tacit. lib. 11.
Iuſtitium exuere. Tacit. lib. 3.
Lacertos exuere, id eſt, nudare. Virg. 5. Aeneid. 84.
Magiſtrum exuere. Tacit. lib. 14.
Exuere mentem, Animũ uel affectũ deponere. Virg. li. 4. Aen.
Mentem aliquam exuere, id eſt, repudiare conſilium aliquod. Virg. 4. Aeneid. 64.
Montes exuere, id eſt, denudare ſyluis. Stat. 4. ſyl. 3. 10.
Exuere mores. Mart. lib. 1. 176.
Antiquos mores exuere. Liu. lib. 7. Decad. 3.
Munia exuere. Tacit. lib. 4.
Obſequium erga imperatorem exuit. Tacil. lib. 3.
Otium exuere. Tacit. lib. 11. Vbi uidetur legendum indueret.
Senatorium ordinem exuere. Tacit. lib. 18.
Exuere oſſa, Diſcooperire, Retegere. Virg. 5. Aeneid. 84.
Pacta exuere. Tacit. lib. 5.
Patriam exuere. Tacit. lib. 21.
Pacem exuere. Tacit. lib. 4.
Pectus exuere curis. Stat. 4. Sylu. 4. 6.
Pedorem exuere. Tacit. lib. 5.
Tithonia polum exuerat, id eſt, Aurora cælum reliquerat. Valerius 3. Argonaut. 1.
Promiſſa exuere. Tacit. lib. 13.
Exuere aliquem regno, pro Priuare, & auferre ei regnum. Plinius de Viris illuſt. 6. Ibidem 51. Regem Philippum prælio fudit, caſtris exuit.
Reuerentiam imperij exuere. Tacit. lib. 17.
Profanos ritus exuere. Tacit. lib. 2.
Sacramentum exuere. Tacit. lib. 19.
Exuere ſe paterno agro, pro Diuendere uel dilapidare paternam hæreditatem. Liu. 2. ab Vrbe 97. Suet. de Clar. gram. 11. Eoq; facilius licentia Syllani tẽporis exutũ patrimonio.
Exuere ſe ex laqueis, pro Liberare. Cic. 7. Verr. 118.
Sedibus aliquem exuere. Tacit. lib. 13.
Exuere ſenectam dicuntur ſerpentes. Plin. lib. 20. ca. 23. 2.
Exuere ſeruitutem. Liu. 4. bel. Maced. 37.
Seruitium exuere. Tacit. lib. 20.
Societatem exuere. Tacit. lib. 10.
Spiritum inimicum exue, id eſt, animum qui te excruciat. Senec. Thebaid. 1. 9.
Tributa exuere. Tacit. lib. 1.
Tunicas exuerat. Ouid. 2. Faſt. 35.
Serpens exuit in ſpinis ueſtem. Lucret. lib. 4. 12.
Vetuſtas exuitur anguibus. Ouid. 3. de Arte 16.
Virtutes exuere. Tacit. lib. 1.
Vitia exuere. Tacit. lib. 5.
Vultus ſeueros exuere. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 9.

Exutus] pen. prod. Participium, (ἀποδυθείς,) Plin. lib. 35. cap. 11. 17. Herculem ab Oeta monte Doridos exuta mortalitate conſenſu deorũ in cælum euntẽ. De uarijs picturis.
Bonis exutus. Tacit. lib. 4.
Campus exutus. Tacit. lib. 12.
Diademate exutus crines. Stat. 9. Theb. 33.
Forma exutus. Silius lib. 8. 88.
Pudorem caſtum exuta. Silius lib. 5. 3.
Pedem unum exuta uinclis. Virg. 4. Aeneid. 104.
Vittis exuta comam. Stat. 11. Theb. 92.
Anguis exutus annis. Stat. 4. Theb. 20.
Dignitas exuta. Tacit. lib. 3.
Luctus exuti morte. Silius, lib. 6. 63.
Laqueis exutæ mulæ. Claud. de Mulabus Gallicis 10. 4.
Palmæ exutæ uinclis. Virg. 2. Aeneid. 31.
Pectus exutum. Claud. in Epithal. Palladij 46. 2.
Gelu exuta ſydera tepuerũt lõgis ſolibus. Stat. 5. Theb. 92.
Exupero] exuperas, pen. corr. (ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω,) exuperare, Idem quod ſuperare & excellere. Cic. 4. Tuſc. 125. Quis homo te exuperauit unquam gentium impudentia? Ex poeta antiquo.
Quod fore paratum eſt, id ſummum exuperat Iouem. Carmen traductum è Græco à Cicerone 2. de Diuin. 37.
Exuperare anima: cui mortuum eſſe opponitur. Cic. Poſt reditum in Senatu 19. Quapropter memoriam ueſtri beneficij colam beneuolentia ſempiterna, non ſolum dum anima exuperabo mea, ſed etiam cum mortuo monimenta ueſtri in me beneficij permanebunt. Vbi ex uetuſto codice legitur ſuperero anima.
Ardua exuperare. Silius lib. 3. 105.
Dolor exuperabat. Lucret. lib. 6. 257.
Flammæ exuperant, furit æſtus ad auras. Virg. 2. Aeneid. 151.
Genus exuperat nobilitate morum. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 1.
Exuperare laudes alicuius. Liu. 8. bel. Pun. 234. Et li. 1. ab Vrbe 242.
Materia exuperans uires. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4. 12.
Exuperatus] pe. prod. (ὑπερβεβλημένος,) Lucr. li. 2. 47.
Sed citius cædunt grauioribus exuperatæ.
Exuperantia] exuperantiæ, Verbale, (ὑπέρβασις,) Eminentia. Cic. 5. Tuſcul. 148. Nónne omnem exuperantiam diuitiis oderint?
Exuperatio] Aliud Verbale, (ὑπερβολή,) Author ad Herennium, lib. 4. Per exuperationem quum plus dictum eſt quàm patitur ueritas augendæ ſuſpicionis cauſa.
Exuperabilis] & exuperabile, pen. corr. (ὑπέρβλητος,) Qui poteſt ſuperari. Stat. 1. Theb. 43. Exuperabile ingenium.
Vallum non exuperabile. Claud. 2. in Ruffin. 26.
Exuperabile, actiuæ ſignificatione, quod exuperare poteſt. Virgilius 3. Georg. 7.
- tortosq; Ixionis angues,
Immanémq; rotam, & non exuperabile ſaxum. Seruius.
Exurdo] exurdas, (ἐκκωφόω,) exurdare, Cuius paſſiuũ poſuit Valerius Max. lib. 2. cap. 1. Græcis actionibus aures curiæ exurdantur. Id eſt, obtunduntur. Plinius lib. 32. cap. 10. 26. Paniculæ flos ſi aures intrauerit, exurdat. Senec. epiſt. 94. Ea ſcilicet quæ tibi tantis clamoribus exurdato ſalubria inſuſurret uerba.
Vina exurdant palatum. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 8.
Aliqui legunt exſurdant interpoſita ſ litera.
Exurgo] exurgis, exurrexi, exurrectum, (ἐξεγείρομαι, ἐξανίσταμαι,) exurgere, E loco ſurgere. Plautus Moſtel. 15. 28. Quæſo exurge, pater aduenit.
Exurgere & erigere ſe. Cic. 2. pro L. Manil. 86.
Si eſſet iugulata, nunquam exurgeret. Cic. 13. Phil. 376.
Exurgere à genibus. Plaut. Rud. 7. 15.

Exur-

Exurgere de nocte impigre. Plaut. Rud. 22. 8.
Exurgere foras. Plaut. Milit. 4. 3. foras abire.
Exurgere ex inſidijs. Liu. 7. bel. Pun. 223.
Pauliſper exurge, & perfer hunc dolorem commemorationis non neceſſariæ. Cic. pro Cluentio 134.
Exurgere atq; erigere ſe, per tranſlationem, pro Erigere ſeſe, & afflictionibus liberari. Cic. pro L. Agra. 86. Idem ad Atticum, lib. 7. 132. 2. Nos autem ubi exurgere poterimus, aut quando?
Exurget Reſp. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 10. 9.
Exurgit mons ab Indico mari. Plin. lib. 5. cap. 27. 7.
Colles exurgunt uertice. Silius, lib. 7. 55.
Dolor exurgit grauior. Seneca Medea, 2. 10.
Exurgere ædificijs dicitur urbs. Liu. 6. ab Vrbe 18.
Voluntas exurgendi. Lucret. lib. 3. 35.
Exuro] exuris, per. prod. exuſſi, exuſtum, (ἐκκαίω,) exurere, Idem quod urere, & igne prorſus conſumere ſignificat. Cic. in Piſ. 77. Epirus exciſa, Locri, Phocij, Bœotij exuſti.
Ex animo exuri. Cice. 3. de Natur. deor. 9. Forte legendum eſt exui, uel erui.
Igni exuritur ſcelus. Virg. 6. Aeneid. 149.
Sitis exurit miſeros. Lucret. lib. 3. 188.
Sol graciles exurit artus. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 2.
Exuſtus] Participiũ, (ἐκκεκαυμένος,) ut Media uerò terrarum, quaſi ſolis orbita eſt, exuſta flammis & cremata. Plinius lib. 2. cap. 68. 2.
Viuus exuſtus eſt. Cic. 3. Verr. 48.
Ager exuſtus morientibus æſtuat herbis. Virg. 1. Georg. 22.
Exuſtus ſole caſeus. Colum. lib. 7. cap. 8. 4.
Corpus exuſtum. Silius lib. 3. 55.
Flos exuſtus ſiti ueteris ubertatis exaruit. Cic. de Claris Ora. 8.

Palus exuſta. Virg. 3. Georg. 85.
Exuſtio] Verbale, (ἐκκαυσις,) Cic. in Somnio Scip. 24. Propter eluuiones exuſtionesq; terrarum, quas accidere tempore certo neceſſe eſt, &c.
Exuſtio ſolis. Plin. lib. 17. cap. 24. 7.
Exuſcito] exuſcitas, pen. corr. (ἐξανίστημι, ἐγείρω,) exuſcitare, Idem quod ſuſcito. Cice. pro Muræna 18. Te gallorum, illum buccinarum cantus exuſcitat. Idem 3. de Orat. 121. Quietum exuſcita.
Exuſcitari & commoueri. Author ad Heren. lib. 3. 131.
Clamore aliquem exuſcitare. Author ad Heren. lib. 3. 114.
Exuſcitare animos. Cic. 1. Off. 21.
Memoriam naturalẽ exuſcitare. Author ad Heren. lib. 3. 129.
Exuſcitare ſe. Brutus ad Cic. 16. 20.
Exuuiæ] exuuiarum, pluralis tantum numeri, (λάφυρα, ἔναρα,) dicuntur ſpolia hoſtibus detracta, ab exuendo quidem dictæ, ut inquit Feſtus. Cic. pro L. Manil. 38. Quum eũ uobis maiores ueſtri exuuijs nauticis & Claſſium ſpolijs ornatum reliquiſſent. Virg. 2. Aeneid. 55.
- qui redit exuuias indutus Achilli.
Bellorum exuuiæ. Iuuenal. Saty. 10. 14.
Capitis exuuiæ. Senec. Hippol. 12. 6. Intelligit capillos.
Dulces exuuiæ. Virg. 4. Aeneid. 131.
Nauticæ exuuiæ, Vide Nauis.
Exuuiæ non ſolum (inquit Nonius) hominum tegmina aut ueſtes dicuntur, ſed etiã animaliũ quorũlibet: ut Exuuiæ bubulæ, pro corio aut tergore aut pelle bubula. Plaut. Moſt. 12. 23.
Exuuiæ ſerpentis. Virg. 3. Georg. 88.
Exuuiæ pecudum. Actius Baccis.
Poſitis exuuijs nouus coluber. Virg. 2. Aeneid. 95.
Leonis exuuiæ. Virg. 9. Aeneid. 64.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE GRANADA